HỆ THỐNG Siêu Cấp Tông Môn

PHI TƯỚC ĐOẠT BÔI

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

HỆ THỐNG SIÊU CẤP TÔNG MÔN

Tác giả: Phi Tước Đoạt Bôi

Thể loại: Tiên Hiệp, Dị Giới, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Hệ Thống Siêu Cấp Tông Môn

Mua tối thiểu 500 chương giảm 15%

Mua tối thiểu 1000 chương giảm 20%

Mua tối thiểu 1500 chương giảm 25%

Vân Ẩn đại lục, tông môn san sát.

Một tông môn không phải Tinh cấp nhưng lại chỉ thu đệ tử thiên tài

Một tông môn không phải Tinh cấp nhưng thiên tài, siêu cấp cường giả gia nhập lại còn phải nộp tiền!

Ngoài ra, còn thêm một tông chủ khá ngưu, không lớn, 18 tuổi, thế nhưng rất tinh tướng.

Hệ Thống Siêu Cấp Tông Môn

- Đồ thần kinh!

Một vị cô nương hào hoa phong nhã hất ống tay áo lên, tỏa ra một cỗ mùi hương thơm ngát, giận dỗi leo lên xe ngựa đi khỏi.

- Không phải, rõ ràng là do tư chất của nàng không đạt đến tiêu chuẩn nhập môn của Bất Hủ Tông chúng ta, sao lại đổ là do ta có bệnh được chứ?

Ôn Bình bất đắc dĩ giơ hai tay lên, nhìn một lượt tất cả những người xung quanh, muốn tìm kiếm một ánh mắt đồng tình từ họ.

Quái!!!!

Một cái cũng không có.

Trái lại, những người xung quanh còn dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, cứ như đang nhìn một thằng ngốc.

- Ôn tông chủ, Bất Hủ Tông của các ngươi ngay cả tông môn nhất tinh cũng không phải, vậy mà còn si tâm vọng tưởng à?

- Mười lăm tuổi, Luyện thể ngũ trọng, loại thiên tài này, ngay cả tông môn tam tinh cũng muốn đoạt, làm gì đến phiên Bất Hủ Tông các ngươi?

- Ta thấy là người bị hồ đồ mất rồi.

- Đi thôi, chúng ta đổi nơi khác, hắn không nhìn trúng chúng ta hả? Hừ, chúng ta còn chưa nhìn trúng Bất Hủ Tông của hắn đây này! - Một tiểu thiếu niên bảy tuổi đang căn mứt quả hừ lạnh một tiếng, quăng cho Ôn Bình ánh mắt khinh bỉ.

Rột!!! - Tiểu thiếu niên hít nhanh nước mũi sắp chảy xuống miệng.

Mọi người nghị luận vài câu rồi lập tức giải tán.

“Cái tên oắt kia, ngươi tới đây, ta cam đoan không đánh chết ngươi! Ngươi cai sữa chưa hả? Dám cười nhạo ta?”

Ôn Bình đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt có hơi lúng túng.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi bàn ghi danh, Ôn Bình chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trên, thở dài một tiếng.

Trời ạ!

Chẳng lẽ có hệ thống mà ta cũng không vùng dậy nổi sao?

Hệ thống, ngươi là thứ hố cha, vì cái gì lại thiết lập loại tiêu chuẩn như vậy?

Khởi đầu tu luyện là Luyện Thể, thông thường, phải đến 10 tuổi mới có thể đạt tới nhất trọng. Ngoại trừ một số thiên tài cực hiếm hoi được định sẵn là người tu hành, người bình thường muốn tăng lên đến cảnh giới ngũ trọng cần ít nhất là 10 năm.

Thế nên, người 15 tuổi có thể đạt đến cảnh giới Luyện thể ngũ trọng tuyệt đối được xem là thiên tài trong thiên tài.

Một khi thanh danh của hắn lan truyền, tông môn nhị tinh, tam tinh đều sẽ đến bái phỏng.

Ấy vậy mà… Vì sao một tông môn nhất tinh, còn chưa được tính là môn phái nhỏ, lại có tiêu chuẩn nhập môn cao như vậy?

Chuyện này… hẳn là phải nhắc lại chuyện xảy ra vào buổi chiều của một tuần trước.

—

Như mọi ngày, Ôn Bình đứng ở thềm đá dưới chân núi, vẫy tay, ánh mắt vô thần nhìn sang bên kia đường.

Phía sau hắn là Bất Hủ Tông kiếm bia, chế tạo từ đá kim cương, cao năm mét, rộng một thước, mũi kiếm chỉa thẳng lên trời, trên thanh kiếm có khắc ba chữ: Bất Hủ Tông.

Tổ sư khai tông của Bất Hủ Tông cũng chính là ông nội của Ôn Bình tự tay viết xuống. Có thể lưu lại dấu vết trên đá kim cương thì nhất định phải đạt đến cảnh giới luyện thể siêu

việt. Cho dù là cảnh giới cao nhất - Luyện thể thập tam trọng - cũng không có cách nào làm tổn thương đến đá kim cương.

Người đạt đến loại cảnh giới này, phóng mắt khắp thiên hạ, không ai không phải là bá chủ một phương.

Bất Hủ Tông, chỉ vẻn vẹn ba chữ, tuy ít, nhưng khí thế to lớn, lập luận sắc sảo. Năm đó, ngay cả Thương Ngô thành thành chủ dưới núi cũng phải tự mình đến bái tế, mỗi ngày, số người tìm đến đâu chỉ có vạn người.

Hiện tại thì sao? Ôn Bình chỉ có thể đứng trước nó, nói với người khác câu tạm biệt.

- Tạm biệt!

Một tiếng "Tạm biệt" tiễn đi mười đệ tử cuối cùng của Bất Hủ Tông.

Kể từ hôm nay…

Một cái Bất Hủ Tông từng là tông môn nhị tinh, đứng sừng sững tại phương viên mấy trăm dặm, giờ chỉ còn lại mình hắn, một vị tông chủ 18 tuổi, cùng với một lão tạp dịch gọi là Vương Bá, à, còn có thêm một con chó săn nữa… Hơ hơ!!!

Bất Hủ Tông chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Đúng lúc này, bên tai vang lên một âm thanh.

- Đang kích hoạt… Hệ thống siêu cấp tông môn.

Là âm thanh điện tử không có chút tình cảm nào.

Ôn Bình cả kinh, xoay người tìm kiếm trong bụi cỏ gần đó.

- Đi ra!

- Ai ở chỗ đó?

- Kí chủ, đừng tìm, ta ở trong đầu ngươi, trừ phi ngươi bằng lòng bổ đầu ra, nếu như không, ngươi có tìm đến chết cũng không thấy ta.

- Ngươi là ai?

- Ta không phải người… Cũng không có sinh mệnh, nhưng ta chính là người đồng hành trong số mệnh của ngươi: Hệ

thống siêu cấp tông môn.

- Hệ thống siêu cấp tông môn?

- Đúng.

Kế đó, một cái giao diện xuất hiện.

Ôn Bình.

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Luyện Thể thất trọng.

Tông môn Tinh cấp: Không.

Hệ thống siêu cấp tông môn: Thành lập một tông môn cần có đạo sư cường đại, đệ tử ưu tú, quan trọng hơn chính là các nguồn lực dùng để đào tạo đệ tử và hấp dẫn lão sư. Bổn hệ thống được thiết kế đặc biệt để cung cấp cho kí chủ những tài nguyên độc đáo này, từ thứ thấp nhất như quả tạ, cho đến những thứ cao cấp như không gian truyền tống trận, cái gì cần có đều sẽ có, chỉ vì gầy dựng một tông môn siêu cấp độc nhất vô nhị.

Ôn Bình không xem kỹ phần thông tin cá nhân của mình, mà lại dán mắt vào phần giải thích về hệ thống tông môn.

Nó có thể trợ giúp mình vùng dậy?

Có thể khiến cho Bất Hủ Tông khởi tử hồi sinh?

Không đợi Ôn Bình mở miệng lần nữa, âm thanh hệ thống đã vang lên:

- Cân nhắc đến tình huống hiện tại của Kí Chủ, muốn trọng chấn Bất Hủ Tông quả thực là rất khó, cho nên, nhiệm vụ phúc lợi đầu tiên được ban ra.

Nhiệm vụ chính tuyến: Cải tạo đại điện.

Đại điện là bộ mặt của tông môn, là nơi các trưởng bối xử lý việc công, đương nhiên không thể quá mức cũ nát, cần phải tạo được hiệu ứng rung động nhất định, dùng để hiển lộ khí thế của tông môn.

Lần cải tạo thứ nhất: Miễn phí.

Thời gian cải tạo: 10 giờ.

Phần thưởng hoàn thành: 3 lần trọng lực trường.

…

Miễn phí cải tạo đại điện, phúc lợi cũng không tệ lắm.

Từ một năm trước, sau khi gần phân nửa đại điện bị các cường giả từ bên ngoài đến đập phá, Ôn Bình đã không bước chân qua đó suốt một thời gian dài. Bất quá, hắn vẫn lờ mờ nhớ được cảnh tượng đổ nát ở đó. Trưởng lão tông môn đã nhiều lần đề cập với hắn về việc tu sửa đại điện, nhưng đều bị hắn bác bỏ.

Không vì cái gì khác, chỉ một chữ "Tiền" mà thôi.

Phụ thân qua đời, trong tay lại không có tiền, cho nên hắn cũng không quá đặt nặng vấn đề trọng chấn Bất Hủ Tông.

Bất quá, nhờ trời ban phước, tặng cho hắn một cái hệ thống siêu cấp tông môn, vậy thì việc trọng chấn Bất Hủ Tông chắc chắn phải làm. Không vì chính bản thân hắn có thể ngẩng cao đầu trước mặt người khác, đường đường chính chính làm người, cũng không phải vì có thể ăn ngon ngủ kỹ, mà là vì… Hắn nghiện làm chưởng môn.

Lúc trước, phụ thân của hắn chỉ nói một câu mà hơn vạn người phải quỳ lạy, đi đến đâu cũng đều đông một tiếng "Ôn tông chủ", tây một tiếng "Ôn tông chủ". Có một vài tộc trưởng của các gia tộc lớn còn chủ động đưa nữ nhi xinh đẹp của mình đến làm đồ đệ cho ông ấy…

Ngẫm lại cảm thấy… Thật tuyệt!

- Đi thôi, về nhà!

Đưa mắt nhìn 10 người cuối cùng rời khỏi Vân Lam Sơn, Ôn Bình quay người, bước lên thềm đá.

Mới đi được một nửa thì hắn thấy Vương Bá mặt mày nhăn nhó chạy về phía mình, lão cẩn thận bước xuống từng bậc thang, trong tay còn nắm cây chổi, bên cạnh là một con chó săn Cáp Cáp cao hơn nửa người.

Vương Bá hô:

- Tông chủ, đại sự không ổn, vừa rồi chủ điện bỗng nhiên bị một cỗ sương trắng bao lấy, hơn nữa, bên trong còn vọng ra rất nhiều âm thanh kỳ quái! Rất có thể là có yêu quái xâm nhập Bất Hủ Tông của chúng ta!

Ôn Bình ngây ra một lúc, sau đó vội vàng chạy về phía chủ điện.

Yêu?

Không thể nào, Bất Hủ Tông sao lại có yêu được?

Chạy đến quảng trường, nhìn ra xa hơn trăm mét, bên ngoài chủ điện bị bao vây bởi một làn sương trắng, không hề tầm thường chút nào.

Nói là sương mù lại chẳng phải là sương mù, bởi vì thần thức của hắn không cách nào xâm nhập được.

Bất quá, sau khi đi vào, Ôn Bình đã bình tĩnh trở lại. Trong làn sương trắng xuất hiện một cái thông báo đặc biệt làm người khác chú ý.

Thời gian cải tạo còn lại: 9 giờ 55 phút.

Trọng lực trường tăng gấp 9 lần

- Vương Bá, không có gì đâu, chắc là trên núi ẩm ướt quá thôi.

Ôn Bình không giải thích nhiều, bước từng bước về phía chủ điện.

Bỏ lại một mình Vương Bá đứng đó, mất cả buổi mới hoàn hồn.

Hóa ra là vậy.

Sự thật đơn giản như vậy luôn!

Khó trách mấy ngày nay, bộ xương già này của mình bắt đầu đau ê ẩm.

Không ngờ là Vân Lam Sơn lại ẩm ướt nặng như vậy.

Xoa xoa đầu gối của mình, Vương Bá ném cái chổi cho con chó săn kế bên:

- Đại Hoàng, giữ lấy, ta già rồi, Bất Hủ Tông cũng không còn, ta nên đối tốt hơn với mình một chút.

Gâu!

Đại Hoàng há miệng ngặm lấy cái chổi, lẽo đẽo chạy theo sau Vương lão đầu.

Đúng lúc này, Ôn Bình quay đầu liếc nhìn cái lưng còng của Vương đại thúc, ông chỉ là một người bình thường, cả đời làm tạp dịch ở Bất Hủ Tông:

- Vương Bá, ngươi còn có thân thích sao?

Vương Bá thoáng sửng sốt, dường như không nghe thấy, vài giây sau, ông hỏi lại:

- À? Còn có cái gì?

- Ta nói ngươi có thân thích không? Người ở Bất Hủ Tông đều đã đi sạch, hay là ông cũng xuống núi dưỡng lão đi! - Ôn

Bình không chút do dự thuật lại lời vừa rồi, thuận tiện giải thích kỹ hơn một chút.

Cả đời Vương Bá đều làm tạp vụ ở Bất Hủ Tông, chưa bao giờ rời núi.

Dù đối với Bất Hủ Tông không có công lao thì cũng có khổ lao. Ông nay cũng đã chín mươi bảy rồi, có thể sống thêm vài năm nữa hay không cũng khó nói. Nếu cứ tiếp tục giữ Vương Bá ở lại cái nơi cây đổ đàn khỉ tan này thì cũng quá ủy khuất cho ông ấy.

Thôi thì để ông ấy xuống núi an dưỡng tuổi già, rời xa chốn tu hành lắm thị phi này mới là lựa chọn tốt nhất.

- Đã bao nhiêu năm không về rồi, giờ ta làm gì có nơi nào để đi?

Nói xong, Vương Bá vỗ vỗ đầu Đại Hoàng.

Đại Hoàng "uông uông" kêu hai tiếng, nhưng vì đang phải gặm cây chổi, nên chỉ có thể ú a ú ớ, nó đành giơ một cái chân về phía Vương Bá.

- Haha, thật ngoan!

Ô ô…

Đại Hoàng ghét bỏ gục đầu xuống, nhổ cái chổi trong miệng ra, vẻ mặt vô cùng ủy khuất.

Ôn Bình nhìn một già một trẻ, một người một chó, trong lòng đột nhiên có hơi xúc động, có cảm giác chua xót không nói nên lời.

Được rồi, cứ để cho Vương Bá ở lại cùng hắn vậy…

Lúc trước, phụ thân còn ở đây, tôn ti khác biệt, nhưng giờ lão nhân gia cũng đã đi rồi, hắn trở thành đương gia, ngày sau cứ xem Vương Bá là người thân của mình, an bài cho ông ấy một cuộc sống an nhàn lúc tuổi về chiều. Mấy cái như trưởng lão, hộ pháp gì gì đó, sau khi phụ thân hắn ngã xuống, bọn họ đã rời khỏi Bất Hủ Tông, hắn nhớ kỹ, về sau gặp lại, chỉ có thể là địch nhân mà thôi.

Hôm nay, các ngươi hờ hững Bất Hủ Tông, ngày sau, các ngươi muốn bước vào Bất Hủ Tông? Không có cửa.

—

Ban đêm.

Ôn Bình về đến Thính Vũ Các của mình, nằm dài trên ghế nhìn về phía chủ điện, bất tri bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Dưới ánh trăng, Ôn Bình nằm ngủ say trên ghế, đột nhiên, hệ thống siêu cấp tông môn trong đầu đánh thức hắn.

- Kí chủ, đại điện đã thăng cấp hoàn tất. Sau lần cải tạo này, chủ điện vốn có của Bất Hủ Tông sẽ hoàn mỹ như cũ, hơn nữa, còn tặng kèm một ít năng lực đặc thù. Tông môn, kể cả tông chủ sẽ tỏa ra sức hấp dẫn đặc biệt trong vòng 5000 mét.

- Lực hấp dẫn? Cái này ta thích. Ta vẫn luôn có cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó, nên mãi cho đến bây giờ cũng chưa biết yêu đương là cái giống gì! - Mở con mắt còn đang nhập nhèm ra, Ôn Bình nhìn thấy giao diện nhiệm vụ trước mặt.

Nhiệm vụ cải tạo đại điện hoàn thành! Nhận được phần thưởng: 3 lần trọng lực trường.

Thỉnh quy hoạch khu vực trọng lực trường.

- Đợi ta nghĩ một chút.

Ôn Bình đứng lên, dưới ánh trăng sáng, hắn nhảy tót lên nóc nhà, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt xuyên thấu màn đêm, khóa chặt vào phía tây Vân Lam Sơn.

Hắn đã từng đi qua phía tây một lần, nhưng không có ấn tượng sâu sắc với nơi đó cho lắm. Đó là khoảng thời gian hắn mười tuổi, phụ thân mang hắn đến đó, sau khi trở về, hắn đã phải nằm trên giường suốt ba tháng trời.

Bởi vì phía tây chính là luận võ tràng, tuy nhiên, ở đó không có luận võ đài, chỉ là một khối đất trống rất lớn.

Ở đó, để tử Bất Hủ Tông luận bàn không có bất kỳ quy tắc gì cả.

Hơn nữa, tham gia luận bàn còn phải đeo mặt nạ, che giấu thân phận của mình. Bất kể là ai, bị đánh cũng không được khóc, dù là con của tông chủ cũng không có gì khác biệt.

Hắn không có chút cảm tình với cái chỗ "tà ác" đó, bước đầu tiên sau khi cải tạo Bất Hủ Tông chính là thủ tiêu nó.

Sau khi đã quyết, Ôn Bình nhảy khỏi nóc nhà, đáp xuống đất.

Vừa vào nhà thì thấy một mâm thức ăn đã được bày sẵn trên bàn. Trong mâm có mấy đĩa đồ ăn. Ôn Bình cầm đũa, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Đã nguội.

Chắc là Vương Bá đã đưa đến từ sớm, nhưng thấy hắn ngủ nên không đánh thức.

Mở cửa phòng, Ôn Bình ra khỏi Thính Vũ Các, đi về phía tây Vân Lam Sơn.

Bước trên tiểu đạo, xuyên qua rừng cây u tĩnh, tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót hòa lẫn với tiếng bước chân của hắn, chỉ trong chốc lát, Ôn Bình đã đi đến mảnh đất trông phía tây.

- Chính là chỗ này!

Đang bố trí…

Sương trắng kéo tới bao phủ khắp nơi.

Bố trí thành công.

Sương trắng tiêu tán.

Mảnh đất trống lần nữa xuất hiện trước mắt Ôn Bình, lúc này, còn có thêm chính căn long trụ vô cùng đặc biệt, cao khoảng 10 mét, đầu rồng nằm ở đỉnh cột đá. Trong làn sương mờ ảo, có thể nhìn thấy ánh mắt cực kỳ lợi hại trên đầu rồng, đuôi rồng nằm ở cuối trụ đá, có hơi vểnh ra bên ngoài một chút.

- Kí chủ, cái trọng lực trường này chia làm 2 bộ phận, 3 lần trọng lực, đặc huấn tốc độ và sức mạnh. Anh có muốn tự mình thể nghiệm thử hay không?

- Thể nghiệm một chút xem sao, nếu không thì làm sao ta biết được tình huống cụ thể.

Ngay khi Ôn Bình cất bước, long trụ đột nhiên truyền đến âm thanh vận hành, vô cùng nặng nề, tựa như sấm rền. Mắt rồng màu xám mở ra, để lộ con ngươi xám đen.

Cùng với đó, bộ pháp của Ôn Bình dừng lại đột ngột.

- Hệ thống, nói thật đi, đặc huấn tốc độ và sức mạnh như lời ngươi là cái gì?

- Kí chủ sợ hả?

- Haha

- Dưới 3 lần trọng lực, sức mạnh và tốc độ của người huấn luyện sẽ bị nén đến mức bước đi cũng khó khăn, vào lúc này, chỉ cần người huấn luyện tuân thủ theo phương pháp huấn luyện thông thường thì có thể đạt được trọng lực trường gấp 9 lần so với tốc độ tu luyện bên ngoài.

- 9 lần?

Ặc, thiếu chút nữa, Ôn Bình đã bị những lời này hù chết.

9 lần tốc độ tu luyện, có luôn?

Tu luyện ở đây một ngày, tương đương 9 ngày tu luyện của người khác, nhìn qua thì không có gì, nhưng nếu tu luyện một năm thì sao? Lúc đó, chẳng phải là sẽ hơn người khác 8 năm lận à?

Tu luyện hai năm thì so với người khác sẽ nhiều hơn 18 năm.

Ôn Bình sợ hãi than:

- Wow, thứ này ngon quá nha!

- Quên nói với Kí chủ, gia tăng tốc độ tu luyện chỉ có hiệu quả đối với cảnh giới Luyện Thể, qua khỏi cảnh giới đó thì không còn hiệu quả nữa.

- Cái đó cũng không tệ.

Đối với chuyện này, Ôn Bình đơn giản tán thưởng một câu, sau đó, việc nghĩa không chùn bước nhảy vào trọng lực

trường.

Vừa vào, cả người đột nhiên trầm xuống, có cảm giác phía sau lưng đột nhiên có thêm một quả núi, ép tới mức hắn muốn bước đi cũng gian nan.

Lúc thử chạy hai bước, tốc độ so với bình thường cũng không có gì khác biệt.

Gấp ba trọng lực hóa ra lại khủng bố như vậy.

Tùy ý đánh một bộ quyền pháp, sử dụng thực lực Luyện Thể thất trọng của hắn, lúc trước, một bản Chu Thiên chi chuyển phải nửa giờ mới có thể hoàn thành, nhưng bây giờ, trong nửa giờ, hắn có thể hoàn thành chín lần.

Tốc độ tu luyện vừa vặn tăng thêm chín lần.

Quy Tắc Cổ Quái

Chuyện đã xảy ra vào bảy ngày trước.

Vốn nghĩ có được loại trọng lực trường như vậy, Ôn Bình có thể tìm được rất nhiều đệ tử ở chân núi Thương Ngô, dù cho tư chất không thực sự tốt thì cũng chẳng sao cả, tốc độ tu luyện tăng gấp chín lần thì cho dù là một cái đầu heo cũng có thể phi thăng.

Nhưng mà hệ thống lại đưa ra tiêu chuẩn nhận người khiến cho hắn bị suy sụp thật sự.

Tại Vân Ẩn đại lục, tất cả các tông môn không những thu đệ tử miễn phí, mà còn cung cấp tài nguyên tu luyện, công pháp, mạch thuật, thậm chí là mấy thứ như tuyền qua đồ,…

Còn hắn thì sao, không những không cung cấp mấy thứ này, mà hệ thống còn chế định phải nộp tiền mới được gia nhập Bất Hủ tông.

Thu phí thì thôi đi, dù sao thì rất nhiều người không thiếu kim tệ, có một số con ông cháu cha tư chất kém cỏi, không vào được tông môn nhất tinh, nhị tinh, sẽ dùng tiền để tu hành. Ôn Bình vốn định đặt mục tiêu vào mấy người này, thế nhưng hệ thống lại đặt ra quy định: Mười lăm tuổi, đạt Luyện thể ngũ trọng mới có thể gia nhập Bất Hủ tông.

Hắn 18 tuổi, nhờ vào nguồn tài nguyên vô hạn sẵn có, mới có thể đến được Luyện thể thất trọng. Muốn đạt được Luyện thể ngũ trọng ở tuổi 15, ngoại trừ thiên tài, thì cũng chỉ có những đệ tử được tông môn nhị tinh, tam tinh bồi dưỡng… Họa may mới được!

Loại thiên tài như vậy, phàm là xuất hiện ở Thương Ngô thành, thì sớm đã bị tông môn nhị tinh, tam tinh đến bái phỏng rồi!

Kế hoạch nhắm vào nhi nữ phú thương của Ôn Bình xem như ngâm nước nóng.

- Hệ thống, ngươi xem, đến một cái liền đi một cái, chẳng lẽ ngươi không thể hạ thấp tiêu chuẩn một chút hay sao?

Hệ thống thản nhiên đáp:

- Kí chủ, xin hãy chú ý thái độ của ngươi, là chủ của hệ thống siêu cấp tông môn, ngươi phải có giác ngộ của người làm chủ. Không phải a miêu a cẩu nào cũng có thể gia nhập Bất Hủ tông được đâu.

- Nhưng vấn đề là đã ba ngày rồi, ta chưa thu được một đệ tử nào cả.

- Thà thiếu chứ không ẩu, dù cho một năm chỉ nhận được 1 đệ tử cũng vậy. Đương nhiên, kí chủ có thể không dựa theo tiêu chuẩn của ta, trừng phạt cũng không quá đáng lắm đâu, thu hồi 3 lần trọng lực trường mà thôi.

Ôn Bình cười cay đắng, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi khuất phục mà thôi.

Bất quá, trước khi khuất phục, vẫn không quên cay độc nói:

- Hệ thống, sau này ngươi mà có biến thành người, tốt hơn hết là đừng có đi lung tung nha!

- Tại sao?

Ôn Bình lạnh lùng đáp:

- Coi chừng bị đánh chết!

Dứt lời, hắn ngồi phịch xuống ghế, ngửa mặt, để xấp giấy ghi danh lên che mặt, sau đó nhắm mắt, bắt đầu nghỉ ngơi… Coi mấy lời dè bỉu kia là gió thoảng qua tai.

Lúc này, có một đôi nam nữ sóng vai nhau đi tới.

Hai người ăn mặc hoa lệ, thắt lưng tơ vàng, đầu chân mày lộ ra khí thế của đệ tử thế gia. Bội kiếm trong tay được nạm vàng khảm ngọc, là thứ mà không phải dân thường có thể mua được.

Đi đến chân núi Vân Lam, ánh mắt hai người rơi vào tấm thẻ gỗ đề mấy chữ: Nơi chiêu mộ đệ tử Bất Hủ tông.

Sau đó, cả hai dời mắt về phía người thanh niên đang duỗi chân nằm ngủ ở đó.

Khó trách Bất Hủ tông binh bại tựa sơn đảo, nói xuống dốc là tụt cái vèo, từ tông môn nhị tinh thoáng chốc rớt xuống đáy.

Thử hỏi, có loại người lười nhác như vậy, thì tông môn làm sao có thể phát triển lớn mạnh được?

Lúc vị thiếu nữ kia định hô một tiếng, gọi người nọ dậy, thì thiếu niên bên cạnh đột nhiên chọc chọc cánh tay nàng:

- Tỷ, ngươi nhìn xem đây là gì?

- Hử?

Nàng kia lập tức quay đầu nhìn về phía đệ đệ mình chỉ.

Phía dưới tấm thẻ gỗ còn đề một hàng chữ: Người bái tông, bất kể là ai, đều phải nộp 1000 kim tệ, nếu như không có tiền, thỉnh sang bên kia hóng gió!

- Còn muốn thu phí?

Thiếu nữ dụi dụi mắt của mình, tỏ vẻ khó mà tin được.

Sao Bất Hủ tông lại biến thành như vậy?

Nhìn quanh bốn phía vài lượt, rốt cuộc, nàng cũng đã hiểu rõ vì sao không ai đến đây.

- Này, dậy đi… Tông chủ của các người ghi nhầm rồi đúng không?

Dứt lời, liền vỗ mạnh xuống bàn.

Đông!

Đông!

Bị tiếng ồn quấy nhiễu, Ôn Bình cũng không tức giận. Hắn kéo xấp giấy ghi danh trên mặt xuống, duỗi lưng một cái.

- Hai vị muốn gia nhập Bất Hủ tông sao?

- Thực sự phải nộp phí? – Vừa nói, thiếu nữ vừa bước đến cạnh tấm thẻ gỗ, ngón tay xinh đẹp chỉ vào hàng chữ ở góc dưới cùng.

Ôn Bình không vội đáp, mà xem sơ qua thông tin của hai người này.

Hoàng Xán.

Giới tính: Nữ.

Tuổi: 15

Cảnh giới: Luyện Thể tam trọng

Vị thiếu niên còn lại cũng không khác lắm.

Hoàng Sơn.

Giới tính: Nam

Tuổi: 15

Cảnh giới: Luyện Thể tam trọng

Xem xong, Ôn Bình cũng không quan tâm đến việc bọn họ có hứng thú hay không. Hai người này hắn muốn nhận, thế nhưng cái hệ thống chết tiệt kia lại không cho phép.

Ôn Bình gật đầu một cái, một nam một nữ trước mặt lập tức quay lưng đi thẳng. Hắn thấy nhưng cũng chẳng thể trách.

Mấy ngày nay, loại tình huống này hắn đã sớm quen.

***

Hoàng Xán và Hoàng Sơn đang sóng vai trên đường, bỗng nhiên bị gọi giật lại.

- Xin hỏi Bất Hủ tông đi đường nào?

Người vừa lên tiếng là một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi, mặt trắng như ngọc, nho nhã lễ độ, mày kiếm chau lại, để lộ một cỗ khí chất đặc biệt. Nhất là cặp mắt kia, lúc đối diện, khiến Hoàng Xán phớt lờ luôn vấn đề tuổi tác.

Thậm chí, nàng còn hy vọng mình là nữ nhân của người này, mỗi đêm được hắn ôm vào lòng, đồng sàng cộng chẩm.

Mãi đến khi bị Hoàng Sơn đẩy một cái, nàng mới hoàn hồn:

- Tỷ, ngươi làm sao thế?

- À…

- À, ngươi đi thẳng, dọc theo con đường này, sẽ thấy Bất Hủ tông.

- Đa tạ cô nương! – Dứt lời, gã thanh niên kia liền cất bước, chuẩn bị rời đi.

Hoàng Xán vội vàng gọi hắn lại:

- Vị công tử này, nếu như ngươi muốn đi Bất Hủ tông, vậy thì… Thật đáng tiếc, ta đành phải nói cho ngươi biết, Bất Hủ tông đã không còn.

- Không còn? – Gã thanh niên nọ độ nhiên quay người, tỏ vẻ khó hiểu – Bất Hủ tông là tông môn nhị tinh duy nhất trong phạm vị trăm dặm quanh đây, sao lại nói là không còn?

Nhị tinh tông môn này là do tu sĩ đả thông mạch môn tầng thứ nhất – cường giả Thông Huyền cảnh tọa trấn.

- Công tử không phải là người Thương Ngô thành?

- Vâng, tại hạ đến từ Tinh Duyệt thành.

- Vậy thì khó trách công tử lại không biết. Một năm trước, Bất Hủ tông gặp phải một trường hạo kiếp, tông chủ qua đời, cây đổ bầy khỉ tan. Bất Hủ tông giờ đã thay đổi. Bây giờ ngươi đi đến đó, chỉ có thể thấy một cái xác rỗng mà thôi.

- Đa tạ cô nương đã cho hay! – Nghe thế, Vân Liêu cau chặt mày.

Chẳng lẽ phải đổi tông môn?

Bất quá, nghĩ nghĩ, hắn vẫn quyết định đi đến đó nhìn một chút. Dù thật sự chỉ còn là một cái xác rỗng, hắn cũng không muốn cứ như vậy mà trở về.

- Công tử còn muốn đi?

- Ta cố ý ngàn dặm xa xôi mà đến, là vì muốn bái tông.

Dứt lời, Vân Liêu cất bước rời khỏi.

Hoàng Sơn đứng bên cạnh lập tức nói:

- Bằng hữu, bái Bất Hủ tông cần 1000 kim, nếu không có đủ kim tệ, người của Bất Hủ tông sẽ trực tiếp bảo ngươi lăn.

- Còn có quy củ như vậy?

Nghe thế, Vân Liêu cảm thấy có lẽ mình nên đi xem thử một chút, ngoại nhân có nói gì thì cũng là lời đồn mà thôi, hắn chỉ tin vào những gì mình tận mắt thấy. Bất quá, một 1000 kim bái tông phí, quả là vi sở vị văn (1)… Chỉ điểm này, đáng để hắn đi xem một lần.

(1) Vi sở vị văn: Lần đầu nghe thấy.

Cáo biệt hai người Hoàng Xán, Vân Liêu nhanh chóng đi về phía trước.

Đi không bao xa, thì đến cuối đường, chân núi Vân Lam.

Trên núi xuân ý dạt dào, trong rừng, phi cầm dị thú đua nhau bay nhảy, con đường lên núi có ngàn bậc thang. Đúng là Bất Hủ tông mà trưởng bối đã nói. Chỉ có điều, nó không phồn hoa như lời kể. Đây là khoảng thời gian thu đồ đệ, thế nhưng quanh đây không có mấy người.

Lúc này, ánh mắt hắn dừng lại tại một cái bàn dưới chân núi. Thứ đầu tiên đập vào mắt chính là dòng chữ: Nơi chiêu mộ đệ tử Bất Hủ tông.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn rơi xuống dòng chữ: 1000 kim bái tông phí.

Quả nhiên, đúng như lời vị cô nương kia nói, Bất Hủ tông quả thật đã xuống dốc, biến thành một nơi vơ vét của cải.

Aiz…

Chuyến này xem như đi tong!

Mấy trăm dặm lộ trình, đoạn đường này, hắn ăn không ít khổ, gặp không biết bao nhiêu hiểm cảnh sinh tử mới đến được đây. Không ngờ là lại thấy một cái Bất Hủ tông như vậy. Sinh tồn bằng cách vơ vét của cải, còn đâu một Bất Hủ tông chính khí hạo nhiên?

Đại tu sĩ luyện thể thập tam trọng

Ôn Bình nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đương nhiên, hắn nghe được tiếng bước chân đi về phía mình, bất quá, hắn đã lường trước phản ứng của đối phương khi thấy tấm thẻ gỗ. Nếu thật sự có kẻ ngốc, thì đã sớm đến, không đợi đến bây giờ mới xuất hiện.

- Tuyên bố nhiệm vụ!

Âm thanh chói tai đột ngột vang lên, khiến cho màng nhĩ của hắn chấn động.

Ôn Bình ngồi bật dậy, vội đến mức chưa kịp lấy xấp giấy ghi danh xuống. Sau khi ý thức được đó là âm thanh của hệ tống, hắn vẫn chưa hoàn hồn, hít thở sâu mấy lần. Chợt, hắn nhìn thẳng về phía trước, đối diện với giao diện màu xanh da trời.

Bước đầu khi hình thành một tông môn có hai yếu tố cơ bản nhất: trưởng lão thụ khóa cùng đệ tử. Đệ tử càng nhiều sẽ càng có khả năng lớn sinh ra cường giả, trưởng lão thụ khóa càng tốt thì đệ tử càng thêm cường đại. Cả hai hỗ trợ lẫn nhau, mới có thể xây dựng nên tông môn sơ khai.

Chiêu lãm: Một vị trưởng lão thụ khóa Luyện thể thập tam trọng. Hai đệ tử, tiêu chuẩn thấp nhất "Mười lăm tuổi, Luyện thể ngũ trọng".

Phần thưởng: Đặc quyền cải tạo kiến trúc tùy chọn miễn phí. Kiến trúc được cải tạo sở hữu năng lực đặc thù, có khả năng trợ giúp Kí chủ tóm được nhiều… Đệ tử.

- Sao đột nhiên lại có nhiệm vụ?

Ôn Bình thầm hỏi, ánh mắt hắn quét qua người đang chuẩn bị rời đi.

Vân Liêu.

Giới tính: Nam.

Tuổi: 30.

Cảnh giới: Luyện thể thập tam trọng.

(Đến từ Tinh Duyệt thành, tu sĩ tìm kiếm phương pháp đả thông mạch môn.)

- Soái ca dừng bước!

Ôn Bình vội hô một tiếng, sợ không kịp nữa.

Rốt cuộc hắn đã rõ vì sao hệ thống lại đột nhiên tuyên bố nhiệm vụ. Hóa ra là Bất Hủ tông vừa tiếp đón một vị đại nhân vật – Tu sĩ Luyện thể thập tam trọng đỉnh phong muốn tìm kiếm cơ duyên.

Luyện thể thập tam trọng… Dù là thời điểm Bất Hủ tông chưa rơi đài, thì với tông môn nhị tinh mà nói, cảnh giới như vậy cũng đã là cường giả đỉnh cao. Ngoại trừ mấy vị thái thượng trưởng lão cùng tông chủ, muốn nắm giữ vị trí nhị trưởng lão cũng không có gì là quá đáng.

Lấy Thương Ngô thành trước mắt làm ví dụ, thủ hộ giả của mấy chục vạn nhân mạng – Thành chủ đại nhân cũng chỉ mới đạt đến thực lực tương đương.

Nhưng chỉ như vậy, hắn đã có thể thủ hộ Thương Ngô thành mười năm hòa bình, an ổn.

Cái hệ thống chết tiệt kia khẳng định là muốn hắn bằng mọi cách phải giữ được Vân Liêu này. Dù cho kiêu ngạo đến mấy, nhưng liên tục mấy ngày liền không tuyển được người, sợ là nó cũng chịu không được loại giày vò như vậy.

Nghe người của Bất Hủ tông đột nhiên gọi mình, Vân Liêu chậm rãi quay đầu lại, giải thích:

- Ta chỉ đi ngang qua.

- Bằng hữu à, đến cũng đã đến rồi, không bằng lên Bất Hủ tông của ta ngồi một chút, hàn huyên vài câu thôi mà! – Ôn Bình vắt óc, vội vã tìm mấy câu dụ dỗ hay ho.

- Không được, ta còn có việc.

- Nếu ngươi đã không muốn, vậy coi như xong, Ôn Bình ta cũng không miễn cưỡng ngươi làm gì. Chỉ tiếc cho ngươi mà thôi, tu sĩ Luyện thể thập tam trọng.

Dứt lời, Ôn Bình cười nhìn hắn.

Vân Liêu cũng lẳng lặng nhìn Ôn Bình, trong mắt nhiều thêm một phần kinh nghi. Hắn không ngờ là đối phương lại nhìn ra được cảnh giới của hắn.

Ngoại trừ cao thủ đả thông mạch môn tầng thứ nhất – Thông Huyền cảnh, người bình thường không cách nào nhìn ra được cảnh giới của hắn, trừ phi là lúc hắn chiến đấu.

Chẳng lẽ thiếu niên trước mắt có điều gì cổ quái?

Ngưng mắt nhìn Ôn Bình, rốt cuộc, hắn phát hiện, bản thân không nhìn ra cảnh giới của Ôn Bình, ngay cả một chút dao động khí cũng không có.

Rất quỷ dị.

Loại tình huống này… Thông thường có hai khả năng.

Thứ nhất, đối phương chỉ là một người bình thường, đương nhiên sẽ không có dao động khí. Thế nhưng Ôn Bình là thiếu tông chủ Bất Hủ tông, căn cứ theo lời vị cô nương kia nói, Bất Hủ tông chỉ mới phát sinh biến hóa trong vòng một năm mà thôi, những năm trước, tài nguyên trong tông hẳn là không ngừng dồn vào người hắn ta… Cho nên, hắn ta sao có thể là người bình thường được?

Loại khả năng thứ hai có hơi buồn cười một chút, có nói hắn cũng không tin, nhưng hắn lại không thể không cân nhắc, đó chính là đối phương có cùng cảnh giới với hắn, thậm chí, có thể cao hơn.

- Nếu như ngươi không có chỗ để đi… - Ôn Bình gõ gõ vào tấm thẻ gỗ - … Vậy thì có thể đến Bất Hủ tông của ta. Hiện tại, trong tông cũng không có nhiều người lắm.

- Rất thanh tịnh, thích hợp tu hành. Hơn nữa, phí gia nhập Bất Hủ tông rất rẻ, chỉ có 1000 kim mà thôi…

Mặc dù không muốn gia nhập Bất Hủ tông, nhưng Vân Liêu vẫn không nhịn được mỉa mai một câu:

- Lần đầu tiên ta gặp tông môn thu phí của đệ tử đấy!

Ôn Bình đáp:

- Một ngàn kim mà thôi, không muốn gia nhập Bất Hủ tông, ngươi có thể không đưa. Bất quá, với tình cảnh của ngươi, nếu muốn tìm một cái tông môn giúp ngươi đả thông mạch môn, thì trừ phi… Nguyện ý hi sinh tự do.

Dù cho Ôn Bình không nói, hắn biết, Vân Liêu cũng sẽ nghĩ đến.

Đả thông mạch môn tầng thứ nhất, sẽ chạm đến cảnh giới Thông Huyền, đẳng cấp như vậy đã có thể đảm đương vị trí chưởng môn tông môn nhị tinh rồi. Thử hỏi, phương pháp đả thông mạch môn, giúp tu sĩ một bước trở thành cường giả, sao có thể tùy tiện truyền cho ngoại nhân?

Giống với thợ mộc, dù là đệ tử của hắn, hắn cũng sẽ giấu một tay, huống chi là trong giới tu sĩ, không một ai dám nói mình có thể tuyệt đối tin tưởng những người xung quanh.

Vân Liêu bán tín bán nghi hỏi:

- Ngươi có biện pháp giúp ta đả thông mạch môn tầng thứ nhất?

Lặn lội đường xa, vượt hơn trăm dặm đường, nếu như không công mà lui, hắn thật sự có chút không cam lòng. Hơn nữa, mục tiêu chuyến đi này của hắn chính là Bất Hủ tông, quả thật, hắn không nghĩ ra được bản thân còn có thể đi nơi nào.

Thấy Ôn Bình gật đầu, Vân Liêu đã có quyết định.

Một ngàn kim mà thôi, quý một chút, nhưng nói gì đi nữa, hắn cũng là tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, đối phương muốn bẫy hắn… Không dễ đâu.

- Ta nhập!

- Sảng khoái, điền phiếu ghi danh a, điền xong thì giao tiền. Sau đó, ngươi chính là người Bất Hủ tông ta.

Vân Liêu tiếp nhận phiếu ghi danh Ôn Bình đưa tới, hắn xem không hiểu, chỉ có thể chiếu theo giải thích của Ôn Bình mà điền vào.

Xong việc, Ôn Bình cũng không có tâm tư ngồi chờ nữa, hắn dứt khoát thu dọn đồ đạc, dẫn theo Vân Liêu đi lên Vân Lam sơn.

Trước hết, Ôn Bình dẫn hắn ta đến trọng lực trường, nói:

- Đây chính là cơ hội giúp ngươi đả thông mạch môn tầng thứ nhất, vào đi thôi.

- Ở đây? – Vân Liêu nhìn quanh bốn phía, ngoài trừ chín căn long trụ, hắn chẳng cảm thấy có cái quái gì gọi là thần kỳ.

Đá xanh bình thường, cọng rêu mọc trên nó cũng bình thường.

Núi bình thường, cây cũng chẳng có gì đặc biệt.

Ngoại trừ cái quy củ cổ quái Phải nộp 1000 kim mới có thể nhập tông ra, thì hắn cảm giác Bất Hủ tông chẳng có nơi nào có thể trợ giúp hắn.

Dù cho Ôn Bình có nói cơ hội của hắn là ở đây…

- Ngươi cứ vào thử sẽ biết.

- Nếu ngươi dám gạt ta, không những ta sẽ lấy lại 1000 kim, mà ta còn giết ngươi.

Vân Liêu ngoan độc ném lại một câu, sau đó cất bước đi vào trọng lực trường.

Vừa vượt qua ranh giới, Vân Liêu vốn muốn tiếp tục di chuyển lên phía trước, nhưng không ngờ lại thất bại, trái lại, hắn còn lảo đảo, trực tiếp ngã sấp mặt.

Muốn đứng dậy, thế nhưng Vân Liêu phát hiện dường như hắn bị núi đè, lại có cảm giác như bị người giẫm lên.

Vô luận là vùng vẫy như thế nào, hắn cũng không thể đứng lên một cách bình thường được.

- Có chuyện gì vậy?

Sau khi phát ra một tiếng kinh nghi, hắn chỉ có thể dùng tay, cố sức chống người dậy. Nhưng vẫn như trước, thân thể có cảm giác rất nặng.

Vì vậy, hắn vội vàng vận chuyển khí trong đan điền.

Thế nhưng, lần vận khí này, lại khiến hắn trợn mắt há mồm kinh ngạc. Vân Liêu cúi đầu nhìn cơ thể mình, sau đó lại quét mắt nhìn xung quanh.

- Sao khí lại vận chuyển nhanh như vậy!

- Ngươi thử vận chuyển chu thiên một lần nữa đi.

Giọng của Ôn Bình đột nhiên vang lên.

Vân Liêu dùng ánh mắt em trai ngây ngô nhìn Ôn Bình, sau đó, vội vàng vận khí chu thiên.

Một vòng 10 tức!

- Sao có thể?

- Không có gì là không thể, tu hành ở đây, tốc độ tu luyện của ngươi sẽ gấp chín lần bên ngoài. Chỉ cần ngươi không phải kẻ ngu, thì chắc chắn ngươi có thể đả thông mạch môn tầng thứ nhất.

Nghe xong lời này, nội tâm Vân Liêu đã không thể dùng hai chữ "Khiếp sợ" để hình dung nữa rồi.

Nói tóm lại một câu, tăng 9 lần tốc độ tu luyện… Chuyện này làm hắn phát hoảng. Vân Liêu chưa từng nghe nói có nơi nào có thể gia tăng tốc độ tu luyện nhiều như vậy.

Chưa bao giờ có…

Thời Gian Của Ngươi Đã Hết

Hắn vốn tưởng rằng vị thiếu tông chủ của Bất Hủ tông sẽ truyền cho hắn cái pháp môn gì gì đó, không ngờ là hắn ta lại dẫn hắn đến loại địa phương này.

Có được một nơi thần kỳ như vậy, sao Bất Hủ tông có thể cây đổ bầy khỉ tan được chứ?

Chẳng lẽ bọn người kia đều là kẻ đần sao?

Bất quá, không hiểu thì khỏi hiểu luôn cũng được, hiện tại, đối với kết quả này, hắn rất là hài lòng.

Bày ra tư thế, bắt đầu tu luyện.

Bỏ ra nửa canh giờ ổn định thân thể của mình, đồng thời, dần dần giúp cơ thể thích nghi với hoàn cảnh vô cùng cổ quái, tệ hại này, dựa theo công pháp trước đó, Vân Liêu không ngừng vận chuyển khí trong cơ thể đi khắp toàn thân.

Liên tục va chạm vào hòng đả thông mạch môn ở cổ tay trái.

Vị trí này đã bị chặn, chỉ có thể không ngừng va chạm vào nó, mới có thể tìm được cách phá vỡ.

Trước kia, hắn đã từng thử cách này, nhưng hiệu quả thật sự rất yếu.

Tập luyện cả một ngày lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nhưng bây giờ thì khác, ở nơi có hoàn cảnh đặc biệt như thế này, hắn có thể va chạm vào kinh mạch với tốc độ gấp chín lần.

Một canh giờ tu hành có hiệu quả gấp chín lần so với ngoại giới, thì lo gì không có thời gian đột phá. Đáng sợ nhất chính là nếu cứ tiếp tục trong thời gian dài, Vân Liêu cũng không dám chắc bản thân sẽ thu hoạch được cái gì.

Tu hành một năm bằng người khác tu chín năm?

Tu mười năm, chẳng phải bằng người khác tu chín mươi năm sao, không khác cả đời cho lắm đâu.

Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, Ôn Bình đang ngồi bên ngoài trông coi. Sau khi rời khỏi được một lúc, hắn đã nhanh chóng quay lại, hơn nữa, còn mang theo một bộ trà cụ từ Thính Vũ Các ra.

Ngồi lần này là ngồi đến chạng vạng tối.

Lúc mây đỏ che phủ nửa bầu trời, bên tai bỗng nhiên vang lên một âm thanh.

Lại là hệ thống.

Bất quá, không phải là tuyên bố nhiệm vụ mới, cũng không phải là cái gì kinh hỉ, mà là một cái thông báo thôi.

- Kí chủ, hiện tại, Vân Liêu sắp tu được 8 canh giờ rồi, thỉnh lập tức đuổi hắn ra!

- Đuổi? Từ này cũng sắc bén quá nha! - Quy củ này hắn biết, mấy ngày trước, lúc hắn tu luyện được 8 giờ, tên chết tiệt này cũng chạy ra "đuổi".

- Phàm là siêu cấp tông môn, cũng chính là tông môn độc nhất vô nhị trên thế gian. Ngoại trừ tông chủ độc nhất vô nhị, tiêu chuẩn nhập môn cũng phải thế. Trước mắt, tông chủ cùng tiêu chuẩn nhập môn đã đạt đến độc nhất vô nhị. Cái thứ ba chính là môn quy. Môn quy cũng phải độc nhất vô nhị. Dù là trưởng lão thì một ngày cũng chỉ được tu hành tối đa 8 giờ trong trọng lực trường.

- Nhưng… Thỏa thuận một chút được không, Vân Liêu này là tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, nên đừng có hạn chế thời gian của hắn làm gì.

Hắn rất muốn nói một câu: Hệ thống, ngươi làm vậy thì Vân Liêu sẽ quay mông đi mất đấy!

Nhưng mà tên hệ thống đáng ghét kia vẫn chỉ đáp lại một câu lạnh băng:

- Không có thương lượng gì cả. Đương nhiên, Kí chủ có thể không làm theo lời ta.

- Ta…

Bất đắc dĩ, Ôn Bình chỉ có thể đứng dậy, nhặt một tảng đá đen trên mặt đất lên, nện vào Vân Liêu đang vùi đầu khổ tu, vẫn hồn nhiên chưa biết bản thân sắp phải "ăn gạch".

Vân Liêu phản cảm nhất chính là đang lúc tu hành lại có người quấy nhiễu, cho nên, hắn lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn quanh bốn phía:

- Tên nào?

Ngay lúc đó, hắn thấy được Ôn Bình đang đứng cách đó không xa, đối phương còn đang vẫy tay với hắn.

Ôn Bình nói:

- Ra đây.

Cho dù có hơi khó chịu, nhưng nói gì đi nữa thì đối phương hiện tại cũng đang là lão đại của hắn, Vân Liêu chỉ có thể nói:

- Ôn tông chủ, hôm nay, Vân Liêu ta sẽ tiếp tục tu hành tại đây, tranh thủ thời gian đả thông mạch môn, bước vào Thông Huyền Cảnh, nếu như có chuyện gì thì ngươi mau nói đi.

- Thời gian của ngươi đã hết.

Vân Liêu ngây ra một lúc, khó hiểu hỏi:

- Thời gian gì?

- Bổn môn môn quy, đệ tử bình thường mỗi ngày chỉ có thể tu luyện bên trong trọng lực trường tối đa ba canh giờ, ngươi tuy không phải đệ tử bình thương, nhưng căn cứ vào cấp bậc của ngươi, một ngày chỉ có thể tu luyện tối đa bốn canh giờ.

Nghe xong lời này, sắc mặt Vân Liêu có chút khó coi, cảm giác như bị lừa gạt:

- Ôn tông chủ, ngươi hứa hẹn giúp ta đột phá Thông Huyền Cảnh, ta mới nguyện ý gia nhập Bất Hủ tông. Giờ người định lật lọng?

- Ta đã đáp ứng, nhưng đây là bổn môn môn quy, nếu như ngươi không tuân theo, vậy thì xin lỗi, ta chỉ có thể đưa ngươi

vào danh sách đen, một ngàn kim ta vẫn lấy, về sau, ngươi không còn là người của Bất Hủ tông nữa.

- Ôn tông chủ, nhìn cái bộ dáng hiện tại của Bất Hủ tông mà xem, không cần tuân thủ môn quy gì gì đó đâu?

Nói thật, hắn không muốn rời khỏi nơi này. Luyện thể thập tam trọng có thể nhịn ăn nhịn uống suốt nửa tháng, hắn đã định là sẽ không rời khỏi đây trong vòng nửa tháng rồi.

- Mười.

Vân Liêu nói:

- Ôn tông chủ, ta và ngươi không phải là bằng hữu sao?

- Chín.

- Ôn tông chủ.

- Tám.

- Thôi được, thôi được, ta tuân thủ môn quy của ngươi là được chứ gì.

Không có biện pháp, Vân Liêu chỉ có thể rời khỏi trọng lực trường. Bất quá, bước ra rồi nhưng lòng hắn vẫn ở trong trọng lực trường.

Lúc này, Ôn Bình liền nói:

- Vân công tử, kể từ hôm nay ngươi đã là người của Bất Hủ tông, hi vọng môn quy của tông ta, ngươi có thể chấp hành một cách dứt khoát, nếu không, ta thật sự sẽ đưa ngươi vào sổ đen đấy.

- Đã rõ, Ôn tông chủ.

Vân Liêu gật đầu, chợt cười cười:

- Ôn tông chủ, thương lượng một chút được không?

Tăng chín lần tu luyện, lãng phí một phút đồng hồ bên ngoài hắn cũng cảm thấy vô cùng lãng phí a…

Ôn Bình nói:

- Ngày mai có thể tiếp tục tu hành, Vân Liêu công tử nóng lòng nhất thời để làm gì?

- Đi, ta đi, mai ta lại đến sớm.

Hắn quả thật không hiểu vì sao Bất Hủ tông lại đề ra loại quy định khốn kiếp như vậy, chẳng lẽ một đại tu sĩ Luyện thể thất tam trọng như hắn không có một chút địa vị nào hay sao?

Chẳng phải Bất Hủ tông hiện tại còn chưa được xem là một tông môn nhất tinh hay sao?

Phí nhập môn một ngàn kim.

Rồi còn hạn chế thời gian tu luyện…

Đây là lần đầu hắn nghe thấy thứ quy củ kỳ quái như vậy.

Bất quá, hắn cũng chỉ có thể tuân thủ. Dù sao, hắn đã gia nhập Bất Hủ tông, cũng thấy được chỗ lợi hại ở đây.

Lúc này bảo hắn đi… Thật sự còn khó chịu hơn là giết hắn.

—

Ban đêm.

Vương Bá đã chuẩn bị xong cơm tối, Ôn Bình dẫn theo Vân Liêu cùng đến, thuận tiện giới thiệu hắn với Vương Bá. Sau đó, lấy một nửa số kim tệ thu được lúc sáng ra, giao cho Vương Bá, bảo đó là phí sinh hoạt.

Cơm nước no nê xong, Ôn Bình an bài Vân Liêu ở chủ điện dành cho trưởng lão. Sau đó, hắn lập tức đi đến trọng lực trường.

Ngay khi hắn chuẩn bị tu luyện, âm thanh hệ thống lại xuất hiện.

- Kí chủ, cần thăng cấp trọng lực trường. Tốn năm trăm kim tệ mới có thể mở khóa trọng lực trường.

- Nguyên lai ngươi đã đánh chủ ý lên người ta từ trước.

Hệ thống nhàn nhạt đáp:

- Ngươi có thể lựa chọn không mở khóa, dù sao thiệt thòi cũng không phải là ta.

Ôn Bình nghĩ nếu cái hệ thống này có mặt, vậy thì bộ mặt đó hẳn là rất gợi đòn.

Đáng thương cho tiền của hắn, còn chưa được nóng túi đây này, vậy mà phải cúng cho tên kia rồi.

- Thăng cấp!

Đang tiến hành thăng cấp…

Thời gian thăng cấp: 3 giờ.

Mở khóa công năng mới: Kích quang (1) xạ tuyến. Tia kích quang cực nhanh sẽ bắn ra từ trong long trụ, căn cứ vào cảnh giới của người tu luyện sẽ có số lượng tia kích quang khác nhau. Trong môi trường trọng lực, tốc độ tu luyện tăng lên chín lần, dựa vào đó, tăng tốc độ phản ứng, sự linh hoạt của cơ bắp, từ đó kích phát tiềm lực nội tại.

(1) Tia laser.

Sau khi xem hết phần giới thiệu, Ôn Bình chậm rãi lấy năm trong kim tệ ra.

Đúng là không lỗ thật!

Chỉ với như vậy, trọng lực trường xem như là hoàn mỹ rồi.

Hệ thống ngay lập tức nói:

- Kí chủ, với tu cách là nơi tu luyện độc nhất vô nhị, sau khi trọng lực trường thắng cấp, thì không miễn phí tu luyện nữa. Thời gian hạn chế không thay đổi, nhưng mỗi một giờ sẽ thu phí 5 kim tệ.

Khởi Sàng Khí

- Có lầm không vậy? Lại thêm cái này nữa sao? Tiêu chuẩn nhập tông đã đủ hà khắc rồi, giờ còn thu phí trọng lực trường, không phải là thẳng tay diệt sạch đệ tử sao…? Chẳng lẽ, tương lai ta chỉ có thể thu kẻ có tiền?

Dù Ôn Bình có than vãn cỡ nào đi nữa, hệ thống vẫn thủy chung giữ thái độ thờ ơ, ngược lại còn nói mấy lời rất triết lý:

- Kí chủ, ngươi nhớ cho kỹ, dưới gầm trời này, không có bữa ăn nào là miễn phí. Có được dễ dàng, sẽ không hiểu được thế nào là đáng quý.

- Nói thì nói như thế, nhưng nếu như thực hiện quy củ như vậy, chỉ sợ một năm Bất Hủ tông không thu nổi hai người đệ tử đâu. Nếu để bọn họ biết một ngàn kim nhập môn kia chỉ là bắt đầu, ai còn dám gia nhập Bất Hủ tông?

- Ngươi không nói, mới nhập môn, sao bọn họ biết được?

- Vấn đề chỉ là nói hay không nói thôi hả?

Ôn Bình xem như phục rồi, tên hệ thống này hoàn toàn muốn hắn phát huy miệng lưỡi đến cực hạn. Trời ạ, hắn cũng đâu phải đi bán bảo hiểm hay nhà cửa gì đâu chứ.

Đương nhiên, cuối cùng, hắn vẫn phải chấp nhận sự thật này.

Cái điều kiện hà khắc này dù có thể khiến người khác chùn bước, nhưng ít nhất, hai người một chó ở Bất Hủ tông cũng không đến mức tuyệt vọng. So sánh ra thì… Tình trạng hiện tại của Bất Hủ tông đã tốt hơn lúc trước rất nhiều, ít nhất thì cũng thu được một vị đại tu sĩ Luyện thể thập tam trọng.

Không biết là sau khi nạp xong một ngàn kim tệ nhập môn, chúng đệ tử phát hiện muốn tu hành mỗi ngày còn phải tốn thêm phí, thì sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Có lẽ sẽ nổi điên, trực tiếp rời khỏi Bất Hủ tông không chừng?

Dường như hệ thống đoán được ý nghĩ của hắn, lập tức nói:

- Kí chủ, không cần lo lắng, trọng lực trường có sức hấp dẫn trí mạng đối với Luyện thể cảnh. Nếu như đặt nó ở tông môn nhị tinh, hoặc tam tinh, thì một trăm kim một ngày cũng sẽ có người xếp hàng chờ được vào đấy.

- Đã rõ, ta chỉ cần nhớ kỹ, ngươi là muốn tốt nhất cho ta, đúng không?

- Ừm.

- Ặc… Thế nhưng mà Bất Hủ tông cũng không thể chỉ thu nhận mấy kẻ có tiền được, những người không tiền, nhưng lại có nghị lực, có mộng tưởng, bọn họ không có thiên phú cao như ngươi muốn, cũng không có tiền, vậy chẳng lẽ… Đuổi hết à?

Hệ thống đột nhiên trầm mặc:

- Cái này… Về sau sẽ hạ thấp tiêu chuẩn một chút, nhưng mà hiện tại, Bất Hủ tông không thích hợp thu lưu những người có tư chất thấp.

- Vậy thì còn được. Ta còn tưởng ngươi là một cái hệ thống lạnh lùng vô tình…”

Hệ thống cuối cùng cũng chịu “nhả” ra, Ôn Bình rất cao hứng.

Từ đầu đến cuối, hắn chưa từng có suy nghĩ sẽ xây dựng Bất Hủ tông thành một nơi chỉ dành cho kẻ có tiền.

Tu hành là như vậy, tất cả mọi người đều có quyền bình đẳng.

Sau khi trở lại Thính Vũ Các, Ôn Bình bắt tay vào xây dựng nội quy tông môn mới. Cân nhắc đến việc Bất Hủ tông đã thoát thai hoán cốt, hắn nghĩ nghĩ, mở đầu mới, quy củ mới, tên cũ? Chẳng phải sẽ không may mắn sao?

Có lẽ nên đặt một cái tên uy vũ một chút.

Nghịch Thiên tông?

Lăng Vân kiếm phái?

Chân Vũ tiên tông?

Ba cái, cái nào hắn cũng thích.

Bất quá, rốt cuộc hắn đành gạt bỏ mấy cái tên này, chẳng có cái nào phù hợp với tông môn của hắn cả. Lại nói, hai chữ Bất Hủ là do tổ tông hắn đặt ra, Bất Hủ tông là nhà hắn, tên của nhà mình không thể sửa một cách qua loa như vậy được.

Ít nhất thì hiện tại không thể quyết định qua loa như vậy, nên đợi đến lúc thăng cấp nhất tinh, hoặc là nhị tinh, lúc đó, hãy quyết định danh tự cho tông môn sau vậy.

Nghĩ đến khuya, bất tri bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Ngủ một giấc đến sáng, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa "đông đông đông".

Ngừng một lúc, lại gõ tiếp.

Ôn Bình mở đôi mắt nhập nhèm ra, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, sương trắng mờ ảo, tuy không đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, thế nhưng mặt trời còn chưa lên, rốt cuộc là tên nào không có mắt lại chạy đến đánh thức hắn?

Buồn bực la to:

- Ai nha! Trời vừa sáng a, có chuyện gì không thể đợi lát nữa sao?

Loại buồn bực, tức giận này sinh ra từ hư không, cũng chẳng biết vì sao, hắn chỉ biết mình đang rất rất tức giận.

Cảm giác buồn bực lúc rời gường này, cho dù là trước kia, lúc nha hoàn xinh đẹp đến đánh thức hắn cũng không tránh khỏi. Có đẹp đến mấy cũng chẳng xóa được cơn giận trong lòng hắn.

Lúc trước, chỉ có lão cha nhà hắn đến gọi, hắn mới không dám tỏ thái độ gì, hơn nữa, còn lập tức "thần thanh khí sảng" chào buổi sáng.

Trong đầu đã đoán được người bên ngoài là ai, một lúc lâu sau, Ôn Bình mới bước ra mở cửa.

Quả nhiên, đúng như hắn nghĩ, chính là Vân Liêu.

Hôm nay, Vân Liêu vẫn chẳng khác gì hôm qua, phong độ nhẹ nhàng, y hệ một bạch diện thư sinh. Ôn Bình cảm thấy, nếu hắn ta có thêm một cây quạt là vũ khí, chỉ cần hành tẩu trong Thương Ngô thành, không biết có bao nhiêu thiếu nữ sẽ thần hồn điên đảo.

Đương nhiên, Vân Liêu có soái đến mấy cũng không cách nào triệt tiêu oán niệm trong lòng hắn.

Bình sinh, hắn không oán hận điều gì cả, thậm chí, những người khiến Bất Hủ tông suy sụp, hắn cũng không hận, nhưng có hai chuyện khiến hắn oán. Thứ nhất chính là kẻ đã hại chết phụ mẫu hắn, đây là gia cừu, muốn quên cũng không thể quên được. Thứ hai, chính là kẻ cả gan dám đánh thức hắn khỏi mộng đẹp.

Loại hận thứ hai này, chẳng khác nào thù oán giang hồ, triền miên không dứt.

Đương nhiên, Vân Liêu thấy được sắc mặt thối của Ôn Bình, đối với chuyện này, hắn chỉ có thể tỏ vẻ ái ngại, khom người xin lỗi:

- Ôn tông chủ, mạo muội quấy rầy, thỉnh chớ trách.

- Ta nào dám, có rắm mau thả! – Lúc nói lời này, cơn giận của Ôn Bình thể hiện rất rõ ràng. Bất quá, hắn vẫn biết tiết chế.

Cũng không thể bởi vì một chuyện nhỏ mà đuổi hắn ta đi ngay ngày đầu tiên!!!

Vân Liêu nói:

- Là như thế này, ta vừa mới đến cái long trận kia, chuẩn bị tu hành, tuy nhiên, lại bị một cổ lực lượng chặn lại. Ta hỏi Vương Bá, bị ông ấy mắng một trận, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Thế nên, chỉ có thể đến tìm tông chủ.

- Bị Vương Bá mắng còn dám đến chỗ ta?

- Tính tình của Vương Bá lúc sáng sớm có hơi lớn, giống với Ôn tông chủ, quả thật, ta không ngờ đến.

Vốn dĩ Vân Liêu không muốn đến đánh thức Ôn Bình sớm như vậy, bởi vì Vương Bá đã cảnh cáo, đánh thức Ôn Bình, có thể sẽ bị ném dao găm.

Nhưng không đến tìm Ôn Bình thì hắn lại chẳng biết phải làm sao. Cái long trận kia đột nhiên sinh ra cấm chế, nhốt hắn bên ngoài.

Lúc đứng trước Long trận, tâm tình của hắn chưa bao giờ phức tạp như vậy.

Y hệt như khi còn bé, mấy đứa trẻ khác cầm kẹo đường lắc lư trước mắt hắn, nhưng thủy chung lại không để cho hắn ăn.

Rơi vào đường cùng, Vân Liêu chỉ có thể đến gõ cửa phòng Ôn Bình lúc trời còn tờ mờ sáng.

Ôn Bình không vội trả lời, lúc này, hắn đang âm thầm hỏi hệ thống:

- Này, sao lại thế này?

- Bởi vì hắn không trả tiền.

- Chỉ có như vậy?

- Chỉ như vậy!

Ôn Bình như người ngộ đạo, gật gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, muốn giảm bớt tức giận trong lòng, rồi nói với Vân Liêu:

- Ngươi chờ một chút, ta mặc y phục vào, thuận tiện ổn định cảm xúc một chút, tỉnh táo lại đã!

Kế đó, Ôn Bình còn bồi thêm một câu:

- Từ nhỏ đã có khởi sàng khí, lần sau đừng có đánh thức ta sớm như vậy, nếu không, ta sẽ thật sự nổi giận đấy!

Vân Liêu có hơi khó hiểu, hỏi:

- Khởi sàng khí?

Ba chữ này hắn chưa từng nghe qua nha!

Ôn Bình giải thích:

- Chính là cảm giác buồn bực, giận dữ khó hiểu mỗi khi rời giường, đợi một lát nữa sẽ hết.

Bốn Mươi Kim Một Ngày?

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

- À…

Ôn Bình thấy thế, biết rõ tên kia không có tâm trạng nói chuyện phiếm, vì vậy, hắn nói:

- Vân Liêu công tử không cần vội như vậy. Một ngày bốn canh giờ, không nhiều hơn, cũng không ít đi. Lúc nào đi chẳng phải đều như nhau sao?

- Ôn tông chủ nói có lý, bất quá vẫn nên đến sớm một chút cho thỏa đáng. Ta chỉ hi vọng có thể sớm ngày đả thông kinh mạch, đột phá cảnh giới mới.

- Ngươi sẽ thành công. Đúng rồi, ngày hôm qua còn một quy củ vẫn chưa nói với ngươi. Có liên quan đến trọng lực trường đấy, à, chính là cái mà ngươi gọi là long trận.

- Quy củ gì?

- Lần đầu thể nghiệm trọng lực trường là miễn phí, lần thứ hai, muốn vào thì phải trả phí.

- Còn phải trả tiền à?

Vân Liêu có hơi kinh ngạc, cũng có hơi bất mãn, bất quá, hắn vẫn mở miệng hỏi:

- Cần bao nhiêu kim tệ mới được?

- Một canh giờ mười kim tệ.

- Vậy bốn canh giờ cần bốn mươi kim tệ… Ôn tông chủ, ngươi có hơi quá rồi, một ngàn kim tệ đã đưa cho ngươi, bây giờ còn đòi thêm tiền.

Hắn có cảm giác tên Ôn Bình này đang xem hắn là thằng đần mà lừa gạt thì phải.

Cái này tiền, cái kia cũng tiền.

Bốn mươi kim tệ đã là thu hoạch cả một năm của người thường, mà ở Bất Hủ tông chỉ có thể tu hành được một ngày.

Hắn tuy không thiếu bốn mươi kim tệ này, nhưng cũng không thể để người lừa gạt một cách dễ dàng như vậy.

- Vân công tử, quy củ chính là như vậy.

Nói xong, Ôn Bình đem tấm bảng hiệu đặt cạnh giường giơ lên. Đêm qua, hắn vừa hoàn thành tấm bảng hiệu này.

Quy tắc sử dụng trọng lực trường: Đệ tử bình thường một ngày được sử dụng tối đa ba canh giờ. Cao tầng một ngày được sử dụng tối đa bốn canh giờ. (Làm trái quy tắc: Liệt vào sổ đen; Khiêu chiến quy tắc: Lập tức trục xuất khỏi Bất Hủ tông, hơn nữa còn liệt vào sổ đen; Bỏ qua quy tắc: Đánh một trận, ném ra bên ngoài.)

Thu phí tiêu chuẩn: Một canh giờ 10 kim tệ.

Nhìn thấy cái này, sắc mặt Vân Liêu từ từ lạnh đi. Hiện tại, hắn có cảm giác mình đã bị lừa.

Nhập môn phải bỏ ra một ngàn kim, sử dụng trọng lực trường cũng phải có kim tệ.

Nào có loại đạo lý như vậy?

Mấy cái tông môn khác đều phải dùng tiền cầu hắn nhập tông, Bất Hủ tông không tốn một xu coi như xong, dù sao thì có thứ tốt, tự cao một chút cũng được. Nhưng bây giờ thì sao? Nhìn đi… Tên tông chủ này còn dám vơ vét của cải khắp nơi nữa chứ?

Đã lấy của hắn một ngàn kim rồi, còn chưa thỏa mãn?

Ôn Bình thấy thế, giải thích:

- Vân công tử, à không, nên gọi ngươi là Vân trưởng lão. Ngươi dầu gì cũng đã là người của Bất Hủ tông, cần gì phải vì mười kim tệ mà ghi hận ta? Ngươi có thể theo ta, đến xem mấy thứ mới cải tiến trong trọng lực trường, rồi hãy quyết định xem mười kim tệ một canh giờ có đáng không!

- Được!

Bất quá, lúc nói mấy lời này, sắc mặt của Vân Liêu không thể nào đẹp được.

Sau khi bước vào trọng lực trường, Ôn Bình không cảm thấy sau khi mở khóa có cái gì đặc biệt.

Điểm khác biệt lớn nhất chính là có thêm một cái hòm đựng tiền bằng sắt. Hóa ra, đây chính là rương thu phí.

Vì vậy, Ôn Bình bảo Vân Liêu ném 10 kim tệ vào cái hòm sắt kia.

Loảng xoảng…

Tiếng kim tệ rơi vào hòm sắt.

Ôn Bình cười cười, rồi nói:

- Vân trưởng lão, ngươi cứ vào thử sẽ biết.

Vân Liêu bán tín bán nghi, cất bước đi vào trong trọng lực trường, giơ tay ra, e ngại đụng phải tầng cấm chế không thấy được kia.

Đương nhiên, cấm chế không xuất hiện, hắn đi vào rất thuận lợi.

Đi chưa được mấy bước, thân thể đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề, y hệt như ngày hôm qua, phải vận chuyển khí trong đan điền, mới có thể duy trì được thể lực của mình.

Bốn canh giờ tu luyện ngày hôm qua, đã cho hắn biết rõ, tiêu hao thể lực trong trọng lực trường là vô hạn định.

Lúc trước, khi hắn còn ở nhà, đã từng khiêng khúc gỗ to leo núi để huấn luyện thể lực, đi hết một vòng cũng không mệt mỏi bằng một canh giờ trong trọng lực trường.

Đang lúc Vân Liêu chuẩn bị chất vấn Ôn Bình về cải tiến mới mà hắn ta đã nói, thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó.

Một tấm bảng màu xanh da trời, bên trên xuất hiện hai hàng chữ.

Hàng thứ nhất: Hình thức tu luyện trọng lực (Tăng 9 lần tốc độ tu luyện).

Hàng thứ hai: Hình thức chiến đấu (Toàn bộ phương vị tu luyện tăng 9 lần. Có thể kích phát tiềm năng bản thân).

Kinh ngạc nhìn thứ vừa xuất hiện trước mắt, Vân Liêu có hơi không hiểu, vội vàng quay đầu hỏi Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, đây là…

Nhưng Ôn Bình không đáp lại hắn, bên tai Vân Liêu vang lên một âm thanh:

- Mời lựa chọn hình thức tu luyện.

Theo đó, ánh mắt Vân Liêu dừng lại trên hai hàng chữ kia.

Hình thức chiến đấu!

Toàn bộ phương vị tu luyện tăng lên 9 lần?

Có nghĩa là lực lượng, tốc độ,… Trong hình thức chiến đấu đều sẽ tăng lên gấp 9 lần?

- Hình thức chiến đấu! – Vân Liêu vội nói.

Vừa nói xong, tấm bảng màu xanh da trời kia biến mất, kế đến là âm thanh phát ra từ long trụ.

Ông…

Ông…

Vân Liêu vừa nghiêng đầu, chín căn long trụ đồng loạt nhắm ngay hắn, hơn nữa, mắt rồng màu xám cũng đã mở ra, nhìn chằm chằm vào hắn. Khiến Vân Liêu cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình đang vây lấy mình.

Ngay lúc đó, một đạo hồng quang đột nhiên bắn về phía hắn.

Vân Liêu hốt hoảng, sợ là bẫy rập hay ám khí gì đó, lập tức xuất ra thân pháp: Vi Phong Phất Bộ.

Một năm trước, hắn đã luyện thành Vi Phong Phất Bộ. Cho dù là 100 mũi tên cùng lúc phóng tới, hắn cũng có thể tránh được. Dù cho gặp phải Hắc Báo trên thảo nguyên, hắn cũng có thể tự tin bỏ xa nó.

Mặc dù hiện tại, thân thể đã trở nên nặng nề, nhưng muốn né tránh một đạo hồng quang, hoàn toàn là chuyện trong tầm tay.

Nghiêng người một cái, sau đó lật người, đạo hồng quang xẹt qua trước mắt hắn, rồi biến mất ở cách đó không xa.

- Chính là cái này?

Lúc hắn còn đang thở, một đạo hồng quang lại xuất hiện, bắn thẳng về phía hắn. Nếu như chỉ là một đạo… Vân Liêu không sợ. Thế nhưng chung quanh xuất hiện tám đạo, đồng loạt lao tới…

- CLGT?

Ý niệm đầu tiên trong đầu hắn: Đây chính là cái bẫy của tên Ôn Bình chết giẫm kia.

Tiếp tục sử Vi Phong Phất Bộ, trong trọng lực trường, Vân Liêu gian nan chạy trốn, bắt đầu thi triển cước bộ.

Xoay người.

Nghiêng người.

Nhảy lên.

Lúc này, Vân Liêu tựa như một con khỉ bị đeo gông, chỉ có thể đứng tại chỗ, nhảy lên nhảy xuống.

Cứ như vậy, cũng không biết đã qua bao lâu.

Vui mừng trên mặt Vân Liêu ngày càng nồng đậm. Ngoại trừ lượng khí đả thông kinh mạch tăng gấp 9 lần, thân pháp Vi Phong Phất Bộ của hắn cũng tăng lên 9 lần, không ngừng tiêu hao, cũng không ngừng khôi phục.

Trước đây, tu luyện Vi Phong Phất Bộ, ngoài giẫm cọc, tránh né bao cát, hắn không có phương pháp nào khác. Tiến bộ hơn một chút chính là tránh né mưa tên, nhưng mà tính nguy hiểm rất cao, lơ ngơ một phát là ăn hành ngay.

Một phát xuyên tim… Đảm bảo ngủm.

Hắn dám xác định, dựa vào mấy đạo hồng quang độc nhất vô nhị này phụ trợ, Vi Phong Phất Bộ sẽ nhanh chóng đạt đến

cảnh giới viên mãn.

Bởi vì chúng được bắn ra từ bốn phương tám hướng, chiếm hết toàn bộ phương vị. Hắn không cần lo sợ nguy hiểm, chỉ cần nghĩ làm sao tránh là được.

Loại phương thức tu hành này còn có thể tăng lên gấp 9 lần tốc độ tu luyện, Vân Liêu dám chắc chắn, cho dù tên Ôn Bình đòi một trăm kim một ngày hắn cũng nguyện ý đáp ứng.

Mà đúng lúc này, hồng quang đột ngột dừng lại.

Vân Liêu ngừng lại thở hổn hển, hai tay chống lên đầu gối, nhìn quanh bốn phía bằng ánh mắt khó hiểu.

Một âm thanh vang lên bên tai:

- Thời gian tu hành ngày hôm nay đã đạt tới giới hạn, thỉnh bổ sung thêm 30 kim tệ.

Lợi Dụ?

Đang lúc hắn còn ngơ ngác, phong cảnh trước mắt bỗng nhiên thay đổi, chớp mắt một cái, hắn đã ở bên ngoài trong lực trường.

Giơ tay lên chạm khẽ một cái, cấm chế lúc sáng lại xuất hiện.

Phanh!

Phanh!

Đập đập vài cái, không thu hoạch được gì, Vân Liêu đành buông tha.

Thành thành thật thật móc ra 30 kim tệ, Vân Liêu đang định bỏ vào hòm sắt, thì thấy Ôn Bình chậm rì rì từ trong rừng cây bước ra. Bất quá, hắn ta không tiến đến, mà đứng ven rừng, giơ tay vẫy vẫy Vân Liêu:

- Đi thôi, cùng ta hạ sơn một chuyến!

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Không có gì, bất quá, hiện tại, ngay cả một đệ tử Bất Hủ tông cũng không có. Đương nhiên là phải xuống núi tuyển đệ tử rồi! Bây giờ ngươi đã là trưởng lão thụ khóa của Bất Hủ tông ta, nên đi cùng ta. Vừa hay, hôm nay cũng đã hết thời gian tu luyện trọng lực trường, thuận tiện giúp ta một vài việc.

- Được!

Chần chờ một lúc, sau đó, Vân Liêu liền nói:

- Ôn tông chủ, có thể thương lượng với ngươi một việc được không?

- Có việc gì cứ nói.

- Có thể tăng thời gian luyện tập trong trọng lực trường của ta thêm một hai canh giờ gì đó mỗi ngày được không? Ta có thể dùng thứ đồng giá đến trao đổi.

Ôn Bình lắc đầu, quay đầu liếc nhìn Vân Liêu:

- Bốn canh giờ còn chưa đủ sao, so ra là bằng ba mươi sáu canh giờ rồi đấy!

- Vẫn còn quá ít, chỉ cần Ôn tông chủ có thể đáp ứng yêu cầu của ta, ta chắc chắn sẽ đột phá trong vòng hai tháng. Bất Hủ tông có tu sĩ Thông Huyền Cảnh tọa trấn, muốn thu đệ tử, hẳn là dễ như trở bàn tay.

Vân Liêu nhìn Ôn Bình bằng ánh mắt mong chờ, chỉ đợi hắn gật đầu một cái.

Thông Huyền Cảnh nhất định có sức hấp dẫn trí mạng đối với tông môn vô tinh như Bất Hủ tông hiện tại. Sợ là cả tông môn nhất tinh khi nghe hắn nói ra lời này, chỉ cần không quá phận, nhất định sẽ muốn gì có đó. Hắn thừa nhận, Ôn Bình là một người có nhiều quy củ, nhưng hắn cũng hy vọng có thể dùng sự hấp dẫn này để Ôn Bình "nhả" ra một chút.

Hiện tại, Bất Hủ tông thiếu nhất là cái gì?

Không phải người à?

Nhưng mà Ôn Bình mãi vẫn không trả lời.

Vân Liêu cắn răng, hạ quyết tâm:

- Chỉ cần gia tăng thời gian hạn định đến mức cao nhất, ta nguyện ý trả gấp đôi kim tệ.

Ôn Bình vẫn như cũ không đáp.

Vân Liêu lại nói tiếp:

- Gấp 3, gấp 4 lần cũng có thể.

- Ngươi thật sự chịu bỏ ra… – Nói thật, Ôn Bình đã động tâm, trước ánh sáng chói lóa của kim tệ, hắn sao có thể bỏ qua? Nhưng mà tiếng ho khan của cái hệ thống đáng ghét kia cứ quanh quẩn bên tai không ngừng… Hắn đành chịu.

- Thực không có biện pháp.

Ôn Bình dứt khoát bước nhanh hơn, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề kim tệ với Vân Liêu:

- Trái quy tắc, vào sổ đen.

- Aiz…

Bất đắc dĩ, Vân Liêu chỉ có thể thở dài.

Ôn Bình nói tiếp:

- Đi tắm, đổi một bộ y phục, nhìn ngươi bây giờ y chang con chuột dính mưa.

- Chỉ có thể để ngày mai tập tiếp vậy! – Vân Liêu hắn nào có quan tâm đến chuyện mồ hôi thấm ướt quần áo.

***

Đại điện Bất Hủ tông.

Một tòa nhà ba tầng đứng sừng sững giữa Vân Lam Sơn, khí thế nguy nga, hai bên mái hiên trạm trổ đầu rồng, sau khi được hệ thống cải tạo, đứng từ bên ngoài nhìn vào, càng thêm uy nghiêm, khí phái, so với đại điện lúc trước thì hùng vĩ hơn nhiều.

Ngoài ra, sau khi được cải tạo, ở bậc thang chính đi vào chủ điện còn có thêm một cái bệ đá, trên bệ đá có một đầu bạch hổ uy mãnh, rộng một thước, dài năm thước, trông vô cùng sống động, chân trước nâng lên, thân thể tựa hồ đang nhảy vọt vào trong mây.

Đi vào thư phòng của mình ở lầu ba, lấy xấp giấy ghi danh ra, đồng thời, Ôn Bình nói với hệ thống:

- Này, mấy ngày trước, ngươi có nói với ta, sau khi cải tạo, đại điện sẽ có thêm lực hấp dẫn, hình như ngươi chưa giải thích cái này với ta.

- Ta có giải thích, chỉ là ngươi không nghe thôi.

- Vậy có thể giải thích lại lần nữa không? – Hắn xác định, sau khi cải tạo xong, hệ thống có lảm nhảm cái gì đó.

Hôm ấy, quả thật hắn có hơi mơ hồ.

- Hiện tại, Bất Hủ tông là tông môn vô tinh, cho nên lực hấp dẫn chỉ có tác dụng trong phạm vi 5000 thước. Chỉ cần là người trong phạm vi này, đều bất tri bất giác bị hấp dẫn đến.

- Đây chính là một trợ lực giúp Kí chủ thu nhận đệ tử.

- Vậy mấy ngày nay, nó vẫn luôn hoạt động sao?

- Không có.

- Vì sao không?

- Hôm đó, Kí chủ trực tiếp bỏ qua công năng lực hấp dẫn, người làm hệ thống như ta, sao có thể tự tiện vận hành được?

- Móa, thật sự bị ngươi làm tức chết, sao lúc chế định quy tắc, ngươi tích cực quá vậy? – Ôn Bình bất đắc dĩ trừng mắt – Vận hành công năng lực hấp dẫn sớm một chút, đoán chừng ta đã thu được đệ tử khắp thiên hạ rồi!

***

Xế chiều hôm đó, Ôn Bình dẫn theo Vân Liêu đi xuống chân núi Vân Lam Sơn.

Trước kiếm bia, bày ra cái bàn, đặt bảng hiệu một ngàn kim tệ nhập môn lên, bất quá, lúc này còn có thêm một dòng thông báo.

Tiêu chuẩn nhập tông thấp nhất: 15 tuổi, Luyện thể ngũ trọng.

Vừa nhìn thấy, Vân Liêu biến sắc, quay sang nhìn Ôn Bình, hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi đây là đang nghiêm túc?

- Có gì phải ngạc nhiên như vậy, tiêu chuẩn đơn giản thôi mà! Hiện tại, Bất Hủ tông ta đang trong giai đoạn phát triển, không có tài nguyên để thu một lượng lớn đệ tử có tư chất bình thường. Chỉ có thể lựa chọn những tinh phẩm mà thôi.

- Nhưng cái này cũng hơi quá, 15 tuổi, Luyện thể ngũ trọng… – Hắn vốn muốn nói, thiên tài bậc đó đi mấy tông môn nhất tinh, nhị tinh khác sẽ có đãi ngộ vô cùng tốt, hà cớ gì phải chui vào Bất Hủ tông đã sớm xuống dốc, chỉ còn lại có ba người?

Ôn Bình làm như vậy sẽ chỉ càng khiến… Người ta chán ghét, không muốn đến Bất Hủ tông.

Dù sao, hắn cảm thấy, với tình huống hiện tại, muốn Bất Hủ tông lớn mạnh, thì lập tức thu thật nhiều đệ tử, đồng thời, cho phép bọn họ vào luyện tập ở trọng lực trường. Từ từ phát triển, đợi sau khi thanh dang vang xa, lại ném ra tin tức về trọng lực trường.

Khẳng định sẽ có rất nhiều tu sĩ Luyện thể thập trọng nguyện ý gia nhập Bất Hủ tông. Đến lúc đó, nhất định vinh quang ngày xưa sẽ trở lại.

Bất quá, hắn biết rõ, Ôn Bình tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Nếu không, hôm nay, hắn ra giá bốn lần, Ôn Bình đã sớm đồng ý.

Đang lúc Vân Liêu chuẩn bị tìm chỗ an tọa để minh tu thì Ôn Bình đột nhiên la lên:

- Vân trưởng lão, ngươi đang làm gì thế?

- Ôn tông chủ, cái tiêu chuẩn này của ngươi, bất kỳ ai xem qua cũng sẽ bỏ đi, hơn nữa, nó mà bị truyền ra ngoài, thì cũng chẳng có ma nào tới đâu.

Tiêu chuẩn như này… Có người đến mới lạ!

- Xin chào, cho hỏi Bất Hủ tông của các ngươi còn nhận người không? – Một vị thiếu niên đứng trước bàn.

Vân Liêu sửng sốt một chút, trừng hai mắt nhìn bốn phía, có chút không dám tin… Thực sự có người đến.

Quả thật là tự làm mất mặt mà…

Từ đầu đến cuối, con đường này chỉ có một người đi lại, vậy mà một người duy nhất đó lại đến Bất Hủ tông?

Đợi đã nào…!

Đây là một thiếu niên Luyện thể tứ trọng, xem ra cũng khoảng mười lăm, mười sáu gì đó.

Không đúng chút nào, Bất Hủ tông đã xuống dốc một năm rồi, ngay cả tên ăn mày ở Thương Ngô thành cũng biết.

Sao lại còn người như thế này?

Ôn Bình liếc mắt nhìn thông tin của người vừa đến.

Lý Tập.

Giới tính: Nam.

Tuổi: 15.

Cảnh giới: Luyện thể tứ trọng.

- Thu thì có thu, bất quá, tư chất của ngươi quá kém, cho dù nộp một ngàn kim, Bất Hủ tông ta cũng không nhận.

- Nhưng ta đã là Luyện thể tứ trọng… – Bị cự tuyệt, thiếu niên tỏ vẻ khó hiểu.

Ôn Bình liếc mắt ra hiệu cho Vân Liêu đang đứng bên cạnh.

Vân Liêu ngoan ngoãn chỉ vào mấy chữ trên tấm bảng gỗ, một ngàn kim tệ nhập môn cùng với tiêu chuẩn 15 tuổi, Luyện thể ngũ trọng.

- Có lầm không vậy? – Thiếu niên có hơi giận, hô một tiếng, sau đó, quay người đi luôn.

Lúc đi, trong miệng hắn còn lẩm bẩm:

- Một cái tông môn xuống dốc lại dám ghét bỏ ta, đúng là có bệnh.

Nghe được mấy lời này, Vân Liêu bất đắc dĩ cười cười.

Lại để chạy mất một cái Luyện thể tứ trọng, loại thiên tài như này, ngay cả nhất tinh tông môn cũng muốn đoạt. Hắn đi mất, nhất định sẽ không còn người thứ hai như vậy bước đến Bất Hủ tông.

Lơ đãng liếc mắt nhìn Ôn Bình, thế nhưng trên mặt tông chủ nhà hắn lại chẳng có chút biến hóa.

Vẫn trước sau như một, phong khinh vân đạm.

Tiện Tay Ném Một Cái

Cùng lúc đó, ở phía đầu đường, trước phủ đệ của một phú thương, có một nam nhân trung niên đang thoải mái, nhàn nhã bước đi. Đi theo bên cạnh hắn là một gã thanh niên, người trung niên vừa bước đi vừa ngẩng cao đầu, tinh khí mười phần, có điều, tên này nhìn đời bằng hai lỗ mũi, cứ như hắn đứng trên người khác.

Cánh cổng sơn son phía sau lưng hai người nọ còn chưa đóng, chủ nhân nhà này ra tiễn khách vẫn chưa quay vào. Phàm là những người đi ngang qua người trung niên, liếc mắt nhìn thấy trường bào hắc kim trên người hắn, đều cung kính hô một tiếng: Tôn trưởng lão.

Đi chưa được mấy bước, bên tai vang lên âm thanh nho nhỏ, khiến Tôn trưởng lão ngừng bước.

Vài tên thiếu niên đang nghị luận cái gì đó.

- Tông chủ Bất Hủ tông không biết là nghĩ gì, lại dám đòi một ngàn kim phí nhập môn, bọn họ muốn tiền muốn đến điên rồi hay sao ấy?

- Tưởng Bất Hủ tông vẫn là nhị tinh tông môn à? Hiện tại, coi như cầu ta gia nhập, ta cũng không thèm.

- Ta cũng vậy.

- Thôi đi, các ngươi có tư cách vào à? Lão tử là Luyện thể tứ trọng còn bị đuổi đây này, các ngươi nhìn lại mình xem, một cái Luyện thể nhất trọng, cái còn lại là Luyện thể nhị trọng.

- Không thể nào? Luyện thể tứ trọng còn bị đuổi?

- Chậc, tông chủ Bất Hủ tông cũng quá đề cao bản thân rồi!

***

Mấy người kia đi khỏi, Tôn trưởng lão lập tức hỏi đệ tử bên cạnh:

- Bất Hủ tông lại bắt đầu thu đệ tử, quả thật là việc lạ. Mộ Ngôn, ngươi có biết hiện ai đang là tông chủ Bất Hủ tông không?

Mộ Ngôn vội vàng đáp, không dám qua loa:

- Thừa kế nghiệp cha, hắn là tên tiểu tử Ôn Bình kia.

- Ngươi nhận thức?

- Không, đã từng xa xa nhìn thấy một lần.

- Ôn Bình là nhi tử của người nọ? Cây đổ bầy khỉ tan… Trái lại, tên Ôn Bình này rất thú vị, lại có ý nghĩ Đông sơn tái khởi.

- Sư phụ, hay là chúng ta đến xem thử?

- Đương nhiên phải đi, hiện tại, Kháo Sơn tông chúng ta đã là tông môn duy nhất tại Thương Ngô thành, chiếm đoạt địa bàn của Bất Hủ tông chỉ là chuyện sớm muộn. Ngược lại, ta muốn đến xem thử, Bất Hủ tông này rốt cuộc là đang giở trò quỷ gì? Ngay cả đệ tử Luyện thể tứ trọng cũng không nhận!

Vừa dứt lời, Tôn trưởng lão liền cất bước đi về phía cuối đường, đi một mạch đến chân núi Vân Lam Sơn mới ngừng bước.

Xa xa, hắn thấy dưới chân núi Vân Lam Sơn tụ tập rất nhiều người, tuyệt đối không dưới hai mươi, ba mươi. Hắn vừa bước đến, tuy có rất nhiều người không biết hắn, nhưng vẫn nhận ra trường bào hắc kim trên người hắn.

Đây chính là dấu hiệu của trưởng lão Kháo Sơn tông.

Mọi người chậm rãi tách ra một con đường, Tôn trưởng lão không chút cản trở bước đến dưới chân núi Vân Lam Sơn.

Liếc nhìn kiếm bia một cái, nội tâm Tôn trưởng lão không khỏi khinh thường cười.

Thực sự nghĩ mình Bất Hủ?

Mộ Ngôn bước lên trước, nhìn Ôn Bình, nói:

- Sư phụ, hắn chính là tông chủ Bất Hủ tông hiện tại, Ôn Bình.

Tôn trưởng lão không lên tiếng, chỉ đứng yên ở đó.

Mộ Nam thấy vậy, bước lên một bước, lạnh giọng nói:

- Bất Hủ tông kia, gặp trưởng lão Kháo Sơn tông của chúng ta, còn không mau bái kiến?

Ôn Bình ngẩng đầu, nhưng chẳng thèm nhìn đến hai người kia, hướng mắt về phía một vị thanh niên, nói:

- Đã nói là không thu mà, ngươi không thấy bảng thông báo sao?

- Ta có thể ra một ngàn năm trăm kim.

- Nhập môn chỉ cần một ngàn kim, có đưa nhiều hơn nữa mà không hợp tiêu chuẩn, cũng không thể gia nhập Bất Hủ tông ta.

Dứt lời, Ôn Bình cảm thấy rất thoải mái!

Năng lực hấp dẫn của chủ điện thật tốt, phàm là ai đi ngang qua đều bị hấp dẫn đến Bất Hủ tông.

Cho dù tuyệt đại đa số đều là đến xem trò vui, thế nhưng mới một canh giờ thôi, đã có ba người vào ghi danh, chậc, chỉ tiếc là còn thiếu chút nữa mới đủ tiêu chuẩn.

Haiz, hệ thống cứ "cắn chặt không buông" cái tiêu chuẩn thiên tài kia, cho nên hắn đành cự tuyệt cả ba.

Thấy Ôn Bình chẳng chút để tâm đến lời của mình, Mộ Ngôn đã mất hết kiên nhẫn, tức giận quát:

- Này, ngươi không nghe thấy ta nói chuyện sao? Bất Hủ tông kia!

- Muốn nhập môn thì xem thông báo, tư chất đạt tiêu chuẩn, giao tiền. Từ nay về sau ngươi chính là đệ tử Bất Hủ tông ta.

- Này, họ Ôn kia!

Mộ Ngôn vén ống tay áo lên, bộ dạng chuẩn bị tiến lên bắt lấy Ôn Bình.

Bất quá, Tôn trưởng lão đứng bên cạnh đã lên tiếng cắt đứt hành động của hắn:

- Bất Hủ tông xuống dốc không bao lâu, thế mà lại biến thành nơi vơ vét của cải, thật sự là đáng buồn! Phí nhập môn một ngàn kim, không biết còn tưởng Bất Hủ tông của ngươi là tam tinh tông môn đấy!

Ôn Bình liếc nhìn đối phương, lập lại câu nói khi nãy:

- Nhập tông thỉnh xem thông báo, đạt tiêu chuẩn, tới giao phí.

- Thu cứ thu, vơ vét cứ vơ vét, dù sao thì cũng chẳng bao lâu nữa, Bất Hủ tông sẽ phải đổi tên thôi.

Tôn trưởng lão lạnh lùng cười, liếc nhìn xung quanh một lượt.

Thấy vậy, mọi người đều cụp mắt trốn tránh, thậm chí, có người sợ đắc tội Kháo Sơn tông nên đã lập tức rời khỏi. Dù bọn họ có bị năng lực hấp dẫn của chủ điện kéo đến đây, nhưng cuối cùng, vẫn không địch lại được sự hèn yếu của mình.

Nhìn vài lần, hai ba mươi người vây xem đều rời đi.

Bất quá, bọn họ đi được vài bước lại quay đầu nhìn. Bất Hủ tông dù là lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa béo. Bọn họ nghĩ muốn gia nhập, nhưng không hiểu sao người của Kháo Sơn tông lại chạy đến, hơn nữa còn là một trưởng lão chạy đến.

Mộ Ngôn thấy thế, liền đắc ý cười, thậm chí, hắn còn la to:

- Bất Hủ tông đã không còn là Bất Hủ tông lúc trước, muốn bước xa hơn trên con đường tu hành… Gia nhập Kháo Sơn tông ta thì hơn.

Nghe được những lời này, mọi người châu đầu ghé tai nghị luận.

- Bất Hủ tông lần này thảm rồi!

- Có Kháo Sơn tông nhúng tay vào, Bất Hủ tông muốn dựa vào việc thu nhận để tử, chậm rãi lớn mạnh… Chậc, xem như xong!

- Aiz, ta còn định thử vận khí một phát, gia nhập Bất Hủ tông, đáng tiếc thật, dù sao lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo a!

- Dứt lời, mọi người lần lượt rời khỏi chân núi Vân Lam Sơn.

Lúc này, Ôn Bình có hơi khó chịu nhìn hai người trước mắt, hỏi:

- Hai người các ngươi tới phá sao?

Lời vừa ra, mấy người đi chưa xa lập tức ngừng bước.

Cãi nhau rồi!

Bất quá, không biết người của Bất Hủ tông sẽ xử lý như thế nào.

- Yên tâm đi, đánh cũng đánh không lại, Tôn trưởng lão là người của Kháo Sơn tông đấy.

- Kháo Sơn tông thì thế nào, Bất Hủ tông đã từng là nhị tinh tông môn đấy, sao lại sợ một cái trưởng lão của nhất tinh tông môn?

- Ngươi thấy ngươi ngu chưa, người của Bất Hủ tông đi hết rồi, ngươi không nghe đồn à?

- Thôi rồi, hôm nay xem như là công cốc, còn có thể thế nào nữa. Sau này muốn tu hành, chỉ có thể gia nhập Kháo Sơn tông mà thôi.

Tiếng nghị luận còn chưa ngừng thì đột nhiên có hai âm thanh lần lượt vang lên.

BA~!

BA~!

Vừa nghiêng đầu, mọi người liền thấy hai cái bóng đen văng ra ngoài, rơi xuống bụi cỏ cách đó vài mét.

Bất quá, không ai thấy rõ vật vừa văng ra ngoài là vật gì.

Bỗng nhiên, có người kinh hô:

- Người của Kháo Sơn tông đâu rồi?

- Người đâu?

Cả đám nhìn quanh, rốt cuộc, ánh mắt tập trung vào bụi cỏ, cùng nhau chờ đợi xem rốt cuộc là thứ gì vừa rơi xuống đó.

Bất quá, không cần nhìn, bọn họ đã sớm có đáp án trong lòng.

Hai người của Kháo Sơn tông không thấy đâu, hai người của Bất Hủ tông vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Kết cục… Phi thường rõ ràng nha!

Trưởng lão Kháo Sơn tông bị người ta ném ra ngoài chẳng khác gì trò hề…

Dương Nhạc Nhạc

Cũng không lâu lắm, trong bụi cỏ rậm rạp có một người bò ra, theo sau là một người khác.

Một trước một sau, đúng là Tôn trưởng lão cùng đồ đệ Mộ Ngôn của hắn.

- Các ngươi sẽ phải hối hận!

Tôn trưởng lão không dám ở lại lâu, bởi vì lúc cái tên tiểu bạch kiểm kia bắt lấy hắn, ngay cả vận khí hắn cũng không vận được.

Hắn đã là Luyện thể thập trọng, có thể tạo nên áp lực lớn như vậy với hắn, chỉ có thể là tu sĩ luyện thể thập nhị trọng, hoặc là thập tam trọng mà thôi.

Sau khi sư phụ lên tiếng uy hiếp, đệ tử cũng không yếu thế nói:

- Các ngươi đợi đó! Kháo Sơn tông ta sẽ không tha cho các ngươi!

Bất quá, Ôn Bình chỉ nhàn nhạt đáp một câu:

- Phía trước, đi thẳng, không tiễn!

- Hừ!

Tôn trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Lúc chạm phải ánh mắt của Vân Liêu, cả người hắn không khỏi run lên.

Sau khi đuổi hai tên kia đi, Ôn Bình cầm lấy tấm bảng gỗ, quay sang nói với Vân Liêu:

- Vân trưởng lão, nhiệm vụ khiêng bàn giao cho ngươi!

Vân Liêu im lặng gật đầu.

- Đem cả bảng thông báo theo.

- Được.

Đang lúc chuẩn bị cất bước quay về đỉnh Vân Lam Sơn, bên tai Ôn Bình đột nhiên vang lên âm thanh hệ thống.

- Chúc mừng Kí chủ đã thành công hấp dẫn một tu sĩ Luyện thể ngũ trọng, 15 tuổi, hơn nữa người này rất có tiền. Có thể là ngày mai, hoặc hôm nay sẽ đến.

- Rốt cuộc cũng đến!

Ôn Bình rất cảm kích, lực hấp dẫn này cũng nghịch thiên quá đi, quả thật là không có chỗ chê.

- Bất quá, Kí chủ, tới thì tới, nhưng có lưu lại được hay không thì phải xem bản lãnh của ngươi.

- Yên tâm đi, chỉ cần hắn đến, ta cũng không tin hắn nguyện ý đi.

Ôn Bình ngoác miệng cười, liếc mắt nhìn Vân Liêu vẫn còn đang ngơ ngác chưa biết chuyện gì bên cạnh:

- Không có việc gì, ta cảm thấy ngươi ném cái tên Tôn trưởng lão kia… Rất sảng khoái a!

- Tôm tép nhãi nhép mà thôi! – Vân Liêu nhàn nhạt đáp.

- Về thôi!

Vỗ vỗ vai Vân Liêu, Ôn Bình cất bước đi về phía đỉnh núi.

***

Dương gia dùng tơ lụa sinh ý mà đứng vững tại Thương Ngô thành gần trăm năm, thậm chí, hai mươi năm trước, hơn phân nửa người Thương Ngô thành đều mặc quần áo làm từ tơ lụa của Dương gia, tuyệt đối xứng danh là phú thương eo quấn đầy bạc.

Đáng tiếc, trong nhà không sinh ra được một tu sĩ nào, cho nên dù có tiền, nhưng lại chẳng là gì trong mắt các gia tộc tại Thương Ngô thành.

Về sau, đại gia chủ Dương gia dùng hết sức lực bồi dưỡng thế hệ con cháu tu hành, thậm chí, không tiếc một số tiền lớn mời tu sĩ Luyện thể đến giảng bài.

Hai mươi năm trôi qua, nhân tài trong tộc xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Đáng tiếc, Dương Nhạc Nhạc, nhi tử của đương đại gia chủ Dương gia lại là một phế vật chính cống.

Mười bốn tuổi vẫn chỉ là Luyện thể nhất trọng.

Ngay khi mọi người cho rằng hắn đã hết hi vọng bước trên con đường tu hành, thì đột nhiên, Dương Nhạc Nhạc nổi danh.

Trong vòng một năm, đột phá tứ cảnh, mấy ngày trước, hắn còn giành được khôi thủ trong đại bỉ (1) của gia tộc.

(1) Thi đấu, cuộc thi.

Vì vậy, Dương gia liền quyết định đưa Dương Nhạc Nhạc vào tông môn tu luyện. Nhưng Dương Nhạc Nhạc này lại không chọn Kháo Sơn tông, mà hết lần này đến lần khác muốn vào Bất Hủ tông đã sớm xuống dốc. Phụ thân của hắn hết cách, chỉ có thể để quản gia đi cùng hắn đến Bất Hủ tông xem thử.

- Thiếu gia, Bất Hủ tông đã sớm hết thời, trưởng lão và đệ tử trong tông đều đến đầu nhập Kháo Sơn tông, hơn nữa còn lấy đi đồ vật trong tông. Công pháp gì gì đấy đều bị mang đi, người có đến đó cũng không học được cái gì đâu.

Lão quản gia đi theo bên cạnh Dương Nhạc Nhạc tận tình khuyên bảo, e sợ thiếu gia nhà mình bị hỏng đầu, thật sự muốn gia nhập Bất Hủ tông.

- Ngươi không nghe đồn à? Mấy ngày nay, Bất Hủ tông bắt đầu thu đồ đệ, rất nhiều tu sĩ Luyện thể tìm đến, nhưng tất cả đều bị cự tuyệt, không có gì nắm chắc, sao bọn họ dám làm thế?

- Thiếu gia, người chỉ biết một mà không biết hai. Bất Hủ tông kia đề ra điều kiện nhập tông quá hà khắc, cho nên đa số mọi người đều là đi xem náo nhiệt mà thôi. Hơn nữa, chuyện bị từ chối cũng chỉ là lời đồn nhảm, chưa chắc có thật.

- Theo lời ngươi nói, ta thật sự không nên đến Bất Hủ tông?

- Kháo Sơn tông rất tốt.

- Đi xem thử, ta cũng chưa nói sẽ gia nhập!

Kỳ thật, Dương Nhạc Nhạc cũng không nói ra được mục đích muốn đến Bất Hủ tông.

Hắn cứ có cảm giác, có một cỗ lực lượng đang dẫn dắt hắn, yên lặng nói với hắn: Nhất định phải đến Bất Hủ tông.

Loại cảm giác này phi thường vi diệu.

Dương Nhạc Nhạc cũng không nói gì thêm với quản gia, cất bước đi về phía tây Thương Ngô Thành, thẳng hướng Vân Lam Sơn.

Quản gia đã qua sáu mươi, bất đắc dĩ đành phải theo hắn đi đến Bất Hủ tông.

Leo hết một ngàn bậc thang, Dương Nhạc Nhạc đứng ở quảng trường, ngẩng đầu nhìn chủ điện hùng vĩ.

Lúc nhìn đến bức tượng cự hổ chuẩn bị nhảy vọt lên trời kia, trong lòng chấn động.

Quả nhiên là đại phái!

Tuy đã xuống dốc, như vẫn như cũ, một cái Kháo Sơn tông vừa quật khởi sao có thể so sánh được.

Bất quá, hắn tiến lên mấy bước, nhưng chẳng thấy ai.

Đi vào chủ điện, bên trong cũng trống rỗng.

Hô vài tiếng nhưng chẳng có kết quả, Dương Nhạc Nhạc đã có ý nghĩ hạ sơn. Nhưng khi quay người, hắn liền thấy một người đứng ngoài chủ điện.

Diện mạo như ngọc, phong độ phiên phiên, hắn đứng ngược sáng, ánh hoàng hôn dường như sinh ra chỉ để làm nền cho hắn.

Vân Liêu mở miệng hỏi:

- Ngươi tìm ai?

- À… Xin đừng hiểu lầm. Ta nghe nói Bất Hủ tông thu đệ tử, cho nên đến xem.

Nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Vân Liêu, Dương Nhạc Nhạc biết mình tự tiện xông vào chủ điện quả thật có hơi đường đột, liền vội vàng giải thích.

- Ngươi xác định?

Vân Liêu ngưng thần, dò xét cảnh giới của vị thiếu niên trước mặt.

Luyện thể ngũ trọng.

Kế đó, hắn hỏi:

- Ngươi bao nhiêu tuổi.

- Vừa qua 15.

- Kỳ quái, chẳng phải Bất Hủ tông đã xuống dốc một năm rồi sao? Sao có nhiều người đến như vậy! – Vân Liêu nghi hoặc cảm thán một câu. Chợt, trong đầu hắn hiện lên bộ dạng phong khinh vân đạm của Ôn Bình lúc trước.

- Tiền bối, ngài nói gì?

- Không có gì, ngươi đi theo ta, chuyện thu đệ tử do tông chủ phụ trách.

Vân Liêu xoay người, mang theo Dương Nhạc Nhạc đi về phía trọng lực trường. Lúc gần đến nơi, đột nhiên, hắn nhớ đến một chuyện, vội hỏi người phía sau:

- Ngươi muốn nhập tông? Có mang đủ tiền không?

Dương Nhạc Nhạc ngây ra một lúc, khó hiểu hỏi:

- Mang tiền?

- Muốn… Muốn gia nhập Bất Hủ tông phải giao một ngàn kim! – Vân Liêu ngượng ngùng nói lại một lần nữa lời của Ôn Bình.

- Nhập môn cần nhiều tiền như vậy?

Không riêng gì Dương Nhạc Nhạc phát ngốc, lão quản gia bên cạnh cũng có hơi kinh ngạc. Vốn dĩ hắn cho rằng một ngàn kim tệ nhập môn chỉ là lời đồn, không phải thật.

Vân Liêu liếc nhìn vẻ mặt hai người nọ, không nói gì thêm, mang cả hai đến bên ngoài trọng lực trường, nói:

- Tông chủ của chúng ta ở phía trước.

- Lại đây, ngồi xuống, uống chén trà giải khát nào! – Đúng lúc này, giọng của Ôn Bình vang lên phía trước.

Đi được vài bước, mọi người liền nhìn thấy hắn đang ngồi cạnh bàn đá.

Sau khi nhìn thấy vị tông chủ trẻ tuổi kia, suy nghĩ gia nhập Bất Hủ tông của Dương Nhạc Nhạc lập tức bay sạch.

- Quy tắc sử dụng trọng lực trường: Đệ tử bình thường một ngày 3 canh giờ… Mỗi canh giờ 10 kim tệ.

Nhìn thấy quy tắc này, lại kết hợp với một ngàn kim phí nhập môn, rốt cuộc, Dương Nhạc Nhạc cũng hiểu ra. Nguyên lai, Bất Hủ tông đã biến thành nơi vơ vét của cải.

- Thiếu gia, chúng ta đi thôi, bọn họ định lừa tiền đấy! – Lão quản gia đứng bên cạnh thấp giọng nói.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Ôn Bình vẫn nghe rất rõ.

Ôn Bình nói:

- Vân trưởng lão, ngươi là người đi trước, nói một câu công bằng đi!

Đệ Tử Đầu Tiên

Vân Liêu gật đầu, sau đó, bắt đầu giảng giải nguyên nhân của việc thu phí trọng lực trường, đồng thời, nói sơ một lần về lợi ích có được khi tu luyện trong đó.

Dương Nhạc Nhạc còn chưa nghe xong đã cắt đứt lời Vân Liêu, nói:

- Ngươi có nói xạo thì cũng vừa vừa thôi, trên đời này làm gì có mảnh đất thần kỳ như vậy?

Vân Liêu thao thao bất tuyệt nói một đống lời hay ý đẹp, nhưng vào tai Dương Nhạc Nhạc lại là mấy thứ cực kỳ nhảm nhí, vớ vẩn.

- Ta không có gạt ngươi.

- Phải không? Ngươi thích nói thế nào thì nói thế đấy. Dương Nhạc Nhạc ta không phải người ngu, ta tin các ngươi mới là lạ. Quản gia, đi thôi, chúng ta đến Kháo Sơn tông xem thử.

Nói xong, lập tức nhấc chân rời khỏi.

Đối phương bỏ đi, còn ném lại ánh mắt khinh thường kẻ lừa đảo, khiến Vân Liêu phát hỏa:

- Ta đường đường là tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, nắm trong tay mấy chục vạn kim ở Tinh Duyệt thành mà lại đi lừa một tên oắt hỉ mũi chưa sạch như ngươi à?

Luyện Thể thập tam trọng?

Dương Nhạc Nhạc hồ nghi liếc nhìn người trước mắt.

Mười lăm tuổi đạt Luyện thể ngũ trọng đã có thể trở thành đệ tử hạch tâm của nhất tinh tông môn, thậm chí có thể gia nhập tam tinh tông môn.

Hai mươi tuổi đạt Luyện thể thập tam trọng… Khỏi bàn, tông chủ nhất tinh tông môn cũng chỉ đến như thế.

Loại nhân vật như vậy hà cớ gì phải ở lại Bất Hủ tông ngay cả nhất tinh tông cũng không phải?

Dương Nhạc Nhạc cười cười, nói:

- Ngươi là tu sĩ Luyện thể thập tam trọng? Thoạt nhìn ngươi quá lắm mới hai mươi tuổi, nếu mới hai mươi mà đã tu đến Luyện thể thập tam trọng thì… Ngươi ở lại cái Thương Ngô Thành bé bằng lỗ mũi này làm gì?

Ôn Bình nghẹn cười nhìn Vân Liêu, chậc, một đại tu sĩ Luyện thể thập tam trọng lại bị xem như kẻ lừa đảo… Đúng là hài!

- Ngươi là người thứ hai xem nhẹ hắn đấy! Tên trước ngươi… Nếu không phải ta cản lại, hắn đã đánh gãy tay tên đó.

- Vân trưởng lão à, lần này ta sẽ không ngăn cản, thoải mái đi nha!

Ôn Bình vừa nói xong, ánh mắt Vân Liêu dần lạnh xuống, khí thế dâng cao, hắn âm u nói:

- Ngươi sẽ trả giá thật nhiều vì những gì ngươi đã nói.

Cảm nhận được cỗ khí thế mênh mông kia, Dương Nhạc Nhạc biến sắc.

Người trước mắt thật sự là một tu sĩ luyện thể cực mạnh, bất quá, hắn không sợ, mạnh thì mạnh, còn chưa biết ai hơn ai đâu?

- Tới đây!

Vừa dứt lời, hắn liền thấy trên cánh tay đang vung tới của Vân Liêu phủ một tầng hỏa diễm màu lam.

Thấy thứ đồ chơi này, Dương Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng biết sợ.

Vù!

Dương Nhạc Nhạc lập tức động thân.

Không chút do dự cúi đầu một góc 90 độ.

- Tiền bối, ta sai rồi!

Nội khí phóng ra ngoài!

Năng lực của Luyện thể thập tam trọng đó nha!

Đừng có giỡn, nếu bị đánh trúng, dám lệch mặt luôn đấy?

Rắc…!

Chén trà trong tay Ôn Bình đột nhiên vỡ vụn.

- Ha ha! Tên tiểu tử này thật là thú vị.

Vân Liêu cố nén lửa giận trong lòng, đối phương đã nói như vậy, hắn đánh tiếp cũng không được, chỉ có thể lạnh giọng khiển trách:

- Cút!

- Đi đi, tiểu tử. Tuy ngươi miễn cưỡng đạt đến tiêu chuẩn nhập môn của Bất Hủ tông ta, nhưng đáng tiếc, ngươi vừa chọc vào trưởng lão thụ hóa của chúng ta. Nếu gia nhập Bất Hủ tông, ngày sau của ngươi e là… Đau khổ triền miên.

Dứt lời, Ôn Bình liền đứng lên, cởi bỏ áo ngoài đã bị thấm ướt mồ hôi.

Đang lúc chuẩn bị tiến vào trọng lực trường, Dương Nhạc Nhạc vùng khỏi tay lão quản gia, hướng về phía hắn, hô to:

- Tông chủ, ta muốn gia nhập Bất Hủ tông.

- Xác định?

Ôn Bình vô thức liếc nhìn Vân Liêu.

- Xác định!

- Đây là tự ngươi nói đấy nhé! Trước, giao phí nhập môn, sau đó, nghe theo an bài của Vân trưởng lão.

- Được.

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, nhanh chóng rút một trăm kim phiếu trong ngực quản gia ra, đưa cho Ôn Bình.

- Tông chủ, đây là 100 kim, hôm nay ta đi vội, không mang nhiều tiền như vậy, trước, cho ta nợ 900 kim nhé? Sáng mai ta nhất định sẽ mang đến trả đủ.

- Thật xin lỗi, ở đây là tông môn, không phải cửa hàng, không có ký sổ. Ngày mai mang tiền đến thì ngày mai mới có thể xem như đệ tử Bất Hủ tông ta.

Ôn Bình không nhận 100 kim phiếu kia, hắn chỉ tay về phía trọng lực trường:

- Có muốn vào thử không?

- Muốn!

Dương Nhạc Nhạc gật đầu lia lịa.

___

Sau khi bảo quản gia tự mình xuống núi, Dương Nhạc Nhạc liền ném 30 kim tệ vào hòm sắt, rồi bước vào trọng lực trường.

- Thật sự y như bị núi đè! – Cảm nhận được cơ thể đột nhiên trở nên nặng nề hơn rất nhiều, Dương Nhạc Nhạc vô cùng kinh ngạc.

Nghe là một chuyện, tự thân thể nghiệm lại là chuyện khác.

Nếu như không phải đang đứng ở nơi này, thì dù cho có người cầm vạn kim đưa đến, hắn cũng sẽ không tin tưởng có tồn tại một nơi đặc thù như vậy.

Dựa theo công pháp, vận chuyển chu thiên, quả nhiên, y như lời Vân trưởng lão đã nói, khí chuyển gấp 9 lần so với bình thường.

Ôn Bình đứng bên cạnh, sâu kín nói:

- Chọn hình thức chiến đấu thử đi.

- Được! – Dương Nhạc Nhạc đáp.

Nhìn hai lựa chọn trước mắt, Dương Nhạc Nhạc không chút do dự chọn cái thứ hai.

***

Ban đêm.

Dương Nhạc Nhạc điên cuồng chạy trốn trong trọng lực trường, tốc độ của hắn cũng không quá nhanh, chỉ có thể miễn

cưỡng tránh được bốn đạo hồng quang mà thôi.

Mồ hôi đã ướt sũng áo, từ trên đầu, không ngừng men theo cằm nhỏ từng giọt xuống.

Hắn càng ngày càng thở gấp.

Nhưng trong mệt mỏi lại mang theo khoái hoạt.

Kỳ thật, hắn có một bí mật. Có thể trong vòng một năm vượt qua tứ trọng là bởi vì hắn đã tìm được một quyển công pháp ở trong núi. Đó là một bộ Hoàng cấp thượng đẳng công pháp, tu luyện đại thành có thể đạt đến Thông huyền cảnh đỉnh phong.

Đến nay, hắn mới chỉ bước vào nhập môn, nhưng dù vậy, hiệu quả và lợi ích mang đến lại vô cùng to lớn.

Tuy nhiên, càng về sau, hắn lại phát hiện, bản thân dường như vô vọng với tiểu thành, có một bức tường vô hình đang chắn phía trước hắn.

Chuyện này Dương Nhạc Nhạc không dám nói với ai khác, sợ đối phương ngấp nghé bản công pháp của mình.

Thế nhưng, ở trong trọng lực trường, tầng bình chướng vô hình kia đột nhiên trở nên mỏng manh hơn rất nhiều. Vốn dĩ có một tòa núi lớn ngăn cản hắn từ nhập môn bước vào tiểu thành, vậy mà bây giờ, tòa núi kia lại chẳng khác một tầng cửa sổ là bao.

Chỉ cần phá nó, lập tức nhập tiểu thành.

Mà thời gian cần đoán chừng chỉ tối đa một tuần, thậm chí, chưa đến một tuần.

Lúc này, rốt cuộc hắn cũng đã minh bạch, vì sao trong tối tăm lại có thứ gì đó dẫn dắt hắn tìm đến Bất Hủ tông.

Nguyên lai là bởi vì trọng lực trường này.

- Đừng nói 1000 kim phí nhập môn, cho dù Bất Hủ tông đòi vạn kim, ta cũng nguyện ý giao ra! – Dương Nhạc Nhạc âm thầm hạ quyết tâm, sáng sớm ngày mai, hắn nhất định sẽ mang tiền đến, gia nhập Bất Hủ tông. Từ nay về sau, tu hành tại đây.

Giọng của Ôn Bình từ xa xôi vọng lại:

- Đã trễ thế này còn chưa định đi?

- Không gấp.

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, ánh mắt lơ đãng liếc qua Ôn Bình, để lộ nụ cười tươi rói.

Ngẩng đầu nhìn, trời đã tối đen như mực, hắn đình chỉ tu luyện, không chút do dự xoay người chạy thẳng xuống núi.

Bất quá, nửa đường, hắn đụng phải Vân Liêu.

Vân Liêu dùng giọng điệu nghiêm túc cảnh cáo hắn, không được để lộ ra ngoài chuyện của trọng lực trường, tránh gây ra những phiền toái không cần thiết.

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, bất quá, lời của Vân Liêu lại khiến hắn nhớ đến một việc.

Hắn có một người bạn, nàng đang lo lắng không biết có nên gia nhập tông môn hay không? Chi bằng, hắn kéo nàng đến Bất Hủ tông luôn một thể?

Sau khi hỏi ý Vân Liêu, không bị phản đối, Dương Nhạc Nhạc vui vẻ lao vào đêm tối, rời khỏi Bất Hủ tông.

Đây Mới Chỉ Là Bắt Đầu

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Màn đêm buông xuống, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Ôn Bình lê tấm thân mệt mỏi rời khỏi trọng lực trường, mặc dù y phục đã ướt sũng, dính chặt vào người khiến cho bước đi của hắn không được tự nhiên, thế nhưng vui sướng trên mặt hắn không cách nào giấu được.

Hắn đã đột phá đến Luyện thể bát trọng.

Cũng như hôm qua, Ôn Bình quay về Thính Vũ Các, vượt qua một đêm ngon giấc. Sáng ngày hôm sau, hắn lại cùng Vân Liêu đến trọng lực trường tu luyện, buổi chiều, cả hai xách bàn ghế, thẻ gỗ đi xuống chân núi Vân Lam Sơn.

Nhưng sau khi xuống đến chân núi, ngồi ngáp gió suốt cả buổi, vẫn chẳng thấy ma nào.

Vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng náo nhiệt hôm qua.

Ôn Bình âm thầm hỏi:

- Hệ thống, công năng lực hấp dẫn của chủ điện đã bị ngươi đóng lại rồi à?

- Vẫn đang mở.

- Ơ, nhưng đã một hai giờ rồi, sao mãi vẫn không có ma nào?

Mấy lời này… Hệ thống không đáp.

Chắc là nó đang thầm mắng trong lòng: Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây?

Ôn Bình liếc nhìn Vân Liêu đang nhàn rỗi ngồi bên cạnh, nói:

- Vân trưởng lão, ngươi ngồi chờ ở đây, ta đi dạo xung quanh xem thử. Suốt cả buổi chiều chẳng có lấy một người, không biết là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Ôn Bình đứng lên đi thật, Vân Liêu nhìn hắn, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Có người đến mới kỳ quái đó!

Bất Hủ tông xuống dốc, không có ai thèm đến chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Hơn nữa, dù cho có đến cũng sẽ bị ngươi đuổi đi, đến hay không thì có liên quan gì?

Bất quá, hắn không nói ra mấy lời này, chỉ lẳng lặng nhìn Ôn Bình rời đi, sau đó nhàn nhã ngồi trên ghế, ngâm nga một giai điệu nào đó không biết tên.

Rời khỏi chân núi Vân Lam Sơn, Ôn Bình đi dọc theo đường cái, dự định nghe ngóng tin tức từ những người xung quanh, thế nhưng, ông chủ tiệm son phấn cứ mãi huyên thuyên nào là "giá trị của cái đẹp", "cần phải trang điểm"',… Còn đám người trong tửu lâu thì đang rãnh rỗi tám chuyện nhà.

Ôn Bình đi ngang qua, nghe thấy mấy người này đang nổ banh trời.

Bất quá, đi không được bao xa, chỉ mới hơn nửa đường, Ôn Bình liền nhìn thấy một thứ cực kỳ chướng mắt.

Trước mắt là một cái bàn hình chữ nhật, hai cái ghế, cùng với một cái bảng kê.

Có hai gã thanh niên mặc trường bào màu đen đang ngồi ở đó.

Phái đoàn này… Nhìn kiểu nào cũng y hệt như nơi chiêu mộ đệ tử của hắn.

Hơn nữa, bên cạnh bọn người kia còn bày một tấm bảng.

Trên đó có viết mấy chữ to tổ bố: Kháo Sơn tông chiêu mộ đệ tử!

Có một thiếu niên vừa đi ngang qua, kết quả là bị một trong hai gã áo đen gọi giật lại:

- Tiểu tử, ngươi đi đâu?

Hắn không quan tâm đến những người khác, nhưng lại gọi thiếu niên kia…

Ôn Bình liếc nhìn thông tin của người nọ.

Dương Nghĩa.

Giới tính: Nam

Tuổi: 13.

Cảnh giới: Luyện thể nhị trọng.

Tư chất rất bình thường, cảnh giới cũng rất bình thường.

Ôn Bình để ý, những người không có tu vi, bọn người kia sẽ tự động bỏ qua.

Lúc này, nếu hắn không rõ chuyện gì, thì hóa ra là hắn bị đần à?

Mấy tên này muốn nửa đường cướp người đây mà!

Lại dám ngăn cản công năng lực hấp dẫn của chủ điện?

- Ta đến Bất Hủ tông! – Thiếu niên ngượng ngùng đáp.

- Đi Bất Hủ tông làm gì?

- Nghe nói Bất Hủ tông bắt đầu thu đệ tử, ta muốn đi thử thời vận.

Nghe xong, gã áo đen vừa đặt câu hỏi đột nhiên nghiêm mặt, dường như là rất tức giận.

Bộ dạng không giận tự uy kia dọa thiếu niên co rúm người lại.

- Ai nói với ngươi là Bất Hủ tông bắt đầu thu đệ tử? Bất Hủ tông đã không còn, toàn bộ Thương Ngô thành, chỉ có Kháo Sơn tông chúng ta là đang thu đệ tử.

- Nhưng hôm qua bằng hữu của ta đã đi… - Thế nhưng, lời còn chưa nói hết đã bị đối phương trực tiếp cắt đứt.

- Đi cái gì mà đi, ở đây, thu đệ tử chỉ có Kháo Sơn tông chúng ta. Muốn tu hành thì gia nhập tông ta, không thì về nhà tự mà tu lấy.

- Hả… - Thiếu niên bị những lời này trấn trụ, vội vàng ghi danh vào Kháo Sơn tông.

- Đi đi, bảy ngày sau đến Kháo Sơn tông tham gia khảo hạch nhập môn.

- Được.

Sau khi thiếu niên đáp ứng, hai tên áo đen của Kháo Sơn tông mới chịu thả hắn đi.

Ôn Bình đứng đó nhìn, trong vòng vài phút, phàm là những thiếu niên từ mười tuổi trở lên đều bị bọn người kia cản lại. Hay cho một Kháo Sơn tông, mười tuổi chính là thời điểm bắt đầu tu hành đấy! Đám thiếu niên kia… Nếu không phải gia nhập tông thì chính là bị đuổi đi.

Tuy không có một thiên tài nào 15 tuổi đạt Luyện thể ngũ trọng, nhưng cứ đến một cái, thì bị đuổi một cái, Phật còn không nhịn được, nói chi là Ôn Bình.

Vốn là thành quả của hắn, lại bị mấy tên này đánh cắp. Chẳng lẽ Kháo Sơn tông lấy đi hơn phân nửa Bất Hủ tông còn chưa đủ thỏa mãn?

Ngay khi Ôn Bình đang định xắn tay áo lên, bước đến dạy cho đám người kia một bài học thì đột nhiên, hắn cảm giác có người đang tiến đến từ phía sau lưng mình. Bước chân người nọ vô cùng nhẹ nhàng, một âm thanh nhu hòa chợt vang lên bên tai.

- Đây chỉ là bắt đầu.

Thanh âm rất êm tai, còn kèm theo một cỗ mùi hương nhàn nhạt, nhưng giọng điệu lại vô cùng tăm tối, không có lấy một tia sáng.

Âm trầm, lãnh khốc, đan xen trong từng con chữ.

Ôn Bình quay đầu nhìn, người đến là một tiểu cô nương trạc tuổi hắn. Nàng rất đẹp, nếu như rãnh rỗi ngồi mô tả một

phen, vậy thì chính là Mẫu đan chi tư, bách hợp chi mỹ. Đúng, là loại hình có tỷ lệ thu hút tầm mắt quần chúng cực cao.

Người này, Ôn Bình biết, bất quá, lúc đối mặt với nàng, tâm tình của hắn có hơi phức tạp.

Bởi vì nàng là nữ nhi của tiền trưởng lão Bất Hủ tông, về sau, nàng đã theo phụ thân của mình rời khỏi tông, gia nhập Kháo Sơn tông.

- Thi Hoa, đã lâu không gặp! – Ôn Bình lên tiếng chào hỏi.

- Đã lâu không gặp.

Thi Hoa cười đáp, bất quá, nét cười có phần cứng ngắc:

- Nghe nói ngươi định trọng chấn Bất Hủ tông?

- Không dám nói là trọng chấn, chỉ là không muốn Bất Hủ tông hủy trong tay ta mà thôi. Phụ mẫu hiện tại mất tích không rõ, bất quá, rồi cũng có một ngày, bọn họ sẽ quay về…

Thi Hoa liếc mắt đánh giá Ôn Bình vài lần, rồi nói:

- Ngươi đã thay đổi rất nhiều, trước kia, khi mà người người đều xem việc khoác lên người thanh sơn lưu thủy sam là điều vẻ vang, ngươi chưa một lần mặc nó. Giờ không còn ai mặc nữa, ngươi lại khoác nó lên.

Thanh sơn lưu thủy, Vọng nhi sinh úy.

Trước kia, những lời này chính là danh ngôn tại Thương Ngô thành, bất kể là ai, nhìn thấy thanh sơn lưu thủy sam đều sẽ thu liễm phong mang của mình.

Nhưng Ôn Bình… Suốt mười năm chưa một lần mặc nó.

Ôn Bình vén trường bào sang một bên, cười cười, nói:

- Không phải chỉ là một bộ y phục thôi sao? Ngươi cũng thay đổi rất nhiều, đã trở nên thành thục, ngày càng có mị lực hơn rồi.

- Ngươi còn học được nịnh nọt.

- Ta chỉ nói sự thật mà thôi.

Đối với lời tán dương của Ôn Bình, Thi Hoa không cười, ngược lại thở dài, nói:

- Đang tiếc, lúc cần thay đổi, ngươi không làm, giờ thì có thay đổi cũng chẳng làm nên chuyện gì. Nếu như ngày trước, ngươi có thể giống với hiện tại, cân nhắc vì Bất Hủ tông, có lẽ, phụ thân của ta đã không dẫn người rời khỏi tông.

- Thi Hoa, ngươi đến là để chào hỏi, hay là tổn thương ta vậy hả?

- Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.

Kỳ thật, Thi Hoa vốn không muốn bước đến chào hỏi Ôn Bình. Với thân phận hiện tại của hai người, đứng cùng một chỗ rất xấu hổ.

Thế nhưng, dầu gì cũng đã từng là bằng hữu, nàng vẫn quyết định bước đến hàn huyên cùng hắn đôi câu.

Trong trí nhớ của nàng, Ôn Bình là một người rất bình thường, căn bản không hề có bộ dáng của một thiếu tông chủ.

Khoan nói đến chuyện quần là áo lượt, chỉ với việc hắn không có bất kỳ thành tựu nào, ở trong cái vòng luẩn quẩn này, chính là điều đáng sợ nhất. Phụ thân của nàng đã từng cho Ôn Bình thời gian nửa năm, chỉ cần hắn nguyện ý nhận lấy vị trí tông chủ Bất Hủ tông, ông sẽ không rời khỏi. Nhưng mà, lần chờ đợi này, lại đợi được một hồi thất vọng.

Tuy Ôn Bình giờ đã thay đổi, nhưng vẫn như trước, không đủ thông minh.

Cái gì mà 1000 kim phí nhập môn, rồi còn tiêu chuẩn 15 tuổi đạt Luyện thể ngũ trọng… Chẳng khác nào trò hề!

Nếu là Bất Hủ tông trước đây, có thể, nhưng hiện tại, Bất Hủ tông không có tư cách đó.

Thi Hoa lại mở miệng nói:

- Đêm qua, Kháo Sơn tông tông chủ cùng với các trưởng lão đã phát mệnh lệnh, chuẩn bị tiếp nhận địa bàn của Bất Hủ tông, muốn đưa Vân Lam Sơn vào thế lực của Kháo Sơn tông. Cho nên, đây chỉ mới là bắt đầu.

Dứt lời, Thi Hoa giơ tay chỉ về phía bàn chiêu mộ đệ tử của Kháo Sơn tông ở cách đó không xa.

Ôn Bình Khiến Người Thất Vọng

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Nghe được câu này, sắc mặt Ôn Bình không tốt được nữa.

Kháo Sơn tông hiện tại, kỳ thật, hai mươi năm trước chỉ là một đám lưu dân tụ lại một chỗ mà thôi. Bọn họ bị người đuổi giết đến Thương Ngô thành, chính phụ thân của hắn đã giúp bọn người này đuổi những kẻ truy kích kia đi, cũng chính ông đã cấp cho bọn họ một mảnh đất sinh tồn.

Mạc Độ, Thương Ngô Thành thành chủ đời trước là một người cực kỳ không thích chào đón những kẻ không rõ lai lịch từ bên ngoài đến.

Là phụ thân của hắn đứng ra chịu trách nhiệm, nói rằng bao dung chính là cốt lõi, chỉ có bao dung thì Thương Ngô thành mới có thể giàu mạnh.

Chính vì lẽ đó, bọn người kia mới có cơ hội thành lập một nơi thuộc về mình ở biên giới Thương Ngô Thành, đồng thời, được phép lui tới Thương Ngô thành.

Mười năm trước, đột nhiên bọn họ kiến tông, gọi là Kháo Sơn tông.

Nhất viết kháo sơn cật sơn.

Nhị viết tha vi kháo sơn.

Tục ngữ nói Một núi không thể chứa hai cọp, hai cái tông môn tồn tại trong cùng một thành nhất định sẽ dẫn đến phân hóa tài nguyên. Lúc đó, có ít nhất ba thương hội tìm đến Kháo Sơn tông, Bất Hủ tông nhìn trong mắt, nhưng cũng không làm khó dễ bọn họ.

Bởi vì phụ thân của hắn lấy bao dung làm lẽ sống, cho phép Kháo Sơn tông phát triển.

Thế nhưng, sau khi Bất Hủ tông gặp chuyện, Kháo Sơn tông đột nhiên trở mặt. Không những cướp đi những phường thị của Bất Hủ tông tại Thương Ngô thành, mà còn chèn ép thương hội, trong vòng nửa năm, vơ vét của Bất Hủ tông hơn phân nửa người.

Nửa đời người, phụ thân của hắn mang trong lòng tâm niệm muốn thành lập một Thương Ngô thành an hòa, nhưng Kháo Sơn tông căn bản không nghĩ vậy. Khi đó, Ôn Bình mới biết, biểu hiện lúc trước của bọn họ hoàn toàn là giả dối, bọn họ chỉ đang đợi một cơ hội từ Bất Hủ tông mà thôi.

Sau hơn nửa năm, bọn người Kháo Sơn tông vậy mà lại bắt đầu đánh chủ ý xấu lên Bất Hủ tông.

Có thể nhẫn nhưng không thể nhục.

Trong lúc Ôn Bình đang lâm vào trầm tư, Thi Hoa đứng bên cạnh đột nhiên hỏi:

- Ôn Bình, ngươi có đang nghe không?

- Vẫn đang nghe.

- Ngươi vẫn nên chấp nhận đi, hiện tại, Kháo Sơn tông thế không thể đỡ, không bao lâu sau, bọn họ sẽ bắt đầu kế hoạch đấy.

- Người của phủ thành chủ chẳng lẽ lại mặc kệ?

Ôn Bình nhớ rõ, lúc trước, phụ thân và thành chủ đã cùng nhau đề ra điều luật không cho phép tông môn trong thành xảy ra tranh đấu.

Bởi vì lẽ đó, mặc dù ông ấy không còn là tông chủ, nhưng hai tông môn vẫn có thể sống hài hòa như trước.

Nếu Kháo Sơn tông thật sự làm như vậy, người của phủ thành chủ sẽ không chỉ đứng ngoài nhìn.

Thi Hoa lắc đầu, nói:

- Điều luật Không cho phép tông môn trong thành xảy ra tranh đấu của phủ thành chủ xác thực có lợi cho Bất Hủ tông. Thế nhưng Bách tông liên minh hội lại cho phép tông môn tinh cấp thôn tính môn phái tán tu.

- Bách tông liên minh hội?

- Hơn nữa, Bách tông liên minh hội còn có quy định trợ giúp tông môn tinh cấp thôn tính môn phái tán tu, Kháo Sơn tông chỉ cần dâng lên 30% tài nguyên chiếm được là đủ.

- Sao ngươi biết?

- Bởi vì ta đã cố ý tìm hiểu Bách tông liên minh hội. Được rồi, nói đến thế thôi, hiện tại ta là người của Kháo Sơn tông, nói nhiều sai nhiều.

- Ngươi có thể trở về, hiện tại Bất Hủ tông đã không còn như trước.

Bất Hủ tông hiện có tu sĩ Luyện thể thập tam trọng tọa trấn, với tư cách nhất tinh tông môn, cường giả mạnh nhất của Kháo Sơn tông bất quá cũng chỉ đến Luyện thể thập tam trọng mà thôi.

Bên cạnh đó, còn có sự tồn tại của trọng lực trường, năng lực lưu người tuyệt đối không chênh lệch bao nhiêu so với Bất Hủ tông Thanh sơn lưu thủy, Vọng nhi sinh úy lúc trước.

Thi Hoa uyển chuyển cự tuyệt:

- Không cần, ta sống ở Kháo Sơn tông rất tốt.

- Hảo!

Ôn Bình cũng không cảm thấy mất mát.

Chuẩn xác mà nói, hắn biết rõ Thi Hoa sẽ trả lời như vậy.

Nói chuyện một lúc lâu, Thi Hoa đã có ý muốn rời đi, Ôn Bình muốn giữ lại cũng khó mà mở lời.

Đột nhiên, trời xui đất khiến, Thi Hoa lại hỏi một câu:

- Hiện tại, Bất Hủ tông không giống lúc trước như thế nào?

Ôn Bình cười cười, vội giải thích:

- Ta vừa mới thu một đại tu sĩ Luyện thể thập tam trọng làm trưởng lão, thuận tiện còn thu thêm một đệ tử. Tuổi không lớn lắm, vừa vặn 15, miễn cưỡng đến Luyện thể ngũ trọng.

- Vậy à?

- Ừm! Tóm lại, Bất Hủ tông hiện tại có thể vượt qua Kháo Sơn tông một lần nữa.

Nhưng Ôn Bình lại không biết suy nghĩ thật sự của Thi Hoa.

Thi Hoa nhận ra Ôn Bình kỳ thực chỉ là một tên thích nói khoác mà thôi.

Cũng đã qua một năm, nàng cho rằng hắn đã trưởng thành, khi khoác lên người Thanh sơn lưu thủy sam, hắn nên thành thục, biết rõ vị trí hiện tại của mình. Hắn đã không còn là thiếu tông chủ Bất Hủ tông ngày trước nữa.

Ngờ đâu, người này vẫn còn ngây thơ đến vậy.

Khoác lác cũng không biết khoác lác cho hợp lý một chút. Nếu tu sĩ Luyện thể thập tam trọng dễ thu như vậy… Thì chẳng phải Kháo Sơn tông đã sớm thôn tính hết toàn bộ Thương Ngô Thành rồi sao?

Tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, nếu không là trưởng lão hoặc tông chủ của nhất tinh tông môn, thì cũng sẽ là lão tộc trưởng của một ít đại gia tộc, cao nhân bậc này, nếu không đến mức diệt tộc, thì chắc chắn sẽ không xuất thủ.

Một tu sĩ như vậy, bằng vào sức mình, đã đủ để tạo nên một hồi phong vân tại Thương Ngô Thành, hà cớ gì phải gia nhập vào một cái tông môn vô tinh đã sớm xuống dốc.

Thi Hoa chợt nói:

- Nếu không, ngươi đi xin thăng tinh thử xem!

- Thăng tinh?

- Bách tông liên minh hội có một phân hội tại Thương Ngô Thành, ngươi chỉ cần dùng thân phận tông chủ Bất Hủ tông đi trình tư liệu, đưa ra yêu cầu thăng tin. Ba tháng sau, Bách tông liên minh hội sẽ phái người đến Bất Hủ tông tiến hành xác minh. Trong vòng ba tháng này, Bách tông liên minh hội không được phép tiếp nhận ủy thác của Kháo Sơn tông. Không có chỗ dựa Bách tông liên minh hội, Kháo Sơn tông sẽ không dám vi phạm điều luật của Thương Ngô thành. Có ba tháng chuẩn bị, người có thể sắp xếp cho mình một đường ra.

- Ý ngươi là trong ba tháng này, ta nên nhanh chóng bán gấp Bất Hủ tông, mưu cầu một con đường khác?

- Chính là ý này!

- Choáng! – Ôn Bình bất đắc dĩ cười.

Bất quá, hắn chợt nghĩ kỹ hơn những lời của Thi Hoa.

Hiện tại, xác thực Bất Hủ tông thế đơn lực bạc, ngoại trừ Vân Liêu cùng với Dương Nhạc Nhạc sắp gia nhập tông thì không còn ai khác!

Một khi Kháo Sơn tông công kích, làm sao có thể đỡ nổi.

Nhưng nếu như trong vòng 3 tháng, Kháo Sơn tông không dám quang minh chính đại đánh lên núi thì dễ dàng hơn rồi.

Hẳn là hệ thống siêu cấp tông môn có thể ngăn con sóng dữ này!

Chuyện Bách tông liên minh hội hắn không biết nhiều lắm, nhưng cũng biết được một hai. Một tông môn tiêu chuẩn đòi hỏi phải có một trưởng lão Luyện thể thập tam trọng và một trăm đệ tử, nhưng không nhất định là đệ tử chính thức, đệ tử ký danh cũng được.

Hệ thống có một lỗi, nằm ở chỗ nó chỉ thiết lập tiêu chuẩn đối với đệ tử chính thức, còn ký danh thì không hề có.

Một trăm đệ tử ký danh… Có lẽ không khó.

Ôn Bình lập tức hỏi:

- Thi Hoa, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề được không? Tư liệu thăng tinh và đơn đề nghị phải làm thế nào?

- Ngươi thật sự quyết định như vậy?

- Tại sao không chứ?

- Được rồi, tối nay ta chuẩn bị giúp ngươi. Sáng sớm ngày mai, chúng ta gặp lại, ta mang ngươi đi đến Bách tông liên minh.

- Vậy… Đa tạ trước!

- Tiện tay mà thôi.

Kỳ thật còn có nửa câu sau, Thi Hoa không nói ra. Đó chính là “Tận tình tận nghĩa”.

Vốn dĩ, nàng không nợ Ôn Bình bất kỳ điều gì, chỉ là niệm tình một hồi quen biết, nên ra tay giúp đỡ một chút mà thôi.

Nàng rất muốn hỏi Ôn Bình một câu: Trong thời gian 3 tháng này, ngươi có thể làm được gì?

Vì sao ngươi vẫn ngây thơ như vậy?

Triệu Tinh Không Tin.

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Hai người không tiếp tục trò chuyện nữa, Thi Hoa xoay người, y hệt như một mũi tên, lẳng lặng rời khỏi Thanh Thủy nhai (1). Ôn Bình cũng quay trở lại chân núi Vân Lam Sơn ở cuối Thanh Thủy nhai.

(1) Nhai: Con đường, con phố.

Ngay lúc đó, tại Dương gia phủ - Thương Ngô thành.

Từ mấy ngày trước, tin tức Dương Nhạc Nhạc muốn gia nhập tông môn truyền ra ngoài, Kháo Sơn tông đã cho người đến hai lần.

Mục đích rất đơn giản, đó chính là muốn mời Dương Nhạc Nhạc gia nhập Kháo Sơn tông, hơn nữa, còn có trưởng lão Luyện thể thập tam trọng nguyện ý thu hắn làm đồ đệ. Vốn chuyện đã nắm trong lòng bàn tay, nhưng sau đêm hôm qua, mọi thứ lại hoàn toàn thay đổi.

Dương Nhạc Nhạc cự tuyệt lời mời của Kháo Sơn tông, đồng thời, cự tuyệt vị sư phụ Luyện thể thập tam trọng kia.

Chuyện này khiến cho quần chúng được một phen mở rộng tầm mắt.

Xế chiều hôm nay, Dương Nhạc Nhạc không nói với bất kỳ ai, hắn rời nhà, mang theo mấy tờ kim phiếu trị giá một ngàn kim tệ, đi đến Thương Ngô thành thành hào (2).

(2) Thành hào: Con sông được đào quanh thành, dùng để bảo vệ thành.

Cạnh thành hào có một căn nhà nhỏ, vô cùng giản dị, hoàn toàn đối lập với cẩm y hoa phục trên người Dương Nhạc Nhạc.

Cộc!

Cộc!

Dương Nhạc Nhạc giơ tay gõ cửa

Người bên trong dường như biết trước người đến là ai, thản nhiên đáp:

- Cửa không khóa, vào đi.

Vừa vào nhà, Dương Nhạc Nhạc quen tay tìm một cái ghế ngồi xuống.

Hắn ngồi đối diện giường, trước mắt hắn là một nữ hài đang ngồi xếp bằng, ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, rơi trên người nàng.

Cả người nàng dường như được khoác lên một kiện xiêm y màu vàng tươi sáng. Nàng chậm rãi mở mắt, vô cùng bình tĩnh nhìn về phía Dương Nhạc Nhạc, rồi nói:

- Dương Nhạc Nhạc, ta đã nói rồi, sau chuyện xảy ra trong núi, chúng ta không còn liên quan nữa.

- Đừng nóng, hôm nay ta đến là muốn mang cho ngươi một cái tin tốt! - Dương Nhạc Nhạc không chút để tâm đến thái độ lạnh lùng của nữ hài trước mắt.

Bởi vì so với nàng lúc dùng tay không xé yêu vật có tu vi tương đương tu sĩ Luyện thể thất trọng trong núi, thì khuôn mặt lãnh đạm cùng với ánh mắt rét lạnh hiện tại căn bản chẳng thấm vào đâu.

Nếu không nói là… Một trời một vực nha!

Nữ hài vẫn bình tĩnh như trước, nói:

- Ngươi muốn cùng ta rời khỏi Thương Ngô Thành, tìm kiếm nhị tinh, tam tinh tông môn?

Hôm nay, nàng có nghe cư dân trong thành bàn tán chuyện Dương Nhạc Nhạc cự tuyệt Kháo Sơn tông. Hiện tại, Thương Ngô thành chỉ có một tông môn có thể gia nhập, nhưng hắn lại cự tuyệt Kháo Sơn tông, sau đó đến tìm nàng, mục đích của hắn quả thật quá rõ ràng.

Hắn muốn cùng nàng rời khỏi Thương Ngô thành.

Thế nhưng, Dương Nhạc Nhạc lại lắc đầu, nói:

- Không phải, ta phát hiện một cái tông môn, so với nhị tinh, tam tinh tông còn tốt hơn, hơn nữa, nơi đó vô cùng thích hợp với chúng ta. Sẽ không có ai ngấp nghé công pháp tu hành của chúng ta.

- Chớ gạt ta, ở đâu ra một chỗ như vậy?

- Ngươi phải tin ta, giờ tý đêm qua, ta mới từ nơi đó trở về. Sáng nay, ta đã cự tuyệt Kháo Sơn tông. Cái gì mà thân phận đệ tử trưởng lão, kệ xác nó, Kháo Sơn tông có thỉnh ta cũng không đi.

- Ha ha.

Thiếu nữ hoàn toàn không tin lời Dương Nhạc Nhạc.

- Đừng cười, ta đang nói sự thật đấy. Lần trước, lúc ở trong núi, chẳng phải ngươi đã nói muốn tìm một tông môn có thể giúp ngươi tiến xa hơn trong con đường tu hành sao? Tông môn mà ta nói tuyệt đối có thể giúp hai chúng ta tiến rất xa.

- Làm trò, ngươi đi mà lừa gạt tiểu hài, tử, chớ có đến trêu chọc ta.

- Không tin à? Ta nói này, chưa chắc ngươi có thể gia nhập được đâu. Tiêu chuẩn thu đồ đệ của cái tông môn kia rất là hà khắc đấy!

- Hử?

- Mười lăm tuổi, Luyện thể ngũ trọng, ngươi được không?

- Vừa đủ dùng.

- Một ngàn kim tệ phí nhập môn, ngươi có không?

- Không có.

- Xong, xem như ngươi mất cơ hội! - Dương Nhạc Nhạc cười hắc hắc - Cái tông môn kia đòi một ngàn kim phí nhập môn, hơn nữa, sau khi nhập môn, muốn tu hành phải có kim tệ, một canh giờ là 10 kim tệ đấy!

- Ngươi bị lừa rồi! - Nàng chưa từng nghe có cái tông môn nào lại đòi phí nhập môn kiểu đó.

- Bị lừa à? Dương gia ta sinh ý lớn như vậy, để tu hành ở chỗ kia, đừng nói một ngàn kim, vạn kim ta cũng cho.

Nghe được lời này của Dương Nhạc Nhạc, nữ hài lâm vào trầm tư.

Xác thực, Dương Nhạc Nhạc không phải người bình thường.

Nhà hắn đời đời là thương nhân, nhìn người… E là không chỉ một chữ "chuẩn" thôi đâu.

Kẻ lừa đảo? Chỉ một cái liếc mắt là có thể nhìn ra.

Được rồi, nàng thừa nhận, nàng bị Dương Nhạc Nhạc hấp dẫn. Bất quá, nàng vẫn không tin cái tông môn kia thật sự tốt như vậy, đáng để bỏ ra một ngàn kim phí nhập môn.

Dương Nhạc Nhạc tiếp tục nói:

- Bất quá, không sao cả, kim tệ ta đã chuẩn bị xong, đủ cho hai ta tu hành một năm ở đó.

- Dẫn ta đến xem thử.

- Được thôi! - Dương Nhạc Nhạc vô cùng vui vẻ, hắn chỉ đợi câu nói này mà thôi.

Cả hai đơn giản thu dọn một phen, xong việc, trời đã chạng vạng tối, mặt trời lén lút trốn ra sau núi, màn đêm dần buông xuống, Thương Ngô thành náo nhiệt cũng từ từ yên tĩnh trở lại.

Dương Nhạc Nhạc thuê một chiếc xe ngựa, chạy thẳng hướng Vân Lam Sơn, đến dưới chân núi mới ngừng lại.

Sau khi xuống xe, Dương Nhạc Nhạc chỉ vào một ngàn bậc thềm đá chạy dài lên đỉnh núi, nói:

- Trên đó chính là tông môn mà ta đã nói đến.

- Bất Hủ tông?

Nữ hài cười cười nhìn Dương Nhạc Nhạc, lúc này, vẻ mặt nàng chẳng có gì là vui sướng.

Bất Hủ tông đã sớm xuống dốc, nghe nói tất cả đệ tử và trưởng lão trong tông đều rời đi, hơn nữa, còn mang theo tất cả

tài nguyên.

Đây chính là cái nơi thần kỳ mà dù có mất vạn kim cũng nguyện ý gia nhập?

Dương Nhạc Nhạc cười cười, không nói gì thêm, chỉ giơ tay kéo người bên cạnh cùng đi lên núi. Bất quá, đi chưa được hai bước thì bọn họ nhìn thấy một cái bảng thông báo đặt cạnh kiếm bia.

Lúc này, sắc trời còn chưa tối hẳn, chữ trên thông báo thoạt nhìn vô cùng rõ ràng.

Nữ hài liếc nhìn, hồi lâu vẫn chưa hết ngạc nhiên. Nguyên lai, Dương Nhạc Nhạc nói thật.

Bất quá, nàng vẫn không tin, loại tông môn gì mà lại cần một ngàn kim mới có thể gia nhập?

Tứ tinh tông môn?

Ngũ tinh tông môn?

Hiện tại, Bất Hủ tông chỉ là một cái vô tinh tông môn mà thôi.

Chẳng lẽ tên tông chủ kia muốn mượn một chút thanh danh cuối cùng để gom góp tài vật, sau đó rời khỏi Thương Ngô thành?

***

- Có ai không?

Lên đến đỉnh núi, Dương Nhạc Nhạc dẫn thiếu nữ bên cạnh đi đến trước chủ điện đèn đuốc sáng trưng.

Chủ điện đêm nay không giống với đêm qua, bạch sắc quang mang ở hai bên thềm đá phóng thẳng lên trời, chiếu sáng cả một vùng trời. Bước đi phía dưới nó, có cảm giác chủ điện trang nghiêm hơn, khiến cho lòng người có thêm vài phần kính nể.

- Có ai không?

Dương Nhạc Nhạc hô lên lần nữa.

Đương nhiên, không có người lên tiếng, giống hệt với xế chiều ngày hôm qua.

Xoay người lại, cả hai nhìn thấy Vân Liêu đang đứng bên ngoài chủ điện, chắp tay sau lưng, bất quá, nét mặt hắn rất thờ ơ.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng hô một tiếng:

- Vân trưởng lão.

Vân Liêu đáp lại, nhưng cũng không nói gì thêm với Dương Nhạc Nhạc, mà trực tiếp đi sâu vào chủ điện.

- Trưởng lão Bất Hủ tông có ý gì hả, chúng ta tới mà hắn chẳng hề quan tâm một chút nào?

Nói như thế nào đi nữa, hai người bọn họ đều là Luyện thể ngũ trọng, đứng trong đám người, cũng được xem là thiên tài.

Chẳng lẽ gia nhập Bất Hủ tông là đang trèo cao à?

Dương Nhạc Nhạc cười giải thích:

- Không đâu, chỉ có điều, Vân trưởng lão không quan tâm đến chuyện thu đệ tử. Ta biết tông chủ ở đâu, ta mang ngươi đi tìm. Gặp tông chủ, ngươi sẽ biết vì sao ta mang ngươi đến đây.

Nữ hài nhàn nhạt đáp:

- Ta dự định đi đến phía đông Hồ Bắc, tìm tông môn tam tinh gia nhập, ngươi dẫn ta đến đây, chỉ tổ lãng phí thời gian của ta mà thôi.

Ta Không Đi

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Vốn dĩ Ôn Bình đang ngồi trong Thính Vũ Các, chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên, hệ thống đột ngột lên tiếng, quấy rầy thanh tĩnh của hắn.

Bất quá, hắn thật cao hứng!

- Thành công hấp dẫn được một người, đã đi đến Bất Hủ tông.

- Thật tốt quá!

Ôn Bình vội vàng khoác y phục, mang giày, cấp tốc chạy đến chủ điện, nhưng còn chưa đi được bao xa, hắn đã thấy có hai người đang đi về phía mình.

Một là Dương Nhạc Nhạc.

Người còn lại… Sau khi Ôn Bình nhìn thấy thông tin của nàng, hắn lặng người hồi lâu.

Bởi vì ngoài một vài thông tin đơn giản, còn có thêm một số thứ.

Triệu Tinh

Giới tính: Mẫu.

Tuổi: 15.

Cảnh giới: Luyện thể ngũ trọng.

Hồ trung hữu Lăng Ngư, nhân diện ngư thân, hữu thủ hữu túc, đề thanh tựa tiểu nhi.(1)

(1) Trong hồ có Lăng Ngư, mặt người thân cá, đầy đủ tay chân, giọng như đứa trẻ.

Giới tính là mẫu, mà không phải nữ.

Cộng với phần giới thiệu vắn tắt ở cuối cùng, khiến cho Ôn Bình nhớ lại một chuyện, mà rất nhiều năm trước phụ thân đã từng nói đến.

Năm đó, hắn năm tuổi, dưới trời sao lấp lánh, phụ thân từng nói với hắn. Thương Ngô thành của bọn họ nhìn khổng lồ như thế, nhưng thực tế chỉ là một góc của Đông hồ mà thôi. Đông hồ rất lớn, dường như không có giới hạn, ngoài Đông hồ, còn có 107 cái hồ như vậy.

Trong đó, có một nơi, tồn tại một loài Yêu, tục gọi Lăng Ngư.

Đương nhiên, còn có một cách gọi khác, chính là Giao Nhân.

Truyền thuyết kể lại, có rất ít Lăng Ngư có thể giấu đi đuôi cá, mọc chân, có vẻ ngoài y hệt với nhân loại, thậm chí, có thể tu hành công pháp của nhân loại. Hơn thế nữa, bọn họ còn có được năng lực của Lăng Ngư, không sợ nước, lân phiến cứng chắc, đao thương bất nhập, cùng với chiến lực vượt xa nhân loại.

Phụ thân nói, ông ấy từng gặp qua một Lăng Ngư phổ thông, tu luyện đến Luyện thể thập tam trọng, nhưng lại có thể giết chết Thông Huyền cảnh.

Ở nhân tộc, hai cái cảnh giới này thế nhưng là một trời một vực.

Bất Hủ tông… Lại nghênh đón một vị Yêu tu. Thật sự là đáng mừng!

Nhớ ngày đó, Bất Hủ tông cũng có một vị trưởng lão Yêu tu, bản thể dường như là Sư, mọi người thường gọi hắn là Sư Vương.

Hắn ta tuy không có hình người hoàn chỉnh, nhưng vừa bước vào Luyện thể thập tam trọng, lại có thể một mình đối chiến với bảy vị tu sĩ Luyện thể thập tam trọng bên ngoài Thương Ngô Thành. Chẳng những không rơi vào thế hạ phong, mà còn toàn thân trở ra, giành được danh hào Vô địch đồng cảnh giới.

Nếu không phải một năm trước, hắn đã chết trong trận phong ba kia, thì dù cho phụ thân có mất tích, Bất Hủ tông vẫn còn có hắn bảo vệ, bách niên không suy.

Bởi vậy có thể thấy được, nếu như Yêu tộc nguyện ý ở cùng nhân tộc, giá trị của họ, năng lực của họ… Vượt xa nhân tộc.

So với vị trưởng lão kia, khả năng phát triển của Lăng Ngư càng lớn hơn. Tuy nhiên, Yêu tộc bẩm sinh có nhược điểm là tu hành chậm, phải bỏ ra thời gian gấp ba lần, thậm chí bốn lần so với nhân tộc. Nhưng… Có trọng lực trường thì khác, hết thảy không còn là vấn đề.

Giờ phút này, trước mắt Ôn Bình thấp thoáng hình ảnh một vị đại yêu tay không xé nát một Thông Huyền cảnh, hình ảnh kia ngày càng rõ nét.

Tương lai không xa, nàng nhất định có thể trở thành một tồn tại mạnh hơn cả Vân Liêu.

- Ôn tông chủ!

Bỗng chốc, suy nghĩ bị Dương Nhạc Nhạc ồn ào xông đến cắt đứt.

- Ừm! – Ôn Bình khẽ gật đầu.

Thân là tông chủ, dù cho cao hứng, nhưng cũng không được ném đi khí độ.

Dương Nhạc Nhạc cũng không dong dài, hắn móc từ trong ngực ra hai tờ kim phiếu, đưa cho Ôn Bình:

- Đây là phí nhập môn của chúng ta!

- Cả hai?

- Đúng, vị bằng hữu này sẽ cùng ta gia nhập Bất Hữu tông.

- Đã biết, đợi lát nữa, ta bảo Vương Bá mang các ngươi đi tìm chỗ nghỉ ngơi, có chuyện gì, mai hẵng nói.

Thêm một cái Lăng Ngư bên cạnh Dương Nhạc Nhạc, khiến cho tâm tình của Ôn Bình rất chi là vui vẻ.

Thế nhưng, Triệu Tinh lại đột ngột cắt đứt lời của hai người:

- Nhạc Nhạc, ai nói ta đồng ý gia nhập Bất Hủ tông?

Nói xong, Triệu Tinh giựt lấy một tờ kim phiếu từ trong tay Ôn Bình, nhét vào ngực Dương Nhạc Nhạc, sau đó, quay người rời khỏi.

Không đợi Dương Nhạc Nhạc lên tiếng ngăn cản, Ôn Bình đã nhàn nhạt nói:

- Muốn đi ư? Hồ trung hữu Lăng Ngư, nhân diện thân ngư, hữu thủ hữu túc, đề thanh tựa tiểu nhi. Hữu duyên đến với Bất Hủ tông ta, chưa nhìn một cái đã đi, không cảm thấy đáng tiếc sao?

Bước chân của Triệu Tinh khựng lại.

Trong lòng thập phần kinh hãi, rất lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, bởi vì đây là lần đầu tiên có người nhìn thấu chân thân của nàng.

Xoay người nhìn Ôn Bình, trên mặt đã không còn vẻ khinh thường lúc trước. Mặc dù cái người gọi là Bất Hủ tông tông chủ này cũng chỉ đơn giản là một tu sĩ Luyện thể bát trọng mà thôi.

Ôn Bình nói tiếp:

- Nếu như muốn trở nên mạnh hơn, Bất Hủ tông ta hoan nghênh ngươi. Còn nếu nhất quyết phải đi, toàn bộ Đông hồ, không có bất kỳ nơi nào tốt hơn Bất Hủ tông ta.

Thấy Triệu Tinh dừng bước, tuy cảm thấy lời của Ôn Bình rất khó hiểu, nhưng Dương Nhạc Nhạc vẫn phụ họa:

- Đúng vậy, điểm này ta có thể cam đoan. Nếu ngươi tiến vào trọng lực trường, tuyệt đối sẽ muốn ở đó vĩnh viễn không ra.

- Trọng lực trường?

Triệu Tinh tỏ vẻ khó hiểu, nghiền ngẫm ba chữ kia, nhưng mãi vẫn không đoán ra được, chợt nói:

- Ta muốn đi xem một chút, chỉ hi vọng lời của Ôn tông chủ là thật.

- Không giả, không giả, Nhạc Nhạc, ngươi mang nàng đi đi.

Ôn Bình mỉm cười, căn dặn một vài thứ, sau đó bảo bọn họ đi dọc theo con đường này.

***

- Cái này…

Triệu Tinh vừa bước vào trọng lực trường, áp lực đột ngột xuất hiện khiến cho nàng hoa dung thất sắc, mất đi sự lãnh khốc của Yêu tộc.

Liếc nhìn Dương Nhạc Nhạc, hắn đang ở giữa rất nhiều đạo hồng quang. Những đạo hồng quang này thi nhau đuổi theo hắn. Dương Nhạc Nhạc cắn chặt răng, dường như đã cố hết sức, nhưng vẫn không chịu từ bỏ.

- Không ngờ nơi này lại có áp lực lớn như vậy!

Cảm thán một câu, sau đó, Triệu Tinh bắt đầu di động. Nàng ghi nhớ những lời Dương Nhạc Nhạc đã nói… Nhất định phải thích ứng với loại trọng lực này trước.

Một bước.

Hai bước.

Một bước.

Hai bước.

Cứ như vậy, năm, sáu phút trôi qua, Triệu Tinh bắt đầu thử vận chuyển khí trong cơ thể, muốn dùng nó để tăng cường thể trạng của mình, thích ứng với trọng lực nặng nề đang áp xuống người mình.

Nhưng một lần vận khí này…

Lại khiến Triệu Tinh không khép miệng được, nàng kinh ngạc nhìn tay mình, cảm nhận được dòng khí đang vận chuyển trong cơ thể.

Tốc độ thổ nạp quá nhanh.

Khí vận chuyển cũng quá nhanh.

Đúng như lời Dương Nhạc Nhạc nói, có hiệu quả gấp chín lần.

Chỗ thần kỳ như thế, khoan nãy nói đến chuyện Ôn Bình kia có muốn nàng gia nhập Bất Hủ tông hay không, bây giờ, dù có có đuổi, nàng cũng không đi.

Tăng gấp chín lần đó!

Khiếm khuyết về tốc độ tu hành của yêu tộc chẳng phải đã được giải quyết rồi sao?

Không lâu sau đó, tiếng của Dương Nhạc Nhạc vọng đến:

- Ngươi lựa chọn hình thức chiến đấu, có thể gia tăng toàn diện.

- Ừm!

Triệu Tinh khẽ gật đầu, nghe theo đề nghị của Dương Nhạc Nhạc, trực tiếp lựa chọn hình thức chiến đấu.

Chính vì thế, trong trọng lực trường lại có thêm bốn đạo hồng quang công kích Triệu Tinh. Nàng vừa tránh né hồng quang, vừa cảm thán trong lòng.

Tốc độ tiêu hao, hồi phục vậy mà lại tăng đến 9 lần.

Vận chuyển chu thiên cùng với vận hành công pháp cũng dùng tốc độ 9 lần không ngừng biến hóa.

Đáng sợ nhất chính là một canh giờ trôi qua, tương đương với 9 canh giờ tu hành ở thế giới bên ngoài.

- Nhạc Nhạc, đa tạ ngươi đã mang ta đến Bất Hủ tông! – Triệu Tinh nói ra lời mà suốt mười mấy năm qua nàng chưa từng nói.

Dù là ân nhân đã từng cứu mạng nàng lúc trước, nàng cũng không nói lời "cảm tạ" như thế này.

Dương Nhạc Nhạc cười, đáp:

- Hắc hắc, đều là bằng hữu. Bất quá, ngươi sẽ nhanh chóng hận ta thôi.

- Sẽ không đâu, ngươi đã dẫn ta đến Bất Hủ tông, ta sẽ cảm kích ngươi cả đời.

- Đợi một canh giờ sau hãy nói.

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì, khom người thở dốc một hồi, lại bắt đầu tu luyện không ngừng.

Thăng Cấp Khu Ký Túc Xá

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Một lúc lâu sau.

Triệu Tinh nắm lấy cổ áo Dương Nhạc Nhạc, trợn mắt nhìn hắn, dùng giọng nói lạnh như băng hỏi:

- Sao lại không vào được nữa?

Dứt lời, nàng quay đầu liếc nhìn trọng lực trường phía sau lưng. Tầng bình chướng vô hình kia khiến cho nàng vô cùng nghi hoặc.

Nó đã ngăn nàng bước vào trọng lực trường.

Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ cười, nhún vai, khoát tay, rồi nói:

- Hẳn là ngươi không có chú ý bảng quy định bên kia rồi.

Nhìn theo phương hướng Dương Nhạc Nhạc chỉ, Triệu Tinh buông lỏng tay, đi đến đó, đứng trước tấm bảng gỗ, hai tay lập tức nắm chặt tấm bảng, quay đầu nhìn Dương Nhạc Nhạc, trong mắt lộ ra vài phần giận dỗi:

- Ta hận ngươi!

- Biết ngay là ngươi sẽ nói như vậy, vừa rồi ngươi còn nói sẽ không hận ta, mới có bao lâu đâu, đã trở mặt rồi!

- Đừng nói chuyện với ta!

Triệu Tinh tức giận, cất bước rời khỏi trọng lực trường.

Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ, chỉ có thể đuổi theo nàng.

Trong đêm tối, hai người tranh cãi không ngừng, Dương Nhạc Nhạc đã như nguyện, nhận được hận ý từ Triệu Tinh.

Lúc ra khỏi rừng cây, bọn họ liền gặp Ôn Bình.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng lấy kim phiếu ra, đưa cho hắn, nói:

- Tông chủ, Triệu Tinh cũng muốn gia nhập Bất Hủ tông, đây là phí nhập môn.

Ôn Bình nhận lấy, liếc mắt nhìn Triệu Tinh đang bày ra vẻ mặt tức giận bên cạnh, hỏi:

- Hai người các ngươi gây nhau chuyện gì à?

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, giải thích:

- Nàng trách ta không nói cho nàng biết trước chuyện trọng lực trường chỉ có thể sử dụng ba canh giờ mỗi ngày!

Ôn Bình nghe xong, cảm thấy rất là buồn cười.

Hẳn là trong lòng Triệu Tinh lúc này đang cực kỳ khó chịu.

Không đợi Ôn Bình nói tiếp, Triệu Tinh đã không dằn nổi, lên tiếng hỏi:

- Ôn tông chủ, sao trọng lực trường lại đặt ra cái quy tắc quái như vậy?

- Quái sao?

- Đúng, rất quái, chỉ có ba canh giờ để tu luyện, trong khi một ngày có 12 canh giờ. Ngài có thể hủy bỏ thời gian hạn chế không? Ta có tiền, ta muốn trường kỳ tu luyện trong trọng lực trường, Ôn tông chủ, ngươi có thể thu được rất nhiều, rất nhiều tiền.

Ôn Bình cười cười, nhưng trong lòng thì đang vô cùng nhức nhói, bất quá, hắn vẫn bảo trì phong độ, nói:

- Quy củ là quy củ, dù cho ngươi có bỏ ra 30, 40 kim tệ một canh giờ, ta cũng không phá lệ vì người.

- 50 kim tệ thì như thế nào.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng phụ họa:

- Ta cấp.

- Ặc… Ba năm, mười năm, thêm một số không, vậy chính là 150.

Bất quá, quy tắc của hệ thống không thể đổi, Ôn Bình chỉ có thể chém đinh chặt sắt nói:

- Không được.

- 60 kim.

- Ta cấp luôn! – Dương Nhạc Nhạc lên tiếng.

- Không được! – Cả người Ôn Bình run lên.

- 80 kim?

- Không có thương lượng.

Hiện tại, Ôn Bình chỉ muốn nhanh chóng rồi khỏi đây, hắn thật sự chịu không nổi loại hấp dẫn này.

- Vậy thì gấp 10 lần, 100 kim, Ôn tông chủ, ngươi thấy có được không?

Triệu Tinh tự nhận bản thân nhận thức rất thấu triệt bản tính của nhân loại. Kẻ nào mà không tham tài, không sùng bái quyền lực? Một ngàn kim nhập môn nhìn có vẻ nhiều, nhưng là loại Vất vả một lần suốt đời nhàn nhã, giao rồi thì không giao nữa. Trọng lực trường lại khác.

Một canh giờ nâng giá lên 100 kim, một ngày chính là 300 kim, tu hành ba ngày chẳng khác nào một lần nhập môn. Về lâu về dài, nàng có thể mang đến cho Ôn Bình ít nhất là vạn kim, thậm chí là mấy vạn kim.

Nàng tin tưởng, Ôn Bình sẽ xem xét phần sổ sách này.

Mấy vạn kim đã đủ thành lập một cái tông môn mới rồi.

Nhưng mà Ôn Bình lại khiến cho nàng không biết nên nói gì:

- Thiên kim cũng không được, quy tắc chính là quy tắc.

Thực sự có người chê tiền?

Triệu Tinh thầm cảm thấy kinh hãi, đối với Ôn Bình, nàng nhịn không được tán dương, nhưng đồng thời, cũng mắng hắn là kẻ đần.

Đưa mắt nhìn Ôn Bình chậm rãi rời đi, Triệu Tinh bất đắc dĩ nhìn trọng lực trường phía sau.

Chỉ có thể chờ mai lại đến.

Giờ thì nàng đã tin câu nói kia, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo. Kháo Sơn tông sắp đạt đến nhị tinh tông môn thì thế nào?

Vẫn như cũ, nó không có được sự cường đại thật sự của nhị tinh tông môn đã trải qua trăm năm.

Dương Nhạc Nhạc đứng bên cạnh, bất đắc dĩ nói:

- Nhìn đi, không phải ta không muốn nói cho ngươi biết, mà có nói cũng vô dụng thôi. Quy củ của Ôn tông chủ, ngay cả Vân trưởng lão cũng phải tuân thủ, huống chi là ta và ngươi?

- Ngươi cố ý?

- Sao thế được, quan hệ giữa hai ta, có thể nói là đồng sinh cộng tử đấy, sao ta lại lừa gạt ngươi? – Dương Nhạc Nhạc cười hì hì, nhưng cái điệu bộ tươi cười đó lại chẳng liên quan gì đến lời nói của hắn. Hoàn toàn thể hiện ý tứ: Ta bẫy ngươi đấy, có thịt trước mắt lại ăn không được, cảm giác thế nào?

- Tin ngươi mới là lạ.

Triệu tinh lạnh nhạt đáp.

- Ôn tông chủ, chỗ ở của chúng ta thì sao? – Triệu Tinh bước nhanh, đuổi kịp Ôn Bình. Chợt nghĩ ra điều gì đó, nàng vội hỏi – Đúng rồi, Ôn tông chủ, chỗ ở của Bất Hủ tông có thần kỳ như trọng lực trường không?

- Ngươi đoán xem.

Ôn bình cười cười.

- Đừng nói là có hạn chế thời gian nữa nha?

- Chỗ ngủ mà thôi, sao lại có quy củ như thế được.

Ôn Bình lắc đầu, liếc nhìn tiểu Lăng Ngư trước mắt. Xem, thần kinh của nàng đã bị trọng lực trường tra tấn thế này đây.

Mười phút sau, Ôn Bình đứng trước hai tiểu ốc bằng gỗ trong rừng, làm một cái thủ thế: Mời.

Dương Nhạc Nhạc ngây ra một lúc, giơ tay đẩy cánh cửa gỗ trước mặt. Cánh cửa y hệt một cái ghế không có chân, thoắt cái đã ngã xuống, hơn nữa, còn khiến cho bụi bặm bay tán loạn. Thoạt nhìn, nơi này dường như đã nhiều năm không có người ở.

- Tông chủ, sao lại thế này?

- Các ngươi tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm nay, đợi ngày mai, ta gọi người đến quét dọn.

Dứt lời, Ôn Bình xoay người rời khỏi.

Vừa đi khỏi, trước mắt hắn đột nhiên hiện ra một cái giao diện, trên đó viết bốn chữ to: Hoàn thành nhiệm vụ.

Giao diện biến mất, thanh âm hệ thống lại lần nữa xuất hiện:

- Kí chủ, hiện tại nhận được một lần miễn phí thăng cấp kiến trúc, có kèm theo năng lực đặc thù, giúp Kí chủ thu thêm nhiều đệ tử nữa, Bất Hủ tông sẽ từ từ lớn mạnh.

- Miễn phí thăng cấp à, để ta xem.

- Nhắc nhở Kí chủ một chút, năng lực đặc thù là ngẫu nhiên, nhưng cũng có quy tắc. Tùy theo loại kiến trúc sẽ có năng lực đặc thù nhất định, cả hai là cùng một nhịp thở đấy.

Sau khi nhận được thông báo từ hệ thống, Ôn Bình không chút do dự, trực tiếp lựa chọn thăng cấp khu ký túc xá. Hắn tuân theo nguyên tắc, muốn giữ người, chỗ ở nhất định phải thoải mái, dễ chịu. Hai tòa tiểu ốc mà hôm nay hắn an bài cho bọn Triệu Tinh kỳ thật không phải chỗ ở của đệ tử Bất Hủ tông.

Bởi vì lúc thăng cấp ký túc xá, không thể có người trong đó.

- Thăng cấp khu ký túc xá sau núi đi.

- Xác định?

- Xác định!

Thời gian thăng cấp ký túc xá: 1 giờ.

Nhận được năng lực đặc thù: Năng lực truyền thừa.

Ôn Bình nghi hoặc hỏi:

- Năng lực truyền thừa?

- Rất đơn giản, bất kể là ăn, ngủ hay minh tu, những thứ ký túc xá truyền thừa có thể tiến vào trong đầu đối phương, dần dà, biến thành năng lực của đối phương. Có thể truyền thừa âm thanh, hình ảnh,… Tóm lại, những thứ ngươi có thể nghe thấy, nhìn thấy thì đều có thể học được.

- Vậy chẳng phải là ngủ cũng có thể tu luyện?

- Có thể lý giải như vậy!

- Rốt cuộc, khu ký túc xá sẽ truyền thừa cái gì?

- Đợi một tiếng đồng hồ sau, Kí chủ sẽ biết, tóm lại, tuyệt đối là đồ tốt, không phụ 50 kim một ngày.

- Lại thu phí à?

Ôn Bình đã triệt để phục cái hệ thống này rồi. Chẳng lẽ nó thật sự có ý định biến Bất Hủ tông thành một cái võ quán?

Đến phải giao tiền, giao tiền xong mới được học.

Giao Long Nộ

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Sau khi nghĩ kĩ, giá 50 kim tệ một ngày, khiến cho tâm Ôn Bình nhấc lên một con sóng lớn.

- Hệ thống, rốt cuộc nó truyền thừa năng lực gì?

- Kí chủ tự an bài.

Chợt, trước mắt xuất hiện một bức họa, trong bức họa là một người đang múa kiếm. Kiếm quang như tơ, nhẹ nhàng bay múa, những nơi nó đi qua, cát bay đá chạy, cự thạch chẳng khác nào một khối đậu hủ, phút chốc bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, mũi kiếm trên tay người nọ chỉa thẳng về phía trước, ánh mắt hắn cực kỳ lợi hại. Trong chốc lát, nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo lưu quang phóng thẳng về phía trước, lần nữa xuất hiện, thân đã ở cách đó hơn 10 mét. Người nọ quay đầu, đồng nhân phía sau đã hóa thành hai nửa.

Sau khi xem xong, ánh mắt Ôn Bình dừng lại trên dòng chú giải phía dưới bức họa.

Thái Bạch Kiếm Pháp – Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật.

Chỉ một dòng chữ đơn giản nhưng lại khiến cho Ôn Bình mãi vẫn không thể bình tĩnh lại, hắn chỉ có thể cười to vài tiếng cho đỡ hoang mang.

Tại sao Ôn Bình lại như thế?

Chuyện này có lẽ phải bắt đầu nói từ Luyện thể cảnh giới.

Chớ thấy tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, cao thủ đứng đầu Thương Ngô thành, mà cho rằng đó đã là đỉnh cao, dù cho vậy thì hắn cũng chỉ là một người luyện võ mà thôi.

Tu luyện công pháp? Phàm vật.

Tu luyện võ công? Vẫn như trước, là phàm vật.

Sử dụng binh khí? Vẫn còn là phàm vật.

Chỉ có tìm, đả thông mạch môn, hơn nửa, mở nó ra, bước vào Thông Huyền cảnh, đồng thời, để mạch môn ly thể, khi đó, mới chính thức được xem là người tu hành. Bởi vì chỉ có lúc đó, công pháp tu hành, võ công,… mới không còn là phàm vật.

Mà gọi là Nhập phẩm chi vật.

Danh từ "võ công" cũng theo đó biến mất, võ công không được gọi là võ công nữa, người ta gọi nó là Mạch thuật.

Do mạch nhi xuất, diễn sinh Huyền thuật.

Phàm võ biến thành Huyền thuật.

Đây chính là lý do vì sao sau khi đả thông mạch môn thứ nhất, cảnh giới đó được gọi là Thông Huyền.

Cho dù là một chiêu thấp nhất, Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật, cũng được xem là trân bảo hiếm thấy tại Thương Ngô thành. Lúc trước, thời điểm Bất Hủ tông huy hoàng, mạch thuật trấn phái chính là một bộ Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật, ngoại trừ tông chủ, không ai có khả năng tu luyện.

Mà bây giờ, chỉ cần thăng cấp khu ký túc xá, nhận được năng lực truyền thừa, là có thể truyền thụ mạch thuật vào não.

Nhị tinh tông môn trấn phái chi vật lại chỉ cần 50 kim một ngày là có thể tu luyện?

Chuyện này… Sao Ôn Bình có thể bình ổn tâm trạng đang mừng đến phát điên của mình được?

Lúc này, hệ thống đột nhiên nói:

- Kí chủ, thỉnh xem lựa chọn thứ hai.

Bức họa thay đổi, xuất hiện trước mắt hắn là một cái đầu Rồng, không, nói chính xác là một đầu Giao Long.

Giao, thuộc Long, không có sừng viết là Giao.

Long có sừng, mà Giao chỉ có vây.

Vây của nó ở ngay trên đầu, lúc mở ra giống với cái dù, phát ra rung động mãnh liệt, thậm chí có thể gây nên lũ lụt.

Trong bức họa, Giao Long nhô đầu khỏi mặt nước, trùng thiên nộ ngâm (1), âm thanh cực lớn, tựa như lôi âm cuồn cuộn.

Một tiếng, Giang Hà phiếm lạm thành tai (2).

Hai tiếng, sơn thạch băng tháp, thiên địa vô quang (3).

(1) Trùng thiên nộ ngâm: tức giận gầm, tiếng gầm dữ dội xông thẳng lên trời.

(2) Giang Hà ý chỉ con sông lớn. Ý toàn câu: nước lũ dâng cao, mang theo bao nỗi đau thương bla bla…

(3) Núi đá sụp đổ, trời đất mất đi ánh sáng.

Ôn Bình nhìn một hồi, ánh mắt chuyển đến chú giải phía dưới.

Giao Long Nộ - Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật (Âm thanh có thể khai sơn toái thạch, cũng có thể ra trận giết địch, là Âm ba chi thuật hiếm có khó tìm).

- Cái trước 1000 kim, cái sau 2000, Kí Chủ tự mình định đoạt.

- Lại là tiền! Ta biết ngay mà, ngươi nhất quyết giữ vững lập trường, không có bữa cơm nào miễn phí chứ gì? Thấy ta mới có được chút tiền, đã nghĩ bẫy ta.

- Có đầu tư thì mới có thu hoạch chứ!

- Để ta nghĩ một chút, Thái Bạch Kiếm Pháp thoạt nhìn quả thật không tệ, hoàn toàn thoát ly phạm trù phàm võ, nhưng kiếm chiêu có khuynh hướng đơn đả độc đấu, hơn nữa, khi vận dụng hao tốn rất nhiều chân khí. Hiện tại, Bất Hủ tông, chỉ có Vân Liêu mới miễn cưỡng đủ khả năng tiêu hao lượng chân khí như vậy, mua nó về truyền thừa không thu được lợi ích tối đa. Giao Long Nộ có lực phá hoại theo khuynh hướng quần thể. Giữa đơn thể và quần thể, ta dĩ nhiên chọn quần thể. Tuy nhiên, Giao Long Nộ quá đắt, hiện tại ta chỉ có nhiều hơn

2000 kim một chút, gần đây có nhiều chỗ cần dùng tiền, nhìn vậy chứ, ta nghèo lắm!!!

Nhắc đến tiền, đặt mua y phục đồng nhất cho tông môn cần tiền, mướn tạp dịch, thị nữ, càng phải có tiền, hiện tại, hắn cũng đâu phải một người ăn no, cả nhà không đói đâu.

- Mua cái thứ hai, được tặng kèm Giao Long.

Ôn Bình chém đinh chặt sắt nói:

- Thứ hai… Chắc chắn phải mua cái thứ hai!

Một giờ sau, Ôn Bình đi đến sau núi.

Phía sau núi lúc này đã có biến hóa vô cùng lớn, vốn là trên sườn núi nhỏ có một căn phòng nhỏ, giờ thì cái căn phòng nhỏ nhỏ đó đã biết thành một cái tòa nhà to bự ở giữa hồ.

Hệ thống đã khoan một cái lỗ xuyên qua núi, từ đó dẫn nước ngầm chảy vòng quanh đảo từ hai phía.

Đương nhiên, nó không phải là một khe suối, mà là một hồ nước sâu không thấy đáy. Bắt nguồn từ lòng đất, dòng nước chảy xuối đến đầu đối diện, sau đó men theo thạch nhãn dưới đáy hồ sâu quay về lòng đất, cứ vòng đi vòng lại như thế.

Càng nhìn, Ôn Bình lại càng có loại xúc động muốn dọn đến đây ở.

Bỗng nhiên, nghĩ đến chuyện gì đó, hắn vội hỏi hệ thống:

- Giao Long đâu?

Vừa hỏi, hắn vừa nhìn xuống đáy hồ.

Nhưng mà dưới đáy hồ ngoại trừ một màu đen kịt, thì không có bất kỳ thứ gì khác.

Đừng nói đến Giao Long, ngay cả tiểu ngư nhi cũng không nhìn thấy.

Hệ thống lười biếng nói:

- Đang ngủ say, chứ không lẽ Kí chủ cho rằng Giao Long sẽ bơi lội nô đùa như tiểu ngư nhi à? Giống con hát cho mọi người vây xem?

- Vậy cái quà tặng kèm này của ngươi có ý nghĩa gì?

- Là để đệ tử thể hội Giao Long, gia tăng độ hài hòa giữa thân người và thân rồng, khiến cho Giao Long Nộ có đủ thần hình.

- Ta có thể thử miễn phí không?

- Không được, Kí chủ muốn sử dụng phải trả tiền, bất quá, Kí chủ có thể nhận được một lần Thể hồ quán đính.

- Thể hồ quán đính?

- Trong 6 giờ tiến vào trạng thái Thể hồ quán đính, tốc độ truyền thừa mạch thuật gia tăng từ 10 lần đến 100 lần, cụ thể bao nhiêu thì phải xem vận khí của Kí chủ.

- Gấp trăm lần? Chắc ta không có cái phúc phần đó đâu…

Xếp bằng bên bờ hồ, hai tay Ôn Bình đặt ngay vị trí đan điền, lòng bàn tay hướng lên, chậm rãi thả lỏng thân thể.

Tiếng côn trùng kêu vang từ từ biến mất, kế đó, tiếng nước chảy cũng tan biến.

Tâm… Lúc này đã đi vào một vùng không gian trống rỗng.

Chợt, trong đầu hắn xuất hiện một hình ảnh.

Trạng thái Thể hồ quán đính: Mở

Tốc độ gia tăng: 99 lần.

Nhìn thấy mấy dòng này, khóe miệng Ôn Bình nhếch lên, lộ ra một nụ cười thoáng qua, sau đó, lại trở về trạng thái yên tĩnh lúc đầu.

Trong thế giới tinh thần, Ôn Bình hóa thành Giao Long.

Một đầu Giao Long không có sừng, ẩn sâu trong làn nước

Một tiếng rồng ngâm, Giang Hà quay cuồng, sóng lớn ngập trời.

Một lần phóng vọt lên, vượt qua thiên sơn vạn thủy.

Bao quát đại địa, một mảnh xanh miết, gió thổi khiến cho ngọn cỏ ngã rạp xuống, thấp thoáng bóng dê bò xa xa.

Không bao lâu sau, Ôn Bình lại biến thành một đầu cự thú.

Giao Long đang đứng trên mặt nước, gào thét với cự thú, âm thanh của cả hai hoàn toàn lấn át lôi âm trên vòm trời.

Ngươi một tiếng, ta một tiếng, trong thiên địa phảng phất chỉ còn lại hai chúng nó.

Hình ảnh lại thay đổi, Ôn Bình nhìn thấy mình đứng trên đỉnh đầu Giao Long, nó đang chở hắn ngao du trên sông, vượt qua sóng to gió lớn, cả hai thân mật tựa như người một nhà, dựa vào nhau mãi cho đến khi Giang Hà khô kiệt.

***

Sáng sớm, mặt trời vừa lên.

Bên bờ hồ, Ôn Bình đứng dậy, trên mặt hắn mang theo thần sắc hưng phấn, đi về phía Thính Vũ Các.

Tốc độ gia tăng gấp trăm lần, quả thật khủng bố!

Chỉ một đêm thôi mà hắn đã nhập môn Giao Long Nộ rồi.

Luyện Thể Thập Tam Trọng Đang Rửa Bát

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

- Vương Bá.

Lúc về đến Thính Vũ Các, nhìn thấy Vương Bá đang bưng thức ăn lên, Ôn Bình vội vàng bước đến tiếp nhận mâm gỗ trên tay ông.

Gâu!

Gâu!

Cáp Cáp chạy vòng quanh Ôn Bình, hắn giơ tay, xoa xoa đầu nó.

Vương Bá dùng âm thanh khành khàn gọi hắn:

- Tông chủ!

Ôn Bình nói:

- Vương Bá, về sau không cần đặc biệt đưa đồ ăn đến cho ta. Cứ đặt ở phòng bếp là được, chờ ta đói bụng, sẽ tự đến đó ăn. Đợi hai hôm nữa, ta xuống núi một chuyến, mua thêm hai thị nữ, đến lúc đó, ngươi không còn mệt mỏi như vậy nữa.

Vừa nghe xong, Vương Bá đột nhiên hít sâu một hơi, lắc đầu, nói:

- Tông chủ, không được đâu. Lão hủ cũng đã chín mươi rồi, hai cái thị thiếp… Ta chịu không nổi. Nếu như tông chủ có lòng, tìm giúp ta một người bạn già là được.

- Hả?

Mấy lời này của Vương Bá… Quả thật hắn không biết nên đáp lại thế nào.

Thính lực cũng đã thái hóa, mà sao cái tánh phóng đãng lại không tiêu giảm theo tuổi tác nhỉ?

Thị nữ có thể nghe thành thị thiếp, thật sự là vô địch.

- Đi, sẽ giúp ngươi tìm bạn già.

Hắn chỉ có thể nương theo lời của Vương Bá, bất tri bất giác, cả hai đã đi đến trước cửa Thính Vũ Các.

Vương Bá cười hắc hắc, phơi bộ nướu đã bay sạch hàng tiền đạo, hướng về phía Ôn Bình, nói:

- Tông chủ, vậy thì xin nhờ ngài!

- Ồ, chuyện này ngươi lại nghe rõ?

- Lão hủ không điếc, sao lại không nghe rõ chứ?

- Được rồi, mời ngài trở về, không có việc gì thì đi nghỉ ngơi đi, đừng bận rộn mãi như thế, chờ ta tìm thị nữ về hầu hạ ngài.

Nét cười trên mặt Vương Bá thoáng cái biến mất, có chút phiền muộn nói:

- Tông chủ, không được thật mà, lão hủ đã gần đất xa trời, thật sự không chịu nổi giày vò, không cần thị thiếp, có một bạn già là đủ.

- Ôi trời, lại tới nữa.

Ôn Bình cười, lắc đầu, bưng mâm gỗ đi vào phòng, đặt lên bàn, rồi quay sang tiễn Vương Bá.

Sau khi Vương Bá rời khỏi, Ôn Bình hảo hảo lấp đầy dạ dày, sau đó thay một bộ y phục, chuẩn bị đi đến trọng lực trường tu hành.

Thời điểm hắn chuẩn bị đi thì Vân Liêu đến.

Vừa bước vào phòng, Vân Liêu đã đưa cho Ôn Bình mấy tờ giấy vàng. Liếc nhìn một cái, hắn chợt nhớ đến chuyện ngày hôm qua.

Mấy tờ giấy vàng này chính là đơn xin thăng tinh do Thi Hoa viết, cùng với những tư liệu khác. Bất quá, ở phần hiện

trạng Bất Hủ tông lại khác với thực tế một trời một vực, hắn thật sự không tìm được một chút điểm tương tự nào.

Trên đó viết Bất Hủ tông có hơn trăm đệ tử… Ôn Bình liếc nhìn Vân Liêu bên cạnh, cộng thêm hắn cũng chỉ mới có bốn người, à, còn có thêm một con cá.

Tuy nhiên, hắn biết đây chỉ là bịa chuyện, mục đích là giành được ba tháng an toàn.

- Vân trưởng lão, sáng sớm ngày mai cùng ta đi đến Thương Ngô Thành. Xế chiều hôm nay chúng ta không xuống núi thu đệ tử.

- Được! - Vân Liêu nhẹ gật đầu.

Ôn Bình đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, liền hỏi:

- Vân trưởng lão, ngươi biết nấu cơm không?

- Loại việc vặt này ta cũng hiểu một hai.

- Được, vậy đồ ăn mấy ngày nay phải làm phiền ngươi rồi, Vương Bá cũng đã gần trăm tuổi, quả thực hành động có hơi bất tiện.

- Ta… Nấu cơm?

Vân Liêu ngây ra một lúc.

Ngoài phụ mẫu, Ôn Bình chính làm người đầu tiên bảo hắn nấu cơm đấy!

Muốn một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng như hắn lãng phí thời gian đi nấu cơm, chẳng lẽ không thấy phí của giời à?

- Đợi hai hôm nữa, ta mua về mấy cái thị nữ thì không cần ngươi nữa, đến lúc đó, ta cho ngươi thêm một cái kinh hỉ.

- Kinh hỉ?

- Đúng, cho ngươi cơ hội tu luyện Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật.

- Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật!

Vân Liêu hút một ngụm khí lạnh, hắn tưởng mình nghe lầm, trân trân nhìn Ôn Bình.

Mắt hắn lóe lên tia chờ mong, ý muốn Ôn Bình lặp lại lần nữa. Thấy vậy, Ôn Bình dùng sức gật đầu một cái.

Xác định vừa rồi hắn không có nói sai.

- Thật sự?

- Chẳng lẽ ta lừa ngươi?

Ôn bình cười cười.

Vân Liêu lập tức thu dọn chén đũa trên bàn, nhanh nhẹn đặt lên mâm gỗ, tuy có hơi không quen, nhưng hắn lại cười như một hài tử.

Tu luyện mạch thuật… Hắn nằm mơ cũng nghĩ đến nó.

Đáng tiếc, cho dù là Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật thì cũng là bảo vật trấn phái của nhị tinh tông môn, sẽ không cho phép bất kỳ ai ngoại trừ tông chủ tu luyện.

Hiện tại, hắn chỉ cần làm cơm hai ngày, là sẽ có được cơ hội…

- Ta đi rửa chén.

Vân Liêu bưng mâm gỗ ra khỏi Thính Vũ Các, vô cùng nghiêm túc muốn hoàn thành chuyện rửa chén thật tốt.

***

Dương Nhạc Nhạc bước ra khỏi phòng, trên đầu lấm tấm hoa râm, hắn vỗ vỗ vài cái, bụi bay mù mịt.

Liếc mắt nhìn thấy Triệu Tinh đang ngồi bên ngoài phòng luyện công, hắn tò mò hỏi:

- Cả đêm ngươi không ngủ à?

- Cái chỗ quỷ này mà cũng ngủ được à?

Phòng thì rách nát, giường thì ọp ẹp, lại còn đầy bụi, với tư cách là người của Yêu tộc, từ trước tới nay có tiếng là không kén chỗ ngủ, thế nhưng hiện tại, nàng lại cực kỳ ghét bỏ nơi này.

- Nói thế nào đi nữa, chúng ta cũng là những tu sĩ thiên tài, không cầu ưu đãi, nhưng cũng đừng có ngược đãi kiểu đó chứ!

Lúc này, Cáp Cáp đột nhiên giơ một chân về phía cây cột, tè ngon lành.

Triệu Tinh vội la lên:

- Ngươi xem, cẩu còn đến đây tè.

Dương Nhạc Nhạc ngượng ngùng cười, rồi nói:

- Có hơi bẩn một chút, như vậy đi, hai chúng ta đến tìm Vân trưởng lão nói chuyện. Tuy hắn nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng chắc chắn dễ nói chuyện hơn Ôn tông chủ lúc nào cũng quy tắc quy tắc.

Dù gì thì Vân trưởng lão cũng là người mạnh nhất Bất Hủ tông, lời nói hẳn có trọng lượng, chỉ là an bài một chỗ ngủ mà thôi, chắc chắn hắn có quyền này.

- Được.

- Được, ta hứa, hôm nay nếu không thể giúp ngươi đổi một chỗ ở, ta không xứng làm tri kỷ của ngươi.

- Ngươi tự nói đấy!

Triệu tinh cười cười, sải bước theo sau Dương Nhạc Nhạc. Cả hai nhanh chân đi về phía chủ điện.

Tìm một hồi, hai người tìm được Vương Bá đang nằm tắm nắng, cùng với con chó Cáp Cáp vừa mới đi tè xong.

Cả hai phỏng đoán, ngoại trừ Vân Liêu cùng Ôn Bình, Bất Hủ tông hiện tại sợ là củng chỉ có một người một chó này mà thôi.

Dương Nhạc Nhạc do dự một hồi, rốt cuộc, cũng bước đến hỏi:

- Lão bá, xin hỏi một chút, ngươi có thấy Vân trưởng lão ở đâu không?

- Ngươi là ai?

Vương Bá híp mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc vội đáp:

- Lão bá, chúng ta mới đến Bất Hủ tông, tìm Vân trưởng lão có chút việc, nhưng tìm mãi mà không thấy.

- À, ngươi đang nói đến tên tiểu bạch kiểm kia à?

- Tiểu bạch kiểm? – Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ cười, bất quá, hắn cảm thấy cái ngoại hiệu này cũng rất chuẩn xác – Đúng, lão bá, chúng ta đang tìm hắn.

- Hắn đang ở bên trong! – Vương Bá chỉ tay về phía nhà gỗ sau lưng ông.

- Cám ơn, lão bá.

Nói lời cảm ta xong, Dương Nhạc Nhạc liền đẩy cửa bước vào phòng, nhưng mới đi được hai bước, hắn lập tức cảm thấy có gì đó sai sai.

Thức ăn!

Dao phay!

Ớt kết thành dây!

Còn có bắp vàng!

Đây không phải là trù phòng sao?

Nhìn thấy một màn như vậy, Triệu Tinh nhịn không được hỏi:

- Hay là chúng ta bị lão bá lừa rồi?

- Không thể nào.

Dương Nhạc Nhạc bước lên hai bước, kế đó, hắn nhìn thấy một bóng người đang ngồi trong góc. Dương Nhạc Nhạc không khỏi nghi hoặc, lẩm bẩm:

- Sao bóng lưng này giống Vân trưởng lão quá vậy! Aiz, thật sự là Vân trưởng lão! Vân trưởng lão, chúng ta tìm ngươi có việc, có thể xin chút thời gian được không?

Nghe thấy có người gọi, Vân Liêu một tay cầm chén, một tay cầm khăn, xoay người lại.

Dương Nhạc Nhạc cả kinh, lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp mặt:

- Chuyện gì thế này?

Tu sĩ Luyện thể thập tam trọng rửa chén trong trù phòng!

Người bình thường lại ở bên ngoài nhàn nhã phơi nắng.

Chuyện này nói ra có người tin sao?

So sánh với người đang làm công việc của hạ nhân kia, Dương Nhạc Nhạc cảm giác mình đã được ưu đãi rất nhiều. Triệu Tinh đứng bên cạnh lên tiếng:

- Ta cảm thấy chỗ ở của hai ta không tệ lắm, đi thôi, đi trọng lực trường tu luyện.

- Ừm, đi tu luyện. Buổi chiều, ta dọn dẹp phòng một chút! – Triệu Tinh bước theo, khẽ gật đầu.

Ôn Bình Đến Chỗ Ta Làm Việc

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Tu sĩ Luyện thể thập tam trọng còn phải đi rửa chén, bọn họ chỉ có ở kém một chút mà thôi, còn không hài lòng cái gì?

Vân Liêu quay đầu lại hỏi:

- Tìm ta có chuyện gì?

Dương Nhạc Nhạc vội lắc đầu, kế đó, rút từ ống trúc kế bên ra một đôi đũa, cười cười lui xuống.

- Ta đến là để tìm đũa.

Nói xong, Dương Nhạc Nhạc nhanh chóng lui khỏi trù phòng.

***

Nói đến Ôn Bình, sau khi nghỉ ngơi, hắn lại lần nữa đi đến sau núi. Ban ngày, hồ sâu hoàn toàn bất đồng với đêm tối, đầm nước rất trong, giơ tay vốc một vốc nước lên nếm thử, cảm thấy vị ngọt quanh quẩn ở đầu lưỡi.

Bất quá, bởi vì đầm nước quá sâu, cho nên cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy một màu đen kịt. Đương nhiên, Ôn Bình không quên phía dưới có một đầu Giao Long đang ngủ say, hẳn màu đen chính là màu da của nó.

Giao Long thuộc Long, trời sinh cao quý, sở hữu huyết mạch ẩn chứa uy áp khiến cho các loài yêu khác không dám bén mảng tới gần.

Có đôi khi, Ôn Bình nghĩ, nếu như ném Lăng Ngư vào đầm nước, có khi nào nàng bị dọa đến mức không nhúc nhích nổi hay không?

Bất quá, đây cũng chỉ là suy nghĩ, hắn không rãnh rỗi như vậy.

Xếp bằng bên cạnh đầm nước, lắng nghe tiếng nước chảy, bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Giao Long Nộ.

Giao diện trước mắt cũng dần dần biến hóa.

Tiến độ truyền thừa: 30% (Nhập môn).

***

Hôm sau,

- Vân trưởng lão!

- Chờ một chút!

Nửa giờ sau, Ôn Bình lại hô một tiếng:

- Vân trưởng lão, chúng ta đi thôi!

- Chờ ta thêm chút nữa!

Lại qua nửa giờ.

Ôn Bình thật sự nhịn không nổi nữa, tên này cứ ở lì bên trong trọng lực trường, gọi hắn một hồi lại gọi đến hết một giờ.

Ngẩng đầu nhìn trời, sắp trưa mất rồi!

Nóng lòng, Ôn Bình vận dụng Giao Long Nộ, lớn tiếng hô:

- Vân Liêu, ngươi giữ chữ tín một chút được không hả?

Âm thanh tựa lôi âm, mang theo long ngâm chi thanh.

Đang tu hành bên trong trọng lực trường, sắc mặt Triệu Tinh thoáng chốc biến đổi, nàng nhìn Ôn Bình bằng ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Cảm giác sợ hãi đến từ tận sâu trong linh hồn khiến cho toàn thân nàng lạnh buốt.

Liếc nhìn bên cạnh Ôn Bình, cự thạch cao nửa thước vỡ nát, vết nứt y hệt nếp nhăn nơi khóe mắt Vương Bá, vừa dày đặc lại vừa nhiều. Lấy hắn làm trung tâm, trong vòng năm mét, thảm cỏ như bị người bóc đi. Ngoài ra, trong phạm vi mười mét, nhánh cây dường như bị ai đó thô bạo bẻ gãy.

Dương Nhạc Nhạc bất quá là Luyện thể ngũ trọng mà thôi, hiển nhiên, hắn cũng bị chấn kinh, ngồi bệt xuống đất, cả buổi vẫn chưa đứng lên được.

Đúng lúc này, Vân Liêu mới từ trong vong ngã tu hành (1) phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Ôn

(1) Tu hành đến quên mình.

- Đây là…?

- Đây là thứ ta định dạy ngươi, nếu như ngươi cứ lãng phí thời gian, cho dù ngươi rửa chén một năm nữa ta cũng không dạy.

- Đừng… Đừng. Ta ra ngay.

Vân Liêu lập tức đình chỉ tu hành, nhanh chân vọt ra, chạy sang một bên mặc áo khoác vào.

Nửa giờ sau, rốt cục, Ôn Bình cũng lôi được Vân Liêu ra khỏi Bất Hủ tông, đi đến phân hội của Bách tông liên minh hội tại Thương Ngô thành.

Hắn đã ước tình từ trước với Thi Hoa.

Mục đích là muốn tranh thủ ba tháng thời gian an toàn.

Phân hội Bách tông liên minh hội ở phía Bắc Thương Ngô thành, từ lúc Thương Ngô thành bắt đầu xây dựng, nó đã tồn tại. Tính đến nay cũng đã khá lâu. Lúc đầu, Bách tông liên minh hội được sáng lập là để chống lại sự xâm lấn của Yêu tộc đến từ 108 đại hồ.

Về sau, nhân tộc và yêu tộc ký khế ước hòa bình, hai chủng tộc dần hòa hợp hơn, trong nhân tộc cũng bắt đầu xuất hiện bóng dáng yêu tộc.

Trải qua hơn ngàn năm phát triển, Bách tông liên minh hội đã bao trùm toàn bộ 108 đại hồ. Trở thành tổ chức lớn nhất Thiên Địa hồ.

Là thế lực cấp ngũ tinh duy nhất trong Thiên Địa hồ!

Mặc dù chỉ là một cái phân hội, nhưng kiến trúc cũng toát ra khí khái không thua gì chủ điện Bất Hủ tông lúc trước, hơn

nữa, ngoài cửa còn có hai đầu cự hổ đang nhoài người trên ụ đá. Hình thể vô cùng to lớn.

Một người trưởng thành chỉ cao bằng một nửa nó.

Lần nữa gặp lại Thi Hoa, sắc mặt nàng có chút khó coi. Nàng đứng bên đường, trừng mắt nhìn Ôn Bình, sau đó, dùng khẩu khí chất vấn hỏi:

- Ôn Bình, ta hẹn ngươi là buổi trưa, sao đến giờ ngươi mới tới?

Ôn Bình liếc mắt nhìn Vân Liêu bên cạnh, chỉ có thể lựa chọn xin lỗi Thi Hoa:

- Thực xin lỗi, tông môn có chút việc, chậm trễ!

Đúng vậy!

Chính là cái tên Vân Liêu này tu luyện đến quên trời quên đất, hại hắn đợi dài cổ.

Nhìn trời, đã trễ hơn thời gian ước định được một lúc.

Nói thật, lời của Ôn Bình, Thi Hoa căn bản không tin, nàng chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu:

- Hiện tại, Bất Hủ tông không có ai, ngươi bận cái gì? Sớm biết ngươi như vậy, ta đã không đến!

- Thực xin lỗi, lỗi của ta. Nếu không, đợi lát nữa ta mời ngươi ăn cơm, xem như tạ lỗi, được không?

- Không cần đâu, ta và ngươi cũng xem như quen biết, đợi thì đợi thôi. Mấy thứ ta đưa, ngươi thấy sao?

- Xem qua rồi, có nhiều chỗ hơi khoa trương một chút, cho nên ta có sửa lại, bất quá, chỉnh thể mà nói vẫn là ý của ngươi.

- Sao cũng được, dù gì cũng chỉ là kế hoãn binh. Ngươi tồn tại, tông môn ngươi cũng tồn tại, hôm nay đến chỉ là lấy cái danh tự mà thôi.

Thi Hoa xoay người, bước qua đầu cự hổ bên cạnh, đi vào phân hội Bách tông liên minh hội.

Aiz, nàng vừa đi, vừa bất đắc dĩ thở dài.

Sao nàng lại có một người bạn như vậy chứ hả?

Nào có tên nam nhân nào lại để cho nữ hài tử đứng đợi mình kiểu đó?

Bất quá, trên người Ôn Bình có vài điểm nàng thực sự cần.

Đi chưa được mấy bước, Thi Hoa đột nhiên xoay người, nói với Ôn Bình:

- Ôn Bình, ta có mở một võ quán tại Thanh Thủy Nhai, nếu không, ngươi tới giúp ta đi? Dù sao Bất Hủ tông cũng không có việc gì, có thời gian ngươi đến giúp ta dạy dỗ đệ tử cũng tốt.

- Chuyện này…

Ôn Bình có khổ mà không nói nên lời.

Thi Hoa vừa giúp hắn chuyện lớn như vậy, coi như hắn thiếu nàng một cái nhân tình, nếu lúc này cự tuyệt nàng… Quả thật coi không được.

Nhưng nếu không cự tuyệt, chấp nhận đi võ quán dạy người ta luyện võ, thế chả phải phí thời gian sao?

Thấy Ôn Bình cứ ấp a ấp úng không đáp, Thi Hoa nói:

- Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì. Tiền công đúng không? Ta cho ngươi 10 kim tệ một tháng, cũng xem như không vũ nhục tu sĩ Luyện thể thất trọng như ngươi.

- 10 kim tệ… Ta…

Thi Hoa nói tiếp:

- Còn muốn gì nữa chứ, võ quán có thể lời được 10 kim tệ một tháng tại Thương Ngô thành này xem như là đếm trên đầu ngón tay. Ngươi tùy tiện dạy một chút là có thể nhận được 10 kim tệ, chẳng lẽ còn cảm thấy thiệt thòi? Hơn nữa, chuyện này cũng khá thoải mái, đệ tử ở võ quán đều là tiểu hài tử, bất quá mới là Luyện thể nhất trọng mà thôi, một tu sĩ Luyện thể thất trọng như ngươi, chỉ điểm bọn nó, chẳng phải dễ như uống nước sao?

- Chúng ta giải quyết chuyện hôm nay trước, đợi lát nữa sẽ bàn chuyện này, thời gian vẫn còn sớm.

Bất đắc dĩ, Ôn Bình chỉ có thể dùng kế hoãn binh. Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng cười nhạo của Vân Liêu bên cạnh.

Hắn biết rõ, tên này bị nghẹn cười từ nãy giờ mà.

Vân Liêu mở miệng nói:

- Đúng vậy a, Ôn tông chủ, đến võ quán dạy, 1 tháng được mười kim tệ, thù lao cũng xem như là phong phú mà!

- Lăn, nói nữa ta không dạy ngươi.

Vân Liêu vội vàng che miệng mình lại.

Bất quá, lời của hắn đã giúp Thi Hoa có cơ hội nói tiếp:

- Đúng vậy, bằng hữu của ngươi rất hiểu lý lẽ, hắn cũng nhìn ra là ta đã cho thù lao rất cao.

Phó Hội Trưởng Kinh Ngạc.

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

“Ngươi cân nhắc một chút đi, ba tháng qua rất nhanh, coi như là vì tương lai của mình mà tính toán.”

“Cảm ơn hảo ý của ngươi, bất quá ta không thích tiểu bằng hữu.

Hết cách, Ôn Bình chỉ có thể đưa ra cái cớ “sứt sẹo” này để từ chối một cách “nhã nhặn”.

Đúng như hắn đoán, Thi Hoa cũng không bỏ cuộc. Nàng vẫn như cũ bảo hắn cân nhắc một chút, đồng thời, còn ném thêm một cành ô-liu (1). Nếu như hắn làm đủ một năm, có thể cho hắn làm Phó quán chủ, lúc đó, thù lao sẽ tăng lên gấp bội, còn có thêm bảy ngày nghỉ phép.

(1) Ý chỉ biểu tượng hòa bình, thỏa hiệp.

Nói thật, phúc lợi đúng là rất tốt.

Nếu như cái đãi ngộ này truyền ra, ở Thương Ngô thành, khẳng định sẽ có rất nhiều tu sĩ nguyện ý đến võ quán của Thi Hoa công tác.

Ôn Bình liếc nhìn Vân Liêu, thấp giọng khiển trách:

- Vân trưởng lão, ngươi muốn cười thì cười lớn một chút, không sao đâu ha…

- Không, ta đây là cao hứng vì ngươi. Phó quán chủ? Chức nghiệp tốt như vậy, tông chủ ngươi nên cân nhắc thử nha!

- Cút!

Ôn Bình không rỗi hơi để ý đến cái tên Vân Liêu lầy lội bên cạnh, hắn đuổi theo sau Thi Hoa, trực tiếp lên lầu hai.

Thi Hoa lơ đãng liếc nhìn Vân Liêu. Đối với vị có bộ dạng ngọc diện thư sinh này, nàng có hơi tò mò.

Bởi vì Ôn Bình gọi hắn là trưởng lão.

- Vân công tử, ngươi là trưởng lão Bất Hủ tông?

Vân liêu gật đầu, đáp:

- Ừm.

Thi Hoa lắc đầu, tựa hồ có chút thất vọng, đột nhiên, nàng quay sang Ôn Bình nói:

- Ôn Bình, quẹo sang trái, căn phòng thứ nhất chính là chỗ của Phó hội trưởng phân hội Bách tông liên minh hội, ngươi đưa tài liệu cho nàng là được. Ta đã nói chuyện giúp ngươi rồi!

Ôn Bình hỏi:

- Ngươi không đi cùng sao?

Thi Hoa lắc đầu, ánh mắt không tự chủ nhìn quanh bốn phía:

- Không đi, nếu ta đi cùng ngươi, lỡ như người của Kháo Sơn tông trông thấy, nhất định sẽ rất phiền toái. Hiện tại không giống như xưa, mong ngươi có thể hiểu được.

- Được rồi, vậy đợi đến khi xong chuyện ta sẽ đến tìm ngươi, mời ngươi dùng bữa.

- Ừm, đợi lát nữa, chúng ta bàn lại chuyện ngươi gia nhập võ quán.

- Nói sau đi!

Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười, có thể bỏ qua cái đề tài này hay không vậy?

***

Phòng ốc cổ kính, ánh mặt trời xuyên qua cửa gỗ, rơi xuống kệ bác cổ (2), kế đó lại xuyên qua khay ngọc, bình ngọc, phút chốc trở nên khác hẳn, có thêm một tia khí tức đặc biệt.

(2) Bác cổ: Thông hiểu chuyện xưa.

Những bông hoa màu tím trên kỷ thượng đang kỳ nở rộ, để lộ ra vài phần quý khí, dường như cùng với phó hội trưởng đang ngồi cạnh bàn vuông tô điểm lẫn nhau.

Ôn Bình đã từng bái kiến vị phó hội trưởng này một lần. Là nữ tử, đã ngoài ngũ tuần, nhưng lại chẳng khác nào một bông hoa vừa chớm nở. Nghe nói nàng tu luyện công pháp trú nhan, cảnh giới không cao, am nhiểu nhất là mưu lược.

- Hắn đến rồi? Giang Nguyệt Dạ liếc nhìn người hầu vừa mở cửa bước vào.

Người hầu tất cung tất kính đáp:

- Vâng, Ôn Bình đang ở bên ngoài chờ, ngài có muốn gọi hắn vào hay không?

Giang Nguyệt Dạ cười lạnh một tiếng, phất phất tay nói:

- Để hắn đợi thêm lát nữa, cũng chỉ là một khối gỗ mục mà thôi. Cho dù vì nha đầu Thi Hoa, cũng không thể để hắn muốn gặp là gặp. Bất Hủ tông muốn kéo dài hơi tàn ba tháng… Cũng không dễ như vậy.

Người hầu gật đầu.

Bước ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng, đi thêm vài bước, đến lối rẽ, người hầu đụng phải Ôn Bình đang đứng chờ.

- Ôn tông chủ, hội trưởng hiện đang rất bận, phiền ngươi chờ một chút.

- Được, không có gì, ta chờ.

Ôn Bình cũng không để ý nhiều, cầu người chính là như vậy, phải xem người ta có thời gian hay không, rồi còn xem người ta có nguyện ý cho mình thời gian hay không.

Bất quá, hắn hiểu rõ, nếu như Bất Hủ tông vẫn là nhị tinh tông môn như trước… Một cái phân hội trưởng mà thôi. Nhất định sẽ xem hắn như thượng khách mà cúng bái.

Mặc kệ có bận bịu cái gì thì cũng sẽ bỏ qua một bên.

Đây không phải hắn tưởng tượng, mà là sự thật.

Nửa canh giờ sau, Giang Nguyệt Dạ ngẩng đầu, hỏi người hầu bên cạnh:

- Hắn vẫn còn đợi?

- Dạ, chưa từng rời khỏi.

- Đi ra ngoài lấy tư liệu của hắn, đừng cho hắn vào, dù sao cái hắn muốn là thời gian chứ không phải thăng tinh.

Đã không phải thăng tin, vậy cũng không cần thiết phải gặp.

Một lúc sau, người hầu cầm tư liệu vào phòng, cung kính trình lên. Giang Nguyệt Dạ liếc nhìn trang thứ nhất, thoáng thấy một vài điểm đặc biệt, kế đó, nàng bật cười ra tiếng.

- Trưởng lão Luyện thể thập tam trọng? Vì giúp Ôn Bình tranh thủ thời gian, hắn là Thi Hoa đã ghi vào, vừa vặn đủ tiêu chuẩn khảo hạch Nhất tinh tông môn.

Từ vô tinh thăng nhất tinh, không có tiêu chuẩn nào cả. Không yêu cầu địa bàn của ngươi phải là toàn bộ Thương Ngô thành, cũng không yêu cầu ngươi có thực lực thâm căn cố đế tại bất kỳ đâu, càng không cần tông môn của ngươi phải thể hiện thực lực cường đại trong chiến trận.

Tiêu chuẩn khảo hạch Nhất tinh tông môn chỉ có một. Đó chính là có tu sĩ Luyện thể thập tam trọng tọa trấn.

- Hử?

- Tên của tu sĩ Luyện thể thập tam trọng này sao lại quen mắt như vậy?

Vân Liêu?

Họ Vân tựa hồ không có tại Thương Ngô thành.

Gia tộc họ Vân… Gần nhất cũng chỉ có một tòa thành ở cách đây vài trăm dặm. Trước kia, nàng đã từng nán lại đó hơn mười năm.

Càng xem, nàng càng cảm thấy quen mắt, xem đến cuối, liền thấy trong phần giới thiệu sơ lược về Vân Liêu có nhắc đến Tinh Duyệt thành.

Đến đây, nàng chợt nhớ đến một việc đã xảy ra mấy năm trước.

Thời điểm nàng bị điều đến nơi này, có từng hàn huyên cùng tộc trưởng Vân gia tại Tinh Duyệt thành. Khi đó, hắn có nói, con của hắn sẽ đến Bất Hủ tông.

Vù!

Giang Nguyệt Dạ đứng bật dậy.

- Thỉnh Ôn Bình vào đây!

Người hầu ngây ra một lúc, không hiểu vì sao thái độ của phó hội trưởng lại có biến hóa lớn như vậy, bất quá, nàng cũng không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng ra cửa thỉnh Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, hội trưởng đại nhân cho mời.

- Rốt cuộc cũng bằng lòng gặp ta. Đi thôi, Vân Liêu, theo ta vào. Bây giờ ngươi đã là trưởng lão, có quyền được biết hôm nay ta đến đây làm gì.

Dứt lời, Ôn Bình nhấc bước.

Vân Liêu gật đầu, theo phía sau hắn.

Vừa bước vào phòng, người hầu thấp giọng hô một tiếng:

- Đại nhân, Ôn tông chủ đã đến.

Giang Nguyệt Dạ phất tay, ra hiệu người hầu tránh sang một bên, kế đó, nhìn chằm chằm vào Ôn Bình đang đứng ngoài cửa, chợt… Nàng chuyển mắt.

Nhìn thấy người đứng sau Ôn Bình, lông mi Giang Nguyệt Dạ nhịn không được run lên.

Ánh mắt giống với Vân gia gia chủ.

Thần thái cùng với khuôn mặt tuấn tú kia cũng y hệt.

Chẳng lẽ thật sự là hắn?

Vân gia thiếu chủ thật sự đến Thương Ngô Thành?

Tu sĩ mạnh nhất trong thế hệ thanh niên Tinh Duyệt Thành, đối tượng mà Bách tông liên minh hội phân hội Tinh Duyệt thành nằm mơ cũng muốn mời chào… Lại thật sự đến đây?

Nhìn dáng vẻ của hắn hiện tại… Hắn đi theo sau Ôn Bình… Đừng nói là đã thật sự gia nhập Bất Hủ tông nha?

Một đám dấu chấm hỏi xoay quanh trong đầu nàng.

Giang Nguyệt Dạ đứng dậy, khách sáo nói:

- Ôn tông chủ, biệt lai vô dạng, ngươi quả thật càng ngày càng soái!

- Giang hội trưởng cũng càng ngày càng mỹ!

Ôn Bình mỉm cười đáp lại một câu.

Giang Nguyệt Dạ lập tức giơ ngón tay chỉ về phía Vân Liêu, muốn xác định thân phận của hắn:

- Ôn tông chủ, vị này là…

- À, hắn ấy à, Vân Liêu, Bất Hủ tông tân nhiệm trưởng lão. Ngày sau nhất định sẽ làm phiền Giang hội trưởng, kính xin Giang hội trưởng chiếu cố nhiều hơn.

- Đến từ Tinh Duyệt thành?

- Giang hội trưởng, các người quen biết? – Ôn Bình có hơi ngạc nhiên.

Nghe được lời của Ôn Bình… Trong lòng Giang Nguyệt Dạ đã có câu trả lời. Người trước mắt chính là Vân gia thiếu chủ.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, bất quá, nàng vẫn bảo trì tư thái xử sự, nhẹ giọng giải thích:

- Không quen, gần đây nhất cũng chỉ có Tinh Duyệt thành có người họ Vân, cho nên không khó đoán.

Thời Gian Uống Cạn Một Chén Trà

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Đối với chuyện này, Ôn Bình tỏ vẻ không quan tâm, khách sáo đáp:

- À, thì ra là thế, xem ra, Giang hội trưởng quả là đã đến nhiều nơi. Đúng rồi, Giang hội trưởng cảm thấy tư liệu của ta thế nào, có khả năng thăng tinh hay không?

Để hắn đứng chờ bên ngoài suốt một giờ, muốn hắn thật tình tán dương nàng, xin lỗi à, hắn không có rãnh như vậy.

Giang Nguyệt Dạ cười, gật đầu đáp:

- Mời ngồi, Ôn tông chủ… Đi, mang ra đây một ấm trà, dùng lá trà ở ô thứ năm của ngăn thứ ba bên trái tủ.

- Tam hoán trà? - Người hầu ngây ra một lúc. Lá trà này không phải đại nhân chỉ dùng để chiêu đãi thành chủ cùng với tông chủ Kháo Sơn tông hay sao?

Một lá một trăm kim đó!

- Ừm! - Giang Nguyệt Dạ gật đầu.

Bởi vì Vân Liêu gia nhập Bất Hủ tông, hiển nhiên, lá trà này không hề lãng phí.

Với tư chất của hắn, đột phá Thông Huyền cảnh chỉ là vấn đề thời gian. Tương lai, Bất Hủ tông có Thông Huyền cảnh tọa trấn, còn bị Kháo Sơn tông chèn ép nữa sao?

Sẽ không!

Khi đó, bọn họ có muốn cũng không có lá gan đó.

Cơn giận dữ của Thông Huyền, một cái nhất tinh tông môn há có thể thừa nhận? Dù cho cái nhất tinh tông môn này có 10 vị tu sĩ Luyện thể thập tam trọng thì cũng chỉ uổng công.

Giang Nguyệt Dạ lên tiếng, đồng thời gật đầu xác nhận, lúc này, người hầu mới tin là mình không nghe lầm.

Khoảng một phút sau, trà đến.

Giang Nguyệt Dạ cùng Ôn Bình hàn huyên một đống chuyện trên trời dưới đất, từ chuyện vặt vãnh thường ngày cho đến bát quái trên giang hồ.

Trà đến, Giang Nguyệt Dạ nói:

- Ôn tông chủ, Vân công tử, hàn huyên lâu như vậy, hẳn cũng đã khát, phẩm (1) thử Tam hoán trà của ta xem sao?

(1) Phẩm trà.

- Vân công tử? - Ôn Bình giới thiệu thân phận của Vân Liêu là trưởng lão. Nhưng Giang Nguyệt Dạ không gọi hắn là Vân trưởng lão, mà lại gọi là Vân công tử, từ đó có thể thấy được, hẳn là nàng đã biết hắn từ trước:

- Giang hội trưởng có biết Vân trưởng lão?

- Ở Tinh Duyệt thành, ai mà không biết đại danh của Vân công tử, tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng (2). Ta không ngờ là Vân công tử lại thật sự đến Thương Ngô thành! - Giang Nguyệt Dạ cảm thán một tiếng.

(2) Đường tương lai rộng mở…

Vân Liêu bên cạnh nhàn nhạt đáp:

- Giang hội trưởng quá khen. Bất quá, hôm nay ta đến đây cùng Ôn tông chủ là để bàn chuyện thăng tinh, không liên quan đến thân phận của ta trong quá khứ. Hiện tại, ta chỉ đơn thuần là trưởng lão Bất Hủ tông mà thôi.

Giang Nguyệt Dạ gật đầu, nhấp một ngụm trà, sau đó nói:

- Có Vân công tử, chuyện Bất Hủ tông thăng tinh hiển nhiên không thành vấn đề.

Nghe thế, Ôn Bình liếc nhìn Vân Liêu bên cạnh, xem như hắn mang theo tên này cũng có chút hữu dụng.

Có một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng bên cạnh, quả nhiên, người của phân hội lập tức thay đổi thái độ.

Không làm khó dễ, cũng không bắt phải chờ đợi.

Lúc đầu, muốn gặp mặt một cái phải "đứng cho muỗi xơi" hết một giờ, vậy mà hiện tại chỉ mất thời gian một chén trà, đại sự đã thành.

Bách tông liên minh hội quả là thực tế!

Thụ giáo, thụ giáo!

Ôn Bình mở nắp, một cỗ mùi hương ưu nhã thấm tận ruột gan phả vào mũi hắn, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái:

- Trà ngon nha, chỉ ngửi một cái đã thần thanh khí sảng, công hiệu của trà này hẳn là bất phàm.

- Ôn tông chủ nói đùa, lá trà này sao có thể vào mắt ngươi. Bất quá, đúng là đã bị ngươi nói trúng. Trà này có thể thanh lọc đầu óc, giúp tăng cường sinh lực. Dù là không ngủ một tháng, chỉ cần uống một ngụm Tam hoán trà, sẽ lập tức hưng phấn trở lại. Vừa nãy thật sự ngại quá, cứ loay hoay mãi không thoát ra được, nên đã để cho hai vị chờ lâu.

- Ta thì không sao cả, chỉ có Ôn tông chủ, hắn còn có ước hẹn với giai nhân! - Vân Liêu mở miệng trêu ghẹo.

- Thật ư? Ôn tông chủ đã có người trong lòng rồi? - Giang Nguyệt Dạ cười cười nhìn Ôn Bình, trong nụ cười kia dường như có vài phần ẩn ý.

- Nào có, đừng nghe hắn nói bậy, chỉ là một vị bằng hữu thời thơ ấu mà thôi. Giang hội trưởng, chúng ta tranh thủ nói chuyện thăng tinh đi!

Ôn Bình liếc Vân Liêu một cái, ngầm cảnh cáo: Quen thì quen, nhưng đừng có cái gì cũng đi nói với người ngoài như vậy!!!

- Chuyện thăng tinh không có vấn đề gì, nhưng quả thật trong lúc nhất thời phân hội không thể chứng thực cho quý tông được. Bởi lẽ muốn chứng nhận thăng tinh cần phải đợi người từ phía trên đến.

Ôn Bình đáp:

- Ta biết! Hôm nay ta đến chủ yếu là để lấy số mà thôi! Hai, ba tháng… Ta có thể đợi.

- Vậy đi, trước tiên, Ôn tông chủ cùng Vân trưởng lão cứ về trước nghỉ ngơi. Mọi chuyện còn đợi cấp trên triệu tập cuộc họp, thương lượng xong, có quyết định ta sẽ cho người đến báo với hai vị. Bất quá, với nội tình của Bất Hủ tông hiện tại, tin tưởng không có bất kỳ ai dám phản đối chuyện này.

- Vậy… Phiền toái Giang hội trưởng rồi!

Ôn Bình mỉm cười, đứng lên, không dài dòng thêm nữa, ôm quyền chắp tay cáo từ Giang Nguyệt Dạ, sau đó nhanh chóng ly khai.

Giang Nguyệt Dạ gật đầu, làm một cái thủ thế, nói:

- Nhất định không nhục sứ mạng, ta tiễn hai vị. Bất quá, hi vọng ngày sau Bất Hủ tông có thể lui tới Bách tông liên minh hội nhiều hơn, tương trợ lẫn nhau, cùng phát triển.

Ôn Bình đáp:

- Đó là đương nhiên!

Lúc chuẩn bị đi, Ôn Bình uống một ngụm trà chong chén.

Hắn không nhớ được vị trà, thế nhưng lại nhớ rất kỹ cái lạnh của trà.

Muốn gặp Giang Nguyệt Dạ phải chờ một giờ.

Mà bây giờ, nước trà chỉ vừa lạnh, đã thỏa thuận xong chuyện phải cần ba bốn ngày mới có thể giải quyết được.

***

Bên ngoài, Thi Hoa đang đứng trò chuyện cùng một vài nữ tử vận hắc sam.

Hắc sam này tương tự như Thanh sơn lưu thủy sam của Bất Hủ tông lúc trước, đều là biểu tượng của công môn. Một cái có vẻ thanh lịch, cái kia thì tương đối trang trọng. Ví như Ôn Bình lúc này, hắn thật sự không muốn đến gần hai người kia, bởi vì các nàng đều là người của Kháo Sơn tông.

- Các ngươi đi trước đi, ta gặp bằng hữu! - Nhìn thấy Ôn Bình xuất hiện ở cửa, Thi Hoa vội vàng chào tạm biết mấy nữ tử kia.

- Được, vậy ngươi nhớ đến đấy. Hôm nay là chính tay yêu trù làm thức ăn.

Dứt lời, cả bọn lập tức hòa vào dòng người.

Thi Hoa xoay người, vừa định bước qua gọi Ôn Bình thì thấy một người khác. Vừa nhìn, bước chân Thi Hoa chợt khựng lại.

Giang Nguyệt Dạ tự mình tiễn hai người Ôn Bình ra cửa, hơn nữa, còn trò chuyện chẳng khác nào bằng hữu, không có lấy một điểm ngăn cách. Nàng còn nhớ rất rõ, ngày đó, lúc nàng tìm đến Giang Nguyệt Dạ nhờ hỗ trợ, nàng ta đã tỏ vẻ chán ghét Ôn Bình và Bất Hủ tông cỡ nào.

Hiện tại… Sao lại thay đổi rồi?

Không chỉ Thi Hoa, người của Bách tông liên minh hội thấy một màn như vậy cũng vô cùng kinh ngạc, nhao nhao nghị luận.

Nhìn thấy y phục trên người Ôn Bình, cả đám trăm miệng một lời, cùng kinh ngạc "Ồ" lên.

- Thanh sơn lưu thủy sam? Là người của Bất Hủ tông?

Ôn Bình đứng chắp tay, nói:

- Giang hội trưởng, mời trở về đi!

Đợi Giang Nguyệt Dạ rời khỏi, Thi Hoa lập tức chạy đến, tò mò liếc nhìn Ôn Bình, sau đó lại nhìn theo bóng lưng Giang Nguyệt Dạ.

- Ôn Bình, ngươi và Giang hội trưởng đã nói những gì?

- Không nói gì cả, chỉ uống một chén trà.

Thi Hoa không tin, tiếp tục hỏi:

- Sao Giang hội trưởng lại tự thân tiễn ngươi ra?

- Ta chính là tông chủ một tông, Giang hội trưởng tiễn ta không phải là chuyện rất bình thường sao? Có lẽ người nàng

tôn trọng không phải ta, mà là cha ta. Nhưng không sao, tôn trọng ai cũng vậy, chỉ cần chuyện hôm nay có thể giải quyết thỏa đáng là được.

Thi Hoa bán tín bán nghi gật đầu:

- À…

Thật sự muốn nàng tin tưởng Giang hội trưởng xem hắn là khách mà đối đãi… Không thể nào!

Về phần một chút tình cũ với phụ thân hắn thì hẳn là có khả năng.

Bách Phượng Lâu

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Kế đó, Thi Hoa đột nhiên hạ giọng, nhẹ đến mức dường như chỉ cần phát ra một câu thì cuống họ nàng lập tức trở nên đau đớn:

- Đi, đi ăn cơm.

- Ăn cơm thôi mà, ngươi bị sao vậy?

- Ghé tai lại đây!

Ôn Bình đưa mặt tiến lại gần, bên tai lập tức vang lên tiếng thở dốc, tựa hồ người nói đang cố đè nèn âm thanh của mình.

- Hoài Không đã đến!

Hoài Không?

Ôn Bình cùng Vân Liêu trăm miệng một lời hô lên.

Thi Hoa bất đắc dĩ liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó trừng mắt với hai tên đáng ghét kia, lạnh giọng nói:

- Hô cái gì mà hô!

Vốn dĩ nàng không muốn để người khác biết chuyện này, cho nên đã cố sức hạ giọng thật thấp, vậy mà hai tên này lại hét lên như vậy. Đương nhiên, nàng biết chuyện này muốn giấu cũng giấu không nổi. Hoài Không đến Thương Ngô Thành… Trong hôm nay, đến cả ông lão bán bánh bao đầu đường cũng sẽ biết chuyện.

Đến lúc đó, Bách Phượng Lâu sẽ không còn chỗ trống!

Lúc này, trong đầu Ôn Bình hiện ra một đầu hung thú, mặt người thân dê, mắt mọc ở hõm vai, răng sắc như hổ, chi trước linh hoạt như tay người, giọng tựa hài nhi. Tham ăn vô độ, phàm là những thứ nhìn thấy đều cho hết vào bụng, ăn bất chấp, ăn hết thiên hạ, thậm chí ăn luôn bản thân mình.

Là một trong những tồn tại đặc biệt nhất Thiên Địa hồ - Một trong 108 đại hồ.

Yêu thú Thao Thiết!

Bởi vì ham thích ăn uống, cho nên đam mê nghiên cứu món ăn.

Tài nấu nướng của nó có thể xưng Thiên Địa hồ nhất tuyệt, khắp các thành trấn, không biết có bao nhiêu người vì cầu một món ăn của Thao Thiết mà chấp nhận bỏ ra thiên kim.

Ôn Bình không ngờ là yêu thú tồn tại trong truyền thuyết này lại thật sự đến Thương Ngô thành.

- Đi thôi, ta mời ngươi ăn cơm.

Lúc nói lời này, giọng của Thi Hoa mang theo vài phần khao khát, tựa như hài đồng hi vọng phụ thân đi xa về mang cho nó một món đồ chơi.

Không đợi Ôn Bình gật đầu đồng ý, Thi Hoa đã bước nhanh về phía trước… Bước chân vô cùng lớn, thường ngày phải đi hai bước, nay chỉ cần một bước là đủ… Chắc hẳn nàng đang rất háo hức với món ăn của Thao Thiết.

Quả nhiên, nữ nhân dù cho có thon thả cỡ nào, thì trên cơ bản đều là đồ ham ăn. Kiềm chế đến mấy thì con sâu thèm ăn trong người vẫn cứ ngo ngoe ngo ngoe. Các nàng chỉ khác Thao Thiết một điểm, nó ăn chính mình, còn các nàng thì không.

Đến nơi, ba người bị ngăn ngoài cửa, Ôn Bình liếc nhìn đường cái phía trước Bách Phượng lâu, chỉ vừa chớp mắt một cái, đã có mười cỗ xe tiến đến. Nếu như chỉ là xe gỗ ngựa nâu thì hắn cũng chẳng để tâm làm gì, bởi lẽ ngồi trong mấy cỗ xe đó bất quá chỉ là dân thường mà thôi.

Thế nhưng mười cỗ xe đang tiến về phía Bách Phượng lâu… Dẫn đầu là một đàn Phong lưu mã thuần sắc, phía sau là hoàng kim xa.

Có thể dùng vàng dát lên xe, phi phú tức quý. Chưa kể, Phong lưu mã càng thêm hiếm có. Một thớt có thể tạm thời phong bế một dòng suối rộng hai mét, một móng hạ xuống tựa

như một đạo thủy áp, tốc độ so với báo săn còn kinh khủng hơn.

Nhìn thấy cả hai thứ kia hợp cùng một chỗ, Ôn Bình dám chắc, bọn người trong xe đều là tầng hạch tâm của các đại gia tộc.

Lần cuối cùng bọn họ tụ họp là thời điểm chủ điện Bất Hủ tông sụp đổ. Mấy tên này đến để xem trò vui. Còn hôm nay… Đến là vì Yêu trù Hoài Không.

Hiện tại là thời điểm giữa trưa, mặt trời lên cao, cái nóng hừng hực từ mặt đất xuyên thấu qua hài, lan đến đôi bàn chân.

Nóng bức tựa như một thùng dầu, hoàn toàn thiêu cháy khách nhân đến Bách Phượng lâu hôm nay. Nơi này đã kín chỗ, cả một đám người chen chúc, lấp đầy từng miếng gạch trong lâu. Ngay khu vực tiếp khách, người đã tràn ra phía ngoài cửa.

Thi Hoa vừa định bước vào trong thì bị tiểu nhị ngăn lại.

- Thực xin lỗi, hôm nay quả thật rất đông khách, nếu ba vị muốn dùng cơm, mời xếp hàng. Có người đi ra, các ngươi mới được vào.

Bất đắc dĩ, Thi Hoa chỉ có thể ngoan ngoãn đứng xếp hàng.

Lúc này đây…

Hắc sam của Kháo Sơn Tông.

Hay Thanh sơn lưu thủy sam của Bất Hủ tông.

Nào có khác gì y phục của thường nhân.

Chỉ có những kẻ vừa bước xuống cỗ xe do Phong lưu mã kéo mới có thể thản nhiên bước vào Bách Phượng lâu, sau đó đi thẳng lên nhã gian ở lầu hai, lầu ba.

- Ngại quá, vị này là bằng hữu của ta.

Đúng lúc này, từ một cái cửa sổ trên lầu hai, có một cái đầu nhô ra, hướng về phía tiểu nhị vừa bảo Thi Hoa đi xếp hàng, hô lên một tiếng.

- Tiểu Diệp.

- Thi Hoa, mau lên đây.

Hai bên chào hỏi đôi câu, kế đó, Thi Hoa lập tức lôi hai người Ôn Bình đi xuyên qua đám người, chạy lên lầu hai.

Bất quá, cái cầu thang này dường như đã bị đổi, lúc trước đi cảm thấy rất rộng, nhưng giờ thì… Chẳng lẽ mấy người này muốn ép chết người ta sao?

Thật vất vả cả ba mới lên đến lầu hai, thế nhưng lại nhìn thấy xung quanh đầy bàn là bàn, tốp năm tốp ba đang ngồi, trên tay cầm đũa, đang thưởng thức món ăn trong mâm.

Sắc hương vị đều đủ cả!

Vừa ăn, vừa chép miệng tán thưởng:

- Hôm nay đến đây coi như đáng giá!

Nhìn thấy một màn này, bọn người Ôn Bình thiếu chút là nước miếng trào ra.

Đẩy cửa tiến vào một nhã gian, kỳ thật cũng không lớn cho lắm, vừa đủ cho năm sáu người ngồi mà thôi. Chưa kể còn trang trí thêm chậu hoa, bác cổ khung nên càng thêm chật hẹp, bất quá so với bên ngoài thì nơi đây chẳng khác nào một cái sân bóng.

Trong phòng có ba người đang ngồi, đều mặc Hắc sam. Ôn Bình chưa từng gặp các nàng, về phần có phải là người từ Bất Hủ tông đi ra hay không thì chưa thể kết luận được.

Bất quá, từ thái độ khi nhìn thấy y phục trên người hắn, có thể thấy được, các nàng rất kinh ngạc.

- Thanh sơn lưu thủy sam?

- Hai vị này là…

Hai nữ tử đặt ra câu hỏi cùng một lúc, khiến cho Thi Hoa thật không biết nên trả lời cái nào trước, nàng chỉ có thể lần lượt giới thiệu từng người một:

- Đây là Ôn Bình, là bằng hữu trước đây của ta. Còn đây là Vân công tử, trưởng lão Bất Hủ tông.

- Bất Hủ tông còn có người à?

Người nói ra những lời này là một nữ hài trạc tuổi Ôn Bình, hắn dám xác định, cô nàng này chắc chắn là người của Kháo Sơn tông.

Bởi vì nếu là người Bất Hủ tông rời đi, ắt sẽ biết hiện tại Bất Hủ tông đang thu đệ tử. Dù sao thì đó là nơi bọn họ từng sống, nghe được tin tức, chắc chắn bọn họ sẽ quay về tìm hiểu. Hiển nhiên, đám người này cũng chẳng phải quan tâm lo lắng gì, mà chỉ đơn thuần muốn nhìn Bất Hủ tông làm trò cười mà thôi.

Loại này, y hệt với nhân viên sau khi nghỉ việc, chỉ thầm trông mong ông chủ mau chóng phá sản.

Bất quá, ba người kia cũng không nói thêm gì khác:

- Ngồi đi, nếu như là bằng hữu của Thi Hoa, vậy thì không sao cả.

Các nàng đến đây chủ yếu là để thưởng thức món ăn của Hoài Không, chứ không phải để tranh luận về một cái tông môn đã sớm xuống dốc.

- Đến đây!

Cửa bị đẩy ra, cùng lúc đó, ba nữ hài đồng loạt đứng lên.

Tiểu nhị bưng thức ăn còn chưa bước đến, vậy mà mùi thịt đã phả vào mặt, nói thế nào nhỉ, cảm giác cứ như là… Bản thân biến thành Thao Thiết, tham ăn vô độ

Bất quá, kể ra cũng đáng tiếc, mặc dù ba nữ hài này có thể chiếm riêng một nhã gian, nhưng phân lượng món ăn thì không hề tùy ý.

Ba món mặn, một món canh, đây đã là khẩu phần cao nhất rồi.

Cho dù trong phòng hiện tại có sáu người, thì vẫn chỉ được nhiêu đó mà thôi.

Thế này… Ôn Bình cảm thấy thật khó hạ đũa.

Vốn dĩ đã không nhiều, dù cho hắn chỉ ăn hai miếng thịt thôi thì trong mâm cũng chẳng còn được bao nhiêu. Ngược lại, Vân Liêu cơ trí, tìm cớ chạy ra ngoài. Ôn Bình dám cam đoan,

tên gia hỏa này khẳng định là không chịu được nỗi thống khổ có tiền mà chẳng được ăn.

Tuy nhiên, Ôn Bình vẫn nán lại, không vội rời đi, bởi lẽ có ra ngoài thì hắn cũng chẳng biết đi đâu. Chả nhẽ đứng nhìn đám người kia ăn? Không cần đày đọa mình kiểu đó! Tốt nhất hắn vẫn nên ở trong nhã gian, trò chuyện với mấy nữ hài này thì hơn.

Hiển nhiên, các nàng cũng không mấy hứng thú với hắn, nhưng mà đồ ăn quá ít, nếu như cứ "hoạt động liên tục" thì… chẳng còn gì để ăn.

Phụ Thân Của Dương Nhạc Nhạc

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Chỉ có thể cố nghĩ ra vài chủ đề, vừa nói, vừa… Từ từ ăn.

Đó là cách tốt nhất để bữa trưa trôi qua tốt đẹp.

Lúc nói đến chuyện võ quán, Thi Hoa nhìn về phía Ôn Bình.

- Hắn chính là võ sư mà ta tìm đến, thế nào, có hứng thú giới thiệu vãn bối trong nhà đến tu hành hay không?

- Hắn? – Người vừa lên tiếng chính là nữ hài tên Tiểu Diệp, nàng chỉ chỉ Ôn Bình – Thoạt nhìn hắn cũng cỡ tuổi chúng ta mà thôi, làm võ sư không thích hợp lắm đâu!

Một vị võ sư phải có kinh nghiệm lâu năm, kiến thức rộng rãi, như vậy mới có thể hảo hảo dạy bảo tiểu hài tử tu hành.

Nhưng Ôn Bình… Nhìn kiểu gì cũng không giống loại hình trên.

Thi Hoa cười cười, giải thích:

- Các ngươi đừng coi thường hắn, hắn vậy mà đã là tu sĩ Luyện thể thất trọng rồi đấy!

- Ta đi nhà xí chút!

Hết cách, chuyện đến nước này chỉ có thể trốn trước rồi tính. Từ chối nhã nhặn không được thì biểu thị bằng hành động, thế này đã đủ rõ chưa?

Bất quá, vừa ra cửa, đi đến cầu thang, Ôn Bình chợt nghe tiếng gọi ầm ĩ vang lên từ phía sau. Thanh âm khá là quen thuộc.

Người đó… Sợ là có lẫn trong 200, 300 người, vẫn có thể nhận ra chất giọng đặt biệt của hắn.

Ôn Bình xoay người, kế đó, ngẩng đầu lên, liền thấy Dương Nhạc Nhạc đang đứng ở lầu ba, vẫy vẫy tay với hắn.

- Tông chủ, tới đây.

Đứng bên cạnh Dương Nhạc Nhạc còn có một nam nhân trung niên, trên người mặc hoa phục, ánh mắt sáng người, trong mắt lóe lên tia sắc bén. Thế nhưng khi quay sang đối diện với Dương Nhạc Nhạc, trên mặt hắn chỉ còn có cưng chiều.

Khỏi cần phải nghĩ nhiều, cũng chẳng cần lục lọi trí nhớ kém cỏi của mình, Ôn Bình có thể khẳng định vị này chính là Dương gia đương đại tộc trưởng Dương Tông Hiền.

Sinh ý từ phường tơ lụa của hắn cơ hồ làm lũng đoạn toàn bộ ngành sản suất.

Bất quá, đối với phụ tử hai người, Ôn Bình chỉ nhẹ gật đầu, không có ý định lên chào hỏi, ngay cả tâm tư lên lầu ba hắn còn không có nữa là.

Ôn Bình bước sang bên cạnh, vỗ vỗ Vân Liêu đang đứng tựa ở cửa:

- Được rồi, không phải chỉ là một chầu ăn thôi sao?

Vân Liêu cảm thán một câu:

- Năm mươi kim một món nhưng cung vẫn không đủ cầu, đồ tốt quả nhiên khiến nhân điên cuồng.

- Tốt chỉ là một mặt, mấu chốt chính là lão bản Bách Phượng lâu hiểu được cách thức buôn bán, cũng biết cách quảng bá. Mỗi bàn chỉ cho phép làm một mâm ba món mặn một chén canh, nếu không thì nào có giá 50 kim một món. Kích thích ham muốn của quần chúng kiểu đó, ngay cả thường dân cũng muốn dốc hết vốn liếng đến nếm thử một lần.

- Bất quá so với ngươi vẫn còn kém một chút!

Vân Liên bỗng nhiên đáp lại một câu khiến cho Ôn Bình ngây người.

Nghĩ nghĩ một hồi, hắn nhịn không được bật cười ra tiếng. Tên gia hỏa này vẫn còn ghi hận hắn chuyện hạn chế thời gian

tập luyện đây mà.

Ngay khi Ôn Bình đang mãi suy nghĩ nên đi đâu tiếp theo, thì Dương Nhạc Nhạc đã xuống đến lầu hai, khom người hành lễ với hắn và Vân Liêu.

- Ôn tông chủ, Vân trưởng lão, phụ thân ta nói muốn gặp hai vị, mời một bữa cơm để bày tỏ lòng cảm kích.

- Ăn gì mà ăn, ba món mặn một chén canh, ăn không đủ, dứt khoát không ăn cho xong! – Vân Liêu hừ một tiếng.

Dương Nhạc Nhạc vội nói:

- Vân trưởng lão chỉ cần đến thưởng thức là được, món ăn tùy ý, Bách Phượng lâu là của nhà chúng ta mở đấy!

Tửu lâu của đệ tử nhà mình?

Vân Liêu hiển nhiên rất cao hứng, lập tức gật đầu đồng ý.

Có người mời cơm, Ôn Bình cũng không có lý do gì từ chối.

Thế là, cả hai đi theo sau Dương Nhạc Nhạc đến một nhã gian ở lầu ba.

Đẩy cửa ra, Ôn Bình mới biết cái gì gọi là quyền năng của ông chủ. Không chút bó buộc, câu thúc, hoàn toàn tùy ý. Bách Phượng lâu có bốn mặt, mỗi một mặt ở lầu hai có năm nhã gian, nhưng ở đây, một mặt chỉ có duy nhất một nhã gian. Sàn nhà trải thảm, trong phòng bày một cái bàn vuông, hoa kỷ (1), bác cổ khung (2), rực rỡ muôn màu.

(1) Hoa kỷ: Đồ nội thất chuyên dùng để trưng bày chậu hoa, cây cảnh, bình gốm,…

(2) Bác cổ khung: Kệ trưng bày đồ cổ, hoặc một vài món đồ tinh xảo,…

Khiến Ôn Bình cảm thấy thoải mái nhất chính là phần tùy ý kia, muốn đi ngang đi dọc gì cũng mặc sức, phi thường sảng khoái.

- Ôn tông chủ, Vân trưởng lão!

Dương Tông Hiền đứng dậy, phất phất tay với đám vũ cơ đang nhảy múa trong phòng, các nàng lập tức lui xuống, rời khỏi phòng.

Ôn Bình gật đầu đáp lễ:

- Dương tộc trưởng, ngưỡng mộ đã lâu!

Trái lại, Vân Liêu không để tâm cho lắm. Muốn một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng như hắn hành lễ với người bình thường… Quả thật hắn làm không được.

Bất quá, dù sao cũng là đối phương mời khách.

Người ta là chủ nhà, xuất phát từ lễ phép, Vân Liêu vẫn phải gật đầu một cái, xem như đáp lễ.

- Ngưỡng mộ đã lâu!

Dương Tông Hiền buôn bán đã vài thập niên, sao lại nghe không ta ngữ khí lạnh nhạt của Vân Liêu, bất quá, hắn vẫn không hề động dung.

Trái lại, còn tán dương một câu:

- Vân trưởng lão quả nhiên có cá tính, tuổi còn trẻ đã là Luyện thể thập tam trọng, sắp bước vào Thông Huyền, tương lai bất khả hạn lượng a! Mời ngồi, mời ngồi, muốn ăn gì cứ tùy ý, ta lập tức sai người đi làm.

Đương nhiên, Dương Tông Hiền hắn không phải loại người vô lợi khởi tảo (3)

(3) Không có lợi ích lại đi phí tâm làm.

Nếu là Bất Hủ tông lúc trước… Hắn nhất định sẽ khuyên nhủ nhi tử tránh xa, không nên có bất kỳ quan hệ nào.

Nhưng bây giờ thì khác, từ nhi tử, hắn biết được Bất Hủ tông là chỗ bất phàm. Nơi vốn bị người đời xa lánh lại có thể khiến một vị tu sĩ Luyện thể thập tam trọng lựa chọn gia nhập… Vẫn chưa nói rõ vấn đề sao?

Phí nhập môn 1000 kim.

Tiêu chuẩn nhập môn 15 tuổi đạt Luyện thể ngũ trọng.

Ba thứ kết hợp, có thể chỉ rõ Ôn Bình hắn đã được phụ thân hắn lưu lại thứ gì đó. Hậu chiêu của một vị Thông Huyền cảnh… Không thể khinh thường được!

Cảm nhận được sự nhiệt tình của Dương Tông Hiền, Vân Liêu không chút nào khách khí lựa chọn bảy tám món. Ôn Bình không tham ăn như hắn, chỉ chọn… Sáu món.

Nếu như nói trên thế gian này có thứ gì so với đột phá tu luyện khiến cho ngươi càng thêm vui vẻ, càng thêm khoái hoạt, thì đó chính là… Món ăn của Thao Thiết.

Dân dĩ thực vi thiên (4), đoán chừng sau bữa tiệc này, quay về tông môn, ăn món ăn Vân Liêu làm, Ôn Bình hắn sẽ nôn ra hết mất.

(4) Ý là thức ăn bằng trời ấy.

Cơm nước no nê, Dương Tông Hiền bắt đầu hàn huyên chuyện nhà.

- Đúng rồi, Ôn tông chủ, trong nhà còn có một tiểu nữ, 14 tuổi. Nàng cũng muốn bái nhập Bất Hủ tông, ngươi xem…? – Sau khi Dương Nhạc Nhạc trở về, có nói rằng tu hành ở Bất Hủ tông, hắn nắm chắc trong vòng một tháng sẽ đột phá Luyện thể lục trọng.

Nếu chỉ như vậy, Dương Tông Hiền sẽ không để cho nữ nhi gia nhập Bất Hủ tông.

Thế nhưng, theo như lời Dương Nhạc Nhạc nói, hết thảy những thứ này đều do Bất Hủ tông bồi dưỡng, chứ không phải do thiên phú dị bẩm của hắn.

Thời điểm nhi tử nhà hắn quật khởi, bất kể là ai hỏi, Nhạc Nhạc đều chỉ nói là do thiên phú bản thân.

Vậy mà bây giờ…

- Dương tộc trưởng, hẳn nhi tử của ngày đã nói qua tiêu chuẩn nhập môn của Bất Hủ tông. Nếu như đạt đến tiêu chuẩn, ta nguyện ý thu.

- Thiếu một chút. Bất quá mới 14 tuổi, nàng đã là Luyện thể tam trọng rồi. Muốn 14 tuổi Luyện thể tứ trọng khẳng định

không có bất kỳ vấn đề gì. Phí nhập tông ta nguyện ý ra nhiều một chút. Năm ngàn kim tệ được không? Kính xin Ôn tông chủ cho một cái nhân tình.

Vân Liêu đứng bên cạnh, cười mà không nói.

Hắn đi theo Ôn Bình thu đệ tử hai ngày, Luyện thể tứ trọng, sai một ly hắn ta cũng không nhận. Đã đuổi đi bốn, năm vị gì đó rồi!

Không hề có ngoại lệ, tất cả đều bị từ chối.

Con gái Dương Tông Hiền hiển nhiên cũng có cùng kết cục.

Quả nhiên, Ôn Bình lắc đầu.

- Xin thứ lỗi, Dương tộc trưởng, quy củ Bất Hủ tông không thể phá. Mười bốn tuổi có đạt đến Luyện thể tứ trọng cũng không đủ tiêu chuẩn nhập môn của chúng ta. Đừng nói 5000 kim, cho dù là vạn kim, quy củ cũng không thể phá.

Lúc nói ra những lời này, Ôn Bình vô cùng kiên quyết, khiến cho nụ cười trên mặt Dương Tông Hiền dần dần biến mất.

Dương Tông Hiền không ngờ là vị tân nhiệm tông chủ của Bất Hủ tông lại là một người tuân thủ quy củ đến mức đó, vốn dĩ, hắn còn tưởng rằng có thể dùng tiền để phát triển tương lai.

Hiện tại, xem ra 1000 kim phí nhập môn kia chỉ là thủ đoạn để nâng cao giá trị của Bất Hủ tông mà thôi.

Thi Hoa Kinh Ngạc

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Ngoài cửa sổ, bầu trời tối tăm mờ mịt, chẳng biết từ lúc nào, sương mù xuất hiện dày đặt, mơ mơ hồ hồ, làm nhòe mắt người.

Thùng thùng!

- Lão gia, đã xảy ra chuyện.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên âm thanh tựa như tiếng sấm rền, khiến cho bầu không khí náo nhiệt trong phòng tiêu tán chẳng còn sót lại chút gì. Dương Tông Hiền niết chén rượu trong tay, đưa lên miệng, do dự hồi lâu. Tựa hồ đang quyết định uống hay không uống, hoặc giả là buông hay không buông.

- Ôn tông chủ, muốn dùng gì cứ phân phó hạ nhân đi làm. Ta mời. Nhạc Nhạc, tiếp đãi Ôn tông chủ cho tốt, ta còn có việc, đi trước.

Dương Tông Hiền đặt chén rượu xuống, động tác của hắn khiến rượu sánh ra ngoài, đổ xuống bàn, nhưng vị này cũng chẳng chút đau lòng, lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng.

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, sau khi tiễn phụ thân đi, trên mặt hắn lộ ra thần sắc nghi hoặc. Quay về phòng, dự định bồi Ôn Bình uống mấy chén, bất quá, hồn không biết đã bay đến nơi nào. Rượu trong chén tràn ra ngoài cũng không hề hay biết.

Một tu sĩ Luyện thể ngũ trọng lại có thể ngẩn người đến độ này, y hệt như một người mất đi tri giác, sống đời thực vật… Đúng là hiếm thấy.

- Nhạc Nhạc, có việc gì thế?

Ôn Bình nhịn không được, hiếu kỳ hỏi một câu.

Dương Nhạc Nhạc hoàn hồn, bị Ôn Bình gọi tỉnh, hắn như có điều suy nghĩ, chầm chậm lên tiếng, nói từng chữ từng chữ một, bất quá, mấy chữ cuối cùng lại đột nhiên gia tốc.

- Ta chưa từng thấy phụ thân như vậy, chẳng lẽ…Đã xảy ra chuyện lớn?

- Nếu như ngươi lo lắng thì hồi phủ thử xem.

- Nhưng mà…

Ôn Bình cắt đứt lời hắn:

- Sắc trời cũng không còn sớm, ta phải đi.

- Được rồi, Tông chủ, ta tiễn ngài.

Dương Nhạc Nhạc lập tức đặt chén rượu xuống, đứng dậy, lấy ra một cái bình ngọc từ bác cổ khung. Cái bình này giống hệt bình rượu mà Dương Tông Hiền đã lấy ra khi nãy. Kế đó, hắn bước đến trước mặt Ôn Bình, dùng hai tay nâng cái bình đưa tới, Ôn Bình không tiếp, ngược lại, Vân Liêu đã duỗi tay ra.

- Nếu là ý tốt của Dương tộc trưởng, Vân mỗ từ chối hóa ra lại bất kính. Bình rượu này cứ xem như phí tạ lỗi của ngươi vậy.

Ôn Bình nhìn Vân Liêu cầm bình rượu ra khỏi phòng, bất đắc dĩ cười cười. Tên gia hỏa này ăn xong còn gói mang về, quả thật không xem mình là ngoại nhân. Kế đó, hắn cũng bước ra khỏi phòng, đi dọc theo hành lang, xuống lầu, chuẩn bị rời khỏi Bách Phượng lâu.

Đúng lúc này, bốn người Thi Hoa từ trong nhã gian bước ra, vừa đi đến lối rẽ cầu thang, cúi đầu liền nhìn thấy hai người Ôn Bình.

Tiểu cô nương nhủ danh Diệp Tử trầm mặc, híp mắt nhìn Vân Liêu, sau đó lại nhìn Ôn Bình đi phía sau hắn.

- Này, Thi Hoa, bọn họ không phải là bằng hữu của ngươi sao?

- Thi Hoa liếc nhìn xuống dưới, liền thấy hai người Ôn bình trong đám người, không khỏi nỉ non một tiếng:

- Nguyên lai bọn họ còn chưa đi.

Vừa nãy, nàng còn cho rằng Ôn Bình đã đi rồi. Suy cho cùng, hắn cũng không động đũa, bảo đi là đi một canh giờ không quay lại. Ai đi nhà xí mất một canh giờ chứ? Dù có bị…. thì cũng nên sớm ra rồi! Kỳ thật cũng tốt, nàng không có ý định gọi hắn quay lại, bọn họ ngồi cùng quả thật rất xấu hổ, nói gì đi nữa thì trong phòng đều là người của Kháo Sơn tông.

Tiểu Diệp bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ bọn họ vẫn luôn ở dưới đó chờ ngươi?

- Hả?

Nghe xong lời này, Thi Hoa không có biểu lộ gì.

Bước từng bước xuống lầu, tâm tình nàng có chút cổ quái.

Nếu là giữa trưa, Ôn Bình chờ nàng, quả thật là chuyện hắn nên làm. Dù sao thì nàng cũng đã tận lực hỗ trợ chuyện thăng tinh ở Bách tông liên minh hội. Vốn dĩ, quan hệ giữa hai người không tốt đến như vậy, làm được đến đó đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Hơn nữa, hắn còn để nàng đợi một lúc lâu.

Nhưng bây giờ thì khác, Ôn Bình đứng ở cửa Bách Phượng lâu chờ nàng, mùi rượu thịt từ bên trong bay ra, thấy được lại ăn không được, ít nhiều khiến nàng cảm thấy có hơi áy náy.

Lúc Thi Hoa định bước đến gọi hai người thì Ôn Bình và Vân Liêu đã đi ra khỏi Bách Phượng lâu.

- Được rồi, đi thì đi, coi như ta giúp hắn lần này! – Thi Hoa âm thầm tự nhủ.

Sau khi xuống lầu, ba người chen lấn trong đám đông, chầm chậm đi ra cửa, kế đó, đứng trước cửa ngẩng đầu nhìn trời.

Mưa phùn dày đặc mang đến cho Thương Ngô thành một cảm giác rất đặc biệt. Trong màn mưa, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì lại khiến cho con người ta có loại mỹ cảm thần bí. Khói xanh lượn lờ giữa không trung càng tô thêm nét độc đáo của tòa thành lúc này.

Bỗng nhiên, Tiểu Diệp hô lên một tiếng:

- Thi Hoa, hai vị bằng hữu của ngươi vừa lên xe ngựa, mau gọi bọn họ mang chúng ta đi cùng.

- Này…

- Dừng lại….

Thậm chí, có một cô nương còn nóng vội chạy lên trước hai bước, muốn đuổi theo xe ngựa của Ôn Bình, thế nhưng lại bị vũng nước dưới chân chặn lại.

- Đừng gọi, các ngươi là người của Kháo Sơn tông, cho dù xinh đẹp cũng không lên được cỗ xe kia.

Bên cạnh bỗng nhiên có người cười mỉa một tiếng, lớn giọng nói với nhóm người Kháo Sơn tông.

Tiểu Diệp quay đầu nhìn.

- Có ý gì?

Một là hỏi đối phương vì sao lại nói như vậy.

Hai là hỏi đối phương vì sao dám nói chuyện với nàng như vậy.

- Thôi đi người ơi… Đệ tử Kháo Sơn tông các ngươi chắn chắn là mỗi ngày chỉ biết tu hành, nên chẳng biết gì. Cỗ xe ngựa kia là xe chuyên dụng của thiếu chủ Dương gia – Dương Nhạc Nhạc. Gia hỏa đó là thiên tài 15 tuổi đạt Luyện thể ngũ trọng đấy, trưởng lão Kháo Sơn tông muốn thu hắn làm đồ đệ còn bị cự tuyệt, hừ, ba người các ngươi định thấy người sang bắt quàng làm họ à?

- Tin ngươi mới là lạ, người vừa lên xe rõ ràng là đệ tử Bất Hủ tông! – Tiểu Diệp giận dữ trừng mắt nhìn người kia, sau đó, nghiêng người xê dịch một chút, dùng hành động nói cho đối phương biết: Ngươi rất buồn nôn~

Người nọ liếc mắt nhìn khoảng trống bên cạnh, cười nhạt nói:

- Thật là đồ nhà quê, Dương Nhạc Nhạc người ta bây giờ là Bất Hủ tông đệ tử đấy, vừa mới lên xe ngựa chính là thiếu tông

chủ Bất Hủ tông.

- Ngươi định lừa ai hả?

- Tin hay không thì tùy!

Thi Hoa ngây người nhìn cỗ xe đang dần dần biến mất trong màn mưa, thần sắc lộ vẻ cổ quái.

Nàng chợt nhớ lại những lời mà hôm trước Ôn Bình từng nói: Ta vừa mới thu một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng làm trưởng lão, thuận tiện còn thu thêm một đệ tử, tuổi không lớn lắm, độ 15, miễn cưỡng đạt đến Luyện thể ngũ trọng.

Những lời Ôn Bình nói ngày đó rất giống mấy câu bông đùa.

Hiện tại, nghe người kia nói như vậy, tuy hắn nói cũng chưa chắc là thật, nhưng tỷ lệ cũng là 5 - 5…

Chẳng lẽ Bất Hủ tông thật sự đã khác trước?

Đúng lúc này, bên cạnh Tiểu Diệp có người lên tiếng phụ họa:

- Được rồi, tiểu cô nương, ngươi tin hắn đi, vị thiếu chủ Bất Hủ tông kia hôm nay đã đi vào phòng chữ Thiên ở lầu ba đấy, chỗ đó không phải ai cũng tiến vào được đâu.

Câu nói kia khiến Thi Hoa cả kinh.

Nếu như người đầu tiên nói chưa đủ sức thuyết phục nàng, thì hiện tại, lời của người thứ hai đã khiến nàng hoàn toàn thay đổi cách nhìn đối với Ôn Bình.

Phòng chữ Thiên lầu ba!

Là nhã gian riêng biệt của Dương gia gia chủ tại Bách Phượng lâu.

Ngày thường, ngoại trừ thành chủ, tông chủ Kháo Sơn tông cùng ngũ đại trưởng lão Luyện thể thập tam trọng, chưa từng nghe nói có bất kỳ ai được mời vào đó.

Chính vì điểm đó, cho nên tất cả cư dân tại Thương Ngô thành đều nhớ kỹ phòng chữ Thiên kia.

Chẳng lẽ hiện tại Bất Hủ tông đã thật sự khác trước? Đến mức có thể khiến cho Dương gia gia chủ tự mình tiếp đãi?

Biến Cố Dương Gia

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Mưa phùn tựa như sương mù càng lúc càng lớn, trong màn mưa, xe ngựa chạy mỗi lúc một nhanh hơn. Tiếng vó ngựa hòa lẫn với tiếng mưa rơi trên trần xe tạo thành từng nhịp trống đều đặn, trong lòng Ôn Bình, cả hai tựa như một cái đồng hồ cát.

Thời gian dần trôi qua, bầu không khí trong xe càng trở nên ngưng trọng.

Thời điểm xe ngựa dừng trước phủ đệ Dương gia, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn bao giờ hết. Vân Liêu bên cạnh đột nhiên thấp giọng nói:

- Mùi giết chóc!

Ôn Bình liếc nhìn Vân Liêu, thấy thần sắc hắn tuy nghiêm trọng, nhưng lại không hề cảnh giác chung quanh. Điều đó cho thấy, hắn không thật sự khẩn trương!

Bất quá, Dương Nhạc Nhạc dù sao cũng chỉ là một thiếu niên 15 tuổi, hai chữ "giết chóc" này quả thực rất có sức nặng đối với hắn. Y hệt như hai chữ "đoạt thê" trong lòng nam nhân. Lúc nghe thấy sẽ trở nên đặc biệt mẫn cảm.

Cho dù bên ngoài đang đổ mưa to, nhưng Dương Nhạc Nhạc vẫn bất chấp đội mưa xông vào phủ đệ Dương gia.

Hai người Ôn Bình lập tức đuổi theo.

Vòng quanh Dương gia một hồi, rốt cuộc, Ôn Bình nhìn thấy đám đông vây quanh một cái cửa đá hình tròn. Trên tay bọn họ cầm ô, vừa quan sát vừa châu đầu ghé tai bàn luận chuyện gì đó.

Nhìn thấy Dương Nhạc Nhạc đến, đám người vội vàng tách ra một con đường, sau đó luống cuống rời đi.

Không có ngoại lệ, tất cả đều là người hầu cùng tỳ nữ!

Lúc ba người Ôn Bình đến, liền thấy được máu tươi còn chưa bị nước mưa cuốn trôi, vẫn đọng lại trên lối đi phủ đầy đá xanh. Tuy rất nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó chính là máu.

- Phụ thân, có chuyện gì vậy?

Dương Nhạc Nhạc lao về phía cánh cửa duy nhất đang mở trong sân, người còn chưa đến, giọng đã truyền vào.

Dương Tông Hiền bước ra, có hơi kinh ngạc hô:

- Sao ngươi lại đến đây?

Nhìn thấy Ôn Bình và Vân Liêu phía sau, hắn ta vội vàng bước đến, cung nghênh hai người.

- Ôn tông chủ, Vân trưởng lão.

Ôn Bình cũng không cố ý làm cao, dù sao thì đối phương đã rất hào phóng với bọn hắn:

- Dương tộc trưởng, có chuyện gì à? Có cần hỗ trợ không?

Dương Tông Hiền chậm rãi nói, đồng thời bước ra chắn ở cửa, tựa hồ là không muốn cho Ôn Bình nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

- Không có gì, nữ nhi của một vị bằng hữu sinh bệnh mà thôi!

- Nàng ở đằng kia? Ta thấy nàng.

Ôn Bình để ý thấy một chi tiết rất nhỏ. Hắn chỉ về phía khe hở bên trên cửa, bên trong, ngay vị trí đó là xà nhà.

Dương Tông Hiền vô thức quay đầu nhìn lại, có chút bối rối hô:

- Sao ngươi lại lên đó nữa rồi?

- Ta… Đói…

Trên xà nhà vang lên giọng nữ hài có hơi trầm thấp, nghe thấy, Ôn Bình nhịn không được tiến lên vài bước.

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy được nữ hài đang co rúc trên xà nhà, tuổi khoảng mười bốn, mười lăm gì đó.

Thế nhưng nàng lại không có vẻ ngoài giống người bình thường. Sắc mặt tái nhợt, trắng như tuyết, hai tay quấn chặt lên xà nhà. Thỉnh thoảng nàng còn dùng lực siết chặt hai tay của mình, tựa hồ sợ hãi chúng đột nhiên buông ra.

- Hệ thống, cho ta tin tức của nàng! – Ôn Bình thầm hô một tiếng.

- Được.

Ngay sau đó, một hàng tin tức xuất hiện trước mắt Ôn Bình.

Hoài Diệp.

Giới tính: Mẫu.

Tuổi: 14.

Cảnh giới: Luyện Thể tam trọng.

(Ba Xà thực tượng, tam tuế nhi xuất kỳ cốt, quân tử phục chi, vô tâm phúc chi tật. Kỳ vi xà thanh xích hắc. Nhất viết Hắc xà thanh thủ.) (1)

(1) Ba xà nuốt voi, ba năm nhả xương, người quân tử phục dụng thứ này sẽ không mắc các bệnh về tim mạch. Rắn có màu xanh đỏ đen đan xen. Tục gọi Hắc xà thanh thủ.

Giống với Lăng Ngư, cũng có một phần chú giải riêng.

Cô bé trước mắt hiển nhiên là một đầu Ba Xà, một ngụm có thể nuốt được ba con voi cực lớn.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên một âm thanh!

Bước chân trong màn mưa có phần gấp gáp, một người vội vã chạy đến. Hắn không nói chuyện với bất kỳ ai, vừa đến đã xông thẳng vào trong, hướng lên xà nhà hô: “Diệp nhi, xuống đây, phụ thân đã trở lại.”

- Ta… Đói…

Nữ hài vẫn chỉ đáp lại đúng một câu.

Ôn Bình liếc mắt nhìn nam nhân trung niên vừa xông đến, thoạt nhìn, hắn ta rất kỳ quái, trên tay và mặt chằng chịt những đường vân màu xanh, không rõ là vật gì. Bất quá, nhờ vào hệ thống, hắn đã biết được đó là thứ gì.

Người trước mắt chính là Yêu trù Hoài Không!

Lúc này, Dương Tông Hiền liền nói:

- Hoài huynh, yêu tính của A Diệp có lẽ không áp chế nổi nữa, ba ngày nay, nàng đã làm năm người trong Dương phủ bị thương.

- Dương huynh, xin tạ lỗi. Xem ra, ước định giữa ta và ngươi đành phải rút ngắn.

- Không sao, Bách Phượng lâu huy hoàng một ngày như vậy là đủ. Bất quá yêu tính của chất nữ… Ngươi định làm thế nào?

Hoài Không lắc đầu, liếc nhìn nữ hài trên xà nhà, cúi đầu nói:

- Tùy duyên thôi. Đã nhiều năm như vậy rồi, nếu như nàng thật sự chỉ có thể làm yêu quái, đến lúc đó, ta sẽ đưa nàng vào núi sống, mảnh đất của nhân tộc… Nàng không thể đặt chân đến nữa.

- Phụ thân… Ta… Đói… Diệp nhi không lên núi. Bọn chúng sẽ… Cắn ta, còn đánh ta nữa.

Nữ hài trên xà nhà tựa hồ vô cùng sợ hãi kết cục sau khi không áp chế được yêu tính. Thậm chí, cả người nàng bắt đầu run lên.

Hoài Không vội vàng nói lấy lệ:

- Được, theo ngươi, ngươi xuống đây trước.

- Không… Ta đói… Ta không muốn ăn chúng.

- Ngươi xuống trước, nếu ngươi cứ như vậy chỉ càng làm yêu tính nồng đậm thêm mà thôi, đến cuối cùng sẽ không khống chế được. Ngươi xuống đây, ta sẽ làm thức ăn ngon cho ngươi, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, chỗ Dương thúc thúc có rất nhiều thứ.

- Đúng vậy, Diệp nhi, mau xuống đây.

Hai người rất lo lắng, nếu như cứ kéo dài mãi như vậy, yêu tính trong người Hoài Diệp sẽ lại một lần nữa chiếm thế thượng phong.

Một khi yêu tính áp chế nhân tính, nàng sẽ muốn ăn thịt người, mặc dù có thể ngăn cản, nhưng cũng sẽ gây ra thương vong.

Giống với buổi trưa ngày hôm qua.

Dương phủ có năm người bị thương… May mắn là người trong phủ phát hiện kịp thời, nếu không, năm người kia đã bị nàng ăn tươi rồi. Là nhất gia chi chủ, Dương Tông Hiền quyết không để loại chuyện này phát sinh một lần nữa. Hắn có trách nhiệm với toàn bộ người trong Dương phủ, kể cả một tạp dịch cấp thấp nhất.

Hết cách, Dương Tông Hiền chỉ có thể quay sang nhờ Vân Liêu giúp đỡ. Xin vị tu sĩ Luyện thể thập tam trọng này hỗ trợ mang Hoài Diệp xuống.

- Vân trưởng lão.

Vân Liêu bước lên trước một bước, nhàn nhạt hỏi:

- Dương tộc trưởng, ngươi muốn đánh bất tỉnh hay là để nàng thanh tỉnh?

- Thứ hai đi.

- Thứ nhất!

Dương Tông Hiền lựa chọn phương án thứ hai, nhưng Hoài Không lại chọn cách thứ nhất.

- Hoài huynh?

Dương Tông Hiền cảm thấy hơi khó hiểu, vì sao Hoài Không lại đưa ra quyết định như vậy. Nàng chính là nghĩa nữ của hắn đấy!

Hoài Không thở dài, hiển nhiên, đưa ra quyết định như vậy, hẳn cũng cảm thấy rất khổ sở:

- Để cho nàng hảo hảo ngủ một giấc đi!

Hoài Diệp là thịt trong tim hắn, là niềm kiêu hãnh, và cũng là thứ đáng giá duy nhất trên thế gian này. Nàng trầy da một chút, hắn cũng sẽ đau lòng.

Thế nhưng nàng đã làm bị thương năm người, với tư cách là một yêu tu, hắn biết rõ hậu quả của việc làm tổn thương đến thường dân tay trói gà không chặt là gì… Tuyệt đối không thoát khỏi trừng phạt của Bách tông liên minh hội.

- Được.

Vân Liêu đáp, kế đó, hắn bước lên một bước, chuẩn bị động thu. Nhưng ngay lúc đó, Ôn Bình đã kéo hắn lại.

Dương Tông Hiền ngây ra một lúc, rồi hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi có ý gì?

Ôn Bình liếc nhìn Ba Xà trên xà nhà, dùng âm thanh cực thấp nói:

- Dương tộc trưởng, ta có thể ngăn chặn được yêu tính của nàng.

Ôn Bình Xuất Thủ

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Một câu kinh tâm động phách thản nhiên thốt ra, ngay cả Thao Thiết chỉ với một món ăn làm oanh động nửa cái Thương Ngô Thành cũng nhịn không được chiếu ánh mắt về phía Ôn Bình. Bất quá, đó là ánh mắt không tín nhiệm, lại đan xen vài phần chờ mong.

Đây là một loại mâu thuẫn tâm lý. Theo như lời Dương Tông Hiền, Vân trưởng lão rất mạnh, hắn có thể cảm nhận được đối phương đã là tu sĩ Luyện thể đăng phong tạo cực (1). Còn Ôn Bình, hắn chỉ là một tu sĩ bình thường mà thôi, ngay cả một tên chỉ biết ăn, lười tu luyện như Thao Thiết, hắn còn không bằng.

(1) Đạt đến đỉnh cao.

Thế nhưng một cái tu sĩ tầm thường như vậy lại dám nói có thể áp chế được yêu tính trên người nghĩa nữ của hắn.

Chuyện này… Thử hỏi sao hắn không mâu thuẫn cho được?

Mặc kệ là thật hay giả, Hoài Không vẫn lên tiếng hỏi:

- Hậu sinh, ngươi thật sự có biện pháp giúp Diệp nhi?

- Có lẽ.

- Hậu sinh, ngươi chớ nên trêu đùa ta, con người ta không có cái gì là nhẫn nại đâu.

- Yêu trù tiền bối, đưa ra lựa chọn không đơn giản như thêm chút muối vào món ăn, chỉ cần quan tâm mặn nhạt là được. Nếu như ngươi tin tưởng ta, có thể để ta thử, nếu cảm thấy không tin… Vậy thì quên đi. Ta cũng không định phí công đi lấy lòng ngươi.

Dương Tông Hiền đứng bên cạnh, thấy Hoài Không do dự, hắn vội nói:

- Hoài huynh, vị này là Ôn tông chủ Bất Hủ tông, tiền nhiệm tông chủ Bất Hủ tông là phụ thân của hắn. Hiện tại, nhi tử của ta cũng đã gia nhập Bất Hủ tông, nếu như là hắn… Ta tín.

- Đã như vậy, ngươi cứ thử xem.

Hoài Không thở dài, lui về sau mấy bước, ra hiệu "mời": "Ôn tông chủ, động thủ đi."

Ôn Bình muốn nói lại thôi.

Vốn hắn định mang Hoài Diệp đến Bất Hủ tông, sau đó nghĩ cách áp chế yêu tính trong người nàng, đồng thời cũng thể hiện nội tình Bất Hủ tông. Thế nhưng chuyện này… Tựa hồ giúp hơi tùy ý thì phải? Không có chỗ gì tốt không nói, còn có thể dẫn lửa thiêu thân.

Hơn nữa, dựa vào cái gì để giúp?

Ôn Bình hắn cũng không phải Thánh Mẫu, Phật tổ hay Chúa trời gì đó, chưa kể, mấy người này cũng đâu tin hắn, vì sao phải không công giúp bọn họ?

- Ta nói trước, ta cũng chỉ giúp nàng một lần, ngày sau, bất kể như thế nào, chuyện đều không liên quan đến ta.

Ôn Bình không quan tâm thái độ của đám người Hoài Không thế nào, vốn dĩ cũng không quan trọng. Nói xong, hắn liền bước ra khỏi sương phòng.

Ngoài trời, mưa như trút nước, Ôn Bình đứng trong màn mưa. Mặc kệ nước mưa ào ạt trút xuống đỉnh đầu, một âm thanh nặng nề đột ngột vang lên.

Giao Long Nộ!

Giao Long chi âm từ trong miệng, khoang mũi dần dần khuếch tán, làm chấn động mái hiên, gạch ngói rơi lả tả.

Hệt như một đầu Mãnh Mã Tượng (2) bỗng nhiên giẫm chân lên mặt đất, khiến cho cây cối, sông ngòi, kênh lạch xung quanh không ngừng rung động.

(2) Voi ma mút.

Thế nhưng, chuyện khó tưởng nhất chính là hạt mưa đang rơi xuống tựa như bọt khí bị đâm thủng, cứ như pháo hoa, bùng nổ trên không trung.

- Tiếng Long ngâm!

Nghe được âm thanh này, Thao Thiết biến sắc, gò má với những đường vân xanh đột nhiên trở nên tái nhợt, tựa như con hát trát quá nhiều phấn. Hắn cúi xuống nhìn tay của mình, cố sức nắm thật chặt.

Bởi vì tay hắn đang run lên.

Cảm giác đè nén đến từ sâu trong linh hồn, sợ hãi đột ngột tập kích hắn.

Nếu như không phải hắn tận mắt nhìn thấy thiếu niên kia phát ra âm thanh, hắn tuyệt đối sẽ cho rằng Đông hồ có thêm một con rồng.

- Hoài Không!

Trong phòng vang lên tiếng hét của Dương Tông Hiền.

Hoài Không vội vàng quay trở về phòng, liền thấy Hoài Diệp rơi xuống ngực Dương Tông Hiền. Lúc này, nàng vô cùng bình tĩnh, không, phải nói bởi vì sợ hãi nên phần yêu tính kia đã co đầu rụt cổ trốn mất biệt.

Ba Xà và Long so ra đều là giống thân dài, nhưng một cái là vua của bầu trời, cái còn lại chỉ là con giun dưới đất. Một là trăng sáng, một là sao đêm. Thượng đẳng Yêu tộc trời sinh có đủ uy áp khiến cho Ba Xà động cũng không dám động.

- Diệp nhi, ngươi thế nào rồi? – Hoài Không nhận lấy nghĩa nữ của mình từ trong ngực Dương Tông Hiền, sau đó giơ ta vuốt ve gò má lạnh buốt của nàng. Rất lạnh, động vật máu lạnh vốn có nhiệt độ cơ thể tương đối thấp, nhưng không đến mức như vậy.

Hoài Không lập tức hô:

- Dương huynh, Diệp nhi cần sưởi ấm.

Dương Tông Hiền gật đầu, vội vàng đẩy Dương Nhạc Nhạc đang đứng bên cạnh, bảo hắn đội mưa đi phân phó hạ nhân làm việc.

Lúc lò sưởi trong phòng bắt đầu tản nhiệt, tim Hoài Không rốt cuộc cũng buông xuống.

***

Từ trong mưa quay về phòng, Ôn Bình kéo kéo quần áo đã sớm ướt đẫm, bất đắc dĩ cười, vì không muốn để tiểu nữ hài kia trông thấy mình phát ra tiếng long ngâm, hắn đã dứt khoát đi ra ngoài. Thật sự là vô vị mà!

Bất quá, hắn cũng chẳng phải vì cầu một cái cảm tạ mà làm chuyện này.

Yêu hóa hình là tạo hóa trời ban, nhưng loại biến hóa không đủ hoàn mỹ, yêu tính vẫn ẩn nấp trong thân thể tựa như một khối u không ngừng sinh trưởng, liên tục gây đau nhức, về lâu dài, có thể phải mất mạng.

Hắn tuy chưa từng có khối u, nhưng cũng từng đau bụng, cảm giác khi đó… Hẳn không khác với Ba Xà cho lắm.

Chỉ có điều, một cái đến chầm chậm, cái còn lại thì ập đến trong phút chốc.

Ngay khi Ôn Bình và Vân Liêu dự định hồi tông, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm… Chính xác, là thanh âm của hệ thống.

- Tuyên bố nhiệm vụ!

- Đến rồi, đến rồi!

Một khi có nhiệm vụ, chính là sắp có thu hoạch mới.

- Một siêu cấp tông môn, một tông môn độc nhất vô nhị thì cái gì cũng phải độc nhất vô nhị. Đầu bếp Luyện thể thập tam trọng cũng chẳng có gì đặc biệt, cho nên, thỉnh Kí chủ vì tông môn tuyển chọn một vị siêu cấp đầu bếp.

- Nhiệm vụ chiêu lãm: Một gã đầu bếp nấu đồ ăn ngon đến mức bạo phát, không hạn chế tu vi, không hạn chế chủng tộc.

- Phần thưởng nhiệm vụ: Miễn phí cải tạo kiến trúc, ngẫu nhiên nhận được một bản Hoàng cấp trung phẩm công pháp.

- Phần thưởng nhiệm vụ xa hoa quá vậy?

Ôn Bình thiếu chút nữa nhảy cẫng lên vì vui vẻ, cái phía trước đã là tồn tại nghịch thiên, cái thứ hai lại càng vô địch.

Hoàng cấp hạ phẩm đã có thể là trấn phái chi vật của nhị tinh tông môn, Hoàng cấp trung phẩm…Chỉ có tam tinh tông môn mới có.

Tỷ như tam tinh tông môn ở cách Thương Ngô thành vạn dặm. Về phần cảnh giới gì mới có thể tu hành? Đoán chừng ít nhất là cường giả Thông Huyền cảnh đả thông mạch môn tầng thứ nhất.

Trong lúc cao hứng, ánh mắt Ôn Bình không tự chủ được rơi trên người Thao Thiết.

Nhiệm vụ này là nhắm vào Thao Thiết?

- Yêu trù tiền bối, nữ nhi của ngươi thế nào rồi?

Vừa bước vào phòng, câu đầu tiên của Ôn Bình sặc mùi làm thân.

- Đa tạ Ôn tông chủ tương trợ.

- Yêu tính của Diệp nhi đã tạm thời bị áp chế. Ôn tông chủ vì kẻ mới quen như ta xuất thủ tương trợ như thế là đủ lắm rồi. Ta cũng không mong muốn gì hơn.

Hoài Không hiểu rõ, đối phương làm như vậy xem như đã hết lòng tương trợ, hắn nào dám có yêu cầu gì thêm?

Một lần là đủ rồi!

Ngày sau, đợi rời khỏi Đông thành hắn lại nghĩ cách, thiên địa to lớn, chung quy rồi cũng có cách áp chế yêu tính của Diệp nhi.

Đúng lúc này, Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười.

Chính mình đào hầm, mình phải tự tay đến lấp vậy!

Sớm biết như thế, hắn dại gì nói mấy lời tuyệt tình kia?

Ôn Bình nghĩ nghĩ, rồi nói:

- Yêu trù tiền bối, kỳ thật, ta có thể vĩnh viễn áp chế yêu tính trong cơ thể nữ nhi của ngươi, nhưng ta sẽ bỏ công vô ích như vậy, yêu trù tiền bối phải đáp ứng một yêu cầu của ta mới được.

Nhiệm Vụ Mới: Tuyển Đầu Bếp

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

- Thật sự?

Nghe thấy những lời này, Hoài Không tựa như một người đang vơi xuống vực đột nhiên bắt được một cành cây, có lẽ nó không thể cứu mạng, nhưng có thể khiến hắn lần nữa hi vọng, đối với tương lai càng có thêm trông mong.

Ôn Bình lập tức gật đầu, khiến cả người Hoài Không run lên.

- Chớ nói là một yêu cầu, dù là mười cái yêu cầu, chỉ cần ta đủ năng lực, Ôn tông chủ cứ mở lời.

- Rất đơn giản! Chỉ cần yêu trù tiền bối nguyện ý gia nhập Bất Hủ tông ta, chuyện yêu tính, ta nhất định làm được.

- Chuyện này…

Vừa nãy còn mạnh miệng, Hoài Không đột nhiên do dự.

Ôn Bình bất đắc dĩ nhún vai.

Quả như hắn liệu, chuyện sẽ không suôn sẻ như vậy.

- Yêu trù tiền bối, chẳng phải ngươi nói mười yêu cầu cũng đáp ứng sao? Nháy mắt đã thay đổi rồi à?

- Chuyện khác có thể, riêng việc gia nhập Bất Hủ tông quả thực ta không làm được. Ta là một kẻ thích lang thang khắp nơi, một khi dừng lại, cũng đồng nghĩa với mất đi lẽ sống. Dừng bước… Chẳng khác nào khí độc…

Càng nói, giọng Hoài Không càng thêm ý vị thâm trường, hắn nặng nề thở ra một hơi, dường như đã tiếp nhận số mệnh đáng buồn.

Trong tiếng thở dài xen lẫn sự bất lực, cũng có cô tịch.

- Yêu trù tiền bối, ta rất kính nể cách sống của ngươi. Nhưng giữa tự do và thân nhân, ngươi vẫn phải chọn một. Ngươi nguyện ý mang nàng phiêu bạt khắp nơi, sau đó chờ nàng một lần nữa biến thành yêu? Chỉ cần ngươi đáp ứng gia nhập Bất Hủ tông, chuyện của nữ nhi ngươi chính là chuyện của ta.

- Ôn tông chủ, thứ ta khó tòng mệnh. Có yêu cầu khác cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, có chết vạn lần cũng không từ chối…

Ôn Bình:

-…

Cứ như vậy cự tuyệt?

Dương Tông Hiền đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện thật lâu, hắn biết rất rõ tính tình vị bằng hữu của mình. Thế nhưng hắn lại không hiểu, vì sao Ôn Bình nhất quyết muốn lão bằng hữu của mình gia nhập Bất Hủ tông. Thực lực Hoài Không chỉ mới là Luyện thể bát trọng mà thôi.

Rất bình thường, chừng hai năm nữa, nhi tử của hắn đã có thể đuổi kịp Hoài Không.

- Ôn tông chủ, vị lão hữu này của ta xác thực là một người không thể dừng lại, cả đời đều phiêu bạt. Chỉ cần Ôn tông chủ nguyện ý tương trợ, Dương mỗ sẽ đáp tạ vạn kim.

- Được rồi, ta không hứng thú với vạn kim.

Trước mặt cải tạo kiến trúc miễn phí với Hoàng cấp trung phẩm công pháp, vạn kim là cái đinh gì?

Đủ để liếc nhìn Hoàng cấp trung phẩm công pháp một cái? Hay là mua được một góc của nó?

Vân Liêu đứng bên cạnh ngây ra, có chút không biết phải làm sao.

Vạn kim cũng không được?

Với số kim tệ đó, đủ để xây dựng một cái nhất tinh tông môn rồi đấy!

Chả biết tông chủ nhà mình đang nghĩ cái gì?

Nhập môn thu phí, trọng lực trường cũng thu phí, hiện tại, tiền chạy đến trước mặt, hắn lại bảo không cần?

Hoài Không thở dài nói:

- Ta còn có những thứ khác.

- Ngừng, ta không lấy bất kỳ thứ gì, ngươi đáp ứng, ta giúp ngươi, không đáp ứng, vậy xem như xong.

Ôn Bình dừng lại một hồi, lại nói:

- Kỳ thật, yêu trù tiền bối, không phải là ta muốn hạn chế tự do của ngươi, đến Bất Hủ tông, ngươi chỉ cần làm hai bữa cơm là được. Thời gian còn lại tùy ngươi thích làm gì thì làm.

- Vì ăn? – Vân Liêu nhịn không được hô lên một tiếng, thiếu chút nữa hắn không đứng vững.

Lý do này thật sự có hơi… quá cường đại.

Tông chủ nào cũng tùy hứng như vậy sao? Vạn kim không được, mấy thứ khác không được, chưa kể, đồ vật Hoài không xuất ra rất có thể so với vạn kim còn trân quý hơn.

Nhưng Ôn Bình hết lần này đến lần khác chỉ nghĩ đến… Ăn.

Nghe có chút ngây thơ, thậm chí có chút tùy hứng, nếu như không phải sớm biết rõ Ôn Bình, hắn thật sự sẽ nghĩ nam nhân trước mặt thực chất chỉ là một tiểu nam hài.

Lúc nghe thấy mấy lời này, phản ứng của Hoài Không có hơi khác thường, hắn cười khẽ:

- Hóa ra là người đồng đạo.

- Kỳ thật ta chỉ là một kẻ tham ăn mà thôi! Yêu trù tiền bối, thế nào, cũng chỉ là hai bữa cơm, ta liền giúp ngươi giải quyết yêu tính trên người nữ nhi, loại giao dịch này… Thấy thế nào cũng đều là ngươi có lợi. Nếu là ta, ta đã đáp ứng lâu rồi.

- Ta dừng lại không được, không bằng, để nữ nhi của ta gia nhập Bất Hủ tông?

- Yêu trù tiền bối, ý của ngài là…?

- Nữ nhi theo ta phiêu bạt sáu năm, những thứ khác không học được, nhưng trù nghệ lại được bảy tám phần. Ngoại trừ một vài món ăn có vị đặc biệt, nàng sẽ không làm, còn lại, hết thảy đều tinh thông.

- Thật sự?

- Lừa ngươi làm gì? Nếu như chỉ vì ăn, món ăn nữ nhi ta làm đủ để ngươi thỏa chí.

- Được.

Ôn Bình khẽ gật đầu, ánh mắt chiếu về phía Hoài Diệp đang ngủ say, sờ sờ cằm như có điều suy nghĩ.

Người ngoài nhìn thấy cứ tưởng hắn đang trầm tư, nhưng trên thực tế là Ôn Bình đang hỏi hệ thống xem có thể chọn Hoài Diệp hay không. Lần này, xem như Ôn Bình hắn may mắn, tuy Thao Thiết cự tuyệt, nhưng nghĩa nữ của hắn lại vừa đủ tiêu chuẩn tuyển chọn.

Đúng lúc này, Hoài Không đột nhiên nói:

- Bất quá, Ôn tông chủ, nữ nhi của ta có nguyện ý gia nhập Bất Hủ tông hay không… Phải dựa vào chính ngươi! Người làm phụ thân như ta không có quyền lên tiếng, nàng muốn đi hay ở, phải do nàng quyết định.

- Thử xem sao!

Ôn Bình không dám đánh cược, chỉ sợ lỡ như tiểu Ba Xà này mắc bệnh "luyến phụ", đến chết cũng không chịu rời khỏi Hoài Không… Vậy chẳng phải công toi à?

***

Chẳng biết từ lúc nào, sắc trời đã dần dần tối.

Tại hậu viện bên trong sương phòng, Ôn Bình chắp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài, mưa dần dần nhỏ đi.

Bỗng nhiên, sau lưng vang êm tiếng "sột soạt".

Hoài Diệp lờ đờ mở mắt, xốc chăn lên, hô:

- Phụ thân!

Ôn Bình lên tiếng:

- Đừng gọi, yêu trù tiền bối có việc bận.

- Ngươi là ai? – Hoài Diệp cảnh giác nhìn hắn, bất quá, vừa liếc mắt một cái, mặt nàng đã ửng hồng.

- Ta? Ta đến để giúp ngươi, không hơn.

Ôn Bình ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn thẳng vào mắt Hoài Diệp:

- Khí sắc của ngươi đã tốt hơn nhiều, không còn tái nhợt như lúc nãy.

Hoài Diệp vô thức sờ sờ mặt mình, sau đó nói tiếp:

- Nói! Rốt cuộc ngươi là ai?

- Một người có thể giúp ngươi ngăn chặn yêu tính trong cơ thể.

- Ngươi ư?

Dứt lời, Hoài Diệp nhìn Ôn Bình một lượt từ trên xuống dưới, hơn nữa, nàng còn đi đến cạnh hắn, giơ ngón tay xinh đẹp chỉ chỉ lên người hắn, tỏ vẻ khiêu khích. Hẳn là trong lòng nàng đang cười nhạo Ôn Bình, mà cũng có thể nàng sắp cười thẳng vào mặt hắn.

Hoài Diệp đi khắp Đông hồ, chưa từng nghe nói có biện pháp ức chế yêu tính, bây giờ, lời này lại xuất phát từ một tên gia hỏa chỉ lớn hơn nàng có mấy tuổi.

Nghe thế nào cũng thấy buồn cười!

Nên biết, nghĩa phụ của nàng đã từng hỏi ba vị đại yêu tu luyện đến Thông Huyền cảnh, bọn họ sống đến trăm năm, qua cầu sợ còn nhiều hơn đường hắn đi.

Đối với yêu tính của nàng, bọn họ đều thúc thủ vô sách, chỉ đề điểm một con đường có hi vọng nhất, chính là đả thông mạch môn tầng thứ nhất. Bởi vì sau khi đả thông mạch môn, quá trình tu hành sẽ ẩn chứa vô vàn biến số.

Kết quả như thế nào… Không ai biết trước được.

Ôn Bình nhún nhún vai, bày ra vẻ mặt không sao cả, kế đó, hạ giọng nói:

- Tiểu Ba Xà, ngươi sợ Long không?

Hoài Diệp Kinh Ngạc

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

Lời vừa ra, sắc mặt Hoài Diệp lập tức thay đổi, thập phần cảnh giác nhìn Ôn Bình, hơn nữa, còn vô thức lui về sau hai bước. Tay phải lén lút vớ lấy gối sứ ở đầu giường.

Ôn Bình vội nói:

- Đừng kích động, ta thật sự không phải người xấu. Ta và nghĩa phụ ngươi đã đạt thành hiệp nghị. Hắn muốn ta nói với ngươi rằng, đời người, mỗi một lựa chọn đều rất quan trọng. Một bên là địa ngục, bên còn lại có thể đào nguyên. Gia nhập tông ta, ta giúp ngươi áp chế yêu tính.

- Nghĩa phụ thật sự nói như vậy?

- Ừm!

- Được, bất quá, ngươi giúp ta khống chế yêu tính trước, sau đó hãy tính tới chuyện ta có gia nhập tông của ngươi hay không.

- Có thể!

- Vậy mà ngươi cũng đáp ứng?

Hoài Diệp ngây ra một lúc. Thậm chí, nàng còn cho rằng mình nghe lầm. Sao hắn ta lại đáp ứng một cách đơn giản như vậy? Nàng xoay người ra khỏi phòng, vội vàng đi tìm nghĩa phụ.

Theo như nghĩa phụ, tên Ôn Bình này quả thực có điểm đáng tin cậy, cũng có được năng lực đặc thù.

Nàng còn tưởng hắn là một tên lừa đảo cơ đấy! Nào có ai như hắn, chẳng chút suy nghĩ đã đáp ứng yêu cầu của nàng.

Lòng tin được khẳng định, nhưng Hoài Diệp vẫn không cảm thấy Ôn Bình có cái gì hay ho. Bởi vì hắn còn quá trẻ.

Có vị chưởng môn nào trẻ tuổi như hắn không?

***

Đêm dần dần sâu, không gian tĩnh lặng.

Ôn Bình không định ở lại qua đêm, hắn ngồi lên chuyên xa của Dương Nhạc Nhạc, hồi Vân Lam Sơn.

Đương nhiên, Hoài Diệp cũng bị Ôn Bình lôi kéo đến Bất Hủ tông. Yêu trù Hoài Không không phản đối, Dương Tông Hiền cũng không nói gì thêm. Nếu như là người bình thường, giữa đêm hôm ra khỏi cửa, với tư cách là trưởng bối, bọn họ nhất định sẽ ngăn cản. Bởi vì trong đêm tối không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập. Thế nhưng… Bọn họ không phải là người bình thường.

Gặp phải cướp của… Xem như bọn chúng không may.

Gặp phải cướp sắc… Chỉ trách chúng ra đường không xem hoàng lịch.

Gặp phải cả hai… Cũng chỉ có thể trách lão thiên bất công. Chặn đường một tên gia hỏa Luyện thể ngũ trọng, một tên keo kiệt Luyện thể bát trọng cùng một gã cuồng tu luyện Luyện thể thập tam trọng? Hậu quả… khỏi phải bàn.

Lúc rời khỏi Dương phủ, tính tình cổ quái của Hoài Diệp khiến Ôn Bình có chút bất đắc dĩ. Nàng sống chết không chịu ngồi cùng xe ngựa với hắn, làm hắn phải lấy gương soi mấy lần xem bộ dạng mình có ghê tởm đến vậy không.

Hoài Diệp một hai muốn tự điều khiển xe, lại còn không cho phép người khác ngồi cùng xe.

Nghe Ôn Bình nói địa điểm xong, nàng lập tức vung roi, người và xe lao vào màn đêm.

Thấy thế, Hoài Không bất đắc dĩ nhìn Ôn Bình cười cười:

- Để Ôn tông chủ chê cười, nữ nhi theo ta vào nam ra bắc đã quen, cho tới bây giờ chỉ thích một mình điều khiển xe ngựa, còn nói rằng đây là tự do cơ bản của con người.

Nghe xong, trong lòng Ôn Bình không khỏi nghĩ xa hơn một chút.

Một đầu Ba Xà lại hết lần này đến lần khác bồi dưỡng tính cách thuộc về nhân loại?

Đúng là nhàm chán!

So với mấy chuyện không liên quan này, Ôn Bình càng không hiểu cách nghĩ của Hoài Không hơn:

- Yêu trù tiền bối, chẳng lẽ ngươi không hề lo lắng nữ nhi của mình sẽ gia nhập Bất Hủ tông ư? Vạn nhất nàng nhập tông ta, ngươi chỉ có thể lưu lạc chân trời góc bể một mình mà thôi.

Hoài Không thu hồi tầm mắt, cười đáp:

- Ta yêu nữ nhi của ta, cũng hi vọng nàng có thể vĩnh viễn bồi bên cạnh ta. Nhưng không có nghĩa là ta sẽ làm như vậy. Nàng có nhân sinh của mình, cũng có giấc mộng của mình, người làm phụ thân như ta, chuyện có thể làm không nhiều. Huống hồ, hiện tại, không phải nàng vẫn đang ở bên cạnh ta hay sao?

- Yêu trù tiền bối có thể nghĩ như vậy là tốt rồi!

Chắp tay hành lễ, sau đó, Ôn Bình bước lên xe.

Tiếng vó ngựa dần dần biến mất trong đêm đen.

***

Xe ngựa dừng lại dưới chân Vân Lam Sơn, vén rèm bước xuống, Ôn Bình nhìn thấy một cỗ xe khác dừng phía trước, trên xe, Hoài Diệp đang ngồi chờ bọn họ.

Lúc nhìn thấy Ôn Bình, Hoài Diệp ghét bỏ nói:

- Nguyên lai là tông chủ Bất Hủ tông.

Ôn Bình thản nhiên hỏi:

- Có vấn đề gì à?

- Vấn đề lớn!

Bởi vì Bất Hủ tông đã cùng đường mạt lộ rồi, người đi hết, chỉ còn lại cái vỏ rỗng.

- Có vấn đề à? Sao ta không cảm thấy gì hết vậy!

Dương Nhạc Nhạc phân phó phu xe hồi Dương phủ, sau đó dẫn đầu tiến lên núi. Một bước ba bậc thang, đi như bay.

- Sao người cũng đến?

Dương Nhạc Nhạc không quay đầu lại, nhàn nhạt đáp:

- Ta là đệ tử Bất Hủ tông, không đến đây thì đến đâu?

- Ngươi tu hành ở một cái tông môn xuống dốc?

- Ai nói với ngươi là tông môn xuống dốc, không thấy đại tu sĩ Luyện thể thập tam trọng đứng sau ngươi à?

- Hả?

Hoài Diệp vô thức quay đầu, liền nhìn bạch diện thư sinh Vân Liêu. Lúc thấy hắn phía ngoài Dương phủ, nàng còn tưởng là người của Dương gia. Dù sao, với tư cách là Dương gia gia chủ, lại thêm đối nhân xử thế hòa ái dễ gần, chắc chắn có cường giả nguyện ý phụ tá Dương thúc thúc.

Ai ngờ vị tiền bối này lại là người của Bất Hủ tông đâu chứ?

Một cái tông môn xuống dốc lại tuyển được đệ tử thiên tài 15 tuổi Luyện thể ngũ trọng cùng với đại tu sĩ Luyện thể thập tam trọng?

Chẳng lẽ bọn người kia đều nói dối nàng?

Hoài Diệp không nói gì thêm, hiếu kỳ đuổi theo sau Ôn Bình, tiến lên đỉnh Vân Lam Sơn.

Trên đường đi, Ôn Bình không trò chuyện với nàng, cũng không nói đến chuyện gia nhập Bất Hủ tông, cứ trầm mặc mà đi. Trong đêm tối, tiếng bước chân ba người đan xen vào nhau, tựa như một cái đàn tỳ bà bị tên mù âm nhạc nào đó gảy lung tung cả lên.

Lúc gần đến bậc thang cuối cùng, Hoài Diệp thấy được một con chó cao hơn nửa người, bên cạnh còn có một lão nhân đã trăm tuổi.

Phàm cẩu, lão giả tuổi về chiều, quả nhiêu, Bất Hủ tông thật sự không còn là một cái nhị tinh tông môn huy hoàng lúc

trước.

Trước kia, lúc nàng đến Bất Hủ tông, ngay cả tạp dịch bình thường cũng là Luyện thể tam trọng.

Bất quá, nàng chợt thấy nữ hài đi ra từ phía sau lưng lão nhân. Tuổi của nàng kia so ra lớn hơn nàng, rất xinh đẹp. Mặc dù nói bất kể nam hay nữ đều thích những thứ mỹ lệ, thế nhưng vẻ đẹp của nàng kia tựa hồ rất đặc biệt.

- Đây là Triệu Tinh, cũng là đệ tử Bất Hủ tông, nàng nhập môn sớm hơn ngươi, về sau ngươi phải gọi nàng sư tỷ…

Nói được một nửa, Ôn Bình quay đầu liếc nhìn Hoài Diệp, liền thấy nàng bước lên phía trước hai bước, ngón tay chỉ về phía Triệu Tinh, miệng xuýt xoa, hơn thế nữa, nàng còn đi vòng quanh đối phương, vẻ mặt không biết là kinh ngạc hay là nghi hoặc.

Đột nhiên, Hoài Diệp dừng bước, sau đó chỉ vào Triệu Tinh, hỏi:

- Ngươi là Giao Nhân nhất tộc?

Đồng thời, trong đầu này xẹt qua những lời phụ thân từng nói.

Trong 108 hồ, có một chủng tộc trời sinh cao quý, đó chính là Lăng Ngư tộc. Bẩm sinh nửa người nửa cá, huyết thống cao quý, là hoàng tộc trong đại hồ.

Hiếm có ai nhìn thấy chủng tộc này, những người thấy được bọn họ… Ai mà không phải là nhân vật phong vân một cõi trong Thiên Địa hồ?

Phụ thân nàng đã phiêu bạt suốt vài thập niên, thế nhưng chưa từng nhìn thấy Lăng Ngư.

Đối mặt với sự kinh ngạc của Hoài Diệp, Triệu Tinh chỉ lạnh lùng đáp lại một câu:

- Ta quen ngươi hả?

Kế đó, nàng hành lễ với Ôn Bình và Vân Liêu, rồi quay sang nhìn hai cánh tay rỗng tuếch của Dương Nhạc Nhạc.

- Nhạc Nhạc, ngươi bảo đi mua gia cụ, đâu rồi?

Dương Nhạc Nhạc ngượng ngùng cười, vội giải thích:

- Chậc, điếm lão bản sẽ đích thân đưa gia cụ đến, ngươi yên tâm, mấy thứ ngươi muốn, ta đều mua đủ.

- Vậy hôm nay ngươi đi làm gì, đến tối vẫn phải ngủ sàn nhà!

- Trong nhà có chút chuyện, mãi đến giờ mới quay về được. Ngươi có giúp ta dọn dẹp phòng không?

Triệu Tinh nhàn nhạt đáp:

- Không!

Hẳn là cảm thấy chữ này còn chưa đủ chọc điên Dương Nhạc Nhạc, nàng lại bồi thêm một câu:

- Còn có hai canh giờ nữa là qua giờ tý. Ta thấy đêm nay ngươi không ngủ được rồi!

- Không thể nào, còn có hai canh giờ thôi hả? Đáng chết, vậy chẳng phải hôm nay lãng phí vô ích 9 canh giờ sao?

Dương Nhạc Nhạc biến sắc, hắn chẳng hơi đâu nghĩ đến chuyện dọn dẹp phòng, ngủ bẩn thì cứ ngủ bẩn đi.

Hôm qua hắn đã nhịn được một đêm, chẳng lẽ hôm nay nhịn không được?

Dương Nhạc Nhạc lao vào màn đêm, Triệu Tinh hả hê nhìn theo bóng lưng hắn, nhoẻn miệng cười:

- Ai bảo ngươi không chịu về sớm, giờ mới biết đau lòng?

Cực Phẩm Đầu Bếp Tới Tay

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

- Hắn bị sao vậy?

Hoài Diệp cũng không tức giận bởi thái độ của Triệu Tinh, ngược lại, nàng rất hiếu kỳ nhìn theo bóng lưng Dương Nhạc Nhạc rời đi.

Mặc dù không để tâm đến tiểu Ba Xà này, nhưng Triệu Tinh vẫn đáp lại hai chữ:

- Tu luyện.

- Hắn chăm chỉ như vậy à? Khó trách nghĩa phụ nói hắn là thiên tài, tương lai có thể thành châu báu.

- Chăm chỉ? Thành châu báu? - Triệu Tinh ngây ra một lúc, kế đó, bật cười nói - Nếu như hắn chăm chỉ thì sẽ không trở về muộn như vậy. Hắn chỉ luyến tiếc ba canh giờ tu luyện trong trọng lực trường mà thôi, không có tốt như nghĩa phụ ngươi nói đâu.

- Trọng lực trường?

- Đúng, quy củ của Bất Hủ tông, mỗi ngày chỉ có thể tu luyện trong đó ba canh giờ. Còn hai canh giờ nữa là đến giờ tý, hôm nay, hắn chắc chắn lãng phí một canh giờ.

- Một canh giờ quan trọng như vậy à?

Hoài Diệp thật sự không hiểu, không phải là một canh giờ thôi sao, sao phải cong mông lên chạy như vậy? Còn xoắn xuýt hơn đám người lần đầu tiên ăn món ăn của nghĩa phụ nàng!

Triệu Tinh lắc đầu nói:

- Tiểu Ba Xà, rồi ngươi cũng sẽ biết một canh giờ kia quan trọng nhường nào, nhanh thôi! Chuẩn xác mà nói, đó là chín canh giờ.

Hoài Diệp phát ngốc:

- Không phải một canh giờ thôi sao? Sao lại biến thành 9 canh giờ.

- Ngươi sẽ sớm biết thôi!

Triệu Tinh tỏ vẻ thần thần bí bí, bỏ lại một câu như thế, sau đó xoay người rời đi. Hoài Diệp la lên hai tiếng, đáng tiếc là nàng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Chợt, Vân Liêu bên cạnh hét lên:

- Đúng rồi, ta cũng còn một canh giờ nữa, không thể lãng phí.

Lại là một canh giờ?

Hoài Diệp càng lúc càng cảm thấy khó hiểu.

Trọng lực trường là thứ gì? Tu hành trong đó một canh giờ quan trọng vậy sao?

Lúc này, nàng quay đầu nhìn Ôn Bình, hỏi:

- Đang diễn hí kịch à?

- Ngươi nghĩ sao?

- Chắc chắn là đang diễn, một canh giờ trôi qua trong chớp mắt, đối với võ giả Luyện thể có cái gì trân quý? Tu sĩ Luyện thể thập tam trọng thọ nguyên 200 năm, một canh giờ… Chỉ là cộng lông trên lưng trâu.

- Ngươi nếu biết quý trọng thời gian, thời gian mới chiếu cố ngươi. Đi theo ta, mục đích của ngươi không phải ở đây.

Dứt lời, Ôn Bình tiếp tục tiến về phía trước.

Bất quá, Hoài Diệp lại cảm thấy rất hiếu kỳ. Nàng quay đầu nhìn về phía con đường kia, không chút do dự lắc lắc đầu.

Nhất định là đang diễn trò.

Đúng, chính là như vậy.

***

Phía sau núi Vân Lam Sơn,

Bầu trời đầy sao, lấp la lấp lánh, ánh sao chiếu xuống khu ký túc xá, khiến cho đầm nước càng thêm diễm lệ, xen lẫn một chút thần bí.

Ôn Bình cùng Hoài Diệp trầm mặc bước đi trên lối mòn trải đá xanh, còn chưa đến nơi, hắn đã giơ tay chỉ về phía ký túc xá.

Hoài Diệp sợ hãi than một tiếng:

- Chỗ này thật đặc biệt, trên đỉnh núi cao lại hình thành một hòn đảo nhỏ ở giữa đầm nước. Đây là lần đầu tiên ta thấy cảnh tượng độc đáo như vậy.

Ôn Bình nói:

- Đó chính là nơi có thể ức chế yêu tính trên người ngươi.

- Chỗ đó?

- Đúng, đi theo ta.

Dẫn Hoài Diệp đến trước cây cầu hình vòm bên ngoài ký túc xá, Ôn Bình đột nhiên hỏi:

- Ngươi có muốn uống trà không?

- Hả?

- Muốn uống nước hay trà?

- Không cần, ta không khát! - Hoài Diệp không ngờ là Ôn Bình lại hỏi như vậy. Sau khi từ chối, nàng liền nhấc chân bước lên cây cầu kia.

Bước thứ nhất!

Sàn gỗ vang lên tiếng bước chân.

Bước thứ hai!

Bước thứ ba!

Bước thứ tư!

Hoài Diệp càng đi càng nhanh, vẻ mặt cũng càng ngày càng bình thản. Vốn nàng tưởng rằng đây là một cái động tiên, có tầng tầng cấm chế các kiểu. Vừa nãy, Ôn Bình còn nói đây là nơi có thể áp chế yêu tính của nàng.

Giờ thì nhìn xem, ngoài đẹp một chút, chỗ này cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hại nàng không công khẩn trương một phen.

Chẳng biết từ lúc nào, Ôn Bình đã ngồi ở đầu cầu, phong khinh vân đạm nói:

- Đừng nhìn nữa, chỗ này rất lớn. Tiểu Ba Xà, chờ ta đếm đến ba, ngươi hãy phóng thích yêu tính trong người ra.

- Gì chứ? Ngươi có biết hậu quả sẽ như thế nào không?

- Ta nói cho ngươi biết, nếu như giải trừ áp chế, rất có thể ta sẽ hóa thành Ba Xà, đến lúc đó, chỗ này của ngươi không giữ nổi nữa. Chỗ tốt như vậy, lỡ như hỏng mất, ta không có tiền đền đâu.

- Không cần ngươi đền.

Nhìn thấy ánh mắt thập phần kiên định của Ôn Bình, trong lòng Hoài Diệp có hơi xúc động. Khi Ôn Bình đếm đến 3, nàng bắt đầu phóng thích yêu tính trong người mình.

Tín nhiệm cũng tốt, xúc động muốn thử cũng chẳng sao, dù gì hôm nay cũng đã đến đây, không thể tay không trở về như vậy được.

Bất quá, nàng không dám phóng thích hoàn toàn yêu tính, vạn nhất cục diện không khống chế nổi… Nàng không muốn thấy cảnh đó.

Cùng lúc đó, Ôn Bình đưa hệ thống 50 kim tệ, đổi 24 tiếng đồng hồ sử dụng ký túc xá cho Hoài Diệp.

- Lão thiên a…

Ngay lập tức, cả người Hoài Diệp lùi về sau mấy bước, đến khi va phải vách tường mới ngừng lại.

Nàng hoảng hốt, tựa như con chuột nhỏ vừa giãy khỏi cái bẫy, mặc dù bốn phía không có bất kỳ thứ gì, nhưng nàng vẫn không ngừng nhìn quanh, không loại trừ mọi khả năng có thể xảy ra.

Trong lùm cây kia có một đầu đại yêu đang ẩn núp?

Phải chăng có cường giả đang trốn trong căn phòng phía sau? Hắn muốn giết ta?

Còn nữa, tên Ôn Bình trước mắt, hắn có mưu đồ gì?

Tất cả những suy nghĩ này đều bắt nguồn từ nỗi kinh hoàng tựa như một búa gõ vào tận sâu linh hồn Hoài Diệp.

- Phóng thích tất cả yêu tính trên người ngươi.

- Aaaa….

Ma xui quỷ khiến, nàng trực tiếp phóng thích tất cả yêu tính trong người mình ra, giống như một cái đập nước bỗng chốc xả lũ.

Thế nhưng, Hoài Diệp lại cảm thấy rất kinh ngạc, cái "đập nước" này không gây ra "hồng thủy", trái lại, yêu tính bên trong nàng chẳng khác nào con chuột nhắt bị chấn kinh, rúc thật sâu vào một góc nào đó.

Nó đang run rẩy, đang sợ hãi, tựa như nỗi sợ của nàng với những thứ xung quanh.

- Ta đã giúp ngươi khống chế yêu tính, chỉ cần ngươi tinh tưởng ta, ngươi vĩnh viễn sẽ không bị yêu hóa.

- Thật sao?

Hoài Diệp không dám tin tất cả những gì đang diễn ra, bởi vì nó quá mức đột ngột. Giống như một người đột nhiên thực hiện được nguyện vọng từ bấy lâu nay của mình.

Ôn Bình nói:

- Ngươi nên đổi cách xưng hô đi, về sau gọi ta là Tông chủ. Từ nay, ngươi đã là thành viên của Bất Hủ tông ta.

- Hả?

- Sao? Ngươi định vi phạm lời hứa?

- Không phải, tông chủ, ta đây là kinh ngạc, không ngờ là ngươi thật sự có biện pháp giúp ta áp chế yêu tính.

Nói đến mấy chữ cuối cùng, giọng Hoài Diệp bắt đầu run lên.

Kích động, mừng rỡ đan xen vào nhau, tựa như sóng biển, cái sau cao hơn cái trước. Thậm chí, nàng nhịn không được tiến lên ôm lấy Ôn Bình, hồn nhiên không phát giác hai khỏa mềm mại phía dưới lớp áo mỏng manh đang kề sát trước ngực hắn.

- Được rồi, đêm nay ngươi tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, đợi đến sáng mai, ta sẽ nói cụ thể với ngươi.

- Nghĩa phụ của ta? - Lúc này, Hoài Diệp chợt nghĩ đến Hoài Không. Nếu như nàng gia nhập Bất Hủ tông, có nghĩa là… Phải rời xa nghĩa phụ?

Hắn sẽ rất cô đơn, cũng rất tịch mịch.

Ôn Bình đáp:

- Hắn đã đồng ý.

Lúc xoay người đi, hắn lại nói thêm:

- Ngủ sớm một chút, sáng mai ngươi còn phải nấu cơm.

Nói thế nào hắn cũng không quên mục đích chiêu lãm Hoài Diệp… Nấu cơm a!

Hoài Diệp Không Muốn Đi

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn: Truyenyy.com

- Không thành vấn đề, ta rất giỏi nấu cơm. - Hoài Diệp nói chắc nịch.

Đợi Ôn Bình đi khỏi, trên mặt nàng mới lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào đầm nước bao quanh đảo nhỏ. Ở sâu dưới kia, dường như một đôi tay đang hung hăng giữ chặt nàng.

Cảm giác này… Chính là Long uy.

Không phải Yêu tộc rất khó cảm nhận được Long uy, con người nhận biết Long uy chỉ đơn giản là một dạng uy phong mà thôi, quá lắm cũng chỉ khiến người ta cảm giác sợ hãi. Nhưng Yêu thì khác, đối với Long uy, Yêu tộc có một loại cảm ứng đặc thù.

- Chẳng lẽ bên dưới thật sự có rồng?

Nhìn xuống đầm nước, Hoài Diệp rất hiếu kỳ, nhưng lại không dám mạo hiểm đi xuống đó. Nàng ngồi xuống, vốc một vốc nước lên, ngửi ngửi, cái mũi tinh xảo nhăn lại, lặng lẽ nhìn mặt nước xa xăm như có điều suy nghĩ.

Đứng dậy, Hoài Diệp dự định đi xuống dưới dò xét một phen, thế nhưng, bước chân nàng khựng lại.

Không biết vì sao nàng cảm thấy sợ.

Nỗi sợ không có nguyên nhân.

Lỡ như phía dưới có…

Chợt, Hoài Diệp lắc đầu lẩm bẩm:

- Nghĩ cái gì vậy chứ, sao Long lại cam nguyện dừng chân trong một cái đầm bé tí ti như vậy. Dù cho toàn bộ nước ở Đông hồ có dâng thêm mười mét nữa, cũng chưa chắc Long chịu đại giá quang lâm.

Nhưng… Hoài Diệp vẫn rụt chân về, xoay người đi ra khỏi khu ký túc xá, tìm một căn phòng qua đêm. Bóng nàng biến mất trong màn đêm.

***

Đứng ở bìa rừng lúc nãy Dương Nhạc Nhạc đi vào, trong đêm tối, đường mòn dường như kéo dài vô hạn, tiếng côn trùng rả rít bên tai, Hoài Diệp ngẩng đầu, tự hỏi rốt cuộc trong khu rừng này có gì.

Trọng lực trường?

Có thể khiến người ta cảm thấy một canh giờ trân quý đến thế?

Nàng là một người rất tò mò, nếu không tìm hiểu đến cùng, đêm nay nàng thật sự ngủ không được.

Cũng chính vì tò mò, chỗ sâu trong rừng dường như có một sợi dây thừng quấn quanh nàng, dẫn dắt nàng không ngừng tiến lên phía trước.

Chậm rãi bước từng bước trên lỗi mòn dẫn vào rừng, một lúc lâu sau, rốt cuộc, Hoài Diệp cũng nhìn thấy một chút ánh sáng.

Khi bước đến gần, nàng cả kinh.

Có một vài đạo hồng quang bắn ra từ bốn căn long trụ, không ngừng truy kích Dương Nhạc Nhạc. Chúng tựa như thanh kiếm, tựa hồ muốn đuổi theo chém hắn ta thành hai đoạn, tuy nhiên, lần nào cũng bị Dương Nhạc Nhạc tránh thoát,

Thế nhưng hồng quan dường như vô cùng vô tận.

- Đó là cái gì?

Hoài Diệp bước đến, nhìn thấy Vân Liêu vừa mới bước ra từ trọng lực trường. Thế nhưng hai người lại đi sượt qua nhau, không ai nói gì.

Kế đó, Dương Nhạc Nhạc bị đuổi đến rìa trọng lực trường, mắt thấy tất cả những chuyện phát sinh trước mắt, Hoài Diệp nhếch môi cười nhạt, nói:

- Đây là thực lực của Dương Nhạc Nhạc? Xem ra là mình đã coi trọng thiên tài của Thương Ngô thành quá rồi.

Dựa theo kết luận của nàng, phản ứng cùng tốc độ của Dương Nhạc Nhạc quá lắm cũng chỉ đạt tiêu chuẩn Luyện thể tam trọng.

Nhất là tốc độ kia, tuy rất nhanh, nhưng cũng chỉ cỡ Luyện thể tứ trọng mà thôi.

Nguyên lai Luyện thể ngũ trọng cũng chỉ có thế.

Hiển nhiên, Dương Nhạc Nhạc nghe thấy Hoài Diệp chế giễu mình, nhưng hắn lại chẳng chút để tâm đáp:

- Tiểu nha đầu như ngươi thì biết gì?

- Ngươi!

- Ngươi cái gì mà ngươi, có giỏi ngươi vào đó thử đi, ngươi có thể chạy xem như ta thua.

- Được, vào thì vào.

- Đằng kia có một cái rương sắt, bỏ 10 miếng kim tệ vào, ngươi có thể ở trong đó một canh giờ.

- Đợi đó, xem ta có hành hạ chết ngươi không! - Đối với Hoài Diệp, 10 miếng kim tệ cũng chỉ là một cọng lông trên lưng trâu mà thôi, nàng thờ ơ lấy trong ngực ra.

Nhìn thấy bộ dạng hùng hổ của Hoài Diệp, Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ cười, thầm cảm thán một câu: Đúng là đồ tiểu yêu tóc dài não ngắn.

Đi theo Hoài Không tiền bối lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy lại chẳng biết kính sợ là gì.

- Cẩn thận!

Dương Nhạc Nhạc hảo ý nhắc nhở, bất quá lại chỉ đổi lại một tiếng "hứ" của nàng:

- Ngươi cứ đợi đó, lát nữa đừng trách ta hành hạ ngươi.

Bước chân vào…

Hoài Diệp cả kinh, cơ thể không tự chủ chúi về phía trước.

- Chuyện gì vậy?

- Rầm!

Thân ảnh nhỏ xinh ngã chổng vó ở rìa trọng lực trường, bất quá, nàng phản ứng cũng nhanh, hai tay chống xuống đất, nhưng vừa định đứng dậy, sức nặng của cơ thể khiến nàng phát hoảng.

- Giúp ta!

- Ta bị quỷ đè!

- Đừng giỡn, chẳng lẽ người không phát hiện chỗ này có điểm đặc biệt gì sao?

- Đừng nói nữa, đỡ ta đứng lên trước, ta không tự đứng được…”

- Vừa nãy không phải người rất đắc ý sao? Tự mình đứng lên đi, ta không có thời gian giúp ngươi.

- Dừng! Không giúp thì không giúp!

- Ta đã nói rồi, bây giờ, ngươi lãng phí 1 phút để thở thì chẳng khác nào lãng phí 9 phút. Ngươi dùng 1 canh giờ để nói chuyện vô vị chẳng khác nào để lỡ mất 9 canh giờ. Được rồi, ta không nói với ngươi nữa, nói nãy giờ đã mất không ít thời gian của ta.

- Ngươi đang nói gì vậy hả?

- Tu hành ở đây 1 canh giờ tương đương với bên ngoài 9 canh giờ, nói vậy ngươi hiểu chưa?

- Cái gì? - Không phải câu hỏi mà là kinh thán (1)

(1) Sợ hãi thán phục.

Hoài Diệp ngơ ngác nhìn quanh, bỗng nhiên, trước mặt nàng xuất hiện một thứ.

Dòng thứ nhất: Hình thức tu luyện trọng lực (cảnh giới tu hành tăng gấp 9 lần).

Dòng thứ hai: Hình thức chiến đấu (Toàn bộ phương vị tu luyện tăng 9 lần. Có thể kích phát tiềm năng bản thân).

- Thật sự là 9 lần?

- Đương nhiên.

- Lão thiên a…

Hoài Diệp há hốc mồm, mãi vẫn không khép lại được, nàng thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Hóa ra đây là nguyên nhân khiến 1 canh giờ trở nên trân quý.

Một canh giờ tương đương 9 canh giờ.

Tu hành ba canh giờ chẳng khác nào người khác không ngủ không ngủ, một mực tu hành suốt hai ngày rưỡi?

Tu hành một năm bằng người khác tu hành 9 năm??

Tu hành ở đây, cho dù là một kẻ ngu cũng có thể trở thành tu sĩ Luyện thể thập tam trọng trong thời gian ngắn???

Phía trên… Hiển nhiên cũng không phải nghi vấn mà là tự hỏi. Nàng biết đáp án, nhưng lại không dám tin.

Nhưng khi thấy Dương Nhạc Nhạc không thèm để tâm đến mình, dốc lòng tu hành, nàng tin. Hoài Diệp không thể không nghi ngờ, phải chăng Dương Nhạc Nhạc có thể trong vòng một năm tu luyện đến Luyện thể ngũ trọng là nhờ vào chỗ này?

Đến cùng, Bất Hủ tông là dạng tồn tại như thế nào?

Kiến trúc vừa nãy có thể dễ dàng áp chế yêu tính trong người nạn, hiện tại, chỗ này lại có thể tăng tốc độ tu hành lên gấp 9 lần.

- Xong rồi, tuy là đi theo nghĩa phụ có danh tiếng cùng tiền tài vô tận, nhưng bây giờ ngay cả nghĩ cách để trốn theo nghĩa phụ ta cũng chẳng muốn nghĩ, về sau, ta sẽ ở đây, không đi đâu nữa.

***

Thính Vũ Các.

Ôn Bình nhìn khối xích thạch trên bàn, dường như nó đang vươn tay ra, không ngừng gãi đúng chỗ ngứa của hắn.

Thứ này chính là phần thưởng nhiệm vụ lần này.

Hoàng cấp trung phẩm công pháp - Trường Mạch Công.

Căn cứ theo lời hệ thống, nó có tổng cộng ba quyển: Hạ quyển Luyện thể, Trung quyển Luyện Khí, Thượng quyển Thông Thần.

Phàm là nơi có cây cối liền có thể hấp thu liên tục năng lượng tu hành. Tuy nhiên, phạm vi không lớn, chỉ trong vòng trăm mét. Tu luyện đại thành có thể đạt đến Thông Huyền cảnh đỉnh phong.

Công pháp hắn đang tu hành tối đa chỉ có thể giúp hắn đạt đến Luyện thể thập tam trọng.

Trường mạch công nằm trong khối xích thạch này, chỉ cần bóp nát nó, công pháp sẽ lập tức chui vào đầu. Không cần ngồi nhìn từng câu từng chữ, cũng không cần phải học thuộc.

Bất quá, muốn tu hành một công pháp mới thì phải phế bỏ công pháp đang tu hành hiện tại.

【VIP】 Kỵ Khuyển Ác Linh Kỵ Sĩ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

—

Phế đi công pháp, muốn tăng lên cảnh giới phải hao phí khoảng một năm, quan trọng nhất là bản thân sẽ chịu thương tổn rất lớn, loại thương tổn này có khả năng sẽ ảnh hưởng đến con đường tu hành về sau.

Cũng may, hệ thống khéo hiểu lòng người, xích thạch cũng là một loại thiên tài địa bảo.

Chỉ cần bóp nát nó, cho vào miệng, có thể giúp cơ thể không bị tổn thương bởi phế bỏ công pháp, đồng thời, còn có thể rút ngắn thời gian tu hành cảnh giới.

Nhưng thống khổ thì không cách nào giảm đi được, ngược lại, bởi vì hấp thụ xích thố sẽ càng thêm thống khổ. Cho nên trước tiên Ôn Bình quyết định dùng đặc quyền cải tạo miễn phí kiến trúc, tránh trường hợp lát nữa bất tỉnh lại quên mất việc này.

- Thăng cấp Thính Vũ Các.

- Xác định?

- Xác định?

Thời gian thăng cấp Thính Vũ Các còn lại: 3 giờ.

Ngẫu nhiên đạt được năng lực đặc thù: Chấp pháp giả - Ác Linh Kỵ Sĩ.

- Chấp Pháp Giả?

- Đúng, xét thấy hiện tại Kí chủ không có cách nào thiết lập cơ cấu giống với Chấp pháp đường. Nhưng một cái siêu cấp tông môn lại không thể không có chấp pháp giả, cho nên cơ

hội ngẫu nhiên nhận được chính là Chấp pháp giả. Chấp pháp giả làm việc vào ban đêm, phàm kẻ nào dám can đảm vi phạm quy định của tông môn, chà đạp người tông ta, đêm đến sẽ nhận được sự trừng phạt của Ác Linh Kỵ Sĩ, nghiêm trọng nhất có thể bị tiêu diệt linh hồn!

- Ác Linh Kỵ Sĩ… Chẳng lẽ là quỷ?

- Ác Linh Kỵ Sĩ là sinh vật đến từ Minh giới, nó là ánh mắt trong đêm tối, không có thân thể, chỉ là một đoàn liệt diễm, dựa vào việc thôn phệ linh hồn của kẻ địch để sống. Trừ phi ngươi hạ lệnh tha chết cho một người, nếu không, chỉ cần nó bắt được kẻ đó trong đêm thì chắc chắn sẽ nuốt sạch linh hồn đối phương. Hiện tại, thực lực cao nhất của Ác Linh Kỵ Sĩ có thể so sánh với Luyện thể thập tam trọng, miễn dịch tất cả những tổn thương vật lý.”

- Ngoan độc, miễn sát thương vật lý, vậy chẳng khác nào quyền cười và binh khí không có bất kỳ lực uy hiếp nào với nó? Đúng rồi, lần này có thu phí nữa không đấy?

- Không.

Ôn Bình mừng rỡ, rốt cuộc hệ thống cũng từ bỏ thói quen thu phí tất tần tật rồi, cái này hẳn là phúc lợi?

Cười khoái trá một hồi, hình ảnh trước mắt đột nhiên thay đổi, thoáng cái hắn đã ở đường mòn phía dưới sườn núi bên ngoài Thính Vũ Các.

***

Tạch…!

Xích thạch bị Ôn Bình bóp nát trong tay, từ lòng bàn tay, từng sợi tơ màu xanh lá vừa dài vừa mảnh chui ra.

Chúng giống như tiểu trùng, không ngừng uốn éo, sau đó chui vào huyệt thái dương của Ôn Bình.

Cứ như vậy liên tục suốt vài phút, cuối cùng sợi tơ kia biến mất hoàn toàn.

Trọn bộ tâm pháp Trường Mạch Công đã hoàn toàn nằm trong đầu Ôn Bình, chỉ cần hắn muốn, có thể thấy được thông

tin về môn tâm pháp này từ trí nhớ của mình.

Việc kế tiếp Ôn Bình cần phải làm chính là phế bỏ công pháp mà hắn đã tu hành lâu nay, sau khi hấp thu hết bột phấn từ xích thạch, Ôn Bình lập tức bão nguyên thủ nhất (1), ngưng tụ khí lực toàn thân.

(1) Hai tay ôm lại đặt trước đan điền.

A…

Cho dù đã có chuẩn bị nhưng đau đớn kịch liệt vẫn khiến Ôn Bình nhịn không được mà thét lên…, thân thể cũng bởi vì đau mà run lên bần bật, hai cánh tay hắn lúc này y hệt người bị mắc chứng Parkinson, run lẩy bẩy.

Từng hạt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng men theo gò máy chảy xuống cằm, sau đó nhỏ xuống bàn tay. Có cảm giác cứ như động mạch bị cắt đứng, máu không ngừng tuôn ra, chỉ có điều là khác màu mà thôi.

Bởi vì cảnh giới đầu tiên chính là Luyện Thể, cho nên phế bỏ công pháp chẳng khác nào hủy hoại bản thân mình.

Không chỉ có mồ hôi, cũng không chỉ có đau đớn, mà theo đó, những kỹ năng của cơ thể cũng bị thoái hóa. Kể cả năng lực chịu đựng đau đớn cũng yếu đi.

Tóm lại, càng về sau chỉ có đau nhức và đau nhức.

Cho đến khi đau đến bất tỉnh mới thôi.

Nhưng không có một tu sĩ Luyện thể nào lại quan tâm đến đau đớn. Chẳng lẽ muốn leo lên cảnh giới Luyện thể thập tam trọng không phải chịu khổ sao?

Ba giờ sau.

Ôn Bình ngã xuống bãi cỏ bên ngoài Thính Vũ Các, gió nhẹ lướt qua hai gò má hắn. Hắn chưa bao giờ có cảm giác mát mẻ như hôm nay, thật khiến cho lòng người khoan khái. Còn có ánh sao trên bầu trời, hôm nay dường như sáng nhất.

Hiện tại, ngay cả một chút khí lực để đứng lên hắn cũng không có. Miệng đắng lưỡi khô, hắn dám cam đoan nếu ai

mang một vạc nước đến trước mặt hắn lúc này, chắc chắn hắn sẽ uống hết.

Bất quá, đau thì đau nhưng vẫn có thu hoạch, xem như đã nhập môn quyển hạ Trường Mạch Công. Khi hắn vận công, trên thân cây cối chung quanh bắt đầu chui ra những sợi tơ màu xanh lá, dung nhập vào cơ thể hắn.

Căn cứ vào ghi chép về Trường Mạch Công, những thứ kia đều là mộc khí từ bên trong cây cối, hoàn toàn bất đồng với khí tồn tại giữa thiên địa.

Mộc đại biểu cho hi vọng, đại biểu cho sinh tồn, cho nên khi mộc khí nhập thể, dù cho có bị người chém một đao sau lưng cũng có thể phục hồi lại như cũ.

Bất quá, đáng tiếc hắn chỉ mới tu quyển hạ, còn chưa đả thông mạch môn, không có năng lực sử dụng loại khí này.

Sau khi đả thông mạch môn, theo như ghi chép về Trường Mạch Công, ngay cả cụt tay cũng có thể mọc lại được.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc hắn cũng đã có sức ngồi dậy.

Vừa ngồi dậy, việc đầu tiên hắn làm chính là vọt tới đình uyển dưới sườn núi, cầm lấy ấm trà trên bàn rót thẳng vào bụng.

Ừng ực!

Ừng ực!

Chẳng mấy chốc, nước trong ấm đã bị "diệt" sạch.

Cảm thấy còn chưa đã ghiền, hắn chạy một mạch đến trù phòng, sau đó vùi đầu vào vạc nước, bắt đầu há miệng uống.

Uống một hơi suốt nửa tiếng.

Vạc nước cao hơn nửa người rốt cuộc thấy đáy, bụng Ôn Bình cũng phồng lên như trái bóng, trướng đến mức không trướng được nữa.

Kỳ thật hắn nên cảm thấy may mắn vì bản thân không bị trướng đến nổ bụng.

- Luyện Thể 3 trọng.

Sau khi xác nhận được thực lực của mình, Ôn Bình dứt khoát nằm ở trù phòng nghỉ ngơi dưỡng sức, chẳng quan tâm chỗ này có sạch hay không. Nghe được động tĩnh, Cáp Cáp sủa một tiếng, nhưng sau khi thấy là Ôn Bình, nó lập tức ngưng lại, nằm xuống bên cạnh hắn.

Một người một chó nằm ở trù phòng há miệng "gọi đò".

Tỉnh lại là bởi vì bị hệ thống đánh thức.

- Thính Vũ Các đã hoàn thành cải tạo.

- Bắt đầu ký kết khế ước linh hồn.

Ôn Bình ngồi bật dậy, khiến Cáp Cáp nằm bên cạnh giật mình kêu lên một tiếng, nó còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, trừng mắt nhìn một vòng. Nhưng không nghe cũng không thấy gì hết, cuối cùng, nó lại nằm xuống tiếp tục ngủ.

Oanh!

Đột nhiên, trong đêm đen có một bàn tay nhô ra.

Đó là bàn tay với những đốt xương khô cứng, trắng đục. Chẳng chút dấu hiệu, nó cứ như vậy xuất hiện giữa không trung, vỗ vào lưng Cáp Cáp.

Gâu!

Một tiếng sủa lớn, Cáp Cáp đứng bật dậy.

Cùng lúc đó, hoàng sắc hỏa diễm bùng lên từ bàn tay xương, hỏa xà linh hoạt nhào về phía Cáp Cáp, như một những con giun phân biệt chui vào miệng, mắt, tai của Cáp Cáp… Cho đến khi bao trùm toàn bộ cơ thể nó.

Vù!

Hỏa diễm đại thịnh.

Một vị cao khoảng một mét tám, không có thân thể, từ dưới đất bò lên, giơ chân leo lên lưng Cáp Cáp.

Gâu!

Lúc này, tiếng sủa của Cáp Cáp đã hoàn toàn không giống như trước, nó biến thành một sinh vật với bốn chân, mắt và đuôi bùng lên hỏa diễm.

Nhìn qua uy phong lẫm lẫm, hốc mắt trống rỗng nhìn thẳng vào Ôn Bình, khiến hắn cảm nhận được uy áp không thua gì Giao Long.

Hắn biết Chấp pháp giả Ác Linh Kỵ Sĩ đã tìm được tọa kỵ của mình ở nhân gian.

Ác Linh Kỵ Sĩ cưỡi chó vẫn uy phong như thường.

Cứ như thế, một Kỵ Khuyển Ác Linh Kỵ Sĩ ra đời.

【VIP】 Luyện Thể Thập Trọng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

___

- Chấp Pháp Giả Bóng Đêm! Khốc!

Ôn Bình tán thưởng một tiếng, liền thấy nó hướng về phía mình cúi đầu một góc 90 độ, sau đó cười Cáp Cáp biến mất trong đêm đen.

Trong màn đêm, mỗi dấu chân của Cáp Cáp đều để lại một đoàn kim sắc hỏa diễm, chúng khiêu vũ trên mặt đất, mãi cho đến khi nó chạy thật xa mới lụi tàn.

Âm thanh hệ thống ngay lập tức vang lên.

- Trước mắt Bất Hủ Tông chiếm diện tích 3 vạn mét vuông, kể cả Vân Lam Sơn cùng với Nhiễu Sơn, Phi Giáp Sơn, Dược sơn. Ác Linh Kỵ Sĩ sẽ thời thời khắc khắc dò xét những ngọn núi này trong đêm, một khi có người xâm nhập sẽ thông tri cho Kí Chủ trước tiên, đồng thời treo cổ chúng.

Ôn Bình gật đầu, nếu như không phải hệ thống nhắc nhở, hắn đã quên mất Bất Hủ Tông kỳ thật rất rộng lớn.

Từ khi phụ mẫu bị mang đi, chỉ có Vân Lam Sơn là hắn còn để tâm một chút, dần dà vô tri vô giác quên mất những nơi còn lại.

Phía đông Vân Lam Sơn là Nhiễu Sơn, nơi đó từng là vùng đất thí luyện của Bất Hủ Tông.

Phi Giáp Sơn vốn là nơi ở của Luyện Khí Sư Bất Hủ Tông. Ở đó có một cái quặng sắt, phía trên quặng có rất nhiều tiệm rèn. Bọn họ chuyên chế tạo vũ khí và khôi giáp cung cấp cho Bất Hủ Tông, đồng thời không ngừng bán ra những nơi khác.

Đã từng, hơn 70 phần trăm binh sĩ phủ thành chủ đều dùng trường thương và thiết khôi xuất phẩm từ Bất Hủ Tông.

Cuối cùng là Dược Sơn, nằm ở phía bắc Vân Lam Sơn, độ cao trung bình, bốn phía đều là dược điền.

Thời điểm huy hoàng nhất, thảo dược trên Dược Sơn có thể cung cấp đủ cho toàn bộ Thương Ngô thành.

Hiện tại, đến Nhiễu Sơn, thí luyện thú đã chết, khí cụ đã bị dọn sạch; đến Phi Giáp Sơn, quặng mỏ không còn, đám thợ rèn cũng đã cao chạy xa bay; Dược Sơn cũng chẳng khá khẩm gì hơn, một mảng lớn dược điền bị Kháo Sơn tông đào đi, hiện tại chỗ đó vô cùng hoang vu, có khi cỏ dại còn cao hơn Ôn Bình hắn.

Tuy trong thời gian ngắn không có cách nào sử dụng chúng, nhưng có Ác Linh Kỵ Sĩ trông coi cũng tốt.

Ôn Bình gật đầu, nói:

- Ừm.

Kế đó hắn hỏi:

- Đúng rồi, hệ thống, Thính Vũ Các của ta cải tạo thế nào rồi?

- Với tư cách là nơi ở của tông chủ một tông, tự nhiên không tránh khỏi cường hơn so với những nơi khác. Sau khi cải tạo, Thính Vũ Các đã có những thay đổi cơ bản về vật liệu xây dựng. Thủy, hỏa, bách độc bất xâm, đồng thời còn sở hữu tất cả năng lực của những kiến trúc khác.

- Nói như vậy, ở Thính Vũ Các có thể tu hành Giao Long Nộ, hơn nữa còn có năng lực tương tự Trọng Lực Trường?

- Đúng, tông chủ của một tông cao cao tại thượng, hiển nhiên không thể tu hành cũng một chỗ với chúng đệ tử được. Đồng thời, phạm vi trăm mét xung quanh Thính Vũ Các sẽ là khu vực dò xét trọng điểm của Ác Linh Kỵ Sĩ, bất luận là ai, chỉ cần xông loạn đều bị giết chết.

- Ta thích!

Đương nhiên, hắn cũng không cảm thấy tu hành cùng đệ tử có gì là không ổn. Chi chủ một tông như hắn không cần phải biến mình thành cao cao tại thương như vậy, gần gũi một chút cũng rất tốt. Tuy nhiên, xét thấy có quá nhiều thứ bất tiện, cho nên hắn cảm thấy hệ thống là vậy là rất tốt,

Đầu tiên là thuận tiện, thứ hai và cũng là quan trọng nhất chính là bảo vệ sự riêng tư của hắn. Giống như lúc trước, vì muốn có một không gian độc lập thuộc về mình, dù phải nhịn ăn mười ngày hắn cũng quyết cầu phụ thân bằng được Thính Vũ Các.

Mặc dù hiện tại phụ mẫu không còn ở bên cạnh, thế nhưng hắn vẫn không hối hận vì lựa chọn của mình lúc trước, sống cùng nhau không phải là ở cùng một chỗ mà là dành thời gian cho nhau nhiều hơn.

Thế nhưng, lúc đó chẳng qua là hắn đổi một cái lồng giam mà thôi, cũng không có tự do gì đáng nói.

Sau đó, Ôn Bình ra khỏi trù phòng, cảm giác mệt mỏi đã tan theo giấc mộng, hắn bước đi như gió, không bao lâu sau đã quay về Thính Vũ Các.

Bề ngoài Thính Vũ Các không có gì khác trước, ngoại trừ vách tường và sàn nhà đổi thành màu đen, cứ như được phủ một tầng sơn mới.

Ôn Bình thử vung tay chặt một cước, nhưng sàn nhà mỏng manh vẫn cứ trơ ra đó.

Theo lý thuyết, Luyện thể tam trọng có thể giẫm nát sàn gỗ chẳng khác nào giẫm đậu hủ, nhưng giờ thì thứ này chẳng khác nào sắt thép.

Hiện tại, hắn dám khẳng định, trước mắt, Thính Vũ Các là nơi kiên cố nhất, an toàn nhất trong Bất Hủ Tông.

Ngồi xếp bằng ở ban công, Ôn Bình mở ra Trọng Lực Trường.

Thoáng cái, trọng lực tại gian phòng hắn đang ngồi tăng gấp 3 lần, áp lực ngay lập tức khiến hắn phải cúi người.

- Luyện thể tam trọng có năng lực thích ứng quá kém, ngay cả đứng dậy cũng không nổi. - Ôn Bình cảm thán một câu, sau đó dứt khoát ngồi xếp bằng.

Trong đầu hồi tưởng lại Trường Mạch Công, Ôn Bình bắt đầu tu luyện trong điều kiện tốc độ tăng gấp 9 lần. Hơn nữa, sau khi hấp thu năng lượng từ xích thạch, hắn có thể tiêu trừ tác dụng phụ sau khi trùng tu công pháp.

Vô số tơ khí màu xanh lá bay ra từ cây cối chung quanh, sau đó chui vào cơ thể Ôn Bình, dung nhập vào kinh mạch, giao hòa cùng năng lượng màu đỏ, từng chút từng chút một bị cơ thể hấp thu, chu trình này cứ thế lặp đi lặp lại.

Hai tiếng sau, cảnh giới của Ôn Bình bắt đầu có biến hóa.

Luyện thể tứ trọng!

Luyện thể ngũ trọng!

Cuối cùng dừng lại tại Luyện thể lục trọng!

Đương nhiên, trong vòng 2 tiếng không cách nào làm được như thế, trên thực tế, Ôn Bình đã trải qua 18 tiếng.

- Còn thiếu một chút!

Ôn Bình có hơi mất mát, hắn đứng lên, quét mắt nhìn xung quanh, mộc khí trong vòng trăm mét đã bị hắn rút hết.

Không chút do dự, Ôn Bình tạm ngừng Trọng Lực Trường, sau đó xông thẳng vào rừng, tìm một nơi cách xa Thính Vũ Các bắt đầu tiếp tục hấp thu mộc khí, đồng thời tiêu hóa hết năng lượng của xích thạch.

Đến khi năng lượng hoàn toàn cạn kiệt, cảnh giới của Ôn Bình dừng lại ở Luyện thể bát trọng.

Ôn Bình rất cao hứng, ngây ngô cười hệt như lúc cầm được Hoàng cấp trung phẩm công pháp trên tay, lẩm bẩm nói:

- Xích thạch này quá là tốt, nó vậy mà có thể loại trừ hoàn toàn tác dụng phụ sau khi phế bỏ công pháp.

Nếu tu hành tuần tự từng bước, chỉ sợ phải mất nửa năm, thậm chí hơn nữa mới có thể quay về Luyện thể bát trọng.

Hiện tại thì sao? Chỉ một buổi tối đã xong rồi!

Thời điểm còn ở Luyện thể tam trọng, kỳ thật, trong lòng hắn cảm thấy rất tệ, ngay cả khi biết được không gian phát triển trong tương lai của mình sẽ vô cùng lớn.

Một lần nữa có được lực lượng đỉnh phong của bản thân, quả thật rất dễ chịu.

Nhớ đến ghi chép của Trường Mạch Công, trong đó có nói: Luyện thể chẳng qua chỉ là nền móng.

Chiến ý của hắn đã bị kích thích, giống như một người đang tập luyện, đột nhiên có mỹ nữ từ đâu chạy đến nói với ngươi rằng: Đuổi theo ta, bắt được ta, ta sẽ cho ngươi…

Luyện thể thập tam trọng có thể khiêng được vạn cân, một quyền có thể đánh nát cự thạch, thế nhưng trước mặt tu sĩ đả thông mạch môn - Thông Huyền cảnh - lại vô cùng nhỏ bé.

Hắn có thể cảm giác được cảnh giới của mình hiện tại chưa đến cực hạn, khả năng đề cao cảnh giới không có giới hạn. Trường Mạch Công dựa vào mộc khí để tôi luyện thân thể, mà phía sau hắn lại là núi non trùng điệp.

Nếu như lúc này không xài thì còn đợi đến lúc nào. Lãng phí như vậy, chính hắn cũng sẽ không tha cho mình!

Kết quả là Ôn Bình bắt đầu hấp thu mộc khí liên tục. Cứ sau một canh giờ, khi mộc khí xung quanh đã bị hấp thu hết, hắn sẽ chuyển sang chỗ khác.

Lặp đi lặp lại…

Mãi cho đến khi trời sáng, xa xa, tiếng gà gáy vang vọng khắp Vân Lam Sơn, Ôn Bình mới ngừng lại.

Kế đó, hắn quay về Thính Vũ Các, mở ra Trọng Lực Trường, phóng thích tất cả mộc khí đã hấp thu được, bắt đầu đề thăng thực ực của mình, đồng thời tu luyện quyển hạ Trường Mạch Công.

Bất quá, chuyện gì cũng có hai mặt của nó, muốn thu hoạch trong thời gian ngắn thì cái giá phải trả cũng không hề nhỏ.

Lúc mộc khí bắt đầu tôi luyện thân thể, đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm cũng bắt đầu kéo đến.

Đau đến mức Ôn Bình trợn trắng mắt.

- Chịu đựng!

Thét lên một tiếng, sau đó, hắn bắt đầu giãy dụa, đấu tranh cùng thống khổ.

Không cần dài dòng!

Một lúc lâu sau, thời gian tu hành Trọng Lực Trường hôm nay chấm dứt.

Ôn Bình ngừng tu luyện.

Nằm dài trên ban công, nhìn lên trời, có cảm giác khổ tận cam lai, hắn bật cười ra tiếng.

Cuối cùng cũng đạt Luyện thể thập trọng!

【VIP】 Mở Khu Ký Túc Xá

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

—

Sáng hôm sau…

Ánh nắng yếu ớt, sương mù dày đặc bao phủ trên đỉnh núi, che lấp mọi con đường. Tiến lên phía trước tựa như tiên cảnh nhân gian, quay đầu là sương trắng lượn lờ. Vân Liêu dậy từ rất sớm, một mình đi đến Trọng Lực Trường tu hành.

Đối với hắn, tu hành trong Trọng Lực Trường bốn canh giờ, sau đó tu bên ngoài thêm mấy canh giờ nữa, hiệu quả một ngày bằng người khác tu suốt mấy ngày liền.

Cứ tiếp tục như vậy… Thông Huyền cảnh nằm trong tầm tay.

Nhưng lúc hắn đi ngang Thính Vũ Các của Ôn Bình, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Lúc trước, dù có sương mù, tốt xấu gì cũng thấy được trong phạm vi năm mét, thế nhưng hiện tại… Một mét cũng nhìn không thấu.

Nếu như là người thường, thấy được cũng sẽ chẳng để tâm. Nhưng hắn thì khác, bất kỳ thứ gì khác thường đều có vấn đề, đều đáng chú ý, nếu không, từ Tinh Duyệt thành đến Bất Hủ Tông, sợ rằng hắn đã không còn mạng.

- Đã có chuyện gì?

Nhấc bước tiến vào Thính Vũ Các, Vân Liêu quay đầu nhìn, con đường sau lưng đã biến mất trong sương mù.

Hắn đang đứng giữa một thế giới màu trắng. Ngoại trừ cỏ dưới chân, Vân Liêu không nhìn thấy bất kỳ thứ gì khác.

Dựa vào cảm giác tiến lên phía trước, đi được một lúc, định thần nhìn xung quanh, hắn cảm thấy vô cùng bối rối.

Quái… Đường ra đâu rồi?

Cái gọi là giác quan của Luyện thể thập tam trọng giờ cứ như một trò hề.

Bước dọc theo lối mòn, đi thật lâu, vẫn là một màu trắng xóa, con đường không có đầu cuối, không một bóng người, cũng chẳng có vật gì khác.

Lúc hắn định quay trở lại thì…

Móa… Đường đâu rồi?

Vân Liêu cảm thấy thật đau não.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người vỗ vai hắn, Vân Liêu trở tay, trực tiếp xuất quyền, tốc độ cực nhanh, hắn dám khẳng định cho dù là tu sĩ Luyện thể thập trọng cũng chưa chắc có thể phản ứng kịp, thế nhưng… Một quyền của hắn đã bị bắt lại.

- Ngươi đang làm gì?

Giọng của Ôn Bình vang lên, cùng với đó, hắn cũng từ từ xuất hiện giữa sương mù.

Lúc này, Vân Liêu mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi thu tay về:

- Tông chủ.

- Sáng sớm không lo tu luyện, tìm ta có việc?

- Hiếu kỳ mà thôi, bởi vì sương mù ở con đường này quá mức dày đặc, thiếu chút nữa ta đã không ra được.

Ôn Bình nhìn Vân Liêu bày ra vẻ mặt vô tội, trong lòng bất đắc dĩ cười.

Hắn thầm nghĩ: Ngươi đâu chỉ thiếu chút nữa không ra được, mà là thiếu chút nữa đi gặp lão diêm vương rồi. Mặt trời còn chưa lên, Ác Linh Kỵ Sĩ vẫn tồn tại, nếu như không phải vừa nãy ta vô tình gặp được ngươi, e là ngươi đã bị bọn chúng làm thịt.

Bất quá Ôn Bình không nói ra suy nghĩ của mình, chỉ khuyên một tiếng:

- Vân trưởng lão, ngày sau, Thính Vũ Các của ta nếu không có việc gì thì đừng đến. Có việc gấp cứ đứng dưới sườn núi mà gọi, ta nghe được sẽ đi ra.

- Được.

Vân Liêu gật đầu, đi theo sau Ôn Bình, lúc này, mới ra khỏi sương mù.

Nhìn bóng lưng Ôn Bình đi xa, trong lòng Vân Liêu vô cùng cảm khái. Hắn đã đến đây nhiều ngày rồi, nhưng vẫn như cũ, không nhìn thấu Bất Hủ Tông.

Trọng Lực Trường và cả lời hứa hẹn tu hành Trấn phái mạch thuật, chỉ hai thứ đó thôi cũng đủ để Bất Hủ Tông vượt ngoài dự liệu của hắn.

Hiện tại, nói gì đi nữa thì cũng chỉ là một tầng sương mù mà thôi, vậy mà lại có thể vây khốn tu sĩ Luyện thể thập tam trọng. Nói vậy, những thứ có trong Thính Vũ Các hẳn là… Kinh thế hãi tục.

Hả?

Vân Liêu đột nhiên quay người.

Ngưng mắt nhìn về phía Ôn Bình, khí thế của hắn còn chưa kịp tán đi. Vân Liêu há hốc mồm, khiếp sợ trên mặt không thua kém gì so với sương mù trước mắt, hắn không khỏi sợ hãi than một tiếng:

- Một đêm phá lưỡng cảnh?

***

Khói xanh lượng lờ, như tơ như lựa, tựa như trường màu xanh quấn quanh đỉnh núi.

Ôn Bình đi vào trù phòng, nghe thấy tiếng xào nấu cùng với hương thơm ngào ngạt, hắn không khỏi bật cười ra tiếng.

Về sau có lộc ăn rồi!

Đứng ở cửa, Ôn Bình nhẹ giọng hỏi:

- Thế nào? Đêm qua có lạ giường không?

- Tông chủ, buổi sáng tốt lành. - Hoài Diệp gật đầu - Đây là lần đầu tiên ta ngủ chỗ tốt như vậy. Gối đầu thật là mềm, ôi, chẳng khác nào nằm lên kẹo bông, còn nữa, giường cực kỳ co dãn nha!

- Haha, ngươi thích là tốt rồi. Đúng rồi, không cần phân bàn cho ta, bữa sáng ta sẽ dùng bữa cùng mọi người.

- Tông chủ, cái này không thích hợp cho lắm đâu?

- Không sao cả, hiện tại Bất Hủ Tông chỉ có mấy người, ngươi cần gì phải câu nệ thân phận như vậy? Đúng rồi, lát nữa ngươi đi gọi Vân trưởng lão và bọn người Dương Nhạc Nhạc, bảo họ sau khi ăn xong ta muốn dẫn họ đến một chỗ mới.

- Một chỗ mới?

Hoài Diệp nghi hoặc gãi gãi đầu, đứa mắt nhìn Ôn Bình rời khỏi trù phòng.

Chuẩn bị xong bữa sáng, Hoài Diệp lập tức đi đến Trọng Lực Trường gọi Dương Nhạc Nhạc, thế nhưng đổi lại chỉ là một hồi ghét bỏ.

- Nhạc Nhạc, đến ăn điểm tâm.

- Ăn cái gì mà ăn, suốt ngày chỉ biết ăn, không thấy ta đang tu luyện sao?

Hoài Diệp cũng không tức giận, nghĩ đến hiệu quả của Trọng Lực Trường, ngay cả nàng cũng muốn bỏ cơm để mà tu luyện.

Thế nhưng, tông chủ đã giao phó trách nhiệm cho nàng…

- Nhạc Nhạc, tông chủ bảo hôm nay muốn mang mọi người đên một chỗ mới… Được rồi, lời cần nói ta đã nói xong, người cứ tiếp tục tu luyện đi.

Dứt lời, Hoài Diệp xoay người định đi.

Đúng lúc này, ba người đang tu hành trong Trọng Lực Trường đồng loạt ngừng động tác, cho dù là thân trưởng lão,

Vân Liêu cũng không giữ được bình tĩnh, hắn nhảy khỏi trọng lực trường, lên tiếng hỏi:

- Tống chủ nói là chỗ mới à?

- Đúng vậy, tông chủ có nói gì không?

Nhìn hai cặp mắt sói đói trước mặt, Hoài Diệp không tự chủ lui về sau một bước.

May mắn không phải là buổi tối, nếu không, nàng thực sự cho rằng hai tên này là sắc lang.

- Không có, tông chủ chưa nói gì hết. Bất quá, ta nghe được hắn lẩm bẩm cái gì mà "50 kim một ngày có mắc quá không nhỉ?". Nhạc Nhạc, ngươi nói xem đây là có ý gì? Rẻ vậy mà…

Dương Nhạc Nhạc tối sầm mặt, bất đắc dĩ nói:

- Yêu trù tiền bối có nhiều tiền nên với ngươi đương nhiên là rẻ.

Dương Nhạc Nhạc bắt đầu tính toán. Trọng lực trường tăng 9 lần tốc độ tu hành, còn có hình thức chiến đấu gia tăng toàn bộ phương vị tu luyện, kích phát tiềm lực, thứ tốt như vậy chỉ cần 30 kim tệ một ngày. Phải tốn 50 kim tệ… Đó là vật gì?

Đương nhiên, hắn không cảm thấy 30 kim tệ là ít, mà là hắn cảm thấy nếu như có thể hỗ trợ tu luyện… Tốn nhiều hơn nữa cũng chẳng sao.

- Triệu Tinh, đi thôi, có lẽ tông chủ muốn mở ra thứ mới.

Tính toán một hồi, Dương Nhạc Nhạc lập tức quay sang hô Triệu Tinh vẫn còn đang khoan thai bước ra khỏi Trọng Lực Trường.

- Đến ngay. - Triệu tinh đáp.

Vân Liêu lại suy nghĩ khác. Kết hợp với những gì chứng kiến sáng nay, từ sương mù cho đến cảnh giới của Ôn Bình, hắn có một suy nghĩ táo bạo.

Dù là Vân Liêu hắn, muốn đột phá từ Luyện thể bát trọng đên Luyện thể thập trọng cũng phải mất một năm, trong khi

Ôn Bình chỉ cần… 1 đêm.

Thứ đồ vật mở ra lần này… Chẳng lẽ chính là thứ đã giúp Ôn Bình đột phá hai cảnh giới chỉ trong một đêm?

Lẽ nào là siêu cấp Trọng Lực Trường tăng gấp 100 lần tốc độ tu hành?

Mang theo ước mơ, Vân Liêu lập tức chạy đến chủ điện. Hai người Dương Nhạc Nhạc cũng đuổi sát theo sau. Đầu tiên là sải bước, sau đó bất tri bất giác biến thành chạy, tốc độ cực nhanh, chỉ thấy một cơn gió lướt qua, để lại vài hạt bụi lấm tấm.

Hoài Diệp thẹn quá hóa giận hướng về phía Dương Nhạc Nhạc hô:

- Không nói cho ta, cũng không đợi ta, ngươi mà là bạn cái gì?

- Đợi ta với! - Hoài diệp vừa đuổi theo vừa hét.

【VIP】 Ta Bao Một Năm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

—

- Rầm!

Cửa trù phòng bị đẩy mạnh ra, Ôn Bình vừa dùng tay nhặt một miếng thịt rơi trên bếp lò lên.

- Thịt của ta…

Với tư cách là một thiếu niên có tâm hồn ăn uống, quả thật nhịn không được khi đi ăn vụng lại bị bắt gian tại trận, chưa kể, tên phá đám kia còn phá cửa mà vào.

Nếu như là đầu bếp thì… thôi bỏ đi, nhưng vừa nghiêng đầu thấy là Dương Nhạc Nhạc, Ôn Bình cảm thấy rất không vui.

Hắn lạnh giọng nói:

- Cửa hư ngươi đền!

Dương Nhạc Nhạc hì hì cười, vội nói xin lỗi, sau đó mặc kệ mọi thứ, vọt tới trước mặt Ôn Bình, dùng ánh mặt cún con chờ ăn để nhìn hắn.

- Tông chủ, nghe nói muốn mở đồ mới hả?

- Ngươi nghe ai nói?

- Hoài Diệp nói với ta, ta cảm thấy hẳn là vậy, bằng không, ngươi cũng sẽ không bảo nàng đi gọi chúng ta. Có thể tiết lộ một chút không? Có hấp dẫn hơn Trọng Lực Trường không?

- Ngươi đang hỏi ta hay là đang tự khen mình thông minh?

Hai người nói lòng vòng qua lại, khiến cho Triệu Tinh đứng ngoài cửa sổ nhịn không được ném một khúc cây qua, la

to:

- Nhạc Nhạc, ngươi có thể nói có ý nghĩa một chút được không hả?

Dương Nhạc Nhạc nghi hoặc hỏi lại:

- Là sao?

Hiển nhiên, hắn còn đang tự hỏi "có ý nghĩa" là gì.

Ôn Bình quét mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc, sau đó là Triệu Tinh, hắn không định tiết lộ bí mật, mà chỉ chỉ thức ăn trên bếp:

- Mang thức ăn theo ta ra ngoài, chúng ta ăn cơm, đợi ăn xong ta sẽ nói.

- Được, ăn cơm trước, ăn cơm trước!

Dương Nhạc Nhạc vội chạy đến bưng đĩa lên, tới tới lui lui mấy bận, mãi đến khi đã dọn đầy đủ chén đĩa mới ngừng lại. Thế nhưng đến khi ngồi xuống, một miếng thịt hắn cũng không đụng vào.

Vương Bá và Ôn Bình đã ăn xong một chén cơm, nhưng hắn vẫn cứ ngồi bất động, nhìn chằm chằm vào Ôn Bình.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc, nói:

- Nhìn ta làm gì? Ăn đi!

- Ăn không vô.

- Ngươi lặp lại lần nữa! - Hoài Diệp đứng bật dậy.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng giải thích:

- Không phải thức ăn không ngon, mà là ta không có tâm trạng ăn. Giờ ta chỉ muốn biết đồ mới là đồ gì?

- Vậy còn được. - Hoài Diệp thỏa mãn cười, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ôn Bình quét mắt nhìn một vòng, đầu tiên là Vân Liêu. Hành động của tên này thật sự là buồn cười:

- Được rồi, Vân trưởng lão, đừng diễn nữa, ngươi để quên gắp rau kìa.

- Ha ha, thật à? - Vân Liêu ngượng ngùng cười.

Ôn Bình nói tiếp:

- Ta sẽ nói cho các ngươi biết, bất quá, trước đó ta muốn nói rõ, các ngươi đã là đệ tử Bất Hủ Tông, đối với các ngươi, ta có thể dốc lòng tương trợ, không giấu giếm điều gì. Thế nhưng, nếu các ngươi học xong, lại quay ra phản bội Bất Hủ Tông, vậy thì nó sẽ không tha cho các ngươi.

Dứt lời, hắn chỉ về phía Cáp Cáp.

Thấy Ôn Bình chỉ mình, Cáp Cáp đứng lên, sủa vang hai tiếng.

Dương Nhạc Nhạc liếc nhìn Cáp Cáp, nhịn không được thấp giọng nói:

- Tông chủ, đừng có thừa nước đục thả câu nữa. Chúng ta cũng không ngốc, hà cớ gì phải làm ra chuyện phản bội tông môn?

Ôn Bình sờ lên đầu Cáp Cáp, lạnh giọng nói:

- Ta chỉ muốn các ngươi nhớ kỹ những lời này, một khi các ngươi đã có ý nghĩ đó, ta sẽ không để nó dừng lại.

Dương Nhạc Nhạc bỡn cợt đáp:

- Yên tâm, nếu như Dương Nhạc Nhạc ta làm vậy, tông chủ ngươi cứ để chó cắn ta.

Nhưng những người khác thì không giống vậy.

Nhìn vào mắt của Cáp Cáp, rõ ràng là có biến hóa.

Ba Xà, Lăng Ngư là yêu tộc nên có được cảm giác đặc thù. Là một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, hiển nhiên, Vân Liêu cũng cảm nhận được.

Bọn họ đều nhìn ra Cáp Cáp nay đã khác xưa.

Tuy bộ dáng vẫn giống như trước, lông vẫn vàng, vẫn thích thè người nằm rạp trên mặt đất, thế nhưng ánh mắt đã không còn như trường, thấp thoáng có một đốm lửa đang bùng lên, có thể khiến cho người đối diện cảm nhận được sức nóng của hỏa diễm.

***

Sau một nén nhang, Ôn Bình ngồi cạnh đầm nước bên ngoài ký túc xá, nhìn cá tung tăng bơi lội trong đầm, thỉnh thoảng hắn lại nhô đầu ra phía trước tìm kiếm cái gì đó.

Vân Liêu đứng bên cạnh thấp giọng hỏi:

- Tông chủ, mạch thuật vô cùng trân quý, ngươi cứ tùy tiện truyền thụ như vậy à?

- Chẳng lẽ ta còn có thể lừa các ngươi?

- Được, vậy ta nộp trước một trăm ngày, chỗ này là 5000 kim tệ, sau này ta ở đây, không đi đâu cả.

Ôn Bình cười cười, nhận kim phiếu từ tay Vân Liêu.

Lúc nhấc chân đi vào ký túc xá, trong đầu Vân Liêu đột nhiên hiện ra cảnh tượng phụ thân dẫn theo hắn đến hội đấu giá.

Một vị lão tiên sinh bưng một cái hộp bằng vàng ròng lên, bên trong chính là Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật. Những người có mặt hôm đó đều là trưởng lão của các đại gia tộc, còn có hai thế lực tương đối lớn chính là thành chủ Tinh Duyệt thành cùng với Hoa Nhạc Tông.

Hàng trăm người hò hét.

- Một vạn kim!

- Hai vạn kim!

- Ta ra năm vạn kim!

- Ta, Dương Bích Liệt ra tám vạn kim, mạch thuật này ta muốn! Ai dám đoạt đừng trách Dương Bích Liệt ta trở mặt!

Rốt cuộc, căn bản không ai có được tài lực như hắn, Dương Bích Liệt rất may mắn, cũng rất bá đạo xuất ra 15 vạn kim giành được bảng mạch thuật kia.

Thế nhưng, cũng bởi vì nó mà ba ngày sau… Dương gia bị diệt. Nghe đồn hơn phân nửa thế lực tại Tinh Duyệt thành đều động thủ, quyết chiến tại Dương phủ. Ngày đó, nghe nói chết đâu 4 vị Luyện thể thập tam trọng.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên kéo Vân Liêu khỏi hồi ức.

- Tông chủ, đây là của ta với Triệu Tinh, mỗi người 10 ngày trước đi đã.

Dương Nhạc Nhạc đưa tới 1 tới kim phiếu trị giá 1000 kim, rồi xông thẳng vào ký túc xá, cao giọng hét lên.

- Có tiếng rồng ngâm quanh quẩn bên tai ta!

- Triệu Tinh, nó đang nói chuyện với ta, nó muốn dạy ta thần thông của nó!

Trong khi đó, Triệu Tinh đang đứng cạnh đầm nước, ánh mắt nghiêm túc nhìn xuyên qua mặt nước, tự hỏi cái đầm này sâu bao nhiêu.

Bỗng nhiên, tiếng rồng ngâm quanh quẩn trong đầu.

Cứ như thế vây lấy nàng, âm vang không dứt, khiến cả người nàng lạnh run.

Tộc Lăng Ngư là hoàng tộc trong nước, nhưng chỉ là một chư hầu của Long tộc mà thôi. Triệu Tinh biết rõ sự khủng bố của Long tộc, tuy quanh đây không có Long tộc, thế nhưng nàng vẫn bị uy áp này làm cho sợ hãi. Chân thoáng cái mềm nhũn, nàng không biết mình còn có thể đứng nổi nữa không.

- Nhạc Nhạc, đến đỡ ta!

- Ngươi bị sao vậy?

- Không có việc gì, vui quá thôi. Mạch thuật này không ngờ lại căn cứ thần thông của Long tộc mà diễn sinh.

- Ta cũng không ngờ. Sau này, chờ chúng ta tiến vào Thông Huyền, chỉ cần ho một cái cũng có thể phiên giang đảo hải.

Hoài Diệp đứng bên cạnh rốt cuộc cũng bình tĩnh trở này, nuốt từng ngụm từng ngụm nước miếng, kế đó, xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt. Cảm giác trong lòng lúc này quả thật khó có thể nói nên lời.

Nàng đã đi qua nhiều nơi, nhưng chưa bao giờ có cảm giác muốn lưu lại phát ra từ sâu trong nội tâm như vậy.

Được đại yêu Thông Huyền cảnh thu làm đệ tử thì thế nào? Có được mạch thuật để học không?

Sợ rằng nay cả họ cũng chỉ mới vừa thấy mặt Mạch thuật.

Hoài Diệp thập phần sầu não, thì thào tự nói:

- Nghĩa phụ, xin lỗi, từ nay về sau người chỉ có thể lưu lạc thiên nhai một mình rồi, Tiểu Diệp Tử không thể theo bồi người!

Kế đó, nàng lấy ra một tờ kim phiếu, quơ quơ trước mặt Ôn Bình, hô:

- Tông chủ, ta bao một năm.

【VIP】 Lý Nguyệt Mật

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

—

- Ngươi xác định bao trọn một năm?

- Ừm, đương nhiên. Một năm mới đủ để ta học xong nhập môn Giao Long Nộ, không được thì bao thêm một năm nữa.

Nghe được câu này, Ôn Bình nhịn không được âm thầm hô một tiếng.

Thổ hào!

- Bao một năm một vạn tám ngàn hai trăm năm mươi kim tệ.

Ôn Bình lẩm nhẩm tính rồi đưa ra một con số chính xác.

Hoài Diệp cả kinh:

- Tông chủ, số học của ngươi tốt thật, ngay cả bàn tính cũng không cần.

Ôn Bình cười khoái trá.

Đó gọi là…

Có bảng cửu chương đi khắp thiên hạ.

Sau khi nhận kim phiếu trong tay Hoài Diệp, Ôn Bình đếm lại lần nữa:

- Một vạn tám ngàn hai trăm năm mươi.

Cộng thêm của Dương Nhạc Nhạc và Triệu Tinh.

- Một vạn chín ngàn hai trăm năm mươi.

Cuối cùng là 5000 của Vân Liêu.

- Hại vạn bốn ngàn hai trăm năm mươi.

- Hơn hai vạn kim vào tuối, chắc là đủ chi tiêu một thời gian.

Chưa bao giờ cầm được nhiều kim tệ như vậy, Ôn Bình vui rạo rực rời khỏi khu ký túc xá, vừa đi vừa nghĩ số tiền kia nên tiêu như thế nào mới tốt.

Bất Hủ Tông lớn như vậy, nên thuê thêm tạp dịch không nhỉ?

Hai bên đường trên Vân Lam Sơn trước kia rất gọn gàng, hiện tại thì đi vào chẳng khác nào một cái công viên bỏ hoang.

Dây leo tựa như động vật máu lạnh nằm dài trên phiến đá hấp thu nhiệt lượng. Hai bên đường, cành cây y hệt những cánh tay gớm ghiếc vươn ra trông thật chướng mắt. Trước kia không có tiền thì khác, giờ dư giả rồi, cái cảm giác này càng thêm khắc sâu trong lòng hắn.

Kỳ thật, hắn cũng không biết đây là loại tâm lý gì, nếu như thế giới này có các nhà tâm lý học… Chắc chắn hắn sẽ đăng môn bái phỏng.

Đột nhiên thấy con đường chướng mắt… Hẳn là bệnh!

- Hệ thống, ngươi nói xem nếu như ta cải tạo phòng tạp dịch… Có thể sinh ra công năng tự động vệ sinh không?

Hệ thống đáp:

- Loại kiến trúc nhỏ này khi thăng cấp rất dễ có được năng lực tương ứng. Nhưng công năng vệ sinh thì như thế nào, căn cứ theo hiểu biết của ta, mua 100 người hầu ở Thương Ngô thành chỉ tốn có 1000 kim tệ. Đề nghị Kí Chủ đừng có sống phóng túng như vậy.

- Một trăm người hầu tốn 1000 kim tệ, ngay cả cái này ngươi cũng biết, bất quá, nói thật là rất rẻ.

- Kỳ thật, dù Bất Hủ Tông không trả lương cũng có rất nhiều người nguyện ý đến. Bởi vì tất cả họ đều hiểu rõ một đạo lý: Tương lai ngươi trở thành cái gì có liên quan rất lớn đến dạng người mà ngươi quen biết. Ở Bất Hủ Tông, dù chỉ là một chút kiến thức tu hành cũng có thể thay đổi vận mệnh cả đời họ.

- Vậy cũng được, cho dù là một tu sĩ Luyện thể thất trọng làm việc nặng nhọc ở Thương Ngô thành, thì một người so ra cũng vẫn hơn 3 ~ 5 người thường.

- Gâu Gâu!

Cáp Cáp đứng bên cạnh đột nhiên sủa lên hai tiếng.

Dường như đang nói:

- Đừng có lầm bầm lầu bầu nữa, có tiền rồi, mua thêm đồ ăn cho ta đi!! Ta muốn ăn thịt, loại nguyên đùi mới chịu nha!

- Ha ha, mai ta mua thêm cho em chó cái. - Ôn Bình cười nham nhở.

***

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua.

Dưới chân Vân Lam Sơn.

Một cỗ xe ngựa đen kịt dừng lại trước kiếm bia, từ trên xe, một tử y nữ tử bước xuống.

Tóc đài đen như thác nước chảy xuống vai, biểu cảm lạnh lùng, chân mày lá liễu được vẽ màu tím nhạt.

Đôi mắt xinh đẹp ẩn dưới hàng mi dày lóe lên tia sáng lạnh, cự nhân ngàn dặm, thế nhưng trong đó lại cất giấu một tia phiền muộn khó lòng phát hiện, ẩn sau lớp mặt nạ lạnh khốc.

Sống mũi thẳng tắp, trong thanh tú mang theo lạnh lùng. Hàm răng nhỏ xinh cắn chặt bờ môi, cơ hồ không còn một tia huyết sắc, khiến cho khuôn mặt tuyết trắng hiện ra vài phần tái nhợt.

Cặp môi đỏ mọng khẽ mở, để lộ một tia ôn hòa:

- Thật sự phải lên núi?

Đúng lúc này, Thi Hoa bước xuống xe ngựa, nhỏ giọng nói:

- Đương nhiên, bằng không ta mang ngươi đến đây làm gì?

- Ta đã nói với ngươi, nếu như không phải ngươi, dù người Bất Hủ Tông có cầu ta, ta cũng sẽ không quay về đây. Làm

người, chuyện gì đã qua thì cho nó qua, ngươi nhìn ngươi xem, luôn dây dưa giữa quá khứ và hiện tại.

Nói xong, ánh mắt nàng lơ đãng liếc qua kiếm bia.

Ba chữ Bất Hủ Tông… Kỳ thật, rất có sức nặng trong lòng nàng.

Thế nhưng, đó chỉ là trước kia.

Hiện tại, Kháo Sơn Tông mới là nhà của nàng.

Thi Hoa mỉm cười, sau đó lay lay tay nàng, nói:

- Đây không phải là do Giang tiền bối nhờ vả à?

- Thôi đi, ngươi cho rằng ta không biết à? Nhất định là ngươi vẫn nhớ mãi không quên tên Ôn Bình kia, nếu không, loại chuyện này tùy tiện phân phó người làm là được, sao phải đích thân chạy đến Vân Lam Sơn. Nếu để cho người khác biết, ta xem ngươi giải thích thế nào!

- Lý Nguyệt Mật! - Thi Hoa bỗng nhiên cao giọng hô tên đối phương. Hai người mắt đối mắt, phút chốc, nàng ỉu xìu nói - Hảo tỷ muội, ngươi không nói ra, các nàng sẽ không biết.

- Xem như ta không may, vô duyên vô cớ giúp ngươi giữ bí mật kiểu này. Ngươi đi trước đi, ta theo sau, bất quá ta nói trước, ta đứng chờ ngươi ở bậc thang, tuyệt đối không vào chủ điện. - Lý Nguyệt Mật kiên quyết nói.

- Được.

Dứt lời, Thi Hoa liền chạy lên đỉnh Vân Lam Sơn, lướt qua hàng ngàn bậc thang, ngừng ở bậc thang cuối cùng.

Lý Nguyệt Mật cũng dừng lại, quét mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó nói:

- Chúng ta rời khỏi Bất Hủ Tông quả là lựa chọn chính xác.

- Hửm? - Thi Hoa quay đầu.

- Ngươi nhìn cái thềm đá này xem, cỏ khô mọc đầy, cây cối hai bên không ai trông nom, ngay cả rêu xanh mọc đầy thềm đá cũng chẳng ai dọn dẹp. Nếu có ai đó đứng ở đây, ngươi nói với hắn chỗ này từng là một cái nhị tinh tông môn, hắn tin ta

chết liền. Từ lúc cái tên Ôn Bình kia làm tông chủ, ta đã sớm đoán được kết quả, xem đi, quả thật không sai.

- Ôn Bình giờ đã khác, không giống với trước đây, thậm chí, hắn đã bắt đầu mặc Thanh sơn lưu thủy sam. Ngươi còn nhớ không, vì muốn hắn mặc Thanh sơn lưu thủy sam, tông chủ từng ném hắn đến sân thí luyện, ngược hắn một trận đến cả tháng không thể xuống giường. Thế nhưng hắn vẫn không mặc.

- Vậy thì sao? Một bộ y phục mà thôi, trước kia là có mà không thèm mặc, còn giờ là không muốn mặc cũng phải mặc.

- Được rồi, đừng nói nữa, lỡ như Ôn Bình nghe được, hai chúng ta làm sao nhìn mặt hắn? Nói thế nào cũng từng là bằng hữu.

- Của ngươi, không phải của ta. Trước kia hắn cao cao tại thượng, một đệ tử bình thường như ta sao dám trèo cao. Cũng chỉ có ngươi tin là Dương Nhạc Nhạc thật lòng gia nhập Bất Hủ Tông mà thôi, ngươi có thấy ai kinh doanh lại đi mua quạt mùa đông không hả?

Lý Nguyệt Mật thật sự muốn giữ chặt bằng hữu của mình, bảo nàng rời xa Ôn Bình.

Ai cũng biết rằng Tương lai ngươi trở thành cái gì có liên quan rất lớn đến dạng người mà ngươi quen biết.

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Nàng cứ liên tục dây dưa với Ôn Bình. Vì một tên nhị thế tổ cái gì cũng không biết… Đáng giá sao?

- Ta đi lên.

- Đi đi, ta ở đây chờ.

Dứt lời, Lý Nguyệt Mật liền nhìn xung quanh, muốn tìm một chỗ có thể ngồi. Đáng tiếc là ngoài lá cây cũng chỉ có cỏ khô, cành mục, chỗ duy nhất có thể ngồi cũng không biết đã bao lâu chưa được quét dọn.

【VIP】 Kháo Sơn Tông Nóng Nảy

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đây là nơi quái quỷ nào? Ngay cả một chỗ để ngồi cũng không có!?

Lý Nguyệt Mật phàn nàn một tiếng rồi nâng váy của mình lên, tìm một địa phương tương đối sạch sẽ, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi. Bắt nàng bò lên một ngàn tầng thềm đá này, không mệt cũng kiệt sức.

Thi Hoa ở phía sau, đặt bàn tay lên bả vai nàng, ý muốn xua bớt oán khí.

Đúng lúc này, một âm thanh từ phía sau truyền tới:

- Thi Hoa, Lạc Nguyệt Mật?!

Cả hai cùng quay đầu nhìn lại. Cũng không đợi hai người lên tiếng, Ôn Bình đứng ở phía trên bậc thang kia đã mở miệng trước:

- Các ngươi tới có việc gì sao?

- Có việc tìm ngươi! - Thi Hoa lên tiếng.

Một bên Lý Nguyệt Mật bổ sung một câu:

- Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ta chỉ là cùng Thi Hoa tới đây thôi, cũng không phải ta muốn tìm ngươi.

Bất quá, sau khi nói xong câu này, Lý Nguyệt Mật lại cảm giác có chút thừa thãi. Không nói cũng không sao, nói ra lại cảm giác như đang ngụy biện vậy.

Ôn Bình liếc nhìn khuôn mặt trầm lạnh của Lý Nguyệt Mật, cũng không biểu cảm gì tốt. Theo suy nghĩ của hắn, Lý Nguyệt Mật sẽ không bao giờ tới Bất Hủ tông làm gì. Bởi vì

hắn thật chưa bao giờ thấy một cái công nhân từ chức đã lâu lại còn chạy trở về đi tìm lão bản nói chuyện phiếm.

Chuyện này cũng giống như kiểu lăn từ một ngàn tầng bậc thang xuống Lam Vân Sơn mà còn bình yên vô sự vậy, vô lí hư cấu.

Nhưng Ôn Bình hắn cũng không phải hạng người khó khăn, ít nhất là với Thi Hoa.

- Đi lên đi, có chuyện gì cùng nhau nói. - Ôn Bình nói xong, quay người theo đỉnh bậc thang biến mất.

- Cái này xem ra còn được! - Lý Nguyệt Mật hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại thầm nghĩ. - Nếu ngươi đã cất công mời, ta cũng phải cho ngươi một chút mặt mũi.

Có điều nàng còn chưa bước được hai bước thì đã thấy Ôn Bình quay lại chặn trước mặt mình, lạnh nhạt nói:

- Thật xin lỗi, Bất Hủ tông không có tiếp đãi người ngoài.

- Ngươi!

Lý Nguyệt Mật tức giận, trừng mắt nhìn Ôn Bình, rồi quay người qua chỗ khác, cười lạnh một tiếng.

Khống chế tâm tình muốn phát tác của mình, Lý Nguyệt Mật nén giận, trong lòng lại nổi lên ý nghĩ: Một cái bất hủ tông bình thường mà thôi, ngươi thật tưởng rằng ta muốn đi lên sao?

- Được rồi! - Dứt lời, Ôn Bình xoay người đi tiếp.

Dù đã cố khống chế tâm tình của mình nhưng Lý Nguyệt Mật vẫn không nhịn được dậm chân, hỏa khí trong lòng bùng lên.

Thi Hoa thấy vậy liền tiến lên, nói Ôn Bình chỉ là đang đùa giỡn, muốn nàng cùng đi lên. Bất quá Lý Nguyệt Mật vẫn lắc đầu nguầy nguậy, dứt khoát không đi. Không có cách nào, Thi Hoa đành phải một mình đi theo Ôn Bình.

Hai người cùng đi đến một cái đình, ngồi quanh bàn trà. Trà vừa nhấp hai nhấp đã bắt đầu câu chuyện.

Sợ Lý Nguyệt Mật chờ lâu, Thi Hoa cũng không có hỏi chuyện đã xảy ra ngày hôm đó. Mặc dù rất muốn biết lời nói của Ôn Bình lúc đó là thật hay không, càng muốn biết lí do Giang Nguyệt dạ tận lực trợ giúp Bất Hủ tông, hơn nữa là trong tình trạng mười vị chấp sự đều phản đối.

Thi Hoa lên tiếng:

- Ôn Bình, mọi chuyện không có được thuận lợi, Giang hội trưởng cũng đã tận lực rồi!

- Hử? Chuyện gì xảy ra? - Ôn Bình dò hỏi.

Rõ ràng, hôm qua Giang Nguyệt còn cam đoan làm ổn thỏa, thế nào đảo mắt qua một đêm liền xảy ra không thuận lợi?

- Hôm qua, Giang hội trưởng tham gia nghị sự, ai ngờ mười vị chấp sự vậy mà cùng bỏ phiếu chống Bất Hủ tông, theo ta nghĩ thì tông chủ đang thao túng phía sau, nếu không cũng không xảy ra tình huống này! - Thi Hoa nói.

- Ngươi tới nói cho ta biết chuyện này, chẳng phải là tương đương phản bội Kháo Sơn tông của ngươi sao? Ngươi không sợ à?

- Trước không nói, đã nhận ủy thác của người, lại bỏ qua môn phái khúc mắc, ta với ngươi vẫn là bằng hữu. - Thi Hoa bình tĩnh trả lời.

- Cảm ơn, thực ra ta cũng đã đoán trước chuyện này không có thuận lợi như vậy. Tông chủ các ngươi đã muốn làm khó dễ Bất Hủ tông, làm sao lại để cho hai người chúng ta tùy tiện hòa giải?

Nếu là lúc trước, Ôn Bình thật sự là sợ chuyện phát triển phiền phức tới mức này. Vì cứ gặp phải chướng ngại liên tiếp như vậy, Bất Hủ tông sớm muộn cũng tan thành mây khói.

Nhưng bây giờ lại bất đồng, Bất Hủ tông ban ngày có Vân Liêu thủ hộ, buổi tối có ác linh kị sĩ canh giữ.

Dần dần, nhất định gây một hồi chấn động cho Kháo Sơn tông.

Thi Hoa không ngờ là Ôn Bình lại trả lời thản nhiên như vậy, hôm nay khi nghe được tin tức, ngay cả nàng cũng đổ mồ hôi hột.

- Không sao cả? - Thi Hoa hỏi lại.

- Chuyện đã như vậy, nhiều lời cũng vô ích, kì thật ta cũng không biết phải nói cái gì bây giờ.

Thi Hoa gật đầu:

- Hóa ra là ngươi có ý nghĩ này, bất quá ngươi cũng không cần quá nản chí. Giang Nguyệt tiền bối vẫn cố kéo dài thời gian cho ngươi. Một tháng sau, phân hội trưởng quay về, đến lúc đó lại mở một cái hội nghị để rút ra quyết sách. Ít nhất là thời điểm hiện tại, Bách tông liên minh hội sẽ không hiệp trợ Kháo Sơn tông làm bất cứ chuyện gì.

- Vậy là ta còn thời gian một tháng yên ổn? “, Ôn Bình hỏi lại.

- Tất nhiên là không rồi!

- Sự tình lại chuyển biến xấu rồi hả?

- Đúng vậy, hôm qua, ta nghe cha ta nói, tông môn đang có mưu đồ gì đó với Bất hủ tông, hẳn là hai ngày này sẽ đến bất Bất Hủ tông một chuyến. Về phần là mưu đồ gì, ta cũng không rõ ràng.

- Đây là thẹn quá hóa giận rồi hả? - Ôn Bình lạnh nhạt.

- Cũng không khác bao nhiêu đâu, chính ngươi nên cẩn thận một chút. Nhớ lấy, tuyệt đối không được động thủ, cho dù người của bọn hắn khiêu khích, ngươi cũng phải nhịn xuống, nếu không sẽ cho đối phương cơ hội lợi dụng.

- Ta hiểu, chỉ cần bọn họ không động thủ thì ta cũng không động thủ. - Ôn Bình gật đầu.

- Như vậy là tốt nhất! - Thi Hoa cười cười, sau đó nâng chén trà lên, nhấp một ngụm. Ngẩng đầu nhìn lên, cảm giác như mình ngồi ở đây đã lâu rồi.

Kì thật, nàng ngồi ở đây bất quá năm, sáu phút mà thôi, lời cũng chưa nói quá mười câu.

Đứng dậy, Thi Hoa hướng Ôn Bình cáo từ.

- Điều cần nói, ta đã nói xong. Ôn Bình, chính ngươi phải bảo trọng. Chúng ta không có cơ hội gặp nhau nữa đâu.

- Ôn Bình gật đầu, trong nội tâm đã cảnh giác với Kháo Sơn tông. Theo Thi Hoa đứng dậy, ly khai đình viện.

Có lẽ lấy thực lực hiện tại của hắn đi chống lại Kháo Sơn tông thực còn kém lắm, muốn tránh việc bị nó thôn phệ quả thực khó. Hắn lại càng vô pháp tiêu diệt Kháo Sơn tông.

Nhưng Ôn Bình thề, chỉ cần người Kháo Sơn tông dám tới gây chuyện, hắn dám dùng máu của mình để chống lại.

Nhìn thấy Thi Hoa quay ra, Lý Nguyệt Mật mừng rớ chạy tới. Bất quá khi thấy Ôn Bình đang đi phía sau thi lại thay đổi sắc mặt. Lý Nguyệt Mật ghé vào tai Thi Hoa thấp giọng nói nhỏ, nàng cho rằng Ôn Bình không có nghe được, nhưng sự thật là Ôn Bình không những nghe được mà còn nghe rõ mồn một.

- Nơi này vắng vẻ không một bóng người. Ngươi nói cái tên Dương Nhạc Nhạc kia ở nơi nào? Còn có cái gì luyện thể thập tam trọng trưởng lão ở đâu?

- Được rồi, đi thôi!

Thi Hoa không có trả lời Lý Nguyệt Mật mà kéo tay nàng đi xuống bậc thang.

Lý Nguyệt Mật trước khi đi vẫn cố liếc nhìn Ôn Bình, tất nhiên là không phải nàng lưu luyến gì hắn mà là muốn nhìn thảm trạng của hắn.

Thân là nhị tinh tông tông môn thiếu tông chủ, hiện tại cô đơn một mình, lấy núi làm bạn, xem chim làm bằng (1), muốn thê thảm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

(1) “Bằng” trong từ “Bằng hữu”.

Thật đúng là thế sự luân chuyển, cao cao tại thượng thì như thế nào? Chẳng phải khi té xuống còn không bằng Lý Nguyệt Mật nàng.

Dùng Ôn Bình thân phận, nếu lúc trước biết cố gắng từng chút một thì Kháo Sơn tông cũng không đến mức rơi vào tình trạng như thế này.

Kết quả này là do chính tay hắn làm ra, không thể trách Kháo Sơn tông, càng không thể trách những người đã rời Bất Hủ tông.

【VIP】 Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo Liền Đến!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đã sa sút thành dạng này rồi, còn bày đặt kiêu ngạo.

Thực xem mình còn mang thân phận thiếu tông chủ nhị tinh tông môn sao? Loại địa phương quái quỷ này, có thỉnh nàng, nàng cũng không thèm đặt chân đến.

Lúc hai người đang từ từ đi xuống, bỗng trong tầm mắt xuất hiện rất nhiều chấm đen đang di động dưới chân núi, những chấm đen này đi dọc theo bậc thang tiến lên. Sau khi nhìn rõ, khuôn mặt Thi Hoa trở nên nghiêm trọng.

Nhìn những người dưới chân núi đang dần dần tiến lên, biểu hiện trên mặt Thi Hoa dần dần phức tạp. Sau lại như đang suy nghĩ điều gì đó vậy, do do dự dự.

Đang lúc Thi Hoa miên man suy nghĩ do dự, Lý Nguyệt Mật đột nhiên kéo tay nàng chạy một mạch về phía rừng rậm.

- Nghĩ cái gì vậy hả? Nếu như để trưởng lão nhìn thấy chúng ta đến Bất Hủ tông thì lớn chuyện!

- Không nghĩ tới họ lại đến nhanh như vậy!

Thi Hoa trốn trong rừng quan sát, nhịn không được lẩm bẩm.

- Ngươi nói gì? - Lý Nguyệt Mật quay sang hỏi.

- Không có gì, chỉ đang tự hỏi Dương trưởng lão kéo người lên Bất Hủ tông lúc này không biết để làm gì?! - Thi Hoa nói.

- Sắp có trò hay để xem a! - Khác với bộ dạng nghiêm trọng của Thi Hoa , Lý Nguyệt Mật lại mang theo vui vẻ nói.

- Cái gì?

- Ngươi nghĩ đi, Dương trưởng lão chân chân chính chính là người Kháo Sơn tông, cùng Bất Hủ tông như nước với lửa. Hôm nay lại dẫn mười mấy người tới. Không đến gây chuyện, chẳng lẽ tới uống trà nói chuyện phiếm?

Lý Nguyệt Mật hả hê cười thành tiếng sau đó quay sang, dùng khuỷu tay chọc chọc Thi Hoa nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn đi báo tin cho Ôn Bình?

- A! Không có…

Lúc nói lời này, Thi Hoa như kiểu mèo bị dẫm phải đuôi vậy.

- Không có là tốt nhất, cái loại người này nên chịu giáo huấn một chút. Lúc nào cũng tự cho mình là đúng, thực xem bản thân rất lợi hại sao?!

Dứt lời, Lý Nguyệt Mật cũng không tiếp tục mở miệng. Cả hai cùng im lặng quan sat, cho đến khi nghe được tiếng bước chân của mấy người kia xa rồi mới từ trong rừng đi ra. Bởi vì sợ bị người phát hiện gây phiền toái nên cả hai tranh thủ thời gian chạy xuống chân núi.

Tuy là rất muốn chứng kiến cảnh Ôn Bình bị Dương trưởng lão ép tới mức không dám mở miệng nói chuyện nhưng sợ bị người phát hiện nên chỉ có thể chạy trước. Cũng may là dù xem hay không xem thì kết quả chỉ có một mà thôi.

***

Hoàng hôn buông xuống.

Phía chân trời, rặng mây màu đỏ chậm rãi rời khỏi đỉnh núi, làm cho phong cảnh trước mắt dường như phủ lên một tấm lụa mỏng màu hồng.

Dẫn đầu là một vị tóc hoa râm, đó chính là trưởng lão Dương Hoa, theo sau là mười ba người Kháo Sơn tông dùng khí thế nghiền ép tiến lên đỉnh Vân Lam Sơn.

Đứng trước phủ điện trống rỗng, Dương Hoa bất động nhưng mười ba người phía sau đã sớm tản ra bốn phía tìm

kiếm.

Không bao lâu, đám người trở về. Mang theo Vương bá đi tới, ném xuống cạnh Thạch Hổ trước điện.

Dương Hoa lạnh lùng nhìn Vương bá, nhàn nhạt nói:

- Lão đầu, tông chủ các ngươi nơi nào?

- Ta làm sao biết được tông chủ ở đâu?

Vương bá ném cho đối phương ánh mắt cổ quái, trong lòng lão lại nghĩ: Các ngươi muốn tìm tông chủ thì tự mà đi tìm, sao lại hỏi lão giả hợm hẹm như ta?

Bất quá, nhìn thấy bộ dạng hung dữ của đối phương, hắn cũng không dám đem ý nghĩ này nói ra.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh truyền đến. Dương Hoa cũng bỏ qua phong độ Kháo Sơn tông trưởng lão, giống như là một tên du côn, tức sùi bọt mép, tay nắm chặt chuôi kiếm.

Theo sau lại vang lên âm thanh của trường kiếm thoát vỏ, một đạo bạch mang lóe lên, chớp mắt trên bả vai Vương bá đã đặt một thanh kiếm .

Vương bá dù dao cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, quanh năm quét rác ở Bất Hủ tông, đối mặt tình huống kiếm kề trên vai này liền sợ mất mật. Bị người Kháo Sơn tông gô ép, thỉnh thoảng lại liếc liếc lên thanh kiếm sắc bén đang kề trên bả vai, mồ hôi lạnh rịn trên trán.

Chỉ cần khoảng cách một đốt ngón tay nữa thôi, cái mạng già này coi như đi tong.

Dương Hoa thấy vậy cũng không hề động dung nửa điểm, biểu lộ vẫn là lãnh khốc như cũ. Ở trong lòng hắn, dù chỉ là một người bình thường, nhưng dính dáng đến ba chữ Bất Hủ tông này thì kiếm của hắn sẽ không lưu tình. Hơn nữa, hôm nay hắn tới đây là để làm việc, không cho người Bất Hủ tông một chút cảnh cáo, bọn họ sẽ không biết sợ hãi.

Mặc dù là hắn không biết vì nguyên nhân gì mà Giang Nguyệt Dạ lại trợ giúp Bất Hủ tông, nhưng hắn biết, dù là

Bách tông liên minh hội có ra tay hay không thì Bất Hủ tông sớm muộn cũng bị Kháo Sơn tông nuốt chửng thôi, không ai có thể thay đổi sự thật này.

Dương Hoa lại lần nữa lên tiếng:

- Hỏi ngươi lần nữa, tiểu tử Ôn Bình kia ở đâu, không muốn nói thì ta tiễn ngươi đi trước.

Dứt lời, mũi kiếm lại tiếp tục tiến vào, thẳng đến cổ Vương bá.

Dù chỉ là chạm nhẹ một cái cũng để lại một vết cắt tinh tế trên cái cổ nhăn nheo, máu tươi thuận thế chảy xuống, nhuộm đỏ mũi kiếm.

- Dừng tay!

Ôn Bình xuất hiện tại bìa rừng bên cạnh chủ điện. Nhìn thấy Vương Bá bình yên vô sự liền thở phào một hơi, sau đó chầm chậm đi tới phía trước chủ điện, lạnh lùng nhìn bọn người Dương Hoa nói:

- Kháo Sơn tông các ngươi làm người thật tốt, ngay cả một lão nhân bình thường cũng ra tay khi dễ.

Nếu như có thể, Ôn Bình thật muốn chạy tới, cho mỗi người một cước sấp mặt. Làm người sao có thể vô sỉ tới trình độ như vậy?

Phía sau đâm đi một đao coi như xong, dù sao dính đến quy luật sinh tồn, Ôn Bình hắn cũng chấp nhận sự thật Bất Hủ tông tan rã, nếu ngày sau có đầy đủ thực lực thì hắn cũng sẽ hành hạ đám người Kháo Sơn tông như vậy.

Nhưng mà làm một cái luyện thể thập tam trọng tu sĩ lại đi ức hiếp một lão nhân bình thường gần trăm tuổi, thực sự là một việc đáng khinh.

Dương Hoa ngược lại cũng không có giận mà cười nói:

- Quả nhiên là khác biệt với quá khứ, thiếu tông chủ Bất hủ tông đã trưởng thành rồi.

Ôn Bình cũng không quan tâm Dương Hoa nói cái gì. Hắn liếc mắt nhìn thanh kiếm đang kề sát cổ Vương bá nói:

- Dương trưởng lão, ta đã tới rồi, hắn là ngươi nên buông thanh kiếm khỏi người Vương bá.

Dương Hoa cười cười, cũng không nhúc nhích, đắc ý nói:

- Ngươi có phải đang rất thất vọng người của phủ thành chủ không có tới giúp ngươi?

- Nếu như ngươi đến là muốn hạ mã uy, vậy ngươi đã làm được rồi, người… Cũng nên thả đi.

- Ngươi muốn cứu lão gia hỏa này, cũng được, chúng ta làm một cái giao dịch đi, thế nào?

- Giao dịch gì?

Thật ra là Ôn Bình biết dù hắn không hỏi thì đối phương cũng sẽ nói.

Dương Hoa liếc một người áo đen đứng bên cạnh, tên này lập tức móc từ trong ngực ra một trương kim phiếu, giá trị rất lớn, năm ngàn kim.

- Cầm năm ngàn kim, đem Dược sơn, Phi Giáp sơn bán cho ta!

- Nếu như ta không đồng ý?

- Vậy ta sẽ giết lão già này, lại để cho Bất Hủ tông một hồi chó gà không yên. Có lẽ là ngươi cảm thấy phủ thành chủ sẽ giúp ngươi, nhưng nếu như Bất Hủ tông hoàn toàn biến mất thì ngươi nghĩ xem, liệu phủ thành chủ có vì một cái tông môn đã biến mất đi đắc tội Kháo Sơn tông chúng ta hay không?

Nói thật, hắn không sợ Ôn Bình không bán.

Trong đầu hắn có một trăm phương pháp để Ôn Bình khuất phục, dùng người Bất Hủ tông đi áp chế hắn chỉ là một cách trong trăm cách đó mà thôi.

Nếu như Ôn Bình bỏ qua cái lão già này cũng không quan trọng , hắn, một cái luyện thể thập tam trọng tu sĩ, chỉ cần dùng một đầu ngón tay thôi, vị thiếu tông chủ trước mặt này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Làm như vậy càng nhanh gọn dứt khoát, lại càng không cần bỏ ra năm ngàn kim.

Những người trong trưởng lão hội kia quá thận trọng rồi, cứ cho rằng Bất Hủ tông sẽ có thủ đoạn sau cùng, thật sự cho rằng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nhưng là con lạc đà này đã quá yếu ớt rồi, một con ngựa non cũng có thể đá chết nó.

Loại đạo lí đơn giản này, Dương Hoa tin tưởng Ôn Bình cũng có thể rõ ràng.

【VIP】 Sóng Gió Tại Vân Lam Sơn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình nhìn tờ kim phiếu năm ngàn trong tay đệ tử Kháo Sơn tông kia, lại nhìn Vương bá dưới kiếm Dương Hoa, trong lòng cực kì khó chịu.

Hai chọn một, thực sự khó khăn. Dược Sơn cùng Phi Giáp sơn là hai trong tứ đại chủ phong của Bất Hủ tông, hai ngọn núi này cung cấp tài nguyên giúp Bất Hủ tông đứng sừng sững tại Thương Ngô thành suốt trăm năm.

Tông chủ đời đầu tiên cũng là khai phái tổ sư, khai sinh Bất Hủ tông. Lịch đại tông chủ thì lại giống như thủ hộ giả, thủ hộ Bất Hủ tông như đứa con sơ sinh vậy. Mà hai ngọn núi đầu nguồn này là do vài tòa núi xung quanh đây dựng dục ra.

Núi là nhà của bọn hắn!

Núi cho Bất Hủ tông vô số tài nguyên qua trăm năm không ngơi nghỉ.

Núi cũng là chỗ dựa cho Ôn Bình hắn trong cảnh cô độc này.

Cả hai chọn hay bỏ, Ôn Bình tất nhiên lựa chọn không thỏa hiệp. Người của Kháo Sơn tông giống như con sói đói vậy, càng thỏa hiệp lại càng khiến cho bọn chúng được đà lần tới, Bất Hủ tông sớm muộn cũng bị bọn chúng ăn sạch hết mà thôi.

Huống chi, đêm đã sắp tới rồi!

Ôn Bình liếc mắt nhìn Dương Hoa lạnh nhạt nói:

- Dương Hoa, nếu như hôm nay Vương bá phải chết thì ngươi cùng 12 đệ tử Luyện thể bát trọng ngươi mang đến cũng đừng nghĩ sống sót rời khỏi đây!

- Chỉ bằng vào ngươi?!

Dứt lời, Dương Hoa khẽ động thanh kiếm làm cho mũi kiếm tiến sát động mạch chủ của Vương bá, chỉ cần tiến nhẹ một chút nữa thôi, hôm nay trước đại điện tất phải nhuốm máu.

- Vân trưởng lão!

Ôn Bình nhẹ giọng hô lên một tiếng.

Dương Hoa dù không biết câu nói của Ôn Bình có ý gì nhưng vẫn không tự chủ được mà quan sát bốn phía.

Gió dừng, cây bất động. Cảnh vật không có gì thay đổi.

Cộc!

Cộc!

Từ trong chủ điện, một nam nhân tựa như phấn điêu ngọc mài chậm rãi đi ra, cước bộ khoan thai nhưng lại rất trầm ổn.

Bước sáu bước, liền đứng ở bên cạnh thạch hổ (1)

(1) Hổ được điêu khắc từ đá.

Không biết từ lúc nào hắn đã thay bộ trường bào mà mình yêu thích nhất, khoác lên người hắc y đen tuyền, trên khuôn hiền hòa ngày thường lúc này lại không hề che giấu sát ý.

- Luyện thể thập tam trọng tu sĩ!

Đôi mắt Dương Hoa co rút lại, giống như là vừa bị cái gì hù dọa vậy, ánh mắt mang theo sự kinh ngạc quan sát người vừa mới xuất hiện. Nhìn thấy đối phương trẻ tuổi như vậy, hắn lại càng thêm kinh nghi.

Một tu sĩ luyện thể thập tam trọng trẻ tuổi như vậy, hắn còn chưa bao giờ thấy qua.

Nhưng hắn cũng không sợ, Dương Hoa hắn vì cái gì mà tính tình nóng nảy như vậy? Lại vì cái gì dám làm việc không chút kiêng nể tại cái thế giới bộ bộ sát cơ này? Đó là bởi vì kiếm pháp của hắn đã đạt đỉnh phong tại Thương Ngô thành này rồi.

Luyện thể cảnh của hắn đã bước đến đỉnh cao có hơn mười năm, chỉ thiếu một bước nữa thôi là có thể đột phá Thông Huyền Cảnh.

Nếu như nói dùng kiếm, thì tại Thương Ngô thành này không có ai là đối thủ của Dương Hoa hắn.

Dương Hoa lạnh giọng nhìn Vân Liêu mở miệng :

- Hậu bối, ngươi muốn cùng ta động thủ sao?

Vân Liêu trả lời:

- Nếu ngươi ra tay giết Vương bá, ta sẽ làm như tông chủ nói, tất cả các ngươi không một ai sống sót! Cho nên, kiếm của ngươi có thể rời khỏi người Vương bá được rồi.

Câu nói sau cùng của Vân Liêu như sấm nổ vậy. Lời vừa dứt liền một chỉ điểm ra.

Một đạo khí màu lam từ ngón tay phóng ra, lấy tốc độ lôi đình đánh bay mũi kiếm đang kề trên cổ Vương bá.

Theo sau, Ôn Bình vọt tới, kéo Vương bá ý định trở về chỗ cũ. Dương Hoa ổn định kiếm về sau, nhìn thấy Ôn Bình thế mà muốn cứu Vương bá ra liền một chưởng vỗ tới.

- Lại nghĩ có thể cứu người từ trong tay ta sao?!

- Ầm!

Chưởng của Dương Hoa cũng không có đánh lên người Ôn Bình mà bị chưởng của Vân Liêu đánh tới.

- A!

Dương Hoa phát ra một tiếng nặng nề, sau đó liên tục lui ba bốn bước. Đám đệ tử Kháo Sơn tông ở bên cạnh liền chạy tới muốn đỡ hắn, nhưng làm một cái Luyện thể thập tam trọng tu sĩ, Dương Hoa tất có sự kiêu ngạo, không đợi đệ tử ra tay đỡ, hắn đã trực tiếp ổn định cước bộ, đứng thẳng dậy.

Nhìn chằm chằm vào Vân Liêu, trong mắt Dương Hoa không che giấu sự cảnh giác.

Lần cuối cùng hắn nghiêm túc nhìn một người như vậy là vào khoảng ba năm về trước, lúc đó người hắn đối đầu chính

là Bất Hủ tông chi nhánh kiếm phái - Kiếm Thần Độc Tâm. Kiếm của Độc Tâm so với hắn còn nhanh hơn, ngày đó khi tiếp một kiếm của Độc Tâm hắn cũng phải lui về sau bốn bước.

Tiếp một chưởng của thanh niên tuấn tú trước mặt này để cho hắn có cảm giác trở lại thời điểm ba năm trước, đối mặt với Kiếm Thần Độc Tâm.

Điều đáng sợ ở đây là, người trước mặt hắn còn thật sự là quá trẻ.

- Ngươi là ai? - Dương Hoa hỏi.

Vân Liêu liếc mắt nhìn Dương Hoa mở miệng:

- Ngươi không cần quản ta là ai. Lại nói một tu sĩ luyện thể thập tam trọng lại ra tay khi dễ một người bình thường như ngươi, thực sự cặn bã vô sỉ, không xứng biết danh tính của ta.

Dương Hoa cười lạnh, tựa hồ không hề trách đối phương, chỉ từ tốn nói:

- Ta hỏi ngươi, đổi lại vị trí, nếu ngày sau ngươi tại Kháo Sơn tông gây chuyện, chẳng lẽ ngươi sẽ hạ thủ lưu tình cho một cái tạp dịch đệ tử nho nhỏ sao?

- Đương nhiên!

Cũng không đợi Vân Liêu trả lời thì Ôn Bình đã mở miệng trước:

- Nếu như chúng ta giống các ngươi thì ngày trước, thời điểm Kháo Sơn tông đang xây dựng , Bất Hủ tông đã giết tới Kháo Sơn tông cho mảnh vụn cũng không còn?

- Các ngươi mang lòng dạ đàn bà, chúng ta không có như vậy!

- Thế cho nên mới nói người và súc sinh khác biệt! À, xin lỗi ta không phải nói ngươi đâu, ta đang nói bọn súc sinh! - Ôn Bình khoát khoát tay.

- Hừ! Miệng lưỡi lợi hại. Bất quá cũng có thể hiểu được nguyên nhân ngươi dám mạnh miệng như vậy, hôm nay Bất Hủ tông có được một vị cao thủ trấn tông, tất có chỗ dựa. Bất

quá, các ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm. Thế cục rất nhanh sẽ rõ ràng, hôm nay năm ngàn kim không thể mua được Dược sơn và Phi Giáp sơn, ngày khác ta lại đến, đó chính là thời điểm Bất Hủ tông cùng đường mạt lộ. Ôn Bình, ngươi nên suy nghĩ thật kĩ rồi hẵng trả lời.

- Trả trả cái đầu ngươi, ngươi bị điên sao, từ trại nào trốn ra đó hả?

Nghe được câu nói này, Dương Hoa lập tức quay lại nhìn thì thấy chủ nhân câu nói này vậy mà phát ra từ một tiểu nữ hài, liền cười lạnh, quả là nghé con không sợ hổ.

Một cái Luyện thể tam trọng, tư chất thì bình thường, ném vào Kháo Sơn tông cũng chẳng ai chú ý. Dương Hoa mở miệng:

- Tiểu nha đầu, phân à cơm có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói lung tung, cẩn thận cái mạng nhỏ của mình!

- Hừ, ngươi thì tính là thứ gì, cục cớt sao? Năm ngàn kim, uổng cho ngươi có thể mặt dày ném ra được. Có giỏi thì nói ra tên của ngươi ra ta xem!

Hoài Diệp vốn cũng không muốn đi ra, loại chuyện này, hẳn là tông chủ có thể giải quyết được. Thế nhưng đứng xem nãy giờ, nàng cảm thấy tên trước mặt này thật là quá đáng đi, dám dùng năm ngàn kim đòi mua núi của Bất Hủ tông?

Ngọn núi kia nếu bị bán đi, vậy thì khu ký túc xá trấn áp yêu tính của nàng phải làm sao? Trọng lực trường sẽ đi nơi nào?

Nàng thế nhưng là phải bỏ ra hơn một vạn kim cho khu kí túc xá, hơn nữa còn dự định sau này ở Bất Hủ tông tu luyện , lúc này đối phương lại tới mở miệng hỏi mua, vạn nhất thành công, chẳng phải đã làm hỏng kế hoạch ba năm tương lai mà tối qua nàng đã tính sao?

Dương Hoa nghe được câu nói của Hoài Diệp liền hừ lạnh một tiếng:

- Nha đầu không biết sống chết!

Sau đó cũng không để ý tới Hoài Diệp mà nhìn về phía Ôn Bình, tựu đang chờ câu trả lời của hắn.

Dương Hoa không để ý không có nghĩ là Hoài Diệp sẽ buông tha. Thanh âm của nàng lại tiếp tục vang lên:

- Ngươi!… Được lắm, ta chút nữa liền xuống núi nói với nghĩa phụ. Ngươi chỉ là một cái trưởng lão Kháo Sơn tông nho nhỏ thôi. Thật cho là mình rất lợi hại sao? Đông Hồ lớn như vậy, người lợi hại hơn ngươi còn nhiều lắm.

- Ngươi muốn chết!

Nghe được câu nói này của Hoài Diệp, Dương Hoa cũng không nhịn được nữa. Trường kiếm trong tay giơ lên, đang định động thủ thì bỗng xuất hiện một đầu chó săn, hướng hắn vọt tới.

Hoài Diệp cả kinh:

- Cáp Cáp, mau trở về!

- Một con chó ngu xuẩn!

Dương Hoa một cước đá tới, con chó liền bị một cước này đá văng ra năm, sáu mét, nằm bên cạnh Diệp Hoài.

【VIP】 Ác Linh Kỵ Sĩ Hiện Thân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cáp Cáp!

Hoài Diệp nhìn Cáp Cáp đang cố gắng đứng dậy, mắt đã ngân ngấn nước.

Chính là do nàng mang Cáp Cáp tới đây, nếu không phải do nàng thì Cáp Cáp không đến nông nỗi này.

Vân Liêu nhìn thấy cảnh này liền tức giận, hắn định bước ra cho Dương Hoa một bài học nhưng bị Ôn Bình giữ lại. Vân Liêu không hiểu tại sao Ôn Bình lại cản hắn, chẳng lẽ là tông chủ sợ Kháo Sơn tông, không dám chính diện đối đầu với bọn họ?

- Tông chủ?

Vân Liêu nghi hoặc nhìn Ôn Bình , muốn tránh khỏi bàn tay của hắn.

Ôn Bình không đáp lời Vân Liêu mà lạnh lùng nhìn Dương Hoa mở miệng nói một câu. Thật ra cũng không thể coi là nói được, bởi vì mỗi một từ phát ra đều không mang theo chút sắc thái tình cảm nào, lạnh lùng tới cực điểm.

- Dương Hoa, nếu vừa rồi ngươi lựa chọn rời đi, ta cũng không làm khó ngươi. Còn hiện tại… Hừ! Ngươi muốn đi còn khó hơn lên trời!

- Ha ha, ta có thể đi hay không cũng không phải phụ thuộc vào một lời nói của ngươi! - Dương Hoa lạnh giọng đáp lại một câu.

Hắn là ai chứ? Là đệ nhất nhân của Kháo Sơn tông, đừng nói vị Vân trưởng lão trước mắt này, coi như là tất cả người

của Bất Hủ tông kéo tới vây công hắn thì hắn cũng không sợ, chỉ cần Dương Hoa hắn muốn đi thì không ai có thể ngăn cản được. Làm một cái tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, đừng nghĩ rằng có sức mạnh hơn hắn thì có thể lấy mạng hắn.

Nắm đấm dù mạnh, còn có thể lợi hại hơn lưỡi kiếm hay sao?

Nhưng khi Dương Hoa vừa định tiếp tục cho Hoài Diệp một bài học hắn chợt cảm thấy nhiệt độ quanh thân đang tăng lên một cách khó hiểu, cảm giác khô nóng dần bủa vây tim hắn. Dương Hoa không nhịn được nới lỏng cổ áo, đồng thời liếc mắt nhìn thấy biểu hiện bất thường của đám đệ tử bên cạnh.

Mười hai người, tất cả đều nhìn về một hướng, sắc mặt tựa như tro tàn.

Bộ dáng này của bọn hắn nếu như đi hát hí khúc cũng không cần mất công hóa trang làm gì, bởi vì mặt của bọn hắn lúc này đã trắng bệch.

Sợ hãi, sợ hãi đang tràn ngập trong ánh mắt của mười hai người.

- Quỷ, quỷ ah!

- Má ơi, ngươi đừng cản, để ta chạy!

Mười hai người không hẹn mà cùng quay người bỏ chạy.

Cũng không đợi mấy người chạy xa, một đạo hỏa tuyến từ trên đỉnh đầu lướt tới, Cáp Cáp chặn đường đi của mấy người.

Đêm xuống, Ác Linh Kỵ Sĩ hiện thân!

Cáp Cáp lao về phía trước, trực tiếp bổ nhào vào một tên.

Nó há miệng cắn tên kia, trong nháy mắt, không còn nghe động tĩnh gì của hắn.

Nhìn thấy cảnh này, đám đệ tử Kháo Sơn tông còn lại bị dọa đến hồn phi phách tán.

- Cứu mang!

Mấy người này bị dọa đến ngã ngồi trên đất, mỗi khi Cáp Cáp tiến lên một bước, cả đám lại lùi về phía sau mấy bước.

- Khục khục khục…!

Dương Hoa vừa định mở miệng nói chuyện liền nghe thấy một tiếng cười trầm thấp phát ra từ sau lưng, tiếng cười này như kiểu vừa bị bịt miệng vừa cười vậy(ai muốn biết tiếng cười này nó rợn ra sao thì thử bịt miệng rồi cười to nhé), kế đó là một bàn tay đặt lên vai hắn.

Bàn tay này nóng tựa như một cái bàn ủi đã ghim điện, khiến cho quần áo Dương Hoa dính chặt vào da thịt hắn, đau đớn cực kì.

Vừa nghiêng đầu, nhìn thấy thứ đang nắm lấy bả vai mình, hắn bị dọa sợ mất mật, tính ra, hắn sợ cũng không ít hơn so với mười hai tên đệ tử kia.

Đó là một bộ xương khô bốc lên hỏa diễm ngùn ngụt, hai cánh tay xương xẩu trắng hếu đang nắm lấy bờ vai của hắn, hơn nữa, nó đang cười khùng khục (kiểu như ma tốc độ, ai chưa coi thì lên youtube search ” ma tốc độ” nha, phim hay đó). Tiếng cười vọng vào tai Dương Hoa, khiến hắn có cảm giác nó phát ra từ Cửu U Địa Ngục chứ không phải từ nhân gian.

Giọng nói thâm trầm của Ôn Bình vang lên:

- Tất cả chúng đều thuộc về ngươi rồi!

- Khặc khặc …!

Ác Linh Kỵ Sĩ lại lần nữa phát ra tiếng cười khủng bố.

Ngay cả con chó săn lúc nãy cũng sủa loạn vài tiếng, phảng phất như đang muốn tận mắt nhìn thấy cảnh Dương Hoa chết đi vậy.

Dương Hoa cũng không phải một người bình thường, cảm giác được nguy cơ tử vong, hắn liền không lưu giữ thực lực nữa.

Kiếm trong tay chợt động, hướng trái tim Ác Linh Kỵ Sĩ đâm tới.

Trường kiếm của Dương Hoa vừa đâm trúng Ác Linh Kỵ Sĩ thì hắn cũng bị đối phương hung hăng hất ra, bay năm sáu mét rồi mới rơi xuống đất, người vừa chạm đất liền phun ra một ngụm máu tươi.

- Mau ngăn thứ đó lại, nó đã bị một kiếm ta làm bị thương, ai có thể bắt hắn, ta liền thu người đó làm chân truyền đệ tử!

Dương Hoa tựa như tuyệt vọng mà ném ra thân phận chân truyền đệ tử ra để hấp dẫn. Trong Kháo Sơn tông, làm một đệ tử chân truyền chẳng khác nào tương lai sẽ được kế thừa vị trí trưởng lão, địa vị cao cao tại thượng, chỉ đứng dưới tông chủ và trưởng lão mà thôi, không cần để ý đến những người khác.

Tu hành cầu là gì? Đó chính là có thể khống chế tương lai của gia tộc cùng với năng lực của những kẻ khác. Chỉ cần làm một cái chân truyền đệ tử là có thể lập tức thực hiện nguyện vọng đó.

Có thân phận này, tại Thương Ngô thành có thể đi ngang, không cần kiêng sợ bất cứ ai.

Có câu một người làm quan cả họ được nhờ, nhưng nếu ngươi mang trên mình thân phận chân truyền đệ tử thì đến cả quan cũng phải đến nhà nịnh bợ, thê thiếp cũng tự động kéo tới cửa, không có tiền sẽ tự động có người mang tiền tới, đây không phải nói đùa mà hoàn toàn là sự thật.

Chỉ là, Dương Hoa còn đánh giá thấp sự sợ hãi của con người với những thứ không biết. Đối với con người, thứ đáng sợ nhất chính là những thứ mà họ không biết. Và lúc này, đám đệ tử đã quá mức kinh hãi khi nhìn thấy Hỏa diễm khô lâu trước mặt.

- Mau chạy!

- Chân của ta không động được nữa rồi, mau kéo ta một chút… Đừng đi! Mau kéo ta… Chẳng phải ngươi thích vợ của ta sao? Ta sẽ đem nàng tặng cho ngươi!

Mặc cho người nọ có la hét như thế nào, khi thấy Ác Linh Kỵ Sĩ đang tiến tới phía Dương Hoa, thì tất cả đệ tử đều bò dậy, dùng hết sức bình sinh, chạy về phía cầu thang.

Chỉ là, tất cả đều không thoát khỏi Cáp Cáp truy kích.

Từng tiếng hét thảm vang lên trong đêm tối, vang vọng trong không trung, hồi lâu không dứt, nếu có kẻ yếu tim đứng đây sợ rằng đã bị những tiếng hét này làm cho bất tỉnh rồi.

Lúc này, đám người Hoài Diệp đều đang há hốc mồm kinh ngạc. Nếu như không phải Ác Linh Kỵ Sĩ không để ý đến bọn họ thì chắc chắn số phận của họ không tốt hơn đám người Kháo Sơn tông kia là bao đâu.

Vân Liêu nuốt một ngụm nước miếng, nhịn không được nhìn Ôn Bình hỏi:

- Tông chủ, đó là thứ gì vậy?

- Thủ hộ giả của Bất Hủ tông. - Ôn Bình trả lời .

- Đó là Quỷ sao, so với Yêu còn đáng sợ hơn! - Vân Liêu lại nuốt một ngụm nước miếng, không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước.

- Ah!

- Ah!

Nghe được mấy tiếng hét thảm này, Vân Liêu cảm giác được tim của mình đang đập nhanh dần.

Không để ý tới Vân Liêu, Ôn Bình đi tới bên cạnh Hoài Diệp hỏi:

- Không sao chứ?!

- Tông chủ!

Hoài Diệp cũng không biết nên nói cái gì, lập tức ôm lấy Ôn Bình, sợ đến khóc lên.

Cũng không biết là do thấy Cáp Cáp bị một cước đá văng mà sợ phát khóc hay là bị bộ dạng của Ác Linh Kỵ Sĩ dọa sợ mà khóc.

- Không sao rồi! - Ôn Bình an ủi.

- Dạ! - Hoài Diệp nhẹ gật đầu.

Vân Liêu lúc này lại hướng Ôn Bình hỏi:

- Tông chủ, có cần ta đi giúp một tay không?

- Không cần đâu, bọn họ đã chết cả rồi!

- Nhanh như vậy?

Vân Liêu có chút kinh hãi, trong đầu không tự chủ được hiện ra hình dáng đáng sợ của Ác Linh Kỵ Sĩ.

Hắn cũng rất sợ a. Chỉ là hắn không biểu hiện sợ hãi ra bên ngoài thôi.

Vừa mới qua bao lâu? Một cái tu sĩ luyện thể thập tam trọng, lại còn là cao thủ kiếm đạo liền bị giết chết, nói ra sẽ có mấy người tin?

Đoán chừng chỉ có Thông Huyền cảnh cường giả mới có thể làm được điều này.

Chả trách hôm nay Ôn Bình lại nói Cáp Cáp không bỏ qua cho bất kỳ ai dám phản bội Bất Hủ tông, nguyên bản ở phía sau Cáp Cáp còn có một thứ đáng sợ như vậy. Hắn còn thật cho rằng Cáp Cáp chỉ là một đầu chó săn bình thường, thỉnh thoảng lên núi bắt vài con lợn rừng.

Tới đây không bao lâu hắn thế nhưng là nhìn lầm Ôn Bình, nhìn lầm Bất Hủ Tông, lúc này lại nhìn lầm một con chó.

- Vương bá này…?

Vân Liêu lần nữa nhìn về phía Vương bá, trong đầu đang tưởng tượng đây không phải là một lão già bình thường mà là một cao nhân ở ẩn.

Ôn Bình cười cười, vỗ tay một cái:

- Đúng ha, nhanh thật!

An ủi Hoài Diệp đôi câu, sau đó Ôn Bình liền tiến đến dìu Vương bá về phòng.

- Vương bá, ngươi không chết đó chứ, à không, ý ta là muốn hỏi ngươi có sao không?

- Ta đã già khọm rồi, không chịu nổi giày vò như vậy. Nhưng cũng may là không sao, bất quá có hơi mệt một chút. Ngược lại là ngươi, cũng không cần vì ta mà rước họa. Nội

tình của Kháo Sơn tông không nhỏ, Bất Hủ tông sẽ không chịu được sự giày vò của bọn hắn đâu.

- Vương bá, ngươi yên tâm. Kháo Sơn tông dù mạnh, nhưng Bất Hủ Tông lúc này cũng không phải quả hồng mềm, muốn nắn thì nắn, muốn bóp thì bóp đâu. Đúng rồi, đêm nay ngươi muốn ăn gì, ta kêu Hoài Diệp đi làm cho ngươi?

- Đùi dê đi, thật nhiều năm rồi chưa ăn món này.

- Được, ta sẽ đi mua.

- À, đúng rồi tông chủ, sự tình lần trước, ngươi nói là tìm bạn già cho ta thế nào rồi?

- … !

Ôn Bình đoán chừng là Vương bá đã quên chuyện bị uy hiếp vừa nãy rồi, mà cũng có khả năng là lão đã không còn quan tâm tới sinh tử nữa.

【VIP】 Dương Hoa Chết Tại Bất Hủ Tông?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Kháo Sơn tông.

Kháo Sơn tông nằm tại Phi Kỳ Sơn bên ngoài Thương Ngô thành. So với Vân Lam sơn thì địa hình có phần bằng phẳng hơn nhiều.

Từ sau khi Bất Hủ tông xuống dốc, trọng tâm kinh tế của Thương Ngô thành liền hội tụ tại đây.

Tam đại thương hội của Thương Ngô thành toàn bộ đều ngụ chỗ này, cơ hồ khống chế phân nửa sức lao động của cả tòa thành.

Nếu như nói Bất Hủ tông là tông môn xây trên biển mây, thế ngoại siêu nhiên, thì Kháo Sơn tông chính là một một cái thành khác bên ngoài Thương Ngô thành.

Lúc Thi Hoa cùng Lý Nguyệt Mật vừa quay về tông môn thì nghe thấy tiếng chuông ngân, kinh động cả bầu trời đêm.

Đông!

Đông!

Đông!

Ba tiếng chuông vang lên, đại biểu cho chuông tang.

Chỉ khi nào Kháo Sơn tông có trưởng lão chết đi thì mới được gõ chuông như vậy. Theo quy củ, sau khi ba tiếng chuông này vang lên thì toàn bộ tông môn rơi vào yên tĩnh, tất cả mọi người cùng về phòng đóng cửa, vì người chết mặc niệm.

- Chuyện này…!?

Lý Nguyệt Mật kinh nghi chỉ về phía chủ điện:

- Chuông tang vang lên, sinh mệnh ngọc vỡ nát. Kháo Sơn tông vậy mà đột nhiên có một trưởng lão luyện thể thập tam trọng chết đi, tổn thất này thế nhưng rất lớn nha.

Muốn có được một vị luyện thể thập tam trọng cần phải có thời gian, cơ duyên, hơn thế nữa là thiên phú cực tốt. Cho đến hiện tại, số lượng tu sĩ Luyện thể thập tam trọng tại Thương Ngô thành cũng chỉ có Song chưởng chi thuật (1).

(1) Số lượng cỡ 2 bàn tay.

Tu sĩ đạt tới dạng này ở Kháo Sơn tông cũng không có nhiều lắm đâu, độ khoảng 1 chưởng. (Chỗ này các đạo hữu tự hiểu ha).

Một cái gia tộc nếu như có một vị cường giả như vậy ngủm củ tỏi thì ắt phải đối mặt với nguy cơ xuống dốc. Mặc dù Kháo Sơn tông không đến mức sa sút đến tình trạng đó nhưng thực lực cũng sẽ giảm mạnh.

Thi Hoa gật đầu, cũng không biết nên nói gì, đành phải đi theo Lý Nguyệt Mật vào phòng mặc niệm.

Nhưng thật ra nàng cũng không có tâm tư mặc niệm cầu phúc. Đi cầu phúc cho một người nàng không biết tên… Xin lỗi làm không nỗi.

Đêm khuya, ngoài cửa vang lên âm thanh. Bên ngoài, một lão giả tuổi khoảng năm mươi đứng đấy, mũ đen che khuất cả khuôn mặt. Trường bào màu đen khiến cho hắn như hòa vào bóng đêm, mang theo sắc thái thần bí.

Hắn cũng không phải hạng người vô danh.

Người này chính là sư phụ của Thi Hoa cùng Lý Nguyệt Mật, cũng là một trong các trưởng lão của Kháo Sơn tông, luyện thể thập tam trọng tu sĩ. Tuy so ra uy danh kém Dương Hoa về mặt kiếm đạo nhưng cũng là một đại nhân vật nổi danh tại Thương Ngô thành.

Một đôi thiết quyền thế nhưng có thể đánh sụp tường thành. Sau khi Bất Hủ Tông xuống dốc, phủ thành chủ không có tùy tiện gây xung đột với Kháo Sơn tông cũng có một phần nguyên nhân là do đôi thiết quyền này. Tường thành đều bị một quyền oanh sập, dù có nhiều binh sĩ nữa cũng không có khả năng thủ thanh.

- Thi Hoa, Nguyệt Mật, Dương sư bá của các ngươi đã chết, tối nay, hai ngươi cùng ta đi gác đêm.

Lão giả dứt lời liền đi về phía trước.

Lý Nguyệt Mật kịp phản ứng, giật mình chạy theo hỏi:

- Sư phụ, Dương sư bá mạnh như vậy sao đột nhiên lại gặp chuyện?

Lão giả cũng không có quay đầu lại, mở miệng trả lời:

- Hiện tại còn không biết, phải chờ ngày mai mới tra ra chân tướng. Bất quá loại chuyện này, các ngươi cũng không cần phải nhọc tâm quản làm gì, các ngươi chỉ cần chuyên tâm tu hành là được. Kẻ dám ra tay giết người Kháo Sơn tông tất phải trả giá lớn!

Lý Nguyệt Mật hướng Thi Hoa ném một cái ánh mắt, như muốn nói lại thôi.

Bởi vì chính mắt các nàng nhìn thấy Dương sư bá - Dương Hoa trưởng lão đi lên Bất Hủ tông, thời gian cũng chỉ cách đây một canh giờ thôi. Một canh giờ trước còn sống nhăn răng, thế nào đột nhiên bây giờ lại có tin đi bán muối?

Chẳng lẽ là chết tại Bất Hủ Tông?

Thi Hoa vỗ lên bả vai Thi Hoa, nháy mắt ra hiệu rồi nói:

- Đừng nói nữa, đi thôi!

Câu này có hai ý, thứ nhất là như câu nói vậy, thứ hai là nhắc nàng không được nói ra chuyện bọn họ nhìn thấy Dương Hoa.

Lý Nguyệt Mật cố ý thả chậm bước chân, sau đó một vài suy nghĩ xẹt qua trong đầu nàng.

Đúng lúc này, giọng nói lão giả phía trước vang lên:

- Hai người các ngươi thấy chưa? Luyện thể thập tam trọng đã đứng tại vị trí đỉnh phong tại Thương Ngô thành này, nhưng như vậy thì thế nào? Vẫn phải chết thôi. Tử vong còn chưa bao giờ chán ghét bất kỳ ai, lúc nào nó cũng có thể ập đến. Hai người các ngươi hiểu ý của vi sư không?

Lý Nguyệt Mật nhanh chóng đáp một câu:

- Biết thưa sư phụ, vậy liền chứng minh người giết Dương sư bá còn lợi hại hơn Dương sư bá, thậm chí là Thông Huyền cảnh cường giả.

- Ý ta là vậy hử? - Lão giả quay đầu lại trừng mắt nhìn Lý Nguyệt Mật.

Lý Nguyệt Mật lè lưỡi, ngượng ngùng cười một tiếng. Trong đầu lại hiện lên tràng cảnh gặp Dương sư bá.

Nàng không dám nghĩ, bởi vì khả năng này thật sự quá là khó tin.

Bất Hủ tông có thể lấy thủ đoạn gì giết Dương sư bá?

Hiện tại Bất Hủ Tông không còn bao nhiêu người nha.

Liên tục tự đánh giá cân nhắc, Lý Nguyệt Mật trong lòng đang phân biệt nặng nhẹ, muốn nghĩ tới việc đem sự tình mình nhìn thấy Dương sư bá nói ra.

Nếu như nói ra, nhiều nhất là bị xử phạt.

Nhưng nếu không nói, Dương sư bá lên Bất Hủ Tông, khả năng là bỏ mạng ở trên đó. Bên trên muốn điều tra sự thật còn phải mất bao lâu?

- Nghĩ gì vậy? - Thi Hoa lúc này chọc nàng một cái.

- Không có gì. Được rồi, chúng ta thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Chỉ là, Thi Hoa, ngươi có nghĩ ra cái gì không?

- Nghĩ cái gì? - Thi Hoa hỏi lại.

- Chính là… nội tình của Bất Hủ Tông!

Lý Nguyệt Mật thấp giọng, so với con kiến nói chuyện còn nhỏ hơn, cũng không biết Thi Hoa có nghe được hay không.

- Bất Hủ tông thế nào?

Thi Hoa dứt lời liền tăng cước bộ của mình, thế nhưng trong lòng lại tự nói: ” Nguyên lai là Ôn Bình nói thật, Bất Hủ Tông thực sự có một cái tu sĩ luyện thể thập tam trọng trấn thủ.”

***

Lại nói tới Ôn Bình, sau khi về tới Thính Vũ các, thanh âm hệ thống liền xuất hiện.

Ôn Bình coi như là rút ra quy luật, hệ thống chỉ xuất hiện khi xảy hai tình huống, một là tuyên bố nhiệm vụ, hai là đến lừa gạt kim tệ của hắn.

Không có tiêu đề ” Tuyên bố nhiệm vụ”, vậy tức là đến lừa kim tệ của hắn.

- Chúc mừng Kí Chủ hoàn thành thành tựu: Bước đầu quật khởi! Thành công kích hoạt Cửa hàng kiến trúc, xin Kí chủ tự mình tìm hiểu.

Thanh âm hệ thống vừa dứt, trước mắt Ôn Bình liền hiện ra một tấm bản đồ, trên đó là toàn cảnh của Bất Hủ Tông.

Bao quát tứ đại chủ phong, còn có một vài góc khác. Chủ điện, kí túc xá đều có biểu thị rõ ràng. Tâm niệm Ôn Bình vừa động, liền xuất hai kiến trúc, giao diện cửa hàng cũng hiện ra.

Đầu tiên là khu kí túc xá, trong cửa hàng bày ra một bản hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật - Thái bạch kiếm pháp, giá cả: Một vạn kim tệ.

Còn chưa xem tiếp, Ôn Bình đã kinh ngạc hô lên:

- Hệ thống, ngươi làm sao lại tăng gấp mười lần?

“Kí Chủ không cần kinh ngạc làm gì, lần đầu tiên là giá cả đã chiết khấu. Xin Kí Chủ tiếp tục nhìn xuống dưới.”

Xem tiếp, Ôn Bình lại không có hứng thú. Hai loại hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật thế mà giá một vạn kim. Mà cả hai

đều cần đạt tới Thông Huyền cảnh, mở ra mạch môn mới có thể chân chính phát huy uy năng.

Không giống Giao Long Nộ, nó không liên quan tới mạch khí, chỉ là thanh âm mà thôi.

Hơn nữa hiện tại Giao Long Nộ còn chưa đạt tới tiểu thành. Ôn Bình không muốn lãng phí thêm tiền đi truyền thụ một cái mạch thuật khác.

Ấn mở chủ điện, Ôn Bình ngây người trong chốc lát.

Một điếu xì gà!

Hàng chữ ghi chú: Xì gà chế tác từ lá cây sinh mệnh, có khả năng bổ khuyết sinh mệnh.

【VIP】 Mở Rộng Thương Thành: Sinh Mệnh Xì Gà

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cảm giác thật bất ổn.

Mở ra Thương thành của chủ điện lại xuất hiện một điếu xì gà, có chút không theo lẽ thường. Đáng ra phải là các loại công pháp hoặc như mạch thuật. Xuất hiện một điếu xì gà ở đây, cảm giác như đây là một cửa hàng bán thuốc lá vậy.

Bất quá, bốn chữ "bổ sung sinh mệnh" xuất hiện tại đây lại đem giá trị của điếu xì gà lên một đẳng cấp cao hơn nhiều.

Kỳ thật, dù là bất cứ vật gì đi chăng nữa, chỉ cần dính dáng đến hai chữ sinh mệnh liền là không phải đồ vật tầm thường. Cũng giống như con sâu cái kiến vậy, ngươi chỉ cần giơ tay ra là bóp chết được nó, vì nó rất nhỏ không có giá trị gì lớn (ở đây là nói mấy con sâu, con kiến bình thường nha, chứ bóp một con sâu róm hay bóp con kiến lửa thì không được vui lắm đâu). Nhưng khi có một tăng nhân nói nó là một sinh mệnh giống như con người, đồng thời đưa tay cứu nó một mạng thì bản chất con sâu cái kiến lại thay đổi khác rồi.

Ôn Bình lại hỏi tiếp :

- Hệ thống, "Bổ sung sinh mệnh" có nghĩa là gì?

Thanh âm hồi đáp của hệ thống vang lên:

- Rất rõ, Bổ sung sinh mệnh ở đây có nghĩ là bổ sung, bồi đắp những thiếu khuyết của ngươi. Ví dụ trí tuệ của Kí chủ ,loại thiểu năng trí tuệ như Kí chủ nếu có thể phục dụng loại xì gà này trong một thời gian thì tất sinh ra thuế biến, trí tuệ trở nên siêu phàm. Hoặc là Kí chủ mắc bệnh nan y như hát i vê

nha, thời gian sống không còn nhiều, dùng loại xì gà này có thể cải tử hoàn sinh.

- Ngươi có thể nói ngắn gọn khái quát tác dụng của thứ này không?

- Nói một cách đơn giản, nó có khả năng nâng cao tư chất. Một người bình thường, phục dụng nó một thời gian dài thì sẽ trở thành một thiên tài mang tư chất đỉnh cấp. Nó cũng có thể nhanh chóng chữa lành những vết thương chí mạng, dùng để giải quyết những trường hợp thương thế nguy hiểm tới tính mạng. Ngay cả những bệnh như đau nhức bàn chân, mặt chảy ra mủ, dùng loại này xì liền có thể giải quyết tốt đẹp. Cuối cùng là có thể đề thăng tinh thần, giảm stress, cũng có khả năng cải biến thể chất kém cỏi bẩm sinh, trước là giải quyết mệt mỏi, sau là cải thiện thể chất.

- Thứ này tốt như vậy?

- Bình thường thôi, đồ vật của hệ thống siêu cấp tông môn sản xuất ra đều thuộc loại tốt trở lên mà thôi. Xì gà sinh mệnh coi như chỉ là một vật dùng để tiêu khiển mà thôi, hút một điếu quả thật rất thư thái nha!

- Dừng lại, ta không có sở thích hút thuốc!

Ở bên ngoài Thương Ngô thành có thuốc lá hay không thì hắn không biết nhưng trong thành chắc chắn không có thứ có hại cho sức khỏe này.

(DG: Thuốc lá rất độc, mọi người không nên thử, nếu hút rồi thì dừng lại đi, không tốt lành gì thuốc lá đâu).

Tẩu thuốc, gạt tàn,… Mấy thứ liên quan tới thuốc lá hắn đều chưa thấy qua. Hắn không có hút thuốc, lúc buồn chán không biết làm gì thì chỉ có dạo thanh lâu mà thôi.

Thanh lâu này cũng không phải như loại thanh lâu kia đâu. Thanh lâu vế trước là một nơi thanh nhã, là nơi tụ tập phần lớn văn nhân thi sĩ trong thành, cùng nhau uống trà đàm đạo, nói chuyện nhân sinh. Còn thanh lâu vế sau thì chắc ai cũng biết, ai cũng muốn đi, trừ chị em và mấy đứa yếu sinh lí.

- Nếu như không thích thì có thể dùng mười vạn kim tệ để đổi một món vật phẩm khác.

- Mười vạn kim tệ!? Dù không thích cũng buộc phải thích a. Ta chỉ là không có thói quen hút thuốc thôi. Nếu loại xì gà này không chứa ni-cô-tin ảnh hưởng đến phổi, thì ta vẫn có thể tiếp nhận được. Bất quá, tác dụng của thứ này tốt như vậy, giá cả sẽ thế nào?

Hắn rất hiểu cái hệ thống không đáng tin này, món nào ít tiền liền món đó không hoàn hảo.

Ví dụ như Ác Linh Kỵ Sĩ đó, hàng free nên chỉ có thể dùng buổi tối, ban ngày chui xuống đất chơi với mấy con giun. Bây giờ nha, lỡ như Ôn Bình hắn ban ngày bị người đập chết, buổi tối đi báo thù? Lúc đó thì báo cái con mẹ gì nữa.

Nếu như bỏ tiền ra thì có Thánh Kỵ Sĩ, hỏa diễm thiêu đốt màu lam, có thể hoạt động dưới ánh mặt trời, trở thành một vị thiên sứ.

Hệ thống trả lời:

- Mười kim tệ một điếu, mỗi ngày chỉ bán ra năm điếu, nếu như dùng trong thời gian dài có thể giúp tư chất Kí chủ thăng tiến lên một đẳng cấp mới.

- Thật sao? Mỗi ngày có thể mua năm cây, vậy cho một điếu thử xem.

Muốn biết tốt hay xấu Ôn Bình còn phải thử trước mới biết được. Đi theo chỉ điểm của hệ thống, đi tới gian phòng lầu một chủ điện, từ trong ngăn kéo tìm được vật mình muốn. Đó là một hộp gỗ chạm trổ hình long phượng, bên trong chứa một điếu xì gà.

Thứ này có màu xanh sẫm, tản mát ra một mùi hương đặc biệt,nhưng Ôn Bình cũng không biết phải nói điểm đặc biệt này ở chỗ nào. Chỉ biết là vừa ngửi một chút thôi, cũng cảm giác được cả người đều khoan khoái nhẹ nhàng, hai mắt cũng trong sáng hơn ngày thường.

Theo suy đoán của Ôn Bình thì đây chắc là tác dụng kì diệu của lá cây sinh mệnh.

Về sau, nghe giới thiệu của hệ thống thì Ôn Bình coi như đối với sinh mệnh chi thụ này hiểu biết một chút. Nó là một gốc cây sinh trưởng tại trong vô tận hư không, không ai thấy qua, không có người biết nó tồn tại, chỉ là một truyền thuyết không biết hư thật mà thôi.

Một điếu xì gà này được làm từ một chiếc lá của cây sinh mệnh.

Một lá làm nên một điếu. Ôn Bình cũng cảm giác được mười kim tệ một điếu là rất rẻ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cái điếu xì gà này phải thực sự do lá cây sinh mệnh làm nên chứ không phải vật phẩm do hệ thống sản xuất.

Xoạt!

Bật lửa lên, nhẹ nhàng thả xuống vài lần, hỏa xà liền bắt đầu nhảy múa.

Xì gà cháy đỏ. Ôn Bình nhẹ nhàng hít vào một hơi. Im lặng chờ lấy đám khói theo đường hô hấp chui vào phổi, cảm giác cực kì đặc biệt.

Cảm giác mát rượi lan vào bên trong cơ thể, trong đan điền chân khí đột nhiên chấn động một chút, giống như là bị người khác chạm vào nơi nhạy cảm vậy. Cảm giác mát mẻ đi qua, lại mang tới một cảm giác ấm áp toàn thân.

Bên trong kinh mạch phảng phất đang có một dòng năng lượng chảy xuôi. Dùng mắt nhìn lên không được, bất quá có thể cảm nhận được rõ ràng.

Thân thể run lên, một cảm giác sảng khoái tràn ngập toàn thân. Lúc cảm nhận linh khí bên trong thiên địa, tựa hồ là có cái gì biến hóa.

Loại biến hóa này xuất phát từ thân thể, bên trong đan điền. Thật giống như là hắn đã quen biết mảnh thiên địa này từ lâu rồi, linh khí lại như là huynh đệ của hắn.

Trước kia, hắn muốn cảm ứng linh khí, hấp thu linh khí tu luyện phải mất rất nhiều công sức, bởi vì tư chất hắn rất kém cỏi, bây giờ cảm giác dễ dàng hơn đáng kể.

Lại rít vào một hơi, tất cả ưu sầu phiền muộn biến mất.

- Thứ tốt!

- Mười kim một điếu, ta lấy!

Hiện tại hắn cũng không tới mức năm mươi kim tệ mua xì gà mỗi ngày đều không có.

Ném ra bốn mươi miếng kim tệ, Ôn Bình nói:

- Cho ta bốn điếu còn lại!

- Đã chuyển vào hộp.

Ôn Bình nghe được thanh âm của hệ thống liền mở chiếc hộp ra, bên trong xuất hiện thêm bốn điếu xì gà nằm ngay ngắn.

Không nhịn được mà gẩy gẩy một chút, không phải là muốn cầm lên, cũng không phải muốn hút tiếp, chỉ là cảm thấy sờ sờ một chút thì trong lòng mới thoải mái được.

Ôn Bình mang theo hộp xì gà về Thính Vũ Các. Sau khi hút một điếu liền cảm giác được bản thân đã hoàn toàn khác.

Theo sau đó, trước mắt xuất hiện ra cột thông tin cá nhân:

Ôn Bình

Giới tính: Nam

Cảnh giới: Luyện thể thập trọng.

Tông môn tinh cấp: Không

Tư chất: Nhất tinh.

Cột thông tin lại xuất hiện thêm số liệu mới.

- Quái, tư chất nhất tinh là gì?

Nhìn thấy cột thông tin lại xuất hiên một cái số liệu mới, Ôn Bình vội hỏi hệ thống.

Hệ thống hồi đáp:

- Trải qua xì gà sinh mệnh cải tạo, tư chất của Kí chủ đã tiến thăng lên một cấp bậc.

- Cái này cũng quá nhanh đi! - Ôn Bình kinh ngạc.

- Bình thường, cái này thăng lên nhất tinh vốn chỉ là một việc tiện tay mà làm thôi, cho dù là không dùng xì gà sinh mệnh thì trên thế giới này còn rất nhiều thứ có thể làm được.

- Được rồi, là ta kiến thức hạn hẹp. Bất quá cái này nhất tinh tư chất khác với vô tinh tư chất ở điểm nào?

- Ví dụ như là ở mười lăm tuổi có tu vi Luyện thể ngũ trọng tức là mang tam tinh tư chất. Như Kí chủ đây mang vô tinh tư chất, muốn tu luyện tới Luyện thể ngũ trọng trước 15 tuổi là chuyện không thể nào.

- Ta thật sự kém như vậy?

Không nghe thấy! Ta thật sự không nghe thấy gì cả!

Hệ thống mặc kệ Ôn Bình lảm nhảm, tiếp tục nói:

- Đây là hệ thống đánh giá cùng phán định dựa trên cơ sở khoa học. Lấy Kí chủ vô tinh tư chất, có thể tu luyện đến thất trọng hoàn toàn là nhờ vào thân phận của mình, có thể hưởng dụng tài nguyên vô tận, nhưng nếu ném số tài nguyên đó cho một người có tư chất tam tinh, hắn có thể tu luyện đến Luyện thể thập tam trọng rồi. Chênh lệch lớn như vậy, Kí chủ hiểu chứ?

- Ý của ngươi là lúc trước ta chính là một tên đại phế vật?!

Dù là hệ thống nói có chút khó nghe nhưng Ôn Bình vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Khả năng là vì hệ thống thương hại hắn cho nên mới đưa ra món vật phẩm Xì Gà Sinh Mệnh này để cho hắn có thể tiến thăng tư chất.

Hệ thống đã nói qua, mười lăm tuổi có thể tu luyện đến ngũ trọng phải là người tư chất tam tinh.

Nếu là tư chất nhất tinh, dựa theo việc phát triển bình thường, mười lăm tuổi hẳn là có thể đạt được thập nhị trọng, hạn mức cao nhất là thập tam trọng.

Muốn giải khai cái mức tối đa này, tư chất ít nhất phải tiến thăng lên tam tinh.

Xem ra hắn còn cần phải hằng ngày chăm chỉ hút thuốc lá.

【VIP】 Trước Khi Ăn Cơm Hút Một Điếu Thuốc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lại lấy ra một điếu xì gà hút, Ôn Bình ngồi xếp bằng bên cạnh cửa sổ lầu hai của Phong Vũ các, để cho đầu óc thanh minh sau đó bắt đầu tu luyện Giao long nộ.

Khi sắc trời vừa sáng, phía sâu trong núi lộ ra một phần trong sáng và lạnh lẽo. Ôn Bình đình chỉ tu luyện, rời các, đi vào trong phía sâu khu rừng, hấp thu mộc khí. Cứ hấp thu mười phút lại đổi một chỗ khác, cứ như vậy cho đến khi mặt trời lên cao mới trở lại Vân Lam sơn.

- Tông chủ, nghe Hoài Diệp nói rằng tối hôm qua xảy ra chuyện rồi hả? - Dương Nhạc Nhạc gặp phải Ôn Bình liền mở miệng hỏi.

Kỳ thật là Dương Nhạc Nhạc hắn đã dạo một vòng tại xung quanh chủ điện, ngay cả nơi chuột không thèm đặt chân thì hắn cũng đi qua một lần hết rồi. Bởi vì Hoài Diệp nói đêm qua có mười ba người chết, trong đó còn có một vị Luyện thể thập tam trọng tu sĩ.

Thế nhưng mặc cho hắn tìm kĩ, soi móc như thế nào cũng không tìm được vết máu.

Ngoài trừ một nơi không hiểu sao xuất hiện một đống bột phấn màu đen ra thì Bất Hủ Tông không có gì khác thường.

Căn bản là không giống như đã xảy một trận đại chiến của cao thủ Luyện thể thập tam trọng.

Ôn Bình gật đầu, nói:

- Không có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ bất ngờ nảy sinh mà thôi. Không có gì đặc biệt!

- Không có gì đặc biệt?

Dương Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn bộ dạng bình tĩnh của Ôn Bình , bất quá nghĩ đến Bất Hủ Tông ngay cả mạch thuật đều có thể lấy ra được liền bình thường trở lại.

Ôn Bình vỗ vỗ bả vai Dương Nhạc Nhạc, hơi có cảm giác huynh trưởng nói:

- Nhạc Nhạc, đi thôi, đi ăn điểm tâm!

- Nghe theo tông chủ, cái kia là việc nhỏ, đi lấp cái bụng đói mới là chuyện lớn. Đúng rồi, tông chủ, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn giữ Hoài Diệp ở lại Bất Hủ Tông?

- Thì thế nào?

- Ta cảm thấy Yêu trù tiền bối sẽ không nỡ!

- Ngươi không phải hắn thì làm sao biết được?! Chẳng lẽ ngươi muốn Hoài Diệp rời Bất Hủ Tông sao?

- Tất nhiên là không muốn rồi, có Hoài Diệp ở đây liền mỗi ngày được ăn ngon. Không cần phải ăn món cổ vịt nướng cháy đen của Vân trưởng lão. Tông chủ không biết đâu, cái cổ vịt kia chẳng khác nào mấy viên than đen, ăn vào liền nổi lên một miệng bụi than, nếu như không phải biết trước đó là thịt vịt, coi như là nghĩ mười ngày cũng không biết nó là thứ gì.

Nghe Nhạc Nhạc oán trách hai câu sau đó, Ôn Bình không nhịn được bật cười.

Tay nghề của Vân Liêu thực sự không thể tiếp nhận cho được.

Đi tới phòng bếp, Dương Nhạc Nhạc ngồi trước bàn cơm, cầm lấy đôi đũa gõ lên cái bát, phát ra thanh âm thanh thúy, bất quá thanh âm này lại mang đến cảm giác giống như tên ăn mày ngồi đầu đường vậy.

- Nhạc Nhạc, ngươi gõ cái gì? Có tin hay không ta lại ở trong Trọng Lực Trường tẩn ngươi!?

Dương Nhạc Nhạc không để ý, cười nói:

- Ha ha, chờ ngươi có thể đồng thời tránh né được năm đạo hồng quang lại nói chuyện. Lại nói ngươi có thể tu luyện đến Luyện thể tam trọng, qua một tuần nữa ta cũng đạt đến Luyện thể lục trọng, coi như dùng một tay cũng có thể cho ngươi ăn hành rồi.

- Không phải chứ, ngươi làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy.

Hoài Diệp nghe Nhạc Nhạc nói muốn đột phá lên Luyện thể lục trọng liền bất chấp vừa rồi đối phương dùng ngôn từ đả kích nàng, bưng đồ ăn đi tới, trên khuôn mặt không che giấu sự chán nản.

- Ta thế nhưng có thể đồng thời tránh được năm đạo hồng quang cùng một lúc, ai như ngươi đâu, tránh hai đạo thôi cũng phải chật vật!

- Ngươi?!… Không cho ngươi ăn!

Vèo

Tất cả bát cơm cùng đồ ăn trước mặt Dương Nhạc Nhạc đều bị Hoài Diệp dọn đi hết.

- Ha ha, Hoài Diệp, ta là ca ca của ngươi a, ngươi đối xử với ca ca ngươi vậy sao?

- Cút đi, ngươi chỉ là lớn hơn ta một chút mà thôi!

Trong khi hai người còn đang cãi nhau, Ôn Bình ngồi ở một bên nhịn không được thở dài, bỗng nhiên cảm giác được mình đã trưởng thành rồi.

Lấy ra một điếu xì gà, đốt lên.

Rít vào một hơi dài, chậm rãi thổi ra, thì thào nói một câu:

- Haiza, tuổi trẻ thật là tốt, chẳng giống người già như ta.

Phốc!

Vân Liêu ở một bên nghe được câu nói của Ôn Bình không nhịn được phun ra ngụm nước vừa mới uống trong miệng.

Ôn Bình lập tức quay sang trừng mắt nhìn Vân Liêu, nổi giận nói:

- Thái độ gì? Cáp Cáp, cắn hắn cho ta!

Gâu gâu!

Cáp cáp ngẩng đầu nhìn về phía bàn ăn sủa hai tiếng.

- Ăn cái này làm gì, ngươi cắn hắn, ta cho ngươi hít một ngụm xì gà. Thế nào? - Ôn Bình cầm điếu xì gà quơ quơ.

Một đạo khói xanh bay lên, vừa vặn bay tới phía Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc hít vào đám khói xanh này, cái mũi run lên. Hướng về nơi phát ra mùi thơm này nhìn lại. Sau đó nhìn thấy Ôn Bình cầm thứ gì đó đặt trên miệng, cũng không cắn nuốt như thức ăn mà cứ ngậm một đầu vậy.

Đang lúc hắn muốn hỏi Ôn Bình kia là vật gì thì lại thấy Ôn Bình đột nhiên lấy vật kỳ lạ kia ra khỏi miệng, kế đó hắn há miệng, thổi ra một đám khói xanh.

Khói xanh lần nữa bay tới trước mặt Nhạc Nhạc. Mang theo hiếu kì về đám khói cùng cái vật cổ quái kia, Dương Nhạc Nhạc hướng Ôn Bình hỏi:

- Tông chủ, kia là vật gì a? Vũ khí của ngươi sao? Còn nữa, tại sao ngươi lại phun ra khói rồi?

- Cái này sao? Là xì gà đó, dùng để hút, không ăn được đâu.

Ôn Bình lại rít vào một hơi, ra vẻ trầm tĩnh, đặt điếu thuốc xuống, theo sau đó là một ngụm khói xanh phả ra. Không hiểu sao, Dương Nhạc Nhạc lúc này lại cảm thấy Ôn Bình rất đẹp trai. So với Vân trưởng lão còn đẹp hơn nhiều .

Rõ ràng vị tông chủ này không lớn hơn hắn bao nhiêu tuổi, lúc này lại có cảm giác mang theo tang thương của người từng trải.

Ôn Bình lúc này lại tiếp tục nói tiếp:

- Thực ra, ta hút không phải xì gà mà là một loại tịch mịch. Trần thế hỗn loạn, lướt qua trước mắt, mang đến lắm chuyện ưu phiền, một người tu hành, một người cuối chân trời, cuối cùng cũng chỉ còn một mình ta tịch mịch!

Dương Nhạc Nhạc nghe được câu nói này về sau, trong lòng run lên, hướng Ôn Bình nói:

- Thật đẹp trai như thế a. Tông chủ,… Xì gà này của ngươi có thể hay không cho ta một cái ?!

- Phải nói là cây, một cây, hai cây. - Ôn Bình nói.

- Được rồi, tông chủ, ngươi có thể cho ta một cây xì gà hay không ?

Sau đó Dương Nhạc Nhạc lại thấp giọng nói thêm:

- Ngươi vừa rồi nhìn thật soái nha, ta cũng muốn soái như vậy. Ta đến bây giờ còn chưa có tiểu cô nương nào theo nè, ngươi mau giúp ta một chút đi.

- Khen ta soái cũng vô ích. Muốn lấy, năm mươi kim tệ một cây, mua hay không?

- Mua!

Ôn Bình mở ra hộp gỗ, bên trong có bảy cây xì gà cả hôm qua và hôm nay. Lấy một điếu ra, đưa cho Dương Nhạc Nhạc.

- Đem cái này đốt một đầu. Nhớ kĩ, khi hút phải hít chậm rãi, nhả ra cũng phải chậm rãi, mắt nhìn về hướng xa xa.

- Cảm ơn tông chủ!

Dương Nhạc Nhạc vui mừng đứng lên, sau đó chạy vào trong bếp. Lấy kìm gắp than, gắp một viên than đỏ từ trong bếp ra, châm cháy một đầu xì gà. Sau đó vọt thẳng tới phía Triệu Tình còn đang bê đồ ăn.

- Tinh nhi, ngươi tịch mịch sao?

Khẽ hút vào một hơi.

Khụ!

Khụ!

Dương Nhạc Nhạc còn chưa kịp bảo trì tư thế "nhìn về phương xa" được bao lâu thì đã chạy ra cửa, ho sặc sụa.

- Tông chủ… Không được ah!…

- Tịch mịch a! - Ôn Bình cảm thán một câu.

Dương Nhạc Nhạc nói xong một câu liền ngây ra một lúc, đứng yên trước cửa, kiểu như người thực vật vậy.

Chỉ khi Triệu Tình ở phía sau thúc giục hắn tránh ra khỏi cửa thì Nhạc Nhạc mới tỉnh táo lại, hét lớn một tiếng, nhảy cẫng lên như bị điên, cười ha ha nhìn chằm chằm vào điếu xì gà trong tay.

- Luyện thể lục trọng!

Dương Nhạc Nhạc quát lên một tiếng, cả người bộc phát ra một đám sóng khí, thiếu chút lật cái bàn trước mặt.

Vốn định đá hắn một cước để tên này bớt điên đi, thế nhưng nghe vậy, Triệu Tinh lập tức biến sắc, thầm nghĩ: "Gia hỏa này thế nào thăng cấp nhanh như vậy? Cùng tu luyện một loại công pháp, chưa tới nửa tháng liền từ Luyện thể ngũ trọng đột phá Luyện thể lục trọng?"

Nàng lại không chú ý tới Dương Nhạc Nhạc đã sớm chạy lại phía Ôn Bình. Hắn không khoe khoang việc đột phá cảnh giới, cũng không khoe khoang việc mình trước mười lăm tuổi đạt đến Luyện thể lục trọng vẻ vang sự tích.

Nên biết, tại Thương Ngô thành này đây là một sự tình lớn a.

Nếu chuyện này truyền đi, sợ rằng Tam tinh tông môn cũng phải tới nhà bái phỏng.

Dương Nhạc Nhạc không che giấu sự vui sướng trên mặt, hướng Ôn Bình nói:

- Tông chủ, xì gà này của ngươi…?!

【VIP】 Một Vạn Một Căn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bàn lật úp, đồ ăn rơi vãi đầy đất, bát sứ… Sợ là đầu bếp cũng không nhận ra nó nữa rồi. Ngược lại, tiện nghi cho Cáp Cáp vẫn luôn thèm nhỏ dãi bên cạnh. Mấy thứ này có bị Cáp Cáp ăn thì Ôn Bình hắn cũng không cản được, mà cũng chẳng có lý do gì để cản.

Lúc này, Ôn Bình lạnh giọng nhìn về phía Dương Nhạc Nhạc, nói:

- Cho ngươi một phút làm đồ ăn, nếu như không làm được, cấm ngươi tiến vào Trọng Lực Trường 10 ngày.

- Ta…

Dương Nhạc Nhạc mếu mặt, vốn dĩ đột phá đến Luyện thể lục trọng khiến hắn mừng như điên, giờ thì không còn sót lại chút gì, thậm chí, hắn còn có cảm giác mình thật là xui xẻo.

Hắn không biết nấu ăn đâu, từ lúc sinh ra đến giờ chỉ biết há miệng chờ cơm, giơ tay ra liền có người hầu mặc y phục cho. Chậc, tuy nhiên, cái muôi hình thù ra sao hắn thì hắn biết đấy, chỉ có điều, cách dùng nó… So với một bả Khai Sơn Đao nặng mấy trăm cân còn khó hơn.

Nhưng mà nếu không làm thì sẽ bị cấm tiến vào trọng lực trường mười ngày!!!

Mỗi ngày ba canh giờ, kia chính là 27 canh giờ, gấp 10 lần lên xem, chính là 270 canh giờ đó!

Con số khổng lồ này cứ lắc lư trong đầu, khiến hắn nhức hết óc.

Đúng lúc này, Ôn Bình tìm một chỗ ngồi khác, sau đó, yên lặng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, sao Dương Nhạc Nhạc chỉ mới hút một hơi đã có biến hóa lớn như vậy?

- Từ tư chất vô tinh đến tư chất nhất tinh, một ngụm là đủ, Kí Chủ, thỉnh xem.

Trước mắt nhảy ra tin tức của Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc.

Giới tính: Nam.

Tuổi: 15.

Cảnh giới: Luyện thể lục trọng

Tư chất: Nhất tinh

Nhìn thấy tư chất này, Ôn Bình ngây ra một lúc, không dám tin hỏi:

- Trước kia hắn là tư chất vô tinh?

- Thật ra, tư chất cũng không có ý nghĩa quá lớn. Thiên Địa to lớn, cơ duyên vô hạn. Có những người không có tư chất, nhưng gặp phải thiên đại cơ duyên, đạt được vô thượng bảo vật, từ đó, liền có thể đứng ở đỉnh núi, giẫm lên vô số thiên tài cửu tinh.

- Thật là đau đầu, nếu biết như vậy, đợi lát nữa ta hãy cho hắn xì gà sinh mệnh, haiz, lãng phí cả một bàn thức ăn.

Nhớ tới vịt nướng, rồi lại nhớ đến thịt viên, Ôn Bình nổi giận mắng Dương Nhạc Nhạc:

- Tắt xì gà cho ta!

- Tông chủ, cái xì gà này… - Dương Nhạc Nhạc muốn nói lại thôi, chỉ có thể dùng tay dụi tắt điếu xì gà đang bốc khói, sau đó lầm lũi đi vào bếp, lặng người nhìn một đống dao dao thớt thớt.

Liếc nhìn muôi sắt, quả thật hắn cảm thấy so với đại hoàn đao còn nặng hơn. Liếc mắt nhìn ra sau, hắn lại đem xì gà đột lên một lần nữa, hít sâu một hơi, cảm nhận được biến hóa toàn

thân, nháy mắt, hắn bỗng thay đổi thái độ, tươi cười cầm muôi lên.

- Không phải xào rau à?

- Nhạc Nhạc! - Hoài Diệp đứng bên cạnh gọi hắn một tiếng, nàng chống cằm, nghiêng đầu nhìn hắn đứng bếp.

- Làm gì vậy?

- Sao lúc nãy ngươi đột phá Luyện thể lục trọng được vậy?

- Cái này là bí mật.

Dương Nhạc Nhạc hút một hơi xì gà, sau đó từ từ phun khói ra, hai mắt lờ đờ nhìn về phương xa, tay cầm muôi, trong mắt mang theo vài phần thâm trầm. Lần thứ hai hút, hắn nhớ lời Ôn Bình, từ từ sẽ không bị sặc.

Bất quá, nghĩ đến bộ dạng soái ca trước mặt Triệu Tinh phút chốc tan rã, lòng của hắn như bị cái gì đó chặn lại, vừa ngứa vừa khó chịu.

Hoài Diệp dẫn dụ:

- Nói ra ta sẽ giúp ngươi. Ngươi ngẫm lại xem, trong vòng một phút, ngoại trừ ta, trong Bất Hủ Tông ai có thể làm được cả bàn đồ ăn?

- Được, thành giao! - Nghĩ đến mười ngày trừng phạt, Dương Nhạc Nhạc rốt cuộc không làm ra vẻ nỗi nữa, chợt nghĩ đến hình ảnh ngồi nhìn phương xa mà hắn học được từ Ôn Bình, liền hỏi Hoài Diệp. - Hoài Diệp, lúc nãy ngươi bộ dạng hút xì gà của ta lúc nãy có soái không?

- Nếu như nhất định bắt ta phải nói dối thì ngươi mới nói chân tướng cho ta biết, vậy thì… Chân tướng này ngươi giữ trong lòng luôn đi!

- Ha ha.

Khen ta đẹp khó vậy à?

Ngượng ngùng cười cười, sau đó, Dương Nhạc Nhạc nói:

- Chính là nó. Xì gà tông chủ vừa mới cho ta đấy! Chỉ vừa hút một ngụm đã cảm giác khí của ta tăng lên, đồng thời, độ

hòa hợp giữa ta và khí cũng tăng lên. Chuyện vốn phải mất một tuần mới có thể giải quyết, giờ chỉ cần một cái hô hấp là xong.

- Lợi hại như vậy?

- Đương nhiên, ngươi muốn hút một ngụm không? - Dương Nhạc Nhạc vội vàng đưa xì gà tới, Hoài Diệp cũng vui vẻ định thử một ngụm, bất quá, cuối cùng nàng ngừng lại. Nếu tiểu yêu nàng mà cứ xông qua như vậy… Chẳng khác nào gián tiếp hôn Dương Nhạc Nhạc?

Đẩy Dương Nhạc Nhạc ra, Hoài Diệp tranh thủ xào rau. Bởi vì đam mê nấu ăn, cho nên dù phải làm lại lần nữa nàng cũng không hề cảm thấy buồn tẻ.

Đồng thời trở ba cái nồi sắt, hỏa xà vây lấy nồi, sau đó vọt thẳng lên.

Không đến một phút đồng hồ đã đủ 6 món.

Trong lúc đám người ngồi quây quần ăn cơm, Hoài Diệp tranh thủ nhắc đến chuyện xì gà:

- Tông chủ, xì gà của ngươi có thể cho ta một điếu không?

- Hàng không bán.

- Nhưng mà ngươi đã cho Dương Nhạc Nhạc, hắn còn nói, vừa nãy là dựa vào xì gà này mới có thể đột phá Luyện thể lục trọng nhanh như vậy, ta cũng muốn tranh thủ thời gian lên Luyện thể tứ trọng. Ngươi nhìn thử đi, ở đây ta yếu như, lỡ sau này bọn họ khi dễ ta thì phải làm sao?

Nói xong, Hoài Diệp rất phối hợp bày ra một mặt bi thảm.

Nếu như Ôn Bình không biết rõ nàng là một đầu Ba Xà, loài yêu vật chỉ một ngụm có thể nuốt sạch một con voi lớn, thì có lẽ hắn đã bị nét mặt bây giờ của nàng lừa gạt.

- Nữ hài tử không nên hút thuốc.

- Đừng mà! - Hoài Diệp lập tức ôm tay Ôn Bình lắc lắc.

- Được rồi, cho ngươi một điếu.

Ôn Bình bất đắc dĩ đành phải lấy trong hộp ra một điếu xì gà, sau đó nói:

- Điếu thứ nhất 50 kim, điếu thứ hai 100 kim, giao hàng trả tiền.

- Tại sao?

- Không có tại sao?

Ôn Bình thầm nói: Một ngày ta chỉ có thể mua được năm điếu, muốn tăng từ tư chất nhất tinh lên nhị tinh cần khoảng 20 điếu, ta cũng nóng lòng tư chất của mình mà, bán cho các ngươi, không đắt sao được?

- Thành giao!

Hoài Diệp không hỏi nhiều, nhanh chóng móc ra một trăm kim phiếu, sau đó, chọn một điếu xì gà đẹp nhất.

Thật ra chúng đều giống nhau, nhưng trong cảm giác của nữ hài tử, luôn có một điếu là đẹp nhất.

- Tông chủ, ta cũng muốn.

Trần Ca cũng tham gia náo nhiệt.

- Cây thứ ba 500 kim, ngươi còn muốn hay không? - Ôn Bình cố ý tăng giá để Triệu Tinh biết khó mà lui.

Ai ngờ Dương Nhạc Nhạc bỗng nhiên rút ra một tờ kim phiếu 1000 kim đưa ra, sau đó nói:

- Tông chủ, ta trả thay nàng.

- Không có tiền lẻ.

Ôn Bình nhận 1000 kim, hoàn toàn không muốn thối lại tiền cho Dương Nhạc Nhạc, mặc dù trong người hắn đang ôm 1 đống kim phiếu trị giá 100 kim. Nhìn đau tùy ý để Triệu Tinh lựa chọn một điếu, sau đó lập tức quay sang Vân Liêu nói:

- Điếu thứ tư 1 vạn kim!

- Hả?

Vân Liêu á khẩu nhìn hắn.

Muốn bỏ tiền, thế nhưng 1 vạn kim đổi một điếu xì gà, quả thật có hơi đắt.

- Tại sao?

- Không có tại sao, mua nổi thì mua.

Vội vã bới hai phần cơm, sau đó Ôn Bình liền chạy trốn. Thoáng cái bán đi 3 điếu xì gà, lòng thầm đau nhức!

May là hắn mua chỉ có 10 kim một điếu.

Vụ làm ăn này lời được 620 kim.

- Hệ thống, ngươi có thể tăng thêm xì gà được không, mỗi ngày chỉ có năm điếu ít lắm đấy?

- Thăng cấp kiến trúc tự nhiên có thể mở khóa số lần mua sắm mỗi ngày.

- Ta muốn thăng cấp kiến trúc.

- Bởi vì Kí Chủ đề nghị tự thăng cấp cho nên chức năng thăng cấp được kích hoạt, đồng thời, chức năng thăng cấp kim tệ cũng được mở khóa.

Đột nhiên, địa đồ Bất Hủ Tông hiện lên, khác với hôm qua, khi hắn điểm vào chủ điện thì có thêm một lựa chọn.

Có thêm một khung thăng cấp bên cạnh Thương Thành.

- Hệ thống, sau khi thăng cấp kiến trúc sẽ thế nào?

- Sau khi thăng cấp, lực hấp dẫn của chủ điện sẽ gia tăng khoảng cách lên đến 8000m, đồng thời, có thể mở khóa năng lực hấp dẫn chuyên biệt, dùng để nhắm vào những nhân tài có thể phát triển Bất Hủ Tông. Bên cạnh đó, vật phẩm trong Thương Thành mỗi ngày tăng ba lượt mua sắm.

【VIP】 Kiếm Chỉ Bất Hủ Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Vậy thì cho ta thăng cấp.

- Một lần thăng cấp chủ điện cần 5 vạn kim. Số lượng kim tệ Kí Chủ có hiện tại không đủ thăng cấp.

- Năm vạn kim? Ăn cướp à?

- Chủ điện là bộ mặt của một tông, là nơi thiêng liêng nhất, đương nhiên, phí thăng cấp cải tạo sẽ tương đối đắt một chút.

- Được rồi, ta không thăng cấp chủ điện, tìm kiến trúc khác thăng cấp vậy.

- Kiến trúc có thể thăng cấp tại Vân Lam Sơn thật ra không nhiều, một vài nơi râu ria có cải tạo thì cũng chẳng dùng vào việc gì, ví dụ như Thiên điện. Hiện tại, nhân số Bất Hủ Tông quá ít, căn bản là không cần dùng.

Cuối cùng, Ôn Bình cảm thấy Bất Hủ Tông hiện còn thiếu một thứ. Tăng tốc tu luyện đã có, mạch thuật cũng có, chỉ cần một nơi rèn luyện nữa là đủ.

Xuất Nhiễu Sơn trước kia là nơi thí luyện của Bất Hủ Tông, thăng cấp cải tạo sân thí luyện có lẽ cũng là một ý hay.

- Hệ thống, ta muốn cải tạo sân thí luyện trên Nhiễu sơn, cần tốn bao nhiêu kim tệ?

Con trỏ rơi vào bên trái địa đồ Vân Lam Sơn, đó là một ngọn núi tương đối thấp.

- Thăng cấp cần 1 vạn kim tệ.

- Được, vậy thì thăng cấp chỗ đó đi.

Giao xong 1 vạn kim, tin tức thăng cấp của hệ thống hiện ra.

Thời gian thăng cấp sân thí luyện còn lại: 30 giờ.

Nhận được năng lực đặc thù: Chiến cảnh.

- Chiến cảnh?

- Ta sẽ phổ cập một chút kiến thức cho Kí Chủ, những kiến thức này chỉ khi tiếp xúc với Thông Huyền cảnh mới có thể biết được. Mạch môn thứ nhất tên là Khiếu Địa Phá, nằm ở cổ tay trái. Sau khí đả thông nó, ngoài cổ tay trái sẽ xuất hiện một cái mạch môn.

- Ta đã biết, nhưng nó có liên quan gì đến chiến cảnh?

- Điểm khác biệt lớn nhất giữa Thông Huyền cảnh và Luyện thể chính là một cái tồn trữ khí dùng cho chiến đấu, cái còn lại là lợi dụng khí tiến hành chiến đấu, không cần lo lắng cạn kiệt khí, bởi vì tần suất chấn động của mạch môn và tần suất chấn mạch của thế giới đồng bộ, khí có thể liên tục hội tụ tại mạch môn, hình thành mạch khí.

- Nhưng ngoài thế giới này, còn có một không gian gọi là Cảnh. Ở đó, tần suất chấn mạch hoàn toàn khác biệt với thế giới bên ngoài. Nếu như nói hiện tại ngươi đang đứng trong một thế giới mà tần suất chấn mạch là được thẳng, vậy thì… Trong Cảnh, tần suất chấn mạch là đường cong. Tương ứng, trong thế giới của Cảnh, tất cả mọi thứ đều vặn vẹo, Thông Huyền cảnh không có cách nào sử dụng dòng khí không cạn kiệt như đã nói ở trên. Nếu như Chiến Cảnh được hình thành trong sân thí luyện, tuy nó không phải là một phương thế giới, nhưng tần suất chấn mạch của nó có thể tạo ra một loại năng lực vặn vẹo đặc thù. Chỉ cần ngươi tiến vào Chiến Cảnh, thứ đó sẽ sinh ra, cường đại hơn ngươi, so với ngươi hắn còn hiểu ngươi hơn, hắn có thể liếc mắt đã nhìn thấu nhược điểm của ngươi, đi ngược lại thói quen của ngươi…

- Sau đó thì sao?

- Để ngươi đối mặt với địch nhân lớn nhất của đời mình, kẻ hiểu ngươi rõ nhất, cũng là chính ngươi! Tu hành trong đó, nhược điểm, thói quen, điểm yếu, tất cả sẽ được rèn luyện, mài

giũa. Nếu có thể thắng chính mình, vô địch cùng cảnh, đánh thắng đối thủ vượt cấp chỉ là chuyện thường. Chiến đấu thì là cái gì, cùng một cảnh giới, cái so không phải là lực lượng, lại càng không phải thứ gì khác, mà là… Tâm tính!

- Tâm tính?

- Đúng, một người tâm tĩnh, sẽ không dẫn đến sai lầm. Dù cho chỉ một sai lầm nhỏ cũng đủ để địch nhân đâm kiếm vào tim ngươi, kết thúc trận chiến. Tu hành trong chiến cảnh, chống lại kẻ địch lớn nhất của bản thân, thời thời khắc khắc đều mắc phải sai lầm, dần dà, loại bỏ nhược điểm của bản thân, đồng thời có thể rèn giũa ra tâm tính không gợn sóng, không sợ hãi, từ đó, đào thải toàn bộ nhược điểm, không còn lại gì.

- Đã hiểu, hóa ra năng lực của Chiến Cảnh là vậy. Chiến thắng chính mình, tiêu trừ nhược điểm, cường hóa tâm tính.

Ôn Bình đoán là nếu như có thể hoàn thành ba thứ này, vô địch cùng cảnh là chuyện nằm trong tầm tay.

Ngươi có thể thắng được người hiểu rõ người nhất thì có thể thua trong tay kẻ địch không biết tiếp theo ngươi sẽ ra quyền thế nào sao?

Tri kỷ e rằng cũng có thể trăm trận trăm thắng!

***

Kháo Sơn tông.

Sau đêm hôm qua, toàn bộ Kháo Sơn tông từ trên xuống dưới tràn ngập bi thương. Bất quá là vị trưởng lão nào mất thì không ai biết, bởi vì dường như cao tầng tông môn đã đè tin tức này xuống.

Rất châm chọc chính là người của Kháo Sơn tông lại vì vị trưởng lão ngay cả tên cũng không có này mặc niệm. So với một nhà vật lý học vĩ đại đột nhiên mất càng thêm châm chọc buồn cười, ai cũng cầu nguyện cho hắn trong khi hắn đã làm gì cũng không biết.

Nhưng bọn họ vẫn cầu nguyện đấy thôi, cứ như là một thói quen. Có lẽ là thấy mọi người đều làm vậy, mình nếu không

làm thì sẽ trở thành dị loại, bị cô lập, bị xem thường.

Thân nhân mất còn chưa thấy bọn họ bi thương như vậy đâu!

Hoa Liêu, trưởng lão Chấp Pháp đường của Kháo Sơn tông, từ đêm qua đến giờ, hắn không hề chợp mắt. Đương nhiên, hắn cũng không phải là kẻ ngủ mở mắt như Trương Phi. Một đêm tẩy lễ, khuôn mặt già nua cùng với mái tóc muối tiêu càng thêm già nua.

Tông chủ hạn trong ba ngày phải tra ra nguyên nhân, nhưng suốt đêm hôm qua, hắn đi một vòng Thương Ngô thành mà chẳng tra ra chút manh mối.

Thẩm vấn 13 tên được cho là đã gặp qua Dương Hoa lúc chạng vạng ngày hôm qua, thế nhưng không một câu nào hữu dụng.

Lại đem một gã thương hộ ở chân núi Vân Lam Sơn ra tra hỏi, chỉ cần dậm chân một cái đã dọa hắn run bần bật, mém chút tè ra quần. Vậy mà lúc Hoa Liêu hỏi đến, hắn chỉ biết cúi đầu, không nói chuyện, run run quỳ gối trên nền gạch.

- Sư tôn, chính miệng hắn nói với ta, hôm qua, lúc chạng vạng tối, hắn có thấy bọn người Dương trưởng lão lên Bất Hủ Tông.

Người vừa nói là một vị thiếu niên lang. Còn gã thương hộ đang quỳ trên đất kia chính là người đêm qua hắn chộp tới, chủ một tiệm may dưới chân Vân Lam Sơn.

Hoa Liêu lạnh giọng hỏi:

- Xác định?

Thiếu niên lang đáp:

- Chính xác, đồ nhi đoán sáng ngày hôm qua, Dương trưởng lão đã ra ngoài xử lý vài việc, sau đó đi đến Bất Hủ Tông. Nếu không, vì sao ngài lại không tra được bất kỳ thứ gì ở những nơi khác?

Hoa Liêu không để ý đến đệ tử bên cạnh mình, mà chiếu ánh mắt về phía lão bản mập mạp kia, sầm mặt, dùng giọng

nói lạnh như băng hỏi:

- Lúc chạng vạng tối, Dương trưởng lão thật sự đến Bất Hủ Tông? Hắn đi lên đó rồi còn xuống không?

- Bẩm đại nhân, giờ Dậu hôm qua, tiểu nhân trông thấy Dương trưởng lão mang theo một đám người lên núi. Về phần… Về phần rời đi lúc nào thì tiểu nhân thật sự không biết, lúc đó tiểu nhân đã đóng cửa.

Ông chủ tiệm dập đầu "ba ba" trên nền gạch, ý định dùng ngôn ngữ và hành động xin Kháo Sơn tông bỏ qua cho hắn. Đầu đập đến mức nở hoa thế nhưng hắn vẫn không dám ngừng lại.

Nói chơi, mệnh so với tôn nghiêm, cái nào quan trọng hơn?

Hoa Liêu không để ý đến hắn, chỉ nhìn về một phía, thì thào tự nói:

- Giờ Dậu lên Bất Hủ Tông, giờ Tuất sinh mệnh ngọc vỡ nát, khoảng cách không đến một canh giờ. Xem ra, xác suất Dương trưởng lão chết ở Bất Hủ Tông rất lớn.

- Mạt Ảnh, đêm nay ngươi đến Bất Hủ Tông một chuyến, nhìn xem Bất Hủ Tông có vật gì hay đã xảy ra chuyện gì. Nghe đồn Dương Nhạc Nhạc của Dương gia đã nhập Bất Hủ Tông, có thể là lúc tông chủ ly khai để lại thứ bảo vật gì đó. Hiện tại ngươi đã là Luyện thể thập nhất trọng, đừng phạm phải sai lầm như Dương Hoa, chỉ cầm bắt một người về thẩm vấn là được.

Trong góc tối, một bóng người hiện thân, khẽ gật đầu một cái, sau đó tựa như con dơi, biến mất trong màn đêm.

【VIP】 Bị Dọa Đến Không Dám Lên Núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi rời khỏi Kháo Sơn tông, Mạt Ảnh một đường phóng ngựa hướng về phía Vân Lam Sơn.

Nói đến Mạt Ảnh, cái tên này vốn dĩ chẳng có danh tiếng gì tại Thương Ngô thành, thế nhưng nếu nhắc đến Thợ săn bóng đêm, thì cái danh xưng này khiến cho rất nhiều người phải khiếp sợ.

Một thợ săn ẩn núp trong đêm đen, chỉ cần là con mồi hắn nhắm thì đều biến mất vô thanh vô tức, cho nên địa vị của hắn trong Chấp Pháp đường ngang ngửa với Hoa Liêu.

Hoa Liêu là tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, hiển nhiên đủ sức ngồi vào vị trí trưởng lão, thế nhưng một tu sĩ Luyện thể thập nhất trọng như Mạt Ảnh lại đứng thứ hai thì có thể thấy được rất rõ thực lực của hắn.

Kỳ thật, hắn có được địa vị như vậy là bởi vì đại sự hắn đã làm một năm trước.

Thời điểm đó, hắn mới chỉ là tu sĩ Luyện thể thập trọng, cảnh giới Luyện thể thập nhất trọng, Luyện thể thập nhị trọng trên hắn không nhiều, nhưng cũng không ít.

Hào quang của mỗi người so ra đều chói mắt hơn hắn, khi đó, hắn chẳng khác nào con mèo nhỏ trốn ở góc tường, chẳng ai chú ý đến.

Vừa vặn, đó là khoảng thời gian Bất Hủ Tông phát sinh rung chuyển, nhân tâm bắt đầu tan rã, Kháo Sơn tông muốn bắt lấy cơ hội quật khởi.

Quật khởi đương nhiên không thể thiếu tiền và tài nguyên. Nhưng không đủ thì phải làm sao? Chỉ có thể cướp từ tay thương hội trong Thương Ngô thành. Trong vòng 2 tháng, Kháo Sơn tông liên tiếp giành được bảy, tám cái thương hội dưới trướng Bất Hủ Tông, khiến bọn họ quy phục.

Trong đó có một gia tộc vẫn kiến quyết giữ lấy tín ngưỡng của mình. Tộc trưởng là một gã tu sĩ Luyện thể thập nhị trọng, khổ luyện "Kim Chung" đến mức lô hỏa thanh thuần, có thể nói là vô địch trong Luyện thể thập nhị trọng. Tất cả tu sĩ Luyện thể thập nhị trọng của Kháo Sơn tông đều thua trong tay hắn.

Tuy Bất Hủ Tông vừa phát sinh rung chuyển, không rảnh quan tâm đến chuyện Thương Ngô thành, thế nhưng Kháo Sơn tông cũng không dám xuất động tu sĩ Luyện thể thập tam trọng vì e ngại Bất Hủ Tông đột nhiên phát lực. Nên chỉ có thể bỏ qua cho cái gai này.

Nhưng kiểu gì nó cũng đâm lên người, vô cùng khó chịu!

Ngay thời điểm toàn bị Kháo Sơn tông đều thúc thủ vô sách, Mạt Ảnh lập một tổ liệp sát tạm thời.

Giờ Tý rời khỏi Kháo Sơn tông, rạng sáng quay về.

Lúc quay về, trong tay xách một cái đầu máu chảy đầm đìa, đó chính là cường giả khổ luyện "Kim Chung".

Đánh xong trận này, Mạt Ảnh trở thành người phụ trách đội liệp sát, từ nay về sau, bắt đầu nhiệm vụ quét sạch thương hội dưới trướng Bất Hủ Tông, không đến nửa năm, Bất Hủ tông tầng cơ sở bị hắn đánh cho tan rã.

Khiến cho Bất Hủ Tông càng sớm rơi xuống vực!

Lúc trước, Mạt Ảnh có thể giết chết Luyện thể thập nhị trọng mà lông tóc vô thương, đủ để thấy sự lợi hại của hắn. Hiện tại, hắn đã là Luyện thể thập nhất trọng, thực lực tinh tiến không ít, liều mạng đối kháng với tu sĩ Luyện thể thập tam trọng vẫn có phần thắng.

Việc của Bất Hủ Tông lần này, căn bản hắn không để vào mắt, đối với hắn, chỉ là một hồi dạo chơi mà thôi.

Lúc đứng dưới chân Vân Lam Sơn, Mạt Ảnh ngước nhìn đỉnh núi, nhếch miệng cười, sau đó nhảy lên kiếm bia, chuẩn bị lẻn vào Bất Hủ Tông bằng đường rừng.

Nhưng mà, vừa nhấc chân, một cỗ khí tức khiến cho người ta sởn hết gai ốc đột ngột tiến đến gần.

- Ai?

Mạt Ảnh vội lui về sau, cách kiếm bia 10m, cả người tựa như mèo bị giẫm phải đuôi, tóc gáy dựng đứng lên. Cặp mắt ưng nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trước, cảnh giác nhìn xung quanh, không bỏ sót cái gì gió thổi cỏ lay.

Hắn vừa mới có cảm giác như bị cái gì đó quét qua, cả người trở nên lạnh lẽo.

Trực giác của sát thủ nhiều năm nói cho hắn biết, trong rừng rậm chắc chắn có nguy hiểm.

Gió thổi qua đầu cành, tiếng cành cây đứt gãy, còn có tiếng ngọn cỏ xào xạt trong rừng,… Tất cả khiến cho Mạt Ảnh căng cứng người, như lâm phải đại địch, tay đặt ở đai lưng, hổ khẩu nắm chặt một thanh dao găm.

Thời gian trôi qua từng phút một, dần dà, bầu không khí yên tĩnh chung quanh khiến hắn có chút hoài nghi: Phải chăng trực giác của mình bị loạn?

Rốt cuộc, hắn bước lên núi lần nữa

Đồng dạng, chân trước vừa vượt qua kiếm bia, cỗ khí tức khủng bố kia lại ập đến.

- Vèo!

- Vèo!

- Vèo!

Mạt Ảnh vung tay, ba thanh dao găm từ lòng bàn tay hắn bay ra, lao thẳng vào rừng.

Thế nhưng, tựa như đá chìm đáy biển, dao găm vọt vào rừng sau đó biến mất vô tung, không có một chút động tĩnh.

Rừng rậm cũng không bởi vì kẻ phá rối là hắn mà thức tỉnh, chim chóc cũng không hoảng hốt bay loạn lên.

- Người nào, ra đây cho ta!

Sau khi hô một tiếng, đột nhiên, xung quanh vang lên tiếng cười âm lãnh mà cuồng ngạo, cả người Mạt Ảnh lạnh đi, cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến hắn vội lao ra khỏi rừng, lần nữa thối lui xuống chân Vân Lam Sơn, chuẩn bị tùy thời phản kích hoặc viễn độn.

Bất quá, trong lòng hắn dường như có khuynh hướng thứ hai nhiều hơn.

Lần đầu tiên hắn có cảm giác bị xem là con mồi, trong rừng tồn tại một gã thợ săn có thể giết chết hắn, lại giống như một đầu độc xà trong bóng đêm đang nhìn chằm chằm vào hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể cắm phập cái răng độc của nó lên người hắn. Một kích trí mạng.

Lần này, Mạt Ảnh chắc chắn có thứ gì đó trong rừng cây, không phải làm cảm giác của hắn sai.

Nhưng rốt cuộc đó là thứ gì?

Lại có thể khiến hắn sợ hãi đến như vậy, so với dao găm của hắn còn lạnh lẽo hơn.

Mạt Ảnh hướng về phía rừng rậm, một lần nữa hô to:

- Đi ra cho ta!

Đúng lúc này, ánh nến từ những căn nhà xung quanh liên tiếp sáng lên.

Năm sáu cái bóng đen in hình trên cửa sổ giấy, lóe lên rồi biến mất, cửa mấy căn nhà gần đó chợt mở ra, bảy, tám người bước ra. Bọn họ nhìn quanh bốn phía vài lần, cuối cùng cũng phát hiện ra Mạt Ảnh đứng dưới ánh trăng.

Cả đám hướng về phía hắn quát:

- Có bệnh hả? Đêm hôm khuya khoắt không lo ngủ, hô cái gì mà hô!

- Rầm!

Tiếng sập cửa liên tiếp vang lên.

Một ít người giận quá cho nên lực sập cửa có hơi mạnh, còn có phụ nhân sau khi vào phòng vẫn tiếp tục mắng:

- Bệnh tâm thần!

Mạt Ảnh không để ý đến bọn họ, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào cánh rừng phía trước, trong mắt mang theo vài phần do dự.

Tiến vào lần nữa hay rời khỏi, đây là một vấn đề.

Nhưng lại nghĩ đến thứ đang núp trong rừng cùng tiếng cười khiến hắn khiếp vía kia, Mạt Ảnh không thể không lựa chọn phương án thứ hai: Rời khỏi!

Xoay người biến mất trong đếm tối, hắn rời khỏi Vân Lam Sơn.

***

Sáng hơm sau.

Ôn Bình vẫn như ngày thường, đạp trong màn sương mù tiến vào núi tu hành. Đến khi hắn quay về nhà bếp dùng điểm tâm thì đụng phải Dương Nhạc Nhạc mới vừa tu luyện từ Trọng Lực Trường ra. Trong tay tên nhóc này vẫn còn cầm xì gà sinh mệnh.

Bất quá, qua một ngày trụy lạc, điếu xì gà kia đã cụt lại càng cụt, giờ chỉ còn một khúc.

Gặp được Ôn Bình, Dương Nhạc Nhạc vội nói:

- Tông chỉ, ngài còn xì gà sinh mệnh nữa không?

- Lại mua nữa à?

- Ừ, như cũ, hai điếu. Ngày hôm qua ngài còn thiếu ta 500 kim không phải sao? Không cần thối lại!

- Mỗi ngày, một người chỉ được mua 1 điếu.” Nếu như là ngày hôm qua, Ôn Bình chắc chắn sẽ không bán nữa, bởi vì hắn cũng rất cần thứ đồ này.

Thế nhưng sau khi thăng cấp sân thí luyện, nhu cầu tài chính rất cấp bách, tựa như một cái động lớn, hắn chỉ có thể

bán xì gà sinh mạng kiếm thêm chút tiền dùng để tu hành.

- Hả?

Dương Nhạc Nhạc có hơi thất vọng khi nghe Ôn Bình nói thế, kế đó, hắn hỏi:

- Tông chủ, chẳng phải cây thứ 2 ngài bán 100 kim sao? Ngày hôm qua ta còn 500 kim đều đưa cho ngài, cái này tính sao?

- Nói nữa thì một điếu cũng không cho ngươi.

Dứt lời, Ôn Bình giơ tay giả bộ muốn lấy lại xì gà trong tay Dương Nhạc Nhạc. Hiển nhiên, Tiểu Nhạc Nhạc vội tránh, ôm chặt lấy xì gà, chẳng khác nào mèo cái che chở lũ con của mình.

Sau đó, hắn chợt thở dài, nói:

- Tông chủ, ngài có thể mỗi ngày bán cho ta một điếu xì gà được không? Ngày hôm qua Triệu Tinh hút xì gà liền đột phá đến Luyện thể lục trọng, ta vốn áp phía trên, định hiển lộ một chút khí khái nam nhân, giờ thì hay rồi, toàn bộ nguyện vọng đều ngâm nước nóng.

Ôn Bình kinh ngạc hỏi:

- Triệu Tinh cũng đột phá?

【VIP】 Không Đủ Xì Gà Cung Cấp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hai đệ tử mười lăm tuổi đạt tu vi Luyện thể lục trọng…

Nếu tin tức này truyền ra, sợ rằng các thế lực tam tinh sẽ giết đến tận cửa, sau đó đào luôn móng nhà mang đi.

Cho dù là ở thời kì đỉnh phong của Bất Hủ Tông cũng không xuất hiện loại đệ tử thiên tài bậc này đâu.

Tuy là tâm tình của Ôn Bình lúc này như mặt hồ lăn tăn gợn sóng nhưng ngoài mặt hắn vẫn biểu hiện ra bộ dáng của một vị tông chủ, nói:

- Rất tốt, có lòng cầu tiến, bất quá ta cũng không hi vọng ngươi xem Triệu Tinh là mục tiêu!

- A?! - Dương Nhạc Nhạc ngơ ngác nhìn Ôn Bình .

Ôn Bình nói:

- Tại Bất Hủ Tông chúng ta có Trọng lực trường, có khu ký túc xá, cả hai kết hợp làm một, ngươi phải lấy Vân trưởng lão làm mục tiêu của bản thân. Vượt qua hắn mới là mộng tưởng của ngươi.

- Nhưng mà, Vân trưởng lão là Luyện thể thập tam trọng đó!

- Nói như vậy tức là ngươi không có lòng tin? Nếu thật là vậy thì kể từ ngày hôm nay ngươi không cần ở Bất Hủ Tông tu luyện nữa. Nếu không tương lai, Bất Hủ Tông có thêm nhiều đệ tử, thậm chí xuất hiện Thông Huyền cảnh thì ngươi tính thế nào?

Cái gì gọi là lý giải hợp tình hợp lý?

Chính là đây!

Dương Nhạc Nhạc trầm mặc hồi lâu, sau đó hắn nhìn Ôn Bình, dùng sức gật đầu nói:

- Tông chủ, ta sẽ cố gắng!

- Nên nhớ, Bất Hủ Tông hiện tại còn ít người, thế nhưng tương lai nhất định sẽ danh chấn Đông hồ, thậm chí là Thiên Địa hồ. Nếu như ánh mắt của ngươi quá hạn hẹp vậy tương lai chức đại sư huynh này của ngươi sẽ nhanh chóng đổi chủ thôi.

- Ừm, tông chủ, ta hiểu rõ!

Dương Nhạc Nhạc thoải mái cười, cũng không phải vì Ôn Bình vẽ ra chân trời đầy thơ mộng mà là vì hắn cảm thấy "lên đỉnh" khi nghĩ đến chức danh đại sư huynh.

Tương lai, Bất Hủ Tông có thể phát triển lớn mạnh, hắn làm một đại sư huynh sẽ vẻ vang cỡ nào?

Chắc chắn là lúc đó Triệu Tinh sẽ thích hắn.

Ôn Bình đi vào phòng bếp, sau đó ngồi xuống ghế, còn chưa ngồi nóng mông thì Vân Liêu đã bước đến trước mặt, móc từ trong quần ra một xấp tiền, đồng thời nói:

- Tông chủ, xì gà của ngươi có thể bán cho ta một cây không?

Ôn Bình còn chưa kịp mở miệng nói gì thì trong phòng bếp lại vang lên một âm thanh khác:

- Còn ta nữa, ta cũng muốn mua!

Hoài Diệp cũng tham gia, vốn tiểu nha đầu này đang cẩn thận bưng đồ ăn lên, nhưng vừa nghe thấy thế, liền phóng nhanh ra, cứ như sợ đến chậm một bước sẽ mất phần vậy.

Ôn Bình có chút bất đắc dĩ, mỗi ngày chỉ có năm cây, chính bản thân hắn cũng không đủ xài đâu.

- Haiza, biết trước như vậy, hôm qua đã không cho các ngươi. Được rồi, vừa nãy Dương Nhạc Nhạc đã mua một cây, cái thứ hai là một trăm kim tệ, tên nào muốn mua thì bơi vào đây!

- Ta mua! - Vân Liêu lập tức lấy ra một tờ kim phiếu đưa cho Ôn Bình, sau đó hỏi:

- Tông chủ, thứ này…

- Ngươi đốt một đầu lên, sau đó hút vào là được, giống như là hô hấp bình thường vậy.

Ôn Bình cười một cách thần bí, kế đó đốt một điếu xì gà, gõ gõ lên bàn, nói:

- Hút xì gà là như vầy nè!

Hút sâu một hơi.

Sau đó há mồm, hướng Vân Liêu phun ra một cái.

Một đạo khói trắng bay vòng vòng, phả vào mặt Vân Liêu.

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó hô lớn:

- Soái, soái, quá soái! Tông chủ, ta muốn học!

Ba tiếng "soái" biểu đạt tâm trạng kích động của Dương Nhạc Nhạc lúc này.

- Đây là tuyệt kĩ của bổn tông chủ, không có truyền ra ngoài!

Ôn Bình cười một tiếng, lại không quan tâm tới Dương Nhạc Nhạc .

Nhìn vào cột thông tin cá nhân của Vân Liêu, phát hiện tư chất của hắn thế mà tứ tinh tư

chất, liền khuyên bảo một câu:

- Vân trưởng lão, nếu như ngươi muốn dùng xì gà sinh mệnh để tăng lên thực lực của mình

thì một cây không có tác dụng gì đâu.

- Tại sao? - Vân Liêu ngây ra một lúc.

Ôn Bình giải thích:

- Cảnh giới của bọn Dương Nhạc Nhạc tương đối thấp, sau khi được xì gà sinh mệnh cải tạo

bình chướng cảnh giới tựa như tầng giấy mỏng, tất nhiên rất dễ xông phá. Còn

như ngươi, Luyện thể thập tam trọng, chắc phải hút hàng trăm cây mới có thể có tác dụng.

Ngươi hãy đợi đến thời điểm tu luyện mệt mỏi, dùng xì gà này để hồi phục, tăng tinh

thần lên gấp trăm lần. Hoặc là dùng sau khi bị thương, có thể chữa trị thương thế của

ngươi. Hai cái công dụng này tốt hơn tăng thực lực rất nhiều.

- Thứ này còn có thể chữa thương?!

- Theo lí thuyết thì chỉ cần ngươi không chết, xì gà sinh mệnh có thể chữa trị mọi loại

thương thế.

- Cái này…?!

Vân Liêu muốn nói gì nhưng lại không biết nên diễn tả thế nào, bởi hắn không biết tâm trạng của mình lúc này là gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn chằm chằm vào điếu xì gà trên tay, tròng mắt gần như muốn dán lên nó, nhìn một lúc hắn lại đưa lên mũi cẩn thận ngửi ngửi.

Ôn Bình đoán là Vân Liêu đang rất tò mò vì sao cây xì gà sinh mệnh này tại sao có nhiều công dụng như vây, có khi hắn đang nghĩ thứ này làm từ thứ gì, cho nên mới đưa lên mũi ngửi ngửi y như Cáp Cáp.

Nói chung là Ôn Bình biết Vân Liêu tin lời hắn.

- Vân trưởng lão ,đợi lát nữa cùng ta xuống núi một chuyến.

Vân Liêu gật đầu.

Ôn Bình tiếp tục lấy ra một điếu xì gà sinh mệnh, nói với Triệu Tinh cùng Hoài Diệp trước

mặt:

- Được rồi, đây là cây thứ ba, năm trăm kim tệ. Ta phải nói trước, ta chỉ bán một cây này

nữa mà thôi, các ngươi ai muốn mua thì thương lượng cho tốt.

- Ta lấy!

Hoài Diệp một tay đoạt lấy điếu xì gà, một tay vứt xuống kim phiếu sau đó chạy như bay ra

ngoài. Bất quá vì cuống quít nên bỏ quên trên bàn một vạn kim phiếu.

***

Tây môn Thương Ngô thành.

Một nam nhân trung niên để râu, lảo đảo đi vào thành, ăn mặc không giống như người Thương Ngô thành. Đế giày của hắn rất dày, hơn nữa, y phục lại vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, bộ dáng mang theo sự phong trần, mệt mỏi.

Ở bên cạnh hắn còn có một người thanh niên đi cùng, độ khoảng hai mươi tuổi, hắn ta đang đỡ nam nhân trung niên kia, chệnh choạng bước vào thành.

Không biết nguyên nhân gì mà người trung niên này càng đi càng mất thăng bằng, người thanh niên kia căn bản là đỡ không nổi.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể nói:

- Đại nhân, để ta cõng ngươi!

Nam trung niên híp mắt, chịu đựng sự đau đớn tận xương tủy, lắc đầu, dùng thanh âm

nhỏ tới mức gần như không nghe được, nói:

- Không được, yêu độc trong thân thân thể ta lúc nào cũng có thể phát tác, nếu như ta ở

trên lưng ngươi cuồng hóa, rất có thể sẽ cắn chết ngươi!

Hắn sợ hãi nói to sẽ khiến cho yêu độc lưu chuyển nhanh hơn, sau đó phá tan đạo phòng tuyến cuối cùng do hắn thiết lập.

Lúc đó, chính là vô pháp xoay chuyển tình hình.

Thanh niên lại hô lên một tiếng, đỡ lấy nam nhân trung niên đi về phía Dương phủ:

- Đại nhân, ngài cố gắng chống đỡ, Hoài Không tiền bối ở trong Thương Ngô thành, hắn đã có thể áp chế yêu tính của Hoài Diệp nhiều năm, nhất định sẽ có cách.

- Chỉ mong là như vậy!

Nam trung niên ảm đạm cười một tiếng, có lẽ trong lòng hắn căn bản cũng không có bất cứ hi vọng nào, tâm hắn đã nguội lạnh, rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Lúc đến đại môn Dương gia, thanh niên nhanh chóng lấy từ trong ngực ra một tấm kim bài. Người hầu canh cổng vừa nhìn thấy liền biết đây là khách quý, lập tức dẫn hai người vào phủ. Trực tiếp bỏ qua việc thông báo.

Bởi vì Dương Tông Hiền đã từng nói, bất cứ ai cầm trong tay kim bài thì chính là bằng hữu của

hắn, không cần thông báo mà cứ trực tiếp dẫn vào gặp hắn.

- Đại nhân, sắp gặp được Hoài Không tiền bối rồi. Ngài tuyệt đối không được nhắm mắt, ngàn vạn không được ngủ.

Xuyên qua hành lang, thanh niên liên tục gọi nam nhân trung niên bên cạnh.

Bởi vì hắn sợ đại nhân của mình sẽ ngủ thiếp đi mất, khi đó, muốn tỉnh lại e rằng rất khó.

Nhưng mà nam nhân trung niên có vẻ không ôm hi vọng gì lớn. Dùng thanh âm hữu khí vô lực nói:

- Vô dụng thôi, độc của minh xà chi yêu quá mạnh, một giọt cũng đủ để cho một vị Thông Huyền cảnh chết đi, ta tuy so với thông huyền cảnh bình thường mạnh hơn một chút nhưng

kết quả cũng không thoát được cái chết đâu.

- Đại nhân, ngài sẽ không chết. Hoài Không tiền bối ngay cả yêu tính của Ba xà còn có thể

áp chế, một cái Minh xà yêu độc khẳng định là có cách.

- Ha ha!

- Đại nhân, chớ nên cười như vậy, ta không phải nữ nhân đâu.

- A Long, nếu ta bị yêu độc công tâm, hãy để Hoài Không giết ta. Bây giờ thực lực của ta cũng

chỉ là Luyện thể thập tam trọng mà thôi, giết được.

【VIP】 Thông Huyền Nhập Thành, Kháo Sơn Tông Động

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nói xong lời này, hắn cau mày, nhắm mắt lại, tựa hồ đang đợi tử vong hạ xuống .

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua bên tai hắn, nam nhân trung niên lộ ra một nụ cười ảm đạm, tựa hồ có chút không cam tâm, tựa hồ có chút bi thương.

Nghe thấy hai người nói chuyện, người hầu phía trước một phen khiếp vía. Thông Huyền cảnh, rồi Luyện thể thập tam trọng các kiểu đều là tồn tại đỉnh phong tại Thương Ngô thành, cường giả loại này sao có thể bị thương nặng như vậy.

Minh Xà kia rốt cuộc là thứ gì? Vậy mà có thể làm bị thương Thông Huyền cảnh cường giả.

Sắp xếp cho nam nhân trung niên vào sương phòng, sau đó người hầu tự chủ trương cho người gọi y sư, còn mình thì đến thư phòng thông tri lão gia.

Lúc này Dương Tông Hiền cùng Hoài Không đang ngồi trong thư phòng, bàn chuyện Bách Phượng lâu, nghĩ cách để Bách Phượng lâu sinh ý tốt hơn một chút. Hạ nhân đột nhiên đẩy cửa đi vào khiến sắc mặt Dương Hiền Tông nháy mắt lạnh xuống.

Không gõ cửa mà tự tiện xông vào, đây chính là điều tối kỵ trong Dương phủ.

Huống chi xông vào lại chỉ là một người hầu, giết đi cũng không quá đáng.

Bất quá nghe được có người cầm kim bài đến phủ, hơn nữa còn bị thương nặng tới mức ý thức mơ hồ. Dương Tông Hiền cũng không cũng không quan tâm tới việc truy cứu cái gì cấp bậc lễ nghĩa, tôn ti trật tự, vội vàng đứng lên theo sau hạ nhân chạy tới sương phòng.

Hoài Không cùng Dương Tông Hiền vừa vào cửa, liền cùng hô lên một tiếng:

- Vu Mạch huynh!?

Vu Mạch nằm trên giường bộ dạng thoi thóp, cũng không có phản ứng gì, ngược lại A Long đứng một bên lau mồ hôi, vừa quay đầu nhìn thấy hai người Hoài Không thì lập tức thở phào nhẹ nhỏm, mây mù trong lòng như được xua tan bớt. A Long mừng rỡ chạy tới trước mặt Hoài Không nói:

- Hoài Không tiền bối, rốt cuộc tìm được ngài. Đại nhân nhà ta bị Minh xà đánh lén, yêu độc đã sắp tràn vào tim. Qua không được bao lâu liền sẽ phát tác yêu tính. Ngài mau cứu đại nhân nhà ta đi!

- Minh xà chi độc?!

Hoài Không vội vàng hỏi:

- Có phải là một đầu ở Đông hồ kia?

A Long vội vàng gật đầu, nói:

- Phải, đại nhân cùng ta đang tu luyện. Ai ngờ có một bầy tiểu yêu kéo tới quấy rối. Chúng ta cũng không định tổn thương bọn chúng, nhưng bọn chúng lại hướng chúng ta tấn công. Minh xà là nhân lúc chúng ta đánh nhau với bầy tiểu yêu, đánh lén đại nhân!

- Ta qua xem một chút!

Hoài Không bước đến cạnh giường, quan sát Vu Mạch đang thoi thóp, dùng tay thăm dò làn da của hắn. Dưới da tựa như có rất nhiều côn trùng chậm rãi di chuyển. Hoài Không lại tiếp tục vạch y phục hắn ra.

Y phục bị vạch ra để lộ vết thương dài một thước trước ngực, ngực Hoài Không nhói lên.

Xốc lên lớp vải rách dính huyết nhục, thấy được vết thương đã biến thành màu đen, mũi hắn đột nhiên trở nên ê ẩm.

Hoài Không sờ soạng lên vết thương một chút, những nơi bị Minh Xà tổn thương cứ như là bị nướng khét vậy, vết thương rất sâu, có thể nhìn thấy xương sườn trắng hếu bên trong.

Cũng chỉ có Thông Huyền cảnh cường giả mới có thể trụ đến bây giờ, nếu là Luyện thể thập tam trọng thì sợ là đã chết tại chỗ rồi.

Vu Mạch ảm đạm cười, bờ môi vô cùng nhợt nhạt:

- Hoài huynh, để ngươi chê cười rồi. Nếu không phải đầu Minh xà kia đánh lén, ta cũng không phải nhịu nhục thế này.

Minh Xà này trong vòng ba năm, thua hắn bốn lần, mỗi lần thua đều thân mang trọng thương đào tẩu.

Một cái bại tướng năm lần bảy lượt thua dưới tay mình, lại suýt chút lấy đi cái mạng nhỏ của hắn, Vu Mạch cảm thấy thực sự là quá mức ủy khuất.

- Ngươi còn cười được!?

Hoài Không sầm mặt, rơi vào trầm tư, sau đó hắn nâng tay, hướng phía đầu vai Vu Mạch điểm xuống.

Sử ra Phong Mạch Thủ!

- Vô ích mà thôi, Phong Mạch Thủ có thể phong bế kinh mạch của ta nhiều nhất là năm canh giờ, qua năm canh giờ vẫn không thể xoay đổi cục diện. Ta cầu ngươi chuyện cuối cùng, chờ đến lúc ta bị yêu độc công tâm thì nhất định phải giết ta!

- Ta sẽ không động thủ!

- Hoài huynh, ngươi nghe ta nói. Sau khi ta bị yêu độc công tâm liền không phải Vu Mạch ngươi đã biết, lúc đó ta chính là một quái vật. Giết ta liền có thể cứu giúp mọi người, nếu không dùng thực lực của ta, hôm nay Dương gia sợ là sẽ không còn ai sống sót.

Giết người rất dễ, thế nhưng khích lệ người khác giết mình thì rất khó.

Hoài Không biết rõ là vị huynh đệ trước mặt mình đã thật sự tuyệt vọng, thế nhưng hắn càng tuyệt vọng hơn…

Ôn Bình, chỉ có Ôn Bình mới có thể giúp hắn!

- Ta sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho ngươi, nằm xuống, đừng nói chuyện!

Nói là nói như vậy, nhưng Hoài Không cũng biết là rất khó giải quyết. Minh Xà chi độc có độc tính rất mạnh, không ai không biết, lấy một giọt độc ném vào trong giếng cũng đủ để một trăm tu sĩ Luyện thể thập tam trọng rơi đài.

Nếu không phải độc của đại yêu kia thì tốt biết mấy, ít ra Hoài Không hắn còn có biện pháp giải quyết. Thế nhưng đây là kịch độc của đại yêu, thêm mười Hoài Không cũng muốn bó tay.

Bởi vì hắn không phải là đại yêu, muốn áp chế yêu tính bên trong yêu độc thực sự là còn khó hơn lên trời.

***

Kháo Sơn tông.

Hoa Liêu tiến thẳng lên chủ điện, xuyên qua hành lang, đi tới một căn phòng u tối không ánh sáng, quỳ gối trước kim tọa, đứng trên kim tọa là một nam tử mặc hắc kim trường sam.

Nhìn thấy Hoa Liêu quỳ gối trước mặt mình, hắn vuốt râu lạnh giọng hỏi:

- Cái chết của Dương Hoa, tra được cái gì rồi?!

- Bẩm tông chủ, thuộc hạ đã điều tra qua. Dương trưởng lão lần cuối cùng xuất hiện là tại Bất Hủ Tông, giờ Dậu lên núi, hẳn là đi đàm phán việc mua sơn phong của Bất Hủ Tông, một canh giờ sau đó chưa thấy trở ra, sinh mệnh ngọc bài của Dương trưởng lão đã vỡ nát!

- Hừ, chỉ tra được mấy thứ rác rưởi này?!

Hoa Liêu nghe được câu nói này thì lạnh người, hắn lập tức vận khí hòng xua tan cổ hàn khí vừa ập đến kia.

Tông chủ tức giận… Có trải qua mới biết thế nào là đáng sợ.

Hoa Liêu tranh thủ thời gian giải thích :

- Thuộc hạ không phải là tra không được mà là không có cách nào tra. Giang Nguyệt Dạ muốn che chở cho Bất Hủ Tông, phủ thành chủ cũng muốn che chở Bất Hủ Tông, thuộc hạ là bất lực. Đêm qua Mạt Ảnh vụng trộm tiến đến, ai ngờ cũng tay không trở về.

Nam tử râu dài lộ vẻ mặt nghi ngờ, nơi có thể khiến cho Mạt Ảnh thất bại trở về cũng không nhiều, chỉ có phủ Thành chủ mà thôi.

Bất Hủ Tông đã xuống dốc… Lấy đâu ra năng lực này?

- Ừm, người của phủ Thành chủ đang ở đâu?

Hoa Liêu vội vàng trả lời:

- Không phải phủ Thành chủ, phủ Thành chủ không có người nào có thể khắc chế Mạt Ảnh. Mạt Ảnh đã nói qua là Bất Hủ Tông xuất hiện thủ hộ giả đặc biệt, phi thường mạnh. Hơn nữa, kẻ đó thủ hộ tại chân núi, thực lực khó dò, hắn vừa mới bước vào mấy bước liền bị nhìn chằm chằm.

Một người thợ săn trong bóng tối, bại lộ dưới mí mắt người khác, người cùng cảnh giới cũng sẽ không sợ hắn.

Nghe xong câu nói này, nam tử râu dài bỗng nhiên thả chậm tốc độ nói chuyện.

- Bất quá chỉ là một Luyện thể thập tam trọng thủ hộ giả mà thôi.

- Tông chủ đã sớm biết?

- Ngu ngốc! Nếu như là Thông Huyền cảnh thì Ôn Bình đã sớm dẫn người lên Kháo Sơn tông rồi, sao còn phải co đầu rụt cổ trong Bất Hủ Tông.

- Tông chủ anh minh!

- Ta hôm nay gọi ngươi tới là có chuyện khác, chuyện này trước tạm gác lại, phái thêm người thăm dò. Ngươi trước đi

thỉnh Nhung lão tiên sinh đi một chuyến tới phủ Dương Tông Hiền phủ, chuyện kia quan trọng hơn.

- Tông chủ, chẳng lẽ ngài muốn lôi kéo Dương Tông Hiền? Thế nhưng sau lưng hắn có tên Hoài Không kia, chắc chắn sẽ không nguyện ý ở dưới trướng chúng ta, chúng ta lại không có cách nào dùng sức mạnh. Nhung lão tiên sinh sợ rằng cũng không khuyên nổi.

- Không liên quan tới việc Dương Tông Hiền, thám tử tại Dương gia vừa báo tin, hôm nay có một vị Thông Huyền cảnh cường giả tới Dương gia phủ đệ, bản thân bị trọng thương. Danh y bên trong thành đều đã được mời tới nhưng không có cách giải quyết. Ngươi để Nhung lão tiên sinh đi xem một chút, nếu có thể đem vị Thông Huyền cảnh kia chữa khỏi, Kháo Sơn tông liền có thêm một chỗ dựa, cũng có thể đem Dương gia cũng buộc chung một chỗ với chúng ta.

- Tông chủ là muốn lợi dụng y thuật của Nhung lão tiên sinh… Tông chủ thực sự cao minh, cứ như vậy, không cần sợ Giang Nguyệt Dạ của Bách tông liên minh hội tiếp tục bảo hộ Bất Hủ Tông. Thuộc hạ lập tức đi làm ngay.

Hoa Liêu nhanh chóng rời khỏi, so với việc Dương Hoa chết đi, để vị cường giả Thông Huyền cảnh này thiếu Kháo Sơn tông một cái nhân tình còn quan trọng hơn gấp chục lần.

Dù sao, chuyện kia lỡ không thành công, cũng không có tổn thất gì?

Loại chuyện này, ngu gì không đi làm?

【VIP】 Châm Đoạt Mệnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lại nói Ôn Bình, sáng sớm hắn đã lôi kéo Vân Liêu xuống núi, lần xuống núi này Ôn Bình muốn đi tới Dương gia. Dương gia là một cái thương buôn lớn về vải vóc tơ lụa, hắn muốn thiết kế một bộ đồng phục tông môn.

Danh tự hắn đã nghĩ trước rồi, kêu là : Thanh Phong Bất Hủ!

Bề ngoài chỉnh thể trang phục phải nhu hòa, dùng nhiều lụa mỏng màu trắng, để khi gió thổi qua, quần áo đong đưa tạo nên khí tức xuất trần. Nói tóm lại, cần phải biểu lộ được sự siêu nhiên của Bất Hủ Tông.

Ngày sau, phàm là nhìn thấy người của Bất Hủ Tông, nhất định sẽ gợi nên cảm giác thượng tiên từ chín tầng mây hạ phàm.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng Dương Tông Hiền có vẻ lo lắng. Ôn Bình trình bày ý nghĩ của mình, sau đó chọn lựa vật liệu tốt nhất muốn dùng.

- Dương tộc trưởng, y phục tốt nhất nên dùng kim tuyến, hoa văn trên lụa mỏng bên trong thì dùng ngân sắc tuyến, ngân tơ tằm là tốt nhất.

Dương Tông Hiền lên tiếng, nhưng có thể nghe thấy được sự qua loa trong lời nói:

- Được, Ôn tông chủ, ta đã rõ!

Ôn Bình quay qua hỏi Vân Liêu :

- Vân trưởng lão, ngươi nói quần áo nên dùng vải may tốt hơn hay nên dùng da lông yêu vật tốt hơn ?

- Thế nào cũng được!

- Ngươi có thể cho cái đáp án rõ ràng hơn một chút không?

- Tông chủ, đối với những thứ này ta không có nghiên cứu.

Vân Liêu cười khổ nhún vai, một bộ gà mờ trả lời.

Dương Tông Hiền có chút sốt ruột, tiếp tục đem chủ đề thảo luận nói tiếp :

- Nên sử dụng vải vóc đi, bộ thanh sơn lưu thủy cũng là dùng vải may. Hơn nữa vải vóc nhẹ nhàng, phụ họa cái tên Thanh Phong này, ta sẽ tìm người làm vài bản mẫu, vài ngày sau đưa lên Bất Hủ Tông cho Ôn tông chủ xem xét.

- Được, vậy ta đành làm phiền Dương tộc trưởng.

Ôn Bình có chút nghi hoặc, nãy giờ mới nói có mấy câu, Dương Tông Hiền làm sao lại có ý muốn tiễn khách vậy nè? Chẳng lẽ thân phận tông chủ Bất Hủ Tông này của hắn không được đối phương xem trọng?

Bất quá khi nhìn thấy Dương Tông Hiền thỉnh thoảng lại ngó ra bên ngoài, hắn đoán chừng là có chuyện gì đó gấp gáp, nếu không cũng không tùy tiện như vậy.

Đúng lúc này, Ôn Bình mới nhớ tới hỏi hệ thống một câu :

- Hệ thống, ngươi nói nếu như ta kiến tạo một tiệm may trên Bất Hủ Tông, sau đó thăng cấp lên, liệu có thể may ra loại y phục có khả năng thủy hỏa bất xâm không?!

Hệ thống trả lời:

- Không xác định, khả năng đạt được năng lực đặc thù là ngẫu nhiên.

Mặc dù hệ thống nói như vậy nhưng Ôn Bình vẫn quyết định về sau sẽ thử một lần.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị đứng dậy cáo từ, bỗng thấy một bóng người từ phía trước đại đường đi tới. Dương Tông Hiền sau khi thấy người này liền lộ ra vẻ mặt kinh hỉ sau đó hướng Ôn Bình ôm quyền cáo từ:

- Ôn tông chủ, hôm nay ta không tiện tiễn ngài, ta có việc trọng yếu, xin cáo từ trước.

- Không sao, Dương tộc trưởng cứ tự nhiên.

Hóa ra là đang chờ người!

Ôn Bình lườm lườm bóng lưng người vừa tới tới kia, hắc kim trường bào cho hắn một cái thông tin: trưởng lão Kháo Sơn Môn!

Theo sát sau lưng vị trưởng lão kia cũng là một người mang hắc kim trường bào, đi như gió, ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm về phía trước, đi theo tên lão giả mặc trường bào, tiến vào nội viện Dương gia.

Vân Liêu mở miệng nói ra:

- Một người luyện thể thập tam trọng, một người luyện thể thập trọng!

- Đi, cùng theo xem có chuyện gì.

Ôn Bình tất nhiên sẽ không cho rằng Dương gia sẽ đầu nhập dưới trướng Kháo Sơn Môn. Dương Tông Hiền thế nhưng là bạn tri kỉ của yêu trù Hoài Không, thực lực của Hoài Không tuy không quá mạnh, nhưng danh vọng tại toàn bộ Đông Hồ rất cao, bằng hữu có thực lực trên thông huyền cảnh tuyệt đối không ít.

Lấy thực lực của Kháo Sơn Môn, chắc chắn Dương gia sẽ không bao giờ quy thuận. Cho dù là Bất Hủ Tông trước kia cũng không thể làm cho Dương gia đầu nhập.

Hai người Ôn Bình đi theo, liền đi tới hậu viện quen thuộc, lần trước hắn tới giúp Hoài Diệp cũng đi qua nơi này. Lần này cũng có tình cảnh như lần trước, rất nhiều hạ nhân tụ tập tại chỗ cửa đá, len lén nhìn vào bên trong sương phòng phía xa.

Ôn Bình lặng yên không một tiếng động theo sát tới, còn đang định tiến nhập nội viện liền bị một hạ nhân đi lên ngăn cản.

- Ôn tông chủ, hôm nay lão gia đã hạ lệnh rằng chỉ có y sư mới cho phép đi vào trong nội viện.

Trong lúc nói những lời này, đầu của hắn thỉnh thoảng hướng bên trong dò xét một chút, hắn sợ hãi Ôn Bình sẽ trách cứ hắn, chỉ có thể dùng thăm dò hấp dẫn sự chú ý của lão gia.

Bất quá cũng không đợi lão gia nhìn sang thì Ôn Bình đã đè tay hắn xuống, thấp giọng nói:

- Ta chỉ là đi qua nhìn một chút mà thôi, sẽ không phát ra âm thanh.

Ôn Bình cũng không có tức giận, dù sao đối phương là dựa theo sự phân phó của chủ tử mà làm việc, khi nào chống đối lại chủ tử mới có chuyện. Ôn Bình dứt lời liền đi vào, một cái hạ nhân căn bản cũng không dám ngăn cản, cho dù là có mệnh lệnh của Dương Tông Hiền thì cũng như vậy.

Sau khi vào nội viện, Ôn Bình nhìn thấy hai người Kháo Sơn Môn đã được Dương Tông Hiền dẫn vào sương phòng.

Bên ngoài sương phòng có mấy người đứng gác, sắc mặt nặng nề, toàn bộ bầu không khí hạ viện giống như bị phủ một tầng mây đen, cực kì âm trầm. Hoa cỏ hai bên bị ép nghiêng xuống, tựa như có một loại khí tức vô hình đang đè nén bọn chúng.

Ôn Bình không nói gì, chậm rãi bước tới gần cửa sổ, xuyên qua cửa sổ nhìn vào, từ trong phòng truyền ra lời nói.

- Nhung tiên sinh, ngươi rốt cuộc đã tới! Bằng hữu của ta chỉ còn lại một canh giờ thời gian, còn xin mau một chút. - Đây là thanh âm của Hoài Không.

Theo sát là thanh âm như phát ra từ một cái cuống họng bị mắc kẹt mấy hạt cát xuất hiện:

- Vạn tông chủ cố ý gọi lão phu nhanh chân tới đây nhìn xem, Dương tộc trưởng xin yên tâm đi, để cho ta xem một chút, vấn đề sẽ được giải quyết rất nhanh mà thôi.

- Phiền phức Nhung lão rồi.

Dương Tông Hiền cũng không nói lời khách sáo, tránh qua một bên.

Nhung tiên sinh?

Ôn Bình đứng ngoài cửa sổ lộ vẻ mặt nghi ngờ.

Chẳng lẽ là vị Nhung lão kia?

Ôn Bình trong đầu lập tức sưu tập lại trí nhớ về người này.

Nhung lão này từng mang danh thần y ở Thương Ngô thành, được xưng diệu thủ hồi xuân, danh vọng tại Thương Ngô thành không hề thấp. Mặc kệ là nghi nan tạp chứng gì đến tìm hắn cũng có thể thuốc đến bệnh trừ. Thế nhưng vào ba năm trước, hắn bỗng nhiên đóng quán, về sau tương truyền là về nhà dưỡng già.

Chớp mắt liền ba năm trôi qua, Ôn Bình cũng không ngờ là lão già này cũng không có rời khỏi Thương Ngô thành mà lén gia nhập Kháo Sơn tông, vì Kháo Sơn tông làm việc. Còn mặc hắc kim trường bào, trở thành thượng tầng hạch tâm Kháo Sơn tông.

Lúc này, Ôn Bình nhìn thấy Nhung lão trong phòng lấy ra một cái bao bố từ một chiếc hộp gỗ.

Bao bố lớn cỡ bằng nắm đấm, sau khi mở ra, bên trong bày biện các loại châm nhỏ không đồng đều, rậm rạp chằng chịt.

Nhung lão từ trong đó lấy ra một thanh, dùng thanh âm nghe như cát ma sát với nhau nói:

- Nếu là Minh xà chi độc, Phong Lung Châm của lão hủ hẳn là có thể kiềm chế nó. Xin giúp lão hủ đem y phục vị tiền bối này cởi ra!

- A Long!

Hoài Không lập tức hướng về phía A Long hô một tiếng.

A Long không dám do dự, tranh thủ thời gian tiến tới cởi bỏ quần áo của Vu Mạch, xong xuôi liền lùi lại đứng một bên.

Đến một lần, chỉ dùng thời gian mười cái hô hấp.

Thời gian bây giờ chính là một tấc sánh một tấc vàng. Thời gian một canh giờ thoáng qua liền hết, nào dám lãng phí giây phút nào.

Nhung lão đưa tay, nắm một châm cắm vào trên ngực.

Lại khẽ vươn tay, mười cái châm cắm vào phần bụng.

Nhưng chính lúc này, tại ngoài cửa sổ truyền tới một thanh âm:

- Phong Lung Châm cái rắm, ta thấy nên gọi là Đoạt Mệnh Châm thì có.

【VIP】 Rút Ra Thử Xem!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sương phòng tĩnh lặng như mặt nước. Căn phòng yên tĩnh tới mức một cây kim rơi cũng có thể nghe được, ở bên ngoài dù nói chuyện rất nhỏ nhưng lại giống như là nói ở bên tai vậy. Nếu như nói chuyện gì khác, cũng không có ai quan tâm

Đằng này lại mở miệng chê bai Phong Lung Châm Thuật, người Kháo Sơn tông làm sao nhịn được, nhất là đi theo Nhung lão còn có Hoa Liêu. Nếu đổi lại là ngươi, có người lạ ở trước mặt ngươi chỉ vào mặt nói ngươi xấu xí thì ngươi có vui được không?

Nghe thấy có người thế mà cả gan chê bai Phong Lung Châm, Nhung lão lạnh lùng nói:

- Kẻ nào hồ ngôn loạn ngữ? Hoa Liêu, cắt lưỡi hắn!

- Chán sống!

Hoa Liêu tức giận quát một tiếng, quay đầu nhìn về hướng thanh âm phát ra, ánh mắt xuyên thấu qua khe cửa sổ, khóa chặt bóng người in trên cửa sổ, đưa tay phóng ra một đạo kình khí bay tới.

Dương Tông Hiền muốn ra tay ngăn cản nhưng mà đã muộn .

Răng rắc!

Ngay tại chỗ Ôn Bình vừa đứng xuất hiện thêm một cái hố lớn, phần kình khí sau khi xuyên qua cửa sổ cũng không có tiêu tán mà tiếp tục phóng ra cành cây bên ngoài. Một cái cây lớn bằng đầu người lại bị một chỉ xuyên qua dễ dàng.

Một chỉ dương uy, mạnh mẽ như vậy.

Một chỉ này nếu như hoàn hảo đánh lên thân người, chắc chắn sẽ xuyên qua người, chết không kịp ngáp.

Sau khi đánh ra một chỉ, Hoa Liêu trực tiếp cất bước đuổi ra ngoài, tay nắm thành quyền, chuẩn bị oanh chết tên vừa mở miệng nói linh tinh, nhưng lúc này Dương Tông Hiền bỗng nhiên gọi hắn lại, người cũng ngăn tại trước mặt Hoa Liêu.

- Hoa trưởng lão, nơi này cần yên tĩnh tuyệt đối!

Sau khi ngăn cản Hoa Liêu, Dương Tông Hiền có chút bất đắc dĩ nhìn Ôn Bình bên ngoài cửa sổ nói nhỏ:

- Ôn tông chủ, đều đã đến rồi, lời cũng đã nói xong, liền vào trong xem đi!

Cừu nhân gặp mặt liền đỏ mắt, điểm này hắn hiểu rõ.

Hơn nữa Ôn Bình lại là tuổi trẻ khí thịnh, không nhịn được mở miệng là điều bình thường.

Thấy mình quấy nhiễu tới người trong phòng, Ôn Bình đứng bên ngoài cửa sổ một mặt không biết phải làm sao, hắn cảm thấy bản thân bỗng ăn cục oan to tướng nha.

Câu nói kia rõ ràng là hệ thống nói, hắn chỉ là cảm thấy đồng tình nên nói hùa theo nói lại mà thôi. “Phong Lung Châm, ta thấy là Đoạt Mệnh Châm, câu nói này ta thích”, nguyên bản là hắn muốn nói câu này, ai ngờ mới nói xong vế đầu thì đã…

- Thôi được, đi vào.

Bất đắc dĩ, Ôn Bình chỉ có thể cất bước đi vào trong phòng.

Dương Tông Hiền đưa tới một chiếc ghế gỗ, còn làm một cái im lặng thủ thế, ra hiệu Ôn Bình ngồi xuống xem.

Mặc dù hắn cũng cảm thấy vừa rồi Ôn Bình nói ra có chút không ổn, nhưng lúc này chẳng ai muốn lãng phí thời gian đi trách cứ hắn.

Chỉ có Hoa Liêu, thấy Ôn Bình vào phòng ngồi, trên mặt trước là kinh ngạc, sau đó lại bị một phần lạnh lẽo thay thế.

Một năm không gặp, Ôn Bình nhìn qua trưởng thành hơn một chút, cũng trở nên cường tráng hơn nhiều, nhưng mà thân phận lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Từ một thiếu tông chủ nhị tinh tông môn nháy mắt trở thành tông chủ của một cái tiểu tông môn.

Hiện tại xuất hiện ở đây, hẳn là muốn đến phá hư kế hoạch của hắn.

Tuyệt đối không thể lưu hắn lại.

Hắn còn đang định mở miệng để Dương Tông Hiền xua đuổi Ôn Bình thì Ôn Bình lại mở miệng nói chuyện:

- Dương tộc trưởng, các ngươi đây là đang cứu người sao?

- Phải!

Dương Tông Hiền trả lời, cũng không có tức giận, bởi vì Ôn Bình vừa mới nói lời kia hạ thanh âm xuống rất thấp.

Ôn Bình ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, hướng về phía Nhung lão nói :

- Ta còn tưởng rằng vị Nhung lão tiên sinh này lại muốn giết người đây, đã như vậy, ta có thiện ý muốn nhờ vị thi châm y sư kia một việc, ngươi có thể rút ra một cây châm ra xem xét một chút được không ? Không phải loại độc nào cũng có thể dùng châm bức ra ngoài thân thể đâu.

Hoa Liêu một bên nghe được liền lạnh giọng nói:

- Ôn Bình, ngươi thật cho rằng ta không dám giết ngươi?

- Ta chỉ là muốn giúp người đang nằm trên giường kia mà thôi, nếu như hiện tại dùng châm đâm xuống, không chết cũng đoạn khí. Cảnh giới của một người, đã hạn chế rất nhiều thứ, chẳng hạn như kiến thức, hoặc ví dụ như năng lực. Nhung lão là lang băm, ý lộn là thần y không sai, nhưng lại bị giới hạn ở mức độ của người bình thường, thông huyền cảnh cường giả bị thương, hắn chữa không tốt được. Còn nữa, nếu ngươi cảm thấy có thể ăn ta được thì xông tới đây, bố đây sợ chắc?

Nghe được câu nói này, Hoài Không ở một bên hơi kinh ngạc, bởi vì Ôn Bình lại có thể nhìn ra cảnh giới của Vu Mạch,

thầm nghĩ trong lòng: Tiểu tử này quả nhiên không phải loại người không biết trước sau, lời nói ban nãy nhất định là có nguyên nhân.

- Ngươi?! Muốn chết!!

Hoa Liêu giận dữ mắng mỏ một tiếng, Hoài Không lập tức ngăn hắn lại, nói:

- Ôn tông chủ, ngươi có cách ?

- Nếu như ta đoán không sai… - Ôn Bình chắc chắn mà chậm rãi nói ra câu kia, sau đó ánh mắt nhìn vào cột thông tin cá nhân của Vu Mạch, lại nói tiếp - Vị tiền bối này hẳn là bị Minh xà chi độc hành hạ?!

Hoa Liêu nghe tới đây liền cảm thấy không ổn.

Ôn Bình quả nhiên là tới đây phá đám, thậm chí ngay cả việc Vu Mạch trúng độc gì cũng nghe ngóng rõ ràng.

- Ôn Bình, hiện tại ở đây cần yên tĩnh, nếu như ngươi làm ảnh hưởng tới việc Nhung lão thi châm, Bất Hủ Tông bị diệt mấy lần cũng không bù đắp nổi việc một vị thông huyền cảnh vẫn lạc!

Ôn Bình trợn tròn mắt nhìn Hoa Liêu, ngươi không cho ta nói phải không? Ta lại càng muốn nói!

Theo đó, Ôn Bình đầy ý vị nhìn Nhung lão nói:

- Ta có nói nhảm hay không, Nhung lão tiên sinh hẳn là rõ ràng. Hắn hành nghề y mấy chục năm, nên biết châm đã gãy đứt a.

Hắn không phải thằng ngu, sự tình rõ ràng ở trước mắt, hắn còn không biết mục đích của Kháo Sơn Môn chuyến này?

Chẳng lẽ bọn họ lại có lòng tốt tới đây cứu người?

Chắc chắn là không! Bọn họ chỉ nghĩ muốn lấy một cái nợ ân tình của một vị thông huyền cảnh cường giả mà thôi.

Sau khi thành công, Kháo Sơn Môn có thông huyền cảnh cường giả che chở, xưng bá mấy thành xung quanh là không thành vấn đề.

Nếu không thành công, vị thông huyền cảnh này chết thì Kháo Sơn Môn cũng không chịu bất cứ liên quan nào, cũng không thiệt hại gì.

Nhung lão lạnh giọng khiển trách :

- Một thằng nhãi ranh nho nhỏ, nói hươu nói vượn. Dương tộc trưởng, xin đem người không liên quan ném ra ngoài, nếu làm ta phân tâm, thi châm sai vị trí, chỉ sợ mạng nhỏ của vị tiền bối này khó mà bảo đảm!

- Việc này…

Dương Tông Hiền do dự không biết nên nghe ai, bởi vì Ôn Bình nói cũng có lý mà Nhung lão nói cũng có lý.

Lúc này Hoài Không lên tiếng lần nữa:

- Nhung lão tiên sinh, xin rút ra một cây châm xem sao?!

Hoa Liêu cũng không biết là Ôn Bình nói đúng hay sai, nhưng vẫn vội vàng mở miệng, tuyệt đối không cho Ôn Bình dễ dàng đạt được ý muốn :

- Hoài Không tiền bối, chẳng lẽ ngươi thật sự tin kẻ này? Hắn từ nhỏ không học vấn không nghề nghiệp, làm gì hiểu được y thuật cao thâm?

Hoài Không đáp:

- Không cần nói nhiều, việc này ta tự có chừng mực. Nhung lão tiên sinh, rút đi, một cây thôi là đủ.

Nhung lão nói:

- Nếu như rút ra, dẫn đạo chi pháp của ta ắt sẽ bị ảnh hưởng tạo thành lỗ hổng, đến lúc đó yêu độc lần nữa tấn công như là mở cống đê vậy, sẽ không có cách nào vãn hồi.

Ôn Bình nói:

- Vậy liền rút ra từng chút một là được.

Oành!

Hoa Liêu một tay vỗ bàn, lớn tiếng trách móc, mặc dù là vừa rồi hắn còn nói Ôn Bình phải giữ yên tĩnh:

- Ôn Bình, ngươi cho rằng đây là Bất Hủ Tông sao? Nhung lão có lòng tốt cứu người, ngay cả tiền bạc cũng không thu, ngươi lại ở đây ăn nói bậy bạ, hôm nay ta sẽ thay cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi!

Dứt lời, Hoa Liêu lập tức một quyền đánh tới.

Luyện thể thập tam trọng, tốc độ căn bản là không người nào có thể ngăn kịp.

Lúc đám người nhìn sang Hoa Liêu, Ôn Bình đã biến mất bên trong sương phòng.

【VIP】 Quá Chậm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đương nhiên, Ôn Bình văng ra khỏi trong sương phòng không phải hắn tự đi, cũng không phải có người bên ngoài gọi hắn. Mà là bị Hoa Liêu trực tiếp một quyền đánh bay, cái ghế vỡ nát đằng kia cùng hai đường rãnh nhỏ xuất hiện trên mặt đất chính là minh chứng tốt nhất.

- Không biết sống chết!

Sau khi đánh ra một quyền, Hoa Liêu cũng không có dự định dừng tay mà tiếp tục xông ra ngoài cửa, nộ quyền sinh phong.

Hoa Liêu, Chấp Pháp đường đường chủ, thực lực tại Kháo Sơn tông cũng gần với tông chủ. Hắn đã dừng lại ở Luyện thể thập tam trọng hơn mười năm, nắm giữ võ kĩ hơn mười loại, tất cả đều đã luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Nếu như nói một quyền kia chỉ là tiện tay, thì hiện tại bộ pháp đuổi theo chính là đỉnh phong tạo cực.

Chớp mắt đã đến trước mặt Ôn Bình, Ôn Bình vừa mới đứng vững liền bị Hoa Liêu một tay bắt lấy.

Trong sương phòng, sắc mặt của mọi người trở nên khó coi, lúc này đánh nhau, thực sự không thích hợp. Nhưng bọn họ cũng biết, Kháo Sơn tông Hoa Liêu thực sự bị Ôn Bình chọc giận đến điểm giới hạn rồi.

Bởi vì Vu Mạch không còn sống được bao lâu nữa, đang còn trong quá trình cứu chữa, cho nên bọn họ cũng không ngăn cản hai người, chỉ cần không đánh vào đây thì không sao hết.

Lại nói tới Ôn Bình, bị Hoa Liêu một tay bắt lấy sau đó liền nhấc chân hướng hắn đá qua.

Ầm!

Một cước đá qua dù không thể rung chuyển Hoa Liêu nhưng lại khiến hắn phải buông lỏng tay.

Chớp thời cơ, Ôn Bình nhanh chóng lùi về phía sau mấy chục bước, đến bên cạnh Vân Liêu, nói một câu:

- Hoa trưởng lão, Luyện thể thập tam trọng ra tay đánh lén ta, ngươi giỏi! Vân Liêu, giúp ta phế hắn!

- Đã rõ!

Vân Liêu lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trên khuôn mặt thư sinh nhiều hơn một phần khí thế sắc bén.

Có lẽ, người khác nhìn không ra một kẻ sát nhân là bởi vì bị tướng mạo đánh lừa, thế nhưng dù thế nào thì sau khi giết người ánh mắt cũng sẽ thay đổi, mà loại giết rất nhiều người, ánh mắt lại càng bất đồng với lúc trước.

Hiện tại Vân Liêu chính là loại người đó, đương nhiên bên trong mắt của hắn không sát khí hung tàn của sát thủ mà là một loại hưng phấn.

- Hoa trưởng lão, thỉnh!

- Hóa ra ngươi chính là vị thủ hộ giả kia của Bất Hủ tông, Luyện thể thập tam trọng, khó trách Ôn Bình dám đến Dương phủ.

- Thủ hộ giả?

Vân Liêu không biết câu nói này của Hoa Liêu là có ý gì, bất quá cũng không có hỏi lại, hắn muốn dùng nắm đấm của mình nói cho người trước mắt biết, ở chỗ này, dù Kháo Sơn tông có là rồng thì cũng phải ngoan ngoãn cuộn mình lại, Bất Hủ Tông há có thể dễ dàng bị người khi nhục!

Nhấc chân, gió nhẹ cuốn theo.

Chớp mắt đã tới trước mặt, sau đó nghiêng người hung hăng đá ra một cước, thân thể lại lần nữa đằng không mà lên,

xoay tròn 360°, rồi lại đạp xuống một cước. Hoa Liêu chỉ đứng đó, dùng tay đỡ.

Hoa Liêu thấy vậy liền cười một tiếng, nhưng chợt nụ cười im bặt lại.

- Cũng chỉ có thế mà thôi… - Vân Liêu châm chọc.

Nửa người Hoa Liêu bị nện lún xuống, xuyên qua một tấc đá bàn xanh, nói ra liền dọa người.

Vân Liêu lập tức vận khí, dùng khí lôi theo mũi giày hướng lồng ngực của Hoa Liêu đá tới, sau đó chậm chạp nói:

- Đây là thực lực của trưởng lão Kháo Sơn Môn sao? Nếu như là dạng này liền khiến ta thất vọng rồi. Không bằng mua vài con gà về dạy công phu cho các ngươi, bởi vì các ngươi quá cmn gà.

Ầm!

Hoa Liêu dùng hai tay chắn trước ngực cản lại một cước của Vân Liêu, nhưng bởi vì lực công kích quá mạnh làm cho hắn run lên bần bật.

Cổ họng cảm thấy ngòn ngọt, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Hoa Liêu dùng ngón cái tay phải lau vết máu trên miệng, trên mặt tức giận còn nhiều hơn vừa nãy thêm một bậc, lạnh lùng nói:

- Vốn không muốn dùng toàn lực, nhưng ngươi một tấc lại một một tấc lấn tới, ta càng nhân nhượng ngươi càng lấn tới (trích BTNĐL), đã vậy ngươi đừng trách ta!

Viên lôi bôn!

Hoa Liêu đời này tu luyện một môn võ kỹ, đến nay đã đạt đỉnh phong quá năm năm.

Nếu như nói hắn còn có lá bài tẩy gì thì chính là môn võ kỹ này. Lúc ra chiêu, như là loài khỉ bình thường, cực kì linh mẫn, lực lượng lại cường đại như khỉ đột khổng lồ vậy. Cả hai hợp làm một.

Đặt hắn vững vàng tại chấp pháp đường trưởng lão trong những năm qua.

Ầm!

Hoa Liêu phá đồ mà ra, sau đó hai tay chống đất, bỗng nhiên vọt ra ngoài, bất quá không phải đầu hướng ra mà là hai chân.

Tốc độ nhanh chóng, người xem chỉ cảm thấy có một trận gió cùng một bóng đen vụt qua mà thôi, ngày đó thời điểm Dương Hoa chạy trốn khỏi chết cũng không có nhanh như vậy.

Thế nhưng mà khi song cước phóng tới, Vân Liêu liền nhanh chóng nghiêng người né qua.

Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng mà Hoa Liêu còn có chuẩn bị hậu chiêu. Ở trên không xoay tròn quét ra, trong không trung thực hiện động tác cải biến quỹ tích vận động thân thể. Thật giống như là ở trên không trung có một khối bàn đạp vậy.

Hai chân như máy xay gió, hướng Vân Liêu còn đang trốn một bên đạp tới.

- Nằm xuống cho ta!

Ầm!

Bụi nhẹ bốc lên.

Hoa Liêu ổn định thân hình sau đó đứng tại bên ngoài hai mét, trên mặt lộ vẻ khinh thường rõ ràng, lạnh nhạt nói:

- Liền thực lực như vậy cũng dám xem nhẹ ta, thật sự là nghé con không sợ cọp.

Lúc này, gió thổi qua, bụi cũng tán đi.

Đằng trước xuất hiện một cái hố rộng một mét vuông, đó là nơi mà Hoa Liêu vừa đạp xuống một cước tạo thành. Tại trên nền đất vương vãi đầy mảnh vụn đá bàn xanh, như ngói nát vậy.

Nhưng mà Vân Liêu lại không có nằm trong hố mà là đứng một bên miệng hố, hoàn hảo vô khuyết.

- Đây là tốc độ nhanh nhất của ngươi sao?

Vân Liêu không khỏi cười một tiếng, tốc độ của Hoa Liêu này so với laser, thực sự quá chậm, cho dù là trong trọng lực trận hắn cũng dễ dàng tránh thoát.

- Làm sao có thể?!

- Tốc độ của ngươi quá chậm, ngươi đi chạy đua với rùa may ra còn thắng, à ngươi mà chạy đua với ốc sên thì chắc chắn thắng lun!

Ầm!

Hoa Liêu còn đang định mở miệng nói chuyện liền cảm giác trước mắt tối sầm, Vân Liêu vậy mà đã đứng trước mặt hắn.

Mặt dán mặt nhìn thẳng hắn.

- Ngươi…!

Hoa Liêu khiếp sợ, lời nói còn chưa xong câu thì phần bụng đã chịu bảy tám quyền, tóm lại là hắn cũng không đếm xuể.

Bởi vì tốc độ quá nhanh.

Đã vượt qua tốc độ bình thường của luyện thể thập tam trọng.

Loại tốc độ này, Hoa Liêu cũng chỉ thấy ở vị tông chủ của mình, ngoài ra không còn ai.

Chẳng lẽ người trước mắt cũng là cùng giai vô địch?

Khục khục!

Hoa Liêu quỳ một chân tên mặt đất, nặng nề ho khan hai tiếng, nhịn đau đứng lên lần nữa,

Thế nhưng hắn nghĩ đã không phải lúc tiếp tục đánh nhau nữa mà chạy trốn. Hắn căn bản không hiểu rõ đối phương, tốc độ cùng lực lượng của đối phương mạnh hơn hắn nhiều lắm, tiếp tục đánh nữa hắn liền có thể như Ôn Bình nói, bị phế tại chỗ.

Chết thì không chết được, thế nhưng một đời thanh danh liền bị hủy trong chốc lát, mà người trước mắt sẽ giẫm lên đầu hắn để Bất Hủ Tông lần nữa chói mắt.

Ầm!

Hoa Liêu bỗng nhiên ném một vật xuống đất, một đạo bạch mang chói mắt hiện lên, người liền biến mất tại trong hậu viện.

Bất quá trên mặt đất lưu lại năm chữ:

"Sơn Thủy vĩnh gặp lại!"

- Không đánh mà chạy, quá hèn nhát!

Vân Liêu cũng không đuổi theo, chỉ là nhàn nhạt nói thầm một câu.

- Được rồi, đánh xong còn trang bức cái gì. Đi, hai ta đi vạch trần chân diện của lão già không biết xấu hổ kia.

Ôn Bình xoay người sang chỗ khác, bước đi vào phòng.

Dương Tông Hiền bọn người lập tức nhìn lại. Nhìn thấy hai người không tổn hao lông tóc gì liền đặt ánh mắt ra phía sau.

Hoài Không hỏi:

- Đã náo xong?

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Thật xin lỗi, yêu trù tiền bối, là hắn muốn oánh ta thôi!

- Hoa trưởng lão đâu?

- Chạy rồi, nôn hai ngụm máu xong liền không biết tại sao bỏ trốn.

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời bình bình đạm đạm, nhưng rơi vào tai mấy người Dương Tông Hiền lại như là tiếng sấm vậy.

Hoa Liêu là ai?

Đường chủ chấp pháp đường, thực lực tại Kháo Sơn Môn chỉ đứng sau tông chủ.

Không chỉ thua tại đây còn xách dép bỏ chạy. Vân trưởng lão này rốt cuộc là a? Thực lực mạnh như vậy?

Trưởng lão mạnh như vậy, tại thời điểm Bất Hủ Tông chưa xuống dốc cũng không có hai cái nha.

Xem ra Bất Hủ Tông quật khởi đã thành lẽ tự nhiên, Kháo Sơn Môn dựa thế mà lên, vẫn như cũ không thể xưng bá xưng vương tại Thương Ngô thành.

Lúc này, Ôn Bình đi tới trước mặt Nhung lão nói:

- Lão tiên sinh, chỗ dựa của ngươi đã chạy rồi, ngươi một cái luyện thể ngũ trọng, còn muốn tiếp tục giả vờ sao?

- Hắn là hắn, ta là ta. Lão hủ muốn cứu người nhất định làm đến nơi đến chốn.

- Còn muốn giả vờ, đã như vậy, ta liền một điểm thể diện cũng không cho ngươi. Ngươi biết cái gì gọi là Minh xà, nói ta nghe xem!

- Ta tại sao phải nói với ngươi?

- Ngươi căn bản là không biết, nếu không ngươi cũng không cầm ngân châm đến. Minh xà yêu độc có tính ăn mòn rất mạnh, có thể ăn mòn bất cứ cái gì phàm vật. Vàng bạc đồng sắt, tất cả đều có thể bị một giọt nọc độc ăn mòn. Ngươi chẳng lẽ không biết điều này?

- Nói hươu nói vượn!

- Hoài Không tiền bối, ngươi thử nói xem?!

Ôn Bình bỗng nhiên nhìn về phía Hoài Không, sau đó rút lui vài bước .

Hoài Không lập tức cầm lấy một cây ngân châm, không quan tâm đi tới trước người Vu Mạch, sau đó đâm vào cánh tay của hắn.

Nhung lão còn chưa kịp ngăn lại thì ngân châm đã nhập thể.

Lúc rút ra, phần châm tiến vào cơ thể đã biến mất không còn gì, giống như là bị cái gì cắn nuốt vậy.

【VIP】 Hỗ trợ không lấy tiền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

- Ngươi?!

Hoài Không nắm chặt cây châm chỉ còn một nửa kia, mạnh mẽ bóp nó thành bã vụn. Tức giận đến da mặt đều run rẩy.

Hắn thật không ngờ lời Ôn Bình nói là thật, thật còn hơn cả vàng. Nhung lão được dân chúng Thương Ngô thành tán dương, xưng là đức cao vọng trọng, diệu thủ thần y vậy mà lại là loại tiểu nhân không biết xấu hổ, rõ ràng biết không cứu được Vu Mạch còn cố tình kéo dài thời gian.

Hoài Không lần nữa rút ra một cây châm, vẫn như cũ giống nhau, phần kim đâm vào thịt đã bị ăn mòn hết, ngân châm sở dĩ có thể đứng vững là do bị làn da kẹp lấy mà thôi.

- Tốt!

Hoài Không lần nữa rút ra một cây.

Vẫn là giống như hai cây trước đó.

- Tốt! Tốt!

Nói ra ba chữ "tốt", Hoài Không hất ống tay áo, giận giữ quát lên:

- Nhung lão tặc, nếu để ta lại thấy ngươi lần nữa, ta liền để ngươi cùng cái gọi là Kháo Sơn tông biến mất tại Thương Ngô thành.

- Ta…!

Lão giả cả người lập tức co quắp ngồi trên mặt đất, trên khuôn mặt vốn còn sung mãn bỗng nhìn như già thêm mười tuổi.

Nghĩ mở miệng nói chuyện nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

Lúc này Ôn Bình đi tới, nói:

- Một người có thể không có nhân tính, bởi vì thế giới này không hoàn hảo. Nhưng nếu một vị y sư vì mặt mũi của mình, vì mục đích không cho ai biết, không quan tâm sinh tử của bệnh nhân, vậy thì không xứng làm một cái y sư nữa.

Dứt lời, Ôn Bình từ bên tai hắn rời đi, lãnh đạm hướng về phía Vân Liêu quắc mắt:

- Ném hắn ra bên ngoài!

Khi Vân Liêu dẫn Nhung lão ra sương phòng, Hoài Không cả người giống như là điên cuồng vậy, dùng tay đem tất cả ngân châm trên người Vu Mạch lấy xuống. Trong đầu mơ hồ hồi tưởng lại câu nói Vu Mạch một mực dặn dò hắn,

- Nếu như ta bị yêu độc công tâm, động thủ giết ta…

Hoài Không tuyệt vọng ngửa mặt lên trời thở dài, tự lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta phải tự tay giết bằng hữu của mình?

Chính tay giết địch nhân, giơ tay liền chém xuống dễ dàng mà thôi, sẽ không thương tiếc, lại càng không để ý tới sau khi hắn chết thì có mộ phần hay không.

Đi giết chết tri kỷ của mình, loại thống khổ này liền không thể nói thành lời, loại này không đành lòng, giống như nước Đông hồ, mênh mông vô bờ bến.

Dương Tông Hiền tiến lên, vỗ vỗ bả vai Hoài Không, nói:

- Hoài huynh, cố nén bi thương, có lẽ đây là số mệnh của Vu huynh!

- Dương huynh, A Long, các ngươi ra ngoài đóng cửa lại đi, loại thống khổ này liền để mình ta gánh chịu.

Hoài Không đã chuẩn bị xong tâm thế giết Vu Mạch, loại chuyện này dù sao cũng phải có người làm, không phải hắn thì cũng là người khác. Và dù làm hay không thì Vu Mạch cũng

không thể sống sót, nhưng nếu không động thủ, Dương gia hôm nay liền biến thành tu la địa ngục.

- Yêu trù tiền bối, ta có thể cứu hắn.

Một câu nói long trời lở đất hạ xuống, Dương Tông Hiền kinh sợ quay đầu lại, sau đó lại thất thố bắt lấy hai cánh tay Ôn Bình, trong ánh mắt mang theo kinh hỉ nhìn thẳng vào hắn.

- Ôn tông chủ, ngươi là đang nói thật?

- Thật sự, ta có biện pháp cứu vị tiền bối đang nằm trên giường này, bất quá nếu như ngươi cứ tiếp tục nắm lấy ta…

Dương Tông Hiền vội vàng buông tay, cười đến rất khờ dại, tranh thủ thời gian xin lỗi Ôn Bình, bộ dạng vui vẻ tựa như Dương Nhạc Nhạc lúc đột phá lên Luyện thể lục trọng, hoàn toàn không có phong phạm của một thương nhân kiêu hùng tung hoành tại Thương Ngô thành.

- Thật sao?

Ôn Bình còn chưa đi được hai bước, Hoài Không lại hỏi lần nữa.

- Những thứ khác ta có thể làm không được, thế nhưng cái sự tình yêu độc này ta xử lý rất tốt.

Dứt lời, Ôn Bình đi tới trước giường, lấy từ trong ngực ra cây xì gà cuối cùng trong ngày hôm nay, nhóm lửa đốt cháy.

Ôn Bình hít sâu một hơi, sau đó đem đám khói giữ lại trong miệng, đem mặt lại gần mặt Vu Mạch, chậm rãi phun khói thuốc ra.

Khói xanh như sương mù sáng sớm, phủ lên khuôn mặt Vu Mạch, theo thời gian dần dần tiêu tán tại trong phòng.

Ôn Bình không dừng lại, tiếp tục phun ra mười mấy ngụm khói, mỗi lần Vu Mạch đều sẽ hít vào mũi, dù không nhiều nhưng qua mười mấy lần liền tích lũy không ít.

n!

Cả người Vu Mạch bỗng nhiên chấn động một cái, cho dù là đang trong tình trạng bất tỉnh cũng giãn ra lông mày.

- Cái này…!

Hoài Không thấy cảnh này, trên mặt lộ rõ kinh hỉ, siết quả đấm, tựa hồ vô cùng khẩn trương.

- Dương tộc trưởng, có thể hay không giúp ta tìm tới một ống trúc, không cần quá lớn, càng nhỏ càng tốt.

Dương Tông Hiền vội vàng gật đầu, cất bước hướng ra ngoài, bởi vì dáng người hắn mập mạp, vừa chạy vừa uốn éo nhìn rất buồn cười. Vượt qua cánh cửa, sau đó liền chạy ra sau nội viện, hướng phía phòng của mình.

Chỗ ở của hắn may mắn có một mảnh rừng trúc nho nhỏ.

Sau khi chọn được ống trúc, Dương Tông Hiền nhanh chóng đưa tới, bất quá vẫn không nhịn được hỏi một câu:

- Ôn tông chủ, lấy cái này để làm gì?

- Cắm vào trong lỗ mũi của hắn.

Ôn Bình dứt lời, đưa một đầu ống trúc vào trong lỗ mũi Vu Mạch, tận lực để cho khoảng cách gần với xoang mũi một chút, sau đó hít một miệng đầy khói, lại hướng về phía ống trúc chậm rãi nhả ra. Khói xanh thuận xoang mũi trực tiếp tiến nhập vào đường hô hấp. Lặp đi lặp lại mấy chục lần, đến lúc xì gà sinh mệnh đã ngắn còn một nửa, tựa hồ đã có khởi sắc.

- Ah!

Vu Mạch đột nhiên phát ra thanh âm, gương mặt nhăn nhó dần dần giãn ra, cho người ta một loại cảm giác thư sướng. Giọng Vu Mạch phi thường yếu ớt, nghe vô cùng bất lực nhưng đến tai mấy người Dương Tông Hiền lại giống như là pháo hoa này tết, khiến họ cực kì mừng rỡ.

Đây là âm thanh tuyệt vời nhất trong năm canh giờ qua, quá là êm tai.

Hoài Không lập tức đi tới bên cạnh Vu Mạch, thấp giọng hô lên bên tai hắn:

- Vu huynh! Vu huynh!

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng nói:

- Yêu trù tiền bối, ta vừa mới bắt đầu quá trình trị liệu, vị tiền bối này cũng không có tỉnh nhanh như vậy đâu. Bất quá vừa rồi hắn có thể có cảm giác, nói rõ yêu độc đã bị kìm chế.

- Nhanh như vậy?!

- Tính ra là chậm, đúng, các ngươi vẫn nên đi ra ngoài một chuyến, tốt nhất là đem cửa sổ bịt kín lại.

- Vì sao vậy?

- Khói mù này của ta chính là khói thuốc nha, vị tiền bối này còn chưa thể tự mình hít toàn bộ vào cơ thể, ta làm như vậy vẫn là có phần lớn tiêu tán tại trong phòng. Nhiều người ở đây, mỗi người hít vào một ít, vị tiền bối này lại mất đi một phần.

- Đã hiểu!

Hoài Không gật đầu, đi ra cửa, sau đó tự mình đi tìm ván gỗ, bịt kín cửa sổ lại.

***

Một khắc đồng hồ sau.

Ôn Bình từ bên trong phòng đi ra, nhanh chóng đóng cửa lại. Vừa quay người, bốn người bên ngoài lập tức xúm lại.

Hoài Không là người mở miệng đầu tiên, hỏi Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, vị bằng hữu kia của ta thế nào?

Ôn Bình trả lời:

- Yêu độc tạm thời đã bị chế trụ, trong vòng vài ngày hẳn là sẽ không tái phát, vị tiền bối kia có thể ngủ ngon mấy ngày.

Nghe được câu trả lời của Ôn Bình, Hoài Không không kịp chờ đợi, muốn đẩy cửa đi vào, bất quá lại bị Ôn Bình cản lại. Ôn Bình có thể lý giải tâm trạng nóng nảy của hắn, thế nhưng thời điểm này Vu Mạch thực sự cần nghỉ ngơi.

Vượt qua sinh tử đại kiếp, dù là Thông Huyền cảnh cường giả đi nữa thì cũng giống người bình thường, cần an tĩnh nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hoài Không gượng gạo cười một tiếng

- Vậy để cho Vu huynh tiếp tục nghỉ ngơi.

Đi được hai bước, Hoài Không mở miệng lần nữa:

- Hôm nay, đa tạ Ôn tông chủ ra tay trợ giúp, nếu không mệnh của bằng hữu ta sợ là đã tận.

- Ôn tông chủ cứ việc mở miệng, Dương Tông Hiền ta cũng sẽ không để ngài thiệt thòi.

Thứ có thể áp chế độc tính hẳn là một loại thần dược, Dương Tông Hiền đoán chừng là giá rất đắt, dù Ôn Bình không mở miệng đòi thù lao nhưng hắn không thể không hỏi.

- Một vạn kim tệ!

- Cái này…!

Con số này để cho Dương Tông Hiền lập tức muốn nói lại im bặt.

Nhìn Dương Tông Hiền có chút kinh ngạc, Ôn Bình cười cười, nói:

- Cho nên Dương tộc trưởng không cần phải nói tới chuyện phí tổn. Nếu là cứu người, số tiền này chỉ là chuyện nhỏ. Thứ có giá trị trực tiếp với mình mới là bảo vật, thứ này đối với vị tiền bối kia là vật cứu mệnh, trái lại , nếu như không cần dùng đến nó, nằm ở trong tay ta chính là rác rưởi!

【VIP】 Yêu Độc Tái Phát

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

- Ôn tông chủ vẫn là có lòng đại nghĩa, lần này dẫn đầu, Bất Hủ Tông quật khởi lẽ đương nhiên rồi. Nhưng mà Ôn tông chủ, ta có thể vào xem vị huynh đệ kia của ta hay không? Ta hiện đang rất nóng ruột.

Dương Tông Hiền hiếu kì hỏi một chút, thế nhưng tại lúc Ôn Bình nói là Vu Mạch cần phải nghỉ ngơi lại còn đi hỏi như vậy, ít nhiều có chút mờ ám trong đó, có lẽ là ngươi nói vô tâm, người nghe hữu ý, giống như là bên trong lời nói có chuyện.

Đặc biệt là Nhung lão Kháo Sơn Môn vừa mới bị vạch trần hành vi ghê tởm, càng khiến người ta nghe có chút khó chịu.

- Hoài Không tiền bối, hiện tại liền mau đi vào xem đại nhân nhà ta đi, lỡ như hắn cũng giống như tên tiểu nhân Kháo Sơn Môn kia…

A Long một bên bỗng nhiên mở miệng, bất quá lại bị Hoài Không đánh gãy lời nói của hắn.

Thế nhưng A Long đã hướng phía sương phòng bước đi, lời hắn nói cùng hành vi của hắn để bầu không khí trong viện trở nên có chút ngưng trọng.

Tín nhiệm là một bức tường kín ngăn tại trước mặt hai người, một khi bức tường dựng thẳng lên, tất cả mọi người sẽ ngờ vực một cách vô căn cứ.

Suy đoán là người ở phía sau bức tường kia có phải đã rời đi hay vẫn còn đứng đó.

Nào là lời nói vạn kim, cùng phương pháp áp chế yêu độc, lúc này lại giống như trò cười, là thật là giả để cho người

không thể đoán.

- Ngươi?!

Vân Liêu nhịn không được bóp quyền, trên khuôn mặt lộ rõ sự tức giận.

Ôn Bình ngăn lại Vân Liêu, nhàn nhạt nói một câu:

- Vân trưởng lão, không có gì đáng ngại.

Vân Liêu rất là kích động, lớn tiếng nói:

- Tông chủ, đệ tử trong tông dùng vạn kim mua ngươi cũng không nỡ bán, hiện tại lại lấy xì gà ra cứu một kẻ hấp hối sắp chết, xuất phát từ lòng đại nghĩa không lấy tiền của bọn họ, lại bị người này ngờ vực vô căn cứ, vũ nhục.

- Vân trưởng lão, A Long hắn không phải có ý tứ này, chúng ta cũng không hề hoài nghi bổn sự của Ôn tông chủ.

- Đúng vậy, Vân trưởng lão, đừng quá kích động. A Long không biết cách nói chuyện, ngài đại nhân không nên chấp tiểu nhân.

Hai người Hoài Không lập tức đứng ra hòa giải.

Nói là nói như vậy, thế nhưng hai người vẫn là không nhịn được hướng sương phòng nhìn sang, trong phòng đều không có động tĩnh gì.

Ôn Bình chợt cười cười, nói ra:

- Đã muốn nhìn thì vào xem đi, bất quá ta cảnh cáo trước, lần tiếp theo chữa bệnh cũng không miễn phí, cũng không phải đơn giản vạn kim như vậy đâu nha.

- Cái gì?

- Không có gì, vị bằng hữu gọi A Long kia, vào xem đại nhân của ngươi đi.

- Tông chủ?!

Vân Liêu ở một bên thấp giọng hỏi thăm một tiếng, hắn có chút không biết rõ vì nguyên nhân gì mà Ôn Bình lại làm như vậy.

Người ta đang bắt đầu nghi ngờ ngươi, nhưng Ôn Bình ngươi lại đeo một bộ dạng không quan tâm. Dù cho là một người có lòng dạ rộng lớn cũng không lớn tới mức này nha.

Ôn Bình thấp giọng trả lời:

- Không có gì, để bọn họ xem đi. Thật ra ta định thử làm một y sư cao thượng y đức một lần, lại không có thành công.

Dứt lời, Ôn Bình cười ngầm trong lòng.

Đi vào đi!

Đi vào đi!

Các ngươi đã muốn xem, liền trả một cái giá lớn.

A Long không rõ ràng lắm đẩy cửa đi vào, bất quá hắn thấy, một cái tông chủ nho nhỏ tức giận thì làm được gì hắn? A Long hắn đã từng được gặp qua nhiều vị thông huyền cảnh rồi, chính đại nhân nhà hắn cũng là một vị thông huyền cảnh cường giả.

Bình thường, đi đến chỗ nào cũng có người đứng xếp hàng hơn trăm mét chỉ để được tặng quà, tặng lễ cho đại nhân hắn.

Nếu như người trước mặt này giống như lão già không biết xấu hổ kia, chỉ là cố làm trò qua mắt người, vậy cũng đừng trách hắn hạ thủ vô tình.

- Đại nhân!

Sau khi đẩy cửa ra, A Long lập tức hướng vào trong phòng hô một tiếng.

Nhưng tại lúc cửa vừa hé ra, một đoàn khói xanh liền đập vào mặt mấy người , theo gió bay ra ngoài tiêu tán hết.

Dương Tông Hiền có chút hiếu kì tự lẩm bẩm:

- Cái này sao lại có nhiều sương mù như vậy a?

Bất quá cũng không có tiếp tục quan tâm vấn đề này, liền theo A Long đi vào trong sương phòng, bốn mắt hướng về phía giường nhìn tới, thấy Vu Mạch còn đang ngồi dựa vào đầu giường.

Đôi môi vốn tái nhợt lúc này lại xuất hiện thêm huyết sắc, thoạt nhìn sinh cơ bừng bừng, vết thương trên ngực bị yêu độc ăn mòn hiện tại giống như là thay một lớp da khác vậy, không còn quá dữ tợn, ít ra khi nhìn vào cũng không khiến người ta sợ hãi.

Dương Tông Hiền kinh ngạc, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Ôn tông chủ này thế mà có y thuật thần diệu như vậy!

Loại cảm giác này giống như hắn hóa ra cũng không tin Ôn Bình có thể trị hết bệnh cho Vu Mạch, mà chỉ là để cho Vu Mạch thoát khỏi cái chết trước mắt mà thôi.

Có lẽ là do tuổi tác của Ôn Bình, bởi vì quá nhỏ.

Mà y thuật cần phải tích lũy mười năm, hai mươi năm, có khi là cả đời mới có thành tựu như vậy.

Lại nhìn sang A Long, trông thấy hắn cũng biểu lộ vừa mừng vừa sợ.

Hoài Không cũng theo sau cảm khái một câu, ba chân bốn cẳng chạy tới trước giường, trên mặt lộ rõ sự kinh hỉ. Cẩn thận từng li từng tí tìm tòi trên dưới toàn thân vị huynh đệ này, nói:

- Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt ah!

- Ha ha ha!

Vu Mạch nhẹ giọng cười một tiếng, tuy trong nụ cười còn ẩn chứa sự ảm đạm nhưng đã đỡ hơn mấy canh giờ trước nhiều rồi.

- Đã thiếu nợ vị tiểu huynh đệ kia!

- Đúng vậy a, lần này may mà có hắn, không nghĩ tới hắn còn trẻ vậy mà lại có y thuật cao thâm như thế. Ngay cả minh xà chi độc cũng dễ dàng hóa giải.

Loại thủ đoạn này, muốn tìm một người khác tại Đông hồ e rằng rất khó.

Tất nhiên không phải là ở Đông Hồ không có người có thể áp chế yêu độc Minh xà, thậm chí là số lượng còn vượt qua một bàn tay.

Thế nhưng những người đó đều là trụ cột vững vàng của các đại thế lực, danh vọng đều bên trên chúng sinh. Bọn họ loại này đều là độc lai độc vãng, bình thường rất khó gặp được, coi như là Vu Mạch đã đạt tới thông huyền cảnh cũng rất khó cầu gặp nói chuyện một lần, nói chi đến chuyện nhờ đối phương ra tay cứu chính mình một mạng.

Những người kia chỉ sợ là y thuật cũng không làm được như Ôn Bình vậy, một khắc đồng hồ liền đem người chết cứu sống trở về, loại y thuật này, tại Đông hồ không nói đệ nhất thì cũng khó mà kiếm ra một người ngang tay.

Vu Mạch gạt đi dáng cười, nói ra:

- Thiếu niên kia nói ta coi như là mệnh còn chưa đến mức đoạn tuyệt, ha ha, vẫn là lần đầu ta nghe có người nói như thế với ta.

Thanh âm mặc dù nghe qua rất suy yếu, nhưng đã không ẩn ẩn tuyệt vọng như trước.

- Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?

- Vị tiểu y sư kia vừa mới giúp ta kiềm chế yêu độc, sống sót sẽ không thành vấn đề lớn.

- Vậy là tốt, vậy là tốt rồi!

Hoài Không lập tức mừng rỡ cảm thán hai tiếng, chợt trừng mắt nhìn A Long bên cạnh:

- Ngươi a! Thật không biết trong đầu ngươi chứa thứ gì, hiện tại liền tốt rồi, vô duyên vô cớ đi đắc tội một thần y như vậy.

- Ta…

A Long còn nghĩ phản bác lại hai câu, nhưng là không dám mở miệng nói tiếp nữa.

Đúng lúc này, biến hóa phát sinh.

Vu Mạch vốn nguyên lai khí tức ổn định đột nhiên run lên, hai tay theo sát nắm chặt cái chăn, ngóc đầu lên hét một tiếng.

Ah!

Theo sau tiếng hét này đi ra, khí tức Vu Mạch trở nên cực kì hỗn loạn.

Nếu như nói Vu Mạch vừa rồi là cái ao yên tĩnh, thì hiện tại hắn là một hồ nước sôi, sôi trào mãnh liệt (hồ nước nóng, nơi nào có núi lửa thì mới dễ có) .

- Vu huynh, ngươi bị sao vậy?

Hoài Không lập tức đè thân thể Vu Mạch xuống. Khi ánh mắt quét xuống, thấy được một hình ảnh không thể tưởng tượng.

Vết thương trên ngực vậy mà chảy ra chất lỏng xanh lục. Lại lần nữa ăn mòn da thịt xung quanh vết thương.

Trong chớp mắt liền cháy sém.

Hoài Không lập tức hô:

- Dương huynh, mau đi gọi Ôn tông chủ!

Dương Tông Hiền gật đầu, vội vàng ra sương phòng. Bởi vì dáng người quá béo, nhìn như lúc nào cũng có thể bị ngã sấp mặt. Khi hắn nhìn thấy Ôn Bình đang từng bước một hướng cửa đá rời đi, liền biến sắc, vội vàng hô:

- Ôn tông chủ, Vân trưởng lão, xin dừng bước!

【VIP】 Mười vạn kim để cứu người

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

Dương Tông Hiền hô nhưng Ôn Bình cũng không có ý định dừng bước.

Chẳng phải các ngươi muốn xem sao? Hiện tại đã xem đủ chưa?

Hắn sở dĩ để Hoài Không phong kín cửa sổ, thậm chí là bịt kín từng lỗ hổng nhỏ trên cửa là để cho khói xì gà tràn ra tồn tại trong phòng, như vậy đỡ phải mất công từng ngụm từng ngụm truyền khói qua cho người bệnh.

Vốn là một cây xì gà sinh mệnh này cũng chỉ có thể đem đến tác dụng là tạm thời áp chế yêu độc mà thôi, muốn hoàn toàn thanh trừ chất độc trong cơ thể cần ít nhất là năm mươi cây trở lên.

Vừa mở cửa, khói xanh tán đi. Vốn dĩ số lượng đầy đủ để tạm thời áp chế yêu độc không tái phát lại trực tiếp hao tổn đi một nửa.

Chuyện tái phát chỉ là sớm muộn.

Lúc trước đã nói khói thuốc đó là để chữa bệnh, đâu phải khói độc đâu. Một căn phòng nếu chỉ chứa khói độc mà các ngươi mở cửa ra chính là cứu người bên trong. Đằng này trong phòng là khói thuốc, so với dưỡng khí (khí ôxy) còn muốn tốt hơn gấp ngàn lần, các ngươi đi mở cửa ra chính là tự tay làm khó bệnh nhân rồi. Không trách ta được.

Dương Tông Hiền thấy hai người Ôn Bình không có biểu hiện muốn dừng chân, vội vàng chạy nhanh, chắn trước người Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, xin cứu mạng a!

- Dương tộc trưởng, các ngươi nhanh như vậy liền xem xong rồi?

- Ôn tông chủ, huynh đệ kia của ta không biết làm sao lại xảy ra chuyện rồi! Ngài nhanh đi xem một chút đi!

- Thật xin lỗi! Dương tộc trưởng, ta không phải y sư!

- Ôn tông chủ, là chúng ta sai, chúng ta không nên bỏ qua khuyến cáo của ngươi tự tiện đi vào. Xin ngài trở lại xem một chút đi, huynh đệ kia của ta hiện tại tình trạng giống như lúc trước vậy, chỉ sợ không chịu đựng nổi.

- Vậy thì sao? Mắc mớ gì tới ta?

Ôn Bình dứt lời liền muốn cất bước đi tiếp.

Đúng lúc này, Hoài Không đi ra, sắc mặt khó coi. Hắn đã đoán được thứ sương mù tan đi lúc vừa mới mở cửa là thứ gì rồi, chẳng phải là khói thuốc mà Ôn Bình hướng lỗ mũi Vu Mạch phun vào sao?

Khói kia chính là thứ mấu chốt áp chế độc tính.

Nhưng bọn họ lại tự mình mở cửa làm khói thuốc bay ra ngoài hết, còn một mực nghĩ rằng mở cửa để cho không khí dễ dàng lưu thông.

- Ôn tông chủ, ngươi có điều kiện gì cứ nói thẳng ra. Chuyện này là A Long làm sai, nhưng hắn cũng xuất phát từ việc lo lắng vị huynh đệ của ta mà thôi. Hi vọng ngươi có thể xem thảm trạng vị huynh đệ kia của ta mà rộng lòng cứu giúp.

- Điều kiện?

Ôn Bình trong lòng cười thầm một tiếng.

Ta chính là đang chờ câu nói này của ngươi nha.

Các ngươi không phải rất thích xem sao? Cái giá phải trả sau khi xem rất là lớn nha.

Cây xì gà thứ tư có giá một vạn.

Cây thứ năm sẽ bao nhiêu?

- Yêu trù tiền bối, còn nhớ rõ câu nói lúc trước của ta sao? Lần chữa tiếp theo không phải là miễn phí, mà cũng không

đơn giản là vạn kim đâu. Nói thật, trong tay ta không còn cây xì gà nào nhưng là Vân trưởng lão còn có một cây cuối cùng.

- Vân trưởng lão?!

Hoài Không lập tức nhìn sang Vân Liêu.

Vân Liêu không có tiếp lời, hắn muốn nhìn một chút Ôn Bình đến cùng muốn tính toán cái gì. Bất quá khi nghĩ tới cây xì gà thứ tư, tông chủ liền muốn lấy của hắn một vạn kim, vậy cây thứ năm sẽ có giá bao nhiêu? Thật là khiến cho người ta chờ mong a.

Khó tránh tông chủ nhà mình bị người ta nghi kỵ cũng không có tức giận, hóa ra là đã tính toán trước hết rồi.

Ôn Bình mở miệng nói ra:

- Không nhiều, mười vạn kim tệ!

- What?

A Long đứng tại cửa sương phòng biến sắc.

Hai người còn lại cũng mang sắc mặt cực kì khó coi. Bởi vì con số mười vạn là quá lớn, bọn họ mấy ngày gần đây tại Bách phượng lâu làm một món ăn giá năm mươi kim kiếm lời rất nhiều , bất quá cũng mới lên một vạn mà thôi.

Vừa vặn đạt được một phần mười yêu cầu của Ôn Bình mà thôi. Tiền tài ngày xưa hắn kiếm được đều đã tiêu hết trên đường đi tứ phương rồi, căn bản không lấy ra nổi con số lớn như vậy. Càng không phải nói tới Dương gia, đem toàn bộ gia nghiệp, gia sản của gia tộc đi bán hết sạch cũng chỉ là giá trị mười vạn kim tệ mà thôi. Rốt cuộc ngươi là một tông chủ tông môn hay là đầu lĩnh của một băng cướp?

Ôn Bình thấy không có ai lên tiếng liền quay người, để lại một câu:

- Các vị cân nhắc thật tốt sau đó lại lên Bất Hủ Tông tìm ta nói chuyện.

- Cái này… Ôn tông chủ, mười vạn kim…

Dương Tông Hiền vội vàng ngăn lại Ôn Bình

- Ôn tông chủ, có thể giảm đi một chút, hai vạn kim được hay không? Ta hiện tại liền cho quản gia mang kim phiếu tới.

- Ta đã nói qua, lần chữa tiếp theo liền sẽ không phải giá vạn kim như thế. Chốt giá, nguyện ý mua liền mua, không nguyện ý mua liền bái bai.

- Ôn tông chủ, mười vạn kim thực sự là chúng ta không thể bỏ ra nổi, nhưng nếu là Ôn tông chủ nguyện ý ra tay, bằng hữu này của ta là một vị thông huyền cảnh, cũng không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, tương lai nhất định sẽ giúp Ôn tông chủ một ít sức lực.

Thông huyền cảnh trợ lực a.

Ôn Bình ngẩng đầu cười cười, cái này sức hấp dẫn rất lớn đó.

Nhưng lại không hấp dẫn bằng mười vạn kim.

- Thật xin lỗi, ta cần thông huyền cảnh để làm gì?

- Kháo Sơn Môn kia…

Ôn Bình đánh gãy lời nói Dương Tông Hiền, vốn còn định nói: Ngươi thử để Kháo Sơn Môn buổi tối đi tới địa bàn Bất Hủ Tông chúng ta xem, kiểu gì mà không trở thành đồ ăn cho ác linh kỵ sĩ?

Bất quá nói câu này ra lại có phần trang bức quá, hắn là một thanh niên nghiêm túc, không yêu thích trang bức.

A Long đứng một bên đột nhiên lên tiếng :

- Ôn tông chủ, còn có ta, nếu là ngươi chướng mắt đại nhân nhà ta bị thương, ta có thể làm bất cứ việc gì vì ngươi. Chỉ cần ngươi có thể nguyện ý cứu đại nhân nhà ta, ta nguyện ý giúp ngài giải quyết tất cả chướng ngại vật trước mắt. Hạ sát tất cả địch nhân, bất kể nam hay nữ, ta đều có thể ra tay, hơn nữa sẽ không để lại tai họa ngầm cho ngài.

Diệt cỏ diệt tận gốc, ý là muốn đồ sát cả nhà.

Ôn Bình nghe được lời này, nhịn không được hai mắt nhìn kỹ A Long.

Hắn thật không nghĩ được, thanh niên trước mắt so với hắn nhiều hơn không bao nhiêu niên kỷ mà lại phát ngôn những lời lẽ cực đoan, ngoan độc như vậy. Ôn Bình tự nhận chính mình sống ở thế giới này đã mười tám năm, đã hoàn toàn vứt bỏ lễ nghi thánh mẫu kiếp trước, giết địch nhân của mình, không phải là hành động sai trái gì.

Bất quá vẫn không cách nào làm được, thậm chí là nghĩ cũng không dám nghĩ tới vì một người mình quan tâm mà đi giết những người không liên quan gì tới mình, thậm chí là muốn giết cả nhà người ta. Nhìn bề ngoài là bởi vì hắn rất quan tâm Vu Mạch, nhưng mà có lẽ vì quá quan tâm mà sinh ra tính cách lệch lạc, cực đoan.

Giết cả nhà như vậy, quá khủng bố.

Hắn không có trả lời A Long. Loại người này, hắn sẽ không bao giờ đi đàm phán giao dịch gì, hắn không thích có quan hệ với kẻ cực đoan như vậy.

Ngược lại nói với Dương Tông Hiền:

- Dương tộc trưởng, ta vẫn là câu nói kia, mười vạn kim tệ, nếu như không bỏ ra nổi coi như xong đi. Ngay từ đầu, ta đã không cho các ngươi đi vào, các ngươi lại cứ khăng khăng đi vào bằng được, còn mở miệng mỉa mai ta. Lòng tốt vô giá nhưng mà nó có giá.

Ôn Bình quơ quơ điếu xì gà Vân Liêu đưa tới.

Theo cử chỉ tay lắc lư của Ôn Bình, đám người Dương Tông Hiền càng ngày sắc mặt càng khó coi.

Biện pháp cứu Vu Mạch đã ở trước mắt, thế nhưng là bọn họ không cách nào lấy tới, mười vạn kim tệ, thực sự quá lớn.

Đúng lúc này, từ phía sương phòng truyền tới một tiếng chửi tức hổn hển, A Long thấy Ôn Bình không để ý tới hắn, tiếp tục giữ nguyên giá cả mười vạn, rốt cuộc tức sùi bọt mép bạo phát:

- Họ Ôn, ngươi nếu như muốn nhân cháy nhà mà đi hôi của, vậy cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình! Giao cây xì gà kia ra, nếu không… Chết!

Ầm!

A Long một bước dài phóng ra, lúc bước chân rơi vào nền đá thì khí thế trên người cũng cuộn trào tăng lên, lần nữa để cho trong sân trở nên bất an rối loạn.

- A Long!

Hoài Không hô lên một tiếng nhưng mà A Long trực tiếp bỏ ngoài tai, nói:

- Hoài Không tiền bối, đợi ta mang xì gà về!

Một bước phóng ra, trong tay sóng nhiệt hiện lên, hai tay bỗng rơi xuống đất, đập lên nền đá xanh.

Oành!

Một quyền đập ra, mặt đặt chấn động mạnh một cái, theo sau là một cái gai đất hình nón từ dưới chân Ôn Bình đâm lên.

Ôn Bình sau khi thoát khỏi một kích này, thầm nghĩ : Mình đã đoán đúng, tính cách cực đoan liền làm ra hành động cực đoan, thậm chí là còn mang theo sự ngu ngốc.

Giống như tình huống này, ở đây kẻ có thể cứu Vu Mạch chỉ có Ôn Bình hắn mà thôi.

Ôn Bình lập tức nhỏ giọng gọi Vân Liêu một câu:

- Vân trưởng lão, chuyện này giao cho ngươi rồi!

Vân Liêu gật đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích, ngưng mắt nhìn A Long cách đó không xa, trực tiếp nộ quát một tiếng.

Bành!

Sóng âm lập tức quét sạch toàn bộ viện lạc, mang theo một chút xíu tiếng long ngâm, chấn động làm cho người xung quanh suýt chút bất tỉnh.

Hoài Không dù cảnh giới không thấp cũng là sắc mặt trắng bệch, bịt lấy lỗ tai nửa ngày mới từ trong cảm giác hỗn loạn giãy giụa đi ra.

Khi tất cả mọi người mở mắt ra, thấy được dưới chân một tấc dày đá xanh đều đã bị xốc vỡ ra, dùng chân dậm mạnh

xuống một phát liền thành bụi phấn .

- Thập tam trọng nắm giữ mạch thuật!

A Long lắc lắc đầu, chịu đựng cảm giác hôn mê trong đầu để đứng vững, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, tại nơi này sẽ gặp một vị thập tam trọng tu sĩ nắm giữ mạch thuật.

Tại thế giới bên ngoài Thương Ngô thành, cho dù là loại đại gia tộc, tam tinh tông môn, cũng rất hiếm thấy thập tam trọng tu sĩ có thể tu luyện mạch thuật. Có lẽ chỉ xuất hiện ở một số thế lực cực lớn thế gia, nhưng số lượng sẽ không nhiều hơn một bàn tay.

Nhưng cho dù hiếm thấy, hắn lại ở Thương Ngô thành gặp được một cái , hơn nữa còn tu luyện một loại sóng âm mạch thuật quỷ dị như vậy.

Dùng phàm vật đối đầu với mạch thuật, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Chứ nói chi là đi đối kháng với loại sóng âm mạch thuật như vậy, thanh âm lan tràn khắp nơi, làm sao tránh được? Ngươi có thể chạy ra phạm vi sóng âm nhưng đối phương cũng có thể đuổi theo hoặc là đối phương không đuổi nhưng ngươi bỏ chạy cách xa đối phương như vậy thì làm gì được người ta?

- Còn muốn đánh tiếp sao?

- Ta nhận thua, cam bái hạ phong. Không nghĩ tới ngươi vậy mà tu luyện mạch thuật, Bất Hủ Tông quả nhiên bỏ ra đại giới.

Nói ra câu nói này,thanh âm A Long ẩn ẩn sự oán hận.

Hắn hận là vận khí của mình không tốt, nếu như là một cái luyện thể thập tam trọng bình thường, hắn hôm nay liền dễ dàng giảo sát.

Cứu đại nhân nhà hắn, căn bản sẽ không trở ngại lớn.

A Long bất đắc dĩ lui về phía sau, còn đang định đi vào sương phòng, trong đó liền truyền ra tiếng bước chân, vốn

cánh cửa bị sóng âm giao long nộ đánh đóng sập vào lúc này bỗng nhiên bị mở ra.

Bụp!

Khung cửa bỗng nhiên bị thứ gì đó bắt được.

Một cái nam nhân còng lưng, một tay nắm lấy khung cửa, một tay chống đầu gối xuất hiện tại trước cửa phòng.

Chính là Vu Mạch

Lúc này sắc mặt Vu Mạch tái nhợt, cả người nhìn như ma bệnh lâu ngày, hoàn toàn không có khí thế của một đỉnh cao của một vị thông huyền cảnh.

Vừa rồi, hắn đã đem cuộc nói chuyện nghe hết, hắn không trách Ôn Bình tuyệt tình, chỉ trách vận khí hắn quá kém.

Mặc dù Ôn Bình ra giá tiền có chút cao,nhưng không thể phủ nhận là y thuật của Ôn Bình rất cao minh.

- Mười vạn kim tệ, ta trả!

Vu Mạch dùng thanh âm cực thấp hô lên, sau khi hô sáu chữ liền nháy mắt uể oải xuống.

Kiểu như là câu nói vừa rồi đã lấy hết đi nửa đời khí lực của hắn.

A Long có chút không cam lòng nói:

- Đại nhân, hắn là đang thừa nước đục thả câu!

Vu Mạch sau khi trầm mặc lại lên tiếng lần nữa:

- A Long, ta hỏi ngươi, mệnh cũng không còn thì tiên tài giữ lại để làm gì?

【VIP】 Lên Bất Hủ Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

A Long vội vàng lên tiếng :

- Đại nhân, lời là nói như vậy, mạng của ngài tất nhiên so với mười vạn kim tệ còn trân quý vạn lần. Nhưng chúng ta lấy đâu ra số tiền lớn như vậy? Toàn thân trên dưới cũng chỉ lấy ra chưa tới một vạn, chỉ là một chút xíu số lẻ mà thôi!

Vu Mạch không có tiếp tục lên tiếng, có lẽ là không muốn trả lời A Long hoặc là không còn sức lực để ý tới hắn.

Tay chống trên khung cửa đột nhiên buông xuống, thân thể kề sát cánh cửa chậm rãi hạ xuống, ngồi trên đất, sau lưng dựa vào cánh cửa, cúi đầu nhìn ngực, có lẽ là không có cách nào nhìn thẳng miệng vết thương, hắn lại dời ánh mắt sang cánh tay còn lại.

Sau khi nhìn thấy cánh tay của mình run rẩy vì quá đau đớn, cuối cùng ảm đạm cười một tiếng, ánh mắt nhìn sang Dương Tông Hiền.

Dương Tông Hiền vội vàng nói:

- Vu huynh, xin lỗi, ta cũng hữu tâm vô lực.

- Không phải, ta có một việc muốn nhờ ngươi.

- Vu huynh cứ nói!

- Ta ở đây có một quyển kiếm quyết, là mạch thuật hạ phẩm hoàng cấp, ngươi có thể giúp ta bán nó đi hay không?

- Bán đi mạch thuật?

Dương Tông Hiền cả kinh, trong đầu liền trống rỗng rồi.

Hắn biết, đây là Vu Mạch dự định bán sách để bảo vệ tính mạng. Nhưng bản thân hắn không thích nhìn thấy loại cục diện

này, dù sao mạch thuật là thứ mà có tiền cũng không mua được, có rất ít người đem ra bán, cũng ít thấy có thương hội nào đang bán.

Nhưng mười vạn kim, nếu là một đại thế lực Thông huyền cảnh thì nhất định lấy ra được, còn một vị tán tu, trên người có thể lấy ra một vạn kim tệ đã là tốt lắm rồi.

Bán đi mạch thuật là đường ra duy nhất của Vu Mạch ở hiện tại rồi.

- Đã biết, ta tối nay liền thả ra tin tức này, chậm nhất là đêm nay liền có thể đem nó bán đi.

- Cảm ơn!

Vu Mạch cảm ơn Dương Tông Hiền sau đó nhìn sang Ôn Bình:

- Vị tiểu huynh đệ này, chúng ta cùng làm một cái giao dịch đi.

Ôn Bình vừa cười vừa nói:

- Chốt giá mười vạn kim. Nếu như dự định trả giá cũng không cần phải tốn sức nói chuyện nữa.

- Vu Mạch ta không phải loại người keo kiệt một chút tiền tài kia, bản kiếm quyết này của ta chí ít cũng có giá mười mấy vạn, dư sức trả mười vạn kim tệ cho ngươi. Bất quá, ta hi vọng cùng ngươi làm một cái giao dịch lớn hơn nữa.

- Mời nói!

- Giúp ta đem toàn bộ minh xà yêu độc trong cơ thể thanh trừ hoàn toàn, số tiền bán được bản mạch thuật kia liền thuộc về ngươi cùng với một vạn kim trên người ta cũng cho ngươi nốt. Cái giao dịch này, ngươi làm hay không?

- Tất nhiên làm!

Vu Mạch chợt liếc mắt sang A Long nói:

- A Long,lấy kim phiếu ra!

- Dạ!

A Long không tình nguyện trả lời một tiếng, bất quá vẫn lấy số kim phiếu trong ngực ra đưa tới cho Ôn Bình, một vạn không hơn không kém.

Ôn Bình tiếp nhận kim phiếu sau đó đem sinh mệnh xì gà đốt cháy rồi nói:

- Tiền bối dùng miệng ngậm nó, sau đó hút khí vào, mũi nhả khói. Cứ làm như vậy cho tới khi cây xì gà này cháy hết thì yêu độc sẽ bị áp chế lại. Ta còn có việc phải đi trước, tiền bối ban đêm đến Bất Hủ Tông tìm ta là được.

- Đêm nay ta sẽ đến!

Vu Mạch gật gù.

Hai người không nói tiếp nữa, Ôn Bình mang theo Vân Liêu cất bước rời Dương phủ. Lúc hai người đi trên đường phố, Vân Liêu một mực trầm mặc, đầu cũng không nhìn loạn bốn phía,, ngược lại nữ tử đi ngang qua lại nhìn hắn chằm chằm.

Đi bên cạnh với loại người này, Ôn Bình căn bản không tồn tại cái gì gọi là áp lực. Bởi vì hắn tự xem mình rất là đẹp trai, vì anh là soái ca.

Tản bộ một vòng trong phường thị sau đó Vân Liêu cũng không nhịn được mở miệng :

- Tông chủ, ngươi không sợ để thông huyền cảnh kia sau đó đổi ý hay sao? Hơn nữa, để hắn đi Bất Hủ Tông, Bất Hủ Tông có trọng lực trận các loại, không sợ dẫn sói vào nhà sao?

- Rốt cuộc vẫn không nhịn được mà hỏi sao? - Ôn Bình cười nhạt một tiếng. - Sợ cái gì, không thanh trừ hoàn toàn yêu độc, hắn tối đa phát huy thực lực tại luyện thể thập nhị, thập tam trọng mà thôi, loại thực lực này ngươi dễ dàng đối phó, nếu không được còn có Cáp Cáp.

- Vậy nếu khi hắn khôi phục lại hoàn toàn thực lực, chúng ta nên làm gì?

- Muốn khôi phục toàn bộ thực lực, thời gian còn dài lắm.

Ôn Bình cười một tiếng, Vân Liêu đầu tiên là ngẩn ra một lúc không rõ tại sao Ôn Bình lại cười. Thế nhưng cẩn thận nghĩ lại, Vân Liêu liền ngửi được mùi của âm mưu trong đó, âm mưu tương đối thâm trầm.

Bỗng nhiên, Vân Liêu ổn định lại tinh thần, giống như không quan tâm tới việc tông chủ lấy đi xì gà của hắn, cây xì gà vừa cho vị thông huyền cảnh kia vốn là của hắn.

Lúc muốn đuổi tới, Ôn Bình đã đi xa.

Chạng vạng tối.

Ôn Bình sau khi ăn cơm tối xong, thời điểm nghĩ đến việc đi quảng trường kia chạy vài vòng cho tiêu thực, Vu Mạch đúng hẹn mà tới.

Đi theo Vu Mạch còn có Hoài Không, Dương gia tộc trưởng - Dương Tông Hiền, ngoài ra còn có bốn người hầu khiêng cáng cho Vu Mạch. Bốn người hầu này đều là người bình thường, khiêng một người nặng hơn trăm cân leo lên một ngàn bậc thang đá, lúc trèo lên đỉnh mệt tựa như chó xù vậy, chỗ cổ áo ướt đẫm.

Đoán chừng trong lòng bốn người họ đã hạ quyết định, về sau dù bị đi quét chuồng lợn cũng không bao giờ bò lên Vân Lam sơn này nữa.

Ôn Bình hỏi:

- Yêu trù tiền bối, tại sao các ngươi cũng tới?

- Là… Huynh đệ của ta cần được chiếu cố.

Vốn định nói không quá yên tâm Vu Mạch nhưng tưởng tượng có chút nghi ngờ ý tứ Ôn Bình, dứt khoát dừng lại, lỡ người ta lại giận lẫy không chữa nữa thì có mà ăn cám. Chỉ nói do Vu Mạch cần chiếu cố, cho nên hắn mới lên núi.

- Vậy đi theo ta. Nên nhớ, đừng có đi loạn, ở đây có chó.

Nói xong, Ôn Bình liền dẫn đầu đi hướng kí túc xá, đi được nửa đường thì gặp bọn người Hoài Diệp.

- Nghĩa phụ!

- Phụ thân!

Hai người không hẹn mà đồng loạt hô lên, sau đó chạy tới trước mặt Ôn Bình, hướng Ôn Bình thi lễ, liền cùng thân nhân của mình hàn huyên.

Bất quá, khi Hoài Không nhìn thấy Dương Nhạc Nhạc, sắc mặt liền có chút biến hóa, hắn nhớ rõ ràng Dương Tông Hiền nói là Dương Nhạc Nhạc đột phá lên luyện thể ngũ trọng mới một tháng thời gian, mới qua bao lâu liền đạt luyện thể lục trọng rồi?

Mới tròn mười lăm tuổi một tháng, cảnh giới luyện thể lục trọng.

Chuyện này?!

- Nhạc Nhạc, tư chất của ngươi không tệ, ngày sau tất làm nên việc lớn!

Hoài Không không nhịn được mà tán thưởng một câu.

-Cái gì?

Dương Nhạc Nhạc có chút khó hiểu sờ sờ đầu, nhìn Hoài Không, trong ánh mắt mang theo sự nghi hoặc,

- Mười lăm tuổi đạt luyện thể lục trọng, tại Đông hồ này chỉ sợ cũng chỉ có Bách tông liên minh mới có loại thiên tài này. Cái này nếu truyền ra ngoài, khẳng định có không ít thông huyền cảnh muốn tranh đoạt ngươi làm đệ tử, tiểu tử ngươi có tiền đồ xán lạn ah!

Dương Tông Hiền nghe Hoài Không nói xong cũng hướng Dương Nhạc Nhạc nhìn kỹ, tu vi hắn không cao, nhìn không ra cảnh giới Dương Nhạc Nhạc, nhưng lời Hoài Không nói ra hắn liền tin tưởng, không khỏi vỗ vỗ bả vai Dương Nhạc Nhạc.

Cái vỗ này, tràn ngập kỳ vọng của phụ thân đối với nhi tử.

- Dương gia có người kế nghiệp a.

Dương Nhạc Nhạc bừng tỉnh đại ngộ, giờ mới hiểu được Hoài Không vừa rồi nói hắn sau này làm nên việc lớn là gì.

Bất quá hắn cũng không có trả lời, cũng không nói một lời khách sáo nào.

Hắn hiểu được, những thứ hắn có được có chín mươi phần trăm nguyên nhân là do hắn ở Bất Hủ Tông.

Nếu để hắn ở bên ngoài tu hành,muốn tấn cấp cần ít nhất nửa năm thời gian.

Đừng nói tới chuyện có thông huyền cảnh tới thu hắn làm đệ tử hay không, cho dù là xảy ra thật thì hắn cũng không đi theo.

Lại nói tới Hoài Diệp, chẳng biết lúc nào đã đứng bên cạnh Vu Mạch, bắt lấy cánh tay lạnh băng của hắn, hỏi:

- Vu thúc, ngươi làm sao vậy?

- Tiểu Diệp tử, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Vu Mạch nhẹ nhàng cười.

Hai người một hỏi một đáp, trong bất tri bất giác đã xuyên qua đường nhỏ trong rừng, đứng trước kí túc xá.

Cảnh đẹp ở khu kí túc xá quả thực khiến người ta kinh thán không thôi. Nhất là đầm nước bố trí, vô cùng khéo léo.

Hoài Không thì không nói, dù sao đi qua thiên sơn vạn thủy, thấy qua nhiều đồ vật nhưng Dương Tông Hiền liền khác biệt, vừa đi vừa cảm thán, nhị tinh tông môn vẫn là nhị tinh tông môn, nội tình quả nhiên khác nhau.

Chí ít thời điểm hắn đi Kháo Sơn Môn cũng không có nhìn thấy phong cảnh như lúc này.

Lúc này, Ôn Bình dừng bước, đứng trước cầu gỗ gọi mọi người dừng lại

- Yêu trù tiền bối, Dương tộc trưởng, làm phiền các ngươi ở chỗ này chờ một lát. Nhạc Nhạc, cõng Vu tiền bối theo ta tiến vào.

- Chuyện này…

Dương Tông Hiền cùng Hoài Không đồng thời nghẹn lời, tại sao lại không cho đi vào ah?

Còn đang định mở miệng, Ôn Bình đã cất bước lên cầu gỗ, cũng không quay đầu lại, hướng phía trước mà đi.

Dương Nhạc Nhạc theo sát sau lưng.

Hoài Diệp một bên thấy thế liền vội vàng giải thích :

- Nghĩa phụ, Dương thúc, đây là khu ký túc xá, chỉ cho phép đệ tử Bất Hủ Tông đi vào, hơn nữa liền xem như người Bất Hủ Tông tiến vào cũng phải giao nộp năm mươi kim tệ một ngày đó.

【VIP】 Sân Thí Luyện Hoàn Thành Cải Tạo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

- Hả?

- Năm mươi kim một ngày?

Dương Tông Hiền cùng Hoài Không đều mười phần kinh ngạc quay đầu lại, mang theo sự kinh nghi nhìn Hoài Diệp.

Năm mươi kim tệ đối với hai người mà nói, chẳng có gì nhiều, nhưng một chỗ ngủ năm mươi kim một đêm, cái giá này quả thực hơi quá cao rồi.

Cho dù là Hoài Không, đi khắp toàn bộ Đông hồ cũng chưa thấy khách sạn nào xa xỉ như vậy.

Hoài Diệp nhìn biểu lộ của hai người cũng đành bất đắc dĩ cười một tiếng, chẳng muốn giải thích. Nàng đã nghe Ôn Bình dặn dò qua, không thể đem bí mật của ký túc xá nói ra, nếu không sẽ thả Cáp Cáp ra đuổi cắn.

Đúng lúc này, một tiếng chó sủa từ phía xa vọng tới.

Gâu!

Gâu!

Cáp Cáp vốn đang canh giữ nhà bếp bỗng nhiên đi ra, trực tiếp chạy tới trước cầu gỗ.

Đến chân cầu gỗ liền đứng lại, hướng phía A Long đang muốn đi vào ký túc xá mà sủa loạn không ngừng, ý như đang nói với A Long rằng ngươi nếu có gan thì cứ bước tiếp đi, xem ta có cắn chết ngươi hay không.

- Chó ngu, chớ cản ta!

Dứt lời, A Long liền nhấc chân, định đá tới con chó trước mặt.

Hoài Diệp vội vàng chạy tới, ngăn cái chân phải đang nhấc lên của A Long, sau đó nói:

- A Long, ngươi muốn làm gì?

- Liên quan gì tới ngươi?

Hoài Diệp nghe xong câu này, chậm rãi lùi lại một chân, không cản lại cái chân của A Long nữa, nói:

- Ngươi vui vẻ là được, bất quá đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì cũng đừng trách ta không cảnh cáo ngươi.

- Hừ!

A Long nghe lời này, trong đầu lập tức hiện ra gương mặt Vân Liêu, do dự một hồi chỉ có thể lùi lại.

Mặc dù con chó kia vừa rồi sủa loạn khiến hắn rất bực mình, thậm chí có xúc động muốn một cước đá qua cho nó làm bạn với riềng sả mắm tôm, thế nhưng đánh chó phải nhìn mặt chủ, chỗ này dù sao cũng là địa bàn Bất Hủ Tông, mà không phải là bên trong Thương Ngô thành.

Thấy A Long lui lại, Hoài Diệp nhàn nhạt mở miệng:

- A Long, ngươi không cảm ơn ta sao?

- Ngươi cho ta cái gì mà ta phải cảm ơn ngươi?

- Bởi vì ta vừa mới cứu ngươi một mạng nha!

- Buồn cười, ta đứng ở đây một sợi lông cũng không có rụng, sao lại ra cái thuyết pháp ngươi cứu mạng ta?

A Long cười nhạt một tiếng, lựa chọn một tảng đá bằng phẳng ngồi xuống.

Không đi vào được, hắn cũng không muốn phải căng chân đứng chờ.

Hoài Diệp mang theo thâm ý cười nói:

- Nếu như vừa rồi chân của ngươi đá qua, chỉ sợ là Vu thúc chạy tới đây cũng không thể cứu được ngươi. Lần trước, một

cái luyện thể thập tam trọng tu sĩ đá nó một phát thôi, một phút sau chỉ còn một đống bột phấn.

- Thật hay đùa vậy…?

A Long lập tức quay đầu nhìn sang Cáp Cáp, nhưng nhìn thế nào thì nó cũng giống như một con chó bình thường a.

Nhưng hắn đã quen biết Hoài Diệp nhiều năm, Hoài Diệp không phải loại người thích nói đùa, dù sao đến nay thì hắn cũng chưa từng thấy Hoài Diệp đùa giỡn với hắn. Còn về phần nàng có nói đùa với người khác hay không thì hắn cũng chịu, không biết được.

Chẳng lẽ con cờ hó này là một đầu đại yêu hóa hình nên?

Nghĩ tới đây, A Long lập tức ứa ra mồ hôi lạnh, may mắn vừa nãy không có đá qua.

Nếu là đá, chẳng phải hắn đã nằm trong bụng con chó kia?

Hai người Hoài Không nghe được Hoài Diệp nói cũng có chút ngạc nhiên, cùng đưa ánh mắt nhìn sang chó săn Cáp Cáp.

Thao Thiết là Yêu tộc, thiên phú dị bẩm, nhìn một hồi liền cảm giác được một phần khô nóng xông lên, lập tức thu hồi ánh mắt.

Con chó này quả thực bất phàm.

Dương Tông Hiền ở một bên mở miệng hỏi:

- Tiểu Diệp, con chó này thật sự trong vòng một phút thời gian liền giết chết một tu sĩ luyện thể thập tam trọng ?

- Đúng vậy, hình như kêu là Dương Hoa thì phải, mang theo một bang luyện thể bát trọng đến. Cái tên Dương Hoa kia bởi vì đá nó một cái, kết quả sáu mươi hô hấp đi qua, không một tên nào sống sót. Ngày hôm sau, Nhạc Nhạc còn đi tìm xương cốt của bọn chúng, kết quả không tìm được gì, còn tưởng ta lừa hắn, thật khiến ta cười đau bụng.

Nói xong câu cuối cùng, Hoài Diệp liền cười phốc phốc.

Nhưng câu này nói ra, Dương Tông Hiền liền run như cầy sấy.

Dương Hoa!

Trưởng lão kiếm phái Kháo Sơn Môn!

Hóa ra chuông Kháo Sơn Môn vang lên là vì hắn.

Chẳng trách Ôn Bình nói không cần dùng thông huyền cảnh, không ngờ Bất Hủ Tông không chỉ có một tu sĩ luyện thể thập tam trọng mà còn có một đầu đại yêu tọa trấn.

Dương Tông Hiền còn đang kinh ngạc, Ôn Bình từ khu kí túc xá đi ra, theo sau là Dương Nhạc Nhạc.

- Yêu trù tiền bối, Dương tộc trưởng, Vu tiền bối đã an trí xong, các ngươi thanh toán phí ăn ở một chút đi.

- Phí ăn ở?

- Vừa rồi Hoài Diệp chẳng phải đã nói với các ngươi sao?

Câu nói kia, Ôn Bình nghe rõ ràng mà. Nói chính xác là hệ thống tiếp sóng cho hắn, kiểu như là nghe lén cuộc nói chuyện của mấy người vậy.

Ôn Bình nói tiếp :

- Yêu độc trong cơ thể Vu tiền bối không thể nhất thời thanh trừ hoàn toàn được, cần thời gian khá dài, các ngươi trước thanh toán tiền ăn ở một tháng là được. Một ngàn năm trăm kim, các ngươi, ai thanh toán đây?

Dương Tông Hiền mở miệng nói ra:

- Chuyện này… Ôn tông chủ, chẳng qua là một chỗ ở mà thôi, sao phí lại cao như vậy?

Hoài Diệp nói:

- Không đắt, Dương thúc, ta thế nhưng trực tiếp thanh toán liền một năm, một ngày năm mươi kim, thực sự rất rẻ.

- Đã như vậy, để ta trả tiền.

Dương Tông Hiền không biết vì sao phí dụng nơi này đắt như vậy, nhưng Hoài Diệp đã nói như vậy ắt kí túc xá này

không đơn giản. Hoài Diệp thế nhưng ngay cả Bách Phượng lâu đều không thích ở, muốn để nàng vừa ý một nơi ở, thật không đơn giản.

Ôn Bình sau khi tiếp nhận một ngàn năm trăm kim, còn chưa kịp nói chuyện, bên tai liền truyền tới thanh âm :

"Sân thí luyện hoàn thành cải tạo!"

Xong rồi!

Ôn Bình vui mừng, vốn còn định mời mấy người Dương Tông Hiền ở lại uống trà, lập tức bỏ qua cái ý định này.

- Yêu trù tiền bối, Dương tộc trưởng, Vu tiền bối ở nơi này các ngươi cứ yên tâm. Sắc trời cũng không còn sớm, không phải người của Bất Hủ Tông liền không thể lưu lại ở đây quá lâu, ta cũng không giữ lại hai vị, hai vị đi thong thả.

- Được… Ôn tông chủ, chúng ta ngày mai có thể tới thăm sao?

Nói xong, Dương Tông Hiền cùng Hoài Không lại trong lòng một mảnh bất đắc dĩ.

Lệnh đuổi khách cũng quá nhanh đi. Sợ bọn ta uống hết nước nhà ngươi hả?

- Có thể!

Ôn Bình đáp ứng một tiếng, sau đó tiễn mấy người Hoài Không hạ sơn, sau đó đạp trên bóng đêm đi tới Nhiễu sơn.

Đứng trong màn đêm tại đỉnh núi Nhiễu sơn nhìn tới, hai tòa thiết phòng hình vuông tọa lạc trong đó.

Dài trăm mét, rộng cũng trăm mét, độ cao khoảng ba mươi mét.

Ôn Bình chọn một phòng đi vào, không phải hai tầng lầu nhỏ, bên trong là một không gian riêng biệt, trống rỗng, nhìn một phát liền không sót thứ gì.

Ôn Bình dùng tay gõ gõ vào tường sắt, lấy hắn cảnh giới luyện thể thập trọng, một quyền liền có thể đập nát sắt thép

bình thường. Nhưng ở đây, đập xuống mấy quyền, tường sắt thì không sao, còn tay hắn thì đã đỏ bừng rồi.

- Kí chủ không cần thử, tường sắt sân thí luyện cho dù là thông huyền cảnh cũng không thể phá hư nó.

- Chắc chắn như vậy?

- Đương nhiên, sản phẩm của hệ thống đều là hàng tinh phẩm! Tiếp theo Kí chủ xin tự mình mua sắm hung thú để thí luyện.

Lại nữa rồi!

Ôn Bình liền biết, lại tiếp tục phải tốn tiền rồi.

Hắn thật hận bản thân giống nữ nhân, đoán cái gì liền trúng cái đó.

Chẳng biết tại sao trong ngực có hơn hai vạn kim tệ nhưng cứ có linh cảm là tiền muốn rời xa hắn a.

- Lần này muốn lấy bao nhiêu kim tệ?

- Trước mắt cửa hàng sân thí luyện đưa ra hai loại hung thú, căn cứ vào thực lực của thí luyện giả mà tự điều chỉnh sức mạnh. Loại thứ nhất tên Quỳ Ngưu, giá bán ra là năm ngàn kim tệ. Điều chỉnh cao nhất tại thực lực thông huyền cảnh.

Ôn Bình dừng lại hệ thống, trước mắt xuất hiện thông tin giới thiệu quỳ ngưu.

Quỳ Ngưu: Trong Đông hồ có Lưu Ba sơn, nhập hồ bảy ngàn dặm. Trong đó có thú, dáng như trâu, thương thân mà không có sừng, chỉ có một chân, lúc rời hoặc nhập nước đều sinh mưa gió, sáng như nhật nguyệt, tiếng như sấm sét, tên gọi là Quỳ. Lấy da làm trống, lấy lôi thú chi cốt làm cọc, đứng xa năm trăm dặm cũng nghe được tiếng kêu của nó.

- Một yêu thú hiếm thấy!

Bất Hủ Tông đã tụ tập một đầu Lăng Ngư, một đầu Ba Xà, bọn chúng đều là chỉ tồn tại trong truyền thuyết yêu thú, người bình thường cả đời cũng không được thấy dù chỉ là một dấu chân.

Hiện tại lại có thêm một đầu Quỳ Ngưu, cuối cùng không biết đây là tông môn con người ở hay là ổ yêu thú truyền thuyết nữa.

Năm ngàn kim, coi như không lỗ.

- Loại thứ hai tên là Xích diện nhân ngư, giá bán cũng là năm ngàn kim tệ. Cả hai hợp làm một, đồng thời rèn luyện năng lực chiến đấu cả trên mặt đất và dưới nước.

Theo sau, giới thiệu về xích diện nhân ngư cũng xuất hiện.

Xích diện nhân ngư: sinh trưởng tại Dực Chi Trạch, mặt người thân cá, âm như uyên ương.

Ôn Bình cười nói:

- Cũng là một loại yêu thú chỉ nghe qua mà không ai thấy. Đem hai đầu yêu thú tiếng tăm lừng lẫy nhốt tại nơi này, Yêu tộc mà biết được chắc kéo cả dòng họ lên làm thịt Bất Hủ Tông.

Hệ thống không để ý đến suy nghĩ của Ôn Bình, nói tiếp:

"Tại giữa sân thí luyện đối kháng yêu thú, có thể đạt được ba lần tăng phúc thu hoạch kỹ xảo chiến đấu, đồng thời có năm phần trăm xác suất tiến nhập trạng thái chiến ý, khiến cho kỹ xảo chiến đấu tại trước mắt thời đoạn tăng phúc hiệu quả là sáu trăm phần trăm"

- Lợi hại!

Con đường tu hành, trừ thời gian tiêu tốn tiềm tu bên ngoài, chỉ sợ thời gian còn lại sẽ đem cho việc rèn luyện kỹ năng chiến đấu, một tu sĩ tiêu hao thời gian đó chắc cũng không kém bao nhiêu so với thời gian tiềm tu.

Thật nhiều người vì luyện một chiêu, cho dù là hàng đêm khổ tu, vẫn như cũ cần phải trải qua nhiều năm mới có thể luyện đến cảnh giới nhập môn.

Cho dù là lần lượt thất bại vẫn kiên trì không từ bỏ, vì nguyên nhân gì chỉ để cho kỹ năng chiến đấu mình tăng lên?

Vì cái gì phải làm như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản.

Thực lực mạnh yếu thật ra quyết định rất lớn bởi năng lực của ngươi, kỹ xảo chiến đấu của ngươi.

Cùng một cảnh giới, thường xuyên cùng yêu thú chém giết, tất sẽ mạnh lên rất nhiều. Muốn mạnh phải va chạm nhiều, suốt ngày chỉ biết ngồi sau nhà tu luyện như vậy, thiên phú cao tới đâu cũng phung phí.

Thậm chí sẽ xuất hiện tu sĩ cùng cảnh giới, thực lực ngang nhau, tu luyện cùng một loại công pháp, võ kỹ, thế nhưng khi đánh nhau lại xuất hiện tình huống một người nghiền ép người còn lại.

Bởi vậy có thể thấy được, kinh nghiệm chiến đấu đối với một tu sĩ mà nói, tầm quan trọng không hề thua kém gì luyện thể cảnh tu luyện mạch thuật.

Nếu như có cả hai, vượt cấp giết người sẽ không còn là truyền thuyết.

【VIP】 Một “Ta” Khác Trong Chiến Cảnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tu luyện tại sân thí luyện hung thú này có ích lợi rất lớn, nó không có tác dụng trực quan như trong trọng lực trận và khu kí túc xá nhưng nếu nhìn về hướng lâu dài, ở trong đó tu luyện một môn võ kỹ, khẳng định so với tu luyện trong hồng tuyến trận còn phải hiệu quả hơn nhiều lần, qua một thời gian tất sẽ sinh ra thuế biến.

Sau khi kinh ngạc, Ôn Bình không tiếp tục đứng tại sân thí luyện mà di chuyển tới nơi khác. Hắn đã sớm mong đợi để nhìn xem tình huống bên trong, cũng chính là chiến cảnh do sân thí luyện đản sinh.

Theo hệ thống nói, bên trong chiến cảnh có tần suất chấn mạch cùng thế giới này là hoàn toàn khác biệt, thế giới trong đó cũng rất đặc biệt.

Ở bên trong tu hành, sẽ sinh ra một cái “ta” khác, sinh ra “bản thân”.

Một cái “ta” hiểu rõ vô hạn về bản thân, hơn nữa “ta” kia cũng cùng cảnh giới.

Vô luận là nhược điểm gì của ngươi, hay là khi đánh nhau có thói quen ra tay phải hay tay trái trước, cho dù là một chút xíu thương tích tâm linh hắn đều biết. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, đoán chừng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Kiểu như là cái bóng của ngươi trong gương, nhưng cái bóng này có thực, có thể tự hoạt động, có thể cùng với ngươi đánh nhau, cái bóng kia hiểu ngươi so với ngươi hiểu chính bản thân còn rõ ràng hơn.

Theo cách nói logic, nếu như trong thiên địa này mà ngươi không thể chiến thắng loại người này thì dù ngươi có mạnh hơn, cũng chỉ có thế mà thôi.

Sau khi vòng qua sân hung thú thí luyện, Ôn Bình đi tới lối vào chiến cảnh. Nhiễu sơn, chỗ một bức tường đổ, khoảng cách sân thí luyện hung thú có mười mét, trước đây vốn là khối phiến đá kính phẳng, quanh năm dây leo quấn kín, trước vách đá là một cái dốc núi rất cao.

Hiện tại sau khi trải qua thăng cấp, dây leo lộn xộn biến mất, cỏ dại chung quanh cũng biến mất. Tại chính giữa vách đá, có một đạo lại một đạo ánh sáng vàng trắng gợn sóng giao nhau, từ phía trên vách đá, lại kéo dài không dứt đi xuống, thật giống như gợn sóng trên mặt nước vậy.

"Vào thôi, bên trong là chỗ chiến cảnh. "

Ôn Bình nghe theo hệ thống, không do dự tiến vào bên trong, chân trước đặt xuyên qua vách đá không chút trở ngại. Mắt vừa mở ra, liền nhìn thấy một phong cảnh khác hẳn như trong tưởng tượng, ở bên trong vách đá thế mà có một thế giới khác.

Thế giới này cũng có gió, có cỏ, có trời xanh, có cả mây trắng. Bên ngoài là Vân Lam Sơn cao vút, bên trong này thì lại là một thảo nguyên rộng lớn, gió thổi cỏ nghiêng, dê bò thành đàn. Lúc gió chầm chậm thổi qua, làm rung rung mái tóc của hắn, hít sâu một hơi, cả người bỗng nhiên cảm thấy thoải mái, thần thanh khí sảng, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

- Đây chính là chiến cảnh?

- Đúng, chiến cảnh này không có giới hạn, hết thảy đều tuần hoàn, ngươi biến mất tại đường chân trời này sẽ lại đi ra từ đường chân trời đối diện, không cần lo lắng giới hạn địa vực. Túc chủ có muốn ngay bây giờ thử cùng một "ta" khác đối chiến?

- Đương nhiên!

Đến thì đến rồi, chẳng lẽ lại không đánh một trận cho biết.

Dứt lời, phía trước Ôn Bình khoảng mười mét đột nhiên không gian xuất hiện từng đợt gợn sóng như mặt nước vậy, một người từ trung tâm gợn sóng đó đi ra.

Hắn mặc một bộ áo lam, tóc không dài lắm, cũng không buộc. Khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, để Ôn Bình nhìn một cái đã muốn nói rằng vị huynh đệ đối diện thật là đẹp trai!

Đương nhiên những lời này là phát ra từ đáy lòng.

Không pha tạp một chút xíu gì gọi là giả dối ở trong đó, hơn nữa đánh giá mười phần khách quan, so với việc Bách tông liên minh xét duyệt tinh cấp tông môn còn nghiêm túc hơn.

Có một điểm không ổn nhất ở đây là, "ta" kia còn quên lau bùn trên giày, đây là do lúc sáng sau khi ăn đi rửa tay làm bùn té lên giày.

Không đợi Ôn Bình nói chuyện, ở đối diện vị kia đã nhàn nhạt mở miệng trước:

- Mau lên đi, thời gian của ta không nhiều!

- Nói như kiểu ngươi bận nhiều việc lắm vậy!

Ôn Bình lập tức thủ thế, trong tay khởi chiêu, hắn không có học qua bất cứ võ kỹ gì, đành dùng quyền cước đánh loạn, so tốc độ và lực lượng.

Vù!

Ôn Bình biến mất tại chỗ, hướng "ta" đối diện phóng thẳng tới. Khoảng cách mười mét, hai cái hô hấp liền vượt qua, nhưng mà "Ôn Bình" kia cũng không có động, nhìn đùi phải của Ôn Bình quét tới.

Giống như là hắn đang chờ bị Ôn Bình đá trúng một cước, nhưng lại biểu lộ phong khinh vân đạm, lộ ra một dụng ý khác.

Một khắc sau, Ôn Bình phóng chân còn tại trên không, liền thấy "chính mình" ngồi xổm xuống, chân phải quét tới chân trái còn đang đứng trụ của Ôn Bình, tất cả đều xảy ra trong nháy mắt.

Cả hai tốc độ đều nhanh, chân của Ôn Bình đá trúng cánh tay trái của kẻ đối diện lại đồng thời bị "bản thân" đá cho lật ngược.

Ầm!

Mất đi trọng tâm, Ôn Bình ngã trên mặt đất.

Chiêu thứ nhất, căn bản chưa có gì đặc biệt, bị tìm ra nhược điểm, một kích đánh ngã.

- Quả nhiên lợi hại!

Ôn Bình phủi phủi cỏ dại bám trên quần áo, không khỏi tán thưởng một câu.

Bất quá lời vừa ra liền cảm thấy kỳ kỳ, câu nói này là đang khen hắn hay là khen "bản thân"?

Ý chí chiến đấu lại tiếp tục sục sôi lên, Ôn Bình lại đấm tới một quyền, nhưng quyền chưa còn đánh trúng đã bị cầm giữ lại.

Còn chưa kịp làm ra phản ứng tiếp theo, "bản thân" đối diện liền phóng một quyền vào hông hắn.

Như hệ thống nói chẳng sai chút nào, "bản thân" bên trong chiến cảnh này biết hắn thuận chân nào, tay nào, nhược điểm nhỏ trước kia bây giờ bị phóng đại ra.

Ví dụ như hắn thích đánh tay phải, tiến công như mãnh hổ, phòng thủ tương đối kém, mà "bản thân" đối diện lại nhằm vào việc phòng thủ kém của hắn, nhất kích tất sát!

Trúng một quyền vừa rồi làm hắn đau đến cắn răng. Ôn Bình kìm nén nộ khí, tức giận quát:

- Tiếp tục!

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, ban ngày đánh tới đêm, từ đêm đánh sang ngày hôm sau. Đến khi "ta" kia biến mất thì Ôn Bình cũng nằm bẹp trên mặt đất, không thể động đậy.

Đương nhiên mệt mỏi là một nguyên nhân nhỏ, bị đánh cho không thể động đậy mới là nguyên nhân chính.

Từ đầu đến cuối, hắn không làm gì được đối phương. Tất cả chiêu thức đưa ra hoặc là bị phá giải hoặc là tự động tan rã.

Sơ hở, nhược điểm, đối phương đều có thể nhìn ra rõ ràng.

Sau khi thở dài một hơi, Ôn Bình ghé mắt nhìn cánh tay đang run run của mình, loại cảm giác đến cực hạn của thân thể này vẫn là lần đầu biết.

Chân đau, thắt lưng đau, sờ nơi nào, nơi đó liền nhức nhói, loại đau đớn toàn tâm này để hắn nhớ lại trước kia.

Lúc trước bị phụ thân trừng phạt cho một tháng cũng không thể rời giường, cảm giác đó hệt như bây giờ.

Đột ngột, Ôn Bình ngồi dậy, kinh thanh kêu một câu:

- Bỏ mọe, quên cầm xì gà qua cho Vu Mạch!

"Túc chủ yên tâm đi, chiến cảnh cùng thế giới bên ngoài khác biệt. Bên ngoài hai giờ tương đương với hai tư giờ trong chiến cảnh. Nói cách khác, bên ngoài chỉ mới đến giờ Tý mà thôi.

- Hoàn hảo, để ta nằm nghỉ một hồi, hiện tại không động được.

Dứt lời, Ôn Bình liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, mặc cho gió thổi qua thân thể, tựa hồ cũng mang đi mệt mỏi của hắn.

Khi có thể động được rồi, Ôn Bình rời đi chiến cảnh. Đi vào rừng rậm, vận chuyển "Trường mạch công" hấp thu mộc khí.

Từng đạo mộc khí chui vào có thể, thương thế của Ôn Bình cũng dần dần hồi phục, đồng thời mộc khí cũng bù đắp lại tinh khí thần đã tiêu hao. Để cho hắn hồi phục hoàn hảo như hai canh giờ trước.

Để Ôn Bình ngạc nhiên nhiên là lúc này vận chuyển trường mạch công hấp thu mộc khí trở nên nhanh hơn, giống như thân thể hắn không có nắp chai vậy, mộc khí như nước ùa tới không ngừng.

Bất quá, một khắc thời gian mà thôi, thân thể Ôn Bình lại bình thường như lúc trước.

Trường mạch công đối với thân thể mang thương thế có khả năng hồi phục rất tốt, đây coi như là một niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn coi như hiểu rõ sự trân quý của nhập phẩm công pháp. Bởi vì nó có chỗ đặc thù căn bản mà luyện thể cảnh không nhận ra được.

Lại lần nữa đi tới trước chiến cảnh, thanh âm hệ thống liền truyền tới:

” Sử dụng chiến cảnh một trăm kim tệ một lần, xin Kí chủ thanh toán kim tệ”

- Trả!

Dù sao thì trên người hắn còn có hơn một vạn kim tệ. Muốn dùng chiến cảnh bao lâu thì dùng, không sợ sẽ thiếu tiền.

Sau khi thanh toán, Ôn Bình lại tiếp tục tiến nhập bên trong chiến cảnh.

Hai canh giờ sau, Ôn Bình chật vật bò ra, trên mặt, trên mọi bộ phận trên cơ thể, cho dù là một chút xíu ánh trăng chiếu vào cũng thấy rõ ràng. Hấp thu một chút mộc khí để có khí lực đi lại. Ôn Bình đổi một địa phương khác điên cuồng hấp thu mộc khí.

Tiếp tục ra vào chiến cảnh, trời đã bắt đầu tảng sáng.

Tính toán thời gian, Ôn Bình đã ở trong chiến cảnh tu luyện bốn lần, tương đương với việc tu hành không ngủ nghỉ bốn ngày ở thế giới bên ngoài.

Tại lúc đi ra hấp thu mạch khí tẩm bổ thân thể, bích tường cảnh giới bị phá vỡ, mở ra.

Ôn Bình chính thức bước vào cảnh giới luyện thể thập nhất trọng.

【VIP】 Tuyên Bố Nhiệm Vụ Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chủ điện Kháo Sơn Tông .

Ầm!

Chiếc ghế theo thanh âm mà nổ tung, Hoa Liêu quỳ gối bên cạnh cái ghế, sắc mặt thảm đạm như tuyết.

- Đây chính là chuyện ngươi làm cho ta? Không những không chiếm được hảo cảm của Thông Huyền Cảnh, lại còn xảy ra tình cảnh trưởng lão tông môn bị ném ra bên đường như vứt rác. Ngươi nói cho ta biết , tấm mặt mo này của ta đặt ở đâu?

Hoa Liêu toàn thân run lên, đầu kém chút đập xuống đất:

- Tông chủ bớt giận, thuộc hạ thực sự không biết y thuật của Nhung lão lại kém cỏi như vậy, cũng không có nghĩ tới việc thủ hộ giả của Bất Hủ Tông lại mạnh như vậy, thủ hạ giao đấu với hắn, suýt chút thì ăn cớt!

- Ý của ngươi là đánh không lại nên xách dép bỏ chạy?

Gương mặt nghiêm túc dưới chiếc mũ che đầu để cho không khí trong điện đọng lại.

Để cho người ta cảm thấy rét lạnh đến thấu xương.

Thế nhưng là người trước mắt phát ra lãnh ý để cho Hoa Liêu cảm giác như rơi cả người vào bên trong hầm băng vậy, không những rét lạnh mà còn không động đậy được.

Hoa Liêu tranh thủ thời gian giải thích :

- Thuộc hạ đâu phải loại người ham sống sợ chết kia, chỉ là không có nghĩ tới y thuật của Ôn Bình lại cao minh như vậy,

Nhung lão giả vờ giả vịt bị vạch trần, ta căn bản không có mặt mũi nào lưu lại Dương gia nữa.

Hiện trường đột nhiên trầm mặc để cho Hoa Liêu không dám ngẩng đầu, sau một hồi lâu, bên tai liền truyền tới thanh âm:

- Phái người tiếp cận tên Thông Huyền Cảnh kia cùng tên Luyện thể thập tam trọng bỗng nhiên chui ra của Bất Hủ Tông. Có động tĩnh gì lập tức báo cáo cho ta, cái chết của Dương Hoa tất nhiên không thoát khỏi quan hệ với Bất Hủ Tông.

Hoa Liêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cả người như trút được gánh nặng:

- Thuộc hạ đi làm ngay!

…

Nằm trên đống lá khô, nhìn mặt trời đang kéo lên chầm chậm, trong lòng Ôn Bình thư sướng trước nay chưa từng có.

Luyện thể thập nhất trọng a, chuyện này hắn cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới có thể đạt đến, hiện tại nhanh như vậy liền đứng tại nơi này rồi.

Đúng lúc này, bên tai truyền tới một thanh âm .

“Tuyên bố nhiệm vụ.”

- Phúc lợi đến rồi!

Ôn Bình vui mừng, sau đó lập tức lên tinh thần, từ trong đống lá khô đứng dậy.

“Có ngọc hoàn mỹ cũng có ngọc hư thô, làm một siêu cấp tông môn, không chỉ có khả năng đem thiên tài bồi dưỡng mạnh hơn, mà cũng có khả năng đem một vị phế vật cải tạo thành một thiên kiêu bản lĩnh vô song.”

“Đối tượng : một tên đệ tử phế vật hình (Kinh mạch đứt đoạn), tuổi dưới mười tám. Đối tượng lần này, Kí chủ có thể giảm bớt phí nhập môn, phí kim ngạch cụ thể, Kí chủ tự quyết định.”

“Ban thưởng: một lần miễn phí cải tạo một kiến trúc tùy chọn, khiến cho xuất hiện năng lực đặc biệt, cùng một lần cơ hội Thể Hồ Quán Đỉnh.”

- Phần thưởng này ngon à nha!

Miễn phí một lần đặc quyền cải tạo kiến trúc thì không nói, đây là một thứ trân quý, bất quá có một lần cơ hội Thể Hồ Quán Đỉnh càng trân quý hơn nhiều. Lần trước Thể Hồ Quán Đỉnh liền đem Giao long nộ luyện đến bước nhập môn.

Nếu lại một lần Thể Hồ Quán Đỉnh, chẳng phải sẽ thêm một chút thành tựu. Đương nhiên là hắn cũng đoán mò mà thôi, mạch thuật làm gì dễ dàng tu luyện đến tiểu thành như vậy.

So với việc ban thưởng, Ôn Bình hiện tại đối với việc điều kiện tuyển nhận đệ tử cũng cảm thấy hứng thú, yêu cầu kinh mạch phải bị đứt đoạn.

Yêu cầu này tương đối xảo trá.

Đầu năm nay, loại người này mà có thể tu hành sợ rằng sẽ không đi được bao xa. Luyện thể nhất nhị trọng thì cũng còn dễ một chút, tìm người không thể tu luyện lại khó hơn, mà muốn tìm một người kinh mạch đứt đoạn càng khó gấp mấy lần.

Loại tình huống này, cũng chỉ có thể tìm người hậu thiên kinh mạch bị phá (kinh mạch bị phá đi sau khi sinh một thời gian, còn nếu tiên thiên tức là kinh mạch bị phá vỡ ngay từ khi mới sinh ra hay gọi là bẩm sinh cũng được).

Thương Ngô thành lớn như vậy, hẳn là tìm một người có kinh mạch bị phế sẽ không khó khăn lắm a?!

Lời này là chính hắn tự hỏi, hoàn hoàn là tự hỏi.

Đáp án rất khó.

Sau khi suy tư, Ôn Bình hỏi hệ thống :

- Hệ thống, năng lực hấp dẫn của chủ điện có hữu dụng không?

- Đương nhiên hữu dụng, bất quá trước mắt còn chưa thể mạnh như vậy, muốn tìm một vị kinh mạch bị phế dưới mười tám tuổi thực rất khó. Kí chủ tốt nhất là bản thân xuống núi tự tìm kiếm đi, như thế mới nhanh. Đúng rồi, Kí chủ, nhiệm vụ lần này có thời hạn là năm ngày, trong vòng năm ngày không hoàn thành được thì sẽ hủy bỏ năng lực đặc biệt của một kiến trúc.

- Lại còn có hạn chế thời gian, nhưng trong mục ban bố nhiệm vụ ngươi không nêu ra a!

- Vậy, ta bây giờ sẽ thêm vào.

…

"Có ngọc hoàn mỹ cũng có ngọc hư thô, làm một siêu cấp tông môn, không chỉ có khả năng đem thiên tài bồi dưỡng mạnh hơn, cũng có khả năng đem một vị phế vật cải tạo thành một thiên kiêu bản lĩnh vô song."

" Đối tượng : một tên đệ tử phế vật hình (Kinh mạch đứt đoạn), tuổi dưới mười tám. Đối tượng lần này, Kí chủ có thể giảm bớt phí nhập môn, phí kinh ngạch cụ thể, Kí chủ tự quyết định. Thời hạn bắt buộc: Năm ngày."

" Ban thưởng: một lần miễn phí cải tạo một kiến trúc tùy chọn, khiến chi xuất hiện năng lực đặc biệt, cùng một lần cơ hội Thể Hồ Quán Đỉnh."

Lại nhìn trước mặt giao diện nhiệm vụ, trong lòng Ôn Bình có cảm giác như ăn phải thuốc đắng vậy.

Nếu như ngươi không biết cảm giác ngậm bồ hòn là thế nào thử đi nhai lá cam thảo là biết ngay.

- Kí chủ, mau làm nhiệm vụ thôi!

Hệ thống nói xong câu đó liền biến mất, để một mình Ôn Bình đứng tại đỉnh núi Nhiễu sơn bị gió thổi xốc xếch.

Ban thưởng phong phú, trừng phạt cũng hung ác nha.

Lúc trở lại Vân Lam sơn thì trời đã sáng hẳn, y phục đêm qua bị "bản thân" phá hư hết, Ôn Bình chỉ có thể để mình trần

đi về. Trở lại Thính Vũ các thay một bộ quần áo khác, lấy gương ra soi mặt của mình, trên mặt có nhiều chỗ máu ứ đọng.

Bất quá vẫn khá tốt, vẫn đẹp trai như cũ. (DG : Main này cũng đẹp trai giống ta, "mắt nhìn ra xa xa")

Bên trong mày kiếm vẫn ẩn ẩn khí khái hào hùng bức người.

Sau khi đi tới khu kí túc xá, đẩy cửa phòng Vu Mạch, nhìn thấy Vu Mạch đang ở sân thượng tập thể dục nhịp điệu buổi sáng. (Đùa thôi, đang luyện công)

Hắn biết, Vu Mạch hẳn là đã biết tới chỗ đặc biệt của khu kí túc xá, bất quá hắn cũng không quan tâm, Ôn Bình sớm đã nghĩ tới vấn đề này. Đem Vu Mạch lừa gạt gia nhập Bất Hủ Tông chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

- Vu tiền bối, xì gà của ngươi ta đã để trên bàn, chờ tới chiều hút nó, nếu như là quên không hút bị yêu độc hành chết thì cũng chuyện không liên quan tới ta nha!

Đem xì gà đặt trên bàn, Ôn Bình quay người định rời đi.

Vu Mạch nhìn thấy cảnh này liền bất đắc dĩ cười cười, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy một Luyện thể thập nhất trọng lạnh nhạt với hắn như vậy.

Nhớ lại một tuần trước, ăn một bữa cơm tại Hoa Nguyệt thành, có tới hơn trăm người đứng xếp hàng chỉ để muốn thanh toán thay cho hắn, trong đó có hai vị Luyện thể thập tam trọng, nhưng bây giờ lại có một cái Luyện thể thập nhất trọng dù là nhìn hắn một cái cũng lười nhìn.

Vu Mạch đứng lên, vội vàng nói:

- Tiểu huynh đệ, xin dừng bước!

- Có chuyện gì sao?

- Ách, chẳng lẽ ngươi đối với ta không có chút kính ý nào hay sao? Tốt xấu gì thì ta cũng là một Thông Huyền Cảnh, tuy bây giờ thực lực rơi xuống một hai cấp độ nhưng đợi một thời gian liền sẽ khôi phục đỉnh phong.

- Ủa, vậy thì sao? Liên quan tới nồi cơm nhà ta không?

Dứt lời, Ôn Bình nắm lấy cửa, muốn mở ra.

Vu Mạch chỉ có thể bất đắc dĩ cười một cách đắng chát, gặp phải một người hoàn toàn không quan tâm tới thân phận của hắn thật sự khó, nhưng ở đây lại có một đứa.

- Tiểu huynh đệ, đừng vội đi! Ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi?

- Mau nói đi! Ta còn có việc bận!

- Ta…

Vu Mạch tranh thủ thời gian hít sâu một hơi, nén lại tức giận với Ôn Bình. Nếu hắn đi chấp nhất với thái độ của tiểu tử này không khéo ngày suy tim mấy lần chứ chả đùa.

- Nơi này là thiên nhiên?

- Ngươi nói là ” Vô khổng bất nhập” cái này mạch thuật?

- Đúng vậy!

- Không phải thiên nhiên!

- Kia là…

Còn đang định hỏi làm sao làm được, Vu Mạch liền nghe thấy thanh âm của Ôn Bình truyền tới:

- Là thiên nhiên hay không phải thiên nhiên thì mắc mớ gì tới ngươi? Vu tiền bối, hảo hảo dưỡng thương đi, biết nhiều chuyện quá cũng không tốt đâu!

Dứt lời, Ôn Bình đóng cửa cái rầm, bước đi.

Mới vừa ra khu kí túc xá không bao lâu, liền đối với mình giơ ngón cái lên, lẩm bẩm:

- Không kiêu, không tự ti, bản sắc của nam nhân.

Đi xuống núi tìm phế vật thôi!

Không biết nếu như để Vu Mạch nghe được mấy lời của Ôn Bình thì có liều mạng với hắn không, ngươi không kiêu chẳng lẽ ta kiêu hay sao?

【VIP】 Dạy Bảo Dương Nhạc Nhạc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trời vừa mới sáng rõ, trong phòng bếp liền truyền tới thanh âm của nồi niêu xoong chảo, một trận mùi thơm thuận theo cửa sổ, theo gió bay ra ngoài.

Trừ chó săn Cáp Cáp chảy nước miếng ở đó, còn có Dương Nhạc Nhạc đứng bên cạnh, hai nhìn đăm đăm vào bên trong nồi thịt.

Hắn ngày trước cảm thấy một ngày ăn một bữa cũng đủ rồi. Thế nhưng là từ khi Hoài Diệp làm đồ ăn, một ngày ba bữa đều thấy thiếu. Chỉ là nhìn nồi thịt kho tàu của Hoài Diệp mà trong miệng cũng chảy đầy nước miếng.

- Hoài Diệp, ta thật bội phục ngươi nha, vừa xinh đẹp vừa nấu ăn ngon như vậy.

- Hì hì, chuyện nhỏ. Ta mới đạt đến bảy tám phần chân truyền của nghĩa phụ mà thôi, nếu như hoàn toàn tiếp thu đến mười phần, đảm bảo ngươi sẽ thèm chết.

- Ta biết ngươi lợi hại mà, vậy có thể hay không cho ta ăn một miếng trước đi? Ngươi nhìn ta xem, đói cho xẹp cái bụng rồi.

- Được, bất quá ngươi phải đáp ứng ta một chuyện! Đáp ứng, ta liền cho người nhiều hơn một chút, thế nào?

- Vừa mới khen ngươi… Nói đi, chuyện gì?

- Hôm nay, không cho ngươi mua xì gà từ tông chủ!

- Thịt này chín thêm hai lần ta cũng éo thèm ăn.

Nói đùa sao?!

Mỗi ngày dùng một điếu xì gà, hắn có thể cảm nhận được thân thể đang ngày ngày phát sinh biến hóa. Hơn nữa, ở trong trọng lực trường tu luyện, đem nó ngậm bên miệng, tu luyện không ngừng nghỉ liên tục ba canh giờ, giống như điên cuồng vậy, không hề biết mệt mỏi.

Ở trong Trọng Lực Trường, có chín lần tăng phúc, việc tu hành của hắn tiến triển một cách nhanh chóng, tu vi của hắn vừa đột phá tới Luyện thể lục trọng, công pháp của hắn cũng có phần đột phá theo. Công pháp gần đây có thể đạt tới tiểu thành hẳn là nhờ công của xì gà .

Công pháp lại vừa đột phá thì tu vi cũng vững chắc tại Luyện thể thất trọng.

Mười lăm tuổi đạt đến Luyện thể thất trọng, nói ra thêm vẻ vang, tại Thương Ngô thành hẳn là không có người nào ưu tú hơn hắn.

- Thôi đi bố… Không đáp ứng cũng được, ta xem thử hôm nay ngươi làm sao mua được xì gà từ tay tông chủ. Hôm qua Triệu Tinh chưa mua được, hôm nay chắc chắn sẽ tới cướp trước. Vân trưởng lão mua nè, ta cũng mua nè, tông chủ mỗi ngày chỉ bán ra ba cây mà thôi!

- Vậy liền xem ai nhanh tay hơn đi.

- Ta cùng Triệu Tinh đã tính qua, lúc nàng mua thì ta lôi kéo ngươi, lúc ta mua thì Triệu Tinh lôi kéo ngươi. Ahihi, ta xem thử ngươi làm sao mua được.

- Ách, các ngươi làm như vậy hơi bị quá đáng à nghen!

- Quá đáng thì thế lào? Ngươi cũng không đánh thắng được Triệu Tinh.

- Coi như ngươi lợi hại, ta đi trước chặn đường!

Dương Nhạc Nhạc dứt lời, cũng không có tâm tư ngồi đợi tại nhà bếp nữa, liếc mắt ra bên ngoài phòng bếp liền thấy Triệu Tinh, trong lòng sinh ra một kế, chạy trước trên nửa đường chặn lại tông chủ.

- Tông chủ, good morning!

Dương Nhạc Nhạc ở xa xa vẫy tay, đôi mắt bắn ra quang mang của sói đói khi nhìn thấy một đàn dê, vội vàng phóng thẳng ra ngoài đón lại.

Chỉ là hắn vừa mới bước ra một bước, Triệu Tinh bỗng nhiên từ phía sau đi tới cản hắn.

- Cùng tâm sự không?

Triệu Tinh khoác một tay lên vai hắn. Dương Nhạc Nhạc nói:

- Thật sao?

- Không thật chẳng lẽ đùa?!

Triệu Tinh cười một tiếng, trong ý cười lại ẩn chứa một bụng xấu xa.

- Vậy ta liền không khách khí!

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc trực tiếp quay người quét một quyền tới. Triệu Tinh vô ý thức thu tay lại đi cản nhưng mà Dương Nhạc Nhạc không có hoàn toàn ra tay, chỉ là hư chiêu mà thôi, tay ngừng ở giữa không trung, liền nhanh chân chạy tới phía trước

- Ngu gì đánh nhau với ngươi, đánh cũng không thắng được ngươi!

Dương Nhạc Nhạc cười đắc ý, Triệu Tinh biết được mình bị Dương Nhạc Nhạc lừa, trực tiếp nắm lên cây chổi bên cạnh đánh qua, nhắm chuẩn vào cái ót của Dương Nhạc Nhạc.

“Bà bà tung chổi! Zaaaaaa”

Bành!

Mắt thấy Dương Nhạc Nhạc sắp đến trước mặt Ôn Bình, liền bị một cây chổi thần thánh đập cho một phát hoa mắt chóng mặt, suýt chút ngã sấp xuống.

- Còn muốn chạy!

Triệu Tinh cười hì hì một tiếng, phóng lên, nhấc chân đạp Dương Nhạc Nhạc một cái.

Qua một hồi quấy cám lợn, không có gì đáng ngạc nhiên, Dương Nhạc Nhạc bị tại chỗ bị cầm cố lại, không thể động đậy.

Triệu Tinh tuy là Luyện thể lục trọng nhưng da dày thịt béo, trời sinh mạnh mẽ, thực lực đã có thể so với bát trọng.

Dương Nhạc Nhạc tuy là Luyện thể thất trọng nhưng bị Triệu Tinh hành cho ra bã là điều đương nhiên.

- Các ngươi không thể quá đáng như vậy! Triệu Tinh, ngươi mua xì gà nhưng ta có thể ra giá! (như kiểu đấu giá í, ra giá cao để mua đồ)

- Không sao, Hoài Diệp muội muội đã giúp ta mua rồi.

- Không được rồi… Tông chủ, giúp ta lưu lại một cây xì gà, ta trả năm trăm kim tệ!

Nhưng mà, chưa đi qua ba mươi cái hô hấp, thanh âm trầm thấp của Ôn Bình truyền tới :

- Hôm nay không có!

Khuôn mặt Dương Nhạc Nhạc lập tức không vui, khóc hu hu nhìn hai người Triệu Tinh, ai oán:

- Ta chọc ai, trêu ai a. Triệu Tinh, ngươi chờ đó cho ta, đợi ta luyện "Mạc Vân Thủ" đến đại thành sẽ trả thù lại ngươi!

- Ngươi chỉ mới đem Mạc Vân Thủ luyện tới tiểu thành mà thôi, ngươi còn muốn liền luyện tới đại thành, thật đúng là suy nghĩ nhiều!

Triệu Tinh cười hì hì một tiếng, trong lòng suy nghĩ, coi như ngươi đem Mạc Vân Thủ luyện đến đại thành, thực lực so với ta cũng chỉ ngang nhau với ta mà thôi

Lúc đó, ta đột phá đến Luyện thể thất trọng, vẫn có thể hành ngươi như thường.

Ôn Bình như có điều suy nghĩ nhìn hai mắt Dương Nhạc Nhạc, tự lẩm bẩm vài câu, sau đó mở miệng nói ra:

- Dương Nhạc Nhạc, kể từ hôm nay, đợi tới chừng nào ngươi có thể cùng Triệu Tinh bất phân thắng bại lại đến mua xì

gà của ta.

- A!

Không riêng gì Dương Nhạc Nhạc, cả hai người Triệu Tinh cũng một mặt ngơ ngác.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng mở miệng :

- Tông chủ, Triệu Tinh không phải người bình thường, nàng cũng căn bản là vô địch trong cùng cảnh giới. Trước đó, thời điểm nàng Luyện thể ngũ trọng liền có thể đánh với Luyện thể thất trọng, ta làm sao có thể chơi ngang tay với nàng?

- Ý của ngươi là ngươi không bằng Triệu Tinh?

Câu hỏi này vừa ra liền khiến Dương Nhạc Nhạc á khẩu.

Thử hỏi ai nguyện ý tự nhận bản thân không bằng người khác? Dù là trong lòng nghĩ như vậy cũng không nói ra ngoài miệng.

Ôn Bình ngữ khí hờ hững khiến đám người không thể lộ ra ý cười được nữa, Triệu Tinh lại càng xấu hổ. Vốn các nàng chỉ định để cho Dương Nhạc Nhạc hôm nay không mua được xì gà mà thôi, ai biết để cho hắn sau này cũng không thể mua được nữa.

Không ngờ sự tình lại tiến triển tới mức này.

Triệu Tinh nhanh chóng nói:

- Tông chủ, chuyện này thật sự không phải lỗi của hắn, mà là do huyết mạch chúng ta không giống nhau!

- Đây không phải là cái cớ dùng chống chế, Dương Nhạc Nhạc, ghi nhớ lời của ta sao?

Dương Nhạc Nhạc, gật đầu:

- Đã nhớ kỹ!

- Nhớ kỹ liền tốt rồi, nếu như nguyên nhân để ngươi cam tâm chịu thua là chênh lệch huyết mạch thì ngươi hôm nay liền thu dọn đồ đạc rời Bất Hủ Tông đi. Bất Hủ Tông không chứa

chấp loại người hèn nhát, luôn cảm thấy không bằng người khác.

Thật ra thì Ôn Bình cũng không phải muốn bớt đi một người mua xì gà của hắn. Mà hắn cũng không nghĩ tới cảnh giới Dương Nhạc Nhạc tiến bộ nhưng thực lực lại sai biệt lớn như thế.

Tất nhiên là Ôn Bình thừa nhận rằng hóa hình yêu thú hóa hình rất lợi hại.

Nhưng sinh mệnh xì gà có thể cải biến những thứ khó cải biến nhất, Dương Nhạc Nhạc đạt được cơ duyên giúp hắn cải biến, hơn nữa ngay cả việc thăng cấp tư chất cũng có thể làm được. Có thể thấy được hắn lấy được cơ duyên lớn tới bao nhiêu.

Nói như vậy, khả năng cũng là do Dương Nhạc Nhạc buông xuôi chấp nhận.

Cho rằng Triệu Tinh mạnh hơn hắn là điều tất nhiên, hắn không thể thắng được Triệu Tinh.

Ôn Bình không phải sư phụ hắn, thế nhưng làm một tông chủ, nhất định phải nói cho hắn biết, nếu cứ luôn cho rằng mình yếu kém hơn người khác, vậy rất nhanh sẽ trở thành một kẻ tầm thường không đáng chú ý mà thôi.

Dứt lời, Ôn Bình móc từ trong ngực ra một xấp giấy trắng, phía trên có viết chữ, bất quá liếc qua liền không nhìn rõ được, đưa cho Dương Nhạc Nhạc, sau đó nói:

- Đi, đem mấy tờ giấy này dán lên khu Ký Túc Xá, Trọng Lực Trường.

Dương Nhạc Nhạc trầm mặc, tiếp nhận xấp giấy từ tay Ôn Bình, thấy được chữ viết trên tờ giấy đó.

“Trọng Lực Trường, mười kim tệ một canh giờ, mỗi ngày hạn định ba canh giờ “

“Khu Ký Túc Xá mỗi ngày năm mươi kim tệ”

“Xì gà sinh mệnh, cây thứ nhất giá năm mươi kim tệ, cây thứ hai một trăm kim tệ, cây thứ ba năm trăm kim tệ.”

Ngoài ra, còn nhiều thêm một đồ vật.

“Sân Hung Thú Thí Luyện giá năm mươi kim tệ một ngày. Chiến Cảnh: một lần một trăm kim tệ, mỗi lần sử dụng hai canh giờ. “

【VIP】 Tái Kiến Cố Nhân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Dương Nhạc Nhạc lập tức quay người, tò mò hỏi:

- Tông chủ, trên tờ giấy này có ghi "Sân Hung Thú Thí Luyện" là như thế nào, còn có "Chiến Cảnh" là thứ gì?

Cái phía trước phí năm mươi kim tệ một ngày, còn Chiến Cảnh kia thì một trăm kim tệ một ngày, giá tiền này không thấp đâu.

Khu Ký Túc Xá có thể tu luyện mạch thuật cũng chỉ năm mươi kim một ngày. Chẳng lẽ cái Sân Hung Thú Thí Luyện còn mang tới lợi ích cho bọn hắn như khi tu luyện ở khu Ký Túc Xá?

Cái ở phía sau lại càng không nói nhiều, một lần một trăm kim tệ, hơn nữa thời gian hạn chế là hai canh giờ, so với khu Ký Túc Xá còn thu phí cao hơn mấy lần.

- Địa phương tu hành kĩ năng chiến đấu, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu. Vừa vặn thích hợp với ngươi ở hiện tại.

- Nhưng làm sao lại đắt như vậy?

- Đắt, chứng tỏ nó có giá trị. Cảnh giới của ngươi tăng lên quá nhanh, cần củng cố lại tu vi, nếu như ngươi chấp nhận việc yếu kém thì không cần phí tiền đi chỗ đó!

- Tông chủ, ta muốn đi!

- Vậy trước đem mấy tờ giấy này dán lên đi!

- Tốt, ta đi làm ngay!

Dương Nhạc Nhạc liền hấp tấp chạy ra.

Sau bữa ăn, Ôn Bình mang Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu đi đến Nhiễu sơn, Triệu Tinh bọn họ thì đi qua Trọng Lực Trường, tiếp tục tiến hành tu luyện cảnh giới. Đối với hai người thì việc tăng lên cảnh giới quan trọng hơn việc tăng cường kinh nghiệm chiến đấu.

Bởi vì sau khi yêu tộc hóa hình, vẫn da dày thịt béo như cũ, tỷ lệ sai lầm có thể chấp nhận khi giao chiến tăng lên rất nhiều.

Còn với Dương Nhạc Nhạc thì rèn luyện kỹ xảo chiến đấu mới là con đường duy nhất để tăng cường thực lực.

Yếu không phải điều đáng sợ, đáng sợ nhất là khi chấp nhận bản thân mình yếu kém.

Hắn vừa mới nghĩ tới việc bản thân trong vô tri vô giác mà tự cho mình kém hơn Triệu Tinh, đã cảm thấy có một chút sỉ nhục đập vào mặt.

Dương Nhạc Nhạc đi theo Ôn Bình ra tới "Sân Hung Thú Thí Luyện" ở Nhiễu sơn, giao cho Ôn Bình năm mươi kim tệ sau đó đi vào bên trong sân thí luyện.

- Tông chủ, sao cái gì cũng không có thế này?

Dương Nhạc Nhạc đứng tại bên trong sân thí luyện, dùng tay sờ lên tấm sắt, nhịn không được hỏi.

Sau đó liền nghe thấy thanh âm Ôn Bình bên ngoài hồi đáp:

- Nó lập tức sẽ đi ra!

Quả nhiên, mấy cái hô hấp đi qua, không gian bỗng xuất hiện một trận vặn vẹo, một con quái vật màu xanh đen đi ra.

Nhìn giống như trâu, không có sừng, hơn nữa chỉ có một chân. Đứng nguyên tại đó, chỉ nhìn vào ánh mắt của nó thôi liền để trong lòng sinh ra e sợ.

- Quỳ Ngưu! Tông chủ, chẳng lẽ ngài đem ta đi đối kháng với con quái vật trong truyền thuyết này?

Nhìn con quỳ ngưu trước mặt, Dương Nhạc Nhạc cũng không biết nên khóc hay nên tìm đường trốn, chính lúc đang thất hồn lạc phách suy tính thì thanh âm Ôn Bình đột nhiên

quanh quẩn bên tai, liên tục hỏi hắn :"Ngươi thật tự cho mình yếu nhược?"

Lúc này, hắn phảng phất trở lại thời gian một năm về trước, bị tất cả mọi người chế giễu.

Thời điểm đó, hắn so với ai cũng đều yếu hơn, thế nhưng là luôn luôn thẳng tiến không lùi bước, vì cái gì mà bây giờ hắn lại đánh mất đi loại dũng khí này?

Không!

Không phải như vậy!

Ngưng thần lại, Dương Nhạc Nhạc hướng quỳ ngưu đối diện, lạnh giọng hô:

- Tới đi, có giỏi thì hôm nay cắn chết ta!

Bên ngoài sân thí luyện, Vân Liêu có chút không hiểu hỏi Ôn Bình:

- Tông chủ, ý của ngươi là gì đây? Nhân tộc cùng cảnh giới với hóa hình yêu thú, sẽ không sánh bằng, đây là một cái luật thép khó bẻ gãy!

Ôn Bình mở miệng nói ra:

- Đó là thiết luật, nhưng là đối với người khác, không phải đối với đệ tử Bất Hủ Tông. Dương Nhạc Nhạc có đại cơ duyên, trong vòng một năm liền phá năm cái cảnh giới, thật ra cũng là bởi vì một phần lớn là sự kiên trì của hắn. Hiện tại đến Bất Hủ Tông, vẫn còn có sự nghị lực kiên trì đó, nhưng không còn tâm thái thẳng tiến không lùi nữa. Hắn cần phải trải qua chém giết sinh tử, Sân Hung Thú Thí Luyện là thích hợp với hắn nhất, hơn nữa ở bên trong rèn luyện còn thu hoạch được ba lần tăng lên kỹ xảo chiến đấu, dùng để củng cố việc hắn tăng lên cảnh giới quá nhanh không có gì tốt hơn nữa.

- Vậy vì sao không nói tới Hoài Diệp!

- Ta là định xem Dương Nhạc Nhạc như đại sư huynh của Bất Hủ Tông, cho nên hắn nhất định phải mạnh. Còn Hoài Diệp không giống như vậy, thân phận của nàng là đầu bếp,

thực lực của nàng mạnh cũng tốt mà yếu cũng không sao, không quá quan trọng lắm.

- Đầu bếp… Tông chủ, ngươi là thật định để nghĩa nữ của Hoài Không đi làm tạp dịch? Chuyện này nếu như để Hoài Không biết được, liệu có bất mãn với Bất Hủ Tông hay không?

- Là đầu bếp, chú ý lời nói một chút. Ai nói nấu cơm thì là tạp dịch? Hoài Diệp thế nhưng là người nấu ăn. Đương nhiên tư chất của nàng quá kém, chỉ có thể lấy thân phận đầu bếp ở Bất Hủ Tông.

- What? Kia nói khác nhau với tạp dịch ở chỗ nào?

- Ngươi không hiểu tầm quan trọng của một thần trù, được rồi, nói ngươi cũng không hiểu đâu. Dẫn ngươi đi xem Chiến Cảnh.

…

Sau khi dặn dò Vân Liêu xong, Ôn Bình liền nhanh chóng rời đi Vân Lam Sơn, nhưng là lần đầu hạ sơn một mình, hắn có chút không biết phải làm gì. Đi đâu tìm một thiếu niên dưới mười tám tuổi có kinh mạch đứt đoạn đây?

Thời điểm này không có đầu mối, Ôn Bình chỉ còn có cách… hỏi người đi đường, dọc đường cứ thấy ai có thể bắt chuyện đều lân la hỏi thăm nhưng đến tối vẫn không có bất cứ tin tức hữu ích nào.

Tùy ý tìm một tiểu lâu đi vào, ngồi xuống, gọi lên một bầu rượu cùng vài dĩa thức nhắm, tai nghe lấy người xung quanh trò chuyện.

Ai cũng nói rằng những địa phương này đều rất dễ dàng lấy được tin tức, Ôn Bình tin điều đó, bất quá kết quả khiến hắn rất thất vọng.

Ngày hôm sau, thực sự không còn cách nào, Ôn Bình bèn bày ra một kế, bỏ tiền ra mua rượu, sau đó mời những người kia uống, thuận tiện hỏi thăm về tin tức thiếu niên bị phế kinh mạch.

Chỉ là rượu thì mua hơn trăm bình, nhưng một chút tin tức cũng mù mịt.

Sau khi thanh toán, Ôn Bình liền dứt khoát rời tửu lâu, bắt đầu đi dạo các nơi. Lỡ may mắn gặp được người cần tìm thì sao.

Ngày thứ ba, không có kết quả.

Sang tối ngày thứ tư, Ôn Bình có chút nóng nảy. Nếu tiếp tục thế này, qua năm ngày không tìm được tên kinh mạch đứt đoạn thì tổn thất nhiều lắm.

Trọng Lực Trường, khu Ký Túc Xá, Sân Thí Luyện, ba cái này không biết phải bỏ cái nào. Chẳng lẽ ra ngoài đường bắt đại một tên thiếu niên đập cho nát đi kinh mạch rồi dẫn về chữa lại? Bất quá, cái này không ổn cho lắm.

Đang chán nản ngồi bên đường như chó hoang, chợt nghe thấy một thanh âm của nam nhân gọi hắn ầm ĩ:

- Ôn… Ôn Bình?!

Từ trong tiếng gọi có thể cảm thấy được người kia không dám tin nhìn thấy Ôn Bình tại đây.

Ôn Bình lập tức quay đầu nhìn sang, hai mắt ngưng lại, hướng về phía người đang chậm rãi tiến tới nở một nụ cười nhàn nhạt.

Đây cũng là nụ cười duy nhất của hắn trong bốn ngày qua.

Người đến là người mà Ôn Bình đã quen biết từ lâu, trước kia, mỗi khi đi dạo Thương Ngô thành, tốp ba tốp năm huynh đệ, bên trong có người đó, hắn họ Kim, tên Mộc. Phụ mẫu làm lão bản tửu lâu, cũng coi như là tương đối có tiền.

Kim Mộc không thích tu hành, cũng không thích làm kinh doanh, còn Ôn Bình hắn lúc trước thì không muốn làm thiếu tông chủ Bất Hủ Tông, cả hai tư tưởng lớn gặp nhau, thường xuyên qua lại liền thành bằng hữu tốt.

Một năm không gặp, Kim Mộc đã mập hơn rồi, bất quá vẫn như trước đây, trái phải đều đi theo giai nhân.

Trái, Tiểu Thúy -Túy Mộng lâu, phải Tiểu Hoa - Di Hồng viện.

Sau khi Kim Mộc đi tới liền cho Ôn Bình một cái ôm thật chặt, mùi rượu nhàn nhạt cùng mùi son phấn nồng đậm đập vô mặt, có chút gay mũi.

- Ta suýt chút thì cho là mình nhìn lầm nha!

- Kim huynh, ngươi vẫn phong lưu như trước , không bị ràng buộc chút nào.

- Này, chẳng phải có câu nói rất hay, nếu như không cố gắng, vậy khác gì việc không lo không buồn? Con người của ta thích sống không lo không buồn, dù sao thì tiền tài đời này xài cũng không hết, việc gì phải liều mạng đi kiếm?

Ôn Bình bây giờ đối với Kim Mộc cũng không có quá nhiều hảo cảm, ít nhất là không căm ghét.

Nói vài câu, trò chuyện một chút, vừa vặn tiêu giảm sầu muộn của hắn mấy ngày nay.

【VIP】 Người Có Kinh Mạch Đứt Đoạn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Có muốn đi uống một chén không?

- Được rồi, ta còn phải trở về Di Hồng viện đây!

Dứt lời, Kim Mộc nhếch miệng cười cười, Ôn Bình cũng theo sau cười ra tiếng.

Kim Mộc cười là bởi vì phê rượu.

Còn Ôn Bình cười là bởi vì hắn lần đầu nghe người ta nói "đi Di Hồng viện" thành "trở về Di Hồng viện", hắn thật coi địa phương này là nhà mình?

…

Kim Mộc đem Tiểu Thúy đẩy sang một chút, đập đập vào sau lưng Ôn Bình.

- Tiểu Thúy, ngươi bồi huynh đệ của ta uống hai chén, người ta nói thế nào cũng là thiếu tông chủ Bất Hủ Tông! Kẻ có tiền ở trước mặt hắn cũng chỉ là cái rắm.

Tiểu Thúy cười cười, vội vàng dựa tới. Bởi vì làm nghề này đã lâu, khi tiếp xúc luôn lựa chọn một góc độ xảo trá, để người ta nhịn không được có ý nghĩ kì quái, hơi có ý tứ muốn câu dẫn Ôn Bình. Ôn Bình cũng không quan tâm thân phận người trước mắt, chỉ cần trả tiền, người nào cũng có giá trị để các nàng tôn kính, ái mộ.

- Công tử, thiếp cùng chàng uống một chén!

Ôn Bình tiếp nhận chén rượu, vỗ trán một cái, bừng tỉnh đại ngộ, hướng về phía Tiểu Thúy mở miệng nói:

- Cô nương, ta hỏi ngươi một vấn đề, nếu như ngươi biết, mười mai kim tệ này sẽ là của ngươi.

Ba!

Mười mai kim tệ rơi xuống trước bàn, Tiểu Thúy trợn tròn mắt nhìn.

Quả nhiên là thiếu tông chủ, không đơn giản, ngày bình thường cũng không thấy có bao nhiêu khách nhân ném ra số tiền lớn như vậy. Nhiều tiền như vậy, nàng phải bồi những người khác phóng túng một tháng mới kiếm được, Ôn Bình lại tùy ý vứt ra như vậy.

- Cô có nghe nói về người có kinh mạch đứt đoạn hay không? Bất quá phải là người dưới mười tám tuổi.

Kim Mộc nghe xong liền cười cười, có chút thất vọng nói:

- Huynh đệ, ngươi quan tâm vấn đề này làm gì?

Tiểu Thúy vội vàng trả lời:

- Ta có biết!

- Mau nói đi!

- Hôm trước có một khách nhân nói qua, võ quán bọn họ gần đây có thu một vị thiếu niên, tay chân vụng về, kinh mạch đứt đoạn, được bọn họ hảo tâm thu làm tạp dịch.

- Biết trước như vậy, ta liền tìm ngươi!

Nghe được câu trả lời của Tiểu Thúy, cả người Ôn Bình như trút được gánh nặng, đẩy mười miếng kim tệ qua.

- Võ quán kia có tên gì?

- Hình như gọi là Long Hoa võ quán!

- Long Hoa võ quán?

- Phải, nằm ở cuối con đường này, mới khai trương, người khách nhân kia là võ sư của Long Hoa võ quán, gọi là Lý Hoa.

- Cảm ơn!

Dứt lời, Ôn Bình liền chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng Kim Mộc đột nhiên cản lại Ôn Bình, mở miệng cười nói:

- Huynh đệ, ngươi thật muốn đi chỗ đó?

- Phải!

- Ta khuyên ngươi vẫn là không nên đi, miễn cho việc nhìn thấy cố nhân mà đau lòng. Long Hoa võ quán kia là do bằng hữu cũ của ngươi mở, mang một chữ Hoa, ngươi thử suy nghĩ xem một chút!

Hoa?

Bằng hữu cũ?

Tên có một chữ "Hoa"?

- Thi Hoa?!

- Đúng, chính là nàng, vây quanh nàng đều là đệ tử trưởng lão Kháo Sơn Tông, lấy thân phận của ngươi bây giờ… Ngươi thật muốn đi sao?

- Vì cái gì không đi?

Dứt lời, Ôn Bình đứng lên, trực tiếp rời đi tửu lâu! Kim Mộc thấy thế liền lắc đầu, lẩm bẩm:

- Nhất định phải đi để rước lấy nhục sao?

Hắn không phải mỉa mai Ôn Bình, chỉ là có chút đồng cảm mà thôi.

Đi tại trong chợ đêm, trong miệng Ôn Bình bắt đầu lẩm bẩm lấy cái danh tự Lý Hoa. Phải, Lý Hoa này cũng là người quen cũ của hắn, hơn nữa tên này còn từng là đệ tử Bất Hủ Tông, tuy hai người gặp mặt được vài lần nhưng Ôn Bình vẫn nhớ kỹ tên của hắn.

Chỉ chốc lát, Ôn Bình đi tới cuối phố, đứng trước cửa Long Hoa võ quán.

Một tay đè chặt lên chiếc vòng đồng (cái vòng móc ngoài cửa, chức năng như cái chuông cửa ấy, thời xưa hầu như nhà nào cũng có), sau đó chậm rãi đập xuống.

Cộp!

Cộp!

Hai tiếng qua đi, liền nghe thấy thanh âm bên trong truyền ra:

- Tới ngay đây!

Nói chuyện là một thiếu niên, thanh âm có chút hư nhược, có chút không đủ tự tin, mười phần uể oải.

Ôn Bình suy đoán, người này hẳn là không phải người gác cửa. Một cái võ quán tìm một người gác cửa nói chuyện đều không đủ khí như vậy thì võ quán còn có thể làm sao?

Có lẽ hẳn chỉ trùng hợp đi ngang qua, thuận tiện mở cửa.

Cửa mở ra!

Một thiếu niên tóc tai bù xù từ sau khe cửa nhìn Ôn Bình, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Ôn Bình không có trả lời mà nhìn thông tin của thiếu niên trước mắt, trong lòng không kìm được sự xúc động:

Triệu Dịch

Giới tính: Nam.

Tuổi: 17

Cảnh giới: Không(kinh mạch đứt đoạn)

Tư chất: Tứ tinh

Triệu gia trưởng tử Hoa Nguyệt thành, bởi vì Triệu gia đắc tội nhị tinh đại thế lực, đào vong đến tận đây. Toàn tộc không ai sống sót, hắn mặc dù thoát được nhưng cái giả phải trả là kinh mạch hoàn toàn bị phế. Trước mắt bán mình cho Long Hoa võ quán.

- Rốt cuộc tìm được!

Ôn Bình nhịn không được cười ra tiếng, sầu muộn mấy ngày nay thời khác này đều biến thành vui vẻ nồng đậm.

- Có chuyện gì sao?

Triệu Dịch hỏi lại lần nữa.

- Không có việc gì, ta…

Còn đang định nói "Chỉ là muốn đến xem, ta có thể cùng ngươi trò chuyện một chút sao?" thì bên trong võ quán đã truyền tới một thanh âm:

- Ôn Bình?!

Thanh âm này vừa nghe liền biết là Thi Hoa nói.

Thi Hoa nhìn thấy Ôn Bình thì lập tức tỏ vẻ kinh ngạc, có cảm giác bằng hữu cũ đã lâu không gặp.

- Thật đúng dịp a!

- Ngươi làm sao lại đến đây?

Ôn Bình trả lời:

- Đi ngang qua nơi này, nghe người ta nói đây là võ quán của ngươi mới mở, cho nên vào xem một chút.

Thi Hoa liếc mắt, nói:

- Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?

- Tùy, không tin cũng hết cách.

Thật ra, hắn là định nói rằng ta cũng không định tìm ngươi.

Lúc này, bên trong võ quán có một người đi tới, vừa đi vừa thì thầm, tuy là nói rất nhỏ nhưng Ôn Bình vẫn có thể nghe được :

- Thi Hoa sư muội, ai tới vậy?

Nghe được thanh âm này, Thi Hoa có chút bối rối, thấp giọng nói:

- Ôn Bình, hôm nay ta có chút không tiện, ngươi hôm khác lại đến nha!

Dứt lời, liền muốn đóng cửa.

Nhưng mà đã chậm một nhịp, Thi Hoa còn chưa kịp đóng cửa thì người kia đã tới gần.

Bước chân trầm ổn mà nhanh nhẹn.

Ôn Bình liếc mắt qua, người tới chính là Lý Hoa.

Lúc thấy được Ôn Bình, Lý Hoa không tự chủ nhếch miệng cười khẽ, sau đó dùng cặp mắt hờ hững nhìn Ôn Bình.

- Hóa ra là thiếu tông chủ, nhanh như vậy liền muốn đi rồi. Đã đến rồi thì vào ngồi một chút đi!

Ba tiếng "thiếu tông chủ" đặc biệt nhấn mạnh.

Ôn Bình cũng không phải thằng ngu, hắn vẫn nghe được rõ ràng giọng điệu của tên này.

Ôn Bình nghe được khẩu khí của Lý Hoa, vốn là tâm lý ngượng ngùng khi thấy Thi Hoa lại thay bằng một phần biểu lộ lãnh khốc.

- Thi Hoa, vị này là…?

Thi Hoa ngây ra một lúc, tựa hồ không nghĩ tới việc Ôn Bình sẽ không nhận ra Lý Hoa.

- A, vị này là Lý sư huynh. Trước kia, chúng ta là đồng môn, võ quán này là chúng ta cùng mở. Ta xuất tiền, hắn xuất lực.

Ôn Bình như có điều suy nghĩ, hỏi:

- Luyện thể ngũ trọng, Thi Hoa, loại thực lực này thích hợp cho việc dạy cho những hài tử kia sao?

- Ngươi?

Lý Hoa nhướng mày, nắm chặt tay. Đứng bên cạnh Thi Hoa, mặt không biểu lộ gì nhưng trong lòng lại một bụng tức giận.

Hắn rất muốn chỉ vào mặt Ôn Bình chửi một câu, ngươi còn tưởng mình là thiếu tông chủ sao?

Lý Hoa nén giận, mở miệng :

- Thiếu tông chủ quý nhân, không biết nhiều chuyện là bình thường, bất quá danh hiệu lúc trước nhớ hay không cũng không quan trọng, dù sao đã qua rồi. Thân phận của ta bây giờ là đệ tử thứ mười một của Tôn trưởng lão Kháo Sơn Tông.

Dứt lời, trong lòng Lý Hoa cười khẩy, thầm nghĩ:

- Ngươi chướng mắt cảnh giới của ta, nhưng thân phận của ta bây giờ cũng chướng mắt ngươi.

Tôn trưởng lão?

Ôn Bình cố nghĩ, từ sâu trong trí nhớ tìm được một trưởng lão họ Tôn duy nhất của Kháo Sơn Tông, sau đó hỏi:

- Có phải hay không vị Tôn trưởng lão kia còn có một đệ tử gọi là Mộ Địa, à Mộ Ngôn thì phải?

- Phải!

Thi Hoa khẽ gật đầu.

Ôn Bình liếc nhìn Lý Hoa, không khỏi cảm khái một tiếng:

- Hóa ra người là đệ tử của vị kia!

Chợt trong đầu hiện lên tràng cảnh lúc Bất Hủ Tông chiêu mộ đệ tử. Tôn trưởng lão cùng đệ tử Mộ Ngôn kia tới quấy rối, bị hắn cùng Vân Liêu ném vào trong bụi cỏ, sau khi chửi thề xong liền xách dép bỏ chạy, đến bây giờ cũng không thấy tới báo thù, cũng không biết là do không dám tới hay là quên mất.

Nghĩ tới đây, Ôn Bình không nhịn được cười cười lắc đầu.

Khó trách khi Lý Hoa nói tới Tôn trưởng lão liền khí độ hào hùng. Hóa ra là bệnh lây truyền.

Lý Hoa cười nhạt, phất tay cho Triệu Dịch lui xuống. Gọi thẳng tên Ôn Bình, hỏi:

- Ôn Bình, muộn thế này còn đến Long Hoa võ quán ta làm gì? Không phải chỉ để trò chuyện một hai câu chứ?

【VIP】 Ngàn Kim Chuộc Thân!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình không để ý tới Lý Hoa, ánh mắt cũng từ trên Lý Hoa dời sang Thi Hoa bên cạnh, nói:

- Ta có thể vào xem một chút sao?

Nhìn Ôn Bình cất bước đi tới, trong đầu Thi Hoa toát ra một cái ý nghĩ: "Chẳng lẽ Ôn Bình đã đáp ứng yêu cầu của nàng?"

Bất quá, chỉ một giây sau, nàng lại bác bỏ ngay cái ý nghĩ này, Bất Hủ Tông đã có năng lực giết chết Dương Hoa trưởng lão, hơn nữa đại thiếu gia Dương gia - Dương Nhạc Nhạc cũng gia nhập Bất Hủ Tông, hiện tại dù cho Bất Hủ Tông không quá lớn mạnh, Ôn Bình thân là tông chủ một tông môn, làm sao có thể hạ mình trước Long Hoa?

Nhưng mà nàng căn bản cũng nghĩ không ra lý do để Ôn Bình tới đây, thật giống như lúc trước, thời điểm Bất Hủ Tông xuống dốc, về sau nàng cũng không biết phải đi nơi nào vậy.

- Ngươi thật sự là đến tìm ta?

- Không phải!

Thi Hoa "Ồ" lên một tiếng, trong ánh mắt toát ra sự thất vọng nhàn nhạt mà chính nàng cũng không nhận ra.

Ôn Bình nói tiếp:

- Ta chỉ là vừa vặn đi qua đây, hồi chiều có ăn bánh tráng trộn vỉa hè, bây giờ đau bụng quá, tính vô đây mượn cái nhà xí cái!

- Hả?

- Không thể mượn sao?

- Có thể, đi thẳng dọc theo lối này, đến cuối cùng là thấy được!

Trong đầu Thi Hoa có vài con chim bay vòng vòng, nãy giờ nàng trăm nghi ngàn đoán các loại khả năng, nhưng chả liên quan tí gì với dự tính ban đầu của Ôn Bình.

Lý Hoa thấy bị "bơ nhẹ" ở một bên, hắn vốn là khó chịu Ôn Bình, lập tức ngăn cản bước chân của Ôn Bình, nói:

- Ôn Bình, đi vào cũng được, nhưng nếu có chuyện xảy ra thì cũng đừng làm phiền Thi Hoa cầu tình cho ngươi.

Lý Hoa dứt lời, Thi Hoa ở phía sau biến sắc, vô ý thức hướng hậu viện võ quán nhìn lại, tựa hồ nơi đó có thứ khiến tim nàng đập nhanh hơn bình thường. Nhưng mà Ôn Bình là đến mượn wc, nàng cũng không tiện nói không cho.

- Ôn Bình, thuận tiện ngươi xong xuôi liền đi nhanh lên một chút, hôm nay có người của Kháo Sơn Tông tới, bọn họ nếu nhìn thấy ngươi…

- Đã hiểu!

Ôn Bình gật đầu.

Thi Hoa thấy thế cũng quay người rời đi. Lý Hoa thì tránh sang một bên cho Ôn Bình đi tới, trong lòng hắn lại hi vọng Ôn Bình gặp phải Mộ Ngôn trong nhà, lấy tính cách của Mộ Ngôn, sợ rằng sẽ trực tiếp ra tay giết chết Ôn Bình!

Hai người kia vừa đi, Ôn Bình liền hướng phía địa phương Triệu Dịch vừa rời đi mà tiến tới, dọc theo tường vây gạch đá mà đi đến cuối con đường.

Nơi cuối cùng là một phòng bếp, bên ngoài phòng bếp có một cái giếng, bên trái là kho củi, bên phải là một gian phòng nhỏ cho người ở. Chỗ này có rất nhiều cái khung tam giác bằng trúc được dựng lên, sau đó được nối lại bằng rất nhiều cây trúc dài, quần áo treo bên trên vẫn còn đang nhỏ nước xuống đất.

Lúc này, Triệu Dịch đang ngồi cạnh giếng, dùng cây gậy giặt quần áo, bộ dạng tóc tai bù xù lôi thôi, không biết là đang biểu lộ gì.

- Triệu Dịch !

Bộp!

Thanh âm gậy gỗ đánh quần áo chợt dừng lại.

Tay trái còn nắm xà phòng phấn của hắn cũng khựng lại trên không.

- Ngươi là ai?

Dưới mái tóc rối tung, một đôi mắt hoảng sợ thông qua kẽ tóc nhìn ra ngoài.

Triệu Dịch vài lần đánh giá người trước mặt, hắn chưa hề thấy qua, cách ăn mặc cũng không giống người Hoa Nguyệt thành. Nhưng đối phương lại biết tên thật của hắn, đây chính là cái tên mà hắn đã giấu suốt một năm nay.

Một năm qua, hắn chưa hề tiết lộ tên thật của hắn, dù là vị mỹ nữ quán chủ gần đây chứa chấp hắn cũng không hé miệng tiết lộ.

Ôn Bình cười cười, xuyên qua đống giá áo, không đứng gần quá, chỉ nói một câu:

- Ta là Ôn Bình - tông chủ Bất Hủ Tông. Chỉ cần ngươi nguyện ý gia nhập tông môn của ta, ta sẽ cho ngươi chỉ dẫn tốt nhất, võ kỹ tốt nhất.

Bất Hủ Tông!

Lúc nghe được ba chữ này, khuôn mặt Triệu Dịch hiện ra sự hờ hững.

- Bất Hủ Tông đã không còn như trước rồi, muốn lừa gạt người thì xin tìm người khác. Vả lại, ta đã thành phế nhân, không có giá trị gì để Bất Hủ Tông lừa gạt.

- Ta thật sự là tông chủ Bất Hủ Tông.

- Ngươi tìm nhầm người rồi!

Dứt lời, Triệu Dịch chuẩn bị đứng lên, bưng chậu gỗ hướng phòng bếp đi tới, không muốn tiếp tục để ý tới Ôn Bình.

Ôn Bình lập tức mở miệng :

- Triệu Dịch , chỉ cần ngươi đáp ứng gia nhập Bất Hủ Tông, ta đảm bảo thù của ngươi trong vòng mười năm tất có thể báo!

Triệu Dịch không trả lời, nhưng bước chân dừng lại ở cửa bếp.

Hừ!

Mười năm?!

Đừng nói mười năm, cho dù là cho hắn hai mươi năm, ba mươi năm thì hắn có thể làm cái gì?

Hắn từng mười lăm tuổi đạt đến Luyện thể ngũ trọng, tương lai có cơ hội chạm tay đến Thông Huyền Cảnh. Nhưng bây giờ, hắn chỉ là một tên phế nhân, kinh mạch vỡ nát, mệnh rẻ như cờ hó, việc báo thù chỉ là ngắm sao trong đêm mưa mà thôi.

Mà Phi Long hội làm một nhị tinh thế lực, có Thông Huyền Cảnh tọa trấn, dưới trướng thì tu sĩ Luyện thể thập tam trọng số lượng vượt qua hai bàn tay. Muốn báo thù, chỉ có thực lực đạt tới Thông Huyền Cảnh trở lên, nhưng khi đó, chỉ sợ thông huyền cảnh của Phi Long hội đã đạt tới cấp độ cao hơn .

Rảnh mà đợi ta, chớ nói chi đi chờ một tên bị phế kinh mạch như hắn, căn bản là không cách nào hấp thu thiên địa chi khí.

Ôn Bình thấy Triệu Dịch không nói chuyện, tranh thủ thời gian mở miệng:

- Nếu như ta giúp ngươi chuộc thân, ngươi có nguyện ý gia nhập Bất Hủ Tông?

- Có lẽ vậy!

Triệu Dịch nói xong câu đó liền tiến vào phòng bếp, thuận tay đóng cửa lại.

Ôn Bình lập tức quyết định trước đi tìm Thi Hoa, đem giấy bán thân của Triệu Dịch tiêu hủy, trả lại tự do cho hắn. Trạng thái tâm lý của hắn hiện tại không thích hợp cho việc nói chuyện, dùng loa phát thanh ghé bên tai hắn hét chắc cũng chả có ích gì.

Đi tới hậu viện võ quán, nghe được tiếng hét non nớt, sau đó lại thấy Thi Hoa còn đang dạy bảo mấy hài tử tu hành (hài tử ở đây ý là mấy đứa nhỏ đệ tử võ quán chứ không phải con của Thi Hoa đâu nha).

Thi Hoa vừa quay đầu liền nhìn thấy Ôn Bình, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vội vàng tiến tới, thấp giọng hỏi:

- Không phải nói ngươi trực tiếp rời đi sao? Làm sao lại đi tới nơi này?

- Thi Hoa, ta có chuyện muốn nói với ngươi!

- Ngươi… Ai za, nếu để cho người Kháo Sơn Tông thấy ngươi thì to chuyện!

Lúc hai người đi tới một nơi hẻo lánh, tên Lý Hoa kia không biết thế nào giống như chó săn, đánh hơi tìm tới.

Bất quá, Ôn Bình cũng không để ý tới hắn, tiếp tục nói với Thi Hoa:

- Thi Hoa, ta muốn thu một người của người!

- Muốn một người?

Thi Hoa không tự chủ được, nhìn về phía mấy hài tử đang luyện công.

Ôn Bình vội vàng giải thích :

- Không phải ta muốn bọn nó, mà là người mà mấy ngày trước ngươi thu lưu.

- Ngươi nói là Hồ Nhị?

- Hồ Nhị… Đúng, chính là hắn?!

Không đợi Thi Hoa mở miệng, Lý Hoa một bên đã nói trước:

- Ôn Bình, Hồ Nhị đã ký giấy bán mình cho Long Hoa võ quán chúng ta, cả đời này chỉ có thể ở lại đây giặt đồ nấu cơm, không có khả năng cho ngươi!

Ôn Bình giống như không nghe thấy lời nói của Lý Hoa, nói tiếp với Thi Hoa:

- Như thế nào? Chỉ cần ngươi giao hắn cho ta, ta nhất định sẽ không để ngươi tổn thất, ta có thể cho lại Long Hoa võ quán mấy cái tạp dịch khác, thậm chí là mười cái tạp dịch.

Thi Hoa do dự một hồi sau đó, sau đó nhìn sang Lý Hoa, nói:

- Hồ Nhị là bán mình cho hắn.

- Không có khả năng đem Hồ Nhị cho ngươi!

Lý Hoa cười hắc hắc, có chút đắc ý mở miệng nói với Ôn Bình.

Ngươi không phải không vừa mắt ta sao?

Chẳng phải hiện tại còn đi yêu cầu ta?

Lý Hoa trong lòng còn đang mừng thầm, Ôn Bình liền bật một phát cho hắn ngẩn người:

- Một ngàn kim tệ!

- Có ý gì?

- Đưa văn tự bán mình của Hồ Nhị cho ta, ta trả ngươi một ngàn kim tệ.

Lý Hoa lập tức không biết phải làm thế nào, một ngàn kim tệ, quả thực quá lớn.

Hắn cũng không phải kẻ giàu sang gì, tài nguyên tu luyện ngoài Kháo Sơn Tông phát ra, còn phải dùng tiền túi đi mua tài nguyên bên ngoài. Cho dù là hắn Luyện thể ngũ trọng, một tháng cũng chỉ kiếm được ba mươi, bốn mươi kim tệ.

Ôn Bình vừa ra tay liền ném ra một ngàn kim tệ, hơn nữa lại dùng để đi mua một tên tạp dịch tóc tai bù xù, loại người này đi chợ tạp dịch dùng mười kim có thể mua một cái. Đem Hồ Nhị bán cho Ôn Bình, vậy coi như một đêm chợt giàu rồi!

Cùng lúc, tại trong một góc rẽ võ quán, Triệu Dịch vốn còn đang dịnh đi vào phòng tắm lấy quần áo bẩn đi giặt, nghe được câu nói đó của Ôn Bình, cước bộ dừng lại, trong lòng nhiều hơn một cảm xúc khó nói.

Hắn, một tên thân phận thấp kém.

Trừ việc có thể giặt đồ nấu cơm ra, cái gì cũng không làm được.

Vốn là chuẩn bị cả đời này làm tạp dịch cho Long Hoa võ quán, nhưng bây giờ lại có người dùng ngàn kim giúp hắn chuộc thân.

Triệu Dịch chậm rãi ngẩng đầu, dùng đầu ngón tay chạm khẽ vào khóe mắt của mình, từ phía trên lăn xuống một giọt nước mắt long lanh.

Trầm mặc thật lâu.

Bỗng nhiên mở miệng thì thào:

- Đây chính là cảm giác được người khác quan tâm sao?

【VIP】 Mộ Ngôn Bị Dọa Lui

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cho ngươi!

Lý Hoa tiếp nhận một ngàn kim tệ từ tay Ôn Bình, móc trong ngực ra văn tự bán mình của Triệu Dịch , đưa tới.

Lý Hoa theo đó, hô to một tiếng :

- Hồ Nhị, tới đây!

Đông!

Ầm!

Một trận âm thanh lộn xộn truyền đến, sau đó Hồ Nhị từ trong góc đi ra.

- Hậu đậu, ngươi dạng này có thể làm gì?

Lý Hoa có chút phiền chán liếc mắt hắn một cái, nói tiếp:

- Hồ Nhị, từ nay trở đi, ngươi không còn là người của Long Hoa võ quán nữa, ngươi là người của hắn.

Triệu Dịch đang lúc ngẩng đầu lên nhìn về Ôn Bình, trước mắt xảy ra tình huống mà chính hắn cũng không tin tưởng.

Ôn Bình cầm tờ văn tự bán thân trong tay xé nát trước mặt mọi người.

Lý Hoa lúc đầu có chút ngây người, sau đó lại cười hắc hắc, cũng không để ý tới Ôn Bình làm gì, cất tiền vào trong ngực rồi quay người đi.

Đoán chừng là đi tìm một góc tự kỷ.

…

Trong một gian phòng tại Long Hoa võ quán, Mộ Ngôn ngồi xếp bằng, nhìn vào cuốn võ pháp trong tay, cau mày.

Lý Hoa đi vào phòng, lông mày giãn ra, có chút vui vẻ. Bởi vì hắn mua Hồ Nhị chỉ có mười kim tệ mà thôi, quay người một phát liền làm cái giao dịch lời gấp trăm lần, nằm mơ cũng khó gặp. Khi thấy Mộ Ngôn trong phòng, trên khóe miệng Lý Hoa nở nụ cười lạnh.

- Mộ Ngôn sư huynh, bên ngoài có đệ tử Bất Hủ Tông tới!

Mộ Ngôn liền gấp sách lại, trên mặt hiện ra sự âm hiểm, sau đó hướng phía Lý Hoa nói:

- Lý Hoa, đem đao của ta lấy ra. Đệ tử Bất Hủ Tông, ta nhìn một tên liền muốn giết một tên!

- Ta đi ngay!

Lý Hoa lập tức đi đến giá đỡ vũ khí, lấy xuống một cây đao, trong lòng lại tự nói: Thi Hoa sư muội, ngươi đã nghĩ giữ ấm bình như vậy, Ôn Bình chỉ có thể biến mất.

…

Thi Hoa thấy Ôn Bình xé rách văn tự bán thân, cũng không ngăn lại, mở miệng hỏi:

- Ôn Bình, ngươi dùng ngàn kim mua Hồ Nhị, sao lại xé tờ văn tự kia đi?

- Bởi vì ta không phải muốn hắn làm nô lệ cho ta, ta muốn cho hắn chính là sự tự do vô cùng quý giá cùng sự hy vọng.

Ánh mắt Ôn Bình lại lần nữa đặt trên người Triệu Dịch .

Đi thôi, cùng ta về Bất Hủ Tông, chỉ cần ngươi nguyện ý, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử Bất Hủ Tông.

Thi Hoa nghe được câu nói này liền ngây ra một lúc, kinh ngạc hỏi:

- Ôn Bình , ngươi tốn ngàn kim tệ chính là vì để hắn gia nhập Bất Hủ Tông? Khả năng ngươi còn chưa biết chuyện kinh mạch hắn đã phế rồi, căn bản là không còn khả năng tu

hành. Sớm biết mục đích của ngươi, ta liền cản lại ngươi, Lý Hoa cầm ngàn kim , đoán chừng đều là cười sái quai hàm.

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, không chút nào để ý, vỗ vỗ bả vai Triệu Dịch , nói:

- Ngươi cứ xem đi, chả bao lâu, hắn liền đứng ở một độ cao mà khiến ngươi chỉ có thể ngưỡng vọng. Về phần Lý Hoa, ha ha ha, ngay cả tư cách xách dày cho hắn cũng không có.

- Làm sao…

Thi Hoa muốn nói lại thôi, vốn nàng muốn tiếp tục khuyến cáo, nhưng mà nàng lại nhìn thấy được sự tự tin nồng đậm trong mắt Ôn Bình, trong lòng nàng bây giờ xuất hiện một thanh âm, không ngừng thì thầm:

Hắn nói không sai!

Hắn nói thật không sai!

Thi Hoa có chút kinh hãi, nàng không nghĩ tới chỉ một ánh mắt của Ôn Bình cũng có thể khiến bản tâm nàng dao động.

Chẳng lẽ Hồ Nhị này là một thiên tài tuyệt thế?

Ôn Bình chợt cười cười nói:

- Thi Hoa, hôm nay cảm ơn ngươi, ngày sau mời ngươi đi uống trà sữa.

Được rồi, ngươi đi nhanh lên đi, sự tình đó để sau lại nói. Nếu để lát nữa Mộ Ngôn sư huynh thấy mặt ngươi…

Tiếng nói đến đây liền im bặt, bởi vì nàng cảm nhận được khí tức của một Luyện thể thất trọng đang tới gần. Tại Long Hoa võ quán, người duy nhất có thực lực này chính là đệ tử của Tôn trưởng lão - Mộ Ngôn. Sau khi thầm nói không tốt, nàng muốn hối thúc Ôn Bình xách dép chạy nhanh một chút.

Nhưng mà, đã muộn!

Mộ Ngôn đã đến chỗ rẽ cửa phòng, chỉ cần tiến thêm một bước liền có thể thấy Ôn Bình mặc áo lam.

Nhưng mà vào lúc này, Mộ Ngôn vừa xách đao ra một bước, nửa người đã đập vào mắt Thi Hoa , nhưng khi ánh mắt

của Mộ Ngôn nhìn thấy Ôn Bình , sắc mặt nháy mắt liền tái nhợt.

Khuôn mặt quen thuộc, ý phục quen thuộc, điệu cười nhàn nhạt quen thuộc.

Ba cái đập lại khiến Mộ Ngôn nhớ lại cảnh tượng cách đây không lâu dưới chân núi Vân Lam sơn.

Tay nắm lấy đao, thất hồn lạc phách lui trở lại, sau đó tựa vào tường, nuốt nước miếng một cái, trong lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Lý Hoa thấy thế, mặt lộ vẻ nghi hoặc, hỏi:

- Mộ Ngôn sư huynh, ngươi làm sao vậy?

- Không có gì, ta ở đây quan sát một chút, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Ngươi cũng lui xuống một chút, đừng để bị phát hiện.

Mộ Ngôn cười cười, nuốt nước miếng.

Hắn đương nhiên không dám nói thật, chuyện này là một sự sỉ nhục lớn của hắn, ngay cả sư phụ hắn khi về Kháo Sơn Tông cũng không hé miệng nói ra.

Nếu để cho tên Lý Hoa trước mắt biết hắn hóa ra lại mất mặt như vậy vậy hắn làm đại sư huynh chẳng phải mất hết mặt mũi.

Lý Hoa bị Mộ Ngôn kéo lại có chút không hiểu mô tê gì, sau khi một hồi suy nghĩ mà vẫn không hiểu gì, hắn liền mở miệng nói ra:

- Sư huynh, nếu huynh không muốn đi qua, ta liền dẫn hắn đến, ta nghĩ hắn chắc chắn sẽ tới.

- Không cần!

Mộ Ngôn kéo tay Lý Hoa trở lại, lộ ra một cái khuôn mặt xấu hổ cùng nụ cười khổ:

- Ta trước muốn đi nhà vệ sinh một chút, ngươi ở đây canh chừng hắn.

Dứt lời, Mộ Ngôn tranh thủ thời gian lui về phía sau.

Đi được hai bước, thanh âm của Lý Hoa truyền lại:

- Sư huynh, nhà vệ sinh ở hướng kia!

- Ta muốn vô đây một chút.

Mộ Ngôn nhanh chóng chạy trở lại phòng, buông cây đao xuống, sau mới thở dài một hơi.

Hắn bây giờ suy nghĩ mà cảm thấy sợ hãi, nếu quả thật cầm đao đi qua, hắn ngày mai phải ngắm gà khỏa thân rồi.

Vốn là sự tự tin tích lũy được do ba ngày trước đột phá, lúc này biến mất sạch sẽ.

Lúc này, Lý Hoa nhìn Mộ Ngôn trốn xa, trong đầu như có vài con ngựa đang phi rầm rập.

Đây là hình ảnh Mộ Ngôn tuyên bố nhìn thấy đệ tử Bất Hủ Tông liền hạ sát sao?

Sao hắn lại có cảm giác như Mộ Ngôn đang sợ nhỉ?

- Ảo giác, chắc chắn là ảo giác. Mộ Ngôn sư huynh đã là Luyện thể thất trọng, làm sao lại sợ một tên cùng đường mạt lộ như Ôn Bình.

Lý Hoa lẩm bẩm, bất quá hắn đã quên ngàn kim trong người hắn là ai đưa, nếu Ôn Bình cùng đường mạt lộ thì chắc hắn là siêu vô gia cư.

Thi Hoa sau khi tiễn Ôn Bình liền đi tới phòng Mộ Ngôn, muốn cảm ơn hắn đã khoan dung tha cho Ôn Bình.

Nàng cũng không phải lo lắng Ôn Bình bị Mộ Ngôn giết, dù sao hai người thực lực đều là Luyện thể thất trọng, chỉ khi nào đánh nhau, đệ tử Kháo Sơn Tông xung quanh sẽ vào giúp đỡ. Cho dù Ôn Bình là Luyện thể bát trọng cũng khó thoát, có câu song quyền khó địch tứ thủ mà.

Đến lúc đó, Ôn Bình rất có thể bị bắt giữ.

Cái chết của Dương trưởng lão, thượng tầng Kháo Sơn Tông điều tra ra nguyên nhân, Ôn Bình muốn sống còn khó hơn lên trời.

Chỉ là nàng cũng không biết Ôn Bình chẳng những không phải Luyện thể thất trọng, bát trọng cũng không, mà là Luyện thể thập nhất trọng rồi.

Nhưng mà, Thi Hoa còn chưa kịp mở miệng thì Mộ Ngôn ngoái đầu ra cửa sổ hỏi nhỏ:

- Ôn Bình đi chưa?

- Đã đi rồi!

Vừa nghe được câu trả lời này, Mộ Ngôn như trút được gánh nặng, đặt mông ngồi lên ghế, thấp giọng thì thầm:

- Suýt chút thì không còn đường về, may mắn, may mắn!

【VIP】 Mộ Ngôn Bị Dọa Lui

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thương Ngô thành.

Ôn Bình dạo bước trong chợ đêm, tâm tình thoải mái, hắn hiện tại chỉ cần đưa Triệu Dịch về Bất Hủ Tông là được rồi.

Chỉ cần về đến, nhiệm vụ liền hoàn thành.

Triệu Dịch theo sát phía sau, tựa hồ có suy tư gì đó. Nhất là khi đột nhiên thu được tự do, hơn nữa có người coi trọng hắn, trong lòng đủ loại tư vị hỗn tạp, cho dù là thời kì hắn còn huy hoàng cũng không ai quan tâm hắn như vậy (thằng này mồ côi cha mẹ thì phải).

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Dịch hỏi:

- Ngươi thật là tông chủ Bất Hủ Tông?

Ôn Bình chỉ cười, cũng không trả lời.

Hơn nửa đêm, Ôn Bình về tới chân núi Vân Lam sơn.

Lúc đi trên ngàn thềm đá, Triệu Dịch thật tin Ôn Bình là tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình dùng ngàn kim tệ để hắn gia nhập Bất Hủ Tông cũng là thật.

Đáng tiếc là tông môn này đã xuống dốc từ lâu, trở nên tiêu điều, lời đồn đãi chính là sự thực.

Nếu như nó không có xuống dốc, nếu như nó còn là Bất Hủ Tông như ngày trước thì hắn dựa vào Bất Hủ Tông báo thù sẽ có hi vọng rất lớn.

Ngay tại lúc muốn lên đỉnh núi, Ôn Bình đột nhiên quay người, hướng phía Triệu Dịch nói:

- Triệu Dịch , ngươi giao nộp phí nhập môn một chút.

- Phí nhập môn?

- Đem tiền trên người ngươi lấy ra hết đi!

- Ôn tông chủ, ngài đều dùng ngàn kim tệ để chuộc ta, cái này…

Sắc mặt Ôn Bình bỗng nhiên nghiêm túc lên, đứng vững, dùng thanh âm hùng hậu nói:

- Đây là quy củ của Bất Hủ Tông, nếu như ngươi không giao nộp phí nhập môn, vậy không thể gia nhập Bất Hủ Tông. Về sau kinh mạch hồi phục, cùng chuyện báo thù liền không liên quan đến ta.

Nói xong câu đó, Ôn Bình rất muốn nổ thêm một câu:" Một ngàn kim tệ nhập môn đều miễn cho ngươi, ngươi còn muốn thế nào? "

Triệu Dịch cũng không để ý tới đoạn "không giao nộp phí nhập môn thì không thể gia nhập Bất Hủ Tông" mà là quan tâm tới phần sau.

- Tông chủ, người vừa nói khôi phục kinh mạch?

Trên khuôn mặt Triệu Dịch , hưng phấn cùng hy vọng giống như củi khô vậy, nháy mắt liền bị câu nói của Ôn Bình nhóm lửa.

Hưng phấn là củi, hi vọng là lửa, trong đêm tối càng đốt càng cháy to. Cháy to lan sang cánh rừng, đợi mãi mà lửa chẳng dừng, bực mình về ngủ mặc rừng cháy to.

Thôi bỏ qua phần cháy rừng.

Triệu Dịch nhìn chằm chặp Ôn Bình, ánh mắt trở nên mười phần kích động.

Từng có lúc, hắn đã ảo tưởng rằng kinh mạch của mình có thể khôi phục, như vậy hắn có thể tiếp tục tu hành, dù là dùng cả đời đạt tới thông huyền cảnh cũng được. Hắn không sợ khổ sở, chỉ sợ không có cách nào thay cha mẹ cùng muội muội báo thù.

Nhưng để kinh mạch khôi phục thì cần bảo vật, mà bảo vật này quá trân quý, có tiền cũng khó mua. Ngay cả hắn tự bán thân mình cũng chỉ có mười kim tệ mà thôi.

Hắn đã từng may mắn nhìn thấy một vật có thể củng cố lại kinh mạch, giá rẻ lắm, có năm vạn kim mà thôi.

Năm vạn kim, bán đi nửa cái Triệu gia cũng không đạt tới con số đó nữa là.

Ôn Bình gật đầu, trả lời:

- Khôi phục kinh mạch mà thôi, chuyện nhỏ như con thỏ nằm trong giỏ.

- Phí nhập môn, ta nộp!

Triệu Dịch bắt đầu lục lọi trên người.

Trong ngực một cái.

Trong tay áo một cái.

Trong bốt giày một cái.

…

Cuối cùng, lật trong ống quần ra một cái.

Tổng cả có hai mươi hai mai kim tệ được giấu ở khắp ngõ ngách trên cơ thể.

Sau khi thu hồi hai mươi hai mai kim tệ này, Ôn Bình mang theo Triệu Dịch tới phòng bếp.

Hoài Diệp còn đang làm đồ ăn khuya, nhìn thấy Ôn Bình đến liền đi rư chào hỏi:

- Tông chủ, ngài trở về!

- Ừm.

- Đây là sư đệ mới sao?

- Phải, hắn tên Triệu Dịch , về sau chỉ điểm hắn một chút, bây giờ cho hắn ăn trước đi!

Hoài Diệp bưng đồ ăn tốt nhất trong bếp đi ra, nói:

- Liền ăn đồ ăn khuya của Dương Nhạc Nhạc đi.

Gắp một miếng đưa vào trong miệng, Triệu Dịch thán phục một tiếng:

- Ngon quá!

Ôn Bình cười một tiếng, nói với Hoài Diệp:

- Lát nữa, ngươi dẫn hắn đi khu ký túc xá, thuận tiện giới thiệu đồng môn cho hắn biết.

- Dạ!

Hoài Diệp hưng phấn gật đầu, có chút tư vị nhìn Triệu Dịch ăn đồ ăn của mình.

Không biết vì cái gì, có người mới đến, nàng lại có cảm giác hưng phấn, như kiểu sư tỷ nhìn thấy sư đệ vậy.

Sau khi ăn no, Triệu Dịch theo chân Hoài Diệp đi tới khu kí túc xá. Lúc đến cầu gỗ, Hoài Diệp quay qua nói với Triệu Dịch :

- Triệu sư đệ, ngươi vừa mới tới Bất Hủ Tông, ta giúp ngươi trả phí.

Triệu Dịch chả hiểu quái gì nhìn Hoài Diệp, đang lúc muốn mở miệng hỏi liền thấy nàng tiến đến hộp sắt gần đó, bỏ vào trong một trăm kim tệ, sau đó nói:

- Một trăm kim tệ, đủ cho ngươi ở hai buổi tối!

- Vị sư tỷ này, Bất Hủ Tông đi đi ngủ phải trả năm mươi kim tệ một đêm sao?

Triệu Dịch kinh ngạc hỏi Hoài Diệp.

- Ừ!

Hoài Diệp gật đầu rồi kéo Triệu Dịch tiến nhập kí túc xá. Vừa đi vào bên trong, Dương Nhạc Nhạc liền vọt tới, hỏi:

- Hoài Diệp, đồ ăn khuya của ta… A đù, who is đây?

- This là Triệu Dịch , đệ tử mới của Bất Hủ Tông.

Hoài Diệp vừa cười vừa nói:

- Triệu Dịch cũng tranh thủ khom mình hành lễ:

- Kính chào sư huynh!

Dương Nhạc Nhạc mừng thầm, sau đó làm một cái tư thái "đại sư huynh" nói:

- Ha ha, rất lễ phép. Về sau liền gọi ta là Dương sư huynh đi, ta là đại sư huynh Bất Hủ Tông, mười lăm tuổi, cảnh giới không cao chỉ là luyện thể lục trọng.

- Mười lăm tuổi, luyện thể lục trọng…

Triệu Dịch nghe xong lời của Dương Nhạc Nhạc liền ngây người nhìn hắn, sau đó phóng mắt nhìn bốn phía.

Đây là Bất Hủ Tông mạt lộ sao?

Mười lăm tuổi đạt luyện thể ngũ trọng đã được gọi là thiên tài, đằng này vị đại sư huynh mười lăm tuổi đã là luyện thể lục trọng, đây phải gọi là yêu nghiệt sao?

Bên trong Bất Hủ Tông lại có loại thiên tài này?

Đang lúc còn trong trạng thái kinh ngạc, Triệu Tinh yên lặng tiến tới bên người Dương Nhạc Nhạc, nói:

- Triệu sư đệ, ta gọi là Triệu Tinh, nhỏ hơn hắn một tháng tuổi, cũng là luyện thể lục trọng, bất quá cái tên Dương Nhạc Nhạc mười lăm tuổi luyện thể lục trọng này trong tay ta qua mười chiêu liền bị đập sấp mặt.

- Ngươi có ý gì?

Dương Nhạc Nhạc trợn mắt nhìn Triệu Tinh.

- Cho ngươi ra vẻ ta đây rất giỏi!

Trong lúc hai người cãi lộn, Triệu Dịch ở một bên đã không còn nói thành lời. Mười lăm tuổi đạt luyện thể lục trọng đã đáng kinh người.

Lúc này lại nhảy ra thêm một cái luyện thể lục trọng nữa, đáng nói là lại có thể nghiền ép cùng cảnh giới.

Cái này…

Sau này, bảo hắn làm sao có thể tiếp tục ở đây?

Trước kia hắn mười lăm tuổi đạt luyện thể ngũ trọng đã phong cho mình danh hiệu thiên tài, lúc này mới biết mình lúc đó chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Một hồi sau đó, Triệu Dịch bị đám người đưa vào khu kí túc xá, Triệu Dịch nhìn ba người nhiệt tình như lửa, có chút xấu hổ.

Hắn là một phế vật lại nhảy vào một ổ toàn là tuyệt thế thiên tài, không xấu hổ mới lạ, ít ra da mặt hắn còn không quá dày,

…

Đêm dần khuya.

Thoáng qua giờ Tý một chút, Triệu Dịch nằm tại khu kí túc xá sắp rơi vào giấc ngủ say, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Thanh âm của Ôn Bình truyền tới:

- Mở cửa đi!

- Tông chủ, muộn như vậy rồi sao ngài còn chưa ngủ nữa?

Triệu Dịch vội vàng mặc quần áo tử tế, đi ra đón Ôn Bình.

Ôn Bình đi vào, tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn Triệu Dịch bên cạnh, sau đó nói:

- Nhớ kỹ, Bất Hủ Tông không có kẻ yếu, thiên phú của ngươi cực tốt, ta hi vọng ngươi dồn hết tinh lực chăm chỉ tu luyện.

- Tông chủ!

Nghe được câu nói của Ôn Bình, Triệu Dịch lập tức tỉnh ngủ, nở nụ cười.

Ôn Bình lấy ra một cây xì gà, sau đó đốt lên, chính mình hút một hơi, sau đó đưa qua cho Triệu Dịch .

- Học bộ dáng của ta đem nó hút. Chậm rãi hút, chậm rãi nhả. Sáng sớm mai, kinh mạch liền hoàn toàn hồi phục.

- Đa tạ tông chủ!

Triệu Dịch cảm động rơi nước mắt, tiếp nhận sinh mệnh xì gà, quỳ trên đất một cái bịch. Sau khi Ôn Bình đỡ hắn dậy, Triệu Dịch bắt đầu hút hơi đầu.

Nhẹ nhàng hút.

Nhẹ nhả khói.

Lặp đi lặp lại.

Khi tới lần thứ mười, khuôn mặt của Triệu Dịch vui vẻ mà khóc đến phát run, tất nhiên là do hắn quá hưng phấn.

Hắn cảm thấy cơ thể mình đang được cải tạo, nguyên bản đan điền cùng thiên địa cắt đứt liên hệ đã lâu lúc này lại nổi lên một cỗ khí.

Dù là trong nháy mắt, nhưng nó chứng tỏ rằng kinh mạch đang hồi phục.

Một năm, sự tình mà hắn ảo tưởng một năm.

Nó rốt cuộc đã trở thành hiện thực.

【VIP】 Hoài Không Lên Núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đại ân của tông chủ, Triệu Dịch suốt đời ghi nhớ, xin nhận cái cúi đầu này của ta!

Triệu Dịch lần nữa quỳ xuống, lần này khi Ôn Bình đỡ hắn đứng dậy, hai tay kéo lấy cùi chỏ của hắn, có thể cảm nhận được một lực kháng cự. Hắn tựa hồ không muốn đứng lên như vậy.

Ôn Bình biết, gia hỏa này hẳn là phi thường cảm kích hắn.

Nếu không cũng không cúi đầu bái lạy tiếp

Ôn Bình giãn lông mày cười cười, vỗ vỗ vai hắn, ngữ khí mang theo một phần cổ vũ nói:

- Được rồi, đứng lên đi, chờ kinh mạch của ngươi hoàn toàn khôi phục, hoặc đợi đến khi báo thù xong thì lại bái ta cũng không muộn.

- Vâng!

Triệu Dịch liên tục gật đầu, đứng dậy.

Ôn Bình thấy thế liền yên lặng quay người rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại, rời ký túc xá. Trở lại Thính Vũ Các, nhìn địa đồ Bất Hủ Tông trước mắt, hắn bắt đầu suy tính lần này nên cải tạo kiến trúc nào.

Thăng cấp chủ điện cũng được, thế nhưng trước mắt việc tiến hóa cũng không quá quan trọng cho lắm.

Bất Hủ Tông không thiếu đệ tử.

Thăng cấp Trọng Lực Trường?

Thăng cấp Sân Thí Luyện?

…

Một lúc sau, Ôn Bình mở miệng :

- Thăng cấp Thính Vũ Các đi!

Suy nghĩ một hồi, Ôn Bình cảm thấy vẫn là thăng cấp Thính Vũ Các tốt hơn, Thích Vũ Các thăng cấp thì Ác Linh Kỵ Sĩ cũng thăng cấp theo. Có lẽ lần thăng cấp này sẽ đưa nó lên thực lực thông huyền cảnh cũng nên.

Nếu thật may mắn như vậy, hẳn là tại Đông Hồ này không ai dám tới "thăm" Bất Hủ Tông vào buổi tối nữa đâu.

Thanh âm hệ thống vang lên:

- Thính Vũ Các sau khi thăng cấp thì Ác Linh Kỵ Sĩ cũng không còn bị ràng buộc nữa, có thể hoạt động vào ban ngày. Đồng thời tăng thực lực lên thông huyền cảnh, có thêm khả năng tàng hình.

- Lam hỏa?

- Phải, Ác Linh Kỵ Sĩ tiến hóa thành thiên sứ, hoàng diễm hỏa sắc biến đổi thành lam sắc. Hơn nữa, chỉ cần nó không muốn để người khác nhìn thấy nó tồn tại, phàm nhân liền không cách nào nhìn thấy nó, dù là nó đang đứng trước mặt.

Ôn Bình nghe vậy liền mừng như điên, lập tức vỗ tay nói:

- Là cái này, xem ra ta lựa chọn thăng cấp Thính Vũ Các là quyết định đúng. Đúng rồi, hệ thống, nếu như dùng kim tệ thăng cấp Thính Vũ Các thì cần bao nhiêu?

- Ba vạn năm ngàn kim tệ.

- Thăng cấp chủ điện cần năm vạn kim, thăng cấp Thính Vũ Các so với thăng cấp chủ điện còn rẻ hơn nhiều, nghiêm túc mà nói thăng cấp chủ điện đáng giá hơn, bất quá Ác Linh Kỵ Sĩ thăng cấp còn có hiệu quả tốt hơn. Được rồi, hệ thống, thăng cấp Thính Vũ Các đi.

- Xác định?

- Xác định!

“Thăng cấp Thính Vũ Các hoàn thành sau một giờ nữa.”

“Năng lực mới: Thánh Ác Linh Kỵ Sĩ, Thương thành đổi mới.”

Ngay lúc này, Ác Linh Kỵ Sĩ vốn đang cùng Cáp Cáp tuần tra trong núi bỗng nhiên dừng bước, dừng động tác nhảy lên cây. Ác Linh Kỵ Sĩ mở miệng cười như điên, hỏa diễm chung quanh cơ thể bỗng cháy lên hừng hực, nhiệt độ cực nóng nháy mắt liền đem cành cây xung quanh cháy đen, để trong rừng toát ra một phần kinh dị.

Một giây sau, Ác Linh Kỵ Sĩ biến mất.

Hỏa diễm bên trong đôi mắt chó săn Cáp Cáp cũng biến mất, hỏa liên dưới chân cũng biến mất không còn sót gì.

Ẳng!

Gâu!

Cáp Cáp rơi xuống mặt đất liền hướng chung quanh sủa vài tiếng, tựa hồ đang tìm tung tích Ác Linh Kỵ Sĩ.

Bên ngoài Thính Vũ Các, Ôn Bình ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, đằng sau là Thính Vũ Các đang trong quá trình thăng cấp bị sương mù bao phủ lại.

Sau khi ánh mắt nhạy cảm chú ý tới bốn chữ cái phía sau, trong lòng hắn liền vui vẻ, ôm một phần chờ mong mở miệng nói:

- Mở ra thương thành giúp ta.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, thương thành Thính Vũ Các xuất hiện, bất quá bên trong cũng không có loại đồ vật nhỏ như xì gà sinh mệnh, mà là một hộp sắt, bên ngoài hộp ghi: “Công cụ cường hóa chế phục Tông Môn” - Thứ này…?!

Hệ thống nói:

- Một tông môn phải có đồng phục riêng. Nó không chỉ đại biểu cá nhân mà còn đại biểu cho nội tình tông môn. Công cụ cường hóa chế phục Tông Môn có thể trợ giúp Ký Chủ cải tạo ra chế phục đặc thù độc nhất vô nhị, khiến cho nó có năng lực đặc biệt.

- Cho cái ví dụ đi!

- Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, chính là đồ vật mà lúc trước Ký Chủ nghĩ đến.

- Ngoại trừ khả năng đao thương bất nhập thì sao?

- Trước mắt có thể sinh ra một số năng lực đặc biệt như: tăng trọng lượng, cung cấp hộ thuẫn nhận sát thương, cùng khả năng tăng phúc tốc độ.

Theo đó, một quyển sách hướng dẫn sử dụng Công cụ cường hóa chế phục Tông Môn xuất hiện.

Tăng trọng lượng: có thể đem một dải lụa mỏng như cách ve biến nặng trăm cân, mặc lên người có thể rèn luyện tốc độ cùng lực lượng cho đệ tử. Sau quanh năm suốt tháng quen thuộc, cởi ra liền có biến đổi cực lớn.

Thuẫn nhận sát thương: có thể tiếp nhận một kích toàn lực của một vị thông huyền cảnh. Thời gian duy trì năng lực là một phút.

Tăng phúc tốc độ: người mặc có thể đạt được trạng thái linh phong, tốc độ chạy bộ có thể tăng thêm 30%.

Xem hết giải thích của ba loại năng lực này, Ôn Bình rơi vào trầm tư, một lúc sau mới mở miệng hỏi:

- Hệ thống, cái Công cụ cường hóa chế phục Tông Môn này cần bao nhiêu kim tệ?

- Năm ngàn kim tệ.

- Ta mua!

Ôn Bình sờ lên ngực mình, trong đầu lại nghĩ ra cái tên mới: Bất Hủ Khinh Phong.

Chế phục tông môn có được năng lực đặc thù, hẳn là độc nhất vô nhị đi.

…

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời đỏ lửa, chiếu xuống một mảnh ánh nắng trên thềm đá Vân Lam Sơn, giống như phủ thêm một màu sơn đỏ cho nó

vậy.

Gió thổi qua, lá cây phát ra âm thanh xào xạc, đi trong đó, nghe được thanh âm thiên nhiên mới cảm thấy thật yên tĩnh.

Trời sáng, Dương Tông Hiền cùng Hoài Không đi lên núi, cũng không phải đến sớm thăm Vu Mạch. Bọn họ thấy Vu Mạch ở Bất Hủ Tông càng ngày càng hồi phục tốt liền cố ý mang theo hạ nhân đưa lên núi rất nhiều đồ vật.

Đương nhiên không phải đồ ăn.

Cũng không phải mấy loại nhân sâm, nhung hươu, tổ yến thuốc bổ kia.

Nhưng dược hiệu của mấy đồ vật này còn quý giá hơn mấy loại nhung hươu, nhân sâm kia.

Lúc sắp tới đỉnh, Dương Tông Hiền ở phía sau thúc giục:

- Nhanh lên, hôm nay mang dược thiện tới Bất Hủ Tông nấu, chúng ta không có nhiều thời gian.

Hoài Không một đường vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Dương huynh, ta đem trình tự làm dược thiện suy nghĩ mười mấy lần, nghĩ tới nghĩ lui, từ đầu đến cuối đều cảm thấy một canh giờ là không đủ.

Dương Tông Hiền chau mày, cũng trầm mặc theo, sau đó nói:

- Vậy liền xin vị Vân trưởng lão kia cho thêm một ít thời gian, quy củ là vật chết, người là vật sống. Chúng ta hôm nay tới vì Vu Mạch, chỉ cần mượn phòng bếp ở trong đó chứ không đi loạn, xin thêm nửa canh giờ chắc là được.

Hoài Không không trả lời, bởi vì hắn cũng không hy vọng nhiều.

Nếu như có thể đem thời gian thăm viếng tăng thêm nửa canh giờ thì mấy lần trước Vân Liêu đã đồng ý rồi.

A Long một bên mở miệng :

- Hoài Không tiền bối, ngài làm dược thiện hồi khí là vì muốn tốt cho đại nhân nhà ta, tương đương với việc giúp Bất Hủ Tông thực hiện lời hứa, người Bất Hủ Tông sẽ không cứng nhắc như vậy a?!

- A Long nói có lý, dược thiện này có khả năng giúp Ôn tông chủ tiết kiệm rất nhiều, Vân trưởng lão hẳn sẽ cân nhắc tốt.

Dương Tông Hiền lên tiếng.

【VIP】 Hoài Không Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Vì loại dược thiện này mà Dương gia phải xuất lực lớn mới sưu tầm đầy đủ, mỗi vị thuốc đều có trăm năm tuổi, tổng giá trị vượt qua năm ngàn kim. Có công hiệu bổ khí, dưỡng thân, thuộc dạng hiếm trong các loại dược thiện.

Đã mất công đưa lên đây rồi, cũng không thể lại mang về.

Tới Vân Lam Sơn, tiến vào Bất Hủ Tông, hai người gặp được Vân Liêu.

Vân Liêu biết được Hoài Không hôm nay mang tới dược thiện, do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn đáp ứng để bọn hắn ở Bất Hủ Tông lâu thêm một chút thời gian.

Bởi vì hắn từng ở Tinh Duyệt Thành nghe qua tiếng tăm dược thiện của Hoài Không, dược thiện của hắn có thể khiến người thọt đi bình thường, người mù lòa trở lại mắt sáng. Nếu như nói về danh tiếng làm đồ ăn ngon thì năng lực làm dược thiện của Hoài Không là nổi tiếng toàn bộ Đông Hồ.

Mấy ngày nay, vị Vu tiền bối kia theo bọn hắn ăn đồ ăn bình thường, quả thực có chút thiếu sót, dược thiện là thứ bồi bổ cho vị tiền bối kia, Vân Liêu cũng không có lí do làm khó.

Hắn còn muốn chờ vị tiền bối kia sau khi khôi phục sẽ thỉnh giáo tâm đắc về thông huyền cảnh.

- Yêu trù tiên sinh cứ làm việc đi, hôm nay quy củ một canh giờ cũng không cần tuân thủ nữa.

- Đa tạ!

Hoài Không ôm quyền cảm tạ.

Dương Tông Hiền vừa cười vừa nói:

- Đa tạ Vân trưởng lão, lúc đầu ta còn sợ không đủ thời gian. Hiện tại có đủ thời gian, dược thiện hẳn là có thể đến tay Vu huynh. Cũng không mất công ta bỏ ra đại công phu tìm những thứ này.

Vân Liêu gật đầu, nói:

- Các ngươi làm việc đi, ta đi trước!

Dương Tông Hiền đi theo, hỏi:

- Vân trưởng lão, không biết Ôn tông chủ đã trở về hay chưa?

…

Vân Liêu vừa đi, cũng không lâu lắm, trong phòng bếp lâm vào bận rộn.

- Nhanh lên!

- Đem tất cả đồ vật tháo ra. Lộ thảo thả đó, tinh bối đập nát ra…

Thanh âm Hoài Không không ngừng quanh quẩn trong phòng bếp vang ra ngoài.

…

Thính Vũ Các.

Đêm hôm qua Vân Liêu đã biết Ôn Bình trở về, mang theo Dương Tông Hiền đi tới Thính Vũ Các. Sau khi đạt được sự cho phép tiến nhập Thính Vũ Các, Dương Tông Hiền sai hai người đàn ông vạm vỡ theo sau lưng để cái rương đang bê xuống đất.

- Đặt xuống!

Ầm!

Hai người đem rương gỗ đặt trước mặt Ôn Bình.

Dương Tông Hiền theo sau mở miệng :

- Ôn tông chủ, ta đã làm ba kiện hàng mẫu "Bất Hủ Thanh Phong", mời xem qua!

Ôn Bình gật đầu.

Dương Tông Hiền vừa mở ra rương gỗ, vừa nói:

- Ôn tông chủ, món này là do ta tự cảm nhận mà thiết kế, nếu đã gọi là Bất Hủ Thanh Phong thì y phục phải liên quan tới bốn chữ này. Cho nên vải vóc làm ra đều là vật liệu trăm năm không hư, đặc biệt nhu hòa, nói là đông ấm hè mát cũng không quá lời. Đó là kiện y phục cấp độ thứ nhất, cấp độ thứ hai có thêu biểu tượng Vĩnh Sinh Kiến Mộc chi diệp, cũng dùng tơ của ngân tằm trăm năm để dệt, rất nhẹ nhàng, cũng đại biểu cho sự bất hủ. Không biết Ôn tông chủ có hài lòng không?

Ôn Bình hài lòng gật gật đầu, nói:

- Chọn cái này đi, không cần xem loại khác đâu!

- Ôn tông chủ mau mặc thử xem!

Nói xong, Dương Tông Hiền liền cầm y phục lên, giúp Ôn Bình mặc quần áo, thắt đai lưng.

Vừa mặc xong xuôi, Vân Liêu ở một bên giơ ngón tay cái, khen:

- Tông chủ, thật là đẹp choai nha!

Ôn Bình nhàn nhạt cười, biểu lộ lạnh nhạt, ý rằng ngươi không nói thì ta cũng biết là ta đẹp rồi, sau đó hướng Dương Tông Hiền nói.

- Dương tộc trưởng, liền cái này, làm hai mươi bộ, mỗi bộ một trăm năm mươi kim tệ.

…

Sau khi thương nghị tốt kiểu dáng nam nữ, Ôn Bình tiễn mấy người rời đi Thính Vũ Các, chuẩn bị đi phòng bếp lấp đầy bao tử.

Còn đang đi tới, thanh âm hệ thống nói hắn biết mấy người Hoài Không đã ở Bất Hủ Tông một canh giờ.

Hai mắt Ôn Bình nhìn vào địa đồ do hệ thống đưa ra, rất nhanh liền thấy Hoài Không đang tại phòng bếp, liền hỏi:

- Hôm nay, Hoài Không tiền bối tự tay làm đồ ăn sao?

- Không phải, hôm nay Hoài Không làm dược thiện!

- Dược thiện? Chẳng lẽ bữa sáng chúng ta ăn là cái này?

- Không, tông chủ hiểu lầm rồi, Hoài Không tiền bối làm dược thiện cho Vu tiền bối. Dược thiện không được để nguội, cho nên chỉ có thể mượn dùng phòng bếp của chúng ta.

- Đã tới một canh giờ rồi?

Ôn Bình hai mắt ngưng lại, nhìn thẳng mắt Vân Liêu để cho Vân Liêu nhất thời không biết phải làm gì.

- Bởi vì thời gian làm dược thiện…

- Không phải vấn đề thời gian!

Ôn Bình để cho Vân Liêu cùng Dương Tông Hiền thở ra một hơi, hai người cứ tưởng Ôn Bình truy cứu vấn đề thời gian.

Dù sao quy định một canh giờ là do Ôn Bình chế định.

Nhưng lúc này, Ôn Bình lại đi tới phòng bếp, không phải trạng thái muốn đi ăn, tựa hồ có chuyện gì gấp gáp, trên mặt cũng không có ý cười.

Chỉ chốc lát, Ôn Bình đã tới phòng bếp, đứng ở cửa phòng bếp nhìn vào đám người Hoài Không bận bịu trong đó.

Hoài Không vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Ôn Bình, vội vàng mở miệng :

- Ôn tông chủ, ngươi hồi tông rồi.

- Yêu Trù tiền bối, ngươi đây là đang làm cái gì?

Hoài Không thấy biểu lộ của Ôn Bình có chút không vui, vội nói:

- Ôn tông chủ, hôm nay ta muốn mượn dùng phòng bếp của Bất Hủ Tông để làm một loại dược thiện. Đây là ta trước

đó học được, có thể bổ khí, bổ huyết, rất thích hợp cho Vu Mạch.

Dương Tông Hiền một bên cũng sợ Ôn Bình sẽ không cho nhiều thời gian, nói:

- Ôn tông chủ, dược thiện này đích thực là thuốc bổ, đối với thân thể của Vu huynh hiện tại rất có ích.

Ôn Bình nghe xong, ánh mắt quét tới nồi sắt sau lưng Hoài Không.

Nhiệt khí đang từ nắp nồi vọt lên liên tục không ngừng.

Thấy sắc mặt Ôn Bình vẫn như cũ không tốt, Hoài Không lập tức hỏi:

- Ôn tông chủ, bởi vì thời gian sắc loại dược thiện này hơi lâu nên chúng ta mới cần ở lại Bất Hủ Tông nhiều hơn một canh giờ.

Thấy sắc mặt Ôn Bình ngày càng khó xem, Dương Tông Hiền mở miệng hòa giải:

- Ôn tông chủ, Vu huynh là hảo bằng hữu của ta, chúng ta làm loại dược thiện này cũng chỉ muốn tốt cho Vu huynh mà thôi.

- Không phải vấn đề thời gian, vấn đề là dược thiện này của ngươi!

- Dược thiện này tên là Hồi khí thang, ta đã làm mười năm, nhiều người thật vì một bát mà khởi tử hoàn sinh!

- Nếu tiền bối tin tưởng dược thiện của ngươi như vậy, ta cũng không nhiều lời, dược thiện có thể làm nhưng là ta có cái cảnh cáo trước!

- Cái gì?

- Vu tiền bối uống cái dược thiện này xong, các ngươi có thể mang Vu tiền bối trở về!

- Ôn tông chủ, ngươi có ý gì?

- Không có gì!

Hắn đã đáp ứng chữa trị cho Vu Mạch, hơn nữa còn thu hơn mười vạn kim tệ, lúc này hắn tương đương với một vị y sư. Tuy là một y sư gà mờ hoàn toàn dựa vào năng lực của xì gà sinh mệnh, nhưng Ôn Bình cũng không thích bệnh nhân đi dùng thuốc của mình còn đi dùng thuốc của một vị y sư khác.

Loại cảm giác này, giống như là thích ăn trứng gà tươi nhưng lại không có lý do ghét trứng luộc vậy.

Nhất là lúc này hắn còn là một y sư.

Loại cảm giác này càng mạnh rồi.

Ôn Bình tiếp tục mở miệng :

- Yêu Trù tiền bối, nếu ngươi khăng khăng ý kiến của mình thì có thể đem Vu tiền bối xuống núi. Ôn Bình ta lúc trị bệnh cho bệnh nhân không thích để người đó đi dùng thuốc của người khác.

- Chuyện này…

Hoài Không quay đầu nhìn nồi dược thiện đã hoàn thành hơn một nửa, có chút không biết phải làm gì, lộ ra sự lúng túng.

【VIP】 Hồi Khí Thang Là Thứ Lộn Xộn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Dược thiện này là làm cho Vu Mạch, vốn là chuyện tốt, tất cả mọi người ở đây đều không nghĩ tới Ôn Bình sẽ xổ ra những lời như vậy, lại nói nếu như Vu Mạch uống dược thiện này thì sẽ không chữa cho Vu Mạch nữa.

Lời nói nghe như vô tình, vô lý, lại mang theo một phần tính chất của một tên lang băm chợ búa xấu tính.

Nhưng Ôn Bình dù sao cũng là tông chủ Bất Hủ Tông, cũng là người chữa trị cho Vu Mạch. Thời gian mấy ngày gần đây, Vu Mạch chuyển biến tốt đẹp rõ ràng.

Nhưng nếu dược thiện này không thể cho Vu Mạch dùng thì đồng nghĩa với việc năm ngàn kim trôi theo dòng nước.

Năm ngàn kim đối với hắn cũng không phải là số tiền quá lớn, thế nhưng là một thương nhân làm ăn lâu năm, thấy năm ngàn kim vứt ra vô ích như vậy, không khỏi có chút đau lòng.

Rơi vào đường cùng, Dương Tông Hiền chỉ còn nước đứng ra giải thích :

- Ôn tông chủ, ngươi khả năng không biết, dược thiện này là thuốc bổ, nghiêm túc mà nói thì nó cũng không phải là thuốc chữa bệnh. Chúng ta chỉ muốn bồi bổ cho Vu huynh mà thôi, để hắn mau hồi phục hơn, sẽ không chậm trễ tiến độ chữa bệnh của Ôn tông chủ đâu.

Ôn Bình vẫn giữ nguyên biểu lộ lạnh lùng, nói:

- Cho dù là thuốc bổ, ta cũng không thể để nó đi vào bụng của Vu tiền bối!

Thái độ rất dứt khoát, rõ ràng là nhất quyết không cho uống.

- Ôn tông chủ, ngươi thế này cũng hơi quá đáng rồi!

- Ta đã đồng ý trị liệu cho Vu tiền bối, liền không có chuyện để hắn tùy tiện ăn mấy thứ đồ vật loạn thất bát tao!

Dương Tông Hiền đã triệt để bó tay.

Hắn đây là lần tiên nghe được người ta nói Hồi khí thang là thứ loạn thất bát tao.

Nếu như là loại dược thiện có giá một trăm kim tệ trên dưới kia mà ngươi đi nói là đồ vật lộn xộn thì ít ra cũng chấp nhận được, nhưng đây là dược thiện mà Dương Tông Hiền hắn dùng năm ngàn kim mới sưu tầm đầy đủ.

Nếu là cái này làm xong rồi bán ra thì vạn kim cũng có người bỏ tiền ra mua.

Bên trong Thương Ngô thành, có mấy ai đã được uống thứ này?

A Long một bên nghe được lời của Ôn Bình liền tức giận đùng đùng, bước lên vài bước, từ cuối đoàn người đi lên phía trước.

Bởi vì sự tình lần trước, A Long cũng không muốn giáp mặt Ôn Bình, sợ Ôn Bình trong tức giận sẽ không đồng ý trị bệnh cho Vu Mạch nữa.

Thế nhưng cách làm hôm nay của Ôn Bình khiến hắn thật sự không nhịn nổi, sau khi đi tới trước mặt Ôn Bình, nói :

- Ôn tông chủ, ta biết ý đồ của ngươi, ngươi là đang muốn đại nhân nhà ta hồi phục chậm lại, tiếp tục lưu lại Bất Hủ Tông làm một trương hộ phù mà thôi (kiểu dựa hơi á). Nói Hồi khí thang là thứ không ra gì, ngươi thật là lớn miệng, nếu như ngươi là một người hiểu một chút về dược thiện thì không nói câu nói đó ra.

Nghe được lời của A Long, Ôn Bình giật mình.

- Ta không hiểu dược thiện?

Ôn Bình lắc đầu cười cười, coi như là nghe một thằng ngu diễn thuyết triết học.

Ôn Bình hắn dám tự tin, ở trong Thương Ngô Thành này không có cha con thằng nào có thể hiểu rõ dược thiện hơn hắn.

Nếu như không có dược thiện, liền không có chuyện hắn mang không tinh tư chất mà vẫn có thể đạt luyện thể thất trọng ở tuổi mười tám.

Nếu không có dược thiện, đời này hắn nhiều nhất thì dừng tại luyện thể ngũ trọng.

Hắn sớm đã tiếp xúc với dược thiện, cho nên đối với dược thiện, có thể nói là từ nhỏ hắn đã hiểu rõ.

A Long hờ hững cười một tiếng, nói :

- Chẳng lẽ ngươi hiểu? Hồi khí thang này, hét giá vạn kim cũng có người mua, không phải thứ lộn xộn không ra gì như trong miệng ngươi nói đâu!

Lúc này, Hoài Không cũng không lên tiếng ngăn A Long nói chuyện, ngược lại là lùi ra phía sau một bước, đem A Long đứng trước nhất.

Ôn Bình biết Hoài Không muốn làm gì, cũng biết hắn đang suy nghĩ gì, Hoài Không là định dùng A Long để hắn á khẩu.

Đáng tiếc là hắn không những hiểu dược thiện mà còn hiểu rất rõ.

Đặc biệt là cái gọi là Hồi khí thang này, lúc trước bị phụ thân đánh xong thì mẫu thân sẽ tự tới bên giường hắn chế biến Hồi khí thang.

Thương Ngô Thành xác thực là có ít người có thể uống thứ này, thế nhưng là làm một tông chủ nhị tinh tông môn, hồi khí thang như là canh rau muống mà thôi.

Mười năm thời gian, hắn chỉ dùng tai nghe mẫu thân nói cũng đã nghe cho lờn.

Ôn Bình trực tiếp tiến vào phòng bếp, sau đó ngửi ngửi hơi thuốc bốc lên, mở miệng nói ra:

- Một trăm năm lộ thảo, ba mươi năm tinh bối, bảy mươi năm tam sắc hoa, một trăm năm mươi năm trần sanh, ba mươi năm hồi khí quả…

Tất nhiên động tác đưa mũi đánh hơi giống cờ hó là do hắn cố ra vẻ thôi.

Đơn thuốc hồi khí thang hắn đã sớm thuộc làu rồi.

Lời của Ôn Bình nhập vào tai của Dương Tông Hiền cùng Hoài Không, một chữ lại khiến hai người giật mình một lần.

Trăm năm lộ thảo.

Đúng!

Ba mươi năm tinh bối.

Cũng đúng!

Bảy mươi năm tam sắc hoa.

Đúng nốt!

Còn có ba trăm năm hồi khí quả!

Vẫn đúng!

Hoài Không thật không ngờ tới Ôn Bình vậy mà thật hiểu dược thiện, hơn nữa chỉ ngửi một cái liền nói ra hết các vị thuốc có trong đó, cái này so với mũi chó còn mạnh hơn a!

Nhưng nếu Ôn Bình đã biết rồi, vì sao còn muốn cản hắn?!

- Thế nào?

Ôn Bình hỏi, đồng thời đưa ánh mắt về phía A Long cùng Hoài Không.

A Long hừ một tiếng, hiển nhiên hắn không tin Ôn Bình có thể ngửi một chút liền có thể kể ra toàn bộ dược liệu của của Hồi khí thang.

Đông Hồ lớn như vậy, hắn cũng chưa thấy qua loại người này.

Một cái Thương Ngô Thành nho nhỏ, lý nào lại có.

- Không nghĩ tới Ôn tông chủ vậy mà hiểu rõ về dược thiện như vậy.

A Long nghe được câu nói này, giật mình, lập tức quay đầu nhìn Hoài Không.

Thật đúng sao?

Mang theo nghi hoặc nhìn Hoài Không, thấy hắn biểu lộ hoàn toàn là kinh ngạc, A Long hiểu được, Ôn Bình thật là đã nói đúng.

Ngửi một chút mùi liền suy đoán ra chính xác dược liệu của Hồi khí thang.

A Long nhất thời á khẩu, không biết phải nói cái gì.

Hoài Không sau khi thán phục, mở miệng hỏi:

- Ôn tông chủ đã hiểu rõ Hồi khí thang như vậy, vậy vì sao lại ngăn cản ta?

- Bởi vì nó là thứ lộn xộn chả ra gì!

- Hồi khí thang là loại dược thiện tốt nhất trong các loại dược thiện phổ thông rồi, Ôn tông chủ cớ gì nói như vậy?!

- Dược thiện đối với thiên tài địa bảo rất nghiêm khắc, đối với số năm tuổi của dược liệu lại càng yêu cầu khắt khe, mà Hồi khí thang này của ngươi dùng dược liệu có số năm tuổi đều sai, ta tại sao không ngăn trở?

- Dùng sai?

Ôn Bình không trả lời, cất bước rời phòng bếp.

Hoài Không vội vàng chạy theo, hỏi:

- Ôn tông chủ, Hồi khí thang này đều là bỏ ra vạn kim mới mua sắm được. Làm sao có thể có một vị thuốc sai năm tuổi.

- Ta không có nói một cái mà là toàn bộ dược liệu!

- Vậy càng vô lí, ta đã làm hồi khí thang này năm sáu lần, hiệu quả rõ rệt. Có thể để cho tu sĩ luyện thể thập tam trọng trực tiếp hồi phục toàn bộ đan điền chi khí, đồng thời để cho tinh khí thần tăng lên gấp trăm lần, làm sao có chuyện tất cả đều sai?

Nghe được câu hỏi này của Hoài Không, Ôn Bình nhớ lại mẫu thân.

Ngày đó, mẫu thân mặc một thân áo vàng ngồi trước giường của hắn, cũng nói như thế với hắn và Ôn Bình hắn cũng hỏi lại như vậy.

Vì nguyên nhân gì mà Hồi khí thang đều sai rồi?

Hồi khí thang này chẳng phải đã được sử dụng tại Đông Hồ trăm năm sao?

Thời gian trăm năm, đã sai, vì cái gì không ai vạch trần?

Mẫu thân lúc đó trả lời rất đơn giản.

Năm chữ : "Không có người phát hiện! "

Về sau, Ôn Bình biết hóa ra là tại Đông Hồ có rất nhiều y sư làm dược thiện, thậm chí là có y sư tài ba chuyên môn chế tác dược thiện cho thông huyền cảnh tu sĩ. Thế nhưng họ làm chỉ là cung cấp cho người khác.

Lúc vùi đầu làm việc, liên tục bận bịu không nhìn thấy bầu trời xanh, cũng chả thấy cánh chim xẹt qua trên đầu.

Nhưng mẫu thân lại khác, nàng làm hồi khí thang là vì để cho hắn tốt hơn, cho nên luôn nghiên cứu, tìm tòi, nàng có thể thấy màu xanh của bầu trời, cũng có thể thấy cánh chim bay qua đầu.

Thời gian sẽ đền đáp cho người kiên nhẫn một cái kết quả, cho nên mẫu thân đã phát hiện hóa ra là hồi khí thang sai lầm, đồng thời đem nó sửa lại.

Hồi khí thang sau khi trải qua cải tiến, phía sau liền thêm hai chữ :

Hoàn mỹ!

【VIP】 Dược Thần Tuyết Thiên Thiên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc Ôn Bình từ hồi ức tỉnh lại, Hoài Không mang theo ánh mắt hồ nghi nhìn chằm chằm vào hắn.

Hoài Không căn bản không tin tất cả dược liệu trong hồi khí thang đều dùng sai.

Bởi vì cái này thật sự giống như đang nói nhảm vậy.

Hồi khí thang được sử dụng tại Đông Hồ trăm năm nay, có ích lợi rất lớn, làm sao tự nhiên lại sai bét tè lè nhè?

Bờ môi Ôn Bình khẽ mở, thấp giọng nói:

- Hồi khí quả căn bản là không thể dùng ba trăm năm. Đúng, hồi khí quả ba trăm năm tuổi chính là thời điểm nó thành thục, dù là một cái gai quả cũng đủ để người ta hồi phục nguyên khí. Thế nhưng nói hoàn mỹ là phải thời điểm trước khi nó thành thực, khi đó bên trong nó ẩn chứa một giọt hồi khí tương dịch, đó mới là Hồi khí quả tốt nhất. Thời điểm hồi khí quả thành thục thì giọt hồi khí tương dịch này cũng thuận theo rễ cây ra ngoài cho thổ nhưỡng. Cho nên thành thục tức là đã hỏng rồi.

- Hồi khí tương dịch?

Sắc mặt Hoài Không hơi đổi một chút, bốn chữ này hắn là đã nghe qua ở đâu đó rồi.

Nhưng là nhất thời lại không nhớ ra là đã nghe ở đâu.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Khi dùng hồi khí quả ba trăm năm thì không được dùng lộ thảo trăm năm, không thể dùng tinh bối ba mươi năm, tam

sắc hoa cũng không thể dùng bảy mươi năm… Vân vân, tất cả thiên tài địa bảo đều phải chỉnh lí lại, nếu không sẽ để người uống triệt tiêu tương lai của mình. Vì sao? Bởi vì nó sẽ khiến cho việc mở ra mạch môn gian nan gấp mười lần, đồng thời đóng lại cảnh cửa thông huyền cảnh trung kì!

Những thứ mà mẫu thân đã nói với hắn, hắn chỉ nói ra một nửa, một nửa khác hắn không nói ra. Nếu nói ra là để chứng minh mình là một người hiểu dược thiện thì chẳng phải giống tên đần?

Nhưng cho dù chỉ nói một nửa, cũng khiến Hoài Không sững sờ tại đó.

Không nói tới chuyện Ôn Bình nói đúng hay không đúng nhưng về phần lý giải hồi khí thang này thì quả thực đáng nể phục.

Tại Đông Hồ trăm năm nay còn chưa có ai như vậy.

Hoài Không bắt đầu suy nghĩ lại câu nói cuối của Ôn Bình, sự chấn kinh trên khuôn mặt như mặt trời dâng lên rực rỡ vậy.

Làm cho thiên địa đều đổi màu.

Hắn biết, uống hồi khí thang có hơn trăm vị, mà thành công khai mở mạch môn thì chỉ có ba người.

Đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Đã không phải ngẫu nhiên. Như Ôn Bình nói, hồi khí thang kia lại khiến cho một vị thông huyền cảnh vô vọng đạt thông huyền cảnh trung kì.

Cái này so với việc luyện thể thập tam trọng không thể thăng cấp thông huyền cảnh còn đau khổ hơn.

Giống như ngươi thấy một cục tiền rơi trên trời xuống nhưng chỉ lấy một được một phần mười số tiền trong đó sẽ cảm thấy rất tiếc. Nhưng nếu ngươi là nghe người khác kể lại sự việc như vậy thì sự tiếc nuối của ngươi không nhiều.

- Ôn tông chủ, cái này ngươi làm sao biết?

- Là sư phụ của ta nói.

- Xin hỏi sư phụ của Ôn tông chủ là vị tiền bối nào mà lại có thể phát hiện điều mà trăm năm qua cũng không có người phát hiện?

- Sư phụ ta chính là mẫu thân của ta!

Hoài Không không hề nghĩ ngợi, mở miệng hỏi tiếp:

- Ôn tông chủ, xin cho hỏi tôn tính đại danh của mẫu thân ngài?!

Ôn Bình bỗng nhiên rơi vào trầm mặc, tự lẩm bẩm:

- Mẫu thân tên là Long Tuyết!

Cái tên này chỉ có phụ thân cùng hắn biết, cho dù hạch tâm cao tầng của Bất Hủ Tông cũng chỉ biết ngoại hiệu của mẫn thân mà thôi.

Về phần tại sao mẫu thân không muốn lộ ra tên thật cho người khác biết thì Ôn Bình đã hỏi qua nàng nhưng nàng không có nói.

Hoài Không hỏi, hắn việc gì phải đi trả lời.

- Xin lỗi, mẫu thân của ta không thích để cho người khác biết nhũ danh!

- Đã hiểu!

Hoài Không có chút thất vọng gật đầu.

Sau đó hướng trong bếp hô:

- Các ngươi dừng lại đi, tắt củi lửa, không cần làm nữa!

- Chuyện này…

Dương Tông Hiền nghe vậy, trong lòng một trận nhói lòng, năm ngàn kim a, cứ thế vứt vô bếp cháy a.

A Long còn đang định mở miệng liền bị Hoài Không trừng mắt cái câm miệng luôn.

Không còn cách nào, A Long chỉ có thể ngượng ngùng núp ở phía sau đoàn người, không dám nói lời nào, cũng không dám chen lời vào.

Thêm một lần bị đánh vào mặt, thực sự là khó chịu.

Hoài Không tiếp tục lên tiếng :

- Ôn tông chủ, mong ngài tha thứ cho ai đó lỗ mãng, không biết cái Hồi khí thang này lại nguy hại lớn như vậy.

- Cái này Yêu trù ngươi biết ta biết là được rồi, cũng không cần nói chuyện này ra làm gì, trên đời này làm việc tốt chưa chắc đã có thiện quả!

- Ta hiểu!

Hoài Không không phải ngu ngốc, sự tình hôm nay nếu nói ra ngoài chắc chắn sẽ gây đến sự chú ý của thông huyền cảnh.

Lấy thực lực của Bách Hủ Tông hiện tại còn chưa thể chịu được thông huyền cảnh ngấp nghé.

Sau khi trò chuyện, Ôn Bình rời đi phòng bếp.

Hoài Không thì bắt đầu thu xếp người đem dược thiện thu lại, sau đó hắn trực tiếp ăn một miếng.

Hồi khí thang vẫn chưa hoàn thành chế tác, không có tác dụng nhiều lắm.

Dù nói thế nào cái này là giá năm ngàn kim, cũng không thể lãng phí.

Bất quá Hoài Không sau khi đi từ Vân Lam Sơn xuống, nhìn có một chút uể oải, đối với sự việc vừa nãy vẫn còn canh cánh trong lòng. Dương Tông Hiền một bên nhìn thấy như vậy cũng lây nhiễm cảm xúc, im lặng mà đi.

Lòng tốt suýt chút nữa biến thành chuyện xấu, cảm giác ổn được mới là lạ.

Nhưng khi Hoài Không đi đến chân núi Vân Lam Sơn, hắn bỗng quay đầu, bởi vì hắn đã nhớ ra ai đã từng nói đến bốn chữ “hồi khí tương dịch”.

Đông Hồ đệ nhất dược thần!

Tuyết Thiên Thiên!

Hai mươi năm trước đột nhiên mai danh ẩn tích, tại năm năm trước hắn vô tình gặp được một lần dược thần Tuyết Thiên Thiên này.

…

Trước một cái sạp bán trống, bọn người A Long vừa mới đi qua, nam nhân trung niên bán trống lúc lắc liền móc ra giấy bút.

Xoạc xoạc xoạc…

Trong nháy mắt viết xong một đoạn chữ, sau đó quay người rời đi, đi vào trong một ngõ hẻm, không quan tâm tới quầy hàng.

Tờ giấy này sau một canh giờ liền đi tới một địa phương khác - chấp pháp đường Kháo Sơn Tông. Hoa Liêu cầm tờ giấy này đọc đi đọc lại vài lần, vỗ vỗ bàn, lông mày nhíu thành cục, sau đó lại lẩm bẩm một tiếng.

- Xem ra ta đã đoán đúng rồi, vị thông huyền cảnh kia đích thực là ở tại Bất Hủ Tông dưỡng thương.

Tại trong góc phòng, một nam nhân từ trong bóng tối đi ra, bộ pháp tuy chậm nhưng lại cực kỳ trầm ổn.

Đi được hai bước, hắn liền ngừng lại.

Cặp mắt vô cảm che giấu dưới mũ đen kia nhìn chằm chằm Hoa Liêu, nói :

- Đại nhân, có cần bẩm báo với tông chủ trước hay không?

- Không cần, việc này chờ ta hoàn thành sau đó lại bẩm báo cũng không muộn. Sự tình lần trước tại Dương gia đã để mặt mũi chúng ta mất hết, lần này xuất động thì phải tạo một vụ nổ lớn. Để những tên kia biết chấp pháp đường chúng ta lợi hại!

- Vậy ý của đại nhân là…

Vân Lam Sơn là chỗ không thể đến, nơi đó có thủ hộ giả cường giả.

Thực lực của Hoa Liêu cao như vậy cũng phải ăn thiệt thòi trong tay người Bất Hủ Tông.

Hắn là một thợ săn trong đêm tối, là kẻ ám sát, mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là vô địch trong luyện thể thập tam trọng cảnh

giới, mò mặt tới Bất Hủ Tông không bằng đi nhảy cầu mà chết luôn cho khỏe.

Hoa Liêu trầm mặc một lúc, sau đó nói :

- Để tiểu đội ngươi xuất động, chỉ cần Bất Hủ Tông có một người rời đi Vân Lam Sơn, lập tức bắt lại. Ta muốn biết tình hình hiện tại của Bất Hủ Tông.

Mạt Ảnh gật đầu.

Tiểu đội của hắn tên là Dạ Ảnh.

Đã từng vây giết qua đội ngũ luyện thể thập tam trọng, lần trước, Dạ Ảnh tiểu đội tập hợp lại vây giết đại trưởng lão của Bất Hủ Tông, được xưng là tiếp cận vô hạn thông huyền cảnh Bất Hủ Tông đại trưởng lão, còn không thể trong vòng vây của Dạ Ảnh sống sót hơn một phút.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ giết đại trưởng lão Bất Hủ Tông, bọn họ liền phân tán ra, tại các địa phương của Thương Ngô Thành thành lập thế lực ám sát mới.

Trước mắt không có người nào thực lực dưới luyện thể thập nhất trọng.

Nếu một lần nữa tề tựu, sẽ lại khiến cho Thương Ngô Thành rung động.

Mạt Ảnh hiểu rõ, lần này Hoa Liêu muốn rửa sạch nhục nhã lần trước, thậm chí là muốn lật tung Bất Hủ Tông.

Nếu như thế, hắn nguyện ý làm quân tiên phong, rửa sạch nhục nhã.

Sau khi ly khai chấp pháp điện, Mạt Ảnh đi tới Ám Dạ Các, từ bên trong giá sách lấy ra một cái hộp ngọc, bên trong hộp ngọc có một món đồ vật lóe ánh hồng.

Cầm lên, nhanh chóng bóp nát.

Vốn là vật đó có ánh sáng như đom đóm bỗng nhiên lóe lên, sau đó hóa thành một đám sương mù màu đỏ khuếch tán ra xung quanh.

Nó vừa vỡ, liền đại biểu cho việc bảy tên sát thủ của Dạ Ảnh tề tựu tại Ám Dạ Các trong vòng một canh giờ.

Cùng lúc đó, tại Thương Ngô Thành, trên nhiều lầu các bỗng xuất hiện vài bóng đen, sau đó liền biến mất trong đêm tối.

Một canh giờ sau.

Bảy người xuất hiện bên ngoài Ám Dạ Các, nhưng giống như là họ ghét ánh sáng vậy, chỉ đứng trong bóng tối.

Dưới bóng cây là chỗ bọn họ dừng chân, phía sau phòng hắc ám là chỗ mấy người tụ tập.

Thấy Mạt Ảnh xuất hiện tại trên lầu các, bảy người đồng thời quỳ một chân trên mặt đất.

- Đại nhân!

- Đại nhân!

Bảy người cùng hô một lần.

Mạt Ảnh nhìn xuống bảy người, chậm rãi mở miệng :

- Nhiệm vụ lần này, bắt sống người của Bất Hủ Tông, không tiếc bất cứ giá nào!

- Đã rõ!

Bảy người liên tiếp ứng tiếng.

【VIP】 Vu Mạch Ấm Ức

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tông chủ, ngài thật sự hiểu dược thiện?

- Không hiểu!

- Nhưng vừa rồi ngài nói nghe như đúng rồi mà?

- Nói bừa thôi, dù sao bọn họ cũng không hiểu. Trừ Hoài Không ra, những người còn lại chỉ biết mỗi hai chữ dược thiện mà thôi.

Ôn Bình dứt lời, chậm rãi đi dọc theo đường mòn trong rừng đến khu kí túc xá. Vừa đi vừa khẽ hát, chim trong rừng hót vang làm nhạc đệm cho hắn, hướng phía trước bước chân đi, trông thật vui vẻ.

Vân Liêu đi theo phía sau bỗng đứng tại chỗ không nhúc nhích, sau đó vỗ tay một cái.

Không đúng!

Ôn Bình khẳng định không có nói bừa.

Ôn Bình bước hai bước, bỗng quay đầu hỏi:

- Đúng rồi, Vân trưởng lão, hiệu quả trong chiến cảnh như thế nào?

Vân Liêu nghe được câu hỏi của Ôn Bình, không tự chủ được đem tay phải đặt lên cánh tay trái, vô ý thức vuốt vuốt.

Ôn Bình liếc mắt qua, lộ ra một nụ cười đầy ý vị.

Cái này cũng giống như trên người ngươi có vết muỗi chích, khi người khác nhắc đến từ “ngứa”, không tự chủ được mà vung tay gãi gãi.

Vân Liêu cười khổ nói:

- Tông chủ đừng nói nữa, ta đi vào lành lặn, đi ra liền thương tích đầy mình. Ba ngày, tiến vào đó mười lần, đánh trúng hắn mới chỉ có một chiêu, còn những lần khác chưa kịp ra chiêu đều bị hắn cho đo ván tại chỗ. Trước kia, ta cảm giác rằng trên người mình không có nhiều nhược điểm như vậy, thế nhưng là khi đối mặt với hắn, ta bắt đầu hoài nghi bản thân mình rồi. Xem ra là từ trước tới nay ta đã đánh giá cao bản thân rồi.

- Hiệu quả thế nào?

- Ừm, ta cảm thấy nếu có một ngày ta có thể đánh thắng hắn thì cơ bản toàn thân trên dưới sẽ không còn nhược điểm nữa.

Đau đớn mặc dù có!

Nhưng kết quả sau cùng làm hắn thực sự rất hi vọng.

Một người bản thân không còn nhược điểm, chắc chắn tương lai sẽ vô địch trong cùng cảnh giới. Bởi vì sức mạnh xưa nay không phải thứ có thể áp đảo hết thảy.

Bất quá mấy ngày nay đúng là bị tra tấn quá mức, hắn từ trong trọng lực trận luyện ra tốc độ, lực phản ứng, sức mạnh, ở trong chiến cảnh lại không có chỗ dùng. “Bản thân” đối diện luôn có thể tìm ra sơ hở trong chiêu của hắn.

Sau khi tìm ra sơ hở, hắn thậm chí dẫn bản thân phạm sai lầm, phóng đại sơ hở này ra, để nó trở thành nhược điểm chí mạng.

Ôn Bình cười cười, tiếp tục hỏi:

- Tình hình bọn người Dương Nhạc Nhạc mấy ngày nay thế nào?

- Mấy người khác không có gì đáng nói, chỉ có Dương Nhạc Nhạc là tiến bộ lớn nhất. Hắn tại Sân Hung Thú Thí Luyện luyện tập mấy ngày, hôm qua đã đem Mạc Vân Thủ luyện đến đại thành, sau đó hẹn cùng Triệu Tinh quyết chiến tại quảng trường. Chỉ thiếu chút liền thắng.

Có võ pháp đại thành trợ giúp, lại thêm cùng hung thú oánh nhau, đền bù cho việc thua thiệt huyết mạch.

Thế nhưng Vân Liêu rất tò mò, tiểu tử kia có kỳ ngộ gì mà lại lĩnh ngộ võ kỹ cao như vậy.

- Tiến bộ rất lớn!

Ôn Bình hài lòng gật đầu, tiếp tục nói:

- Hẳn là hắn tiến nhập vào trạng thái chiến ý nhiều lần, nếu không cũng không có chuyện vừa mới luyện Mạc Vân Thủ tới tiểu thành mà chỉ sau vài ngày liền đạt đến đại thành.

- Trạng thái chiến ý?!

- Phải, Sân Hung Thú Thí Luyện ngoài việc thu hoạch kinh nghiệm gấp ba lần kỹ xảo chiến đấu, còn có một lợi ích lớn gấp bội, đó chính là có thể tiến nhập trạng thái chiến ý. Chỉ cần ở trong trạng thái này, không tồn tại bất cứ bích chướng võ kỹ nào, thu hoạch kinh nghiệm chiến đấu gấp sáu lần.

Lời dứt, Vân Liêu cũng dừng bước.

Nhìn ra phía Nhiễu Sơn xa xa, sau đó thấp giọng nói:

- Tông chủ, ngài vì sao không nói sớm?

Khó trách sáng sớm nay không thấy Triệu Tinh đi Trọng Lực Trường, hắn còn tưởng rằng Triệu Tinh lười biếng.

Hóa ra là tới chỗ kia, tìm cách tăng lên thực lực để tiếp tục nghiền ép Dương Nhạc Nhạc.

Không tồn tại bất cứ bích chướng võ kỹ nào.

Thu hoạch kỹ xảo chiến đấu gấp sáu lần.

Những thứ này đối với hắn rất trọng yếu, Thông Huyền Cảnh không phải một sớm một chiều liền có thể dễ dàng đột phá đến, cũng phải đem võ pháp cùng kỹ xảo chiến đấu tăng lên từng bước một, không có đường tắt nào hết.

Chiến cảnh là nơi tốt.

Nhưng Sân Hung Thú Thí Luyện kia cũng không kém a.

Ôn Bình nghe được câu oán trách của Vân Liêu, ngượng ngùng trả lời một tiếng:

- Chẳng phải bây giờ ngươi đã biết sao?

- Tông chủ, đi thong thả!

Dứt lời, Vân Liêu quay người trở lại, hướng Nhiễu Sơn bước như bay.

Ôn Bình thấy thế, cười một tiếng, sau đó đi đến khu Ký Túc Xá, thấy được Vu Mạch đang ngồi câu cá bên hồ.

Trải qua bốn ngày, Vu Mạch hiện sắc mặt đã khôi phục hồng nhuận. Đương nhiên đây là so với sắc mặt tái nhợt mấy ngày trước.

So với người bình thường, nhìn hắn vẫn lộ ra sự yếu nhược.

Vu Mạch thấy Ôn Bình, trên mặt cũng không biểu lộ gì, chỉ từ tốn nói một câu:

- Tiểu huynh đệ, ta dù gì cũng bỏ ra mười mấy vạn kim để ngươi trị cho ta. Vậy mà mấy ngày ngươi mới đến xem ta một lần, có chút hơi quá đáng nha?

Đều nói lương y như từ mẫu. Y sư cơ hồ là mỗi ngày đều cất công đi xem tình hình bệnh nhân.

Để hỏi han ân cần.

Kiểm tra nhiệt độ cơ thể.

Kiểm tra tình trạng cơ thể.

Nhưng Ôn Bình đều không có làm một cái, ngược lại vứt hắn ở chỗ này chờ đợi bốn ngày, chỉ có thể câu cá giết thời gian.

Nhưng mà mấy con cá trong hồ này như tu thành tinh vậy, ném cái gì cũng không chịu ăn, ba ngày kết quả là không câu được con nào, thêm bực mình, hắn cũng không biết có nên kích điện năm trăm vôn để toàn bộ cá nổi lềnh bềnh cho đỡ tức hay không.

Không có cách nào, chỉ còn biết ngồi câu, dù sao đây là việc hắn có thể làm để giết thời gian.

Ôn Bình lên tiếng :

- Ngươi cũng không phải Ngọc Trinh bikini, ta tới nhìn làm gì?

- Bikini?

- Chính là loại y phục chỉ che khuất mấy vùng nhạy cảm.

Dứt lời, Ôn Bình còn cố tình dùng tay khuơ khuơ một chút, Vu Mạch thấy vậy liền không tự chủ được cười ha hả.

Sau đó biểu tình chợt đọng lại.

Đây chẳng phải là ý nói hắn ngay cả một cái nữ tử lộ da lộ thịt cũng không bằng hay sao?

Sĩ diện của hắn đâu?

Sĩ diện của Thông Huyền Cảnh nơi nào?

- Bỏ qua, bỏ qua!

Vu Mạch vội vàng tự an ủi mình, bởi vì hắn hai lần trước suýt chút bị Ôn Bình làm cho đột quỵ.

Coi như gia hỏa này không biết địa vị Thông Huyền Cảnh.

Nếu như biết cũng sẽ không đối xử lạnh nhạt với mình như vậy.

Lúc này, Triệu Tinh cùng Hoài Diệp từ trong phòng đi ra, mang theo Triệu Dịch cùng đi phía sau.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

- Tham kiến tông chủ!

Triệu Dịch lập tức muốn cúi đầu hành lễ.

Ôn Bình cười nói một tiếng:

- Triệu Dịch, không cần hành lễ, tại Bất Hủ Tông chỉ cần khom người chào hỏi là được.

Triệu Dịch gật đầu.

Hắn không ngờ Ôn Bình lại dễ nói chuyện như vậy.

Hắn vẫn là lần đầu thấy tông chủ không yêu cầu đệ tử hành lễ.

- Tiểu tử, có cá tính!

Vu Mạch một bên cười một tiếng, đối với cách làm của Ôn Bình có chút thưởng thức.

Sau khi cùng Ôn Bình chào hỏi, Hoài Diệp liền muốn chào Ôn Bình đi.

- Vu thúc, buổi sáng tốt lành!

Vu Mạch bỗng nhiên trong lòng sinh ra cái ý nghĩ, mở miệng hỏi:

- Tiểu Diệp tử, đúng, còn có Triệu Tinh cô nương kia, các ngươi hôm nay cùng ta nói chuyện phiếm, thế nào?

Triệu Tinh lên tiếng :

- Nhưng chúng ta còn phải đi tu luyện.

Hoài Diệp cũng khẽ gật đầu phụ họa.

Vu Mạch ngẫm nghĩ, lại tiếp tục mở miệng :

- Chỉ cần các ngươi theo ta nói chuyện phiếm, ta sẽ chỉ điểm tu luyện cho các ngươi, cam đoan để cho các ngươi cùng cảnh giới vô địch.

Đây là hắn lần đầu tiên dùng thân phận Thông Huyền Cảnh đi chỉ điểm người khác. A Long theo hắn nhiều năm như vậy, hắn còn chưa một lần chỉ điểm qua.

Vốn nghĩ cái này có thể khiến hai người tới cùng hắn trò chuyện, xua tan buồn chán mấy ngày nay.

Nhưng mà Hoài Diệp là người thứ nhất lắc đầu.

Theo sát chính là Triệu Tinh cũng vội vàng lắc đầu.

Hoài Diệp mở miệng :

- Ngài chỉ điểm?

Sau đó nàng lại thì thầm nói một tiếng:

- Thông Huyền Cảnh có thể chỉ điểm mình đạt đến thực lực như Dương Nhạc Nhạc sao?

Hình như là không có ai thì phải.

Sau đó, Hoài Diệp mở miệng nói ra:

- Vẫn là thôi đi, ngài dạy quá chậm!

【VIP】 Ta Là Thông Huyền Cảnh Sao?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

.- Vu tiền bối, chúng ta còn phải đi rèn luyện tăng thực lực, ngài dạy không nhanh được đâu. - Triệu Tinh cũng phụ họa một câu phía sau.

Vu Mạch nghe xong lời này, ngơ ngác nhìn hai nữ tử nghênh ngang rời đi, cả người cảm giác được máu chảy chậm lại.

Đau lòng!

Cánh tay nhức nhối!

Còn có hai ngón chân cái cũng đau.

- Chẳng lẽ ta là một Thông Huyền Cảnh hàng fake?

Vu Mạch thấp giọng thì thầm một tiếng, có chút uể oải thở dài.

Ôn Bình lạnh nhạt với hắn thì cũng bỏ qua đi, dù sao thì Ôn Bình có bản lĩnh, cũng có năng lực làm như vậy.

Nhưng mà Hoài Diệp này mới Luyện thể tam trọng, Triệu Tinh kia thì mới Luyện thể lục trọng, hắn thân là một Thông Huyền Cảnh muốn chỉ điểm tu luyện cho các nàng…

Các nàng vậy mà lạnh nhạt bỏ qua, còn nói hắn dạy chậm.

Đây là đâu và ta là ai?

Thông Huyền Cảnh sao không đáng giá như vậy?

Tại Hoa Nguyệt Thành chẳng phải có cả trăm người đứng xếp hàng tặng lễ vật cho hắn, chỉ mong được hắn chỉ điểm một lần sao?

- Tiểu oa nhi, ngươi theo ta cùng trò chuyện chút sao?

Vu Mạch chợt đưa ánh mắt sang Triệu Dịch, sau đó chợt ném một miếng mồi ra ngoài:

- Tiểu oa nhi, theo ta cùng trò chuyện, ta chỉ điểm ngươi tu luyện, lão phu là Thông Huyền Cảnh, là Thông Huyền Cảnh nha!

Triệu Dịch nghe xong lời này, xấu hổ cười cười.

Làm gì có người nào đi khoe mình là Thông Huyền Cảnh, lại còn nhiều lần nhấn mạnh mình là Thông Huyền Cảnh.

Triệu Dịch uyển chuyển nói:

- Tiền bối, ta còn có việc…

- Ta truyền cho ngươi nhập phẩm công pháp.

Bạch!

Vu Mạch trực tiếp lôi từ trong ngực ra một quyển sách bìa bạc.

Ôn Bình thấy Triệu Dịch vẫn như cũ không đi qua, nghĩ đến chuyện không thể để cho Vu Mạch sụp đổ, mở miệng nói:

- Vu tiền bối thật sự là một Thông Huyền Cảnh cường giả, hắn đã muốn dạy ngươi thì ngươi tới đi!

- Đúng a, ta thật sự là Thông Huyền Cảnh!

Tuy câu nói của Ôn Bình không được tự nhiên nhưng hắn chỉ có thể tiếp lời Ôn Bình mà thôi.

Bằng không có ai tin?

Triệu Dịch nghe tông chủ cũng thừa nhận như vậy, trên mặt lộ ra sự kinh ngạc nồng đậm.

- Thông huyền cảnh! Cái này…

Hắn không còn cách nào tiếp tục mở miệng.

Vu Mạch thấy như vậy, cuối cùng nở một nụ cười thỏa mãn.

Hắn lần đầu cảm thấy có người chịu hắn chỉ điểm mà bản thân lại vui như vậy.

Lúc này, Ôn Bình lấy ra một điếu xì gà, sau đó đưa qua cho Vu Mạch, dặn dò một câu:

- Vu tiền bối, nhớ hút cái này!

- Yên tâm đi!

Vu Mạch gật đầu, sau đó kéo Triệu Dịch tới bên cạnh.

Lại nói tới Ôn Bình, sau khi rời đi khu kí túc xá, trực tiếp về Thính Vũ các.

Nhiệm vụ lần trước có ban thưởng một lần Thể Hồ Quán Đỉnh hắn còn chưa dùng tới.

Hôm nay bỏ qua mọi chuyện, trước hết tu luyện Giao Long Nộ.

- Giúp ta liên thông khu Ký Túc Xá!

Dứt lời, Thính Vũ nhận được năng lực quán thâu của Ký Túc Xá.

Đồng thời, Ôn Bình ngồi xếp bằng xuống, cũng nhắc nhở mở ra Thính Vũ Các hộ trận, không cho phép bất cứ ai lên núi.

“Trạng thái Thể Hồ Quán Đỉnh: Mở”

“Tăng tốc: 90 lần.”

Nhìn thấy số lần tăng tốc, Ôn Bình vui mừng. Vận khí vẫn tốt như vậy.

Lần này nhảy lên chín mươi lần.

Mặc dù so với lần đầu chín mươi chín lần có chênh lệch nhưng không nhiều.

Tiến nhập trạng thái tu luyện, Ôn Bình hóa thành một đầu giao long màu đen.

Nhảy một cái, bay lên vạn dặm, đạp gió cưỡi mây, hô mưa gọi gió, triệu hồi lôi đình dễ dàng.

Gầm một tiếng, sơn hà vỡ vụn, núi cao rung động, đại địa rạn nứt.

Run một cái, nước sông bốc lên, thiên địa biến sắc.

…

Ban đêm.

Dưới Vân Lam Sơn, một nam nhân trung niên áo đen đi dưới bóng đêm. Nhìn qua nặng ít nhất là hơn một trăm cân. Hai chân giẫm nát phiến đá thành bụi đất nhưng lại không tạo ra tiếng động. Cho người ta một cảm giác như u linh phiêu đãng. Nếu như không phải nhìn thấy bàn chân của hắn còn chạm đất thì chắc sẽ khiến người ta bị hù chết rồi.

Khi hắn đi tới trước chân núi Vân Lam Sơn, hắn dừng lại.

Nhìn ngàn bậc thang đá, mạng che mặt có chút giật giật, có lẽ đang thở dốc hoặc là đang cười.

- Một cái Bất Hủ Tông mạt lộ nho nhỏ, lại cho là giống như đẳng cấp nhị tinh tông môn lúc trước. Thủ Hộ Giả? Nếu thật có Thủ Hộ Giả mạnh như vậy thì đã sớm kéo người đi trả thù rồi, làm gì có chuyện đến bây giờ vẫn không có động tĩnh. Phải thương lượng kế hoạch thì các ngươi đi thương lượng đi, ta không có rảnh cùng các ngươi ngồi một chỗ thương lượng. Cơ hội chỉ lưu cho người biết chuẩn bị, lúc trước Mạt Ảnh là một mình hành động mới tạo nên danh tiếng. Ta cũng không thật thà tới nỗi cùng các ngươi hành động, lúc đó công lao lại dồn về một mình Mạt Ảnh!

Lúc nói lời này, hai con ngươi không giấu nổi sự tự tin và đắc ý.

Thực ra hắn sớm đã có thực lực mạnh hơn Mạt Ảnh, chỉ là không muốn hiển lộ ra mà thôi.

Hắn một mực chờ đợi cơ hội.

Hắn đã chờ đợi cơ hội này trong suốt ba năm.

Cơ hội lần trước đã bị Mạt Ảnh lấy đi, cơ hội lần này, hắn nhất định phải nắm bắt vào tay.

Thanh âm thì thầm vừa dứt, hắn rút ra hai thanh chủy thủ màu đen từ bên hông, ở dưới ánh trăng tản mát ra khí tức quỷ dị.

Tiếp theo, hắn lại từ trong ngực lấy ra một nhánh cỏ màu đen.

Nó gọi là Bình Tức Thảo.

Ăn Bình Tức Thảo vào, cho dù là thông huyền cảnh trong vòng trăm thước cũng không phát hiện ra khí tức của mình.

Bước chân, hô hấp đều biến mất, không hiển lộ thực lực, không xuất thủ, ai sẽ phát giác hắn tồn tại?

…

Thính Vũ Các.

Thể Hồ Quán Đỉnh vừa kết thúc, điều vui vẻ ở đây là Giao Long Nộ trực tiếp bước vào tiểu thành.

Mặc dù cần tu vi đạt Thông Huyền Cảnh mới có thể tu luyện sâu hơn nhưng đạt đến tiểu thành mạch thuật đã đủ để một vị Luyện thể thập tam trọng quét ngang cùng cảnh giới. Đang lúc chuẩn bị tiến nhập trọng lực trận tu luyện, thanh âm hệ thống vang lên:

- Ký Chủ, Ác Linh Kỵ Sĩ phát hiện có người xâm nhập, muốn hỏi ngươi có cần ngay lập tức giải quyết không? “

- Chờ một chút!

Ôn Bình khoác áo, đi ra Thính Vũ Các.

- Hệ thống, có thể cho ta xem thông tin của tên kia không?

- Có thể.

Hệ thống dứt tiếng, trước mắt xuất hiện một bản địa đồ.

Một cái tam giác màu đỏ đang phi nhanh trong rừng, phía trên là thông tin cá nhân.

Huyền Diệp.

Giới tính: nam

Tuổi: 45

Cảnh giới: Luyện thể thập nhị trọng.

(Dạ hành sát thủ, có năng lực nhất kích tất sát, thập nhị trọng có thể vượt cấp chém giết Luyện thể thập tam trọng)

- Vậy mà là một sát thủ luyện Lhể thập nhị trọng. So với sát thủ lần trước còn mạnh hơn.

Xem ra Nhung lão bị ta đánh mặt, người Kháo Sơn Tông thẹn quá hóa giận rồi.

Tự lẩm bẩm vài tiếng, Ôn Bình hướng vị trí tam giác đỏ trên địa đồ mà chạy tới.

Bất quá cái tam giác đỏ này chạy tới chủ điện sau đó dừng lại, xuyên qua chủ điện, chạy lên chẳng có mục tiêu chính xác nào.

Ôn Bình cũng không theo nữa, đứng ở nóc nhà chủ điện, sau đó nhìn vào hình ảnh của hệ thống cung cấp.

Khi nhìn thấy hai thanh chủy thủ màu đen kia, sắc mặt Ôn Bình thay đổi.

Dạ Ma!

Một trong thập đại danh khí tại Thương Ngô Thành.

Mười năm qua, Luyện thể thập tam trọng chết dưới lưỡi hai thanh chủy thủ này không dưới mười người.

- Kháo Sơn Tông thật biết trả giá, lại có thể đem sát thủ mang Dạ Ma tới đây ám sát. Vậy để ta xem ngươi muốn diễn tiết mục gì!

Dứt lời, hướng đối phương tới gần, đi trên vách đá như đi trên đất bằng.

【VIP】 Sát Thủ Tới Chơi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cây muốn động mà gió không thổi.

Không đúng, phải là cây muốn lặng mà gió đéo chịu ngừng.

Huyền Diệp lướt trong bóng tối, lá cây bên người quét qua, hóa thành bóng đen lướt qua núi rừng.

Một đường tìm kiếm, chả thấy cha con thằng đệ tử Bất Hủ Tông nào cả.

- Liền như vậy? Ta thật không hiểu bọn họ là dùng âm mưa gì từ Bất Hủ Tông lôi ra một người sống!

Huyền Diệp cười nhạo, lẩm bẩm một câu.

Làm một sát thủ trong bóng tối, hơi thở, tiếng bước chân đều phải khống chế thật tốt, bởi vì có nhiều người có thể phát hiện thanh âm của một cục đá rơi xuống cách xa mười mấy mét.

Mà hắn là một tên chuyên làm đi ám sát người khác. Cho nên hắn luyện thành ngay cả nhịp tim cũng có thể khống chế tốt, chỉ vì để cho địch nhân không thể phát hiện ra một chút âm thanh, không thể phát hiện sự tồn tại của hắn.

Sát thủ một khi bị phát hiện, một là trốn thật xa, hai là chết tại chỗ.

Đã thực hiện nhiều nhiệm vụ như vậy, đây là lần đầu hắn dám nói ra tiếng như vậy, thậm chí trong lời nói còn ẩn chứa cảm xúc.

Lúc này, Vu Mạch cùng Triệu Dịch nằm trên ghế cạnh hồ nước, nhìn bầu trời sao tâm sự chuyện nhân sinh…

Đột nhiên Vu Mạch ngồi bật dậy.

Mặc dù cảnh giới của hắn mới hồi phục tới Luyện thể cảnh, thế nhưng là thính giác, trực giác đều vẫn rất nhạy cảm, trong vòng trăm thước có người nhẹ giọng thì thầm cũng có thể nghe được, vẫn dễ dàng phát giác được sát ý tồn tại trong vòng trăm thước.

- Dạ hành sát thủ!

Dứt lời, Vu Mạch quay đầu nhìn về phía rừng rậm sau lưng.

Trừ bóng đêm đen như mực cùng tiếng ếch nhái ra, tựa hồ tất cả đều không có gì bất thường.

Vu Mạch chợt cười một tiếng, sau đó nói:

- Vậy mà là một sát thủ dùng Bình Tức Thảo, xem ra chuyến này là muốn tuyệt sát mục tiêu.

Bất quá, gặp phải ta, coi như ngươi là xui xẻo có bằng chứng nhận hạng A rồi.

Vu Mạch quay qua nói với Triệu Dịch:

- Tiểu tử, đi ngủ đi!

- Tiền bối, không buôn chuyện nữa sao?!

Triệu Dịch từ trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh nhìn lên, đứng dậy duỗi lưng một cái, khi thấy Vu Mạch ở phía sau gật đầu xác nhận mới ngáp một cái, trở về phòng.

Vu Mạch nhìn Triệu Dịch đóng cửa, sau đó đưa ánh mắt dời trở về, một lần nữa ngồi xuống, cầm lên cần câu.

…

Huyền Diệp đứng tại bên ngoài khu Ký Túc Xá, nhìn Triệu Dịch tiến vào phòng, cũng nhìn thấy Vu Mạch ngồi câu cá ở kia.

- Liền chọn ngươi đi!

Huyền Diệp quyết định lấy lão đầu này làm mục tiêu đầu tiên.

Ai bảo hắn đêm hôm khuya khoắt không ngủ lại xách cần câu ra đây câu cá, cá cũng phải nghỉ ngơi nha, ngược lại ngươi ngồi đây lỡ đột quỵ chết thì không ai biết.

Tóm lão đầu này, xong lại bắt tên thiếu niên kia!

Bất quá khi chuẩn bị động thủ, ánh mắt Huyền Diệp dừng lại trên thân con chó vàng đang nằm trên cầu gỗ kia. Nếu như con chó vàng kia nằm sấp mà ngủ thì hắn cũng không có để ý.

Đằng này, con chó kia hình như lại đang hướng về phía hắn mà nhìn. Huyền Diệp nghĩ thầm, khẳng định là bị con chó vàng kia đánh hơi ra khí tức của hắn.

Loại động vật này chỉ cần là khí tức xa lạ thì rất dễ đánh hơi ra. Nếu như không muốn kinh động đến người khác, chỉ có thể trước tiên đem con cờ hó này làm thịt trước, nếu không hậu hoạn vô cùng.

Vút!

Thanh Dạ Ma bên tay phải bị phóng ra ngoài.

Ở đằng xa, Ôn Bình nhìn hành động của tên này liền lắc đầu:

- Thật sự là một tên sát thủ vui tính, vốn không muốn để cho Ác Linh Kỵ Sĩ thông chết ngươi, nhưng ngươi lại tự đi trêu chọc nó, vậy thì muốn chết sớm hơn vài… phút.

Đang lúc Ác Linh Kỵ Sĩ đã đặt một bàn tay lên đỉnh đầu Cáp Cáp, ánh lửa màu lam chợt lóe lên, định biến thân, mà Ôn Bình cũng định bỏ đi thì bên tai lại truyền tới một thanh âm lớn.

Oành!

Giống như là một tảng thiên thạch từ trên trời rơi xuống, đập xuống mặt đất.

Tiếng vang rung trời nháy mắt phá vỡ sự tĩnh mịch vốn có của đêm tối tại Vân Lam Sơn.

Ôn Bình ngưng mắt nhìn cảnh tượng xảy ra phía trước.

Một mảnh rừng rậm đen tối, có ánh trăng le lói xuyên qua tán lá rủ xuống, đột nhiên sáng như ban ngày. Một người nam nhân trung niên trong tay cầm cần câu cá, từ trên trời giáng xuống.

Một cước của hắn đạp lên địa phương mà Huyền Diệp vừa đứng, một tay khác nắm cần câu.

Tư thế xuất hiện hiếm có.

Một cước này tuy là Huyền Diệp có thể tránh thoát nhưng trên mặt đất vẫn lưu lại một cái hố to, để người ta nhìn mà phát sợ.

Vu Mạch nhìn tên sát thủ ngã ngồi ở phía xa, từ tốn nói một câu:

- Tiểu sát thủ Luyện thể thập nhị trọng, là ngươi tự mình tự sát hay là là để ta ném cần câu qua làm thịt ngươi?

Hành tung bại lộ, Huyền Diệp đã không còn ý muốn chiến đấu.

Vu Mạch đột nhiên xuất hiện trên đầu hắn mà hắn không hề phát giác được, loại thực lực này để cho hắn nghĩ mà sợ.

Không để ý tới chuyện một thanh Dạ Ma còn chưa thu hồi, Huyền Diệp cất bước muốn vọt vào sâu trong rừng, lợi dụng đêm tối đào tẩu.

Nhưng mà, Vu Mạch cũng đã động thủ.

Lưỡi câu văng ra ngoài, cuốn lấy hai chân của hắn, chỉ nghe "phốc" một tiếng, Huyền Diệp bị ném tới bên cạnh cầu.

Một lần xuất thủ, để cho Huyền Diệp mặt tái xám.

Không đúng, hắn cũng không hề động thủ, là một mình đối phương ra tay với hắn còn hắn không có năng lực phản kháng nào.

Hắn lúc này rốt cuộc minh bạch, hóa ra là Bất Hủ Tông không những có thủ hộ giả, mà còn là một thủ hộ giả thực lực cao thâm khó dò.

Nhưng đến lúc biết thì đã cực kỳ muộn rồi.

Một đạo bạch mang xẹt qua cổ của hắn, mang theo một tia máu tươi và cũng mang theo sinh mệnh của Huyền Diệp.

Vu Mạch khẽ cười một tiếng, thu dây câu trở về.

- Cuối cùng thì cũng câu được một con cá! Dám dở trò dưới mắt ta, chán cơm thèm nhang rồi.

Lúc này, Ôn Bình tiến lại gần, Cáp Cáp trên cầu cũng chạy tới bên hắn.

Nhìn thấy Ôn Bình, Vu Mạch vừa cười vừa nói :

- Ta vừa giúp ngươi giải quyết kẻ xâm nhập, sát thủ Luyện thể thập nhị trọng.

Dứt lời, Vu Mạch trong lòng cười thầm một tiếng.

Lúc này, Ôn Bình hẳn là cảm kích hắn, đồng thời thái độ đối với hắn cũng tốt hơn một chút.

Dù sao, một sát thủ luyện thể thập nhị trọng chính là đối với luyện thể thập tam trọng cũng có thể ra tay ám sát.

Nếu hắn không ra tay, cho dù là vị Vân trưởng lão kia cũng không thể ngăn lại tên sát thủ kia.

Nhưng mà Ôn Bình đứng tại chỗ, sau đó quay đầu nhìn Cáp Cáp sau lưng, nói:

- Hình như nó muốn cắn ngươi!

Vu Mạch vừa quay đầu lại, thấy được chó săn Cáp Cáp đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Không sai,con chó đang lườm lườm hắn, nếu như ánh mắt của chó có thể cắn người thì nãy giờ trên người Vu Mạch đã có thêm chục vết cắn rồi.

Kiểu như nó đang tức giận vì việc hắn đã giết tên sát thủ kia vậy.

Vu Mạch vội hỏi Ôn Bình:

- Nó sao vậy? Làm như ta ăn hết của ông nội ông ngoại nhà nó không bằng.

Ôn Bình hồi đáp:

- Ngươi đem bữa tối của nó đoạt đi, ngươi nói nó không tức giận sao được.

Dứt lời, Ôn Bình tiến tới, nhặt lên thanh chủy thủ Dạ Ma đang nằm trên mặt đất, cẩn thận quan sát mấy lần, bỏ vào trong túi. Một thanh Dạ Ma khác đã bị Ác Linh Kị Sĩ cầm lấy rồi phá hủy, không còn mảnh vụn, rất đáng tiếc.

May mắn là còn lại một cây.

Vu Mạch thu hồi ánh mắt nhìn Cáp Cáp, quay qua nói với Ôn Bình:

- Tiểu tử, một câu cảm ơn mà ngươi cũng không nói được sao?

- Cảm ơn vì cái gì?

- Ta giúp ngươi giải quyết kẻ ám sát kia nha, hắn thế nhưng là Luyện thể thập nhị trọng, nếu để hắn đụng mặt ngươi, ngươi đừng mong có thể nhìn bình minh.

- Ha ha ha… Khặc khặc… Khụ… Khụ. Ai, sặc…sặc rồi!

Ôn Bình vuốt vuốt ngực nhìn Vu Mạch, ta còn chưa bắt ngươi xin lỗi là may rồi.

Ngươi đi đoạt bữa tối của Ác Linh Kỵ Sĩ, nếu bồi thường mấy ngàn kim tệ cũng chưa đủ.

- Được rồi, Vu tiền bối, đi tắm rồi ngủ đi!

- Không được, tiểu tử ngươi lại thiếu tôn trọng Thông Huyền Cảnh như vậy sao?

Câu này vừa mới dứt, Ôn Bình đã kéo thi thể Huyền Diệp đi xa, Vu Mạch nhìn bóng lưng dần xa trong đêm tối, thở dài một tiếng, vừa quay đầu lại, thấy được đầu chó săn Cáp Cáp kia vẫn đang nhìn chằm chằm hắn.

- Ngươi nhìn gì? Muốn ăn riềng sả hả?

Grừ! …

【VIP】 Hạ Sơn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi thiêu hủy thi thể kia, Ôn Bình trở lại Thính Vũ Các, lấy ra kiện y phục Bất Hủ Thanh Phong mà Dương Tông Hiền để lại. Sau đó để vào trong Công cụ cải tạo chế phục tông môn, đặt nó vào trong phòng nhỏ.

Thanh âm hệ thống vang lên:

"Phí cải tạo là một ngàn kim tệ."

Ôn Bình đã sớm đoán được điều này, cầm kim phiếu ra thanh toán cho hệ thống. Một phút đồng hồ sau, kiện đồng phục Bất Hủ Thanh Phong "ra lò".

Nhìn qua không có gì khác lúc trước, lúc cầm lên cũng không có cảm giác khác biệt gì, nhưng vừa mặc nó vào liền có cảm giác áp lực đè lên như đang ở trong trọng lực trường cấp ba vậy.

Hắn đưa tay sờ sờ vào góc áo, vuốt lên cảm giác mềm mại, nhưng khi đặt nó vào lòng bàn tay nắm lại thì lại có cảm giác như đang nắm chặt một quả cân.

Tính cả trọng lượng của Ôn Bình thì kiện y phục này rơi vào khoảng hai trăm đến ba trăm cân, về phần trọng lượng chính xác thì không có, tựa như bộ đồ có thể tùy thời biến đổi trọng lượng.

Mặc dù là nặng một chút, nhưng cũng may là bộ Bất Hủ thanh phong này có khả năng tăng phúc tốc độ cho người mặc tới ba mươi phần trăm, lấy cảnh giới Luyện thể thập nhất trọng của hắn, mặc nó vào khi chạy tốc độ cũng không chậm hơn lúc bình thường.

Dựa vào tính toán của hắn, sau khi bản thân quen thuộc, thích ứng với kiện y phục này, lúc cởi ra tất sẽ dẫn đến tốc độ không tưởng.

Hệ thống tiếp tục giải thích :

- Tiêu chuẩn tăng trọng lượng của Bất Hủ Thanh Phong: Từ Luyện thể nhất trọng đến ngũ trọng tăng ba mươi cân; Luyện thể lục trọng đến Luyện thể bát trọng tăng một trăm cân; Luyện thể cửu trọng đến Luyện thể thập nhị trọng tăng hai trăm bốn mươi cân; Luyện thể thập tam trọng tăng năm trăm cân.

Ôn Bình gật đầu, sau đó nói:

- Đúng rồi, thời gian tồn tại của hộ thuẫn là một phút, vậy trong thời gian đó nó có thể bị phá vỡ hay không?

- Không.

- Vậy có nghĩa là trong vòng một phút, chỉ cần không phải là Thông Huyền Cảnh công kích thì hộ thuẫn sẽ không bị phá?

- Cũng không phải như vậy.

- Vậy thì như thế nào?

- Khả năng thừa nhận cao nhất của hộ thuẫn là công kích bởi cường giả Luyện thể thập tam trọng, nếu có hai tên Luyện thể thập tam trọng cùng lúc công kích thì một phút đồng hồ kia có thể giảm xuống chỉ còn hai đến ba giây, tối đa là năm giây. Sau khi hộ thuẫn bị đánh vỡ, thời gian hồi lại là 24 giờ.

- Hiểu rồi!

Mặc dù không được như trong tưởng tượng lúc đầu của hắn, trong vòng một phút có thể vô địch. Nhưng dù sao thì khả năng phải cùng lúc đối đầu với hai Luyện thể thập tam trọng cũng không lớn. Bọn người Dương Nhạc Nhạc rất cần loại y phục cải tạo này.

Mấy người Dương Nhạc Nhạc cũng không thể quanh năm suốt tháng rúc tại Bất Hủ Tông, bọn họ là người, cũng biết nhớ người thân, cũng muốn thư giãn một chút. Nếu như đến lúc xuống núi, bị bọn người Kháo Sơn Tông ám toán thì…

Hôm nay có cái Huyền Diệp thứ nhất, sẽ lại có thêm một Huyền Diệp thứ hai, thứ ba…

Nếu như có kiện Bất Hủ Thanh Phong bảo hộ, chắc cũng không đen đủi tới mức một lần bị hai cái thông huyền cảnh truy sát.

Bất quá việc cải tạo đồng phục Bất Hủ Thanh Phong có vấn đề lớn ở đây là tiền, trên người hắn lúc này có hơn một vạn kim tệ.

Muốn giúp hai người làm hai bộ là hơi khó.

Suy nghĩ kĩ một chút, hắn vẫn cảm thấy tốt nhất là xuống núi hỏi lấy mười mấy vạn kim từ Dương Tông Hiền.

Đã năm ngày trôi qua, bản kiếm quyết mà Vu Mạch nhờ Dương Tông Hiền bán hẳn là đã được bán đi rồi.

Sáng sớm hôm sau, Hoài Không như thường ngày, trong ánh nắng mai đi tới Bất Hủ Tông. Rút kinh nghiệm từ chuyện hôm qua, hôm nay hắn cũng không mang theo cái gì, chỉ đem mỗi cái miệng không.

Đi tới khu ký túc xá, cùng Vu Mạch buôn chuyện quăng lựu đạn tùm lum. Mặc dù không phải thi nhân, nhưng cũng thích ngắm cảnh ngâm thơ, làm vè, quả thật mặt đủ dày.

Hoài Không là tên tham ăn, đối với ăn uống còn có nghiên cứu, chứ còn về thơ, ha ha, thơ biết hắn chứ hắn không biết thơ.

Há miệng nói chen vào được hai câu trong màn quăng lựu đạn của Hoài Không, Vu Mạch rất cao hứng. Có lẽ đối với hắn bây giờ chỉ cần không phải ngồi một mình câu cá, ngồi nhìn đàn cá tinh quái kia bơi lội thì chuyện gì cũng có thể nói được, cái này phải là người nào vốn bình thường qua lại nơi náo nhiệt nhưng bỗng một ngày bị ném vào một nơi hẻo lánh buồn thiu mới hiểu.

Hai người trò chuyện xong, Hoài Không mới nhắc đến sự tình kiếm quyết với Ôn Bình.

Cuốn kiếm quyết đêm qua đã được Dương Tông Hiền mở đấu giá hội bán đi, trải qua ba bốn ngày làm nền, người tham

gia có hơn trăm vị. Về phần là những người nào, không nói thì Ôn Bình cũng không quan tâm.

Có thể mua được kiếm quyết, cùng có khả năng giữ bản kiếm quyết, cơ bản là tu sĩ Luyện thể thập tam trọng trở lên.

Hơn nữa, phải là kẻ có tiền, còn loại tộc trưởng gia tộc như Dương Tông Hiền vậy chắc chắn là mua không nổi.

Bởi vì người làm ăn ít người nào có thể lấy ra mười mấy vạn kim tệ tiền mặt.

Trải qua ba mươi mấy lần hô giá, kiếm quyết rốt cuộc bị mua đi với giá mười bảy vạn kim tệ.

Khi nhắc đến con số mười bảy vạn, trong bụng Ôn Bình như là vườn xuân, hoa nở chim hót rộn ràng. Lập tức đứng dậy, mở miệng cười nói:

- Vu tiền bối, ngươi không phải là đang cảm thấy nhàm chán sao? Đi, hôm nay đi Thương Ngô Thành dạo một chút.

- Thật sao?

Vu Mạch có chút cảm giác sắp tái sinh nhìn Ôn Bình, hai con ngươi dạt dào tinh quang.

Khi thấy Ôn Bình gật đầu xác nhận, Vu Mạch trực tiếp ném cái cần câu xuống đất, thiếu chút thì nhảy cẫng, gọi cha gọi mẹ.

Chẳng qua, khi nghe câu nói tiếp theo của Ôn Bình, Vu Mạch có chút cao hứng không nổi, có cảm giác như đang bay lên chín tầng mây lại bị người nắm chân ném xuống đất. Trừ bất đắc dĩ, chỉ còn có thể cười khổ.

- Bất quá, ngươi chỉ có thể đi bên cạnh ta, không thể đi lung tung.

- Ự!

Hắn không thể không gật đầu, nhìn cái ánh mắt vô thần kia, hẳn là trong lòng đang kháng nghị.

Ôn Bình cũng mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, hắn cần phải làm là không để Vu Mạch chạy loạn. Bởi vì Vu Mạch chính là

loại ưa thích độc hành độc hiệp.

Độc hành độc hiệp là gì? Chính là tình nguyện du đãng dưới đêm, hưởng thụ tự do, không thích nằm gối ngủ giường như người khác.

Một người như vậy bị nhốt mấy ngày, thả ra tuyệt đối giống như ngựa hoang mất cương, muốn giữ cũng giữ không nổi.

Sau khi xuống núi, ba người Ôn Bình cùng đi tới thương hội Dương gia.

Thương hội Dương gia đặt tại trung tâm Thương Ngô Thành, nam bắc thông suốt, mà thương hội chung quanh đây trừ của phủ thành chủ ra, còn lại đều là dưới trướng của Kháo Sơn Tông. Những thế lực gia tộc khác căn bản là không có quyền cắm dùi ở đây.

Đương nhiên cái "không có quyền" ở đây là vô nghĩa, bởi vì không hề có luật nào đi cấm ngươi mở thương hội ở đây.

Dương gia bởi vì có quan hệ với Hoài Không, người Kháo Sơn Tông không dám động vào, đương nhiên còn có một nguyên nhân lớn nữa chính là những thứ bọn chúng thu hoạch được sau khi dẹp Dương gia còn không thể bù đắp nổi cái mất.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị đi vào thương hội thì trong tầm mắt xuất hiện hai khuôn mặt quen thuộc.

Một nam, một nữ.

Từng là người của Bất Hủ Tông.

Rất không khéo, vẫn là người cùng hắn ở chung sớm chiều mười năm.

Lúc bọn họ rời đi, Ôn Bình cũng chưa từng ghi hận. Bởi vì tình thế bức bách, hai người đều là phổ thông đệ tử, tại Bất Hủ Tông không có cơ hội chen lời vào, càng không có tư cách nói chuyện, khi Bất Hủ Tông không thể đảm bảo tương lai cho họ, họ quyết định ra đi là điều bình thường.

Sau khi ngừng chân nhìn một lát, Ôn Bình quay đầu, đi theo bên cạnh Hoài Không trực tiếp tiến vào bên trong thương

hội.

Vào thương hội, sau đó đi thẳng lên lầu hai, tại người hầu dẫn đường đi, đứng trước một gian phòng giống như phòng chứa xác bệnh viện vậy.

Một cảm giác lạnh buốt xông lên não, đây không phải là cảm giác tinh thần mà là cảm giác lạnh thực sự do nhiệt độ rất thấp.

【VIP】 Phong Ba Nổi Lên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nếu như rét lạnh là một từ trừu tượng, thì Ôn Bình có thể cảm giác được phần hàn ý kia đã đem lông tơ trên cánh tay hắn dựng đứng, da gà nổi lên. Trừ hàn ý, Ôn Bình còn chú ý tới mấy cửa sổ chung quanh bất bình thường.

Tất cả đều bị bịt kín không kẽ hở, không có khung, chỉ còn khối bản lề nằm ở đó, giống như là sợ sẽ có một chút gió tiến nhập vào bên trong phòng.

Cộc!

Cửa mở.

Dương Tông Hiền kéo cửa ra, trên người mặc một tấm áo lông nặng nề, chào hỏi mọi người.

Qua màn chào hỏi nhiệt tình, Dương Tông Hiền thấy Ôn Bình cứ liếc vào trong phòng, cười hỏi:

- Ôn tông chủ, có muốn tiến vào xem hay không?

- Đây là?

- Đây chính là nơi chế tạo Bất Hủ Thanh Phong bào, người bình thường biết ngân tơ tằm rất tốt, nhưng lại không biết chất liệu ngân tơ tằm đặc biệt, chỉ có thể bảo quản trong nhiệt độ thấp mới có thể bảo trì tính dẻo, cho nên đây là cố ý chế tạo ra phòng lạnh.

- Khổ cực rồi!

Ôn Bình cất bước đi vào phòng, mấy người Hoài Không cũng đi theo phía sau. Lúc Dương Tông Hiền đóng cửa lại, cửa phòng nhỏ trong phòng mở ra.

Một mảnh ánh sáng trắng chiếu ra. Trước mắt, ngoại trừ công nhân đang mặc áo bông làm việc, còn lại hoàn toàn là màu trắng bạc.

Bất quá khi hơi lạnh xuyên tới cũng không ảnh hưởng bao nhiêu với mấy người Ôn Bình. Bởi vì nó không có cách xâm nhập thân thể của tu sĩ Luyện thể. Ôn Bình trực tiếp vận khí, ngăn hàn khí tại bên ngoài cơ thể.

Dương Tông Hiền đánh giá trên dưới Ôn Bình vài lần, đối với kiện Bất Hủ Thanh Phong bào mình làm khá hài lòng, mặc trên người Ôn Bình, thì càng khiến hắn hài lòng, hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi sớm đã mặc vào rồi?!

- Ừm, thử bộ đồ mới một chút.

- Ôn tông chủ, thật ra kiện hôm qua chỉ là hàng mẫu, còn chưa thực sự thành phẩm. Đi theo ta, thành phẩm thật sự nằm ở đây.

Dương Tông Hiền cất bước hướng phía trước mà đi, một bộ y phục treo tại chính giữa tường kép phòng nhỏ, trên mặt lộ rõ sự đác ý.

Hắn tựa hồ vì chế tạo ra bộ y phục này mà kiêu ngạo.

Ôn Bình ngược lại là cảm thấy Dương Tông Hiền không giống một doanh nhân mà là một thợ thủ công, có những ý tưởng thú vị.

Chỉ có loại người này mới đối với sản phẩm của mình cực kì trân trọng cùng yêu mến.

Ôn Bình chậm rãi đi qua, sờ lên ống tay áo, cảm giác thanh lương, mềm mại thông qua xúc giác truyền lên đầu. Ngoài ra, kiện thành phẩm này so với cái đang mặc trên người của Ôn Bình nhiều hơn vài chi tiết trang trí.

Chỗ hoa văn do ngân tơ tằm thêu nên trông rất có uy nghiêm áo giáp, cũng có cảm giác thanh phong nhu hòa. Để người ta nhìn thoải mái là hai đầu lụa mỏng bằng gấm sau lưng cùng ống tay áo, áp bụng lại thay đổi màu sắc dần từ trắng đến xanh nhạt, cho người ta có cảm giác như là gió mát thổi vào núi rừng.

Dương Tông Hiền tiếp tục nói:

- Ôn tông chủ, ngày mai chúng ta có thể đem hai mươi bộ hoàn thành, không hơn không kém.

- Đa tạ!

Ôn Bình thu hồi ánh mắt yêu thích.

- Ôn tông chủ, không bằng ngươi mặc cái này luôn đi, cái trên người ngươi chỉ là hàng mẫu, chờ chúng ta hoàn thiện sau đó lại đưa lên núi cho ngài.

Ôn Bình cúi đầu nhìn y phục trên người mình, xác thực là so với bộ y phục trên tường kia thiếu đi vài phần phong thái, bất quá bộ Bất Hủ Thanh Phong bào trên tường kia còn kém xa lắc bộ hắn đang mặc trên người.

- Không cần đâu, trước ta mặc cái này cũng ổn rồi.

Dương Tông Hiền gật gù, sau đó tiếp tục dẫn Ôn Bình tham quan cái xưởng nhỏ này.

…

Lục Nguyệt - từng là đệ tử ngoại môn Bất Hủ Tông.

Sau khi rời đi Bất Hủ Tông, nàng cùng các bằng hữu của mình trôi qua không được tốt cho lắm. Tư chất nàng không cao, niên kỷ lại lớn, liền xem như gia nhập nhị tinh tông môn hay tam tinh tông môn đều như vậy.

Không có ai coi trọng nàng.

Không có ai quan tâm tới.

Trừ việc tự học, chờ mong kỳ tích, không còn cách khác.

Thời điểm nàng còn đang định cất bước đi qua thương hội tiến nhập phường thị, bỗng nhiên dừng lại, vừa nghiêng đầu hướng bằng hữu bên cạnh nói:

- A Dạ, ta vừa nhìn thấy Ôn Bình, hắn…

A Dạ một bên vỗ vai nàng, tựa hồ là muốn nàng thu hồi ánh mắt cùng suy đoán, nói:

- Được rồi, Ôn Bình làm sao lại xuất hiện tại nơi này? Hắn hiện tại có lẽ đã không còn ở Bất Hủ Tông nữa.

- Hắn vẫn ở lại Bất Hủ Tông, mấy ngày trước ta còn nghe người ta nói hắn chiêu thu đệ tử đâu nè!

- Thật sao?

- Phải, vậy chúng ta cũng mau đi xem hắn thế nào.

- Được rồi, chúng ta rời bỏ Bất Hủ Tông đi gia nhập Kháo Sơn Tông, đoán chừng là đã làm tổn thương hắn, gặp lại cũng chỉ thêm khó xử mà thôi, tốt nhất là làm ngơ thì hay hơn.

A Dạ nói xong, bàn tay vô thức sờ lên ngực.

- Việc cấp bách của chúng ta là đem đồ vật này tới điểm giao phó, sau đó rời nhanh chóng Thương Ngô thành.

- Phải!

Lục Nguyệt gật đầu.

…

Khi Ôn Bình rời hàn thất, trở ra lầu hai, một người phụ nữ vội vàng đi tới, sắc mặt có chút tái nhợt, hô hấp gấp gáp. Bất quá nàng ăn mặc lộng lẫy, cùng phong vận của quý phụ nhân mỹ lệ.

Người đẹp hết thời, phong vận vẫn còn.

Nàng nhìn thấy Dương Tông Hiền, có vẻ muốn nói lại thôi, sau đó lại liếc mắt thấy mấy người bên cạnh Dương Tông Hiền.

- Ông tông chủ! Hoài Không đại ca! Vu đại ca!

Hoài Không hỏi:

- Tẩu tử, sao nhìn có vẻ gấp gáp như vậy?

- Không có gì, ta tìm Tông Hiền có chút việc.

Dứt lời, nữ tử tới bên cạnh Dương Tông Hiền giúp đỡ cởi áo bông, một bên nhỏ giọng nói ra:

- Tướng công, ta có chuyện muốn nói với ngươi, trong nhà gửi thư.

Lúc nghe thấy câu này, gương mặt Dương Tông Hiền có chút giật giật, quay đầu nhìn vào ánh mắt phu nhân, sau đó cúi đầu xuống, phân phó hạ nhân mang bọn người Ôn Bình đi nghỉ ngơi, còn hắn thì đi theo phu nhân.

Từ lúc nghe phu nhân nói tới sự tình trong nhà, Dương Tông Hiền lập tức nghĩ đến Ôn Bình.

Gian tế mà hắn bỏ quên ba năm lúc này lại chủ động nhảy ra, nếu không phải vì Ôn Bình thì cũng không còn ai khác có bản sự này nữa.

Lần trước Nhung lão bị Ôn Bình đánh mặt, mất hết thể diện, hiện tại phân nửa Thương Ngô thành đều đang đồn ầm chuyện này, nói rằng Nhung lão không có y đức, y thuật gạt người, lang băm mặt dày… Nghe nói hôm qua Nhung lão tức quá, xung huyết, ngất ba lần.

Cộng thêm việc đường chủ chấp pháp đường Hoa Liêu ăn một cái thiệt thòi, tất sẽ ra tay trả thù.

Tiếp nhận tờ giấy trong tay phu nhân đọc hết, Dương Tông Hiền gật gù, sau đó đem nó vo thành một cục, xoa nát.

Ôn Bình ngồi ở phòng nghỉ, trà còn chưa uống được mấy ngụm thì Dương Tông Hiền tiến đến gặp, biểu lộ so với lúc tách ra đám người cũng không có gì thay đổi. Dù sao là đã làm ăn buôn bán lâu năm, vẻ mặt hiển nhiên có thể nhanh chóng điều chỉnh được.

Vào phòng nói chuyện vài câu, sau đó hướng Ôn Bình nói:

- Ôn tông chủ, ta đang giúp ngài chuẩn bị một con ngựa tốt, ngài ở đây chờ một lát, ta sẽ tự đem kim phiếu tới.

Ôn Bình nghe câu này, lực chú ý không đặt vào phần kim phiếu.

Bởi vì câu nói của Dương Tông Hiền có chút là lạ.

Đang yên đang lành, vì cái gì lại đi giúp hắn chuẩn bị ngựa tốt?

Dương Tông Hiền nháy mắt liền sắp đi khuất, Ôn Bình vội vàng hỏi lớn:

- Dương tộc trưởng, đã xảy ra chuyện gì sao?

- Chỉ là một chút việc nhỏ mà thôi.

- Dương tộc trưởng, nếu quả thật có chuyện gì, giấu ta lại có lợi hay có hại?

Ánh mắt Ôn Bình nhìn chăm chú lên Dương Tông Hiền, sau đó bốn mắt nhìn nhau.

【VIP】 Mộc Lưu Sa

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một lát sau, Dương Tông Hiền mới chậm rãi gật đầu, nói:

- Không tốt cho lắm, chẳng qua là nếu như Ôn tông chủ lập tức đi ngay thì cũng không có vấn đề gì lớn.

- Tại sao?

Dương Tông Hiền vuốt vuốt mũi, sau đó hạ giọng, chỉ sợ bị người nghe lén:

- Ngay tại một khắc đồng hồ trước có người cùng lúc ném ra mười con bồ câu đưa tin, nhưng chỉ bắt lại được chín con, một con đã trốn thoát.

- Bồ câu đưa tin?

- Gian tế của Kháo Sơn Tông ẩn trong nhà ta thả bồ câu.

- Vậy hắn bị bắt lại rồi sao?

- Chết!

Thật ra thì Dương Tông Hiền cũng chưa có ý định giết hắn, hắn vốn định thả dây dài câu cá lớn, thế nhưng là hôm nay hắn lại tự lộ diện, không giết cũng không còn tác dụng gì nữa.

Bởi vì những kẻ có thể làm gian tế đều rất thông minh.

Sau ngày hôm nay hắn chắc chắn sẽ lại im hơi lặng tiếng, sẽ không tin tưởng sự việc trước mắt mình, sẽ đem chuyện trước mắt như vở kịch mà diễn.

Như vậy, kế phản gián liền vô dụng.

Không đợi Ôn Bình mở miệng, Hoài Không liền nói:

- Ngươi có biết kẻ nhận thư là ai không?

- Tạm thời không biết thư bồ câu này sẽ vào tay ai, bất quá trên thư có viết: “Ôn Bình xuống núi, mau giết”.

- Tới giết ta?

Ôn Bình hơi kinh ngạc, chỉ chỉ chính mình.

- Đúng, cho nên Ôn tông chủ vẫn là nắm chặt thời gian rời đi. Chờ một chút, ta đi một chút sẽ trở lại.

Dương Tông Hiền nói xong liền muốn rời phòng, đi lấy kim phiếu tới đây.

Càng sớm đưa Ôn Bình đi thì Ôn Bình lại càng bớt gặp nguy hiểm.

Ai biết Kháo Sơn Tông sẽ phái ra vài con thiêu thân cản đường, vạn nhất vì một lần trả thù mà phái ra toàn bộ Luyện thể thập tam trọng, dù là vị Vân trưởng lão kia không tới thì Vu Mạch cũng khó mà gánh.

- Dương tộc trưởng, không cần gấp như vậy, ta còn định mang Vu tiền bối đi dạo Thương Ngô Thành nữa đây.

Dương Tông Hiền nghe được câu này liền ngẩn ngơ nhìn sang.

Nhìn thấy Ôn Bình đã đứng lên, nhìn tư thế là thật sự muốn đi dạo Thương Ngô Thành.

Ông trời ơi!

Chẳng lẽ tên Ôn Bình này không hiểu những gì mình vừa nói?

Bản thân hắn cảm giác cho dù chuyện này không có ở trên đầu hắn, chỉ nghe qua cũng thấy sợ hãi rồi.

- Ôn tông chủ, ngài hôm nay cũng không cần đi loạn, an toàn quan trọng, không nên tự dồn mình vào chỗ nguy hiểm. Kháo Sơn Tông ở trong bóng tối, không may cắn trộm thì khó lòng phòng bị.

Ôn Bình liếc mắt qua cửa sổ, nhìn phía ngoài đường phố, nói:

- Thương hội, phường thị chẳng phải có hộ vệ của phủ thành chủ sao? Còn có lực lượng phòng vệ của các ngươi nữa!

Dương Tông Hiền một mặt bất đắc dĩ.

Lực lượng phòng vệ nơi này tính là thứ gì? Kháo Sơn Tông tùy tiện phái ra một tiểu đội liền có thể dẫm bẹp.

Còn đội hộ vệ của phủ thành chủ mạnh thì có mạnh thật, thế nhưng làm việc không được tốt, thiếu trách nhiệm, chờ bọn hắn đến thì ngươi cũng bị người ta ăn sạch xương cốt rồi.

Những lời này hắn cũng không tiện nói trước mặt, cũng chỉ có thể lấy ra cái cớ:

- Nhưng lỡ như Kháo Sơn Tông phái ra Thông Huyền Cảnh cường giả đi tập kích thì không ai có thể phản ứng nổi!

Ôn Bình vẫn mang biểu hiện không quan tâm, nói:

- Được rồi, Dương tộc trưởng, một cái Kháo Sơn Tông mà thôi, có cần phải làm quá như vậy không? Cứ để bọn họ tới, chỉ cần không cản việc dạo phố của ta là được!

- Tiểu tử, có bản lĩnh!

Vu Mạch ở một bên giơ ngón tay cái lên, cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ bả vai Ôn Bình, nói:

- Ta bảo vệ ngươi, cùng lắm thì ta hốt xác ngươi về chứ có gì to tát đâu!

Mặc dù Ôn Bình luôn đả kích hắn, luôn luôn không quan tâm hắn, lại nhiều lần để cho hắn tự hoài nghi thân phận Thông Huyền Cảnh của mình, ngay cả hôm qua hắn giúp Ôn Bình giết tên sát thủ kia nhưng Ôn Bình cũng không có lời cảm ơn. Ủa, sao thấy chữ "mặc dù" ở đây có chút không thích hợp nhỉ? Hình như hắn toàn bị ức hiếp thì phải, thôi không sao, bỏ qua, bỏ qua.

Nhưng mà!

Hắn làm một tán tu độc hành độc hiệp, bản tính là luôn muốn làm điều mình thích mà không quan tâm đến xung quanh, hắn rất ưa thích Ôn Bình, bởi vì nhìn Ôn Bình, hắn có thể thấy bóng dáng của bản thân trước kia.

Đang lúc hắn cười cười vỗ bả vai Ôn Bình, tên này lại nói một câu để cho hành động vỗ vai của hắn dừng lại.

Dáng cười cũng đông cứng lại, như kiểu đang xem một bức tượng mặt cười vậy.

- Đi thôi, ta mang ngươi đi dạo phố, nhớ kỹ, không cho phép ăn uống lung tung, cũng không được phép chạy loạn.

Nhìn Ôn Bình vừa dứt lời liền muốn đi ra khỏi phòng, Vu Mạch chỉ biết thở dài.

Uổng công nãy giờ thưởng thức hắn.

…

Rời thương hội, Ôn Bình cũng không quan tâm tới sự tình Kháo Sơn Tông, Vu Mạch thì lại càng vô tâm. Rơi vào đường cùng, Dương Tông Hiền chỉ còn biết phái ra một đội phòng vệ đi theo, mặc dù cảm giác tác dụng không lớn, nhưng dù sao so với việc không làm gì thì cũng tốt hơn.

Người mạnh nhất trong nhóm hộ vệ kia cũng chỉ mang thực lực luyện thể thất trọng mà thôi.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, bọn hắn cũng chỉ có thể thay Ôn Bình ăn mấy đao, tranh thủ thời gian cho Ôn Bình chạy trốn.

Đang lúc Ôn Bình nhàn nhã dạo bước, hắn giống như là bị cái gì đập vào vậy, cả người lắc một cái.

Đỉnh đầu bỗng truyền đến một trận cảm giác tê dại.

Để Ôn Bình kinh ngạc là bên trong run rẩy còn mang theo một phần cảm xúc khát vọng và bức thiết, mà phần cảm giác này, không phải của Ôn Bình hắn.

Đang lúc Ôn Bình kinh ngạc, thanh âm hệ thống vang lên:

- Kí Chủ, chúc mừng ngươi, Trường Mạch Công cảm ứng được thứ tốt, là đồ vật ẩn chứa rất nhiều mộc khí. Tổng lượng mộc khí trong đó có thể so với lượng mộc khí của rừng rậm mấy chục dặm bên ngoài Bất Hủ Tông.

- Là thứ gì?

- Mộc Lưu Sa!

- Là thứ gì?

- Một loại bảo vật cần thiết cho Thông Huyền Cảnh, bất quá đối với Kí Chủ mà nói, tác dụng của nó là cung cấp mộc khí, cải thiện tư chất, nếu như Kí Chủ lấy được nó, thăng cấp tam tinh tư chất đều dư xài.

Nghe được câu nói cuối cùng, Ôn Bình kinh hỉ.

Đây chẳng phải là hiệu quả và lợi ích còn nhiều hơn so với xì gà sinh mệnh?

Xì gà sinh mệnh còn phải hút mấy trăm cây mới có thể đạt đến tam tinh tư chất.

Ôn Bình lập tức hỏi:

- Nó ở đâu?

- Phía trước, cách một trăm mét!

Thanh âm hệ thống vừa dứt thì Ôn Bình cũng cất bước đi tới phía trước, không có quản tới Vu Mạch còn đang nhìn ngắm đồ vật trong cửa hàng nhỏ bên đường.

Vu Mạch vừa quay đầu lại, muốn hỏi đồ vật trong tay có đẹp hay không thì thì lại phát hiện Ôn Bình đã đi xa.

Vu Mạch nhanh chóng bỏ đồ vật xuống, sau đó đuổi theo.

- Tiểu tử, không phải là ngươi nói hôm nay dẫn ta đi chơi sao? Ta làm sao có cảm giác ngươi bỏ quên ta a?

Ôn Bình khoát tay, nói:

- Vu tiền bối, ngươi làm gì thì làm đi, ta có chút việc!

Ôn Bình vốn là muốn dẫn Vu Mạch theo bên người làm hộ vệ, nhưng bây giờ có thứ tốt xuất hiện.

Hắn rất sốt ruột muốn tìm đồ vật kia.

Vu Mạch nghe Ôn Bình nói xong, chân vừa mới cất lên liền dừng tại không trung, sau đó thu hồi lại, nói:

- Ey, tiểu tử ngươi tính hất ta ra sao? Không có cửa đâu diễm!

- Thích đi cùng liền đi đi, theo đuôi!

Ôn Bình tùy ý lên tiếng.

- Cái gì là theo đuôi?

- Chính là con rệp thích đi theo cái mông người khác.

- Tiểu tử, ngươi..!

Vu Mạch tức giận giơ tay lên, định cho Ôn Bình ăn "song thủ liên hoàn tán" thì một thanh âm sau lưng truyền tới.

Thanh âm rất gần, hơn nữa lại là ở sau lưng.

- Ôn Bình, thật là ngươi?

Lục Nguyệt từ trong đám người chen ra, trên gương mặt lóng lánh mang theo một sợi ửng đỏ, một đôi mắt hạnh nhìn Ôn Bình màn theo sự nhu hòa cùng kinh hỉ nồng đậm.

【VIP】 Giao Dịch Thất Bại

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trong thời gian tại Kháo Sơn Tông, nàng thỉnh thoảng sẽ nghĩ đến Ôn Bình, nhất là vào đêm khuya, một mình khêu đèn đọc sách. Trong lòng lại nghĩ tới một ngày có thể gặp lại Ôn Bình, đến lúc đó phải nói một tiếng xin lỗi hay là giả vờ không thấy đây?

Dù sao Ôn Bình là người đầu tiên tự hạ thân mình để kết giao bằng hữu với nàng.

Có lẽ nên giả vờ như không thấy, làm ngơ mà đi qua, như vậy cả hai sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Nhưng lúc nàng nhìn thấy Ôn Bình thì nàng lại phát hiện mình sai.

Áy náy chiếm một vị trí rất lớn trong lòng nàng, chỉ là chính nàng không có phát hiện mà thôi.

Tại trước lúc chuẩn bị rời đi Thương Ngô Thành có thể gặp Ôn Bình, nàng cảm thấy thật sự là một chuyện may mắn.

Chí ít nàng có thể nói lời xin lỗi mà bấy lâu nay kìm nén, sẽ không để cho cảm giác tiếc nuối bám theo nàng suốt quãng đời còn lại.

Chỉ là.. khi thực sự đối mặt với Ôn Bình, nàng lại không biết phải nói cái gì.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không nói gì.

Lục Nguyệt môi đỏ mọng, lúc muốn phá tan sự im lặng xấu hổ này thì thanh âm của Ôn Bình lại truyền tới :

- Lục Nguyệt, đã lâu không gặp!

- Lục Nguyệt…

Lục Nguyệt có chút thất thần, thì thầm một tiếng.

Trước kia, Ôn Bình luôn gọi nàng là Lục Nguyệt tỷ, cho dù là ở trước mặt trưởng lão cũng gọi như vậy.

Một lát sau, Lục Nguyệt mới lên tiếng:

- Thiếu tông chủ, đã lâu không gặp!

Ôn Bình sửa cách xưng hô với nàng.

Nàng cũng sửa cách xưng hô với Ôn Bình, đổi thành ba chữ cung kính: Thiếu tông chủ.

Ôn Bình không có nhìn nhiều vào ánh mắt Lục Nguyệt, hắn biết Lục Nguyệt muốn nói cái gì, nhưng hắn cũng không nhận.

Tất nhiên, hắn không phải là không tha thứ Lục Nguyệt, mà là cảm thấy Lục Nguyệt cũng không có gì sai. Lúc rắn đã mất đầu, tông môn hỗn loạn, làm một đệ tử bình thường có thể làm nên trò trống gì ngoài việc như cánh bèo trôi sông?

Nói thật là hắn không hề hận Lục Nguyệt.

Chỉ là người bạn này đã không thể tiếp tục làm.

Ôn Bình hỏi:

- Cuộc sống tại Kháo Sơn Tông như thế nào?

Lục Nguyệt vội vàng trả lời:

- Sống trong lo lắng từng ngày mà thôi, đã quyết định muốn rời đi!

- Làm sao vậy? Kháo Sơn Tông không ổn sao?

- Ta cùng A Dạ không thuộc về nơi đó, chúng ta đã quyết định đêm nay rời đi Thương Ngô Thành, đi ra bên ngoài tìm kiếm cơ duyên, ở Kháo Sơn Tông, ta sợ đời này cũng không thể đột phá đến luyện thể thất trọng.

- Thật sao? Vậy cũng tốt, thế giới rộng lớn, nên đi ra ngoài lịch lãm một chút. Chúc các ngươi may mắn.

Lục Nguyệt gật đầu, lên tiếng :

- Cũng chúc ngươi có thể thu được đệ tử tốt, tương lai lại đem Bất Hủ Tông phát dương quang đại.

Nói tới đây, hai người cũng không còn gì để nói tiếp.

Mặc dù quen biết đã lâu, thậm chí là bạn tốt, nhưng bây giờ lại không khác bằng hữu bình thường là bao.

Ôn Bình quay người muốn đi gấp.

Lục Nguyệt không có cản lại Ôn Bình, chỉ có thể nhìn bóng lưng của Ôn Bình dần dần biến mất trong đám người.

Bỗng nhiên nàng thở dài, thu hồi ánh mắt, oán hận mà nắm chặt cánh tay của mình.

Vì cái gì không thể nói ra lời xin lỗi a?!

Mà thôi!

Đã không nói được lời xin lỗi, đợi lát nữa liền đem tiền bán món đồ kia lưu lại cho Ôn Bình một chút.

Một ngàn kim chắc là đủ để Ôn Bình sống tốt cả đời, ít ra làm cho lòng nàng bớt áy náy.

Sau khi rời đường phố, Lục Nguyệt vòng vào một ngôi nhà ba tầng, đi lên tầng hai, đẩy cửa gỗ ra, mắt nhìn A Dạ đang ngồi trên ghế kia, sau đó đóng cửa lại.

- Người đó chưa tới sao?

A Dạ khẽ gật đầu, đầu ngón tay gõ gõ lên bàn, phát ra thanh âm cộc cộc, có chút gấp rút, nói:

- Lão Hắc vừa mới nói với ta là sắp đến. Ngươi đã chuẩn bị xe ngựa xong rồi sao?

- Ừm, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, đến lúc đó bán đi món kia, lấy được tiền, chúng ta trực tiếp lên xe ngựa. Bất quá ta muốn đi một chuyến Bất Hủ Tông, Ôn Bình ở đó, ta còn có việc muốn làm.

Ánh mắt A Dạ ngưng lại, hỏi:

- Đi nơi đó làm gì?

- Ta muốn để lại cho Ôn Bình một ngàn kim, chí ít là khi Bất Hủ Tông bị Kháo Sơn Tông hoàn toàn đè bẹp thì hắn cũng không cần phải lo lắng chuyện sinh hoạt. Hắn từng giúp qua chúng ta, chúng ta lại bỏ mặc hắn trong lúc khó khăn, trong lòng ta không được an tâm.

Sau khi nói xong, Lục Nguyệt sợ A Dạ không đáp ứng, vội vàng nói thêm:

- Nửa canh giờ ta liền có thể trở lại, nếu như ngươi sợ bị người Kháo Sơn Tông tại Thương Ngô Thành phát hiện thì có thể rời đi trước, ở Tân Nguyệt Trấn bên ngoài Thương Ngô thành chờ ta, ta rất nhanh sẽ đuổi kịp tới.

- Lúc nào rồi còn chạy loạn?

- Nhưng biết đâu hiện tại Ôn Bình rất có thể sẽ cần số tiền này thì sao?

- Được rồi, vậy liền sai người đưa…

Lời còn chưa nói hết thì cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một trung niên nam tử áo đỏ đi vào trong phòng. Hắn đưa cặp mắt sắc bén khóa chặt tại trên thân hai người, sau đó lại dời ánh mắt sang túi đồ đang đặt trên bàn.

Ánh mắt ngưng lại, khóe miệng chậm rãi giương lên, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

- Đưa nó cho ta!

Nam tử trung niên không có tìm ghế ngồi mà đứng trước mặt hai người yêu cầu này nọ.

A Dạ cầm lên túi đồ, nói:

- Tiền trao cháo múc, đây là các ngươi nói. Không nhìn thấy năm ngàn kim tệ, ta sẽ không đưa thứ này cho ngươi!

- Thật xin lỗi, đây đúng là điều chúng ta nói, bất quá bây giờ cần sửa lại.

- Ngươi có ý gì?

A Dạ đứng lên, tay đã cầm lên cán đao đeo sau lưng.

Nam tử trung niên cười nhạt nhìn hai người, không thèm để ý tới động tác của A Dạ, mở miệng nói:

- Đây là do Thiếu tông chủ của các ngươi nói, hắn nói là đây là hắn sai các ngươi đem tới, không cần bất cứ điều kiện gì.

Kiệt kiệt kiệt!

Nam tử trung niên lộ ra tiếng cười âm lãnh.

Sắc mặt A Dạ chuyển lạnh, lập tức rút đao ra, ngăn tại trước người Lục Nguyệt, nói:

- Ngươi chạy trước đi!

…

Trong phường thị.

Ôn Bình theo chỉ dẫn của hệ thống hướng phía địa phương có Mộc Lưu Sa mà đi, hắn vội vàng tìm đồ, Vu Mạch một bên cũng không có rảnh rỗi.

- Nhìn nhau mà không nói gì, muốn nói lại thôi, muốn nói mà không dám nói, loại cảm giác này thật đặc biệt a. Tiểu tử, bình thường thấy ngươi là người không đứng đắn, không ngờ tới nữ nhân duyên của ngươi lại tốt như vậy. Cô gái vừa này là tình cũ của ngươi hay sao?

Vu Mạch nở một cụ cười mất nết.

Ôn Bình lườm lườm Vu Mạch, nói:

- Không phải, nàng chỉ là bằng hữu của ta trước kia mà thôi.

- Bớt nhảm đi, giữa bằng hữu với nhau mà lại nói chuyện một cách gượng gạo như vậy sao? Còn nữa, ngươi thử nói xem, nếu là bằng hữu, làm gì có chuyện vừa mới nói một hai câu liền mỗi người đi mỗi ngả?

Vu Mạch một bộ truy hỏi đến cùng, nhất quyết bắt Ôn Bình nói ra.

Ôn Bình bất đắc dĩ, liếc xéo sau lưng, nếu như không phải lực lượng hộ vệ đã bị bỏ rơi mất tăm tích thì hắn thật muốn để

mấy người đó dẫn Vu Mạch đi, già đầu rồi còn hóng hớt. Vì không muốn để cho Vu Mạch tiếp tục làm phiền, Ôn Bình mở miệng :

- Vu tiền bối, ngươi có thể hay không bớt nói đi một chút, ta hơi bị đau đầu rồi đó nha.

- Trừ khi ngươi nói cho ta biết ngươi đang tìm thứ gì!

- Làm sao ngươi biết ta đang tìm đồ?!

- Lại xàm, ngươi một mạch đi tới, không thèm ngó ngang liếc dọc xung quanh, cái này nhìn không ra thì ta cũng sống uổng bao nhiêu năm rồi. Nói đi, muốn tìm cái gì, ta giúp ngươi tìm, không có mục tiêu như thế, tìm đến mai cũng không tìm được.

Ôn Bình lắc đầu cười, nói:

- Vu tiền bối, đã nghe qua lòng hiếu kỳ hại chết mèo sao?

【VIP】 Một Cước

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Có ý gì?

- Ý là lòng hiếu kỳ không gì tốt, mèo chết đều là do nguyên nhân như vậy.

Ôn Bình cười ha ha, không để ý tới thái độ lạnh nhạt của Vu Mạch, sau đó quét mắt nhìn xung quanh, vận Trường Mạch Công, cảm ứng mộc khí mờ nhạt trong không gian, sau đó khoá chặt vị trí tại kiến trúc cách đó không xa.

Đang lúc chuẩn bị tiến vào ngôi nhà thì trên đỉnh đầu truyền tới thanh âm cửa sổ vỡ vụn, mảnh vụn rơi vung vãi trên đường phố.

Vốn là đường phố còn tấp nập ngựa xe lúc này lại loạn thành một đoàn, người người chạy trốn, có người né không kịp, trực tiếp ngã vào trong ngực người đứng sau. Có người bị giẫm lên, cũng có người hô to không nên xô đẩy.

- Mắt của ngươi bị lé à?!

- Phía trước có thể hay không đừng đẩy, hài tử của ta bị đè lên.

…

Thanh âm huyên náo không ngừng, nương theo thanh âm của bọn họ, một thân ảnh rơi xuống trước mặt Ôn Bình.

Bành!

Hai chân đối phương chạm xuống đất, vững vàng đứng trên bàn đá xanh.

Sau khi đứng vững, nàng ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, sau đó đưa tay tiếp nhận một chiếc túi đồ rơi xuống.

Nhìn thật giống như là đạo tặc, người trên trộm đồ, người phía dưới tiếp ứng, nến như người rơi xuống mà không phải quen biết trước thì Ôn Bình thật cho là như vậy, bởi vì người này không ai khác, chính là Lục Nguyệt!

Hiện tại Lục Nguyệt đã mất đi phong thái mỹ lệ lúc trước, nhìn vô cùng chật vật. Đặc biệt là khi nàng nhìn lên cửa sổ, sợ hãi để nàng có chút run rẩy như chim cút.

Ôn Bình không đi chào hỏi nàng, mà đưa ánh mắt đặt lên túi đồ mà Lục Nguyệt đang cầm.

Mộc Lưu Sa!

Trường Mạch Công đang cùng hô ứng với nó.

- A Dạ!

Lục Nguyệt bỗng nhiên hô một tiếng, nhưng khi tiếng hô này vừa dứt thì trên lầu hai lại truyền xuống một tiếng hét:

- Đi mau, đừng lo cho ta!

Lục Nguyệt đang muốn ứng tiếng thì phía sau lại xuất hiện một thanh âm khác:

- Đi? Ta ngược lại muốn xem các ngươi có thể đi đâu!

Phía sau đoàn người hỗn loạn phía sau vang lên một tiếng hét lớn:

- Kháo Sơn Tông làm việc, người không có phận sự tránh qua một bên.

Đối phương vừa nói xong câu thì đoàn người chen chúc bắt đầu tản hai hai bên, chừa lại một thông đạo. Người chung quanh thấy quả thật là người Kháo Sơn Tông liền trốn ra xa, chỉ sợ tai bay vạ gió. Sau khi đoàn người đã tản ra, một đám người áo đen Kháo Sơn Tông đi tới.

Dẫn đầu là một thằng thanh niên áo xanh, khí độ bất phàm, trong lúc gia tay nhấc chân lại để lộ ra một phần khí tức thượng vị giả.

Nhất là cặp mắt kia, khi nhìn Lục Nguyệt lại có cảm giác như là trời xanh nhìn sâu kiến.

Lục Nguyệt ngưng thần, lúc nhìn thấy người dẫn đầu đám đệ tử của Kháo Sơn Tông liền biến sắc, thiếu tông chủ Kháo Sơn Tông vậy mà đi tới nơi này, cười nhạt một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Hóa ra mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của ngươi!

Nàng không hiểu vì sao Kháo Sơn Tông biết chuyện này, rõ ràng lúc nàng cùng A Dạ đạt được món đồ này không hề có ai phát hiện, cũng không hề tiết lộ cho ai biết, nhưng Vạn Sơn lại biết chuyện này.

Chẳng lẽ là Vạn Sơn cùng tầm bảo sư kia đã tính kế sẵn, hai người bộ họ chỉ là công nhân tìm bảo vật không lương?

Lục Nguyệt không muốn tiếp tục suy nghĩ, quay người muốn chạy. Nhưng đã muộn, sau lưng truyền tới thanh âm xé gió, một đạo hàn mang bay thẳng hướng cái trán của nàng, tốc độ nhanh chóng, quả thực có thể so sánh với gió. Cảm nhận khí tức này còn mạnh hơn khí tức của Vạn Sơn, lại nhìn thấy người đang chắn trước mặt nàng, Lục Nguyệt mặt xám như tro.

Bởi vì sự xuất hiện của hắn đại biểu cho A Dạ đã chết, nếu không thì A Dạ đã không cho hắn xuống đây.

Suy nghĩ chưa ngừng, kiếm mang đã phóng tới trước mặt.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Lục Nguyệt nở một nụ cười ảm đạm, biểu lộ dần ngưng lại.

Chợt nàng nhắm mắt lại, cưỡng ép bản thân chấp nhận sự thật này. Mặc dù không muốn nhưng sự thật thì vẫn là sự thật, lúc này, ngoài việc tiếp nhận thì nàng không còn cách nào khác.

Đây có lẽ là số mệnh an bài của nàng và A Dạ, không có cơ hội đi ra thế giới bên ngoài lịch luyện.

Đáng tiếc a, nàng và A Dạ chỉ là hai quân cờ bị vứt bỏ trong kế hoạch của người khác, làm một oán quỷ, mà không

phải chết tại dưới đao của đối thủ, đường đường chính chính làm tiến nhập luân hồi.

- A Dạ, ta đi gặp ngươi!

Lục Nguyệt vừa dứt lời, mũi kiếm cũng sắp cắm vào trán thì lại xuất hiện đột biến. Một cái chân bỗng nhiên xuất hiện, xẹt qua người Ôn Bình, đạp vào bụng nam nhân hồng y.

Ầm!

Nam nhân trung niên vận hồng y nháy mắt bị đạp bay ra một đoạn, đập vào một cái trụ đá trước nhà.

Cột đá bị đụng gãy, sau đó đến vách tường thủng một lỗ, nam nhân tiếp tục bay vô phòng một đoạn mới thôi.

Sự việc xảy ra rất nhanh, nam nhân hồng y vừa mới thoáng thấy một cái chân phóng tới thì chớp mất hắn đã mất đi tri giác.

Thấy cảnh này, đám người Kháo Sơn Tông ngơ ngác đứng một hồi, không thể tin vào mắt mình nữa.

Nam nhân hồng y này chẳng phải là một tu sĩ luyện thể thập tam trọng sao?

Này làm sao lại giống như con chó bị người ta một đá văng xa mười mấy mét vậy.

Khi đã kịp phản ứng, người Kháo Sơn Tông lập tức dọn gạch đá, xông vào trong phòng.

- Hàn tiền bối!

- Hàn tiền bối, ngươi chết chưa? À không, ý ta là muốn hỏi ngươi còn sống không? Á, lại lộn, ta muốn hỏi… Thôi bỏ qua đi!

Người Kháo Sơn Tông bỏ qua việc bao vây Lục Nguyệt, nhao nhao vây lại.

Ôn Bình quét mắt nhìn Vu Mạch vừa mới xuất thủ, hỏi:

- Vu tiền bối, ngươi đây là đang muốn biểu diễn tiết mục gì?

- Giúp ngươi cứu nữ nhân của ngươi a!

Vu Mạch lại làm một tư thế chờ được người ta cảm ơn.

Lần này, Ôn Bình lại không thèm ứng tiếng với hắn.

Khi phát giác được động tĩnh xung quanh đột biến, Lục Nguyệt mới chậm rãi mở mắt ra. Trong hốc mắt xuất hiện một giọt nước mắt long lanh, cả người ngơ ngác, trợn to mắt nhìn cảnh tượng xuất hiện trước mặt, cảm thấy hơi bị bối rối.

Nàng làm sao lại chưa chết?

Căn phòng trước mắt sao lại tự nhiên sập một bên, trong khoảnh khắc nàng chờ đợi cái chết đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình, Lục Nguyệt hơi kinh ngạc, người luôn đi theo phía sau Ôn Bình, nhìn còn có vẻ lôi thôi lếch thếch.

- Tiền bối!

Vu Mạch cười cười, quay đầu gật gù, ứng tiếng nói:

- Không cần cảm ơn, ngươi là nữ nhân của Ôn Bình, coi như là bằng hữu của ta. Tiểu tử này da mặt mỏng, có mấy lời cũng không dám nói, ngươi hiểu là được.

Ôn Bình nghe được câu này, mặt tối sầm, suýt chút thì ngã ngửa.

Còn tốt là giọng điệu của Vu Mạch giống như là đang đùa cợt.

Lúc này, nam nhân hồng y đã bò dậy nhặt lại trường kiếm, trên người đầy bụi đất, nhìn chả khác gì con hát biểu diễn xiếc múa kiếm.

Con hát hồng y hét lên một tiếng, chấn bay gạch đá xung quanh. Từ trong phòng vọt ra, chớp mắt liền đứng trước mặt Vu Mạch.

Hai người cũng không lập tức động thủ, chỉ là dùng ánh mắt nhìn chằm đối phương, như vậy cũng đủ để những người xung quanh không rét mà run.

Vạn Sơn lúc này cũng chạy ra.

- Kháo Sơn Tông làm việc, đuổi bắt kẻ phản tông, không biết vị tiền bối nào ra tay ngăn cản.

Nói xong câu đó, hắn nhìn thấy được một bóng người phía trước.

Biểu lộ dần ngưng lại.

Hắn có chút không dám tin tưởng, người trước mặt vậy mà là Ôn Bình.

- A đù, vậy mà là ngươi!

- … — . —

Ôn Bình nghe câu này, im bặt, nhưng trong lòng lại đang lẩm bẩm.

“Thật sự là có khuôn sáo cũ a, không thể dùng câu khác để diễn tả nội tâm kinh ngạc sao? “

- Vạn Sơn, đã lâu không gặp, ngươi vẫn như cũ, khiến người ta chán ghét.

- Ôn Bình, ta biết sau lưng ngươi có hộ vệ mạnh mẽ. Nhưng ngươi đi nhúng tay vào chuyện Kháo Sơn Tông chúng ta, nên cân nhắc tốt hậu quả!

- Đá cũng đã đá rồi, chẳng lẽ còn có thể thu lại sao? Chẳng lẽ ngươi sau khi giải ra còn đi uống lại?

【VIP】 Một Quyền!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lục Nguyệt nghe được câu nói của Ôn Bình, sác mặc lần nữa thay đổi, vội vàng tiến lên khuyên can:

- Thiếu tông chủ, trước đây ta với A Dạ có lỗi với ngài, ta không xứng để ngài làm như vậy, hơn nữa lực lượng của Kháo Sơn Tông bây giờ như mặt trời ban trưa, làm như vậy sẽ…

Ôn Bình không nói gì.

Nói thật là hắn cũng không tính là sẽ giúp đỡ Lục Nguyệt, câu nói vừa rồi của hắn chỉ là đơn thuần là đang mỉa mai Vạn Sơn mà thôi.

Nhưng hắn cũng không thể đem ý nghĩ này nói ra, Ôn Bình hắn cũng không thẳng thắn tới mức như vậy.

Lục Nguyệt chưa nói hết câu, bên kia Vạn Sơn liền chen miệng vào:

- Sẽ dẫn đến họa diệt tông lần nữa!

Dứt lời, Vạn Sơn cười ha ha một tiếng, có chút vui vẻ.

Lục Nguyệt nghe vậy cũng không thèm để ý đến Vạn Sơn mà là tiếp tục nói:

- Thiếu tông chủ, ngài đi đi! Ta không muốn liên lụy đến ngài!

Nói xong, cũng không tiếp tục để ý tới Ôn Bình nữa mà quay sang, lạnh giọng:

- Vạn Sơn, ngươi thân là thiếu tông chủ Kháo Sơn Tông lại đi tính kế hai đệ tử ngoại môn chúng ta, ta chết đi, cũng không để ngươi dễ chịu.

- Đừng nói là ngươi muốn trở thành lệ quỷ đeo bám ta nha!

- Hừ!

Lục Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đưa ánh mắt nhìn lên túi đồ, trong ánh mắt toát ra một phần kiên quyết dứt khoát.

Vạn Sơn tựa hồ còn chưa phát hiện Lục Nguyệt biến hóa, mà là tiếp tục chụp mũ cho nàng:

- Tính kế? Các ngươi vi phạm mệnh lệnh của ta, lại phản bội Kháo Sơn Tông. Ta thân là thiếu tông chủ Kháo Sơn Tông, tự nhiên là có trách nhiệm và nghĩa vụ bắt ngươi về hoặc xử quyết tại chỗ.

- Lời này của ngươi, chính ngươi có tin hay không?

Lục Nguyệt dứt lời, cười gằn một tiếng, mở cái túi đồ trong tay ra, làm bộ muốn ném nó ra không trung.

- Ngươi chẳng phải là muốn giết ta sao? Đến a, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

- Ngươi dám?!

Vạn Sơn thấy thế, biến sắc, muốn cất bước đi lên cướp đoạt túi đồ, lại bị người bên cạnh cản lại.

Hộ vệ bên cạnh ghé vào tai hắn nói hai câu, thanh âm nhỏ tới mức người bên cạnh cũng không nghe được.

- Thiếu chủ, không nên vọng động. Bất Hủ Tông hôm nay có tu sĩ thập tam trọng ở đây, hộ vệ của Dương gia cũng sắp tới nơi, chúng ta không nên ở đây lâu.

Khi nghe đến hai từ Dương gia, sắc mặt Vạn Sơn có chút biến hóa, sau đó liếc mắt nhìn nam tử có râu đứng bên cạnh Ôn Bình. Trong lòng có chút không muốn nhưng đành phải lựa chọn cách thối lui.

Nếu như là ngày thường thì hắn không đến mức sợ Dương gia, có quan hệ với Hoài Không thì như thế nào, chẳng lẽ Kháo Sơn Tông đi bắt phản đồ cũng dám ra tay ngăn cản sao? Nhưng hiện tại không sợ không được.

Thông Huyền Cảnh đều đã tới cửa nhà bọn hắn, nếu như phát sinh chuyện tình không vui, đợi Thông Huyền Cảnh tới thì hắn xương cốt cũng tan biến. Vạn Sơn nghĩ như vậy, nhưng hắn sẽ không bao giờ ngờ tới vị Thông Huyền Cảnh kia chính là đang ở trước mặt hắn, người mà hắn chỉ xem là một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng.

Cho dù là vị Hàn tiền bối đến từ Cực Cảnh sơn kia cũng như vậy. Cực Cảnh Sơn là nhị tinh thế lực, người mạnh nhất cũng chỉ thông huyền cảnh mà thôi.

Thấy Vạn Sơn thật lâu đều không có phản ứng, hộ vệ kia lại lên tiếng :

- Thiếu chủ, chớ hành động theo cảm tính, chúng ta là hỗ trợ, cùng Cực Cảnh Sơn giao hảo, lỡ bị bọn họ hội đồng liền thiệt lớn.

Vạn Sơn nghe được câu nói này, từ trong dòng suy nghĩ thoát ra, nhẹ gật đầu, sau đó lùi lại vài bước. Lục Nguyệt cũng theo đó thở dài một hơi, dẫn theo tâm trạng buông lỏng chút ít, chậm rãi hạ hai tay xuống.

Khi Vạn Sơn lui đến bên cạnh nam nhân hồng y, hắn liền hỏi:

- Sao lại lùi lại?

- Hàn tiền bối, tình hình hôm nay có chút đặc biệt, không nên dong dài!

Nam nhân áo đỏ lạnh lẽo nhìn Vạn Sơn, không quan tâm cái gì thiệt thòi cùng mất mặt, mà là hỏi:

- Vậy vật kia của ta làm thế nào? Thiếu chủ chỉ cho ta thời gian mười ngày, ngày mai là ngày thứ mười rồi.

Vạn Sơn vội vàng thấp giọng nói:

- Hàn tiền bối xin yên tâm đi, chờ sau khi ta trở về sẽ lập tức báo với phụ thân, hắn nhất định sẽ phái người chấp pháp đường đi ra, Lục Nguyệt này bất quá cũng chỉ là một Luyện thể lục trọng, căn bản không có vấn đề!

Chấp pháp đường trụ cột vững vàng, tám đại sát thủ, ngay cả đại trưởng lão Luyện thể thập tam trọng của Bất Hủ Tông lúc trước cũng chết dưới tay họ, giải quyết chuyện này chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Nam nhân hồng y hừ lạnh một tiếng, lập tức nói với Vạn Sơn :

- Nếu ngươi sợ thì đi trước đi, ta làm việc không cần sự trợ giúp của các ngươi cũng có thể hoàn thành, ta nhất quyết phải đoạt món đồ kia về tay!

- Cái này…!

Biểu lộ Vạn Sơn bỗng ngưng lại.

Chuyện hắn lo lắng cũng vẫn là xảy ra.

Đang lúc muốn giải thích, nam tử hồng y hướng phía Ôn Bình mở miệng:

- Ông đây không cần biết mày là thằng nào, hôm nay mày phải trả cái giá lớn! Chuyện của Cực Cảnh Sơn không phải loại chó mèo gì cũng có thể can thiệp!

Ôn Bình chợt cười cười, vỗ bả vai Vu Mạch bên cạnh, nói:

- Á há há, nhục! Hắn nói ngươi là chó mèo kìa!

Nói xong, Ôn Bình liền lui ra phía sau vài bước, để lại sân khấu trống trải cho Vu Mạch.

- Lắm mồm lắm miệng, muốn oánh thì tới đê, Cực Cảnh Sơn rác rưởi. Cho dù tông chủ các ngươi tới đây, ta cũng không đặt vào mắt chứ đừng nói tới loại tiểu nhân vật như ngươi!

Vu Mạch phong khinh vân đạm lên tiếng, cũng đưa tay vuốt vuốt cái gáy, cũng hơi lâu rồi chưa oánh nhau thực sự, nên khởi động một chút.

Nam nhân hồng y huy động trường kiếm vài lần, lạnh lùng nói:

- Đánh lén thành công một lần liền nghĩ mình vô địch! Hôm nay, ta liền để cho ngươi biết ý nghĩa câu “nhân ngoại

hữu nhân”.

Dứt tiếng, nam nhân hồng y nâng kiếm lên, cuốn lấy mấy đạo hàn mang phóng tới Vu Mạch.

Lại tiếp tục huy động trường kiếm, vài đạo kiếm khí bổ ra.

Thấy cảnh này, Lục Nguyệt đều tuyệt vọng, vốn có chút hi vọng khi dọa lui Vạn Sơn, khi nhìn thấy nam nhân hồng y này là một Luyện thể thập tam trọng kiếm đạo, tâm đều lạnh.

Quả nhiên là vẫn không chạy thoát.

Đúng lúc này.

Ầm!

Ầm!

Âm!

Ba thanh âm của kiếm khí bắn ra truyền tới, thấy cảnh này, nam nhân hồng y trên mặt không che giấu nổi sự sợ hãi.

Chuyện này!

Chuyện này!

Hai cái chữ này, để nam nhân hồng y vội vàng dừng tay, chuyển công thành thủ. Trong đầu sinh ra tâm tư rút khỏi, bởi vì người có thể tay không phóng ra kiếm khí, căn bản là không phải tu sĩ luyện thể cảnh.

Tay phải Vu Mạch dựng tại trước mặt, sau đó phủi phủi mu bàn tay, tựa hồ đang trừ bỏ bụi bẩn, sau đó chậm rãi nói:

- Chúc mừng ngươi, ngươi là người đầu tiên dám dùng luyện thể cảnh động thủ với Vu Mạch ta, phần thưởng của ngươi là…một chuyến tham quan địa ngục, à, vé một chiều nha!

Ánh mắt Vu Mạch ngưng lại.

Cả người bắn ra phía trước, giống như là một tên lửa đạn đạo, trực tiếp đập vào trước người nam nhân hồng y.

Nam nhân hồng y ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Một quyền!

Bành! Phốc!

Nắm đấm xuyên vào ngực, thần thái của nam tử này nháy mắt liền đọng lại, hai con ngươi trừng lớn. Chậm rãi cúi đầu nhìn ngực của mình, sau đó ngẩng đầu lên, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Cảnh giới của Vu Mạch chỉ mới hồi phục tại luyện thể thập tam trọng, nhưng cảnh giới lùi một bước thì cũng đồng nghĩa với việc không có mở được mạch khí môn.

Thế nhưng từng là một vị cường giả thông huyền cảnh, dù không mở được mạch môn, cũng không phải một luyện thể cảnh có thể so sánh. Cho dù rơi xuống luyện thể cảnh thì cũng là vô địch cùng cảnh giới.

Nam tử nằm trong phiến phế tích, trong đầu quanh quẩn một câu, đó là câu nói cuối cùng mà Vu Mạch nói với hắn: "Ngươi là người đầu tiên dám dùng luyện thể cảnh động thủ với Vu Mạch ta…"

【VIP】 Thật Ra Ta Cũng Không Muốn Cứu Ngươi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trước khi chết, hắn rốt cuộc cũng đã biết người trước mắt là ai.

Vu Mạch!

Độc hành hiệp Vu Mạch.

Thông Huyền Cảnh tiếng tâm lừng lẫy tại Đông Hồ.

Mạch suy nghĩ của hắn đến đây thì ngừng lại, hối hận của hắn vẫn không cách nào ngăn cản được bước chân của tử thần.

Nam nhân hồng y nằm trên đất, mất đi một tia sinh cơ cuối cùng.

- Chuyện này…

Nhìn thấy một màn như vậy, Vạn Sơn bị dọa liên tiếp lui về sau mấy bước, quay đầu chạy thục mạng.

Vừa chạy hắn vừa cầu nguyện, cầu cho cái tên vừa giết Hàn tiền bối ngàn vạn lần đừng có chú ý tôm tép như hắn.

Nhân sinh của hắn vừa mới bắt đầu thôi, phụ thân còn đang xem xét ban cho hắn hai phòng tiểu thiếp kia kìa, chưa kịp hưởng dụng, sao hắn có thể chết được?

Nhìn thấy Vạn Sơn co giò bỏ chạy, Vu Mạch lạnh giọng hỏi Ôn Bình:

- Để hắn chạy vậy à?

Ôn Bình thuận miệng đáp:

- Không sao cả, ngươi muốn truy cứ truy, dù sao cũng chỉ là một tên hề.

Hiển nhiên Vạn Sơn không thể nghe được đoạn đối thoạn của hai người. Hiện tại, hắn đang bận chạy trối chết, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi phường thị Dương gia, thở cũng cũng không kịp thở, cứ thế phóng thẳng ra ngoài thành.

Lúc này trong đầu hắn chỉ nghĩ làm sao hồi Kháo Sơn Tông nhanh một chút, vì sống sót cũng được, mà vì mật báo cũng thế.

Nói túm lại là hắn phải chạy, chạy thật nhanh.

…

Trong phường thị.

Thấy một màn như vậy, Lục Nguyệt đứng ngớ người cả buổi vẫn không nói được lời nào. Ánh mắt nàng rơi trên thi thể nam nhân hồng y, phút chốc, nước mắt đảo quanh hốc mắt, không ngừng trào ra… Thù của A Dạ đã được báo!

Nàng cũng được cứu.

Nàng căn bản không cách nào tin được một màn vừa phát sinh trước mắt, bởi vì nó chẳng khác nào một giấc mộng. Cảm giác này… Nói là từ Địa Ngục thoáng chốc bay lên Thiên Đường cũng chẳng có gì quá đáng. Vốn dĩ nàng đã chuẩn bị xong tư tưởng: Cá chết lưới rách.

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.

Lục Nguyệt bước ba bước thành hai bước đến trước người Vu Mạch, sau đó "bịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Một khấu!

Hai khấu!

Ba khấu!

Liên tiếp ba cái khấu đầu.

Vu Mạch bất vi sở động, có lẽ là bởi vì không quan tâm, hoặc giả người vừa khấu đầu không vào được mắt hắn.

Liếc mắt nhìn Ôn Bình, nói:

- Tiểu tử, ngươi tiếp tục ở đây tìm đồ hay là hồi Vân Lam sơn?

Ôn Bình ứng tiếng đáp:

- Chờ một chút.

Vu Mạch cười khổ, liếc mắt nhìn Lục Nguyệt bên cạnh, rồi nói:

- Được rồi, muốn tạ thì người đi mà tạ tiểu tử này. Hiện tại hắn là Lão đại của ta. Ta đi dạo một vòng, các ngươi hảo hảo nói chuyện.

Vu Mạch không đỡ Lục Nguyệt, cũng không liếc mắt nhìn thi thể nam nhân hồng y trên mặt đất. Nói xong, hắn lập tức hướng sang bên kia phường thị mà đi. Thấy vậy, đám người đang bu xung quanh lập tức tránh ra một con đường.

Đối với đám người của Kháo Sơn Tông, bọn họ nhường đường vì nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng đối với Vu Mạch, đó là sự tôn trọng phát ra từ nội tâm.

Đồng dạng, lúc quay sang nhìn bộ dáng "tầm thường" của Ôn Bình, trong mắt bọn họ lóe lên một tia sáng không dễ gì phát giác. Trong lòng đám người nhao nhao nghĩ: Hóa ra Bất Hủ Tông có một cường giả đến không chỉ không có lửa làm sao có khói mà là sự thật 100% cơ đấy.

Một quyền đánh chết tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, thực lực bậc này chỉ sợ là tông chủ Kháo Sơn Tông có đến cũng ko dám ló đầu ra.

Bất Hủ Tông lại một lần nữa vùng dậy.

Thấy Vu Mạch đã đi xa, Lục Nguyệt mới chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt Ôn Bình, nói:

- Thiếu tông chủ, đa tạ ơn cứu mạng của ngươi, hôm nay Lục Nguyệt thiếu ngài một mạng, ngày sau tất dùng toàn lực để trả.

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Lục Nguyệt, chúng ta từng là bằng hữu, cho nên ta cũng ko lừa ngươi làm gì. Nếu như không phải trong tay ngươi có

thứ ta cần, vậy thì xin lỗi, ta cũng ko để hắn xuất thủ cứu ngươi làm gì.

Lục Nguyệt gật đầu:

- Ta hiểu.

Nàng để tay lên ngực tự hỏi. Nếu như là nàng, nàng cũng sẽ ko đi cứu một bằng hữu phản bội.

Ôn Bình nói tiếp:

- Nếu như đã hiểu, vậy thì tốt, đồ vật trong tay ngươi… Ra giá đi. Bất kỳ giá nào ta cũng sẽ mua.

Lục Nguyệt chậm rãi nâng cái túi chứa Mộc Lưu Sa, vẻ mặt có hơi ảm đạm:

- Vì nó, bằng hữu của ta đều đã chết, ngay cả A Dạ, thân nhân cuối cùng cũng vậy. Nếu như tông chủ cần, ta sẽ đưa nó cho ngài.

- Cái này coi như báo đáp ơn cứu mệnh của ngươi, từ nay trở đi, chúng ta xem như không ai nợ ai.

Ôn Bình tiếp nhận cái túi, trực tiếp thu vào trong ngực, cũng không hề mở ra xem thử. Kế đó, hắn đưa mắt nhìn Lục Nguyệt bay thẳng lên lầu hai. Ôn Bình đoán, có lẽ là nàng đi thu thập thi thể của A Dạ.

Lúc đội tự vệ của Dương gia đến, người vây xem đã bắt đầu tán đi.

Dương Tông Hiền vội vàng chạy đến, bên cạnh còn có Hoài Không, lúc cả hai xuất hiện, phường thị thoáng cái trở nên náo nhiệt. Nhất là sau khi thấy Hoài Không, đám người lập tức há hốc mồm kinh hô.

Ở đây có rất nhiều người từng đến Bách Phượng lâu, may mắn nhìn thấy Hoài Không, chính là yêu trù bán một món ăn 50 kim.

Đương nhiên, những người này chỉ là một số ít tu sĩ cường tráng hơn so với người bình thường một chút. Bọn họ xem Hoài Không là danh nhân mà đối đãi. Còn trong mắt những

người đã từng rời khỏi Thương Ngô Thành, hoặc là những nhân tài đã tu hành thật lâu, Hoài Không lại là một cự đầu (1).

(1) Đầu sỏ, trùm…

Một yêu tu cảnh giới không cao nhưng ngay cả Kháo Sơn Tông cũng không dám đắc tội.

Hai người họ dẫn theo không dưới trăm người, ngay cả A Long cũng bị lôi tới. Thấy Ôn Bình bình an vô sự, Dương Tông Hiền mới thở phào một hơi, lúc này, đao trong tay hắn mới buông xuống.

Không bao lâu sau, Lục Nguyệt cõng thi thể của A Dạ xuống. Nhìn thấy Ôn Bình cùng đám người Dương Tông Hiền đứng chung một chỗ, nàng có hơi kinh ngạc. Nhất là nhìn thấy Hoài Không, kinh ngạc đã thăng cấp thành kinh hãi. Bất quá, nghĩ đến hiện tại Ôn Bình đã không còn như xưa, nàng liền bình thường trở lại, một mình cõng A Dạ rời khỏi phường thị.

Ôn Bình nhìn theo bóng lưng nàng, rốt cuộc buông một tiếng thở dài, chậm rãi bước theo.

…

Kháo Sơn Tông.

Vạn Sơn kinh hồn chưa định chạy về Kháo Sơn Tông, sau khi chui tọt vào phòng mình, thay bộ y phục đã ướt đẫm mồ hôi, hắn mới nhanh chóng đi đến chủ điện.

Hắn phải lập tức đi tìm phụ thân.

Bang chủ Cực Cảnh Sơn muốn tìm Mộc Lưu Sa, cho nên tông của hắn cùng Cực Cảnh Sơn mới có mối giao hảo này. Thế nhưng bây giờ, người của Cực Cảnh Sơn lại chết trong Thương Ngô Thành, sợ rằng muốn tiếp tục thiết lập quan hệ trong tương lai là điều không tưởng.

Sau khi đến chủ điện, Vạn Sơn không tìm được phụ thân mình, mà tìm thấy Chấp pháp đường đường chủ Hoa Liêu.

Hắn quyết định trước hết cứ để Hoa Liêu dẫn người đi lấy lại Mộc Lưu Sa, có lẽ chuyện còn đường cứu chữa.

- Hoa thúc, ngài có thể giúp ta phái Ám Ảnh ra ngoài giết một người, sau đó mang đồ trong tay hắn về đây được không?

- Đã có chuyện gì? - Hoa Liêu hỏi.

- Phụ thân giao cho ta nhiệm vụ, ta đã thất bại, đồ rơi vào tay một cái đệ tử ngoại môn gọi là Lục Nguyệt. Ta đuổi theo nàng, nhưng lại bị người của Ôn Bình ra tay ngăn cản, hiện tại Lục Nguyệt kia hẳn là vẫn còn ở Dương gia phường thị.

- Ôn Bình?

- Đúng, chính tên gia hỏa đó đã làm hỏng việc của ta. Ngài bảo Ám Ảnh trước đi theo, đợi sau khi Ôn Bình rời khỏi, chúng ta sẽ ra tay lấy lại món đồ trên người Lục Nguyệt. Vật kia rất quan trọng, không chỉ với phụ thân ta mà là cả Kháo Sơn Tông.

Hoa Liêu không đáp ứng, bởi vì hiện tại Ám Ảnh đang chấp hành nhiệm vụ khác. Hắn hỏi:

- Vật đó là gì?

- Đồ mà Cực Cảnh Sơn muốn.

- Đã hiểu.

Vốn định cự tuyệt yêu cầu của Vạn Sơn, thế nhưng nghe đó là thứ Cực Cảnh Sơn muốn, hắn đành phải đáp ứng.

- Đợi đến đêm đi. Hiện tại Ám Ảnh đang chấp hành nhiệm vụ, đợi bọn họ hoàn thành nhiệm vụ trở về ta sẽ căn dặn họ. Nếu như là thứ Cực Cảnh Sơn muốn, Hoa Liêu ta nhất định sẽ giúp ngươi.

- Đa tạ Hoa thúc! - Vạn Sơn vui vẻ, tâm trạng dần dần buông lỏng, kế đó hỏi. - Hoa thúc, không phải đội Ám Ảnh luôn hành động về đêm sao? Ban ngày họ phải chấp hành nhiệm vụ gì à?

【VIP】 Chấp Pháp Đường Chỉ Còn Trên Danh Nghĩa

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chuyện nhỏ mà thôi. - Hoa Liêu đương nhiên sẽ không nói cho Vạn Sơn biết. Chuyện này giống với chuyện nam nhân đang cùng nữ nhân trên giường sẽ không bao giờ nói chuyện chia tay.

- Nếu như là chuyện nhỏ thì ngài sẽ không phải Ám Ảnh ra ngoài. Hoa thúc à, nếu không phải ngài đã đáp ứng ta, ta thật sẽ nghĩ ngài đang từ chối khéo đấy! - Vạn Sơn bưng một chén trà trên bàn lên.

Nhấp một ngụm, nuốt vào, nhưng dường như không phải để giải khát, mà là để giội tắt những lo lắng trong lòng hắn.

Chợt, hắn thì thào tự nói, trên mặt nhiều thêm vài phần âm lãnh:

- Dám giết người của Cực Cảnh Sơn, tên Ôn Bình kia chết chắc rồi.

- Cái gì?

Hoa Liêu ngây người ta một lúc, chén trà trong tay phút chốc hóa thành bột phấn, kế đó, hắn duỗi tay bắt lấy bả vai Vạn Sơn.

- Hoa thúc, ngươi làm sao vậy?

- Ngươi vừa nói gì hả?

- Ôn Bình chết chắc rồi.

- Câu trước kìa ông con.

- Dám giết người của Cực Cảnh Sơn.

- Ôn Bình giết Hàn Chí của Cực Cảnh Sơn?

- Bên cạnh hắn có một tên vô cùng lợi hại, chỉ một quyền đã đánh Hàn tiền bối chết tươi. Bất quá, cũng không có gì đáng ngại, hắn có mạnh hơn cũng không mạnh bằng Cực Cảnh Sơn, đúng không? Nếu như tin tức này rơi vào tai người của Cực Cảnh Sơn, vậy thì Bách Tông Liên Minh Hội sợ rằng cũng chẳng che chở nổi cho Bất Hủ Tông.

Vạn Sơn cười đắc ý, thế nhưng Hoa Liêu lại không cười nổi, vẻ mặt hắn cứng lại, vỗ mạnh lên bàn.

- Nguy rồi!

Hắn vừa hạ lệnh cho Mạt Ảnh mang theo đội Ám Ảnh đi hạ sát Ôn Bình, hơn nữa còn là tử lệnh.

Nhưng bên cạnh Ôn Bình lại có một người như vậy… Chẳng phải tiểu đội Ám Ảnh sẽ lành ít dữ nhiều hay sao? Thanh lợi kiếm của Chấp pháp đường hắn e rằng…

Tử lệnh cũng không có nghĩa là bảo người của mình đâm đầu vào chỗ chết nha!

Hoa Liêu đứng bật dậy, thoáng cái đã ra khỏi phòng.

- Hoa thúc, ngươi đi đâu đó?

Vạn Sơn đuổi đến cửa, hô một tiếng, thế nhưng Hoa Liêu không đáp lại hắn, thấp giọng mắng một câu "Bệnh thần kinh" sau đó ngoảnh mông bỏ đi.

Hoa Liêu lập tức cưỡi phong lưu mã, mang theo vài tên tùy tùng, phóng về phía Thương Ngô Thành.

…

Ôn Bình đứng trước lò hỏa thiêu, ánh lửa hắt lên mặt hắn, thời điểm này, trên mặt hắn không hề có bất kỳ biểu cảm nào.

- Lục Nguyệt, thứ này ngươi có được từ đâu? - Ôn Bình vẫn không mở cái túi ra, lúc hỏi Lục Nguyệt, hắn cũng chỉ vỗ vỗ lưng quần mình. Mặc dù có hơi quái nhưng may mắn là Lục Nguyệt biết hắn muốn hỏi gì.

Nàng đáp:

- Tìm được trong một cái sơn động. Vì nó, hơn trăm người đều đã bỏ mạng ở sơn động.

- Trong động có thứ yêu vật gì?

- Không, bọn họ chết là vì tàn sát lẫn nhau. Phân điện nhiệm vụ Kháo Sơn Tông tuyên bố một nhiệm vụ cá nhân, chỉ cần tìm được nó, mang đến Thương Ngô Thành giao cho người phát nhiệm vụ thì sẽ nhận được 5000 kim tệ. Ai cũng mơ tưởng đến 5000 kim tệ này, ta cùng A Dạ tương đối may mắn, không chỉ có thể còn sống trở ra, mà còn chiếm được Lục Sa này. Vốn nghỉ chỉ cần mang đến Thương Ngô Thành bàn giao, sau đó cầm tiền liền rời khỏi, không ngờ…

Lục Nguyệt nhìn hỏa diễm cháy hừng hực trong lò, lâm vào hồi ức, mãi vẫn không nói gì thêm. Bất chợt, nàng giơ tay lên lau nước mắt, bộ dạng rất là đáng thương.

- Vậy ngươi đã nghĩ ra sẽ đi đâu chưa?

Lục Nguyệt vẫn si ngốc nhìn chằm chằm vào lò hỏa thiêu, trong giọng nói nhiều thêm vài phần bất đắc dĩ:

- Thương Ngô Thành đã không còn chỗ cho ta dung thân nữa rồi. Ta sẽ mang tro cốt của A Dạ rời khỏi đây, tìm một chỗ, lần nữa bắt đầu lại cuộc sống.

- Kháo Sơn Tông sẽ không cho ngươi rời khỏi Thương Ngô Thành. - Ôn Bình nhíu mày suy tư, sau đó mở miệng nói. - Cùng ta hồi Bất Hủ Tông ở tạm vài ngày, đợi sóng gió qua đi, ta sẽ tiễn ngươi đi.

Lục Nguyệt đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Kỳ thật ngươi là một người dễ mềm lòng, vừa nãy còn nói là không định cứu ta đây này.

Ôn bình không để ý đến nàng.

Mềm lòng?

Xác thực, thỉnh thoảng hắn rất mềm lòng.

Thế nhưng, một người chung quy vẫn có máu có thịt, từng là bằng hữu, dù cho hiện tại không còn xem nàng là bằng hữu nữa, hắn cũng không muốn thấy nàng phơi xác giữa đường.

Lục Nguyệt muốn rời khỏi, bằng vào Luyện thể lục trọng của nàng, kết cục rất dễ đoán.

Ôn Bình rời khỏi phòng, liếc mắt nhìn Vu Mạch chẳng biết đã đuổi theo từ lúc nào. Vu Mạch cũng liếc nhìn hắn.

Hai người rất ăn ý cầm vũ khí lên, thứ Ôn Bình xuất ra chính là một thanh Dạ Mạt Ảnh, còn trong tay Vu Mạch chính là thanh thép dựng cạnh cửa.

Kế đó, hai người đi về phía đám thợ đang làm việc.

…

Một phút sau.

Vòng bảo hộ quanh Bất Hủ Thanh Phong tiêu tán, Ôn Bình chậm rãi rút Dạ Mạt Ảnh khỏi ngực Mạt Ảnh.

Máu tươi từ lỗ hổng trước ngực trào ra, ướt đẫm y phục bằng phải thô, đồng thời, máu cũng chảy xuôi theo thân Dạ Ma, tí tách nhỏ xuống, nhuộm hồng cảnh một mảnh thổ địa.

- Bịch!

Thân thể Mạt Ảnh cứng lại, chết không nhắm mắt ngã xuống đất.

Đến lúc chết hắn cũng nghĩ không thông, bạch quang đột nhiên xuất hiện xung quanh Ôn Bình là thứ gì và vì sao bên cạnh hắn lại có thêm một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng vô địch cùng cấp bậc.

- Tiểu tử, sáu tên còn lại đều xử lý xong. - Ngay lập, giọng của Vu Mạch từ phía sau vọng đến.

Ôn Bình gật đầu, lau sạch máu trên lưỡi Dạ Ma, sau đó giặt vào bên hông.

Song, khi Ôn Bình quay lại thì Lục Nguyệt đã đi mất, ngay cả hủ cốt dùng để đựng tro cốt của A Dạ đặt trên bàn cũng đã biến mất.

Hỏa diễm trong lò vẫn hừng hực cháy, tựa như lúc Ôn Bình rời khỏi.

Đám thợ đang bận rộn thấy hắn bước đến, cẩn thận đánh giá hồi lâu, rồi nói:

- Lão bản, vị cô nương vừa nãy đã đi rồi. Nàng bảo chúng tôi nhắn lại với ngài rằng nàng thực sự xin lỗi, nàng nợ ngài một mạng.

- Ừm.

Ôn Bình không hỏi gì thêm, chỉ khẽ gật đầu.

Bởi vì hắn biết rõ có hỏi cũng chẳng được gì.

Lúc quay đầu, đã thấy Vu Mạch đứng đó, không còn bộ dáng hưng phấn lúc nãy, hắn bước đến vỗ vỗ vai Ôn Bình, dùng giọng nói tang thương lảm nhãm:

- Nhân sinh chính là như vậy, ngươi có thể nắm giữ lực lượng, cũng có thể nắm giữ sinh tử của người khác, thế nhưng có rất nhiều chuyện ngươi không thể nào không chế được.

Nghe mấy lời này, Ôn Bình chỉ cười cười.

Trong lòng hắn cười mỉa một cái, đây có xem như là kinh nghiệm tình trường tang thương của ông anh già này không nhỉ? Đầu năm nay, thiên hạ thích triết lý quá đi mất.

Nửa canh giờ sau.

Chỗ hai người Ôn Bình vừa đứng đã bị quân của phủ thành chủ vây chặt tầng trong tầng ngoài, lúc Hoa Liêu nghe tin chạy đến, cả người đều run lên. Trong lòng hắn cầu xin, mà cũng có thể là cầu nguyện, nói tóm lại, hắn không muốn tin những chuyện đã xảy ra.

Đẩy đám người ra, chứng kiến đám người Mạt Ảnh nằm ngay đơ trên đất, Hoa Liêu lảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã bày ra tư thế cho chó ăn phân.

Thấy một màn như vậy, người chung quanh nhao nhao châu đầu ghé tai.

- Người của Kháo Sơn Tông sao vậy?

- Nhìn bộ dáng tê tâm liệt phế của Hoa Liêu kìa, mấy người chết kia là ai, đừng nói là đệ tử hạch tâm của Kháo Sơn Tông nha?

- Biết đâu, các người xem, phó thành chủ cũng đã đến rồi. Thân phận của mấy người kia chắc chắn không đơn giản.

- Buông tay! - Hoa Liêu tức giận quát tướng lên, sau đó không nói gì mà nhìn về phía trước.

Lúc này, hắn chẳng khác nào một kẻ si, vẫn còn đang chìm đắm trong thất bại.

Đầu tiên là Nhung lão.

Kế đó là Mạt Ảnh, rồi tiểu đội Ám Ảnh.

Thanh lợi kiếm của Chấp Pháp đường đã gãy. Chấp Pháp đường… Chỉ còn là danh nghĩa.

- Ôn Bình! Bất Hủ Tông!

Hoa Liêu phẫn nộ hét một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó, mắt hắn tối sầm, cả người y như tên say, ngã trái ngã phải… Đám người hầu thấy vậy vội vàng chạy đến đỡ.

Bất quá, đỡ được người nhưng lại không đỡ được tâm. Tâm hắn đã bị nghiền nát mất rồi!

【VIP】 Sủi Cảo Ăn Ngon Không? (Thượng)

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một màn này khiến cho người vây xem kinh ngạc, nghe được mấy lời của Hoa Liêu, bọn họ càng ngạc nhiên hơn.

- Không thể nào, chuyện này sao lại có liên quan đến Bất Hủ Tông? Không phải Bất Hủ Tông đã sớm xuống dốc sao?

- Ngươi vẫn chưa biết à? Bất Hủ Tông đã thu đồ đệ lại rồi, nghe nói là bọn họ còn có một trưởng lão đặc biệt mạnh. Ngay tại Dương gia phường thị, Luyện thể thập tam trọng của Bất Hủ Tông đã dùng 1 một quyền đánh chết một Luyện thể thập tam trọng khác đấy.

- Không thể nào… Chỉ một quyền? Vậy chẳng phải Tông chủ của Kháo Sơn Tông cũng phải nhượng bộ lui binh sao?

Tiếng nghị luận dần dần nhỏ đi, bị đám người của phủ thành chủ xua đuổi, đám đông cũng chậm rãi tản đi.

Bất quá, người tản, dư luận cũng theo đó tản. Một truyền mười, mười truyền trăm, tin tức Bất Hủ Tông quật khởi đã vào tai hơn phân nửa người tại Thương Ngô Thành.

Cũng như khi Bất Hủ Tông xuống dốc, tất cả mọi người đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, vừa mừng vừa sợ.

…

Lúc hồi Dương phủ, Dương Tông Hiền có lẽ đã nhận được tin, hắn đứng trước cửa chờ, vừa nhìn thấy Vu Mạch và Ôn Bình cùng đi đến liền vội vàng chạy ra đón. Hiện tại, hắn không có tâm trạng đi hỏi hai người có sao không. Mà có sao hay không thì cũng bày ra trước mắt đó, hắn không mù.

Bảo hạ nhân đánh xe ngựa qua, tiếp hai người lên xe, sau đó, hắn mới đối với Ôn Bình nói:

- Ôn tông chủ, hôm nay ta đã tranh thủ hoàn thiện ba bộ Bất Hủ Thanh Phong cho ngài rồi, có thêm vài thứ linh tinh nữa, ngài cũng mang lên hết đi.

- Dương tộc trưởng không định giữ ta lại ăn cơm à? - Ôn Bình cười cười hỏi, ngược lại, hắn cảm thấy rất hiếu kỳ, vì sao Dương Tông Hiền lại trông mong hắn hồi Bất Hủ Tông như vậy.

Dương Tông Hiền bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Không giữ, không giữ. Ngài chỉ đến Thương Ngô Thành một chuyến đã gây ra nhiều chuyện như vậy, nếu cứ lắc lư thêm chút nữa, có khi ngài mang lão gia hỏa này đánh lên Kháo Sơn Tông luôn mất.

Vu Mạch khí thế bừng bừng nói:

- Một cái Kháo Sơn Tông nho nhỏ, muốn đánh thì đánh, chẳng lẽ còn có người dám đến tìm ta gây phiền toái?

Ôn Bình cười cười không nói, mang theo Vu Mạch ngồi xe ngựa thẳng hướng Vân Lam sơn mà đi.

Lúc về đến Bất Hủ Tông, trời đã chạng vạng tối.

Ngàn bậc thềm đá của Bất Hủ Tông quả là uy vũ thật đấy, nhưn g đối với người đang tay xách nách mang như Ôn Bình thì nói thật… Hắn rất muốn đập bớt một nửa cho nhẹ người. Hay là làm cái cáp treo đi lên nhỉ? Miễn sao đừng tốn sức là được.

Đương nhiên, chuyện này không phải mệt hay không mệt, mà là có hơi bất tiện. Tên hệ thống đáng ghét kia hẳn là sẽ giải quyết được vấn đề này.

Sau khi mang một đống đồ vào Thính Vũ Các, Ôn Bình ngồi phịch xuống ghế, cầm lấy chén trà, uống một ngụm rồi chạy ra đóng cửa, khởi động mê trận bảo hộ. Xong xuôi, hắn mới mở cái túi, bên trong là Mộc Lưu Sa to bằng hạt gạo, màu xanh sẫm. Âm thanh hệ thống lập tức vang lên:

“Mộc Lưu Sa là sa thạc chiếu theo hình dạng của lưu thủy, bóp nát nó, Kí chủ có thể nhìn thấy được hình thái thật sự của nó.

Ôn Bình gật đầu, sau đó cầm túi lên bóp chặt.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy chất lỏng màu xanh chảy ra từ khe hở.

Ôn Bình càng thêm kinh hỉ khi phát hiện Mộc Lưu Sa màu xanh sẫm đã không còn lại chút gì, tất cả đều hóa thành một đạo huỳnh quang màu xanh nhạt, tựa như là đồng ruộng vừa kịp nảy mầm vụ xuân.

Sợ hãi thán phục trôi qua, Ôn Bình vội vàng vận Trường Mạch Công, sau đó điên cuồng thôn phệ mộc khí bên trong dòng chảy của Mộc Lưu Sa.

Mộc khí nhập thể do Trường Mạch Công hấp thu, vận chuyển một chu thiên, sau đó dung nhập vào kinh mạc tụ về đan điền.

Mãi đến giờ Tý, bữa thịnh yến này mới yên lặng chấm dứt. Mộc Lưu Sa trong túi vải đã bị Ôn Bình hút khô. Nguyên bản Mộc Lưu Sa tựa như lưu thủy mang theo lục sắc quang mang giờ phút này đã biến thành những khỏa cầu màu trắng, thiếu đi một phần linh khí.

Ngay sau đó, thông tin cá nhân của Ôn Bình hiện lên.

Ôn Bình.

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Luyện thể thập nhị trọng.

Tư chất: Tam Tinh

- Ha ha, ta biến thành thiên tài rồi. - Nhìn thấy tư chất của mình biến hóa, Ôn Bình hưng phấn cười như điên, lúc nhìn đến cảnh giới, hắn không khỏi lia mắt nhìn ngực cùng chân của mình, chắc là định xem xem có thêm miếng cơ nào không.

- Cảnh giới cũng tăng lên.

Không thể không nói, chuyến này quả là không uổng công mà.

Đúng thật, người một khi đã bắt đầu may mắn thì vận may sẽ liên tục kéo đến. Còn một khi đã không may thì chẳng khác nào cái định luật Murphy chết tiệt.

- Hệ thống, mở địa đồ. - Trên người hắn hiện có khoảng mười vạn kim, cũng nên cải tạo kiến trúc rồi.

Trước tiên Ôn Bình tiến thành thăng cấp chủ điện, tiêu tốn hết 5 vạn kim. Kế đó là kiến trúc cuối cùng của Vân Lam sơn: Trù phòng. Chỗ này vậy mà lại tốn mất 3 vạn kim cải tạo, Ôn Bình có hơi bất ngờ.

Thành ra kim phiếu trên người thoáng cái bay vèo hết một nửa.

Trong lúc hắn còn đang ngồi rủa hệ thống là một tên "khắc kim" thì bất chợt nghe thấy âm thanh máy móc vang lên bên tai mình. Hệ thống nói một đống thứ để trấn an người nào đó vừa bị "luộc":

- Kí chủ, sau khi cải tạo, tất cả trù cụ trong trù phòng đều được thăng cấp, món ăn làm ra cũng sẽ có biến hóa. Độ ngon tăng lên gấp bội, đồng thời có thêm hiệu quả điều tiết tâm trạng. Thương thành cũng sẽ ngẫu nhiên xuất hiện linh thiện, thứ này tốt hơn dược thiện không biết bao nhiêu lần đâu.

- Vậy mà cần đến 3 vạn kim à?

- Dân dĩ thực vi thiên, nói tóm lại, chờ sáng mai Kí chủ sẽ biết.

Mặc dù phải bỏ ra 3 vạn kim để nâng cấp trù phòng khiến Ôn Bình có hơi đau lòng, nhưng hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận. Vừa hay, sau khi cải tạo trù phòng, Vân Lam sơn xem như công đức viên mãn. Tiếp theo việc cần làm là thăng cấp.

Sau khi rời khỏi Thính Vũ Các, Ôn Bình bước trong màn đêm hướng về phía Nhiễu sơn, tiến vào Chiến Cảnh tu hành một đêm.

Lần nữa tiến vào Chiến Cảnh, hiệu quả đã không còn như trước, toàn bộ lực phản ứng đều tăng lên với biên độ rất lớn.

Tuy là thực lực của "Bản thân" đã tăng cao, nhưng ít nhất lúc này Ôn Bình có được năng lực hoàn thủ.

Không giống với lần đầu tiên, không có chỗ nào là không có sơ hở.

Sáng hôm sau.

Mặt trời còn chưa lên Ôn Bình đã chạy đến trù phòng.

Nhìn từ xa, trù phòng quả thật khác trước rất nhiều, cứ như là mới đập đi xây lại vậy đó.

Phía trước trù phòng là một cái hoa viên, bên trong trồng đủ loại cây cỏ, hiển nhiên, trước kia chỗ đó cũng có cây cỏ, nhưng không có chỉnh tề, gọn ghẽ như hiện tại.

Ngoài ra, cây cối hai bên đường cũng phá lệ đặc biệt, có loại cảm giác không nói nên lời.

Ngay khi hắn còn đang hồ nghi, trong đầu chợt hiện lên một ý niệm. Kế đó, hắn đưa tay sờ sờ lá cây, lúc ánh mắt rơi vào thân lá, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên kinh ngạc khó hiểu.

Vậy mà lại là Nguyệt Quang Thụ chỉ tồn tại trong đảo ở Đông Hồ.

Căn cứ theo ghi chép của Đông Hồ lục, mỗi một chiếc là của Nguyệt Quang Thụ về đêm sẽ phát ra ánh sáng chói lọi tựa như Nguyệt quang. Nhìn từ xa, tựa như trăng rằm giữa trời đêm. Nếu như chỉ sáng thôi thì Đông Hồ lục sẽ không dành riêng một trang giấy để mô tả về nó, và Ôn Bình hắn cũng không rãnh để kinh ngạc.

Chỗ thần kỳ nhất của Nguyệt Quang Thụ chính là nó có thể giải bách độc, đồng thời, có thể chế biến thành linh thiện trong truyền thuyết, tẩy kinh phạt tủy.

Đây là thứ mẫu thân thường nhắc đến, so với dược thiện còn tốt hơn. Cho dù là linh thiện bình thường nhất cũng đủ để mười năm trước hắn thoáng cái trở thành nhân vật thiên tài thiên tư trác tuyệt.

Về phần công hiệu thứ hai "Tẩy kinh phạt tủy" thì càng thần kỳ hơn.

Chỉ có tu sỉ Luyện thể thập tam trọng bước vào Thông Huyền Cảnh mới xuất hiện tình trạng như vậy. Phụ thân hắn từng nói, mạch môn vừa được đả thông, mạch khí nhập thể, trong nháy mắt sẽ xảy ra Tẩy kinh phạt tủy, loại bỏ hết tất cả ô uế, tạo thành vô cấu chi thể (2).

(2) Vô cấu chi thể nếu hiểu theo nghĩa đen là thân thể không một hạt bụi. Còn ở đây có thể hiểu là thân thể tu sĩ bị gột rửa từ trong ra ngoài, khiến cho thân thể trở nên sạch sẽ, không còn chất bẩn hay chất độc nào, làm cho việc tu hành trở nên dễ dàng, phát lực cũng lớn hơn. Để đạt được Vô Cấu chi thể, có thể dùng bảo vật, dùng lửa luyện thân, dùng lôi sét, hoặc thi tấn cấp đột phá… Cái này hay có trong truyện tiên hiệp.

Sau khi Tẩy kinh phạt tủy, cơ thể sẽ sinh ra những biến hóa có tính căn bản. Có thể nói, đó là sự khác biệt giữa mộc khối cùng cương thiết.

【VIP】 Sủi Cảo Ăn Ngon Không? (Trung)

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Khi Ôn Bình vượt qua hàng cây Nguyệt Quang Thụ, đứng trước cửa phòng bếp, thanh âm hệ thống vang lên :

“Phòng bếp sau khi được thăng cấp nhận được năng lực đặc thù: Vô Hạn Địa Hỏa. Hỏa diễm lấy từ sâu trong lòng đất vạn trượng, dùng nó để nấu ăn có thể tự động gia tăng gấp đôi hương vị. Đồng thời tăng thêm khu vực chuyên nấu linh thiện. Bên trong thương thành có bán ra phối phương chế biến linh thiện, nhưng trong quá trình điều chế, nếu như chính Kí chủ động thủ thì sẽ tự động hoàn thiện, sửa đổi chỗ sai lầm của Kí chủ, đạt đến bước hoàn mỹ nhất. “

- Mở thương thành!

Ôn Bình bị một câu nhắc nhở của hệ thống, lập tức mở ra địa đồ, sau đó ghé qua thương thành của trù phòng.

Khi ánh mắt rơi vào mơ đồ vật trong thương thành, hắn không biết phải diễn tả như thế nào, loại linh thiện mới ra…

Vậy mà là sủi cảo!

- Sủi cảo này mà là linh thiện gì?

“Kí chủ, không nên xem thường sủi cảo này, đây là linh thiện vạn năng, chỉ cần có nhân bánh thích hợp, nó mang lại hiệu quả ở nhiều mặt. Bất quá, yêu cầu cách làm cũng không đơn giản như sủi cảo bình thường.”

Ôn Bình gật gù, sau đó nhấn nút mua, bỏ ra năm ngàn kim tệ mua phối phương chế biến sủi cảo linh thiện.

Bất quá, khi đã mua về phối phương chế biến, phối phương sủi cảo lại đổi thành Sủi Cảo Nguyệt Quang. Theo hệ thống nói thì trước mắt hắn cũng chỉ đủ năng lực để chế biến loại sủi cảo này. Thật ra thì dược thiện và linh thiện khác nhau lớn nhất chính là nguyên liệu. Sủi Cảo Nguyệt Quang đều cần nguyên liệu không phải phàm vật, Ôn Bình đánh giá qua một chút, muốn kiếm đầy đủ số nguyên liệu này cũng cần tốn gần vạn kim.

Đặc biệt là lá cây Nguyệt Quang Thụ, vật này là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, nếu như không phải trước phòng bếp còn có hai hàng Nguyệt Quang Thụ tươi tốt, một đạo linh thiện này còn cần phải mất mấy vạn kim mới sưu tầm đủ nguyên liệu, cái này không khỏi để Ôn Bình cảm thán nguyên liệu đắt đỏ.

Mua được phối phương, Ôn Bình cũng không vội vàng bắt tay làm ngày, mà dự định thử xem năng lực đặc thù mới của phòng bếp.

Khai mở địa hỏa màu đỏ cam, Ôn Bình thử làm món trứng chiên, cũng chỉ là thả một cân muối, đùa thôi, là bỏ vào một ít muối, sau khi làm xong, trứng tráng ra một màu vàng óng, nhìn đặc biệt mỹ quan. Dùng đũa gắp lên, nếm thử một miếng, hương vị quả thực là không có chỗ chê.

Ngoài giòn trong mềm, trứng gà ở trong miệng, để cho mùi thơm không ngừng quanh quẩn tại vị giác, thật lâu đều không tiêu tan.

Ôn Bình không muốn uống nước, hắn muốn để cho loại tư vị này quanh quẩn ở trong miệng lâu hơn một chút. Sau đó cầm lên cái xoong, múa dao như thật, muốn làm bữa sáng hôm nay.

Sau hừng đông không lâu, Hoài Diệp vội vàng chạy tới phòng bếp, nàng đứng tại cửa nhìn phải ngó trái một hồi mới dám đi vào. Bởi vì nàng có chút không dám tưởng tượng ra đây chính là phòng bếp nhỏ mà nàng gần đây mỗi ngày nấu nướng.

Đi vào trong, nhìn thấy Ôn Bình còn đang nấu ăn, liền kinh ngạc hỏi:

- Tông chủ, ngươi thế nào lại dậy sớm đi làm bữa sáng? Đây là công việc của ta mà!

- Đi gọi mọi người tới dùng cơm! Ta chuẩn bị để cho các ngươi nếm thử tay nghề của ta!

Ôn Bình vừa nói vừa cười một cách thần bí.

Hoài Diệp nhìn thấy nụ cười bí hiểm của Ôn Bình, ôm thái độ hoài nghi chạy ra ngoài, lúc rời đi không nhịn được mà nhìn hàng Nguyệt Quang Thụ mấy lần, bất quá hình như là nàng cũng không nhận ra, chẳng qua là thấy chúng có chút đặc biệt mà thôi.

Khi đưa đám người đến đầy đủ, mấy người đối với bố trí phòng bếp biến hóa có phần kinh ngạc, vừa mới đặt chân vào cửa liền nghe đến thanh âm Ôn Bình truyền tới :

- Đi lên lầu!

Mấy người thốt ra vài tiếng, nhìn chung quanh vài lần, ở bên phải phòng bếp có một cầu thang nhỏ, thuận nó mà đi lên lầu.

Vừa lên lầu hai, mọi người liền thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, mấy người đi vào trong đó liền có cảm giác khác biệt. Lịch sự tao nhã, tinh xảo, còn có vài điểm đáng chú ý, bên trên mỗi cái bàn vuông đều có một cái bình hoa, trong bình cắm một bông cúc vạn thọ, à, không phải, hình như là hoa hồng, nở chói lọi… Nhìn chẳng khác gì một bông hoa, nói chung là bọn hắn còn chưa bao giờ thấy cách bày biện này.

Cũng không lâu lắm, Ôn Bình bưng đồ ăn đi tới, Dương Nhạc Nhạc vội vàng tiến lên đón.

- Tông chủ, để ta giúp.

Trong tay tiếp nhận dĩa đồ ăn, mũi Dương Nhạc Nhạc không khỏi kéo dài ra, nhìn xuống đồ ăn trên tay, tán thưởng một câu:

- Oa, thật là thơm a!

Sau khi Dương Nhạc Nhạc cùng Triệu Dịch đem tất cả đồ ăn đi lên! Ôn Bình mới đem cái lồng mở ra. (Lồng này là lồng đậy thức ăn chứ không phải là "lồng" đâu, đừng có đen tối)

Lồng vừa mở, mùi thơm bốc lên nức mũi.

Cáp Cáp ghé vào bên cạnh Vương Bá, ngửi được mùi thơm liền đứng lên, mắt mở tròn xoe.

Mấy người ngồi quanh bàn, sau khi được sự cho phép của Ôn Bình liền nhao nhao động đũa. Dương Nhạc Nhạc cầm lên một miếng thịt gà, xé ra, đưa vào trong miệng, nhai nhai nhấm nuốt mấy lần, vội vàng giơ ngón tay cái lên, tấm tắc lấy làm kinh ngạc nói:

- Tông chủ, hóa ra là ngươi lại nấu ăn ngon như vậy, mùi vị đều vượt qua Hoài Không tiền bối!

Hoài Diệp nghe xong lời này, cũng gắp lên một miếng rau, ngửi ngửi, sau đó đưa vào trong miệng, không khỏi lên tiếng khen ngợi :

- Rau này có chút vị ngòn ngọt, hơn nữa đặc biệt dòn!

Nương theo hai người cảm thán, bọn người Vân Liêu cũng bắt đầu đánh chén, qua một bữa cơm, miệng khen không dứt.

Hoài Diệp lập tức liền hỏi Ôn Bình có muốn nhận học trò, nàng muốn học tài nghệ nấu ăn này của Ôn Bình, bởi vì cái đó và việc hắn làm y phục không giống nhau, phải nói làm sao a, liền cảm giác giống như hai trường phái khác nhau, những thứ cần chú trọng có sự khác biệt, nhưng đều đặc biệt thú vị.

Ôn Bình không có trả lời nàng, mà hướng mọi người nói:

- Hình như là sắp đến ngày kỷ niệm kiến thành rồi, như vậy đi, các ngươi ai có thể gom đầy đủ đồ vật trong danh sách này, ta liền làm một đạo linh thiện đưa cho mọi người.

Sau khi Ôn Bình nói xong câu này, bọn người Hoài Diệp đều im bặt tiếng cười, chỉ có Vương Bá là vẫn đang tán thưởng Ôn Bình:

- Ân, tông chủ, rau xanh này của ngươi nhìn giống rau ranh, ăn vào rồi mới biết hóa ra là rau xanh!

Không có người để ý tới Vương Bá, bởi vì Ôn Bình nói tới linh thiện đã kinh trụ tới bọn họ, sau khi xem qua danh sách mà Ôn Bình đưa cho, kinh ngạc trên mặt mọi người được thay dần bằng nụ cười vui vẻ.

Mặc dù mọi người đối với linh thiện không hiểu rõ khái niệm, nhưng ít ra là họ vẫn biết đây là thứ so với dược thiện còn thần kỳ gấp mấy lần.

Trước mắt, tại Đông Hồ này còn chưa ai có thể làm ra linh thiện, ngay cả yêu trù Hoài Không cũng làm không được.

- Đúng dịp kỷ niệm ngày kiến thành, ta miễn phí tặng cho các ngươi một cơ hội thoát thai hoán cốt, không cần bước vào Thông Huyền cảnh cũng có thể đạt Vô Cấu chi thể. Nhưng, yêu cầu đầu tiên là các ngươi phải gom góp đủ số nguyên liệu kia, nếu như không đủ, vậy ta cũng chịu. Còn có, chuẩn bị nhiều một chút, thì ta lại làm nhiều hơn một chút, kiếm ít thì ta lại làm ít.

Nghe được câu nói này, người kinh ngạc đầu tiên là Vân Liêu, bởi vì hắn là người có cảnh giới cao nhất ở đây, đối với Vô Cấu chi thể cũng hiểu rõ rất sâu. Cảm giác kinh ngạc tất nhiên là sẽ lớn hơn mấy người Dương Nhạc Nhạc.

Cái này giống như là làm một công việc, khi người không hiểu rõ về nó, ngươi cũng chỉ thấy nó bình thường, dễ dàng có thể làm được. Nhưng khi người đi tìm hiểu nó, ngươi liền phát hiện nó không có dễ dàng như tưởng tượng. Có lúc ngươi thật là đã hiểu rõ nó, ngươi lại cảm giác nó trở nên thêm khó khăn.

Vô Cấu chi thể là biểu tượng của Thông Huyền cảnh, Luyện Thể cảnh dù nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vân Liêu tự lẩm bẩm vài câu, sau đó tiếp nhận danh sách từ tay Hoài Diệp, nhìn một hồi:

- Đây chính là nguyên liệu để chế biến linh thiện… Vậy mà không cần bước vào Thông Huyền cảnh cũng có thể đạt Vô Cấu chi thể.

Chợt Vân Liêu vội vàng ra lệnh, sau đó đem đồ vật bên trong danh sách phân công ra cho mọi người, mọi người xuống

núi mua sắm. Bữa sáng qua đi, tất cả mọi người liền vội vã rời đi Vân Lam sơn, còn Triệu Dịch thì bị Ôn Bình giữ lại.

Ôn Bình liếc mắt qua đống chén dĩa trên bàn, nói:

- Trước, ngươi đem chén dĩa dọn dẹp, ta có chuyện muốn nói với ngươi!

【VIP】 Sủi Cảo Ăn Ngon Không? (Hạ)

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi tất cả mọi người xuống núi, Triệu Dịch dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, sau đó im lặng đứng sau lưng Ôn Bình trên lầu hai. Thật ra Triệu Dịch cũng không phải là người hướng nội, mà là vì đứng bên cạnh Ôn Bình, hắn luôn có loại cảm giác kính sợ, quả thật không dám lên tiếng.

Nhất là mấy ngày nay, chứng kiến ngay cả Thông Huyền Cảnh cũng phải xách mông chạy theo Ôn Bình, trong nội tâm hắn càng thêm sùng bái vạn phần.

- Tất cả khu vực tu luyện của Bất Hủ Tông ta ngươi đã thấy qua hết chưa? Trọng Lực Trường, Sân Hung Thú Thí Luyện, Ký Túc Xá?

Triệu Dịch khẽ gật đầu:

- Hồi Tông chủ, ta đều đã thấy.

- Ta biết rõ trên người ngươi không có tiền, cho nên ta sẽ cho ngươi cơ hội làm việc. Từ hôm nay trở đi, nhiệm vụ quét dọn Vân Lam sơn giao cho ngươi. Một canh giờ làm việc được tu luyện trong Trọng Lực Trường hoặc Sân Hung Thú Thí Luyện một canh giờ. Mỗi ngày làm 3 canh giờ. Miễn phí ăn ở.

- Đa tạ tông chủ.

Triệu Dịch vội khom người, trên mặt mang theo vẻ cảm kích khó mà diễn tả được. Nói thật, mấy ngày nay, hắn vẫn luôn sầu nào vì chuyện này, nhất là sau khi biết được những khu vực tu luyện trong tông có điểm đặc biệt, lòng hắn càng thêm ngứa ngáy.

Hoài Diệp, Dương Nhạc Nhạc có thể giúp đỡ hắn ngày một ngày hai, nhưng không thể cứ nhờ người ta mãi được.

Hiện tại Ôn Bình cho hắn công việc, đối với hắn mà nói đó chính là một trợ lực rất lớn. Hắn tin tưởng, mỗi ngày tu luyện ba canh giờ, trong vòng một năm hắn nhất định có thể quay về Luyện thể ngũ trọng.

Nói thật, hắn không biết phải bày tỏ lòng biết ơn của mình thế nào cho thỏa đáng.

Giúp hắn cải tạo kinh mạch đã là ơn tái tạo, hiện tại lại thêm ơn dẫn dắt, hắn hoàn toàn không biết phải làm thế nào mới biểu đặt được sự cảm kích từ sâu trong lòng mình.

Mặc dù không nói ra, nhưng hắn âm thầm thề, nhất định phải trở nên cường đại, tương lai có thể vì Ôn Bình bài ưu giải nan (1).

(1) Ý chỉ chia sẻ, giúp đỡ lúc hoạn nạn, khốn khó.

- Được rồi, trước hết ngươi mau đi quét dọn một ngàn bậc thềm ngoài kia đi, còn có cành cây mọc loạn hai bên đường, tất cả đều xử lý sạch cho ta. - Dứt lời, Ôn Bình bỏ lại Triệu Dịch, xoay lưng bỏ đi.

Triệu Dịch cầm chổi lên, bắt đầu nhẩm tính nên sử dụng 3 canh giờ có được sao cho hợp lý. Sau đó, hắn quyết định trước hết đều dùng vào Trọng Lực Trường, dù sao hiện tại trọng yếu nhất chính là tăng lên cảnh giới, mấy thứ khác đều chỉ là gió thoảng mây bay.

…

Chạng vạng tối, bọn Vân Liêu lục tục trở về, mang theo nguyên liệu mà bọn họ tìm được, chạy một mạch đến trù phòng.

Ôn Bình cũng đang ở đó.

Tâm đầu nhục của yêu vật Đương Khang, Thanh Lạc quả… Tổng cộng bảy món, đều là thứ khó tìm. Tuy nhiên, khó tìm thì khó tìm, nhưng đám Vân Liêu vẫn tìm về đủ, còn tìm được rất nhiều nữa chứ. Ôn Bình đoán với số lượng này đủ để bọn họ ăn suốt mấy ngày rồi.

Chỉ còn thiếu Hoài Diệp…

Mọi người ngồi chong mắt chờ Hoài Diệp về, rốt cuộc, nàng cũng về, còn mang theo hai vị khách không mời.

Dương Tông Hiền vận cẩm y, dáng người có hơi mập mạp, cùng với yêu trù Hoài Không hí ha hí hửng, hoàn toàn mất hết phong thái của bậc đại trù. Cả hai đi theo sau Hoài Diệp, bước vào phòng bếp, dùng đôi mắt cún con nhìn Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, nghe nói ngài muốn làm linh thiện? - Ánh mắt của Hoài Không khiến Ôn Bình nổi hết da gà.

Đương nhiên, đó không phải loại ánh mắt khủng bố hay gì, chỉ có điều nó khiến Ôn Bình cảm thấy đặc biệt không khỏe. Bỗng nhiên hắn quay sang nhìn Hoài Diệp, nàng vội vàng giải thích:

- Tông chủ, là do nghĩa phụ một mực đòi đi theo đấy.

- Ôn tông chủ, làm phiền. - Dương Tông Hiền cười cười nói.

Ôn Bình không nói gì thêm, xoay người tiến vào phòng bếp, trước khi đóng cửa còn lưu lại một câu:

- Một lát nữa hãy đến.

Dứt lời, hắn đóng cửa, bắt đầu dựa theo phối phương chế biến nguyên liệu, băm nhuyễn, thái sợi,… Hơn nữa còn dựa theo tỉ lệ chuẩn tiến hành phối trộn, rồi dùng da sủi cảo gói lại.

Đặt tất cả vào nồi tử kim trong trù phòng, sau đó đậy nắp lại.

Một lát sau, mở nắp nồi ra, nêm nếp gia vị, khuấy, rồi lại đậy lại.

Cứ lặp đi lặp lại như thế bảy lần.

…

Một lúc lâu sau, bọn người Hoài Không ngồi ở lầu hai chứng kiến Ôn Bình bưng một cái thố ngọc bự chảng đi lên, cả đám lập tức mừng hí hửng:

- Đến rồi!

Màn đêm buông xuống, thố ngọc phát ra ánh sáng nhu hòa trong đêm, một cỗ mùi hương nhàn nhạt bay vào mũi. Tất cả mọi người đều không nhịn được run rẩy cảnh mũi, nước bọt trong miệng sắp trào ra đến nơi.

Đặt thố ngọc lên bàn, canh súp màu trắng bạc khiến mọi người kinh ngạc không thôi. Bởi vì nó khiến bọn họ có cảm giác như nguyệt quang sáng chói trên bầu trời hòa lẫn vào đó. Ngay khi đám người còn đang kinh ngạc, đồ ăn trong thố dần dần hiện rõ hình dạng khiến cả đám không khỏi sửng sốt một chút.

Bánh sủi cảo!

Bọn Hoài Không quay đầu nhìn nhìn Ôn Bình, sau đó lại quay đầu nhìn về phía "Linh thiện". Vẻ mặt muốn dại bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Ôn Bình không để ý đến ánh mắt của bọn người này, hắn dùng thìa múc một cái Nguyệt Quang sủi cảo, sau đó dùng đũa xắn đôi nó ra.

Chất lỏng màu trắng tinh khiết lập tức chảy ra, một màu trắng óng ánh tựa như có nguyệt quang rơi ra từ bên trong viên sủi cảo. Sau khi hào quang từ từ tiêu tán, để lộ nhân thịt màu trắng ánh huỳnh quang.

Trước khi khai tiệc, Ôn Bình vội nói:

- Hai bên mái hiên ở dưới lầu ta đã chuẩn bị hai cái vạc nước. Nam bên trái, nữ bên phải, đến lúc đó đừng có chạy loạn.

Mọi người không rõ lắm, liếc mắt nhìn Ôn Bình, rốt cuộc hắn nói vậy là có ý gì? Bất quá, đám người cũng không để ý nhiều, được Ôn Bình cho phép, cả đám lập tức vơ vét Nguyệt Quang sủi cảo, có người còn trực tiếp cho luôn vào miệng.

Chưa ăn, miệng không cách nào khép lại được.

Ăn miếng thứ nhất, lại càng thêm say mê.

Nhất là Hoài Không, biểu lộ của hắn càng thêm khoa trương, nói tóm lại, cứ có cảm giác tóc gáy của hắn cũng bắt đầu nhảy nhót vui vẻ.

Ăn miếng thứ hai, vẻ mặt Hoài Không lại càng khó tả.

Nói thật, với tư cách là một Thao Thiết, ăn hết thiên hạ, nhưng món ăn có thể khiến hắn hưng phấn đã sớm không tồn tại, bấy lâu nay, ăn chỉ vì thỏa mãn dục vọng trời sinh.

Nhưng Nguyệt Quang sủi cảo lại khác, quả thực ngay cả hồn hắn cũng bị câu đi mất.

Nuốt một ngụm, cảm giác hạnh phúc lan toản toàn thân.

Ôn Bình ăn xong một cái thì ngừng lại, bọn Hoài Không lập tức tiêu diệt sạch sẽ 100 viên sủi cảo trong thố ngọc. Ngay cả canh súp cũng bị uống sạch. Hoài Không còn nhìn không được cầm thìa vét.

Đến khi không còn múc được gì nữa, đám người mới tỏ vẻ thỏa mãn.

Hoài Không nhìn Ôn Bình, vô cùng vui vẻ nói:

- Ôn tông chủ, nguyên lai ngài còn làm được linh thiện, quả thật khiến ta bội phục. Danh xưng Dược thần Đông Hồ hẳn phải thuộc về ngài mới đúng. Chỉ sợ năm đó Dược thần Tuyết Thiên Thiên cũng chỉ vừa biết đến linh thiện mà thôi.

Hoài Không vừa dứt lời, Dương Tông Hiền ngồi bên cạnh kinh ngạc nhìn hắn, kế đó chỉ vào mặt hắn nói:

- Hoài huynh, sao hôm nay ngươi chưa rửa mặt đã chạy đến đây? Ngươi xem, trên mặt ngươi chỗ trắng chỗ đen kìa.

- Hả?

Hoài Không không rõ lắm, sờ sờ mặt mình, chạm phải thứ gì đó, đưa lên mũi ngửi, kế đó hắn lập tức bụm miệng, bộ dạng như sắp nôn đến nơi:

- Đây là cái gì? Sao lại thối như vậy?

- Trên người ta cũng có.

- Ta cũng thế.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc, thanh âm sâu kín của Vân Liêu truyền đến:

- Đây chính là Tẩy kinh phạt tủy!

Dứt lời, Vân Liêu vội vàng chạy xuống lầu, bởi vì hiện tại hắn cần tẩy trừ, nếu không, chất ô uế do thân thể bài trừ ra, và cả cốt tủy vừa được thay thế sẽ lần nữa bị hấp thụ lại.

Lúc đó, hiệu quả của Tẩy kinh phạt tủy sẽ giảm phân nửa.

Nghe xong lời này, Hoài Không mới kịp phản ứng:

- Vậy mà ta lại quên linh thiện không chỉ đơn giản là ăn ngon.

Kinh hô một tiếng, sau đó hắn vội vàng chạy xuống lầu, phóng thẳng sang bên trái, cởi sạch, cầm gáo múc nước dội liên tục. Đồng thời chà xát, tẩy sạch tất cả uế vật trên người.

Đám người vừa tắm gội vừa hí hửng mừng thầm.

Cười cười, trăng đêm nay cũng trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

【VIP】 Mặc Lâm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

Rốt cuộc họ cũng hiểu vì sao trước khi ăn Ôn Bình lại nói mấy lời mù mờ như vậy.

Nước không phải chuẩn bị là để bọn họ tẩy rửa sao?

Cảm thán xong, đám người càng tăng nhanh động tác.

Lúc trước, Hoài Không cùng Dương Tông Hiền kỳ thật cũng không biết hiệu dụng của linh thiện, sau khi nghe Vân Liêu nói, bọn hắn vừa chà xát chất dơ trên người vừa mừng thầm, không khỏi cảm thấy vận mệnh thật là vi diệu.

Người khác nhập Thông Huyền mới có thể Tẩy kinh phạt tủy, hiện tại bọn họ chỉ mới Luyện thể đã có được đãi ngộ bậc này.

Bất quá, bọn họ không thể không thừa nhận, hiện tại mình là đang hưởng ké hào quang của nhi nữ, nếu không, dễ gì có cơ hội nếm linh thiện. Mặc dù nổi danh ở Đông Hồ, ai ai cũng phải dùng lễ để đối đãi, thế nhưng nào có dễ gặp được một linh thiện sư.

Sau khi tẩy rửa thân thể xong, cả hai nắm chặt quyền, cảm nhận lực lượng khác biệt trong cơ thể, loại cảm giác này quả thật rất trực quan.

Ngoài ra, hai người còn cảm thấy thấy biến hóa lớn nhất chính là khả năng hấp thu thiên địa chi khí, một trước một sau, biến hóa to lớn đến mức khiến cho người ta líu lưỡi.

Hiện tại, thân thể tựa như vừa nhận vùng trời này làm nghĩa phụ vậy đó, thiên địa chi khí trở nên “chiếu cố” bọn hắn hơn, quá trình hấp thu rõ ràng tăng lên không ít.

- Đa tạ Ôn tông chủ ban tặng linh thiện. - Thời điểm ly biệt, hai người đều cúi đầu thật sâu bái Ôn Bình.

Trời đất bao la, chung quy không có ai khác cho họ cơ duyên to lớn nhường này.

Tiễn bước Hoài Không cùng Dương Tông Hiền, Ôn Bình quay về Thính Vũ Các, bưng chén Nguyệt Quang sủi cảo bự chảng thuộc về mình lên.

Giải quyết nhanh gọn lẹ, sau đó chạy vào phòng tắm tẩy sạch ô uế trên người. Xong xuôi, lúc ra khỏi phòng tắm, tinh thần vô cùng sảng khoái, thế giới cũng trở nên tươi đẹp hơn rất nhiều.

Đánh ra một quyền, lực lượng rõ ràng tăng gấp bội, thử xem tốc độ… Cũng tăng cỡ đó.

Với tuệ lực hiện tại, hắn có thể tự tin đánh chết tươi Luyện thể thập tam trọng, dù cho kẻ đó có tu luyện mạch thuật cũng vậy.

Ôn Bình nhịn không được cảm thán một tiếng:

- Ngụy vô cấu chi thể đã như vậy, nếu như kinh lịch mạch khí tẩy rửa, đạt được vô cấu chi thể chính thức thì đến tột cùng sẽ mạnh nhường nào? Thông Huyền Cảnh, ta chờ…

…

Hôm sau.

Ngày kỷ niệm kiến thành, bắt đầu từ sáng sớm, toàn bộ Thương Ngô Thành rơi vào một mảnh phồn hoa náo nhiệt, phố lớn ngõ nhỏ, trước mỗi nhà đều treo dây vải rực rỡ sắc màu, đại biểu cho phồn vinh thịnh vượng. Đội ngũ diễu hành thật dài dạo bước qua từng con đường trong thành, chiêng trống ngập trời, phi thường náo nhiệt, dù là trạch nam trạch nữ trốn trong nhà đọc sách cũng nhịn không được xuống đường tham gia trận cuồng hoan này.

Thời điểm hiện tại, Bách Tông Liên Minh Hội cũng thập phần náo nhiệt, bất quá, bọn họ nghênh đón không phải là ngày kiến thành, mà là phân hội hội trưởng Mặc Lâm. Hắn trở

về khiến cho hơn phân nữa quan to hiển quý tại Thương Ngô Thành đều tập trung tại đây.

Sau yến tiệc tẩy trần, Mặc Lâm mượn ánh nến, ngồi hàn huyên cùng Giang Nguyệt Dạ.

Sắc mặt Giang Nguyệt Dạ ngưng trọng, nói:

- Hội trưởng, lần này gọi ngài trở về vội như vậy quả thực rất ngại.

- Không sao, nói lại một lần những chuyện mà ngươi đã nhắc trong thư, chi tiết một chút. - Mặc Lâm khoát tay, tỏ vẻ không sao cả.

- Dạo gần đây, Bất Hủ Tông dùng thế tựa mãnh hổ quật khởi, liên tục thu nhận đệ tử, đều là thiên tư trác tuyệt, lại còn gia thế hiển hách. Dương Tông Hiền chi tử, Hoài Không chi tử đều là đệ tử Bất Hủ Tông, ngay cả trưởng tử Vân gia tại Tinh Duyệt Thành cũng trở thành trưởng lão Bất Hủ Tông. Mấy ngày trước, Kháo Sơn Tông đụng độ Bất Hủ Tông đều liên tiếp nhận lấy thất bại.

- À?

Đôi mắt thâm thúy đen như mực của Mặc Lâm lóe tinh quang, hiển nhiên, hắn phi thường cảm thấy hứng thú với chuyện này.

Một cái tông môn xuống dốc bỗng nhiên quật khởi, sự tình "Hết cơn bỉ cực đến ngày thái lai" như vậy cũng không nhiều lắm đâu.

Giang Nguyệt Dạ nói tiếp:

- Vốn là vạch trần âm mưu của Kháo Sơn Tông lại khiến cho Nhung lão mất hết tiếng tăm tại Thương Ngô Thành. Mấy ngày sau đó, đụng độ với Chấp Pháp đường của Kháo Sơn Tông, nghe nói ngoài Vân Liêu, Bất Hủ Tông lại nhiều thêm một vị cường giả, chỉ một quyền đã có thể đánh chết tu sĩ Luyện thể thập tam trọng của Cực Cảnh Sơn, sau đó còn tàn sát cả đội Mạt Ảnh của Chấp Pháp đường.

Mặc Lâm nhịn không được phủi tay, cười nói:

- Thú vị, thú vị! Xem ra tên Ôn Bình này cũng không phải bùn nhão không thể trát tường như thiên hạ đồn đại, tiếp tục quan sát bọn họ, có biến lập tức báo cho ta.

Giang Nguyệt Dạ gật đầu.

Mặc Lâm cười một tiếng, sau đó lại tỏ vẻ sầu khổ, nói:

- Kỳ thật hôm nay ta quay về Thương Ngô Thành không phải vì ngươi, ngày mai sáng sớm đi với ta đến Dương gia gặp Vu Mạch, mang theo Hầu Nhi Tửu đi.

Giang Nguyệt Dạ sửng sốt một hồi, sau đó nói:

- Hội trưởng vì muốn bái phỏng Vu Mạch tiền bối mà bằng lòng xuất ra trân nhưỡng?

- Ừm, bệnh tình lão thái gia lại tái phát, ta phải cầu hắn, không bỏ được cũng phải bỏ. Hắn là bằng hữu của Dược thiện đại sư Tô Ly, cả hai tính tình đều kỳ quái, trừ hắn có thể khiến Tô Ly động tâm, ta quả thật không nghĩ ra ai khác.

- À!

Giang Nguyệt Dạ tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu.

Sáng hôm sau, Giang Nguyệt Dạ đào hai hũ Hầu Nhi Tửu đã ủ vài thập niên mà Mặc Lâm vô cùng trân quý lên, cùng hắn đến thăm Dương gia. Vừa rồi hắn đến bái phỏng đã ăn hết một lần bế môn canh, lần này hắn rút kinh nghiệm, trước báo danh hào Bách Tông Liên Minh Hội sau đó mới nói ra việc cần thương lượng.

Lần này, không bị từ chối thẳng thừng như lần trước, chỉ chốc lát, đích thân Dương Tông Hiền đón tiếp bọn họ vào đại đường, sau đó còn bảo hạ nhân mau chóng đi pha trà.

Mặc Lâm trước hàn huyên đôi câu, sau đó lập tức đi thẳng vào đề, không có quá nhiều tâm tư ngồi khách sáo qua lại. Hắn xuất ra Hầu Nhi Tửu, rồi hỏi Dương Tông Hiền, cũng là đang hỏi Hoài Không ngồi bên cạnh:

- Dương tộc trưởng, Hoài Không huynh, không biết Vu Mạch tiền bối có tiện gặp mặt hay không?

- Mặc hội trưởng, Vu huynh hiện thân thể không tiện, cũng không có ở phụ đệ của ta, sợ là ngài đi chuyến này uổng công rồi.

Cho đến hôm nay, Dương Tông Hiền luôn nói với bên ngoài rằng Vu Mạch đang tiềm tu ở hậu viện, dưỡng thương, không tiếp khách. Chính là vì không muốn cho người ở Thương Ngô Thành biết được hướng đi của Vu Mạch, vô duyên vô cớ tăng thêm phiền toái cho hắn.

Nhưng đối với Mặc Lâm thì khác, hắn không dám giấu diếm. Mặc Lâm tuy không can dự vào bất cứ chuyện gì tại Thương Ngô Thành, nhưng địa vị của hắn là tối cao tại mảnh đất này.

Bởi vì đứng phía sau hắn chính là thế lực lớn nhất Thiên Địa Hồ.

Cái gì mà Kháo Sơn Tông, Cực Cảnh Sơn, cho dù Đông Hồ, trong mắt Bách Tông Liên Minh Hội cũng chỉ là con kiến hôi.

Dù gì đi nữa thì Đông Hồ cũng chỉ là một hồ trong 108 hồ của Thiên Địa Hồ (1).

(1) Rất xin lỗi các đạo hữu, ở những chương trước có chỗ sai sót. Thiên Địa Hồ là 1 quần thể gồm 108 hồ, trong đó có Đông Hồ, chứ không phải Thiên Địa Hồ là một hồ trong 108 hồ.

Nghe vậy, Mặc Lâm cho rằng Dương Tông Hiền đang nói qua loa cho qua, vội giải thích:

- Dương tộc trưởng, lão thái gia bệnh nặng tái phát, chịu đựng không được bao lâu, chuyện cấp bách còn nhờ Vu Mạch tiền bối hỗ trợ liên hệ với Tô Ly đại sư ở Đông hồ, vì vậy, kính xin nhị vị hỗ trợ.

Dương Tông Hiền bất đắc dĩ cười khổ, không biết nên nói gì tiếp theo, mà có nói tiếp cũng chưa chắc Mặc Lâm tin.

Đúng lúc này, A Long đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

- Mặc hội trưởng, đại nhân nhà ta hiện đang dưỡng thương tại Bất Hủ Tông, bất quá, dù cho ngài có tìm được đại nhân thì

cũng chẳng được gì đâu. Tô Ly đại nhân đã mất tích. Nếu như quả thật Mặc hội trưởng cần tìm dược thiện đại sư gấp để cứu mệnh lão thái gia… Chẳng bằng đến tìm tông chủ Bất Hủ Tông. Thương thế của đại nhân nhà ta chính là do hắn trị đấy.

A Long vừa nói xong, hai người Hoài Không ngồi bên cạnh lập tức biến sắc. Nhưng lời cũng đã nói xong, giờ có mở miệng trách cứ hắn thì cũng đã không kịp nữa, dù sao Mặc Lâm người ta cũng chỉ cầu dược thiện sư để cứu mệnh người nhà mà thôi.

Rơi vào đường cùng, Hoài Không chỉ có thể nói tiếp, hắn cướp lời cũng chỉ vì sợ A Long hớ miệng nói ra quá nhiều điều không nên, đến lúc đó lại mang đến phiền toái không cần thiết cho Ôn Bình.

Hoài Không chỉ đơn giản nói một câu:

- Mặc Lâm hội trưởng, quả thực dược thiện do Ôn Bình làm ra có tạo nghệ độc đáo, thậm chí trên cả ta, chữa bệnh cho lão thái gia hẳn là không vấn đề.

【VIP】 Đích Thân Lên Núi Bái Phỏng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

Dù cho Hoài Không chỉ nói qua loa năng lực của Ôn Bình, nhưng vẫn khiến Mặc Lâm có một tia hi vọng cùng kinh hỉ.

Hắn nghĩ nghĩ, nếu đã không thể nào liên hệ với Tô Ly, vậy chỉ có thể tìm một dược thiện sư khác. Hắn cũng từng nghĩ đến chuyện nhờ người khác, thậm chí đã có ý định mở miệng cầu Hoài Không hỗ trợ, nhưng hiện tại, nghe Hoài Không nói Ôn Bình dược thiện tạo nghệ không thua kém hắn, trong tâm có chút kinh hỉ.

Không có Tô Ly.

Để hai vị dược thiện sư này hỗ trợ có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Mặc Lâm liền nói:

- Vậy thì phiền toái Hoài huynh rồi.

Dứt lời, hắn lập tức quay sang Giang Nguyệt Dạ nói:

- Phái người đi tìm Ôn Bình, bảo hắn hạ sơn gặp ta.

Giang Nguyệt Dạ gật đầu.

Sau khi ra khỏi phòng, nàng lập tức phái hộ vệ thiếp thân của Mặc Lâm ra roi thúc ngựa thẳng tiến Vân Lam sơn.

Thời điểm này, Ôn Bình vừa kết thúc tu luyện không bao lâu, đang ở trong phòng bếp chuẩn bị đại triển quyền cước nấu một bữa Nguyệt Quang sủi cảo nữa. Bởi vì hệ thống từng nói, ăn nhiều Nguyệt Quang sủi cảo chỉ có ích chứ không hại.

Đám Hoài Diệp từ sáng sớm đã tiến vào Trọng Lực Trường. Sau khi có được vô cấu chi thể, gần như vô địch cùng

cảnh giới, cho nên bọn họ càng phải tập trung tu luyện nhiều hơn.

Nhưng lúc đi đến quảng trường, ánh mắt của đám đệ tử rơi vào một gã thanh niên cẩm y hoa phục, khí vũ hiên ngang. Thấy người nọ đột nhiên tiến lại gần, cả đám không khỏi nhìn quanh vài lần, sau đó quay sang hỏi người bên cạnh:

- Tìm ngươi à?

Con chó săn Cáp Cáp đứng cách đó không xa, liếm láp móng vuốt, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Gã thanh niên bước đến, hướng về phía đám Hoài Diệp hô:

- Này, người Bất Hủ Tông, dừng lại, ta có việc muốn hỏi.

- Chuyện gì? - Triệu Dịch dừng bước.

Gã thanh niên nói:

- Hội trưởng Bách Tông Liên Minh Hội của chúng ta cần tìm Ôn tông chủ có việc, bảo tông chủ của các người lập tức theo ta xuống núi một chuyến. Các người mau chóng đi chuyển lời, không có nhiều thời gian đâu.

Nghe thế, đám Hoài Diệp hai mặt nhìn nhau.

Tên này ở đâu chui ra mà phách lối vậy nhỉ?

Vốn không định để ý đến hắn, nhưng nghe đối phương xưng là người của Bách Tông Liên Minh Hội, cả đám chỉ có thể đẩy Triệu Dịch ra chịu trận:

- Sư đệ, mang hắn đi gặp tông chủ đi.

Triệu Dịch gật đầu đáp ứng, sau đó dẫn tên phách lối kia đi về phía trù phòng. Dù sao hắn cũng là người mới, đối mặt với người của Bách Tông Liên Minh Hội không dám lạnh nhạt, suốt đoạn đường vẫn một mực bày tỏ thái độ cung kính

Nhưng trong mắt gã thanh niên kia, đó là lẽ đương nhiên, hắn chắp tay sau lưng, nghênh ngang bước đi, hưởng thụ cảm giác đại nhân vật tiến vào sơn thôn.

Khi thấy Ôn Bình, gã trên dưới đánh giá hắn vài lượt, sau đó mới bày ra vẻ cung kính nói:

- Ôn tông chủ, đại nhân nhà ta là Mặc Lâm hội trưởng, ngài ấy lệnh ta đến mời ngài xuống núi một chuyến.

- Không rãnh.

Liếc nhìn người trước mắt, Ôn Bình nhàn nhạt đáp lại một câu.

Gã thanh niên ngây ra một lúc, rồi nói tiếp:

- Ôn tông chủ, tìm ngài chính là hội trưởng Mặc Lâm.

- Đã biết, nhưng hiện tại ta không rãnh.

Ôn Bình lại mở miệng đáp, bất quá nội dung vẫn không có gì khác trước, dường như hắn không hề nghe được trọng điểm trong câu nói của gã thanh niên.

Gã thanh niên im lặng nhìn nhìn Ôn Bình, nhất là lúc chứng kiến hắn vung dao chặt thịt một cách chuyên nghiệp, gã không khỏi tay chân luống cuống, bất đắc dĩ không biết làm sao, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ Ôn Bình không biết Mặc Lâm là ai?"

Ngay khi hắn định mở miệng, Ôn Bình lại nói:

- Có chuyện gì thì bảo Mặc Lâm hội trưởng đích thân lên núi tìm ta, hôm nay ta không rãnh xuống núi. Triệu Dịch, tiến khách, lần sau lúc ta bận việc đừng đến làm phiền.

Triệu Dịch gật đầu, sau đó bày ra thủ thế mời.

Gã thanh niên cẩm y vội vàng mở miệng định nói thêm gì đó, nhưng Triệu Dịch đã lên tiếng cắt đứt:

- Bên này, thỉnh!

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn, rơi vào đường cùng, gã thanh niên chỉ có thể theo ý Triệu Dịch hạ sơn.

Bất quá, đoạn đường hạ sơn này sao lại có cảm giác dài dằng dặc đến thế?

Vừa đi hắn vừa ngẫm nghĩ nên về giải thích lại như thế nào?

Lúc gã thanh niên quay về Bách Tông Liên Minh Hội, đứng ở ngã tư đường, tim hắn đập liên hồi, rốt cuộc vẫn cất

bước đi lên tầng cao nhất, nhẹ nhàng gõ cửa một gian phòng.

Cộc…

Cộc..

Giang Nguyệt Dạ đang trông ngóng tin tức vội vàng ra mở cửa.

Nhìn thấy ánh mắt Giang Nguyệt Dạ, gã thanh niên bất đắc dĩ cúi đầu.

Giang Nguyệt Dạ dường như đã nhận ra có chuyện khác thường, ánh mắt nàng hướng ra cửa, liếc nhìn một lượt, không thấy Ôn Bình liền hỏi:

- Ôn tông chủ đâu?

Một câu khiến toàn thân gã thanh niên run lên.

Vốn lý do đã soạn sẵn trên đường giờ phút này bay đi đâu hết, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể nói thật, nhưng vì sợ Giang Nguyệt Dạ cùng Mặc Lâm trách cứ, cho nên mỗi câu mỗi chữ đều thập phần cẩn thận:

- Ôn tông chủ đang làm thức ăn… Hắn… Hắn nói không có thời gian xuống núi… Còn nói nếu hội trưởng có chuyện gì thì đích thân lên Bất Hủ Tông tìm hắn…

Nghe xong những lời này, sắc mặt Giang Nguyệt Dạ cứng lại.

Nàng tuyệt nhiên không ngờ Ôn Bình lại dám cự tuyệt yêu cầu của Mặc Lâm.

Ngay cả tông chủ Kháo Sơn Tông sợ rằng cũng không dám làm như thế!

Nhất là khi nghe được Ôn Bình vì bận làm đồ ăn nên không đến, mặt nàng càng thêm khó coi.

Lời của thủ hạ, Giang Nguyệt Dạ nghe được, hiển nhiên, Mặc Lâm ở bên cạnh cũng nghe được, hắn đột nhiên xoay người, lạnh giọng nói:

- Tình nguyện làm đồ ăn cũng không hạ sơn, từ khi nào thể diện của Mặc Lâm ta lại rẻ mạt như thế? Cái tên Ôn Bình này

không thấy một thời gian, tính tình lại lớn như vậy.

- Đại nhân, Ôn tông chủ đã nói như vậy, thuộc hạ không hề bịa nửa câu. - Gã thanh niên sợ Mặc Lâm cho rằng hắn thêm mắm dặm muối, bịa chuyện nên vội mở miệng giải thích.

- Đã biết. - Mặc Lâm hừ lạnh, có hơi khó chịu, không khỏi bật thốt. - Xem ra hắn không muốn thăng tinh nữa rồi!

Giang Nguyệt Dạ xoa xoa mồ hôi trên trán, thở dài một tiếng, liếc nhìn gã thanh niên bên cạnh bằng ánh mắt "mày hại chết bà rồi", sau đó thối lui ra ngoài. Bất quá, nàng còn chưa lui được mấy bước đã bị Mặc Lâm gọi lại.

Hắn lạnh giọng nói:

- Không cần đi tìm hắn, không muốn hạ sơn thì chuyện thăng tinh coi như xong.

Giang Nguyệt Dạ rơi vào đường cùng chỉ có thể dừng bước.

Trong lòng không khỏi vì Ôn Bình cảm thấy tiếc hận, chuyện thăng tinh lại bị phủ quyết vì loại chuyện như vậy quả thật không đáng.

Nàng rất khó hiểu tên gia hỏa kia làm món gì mà ngay cả Mặc Lâm hắn cũng dám từ chối, còn bảo vị đại phật này tự thân lên núi tìm mình.

Đúng lúc này, Mặc Lâm chợt quay sang hỏi Hoài Không đang ngồi bên cạnh:

- Hoài huynh, ngươi có biện pháp nào không?

Hoài Không lắc đầu.

Kế đó bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, trầm mặc một hồi rồi nói:

- Mặc Lâm hội trưởng, nếu như ngài muốn lão thái gia sống thì… Chỉ sợ phải tự mình lên núi tìm Ôn tông chủ.

- Có ý gì? - Mặc Lâm hồ nghi hỏi.

Hoài Không thở dài một hơi, nói tiếp:

- Bệnh của lão thái gia thứ cho Hoài Không ta bất lực, cũng thứ cho ta vừa rồi đã giấu diếm ngài một vài chuyện về Ôn

tông chủ. Kỳ thực khả năng điều chế dược thiện của Ôn Bình trên ta, thâm chí không hề kém so với Tô Ly, muốn cứu lão thái gia, hiện tại sợ chỉ có hắn làm được mà thôi.

- Cái gì?

Hoài Không nói:

- Mặc Lâm hội trưởng, muốn sớm cứu được lão thái gia, ngươi nên bỏ qua kiêu hãnh của mình đi.

- Ta… Chuyện này…

Mặc Lâm á khẩu.

Vừa nãy hắn còn lớn giọng nói sẽ bác bỏ thỉnh cầu thăng tinh của Ôn Bình, thế nhưng tình thế lại đột ngột xoay chuyển, từ Ôn Bình thỉnh cầu hắn, giờ biến thành hắn phải cầu tên tiểu gia hỏa kia…

Bảo hội trưởng phân hội của Bách Tông Liên Minh Hội tự mình đi tìm tông chủ của một cái tông môn vô tinh… Chỉ sợ là chuyện ngàn năm có một.

【VIP】 Chó săn Cáp Cáp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

Nói là ngàn năm một lần thì có hơi quá lời, thế nhưng thực sự là không có vị hội trưởng phân hội nào làm như thế.

Khi quay đầu lại nhìn về phía giường, ánh mắt rơi vào trên ngườ lão thái gia còn đang mê man, trong lòng không khỏi bốc lên cảm giác đắng chát.

Nếu còn chần chừ, có lẽ là lão thái gia suốt cả một đời bận bịu nhà mình sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, khẽ cắn môi, Mặc Lâm dứt khoát nói:

- Xem ra chỉ có thể tự ta đi một chuyến!

- Hội trưởng!

Mấy tên chấp sự Bách Tông Liên Minh Hội kinh hô một tiếng, vội vàng ngăn Mặc Lâm lại. Bởi vì một cái hội trưởng phân hội tự mình đi cầu Ôn Bình, quả thực là mất hết mặt mũi, thậm chí, còn làm mất hết mặt mũi của phân hội.

Mặc Lâm khoát tay, để cho mấy tên chấp sự đều im lặng, sau đó lên tiếng:

- Các ngươi nếu như có biện pháp khác thì nói ra, nếu không có, liền câm miệng hết đi!

Grào!

Đầu hắc báo nãy giờ nằm bên cạnh Mặc Lâm, lúc này lập tức gầm lên một tiếng, hai con ngươi lạnh lùng trừng trừng mấy cái gã chấp sự, giống như là đang nói: Thằng nào mạnh bước ra, ra ngoài cùng solo với ta xem ai ăn ai!

Mấy tên chấp sự giật mình, bị tiếng gầm này dọa lui mấy bước, không dám tiếp tục mở miệng. Trong lòng rất muốn ngăn cản Mặc Lâm, thế nhưng bọn hắn cũng không có biện

pháp nào khác, cũng không đủ năng lực đi đối đầu với đầu hắc báo kia.

Mặc Lâm tiếp tục mở miệng:

- Nguyệt Dạ, theo ta đi lên Vân Lam Sơn một chuyến!

- Được!

Giang Nguyệt Dạ gật đầu.

Mặc Lâm không phải người thích lề mề, đã quyết định liền làm ngay, một khắc đồng hồ sau, đã trên đường dẫn tới Vân Lam sơn. Hoài Không cùng Dương Tông Hiền có vẻ không yên tâm, cũng theo sau, suốt đoạn đường đi đều không nói thêm gì.

Khi trục bánh xe ngựa ngừng chuyển động, đám người đứng tại chân núi Vân Lam sơn, đồng thời ngước đầu nhìn lên ngàn tầng thềm đá ẩn trong mây mù.

Mặc Lâm vỗ vỗ đầu hắc báo bên cạnh, hắc báo giống như là nhận được mệnh lệnh gì đó, nhanh chân xông lên, giống như là một tia chớp đen, nháy mắt liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mặc Lâm theo sau cất bước đi lên.

Đoạn đường lên núi hắn không có nói gì, nhưng trong lòng lại suy nghĩ liên tục.

Hắn nhớ lại bộ dáng của Ôn Bình lúc trước, nếu không phải ăn chơi lêu lổng trong Thương Ngô thành, thì chính là ngơ ngơ ngác ngác sống qua ngày trên Bất Hủ Tông. Ngay cả một ít tu vi kia cũng là nhờ vào phụ mẫu bồi đắp.

Ngoại trừ tụ tập ăn chơi với lũ con nối dòng quần là áo lượt trong thành ra thì Mặc Lâm thấy hắn chẳng có cái sở thích hay ho nào khác.

Nhưng mà mới qua bao lâu liền có cảm giác thoát thai hoán cốt, Ôn Bình từ một tên nhị thế tổ ăn chơi lêu lổng tầm thường vậy mà lắc mình một cái liền trở thành một dược thiện đại sư, hơn nữa còn phải để cho Hoài Không đánh giá cao như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được lẩm bẩm :

- Mới mười tám tuổi đã có dược thuật ngang tay với Tô Ly, xem ra Ôn Bình ngày thường không học không nghề nghiệp đều là giả tạo. Nếu như không phải Bất Hủ Tông bị gánh một hồi hạo kiếp, chỉ e là hắn vẫn còn ẩn giấu bản lãnh của mình, không biết khi nào mới hiển lộ.

Dứt lời, liền liếc mắt nhìn sang Giang Nguyệt Dạ bên cạnh.

Giang Nguyệt Dạ lắc đầu, khẽ cười một tiếng, tiếp tục theo cái chủ đề đó mà nói:

- Có bản lãnh, lại giả vờ làm kẻ vô học vô nghiệp tầm thường, quả thật là khiến người không tưởng tượng được!

Hai người Hoài Không một bên nở ra nụ cười khổ, trong lòng có chút bất đắc dĩ, hai người bọn họ bây giờ không biết phải đối mặt với Ôn Bình như thế nào, bởi vì Ôn Bình không muốn để cho người khác biết hắn hiểu dược thiện.

Khi đi gần tới đỉnh, hai người Hoài Không không nhịn được mà bốn mắt nhìn nhau, đều đối với người trước mặt bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Đúng lúc này, phía trên đỉnh truyền tới vài tiếng chó sủa.

Gâu!

Gâu!

Nương theo tiếng chó sủa, Mặc Lâm vừa bước thêm vài bước liền ngừng chân lại.

Mấy người Hoài Không cũng theo đó dừng lại, còn đang chuẩn bị mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra thì thấy ánh mắt kinh ngạc cùng cảnh giác của Mặc Lâm nhìn về phía trước.

Chỉ thấy đầu hắc báo cho dù nằm ngủ cũng khiến người ta sợ hãi, lúc này lại giống như một đầu chó đất bị đánh bại, trốn trong bụi cây, nhút nhát co ro thân thể của mình, sau khi nó nhìn thấy Mặc Lâm liền phát ra từng tiếng rên rỉ.

Một đầu yêu thú có thực lực đủ so sánh với luyện thể thập trọng của nhân tộc lúc này đã mất hết uy nghiêm khí thế.

Trong lòng Mặc Lâm nổi lên sự kinh ngạc, ánh mắt quét ra chung quanh, nhưng cũng không phát hiện cái gì khác thường,

nếu như nói có thì chỉ có đầu chó săn đang ngồi xổm ở đầu bậc thang kia.

Bất quá, nó đặc biệt ở chỗ là có hơi lớn mà thôi, còn lại không có gì đáng chú ý, loại chó này ở nông thôn cả đống.

- A Mặc, trở về!

Mặc Lâm hướng đầu hắc báo đang nằm sấp trong bụi cỏ hô lên một tiếng, bất quá đầu hắc báo thường ngày hung hăng lúc này lại không có động tĩnh. Vẫn nằm co quắp một đống ở đó, như là không nghe thấy Mặc Lâm gọi.

- A Mặc!

Mặc Lâm lại hô một tiếng, lần này gọi nó, trên mặt mang theo chút tức giận.

Hắc báo thấy Mặc Lâm tức giận, lúc này mới đi lên, bất quá bước chân lại rón rén, cực kỳ chậm chạp.

Cho người ta có cảm giác như là một người đang đi bên cạnh một con cự viên (khỉ đột lớn, coi như là kingkong cho dễ tưởng tượng) đang ngủ, chỉ sợ phát ra một thanh âm quấy nhiễu liền bị nó vỗ một cái bẹp lép như trái chuối ép.

Thanh âm Hoài Không bỗng nhiên truyền đến:

- Cáp Cáp, bọn họ không phải người xấu!

Nghe được câu nói này của Hoài Không, Mặc Lâm cùng Giang Nguyệt Dạ đều không hẹn mà cùng quay lại nhìn hắn, còn chưa hiểu đầu đuôi gì, vừa quay đầu lại liền thấy đầu chó săn kia chậm rãi đứng lên, sau đó đi đi lại lại trên thềm đá.

Nghe trái ngó phải, so với loại chó cỏ ở nông thôn chả khác gì.

Nhưng thấy nó như vậy, đầu hắc báo lại như trút được áp lực, vội vàng chạy tới sau lưng Mặc Lâm.

Tràng cảnh mười phần vi diệu, để người không tưởng tượng ra, Mặc Lâm nhịn không được, mở miệng hỏi:

- Hoài huynh, đây là?!

- Có lẽ là Cáp Cáp xem A Mặc làm địch nhân!

Biết Cáp Cáp lợi hại, thế nhưng Hoài Không đành giả vờ làm một người suy đoán qua, chứ không dám nói rõ với Mặc Lâm.

Hắn đã lỡ mở miệng nói Ôn Bình hiểu dược thiện rồi, nói thêm một điểm nữa, sợ rằng Bất Hủ Tông sẽ đem hắn làm kẻ xa lạ.

Nhưng mà, một câu nói lập lờ nước đôi như vậy, lại làm cho Mặc Lâm trong lòng kinh ngạc, mắt nhìn xuống đầu hắc báo, sau lại nhìn qua con chó nông thôn giữ nhà bình thường kia, trong đầu không khỏi sinh ra một ý nghĩ - lẽ nào ngoại hình chỉ là một con chó bình thường để che giấu, trên thực tế nó là một đầu hung thú không muốn người khác biết?!

Nếu không lấy đâu ra bản sự khiến hắc báo phải trốn vào trong bụi cỏ không dám nhúc nhích?!

…

Một trận phong ba nho nhỏ đi qua, Mặc Lâm lên núi, tìm tới Ôn Bình đang ở trong phòng bếp, Ôn Bình dường như đã sớm biết hắn sẽ tới, đứng chờ tại bên ngoài phòng bếp,.

Mặc Lâm đi qua, thấy Ôn Bình liền mở miệng cười nói:

- Mặc hội trưởng, không thể tiếp đón từ xa!

Mặc Lâm nghe vậy, nhàn nhạt cười một tiếng, không có biểu lộ gì đặc biệt.

Thật ra, lúc Mặc Lâm vừa mới đến Vân Lam sơn liền muốn cho Ôn Bình một cái ra oai phủ đầu, để Ôn Bình biết mà khỏi tự ngạo, thế nhưng một màn trên thềm đá kia khiến hắn bỏ qua cái dự định này, bởi vì hai người căn bản là không quen.

Nếu như thật phát sinh chuyện tình xích mích, chuyến đi Bất Hủ Tông này sợ là lành ít dữ nhiều.

Mặc Lâm thấy Ôn Bình không có mời hắn ngồi, cũng không có ý muốn đi châm nước pha trà, dứt khoát lười nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề :

- Ôn tông chủ, Mặc mỗ nghe nói ngươi có dược thiện chi năng không kém gì Tô Ly, cho nên cả gan muốn xin Ôn tông

chủ xuống núi, giúp ta cứu một người đang hấp hối, sự tình thăng tinh, ta có thể lập tức giải quyết cho ngươi!

Ôn Bình sau khi nghe được câu nói này, ánh mắt liền rơi vào trên thân hai người Hoài Không, sau đó lạnh giọng hỏi:

- Mặc hội trưởng, ta chỉ là một tên gà mờ mà thôi, cũng không biết ai đa nói ta hiểu dược thiện vậy?!

Nghe được câu nói này của Ôn Bình, Hoài Không biết không thể che giấu, đành phải ứng tiếng, hướng về phía Ôn Bình cười lấy lệ, xấu hổ nói:

- Ôn tông chủ, chuyện này liên quan đến mạng người, cho nên ta chỉ có thể…

【VIP】 Thăng Tinh? Nói Chuyện Tiền Đi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịi

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ánh mắt Ôn Bình rơi trên mặt Hoài Không, không nói gì thêm. Kỳ thật hắn cũng chưa từng nói rằng không cho phép bọn họ truyền ra ngoài chuyện hắn hiểu biết dược thiện.

Tuy nhiên, hắn vẫn hi vọng đám người Hoài Không sẽ tự biết giữ biết mật, một khi có người biết rõ hắn hiểu dược thiện, hiển nhiên, sẽ có rất nhiều người đến cầu y. Dưới gầm trời này, người bệnh có rất nhiều, hắn cũng chẳng phải bồ tát cứu khổ cứu nạn, hành y tế thế.

Hiện tại, Mặc Lâm đã đến tận nơi, hắn cũng không tiện đuổi người ta xuống núi, cho nên đành mở miệng hỏi:

- Mặc hội trưởng, không biết là ai mắc bệnh?

Mặc Lâm đáp:

- Gia phụ.

Nghe Mặc Lâm nói xong, Ôn Bình lục tìm trong trí nhớ một lượt, phát hiện bản thân thật sự không biết phụ thân của Mặc Lâm là ai, liền hỏi:

- Không biết lão thái gia mắc phải bệnh gì?

Mặc Lâm nghe Ôn Bình hỏi vậy, biết rõ chuyện đã thành một nữa, lúc này liền vui vẻ mở miệng:

- Quái tật, một năm trước mất đi khả năng đi lại, tìm hết thảy danh y cũng không tra ra nguyên nhân. Hôm nay đột nhiên hôn mê, khí tức cũng phi thường yếu ớt, thường xuyên ngủ một giấc liên tục vài ngày, gọi mãi vẫn không dậy.

Hắn vừa dứt lời, Ôn Bình liền lâm vào trầm tư.

Đừng suy nghĩ nhiều, hắn trầm tư chỉ là để nghĩ xem nên thu phí sao mới xem là hợp lý, chứ chẳng phải lo lắng cho người bệnh hay nghĩ cách chữa gì đâu. Có Xì gà sinh mệnh, trên nguyên tắc là không có bệnh gì không trị được, hiện tại, thứ hắn thiếu nhất chỉ có kim tệ.

Lấy được 10 vạn kim của Vu Mạch nhoáng cái đã hết mất phân nữa, muốn nhanh chóng phát triển hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp kiếm thêm thu nhập, nếu chỉ dựa vào mấy trăm kim tu luyện của đệ tử mỗi ngày thì phải tồn rất lâu mới có thể thăng cấp kiến trúc lần nữa.

Bất quá, thấy Ôn Bình tỏ thái độ như vậy, Mặc Lâm lại cho rằng chuyện này rất khó giải quyết, lập tức mở miệng:

- Ôn tông chủ, chỉ cần ngươi giúp ta chuyện này, chuyện thăng tinh chỉ là một thao tác mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, Ôn Bình bỗng nhiên lắc đầu cự tuyệt:

- Được rồi, đối với thăng tinh ta đã hết hứng thú từ lâu, tương lai cũng không có ý định thăng tinh. Mặc hội trưởng, hay là đổi thù lao khác được không?

Mặc Lâm ngây ra một lúc.

Dường như hắn không kịp phản ứng với lời của Ôn Bình… Nếu theo như lời Ôn Bình nói, hắn ta không có hứng thú thăng tinh, chuyện này… Quá mức kinh thế hãi tục.

Trước kia chỉ có Bách Tông Liên Minh Hội cự tuyệt thăng tinh cho tông môn, chưa từng có tiền lệ tông môn từ chối được thăng tinh.

Ví như thương hội, dù cho sinh ý của bọn họ có lớn cỡ nào thì cuối cùng vẫn chỉ gói gọn trong thành, đồ bán ra cũng chỉ là trong phạm vi xung quanh thành mà thôi. Duy chỉ có Bách Tông Liên Minh Hội mới có thể mua được đồ vật từ nơi khác.

Bách Tông Liên Minh Hội có được hệ thống giao dịch khổng lồ, chỉ cần muốn, bất kỳ thứ gì cũng có thể mua được tại sảnh giao dịch của bọn họ.

Cho dù ngươi muốn một cái đại yêu, hay là mua công pháp của một tông môn ở cách xa vạn dặm, chỉ cần xuất nổi kim tệ thì chắc chắn sẽ có hàng, hơn nữa còn đảm bảo không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Có thể thấy hệ thống giao dịch bực này là trọng yếu với một cái tông môn dường nào.

Ngoài ra, đặc quyền mậu dịch của tông môn cũng được đề cao. Bách Tông Liên Minh Hội giúp ngươi mang thứ đó đi nơi khác bán, kim tệ thu về có khi hơn gấp bội, thậm chí gấp mười lần. Hơn nữa, lệ phí cũng chỉ có 3 thành lợi nhuận.

Nói tóm lại, một tông môn nếu muốn cường đại hơn, dựa vào Bách Tông Liên Minh Hội không thể nghi ngờ chính là lựa chọn sáng suốt nhất.

Thế nhưng… Ôn Bình lại cự tuyệt thăng tin.

Còn nói rằng không muốn thăng tin.

Mặc Lâm quá mức bất ngờ, mang theo vài phần hồ nghi mở miệng hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi xác định là mình đang nghiêm túc?

Ôn Bình lên tiếng:

- Chứ còn sao nữa?

Nhìn thấy thái độ phong khinh vân đạm của Ôn Bình, Mặc Lâm lắc đầu, được rồi, hắn cảm thấy Ôn Bình không hề giỡn.

Chuyện thăng tinh bị cự tuyệt, hiện tại, Mặc Lâm thật sự không biết dùng thứ gì để hấp dẫn Ôn Bình, nói gì đi nữa thì "đòn sát thủ" của hắn cũng đã mất hiệu lực, có nói ra mấy thứ khác thì cũng chẳng được gì.

Suy tư một phen, rốt cuộc vẫn không có kết quả, hắn chỉ có thể hỏi thẳng:

- Ôn tông chủ, ngươi đã không muốn thăng tinh, vậy thì ngươi muốn thù lao gì cứ nói, Mặc mỗ nhất định sẽ xuất ra được.

Ôn Bình giơ hai tay lên, hợp thành số 10, sau đó thốt lên ba chữ:

- Mười vạn kim.

Khục khục!

Một câu khiến đất bằng bỗng nhiên dậy sóng, Giang Nguyệt Dạ cả kinh đến mức sặc nước bọt của mình.

Nàng dùng ánh mắt nhìn kẻ điên để nhìn Ôn Bình, đánh giá hắn từ trên xuống dưới, căn bản không thể tin Ôn Bình lại đòi "thù lao" kiểu đó. Trước đó vài ngày, chẳng phải hắn còn vì tự vệ mà dùng thăng tinh để kéo dài thời gian sao?

Nghe Ôn Bình nói xong, Mặc Lâm không trực tiếp cự tuyệt, hắn trầm tư một lúc, sau đó gật đầu đáp ứng.

- Ôn tông chủ, chỉ cần ngươi trị tốt cho gia phụ, mười vạn kim sẽ là của ngươi.

- Hội trưởng, mười vạn kim này… - Giang Nguyệt Dạ vừa nói được một nửa thì bị Mặc Lâm giơ tay ngăn lại.

- Nguyệt Dạ, không cần phải nói thêm, ý ta đã quyết.

- Thôi được.

Giang Nguyệt Dạ gật đầu, cũng không dám nói gì thêm, mặc dù nang cảm thấy con số mười vạn kim này có hơi ê răng.

Thương lượng xong giá cả, Mặc Lâm không vội rời khỏi, nghĩ đến Vu Mạch tiền bối hiện đang ở Bất Hủ Tông, nếu đã đến, hắn cũng nên đi bái phỏng một lần.

Đáng tiếc, Vu Mạch nói thẳng là không muốn gặp hắn, Mặc Lâm chỉ có thể từ bỏ, mang theo hắc báo rời khỏi Vân Lam sơn.

Thế nhưng vừa xuống núi, liền thấy người là người, chen kín cả con đường, tất cả đều một bộ cẩm y hoa phục, xem ra chính là loại người tiền, cũng có một chút quyền lực.

- Mặc hội trưởng, lão thân Dương Mạt, tệ xá đã chuẩn bị thức ăn cùng rượu ngon, muốn mời Mặc hội trưởng hạ cố một chuyến.

- Mặc hội trưởng, chỗ ta vừa có một đàn Phong lưu mã huyết hồng, mời ngài đến xem, nếu như ưa thích, tại hạ nguyện ý dâng tặng.

…

Mười mấy người vây quanh Mặc Lâm, tựa như chim sẻ, ríu ra ríu rít không ngừng.

Mặc Lâm không hề tỏ vẻ phiền chán, bởi vì nương theo tiếng hắc báo rống lên, Giang Nguyệt Dạ bên cạnh đã giận giữ xông lên trước:

- Cút, ai dám tiến thêm bước nữa, đừng trách đao trong tay Giang Nguyệt Dạ ta không có mắt.

Dứt lời, đoản đao ra khỏi vỏ.

Hạ sơn, hắc báo lại một lần nữa nhe ra hàm răng dữ tợn, nào có loại hình thái mèo con ủy khuất như lúc trên núi.

Hàn quang bắn ra, dọa đám tộc trưởng gia tộc gì gì đó kinh sợ thối lui vùi bước. Nhìn thấy hắc báo, cả đám lại lùi thêm mấy bước nữa.

Rốt cuộc, con đường trước mắt cũng lộ ra, Mặc Lâm lập tức lên xe ngựa, nghênh ngang rời đi.

Trên xe ngựa.

Giang Nguyệt Dạ vẫn nhớ mãi không quên cuộc giao dịch lúc nãy giữa Mặc Lâm và Ôn Bình, cuối cùng, thật sự nhịn không được, nàng liền mở miệng hỏi.

- Hội trưởng, mười vạn kim cũng không phải con số nhỏ, bấy nhiêu đủ để Tô Ly đại sư ra tay bốn năm lần rồi.

- Thế nhưng hiện tại Tô Ly không có ở Đông Hồ, được rồi, Nguyệt Dạ, người quan trọng hay kim tệ quan trọng? Chỉ khi lão nhân trong nhà nguy tại sớm tối, ngươi mới có thể hiểu được. - Mặc Lâm dứt lời, liền nhằm mắt dưỡng thần, không nói gì thêm.

Ở bên này, Mặc Lâm còn chưa đi được bao lâu, đám tộc trưởng kia lại tụ lại một chỗ. Mặc dù không nịnh nọt dược

Mặc Lâm quả thật có hơi tiếc hận, nhưng chẳng phải vẫn còn một Bất Hủ Tông sao?

- Xem ra, lời đồn Bất Hủ Tông quật khởi là chuyện có thật.

- Ngay cả Mặc Lâm hội trưởng cũng đích thân tới bái phỏng, còn có thể là giả?

Đám người châu đầu ghé tai thảo luận, cuối cùng, bọn họ quyết định dựa vào ngọn núi "sắp lớn" Bất Hủ Tông này.

Dù sao bọn họ cũng ở ngay dưới chân Vân Lam sơn, nếu như Bất Hủ Tông nguyện ý, tiền đồ sau này của bọn họ ắt sẽ bừng sáng.

【VIP】 Tần Mịch

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trong khi đám người kia nháo nhào ùa lên Vân Lam sơn, một thanh niên tóc đỏ đang dạo bước trên con đường dưới chân núi, bước chân không nhanh không chậm, thỉnh thoảng ló đầu quan sát phía trước, có khi thì dừng lại ngó nghiêng tạp hóa bên đường.

Mặc dù một cái cúc áo trên người hắn cũng đủ để mua hết quầy hàng, thế nhưng thanh niên vẫn vô cùng say sưa mân mê mấy món đồ chơi trên quầy.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng gáy vang dội.

Trong tầng mây, một "bóng hồng" quanh quẩn vài lượt, sau đó sà thẳng xuống.

Thanh niên ngẩng đầu liếc nhìn, kế đó rất tự nhiên mà giơ tay lên, "bóng hồng" đáp xuống vai hắn… Đây là một quái điểu màu đỏ rực, lớn cỡ bàn tay, trên đùi có kẹp một cuộn giấy nhỏ.

Thanh niên gỡ cuộn giấy xuống, từ từ mở ra.

Trên đó viết: Mịch, ngươi không từ đã biệt, khiến cho chúng ta rất lo lắng. Nếu như vì chuyện khảo hạch, phụ thân hi vọng ngươi đừng nhụt chí, hãy còn cơ hội. Còn nếu vì muốn giải sầu, chúng ta đợi ngươi trở về.

Ngắn gọn một câu nhưng lại khiến thanh niên càng thêm sầu não, thu hồi mảnh giấy trong tay, nụ cười trên môi hắn đã sớm biến mất.

Tìm mộ cái cửa hàng, mượn giấy bút, thống khoái viết xuống ba chữ: Ta rất tốt.

Viết "rất tốt", thế nhưng không có nghĩa là hắn thật sự tốt, hắn chỉ hi vọng phụ mẫu không phải lo lắng vì mình mà thôi.

Sau khi viết xong, thanh niên kín đáo buộc cuộn giấy lên chân quái điểu, sau đó đưa mắt nhìn nó biến mất trong tầng mây.

Thanh niên gọi là Tần Mịch, đến từ một đảo nhỏ thuộc Đông Hồ, gọi là Phi Ngư đảo.

Khoảng cách từ Phi Ngư đảo đến Thương Ngô Thành rất ra, có ngàn dặm hơn, người bình thường không tốn nửa năm căn bản không đi đến được. Mà Tần Mịch lặn lội đường xa đến tận đây… Chẳng qua cũng chỉ để giải sầu.

Một lần nữa giảm bớt những áp lực cùng bàng hoàng trong lòng.

Bởi vì hắn vừa thua trong kỳ khảo hạch người thừa kế đầu tiên tại Phi Ngư đảo, hơn nữa còn thua rất thảm. Hắn mang máng nhớ lại biểu cảm thổn thức của ngàn vạn người xem ngày hôm đó, đến nay, vẫn còn khiến tim hắn co lại.

Nếu như hắn chỉ là một tên thiếu gia ăn chơi trác táng, thua cũng chẳng sao. Bản thân không đủ cố gắng, thua… Không còn lời nào để nói.

Nhưng sự thật hắn không phải như vậy, không phải một tên vô học, không nghề ngỗng gì, trái lại, từ nhỏ hắn đã được phụ thân trọng điểm bồi dưỡng. Mười tám năm qua, thời gian của hắn tất cả chỉ để tu hành.

Phụ thân còn mời một vị lão sư là cường giả Thông Huyền Cảnh về cầm tay dạy bảo cho hắn.

Đồng thời, tất cả tài nguyên đều dồn lên người hắn.

Dược thiện, linh thiện, đại yêu bồi luyện, mấy thứ này… Người khác có nằm mơ cũng không thấy. Mà hắn, lại có được dễ như trở bàn tay.

Mười tuổi nhập môn Luyện thể, mười lăm tuổi tiến thẳng lên Luyện thể lục trọng, đến nay đã là Luyện thể bát trọng, hào quang vẫn luôn vây quanh hắn. Tại Phi Ngư đảo, hắn được xem là tư chất hạng nhất, được công nhận là đảo chủ đời sau…

Ngày khảo hạch, tiểu muội muội 5 tuổi từng nói với hắn: Ca ca thắng phải về làm bàn đu dây cho ta nha!

Còn có mẹ hắn, tổ phụ, tổ mẫu cùng với tất cả người Tần gia… Bọn họ đều đặt hi vọng vào hắn, đều mỉm cười cổ vũ hắn bước lên võ đài.

Kết quả thì sao? Hắn thua khảo hạch, phụ kỳ vọng của tất cả mọi người.

Bọn họ không trải qua trận chiến kia, nên mới cho rằng hắn còn có cơ hội, bởi vì còn lần khảo hạch thứ hai… Nhưng hắn, người chân chính tham gia trận chiến, hiểu rất rõ hắn cùng đối phương chính là ngày đêm khác biệt.

Hắn dùng toàn lực nhưng đối phương chỉ là mới khởi động.

Cho nên hắn lựa chọn ra ngoài giải sầu, muốn vượt qua bóng ma tâm lý mà đối phương để lại, một lần nữa tìm lại phong thái tốt nhất để tiếp tục tu hành.

- Tiếp tục đi, đi hết Đông Hồ ta sẽ về. - Nói xong, Tần Mịch cất bước rời khỏi cửa hàng, đi dọc theo con đường, thẳng tiến về phía trước, thế nhưng, còn chưa đi được bao xa, hắn đã thấy một tấm bảng kỳ quái.

Trên đó viết: “Điều kiện nhập môn: Mười lăm tuổi Luyện thể ngũ trọng, giao nộp 1000 kim phí nhập môn.”

- Chuyện quái gì vậy?

Tần Mịch bước lên trước, lay lay tấm bảng, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, liếc mắt nhìn kiếm bia, nói:

- Một cái tông môn nho nhỏ cũng dám đặt ra tiêu chuẩn bậc này? Mười lăm tuổi Luyện thể ngũ trọng mà còn phải dùng tiền nhập tông? Quả thật là hài hước.

Nói xong, hắn cất bước đi thẳng lên Vân Lam sơn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn nhìn một chút xem cái tông môn tự cao tự đại kia rốt cuộc là dạng gì.

Đi chưa bao xa, hắn hoảng hồn, chân nhón lên hết sức có thể, dùng sức nhảy vọt sang một bên. Cố định xong thân thể, hắn mới vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ quả thật nguy hiểm, xem chút giảm trúng "shit" cmn rồi.

Dừng lại, ngẩng đầu cẩn thận nhìn con đường trước mặt, chứng kiếm rêu bám trên thềm đá sắp nở hoa, cùng với dây thanh đằng tràn lan bốn phía, cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở đống phân cùng một bãi nước tiểu ở xa xa…

- Cái tông môn này bỏ hoang bao lâu rồi trời?

Hắn cảm thấy mấy cái bậc thềm này có ít nhất nửa năm không ai quét dọn, nếu không, làm sao bẩn đến trình độ này.

Loại tông môn này mà cũng dám đặt tiêu chuẩn "hạng sang" như vậy, chẳng lẽ không sợ không thu được đệ tử nào sao?

Đi lên phía trước một chút, bỗng nhiên, Tần Mịch nghe được tiếng hét phẫn nộ âm vang đâu đây.

- Xuống núi hết cho ta, Bất Hủ Tông trọng địa lại dám xông loạn, coi chừng ta trực tiếp… - Còn chưa nói xong, Dương Nhạc Nhạc đã đi về phía một khối quá thạch cạnh thềm đá, xem chừng có hơn ngàn cân, thế nhưng Dương Nhạc Nhạc lại dễ dàng dùng hai tay nhấc lên.

Nhấc lên không nói, hắn còn quơ quơ mấy cái, dọa đám tộc trưởng nhao nhao lui về sau mấy bước, thất hồn lạc phách cắm đầu chạy xuống núi.

Thấy một màn như vậy, Tần Mịch âm thầm kinh hãi, bởi vì ngay cả hắn là Luyện thể bát trọng cũng không dám đánh cược bản thân có thể làm được như vậy.

Tần Mịch nhanh chân đi đến trước mặt Dương Nhạc Nhạc, cảm thán nói:

- Bằng hữu, lực cánh tay ngươi quả là ghê gớm thật.

Dương Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn Tần Mịch, cười cười, sau đó từ từ thả khối đá về chỗ cũ, mặt không đỏ, hơi không gấp, thoạt nhìn tựa như chỉ tiện tay nhấc lên mà thôi, xong việc, hắn mới lên tiếng:

- Chút việc nhỏ mà thôi!

Tần Mịch thấy thế cẩn thận quan sát Dương Nhạc Nhạc, tựa hồ đang xác định xem hắn có phải yêu vật biến hóa hay không.

Nhìn một hồi, nhìn đến mức người trước mắt "mặt đỏ tim đập", chuẩn bị mở miệng xua đuổi, lúc này, hắn mới mở miệng nói:

- Bằng hữu, ngươi tuổi này đã có thể có được lực lượng như thế, quả thực là trời sinh thần lực.

Dứt lời, Tần Mịch thầm nghĩ: Trong cái tông môn suy sụp cỡ này, thực lực của người kia hẳn là cấp bậc trưởng lão. Không biết nếu ta cùng hắn so tài, đơn thuần chỉ dựa vào cơ thể cứng đối cứng, không biết có được bảy phần thắng không ta?

- Đúng rồi, bằng hữu, xưng hô thế nào?

- Dương Nhạc Nhạc.

- Dương trưởng lão, xin chào, thực lực này của ngươi thật sự khiến tại hạ cảm phục, không biết có thể hay không…

Tần Mịch vừa định nói "Có thể hay không luận bàn một phen" thì chợt thấy Dương Nhạc Nhạc lắc đầu:

- Bằng hữu, đừng gọi loạn. Nếu để cho trưởng lão nghe được, ta đây đảm bảo ăn hành. Ta cũng chỉ là một đệ tử bình thường mà thôi, ngươi cứ gọi ta Nhạc Nhạc là được.

- Nhạc Nhạc? Dương huynh, ngươi thật thích nói đùa. - Bảo hắn Dương Nhạc Nhạc chỉ là một đệ tử bình thường, đánh chết hắn cũng không tin.

- Ta giống người hay nói giỡn lắm à? Nếu như ta là trưởng lão, ta chẳng rãnh đâu mà tám với ngươi. - Dương Nhạc Nhạc

bỗng hô to một tiếng. - Các ngươi đi mau lên, nếu để cho Vân trưởng lão nhìn thấy, hắn cũng không khách khí như ta đâu!

【VIP】 Ở Đây Là Đâu?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trên thềm đá, đám người bước nhanh hơn, một bước trực tiếp xuống 3, 4 bậc thang, dường như rất e sợ Dương Nhạc Nhạc làm thật.

Tần Mịch nhìn Dương Nhạc Nhạc, sau đó nhìn quanh bốn phía vài lần, nội tâm càng thêm nghi hoặc.

Đúng lúc này, Dương Nhạc Nhạc mở miệng:

- Ngươi đến để nhập tông à? Tự mình tham quan đi, ta còn phải tu luyện, đi trước nha.

Nhìn Dương Nhạc Nhạc vui vẻ mà đi, trong lòng Tần Mịch thầm nghĩ: Ở cái tuổi này, với thực lực bậc đó, trên Phi Ngư đảo sợ cũng không thấy được bao nhiêu. Ngay cả Luyện thể bát trọng như ta cũng chưa chắn có thể thắng hắn.

Loại thiên tài này sao lại chôn chân làm một gã đệ tử bình thường ở một cái tông môn xuống dốc?

Hơn nữa, có vẻ như hắn rất thích ở đâu, còn tỏ vẻ hưởng thụ nữa chứ, trời trời, trước khi đi còn vặt lá cây cầm chơi nữa chứ…

- Có chút ý tứ.

Lẩm bẩm tự nói một câu, sau đó Tần Mịch đi lên đỉnh Vân Lam sơn, hướng mắt nhìn quanh bốn phía, thầm đánh giá.

Chủ điện nguy nga, so với Phi Ngư đảo cũng không chút thua kém, trái ngược hoàn toàn với thềm đá sau lưng, quả là một trời một vực. Bước lên trước bước, liền thấy một lão giả nằm trên ghế, trong ngực ôm một tấm bảng.

Giống như đúc tấm bảng hắn nhìn thấy lúc lên núi.

Trên đó viết tiêu chuẩn nhập môn cùng với 1000 kim phí nhập môn, không biết vì sao nhìn lại lần nữa Tần Mịch đột nhiên cảm thấy câu nói kia trở nên đặc biệt bắt mắt.

Lại nói, loại thiên tài Luyện thể ngũ trọng nếu đặt ở Phi Ngư đảo, Tần gia hắn cũng xem đó là tinh nhuệ để bồi dưỡng, hơn nữa còn được hưởng ưu đãi tốt nhất, thoáng chốc nhân sinh bước lên đến đỉnh phong.

Thế nhưng mà tại đây, điều kiện tối thiểu nhập môn lại là thiên tài mà Phi Ngư đảo khao khát.

Rồi còn thêm 1000 kim phí nhập môn…

Thiên tài mới 15 tuổi đã đạt Luyện thể ngũ trọng phải được hưởng đãi ngộ, trước khi nhập môn phải cho bọn họ thứ tốt gì đó trị giá mấy ngàn kim, sau đó còn dồn hết tài nguyên bồi dưỡng… Không phải vậy sao?

Nhưng ở đây, nhập môn không chỉ không được thứ gì hay ho, mà còn phải tốn tiền. Hơn nữa còn ghi giá, mà giá lại đặc biệt "cắt cổ".

- Đây là tông môn à? - Hắn càng nhìn càng cảm thấy không giống.

Đi về phía trước không bao xa, đột nhiên bên tai vang lên thanh âm của một nam nhân.

Lúc nhìn thấy người kia, trong mắt Tần Mịch lóe lên kinh ngạc. Hắn kinh hãi là vì dung mạo của đối phương. Là một nam nhân, nhưng lại tinh xảo đến mức nam nhân cũng muốn bẻ thẳng thành cong.

Cách người nam nhân này không xa còn có một thiếu niên trạc tuổi hắn đang cầm chổi quét sân.

Bởi vì dùng sức quá lớn, thỉnh thoảng bụi đất lại theo gió bay lên, là khô cũng bị cuốn đi, may là gió không lớn, nếu không tên này có khi quét đến tối.

Nhìn thấy Triệu Dịch quét rác, Vân Liêu lập tức né sang một bên, nói:

- Triệu Dịch, nhẹ tay một chút.

- Vân trưởng lão, ngại quá.

Triệu Dịch nói một tiếng xin lỗi, sau đó cầm chổi quét đứng chờ Vân Liêu đi qua mới bắt đầu quét tiếp. Nhưng đúng lúc này, bụi đất theo gió cuốn thẳng về phía hắn, vây lấy hắn.

Vân Liêu không để ý đến Triệu Dịch, hiện tại hắn có việc gấp phải xuống núi một chuyến, bởi vì nguyên liệu làm Nguyệt Quang sủi cảo đã sớm hết.

Hôm qua, sau khi ăn Nguyệt Quang sủi cảo, hắn cảm giác được bản thân dường như bước vào một phương thiên địa khác. Thực lực tăng gấp đôi không nói, hơn nữa còn có loại cảm giác có thể chạm đến ngưỡng cửa đả thông mạch môn. Hắn vốn định hôm nay ăn thêm một chút, ai ngờ đến chậm, bị đám đệ tử tham ăn kia nuốt hết rồi.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể mau chóng xuống núi mua nguyên liệu, tranh thủ buổi tối lại nhờ Ôn Bình làm cho một chén.

Lúc bước qua đám lá khô cùng bụi đất đang bay loạn kia, đột nhiên khu vực quanh chân hắn xuất hiện một khoảng không, bụi đất cùng lá khô dường như bị thứ gì đó xua đuổi, né qua người hắn, né, né, né xa một chút.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Tần Mịch quả thật không dám tin vào mắt mình, kinh ngạc há hốc mồm mà nhìn.

Khinh Trần bất nhiễm!

Vô cấu chi thể!

Tám chữ này chỡ vụt qua trong đầu Tần Mịch.

Lúc quan sát phụ thân, hắn thường thấy nhất là cảnh tượng như vậy. Đó cũng là dấu hiệu của Thông Huyền Cảnh. Vì để chứng minh phỏng đoán của mình, hắn quyết định làm ra một hành động vô cùng can đảm.

Thả ra thần thức dọ thám người trước mặt.

Loại hành vi này thông thường chính là khiêu khích, và cũng là nguyên do thường xuyên dẫn đến sinh tử chiến.

Nhưng ai bảo tò mò hại chết mèo chứ, Tần Mịch không nghĩ nhiều được như vậy, lỡ như có gì thì lạy người ta thôi.

- Hử?

Vân Liêu phát giác có người thả ra thần thức điều tra mình, nhướng mày, sáu đó, ánh mắt rơi vào trên người Tần Mịch ở cách đó không xa.

Lúc này, Tần Mịch đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vân Liêu.

Hắn không cảm thấy mạch khí chấn động trên người đối phương, nói rõ người kia không phải Thông Huyền Cảnh.

Không phải Thông Huyền Cảnh vậy mà lại có được Vô cấu chi thể.

Tu sĩ bậc này lại chịu làm trưởng lão trong một cái tông môn tồi tàn?

Thế giới này làm sao vậy trời?

Chẳng lẽ Phi Ngư đảo không còn là nơi có thực lực mạnh nhất Đông Hồ nữa rồi sao?

Đang lúc cảm thán, vô tình nghiêng đầu nhìn Triệu Dịch đang quét rác cách đó không xa.

Bụi đất cũng né tránh hắn ta, bụi đất vậy mà lại né tránh hắn ta.

- Móa! - Tần Mịch nhịn không được văng tục, nội tâm kinh ngạc khiến hắn bất giác lui lại vài bước.

Hai người đều là Vô cấu chi thể.

Cái tông môn này rốt cuộc là thứ tồn tại gì mà lại có được hai tên yêu nghiệt chưa nhập Thông Huyền đã sở hữu Vô cấu chi thể?

Loại nhân vật này hắn cũng chỉ nghe thấy từ miệng mẫu thân, dường như bọn họ chỉ tồn tại ở thế giới mênh mông rộng lớn đâu đó bên ngoài Đông Hồ mà thôi.

Mới nãy hắn còn nghĩ rằng đây là cái tông môn lừa gạt, chuyên đi lừa mấy tên lắm tiền thiếu não.

Nhưng hiện tại nhìn lại, ở Đông Hồ này làm gì có cái tông môn nào cam lòng xuất ra yêu nghiệt mới mười mấy tuổi đã có được Vô cấu chi thể chỉ để diễn trò cho hắn xem?

Chỉ để hắn cảm thấy hổ thẹn thôi à?

Nếu có, tông môn cỡ đó tối thiểu cũng phải là thế lực tam tinh hoặc tứ tinh trong đại thế giới!

Đúng lúc này, âm thanh chất vấn của Vân Liêu truyền đến:

- Ngươi là người phương nào!

- Vị… tiền bối gì đó ơi, ta nhìn thấy thông báo thu đệ tử, cho nên mới đến xem thử. Xin hỏi đây là nơi nào?

- Bất Hủ Tông. - Nghe đối phương nói thấy được thông báo thu đệ tử nên tìm đến, Vân Liêu bỏ qua ý định giáo huấn hắn, quay sang nói với Triệu Dịch. - Triệu Dịch, ngươi dẫn hắn đi gặp tông chủ.

Dứt lời, Vân Liêu vội vã đi sượt qua bên cạnh Tần Mịch, nhanh chóng hướng về phía Thương Ngô Thành.

Triệu Dịch buông chổi xuống, đi đến trước mặt Tần Mịch, cười hì hì nói:

- Bằng hữu, ta nói này, vận khí của ngươi thật tốt. Tông chủ vừa vặn đang ở đây, ngươi đến chậm một chút nữa sợ là không gia nhập Bất Hủ Tông được rồi.

- Hả?

Nghe người trước mắt nói, Tần Mịch có cảm giác sai sai chỗ nào đó.

Như mấy cái tông môn khác, không phải có được đệ tử thiên tài gia nhập là chuyện may mắn sao? Sao đến hắn lại thành cái dạng khác… Gì mà ngươi có thể gia nhập Bất Hủ Tông của ta là có phúc phận?

Bị Triệu Dịch lôi kéo đi một đoạn, hắn mới sực nhớ ra, hình như hắn đến đâu phải để nhập tông đâu.

Hắn chỉ đến xem mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, người bên cạnh đột nhiên khom người, hô:

- Tông chủ!

Tần Mịch thuận thế quay đầu nhìn, lập tức kinh ngạc thốt lên:

- Tông chủ hả?

【VIP】 Ta Muốn Nhập Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bên cạnh hắn, một người thanh niên trạc tuổi như hắn đứng đó, mắt sáng mày kiếm, hai đầu lông mày lộ ra vài phần khí khái hào hùng của tuổi trẻ, nhìn cách nào Tần Mịch cũng cảm giác đối phương còn ít tuổi hơn hắn.

Vốn còn tưởng đây là đệ tử của Bất Hủ Tông, cùng người bên cạnh nhiều nhất là quan hệ sư huynh đệ.

Thế nhưng là vị thanh niên trước mắt có niên kỷ so với hắn không có sai khác bao nhiêu lại là tông chủ Bất Hủ Tông.

Hắn một đường từ Phi Ngư đảo tới Thương Ngô thành, dọc đường đi qua nhiều nơi, thấy qua nhiều tông môn, nhưng mấy tông môn kia có đầu lĩnh nếu không phải năm mươi tuổi thì là tóc đã hoa râm, dù là trẻ lắm cũng có hơn bốn mươi tuổi.

Giống như vị tông chủ trẻ tuổi trước mặt này thật là hiếm có khó tìm.

Dọc theo con đường này, đã cho hắn nhiều kinh ngạc, cũng cho hắn nhiều điều hiểu biết mới mẻ.

Nhưng hắn nghĩ không ra, một người tông chủ trẻ như vậy, hẳn là thực lực không cao, vậy làm sao thu được đệ tử tốt như thế?

Tuổi thì ít hơn hắn, thế nhưng thực lực lại ngang với hắn, không cần bước vào Thông Huyền Cảnh cũng có Vô Cấu chi thể, ba người đều tại dưới trướng một tông chủ thiếu niên, chuyện này nói ra sẽ có bao nhiêu người tin tưởng?

Loại thiên tài yêu nghiệt này muốn ở một tông môn nào đó thì ít nhất cũng phải là Tam tinh tông môn, hoặc là mấy Ẩn thế

tông môn, tông chủ nhất định là một lão nhân năm mươi, giậm chân một cái cũng đủ làm Đông Hồ run rẩy.

Lúc này, thanh âm sâu kín của Ôn Bình truyền tới:

- Chí không tại niên kỷ, không thể giả được!

Dứt lời, Ôn Bình lộ ra ý cười nhìn Tần Mịch, bất quá trong nét cười lại mang theo một phần thâm ý, khiến hắn nhiều hơn vài phần khí độ, khiến cho người khác không dám cho rằng người trước mắt đơn giản như vậy.

Thật ra Ôn Bình đã biết trước Tần Mịch muốn tới, cho nên mới từ Nhiễu Sơn chạy tới, cũng là lần đầu tiên sử dụng năng lực đặc biệt khác của chủ điện - Lực hấp dẫn đặc biệt đặc thù của tông chủ, giơ tay nhấc chân đều phát ra mị lực đặc biệt.

Tần Mịch ngượng ngùng cười một tiếng, hai mắt dò xét Ôn Bình từ trên xuống dưới, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, rồi nói:

- Nói là nói như vậy, nhưng mà…

Tần Mịch còn chưa nói xong, Ôn Bình liền ngắt lời hắn:

- Triệu Dịch, đây là bằng hữu của ngươi sao?

Triệu Dịch vội vàng trả lời:

- Không phải, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Bản thân hắn lên núi, muốn gia nhập Bất Hủ Tông, cho nên Vân trưởng lão bảo ta dẫn hắn đến gặp ngài.

- Nhập tông?

Nụ cười của Ôn Bình tiêu tán, ra vẻ trầm tư một hồi, hai mắt lộ ra phảng phất có thể nhìn thấu ánh mắt Tần Mịch, sau đó gật đầu nói:

- Thiên phú tạm được, miễn cưỡng đạt đến tiêu chuẩn nhập môn.

Tần Mịch nghe được câu này, trong lòng âm thầm cười khổ.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được có người nói thiên phú của hắn tạm được, dựa theo suy đoán của hắn, tại Đông Hồ

này, dưới mười tám tuổi mà có thể đạt tới luyện thể bát trọng, tuyệt đối không trên mười người.

Tần gia bọn họ như thế nào?

Tần gia là chủ nhân Phi Ngư Đảo, dưới trướng có ba thế lực nhất tinh, một thế lực nhị tinh, có thể nói là cường đại nhất Đông Hồ, thế nhưng cũng chưa bao giờ dám mở miệng khoác lác như vị tông chủ trẻ tuổi này. Tiêu chuẩn thu nhận đệ tử cũng chỉ thiết lập là mười lăm tuổi đạt tới luyện thể nhị trọng mà thôi.

Huống hồ, hắn cũng không có nghĩ muốn gia nhập Bất Hủ Tông, hắn chỉ muốn tới nhìn một chút mà thôi.

Chờ hắn du lịch một vòng Đông Hồ xong, tìm được cảm hứng tu luyện, sẽ quay về Phi Ngư Đảo tiếp tục tu luyện, chuẩn bị cho lần khảo hạch thứ hai vào hai năm sau.

- Ta chỉ là tới đây xem một chút!

Chỗ này mặc dù có cái yêu nghiệt thiên tài, nhìn qua có chút đặc biệt, nhưng hắn cũng không cho rằng tu hành ở đây tốt hơn ở Phi Ngư Đảo, tại Phi Ngư Đảo còn có Thông Huyền Cảnh chỉ điểm, có Đại Yêu bồi luyện rất tốt.

Thanh niên trước mắt này nói câu Chí không tại niên kỷ, cũng có chút bản sự, thế nhưng cũng không có nghĩa là có năng lực dạy hắn. Những người cạnh tranh với hắn đều không phải những kẻ tầm thường, hậu trường đều có Thông Huyền Cảnh chỉ bảo tận tình.

- Đến đây xem?!

Ôn Bình cười thầm trong lòng, sau đó chăm chú nhìn Tần Mịch, trong ánh mắt tản ra tinh quang.

Tần Mịch bị nhìn như vậy, có chút bối rối gãi gãi cổ.

Sau một hồi, Ôn Bình nói:

- Không vội, ngươi có thể đi tham quan bốn phía rồi hãy quyết định, nếu như không thích, lại đi cũng không muộn. Triệu Dịch, dẫn hắn đi vòng quanh nhìn một chút, tùy tiện cho

hắn thể nghiệm đồ vật trong tông, phần thưởng cho ngươi là miễn phí tu luyện trong Sân hung thú thí luyện một ngày.

Nghe được Ôn Bình, Tần Mịch vốn có ý định rời đi, lúc nhìn thấy biểu lộ cùng ánh mắt của Ôn Bình, trong lòng của hắn lại nổi lên ý muốn nán lại đây.

- Được thôi, ta đi nhìn xung quanh một lát!

Tần Mịch nở một nụ cười, sau đó vỗ vỗ bả vai Triệu Dịch đứng bên cạnh.

Bất quá hắn cũng không chú ý tới Triệu Dịch cũng biểu lộ vui mừng, sau đó tràn đầy hứng khởi hướng phía trước mà đi.

Tần Mịch đi theo phía sau, nhìn thấy biểu lộ của Triệu Dịch, nghi hoặc sờ sờ đầu, trong lòng thầm nghĩ : "Chỉ là dẫn ta đi dạo bốn phía mà thôi, có cần phải vui như vậy không? "

Một đường đi qua, trừ núi thì là phòng, nhàm chán cực độ, cùng với mấy tông môn bình thường mà hắn từng thấy chả có gì gọi là đặc biệt, lúc nhàm chán đến cực hạn, Tần Mịch chỉ có thể tìm tới một đề tài khác.

- Đúng rồi, vừa rồi tông chủ các ngươi có nhắc Sân hung thú thí luyện, đó là cái gì vậy?

- Cũng sắp đến đó rồi, ngươi có thể tự mình xem!

Dứt lời, Triệu Dịch đi hướng tới sân thí luyện phía trước, nói:

- Sân hung thú thí luyện là nơi chúng ta rèn luyện võ học tông môn, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, ở trong đó tu luyện cần tốn năm mươi kim một ngày, tông chủ nói có thể cho ngươi thể nghiệm miễn phí, ngươi có muốn đi vào thử hay không? Nhạc Nhạc ở trong đó tu luyện ba ngày, sau đó đem một môn võ học tu từ tiểu thành thăng lên đại thành!

- Ba ngày thời gian? Ngươi buôn lựu đạn hay thuốc nổ? Nếu như từ tiểu thành đi lên đại thành đơn giản như vậy, há chẳng phải cao thủ đều như củ cải mọc bên đường? Bất quá, nếu miễn phí rồi thì cũng vào thử một chút.

Dứt lời, Tần Mịch liền cất bước vào trong.

Trước mắt bỗng xuất hiện một đầu hung thú, ngây ra một lúc, chợt khóe miệng hiện ra một sợi cười lạnh.

- Tiểu gia hỏa, đụng phải ta coi như ngươi xui xẻo!

Vừa nói, Tần Mịch vừa hướng thẳng đến Quỳ Ngưu vọt tới.

…

Hai canh giờ sau.

Ôn Bình ở phòng bếp, tính ăn một chút gì đó lại xuống núi, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Như hắn đoán trước, Tần Mịch vào Sân hung thú thí luyện liền trực tiếp xuất phát trạng thái chiến ý.

Tần Mịch dù chưa đi những nơi khác thể nghiệm, nhưng chỉ riêng sân hung thú thí luyện cũng đủ để trong lòng hắn phiên giang đảo hải.

Chỉ dùng hai canh giờ, võ kỹ mới luyện đến tiểu thành liền trực tiếp đạt đến đại thành, loại tràng tu luyện này, quả thực dùng từ không tưởng tượng nổi để hình dung.

- Tông chủ… Tu chổng!

Tần Mịch người còn chưa tiến vào phòng bếp thì thanh âm đã vọt vào trước, sau khi thấy Ôn Bình, vội vàng nói:

- Ta muốn ở lại đây tu hành, tông chủ, ngài có thể cho ta một cơ hội hay không?

Hắn hiện tại đã biết, vì sao Ôn Bình nhỏ tuổi như vậy, lại thu được ba đệ tử yêu nghiệt thiên tài.

Thử hỏi ai lại không muốn ở bên trong Sân thí luyện tu hành, một ngày ở trong đó, hiệu quả có thể so sánh với có Đại yêu bồi tiếp ngươi tu luyện mấy năm. Tuy nói đời người rất dài, tuổi thọ của tu sĩ còn dài hơn, nhưng là có ai không muốn để cho bản thân tiết kiệm được nhiều thời gian?

Rút ngắn thời gian làm một chuyện, vậy thì có nghĩa là có thêm nhiều thời gian để làm được nhiều việc khác.

Để hắn trong vòng hai năm đuổi kịp người cạnh tranh, đồng thời có thực lực vượt qua bọn họ, vốn là không có một chút nắm chắc, bất quá hiện tại nha, hắn nắm chắc có thể làm được như vậy.

Ôn Bình thấy thế, mừng thầm, sau đó vừa cười vừa nói:

- Muốn nhập tông cũng được, trước tiên giao nộp một ngàn kim tệ phí nhập môn!

【VIP】 Mưu Toan Uẩn Nhưỡng

(*) uẩn nhưỡng: lên men, ủ.

——-

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Một ngàn kim không thành vấn đề.

Dứt lời, Tần Mịch vội vàng lấy trong ngực ra một tờ kim phiếu trị giá ngàn kim, không chút do dự đưa tới.

Tuy hắn là người của Tần gia Phi Ngư đảo, nhưng không hề bị hạn chế gia nhập tông môn, mà dù có hạn chế, hắn cũng quyết nhập Bất Hủ Tông. Bởi lẽ đây chính là thiên đại cơ duyên, người khác sợ rằng nằm mơ cũng muốn được như hắn lúc này.

Nhận phí nhập môn xong, Ôn Bình cũng không muốn rầy rà thêm nữa, nhận một bái của Tần Mịch xem như xong.

Không bao lâu sau, Tần Mịch nhịn không được nghi hoặc, liều lĩnh dò hỏi bí mật tông môn:

- Tông chủ, cái Sân Hung Thú Thí Luyện kia làm thế nào mà khiến ta tu luyện chưởng pháp tăng đến đại thành chỉ trong vòng hai canh giờ?

Ôn Bình không hề giấu giếm, giải thích:

- Bởi vì ngươi kích phát trạng thái chiến ý, cho nên lúc ở trong đó, sở ngộ sở đắc (1) đều tăng gấp 6 lần, hơn nữa còn bỏ qua võ pháp cảnh giới bích chướng (2). Bất quá, có thể trong hai canh giờ tăng lên đến đại thành một phần cũng là vì ngày thường ngươi đã dốc lòng tu hành.

(1) sở ngộ sợ đắc: ngộ ra và nhận được.

(2) Bích chướng: Rào cản, bức tường.

Mặc dù Ôn Bình không dồn hết tất cả công lao cho Sân Hung Thú Thí Luyện, nhưng trong suy nghĩ của Tần Mịch lại khác.

Công lao này vốn dĩ thuộc về sân thí luyện.

Bởi vì muốn đột phát cảnh giới bích chướng chỉ có thể dùng thời gian và thời gian xếp chồng lên nhau, có đôi khi, chỉ sợ mười năm cũng như một ngày, căn bản vẫn bị ngăn ngoài cửa.

Tần Mịch vừa cười vừa nói:

- Tông chủ, ngày sau ta dự định tu hành tại Sân Hung Thú Thí Luyện, không đi đâu cả, đây là phí tu luyện 20 ngày. Nếu tông chủ không còn việc gì căn dặn thì không cần gọi ta.

Nói xong, Tần Mịch liền lấy ra thêm một tờ kim phiếu 1000 kim nữa.

Bất quá, Ôn Bình lại không nhận.

- Không được, mỗi ngày chỉ có thể tu luyện trong Sân Hung Thú Thí Luyện tối đa ba canh giờ.

- Tại sao chứ?

Hiện tại, Tần Mịch đã quyết định nhanh chóng tăng cường thực lực, sau đó quay về tham gia khảo hạch lần thứ hai. Sân Hung Thú Thí Luyện chính là cơ hội của hắn, thế nhưng một ngày chỉ được tu hành tối đa ba canh giờ là sao? Cảm thấy tổn thương nha!

Có ai mỗi ngày chỉ tu luyện ba canh giờ không hả?

Vậy chẳng khác nào là ăn ở không?

- Tông chủ, ta có thể ra 200 kim một ngày. - Kim phiếu gì đó trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một trang giấy, nếu có thể lấy giấy đổi thực lực, hắn nguyện ý trả giá hết thảy.

Thế nhưng Ôn Bình lại cự tuyệt:

- Cho dù là 1000 kim một ngày cũng không được. Ngươi đã vào tông môn, vậy thì không thể quá ích kỉ, một mình độc

chiếm Sân Hung Thú Thí Luyện là không đúng.

- Ta…

Cảm nhận được sự thất vọng của Tần Mịch, Ôn Bình an ủi:

- Được rồi, một đại nam nhân sao phải thế, kỳ thật trong tông môn còn rất nhiều trường tu luyện, đâu chỉ riêng Sân Hung Thú Thí Luyện mới có thể tăng thực lực.

- Thật sự?

- Chẳng lẽ tông chủ như ta lại đi lừa ngươi?

- Tông chủ muôn năm!

Tần Mịch cao hứng nhảy cẩng lên, thầm nghĩ thế giới bên ngoài Phi Ngư đảo quả thật không đơn giản, lần giải sầu này của hắn đi đúng rồi.

Ôn Bình nói tiếp:

- Đi tìm Triệu Dịch, hắn sẽ mang ngươi đi xem những nơi khác, ta còn có chuyện, ngươi đi trước đi.

- Cáo từ.

Tần Mịch rời khỏi phòng bếp, cao hứng bừng bừng đi tìm Triệu Dịch.

Thu được một tân đệ tử, được thêm một khoản thu nhập, Ôn Bình cảm thấy rất vui vẻ. Dù sao nếu muốn tông môn phát triển, dựa vào tiền trị bệnh thôi thì không được, làm gì có bệnh nhân mỗi ngày chờ sẵn để hắn cứu đâu.

Kiếm tiền từ đệ tử… Đó mới là con đường chính đạo để củng cố tông môn.

…

Cùng lúc đó, tại Thương Ngô Thành, trong một gian phủ đệ, một nam nhân trung niên tóc mai đã bạc trắng vốn đang ngồi xếp bằng, từ từ nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên, dường như bị kinh hách, hắn mở trừng mắt ra.

Kế đó, nam nhân trung niên quay đầu về phía người đang quỳ sau lưng mình, hỏi:

- Tên Mặc Lâm kia thật sự tuyệt vọng đến mức cái gì cũng thử? Hắn lên Bất Hủ Tông?

- Đúng vậy.

Nam nhân đang quỳ gật đầu.

Nếu có người của Bách Tông Liên Minh Hội ở đây, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra nam nhân này. Bởi vì hắn chính là chấp sự Hồ Diệp của Bách Tông Liên Minh Hội phân hội Thương Ngô Thành. Sau hội trưởng và phó hội trưởng, hắn là người có quyền lực thứ hai.

Có thể nắm giữ và chi phối tài lực của tất cả các đại gia tộc tại Thương Ngô Thành.

Còn người đứng thứ nhất sau hội trưởng và phó hội trưởng? Vâng, chính là nhân vật đang ngồi xếp bằng kia - Đệ nhất chấp sự Lê Không Sơn.

Nghe Hồ Diệp đáp, Lê Không Sơn không nhịn được ngửa mặt lên trời cười ha hả, vui sướng lan tràn, chỉ cần liếc mắt nhìn hai đầu chân mày cũng có thể cảm nhận được.

- Hắn thật sự cho rằng Bất Hủ Tông có đủ khả năng làm nhục Nhung lão? Thật sự nghĩ tên tông chủ oắt con đó có bổn sự trị được cho Mặc Nguyệt. Bệnh tình của Mặc Nguyệt đã vô lực xoay chuyển, cho dù là Tô Ly cũng bó tay hết cách, chỉ càng làm hắn chết nhanh hơn thôi.

Một trong những thủ lĩnh của Bách Tông Liên Minh Hội tại Đông Hồ - Thông Huyền Cảnh Mặc Nguyệt, và cũng là chỗ dựa của Mặc Lâm.

Nếu như hắn hết tại Thương Ngô Thành, vậy… Cũng quá khôi hài rồi!

Hồ Diệp nói tiếp:

- Đại nhân, ta nghe những chấp sự khác nói, Mặc Lâm tự mình lên núi thỉnh thiếu tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình… Bởi vì Yêu trù Hoài Không từng nói bổn sự của hắn ta không thua gì Tô Ly.

- Chuyện cười, sao có thể nghe lời một tên đầu bếp… Tên mao đầu tiểu tử kia há có thể hiểu được dược thiện chi đạo? Nếu như dược thiện chi đạo đơn giản thế, vậy chẳng phải dược thiện đại sư sẽ như củ cải trắng mọc khắp Đông Hồ à? Nào có cục diện một vị dược thiện đại sư xuất thế khiến cho các thế lực điên cuồng tranh đoạt. Cái tên Ôn Bình kia, dù cho có nghiên cứu dược thiện chi đạo từ trong bụng mẹ thì đến nay cũng chỉ mới 19 năm, hắn nhập môn đã là may.

- Đại nhân, vậy chúng ta đi xem trò vui, hay nhúng một tay vào?

- Đi xem, trái lại ta rất muốn nhìn thử xem tên Mặc Lâm kia sẽ có phản ứng thế nào khi thấy phụ thân của mình chết.

Nói xong, Lê Không Sơn đứng lên.

Nhưng đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng của người gác cổng.

- Cực Cảnh Sơn Hàn Chi Dư tiền bối đến.

Vừa dứt lời, Hàn Chi Dư mang vẻ mặt lãnh đạm cất bước vào phòng, bộ pháp tuy chậm nhưng bộ bộ kinh tâm.

Hai người Lê Không Sơn lập tức bước đến nghênh đón.

- Hàn tiền bối!

- Hàn tiền bối!

Cả hai trăm miệng một lời.

Hàn Chi Dư lạnh giọng nói:

- Lời các ngươi vừa nói ta có nghe được, vừa hay ta cũng muốn gặp cái tên Ôn Bình kia. Dám giết người của Cực Cảnh Sơn, ta dĩ nhiên phải đến xem thử, lỡ như ngày sau có giết hắn cũng không nhầm lẫn.

Hôm nay, hắn vốn đang ở phủ thành chủ, nghĩ muốn mượn lực giúp thiếu chủ tìm món đồ kia.

Ngờ đâu còn chưa thấy được chỗ tốt thì đã nhận được tin người của mình chết thảm. Ngay khi tông chủ Kháo Sơn Tông nói cho hắn biết là do Bất Hủ Tông làm, hắn đã nổi lên sát

tâm, muốn mượn tay Kháo Sơn Tông diệt trừ cái tông môn chết giẫm kia.

Thế nhưng Vạn Ma, tông chủ Kháo Sơn Tông lại nói cho hắn biết hiện tại Bất Hủ Tông đang xin Bách Tông Liên Minh Hội thăng tinh, có thể xem như minh hữu, nếu hắn ra tay… Bách Tông Liên Minh Hội sẽ đứng ra ngăn cản.

Cho nên hắn mới mạo hiểm giấu giếm thiếu chủ, đi tìm chấp sự Bách Tông Liên Minh Hội bảo bọn họ trực tiếp cự tuyệt thỉnh cầu thăng tin của Bất Hủ Tông.

Xong việc, đến lúc đó, Kháo Sơn Tông muốn bóp nắn Bất Hủ Tông thế nào cũng được.

Nghe Hàn Chi Dư thuật lại sự việc, Lê Không Sơn giảo hoạt cười, nói:

- Hàn tiền bối, thật ra không cần phải hủy bỏ đề nghị thăng tinh đâu, ta có một chiêu có thể khiến cho tên Ôn Bình kia chết thảm hại hơn, đồng thời đẩy Bất Hủ Tông rơi vào vực sâu.

- Biện pháp gì? - Hàn Chi Dư hỏi.

- Rất đơn giản, chính là mượn tay Mặc Nguyệt, phụ thân của Mặc Lâm. Hắn sẽ tự tay giúp chúng ta giết chết Ôn Bình.

- Mặc Nguyệt đã đến Thương Ngô Thành?

- Đúng, bệnh của hắn lại tái phát, cho nên Mặc Lâm mang hắn đến Thương Ngô Thành, tuy không biết vì cái gì, nhưng chắc chắn hiện tại Mặc Nguyệt vô cùng thống khổ. Hắn lại là sát thần nổi danh Đông Hồ, ngay cả mắt đối mắt với hắn cũng sẽ bị giết, ngài nghĩ xem, đối với y sư trị không hết bệnh thì hắn có lưu tình không.

【VIP】 Thông Huyền Cảnh - Mặc Nguyệt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mặc Nguyệt là một trong những người lãnh đạo của Bách Tông Liên Minh Hội tại Đông Hồ, đồng thời cũng là đương gia gia trưởng Mặc gia.

Bất quá, trước khi gia nhập Bách Tông Liên Minh Hội, xú danh của hắn lan rộng trong các thế lực lớn tại Đông Hồ. Ai thấy hắn cũng đều đi đường vòng, chẳng ai có can đảo cùng Mặc Nguyệt xảy ra tranh chấp. Bởi vì không ai nguyện ý cùng một người điên tranh sống tranh chết.

Về sau, được chiêu mộ vào Bách Tông Liên Minh Hội, hắn tuy an phận, cũng biết điều hơn rất nhiều, không còn thói quen thấy kẻ nào không vừa mắt là ra tay giết hại. Đồng thời, hắn cũng biết tiếc mệnh hơn rất nhiều, cả ngày vì thân thể của mình mà bôn ba khắp nơi.

Mấy năm nay, số kim tệ bỏ ra khoan hãy kể đến… Nói tóm lại, đủ để Mặc gia, một thế lực nhị tinh khổng lồ thiếu chút nữa táng gia bại sản.

Người, một khi trở nên tiếc mệnh sẽ hoàn toàn thay đổi. Hiện tại, Mặc Nguyệt điên rồi, lại bắt đầu điên cuồng giết hại y sư. Phàm là y sư từng trị liệu qua cho hắn đều không ngoại lệ… Chỉ có một con đường chết.

Về sau, hắn một mặt mắng nhiếc tất cả danh y ở Đông Hồ đều là lang băm, mặt khác lại tìm kiếm danh y bốn phương, khiến cho bất kể những ai hiểu y thuật khi nghe đến hai chữ Mặc Nguyệt đều đổ một thân mồ hôi lạnh, hận không thể đổi nghề.

Điểm này Hàn Chi Dư cũng biết, cho nên sau khi chủ ý của Lê Không Sơn, trên mặt hắn lập tức hiện ra nụ cười âm độc.

- Ý của ngươi là… Ôn Bình là một y sư?

Lê Không Sơn lắc đầu:

- Ôn Bình là một tên không học vấn, không nghề nghiệp, cũng chỉ là một tên gia hỏa loanh quanh trong Thương Ngô Thành mà thôi, chớ nói đến dược thiện chi đạo, chỉ sợ ngay cả linh chi hay đông trùng hạ thảo là gì hắn còn không biết. Lần này hắn trị liệu cho Mặc Nguyệt, chắc chắn là nằm trong kế hoạch của Hoài Không. Dược thiện chi đạo của Hoài Không sâu không thể lường, có lẽ thật sự sẽ có phương pháp trị liệu cho Mặc Nguyệt. Hẳn là Hoài Không muốn đem công lao của mình cho Ôn Bình, bởi lẽ đó, chuyện thăng tinh của Bất Hủ Tông cũng không còn lý do để cự tuyệt nữa.

- Thật đúng là si tâm vọng tưởng. - Hàn Chi Dư hừ lạnh một tiếng, âm thầm nhớ kỹ cái tên Hoài Không này.

Lê Không Sơn nói tiếp:

- Hàn tiền bối xin cứ yên tâm, ta sẽ không để cho kế hoạch của bọn họ thành công. Muốn nhập Nhất tinh, còn muốn 10 vạn kim, nghĩ cũng hay thật, bất quá không biết hắn còn mệnh để nhận không.

Dứt lời, Lê Không Sơn giảo hoạt cười cười.

Hàn Chi Dư thấy Lê Không Sơn cười, hắn cũng bật cười theo.

…

Đến Bách Tông Liên Minh Hội, Ôn Bình trao đổi cùng thị vệ canh cửa, thông báo mình là ai. Hộ vệ vẫn mang vẻ mặt lạnh tanh, lập tức xoay người dẫn hắn vào, so với cái hôm hắn đến xin thăng tinh, thái độ hoàn toàn khác biệt.

Đi theo thị vệ lên lầu ba, người đó duỗi tay chỉ về phía một căn phòng cuối hành lang, nói:

- Ôn tông chủ, hội trưởng ở đó chờ ngài.

Ôn Bình gật đầu.

Cất bước dọc theo hành lang đi về phía trước, một bước, hai bước, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình quanh quẩn, bốn phía là một mảnh im lặng. Bất quá, đi được khoảng vài chục bước thì chợt nghe thấy âm thanh trò chuyện ở sâu trong hành lang.

Âm thanh không lớn, bất quá xen lẫn rất nhiều giọng nói khác nhau. Ngay khi Ôn Bình dừng lại trước cửa, tất cả mọi âm thanh đều ngưng lại.

Mặc Lâm đang ngồi bên giường, thấy thế liền thấp giọng nói bên tai Mặc Nguyệt:

- Phụ thân, Ôn tông chủ đã đến.

Cùng lúc đó, âm thanh chăn đệm ma sát vang lên, có cảm giác như cát bị nghiền nát và cọ xát vào nhau.

Mặc Nguyệt chậm rãi ngồi dậy, liếc mắt nhìn Ôn Bình, sau đó ngồi tựa ở đầu giường, mệt mỏi nói:

- Cuối cùng ngươi cũng tới.

Chỉ ngắn gọn vài chữ nhưng dường như Mặc Nguyệt đã dùng hết tất cả khí lực để nói, vừa nói xong, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, thô hơn, nghe cứ như là mệnh trong sớm tối.

Ôn Bình cất bước đi tới bên giường, Mặc Lâm thấp giọng căn dặn:

- Ôn tông chủ, xin nhờ!

Ôn Bình gật đầu, đáp:

- Yên tâm, ta đã ra giá thì cũng sẽ không đến không một chuyến. Bệnh ta có biện pháp trị, chỉ hi vọng đến lúc đó Mặc hội trưởng đừng nuốt lời là được.

- Mặc Lâm ta nào phải loại người nói không giữ lời như thế, Ôn tông chủ chỉ cần quan tâm đến việc cứu người, kim phiếu ta đã sai người chuẩn bị.

Dứt lời, nhìn thấy Mặc Nguyệt chau mày cùng với thở gấp, hắn không dám nói tiếp nữa, chỉ đành bày ra thủ thế “thỉnh”.

Ôn Bình bước hai bước đến cạnh giường, thông tin của người trước mắt lập tức hiện lên.

Mặc Nguyệt.

Giới tính: Nam.

Tuổi: 55.

Cảnh giới: Thông Huyền Cảnh.

Tư chất: Tam tinh.

…

Còn có thêm một vài thông tin không đáng nhắc đến, trong đó có ghi rõ nguyên nhân phát bệnh cùng với tình trạng của Mặc Nguyệt hiện tại.

Cuối cùng, căn cứ vào thông tin cá nhân có thể thấy Mặc Nguyệt mắc bệnh hiểm nghèo, hơn nữa còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng nói chính xác hơn thì bệnh của hắn không phải bệnh, mà là do ngoại vật gây nên.

Bất quá, Ôn Bình cũng không vội nói. Ấn vài cái lên khắp người Mặc Nguyệt, sau đó lại dò xét mạch đập,… Nói chung, tất cả những gì mà một y sư có thể nào, hắn đều cố gắng làm cho giống hết.

Xem mắt, sau đó lại xem lưỡi, rồi…

Loay hoay một hồi, Mặc Nguyệt nín thở quan sát biểu cảm trên mặt Ôn Bình, hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được mới hỏi một câu:

- Đại phu, ta còn cứu được không?

- May mắn tìm đến ta sớm, nếu không hậu quả không thể lường được. - Ôn Bình đứng dậy, thở dài một hơi, bày ra điệu bộ trầm tư.

Trong mắt Mặc Nguyệt, thái độ của Ôn Bình đã chứng minh rất rõ tình trạng thân thể của hắn hiện tại.

Chỉ hai chữ: Không ổn.

Ngay khi hắn định mở miệng nói gì đó thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng hét phẫn hộ:

- Tên tiểu tử nhà ngươi mà cũng dám đứng đây nói hươu nói vượn?

Hoài Không, Dương Tông Hiền, cùng với Giang Nguyệt Dạ và mấy vị chấp sự có mặt trong phòng đều hướng ra ngoài nhìn.

Chỉ thấy một nam nhân trung niên tóc mai đã bạc trắng đang bước đến, hai mắt hắn quét một vòng khắp phòng, sau đó dừng lại trên người Ôn Bình, đồng thời, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười lạnh khó mà phát giác được.

Thấy thế, Ôn Bình thầm cười khổ.

Quả nhiên, tiền không dễ kiếm chút nào, lúc nào cũng có ruồi bọ xông ra quấy phá.

Hắn không biết người này, nhưng hắn biết có gan xông thẳng vào đây thì thân phận tất nhiên không hề đơn giản.

Mặc Lâm đứng trước giường, sau khi nghe được thanh âm của người kia, hắn lập tức lộ ra sắc mặt không vui, nghiêng đầu, nhìn đến khuôn mặt quen thuộc mang theo sự phẫn nộ của Lê Không Sơn, tức giận nói:

- Lê Không Sơn, hôm nay ta không rãnh tiếp ngươi, ngươi tốt nhất đừng có đi gợi đòn.

Lê Không Sơn bày ra bộ dáng người vô tội, cười cười giải thích:

- Hội trưởng, ngài hiểu lầm ta rồi, ta đến là để vấn an lão thái gia đấy.

Không đợi Mặc Lâm mở miệng nói tiếp, Mặc Nguyệt đang tựa ở đầu giường từ từ nhắm hai mắt lại, lạnh lùng nói:

- Nói đi, ngươi muốn chết kiểu gì?

Chỉ một câu, sắc mặt Lê Không Sơn lập tức trở nên trắng bệch, thầm nghĩ "Lão đầu tử này so với truyền thuyết còn điên hơn". Bất quá, ngoài mặt hắn lại nở nụ cười tươi rói, Mặc Nguyệt càng cực đoan thì tên tiểu tử Ôn Bình càng chết nhanh hơn.

Lê Không Sơn vội vàng quỳ xuống, dập đầu, tỏ vẻ e sợ Mặc Nguyệt sẽ thật sự động thủ.

- Mặc Nguyệt tiền bối, xin tha mạng, ta cũng là người của Bách Tông Liên Minh Hội, nếu không phải có đại sự, sao dám xông loạn. Ta tự tiện vào đây cũng là vì giúp ngài, cố ý đến vạch mặt âm mưu quỷ kế của kẻ khác.

【VIP】 Ôn Bình Và Hoài Không Là Kẻ Lừa Đảo?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lời của Lê Không Sơn khiến mọi người có cảm giác như lọt vào sương mù, đặc biệt là thời điểm hiện tại, nói ra mấy lời này càng khiến người ta khó có thể lý giải.

Ngay sau khi nói xong, Lê Không Sơn lại quay đầu nhìn về phía Ôn Bình.

Mặc dù chỉ là một hành động nhỏ như vậy, nhưng cũng đủ để Mặc Nguyệt chú ý, cùng quay sang nhìn Ôn Bình.

Mặc Nguyệt không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn dùng thanh âm yếu ớt, hỏi:

- Lời này của ngươi là có ý gì?

- Mặc Nguyệt tiền bối, ta có thể đứng lên rồi nói hay không?

- Đứng lên đi.

Lê Không Sơn đứng lên, sau đó phất tay với đám người phía sau mình, bọn họ liền bưng lên một mâm gỗ, trong mâm có một cái bát sứ. Người hầu cẩn thận từng li từng tí bưng cái mâm, dường như sợ chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ làm rơi mất một hai giọt.

Lê Không Sơn nói tiếp:

- Mặc Nguyệt tiền bối, đây là Hồi khí thang, có thể giúp cho ngài phục hồi tinh thần.

- Đem đến đây!

- Nhanh lên. - Nghe được lời Mặc Nguyệt nói, Lê Không Sơn lập tức quay sang giục người hầu bên cạnh.

Người hầu vội vàng bước lên phía trước, quỳ một chân xuống đất, cúi người bên cạnh giường, dâng lên bát sứ.

Hoài Không cùng Dương Tông Hiền đứng bên cạnh thấy được một màn như vậy, nội tâm cảm thấy có hơi là lạ, mặc dù không biết là lạ chỗ nào. Bất quá, bọn họ rất rõ, Lê Không Sơn xuất hiện vào lúc này khẳng định không có thiện ý.

Hoài Không nhịn không được bước lên nói nhỏ bên tai Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, ngươi không ngăn lại?

- Tại sao phải ngăn, hắn thích thì cứ để hắn uống.

Hoài Không ngây ra một lúc, trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng hắn làm Hồi khí thang ở Bất Hủ Tông ngày đó, sau đó lại quay sang nhìn Ôn Bình, cảm thấy có hơi khó hiểu: "Không phải Ôn Bình không cho phép bệnh nhân của hắn uống thuốc của người khác sau?"

"Hôm nay sao hắn ta lại thoải mái để Lê Không Sơn thích làm gì thì làm như vậy?"

Càng nghĩ, càng nhịn không được nhìn Ôn Bình kỹ hơn một chút, chợt nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Ôn Bình lộ ra nét cười, trong đầu hắn xuất hiện một loạt dấu chấm hỏi.

Bất quá, khó hiểu thì khó hiểu, nhưng thấy Ôn Bình vẫn thản nhiên cười như vậy, Hoài Không cũng không tiện nói tiếp, hắn bước sang một bên, lẳng lặng quan sát, đợi xem chuyện phát sinh kế tiếp, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Cùng lúc đó, Mặc Nguyệt hớp hai ngụm Hồi khí thang, dưới con mắt của Mặc Lâm và mọi người, sắc mặt hắn đã khôi phục được chút ít. So với lúc nãy có thể nhắm mắt bất kỳ lúc nào, hiện tại, hắn đã có thể mở to mắt.

Khôi phục được một ít khí lực, Mặc Nguyệt liền xốc chăn lên, ánh mắt rơi vào cái ghế thái sư trong phòng, sau đó quay sang nói với Mặc Lâm:

- Vịn ta qua đó.

- Ân.

Mặc Lâm gật đầu, vô thức nhìn Lê Không Sơn, muốn nhìn ra trong lòng hắn đang mưu toan điều gì.

Thế nhưng, trong mắt Lê Không Sơn không hề có bất kỳ biểu cảm nào khác, chỉ có sùng kính đối với Mặc Nguyệt.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Mặc Nguyệt lạnh lùng nhìn Lê Không Sơn, hỏi:

- Hiện tại ngươi có thể nói?

Lê Không Sơn gật đầu.

- Khởi bẩm tiền bối, chuyện hôm nay ta muốn nói chính là Yêu trù Hoài Không cùng tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình có mưu đồ xấu xa. Bọn họ muốn đùa giỡn với này, ý đồ dựa vào Bách Tông Liên Minh Hội chúng ta, cáo mượn oai hùm. Vãn bối thật sự nhìn không được nữa, cho nên mới tùy tiện xông vào như thế.

Lời này vừa ra, Dương Tông Hiền thẹn quá háo giận, lập tức phản bác:

- Nói hươu nói vượn, Lê Không Sơn, ngươi chớ có ngậm máu phun người.

Mặc Nguyệt trợn mắt nhìn Dương Tông Hiền, trong mắt lộ ra sát ý khiến Dương Tông Hiền cả kinh, không khỏi thối lui vài bước, được Hoài Không đỡ mới ổn định được thân hình đang lảo đảo của mình.

Thấy thế, Lê Không Sơn nhếch miệng, lúc cúi đầu, nụ cười vụt qua trên mặt hắn, sau đó hắn lại ngẩng đầu lên, vẫn biểu cảm chính trực như trước:

- Ta ngậm máu phun người? Ngược lại, ta muốn hỏi Dương tộc trưởng ngươi một chút, hắn ta, một tên tiểu hài tử còn chưa đến tuổi cập quan, sao lại dám mở miệng đòi 10 vạn kim từ Mặc gia?

- Đó là phí tổn cứu một người sắp chết. - Ôn Bình lên tiếng.

Lê Không Sơn nghiêng đầu, dường như không hề nghe Ôn Bình nói, hắn tiếp tục:

- Hắn dám làm như vậy là bởi vì 10 vạn kim kia thật sự chỉ là một cái âm mưu, đúng, đích thực là âm mưu.

- Nói tiếp.

Trong mắt Mặc Nguyệt lóe lên tinh quang, hắn giơ tay ngăn lại tất cả âm thanh trong phòng, chỉ cho phép một mình Lê Không Sơn lên tiếng.

Lê Không Sơn gật đầu, nói:

- Thật ra Hoài Không có khả năng trị được thương thế của Mặc Nguyệt tiền bối, nhưng hắn lại nói không thể, còn cố ý đề cao năng lực của Ôn Bình, nói rằng chính hắn cũng không bằng Ôn Bình, Ôn Bình có thể so với Tô Ly các kiểu. Mục đích cuối cùng cũng chỉ vì muốn Mặc Lâm hội trưởng phải xuất ra 10 vạn kim mà thôi.

Mặc Nguyệt không có tức giận, nhưng hắn vẫn rất để tâm đến lời của Lê Không Sơn:

- Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy?

- Bởi vì Ôn Bình căn bản không hiểu y thuật, càng không hiểu được dược thiện chi đạo. Mặc Nguyệt tiền bối có điều không biết, Ôn Bình chẳng qua chỉ là một tên quần là áo lượt, không học vẫn cũng chẳng có nghề nghiệp gì, toàn bộ Thương Ngô Thành đều biết cách làm người của hắn, mười ngày thì đã có bảy ngày rong chơi cùng đám con cháu phú thương trong thành.

Nói xong, Lê Không Sơn chỉ chỉ vào đám chấp sự đang đứng sau mình, tiếp tục nói:

- Không riêng gì bọn họ, địa nhân chỉ cần tùy tiện bắt một người trên đường hỏi cũng sẽ biết được Ôn Bình làm người thế nào. Thử hỏi loại người này sao có thể hiểu dược y thuật cùng dược thiện chi đạo? Y thực và dược thiện chi đạo đều cần phải hao phí một lượng lớn thời gian tìm hiểu, ở cái tuổi này, hắn muốn nhập môn còn chưa có cửa, chớ nói chi là mạnh hơn Hoài Không, ngang tầm với Tô Ly.

Mặc Nguyệt nhướng mày, vỗ mạnh lên tay cầm ghế, ánh mắt khóa chặt trên người Ôn Bình và Hoài Không.

- Các ngươi còn gì đẻ nói?

Ôn Bình cười cười, phong khinh vân đạm nói:

- Lê chấp sự nói rất đúng, con người ta trước kia quả thật rất thích chơi đùa, lúc đó, bằng hữu tại Thương Ngô Thành cũng rất nhiều.

Hắn vừa nói xong, sắc mặt của đám người trong phòng lập tức thay đổi.

- Hóa ra thật sự là một âm mưu.

- Không ngờ là Hoài Không lại dám liên thủ với Ôn Bình làm ra loại chuyện như vậy, quả thật không ngờ được.

Có người bừng tỉnh đại ngộ, châu đầu ghé tai bàn luận, cũng có người nói mình đã sớm nhìn ra mọi chuyện.

Nói tóm lại, tất cả những người trong phòng trên cơ bản đều tin Lê Không Sơn/

Mặc Nguyệt quét mắt nhìn một lượt khắp phòng, chén sứ trong tay vỡ nát, nước trà cũng theo đó mà rơi xuống ghế thái sư.

- Ngươi cũng rất thành thật.

Mặc Nguyệt phẫn nộ quát một tiếng, mặc dù là bị thương, nhưng uy áp của Thông Huyền Cảnh vẫn đủ để trấn áp tất cả.

Đám người chung quanh biến sắc, Hoài Không thầm nghĩ đại sự không ổn, vội giải thích:

- Mặc Nguyệt tiền bối bớt giận, Hoài Không ta làm người thế nào, cả Đông Hồ đều biết, sao ta lại có thể vì 10 vạn kim mà lừa ngài?

Dứt lời, sắc mặt Hoài Không có chút khó coi quay sang nhìn Ôn Bình.

Vậy mà tên tiểu tử kia vẫn thản nhiên đứng đó, một cọng lông cũng không động, dường như chẳng chút để tâm đến chuyện đang phát sinh trước mắt.

Hắn thật sự không hiểu Ôn Bình vì sao phải nói như vậy, rõ ràng là ngay cả linh thiên cũng có thể làm ra, lại đi nói mình là một tên không học vấn, không nghề nghiệp. Đây chẳng phải là tự mình chơi chết mình hay sao?

Ngay khi hắn định tiếp tục biện giải cho mình thì Ôn Bình đã bước đến, vỗ lên vai hắn, cười cười.

Hoài Không bừng tỉnh đại ngộ, lập tức im miệng, sau đó ngoan ngoãn thối lui về bên cạnh Dương Tông Hiền, không tiếp tục giải thích nữa. Bất quá, hành vi của hắn trong mắt Mặc Nguyệt chính là "không còn gì để nói".

- Thực buồn cười, lão phu vậy mà lại tin một tên mao đầu tiểu tử, Mặc Lâm, đem tiểu tử này ra ngoài chém cho ta, còn có cái gì mà Bất Hủ Tông, nếu đã không thuộc Bách Tông Liên Minh Hội, vậy thì diệt nó đi. Nghé con không sợ cọp, lão tử mà cũng dám lừa, vậy thì để cho hắn trả một giá lớn, kiếp sau có nghĩ đến cũng phải sợ.

Thanh âm lạnh lùng của Mặc Nguyệt vang lên.

【VIP】 Dùng Vô Cấu Chi Thể Nghiền Ép

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đương nhiên, lời của Mặc Nguyệt cũng không dừng ở đó.

Hắn chợt quay lại nhìn Hoài Không, lạnh giọng :

- Yêu trù Hoài Không, cho ta một lời giải thích hợp lý, nếu không ta sẽ cho ngươi biết, dù là phía sau ngươi có nhiều Đại yêu cùng Thông Huyền Cảnh chống lưng thì ta cũng dám giết ngươi như thường!

- Mặc Lâm, còn nhìn cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn ta tự mình động thủ hay sao?!

- Ta…!

Mặc Lâm lộ vẻ mặt khó xử, mắt nhìn Ôn Bình, nhưng Lê không Sơn một bên cũng sẽ không để cơ hội lỡ mất, cũng không cho Ôn Bình một cái đường lui, lập tức hướng mấy tên tùy tùng bên cạnh liếc mắt ra lệnh.

- Người đâu, đem Ôn Bình Bất Hủ Tông bắt lại cho ta!

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên trong phòng.

Tùy tùng bên cạnh Lê Không Sơn lập tức bước về phía trước một bước, từ từ rút đao ra khỏi vỏ, trực tiếp chĩa mũi đao về hướng Ôn Bình, khoảng cách gần nhất đã chạm tới y phục của hắn.

Sau đó hai người muốn tiến lên bắt Ôn Bình lại, đem Ôn Bình áp giải ra khỏi phòng. Ngay tại lúc này, Ôn Bình bỗng bước lên hai bước, đao cũng ghé sát tại phần bụng.

- Ngươi?!

Hộ vệ thấy thế, kinh thanh khẽ quát một tiếng, coi là Ôn Bình sợ tội tự sát. Bất quá mặc cho là kinh ngạc, tay vẫn không có thu đao, vẫn như cũ chống đỡ lấy Ôn Bình, đồng thời gia tăng lực lượng.

Nhưng vào lúc này, cây đao thuận theo bộ pháp Ôn Bình, bắt đầu phát sinh biến hóa, giống như là một cành liễu dần dần mềm nhũn ra.

Cạch!

Thị vệ kinh ngạc lui về phía sau hai bước, tay không thể nắm vững cây đao đã trở nên cong vẹo, khiến nó rơi trên mặt đất.

Thanh âm lãnh đạm của Ôn Bình sâu kín truyền tới :

- Ta chỉ là đến kiếm tiền, Lê Không Sơn, ngươi sao lại cố ý tìm ta gây phiền phức hả?

Lê Không Sơn thấy thế, thầm hoảng hốt, hắn đối với độ cứng cáp của thanh đao này hiểu rất rõ, đây là thứ trước kia do Bất Hủ Tông chế tạo. Loại đao sắt bình thường căn bản là không thể ngăn chặn uy lực của thanh đao kia, nhưng Ôn Bình lại trực tiếp dùng thân thể đem nó ép cong.

Loại thực lực này, quả thực khiến người khác nhìn không thấu. Bất quá hắn cũng không sợ, dù là Ôn Bình thật có chút thực lực.

Bởi vì nơi này chính là phân hội Bách Tông Liên Minh Hội.

- Ta chính là không thích đứng nhìn hành vi của tiểu nhân… Còn dám phản kháng sao?!

Có thể đứng ở trong căn phòng này, trừ Dương Tông Hiền và Hoài Không, không phải Luyện thể thập nhị trọng thì là Luyện thể thập tam trọng.

Giống như sở liệu của Lê Không Sơn, thanh âm Mặc Nguyệt truyền lại:

- Còn đứng đó làm cái gì, bắt hắn lôi ra ngoài!

- Dạ!

Lê Không Sơn dẫn đầu ứng tiếng, sau đó hai cánh tay đẩy hai bên tùy tùng ra bên cạnh, chân phải bước lên phía trước, một tay bỗng co lại, hóa thành hình ưng trảo, rơi thẳng tắp vào đầu vai Ôn Bình.

Mà Ôn Bình cũng đứng nguyên tại chỗ bất động, nhìn hắn vồ tới.

Lê Không Sơn thấy một màn này, nhàn nhạt cười một tiếng, cười tất nhiên là vì Ôn Bình ngu ngốc cùng tự đại. Một trảo này của hắn, ngay cả vỏ cây cứng cáp cũng có thể lột xuống, có thể ép cong đao cũng không đồng nghĩa với việc có thể chịu được một trảo của hắn.

- Ủa!

Nhưng mà, khi tay hắn vồ xuống, vừa dùng lực, lại có cảm giác như là chộp vào một khối đá cương cứng rắn.

Sắc mặt hơi đổi, lúc này thanh âm Ôn Bình lại truyền tới:

- Lê chấp sự, ngươi ngươi đang làm gì? Gãi ngứa cho ta sao?

Lê Không Sơn trong lòng thất kinh, bất quá ngoài miệng lại không nguyện ý thừa nhận bản thân ra tay vô lực.

- Hừ, vô tri tiểu nhi (kiểu như thằng nhóc ngu ngốc)! Ta nể tình từng gặp mặt phụ thân ngươi một lần, muốn cho ngươi một cơ hội, lại không biết trân quý, xem ra hôm nay lão tử phải tháo một cánh tay của ngươi xuống, ngươi mới biết cái gì là tôn trọng!

- Lê chấp sự, cứ tự nhiên như ở nhà!

Ôn Bình không vội vã phản kích, hắn cũng muốn nhìn một chút, ngụy Vô Cấu Chi Thể biến thái tới mức nào.

Bị Ôn Bình mỉa mai trào phúng, Lê Không Sơn không còn ý lưu thủ, trực tiếp dùng hai tay, hai cánh tay cùng hướng đầu vai Ôn Bình chộp tới. Mười ngón tay đồng thời phun ra khí kình, làm cho trở nên càng mạnh, càng thêm sắc bén.

Đại thành - Tê Liệt trảo!

Xuất!

Hoài Không thấy cảnh này, lập tức mở miệng nói:

- Lê Không Sơn, ngươi đối phó với một tiểu bối vậy mà lại dùng hết nội khí, còn biết liêm sỉ sao?

- Giết người, chỉ cần giết là được, quan tâm phương thức làm gì?! - Thanh âm sâu kín của Lê Không Sơn truyền lại.

- Mặc Nguyệt tiền bối, chuyện này ta có thể giải thích!

Hoài Không thấy Lê Không Sơn căn bản là không có ý dừng tay, vội vàng hướng Mặc Nguyệt cầu tình. Dù sao Mặc Nguyệt là người có địa vị cao nhất ở đây, có thể ngăn cản Lê Không Sơn chỉ có Mặc Nguyệt mà thôi!

Nhưng mà Mặc Nguyệt căn bản là xem như không nghe thấy, ánh mắt của hắn vẫn hướng về phía trước, bất quá vẫn là trả lời vấn đề Hoài Không lúc nãy:

- Trước lo cho ngươi đi, món nợ của ngươi ta cũng phải tính toán một chút!

Hoài Không vội vàng giải thích :

- Thế nhưng là Ôn tông chủ thực sự hiểu dược thiện, cũng thật muốn tới cứu ngài, lời của Lê Không Sơn căn bản là vô căn cứ. Ngươi chỉ cần để Ôn tông chủ thử một lần, nếu như hắn thật không có cách trị được bệnh của ngươi, lúc đó lại giết cũng không muộn.

- Ta còn tưởng rằng ngươi muốn nói “Ta có thể cứu ngươi, cầu ngươi bỏ qua cho hắn” đấy! - Mặc Nguyệt cười lạnh một tiếng.

Hoài Không nghẹn lời, hắn biết bản thân nói thêm nữa cũng vô dụng. Bất đắc dĩ cúi đầu, đành phải thở dài một tiếng, yên lặng lui về phía sau mấy bước, trong lòng hối hận khi để Ôn Bình tới cứu Mặc Nguyệt.

Hắn nên sớm nghĩ đến, cứu người chưa chắc là có kết cục tốt.

Đặc biệt là cứu tên điên Mặc Nguyệt.

A!

Bỗng nhiên, một thanh âm kêu đau truyền tới.

Hai con ngươi Hoài Không ngưng lại, lập tức quay đầu nhìn lại, vốn cho rằng là tiếng kêu của Ôn Bình, thế nhưng khi nhìn lại, sững sờ ngay tại chỗ.

Chỉ thấy Ôn Bình một tay nắm lấy cánh tay Lê Không Sơn, nhanh chóng hướng một phương hướng chuyển động một cái, Lê Không Sơn còn chưa kịp làm gì thì đã bị ném ở trên mặt đất. Bộ dáng hung hăng lúc nãy không ai bì nổi lúc nãy, bây giờ đã không còn sót chút gì.

Hiện tại nha, hắn chả khác gì con mèo bị tóm lại, kêu loạn:

- Buông tay! Buông tay!

Rắc!

Thanh âm xương gãy truyền tới.

Ôn Bình giống như là không nghe được, tiếp tục giật cánh tay của hắn, cho tới khi đem cánh tay của hắn lật dạo qua một vòng.

Theo sát, thanh âm lạnh nhạt của Ôn Bình truyền tới :

- Lê Không Sơn, hóa ra ngươi lại yếu như vậy!

Dứt lời, đám người trong phòng kinh ngạc đến mức nhất thời không biết phải làm gì.

Đặc biệt là Giang Nguyệt Dạ, nàng biết cảnh giới của Ôn Bình, chí ít nửa tháng trước nàng biết cảnh giới của Ôn Bình là Luyện thể thất trọng, bát trọng tầm đó. Bởi vì ngày ấy Ôn Bình đưa lên tư liệu thăng tinh có viết như vậy.

- Đây là có chuyện gì? - Giang Nguyệt Dạ si ngốc lẩm bẩm, trong giọng nói ngoại trừ kinh nghi cũng chỉ còn kinh nghi.

Hiện tại Ôn Bình biểu hiện ra thực lực, căn bản không giống một tên Luyện thể thất, bát trọng, mà là giống một vị Luyện thể thập tam trọng đỉnh phong lâu năm. Nếu không làm sao có thể vặn gãy tay Lê Không Sơn?

Có lẽ là Lê Không Sơn khinh địch, nhưng dù là khinh địch, Lê Không Sơn đã là một vị Luyện thể đỉnh phong tu sĩ rồi nha.

- Còn thất thần làm gì?

Lê Không Sơn cắn răng, dùng tay phải nâng tay trái của mình lên, hắn sắp bò hết nổi nữa, chỉ có thể gắng lượng lui về phía sau mấy bước, quét mắt nhìn đám chấp sự bên cạnh đang đứng ngẩn ra đó, lập tức vỗ tới một cái.

Ôn Bình nhìn mấy tên chấp sự Bách Tông Liên Minh Hội chung quanh, trong mắt hiện lên tức giận cùng lạnh lẽo. Kế đó, hắn rút thanh Dạ Ma bên hông ra, chậm rãi nói:

- Tên nào dám xông lên, ông cho đi Tây Thiên thỉnh kinh!

【VIP】 Ác Linh Kỵ Sĩ Rời Núi!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Dạ Ma lóe lên ánh sáng tử sắc, bộ dáng Ôn Bình một tay sửa sang lại phần áo ở vai rơi vào ánh mắt mọi người, thấy một màn này, trong lòng bọn họ có chút kinh ngạc.

Ngay cả y phục mà Lê Không Sơn cũng không thể cào rách.

Cả đám nuốt nước miếng một cái, do dự không biết nên tiến lên hay không.

Bọn họ cũng chỉ là Luyện thể thập trọng, nhị trọng mà thôi, so với thực lực của Lê Không Sơn mà nói, kém hơn nhiều lắm. Mà theo lý từ xưa tới nay: Một tên Luyện thể thập tam trọng có thể đánh thắng nhiều tên Luyện thể thập nhị trọng, nhưng không có nghĩa là nhiều tên Luyện thể thập nhị trọng có thể thể đánh thắng một tên Luyện thể thập tam trọng.

Chênh lệch bày ở kia, Ôn Bình cũng đứng ở đó, vũ khí Dạ Ma vốn là của chấp pháp đường Kháo Sơn Tông hiện cũng nằm trong tay hắn.

Ba cái cùng một chỗ, để bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không ai nguyện ý đi lên đầu tiên, đều sợ Ôn Bình chơi liều, ra tay giết chim đầu đàn trước.

Lê Không Sơn thấy người bên cạnh không có ai đi lên, trong miệng không khỏi mắng một tiếng :

- Cơm mẹ nấu!

Trong lòng thầm hận mấy tên khốn kiếp này, bình thường, mỗi khi hắn lấy được chỗ tốt từ Kháo Sơn Tông, hắn phân cho

bọn chúng cũng không ít. Hiện tại bản thân xảy ra chuyện, cả đám lại đứng đó xem kịch, đây là đại bản danh của bọn họ đấy sao?

Lúc này, tiếng cười khàn khàn của Mặc Nguyệt truyền đến, Lê Không Sơn giống như vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng chạy tới.

Một tay kéo lấy cánh tay gãy, dùng khí phong bế kinh mạch.

Tay thì có thể tùy thời chữa, thế nhưng hôm nay không tận mắt thấy Ôn Bình bị giết, hắn thực không nuốt nổi cục cức này…à, cục tức này!

Mặc Nguyệt sau khi cười xong, mở miệng :

- Thú vị, thú vị! Tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy. Xem ra nói bất học vô thuật căn bản là giả. Khó trách có thể bình tĩnh đứng ở đây, xem lời nói của lão phu như là gió thổi ngang tai.

Nét mặt Ôn Bình vẫn như trước, không biểu cảm gì, ngược lại tìm một cái ghế ngồi xuống, hướng về phía Mặc Nguyệt lạnh nhạt nói:

- Mặc Nguyệt, ngươi biết không? Con của ngươi, cũng chính là Mặc Lâm hội trưởng bỏ ra mười vạn kim, còn tự thân lên Bất Hủ Tông thỉnh ta, ta mới đáp ứng cứu ngươi một lần. Đáng tiếc, ngươi không biết trân quý cơ hội duy nhất này.

- Hừ, tuổi còn nhỏ, lại dám dùng khẩu khí như thế nói chuyện với ta, thực sự là chán sống rồi. Sau khi nhìn thấy thực lực của ngươi, ta càng tin chắc là Lê Không Sơn nói đúng, ngươi căn bản là không hiểu gì về dược thiện. - Mặc Nguyệt cười lạnh một tiếng.

Nếu thế gian này có một thiên tài mang thiên phú dị bẩm, có thể tuổi nhỏ đã có thực lực mà người khác phải mất nửa đời tu hành. Như vậy, trời cao lại cũng không cho hắn thiên phú khác, bởi vì thượng thiên công bằng, cho ngươi cái này thì ngươi sẽ mất cái khác, lấy đi của ngươi thứ này thì ngươi sẽ có một thứ khác.

Sau khi Mặc Nguyệt nói xong, Ôn Bình chỉ cười không nói, ánh mắt rơi vào khuôn mặt trắng bệch của Lê Không Sơn.

Mặc Nguyệt nói tiếp:

- Nếu là ngươi nghĩ lấy thực lực của bản thân hiển lộ, ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội thì ngươi sai rồi. Nhi tử của ta có lẽ sẽ làm vậy, nhưng lão phu xưa nay không cho kẻ mạo phạm ta có cơ hội thứ hai.

Lời vừa dứt, Mặc Nguyệt từ trong ngày ngực lấy một cái lệnh bài đỏ như máu.

Ầm!

Đập nó trên bàn vuông?

Theo đó, Mặc Nguyệt còn nói:

- Ai có thể giết hắn, vị trí tân nhiệm tuần sát sứ Đông Hồ chính là của người đó!

Người trong phòng sau khi nhìn thấy lệnh bài màu đỏ này, ánh mắt lóe lên sự khát vọng mãnh liệt, lúc nhìn lại Ôn Bình, đã không còn e ngại như lúc trước.

Có lẽ bọn họ sợ súng bắn chim đầu đàn, nhưng mà vị trí tuần sát sử đủ để họ quên đi sinh tử. Tuy nói mạng sống là thứ quan trọng nhất, nhưng có khi lòng tham sẽ khiến ta liều sinh liều tử.

- Tuần sát sứ, ta muốn!

- Là của ta!

Mọi người nhất thời ùa lên, nhưng đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên một tiếng cười ghê rợn.

Khặc!

Khặc!

Khặc!

Ba tiếng cười âm lãnh vừa dứt, một đầu chó vàng xuất hiện ngoài cửa, từng bước từng bước đi tới trước đám người.

Là một con chó, thế nhưng ánh mắt của nó, lại giống như lúc Ôn Bình đối mặt tất cả mọi người - Cực kỳ lạnh nhạt.

Đám người thấy thế, lập tức nổi giận, bọn họ vốn cho rằng là có người xông vào, không nghĩ tới vậy mà lại nhảy ra một con cờ hó, lập tức muốn động thủ.

Lúc này, thanh âm của Ôn Bình lại lần nữa vang lên:

- Khuyên các ngươi một câu, sinh mệnh chỉ có một cái mà thôi!

Nhưng mà, bọn họ giống như là không nghe thấy hoặc là nghe không hiểu, đao kiếm trong tay giơ lên, hướng thẳng đến Ôn Bình.

Rất chi là muốn băm Ôn Bình làm chả cuốn.

Đúng vào lúc này, một cái bóng đỏ lướt qua, giống như là trường tiên (roi dài), từ hư không xuất hiện quét qua phía trước Ôn Bình. Mục tiêu cũng không phải một người, cũng không chỉ hướng đến mấy tên chấp sự muốn làm thịt Ôn Bình.

Mà là muốn quét hết tất cả những thứ trên đường đi của nó.

Ý thức được nguy hiểm, trong lòng Mặc Lâm hoảng hốt, hai con ngươi hiện lên tinh quang, lập tức giậm chân, vọt thẳng đến trước mặt Giang Nguyệt Dạ, trực tiếp ôm lấy nàng nhào về phía góc phòng.

Oành!

Hai người đâm vào góc phòng, nhưng bởi vì tốc độ của Mặc Lâm quá nhanh, dư lực đem hai người đâm vào bên cửa sổ, trực tiếp oanh cửa sổ ra một cái động lớn, bay rớt ra ngoài, rơi vào bụi cây ở hậu viện.

Sau khi rơi xuống, hai người dán sát vào nhau, mặt cũng ghé sát lại, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương.

Giang Nguyệt Dạ lập tức đỏ mặt, giống như là táo đỏ vừa mới chín, một cái tay vươn ra nhéo một bên hông của Mặc Lâm, sau đó thấp giọng mắng:

- Ngươi muốn làm gì?

Mặc Lâm vội vàng giải thích, sau đó chậm rãi thu hồi cánh tay đang ôm lấy Giang Nguyệt Dạ, nói:

- Quá nguy hiểm, ta chỉ có thể làm như vậy!

- Có cái gì nguy…

Giang Nguyệt Dạ chưa nói hết câu liền im bặt lại, nàng lơ đãng quay đầu nhìn, liền thấy gian phòng mà vừa nãy nàng còn đứng lúc này lại giống như bị đao chém vậy, tại trên vết cắt, tường đá lại giống như băng lạnh bị hòa tan.

Lỗ hổng kia rộng gần mét rưỡi, dài mười mét, để những người thấy cảnh này cũng nổi lên nghi hoặc.

Cùng lúc đó, những tên chấp sự kia cũng đình chỉ bước chân, một cơn gió nhẹ thổi qua, tất cả đều hóa thành từng khối than cốc, không hẹn mà cùng nứt ra từng mảnh, rơi xuống đất.

Cạch!

Một khối lại một khối sau khi rơi xuống, lại tiếp tục nứt ra, vỡ vụn, hóa thành một đống bột phấn đen sì, chẳng khác gì tro than.

Cảm giác sợ hãi bắt đầu lan tràn trong phòng.

Con người chỉ sợ những thứ mà họ không biết, những thứ không thấy. Nếu ngươi chưa hiểu câu nói này, ngươi thử nửa đêm ra nghĩa địa nằm ngủ thử xem, có thể ngươi không thấy cái gì, nhưng vì chính không nhìn thấy, mới khiến ngươi thấp thỏm lo sợ.

Trong phòng, Lê Không Sơn còn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra, nhưng lúc này hắn cũng nín thở, ngay thở mạnh cũng không dám. Ánh mắt nhìn Ôn Bình ngập tràn một phần sự sợ hãi, trong lòng sinh ra thoái ý.

Lúc này, hắn căn bản đã quên nhiệm vụ Hàn Chi Dư giao cho mình, cũng quên mất, lần này lợi dụng Mặc Nguyệt giết Ôn Bình chỉ là một phần của kế hoạch mà thôi, kế hoạch còn lại còn chưa có áp dụng đâu.

Mặc Nguyệt ngồi tại ghế bành, tóc bị gió nhẹ thổi lay động, phủ lên nửa khuôn mặt, lờ mờ có thể thấy cặp lông mày nhíu

chặt. Hắn nuốt ngụm nước miếng, ánh mắt rơi vào trên thân con chó săn nhìn không có gì lạ đang đứng ở đằng kia.

Một bóng đỏ vút qua, những tên chấp sự kia đều chết hết.

Căn phòng bị mở ra một lỗ bự chà bá.

Lấy cảnh giới Thông Huyền Cảnh của hắn, có thể miễn cưỡng nhìn rađạo hồng mang kia là từ phía sau con chó săn xuất hiện .

Mặc Nguyệt trầm mặt lại, thật lâu không nói gì, lúc lại nhìn sang Ôn Bình, ánh mắt liền thay đổi, một lúc sau mới mở miệng :

- Tiểu tử, hôm nay ngươi giết người của Bách Tông Liên Minh Hội, ngươi cho rằng người sau lưng ngươi có thể bảo trụ ngươi sao?

- Có thể a!

Ôn Bình chỉ nói một chữ… được rồi, là ba chữ.

Theo sát, hắn đứng lên, ánh mắt lướt qua người Lê Không Sơn một vòng, lộ ra một nụ cười nhạt, thế nhưng lại để cho toàn thân Lê Không Sơn run rẩy, khi Lê Không Sơn còn chưa lấy lại tinh thần, Ôn Bình đã rời đi khỏi phòng.

【VIP】 Phong Ba Chấm Dứt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Gió lạnh xuyên qua lỗ hổng siêu bự kia, tùy ý thổi vào phòng, lướt qua khuôn mặt trắng bệch của Lê Không Sơn, cũng lướt qua hai hàng lông mày đang run lên vì giận của Mặc Nguyệt khi nhìn thấy thân ảnh Ôn Bình biến mất ở cửa phòng. Mặc Nguyệt đảo mắt, nhìn về phía vách tường trong phòng.

Thương Ngô Thành xinh đẹp hiện ra trong mắt, cùng lúc đó, hắn cũng biết rõ, sợ là nửa cái Thương Ngô Thành này đều đã chứng kiến sự việc ngày hôm nay.

Hắn thực muốn giết Ôn Bình, vãn hồi tôn nghiêm cho mình cùng Bách Tông Liên Minh Hội, nhưng… Hắn không dám động thủ.

Đương nhiên, hắn không sợ chết, mà là sợ tất cả những người ở đây đều chết.

Rốt cuộc, hắn cũng hiểu rõ vì sao Ôn Bình lại không hề sợ hãi, vì sao ngay cả Bách Tông Liên Minh Hội hắn cũng không sợ, nguyên lai là vì phía sau Bất Hủ Tông có một cường giả - Một đầu Hoàng Cẩu Đại yêu.

Chỉ một chiêu mà thôi, đã khiến cho đám tu sĩ Luyện thể thập nhị trọng của Bách Tông Liên Minh Hội ngay cả xương cốt cũng không còn, tất cả đều hóa tro tàn.

Cho dù là hắn thời kỳ toàn thịnh cũng không đủ năng lực làm như vậy.

- Tiền bối?

Lúc này, Lê Không Sơn bên cạnh thấp giọng kêu một tiếng.

Mặc Nguyệt lạnh nhạt nhìn hắn, trong mắt tràn ngập lửa giận đang hừng hực thiêu đốt, dường như chỉ sau một giây nữa thôi sẽ phun trào mãnh liệt. Đối diện với ánh mắt của hắn, đầu Lê Không Sơn "ông" một tiếng, cả người tê liệt ngã ra đất.

Vốn mặt đã trắng bệch, giờ càng giống với xác chết hơn, một chút huyết sắc cũng không còn.

Lê Không Sơn chật vật bò tới, vội nói:

- Tiền bối, tha mạng, ta cũng không biết chuyện sẽ phát sinh như vậy. Là Hàn Chi Dư tiền bối bảo ta làm vậy, là do Cực Cảnh Sơn chỉ thị, đúng, là do bọn hắn chỉ thị.

Lúc này, Lê Không Sơn không dám dối trá nửa câu, liền nói hết chân tướng sự việc.

Nghe xong, Mặc Nguyệt tức giận đến run người.

Nếu đúng như lời Lê Không Sơn nói, Ôn Bình hiểu dược thiện, hơn nữa là thật tâm đến cứu hắn.

Mà hắn thì sao?

Hắn vậy mà lại tin lời từ một phía của Lê Không Sơn, kết tử thù cùng với người có thể cứu mệnh mình.

Mặc Nguyệt giậm chân một cái, mặt đất ngay dưới chân hắn lập tức lõm xuống, hắn lạnh lùng nói:

- Kể từ hôm nay, ngươi không còn là người của Bách Tông Liên Minh Hội, nếu để lão phu gặp ngươi lần nữa, ta hứa sẽ nuốt sống ngươi.

Hận!

Nộ khí!

Cả hai vây quanh Mặc Nguyệt… Xoay tròn.

Khi nói ra những lời này, thanh âm của hắn mang theo vài phần khắc nghiệt, tay nắm chặt thành quyền, do dự một lúc, cuối cùng vẫn buông lỏng ra.

…

Dưới lầu.

Mặc Lâm nhìn thấy Ôn Bình đang đi về phía mình, đồng tử co lại, lập tức lui về sau mấy bước:

- Ôn tông chủ… Chuyện hôm nay là do Lê Không Sơn châm ngòi, cũng không phải lỗi của Bách Tông Liên Minh Hội ta… Kinh xin thu tay lại… - Nói xong, Mặc Lâm nuốt nước miếng một cái.

Kế đó, ánh mắt hắn rơi vào đầu chó săn bên cạnh Ôn Bình. Giờ thì hắn đã rõ vì sao ngày đó hắc báo lại run rẩy trốn trong bụi cỏ, tựa như chó nhà có tang.

Là bởi vì đầu Hoàng Cẩu thoạt nhìn vô cùng bình thường, thậm chí có hơi ngốc trước mắt này chính là một vị Đại yêu hàng thật giá thật.

Ôn Bình không tiếp lời hắn, chỉ liếc mắt nhìn cánh tay Mặc Lâm đang ngăn trước người mình, nói:

- Ta phải đi, ngươi muốn ngăn cản?

- Không…

Mặc Lâm quay đầu lại, lúc này mới ý thực được mình hiện đang đứng ở lối ra, vừa vặn chắn đường Ôn Bình, hắn liền vội vàng vung tay với đám người phía sau, bảo bọn họ lui xuống nhường đường.

Sau khi Ôn Bình rời đi, Mặc Lâm thở dài nhìn bóng lưng hắn, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lầu các.

Cái lỗ hỏng to đùng kia ở sát đường cái, bên ngoài không biết có bao nhiêu người đã chứng kiến cảnh tượng lúc nãy.

Biệt khuất thì biệt khuất, hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ai bảo Hoàng Cẩu kia là Đại yêu chứ?

Trận phong ba này rốt cuộc cũng kết thúc, thế nhưng đã nhấc lên làn sóng tám chuyện dữ dội trong Thương Ngô Thành. Đó là bởi vì "Nhà" của Bách Tông Liên Minh Hội bị người đập phá, chuyện này khiến cho hơn phân nửa Thương Ngô Thành đều hết sức tò mò, so với lần chủ điện của Bất Hủ Tông bị đập nát mấy năm trước cũng không hề thua kém.

A di nấu cơm cũng rãnh rỗi chạy đến tham gia nghị luận, thậm chí quên luôn chuyện Mã đại tỷ nhà bên cạnh đêm qua lén lút với nam nhân.

Đương nhiên, những lời nghị luận trong Thương Ngô Thành rất loạn, loại nào cũng có. Nhưng bởi vì Bách Tông Liên Minh Hội người ta đã tuyên bố với bên ngoài rằng có người đột phát cảnh giới, khiến cho phòng ốc bị hư hao, bọn họ nghị luận đến nghị luận đi, cuối cùng cũng chẳng được ất giáp gì.

Bất quá, đó đều là chuyện sau này.

Lại nói, sau khi rời khỏi Bách Tông Liên Minh Hội, Ôn Bình liền đi đến Dương gia. Lần này, thái độ đãi khách của Dương Tông Hiền đã có chút biến khóa khó mà phát giác được.

Trước kia vốn là tôn kính, nhưng hiện tại, đối với thực lực của Ôn Bình, Dương Tông Hiền hoàn toàn kính sợ.

Sai người chất quần áo lên xe, hắn cũng không quan tâm đến tiền, một lòng muốn nhập dưới trướng Bất Hủ Tông.

Về sau, tiền kiếm được sẽ phân một nửa cho Bất Hủ Tông, chỉ cần Bất Hủ Tông có thể bảo vệ Dương gia thái bình là được.

Phải biết, thời kìa Bất Hủ Tông cường thịnh, Dương gia cũng không nguyện trở thành một gia tộc phụ thuộc. Bởi vì phía sau bọn họ có Hoài Không, dựa vào vị bằng hữu tốt này, cho nên Dương Tông Hiền mới không e ngại các thế lực tông môn chèn ép.

Nhưng hiện tại, hắn mở miệng muốn trở thành gia tộc phụ thuộc của Bất Hủ Tông. Đây quả là chuyện lạ ngàn năm có một.

Đồng thời, chuyện này cũng có ý nghĩa là Bất Hủ Tông sẽ thu được vạn kim mỗi năm.

Bất quá, Ôn Bình không tiếp nhận.

Ít nhất, hiện tại hắn không muốn tiếp nhận bất kỳ gia tộc phụ thuộc nào.

Hơn nữa, Hoài Không cũng không quá đồng ý chuyện này, tuy không biết vì nguyên nhân gì.

Bất quá, trải qua chuyện lần này, hắn cảm thấy vạn phần áy náy, lúc tiễn Ôn Bình rời khỏi Dương gia, Hoài Không đã cúi đầu "kiểu Nhật" để bày tỏ thành ý của mình.

- Ôn tông chủ, chuyện hôm nay đều là lỗi của Hoài mỗ, ta không nên để ngài đi cứu tên Mặc Nguyệt kia.

Nhìn thấy thái độ áy náy của Hoài Không, Ôn Bình bật cười, dường như không chút để tâm:

- Hoài Không tiền bối, đúng sai vốn không có định nghĩa rõ ràng, hơn nữa, ta cảm thấy rất hài lòng với chuyện này. Từ sau khi phụ mẫu bị mang đi, ta vẫn mong muốn có cơ hội để ngoại nhân nhìn thấy Bất Hủ Tông cường đại, vừa hay, hôm nay có thể.

Đối với Hoài Không, đáp án cùng thái độ không quan tâm của Ôn Bình vẫn không cách nào giúp hắn giảm bớt sự áy náy trong lòng.

Ôn Bình không quan tâm, nhưng hắn có biết, một tông môn mất đi sự che chở của Bách Tông Liên Minh Hội sẽ rất khó dừng chân tại Đông Hồ? Mà quan trọng nhất chính là cái tông môn đó sẽ trở thành địch nhân với tất cả những tông môn thuộc Bách Tông Liên Minh Hội.

Đến lúc đó, bất kể là ai xâm phạm ai, hễ bọn họ đánh không lại, Bách Tông Liên Minh Hội sẽ lập tức nhúng tay vào.

Khi đó, Bất Hủ Tông sẽ trở thành đích ngắm của hàng vạn mũi tên.

Có Đại yêu hộ tông? Thế nhưng sao có thể chống lại vô số cường giả đứng sau Bách Tông Liên Minh Hội. Hậu quả như thế nào, Hoài Không thực không dám nghĩ. Đây cũng là lý do hắn không muốn Dương gia của Dương Tông Hiền trở thành gia tộc phụ thuộc Bất Hủ Tông.

Hắn không muốn Dương gia rơi vào dòng nước đục này.

Lúc này, Ôn Bình không biết suy nghĩ trong lòng Hoài Không, bất quá, chứng kiến thái độ của hắn ta, hắn liền nói:

- Hai vị, nếu không còn chuyện gì nữa, ta đây đi trước, có cơ hội sẽ gặp lại.

Dứt lời, xoay lưng bước lên xe ngựa.

Hoài Không đột nhiên gọi Ôn Bình, sau đó lấy ra từ trong ngực một thứ. Đó là một khối ngọc.

- Ôn tông chủ, đây là tín vật của một vị bằng hữu Đại yêu của ta, ngày nào đó nếu gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, ngươi chỉ cần bóp nát nó, trong vòng nửa ngày, sẽ có người đuổi tới. Đến lúc đó, nói ra tên ta, hắn nhất định sẽ bảo hộ Bất Hủ Tông chu toàn.

- Không cần, vật này tự ngươi giữ lấy. Bách Tông Liên Minh Hội không đến mức làm khó một cái vô tinh tông môn.

Dứt lời, Ôn Bình đẩy thứ trong tay Hoài Không về, nội tâm âm thầm cảm thấy bất đắc dĩ, khẽ lắc đầu, không khỏi liếc mắt nhìn Cáp Cáp nhà mình, cùng với Ác Linh Kỵ Sĩ khắp người bao phủ bởi lam sắc hỏa diễm.

Cùng thời điểm đó, sau khi bị tước đoạt vị trí chấp sự Bách Tông Liên Minh Hội, Lê Không Sơn lê tấm thân tàn của mình đến Kháo Sơn Tông. Bên trong chủ điện, hắn quỳ gối trước mặt Kháo Sơn Tông tông chủ Vạn Ma cùng với Hàn Chi Dư. Bất quá, vừa ngẩng đầu lên, liền thấy một vị thiếu niên xa lạ đang ngồi trên kim tọa của Kháo Sơn Tông tông chủ.

【VIP】 Tông Chủ Quan Tâm Không Phải Tiền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Vạn Ma đứng bên cạnh thiếu niên, tựa như hộ vệ. Dưới ánh mắt sắc bén của thiếu niên, hắn ngay một câu cũng không rặn ra nổi.

Thiếu niên tên là Hàn Vấn, thiếu chủ Cực Cảnh Sơn. Tuy Cực Cảnh Sơn chỉ là thế lực Nhị tinh, nhưng không hề giống với Bất Hủ Tông trước kia. Khi đó, Bất Hủ Tông chỉ vừa mới đứng ở ngưỡng cửa, mà Cực Cảnh Sơn đã là Nhị tinh tông môn vài trăm năm rồi.

Nhập Thông Huyền Cảnh có năm vị, hơn nữa, dưới trướng còn có một thế lực Nhị tinh là Phi Long hội.

Đứng trước Hàn Vấn, Vạn Ma thở cũng không dám thở loạn. Bởi lẽ hắn sợ chỉ vì một sai lầm nhỏ của mình có thể khiến cho Kháo Sơn Tông vạn kiếp bất phục.

Chính vì vậy, là minh hữu, nhưng hắn cũng không dám cầu tình giúp Lê Không Sơn.

Dù cho Lê Không Sơn đã từng mang đến rất nhiều lợi ích cho Kháo Sơn Tông, chính nhờ có hắn ta, Kháo Sơn Tông mới có thể nhanh chóng quật khởi chỉ trong vòng một năm.

Sau khi nghe Lê Không Sơn nói, Hàn Chi Dư bước lên một bước, giơ chân đá cho hắn một cước.

- Thật sự là phế vật, không những không lấy được Mộc Lưu Sa, ngay cả tông chủ của một cái Vô tinh tông môn nho nhỏ mà ngươi cũng không bắt được?

Một cước này của Hàn Chi Dư không nhẹ, trực tiếp đá Lê Không Sơn văng xa 4 ~ 5 mét, nặng nề nện vào lương trụ mới ngừng lại.

Bất quá, thân thể ngừng lại, nhưng máu tươi chảy ra từ vết thương trên cánh tay vẫn không thể nào ngăn được.

Nhưng… Dù là vậy, Lê Không Sơn vẫn kiên trì bò dậy, sau đó dập đầu "binh binh" trên nền đất.

Bởi vì hắn biết rõ, thời điểm này nếu như vẫn im lặng, vậy thì chờ hắn cũng chỉ có con đường chết.

- Hàn tiền bối tha mạng, ta quả thật không ngờ thực lực của tên Ôn Bình kia lại mạnh như vậy, chưa kể, hắn còn có một đầu Đại yêu vô cùng lợi hại che chở… Khục khục! - Nói được một nửa, Lê Không Sơn nôn ra một búng máu, nặng nề ho khan vài tiếng. Hắn muốn nói tiếp, thế nhưng Hàn Chi Dư đã không cho hắn cơ hội thêm nữa.

Chứng kiến ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Chi Dư, Lê Không Sơn thất kinh lui về sau một bước.

Trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Cái cảm giác sợ hãi kinh khủng bất ngờ ập đến này y hệt như cảm giác khó có thể tin được kế hoạch của mình lại thất bại trong gang tấc mà hắn vừa được trải nghiệm.

Thế nhưng, ngay khi Hàn Chi Dư muốn động thủ, thiếu niên ngồi trên kim tọa đột nhiên lên tiếng:

- Lão Hàn, đây là chuyện tốt, sao ngươi lại muốn giết hắn?

Hàn Chi Dư ngây ra một lúc, cảm thấy có hơi khó hiểu, liền hỏi:

- Thiếu chủ, hắn ngay cả chút việc cũng làm không xong, phá hư đại sự của ngài, quả thật đáng chết.

Thiếu niên đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Lê Không Sơn, dùng bàn tay thuôn dài, hết sức tinh tế của mình lau đi máu trên khóe miệng Lê Không Sơn, thản nhiên nói:

- Không, hắn làm vô cùng tốt, loại kết quả này, so với kết quả mà các người vẫn trông mong tốt hơn rất nhiều.

- Thiếu chủ, lời này của ngài…?

- Chẳng lẽ các ngươi cho rằng Bách Tông Liên Minh Hội sẽ bỏ qua chuyện này? Người khác chạy đến "Nhà" của mình giết người mà bọn họ lại thờ ơ sao? Lại nói, chuyện thăng tinh của Bất Hủ Tông xem như xong rồi. Một cái Đại yêu mà thôi, đứng trước mặt ta cũng chỉ là con kiến hôi, trước Bách Tông Liên Minh Hội… Cũng thế.

- Đúng! Đúng!

Lê Không Sơn vội gật đầu.

Lúc này, Hàn Chi Dư lườm hắn một cái, dọa hắn rụt cổ lại.

- Thì ra là thế, thiếu chủ, ngài quả thật là nhìn xa trông rộng.

- Ngay mai, ngươi cùng ta đi lấy Kim Toa Diệp, vài ngày nữa lại đến Bất Hủ Tông lấy Mộc Lưu Sa. À, trước hết, ngươi tra một chút xem phía sau lưng Bất Hủ Tông là ai? Theo ta được biết, tông chủ phu nhân tiền nhiệm của Bất Hủ Tông có bối cảnh không hề đơn giản. Ta không cho phép xảy ra bất kỳ điều gì làm kế hoạch thất bại.

- Vâng! - Hàn Chi Dư gật đầu.

…

Lại nói đến Tần Mịch, hiện tại hắn đang theo chân Triệu Dịch đến Trọng Lực Trường.

Triệu Dịch vừa cười vừa nói:

- Tần huynh, nhớ phải hiểu được cái gì là buông bỏ!

Tần Mịch cái hiểu cái không gật đầu, kế đó, hắn liếc mắt nhìn thấy một tấm bảng, có hơi kinh ngạc đối với cái gọi là "Tu luyện tăng phúc 9 lần".

Bất quá, hắn vẫn bảo trì thái độ hoài nghi lúc trước.

Sau khi bước vào Trọng Lực Trường, lúc áp lực đột nhiên ập đến, hắn đã tin. Nơi này ngay cả không gian cũng bị thay đổi, tốc độ tu luyện tăng phúc thì có là gì? Kế đó, dựa theo nhắc nhở của Triệu Dịch, trước tiên, hắn thử tập thích ứng với

hoàn cảnh chung quanh, sau đó mới lựa chọn hình thức chiến đấu.

Nhìn thấy hồng quang đột nhiên lao đến, Tần Mịch càng thêm hoảng sợ.

- Đây là thứ gì?

Tần Mịch vội vàng bổ nhào về phía trước, vừa vặn nhào vào chân Dương Nhạc Nhạc, ngẩng đầu nhìn ánh mắt khoái trá của Dương Nhạc Nhạc, sau đó… Lại nhìn thấy hồng quang từ phía sau bắn tới.

- Đấy là thứ quỷ gì? Mau thả ta ra ngoài.

Dứt lời, hắn lồm cồm bò dậy, nhanh chóng dựa vào ý thức chiến đấu của thân thể để né tránh, hơn nữa còn vọt hướng ra ngoài Trọng Lực Trường.

…

Ba canh giờ sau, màn đêm buông xuống Tần Mịch đứng bên ngoài Trọng Lực Trường, nghẹn đến đỏ mặt, cả người vô lực dựa vào vách kết giới, chán nản nhìn vào trong Trọng Lực Trường, một bộ sinh không thể luyến:

- Thả ta vào!

Trong nửa canh giờ, hắn đã hô như vậy tổng cộng 333 lần, bởi vì ngay thời điểm mấu chốt… Hắn bị truyền tống ra.

Tần Mịch đang tu luyện Kết Đế Công, từ khi tiến vào tiểu thành cho đến nay, thì không tăng tiến thêm được gì nữa. Hắn đã từng rất nhiều lần hỏi phụ thân, đồng thời cũng hỏi Đại yêu bồi luyện cho mình, nhưng kết quả luôn là: Thời cơ chưa đến.

Hắn không hiểu cái gì mới gọi là Thời cơ chín muồi.

Theo hắn biết, phụ thân năm đó cũng mất gần mười năm mới có thể tu luyện Kết Đế Công từ tiểu thành đến đại thành. Hắn đã từng cho rằng cái gọi là “thời cơ” có lẽ cũng phải đợi đến 10 năm, thậm chí còn lâu hơn.

Dù sao, thiên phú của hắn còn xa mới bằng phụ thân.

Thế nhưng vừa mới sử dụng Trọng Lực Trường, hắn bỗng nhiên cảm nhận được ý cảnh như có như không.

Loại cảm giác này tựa như một mảnh lông vũ làm loạn lòng hắn, mang đến một loại cảm giác khác về Kết Đế Công, mà loại cảm giác này… Hắn tin nếu cứ tiếp tục đào sâu hơn thì đó chính là "thời cơ" mà phụ thân đã nói đến.

Không cần chờ mười năm, có lẽ hắn cũng có thể bước vào cánh cửa đại thành.

Thế nhưng sau khi bị truyền tống ra, hắn mới nhớ… Căn cứ theo lời Triệu Dịch nói, hắn chỉ có thể tu luyện trong Trọng Lực Trường ba canh giờ mà thôi.

- Thả ta vào!

Lần thứ 334.

- Thả ta vào đi mà!

Lần thứ 335.

Đúng lúc này, Dương Nhạc Nhạc từ trong rừng bước ra, xoa xoa cái trán đổ mồ hôi của mình, sau đó hỏi:

- Ngươi không mệt à?

- Mệt, nhưng mà ta muốn vào tu luyện.

- Khỏi nghĩ đi, một ngày ba canh giờ là quy định.

- Ta có tiền, ta trả gấp 10 lần tiền.

Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ cười cười, chợt nghĩ đến bản thân là Đại sư huynh, liền bắt đầu dùng giọng điệu giáo huấn sư đệ:

- Coi như ngươi có bỏ ra gấp vạn lần thì cũng vô dụng, chắc hẳn ngươi cho rằng tông chủ thật sự thiếu 10 kim này của ngươi? Trọng Lực Trường là thứ không thể cho ngoại nhân biết, tông chủ thiết trí thu phí là muốn để mọi người biết quý trọng nó.

- Hiện tại ta rất quý trọng mà!

Dương Nhạc Nhạc tiếp tục làm Đại sư huynh:

- Đừng có hô nữa, đi ăn cơm trước đi, mai lại đến. Ngươi đừng có nghĩ là ta nói quàng nói xiên, dù cho ngươi có ra giá gấp 10 lần thì tông chủ cũng không cho thêm thời gian thở một cái trong đó đâu. Thứ tông chủ chúng ta quan tâm không phải là tiền, hắn chỉ muốn mượn cớ thu phí để chúng ta biết tràng tu luyện đáng quý cỡ nào mà thôi.

Tần Mịch gật đầu.

Hắn tin.

Hiện tại đối với hắn, ba cái cánh giờ so với mười ngày còn trân quý hơn, cho dù là hai cái Đại yêu đến bồi dưỡng cũng chẳng có gì khác.

Bất đắc dĩ nhìn về phía Trọng Lực Trường, thở dài một hơi, Tần Mịch chỉ có thể đi theo Dương Nhạc Nhạc.

Bất quá, cả người một bộ uể oải, không dậy nổi tinh thần. Lòng hắn hiện vẫn đang ở trong Trọng Lực Trường, hắn muốn tu luyện tiếp, dù là một phút đồng hồ thôi cũng được. Ít nhất để hắn nhận thức loại cảm giác kia nhiều một chút, để hắn tiến thêm một bước đến Kết Đế Công thôi cũng được.

Cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu, vì sao ngay từ đầu Triệu Dịch lại nói với hắn: Nhất định phải hiểu được thế nào là buông bỏ!

【VIP】 Tần Mịch Khẳng Khái

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Màn đêm lạnh lẽo, Vân Lam sơn cũng lạnh, nhất là lúc chạng vạng tối, luồng khí lạnh từ đâu bất ngờ ập đến khiến Dương Nhạc Nhạc không tự giác kéo quần áo quấn chặt người. Kỳ thật hắn không cảm thấy lạnh, bất quá đó chỉ là thói quen.

Thói quen có gió thì quấn chặt áo, cũng như có mưa thì lập tức bung dù.

Tiếng bước chân "loẹt xoẹt" vang lên trên tiểu đạo, Dương Nhạc Nhạc vừa đi vừa thúc giục Tần Mịch:

- Tần Mịch sư đệ, nhanh lên chút, tất cả mọi người đều chờ ngươi đấy.

- Dương sư huynh, chúng ta là Luyện thể cảnh, mấy ngày không ăn đều không có việc gì, một bữa cơm thôi, không cần phải vội như vậy!

- Ngươi không gấp nhưng ta gấp.

Nói xong, bước chân Dương Nhạc Nhạc nhanh hơn. Hiện tại, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một thứ: Nguyệt Quang sủi cảo.

Lúc chiều, hắn đi ngang qua phòng bếp, may mắn thấy được Vân Liêu trưởng lão mang theo nguyên liệu phối chế Nguyệt Quang sủi cảo về, cũng nghe được trưởng lão cầu tông chủ nấu một bữa. Tông chủ đã đáp ứng.

Hiện tại đám người kia đều như sói đói vây quanh bàn ăn.

Chỉ có hắn thế đơn lực bạc, trước bị Triệu Tinh khi dễ, sau lại bị Hoài Diệp bỏ đá xuống giếng, nên mới phải tâm không

cam tình không nguyện đi tìm Tần Mịch.

Hắn từng có suy nghĩ đẩy Triệu Dịch ra, thế nhưng tên kia lại lấy Triệu Tinh làm chỗ dựa, ngay cả cơ hội mở miệng hắn cũng không có, cứ thế bị đá đi.

Hắn đoán, lúc này, đám Triệu Tinh đang ngồi mút đũa chờ tông chủ bưng sủi cảo lên đấy!

Nghĩ đến đây, cả người hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Không tự giác tăng nhanh bước chân.

Lúc đến phòng bếp, nhìn thấy Ôn Bình vẫn còn đang bận bịu dưới lầu, Dương Nhạc Nhạc mới thở phào một hơi, nhẹ nhàng đi lên lầu hai.

Hai người vừa lên, Hoài Diệp lập tức hào hứng hướng về phía Tần Mịch hô:

- Tần Mịch sư đệ, qua đây ngồi nhanh.

Nói xong, nàng vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình.

Tần Mịch cười gật đầu, sau đó bước đến vị trí cạnh cửa sổ, đối diện với Vân Liêu, hơi khom người, nói:

- Vân trưởng lão.

- Ngồi đi.

- Cái này…

Tần Mịch nhìn một bàn đầy người, trong lòng có hơi kinh ngạc. Hắn rất ngạc nhiên, chẳng lẽ cái tông môn này không có phân tôn ti trật tự sao?

Trên thế giới này, hễ là có thân phận thì sẽ có quy tắc dùng cơm. Người có bối phận khác nhau không thể ngồi ăn cùng một chỗ, ngay cả phòng ngủ cũng không được đến gần. Tại Phi Ngư Đảo, đám Đại yêu kia nếu không được phụ thân mời, thì bọn họ cũng không có tư cách ngồi dùng cơm cùng phụ thân hắn. Đồng dạng, dù Đại yêu có thực lực cường hãn cỡ nào thì vẫn phải gọi hắn một tiếng Thiếu chủ, sau đó khom người hành lễ.

Nhưng nơi này, các đệ tử tụ chung một chỗ, trưởng lão ngồi bên cạnh, giống như… Giống như tiệc của nhà nông vậy đó.

Hắn cảm thấy có hơi khó hiểu, cũng có hơi kinh ngạc.

Thấy thế, Vân Liêu liếc mắt nhìn Tần Mịch, nhìn một hồi, đại khái là đoán được suy nghĩ trong lòng hắn ta, hắn liền cười nói:

- Không cần kinh ngạc, đây là quy định của tông chủ, lúc ăn cơm không phân bối phận.

- Đã hiểu.

Tần Mịch thất kinh, đối với tông chủ Bất Hủ Tông, hắn đại khái đã hiểu rõ vài phần.

Rõ ràng là chỉ cần xuất ra tu luyện tràng cũng đủ để nhấc lên con sóng to ở Đông Hồ, nhưng Ôn Bình lại chỉ thu của đệ tự một ít tiền, chẳng khác nào tặng không?

Hai chữ: Vô tư (1)!

(1) Chỗ này là nghĩa là không vụ lợi nhé các đạo hữu.

Hắn còn rất trẻ nhưng lại dám phá bỏ những lề thói cũ kỹ.

Hai chữ: Đặc biệt!

Những tông chủ tông môn khác hận không thể bắt đệ tử ba quỳ chín lạy, thế nhưng Ôn Bình lại có thể ngồi chung mâm với chúng đệ tử như bằng hữu.

Lại thêm bốn chữ: Bình dị gần gũi!

Thầm miêu tả đại khái về Ôn Bình, Tần Mịch nhịn không được cảm thán một tiếng. Chỉ sợ đi khắp Thiên Địa hồ cũng khó mà tìm được một tông chủ có đức hạnh tốt như Ôn Bình nha!

Kế đó, Tần Mịch dưới sự thúc giục của Hồ Điệp kéo ghế ra, ngồi xuống, câu nệ mà không dám động đậy, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng dậy làm một bài tự giới thiệu:

- Chào mọi người, ta là Tần Mịch, về sau thỉnh chiếu cố nhiều hơn.

- Đây là sư tỷ của ngươi, Triệu Tinh, sư huynh Dương Nhạc Nhạc, sư huynh Triệu Dịch… - Vân Liêu lần lượt giới thiệu từng người.

Giới thiệu xong lại hàn huyên một hồi, lúc này, Ôn Bình bưng Nguyệt Quang sủi cảo lên. Bởi vì trời còn chưa thật sự tối, cho nên không nhìn thấy sự hoa lệ của Nguyệt Quang sủi cảo ngày đó, nhìn có hơi trắng, nhưng lại không sáng lóng lánh.

Vừa nhìn thấy Nguyệt Quang sủi cảm, trong mắt đám người lóe lên hào quang, làm cho Nguyệt Quang sủi cảo cũng "sáng" bừng lên.

- Tông chủ, để cho ta. - Tần Mịch lập tức đứng dậy, chạy lên trước. Sau khi nhìn thấy sủi cảo, hắn không cảm thấy hưng phấn, cũng chẳng thấy có gì thất vọng.

Mang đến trước mặt mọi người, bắt đầu chia ra chén cho từng người.

- Sư đệ, cho thêm hai cái. - Dương Nhạc Nhạc thấy sủi cảo trong tô không nhiều lắm, vội vàng hô lên.

Bất quá, ngay lập tức hắn nhận được cái trừng mắt của Triệu Tinh:

- Một mình ngươi ăn nhiều như vậy thì Tần Mịch sư đệ ăn gì?

Dương Nhạc Nhạc vừa định mở miệng, Tần Mịch đã vội lên tiếng:

- Không sao đâu, Dương sư huynh thích ăn sủi cảo, ta ăn ít lại một chút cũng không việc gì.

- Xem, là Tần Mịch sư đệ tặng cho ta đấy.

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì, sau đó nhận lấy chén sứ từ tay Tần Mịch, cầm đũa lên, há mồm nuốt trọn một viên sủi cảo.

Vừa ăn vừa mỉm cười hạnh phúc.

Thấy một màn như vậy, nội tâm Tần Mịch không khỏi có hơi kinh ngạc. Thầm nghĩ trong lòng: Không phải chỉ là sủi

cảo thôi ư, làm gì phải thế?

Nhưng sao hắn cứ thấy có gì đó sai sai vậy nhỉ? Tất cả tràng tu luyện ở đây đều phải trả phí, một canh giờ 10 kim tệ cũng không tính là nhiều, nhưng 10 kim tệ đủ mua cả ngàn cái sủi cảo à nha. Không thiếu tiền thì tại sao khi ăn sủi cảo lại hạnh phúc như vậy?

Lúc Tần Mịch múc sủi cảo cho Hoài Diệp, vô thức hỏi một câu:

- Sư tỷ, ngươi có muốn thêm hai cái không?

- Muốn muốn!

Nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của Hoài Diệp, hắn có hơi thất thần.

Thương Ngô Thành mất mùa à?

Ăn bữa sủi cảo mà cũng cao hứng như vậy?

Vừa nghĩ, Tần Mịch vừa tính toán, quyết định đem phần của mình múc cho Hoài Diệp.

Hắn vừa chia hết cho mọi người, thì Ôn Bình từ dưới lầu bưng một cái chén đi lên, nhìn thấy thố sủi cảo rỗng tuếch, lại nhìn cái chén trống không trước mặt Tần Mịch, hắn hiếu kỳ hỏi:

- Không thích ăn?

- Cho sư tỷ hết rồi.

Tần Mịch đáp, tỏ vẻ không sao cả, dù sao hắn cũng không đói bụng.

Đúng lúc này, Dương Nhạc Nhạc ngồi bên cạnh rốt cuộc nhịn không được vỗ đùi cái "đét", nghẹn cười chỉ Tần Mịch nói:

- Sư đệ của ta ơi, sao ngươi lại ngốc như vậy, đây chính là linh thiện Nguyệt Quang sủi cảo, một chén có thể giúp người bất nhập Thông Huyền có được Vô cấu chi thể, vậy mà ngươi lại tặng hết cho bọn Hoài Diệp, Triệu Tinh?

- A! - Tần Mịch ngây ra một lúc.

Hai chữ linh thiện xoay tròn trong đầu.

Quay đầu nhìn đám người đang xì xụp húp Nguyệt Quang sủi cảo, đặc biệt là nhìn thấy nhân bánh, cảm giác này… Hình như chỉ có linh thiện mới có. Tần Mịch thoáng cái đờ ra. Đúng là khí tức của linh thiện mà lúc trước phụ thân từng mang hắn đi xem.

Đáng tiếc là khi đó không được ăn. Hắn thân là thiếu chủ Phi Ngư Đảo còn cũng chưa lần nào được ăn linh thiện, khó trách… Sư huynh, sư tỷ chiếm được phần của hắn lại vui vẻ như vậy.

Thấy Vân Liêu đã ăn xong, rời khỏi lầu hai, Tần Mịch lập tức cười hì hì nói với Dương Nhạc Nhạc:

- Dương sư huynh, ngươi vừa lấy của ta hai cái sủi cảo, ngươi còn chưa ăn, có thể trả lại cho ta không?

- Sư đệ, đã cho rồi sao có thể lấy lại… Rút đũa khỏi chén ta ngay, nếu không ta trở mặt với ngươi. Tần Mịch.

- Sư huynh, xin lỗi, ta còn chưa được nếm qua linh thiện, hai cái sủi cảo này chỉ sợ là không thể cho huynh được.

- Hỗn đãn, cẩn thận một chút, sủi cảo sắp đổ rồi. Đổ! Thật đổ!

…

Sau khi ăn cơm tối, Ôn Bình dặn dò mọi người vài câu, sau đó trở về Thính Vũ Các, đóng cửa, bắt đầu cải tạo Bất Hủ Thanh Phong bào.

Ôn Bình làm cho mỗi người hai bộ, số Bất Hủ Thanh Phong bào còn lại đều dành làm đồ dự bị cho mình.

Sau khi tiêu phí hơn 1 vạn kim, thanh âm hệ thống liên tục vang lên, chứ như vậy, đột nhiên, không hề báo trước.

【VIP】 Bản Thăng Cấp Ngàn Tầng Thềm Đá

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chúc mừng Kí chủ, nền móng, đệ tử, đồng phục đều đã có, hơn nữa còn là độc nhất vô nhị, giúp Bất Hủ Tông trở thành một siêu cấp tông môn hình thái sơ khai. Nhận được thành tựu "Hoàn thiện tông môn".

- Có phần thưởng không? - Ôn Bình thầm mừng rõ, vội vàng đặt Bất Hủ Thanh Phong bào trong tay sang một bên, lên tiếng hỏi.

Hệ thống đáp:

- Có, phần thưởng thành tựu là miễn phí cải tạo kiến trúc miễn phí. Bất quá có hơi đặc biệt, Kí chủ không có quyền lựa chọn, chỉ có thể quay thưởng lựa chọn kiến trúc cải tạo ngẫu nhiên.

Nghe xong nửa câu đầu, Ôn Bình còn vui vẻ cho rằng có thể tiết kiệm được mấy vạn kim, nhưng nửa câu sau của hệ thống lại khiến ắn ỉu xìu. Không có quyền lựa chọn? Nhưng mà hiện tại hắn muốn cải tạo Thính Vũ Các.

Lần cải tạo tiếp theo của Thính Vũ Các cần mười vạn kim, nếu như không có cải tạo miễn phí, đoán chừng trong thời gian ngắn hắn không cách nào làm được.

Ác Linh Kỵ Sĩ càng cường đại thì hắn càng nắm chắc hơn.

Ôn Bình bất đắc dĩ nói:

- Sao phần thưởng lần này lại thay đổi?

Hệ thống nói:

- Kí chủ không cần phải thất vọng, tuy ngươi không có quyền lựa chọn, nhưng nó sẽ giúp năng lực cải tạo của tông môn phát triển tốt hơn trong tương lai. Cho nên, Kí chủ, hiện tại ngươi có muốn kích họat đĩa quay cải tạo ngẫu nhiên?

Được rồi, dù sao cũng đỡ hơn không có.

- Kích hoạt.

Vừa nói xong, một cái đĩa quay thình lình xuất hiện trước mắt Ôn Bình, sau đó bắt đầu điên cuồng xoay tròn.

Kim đỏ xẹt qua nhà xí, tạp dịch lâu, chuồng ngựa… Cuối cùng dựng lại ở Ngàn tầng thềm đá.

Hệ thống hỏi:

- Đồng ý thăng cấp?

- Thăng.

"Thời gian thăng cấp Ngàn tầng thềm đá còn lại: 3 giờ."

"Ngẫu nhiên đạt được năng lực đặc thù: Phương thốn Thiên Địa."

Ngay lập tức, Ôn Bình mở miệng hỏi:

- Phương thốn Thiên Địa là năng lực đặc thù gì?

- Thiên Địa bao la bát ngát, một tấc vuông có hạn. Vơi tư cách là một siêu cấp tông môn trong tương lai, thềm đá hiển nhiên không thể chỉ cao và dài đơn giản như vậy. Năng lực Phương thốn Thiên Địa có thể làm ngàn tầng hóa thành một tầng, cũng có thể khiến ngàn tầng hóa thành báo la bát ngát.

Sau khi nghe hệ thống giải thích, Ôn Bình ngẩng đầu nhìn màn hình trước mặt, bắt đầu xem xét chú giải về năng lực đặc thù của thềm đá sau khi cải tạo.

Theo như trong giới thiệu, Phương thốn Thiên Địa có năng lực hóa ngàn tầng thành một tầng. Nghĩa là chỉ cần bước lên tầng thứ nhất, giơ chân lên lần nữa đã bước đến đỉnh.

Đồng thời nó có thể hóa ngàn tầng thành bao la bát ngát, ngươi đi hết ngàn tầng, lại phát hiện mình đang đứng giữa mênh mông.

Cái thứ hai Ôn Bình không quá chờ mong, nhưng cái thứ nhất thì hắn rất để tâm, chậc, về sau không cần phải leo cầu thang nữa rồi.

Trước đó vài ngày hắn còn phàn nàn thềm đá quá dài, không ngờ là hôm nay lại có cơ hội cải tạo nó.

Ngoài ra, vật liệu cải tạo Ngàn tầng thềm đá cũng có cái tên đặc biệt bá khí, chỉ ba chữ: Địa Ngục Nham.

Trong đầu Ôn Bình bắt đầu hiện lên cảnh tượng dưới Địa Ngục.

Liệt hỏa.

Ác quỷ.

Đầu trâu mặt ngựa.

…

Ba giờ dài dòng buồn chán trôi qua, Ôn Bình bước trong màn đêm đi đến rìa quảng trường, ánh mắt rời vào ngàn tầng thềm đá trước cửa, thoạt nhìn cũng không khác với lúc chưa cải tạo cho lắm.

Đi lên phía trước một đoạn, lại vòng trở lại, ngoại trừ một vài nơi Triệu Dịch chưa quét bỗng nhiên trở nên sạch sẽ thì chẳng có gì khác thay đổi.

Đã nói là Địa Ngục Nham mà?

- Hệ thống, cái này…

Hệ thống đáp:

- Địa Ngục Nham đỏ rực, quanh năm tỏa ra liệt diễm, quá mức gây chú ý, cho nên trong quá trình cải tạo đã tiến hành xử lý màu sắc cùng với che dấu hỏa diễm. Bất quá, nó vẫn sở hữu đầy đủ đặc tính của Địa Ngục Nham: Không thể phá hủy. Thời gian không có khả năng để lại dấu chân phía trên nó.

- Vậy ngoại trừ cứng rắn thì có gì khác hay ho hơn không? - Nếu chỉ như vậy, cái gọi là Địa Ngục Nham kia nghe thì có vẻ bá khí nhưng hình như hơi nội liễm thì phải?

Mà hắn lại là kẻ thích lộ liễu.

Hoàn toàn ngược lại với nó.

Lúc này, hệ thống đổi giới tính nói:

- Đương nhiên không phải, sau khi Kí chủ mở ra hình thức Địa Ngục, chỉ cần đi dọc theo thềm đá hướng lên trên, sẽ được lửa Địa Ngục cải tạo. Lúc đến tầng cao nhất, Địa Ngục Nham sẽ mang đến cho ngươi di mạch, từ đó mở ra mạch môn không đồng nhất.

- Dị mạch! Đi hai bước có thể diễn sinh ra dị mạch?

Nghe mấy lời này, sắc mặt Ôn Bình lập tức thay đổi.

- Không, lúc đi hết ngàn tầng thềm đá, chính là thời điểm đạt được dị mạch. Nếu như không có phần năng lực kia, ngay khi ngươi bước lên một bước, thì đã bị thềm đá truyền tống đi.

- Vậy lần này xem như nhặt được bảo rồi?

Hai chữ dị mạch thoạt nhìn rất đơn giản, không có gì lạ, thế nhưng đối với người hiểu rõ mạch môn… Hắn đương nhiên biết di mạch là dạng tồn tại như thế nào.

Nếu như nói Thông Huyền Cảnh là cảnh giới hiếm có, một thành nhiều khi không có nổi một vị, vậy thì dị mạch, mạch môn biến dị trong truyền thuyết… Phóng mắt khắp Đông Hồ rải rác chỉ có được vài người. Mà đám người này không ai không là bậc cường giả thanh danh hiển hách.

Theo hắn biết, thủ linh Bách Tông Liên Minh Hội tại Đông Hồ là một trong những tu sĩ đã mở ra biến dị mạch môn, thuộc về ngũ hành. Thời điểm vừa đả thông mạch môn, đại địa phngr phất muốn hòa làm một thể với hắn.

Không cần tu hành mạch thuật cũng có thể điều khiển nham thạch, bùn đất.

Loại người này trời sinh vốn là cường giả, cùng cảnh giới trực tiếp vô địch, trừ phi đụng phải người có mạch môn biến dị mạnh hơn, nếu không, cùng cảnh giới, không bao giờ có chuyện bại bởi Thông Huyền Cảnh có mạch môn phổ thông.

Nhìn thấy nội tâm khiếp sợ của Ôn Bình, hệ thống liền nói:

- Biến dị mạch môn cũng không phải dễ có được, Kí chủ có thể thử xem, biết đâu bắt được nó không chừng.

- Thử xem sao!

Ôn Bình vẫn giữ nguyên lòng kính sợ đối với ngàn tầng thềm đá. Hắn đứng ở bậc thứ 1000, bước ra một bước, Phương thốn Thiên Địa phát động, ngay lập tức, trước mắt nhoáng lên một cái, Ôn Bình đã đứng ở bậc thứ nhất dưới chân Vân Lam sơn.

Vài giây sau, Ôn Bình nói với hệ thống:

- Mở ra hình thức Địa Ngục.

Âm thanh hệ thống vang lên:

- Mở đơn nhân hay toàn diện?

Ôn Bình không nghĩ nhiều, liền đáp:

- Đơn nhân.

- Hình thức địa ngục mở ra.

Sau khi âm thanh hệ thống vang lên, hình ảnh trước mặt đột nhiên biến đổi, vầng trăng treo trên cao không còn tỏa ra ánh sáng trắng, vòm trời bao la bát ngát cũng không còn là màu đen.

Huyết nguyệt tỏa ra ánh sáng đỏ.

Huyết dạ nhuộm hồng một mảnh thế giới nơi Ôn Bình đang đứng.

Nhìn về phía thềm đá, lúc này, thềm đá không còn là màu xanh dịu mát, mà thay vào đó là nham thạch màu đen đang hừng hực hỏa diễm, sắc đỏ bao trùm lên hết thảy.

Ôn Bình thử một chút, dường như ngọn lửa này không có nhiệt độ, lúc hỏa xà quấn quanh ngón tay cũng không mang đến cảm giác đau đớn, nóng cháy.

- Kí chủ, đi lên đi, hỏa diễm của Địa Ngục Nham không phải để công kích thân thể, mà là tâm linh yếu ớt của con người.

- Tâm linh?

Ôn Bình cái hiểu cái không, bước lên một bước. Vừa đứng vững, đột nhiên, một cỗ tức giận thình lình trào lên.

Nhưng xung quanh đây cùng với sâu trong nội tâm không có gì đáng để hắn tức giận.

Lại bước lên một bước, vừa dừng lại, một phần bi thương bỗng chốc xông thẳng lên đầu. Không hiểu sao Ôn Bình cảm thấy mũi một trận ê ẩm.

Sau bảy bước, hỉ, nộ, ưu, bi, khủng, kinh, tất cả cảm xúc đều lượn qua tim hắn một lần.

Hệ thống giải thích:

- Trải qua nhiều lần giày vò bởi thất tình lục dục, thời điểm lên đến đỉnh, cũng là lúc đạt được dị mạch.

Ôn Bình khẽ gật đầu.

Mặc dù loại cảm xúc này rất khó chịu, nhưng vì biến dị mạch môn, bảo Ôn Bình hắn làm gì cũng được.

Một lúc lâu sau.

Ôn Bình bị nước mắt, mồ hôi làm cho ướt sũng. Quay trở lại đỉnh Vân Lam sơn, nhìn xuống dưới núi, cảm khái vạn phần.

Cảm xúc, tình cảm thể nghiệm trong một canh giờ này còn phong phú hơn so với một năm cuộc đời của hắn.

Đang lúc cảm thán, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái giao diện màu xanh da trời.

【VIP】 Thương Ngô Thành Thành Chủ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

“Đã leo: 600 bậc.”

“Khoảng cách lên đỉnh: 400 bậc.”

Nhìn thấy con số này, Ôn Bình lau đi giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán, sau đó quệt nước mắt, cảm thán nói:

- Muốn thu được biến dị mạch môn quả là gánh nặng đường xa nha. Cái này một hồi cười một hồi khóc quả thật quá sức chịu đựng.

Bất quá, trong lòng hắn hiện tại tràn đầy chờ mong đối với “lên đỉnh”.

Xong việc, Ôn Bình quay lại Thính Vũ Các, mở ra Trọng Lực Trường, tiếp tục tu hành cho đến khi trời tờ mờ sáng.

…

Cùng lúc đó, bên ngoài Thương Ngô Thành, một thớt khinh kỵ phi tốc đạp lên nắng sớm mà đến. Kim sắc vĩ ba, kim sắc tông mao, nửa người phủ một tầng kim sắc, nếu như có Thức mã Bá Nhạc ở đây, hiển nhiên có thể nhận ra nó chính là Bán diện kim trang.

Tốc độ của Bán diện kim trang tuy không theo kịp Phong lưu mã, nhưng so về lực lượng, sức bật, đứng trước mặt nó, Phong lưu mã chẳng khác nào con lừa, sợ rằng một cước cũng không chịu nổi.

Tuy không nhiều người nhận thức Bán diện kim trang, nhưng cả Thương Ngô Thành chỉ có 10 thớt, ngày thường đều do hãn tướng trong quân kỵ, hơn nữa còn là loại tướng lãnh có thân phận cực cao…

Từ đó, có thể mường tượng ra thân phận của người kia.

Rốt cuộc hắn là người phương nào?

Là hạng người gì mà có thể kỵ Bán diện kim trang?

- Cộc!

- Cộc!

Dường như chỉ có hai tiếng, thế nhưng Bán diện kim trang đã đứng cách cổng thành hơn 10 mét. Một thanh niên xoay người xuống ngựa, hướng vệ binh trên cổng thành hô:

- Mở cửa, ta đã trở về!

- Thiếu thành chủ trở về rồi, mau mở cửa.

Vệ binh trên công thành vội hướng về phía binh lính gác cổng hô một tiếng.

- Xoẹt zoẹt~

Cửa gỗ nặng nề chậm rãi mở ra.

Một gã vệ binh ba bước thành hai bước chạy đến bên cạnh người thanh niên, khôi giáp trên người hắn vì ma sát phát ra tiếng "ken két". Vệ binh đón lấy dây, dắt Bán diện kim trang, sau đó lập tức hướng về phía thanh niên, nói:

- Thiếu thành chủ, Thành chủ đại nhân căn dặn ta nói với ngài, ngay lập tức đến phủ Thành chủ gặp đại nhân.

- Ta đã biết.

Nói xong, thanh niên cúi đầu tháo hổ trụ được trạm trỗ công phu xuống, sau đó quay sang vệ binh, nói:

- Mang hổ trụ của ta đi tẩy sạch, phía trên có dính một ít máu Cự Hổ, đã bắt đầu nghe thấy mùi tanh, không thoải mái tí nào.

- Vâng!

Vệ binh vừa nghe nói là máu Cự Hổ thì âm thầm kinh hãi, vội vàng gật đầu đồng ý.

Thanh niên nói xong liền đi thẳng lên tường thành, tiến đến trước cửa gian phòng dành cho Thành chủ.

Gõ cửa phòng, chợt nghe bên trong truyền đến thanh âm:

- Tiểu Sơn, đã săn bắn trở về?

Thanh niên bước vào phòng, mặc dù là gặp phụ thân, nhưng hắn cũng không cởi bỏ khải giáp.

- Ân, giết hai đầu Bạch ngạch Cự Hổ, bất quá suýt nữa thì bị móng vuốt của chúng quẹt phải, may mắn có Hổ kim khôi giáp ngài ban cho hộ thân. Có được Hổ kim khôi giáp, ta tin tưởng không đến hai năm, sâm lâm ngoài kia không cách nào ngăn nổi bước chân ta,

Nói xong, thanh niên không khỏi nhếch lông mày.

Luyện thể lục trọng có thể chinh phục được sâm lâm, đây quả là văn sở vị văn.

Nghe hắn nói xong, nam nhân trung niên trong phòng cũng lộ vẻ hài lòng, còn có chút gì đó kiêu ngạo.

Nam nhân trung niên này chính là thủ hộ giả đương nhiệm của Thương Ngô Thành, bán bộ Thông Huyền, Thương Ngô Thành thành chủ Hoàn Thành. Bán bộ Thông Huyền ý chỉ cảnh giới thông kinh mạch nhưng chưa thể mở ra mạch môn, thực lực mạnh hơn rất nhiều so với Luyện thể thập tam trọng.

Còn người thanh niên kia… Họ Hoàn, tên một chữ Sơn, là Thiếu thành chủ Thương Ngô Thành.

So với hình tượng đại thúc thô lỗ của Hoàn Thành, thiếu niên Hoàn Sơn càng có bản sắc hãn tướng hơn. Nhất là một thân Hổ kim khôi giác càng làm nổi bật hình ảnh một vị tướng quân thân kinh bách chiến.

Đoán chừng có nói hắn 17 tuổi cũng không có người nào tin!

Hai cha con hàn huyên một lúc, Hoàn Thành đem những chuyện đã phát sinh trong thành lần lượt kể cho nhi tử nghe. Bất quá, trong suy nghĩ của hắn, Ôn Bình có thể rời khỏi Bách Tông Liên Minh Hội hẳn là do phụ thân hắn ta đã lưu lại thứ gì đó.

Nếu không, với thực lực hiện tại của Bách Tông Liên Minh Hội, một tiểu tử như Ôn Bình muốn toàn thân trở ra… Quả thực rất khó!

Sau khi nghe phụ thân kể hết mọi chuyện, Hoàn Sơn không có bao nhiêu hứng thú, hắn vừa nâng chung trà, vừa cúi đầu tập trung quan sát hai vết trảo màu trắng mà Cự Hổ lưu lại trên khôi giáp.

- Có nghe ta nói gì không? - Hoàn Thành vỗ bàn.

Hoàn Sơn gật đầu, rồi nói:

- Ngài nói mấy chuyện này với ta làm gì, ta cùng hắn đã hai năm không gặp.

Hoàn Thành đứng dậy, đi đi lại lại trước thư trác vài vòng, sau đó, thấm thía nói:

- Ta muốn ngươi đến nói chuyện với Ôn Bình, dù sao hai ngươi cũng có quen biết, lại là người trẻ tuổi, nói chuyện sẽ dễ hơn.

- Nói chuyện gì? Không được. Hắn là một tên công tử thích quần là áo lượt, ta lại thích mặc khôi giáp đao thương bất nhập, ngài nghĩ hai ta thì có chuyện gì hay để nói? Có rà đến mấy kiếp cũng không trúng đài!

- Chuyện này chỉ có thể để ngươi đi, đồng thời, mượn cơ hội để ngươi tham dự một chút sự vụ của Thương Ngô Thành, tích lũy kinh nghiệm. Duy trì sự hài hoài giữa các thế lực trong thành chính là nhiệm vụ bắt buộc của một vị thành chủ. Đợi ngươi học xong cái này, qua hai năm nữa, ngươi sẽ phải tiếp nhận vị trí thành chủ của ta. Hào quang giết địch chưa chắc đã làm được thành chủ.

Nghe Hoàn Thành nói như vậy, Hoàn Sơn cái hiểu cái không khẽ gật đầu, tuy là không muốn đi, nhưng vẫn hỏi:

- Nói chuyện gì?

Hoàn Thành lên tiếng:

- Phủ thành chủ của chúng ta có thể giúp hắn ra mặt hóa giải mâu thuẫn với Bách Tông Liên Minh Hội, điều kiện tiên

quyết là hắn đồng ý.

- Chắc chắn hắn sẽ đáp ứng, tiểu tử kia không thích gây gổ với người khác, lần này náo lớn như vậy, nếu có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, hắn cầu còn không được nữa là. Chuyện nhỏ, ta đi ngay.

Nói xong, Hoàn Sơn đứng lên.

Đang định đi thì Hoàn Thành gọi giật lại bảo hắn trước đổi một bộ y phục. Bất quá, Hoàn Sơn cự tuyệt, bởi vì Vi nhàn bất tá giáp (1) luôn là lời răn của hắn.

(1) Vi nhàn bất tá giáp: Rãnh rỗi không cởi giáp.

Lúc Hoàn Sơn cưỡi Bán diện kim trang đến Bất Hủ Tông, hắn không xuống ngựa mà trực tiếp đi thẳng lên đỉnh Vân Lam sơn, vừa lúc đụng phải Ôn Bình đang từ trù phòng bước ra.

Kỳ thật Ôn Bình đã sớm biết Hoàn Sơn đến.

Hoàn Sơn liếc mắt nhìn Ôn Bình, cao thấp đánh giá hắn vài lần, trên mặt vẫn lộ ra vài phần khinh thị như trước. Bất quá, Ôn Bình lại chẳng để tâm đến thái độ khiêu khích của Hoàn Sơn, bởi lẽ hắn trước nay vẫn vậy.

Với tư cách là người sống sót duy nhất từ cõi chết, hiển nhiên hắn ta xem thường tất cả đám hoa hoa công tử trong Thương Ngô Thành.

Vừa hay, trước kia Ôn Bình chính là một vị hoa hoa công tử chính hiệu.

Bằng hữu gặp mặt, không có hàn huyên, Hoàn Sơn đã trực tiếp mở ra hình thức “đậu đen rau muống”:

- Ôn Bình, cái tên này, đã lâu như vậy rồi mà ngươi vẫn còn ăn mặc như vậy, nam nhân là nên mặc khôi giáp, đao thương bất nhập, ai cũng không thể thương tổn.

Dứt lời, Hoàn Sơn vỗ vỗ vào khôi giáp trên người mình.

Hắn thật sự không quen nhìn đám tu sĩ Luyện thể quần là áo lượt, cũng giống như hắn không hề muốn thấy lão hổ trong rừng rậm nhe răng với mình,

Ở trong mắt hắn, nam nhân nên mặc khải giáp không thể công kích, đi đường cũng ổn định hơn rất nhiều. Cái dạng bạch y như Ôn Bình chẳng khác nào mấy tên tiểu bạch kiểm, nhìn kiểu gì cũng không vừa mắt.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Hoàn Sơn, bất đắc dĩ cười cười, sau đó hỏi:

- Hoàn Sơn, hôm nay ngươi cố ý lên núi gặp ta không phả chỉ để nói mấy chuyện này đó chứ?

【VIP】 Cấp Cho Tông Môn Chế Phục

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hoàn Sơn lên tiếng:

- Đương nhiên không phải, lão tử nhà ta niệm tình cũ cùng phụ thân ngươi, bảo ta lên nói với ngươi, chuyện phát sinh hôm qua rất có thể sẽ phát triển đến trình độ không thể vãn hồi. Hắn nói, hắn nguyện ý ra mặt hòa giải, chỉ cần ngươi cúi đầu là được.

- Chuyện hôm qua là chuyện gì?

- Chuyện ngươi đã làm ở Bách Tông Liên Minh Hội ấy, còn hỏi ta chuyện gì? - Ngữ khí của Hoàn Sơn không khỏi nặng nề thêm một chút.

- À, cái đó… Thay ta đa tạ bá phụ. Bất quá chuyện không có gì để hòa giải cả, cho đến nay ta không hề có ý định nịnh bợ bọn hắn.

- Ngươi…

Hoàn Sơn không ngờ là Ôn Bình sẽ cự tuyệt.

Ngay sau đó, Ôn Bình lại lần nữa lên tiếng:

- Hoàn Sơn, đừng nói nữa. Hảo ý của bá phụ, ta tâm lĩnh, thay ta tạ hắn. Ngày khác ta nhất định đến bái phỏng, tạ hắn đã trông nom Bất Hủ Tông suốt một năm qua. Chuyện lần này, cứ để tự ta giải quyết.

- Ngươi xác định?

- Đương nhiên.

- Được, vậy không cần nói nữa. Nếu có gì cần giúp đỡ cứ nói với ta.

Hoàn Sơn không tiếp tục chủ đề này, hắn có khí lực hãn tướng, hiển nhiên cũng có ngay thẳng của hãn tướng.

Giải quyết xong chuyện, nhưng Hoàn Sơn vẫn ghét bỏ y phục của Ôn Bình như trước, khinh khỉnh nói:

- Ôn Bình, tên tiểu tử nhà ngươi ăn mặc cứng một chút không được sao? Không mặc khôi giáp thì tốt xấu mặc áo giáp da cũng được, nhìn xem, bộ y phục trên người ngươi mỏng tang như giấy, một bộ ẻo lả, sợ là một cái tiểu lâm cũng không qua nổi.

Nói xong, Hoàn Sơn lại vỗ vỗ khôi giáp trước ngực mình, phát ra âm thanh "bộp bộp".

Thấy Hoàn Sơn khoe khoang khôi giáp, Ôn Bình bất đắc dĩ cười, vô thức sờ lên Bất Hủ Thanh Phong bào của mình.

Đang lúc định đuổi tên này xuống núi, tránh cho hắn quấn mình lải nhải y phục thế nào các kiểu, thì giọng của Vân Liêu vang lên phía sau:

- Tông chủ, đã thông tri cho tất cả mọi người. Bọn họ đang đến đây, ngươi xem, ta nên làm gì nữa?

- Không cần, ngươi đến chủ điện chờ ta là được. - Chợt, Ôn Bình quay sang Hoàn Sơn. - Hiện tại ta có việc cần xử lý. Ngày khác sẽ đến bái phỏng bá phụ, nhớ gửi lời hỏi thăm của ta đến hắn.

Dứt lời, Ôn Bình đi thẳng về Thính Vũ Các, ôm Bất Hủ Thanh Phong bào đến chủ điện.

Chỉ chốc lát, bọn Dương Nhạc Nhạc đã có mặt đông đủ.

Thế nhưng Hoàn Sơn vẫn chưa rời khỏi, hắn đang đánh giá đám… đệ tử của Bất Hủ Tông,

Ôn Bình cũng không để tâm đến hắn, Hoàn Sơn đối với hắn không phải ngoại nhân. Hai nhà thế giao, tình cảm của Hoàn gia cùng Ôn gia trước nay chưa từng thay đổi. Bất Hủ Tông có thể tồn tại dưới sự chèn ép của Kháo Sơn Tông không thể không kể đến công lao của Hoàn gia.

Cũng chỉ là chế phục tông môn mà thôi, vốn để trưng ra cho ngoại nhân xem, bị Hoàn Sơn nhìn thấy cũng chẳng sao.

Ôn Bình mở hòm gỗ ra, để lộ chế phục bên trong, nói:

- Đây là chế phục tông môn Bất Hủ Thanh Phong bào. Mỗi kiện giá 1000 kim, ta làm cho các ngươi mỗi người hai kiện.

- Một bộ y phục 1000 kim? Cắt cổ à? - Hoàn Sơn đứng bên cạnh giật nảy mình, thầm nghĩ.

Hắn có hơi hoài nghi mình bị nặng tai. Mấy bộ y phục này còn quý hơn khôi giáp của hắn?

Dứt lời, Ôn Bình liếc mắt nhìn Triệu Dịch, không nói gì thêm, trực tiếp cầm hai bộ đưa cho hắn.

- Triệu Dịch, đây là của ngươi!

- A…

Triệu Dịch ngây ra một lúc, không dám đưa tay nhận.

- Tình huống của ngươi không giống với bọn họ, 2000 kim này coi như ngươi nợ tông môn, ngày sau trả lại là được.

- Đa tạ tông chủ.

Triệu Dịch gật đầu, tuy cảm thấy vì hai bộ y phục mà thiếu nợ 2000 kim có hơi quái dị, nhưng rốt cuộc vẫn nhận.

Giơ tay ra tiếp, thế nhưng tay còn chưa cầm được y phục, đã nghe thấy Ôn Bình căn dặn:

- Cầm cho chắc.

Triệu Dịch gật đầu.

Ôn Bình đặt y phục lên tay hắn, trong nháy mắt, Triệu Dịch thất kinh, cả người lảo đảo một cái, xém chút ngã chổng vó.

Cũng may hắn phản ứng nhanh, vội vàng dùng sức ôm y phục vào lòng.

Bọn Dương Nhạc Nhạc thấy một màn như vậy, không khỏi che miệng cười trộm. Đợi Triệu Dịch đi đến bên cạnh, cả đám liền nhao nhao nói:

- Triệu sư đệ, ngươi cũng quá yếu đi, ngay cả y phục cũng cầm không xong.

Triệu Dịch nhăn mặt cười, có hơi xấu hổ:

- Không phải do ta, là do y phục này quá nặng.

Nghe được câu này, Hoàn Sơn đứng đằng xa nhếch miệng cười. Hắn còn tưởng Ôn Bình nhận đệ tử cũng không tệ, ngờ đâu chỉ hai kiện y phục mỏng như cánh ve cũng tiếp không nổi. Khí lực cỡ đó còn không bằng đứa trẻ chăn ngựa cho hắn đây này.

- Một kiện y phục thì nặng bao nhiêu chứ? - Nỉ non một tiếng, kế đó, Hoàn Sơn dắt ngựa chuẩn bị rời khỏi Vân Lam sơn.

Lúc gần đi, hắn hướng về phía Ôn Bình hô một tiếng:

- Ôn Bình, có rãnh nhớ tới tìm ta, ta mang ngươi đên sâm lâm săn cự hổ, tìm hổ tiên cho ngươi bồi bổ thân thể.

Ôn Bình vung tay:

- Đi nhanh đi.

Mọi người không để ý đến Hoàn Sơn, bọn họ đang bận cười Triệu Dịch. Duy chỉ có Tần Mịch, sau khi thấy một màn như vậy, sắc mặt hắn thoáng chốc trở nên nghiêm túc, tiến lên đưa 2 tờ kim phiếu cho Ôn Bình, sau đó nhìn Ôn Bình từ từ đặt y phục lên tay mình.

- Móa! Nặng quá vậy?

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng cỗ lực lượng này vẫn khiến hắn thất kinh, vội vàng vận khí, lúc nay mới có thể vững vàng nâng y phục trên tay.

Gió nhẹ lướt qua, Bất Hủ Thanh Phong bào tung bay theo gió, mềm mại tựa một chiếc lông vũ. Thấy một màn như vậy, Tần Mịch càng thêm kinh hãi. Hắn đoán hai bộ y phục này ít nhất cũng phải nặng mấy trăm cân, y phục nặng cỡ đó lại có thể mềm mại như vậy?

Hắn ngốc ở Phi Ngư Đảo nhiều năm như vậy, còn chưa thấy qua loại kỹ xảo dệt này đâu.

Chính vì vậy hắn phỏng đoán y phục này nhất định được làm từ vật liệu đặc tù, tương tụ như mấy cái tràng tu luyện kia.

Lúc này, nhìn thấy biểu lộ của Tần Mịch, đám Dương Nhạc Nhạc không cười nữa. Nói Triệu Dịch không cầm nổi y phục thì còn có thể tin, dù sao hắn cũng chỉ mới Luyện thể nhất trọng. Thế nhưng Tần Mịch lại khác, đêm qua, lúc nói chuyện phiếm, mọi người đều biết Tần Mịch đã là Luyện thể bát trọng.

Luyện thể bát trọng lại không cầm nổi hai bộ y phục?

Hoàn Sơn đang định rời khỏi cũng khựng lại, kế đó hắn ngưng mắt nhìn về phía Ôn Bình.

Tần Mịch đang quay về chỗ, Hoàn Sơn liếc mắt quan sát cảnh giới của hắn.

So với hắn cao hơn, ít nhất Luyện thể thất trọng.

Lông mày nhíu chặt, Hoàn Sơn cảm thấy khó hiểu, hai bộ y phục mà thôi, vậy mà cảnh giới cao hơn hắn lại bảo nặng?

Liệu có nặng hơn áo giáp trên người hắn không?

Lúc này, Hoàn Sơn không có ý định đi nữa, hắn đứng ở bậc thang, quan sát chuyện đang diễn ra ở phía xa xa.

Đúng lúc này, Tần Mịch một nhiên nhấc một bộ y phục lên, sau đó nói với Dương Nhạc Nhạc:

- Dương sư huynh, có thể làm phiền ngươi một chuyện được không? Cởi y phục trên người ngươi ra, sau đó trải xuống dưới chân ta.

Dương Nhạc Nhạc từ chối thẳng:

- Làm chi? Vì sao cứ phải là y phục của ta?

Tần Mịch nói:

- Dương sư huynh, trải đi, ta sẽ tha thứ chuyện ngày hôm qua ngươi ăn mất của ta hai cái Nguyệt Quang sủi cảo.

Nói đến đây, Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ cười, trong lầm thầm nghĩ: Không cởi bộ ngươi bắt ta nhổ ra hai cái Nguyệt Quang sủi cảo được à?

Thế nhưng, hắn vẫn cởi, mặc dù không hề tình nguyện làm bẩn y phục của mình, bởi lẽ… Triệu Tinh cùng Hoài Diệp đang cởi giúp hắn đây này.

Trải quần áo xong, Tần Mịch cầm Bất Hủ Thanh Phong bào trong tay, nâng lên giữa ngực, sau đó buông lỏng tay ra.

【VIP】 Yên Lặng Theo Dõi Kỳ Biến

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Y phục rơi thẳng xuống, chỉ nghe một tiếng "phịch", y phục tựa như một khối đá nện lên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Hoàn Sơn một chân đã giẫm xuống bậc thang, chuẩn bị đi thì chợt nghe thấy âm thanh kia, cái chân còn lại lơ lửng trên không trung, thiếu chút nữa vì thất thần mà ngã sấp xuống. Luyện thể lục trọng ngã sấp mặt trên thềm đá, chuyện này mà truyền ra, đảm bảo mặt mũi hắn mất sạch.

Hoàn Sơn vội xoay người, sau đó bước nhanh đến trước mặt Ôn Bình, liếc mắt nhìn bộ y phục đang nằm trên mặt đất:

- Ôn Bình, y phục này của ngươi là thế nào? Nghe tiếng động hình như còn nặng hơn khôi giáp của ta?

Lời của Hoàn Sơn cũng là… Vấn đề mà đám Triệu Tinh muốn hỏi.

Trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của mọi người, Ôn Bình chậm rãi giải thích với mấy người Triệu Tinh:

- Y phục của mỗi người có sức nặng khác nhau, ví dụ như Tần Mịch, Bất Hủ Thanh Phong bào của hắn nặng ngàn cân, sau khi mặc nó, di chuyển không bị ảnh hưởng, đến khi thích ứng với trọng lượng của y phục, các ngươi sẽ có được lực lượng cùng tốc độ vượt trội.

Nghe thấy những lời này, Tần Mịch lộ vẻ vui mình.

Hoàn Sơn tròn mắt kinh ngạc:

- Còn có loại y phục này?

Hoàn Sơn có hơi ngạc nhiên, giơ tay muốn sờ thử, nhưng còn chưa đụng vào y phục, đã bị Ôn Bình đập cho một cái:

- Mấy thứ này không phải mũ sắt ngân giáp, ngươi sờ loạn làm gì?

- Dừng! Keo kiệt, sờ một chút cũng không chết nha. Ngươi cho rằng ta thật sự muốn sờ à. - Hoàn Sơn mất hứng, cũng không có ý định sờ tiếp. - Đi à. Có chuyện cần giúp thì tìm ta.

Dứt lời, hắn lập tức rời khỏi Vân Lam sơn.

Sau khi tất cả mọi người đều nhận được y phục, Dương Nhạc Nhạc tựa như tiểu hài tử nhảy lên hai cái, cả người nặng nề phát ra âm thanh "bang bang", vậy mà hắn còn cảm thấy thật dễ nghe.

Ngay khi Dương Nhạc Nhạc còn đang đùa giỡn không biết mệt, Ôn Bình giơ tay lên, ra hiệu mọi người ổn định, rồi nói:

- Được rồi, đừng đùa nữa. Ngày sau vận Bất Hủ Thanh Phong bào không được bôi nhọ thanh danh Bất Hủ Tông.

- Đã rõ.

Mọi người gật đầu.

Thời điểm đám đệ tử Bất Hủ Tông tán đi, Hoàn Sơn cưỡi Bán diện kim trang, đang trên đường hồi phủ thành chủ.

Bất quá trong đầu hắn cứ lặp đi lặp lại một màn vừa rồi, chuyện này đã phần nào thay đổi cách nhìn của hắn đối với hoa phục. Hóa ra, không chỉ khôi giáp nặng, y phục bình thường cũng có thể nặng như vậy.

Suốt đoạn đường này hắn nghĩ đến rất nhiều vật liệu dùng để làm y phục có sức nặng vượt xa những vật liệu tầm thường, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được thứ vật liệu nào như vậy, trong lúc nhất thời, trăm mối khó giải.

Hoàn Sơn lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa. Hắn bắt đầu phân tích tình cảnh hiện tại của Bất Hủ Tông và Bách Tông Liên Minh Hội, như phụ thân đã nói, một người chỉ biết chém chém giết giết không có khả năng làm thành chủ.

Đương nhiên, hắn vốn không phải loại người này. Ôn Bình tuy ít qua lại với hắn, nhưng hai nhà là thế giao, nếu Ôn gia xảy ra chuyện, phủ thành chủ nhất định sẽ can thiệp.

Không dám nói đối đầu trực tiếp với Bách Tông Liên Minh Hội, nhưng ít nhất sẽ không để Ôn Bình cứ như vậy bị tiêu diệt.

Sau khi trở lại phủ thành chủ, Hoàn Sơn thu hồi hổ trụ từ thủ hại, rồi mới đi đến thư phòng của phụ thân. Vừa đẩy cửa ra, Hoàn Sơn liền nói:

- Ta đã trở về.

- Chuyện thế nào?

Hoàn Thành buông sổ con trên tay xuống, đưa cho thu hạ mặc khôi giáp đứng bên cạnh, sau đó bước đến cạnh ghế tựa, cùng Hoàn Sơn phân biệt ngồi xuống. Trong mắt hắn mang theo một tia chờ mong, hẳn là trong lòng hắn rất hi vọng Ôn Bình nguyện ý hòa đàm.

- Hắn không có đồng ý.

- Không có đồng ý?

Hoàn Thành đứng dậy, trên mặt lộ rõ kinh ngạc, bởi vì Hoàn Sơn đã mang về kết quả thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Ừm, ý của hắn là chuyện này hắn sẽ tự xử lý.

- Tiểu tử này cũng quá tự cho là đúng. Loại chuyện này hắn có thể xử lý được sao?

- Phụ thân, ngài cũng đừng lo nghĩ quá nhiều. Bách Tông Liên Minh Hội còn chưa có động tác, hơn nữa, không phải còn có chúng ta sao? Bách Tông Liên Minh Hội có cường cỡ nào đi nữa, người phủ thành chủ muốn bảo vệ, chẳng lẽ bọn họ dám dùng sức?

Dứt lời, Hoàn Sơn thờ ơ cười.

Hoàn gia bọn họ cũng chẳng phải quả hồng mềm, nếu không, sao lời nó có được trọng lượng tại Thương Ngô Thành?

Không có thực lực, thành chủ cũng chỉ là con rối gỗ.

Thấy phụ thân lắc đầu, Hoàn Sơn cảm thấy không cần tiếp tục theo đuổi cái vấn đề này nữa, vội nói:

- Phụ thân, ta nói với ngươi, hôm nay ta đã nhìn thấy một màn rất đặc biệt tại Bất Hủ Tông.

- Ngươi nhìn thấy gì?

- Bất Hủ Tông phát chế phục tông môn, hoàn toàn mới…

Vừa nói được phân nửa, Hoàn Thành lập tức trừng mắt liếc hắn:

- Loại chuyện này ngươi quan tâm làm chi, rãnh quá hả?

Hoàn Sơn không để ý tới lời trách móc của phụ, vẫn tiếp tục nói cho hết câu:

- Không phải, ta nói ngươi chắc chắn không tin. Bộ y phục kia, gió thổi có thể bay đấy, nhưng mà ngươi đoán thử xem?

Hoàn Thành không đáp lại vấn đề của hắn, bất quá thủ hạ đứng một bên lại lên tiếng:

- Thiếu thành chủ, ngài bị y phục của Bất Hủ Tông hù dọa rồi à? Nói thật, đúng là rất dọa người.

- Ngươi cũng thấy?

- Đương nhiên, ngân tằm ti, vô ngân bố, tất cả đều là thứ hiếm lạ. Phí chế tác bộ y phục kia là cả trăm kim đấy. Dùng thu nhập vài năm của một người bình thường để là một bộ y phục, trình độ xa hoa thật sự dọa người mà. Hơn nữa, còn là do Dương gia gia chủ tự mình chế tác đấy, thuộc hạ muốn dùng vô ngân bố làm tặng phu nhân một kiện hoa phục nhưng mãi vẫn không mua được vật liệu, tất cả đều bị người Dương gia mua hết, dùng làm Bất Hủ Thanh Phong bào.

Dứt lời, nam nhân trung niên mặc khôi giáp cười cười, có chút bất đắc dĩ.

- Ngươi cũng rất rãnh rỗi?

Nghe xong, Hoàn Thành lạnh lùng liếc nhìn thuộc hạ.

Hoàn Sơn không để ý đến lời của phụ thân, hắn có hơi kinh ngạc, vốn vẫn tưởng rằng kiện y phục kia sử dụng chất liệu đặc thù gì đó:

- Vô ngân bố, Ngân tằm ti? Vậy sao nó lại nặng đến ngàn cân?

- Ngàn cân?

- Đúng vậy, do chính đệ tử Bất Hủ Tông kiểm nghiệm đấy, vứt xuống đất, âm thanh tựa như cự thạch rơi xuống. Ta muốn sờ thử nhưng tên tiểu tử Ôn Bình kia lại không cho.

Thấy hai tên trước mặt huyên thuyên không dứt, Hoàn Thành có hơi tức giận nói:

- Vô ngân bố khi nào thì nặng ngàn cân rồi?

Hoàn Sơn vẫn đang cố tranh luận:

- Chính là ngàn cân, chẳng lẽ ta lại đi lừa ngài. Gió thổi qua bộ y phục kia có thể bay nha, nhưng nó lại nặng ngàn cân, hơn nữa, lúc cấp cho đệ tử, Ôn Bình còn thu 1000 kim mỗi bộ.

- Cái này…

Sắc mặt thủ hạ bên cạnh Hoàn Thành có hơi thay đổi. Hoàn Sơn đã nói vậy, hiển nhiên hắn không cảm thấy thiếu thành chủ nhà mình nói đùa. Thế nhưng hắn hiểu rất rõ Bất Hủ Thanh Phong bào nha. Thứ đó dùng tài liệu quý nhưng chẳng có gì đặc biệt.

Về phần vì sao hắn hiểu rõ… Đó là vì hắn vừa lúc muốn dùng vô ngân bố làm một kiện lễ vật tặng phu nhân ngày sinh thần.

Đầu óc xoay chuyển một hồi, đột nhiên, hắn dường như bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Hoàn Thành, nói:

- Thành chủ, trong chuyện này có rất nhiều bí ẩn, ta biết rõ Bất Hủ Thanh Phong bào, thứ đó không thể nào nặng được ngàn cân. Trừ phi Dương gia chế tác Bất Hủ Thanh Phong bào chỉ là ngụy trang, kỳ thật, cái gọi là Bất Hủ Thanh Phong bào đã sớm tồn tại cùng Bất Hủ Tông, chỉ là hiện tại tìm cớ cho nó

xuất thế mà thôi. Một bộ y phục, ngoại nhân không tìm hiểu kỹ, ắt sẽ không biết được chỗ bất phàm của nó.

Dứt lời, sắc mặt của Hoàn Thành cũng trở nên nghiêm túc hơn, cân nhắc hồi lâu, rồi nói:

- Vị huynh đệ kia của ta bị bắt đi một cách kỳ quái, đứng sau chuyện này rốt cuộc là dạng tồn tại gì… Khó mà nói được. Bất quá, hiện tại xem ra hắn đã để lại cho nhi tử rất nhiều thứ, đợi cựu nhân (1) rời đi hết mới xuất ra. Đây chỉ sợ chính là nguyên nhân khiến tiểu tử Ôn Bình kia không đồng ý thỏa hiệp.

Trước, có được bùa hộ mệnh có thể thản nhiên thoát khỏi tay Mặc Nguyệt của Bách Tông Liên Minh Hội, sau lại có chế phục tông môn thần kỳ.

Mối liên hệ… Quả thật rất vi diệu!

Xem ra, mấy ngày gần đây lời đồn trong thành về Bất Hủ Tông tông chủ hẳn không sai. Đồ mà vị huynh đệ kia của hắn lưu lại thật sự đủ lớn để hấp dẫn tu sĩ Luyện thể thập tam trọng nhập Bất Hủ Tông.

【VIP】 Đại Yêu Đến Từ Phi Ngư Đảo

Sau một hồi suy tư, Hoàn Thành mở miệng nói:

- Cứ như vậy đi, chúng ta tạm thời không nhúng tay vào chuyện của Bất Hủ Tông, yên lặng theo dõi kỳ biến. Phía Tây của Phong Mạt Lâm gần đây có yêu vật và hung thú bạo động, các ngươi trước đi giải quyết chuyện này đi!

Hai người lần lượt gật đầu.

Cùng lúc đó, Ôn Bình đi tới bên ngoài chiến cảnh, Vân Liêu vốn còn định đi vào chiến cảnh tu luyện, nhưng khi thấy Ôn Bình tới trước cũng chỉ có thể nhường lại cho Ôn Bình. Còn hắn thì tiếp tục trở về Trọng Lực trường tu luyện.

Sau khi đi vào chiến cảnh, Ôn Bình lần này mặc Bất Hủ Thanh Phong bào lộ ra cồng kềnh thật nhiều. Bất Hủ Thanh Phong bào chỉ tăng phúc tốc độ di chuyển, còn tốc độ ra quyền cùng năng lực phản ứng đều bị áp chế.

Lúc đánh nhau với bọn người Kháo Sơn Tông thì không có cảm giác gì khác thường, nhưng khi đối mặt với một "bản thân" khác, loại cảm giác bị áp chế này liền khắc sâu.

Vốn tiêu chuẩn là có thể liều một phen, đột nhiên trở thành thiên về một bên.

Bất quá, dưới một lần tu luyện này, Ôn Bình có thể cảm giác được bản thân có biến hóa rất lớn về chất.

Tư chất tam tinh, lúc lợi dụng mộc khí khôi phục, mộc khí trong vòng trăm thước cơ hồ chỉ một lát đã bị hấp thu hết.

Qua một ngày tu luyện, lúc trở lại phòng bếp chuẩn bị kiếm thứ gì lấp cái bụng. Ôn Bình chợt thấy Tần Mịch mang khuôn mặt nhăn nhó đi tới trước mặt hắn, thỉnh thoảng lại ngó bọn người Dương Nhạc Nhạc đang đứng sau lưng. Dương Nhạc Nhạc thì lại hướng về phía Tần Mịch gật gật đầu như gà mổ thóc.

Lúc Ôn Bình nhìn sang, tất cả đều giật mình mà quay đầu sang hướng khác.

Thấy thế, hắn liền biết gia hỏa Tần Mịch này nhất định là có chuyện muốn cầu mình.

- Tần Mịch, ngươi có chuyện gì sao?

- Tông chủ, cái kia… Cái kia… Ta nghe Vân trưởng lão nói chỉ cần đem vật liệu làm Nguyệt Quang Sủi Cảo chuẩn bị đầy đủ thì ngài có thể làm linh thiện cho mọi người?

Tần Mịch ấp a ấp úng nói mấy chữ, sau đó có thể là gan lại lớn thêm một tí, nói chuyện liền lưu loát hơn nhiều, bất quá cũng không dám trực tiếp nói ra là hắn nhờ mà là đem cả mấy người Dương Nhạc Nhạc cũng kéo vào.

Nghe xong lời này, Ôn Bình trả lời:

- Ngày đó đúng lúc là ngày lễ nên ta muốn làm một chút cho mọi người ăn. Muốn ăn Nguyệt Quang Sủi Cảo thì đợi ngày lễ tiếp theo đi. Hơn nữa, ngươi bây giờ cũng không thực sự cần Nguyệt Quang Sủi Cảo, lấy tư chất của ngươi, không có Vô Cấu chi thể cũng có thể nhanh chóng tăng thực lực lên.

Tần Mịch nghe xong lời này, vội vàng nói:

- Tông chủ, ngươi cần nguyên liệu gì ta đều có thể chuẩn bị kỹ càng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Kiếm vật liệu linh thiện đối với thiếu chủ Phi Ngư Đảo như hắn mà nói, đơn giản tới mức không còn đơn giản hơn. Cho dù là rất khó, hắn cũng bỏ tiền ra được, Phi Ngư Đảo thiếu gì thì thiếu, riêng tiền thì không thiếu đâu!

- Muốn ăn sủi cảo, đợi dịp khác đi!

- Có thể…

- Được rồi, xuống dưới bưng đồ ăn lên, chuẩn bị ăn cơm!

Thấy Ôn Bình nói như vậy, Tần Mịch chỉ có thể bất đắc dĩ đi xuống lầu, bất quá khi đi ngang qua Dương Nhạc Nhạc, liền dùng đôi mắt oán hận liếc nhìn hắn ta.

Thầm nghĩ trong lòng: Ta không có sư huynh Dương Nhạc Nhạc này!

Sau bữa cơm tối, tất cả mọi người như thường lệ đi tu luyện, Ôn Bình bước trong màn đêm, đi xuống những bậc dưới của Ngàn tầng thềm đá.

Quét mắt nhìn chân Vân Lam Sơn tĩnh mịch không người, sau đó mở ra hình thức địa ngục, bắt đầu leo lên thềm đá.

Với Ôn Bình, nếu như nói thống khổ về thể xác có thể không tồn tại, như vậy nỗi đau khi đi trên thềm đá này, hắn cả đời cũng không nguyện ý tiếp nhận.

Không hiểu tại sao buồn, không hiểu vì sao vui các kiểu, để hắn khó mà chịu đựng. Hắn có lý do tin tưởng, cho dù là xách tới đây một tên vua màn ảnh chục tỷ, cả đời này cũng không có biểu diễn ra cảm xúc nhiều đến thế.

Ngoài thất tình để cho hắn bi thống, lục dục cũng khiến hắn chịu không nổi.

Trước mắt nhìn rõ.

Tai nghe mồn một.

Mũi đều có thể ngửi.

Đủ loại dụ hoặc kéo nhau mà đến, để cho bản tâm của hắn xao động liên tục, không giây phút nào được yên tĩnh.

Đau khổ về tinh thần còn khó chịu hơn đau khổ về thể xác gấp chục lần.

…

Đêm, sự yên tĩnh bao lấy đại địa. Màn đêm, cho trời đất thay đổi một kiện áo váy mới.

Tại đêm xuống, trên bầu trời thỉnh thoảng lướt qua một con dơi, dưới ánh trăng rọi xuống, phủ thêm cho nó một tầng khăn che mặt bí ẩn.

Bọn chúng đột nhiên xuất hiện, lại đột ngột biến mất.

Lúc này, một con diều hâu màu trắng đột nhiên xẹt qua bầu trời, dưới ánh trăng chiếu sáng, có thể nhìn rõ ràng. Nó vờn

quanh trên vùng trời Thương Ngô thành một vòng, sau đó hướng về phía một gian phòng còn sáng duy nhất trong trong màn đêm mà lao xuống, rơi vào bên cửa sổ.

Nhưng mà, nó cũng không phải một đầu diều hâu bình thường.

Lớp lông vũ màu trắng kia lập tức hóa thành một bộ bạch y, dưới lớp y phục kia là một lão giả lưng gù.

Trong phòng, ánh nến chập chờn một chút, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể muốn tắt. Tại bên cạnh ánh nến, một vị cô nương trẻ tuổi mang nhan sắc mỹ mạo sớm đã quỳ ở đó, sau khi lão giả tiến vào, lập tức mở miệng nói:

- Cung nghênh đại nhân!

Lão giả dùng thanh âm khàn khàn mà khô ráo nói:

- Diệu Âm, đứng lên đi, tình hình thiếu chủ như thế nào?

- Tình hình không được tốt cho lắm!

- Không tốt lắm?

Ánh mắt lão giả trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Diệu Âm. Diệu Âm bị nhìn như thế, sợ hãi lắc lắc đầu, vội vàng giải thích :

- Thiếu chủ không sao, chỉ là gia nhập một vô tinh tông môn.

- Gia nhập tông môn?!

Diệu Âm giải thích để cho lão giả thu hồi ánh mắt sắc bén, sau khi thở dài một hơi, tiếp tục nói:

- Trước kia cũng là một nhị tinh tông môn, bất quá xảy ra biến cố, người đều rời đi hết, hiện tại là vô tinh tông môn. Bất quá nghe nói cái tông môn kia lừa gạt tiền, nhập môn đều phải cần nộp phí một ngàn kim tệ.

Lão nhân chau mày, tự lẩm bẩm :

- Thiếu chủ lại muốn chơi trò gì đây? Diệu Âm, ngươi đi đem người tông chủ kia giết, cho hắn biết tiền của Phi Ngư Đảo chúng ta không dễ lừa như vậy!

- Đại nhân, tông môn kia mặc dù là vô tinh tông môn, nhưng lại có một vị Thông Huyền Cảnh dưỡng thương ở đó, nghe nói là độc hành độc hiệp Vu Mạch. Nếu như ta tùy tiện xuất thủ, e rằng sẽ dẫn tới tên Thông Huyền Cảnh kia phản kích, ta sợ…

- Đã sợ chết còn gia nhập Phi Ngư Đảo làm gì?

- Đại nhân, thuộc hạ là không sợ chết, chỉ sợ ảnh hưởng tới thiếu chủ thôi. Dù sao hiện tại thiếu chủ đang ở trên kia, lỡ như đang cùng Vu Mạch học tập…

- Chuyện này cũng có khả năng, thiếu chủ là người háo thắng, sau khi thua trận khảo hạch kia, khẳng định là muốn tìm cách tăng lên thực lực.

Lão giả vuốt râu, trầm mặc một hồi, sau đó nói tiếp:

- Đã từng là nhị tinh tông môn, hẳn là có chút nội tình. Cùng ta đi nhìn tông chủ tông môn kia một chút, thiếu chủ đã gia nhập tông môn của hắn, hắn nên đem đồ tốt nhất lấy ra, thuận tiện cho hắn một điểm cảnh cáo, nếu không hắn thật cho là thu được một tấm hộ mệnh phù (bùa hộ mệnh).

- Đại nhân, xin mời đi theo ta!

Diệu Âm vội vàng đóng lại cửa sổ, mở cửa phòng, sau đó đi tới hậu viện dắt ra hai con ngựa tốt mà nàng đã chuẩn bị sẵn.

Hai người cưỡi ngựa, một đường lao vùn vụt, phải nói là tốc độ bàn thờ vẫy gọi, trong bóng đêm, đi tới chân núi Bất Hủ Tông.

Lúc này, Ôn Bình đang định về phòng nghỉ ngơi, chợt bên tai vang lên thanh âm của Ác Linh Kỵ Sĩ truyền qua hệ thống :

- Có yêu vật đang đến gần Bất Hủ Tông, trong đó có một đầu đại yêu. Chủ nhân, có thể ăn sao?

- Chờ chút, để ta xem một chút là thần thánh phương nào.

Dứt lời, Ôn Bình bước lên thềm đá, sử dụng Phương Thốn Thiên Địa, một bước liền đi tới chân núi Vân Lam sơn, xoa

xoa mồ hôi trên mặt, sau đó ngồi tại trước kiếm bia, giống như là một người vì buổi tối nóng bức mà ra đây hóng mát.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Ôn Bình lâm vào trầm tư.

Thời gian này lại đến một đầu đại yêu, hắn nghĩ như thế nào cũng không cảm giác được là có chuyện tốt nha.

Sau khi ngựa tới gần, Ôn Bình nói với hệ thống :

- Hệ thống, ta muốn xem tin tức của đầu đại yêu kia!

Theo sát, một bảng thông tin hiện ra.

“Tần Sơn.

Giới tính: Công.

Tuổi : 120

Tu vi: Thông Huyền Cảnh

(Đến từ Phi Ngư Đảo, Vân Ưng đại yêu)

【VIP】 Tuyên Bố Nhiệm Vụ Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngay khi Ôn Bình dự định xem tiếp thông tin của người thứ hai thì hai người nọ đã dừng trước mặt hắn.

Không bước xuống ngựa, Diệu Âm hướng về phía Ôn Bình, lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử, đêm hôm khuya khoắt không ngủ đi, chạy đến đây làm gì?

- Chờ các ngươi chứ làm gì. - Ôn Bình thuận miệng đáp.

- Chờ chúng ta?

Dứt tời, nữ tử lộ vẻ cảnh giác, đặt tay lên đại đao bên hông, bất quá, lại bị Tần Sơn bên cạnh đè lại.

Tần Sơn nhàn nhạt nói:

- Tiểu công tử, lời này không thể nói lung tung, có vài thứ, đùa loạn ắt sẽ dẫn đến họa sát thân.

Thanh âm khàn khàn trong đêm tối mang đến cho người ta một cảm giác rất đặc biệt, nhất là khuôn mặt kia, khiến người nhìn cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Hiển nhiên, bộ dạng Tần Sơn cũng không phải xấy, ngược lại, so với lão nhân tầm thương, trông hắn ngon trai hơn rất nhiều.

Cả người thoạt nhìn tinh thần quắc thước, là một lão đầu rất có tinh lực, chỉ có điều đôi mắt của hắn y hệt mắt ưng, lúc nhìn vào sẽ khiến người ta cảm thấy đổ mồ hôi lạnh.

Nghe Tần Sơn nói, Ôn Bình chỉ có thể bất đắc dĩ cười, sau đó nói:

- Ta đang hóng mát, quá nóng.

Nói xong, hắn dùng ống tay áo chậm chậm mồ hồi trên mặt.

- Hóng mát? - Nói xong, Diệu Âm liếc mắt nhìn đám mồ hôi mẹ mồ hôi con của Ôn Bình, nàng tin. Dù sao, trên thế gian này, người não bị úng nước còn rất nhiều.

Đêm hôm khuya khoắt, có người quanh quẩn dưới chân núi hóng mát không phải chuyện hiếm lạ gì. Hơn nữa, xung quanh đấy cũng không phải nơi hoang sơn dã lĩnh.

Diệu Âm hỏi tiếp:

- Tiểu tử, ngươi là người của Bất Hủ Tông?

- Đúng vậy nha!

Nghe xong, Diệu Âm vội nói tiếp:

- Vậy thì mau đi gọi tông chủ của các người xuống nghênh đón chúng ta.

Nghe giọng điệu bà đây ở tót trên ngọn cây của Diệu Âm, sắc mặt Ôn Bình không có gì là tốt đẹp, quay người muốn đi, cứ như không hề nghe thấy lời nàng ta. Thấy thế, Diệu Âm vội vàng gọi Ôn Bình, trên mặt mang theo vài phần giận dỗi.

Nàng là người của Phi Ngư Đảo, thế mà một gã thanh niên ở cái Thương Ngô Thành nho nhỏ này lại dám không để tâm đến nàng?

Diệu Âm gọi hai tiếng, lúc này, Ôn Bình mới đáp lại một câu:

- Tông chủ chúng ta mỗi ngày kiếm vạn kim, nào có rãnh rỗi tiếp các người.

Diệu Âm hừ một tiếng, định xắn tay dạy cho Ôn Bình một bài học, lại bị Tần Sơn ngăn cản.

Hắn từ bên hông xuất ra một cái lệnh bài hắc thiết, bên trên có khắc họa tiết cá chép bay. Thoạt nhìn không có gì thu hút, thế nhưng tại Đông Hồ đó lại là thứ không ai không biết, không ai không hiểu.

Ít nhất, Tần Sơn tin sẽ không có người không biết thứ này.

- Biết là gì không?

Ôn Bình đáp lại:

- Phi Ngư Đảo.

- Biết thì tốt. Cầm nó giao cho tông chủ các ngươi, đừng nói với bất luận kẻ nào. Thiếu chủ Phi Ngư Đảo của chúng ta tu hành tại đây, bảo tông chủ ngươi biết điều thì dạy hắn thứ tốt nhất, đừng tưởng đã tìm được một tấm bùa hộ mệnh tốt thì có thể kê cao gối mà ngủ, có khi chỗ dựa không thấy đâu, lại cầm nhầm bùa đòi mạng đấy. Đương nhiên, chỉ cần thiếu chủ nhà ta học được thứ tốt, ta vẫn có thể cân nhắc để Bất Hủ Tông trở thành tông môn phụ thuộc Phi Ngư Đảo. Đi đi, truyền đạt những lời lão phu vừa nói.

Dứt lời, Tần Sơn ném lệnh bài tới.

Ôn Bình một tay tiếp được.

Nhưng hắn lại không tỏ vẻ mừng rõ như tưởng tượng của Tần Sơn, thấy thế, Tần Sơn chỉ có thể lắc đầu cười.

Hắn cảm thấy tên tiểu tử này hẳn là có nghe tên Phi Ngư Đảo, nhưng không biết thực lực của bọn họ, nếu không, chắc chắn hắn ta không bình tĩnh như vậy.

Thấy Ôn Bình không trả lời, Diệu Âm nhắc nhở một câu:

- Nhớ kỹ, nếu chỉ là lừa gạt kim tệ, khiến thiếu chủ nhà ta không vui, Bất Hủ Tông không tránh khỏi tiêu vong. Ngươi cứ nói như vậy với hắn, Phi Ngư Đảo chúng ta muốn diệt một thế lực, ngay cả Bách Tông Liên Minh Hội cũng không dám ngăn cản.

Ngay khi Diệu Âm cho rằng người trước mắt sẽ gật đầu lia lịa, hơn nữa còn tỏ vẻ sợ hãi, thì… Nàng chợt nghe năm chữ:

- Hai vị đi thong thả.

- Ngươi…

Diệu Âm lại muốn phát tác, bất quá, nghĩ nghĩ cuối cũng vẫn cũng đành nén giận, thầm nghĩ trong lòng: So đo với tên tiểu tử ngốc không hiểu sự đời này làm gì chứ, hơn nửa đêm

hắn chạy đến chân núi hóng mát, khẳng định là đầu óc có vấn đề.

Nàng quay đầu sang, hỏi đại yêu bên cạnh:

- Đại nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?

Tần Sơn nghĩ một lúc rồi nói:

- Quay về đi, nếu để thiếu chủ biết chúng ta một đường theo hắn đến đây, nhất định hắn sẽ ép chúng ta trở về.

- Dạ.

Diệu Âm gật đầu, vừa ngoảnh lại thì phát hiện người đứng trước kiếm bia đã sớm biến mất.

- Chạy nhanh như vậy?

- Nghe thấy Phi Ngư Đảo muốn diệt Bất Hủ Tông, hắn đương nhiên sẽ bôi dầu lên chân mà chạy. - Tần Sơn cũng không quá để tâm, bất quá, có lẽ đối phương đã chạy đi truyền lời.

Lúc này, Ôn Bình vừa một bước đi lên đỉnh Vân Lam sơn. Hắn vuốt vuốt lệnh bài hắc thiết trong tay, cẩn thận quan sát một hồi, sau đó cất đi. Đối với đoạn nhạc đệm đột ngột xen ngang kiểu này, hắn thật sự không có hứng thú.

Thời điểm trở lại Thính Vũ Các, hệ thống dường như không chịu nổi tịch mịch, bỗng nhiên tuyên bố một nhiệm vụ mới.

- Một tông môn siêu cấp có thể ẩn trong núi sâu, nhưng không thể không tên không tuổi được. Kể từ hôm nay, trong vòng một tháng, nếu có thể khiến cho 10 vạn người biết đến tông môn, Kí chủ sẽ nhận được phần thưởng phong phú. Ngược lại, nếu thất bại, lập tức cưỡng chế hạ cấp một kiến trúc tông môn.

- Trừng phạt kiểu gì chứ?

- Nếu là Thính Vũ Các, cưỡng chế hạ xuống một cấp, thực lực Ác Linh Kỵ Sĩ quay về cảnh giới Luyện thể thập tam trọng, đồng thời, tịch thu thiết bị cải tạo chế phục tông môn,

đồng thời, thu hồi năng lực đặc biệt của Bất Hủ Thanh Phong bào.

- Ý của ta là ngươi đưa ra trừng phạt làm gì?

Ngay khi Ôn Bình định nói "Người biết đến Bất Hủ Tông đâu chỉ mười vạn", thì trước mắt hắn hiện ra giao diện nhiệm vụ.

"Nhiệm vụ chính tuyến: Thanh danh lên cao.

Tông môn cường đại sẽ khiến mỗi người kính sợ, mà bước đầu tiên chính là nhận thức. Trong ba mươi ngày có được 10 vạn người nhận thức.

Phần thưởng: Mở ra kiến trúc đặc thù Kiến Tạo Công Năng - Cải Tạo Thiên Địa.

Trừng phạt khi thất bại: Hạ cấp kiến trúc.

Nhân số đã nhận thức: 1033/100.000.

- Không phải mỗi người trong Thương Ngô Thành đều biết rõ Bất Hủ Tông ta sao, sao hiện tại chỉ có hơn 1000 người?

- Tất cả mọi người biết chính là Bất Hủ Tông đã xuống dốc, còn Bất Hủ Tông hiện tại chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Cho dù gần đây trong Thương Ngô Thành có lời đồn Bất Hủ Tông quật khởi, thế nhưng vẫn như trước, có rất nhiều người cho rằng đó là chuyện đùa. Cho nên, trị số 1033 này tuyệt đối chính xác.

- Ta cũng đã lật Bách Tông Liên Minh Hội lên rồi, vậy mà chỉ có 1000? Vậy muốn cho 10 vạn người biết hiện tại Bất Hủ Tông rất cường đại trong vòng 1 tháng… Có hơi khó nha!

- Độ khó cao, phần thưởng hiển nhiên sẽ phong phú. Công năng kiến tạo đơn lẻ, nguồn cung cấp cho công trình kiến trúc là những những thứ không tồn tại trong phiến thiên địa này. Tùy tiện lượm cục gạch đem ra ngoài cũng sẽ hấp dẫn vô số người ngấp nghé, không tiếc mệnh tranh đoạt. Mà công năng Cải tạo Thiên Địa sẽ khiến địa giới Bất Hủ Tông trở thành mảnh đất thế ngoại đào nguyên. Đông ấm hạ mát, bốn mùa tựa xuân.

Nghe được phần thưởng, Ôn Bình có chút tâm viên ý mã (1), bởi vì sau khi cải tạo, năng lực đặc thù của kiến trúc thực sự quá mạnh mẽ. Lại nói, đợi đến khi tòa kiến trúc đặc thù kia hoàn công, có khi nào còn mạnh hơn nữa không?

Mà phiến thiên địa này, sáu khi cải tạo, sẽ có được bốn mùa như một ngày xuân, cảnh tượng nghĩ thôi cũng thấy tuyệt. Nhất là thời điểm mùa đông đến, Thương Ngô Thành bị tuyết trắng bao phủ, mọi người ra đường đều phải mặc áo bông dày cộm, nhưng… Ở Bất Hủ Tông tại là một quang cảnh khác.

Cảnh tượng lúc đó, muốn ra vẻ bao nhiêu thì ra vẻ bấy nhiêu, đoán chừng khi đó ai cũng sẽ khăn gói lên Bất Hủ Tông an cư lạc nghiệp.

Sau đó… Thu người mỏi tay chứ sao nữa?

- Mười vạn thì mười vạn, coi bộ lần này mâu thuẫn với Cực Cảnh Sơn và Bách Tông Liên Minh Hội chính là điểm đột phá.

Âm thầm tính toán một hồi, cuối cùng, Ôn Bình quyết định đặt mục tiêu ở 2 vị "đại gia" kia.

Có lẽ không có thứ gì thu hút chú ý hơn so với giẫm lên thế lực cường đại… Kế hoạch thượng vị nha! Đảm bảo kích thích!

Bất quá, hiện tại vẫn phải tính toán từng bước một. Bách Tông Liên Minh Hội cùng với Cực Cảnh Sơn không thể nào thoáng cái đánh tới, mà hắn thì lại không khả năng trực tiếp chạy đến cửa nhà người ta tìm đánh. Trước cứ tìm vài biện pháp thu hút sự chú ý, chờ đợi thời cơ vậy.

【VIP】 Giảng Võ Hội

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thời gian cứ như vậy trôi qua, thời điểm Ôn Bình nghĩ ra được biện pháp để có thêm nhiều người biết đến Bất Hủ Tông, khi đó, đã là trưa ngày thứ ba kể từ ngày tuyên bố nhiệm vụ.

Mấy ngày nay, hắn miệt mãi suy nghĩ đi suy nghĩ lại, tối quá, lúc tắm rửa, hắn chợt nhớ đến một chuyện mà phụ thân đã từng làm.

Giảng Võ Hội!

Đây là thịnh hội hắn đã từng tham gia lúc còn rất nhỏ. Lúc đó, Bất Hủ Tông lựa chọn rất nhiều đệ tử Luyện thể cùng với trưởng lão xuống núi giảng giải võ pháp. Đồng thời, còn chỉ điểm, giúp quần chúng nhân dân ngộ ra con đường tu luyện đúng đắn.

Mấy thứ này vốn rất trân quý. Ngươi không bái danh sư, hoặc không có tu sĩ trên Luyện thể thập trọng cố vấn thì căn bản… Không ai rãnh chỉ điểm cho ngươi. Lại nói, người bình thường cũng không có khả năng tiếp xúc hai thứ đó.

Cho nên nói, Giảng Võ Hội là một cơ hội thật sự trân quý, thời điểm đó, có hàng vạn người bị hấp dẫn đến nghe pháp.

Cho đến hôm nay, ký ức về ngày hôm đó vẫn còn mới y nguyên trong đầu Ôn Bình.

Hắn đứng bên ngoài bãi đất trống, liếm láp mứt quả mẫu thân mua cho, mãi từ lúc bốn phía còn vắng vẻ, cho đến khi bãi đất trống chỉ có thể chứa được hơn ngàn người chật như nêm cối.

Giảng Võ Hội kéo dài ba ngày, có gần bạn người xếp thành một hàng dài chờ đợi tiền bối Bất Hủ Tông chỉ cho mình con đường chân lý.

Tuy là trong vạn người chỉ có hơn ngàn người được chỉ điểm, nhưng một lần kia, thanh thế xác thực rất to lớn.

Thời gian sau đó, Ôn Bình bắt đầu bắt tay lên kế hoạch cho Giảng Võ Hội. Về phần sẽ diễn ra trong mấy ngày, hắn không để tâm cho lắm, nếu hiệu quả tốt, đương nhiên hắn sẽ làm lâu một chút. Dù sao cũng là nhiệm vụ, có mệt mỏi hơn cũng đáng.

Tối hôm đó, lúc mọi người cùng nhau ăn cơm, Ôn Bình quay sang Vân Liêu, nói:

- Vân trưởng lão, mấy hôm nữa ta sẽ tổ chức Giảng Võ Hội dưới chân Vân Lam sơn, ngươi chuẩn bị một chút đi.

- Giảng Võ Hội?

Vân Liêu có hơi, ờ, nói chính xác là rất không biết cái Giảng Võ Hội này dùng để làm gì.

Ôn Bình giải thích nghi hoặc của hắn:

- Giảng Võ Hội là nơi giải đáp một vài thắc mắc cho những tu sĩ Luyện thể, đồng thời, chỉ cho bọn họ con đường tu hành đúng đắn. Ví dụ như có một số ít người không thích hợp luyện quyền, thế nhưng hắn lại được võ quán chỉ dẫn, tung tăng đi luyện quyền, kết quả con đường tu hành không có thành tựu cao. Với cảnh giới hiện tại của ngươi, chỉ điểm một số người vừa mới tu hành hẳn chỉ là nhấc tay chi lao.

Nghe Ôn Bình giải đáp, Vân Liêu do dự hồi lâu, trong lòng từng chút một tích lũy vài lời muốn hỏi. Kỳ thật, hắn cũng không biết có nên hỏi hay không, nhưng nếu không hỏi, trong lòng lại không thoải mái. Trầm ngâm nửa ngày, mải đến khi Ôn Bình lại lần nữa nhìn về phía hắn, Vân Liêu mới nhịn không được mở miệng:

- Tông chủ, thứ cho ta nói thẳng. Ta thật sự không hiểu lắm vì sao ngài phải làm như vậy. Không phải người của tông ta,

chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm, vì sao phải chỉ điểm cho bọn họ? Chậc… Ngày định mượn cơ hội này kiếm tiền…

Nói đến một nửa, Vân Liêu dường như đã thông suốt, bừng tỉnh đại ngộ, trực tiếp giơ ngón cái lên.

Tựa hồ muốn nói: Cao, thật sự cao minh.

Chợt, hắn tiếp tục:

- Tông chủ, ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này.

- Không phải. - Ôn Bình lắc đầu.

Nhìn cái đầu đung đưa qua lại của hắn, nụ cười trên môi Vân Liêu cứng lại, hồi lâu mới lên tiếng hỏi:

- Tông chủ, không phải kiếm tiền, vậy tại sao ngươi vô duyên vô cớ đi chỉ điểm cho những người kia? Để chúng ta lãng phí thời gian tu luyện như vậy, không thấy là rất thiệt thòi cho huynh đệ nhà mình sao?

- Thiệt thòi?

Vân Liêu liếc nhìn sắc mặt Ôn Bình, thấy hắn vẫn tươi cười như trước, lúc này, mới tiếp tục nói:

- Tông chủ, ta thấy cũng không có lợi gì nha.

Ôn Bình cười nói:

- Ta nhớ ở quê ta có một vị vĩ nhân ngoại quốc đã từng nói: Thời điểm ngươi có năng lực trợ giúp người khác, hãy thử đưa tay giúp đỡ, làm như vậy, thứ ngươi nhận được so với thực lực còn quý giá hơn. Ngẫm lại xem, một ngày nào đó, ngươi đang đi trên đường, có một cô gái chủ động tiếp cận ngươi không phải vì vẻ ngoài của ngươi, mà là vì sùng bái phẩm cách của ngươi… Ngươi cảm thấy thế nào?

- Hẳn là sẽ rất vui vẻ.

Nói xong, Vân Liêu ngồi tưởng tượng một hồi, sau đó, khóe miệng lộ ra tươi cười ngọt ngào.

Thấy vậy, Ôn Bình thầm cảm thấy bất đắc dĩ nghĩ: Đúng là giai mới lớn mà!

Rồi tiếp tục nói:

- Đúng, đó chính là những thứ ngươi nhận được khi giúp người khác! Thực lực có thể giúp ngươi nhận được sự tôn kính, có thể khiến địch nhân sợ hãi. Nhưng trợ giúp người khác mới có thể giúp ngươi nhận được sự kính yêu từ tận đáy lòng. Đây là thứ mà thực lực không cách nào cho ngươi được.

Nghe xong, Vân Liêu gật đầu.

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy kính nể Ôn Bình nhiều hơn. Thời bấy giờ, ngoại trừ tự quét tuyết trước cửa, có ai rãnh để tâm đến sương trên mái ngói nhà bên?

Trừ bỏ thân nhân, nào ai để ý người khác có đói bụng hay không.

Đương nhiên, có vài người sẽ để ý, ví dụ như lão bản quán rượu chẳng hạn. Cơ mà đó là vì ngươi mang đến lợi ích cho hắn.

Người có tâm như tông chủ chỉ sợ trên thế giới này không có đến mấy người.

- Tông chủ, yên tâm đi, chuyện Giảng Võ Hội cứ giao cho ta, mấy ngày này ta nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt. - Vân Liêu vỗ ngực đáp ứng, kế đó bọn Dương Nhạc Nhạc nhao nhao lên tiếng, thần sắc thoạt nhìn vô cùng kích động. Hiển nhiên là đã bị Ôn Bình truyền bá tư tưởng thành công.

Cả đám đều nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy kính trọng.

Thấy một màn như vậy, Ôn Bình chỉ gật đầu cười.

Thầm nghĩ trong lòng: Khoảng cách đến mục tiêu mười vạn lại gần thêm một bước, hơn nữa còn có thể truyền bá tình yêu cùng hi vọng.

Cảm tạ vĩ nhân!

Cảm tạ canh gà!

Đại yêu vô địch!

Lúc chạng vạng tối, Ôn Bình đi xuống chân núi Vân Lam sơn, dọc theo hai bên đường, tìm chỗ dán bố cáo.

Khi hắn vừa dán tờ bố cáo thứ nhất lên vách tường tửu lâu, tiểu nhị phát hiện lập tức quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi làm gì đó? Nơi này có thể tùy tiện dán bậy bạ được à? Muốn chết không hả?

Ôn Bình nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn.

Tiểu nhị dù sao cũng chỉ là người bị thường, bị nhìn như vậy, sợ hãi lui về sau một bước, phải tựa lên khung cửa mới đứng vững được.

- Ngươi…

Lần nữa mở miệng, hắn đã phát hiện bản thân không cách nào nói trọn vẹn câu.

Lão bản ở trong tiệm phát hiện có biến, vội vàng thông qua cửa sổ liếc nhìn ra bên ngoài. Không nhìn không sao, càng nhìn càng phát hoảng, hấp tấp kéo quần chạy ra ngoài.

Lão bản tửu lâu là một nam nhân trung niên mập mạp, đi đường rất phí sức, bất quá, chỉ trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt Ôn Bình. Bởi vì vị thiếu niên này chính là tông chủ Bất Hủ Tông nha, thế mà thủ hạ của mình lại ngốc ngếch mở miệng mắng.

Cho dù Bất Hủ Tông đã sớm xuống dốc, nhưng Ôn Bình cũng không phải người mà hắn có thể đắc tối.

Huống chi, mấy ngày trước, đám tộc trưởng các gia tộc mò lên núi đều bị đuổi cổ về hết, lại thêm những lời đồn đại gần đây, từ đó, mọi người cho ra kết luận: Bất Hủ Tông thật sự quật khởi. Chính vì vậy, Ôn Bình… Càng không thể trêu vào.

- Ôn tông chủ, thứ cho bản điếm, ngài đại giá quang lâm nhưng lại không tiếp đón từ xa. Tiểu nhị không hiểu chuyện, không nhìn được tôn quý, kính xin đại nhân bỏ qua cho. Mời ngài vào, muốn dùng gì cứ gọi, ta mời. - Dứt lời, bàn lão (1) cười tươi rói đứng cạnh Ôn Bình, có hơi khom người.

(1) bàn lão: lão béo.

Ôn Bình nói:

- Không ăn, ta muốn mượn vách tường của ngươi dùng một lát.

- Ôn tông chủ, thỉnh tùy ý…

Dứt lời, bàn lão trừng mắt nhìn tiểu nhị sau lưng.

Trong mắt quả thật sắp phun ra lửa, đồng thời, trong lòng đã ra quyết định: Phải lập tức đuổi tên này đi, nếu không Ôn Bình mang thù, chỉ sợ ngay cả hắn cũng tránh không khỏi liên quan.

Tiểu nhị bị trừng như vậy, hắn cũng không ngốc, đầu óc lập tức chuyển một cái.

- Bịch! - Thoáng chốc quỳ mọp xuống đất.

- Ôn tông chủ, tiểu nhân có mắt không tròng, ngài đại nhân chớ để bụng, tha cho tiểu nhân một mạng.

Hắn kêu gào hấp dẫn đám người xung quanh, bất quá, nghe được là Ôn Bình, cả đám lập tức thu hồi tầm mắt.

Bất Hủ Tông… Bọn họ đắc tội không nổi.

Vạn nhất vì bà tám mà bị đánh, cái đó… Oan uổng lắm nha!

【VIP】 Trực Tiếp Giết Tới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình vừa mới đem hai góc tờ bố cáo vuốt phẳng, không nghĩ tới tràng diện lại biến thành dạng này, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Lần này xuống núi hắn chỉ là muốn đi dán bố cáo mà thôi.

- Đứng lên đi, nếu như thật muốn xin lỗi ta thì giúp ta đem những tờ bố cáo này dán lên mấy con phố khác, nhất định phải dán nơi mà người ta dễ thấy nhất!

- Tạ ơn Ôn tông chủ khoan dung, tiểu nhân đi làm ngay.

Nguyên bản tên tiểu nhị bị dọa đến trắng mặt vội vàng đứng dậy, sau đó tiếp nhận số bố cáo từ tay Ôn Bình, nhanh chân rời đi. Có thể là sợ Ôn Bình đổi ý, cũng có thể là sợ đứng thêm một hồi sẽ sinh chuyện.

Lão bản mập mạp nhìn bóng lưng tiểu nhị đi xa, không nói thêm cái gì, chỉ cần chuyện này không có tai bay vạ gió, hắn cũng không quan tâm nhiều làm gì. Bất quá khi hắn định nói mấy câu lấy lòng Ôn Bình thì ánh mắt không vô tình quét tới nội dung của bố cáo dán trên vách tường.

Cái không để ý thì không biết, xem lại thấy giật mình.

Giảng Võ Hội!

Nhìn thấy ba chữ này, hắn lập tức nhớ tới thời điểm mười mấy năm trước. Lúc đó, hắn hơn hai mươi tuổi, cũng mơ ước được tu hành, thế nhưng là không có sư phụ chỉ dẫn, muốn gia nhập tông môn thì không đủ tư cách.

Một lần Giảng Võ Hội kia, cơ hồ là khiến hắn muốn phát lên điên, bởi vì đường tắt dẫn tới mơ ước đang nằm ở trước

mắt, nhưng đáng tiếc là có quá nhiều người, hắn căn bản là không chen nổi với mấy tên tu sĩ luyện thể nhị trọng, tam trọng kia.

Cuối cùng, hắn cũng không nhận được sự chỉ điểm của tiền bối Bất Hủ Tông, cho nên không thể đặt chân vào con đường tu hành, mới chọn lựa kế nghiệp tửu lâu của phụ thân.

Bây giờ nhìn thấy ba chữ Giảng Võ Hội, trong lòng hắn hơi hồi hộp một chút.

- Ôn tông chủ, ngài thật muốn mở lại Giảng Võ Hội sao?

- Phải!

Khóe miệng lão bản hiện lên một tia kinh hỉ, sau đó bắt đầu đọc từng câu từng chữ trên bố cáo:

- Năm ngày sau, sẽ tại cử hành tại chân núi Vân Lam sơn, chỉ cần muốn tu hành, liền có thể đến…

Năm ngày sau!

Đọc xong bố cáo, sau khi tỉnh lại từ cơn say tinh thần, lão bản mập lập tức kinh hô một tiếng, kế đó ánh mắt lại lần nữa nhìn sang Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, ngài thực sự là người tốt!

- Người tốt?

Ôn Bình tự cười giễu một tiếng, hắn thật không biết mình có được tính là người tốt hay không.

Lão bản mập lập tức nói:

- Ôn tông chủ có thể mở lại Giảng Võ Hội, đương nhiên là người tốt. Giống như là phụ thân của ngài lúc trước, hắn cũng vì người dân của Thương Ngô thành mà làm như vậy. Loại chuyện này, trừ Bất Hủ Tông ra, hẳn là sẽ không có tông môn nào đi làm.

Ôn Bình nói:

- Ta hiểu, khi bước lên con đường tu hành, người ta đều cảm thấy thời gian không đủ dùng, sẽ có rất ít người đem thời

gian lãng phí trên người khác. Đúng, còn không biết xưng hô như thế nào?

La Nghị không nghĩ tới Ôn Bình sẽ hỏi tên của hắn, vội vàng trả lời:

- Họ La, tên Nghị, Ôn tông chủ gọi ta là La bàn tử được rồi.

Ôn Bình gật đầu, nói:

- La Nghị, ừm, ta nhớ kỹ. Đúng, chuyện Giảng Võ Hội còn cần ngươi tuyên truyền rộng rãi một chút, càng nhiều người biết càng tốt.

- Phải! Phải!

Được Ôn Bình phân phó công việc, lại là vì Giảng Võ Hội, La Nghị nghĩa bất từ dung gật gật đầu.

Sau khi gật đầu, hắn lại mở miệng nói:

- Ôn tông chủ yên tâm, đệ đệ ta là quán chủ của một võ quán gần đây, chỉ cần hắn nói một tiếng tại Võ quán Liên minh, khẳng định là tất cả học đồ của mấy võ quán kia đều đi qua. Dù sao, Giảng Võ hội là cơ hội hiếm có, sẽ không có người muốn bỏ lỡ.

Ôn Bình ứng tiếng:

- Ừm, chuyện này liền giao cho ngươi!

La Nghị ừ một tiếng.

Bất quá, suy nghĩ trong đầu thì không biết đã bay đi nơi nào rồi, có lẽ là đang đứng trước cửa võ quán của đệ đệ, có lẽ là đang đứng ở trên đường lớn hô hào. Lão bản mập sau khi ảo tưởng một hồi, lẩm bẩm :

- Thời gian qua nhiều năm như vậy, Thương Ngô Thành lại có thêm một lần phúc khí, thu được chỉ điểm của Luyện thể tu sĩ.

Nhìn La Nghị đã vui vẻ tới mức quên hết trời đất, trong lòng Ôn Bình cũng thật cao hứng, hắn không nghĩ tới biện pháp Giảng Võ Hội này lại thành công như vậy. Cái này nếu

như là tuyên truyền đúng chỗ, chỉ sợ cũng không cần dùng đến Bách Tông Liên Minh Hội để đột phá.

Đương nhiên, tiền đề là người của hắn đủ.

Hiện tại Bất Hủ Tông có hai người có thể giảng võ, hắn và Vân Liêu, nỗ lực giảng dạy cũng có chút cật lực.

Sau khi từ biệt La Nghị, Ôn Bình dọc theo con đường cũ trở về.

Bất quá Ôn Bình cũng không biết, khi hắn vừa đi thì người chung quanh liền bị lão bản mập hấp dẫn, kéo tới, giống như là kiến dọn nhà vậy, trùng trùng điệp điệp nhích lại gần. Nhìn xem bố cáo, vừa mừng vừa sợ, có người cao hứng tới mức nhảy cẫng lên.

- Bất Hủ Tông vậy mà mở lại Giảng Võ Hội!

- Mấy chục năm đi qua, Giảng Võ hội lại lần nữa mở rồi!

- Ta phải mau đi nói cho nhi tử biết, đây chính là cơ hội ngàn năm hiếm có. Hắn tu hành tại cái võ quán kia mấy năm còn không bằng nhận được một lần chỉ điểm của tu sĩ tông môn!

- Ta cũng phải đi nói cho nhi tử!

…

Nhất thời, toàn bộ Thanh Thủy nhai lâm vào trong biển vui mừng.

Khi Ôn Bình đi tới chân núi Vân Lam sơn, trước mắt xuất hiện số liệu để hắn vui mừng.

1552/10000.

Cái bố cáo này vừa dán ra một lát đã có thêm năm trăm người .

- Xem ra, mở Giảng Võ Hội là quyết định sáng suốt!

…

Sau khi Ôn Bình lên núi, dưới núi, trong một con hẻm nhỏ đi ra ba người. Lấy Hàn Chi Dư mặc thanh sam cầm đầu, bên

cạnh hắn, còn có hai nam nhân trung niên, mặt chữ quốc, diện mạo thô bỉ, biểu lộ nghiêm túc, có chút đáng sợ.

Hàn Chi Dư dựa vào bên tường, lướt nhìn qua Thanh Thủy phố, lạnh lùng nói:

- Vốn nghĩ rằng phân hội Bách Tông liên minh tại Thương Ngô thành này có thể có chút cốt khí, thật đúng là khiến ta thất vọng. Ba ngày, vậy mà không có động tĩnh gì. Vốn còn định mượn tay bọn chúng ép Bất Hủ Tông giao ra đồ vật, không nghĩ tới đám người kia nhát gan như vậy.

Một nam nhân trung niên bên cạnh nhổ ra một ngụm nước miếng, nói:

- Nhị thúc, có lẽ là bọn họ đang chờ tên Mặc Nguyệt kia lên bàn thờ. Kế mượn tay của thúc khẳng định là không thực hiện được, chúng ta bây giờ phải làm gì? Ngồi xổm ở đây đợi sao?

Hàn Chí Dư lắc đầu, nói:

- Bên kia, thiếu chủ đã lấy được Kim Toa Diệp, cho chúng ta thời gian không nhiều lắm, hôm nay trực tiếp lên núi đi!

Nghe hai chữ "lên núi" này, hai người vội vàng nói:

- Thế nhưng thiếu chủ chỉ nói là để cho chúng ta âm thầm điều tra nội tình của Bất Hủ Tông, không có ý cho động thủ. Hơn nữa, Lê Không Sơn trước khi chết có nói qua, thực lực của tên tông chủ kia rất mạnh, hắn ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, hơn nữa phía sau còn có…

Lời còn chưa nói hết, Hàn Chí Dư đã cắt lời, lập tức mở miệng :

- Dù là phía sau hắn còn thật là có Thông Huyền Cảnh chống lưng, ta cũng không sợ, ta cũng không phải là một tên luyện thể thập tam trọng nữa!

- Nhị thúc, người đột phá rồi?!

- Nhị thúc, ngươi cái này…

Hai người thán phục một tiếng, trên mặt không giấu được sự mừng rỡ.

Hàn Chi Dư cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra một chút khinh thường, đặc biệt là khi ánh mắt rơi vào trước kiếm bia kia.

- Nếu như có thể tra xét ra Thông Huyền Cảnh sau lưng Bất Hủ Tông thì không còn gì tốt hơn, không cần phiền phức thiếu chủ dẫn người tới lấy Mộc Lưu Sa, chúng ta có thể trực tiếp cầm Mộc Lưu Sa về, thiếu chủ sau khi biết khẳng định là rất cao hứng!

- Nếu như không phải?!

- Không phải… Vậy cũng không cần ta xuất thủ, các ngươi cứ đại khai sát giới đi. Dám giết người của Cực Cảnh Sơn, dù sao cũng phải trả lại huyết thù này.

Sau khi cười một tiếng dữ tợn, Hàn Chi Dư bước lên thềm đá ngàn tầng:

- Hai người các ngươi trực tiếp từ nơi này đi lên, gặp người nào giết người đó. Thẳng cho đến khi bức tên đứng sau lưng kia đi ra!

- Dạ!

- Dạ!

Hai người đồng thời ứng tiếng, trên mặt lộ nụ cười ngoan lệ, vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm bờ môi trắng bệch, lại cùng nói một câu:

- Một tháng rồi chưa giết người, thật sự là ngứa ngáy tay chân a!

【VIP】 Xa Tận Chân Trời, Gần Trong Gang Tấc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc này, Hàn Chi Dư lấy từ trong ngực ra một vật, là hai viên đá màu đỏ, lớn bằng ngón cái. Có sự long lanh của ngọc, nhưng lại không có được mỹ cảm, bởi vì bao bọc bên ngoài nó là hàng trăm đường văn tự như những con rết nhỏ.

Hàn Chí Dư lấy ra một viên, đưa tới:

- Đây là hai khối Cảm ứng thạch, nếu như có việc thì bóp nát nó, ta lập tức chạy đến!

Một người tiếp lấy một viên Cảm ứng thạch từ tay Hàn Chi Dư, thu vào trong ngực, trong lòng vội vã muốn đi lên "đại khai sát giới".

Một người khác ứng tiếng:

- Nhị thúc, ngươi yên tâm đi. Lý Giang ta sẽ giết cho bọn chúng gà bay chó nhảy, máu chảy thành sông, muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm. Đem người đứng sau lưng Bất Hủ Tông bắt tới.

Dứt lời, Lý Giang mang theo đệ đệ Lý Hà cất bước đi ra hẻm nhỏ, trực tiếp đi tới trước kiếm bia, nhấc chân giẫm lên thềm đá.

Đúng lúc này, trong Thính Vũ Các, Ôn Bình vừa mới đặt mông ngồi xuống thì bên tai truyền tới thanh âm của Ác Linh Kỵ Sĩ.

Trong câu nói mang theo một phần xúc cảm khó hiểu.

Khát vọng!

Đói khát!

Còn có một phần hưng phấn trong đó.

Hệ thống lập tức phiên dịch:

- Chủ nhân, có hai tên Luyện thể thập tam trọng lên núi. Bọn họ mang theo ác ý mãnh liệt tiến đến, linh hồn chứa đầy tội ác của chúng khiến ta thực sự thèm khát!

- Lại có người tới rồi à!

Ôn Bình uống cạn một chén trà, đem chén trà cầm trong tay đặt giữa bàn tròn. Sau đó lấy ra giấy mực, bày ra trước mặt, bắt đầu vẽ ra quy trình kế hoạch mở Giảng Võ hội.

Hắn vốn định ngồi xuống uống trà, kiểm tra thiếu sót trong kế hoạch, hiện tại xem ra, không thực hiện được rồi.

Ôn Bình nói với hệ thống :

- Ta muốn xem thông tin của của bọn chúng!

Trước mắt lập tức nhảy ra cột thông tin.

Chỉ là liếc qua, Ôn Bình liền hứng thú, quả nhiên như hắn đoán trước, hai tên Luyện thể thập trọng đến từ Cực Cảnh Sơn, đều là đại ác nhân, cho nên mới khiến Ác Linh Kỵ Sĩ diễn sinh ra cảm giác khát vọng chưa bao giờ có như vậy.

Kẻ đến khẳng định không có ý tốt, vốn muốn cho Ác Linh Kỵ Sĩ thông chết bọn hắn, Ôn Bình lúc này lại đổi ý, lẩm bẩm :

- Nếu đã đến rồi, cũng không cần vội làm gì, trước cho bọn hắn leo núi tập thể dục một hồi!

Dứt lời, Ôn Bình ngồi xuống, tay phải lấy ra nghiên mực, mang theo ý cười, bắt đầu sửa chữa bản kế hoạch.

Cùng lúc, hai người nhanh chóng lên núi, chốc lát liền khuất tầm mắt Hàn Chi Dư.

Trong tay Lý Giang cầm hai thanh đoản đao, đại khái dài bằng nửa cánh tay. Đệ đệ hắn - Lý Hà, từ sau lưng rút ra mấy thanh côn sắt, sau đó nhanh tay đem nó ráp lại, lập tức thành một cây trường thương.

Trường thương chạm mũi xuống đất, theo bước chân di chuyển mà bốc lên hỏa tinh, lại truyền ra thanh âm ma sát chói tai của kim loại.

Thời gian dần qua, cầu thang sau lưng hai người mỗi lúc một dài ra, Thương Ngô thành sau lưng cũng bắt đầu thu nhỏ. Nguyên bản thấy khu dân cư lớn bằng ngón tay cái, lúc này đã thu nhỏ bằng hạt đậu nành.

Lý Giang ngẩng đầu nhìn đỉnh núi gần trong gang tấc kia, vội vàng nói:

- Tăng tốc một chút, đừng để nhị thúc chờ sốt ruột.

Lý Hà gật đầu, cũng đi theo tăng nhanh bước chân, nguyên bản một bước vượt hai bậc nay lại một bước vượt qua bốn năm bậc. Đi tới, Lý Hà bỗng mở miệng :

- Ca, ngươi nói nếu như chúng ta giúp thiếu chủ lấy lại Mộc Lưu Sa trở về, nhị thúc sẽ ban thưởng cái gì?

- Chắc cũng không để chúng ta thiệt thòi đâu!

- Nếu như chúng ta hỏi nhị thúc muốn mạch thuật, ngươi nói hắn đáp ứng hay không?

Lý Giang nhíu mày một cái, có chút khẳng định nói:

- Đây là tất nhiên, nhị thúc hiện tại là Thông Huyền Cảnh, đã có tư cách tùy ý xem mạch thuật, hai ta là người thân duy nhất của nhị thúc, hơn nữa giúp hắn một việc lớn như vậy, hắn khẳng định là dạy cho chúng ta mấy chiêu.

- Đúng vậy! Ha ha ha!

- Được rồi, chuyện ban thưởng hiện tại ta không lo lắng, ta chỉ là đang nghĩ, ai tới đầu tiên, ai làm tốt nhất. Có khả năng là người làm tốt nhất sẽ được nhị thúc, thậm chí là được thiếu chủ ban thưởng nha!

Dứt lời, Lý Giang lập tức gia tăng cước bộ, không cho đệ đệ mình kịp phản ứng, chạy như điên.

- Ta… Ngươi chơi xấu nha!

Lý Hà không nhịn được mắng một câu, sau đó cấp tốc đuổi theo.

Gió thổi qua bên người, làm lay động tóc dài cùng áo quần hai người, phong cảnh trước mắt chậm rãi biến ảo, cây cối vô cùng vô tận bị bọn họ nhanh chóng bỏ lại phía sau.

Hai người vốn nghĩ một đường giết lên, thế nhưng đi một hồi như vậy cũng không thấy một bóng người, vắng tanh như chùa bà Đanh, cảm giác hưng phấn lúc đầu dần dần giảm xuống.

Đương nhiên, nếu như chỉ là không thấy người cũng không đến mức để hai người bực bội như vậy.

Nhưng mà người không thấy, lại đi một hồi lâu trên thềm đá bất bình thường này quả thực là chán nản. Cả hai cái hợp làm một, để cho tâm tình bực bội cực kỳ, muốn chém mấy người trên núi kia vài đao.

Lý Hà dừng lại bộ pháp, quay đầu nhìn rừng rậm xung quanh, sau đó có chút khó chịu phun ra một ngụm nước miếng mắng :

- Đậu xanh rau má nó, cái thềm đá này cũng quá dài đi. Bên trên chủ điện Cực Cảnh Sơn chúng ta cũng chỉ có ba trăm bậc thôi, cái tầng thềm đá này ta đã đi mấy ngàn tầng rồi, lại chưa tới đỉnh núi.

Bất quá sau khi phóng ra hai câu nói, hắn cũng chỉ có thể cất bước chạy tiếp.

Thời gian nửa nén hương trôi qua.

Hai người còn đang chạy.

Thời gian một nén hương trôi qua.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, đỉnh núi nhìn thì gần như trong gang tấc, lại có vẻ như xa tận chân trời, bởi vì một nén hương trước cũng như thế này.

Thấy cảnh này, Lý Giang ngừng lại, đưa tay lau lau mồ hôi trên trán, lẩm bẩm:

- Mẹ nó, cái này còn dài bao nhiêu a!

- Ca, ngươi mệt rồi sao?

Lý Hà mặc dù cũng là đầu đầy mồ hôi, bất quá hắn tựa hồ không để ý, quay đầu liếc mắt nhìn ca ca sau lưng, lộ ra nụ cười đắc ý, sau đó lại tiếp tục chạy lên, ý muốn báo thù Lý Giang chuyện lúc nãy.

Lý Giang cầm hai thanh đao, nhìn Lý Hà đang chạy thục mạng xa xa, lập tức mắng:

- Loại đầu đất, ngu như lợn này, còn chưa phát hiện ra chuyện gì sao. Cái Vân Lam Sơn này nhìn qua cao khoảng mấy trăm mét, thềm đá kiến tạo giỏi lắm là hai ngàn tầng, nhưng ta đã chạy một nén hương thời gian rồi, số thời gian này đủ để ta chạy một vòng quanh toàn bộ Thương Ngô thành.

Mặc dù hắn sinh lòng ngờ vực vô căn cứ nhưng là vẫn tiếp tục đuổi theo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc này Hàn Chi Dư chờ ở dưới chân núi đã có chút hơi mất kiên nhẫn rồi. Lần thứ mười lấy Cảm ứng thạch ra xem. Chỉ cần một viên Cảm ứng thạch vỡ ra, mật vân bên trong viên hắn đang cầm sẽ quyện lại một chỗ, khi đó hắn lập tức lên núi.

Nhưng cẩn thận xem xét mấy lần đều không thấy viên đá có chút biến hóa nào, hắn có hơi bực bội, lần nữa đem nó thu lại.

- Cái này đều đã đi qua nửa canh giờ rồi, hai người bọn họ làm sao đều không có một điểm động tĩnh gì? Chẳng lẽ người sau lưng Bất Hủ Tông còn chưa xuất đầu?

Lúc này, không chỉ Hàn Chi Dư nôn nóng, hai huynh đệ phi nước đại trên thềm đá nửa canh giờ cũng trở nên phiền não dị thường. Bực bội đi qua, trong lòng hai người nổi lên một cảm giác bất ổn.

Loại cảm giác này giống như là một cây châm, đâm vào nội tâm bọn họ.

Rất đau, nhưng không thể thấy được.

Lý Hà cầm thương, quyết định dừng lại, sau khi đứng vững tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, mồ hôi hột lớn bằng hạt

đậu từ cằm trượt xuống, hắn có có chút hối hận nhìn Lý Giang, hỏi:

- Ca, chúng ta đây là trúng mai phục. Cái thềm đá này đi lâu như vậy còn chưa hết a!

Lý Giang khinh bỉ nhìn đệ đệ ngu ngốc của mình, thầm nghĩ: Ngươi bây giờ mới phát hiện sao?

- Hẳn là trúng mai phục!

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

- Đã không thể đi lên, vậy liền trở về, tìm nhị thúc thương lượng đối sách.

- Được!

Gật đầu, hai người tranh thủ thời gian chạy xuống núi.

【VIP】 Hàn Chi Dư không tin tà

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nhưng khi hai anh em Lý Giang chạy được thời gian khoảng một nén nhang, lần nữa quay đầu nhìn lại đỉnh núi, cả hai nghệch mặt ra.

Bởi vì bọn hắn cảm thấy trong suốt một nén nhang này, dường như bản thân không hề di chuyển chút nào.

Đỉnh núi vĩnh viễn gần như vậy.

Chân núi vĩnh viễn xa như vậy.

Hậu tri hậu giác, Lý Hà lau mồ hôi, đứng bên cạnh Lý Giang, dần cảm thấy hoảng sợ, hỏi:

- Ca, chúng ta nên làm sao bây giờ?

- Bóp nát Cảm ứng thạch, để Nhị thúc đi lên cứu chúng ta. Bất Hủ Tông này quá mức tà môn, không nên ở lâu!

Đi suốt ba canh giờ không ra được, Lý Giang cũng thật sự sợ.

Dứt lời, hắn lấy ra Cảm ứng thạch, sau đó dùng lực bóp nát. Làm xong, cả người hắn vô lực ngồi bệch trên thềm đá, liếc nhìn chung quanh. Trong mắt dần dần hiện lên tơ máu.

Chân núi.

Mắt thấy sắc trời đã dần tối, thái dương trên đỉnh đầu sắp biến mất, Hàn Chi Dư thầm mắt hai đứa cháu trai nhà mình không đáng tin chút nào. Hắn dợm bước định lên núi, đúng lúc này, Cảm ứng thạch trong ngực đột nhiên run lên một cái.

Lấy ra xem thử, đường vân màu đen chằng chịt bắt đầu cuốn lại thành một khối.

Thấy một màn như vậy, Hàn Chi Dư hiểu ý cười.

Sau khi thu hồi Cảm ứng thạch, hắn cất bước phóng thẳng lên đỉnh Vân Lam sơn. Tốc độ cực nhanh, khiến cho người ta có cảm giác dường như có một trận gió vừa mới vụt qua.

Thế nhưng, đi không được bao lâu, Hàn Chi Dư ngừng bước, hồ nghi nhìn hai người Lý Giang đứng cách mình hơn 10 mét. Hai tên này đang đứng tựa lưng vào nhau, lấm lét nhìn xung quanh, trong mắt mang theo sợ hãi.

- Có chuyện gì? - Cục diện này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của hắn.

Lý Giang bóp nát Cảm ứng thạch không phải là vì đã lôi ra kẻ đứng sau Bất Hủ Tông?

Thế nhưng hiện tại hai tên ngốc này đứng trên thềm đá làm gì? Đao không nhuốm máu, thương không ra khỏi lồng hấp… Hôm nay ăn chay à?

Hàn Chi Dư lạnh lùng khiển trách:

- Lý Giang, Lý Hà, hai ngươi đang giở trò quỷ gì?

Nghe có tiếng động, hai người Lý Giang đồng loạt quay đầu nhìn. Vừa thấy là Hàn Chi Dư, cả hai tựa như tìm thấy ánh sáng từ trong bóng tối, khuôn mặt tràn đầy lo lắng thoáng chốc nở nụ cười.

- Nhị thúc, cứu chúng ta!

- Nhị thúc, cứu mạng!

Hai người lớn tiếng hô.

Hàn Chi Dư ba bước làm hai bước đi tới trước mặt hai đứa cháu trai của mình, nhưng khi chứng kiến bộ dáng gà con của bọn họ, tức giận trong lòng hắn không tự giác dâng cao, hung hăng trừng mắt nhìn hai người.

Bất quá lúc này bọn Lý Giang đã cao hứng đến mức quên hết tất cả, hoàn toàn bỏ qua bộ dạng hung thần ác sát của Hàn Chi Dư. Nếu là ngày thường, bị trừng mắt như vậy, sợ là cái rắm bọn hắn cũng không dám thả.

Hàn Chi Dư nén giận hỏi:

- Chuyện đã làm như thế nào rồi?

Lý Giang vội đáp:

- Thực xin lỗi, nhị thúc. Chúng ta cũng không cố ý đâu, chúng ta căn bản là không có cơ hội lên núi. Ta cùng Lý Hà đã chạy trên bậc thềm này suốt hơn hai canh giờ, nhưng mãi vẫn không lên được đỉnh núi. Cứ luôn cách đỉnh núi một đoạn như vậy, đi xuống cũng không được, mặc kệ có chạy thế nào cũng vẫn đứng yên tại chỗ.

Nghe xong, Hàn Chi Dư tức giận mắng một tiếng:

- Ý của ngươi là ta đợi dưới chân núi suốt ba canh giờ chỉ để đợi hai ngươi chạy loạn? Một cái thềm đá có thể vậy khốn các ngươi? Diễn cũng hay quá ha!

Lý Giang sợ Hàn Chi Dư hiểu lầm, cũng sợ bị hắn trách phạt, vội giải thích:

- Nhị thúc, chúng ta không phải nói hưu nói vượn. Ngươi xem, chúng ta đổ mồ hôi như vậy, căn bản không phải giả vờ đâu. Ta thề, ta cùng Lý Hà thật sự đã chạy suốt hai canh giờ trên cái thềm đá này, nhưng mãi vẫn không ra được.

Hàn Chi Dư hừ một tiếng, hiển nhiên, hắn không tin lời nói vô căn cứ này.

Một cái thềm đá có thể vây khốn hai tu sĩ Luyện thể thập tam trọng? Chẳng lẽ nó thành tinh rồi?

Mà khoan hãy nói đá có thành tinh hay không, cho dù là thật thì sao nó lấy gì đối nghịch với hai tu sĩ Luyện thể thập tam trọng?

- Thành sự bất túc, bại sự hữu dư. Theo ta lên núi!

Dứt lời, Hàn Chi Dư lập tức hướng đỉnh Vân Lam Sơn mà đi.

Hai người Lý Giang do dự một hồi, ngẩng đầu liếc nhìn đỉnh núi, sau đó bốn mắt nhìn nhau, chần chần chừ chừ. Cuối cùng, vì e ngại Hàn Chi Dư trách cứ, cả hai quyết định nhắm mắt đưa chân.

Vừa đi, Hàn Chi Dư vừa mắng hai đứa cháu nhà mình:

- Có một chút chuyện cũng làm không xong, lại còn kiếm cái cớ hoang đường như vậy để từ chối. Chẳng lẽ cái thềm đá này có quỷ, tốn mười mấy hơi thở ta đã lên đến đây, vậy mà các ngươi lại đi vòng vòng suốt mấy canh giờ?

Bọn Lý Giang cười chua chát, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi.

Vẫn gần như trước!

…

Kỳ thật, thời điểm Hàn Chi Dư đi lên Vân Lam sơn, hắn đã hoàn toàn bỏ qua tình huống phía sau.

Có thể là vì trong đầu luôn nghĩ đến chuyện của Bất Hủ Tông, cho nên hắn không chú ý đến. Sau khi hắn rời đi, một gã nam nhân trung niên có vóc người khôi ngô đứng lên từ đỉnh một cái mái hiên.

Gã nọ hướng mắt nhìn lên núi, sau đó nhảy khỏi mái hiên, vững vàng hạ xuống mặt đất, sải chân, như một cơn gió nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ. Nửa canh giờ sau, hắn xuất hiện trong phủ thành chủ.

Thư phòng phủ thành chủ, nam nhân trung niên quỳ một gối trước mặt Hoàn Thành.

Ánh nến chập chờn, chiếu rọi khuôn mặt lạnh lùng, kiên quyết kia.

Hoàn Thành buông sách trên tay xuống, hỏi:

- Lãnh Bạch, không phải ta để ngươi đi quan sát Bất Hủ Tông sao? Vội vã chạy đến chỗ ta như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lãnh Bạch chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó dùng thanh âm trầm thấp nói:

- Đại nhân, Bách Tông Liên Minh Hội không có động tác, nhưng người của Cực Cảnh Sơn lại tìm đến Bất Hủ Tông. Ngay vừa rồi, một vị tu sĩ mạnh hơn Luyện thể thập tam trọng đã tiến lên Vân Lam sơn.

- Thông Huyền Cảnh?

Hoàn Thành đứng bật dậy, trong mắt mang theo vài phần không tưởng tượng được.

Kế đó, hắn thì thào tự nói:

- Vị Thông Huyền Cảnh này sao lại ghé qua?

Lãnh Bạch trầm mặt hồi lâu, rồi nói:

- Đại nhân, có lẽ không phải Thông Huyền Cảnh. Ty chức trộm thả ra một ít thần thức dò xét hắn. Không đoán ra thực lực cụ thể, nhưng có thể khẳng định hắn mạnh hơn so với tất cả tu sĩ Luyện thể mà ta biết.

Nghe Lãnh Bạch nói, sắc mặt Hoàn Thành vẫn nghiêm túc như cũ, hỏi:

- Một mình hắn?

- Ba người.

- Đều là Luyện thể thập tam trọng?

- Đúng, hai người trước đã lên Bất Hủ Tông được ba canh giờ, không biết tình huống như thế nào.

- Vậy tại sao ngươi không báo sớm?

- Ty chức không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ty chức ở phía sau vị cường giả của Cực Cảnh Sơn kia chỉ có hơn 10m, nếu có một chút gió thổi cỏ lay, hắn lập tức sẽ phát giác ra chỗ ẩn thân của ta.

Lãnh Bạch nói xong liền cúi đầu.

Hoàn Sơn bên cạnh lên tiếng hỏi:

- Phụ thân, chúng ta có đi hỗ trợ hay không đây?

Hoàn Thành bất đắc dĩ hít sâu một hơi, sau đó gật đầu, bất quá, ngữ điệu của hắn rất chi là “chán nản”:

- Không phải là Bách Tông Liên Minh Hội thì là Cực Cảnh Sơn, cái tên Ôn Bình này sao lại rãnh rỗi chọc toàn là đại nhân vật như vậy? Hiện tại chỉ hi vọng trong Bất Hủ Tông không có

Thông Huyền Cảnh, nếu không, phủ thành chủ ta cũng không giúp được hắn.

Hoàn Sơn lại hỏi:

- Phụ thân, ta đi điều động Thần Cơ Doanh?

Hoàn Thành đáp:

- Ba gã tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, muốn đối phó chỉ có thể điều động Thần Cơ Doanh mà thôi. Đi, gọi tất cả tu sĩ trên Luyện thể thập nhị trọng của Thần Cơ Doanh ra. Ta cùng Lãnh Bạch đên Bất Hủ Tông trước xem sao, ngươi lập tức dẫn người đến.

- Dạ!

Hoàn Sơn đáp một tiếng, sau đó lập tức chạy khỏi thư phòng.

【VIP】 Đại Ô Long

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi Hoàn Sơn đi khỏi, một thớt Bán diện kim trang phóng thẳng về phía Vân Lam sơn, phía sau nó còn có ba thớt Bán diện kim trang đuổi theo, cùng với hơn mười thớt tuấn mã đen nhánh, rầm rầm rộ rộ xuyên qua ngõ phố.

Hoàng hôn buông xuống, tiếng vó ngựa vang tận mây xanh, cách hơn mười thước, người đi đường nghe thấy âm thanh vội né sang một bên. Dân chúng hai bên đường đều ngừng bước, ngây người nhìn từng con ngựa vụt qua. Bốn thớt Bán diện kim trang thật sự khiến cho lòng người sợ hãi.

Cuối cùng, ngựa dừng dưới chân Vân Lam sơn. Hoàn Thành từ trong mười mấy người bước ra, cất bước lên núi.

Thời điểm này đã là ban đêm, bầu trời đầy sao sáng, trên ngàn tầng thềm đá đen kịt có một tia lửa yếu ớt đang nhảy nhót.

Hàn Chi Dư cầm hỏa chiết tử trong tay, bước nhanh trên thềm đó, tiếng gió gào thét bên tay. Sắc mặt hắn lúc này còn hơn là bị bón. Bởi vì hắn rốt cuộc cũng đã ngộ ra thảm cảnh của mình: Cái thềm đá này cmn không có điểm cuối.

Đi lên trên, bao la bát ngát.

Đi xuống dưới, bát ngát bao la.

Hắn thử rời khỏi thềm đá, tiến vào rừng râm, thế nhưng cũng vẫn là bao la bát ngát.

Rõ ràng là nhìn chỉ có năm, sáu bước, thế nhưng mặc kệ hắn có bước bao nhiêu, cũng vẫn cách năm, sáu bước. Đáng sợ

nhất chính là càng chạy lâu, cái khoảng cách kia hình như… Lại càng mở rộng.

Đúng lú này, Hàn Chi Dư nghe thấy có tiếng bước chân vang lên phía sau. Trên mặt hắn lập tức lộ vẻ vui mừng.

Lúc nhìn thấy ba người Hàn Chi Dư, Hoàn Thành lập tức nâng cao cảnh giác, nhất là khi cảm ứng được trong ba người có 2 tên là Luyện thể thập tam trọng, tên còn lại thì thâm bất khả trắc, tay hắn không biết từ lúc nào đã đặt lên chuôi đao bên hông.

Hắn liếc mắt nhìn Lãnh Bạch. Lãnh Bạch hiểu ý gật đầu.

Hoàn Thành chậm rãi rút đao ra, sau đó thả chậm bước chân, bởi vì người trước mắt là người của Cực Cảnh Sơn.

Hoàn Thành hỏi:

- Ba vị là bằng hữu đến từ Cực Cảnh Sơn?

Hàn Chi Dư không trả lời, mà hỏi ngược lại một câu:

- Ngươi là ai?

- Thương Ngô Thành thành chủ Hoàn Thành, không biết các hạ xưng hô thế nào?

Hàn Chi Dư khẽ cười, trên mặt lộ ra một tia giảo hoạt, sau đó nói:

- Vô danh tiểu tốt mà thôi, Hoàn thành chủ nếu có việc muốn lên núi, lão phu đành nhường bước.

Nói xong, Hàn Chi Dư phẩy tay với hai người Lý Giang.

Bọn Lý Giang lập tức né sang một bên, để trống vị trí trung tâm thềm đá.

Nghe thấy thế, Hoàn Thành vẫn đứng yên không nhúc nhích, đao trong tay càng nắm chặt hơn. Cả đám cứ đứng như vậy, không ai nói chuyện, chỉ có Hàn Chi Dư vẫn giữ nguyên tư thế mời.

Hoàn Thành trầm tư hồi lâu, sau đó cất bước đi thẳng lên phía trước.

- Đi lên!

Đồng thời ra lệnh với thủ hạ sau lưng, lúc quay đầu, liếc mặt một cái, ra hiệu "Mọi người cẩn thận".

Hoàn Thành vốn tưởng người trước mắt có âm mưu quỷ kế gì, thế nhưng lúc bọn họ đi ngang qua, cái gì cũng không phát sinh. Hắn có hơi hoang mang, tiếp tục đi lên phía trước một đoạn, nhưng vẫn không có gì xảy ra.

Nhưng nhìn bộ dáng tươi cười của người kia, hắn cảm thấy rất không ổn, vội vàng đi thẳng lên đỉnh Vân Lam sơn.

Nhìn thấy Hoàn Thành đi một mạch không gặp trở ngại, Hàn Chi Dư lập tức nói với hai người Lý Giang:

- Thềm đá bình thường trở lại rồi, nhanh theo sau.

Hai huynh đệ Lý Giang mừng rỡ "kéo tay nhau" chạy lên đỉnh núi. Một bước bằng sáu bậc thang, đi như bay.

- Nhanh lên.

- Đỉnh núi càng lúc càng gần rồi.

Thấy bọn họ vui vẻ như vậy, Hàn Chi Dư cũng cao hứng theo.

Thế nhưng không bao lâu sao, vẻ mặt của cả ba cứng lại, đám người đi phía trước vừa mới thấy đây bỗng nhiên biến mất. Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, rất gần, gần y hệt như lúc bọn họ vừa đuổi theo Hoàn Thành.

Điều này nói rõ… Bọn họ vẫn bị vây tại chỗ.

Thấy một màn như vậy, Lý Giang ỉu xìu:

- Lại tới nữa!

…

Hoàn Thành đi được một đoạn, nhìn lại, không thấy bóng dáng đám người Cực Cảnh Sơn đâu nữa, hắn có hơi khó hiểu.

Ngay khi hắn còn đang bận hoang mang, thì đoàn người đã đứng ở quảng trường trên đỉnh Vân Lam sơn.

Đêm tĩnh lặng, đỉnh núi cũng thập phần yên ắng, tiếng côn trùng kêu vang hòa cùng âm thanh "xào xạc" của cành lá bị

gió thổi qua, tất cả đều đang nói với Hoàn Thành rằng: Chỗ này bình yên!

Con chó săn Cáp Cáp chạy đến, đi một vòng quanh hắn, kế đó, Ôn Bình bước tới.

Thấy được một màn này, trái tim đang treo cao của Hoàn Thành cũng chậm rãi rũ xuống, đại đao trên tay từ từ tra vào vỏ. Kế đó, hắn bước đến trước mặt Ôn Bình, dùng giọng điệu trưởng bối, hỏi:

- Tiểu tử ngươi không sao chứ?

Ôn Bình đáp:

- Bá phụ, sao các người lại đến đây? Ta rất tốt, vừa dạo xong một vòng tiêu thực, đang định đi ngủ đây.

Nghe Ôn Bình trả lời, Hoàn Thành cảm thấy rất bất đắc dĩ, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này vẫn y như trước, không tim không phổi.

Người của Cực Cảnh Sơn đã tìm tới cửa rồi, vậy mà hắn còn có tâm tư đi tản bộ, thật cho là người của Cực Cảnh Sơn ăn chay?

Bất quá, nhìn thấy Ôn Bình vô tư như vậy, Hoàn Thành cũng không định trách móc, chỉ dò hỏi thêm lần nữa:

- Ngươi thật sự không có chuyện gì?

- Không có nha!

- Vậy là tốt rồi.

Hoàn Thành nhẹ nhàng thở ra một hơi, lệnh thuộc hạ sau lưng thu đao, kế đó, liếc mắt nhìn Lãnh Bạch.

Bởi lẽ Lãnh Bạch trước đó có nói với hắn, ba bốn canh giờ trước, hai vị Luyện thể thập tam trọng đã tiến lên Vân Lam sơn, nửa canh giờ trước, một vị cường giả thâm bất khả trắc cũng theo lên.

Bị nhìn như vậy, Lãnh Bạch chỉ biết xấu hổ cười cười, muốn giải thích nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Hắn ngồi xổm dưới chân núi hai canh giờ, quay về phủ thành chủ cộng với bẩm báo các kiểu cũng mất hết nửa canh giờ, trong khoảng thời gian này, ai biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Thế nhưng hiện tại, Vân Lam sơn vẫn một mảnh an bình.

Ngược lại là ba vị cường giả Cực Cảnh Sơn ở thềm đá… Quái, bọn họ đang làm gì nhỉ?

Nghĩ một hồi, rốt cuộc Lãnh Bạch cũng lên tiếng hỏi Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, Vân Lam sơn của ngươi không có khách tới chơi à?

Ôn Bình thầm nghĩ: Rốt cuộc cũng hỏi đến điểm mấu chốt!

Nghĩ nghĩ, cuối cùng, hắn cũng đem chuyện ba người Hàn Chi Dư nói ra, nhưng lại biên thành một câu chuyện khác:

- Có nha, có ba vị tiền bối lên mượn ngàn tầng thềm đá của Bất Hủ Tông ta để chạy bộ, nói cái gì luyện lực chân, còn trả cho chúng ta mấy trăm kim nữa. Chắc còn chưa đi đâu nhỉ, lúc các ngươi lên núi có gặp bọn họ không?

- Luyện lực chân?

- Đúng vậy nha. Khoan đã, cách nghĩ của ba vị tiền bối kia đã cho ta một linh cảm mới, chạy lên chạy xuống ngàn tầng thềm đá có lẽ cũng là một phương thức tu hành đó nha. - Dứt lời, Ôn Bình bày ra nụ cười cún con ngây ngô đúng chuẩn.

Nghe Ôn Bình giải thích, da mặt Lãnh Bạch co giựt liên hồi, trong lòng càng thêm chột dạ. Một câu nói của hắn thế mà lại khiến tất cả cao tầng của phủ thành chủ phải đích thân đến đây, kết quả là sao… Dĩ nhiên là một hồi Đại Ô Long.

Không chút do dự, Lãnh Bạch trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt Hoàn Thành, cúi đầu nói:

- Đại nhân, ty chức biết sai.

Hoàn Thành nói:

- Đứng lên đi, chuyện này không phải do ngươi, bất quá, sau này trước khi bẩm báo cần tra kĩ. Đừng có báo loạn cả lên, nếu có lần sau, ta ắt sẽ nghiêm trị không tha.

Lãnh Bạch đáp:

- Ty chức nhất định sẽ không để chuyện này phát sinh lần nữa.

【VIP】 Ép Hỏi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi nói tiếp hai câu, ánh mắt Hoàn Thành lại lần nữa đặt lên người Ôn Bình, trầm mặc một hồi, không biết suy nghĩ cái gì, một lúc sau hắn nói với thuộc hạ sau lưng:

- Các ngươi chờ ta ở đây!

- Dạ!

Đám người ứng tiếng.

Hoàn Thành tháo đao bên hông xuống đưa cho Lãnh Bạch, sau đó cất bước rời khỏi quảng trường Bất Hủ Tông, hướng về phía rừng rậm, vừa đi vừa nói:

- Xú tiểu tử, ngươi tới đây một chút, ta có lời muốn nói với ngươi!

Ôn Bình đi theo, vẫn lộ ra nụ cười ngây thơ như cũ, hỏi:

- Bá phụ, có chuyện gì vậy?

Nhưng Hoàn Thành không trả lời, đi về phía trước được hơn trăm mét, sau đó xoay người lại, đứng trong một ngách nhỏ của rừng cây, trong đêm tối nhìn chằm chằm Ôn Bình, tựa hồ muốn moi móc ra tất cả bí mật từ trên người hắn.

- Tiểu tử, ngươi bớt đem mấy cái lý do tào lao kia nói với ta, ba vị Luyện thể thập tam trọng tới đây chạy bộ tập thể dục? Bọn họ rảnh rỗi tới mức đó hay sao?

Ôn Bình nghe nói như thế, bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Bá phụ, ta cũng rất buồn bực nha, thế nhưng sự thật chính là như vậy!

- Ít nói nhảm, nửa tháng qua, thu tu sĩ Luyện thể thập tam trọng làm trưởng lão tông môn, lại thu con gái nuôi của Hoài Không làm đệ tử Bất Hủ Tông… Còn nữa, mấy ngày trước, nhà của Bách Tông Liên Minh Hội đều bị ngươi đục ra một cái lỗ bự chà bá, lại không có người tới gây phiền phức. Hiện tại ngươi còn kiên trì nói bọn họ đến luyện chân hay sao?

Hoàn Thành nói xong, dùng cặp mắt sắc bén nhìn Ôn Bình, trước kia, nếu bị hắn nhìn như vậy Ôn Bình tất lộ ra sự lúng túng.

Nhưng bây giờ thì khác, lúc hắn ném ánh mắt qua, Ôn Bình vẫn mang theo ý cười như cũ, ánh mắt không một chút biến hóa. Điều này làm cho Hoàn Thành có chút nhìn không thấu Ôn Bình, chỉ cảm thấy Ôn Bình đã thay đổi rồi.

Lúc này, Ôn Bình hồi đáp:

- Bá phụ, ngươi không tin ta cũng hết cách, ta mặc dù là tông chủ đương nhiệm của Bất Hủ Tông nhưng cũng không có cách cản mấy vị đại thúc có chí rèn luyện thân thể kia đâu!

- Tiểu tử ngươi…?!

Hoàn Thành tức giận tới mức lắc đầu, không còn tâm tư đi hỏi thêm nữa.

- Mặc kệ ngươi!

Dứt lời, Hoàn Thành xoay người rời đi.

Ôn Bình vội vàng nói:

- Bá phụ đi thong thả, có rảnh thì tới chơi!

Đưa Hoàn Thành tới ngàn tầng thềm đá, Ôn Bình động tâm niệm, kích phát phương thốn thiên địa, trực tiếp để cho bọn người Hoàn Thành lướt qua vị trí của Hàn Chi Dư.

Hoàn Thành thấy xuống núi không gặp đám người Cực Cảnh Sơn, trong lòng khỏi nổi lên nghi hoặc, bất quá khi nghĩ tới hiện tại bí mật của Ôn Bình rất nhiều, lập tức nói với người bên cạnh:

- Lật Sơn, ngươi trở về ngăn lại Thần Cơ Doanh, bảo bọn hắn không nên tới!

- Dạ!

Một thuộc hạ bên cạnh Hoàn Thành lập tức leo lên ngựa, sau đó theo đường cũ chạy như bay.

Hoàn Thành nói tiếp:

- Lãnh Bạch, ngươi tiếp tục ngồi chờ ở đây. Nếu như Vân Lam Sơn có biến, lập tức tới tìm ta. Người của Cực Cảnh Sơn có lẽ là ngốc thật nhưng chắc chắn bọn họ muốn trả thù cho người của mình. Hôm nay đến Bất Hủ Tông, hẳn là muốn thăm dò thực lực của Bất Hủ Tông để ngày sau dễ bề hành động.

Cực Cảnh Sơn đã chết một tên Luyện thể thập tam trọng trong tay người Bất Hủ Tông, không có khả năng quên mối thù này.

Lãnh Bạch cũng hiểu rõ điểm này, cho nên hắn khẽ gật đầu, đứng tại chân núi Vân Lam sơn. đưa mắt nhìn Hoàn Thành rời khỏi Thanh Thủy nhai. Sau đó hắn quay về một ngôi nhà nhỏ bên trong khu dân cư dưới chân núi, ngồi bên cửa sổ, đưa mắt nhìn lên Vân Lam sơn trong đêm tối.

…

Chờ cho đám người Hoàn Thành xuống núi hẳn, Ôn Bình thu liễm dáng cười. Sau đó dọc theo thềm đá đi xuống, một bước liền đứng trước mặt Hàn Chi Dư. Hàn Chi Dư lúc này đang cầm đao chém lên thềm đá, biểu lộ trên khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, đồng thời hét lớn:

- Lão tử đập nát cái thềm đá khốn kiếp này!

Hiển nhiên, bậc thềm vô tận này khiến hắn thật sự là phát điên lên rồi, trong mắt tràn ngập tơ máu. Thế nhưng là mặc cho hắn dùng bao nhiêu sức lực thì thềm đá này cũng không hư hao gì, trừ việc hỏa tinh văng ra khi đao chém xuống, ngay cả một mảnh vỡ bằng móng tay mà hắn cũng không móc ra được.

Lúc còn đang thất kinh vì độ cứng của thềm đá bất bình thường này, ngẩng đầu lên, trong tầm mắt xuất hiện một bóng người từ đỉnh núi đi xuống. Khi tới gần, hắn có thể thấy rõ là

một thanh niên tuổi khoảng hai mươi, lập tức tức giận hướng về người vừa đến, hỏi lớn:

- Tiểu tử, ngươi là người Bất Hủ Tông?

Ôn Bình chỉ cười không nói.

Hàn Chi Dư thấy Ôn Bình không bị thềm đá khốn nhiễu, giống như là vớ được một sợi rơm cứu mạng, không quan tâm nói:

- Mang lão phu đi ra nơi này, lão phu cho ngươi một vạn, không… Hai vạn kim tệ!

Ôn Bình cười, trả lời:

- Ta đem các ngươi nhốt ở đây, sao lại dễ dàng thả ra như vậy!

Hàn Chi Dư nghe thấy lời nói của đối phương, sắc mặt đọng lại, sau đó giận dữ nói:

- Hóa ra là tiểu tử ngươi ở phía sau giở trò quỷ! Ta khuyên ngươi đừng nên hồ đồ, lập tức thả ta ra ngoài, ngươi biết ta là ai không?

Ôn Bình cười cười, phảng phất như nghe được câu nói buồn cười nhất trên thế gian này.

Hắn dùng đôi mắt đồng tình nhìn Hàn Chi Dư, bởi vì nếu như là hắn, ở thời điểm này sẽ không dùng thân phận của bản thân đi dọa địch nhân đang nắm giữ tính mạng của mình. Bởi vì dù là lai lịch của ngươi lớn tới mức nào, trước mắt cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Ôn Bình lạnh nhạt nói:

- Lão bất tử sống mấy chục năm rồi còn nói ra mấy lời ngây thơ như vậy sao? Nói đi, mục đích các ngươi tới Bất Hủ Tông là gì? Nếu như đáp án của ngươi để cho ta hài lòng, ta có thể để cho ngươi chết thống khoái một chút!

Hàn Chi Dư cũng không phải hạng người bị một hai câu nói có thể dọa sợ, tiếp tục cùng Ôn Bình khẩu chiến:

- Tiểu tử, ngươi nói lời này không sợ đau đầu lưỡi sao? Để cho Thông Huyền Cảnh sau ngươi đi ra nói chuyện cùng ta, ngươi…chưa đủ tư cách!

Ôn Bình không phải người biết kiên nhẫn, nhất là đối với địch nhân, lui lại phía sau hai bước, nói với Ác Linh Kỵ Sĩ đã sớm đứng sau lưng:

- Hai tên đằng sau, ngươi có thể chọn một trong hai!

Khặc!

Khặc!

Ác Linh Kỵ Sĩ nghe thấy có thể mở tiệc khuya, lập tức phát ra tiếng cười khủng bố.

Nghe được tiếng cười kinh khủng này, Hàn Chi Dư biến sắc, đang lúc hắn còn định nói cái gì đó, một đầu xiềng xích đỏ lòm từ bên cạnh Ôn Bình bắn tới, hắn vô ý thức né qua một bên.

Sau khi né tránh khỏi nó, hắn lộ ra vẻ đắc ý, đang muốn nói sáu chữ: "Chỉ đến như thế mà thôi", sau lưng bỗng truyền đến một tiếng hét thảm để cả người hắn run rẩy. Hàn Chi Dư quay đầu nhìn lại, bị cảnh tượng trước mắt dọa đến lui mấy bước.

Lúc này hắn mới hiểu được, hóa ra mục tiêu của sợi xích kia cũng không phải hướng về phía hắn.

- Nhị thúc, cứu ta!

Đây là tiếng kêu cứu của Lý Giang.

Lý Giang một tay nắm lấy sợi xích xuyên thủng qua bả vai hắn, một tay duỗi ra tại không trung hướng về phía Hàn Chi Dư, tựa hồ đang tìm kiếm sự trợ giúp.

Khặc!

Khặc!

Tiếng cười không hẹn lại đến.

Hai người Lý Hà và Hàn Chi Dư đang muốn tiến lên cứu người thì bị một thân ảnh xanh trắng ngăn tại trước mặt.

Hai người không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy bộ dáng kinh khủng của Ác Linh Kỵ Sĩ liền hoảng sợ, bị dọa đến lảo đảo co quắp ngã ngồi trên đất.

Khi Ác Linh Kỵ Sĩ bắt đầu thôn phệ linh hồn của Lý Giang, Lý Hà càng là bị dọa đến thét lên liên tục.

- Cứu…!

Câu nói cuối cùng của Lý Giang mới nói ra một chữ, cánh tay đã xụi lơ xuống.

Hàn Chi Dư thấy cảnh này, bị dọa đến nổi hỏa chiết tử không biết đã ném đi nơi nào, bất quá, dưới ánh sáng của lam sắc hỏa diễm, vẫn có thể thấy khuôn mặt khó coi của hắn.

Lúc này, thanh âm Ôn Bình lại tiếp tục truyền tới:

- Hiện tại các ngươi có thể nói mục đích tới Bất Hủ Tông rồi chứ?

【VIP】 Ác Linh Kỵ Sĩ Cường Đại

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hàn Chi Dư chống tay đứng lên, nói:

- Nếu ta nói ra, ngươi có thể cho ta một con đường sống sao?

- Ngươi cảm thấy thế nào?

- Ta có thể nói cho ngươi sự tình từ đầu tới cuối!

Ôn Bình bất vi sở động, cười nói:

- Già đầu rồi, nói chuyện cũng đừng quá ngây thơ như vậy. Ngươi nên biết, dù là các ngươi nói hay không thì cũng không thoát khỏi cái chết, chỉ là nếu như các ngươi nói ra thì có thể chết dễ chịu một chút!

Hàn Chi Dư nhắm mắt lại, tựa hồ tiếp nhận sự thật này, khẽ nói:

- Ngươi xích lại gần đâ, ta cho ngươi biết!

Ôn Bình không do dự, trực tiếp tới gần, ngay lúc hai người chỉ còn cách một bước xa, Hàn Chi Dư đột nhiên thay đổi bộ dáng, cả người trở nên cực kỳ điên cuồng, biểu lộ cũng trở nên dữ tợn.

- Giám giết cháu của ta, vậy liền đem mạng trả mạng đi!

Ầm!

Một tiếng vang lanh lảnh truyền đến.

Tại tên tay trái của Hàn Chi Dư, một cái vòng tản ra ánh sáng lam, mang theo khí tức lăng lệ. Tại bên trong vòng sáng

kia lại có hàng loạt vòng sáng nhỏ khác chồng lên nhấp nhô dọc theo vòng sáng lớn kia.

Mỗi một lần trên dưới lưu động, kéo theo thanh âm vù vù yếu ớt, đó là thanh âm mạch môn rung động.

Trong nháy mắt khi Hàn Chi Dư mở ra mạch môn, từ thiên địa bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều lưu quang lam sắc, bọn chúng giống như là thủy triều, hướng phía phá mạch môn của Hàn Chi Dư mà hội tụ lại.

Cũng chính lúc này, nắm đấm Hàn Chi Dư hướng phía Ôn Bình đánh qua, khóe miệng mang theo một nụ cười đắc ý.

Khoảng cách hai bước xa, nháy mắt liền đến.

Khoảng cách gần như vậy, Hàn Chi Dư có thể nắm chắc trăm phần trăm giết chết một tu sĩ tu vi chưa đạt tới Thông Huyền Cảnh.

Hàn Chi Dư đồng thời cười nói:

- Tiểu tử, ngươi còn quá trẻ, lão phu cũng không phải Luyện thể cảnh!

Đúng lúc này, trong lòng Hàn Chi Dư bỗng nhiên hơi hồi hộp một chút.

Bởi vì hắn nhìn thấy Ôn Bình vậy mà lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Nhưng lúc này hắn cũng đã xuất quyền, không thể thu tay, ngay lúc quyền sắp đánh lên ngực Ôn Bình, nụ cười của hắn chợt đọng lại.

Bởi vì một bàn tay chỉ còn trơ xương trắng bỗng nắm lại cổ tay hắn, để nắm đấm của hắn dừng lại, liền chỉ còn cách ngực Ôn Bình một đốt ngón tay mà thôi, chỉ cần xuống thêm một tí thôi, nắm đấm của hắn nhanh hơn một tia thôi, kế hoạch của hắn liền thành công rồi.

- Tại sao lại nhanh như vậy?!

Hiện tại trong lòng hắn trừ kinh hãi ra cũng chỉ còn kinh hãi. Khoảng cách gần như vậy, hắn một Thông Huyền Cảnh muốn giết một tên tu sĩ Luyện thể, nắm đấm lại bị bắt được .

Bởi vậy, để hắn mất đi cơ hội phản kích tốt nhất.

- Không có khả năng!

Liên tục gặp khó, để Hàn Chi Dư phát điên, lam sắc mạch môn cũng run lên, cả người lần nữa bộc phát ra khí thế đáng sợ, quét ngang trong phạm vi bán kinh trăm mét, lam sắc mạch khí giữa thiên địa điên cuồng tràn vào trong mạch môn của hắn.

Ầm!

Một tiếng nổ chấn mạch vang vọng thương khung.

Lam sắc lưu quang cũng chiếu sáng nửa ngọn núi Vân Lam sơn này.

Hàn Chi Dư hội tụ mạch khí, tập trung tất cả lực lượng, hung hăng đá ra một cước, nương theo hét lên:

- Tiểu tử, còn có đồ quái vật này, các ngươi đều chết đi cho ta!

Oành!

Sóng khí màu trắng cùng lam sắc lưu quang nháy mắt tản ra bốn phía.

Khi lưu quang biến mất, trước mắt vẫn là Ác Linh Kỵ sĩ bất động, chắn trước người Ôn Bình.

Mà một cước do Hàn Chi Dư hội tụ tất cả lực lượng đá ra lại không thể rung chuyển Ác Linh Kỵ sĩ mảy may.

- Cái gì thế này?

Hàn Chi Dư cảm giác cả người đều sắp suy sụp rồi.

Một cước này của hắn, đủ để san bằng một đỉnh núi nhỏ đi.

Hắn mặc dù tưởng tượng quái vật xương trắng này rất lợi hại, nhưng lại không nghĩ tới quái vật này lại mạnh đến tình trạng như vậy, mạnh đến mức hắn dùng kích mạnh nhất cũng không thể rung chuyển nó một chút.

Thấy cảnh này, Hàn Chi Dư đã có không còn ý muốn động thủ nữa rồi. Bởi vì hắn không phải tên ngốc, làm sao lại không biết quái vật trước mặt còn mạnh hơn hắn gấp mấy lần. Một

cước mà hắn vừa đá qua, cùng cảnh giới sẽ không ai dám trực tiếp dùng thân thể cản lại như thế.

Nếu như tiếp được, trừ Thông Huyền Cảnh trung kỳ, thậm chí là Thông Huyền Cảnh hậu kỳ, ngoài ra không còn khả năng khác nữa.

Nhưng mà hai cảnh giới này, không có cái nào có thể dễ dàng miểu sát hắn.

Kinh sợ thối lui vài bước, Hàn Chi Dư lắc lắc đầu, dùng giọng nói không tin tưởng nói:

- Không có khả năng! Mạnh như thế, sao lại là một vô tinh tông môn nho nhỏ?

Ác Linh Kỵ Sĩ lúc này dùng tay phải phủi phủi đầu vai của mình, giống như là đang phủi bụi bẩn vậy, có điều lúc này khung xương miệng lại căng ra rất lớn, phát ra tiếng cười âm lãnh đắc ý.

Khặc… Khặc… Khặc… !

Ác Linh Kỵ Sĩ khẽ vươn tay, từ bên hông lấy xuống xích sắt đỏ bừng, hướng phía Hàn Chi Dư quét qua.

Hàn Chi Dư thấy vậy, không để ý tới trời trăng gì nữa, mạch môn lại run lên lần nữa, cả người nổ bắn ra ngoài.

Chuồn! Đây là ý niệm duy nhất của Hàn Chi Dư lúc này.

Hắn phải sống sót trở về báo tin cho thiếu chủ, cái Bất Hủ Tông này có Thông Huyền Cảnh trung kỳ tọa trấn, thậm chí là hậu kỳ nữa là.

Muốn lấy lại Mộc Lưu Sa, cần phải phái người mạnh hơn đi ra.

Nhưng lúc này, Hàn Chi Dư vừa mới chạy ra được mấy chục mét, bên tai chợt vang lên một thanh âm.

Đó là tiếng nói của Ôn Bình.

- Thiên giai hợp nhất!

Nghe tới thanh âm này, Hàn Chi Dư liền thấy xích sắt nóng đỏ kia bỗng quấn quanh thân mình, vừa quay đầu lại liền thấy

Ôn Bình đang đứng trước mặt hắn, cách vỏn vẹn ba mét, nhưng rõ ràng hắn đã chạy ra mấy chục mét rồi cơ mà.

Hàn Chi Dư tức giận mắng :

- Cái thềm đá quái quỷ gì thế này?!

Két két!

Thanh âm xích sắt trói buộc truyền tới.

Hàn Chi Dư đau đớn hét lên một tiếng, lam sắc mạch môn lúc này lại đóng lại, lam sắc lưu quang quấn quanh người hắn lúc này cũng theo đó thu liễm.

Sắc mặt của hắn còn chưa kịp biến hóa, một tay Ác Linh Kỵ Sĩ đã đem hắn nhấc lên. Khuôn mặt trơ xương trắng kia dán sát vào mặt của hắn, cười lớn.

Hàn Chi Dư nhịn đau, tức giận hét lên:

- Tiểu tử, có gan ngươi giết ta đi, xem ngươi thế nào chịu đựng lửa giận của Cực Cảnh Sơn trút xuống!

- Gian ngoan bất linh! (1)

(1) Ngu xuẩn không tả được.

Ôn Bình không muốn để ý tới tên ngoan cố Hàn Chi Dư này, mặc cho Ác Linh Kỵ Sĩ siết lấy hắn, hắn nhìn sang Lý Hà một bên, Lý Hà cũng không có tâm cảnh vững vàng như Hàn Chi Dư.

Đối mặt với cảnh nhị thúc Thông Huyền Cảnh của mình bị quái vật kinh khủng kia ngược sát, đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng nháy mắt vỡ vụn. Khi thấy ánh mắt Ôn Bình rơi vào trên người hắn, hắn lập tức lên tiếng :

- Ta nói, ta nói hết!

- Ngươi!

Hàn Chi Dư nghe thấy câu nói của Lý Hà, tức giận tới mức mắt trừng trừng như mắt trâu, vừa mới cử động liền bị Ác Linh Kỵ Sĩ tiếp tục ghìm chặt.

Ôn Bình cất bước đi tới trước mặt Lý Hà, nói:

- Nói đi, cho ngươi một cái thống khoái.

Lý Hà vội vàng mở miệng :

- Bởi vì trong tay ngươi có Mộc Lưu Sa, đồ vật này là thứ mà thiếu tông chủ chúng ta - Hàn Vấn đang cần.

- Nói tiếp.

- Mộc Lưu Sa là thiên tài địa bảo hiếm có, hơn nữa đây là đồ vật cần thiết để chế tác Tuyền Qua Đồ. Chờ lấy xong Kim Toa Diệp, thiếu chủ chỉ thiếu mỗi Mộc Lưu Sa mà thôi. Cho nên hắn nhất định sẽ tới Bất Hủ Tông, cũng nghĩ cách cầm về Mộc Lưu Sa…

Lý Hà nhanh chóng nói hết những thứ mà mình biết, Hàn Chi Dư một bên nghe được Lý Hà nói mà gầm thét liên tục.

Tuyền Qua Đồ!

Ôn Bình nghe được ba chữ này, hai con ngươi hiện lên tinh quang, sau đó lâm vào cảm xúc phấn khởi.

Đồng dạng, sau khi Lý Hà nói xong, Hàn Chi Dư cũng dãy dụa kịch liệt, tức giận hô hào, hồn nhiên không để ý tới càng dãy giụa thì xích sắt quấn càng chặt, nhiệt độ cực nóng sẽ hoàn tan nhục thể của hắn.

- Câm miệng!

【VIP】 Thần Cơ Doanh Lại Động

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Giết hắn!

Ôn Bình lộ ra một sợi phiền chán chi sắc, trực tiếp ra lệnh cho Ác Linh Kỵ Sĩ .

Khặc!

Ác Linh Kỵ Sĩ phát ra tiếng cười âm lãnh, đang muốn thôn phệ hết linh hồn Hàn Chi Dư thì Lý Hà lại mở miệng :

- Tha cho nhị thúc ta, ta có thể nói cho các ngươi biết nhiều thứ hơn, ngươi muốn biết gì ta đều có thể nói ra!

A~

Một tiếng hét thảm vang lên.

Lý Hà nói chậm một nhịp, Hàn Chi Dư sau khi hét thảm một tiếng, con ngươi đã mất đi tiêu cự.

Ác Linh Kỵ Sĩ buông lỏng tay, người lại không còn động tĩnh.

Lý Hà thấy cảnh này, cả người nhảy dựng lên muốn chạy lại bị Ác Linh Kỵ Sĩ một cước đá văng.

Nghe được chuyện của Lý Hà nói, Ôn Bình đứng dậy, không còn tâm tư đi phán quyết tử hình Lý Hà, dù sao thì Ác Linh Kỵ Sĩ cũng không tha cho hắn.

Ôn Bình hướng đỉnh núi trở về, trong lòng hắn cuối cùng cũng hiểu ra, khó trách Cực Cảnh Sơn lại phái ra Thông Huyền Cảnh tới cửa Bất Hủ Tông.

Hóa ra là Mộc Lưu Sa mà ngày đó hắn đoạt được lại dùng để chế tác Tuyền Qua Đồ.

Nếu thật như vậy thì chuyện này sẽ không dừng lại ở đây đâu.

Đối với Tuyền Qua Đồ, phụ thân hắn cũng đã nói qua, đó là thứ giống như phiến đá vậy, mặt trước mặt sau đều có sắc thái vòng xoáy tiên diễm. Nó chỉ to bằng bàn tay, nhưng giá trị lại liên thành.

Đồng thời nó là vật mà Thông Huyền Cảnh cũng khó mà có được, ít nhất là Thông Huyền Cảnh sơ kỳ không có tư cách lấy được .

Nếu như một ngày nào đó mà Bách Tông Liên Minh Hội đem Tuyền Qua Đồ đi bán, mà trong tay ngươi chỉ có một trăm ngàn mai kim tệ, thì xin lỗi phải nói thẳng, ngươi ngay cả tư cách tham dự đấu giá cũng không có.

Năm trăm ngàn kim tệ, cũng chỉ là cái giá khởi đầu của nó mà thôi.

Giá cả thành giao cuối cùng tuyệt đối là trên trăm vạn kim tệ.

Nếu như nói trăm vạn kim tệ không đủ nhìn, không đủ để ngươi rung động, được, để ta nói cho ngươi biết, bán đi một cái thế lực nhị tinh, tổng giá trị cũng dao động tại trăm vạn kim mà thôi.

Những cái đó là do phụ thân hắn nói, cũng dựa theo một phần truyền miệng dân gian.

Bất quá, hắn lại nghe được từ mẫu thân nói hoàn toàn khác biệt, bởi vì mẫu thân hắn cũng từng tận mắt chứng kiến qua một buổi đấu giá Tuyền Qua Đồ ngay tại Đông Hồ.

Căn cứ vào hồi ức của mẫu thân, một trận đấu giá hội kia quy tụ hết thảy mười hai cái thế lực nhị tinh tham dự, còn có ba cái thế lực tam tinh. Khi đó Bất Hủ Tông mặc dù là tông môn nhị tinh, nhưng ngay cả tư cách nhận thư mời cũng không có.

Một buổi đấu giá kia, tới hơn trăm vị Thông Huyền Cảnh, hơn nữa còn xuất hiện Thông Huyền Cảnh hậu kỳ.

Thông Huyền Cảnh hậu kỳ, loại nhân vật này chỉ cần dậm chân một cái cũng đủ để Đông Hồ run rẩy.

Thế nhưng là cuối cùng, Tuyền Qua Đồ cũng không rơi vào tay hắn, ở đây tất cả thế lực đều muốn tranh đoạt Tuyền Qua Đồ, căn bản là không quan tâm tới Thông Huyền Cảnh hậu kỳ trả thù. Cũng có thể nói dụ hoặc của Tuyền Qua Đồ còn lớn hơn sự sợ hãi Thông Huyền Cảnh hậu kỳ.

Mà buổi đấu giá kia, cũng không sử dụng kim tệ đấu giá mà là dùng bạch tinh, là thứ tiền tệ lưu thông ở Thông Huyền Cảnh, lớn bằng ngón tay cái, màu ngà sữa, một viên bạch tinh có thể đổi lấy một vạn mai kim tệ.

Cuối cùng, giá bán đi của nó là ba trăm mai bạch tinh, tương đương với ba trăm vạn kim tệ, giá trị siêu viễn một thế lực nhị tinh.

Về phần Tuyền Qua Đồ bị thế lực nào lấy đi thì không ai rõ, thế nhưng có thể biết rõ ràng một điều, từ ngày đó trở đi, ở Đông Hồ lại xuất hiện thêm một Thông Huyền Cảnh biến dị mạch môn! Lấy thực lực Thông Huyền Cảnh trung kỳ, quét ngang hơn phân nửa thế lực Đông Hồ, đồng thời có thể cứng rắn đối đầu với một lão tổ Thông Huyền Cảnh hậu kỳ của một thế lực nhị tinh.

Thu hồi ký ức, Ôn Bình cười nói:

- Thiếu chủ kia của Cực Cảnh Sơn mưu đồ không nhỏ nha, vậy mà muốn chế tạo Tuyền Qua Đồ cho bản thân. Nếu như hắn có thể thành công, ngày sau Đông Hồ lại có thêm một cái cường giả vô địch a. Đáng tiếc, Mộc Lưu Sa đã bị ta xử lý rồi!

Nghĩ đến đây, lại nghĩ tới Tuyền Qua Đồ, Ôn Bình thật muốn leo thềm đá ngàn tầng này nha, nếu như có thể đăng đỉnh, liền có thể thu về cho bản thân một cái dị mạch.

…

Tại chân núi, Lãnh Bạch sau khi nhìn thấy mạch khí lưu biến mất, sắc mặt trầm lại, tựa như gặp đại địch, lập tức chạy

ra khỏi nhà - lần này hẳn là không có nhìn lầm nha!

Mạch khí đều xuất ra rồi!

Sau đó, Lãnh Bạch lập tức lên ngựa, thúc roi, chạy về phủ thành chủ.

Ầm!

Đại môn phủ thành chủ bị Lãnh Bạch trực tiếp đẩy ra.

Lãnh Bạch tiếp tục lách qua đám thị vệ, sải bước hướng tới thư phòng còn sáng ánh nến.

Ầm!

Cửa thư phòng lại bị đẩy ra.

Lãnh Bạch không quan tâm tới cặp mắt trừng to của Hoàn Thành, trực tiếp quỳ một chân trên đất, nói:

- Đại nhân, Vân Lam sơn bạo phát đại chiến Thông Huyền Cảnh!

Bộp!

Quyển sách trong tay Hoàn Thành rơi trên bàn, đứng thẳng dậy, trong con ngươi lộ ra sự kinh sợ.

Thông Huyền Cảnh đại chiến, chuyện này không nhỏ được!

Chẳng lẽ Bách Tông Liên Minh Hội - Mặc Nguyệt đánh lên Bất Hủ Tông rồi?

Hoàn Thành lập tức mặc khôi giáp, cầm đao, nói:

- Tập kết Thần Cơ doanh!

- Dạ!

Lãnh Bạch nhanh chóng lui ra ngoài, hướng tới doanh địa của Thần Cơ doanh mà đi.

Thật ra người Thần Cơ doanh vừa mới trở về, đang định tắm rửa rồi sau đó đi ngủ, lại nghe thấy tiếng trống tập kết truyền đến, vội vàng từ trong phòng tắm chạy ra, lại mặc áo giáp, cưỡi chiến mã, tập kết tại cổng thành.

Ba mươi tên chiến sĩ Thần Cơ doanh, theo Hoàn Thành xông thẳng lên Vân Lam sơn.

Đại quy mô, giống như sóng lớn vỗ bờ!

Những nơi tiếng vó ngựa đi qua, mọi nhà đều đốt sáng đèn.

Lúc Hoàn Thành đến chân núi Vân Lam Sơn, ánh mắt rơi vào ba bộ thi thể dưới đất.

Sắc mắt lập tức biến đổi, nhanh chóng xuống ngựa.

Đuốc trên tay nháy mắt chiếu sáng chân núi Vân Lam sơn, cũng chiếu lên thi thể ba người Hàn Chi Dư.

Hoàn Thành tới gần xem xét, còn chưa kịp nhìn rõ mặt ba bộ thi thể, Lãnh Bạch một bên kinh ngạc kêu lên:

- Đại nhân, đây chẳng phải là ba người Cực Cảnh Sơn mà chúng ta lúc đi lên thềm đá thấy qua sao? Chẳng phải ba người đã rời đi rồi ư?!

Hoàn Thành chậm rãi ngồi xổm xuống, dừng trước thi thể Hàn Chi Dư một hồi, nói:

- Hẳn là lúc đó bọn họ cũng chưa rời đi. Vừa rồi phát sinh chiến đấu trên Vân Lam sơn, chắc chắn có liên quan tới ba người này!

- Đại nhân, chúng ta lên núi xem một chút đi!

- Ừm!

Nhưng vào lúc này, bên trong đám người Thần Cơ doanh, một nam nhân trung niên mặc kim giáp bỗng ngồi xuống trước thi thể Hàn Chi Dư, hai con ngươi chăm chú nhìn vào khuôn mặt thi thể, nói ra một câu khiến người nghe phải kinh hãi:

- Thành chủ, đây là Thông Huyền Cảnh Cực Cảnh Sơn!

Thông Huyền Cảnh!

Câu nói này để tất cả mọi người kinh nghi không thôi.

Lãnh Bạch nghe được lời này, lập tức lui trở về, ngồi xuống trước thi thể Hàn Chi Dư.

- Đại nhân, ý ngài là người này là một Thông Huyền Cảnh sao?

Lãnh Bạch lộ ra vẻ nghi hoặc, mơ hồ nhìn Mộ Dung Hy - đầu lĩnh của Thần Cơ doanh, tu vi luyện thể thập tam trọng. Thái độ của Lãnh Bạch đã cho người đối diện biết hắn không tin tưởng.

Không riêng Lãnh Bạch, mà ngay cả Hoàn Thành cũng không dám tin.

Mộ Dung Hy tiếp tục giải thích :

- Ti chức gần đây có nhìn thấy hắn cùng một chỗ với tông chủ Kháo Sơn Tông, đồng thời tông chủ Kháo Sơn Tông còn tôn xưng hắn là tiền bối. Có thể khiến một vị luyện thể cảnh đỉnh phong gọi là tiền bối, trừ Thông Huyền Cảnh ra, không còn khả năng khác!

- Cái này…?!

Hoàn Thành nghẹn lời.

Vốn còn đang định lập tức lên núi, bỗng lui lại, cẩn thận dò xét thi thể Hàn Chi Dư.

Mộ Dung Hy đã nói như vậy, liền không thể sai được.

Bất quá hắn không nghĩ ra, Bất Hủ Tông lấy đâu ra thực lực để giết một cường giả Thông Huyền Cảnh.

Chẳng lẽ đồ vật mà người huynh đệ kia để lại có thể miếu sát được Thông Huyền Cảnh?

Nhưng bản thân vị huynh đệ kia của hắn cũng mới là Thông Huyền Cảnh sơ kỳ mà thôi.

【VIP】 Hoàn Thành Chất Vấn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nếu như có loại đồ vật này, vì cái gì lúc trước cường địch xâm phạm không lấy ra dùng?

Suy nghĩ một hồi, thực sự là nghĩ không ra đáp án, Hoàn Thành ngồi xổm xuống, vươn tay sờ lên thi thể Hàn Chi Dư, thi thể đã trở nên lạnh buốt.

Thi thể biến lạnh, nói rõ người này đã chết được một thời gian không ngắn, thế nhưng là hắn từ Vân Lam sơn trở về phủ thành chủ, lại từ phủ đi tới Vân Lam sơn, thời gian mới hơn nửa canh giờ mà thôi.

Rốt cuộc là thứ gì, có thể trong thời gian nửa canh giờ, thậm chí là dùng ít thời gian hơn để giết chết một vị cường giả Thông Huyền Cảnh?

Người khác có thể không biết Thông Huyền Cảnh mạnh tới đâu, đối với từ "mạnh" cũng chỉ là một khái niệm mơ hồ.

Nhưng là hắn đã gần tiếp cận với Thông Huyền Cảnh, hắn liền biết rõ Thông Huyền Cảnh khủng bố tới mức nào.

Trở thành Thông Huyền Cảnh, là một đầu chật vật đối với mỗi cái tu sĩ Luyện thể, cho dù là hắn chỉ còn thiếu một bước xa liền đạp lên Thông Huyền Cảnh, cái kia vẫn là như cũ là một đạo hồng câu, một cái lạch trời.

Mỗi một tên Thông Huyền Cảnh, thực lực của hắn không phải có thể tưởng tượng là tưởng tượng ra đến.

Trừ thực lực cường đại ra, mỗi một vị Thông Huyền Cảnh còn có được kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cùng với ý thức chiến đấu cùng kỹ xảo chiến đấu siêu việt bình thường.

Bởi vì muốn trở thành một Thông Huyền Cảnh, phải trải qua thời gian hai mươi năm, ba mươi năm, thậm chí là lâu hơn nữa.

Khi một người có được những yếu tố mạnh như vậy tổng hợp lại, liền không có khả năng bị giết chết trong thời gian ngắn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Thông Huyền Cảnh rất ít khi ra tay.

Bởi vì một Thông Huyền Cảnh muốn giết một Thông Huyền Cảnh khác rất khó, mạch khí tụ hội tại mạch môn là liên tục không ngừng, căn bản là đánh mãi mà lực cũng không kiệt, biết đánh tới bao lâu.

Trừ phi là ngươi hơn đối thủ một cảnh giới.

Nhưng người có thực lực như vậy, đã có thực lực bao quát Đông Hồ rồi, làm sao lại trú ngụ ở cái Bất Hủ Tông xuống dốc này?

Cho nên.

Bất Hủ Tông chắc chắn có được át chủ bài cực mạnh.

Hoàn Thành lẩm bẩm một tiếng:

- Tiểu tử, xem ra ngươi còn giấu giếm người bá phụ này nhiều thứ!

Chợt Hoàn Thành nói với người phía sau:

- Các ngươi ở đây chờ ta!

A?

Lãnh Bạch ngây ra một lúc.

Lại chờ?

Còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy Hoàn Thành một thân một mình lên núi.

Lúc này Ôn Bình đang ở trong Thính Vũ Các, trong tay nắm lấy chiến lợi phẩm - Năm vạn kim phiếu.

Đối với Tuyền Qua Đồ, hắn không có hứng thú, cũng không quan tâm tới thiếu chủ Cực Cảnh Sơn kia muốn làm gì. Hắn đối với sự tình tối nay, cao hứng nhất chính là thu hoạch được năm vạn kim phiếu này.

Cái gì gọi là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?

Chính là bọn người Hàn Chi Dư a!

Biết bản thân đang thiếu tiền thăng cấp kiến trúc, bọn họ liền gấp rút trong đêm đưa tiền tới.

Năm vạn kim, cộng thêm tám vạn kim trên người hắn, lại tính đến số tiền kiếm được từ mấy tràng tu luyện trong mười mấy ngày qua, tổng lại, trên người hắn cũng có hơn mười bốn vạn kim. Thăng cấp Thính Vũ các là điều trong tầm tay rồi.

- Hệ thống, thăng cấp Thính Vũ các!

Vừa dứt lời, Ôn Bình liền bị hệ thống dịch chuyển ra khỏi Thính Vũ các.

"Đang tiến hành thăng cấp: Thời gian thăng cấp còn 6 giờ."

"Thăng cấp năng lực Ác Linh Kỵ Sĩ: Thực lực tăng lên Thông Huyền Cảnh hậu kỳ, hủy bỏ miễn dịch công kích vật lý, thêm năng lực luyện vạn vật thành binh, đồng thời cải tạo huyết mạch tọa kỵ, cải tạo huyết mạch địa ngục, tiến hóa thành Địa ngục Khuyển, bề ngoài không thay đổi."

- Oa, cái này lợi nhuận gấp hai nha!

Mặc dù bây giờ trong tay hắn chỉ dư lại bốn vạn kim, từ một tên phú giả ngã thành dân nghèo, nhưng không thể phủ nhận, mười vạn kim này đem lại lợi ích rất lớn a!

Thực lực Thông Huyền Cảnh hậu kỳ thì không nói, đây là vô địch tại Đông Hồ này rồi. Cái năng lực luyện vạn vật thành binh thì càng bá đạo hơn. Lên ngựa, ngựa liền biến thành Địa Ngục Mã. Thương thép bình thường cầm trong tay cũng trở thành đồ vật địa ngục. Cái kia sợ rằng ngồi xe ngựa, xe ngựa cũng thiêu đốt thành chiến xa hỏa diễm nha.

Trước mắt hiện ra hình tượng bá đạo cực kỳ, một ngựa chạy nhanh, phía sau để lại hai đường hỏa diễm thiêu đốt hừng

hực.

Giống như là con đường dẫn tới địa ngục Hoàng Tuyền.

Đem Thính Vũ các thăng cấp, Ôn Bình lại đưa ánh mắt vào tàng thư các phía sau chủ điện, bởi vì giá cả cải tạo nó không cao, chỉ cần ba vạn kim tệ mà thôi. Cải tạo nó, Ôn Bình lại còn dư lại một vạn kim.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy hẳn là để Bất Hủ Tông thêm một vài thứ, các loại võ pháp, công pháp càng nhiều càng tốt. Từ sau khi Bất Hủ Tông xuống dốc, tàng thư các liền bị lấy sạch, ngay cả một bản võ pháp bình thường để xem cũng không có.

Làm một tông môn, nếu như tàng thư các trống rỗng, truyền ra ngoài chẳng phải để cho người ta cười rớt hàm?

Ôn Bình mở miệng hỏi hệ thống :

- Sau khi cải tạo Tàng thư các, có thể nạp đầy các loại võ pháp, công pháp hay không?

- Có tỷ lệ nhất định.

- Có tỷ lệ là được rồi, giúp ta cải tạo Tàng thư các!

"Thời gian cải tạo còn : 3 giờ."

"Ngẫu nhiên thu được năng lực đặc thù: Thí luyện tháp."

- Thí luyện tháp?

- Sau khi cải tạo hoàn thành, Tàng thư các sẽ trở thành một tòa tháp cao mười tầng. Mỗi một tầng là một cảnh, bên trong cảnh ẩn chứa thí luyện. Mỗi ngày mở ra ba lần, một lần có thời gian bốn giờ, đơn giá một lần vào là một ngàn kim.

- Gì? Đắt như vậy?

- Bởi thì thí luyện có ban thưởng.

- Phần thưởng thì phần thưởng, như vậy cũng quá đắt rồi. Ta sợ là những đệ tử trong tông cũng không nguyện ý tiêu số tiền này!

- Xin Kí chủ tin tưởng kiến trúc mới, giá cả cao tương ứng với lợi ích đem lại cũng rất lớn.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, được rồi, hắn tin.

Không tiếp tục dong dài, Ôn Bình hướng sườn núi đi xuống, nói thật là hắn cũng rất chờ mong cái năng lực của Tàng thư các Thí luyện tháp này đây. Một lần vào liền tốn ngàn kim, đồ vật bên trong rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ là…

Được rồi. Hắn tự nhận trí tưởng tượng của mình không được phong phú cho lắm, không thể tưởng tượng được thứ bên trong sẽ là cái gì.

Đang lúc Ôn Bình dự định đêm nay leo Ngàn tầng thềm đá, bên tai lại truyền tới thanh âm thông báo hệ thống.

Hoàn thành trở lại rồi!

Ôn Bình vội vàng hướng phía quảng trường đi tới, trên đường đi thì gặp được Hoàn Thành.

Nhìn Hoàn Thành đang cầm bó đuốc nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn, Ôn Bình không biết nên cười hay là bỏ chạy đây. Huynh đệ thân thiết của phụ thân hắn, vị bá phụ này, hắn thật là lúng túng khi đối mặt.

Cũng không thể ở trước mặt người thân của mình trang bức a!

Không còn cách, chỉ có thể tiếp tục đi tới.

- Bá phụ, đã trễ như vậy ngươi còn không đi ngủ, đến Bất Hủ Tông bắt đom đóm sao?

- Thông Huyền Cảnh chết dưới núi là như thế nào?

Hoàn thành cũng không dài dòng, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

- Ách!

Trong lòng Ôn Bình bỗng giật thót một cái, bất quá bên ngoài vẫn lộ ra nụ cười hồn nhiên như cũ.

Thầm nghĩ trong lòng: Sớm biết như vậy, ta liền không cho Ác Linh Kỵ Sĩ xử lý thi thể, tên này rất biết làm biếng, trực tiếp đá thi thể bọn Hàn Chi Dư xuống chân núi. Chuyện này

hay rồi, lại để cho Hoàn Thành biết, nửa đêm tới đây chất vấn hắn.

Bất quá hắn vẫn ôm một tia tâm lý may mắn, Thông Huyền Cảnh chết… Hắn không nhìn ra là Thông Huyền Cảnh nha.

Thời điểm Hoàn Thành tới đây, cũng không biết Hàn Chi Dư là Thông Huyền Cảnh, hiện tại hẳn là giả ngu giả ngơ qua chuyện đi.

- Không cần giả bộ ngây thơ, ta biết tên kia là người Cực Cảnh Sơn, cũng biết trong đó có một Thông Huyền Cảnh!

Thật biết rồi sao?!

Ôn Bình thấy thế, chỉ có thể nở một nụ cười xấu hổ, nói:

- Bá phụ, ngươi hỏi ta, ta cũng chịu. Bọn họ nửa đêm chết tại Bất Hủ Tông, ta mới là người bị hại nha!

【VIP】 Hỏa Diễm Thuật!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hoàn Thành giơ bó đuốc, sau đó đem mặt tiến sát lại trước mặt Ôn Bình.

- Tiểu tử, huynh đệ của ta không ở đây, ta chính là nửa thân nhân của ngươi, bớt giả ngốc để lừa ta, nói mau!

- Ta thật không biết mà.

- Hử?

Hoàn Thành tức giận thật rồi, hung hăng trừng Ôn Bình.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười, lui về phía sau mấy bước:

- Hẳn là chạy bộ mệt quá, chết tươi, vận động, nghỉ ngơi phải điều độ mới được.

Qua loa!

Tuyệt đối qua loa!

Hoàn Thành trừng lớn mắt nhìn Ôn Bình, ý nói: Ngươi thấy ta giống kẻ đần sao?

- Hảo tiểu tử, miệng đủ kín đấy, trước kia là ta xem thường ngươi!

- Bá phụ, ta thề, ta nói đều là sự thật.

- Tiếp tục biên đi! - Hoàn Thành hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Ôn Bình đứng tại nguyên chỗ nhìn hồi lâu, thấy ánh lửa từ ngọn đuốc của Hoàn Thành thật sự xuống núi, lúc này, hắn mới đi về phía khu ký túc xá.

Kế hoạch leo Ngàn tầng thềm đá tối nay xem như mắc cạn rồi.

Bất quá khi hắn quay người định đi, trước mắt đột nhiên hiển thị một giá trị: 1600/100000.

Một đêm này, có thêm 48 người đã biết Bất Hủ tông bất phàm.

…

Ngủ ở khu Ký Túc Xá một đêm, ôn bình vội đi tới Thính Vũ Các. Sau khi thăng cấp, Thính Vũ Các đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, so với trước kia, thoạt nhìn đại khí hơn rất nhiều, chưa kể, tổng thể cũng lớn hơn.

Trước kia Thính Vũ Các là một tiểu lâu nhỏ, có loại cảm giác văn nhân thanh lịch, nhỏ, nhưng là phong nhã.

Nhưng là hiện tại, Thính Vũ Các tựa như một tòa hoa phủ, không những phong nhã, còn mang theo một phần ý vị riêng.

Có đình viện, còn có hồ nước, có chút cảm giác nơi ẩn thân của ẩn sĩ cao nhân.

Ngoại trừ kết cấu thay đổi, ôn bình còn chú ý tới tại biến hóa của Cáp Cáp. Nó đang ngồi trước phòng, hai con ngươi trở nên đen nhánh, trong màu đen còn đan xen vân đỏ, không đáng chú ý, nhưng lại lộ ra sắc thái quỷ dị .

Ngoại hình của nó ngoại hình vẫn là chó săn như lúc trước, nhưng khí tức phát ra lại mang theo một phần hương vị của Địa Ngục, rất giống với Ác Linh Kỵ Sĩ.

Cáp Cáp thay đổi, Ác Linh Kỵ Sĩ lại không có biến hóa gì khác, ngoại hình vẫn như trước, nhưng là nhìn thấy nó Ôn Bình lại cao hứng nhất đấy.

Thực lực Thông Huyền cảnh hậu kỳ nha.

Bất kỳ ai trong Đông hồ đến hắn cũng không sợ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mấy lão ngoan đồng của những cái…thế lực lớn kia không đến.

Tiếp đó, Ôn Bình mở xem thương thành nội trí của Thính Vũ Các sau khi thăng cấp, bên trong bày một tấm ván gỗ, dài

một mét, rộng một mét, phía trên có hoa văn niên lâu màu rám nắng, nhìn giống như bảng thông báo.

Sau khi xem giới thiệu vắn tắt về vật phẩm, Ôn Bình sửng sốt, thật đúng là bảng thông báo, một cái bảng thông báo giúp Ôn Bình đỡ phải viết tay… Bán với giá: 2000 kim tệ.

- Cái này… Ta có thể nói nó gân gà được không?

- Kí chủ, thỉnh biết đủ, thứ này dùng chính là thân Cây Sinh Mệnh chế tạo thành, là vật báu vô giá, giá bán 2000 kim đã là bánh thịt từ trên trời rớt xuống rồi. Hơn nữa, thương thành nội trí vốn đổi mới dựa dụng cụ chủ yếu dùng để phụ trợ tông môn, ngày sau thăng cấp có khả năng đổi mới ra hoành phi, chẳng lẽ Kí chủ cũng định ghét bỏ?

Ôn Bình cười cười hì hì:

- Đương nhiên không chê, ta thấy đủ, ta sao lại không biết đủ chứ hả?

Dứt lời, Ôn Bình mua bảng thông báo, sau khi ấn sử dụng, bảng thông báo trực tiếp thủ tiêu đám giấy thu phí dán trước mấy cái trường tu luyện. Khi biết được nó có công năng đồng bộ thu phí mấy cái trường tu luyện trong Bất Hủ tông, ôn bình cảm thấy cũng không tệ lắm, không đến nỗi có hoa không quả.

Ở cái thế giới này, có được sản phẩm trí tuệ nhân tạo vừa tiện lợi vừa nhanh chóng như vậy, lại chỉ tốn có 2000 kim xem như là rẻ rồi.

Sau đó Ôn Bình đi thẳng đến Tàng Thư Các.

Thứ hắn mong đợi cả đêm đã hoàn thành.

Tàng Thư Các vốn bị cỏ dại, dây leo quấn quanh, sau khi trải qua cả tạo, không chỉ đường đi bằng phẳng, trơn bóng, ngay cả mảnh đất xung quanh tòa kiến trúc cũng được thu dọn sạch sẽ, ngay ngắn.

Cửa sổ, mái hiên vốn phủ kín tro bụi, sau một đêm đã rực rỡ hẳn lên. Nếu như là lần đầu tiên đến Bất Hủ Tông, chắc chắn Ôn Bình sẽ cho rằng Tàng Thư Các vừa mới được xây xong.

Hắn lên tiếng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, cho ta biết tất cả về Tàng Thư Các.

Hệ thống đáp:

- Với tư cách là một tông môn siêu cấp, Tàng Thư Các không nhất định có vô số trân tịch công pháp, mười bản là đủ. Sau khi cải tạo, mỗi tầng Tàng Thư Các đều có nhiệm vụ thí luyện. Hoàn thành thí luyện sẽ nhận được phần thưởng tương xứng. Ví dụ như thí luyện tầng thứ nhất, phần thưởng là: Võ Pháp.

- Không có gì thêm à?

Ôn Bình có hơi thất vọng, mộng tưởng cùng sự thật chênh lệch cũng lớn quá đi!

Chỉ một cái Võ Pháp mà đòi thu thiên kiêm?

Chẳng lẽ Giao Long Nộ ở Ký Túc Xá để chưng chơi thôi sao?

- Thứ này trả 1000 kim có thể đi 1 lần, ban thưởng lại chỉ có võ pháp, hình như… Có hơi sai sai nha?

- Kí chủ, vào thử ắt sẽ biết.

- Dạo này còn học được thừa nước đục thả câu. - Hiện tại Ôn Bình chỉ có thể chờ mong, chờ mong bộ võ pháp kia có gì đó đặc biệt.

Nhưng mà có đặc biệt thì cũng là võ pháp thôi.

Ôn Bình dẹp luôn cái chờ mong kia, cất bước đi đến cửa, nhẹ nhàng giơ tay. Chỉ thấy tay hắn xuyên qua vách tường, chui thẳng vào thí luyện cảnh trong Tàng Thư Các, kế đó, cả người cũng chui tọt vào.

Đập vào mắt là sa mạc mênh mông, trên đỉnh đầu treo một vầng thái dương đỏ rực.

Đi lên trước, cồn cát bao la, nhìn ra sau, vẫn là cồn cát.

Thỉnh thoảng có con gió lướt qua, cuốn theo một vòng cát, cũng mang theo hơi thở khắc nghiệt của sa mạc đập thẳng vào mặt Ôn Bình.

- Tầng thứ nhất: Mạn Thiên Hỏa.

m thanh hệ thống lập tức vang lên bên tay, kế đó, cát vàng trước người thình lình phát ra tiếng "soẹt soẹt, rè rè", Ôn Bình vô thức lui về sau. Ngay khi hắn vừa lui, hai gã hắc y nhân che mặt tựa như thích khách dạ hành đột ngột nhảy ra.

Cả hai đều là Luyện thể thất trọng.

Đối với Ôn Bình, tầng thứ nhất hiển nhiên không có gì đáng ngại, hai tên tu sĩ Luyện thể thất trọng còn không đủ cho hắn nhét kẽ răng.

- Hệ thống, đây gọi là thí luyện? Hay là chúng ta hạ mức phí xuống đi, 1000 kim có hơi quá…

- Kí chủ, tự cầu phúc cho mình trước đi.

Hệ thống vừa nói xong, Ôn Bình đột nhiên biến sắc, hai tên thích khách trước mắt vậy mà đang kết ấn.

- Móa, chuyện quái gì vậy?

- Võ pháp còn kết ấn?

Ôn Bình sợ hãi than hai câu, nhưng… Mẹ nó, tên hệ thống chết tiệt này đi ngủ rồi hả? Trong khi đó, cùng với động tác kết ấn, trước người hai gã Luyện thể thất trọng bỗng nhiên xuất hiện hỏa hải, che khuất bầu trời, vọt thẳng về phía hắn.

- Mả mẹ nó! Mạch thuật!

Ôn Bình vội lui về sau, trong lòng thập phần kinh hãi. Kế đó, hắn nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên bên tai:

- Trước khi Kí chủ tiến vào có lẽ đã xem kỹ phần giới thiệu, phần thưởng có ghi rõ: Võ Pháp. Hai chữ tách biệt, lấy chính là chữ sau: Pháp. Thí luyện tầng thứ nhất, tỷ lệ lĩnh ngộ Hỏa Cầu thuật là 10%, với tư cách Kí chủ, lần đầu tiên tiến vào được hưởng vài lần 100% cơ hội. Nhưng đề nghị Kí chủ đừng lãng phí phần trăm lĩnh ngộ vào tầng thứ nhất, ở đây chỉ có Hỏa Diễm thuật. Luận võ pháp thì mạnh thật, nhưng mạnh không đến đâu.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười, kế đó bổ mạnh về phía trước, cả người lăn một vòng xuống cồn cát, mới thoát được hỏa

diễm đập vào mặt.

Sau khi đứng vững, hắn liên tục cười khổ. Ngay cả một cái Luyện thể thập tam trọng hắn cũng có thể đập phát chết luôn, vậy mà lại bị hai tên Luyện thể thất trọng bức thành như vậy.

Có thể nhẫn nhưng không thể nhục nha.

Ôn Bình hỏi:

- Ta nên đặt cơ hội 100% lĩnh ngộ ở tầng nào?

Hệ thống đáp:

- Tầng thứ năm. Vì tầng thứ năm thí luyện Hỏa Long thuật, mặc dù bất nhập mạch thuật phẩm giai, nhưng vẫn hơn Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật.

【VIP】 Tầng Thứ Năm - Hỏa Long Thuật

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đã hiểu.

Đối với Hỏa Long thuật, Ôn Bình đặt kỳ vọng rất lớn. Mang phần kỳ vọng này, hắn rút ra Dạ Ma bên hông, nắm bước làm mười bước, trực tiếp lướt qua cồn cát, một lần nữa đứng ở đỉnh cồn, đối mặt với hai gã hắc y nhân.

Sau một khắc, hai tên kia lại bắt đầu kết ấn.

Cảm nhận được khí tức hỏa diễm một lần nữa tràn ngập trong không khí, Ôn Bình tung người vọt đến, lao thẳng đến trước mặt một trong hai tên, Dạ Ma trực tiếp cắm vào cổ hắn. Người nọ nghiêng một cái, động tác kết ấn trên tay thoáng chốc ngừng lại, sau đó, hắn hóa thành một làn khói đen, biến mất giữa sa mạc mênh mông.

Tuy Ôn Bình dùng tốc độ nhanh như chớp giết chết một tên, nhưng lại không thể ngăn tên còn lại kết ấn.

Ấn thành!

Là thời điểm Mạn thiên hỏa diễm hiện thân.

Hỏa diễm phô thiên cái địa lại lần nữa ép tới, lúc này đây, Ôn Bình không trốn, mà trực tiếp vươn tay, bay thẳng về phía hắc y nhân còn lại, hắn thối lui, thế nhưng tốc độ so với Ôn Bình thật sự chậm hơn rất nhiều.

Dạ Ma cứ như vậy cắm phập vào ngực hắn, đồng thời, hỏa diễm cũng phủ kín người Ôn Bình.

Vù!

Một trận gió thổi tới, ngươi nó hóa thành khói đen, liệt hỏa cũng theo đó biến mất.

Ôn Bình bước ra từ ngọn lửa, thu hồi Dạ Ma, nhịn không được sờ lên cổ tay, lau đi nhiệt khí còn sót lại.

- Nếu như không phải có ngụy Vô cấu chi thể, ngọn lửa này sợ là sẽ trực tiếp thiêu cháy ta.

Ôn Bình xem như đã có thêm nhận thức về Hỏa Diễm thuật.

Không phải quyền cước, đao kiếp, võ pháp có thể so sánh được.

Nắm giữ nó, dù là bất nhập Thông Huyền, không đả thông mạch môn cũng có thể phóng xuất uy năng y hết mạch thuật.

Mơ màng một hồi, âm thanh hệ thống lại vang lên:

- Tiến vào tầng thứ hai.

- Tầng thứ hai: Trọng trọng triền nhiễu.

Âm thanh hệ thống vừa dứt, lập tức, trước mắt xuất hiện một cái cửa bằng sóng nước, Ôn Bình không chút do dự, trực tiếp bước vào. Cảnh vật thoáng cái thay đổi, hắn nhìn thấy mình đang đứng giữa rừng rậm.

Xung quanh là đại thụ che khuất bầu trời, bóng cây lắc lư, cảm giác tươi mát thấm vào ruột gan, nhưng vừa đứng vững, trước mặt lại xuất hiện hai thủ hộ giả của tầng thứ hai ở cách đó không xa. Là hai người da đỏ.

Hai thủ hộ giả nãy khác với hai gã ở tầng một, thi thuật không cần lãng phí thời gian kết ấn, vừa thấy Ôn Bình, bọn họ đã vung tay thi thuật. Lập tức, hai đầu hỏa xà dài mười mét hùng hổ lướt đến, những nơi chúng đi qua, trong vòng bán kính năm mét, hết thảy đều bị hỏa diễm bao trùm, ngay cả đại thụ phải mấy người ôm mới hết cũng nháy mắt bị thiêu cháy.

Sau khi trải nghiệm độ trâu bò của tầng thứ nhất, Ôn Bình quyết định thật nhanh:

- Tốc chiến tốc thắng!

Hắn không nghĩ xem thử uy năng của hai đầu hỏa xà này, trực tiếp há miệng, phóng thích một chiêu Giao Long Nộ.

Long âm chi ngâm tàn sát tứ phương.

Trong nháy mắt, cát bay đá chạy, một mảng lớn lá cây dưới chân liền bị gió bão cuốn lên.

Không chút đắn đó, Giao Long Nộ chấn hai tu si Luyện thể bát trọng trực tiếp hóa thành khói đen.

Kế tiếp, Ôn Bình tiến lên tầng ba, sau đó là tầng bốn, vẫn không hề có áp lực. Dù sao với thực lực đủ nghiền ép Luyện thể cảnh, thủ hộ giả ở mấy tầng đầu chưa đủ sức tạo được uy hiếp đối với hắn.

Bất quá, thắng cũng không được dễ dàng gì cho cam.

Thủ hộ giả tầng thứ ba là một tu sĩ Luyện thể cửu trọng, thi triển Hỏa Cầu thuật. Mượn ngụy Vô cấu chi thể, Ôn Bình có thể giải quyết hắn trong nháy mắt, đồng thời, cũng phát hiện được nhược điểm lớn nhất của đối phương. Hỏa Diễm chi thuật xác thực rất lợi hại, có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng đến khi cận thân, dù là cùng cảnh cũng có thể dễ dàng bị giết chết họ.

Tầng thứ tư, thủ hộ giả là một tu sĩ Luyện thể thập trọng, vừa nhảy vào lập tức thi triển thuật, không hề nói nhãm.

Tóm lại, sau khi giải quyết hắn xong, Ôn Bình tiến lên tầng thứ năm, gặp được thủ hộ giả Luyện thể thập nhất trọng. Hắn thi triển Hỏa Long thuật, cho Ôn Bình thấy được thuật pháp mạnh hơn so với Giao Long Nộ.

Chỉ một chiêu, sườn dốc cao hàng chục mét lập tức bị san bằng, một khối cự thạnh cao hơn thân người cứ như kẹo đường gặp lửa, trong nháy mắt tan chảy.

Nếu không phải có Vô cấu chi thể cùng với Bất Hủ Thanh Phòng bào hộ thuẫn, Ôn Bình cảm thấy hắn thật sự có khả năng bại dưới Hỏa Long thuật.

Trận chiến kết thúc, nhìn hộ thuẫn bị phá vỡ, Bất Hủ Thanh Phong bào bị đốt thành tro, Ôn Bình cảm thấy thật may mắn.

Cảm nhận được một trận gió mát từ sau lưng truyền đến, Ôn Bình vội nói:

- Sử dụng đặc quyền, ta muốn 100% lĩnh ngộ Hỏa Long thuật.

- Sử dụng thành công!

Âm thanh hệ thống biến mất, Ôn Bình mất khống chế ngồi xếp bằng xuống đất, sau đó, lưu quang màu đỏ từ bốn phương tám hướng xông vào đầu hắn. Một phút sau, Ôn Bình mở mắt ra, tay vung lên, một đầu hỏa long độ khoảng 3 - 4 mét cuộn tròn vọt ra ngoài.

Không khổng lồ bằng đầu hỏa long do thủ hộ giả thi triển, nhưng cũng tạo được một cái hố to độ khoảng 5 - 6 mét ở cách đó hơn mười thước. Mà lực phá hoại bực này, ít nhất phải là một gã tu sĩ Luyện thể thập tam trọng dùng toàn lực mới có thể làm được.

Cùng lúc đó, thông tin cá nhân hiện ra.

Ôn Bình.

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Luyện thể thập nhị trọng.

Tư chất: Tam Tinh.

Khống chế mạch thuật:

Hoàng cấp hạ phẩm - Giao Long nộ (tiểu thành).

Hỏa Long thuật (nhập môn).

Liếc nhìn thông tin, lại quay sáng nhìn cái hố to do Hỏa Long thuật tạo ra, Ôn Bình suy nghĩ miên man bất định…

- Nhập môn đã có uy năng khủng bố bực này, nếu có thể tu luyện đại thành… Sẽ như thế nào đây?

…

Rời khỏi Tàng Thư Các, Ôn Bình đi thẳng đến Sân Hung Thú Thí Luyện, bắt đầu rèn luyện Hỏa Long thuật.

Hắn tu luyện đến giữa trưa thì phát hiện Diệu Âm - Người của Phi Ngư Đảo - đã đến đêm hôm trước lại tới nữa. Bất quá, hôm nay ngoại trừ nàng thì không còn ai khác. Đại yêu hôm đó cũng không thấy bóng dáng.

Diệu Âm lên núi vừa lúc giờ nghỉ trưa. Nàng tìm được Tần Mịch, sau đó xúm xít bên cạnh hắn, vừa châm trà vừa đấm lưng. Nhất là khi nhìn thấy Tần Mịch cả người đầy mồ hôi, nàng vội vàng đi lấy một chậu nước, nhúng khăn tay của mình, vắt khô, sau đó giúp hắn lau mặt.

Chiếu cố quá mức cẩn thận, lại có vẻ giống như bảo mẫu chiếu cố hài tử. Khiến cho Dương Nhạc Nhạc cùng Hoài Diệp đang ngồi chờ Ôn Bình đến dùng cơm đực mặt ra nhìn.

Tần Mịch ngồi một bên, đẩy tay Diệu Âm ra, vẻ mặt bất đắc dĩ, hỏi:

- Sao ngươi lại tới đây?

Diệu Âm nở nụ cười tươi như gió xuân, hồi đáp:

- Thiếu chủ, Diệu Âm một đường theo tới.

- Không đúng, ngươi theo dõi ta thì có. Ta đã nói với ngươi rồi, mau về đi, ta ở đây không cần người hầu hạ. Ta lớn như vậy rồi, chẳng lẽ còn không tự chiếu cố mình được? - Tần Mịch có hơi không kiên nhẫn, muốn đuổi Diệu Âm đi.

Đúng lúc này, Ôn Bình bước lên lầu hai, cười nói:

- Ở xa đến là khách, cứ ngồi xuống, từ từ nói chuyện.

- Tông chủ.

Ba người Dương Nhạc Nhạc vội đứng lên.

Vừa thấy Ôn Bình, Diệu Âm há hốc mồm kinh ngạc, chỉ vào hắn, định mở miệng nói gì đó, nhưng hiềm có Tần Mịch bên cạnh, vội vàng ngậm miệng lại:

- Ngươi là…

Ôn Bình thầm cười.

Hắn biết rõ Diệu Âm muốn nói gì, không phải định nói "Ngươi là tên gia hỏa đi hóng mát dưới chân núi đêm đó" sao?

Ôn Bình cười, nói:

- Diệu Âm cô nương, mời ngồi. Nhạc Nhạc, mang cho Diệu Âm cô nương một đôi đũa.

【VIP】 Đệ Tử Mới - Diệu Âm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nhạc Nhạc gật đầu, vội đi lầu xuống lấy bát đũa lên cho Diệu Âm . Ôn Bình ngồi xuống vị trí mà ngày thường vẫn ngồi, bưng bát cơm đầy ắp lên, liếc mắt nhìn cái ghế trống bên cạnh, lập tức hỏi:

- Mấy người Vân trưởng lão đâu?

Hoài Diệp vội vàng trả lời :

- Vân trưởng lão đang chỉ điểm Triệu Tinh sư tỷ tu luyện, Vương bá đang ngủ trưa, cũng không tới ăn.

- Ừm, vậy cũng không cần đợi nữa, chúng ta ăn trước đi!

Ôn Bình cầm đũa lên muốn gắp thức ăn.

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc bưng bát đũa lên lầu, đi nhanh thêm vài bước, đặt chén đũa trên bàn trước mặt Diệu Âm, sau đó nói:

- Cho ngươi, cùng ngồi xuống ăn, mấy món này rất ngon!

Diệu Âm nhìn bàn ăn, lại lắc đầu, ứng tiếng nói:

- Ta không đói bụng!

Dương Nhạc Nhạc thấy Diệu Âm không lĩnh tình, ngượng ngùng nói một câu:

- Không ăn thì thôi vậy, không có lộc ăn!

Dứt lời, trở về chỗ của mình, cầm lấy đũa gắp lấy gắp để.

Với hắn mà nói, ít đi một cái miệng ăn, hắn lại có thể ăn nhiều thêm một phần. Diệu Âm không lĩnh tình, cũng coi như là hợp ý của hắn.

Mấy ngày gần đây, đồ ăn do Hoài Diệp nấu rất ngon, thậm chí là còn ăn ngon hơn đồ do Hoài Không tiền bối làm, làm cho hắn phát nghiện rồi. Một bát cơm, hai bát cơm, căn bản là chưa thấm vào đâu.

Một màn Dương Nhạc Nhạc từng ngụm từng ngụm ăn cơm, Diệu Âm cũng nhìn thấy, trong mắt có chút ghét bỏ, nàng thậm chí còn hoài nghi Dương Nhạc Nhạc mấy ngày rồi chưa ăn, vậy mà ăn như hổ đói, không có một điểm phong độ nào.

Đương nhiên nàng không ăn không phải thật sự là nàng không đói.

Chỉ là nàng không dám ăn cùng bàn với Tần Mịch, nàng vẫn hiểu hai chữ tôn ti. Tiếp nữa là nàng cảm giác mình bị tông chủ Bất Hủ Tông đùa giỡn, tâm tình khó chịu, không muốn ăn.

Sau khi thu hồi ánh mắt, nàng nói với Tần Mịch :

- Thiếu gia, Tần Sơn đại nhân nói là để Diệu Âm khoảng thời gian này theo bên cạnh ngài.

- Bỏ qua cái mệnh lệnh vớ vẩn của hắn đi!

Tần Mịch lập tức cự tuyệt.

Diệu Âm giống như là biết trước là Tần Mịch sẽ nói như vậy, vội vàng nói thêm một câu:

- Thiếu gia, đây là lão gia phân phó!

- Phụ thân ta…!

Tần Mịch lập tức nghẹn lời, liếc mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc, lại nhìn sang Hoài Diệp, trong đầu đang liên tục tìm lý do cự tuyệt, rốt cuộc ánh mắt hắn rơi vào Ôn Bình, mở miệng :

- Kia… Vậy cũng không được, Bất Hủ Tông có quy định, không phải là đệ tử Bất Hủ Tông, tối đa chỉ có thể dừng lại ở Bất Hủ Tông một canh giờ mà thôi!

Diệu Âm nói:

- Thiếu gia, để ta ở bên cạnh ngài là quyết định của lão gia, ngài chỉ có thể tuân theo!

Tần Mịch bất đắc dĩ cười cười, chỉ có thể đưa tay chỉ hướng Dương Nhạc Nhạc, nói:

- Ta không có lừa ngươi. Quy củ Bất Hủ Tông chính là như vậy. Không tin ngươi cứ hỏi Dương sư huynh, quy củ này là do hắn nói cho ta biết. Khoảng thời gian này, yêu trù Hoài Không thường xuyên tới Bất Hủ Tông, tông chủ đều không có để hắn lưu lại Bất Hủ Tông quá thời gian một cảnh giờ.

- Thiếu gia, người viện cớ thì cũng nên lấy cái cớ thật một chút chứ!

Dùng yêu trù Hoài Không để xuyên tạc, khó mà tin được.

Cảnh giới Hoài Không mặc dù không cao, thế nhưng tại Đông Hồ này là một đầu bếp nổi danh, bao nhiêu đại thế lực, đại nhân vật muốn mời hắn tới cửa làm mấy món ăn cũng không mời được. Cái Bất Hủ Tông này chính là một tông môn vô tinh, Hoài Không tới cửa, sẽ cam lòng đuổi đi?!

Diệu Âm vừa nói xong, Dương Nhạc Nhạc một bên khẽ gật đầu nói:

- Thiếu gia của ngươi nói không sai, quy củ Bất Hủ Tông chính là như vậy. Ngươi cũng ở lại đây gần một canh giờ rồi, chuẩn bị xuống núi đi!

- Thật có quy củ này?!

- Ta chẳng lẽ còn đi lừa gạt ngươi? Nếu còn nghi ngờ thì chờ hai ngày nữa Hoài Không tiền bối lên núi là biết!

- Ta không tin!

Nói thật, nàng không tin cái Bất Hủ Tông này sẽ cam lòng đuổi Hoài Không xuống núi, ngay cả Phi Ngư Đảo cũng không có cái năng lực đó.

Lúc này, Ôn Bình buông bát đũa xuống, mở miệng nói:

- Diệu Âm cô nương, có hứng thú gia nhập Bất Hủ Tông sao? Chỉ cần nhập tông, ngươi có thể ở bên cạnh chiếu cố cho

thiếu gia ngươi, nếu không, qua một hồi nữa, ngươi phải xuống núi rồi.

- Muốn ta gia nhập Bất Hủ Tông? Ngươi đang đùa sao? Ta cũng không tin là ngươi dám đuổi ta đi!

Diệu Âm một bộ không quan tâm, cười một tiếng, kết quả vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy thiếu gia nháy mắt ra hiệu với Ôn Bình.

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, nhìn Diệu Âm, nói:

- Thật xin lỗi, ta thực là dám!

- Ngươi…!

Nhìn vẻ mặt Ôn Bình nghiêm túc, trong lòng Diệu Âm sinh giận, bất quá khi thoáng nhìn qua nụ cười đắc ý của thiếu gia, nàng vội vàng nói:

- Được rồi, ta gia nhập!

- Á…!

Tần Mịch lập tức thu hồi nụ cười, nhướng mày, tay chống lấy đầu, nhìn Diệu Âm, hạn hán lời. Sau đó lại liếc mắt nhìn Ôn Bình, tông chủ thu Diệu Âm làm đệ tử Bất Hủ Tông? Ba chữ bất đắc dĩ xông lên não, hắn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

- Tông chủ, ngài… Haiza!

Tâm tình Ôn Bình lúc này lại không giống Tần Mịch, hắn đặc biệt vui vẻ, bởi vì lại thu được một cái đệ tử tam tinh tư chất, hơn nữa tu vi đã là luyện thể thập nhị trọng. Luyện thể thập nhị trọng, hiện tại đối với Bất Hủ Tông chính là biển hiệu nha.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Đột nhiên, đầu bậc thang truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Đám người ghé mắt nhìn lại, Vân Liêu từ lầu một vội vàng chạy lên, không để ý tới hiện trường xuất hiện một mỹ nữ lạ mắt. Ngược lại, Diệu Âm, nhìn thấy Vân Liêu, trong mắt mang theo chút kinh ngạc.

Có lẽ là bị dung nhan tuấn tú làm kinh ngạc.

Vừa lên lầu, Vân Liêu nhanh chóng tới trước mặt Ôn Bình, hỏi:

- Tông chủ, cái Thập Tầng tháp kia là gì vậy?

- Thứ mới!

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời, sau đó duỗi đũa ra, gắp lấy một cọng măng trước mặt Dương Nhạc Nhạc. Thế nhưng vừa đưa đũa tới, Dương Nhạc Nhạc bỗng nhiên đứng lên, không để ý, trực tiếp chấn cái bàn rung động, làm cho cọng măng Ôn Bình vừa mới gắp lại rơi trở lại trong mâm.

- Tông chủ thật xin lỗi…

Dương Nhạc Nhạc vội vàng nói xin lỗi.

Ôn Bình thấy thế, bất đắc dĩ cười một tiếng, nói:

- Nôn nôn nóng nóng, ngồi xuống đi, gấp gáp làm gì, chờ ăn cơm xong ta sẽ dẫn các ngươi đi xem!

Ôn Bình nói xong, Tần Mịch, Hoài Diệp, Dương Nhạc Nhạc cùng Vân Liêu bốn người đều vui mừng ra mặt, cho dù là mù đi nữa, cũng có thể cảm nhận được trong không khí tràn ngập sự vui sướng.

Bất quá đám người mặc dù bị Ôn Bình an ủi ngồi xuống, thế nhưng là trong lòng lại không yên được, tâm tư ăn cơm cũng không còn.

Diệu Âm một bên thấy cảnh này thì có chút buồn bực, đặc biệt là khi nhìn thấy biểu lộ của thiếu gia thì lại là càng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Trong trí nhớ của nàng, thiếu gia rất ít khi biểu lộ sự vui mừng như vậy, lần thiếu gia lộ vẻ mặt kinh hỷ gần nhất là ngày lễ trưởng thành. Bởi vì ngày thành nhân đó, gia chủ đem

quyết định cho thiếu gia làm người thừa kế Tần gia công bố cho tất cả người ở Phi Ngư Đảo.

Thế nhưng mà lúc này, nàng lại thấy thiếu gia nghe được có cái gì mới xuất hiện, vậy mà lộ ra sự kinh hỷ giống như là đạt được vị trí kế vị vậy.

Chẳng lẽ là cái gọi là "thứ mới" kia so với việc kế vị còn tốt hơn?

Diệu Âm còn đang suy nghĩ miên man, Ôn Bình đã đứng lên, nói:

- Đem đồ trên bàn dọn dẹp đi, sau đó tất cả theo ta!

Ôn Bình dứt lời, đám người vội vàng muốn thu dọn bàn ăn, một người thu đồ ăn, một người dọn chén dĩa, loay hoay quên cả đất trời. Tần Mịch muốn ra tay giúp đỡ thì bị Diệu Âm cản lại.

- Thiếu gia, ngài sao có thể làm loại chuyện này?!

- Ừm, vậy ngươi tới làm đi!

Tần Mịch lui ra phía sau một bước.

- Dạ!

Diệu Âm gật gù, vội vàng thu thập bát đũa, lúc này Vân Liêu bên cạnh lấy từ trong ngực ra một ngàn kim tệ, mở miệng nói:

- Tông chủ, đây là một ngàn kim, ta muốn cơ hội một lần tiến nhập Thập tầng tháp!

Diệu Âm lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Đây là ý gì?

Lấy ngàn kim tệ đổi một danh ngạch?

【VIP】 Tần Mịch Bị "Đấm Phát Chết Luôn"

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Theo đó, nàng thấy Ôn Bình thật đưa tay tiếp nhận tấm kim phiếu ngàn kim kia.

Bị cảnh tượng này đập vào mắt, nàng có chút hoài nghi, cái Bất Hủ Tông này đến cùng có phải là một tông môn hay không?

Sao nhìn thế nào cũng giống một cái võ quán thế tục vậy?

Còn có, cái Thập tầng tháp kia là thứ gì? Vị Vân trưởng lão này vì đặt cọc một lần tiến vào đó một lần tốn ngàn kim tệ? Một ngàn kim tệ! Đủ để một luyện thể thập nhị trọng như nàng mua sắm tài nguyên tu luyện trong nửa năm đó.

Đang lúc Diệu Âm nghi hoặc chờ đáp án thì Vân Liêu lại thay nàng mở miệng hỏi:

- Tông chủ, cái Thập Tầng Tháp này là thứ gì?

Nghe được câu hỏi này, Diệu Âm lập tức dừng động tác xuống lầu, vịn thanh lan can, đứng giữa cầu thang.

Vừa nghiêng đầu vừa kinh ngạc nhìn Vân Liêu.

Thầm nghĩ : Đã không biết là thứ gì còn bỏ ra ngàn kim muốn đi vào?

Làm cái gì?

Cái Vân trưởng lão này không phải là một tên bất bình thường chứ?

Chợt nàng đưa mắt nhìn Ôn Bình, chờ đợi đáp án từ hắn.

Ôn Bình thu hồi tấm kim phiếu, cũng không có lập tức trả lời ngay, mà là đi xuống lầu, hướng Tàng Thư Các đi tới, vừa đi vừa nói:

- Thập Tầng Tháp nằm phía sau chủ điện, có tất cả mười tầng, mỗi một tầng sẽ có một trận thí luyện, nếu hoàn thành thí luyện, các ngươi sẽ có cơ hội lĩnh hội được thuật mà thủ hộ giả trong đó sử dụng.

- Là mạch thuật sao?

Vân Liêu vội vàng hỏi.

- Không phải, là võ pháp!

Ôn Bình thực không biết giải thích kiểu gì, bởi vì nói là pháp thuật, khẳng định là mấy người cũng không hiểu.

- Chẳng lẽ là võ pháp đặc thù?!

Trong mắt Vân Liêu nổi lên một sợi nghi hoặc.

Diệu Âm lẳng lặng nghe, sau đó cố ý đi chậm lại, đảm bảo liếc mắt có thể nhìn thấy nét mặt của vị Vân trưởng lão bên cạnh Ôn Bình kia. Nàng vốn cho rằng Vân trưởng lão khi nghe tới hai từ "võ pháp" sẽ hối hận khi xuất ra ngàn kim, thật không ngờ là nàng lại không nhìn thấy Vân trưởng lão này thất vọng chút nào.

Diệu Âm thầm nghĩ: Võ pháp lúc nào lại đáng giá ngàn vàng như vậy? Chẳng phải tùy tiện gia nhập một cái tông môn nào cũng được phát miễn phí hay sao?

Cũng không lâu lắm, Ôn Bình dẫn mọi người tới trước Tàng Thư Các. Đứng trong khoảng đất trống, đám người nhao nhao nhìn xung quanh, rốt cuộc ánh mắt mọi người đều tập trung tại bên trên một cái bảng hiệu sơn đỏ, trên đó viết ba chữ: Tàng Thư Các.

Diệu Âm nhìn vào đó, trong lòng nổi lên nghi hoặc, chẳng lẽ cái Tàng Thư Các này chính là Thập Tầng Tháp?

Không đợi Diệu Âm mở miệng hỏi, Ôn Bình liền nói:

- Tàng Thư Các chia làm mười tầng, hết thảy có mười trận thí luyện, cho nên có cái tên Thập Tầng Tháp. Mỗi ngày, chỉ

có ba lần tiến nhập Tàng Thư Các, Vân trưởng lão đã lấy đi một cái danh ngạch, còn hai cái ai muốn?

- Ta!

Tần Mịch dẫn đầu dơ tay lên.

- Thiếu gia!

Diệu Âm vội vàng thấp giọng kêu lên một tiếng, liền muốn đem tay Tần Mịch kéo xuống. Làm như vậy là đại bất kính, nhưng Diệu Âm vì phòng cho thiếu gia không bị lừa tiền, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tần Mịch bị Diệu Âm làm như vậy, có chút bực bội quay đầu nhìn sang nàng, sau đó chất vấn:

- Diệu Âm, ngươi làm gì?

Diệu Âm vội vàng giải thích :

- Thiếu gia, cái này, nhập môn thì ngàn kim, hiện tại tiến vào Tàng Thư Các tu luyện võ pháp lại tốn ngàn kim, lòng người khó dò, cẩn thận một chút mới tốt!

- Không sao, Ôn tông chủ không phải lừa gạt. Chờ ngươi ở đây mấy ngày liền hiểu rõ.

Nếu như nói một vị cao nhân có thể làm ra linh thiện là dân lừa đảo thì e rằng Đông Hồ này không còn người tử tế.

Đáng tiếc là lời này nói ra quá kinh thế hãi tục, Diệu Âm chắc chắn không tin.

Dứt lời, Tần Mịch cầm ngàn kim trong tay đưa cho Ôn Bình, chợt nhìn sang Dương Nhạc Nhạc thờ ơ đứng bên cạnh nói:

- Dương sư huynh, chỉ có cơ hội ba lần, ngươi có muốn cùng đi vào với tra hay không?

Dương Nhạc Nhạc lắc đầu, vừa cười vừa nói:

- Thôi khỏi, lần này để ngươi vào trước, ta xem một hồi đã!

- Vậy ta làm người tiên phong đi!

Dứt lời, Tần Mịch cất bước đi tới cửa tàng thư các, sau lưng truyền tới thanh âm nhắc nhở của Ôn Bình:

- Lối vào Thập tầng tháp cũng giống như lối vào chiến cảnh.

Tần Mịch gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó hướng về phía cánh cửa đang đóng của Tàng thư các "đụng vào" , sau một khắc, toàn bộ thân thể trực tiếp chui vào trong tàng thư các. Khi hình tượng trước mắt biến đổi, Tần Mịch ngạc nhiên phát hiện mình đang đứng ở một nơi toàn màu vàng.

Một cơn gió khô nóng thổi vào mặt hắn, khiến môi hắn trở nên có hơi khô, dưới chân dẫm lên là những hạt cát vàng lớn, mỗi một bước đi, lại có cảm giác như là chân muốn trượt đi vậy, đỉnh đầu treo lên một mặt trời chói lóa, đem đất cát dưới chân hắn hun khô như than lửa vậy, nóng hổi.

- Đây là cái thế giới gì?

Sống qua mười tám năm, trừ nhìn thấy hồ thì chính là núi và bình nguyên, đây lần đầu tiên nhìn thấy sa mạc. Tần Mịch vừa mừng vừa sợ, bởi vì hắn trước giờ cũng chỉ mới nghe qua, chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy loại thế giới này.

Quét mắt nhìn ra bốn phía, mặc dù không thấy một điểm màu xanh, luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì, thế nhưng thế giới này lại để cho hắn một loại cảm giác rung động mới mẻ, giống như cảm giác khi hắn vừa mới rời Phi Ngư Đảo, đi du lịch bên ngoài.

Trải qua kinh hỷ, Tần Mịch bắt đầu nhìn ra xa xung quanh, lẩm bẩm :

- Thủ hộ giả tầng đầu nơi nào ta?

Hô!

Một trận gió cát thổi sượt qua mặt hắn.

Sàn sạt!

Dưới chân truyền tới từng cơn bạo động.

Tần Mịch thấy thế, lộ ra nụ cười như biết trước, không chút do dự đưa tay hướng về người dưới cát chộp tới.

- Đi ra cho bố!

…

Bên ngoài Tàng thư các.

Diệu Âm thấy thiếu gia nhà mình đột nhiên biến mất trước cánh cửa kia, trong lòng tự nhiên gấp gáp, lo lắng Tần Mịch xảy ra chuyện, lập tức muốn đi xem thực hư, vừa cất bước lại bị Vân Liêu dùng tay cản lại.

- Đừng gấp, thiếu gia của ngươi chỉ là đi thí luyện mà thôi.

Diệu Âm ngẩng đầu nhìn Vân Liêu, lộ ra sự thẹn thùng của nữ tử, thấp giọng thì thầm:

- Nhưng cửa còn không có mở, thiếu gia…

Diệu Âm mới nói được nửa câu liền bị Dương Nhạc Nhạc nhảy vào họng:

- Có cái gì ngạc nhiên? Ai nói với ngươi cửa vào nhất định là cửa? Lối vào kia thông tới một không gian khác, cho nên cửa gỗ không có tác dụng, chỉ mang tính chất minh họa mà thôi!

- Phía sau cửa là một không gian khác?

Diệu Âm không hiểu rõ câu nói này.

Lúc này, thanh âm Ôn Bình truyền tới :

- Diệu Âm, muốn tiến vào tìm thiếu gia ngươi sao? Chỉ cần bỏ ra ngàn kim, có thể mua lại danh ngạch cuối cùng trong hôm nay, cũng có thể đi vào bảo hộ cho Tần Mịch.

- Ngươi?!

Diệu Âm tức giận, muốn mắng Ôn Bình đây là thừa nước đục thả câu, thế nhưng là khi liếc mắt nhìn sang Tàng Thư Các, trong lòng nổi lên một chút bất an, đành phải lấy ra một ngàn kim tệ đưa cho Ôn Bình, nói:

- Hi vọng ngươi không gạt ta!

Là một cái địa phương quỷ quái cũng được, là một không gian khác cũng không sao. Diệu Âm không quan tâm mấy thứ này, nàng chỉ lo lắng thiếu gia một mình tiến vào trong đó lỡ

có mệnh hệ gì, nàng bị trách phạt chỉ là chuyện nhỏ, sợ là mạng cũng mất.

Ngay lúc Diệu Âm định tiến nhập Tàng thư các, cửa vào Tàng thư các bỗng nhộn nhạo lên một gợn sóng, sau đó liền thấy Tần Mịch lảo đảo đi ra, chật vật cực kỳ, hoàn toàn mất đi tư thái của thiếu chủ Phi Ngư Đảo.

Quần áo phổ thông mặc trên người lúc này bị đốt thành áo ngắn tay, quần đờ ùi.

Bịch!

Tần Mịch đặt mông ngồi trên mặt đất, một bộ hồn phách chưa tỉnh, bọn người Dương Nhạc Nhạc thấy thế, không hiểu ra sao.

- Tần Mịch, ngươi không sao chứ?

- Thiếu gia!

Đang lúc mọi người muốn tiến lên xem Tần Mịch, Diệu Âm kinh hô một tiếng, xông tới đầu tiên, chạy tới bên người Tần Mịch, hai cánh tay nhẹ nhàng đỡ lấy tay phải của hắn, chậm rãi dìu lên.

Tần Mịch được dìu đứng dậy, vội vàng nói với Diệu Âm không sao, sau đó hướng về phía mấy người Dương Nhạc Nhạc, lộ ra nụ cười thảm, nói:

- Thủ hộ giả tầng này quá mạnh! Luyện thể thất trọng lại có thể thi triển mạch thuật!

- Luyện thể thất trọng sử dụng mạch thuật, không thể nào? Vậy làm sao vượt qua tầng đầu?

Dương Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn Tần Mịch.

- Hai cái thủ hộ giả kia vung tay một hồi, liền phóng ra hỏa diễm phô thiên cái địa, trực tiếp thiêu ta đến chạy mất dép.

Nói xong, Tần Mịch còn khoa khoa tay, học bộ dáng kết ấn của hai thủ hộ giả kia.

Nghĩ đến đây, Tần Mịch liền xấu hổ, nếu như khi bắt đầu chiến đấu mà hắn không có chủ quan khinh thị hai tên thủ hộ

giả kia thì hắn cũng không tới mức thua thảm như vậy.

Lúc này mấy người Dương Nhạc Nhạc nghe Tần Mịch thuật lại, sắc mặt không đẹp cho lắm. Bởi vì nghe được cái tràng diện này, người người đều run sợ.

【VIP】 Đây Chính Là Pháp Thuật!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình liếc qua đám người Dương Nhạc Nhạc, thở dài, nói:

- Lúc sinh mệnh ngươi nhận uy hiếp, Tàng Thư Các sẽ truyền tống ra, phán định thí luyện thất bại. Chẳng qua, nếu các ngươi sợ hãi thì Thập Tầng Tháp cũng không cần mở nữa.

Tần Mịch vội vàng ứng tiếng :

- Tông chủ, chúng ta không phải là sợ, chẳng qua là cảm thấy tầng đầu có phần khó khăn thái quá a! Hai cái thủ hộ giả kia quá quỷ dị, vậy mà có thể phun lửa.

Ôn Bình vừa cười vừa nói:

- Thủ hộ giả kia sử dụng hỏa diễm tên là Hỏa Diễm thuật, nếu vượt qua thí luyện tầng một, ngươi liền có một thành tỉ lệ lĩnh ngộ được nó. Cứ thế mà suy ra, thủ hộ giả mỗi tầng đều nắm trong tay một loại pháp thuật hỏa diễm, các ngươi có hai canh giờ để đánh bại bọn họ, nếu vượt qua thì có tỉ lệ lĩnh ngộ được hỏa diễm chi thuật mà bọn họ thi triển.

Tần Mịch nghe xong, vừa mừng vừa sợ, quên mất sự tình khó nói vừa nãy, hỏi:

- Tông chủ, võ pháp mà ngài nói không phải là cái này đi. Vậy chẳng phải là khi luyện thành, không cần bước vào Thông Huyền Cảnh cũng có thể thi triển mạch thuật?!

Ôn Bình giải thích nói:

- Chuẩn xác mà nói, đây không phải là võ pháp, bởi vì nó không được xếp vào mạch thuật, cho nên lúc đầu ta mới nói

cho các ngươi là võ pháp, thế nhưng nó chuẩn xác phải gọi là pháp thuật!

- Pháp thuật?

- Mạch thuật là ngưng tụ mạch khí, mà pháp thuật chính là Luyện thể tu sĩ dùng thiên địa chi khí trong đan điền!

- Còn có loại thuật pháp này?

Gia nhập Bất Hủ Tông mấy ngày qua, Trọng Lực Trường, Sân Hung Thú Thí Luyện, đã để hắn kinh ngạc, Phi Ngư Đảo căn bản là không có những thứ này. Không, phải nói là hắn chưa bao giờ nghe qua loại vật này xuất hiện ở Đông Hồ.

Bây giờ lại xuất hiện thêm cái gọi là pháp thuật này.

Oa!

Tần Mịch thán phục trong lòng một tiếng, trong đầu dần hiện ra cảnh tượng bản thân phóng xuất ra hỏa diễm đầy trời, nghĩ như thế nào đều cảm thấy oai phong. Trong đầu đã quên mất sợ hãi, cũng quên nốt bộ dáng bị "đuổi giết" chật vật của mình.

Tần Mịch thấy Ôn Bình muốn rời đi, lập tức mở miệng :

- Tông chủ, Dương sư huynh sợ nhưng ta không sợ, xin hỏi còn có danh ngạch tiến nhập Thập tầng tháp không?

Dứt lời, không chờ Dương Nhạc Nhạc mở miệng phản bác thì hắn đã đưa tay vào trong ngực, muốn lấy ra kim phiếu.

Hắn tin tưởng, chỉ cần tiến vào một lần nữa, nhất định sẽ vượt qua thí luyện.

- Hôm nay hết rồi, muốn đi vào tiếp thì chờ ngày mai đi!

Dứt lời, Ôn Bình cất bước rời đi tàng thư các.

Nhìn bóng lưng Ôn Bình rời đi, Tần Mịch dừng động tác móc tiền, có chút thất vọng quay đầu nhìn Tàng thư các, sau đó gửi dài, nói:

- Phải đợi đến ngày mai… Sớm biết thì ta đã không khinh địch, làm hại ném đi một lần cơ hội lĩnh ngộ Hỏa Diễm pháp thuật!

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc lập tức chạy đến trước mặt Tần Mịch, chất vấn:

- Tần Mịch sư đệ, ngươi vừa rồi có ý gì?

Tần Mịch vội vàng chạy ra, vừa cười vừa vừa nói:

- Sư huynh, ngươi lừa Nguyệt Quang Sủi Cảo của ta, ta hố ngươi Thập tầng tháp, có qua có lại nha!

- Ngươi!…

Dương Nhạc Nhạc đuổi theo, chỉ biết tức giận hô một chữ "ngươi".

Nghe được thanh âm huyên náo, Diệu Âm đang chìm trong suy nghĩ chợt tỉnh lại, nhìn qua Tàng Thư Các, trong lòng sinh ra hiếu kỳ nồng đậm.

Cảnh giới Luyện thể dùng thiên địa chi khí, tại Đông Hồ từ xưa tới nay, cũng chỉ có thể dùng ở việc gia tăng uy năng võ pháp, quyền cước, binh khí.

Nếu như đây là sự thật, thiên địa chi khí trong đan điền có thể dùng để thi triển pháp thuật, đây chẳng phải là mở ra một thời tu luyện mới?

Càng nghĩ càng khó tin, Diệu Âm dứt khoát không thèm nghĩ nữa, lấy khăn tay ra lau mặt cho Tần Mịch, nói:

- Thiếu gia, ta đi chuẩn bị nước tắm cho ngài. Ta vừa mới mua lấy danh ngạch thứ ba, có thể đưa cho thiếu gia!

Tần Mịch vui mừng, chợt biểu lộ trầm xuống, ngẫm nghĩ, nói:

- Không cần, cơ hội lần này là của ngươi!

Diệu Âm vội vàng nói:

- Thiếu gia…!

- Được rồi, không cần nói nhiều nữa, để ngươi đi vào thì ngươi đi đi!

Tần Mịch cầm khăn tay của Diệu Âm tùy tiện lau qua loa mặt mũi, sau đó tiếp tục nói:

- Không gian tầng đầu là một mảnh địa phương toàn màu vàng, ngoại trừ cát vàng thì không có gì khác, ngươi đi vào nhất định phải cẩn thận, lúc hỏa diễm phóng tới, cũng không có cái để chắn lại đâu!

- Ân!

Diệu Âm vội vàng gật đầu.

- Quý trọng cơ hội, Thập Tầng Tháp mở ra một ngày. Thực lực của ngươi mạnh hơn ta, sau khi đi vào thì cẩn thận một chút, nhất định phải đem hai cái thủ hộ giả tầng đầu thông chết, trả thù cho ta!

Diệu Âm gật gù, nắm chặt bàn tay trắng như phấn, một mặt nghiêm túc ứng tiếng :

- Thiếu gia yên tâm, ta nhất định đem hai bọn hắn giết chết bảy tám lần, cho ngài hả giận!

- Đi đi!

Dứt lời, Tần Mịch tranh thủ thời gian rời đi, đi thay một bộ Bất Hủ Thanh Phong bào mới.

Khi mấy người Dương Nhạc Nhạc cùng Tần Mịch đều đi hết, Diệu Âm nhìn sang lối vào Tàng Thư Các, thấy Vân Liêu đi vào trước, vội vàng chạy theo.

Đầu tiên là đưa tay vào thăm dò tình hình, sau khi thấy tay mình tiến vào trong bình an vô sự mới cất bước đi vào.

Giấu sự nghi hoặc đối với Bất Hủ Tông trong lòng, Diệu Âm đứng tại tầng thứ nhất của Thập Tầng Tháp - sa mạc vô tận.

Liếc nhìn dưới mí mắt toàn bộ là cát vàng, tràn ngập hoang vu, những cơn gió khô nóng không ngừng cuốn theo cát vàng. Diệu Âm vừa mừng lại vừa sợ.

Quan sát cái thế giới mới này, Diệu Âm không nhịn được sợ hãi than:

- Một cái Tàng thư các nho nhỏ lại ẩn chứa một thế giới khác bên trong, lại là một thế giới chưa bao giờ thấy qua. Không cây, không hồ…

Diệu Âm vừa thán phục, quan sát lại vừa tiến lên phía trước, không ngừng tìm kiếm thủ hộ giả xung quanh.

Đột nhiên, dưới chân truyền đến bạo động.

Nàng nhớ kỹ lời dặn của thiếu gia, lập tức lui lại mấy bước, trực tiếp chạy ra sau cồn cát, muốn nhờ cồn cát né tránh hỏa diễm do thủ hộ giả phóng ra.

Phốc!

Lúc Diệu Âm vừa mới lui ra mấy bước, hai thủ hộ giả từ địa phương mà nàng vừa mới đứng chui ra.

Diệu Âm quay đầu lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng, đặc biệt là khi nhìn thấy hai người quơ quơ tay, nàng nhớ tới lời của thiếu gia đã nói, trong lòng lướt qua một sợi ngưng trọng, nằm dưới cồn cát.

Sau một khắc, lửa nóng hừng hực phủ lên vị trí mà nàng vừa mới đứng, lan tràn ra xung quanh, cho đến đỉnh đầu của nàng.

Cách xa một trượng, Diệu Âm có thể cảm nhận được ngọn lửa này có nhiệt độ không đơn giản, nàng dám chắc đây không phải là loại hỏa diễm bình thường. Loại nhiệt độ hỏa diễm này để nàng nhớ tới lò lửa mà thợ rèn ở Phi Ngư Đảo dùng để hòa tan tinh thiết, hỏa diễm rèn đúc lợi khí.

Mặc dù đã nghe thiếu gia nói qua một lần, lại tận mắt chứng kiến, vẫn không tránh khỏi cảm giác rung động.

Nhìn hỏa diễm trên đỉnh đầu dần dần dập tắp, Diệu Âm không nhịn được thán phục một tiếng:

- Hóa ra đây chính là pháp thuật. Nếu như có một thành tỉ lệ lĩnh ngộ được nó thì cũng đáng giá ngàn kim a.

Dứt lời, Diệu Âm rút ra một thanh nhuyễn kiếm bên hông.

Nhuyễn kiếm từ xưa tới nơi được tôn làm “Bách nhận chi quân”, “Chư khí chi soái”. Yêu cầu người sử dụng có thân eo mềm mại, thân thể linh động, cho nên sử dụng nhuyễn kiếm chủ yếu là nữ tử. Bất quá nhuyễn kiếm tuy nhỏ lại khó tu

luyện hơn loại kiếm cứng rắn kia, sáo lộ kiếm pháp cũng hoàn toàn khác biệt.

Cái trước giống như là giảng ngâm khẽ, động như giao long trên biển, long phượng trên không, tĩnh như thương tùng vách núi, kình thiên ngọc trụ. Mà cái sau giảng cứu chính là sát phạt quyết đoán, xuất kiếm nhập lôi đình, lúc thu tất có một người chết.

Cho nên, lúc Diệu Âm xuất thủ, cả người đều bay ra ngoài.

Bá!

Từng đạo kiếm ảnh bay múa nương theo thân thể mềm mại của Diệu Âm cùng thủ hộ giả quấn quýt lấy nhau, mỗi khi nàng bức lui thủ hộ giả, muốn chém ra một kích chí mạng, thì lửa nóng lại đánh tới.

Bá!

Diệu Âm xông vào bên trong hỏa diễm, dùng kiếm chiêu tạo nên một tầng khí lưu, mạnh mẽ tách ra một thông đạo, sau đó trong điện quang hỏa thạch, đem nhuyễn kiếm nhanh chóng lướt qua cổ một người.

Sau một khắc, một thủ hộ giả hóa thành khói đen, biến mất trong sa mạc.

Giết xong một thủ hộ giả, người thứ hai tự nhiên chỉ còn biết xuất lực chống đỡ, dù sao Diệu Âm là Luyện thể thập nhị trọng.

Bất quá mặc dù đánh thắng, nhưng trên mặt Diệu Âm lại mang theo sự ngưng trọng, lẩm bẩm:

- Đây chính là uy năng pháp thuật sao? Sau khi luyện thành, vậy mà để cho hai tên tu sĩ Luyện thể thất trọng mạnh như vậy.

Mặc dù nàng không sợ hai người uy hiếp, thế nhưng cả hai lại phá vỡ thế giới quan của nàng.

Nàng còn chưa bao giờ nghĩ tới Luyện thể thất trọng lại mạnh như vậy.

Cái này nếu như là tới một thủ hộ giả Luyện thể bát trọng hoặc cửu trọng thì làm sao mà thắng a? Loại pháp thuật này, vậy mà hoàn toàn thay đổi ý nghĩa của câu nói: Kém một cảnh giới chính là cách một lạch trời.

【VIP】 Diệu Âm May Mắn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nói như thế nào đây, tâm tình của nàng lúc này trở nên mâu thuẫn, bởi vì nàng muốn ở Bất Hủ Tông này, học loại pháp thuật này mà không phải mấy ngày sau đưa thiếu gia trở về, sau đó cả đời ngốc tại Phi Ngư Đảo.

Thử hỏi ai không muốn được tự do? Ai không muốn bản thân mạnh lên?

Lắc đầu, Diệu Âm cảm thấy vẫn là nên quên ý nghĩ này đi là tốt nhất, cái ý nghĩ này của nàng có thể sẽ lấy đi mạng của nàng luôn chứ chả đùa.

Đang định tìm kiếm lối vào tầng hai, Diệu Âm lại cảm giác thân thể không thể cử động, như là bị thứ gì đó định trụ lại vậy. Cố gắng giãy rịa cũng vô ích, hai tròng mắt nàng lập tức lộ vẻ bối rối, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị cưỡng ép ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Là phúc hay là họa, còn chưa biết trước.

…

Ngay tại lúc đó, khi thời gian hai canh giờ thí luyện sắp hết, mấy người Tần Mịch, Triệu Tinh đều đứng tại bên ngoài Tàng thư các, cùng nhau nghị luận, đợi Diệu Âm và Vân Liêu ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, Vân Liêu từ trong đó đi ra.

Khuôn mặt tuấn tú lúc này lại đen nhẻm một mảng, còn dính lấy bùn đất, một bộ chật vật cực kỳ.

Đám người thấy thế, có chút kinh ngạc, vội vây lại, bọn họ không nghĩ tới có được Vô Cấu chi thể như Vân Liêu cũng

thảm như vậy.

Chỉ có Tần Mịch trải qua tầng đầu mới biết, bộ dạng này của Vân trưởng lão quả thực là bình thường. Dù sao Vân Liêu là luyện thể thập tam trọng, nhất định có thể đi càng xa, mà đi càng xa đồng nghĩa với việc đối chiến với thủ hộ giả càng mạnh.

Pháp thuật hỏa diễm kia, tu sĩ luyện thể rất khó chống đỡ.

Tần Mịch tiến lên, mở miệng hỏi:

- Vân trưởng lão, ngài xông tới tầng mấy?

Vân Liêu trả lời :

- Tầng ba!

Đám người nghe nói như vậy, vừa mừng vừa sợ.

Tần Mịch nghe được câu trả lời của Vân Liêu, lập tức sinh ra hứng thú nồng đậm, hỏi tiếp:

- Vân trưởng lão, ngươi có thể nói qua một chút về tầng hai sao, cho chúng ta một cái tâm lý chuẩn bị.

Vân Liêu gật gù, nói:

- Tầng đầu hẳn không cần ta nói nhiều, thủ hộ giả thi triển hỏa diễm, dựa theo thực lực của các ngươi, ngụy vô cấu chi thể trợ giúp, hẳn là có thể thắng. Tầng hai là hai tên thủ hộ giả luyện thể bát trọng, nhưng lại có thể phóng thích hỏa xà cao vài trượng, rất khó ăn, không cẩn thận liền bị cuốn lấy, đồng thời phong kín đường lui.

- Hỏa xà!

Tần Mịch giống như không để ý tới lời khuyên của Vân Liêu, ngược lại lộ ra vui mừng cực độ.

Trong đầu lại bắt đầu tưởng tượng ra hình dạng hỏa xà kia như thế nào. Bất quá khi nghĩ tới việc mấy người Dương Nhạc Nhạc đều có Vô cấu chi thể, cả người lại lạnh tanh, đáng ra là hắn cũng có được vô cấu chi thể rồi…

Thở dài trong lòng một cái, Tần Mịch hỏi nghi vấn lớn nhất trong lòng hắn:

- Vân trưởng lão, vậy ngươi lĩnh ngộ được pháp thuật chưa?

- Pháp thuật?

- Cái kia… Loại thuật pháp phóng ra hỏa diễm của mấy thủ hộ giả kia gọi là pháp thuật, chính là do tông chủ nói.

Vân Liêu hiểu ra, gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói:

- Vận khí không được tốt lắm. Mặc dù là xông tới tầng ba, nhưng không lĩnh ngộ được cái gì. Lấy thực lực của các ngươi bây giờ muốn xông qua tầng hai quả thực là rất khó. Diệu Âm cô nương kia hẳn là có thể. Về phần có thể lĩnh ngộ được pháp thuật hay không thì không biết trước được.

Lời vừa dứt thì sau lưng cũng truyền tới tiếng động.

Diệu Âm trở ra.

Vốn là một mỹ nhân Diệu Âm, bây giờ nhìn lại cũng mang bộ dáng cực kỳ chật vật. So với Bất Hủ Thanh Phong bào mà Vân Liêu mặc thì quần áo của nàng rách nhiều hơn, lộ ra chút da thịt. Tần Mịch thấy thế, lập tức đem áo khoác cởi ra, khoác lên người Diệu Âm, mở miệng hỏi:

- Thế nào? Xông tới tầng mấy?

- Tầng hai!

- Rất tốt! Không làm ta mất mặt!

Tần Mịch nở nụ cười xán lạn, bởi vì tỳ nữ có cái thành tích này cũng làm cho hắn tăng thêm vài phần thể diện.

- Hì hì!

Diệu Âm cười một tiếng, ánh mắt lơ đãng nhìn sang Vân Liêu đang đứng một bên, thấy Vân Liêu đang nhìn thẳng vào nàng, Diệu Âm kinh hoảng lập tức thu hồi ánh mắt.

Không ai thấy cảnh này, Tần Mịch cũng không.

Tần Mịch hỏi tiếp :

- Có lĩnh ngộ được cái gì không?

Đối mặt vấn đề Tần Mịch hỏi, Diệu Âm khẽ mở đôi môi đỏ, chậm rãi nói ra một câu để tất cả mọi người đều sợ ngây người:

- Ta lĩnh ngộ được Hỏa Diễm thuật tầng đầu!

- Oa!

- Không thể chứ! Vận khí tốt như vậy!

Đám người kinh hô một tiếng, sau đó liền bắt đầu la hét muốn Diệu Âm thử phóng thích Hỏa Diễm pháp thuật, đồng thời kéo nhau ra vùng đất trống bên ngoài Tàng Thư Các.

Không chịu nổi đám loi choi này, Diệu Âm bắt đầu lạnh nhạt dựa theo khẩu quyết trong đầu, trình tự kết ấn.

Một giây sau.

Ấn thành!

Lửa hiện!

Liệt hỏa hừng hực trực tiếp đánh tới phía trước.

…

Sai khi rời đi Tàng Thư Các, Ôn Bình đi tới Thanh Thủy nhai. Bất quá hôm nay đến Thanh Thủy nhai lại khác so với mấy lần trước, người của Thanh Thủy nhai sau khi nhìn thấy Ôn Bình, lập tức bỏ xuống chuyện đang làm, xông lại gần hắn.

Bọn họ nói cái gì, Ôn Bình đều không thể nghe rõ ràng, bởi vì mấy chục người đồng thời mở miệng, một giây liền có mấy trăm từ rót vào tai, nghe rõ mới là lạ. Bất quá, Ôn Bình vẫn nghe được ý tứ đại khái, chính là hoài nghi việc thực hư mở Giảng Võ hội.

Với bọn hắn, Giảng Võ hội mở lại có lẽ là một sự tình chỉ có trong mơ mà thôi.

Mà cho dù là mơ cũng chưa chắc đã thấy được.

Tiểu nhị ngày kia thấy thế, vội vàng từ trong tửu lâu chạy ra, giang hai tay ngăn trước người Ôn Bình, đem người sau lưng Ôn Bình muốn tiến vào tửu lâu cũng ngăn lại, nói:

- Các vị, yên lặng một chút. Giảng Võ hội là thật, ngay tại hai ba ngày sau, mọi người tới chân núi Vân Lam sơn là được. Các ngươi vây quanh Ôn tông chủ như vậy, có chút quá mức rồi!

Nghe được tiểu nhị nói như vậy, lại nghĩ tới việc hắn mấy ngày nay dán bố cáo, đám người mới tạm tin đây là sự thật.

- Đi thôi! Đi thôi!

- Hóa ra là thật! Đại ngốc tử bên cạnh không có gạt ta!

- Lão thiên mở mắt a, Giảng Võ hội rốt cuộc mở lại!

…

Đoàn người tuy tán đi nhưng tiếng nghị luận vẫn không ngớt.

Sau khi bị tiểu nhị xua đuổi, người trước tửu lâu cũng bắt đầu giải tán, bất quá không khí vui sướng lại kéo dài không tàn.

Ôn Bình nhìn xem một màn này, bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng.

Khi hắn làm một thiếu tông chủ nhị tinh tông môn còn chưa bao giờ được hưởng phong quang như vậy, hiện tại làm một tông chủ vô tinh tông môn lại được hoan nghênh nhiệt tình. Cảnh tượng này để hắn nhớ lại thời điểm mười mấy năm trước Giảng Võ hội, khi đó từ đầu tới cuối phố đều náo nhiệt như vậy.

Đáng tiếc là không rõ tung tích phụ mẫu, không rõ sinh tử ra sao, không được tận mắt chứng kiến lần này Giảng Võ hội mở lại, cũng không thấy được bộ dạng hiện tại của hắn.

Hắn rất hy vọng cha mẹ của mình có thể thấy cảnh này, không vì cái gì khác, chỉ vì để hai người biết đứa con trai này không phí công dưỡng dục.

Chính đang miên man suy nghĩ, lão bản mập La Nghị đi tới, tự mình bưng bình trà rót cho Ôn Bình một chén. Hương trà thấm vào ruột gan, vừa nghe liền biết trà ngon. Ôn Bình

tiếp nhận chén trà do lão bản đưa tới, nhấp một miếng, chậm rãi đặt chén trà xuống, cười nói:

- Trà này hẳn là không rẻ nha!

- Ôn tông chủ đừng nói vậy, người khác muốn dùng bạc vàng đi nịnh bợ ngài đều không làm được, ngài có thể ghé tới cái quán xập xệ này, trà này liền không đáng giá nhắc tới!

Dứt lời, lão bản mập vội vàng lấy khăn tay ra lau lau cái bàn mà Ôn Bình đang ngồi, mặc dù là nó không có một hạt bụi bẩn nào.

【VIP】 Dị Mạch Mạch Thuật?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình hỏi thẳng vào vấn đề:

- Ngoại trừ Thanh Thủy nhai, những nơi khác đã tuyên truyền về Giảng Võ Hội như thế nào rồi?

Lão bản mập vội đáp:

- Xin Ôn tông chủ cứ yên tâm, hai ngày nay ta để cho huynh đệ đi thông tri hơn mười võ quán, bọn họ nghe được ngài mở Giảng Võ Hội đều vô cùng cao hứng, nói nhất định sẽ đưa đệ tử đến. Còn về thông báo của ngài, ta cũng đã để tiểu nhị sao chép hơn mười phần, dán trên đường đi của hơn nửa cái Thương Ngô Thành, ngay cả mấy cái phường thị cũng dán luôn. Đêm qua, lúc ta đi dạo chợ đêm, những nơi đi qua, có không ít người đang nghị luận về chuyện này. Hai ngày Giảng Võ Hội chẳng chắn có không ít người đến.

- Đã làm phiền. - Ôn Bình thầm cao hứng, cứ theo cái đà này, đạt được 10 vạn người nhận biết là chuyện trong tầm tay.

- Ôn tông chủ đừng nói lời khách khí như vậy, ngài mở Giảng Võ hội là phúc của Thương Ngô Thành, so với Kháo Sơn Tông tốt hơn rất nhiều. Bọn họ đã cấu kết với thương hội, ép lấy tiền tài của những người… bình thường như chúng ta.

Ôn Bình không ngờ chuyện đột nhiên lại chuyển sang chủ đề này, lão bản mập thế mà lại bêu xấu Kháo Sơn Tông trước mặt hắn, mà còn lớn tiếng như vậy nữa chứ.

- Lão bản, ngươi không sợ tai mắt của Kháo Sơn Tông nghe thấy sao?

- Nghe được thì như thế nào? Những lời này ta nhẫn nhịn đã lâu, cũng đến lúc phải nói. Kháo Sơn Tông tình là một đám bạch nhãn lang, lúc trước phụ thân ngài cho phép bọn họ lạc địa sinh căn tại Thương Ngô Thành, thế mà Bất Hủ Tông vừa xảy ra chút chuyện, bọn họ lập tức bỏ đá xuống giếng. Cái loại bạch nhãn lang này, ngày sau, con của ta có phải vào võ quán tu hành, cũng không bao giờ nhập tông của chúng. Học được võ kỹ nhưng lại không tu được võ đức, có trở nên mạnh mẽ thì làm được cái gì? Lúc trước nếu không phải đám người Kháo Sơn Tông bọn họ đến Bách Tông Liên Minh Hội đổi trắng thay đen, bàn lộng thị phi, thì làm gì có chuyện 10 năm chỉ mở được một lần Giảng Võ Hội?

Nghe được câu này, Ôn Bình thầm giật mình, hóa ra nguyên nhân Giảng Võ hội chỉ mở được một lần chính là vậy.

Đám người Kháo Sơn Tông lòng muôn dạ thú vốn không phải chuyện của một, hai năm nay?

- Bọn họ đã đến Bách Tông Liên Minh Hội nói gì, ngươi có biết không?

- Bọn họ không muốn Thương Ngô Thành tràn ngập tu sĩ, bảo rằng nếu như vậy sẽ không có người trồng trọt, không người làm việc tay chân. Hoàn toàn là chuyện vô căn cứ! Thế nhưng Bách Tông Liên Minh Hội lại tin. - Lão bản mập đột nhiên vỗ ót một cái. - Ôn tông chủ, lần này mở Giảng Võ Hội, có khi nào bọn họ lại lặp lại chiêu cũ.

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, không để tâm đến lời của La Nghị, đáp:

- Không có việc gì, ta tự có biện pháp ứng phó.

- Vậy là tốt rồi. - Lão bản mập tuy gật đầu, nhưng vẫn tỏ vẻ lo lắng. Thấy Ôn Bình không có ý nói tiếp chủ đề này, nên hắn cũng ngừng lại.

Hàn huyên được một lúc, Ôn Bình đã bắt đầu có ý rời đi:

- Lão bản, ngươi bận bịu, ta cáo từ trước, mấy ngày nữa nhớ đến Giảng Võ Hội.

Dứt lời, Ôn Bình đứng dậy đi ra cửa.

Lão bản mập lắc đầu, cười, tự mình tiễn Ôn Bình ra cửa:

- Ôn tông chủ đi thong thả, về phần Giảng Võ hội… Ta đã từng tuổi này rồi, đời này xem như không có biện pháp theo đuổi cái gì mà mộng tu hành, cũng không có tâm tư đến Giảng Võ Hội nữa.

- Mộng tưởng vẫn nên có.

Ôn Bình vỗ vỗ vai La Nghị. Toàn dân cùng tu có lẽ là mộng tưởng của phụ thân khi mở Giảng Võ hội.

Đáng tiếc, giấc mộng này đã chết non.

Hiện tại, hắn vừa lúc mượn cơ hội hoàn thành nhiệm vụ, thay phụ thân hoàn thành cái lý tưởng nửa đường chết non này.

…

Buổi chiều, Diệu Âm vội vã rời khỏi Bất Hủ Tông, lấy cớ mua quần áo để đến nhà trọ gặp Tần Sơn.

Lúc này, Tần Sơn đã sớm không kiên nhẫn được nữa, thấy Diệu Âm vào cửa, hắn lập tức giận dữ chất vất:

- Sao lâu như vậy mới quay lại?

Diệu Âm vội vàng khom người xin lỗi, sau đó giải thích:

- Đại nhân, là chuyện của thiếu gia. Ngài muốn ta ở bên cạnh hầu hạ thiếu gian, nhưng Bất Hủ Tông có quy củ, ngoại nhân không thể ở lại đỉnh núi quá 1 canh giờ, cho nên ta chỉ có thể gia nhập Bất Hủ Tông, vì thế mới chậm trễ thời gian xuống núi phục mệnh.

Tần Sơn vẫn tức giận như trước, nhưng lại không phải vì Diệu Âm đến chậm:

- Còn có loại quy củ này? Tông chủ Bất Hủ Tông kia là ai, quả thật lớn mật, chuyện của Phi Ngư Đảo mà hắn cũng dám can dự, lệnh bài mà lão phu đưa đêm đó, hắn không thấy à?

- Đại nhân, đêm đó, gã thanh niên hóng mát dưới chân núi chính là Bất Hủ Tông tông chủ… Thiếu gia dùng quy củ làm lá chắn, ta chỉ có thể gia nhập Bất Hủ Tông. Bất quá, không

sao cả, đợi thiếu gia rời khỏi Bất Hủ Tông, ta cũng sẽ lui. - Diệu Âm vội đáp, sau đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn trộm thái độ của Ôn Bình.

Vốn tưởng rằng Tần Sơn sẽ tức giận, lại chợt nghe thấy hắn phát ra tiếng cười, lại còn lộ vẻ tán thưởng, hoàn toàn không để tâm đến chuyện nàng nhập Bất Hủ Tông.

- À, tên tiểu tử ngày đó chính là Bất Hủ Tông tông chủ? Thú vị, vậy mà lại giả ngây giả dại trước mặt lão phu.

- Đại nhân, ngài không tức giận?

- Vì sao phải tức giận, so ra, lão phu càng không thích đám tiểu tử vừa nghe thấy ba chữ Phi Ngư Đảo đã bị dọa đến tè ra quần.

Diệu Âm bất đắc dĩ cười, nàng còn tưởng rằng Tần Sơn đại nhân sẽ tức giận giống nàng chứ. Thấy tâm trạng Tần Mịch có chiều hướng tốt hơn, nàng thầm do dự không biết có nên nói với Tần Sơn về những thứ đã thấy trên núi hay không, cuối cùng, Diệu Âm vẫn quyết định nói ra.

- Đại nhân, ta thấy thiếu gia là tự nguyện gia nhập Bất Hủ Tông, hơn nữa, còn biết nguyên do hắn không muốn rời khỏi.

- Nguyên do gì?

Điểm này làm Tần Sơn rất ngạc nhiên, thiếu gia nhà hắn một đường đi tới đây, không biết đã đi ngang qua bao nhiêu tòa thành, bao nhiêu tông môn, thế nhưng chưa từng dừng chân. Cho dù gặp gỡ thiên chi kiều nữ thanh xuân tịnh lệ, câu hồn nhiếp phách, cũng không giữ được bước chân hắn.

Phải biết, những nữ nhân kia đều là bảo vật mà đám người của các đại môn phái cùng tất cả các thế lực lớn đều điên cuồng tranh đoạt.

Thế nhưng các nàng chỉ nguyện ý đi theo thiếu gia nhà hắn.

Còn thiếu gia thì sao? Cứ như không nhìn thấy vẻ đẹp của các nàng, cứ thể ngoảnh mặt bỏ đi.

Cuối cùng, hắn lại dừng chân ở cái thành bé xíu này, hơn nữa còn gia nhập một cái vô tinh tông môn.

Đang lúc Tần Sơn đoán mò, Diệu Âm thầm cười khổ, bắt đầu sắp xếp ngôn từ, tìm biện pháp diễn dãi cho đại nhân nhà mình nhưng lại không để lộ bí mật trên Vân Lam sơn:

- Thiếu gia không muốn rời khỏi Bất Hủ Tông là vì ở đó một cái thí luyện tháp, trong tháp có mười tầng, chỉ cần xông qua một tầng thì sẽ có cơ hội lĩnh ngộ được cách sử dụng thuật của thủ hộ giả.

Không nhắc đến hai chữ Pháp thuật.

Cũng không đề cập đến chuyện khác.

Chỉ nói thí luyện có thể lĩnh ngộ thuật.

Tần Sơn hỏi:

- Mạch thuật?

- Không, võ pháp, nhưng là một loại võ pháp rất đặc biệt.

Nghe đến hai chữ "đặc biệt", Tần Sơn bắt đầu cảm thấy hứng thú:

- Trông như thế nào?

Diệu Âm vội đáp:

- Hỏa diễm, Luyện thể cảnh có thể phóng xuất. Đề thăng thực lực, phá vỡ nhất trọng cảnh nhất trọng sơn là đạo lý bất biến.

- Phóng thích hỏa diễm? Dị mạch mạch thuật?

Nghe được những lời Diệu Âm vừa nói, trên mặt Tần Sơn lộ ra nồng đậm kinh ngạc, hơn nữa còn vô thức phát ra tiếng kinh hô.

Diệu Âm có chút lúng túc, nàng không ngờ lại Tần Sơn đột nhiên lại thất thố như vậy.

Rõ ràng là nàng đã nói là võ pháp mà.

Nàng chỉ chưa nói loại thuật này là pháp thuật, hơn nữa nó sử dụng khí tại đan điền… Hai thứ này mới đủ để khiến cả Đông Hồ khiếp sợ.

Nhìn thấy thái độ của Diệu Âm, vẻ mặt Tần Sơn trở nên niêm túc, nói:

- Xem ra ngươi cũng chưa nhìn thấu chân tướng, thiếu gia chắn là đã nhìn ra. Ngươi có từng nhìn thấy mạch thuật có thể dùng dưới hình thức ngũ hành nguyên tố chưa? Thủy, mộc…

- Chưa từng thấy. - Diệu Âm cảm thấy khó hiểu.

- Đó là bởi vì mạch môn bình thường không thể nào phóng thích ra được. Cho dù có được mạch thuật phóng xuất bộc bố (1) hoặc phóng thích hỏa diễm, nhưng không có biến dị mạch môn thì căn bản không cách nào chuyển hóa mạch khí thành ngũ hành nguyên tố được. Đó là một trong những nhân tố khiến biến dị mạch môn mạnh như vậy.

(1) thác nước.

- Không thể nào… - Diệu Âm sững người.

Tần Sơn thấy thế, bật cười ha hả:

- Đi, mang lão phu lên Bất Hủ Tông xem thử, nếu cái tháp kia thực sự có thể khiến Luyện thể cảnh phóng thích được võ pháp đặc thù của dị mạch mạch thuật, vậy thì… Thú vị nha. Không cần biến dị mạch môn cũng có thể phóng thích hỏa diễm…

【VIP】 Tần Sơn Lên Núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngưng cười, Tần Sơn ngẩng đầu bước ra ngoài, Diệu Âm thấy thế vội đuổi theo.

Sau một nén nhang, hai người đứng dưới chân Vân Lam sơn.

Đang định bước lên ngàn tầng thềm đá, Tần Sơn đột nhiên phát hiện trong rừng truyền đến một hồi dị động. Còn chưa kịp thấy rõ thì một đầu đại hoàng cẩu đã xông thẳng về phía hắn, hung dữ sủa lên mấy tiếng, cứ như đang nói: Ông đây không chào đón ngươi.

Diệu Âm vội tiến lên định xua nó đi thì bị Tần Sơn ngăn cản. Hắn không giận, ngược lại còn cười:

- Thú vị, a cẩu mà cũng dám rống ta.

Thân là đại yêu, vậy mà cũng có ngày hắn bị một con chó cỏ xem thường.

Xuất phát từ tâm ý muốn đùa vui, Tần Sơn không để lộ ra khí tức đại yêu, ngược lại, hắn còn lấy từ trong ngực ra một khối thịt khô, cầm nó chầm chầm bước qua, nghĩ muốn mượn cơ hội sờ sờ a cẩu lớn mật này.

Thế nhưng liếc mắt nhìn thấy thịt khô, đại hoàng cẩu lại ngoảnh mông bỏ đi mất.

Trước khi đi còn lườm một cái rõ lộ liễu, cứ như đang nói: Thịt? Ngươi xem thường ta à?

A cẩu này… khiến cho cánh tay đang cầm thịt của Tần Sơn khựng lại, có chút xấu hổ, chỉ đành ném khối thịt vào miệng mình:

- Chậc, a cẩu thật đúng là có cá tính, thịt khô mà cũng chướng mắt.

Nhiệt tình bị giội một gáo nước lạnh, Tần Sơn dứt khoát không để ý đến a cẩu nữa, tiếp tục hướng lên trên mà đi. Không bao lâu sau, hắn lên đến đỉnh Vân Lam sơn.

Lúc này đã gần hoàng hôn, lúc bước lên bậc thềm cuối cùng, Tần Sơn phóng mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một lão đầu ngồi ở bàn đá đằng xa, trước mặt hắn bày một cái bàn cờ, một mình lẩm bẩm điều gì đó.

Tần Sơn thử dò xét lão giả, biết đối phương là người bình thường, hắn cũng không nghĩ bắt chuyện cùng lão.

Quay đầu lại nói với Diệu Âm:

- Mang lão phu đi xem thí luyện tháp một chút.

Diệu Âm vội đáp:

- Đại nhân, thí luyện tháp chỉ có tông chủ mới có thể mở ra, ta có mang ngài đi cũng vô dụng.

- Vậy thì ngươi mau kêu hắn đến.

- Ta cũng không biết tông chủ ở đâu, ta không quen đường…

- Thực vô dụng. - Tần Sơn hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn chủ điện uy nghiêm nhưng lại trống rỗ trước mặt, nhướng mày, đi đến bên cạnh lão giả kia, hỏi thẳng:

- Bằng hữu, đánh cờ à? Hỏi thăm ngươi một việc, tông chủ Bất Hủ Tông ở đâu vậy?

- Ta biết mà, ta biết mà. - Lão giả có chút không kiên nhẫn lên tiếng, trên mặt lộ vẻ không vui.

Hiển nhiên, lão giả này chính là Vương Bá.

Liếc mắt nhìn thái độ không vui của Vương Bá, Tần Sơn có hơi khó hiểu, bất quá nếu lão đã nói biết, thế thì tốt:

- Vậy hắn ở đâu?

Không ngờ là vừa nghe được câu này, Vương Bá lập tức giận dữ mắng:

- Không được, đi quân này sẽ bị ăn đấy. Ngươi không hiểu thì đừng có nói nhãm! Xem cờ không nói, ngươi không biết đạo lý này à? Y hệt như tên tiểu tử họ Vu, một chút kỳ phẩm cũng không có.

- Không phải, ta hỏi ngươi, tông chủ của các ngươi đâu?

- Đánh cờ thì ăn bánh chưng làm gì?

- Ngươi, cái lão nhân này, sao lại không nghe hiểu tiếng người thế hả?

Thấy mình với Vương Bá ông nói gà bà nói vịt, Tần Sơn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Cái Bất Hủ Tông này quả thật khôi hài.

Có a cẩu cá tính, lại có lão giả lãng tai.

Nhìn có giống một tông môn đứng đắn không hả?

Đang định hỏi tiếp, thì trong rừng có một người chạy ra. Người đến chính là điếu ngư điếu đáo thổ (1) Vu Mạch.

(1) Câu cá đến phát ngán.

Vu Mạch từ đường mòn trong rừng chạy ra, thở hồng hộc nói xin lỗi:

- Vương Bá, ngại quá, gần đây bài độc, bụng có hơi không thoải mái.

Nghe xin lỗi, Vương Bá vẫn tức giận như trước, bừa đung đưa quân cờ trong tay vừa phàn nàn:

- Tiểu tử ngươi, đánh một nước cơ biến mất cả buổi, vậy quân cờ này hạ hay không hạ đây hả?

- Hạ, đương nhiên hạ.

- Thì hạ nhanh lên, không có một chút cờ phẩm, lần sau ngươi bảo đánh cờ, lão hủ sẽ không đến.

Đứng bên cạnh nhìn thấy Vương Bá đột nhiên đối đáp trôi chảy, Tần Sơn cảm thấy cả người đều không khỏe.

Thầm nghĩ: Lão nhân này vừa nãy là cố ý, lúc nói chuyện với ta, một câu hắn cũng không đáp đúng đích.

Đang lúc hắn định xắn tay áo lên dạy cho lão đầu một bài học thì Vu Mạch tới gần.

Tần Sơn lơ đãng liếc mắt nhìn hắn, mới đầu cảm thấy có hơi quen, dường như đã gặp ở đâu đó. Đến khi mặt đối mặt với Vu Mạch, thoáng cái, Tần Sơn trợn trừng mắt kinh ngạc.

- Lãng tử kiếm Vu Mạch?

Vu Mạch ngồi cạnh bàn đá, ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá người trước mặt, thấy không quen, liền hỏi:

- Ngươi biết ta?

- Độc hành lãng tử kiếm, đương nhiên Tần mỗ có nghe qua, cũng đã từng thấy qua bức họa của các hạ.

- À, vậy ngươi có biết đánh cờ không?

Lúc hỏi câu này, Vu Mạch đang cầm một quân cờ hạ xuống.

Bất quá, có hơi chậm, lại bị Vương Bá mắng cho một trận, nói cái gì mà không có chút kỳ phẩm nào cả, đánh cờ mà còn lầm bà lầm bầm.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Sơn có hơi kinh ngạc. Nếu là xuất hiện trong phố xá bình thường thì không có gì để nói, nhưng xuất hiện trên người một vị Thông Huyền Cảnh thì quả thức khiến lòng người sợ hãi.

- Nghe nói Vu Mạch huynh nửa đời lang thang, thà ngủ bãi cỏ cũng không ngủ giường ấm, sao giờ lại ngồi đây đánh cờ cùng một lão hủ?

- Nào có nhiều vì sao như vậy… Ha ha, ăn!

Vu Mạch cười ha hả, vươn người lấy mấy quân cờ của Vương Bá.

Tần Sơn thấy thế, không biết nói gì cho phải.

Lúc trước, Phi Ngư Đảo đồng ý cung phụng hắn là trưởng lão, lại còn ban thưởng một tòa thành, vậy mà cũng không thấy hắn động tâm, hay vui mừng gì cả, vẫn kiên trì muốn tiếp tục cuộc đời phiêu bạt của mình.

Vốn tưởng rằng loại người này sẽ không gia nhập bất kỳ tông môn hay thế lực nào cả, không ngờ là hắn lại nhập Bất Hủ Tông, hơn nữa còn rãnh rỗi ngồi chơi cờ cùng một lão già khọm khẹm. Thắng chút thôi, vậy mà lại khiến hắn cười đắc ý như vậy.

Hoàn toàn mất hết tư thái Thông Huyền Cảnh nên có.

Tần Sơn quanh đầu nhìn bốn phía, ánh mắt lộ ra một phần mê mang.

Lúc này, giọng Ôn Bình vang lên từ phía sau:

- Tiền bối, mấy ngày không gặp, khí sắc không tệ nha.

Tần Sơn quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Bình, thái độ lập tức trở nên nghiêm túc.

- Hảo tiểu tử, đêm đó cũng dám lừa gạt lão phu.

Ôn Bình bất đắc dĩ nhún vai, nói:

- Đêm đó ta cũng không nói ta không phải tông chủ Bất Hủ Tông, là do tiền bối tự nghĩ như vậy, cũng không thể trách ta.

- Hảo tiểu tử! - Tần Sơn thay đổi sắc mặt, lộ ra nụ cười hiếm có. - Ngươi là người đầu tiên dám đùa nghịch lão phu, lại còn có thể cười đùa vui vẻ như trước. Dựa vào điểm này, lão phu không truy cứu chuyện đêm đó nữa.

- Ha ha…

Ôn Bình cười đáp lễ, vẫn giữ được phong thái thản nhiên như cũ.

Chợt, ánh mắt hắn dừng lại ở chân núi.

Haiz, tên Hoàn Sơn nghiện khôi giáp kia lại đến nữa.

Bất quá, so với ngày đó có chút bất đồng. Hôm nay, hắn dẫn theo hai gã Thông Huyền Cảnh lạ mặt.

…

Một Thông Huyền Cảnh cũng đủ để Thương Ngô Thành rung động, thế mà bây giờ lại có hai người cùng xuất hiện tại Vân Lam sơn.

Nếu chuyện này truyền ta ngoài, e là quần chúng nhân dân sẽ lầm tưởng có một thế lực nhị tinh khủng bố nào đó vừa mới sinh ra tại Thương Ngô Thành.

…

Chân núi Vân Lam sơn.

Hoàn Sơn nhảy xuống khỏi Bán diện kim trang, đi lên núi, vừa đi vừa nói với hai gã trung niên nam nhân đi phía trước:

- Hai vị tiền bối, có phải các người tìm nhầm người rồi không? Vị bằng hữu kia của ta vốn không biết trị bệnh, ngay cả thời gian tu luyện hắn còn không có, lấy đâu ra thời gian học tập y thuật?

Nam nhân trung niên có vóc người nhỏ gầy dùng thanh âm trầm thấp nói:

- Không cần phải nhiều lời, lên núi, ngươi chỉ cần thuyết phục Ôn Bình, nếu hắn đáp ứng đi cùng chúng ta, Thông Huyền chi lộ của phụ thân ngươi, Bách Tông Liên Minh Hội chúng ta tất sẽ trợ hắn thuận lợi vượt qua.

- Được!

Hoàn Sơn nghiêng đầu, liếc nhìn bóng lưng hai người kia, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái chút nào.

Vừa rồi, lúc cầu phụ thân hắn, thái độ hai người này khác nha, giờ đối mặt với hắn, lại y hệt như đàn sói vây giết cự hổ trong rừng sâu.

Nếu không phải lần này đến tìm Ôn Bình là vì cứu mệnh Thông Huyền Cảnh, hắn mới lười dẫn đường.

Về phần hứa hẹn giúp phụ thân mở ra mạch môn, đó vốn là chuyện sớm muộn, có hay không có bọn hắn cũng chẳng quan trọng.

【VIP】 Người Hoàng Lê Thành Tới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đỉnh núi.

Tần Sơn cảm ứng được khí tức của hai tên Thông Huyền Cảnh cố ý thả ra, cười một tiếng, nói với Ôn Bình:

- Tiểu tử, ta không truy cứu ngươi, thế nhưng ngươi hình như chọc phải đại họa rồi!

Dứt lời, hắn liếc nhìn sắc mặt Ôn Bình, lại nhìn thấy biểu lộ lạnh nhạt của hắn ta, trong lòng không khỏi buồn cười.

Hắn đoán là Ôn Bình không biết có hai tên Thông Huyền Cảnh đang lên núi, cũng không biết là hai tên kia khẳng định là không phải đến nhập tông. Nếu là đến nhập tông làm sao lại cố ý phóng thích khí tức Thông Huyền Cảnh ra ngoài?

Thu hồi cặp mắt ưng sắc bén của mình, Tần Sơn ngồi cạnh xem hai người đánh cờ, một bộ muốn xem náo nhiệt.

Ôn Bình thấy Tần Sơn không có ý muốn xuống núi, hắn cũng không nói gì, bước đến thềm đá, chờ Hoàn Sơn lên núi.

Hoàn Sơn vừa đến đỉnh núi, trước cùng hàn huyên với Ôn Bình mấy câu, nói về chuyện đêm hôm đó, rồi mới chỉ hai người sau lưng nói:

- Đây là hai vị tiền bối từ Hoàng Lê thành tới, có chuyện cần ngươi hỗ trợ, phụ thân ta nói ngươi nếu như giúp được thì nên giúp một chút, bọn họ là người của Hoàng Lê thành, có yêu cầu gì đều có thể tùy tiện nói.

Hoàng Lê thành, là tòa thành phồn thịnh nhất Đông Hồ, cũng là vị trí đặt tổng bộ Bách Tông Liên Minh Hội.

Mặc dù Hoàn Sơn không biết Ôn Bình vì cái gì có thể khiến người của Hoàng Lê thành nhờ quan hệ phủ thành chủ tới tìm hắn, thế nhưng Hoàn Sơn hắn biết, tiểu tử Ôn Bình lần này xem như phát tài rồi.

- Đây là ý của bá phụ?

Hoàn Sơn vội trả lời:

- Xem như thế đi, thế nhưng phụ thân ta nói nếu như ngươi có thể giúp thì giúp, nếu không giúp được thì coi như quên đi!

Tên Thông Huyền Cảnh có chút nhỏ gầy theo sát Hoàn Sơn nói:

- Tại hạ Tôn Qua, vị bên cạnh ta là Tư Không Bạch, chúng ta đều thuộc Hoàng Lê thành Bách Tông Liên Minh Hội. Ôn tông chủ, nghe nói mấy ngày trước Bách Tông Liên Minh Hội cùng ngài xảy ra một chuyện hiểu lầm, cho nên Đan Long đại nhân cố ý để chúng ta đến nhận lỗi, hi vọng Ôn tông chủ có thể niệm tình ngày đó là do có tiểu nhân châm ngòi ly gián, nể tình Hoàn thành chủ, cùng Bách Tông Liên Minh Hội xóa bỏ hiềm khích.

- Đan Long?!

- Đan Long đại nhân là người chủ sự của Bách Tông Liên Minh Hội, đồng thời cũng là bằng hữu tốt với Mặc Nguyệt tiền bối.

- Lễ vật xin lỗi đâu?

Ôn Bình trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Không hề mời hai người vào ngồi một chút.

Càng không có dự định gọi hai người vào trong uống trà.

Cũng chỉ là đứng tại thềm đá nói chuyện.

Phải biết, thân phận Thông Huyền Cảnh của hai người bọn họ đủ để một tông chủ của nhị tịnh tông môn tự mình tiếp đãi, hơn nữa là dùng tối cao chi lễ để nghênh đón bọn họ. Lại thêm cái thân phận chấp sự Bách Tông Liên Minh Hội, thế lực nhị tinh bình thường đều phải đối đãi hai người như tổ tông.

Trừ loại thế lực siêu nhiên nhị tinh như Phi Ngư Đảo và Cực Cảnh Sơn, có tư cách để bọn hắn cúi đầu, tại Đông Hồ này còn không có người nào dám kinh thị họ như vậy.

Tôn Qua dù trong lòng có chút tức giận nhưng dù sao chuyến này cũng là muốn đi nhờ vả Ôn Bình, đành phải nén giận, sau đó lấy từ trong ngực ra một tấm kim lệnh rực rỡ ánh vàng, nói:

- Đây là nhị tinh tông chủ lệnh bài, Ôn Bình chỉ cần đáp ứng đi theo chúng ta cứu người, nó liền có thể trở về chủ cũ.

Lúc trước, nhị tinh tông chủ lệnh bài là do Bách Tông Liên Minh Hội tự lấy đi, bây giờ vì cầu Ôn Bình giúp đỡ mà lại tự mình đưa nó tới cửa.

Cái này nếu như truyền đi, Bất Hủ Tông có thể trực tiếp dương danh tại toàn bộ Đông Hồ, hơn nữa có thể khiến cho Thương Ngô thành thơm lây. Tông chủ Kháo Sơn Tông kia lần sau muốn đến Bách Tông Liên Minh Hội đều phải nhường Ôn Bình đi trước.

Hắn biết chắc Bách Tông Liên Minh Hội sẽ đem cho Ôn Bình đồ tốt, nhưng không nghĩ tới chỗ tốt lại lớn như vậy.

Oa!

Gia hỏa Ôn Bình này chẳng lẽ là y thánh?!

Hơn nữa là một y thánh cứu được đại nhân vật.

Vốn cho rằng Ôn Bình sẽ đáp ứng, nhưng Hoàn Sơn lại thấy Ôn Bình cười lạnh nói:

- Chỉ là thứ này? Chẳng lẽ Mặc Lâm không nói cho các ngươi biết là Bất Hủ Tông không còn muốn gia nhập Bách Tông Liên Minh sao? Cho nên thứ này các ngươi giữ lại chơi đi!

Tôn Qua tiếp tục nói:

- Nếu như còn cần vật gì khác, có thể tùy thời đề ra. Nghe nói Ôn tông chủ cùng Hoàn thành chủ có quan hệ khá tốt, còn xin xem ở mặt mũi Hoàn thành chủ cùng chúng ta xóa bỏ hiềm

khích lúc trước, cùng xây dựng một tương lai tốt đẹp cho Thương Ngô thành. Đôi bên đều có lợi.

- Xin lỗi, ta để cho các ngươi lên núi là đã nể mặt phủ thành chủ lắm rồi. Chỉ cần ta muốn, các ngươi cả đời này cũng đừng mong có thể đặt chân tại đây!

- Ngươi!?

Tư Không Bạch lập tức giận dữ.

Trực tiếp ban thân phận nhị tinh tông cho một vô tinh tông môn, đây đã là thỏa hiệp lớn nhất của Bách Tông Liên Minh Hội rồi.

Cái này nếu truyền ra ngoài, sợ rằng Bách Tông Liên Minh sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Vì Mặc Nguyệt, bọn họ đã ăn nói khéo nép như vậy, mà lại là hai cái Thông Huyền Cảnh tự mình lên núi bái phỏng, nhưng cho dù là như vậy, tên gia hỏa Ôn Bình này vẫn là một bộ rượu nho không uống, muốn uống rượu thuốc.

Gia hỏa này thật coi bản thân là Thông Huyền Cảnh rồi?

Chỉ bất quá là sau lưng hắn có một tên Thông Huyền Cảnh chống lưng mà thôi.

Lúc Tư Không Bạch muốn phát tác, một bên Tôn Qua lập tức đè hắn xuống, nói:

- Không vội, ta tin tưởng Ôn tông chủ sẽ nghĩ thông, hôm nay Đan Long đại nhân vì phòng ngừa việc Ôn tông chủ cự tuyệt, thế nhưng là phái hai vị Thông Huyền Cảnh "rước" ngài xuống núi!

Ầm!

Một cái mạch môn lam sắc phát ra một tiếng chấn mạch.

Để cho không khí xung quanh giống như đọng lại.

Hoàn Sơn thấy Tôn Qua vậy mà mở ra mạch môn, một bộ dáng muốn động thủ, lập tức biết chuyện này tuyệt không đơn giản như hắn nghĩ, cũng biết, hắn đem cho Ôn Bình một cục phiền to tướng rồi.

Hai tên Thông Huyền Cảnh a!

Cho dù là Bất Hủ Tông lúc toàn thịnh cũng không phải đối thủ.

Vừa nghĩ tới không giúp gì cho Bất Hủ Tông, ngược lại là hại Ôn Bình, Hoàn Sơn tức giận nói:

- Hai vị tiền bối, lúc các ngươi lên núi không nói như vậy, ngươi cùng phụ thân ta nói qua tuyệt đối không cưỡng ép Ôn Bình làm chuyện gì, phụ thân ta mới lấy danh nghĩa phủ thành chủ tới khuyên Ôn Bình giúp các ngươi!

Không đợi Hoàn Sơn nói xong, Tư Không Bạch sau lưng Tôn Qua cười lạnh một tiếng:

- Mặt mũi phủ thành chủ các ngươi đã khó dùng như vậy, chúng ta chỉ còn cách dùng biện pháp cứng rắn. Một cái phủ thành chủ Thương Ngô thành nho nhỏ, lừa các ngươi thì đã sao? Tránh sang một bên, lão tử không muốn giết ngươi!

- Các ngươi nói không giữ lời!

Hoàn Sơn lập tức rút trường đao bên hông ra, căm tức nhìn hai tên Thông Huyền Cảnh, không hề sợ hãi.

Bất quá lúc này Ôn Bình lại ấn đao của hắn xuống.

- Ngươi trước tiên lui qua một bên, ta đến tiếp bọn chúng!

- Không! Người là ta đem tới, ta cũng sẽ không tránh. Hổ lớn ăn thịt người ta còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ bọn họ?!

Trường đao của Hoàn Sơn vừa nhấc, trực tiếp chỉ về hướng Tôn Qua.

Tôn Qua thấy cảnh này, không giận mà còn cười, đưa mắt nhìn về Ôn Bình, chậm rãi nói:

- Ôn tông chủ, tính mạng của những người ở đây đều nằm trong tay ngươi. Nếu như hôm nay không đáp ứng cứu Mặc Nguyệt tiền bối, hai người chúng ta đành phải giết sạch người Vân Lam sơn, chôn cùng Mặc Nguyệt tiền bối… Bao gồm cả Thông Huyền Cảnh chống lưng cho ngươi. Nếu như khi đó Ôn tông chủ còn chưa xác định rõ, chúng ta đành phải ra tay với ngươi!

Nói xong, trên mặt Tôn Qua lộ ra nụ cười dữ tợn đắc ý.

Thầm nghĩ : Vẫn là bạo lực tốt nhất!

Còn Ôn Bình, khi nghe được câu này, không nhịn được cười thành tiếng.

Thấy thế, Tôn Qua lạnh lùng hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi là cảm thấy ta đang nói đùa sao?

Ôn Bình trả lời:

- Không phải, ta chỉ muốn nói, mời tùy ý…

【VIP】 Lại Có Hai Vị Thông Huyền Cảnh!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tôn Qua nghe được lời của Ôn Bình, không khỏi nhếch môi cười lạnh, khóe miệng đều không khép được. Quả nhiên a, số tuổi quyết định tầm mắt, Ôn Bình mặc dù làm tông chủ một tông, nhưng tầm mắt quá nhỏ, chỉ giới hạn tại Thương Ngô thành. Tôn Qua tin tưởng, chỉ cần Ôn Bình đi ra ngoài, dù là cũng chỉ đi ra ngoài Thương Ngô thành thôi cũng liền rõ ràng trọng lượng lời nói của hắn.

- Ta sẽ để cho ngươi sợ hãi!

Tôn Qua lại cười lạnh lần nữa, nương theo tiếng cười lạnh, lam sắc mạch môn phát ra thanh âm chấn mạch, một vòng gợn sóng mạch khí bỗng nhiên khuếch tán ra, đập vào mặt nhẫn trên ngón áp út tay phải của Tôn Qua.

Chiếc nhẫn màu xanh giống như là đáp lại lời chào hỏi của mạch môn, phát ra một điểm sáng màu xanh, mặc dù rất ảm đạm, bất chợt lóe lên, nhưng khi ánh sáng biến mất, trong tay Tôn Qua lại xuất hiện một thanh chùy đồng.

Tôn Qua liếc mắt qua Ôn Bình, hỏi:

- Tàng giới, thấy qua chưa?

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời :

- Chưa thấy qua!

- Cho nên nói, người trẻ tuổi nên đi ra ngoài một chút, không đi ra, vĩnh viễn không biết người đứng trước mặt ngươi cao lớn tới mức nào!

Ầm!

Mạch môn chấn động lần nữa.

Đang lúc Tôn Qua muốn xuất sử mạch thuật, bên tai bỗng truyền tới một thanh âm:

- Đúng! Một người nhất định phải ra thế giới bên ngoài lịch lãm một chút, nếu không ánh mắt của hắn sẽ trở nên thiển cận.

- Là ai?

Tôn Qua lập tức cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó ánh mắt dừng tại trên người Vu Mạch đang đứng lên cách đó không xa.

Vốn định hỏi hắn có muốn chết hay không thì tay phải Vu Mạch xuất hiện mạch môn.

Theo sau xuất hiện một thanh kiếm.

Thân kiếm ngân sắc tỏa ra một loại khí tức đặc biệt.

- Lãng tử kiếm?!

Tôn Qua kinh ngạc nhìn thanh kiếm kia, có chút khó tin, ánh mắt nhìn Vu Mạch trở nên ngưng trọng, hắn còn tưởng rằng ngồi đánh cờ ở kia chỉ là một người bình thường.

Không nghĩ tới lại thấy Lãng Tử kiếm ở đây.

Một thanh kiếm sát khí nổi danh đỉnh đỉnh tại Đông Hồ.

Vu Mạch nghe được thanh âm kinh ngạc của Tôn Qua, cười nói:

- Tiếp ta một chiêu này, không tiếp nổi, chết cũng đừng trách ta!

- Hóa ra người sau lưng Bất Hủ Tông là ngươi!

Tôn Qua nghe được lời nói của Vu Mạch, trong lòng có chút căng lên, vô ý thức nắm chặt thanh chùy thêm một chút.

Thật tình thì lòng bàn tay hắn lúc này đã đẫm mồ hôi.

Hắn vốn cho rằng Bất Hủ Tông này chỉ có một Thông Huyền Cảnh bình thường mà thôi, không nghĩ tới vậy mà là Lãng Tử Kiếm Vu Mạch.

Hai người mặc dù đều là Thông Huyền Cảnh sơ kỳ, thế nhưng Vu Mạch có thể nói là vô địch trong cùng cảnh giới sơ kỳ rồi. Dưới thân Lãng Tử Kiếm cũng đã có mệnh Thông Huyền Cảnh.

Hoàn Sơn đứng một bên thấy cảnh này, ngơ ngác không nói nên lời, cho đến khi Ôn Bình kéo hắn sang một bên thì mới tỉnh lại từ kinh ngạc.

Sau một khắc, kiếm Vu Mạch lên!

Lưu quang lam sắc điên cuồng hội tụ tại mạch môn, sau đó phịch một tiếng, chấn mạch về sau, mạch khí cùng Lãng Tử kiếm giao hòa với nhau.

Kiếm hạ!

Trong chớp mắt, Vu Mạch đã chém ra mười kiếm.

Kiếm khí hơn trượng, mười đạo hỗn hợp, hoa mắt, hướng phía Tôn Qua bức tới.

- Ta đến!

Tư Không Bạch biết tình thế không ổn, nộ quát một tiếng, mạch môn cũng mở ra.

Ầm!

Thanh âm chấn mạch thanh thúy to rõ.

- Quy giáp!

Tư Không Bạch trực tiếp đứng trước mặt Tôn Qua, trước người xuất hiện một cái mai rùa lam sắc.

Một đạo kiếm khí chém vào trên quy giáp, bị ngăn trở, tiêu tán.

Thế nhưng là đạo thứ hai, thứ ba liên tục bổ vào trên quy giáp, quy giáp bắt đầu xuất hiện từng vết rạn, thân thể của Tư Không Bạch cũng từng bước từng bước lui lai phía sau, sắc mặt trở nên khó coi cực kỳ.

Tôn Qua tất nhiên cũng không ngây ngốc đứng sau lưng Tư Không Bạch, nhìn thấy quy giáp xuất hiện vết rạn, lập tức

nhảy lên cao năm mét, giơ đồng chùy lên, đập xuống Vu Mạch.

- Hám Thiên Chấn Địa!

Oành!

Tôn Qua trực tiếp rơi vào chỗ Vu Mạch đứng.

Dưới một chùy này, mặt đất trực tiếp xuất hiện một cái hố to.

Vu Mạch mặc dù tránh khỏi, thế nhưng cũng cho Tư Không Bạch thời cơ. Tư Không Bạch sau khi ngăn cản toàn bộ kiếm chiêu, mạch môn run lên, hướng phía Vu Mạch nhào tới.

Hai người đồng thời động thủ, giáp công Vu Mạch, muốn tốc chiến tốc thắng.

Sau mấy hiệp, Vu Mạch bắt đầu rơi vào hạ phong.

Tôn Qua một bên vung cự chùy đánh tới Vu Mạch, một bên cười lớn, hét:

- Lãng Tử kiếm cũng chỉ có thể mà thôi! Ăn lão tử một chùy đê!

- Vu huynh, ta đến giúp ngươi!

Ầm!

Tần Sơn mở mạch môn ra.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt Tôn Qua biến đổi, thất kinh:

- Làm sao lại chui ra thêm một Thông Huyền Cảnh?

- Là đại yêu!

Tư Không Bạch phát giác được khí tức khác biệt của Tần Sơn, lập tức muốn mang Tôn Qua lui.

Bởi vì một đại yêu Thông Huyền Cảnh sơ kỳ có thể dễ dàng nghiền ép một nhân tu cùng cảnh giới.

Ở đây có một Vu Mạch vô địch cùng cảnh, lại thêm một đầu đại yêu, hai người bọn họ căn bản không có phần thắng nào.

Đáng tiếc, hô lui đã chậm.

Tần Sơn bản thể là ưng vương, chỉ trong chớp mắt liền đến trước mặt Tư Không Bạch, nhấc chân đá Tư Không Bạch trở tay không kịp, trực tiếp bay ngược ra sau.

- Lão Bạch!

Tôn Qua lập tức chạy hướng tới chỗ Tư Không Bạch rơi xuống.

Nhìn thấy Tư Không Bạch đứng lên hai tay run run, trong lòng liền biết trận chiến này bọn họ đã thua. Vu Mạch cộng thêm một đầu đại yêu, hai người bọn họ không phải đối thủ.

Mẹ nó!

Tôn Qua thầm mắng một tiếng.

Cái vô tinh tông môn nho nhỏ này làm sao lại xuất hiện hai tên Thông Huyền Cảnh?

Loại đội hình cường giả này, nhị tinh tông môn bình thường đều không có cửa.

- Đa tạ!

Vu Mạch hướng phía Tần Sơn ôm kiếm chắp tay.

Tần Sơn cười cười, nói:

- Chuyện nhỏ, ta cũng không quen nhìn loại người thích ỷ đông hiếp ít!

Vu Mạch cũng cười cười, sau đó nhìn sang Tôn Qua.

Đúng lúc này, Vương Bá sau lưng truyền tới tiếng mắng:

- Vu tiểu tử, nước cờ của ngươi còn chưa hạ này, đánh ván cờ, ngươi hết đi vệ sinh lại đi đánh nhau…

- Tới liền!

Vu Mạch cười làm lành với Vương bá.

- Thật là…!

Vương bá lại tiếp tục mắng một câu.

Tôn Qua thấy cảnh này, lập tức ngưng mắt nhìn sang lão đầu vừa mắng Vu Mạch, phát hiện đối phương vậy là một phàm nhân, trong lòng hoảng hốt, thầm nghĩ: Trừ hai tên Thông Huyền Cảnh còn thêm một cao thủ! Hơn nữa mắng Lãng Tử kiếm mà hắn cũng không dám cãi lại.

Lần này, một chút tâm tư tái chiến đều biến mất.

- Chờ một chút!

Tôn Qua giơ tay lên, đem chùy đồng cất vào Tàng giới.

Vu Mạch hỏi:

- Không đánh? Thế giới này có phải là lớn đến mức ngươi không thể tưởng tượng?

Tôn Qua nghe được câu nói này, nghĩ đến việc bản thân lúc nãy trào phúng Ôn Bình, bất quá sau khi tằng hắng một tiếng, lại nói:

- Hai vị bằng hữu, trận đánh này chúng ta thua, thế nhưng cũng chưa kết thúc đâu. Các ngươi nhất định muốn che chở Bất Hủ Tông, đối nghịch Bách Tông Liên Minh Hội?

- Một cái chấp sự nho nhỏ như ngươi cũng có thể đại biểu cho toàn bộ Bách Tông Liên Minh Hội?

Tần Sơn cười lạnh một tiếng.

- Ta không thể, nhưng ta có đồ vật đại biểu cho Bách Tông Liên Minh Hội!

Theo sát, tàng giới lóe sáng một cái.

Một phong thư xuất hiện trong tay Tôn Qua.

Khi hắn xuất ra phần tin này, thầm nghĩ trong lòng: Chiến đấu mặc dù kết thúc, thế nhưng ta cũng không tin các ngươi có dũng khí động thủ tiếp!

- Đây là thư do Đan Long đại nhân viết, tính thêm cả chữ ký của Mộ Dung Thanh đại nhân, trên thư viết: Phàm là Thông Huyền Cảnh trợ giúp Bất Hủ Tông, chính là địch của toàn bộ Bách Tông Liên Minh Hội, giống như tội tạo phản! Hiện tại các ngươi còn muốn che chở cho Bất Hủ Tông sao?

Dứt lời, Tôn Qua lộ ra một nụ cười đắc ý.

【VIP】 Ném Xuống!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mộ Dung Thanh, Mặc Nguyệt, Đan Long, ba người này đều là chủ sự của Bách Tông liên minh, đều là Thông Huyền Cảnh cảnh trung kỳ, bọn hắn giống như là Thái Sơn tại Đông Hồ này.

Một người chủ sự phát ra một đạo mệnh lệnh rất bình thường.

Nhưng hai chủ sự đồng thời phát ra một đạo mệnh lệnh, kia chính là đại biểu cho toàn bộ Bách Tông Liên Minh Hội.

Khi tin tức này truyền ra, biểu lộ của Tần Sơn và Vu Mạch liền thay đổi. Vu Mạch mặc dù là độc hành độc hiệp, có thể không cần nhìn sắc mặt người nào, cũng không quan tâm hôm nay ngủ đâu, ngày mai đi đâu, thế nhưng cũng không dám đi chính diện đối nghịch với Bách Tông Liên Minh Hội. Tần Sơn cũng là như vậy, Phi Ngư Đảo tuy mạnh, còn chưa mạnh tới mức có thể đi chống lại toàn bộ Bách Tông Liên Minh Hội.

Song phương đều duy trì hữu hảo, xưa nay không chọn phát sinh xung đột. Mà hắn cũng chỉ là một hạ nhân, nếu như gây nên chuyện ngoài ý muốn, chính là tội nhân của Phi Ngư Đảo.

Hoàn Sơn một bên mặc dù không biết Mộ Dung Thanh là ai, nhưng lúc thấy hai vị Thông Huyền Cảnh Vu Mạch đều mang biểu lộ dần khó coi, vậy khẳng định người này còn có địa vị cao hơn cả Thông Huyền Cảnh.

Mà loại đại nhân vật này, vậy muốn nhằm vào Bất Hủ Tông.

Cái này có chút khoa trương đi.

Hoàn Sơn còn đang kinh ngạc, thanh âm Tôn Qua truyền lại:

- Hiện tại ta có thể đại biểu cho Bách Tông Liên Minh Hội đi?

Tôn Qua cười lạnh, sau đó đem thư tín thu vào tàng giới, ánh mắt lần nữa rơi vào trên người Ôn Bình.

Hắn lúc này không còn coi thường Ôn Bình nữa, tuổi còn nhỏ mà có thể thu hút hai vị Thông Huyền Cảnh chống lưng, đây là sự tình mà phụ thân hắn mấy chục năm đều không làm được.

Tôn Qua nói:

- Ôn tông chủ, hiện tại có thể đi được chưa?

- Đi đâu?

Tôn Qua lạnh giọng:

- Ôn tông chủ, lúc này ngươi còn giả ngây giả ngô được nữa sao? Nếu như không muốn Bất Hủ Tông bị xóa sổ khỏi Đông Hồ thì ngoan ngoãn đi theo chúng ta. Thái độ của Đan Long đại nhân cùng Mộ Dung Thanh đại nhân rất rõ ràng, nếu như ngươi không đi cứu Mặc Nguyệt đại nhân thì toàn bộ Bất Hủ Tông đều phải chôn cùng Mặc Nguyệt đại nhân!

Hoàn Sơn nghe được câu này, sắc mặt khó coi, thấp giọng nói với Ôn Bình:

- Nếu không ngươi đi một chuyến đi, những đại nhân vật kia chúng ta không chọc nổi.

- Ha ha! Đúng các ngươi không chọc nổi!

Hai người Tôn Qua và Tư Không Bạch cùng cười lớn.

Bọn họ chưa hề nghĩ tới để cho hai thanh niên sợ hãi là một chuyện đáng để đắc ý, thế nhưng hôm nay, hai người bọn họ thật cảm giác để cho hai người Ôn Bình sợ hãi là một loại thành tựu.

Loại ý nghĩ này nói ra đều có thể cười, nhưng là sự thật.

Nhìn thấy bọn họ cao hứng như ậy, Ôn Bình cũng cười khẽ một tiếng, nói:

- Hai vị, mượn dùng câu nói của các ngươi, thế giới rất rộng lớn, ánh mắt các ngươi quá hạn hẹp. Ta chưa thấy qua tàng tàng giới, thế nhưng các ngươi cũng không nhìn rõ chính mình. Nếu như muốn ta cứu Mặc Nguyệt, liền để bọn hắn đến mời ta đi, viết một phong thư đe dọa ta, vô dụng mà thôi!

- Ngươi!

Sắc mặt Tôn Qua biến đổi.

Lúc này, thanh âm nhàn nhạt của Ôn Bình lại tiếp tục truyền tới:

- Đem hai thằng này ném xuống núi, nếu có loạn động, cho ngươi ăn!

- Ngươi nói cái…

Lời của Tôn Qua chỉ nói được một nửa.

Khặc!

Khặc!

Một tiếng cười lạnh lẽo rót vào tai mọi người .

Tôn Qua hướng phía phát ra tiếng cười nhìn lại. Chỉ thấy từ trong rừng đi ta một đầu chó săn lông vàng, để cho người xem kinh hãi là mỗi dấu chân mà nó để lại phía sau đều nổi lên một đám lửa, con mắt của nó cũng tràn ngập hỏa diễm.

- Đây là thứ gì?

Tôn Qua kinh hô một tiếng, nhưng còn chưa kịp làm ra phản ứng thì đã thấy một dây xích đỏ bừng từ sau lưng chó săn phóng tới.

Đầu xích sắt đỏ bừng này nhìn qua không có gì lạ, liền không khác gì loại xích sắt phổ thông bị nung đỏ, không có gì đặc biệt.

Thế nhưng khi nó quét ngang tới, biểu lộ hai người Tôn Qua lập tức biến đổi, bởi vì sau một khắc, xích sắt nóng đỏ trực tiếp trói lấy bọn họ, lấy thực lực Thông Huyền Cảnh của

bọn họ ngay cả giãy giụa đều không thể, ngược lại càng quằn quại, xích sắt quấn càng chặt, trực tiếp đốt cháy da thịt.

- Ném xuống!

Ôn Bình vung tay lên, quay người, không thèm nhìn hai người.

Theo sát, xích sát tại không trung quăng một vòng, trực tiếp ném hai người xuống ngàn tầng thềm đá.

Á!

Tiếng kêu sợ hãi văng vẳng bên tai không dứt.

Nó đi theo hai người Tôn Qua xuyên qua tầng mây mù sườn núi, rơi vào trên thềm đá, lại nương theo hai người lăn xuống, cuối cùng dừng tại chân núi Vân Lam sơn.

Một màn này rơi vào trong mắt đám người, chấn kinh đến mức không nói thành lời.

Đặc biệt là Diệu Âm và Tần Sơn.

Nhìn con chó vàng kia dần dần tắt đi hỏa diễm, trên mặt lộ ra sự kinh hãi.

Tần Sơn cuối cùng biết tại sao Ôn Bình một mực bình tĩnh như vậy, cũng biết tại sao đầu chó săn kia lại xem thường hắn.

Hóa ra người ta là thủ hộ giả của Bất Hủ Tông.

Tùy ý một kích liền đem hai tên Thông Huyền Cảnh ném xuống núi mà không có cơ hội phản kháng. Thông Huyền Cảnh nha, tùy tiện bị ném xuống núi như vậy, mặc dù không chết nhưng mặt mũi khẳng định mất hết.

Có đôi khi mất mặt chính là mất đi tôn nghiêm, mất đi tôn nghiêm so với giết hắn còn đáng sợ hơn.

Ngược lại thấy cảnh này Vu Mạch cũng có chút kinh hãi nhưng cũng không khoa trương như Tần Sơn, vừa nghiêng đầu, liền hướng phía Vương bá nói:

- Đánh cờ! Đánh cờ!

- Lão hủ ngủ gật luôn rồi! Hạ cờ thì hạ nhanh đi một chút, lần sau ngươi rủ ta đánh cờ, ta mà đánh với ngươi thì chính là

một con rùa!

Vương Bá ném quân cờ, sau đó hướng về phía chó săn vẫy tay một cái.

- Cáp Cáp, chúng ta đi! Đi câu cá!

Gâu!

Gâu!

Chó săn lè lưỡi đuổi theo, đi bên cạnh Vương bá.

Thấy cảnh này, Tần Sơn cũng phải lặng người, cái Bất Hủ Tông này khắp nơi đều bất phàm nha.

Một lúc sau, đành phải cảm khái một tiếng:

- Ôn tông chủ, tha thứ mắt lão phu vụng về!

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, biến trở về trạng thái lúc trước, nói:

- Tần Sơn tiền bối, lần này đến Bất Hủ Tông ta là muốn xem Tần Mịch sao?

- Không…

Tần Sơn lắc đầu, sau khi nhìn sang Hoàn Sơn, nói với Ôn Bình:

- Các ngươi trò chuyện trước, ta ở một bên chờ ngươi!

Ôn Bình gật đầu.

Chợt đưa mắt về phía Hoàn Sơn vẫn còn kinh ngạc tới mức không khép miệng lại được, vỗ vỗ vai của hắn, nói:

- Haizz, nước bọt lăn từ khóe môi sâu vào tim kìa!

Hoàn Sơn bị Ôn Bình kéo về thực tại, vội vàng dùng tay lau lau miệng, lúc này hắn cũng không có cảm giác được là có nước bọt hay không nữa, hắn hiện tại chỉ muốn nói:

- Ôn Bình, ngươi cái này… Chuyện gì xảy ra? Thông Huyền Cảnh có tới mấy cái, thậm chí là một con chó cũng có thể bắt nạt Thông Huyền Cảnh… Ta nhớ được nó không phải là một đầu chó săn bình thường sao? Mỗi ngày cũng chỉ biết đi theo Vương bá lên núi săn thỏ, lợn rừng.

Ôn Bình nói:

- Một lời khó nói hết. Đi, ngươi xuống núi nói với bá phụ một tiếng, chuyện này hắn đừng tham dự vào!

- Ừm!

- Vậy mau xuống núi đi, chuyện hôm nay thấy không cần phải nói ra ngoài, tốt nhất là cũng đừng nói với bá phụ!

- Nói ra cũng không có ai tin!

Hoàn Sơn bất đắc dĩ cười một tiếng.

Ôn Bình lại vỗ vai Hoàn Sơn lần nữa, vừa cười vừa nói:

- Nếu như muốn gia nhập Bất Hủ Tông, ngày mai có thể tới tìm ta, có Thông Huyền Cảnh chỉ đạo nha!

Hoàn Sơn vội vàng ứng tiếng :

- Vậy để xem sao đã, phụ thân muốn ta làm thành chủ!

- Bá phụ mới hơn bốn mươi tuổi, ngươi nhanh như vậy đã muốn đá hắn xuống rồi?!

- Chớ nói mò!

Hoàn Sơn xấu hổ cười một tiếng, sau đó cất bước hướng ngàn tầng thang đá đi xuống.

Lúc đi đến mép, bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại, hỏi:

- Tông chủ, gia nhập Bất Hủ Tông cần điều kiện gì?

【VIP】 Di Ngôn Của Mặc Nguyệt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đợi lần sau ngươi đến rồi nói. - Ôn Bình bật cười.

- Được.

Hoàn Sơn gật đầu, sau đó xoay người xuống núi.

Sau khi Hoàn Sơn rời khỏi, Ôn Bình lại nhìn về phía Tần Sơn, bất quá, liếc mắt một cái, ánh mắt lại rơi trên người Diệu Âm. Thấy được nàng vẫn giữ bộ dáng cúi đầu như cũ, đứng phía sau Tần Sơn.

Đúng loại người hầu tiêu chuẩn, hễ nói chuyện lớn tiếng một chút là đã vượt qua lôi trì.

Lúc này, Ôn Bình lạnh giọng nói:

- Diệu Âm, ngươi làm sao mà luyện được Luyện thể thập nhị trọng?

- Hả?

Diệu Âm nghệch mặt ra, không hiểu ý Ôn Bình là gì.

Ôn Bình lại hỏi:

- Ngươi gia nhập Bất Hủ Tông đã ba bốn canh giờ rồi, còn không nghĩ đi tu luyện?

- Đại nhân ở đây, ta sao lại…

Diệu Âm còn chưa nói hết, Ôn Bình đã cắt ngang:

- Nhớ kỹ, ngươi bây giờ là đệ tử Bất Hủ Tông. Ngươi nhìn xem, toàn bộ Bất Hủ Tông trừ ngươi có tâm tư đứng đây xem náo nhiệt, những người khác có chạy đến hay không? Chẳng lẽ bọn họ không cảm nhận được khí tức của Thông Huyền Cảnh?

Nếu như gia nhập Bất Hủ Tông chỉ để chơi, vậy thì hiện tại ngươi theo Tần Sơn tiền bối xuống núi được rồi.

Diệu Âm bị Ôn Bình mắng một trận, có chút không biết làm sao.

Muốn phản bác, nhưng nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của hắn, lời ra đến khóe miệng lại không cách nào phát ra được.

Tần Sơn thấy thế, liếc mắt nhìn Diệu Âm đang lúng túng, nói:

- Diệu Âm, ngươi đi làm việc của ngươi đi. Lão phu, một cái Thông Huyền Cảnh, không cần ngươi đi theo. Về phần đi xem thử tháp thí luyện, lão phu sẽ nhờ Ôn tông chủ mang đi.

-Dạ.

Diệu Âm gật đầu.

Lúc quay người rời khỏi, nàng liếc mắt nhìn Ôn Bình, một bộ ta không phục. Sau đó nhanh chóng đuổi theo bóng lưng Vương Bá, ra khỏi quảng trường.

Diệu Âm vừa đi, Tần Sơn lập tức nở nụ cười, nói:

- Ông tông chủ dụng tâm lương khổ.

Ôn Bình đáp:

- Nàng hiện không ở Phi Ngư Đảo, mà đang tại Bất Hủ Tông. Với tư cách là tông chủ, ta đương nhiên sẽ vì đệ tử ra mặt, ta hi vọng tại đây chỉ có đệ tử xuất sắc cùng đệ tử cố gắng xuất sắc, chứ không muốn xuất hiện loại quan hệ chủ tớ khom lưng cúi đầu kiểu đó.

- Ôn tông chủ có lòng tốt. Đáng tiếc là ngài không hiểu rõ Phi Ngư Đảo chúng ta. Gia tộc tuy không hạn chế tộc nhân gia nhập tông môn thế lực, nhưng Bất Hủ Tông quá nhỏ bé, không đủ thực lực giúp nàng cải biến thân phận. - Tần Sơn tiếc hận thở dài, sau đó đưa mắt nhìn Vu Mạch đi theo phía sau Diệu Âm.

Chợt, hắn nói:

- Ôn tông chủ, nghe Diệu Âm nói ngươi có một thứ gọi là tháp thí luyện, có thể học tập dị mạch mạch thuật?

- Dị mạch mạch thuật?

- Chính là thuật pháp phóng thích hỏa diễm, không phải dị mạch mạch thuật sao có thể điều động được ngũ hành nguyên tố?

Ôn Bình bừng tỉnh đại ngộ, nhìn vẻ mặt si mê của Tần Sơn, âm thầm cười, sau đó nói:

- Tần Sơn tiền bối, vấn đề của ngươi thứ ta không thể trả lời.

- Vì sao? - Tần Sơn ngây ra một lúc.

Ôn Bình đáp:

- Bởi vì ngươi không phải người Bất Hủ Tông. Ngươi đã ở Bất Hủ Tông gần 1 canh giờ, hiện tại cũng nên xuống núi. Nếu có việc gì thỉnh ngày mai hãy tới, bất quá, ngày mai ta không chắc chắn có ở đây.

Tần Sơn vội nói:

- Lão phu đã từng giúp ngươi, chẳng lẽ như vậy cũng không thể nể mặt một chút?

- Đối xử công bình, hơn nữa, ta cũng không cầu ngươi ra tay.

- Ta…

Tần Sơn bất đắc dĩ cười cười, nghĩ nghĩ quả thật là như vậy, nhất thời không phản bác được.

Nếu như hắn không ra tay giúp đỡ, a cẩu đã sớm động thủ nha, sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Một lúc sau, Tần Sơn cắn răng nói:

- Lão phu gia nhập Bất Hủ Tông, vậy đã được chưa?

Ôn Bình mừng thầm, sau đó yên lặng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, Thông Huyền Cảnh gia nhập Bất Hủ Tông cũng thu phí 1000 kim tệ à?

Âm thanh hệ thống vang lên:

- Tạm thời sẽ không thay đổi, bất quá ngay khi Kí chủ thu vị Thông Huyền Cảnh đầu tiên, chế độ nhập môn phí sẽ tự động thay đổi.

- Biến đổi thành cái dạng gì?

- Thỉnh mỏi mắt chờ mong, nói tóm lại sẽ có phúc lợi.

Nghe đến đây, Ôn Bình bất đắc dĩ cười.

Chuyện hắn sợ nhất cuối cùng vẫn đến, sớm biết như vậy liền không hỏi.

Thông Huyền Cảnh muốn nhập tông, cái hệ thống này đòi tăng phí nhập môn, đây chẳng phải ngáng chân hắn sao?

- Ôn tông chủ!

Tần Sơn thấy Ôn Bình không đáp lại, vội hô lên một tiếng.

Ôn bình phục hồi tinh thần lại, nói lời xin lỗi, sau đó nói:

- Gia nhập Bất Hủ tông, có thể, trước giao1000 kim tệ phí nhập môn.

Nghe được câu này, Tần Sơn cảm thấy có hơi bất đắc dĩ.

Nếu như hắn nói những lời này với nhị tinh tông môn, nói không chừng đám ngươi kia đã sớm cho kiệu tám người nâng đến mang hắn lên núi, hơn nữa còn cúng bái như tổ tông nữa kìa.

Bất quá, nghĩ đến thí luyện tháp của Bất Hủ Tông, Tân Sơn lại cười, hỏi:

- Nói vậy lão phu có thể mặc sức ở lại Bất Hủ Tông?

- Đương nhiên. - Ôn Bình đáp.

- Lão phu cũng phải có chức vị chứ hả?

- Trưởng lão thụ khóa, lâu lâu chỉ điểm cho đệ tử Bất Hủ Tông một chút là được.

…

Tại Thương Ngô Thành.

Hai người Tôn Qua quỳ gối trước giường Mặc Nguyệt. Dưới ánh nến chập chờn yếu ớt, bọn họ cúi thấp đầu, hoàn toàn không nhìn rõ mặt.

Liếc nhìn Mặc Nguyệt đã hấp hối, bờ môi tái nhợt như tuyết, hai người thở cũng không dám thở. Nhất là chứng kiến vẻ mặt tuyệt vọng của hắn, tim cả hai dâng lên cổ họng.

Đột nhiên, Mặc Nguyệt giãy dụa ngồi dậy, giận dữ quát lên, thanh âm khàn khàn tựa như đã nhiều này chưa uống nước:

- Trời muốn diệt ta.

Mặc Lâm liền bước lên phía trước đỡ lấy hắn, sau đó nói một câu mà chính bản thân cũng không tin:

- Phụ thân, đừng gấp, nhất định sẽ có biện pháp.

Hai mắt Mặc Nguyệt nhắm nghiền, chậm rãi nói ra sáu chữ:

- Đêm nay hoặc là đêm mai.

Mặc Lâm cùng hai người Tôn Qua biến sắc.

Bọn họ biết rõ Mặc Nguyệt muốn nói gì.

Chính là đêm nay chết hoặc đêm mai chết, tóm lại, đã sắp chịu đựng không nổi.

Mà Mặc Nguyệt vừa chết, Bách Tông Liên Minh Hội tự nhiên sẽ mất đi một cường giả Thông Huyền Cảnh, không thể nghi ngờ chính là tổn thất lớn.

Bất quá, Mặc Lâm dường như đã sớm tiếp nhận sự thật này. Chợt, nhìn về phía hai người Tôn Qua, mặc dù lúc đầu nhìn thấy cả hai, hắn đã kinh ngạc một trận, nhưng giờ nhìn lại, vẫn không hết kinh ngạc. Hắn vốn cho là hai vị Thông Huyền Cảnh lên núi xem như đại cuộc đã định, thật không ngờ trên Vân Lam sơn lại có đến ba vị Thông Huyền Cảnh.

Đội hình như vậy đã sắp vượt qua rất nhiều nhị tinh tông môn.

- Nhị vị đại nhân, các ngươi trước đi xử lý thương thế đi.

Mặc Lâm thở dài, sau đó bước đến đỡ hai người Tôn Qua.

Hai người vừa đứng lên, thương thế trên người càng thêm rõ ràng, toàn thân cao thấp đều là miệng vết thương, thậm chí có vết thương còn dính hạt sỏi to cỡ hạt gạo.

Sau khi đứng dậy, Tôn Qua thấp giọng nói:

- Thương thế không quan trọng, là vết thương ngoài da thôi. Chỉ tiếc là không thể mang Ôn Bình đến, chúng ta thật sự xấu hổ.

Tôn Qua cúi đầu, vì không muốn cho người khác chứng kiến vẻ mặt ảo não cùng thống khổ của hắn.

Tư Không Bạch tức thì ôm quyền, thỉnh tội với Mặc Nguyệt:

- Kính xin Mặc Nguyệt đại nhân trách phạt, thuộc hạ nguyện một mình gánh chịu tất cả trách nhiệm.

Mặc Nguyệt khoát khoát tay, sau đó chỉ thẳng lên nóc nhà, dùng một điểm khí lực cuối cùng mang theo sát ý, nộ khí cùng không cam lòng, nói:

- Tên Ôn Bình kia không muốn cho ta sống, ta đây cũng không cho hắn khôi phục Bất Hủ Tông. Ta đi rồi, phải chèn ép Bất Hủ Tông cho ta, nhất định phải xóa tên Bất Hủ Tông tại Đông Hồ, mang hắn đến trước mộ ta, chặt đầu.

- Dạ!

- Thuộc hạ nhất định không làm nhục sứ mạng!

Hai người Tôn Qua đồng thời lên tiếng.

Ngay khi hai người sắp ôm quyền quỳ suống, cánh tay đang chỉ thẳng lên trời của Mặc Nguyệt vô lực rơi xuống.

- Phụ thân!

- Đại nhân!

- Đại nhân!

Ba người đồng thời kinh hô, ba bước làm hai chạy đến trước giường, vịn mép giường, hoảng sợ nhìn Mặc Nguyệt trợn trừng mắt đi về cõi tây.

Mặc Nguyệt một đời kiêu hùng, không chết trong tay địch nhân, cũng không có được tôn nghiêm chết trong tay đại yêu.

Mà lại chết trên giường bệnh.

Haiz…

Thở dài một hơi, hai người Tôn Qua trầm mặc, lẳng lặng nhìn thời gian trôi qua, nhìn xem người bên ngoài xông vào phòng quỳ lại, nhìn Bách Tông Liên Minh Hội treo đèn lồng trắng, nhìn mọi người đặt thi thể Mặc Nguyệt tiền bối vào kim quan, cuối cùng, nhìn cỗ xe do Phong lưu mã kéo rời khỏi Thương Ngô Thành, từ từ mất hút trong đêm đen.

Âm thanh trục xe cũng dần dần tiêu tán.

Bên tai vẫn vang lên di ngôn của Mặc Nguyệt…

【VIP】 Cuộc Sống Của Tần Mịch Ở Bất Hủ Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đi dạo một vòng quanh Bất Hủ Tông, sau đó Tần Sơn theo Vu Mạch tiến đến trước Ký Túc Xá.

Ứng với câu Vô xảo bất thành thư (1), Tần Mịch cũng vừa từ Nhiễu sơn trở về, đang chuẩn bị đi tắm, đổi một thân y phục mới thì đụng phải Tần Sơn.

(1) Không hay, không khéo thì không thành sách. Ý chỉ sự trùng hợp đến bất ngờ.

Tần Mịch kinh hô một tiếng, trên mặt tràn đầy phẫn nộ:

- Tần thúc! Lúc ta rời khỏi Phi Ngư Đảo đã nói với ngươi như thế nào? Ngươi đã đáp ứng ta ra sao hử?

Tần Sơn vội giải thích:

- Thiếu chủ, ngài hiểu lầm, lão phu thật sự không đi theo ngài đến đây đâu.

- Vậy sao ngươi lại có mặt ở Bất Hủ Tông? - Tần Mịch thầm nghĩ: Ngươi biên đi, ta xem ngươi biên thành cái dạng gì. Vừa nãy không phải giấu đầu lòi đuôi à?

Tần Sơn đổ mồ hôi lạnh, đáp:

- Lão phu gia nhập Bất Hủ Tông làm trưởng lão thụ khóa, không ngờ lại gặp thiếu chủ ngài ở đây…

- Bớt đi!

- Thiếu chủ, ta không dối gạt ngài.

Nghe Tần Sơn giải thích, Tần Mịch vẫn bày ra bộ dáng: Ta tin ngươi mới là lạ.

Lúc này, Vu Mạch đứng bên cạnh lên tiếng:

- Ta làm chứng, lão gia hỏa này hiện là trưởng lão thụ khóa của Bất Hủ Tông, ngươi thấy hắn phải tôn xưng một tiếng trưởng lão.

Nghe Vu Mạch nói, Tần Sơn vội gật đầu phụ họa.

Lúc này, Tần Mịch mới dịu xuống, nói:

- Nếu đã như vậy, ta sẽ không truy cứu nữa. Vừa khéo, ta mang ngươi đi kiến thức một chút Bất Hủ Tông.

Thường nói thời tiết biến ảo khôn lường, nhưng thái độ của Tần Mịch còn bất ổn hơn, y hệt như trở bánh tráng, đảo mắt một cái đã nhe răng cười.

Kế đó, hắn bắt đầu giới thiệu với Tần Sơn Bất Hủ Tông bất phàm thế nào, vừa hay, lựa chọn Ký Túc Xá là nơi đầu tiên.

Nghe đến một ngày ở Ký Túc Xá phải trả 50 kim tệ, Tần Sơn phát ngốc.

- Thiếu chủ, ngay cả chỗ ở mà Bất Hủ Tông cũng đòi tiền?

Tần Mịch gật đầu:

- Trừ ăn cơm không tốn tiền ra, chỗ nào cũng phải trả tiền. Bất quá, đợi sau khi ngươi tiến vào Ký Túc Xá, ta cam đoan ngươi sẽ không cảm thấy thiệt thòi.

Tần Sơn ngượng ngùng cười, nói:

- Năm mươi kim tuy không nhiều lắm, nhưng là một cái chỗ ở của đệ tử cũng thu tiền, vậy còn ai dám nhập tông? Ký Túc Xá này, lão phu chắc không ngủ đâu.

Sau nửa nén hương.

Tần Sơn đứng trong khu Ký Túc Xá, cảm thụ Giao Long Nộ dũng mãnh tràn vào đầu, cười đến không ngậm miệng được.

Sóng âm mạch thuật nha, đây chính là thứ siêu việt ngoài ngũ hành nguyên tố. Tuy nói mạch môn bình thường cũng có

thể phóng thích, nhưng loại mạch thuật này so với dị mạch mạch thuật càng hi hữu hơn.

Chớ nói 50 kim một ngày, 100 kim hắn cũng ở nha.

Tần Mịch đứng bên cạnh cười ha hả:

- Tần lão, không phải nói không ngủ sao?

- Lão phu nói sai, nói sai.

Tần Sơn mặt già đỏ lên, lúng túng tìm cớ giải vây.

Tần Mịch cười, nói:

- Được rồi, tự ngươi tìm phòng đi, ta đi tu luyện trước.

- Thiếu chủ đi thong thả.

Dứt lời, Tần Sơn liền đi vào một gian phòng trống. Tìm "cái ghế" ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, nhưng vừa ngồi, cả người bỗng nhiên lún xuống, dạo hắn thoáng cái nhảy dựng lên.

Bất quá, thử ngồi xuống lần nữa, mặt hắn giãn ra, một bộ hưởng thụ… Thật là một "cái ghế" tốt nha.

Nói chung, hắn rất hài lòng khu Ký Túc Xá, chỉ có điều, dường như ở đây tồn tại một phần khí tức đặc biệt, khiến cho hắn có hơi e sợ.

Đối với loại khí tức này, hắn đã đoán được phần nào, bất quá, lại không dám xác định ý nghĩ trong lòng.

Đêm dài người tĩnh, thừa dịp không có ai, rốt cuộc hắn kiềm chế không được, liếc mắt nhìn xuống thủy đàm.

Cả kinh lui về sau mấy bước.

Thật là đáng sợ!

Mắt ưng của hắn…

Vậy mà không thấy gì hết!

…

Sáng sớm hôm sau.

Trời vừa mờ sáng, bọn Dương Nhạc Nhạc đã chạy đến Tàng Thư Các, xúm lại trước cửa gỗ, sốt ruột chờ đợi.

- Sao tông chủ còn chưa tới mở thí luyện tháp?

Dương Nhạc Nhạc một bên sờ sờ cửa Tàng Thư Các, một bên trông mong Ôn Bình xuất hiện.

Thân là trưởng lão, Vân Liêu hiển nhiên không thể làm như Dương Nhạc Nhạc, hắn đứng sang một bên, khoanh tay trước ngực, từ từ nhắm hai mắt, không hề lên tiếng.

Lúc vừa rời giường, Tần Sơn không thấy ai, vội chạy khắp nơi tìm kiếm, men theo khí tức bản thân cảm ứng được, cuối cùng, hắn cũng tìm đến Tàng Thư Các.

Nhìn thấy Tần Mịch đứng trong đám người chờ đợi bên ngoài Tàng Thư Các, trên mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc.

Sau đêm hôm qua, mọi người cũng đã biết vị tân trưởng lão này. Thấy Tần Sơn đến, bọn Dương Nhạc Nhạc vội hô:

- Tần trưởng lão!

- Thiếu chủ, các ngươi đây là…

Vừa dứt lời, không đợi Tần Mịch trả lời, liếc nhìn đám người xung quanh, thoáng cái, Tần Sơn biến sắc.

Một cái, hai cái, ba cái…

Sao lại nhiều tu sĩ Luyện thể có Vô cấu chi thể như vậy?

Hắn dám xác định, bản thân là Thông Huyền Cảnh, không có khả năng nhìn lầm Vô cấu chi thể.

Sau đó, ánh mắt ngưng tụ, bắt đầu làm chuyện tối qua quên làm: Dò xét cảnh giới của chúng đệ tử.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn phát hết hồn.

Một Luyện thể lục trọng, hai Luyện thể thất trọng, hơn nữa niên kỷ chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi gì đó.

- Chuyện này…

Tần Sơn xem như triệt để câm nín.

Khoan hãy nói đến Tàng Thư Các cùng khu Ký Túc Xá, hai thiên tài yêu nghiệt xuất hiện ở vô tinh tông môn… Ờ, vẫn tiếp nhận được.

Lúc này, Triệu Dịch đột nhiên từ hướng chủ điện chạy đến, mở miệng nói:

- Các vị sư huynh, trưởng lão, tông chủ bảo các người đi ăn cơm trước.

- Ăn cơm?

Đám người Dương Nhạc Nhạc lập tức ngẩn ra.

Sau đó nhao nhao phàn nàn:

- Lúc này là lúc nào mà Hoài Diệp còn làm bữa sáng? Không đi, đánh chết cũng không đi, ta ở chỗ này đợi tông chủ đến mở Thập tầng tháp thí luyện.

Nghe mọi người phàn nàn, Tần Sơn có hơi khó hiểu với cách làm của Ôn Bình:

- Ăn cơm à, hôm trước lão phu vừa ăn xong, sáng nay sao phải ăn nữa? Lão phu không đi, ở đây chờ cùng ngươi.

- Hì hì. - Dương Nhạc Nhạc nhếch miệng cười.

- Tông chủ nói nhân dịp ăn cơm sẽ quyết định danh ngạch tiến vào tháp thí luyện mỗi ngày.

Triệu Dịch vừa nói xong câu đó, Dương Nhạc Nhạc đã nhanh chân bỏ chạy.

- Xú tiểu tử! Vừa nãy còn nói không đi.

Tần Sơn tức giận mắng một tiếng, vội vàng đuổi theo.

…

Ngồi ở tầng hai, đồ ăn nhiều đến hoa mắt, hương khí bốn phía, chỉ liếc mắt là có thể khiến người thèm đến nhỏ dãi.

Tần Sơn nhìn một bàn đồ ăn trước mắt, thèm đến nỗi trong miệng đầy nước bọt. Nhìn một hồi, hắn quay sang Dương Nhạc Nhạc, hỏi:

- Tiểu tử, ngày nào Bất Hủ Tông cũng ăn ngon vậy à?

- Ừ.

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, bất quá hắn không hề liếc mắt nhìn đến đồ ăn trên bàn.

Tần Sơn thấy mọi người không nghĩ đến ăn, thái độ có hơi loạn, thầm nghĩ trong lòng: Đồ ăn ngon như vậy mà không muốn ăn à? Tuy nói Thông Huyền Cảnh có thể nửa tháng ăn một lần, kể cả có là một tháng cũng không sao cả. Thế nhưng thức ăn vừa nghe mùi thôi đã bắt đầu chảy nước miếng, có ăn mỗi ngày cũng không cảm thấy đủ nha.

Tần Sơn nghĩ gì bọn Dương Nhạc Nhạc khẳng định không biết, hiện tại, bọn họ chỉ biết ngồi ngẩn người.

Bởi vì…

Đang đợi phân chia danh ngạch nha.

- Ăn đi.

Ôn Bình vừa dứt lời, Tần Sơn lập tức cầm đũa gắp lấy gắp để, chẳng khác nào một đầu sói hoang nửa tháng chưa ăn cơm, vừa ăn vừa hô:

- Ngon, quá ngon!

Thấy thế, Ôn Bình thầm cười, sau đó nói:

- Kể từ hôm nay, Tháp thí luyện sẽ áp dụng chế độ không lặp lại. Ngày đầu tiên: Diệu Âm, Tần Mịch, Vân Liêu. Ngày thứ hai: Triệu Tinh, Dương Nhạc Nhạc, Hoài Diệp. Ngày thứ ba: Triệu Dịch, Tần Sơn. Cho nên, hôm này sẽ là ba người Triệu Tinh nhập tháp.

- Được!

Dương Nhạc Nhạc vỗ tay khen hay, sau đó đắc ý nhích người đụng đụng Triệu Tinh, nói:

- Ngươi có đủ tiền không, không đủ mai ta về nhà cầm thêm, ta dưỡng ngươi.

- Cút! - Triệu Tinh lườm hắn một cái.

Có người vui mừng ắt có người buồn, chuyện này khiến Tần Mịch vốn định đoạt một danh ngạch cảm thấy thất lạc.

Hắn còn định hôm nay đến tầng thứ nhất rửa nhục đấy.

Bất quá, hắn nhanh chóng nhận ra ngày thứ ba còn có một danh ngạch.

Liền nói:

- Tông chủ, danh ngạch còn lại của ngày thứ ba cho ta được không? Ta ra gấp ba.

Ôn Bình liếc mắt nhìn hắn, sau đó nhàn nhạt đáp:

- Đó là của ta.

【VIP】 Đột Biến

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tần Mịch ngây ra một lúc, lúng túng ngồi xuống.

Đám người thấy cảnh này, buồn cười.

Ôn Bình không có để ý đến hắn, tiếp tục nói:

- Giảng Võ hội ngày mai là bắt đầu rồi, các ngươi đều chuẩn bị một chút. Nhạc Nhạc, Triệu Dịch, các ngươi mấy ngày nay vất vả một chút, ban ngày tạm thời không cần tu hành, đến chân núi Vân Lam sơn duy trì trật tự hiện trường. Tần trưởng lão, mặc dù ngươi mới tới, thế nhưng cũng phải tham dự!

- Giảng Võ hội?! - Tần Sơn hỏi.

Ôn Bình ứng tiếng :

- Đúng! Mục tiêu là những người dân bình thường của Thương Ngô thành, cùng những tu luyện giả không có cơ hội gia nhập tông môn, giúp bọn hắn chỉ ra một con đường tu luyện, đồng thời chỉ ra chỗ sai lầm cho những người đi sai đường. Những chỉ điểm này không vào tông môn bái nhập cường giả thì không có được!

- Tại sao phải đem thời gian lãng phí trên những người đó? - Tần Sơn có chút không hiểu.

Nói một câu khó nghe, bọn họ sống hay chết thì liên quan gì tới hắn?

Ôn Bình không có trả lời thẳng vấn đề này, chuyển đề tài, nói:

- Chờ sau khi giảng võ hội kết thúc, ta sẽ nấu một trận sủi cảo khao mọi người!

- Lại có sủi cảo!

- Hoan hô!

Tần Mịch ở trong đám người reo hò, cực kỳ hưng phấn.

Bất quá Tần Sơn và Diệu Âm lại không hiểu mô tê gì, chỉ là sủi cảo mà thôi, có cái gì lại hưng phấn như vậy.

…

Trời về đêm.

Đám người dựa theo phân phó của Ôn Bình, đem những vật dụng cần thiết cho Giảng Võ hội đến thềm đá, chỉ đợi sáng mai là bắt đầu.

Cũng vào thời điểm này, La Nghị mò mẫm lên núi.

Lúc Ôn Bình đi đón hắn, thấy hắn đang cầm theo đèn lồng, thân thể mập mạp giãy giụa hướng đỉnh núi đi lên, thoạt nhìn như người què vậy. Không đành lòng thấy hắn leo thang lầu mệt mỏi như vậy, Ôn Bình trực tiếp thi triển Phương thốn thiên địa, đem mấy trăm bậc thang gom lại thành mười bậc hơn.

Người tới gần, kéo theo tiếng thở dốc nặng nề.

Không đợi La Nghị mở miệng trước, Ôn Bình cười hỏi một tiếng:

- La lão bản, trễ như vậy còn lên núi, vì sự tình Giảng Võ hội vào ngày mai sao?

- Ừm, ừ!

Bởi vì còn chưa thở xong, chỉ là gật gù, ừ ừ hai cái ứng tiếng.

Ôn Bình dẫn La Nghị hướng cái bàn đá bên cạnh quảng trường, vừa đi vừa nói :

- Ngồi bên kia nói đi!

La Nghị nhìn về phía cái bàn đá, sau đó đi theo, vừa đi vừa thở hổn hển, hỏi:

- Ôn tông chủ, những đồ vật kia cũng là chuẩn bị cho buổi Giảng Võ hội ngày mai sao?

- Phải!

La Nghị trầm mặc một hồi, nói:

- Ôn tông chủ, Giảng Võ hội lần này sợ rằng không mở được!

Ôn Bình ngẩng đầu nhìn vào mắt La Nghị, nghi hoặc:

- Tại sao?

- Hôm nay, bố cáo ở mỗi con phố đều bị xé sạch!

- Không sao, xé thì xé, ngày mai đến được bao nhiêu người thì đến.

- Không phải, bọn họ không chỉ xé, hơn nữa còn đứng bên đường nói với mọi người, cấm tất cả các cửa hàng, thương hội giao dịch với Bất Hủ Tông. Đồng thời còn đòi đóng cửa Giảng Võ hội lần này, không cho phép ai tham gia, nếu không sẽ lấy tội ngỗ nghịch trừng phạt!

- Ai làm?

- Bách Tông Liên Minh Hội!

- Ác hổ dễ giết, quần lang khó chơi nha!

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, hắn đã lường trước Bách Tông Liên Minh Hội sẽ không bỏ qua, thật không ngờ lại triển khai thủ đoạn trả thù nhanh như vậy.

La Nghị hỏi:

- Ôn tông chủ, lời này của ngươi là ý gì?

- Không có gì, ngươi cứ việc nói tiếp!

- Được rồi… Lần này, Bách Tông Liên Minh Hội cùng Kháo Sơn Tông liên thủ, phái không ít người chặn lấy đầu đường cuối ngõ của Thanh Thủy nhai, gặp người liền đuổi. Tường Tử giúp ngài dán bố cáo, hôm nay, lúc chập tối bị

người của Bách Tông Liên Minh bên đường bắt lấy, trực tiếp cho ăn một trận trượng hình, lý do là tuyên truyền hư giả, mê hoặc nhân tâm, hiện tại lòng người ở Thanh Thủy nhai đều bàng hoàng, không còn ai dám nhắc tới sự tình Giảng Võ hội.

- Tiểu nhị tửu quán?

- Đúng vậy, hắn gọi là Tường Tử!

- Cái thuyết pháp mê hoặc nhân tâm này là cái quái gì?

- Muốn gán tội cho người khác.

Ôn Bình nghe xong, cười cười, không còn hỏi thêm về vấn đề này.

- Mang ta đi xem hắn một chút.

Ôn Bình đứng dậy, hướng phía ngàn bậc thềm mà đi.

Đi theo La Nghị đến nhà của tiểu nhị kia, ban đêm yên tĩnh tới mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, trong phòng lại truyền tới từng tiếng "hát" chói tai:

- Ngươi nhìn ngươi đi, ngươi đi giúp cái Bất Hủ Tông kia dán bố cáo, bọn họ là tu sĩ Luyện thể, chúng ta chỉ là phàm nhân, loại chuyện nhỏ thế này chẳng lẽ bọn hắn không làm được hay sao?

- Nhìn ta? Nhìn ta làm gì? Hiện tại ngươi nằm một đống ở đây, người Bất Hủ Tông có đến xem ngươi không? Thuốc này, còn có thương thế của ngươi, ai cho trả tiền cho ngươi, ai giúp ngươi đem Kim Sang Dược thoa lên?

Ánh nến chập chờn, vừa vặn soi trên cửa sổ một cái bóng một cái nữ tử mảnh khảnh đang đi đi lại lại trong phòng, nàng vừa nhấc một tay, một tay khác chống nạnh, một bộ tức giận không chịu nổi.

La Nghị nghe được người bên trong "hát" một cách mãnh liệt như vậy, sắc mặt có chút khó coi, lập tức mở miệng :

- Ôn tông chủ, vợ của hắn đang nói nhảm, cũng không phải cố ý nói tới ngài!

- Ta biết!

Ôn Bình lấy từ trong ngực ra một trương kim phiếu một trăm kim tệ, đưa cho La Nghị, La Nghị thấy số tiền lớn như vậy, sắc mặt cũng biến đổi.

Ôn Bình nói:

- Ngươi giúp ta đưa số tiền này cho Tường Tử, ta không đi vào.

- Ta hiểu!

Tiếp nhận kim phiếu, La Nghị vừa kinh hãi vừa cảm thấy kỳ quái.

Đối với việc Ôn Bình lấy một trăm kim tệ đền bù cho một người bình thường, hắn thật chưa bao giờ nghĩ tới.

Có thể nói là cũng không phí công bỗng nhiên bị đánh a, một trăm kim tệ này để cho nhà hắn có thể tiêu xài nửa đời đi.

Đang định thay Tường Tử tạ ơn Ôn Bình, trong phòng lại truyền ra tiếng "hát" bất hủ, La Nghị lập tức quét ánh mắt sang bóng người trong phòng, nổi giận. Chuyện này lại thế nào liên quan tới hắn rồi, chỉ một người khiêng, Tường Tử tốt như vậy, sao lại lấy một nàng dâu "cực phẩm" như thế a?

Đẩy hàng rào gỗ, bước tới cổng.

- Mắng đủ chưa?

La Nghị giận dữ quát một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Cửa bỗng nhiên xốc lên, kéo theo một cơn gió nhẹ thổi vào ngọn đèn, ánh lửa chập chờn, ngược lại để người trong nhà nhìn thấy rõ khuôn mặt khuất trong bóng tối của La Nghị.

- Lão bản, ngài sao lại tới đây?

- Đây là kim phiếu mà Ôn tông chủ nhờ ta đưa tới cho ngươi, dùng tiền này bồi bổ một chút. Ta cũng không có nhiều, lại cho ngươi thêm mười kim tệ.

La Nghị đem kim phiếu đưa tới, lại lấy từ trong ngực ra mười cái kim tệ vàng óng ánh.

Tiểu nhị giờ khắc này đều chảy nước mắt, hắn không nghĩ tới Ôn tông chủ còn nhớ tới hắn, muốn xoay người khấu tạ,

nhưng bởi vì cái mông nở hoa, động đều không động được, đành phải nằm bẹp trên giường vội vàng gật đầu.

Có lẽ đây là phương thức khấu tạ mà hắn có thể làm bây giờ.

- Đa tạ Ôn tông chủ, đa tạ lão bản!

La Nghị gật gù, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn, liếc mắt nữ tử đang đứng bên cạnh, nói ra:

- Hảo hảo dưỡng thương, cầm tiền này, muốn mua gì ăn thì nhờ hàng xóm mua cho ngươi.

…

Cộc!

Hàng rào gỗ chậm rãi khép lại.

La Nghị đi ra, hỏi:

- Ôn tông chủ, Giảng Võ hội ngày mai vẫn là hủy bỏ đi. Bách Tông Liên Minh, ai cũng không đắc tội được!

- Tại sao phải hủy bỏ?

- Thế nhưng là…

La Nghị bị Ôn Bình ngắt lời:

- Ngày mai vẫn tiến hành bình thường!

Dứt lời, Ôn Bình xoay người rời đi.

Sau khi Ôn Bình rời đi, sau lưng lại truyền tới tiếng nói chuyện :

- Thấy chưa? Ngươi cho là ai cũng như ngươi nghĩ sao? Đây chính là một trăm kim, đem ta bán đi cũng không nhiều như vậy!

- Trước kia không muốn nói ngươi là không muốn chấp nhặt với ngươi, hiện tại là mặt mũi đều ném hết!

Nghe được lời của Tường Tử, La Nghị lộ ra ý cười.

Bất quá sau khi về đến nhà lại không ngủ được, nằm trên giường, ưu sầu.

Thật sự là sợ cái gì thì gặp cái đó.

Giảng Võ hội là chuyện tạo phúc cho người khác, làm sao lại không cho phép triển khai, hơn nữa lại bị bọn người Bách Tông Liên Minh nói thành trò lừa bịp?

Hắn thật không hiểu, bọn họ làm như vậy để làm gì, rõ ràng là sự tình hại người không lợi mình.

【VIP】 Ngay Cả Thanh Thủy Nhai Hoàn Thành Cũng Không Vào Được

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Phủ thành chủ.

- Phụ thân, chúng ta phải làm sao? - Hoàn Sơn sốt ruột đi qua đi lại trong phòng.

Hoàn Thành nhíu chặt mày, nói:

- Không dễ dâu, lần này Bách Tông Liên Minh Hội đã hạ ngoan tâm. Có mệnh lệnh của Bách Tông Liên Minh Hội, Kháo Sơn Tông sẽ không cố kỵ nữa.

Hôm nay, lúc biết được tin này, hắn đã phái người mang một phần thông cáo của Bách Tông Liên Minh Hội đến xem thủ, ý tứ trên đó rất rõ: Chèn ép tông môn nằm ngoài cơ chế, hiển nhiên, ở đây là chỉ Bất Hủ Tông. Đồng thời, cấm tất cả các cửa hàng cùng thương hội tại Thương Ngô Thành giao dịch với Ôn Bình. Cấm bất kỳ kẻ nào bái nhập Bất Hủ Tông, kể cả Giảng Võ Hội cũng bị cấm.

Cấm thôi cũng coi như xong, vậy mà Bách Tông Liên Minh Hội lại vượt quyền phủ thành chủ, tự động ban bố lệnh cấm trái với hình pháp.

Mà hết thảy những điều này, hắn cũng không dám nói, bởi vì người chết là Mặc Nguyệt, cho nên đám người đó mới giận chó đánh mèo lên Bất Hủ Tông.

Nếu không khéo, rất có thể phủ thành chủ cũng gặp nạn.

Hắn thì chẳng sao cả, chẳng qua là đánh một trận thôi. Thế nhưng nếu phủ thành chủ đổ, bách tính Thương Ngô Thành sẽ

hoàn toàn trở thành đồ chơi trong tay Bách Tông Liên Minh Hội. Cho nên hắn không thể lỗ mãng.

Hoàn Sơn thấy phụ thân cả buổi vẫn không nói gì, liền nói:

- Phụ thân, chúng ta có thể phái quân đội đi đảo loạn lệnh cấm của bọn họ, muốn đối nghịch liền đối nghịch đi.

Hoàn Thành lên tiếng:

- Không được, việc này tựa như vòng xoáy, không phải chuyện mà Phủ thành chủ có thể tham dự. Mặc Nguyệt chết rồi, Bách Tông Liên Minh Hội chỉ chèn ép, điều này nói rõ bọn họ vẫn còn kiêng kị Bất Hủ Tông. Trong khoảng thời gian này sẽ không xảy ra vấn đề gì cả. Chúng cứ xem một bước tính một bước, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Chỉ có điều, Giảng Võ Hội vốn là chuyện có lợi cho bách tính, lại bị nói thành đầu độc nhân tâm, cớ cũng lấy y hệt như mười năm trước. Thật sự đáng tiếc…

Dứt lời, Hoàn Thành đứng lên.

- Vâng, phụ thân. - Hoàn Sơn đứng dậy ôm quyền.

Hoàn Thành nói đi là đi, lúc này, hắn đang cưỡi trên Bán diện kim trang, hướng về Bất Hủ Tông.

Bất quá, lúc gần đến Thanh Thủy nhai, Hoàn Thành bị người của Bách Tông Liên Minh Hội ngăn lại.

- Hoàn thành chủ, phía trước là Cấm khu, không phải người của Thanh Thủy nhai thì không được đi vào.

Vừa nghe xong, Hoàn Thành lập tức đặt tay lên đao bên hông:

- Các ngươi muốn ngăn ta?

Đám người ngăn Hoàn Thành đều là tầng lớp phổ thông trong Kháo Sơn Tông cùng Bách Tông Liên Minh Hội, tu vi thường thường, địa vị hiển nhiên cũng không cao.

Thấy Hoàn Thành tuốt đao ra khỏi vỏ, sắc mặt cả đám thoáng cái thay đổi.

Bất quá, có một tên can đảm bước lên, mở miệng nói:

- Hoàn thành chủ, phía trước là tà tu loạn cương, truyền bá cổ hoặc chi ngôn, ngài không nên đi mới tốt. Mệnh lệnh này là do hai vị chấp sự đại nhân Thông Huyền Cảnh ban bố, hơn nữa cũng được Long đại nhân cho phép. Ngài vẫn nên lui về thì hơn, ngài một mực đi vào Thanh Thủy nhai thật sự là làm khó cho chúng ta.

- Làm càn! Ngươi dám uy hiếp ta.

Hoàn Thành rút đao ra, mũi đao sáng loáng gác lên đầu vai tên kia.

Chỉ cần ấn xuống một xích thì đảm bảo có siro rồi.

Đúng lúc này, bên trong một tửu lâu vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng cười, kế đó là một âm thanh lạnh lùng:

- Hoàn thành chủ thật sự là uy phong, vậy mà lại động thủ với hai Luyện thể thất trọng, cũng không sợ ném đi mặt mũi của Thông Huyền Cảnh?

Từ trong tửu lâu, một gã trung niên mày rậm cười lạnh bước ra.

Thấy hắn, đám người vốn đang run lẩy bẩy phía dưới ngựa của Hoàn Thành lập tức đứng thẳng eo lên.

Nhìn thấy cảnh này, Hoàn Thành lạnh giọng nói:

- Vị huynh đệ kia của ta đúng là mắt mù!

- Ta cảm kích Ôn tông chủ đã cứu ta. Nhưng cũng chỉ là cảm kích hắn, hiện tại hắn đã không còn, một chút tình cảm với Bất Hủ Tông ta cũng không có.

- À, vậy ra ngươi định sẽ đối phó Bất Hủ Tông?

- Bách Tông Liên Minh Hội cùng tông chủ Kháo Sơn Tông tự mình hạ lệnh, ta bất quá cũng chỉ là một Luyện thể thập tam trọng nho nhỏ, không có quyền lên tiếng, chỉ có thể theo lệnh mà làm.

- Buồn cười, lão tử muốn qua, một cái Luyện thể thập tam trọng như ngươi dám ngăn cản? - Hoàn Thành trợn mắt nhìn đối phương, ý tứ rất rõ: Nếu ngươi có can đảm nói dám, ta liền một đao chém chết ngươi.

Lý Nguyệt bỗng bật cười, nói:

- Tính khí của Hoàn thành chủ quả thật là lớn, Lý Nguyệt đương nhiên không ngăn được ngài, nhưng Thông Huyền Cảnh của Bách Tông Liên Minh Hội hẳn là có thể. Nếu Hoàn thành chủ dám tiến thêm một bước, ta lập tức sẽ đến bẩm báo với Bách Tông Liên Minh Hội, đến lúc đó, không biết kết cục của phủ thành chủ sẽ như thế nào nhỉ?

- Ngươi… - Hoàn Thành nghẹn lời.

Mắt nhìn Thanh Thủy nhai, có chút không cam lòng, quay đầu, lạnh lùng nói:

- Lý Nguyệt, sớm muộn gì cũng có ngày lão tử chém chết ngươi.

Dứt lời, Hoàn Thành ra roi thúc ngựa, cùng Bán diện kim trang quay về đường cũ.

Sau lưng, nụ cười trên môi Lý Nguyệt biến mất, nhìn bóng lưng Hoàn Thành rời đi, lạnh giọng nói:

- Ta có chết hay không thì không biết, nhưng hiện tại, Bất Hủ Tông của huynh đệ ngươi sắp vong rồi.

Chợt, hắn quay sang nói với đám người bên cạnh: Các người tiếp tục canh giữ ở chỗ này, nếu có ai muốn đến nghe Giảng Võ hội, trực tiếp đuổi đi cho ta. Tên nào dám nháo sự thì cứ thẳng tay giết, giết đến khi bọn họ sợ mới thôi.

- Vâng!

Đám người vội đáp.

…

Lại nói đến Ôn Bình, sáng sớm, hắn đã mang tất cả dụng cụ chuyển đến chân núi Vân Lam sơn. Xong việc, hắn ngồi xuống một cái ghế đặt trên bậc thềm, rơi vào trầm tư.

Một lúc sau, linh quang chợt hiện, Ôn Bình vội lên tiếng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, năng lực hấp dẫn của chủ điện có thể chuyển đi không?

- Không thể.

Nghe thấy câu này, Ôn Bình bày ra vẻ mặt thất lạc:

- Ta đã định đặt năng lực hấp dẫn ở Giảng Võ hội đấy.

- Không thể chuyển đi nhưng có thể gia trì.

- Gia trì?

- Đúng, chủ điện là kiến trục hạch tâm, năng lực của hắn có khả năng kéo dài ra đấy. Ví dụ như Giảng Võ hội lần này, có thể thông qua chủ điện gia trì làm tăng lực hấp dẫn, kích phát khát vọng của mọi người đối với Giảng Võ hội, khiến cho bất kỳ ai đi vào phạm vi ảnh hưởng đều sẽ bị hấp dẫn đến đây.

- Còn có thể làm như vậy? Vậy sao ngươi không nói sớm cho ta biết?

- Kí chủ không hỏi.

- Gia trì, mau gia trì.

Ôn Bình đã thật sự bó tay với tên hệ thống chết tiệt này, hắn vội hô "gia trì".

- Phải đợi đến lúc Giảng Võ hội mở ra mới có thể gia trì.

- Đến lúc đó, Giảng Võ hội sẽ là tâm điểm, hay chủ điện là tâm điểm?

- Dùng chủ điện làm tâm điểm, trong vòng 7500 mét sẽ có hiệu quả.

- Đã đủ.

Hiện tại hắn cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng dựa vào Giảng Võ hội để hoàn thành nhiệm vụ nữa. Thông qua lực hấp dẫn của chủ điện, có nhiều người đến tham dự thì tốt, không có cũng chẳng sao.

Bách Tông Liên Minh Hội cùng Kháo Sơn Tông hợp lực chèn ép Bất Hủ Tông.

Điều đó đại biểu không bao lâu sẽ phải khai chiến, một trận này, muốn cho người ngoài biết Bất Hủ Tông cường còn không dễ sao?

Đây cũng là nguyên do vì sao hắn phải tiếp tục tổ chức Giảng Võ hội, bởi vì làm như vậy có thể khiến bọn người đó kéo đến đây.

Dưới núi càng có nhiều người, thất bại của Bách Tông Liên Minh Hội càng lan xa.

Ôn Bình đang trò chuyện cùng hệ thống thì Dương Nhạc Nhạc bỗng nhiên từ đâu chạy tới.

- Tông chủ, ta muốn xuống núi một chuyến. Trên người ta không đủ tiền.

Ôn Bình cười nói:

- Cái này không cần phải xin ta, đây là tông môn, cũng không phải nhà tù. Xuống núi gửi lời thăm hỏi phụ thân ngươi cùng Hoài Không tiền bối giúp ta, hoan nghênh bọn họ đến Vân Lam sơn tham dự Giảng Võ Hội.

- Tông chủ, ta sẽ truyền đạt đầy đủ lời của ngài.

Dương Nhạc Nhạc khom người hành lễ, sau đó vui mừng chạy xuống ngàn tầng thềm đá.

Vừa chạy, hắn vừa lẩm bẩm:

- Triệu Tinh, chờ ta lấy tiền mừng tuổi về dưỡng ngươi.

【VIP】 Dương Nhạc Nhạc Bị Cấm Túc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi xuống núi, lúc đi ngang qua Thanh Thủy nhai, Dương Nhạc Nhạc bỗng nhiên có giác có gì đó không đúng. Cả con đường không còn phồn hoa cùng náo nhiệt như trước, lại có thêm vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng. Chưa kể, đầu đường còn có người của Bách Tông Liên Minh Hội và Kháo Sơn Tông canh giữ.

Mặc dù bọn họ không cản hắn rời khỏi Thanh Thủy nhai, nhưng Dương Nhạc Nhạc vẫn cứ có cảm giác… Có gì đó sai sai ở đây.

Lúc rời khỏi, hắn nhịn không được quay đầu nhìn lại vài lần, bất quá cũng không nghĩ nhiều, thuê một cỗ xe ngựa chạy thẳng về nhà.

Khi về đến Dương gia, Dương Nhạc Nhạc cũng quên luôn chuyện lúc nãy, vừa vào nhà, hắn đã ngồi vào bàn bốc điểm tâm cùng hoa quả ăn, vừa ăn vừa hô lớn:

- Phụ thân, mẫu thân, ta đã về.

Không có ai đáp lại.

Lúc Dương Nhạc Nhạc định hô tiếp thì một tiểu nha hoàn từ bên ngoài chạy vào, thất kinh nhìn thiếu gia nhà mình.

Nàng nói:

- Thiếu gia, nói nhỏ một chút, tộc lão đang cùng lão gia, phu nhân ở thư phòng nghị sự.

- Tộc lão đến? - Tươi cười trên môi Dương Nhạc Nhạc biến mất.

Tộc lão là ai?

Chính là đám lão bất tử ít thì 50, 60 tuổi, nhiều thì 70, 80 tuổi của Dương gia. Tuy là nói như vậy có hơi bất kính, dù gì đối phương cũng cùng thế hệ với lão gia gia nhà mình, nhưng Dương Nhạc Nhạc thật sự không thích bọn họ.

Đám người này không những có tư tưởng bảo thủ, còn rất thích xen vào việc của người khác. Trước khi, khi hắn chưa có được cơ duyên, thời điểm còn chưa nghịch tập (1), cũng không ít lần bị bọn họ chế nhạo. Lúc thất thế, hắn xem như nhìn đủ sắc mặt của đám tộc lão này, hơn nữa cũng nhận hết ủy khuất mà bọn họ mang đến.

Hiện tại, vừa nghe đến hai chữ "tộc lão", Dương Nhạc Nhạc liền cảm thấy không thoải mái. Loại cảm giác này khó mà phản kháng được, tựa như có ngàn vạn con kiến đang cấu xé trong lòng hắn.

- Được rồi, ngươi đi xuống trước đi.

Dương Nhạc Nhạc phất phất tay, sau đó một mình đi về phòng của mình.

Vốn dĩ còn nghĩ gặp phụ mẫu, nhưng giờ coi như bỏ đi. Hắn đi thẳng về phòng mình, lôi cái hòm sắt trong tủ quần áo ra, nắm một nắm kim phiếu nhét vào trong ngực áo. Cụ thể có bao nhiêu tiền Dương Nhạc Nhạc không rõ cho lắm, tóm lại, tài sản của hắn đều đặt hết ở đây… Kể cả những "kỳ ngộ" mà hắn gặp được trong núi lần đó.

Lúc Dương Nhạc Nhạc chuẩn bị rời khỏi, một tiểu nha hoàn đột nhiên chạy tới, vịn cửa thở hồng hộc, nói:

- Thiếu gia, lão gia mời ngài đến thư phòng một chuyến.

- Gọi ta?

Dương Nhạc Nhạc nhướng mày, có chút khó chịu đi theo tiểu nha hoàn đến thư phòng.

Đến nơi, tiểu nha hoàn gõ nhẹ cửa:

- Lão gia, thiếu gia đã đến.

Giọng Dương Tông Hiền vọng ra:

- Bảo hắn tiến vào.

Tiểu nha hoàn gật đầu, sau đó chậm rãi đẩy cửa ra:

- Thiếu gia, mời vào.

- Ân.

Dương Nhạc Nhạc đáp, vẻ mặt cực kỳ khó coi, bởi vì xuyên qua cửa sổ, hắn đã nhìn thấy đám tộc lão tóc hoa râm ngồi trong phòng.

Nhìn thấy đám người này, nội tâm Dương Nhạc Nhạc phát ra cảm giác chán ghét nồng đậm.

Y hệt như khi hắn nhìn thấy có tên nam nhân khác trò chuyện cùng Triệu Tinh.

Nếu có thể, cả đời này hắn cũng không muốn thấy đám… Tộc lão này.

Sau khi tiến vào phòng, Dương Nhạc Nhạc lên tiếng chào hỏi phụ mẫu, sau đó thờ ơ hô một tiếng "tộc lão". Nhìn thấy thái độ của hắn, Dương Tông Hiền cũng không nói gì, mà trước hết bảo hắn ngồi xuống, rồi mới lên tiếng:

- Nhạc Nhạc, tộc lão có chuyện nói với ngươi.

- Nói đi. - Tùy tiện tìm một cái ghế ở vị trí xa nhất, ngồi xuống, Dương Nhạc Nhạc nhàn nhạt nói.

Một lão giả chống quải trượng gõ lên nền đất, phát ra âm thanh "đông đông đông", sau đó nói:

- Nhạc Nhạc, nghe nói ngươi gia nhập Bất Hủ Tông?

Dương Nhạc Nhạc:

- Có vấn đề gì sao?

- Rời đi ngay.

- Dựa vào cái gì nghe lời ngươi? Lời của ngươi có khắc hoa?

Đứng bên cạnh lão giả chống quải trượng là một lão giả độ sáu mươi tuổi, lúc này, hắn đứng bật dậy, tức giận quát:

- Làm càn! Ngươi dám nói chuyện cùng tộc lão như vậy? Đây là đại gia gia của ngươi, lão phu là nhị gia gia, đây là tam gia gia, đứng trước trưởng bối, ngươi không biết lớn nhỏ thì thôi đi. Ngươi tưởng mình gia nhập Bất Hủ Tông là đúng sao?

Dương Nhạc Nhạc cười một tiếng, sau đó nhàn nhạt hỏi:

- Ta gia nhập Bất Hủ Tông gây cản trở cho các ngươi?

Lão giả chống quải trượng lại lần nữa lên tiếng:

- Ngươi sẽ liên lụy người Dương gia chúng ta.

- Ngươi có ý gì?

- Vốn ta định để ngày mai bảo Tông Hiền đến Bất Hủ Tông đưa ngươi về, nhưng hôm nay ngươi đã trở lại, vậy thì tốt, cứ ngoan ngoãn ở nhà chờ, không được đến Bất Hủ Tông nữa.

Dương Nhạc Nhạc trực tiếp đứng dậy, xoay người muốn đi:

- Dựa vào cái gì ta phải nghe lời ngươi, thật khôi hài.

Lão giả chống quải trượng cũng đứng lên theo, lạnh giọng nói:

- Dựa vào Bách Tông Liên Minh Hội cùng Kháo Sơn Tông tuyên chiến với Bất Hủ Tông. Hai đại Thông Huyền tề tụ về Thương Ngô Thành, Bất Hủ Tông diệt vong là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu như ngươi cố ý lên núi, lão phu chỉ có thể giam ngươi lại, đợi tràng phong ba này qua đi, miễn cho ảnh hưởng đến Dương gia.

- Cái này có hơi quá hay không? - Dương Tông Hiền đứng dậy hỏi.

- Nếu như Bách Tông Liên Minh Hội cùng Kháo Sơn Tông giận chó đánh mèo Dương gia, ngươi phụ trách?

Nghe nói như thế, Dương Tông Hiền nhất thời nghẹn lời.

- Cứ để cho Nhạc Nhạc ở trong sương phòng ngốc vài ngài, chờ ít hôm sẽ thả ra. Tông Hiền, đây là thời điểm liên quan đến tồn vong của Dương gia, nếu ngươi cứ khư khư che chở cho nhi tử mà khiến toàn bộ Dương gia rơi vào dầu sôi lửa

bỏng, vậy thì chớ trách chúng ta trục xuất ngươi khỏi vị trí tộc trưởng.

- Chuyện này…

Ngay khi Dương Tông Hiền còn đang do dự, Dương Nhạc Nhạc đã lên tiếng:

- Đi sương phòng thì đi sương phòng.

Dứt lời, hắn trực tiếp quay người đi thẳng.

Hắn không muốn khiến cho phụ thân khó xử, cũng không muốn nhìn đám… tộc lão này thêm nữa.

Hơn nữa, đến sương phòng thì đã sao, hắn đã muốn rời đi, Dương gia có nơi nào có thể vậy được hắn?

…

Dưới sự giám sát của hộ vệ, Dương Nhạc Nhạc bị nhốt vào sương phòng. Phụ mẫu có đến xem hắn một lần, bất quá, hắn không muốn để bọn họ lo lắng, cũng không hi vọng phụ thân bị trục xuất khỏi vị trí tộc trưởng, đồng thời, cũng mong bọn họ có thể thoải mái, buông lỏng tinh thần một chút.

Tóm lại, mặc kệ ai đến, Dương Nhạc Nhạc cũng một bộ "Ta đang rất ngoan" ngồi yên trong sương phòng.

Đến khi màn đêm buông xuống, hắn mới từ trên giường bò dậy, con ngươi đảo một vọng, sau đó mới xông đến cửa sổ, thông qua khe cửa, liếc nhìn thủ vệ bên ngoài, phất phất tay.

- Đi nha.

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc trực tiếp nhảy lên xà nhà.

Nhưng đúng lúc này, cửa bỗng nhiên mở ra.

Dương Nhạc Nhạc vội nhảy khỏi xà nhà, bò lại lên giường.

Vừa mới âm thầm mắng cái tên vừa đến phá đám một trận, thì trước mắt liền xuất hiện một khuôn mặt thiếu nữ. Nữ hài trạc tuổi hắn duỗi người, đưa mặt kề sát mặt hắn.

Cảm nhận được hương thơm phả vào mặt, Dương Nhạc Nhạc vội đưa tay đẩy nàng ra, nói:

- Dương Hề, ngươi đến làm gì?

- Tới thăm ngươi nha!

- Ta có gì để mà nhìn, thăm cũng thăm rồi, mau đi đi.

- Thế nhưng ta vừa đi, ngươi sẽ nhảy lên xà nhà nữa.

- Ngươi thấy?

- Không khéo, ta hiện tại là cảnh giới Luyện thể lục trọng, vừa vặn đủ nhãn lực nhìn thấy ngươi từ trên xà nhà bay xuống.

- Ngươi lợi hại, được rồi.

Dương Nhạc Nhạc rất bất đắc dĩ, đối với vị tôn nữ này của tộc lão, hắn quả thật không còn lời nào để nói.

Thiên phú tốt, ngay cả Bách Tông Liên Minh Hội cũng muốn có được nàng.

Vóc người mỹ, có không ít nam nhân theo đuổi.

Đã ưu tú như vậy thì hơn nửa đêm đến xem ta làm gì?

Dương Hề cười cười, sau đó ngồi xuống cái bàn tròn trong phòng, chống đầu hỏi:

- Nhạc Nhạc, ngươi nói xem ta nên gia nhập Bách Tông Liên Minh Hội hay là Kháo Sơn Tông?

- Bọn họ đều duỗi cành ô liu ra rồi à?

- Ừ, nhưng ta vẫn chưa nghĩ ra nên gia nhập cái nào.

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì:

- Chưa nghĩ thì cũng không cần nghĩ nữa, ta mang ngươi đi gia nhập một cái tông môn siêu tốt. Trước mặt nó, cái gì Bách Tông Liên Minh Hội, cái gì Kháo Sơn Tông, tất cả đều là cặn bã.

【VIP】 Giảng Võ Hội Cô Quạnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Nào có loại tông môn như vậy?

- Tin ta, minh chứng tốt nhất chính là: Ta hiện đã là Luyện thể thất trọng.

- Ngươi Luyện thể thất trọng rồi hả?

Dương Hề bị những lời này của Dương Nhạc Nhạc làm hoảng sợ, sau đó ngưng mắt nhìn chằm chằm hắn phóng thích khí tức, phát giác được hắn thật sự là Luyện thể thất trọng, cảm giác ưu việt khi đột phá Luyện thể lục trọng của nàng thoáng cái biến mất.

Đồng thời, nàng cũng bắt đầu sinh ra nồng đậm hứng thú với cái tông môn mà Dương Nhạc Nhạc nhắc tới.

Phế vật Dương Nhạc Nhạc một năm trước đâu rồi, mới không bao lâu, vậy mà đã là Luyện thể thất trọng.

Quan trọng nhất chính là hắn bằng tuổi nàng, đều là mười lăm.

Tự tin của nàng hoàn toàn bị Dương Nhạc Nhạc giẫm nát dưới chân.

- Tông môn gì?

Thấy Dương Hề có hứng thú, Dương Nhạc Nhạc cười thầm, sau đó nói:

- Đi theo ta là được rồi, cam đoan sẽ không khiến ngươi thất vọng.

- Hiện tại?

- Chớ ngươi định đợi khi nào?

- Nhưng hiện tại ngươi bị gia gia ta nhốt lại, cứ như vậy mà đi, sẽ khiến Bách Tông Liên Minh Hội giận chó đánh mèo Dương gia đấy.

- Hề hề, ngươi sợ thì thôi. Dù sao bây giờ ngươi cũng đã Luyện thể lục trọng, rất sặc sỡ lóa mắt nha. Gia nhập Bách Tông Liên Minh Hội, ngươi có thể rời khỏi Thương Ngô Thành rồi. Ta ấy à, ta sẽ yên lặng tu hành, chờ ngươi gia nhập cái nhị tinh tông môn nào đó, nhớ đến ăn mừng ta đạt Luyện thể thập tam trọng là được rồi.

- Ta đi. - Dương Hề gật đầu.

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì, là nụ cười xuất phát từ nội tâm.

- Ta bò xà nhà ra ngoài, ngươi đi cửa sau Dương phủ, chúng ta hội họp ở phía sau phố.

- Có thể đợi đến mai hay không, đêm nay ta còn có việc.

- Được, ngày mai cũng có thể. Bất quá, ngươi nhớ mang nhiều kim phiếu một chút, muốn tu hành ở cái tông môn kia cần có kim phiếu.

- A…

- A cái gì mà a, cho ngươi dùng một vạn kim đổi lại một năm tu thành Luyện thể thất trọng, thậm trí Luyện thể bát trọng, ngươi đổi không?

- Đổi! - Dương Hề gật mạnh đầu.

- Vậy được rồi, đêm nay ngươi về trước đi, sáng sớm ngày mai chúng ta gặp ở phía sau phố.

- Được, bất quá Nhạc Nhạc, ngươi đừng có gạt ta nha.

- Lừa ngươi là con chó nhỏ.

- Được, nếu như ngươi lừa ta, cả đời ngươi đều là con chó nhỏ.

…

Sáng sớm hôm sau.

Bọn người Triệu Tinh hứng chí bừng bừng đi xuống chân Vân Lam sơn, giúp đỡ Ôn Bình bố trí Giảng Võ hội. Cứ như vậy, từ lúc sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn, bận đến khi thái dương treo cao trên đỉnh đầu.

Thế nhưng đợi mãi đợi mãi, lại chẳng thấy ma nào đến.

Vốn dĩ Thanh Thủy nhai nằm ngay dưới chân Vân Lam sơn, thỉnh thoảng sẽ có người đi ngang qua, nhưng hiện tại, một con muỗi cũng không thấy.

Quay đầu nhìn đầu đường trống rỗng, đám người Bất Hủ Tông đứng trong gió, mặc cho quần áo cùng tóc bị thổi bay.

Đúng lúc này, một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đột nhiên đi ngang qua. Hắn ôm một cái rổ rau trong tay, lơ đãng liếc nhìn tấm bảng đề ba chữ Giảng Võ hội dưới chân Vân Lam sơn, lập tức kinh hỉ quay sang nói với phụ nhân bên cạnh:

- Mẫu thân, ta muốn đi Giảng Võ hội.

Nói xong, thiếu niên đưa rổ rau cho mẫu thân, sau đó hứng chí bừng bừng đi về phía Vân Lam sơn, nhưng… Hắn bị mẫu thân túm lại.

- Tiểu tử, ngươi muốn hại chết chúng ta! - Vừa nói vừa lôi kéo thiếu niên rời khỏi.

Mẫu tử hai người bỏ đi, để lại đám người Dương Nhạc Nhạc phát ngốc.

Hoài Diệp đuổi lên trước vài bước, hai người phía trước lập tức tăng tốc. Hết cách, nàng chỉ đành quay về, thì thào:

- Chỉ điểm miễn phí sao lại là hại bọn họ chứ hả?

Thấy một màn như vậy, Ôn Bình chợt nghĩ đến chuyện gia trì lực hấp dẫn.

Hắn liền mở miệng nói với hệ thống:

- Hệ thống, giúp ta gia trì Giảng Võ Hội.

- Gia trì thành công!

Một lát sau, Ôn Bình nhìn con đường trống rỗng, hỏi:

- Hệ thống, không phải ngươi nói tất cả những tu sĩ ở trong phạm vi 7500m chung quanh Vân Lam sơn sẽ bị hấp dẫn đến sao?

- Có nhân tố từ bên ngoài ngăn cảnh, cho nên lực hấp dẫn bị giảm xuống.

- À, ra thế.

Lúc này, Ôn Bình mới nhớ là có người chặn ở đầu Thanh Thủy nhai.

Hắn lại hỏi:

- Hệ thống, nếu bị ngăn cản thì không thể đến được?

Hệ thống lên tiếng:

- Đương nhiên không biết. Mọi người cũng rất khát vọng đối với Giảng Võ Hội, bị ngăn cản, bị đe dọa, đương nhiên sẽ có suy nghĩ phản kháng. Đúng lúc, chịu ảnh hưởng của lực hấp dẫn, cảm xúc tiêu cực này sẽ tăng cao, đồng thời, khát vọng cũng tăng theo. Hơn nữa, sẽ còn tăng theo thời gian.

- Lực hấp dẫn có hiệu quả như vậy?

- Đương nhiên. Tích lũy loại cảm xúc tiêu cực này, dần dần, sẽ như giọt nước tràn ly. Có câu nói rất hay, ở đâu có áp bức, ở đó sẽ có đấu tranh.

- Ngươi còn biết những lời này?

- Đương nhiên, Kí chủ cứ chờ thử xem.

Ôn Bình gật đầu.

Đúng lúc này, hắn liếc thấy Tần Sơn đang nhìn mình.

- Tần trưởng lão, trên mặt ta có hoa à?

Tần Sơn cười, nói:

- Nhìn không thấu ngươi, vì người bình thường tạo phúc, tiêu hao thời gian quý giá của mình, thế nhưng bọn họ lại không lĩnh tình. Bị một cái thế lực nhất tinh cùng một phân hội Bách Tông Liên Minh Hội nho nhỏ quấy rối, thế là không ai dám đến. Bất quá, nếu bọn họ biết chỗ này có Thông Huyền Cảnh đang chờ, chắc sẽ hối hận đến đau ruột đi nha?

Ôn Bình ứng tiếng nói:

- Không gấp.

…

Trong khi đó, ở tầng cao nhất của một quỳnh lâu đối diện Vân Lam sơn, một nam một nữ đang ngồi nhìn về phía chân núi.

Nam mặc chế phục Bách Tông Liên Minh Hội, chính là hội trưởng Mặc Lâm.

Nữ mặc chế phục màu đen của Kháo Sơn Tông, nàng chính là nữ trưởng lão duy nhất của Kháo Sơn Tông, cũng là thê tử của Kháo Sơn Tông tông chủ Vạn Ma: Hương Dật.

Hương Dật vừa cười vừa mói:

- Mặc Lâm hội trưởng, cách làm của nô gia không sai chứ? Lúc ban đầu, khi biết Bất Hủ Tông thu đệ tử, ta cũng làm như vậy, trực tiếp tuyển chọn đệ tử ở đầu Thanh Thủy nhai, sau đó ngăn chặn tất cả những người có ý định đến Vân Lam sơn. Lần này cũng vậy, ta sẽ khiến cho hắn ngồi ngáp gió từ sáng đến chiều.

- Không sai.

- Nô gia không chỉ làm như vậy, mà còn tuyên truyền Giảng Võ hội của Bất Hủ Tông là giả, muốn mưu cầu tiền tài mới là thật. Hiện tại, đã có nửa Thương Ngô Thành tin ta.

- À? - Mặc Lâm có hơi kinh ngạc nhìn Hương Dật.

Hương Dật khẽ cười, nói:

- Chậc, chuyện này xem như là cảm ơn tên tiểu gia hỏa Ôn Bình kia, hắn lại dám thu 1000 kim phí nhập môn. Ai cũng biết Bất Hủ Tông đã sớm xuống dốc, mục đích thu phí nhập môn hiển nhiên… Không trong sáng tí nào. Vậy nên, chỉ cần thả một chút tiếng gió, nói rằng hắn lừa đảo, lúc này nha, lời bịa chuyện sẽ trở thành chân lý.

Nghe xong, Mặc Lâm gật đầu nở nụ cười, dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Hương Dật, nói:

- Hương Dật trưởng lão quả là cao minh. Vạn tông chủ có ngươi hiệp trợ, trở thành nhị tinh tông môn là chuyện trong tầm tay.

Hương Dật nói tiếp:

- Hội trưởng khen nhầm, Kháo Sơn Tông chúng ta nằm trong biên chế của Bách Tông Liên Minh Hội, huống hồ, đây cũng là báo thù vì bản thân, không hung ác chút sao được. Ta muốn Bất Hủ Tông diệt vong, thậm chí còn muốn bọn chúng tiếng xấu lan xa, lan đến mức bách tính Thương Ngô Thành mỗi lần nghe đến ba chữ "Bất Hủ Tông" lập tức cảm thấy buồn nôn.

- Ha ha!

Hương Dật bỗng nhiên phá lên cười, tiếng cười âm lãnh quanh quẩn trong không trung, khiến cho chim chóc sợ hãi bay tán loạn.

【VIP】 Lừa Muội Tử Về Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Khánh Phong nhai.

Dương Nhạc Nhạc từ sương phòng trốn ra từ sớm, đứng ở một góc ngõ nhỏ, chờ Dương Hề xuất hiện.

Cũng không lâu lắm, nhìn thấy Dương Hề mang theo một cái bọc vải đi tới.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng từ trong ngõ hẻm chạy ra ngoài, một phát bắt được tay của nàng kéo vào ngõ nhỏ.

- Ai?

- Ta, Dương Nhạc Nhạc!

Ngươi nắm tay ta chặt như vậy làm gì? Rất đau nha, ngươi quên mình là Luyện thể thất trọng hay sao?

- Được, xin lỗi! Ngươi bây giờ đi mua một cỗ xe ngựa, ta hiện tại đưa ngươi đi.

Dương Hề gật đầu, vừa mới chuyển thân, lại quay đầu:

- Nhạc Nhạc, tông môn kia còn có những người nào?

- Rất nhiều người, chờ ngươi nhìn thấy bọn họ, chắc chắn sẽ giật mình!

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì một tiếng, sau đó trong lòng thầm nghĩ: Hai cái Thông Huyền Cảnh, không hù chết ngươi mới lạ.

…

Sau nửa nén hương, Dương Nhạc Nhạc lái xe ngựa hướng Vân Lam sơn mà đi, Dương Hề ngồi trong xe, mang theo chờ

mong mở rèm cửa, nhìn ra ngoài.

Bất quá trên đường càng đi lại càng hướng bên ngoài Thương Ngô thành mà đi, lúc đến bên ngoài Thương Ngô thành, Dương Hề thay đổi sắc mặt.

- Dương Nhạc Nhạc, ngươi đây là muốn ra khỏi thành?

- Dẫn ngươi đi tông môn a!

- Nó ở ngoài thành?

- Tại bên cạnh thành, Bất Hủ Tông!

- Bất Hủ Tông?!

Dương Hề kinh hô một tiếng, giựt dây cương, bức xe ngựa dừng lại, sau đó nổi giận nói:

- Ngươi gạt ta, ngươi là một con chó nhỏ!

- Ta gạt ngươi cái gì?

- Gia gia không cho ngươi đi Bất Hủ Tông, ngươi còn gạt ta, ta muốn trở về.

Dương Hề dứt lời liền muốn xuống xe ngựa.

Dương Nhạc Nhạc lại không nóng vội, nói:

- Tùy ngươi, ngươi thích đi thì đi, không thích thì thôi. Ngươi tiếp tục làm người cổ hủ như gia gia đi, sau đó nhìn Dương gia chậm rãi xuống dốc.

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc nhảy xuống xe ngựa, nhường lối cho Dương Hề đi xuống.

Cũng vào lúc này, trong quán trà Thanh Thủy nhai, người của Bách Tông Liên Minh Hội cùng Kháo Sơn Tông vọt ra, lớn tiếng:

- Dắt xe ngựa đi chỗ khác, xem xét các ngươi không phải người của Thanh Thủy nhai, không được phép đi qua!

Dương Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn hai người đi tới, lạnh giọng hỏi:

- Cái Thanh Thủy nhai này khi nào tới lượt các ngươi quản?

Một tên đệ tử mặc hắc bào Kháo Sơn Tông nghe Dương Nhạc Nhạc nói như vậy lập tức xắn ống tay áo lên:

- Ha ha, không cho các ngươi đi qua thì các ngươi phải quay đầu, còn nhiều lời! Lại nói nhảm một câu nữa, lão tử thông chết ngươi, ngươi tin không?

- Nhưng ta chính là muốn đi qua!

- Tiểu tử, muốn chết?!

Tên đệ tử Kháo Sơn Tông này lập tức hướng Dương Nhạc Nhạc bắt tới.

Một tên khác của Bách Tông liên minh thì đứng một bên cười, xem náo nhiệt, ánh mắt đặt vào trên thân Dương Hề xinh đẹp đang đứng sau lưng Dương Nhạc Nhạc, nhíu mày một cái, có cảm giác như là đã gặp qua ở đâu rồi. Bất quá chợt lại lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ của mình, tiếp tục dùng ánh mắt "chân phương" nhìn chằm chằm Dương Hề.

- Cô nương…

Lời vừa mới đến bên miệng, khóe mắt liền thấy người bên cạnh đang bắn ngược ra sau.

Cái này không quay đầu còn tốt, vừa quay đầu liền thấy đồng bạn bị một cước đá bay.

Dò xét Dương Nhạc Nhạc, thế mới biết đối phương cũng là một tu sĩ Luyện thể thất trọng.

- Hảo tiểu tử!

Nộ quát một tiếng, hắn muốn động thủ.

Nhưng mà chân của hắn vừa mới nhấc lên, liền thấy một nắm đấm hung hăng nện vào ngực mình, còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra thì cả người đã bay ngược ra.

Sau khi giải quyết hai tên này, Dương Nhạc Nhạc tùy ý phủi tay, nói:

- Luyện thể thất trọng lại yếu ớt như vậy cũng dám cản đường ta!

Dương Hề thấy cảnh này, trên mặt lộ rõ sự kinh hãi.

Ánh mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc cũng thay đổi.

Nàng vốn nghĩ Dương Nhạc Nhạc là Luyện thể thất trọng bình thường mà thôi, dù sao hơn một năm lại tăng lên bảy cái cảnh giới, thực lực tích lũy khẳng định không bằng nàng.

Nhưng sự thật lại không như vậy, Dương Nhạc Nhạc không chỉ đạt đến Luyện thể thất trọng, mà khi đánh với hai người cùng cảnh giới, lại chỉ dùng một quyền, một cước nghiền ép đối phương.

Loại thiên phú này, đi ra ngoài tìm một tông môn nhị tinh cự đầu xin gia nhập, bọn họ cũng sẽ đem làm đệ tử hạt giống bồi dưỡng nha!

Nhưng Dương Nhạc Nhạc lại chỉ muốn trở về Bất Hủ Tông.

Hơn nữa không tiếc chống lại gia tộc.

Còn đang ngây người, nhìn thấy Dương Nhạc Nhạc muốn đi, lập tức hô:

- Nhạc Nhạc chờ ta, ta cũng muốn đi!

Cũng vào lúc này, sau lưng truyền tới một tiếng hét:

- Dương Nhạc Nhạc, đứng lại cho ta!

Hai người đồng thời quay đầu!

Thấy được hai người nhảy ra từ trong một tửu lâu ở góc đường, đều là Luyện thể thập tam trọng .

Một người là chấp sự Bách Tông Liên Minh Hội, một người là Lý Nguyệt của Kháo Sơn Tông.

Dương Hề biến sắc, hướng Dương Nhạc Nhạc nói:

- Làm sao bây giờ?

- Chuồn mau!

Dương Nhạc Nhạc dứt lời, kéo tay Dương Hề chạy như điên.

Hai người vừa chạy, sau lưng liền truyền tới tiếng chửi rủa:

- Đậu xanh ngươi Dương Nhạc Nhạc, bố thông chết ngươi, lại đem Dương Hề lừa gạt đến nơi này!

Dương Nhạc Nhạc ngây ra một chặp, sau đó hỏi Dương Hề bên cạnh :

- Bọn họ biết ngươi?

- Ừm! Hai người đó đều từng tới nhà ta!

- Á há há! Tốt a! Ta đây là cướp người trước mặt hai vị thập tam trọng cảnh!

Dương Nhạc Nhạc cười khổ một tiếng, vội vang gia tăng bộ pháp, trong đầu hồi tưởng lại ánh mắt muốn giết người của hai tên thập tam trọng cảnh, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Đang lúc hắn chuẩn bị chạy vào ngõ nhỏ, tránh thoát sự truy kích của hai người, quanh thân bắn ra một cái lồng sáng màu trắng, sau đó nghe được một tiếng đinh đương truyền tới.

Phía sau, một cây chủy thủ rơi xuống đất.

Dương Nhạc Nhạc không hiểu cái lồng sáng này ở đâu ra, thế nhưng biết là nó vừa mới cứu hắn một mạng.

Nếu như không có nó, cây chủy thủ này khẳng định là cho lưng hắn một cái lỗ, sát chiêu do một thập tam trọng cảnh phóng ra, đủ để giết hắn mấy lần.

Mấy tên thập tam trọng cảnh nảy quả thực hung ác nha.

- Theo ta đi!

Dương Nhạc Nhạc kéo Dương Hề chạy vào một ngõ nhỏ, bất quá khi nhìn lại, ngõ nhỏ sau lưng truyền tới tiếng bước chân truy đuổi của hai người.

- Đi nơi này!… Nơi này!… Ở đây!…

Dương Nhạc Nhạc kéo Dương Hề xuyên qua hẻm nhỏ, không ngừng vòng quanh hướng chân núi Vân Lam sơn mà chạy .

Nhưng mà tiếng bước chân truy đuổi vẫn là tới gần.

Ngõ nhỏ mặc dù hạn chế tốc độ của thập tam trọng cảnh, nhưng lại không hạn chế cảm giác của bọn hắn, đuổi kịp chỉ

chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Dương Hề nói:

- Nhạc Nhạc, nếu không ngươi tranh thủ thời gian chạy đi, ta lưu lại đây chặn lại bọn họ. Bọn họ sẽ không tổn thương đến ta đâu.

- Không được! Ta đã mang ngươi ra ngoài, nhất định phải đem ngươi đến Bất Hủ Tông. Gia nhập Bách Tông Liên Minh Hội chỉ làm thiên phú của ngươi mai một.

Vừa dứt lời, thanh âm truy kích liền đến bên cạnh.

Tại một cái ngã ba, hai người Dương Nhạc Nhạc đứng ở giữa, hai bên đều có một vị thập tam trọng cảnh.

Chạy về sau là đường rời đi.

Đi lên phía trước, mặc dù là hướng đi Vân Lam sơn, nhưng cũng đồng nghĩa với việc là hắn sẽ bị thập tam trọng cảnh bắt lại.

Rất có thể bị giết.

Mà nói thật thì vừa rồi bọn hắn cũng đã làm như vậy.

- Dương Hề, theo chúng ta trở về.

Hai người đồng thời lên tiếng.

Dương Hề lắc đầu, dùng một tay đẩy Dương Nhạc Nhạc ra, ra hiệu hắn đi mau, sau đó nói:

- Lý Nguyệt tiền bối, xin ngươi buông tha Dương Nhạc Nhạc, ta sẽ trở về với ngươi!

【VIP】 Đây Là Hỏa Long Thuật!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Bỏ qua? Không bao giờ!

Lý Nguyệt lạnh lùng rút một thanh thiết kiếm từ bên hông, chỉ là vung kiếm lên một cái, kiếm khí thuận theo mũi kiếm bổ vào mặt đất dưới chân, giống như là cắt đậu hũ vậy, lưu lại một đường cắt dài một thước. May mắn là sau khi ngăn cản Hoàn Thành mà không lập tức rời đi, nếu không thì bị tên Dương Nhạc Nhạc này làm thua thiệt lớn.

Dương Hề là thiên tài mà Kháo Sơn Tông dùng toàn lực lôi kéo, vì nàng mà Kháo Sơn Tông không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí là mở ra điều kiện nâng đỡ Dương gia làm đệ nhất gia tộc tại Thương Ngô thành.

Nếu là nàng bị Dương Nhạc Nhạc đưa lên Bất Hủ Tông, đây không phải là thất bại trong gang tấc?

Lý Nguyệt quát khẽ một tiếng, rón mũi chân, chân phải đạp lên vách tường, nhảy lên một cái, đạp mấy bước liền vượt qua ngõ nhỏ rộng hơn một mét, cả người phóng ra như mũi tên, hướng Dương Nhạc Nhạc vọt tới.

- Tiểu tử, để mạng lại!

- Chạy!

Dương Nhạc Nhạc trực tiếp nắm lấy tay Dương Hề, sau đó chạy dọc theo cuối ngõ hẻm.

Bạch!

Hiện tại hắn chỉ hi vọng Giảng Võ hội không có nhiều người, dạng này thì người Bất Hủ Tông mới nghe được tiếng của hắn.

Bạch!

Kiếm khí vọt thẳng tới phía sau Dương Nhạc Nhạc mà bổ tới.

Trong chớp mắt đã gần trong gang tấc.

Bất quá tại lúc này, hai người Dương Nhạc Nhạc cũng chạy tới cuối ngõ hẻm, hai người đồng thời nhào tới phía trước một cái, ngã nhào trên bàn đá xanh cuối phố.

Kiếm khí bổ vào một khối đá, bất quá khối đá đó cũng không phải nằm trên mặt đất, mà là bị người cầm lên, chắn trước người Dương Nhạc Nhạc.

- Tông chủ!

Dương Nhạc Nhạc thấy người cầm khối đá là Ôn Bình, mừng rỡ bò lên.

Ôn Bình đem cái hòn đá bị kiếm khí chém thành hai nửa vứt một bên, sau đó hướng phía Dương Nhạc Nhạc nói:

- Hai cái luyện thể thập tam trọng truy sát ngươi, thật có thể diện nha… Úi chà, đây là bằng hữu của ngươi?!

- Là bằng hữu!

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, sau đó kéo tay Dương Hề đi tới.

Không có leo lên Ngàn tầng thềm đá, mà là trực tiếp ngồi trên bậc thềm, thở hổn hển, chỗ hắn ngồi cách Lý Nguyệt chỉ có mười mấy mét, lại cảm giác cả người buông lỏng xuống.

Dương Hề ngây ra một lúc, sau đó lôi kéo Dương Nhạc Nhạc muốn chạy đi.

- Còn ngồi đó làm gì? Mau tranh thủ thời gian chạy nhanh nha!

- Không cần chạy! An toàn rồi!

Dương Nhạc Nhạc cười vui vẻ, sau đó liếc qua Triệu Tinh, lại hạnh phúc cười một tiếng, chỉ là Triệu Tinh căn bản cũng không liếc nhìn hắn một cái.

Dương Hề không hiểu Dương Nhạc Nhạc có ý gì, liếc mắt nhìn Ôn Bình, không nhìn ra cảnh giới của Ôn Bình, bất quá nhớ lại cố sự của Ôn Bình tại Thương Ngô thành. Ôn Bình chẳng phải là một thiếu tông chủ bất học vô thuật sao? Cả ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng một chỗ với mấy tên thiếu gia nhà giàu kia.

Dương Nhạc Nhạc giống như là nhìn ra Dương Hề không hiểu, mở miệng giải thích:

- Yên tâm đi! Tông chủ phất tay liền đập bẹp hai người kia!

Dương Hề nửa tin nửa ngờ gật đầu.

Khi Lý Nguyệt cùng tên thập tam trọng cảnh của Bách Tông liên minh đi tới ngõ nhỏ, Ôn Bình trước tiên mở miệng :

- Lý Nguyệt, đã lâu không gặp, ngươi thay đổi rồi!

- Hừ! Chỉ biết công phu miệng lưỡi là giỏi!

Lý Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đứng ở đầu ngõ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Dương Hề đang đứng sau lưng Ôn Bình.

Sau đó tiếp tục nói:

- Ôn Bình, ta khuyên ngươi nên tránh xa vũng nước đục này, đem Dương Nhạc Nhạc cùng nữ hài kia giao cho chúng ta, chúng ta liền rời đi nơi này!

Ôn Bình ứng tiếng :

- Nếu ta không giao thì sao?

- Không giao?

Dứt lời, Lý Nguyệt liền múa trường kiếm mấy lần.

Dù chỉ là tùy tiện mấy lần, cũng lộ rõ kiếm pháp của hắn đã đại thành, thanh âm lưỡi kiếm phá vỡ không khí ong ong bên tai không dứt.

Vân Liêu bước ra:

- Tông chủ, để ta tới!

- Không cần!

Chợt Ôn Bình nhìn sang Lý Nguyệt, nói:

- Vốn không có thời gian đi tìm ngươi, ngươi ngược lại tự dẫn xác tới cửa, còn truy sát theo đệ tử Bất Hủ Tông ta, cho ngươi một vé đi Quỷ Môn Quan!

- Ha ha!

Tên thập tam trọng cảnh của Bách Tông liên minh cười một tiếng, Lý Nguyệt cũng cười lạnh một tiếng, nói:

- Ôn Bình ngươi không sợ gió thổi cong đầu lưỡi sao?

- Thật sao?

Ôn Bình dứt lời, ý cười trên mặt cũng biến mất.

Nâng một tay lên.

Trên đầu ngón tay xoẹt lên một đạo hỏa diễm, theo đầu ngón tay mà bắt đầu chuyển động.

- Cái này…?!

Mấy người Dương Nhạc Nhạc sau lưng nhìn xem một màn này đều ngây ngẩn cả người.

Còn chưa kịp kinh ngạc, một đầu hỏa long dài một trượng thuận theo bên hông Ôn Bình bay ra, sau đó dạo một vòng quanh thân thể Ôn Bình.

Sau khi xoay tròn một vòng, hướng thẳng tới tên thập tam trọng cảnh của Bách Tông liên minh vọt tới.

- Đây là thứ quỷ gì?

Người kia kinh hô một tiếng, sau đó tùy tiện lấy ra một vật ném tới đầu hỏa long.

Nhưng đồ vật mà hắn ném qua ngay cả việc làm chậm hỏa long một chút cũng không được.

A!

Hỏa long trực tiếp truy sát tới cùng tên thập tam trọng cảnh đang chạy trối chết trong ngõ nhỏ, theo sát hỏa diễm lóe lên, kéo theo một tiếng hét thê lương ngắn ngủi.

- Cái này…

- Đây là Hỏa Diễm thuật!

Bọn người Tần Mịch thấy cảnh này, ánh mắt toát ra lửa nóng.

Lúc này, thanh âm sâu kín của Tần Sơn truyền lại:

- Không phải, đây là Hỏa Long thuật mà thủ hộ giả tầng năm sử dụng, không ngờ tới tông chủ có thể thi triển!

- Tông chủ nhanh như vậy đã xông tới tầng năm rồi?

- Có lẽ Ôn tông chủ vốn đã lĩnh ngộ!

Câu nói của Tần Sơn để ánh mắt mọi người lại bùng lên lửa nóng dữ dội, trong đầu hiện ra Thập Tầng tháp.

Đặc biệt là Tần Mịch, một mực tưởng tượng đến bản thân có thể phóng thích Hỏa Diễm, nhìn thấy một cái thập tam trọng cảnh vậy mà chết dưới Hỏa Long thuật, kích động khó kìm nén.

Lúc này, Lý Nguyệt hướng trong ngõ nhỏ nhìn một cái, sau đó lập tức rụt cổ, bởi vì trong ngõ nhỏ có thêm một đống tro tàn.

- Ngươi…!

Lý Nguyệt lui đến bên tường.

Ôn Bình lạnh nhạt nói:

- Ngươi cũng nên lên đường thôi! Phụ thân ta tới đây cũng không cứu được ngươi!

Vung tay lên.

Hỏa Long lại xuất hiện.

Nó há to miệng hướng Lý Nguyệt nhào tới.

Lý Nguyệt thấy thế, điên cuồng mua kiếm bay lên, sau đó cả người bắn ngược ra sau, hướng bên ngoài Thanh Thủy nhai chạy như điên.

- Chu mi nga!

Lý Nguyệt hô cứu mạng một tiếng, đột nhiên hướng về phía cửa một cái khách sạn vọt tới, lúc lướt qua cổng, trực tiếp ôm lấy một đứa bé gái.

Chỉ kiếm vào trán cô bé.

Bé gái bị dọa sợ đến phát khóc lớn oa oa, nhưng bị Lý Nguyệt giận quát một tiếng, lập tức im bặt, không còn phát ra thanh âm gì, thế nhưng vẫn không ngừng chảy nước mắt.

Thấy cảnh này, Tần Sơn lạnh giọng :

- Thật là một cặn bã.

Sau một khắc, cả người nổ bắn ra, trong chớp mắt liền đến trước mặt Lý Nguyệt. Một tay nắm lên tay đang cầm kiếm của Lý Nguyệt, sau đó điểm một chỉ lên trán Lý Nguyệt.

Oành!

Lý Nguyệt lập tức bị ngã bay ra phía sau.

- Thông Huyền Cảnh!

Khóe miệng Lý Nguyệt rớm máu, bò lên, hai con ngươi lộ ra sự sợ hãi nồng đậm.

- Ngươi có thể đi thỉnh kinh rồi!

Ôn Bình vung tay lên, hỏa long trực tiếp nhào về phía Lý Nguyệt, hắn vội vã trốn, nhưng tốc độ của Hỏa Long quá nhanh, trong khoảnh khắc Hỏa Long liền nuốt trọn hắn.

Cả người bị Hỏa Long ngậm ở trong miệng, ném bay ra xa mười mấy mét.

Bịch!

Sau đó rơi nặng nề trên mặt đất.

Hỏa long đuổi theo, cuốn lấy hắn, Lý Nguyệt nằm trên đá xanh liên tục kêu gào, thanh kiếm trong tay rơi trên mặt đất bị đốt đến đỏ bừng. Lý Nguyệt đưa tay hướng bên ngoài Thanh Thủy nhanh, giống như là muốn nắm bắt một cái hi vọng, thế nhưng là dưới hỏa diễm thiêu đốt, chậm rãi hóa thành tro tàn, không bắt được gì.

Sau mười cái hô hấp, Lý Nguyệt chết đến không thể chết hơn, trên mặt đất thêm một đống tro tàn.

【VIP】 Tranh Cãi Trên Đăng Thiên Lâu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hai bên đường, dân chúng trốn trong nhà, xuyên qua cửa sổ, khe cửa nhìn ra ngoài thấy một màn này, từng người từng người kinh hãi không thôi, bất quá khi thấy trưởng lão Kháo Sơn Tông bị tiêu diệt, trong lòng lại có một chút cao hứng.

Mẫu thân của đứa bé gái từ trong khách sạn chạy ra, ôm nữ hài khóc.

- Đóa Đóa, ngươi làm cho mẹ sợ lắm!

- Mụ mụ, Đóa Đóa sợ!

Nữ hài được mẫu thân ôm trong ngực, nước mắt rơi như mưa.

Ôn Bình liếc qua, chợt đi tới, ngồi xổm xuống, dùng tay lau nước mắt cho tiểu nữ hài, nói:

- Ngươi gọi là Đóa Đóa sao? Người xấu đã bị Hỏa Thần trừng phạt mang đi, đừng khóc, Hỏa Thần sẽ luôn bảo vệ cho Đóa Đóa!

Tiểu nữ hài mới hai, ba tuổi nhấp nháy con mắt rưng nước mắt, gật gật đầu:

- Ân! Đóa Đóa không khóc, có Hỏa Thần bảo vệ lấy Đóa Đóa!

- Tạ ơn Ôn tông chủ!

Mẫu thân của đứa bé trực tiếp quỳ xuống.

Ôn Bình đưa tay đem nàng đỡ lên, cũng tại lúc này, một người bỗng nhiên mở cửa phòng ra, hướng về chỗ Lý Nguyệt ngã xuống phun ra một ngụm nước bọt.

- Hừ! Đáng chết!

Có một người dẫn đầu, sẽ có người thứ hai, cũng sẽ có người thứ ba.

Bỗng nhiên lúc này có một người hô to:

- Cái gì Bách Tông Liên Minh Hội cớt cờ hó, Ôn tông chủ chính trực, dũng cảm, soái khí, mạnh mẽ, thế nào lại là đồ gian trá?! Giảng Võ hội sao lại có thể lấy tiền tài làm mục đích?! Ngược lại là những kẻ tự xưng là quân tử này, đi làm chuyện dơ bẩn, vậy mà bắt một tiểu nữ hài làm bia đỡ đạn!

- Đúng! Bách Tông liên minh cùng Kháo Sơn Tông rõ ràng là không muốn để chúng ta đi Giảng Võ hội, không muốn chúng ta mạnh lên, mà Ôn tông chủ đối tốt với người Thương Ngô thành chúng ta, Bách Tông liên minh lại nói xấu sau lưng, bôi nhọ danh tiếng. Thế đạo gì?

- Xxx mẹ hắn, lão tử là muốn đi đấy! Các huynh đệ, ai muốn thì theo ta đi Giảng Võ hội. Đến lúc đó người Bách Tông Liên Minh Hội tới, muốn trị tội, lão tử là người thứ nhất đi oánh lại bọn chúng!

…

Nhất thời, cả con đường người người đềukích động.

Cùng lúc đó, bên tai Ôn Bình lại truyền tới một cái thanh âm:

- Ký chủ, lực hấp dẫn bạo phát lớn!

…

Chân núi Vân Lam sơn, Dương Hề mặc dù không thấy được cảnh Lý Nguyệt bị giết chết, thế nhưng cảnh tượng tên Thập tam trọng cảnh của Bách Tông liên minh bị giết thì nhìn thấy rõ mồn một, nghe được từ Thanh Thủy nhai truyền tới tiếng reo hò, biết sự tình đã kết thúc, lúc này mới thả lỏng thở ra một hơi.

- Cuối cùng cũng được cứu!

Nàng là không muốn bị người bắt về, Dương Nhạc Nhạc ở Bất Hủ Tông này tiến bộ lớn như thế, nàng sẽ không để cho khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Bất quá sau khi thở ra một hơi, nhìn đống tro tàn trong ngõ nhỏ kia, nửa ngày đều không nói ra lời.

Một màn này hoàn toàn đổi mới thế giới quan của nàng.

Binh khí, quyền cước, ám khí… Ngọn lửa này là gì?

Mà nhìn thấy mấy người Dương Nhạc Nhạc cũng không hề có một chút kinh ngạc, mà là cực kỳ bình thường, Dương Hề càng thêm mê man.

- Nhạc Nhạc, thứ vừa giết chết Thập tam trọng cảnh là gì?

Dương Nhạc Nhạc cười cười, nói:

- Là Hỏa Long thuật, đây là tông môn ban thưởng thí luyện, ngươi muốn học, chờ gia nhập Bất Hủ Tông, cũng có thể học được.

- Thật sao?!

Dương Hề lập tức mừng rỡ cười đến không ngậm miệng được.

Dương Nhạc Nhạc ứng tiếng:

- Đương nhiên, ta lừa ngươi làm gì?

Dương Hề lập tức vung tay, sau đó nói:

- Tôn chủ, ta muốn gia nhập Bất Hủ Tông!

Lúc này đột nhiên có một người cắt lời nàng.

Là người mà nãy giờ không nói gì, Triệu Tinh.

- Bất Hủ Tông không thu nhận bình hoa, ngươi lớn bao nhiêu?

- Mười lăm!

Bất Hủ Tông không thu đệ tử mười lăm tuổi mà chưa đạt đến luyện thể ngũ trọng!

- Ta là đã luyện thể lục trọng!

- Ách… Phí nhập môn là một ngàn kim tệ, nếu như không có thì ngươi quên việc nhập tông đi thôi!

- Ta có!

Nói xong, Dương Hề vội vàng mở ra bọc vải, từ bên trong lấy ra một tờ kim phiếu.

- Vậy cũng không được, không có chỗ ở!

- Ta ngủ ở đâu cũng được!

- Chỉ có nhà tranh!

- Không sao, ta thích nhà tranh!

…

Ôn Bình trở lại chân núi, nhìn Triệu Tinh "quan tâm" đệ tử mới như vậy, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Lại nhìn thấy Dương Nhạc Nhạc đang cười khúc khích, Ôn Bình thật là bó tay tên tiểu gia hỏa này rồi.

Còn cười!

Cái thức ăn cho chó này của ngươi xem như cho ta ăn no rồi.

Chợt nhìn thấy đoàn người đang vọt tới, nói:

- Đều xếp thành hàng, ngay ngắn trật tự, bình tĩnh nào!

…

Đăng Thiên Lâu.

Đăng Thiên Lâu là cao lầu nổi danh ở Đông thành, thức ăn chỗ này mặc dù không nổi danh như Bách Phượng Lâu, thế nhưng độ cao thì có thể nói là đứng thứ nhất tại Đông thành. Đứng tại tầng cao nhất, có thể quan sát toàn bộ cảnh đẹp nguy nga của Thương Ngô thành. Hôm nay, tầng cao nhất bị Mặc Lâm bao hết, Hương Dật cũng không vội trở về Bất Hủ Tông, bồi tiếp Mặc Lâm uống rượu giải sầu.

Đông đông đông!

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Nghe được sự cho phép của Mặc Lâm, ba người đi vào.

Cả ba đồng thời quỳ xuống đất.

- Đại nhân, đại sự không tốt, bọn trưởng lão Lý Nguyệt đều đã chết tại Thanh Thủy phố, hài cốt cũng không còn.

Bành!

Cái chén trong tay Mặc Lâm bị bóp nát.

Hương Dật trước tiên đi đỡ một người đứng dậy, chất vấn:

- Chuyện gì xảy ra? Không phải đã nói trước không cho các ngươi tiếp cận Vân Lam sơn sao?

Người kia bị sợ, lập tức trả lời:

- Trưởng lão, là do Dương Nhạc Nhạc, hắn gạt Dương Hề đến Bất Hủ Tông. Lý Nguyệt đại nhân bọn họ mới đuổi tới.

- Dương Hề lên Bất Hủ Tông?!

Hương Dật tiện tay bỏ qua người kia, nện một quyền vào cửa sổ, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Kế hoạch của nàng là lợi dụng người Thương Ngô thành, lợi dụng lời đồn xấu để bôi nhọ thanh danh Bất Hủ Tông, sau đó sẽ bức Bất Hủ Tông từng bước tan rã. Thế nhưng kế hoạch bất thành, ngược lại tổn thất một vị đệ tử thiên tài, đây chính là mục tiêu mà bọn hắn đã nhắm vào từ lâu.

Hương Dật lập tức quẳng cái chén mắng to một tiếng:

- Đáng chết!

Hương Dật vừa mới mắng xong, người đang quỳ lại nói tiếp:

- Đại nhân, sau khi bọn Lý Nguyệt đại nhân chết, Thanh Thủy phố cùng mấy con phố phụ cận, người dân như phát điên, không ngừng kéo tới Vân Lam sơn, chúng ta căn bản ngăn không được!

Nghe được câu này, biểu lộ của Hương Dật nháy mắt đọng lại, hung hăng trừng trừng người vừa mới nói chuyện:

- Chết tiệt, ngươi không thể nói một lần luôn sao?

Mà một bên , Mặc Lâm nghe được tin tức này liền triệt để nổi giận:

- Hương trưởng lão, ngươi không phải nói rằng nói láo nhiều cũng sẽ trở thành chân lý sao? Vì sao lại thành ra cái kết quả này?

Hương Dật vội vàng ứng tiếng :

- Ta cũng không biết tại sao có thể như vậy, ngươi rống ra có ích gì?

Nói thật, nàng trước kia dùng kế mê hoặc lòng người đã làm tan rã không ít thực lực của Bất Hủ Tông, đem đen biến thành trắng, đem trắng thay đen, hơn nữa còn từng bước khiến cho Kháo Sơn Tông quật khởi.

Lần nào cũng thành công.

Con người, đặc biệt là những phàm nhân kia, lúc thấy không rõ tình hình, mà bỗng nhảy ra một cái đáp án, bọn họ sẽ tiếp nhận. Mà khi có một cái đáp án khác hợp tình hợp lí hơn thì họ vẫn không ngại mà tiếp nhận.

Cho dù là đáp án phía sau có khác với đáp án lúc đầu, nhưng nó cần có một chút đạo lý, mọi người sẽ tin đáp án phía sau.

Cho dù mấy người gần Bất Hủ Tông không tin lời đồn kia, thì cũng không đến nỗi đột nhiên trở mặt như vậy a.

Chẳng lẽ bọn họ không sợ Bách Tông Liên Minh Hội cùng Kháo Sơn Tông?

Đang lúc Hương Dật còn miên man suy nghĩ, Mặc Lâm lên tiếng:

- Hương trưởng lão, kế hoạch của ngươi thật đúng là tốt, để một vị thập tam trọng cảnh cuối cùng của ta chết còn không tính, đối với chèn ép Giảng Võ hội cũng không đem lại một chút hiệu quả nào. Ta thật sai lầm khi tin vào ngươi!

Hương Dật cũng không cam lòng yếu thế, trả lời một câu:

- Vậy ngươi sao không đi nghĩ biện pháp đi, kế hoạch thất bại thì trách ta, chẳng lẽ Kháo Sơn Tông không có tổn thất thập tam trọng cảnh sao?

【VIP】 Lại Phát Sinh Biến Hóa!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mặc Lâm tận lực áp chế nội tâm tức giận, vẫn là không nhịn được gào thét:

- Được rồi, ta không muốn cùng một phụ nhân tranh cãi, chi thuật tâm kế không có các dụng. Còn đứng ở đây làm gì? Còn không trở về Kháo Sơn Tông của ngươi đi?

- Đi!

Hương Dật lạnh lùng liếc mắt Mặc Lâm, hướng về tên đệ tử Kháo Sơn Tông đang quỳ dưới đất vung tay lên, cả hai cùng rời đi Đăng Thiên Lâu.

Sau khi Hương Dật rời đi, Mặc Lâm cũng không có tâm tư ngồi ở đây uống rượu nữa, cái chết của phụ thân khiến hắn rất thương tâm, thế nhưng sự phẫn nộ đã che lấp đi nó, lập tức rời khỏi Đăng Thiên Lâu.

Ra khỏi Đăng Thiên Lâu, Mặc Lâm cởi bỏ y phục hội trưởng, mặc vào quần áo phổ thông, cưỡi ngựa đi tới bên ngoài Thanh Thủy nhai.

Lúc còn vừa xem vừa suy nghĩ, bên cạnh chạy qua mấy thanh niên, còn đang nói chuyện với nhau:

- Nhị thúc ta nói, hắn vừa mời từ Giảng Võ hội trở về, Giảng Võ hội căn bản cũng không hề lừa gạt tiền, Ôn Bình cũng không hề lừa đảo, nghe nói đặc biệt dũng cảm, chính trực, vậy mà nguyện ý cứu giúp phàm nhân, ngươi thử nghĩ lại xem, trừ phủ thành chủ ra, đầu năm nay tu sĩ nào rảnh rỗi đi quản sống chết của đám phàm nhân chúng ta? Hơn nữa, ở dưới

Vân Lam sơn có mấy cái tu sĩ Luyện thể thập tam trọng đang chỉ điểm, trợ giúp vô điều kiện.

- Vậy đi mau nha, chậm thêm thì hôm nay cũng không tới lượt chúng ta!

- Không sao, chỉ có người của ba con phố chúng ta đi mà thôi, người ở những con phố khác đều không tới. Còn bị những người Bách Tông Liên Minh Hội lừa gạt đấy, lúc ta muốn tới, bọn họ còn nói ta ngốc!

- Ha ha! Ta thấy ngươi là ngốc thật! Ngươi nói thẳng, người Kháo Sơn Tông vì đào mệnh, bắt một tiểu nữ hài uy hiếp người Bất Hủ Tông. Cứ như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không còn tin tưởng lời nói của người Bất Hủ Tông và Kháo Sơn Tông nữa!

…

Mấy người vừa nói chuyện, vừa ra sức chạy về phía trước.

Mặc Lâm nhìn xem một màn này, tức giận đến da mặt run rẩy.

Không ngờ chuyện thành cũng do Kháo Sơn Tông, thất bại cũng do Kháo Sơn Tông. Kéo dây cương một phát, quay người hướng Bách Tông Liên Minh mà đi.

Về đến nhà, hắn không nói câu nào, những người khác thấy sắc mặt của hắn không được tốt cũng không dám nói thêm cái gì.

Mặc Lâm sau khi tản bộ một vòng, hướng phía lâu đi đến.

Vừa đi, trong lòng lại đang hờn dỗi. Hắn thật sự không chịu được, Bất Hủ Tông chưa tổn thất cái gì, thế nhưng thập tam trọng cảnh của Bách Tông Liên Minh Hội đều chết sạch, thậm chí còn để Bất Hủ Tông thành công mở Giảng Võ hội.

- Hỗn đản!

Ầm!

Mặc Lâm nện một quyền ở tay vịn đầu bậc thang, Giang Nguyệt Dạ sau lưng hắn cả kinh, có chút run run.

- Hội trưởng, ngài không sao chứ?

- Ngươi ở dưới lầu chờ ta!

- Ân!

Mặc Lâm dứt lời, sải bước xuyên qua hành lang, rốt cuộc dừng tại trước gian phòng cuối hành lang.

Đông đông đông!

Gõ lên ba tiếng.

- Đi vào đi!

Thanh âm sâu kín của Tôn Qua truyền ra.

Mặc Lâm sửa sang cảm xúc, đẩy cửa tiến vào, nhìn hai người Tôn Qua đang ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần ở trước cửa sổ, nói:

- Hai vị đại nhân, có tin tức gì từ Đan Long đại nhân chưa?

- Bị thua thiệt?

- Một chút xíu?!

- Một chút xíu? Để ngươi còn có người của ngươi không được đến gần Vân Lam sơn, lời này ngươi xem là gió thoảng bên tai sao?

Tôn Qua hừ lạnh một tiếng, thiếu kiên nhẫn nhìn Mặc Lâm.

Bất Hủ Tông có cái gì hắn biết rõ, hiện tại hắn cùng Tư Không Bạch căn bản cũng không dám đi tới đó, cũng đã cảnh cáo Mặc Lâm không được tới gần, chỉ có thể ở bên ngoài Thanh Thủy nhai.

Hiện tại thấy biểu lộ gia hỏa Mặc Lâm, cùng với việc vội vã hỏi thăm tin tức của Đan Long chủ sự, đồ đần cũng nhìn ra Mặc Lâm phải ăn một cục thiệt lớn.

Mặc Lâm ngậm miệng, thấp giọng nói:

- Đại nhân, ta cũng không muốn như vậy, chỉ là sự việc xảy ra không như mong muốn.

Tôn Qua lên tiếng :

- Được rồi, không cần giải thích với ta. Người của ngươi chết hết cũng không liên quan tới ta, Đan Long đại nhân đã hồi âm, ba vị Thông Huyền Cảnh đang lên đường, tối nay liền có thể tới nơi!

Nghe Tôn Qua nói như vậy, Mặc Lâm vui mừng.

Ánh mắt tràn ngập sát ý.

Hắn sớm đã không muốn nhờ cậy đám người ngu ngốc của Kháo Sơn Tông, hiện tại liền tốt rồi, ba vị Thông Huyền Cảnh cộng thêm hai người Tôn Qua, chính là năm vị Thông Huyền Cảnh.

Cái đội hình này, đã đầy đủ để tiêu diệt một thế lực nhị tinh, trừ loại giống như Cực Cảnh Sơn kia, có Thông Huyền Cảnh, thậm chí loại nhị tinh tông môn cự đầu có Thông Huyền Cảnh lão tổ tọa trấn, ngoài ra không còn cái thế lực nhị tinh nào có thể đỡ nổi năm vị Thông Huyền Cảnh tấn công.

Mặc Lâm ôm quyền, nói:

- Vây đại nhân, ta cáo lui!

- Đi đi!

Tôn Qua dứt lời, lại tiếp tục nhắm mắt lại.

…

Phong Mạt Lâm.

Một thanh niên mặc da thú đang phi nước đại trong rừng rậm, hắn là thiếu chủ Cực Cảnh Sơn - Hàn Vấn, theo sau có thêm ba người, tất cả đều toàn thân đẫm máu, trong đó có một người có một cánh tay bị mãnh thú cắn đứt.

Bốn người ở trong rừng chạy như điên, phảng phất như là sau lưng có quỷ đuổi theo.

Thanh niên cầm đầu nắm một cái kim diệp giống như con thoi, nắm thật chặt, hô với người sau lưng:

- Lão quỷ chờ khi chúng nó tới gần, ngươi dùng mệnh ngăn trở! Bổn thiếu sẽ tuyệt đối sẽ không bạc đãi thân nhân của ngươi!

- Thiếu chủ yên tâm, lão phu dù mất đi tính mạng, cũng vì ngươi tranh thủ một chút thời gian!

Một vị lão nhân cụt một tay tỉnh táo trả lời.

Oanh!

Oanh!

Thanh âm như là vạn thú đuổi tới vang tận mây xanh.

- Lão quỷ!

- Thiếu chủ yên tâm!

Sau khi Hàn Vấn hô một tiếng, lão nhân ngừng lại.

Ầm!

Lam sắc mạch môn lập tức mở ra.

Một tay vồ một cái, trực tiếp đem năm ngón tay cắm vào một thân cây to cỡ miệng chén, sau đó nhổ cả cây lên, vọt cao lên vài thước, trực tiếp quơ đại thụ đập xuống, liên tiếp trúng chục cái.

Hung thú đang đuổi theo bị đập trúng thành thịt nát.

Bạch!

Thế nhưng là tại lúc này, một cái cánh tay to lớn bỗng nhiên quơ tới, đem lão giả bắt vào tay, trực tiếp bóp thành một nắm thịt vụn.

Nhưng khi phát hiện kẻ mình đuổi theo đã chạy mất hút, trong miệng phun ra thanh âm rống giận:

- Tiểu tử, dám lấy trộm Kim Toa Diệp của bản vương, xem ngươi như thế nào chạy ra khỏi rừng rậm này?

…

Ban đêm.

Ba tên áo đen cưỡi ngựa chạy một đường tới Bách Tông Liên Minh Hội, bọn người Tôn Qua lập tức ra đón.

- Ba vị đại nhân, chúng ta đã đợi từ lâu!

Mặc Lâm hướng ba người khom xuống ra hiệu, sau đó dùng tay làm dấu mời:

- Ta đặc biệt vì ba vị đại nhân mà đã chuẩn bị đồ ăn mua được từ Bách Phượng lâu, chính là do tự tay Hoài Không làm.

- Chuyện cơm nước không cần gấp.

- Hai người các ngươi làm sao rồi!?

- Ba người chúng ta lúc từ ngoài thành đi vào, thấy bầy yêu rối loạn, ta lo lắng có chuyện muốn phát sinh.

Nghe ba người nói, Tôn Qua liếc mắt người ra nghênh đón, trừ Mặc Lâm, không có một luyện thể thập tam trọng nào nữa.

Ba người nhìn nhau, sau đó gật gù, theo Tôn Qua đi vào.

…

Trải qua một buổi chiều bận rộn, tất cả mọi người cùng tụ tập một chỗ, dùng khu ký túc xá tập thể tu luyện để kết thúc hôm nay, chuẩn bị cho ngày mai.

Cũng tại lúc này, Ôn Bình đang rửa chân tại đầm nước thì bên tai truyền tới thanh âm hệ thống:

- Kí chủ, có đại yêu Thông Huyền Cảnh đang đến gần Nhiễu sơn.

- Đi!

Ôn Bình lập tức vung tay lên, cùng Ác Linh Kỵ Sĩ đi bộ tới Nhiễu sơn.

Hai người Vu Mạch và Tần Sơn cũng cảm nhận được cỗ khí tức này, lập tức từ trong nhà đi ra, đuổi theo Ôn Bình.

Ba người đứng tại đỉnh núi Nhiễu sơn, ngắm nhìn rừng rậm mênh mông, nhìn thấy một mảnh cây cối bị đạp đổ, trên mặt lộ rõ sự nghiêm trọng.

【VIP】 Kháo Sơn Tông Biến Mất Trong Một Đêm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngay tại lúc này, Xích Mục Cự Viên đứng cách Nhiễu Sơn ngàn mét, yên lặng nghe lấy tin tức do một đầu đại ưng đưa tới, sau khi nghe xong, cười lớn một tiếng:

- Từ Phong Mạt Lâm đi vào Thương Ngô thành, dám trộm Kim Toa Diệp của bản vương, vậy để bản vương xem thử ngươi ra khỏi Thương Ngô thành bằng cách nào!

Sau đó, Xích Mục Cự Viên nói với mấy mấy tên đại yêu bên cạnh:

- Các ngươi đi chỉ huy vạn thú công kích ba mặt Thương Ngô thành, không cần bỏ qua bất cứ ai, tóm lại, muốn để tiểu tử kia sợ hãi, để hắn tự mình quỳ gối trước mặt bản vương, trả lại Kim Toa Diệp!

Rống!

Một con Kiếm Xỉ Cự Hổ màu trắng nộ gầm một tiếng, cùng với chúng yêu sau lưng cự viên rời đi.

Sau khi tất cả đại yêu rời đi, Xích Mục Cự Viên nổi giận gầm lên một tiếng.

Rống!

Sau khi gầm thét, Xích Mục Cự Viên hướng Nhiễu sơn của Bất Hủ Tông mà chạy như điên.

Một bên chạy, một bên hô:

- Ôn Ngôn, ngươi ra đây cho bản vương! Nếu ngươi không thể giao tên đạo tặc kia ra cho bản vương, bản vương không

chỉ phế bỏ hiệp nghị hòa bình, còn muốn tiêu diệt nốt Bất Hủ Tông của ngươi!

Ôn Bình nghe được câu nói này của yêu vương thì ngây ra một lúc.

Tên đại yêu này vậy mà biết phụ thân của mình, nghe ý tứ của nó, phụ thân mình còn ký qua cái bản hòa bình hiệp nghị gì đó, bất quá nghe cái khẩu khí này, giống như là xé bỏ rồi.

Còn có, giao đạo tặc?

Ngươi cho rằng yêu vật quá nhẹ nhàng, hay là nhân loại không dám động đao?

Còn dám đến Bất Hủ Tông đòi đạo tặc?!

Khi Xích Mục Cự Viên cao mười mét tới gần, Ôn Bình hướng Ác Linh Kỵ Sĩ phất tay một cái.

- Đi, cho nó một chút giáo huấn!

Một bên, hai người Tần Sơn nghe được câu nói này liền lắc lắc đầu, nói:

- Tông chủ, hai người chúng ta đánh không lại con đại yêu này!

Nói đùa.

Cái này vừa nhìn qua liền biết yêu vương.

Hai người bọn họ đều là Thông Huyền Cảnh hạ cảnh, đi oánh nhau với một đầu đại yêu vương, đánh kiểu gì? Lên mà ăn hành à.

Ôn Bình lạnh nhạt nói:

- Ta không nói các ngươi!

Khặc khặc!

Khi tiếng cười âm lãnh truyền tới, Tần Sơn mới ý thức được, hóa ra là Ôn Bình đang nói với con chó săn kia.

Oanh!

Thanh âm hỏa diễm thiêu đốt truyền tới.

Lần này, ác linh kỵ sĩ trực tiếp hiển lộ chân thân,khung xương trắng hếu bốc lên hỏa diễm, kéo theo dây xích sắt đỏ rực hướng Xích Mục Cự Viên mà đi.

Rống!

Xích Mục Cự Viên nổi giận gầm lên một tiếng, nhấc tay lên đập tới.

Dây sắt nóng đỏ trực tiếp quét trên thân cự viên, cả hai đụng vào, vậy mà quấn lại.

Ôn Bình thấy cảnh này, sắc mặt kinh hỉ, đây là lần đầu Ác Linh Kỵ Sĩ tiến nhập vào một trận chiến thực sự.

Thực lực của Ác Linh Kỵ Sĩ hiện tại đã là Thông Huyền Cảnh nha.

Đang lúc nghĩ ngợi, Xích Mục Cự Viên bỗng gầm lên giận dữ. Hóa ra là sau lưng nó bị dây xích quấn vào, lớp lông da đen sì bị hở ra, lộ ra huyết nhục đỏ tươi.

- Nhân loại, bản vương nhớ kỹ mặt ngươi!

Cự Viên trừng mắt nhìn Ôn Bình đang đứng trên đỉnh núi, sau đó hận hận lui ra sau, vừa lui vừa đánh.

Ác Linh Kỵ Sĩ muốn đuổi theo nhưng tốc độ của chó săn căn bản không bằng Xích Mục Cự Viên, đuổi ra ngàn mét thấy căn bản là không đuổi kịp, đành phải trở về.

Hai người Tần Sơn nhìn một màn “hung tàn” này, nhìn nhau cười.

Đầu Yêu vương này cứ thế chạy trốn?!

Lúc nhìn sang Ôn Bình, chỉ thấy lúc này hắn quay người lại, chậm rãi nói:

- Trở về ngủ đi!

Dứt lời, Ôn Bình rời đi Nhiễu sơn, bất quá lại để Ác Linh Kỵ Sĩ thủ tại đây, đồng thời trong lòng có một chút bất an.

Hắn thật tình không biết, khi Xích Mục Cự Viên rời đi nơi này, ba mặt Thương Ngô thành bắt đầu xuất hiện đại lượng yêu thú tập kích tấn công.

Mà Kháo Sơn Tông lại đứng mũi sào chịu tai họa.

Đương nhiên, đây là vấn đề nói sau.

…

Sáng sớm hôm sau.

Ôn Bình đúng giờ đi đến chân núi Vân Lam sơn, bởi vì lực hấp dẫn đại bạo phát, lại có sự kiện tiểu nữ hài kia lên men, Ôn Bình thấy người tụ tập ở chân núi càng lúc càng nhiều.

Hôm qua chỉ có trăm người.

Hôm nay đã hơn ngàn.

Rốt cuộc, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ cũng ngày càng gần hơn rồi, nhân số biết Bất Hủ Tông từ ngàn người tăng lên gần vạn người.

Đang lúc Ôn Bình bận rộn, Hoàn Sơn đi tới.

Cùng ngày thường khác biệt, hôm nay Hoàn Sơn đều mang theo cả mũ giáp, sau khi xuống ngựa, chen chúc qua đám người đến gặp Ôn Bình.

- Ôn Bình!

Ôn Bình thấy Hoàn Sơn, lúc này liền đem lý do thoái thác sớm đã chuẩn bị trước mà nói ra:

- Phí nhập tông là ngàn kim tệ, bất quá tư chất của ngươi không cao, chỉ có thể làm đệ tử ký danh!

Sắc mặt Hoàn Sơn nghiêm trọng, nói:

- Ta không phải đến nhập tông, mà muốn đến từ biệt ngươi!

- Từ biệt?

Ôn Bình đứng dậy sau đó hướng chân núi Vân Lam sơn đi tới, Hoàn Sơn đi theo.

Tìm một địa phương yên tĩnh một chút, Ôn Bình tiếp tục hỏi:

- Cùng ta tạm biệt?!

Hoàn Sơn vẫn nghiêm túc như cũ, nói:

- Phải, giờ Tý đêm qua có đại lượng yêu thú tấn công liên tiếp vào ba mặt cửa Thương Ngô thành, Kháo Sơn Tông ngoại thành đã bị chúng quét sạch chỉ trong một đêm, căn cứ vào thám tử của phụ thân ta báo lại, kiến trúc tông môn của Kháo Sơn Tông đều bị dẫm nát thành phế tích!

- Kháo Sơn Tông bị diệt trong một đêm?

- Ừm, phụ thân ta thấy ngươi nên biết tin tức này nên kêu ta đi nói cho ngươi. Đi, ta cũng nên đi, đêm qua hơn vạn bách tính ngoài thành đều chết sạch, mặc dù bọn chúng không tiếp tục tấn công, thế nhưng đều thủ ở bên ngoài thành vài dặm, e rằng buổi trưa thì chúng lại tiếp tục tấn công, ta phải đi thủ thành!

- Sao lại đột nhiên có nhiều yêu thú đi công thành như vậy?!

- Còn không biết nguyên nhân, bất quá ngươi không cần lo lắng. Phụ thân ta nói phụ thân của ngươi cùng yêu vương trong rừng rập đạt hiệp nghị, bọn chúng sẽ không tấn công Bất Hủ Tông. Bất quá ngươi phải cần thận Bách Tông Liên Minh Hội, đêm qua bọn họ tới ba tên Thông Huyền Cảnh!

Ôn Bình không quan tâm tới sự tình của Bách Tông Liên Minh, chỉ là tự lẩm bẩm một tiếng:

- Yêu vương?

Ôn Bình lập tức nhớ tới đầu Xích Mục Cự Viên đêm qua.

Bất quá bây giờ cũng không nghĩ nhiều, lấy từ trong ngực ra ba cây xì gà sinh mệnh, đưa cho Hoàn Sơn, nói:

- Giữ lấy nó, sau khi đốt ngậm trong miệng có thể giúp ngươi cung cấp thể lực không kiệt, có có thể chữa thương cho ngươi, nếu như lâm vào hiểm cảnh nhớ dùng đến nó. Bất quá ta vẫn hi vọng là ngươi không phải dùng.

Vỗ vỗ bả vai Hoàn Sơn, Ôn Bình lại lần nữa rơi vào trầm tư.

Hắn nhớ lại lời của yêu vương nói đêm qua, Thương Ngô thành có đạo tặc, muốn phụ thân hắn giao ra.

Không cần suy nghĩ nhiều, Ôn Bình cũng đoán được, hắn là tên yêu vương này bị người trộm mất đồ vật quan trọng, sau đó người kia núp tại Thương Ngô thành.

Hoàn Sơn thấy Ôn Bình vẫn còn tâm tư lo cho hắn, lắc đầu, nhưng vẫn lấy Xì gà Sinh mệnh cất, nói:

- Ta không cần ngươi lo lắng, ta là rèn luyện trong hung thú mà trưởng thành? Ngược lại là ngươi, ngươi nhất định phải cẩn thận với Bách Tông Liên Minh, bọn họ không quan tâm tới sống chết của người Thương Ngô thành, cũng cự tuyệt lời thỉnh cầu trợ giúp của phụ thân ta, rất có thể muốn động Bất Hủ Tông!

- Ừm, ta biết rồi!

- Ngươi không sợ sao?

- Ngươi ngay cả vạn thú cũng không sợ, ta sợ cái gì?

- Được rồi! Vậy ta đi trước, hi vọng ngày sau chúng ta còn có thể gặp lại!

Sau khi tiễn Hoàn Sơn đi xong, Ôn Bình trở về Bất Hủ Tông, trong đầu luôn nghĩ tràng diện Kháo Sơn Tông bị diệt trong một đêm.

Hắn luôn muốn Kháo Sơn Tông bị diệt, thế nhưng không nghĩ tới sẽ có bị diệt theo cách này.

Ôn Bình thậm chí có thể tưởng tượng được sự thê thảm của Kháo Sơn Tông khi bị vạn thú chăm đạp.

Hai za, giờ Tý!

Đây không phải là thời điểm Xích Mục Cự Viên tới sao?

Ôn Bình tự lẩm một câu:

- Thì ra là như vậy!

Hắn cuối cùng hiểu rõ, tại sao lúc Xích Mục Cự Viên lại đến gây chuyện.

Thật sự là muốn phụ thân hắn giao ra đạo tặc sao?

Dĩ nhiên không phải.

Nó là đến ngăn Bất Hủ Tông phái người đi thủ thành.

Nghĩ tới đây, Ôn Bình không nhịn được cảm thán:

- Loạn trong giặc ngoài nha! Không biết khi nào Bách Tông Liên Minh tới giúp ta hoàn thành nhiệm vụ?

【VIP】 Xích Mục Cự Viên Vào Thành!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chiều hôm đó, Ôn Bình quay lại chân núi Vân Lam sơn, tiếp tục chỉ điểm cho tu sĩ Thương Ngô Thành. Nhưng vì chuyện vạn thú vây thành, người đến Giảng Võ Hội chợt giảm, mười không còn một.

Thấy mọi người bất an, Ôn Bình bèn tạm dừng Giảng Võ Hội, bảo bọn họ sớm quay về nhà. Mặc dù ở nhà chưa chắc đã an toàn, nhưng có thể làm bọn họ bớt lo sợ hơn.

Lại nói, Bất Hủ Tông hiện tại chính là nơi duy nhất an toàn, không có thú tộc nhìn chằm chằm, cho nên hơn phân nửa bách tính Thương Ngô Thành cũng bắt đầu chạy về đây.

- Hết chỗ, hết chỗ rồi!

Lão bản nhà trọ nhìn người không ngừng tiến đến, chỉ có thể leo lên ghế đứng, bắt đầu hò hét.

Trên đường.

Dòng người lũ lượt.

Trong tay cầm theo bọc quần áo, đẩy xe cút kít chất đầy đồ, hoang mang đi ngang qua, có thân thích để nương tựa thì chẳng còn gì bằng, không có thân thích, lại không tìm được nhà trọ, chỉ có thể thở dài ngao ngán.

Hai gã trung niên chen chúc trong đám đông cảm thán:

- Không biết Thương Ngô Thành còn giữ được hay không đây!

- Yên tâm đi, tin vào phủ thành chủ, bọn họ nhất định sẽ bảo hộ bách tính an toàn.

- Đám.. yêu vật, hung thú này điên hết rồi sao? Aiz, mau mau tìm chỗ, bằng không thì đêm nay phải ngủ ven đường.

…

Vào đêm.

Trong một gian khách sạn gần Bất Hủ Tông, thời điểm người người cần chỗ, nhà nhà thiếu chỗ, gian phòng trọ này chỉ có một người ở, nhưng mặc kệ ai tới hỏi, lão bản nhà trọ cũng đều nói phòng có khách.

Lầu hai nhà trọ, trong một gian phòng, Hàn Vấn ngồi cạnh bàn tròn, sắc mặt có hơi lúng túng.

Hắn thật sự không ngờ là sự tình lại phát triển đến bước này, cứ nghĩ Kim Toa Diệp không có đại yêu trấn thủ, ngờ đâu không chỉ là một đầu đại yêu, mà còn là Yêu vương.

Hơn nữa, Yêu vương kia vì Kim Toa Diệp mà phát động vạn thú vây thành.

Chuyện khiến hắn buồn rầu nhất chính là, từ sau khi trốn khỏi Kháo Sơn Tông, hắn chợt nhận ra toàn bộ Thương Ngô Thành đều bị rừng rậm bao phủ, muốn rời đi nhất định phải băng qua rừng, mà đi kiểu đó, khác nào chui vào ổ của Yêu vương kia.

Hắn tự hỏi cái tên Yêu vương này có phải điên rồi không, không phải chỉ là một cái Kim Toa Diệp thôi sao? Vì muốn lấy lại Kim Toa Diệp, lại có thể san bằng Kháo Sơn Tông, rồi còn giết không biết bao nhiêu bách tính ngoài thành. Chỉ một điểm trong đó thôi cũng đủ khiến Bách Tông Liên Minh Hội trả thù.

Chẳng lẽ Yêu vương không muốn sống?

Ở Đông Hồ, người có thể giết Xích Mục Cự Viên không phải không có.

Xoẹt zoẹt~!

Cửa bỗng nhiên mở ra.

Một nam nhân trung niên bước đến, còn chưa kịp mở miệng, Hàn Vấn đã hỏi:

- Hắc Mộc, đã đưa thư ra ngoài chưa?

Hắc Mộc lắc đầu:

- Vùng trời phía ngoài thành đã bị Xích Mục Cự Viên phong tỏa, phi điểu đưa thư vừa từ Kháo Sơn Tông bay ra thì bị đám phi cầm lượn quanh trên bầu trời bắt lấy.

- Xem ra chỉ có thể chờ, hi vọng trước khi thành bị phá, viện binh của Bách Tông Liên Minh Hội đuổi đến kịp.

- Đúng rồi, Hàn Chi Dư đâu rồi? Bổn thiếu chủ trở về, vậy mà hắn còn chưa đến bái kiến.

- Thiếu chủ, Hàn tiền bối đã chết.

Hàn Vấn đứng bật dậy, trợn trừng mắt nhìn Hắc Mộc, kinh ngạc hỏi:

- Là ai làm?

Hắc Mộc vội đáp:

- Thông Huyền Cảnh của Bất Hủ Tông, đây là Vạn tông chủ Kháo Sơn Tông nói với ta, hẳn không phải giả.

Hàn Vấn nghiến răng nghiến lợi nói:

- Lấy đi Mộc Lưu Sa của ta, giờ lại giết người của ta, giỏi cho Bất Hủ Tông.

Nhìn thấy thái độ của thiếu chủ nhà mình, Hắc Mộc từ từ cúi đầu xuống. Kỳ thật hắn không quan tâm lắm đến cái chết của Hàn Chi Dư. Hiện tại, hắn chỉ để ý bản thân có sống được hay không mà thôi.

Hắc Mộc nói:

- Thiếu chủ, chúng ta ở cách Bất Hủ Tông gần như vậy, hơn nữa, chỗ này còn không có tường thành, ngài không sợ Xích Mục Cự Viên san bằng Bất Hủ Tông sau đó trực tiếp tìm tới chúng ta hay sao?

Hàn Vấn trầm mặc nửa ngày mới từ trong tức giận bình tĩnh trở lại, sau đó mở miệng nói:

- Sẽ không đâu. Địa vị của tông chủ phu nhân Bất Hủ Tông rất lớn, lại gả cho một cái Thông Huyền Cảnh nho nhỏ. Là vì

sao? Bởi vì tông chủ Bất Hủ Tông không phải phường hèn nhát, hắn là người đầu tiền có thể đạt thành hiệp nghị với Xích Mục Cự Viên, hơn nữa còn lập thành nhân yêu huyết khế. Trong huyết khế có một ước định, đó là vĩnh viễn không được xâm phạm Bất Hủ Tông. Trừ phi người Bất Hủ Tông thương tổn đến nó, nếu không, hủy bỏ huyết khế phải trả một cái giá rất đắt, vĩnh viễn không thể biến hóa. Một đầu đại yêu vĩnh viễn không thể biến hóa… Loại thống khổ này không phải thứ mà Xích Mục Cự Viên có thể thừa nhận.

- Thiếu chủ, chuyênnj này mà ngài cũng biết?

- Đương nhiên. - Hàn Vấn cười nhạt một tiếng, nắm chắc mọi chuyện cứ như biết rõ mặt trời sẽ mọc vào ngày mai. - Ngươi ra ngoài trước đi, canh giữ ở cái nhà trọ này, nếu như lão bản dám cho kẻ nào vào trọ, trực tiếp giết chết.

- Đã rõ!

Hắc Mộc gật đầu, đóng cửa lại, yên lặng lui ra ngoài.

…

Ngay lúc đó.

Phía dưới tường thành ở cuối Thanh Thủy nhai, một vị xích mục tráng hán đang bước từng bước, lưng tựa cương bản, thân tựa bàn thạch, trong bóng đêm nhảy vọt lên, cả người dường như bị ném đi, bay vọt lên tường thành.

Cứ như vậy nhẹ nhõm lướt qua tường thành cao mười trượng.

Hắn không chỉ nhảy qua tường thành mà còn thuận tay bẻ gãy cổ một binh sĩ… Động tác mây trôi nước trải.

Bịch!

Binh sĩ ngã xuống đất, cùng lúc đó, xích mục tráng hán cũng rơi vào trong thành.

Tiếng động kinh động đến binh sĩ gác đêm ở cách đó không xa, hắn lập tức chạy qua đó, ngồi xổm xuống dò xét hơi thở của binh sĩ kia. Thấy không còn hô hấp, sắc mặt hắn đại biến.

- Chết rồi?

Binh sĩ sợ thối lui hai bước, bất quá, không dám xác định có phải là địch tập kích, cho nên hắn không dám đốt lửa trên tường thành.

Lúc này, xích mục tráng hán lướt qua tường thành, bước đi trong đêm tối, hướng về phía Thanh Thủy nhai. Đi không được bao lâu, hắn dừng bước, nhắm mắt, mãi một lúc sau mới mở mắt ra, sâu trong con ngươi lóe kim quang:

- Kim Toa Diệp ở đây!

Đến dưới chân Vân Lam sơn, xích mục phảng phất có thể nhìn xuyên màn đêm, không ngừng quan sát bốn phía, chợt, ánh mắt hắn dừng lại tại Ngàn tầng thềm đá.

Híp mắt quan sát, hắn bỗng nắm chặt nắm đấm.

Chính là hắn ta! Ngày đó chính hắn ta đứng ở đỉnh núi, chỉ huy khô lâu tổn thương hắn, mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra.

- Bổn vương giết ngươi trước, sau đó tìm Kim Toa Diệp!

Hiển nhiên, tráng hán này chính là Xích Mục Cự Viên.

Dứt lời, Xích Mục Cự Viên bước lên Ngàn tầng thềm đá.

Đúng lúc này, Ôn Bình đang leo thềm nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên bên tai:

- Xích Mục Yêu vương xâm nhập!

Kế đó, Ác Linh Kỵ Sĩ như gió bay đến.

Nhưng Ôn Bình không cho phép nó động thủ, bởi vì một khi động thủ, dây dưa kéo dài, bách tính dưới chân Vân Lam sơn nhất định sẽ chịu thương tổn.

Ôn Bình ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Vân Lam sơn, lẩm bẩm nói:

- Còn một nửa, chờ ta bò lên đến đỉnh, lấy được dị mạch sẽ giải quyết ngươi!

Ngay khi Xích Mục Cự Viên bước lên bậc thứ nhất, Ôn Bình lập tức phát động Phương thốn Thiên Địa.

Xích Mục Cự Viên tựa hồ không cảm nhận được biến hóa chung quanh, thế nhưng khi nó điên cuồng chạy lên trên, sắp đuổi kịp Ôn Bình thì phát hiện tên tiểu gia hỏa này thoát cái vọt lên một khoảng xa. Quay đầu nhìn lại, cảnh tượng sau lưng dọa nó nhảy dựng.

Lại nhìn xuống chân, vậy mà không hề động.

Với tốc độ chạy của nó, ít nhất cũng phải đi được mấy ngàn thước rồi.

Lúc này, trong đầu nó xẹt qua hai chữ: Bẫy rập!

- Bổn vương bị lừa rồi! Kim Toa Diệp chắc chắn do tên tiểu tử này phái người trộm, sau đó lợi dụng kế phản gián, cố ý phá vỡ huyết khế, dẫn dụ ta đến đây… - Sắc mặt Xích Mục Cự Viên thoáng chốc trở nên ngưng trọng. - Muốn Kim Toa Diệp của ta chỉ đơn giản để chế tạo Tuyền Qua Đồ, còn dụ ta đến đây… Chẳng lẽ…?

Thân là Yêu vương, hiển nhiên toàn thân cao thấp của nó toàn là bảo vật trong mắt nhân tộc.

Hai mắt có thể làm linh thiện.

Tâm có thể giúp người phục dụng có được khí lực của Cự viên.

Thận… Có thể mang đến sức sống vô hạn.

Chợt nhớ đến khô lâu hỏa diễm kia, có khi nào nó đang chạy đến đây?

Càng nghĩ, ý nghĩ mau mau trốn đi trong nội tâm Xích Mục Cự Viên càng phóng đại cực hạn.

【VIP】 Dị Mạch: Địa Ngục Hỏa

eam: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngàn tầng thềm đá, tầng 990.

Ôn Bình đứng đó, tròng mắt tràn ngập máu tươi, nhẫn thụ (1) cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, kế đó, nặng nề giơ chân, bước lên bậc thềm thứ 991.

(1) cố gắng chịu đựng.

Vừa đặt chân lên, trước mắt đột nhiên xuất hiện ảo giác.

Quyền lực, thực lực, từng màn từng màn xẹt qua trong đầu hắn, mà hắn, thoáng cái trở thành nhân vật chính trong đó. Ôn Bình cố giữ lại một tia thanh minh, muốn thoát khỏi thế giới này, nhưng trong đầu lại có một thanh âm không ngừng kêu gào, muốn hắn lưu lại, lưu lại có thể trở thành đế vương đỉnh phong.

Cứ như vậy, một đêm qua đi, thời điểm trời tờ mờ sáng, Ôn Bình sau ba canh giờ khổ cực, rốt cuộc đứng tại bậc thềm thứ 999, cách đỉnh chỉ còn một bước ngắn.

Lúc Ôn Bình giãy dụa thoát khỏi ảo giác ở bậc thềm 999, cả người hắn hư thoát, vô lực nằm trên thềm đá, ngay cả sức giơ tay cũng không có.

Nằm như vậy nửa nén hương, Ôn Bình mới hữu khí vô lực lấy Xì gà sinh mệnh ra, đồng thời, bắt đầu vận Trường Mạch Công. Mộc khí cùng với khí tức của sinh mệnh chi thụ đều hướng về phía Ôn Bình, chui vào. Lúc xì gà hết, mộc khí xung quanh có thể hấp thu cũng đã cạn kiệt, Ôn Bình giãy dụa đứng lên, trong mắt mang theo kinh hỉ.

Luyện thể thập tam trọng!

Áp lực tâm linh từ Ngàn tầng thềm đá lại có thể giúp hắn cởi bỏ gông cùm, xiềng xích.

Sau khi đứng vững, Ôn Bình nện bước hữu lực, bước lên bậc thềm thứ 1000. Lúc cả hai chân hắn đều đã bước lên, hỏa diễm thiêu đốt bên trên Địa Ngục nham tựa thủy lưu bị Ôn Bình hấp thu.

A…

Thứ đó chính là hỏa diễm, cảm giác toàn thân như muốn hòa tan khiến hai mắt Ôn Bình tối sầm, há miệng rống lên.

Khi tất cả hỏa diễm đều tiến vào thân thể Ôn Bình, Ngàn tầng thềm đá chợt rung động, giây tiếp theo, Vân Lam sơn cũng rung lên, cứ như có địa chấn. Lúc này, Phương thốn Thiên Địa bỗng nhiên mất đi hiệu lực, Xích Mục Cự Viên trong khoảnh khắc thoát khỏi Ngàn tầng thềm đá. Thân thể nó trực tiếp va vào nhà dân dưới chân Vân Lam sơn, bởi vì dùng sức quá lớn, cho nên nó trực tiếp xuyên thủng bảy, tám căn nhà mới dừng lại.

Mặc dù có chút chật vật, nhưng thấy rốt cục cũng thoát khỏi "Bầy rập", Xích Mục Cự Viên đặc biệt hưng phấn, đứng dậy từ trong đống đổ nát, vui vẻ nói:

- Ra rồi!

Nói xong, nó nhanh chóng lao đo, phóng vào một cái ngõ nhỏ, biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Ôn Bình căn bản cũng không rãnh để ý đến Xích Mục Cự Viên, bời vì cả người hắn đang thiêu đốt y hệt một khối than hồng, làn da đã hoàn toàn trở thành màu đỏ sẫm. Lúc cảm giác này bắt đầu tiêu tán, thân thể hắn thoáng chốc mềm nhũn ra, cứ như tất cả khí lực đều bị rút sạch, cả người nghiêng một cái, lăn xuống phía dưới Ngàn tầng thềm đá.

- Chuyện…

Ôn Bình phát động Phương thốn Thiên Địa, thoáng cái rơi xuống chân Vân Lam sơn, bỏ qua quá trình "lau bậc thềm" buồn chán.

Lúc này, người ở Thanh Thủy nhai nhao nhao chạy ra đường, bởi vì bọn họ vừa bị âm thanh phá vỡ tường của Xích Mục Cự Viên làm kinh động.

- Chuyện gì vậy hả? Nhà của ta!!!

- Tên đáng chém ngàn đao nào dám đập phá nhà của ta?

Cùng với tiếng chửi rủa, đám người vây xem cũng càng lúc càng nhiều.

Ôn Bình không đi xem náo nhiệt, hắn nằm đó, trực tiếp hỏi hệ thống:

- Này, dị mạch được ban thưởng là gì?

- Hỏa!

- Là Hỏa trong ngũ hành nguyên tố?

- Ừm, nhưng nó không phải là phàm hỏa, mà là Địa Ngục hỏa, không có nhiệt độ, nhưng có thể thiêu đốt tội ác, hủy diệt linh hồn, đồng thời, đốt cháy hết thảy.

Có thể thiêu đốt linh hồn?

Nghe hệ thống giải thích, Ôn Bình càng lúc càng cao hứng.

Căn cứ lý giải của hắn, thiêu đốt linh hồn, thiêu đốt hết thảy không phải là năng lực của Ác Linh Kỵ Sĩ sao?

Lúc hắn đang tự sướng, thì âm thanh huyên náo trong Thanh Thủy nhai ngày càng lớn hơn, Ôn Bình đành phải bò dậy, chạy lên núi, chuẩn bị chuồn mất. Nhưng vừa nhấc chân, chân lại không có chút sức lực, cả người mềm nhũn quỳ trên mặt đất, một cỗ lửa nóng từ sâu trong lồng ngực tập kích thẳng lên não.

Ôn Bình liền hỏi:

- Hệ thống, ta bị sao vậy?

Hệ thống đáp:

- Vừa dung hợp Địa Ngục hỏa, thân thể cần có thời gian thích ứng, khả năng phải nghỉ ngơi nửa tháng mới hoàn toàn khôi phục được.

Lúc này, Ôn Bình đang quỳ một chân xuống đất, bỗng nhiên, trong Thanh Thủy nhai truyền đến tiếng vó ngựa.

Không phải một hai thớt, tiếng vó ngựa ầm vang trực tiếp lấn át âm thanh huyên náo trong Thanh Thủy nhai.

Ôn Bình có cảm giác lần này đến đảm bảo là một bầy.

Người còn chưa thấy đâu, đã nghe tiếng hô vang dội.

- Bách Tông Liên Minh Hội chấp pháp, thanh trừ loạn tặc, người không có phận sự mau tản ra.

Thanh âm quẩn quanh trong Thanh Thủy nhai, kế đó, tựa như có một bàn tay khổng lồ, gạt bách tính trên đường ra hai bên.

Cùng lúc đó, phát giác được Vân Lam sơn chấn động, đám người Tần Sơn lập tức hạ sơn, vừa chạy ra thềm đá, nghe được câu này, cả đám vội tăng nhanh bộ pháp.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Đám người xuống núi thấy Ôn Bình quỳ một chân xuống đất, sắc mặt vô cùng đặc sắc, vội chạy đến đỡ lấy tông chủ nhà mình.

Tần Sơn đứng bên cạnh biến sắc, nói:

- Là đội chấp pháp của Bách Tông Liên Minh Hội.

Tần Mịch vội hỏi:

- Tần thúc, chấp pháp đội là gì?

Tần Sơn lên tiếng:

- Hồi thiếu chủ, chấp pháp đội là do tổng hội Bách Tông Liên Minh Hội tại Hoàng Lê thành bồi dưỡng, chuyên trợ giúp tông môn trực thuộc Bách Tông Liên Minh thanh trừ tinh cấp tông môn không nằm trong biên chế. Thông thường, bọn họ chỉ ra tay khi xảy ra tranh đấu giữa nhị tinh tông môn mà thôi, nhưng mỗi lần ra tay đều giúp minh hữu nghiền ép cùng tiêu diệt đối phương. Nghe đồn, mỗi một vị chấp pháp giả đều đã dừng lại rất lâu ở Thông Huyền Cảnh sơ kỳ. Hơn nữa, còn là

thân kinh bách chiến, trên cơ bản hiếm có địch thủ trong cùng cảnh giới.

Vu Mạch đứng bên cạnh nói:

- Một lần đến năm vị Thông Huyền Cảnh! Thật là đại thủ bút!

Những lời này vừa ra, đám người Dương Nhạc Nhạc đứng phía sau lưng thoáng cái biến sắc.

Nhất là Dương Hề, khi biết lần này đến năm vị Thông Huyền Cảnh, nàng nhịn không được lui về sau mấy bước, vô thức khoác lấy tay Dương Nhạc Nhạc.

Lúc này, người của Bách Tông Liên Minh Hội cũng đã đến gần.

Trùng trùng điệp điệp dừng trước mặt đám người Bất Hủ Tông, nhưng Tôn Qua không trực tiếp đối mặt với Ôn Bình, mà cho người xếp thành hai hàng, trước sau vây kín hắn, rồi mới lến tiếng:

- Phụng Bách Tông Liên Minh Hội chủ sự đại nhân cư dụ, lệnh chúng ta tiêu diệt toàn bộ Bất Hủ Tông tại Thương Ngô Thành. Có ba tội trạng.

- Thứ nhất sát hại chủ sự Bách Tông Liên Minh Hội, rất nhiều trưởng lão Kháo Sơn Tông, chấp sự, tội ác tày trời.

- Thứ hai, vũ nhục chủ sự Bách Tông Liên Minh Hội.

- Thứ ba, mượn danh thu đồ đệ để mưu cầu một lượng lớn tiền tài, làm ô nhiễm Bách Tông Liên Minh Hội, cũng làm vẩn đục thanh danh toàn bộ giới tu luyện.

- Theo nhân sĩ biết chuyện báo lại, qua điều tra, ba vị Thông Huyền Cảnh đến từ Hoàng Lê thành đã chứng thực ba tội là có thật.

Tôn Qua vừa dứt lời, mấy ngàn di tản đến cùng với một lượng lớn cư dân tại Thanh Thủy nhai nhao nhao nhìn về phía ba người đứng bên phải hắn. Biết được ba vị kia là Thông Huyền Cảnh, đám người không khỏi châu đầu ghé tai nghị luận.

- Bất Hủ Tông bị nhân sĩ biết chuyện báo cáo?

- Ba vị Thông Huyền Cảnh cùng điều tra, cái này quả thật là đại thủ bút. Xem ra Bất Hủ Tông đã thật sự chạm vào điểm mấu chốt của giới tu hành.

- Có gì đáng kinh ngạc đâu, một tên suốt ngày chỉ biết ăn ăn uống uống, chơi bời lêu lổng đi quản lý tông môn, ngươi nghĩ xem, sẽ thành cái dạng gì?

…

Tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Nhìn thấy một màn này, Diệu Âm có hơi kinh ngạc hỏi:

- Bách Tông Liên Minh Hội muốn làm gì? Đã đến năm vị Thông Huyền Cảnh, sao còn không trực tiếp động thủ?

Tần Sơn lạnh lùng đáp:

- Bởi vì bọn họ không chỉ muốn tiêu diệt Bất Hủ Tông, mà còn muốn Bất Hủ Tông gánh lấy tiếng xấu muốn đời. Hiện tại, có mấy vạn người chen chúc trong Thanh Thủy nhai cùng với mấy con phố gần đây, bọn họ chính là muốn lợi dụng lợi kiếm từ những người này. Đợi đến khi toàn bộ Thương Ngô Thành đều tin lời chúng, coi như không cần động thụ, hơn mười vạn người trong thành cũng sẽ xua đuổi Bất Hủ Tông, khiến cho Bất Hủ Tông không có mảnh đất dung thân. Mà chúng ta, dù có phẫn nộ cũng không có khả năng giết chết mấy vạn người này, đó chính là cái đáng sợ của miệng đời.

【VIP】 Thân Phận Đệ Tử Chấn Nhiếp Toàn Trường

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Thật hèn hạ!

Diệu Âm nhịn không được thấp giọng mắng một câu.

Lúc này, sau mấy lời dạo đầu của Tôn Qua, trên quan đạo Thanh Thủy nhai cùng với cửa sổ của khách sạn hai bên đường lần lượt vang lên âm thanh mắng chửi.

- Bất Hủ Tông cút khỏi Thương Ngô Thành.

- Chưa từng thấy loại tông môn xấu hổ như các ngươi.

- Một cái tông môn có thể không có thành tựu, có thể không giúp chúng ta, nhưng tại sao lại lừa gạt chúng ta? Hỗn đãn mua danh chuộc tiếng.

…

Âm thanh mắng chửi ngày càng nhiều, thậm chí có người bắt đầu ném đồ đạc. Cư dân bản địa tại Thanh Thủy nhai muốn giúp Ôn Bình giải thích, nhưng tiếng nói của bọn họ lúc này chẳng khác nào muỗi vo ve, không có người quan tâm, càng không có người nghe thấy.

Tần Sơn tuy là Thông Huyền Cảnh, nhưng đối mặt với nhiều người bình thường ném đồ như vậy, hắn cũng chỉ có thể trốn, căn bản không có khả năng đánh trả.

Động thủ giết sạch những người này?

Ai cũng không tàn nhẫn được như vậy, hơn nữa, cho dù hạ thủ thì đã sao, chỉ cần bọn họ động, vậy thì không phải sự thật cũng sẽ thành sự thật.

Thấy thế, Diệu Âm vội cầu trợ Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Ôn Bình đẩy cánh tay đang đỡ mình ra, bước lên phía trước vài bước, mặc kệ sách vở, chén trà rơi bên cạnh mình, hắn nhìn xoáy vào Tôn Qua, nói:

- Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do, nếu ta có tội, vì sao không đưa ra bằng chứng? Chỉ dựa vào một người biết chuyện từ trên trời rơi xuống mà cũng có thể khép tội?

Nghe được những lời Ôn Bình nói, nam nhân trung niên đứng bên phải Tôn Qua khoát tay, ngăn lại đám người đang hò hét mắng chửi, nói:

- Tại hạ Tô Bất Bạch, đến từ Hoàng Lê thành, đứng hai bên ta cũng là Thông Huyền Cảnh chấp sự của Bách Tông Liên Minh Hội tại Hoàng Lê thành. Nếu như ngươi cho rằng ba vị Thông Huyền Cảnh như chúng ta có thời gian rãnh rỗi chạy đến đây chỉ để vu hãm một cái vô tinh tông môn… Vậy thì ngươi cũng quá coi trọng mình rồi.

Dứt lời, Tô Bất Bạch cười lạnh.

Hắn vốn cho rằng Ôn Bình là kẻ ngu dốt, thích trực tiếp đấu võ, giống như đám thiếu niên đồng trang lứa với hắn, hữu dũng vô mưu.

Nhưng giờ, nghe Ôn Bình lên tiếng, hắn lại càng thêm vui vẻ, tên tiểu tử này không chỉ không có mưu lược, mà ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, uổng công hai vị Thông Huyền Cảnh đi cùng với hắn.

Tô Bất Bạch vừa nói xong, quần chúng lại bắt đầu mắng nhiếc.

Sau khi hắn ta lại lần nữa khoát tay ngăn đám người lại, Ôn Bình mới lên tiếng:

- Ý ngươi thân phận chính là chứng cớ?

Tô Bất Bạch cười cười, nói:

- Đương nhiên.

- Vậy thì tốt. - Ôn Bình phủi tay, cũng không quay đầu lại, hô lên với người phía sau. - Hoài Diệp, đi ra, nói cho tất cả bọn họ biết thân phận của ngươi!

Những lời này của Ôn Bình khiến Tôn Qua biến sắc, nghe được hai chữ Hoài Diệp, hắn vội thấp giọng nhắc nhở Tô Bất Bạch, thế nhưng hắn ta lại không nghe vào tai.

Bởi vì hắn không nghĩ đến Hoài Không.

Lúc Hoài Diệp bước ra từ sau lưng Ôn Bình, đám người đang nhao nhao trong Thanh Thủy nhai lập tức chú mục vào nàng.

- Tiểu cô nương này là ai?

- Chắc định diễn trò.

…

Ngay sau đó, Hoài Diệp mở miệng nói:

- Ta là Hoài Diệp, phụ thân của ta là Yêu trù Hoài Không, ta còn có hai vị nghĩa phụ, vị thứ nhất là Hoàng Lê thành thành chủ, Thông Huyền Cảnh trung kỳ Lạc Hợp. Vị thứ hai là Tinh Không Sơn tông chủ, Thông Huyền Cảnh trung kỳ Vạn Lý Tinh. Thân phận của ta không cao, chỉ là một kẻ lang bạc cùng phụ thân.

Nếu nói Hoàng Lê thành thành chủ, ai ai cũng biết, riêng về Tinh Không Sơn thì người bình thường rất ít biết đến. Thế nhưng trong giới tu hành thì lại như tiếng sấm bên tai. Bởi vì cái tông môn kia đặt ngang hàng cùng Phi Ngư Đảo và Cực Cảnh Sơn, tạo thành tam cự đầu Đông Hồ.

Lúc Hoài Diệp nói ra những lời này, sắc mặt Tô Bất Bạch thoáng cái thay đổi.

Lúc đám người còn chưa lấy lại tinh thần, Ôn Bình lại mở miệng:

- Ba vị, chẳng lẽ các ngươi nghĩ ta có gan gạt tiền của nàng? Chẳng qua, nếu các ngươi muốn nói thân phận của nàng là giả, vậy thì được thôi, Yêu trù Hoài Không hiện đang ở tại

Thương Ngô Thành, có lẽ hắn cũng sắp chạy đến đây, các người chắc là có quen biết nhỉ?

Tô Bất Bạch nghẹn lời.

Người vây xem chứng kiến Tô Bất Bạch không còn lời nào để nói, nhao nhao lộ ra thần sắc kinh ngạc, hai mắt nhìn nhau.

- Không thể nào, nhìn vẻ mặt của Thông Huyền chấp sự Bách Tông Liên Minh, chẳng lẽ nàng thật sự là nữ nhi của Yêu trù Hoài Không?

- Nếu là thật, cái… Bất Hủ Tông không ngu như vậy đâu, vì lừa gạt 1000 kim mà dẫn lửa thiêu thân?

- Đương nhiên không có khả năng, không nghe thấy người ta có hai vị nghĩa phụ lợi hại như vậy sao? Bách Tông Liên Minh dùng thân phận đổi trắng thay đen, chậc, quả là mở rộng tầm mắt nha.

Nghe được tiếng nghị luận sau lưng, sắc mặt Tô Bất Bạch lập tức trở nên khó coi, nhưng lúc này, hắn biết mình vẫn phải kiên trì, nếu không kế hoạch sẽ thất bại trong gang tấc.

Tô Bất Bạch nói ngang:

- Thì đã sao? Hiện tại cường đạo có thể vì một kim tệ mà sát nhân. Vạn nhất có ít người thực sự vì tiền mà dám làm điều dại dột thì sao?

Ôn Bình cười cười, không chút do dự hô:

- Tần Mịch, nói cho tất cả mọi người biết thân phận của ngươi.

Nghe đến phiên mình trang (1), Tần Mịch lập tức nhảy ra, vui rạo rực lướt qua Ôn Bình, sau đó đi một vòng trước mặt đám người Bách Tông Liên Minh Hội cùng quần chúng nhân dân.

(1) Đại khái là thể hiện, show up các kiểu.

Sau đó, hắn sâu kín nói:

- Biết ta là ai không?

- Bố đếch cần biết ngươi là ai? - Tô Bất Bạch có chút không kiên nhẫn nhìn Tần Mịch lắc lư trước mắt mình. - Tội trạng của Bất Hủ Tông là thật, không cần đợi nữa, tất cả mọi người cùng theo ta diệt Bất Hủ Tông, diệt trừ khối u ác tính của giới tu hành, để Thương Ngô Thành, Đông Hồ, còn có giới tu hành được thanh khiết.

- Xoẹt!

Tần Mịch trực tiếp xuất ra một khối kim lệnh.

Phía trên ghi ba chữ: Phi Ngư Đảo.

Mặc dù chỉ ba chữ ngắn gọn nhưng cái lệnh bài màu vàng kia lại khiến Tô Bất Bạch hoảng hốt lui về sau mấy bước, không thể tin nhìn Tần Mịch.

Phi Ngư Đảo, Thông Huyền Cảnh dùng hắc lệnh.

Đảo chủ dùng kim lệnh!

Đương nhiên, còn có một ngoại lệ, đó chính là đảo chủ đời kế tiếp đã được quyết định cũng có thể dùng kim lệnh.

- Không thể nào!

- Sao lại…

Tôn Qua cùng Tô Bất Bạch vô thức hô lên một tiếng.

Một màn này rơi vào mắt đám người có mặt tại Thanh Thủy nhai, một lần nữa, tiếng nghị luận vang lên. Tất cả mọi người nhao nhao nhìn về phía Tần Mịch, lộ vẻ nghi hoặc.

- Hắn là ai?

- Không biết.

- Chẳng lẽ là nhị nhi tử của Hoài Không?

Trong tiếng nghị luận cùng suy đoán, thấy làm nền đã đủ, Tần Mịch cười, mở miệng nói:

- Phi Ngư Đảo đảo chủ Tần Thiên Dịch trưởng tử, người thừa kế Tần gia, Tần Mịch. Không biết thân phận của ta có đủ chứng minh Bất Hủ Tông trong sạch hay chưa, hay là nói, năm vị Thông Huyền Cảnh sơ kỳ các ngươi tự nhận có thân phận cao hơn bổn công tử?

Sau khi Tần Mịch nói xong, Tô Bất Bạch còn chưa kịp lên tiếng thì phía sau lưng đã vang lên tiếng nghị luận của quần chúng.

- Nhi tử của Phi Ngư Đảo đảo chủ?

- Lão thiên a, loại nhân vật này vậy mà lại gia nhập Bất Hủ Tông.

- Không phải, cái này có hơi quá…

- Nhìn thấy như vậy, ta làm sao có thể tin Bất Hủ Tông là một cái tông môn lừa đảo? Kể cả Bách Tông Liên Minh Hội cũng chưa chắc dám lừa gạt nhi tử của Phi Ngư Đảo đảo chủ đâu nha.

Nghe thế, Ôn Bình nở nụ cười, sau đó quay sang Tần Mịch, nói:

- Tần Mịch, quay về.

- Vâng, tông chủ!

Vốn định trang thêm một hồi, nhưng Tần Mịch đành ngoan ngoãn gật đầu, lui về, thầm nghĩ, nếu như lúc nãy dùng Hỏa Diễm thuật một phát, có phải càng soái hơn không…

Trước thái độ một dạ hai vâng của Tần Mịch, sắc mặt Tô Bất Bạch đã hoàn toàn trắng bệch, đồng thời, quần chúng Thanh Thủy nhai cũng nhao nhao kinh ngạc không nói nên lời.

Nhi tử của Phi Ngư Đảo đảo chủ vậy mà thật sự là đệ tử, bị Ôn Bình triệu đến đuổi đi. Chuyện này sợ là ba vị chủ sự của Bách Tông Liên Minh Hội tại Hoàng Lê thành cũng không làm được đâu nha!

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Ôn Bình chậm rãi bước đến trước mặt Tô Bất Bạch, nói:

- Nếu như thân phận có thể dùng làm chứng cớ, vậy chắc thân phận hai đệ tử này của ta đã đủ rồi hả?

Tô Bất Bạch nuốt nước miếng, quay đầu nhìn xung quanh.

Nghe được âm thanh ủng hộ Bất Hủ Tông, hắn bắt đầu có chút luống cuống.

Nếu biết trước hai người Hoài Diệp và Tần Mịch gia nhập Bất Hủ Tông, có đánh chết hắn cũng không dùng kế hoạch này, giờ thì hay rồi, ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Hiện tại chỉ còn một con đường trước mắt: Dùng bạo lực. Thừa dịp tất cả mọi người còn chưa thật sự tin tưởng Bất Hủ Tông trong sạch… Diệt tông.

【VIP】 Vô Tư Nghiền Ép

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình vừa dứt lời, thanh nhiệm vụ bỗng xuất hiện, hắn liếc nhìn, thấy được số lượng đang bắt đầu tăng lên.

Cuối cùng dừng lại ở 19.322/100.000.

Nói vài câu như vậy, lại tăng lên hơn chín ngàn người.

Tuy khoảng cách con số mười vạn còn rất lớn, nhưng mà nháo kịch cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Cũng tại lúc này, Ôn Bình cảm thấy ngực bỗng đau đớn, cảm giác như Địa Ngục Hỏa đem trái tim mình bao lấy, đồng thời đang cải tạo lấy nó. Nương theo sự đau đớn, còn có trong miệng tràn ra máu tươi.

Ôn Bình lập tức quay người, mạnh mẽ đem ngụm máu này nuốt xuống, thế nhưng khóe miệng vẫn chảy ra một chút máu.

- Tông chủ!

- Tông chủ, ngươi không sao chứ?!

Mấy người Dương Nhạc Nhạc vội đỡ lấy Ôn Bình.

Ôn Bình lắc đầu, nở một nụ cười tái nhợt, nói:

- Ta không sao, Nhạc Nhạc, các ngươi về Vân Lam sơn đi!

Dương Nhạc Nhạc liền hỏi:

- Tông chủ, sao lại trở về?

- Thực lực của các ngươi ở trước mặt Thông Huyền Cảnh quá nhỏ bé, bọn hắn ngay cả một đứa bé gái cũng động được, còn có chuyện gì không dám làm?

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, hiểu ý của Ôn Bình, vội vàng giục mấy người Triệu Tinh chạy lên núi.

Vu Mạch đứng một bên, nói:

- Tiểu thử, ở đây có nhiều phàm nhân như vậy, nếu là bảy vị Thông Huyền Cảnh chúng ta đánh nhau, tạo nên phá hoại không kém gì việc đoàn thú ngoài thành nghiền ép đâu!

- Không cần các ngươi xuất thủ, ta không muốn lãng phí thời gian.

Vừa nói xong, một ngụm máu nóng lại vọt lên miệng, mặc dù đã áp chế nuốt xuống nhưng khóe miệng vẫn không tự chủ được chảy ra máu tươi.

Hai người Vu Mạch thấy thế, vội vàng muốn đỡ lấy Ôn Bình, thế nhưng Ôn Bình lại cự tuyệt, chợt, Ôn Bình hướng về phía Ác Linh Kỵ Sĩ nói:

- Giết năm tên Thông Huyền Cảnh kia!

Tô Bất Bạch nghe được lời này, trong lòng liền vui vẻ, hắn vốn chưa tìm được biện pháp giải quyết. Không nghĩ tới, tông chủ của Bất Hủ Tông lại gián tiếp giúp hắn.

Tô Bất Bạch lập tức lạnh lùng quát:

- Ở đây có nhiều phàm nhân như vậy, ngươi lại muốn nhấc lên đại chiến Thông Huyền Cảnh, ngươi quả nhiên là muốn bọn họ chết hết. Ngươi là không muốn người của Thương Ngô thành sống sót, ngươi có y thuật siêu phàm, lại không ra tay cứu Mặc Nguyệt tiền bối tại Thương Ngô thành. Nếu như ngươi không nhẫn tâm như vậy thì Mặc Nguyệt tiền bối cũng không chết, Mặc Nguyệt đại nhân không chết, đám thú ngoài thành chắc chắn sẽ được giải quyết. Nếu Mặc Nguyệt đại nhân còn sống, một mình hắn có thể chống đỡ toàn bộ đàn thú, cũng không để vạn bách tính ngoài thành phải táng thân trong miệng yêu thú!

Tư Bất Bạch tiếp lời:

- Hiện tại có nhiều phàm nhân ở đây như vậy mà ngươi lại muốn phát động đại chiến Thông Huyền Cảnh, chỗ này tụ tập

mấy vạn người, nếu khai chiến sẽ tử thương vô tội hơn phân nửa, ngươi ác độc như vậy?!

Ba người kẻ tung người hứng, nháy mắt liền nhóm lửa giận của người vây xem.

- Mặc Nguyệt vậy mà chết tại Thương Ngô thành?!

- Chuyện này… Nếu như Mặc Nguyệt còn sống, tràng tai họa này nhất định có thể tránh khỏi!

- Mặc dù Bất Hủ Tông không lừa đảo, nhưng lòng dạ lại ích kỷ ác độc như vậy, có thể cứu lại không cứu, cái này…

Mọi người bàn tán xôn xao, Ôn Bình không rảnh để ý tới Bách Tông Liên Minh châm ngòi thổi gió, nhắm hai mắt, hướng Ác Linh Kỵ Sĩ nói:

- Không tha kẻ nào!

Khặc!

Khặc!

Tiếng cười của Ác Linh Kỵ Sĩ truyền tới.

Nguyên bản Cáp Cáp đang nằm trên thềm đá bỗng đứng lên, toàn thân bốc lên hỏa diễm rừng rực.

Nương theo bước chân của nó, phía sau chậm rãi xuất hiện một đoàn lam hỏa, mới đầu là một cái tay trơ xương trắng hếu bị lam sắc hỏa diễm bao bọc, sau đó xuất hiện thêm một cái đầu lâu không mắt nhưng lại nhìn nhìn xung quanh.

Thanh Thủy nhai, thanh âm huyên náo bên tai không dứt.

- Quỷ khô lâu a!

- Đại chiến Thông Huyền Cảnh sắp bắt đầu, tranh thủ thời gian chạy ra bên ngoài!

- Không nghĩ tới Ôn tông chủ thật sự không quan tâm tới sinh tử của chúng ta, trực tiếp phát động đại chiến Thông Huyền Cảnh!

Người vây xem kinh hô một tiếng, sau đó tụ lại thành dòng bắt đầu bỏ chạy.

Lúc Tôn Qua nhìn thấy xích sắt trong tay Ác Linh Kỵ Sĩ, lập tức nhận ra đồ vật đã ném hắn xuống Vân Lam sơn ngày đó, sắc mặt biến đổi, sau đó nói:

- Cẩn thận đầu xích sắt trong tay nó, đó là một vật bất phàm, tuyệt đối không được để nó trói lại, thực lực Thông Huyền Cảnh sơ kỳ căn bản không có năng lực chống lại.

- Lại có bảo vật như vậy?!

Tô Bất Bạch lập tức mở ra mạch môn, nộ quát một tiếng:

- Ta muốn lấy!

Vù!

Xích sắt nóng đỏ trực tiếp quét tới.

Tô Bất Bạch thấy thế cũng không tránh né, mạch môn run lên, chợt phi đao từ trong áo trượt xuống tay, khóe miệng nổi lên một nụ cười tự tin.

Mười thanh phi đao này là luyện khí đại sư bên ngoài Đông Hồ luyện chế, vật liệu làm nên cũng là loại vật liệu không phải phàm hỏa có thể rèn đúc. Ngày bình thường đều không nỡ lấy ra dùng, chỉ có lúc đối kháng với Thông Huyền Cảnh mới lấy ra.

Tôn Qua thấy thế, cảm thán một tiếng:

- Tô huynh thật là bỏ được a, lại đem mười chuôi Phi Lưu Đao mang ra ngoài.

- Vốn không định lấy ra, nhưng ngươi nói xích sắt kia ngay cả Thông Huyền Cảnh sơ kỳ đều khó chống cự, ta rất muốn đoạt, nếu dùng nó để chế tạo Phi Lưu Đao mới…

Tô Bất Bạch lộ ra một nụ cười mong đợi.

Theo đó, Tô Bất Bạch nói:

- Các ngươi ở bên cạnh lược trận, ta trực tiếp động thủ chính diện!

- Được!

Bốn người ứng tiếng.

Tô Bất Bạch lập tức đưa tay, nương theo thanh âm chấn mạch, phi đao phóng ra ngoài.

Phi đao màu bạc rời tay, mới bay đi nửa mét, đột nhiên đại lượng mạch khí lam sắc trùng trùng điệp điệp bao bọc, xoay tròn quanh phi đao.

- Phong quyển!

Dứt lời, mười thanh phi đao tản ra, sau đó chia làm ba hướng bay tới, phong quyển tàn vân hướng Ác Linh Kỵ Sĩ vọt tới. Những nơi phi đao bay qua, trên mặt đất liền bị xới lên, rất có chi thế của hoàng long trực đảo.

Sau một khắc, phi đao đụng vào xích sắt.

Cũng vào lúc này, tiếu dung của Tô Bất Bạch biến mất.

Mười chuôi phi đao giống như là mũi tên do tiểu hài bắn ra vậy, vừa mới chạm vào xích sắt liền mất lực, rơi rụng xuống đất, hoàn toàn mất hết bộ dạng uy phong vừa nãy.

Ba!

Xích sắt đỏ rực đập xuống.

Tô Bất Bạch lập tức lách qua một bên tránh né, thế nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy hố sâu bị xích sắt đập tạo thành, cả người đều có chút run rẩy.

Tô Tô Bất Bạch lúc này làm sao không rõ, cái xích sắt này cường đại xa xa tất cả vũ khí mà hắn đã thấy qua.

- Tô huynh, cẩn thận!

Chợt nghe được một tiếng hét, Tô Bất Bạch lập tức liếc qua Tôn Qua vừa mới nhắc nhở hắn, thế nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn một phát liền giật nảy mình. Xích sắt sau khi rơi xuống đất vậy mà quét ngang tới hắn, Tô Bất Bạch huy động mạch môn, cả người nhảy lên một cái, muốn nhảy ra. Nhưng sau một khắc, xích sắt lại hất lên, đuổi theo.

Nguy rồi!

Tô Bất Bạch thấy cảnh này, trong lòng biết không ổn, cũng hiểu được lựa chọn không tránh né là cực kỳ ngu xuẩn. Mạch

Môn chấn động, muốn bộc phát lực lượng toàn thân, nghĩ đến việc nhảy cao thêm một chút có lẽ không sao.

Thế nhưng chỉ một giây sau lại bị xích sắt trói lại, vốn là ý nghĩ muốn phi thân cao lên một chút trực tiếp thất bại.

Bộp!

Xích sắt đỏ rực cứ thế trượt qua, thân thể của Tô Bất Bạch giống như là than khối, vỡ ra rơi xuống đất,

- Chuyện này…

Bọn người Tôn Qua thấy cảnh này, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tô Bất Bạch, một vị Thông Huyền Cảnh cứ thế chết đi.

Không chỉ là không có thời gian hoàn thủ, ngay cả thi cốt đều không để lại.

Tư Không Bạch lập tức hô lên:

- Mọi người không cần lưu thủ, xích sắt trong tay quái vật này quá khủng bố.

【VIP】 Ngươi Là Người Như Thế!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ầm!

Ầm

Ầm!

Ầm!

Bốn thanh âm chấn mạch liên tiếp vang lên.

Người ở phía ngoài trăm thước nghe được đều kinh hãi không thôi, một vị Thông Huyền Cảnh đã đủ để bọn hắn ngưỡng mộ rồi, thoáng một cái liền xuất hiện một lúc nhiều vị như vậy, thực sự để người nhìn mà giật mình.

Khặc! Khặc!

Ác Linh Kỵ Sĩ giật xích sắt về, cưỡi chó săn, tránh thoát sự công kích của Tôn Qua, vững vàng rơi xuống sau lưng bọn hắn, bổ nhào tới mấy tên tu sĩ luyện thể.

- Chạy a!

Mấy tên luyện thể đang tập kết ở đó lập tức giải tán. Bởi vì một quái vật có thể miểu sát Thông Huyền Cảnh, bọn họ căn bản không dám đối mặt.

Cùng lúc đó, công kích của bốn người phía trước cũng đến, chó săn nộ sủa một tiếng, vọt thẳng lên phía trước.

Ác Linh Kỵ Sĩ thấy thế, vẫn nhếch miệng cười như cũ, cái cổ họng trơ xương trắng kia lại có thể phát ra tiếng cười âm lãnh cực điểm, sau đó nó nắm lấy một cây trường thương.

Phù!

Hỏa Diễm bao trùm lên trường thương - Vạn vật giai binh!

Cây thiết thương trong tay nó thay đổi một bộ dáng khác hoàn toàn, hỏa diễm xóa đi lớp sơn đen, thân thương biến thành ngân sắc, trả lại cho nó một bề ngoài hoàn toàn mới - Lam sắc hỏa diễm!

Bạch!

Một cây trường thương bị Ác Linh Kỵ Sĩ ném ra.

Tôn Qua thấy thế, lạnh lùng nói:

- Lại muốn dùng vũ khí chế tạo từ phàm thiết tổn thương chúng ta?! Ảo tưởng sức mạnh! Toàn lực xuất thủ, giết nó, sau đó lại quét sạch Bất Hủ Tông trả thù cho Tô huynh!

Vừa dứt lời, cây thương đang bay trên không bỗng hóa thành hai.

Hai hóa thành bốn, số lượng cứ tăng lên cấp số nhân.

Chỉ trong chớp mắt, đỉnh đầu bốn người xuất hiện mấy chục cây thương bốc lên hỏa diễm lam sắc, như một cơn mưa hướng bốn người phóng xuống.

Sắc mặt đám người thay đổi.

- Mau trốn ở đằng sau ta!

Tư Không Bạch lập tức triệu hồi quy giáp, mạch môn phát ra thanh âm rung động đinh tai nhức óc.

Bọn người Tôn Qua lập tức hướng phía sau lưng Tư Không Bạch mà tránh, thế nhưng là vừa cất bước, một màn sau đó để đám người bị dọa đến dạt trái dạt phải, căn bản là không quan tâm đến lấy đồ vật làm lá chắn.

Bởi vì một câu thương ban đầu kia vậy xuyên thủng qua quy giáp không một chút ngăn trở, nó tiếp tục xuyên qua thân thể Tư Không Bạch, đóng đinh trên đá bàn xanh.

Bọn họ cũng biết sự kiên cố của quy giáp này không đơn giản, Thông Huyền Cảnh sơ kỳ trừ khi là loại vô địch cùng cấp có thể đánh vỡ nó ra, loại Thông Huyền Cảnh bình thường căn bản là vô pháp làm nó tổn hại. Nhưng bây giờ lại bị một cây

thương làm từ phàm thiết trực tiếp xuyên thủng không một chút trở ngại.

Rõ ràng loại thương này đến tay bọn họ thì giống như là củi khô vậy, chạm một cái liền gãy mấy đoạn.

Ba người hướng hai bên rút lui, nhìn thấy hình ảnh cuối cùng là cây thứ hai, thứ ba, thứ tư… Bọn chúng đồng thời xuyên qua thân thể Tư Không Bạch.

Mạch môn Tư Không Bạch vừa diệt.

Cả người bị đóng đinh cũng mất đi sinh cơ.

Khặc!

Khặc!

Ác Linh Kỵ Sĩ ngửa mặt lên trời cười to.

Đứng bên cạnh đống phế tích do bản thân va sụp đổ, sắc mặt ba người Tôn Qua trắng bệch như tuyết.

- Thông Huyền Cảnh vô địch cùng cấp!

- Làm sao bây giờ?!

Tôn Qua nghe câu nói của hai tên đồng bạn, không nói thêm cái gì.

Hắn hiểu được, thực lực của quái vật này có lẽ là ngang với cảnh giới chủ sự Bách Tông liên minh, căn bản là năm người bọn họ không thể chống lại.

- Mẹ nó!

Tôn Qua không nhịn được mắng một tiếng.

Nếu biết trước Bất Hủ Tông khủng bố như vậy, hắn sẽ không tới đây.

…

Ngay tại lúc đó, trên đường phố Thương Ngô thành có mấy người mặc giáp trụ phi nước đại, phía sau có ngàn tên lính đi theo, từng người ôm cung nỏ chạy như điên.

Ở phía trước đội ngũ, Hoàn Thành mở ra mạch môn cầm đầu phi nước đại.

Tại đỉnh đầu bọn họ, một người đang treo ngược ôm tranh lớn bay trong gió (người ôm con diều lớn, để phi hành, trong mấy bộ phim cổ trang hay xuất hiện đấy), hét:

- Đại nhân, bầy yêu đang hướng phía Bất Hủ Tông mà tụ tập!

- Nhanh lên!

Hoàn Thành lập tức tăng thêm tốc độ.

Nguyên bản biết Bách Tông Liên Minh đi kiếm chuyện với Bất Hủ Tông, hắn đã không có cách đi hỗ trợ, khiến hắn rất đau đầu. Hiện tại tất cả yêu thú đều đang tới gần Bất Hủ Tông, giống như là kéo nhau đi chợ vậy, hắn cảm thấy đầu óc đều bất ổn rồi.

Trong lòng hắn đang ngự trị một câu hỏi:

- Chẳng lẽ huyết khế bị xé bỏ rồi?

Nếu là như vậy thì nguy to rồi, Vân Lam sơn không có tường thành, bọn chúng muốn đi vào Thương Ngô thành cũng đơn giản như về nhà vậy.

Đến lúc đó, e rằng Thương Ngô thành…

…

Ngay tại lúc đó, Ôn Bình đứng tại chân núi Vân Lam sơn rốt cuộc không kiên trì nổi, phun ra một ngụm máu tươi, vịn vào kiếm bia mới có thể đứng vững được.

Oành!

Theo đó, một tiếng vang ầm ầm truyền tới.

Tường thành ở cuối Thanh Thủy phố sụp đổ, một tên tráng hán xích mục một cước đạp nát nhà cửa, biến chúng thành mảnh vụn, từng bước từng bước tiến vào Thanh Thủy nhai.

Người đứng ở đầu phố thấy cảnh này, biến sắc.

- Đây là người nào?

- Chẳng lẽ là đến trợ giúp Bất Hủ Tông?

- Tường thành đều phá nát, vậy đoàn thú bên ngoài chẳng phải có thể dễ dàng tiến vào? Gia hỏa này bị ngu hả?

Gần như vạn người đều đồng loạt biến đổi sắc, sợ hãi, nhưng lại không vội vã hướng vào trung tâm Thương Ngô thành thối lui, bởi vì nếu như đoàn thú tiến vào, chạy vào trung tâm thành cuối cùng cũng chết, chỉ là vấn đề thời gian chết sớm hay muộn mà thôi.

Xích Mục Cự Viên cười lớn, đi tới:

- Ha ha! Tiểu tử, để ngươi mưu hại bản vương, bây giờ lại bị đồng tộc đánh tới thổ huyết, cảm giác thế nào?

- Còn dám tới đây?!

Ôn Bình lạnh lùng ứng tiếng.

- Bản vương là đến báo thù, vạn thú binh của bản vương đã tập kết ngoài thành, tùy thời đánh vào Thương Ngô thành!

Xích Mục Cự Viên dùng hình dạng nhân loại, đứng lên mái hiên, sau đó hướng về bốn phương tám hướng hô hào:

- Người của Thương Ngô thành, ngày chết của các ngươi tới rồi! Bản vương tuyệt đối không tha cho bất cứ nhân tộc nào! Run sợ đi!

Lời này truyền tới tai mấy người bên ngoài Thanh Thủy nhai, vạn người lại lần nữa biến sắc.

- Bản vương?

- Hắn hẳn là yêu vương của Phong Mạt Lâm!

- Làm sao bây giờ? Yêu vương vậy mà đánh vào đây, Thương Ngô thành không phải sẽ…

Thanh âm sợ hãi của đám người càng lúc càng lớn.

Xích Mục Cự Viên nói tiếp:

- Tiểu tử, đêm qua ngươi thiết lập bẫy rập muốn giết ta, muốn bảo vệ Thương Ngô thành nho nhỏ này. Đáng tiếc, để bản vương trốn thoát. Vốn muốn tìm ngươi trả thù, bây giờ ngươi lại bị đồng loại đánh tới phun máu, bản vương rất vui vẻ, bỗng nhiên không muốn báo thù! Cho nên, bản vương duỗi

hai tay, hoan nghênh ngươi gia nhập Yêu tộc. Ngươi bảo hộ người Thương Ngô thành, thế nhưng người Thương Ngô thành lại đi đánh ngươi, gia nhập Yêu tộc, ngươi vĩnh viễn không cần sợ có kẻ đâm sau lưng.

Câu nói này rơi vào tai những người bên ngoài Thanh Thủy nhai, lập tức giống như đá lớn rơi xuống hồ, nhấc lên sóng to gió lớn.

- Hóa ra Ôn tông chủ một mực bảo hộ chúng ta, chúng ta vậy mà vừa rồi còn đi mắng Ôn tông chủ!

- Không nghĩ Ôn tông chủ là một người vô tư như vậy, yên lặng làm việc, nhận chỉ trích mà vẫn kiên trì bảo hộ chúng ta như cũ. Mà Bách Tông Liên Minh lại nói Ôn tông chủ, Bất Hủ Tông lừa đảo, chỉ là mua danh chuộc tiếng!

- Cái Bách Tông liên minh này lại là loại hỗn đản như vậy? Ôn tông chủ bảo hộ mọi người, bọn hắn lại đi thảo phạt Bất Hủ Tông, kiếm chuyện với Ôn tông chủ, bây giờ còn động thủ làm Ôn tông chủ bị thương. Ôn tông chủ hiện tại hẳn là rất đau lòng nha!

- Nếu như Ôn tông chủ thật đau lòng đến gia nhập Yêu tộc, vậy người Thương Ngô thành chẳng phải là chết chắc?

- Nói bậy nói bạ, Ôn tông chủ không phải loại như vậy. Nếu hắn là loại người đó, cũng không im lặng bảo hộ chúng ta!

…

Bọn người Tôn Qua đứng tại bên phế tích, nghe được mấy người sau lưng nghị luận, cả người đều cảm thấy không ổn.

【VIP】 Cự Viên Lên Núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc Hoàn Thành tiến vào Thanh Thủy nhai, xa xa nhìn lại, một mảng tường sụp đổ rơi vào mắt, híp mắt nhìn lại, thấy được một đầu Xích Mục Yêu Vương đứng trên mái hiên cách đó hơn trăm mét.

Cảm ứng được khí thế dọa người của Yêu vương, Hoàn Thành rút đao ra, nhảy vọt lên, rơi xuống một cái mái hiên, bắt đầu từ đó hướng về phía chân núi Vân Lam sơn. Lúc đến gần, nhìn thấy cảnh tượng nhà cửa trong Thanh Thủy nhai bị phá hủy hơn phân nửa, hắn phẫn nộ hét lên với Xích Mục Cự Viên:

- Xích Mục!!!

Tiếng rống hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

Tôn Qua, Ôn Bình cùng với Xích Mục Cự Viên trên mái hiên đồng loạt nhìn về phía Hoàn Thành.

Xích Mục Cự Viên bật cười, lộ ra bộ dáng lão bằng hữu, nói:

- Hóa ra là Hoàn gia tiểu tử, ba mươi năm không gặp, bây giờ đã bước vào Thông Huyền Cảnh rồi, chúc mừng nha.

- Không ai muốn gặp ngươi, cũng chẳng ai cần ngươi chúc mừng, hành động của ngươi là muốn xé bỏ huyết khế?

- Đương nhiên, vì sao không thể?

…

Ôn Bình đứng tựa vào kiếm bia, nhìn lướt qua Ác Linh Kỵ Sĩ, sau đó nói:

- Còn ba tên, giết rồi trở về.

- Ôn tông chủ, tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, chúng ta có cùng chung kẻ địch, hẳn là trước nên đối phó Yêu Vương, tự giết lẫn nhau chẳng khác nào đúng ý Yêu Vương! - Tôn Qua sợ hãi nhìn Ác Linh Kỵ Sĩ, rồi nói với Hoàn Thành. - Hoàn thành chủ, thay chúng ta nói vài lời, hiện tại tình thế cực kỳ nghiêm trọng, chúng ta không thể nội chiến được.

- Đừng có cầu ta, lúc phủ thành chủ thỉnh các ngươi hỗ trợ chống cự đàn thú, ngươi có từng đáp ứng? - Hoàn Thành lạnh lùng đáp, sau đó quét mắt về phía Ác Linh Kỵ Sĩ, cảm nhận được khí tức rét lạnh từ nó, thầm nghĩ: Hóa ra thứ giết Thông Huyền của Cực Cảnh Sơn lần trước chính là nó.

- Khặc.

Nhận được mệnh lệnh, Ác Linh Kỵ Sĩ cười lao về phía hai người của Bách Tông Liên Minh Hội. Lúc đi ngang qua một binh sĩ phủ thành chủ, nó giựt lấy cường trong tay hắn tay. Binh sĩ định phản kích, nhưng bị Hoàn Thành ngăn lại.

Chỉ thấy cường nỏ trong tay Ác Linh Kỵ Sĩ thoáng chốc biến dạng, dây cung, cần điều khiển cùng với mũi tên được bao phủ bằng hỏa diễm, hơn nữa còn khảm nạm khô lâu dày đặc.

Một khắc sau, Ác Linh Kỵ Sĩ nâng cánh tay trắng hếu lên, giơ cường nó, nhắm ngay ba người Tôn Qua.

Vèo!

Cường nỏ bắn ra.

Tôn Qua hoảng sợ bỏ chạy, nhưng mũi tên tựa như có linh tính, bám riết lấy hắn, xuyên thủng, trong chớp mắt chỉ còn lại một đống tro tàn.

Ác Linh Kỵ Sĩ giơ tay, binh sĩ sau lưng vội vàng đưa mũi tên qua.

Trang tốt!

Vèo!

Âm thanh xé gió lại lần nữa vang lên.

- Ôn tông chủ, ta sai rồi, tha mạng!

Thông Huyền Cảnh vừa dứt tiếng cầu xin, mũi tên đã trực tiếp xuyên thủng thân thể hắn. Trước khi chết, hắn còn cúi đầu nhìn lồng ngực mình, nhìn nó từ từ hóa thành than đen, há hốc mồm kinh hãi.

Một mũi tên một người!

Tựa như bắn chim sẻ trong rừng, đơn giản vô cùng.

Thấy một màn như vậy, Hoàn Thành không khỏi cả kinh, không nói nên lời. Hắn liếc nhìn cường nỏ trong tay Ác Linh Kỵ Sĩ.

Đó không phải chỉ là cường nỏ bình thường sao?

Vậy mà có thể bắn chết Thông Huyền Cảnh?

- Tốt! Tốt!

Nhìn một màn này, Xích Mục Cự Viên vỗ tay khen hay, không ra lên cho vạn thú vào thành mà nhìn về phía Ôn Bình.

Ôn Bình cũng nhìn nó, một người một thú cứ như vậy mặt đối mặt.

Một lúc lâu sau, Ôn Bình nói:

- Xích Mục Cự Viên, hung vô dụng, muốn báo thù thì cứ xông vào Bất Hủ Tông.

Hoàn Thành vội nói:

- Tiểu tử, không được lỗ mãng!

Ôn Bình sắc mặt trắng bệch nói:

- Bá phụ, ta đang bị thương, không thể nói chuyện, ngươi trước sơ tán bách tính ở phụ cận Thanh Thủy nhai đi. Xích Mục Cự Viên này, ta tất sẽ giết.

- Chuyện này…

Thấy Ôn Bình nói chắc chắn bốn chữ “Ta tất sẽ giết” như vậy, Hoàn Thành cũng không do dự nữa, hướng về phía binh sĩ ra lệnh:

- Tất cả nghe lệnh, sơ tán phàm nhân.

Lúc hắn quay đầu lại, Ôn Bình đã biến mất.

Vu Mạch cùng Tần Sơn vẫn còn đứng yên tại chỗ, nhìn thấy Ôn Bình vừa bước lên bậc thềm thứ nhất đã biến mất tăm mất dạng, hai người vẫn còn trong trạng thái đờ người. Liếc trái liếc phải, lại nhìn về phía Xích Mục Cự Viên cười cười, sau đó điên cuồng chạy lên Ngàn tầng thềm đá. Hai người bọn họ chỉ sợ Yêu Vương kia bị Ôn Bình khiêu khích, quá mức phẫn nộ lại lựa bọn họ để khai đao. Trước tiên bóp quả hồng mềm…

…

Nhìn Ác Linh Kỵ Sĩ cưỡi chó săn đứng trước kiếm bia, hai con ngươi của Xích Mục Cự Viên lạnh xuống.

Bẫy rập trên thềm đá khiến nó sợ hãi, nhưng nó cũng không dễ dàng tha thứ cho một nhân loại khiêu khích mình.

Tôn nghiêm của Yêu Vương là không thể xâm phạm.

- Chúng yêu, tấn công Bất Hủ Tông.

Sau khi phát hiệu lệnh, Xích Mục Cự Viên nổi giận gầm lên một tiếng.

Rống!

Quần áo nứt ra, Xích Mục Cự Viên cao mười mét hiện chân thân. Chân thân vừa hiện, dân chúng đang tháo chạy lập tức quay đầu nhìn, nhất là khi thấy cự viên khổng lồ tựa như một tòa nhà lao thẳng lên Vân Lam sơn, nội tâm bọn họ thầm kinh hãi, bắt đầu yên lặng cậu nguyện.

Ngoài thành, dưới hiệu lệnh của Xích Mục Cự Viên, vạn thú tựa như đàn kiến xông thẳng lên Bất Hủ Tông, bất kể là rừng rậm dày đặc đến đâu cũng đều bị san phẳng.

Nhìn từ xa, cảnh tượng ở Vân Lam sơn khiến vạn người khiếp sợ, so với đứng trên cổng thành nhìn vạn thú vây thành còn đáng sợ hơn.

Xích Mục Cự Viên xông lên trước, tiến thẳng vào chủ điện.

- Tiểu tử, ra đây!

Vừa rống lên, vừa vung tay đấm một đấm xuống nền đất trên quảng trường, thế nhưng dù có dùng sức như thế nào, nền

đất vẫn lông tóc vô thương. Đúng lúc này, Ác Linh Kỵ Sĩ nhảy ra ngoài, xích sắt đỏ thẳm dây dưa cùng một chỗ với Xích Mục Cự Viên.

Rống!

Cự Viên dùng một quyền đánh lui Ác Linh Kỵ Sĩ.

Ác Linh Kỵ Sĩ trực tiếp nắm lấy Thạch Hổ trước chủ điện, biến nó thành Liệt Diễm Địa Ngục Hổ, nhảy vọt lên, hướng về phía Xích Mục Cự Viên, triền đấu.

Một trận chiến này, ngay cả Tần Sơn cũng không dám ló đầu ra xem náo nhiệt.

Lúc này, vạn thú cũng ngừng bước.

Cùng lúc đó, Ôn Bình về đến Thính Vũ Các, tê liệt ngã xuống ghế, phun ra một ngụm máu tươi.

- Hệ thống, dung hợp Địa Ngục Hỏa phải đến khi nào?

- Nhanh thôi!

- Đầu Xích Mục Cự Viên này thật sự rất phiền, có biện pháp nào giết chết nó không?

- Biện pháp dĩ nhiên là có, chỉ là Kí chủ có muốn làm không thôi.

- Biện pháp gì?

- Thứ vẫn luôn ngủ say trong Ký Túc Xá, nếu cần, Kí chủ có thể thức tỉnh nó.

Nghe thế, Ôn Bình mới nhớ đến lúc mua Giao Long Nộ hình như có được tặng kèm một đầu Giao Long thì phải?

- Thức tỉnh nó.

…

Xích Mục Cự Viên vỗ ngực rầm rầm, rống giận, cùng Thạch Hổ và Ác Linh Kỵ Sĩ càng đánh càng hăng, càng đánh càng lên tinh thần.

Ôn Bình từ trong rừng đi đến trước chủ điện, dùng đôi mắt vô lực nhìn Xích Mục Cự Viên, hô một tiếng với Ác Linh Kỵ

Sĩ bảo ngừng, sau đó nói:

- Tiểu hầu tử, ta cho ngươi một cơ hội, đến Bất Hủ Tông của ta canh cổng, ta sẽ không giết ngươi, thế nào?

- Hài tử nói si, ngươi thật sự cho rằng quái vật kia có thể giết được bổn vương? Bổn vương chính là Vương tộc, trong thân thể chảy huyết mạch kim cương, chúng không làm gì được ta đâu! Ngược lại là Bất Hủ Tông này của ngươi, kết cục như thế nào, ngươi có muốn bổn vương nói thử không?

Xích Mục Cự Viên nộ cười, đồng thời, chém một quyền hướng tới Ác Linh Kỵ Sĩ, lúc này, Ác Linh Kỵ Sĩ thoáng cái lui ra sau.

Rầm!

Một tiếng vang thật lớng vọng đến.

Đỉnh đầu Ôn Bình bỗng nhiên vang lên một âm thanh, tựa như có vật nặng rơi xuống mái hiên.

Một khắc sau, Ác Linh Kỵ Sĩ kéo xích sắt lui xuống, Thạch Hổ cũng phóng đến trước chủ điện làm pho tượng của nó. Cùng với tiếng động vừa rồi, sau lưng Cự Viên cũng vang lên tiếng động.

Nghe được động tĩnh sau lưng, Xích Mục Cự Viên quay đầu nhìn lại. Bộ hạ của nó, kể cả thủ hạ đại yêu đều phủ phục trên mặt đất, ngay cả ngẩng đầu nhìn cũng không dám… Thế nhưng bọn này không phải đang quỳ lại nó.

Xích Mục Cự Viên dường như ý thức được cái gì đó, ham muốn chiến đấu chậm rãi tan biến, nó từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh đầu Ôn Bình. Vừa nhìn, nó lập tức bị dọa lui bảy, tám bước.

Bởi vì có một đôi mắt đen.

Một đôi mắt khiến nó sợ hãi đang từ trên cao trừng nó.

【VIP】 Ngươi Trồng Cây

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hô…

Khí tức long tộc tràn ngập.

Xích Mục Cự Viên nuốt nước miếng, có chút không dám tin nhìn một màn trước mắt:

- Sao có thể là Giao Long?

Nếu nói Đông Hồ có Giao Long, nó tin, dù gì thì Đông Hồ cũng lớn như vậy. Đương nhiên cũng chỉ là tin mà thôi, Đông Hồ vốn dĩ chẳng có tồn tại cái gì Giao Long. Dựa vào huyết mạch kim cương của nó, so với rồng cấp thấp cùng Giao Long cũng chẳng khác biệt cho lắm. Một huyết mạch kim cương thuần khiết sẽ không xuất hiện tại vùng đất man di như Đông Hồ, hiển nhiên, một đầu Giao Long cũng sẽ không xuất hiện.

Nơi của chúng phải là những vùng đất rộng lớn, Đông Hồ chẳng khác nào một cái ao cá, ngay cả duỗi chân cũng duỗi không thẳng.

Nhưng dù có không tin thì trước mặt nó thật sự là một đầu Giao Long.

Lúc này, giọng của Ôn Bình vang lên bên tai nó:

- Chết, hoặc là ở lại Bất Hủ Tông canh cổng, hai con đường ngươi có thể chọn một.

- Bổn vương…

Xích Mục Cự Viên cảm thấy thật ủy khuất, cái này làm sao mà chọn chứ hả?

Nó là vương giả trong rừng sâu, thích tới lui không câu thúc, thích được vạn thú cúng bái, sao có thể làm thú canh cổng cho một cái tông môn, còn phải hành lễ với người khác?

Thế nhưng nếu không làm, Giao Long trước mặt tùy thời có thể một ngụm tiễn hắn đi tây thiên.

Tánh mạng cùng tôn nghiêm, đến cùng là cái nào trọng yếu?

Ôn Bình nói tiếp:

- Chọn không được ta giúp ngươi, làm việc tay chân cho ta 300 năm, sau 300 năm ta sẽ thả ngươi.

- Thật sự là 300 năm?

- Đương nhiên.

- Bổn vương đáp ứng ngươi.

Tuổi thọ của nó còn hơn 800 năm, vì giữ mạng, lãng phí 300 năm tại Bất Hủ Tông có là gì?

Thế nhưng nó vẫn rất khó chấp nhận, Kim Toa Diệp bị trộm, không lấy lại được cũng thôi đi. Hiện tại còn bị Bất Hủ Tông bắt về làm chó giữ nhà…

Ba mươi năm trước bị tên Ôn Ngôn kia dụ dỗ ký huyết khế, ba mươi năm sau mò lên Bất Hủ Tông, kết quả… Ở lại lun.

Ngay khi Xích Mục Cự Viên còn chìm trong cay đắng, đầu ngón tay Ôn Bình chỉ về phía Giao Long, nói:

- Nhớ kỹ, nếu sinh dị tâm, nó sẽ xem ngươi là bữa sáng mà nuốt mất.

- Không dám. - Xích Mục Cự Viên vội lắc đầu.

Ôn Bình gật đầu, sau đó lạnh giọng nói với chúng yêu phía sau Xích Mục Cự Viên:

- Các ngươi còn quỳ ở đây làm gì, không quay về rừng à, hay là muốn ở lại canh cổng cùng đại vương các ngươi?

- Không… Không…

Một đầu cọp răng kiếm đứng lên, sau đó xoay người chạy thẳng xuống núi.

Có cái thứ nhất dĩ nhiên có cái thứ hai.

Không bao lâu sau, toàn bộ yêu đều rời khỏi Vân Lam sơn. Đại cục đã định, Xích Mục Cự Viên cũng chỉ có thể vung tay với vạn thú, bảo chúng lui.

…

Trong Thương Ngô Thành.

Vạn thú tựa thủy triều thối lui, nhìn thấy một màn như vậy, chúng binh sĩ vui sướng nhảy cẫng lên, mừng phát khóc ngửa mặt lên trời gào to:

- Chúng yêu đã lui!

Tin tức nhanh chóng truyền hơn phân nửa Thương Ngô Thành. Mặc kệ già trẻ lớn bé đều đổ ra đường, thậm chí có người trực tiếp quỳ xuống đất cảm tạ thượng thiên, cảm tạ hết thảy những thứ mà họ có thể nghĩ đến. Cuối cùng, bách tích quay về phía Vân Lam sơn lạy, bởi vì ân nhân của bọn họ chính là Bất Hủ Tông.

Không có Bất Hủ Tông, Thương Ngô Thành ắt phải vong.

Đứng trên tường thành nhìn vạn thú lui bước, lại nghe tiếng hô "Bất Hủ Tông" kinh động cả tòa thành, Hoàn Thành lộ ra nét mặt vui vẻ:

- Tên gia hỏa Ôn Bình này con hơn cha nha, giải quyết được cả Xích Mục Cự Viên, gián tiếp cứu toàn bộ Thương Ngô Thành, lần này, hắn đã làm rất tốt hai chứ "anh hùng".

Bộ hạ đứng bên cạnh Hoàn Thành cảm thán một tiếng, vừa cười vừa nói:

- Thật khó mà tưởng tượng, Xích Mục Cự Viên - Thông Huyền Cảnh trung kỳ vậy mà giải quyết một loáng đã xong. Yêu vương đã táng thân tại đây, ngày sau yêu tộc, thú tộc ắt không dám bén mảng đến Thương Ngô Thành nữa?

- Sẽ không đến nữa. - Hoàn Thành cười cảm khái một tiếng.

…

Trong lúc hai người bọn họ đang trò chuyện, ở Vân Lam sơn phía xa kia, Ôn Bình nhận được nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ.

- Chúc mừng Kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Thanh danh lên cao. Nhận được phần thưởng: Mở ra công năng kiến tạo cùng với một lần Thiên địa cải tạo Bất Hủ Tông.

Nghe được âm thanh hệ thống bên tai, Ôn Bình mừng khấp khởi, bất quá, hắn không có lập tức kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ, mà ngửa đầu nhìn đầu Giao Long màu đen phía trên đỉnh đầu mình, vung tay, Giao Long lập tức bay lên trời, tạo ra một trận cuồng phòng, sau đó bay khỏi chủ điện. Sau khi nó rời khỏi, bọn người Tần Sơn mới nhích lại gần, vừa đi vừa si ngốc nhìn nơi mà Giao Long vừa biến mất.

Hoài Diệp hỏi:

- Tông chủ, cái này không phải là ở phía dưới khu Ký Túc Xá…

- Ân. - Ôn Bình gật đầu.

Đám người hít một ngụm khí lạnh, sau đó nhao nhao nhìn về phía Vu Mạch.

Dương Nhạc Nhạc mở miệng đầu tiên:

- Vu tiền bối, ngươi xong rồi, ngươi luôn ném cơm thừa canh cặn xuống đầm, nó nhất định sẽ mang thù.

- Đó không phải là cơm thừa canh cặn, đó là mồi câu, mồi câu biết không hả? - Vu Mạch nghẹn lời hô.

Đúng lúc này, Vân Liêu đi đến trước mặt Ôn Bình, liếc mắt nhìn Xích Mục Cự Viên, hỏi:

- Ôn tông chủ, để Yêu vương ở lại Bất Hủ Tông khác nào nuôi hổ gây họa.

Ôn Bình lên tiếng:

- Giậm gãy nhiều cây như vậy, bộ không cần trồng lại ạ?

- Ý của ngài là?

Vân Liêu nở nụ cười bất lực, tuy nhiên, hắn cũng không nói gì thêm. Cho Yêu vương đi trông cây, chuyện như vậy sợ chỉ có mỗi tông chủ nhà mình là nghĩ ra được.

Aiz, đây là Bất Hủ Tông sao?

Yêu vương không đáng tiền.

Xích Mục Cự Viên đứng một bên nghe được câu này, cả người đều không khỏe, mở to mắt nhìn Ôn Bình, hỏi:

- Bổn vương chính là Yêu vương, dưới trướng có đến 10 đại yêu, ngươi lại dám để ta đi trồng cây?

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Canh cổng ta đã có, quét rác cũng có luôn, đối với ta mà nói, ngươi cũng chỉ có giá trị trồng cây. Trong một tháng trồng cây non hết nửa ngọn núi cho ta. Triệu Dịch, lát nữa ngươi xuống núi mua cuốc cùng cây giống cho Yêu vương đại như, nếu như đại nhân lười biếng, lập tức báo cho ta.

Dứt lời, Ôn Bình xoay người đi thẳng về Thính Vũ Các.

Xích Mục Cự Viên nhìn bóng lưng ngày càng xa của Ôn Bình, chỉ cảm thấy lửa giận trào dâng trong lòng. Bảo một Yêu vương như nó làm hộ tông thú đã đủ sỉ nhục, giờ còn bắt nó đi trồng cây, đây là chuyện mà một Yêu vương phải làm hay sao?

Nhưng nghĩ đến đầu Giao Long kia, Xích Mục Cự Viên chỉ có thể lựa chọn nhịn.

Ba trăm năm trôi qua trong chớp mắt, đến lúc đó báo thù cũng không muộn.

Lúc này, bọn người Tần Sơn cũng bắt đầu tản đi, chủ yếu là bọn họ muốn tranh thủ thời gian ghé Ký Túc Xá xem… Giao Long.

Triệu Dịch bước tới gần Xích Mục Cự Viên, mặc dù có hơi sợ, nhưng nghĩ đến có Ôn Bình chống lưng, hắn như được đánh máu gà, dõng dạc nói:

- Yêu vương tiền bối, ngài cứ yên yên ổn ổn mà trồng cây, 300 nháy mắt trôi qua. Ta làm quét rác, nếu cần có thể đến nhờ

ta giúp.

Xích Mục Cự Viên nhìn tên nhân loại Luyện thể nhất trọng trước mắt, cảm giác bị vũ nhục sôi trào, nó trừng Triệu Dịch một cái, sau đó quay đầu đi thẳng.

…

Trở lại Thính Vũ Các, lúc này, Ôn Bình mới mở địa đồ Bất Hủ Tông ra.

Quả nhiên, so với lúc trước, ở một vài nơi trên địa đồ xuất hiện thêm một ô biểu tượng, bất quá, cũng có nhiều kiến trúc ô biểu tượng này xám xịt, hẳn là đang ở trạng thái khóa

- Hệ thống, chuyện này là sao?

- Muốn mở khóa kiến tạo cần phải hoàn thành nhiệm vụ.

- Vậy ta mở ra công năng kiến tạo có ý nghĩa gì?

- Công năng kiến tạo là kiến tạo chủ qua, Kí chủ có thể lựa chọn kiến trúc đặc thù, so với cải tạo đặc thù ngẫu nhiên tốt hơn rất nhiều.

- Tự do kiến tạo tốt thì tốt, nhưng bây giờ chỉ có thể kiến tạo được một nơi, tính ra cũng quá ít? - Nói xong, Ôn Bình ấn mở biểu tượng kiến tạo duy nhất được mở khóa - Sân Hung Thú Thí Luyện ở Nhiễu sơn.

【VIP】 Vân Ẩn Hào

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Kiến tạo - Phòng kiến tạo phi chu.

Ôn Bình ngây ra một lúc, vội vàng hỏi:

- Phòng kiến tạo phi chu, đây có phải là kiến trúc tu luyện đặc thù?

Hệ thống ứng tiếng:

- Không phải. Làm một tông chủ của một siêu cấp tông môn, tự nhiên không có khả năng mỗi khi ra ngoài đều dựa vào việc đi bộ. Phòng kiến tạo phi chu, chuyên môn chế tạo phương tiện giao thông đặc biệt cho Kí chủ. Chi phí kiến tạo: một vạn kim tệ, Kí chủ có thể lựa chọn, nếu như cảm thấy bây giờ chưa cần thiết thì có thể không kiến tạo.

- Tạo!

Mặc dù trên người hắn lúc này có chỉ có trên dưới khoảng hai vạn kim tệ, nhưng Ôn Bình vẫn dứt khoát lựa chọn kiến tạo.

Vừa dứt lời, một cái cửa sổ thông tin xuất hiện trước mặt.

- Phòng chế tạo phi chu, thời gian còn lại: 1 giờ.

- Nhanh như vậy?

- Kiến tạo so với cải tạo kiến trúc cũ sẽ tốn ít thời gian hơn. Trong quá trình chờ đợi, Kí chủ có thể sử dụng phúc lợi cải tạo thiên địa.

- Có xuất hiện động tĩnh lớn không?

Không chỉ như vậy! Ôn Bình còn lo lắng, liệu bọn bọn hắn có bị ném ra khỏi Vân Lam sơn hay không, giống như lần trước cải tạo Thính Vũ Các, bản thân hắn cũng bị đá ra ngoài.

Lần này là cải tạo thiên địa Bất Hủ Tông, lỡ như lúc đó tất cả đều bị ném xuống núi, đứng hóng gió đông, vậy thì khó coi lắm.

Hệ thống ứng tiếng :

- Sẽ không.

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Ôn Bình thở dài một hơi:

- Được, cải tạo thiên địa!

- Lần cải tạo thiên địa này là sơ cấp cải tạo, phương hướng cải biến: Đất đai, khí hậu, chất nước. Sau khi cải tạo hoàn thành, đất đai cũ sẽ đổi thành Vô Trần Thổ có thể trồng Sinh mệnh chi thụ, khí hậu quanh năm ôn hòa, nước cũng thay đổi thành linh thủy có thể tiêu giảm mệt nhọc, kéo dài tuổi thọ. Ngày sau, kí chủ có thể lấy được ban thưởng cải tạo sau khi hoàn thành nhiệm vụ.”

- Tiến hành cải tạo, thời gian còn lại: 24 giờ.

Liếc mắt thấy thời gian cải tạo còn nhiều như vậy, Ôn Bình cũng không ngạc nhiên, hướng Nhiễu sơn mà đi.

Sau khi đi tới Nhiễu sơn, tu luyện một hồi bên trong Chiến cảnh, lúc trở ra, phòng kiến tạo phi chu đã hoàn thành xây dựng.

Phòng kiến tạo phi chu, đặt ở phía sau Sân hung thú thí luyện, chính diện là là một mảnh rừng rậm bằng phẳng, đứng ở đó có thể nhìn ra xa ngoài ngàn mét. Bất quá cái phòng kiến tạo phi chu này cũng không phải nằm trên mặt đất, mà đặt dưới lòng đất. Ôn Bình dọc theo cửa đi vào trong, bên trong là một phòng kiến tạo rộng gần trăm mét vuông.

Một cái khung sắt to lớn đặt ở giữa, bên trên là một chiếc thuyền làm từ gỗ long cốt.

Ôn Bình thử đi qua vỗ vỗ vào vật liệu gỗ long cốt này, cảm giác như vỗ vào sắt thép vậy, thấy thế nào đều không giống gỗ.

- Kí chủ không cần đập, gỗ để làm phi chu là thiên tài địa bảo, lấy lực lượng của kí chủ, muốn lưu lại một điểm dấu vết bên ngoài nó là rất khó khăn.

- Cứng như vậy?

Ôn Bình lộ ra ý cười sờ lên long cốt, trên mặt lộ ra sự hài lòng, hỏi tiếp:

- Hệ thống, cái phi chu này khi nào mới có thể hoàn thành kiến tạo?

Hệ thống ứng tiếng:

- Sau 48 giờ nữa.

- Tiếp tục giới thiệu a, đừng ngừng!

- Tốc độ phi hành của nó hơn xa tốc độ của Dực tộc Thông Huyền Cảnh hậu kỳ, một giờ có thể phi hành ngàn dặm, đến lúc đó Kí chủ có thể đi đến bất kỳ nơi nào tùy thích. Kí chủ nên đặt một cái tên cho nó, trong quá trình kiến tạo có thể khắc tên lên”

Nghe được lời hệ thống, Ôn Bình cười ra tiếng, có thể bay, lại có thể nhanh hơn tốc độ của Dực tộc Thông Huyền Cảnh hậu kỳ, loại tốc độ kia, đoán chừng chỉ cần nửa ngày là có thể đi ra Đông Hồ.

Đông Hồ rộng vạn dặm, nếu như dùng xe ngựa đi, coi như là đi cả đời cũng khó đi ra. Cái phi chu này xem như làm tròn mộng tưởng của hắn, thế giới bên ngoài rộng lớn như vậy, nên tìm hiểu lịch luyện một chút, tăng thêm kiến thức cho bản thân.

Sau một hồi mơ mộng, Ôn Bình nhíu mày suy tư, một lúc sau, nói:

- Gọi là Vân Ẩn Hào đi!

- Lấy tên thành công! Kí chủ có thể trang bị năng lực đặc biệt cho nó, trước mắt, phòng kiến tạo phi chu mở ra năng lực: Ẩn thân hộ tráo. Chỉ cần một ngàn kim tệ, ký chủ có thể để

cho Vân Ẩn hào có năng lực tàng hình, thời gian hồi lại năng lực: 24 giờ. Có thể giúp Kí chủ giảm bớt một vài phiền phức không cần thiết.”

- Muốn!

May mắn hiện tại hắn có còn có một vạn kim, nếu không sẽ chế tạo ra một cái phi chu không hoàn mỹ. Cái tên Vân Ẩn hào rất tốt, nếu như thiếu đi năng lực ẩn thân hộ tráo, còn ẩn thế nào?

Chợt Ôn Bình bắt đầu đi xung quanh căn phòng kiến tạo này, nhìn xem cái long cốt dài ba mươi mét lâm vào mơ màng. Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút, lúc này, Ôn Bình chợt nhớ tới một việc, vội vàng nói:

- Đúng rồi, mở thương thành nội trí của phòng kiến tạo phi chu!

Khi thấy đồ vật bên trong cửa hàng, Ôn Bình ngây ra một lúc.

Không có được như chờ mong.

Thay vào đó là một chút xíu thất lạc.

Bởi vì đồ vật bên trong vậy mà là cuốc chim, có có cả xẻng, các loại nông cụ.

Ôn Bình nói:

- Hệ thống, mặc dù đồ vật bán ra trong cửa hàng đều dùng dụng cụ sinh hoạt làm chủ, nhưng cũng không thể lấy ra dụng cụ lao động để bán chứ?!

Hệ thống ứng tiếng :

- Kí chủ sẽ cần đến nó, Vô Trần Thổ không thể cày xới, chỉ có dùng loại công cụ trong cửa hàng mới có thể động tới nó.

- Một cây cuốc một ngàn kim tệ, được rồi, bỏ qua đi!

Ôn Bình sờ lên túi tiền rỗng tuếch, bất đắc dĩ quay người trở về. Sau khi trở lại Vân Lam sơn, chạm mặt Dương Nhạc Nhạc.

- Tông chủ, Hoài Diệp để ta gọi ngài đến dùng cơm!

- Ừm, đi thôi.

Lúc đi tới phòng bếp, nhìn thấy Xích Mục Cự Viên đang cầm cây cuốc chim đứng một chỗ không nhúc nhích ở đó.

Vốn là Xích Mục Cự Viên ngửi được mùi đồ ăn mà đứng nguyên tại chỗ, khi thấy Ôn Bình đi tới, lập tức muốn đi, tuy là hương vị bay ra cực kỳ mê người, nhưng nó cảm thấy không thể ném đi cốt khí trước mặt Ôn Bình.

Vừa muốn đi, bị Ôn Bình gọi lại:

- Xích Mục, ta có lời muốn hỏi ngươi, trở lại đây!

Xích Mục Cự Viên nhàn nhạt trả lời :

- Có chuyện gì nói đi, bản vương đảm bảo sẽ không trả lời ngươi!

Ôn Bình không để ý đến câu nói của hắn, mà là đi tới một địa phương vắng vẻ, vừa quay đầu lại, lập tức trừng mắt nhìn bộ dạng du côn lắc đầu rung chân của con khỉ đột này, lạnh lùng nói:

- Cái tốt của nhân tộc không học, lại đi học mấy thứ xấu. Có phải cảm thấy thời gian ba trăm năm quá ngắn, còn muốn thêm mấy trăm năm?

Xích Mục Cự Viên cắn răng, đứng vững, không cần nghĩ cũng biết là nó cực độ không phục, ánh mắt lúc nhìn Ôn Bình đều phun ra lửa.

Ôn Bình mở miệng hỏi:

- Ngươi bây giờ đã là một phần tử của Bất Hủ Tông, nói thực đi, ngươi vì sao lại cho vạn thú tập kích Thương Ngô thành?

- Thích thì đánh thôi!

Xích Mục Cự Viên thuận miệng đáp một tiếng.

- Không nói cũng được, vậy ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại Bất Hủ Tông ba trăm năm đi, ngày mai ta cho người Bất Hủ Tông chặt toàn bộ cây chung quanh, sau đó trồng lại lần nữa!

Dứt lời, Ôn Bình cất bước muốn đi.

Xích Mục Cự Viên nghe Ôn Bình nói, lại thấy Ôn Bình đi về phía trước mấy bước, bất đắc dĩ ứng tiếng:

- Không phải… Có… Đương nhiên có nguyên nhân! Đồ vật của bản vương bị trộm đi!

【VIP】 Đệ Tử Mới, Quy Củ Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Bị trộm một món đồ mà thôi, không đến mức phải kéo cả dòng họ đến vây công Thương Ngô thành như vậy!?

Ôn Bình quay đầu nhìn nó.

Xích Mục Cự Viên thở dài, nói:

- Đó là Kim Toa Diệp do ta phối hợp bao nhiêu thiên tài địa bảo mới có. Bản vương vốn chuẩn bị nó mấy năm nay để đột phá Thông Huyền Cảnh, thăng lên cảnh giới cao hơn, thế nhưng lại bị ba tên nhân loại Thông Huyền Cảnh sơ kỳ nho nhỏ trộm đi. Bản vương dù đã giết đi hai tên, nhưng còn có một Thông Huyền Cảnh khác bảo vệ chủ tử chạy trốn tới Thương Ngô thành. Bản vương tất nhiên không thể để cho bọn hắn cầm đi đồ vật của mình, cho nên bao vây toàn bộ Thương Ngô thành lại.

Ôn Bình tiếp tục hỏi:

- Vậy vì sao không đàm phán với Hoàn Thành? Hắn nhất định sẽ bắt tên trộm đó cho ngươi!

- Bản vương cũng rất muốn làm như vậy!

Xích Mục Cự Viên thở dài, nếu có thể làm như Ôn Bình nói thì nó đã làm từ lâu rồi, ai nguyện ý đồ thành, sau đó kinh động đến Thông Huyền Cảnh đến truy sát bản thân?

Chỉ là nếu nó làm như vậy, lúc cầm được Kim Toa Diệp, tin tức này sẽ truyền ra ngoài, lúc đó Kim Toa Diệp không những không giữ được, thậm chí là mất mạng.

Đây chính là bảo vật chế tạo Tuyền Qua Đồ, không biết có bao nhiêu lão ngoan đồng cấp Thông Huyền Cảnh muốn đoạt

lấy nó đâu nè.

Ôn Bình gật gù.

- Ta hiểu ý của ngươi!

Xích Mục Cự Viên lại thở dài một hơi, nói:

- Đáng tiếc a, bản vương không có cách lấy lại Kim Toa Diệp, e rằng tiểu tặc kia đã chạy mất hình mất bóng rồi!

- Chưa chắc!

- Ngươi nói gì?!

- Không có gì, ngươi mau đi trồng cây đi!

- Hừ! Trở mặt thật nhanh!

Nhìn bóng lưng Xích Mục Cự Viên rời đi, Ôn Bình lộ ra ý cười, không cần suy nghĩ hắn cũng biết kẻ lấy trộm Kim Toa Diệp là ai, chắc chắn là thiếu chủ Cực Cảnh Sơn - Hàn Vấn.

Hắn đã lấy được Kim Toa Diệp, muốn chế tạo Tuyền Qua Đồ còn thiếu mỗi Mộc Lưu Sa, vậy chắc chắn là hắn còn chưa rời đi Thương Ngô thành, kiểu gì rồi cũng tìm mình đòi Mộc Lưu Sa.

Đáng tiếc, hắn xem như là tốn thêm thời gian cũng phí công, Mộc Lưu Sa sớm đã bị Ôn Bình nuốt sạch rồi.

Chợt Ôn Bình lại nghĩ tới Kháo Sơn Tông, nhịn không được lộ ra sự thương hại.

Kháo Sơn Tông vì nịnh bợ Hàn Vấn, giúp Hàn Vấn tìm thiên tài địa bảo, chuyện sống chết của người mình thì mặc kệ, còn tuyên bố nhiệm vụ hố trăm đệ tử nhà mình. Tận tâm tận lực như thế, cúc cung tận tụy trợ giúp Hàn Vấn, chẳng những không đạt được cái gì, ngược lại bị người mà mình một mực nịnh bợ mang đến họa diệt môn.

Quả nhiên là tự gây nghiệt thì không thể sống.

Hắn còn chưa có thời gian đi tính sổ Kháo Sơn Tông , Kháo Sơn Tông lại vô tình bị diệt sạch.

Lúc đi tới phòng bếp, đám người đang chờ Ôn Bình đến.

Dương Nhạc Nhạc hết sức ân cần xới cơm, sau đó kéo ghế ra cho Ôn Bình, rõ ràng là biểu hiện muốn cầu người hỗ trợ.

Đối với tên đầu gỗ này, Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, nói:

- Nhạc Nhạc, ngươi muốn nói gì thì nói đi!

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì một tiếng, vội vàng nói:

- Tông chủ, là như thế này. Ngươi xem Thập tầng tháp ba ngày một vòng, mọi người đều có danh ngạch. Thế nhưng hiện tại Bất Hủ Tông có đệ tử mới, làm sao bây giờ?

- Ý ngươi là giúp Dương Hề an bài một cái danh ngạch?

- Phải! Phải!

Dương Nhạc Nhạc cười cười, trở về chỗ ngồi, chỉ là vừa mới đặt mông xuống, cái ghế đã mất, cả người ngã uỳnh xuống sàn. Hắn không dám ở trước mặt tông chủ mắng người, đành phải nặn ra một nụ cười khổ, sau đó trợn mắt lườm lườm người bên cạnh hắn - xác định mục tiêu: Hoài Diệp, căn bản không hề hoài nghi đến Triệu Tinh làm.

Hoài Diệp bị trừng một cái như vậy, vội vàng giải thích :

- Không phải ta làm!

Dương Nhạc Nhạc lập tức thấp giọng mắng:

- Không phải ngươi thì còn ai làm? Ngoại trừ ai còn rảnh rỗi nhàm chán như vậy, đồ trẻ con!

- Ngươi?!!

Hoài Diệp lập tức nắm đôi bàn tay trắng bóc chuẩn bị xông vào tẩn cho Dương Nhạc Nhạc một trận.

Ôn Bình thấy thế, liếc mắt ra hiệu giữ trật tự, thế nhưng trong lòng Triệu Tinh lại có một ngọn lửa bùng cháy dữ dội, cháy như chưa từng được cháy.

Ôn Bình mở miệng :

- Như vậy đi, ba ngày một vòng sẽ đổi thành bốn ngày một vòng. Còn hai danh ngạch thừa…

- Ta ra ba ngàn kim tệ!

Tần Sơn lập tức hô.

- Ta cũng vậy!

Tần Mịch cũng hô theo sau.

Thấy hai tên nhiều tiền này hô giá cao như vậy, bọn người Vân Liêu chỉ còn bất đắc dĩ phải từ bỏ đấu giá.

Ôn Bình trợn mắt nhìn hai người, sau đó nói:

- Còn hai danh ngạch thừa ra sẽ dùng cách thức bàn quay, lựa chọn hai vị ở ngày thứ nhất.

Tần Sơn thấy đấu giá không có kết quả cũng không có thất lạc, bởi vì bọn hắn sớm đã nghĩ đến loại kết quả này.

Dương Hề nghe được quyết định của Ôn Bình, có chút khó hiểu hỏi Hoài Diệp bên cạnh :

- Vị tiền bối kia muốn lấy ba ngàn kim tệ mua lại danh ngạch, sao tông chủ lại không cần?

Hoài Diệp thấp giọng giải thích :

- Mặc dù tông chúng ta, mỗi tràng tu luyện đều thu phí, ba ngàn kim tệ, cũng xác thực nhiều, nhưng tông chủ xưa nay không thu nhiều hơn một kim tệ nào. Cho dù lấy ra một vạn kim tệ, tông chủ cũng không đáp ứng. Mục đích của tông chủ là muốn để chúng ta biết trân quý những thứ này, dù sao nếu là đồ vật miễn phí, vĩnh viễn không biết trân trọng.

- A, hóa ra là vậy!

Dương Hề nhìn Ôn Bình, trên khuôn mặt mang theo nụ cười như gió xuân.

…

Cùng lúc đó.

Tại Thương Ngô thành, Hoàn Thành mang theo một đám người đi tới phân hội Bách Tông Liên Minh Hội - lúc này đang bị người dân Thương Ngô thành vây quanh, đồng thời không ngừng ném đồ vật.

Đất đá, bắp ngô, cuốc xẻng,…vân vân và mây mây, miễn cảm thấy ném được là ném bất chấp, cùng theo đó là tiếng chửi rủa.

- Bách Tông Liên Minh cút khỏi Thương Ngô thành!

Không làm gì, cũng không bảo vệ Thương Ngô thành, lại còn bôi nhọ Bất Hủ Tông thủ hộ giả của Thương Ngô thành, còn đứng ở trên đầu chúng ta làm mưa làm gió, thứ gì?!

- Lăn đê!

- Cút đê!

…

Đối mặt với vạn người chửi rủa, Hoàn Thành từ đoàn người đi tới cổng Bách Tông Liên Minh, giơ tay lên, ra hiệu đám người trật tự, nói:

- Các vị, Bách Tông Liên Minh mặc dù có lỗi, thế nhưng các ngươi cũng nên biết chừng mực. Sự tình lại loạn như thế, là Thương Ngô thành loạn, chúng ta loạn. Bách Tông Liên Minh còn đang ước gì chúng ta như vậy đấy!

Dứt lời, Hoàn Thành cất bước đi vào trong, quét mắt nhìn trên mặt đất chất đống rác rưởi, cửa sổ bị cuốc đập bể, đi vào đại đường.

Ngồi ở đại đường có hai người, là Mặc Lâm và Giang Nguyệt Dạ.

Trừ bọn họ, Bách Tông Liên Minh không còn người nào.

Hoàn Thành đã sớm đoán được tình huống này, không có kinh ngạc, sau khi vào liền nói:

- Mặc hội trưởng, Thương Ngô thành khả năng không dung nạp được hai vị!

Mặc Lâm lạnh lùng nhìn Hoàn Thành, hỏi:

- Hoàn Thành, ngươi nói Thương Ngô thành không dung được Bách Tông Liên Minh? Ngươi có biết hậu quả của câu nói này không?

Hoàn Thành lập tức giận dữ, mở miệng mắng:

- Đánh rắm! Đến bây giờ, Mặc Lâm ngươi còn dùng lời nói bẻ cong sự thật, bẻ cong ta. Thương Ngô thành không chứa chấp được chính là ngươi! Nghe rõ không? Là ngươi!

Mặc Lâm cũng giận dữ theo, thế nhưng nhớ ra Hoàn Thành đã là Thông Huyền Cảnh, ý định nổi cáu mất hút.

Đứng dậy, nói với Giang Nguyệt Dạ:

- Chúng ta rời khỏi đây.

- Hội trưởng, cái này…

Mặc Lâm cười nhạt một tiếng:

- Làm sao? Không chịu được ủy khuất Bách Tông Liên Minh bị đuổi? Không sao, loại ủy khuất này sẽ trả lại cho bọn hắn. Chết năm vị Thông Huyền Cảnh, nhất định chủ sự đại nhân sẽ tới đây, thành này khẳng định cũng không tồn tại được lâu nữa đâu.

- Cút nhanh lên, còn rề rà, lão tử cho ngươi ăn một đao!

Hoàn Thành không nhịn được cầm chuôi đao lên, một cánh tay chỉ ra ngoài cửa.

【VIP】 Hoàn Thành Cải Tạo Thiên Địa

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau một nén hương, Hoàn Thành đứng ở đầu tường, đưa mắt nhìn Mặc Lâm cùng Giang Nguyệt Dạ ra khỏi thành.

Mặc Lâm ngẩng đầu liếc nhìn hắn, Hoàn Thành cũng nhìn xuống Mặc Lâm, hai người nhìn nhau thật lâu Mặc Lâm mới quay người rời đi, biết mất trong rừng rậm.

Khi Mặc Lâm đã đi khuất, Hoàn Thành cũng quay người, hướng về phía dân chúng trong thành hô:

- Đều trở về làm việc đi thôi!

- Về thôi!

Binh sĩ dưới thành cũng đi ra giải tán đám đông.

Nhìn dân chúng đang từ từ tản ra, sắc mặt Hoàn Thành không thay đổi, lẩm bẩm một câu:

- Thương Ngô thành là tòa thành duy nhất không có phân bộ Bách Tông Liên Minh, là phúc hay là họa còn chưa biết.

Hoàn Sơn một bên mở miệng nói ra:

- Phụ thân, Yêu vương còn chết trên Bất Hủ Tông, ngài còn lo lắng cái gì? Đúng, ta còn có chuyện muốn thương lượng với phụ thân.

- Có việc nói thẳng!

- Ta… Muốn gia nhập Bất Hủ Tông!

- Ừm, biết rồi!

Hoàn Sơn nghe được câu nói của cha mình, ngây ra một lúc, chợt không thể tin được đây là sự thật, kinh hỷ nhìn phụ

thân hắn.

Từ khi hắn có khả năng nhận biết, phụ thân luôn truyền cho hắn tư tưởng làm một thành chủ, cũng một mực bồi dưỡng hắn làm một thành chủ ưu tú trong tương lai, vì bồi dưỡng hắn mà hao tổn bao nhiêu tâm huyết. Theo Hoàn Sơn, nếu như mình từ bỏ làm thành chủ, vậy tương đương với việc để tâm huyết của phụ thân bao năm nay đổ sông đổ biển, phụ thân chắc chắn sẽ không chấp nhận việc đó.

Nhưng lại không ngờ tới, phụ thân vậy mà gật đầu.

Lúc này, Hoàn Sơn lại nghe được một câu nói:

- Hôm nay, nói lời tạm biệt với mẫu thân, sáng sớm ngày mai vi phụ đưa ngươi lên đỉnh, à không, lên núi!

- Đa tạ phụ thân!

Hoàn Sơn vui vẻ gật đầu.

Đến buổi trưa ngày thứ hai, Hoàn Thành cưỡi ngựa dẫn Hoàn Sơn đi lên Bất Hủ Tông, còn để Hoàn Sơn mang theo thật nhiều đồ vật, nhìn như kiểu đi chúc Tết vậy. Trùng hợp Ôn Bình cũng vừa mới đi ra Thập Tầng tháp, hai người chạm mặt ở quảng trường, Hoàn Thành vừa cười vừa nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi bây giờ đều thành thần hộ mệnh của Thương Ngô thành, thanh danh đều lấn át thành chủ như ta.

- Bá phụ, ngươi lên núi không chỉ để nói mấy lời này chứ?!

Vừa đến liền khen, mà lời khen khiến người ta thấp thỏm.

Hoàn Thành cười hắc hắc nói:

- Không kém bao nhiêu đâu. Bất quá hôm nay lên đây mục đích chủ yếu là muốn đem nhi tử của ta nương nhờ ở đây!

- Quyết định không làm thành chủ nữa?

Ôn Bình liếc qua Hoàn Sơn, Hoàn Sơn vội vàng gật đầu.

Ôn Bình nói tiếp :

- Được rồi, vậy liền như thế đi. Bá phụ, ngươi cứ yên tâm giao nhi tử cho Bất Hủ Tông, cam đoan qua mấy năm liền có

thể quật ngã ngươi. Bất quá trước tiên đem phí nhập môn giao nộp đi!

Hoàn Thành vốn đang cảm thấy Ôn Bình nói một chuyện khôi hài, nhưng lúc nghe đến phí nhập môn, lập tức kinh ngạc nhìn Ôn Bình, nói:

- Tiểu tử, ngươi ngay cả tiền của bá phụ cũng muốn lấy?

Ôn Bình ứng tiếng:

- Bá phụ, không giao phí nhập môn thì ta không thể thu Hoàn Sơn. Cái này không liên quan đến quan hệ xa gần, phí nhập môn một ngàn kim tệ, đây là tông quy của Bất Hủ Tông.

Hoàn Thành ngượng ngùng móc ra một túi tiền, lấy ra một tờ kim phiếu một ngàn kim đưa cho Ôn Bình, sau đó đoạt lấy hộp quà trên tay Hoàn Sơn.

Hoàn Sơn vội vàng hô:

- Phụ thân, đây không phải là…

Hoàn Thành lập tức ứng tiếng:

- Đây là vi phụ mua cho chính mình ăn!

Vừa nghe đến, Hoàn Sơn bất đắc dĩ cười một tiếng, chợt quay sang Ôn Bình bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Kim phiếu tới tay, Ôn Bình cũng không quan tâm lễ vật Hoàn Thành mang đến cho ai, nói:

- Hoàn Sơn, ngươi bây giờ là đệ tử ký danh của Bất Hủ Tông.

Hoàn Thành vừa nghiêng đầu, chất vấn Ôn Bình:

- Tiểu tử, ta thế nhưng là bỏ ra thiên kim, con ta thế nào lại làm đệ tử ký danh?

Đệ tử ký danh tại tông môn có ba cái “không”.

Không được truyền chính thống.

Không được truyền yếu thuật.

Không được chỉ điểm.

Toàn là dựa vào chính mình.

Nếu không phải cùng đường mạt lộ, sẽ không có ai nguyện ý đi làm một đệ tử ký danh.

Ôn Bình tự nhiên biết điểm này, bất quá cũng không có giải thích, chỉ nói:

- Tiêu chuẩn thu đệ tử của Bất Hủ Tông là mười lăm tuổi đạt luyện thể ngũ trọng. Bá phụ, ta thu Hoàn Sơn đã là phá lệ rồi.

- Ha ha, ngươi còn chê bai tư chất của con ta kém!?

Nhìn thấy phụ thân muốn cùng Ôn Bình cãi nhau, Hoàn Sơn bất đắc dĩ tiếp lời, sau đó đẩy đẩy Hoàn Thành quay trở về.

- Cha, thôi đi. Ngươi chẳng lẽ còn nghĩ là Ôn Bình sẽ bạc đãi ta hay sao? Đi, về nhà đi, đi thong thả, không tiễn, lên đường thanh thản… :))

Đưa tiễn Hoàn Thành xuống núi, Bất Hủ Tông rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

Cũng vào thời điểm này, Bất Hủ Tông thiên địa cải tạo xong, một cỗ mát mẻ nháy mắt tràn ngập tại đỉnh núi Vân Lam sơn vốn đang nóng hừng hực.

Cho dù đối với tu sĩ luyện thể mà nói, nóng bức không đáng kể chút nào, nhưng là có ai không muốn ở dưới thời tiết mát mẻ dễ chịu?

Vốn định mang Hoàn Sơn đến khu ký túc xá an bài lại, lúc đi ngang qua phòng bếp, Ôn Bình mới nhớ tới bên cạnh phòng bếp có một cái giếng, bọn họ thường ngày đều uống nước lấy từ cái giếng này.

Ôn Bình rất hiếu kỳ với linh thủy này, tới gần cái giếng cổ.

Ném thùng múc nước xuống.

Bành!

Thấy nước đã tràn vào đủ, Ôn Bình vội vàng kéo thùng nước lên.

Nước giếng nhìn qua không có gì khác với nước giếng bình thường. Ôn Bình dùng gáo múc lên một chút, đưa đến bên miệng nhấp nhấp môi, một cảm giác đặc biệt ngọt ngào lan vào miệng. Nước giếng lúc trước cũng ngọt, nhưng không giống như bây giờ, khiến cho lòng người đều cảm giác được ngọt ngào.

Ôn Bình tranh thủ thời gian uống một hớp lớn, cảm giác được dòng nước thanh lương chảy vào bụng, cả người giật mình, có cảm giác như được uống nước sau một thời gian nhịn khát vậy.

Lúc vị ngọt kia lướt qua đầu lưỡi, cảm giác khiến người say mê.

Làm cho người uống chén thứ nhất lại muốn uống chén thứ hai.

Khi nước trong gáo cạn sạch, Ôn Bình nhịn không được cảm thán một tiếng:

- Hảo thủy a!

Lúc này, thanh âm vô cảm của hệ thống truyền tới:

- Kí chủ, linh thủy này mỗi ngày ngươi chỉ được uống ba gáo, trưởng lão hai gáo, đệ tử một gáo.”

- Cái gì? Uống nước cũng phải định ra quy củ?

- Tốt cho Kí chủ mà thôi, nếu để ngươi tùy tiện uống, nó lại trở thành nước giếng bình thường. Vị của nó có thể không thay đổi, nhưng sẽ không có ai trân quý nó.

- Được rồi!

Ôn Bình gật gù, hiểu được ý của hệ thống .

Gia hỏa này là có khống chế dục. Một cái hệ thống mà cũng có khống chế dục, thật là đáng sợ.

Lúc này, Hoàn Sơn ở một bên cười nói:

- Tông chủ, ngươi thế này có chút hơi lố rồi. Ngươi uống nước giếng này đã mười mấy năm, hôm nay mới biết nó ngon?

- Có muốn uống một chút không?

- Được! Vừa vặn cũng đang khát!

Ôn Bình múc từ trong thùng ra một gáo nước, đưa cho Hoàn Sơn.

Hoàn Sơn đón lấy, lấy phương thức hào sảng của hán tử uống nước mà nốc một hơi cạn sạch, vừa uống hai ngụm, hai mắt trừng trừng sững sờ ở nơi đó.

- Thật đúng là hảo thủy a!

- Khà khà!

Ôn Bình cười cười, sau đó tiếp lại gáo nước.

- Ta ở trong rừng sau phát hiện được một cái cổ tuyền, nước trong suối rất ngọt, uống vào khoan khoái cực kỳ. Không ngờ nước ở giếng này còn hơn xa xa nước suối kia. Mau cho ta thêm một gáo, nước này không tệ nha!

- Không được!

- Vừa gọi ngươi một tiếng tông chủ, tiểu tử ngươi còn muốn khó khăn với ta, nước cũng keo kiệt!

- Đây là quy củ Bất Hủ Tông, đệ tử mỗi ngày chỉ được uống một gáo nước!

- Còn có quy củ oái ăm này?

- Nhiều quy củ, chờ ngươi ở Bất Hủ Tông một thời gian dài sẽ rõ.

Dứt lời, Ôn Bình lại múc lên một gáo nước, uống ừng ực như trâu.

- Ngươi làm sao còn được uống?

- Ta là tông chủ a!

Hoàn Sơn sững người, sa mạc lời.

【VIP】 Thập Tú Lệnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ba!

Uống xong ba gáo, Ôn Bình mới đem cái gáo ném vào trong thùng.

- Ngươi theo lối này đi đến cuối đường, ta đi trước lấy y phục tới cho ngươi.

- Ta mặc thế này cũng được. Mặc thế này đã lâu, cũng quen rồi, cởi nó xuống lại có cảm giác là lạ.

Nói xong, Hoàn Sơn vỗ vỗ lên khôi giáp.

- Ta lấy đến cho ngươi, mặc hay không tùy ngươi!

- Chẳng lẽ là y phục giống như ngươi đang mặc trên người?

- Phải!

Hoàn Sơn vui mừng, vội vàng ứng tiếng :

- Vậy ta chờ ngươi!

Ôn Bình thấy gia hỏa này thay đổi chủ ý như lật bàn tay, bất đắc dĩ cười một tiếng, quay người hướng Thính Vũ các mà đi.

Còn Hoàn Sơn thì thuận theo đường mòn xuyên rừng đi tới khu Ký Túc Xá, sau khi quét mắt nhìn bốn phía, ánh mắt rơi vào một cái bảng thông báo bên cạnh cầu gỗ.

Trọng Lực Trường - mười kim một canh giờ.

Khu Ký Túc Xá - năm mươi kim một ngày.

Chiến Cảnh - một trăm kim một lần.

…

Những thứ này là gì đây?

Còn đang suy nghĩ miên man, Triệu Tinh đi tới khu ký túc xá, sau khi thấy Hoàn Sơn đứng đó liền ngây ra một lúc, sau đó hỏi:

- Ngươi tìm ai?

Hoàn Sơn thấy có nữ tử hỏi mình, vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực trả lời:

- Xin chào, ta gọi là Hoàn Sơn, là đệ tử mới!

- Đệ tử mới? Bất Hủ Tông không thu đệ tử… tầm thường nha!

- Ách… Cho nên mới làm đệ tử ký danh!

Mặc dù rất chi là không muốn mở miệng giải thích, rất không muốn thừa nhận bản thân tầm thường, thế nhưng hắn cũng không xấu hổ vì cái danh hiệu đệ tử ký danh này.

Triệu Tinh gật gù, nói:

- A, thì ra là vậy. Vậy ngươi bỏ vào hộp sắt đen kia năm mươi kim tệ có thể đi vào, tùy tiện tìm một phòng ở lại đi.

Hoàn Sơn gật gù, hoàn thành trình tự mà Triệu Tinh đã nói, rồi đi vào Ký Túc Xá, sau đó nghĩ đến thứ gì đó, lập tức phóng xuất thần thức thăm dò cảnh giới Triệu Tinh.

Vốn chỉ là do lòng hiếu kỳ mà thôi.

Vừa thăm dò đến cảnh giới của nàng liền giật mình.

Hắn có chút không dám tin tưởng, nữ hài trước mắt này vậy mà là Luyện thể lục trọng, mà hắn hơn đối phương mấy tuổi, cũng mới là luyện thể lục trọng mà thôi.

Loại thiên tài giống như nàng hình như Thương Ngô thành cũng có một người, lại để cho Kháo Sơn Tông cùng Bách Tông Liên Minh tranh đoạt đến sứt đầu mẻ trán.

Bất Hủ Tông thế mà cũng có một cái.

Oaaaa!

Hoàn Sơn nhịn không được, cảm thán một tiếng, bỗng nghe Triệu Tinh mở miệng nói:

- Lần sau cùng cảnh giới không được lỗ mãng đi thăm dò tu vi người khác, làm như thế sẽ bị xem là địch nhân.

- A, xin lỗi nha!

Hoàn Sơn xấu hổ cười một tiếng.

Lúc này Ôn Bình từ Thính Vũ các đi tới, đem Bất Hủ Thanh Phong bào cho Hoàn Sơn, Hoàn Sơn vội vàng lấy ra hai ngàn kim tệ đưa cho Ôn Bình. Tiền tài xưa nay hắn không thiếu, nếu như dùng nó để đổi lấy Bất Hủ Thanh Phong bào, Hoàn Sơn đương nhiên rất tình nguyện, nhà chả có gì, chỉ có tiền.

Ôn Bình nói:

- Trước tìm một phòng để ở, lấy cảnh giới của ngươi bây giờ tốt nhất là đi Trọng lực trường tu luyện. Trọng lực trường tăng phúc tốc độ tu luyện lên chín lần, mỗi ngày có thể ở trong đó tu luyện ba canh giờ, mỗi canh giờ là mười kim tệ.

- Chín lần!

Hoàn Sơn nghe mà giật mình.

Ôn Bình không để ý đến nét mặt của hắn, thấy Dương Hề vừa vặn từ trong nhà đi ra, liền hỏi:

- Dương Hề, ngươi có đi Trọng lực trường hay không?

Dương Hề gật đầu.

- Vậy là tốt rồi, ngươi dẫn hắn đi cùng đi!

- Ân!

Dương Hề gật gù.

Hoàn Sơn nghe được hai chữ Dương Hề, vô ý thức quay đầu lại, trong lòng thầm nghĩ: “Dương Hề này sẽ không phải là cái thiên tài 15 tuổi luyện thể lục trọng, bị Kháo Sơn Tông cùng Bách Tông liên minh tranh đoạt đó chứ? “

Vừa quay đầu lại nhìn, lúc thấy được khuôn mặt Dương Hề, kinh ngạc nói:

- Thật là ngươi a?!

- Hóa ra thiếu thành chủ nhận biết ta!

Dương Hề nhàn nhạt cười một tiếng.

- Đương nhiên!

Hoàn Sơn ứng tiếng, đồng thời trong lòng thầm nghĩ : "Muốn không biết cũng khó, ngươi nổi tiếng như vậy!"

Hiện tại hắn xem như là hiểu rõ, hắn thật sự tầm thường.

Bất Hủ Tông tùy tiện xách ra một đệ tử đều ưu tú hơn hắn nhiều lắm.

Còn đang ngây người, bỗng nhiên thấy Dương Hề đã đi ra khỏi khu Ký Túc Xá, vội đuổi theo.

- Uây, chờ ta một chút!

Ôn Bình liếc mắt qua Triệu Tinh đang nhìn bóng lưng Dương Hề, cười ghẹo nói:

- Cũng không phải Dương Nhạc Nhạc, không cần nhìn kỹ như vậy!

- Tông chủ, ta đi tu luyện!

Triệu Tinh bị vạch trần tâm sự, trên mặt lộ ra một tia đỏ hồng, như là một làn khói hồng lướt qua.

Đang lúc Ôn Bình muốn đi tới Nhiễu sơn, bên tai vang lên thanh âm hệ thống.

Đúng như Ôn Bình suy đoán, Hàn Vấn chưa rời đi Thương Ngô thành, sau khi trải qua một ngày dày vò, hắn rốt cuộc không nhịn được mà đi lên Vân Lam sơn, bất quá lại bị Cáp Cáp ngăn ở bên ngoài Ngàn tầng thềm đá. Hàn Vấn giống như là học thông minh, không tùy tiện xông vào, mà là đứng ở dưới núi chờ đợi, tựa hồ là chờ Ôn Bình.

- Tiếp tục thủ ở đó, không cho hắn đi lên!

Sau khi ra lệnh cho Cáp Cáp, Ôn Bình đi đến Nhiễu sơn, lúc trở về đã tối muộn.

Hàn Vấn cũng đã rời đi.

Bất quá sáng hôm sau, Hàn Vấn lại tới, nhưng là vẫn như cũ bị Cáp Cáp ngăn cửa.

Ôn Bình ra ngoài để cho Cáp Cáp thả hắn đi lên, bản thân thì đi đến bàn đá bên cạnh quảng trường mà chờ.

Hàn Vấn lên núi, bên cạnh đi theo một nam nhân - tu sĩ Thông Huyền Cảnh sơ kỳ. Bất quá hắn đã kiến thức được Yêu vương còn bị Bất Hủ Tông đánh bại, cho nên duy trì cảnh giác, gặp mặt cũng không chào hỏi Ôn Bình, thái độ nói nhiều nói sai nhiều không bằng không nói.

Hàn Vấn mở miệng trước:

- Ôn tông chủ thật đúng là trẻ tuổi, ta lúc bằng tuổi ngươi vẫn còn ngây thơ vô tri!

- Có việc gì thì nói thẳng đi!

Ôn Bình nhìn khuôn mặt cười cười của Hàn Vấn, chỉ cảm thấy muốn giả tạo bao nhiêu thì có bấy nhiêu giả tạo.

Hàn Vấn thấy đối phương không khách khí chút nào, cũng không muốn tiếp tục giả vờ làm gì, nói:

- Ôn tông chủ, bản thiếu muốn mua lại Mộc Lưu Sa trong tay ngươi, ngươi có thể tùy tiện ra giá!

- Không…

Ôn Bình còn chưa kịp nói hết câu thì bị Hàn Vấn nhảy vào họng:

- Năm vạn kim tệ!

Ôn Bình lập tức nói:

- Ý của ta là Mộc Lưu Sa đã không còn ở trong tay ta, coi như là các ngươi ra mười vạn kim tệ, ta cũng không lấy ra được!

- Có người mua rồi?

- Không phải, là do bản thân ta không cẩn thận nuốt mất rồi!

Hàn Vấn nghe được Ôn Bình nói như vậy, sắc mặt trầm xuống.

Ăn Mộc Lưu Sa?

Nếu Mộc Lưu Sa có thể ăn trực tiếp như vậy, hắn cũng có thể nuốt được Kim Toa Diệp rồi.

Hàn Vấn tiếp tục nói:

- Ôn tông chủ, lúc này không phải là lúc nói đùa. Nếu như cảm thấy giá cả thấp, có thể thêm, tùy tiện thêm!

- Một trăm vạn!

- Ôn tông chủ, ngươi đây là đang cố ý gây khó dễ người khác rồi!

- Nói không có Mộc Lưu Sa, ngươi không tin. Nói một trăm vạn, ngươi còn nói ta làm khó dễ ngươi!?

Nghe được câu nói của Ôn Bình, cả người Hàn Vấn nháy mắt liền xanh xám.

Nhưng vì Mộc Lưu Sa, hắn đành phải nhịn.

Hơn nữa dù là không đành lòng cũng không còn cách nào khác, Yêu vương còn bị Bất Hủ Tông đè bẹp, hiện tại hắn không thể trở mặt với Bất Hủ Tông.

Hàn Vấn kìm nén bực bội, tiếp tục nói:

- Một trăm vạn tất nhiên là không lấy ra được, hơn nữa Mộc Lưu Sa cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy. Như vậy đi, Ôn tông chủ, ta dùng Thập Tú lệnh của ta đổi Mộc Lưu Sa, thế nào?

- Thập tú lệnh?!

- Ôn tông chủ tuổi trẻ tài cao, chỉ cần cầm Thập tú lệnh này đi Hoàng Lê thành, có thể tham gia Thập tú thí luyện được tổ chức vào nửa tháng sau, sự kiện kia năm năm mới mở ra một lần!

- Không hứng thú!

- Ôn tông chủ, ngươi có lẽ không biết Thập tú thí luyện này là gì. Chỉ cần xông vào năm trăm hạng đầu của Thập tú thí luyện, liền có thể gia nhập vào một trong ba mươi tông môn nhị tinh làm đệ tử hạch tâm, thậm chí có thể tu hành các loại

công pháp Hoàng cấp, mở ra con đường đi tới Thông Huyền Cảnh! Tiến nhập vào trước một trăm hạng đầu, thậm chí có cơ hội gia nhập tông môn tam tinh! Lệnh này, cho dù là ta cũng chỉ có một cái. Thế nhưng ta nguyện ý lấy nó ra để trao đổi Mộc Lưu Sa.

Vì lấy lại Mộc Lưu Sa, Hàn Vấn xem như không tiếc bất cứ giá nào.

Cùng lắm là không tham gia Thập tú thí luyện.

Nếu có thể thành công chế tạo Tuyền Qua Đồ, đạt được dị mạch, vẫn có thể gia nhập tông môn tam tinh.

Có bỏ có được, hắn chỉ có thể lựa chọn Tuyền Qua Đồ, nếu không lại uổng phí thời gian và công sức bấy lâu nay.

【VIP】 Là Mệnh! Số Kiếp Của Hàn Vấn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngay khi Hàn Vấn chấp nhận bỏ thứ mình yêu thích, thì câu trả lời nhận được khiến hắn không khỏi phẫn nộ:

- Dù cho ngươi có nói rách cổ họng thì cũng vô dụng, ta không có Mộc Lưu Sa.

Nghe được câu này, Hàn Vấn đứng bật dậy:

- Ôn Bình, bổn thiếu chủ đã rất có thành ý, một cái Thập tú lệnh này hơn xa giá trị của Mộc Lưu Sa. Ngươi có giữ Mộc Lưu Sa cũng vô dụng, thì cần gì phải nhiều lần khó dễ ta. Trước kia có chỗ đắc tội, ta cũng đã trả một cái giá lớn, nếu ngươi không đưa ra Mộc Lưu Sa, đừng trách ta vô tình.

Nhìn thấy Hàn Vấn muốn xé rách mặt, Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Đã không tin thì thôi vậy, ta còn có chuyện, không tiễn.

- Ôn Bình!

Hàn Vấn hô to một tiếng, tiến lên phía trước vài bước, một tay bắt lấy bả vai Ôn Bình.

Bất quá, nhìn thấy vẻ mặt lạnh tanh của Ôn Bình, hắn không khỏi bị dọa lùi về sau mấy bước. Nhưng có thể là vì cảm thấy hành động của mình quá mất mặt, Hàn Vấn lại một lần nữa ưỡn ngực, thẳng eo bước đến.

Ôn Bình lạnh giọng nói:

- Không cần khiêu chiến sức chịu đựng của ta.

- Tốt! Rất tốt!

Hàn Vấn cắn răng nói ra ba chữ này.

Hắc Mộc bên cạnh hắn vội mở miệng:

- Thiếu chủ, cái này…

- Không cần nhiều lời, chuyện Mộc Lưu Sa trở lại Cực Cảnh Sơn rồi nói.

Hàn Vấn lạnh lùng nhìn bóng lưng Ôn Bình rời đi, sau đó cũng đi theo quay người xuống núi.

Kỳ thật, với tư cách Cực Cảnh Sơn Thiếu chủ, hắn đã cho Ôn Bình đủ tôn trọng, bởi vì thực lực Bất Hủ tông đáng giá nhận được sự tôn trọng đó. Hiện tại, bên người hắn cũng không có bất kỳ hộ vệ nào đủ năng lực chống lại Bất Hủ tông. Nhưng như thế không có nghĩa là Ôn Bình có quyền bắt hắn đợi một ngày dưới chân núi, còn cự tuyệt đem thứ vốn là của hắn trả lại cho hắn.

Nếu Ôn Bình đã không muốn xuất ra Mộc Lưu Sa, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy hắn chỉ có thể về Cực Cảnh Sơn trước, để cho phụ thân ra mặt.

Tóm lại, Mộc Lưu Sa nhất định phải đến tay.

Ai dám chống lại hắn đều phải chết!

…

Xích Mục Cự Viên nằm trên cành cây duỗi lưng một cái, ngẩng đầu nhìn bầu trời qua kẽ lá, một lúc lâu sau, bất đắc dĩ bò dậy.

Nằm hai ngày, rốt nó cũng đã tiếp nhận sự thật này rồi.

Nhưng khi nhìn đến cái xẻng bên cạnh, nó vẫn nhịn không được trợn mắt, có loại ham muốn vo viên thứ đáng ghét kia lại, sau đó vứt lên Vân Lam sơn.

Cuối cùng, nó vẫn đứng dậy, cầm xẻng lên, chuẩn bị đi đào hố.

Rắc!

Một xẻng xuống, ân thanh đồ vật gãy vang lên.

Xích Mục Cự Viên sững sờ nhìn một màn trước mắt, lại ngờ vực nhìn mảnh đất dưới chân, nhịn không được mắng:

- Đồ cái xẻng ngu xuẩn, gặp một chút đá vụn cũng gãy?

Được rồi, xẻng chỉ có một cái, lại bị gãy mất.

Dưới cơn nóng giận, Xích Mục Cự Viên dùng hết sức lực nện thẳng một quyền xuống, muốn đập nát cái mảnh đất chết tiệt đã làm gãy xẻng của nó.

Thế nhưng, một quyền này cũng chỉ để lại một cái hố cạn.

- Thứ quỷ gì?

Xích Mục Cự Viên đổi chỗ, lại lần nữa nện xuống một quyền, nhưng vẫn như trước, chỉ để lại một cái hố cạn.

Cái này… Xích Mục Cự viên giận rồi nha!

Thân là Yêu vương, vậy mà lại không đục được một cái hố to.

Rầm!

Rầm!

Liên tục vài chục lần, nhìn mảnh đất phía trước vẫn chỉ lõm xuống một chút, Xích Mục Cự Viên yểu xìu.

Sau khi ý thức được độ cứng rắn của đất, nó bước lên Ngàn tầng thềm đá, vừa đi vừa la lối:

- Đất này sao mà trồng cây hả? Ngươi định chơi bổn vương à?

…

Lại nói đến Ôn Bình, hiện tại hắn đang ở trù phòng, xắn tay kéo nửa thùng nước giếng lên.

Múc một gáo, quơ quơ dưới ánh mặt trời, ngắm nghía làn nước trong vắt sóng sánh một hồi, sau đó ừng ừng uống cạn.

- Nước ngon! - Ôn Bình nhịn không được cảm thán.

Không thể không nói, giếng nước này quả là càng uống càng "khát", mỗi ngày quy định ba gáo thật sự làm hắn ngứa ngáy trong bụng.

Đúng lúc này, Tần Sơn cũng đi vào trù phòng, nhìn thấy Ôn Bình liền hỏi:

- Tông chủ, hình như ta vừa thấy thiếu chủ Cực Cảnh Sơn, hắn đến Bất Hủ Tông làm gì vậy?

Thấy Tần Sơn có hứng thú với Hàn Vấn, Ôn Bình biết chắc chắn hắn không chỉ ngẫu nhiên đến trù phòng, đảm bảo là đến tìm hắn hóng chuyện.

Bất quá cũng chẳng có gì cần giấu giếm, Ôn Bình nói thẳng:

- Ừm, hắn lên núi tìm ta.

Nghe xong, Tần Sơn vội nói:

- Tông chủ, lão phu thiện ý nhắc nhở ngươi một chút, người của Cực Cảnh Sơn là một đầu hổ, không cần biết bọn họ nói gì, tốt nhất là đừng tin. Bảo hộ lột da thường chẳng có kết quả gì tốt, rất nhiều nhất tinh tông môn hợp tác cùng bọn họ, kết cuc đều chạy không khỏi bị ép cạn kiệt.

Ôn Bình cười cười, lại lần nữa múc một gáo nước, cứ như uống trà, từng ngụm từng ngụm một, vừa uống vừa nói:

- Hắn chế tạo Tuyền Qua Đồ, còn thiếu một tài liệu cuối cùng. Bất quá, thật không khéo, thứ đó bị ta lấy đi rồi, hắn muốn lấy về, nhưng ta chưa cho.

- Tuyền Qua Đồ! Tông chủ, ngươi xác định?

- Cái này có gì mà không xác định.

Nghe Ôn Bình khẳng định như vậy, Tần Sơn rơi vào trầm tư. Tim cũng bất tri bất giác đập nhanh hơn, sinh ra ý nghĩ lập tức trở về Phi Ngư Đảo nghĩ biện pháp.

Tuy là hiện tại Phi Ngư Đảo có hơi áp chế Cực Cảnh Sơn, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, cho nên từ xưa đến nay, hai phe chưa bao giờ ngừng tranh đấu.

Tin tức Hàn Vấn chế tạo Tuyền Qua Đồ, người của Phi Ngư Đảo căn bản không biết, chứ đừng nói chi là Hàn Vấn hiện chỉ còn thiếu một tài liệu duy nhất. Đó chính là nói,

Tuyền Qua Đồ sẽ nhanh chóng được tạo thành, mà lúc này người của Phi Ngư Đảo vẫn còn mơ mơ màng màng.

Đến lúc đó, Cực Cảnh Sơn xuất hiện một dị mạch môn đồ, trực tiếp đánh vỡ thế giằng co của Cực Cảnh Sơn và Phi Ngư Đảo, trái lại, còn áp chế Phi Ngư Đảo bọn họ.

Tần Sơn lại hỏi tiếp:

- Tông chủ, tài liệu cuối cùng kia thật đúng là trong tay ngươi?

- Ân.

Đúng lúc này, sắc mặt Ôn Bình đại biến.

Trực tiếp ném gáo nước trong tay vào giếng, phóng thẳng đến Ngàn tầng thềm đá.

Đáng tiếc, hắn đã đến chậm.

Trên quảng trường, Thông Huyền Cảnh đi theo Hàn Vấn lên núi đã huyết nhục mơ hồ, chẳng khác nào một đống thịt vụn, chết không thể chết hơn được nữa.

Mà Hàn Vấn thì đang bị Xích Mục Cự Viên nắm đầu xách lên không trung, chớ nói phản kháng, ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có.

Cự Viên hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Vấn, tức giận nói:

- Oắt con, trộm Kim Toa Diệp của bổn vương, chạy đi, ngươi chạy tiếp đi.

Ngẩng đầu nhìn con ngươi đỏ thẫm của Xích Mục Cự Viên, Hàn Vấn kinh hãi hét lên:

- Kim Toa Diệp ta trả lại cho ngươi, ngươi muốn gì cứ nói, ta nhất định sẽ làm. Phụ thân ta là tông chủ Cực Cảnh Sơn, có thể cho ngươi hết thảy.

Hiện tại Hàn Vấn đã bị dọa bể mật.

Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ đến Xích Mục Cự Viên chưa chết, mà đang sống trên Bất Hủ Tông. Vốn đã chuẩn bị rời đi, ai ngờ lại đụng trúng nó.

Xích Mục Yêu Vương đó!

Cho dù là phụ thân hắn cũng chỉ có thể đào tẩu, có lẽ chỉ có thái gia gia - Thông Huyền Cảnh hậu kỳ mới có thể chống lại.

Mà bây giờ nó đang nắm lấy đầu hắn.

Hàn Vấn la hét, sợ hãi, nhưng Xích Mục Cự Viên lại làm như không thấy, ngay khi Ôn Bình định lên tiếng ngăn cản thì nó trực tiếp dùng sức ngắt… xuống.

Rắc!

Hàn Vấn trực tiếp nở hoa.

Sau khi giết chết Hàn Vấn, Xích Mục Cự Viên lại phát tiết uất ức trồng cây lên xác hắn, nhấc chân hung hăng đạp hai cái.

Thấy một màn như vậy, Tần Sơn không còn lời nào để nói.

Vừa nãy còn lo lắng Hàn Vấn chế tạo thành công Tuyền Qua Đồ, Cực Cảnh Sơn có được một dị mạch môn đồ, phá vợ thế giằng co giữa Cực Cảnh Sơn và Phi Ngư Đảo.

Không ngờ là Hàn Vấn hắn không phải vai chính, mà là… vai chết.

Lúc này, Ôn Bình cũng đã bước đến chỗ Hàn Vấn, không đành lòng nhìn cái xác tả tơi trên mặt đất, hắn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Xích Mục Cự Viên, lạnh lùng nói:

- Xích Mục, ngươi đang làm gì hả?

- Giết ác tặc!

Xích Mục nhàn nhạt đáp, cứ như thiếu chủ Cực Cảnh Sơn chết trên tay nó chẳng khác nào con muỗi.

Ôn Bình thật sự hết cách với tên này.

Bất quá, một khắc sau, ánh mắt hắn rơi vào thanh sắc tàng giới trên ngón tay Hàn Vấn.

【VIP】 Nhiệm Vụ Lịch Lãm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình không có lặp tức động thủ nhặt nó lên, mà lạnh giọng hướng về phía Xích Mục Cự Viên nói:

- Xích Mục, ai cho phép ngươi tùy tiện giết người tại Bất Hủ Tông? Cây trên Vân Lam sơn ngươi đã trồng hết chưa?

- Đất trên ngọn núi này quá cứng, bản vương căn bản không đào được. Xẻng vừa đào một cái liền gãy nát, bản vương dùng nắm đắm nện cách nào cũng không nát, thật sự là "gặp quỷ mà". Khó trách ngươi muốn ta trồng cây ở Bất Hủ Tông 300, đừng nói 300 năm, dù là 500 cũng không thể nào trồng hết tất cả cây ở đây.

Nói xong, Xích Mục Cự Viên ngồi xổm xuống, duỗi tay về phía tàng giới của Hàn Vấn.

Thấy thế, Ôn Bình liền nói:

- Ngươi định làm gì nữa?

Xích Mục Cự Viên cười ra tiếng:

- Kim Toa Diệp của bổn vương chắc chắn ở trong tàng giới của tên tiểu tử này, vốn cho rằng không tìm lại được nữa, không ngờ tên nay lại chui đầu vào lưới, tự đưa đến cửa.

Ngay khi Xích Mục sắp chạm vào tàng giới, Ôn Bình dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay gỡ tàng giới xuống, liếc mắt nhìn khuôn mặt giận dữ của Xích Mục, lạnh lùng nói:

- Hôm nay ngươi mới phát hiện đất cứng? Ý là hai ngày nay ngươi vẫn luôn lười biếng?

Nghe được lời của Ôn Bình, tim Xích Mục Cự Viên "lộp bộp" một cái, dở khóc dở cười nặn ra một nụ cười méo xệch.

Sao nó lại quên chuyện này đi nhỉ.

Tên tiểu tử này nói nếu làm biến sẽ đem nó cho Giao Long ăn.

Xích Mục Cự Viên vội giải thích:

- Không phải… Bổn vương trước thích ứng với cuộc sống mới, quen thuộc với mọi người đã, hơn nữa, muốn chuyển mấy cái cây… gãy kia cũng cần có thời gian mà. Hôm nay ta mới xắn tay áo lên đào hố, trồng cây.

Nhưng Ôn Bình lại tỏ vẻ không hề nghe thấy, quay người, hướng về phía Cáp Cáp hô:

- Cáp Cáp, bắt Hầu tử này lại cho ta, trực tiếp mang đến làm bữa tối cho Giao Long.

Nghe thấy thế, Xích Mục Cự Viên nhịn không được thầm mắng hai câu, lên án Ôn Bình bất cận nhân tình.

Một cái Yêu vương như nó giúp hắn ta trồng cây, chỉ lười có hai ngày mà thôi, vậy mà một hai đòi bắt nó cho Giao Long ăn.

Nhìn chó săn từng bước đến gần, Xích Mục Cự Viên nhếch môi cười, ngượng ngùng nhưng không mất lễ phép, sau đó lập tức chui tọt vào rừng, biến mất sau những gốc cây gãy.

Không chạy còn may, vừa chạy đã hoàn toàn vứt chuyện của Kim Toa Diệp ra sau đầu.

Cáp Cáp định đuổi theo thì bị Ôn Bình gọi giật lại:

- Đừng đuổi theo.

Dứt lời, hắn vung tay, một đầu hỏa long đánh về phía thi thể của Hàn Vấn, trong chớp mắt, trên mặt đất chỉ còn một đống tro tàn.

Nhìn thấy một màn này, Tần Sơn không khỏi chắc lưỡi. Thiếu chủ Cực Cảnh Sơn nha, là một đại nhân vật ở Đông Hồ đấy, lại cứ như vậy chết ở Thương Ngô Thành. Bất quá, nghĩ

đến chuyện xảy ra mấy ngày trước, sáu vị cường giả Thông Huyền Cảnh chết dưới tay Bất Hủ Tông, thậm chí ngay cả Yêu vương cũng bị thu phục, nói chung… Tần Sơn đã học xong cái gọi là "bình tĩnh đối mặt".

Chợt, hắn đưa mắt quét về phía tàng giới trên tay Ôn Bình.

Đương nhiên, Tần Sơn cũng không cho rằng tất cả tài liệu dùng để chế tác Tuyền Qua Đồ đều nằm trong cái tàng giới kia, nhiều thiên tài địa bảo như vậy, nếu tìm được, chắc chắn Cực Cảnh Sơn sẽ giấu kĩ như mèo giấu c.. ấy.

Đáng tiếc, đến lúc hắn phát hiện ra sai lầm của mình thì đã trễ…

Cực Cảnh Sơn đã thu thập gần đủ thiên tài địa bảo dùng để chế tác Tuyền Qua Đồ, chỉ còn thiếu Kim Toa Diệp của Yêu vương cùng thứ trong tay Ôn tông chủ… Giờ thì hay rồi, tất cả đều nằm trong tay Ôn tông chủ.

Không có hai thứ này, Cực Cảnh Sơn lấy đâu ra cơ hội áp đảo Phi Ngư Đảo?

…

Sau khi trở lại Thính Vũ Các, Ôn Bình dựa theo phương pháp của hệ thống để mở vô chủ tàng giới.

Đồng thời, thông qua giới thiệu của hệ thống, hắn đã phần nào hiểu rõ về tàng giới.

Một cái tàng giới luận về giá trị thực tế… Khoảng mười vạn kim tệ.

Còn nếu nói đến giá trị sử dụng thì… Lớn lắm.

Bên trong là một không gian gần 10 mét vuông, có thể chưa vật phẩm, hơn nữa, vật phẩm được cất giữ trong đó rất an toàn, bởi lẽ tàng giới nhận chủ. Dù cho có bị trộm thì tên trộm cũng không cách nào mở ra được, chưa kể, chủ nhận còn có thể cảm ứng vị trí của nó.

Bất quá, sau khi chủ nhân chết, tàng giới sẽ trở thành vật vô chủ, chỉ cần có thể khiến nội khí phòng ra ngoài thì sẽ mở được nó.

Ôm trong lòng một phần hi vọng, Ôn Bình dùng ý thức phóng xuất tất cả đồ trong tàng giới ra.

Đầu tiên, trong tầm mắt xuất hiện một đống kim phiếu, độ khoảng 100 tấm, mỗi tấm 1000 kim, nhiều đến mức khiến Ôn Bình hoa cả mắt.

Cẩn thận nhẩm tính hẳn là gần mười vạn kim. Ngoại trừ kim phiếu, bên trong tàng giới còn có một vài cái hộp, hầu hết đều được chế tác bằng thúy ngọc.

Thúy ngọc dùng để chế tác mỗi một cái hộp như thế có tính chất nhẵn mịn, thông thấu, màu sắc tươi sáng, thuần khiết, sáng lóng lánh, chất liệu dày dặn.

Lúc trước, khi Ôn Bình còn là một gã công tử ăn chơi đã mua không ít ngọc, loại rẻ nhất cũng phải một 1000 kim một khối.

Chỗ này có đến 13 cái hộp ngọc, vậy chẳng phải là 1 vạn 3000 kim sao?

Lại nói, dùng ngọc tốt như vậy để chế tác hộp đựng chỉ có hai khả năng. Một là vung tiền nhằm thể hiện thân phận của mình, hai chính là dùng để bảo tồn thiên tài địa bảo.

Hiển nhiên, Ôn Bình thích khả năng thứ hai nhiều hơn.

Mở cái hộp ngọc đầu tiên ra, khóe miệng Ôn Bình nhếch cao, lộ ra nụ cười tươi rói.

Lại mở cái thứ hai, rồi cái thứ ba.

Đến khi mở cái hộp thứ tư, thấy được Kim Toa Diệp, Ôn Bình cười đến không ngậm được một, lập tức mở hết tất cả số hộp còn lại.

- Tên này lại đem tất cả thiên tài địa bảo có được đặt trên người mình?

Ôn Bình vốn không nghĩ sẽ có chuyện như vậy, hắn chỉ mong lấy được Kim Toa Diệp xem như là hời lắm rồi. Dù sao thì nó chính là mấu chốt để Xích Mục Cự Viên đột phá cảnh giới, nắm giữ nó, đối với việc khống chế Cự Viên kiệt ngạo bất tuân kia càng thêm ổn thỏa.

Nhưng ngờ đâu, lần này xem như trúng độc đắc, trời đưa đất đẩy thế nào mà Xích Mục Cự Viên lại làm ra một chuyện vô cùng tốt.

Ngay khi hắn còn đang vui mừng, âm thanh hệ thống lại vang lên:

- Kí chủ có thể thu thập một phần Mộc Lưu Sa, dùng nó để chế tạo Tuyền Qua Đồ, đến lúc đó, bản thân ngài sẽ có được hai loại dị mạch.

- Làm như vậy không khiến dị mạch xung đột sao?

- Địa Ngục Hỏa đã dung hợp làm một thể với Kí chủ, nó thuộc về bản thân ngài. Tuyền Qua Đồ là ngoại vật, xem như là thứ ngoài thân, chỉ cần không sử dụng cả hai cùng một lúc thì tự nhiên sẽ không xung đột.

- Cái này xem như là kiếm lợi lớn nha.

Nói xong, Ôn Bình càng cười sáng lạn.

Nếu thật sự có thể tìm đượcMộc Lưu Sa, vậy thì hắn sẽ có thể trở thành Thông Huyền Cảnh song dị mạch. Đó chính là thần thoại chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi đấy!

Trong khi đang ngồi mơ tưởng, Ôn Bình lơ đãng liếc thấy một thứ nằm lẫn trong đống kim phiếu - Một tấm lệnh bài màu xám bạc có khắc hai chữ Thập Tú. Ôn Bình đoán đây hẳn là Thập Tú Lệnh mà Hàn Vấn nhắc đến.

Nhặt Thập Tú Lệnh lên, Ôn Bình cẩn thận xem xét.

Đột nhiên, trước mắt hiện ra một giao diện: Hoàn thành kiến tạo phi chu.

Nhưng Ôn Bình còn chưa kịp đọc xong mấy chữ trước mặt thì âm thanh hệ thống lại vang lên.

- Tuyên bố nhiệm vụ!

- Lịch lãm Hoàng Lê thành: Thế giới bên ngoài vô cùng to lớn, danh Bất Hủ Tông mới chỉ gói gọn trong Thương Ngô Thành, nên đi ra ngoài tuyên truyền một chút, để cho càng có thêm nhiều người biết đến Bất Hủ Tông.

- Lần lịch lãm này có thể mang theo hai người, là đệ tử hoặc trưởng lão đều được, ba người cùng tiến hành mười ngày lịch lãm.

- Mục tiêu nhiệm vụ: Khiến cho 1 vạn người tại Hoàng Lê thành biết được sự tồn tại của Bất Hủ Tông.

- Phần thưởng: Mở khóa khu vực kiến tạo bất kỳ. Trường Mạch Công thăng cấp Huyền cấp hạ đẳng công pháp.

- Đến rồi, đến rồi!

Ôn Bình thật sự không còn lời nào để nói. Hôm nay quả là song hỷ lâm môn, trước lấy được tất cả thiên tài địa bảo của Hàn Vấn, khả năng có được song dị mạch, giờ có thêm nhiệm vụ mới, hơn nữa, phần thưởng lại phong phú đến hãi nhân.

Mở khóa khu vực kiến tạo bất kỳ thì khỏi bàn rồi, thứ này lúc nào mà chẳng trân quý?

Thăng cấp Trường Mạch Công đến Huyền cấp? Đây chính là chuyện khiến Ôn Bình cao hứng nhất.

Huyền cấp công pháp.

Có biết đó là khái niệm gì không?

Tu luyện Huyền cấp công pháp sẽ gia tăng thực lực? Cái này khỏi phải nói nữa. Thứ đáng trân quý nhất nằm ở chỗ nó chính là mấu chốt trên con đường tu hành của Thông Huyền Cảnh hậu kỳ. Có rất nhiều tu sĩ Thông Huyền Cảnh hậu kỳ đều dừng lại ở chỗ này.

Vì sao hả?

Thì bởi vì bọn họ không có được Huyền cấp công pháp.

Thứ đồ chơi này thông thường là bảo vật trấn phái của tam tinh tông môn, không phải trưởng lão, không phải tông chủ… Bất truyền.

【VIP】 Nhân Tuyển Hộ Tống

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Phần thưởng nhiệm vụ quả thật rất mê người, chỉ có điều địa điểm hoàn thành nhiệm vụ có hơi xấu hổ một chút. Ôn Bình hắn vừa giết năm vị Thông Huyền Cảnh của Bách Tông Liên Minh Hội, đoán chừng người ta còn đang bàn bạc xem nên cho hắn chết kiểu gì. Hiện tại hệ thống chết bầm kia lại bảo hắn đến Hoàng Lê Thành rêu rao danh tiếng… Sao lại có cảm giác tìm ngược ấy nhỉ?

Bất quá, Ôn Bình thích loại cảm giác này.

Đối với Hoàng Lê thành, Ôn Bình có vài phần hiểu rõ. Khi còn bé, từ miệng phụ mẫu, hắn biết được một vài thứ. Tòa thành này là trung tâm của Đông Hồ, cũng là thành trì lớn nhất. Lớn bao nhiêu thì Ôn Bình không biết, nhưng theo như phụ mẫu nói, ít nhất nó cũng gấp 20 lần Thương Ngô Thành. Từ cửa đông thành muốn đi đến cửa tây phải mất cả buổi chứ chẳng chơi. So với Hoàng Lê Thành, Thương Ngô Thành chẳng khác nào một cái thôn nhỏ.

Ôn Bình thu hết tất cả hộp ngọc vào tàng giới, sau đó thông qua hệ thống kiểm tra toàn bộ kim phiếu có được lần này. Tổng cộng 10 vạn 5000 ngàn 700 kim. Thăng cấp Thính Vũ Các cần 30 vạn kim.

Ôn Bình dự định thăng cấp chủ điện hoặc là khu Ký Túc Xá.

Chủ điện là mặt bài, khu Ký Túc Xá nếu thăng cấp sẽ có thêm phòng. Từ sau khi Hoàn Sơn vào ở, Ký Túc Xá đã đầy, nếu lại có thêm đệ tử thì đào đâu ra chỗ ngủ?

Bất quá, nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng Ôn Bình quyết định đợi sau khi lịch lãm về hãy tính đến chuyện này.

Chạng vạng tối, Ôn Bình thu thập tất cả những thứ cần dùng vào tàng giới, sau đó triệu tập mọi người cùng nhau ăn cơm chiều. Hơn nữa, hắn còn rót cho mỗi người một chén nước giếng. Bởi vì tu sĩ thường sẽ cách một khoảng thời gian ngắn không uống nước, cho nên dường như không ai phát hiện chỗ ảo diệu của giếng nước, khi thấy nước trên bàn, cả đám cũng chỉ vô thức ngửi ngửi vài cái.

- Ta còn tưởng là rượu chứ. - Tần Sơn cười, lộ ra bộ dáng tửu quỷ.

Hoàn Sơn biết thứ này, liền nhanh chóng bưng lên uống, vừa uống vừa nói:

- Tông chủ, hôm nay mọi người tụ họp vui như vậy, ta có thể uống thêm một chén nước không vậy?

- Không được. - Ôn Bình đáp.

Đám người đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, ngây ra như phỗng, không hiểu tại sao Hoàn Sơn lại đòi uống thêm một chén nước.

Dương Nhạc Nhạc cầm lấy cái chén của mình, ngửi ngửi một hồi, phát hiện không có gì dị thường, hắn hiếu kỳ nhấp một ngụm, sau đó lập tức kinh hô:

- Đây là nước? Sao lại uống ngon như vậy?

Hoàn Sơn đứng bên cạnh đáp:

- Đúng vậy, là nước, là nước trong cái giếng cạnh nhà bếp.

Lúc này, Hoài Diệp cũng bưng chén sứ lên, nhấp một ngụm. Đã có hai người làm chuột bạch, cả hai đều khen ngon, hiển nhiên những người khác cũng thấy hiếu kỳ, lập tức nhao nao bưng chén của mình lên, uống thử một ngụm.

Nhưng… Uống một phát lại hoàn toàn không dừng được.

Tần Mịch vừa uống vừa cảm thán:

- Nước này uống ngon thật, vừa vào miệng cảm thấy cả người linh hoạt hẳn lên.

Nhưng mà vẫn còn chưa thỏa mãn thì nước trong chén đã cạn.

Tần Mịch vội đứng dậy, nói:

- Ta muốn uống chén nữa, lần đầu uống nước mà thấy ngon như vậy đấy. Các ngươi có muốn không? Ta lấy giúp mỗi người một chén.

Nói xong, hắn quét mắt nhìn mọi người.

Đám người không hẹn cùng gật đầu.

Lúc thấy Tần Mịch đứng lên, Hoàn Sơn liền mở miệng:

- Tần sư huynh, đừng nghĩ nữa, nước này mỗi ngày chỉ được uống một gáo.

- Là nước thôi mà, ai dám quy định mỗi ngày chỉ được uống một gáo?

- Ta. - Ôn Bình đáp.

Nghe thấy Ôn Bình lên tiếng, Tần Mịch bất đắc dĩ ngồi xuống, đắng chát nói:

- Tông chủ à, nước này cũng không được uống nhiều một chút à?

- Đương nhiên không thể. Ngày sau, các người chỉ có thể uống mỗi ngày một gáo linh thủy, uống sang gáo thứ hai, nó sẽ lập tức trở thành nước bình thường. Sau một ngày tu luyện mệt mỏi, một gáo linh thủy đã đủ để các ngươi trở nên linh hoạt gấp trăm lần.

Ôn Bình không nói tiếp vấn đề nước nôi, vẫy vẫy tay, bàn sang chuyện khác:

- Ngồi xuống hết đi. Hôm nay ta gọi mọi người tề tựu đến đây là có chuyện muốn tuyên bố. Ngày mai ta sẽ rời khỏi Bất Hủ Tông mười ngày, làm một chuyến lịch lãm đến Hoàng Lê thành, trong các ngươi, ai muốn đi cùng ta thì giơ tay lên.

Dương Nhạc Nhạc lên tiếng đầu tiên, bất quá, hắn không hiểu vì sao tông chủ lại đột nhiên muốn đến Hoàng Lê thành:

- Tông chủ, Hoàng Lê thành cách chúng ta rất xa.

Hoài Diệp cũng gật đầu:

- Này… Không muốn đi cho lắm. Quá xa!

Bọn Tần Sơn cũng nghĩ muốn ở lại Bất Hủ Tông hảo hảo tu hành, không hề có ham muốn đến Hoàng Lê thành gì đó du ngoạn. Hơn nữa, đi đến Hoàng Lê thành mười ngày, vậy chẳng phải thời gian đi và về mất hơn một, hai tháng hay sao?

Tần Sơn đứng bên cạnh nhíu mày, nói:

- Tông chủ, ngươi… Vừa giết năm vị Thông Huyền Cảnh đến từ Hoàng Lê thành, giờ ngươi còn đi đến đó?

- Lịch lãm thôi mà, đâu phải đi tìm bọn họ đánh nhau. - Ôn Bình thấy không có ai xung phong, chỉ toàn là cự tuyệt, hắn đành áp dụng chính sách cứng rắn. - Như vậy đi, Nhạc Nhạc, ngươi lấy một chiếc đũa, xoay hai lần, đầu đũa chỉ vào ai thì người đó theo ta đến Hoàng Lê thành.

- Ân. - Dương Nhạc Nhạc gật đầu.

Cầm lấy một chiếc đũa trên bàn, sau đó dọn ra một không gian chính giữa bàn, vung tay, chiếc đũa bắt đầu xoay tròn.

Sau một khắc, đám người nở nụ cười.

Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ nhìn đầu đũa chĩa về phía mình, cười khổ không thôi.

Ôn Bình lại nói:

- Còn một lần nữa, mau xoay đi.

Dương Nhạc Nhạc chỉ đành nhận mệnh gật đầu, sau đó liếc nhìn Triệu Tinh, lúc xoay đũa giảm đi một phần khí lực. Sau khi buông tay thì tranh thủ cầu nguyện đầu đũa chĩa về phía Triệu Tinh, bất quá, không như hắn mong muốn.

Đầu đũa dùng lại trước mặt ngọc diện thư sinh - Vân Liêu.

Thấy là mình, chân mày Vân Liêu nhíu chặt, bất quá lại không nói gì.

Ôn Bình không để tâm đến bộ dạng khổ sở của hai người, nói:

- Đêm nay các ngươi thu thập một thoáng, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát. Những người khác tu hành theo thường lệ, ai muốn vào Thập tầng tháp thì tính trước xem trong mười ngày này mình sẽ vào mấy lần. Tần trưởng lão, ngươi phụ trách thu phí vào Thập tầng tháp, sáng mai đưa cho ta. Đúng rồi, nếu có người xâm phạm, đi gọi Xích Mục Yêu Vương ra mặt. Nếu nó không muốn ra thì bảo nó tắm rửa chờ sẵn, ta về sẽ tiễn nó đi gặp Giao Long.

Tần Sơn gật đầu, thấy Ôn Bình đã quyết, hắn cũng không tiện nói gì thêm.

Sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người đều tán đi. Ôn Bình bỏ ra 2000 kim mua cuốc chim cùng xẻng trong thương điếm (1) nội trí của Phòng kiến tạo phi chu, bảo Triệu Dịch mang chúng đến cho Xích Mục Cự Viên. Kế đó xử lý những chuyện khác của tông môn, loay hoay một hồi thì trời sáng.

(1) Lúc trước sử dụng là Thương thành, nhưng giờ ta thấy thương điếm có vẻ hợp lý hơn nên sửa lại nhé các đạo hữu.

Trời tờ mờ sáng, mọi người không đi tu luyện mà tụ tập ở quảng trường để tiễn biệt Dương Nhạc Nhạc cùng Vân Liêu.

Dù sao chuyến này đi cũng phải mất một, hai tháng.

Dương Hề đứng bên cạnh cười hề hề nói:

- Nhạc Nhạc, thuận buồm xuôi gió, không sao đâu, chờ sau khi ngươi trở về, ta đã là Luyện thể bát trọng.

- Cút! - Dương Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn nàng, khiến mọi người bật cười ha hả.

Xác thực, chuyến đi này sẽ làm chậm trễ rất nhiều thời gian tu hành, nhưng Dương Nhạc Nhạc chỉ có thể nuốt đắng mà thôi.

Lúc Ôn Bình xuất hiện, Dương Nhạc Nhạc lập tức mang tay nải chạy đến, mở miệng nói:

- Tông chủ, ta vừa xuống núi mua vài thớt Phong lưu mã thượng đẳng, có thể rút ngắn thời gian đến Hoàng Lê thành ít nhất mười ngày đấy.

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Không cần Phong lưu mã.

Dương Nhạc Nhạc liền nói:

- Chẳng lẽ chúng ta ngồi xe ngựa? Tông chủ, xe ngựa đi rất chậm… Khả năng là mất nửa năm cũng không cách nào từ Hoàng Lê thành trở về.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười, bất quá nói thật, nếu như không có sự tồn tại của Phòng kiến tạo phu chi, biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ đến cho chuyến đi này chỉ có thể là Phong lưu mã. Thế nhưng hiện tại so sánh với phi chu, Phong lưu mã khác nào lão rùa già?

Kế đó, hắn ngẩng đầu nhìn Dương Nhạc Nhạc cùng Vân Liêu, nói:

Dương Nhạc Nhạc gật đầu đi theo. Những người khác tự nhiên cũng đuổi theo, cùng nhau đi đến Nhiễu Sơn.

Lúc đi đến phía sau Sân Hung Thú Thí Luyện, Dương Nhạc Nhạc giơ ngón tay chỉ phía trước:

- Đó là thứ gì?

Ngay lập tức, tiếng nghị luận của đám người vang lên.

- Thuyền?

- Chỗ này từ khi nào có một chiếc thuyền vậy hả?

- Chiếc thuyền này đẹp quá nha, còn có tên nữa. Vân Ẩn Hào?

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc chỗ này làm sao lại có thuyền, Ôn Bình lên tiếng:

- Cáp Cáp, Vân Trưởng Lão, Nhạc Nhạc, các ngươi lên trước đi.

- Hả? - Dương Nhạc Nhạc có hơi không rõ lắm.

Bất quá, Cáp Cáp lại rất nhanh, chỉ hai bước đã phóng từ bậc thang lên thẳng boong thuyền, sau đó đứng trên boong thuyền, hướng về phía mọi người, cao hứng sủa vài tiếng.

Sau khi hai người Dương Nhạc Nhạc lên thuyền, Ôn Bình quay sang dặn dò mọi người:

- Mười ngày này hảo hảo tu hành.

Dứt lời, hắn cũng cất bước đi lên boong thuyền.

- Khởi.

Chữ này vừa ra, phi chu thu hồi thang, sau đó từ từ rời khỏi mặt đất, bay lên trời.

【VIP】 Đua Tốc Độ Trên Không Trung

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Kế đó, Ôn Bình đứng ở mạn thuyền, dặn dò:

- Tần trưởng lão, mười ngày sau ta sẽ trở về đúng giờ, bọn họ trước giao cho ngươi.

Tần Sơn gật đầu, nhìn một màn trước mắt, âm thần kinh hãi.

Dương Hề thì lập tức hét lên:

- Thuyền bay lên rồi!

Thét xong, nàng theo bản năng lui về sau mấy bước, kinh ngạc nhìn chiếc thuyền trước mắt chầm chậm bay lên không trung.

Loạn mất rồi.

Thuyền biết bay?

Cái này là chuyện thần thoại à?

Tần Sơn xem như bình tĩnh, chỉ thì thào tự nói, dù sao hắn cũng đã kinh lịch nhiều thứ:

- Khó trách không dùng Phong lưu mã, có một chiếc thuyền bay cỡ như vậy, hơn nữa còn dám tuyên bố trong vòng 10 ngày đi về Hoàng Lê thành, tốc độ này…

Tần Sơn sống trăm năm, tự nhiên thấy sóng gió không sợ hãi, nhưng bọn Tần Mịch thì lại khác.

Thuyền biết bay còn chưa nghe qua đâu, chứ đừng nói chi là ngồi lên nó đi xa.

- Oa, sớm biết như vậy ta đã giơ tay rồi. - Hoài Diệp cảm thán nói.

- Đúng vậy. Tông chủ sao lại không nói sớm là sẽ đi thuyền bay hả, ta cũng muốn bay lên trời… - Dương Hề mang theo vẻ mặt đau khổ, tiếc hận.

Mặc dù thời gian tu luyện quý giá, nhưng ngồi thuyền bay có thể đến Hoàng Lê thành và về trong vòng mười ngày. Thời gian mười ngày vốn cũng không làm được gì nhiều.

Trong lúc mọi người còn đang tiếc hận, phi chu đã chạm vào tầng mây.

Nhìn thấy một màn này, đám người lại bắt đầu nhao nhao nghị luận.

- Thoáng cái đã nhìn không thấy rồi hả?

- Tốc độ này cũng quá nhanh đi.

- Oa, ta thật hối hận vì sao lại không giơ tay. - Dương Hề ôm đầu ngồi xổm xuống, vẻ mặt đắng chát.

Lại nói đến trên phi chu, Dương Nhạc Nhạc đứng tựa ở mạn thuyền, nắm chặt lan can, vẻ mặt vô cùng hưng phấn. Bất quá, đây là lần đầu hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cho nên trên mặt vẫn mang theo vài phần sợ hãi.

Vốn cảm thấy đi cùng tông chủ đến Hoàng Lê thành chuyến này xem như lỗ vốn, làm lãng phí một khoảng thời gian tu luyện rất lâu, sợ là đến khi hắn trở về, thực lực mọi người đều đã vượt xa hắn…

Nhưng nào có ngờ lại được ngồi thuyền bay cơ chứ?

Chỉ với việc này, một tháng không tu luyện có là gì?

Bảo hắn một năm không tu luyện hắn cũng bằng lòng.

Thứ hỏi dưới gầm trời này, có mấy ai được ngồi thuyền bay như hắn?

Đúng lúc này, Ôn Bình mở miệng nói:

- Có lẽ đến trưa sẽ đến Hoàng Lê thành, phía trong có phòng nghỉ, nếu các ngươi muốn, có thể vào đó nghỉ ngơi một

chút.

Vân Liêu cùng Dương Nhạc Nhạc đồng thời gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Gật đầu là tỏ vẻ "đã biết", còn lắc đầu ý nói bản thân không muốn nghỉ ngơi.

Chợt, bọn họ xoay người, vịn mạn thuyền, vẻ mặt hưng phấn nhìn cảnh tượng bên ngoài, bộ dạng "ông đây nhất quyết không đi đâu cả".

Xuyển qua biển mây, qua núi sông.

Nhìn xuống, toàn cảnh Đông Hồ thu vào tầm mắt, phòng ốc, thành trì trở nên bé nhỏ tựa con kiến.

Nhìn một hồi, Dương Nhạc Nhạc hưng phấn hô:

- Tông chủ, Vân Trưởng Lão, không nhìn thấy Thương Ngô Thành nữa rồi.

Lúc này, Vân Liêu cũng ngoảnh đầu nhìn:

- Ta xem thử… Cái thuyền bay này không ngờ lại đi nhanh như vậy, chỉ trong chốc lát đã không còn nhìn thấy Thương Ngô Thành nữa rồi.

Thấy thế, Ôn Bình cười cười rồi giải thích:

- Thứ này gọi là phi chu.

- Phi chu!

- Tên hay.

Hai người đồng thời tán thưởng.

Một lát sau, Vân Liêu quan sát mặt đất một hồi, đột nhiên, nét mặt hắn vừa sợ hãi vừa vui mừng. Bởi vì hắn thấy được biểu tượng của Tinh Duyệt Thành - Bát Tự hà - dòng sông hình chữ "bát" bao bọc bên ngoài Tinh Duyệt Thành.

Thấy thế, Vân Liêu nhịn không được cảm thán một câu:

- Lúc trước ta đến Thương Ngô Thành phải mất hơn một tháng, đi mấy trăm dặm, gặp bao nhiêu là trắc trở, cũng trải

qua không ít hiểm cảnh sinh tử. Thế mà phi chu này trong chớp mắt đã bay về Tinh Duyệt Thành.

- Vân Trưởng Lão, nguyên lai nhà của ngươi ở Tinh Duyệt Thành. - Dương Nhạc Nhạc cười nói, sau đó lập tức chỉ về phía đàn thú đan di chuyển bên dưới, tỏ vẻ vô cùng hưng phấn. - Oa, thật nhiều hung thú hội tụ… Nhiều lắm luôn, cái này ít nhất phải hơn vạn con đấy… Chúng định đi đâu?

Ôn Bình giải thích:

- Chúng di cư. Khi điều kiện khí hậu của một nơi không còn phù hợp nữa, cả tộc đàn sẽ tìm đến chỗ ở mới có điều kiện sống thích hợp hơn.

Dương Nhạc Nhạc hào hứng nói:

- Nguyên lai không phải chúng vĩnh viễn ở trong rừng rậm.

- Bây giờ ngươi thấy không phải rừng rậm, mà là bình nguyên.

- Bình nguyên? - Dương Nhạc Nhạc vẻ mặt mờ mịt.

Thấy thế, Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười.

Quả nhiên, thế giới lớn như vậy, vẫn là nên đi ra ngoài nhìn một chút.

Cái thế giới này lại không có TV, nếu như không tự thân đi, thật đúng là ngay cả bình nguyên cũng không biết.

Đến lúc đó, thực lực cường đại thì như thế nào?

Đúng lúc này, Cáp Cáp đứng trên boong thuyền bỗng nhiên sủa vang. Vân Liêu lập tức nhìn theo hướng Cáp Cáp sủa, không nhìn thì thôi, vừa thấy đã giật mình.

Phía trước có một hung thú Dực tộc.

Bầu trời vốn chính là lãnh địa của chúng, phi chu đi qua nơi này, chúng nhất định sẽ công kích.

Vân Liêu liền nói:

- Tông chủ, phía trước có hung thú Dực tộc, trời sinh tính tình tàn bạo, chúng ta nên đi vòng qua thì hơn.

Ôn Bình cười nói:

- Không cần sợ, phi chu này có thể chống lại công kích của đại yêu Thông Huyền Cảnh hậu kỳ, một cái hung thu Dực tộc nho nhỏ mà thôi, nó nên né chúng ta mới phải.

- Được rồi!

Vân Liêu chậm rãi trấn an trái tim đang nhảy loạn của mình.

Hắn nên sớm nghĩ đến, thuyền có thể bay lên trời thì hà cớ gì phải sợ đám chim chim cò cò này chứ?

Cùng lúc đó, một thiếu niên đang ngồi trên lưng hung thú Dực tộc bay phía trước đột nhiên quay đầu lại, bởi vì hắn cảm giác được phía sau mình có động tĩnh. Vừa quay đầu, nhìn thấy một chiếc thuyền bay, hắn kinh ngạc không thôi, vỗ vỗ bả vai nam nhân trung niên phía trước, nói:

- Phụ thân, nhìn xem kia là vật gì? Sao thuyền lại có thể bay lên trời?

Nam nhân trung niên không kiên nhẫn quay đầu lại, lạnh giọng mắng:

- Thuyền sao có thể lên trời được?

Nói xong, vốn còn tưởng con mình lại ẩu tả, thế nhưng vừa ngoảnh đầu nhìn lại, hắn không khỏi ngây ra.

Thật sự là một chiếc thuyền.

Thuyền lên trời?

Cái này cũng có hơi Thiên phương dạ đàm (1) quá nha?

(1) Thiên Phương là dùng để chỉ các nước Ả rập. Cụm từ này muốn ý muốn nói đến loạt chuyện Ngàn lẻ một đêm, nghĩa trong câu là để chỉ sự việc phi lí, không có thật, giống như truyện cổ tích.

Ngay khi hai người còn đang kinh ngạc, phi chu đã từ đằng xa nhanh chóng tiếp cận bọn họ.

Cảm nhận được tốc độ khủng khiếp của chiếc thuyền bay kia, thiếu niên không nhịn được cảm thán:

- Phụ thân, cái thuyền này không chỉ biết bay, mà nó còn bay rất nhanh.

Nam nhân trung niên nhíu chặt lông mày, thì thào tự nói:

- Đây rốt cuộc là thứ gì, chẳng lẽ đến từ bên ngoài Đông Hồ?

Phi chu tiến lên, sau khi đến gần, Dương Nhạc Nhạc nhìn thấy cánh chim khổng lồ trước mắt, hưng phấn nói:

- Vân Trưởng Lão, phía trên còn có hai người.

Vân Liêu thầm kinh hãi, bởi vì rất ít khi nghe thấy đại yêu Dực tộc nguyện ý chở người nha.

- Dực tộc nhìn như bồ câu này vậy mà lại chở theo hai người, xem ra hai người này không đơn giản đâu.

Dương Nhạc Nhạc mới mặc kệ bọn họ có đơn giản hay không, vừa cười vừa nói:

- Vân Trưởng Lão, ngươi nhìn sao lại ra nó là bồ câu vậy.

- Giống thôi.

- Ha ha, ngài nói vậy thì là vậy đi. Không riêng gì bộ dáng, ngay cả tốc độ phi hành cũng y hệt, quá chậm, đi trước chúng ta một khoảng xa như vậy mà thoáng cái đã bị chúng ta đuổi kịp.

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc cúi đầu, tựa ở mạn thuyền, say sưa nhìn con "bồ câu" kia từ từ bị bỏ lại phía sau.

Bọn họ thật sự không biết lời của mình đã rơi vào tai người ngồi phía sau Dực tộc khổng lồ kia.

Nam nhân trung niên giận dữ nhìn Tuyết Ưng phía dưới mình mặt ủ mày chau, thoáng cái, mặt hắn lạnh xuống.

Đây chính là Đại yêu Tuyết Ưng - Thông Huyền Cảnh sơ kỳ, đồng thời cũng là mặt bài của nhị tinh tông môn Thiên Diệp tông. Toàn bộ Đông Hồ chỉ có một đầu như vậy, vẫn luôn là vốn liếng để tông chủ hắn khoe khoang với các tông môn khác. Giờ lại bị người ta nói thành bồ câu, hơn nữa còn không

riêng gì bộ dáng, ngay cả tốc độ phi hành cũng y hệt. Chuyện này có thể nhẫn nhưng không thể nhục.

- Mau đuổi theo! Bổn tông chủ muốn nhìn xem là người phương nào dám vũ nhục Tuyết Ưng của ta.

Tức giận, tốc độ Tuyết Ưng đột nhiên tăng nhanh.

Đứng trên phi chu, Dương Nhạc Nhạc kinh hỉ nhìn khoảng cách giữa thuyền bay của mình và Tuyết Ưng ngày càng gần, hắn liền quay sang nói với Ôn Bình:

- Tông chủ, hình như con bồ câu kia đuổi theo.

Nghe được lời của Dương Nhạc Nhạc, Ôn Bình vội quay đầu nhìn lại.

Thấy đối phương càng lúc càng gần, hắn cười cười, nói:

- Đuổi theo? Định đua tốc độ hả? Ta chơi với ngươi.

Dứt lời, vốn muốn duy trì tốc độ chậm để ngắm phong cảnh, lúc này, Ôn Bình lập tức bỏ qua ý niệm này.

Tâm niệm vừa động, tốc độ của phi chu lập tức tăng lên, vốn Tuyến Ưng đã tiếp cận đuôi thuyền, thoáng cái bị bỏ lại một khoảng xa.

Thấy thế, Ôn Bình có hơi thất vọng:

- Ai, quá chậm.

Vừa nói xong, Dương Nhạc Nhạc lại hô:

- Tông chủ, nó lại tăng tốc nữa rồi.

- Còn không nhận thua?

Lần này, Ôn Bình không thèm quay đầu nhìn, trực tiếp xuất ra tốc độ cao nhất của phi chu.

Vèo!

Phi chu nhanh chóng biến mất trước mặt Tuyết Ưng.

Thấy chiếc thuyền bay phía trước đột nhiên chỉ còn một chấm đen nhỏ, nam nhân trung niên ngồi phía sau Tuyết Ưng há hốc mồm kinh ngạc. Mãi một lúc sau hắn mới lấy lại bình tĩnh, ý nghĩ muốn đuổi theo đối phương thị uy chợt tan biến.

- Kia là cái thứ gì vậy? Một chiếc thuyền biết bay coi như xong, vậy mà tốc độ phi hành lại vượt xa Tuyết Ưng nhà ta. Cái này còn nhanh hơn so với đại yêu Thông Huyền Cảnh hậu kỳ giương cánh nữa kìa! Phải biết một lần giương cánh như vậy cũng phải ngàn dặm chứ chẳng chơi!

【VIP】 Hoàng Lê Thành

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trên phi chu.

Dương Nhạc Nhạc nhìn phi chu càng lúc càng bỏ xa đại yêu, trên mặt lộ vẻ hưng phấn mãnh liệt.

- Chúng ta vậy mà cùng đại yêu đua tốc độ, hơn nữa còn trực tiếp ném nó lại, chờ ta trở về kể cho bọn Triệu Tinh nghe, đảm bảo bọn họ sẽ không tin.

Nói thật, nếu như không phải từng thấy một màn như vậy, chính hắn cũng không dám tin đại yêu Dực tộc, trời sinh là bá chủ bầu trời vậy mà lại bại bởi tốc độ phi hành của phi chu.

Một đôi cánh khổng lồ có thể bay cao như thế xem như là uổng phí rồi.

Suốt đoạn đường này, nhìn thấy hai người đồng hành một bộ thấy núi là kinh, thấy nước là hỉ, Ôn Bình chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, nói:

- Ta vào trong nghỉ ngơi một chút.

Dương Nhạc Nhạc không quay đầu lại, trực tiếp la lên:

- Tông chủ, ngài cứ yên tâm nghỉ ngơi, ta sẽ trông chừng phi chu giúp ngài.

Ôn Bình không thèm để ý đến mấy lời nói nhăng nói cuội của tên gia hỏa này, quay người tiến vào khoang thuyền, đồng thời mở vòng bảo hộ tàng hình cho phi chu.

Đến trưa, phi chu còn cách Hoàng Lê thành vài dặm. Đứng từ trên nhìn xuống, Hoàng Lê thành thật sự to lớn đến mức khó mà tưởng tượng được.

Cùng một độ cao, Thương Ngô Thành chỉ lớn cỡ bằng bàn tay.

Nhưng mà Hoàng Lê thành lại y hệt một cái bàn tròn.

Nhưng khiến cho người ta nhìn mà cảm thán không thôi chính là đại yêu Dực tộc bay đầy trên bầu trời Hoàng Lê thành. Vốn dĩ, một đầu đại yêu Dực tộc đã khó tìm, vậy mà Hoàng Lê thành lại không ngừng có đại yêu Dực tộc ra ra vào vào.

Sau khi đến gần Hoàng Lê thành, vì để tránh phiền toái không cần thiết, Ôn Bình cho phi chu hạ xuống một cánh rừng cách thành độ ngàn mét, sau đó thu hồi phi chu vào không gian hệ thống, rồi dẫn theo hai người Vân Liêu hướng về phía Hoàng Lê thành mà đi.

Từ trong rừng tiến vào đường cái, Ôn Bình nhịn không được cảm thán trước cảnh tượng phồn hoa của tòa thành này. Mượn dòng người vào thành mà nói, thương đội, người đi đường nối liền không dứt. Nếu là ở Thương Ngô Thành, chỉ có con đường náo nhiệt nhất mới thấy qua cảnh tượng như vậy. Chưa kể, những người này, tùy tiện liếc qua một cái đã có thể bắt gặp tu sĩ Luyện thể thập trọng.

Tu sĩ Luyện thể thập tam trọng thì khỏi phải nói, lúc xuôi theo dòng người vào thành, Ôn Bình nhìn thấy trên cổng thành có không dưới bảy vị Luyện thể thập tam trọng canh gác, số lượng y hệt như Bất Hủ Tông thời kỳ đỉnh phong.

Ôn Bình đoán, thủ vệ của một mặt tường thành liền có thể so với một cái nhị tinh thế lực rồi.

Vào thành, Dương Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn bốn phía, đây là lần đầu tiên hắn đến Hoàng Lê thành, nhịn không được vừa đi vừa cảm thán:

- Nguyên lai đây là Hoàng Lê thành.

Vân Liêu bên cạnh cũng chậc lưỡi không thôi:

- Từng nghĩ Hoàng Lê thành phồn hoa, nhưng không nghĩ nó lại phồn hao đến mức này, chuyến đi này coi như không uổng công.

Hai người âm thầm nghĩ: Đi chuyến này xem như đi đúng rồi.

Chưa từng đến Hoàng Lê thành, ai có thể ngờ được nó lại có bộ dáng như vậy?

Nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa trước mắt, Ôn Bình thầm tắc lưỡi:

- Mười ngày coi bộ không đủ nha.

Hoàn thành nhiệm vụ Vạn người biết đến Bất Hủ Tông xong, hắn còn muốn ở lại đây đi dạo vài hôm nha. Bấm ngón tay tính toán, tính thế nào cũng thấy không đủ.

Đi không được bao xa, ba người chợt nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ vọng ra từ một cái nhà trọ gọi là Bích Nguyệt lâu ở bên đường:

- Chỉ còn ba gian phòng trống, khách nhân nào muốn trọ thì mau lên.

- Ta muốn!

- Ta muốn!

Kế đó, một đám người ùa lên, chen chúc trước của nhà trọ.

Thế nhưng tiểu nhị đứng ở cửa lại ngăn cản bọn họ, tức giận nói:

- Chen cái gì mà chen, ba gian phòng trống đều là phòng chữ Thiên, các ngươi không có tư cách ở.

Nghe được câu này, Ôn Bình tò mò nhìn sang, đồng thời ngưng mắt dọ thám cảnh giới của đám người bên ngoài nhà trọ.

Có hơn năm vị là Luyện thể thập tam trọng.

Ôn Bình nhịn không được dừng bước, cảm thán một câu:

- Hoàng Lê thành thật đúng là không tưởng tượng nổi, một gian phòng trọ mà thôi, vậy mà Luyện thể thập tam trọng lại không có tư cách ở.

Ngay khi hắn còn đang ngẩn người, bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng nói:

- Mới đến?

Ôn Bình quay đầu nhìn Hoàng y thanh niên đang nói chuyện với mình, sau đó gật đầu.

Hoàng y thanh niên cười nói:

- Cũng khó trách. Kỳ thật bình thường Hoàng Lê thành cũng không phải cái dạng này, đây là bởi vì khảo hạch Thập tú lệnh sắp bắt đầu, toàn bộ các thế lực tại Đông Hồ đều tụ tập về đây. Cho nên… Mấy cái nhà trọ này trước ưu tiên cho thế lực nhị tinh, sau đó là thế lực nhất tinh. Tán tu như đám người kia dù là thực lực Luyện thể thập tam trọng thì cũng rất khó tìm được chỗ ở.

- Đa tạ bằng hữu đã giúp ta giải đáp nghi hoặc. - Ôn Bình một bộ tỉnh ngộ, gật đầu.

Vân Liêu đứng bên cạnh hỏi:

- Tông chủ, điều kiện dừng chân ở đây quá hà khắc, đêm nay chúng ta phải làm sao?

- Chuyện này… Nói sau đi. - Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá, hắn không tin có tiền mà không có chỗ ở.

Ngay khi bọn họ định cất bước đi tiếp lên phía trước, thì tên tiểu nhị trong Bích Nguyệt lâu vừa nãy còn đứng chặn cửa phách lối đột nhiên xông ra cản đường.

Lúc này, Vân Liêu đã bước lên chắn trước người Ôn Bình, cảnh giác nhìn tên tiểu nhị kia, lạnh giọng nói:

- Có chuyện gì à?

Tiểu nhị là một gã béo độ khoảng ba mươi tuổi, mặt đầy mỡ, một bộ tươi cười nhìn ba người. Lúc hắn cười lên, mỡ trên mặt dồn lại thành một đống bèo nhèo, che lấp cả đôi mắt ti hí:

- Tiền bối, đừng đi nữa, hiện tại nhà trọ toàn bộ Hoàng Lê thành đều đã chật kín người. Ở lại Bích Nguyệt lâu chúng ta đi nha? Vừa vặn có ba vị khách trả phòng đâu này.

Ôn Bình lên tiếng:

- Chẳng phải Bích Nguyệt lâu không cho trọ lại sao?

Tiểu nhị vội vàng giải thích:

- Tiền bối đừng nói lời như vậy, ba vị mặc chế phục tông môn, hẳn là đến từ một tông môn hoặc thế lực gia tộc nào đó, sao có thể… đánh đồng cùng đám tán tu kia?

Ôn Bình cúi đầu nhìn Bất Hủ Thanh Phong bào, cười một tiếng:

- Cái đãi ngộ này coi bộ không sai nha.

Dứt lời, ba người bước theo tiểu nhị vào nhà trọ.

Lúc đi ngang qua cửa, một đám tu sĩ Luyện thể đứng chặn đường, tiểu nhị không có chút tu vi nào vậy mà trực tiếp mắng mỏ đám tu sĩ Luyện thể thập tam trọng kia, rồi cứ thế đẩy ra một con đường.

Mà những… Luyện thể thập tam trọng ngay cả trợn mắt cũng không dám.

Ôn Bình nhịn không được âm thành cho tiểu nhị một cái "like", Hoàng Lê thành này lợi hại, vừa đến đã cho mình một cái hạ mã bức ra oai phủ đầu kết hợp với trang bức rồi.

Sau khi tiến vào Bích Nguyệt lâu, tiểu nhị tiếp tục mở miệng nói:

- Ba vị tiền bối đến từ tông môn nào?

Lúc này, Ôn Bình lạnh giọng đáp:

- Nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi!

Bởi vì mới bị người khác trang bức nên Ôn Bình quyết định trả lại cho đủ vốn, đồng thời hiển lộ rõ phong thái của Bất Hủ Tông.

Tiểu nhị thấy thế, xấu hổ cười cười, vội vàng giải thích:

- Tiền bối, ngài hiểu lầm, muốn trọ lại cần phải đăng ký tông môn, đây là quy định toàn thành, không phải tiểu nhân thích nghe ngóng lung tung đâu.

Ôn Bình gật đầu, ứng tiếng:

- Bất Hủ tông.

Nghe xong, tiểu nhị mới hỏi lại:

- Tiền bối có muốn cả ba gian phòng chữ Thiên luôn không?

Ôn Bình đáp:

- Đều muốn.

Nghe xong, tiểu nhị vội vàng quay sang trướng phòng tiên sinh hô một tiếng:

- Bất Hủ tông, phòng chữ Thiên số 11, 12, 13.

Ngay sau đó, trướng phòng tiên sinh lập tức vùi đầu vung vài nét bút, rồi quay người lật ba cái thẻ số 11, 12, 13 lại, đại biểu ba gian phòng này đã có người.

Tiểu nhị còn nói thêm:

- Tiền bối, phòng chữ Thiên mỗi gian 5 kim một ngày, ba gian tổng cộng là 15 kim, xin hỏi tiền bối cần ở mấy ngày?

- Mười ngày.

Dứt lời, Ôn Bình lấy từ trong tàng giới ra hai tấm kim phiếu trị giá trăm kim.

Dương Nhạc Nhạc đứng bên cạnh tuy không quan tâm lắm con số 200 kim, nhưng vẫn nhịn không được cảm thán:

- Nhà trọ ở Hoàng Lê thành quả thật quý nha.

Nếu như ở Thương Ngô Thành, nhà trọ tốt nhất, gian phòng cao cấp nhất một tháng cũng chỉ dám thu 5 kim tệ, mà ở đây, 5 kim chỉ có thể ở một đêm.

Chỉ có thể nói Hoàng Lê Thành không hổ là trung tâm Đông Hồ.

Tiểu nhị dù sao cũng có lịch duyệt cực kỳ phong phú, cao thấp dò xét Dương Nhạc Nhạc một phen, bất đắc dĩ cười cười, rồi nói:

- Vị tiền bối này chớ có nói đùa, một thân chế phục tông môn của ngài cũng phải hơn trăm kim, ở phòng chữ Thiên không cảm thấy Bích Nguyệt lâu ủy khuất ngài đã là vạn hạnh cho chúng ta rồi.

- Lời này ta thích nghe! Không ủy khuất, có thể cố qua được, bất quá so với chỗ của ta tại tông môn quả thật chênh lệch có hơi lớn.

Dương Nhạc Nhạc hì hì cười.

Tiểu nhị lập tức gật đầu cười:

- Tiền bối, ngài tới để tham gia khảo hạch Thập tú lệnh phải không? Vậy thì cũng chỉ có thể chịu chút ủy khuất này thôi.

Nhìn bộ dạng tin sái cổ của tiểu nhị, Ôn Bình lườm lườm Dương Nhạc Nhạc, thầm nghĩ: Tên tiểu tử này vậy mà cũng học xong trang bức.

Nghe được lời của Dương Nhạc Nhạc, lại nghe đến chuyện chế phục trị giá 100 kim từ miệng tiểu nhị, người chung quanh đồng loại nhìn về phía ba người.

Trăm kim tuy không tính là nhiều, nhưng một bộ chế phục tông môn có giá như vậy thì hơi xa hoa, hiếm gặp.

Đoán chừng cũng chỉ có thế lực nhị tinh cự đầu mới có được khí phái bực đó.

Lúc này, tiểu nhị làm thủ thế "thỉnh", rồi nói:

- Ba vị tiền bối, mời theo ta.

Vừa đi hắn vừa hỏi:

- Chế phục của ba vị tiền bối nhìn có hơi lạ mắt, không biết Bất Hủ Tông là thế lực mấy sao?

Ôn Bình đáp:

- Vô tinh.

Những lời này vừa ra, tiểu nhị lập tức dừng bước.

Nét mặt nhìn Ôn Bình lập tức thay đổi.

Vô tinh?

Là vô tinh tông môn sao lại không nói sớm?

Nguyên bản còn đang đoán đám người Ôn Bình đến từ cái thế lực lớn nào, hiện tại, ai cũng kinh ngạc nhìn bọn họ.

Nào có ai ngờ ba người Ôn Bình mặc quần áo trị giá trăm kim lại đến từ vô tinh tông môn.

Người ngồi ở cái bàn cơm gần họ nhất chợt há miệng cười lớn, vừa cười vừa vỗ tay:

- Mấy cái vô tinh tông môn vậy mà dám đến Hoàng Lê thành bày ra khí thế đại nhân vật, lợi hại lợi hại.

【VIP】 Khảo Hạch Thập Tú Lệnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cái vỗ tay này của hắn khiến cho tiểu nhị thay đổi nét mặt.

Thế nhưng gian phòng đã mở, với tư cách là thương nhân kinh doanh nhà trọ, không thể mất uy tín, cường hành đuổi khách đi được, tiểu nhị đành bất đắc dĩ cúi đầu chạy lên lầu.

Ba người Ôn Bình theo sát phía sau.

Lúc đi đến phòng chữ Thiên ở tầng ba, tiểu nhị vừa đẩy cửa vừa nói:

- Bích Nguyệt lâu đã thu tiền thì sẽ không đuổi ba vị đi, nhưng ba vị làm vậy là đang tự mình hại mình đấy.

- Sao ngươi lại nói như vậy? - Ôn Bình hỏi.

- Nếu là ngày thường, ở thì ở thôi. Thế nhưng mấy ngày nay không giống vậy, người của các thế lực lớn đều muốn ở phòng chữ Thiên. Nếu bọn họ biết ba vị đến từ vô tinh tông môn… Chỉ sợ đó là họa. - Tiểu nhị thở dài nói. - Ba vị nghe ta khuyên một câu, nếu như có phòng bình thường trống thì mau mau chuyển xuống đi.

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Ở đây, không đổi đi đâu cả.

- Không nghe lời ta, đừng trách ăn phải thiệt thòi. - Tiểu nhị lắc đầu, lần lượt đẩy cửa ba gian phòng.

- Ba gian phòng này các vị tùy ý chọn, muốn ăn gì thì xuống lầu gọi.

Dứt lời, tiểu nhị nhanh chân rời đi.

Sau khi hắn rời khỏi, Ôn Bình tùy tiện chọn một gian phòng, rồi quay sang nói với hai người:

- Hai người các ngươi tùy ý chọn, sắp xếp hành lý, nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi vào thành dạo.

- Đã biết.

Nghe thấy sắp được đi dạo chơi, Dương Nhạc Nhạc lập tức chạy vội vào phòng, ném tay nải xuống, đảo mắt liền quay trở ra.

…

Một phút sau, ba người Ôn Bình cùng Cáp Cáp đã dạo bước trên đường phố Hoàng Lê thành.

Vừa đi dạo vừa mua vài thứ đặc biệt.

Bất quá, đối với Ôn Bình mà nói, đồ ăn vặt là thứ hấp dẫn hắn nhất. Trên phố có rất nhiều sạp hàng bán đủ loại quà vặt phong vị khác biệt, hơn nữa giá cả lại rất chi là rẻ.

Chỉ mất có mười kim tệ, Ôn Bình đã ăn hết một con phố.

Màn đêm buông xuống, Hoàng Lê thành vẫn náo nhiệt như cũ, đèn đuốc sáng trưng, dùng ánh sáng dìu dịu từ đèn lồng xua tan đi bóng tối.

Đường đi so với ban ngày càng thêm mỹ lệ.

- Vừa đi vừa để ý một chút, mới có buổi đại đấu giá tân hiếu tử, không mua cũng đến nhìn xem một chút.

Đây là tiếng hô của tên ăn mày quỳ gối ven đường.

- Công tử, chớ đi nha. Vào đây cùng nhân gia uống một chén. - Đây là tiếng của nữ tử thanh lâu đang gọi khách.

…

Tiếng rao quanh quẩn bên tai không dứt.

Đang dạo bước, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một đội ngũ thật dại, cuối đội ngũ là một tòa kiến trúc hình tháp cao đến bốn tầng. Nếu như chỉ có một ít người bình thường xếp hàng, Ôn Bình khẳng định sẽ không để tâm, nhưng đội ngũ trước mặt lại toàn là Luyện thể thập tam trọng, còn có cả

những thiếu niên độ mười lăm tuổi, cái này… Ôn Bình cảm thấy hứng thú nha.

Dương Nhạc Nhạc mở miệng nói:

- Tông chủ, có muốn ta đến hỏi một chút hay không?

- Không cần.

Nói xong, Ôn Bình giơ tay ngăn lại một người vừa đi sượt qua bên cạnh hắn.

Đương nhiên, hắn chỉ tiện tay ngăn người kia mà thôi, mở miệng cũng là tùy ý:

- Bằng hữu, xin hỏi một chút vì sao bọn họ lại xếp hàng dài như vậy?

- Các người là người bên ngoài Đông Hồ đến? - Người nọ nghi hoặc hỏi.

- Là người Đông Hồ… - Ôn Bình vừa nói vừa quay đầu nhìn. Lúc nhìn thấy người nọ, hắn ngây ra một lúc, cảm thấy dường như đã từng quen biết.

Mày kiếm mắt sáng, một thân trường bào lam sắc, giơ tay nhấc chân đều tản ra khí thế đại nhân vật, phía sau lưng hắn còn có một đại yêu tháp tùng.

Ôn Bình nhớ rõ bản thân không hề quen biết đại nhân vật nào như thế, bất quá, sau vài lần cẩn thận dò xét, không hiểu vì sao hắn cảm thấy người này rất quen thuộc.

Đây không phải người ngồi sau lưng đại yêu Dực tộc, đua tốc độ với Vân Ẩn Hào lúc trước sao?

Hắn chỉ là tùy ý cản một người mà thôi.

Tùy ý đến mức còn chưa nhìn rõ mặt người ta đã hỏi chuyện, có hơi vô lễ một chút.

Chẳng lẽ người này có duyên với hắn như vậy sao?

Đã có duyên, vậy thì bảo hệ thống tra xét tin tức của hắn ta một chút vậy.

La Thiên Diệp.

Giới tính: Nam.

Tuổi: 44.

Cảnh giới: Thông Huyền Cảnh trung kỳ.

(Tông chủ nhị tinh tông môn Thiên Diệp tông)

Người này vậy mà lại là một vị Thông Huyền Cảnh trung kỳ, khó trách tính tình lớn như vậy, nhất quyết cưỡi đại yêu đòi cạnh tranh tốc độ với phi chu của hắn.

Trong lúc Ôn Bình dự định tra xét tin tức của đại yêu phía sau La Thiên Diệp, thì hắn ta cũng đang híp mắt nhìn Ôn Bình. Phát hiện bản thân không nhìn thấu cảnh giới của thiếu niên trước mắt, La Thiên Diệp hiển nhiên cũng không xem Ôn Bình là tiểu lâu la để đối đãi, hắn mở miệng nói:

- Người trẻ tuổi, lá gan của ngươi rất lớn, ngay cả ta mà cũng dám ngăn cản. Bất quá nếu đã như vậy, ta cũng vui lòng nói cho ngươi biết. Đó chính là nơi bắt đầu giấc mộng của những người trẻ, ngươi có lẽ nên đi thử.

Ôn Bình: …

Có thể trả lời rõ ràng một chút không hả?

Mà lúc này, La Mịch đứng bên cạnh đã sớm nhìn không được nữa, mở miệng nói:

- Phụ thân, ngươi lại nói nhảm nữa rồi. Cái gì mà nói bắt đầu giấc mộng, không phải chỉ là chỗ ghi danh khảo hạch Thập tú thôi sao.

La Thiên Diệp nhíu mày phản bác:

- Nghĩ kỳ hãy nói, nếu không phải có nó, phụ thân ngươi sao có thể thuận buồm xuôi gió hoàn thành mộng tưởng của mình? Sao có thể đi đến ngày hôm nay? Cho nên lúc nói về nó nên nhớ phải thần thánh một tí, bởi vì nó cũng sắp trở thành khởi đầu nhân sinh của ngươi.

La Mịch bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó quay sang Ôn Bình nói:

- Bằng hữu, các ngươi hẳn là biết khảo hạch Thập tú chứ? Nếu như muốn tham gia có thể đến đó báo danh, ngày mai là

bắt đầu khảo hạch rồi.

Đột nhiên nhớ đến Thập Tú lệnh nằm trong tàng giới, Ôn Bình liền hỏi dò:

- Cần có Thập tú lệnh sao?

- Ngươi có?

- Không có.

- Vậy thì cũng chỉ có một con đường thôi, nếu không có Thập tú lệnh, ngươi phải ngoan ngoãn tham gia khảo hạch sơ tuyển. Có Thập tú lệnh, ngươi có thể trực tiếp tham dự vòng thí luyện Thập tú cuối cùng.

Dứt lời, La Mịch nghe thấy phụ thân đã sớm đi xa réo ầm ĩ, hắn vội vàng đuổi theo.

Thấy bọn họ rời khỏi, Dương Nhạc Nhạc liền lên tiếng:

- Tông chủ, hai người bọn họ không phải là người ngồi sau lưng con bồ câu kia sao?

- Thật là khéo, hóa ra bọn họ cũng đến Hoàng Lê thành. - Vân Liêu nhịn không được cảm thàn một câu.

Thiên địa to lớn, nhưng có đôi khi cũng rất nhỏ bé.

Ôn Bình không để ý đến lời của hai người bọn họ, liếc mắt nhìn về phía chỗ ghi danh, rồi nói:

- Hai người các ngươi đi đến đó báo danh đi, xong việc quay lại Bích Nguyệt lâu tìm ta.

- Tông chủ, không phải ngài định để ta tham gia khảo hạch Thập Tú đấy chứ? - Dương Nhạc Nhạc lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ. - Thế nhưng ta chỉ muốn cùng ngài dạo phố, ăn cái gì đó thôi.

- Chơi đùa một chút, thông qua khảo hạch, chúng ta liền đi.

Nói xong, Ôn Bình nhìn thoáng qua Vân Liêu, rồi nói tiếp:

- Vân trưởng lão, ngươi cũng đi báo danh đi.

- Ân!

So với Dương Nhạc Nhạc, lúc nhìn thấy chỗ ghi danh, trong mắt Vân Liêu hừng hực lửa.

Hiển nhiên, hắn đã từng nghe qua Thập tú thí luyện.

Ôn Bình cũng hiểu, đây chính là cơ hội để một vạn người biết đến Bất Hủ Tông.

Sau khi hai người Vân Liêu đi báo danh, Ôn Bình mang theo Cáp Cáp quay về Bích Nguyệt lâu.

Một nén nhang trôi qua, Ôn Bình về đến Bích Nguyệt lâu. Nhưng khi vừa bước vào cửa, hắn phát hiện có rất nhiều ánh mắt khác thường đang nhìn về phía mình, loại ánh mắt này… có một chút hả hê, cũng có vài phần đố kỵ khi thấy hắn bước đến.

Không rõ lắm vì sao bọn họ như vậy, Ôn Bình dứt khoát đi thẳng lên lầu ba.

Cửa vừa mở ra, chợt nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng nói chuyện:

- Ai, thật đúng dịp.

Đúng vậy, người vừa nói chính là La Mịch.

Quay đầu nhìn thấy hắn, Ôn Bình ngẩn ra một lúc, sau đó hỏi:

- Ngươi… Không phải vừa nãy ngươi còn đi xếp hàng báo danh sao?

La Mịch nhìn Ôn Bình bằng ánh mắt cổ quái, rồi nói:

- Xếp hàng? Bằng hữu, ngươi có bị gì không? Thiên Diệp tông chúng ta là nhị tinh tông môn, đương nhiên có lối tắt.

Vừa nói xong, La Mịch đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó.

Rồi… Hắn kinh hô một tiếng!

- Người không phải là cái tên đến từ vô tinh tông môn trong truyền thuyết kia đấy chứ? Kẻ mà hết lần này đến lần khác một mực tiến vào phòng chữ Thiên?

【VIP】 Thông Huyền Cảnh Phá Cửa

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Hình như là nó đó.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười.

- Bằng hữu, phụ thân ta rất tán thưởng ngươi. Ngươi nha, xuất thân thấp càng không thể cho rằng mình thấp hơn kẻ khác. Đều là người, dựa vào cái gì có tiền mà phải ở phòng bình thường.

La Mịch nhìn Ôn Bình bằng ánh mắt tán thưởng, sau đó, dường như sợ Ôn Bình hiểu lầm là mình nói, hắn vội giải thích.

- Đây là những lời phụ thân ta nói.

Ôn Bình lên tiếng:

- Đoán được.

Có thể nói chỗ ghi danh là nơi bắt đầu giấc mộng… Được loại người này khen ngợi, Ôn Bình hắn tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chính yếu nhất, khen quả thật rất có đạo lý.

Đều là người, dựa vào cái gì có tiền còn phải ở phòng bình thường?

Não úng nước?

La Mịch bước đến vỗ vỗ vai Ôn Bình, dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Ta chỉ có một câu, tự cầu nhiều phúc.

Đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên vọng lên âm thanh mắng chửi đầy phẫn nộ, thấy vậy, La Mịch liền quay về gian phòng của mình.

…

Lầu một Bích Nguyệt lâu.

Một nam nhân khoác da thú, mắt trừng to như chuông đồng, giọng nói thô cuồng đang bước vào trong nhà trọ. Vào đến nơi, hắn trực tiếp đẩy tiểu nhị sang một bên, nắm lấy cổ áo một gã thực khách gần đó, giận dữ hỏi:

- Tiên sư bố nhà nó, tên tiểu tử vô tinh tông môn chiếm láy ba gian phòng chữ thiên đã về chưa hả?

- Về rồi về rồi, vừa mới lên lầu!

Thanh niên bị nắm chặt cổ áo vội nói, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Mặc dù hắn đã trả lời rất thành kính, nhưng lại chẳng khác a miêu a cẩu bị ném bay, người đập vào chân một cái bàn gần đó. Lồm cồm bò dậy, sau đó… Hắn không dám quay về chỗ cũ.

Tuy là Luyện thể thập tam trọng, nhưng một chút cá tính cũng không có.

Thấy đối phương cất bước đi lên lầu rồi, hắn mới dám ngồi trở lại bàn của mình, thấp giọng nói.

- Cái tên Man Bộ này đúng là tánh khí táo bạo, đã trả lời hắn rồi vậy mà còn đối với ta như vậy.

Người ngồi đối diện vội lên tiếng:

- Được rồi, hắn là Man Bộ Hoàn Nhan Hồng, tu sĩ Thông Huyền Cảnh, chỉ đem ngươi ném đi đã là tốt lắm rồi.

- Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, lo xem náo nhiệt đi.

- Đúng, xem náo nhiệt. Man Bộ tuy không phải thế lực cự đầu cấp nhị tinh, nhưng cũng không hề thua kém bao nhiêu. Hoàn Nhan Hồng đã ra tay, tên tiểu tử vô tinh tông môn kia xem như xui xẻo.

Đám người nhao nhao nghị luận, sau đó chú mục về phía phòng chữ Thiên ở lầu ba.

Phòng số 12.

Phanh!

Hoàn Nhan Hồng dùng một tay vỗ lên cửa.

Nghĩ đến việc đằng sau cửa chỉ là một tên oắt con vô tinh tông môn, hắn không khỏi dùng sức thêm một chút.

Ôn Bình ở trong phòng, đang chuẩn bị thay áo đi ngủ thì nghe thấy âm thanh đập cửa thô bao, hắn vội lên tiếng:

- Đừng gõ nữa, cửa cũng sắp bị ngươi gõ nát rồi.

Nói xong, hắn bước ra mở cửa.

Vừa mở cửa, đột nhiên, một cái tay chụp tới, Ôn Bình nhanh chân lui về sau mấy bước, khiến cái tay kiua chụp vào hư không.

Bắt không được tên gia hỏa đáng giận, Hoàn Nhan Hồng càng thêm phẫn nộ, lớn tiếng mắng:

- Tiểu tử, mau cút ra đây cho ta, nếu không coi chừng lão tử thẳng tay vặn đầu ngươi xuống đấy. Tiên sư bà nhà nó, một cái tiểu tử vô tinh tông môn như ngươi mà cũng dám ở phòng chữ Thiên, ngươi xem Hoàng Lê thành là cái ổ chó đấy hả?

- Nguyên lai là đến đoạt phòng.

Ôn Bình bừng tỉnh đại ngộ, rồi hỏi:

- Ở Hoàng Lê thành chẳng lẽ không có luật pháp? Ví dụ như cấm giết người các kiểu.

Nghe hắn nói thế, Hoàn Nhan Hồng càng thêm tức giận, quát:

- Tiên như bà nhà nó, lão tử không giết được ngươi chẳng lẽ còn không vặn gãy tay chân ngươi được à? Tháo một cái tay thì không coi là trái pháp luật nha.

- À, tháo một cái tay thì không xem là trái luật đúng không? Rất tốt.

- Rất tốt, hắc hắc, tiểu tử ngươi là người đầu tiên tán thành cách chơi của lão tử đấy.

Hoàn Nhan Hồng nhếch miệng cười, "phanh" một tiếng mở ra mạch môn.

Sau đó hướng về phía Ôn Bình, bước từng bước đến gần.

Ôn Bình hiển nhiên không hề trốn tránh, mà còn quay sang Cáp Cáp nói:

- Tháo một cái tay của hắn ra, đem vứt đi.

- Khặc.

- Khặc.

Tiếng cười quanh quẩn trong phòng.

Lúc này, Hoàn Nhan Hồng biến sắc, phát giác được trong phòng đột nhiên xuất hiện khí tức quỷ dị, nếu hắn còn không biết bên trong có cao nhân mạnh hơn hắn thì kể cũng uổng công tu hành.

Hắn tuy là kẻ thích cậy mạnh, cũng rất thích đấu đá, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn ngốc.

Hoàn Nhan Hồng lập tức xoay người bỏ chạy.

Thế nhưng xích sắt đỏ thẫm đã lao đến.

…

Phòng chứ Thiên số 10.

La Thiên Diệp ngồi trong phòng, chăm chú quan sát một tấm họa đồ trên tay. Hiển nhiên, đó chính là lịch trình khảo hạch ngày mai.

Đã 29 năm rồi, giờ nhìn lại lịch trình này, hắn chợt cảm thấy vô cùng thân thiết.

Lúc này, La Mịch đột nhiên tiến vào phòng, vừa đi vừa nói:

- Phụ thân, ngươi biết cái tên vô tinh tông môn ở phòng chữ Thiên kia là ai không?

- Ai? - Nghe được lời của nhi tử, La Thiên Diệp cảm thấy rất hứng thú với người mà mình tán thưởng. Hắn buông họa đồ

trong tay xuống, nghiêm túc nhìn về phía La Mịch.

Nhìn thấy thái độ của phụ thân, La Mịch cười cười, rồi nói:

- Chính là cái tên chúng ta gặp phải ở chỗ ghi danh tối nay, hắn còn cản đường ngươi đấy.

- Là hắn à? Đúng là thứ lăng đầu thanh (1)!

(1) Ý chỉ thanh niên trẻ trâu, ngựa non háo đá.

Không biết chỗ ghi danh Thập tú thí luyện.

Cũng không biết quy tắc ngầm khi vào ở phòng chữ Thiên.

Vậy thì không thể hình dung hắn là người can đảm được, chỉ có thể dùng một chữ khác mà thôi.

Ngây.

Ngây đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

Bỗng nhiên, một hồi tiếng đập cửa vọng đến, kế đó là âm thanh mắng nhiếc đầy phẫn nộ.

La Mịch liền nói:

- Nhị tinh tông môn đã tìm đến cửa, đoán chừng tiểu tử kia thảm rồi.

Dứt lời, không bao lâu sau, ngoài cửa chợt vang lên một tiếng "Phanh".

Kế đó là âm thanh sợ hãi từ dưới lầu truyền đến.

La Mịch mở cửa ra, vừa nghiêng đầu, liền thấy Ôn Bình đứng cạnh lan canh bị phá nát, hướng xuống dưới lầu, nói:

- Tháo xuống một cánh tay, cho nhân sinh của ngươi một lần giáo huấn, miễn tạ!

Nói xong, Ôn Bình lập tức xoay người đi vào trong, khép cửa lại.

Ngay khi La Mịch định quay vào nói cho phụ thân biết thì La Thiên Diệp đã tự mình bước ra, đứng cạnh lan can, nhìn về phía gian phòng của Ôn Bình.

Bởi vì hắn vừa cảm nhận được khí thế của Thông Huyền Cảnh từ trung kỳ trở lên, và chính xác là nó phát ra từ gian phòng chữ Thiên số 12.

Đúng lúc này, cúi đầu nhìn xuống, La Thiên Diệp liền thấy một tráng hán khoác da thú nằm bất động trên nền đất, hơn nữa, một cánh tay của hắn còn bị tháo đi. Đáng sợ ở chỗ, vị trí vết thương không hề có máu chảy ra.

Kế đó, hắn nghe thấy âm thanh nghị luận dưới lầu.

- Đây không phải là Hoàn Nhan Hồng vừa mới lên lầu sao?

- Không phải hắn là Thông Huyền Cảnh sao? Vừa lên lầu một lúc đã bị đánh xuống, ngay cả tay cũng mất.

- Ta kháo, khách nhân phòng chữ Thiên số 12 cũng quá tàn bạo đi.

- Đột nhiên ta cảm thấy khó có thể tin hắn xuất thân từ vô tinh tông môn…

…

Nghe được âm thanh nghị luận dưới lầu, La Thiên Diệp nhíu mày, nhất là khi biết rõ người bị ném xuống lầu là Hoàn Nhan Hồng, hắn liền nói:

- Người này không đơn giản.

La Mịch gật đầu, sau đó hỏi:

- Phụ thân, ý của ngài là…?

- Ngươi đi tu luyện trước đi, ta qua tiếp kiến hắn.

Dứt lời, La Thiên Diệp cất bước đi đến phòng chữ Thiên số 12. Vốn tiểu nhị muốn đi lên dò xét tin tức cũng bị hắn đuổi đi.

Đến nơi, La Thiên Diệp giơ tay gõ cửa.

- Bằng hữu, ta có thể vào không?

Sau đó, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nói chuyện:

- Ngươi cũng muốn đến đoạt phòng?

La Thiên Diệp bất đắc dĩ cười, nhẹ giọng giải thích:

- Không phải, ta là người hôm nay bị ngươi ngăn lại bên đường, ngẫu nhiên biết ngươi cũng ở đây, cho nên muốn đến bái phỏng.

Dứt lời, một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Cửa mở ra.

【VIP】 La Thiên Diệp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cửa vừa mở ra, La Thiên Diệp liền nói:

- Tại hạ Thiên Diệp tông tông chủ La Thiên Diệp, không biết các hạ xưng hô thế nào?

Vừa nói, hắn vừa đưa mắt quét một vòng quanh phòng, ý đồ tìm kiếm người vừa phát ra cỗ khí tức cường đại kia.

Ôn Bình lên tiếng:

- Bất Hủ Tông tông chủ Ôn Bình, không biết muộn như vậy mà La tông chủ còn đến gõ cửa phòng ta là có chuyện gì?

Tìm không được chủ nhân cỗ khí tức kia, La Thiên Diệp bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt, cười nói:

- Vốn định làm quen, muốn hỏi Ôn tông chủ có nguyện ý gia nhập Thiên Diệp tông của ta hay không? Bất quá, bây giờ ngẫm lại, lời này không cần hỏi nữa. Bởi lẽ có hỏi cũng dư thừa, không ngờ Ôn tông chủ tuổi còn trẻ mà đã là nhất tông chi chủ rồi, thật sự là tài không đợi tuổi.

Hắn xem như hiểu rõ vì sao Ôn Bình không biết đến Thập tú thí luyện rồi.

Kết hợp với những gì vừa phát sinh - tu sĩ Thông Huyền Cảnh nháy mắt bị nốc ao, vậy chỉ có một khả năng duy nhất, Bất Hủ Tông này là tông môn vừa thành lập, còn chưa kịp thăng tinh, thậm chỉ sợ là chưa gia nhập Bách Tông Liên Minh Hội nữa kìa. Dù cho có được bí bảo giết chết Thông Huyền Cảnh, nhưng bất nhập Bách Tông Liên Minh Hội, cộng với nằm ở nơi xa xôi, tin tức không lưu thông… Hiển nhiên, không biết Thập tú thí luyện cũng không có gì lạ.

Kế đó, La Thiên Diệp nói:

- Ôn tông chủ, ngày mai có việc gì không?

Ôn Bình đáp:

- Ngày mai? Tạm thời còn chưa xác định được muốn làm gì.

Nghe xong, La Thiên Diệp tỏ ra vui vẻ:

- Vậy không bằng Ôn tông chủ đồng hành cùng ta, lần thi đấu tuyển chọn này có ít nhất ba vạn người tham gia, đến lúc đó sẽ đặc biệt náo nhiệt.

Hơn ba vạn.

Nghe đến con số này, Ôn Bình âm thầm kinh hãi.

- Ân, được rồi, vậy thì cùng đi.

Có một người quen thuộc dẫn đường, hiển nhiên, hắn rất thích ý.

…

Nửa đêm, hai người Vân Liêu cuối cùng cũng trở về.

Lúc lên lầu, thấy có người đang sửa lan can, Dương Nhạc Nhạc có hơi sửng sốt một chút, liền hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Ngại quá, chúng ta sắp sửa xong rồi. - Thợ mộc đang làm lan can vội vàng giải thích.

Vân Liêu đứng trước cửa gian phòng của Ôn Bình, liếc nhìn lan can, cũng đoán được đại khái.

Hiển nhiên là có người không phục Bất Hủ Tông là vô tinh tông môn lại ngang nhiên chiếm phòng chữ Thiên, cho nên mới tiến tới cướp đoạt, và kết quả cuối cùng là bị Cáp Cáp vỗ cho một cái.

Vân Liêu thay người bị đánh kia mặc niệm một phút, sau đó gõ cửa phòng Ôn Bình.

- Tông chủ, chúng ta đã về rồi.

Ôn Bình đáp:

- Sáng mai hẵng nói.

Vân Liêu gật đầu, sau đó đi thẳng về phòng mình.

Sáng sớm hôm sau, ba người tề tụ tại lầu một Bích Nguyệt lâu. Dương Nhạc Nhạc bắt đầu thao thao bất tuyệt:

- Tông chủ, ngươi biết không? Trận thí luyện này vậy mà có hơn ba vạn năm ngàn người báo danh, dưới 35 tuổi đạt Luyện thể thập tam trọng có hơn 1 vạn người. Chu choa, một vạn tu sĩ Luyện thể thập tam trọng, tràng diện này quả khó mà tưởng tượng.

- Tông chủ, suốt quãng đường đêm qua hắn cứ lặp đi lặp lại mấy lời này, đây đã là lần thứ 7. - Vân Liêu đứng bên cạnh nhịn không được hừ một tiếng.

Ôn Bình cười ha ha, sau đó hỏi:

- Nói vài chuyện cụ thể ta nghe.

Thấy Ôn Bình có hứng thú, Dương Nhạc Nhạc cứ như tìm được tri kỉ, vội vàng nói:

- Thập tú thí luyện này chia làm hai loại, dưới 15 tuổi cùng với Luyện thể thập tam trọng. Nghe nói là muốn lựa ra 10 thiên tài yêu nghiệt dưới 15 tuổi cùng với 10 người mạnh nhất Luyện thể thập tam trọng. Nếu trở thành 1 trong mười người được tuyển chọn sẽ có cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm của tam tinh tông môn, bái tiền bối Thông Huyền Cảnh hậu kỳ làm vi sư.

Ôn Bình thì thào tự nói:

- Bái Thông Huyền Cảnh hậu kỳ làm vi sư.

Hắn có muốn không thừa nhận cũng không được, phần thưởng này quả thật rất phong phú.,

Nếu có thể trở thành Thập tú, muốn ra khỏi Đông Hồ là chuyện hiển nhiên rồi.

Ngay khi Ôn Bình định hỏi nội dung khảo hạch lần này thì tiểu nhị đột ngột chạy tới, trên mặt mang theo kinh hoảng.

- Ba vị tiền bối, sao các ngươi lại ngồi ở đây?

- Chỗ này không thể ngồi à? - Ôn Bình hỏi.

Lúc này, tiểu nhị cười làm lành, nói:

- Ý của tiểu nhân không phải như vậy, chỉ là chỗ này không thích hợp với thân phận của ba vị tiền bối. Mời lên nhã gian ở tầng hai, tiểu nhân đi trước dẫn đường.

Ôn Bình không đứng lên, thản nhiên nói:

- Không cần phiền phức như vậy, ăn ở đây đi, náo nhiệt.

- Tiền bối, ngài đừng nói giỡn. Hôm qua Hoàn Nhan Hồng kia bị ngài đánh cho thê thảm đến như vậy, nếu như lão bản biết được tiểu nhân để ba vị ngồi đây dùng cơm, nói không chừng sẽ mắng cho ta một trận mất.

Tiểu nhị vừa nói xong, người xung quanh liền nhao nhao nhìn qua đây.

Bọn họ cũng biết chuyện xảy ra đêm qua, khách nhân phòng chữ Thiên số 12 quả thật rất lợi hại, chỉ có điều chưa được diện kiến mà thôi.

Hiện tại, nghe thấy mấy lời của tiểu nhị, cả đám liền quay sang đánh giá Ôn Bình.

Vừa nhìn thấy liền không khỏi cảm thán, trẻ tuổi như vậy đã có thể tháo một cánh tay của Hoàn Nhan Hồng, nói là người của vô tinh tông môn, thử hỏi có ai tin?

Thấy Ôn Bình vẫn như cũ không đứng dậy, tiểu nhị tiếp tục nói:

- Ba vị tiền bối, các ngài đừng làm khó tiểu nhân, thân phận của ba vị sao có thể ngồi dùng cơm ở đây.

Nhưng đúng lúc này, đầu cầu thang đột nhiên vang lên tiếng cười lạnh, sau đó là một câu còn lạnh hơn:

- Không ăn ở đây thì ăn ở đâu? Mấy ngày nữa, có muốn ngồi ăn cơm cũng không được nữa rồi.

Nghe thế, đám người nhao nhao quay đầu lại.

Một nam nhân khoác hắc bào chậm rãi đi xuống, theo phía sau là tám vị thiếu niên tuấn mỹ, ai ai cũng khí chất bất phạm.

Lúc này, có người nhận ra người vừa tới, vội hô lên.

- Nhị tinh tông môn Hắc Nham tông tông chủ Hắc Ma.

Lời này vừa ra, thực khách có mặt tại lầu một nhao nhao châu đầu ghé tai nghị luận.

Nếu người vừa lên tiếng thuộc nhất tinh tông môn, thì trong mắt bọn họ kẻ kia hẳn là người ngu, ngay cả Thông Huyền Cảnh còn bị chém mất một tay thì còn ai dám xâm phạm? Nhưng nam nhân kia vậy mà lại là tông chủ của nhị tinh tông môn.

Lúc này, ý nghĩa đã hoàn toàn khác rồi.

Hắc Ma đứng ở đầu cầu thang, liếc mắt nhìn Ôn Bình một cái, cũng không dừng lại quá lâu, tiếp tục đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Hoàn Nhan Hồng là người của Man Bộ - bộ tộc man di ở bắc Đông Hồ, với tư cách là thế lực nhị tinh, nó đã có vị thế cao nhất, hơn nữa còn có Cực Cảnh Sơn làm chỗ dựa, là thế lực phụ thuộc Cực Cảnh Sơn. Vốn dĩ có thể lộ ra thực lực, sau đó dùng thực lực chứng minh bản thân đủ tư cách ở phòng chữ Thiên là được, cần gì phải tự cho là thông minh đoạn một cánh tay của Hoàn Nhan Hồng? Đợi người của Man Bộ tìm đến cửa, chớ nói ngồi ăn, muốn nằm ăn cũng có thể.

- Ngươi… Cái người này sao lại nói như vậy?

Dương Nhạc Nhạc có hơi có chịu đứng bật dậy.

Bất quá chỉ nhận lại tiếng cười lạnh của Hắc Ma:

- Tiểu tử, nếu không muốn chết thì mau ngồi xuống.

Vừa dứt lời.

Giọng của La Thiên Diệp từ lầu ba vọng xuống.

- Hắc Ma, nhất tông chi chủ lại bày ra uy phong trước một hài tử, thật đúng là lợi hại.

Hắc Ma lập tức quay đầu lại, khẽ chạy mày:

- La tông chủ, chuyện này hình như không liên quan đến ngươi.

La Thiên Diệp lạnh giọng đáp:

- Ta cùng Ôn tông chủ quen biết đã lâu, ngươi nói xem chuyện có liên quan đến ta hay không?

Nghe nói như thế, Hắc Ma liếc mắt nhìn Ôn Bình.

Hắn thật sự không ngờ Ôn Bình lại quen biết La Thiên Diệp, hơn nữa còn khiến hắn ta vì hắn mà xuất đầu.

Thực lực Thiên Diệp tông hắn biết rõ, không phải cấp Cự đầu, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Tên tiểu tử này có thể khiến La Thiên Diệp ra mặt, khó trách dám đoạn một cánh tay của Hoàn Nhan Hồng.

Đối diện với anh mắt lạnh lẽo của La Thiên Diệp, Hắc Ma chỉ có thể ôm quyền đáp:

- Để La tông chủ chê cười, tại hạ cáo từ.

- Mau cút! - La Thiên Diệp phẫn nộ quát.

Hắc Ma không còn gì để nói, giận nhưng không dám phản bác, chỉ vội vã rời khỏi Bích Nguyệt lâu.

Không đợi Ôn Bình lên tiếng, La Thiên Diệp đã mở miệng chào hỏi:

- Ôn tông chủ, để ngươi đợi lâu! Ta đi trước đổi một thân trang phục, lập tức sẽ tới.

- Ân.

Ôn Bình đáp, đồng thời vung tay lên đuổi tiểu nhị đi, rồi quay sang hỏi Dương Nhạc Nhạc:

- Khảo hạch chừng nào bắt đầu?

Dương Nhạc Nhạc đáp:

- Trưa hôm nay. Sân thí luyện bố trí ở ngoài thanh, khảo hạch gì thì chưa biết, chỉ biết sẽ loại ra một nửa thí sinh.

- Vân Trưởng Lão, ngươi thì sao?

Vân Liêu lên tiếng:

- Cũng đi đến ngoài thành, cụ thể khảo hạch cái gì thì chưa biết.

Nghe xong, Ôn Bình cười một tiếng.

Thập tú thí luyện quả thực nghiêm mật, thâm chí ngay cả nội dung khảo hạch cũng không để lộ ra.

Chợt, Ôn Bình quay sang khuyên hai người nhà mình:

- Nhớ kỹ, bảo trụ tấn cấp là được.

Hai người lần lượt gật đầu.

【VIP】 Thập Tú Thí Luyện Bắt Đầu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Giữa trưa.

Ôn Bình theo La Thiên Diệp đi đến sân thí luyện thứ nhất, là một cái quảng trường nằm ở phía tây Hoàng Lê thành. Quét mắt một vòng, Ôn Bình cảm thấy cái quảng trường này chưa 5, 6 vạn người chỉ là chuyện nhỏ. Bất quá, hơn ba vạn thí sinh cũng không tập trung tất cả ở đây, mà phân tán ở hơn mười địa điểm khác nhau, mỗi chỗ chỉ có hơn ba ngàn người.

Lúc này, ngoài sân đã hơn vạn người vây xem, liếc mắt nhìn, chỉ thấy đầu người chen chú nhau, dày đặc chẳng khác nào đàn kiến.

Gần đến quảng trường, La Thiên Diệp quay sang nói với La Mịch bên cạnh:

- Nhớ kỹ, chớ làm cho phụ thân ngươi mất mặt.

- Ngài yên tâm đi.

La Mịch cười hì hì, một bộ hung hữu thành túc (1).

(1) Nắm chắc trong tay, đã có kế hoạch tốt.

La Thiên Diệp vỗ vỗ bả vai nhi tử, sau đó nói với Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, chúng ta lên khán đài ngồi đi, trận thí luyện này mất không ít thời gian đâu.

- Ân. - Ôn Bình đáp.

Đưa mắt nhìn bọn Dương Nhạc Nhạc rời đi, hắn theo La Thiên Diệp đi về phía khán đài trung tâm.

Chỗ đó đã có mười mấy người ngồi, mà hơn một nửa là Thông Huyền Cảnh, ngay cả Hắc Ma đã gặp sáng nay cũng có mặt. Đương nhiên, có nhiều đại nhân vật ngồi trên khán đài như vậy cũng không phải chỉ là chuyện 1, 2 cái ghế.

Bên cạnh mỗi cái ghế không chỉ bày điểm tâm tốt nhất, mà còn có nha hoàn xinh đẹp đứng hầu hạ, tuổi độ chừng không quá 18.

Đãi ngộ đại nhân vật đủ thỏa đáng.

Lúc hai người đi đến trước khán đài, La Thiên Diệp giơ tay chỉ về một ghế trống ở chỗ cao, nói:

- Ôn tông chủ, ngươi tùy tiện tìm một chỗ ở đằng kia đi.

Dứt lời, hắn chuẩn bị ngồi xuống hàng ghế đầu.

- Ân.

Nhưng sau khi gật đầu một cái, Ôn Bình lại bước đến bên cạnh La Thiên Diệp, thản nhiên ngồi xuống.

La Thiên Diệp ngây ra một lúc, đứng thẳng người, ngoảnh đầu nhìn một vài thế lực nhất tinh đang ngồi phía sau, thấy bọn họ không nói gì, hắn định nói với Ôn Bình là không thể ngồi ở đây, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào:

- Ôn tông chủ, ngươi…

Tuy nói chỗ ngồi trên khán đài không cố định, cũng không hề có quy định nhị tinh tông môn mới được ngồi phía trước, nhưng mấy năm nay, quy tắc ngầm này vẫn luôn tồn tại. Ngoại trừ nhị tinh tông môn, tất cả các thế lực nhất tinh căn bản không thể ngồi hàng phía trước, chứ đừng nói chi một cái tông môn ngay cả nhất tinh cũng không phải.

Ôn Bình là người đầu tiên đánh vỡ quy củ này.

Thấy La Thiên Diệp đứng bên cạnh ấp úng mãi không thôi, Ôn Bình chau mày tỏ vẻ khó hiểu, lên tiếng hỏi:

- La tông chủ, ngươi thích đứng xem à?

Nghe xong, La Thiên Diệp bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng:

- May là vị trí này trống, nếu không chắc lại có chuyện.

Vừa ngồi xuống chợt nghe tiếng oán trách của Ôn Bình vang lên bên tai:

- Trà này… Hương vị không được tốt lắm.

Hắn vừa dứt lời, tiểu nha hoàn đứng bên cạnh thất kinh, vội nói xin lỗi:

- Tiền bối, thực xin lỗi, ngài muốn uống trà gì, ta đi ngâm cho ngài.

Thấy thế, Ôn Bình vội ấn bàn tay đang nâng chung trà của nha hoàn xuống, trong lòng có chút bất đắc dĩ: Mấy ngày nay thật sự uống linh thủy quá nhiều.

- Không cần đổi, là do nước pha trà, có đổi trà cũng vô dụng.

Tuy Ôn Bình nói rất chân thành, nhưng tiểu nha hoàn lại cảm thêm ngượng ngùng.

Nghe thấy những lời của Ôn Bình, La Thiên Diệp không biết nên nói gì cho phải.

Trà của hàng ghế đầu này thế nhưng là 1000 kim một chung đấy.

Nước hiển nhiên cũng là thanh tuyền.

Vậy mà hắn lại kêu không tốt.

La Thiên Diệp mở miệng nói:

- Ôn tông chủ, lập tức bắt đầu rồi, đừng lãng phí thời gian vì mấy chung trà làm gì.

La Thiên Diệp vội vã dời lực chú ý của Ôn Bình lên quảng trường, nếu không, hắn dám cam đoan tên tiểu tử này sẽ ghét bỏ thêm thứ gì đó.

Bất quá, hắn cũng rất bội phục Ôn Bình, không chỉ vì hắn ta lần đầu đến Hoàng Lê thành lại dám ngồi hàng ghế đầu, mà còn vì hắn ta ghét bỏ trà ở đây.

Ôn Bình là người đầu tiên dám làm những chuyện đó, La Thiên Diệp thật sự phục lá gan của hắn ta.

Bất quá, hắn không hề biết những người phía sau đều ném ánh mắt hâm mộ về phía bọn họ.

Ngồi ngang hàng với La Thiên Diệp, coi bộ quan hệ không tệ.

Trà của hàng ghế đầu so với những hàng sau là hai loại cấp bậc khác nhau, bọn họ muốn uống còn không được, vậy mà người kia lại ghét bỏ.

Xuất phát từ hiếu kỳ, một phụ nhân trung niên liền quay sang người bên cạnh hỏi:

- Mã tông chủ, đó là đại nhân vật của thế lực nhị tinh nào?

- Không biết, lạ mắt. - Một lão giả lắc đầu, lộ vẻ nghi hoặc.

Đang lúc mọi người cảm thấy khó hiểu, Hắc Ma ngồi phía trước đột nhiên lên tiếng:

- Các ngươi đi hỏi La tông chủ là được mà, quan hệ của hai người bọn họ rất tốt, hỏi một chút không phải là sẽ biết sao?

Dứt lời, hắn nhếch môi cười thầm.

Nghe Hắc Ma nói, mọi người ngượng ngùng cười.

Biết là bằng hữu của La Thiên Diệp, hiển nhiên sẽ không có ai thật sự bước đến hỏi.

…

Không bao lâu sau, thí luyện bắt đầu.

Đầu tiên là chấp sự đến từ Bách Tông Liên Minh Hội đọc diễn văn, dài dòng lê thê một hồi, mới tuyên bố khảo hạch mới chính thức bắt đầu.

Ngay sau đó, hai gã Luyện thể thập tam trọng mang một tảng đá lớn lên đặt giữa quảng trường, Thông Huyền chấp sự của Bách Tông Liên Minh lại nói tiếp:

- Tảng đá này tên là Uy áp thạch, có thể phóng xuất ra uy áp khiến cho các ngươi khó có thể di chuyển. Với tư cách là tu sĩ Luyện thể, lực lượng, nghị lực cùng sức bật, một thứ cũng không thể thiếu. Uy áp thạch chính là dùng để kiểm nghiệm ba phương diện đó của các ngươi. Tiêu chuẩn thống qua: Tu sĩ 15

tuổi tiến vào vòng tròn phạm vi của Uy áp thạch coi như thông qua, Luyện thể thập tam trọng chạm vào uy áp thạch tính thông qua.

Chấp sự Thông huyền của Bách Tông Liên Minh ngắm nhìn bốn phía một lượt, sau đó hô to:

- Khảo hạch bắt đầu!

Hắn vừa nó xong, hai gã Luyện thể thập tam trọng vừa mang Uy áp thạch ra vẽ một cái vòng màu đỏ đậm phạm vi 10m xung quanh khối đá. Xong việc, bọn họ mới xốc tấm vải trắng phủ trên Uy áp thạch lên.

Lúc này đây, Uy áp thạch hắc sắc hiện rõ ra trước mặt mọi người.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hơn ba ngàn người hướng về phía khối đá chạy, nhưng không được bao xa, bước chân của họ dần chậm lại.

Dân chúng vây ngoài quảng trường bắt đầu lớn tiếng hô.

- Diệp Nguyên Thiên Diệp tông cố lên!

- Lạc Trần Hắc Nham tông cố lên!

- Tào Phổ sư huynh, ngươi cố lên!

Dưới tiếng hô cao cổ vũ, ba ngàn ứng cử viên Thập tú cũng bắt đầu âm thầm phát lực.

Giữa những âm thanh quát tháo, hô hào, một thanh niên hắc y tiến tới Uy áp thạch, dùng thời gian độ khoảng 100 lần hô hấp, bỏ xa tất cả những người còn lại. Bất quá không ai biết rõ danh tự của hắn, cho nên tất cả mọi người đều nhìn về phía quan đăng ký, vài phút sau, quan đăng ký hét lên.

- Hồng Khai Hắc Nham tông hạng 1.

Tiếng vỗ tay cùng hoan hô vỡ òa.

- Hồng Khai.

- Hồng Khai.

- Hồng Khai của Hắc Nham tông chính là người đầu tiên trong Luyện thể thập tam trọng à?

- Đúng, chính là hắn.

Cùng với tiếng reo hò, Hắc Ma đứng dậy, hướng về phía mọi người phát phất phất tay, cũng không quên quay sang La Thiên Diệp gật đầu, cười cười.

- La tông chủ, ngại quá, tông ta lấy được vị trí nhất bảng.

Thấy thế, La Thiên Diệp hừ lạnh một tiếng, sau đó nâng chung trà lên, uống liên tục không ngừng.

Ta phi.

Cái trà này sao lại khó uống như vậy?

Y hệt mướp đắng.

Nhổ ra hai ngụm, chợt nghe đám người của nhất tinh tông môn ở hàng sau, còn có tông chủ của nhị tinh tông môn bên cạnh chúc mừng.

Đúng lúc này, quan đăng ký lần nữa hô lên.

- La Mịch Thiên Diệp tông, tổ thiếu niên, hạng 1.

La Thiên Diệp đứng bật dậy, nhìn người đứng trong vòng tròn đỏ, lớn tiếng cười, bắt đầu hưởng thụ vô vàn lời tán thưởng ập đến.

- La tông chủ, có người kế tục nha.

- Hổ phụ vô khuyển tử mà.

…

Thời gian trôi qua từng chút một.

Ôn Bình ngồi trên ghế, liếc mắt nhìn cái bàn trống rỗng bên cạnh, có hơi tò mò hỏi nha hoàn:

- Cô nương, ngươi không thấy thiếu thiếu cái gì à?

- Tiền bối muốn nói đến cái gì? - Nha hoàn vội vàng lên tiếng.

- Có loại giấy nào đặc biệt cứng không?

- Hả? - Nha hoàn dường như không hiểu lắm lời Ôn Bình nói.

- Được rồi, không có vấn đề gì đâu.

Hằn vừa nói xong, chợt nghe quan đăng ký hô to:

- Hai danh ngạch cuối cùng của hai tổ thuộc về Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu đến từ vô tinh tông môn Bất Hủ Tông.

- A!

Ôn Bình đứng dậy, hướng về phía quần chúng phất phất tay.

Nội tâm thầm mừng rỡ.

Vạn người vây xem.

Nhiệm vụ cứ như thế hoàn thành?

【VIP】 Cuộc Chiến Ngày Mai

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Rõ ràng là ai cũng đã biết đến tên Bất Hủ Tông rồi.

Thế nhưng, hệ thống lại không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Thấy vậy, Ôn Bình liền hỏi:

- Hệ thống, quần chúng vây xem có ít nhất vạn người nha, vừa rồi quan đăng ký hô to tên Bất Hủ Tông như thế, nhiệm vụ sao lại không có phản ứng chút nào vậy hả?

Hệ thống lên tiếng:

- Chỉ có giá trị tích cực mới được tính, còn hiện tại Kí chủ đang tích lũy sự kỳ thị, thuộc về giá trị tiêu cực, hiển nhiên không được tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Ôn Bình nghẹn lời.

Sau đó chợt nghe quần chúng hô hào.

- Hắn ta là ai?

- Vô tinh tông môn lại dám ngồi ở hàng đầu, tên thiếu niên này gan cũng mập quá đi!

- Ta còn tưởng là đại nhân vật mới nào chứ, không ngờ chỉ là tông chủ của một cái vô tinh tông môn, ta nói mà, làm gì có chuyện tông chủ của nhị tinh tông môn lại trẻ như vậy.

Lúc này, sắc mặt những người ngồi sau Ôn Bình đều chẳng khác nào ruồi ăn phân.

Bọn họ cũng nghĩ như quần chúng, cứ tưởng Ôn Bình là đại nhân vật của nhị tinh tông môn, không ngờ hắn ta chẳng

những không phải, hơn nữa còn là tông chủ của một cái vô tinh tông môn.

Chỗ bọn họ không dám ngồi lại bị tên tiểu tử chết bầm này ngồi?

Rõ ràng là thân phận của mọi người ai cũng cao hơn hắn.

La Thiên Diệp bất đắc dĩ nhìn Ôn Bình vẫn còn đang phất tay, vội kéo hắn ngồi xuống, nói:

- Ôn tông chủ, đây là khảo hạch Thập tú, nghiêm túc một chút.

- Bộ dạng của ta chẳng lẽ không nghiêm túc?

Dứt lời, khảo hạch cũng vừa kết thúc, Ôn Bình đứng dậy bước ra quảng trường.

La Thiên Diệp lắc đầu cười, vừa định đứng dậy thì thấy chấp sự chủ trì khảo hạch của Bách Tông Liên Minh Hội bước đến, lạnh giọng nói với hắn:

- La tông chủ, chắc hẳn ngươi cũng biết quy củ về chỗ ngồi của khán đài. Nếu là bằng hữu của ngài, vậy thì ta liền nhắc nhở một câu, kinh xin trông chừng hắn cho tốt, đồng thời chỉ dạy hắn biết quy củ một chút.

La Thiên Diệp ngượng ngùng cười, giải thích:

- Long chấp sự, vị bằng hữu này của ta niên kỷ còn nhỏ, cũng là lần đầu tiên đến Hoàng Lê thành, không hiểu chuyện, kinh xin thông cảm nhiều hơn.

Hai còn ngươi Long chấp sự lóe lên tia sáng lạnh, nhìn theo bóng lưng Ôn Bình, vô cùng khó chịu nói:

- Tuổi còn nhỏ không có nghĩa là hắn có thể tùy ý ngồi loạn. Nếu ngươi đã bảo vệ hắn, việc này ta sẽ cân nhắc lại để bẩm báo với chủ sự đại nhân. Về phần chủ sự đại nhân quyết định thế nào, vậy phải xem mệnh của hắn.

- Long chấp sự, đây chỉ là chuyện nhỏ, cũng không cần thiết phải bẩm báo lại đâu.

- La tông chủ, ta sẽ châm chước, còn bẩm hay không bẩm phải do hắn quyết định. Nếu hắn cứ miệt thị quy tắc thì chớ trách ta. - Long chấp sự hất tay áo lên, quay người rời đi.

- Long chấp sự, đi thong thả.

La Thiên Diệp gật đầu, đưa mắt nhìn Long chấp sự rời đi.

Liếc mắt thấy nụ cười hả hê của Hắc Ma, hắn hừ lạnh một tiếng, nhấc bước rời khỏi khán đài.

Sau khi bước xuống khán đài, La Thiên Diệp rất muốn mắng Ôn Bình mấy câu, nói cho hắn biết vì sao quy tắc ngầm lại được xưng là quy tắc ngầm.

Đó là bởi vì mọi người cùng tuân thủ theo nó, một khi có người đánh vỡ, thì người đó xem như đang chống lại tất cả.

Một cái tông môn nếu bị toàn bộ tông môn tại Đông Hồ bài xích, thử hỏi nó có thể tiếng xa?

La Thiên Diệp đang nghĩ nên nói thế nào thì Ôn Bình chợt bước đến hỏi:

- La tông chủ, ngày mai khảo hạch cái gì?

- Ngày mai là lôi đài chiến, về phần quy tắc thế nào thì tạm thời không biết, bởi vì trông mỗi một trận Thập tú thí luyện, quy tắc đều được thay đổi.

- Đã hiểu. - Ôn Bình gật đầu.

…

Đêm nay, vốn tưởng rằng mọi chuyện cứ thế trôi qua.

Nhưng sự tình lại phát triển theo chiều hướng mỗi lúc một xấu hơn.

Sau khi nhận được tin xấu, Thiên Diệp tông đại trưởng lão Phùng Du vốn dẫn theo đệ tử đến Hoàng Lê thành tham gia khảo hạch lập tức tiến đến Bích Nguyệt lâu.

Sau khi gõ cửa, Phùng Du quỳ xuống trước mặt La Thiên Diệp.

- Phùng trưởng lão, đêm khuya đến tận đây là có việc gì? - Lúc hỏi lời này, kỳ thật trong lòng La Thiên Diệp đã cảm thấy

có gì đó không ổn.

Phùng Du nói:

- Hồi bẩm tông chủ, việc này ảnh hưởng quá lớn, kính xin tông chủ nghĩ cách xoay chuyển một phen.

- Chuyện gì?

Phùng Du thở dài, nói:

- Man Bộ cùng Phi Long hội theo dõi chúng ta.

- Nhắm vào chúng ta?

Man Bộ là thế lực nhị tinh cường đại, đồng thời cũng là một bộ lạc, nằm cách Thiên Diệp tông mấy ngàn dặm. Ngày thường có dùng đại bác bắn cũng không tới, sao đột nhiên bọn họ lại nhắm vào Thiên Diệp tông? Về phần Long Phi hội? Vậy càng không hợp lý. Hai bên vốn dĩ từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, an bình vô sự.

Phùng Du tiếp tục thở dài:

- Quy tắc lôi đài ngày mai chính là Luyện thể thập tam trọng cùng đệ tử 15 tuổi phối hợp tạo thành tổ đội, số lần thắng sẽ quyết định đội ngũ tấn cấp. Bởi vì chuyện tông chủ bảo hộ Bất Hủ Tông bị người biết được, cho nên Man Bộ quyết định quét sạch đệ tử của chúng ta trong lần lôi đài chiến này.

Quét sạch ý là muốn đào thải tất cả người của Thiên Diệp tông.

Nghe được lời Phùng Du nói, La Thiên Diệp liền hỏi:

- Bảo hộ Bất Hủ Tông? Ta từng nói qua lời này khi nào.

- Ngày hôm nay.

Nghe xong, La Thiên Diệp giận dữ nói:

- Có một vài người cố tình gây sự, chuyện bé xé ra to, cho nên ta mới nói thay Bất Hủ Tông hai câu, sao lại thành bảo vệ rồi?

- Nhưng người của Man Bộ đã nghĩ theo hướng đó.

- Đúng là có bệnh, muốn nhắm vào Thiên Diệp tông thì nói thẳng, chớ có lấy Bất Hủ Tông ra làm cái cớ. Đệ tử của Man Bộ và Phi Long có thực lực thế nào? Bọn họ muốn quét sạch người của Thiên Diệp tông, nhưng chúng ta cũng không phải dễ trêu vào, lão tử sẽ cho bọn họ biết thế nào là quét sạch, khiến bọn họ ngay cả tư cách tham gia Thập tú thí luyện (1) cũng không có.

(1) Chỗ này giải thích một chút, theo mình hiểu là mấy vòng đầu của Thập tú thí luyện nói chính xác hơn là vòng sơ tuyển. Sau khi tuyển chọn xong, vào vòng chính thức (vòng mà người có Thập tú lệnh) bắt đầu tham gia mới gọi là Thập tú thí luyện thật sự.

Chuyện đã định, La Thiên Diệp cũng lười phải giải thích quan hệ giữa hắn và Ôn Bình. Vốn dĩ bọn họ cũng chỉ mới quen, giúp nhau nói vài câu, hắn nào có ý nghĩ muốn thay Bất Hủ Tông chùi đít?

Phùng Du nói:

- Man Bộ có Hoàn Nhan A Lực, Phi Long có Cung Toa Hoa.

Nghe Phùng Du nói vậy, sắc mặt của La Thiên Diệp dần trở nên khó coi.

Hoàn Nhan A Lực là đỉnh cấp thiên kiêu (2) của Man Bộ, nghe nói sức lực vô cùng lớn. Không chỉ mới 15 tuổi đã đạt Luyện thể lục trọng, lực lượng của hắn còn có thể trực tiếp áp đảo được Luyện thể thất trọng. Mà trong Thiên Diệp tông, đồng lứa 15 tuổi, con của La Thiên Diệp hắn là mạnh nhất, cảnh giới tuy cùng Hoàn Nhan A Lực đồng dạng, thế nhưng thực lực đôi bên là bất đồng.

(2) Thiên Kiêu: Cách gọi của người thời Hán đối với Thiền Vu của Hung Nô, ý nghĩa là con trời.

Hoàn Nhan A Lực chắc chắn có thể tiến vào danh sách 100.

Mà con của hắn chỉ có thể vào được danh sách 500.

Lại nói, Cung Toa Hoa cũng là một nhân vật hung ác. Nghe đồn hắn là thiên kiêu nhất mạch dụng độc của Long Phi hội, tu vi thường thường, nhưng khả năng dụng độc lại cực kỳ lợi hại. Bị trúng độc của hắn, Luyện thể thất trọng mạnh hơn hắn cũng phải chết.

Hai người này đều là đệ tử tinh nhuệ, đạt trình độ cao nhất trong thế lực, hiện tại được phái ra để quét sạch người của Thiên Diệp tông.

La Thiên Diệp vỗ mạnh lên bàn.

Phanh!

Cái bàn vang lên một tiếng, sau đó sụp xuống.

- Bọn họ còn nói gì nữa?

- Thủ lĩnh Man Bộ Hoàn Nhan Hoằng muốn ta chuyển đến tông chủ ngài một câu: Ta muốn một cái tay của tông chủ Bất Hủ Tông.

- Hừ!

- Tông chủ, chúng ta phải làm sao? Nếu không thì đi giải thích một phen, Thiên Diệp tông chúng ta căn bản không hề có ý định bảo hộ Bất Hủ Tông, bọn họ làm vậy vốn chẳng có ý nghĩa gì cả.

La Thiên Diệp thầm nghĩ:

- Chính mình không dám tới lại muốn ta ra tay, thật đúng là đánh bàn tính tốt.

La Thiên Diệp đoán được Hoàn Nhan Hoàng đang sợ, sợ Thông Huyền Cảnh vừa ra tay đã có thể đoạn một cánh tay của Hoàn Nhan Hồng.

Cho nên hắn mới tìm lý do uy hiếp La Thiên Diệp hắn, muốn mượn đao giết nhiều.

Trầm mặc một hồi, La Thiên Diệp lạnh giọng nói:

- Đi nói với Hoàn Nhan Hoằng, La Thiên Diệp ta chờ ngày mai đệ tử của hắn quét sạch người Thiên Diệp tông. Nếu như

bọn họ có thực lực, đệ tử Thiên Diệp tông bị đào thải, thì ta cũng không còn lời nào để nói.

【VIP】 Lại Ngồi Hàng Đầu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Rạng sáng hôm sau.

Trời mờ sáng, Hoàng Lê thành còn bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, nhìn từ đằng xa, phảng phất như nhân gian tiên cảnh. Dưới màn sương có bóng người qua lại, chỉ chớp mắt đã biến mất, chẳng khác nào đường Hoàng Tuyền dưới Địa Ngục, bởi lẽ không phải Địa Ngục thì sao lại có thân ảnh quỷ mị vô tung vô ảnh như vậy?

Sau khi có được danh sách đối chiến của trận lôi đài hôm nay, La Thiên Diệp nắm chặt trong tay, tiến đến trước phòng chữ Thiên số 12. Dừng lại một hồi, hắn giơ tay hung hăng gõ cửa phòng.

- Đông đông đông!

- Ôn tông chủ!

- Gâu gâu gâu!

Trong phòng vang lên ba tiếng chó sủa.

La Thiên Diệp biết rõ con chó săn thoạt nhìn rất to lớn kia.

Được rồi, nó đã sủa, hắn đỡ phải hô nữa.

Quả nhiên, không bao lâu sau, trong phòng vọng ra âm thanh càu nhàu:

- Mới sáng sớm, ngươi làm ơn nhỏ giọng một chút không được hả, hai tai ta muốn nổ tung rồi đây này, không biết hiện tại bản thân là huyết thống gì à?

Tiếp đó, trong phòng không hề có bất kỳ động tĩnh gì, một lúc lâu sau, cửa phòng mới mở ra.

Ôn Bình lạnh mặt đứng ở cửa, nhìn La Thiên Diệp nói:

- Có việc mau nói, đừng để ý sắc mặt ta, ta có rời giường khí.

- Danh sách đối chiến.

La Thiên Diệp đưa bảng kê trong tay ra.

Ôn Bình nhận lấy, thấy được Dương Nhạc Nhạc cùng Vân Liêu đều tham gia lôi đài hôm nay. Xem xong, hắn khẽ gật đầu, nói:

- Cảm tạ.

- Ngươi không nhìn đối thủ là ai sao?

- Có gì mà nhìn, không nói nữa, ta trở lại giường hâm lại cảm giác một tí, đợt lát nữa ta sang tìm ngươi. - Ôn Bình xoay người, đi vài bước đến bên giường, sau đó "bịch" một tiếng, ngã xuống.

Chứng kiến bộ dạng này của Ôn Bình, La Thiên Diệp chỉ có thể cười khổ.

Hắn biết rõ Ôn Bình nhất định là không hề gì, nếu không sao hắn lại có bộ dạng thờ ơ như vậy?

Sớm biết, hắn đã không ra mặt giúp hắn ta. Hiện tại thì hay rồi, hắn trở thành khiên chắn không nói, còn bị đào thải cùng với tên đang ngủ thẳng cẳng kia.

Người của Man Bộ vậy mà lại cố tình nhờ người của Cực Cảnh Sơn an bài bọn họ cùng một tổ, hơn nữa, trong tổ đội đối kháng không chỉ có người của Man Bộ, mà còn có người Phi Long hội.

Một cái nhị tinh tông môn như Thiên Diệp tông muốn khiêu chiến đệ tử thiên tài của hai thế lực nhị tinh… Phần thắng ít đến đáng thương.

Nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, sợ là ngay cả một danh ngạch trong Thập tú Thiên Diệp tông cũng không có, đến lúc đó, xem như ném sạch mặt mũi.

…

Giờ ngọ, lôi đài chiến sắp bắt đầu, Ôn Bình theo chân La Thiên Diệp đi đến khán đài.

Bất quá không giống với hôm qua, hôm nay đại nhân vật trên khán đài đặc biệt nhiều, bởi vì mười sân khảo hạch giờ chỉ còn ba.

Chỉ riêng Thông Huyền Cảnh đã có hơn năm vị.

Nghe La Thiên Diệp giới thiệu, Ôn Bình biết được chủ sự Đan Long của Bách Tông Liên Minh Hội, Hoàng Nhan Hoằng - tộc trưởng Man Bộ, Thủ lĩnh Phi Long hội Long Áo, cùng Đại trưởng lão Cực Cảnh Sơn - Bạch Bằng.

Bất quá, người Ôn Bình để tâm nhất là Đan Long.

Đan Long là một nam nhân trung niên, tướng mạo xấu xí, nhưng khí tức đại nhân vật tựa như ăn sâu vào máu, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều hiển lộ rõ thân phận Thông Huyền Cảnh của hắn.

Ôn Bình liếc nhìn Đan Long một cái, nhưng hắn ta lại không hề nhìn về phía này.

Ôn Bình không nhịn được mừng thầm, nguyên lai tin tức năm vị Thông Huyền Cảnh chết đi vẫn chưa về đến Hoàng Lê thành.

Bất quá, bởi vì chuyện hôm qua, lúc này, theo chân La Thiên Diệp tới, Ôn Bình lập tức nhận được ánh mắt "quan tâm" của chư vị đạo hữu, đồng thời, bọn họ còn hả hê nhìn La Thiên Diệp.

Lúc hai người bước lên khán đài, tiếng nghị luận vang lên.

Một lão giả hướng về phía Hắc Ma bên cạnh hỏi:

- Vậy ra hôm qua người của Bất Hủ Tông đã ngồi ở vị trí của nhị tinh tông môn?

- Ân. - Hắc Ma gật đầu.

- To gan lớn mật. - Lão giả nhịn không được cảm thán một tiếng.

Nghe xong, mọi người đồng loạt nhìn về phía Ôn Bình, cười cười… Cười hắn không biết mùi đời.

Lên đến trên khán đài, La Thiên Diệp mở miệng nói:

- Ôn tông chủ, ngươi ra phía sau tìm chỗ ngồi đi.

Ôn Bình hỏi:

- Hàng phía trước không ngồi được à?

Nghe được những lời này, tông chủ chủ nhất tinh tông môn xung quanh bật cười.

Hắc Ma lên tiếng:

- Muốn chết thì ngươi cứ ngồi đi. Hôm nay ngồi ở hàng đầu đều là người của nhị tinh tông môn, nếu như ngươi muốn cái vô tinh tông môn của mình bị diệt, thì cứ ngồi.

- À! - Ôn Bình gật đầu, sau đó trước mắt bao người lại lần nữa ngồi xuống, hơn nữa còn móc trong túi quần ra một tờ giấy cứng, đặt nó lên bàn, phía trên ghi năm chữ: Bất Hủ Tông - Ôn Bình.

Thấy một màn như vậy, bọn người Hắc Ma lập tức đen mặt.

Bởi vì Ôn Bình không chỉ ngồi mà còn để bảng tên nữa.

Thấy một màn như vậy, Long chấp sự nhướng mày bước tới, lạnh giọng nói:

- Vô tinh tông môn ra sau ngồi.

Ôn Bình đáp:

- Có quy định vô tinh tông môn phải ngồi sau à?

Long chấp sự lạnh mặt nhìn La Thiên Diệp, thấy hắn ta không để ý mình, hắn liền nắm lấy chuôi kiếm bên hông, nén giận mở miệng lần nữa:

- Lão phu đếm đến năm.

- Để hắn ngồi đi. - Lúc này, Đan Long ngồi ở vị trí trung tâm lên tiếng.

- Chủ sự!

- Không sao cả, cứ để hắn ngồi, nếu có người đến thì bảo hắn nhường một chút, không ai đến cứ để hắn tùy ý. - Đan Long cười nhìn Ôn Bình, Ôn Bình cũng đáp lại hắn.

Thoạt nhìn, hai người đặc biệt gần gũi.

Đan Long cũng bày ra bộ dáng hiền hậu của bậc tiền bối.

Bất quá, Ôn Bình nghĩ, nếu như hắn ta biết mình giết chết năm vị Thông Huyền Cảnh của Bách Tông Liên Minh Hội, chắc sẽ không từ bi nổi nữa đâu!!!

Chậc!

Không thể không nói, loại cảm giác kích thích này thật tốt.

- Vào đây.

Ôn Bình sờ đầu con chó săn bên cạnh, ra hiệu bảo nó nằm sấp dưới mặt bàn.

Hắn còn tưởng lúc gặp Đan Long sẽ có một trận hỗn chiến nữa đấy.

Thế nên hôm nay ngay cả Ác Linh Kỵ Sĩ hắn cũng mang đến, chủ yếu là để phòng ngừa Đan Long gây bất lợi cho mình.

Đương nhiên, hiện tại có vẻ không cần dùng nữa.

Cùng lúc đó, Long chấp sự nghe thấy mấy lời của Đan Long, chỉ có thể nuốt giận bỏ qua ý niệm xua đuổi Ôn Bình, đổi thành ngồi chờ xem kịch vui.

Hàng ghế đầu tập hợp toàn bộ tông chủ của các nhị tinh tông môn, đến lúc đó có người không có chỗ ngồi, dĩ nhiên sẽ tìm đến Ôn Bình gây phiền toái.

…

Thân là Thông Huyền Cảnh, La Thiên Diệp ngồi ở vị trí trung tâm, thấy một màn như vậy, hắn có hơi bất đắc dĩ. Hắn cũng không biết Ôn Bình nghĩ thế nào, thật sự không hiểu chuyện hay là cố tình.

Ngay khi hắn còn đang suy tư cách nghĩ của Ôn Bình, thì Hoàn Nhan Hoằng bên cạnh đột nhiên lớn tiếng nói.

- La tông chủ, ngươi quý vì là Thông Huyền trung cảnh (1), hà tất phải vì loại người này xuất đầu? Chẳng phải đang hại đệ tử tông môn của mình hay sao? Ngươi nói xem, nếu như Thiên Diệp tông ngay cả một cái danh ngạch cũng không có, mất mặt không?

(1) Bắt đầu từ chương này mình sẽ đổi thành hạ cảnh, trung cảnh, thượng cảnh thay vì sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ nhé.

La Thiên Diệp tức giận mắng:

- Liên quan cái rắm.

Dứt lời, hắn đứng lên, bước đến bên cạnh Ôn Bình ngồi xuống, bỏ qua vị trí trung tâm dành cho Thông Huyền trung cảnh.

Thấy thế, Hoàn Nhan Hoằng cười cười, nói:

- La tông chủ, tính tình sao lại lớn như vậy? Không phải ngươi mỏi mắt mong chờ ngày hôm nay sao?

- Haha.

Long Áo - Phi Long hội cũng bật cười.

Bởi vì kế hoạch quét sạch người Thiêp Diệp tông lần này hắn cũng có phần.

La Thiên Diệp dường như không hề nghe thấy, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bọ họ. Bất quá, ngồi xuống cạnh Ôn Bình, liếc thấy bảng tên trên bàn, hắn có chút bất đắc dĩ:

- Ôn tông chủ, ngươi…

Ôn Bình đáp:

- Đây là cách làm ở chỗ ta, bày cái này, người khác sẽ biết rõ ngươi là ai. Đơn giản, trực quan, thuận tiện, mau lẹ.

- Haha.

Nghe xong, La Thiên Diệp chỉ biết vò đầu cười.

Không nổi danh… Vậy thì trưng bảng tên ra cho người ta biết.

Hiện tại hắn đã xác định được, Ôn Bình không phải tên ngốc, hắn chỉ là làm việc không kiếng nể gì mà thôi. Có lẽ là liên quan đến bí bảo có thể một phát đập chết tươi Thông Huyền Cảnh.

Cùng lúc đó, ngay khi mọi người chờ xem Ôn Bình cùng người của nhị tinh tông môn đến sau xảy ra xung đột, lôi đài chiến bắt đầu.

Người tham gia khảo hạch quấn lấy nhau, đánh càng lúc càng hăng, thế nhưng nhị tinh tông môn đoạt vị trí của Ôn Bình mãi vẫn không xuất hiện.

Nhìn thấy một màn như vậy, đám người trên khán đài đều cảm thấy rất bất lực.

Vậy mà lại để cho tên oắt này ngồi phía trước, lại nói, đây là chủ sự Đan Long cho phép đấy.

Long chấp sự lộ ra biểu cảm thất vọng, liếc mắt nhìn Đan Long, chợt nói:

- Xem như ngươi gặp may.

Dứt lời, hắn bước xuống khán đài.

【VIP】 Hoàn Nhan A Lực Vô Địch

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lôi đài chiến bắt đầu, La Thiên Diệp đã không còn tâm tư để tâm đến vấn đề chỗ ngồi nhàm chán kia nữa, ánh mắt của hắn vẫn luôn chú mục về phía quảng trường, quan sát từng trận tỉ thí.

Đến phiên người của tông mình lên sàn, nhìn thấy đệ tử hai bên, La Thiên Diệp đột nhiên biến sắc.

- Sao lại có người của Cực Cảnh Sơn?

Dứt lời, ánh mắt hắn khóa trên người một tu sĩ Luyện thể thập tam trọng mặc chế phục Cực Cảnh Sơn, muốn bao nhiêu chú ý thì có bấy nhiêu chú ý.

Rõ ràng danh sách đối chiên hôm qua không hề có Cực Cảnh Sơn mà.

Cực Cảnh Sơn đây là muốn chặt đứt hi vọng lật ngược thế cờ của Thiên Diệp tông ở Luyện thể thập tam trọng sao?

Lòng thầm phẫn nộ, La Thiên Diệp quay đầu nhìn đại trưởng lão Bạch Bằng của Cực Cảnh Sơn, liền phát hiện hắn cười như không cười, vẻ mặt âm lãnh.

Âm mưu.

Đây tuyệt đối là âm mưu.

La Thiên Diệp vội hướng về phía Phung Du đang dẫn chúng đệ tử tiến vào quảng trường.

Phùng Du vội bước đến:

- Tông chủ, có chuyện gì?

La Thiên Diệp liền hỏi:

- Trong tổ này, thực lực ba vị Luyện thể thập tam trọng của chúng ta như thế nào?

Phùng Du đáp:

- Triệu Tương tông ta thực lực không tệ, có khả năng thắng được trận này.

- Vậy là tốt rồi! Hiện tại chỉ có thể hi vọng Luyện thể thập tam trọng của Cực Cảnh Sơn không mạnh như vậy.

La Thiên Diệp phất phất tay, để cho Phùng Du lui ra.

Phanh!

Tiếng chiêng đồng vang lên.

Bên kia quảng trường, trong đội ngủ mười mấy người, một gã thiếu niên lưng hùm vai gấu bước ra, cánh tay so với đùi người bình thường còn tráng kiện hơn, một đôi hổ mâu đảo qua nhóm La Mịch, hét lớn:

- Man Bộ - Hoàn Nhan A Lực lên đài đầu tiên. Các ngươi ai bước ra khiêu chiến?

Dứt lời, La Mịch liền nói:

- Để ta.

Lúc này, đệ tử Thiên Diệp tông vây xem trên quảng trường hô to.

- Thiếu tông chủ uy vũ!

- Thiếu tông chủ tất thắng!

Nghe được tiếng reo hò, Hoàn Nhan Hoằng ngồi trên đài cười lớn một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía La Thiên Diệp.

- La tông chủ, hổ phụ vô khuyển tử nha!

Những lời này rơi vào tai La Thiên Diệp, hắn hiển nhiên biết ý không tại mặt chữ, đây là người ta đang giễu cợt con hắn không biết tự lượng sức.

Vừa định đáp trả lại một câu, thế nhưng tiếng chiêng đã vang lên.

- Keng!

- Bắt đầu. - Tiếng hét của Long chấp sự dần tan biến.

Ngay sau đó, La Mịch dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía Hoàn Nhan A Lực, trong quá trình chạy, hắn chậm rãi rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Bất quá, kiếm ra một nửa chợt ngừng lại, có cảm giác như đang vận sức chờ phát động.

Nhìn thấy động tác của La Mịch, Hoàn Nhan A Lực tán thưởng một tiếng, cánh tay tráng kiện làm động tác giãn cơ, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh. Nhìn thấy La Mịch đến gần, nụ cười trên môi hắn thoáng chốc biến mất, trong mắt lóe lên tia sáng dữ tợn hệt như ánh mắt của bầy sói đói, cả người như phát điện lao về phía La Mịch.

Xem ra, hắn muốn dùng thân thể để chắn kiếm chiêu.

Đương nhiên, Hoàn Nhan A Lực vẫn không quên trào phúng một câu:

- La Mịch, ngươi quá yếu, mau xuống cho lão tử.

La Mịch hừ lạnh một tiếng, cười nói:

- Dùng nhục thân kháng Phi Hoa kiếm của ta, ngươi rất lớn mật.

Dứt lời, kiếm chiêu khởi.

Trường kiếm lập tức ra khỏi vỏ, mang theo kiếm quang bạch sắc chém về phía Hoàn Nhan A Lực.

Bạt kiếm thuật.

Bất quá, một màn như vậy lại không hề khiến Hoàn Nhan A Lực hoang mang, hắn lấy từ trong ngực ra một thanh tiểu đồng chùy, vung lên, nện về phía thanh kiếm đang chém tới.

Phanh!

Thân kiếm cùng chùy va vào nhau.

Rõ ràng chỉ là một thanh chùy đồng lớn bằng nắm đấm nhưng lại phát ra lực lượng vô cùng khổng lồ, kiếm của La

Mịch chạm phải nó, bạt kiếm thuật bị chặn đứt, thiếu chút nữa khiến kiếm văng khỏi tay La Mịch.

Ngay khi La Mịch còn chưa kịp phản ứng, nắm đấm của Hoàn Nhan A Lực đã lao đến, thế nhanh như vũ bão, La Mịch chỉ kịp dùng một tay chắn trước ngực.

Một quyền.

La Mịch thối lui mười bước.

Quần chúng vây quanh líu lưỡi.

Nói thật, cùng cảnh giới, lực lượng chênh lệch lớn như thế quả là hiếm thấy.

Trên khán đài, Hoàn Nhan Hoằng lập tức cười ha hả, nhìn về phía Ôn Bình cách mình năm sáu ghế, nói:

- Ôn tông chủ, không biết trận chiến này ngươi có phán định thế nào?

Ôn Bình chỉ chỉ mình, hỏi:

- Nói chuyện với ta?

- Đương nhiên.

Ôn Bình đáp:

- Không biết, ta cảm thấy cái tên có vẻ ngoài khó coi, lớn lên giống heo kia hẳn sẽ thắng.

Nghe Ôn Bình nói, Hoàn Nhan Hoằng lớn tiếng cười:

- Ôn tông chủ thật đúng là có một đôi tuệ nhãn, đương nhiên, Hoàn Nhan A Lực tất sẽ thắng…

Đột nhiên, tiếng cười của Hoàn Nhan Hoằng im bặt.

Như heo?

- Ngươi?

Hoàn Nhan Hoằng trừng mắt nhìn Ôn Bình.

- Gâu gâu!

Lúc này, Cáp Cáp đứng dậy, chui ra khỏi bàn, hướng về phía Hoàn Nhan Hoằng sủa mấy tiếng, bộ dạng cứ như muốn

cùng hắn ta liều một phen.

Đúng lúc này, trên quảng trường bỗng nhiên vọng đến âm thanh nặng nề.

Một tiếng này mang theo thống khổ rất rõ ràng, Ôn Bình ngẩng đầu nhìn, liền thấy La Mịch bị Hoàn Nhan A Lực dùng hai đấm đánh lui mấy chục bước.

Lúc này, La Mịch đã lui về sát rìa lôi đài, không thể tiếp tục lui được nữa.

Thấy thế, Hoàn Nhan Hoằng không còn tức giận như lúc nãy, hắn quay sang Ôn Bình, nói:

- Tiểu tử, bớt miệng lưỡi một chút, không có tác dụng gì đâu.

- Hắn lớn lên không giống heo à?

Lúc này, Ôn Bình quay đầu lại, nhìn về phía một phu nhân ngồi sau lưng mình, hỏi.

Phu nhân xấu hổ cười cười, liếc nhìn Hoàn Nhan Hoằng một cái, sau đó vội chuyển ánh mắt sang nơi khác.

- Không nói lời nào chính là đồng ý. - Ôn Bình cười cười, xoay người lại.

Lúc này, phu nhân cả kinh, quay sang Hoàn Nhan Hoằng giải thích:

- Không phải, Hoàn Nhan tiền bối, ta sao lại có ý như vậy?

Ôn Bình lại nói tiếp:

- Giải thích chính là che giấu.

…

Trên lôi đài.

Hoàn Nhan A Lực nhé răng cười nhìn La Mịch, nói:

- Đứng trước thực lực tuyệt đối, kiếm chiêu lòe loẹt của ngươi căn bản không có chỗ dùng, nhận thua đi, nếu như lại đến, coi chừng ta đánh chết ngươi.

- Nhận thua.

Phùng Du vội hô lên.

La Mịch nuốt một miệng đầy máu, cắn răng nói:

- Trưởng lão, ta còn có thể chiến.

Phùng Du liền bước lên phía trước, giữ chặt La Mịch, cau chặt mày, nhỏ giọng khuyên:

- Chớ vì một trận khảo hạch mà đển thương đến căn cơ, con đường của ngươi còn rất dài.

Thời điểm Phùng Du kéo La Mịch xuống đài, Long chấp sự đứng dọc quảng trường lập tức hô to:

- Man Bộ - Hoàn Nhan A Lực thắng! Số bàn thắng tích lũy: 1.

Lời này vừa ra, chẳng khác nào kim đâm vào tai La Thiên Diệp.

Không bao lâu sau, Hoàn Nhan A Lực cao giọng hô:

- Ta, Hoàn Nhan A Lực ở đây, ai dám đến?

Quét mắt nhìn một lượt, không thấy có ai lên ứng chiến, hắn lại nói:

- Nếu không ai ứng chiến, nghĩa là ta thủ Lôi Trần Cung, tất cả các ngươi đều thua.

- Ta đến!

Một thiếu niên của Thiên Diệp tông đứng dậy.

Chung quanh lập tức vang lên tiếng nghị luận.

- Là Kim Hà của Thiên Diệp tông.

- Kim Hà? Không phải thực lực so với La Mịch kém một bậc sao?

- Tên này lên chẳng khác nào chịu chết?

- Có Hoàn Nhan A Lực, kết quả tổ thiếu niên đã định rồi.

…

Không quan tâm đến tiếng nghị luận ầm ĩ xung quanh, Ôn Bình liếc mắt nhìn La Thiên Diệp, sau đó vỗ vỗ vai hắn, hỏi:

- La tông chủ, đêm qua ngươi không ngủ à? Trận đấu đặc sắc như vậy mà ngươi cũng ngủ được?

La Thiên Diệp trợn mắt nhìn Ôn Bình, nghẹn lời.

Không phải hắn không ngủ, mà căn bản là ngủ không được.

Một cái Hoàn Nhan A Lực đã định ván cục tổ thiếu niên, lại còn có thêm người của Phi Long hội, lần này xem như triệt để hết hi vọng với tổ thiếu niên.

Vậy thì còn gì đặc sắc nữa?

Rõ là người của mình đơn phương chịu ngược mà.

Đúng lúc này, giọng của Long chấp sự lại vang lên.

- Hoàn Nhan A Lực tiếp tục thắng.

La Thiên Diệp nhịn không được mở mắt, kế đó, hắn thấy Kim Hà được người ta nâng xuống lôi đài.

Thiếu niên 15 tuổi, thiên kiêu đệ tam Thiên Diệp tông vậy mà đối chiến với Hoàn Nhan A Lực chỉ chống đỡ được 100 cái hô hấp.

Nhìn một hồi, chợt nghe thấy giọng của Hoàn Nhan Hoằng vang lên bên tai:

- La tông chủ, ngại quá, đệ tử này của ta ra tay có hơi nặng.

La Thiên Diệp trầm mặt, nhìn cũng không thèm nhìn hắn.

Hoàn Nhan Hoằng lại tiếp tục khiêu khích:

- Còn ai dám ra?

Không ai đáp lại.

Hơn mười thiếu niên đứng dưới lôi đài, cúi đầu.

Tựa hồ chấp nhận kết quả thất bại lần này.

Nhìn một màn này, La Thiên Diệp càng muốn rời khỏi.

Ở đây chờ mất mặt, không bằng đi xem thương thế nhi tử nhà mình còn hơn.

【VIP】 Âm Ba Mạch Thuật?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Hay để ta đến đi?

Dương Nhạc Nhạc bước ra từ trong đám người bước ra.

So với những người khác, kỳ thật Dương Nhạc Nhạc… rất thấp bé. Thậm chỉ có thể xem là… lùn.

Một thiếu niên thoạt nhìn rất bình thường lại dám bước ra khiêu chiến Hoàn Nhan A Lực, quần chúng vậy xem nhao nhao ném ánh mắt về phía hắn. Bất quá, lúc nhìn thấy chế phục Bất Hủ Thanh Phong bào trên người hắn, cả bọn nhao nhao nghị luận.

- Đây không phải người của cái tên Bất Hủ Tông trên khán đài à?

- Ân, quần áo không sai biệt lắm.

- Tông chủ chủ ngồi hàng ghế của nhị tinh, đệ tử bước ra chịu ngược, Bất Hủ Tông quả là hiếm thấy nha.

Lúc này, trên khán đài, âm thanh nghị luận cũng dần sôi nổi.

Kỳ thật, nếu không phải đệ tử của mình lên đài đối chiến, ít có ai thật sự cảm thấy hứng thú.

Bởi vì bọn họ đã là Luyện thể thập tam trọng, thậm chí là Thông Huyền Cảnh.

Bước trên con đường Luyện thể vài thập niên, đã sớm phiến chán, rất nhiều người không hề cảm thấy hứng thú với thi đấu của Luyện thể cảnh.

Bọn họ chăm chú quan sát cũng chỉ muốn biết được nội tình của những tông môn khác, dù sao, đệ tử càng cường, chứng tỏ đầm nước càng sâu.

Nhưng lần này thì khác.

Tông chủ vô tinh tông môn yên ổn ngồi hàng đầu, ai nghe thấy cũng không khỏi liếc mắt nhìn xem.

Đệ tử vô tinh tông môn lại đi khiêu chiến thiên kiêu trình độ cao nhất của thế lực nhị tinh? Chậc, cái này càng đáng xem.

Đương nhiên, không phải là trận chiến đặc sắc.

Nhưng đảm bảo sẽ đủ hài.

Lúc này, Hoàn Nhan Hoằng đứng dậy, cao giọng hô:

- A Lực, chớ khinh địch, nhất định phải dùng toàn lực ứng phó.

Trên lôi đài, Hoàn Nhan A Lực hiểu ý gật đầu. Toàn lực ứng phó chính là dùng lực lượng hắn có, đánh cho người dám khiêu chiến hắn một trận thê thảm, khiến kẻ đó nhận lấy kết cục đau đớn nhất.

Ngay khi Long chấp sự chuẩn bị gõ chiêng, Ôn Bình cũng đứng dậy:

- Nhạc Nhạc, đánh tàn phế được rồi, đừng đánh chết.

Dương Nhạc Nhạc cũng theo đó gật đầu.

Một màn này rơi vào mắt La Thiên Diệp, khiến hắn đương trường câm nín.

- Ôn tông chủ, ngươi đang làm cái gì vậy, đặt bảng tên… Rồi còn bắt chước người ta.

- Bảo đệ tử nhẹ tay nha, chẳng lẽ trên lôi đài chiến có thể đánh chết người? - Ôn Bình ngơ ngác hỏi.

Nghe hắn nói thế, La Thiên Diệp nghẹn lời.

Cùng lúc đó, tiếng chiêng vang lên.

- Keng!

Hoàn Nhan A Lực hoạt động cánh tay môtj chút, nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn xuống đài kiểu gì?

- Nói nhảm nhiều quá.

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc xắn tay áo xông lên phía trước, từng bước tiếp cận Hoàn Nhan A Lực.

Thấy thế, khóe miệng Hoàn Nhan A Lực lập tức lộ tiếu ý, cầm chắc chùy trong tay.

Bước lên một bước.

Nện thẳng về phía Dương Nhạc Nhạc.

Nhưng Dương Nhạc Nhạc lại không hề có bất kỳ động tác né tránh nào.

Hoàn Nhan A Lực nhếch miệng cười:

- Hẳn là ngươi không biết một búa của ta nặng bao nhiêu, nện La Mịch ta cũng chỉ dùng bảy thành mà thôi.

- Haha. - Dương Nhạc Nhạc khẽ cười một tiếng.

Đưa tay.

Vung quyền.

Động tác như mây trôi nước chảy.

Ôn Bình ngồi ở khán đài, lẩm bẩm:

- Chớ nên cậy mạnh.

La Thiên Diệp không hiểu vì sao Ôn Bình đột nhiên lại nói như vậy, hắn quay đầu nhìn lại, liền thấy một màn kinh người.

Chùy đồng xoay tròn trên không trung.

Thế nhưng không nện về phía trước mà là rơi ra sau Hoàn Nhan A Lực.

Mà lúc này, Hoàn Nhan A Lực đang bụm lấy tay, lùi lại vài chục bước, sắc mặt ngưng trọng.

- Đổ máu.

Trên khán đài, một gã tông chủ nhất tinh tông môn hô lên.

Mọi người lập tức tập trung ánh mắt về phía Hoàn Nhan A Lực, quả nhiên, máu tươi đang chảy ra từ vị trí được bụm lại.

- Tách… Tách… Tách…

Theo bước chân thối lui của Hoàn Nhan A Lực, máu tươi nhỏ thành một đường dài.

Phanh!

Chùy đồng rơi xuống.

Lui về sau vài chục bước, Hoàn Nhan A Lực không thể tin chuyện vừa phát sinh trước mắt, thấp giọng nỉ non:

- Không thể nào, lực lượng của ngươi sao có thể mạnh như vậy?

Man Bộ trời sinh là vương giả sức mạnh, được xưng tụng ngay cả đại yêu vô địch cùng cảnh cũng không so được.

Vậy mà lại thua một người bình thường?

Chuyện này sao hắn có thể tin được?

Một nam nhân trung niên Luyện thể thập tam trọng đứng sau Hoàn Nhan A Lực lên tiếng:

- Bởi vì hắn là Luyện thể thất trọng.

Lời này vừa ra, toàn bộ khán đài lặng ngắt như tờ.

Bọn họ đều có ý xem trò vui, nào ai để tâm đến chuyện xem cảnh giới của Dương Nhạc Nhạc.

Một giây.

Hai giây.

Đến giây thứ ba, Hoàn Nhan Hoàng lên tiếng:

- Mười lăm tuổi Luyện thể thất trọng? Tuyệt thế thiên tài bực này sao lại là đệ tử của một cái vô tinh tông môn nho nhỏ?

Nghe thấy những lời này, đám người xung quanh cũng rơi vào trầm tư.

Đúng nha.

Thiên tài Luyện thể thất trọng 15 tuổi sao có thể xuất hiện trong vô tinh tông môn?

Đáng lẽ hắn phải ở tam tinh tông môn mới đúng!

Đứng trên lôi đài, Dương Nhạc Nhạc cười nhạt một tiếng, dường như cảm thấy rất thất vọng với trận chiến này:

- Aiz, quá yếu.

Đột nhiên, hắn cảm giác được Triệu Tinh thật sự là một đối thủ tốt.

Vĩnh viễn đứng trên hắn.

Mắt thấy có thể vượt qua nàng, thế nhưng luôn thất bại.

Nghe thấy những lời này, Hoàn Nhan A Lực lập tức nổi giận, nộ khí man nhân bộc phát, tay cũng không thèm bụm vết thương, nộ quát một tiếng:

- Luyện thể thất trọng thì như thế nào, đây chỉ là mới bắt đầu.

- Phanh!

Hoàn Nhan A Lực giậm chân.

Cả người đột nhiên khom về phía trước, con ngươi đỏ lên, y hệt như trâu điên.

Đứng ngoài lôi đài, vốn thấy cơ hội trở mình, lúc này, sắc mặt Phùng Du lại trở nên khó coi, thấp giọng lầm bầm:

- Đây là Man Bộ Nộ trùng! Nghe đồn Nộ trung là bí thuật của Man Bộ, tuy không phải mạch thuật, nhưng lại có thể khiến cho người sử dụng tăng phúc nội lực lên ba thành, tốc độ cũng tăng gấp ba. Hoàn Nhan A Lực là muốn liều mạng?

Đứng trên khán đài, Hoàng Nhan Hoằng cũng lớn tiếng nói, thay vẻ mặt khiếp sợ lúc trước bằng nụ cười dữ tợn:

- Luyện thể thất trọng thì đã sao? A Lực tuy là Luyện thể lục trọng, nhưng lại mạnh hơn đại đa số Luyện thể thất trọng. Vốn bí thuật này chỉ để dùng tranh đoạt Thập tú vị, không ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên Dương Nhạc Nhạc. Được, vậy hãy để tuyệt thế thiên tài làm đá kê chân cho Man Bộ chúng ta.

Để thiên tài 15 tuổi Luyện thể thất trọng làm đá kê chân?

Ngẫm lại quả là kích động.

Mà lúc này, Ôn Bình chỉ nhàn nhạt lên tiếng:

- Bất Hủ Tông ta chuyên trị loại tuyển thủ át chủ bài.

Lời này vừa ra.

Trên lôi đài vang lên một hồi nộ âm.

Tựa như rồng ngâm.

Chấn nhiếp khiến da đầu run lên.

Phanh!

Tu sĩ Luyện thể cảnh nhao nhao che tai, nhưng vẫn nghe được tiếng vang thật lớn.

Mọi người ngưng mắt nhìn về phía lôi đài, chỉ thấy Hoàn Nhan A Lực nằm bất động trên đất.

Nhìn thấy một màn này, La Thiên Diệp kinh ngạc đến mức miệng không khép lại được.

- Đây là…

Đan Long chau mày, dùng thanh âm không dám xác định, lẩm bẩm:

- Âm ba mạch thuật?

Bạch Bằng cũng thâm ý nhìn về phía Dương Nhạc Nhạc, trong lòng thầm nghĩ:

- Kẻ này là Luyện thể thất trọng lại có thể sử âm ba mạch thuật, địa vị tất không nhỏ, tám chín phần là thiên kiêu đến từ bên ngoài Đông Hồ. Thiên tài bực này sao lại có thể gia nhập một cái vô tinh tông môn nho nhỏ tại Đông Hồ?

Bọn người Đan Long nói rất nhỏ, không ai nghe được. Riêng Ôn Bình, nghe La Thiên Diệp nói, hắn lắc đầu cười:

- La tông chủ, ngươi nói vì cái gì lại sử bí thuật? Nhận thua sau đó xuống đài không được sao?

Nghe được mấy lời này, La Thiên Diệp nhếch miệng cười.

Ánh mắt nhìn Ôn Bình đã hoàn toàn khác trước, đồng thời, u ám trong lòng phút chốc bay sạch.

Xem như hắn đã hiểu, khó trách sáng nay, lúc hắn đưa danh sách, Ôn Bình một bộ chẳng để tâm.

Nguyên lai là vì đệ tử quá mạnh.

Thực lực như thế nhất định có vị trí trong Thập tú, sao còn rãnh rỗi để tâm đến đám thiên tài của mấy cái thế lực lớn kia?

Lúc này, La Thiên Diệp đột nhiên đứng lên, giơ ngón tay chỉ về phía nhân viên cứu hộ đang há hốc mồm, quát lớn:

- Nè nè! Khiêng đi đi, đừng để lãng phí thời gian của mọi người.

Hô xong, hắn quay về phía Hoàn Nhan Hoằng đang cắn chặt rặng, nở nụ cười tươi rói.

- Keng!

Tiếng chiêng đồng vang lên.

Giọng của Long chấp sự vọng đến:

- Bất Hủ Tông - Dương Nhạc Nhạc thắng! Số lần thắng tích lũy: 1.

Nghe được lời của Long chấp sự, quần chúng mới thoát khỏi trạng thái kinh ngạc đến đờ người, tuy không thể tin những gì xảy ra trước mắt, nhưng bọn họ biết, hết thảy là sự thật.

Hoàn Nhan A Lực thua thảm.

Ngay cả năng lực hoàn thủ cũng không có.

Cùng lúc đó, trị số nhiệm vụ trước mặt Ôn Bình bắt đầu tăng vọt.

100.

1000.

3000.

Cuối cùng dừng ở 4732/10000.

【VIP】 Lâm Trận Thổi Phồng Địch Nhân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ai đến?

Dương Nhạc Nhạc phong khinh vân đạm quay về bên kia lôi đài, sau đó hướng về phía đệ tử Man Bộ cùng Phi Long hội ở đối diện, ngoắc ngoắc tay.

Mặc dùng đối mặt với khiêu khích như vậy, những người của Man Bộ vẫn "thủ vững tâm thế".

Man Bộ sùng bái lực lượng, cũng một mực dùng lực lượng vi tôn. Hôm nay, nhìn thấy người mạnh nhất trong tộc bại trên tay người khác, bọn họ sao lại dám bước lên?

Hoàn Nhan Hoằng ngồi trên ghế, nhìn người mình không dám tiến lên, sắc mặt tái nhợt, liền quay sang Long Áo, nói:

- Long hội trưởng, ngươi xem…

Không có người ứng chiến đại biểu tổ thiếu niên toàn bộ nhận thua, Dương Nhạc Nhạc có thể trực tiếp nhận được bảy lần thắng, thậm chí, còn được vang danh.

Đến khi đó, tổ Luyện thể thập tam trọng cũng không cần so đo làm gì nữa. Dù cho một gã Luyện thể thập tam trọng thắng được 3 tên Luyện thể thập tam trọng đối diện thì cũng chẳng có tác dụng gì. Cộng lại cũng chỉ tích lũy được 5 lần thắng.

Long Áo lạnh lùng cười, trong mắt lóe lên tía chán ghét:

- Đám tộc nhân của ngươi không có tên nào gan mập hết hả?

Hoàn Nhan Hoằng lập tức lên tiếng:

- Long hội trưởng, bọn họ có lên cũng chẳng được gì, cần gì phải khiến bọn họ tăng thêm thương thế.

- Đám người Man Bộ các ngươi đúng là phế, may là Bạch trưởng lão để ta trợ giúp ngươi một tay. Nếu người của ngươi đã không đáng tin như vậy, để người Long Phi hội đến. Bất quá, ngươi nhớ cho kỹ, lần này ngươi thiếu ta một cái nhân tình.

Dứt lời, Long Áo đứng dậy, hướng về phía một gã mặt tái nhợt đứng dưới lôi đại, thoại nhìn có vẻ bệnh tật, phất phất tay.

Bạch diện thiếu niên thấy vậy gật gật đầu.

Thấy hành động của hắn, Hoàn Nhan Hoằng mới bình tĩnh trở lại, không còn kinh hoảng như lúc trước.

Bất quá, lúc bạch diện thiếu niên bước ra, quần chúng vây xem không có bao nhiêu người nhận ra hắn, nhao nhao hỏi xem thiếu niên này là ai, sao lại dám nghênh chiến?

Người bình thường không biết, nhưng La Thiên Diệp thì khác, những người trên khán đài cũng từng nghe về hắn.

- Đó là Cung Toa Hoa?

- Chính hắn, nguyên lai hắn thực sự ở trong tổ một. Vẫn luôn đứng phía sau nha, khó trách không thấy được hắn.

- Trận lôi đài này… Thắng bại khó nói.

Nghe thấy tiếng nghị luận vang lên sau lưng, Ôn Bình liền quay sang hỏi La Thiên Diệp:

- La tông chủ, Cung Toa Hoa này là người nào? Mạnh hơn cả Luyện thể thất trọng?

- Aiz, thiếu chút nữa cho rằng có thể trở mình, quên mất còn có hắn. - La Thiên Diệp không lập tức trả lời câu hỏi của Ôn Bình, mà thở dại, tựa hồ có hơi mất mát. - Ôn tông chủ, Cung Toa Hoa là thiên tài dụng độc của Phi Long hội. Trời sinh rất mẫn cảm với độc, cũng có thể sử dụng thuần thục các loại độc.

Ôn Bình hỏi lại:

- Dụng độc có thể lợi hại hơn Luyện thể thất trọng?

- Vấn đề không phải lợi hại hơn hay không, người thường xuyên dụng độc sẽ nghiên cứu về độc dược, cho nên, vì tránh trường hợp bản thân trúng độc, bọn họ thường am hiểu bí thuật phong bế ngũ quan. Mũi, tai, miệng đều có biện pháp phong bế. Vừa rồi, đệ tử của ngươi sử dụng âm ba để công kích, mặc dù cường, nhưng nếu Cung Toa Hoa có thể phong bế thính giác thì sao?

La Thiên Diệp làm động tác bịt tai.

Không nghe được, âm ba có cường thịnh cỡ nào cũng chỉ là miệng hùm gan sữa, không đủ để đánh bại Luyện thể lục trọng.

Nhưng độc lại có thể vượt cảnh giết người.

Ngay khi La Thiên Diệp cho rằng Ôn Bình nghe nói thế sẽ nghiêm túc lên, sau đó chế định sách lược chiến đấu mới cho đệ tử, thì… Hắn vậy mà lại đi tán dương người khác.

- Phong bế ngũ quan nha! Lợi hại, lợi hại. - Ôn Bình nhịn k được tán thưởng, bội phục trời đất rộng lớn không thiếu chuyện lạ.

Nghe hắn nói thế, La Thiên Diệp lắc đầu cười:

- Ôn tông chủ, sao ngươi lại đi tán dương đối thủ của đệ tử nhà mình?

Ôn Bình nghiêm túc đáp:

- Phong thính giác… Chiêu này rất lợi hại nha.

Đám tông chủ ngồi phía sau nghe hắn nói thế, cũng nhao nhao bật cười.

Tất cả đều cảm thấy bất lực với Ôn Bình, chỉ có thể cười trừ.

Bọn họ thật sự không hiểu nổi, Ôn Bình rốt cuộc là người Bất Hủ Tông hay Phi Long hội, trước lúc lâm trận còn đi tán dương đệ tử nhà người ta.

…

Cung Toa Hoa chậm rãi bước lên đài, sau lưng đeo một cái hồ lô màu đen to bằng đầu người, dường như là chứa thứ gì đó rất hay ho. Sau khi đã đứng vững trên lôi đài, Cung Toa Hoa mặt không biểu tình nhìn về phía Dương Nhạc Nhạc, khuôn mặt tái nhợt, lúc nhìn người khác, ánh mắt cũng lộ ra vẻ tái nhợt, trống rỗng.

Đột nhiên, Cung Toa Hoa nói:

- Dương Nhạc Nhạc, ta rất hân hạnh được biết ngươi, 15 tuổi đã là Luyện thể thất trọng. Ta không ngờ là trước khi có được Thập tú vị lại có thể giẩm lên ngươi mà giương danh Đông Hồ. Nói thật, công kích âm ba của ngươi vô dụng đối với ta, ta có thể phong bế thính giác, cho nên… Ngươi coi như phế. Ta nói cho ngươi biết điểm này, coi như đáp lại ân tình người giúp ta vang danh.

Nghe xong, Dương Nhạc Nhạc ngoáy ngoáy tai, sau đó thấp giọng nói:

- Aiz, ngươi nói quá nhiều lời, ta chỉ nói một câu, hơn một quyền tính ta thua.

Âm thanh rất thấp, nhưng vẫn đủ để Thông Huyền Cảnh nghe được.

Nghe thấy câu này, Long Áo quay đầu, nhìn về phía Ôn Bình, nói:

- Ôn tông chủ, ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng? Đệ tử này của ta lớn lên không giống heo nha!

Tươi cười đắc ý trên mặt Hoàng Nhan Hoằng phút chốc cứng lại, bất tri bất giác, hắn trợn trắng mắt liếc Long Áo.

Hiềm là hiện tại Long Áo ra mặt giúp hắn, nếu không, hắn đã dạy dỗ cho tên này một trận. Rõ ràng là Hoàn Nhan A Lực soái y chang hắn, chỗ nào giống heo?

Nghe được lời của Long Áo, Ôn Bình đáp:

- Ừm, đệ tử của ngươi rất lợi hại. Bất quá ta cũng chỉ có thể mặc niệm thay hắn, sợ là kỳ này hắn sẽ điếc thật, sau này đỡ mất công phong thính giác gì gì đó.

Lúc này, trên lôi đài, Cung Toa Hoa đột nhiên rút nắp hồ lô đen ra.

Lắc một cái.

Bột phấn màu nâu tựa như nước chảy ra, vừa rơi xuống lập tức bốc hơi, trong chợp mắt tràn ngập toàn bộ lôi đài.

Đồng thời, giọng Cung Toa Hoa cũng truyền đến:

- Thứ này là Cương ngạnh phấn, dù là Luyện thể thập trọng, chỉ cần bị nó dính vào da, thì không thể động đậy được.

Cung Toa Hoa cười rút dao găm bên hông ra.

- Soạt!

Dương Nhạc Nhạc phóng một bước ra khỏi làn sương mỏng màu nâu.

Nụ cười trên mặt Cung Toa Hoa bất tri bất giác cứng lại.

Lúc này, Hắc Ma cũng kinh ngạc thốt lên:

- Này, này… Sao Dương Nhạc Nhạc có thể động?

Kế đó, Long Áo cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía lôi đài.

- Sao lại có chuyện như vậy?

Hắn vội híp mắt quan sát.

Sau đó, Long Áo thấy được một màn rất thần kỳ, Cương ngạnh phấn vậy mà không có tác dụng với Dương Nhạc Nhạc, lúc này, hắn đột ngột đứng bật dậy, hậm hực nhìn La Thiên Diệp, nói:

- Nguyên lai là có chuẩn bị mà đến! Ta nói sao La Thiên Diệp ngươi lại dính lấy một chỗ với tông chủ của một vô tinh tông môn như vậy, hóa ra là ngươi đã sớm nhằm vào Phi Long hội của ta, vốn có chuẩn bị từ đầu!

Nghe thấy những lời này, La Thiên Diệp cảm thấy rất bất lực.

Bất quá, hắn cũng không định giải thích, mà chăm chú nhìn Dương Nhạc Nhạc trên lôi đài đang từng bước tiến đến gần

Cung Toa Hoa.

Bước không ngừng.

Vô cùng linh hoạt, không có chút cảm giác cứng nhắc nào.

Cung Toa Hoa đứng trong màn sương nâu cũng ý thức được điểm này, hắn vội vàng rút lui, thế nhưng Dương Nhạc Nhạc trong chớp mắt đã vọt tới trước người hắn.

Vung ra một quyền.

Một quyền vừa vặn đánh vào tai trái Cung Toa Hoa, kế đó, Cung Toa Hoa tựa như mũi tên rời cung, từ trên lôi đài trực tiếp bay xuống, rơi vào giữa đám quần chúng đang vây xem.

Một màn này khiến cho khán đài lập tức im lặng như tờ.

Mãi một lúc lâu vẫn không có người lên tiếng.

Bởi vì bọn họ thật sự không thể tin được Cung Toa Hoa vậy mà lại thua, mà còn thua chỉ với một quyền.

【VIP】 Luyện thể thất trọng - Vô Cấu Chi Thể

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đúng lúc này, thanh âm sâu kín của Ôn Bình vọng đến:

- Lợi hại thì lợi hại, nhưng e là lần này phong thính giác… Là phong vĩnh viễn.

La Thiên Diệp mới đầu là sững sờ, vài giây sau, hắn mới kịp phản ứng, lập tức đứng dậy, trầm trồ khen ngợi.

Bởi vì có hắn mở đầu, người xung quanh lập tức nhao nhao vỗ tay khen hay… Thiên Diệp tông cùng với đám đệ tử của những tông môn khác xui xẻo bị phân cùng tổ cũng đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

Đám bọn họ vốn cho rằng hành trình Thập tú lần này xem như chấm dứt tại đây, bởi vì có hai đại thế lực nhị tinh cản đường, hơn nữa, người được phái đến quét sạch bọn họ đều là những thiên tài nổi danh.

Thật không ngờ là phong hồi lộ chuyển, bọn họ ngược lại thuận lợi tấn cấp.

- Bất Hủ Tông!

- Bất Hủ Tông!

Quần chúng cao giọng hò hét.

Nghe được âm thanh tán thưởng cùng với tiếng nghị luận chung quanh, Long Áo đứng bật dậy, một chút ý niệm xem xét thương thế Cung Toa Hoa cũng không có, mà trực tiếp chỉ về phía Ôn Bình cùng La Thiên Diệp, giận dữ nói:

- Đây hết thảy là âm mưu, một tên Luyện thể thất trọng sao có thể thoát khỏi Cương ngạnh phấn? Nhất định là bọn họ đã dùng thủ đoạn bất chính để thắng trận này, ta yêu cầu thẩm tra Dương Nhạc Nhạc.

- Gâu!

- Gâu!

Lúc này, chó săn bên cạnh Ôn Bình hướng về phía Long Áo sủa vang.

Ôn Bình chỉ có thể tranh thủ đè nó lại, sau đó nói:

- Chó cắn ngươi, ngươi cũng không thể cắn lại hắn như vậy được, biết không?

- Ngươi… Ta yêu cầu thẩm tra Dương Nhạc Nhạc! - Vốn rất tức giận muốn mắng Ôn Bình, thế nhưng Long Áo đột nhiên im bặt, kế đó xoay người về phía Đan Long, nói.

Hoàn Nhan Hoằng cũng vội đứng dậy phụ họa:

- Đúng, nếu như không có thủ đoạn đặc thù thì làm sao có thể kháng cự được Cương ngạnh phấn? Lợi dụng thủ đoạn để thắng lôi đài là bất công với các đệ tử khác, ta cũng yêu cầu tiến hành thẩm tra Dương Nhạc Nhạc.

Nghe bọn họ nói, La Thiên Diệp vội đứng dậy phản bác, trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ:

- Sao phẩm đức của các ngươi lại kém như vậy? Ôn tông chủ người ta trước khi lâm trận còn tán thưởng đệ tử của các ngươi, vậy mà các ngươi thua lại chẳng khác nào chó điên cắn người. Chẳng lẽ với tư cách là tu sĩ Luyện thể, dùng Cương ngạnh phấn không tính là thủ đoạn đặc biệt à?

Long Áo nói:

- Phi Long hội ta là độc chi nhất mạch, từ trước đến nay Luyện thể cảnh luôn dùng những thứ… này phụ trợ, cũng được xem là một phần thực lực, chuyện này cả giới tu hành đều thừa nhận. Nhưng nếu như trong trận đấu của Luyện thể cảnh lại dùng những thứ khác thì đó chính là sai quy tắc. Chủ sự Đan Long, ngươi nhất định phải làm chủ cho chúng ta.

Đan Long bất đắc dĩ cười cười:

- Long Áo, các ngươi không nhìn kỹ sao? Độc không dính thân, kẻ này chỉ sợ đã có được vô cấu chi thể, nào có cái gọi là thủ đoạn bất chính?

Dứt lời, hắn lại cười.

Hắn quả thật rất muốn giúp hai vị bằng hữu này của mình.

Nhưng không có biện pháp, trước mắt bao người, sao có thể đổi trắng thay đen.

- Luyện thể thất trọng có Vô cấu chi thể? Ta không tin. - Lúc này, Long Áo quay sang nhìn chằm chằm về phía Dương Nhạc Nhạc.

Bất quá do khoảng cách quá xa nên không cảm nhận được, hắn lập tức nhảy khỏi khán đài, bước đến cách Dương Nhạc Nhạc chỉ vài mét.

Hoàn Nhan Hoằng đang chờ Long Áo tra ra được thứ gì đó, thế nhưng chỉ thấy hắn đột nhiên dừng bước, rồi còn thì thào tự nói:

- Sao có thể?

- Cái gì gọi là sao có thể?

Lúc hỏi câu này, trong đầu Hoàn Nhan Hoằng đột nhiên xẹt qua ý niệm bất hảo.

Kế đó, hắn nghe thấy giọng của Long Áo:

- Luyện thể thất trọng sao lại có được Vô cấu chi thể?

Nghe đến đó, Hoàn Nhan Hoằng biến sắc.

Rõ ràng là chỉ có Luyện thể thập tam trọng đả thông Phá mạch môn mới có thể có được Vô cấu chi thể.

Lúc này, giọng Đan Long lại lần nữa vang lên:

- Có lẽ… Kẻ này bẩm sinh đã có được Vô cấu chi thể.

- Cái này… - Long Áo nghẹn lời.

…

- Keng!

Tiếng chiêng đồng vang lên.

- Bất Hủ Tông - Dương Nhạc Nhạc lại thắng, còn có… người nào muốn khiêu chiến hay không?

Không ai đáp lại lời Long chấp sự, ngay cả Long Áo sau khi quay về khán đài cũng một mực im lặng.

Lúc Dương Nhạc Nhạc bước xuống lôi đài, quần chúng chợt nghe thấy tiếng hắn lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ không có một người nào đánh được sao?

Kế đó, thanh âm của Long chấp sự lại lần nữa vang lên:

- Phía Bất Hủ Tông tích lũy được 7 lần thắng, chúc mừng Bất Hủ Tông đạt được quyền tham gia Thập tú thí luyện.

- Đợi một chút.

Nguyên bản vẫn ngồi yên lặng từ đầu đến cuối, Bạch Bằng đột nhiên lên tiếng.

Hắn vừa đứng lên, âm thanh trên khán đài lập tức biến mất, tiếng nghị luận của người vây xem cũng nhỏ lại.

Bạch Bằng trầm giọng hướng về phía Đan Long chủ sự, nói:

- Tiếp tục đấu!

Nghe vậy, Đan Long liền đáp lại:

- Bạch trưởng lão, bọn họ đã thua.

Bạch Bằng tiếp tục nói:

- Không phải còn có Luyện thể thập tam trọng chưa so sao? Nếu Luyện thể thập tam trọng có thể toàn thắng, cộng với thành tích của Hoàn Nhan A Lực, có được 5 lần thắng đã đủ tư cách tham dự thi đấu phục sinh.

Đan Long liếc nhìn đệ tử Man Bộ, Phi Long hội cùng với người của Cực Cảnh Sơn đã mất quyền thi đấu dưới đài, gật đầu, chấp nhận biện pháp cải biến tình hình của Bạch Bằng.

- Vậy thì tiếp tục thi đấu!

Ngay khi Đan Long vừa dứt lời, một gã Luyện thể thập tam trọng gấp đến mức khó dằn nổi, lập tức nhảy lên đài.

Đó là một nam nhân độ khoảng 30 tuổi, tóc ngắn, mắt vàng, một tay nắm lấy trường côn kim sắc, tay kia đặt trước ngực.

- Cực Cảnh Sơn, Viên Sơn, thỉnh chỉ giáo!

Hai chữ Viên Sơn vừa ra, người có mặt trên khán đài lập tức biến sắc.

Nếu như nói Dương Nhạc Nhạc mang đến cho bọn họ kinh ngạc, thì Viên Sơn khiến họ khiếp sợ.

- Cái này… Sao Viên Sơn lại xuất hiện trong tổ một?

- Lão thiên a, chẳng lẽ Viên Sơn cũng bị loại cùng với người của Man Bộ và Phi Long hội?

- Không đúng, Viên Sơn sao có thể có mặt trong tổ một?

Trên khán đài, quần chúng thao thao bất tuyệt nghị luận.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn nam nhân mắt vàng trước mắt.

Không phải vì điều gì khác, mà bởi vì Viên Sơn chính là đệ nhất nhân Luyện thể cảnh của Cực Cảnh Sơn. Trong toàn bộ Luyện thể thập tam trọng tại Đông Hồ, hắn chỉ kém thiên kiêu dị mạch Tinh Không Sơn mà thôi. Có thể nói, hắn khẳng định có vị trí trong Thập tú, thậm chí, khả năng quyết một lần sống mái cùng Tinh Không Sơn.

Nếu như Viên Sơn bị loại, vậy thì tổn thất của Cực Cảnh Sơn lần này quả là vô tiền khoáng hậu.

Xem như bọn họ đã hiểu vì sao Bạch Bằng lại làm chuyện vô nghĩa như vậy, rõ ràng thắng bại đã định nhưng vẫn cứ yêu cầu tiếp tục trận đấu.

Đứng trên lôi đài, nghe được âm thanh nghị luận xung quanh, Viên Sơn bất đắc dĩ nói:

- Vốn định nghỉ ngơi một chút, núp phía sau xem Thập tú thí luyện, ngờ đâu chơi ra chuyện lớn, vậy mà đẩy đến bờ vực

đào thải. Các ngươi ba người cùng lên một lượt, ta không muốn lãng phí thời gian đánh từng cái một.

Nghe xong những lời này, mọi người chỉ biết cười bất lực.

Bọn họ nhớ ra rồi, cái gã Viên Sơn trong truyền thuyết này đặc biệt lười, ngoài tu luyện, cái gì có thể lười hắn liền lười.

Thậm chí còn không thèm giặt quần áo, cứ thế đem quần áo cũ ném cho người khác, sau đó vụng trộm lấy y phục của sư đệ mặc.

Nhưng đúng lúc này, trên khán đài lại vang lên một âm thanh không hài hòa:

- Vậy mà cũng trang (1) được! Không trang chết à? Thật muốn nhìn hắn bị ném xuống lôi đài.

(1) tỏ vẻ.

Âm thanh này vừa xuất hiện, mọi người lập tức nhao nhao tìm nơi phát ra nó.

Bất quá, do những người ngồi gần chỉ về phía Ôn Bình, cho nên tất cả ánh mắt đều tập trung vào hắn.

La Thiên Diệp vội quay về phía mọi người cười làm lành, sau đó nói với Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, hiện tại không nên nói lung tung, thắng cũng đã thắng, đừng có vô duyên vô cớ trêu vào Cực Cảnh Sơn.

Ôn Bình cười hì hì, cũng chẳng để tâm đến ánh mắt soi mói cũng đám người xung quanh, thốt ra một câu:

- Thế nhưng ta lại không chịu được bộ dạng “trang bức” của hắn.

Dưới lôi đài, Vân Liêu nghe thấy những lời này của Ôn Bình, liền cất bước lên đài.

- Bất Hủ Tông - Vân Liêu, thỉnh chỉ giáo!

Giọng hắn không lớn nhưng lại khiến vạn người chú mục.

【VIP】 Pháp Thuật - Hỏa Xà Thuật

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Lại là Bất Hủ Tông?

- Tên Vân Liêu này có địa vị gì chứ? Cũng dám bước ra khiêu chiến Viên Sơn đầu tiên?

- Bộ dạng này thoạt nhìn cũng chỉ mới 20, sao có thể là Luyện thể thập tam trọng?

- Chẳng lẽ hắn còn yêu nghiệt hơn so với tên thiên tài 15 tuổi Luyện thể thất trọng lúc nãy?

Cùng với âm thanh nghị luận của quần chúng, đệ tử tông môn cũng nhỏ giọng thì thầm. Lần này, Long chấp sự đã thông minh hơn trước, hắn cẩn thận quan sát Vân Liêu một phen.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lập tức bị dọa nhảy dựng.

Dưới cái nhìn soi mói của quần chúng, Long chấp sự nói:

- Lại là Vô cấu chi thể.

- Cái gì? - Long Áo đứng bật dậy.

Kế đó, hắn giật mình nhìn thanh niên tướng mạo tuấn tú đang đứng trên lôi đài, nội tâm có chút khiếp sợ.

Đầu năm nay, Vô cấu chi thể là cải trắng à?

Luyện thể cảnh muốn có là có?

Đan Long mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn về phía Ôn Bình, cảm thán:

- Ôn tông chủ, hôm nay thật sự khiến chúng ta mở rộng tầm mắt. Trận chiến này dù có thua, Bách Tông Liên Minh Hội ta cũng nguyện ý hợp tác hữu hảo cùng quý tông.

- Đan Long hội trưởng quá lời, về phần hợp tác, nói sau đi.

Ôn Bình khách khí đáp lại một câu, thầm nghĩ trong lòng: Chỉ có vậy mà đã muốn giao hảo? Không biết đến khi nghe tin năm vị Thông Huyền Cảnh chết, hắn còn khách khí được như vậy không?

Ôn Bình cười một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn La Thiên Diệp bên cạnh.

- La tông chủ, bị sao vậy?

- Để ta bình tĩnh lại đã. - La Thiên Diệp bị dọa sợ, chợt hỏi. - Ôn tông chủ, đừng nói với ta vị kia cũng là bẩm sinh có Vô cấu chi thể?

Bẩm sinh Vô cấu chi thể vốn chỉ là truyền thuyết.

Trước nay chưa từng thấy, giờ thấy một cái đã là kinh thế hãi tục, ngờ đâu lại nhảy ra thêm một cái nữa,

- Aiz… Đợi Viên Sơn rớt đài, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Nghe được lời của Ôn Bình, Bạch Bằng khẽ nhíu mày, sau đó đứng dậy, lạnh giọng nói:

- Thật sự cho rằng có được Vô cấu chi thể là cao minh?

Hắn vừa dứt lời, trên lôi đài, Viên Sơn đã lên tiếng.

- Không ngờ ngay từ đầu lại gặp được đối thủ như ngươi.

Dứt lời, trường côn trong tay xoay tròn vài vòng, sau đó thẳng tấp bổ xuống lôi đài.

- Vù!

Khí tức lam sắc lập tức bao trùm lấy trường côn.

Nơi nó vừa bổ xuống vậy mà lại xuất hiện một khe nứt khủng bố mắt thường có thể nhìn thấy được.

Bạo côn thuật.

Tiểu thành cảnh giới mạch thuật.

Thấy một màn như vậy, trên khán đài, chư vị Thông Huyền Cảnh nhịn ko được ghé tai thì thầm.

- Kỳ phùng địch thủ nha.

- Luyện thể cảnh có thể tu luyện mạch thuật đến tiểu thành, khó trách đứng trên dị mạch, trở thành Luyện thể cảnh thứ hai tại Đông Hồ.

- Vô cấu chi thể chống lại tiểu thành mạch thuật… Trận đấu này đáng xem.

- Cứ tưởng như chúng ta được xem trước thi đấu Thập tú thí luyện vậy nhỉ?

Mọi người cười, hết sức chăm chú nhìn về phía lôi đài.

Lúc này, Vân Liêu thế nhưng không làm gì cả.

Tay bắt đầu kết ấn.

Không khí xung quanh bắt đầu trở nên khô nóng.

Hỏa xà dài một trượng… Hiện!

Híz-khà-zzz

Tựa như thật sự có xà đang rít lên.

Kế đó, hỏa xà trực tiếp đánh về phía Viên Sơn đang đứng ở đằng xa. Hắn muốn tránh nhưng hỏa xà đã tiến sát đến, tốc độ còn nhanh hơn hắn. Không còn biện pháp, Viên Sơn chỉ có thể liên tục huy động trường côn nhằm xua tan hỏa xà, mặc kệ nền gạch xung quanh bị nện vỡ vụn, đến mức lôi đài đã sớm không còn hình dạng ban đầu.

Thế nhưng… Phản kháng của hắn vô dụng.

Một khắc sau, hỏa xà đã "nuốt" lấy hắn.

- Keng!

Tiếng chiêng đồng vang lên.

- Bất Hủ Tông - Vân Liêu thắng!

La Thiên Diệp á khẩu nhìn người nằm phía dưới lôi đài, quần áo toàn thân bị đốt sạch, y hệt như cột nhà cháy.

Đương nhiên, không chỉ có hắn.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đờ ra.

Cái này… Quá nhanh?

Không phải vừa nãy còn nói kỳ phùng địch thủ sao?

Hỏa xà kia là vật gì?

Quần chúng kinh hãi, thế nhưng có một người không có tâm tư để kinh hãi, lúc này, Bạch Bằng một bước vọt tới dưới lôi đài, cởi y phục ra phủ lên người Viên Sơn, gấp gáp đưa tay dò xét khí tức của hắn. Thấy còn hơi thở, Bạch Bằng vội vàng móc một lọ dược hoàn từ trong ngực ra, đổ vào miệng Viên Sơn.

- Còn đứng ngây người đó làm gì? Mau mau nâng hắn lên.

- Vâng!

Người chung quanh lập tức nâng Viên Sơn đi.

Sau đó, Vân Liêu trên lôi đài đột nhiên lên tiếng:

- Còn ai không?

Dưới lôi đài lặng ngắt như tờ.

Hai gã Luyện thể thập tam trọng còn lại đổ mồ hôi lạnh, vô thức lui về sau.

- Thật là vô nghĩa.

Lúc này, Ôn Bình lắc đầu, đứng dậy.

- Cáp Cáp, chúng ta đi.

Dứt lời, hắn cùng con chó săn bên cạnh mình bước xuống đài, hồn nhiên không hay biết phía sau lưng mình, có không ít ánh mắt cổ quái dừng trên người mình.

Bọn họ từng nghĩ đến có thể là dị mạch mạch thuật.

Thế nhưng bọn họ lại không cảm giác được dị mạch trên người Vân Liêu, hơn nữa, muốn thi triển dị mạch mạch thuật cần phải có mạch môn, căn bản không giống mạch thuật bình thường Luyện thể thập tam trọng cũng có thể tu luyện.

Sau khi Ôn Bình rời khỏi khán đài, trận lôi đài chiến thứ hai bắt đầu.

Bất quá, bởi vì lôi đài bị phá hủy, mọi người chỉ có thể đổi một chỗ khác. Thế nhưng lúc này chẳng ai còn tâm tư quan khán những trận đấu còn lại.

Trong đầu bọn họ không ngừng hồi tưởng lại đệ tử Bất Hủ Tông.

Cùng vào lúc này, tin tức Viên Sơn mất tư cách tham gia Thập tú đã lan truyền nhanh chóng, bắt đầu từ nhị tinh tông môn, sau đó là nhất tin tông môn. Có lẽ có rất ít người từng diện kiến Viên Sơn, thế nhưng đại danh của hắn không ai không biết. Một Luyện thể thập tam trọng có thể yên ổn nắm lấy danh ngạch Thập tú vậy mà giờ ngay cả tư cách tham gia Thập tú thí luyện cũng không có.

Cứ như vậy, lôi đài chiến ngày đầu tiên xem như kết thúc.

Người Thiên Diệp tông lúc này đang chìm trong sung sướng không cách nào tự kiềm chế được.

Còn Ôn Bình, ngay sau khi kết thúc lôi đài chiến ngày thứ hai, hắn liền đến y quán thăm La Mịch, thấy được người đang nằm trên giường toàn thân bất động.

Bất quá, La Thiên Diệp dường như có vẻ quan tâm đến chuyện của Hỏa xà thuật hơn, hắn ngồi trên giường nhi tử, hỏi:

- Ôn tông chủ, Hỏa xà thuật mà Vân công tử thi triển đến tột cùng là thứ gì?

- Muốn biết? - Ôn Bình cười cười.

- Đương nhiên, Luyện thể cảnh lại có thể thi triển dị mạch mạch thuật, chuyện như vậy ai lại không kinh ngạc chứ? Hẳn đều là do Ôn tông chủ dạy?

Mặc dù biết tùy tiện hỏi bí mật tông môn của người khác là chuyện không đúng, loại chiêu thức hỏa diễm kia khẳng định thuộc về bí mật bất truyền của Bất Hủ Tông, nhưng La Thiên Diệp vẫn nhịn không được mở miệng hỏi.

Hắn ôm may mắn vạn nhất đối phương cảm thấy vị Thông Huyền Cảnh như mình đáng giá kết giao nên nói thật thì sao?

Ôn Bình cười cười, rồi nói:

- Muốn học? Vậy để con ngươi gia nhập Bất Hủ Tông là được. Chỉ cần tốn chút kim tệ, bao giáo bao hội (1).

(1) Đảm bảo dạy dỗ và lĩnh hội.

- Tốn tiền à?

La Thiên Diệp giật mình, hắn thật sự không hiểu nổi những lời của Ôn Bình.

Ôn Bình lập tức lên tiếng:

- Cân nhắc cho kỹ, gia nhập Bất Hủ Tông chỉ tốn chút kim tệ là có thể học Hỏa diễm thuật, Hỏa xà thuật, Hỏa diễm bí thuật các loại.

Lúc này, La Thiên Diệp mới kịp phản ứng, vui vẻ nói:

- Ôn tông chủ, ngươi nói thật? Chỉ cần bỏ tiền là có thể học?

Ôn Bình gật đầu:

- Đương nhiên.

La Thiên Diệp gấp gáp nói:

- Ta báo danh cho con ta, để hắn gia nhập Bất Hủ Tông, ngày sau là đệ tử Bất Hủ Tông.

Ôn Bình cười đáp:

- Có tiền đồ, vậy chờ đến khi thương thế của hắn tốt lên, để hắn đến Thương Ngô Thành đi.

La Thiên Diệp vội nói:

- Không cần chờ, ta sẽ bảo người làm dược thiện đưa tới, ít ngày nữa là khỏi hắn, có thể trực tiếp đi theo Ôn tông chủ.

【VIP】 Không Tham Gia Thập Tú Thí Luyện Nữa Hả

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Không tham gia Thập tú thí luyện nữa hả?

- Chậc, ngươi xem, đầu óc của ta đúng là. - La Thiên Diệp xấu hổ cười cười, chợt đứng lên.

Ôn Bình cũng theo đó đứng dậy, nỗi nhớ nhà mỗi lúc một dâng cao. Bởi lẽ lúc rời đi khán đài, nhiệm vụ lịch lãm của hắn cũng đã hoàn thành, trước mắt không thể sử dụng phần thưởng mở khóa kiến trúc khu vực, nhưng phần thưởng còn lại, thăng cấp Trường Mạch Công lên Huyền cấp thì Ôn Bình đang rất háo hức nhận.

Sau khi trở lại Bích Nguyệt lâu, Ôn Bình lập tức mở thanh nhiệm vụ ra, nhận phần thưởng.

Vừa xác nhận xong, cả người hắn đột nhiên run lên bần bật, một cỗ cảm giác tê tê dại dại xuyên qua toàn thân, đương nhiên, loại cảm giác này không chỉ đơn giản "rong chơi" trên da thịt, mà nó còn xâm nhập cốt tủy, thấm vào tim phổi, khiến cho Ôn Bình cảm thấy thoải mái đến mức không nói nên lời.

Hắn vội ngồi xếp bằng trên giường, tiến vào trạng thái tĩnh tu.

Một lát sau, âm thanh hệ thống đột nhiên vang lên:

- Thăng cấp Trường Mạch Công thành công.

Ôn Bình.

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Luyện thể thập tam trọng.

Tư chất: Tam tinh.

Công pháp tu luyện: Trường Mạch Công (Huyền cấp).

Mạch thuật tu luyện: Hoàng cấp hạ phẩm - Giao Long Nộ (tiểu thành), Hỏa Long thuật (nhập môn).

Nhìn bảng thông tin của mình, Ôn Bình có hơi bất ngờ:

- Nhanh như vậy?

Hắn còn tưởng loại cảm giác này sẽ kéo dài thật lâu, sau đó sinh ra động tĩnh thật lớn, nhưng mà hết thảy dường như không giống như hắn nghĩ.

Một cỗ cảm giác mát lạnh chạy toàn thân, rồi… Hết.

Đợi đã…!

Vì sao cảm giác mát lạnh kia đột nhiên lại biến thành sóng nhiệt trào lên trong kinh mạch?

- Hệ thống, không phải Trường Mạch Công đã thăng cấp thành công rồi sao?

- Kí chủ, trong quá trình thăng cấp, Trường Mạch Công đã thuận lý thành chương giúp ngươi đả thông mạch môn.

- Ý ngươi là ta sắp bước vào Thông Huyền Cảnh?

- Ân.

Hệ thống đáp, Ôn Bình liền đứng dậy, khóa chặt cửa ra vào cùng cửa sổ.

Đả thông mạch môn không thể sơ suất, thậm chí không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Ngay sau khi khóa chặt cửa, Ôn Bình quay sang Ác Linh Kỵ Sĩ nói:

- Nếu có người xông vào, trực tiếp giết.

Khặc!

Ác Linh Kỵ Sĩ nhếch miệng cười.

Hỏa diễm lam sắc dày đặc bùng lên trong khoang miệng xương trắng, tựa hồ muốn nói: Yên tâm đi, ta sẽ ăn tươi nuốt sống linh hồn của những kẻ dám xâm phạm.

Sau khi làm tốt công tác chuẩn bị, Ôn Bình lập tức ngồi xếp bằng trên giường, thông qua Trường Mạch Công, vận chuyển khí vẫn một mực áp chế tại đan điền vào tay trái.

- Vù!

Âm thanh vù vù vang lên.

Đây chính là tiếng động khi phá mạch bị đả khai.

- Nhập!

Một tiếng gầm lên, lúc này, Ôn Bình vận chuyển Trường Mạch Công bằng tốc độ nhanh nhất, không ngừng dùng thiên địa chi khí tại đan điền dẫn tới phá mạch. Nhưng phá mạch lại chẳng khác gì một hố trời, lấp mãi không đầy. Nó vẫn khát vọng thiên địa chi khí như cũ, chờ đợi càng lúc càng nhiều thiên địa chi khí đến vỗ béo mình, chính vì vậy, Ôn Bình không ngừng rót vào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, một canh giờ, hai canh giờ.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi đan điền rỗng tuếch, tất cả thiên địa chi khí đều được đưa đến phá mạch môn, không còn gì có thể rót vào nữa, thì một vầng sáng hồng sắc đột nhiên xuất hiện trên cổ tay Ôn Bình.

- Vù!

Tựa như một khối đã khiến mặt hồ rung động, từng bước từng bước khuếch tán ra ngoài.

Trên cái bàn tròn cách đó vài bước, những bông hoa tươi rói trong bình bỗng chốc héo rũ, ngay cả cành lá cũng khô vàng, mất đi sinh cơ.

- Vù!

Lúc tiếng thứ hai vang lên, vầng sắc càng thêm chói lọi, biến thành một màu đỏ thẫm.

Lúc khuếch tán, một vòng sáng diễn sinh từ những điểm hồng quang, kế đó từ từ mở rộng ra ở cổ tay Ôn Bình, đến nửa xích hơn mới dừng lại. Rồi sau đó, một điểm sáng chui ra từ

cổ tay, hóa thành một cái vòng nhỏ chậm rãi nhấp nhô ở trung tâm vòng sáng lớn, thập phần có quy luật.

Thoáng nhô lên, rồi lại hạ xuống.

Cuối cùng, một đốm sáng cỡ ngón cái đột nhiên xuất hiện, vững vừng đứng ở trung tâm hai vòng sáng.

Ôn Bình chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy một màn này, khóe miệng hắn dần nhếch lên thành một nụ cười.

Hắn hiểu được, biến dị mạch môn đã thành.

Từ trước tới nay, hắn chưa từng nghĩ mình sẽ đặt chân vào Thông Huyền Cảnh, càng không nghĩ đến chuyện bản thân sẽ có dị mạch. Nhưng hiện tại, cả hai đều làm được, nói thật, hắn rất cao hứng, cao hứng đến mức muốn đứng trên đỉnh núi, hướng về man hoang vô biên vô hạn hô thật to, để cho phiến thiên địa này quanh quẩn tiếng reo hò của mình.

Đương nhiên, hắn cũng biết đây không phải là kết thúc.

Ngụy vô cấu chi thế của hắn cũng sẽ tiến hóa thành vô cấu chi thể thật sự.

Ôn Bình vội vàng trút bỏ Bất Hủ Thanh Phong bào, sau đó trần truồng nằm trên giường, đem chăn, mền cùng gối đầu ném xuống sàn, bắt đầu tiến vào trạng thái tẩy kinh phạt tủy.

Đầu tiên là tay, sau đó đến mặt, ngực,… cả người khoảnh khắc tựa như một cái sàng, dịch đen theo lỗ chân tông thấm ra bên ngoài, mang theo mùi hôi thối nhàn nhạt, mặc dù nó phủ lên môi, hay chảy ra từ mũi, Ôn Bình cũng tuyệt không vì tanh tưởi mà khó chịu.

Hắn biết rõ những thứ này là gì, bất quá, điều hắn không ngờ là so với ăn Nguyệt Quang sủi cáo, ô uế trong cơ thể lúc này bị bài xuất ra nhiều hơn gấp mấy lần.

Cả người Ôn Bình bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, thậm chí có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua thật lâu.

Lúc Ôn Bình hoàn thành tẩy kinh phạt tủy, thân thể hắn bị chất dịch màu đen sền sệt bao phủ, cứ như hắc y nhân.

Một khắc sau, Ôn Bình mở mắt.

Ô uế đã xuất đến không thể xuất thêm được nữa, vô cấu chi thể chính thức thành hình.

Lúc này, Ôn Bình đứng dậy, nắm tay cũng chỉ nắm chặt như vậy, nhưng lại cảm giác lực lượng vô hạn, gấp mấy lần Luyện thể cảnh, thậm chí hơn thế nữa…

- Đi tắm được rồi.

Ôn Bình thu hồi mạch môn, đứng dậy, giơ tay đẩy cái bàn đang chặn cửa.

- Tiểu nhị, nấu nước.

- Tiền bối, rốt cục ngày cũng ra, nước ấm đã được chuẩn bị tốt. - Tiểu nhị đang đứng dưới lầu chào hỏi khách nhân, nghe tiếng gọi liền ngẩng đầu lên, sau đó hồ hởi chạy vào hậu viện Bích Nguyệt lâu.

Cũng vào lúc này, cửa gian phòng cách vách đột nhiên mở ra.

Dương Nhạc Nhạc cùng Vân Liêu lần lượt bước ra, sau đó nói:

- Chúc mừng tông chủ trở thành Thông Huyền.

- Các ngươi biết rồi à?

- Tông chủ, khí tức mạnh như vậy, sao chúng ta lại không cảm thấy được. - Vân Liêu cười một tiếng.

Ôn Bình hiểu ý, gật đầu, sau đó quay vào phòng:

- Bảo người dọn dẹp phòng một chút, ta muốn đi tắm.

Dứt lời, hắn liền nhảy xuống hậu viện Bích Nguyệt lâu.

Ở hậu viện, tiểu nhị đã sớm chuẩn bị xong mấy thùng nước ấm, cùng với một cái bồn tắm lớn, đương nhiên, bên cạnh còn có hai thị nữa chờ hầu hạ.

Ôn Bình không nói hai lời, xách một thùng nước lên, dội xuống.

- Rào.

Một nửa người cuối cùng cũng thấy mặt trời.

【VIP】 Trở Về

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Ôn Bình nằm trong bồn tắm, nhịn không được ngắm nghía cổ tay trái của mình, ngẩn người một hồi hắn mới đứng dậy, nhận lấy y phục do thị nữ đứng bên cạnh đưa tới.

Thay xong, Ôn Bình quay trở lại Bích Nguyệt lâu.

Vừa bước ra, tiểu nhị liền chạy qua nghênh đón:

- Tiền bối, ngài tẩy rửa xong rồi?

Ôn Bình gật đầu, đáp:

- Ân, thay ta tạ ơn lão bản của các ngươi, ngày sau nếu có duyên, ta nguyện ý cùng hắn kết giao bằng hữu.

- Ân, lời này nhất định sẽ chuyển đến ngài ấy. - Tiểu nhị gật gật đầu.

- Đúng rồi, ta ở trong đó mấy ngày?

- Đã sáu ngày rồi.

- Sáu ngày?

Ôn Bình cả kinh, hắn biết đột phá sẽ tốn rất nhiều thời gian, thế nhưng không nghĩ lại lâu như vậy.

Thông Huyền Cảnh bình thường chẳng phải chỉ cần một đêm là đủ sao?

Vì sao hắn lại phải hao phí thời gian lâu như vậy?

Vừa vặn đến kỳ hạn mười ngày, ngay cả thời gian đi dạo một vòng Hoàng Lê thành cũng mất toi.

- Được rồi, để lần sau đến vậy.

Dứt lời, Ôn Bình liền xoay người, trực tiếp lên lầu ba.

Thu hồi Bất Hủ Thanh Phong bào vào tàng giới, sau đó hắn dẫn theo Dương Nhạc Nhạc cùng Vân Liêu rời khỏi Hoàng Lê thành.

Ra ngoài liền lên phi chu.

Lúc quay trở lại Bất Hủ Tông đã là xế chiều.

…

Giữa trưa, La Thiên Diệp về đến Bích Nguyệt lâu.

Vừa vào cửa, tiểu nhị liền bước ra đón:

- La tiền bối, ba vị Bất Hủ Tông đã rời khỏi.

- Đi rồi? Đi khi nào?

- Sáng sớm ngày hôm nay, tiền bối vừa rời đi thì họ cũng đi.

- Sao lại đột ngột như vậy?

La Thiên Diệp ngẩn người, chẳng lẽ Ôn Bình không định cho đệ tử tham gia Thập tú thí luyện?

Danh sách thí luyện cũng đã hoàn thành, mười ngày sau sẽ bắt đầu, lúc này rời đi, chẳng phải lãng phí công sức mấy ngày nay sao?

La Thiên Diệp phất phất tay:

- Được rồi, ngươi đi xuống đi.

Đột nhiên, đại yêu bên cạnh hắn mở miệng:

- Tông chủ, Ôn tông chủ kia ngay cả Hỏa diễm thuật cũng có thể dạy cho Luyện thể cảnh, ở cái tuổi này đột phá Thông Huyền, khẳng định là nội tình môn phái sâu không lường được, hẳn là hắn cũng không quan tâm đến phần thưởng của Thập tú, kể cả những đệ tử kia… Ta dám quả quyết bọn họ cũng không để tâm.

- Ân, nói có lý. - La Thiên Diệp đồng ý gật đầu.

Lúc lên đến lầu ba, hắn nhịn không được liếc nhìn phòng chữ Thiên số 12, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh tượng lần đầu

gặp Ôn Bình.

…

Mà lúc này, tại Bất Hủ Tông.

Lúc phi chu hạ xuống Nhiễu sơn, Vu Mạch là người đầu tiên chạy đến, sau đó si ngốc nhìn phi chu từ từ chạm đất, miệng mãi vẫn không khép lại được.

- Oa, cái này chính là chiếc thuyền bay mà Hoài Diệp cô nương nói đến.

Hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi cùng thán phục, ngay cả khi Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu hét tên mình cũng chẳng để tâm, chỉ đờ đẫn bước đến gần phi chu, vuốt ve thân thuyền, vẻ mặt vô cùng hưng phấn, sau đó quay đầu nhìn về phía Ôn Bình, nói:

- Tiểu tử, có dịp cho ta ngồi cái phi chu này một lần nha!

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Ngươi chỉ là một bệnh nhân của ta, nào phải người Bất Hủ Tông.

- Không phải Bất Hủ Tông nhưng lão phu cũng đã giúp ngươi rất nhiều việc, ngươi quên rồi à?

- Được rồi, Vu tiền bối, đi câu cá của ngươi tiếp đi, ta còn có việc.

- Chớ có nhắc đến câu cá với ta, lão phu bỏ rồi.

Trong đầu Vu Mạch lập tức hiện ra hình ảnh Giao Long, ý niệm câu cá gì đó bỗng chốc chạy mất dép.

Hắn tình nguyện mỗi ngày chạy theo tiểu tử Triệu Dịch nói chuyện phiếm, giúp đỡ hắn ta quét rác, hoặc là đánh cờ với Vương lão đầu, liên tục bị mắng là không có kỳ phẩm chứ tuyệt đối không đi câu cá.

Nghe được mấy lời này, Ôn Bình bật cười, sau đó thì thầm với hệ thống:

- Thu hồi phi chu.

Dứt lời, mảnh đất xung quanh phi chu bắt đầu hạ xuống.

Sau khi phi chu đã hoàn toàn nằm gọn trong phòng kiến tạo, một tầng đất mới bắt đầu từ hai bên lỗ hổng trải rộng ra, che lấp hoàn toàn lối vào phòng kiến tạo.

Không để tâm đến Vu Mạch, Ôn Bình đi thẳng về Thính Vũ Các, mở ra địa đồ của Bất Hủ Tông, đồng thời nhận phần thưởng mở khóa kiến tạo khu vực.

Một khắc sau, khóa của khu kiến tạo được mở ra.

Ôn Bình ấn mở kiến tạo, quét một lượt các kiến trúc có trong danh sách, đồng thời hỏi hệ thống:

- Hệ thống, hiện tại ta có tổng cộng bao nhiêu kim tệ.

Hệ thống đáp:

- Trong mười ngày này, thông qua Thập tầng tháp kiếm được ba vạn, những kiến trúc khác được 1 vạn 5000 kim. Tổng cộng có 4 vạn 5000 kim.

- Chỉ có 4 vạn 5000 kim thôi à? Vậy ta kiến tạo cái này.

- Kí chủ xác định?

- Xác định.

Ôn Bình lựa chọn một tòa kiến trúc trị giá 2 vạn phí kiến tạo: Quan ảnh thất.

Dựa theo thuyết minh, Quan ảnh thất có thể quan sát hình ảnh.

Ôn Bình cảm thấy siêu cấp tông môn có lẽ cần đến vật này, có thể tăng thêm chút thú vị trong quá trình tu luyện dài đằng đẵng. Dù sao hiện tại hắn cũng chỉ có hai trưởng lão thụ khóa, hơn nữa bọn họ cũng một mực tu luyện, thời gian chỉ dẫn cho đệ tử ít đến đáng thương, việc quan sát quá trình tu luyện của người khác cũng là một loại phương thức tu luyện không sai.

Ví dụ như hai người tử chiến.

Thứ này trưởng lão tông môn có muốn giáo cũng giáo không được, chỉ có bản thân tự mình trải qua mới biết được khi đối mặt với sinh tử cần phải chú ý điều gì.

Nhưng mạng người chỉ có một, nếu như cứ phải như vậy mới có kinh nghiệm thì có khi kinh nghiệm chưa thấy đâu mà bản thân đã sớm đi bán muối.

Cũng bởi vì cân nhắc đến điểm này cho nên Ôn Bình mới lựa chọn Quan ảnh thất.

Đương nhiên còn vì một lý do, là do nó chỉ tốn có 2 vạn kim tệ để kiến tạo. Những kiến trúc khác trong danh sách đều mất đến năm, sáu vạn kim tệ.

- Hệ thống, cái Quan ảnh thất này có hình ảnh cao thủ chiến đấu hoặc là tu luyện không?

- Có đấy, bên trong thương điếm nội trí có bán băng ghi hình, còn về phần đổi mới ra thứ gì thì phải xem nhân phẩm của Kí chủ rồi.

Kiến tạo Quan ảnh thất trong…

Thời gian còn lại: Một canh giờ.

Sau khi ấn vào kiến tạo, Ôn Bình đi đến trù phòng, chuẩn bị làm ít đồ ăn, đồng thời, thuận tay chuẩn bị toàn bộ thức ăn cho đêm nay.

Xong xuôi, Ôn Bình gọi tất cả mọi người đến.

Vừa tiến vào trù phòng, Hoài Diệp liền mở miệng hoan nghênh Ôn Bình trở về, sau đó gấp gáp hỏi:

- Tông chủ, Dương Nhạc Nhạc nói hắn ở Hoàng Lê thành đã đánh bại rất nhiều thiên tài, chuyện này có phải thật hay không?

Hoài Diệp hỏi xong, đám người Triệu Tinh vừa vào cũng nghiêng tai lắng nghe.

Các nàng rất mốn biết cái tên Dương Nhạc Nhạc vừa về đã khoe khoang kia nói thật hay giả.

Ôn Bình liếc mắt nhìn bộ dạng dương dương đắc ý của Dương Nhạc Nhạc, bất đắc dĩ cười:

- Ừ, hắn đánh bại đệ nhất thiên tài của Man Bộ, còn có thiên tài Phi Long hội, ít nhất, ta thấy như vậy đã là nhiều.

Lúc này, Hoài Diệp lộ ra vẻ mặt mất mát:

- Hắn thật sự uy phong như vậy?

Ôn Bình cười ra tiếng:

- Ừm, trước mặt mười vạn người, còn có hơn mười vị Thông Huyền Cảnh, cùng với ba, bốn vị Thông Huyền trung cảnh, tóm lại xem như lấy hết danh tiếng.

- A…

Nghe thấy Dương Nhạc Nhạc đứng trước nhiều đại nhân vật như vậy, Hoài Diệp lập tức suy sụp.

Dương Nhạc Nhạc đứng bên cạnh cười hì hì, vừa nhảy nhót vừa nói:

- Hắc hắc, đám thiên tài kia chỉ một quyền là xong, không có chút tính khiêu chiến.

Hoài Diệp liền quay đầu, thở phì phì nhìn Dương Nhạc Nhạc nói:

- Bớt đắc ý, lần sau ta đi theo tông chủ nhất định có thể phong quang hơn.

Dương Nhạc Nhạc cười hắc hắc, tiếp tục khoe khoang:

- Bằng vào ngươi? Vốn không muốn đả kích ngươi, trận khảo hạch Thập tú kia kém nhất cũng là 15 tuổi Luyện thể tứ trọng. Đám thiên kiêu ta thắng được toàn là Luyện thể lục trọng, bọn họ mỗi người có thể khiêu chiến được Luyện thể thất trọng đấy, có rất nhiều thiên kiêu 15 tuổi Luyện thể lục trọng bại dưới tay bọn họ, bất quá, cuối cùng vẫn đỡ không nổi một quyền của ta.

Nghe thấy Dương Nhạc Nhạc nói như vậy, mọi người đờ ra một hồi.

Tu luyện là vì cái gì?

Hiện tại bọn họ không truy cầu vô địch thiên hạ, cũng không truy cầu quyền lực cường đại, chỉ mong so với người khác cường.

Mà Dương Nhạc Nhạc đi theo tông chủ ra ngoài một chuyến lại có thể thắng nhiều thiên kiêu như vậy, danh tiếng vang xa, chuyện này… Khiến cả bọn có hơi mất mát, bất quá, cả đám nhanh chóng trăm miệng một lời:

- Tông chủ, lần sau ngài đi Hoàng Lê thành là lúc nào? Chúng ta cũng muốn đánh đám thiên tài kia trước mặt nhiều đại nhân vật như vậy.

【VIP】 Tru Tiên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Lần sau? Có lẽ là rất nhanh, cũng có lẽ thật lâu.

Ôn Bình lắc đầu.

Một màn này khiến mọi người có chút mất mát.

Nếu như nói loại cảm giác hối hận vì không đi theo rất khó chịu, vậy thì… Khi nghe người đi theo có được danh tiếng lớn càng khó chịu hơn.

Triệu Tinh nghiêng đầu, sau đó ngoắc ngoắc tay với Dương Nhạc Nhạc:

- Nhạc Nhạc, hôm nay chúng ta luận bàn một trận, để ta gián tiếp có cảm giác hãnh diện một chút.

Nghe thấy câu này, Dương Nhạc Nhạc sững người, sau đó ngượng ngùng cười cười, nói:

- Không được, mấy ngày nay ta không tu luyện tốt, thua kém các ngươi một mảng lớn, hiện tại ta phải nắm chắc thời gian tiềm tu, không thể luận bàn.

- Không được? - Triệu Tinh nộ quát một tiếng.

Dương Nhạc Nhạc nhanh chân chạy, vừa chạy vừa hô:

- Hảo nam bất cân nữ đấu, đuổi theo ta, đuổi kịp ta sẽ…

- Muốn chạy?

Triệu Tinh nhấc chân đuổi theo.

Thấy một màn như vậy, mọi người quay đầu nhìn nhau, sau đó bất cười ha hả.

- Ta cá một kim tệ là Nhạc Nhạc sẽ bị bắt, sau đó đánh cho mặt mũi bầm dập.

- Ta cá mười kim tệ Nhạc Nhạc ngày mai vẫn vậy.

Đối thoại của Hoài Diệp cùng Dương Hề đưa tới một trận tiếng cười, đồng thời mọi người cũng nhao nhao cảm thấy bi ai thay Dương Nhạc Nhạc.

Bên ngoài vang danh.

Thế nhưng trong tông lại có một người chuyên khắc chế hắn.

Cười cũng đã cười, cơm nước cũng xong xuôi, lúc này, Ôn Bình mở miệng nói:

- Tần Mịch, ngươi có nghĩ muốn ăn Nguyệt quang sủi cảo?

Tần Mịch sững sờ, sau đó vội gật đầu:

- Dĩ nhiên muốn, nằm mộng cũng muốn.

Ôn Bình nói:

- Được, vậy ngươi đi mua nguyên liệu làm Nguyệt Quang sủi cảo về đây, ngày mai chúng ta ăn sủi cảo. Ngươi mua bao nhiêu nguyên liệu, ta sẽ làm bấy nhiêu.

- Tông chủ vạn tuế!

Tần Mịch thoáng cái nhảy khỏi ghế, bộ dạng mừng rỡ như điên.

Nói thật, hắn đã sớm chờ mong ngày hôm nay. Vừa nghĩ đến bản thân có thể có được vô cấu chi thể, cả người bỗng nhiên run lên. Không phải chỉ là mua nguyên liệu thôi sao? Hắn đã sớm hỏi qua Vân trưởng lão, số nguyên liệu kia cùng lắm cũng chỉ mất mấy vạn kim.

Mấy vạn kim trong mắt hắn chả khác nào cọng lông trâu.

Diệu Âm lên tiếng hỏi:

- Thiếu chủ, ăn sủi cảo thôi, ngài có cần cao hứng như vậy không?

- Ngươi không hiểu.

Khóe miệng Tần Mịch nhếch lên, tròng mắt hơi híp lại, lộ ra nụ cười thần bí.

Không riêng gì Diệu Âm, ngay cả Tần Sơn cũng cảm thấy khó hiểu.

Bất quá hắn không đi sâu tìm hiểu món sủi cảo kia có cái gì thần kỳ, chỉ hỏi:

- Tông chủ chủ, sủi cảo này của ngươi có hạn chế không? Có tốn tiền không vậy?

Ôn Bình đáp:

- Không hạn chế, cũng không trả tiền.

- Tốt vậy à? - Tần Sơn nhếch miệng cười.

Trong ấn tượng của hắn, ở Bất Hủ Tông không có cái gì là không tốn tiền, cũng không có cái gì không hạn chế. Ngay cả nước trong giếng cũng chỉ được uống hai gáo, bây giờ được ăn sủi cảo miễn phí, chậc, Tần Sơn hắn quả thật chờ mong.

Đương nhiên, hắn sẽ không cho rằng thứ Ôn Bình lấy ra là rác rưởi, ở Bất Hủ Tông, ngay cả nước giếng cũng có thể giúp người ta khôi phục thần khí, thì sủi cảo hiển nhiên sẽ không phải thứ tầm thường.

Thông qua biểu hiện của thiếu chủ nhà mình, hắn có thể đoán ra được chút ít.

Sau bữa cơm tối, Ôn Bình một mình đi đến Nhiễu sơn, bởi vì Quan ảnh thất vừa nãy đã được kiến tạo thành công.

Nó tọa lạc bên cạnh phòng kiến tạo phi chu, chiếm diện tích gần 100 mét vuông. Sau khi bước vào, đập vào mắt Ôn Bình chính là mười cái ghế dựa cỡ lớn được bày song song phía bên phải gian phòng, trước hàng ghế đầu tiên là một cái màn bạc rất lớn. Vừa nhìn thấy cảnh này, Ôn Bình ngây ngẩn cả người.

Cái này sao lại giống rạp chiếu phim phiên bản thu nhỏ vậy chứ?

Ngoài ra, một nửa gian phòng còn lại có ba cái khung sắt rất lớn, Ôn Bình có chút không thể lý giải đây là thứ gì?

- Hệ thống, có thể giải thích một chút không?

Hệ thống đáp:

- Bên phải là khu quan ảnh, thông qua mắt kính đặc chế, nhìn vào màn bạc có thể tiến vào trạng thái mô phỏng hiện thực, khiến cho người xem cảm giác như đang đứng trong bối cảnh, làm tăng độ chân thật cùng với cảm giác thân lâm kỳ cảnh. Nếu như đang phát đoạn sinh tử đấu thì người xem có thể hưởng thụ cảm giác quan sát cận cảnh, tăng thêm thể nghiệm.

- Mạnh vậy à? - Ôn Bình nhịn không được cảm thán một tiếng. - Vậy cái này thu phí thế nào?

- Dựa theo phim do Kí chủ phát, bất quá thông thường là 10 kim tệ một giờ.

- Mười kim tệ một giờ, vậy trong này có 10 chỗ, một giờ thu được 100 kim tệ, không tệ. - Ôn Bình lập tức dời ánh mắt về phía khung sắt bên kia, hỏi. - Mấy thứ đó là gì?

Hệ thống đáp:

- Đây là khối khu vực giúp người dùng thân lâm kỳ cảnh. Người dùng sẽ được cố định trên khung sắt, sau đó trở thành một nhân vật trong đoạn phim. Dưới sự giúp đỡ của khung sắt, có thể thực hiện các động tác ví dụ như nhảy lên, lộn mèo, hạ xuống,… Nếu như chạy trốn thì có hệ thống băng chuyền dưới chân hỗ trợ mô phỏng. Tóm lại, nó giúp cho người sử dụng không chỉ riêng thân lâm kỳ cảnh, mà còn có thể trở thành nhân vật trong đó, đối mặt với những mạo hiểm trong đoạn phim.

Ôn Bình nói:

- Nếu nói vậy, giả sử đang phát cuộc chiến giữa hai cường giả, thì người dùng có thể trở thành một trong số đó.

- Lý giải chính xác.

- Thứ này lợi hại như vậy thì thu phí thế nào.

- Vẫn như trước, căn cứ đoạn phim mà định ra, bất quá tối thiểu là 50 kim một giờ.

Ôn Bình cảm thấy cái gì này cũng không tệ cho lắm.

Có thể chấp nhận.

- Nghe ngươi nói như vậy, ta có loại cảm giác muốn lập tức mở xem thương điếm nội trí đổi mới ra cái gì.

Lúc này, Ôn Bình ấn mở thương điếm nội trí của Quan ảnh thất.

Lia mắt liền thấy: Tru tiên.

- Tru tiên là cái quỷ gì?

- Kí chủ, thương điếm nội trí là đổi mới ngẫu nhiên, cho nên nếu có đưa ra đồ vật Kí chủ không cách nào tiếp nhận cũng thỉnh đừng kinh ngạc.

- Không phải, ta biết Tru tiên, nhưng vấn đề là sao lại đổi mới ra thứ này?

Tru tiên là bộ tiểu thuyết phi thường nổi tiếng ở thể giới của hắn.

Được xưng là Tứ đại thần thư của văn học mạng.

Mở ra một thời đại, cũng là mở một tân thể giới mới cho thể loại tiên hiệp.

Thế nhưng đối với người ở thế giới này thì có tác dụng gì cơ chứ? Chẳng lẽ bọn họ có thể tu luyện Tru tiên trận được hay sao?

Đối với vấn đề của Ôn Bình, hệ thống không trả lời chính diện mà chỉ nỏi:

- Nếu như Kí chủ không cần thì có thể không mua, đợi đến lần thăng caaos sau của Quan ảnh thất sẽ có tỷ lệ đổi mới ra thứ gì khác.

- Mua, sao lại không mua?

Một vạn kim!

Mua!

Hệ thống tiếp tục nói:

- Vật này chịu ảnh hưởng của một bộ phim, tên là Vân thanh chí. Trải qua hệ thống cải tạo, tất cả các tình tiết trong đó đều được chân thật hóa, đều là quay lại từ thế giới chân thật, đảm bảo không xuất hiện hiệu ứng năm văn tiền, đồng thời, gia tăng khả năng ảnh hưởng trực tiếp vào tâm linh của cốt truyện. Cho nên ở bên phải Quan ảnh thất thu phí 10 kim tệ, bên trái thu phí 50 kim tệ một tập.

- Ngươi còn biết hiệu ứng năm văn tiền?

- Tất cả những thứ tồn tại trong các không gian khác nhau đều được người sáng tạo của ta đưa vào trong quang não.

- Được rồi, bội phục. Bất quất muốn hỏi một chút, thứ này có trợ giúp gì đối với tu luyện.

- Không có.

- Vậy thì đổi mới để làm gì?

- Đổi mới ngẫu nhiên, Kí chủ có thể xem như đó là liều thuốc hay cho những khi tu luyện buồn tẻ.

- Được rồi, mua cũng đã mua, trước cho ta xem một giờ đi.

- Kí chủ, thỉnh lựa chọn khu vực.

- Bên trái, nếu đã xem phim, ta tất nhiên phải được trải nghiệm cảm giác cao cấp nhất. - Sau xì gà, đồ vật ở thế giới trước kia của hắn lại lần nữa xuất hiện.

Dứt lời, Ôn Bình cất bước đi đến khung sắt, thản nhiên để cho mấy thứ lằng nhằng duỗi đến trói mình lại, sau đó đội mũ an toàn, tiến nhập thế giới Tru tiên.

【VIP】 Vu Mạch Xem Tru Tiên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi đích thân thể nghiệm kỳ cảnh của thế giới Tru tiên, Ôn Bình cũng ko có quá nhiều cảm giác, khái niệm với thứ này cũng chỉ dừng ở hưu nhàn. Kết thúc xong hắn lập tức đi đến Chiến Cảnh, bắt đầu tu luyện.

Ngày hôm sau, giữa trưa Tần Mịch mang bao lớn bao nhỏ trở về Vân Lam sơn, dĩ nhiên trong bao chính là nguyên liệu dùng để nấu Nguyệt Quang sủi cảo.

Nghe ý tứ của Diệu Âm, Tần Mịch hẳn là đã mua đến mức toàn bộ Thương Ngô Thành không còn gì để mua nữa.

Ôn Bình nhìn nguyên liệu chồng chất thành một cái núi nhỏ, bất đắc dĩ cười cười.

Tên này thật đúng là muốn ăn sủi cảo đến điên rồi.

Sau khi thu thập tốt nguyên liệu nấu ăn, Ôn Bình liền đem Xì gà sinh mệnh đến cho Vu Mạch, kết quả tất cả mọi người đều chạy đến.

Bởi vì bọn họ thấy trên bảng thông báo xuất hiện thứ mới.

Dương Nhạc Nhạc vẫn là người tích cực nhất, vừa chạy vào khu Ký Túc Xá, hắn liền vây quanh Ôn Bình, hỏi:

- Tông chủ, lại mở ra thứ gì mới à? Quan ảnh thất kia là gì?

Dương Nhạc Nhạc vừa dứt lời, sáu cặp mắt như sói đói xung quanh lập tức nhìn chằm chằm Ôn Bình.

Bọn họ biết phàm là có thứ mới mở ra, hẳn sẽ có thể đạt được lực lượng mạnh mẽ hơn.

Thập tầng tháp chính là ví dụ tốt nhất.

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Ngươi hỏi liên tục hai vấn đề như thế thì ta nên trả lời cái nào trước? Vậy thôi trước hết giải đáp Quan ảnh thất là gì, đáp án dĩ nhiên là: Không là gì cả, chỉ là một chỗ xem kịch.

- Đài xem kịch?

Trong Thương Ngô Thành thường xuyên có con hát dựng trúc đài buổi tối, sau đó một đám người đứng trên đó hát hí khúc, diễn một chuyện xưa.

Người bình thường diễn kịch hiển nhiên là truyền thuyết dân gian, mỗi một vở đều có liên quan đến tu sĩ Luyện thể, càng không thoát khỏi liên quan đến Thông Huyền Cảnh. Tóm lại, đều là khuôn sáo cũ rích, hơn nữa cốt truyện còn rất dễ đoán.

Ôn Bình nghiêm trang nói:

- Không khác cho lắm, tóm lại, nếu như ngươi cảm thấy tu luyện mệt mỏi, buồn tẻ, vậy thì có thể đến Quan ảnh thất xem kịch, thư giản đầu óc một chút.

Tuy Ôn Bình nói rất chân thành thế nhưng lời của hắn chẳng khác nào cây kim rơi vào biển lớn, không cách nào tạo thành cơn sóng.

Nghe xong, mọi người lập tức tiếc hận thở dài.

Tu luyện đến buồn tẻ?

Sao có thể, bọn họ còn cảm thấy thời gian mỗi ngày căn bản không đủ dùng đây này.

Tu luyện đến mệt mỏi?

Vậy thì càng thêm khó. Mệt mỏi liền uống nước giếng, hoặc là về Ký Túc Xá tu hành Giao Long Nộ, căn bản là không có thời gian đi xem cái gì hí kịch.

Tần Mịch là người đầu tiên rời đi:

- Tông chủ, ta còn phải tu hành, đi trước.

- Tông chủ, chúng ta cũng đi trước.

Kế đó là đám người Dương Nhạc Nhạc lần lượt rời khỏi.

Ngược lại, nghe Ôn Bình nói xong, mắt Vu Mạch lại lóe lên tia sáng, liền lôi kéo góc áo Ôn Bình, hỏi:

- Tiểu tử, ta có thể xem hay không?

- Có thể, vừa vặn ngươi có một lần thể nghiệm.

- Được, ta liền đi. Có thể xem một lần cũng tốt. Bất quá có giới hạn thời gian không? - Hắn nghĩ nghĩ, nếu như không giới hạn thời gian hắn cũng xem, dù sao ngoại trừ đánh cờ với Vương Bá thì hắn hiện tại không có chuyện gì khác để làm.

- Thời gian tùy ngươi.

Nói xong, Ôn Bình liền đi đến Nhiễu sơn, Vu Mạch lập tức theo sau.

Lúc đến Quan ảnh thất, Vu Mạch nhìn trái nhìn phải một hồi, liếc thấy mấy thứ trong phòng, hắn lộ vẻ nghi ngờ, nhíu mày hỏi:

- Người hát hí khúc đâu?

- Không có người hát hí khúc, Quan ảnh thất này có hai khu vực, khu xem kịch cùng với khu thân lâm kỳ cảnh. Cái trước 20 kim tệ một canh giờ, cái sau 100 kim tệ một canh giờ.

- Mắc vậy à? - Sợ hãi thán phục một phen, thấy Ôn Bình quay người chuẩn bị đi, Vu Mạch chỉ có thể cười hì hì giữ chặt tên tiểu tử trước mặt. - Dường như Bất Hủ Tông cũng không có liên quan gì đến "rẻ" đâu nhỉ. Hai thứ này có gì khác nhau, nói thử đi, rồi ta quyết định trải nghiệm cái nào.

- Không rãnh giải thích, ngươi trực tiếp chọn đi, ta còn phải đi xử lý nhiều việc.

- Tiểu tử, ta bỏ tiền ra thì ít nhiều gì ngươi cũng phải nói một chút chứ. - Vừa nói vừa giơ tay kéo Ôn Bình lại sắp bỏ đi, sau đó, hắn giơ ngón tay chỉ về khu xem kịch phía bên phải. - Trước cho ta vào cái này nha, thử loại 20 kim tệ một canh giờ ấy.

- Ngồi xuống, đeo thứ này vô.

Nói xong, Ôn Bình liền lấy một cái kính mắt trên kệ, làm động tác đeo lên, thấy Vu Mạch đã hiểu, hắn liền thẩy cái kính

cho hắn ta, sau đó rời đi.

Vu Mạch ôm hiếu kỳ mãnh liệt ngồi xuống ghế, thấy cái ghế vậy mà nhuyễn y hệt ghế trong Ký Túc Xá, không khỏi cảm thấy vui vẻ, dứt khoát ngả người ra sau, đồng thời đeo mắt kính lên.

Đột nhiên, sáu chữ Thanh vân chí - Tập 1 xuất hiện.

Sau khi nó biến mất, trước mắt bỗng chốc xuất hiện một mảnh thương khung, mây đen phiêu đãng vô biên vô hạn, che lắp toàn bộ ánh sáng trên vòm trời, khiến cho thế giới rơi vào một mảnh tối tăm.

Nói là xem kịch mà lại không có người hát hí khúc, hắn nghĩ đến vô số khả năng, chỉ không nghĩ đến ngồi ở đây cũng có thể thấy được cảnh tượng như vậy.

- Đây là thứ gì?

Trong lúc Vu Mạch còn đang kinh ngạc, một âm thanh già cỗi mà hùng hậu vang lên bên tai.

Thần Châu hạo thổ.

Quảng hãn vô biên.

Thiên tái dĩ lai.

Chính ma lưỡng đạo tranh đấu bất hưu.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi xuất hiện một người đang đứng, phảng phất như hòa mình vào thiên địa.

Dường như là lão giả… vừa nói kia.

Một thân bạch sam, không xuất kỳ, cùng với y phục của thường nhân không có gì khác biệt, thế nhưng khí thế toát ra lại khiến người ta có cảm giác không nói nên lời.

Khiến cho Vu Mạch cảm thấy kinh ngạc nhất chính là phía sau lão lơ lửng vài chục thanh kiếm.

Kế đó, thanh âm hùng hậu lại lần nữa vang lên.

Hơn trăm năm trước.

Ma giáo gươm ngựa sẵn sàng.

Xâm lấn Trung nguyên đại địa.

Cùng với âm thanh này, trước người lão giả xuất hiện một mảnh man di chi địa, trên mặt đất không có lấy một ngọn cỏ, còn có khắc khí nồng đậm bao phủ, thấy thế nào cũng giống một mảnh tử địa.

Tử địa, danh như ý nghĩa, chính là khối thổ địa có vô số người táng thân, căn bản không tìm thấy người sống.

Trên phiến tử địa kia, hắc bạch lưỡng phái có hơn ngàn người quấn lấy nhau cùng một chỗ, trận đánh này quả thật rất bi tráng. Ngay khi phía bạch y liên tiếp bại lui, lão giả đứng trên đỉnh núi khẽ động ngón tay một cái, mạch môn cũng không hề mở ra, kiếm lơ lửng sau lưng đã bay ra ngoài.

Một thanh, hai thanh,…

Kiếm tựa vũ rơi vào mảnh tử địa trước mạch, khiến Vu Mạch càng thêm kinh ngạc chính là những thanh kiếm kia tựa như có mắt, mỗi một chuôi đều xuyên thủng lồng ngực một hắc y nhân.

Không hề thương hại bất kỳ một gã bạch y nào.

Trong khoảnh khắc, hắc y nhân ngã xuống có hơn trăm người, số người chết cùng bị thương nhiều vô số kể.

- Đây là thứ mạch thuật gì?

Hắn biết khu động kiếm khí đả thương người chính là pháp môn kiếm pháp cao nhất của Thông Huyền trung cảnh.

Thế nhưng trong vở kịch này, kiếm lại có thể bay.

Hơn nữa là bay ra vài trăm mét, thậm chí vài ngàn mét, giết chết trên trăm người.

Vu Mạch nhịn không được cảm thán một câu:

- Thanh vân chí này rốt cục là đang diễn cái gì?

…

Bên kia, sau khi rời khỏi Nhiễu sơn, Ôn Bình liền đến trù phòng chuẩn bị làm Nguyệt quang sủi cảo.

Trù phòng thoáng chốc vang lên âm thanh dao thớt không dứt.

Sau khi tiến vào Thông Huyền Cảnh, lực lượng cùng tốc độ gia tăng gấp bội, cho nên Ôn Bình đã nhanh chóng xử lý hoàn tất toàn bộ số nguyên liệu có được, gói thành từng gói sủi cảo, bỏ vào nồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi quan, đến khi chạng vạng tối.

Hoài Diệp từ trong Chiến Cảnh chạy ra, vẻ mặt mệt mỏi, vừa vặn đụng phải Tần Sơn đang định vào Chiến Cảnh xem thử:

- Tần trưởng lão, ngài tới.

Tần Sơn hỏi:

- Không tiếp tục dùng Chiến Cảnh nữa hả?

- Không, Tần trưởng lão, ngài từ từ tu luyện, ta đi ăn cơm tối trước.

- Tiểu cô nương, tu luyện phải nắm chặt thời gian, sao có thể mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện ăn uống. Chờ ngươi đến tuổi ra, liền biết rõ thời gian trân quý cỡ nào.

- Hắc hắc, Tần trưởng lão, thời gian quả thật rất trân quý, ngài cứ từ từ mà tu luyện nhé.

Nói xong, Hoài Diệp liền rời đi.

Nhìn thấy bộ dạng lao đi như tên bắn của Hoài Diệp, Tần Sơn vỗ trán một cái, bừng tỉnh đại ngộ:

- Xém chút quên, tối nay ăn sủi cảo.

Dứt lời, hắn lập tức đuổi theo.

Bất quá, lúc đạp trong hoàng hôn hướng lên Vân Lam sơn, đám Tần Sơn vừa vặn đụng phải Vu Mạch đang bước từng bước chậm rì rì, vừa đi vừa thì thầm:

- Ta phiêu bạt tại phiến thiên địa này vài thập niên, hóa ra vẫn chỉ là loanh quanh dưới đáy. Nguyên lại thế gian này còn

có cái gọi là Thanh Vân sơn, mà ở đó, mỗi người không đả thông mạch môn cũng có thể sử ra thuật pháp.

【VIP】 Nam Nhân Ăn Bạch Tinh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Vu huynh, ngươi sao vậy?

- Vu thúc, ngươi đang nói gì đấy?

Hai người trăm miệng một lời hỏi.

Thứ nhất là vì nhìn thấy Vu Mạch một bộ không yên lòng, thứ hai là vì nghe thấy hắn ta nhắc đến cái gì mà không đả thông mạch môn rồi thi thuật các thứ… Chuyện này khiến cho hai người bọn họ cảm thấy rất kinh ngạc.

Bất quá, nghe thấy tiếng bọn họ, cả người Vu Mạch bỗng nhiên run lên, tựa hồ như nghe sấm bên tai. Sửng sốt một hồi hắn mới kịp phản ứng:

- Là hai người các ngươi à?

Hoài Diệp nhếch miệng cười cười, nói:

- Hắc, một câu của ta vậy mà hù được Thông Huyền Cảnh, không ngờ là ta lại mạnh đến như vậy.

- Tiểu cô nương, bớt trêu ghẹo ta.

Vu Mạch há có thể nghe không ra ý trong lời nói của Hoài Diệp?

Lúc này, Tần Sơn liền hỏi:

- Vu huynh, ngươi vừa nói cái gì mà Thanh Vân sơn, đó là thứ gì?

- Tên một ngọn núi của Thần Châu chi địa.

- Thần Châu? Lần đầu nghe thấy. Hẳn là nơi Vu huynh từng đến, hôm nay đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó khó tưởng

tượng được.

Vu Mạch là một gã độc hành hiệp, toàn bộ Đông Hồ đều biết chuyện này. Những nơi hắn đi qua, chuyện hắn chứng kiến, sợ là có rất nhiều người mười kiếp cũng không nhìn tới được. Thậm chí, có một số ít nếu nói ra sẽ không ai tin tưởng.

Chuyện này… Tần Sơn hắn cảm thấy rất hiếu kỳ với Thần Châu trong miệng Vu Mạch. Thần Châu nằm bên ngoài Đông Hồ kia rốt cuộc có gì kỳ lạ, vậy mà có thể khiến cho một Thông Huyền Cảnh thất thần khi đang đi trên đường, khôi hài nhất chính là vì hai câu chào mà hắn ta bị dọa sợ.

Không có cảm giác của Thông Huyền Cảnh không nói, ngay cả cảnh giác cơ bản nhất của mất đi. Cái này nếu như địch nhân tới, đối phương dù là Luyện thể thập tam trọng cũng có thể giết được hắn.

Đến lúc đó Vu Mạch hắn sẽ trở thành Thông Huyền Cảnh đầu tiên trong lịch sử bị Luyện thể thập tam trọng giết.

Vu Mạch nghĩ nghĩ, không biết đang do dự cái gì, chợt nói:

- Là nhìn thấy trong Quan ảnh thất, ta ngồi ở đó, nó liền đưa ta vào một thế gới khác. Chỗ đó được xưng là Thần Châu, tại Thần Châu có một Thanh Vân sơn, trên núi tồn tại Thanh Vân môn, là chính đạo đại phái. Đệ tử tu hành tại đó không hề đả thông mạch môn nhưng vẫn có thể thi triển thuật pháp, hơn nữa còn khu động kiếm. Hoàn toàn đánh đổ khái niệm dùng kiếm khí giết người của chúng ta, bọn họ là trực tiếp khu động trường kiếm bay ra ngoài trăm trượng giết chết địch nhân.

- Có thuật pháp cùng mảnh đất thần kỳ như vậy? - Tần Sơn thầm cảm thấy kinh ngạc, sinh ra nồng đậm hứng thú với cái Thanh Vân môn kia, sau đó hắn liền hỏi. - Chẳng lẽ là một thế giới khác nằm trong thế giới này?

- Không biết, cái này còn phải hỏi tiểu tử Ôn Bình, ở thế giới kia ta bị hạn chế thành một cái quần chúng, không thể làm gì khác cho nên biết đến cũng ít.

- Vu huynh nói vậy thật khiến ta kinh hãi.

Quan ảnh thất!

Tần Sơn yên lặng nhớ kỹ ba chữ này.

Hoài Diệp đứng bên cạnh nghe thế đột nhiên "a" một tiếng, sau đó nói:

- Quan ảnh thất hôm nay mới mở, tông chủ nói không thể phụ trợ tu hành cho nên mọi người liền không đi.

Tần Sơn thầm hạ quyết tâm:

- Không thế phụ trợ tu hành ta đây cũng nhất định phải đi.

Sau khi từ biệt Vu Mạch, hai người đi đến trù phòng, cùng mọi người tụ tập một chỗ đợi sủi cảo.

Không nghe ai đề cập đến chuyện Quan ảnh thất, Tần Sơn vốn định nói đến nó, chợt nghe thấy Vân Liêu nói mình sắp đả thông mạch môn, hắn liền nói sang chủ đề này,

…

Thương Ngô Thành.

Một chiếc xe ngựa dừng trước cửa Dương gia, chợt, một nam nhân trung niên mập mạp từ trên xe bước xuống, canh tay hắn so với đùi người khác còn muốn thô to hơn, cả người xem chừng nặng khoảng ba trăm cân.

Bất quá, mập thì mập, nhưng hai con ngươi của hắn lại tản ra khí tức lăng lệ ác liệt, tựa như sói hoang, hoàn toàn không có loại nhập nhèm buồn ngủ của đa số những người béo.

Lúc hắn bước xuống xe, Hoài Không liền chạy ra đón.

- Thân huynh, chờ ngươi đã lâu.

Hoài Không ôm quyền, nam nhân mập liền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng loắng, đáp:

- Ngươi, cái tên này gần đây có vẻ gầy hơn thì phải? Chẳng lẽ không còn gì để ăn nữa?

- Gần đây quả thực không còn gì để ăn nữa.

- Tiểu tử nhà ngươi đừng có cuối cùng ăn luôn cả mình, bổn vương nếu không có người bằng hữu như người, ngàn năm này ta phải làm thế nào để qua?

- Thân huynh nói đùa.

Hoài Không cười lắc đầu, ánh mắt lơ đãng thấy Hoàn Thành đứng đằng xa. Hắn gật đầu một cái, sau đó nhìn Hoàn Thành quay người rời khỏi.

Đúng lúc này, nam nhân mập bỗng nhiên lấy một khối đá màu trắng hình tròn ra, lớn cỡ bằng quá trứng gà, trực tiếp đưa lên miệng cắn.

Kế đó, âm thanh kim loại vỡ vụ truyền ra khiến da đầu run lên, rất khó tưởng tượng, hàm răng của gã này có thể căn được khối đá cứng như thép kia.

Gã cười cười liếm ngón tay, nói:

- Ngươi là không có gì để ăn, còn ta chỉ có thể dựa vào bạch tinh sống qua ngài. Được rồi, đi thôi, hai ta cũng nên lên đường rồi.

- Đợi ta gặp Hoài Diệp lần cuối rồi đi cũng không muộn.

- Nữ nhi của ngươi làm sao?

- Tìm được nơi có thể ức chế yêu tính của nàng, thuận tiện ở lại đó tu hành.

- Vậy thì chúc mừng ngươi, đi khắp Đông Hồ cuối cùng cũng tìm được. Đi, đi gặp nữ nhi bảo bối của ngươi, sau đó hai ta rời khỏi Đông Hồ.

Hoài Không gật đầu, sau đó quay sang Dương Tông Hiền sau lưng, nói:

- Dương huynh, ngày sau gặp lại.

- Hoài huynh bảo trọng, ta sẽ thay ngươi chiếu cố Hoài Diệp. - Dương Tông Hiền cũng trả lễ, sau đó quay sang hạ nhân phất phất tay, hạ nhân vội vàng dâng lễ hạp lên. - Hoài huynh, đây là bánh ngọt do phu nhân nhà ta làm, tuy không sánh bằng đồ ngươi làm, nhưng là một mảnh thành tâm, ngươi mang theo ăn trên đường đi.

- Ân.

Hoài Không gật đầu, tiếp nhận lễ hạp.

Kế đó cất bước lên xe ngựa, cùng nam nhân mập mạp thẳng tiến Vân Lam sơn.

Đi đến Vân Lam sơn.

Gã mập bước xuống xe, sau đó chỉ tay lên kiếm bia:

- Nữ nhi của ngươi thật sự ở đây?

- Đương nhiên.

- Không tệ, ngược lại là nơi tốt đẹp, Bất Hủ Tông này tuy không phải danh môn đại phái, nhưng tông chủ Ôn Ngôn lại là một người có can đảm, cũng có kiến thức, thật sự là bậc chính nhân quân tử.

- Ôn Ngôn đã biến mất.

- Biến mất? Được rồi, ngươi cũng biết, ta ngày thường không thể ly khai ngàn dặm.

Nhếch miệng cười một cái, hắn lại lần nữa xuất ra bạch tinh, trực tiếp ném lên không, há miệng bắt lấy tựa như đang nhai hoàng đậu.

Khoan hãy nói bạch tinh có giá trị như thế nào, có trợ giúp gì đối với tu hành của Thông Huyền Cảnh, chỉ riêng việc ngay cả Thông Huyền Cảnh cũng không cách nào đạp nát bạch tinh đã đủ thấy mức độ cứng rắn khủng bố của nó. Thế mà đến trong miệng người này lại chẳng khác nào mấy hạt đậu cỏn con, quả thực khiến người kinh hải.

Bất quá, thân phận chân thật của hắn càng khiến người ta kinh hãi hơn.

Hắn đến từ bên ngoài Vô thành, là nghìn vạn dặm bình nguyên Yêu vương, Ngân Nguyệt Lang vương, xưng Thân Lập Nhân.

Tính tình tương tự Thao Thiết, đều thích ăn, bất quá so với Thao Thiết bắt bẻ hơn, đồ dính khói lửa sẽ không ăn, chỉ ăn bạch tinh từ dưới đất đào lên.

Nghe được âm thanh này, Hoài Không cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa đau đầu:

- Ngươi không thể ăn ít một chút sao?

- Thói quen.

Vừa nhếch miệng cười, tay vừa duỗi vào trong áo, dĩ nhiên là đang lấy bạch tinh.

Sau khi lưỡng yêu lên núi, Ôn Bình hiển nhiên đã biết, bất quá hắn còn phải trông chừng Nguyệt Quang sủi cảo, nên chỉ có thể để Hoài Diệp ra đón.

Vừa bước ra, nhìn thấy Thân Lập Nhân, vẻ mặt Hoài Diệp trở nên khó coi, bĩu môi nói:

- Thân thúc, đêm hôm khuya khoắt ngươi lên Bất Hủ Tông làm gì?

Thân Lập Nhân cười cay đắng, nói:

- Hắc, tiểu cô nương này, một năm không gặp, không nhớ ta không nói, vậy mà còn ghét bỏ.

Hoài Diệp cười gượng, bất quá nghĩ đến Nguyệt Quang sủi cảo sắp chín, chậm một chút thì coi như mất ăn, nàng vội nói:

- Aiz, Thân thúc, nếu không ngài ngồi đây đi, ta đi ăn… À không, ta đi châm trà cho ngài.

Dứt lời, Hoài Diệp nhanh chân rời khỏi.

【VIP】 Một Cái Sủi Cảo Một Viên Bạch Tinh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thân Lập Nhân nhìn bóng lưng Hoài Diệp, không nói nên lời, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hoài Không, thấp giọng hỏi:

- Nữ nhi của ngươi nói láo không thể thật chút một chút sao?

Hoài Không nghe như vậy, bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Tiểu nữ này trời sinh không biết nói dối, nàng hẳn là có chuyện gấp đi.

- Đi, cùng đi qua nhìn một chút, đợi được chén trà của nàng chắc cũng nửa đêm!

Dứt lời, Thân Lập Nhân trực tiếp theo con đường mà Hoài Diệp vừa đi mà cất bước.

Hoài Không theo sát phía sau, hắn cũng muốn đi tạm biệt Ôn Bình cùng Vu Mạch, dù sao lần này rời đi Đông Hồ, không biết khi nào mới có thể trở về. Bất quá vừa đi được một đoạn, Thân Lập Nhân bỗng nhiên dừng bước.

Phía trước hai người, bao nhiêu là lá cây phát quang như đom đóm vậy, giống như ánh trăng tản mát ra xung quanh.

Theo đó, bỗng nhiên lại tăng tốc độ, chớp mắt đã đứng trước hàng cây Nguyệt Quang Thụ.

- Đây là Nguyệt Quang Thụ! Chỗ này làm sao có nhiều Nguyệt Quang Thụ như vậy?

- Nguyệt Quang Thụ là cái gì?

- Ngươi không biết sao? Trong "Đông Hồ lục" do người thần bí viết, có nhắc tới một loài cây, gọi là Nguyệt Quang Thụ. Bọn chúng chỉ xuất hiện ở trong một cái đảo trung tâm của Đông Hồ, chưa ai đi qua cái đảo kia, thế nhưng nghe đồn trên cái đảo kia, mỗi một gốc Nguyệt Quang Thụ đều có một vị Đại Yêu thủ hộ lấy, rất là thần kỳ.

Thân Lập Nhân âm thầm kinh hãi.

Vật trong truyền thuyết, hắn cũng chỉ mới nhìn thấy trong "Đông Hồ lục"mà thôi, không nghĩ tới ở đây lại xuất hiện hàng Nguyệt Quang Thụ như hàng cây cảnh vậy.

Nghe Thân Lập Nhân nói, Hoài Không chỉ là thấp giọng đáp:

- Hóa ra đây là Nguyệt Quang Thụ!

Nhìn biểu lộ Hoài Không không có chút gì chấn động, Thân Lập Nhân quay đầu nói:

- Được rồi, nói với ngươi cũng như không. Ngươi cả ngày chỉ biết có ăn.

Nghe nói lá cây của Nguyệt Quang Thụ này giúp Yêu tộc chúng ta gột rửa huyết mạch, ngươi ta huyết mạch pha tạp, sau khi phục dụng lá cây Nguyệt Quang Thụ có thể gột rửa huyết mạch dần trở nên thanh thuần. Bất quá cũng không biết là thật không, dù sao cũng chưa có ai có thể mang đi một mảnh lá cây Nguyệt Quang Thụ.

- Được rồi, đừng quên chính sự của chúng ta!

- Tốt, trước làm chính sự!

Thân Lập Nhân dứt lời, nhớ tới đêm nay nhất định phải ra khỏi thành, chỉ đành tiếp tục đi tiếp.

…

Lầu hai phòng bếp, Hoài Diệp vội vàng chạy trở về.

- Còn chưa xong?

Nhìn qua Ôn Bình còn đang làm việc, Hoài Diệp tới gần, hỏi:

- Tông chủ, ta có thể giúp ngài sao?

- Đem chúng bưng lên đi!

- A, tông chủ, ngươi cũng đã chia xong rồi?!

Hoài Diệp nhìn từng bát sủi cảo bên trên bếp lò, vội vàng bưng hai bát lên lầu hai.

Đêm tối, dưới chòm sao lóng lánh, sủi cảo tản ra ánh sáng tựa như trăng rằm, ở trong bát sứ nhìn từ xa lại giống như là có một vầng trăng nằm trong đó.

Tần Sơn thấy cảnh này, ngây ra một lúc, si ngốc nói:

- Sủi cảo kia làm sao lại phát sáng?

Tần Mịch bất đắc dĩ cười một tiếng, giải thích :

- Tần thúc, đây cũng không phải sủi cảo bình thường. Đây gọi là Nguyệt Quang sủi cảo, là linh thiện tẩy tinh phạt tủy, có thể khiến cho luyện thể cảnh cũng có thể được Vô Cấu chi thể.

- Linh thiện?

Khóe miệng Tần Sơn bắt đầu giương lên, lộ ra nét mừng.

Hắn cũng biết sủi cảo mà Ôn Bình làm không phải là sủi cảo tầm thường nhưng không nghĩ tới Ôn Bình sẽ làm ra linh thiện.

Ôn Bình mười tám tuổi, lại còn là đại sư linh thiện.

Hắn chỉ biết nói hai chữ: Nghịch thiên!

Quả nhiên người với người là không thể so sánh, người khác dùng cả đời cũng chưa chắc làm được, nhưng Ôn Bình trẻ như vậy cũng đã có thể làm được.

Hoài Diệp bưng lên, phân biệt đưa cho Vân Liêu và Tần Sơn, nói:

- Tần trưởng lão, Vân trưởng lão, ăn thong thả!

- Ân!

Tần Sơn gật gù, cầm thìa múc một cái.

Đầu tiên là nhìn chăm chú một hồi.

Để mùi thơm của sủi cảo bay vào mũi, lan khắp toàn thân.

Sau đó mới đem nó vào trong miệng, cảm nhận ấm áp mà mỹ vị, cùng mị lực của nhân sủi cảo.

- Thật là ngon a!

Tần Sơn cảm thán một câu, sau đó biểu lộ chợt đọng lại.

- Lại có yêu vương lên núi!

Đám người giật mình, nhao nhao đem ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sau đó nhìn thấy hai người Hoài Không đang đi hướng tới phòng bếp.

Thân Lập Nhân rung rung cái mũi một cái, sau đó kinh ngạc nói:

- Hoài Không, ngươi có ngửi được "quái vị" không?

- Có mùi gì lạ sao?

- So với bạch tinh còn mỹ vị hơn nhiều.

Nói xong, Thân Lập Nhân vậy mà thèm nhỏ dãi đưa mắt nhìn về phía phòng bếp.

Không sai!

Hắn là đang thèm nhỏ dãi.

Giống như là một con sói lúc đang rất đói vậy, nhìn thấy đồ ăn ngon sẽ chảy ra nước bọt.

Hoài Không không để ý tới hắn, mà là hướng về phía Ôn Bình ở cửa phòng bếp ôm quyền nói:

- Ôn tông chủ!

Ôn Bình nói:

- Yêu trù tiền bối, trễ như vậy còn lên Vân Lam sơn, có việc gấp sao?

Hoài Không tiếp tục nói:

- Muốn tới nói lời tạm biệt Ôn tông chủ cùng mọi người! Tối nay ta sẽ rời Thương Ngô thành, cũng chẳng biết khi nào mới trở về.

- Ừm! Vậy chúc ngươi thuận buồm xuôi gió!

- Nói xong, Ôn Bình lại chuẩn bị bưng chén sủi cảo của mình lên lầu.

Bất quá Thân Lập Nhân lập tức chạy đến trước mặt hắn, cúi đầu nhìn cái bát trong tay Ôn Bình, hỏi:

- Tiểu tử, có thể cho ta nếm thử một chút đồ ăn trong cái chén này hay không?

- Không thể!

Ôn Bình lắc đầu nói, sau đó liền đi lên lầu.

Thân Lập Nhân thấy thế, sốt ruột đuổi theo :

- Uây, cái gì kia… À, Ôn tông chủ, chớ hẹp hòi nha, cho bản vương nếm thử, ta liền giúp ngươi làm một vài việc!

Ôn Bình đi tới đầu cầu thang, nhàn nhạt ứng tiếng :

- Không cần!

Thân Lập Nhân vội vàng giải thích :

- Ôn tông chủ, bản vương thế nhưng là đại yêu Thông Huyền Cảnh trung cảnh, nhân loại các ngươi dù là Thông Huyền Cảnh thượng cảnh cũng không dám chọc tới ta. Ta có thể giúp ngươi rất nhiều chuyện đó!

Câu nói này rơi vào tai những người còn lại, giống như là tiếng sét vậy.

Yêu vương Thông Huyền Cảnh trung cảnh!

Đây là tồn tại cấp bậc bá chủ ở Đông Hồ nha!

Bất quá ngẫm lại, hình như là Bất Hủ Tông cũng có một vị bá chủ làm công nhân trồng cây.

Hoài Diệp nghe được Thân Lập Nhân nói, vội vàng tiến lên:

- Thân thúc, ngươi đừng nói nữa. Ta chẳng phải để ngươi đứng đó chờ hay sao?

- Khà khà, không theo tới, ta làm sao phát hiện được loại mỹ thực này?! Thân thúc ngươi ăn bạch tinh trăm năm, đã sớm

ngán tới cổ!

Thân Lập Nhân mặc dù là đang nói chuyện với Hoài Diệp nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Nguyệt Quang sủi cảo trên bàn.

- Ôn tông chủ, nếu ngươi không cần ta hỗ trợ, vậy ta dùng một viên bạch tinh đổi lấy một miếng, thế nào?

Nói xong, Thân Lập Nhân vậy mà thật cầm ra một viên bạch tinh.

Đám người thấy cảnh này, ngây ngẩn.

Yêu vương này chắc không bình thường nha.

Hẳn là chiếm được một cái mỏ bạch tinh, nếu không lại xuất bạch tinh chỉ để đổi lấy một miếng sủi cảo, hơn nữa nếu nghe không lầm, hắn còn nói là ăn bạch tinh trăm năm rồi.

Bất quá, Ôn Bình vẫn cự tuyệt như cũ.

- Không bán!

Đám người có chút thất lạc thế nhưng là phảng phất vẫn nằm trong dự liệu.

Đúng!

Tông chủ bọn họ không phải kẻ tham tiền.

Tông chủ chỉ nói tới quy củ.

Bất quá, lời của Ôn Bình rơi vào tai Thân Lập Nhân lại là ý tứ khác.

- Tiểu tử, bản vương thế nhưng là gọi ngươi Ôn tông chủ nhiều lần như vậy, ngươi cũng quá hẹp hòi đi.

Một viên bạch tinh không là gì với hắn, thế nhưng hắn cũng biết giá trị của nó trong nhân loại.

Ôn Bình lập tức ứng tiếng:

- Sủi cảo là miễn phí!

- Miễn phí a!l

Thân Lập Nhân vui mừng, nhưng nụ cười vừa lên, liền nghe được nửa câu nói phía sau của Ôn Bình.

- Thế nhưng hôm nay chỉ có người Bất Hủ Tông mới có thể ăn!

Nghe được câu này, Thân Lập Nhân cả người đều cảm thấy không tốt.

Bạch tinh ăn ngon không?

Ngon!

Nhưng sủi cảo kia còn ngon hơn.

Ăn không được thì phải làm sao?

Không có cách, đành phải phát cáu.

【VIP】 Tiễn Biệt Hoài Không

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc này, một cỗ khí tức đại yêu càng ngày càng gần.

Loảng xoảng!

Thanh âm của kim loại rơi xuống đất.

Sau đó liền nghe thấy một giọng nói như đang lẩm bẩm :

- Hơn mười ngày, chỉ để bản vương làm việc, không cho ăn một ngụm, còn có nhân tính hay không?

Biểu lộ Thân Lập Nhân lúc này ngưng kết lại.

Vốn là ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào Nguyệt Quang sủi cảo chậm rãi chuyển tới bên cửa sổ, sau đó chậm rãi đi tới, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Bởi vì khí tức Yêu Vương quá là rõ ràng đi.

Nếu là ngày thường, hắn cũng không quan tâm tới cỗ khí tức này, chỉ cần đối phương không cố ý khiêu khích là được. Thế nhưng hôm nay hắn tới địa phương không phải lãnh địa của mình, xem như là tùy tiện xâm nhập lãnh địa của nó, rất có thể sẽ nhấc lên một trận đại chiến, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn vì sao phải rời Thương Ngô thành ngay trong đêm nay.

Bất quá khi hắn vừa ló đầu ra, Xích Mục Cự Viên lập tức ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó nói:

- Làm sao? Không cho ăn không cho nói nha. Các ngươi đều biết ăn, bản vương không biết sao?

Thân Lập Nhân chau mày, không hiểu ý tứ lời nói của hắn, bất quá vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Xích Mục Cự Viên dưới

lầu.

Khí tức Xích Mục Cự Viên, hắn rất quen thuộc.

Lại nhìn thấy ánh mắt màu đỏ của Xích Mục Cự Viên, hắn lập tức nhớ ra, đây chẳng phải là Yêu Vương của phiến rừng rậm này sao?

Đang lúc Thân Lập Nhân nhìn xuống, Ôn Bình mở miệng hỏi Triệu Dịch một bên:

- Triệu Dịch, ngươi mấy ngày hôm nay không cho hắn ăn cái gì sao?

- Có!

Triệu Dịch ứng tiếng.

Hoài Diệp vội vàng nói:

- Tông chủ, ta làm chứng. Triệu sư đệ mỗi ngày đều đưa đồ ăn đến cho hắn. Chỉ là hắn nói không ăn đồ do ta nấu, nhất định phải ăn thịt sống, còn nói phải là ta giúp hắn đi làm. Sau đó ta dứt khoát để cho Triệu sư đệ cái gì cũng không cho hắn ăn, chờ hắn đến lúc đói bụng khẳng định sẽ ăn.

- Muốn ăn thịt sống? Thật đúng là lắm chuyện, vậy cứ để hắn nhịn đói đi!

Ôn Bình nhàn nhạt ứng tiếng.

Nghe được câu nói này, Thân Lập Nhân đột nhiên quay đầu.

Ánh mắt nhìn Ôn Bình cũng thay đổi.

Xích Mục Cự Viên này chẳng phải là yêu vương của mảnh rừng rậm này hay sao?

Làm sao lại lưu lạc đến đây.

Chẳng lẽ là bị yêu vương tân nhiệm đánh bại, lưu lạc đến đây?

Nhưng nói thế nào cũng là Yêu Vương, cái tông chủ Bất Hủ Tông này vậy mà đối xử với nó như vậy?

Ăn cũng không cho.

Cái này so với tiểu yêu dưới trướng hắn cũng không bằng.

Thấy cảnh này, hắn bỗng nhiên do dự, trong lòng tự hỏi có nên bạo phát hay không. Dù sao Xích Mục Cự Viên dưới lầu bất mãn cũng chỉ dám dùng miệng nói hai câu mà thôi, một màn này để hắn không có lực lượng nổi giận.

Lúc này, Hoài Không đi tới, nói:

- Thân huynh, không được làm loạn, chúng ta phải rời đi!

Thân Lập Nhân vừa nghiêng đầu, lập tức ứng tiếng :

- Thế nhưng là…. Đồ vật bên trong chén kia khiến ta không thể nhịn được. Ngươi xem, ta đã ăn bạch tinh trăm năm rồi. Thật vất vả tìm được đồ ăn khiến ta thèm nhỏ dãi, ta làm sao lại cứ đi như thế?

Hoài Không nói:

- Ôn tông chủ đã nói không được, ngươi cưỡng cầu cũng vô dụng.

- Dù gì ta cũng là yêu vương…

Hoài Diệp bỗng nhiên chỉ xuống dưới lầu, sau đó nói:;

- Thân thúc, đừng làm rộn, yêu vương kia lần trước tới gây chuyện hiện tại phải trồng cây cho Bất Hủ Tông trăm năm, ngài đêm nay không muốn đi rồi?

- Trăm năm… Cái này…

Thân Lập Nhân nghẹn lời.

Ánh mắt lập tức liếc xuống Xích Mục Cự Viên dưới lầu, vội vàng nở một nụ cười xấu hổ mà không thất lễ nhìn Ôn Bình nói:

- Vậy thôi… Không ăn thì không ăn!

Dù là nói như vậy, nhưng trong miệng Thân Lập Nhân vẫn là nước bọt đảo quanh.

Hoài Không thấy thế, bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, sau đó đi lên trước ôm lấy Hoài Diệp, nói:

- Tiểu Diệp, vi phụ đi đây, về sau tự bảo trọng.

Nói xong, Hoài Không móc ra một vài thứ đưa cho Hoài Diệp, tiếp tục nói:

- Hảo hảo tu luyện, đến khi vi phụ trở về thì cũng có thể nhìn thấy ngươi trở thành đại yêu!

- Ừm, nghĩa phụ bảo trọng!

Nói xong, hốc mắt của Hoài Diệp cũng ướt.

Sau khi ôm tạm biệt Vu Mạch, đám người tiễn Hoài Không xuống núi.

Bất quá Hoài Diệp thật lâu cũng chưa muốn trở về.

Cho đến khi xe ngựa của Hoài Không hoàn toàn biến mất trong đêm tối.

Rời Vân Lam sơn, sau khi ra khỏi thành, Thân Lập Nhân hướng về Hoài Không nói:

- Ngươi vậy mà bỏ Hoài Diệp ở lại đây?

Hoài Không cười cười, nói:

- Nên bỏ là vẫn phải bỏ. Nàng trưởng thành, nên tự mình cất cánh bay. Bất quá ngươi cũng không phải giống như vậy sao? Bỏ lại lá cây Nguyệt Quang Thụ cùng sủi cảo khiến ngươi chảy nước miếng kia!?

- Người ta không cho, ta lại không thể dùng bạo lực. Ngươi nói ta phải làm sao?

Thân Lập Nhân bất đắc dĩ lắc đầu, chợt con mắt sáng lên quay đầu nhìn sang hướng Vân Lam sơn, nói:

- Bất quá chờ ngày ta trở lại, nhất định phải ăn một miếng. Ăn bạch tinh, ăn trăm năm, ta đều đã ăn phát ngán rồi.

Nói xong, lại móc ra một viên bạch tinh ra đưa vào miệng.

Hoàn toàn không có dáng vẻ gì gọi là ngán.

…

Sau khi Hoài Không rời đi, Bất Hủ Tông khôi phục bầu không khí yên tĩnh.

Một nồi Nguyệt Quang sủi cảo, đám người ăn ba bốn bát, sau đó trở về ký túc xá.

Còn Ôn Bình thì đi tới Thập tầng tháp, cố ý đem cơ hội thí luyện còn lại sử dụng.

Sau khi đi vào tháp, người đã đứng ở trên đường tầng năm đi lên tầng sáu. Từ lần trước, hệ thống chỉ là để hắn lưu lại tầng năm, Ôn Bình liền bắt đầu mơ ước về tầng sáu. Tầng năm là Hỏa Long thuật, xác suất lĩnh ngộ được là năm mươi phần trăm. Tầng sáu là sáu mươi phần trăm, không biết pháp thuật gì.

Không thể biết trước.

Lúc cất bước đi vào, cảnh tượng biến đổi, một cái miệng núi lửa.

Dung nham nóng đỏ cách đó không xa bốc lên từng đám bọt, một cái tiếp lấy một cái, tựa hồ không dứt. Trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh, mỗi khi Ôn Bình bước lên một bước, cỗ khí tức này lại trở nên càng đậm. Lúc hai tên Luyện thể thập nhị trọng xuất hiện, triệu hoán hỏa vũ càng làm cho Ôn Bình kinh hãi.

Trong vòng trăm thước xung quanh, vậy mà tất cả đều bị hỏa vũ bao trùm.

Bất quá còn khá tốt, Ôn Bình sau khi mở cửa ra, nháy mắt liền giết chết hai thủ hộ giả.

Đơn giản!

Vô cùng đơn giản!

Chỉ tiếc là Ôn Bình lại không lĩnh ngộ được thuật pháp hỏa vũ thuật này, khi cất bước tiến nhập tầng thứ bảy, thanh âm hệ thống vang lên:

- Kí chủ, ta cho ngươi một cái đề nghị, tốt nhất là lưu lại tầng bảy.

- Vì sao?

- Tầng bảy ban thưởng không phải là pháp thuật mà là linh thể. Chỉ cần ký chủ có thể chiến thắng thủ hộ giả, ký chủ liền

có thể thu hoạch được Hỏa Linh Chi thể, khiến cho dị mạch Địa Ngục Hỏa của Kí chủ càng mạnh, thực lực lại tăng thêm một bậc! Trước mắt, đồ vật ở tầng tám không thích hợp với Kí chủ, hơn nữa nếu như lưu lại tầng bảy, có thể tiến hành vượt quan lặp đi lặp lại nhiều lần, khi phát động ban thưởng tiếp có thể khiến cho cảnh giới Hỏa Long chi thể mạnh hơn hôm nay.

- Có thể vượt quan nhiều lần?

Ôn Bình nghe được câu nói này, lập tức vui mừng.

Theo sát cất bước đi vào tầng bảy, vẫn là bên trong một miệng núi lửa như cũ.

Bất quá lần này xuất hiện hai tên Luyện thể thập tam trọng.

Thế nhưng bọn họ chỉ có thể hành tẩu bên trong dung nham, lấy Luyện thể cảnh cứng đối cứng Vô cấu chi thể của hắn, thậm chí là khiến Vô Cấu chi thể của hắn bị thương.

Ghi nhớ lời đề nghị của hệ thống, hắn lập tức mở ra mạch môn.

Ầm!

Sau khi chấn mạch, dung nham bốc lên.

Hỏa diễm chung quanh nhao nhao hướng hắn lại gần, có cảm giác như vạn hỏa quy tông.

Hỏa Long thuật, sử!

Lần này, Ôn Bình không ngừng phóng hỏa long thuật vào hai tên thủ hộ giả.

Từng đầu hỏa long dài ba, bốn mét không ngừng nện bên trong dung nham, phát ra thanh âm phanh phanh không dứt bên tai.

Bởi vì có mạch môn, mạch khí căn bản là liên tục không ngừng, cho nên vốn không cần lo lắng tình huống đan điền cạn kiệt.

Sau nửa nén hương, hai tên thủ hộ giả bị Hỏa Long thuật đánh nát, rơi vào bên trong dung nham.

Cũng chính là thời điểm quyết định thắng bại, Ôn Bình bị khống chế ngồi xếp bằng bên cạnh dung nham, dung nham ở đây giống như là có sinh mệnh, nhao nhao bò tới phía Ôn Bình.

【VIP】 Vu Mạch Muốn Nhập Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau một canh giờ nhìn lại, Ôn Bình đã bị quấn thành một cái thạch nhân, dung nham bao bọc hắn sớm đã ngưng kết thành đá, nhìn như vị tượng phật ngồi xếp bằng.

Ôn Bình bị dung nham bao lấy, lúc này lại mở mắt ra.

Lúc nhìn xuống, vậy mà có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong bụng của mình, từng sợi tơ xích hồng sắc du tẩu ở trong đó, giống như tiểu linh tinh, lại giống như tế trùng, bọn chúng không ngừng chui vào da thịt hắn.

Lúc này, thanh âm hệ thống vang lên bên tai:

"Kí chủ, quá trình này có thể sẽ dài đằng đẵng"

- Ngươi chẳng lẽ xuất hiện chỉ để nói mấy lời này?

Ôn Bình hỏi.

"Đương nhiên, ta là tới giúp ngươi nói cho ngươi một vài điều, thừa dịp thời gian hỏa linh đang cải tạo thân thể ngươi, nói cho ngươi biết về Hỏa Linh chi thể."

- Nói!

- Vô cấu chi thể mạnh, bách độc bất xâm, thế nhưng trong ba ngàn kinh thể cũng chỉ xếp ở cuối cùng. Hỏa Linh chi thể thì khác, trong ba ngàn linh thể, xếp thứ một ngàn tám trăm, cho nên Kí chủ khoan hãy vội vượt qua tầng bảy, đợi đến khi Hỏa Linh chi thể đạt đến tiểu thành lại đi lên tầng tiếp theo của Thập tầng tháp.

- Một ngàn tám trăm, vị thứ này cũng không cao a!

- Kí chủ, muốn đạt được linh thể đã rất khó, trình độ trân quý của nó không thua kém gì dị mạch, cho nên Kí chủ nên thỏa mãn mới đúng!

- Thỏa mãn, ta đương nhiên thỏa mãn.

Bất quá hệ thống giống như là không tìm thấy sự thỏa mãn trên người Ôn Bình, thế là tiếp tục giải thích :

- Có được dị mạch, có thể tranh tài với Thông Huyền Cảnh trung cảnh, linh thể có bài danh vượt qua Vô Cấu chi thể cũng tương tự như vậy. Cho dù là Mộc canh chi thể bài danh hai ngàn chín trăm chín mươi chín cũng đủ cho một vị Thông Huyền Cảnh trung cảnh chiến ngang đối thủ Thông Huyền Cảnh thượng cảnh.

- Ta hiểu ý của ngươi. Ta sẽ đem Hỏa Linh chi thể luyện tới tiểu thành mới tiếp tục đi vào Thập tầng tháp.

Mặc dù hắn biết đồ vật tầng tám sẽ không phải là thứ tầm thường, thế nhưng hệ thống đã khuyên như vậy, hẳn là biện pháp tu hành tốt nhất.

Hắn biết, có đôi khi đồ vật tốt nhất chưa chắc đã là thích hợp nhất.

Về phần đồ vật tầng tám là cái gì, nó khẳng định là chưa thích hợp với bản thân bây giờ.

Trong lòng xẹt qua cái ý nghĩ này, Ôn Bình nhắm mắt lại, mặc cho Hỏa Linh tiếp tục cải tạo thân thể của mình, nhắm mắt lại minh tu.

Chớp mắt, đã đến thời gian truyền tống ra Thập tầng tháp.

Dung nham bên ngoài cơ thể Ôn Bình bắt đầu vỡ vụn. Ôn Bình một tay phá ra, sau đó là chân, đầu, cuối cùng là nửa người dưới.

Khi toàn bộ dung nham rơi xuống, Ôn Bình không một mảnh vải che thân, lộ ra làn da màu đỏ, Bất Hủ thanh phong bào đã đã bị dung nham hoàn toàn thiêu rụi.

Ôn Bình phun ra một hơi trọc khí, nhắm hai mắt lại, sắc đỏ dưới da bắt đầu lui xuống, giống như là nước thủy triều rút

vậy, ẩn mất, màu da lại trở lại bình thường.

Sau khi giải quyết hết mọi thứ, Ôn Bình nhìn cột thông tin cá nhân:

Ôn Bình

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Thông Huyền Cảnh hạ cảnh.

Thể chất: Hỏa Linh Chi thể (nhập môn) .

Công pháp tu luyện: Trường mạch công (Huyền cấp tiểu thành).

Mạch thuật tu luyện: Hoàng cấp hạ phẩm - Giao Long nộ (tiểu thành), Hỏa Long thuật (nhập môn).

…

Bên trong Sân Hung Thú Thí Luyện.

Đại yêu Quỳ Ngưu đứng trước mặt Ôn Bình, hai tròng mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Ôn Bình, giống như muôn phun ra kiếm đâm Ôn Bình vậy.

- Cảm giác vẫn chưa đủ.

Vốn muốn thử xem thực lực của mình, hắn đã điều chỉnh thực lực Quỳ Ngưu ở mức cao nhất, cũng chính là Thông Huyền Cảnh hạ cảnh đại yêu.

- Được rồi thử trước một chút.

Ôn Bình dứt lời, một bước phóng ra, cong người, nắm đấm hướng về phía Quỳ Ngưu.

Không mở ra mạch môn, cũng không dùng mạch thuật.

Chỉ dùng mỗi Hỏa Linh chi thể để ngạnh kháng với đại yêu.

Ầm!

Sừng nhọn đụng vào nắm đấm của Ôn Bình.

Sau một khắc, con ngươi của Quỳ Ngưu trở nên vô thần, chân sau lảo đảo một cái liền ngã xuống đất. Theo đó nghe

được tiếng rống giận dữ, đinh tai nhức óc, nó giãy giụa đứng lên, tựa hồ không cam tâm, tiếp tục phóng tới Ôn Bình.

Ôn Bình lại tiếp tục ra một quyền.

Một quyền này, Ôn Bình là dùng toàn bộ lực lượng, đập vào trên sừng.

Ầm!

Chiếc sừng gãy đứt.

Hai con ngươi Quỳ Ngưu đen lại, mất đi tư thái yêu vật trong truyền thuyết, ngã bịch xuống đất.

…

Sáng sớm hôm sau.

Nắng sớm mờ mờ, lúc sương mù còn giăng trắng, Vu Mạch ở dưới Thính Vũ các lớn tiếng hô lên:

- Ôn tông chủ!

Vu Mạch biết Thính Vũ các có mê trận nên không dám đi vào.

Nói thật, Ôn Bình vừa mới nằm ngủ chưa được nửa nén hương thời gian, nghe được thanh âm này, cũng không nghĩ nhiều, sợ là Vu Mạch có chuyện gấp, mặc Bất Hủ Thanh Phong bào đi xuống.

Ôn Bình mặt lạnh, khó chịu hỏi:

- Vu Mạch tiền bối, sáng sớm có chuyện gì sao?

Vu Mạch vội vàng nói:

- Ta muốn nhập tông!

Ôn Bình nghe như vậy, sững sờ tại chỗ.

- Nhập tông? Vậy gọi ta dậy sớm như vậy làm gì?

Thở hắt ra một hơi, quay người đi hướng Thính Vũ các.

Vừa mới điều chỉnh tâm tình, áp chế lửa giận bị đánh thức. Thế nhưng Vu Mạch này lại đánh thức hắn chỉ để nói chuyện này?

Vu Mạch thấy vậy, không rõ ràng cho lắm.

Thầm nghĩ trong lòng: Hiện tại Bất Hủ Tông ngay cả Thông Huyền Cảnh nhập tông cũng xem thường?

Kết quả, thấy Ôn Bình đi nhanh mấy bước, nhíu mày hỏi:

- Tiểu tử, ta muốn nhập tông, ngươi làm sao bỏ đi?

- Tông môn có quy củ mới: Buổi sáng còn ngủ, không xử lí chuyện của tông môn.

Ôn Bình lạnh lùng lên tiếng, cất bước đi vào mê trận.

- Ta…

Hắn một cái Thông Huyền Cảnh muốn nhập tông.

Ôn Bình vậy mà bỏ qua để đi ngủ.

Vu Mạch có chút không bình tĩnh, bất quá nghĩ đến quy củ mà Ôn Bình nói ra không ai có thể cải biến, đành phải trở về.

Lúc chạm mặt Tần Sơn, Tần Sơn hỏi:

- Như thế nào?

- Không được!

- Sao vậy?!

- Tiểu tử kia nói, tông môn có quy củ mới, thời điểm còn đang ngủ nướng, không xử lí sự vụ tông môn.

- Quy củ này… Đúng rồi, Vân trưởng lão có nói qua, tông chủ rất không thích bị quấy rầy khi ngủ nướng, để chúng ta tận lực không quấy rầy hắn, hắn rất có thể sẽ mắng chửi người. Ngươi cũng chỉ có thể chờ đợi, thời gian còn nhiều, có thể kiên nhẫn từ từ.

Tần Sơn nở nụ cười an ủi.

Hắn đoán chừng, cả cái Đông Hồ này cũng chỉ có người tông chủ này của mình có thể thoải mái như vậy.

Người khác vì muốn Vu Mạch nhập tông, đưa ra vô số chỗ tốt.

Nhưng bản thân vị tông chủ này, vậy mà đi ngủ, bỏ qua Vu Mạch.

Vu Mạch nói tiếp:

- Nhưng ta rất muốn đi xem Thanh Vân Sơn a, muốn nhìn phong thái khác của Thanh Vân Môn. Tiểu tử Trương Tiểu Phàm kia thường thường, Thanh Vân Môn không có ai muốn thu hắn làm đồ đệ. Mặc dù làm môn hạ của Điền Dịch, nhưng lại không được chào đón cho lắm, tương lai như thế nào, có thể học được thuật ngự kiếm phi hành hay không, quả thực khiến ta hiếu kỳ nha.

Nói xong, Vu Mạch lộ ra biểu cảm mong đợi.

Tần Sơn nghe xong, vỗ vai Vu Mạch:

- Tông chủ cứ như vậy, ngươi chỉ có thể chờ đợi.

【VIP】 Nhìn Cuồng Phong Nổi Lên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ừm!

Vu Mạch gật gù, sau đó cùng Tần Sơn trở về Ký túc xá.

Ôn Bình quay trở lại Thính Vũ các, lại nằm ngủ thêm một hồi. Sau khi tỉnh lại, liền hỏi hệ thống:

- Hệ thống, Thông Huyền Cảnh nhập tông cần nộp bao nhiêu lệ phí?

Lần trước hệ thống có nói qua sẽ gia tăng, thế nhưng chưa nói là gia tăng đến bao nhiêu.

Cho nên Ôn Bình thuận tiện hỏi luôn.

Hệ thống ứng tiếng :

- Thông Huyền Cảnh cần giao nộp một viên bạch tinh hoặc là một vạn kim tệ!

- Làm sao đột nhiên đắt như vậy rồi?

Vậy mà tăng lên gấp mười lần.

Liền cái giá này, có Thông Huyền Cảnh nào rảnh rỗi đi nhập tông?

- Phải là con số đó!

Hệ thống biết được ý nghĩ trong lòng Ôn Bình, lại lên tiếng :

- Một vạn kim mà thôi, Kí chủ phải có niềm tin với tông môn!

- Có lòng tin, làm sao lại không có lòng tin đâu nè!

Qua loa một câu, Ôn Bình đi xuống giường.

- Thông Huyền Cảnh hạ cảnh cùng thượng cảnh đều một giá cả hả?

- Không phải.

- Vậy Thông Huyền Cảnh thượng cảnh phải giao nộp bao nhiêu?

- Cái này còn phải đợi Kí chủ tìm được Thông Huyền Cảnh thượng cảnh nhập tông mới có thể kích hoạt.

- Vậy Thông Huyền Cảnh trung cảnh?

- Cũng như vậy.

- Được rồi, hỏi cũng như không hỏi!

Ôn Bình uống một hớp trà, sau đó đi đến trù phòng.

Vu Mạch đã sớm chờ hắn ở đó, nhìn thấy Ôn Bình, vội vàng chạy tới.

- Tông chủ, ta muốn nhập tông!

- Vu tiền bối, ngươi chẳng phải ưa thích tự do, không thích ngủ gối cao giường ấm sao? Làm sao lại muốn nhập tông?

- Lão phu muốn đi xem Thanh Vân Môn!

- Muốn đi Thanh Vân Môn?

Ôn Bình ngây ra một lúc, chợt hiểu ra.

Hóa ra là Vu Mạch tưởng Tru Tiên là một thế giới có thực khác, bất quá cũng không trách, dù sao cảm giác thân lâm kỳ cảnh có chút thần kỳ, chí ít lần đầu tiên tiếp xúc sẽ là như vậy.

Lúc này, Tần Sơn một bên bỗng nhiên nói:

- Tông chủ, lão phu cũng muốn đi xem một chút!

Ôn Bình ứng tiếng:

- Muốn đi thì đi thôi, chỉ cần ngươi không cảm thấy lãng phí thời gian tu luyện của ngươi là được. Bất quá xem thì xem, không thể quá lâu, đừng quên trách nhiệm giảng dạy của trưởng lão!

- Đã biết!

Tần Sơn vui mừng gật đầu.

Ôn Bình tiếp tục nói với Vu Mạch:

- Vu tiền bối, ngươi cũng là Thông Huyền Cảnh, sau khi nhập tông cũng làm trưởng lão giảng dạy cho đệ tử, phụ trách chỉ điểm tu luyện cho đệ tử, cái này không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề!

- Được, đem một vạn kim tệ phí nhập môn giao nộp đi!

- A, sao lại là một vạn?

Vu Mạch dừng lại hành động lấy tiền.

Ôn Bình ứng tiếng :

- Vừa cải biến, nếu như Vu tiền bối thấy tiếc thì không cần nghĩ tới việc gia nhập Bất Hủ Tông nữa!

- Được rồi! Được rồi!

Vu Mạch bất đắc dĩ, đành phải lục lọi từ trên người một vạn kim tệ đưa cho Ôn Bình, thầm nghĩ cần phải ra ngoài kiếm ít tiền.

…

Sau khi đi tới Quan ảnh thất.

Vu Mạch ngựa quen đường cũ đi vào khu xem kịch, đeo mắt kính lên, xem tiếp đoạn hôm qua.

Tần Sơn sau khi đi vào, quan sát xung quanh một hồi, phát hiện chả hiểu gì cả, hỏi:

- Tông chủ, những thứ này đều là gì?

- Đây là khu xem kịch, hai mươi kim tệ một canh giờ có thể để cho ngươi lấy thân phận của một người đứng xem thế giới Tru Tiên.

Sau đó Ôn Bình lại chỉ vào khu “Thân lâm kỳ cảnh”, nói:

- Khu vực này là một trăm kim một canh giờ! Cũng là tiến nhập thế giới Tru Tiên, nhưng là ngươi có thể hóa thân vào

một nhân vật trong đó, bọn họ đánh nhau, nện nhau, ngươi cũng sẽ làm động tác tương tự, để cho ngươi có thể nghiệm tốt hơn khi xem kịch! Ngươi đến cái nào?

- Một cái là người đứng xem… Một cái là có thể trở thành chính nhân vật trong thế giới đó…

Sau khi chần chờ, Tần Sơn nói:

- Đến thử cái này trước đi!

- Xem bao lâu?

- Thử một canh giờ trước!

Tần Sơn nói xong, móc ra một trăm kim tệ.

Ôn Bình nói:

- Đứng lên đó!

Tần Sơn gật gù, đi tới! Mặc cho Ôn Bình lấy đồ vật bên cạnh buộc lên người mình, sau đó đội mũ an toàn lên.

Đội cái mũ vào, mắt cũng tối sầm lại.

Tần Sơn tỏa ra cảm giác hưng phấn khó hiểu.

Sau mấy hơi thở, hình ảnh xuất hiện.

Ngẩng đầu nhìn, mây đen sát đầu, bộ dạng phập phồng, phát hiện bản thân đang đứng trên đỉnh núi.

Râu bạc bay phất phơ, phong thái cực kỳ.

- Cái này…

Mở đầu một màn này để hắn sợ ngây người.

Hắn chưa từng nghĩ tới cường giả cũng có phong thái như vậy, nói như thế nào nhỉ, có thể là cho hắn một loại cảm giác đỉnh thiên lập địa.

Đang lúc kinh ngạc, bên tai truyền tới thanh âm hùng hậu :

Thần Châu hạo thổ.

Quảng hãn vô biên.

Thiên tái dĩ lai.

Chính ma lưỡng đạo tranh đấu bất hưu.

Tần Sơn nghe được âm thanh vang bên tai, lại nhìn xem thiên địa lạ lẫm trước mắt, thầm nghĩ trong lòng, cái Quan Ảnh thất đơn giản như vậy mà lại có thể đem lão phu xuyên tới một thế giới khác.

Khi ánh mắt rơi vào trận chiến dưới núi, hắn liền thấy "bản thân" đâm ngón tay về phía trước một cái.

Phi kiếm!

Xuất!

Tần Sơn thấy cảnh này, trợn mắt há mồm mà thốt:

- Cái này… Đây chính là khu động kiếm thuật, một người giết hơn trăm người!

Lúc lão giả nhảy xuống.

Tần Sơn lại kinh ngạc hô:

- Lão phu không biến yêu thân cũng có thể phi hành?!

…

Hoàng Lê thành!

Trước một tòa cung điện, người đến người đi, nối liền không dứt. Một chiếc xe ngựa bỗng dừng trước cửa, lúc hộ vệ định đi qua xua đuổi, Mặc Lâm mặc y phục phân hội trưởng từ trên xe đi xuống, có cả Giang Nguyệt Dạ đi cùng. Hộ vệ thấy vậy liền lui về, nhưng cũng không lộ ra khuôn mặt tươi cười nịnh bợ.

Bởi vì thủ vệ hai bên cũng là Luyện thể thập tam trọng.

Mặc Lâm sau khi vào đại điện, trực tiếp đi lên tầng cao nhất, bất quá lại bị Long chấp sự ngăn trở trên đường.

- Ủa, Mặc Lâm lão đệ, ngươi làm sao lại đến Hoàng Lê thành rồi?

- Chấp sự đại nhân, ta muốn gặp chủ sự đại nhân!

- Chẳng lẽ ngươi trải qua thống khổ mất cha còn nhớ rõ Hoàng Lê thành. Bất quá, chấp sự đại nhân đang chủ trì lôi đài

thi đấu, không ai có thể gặp được. Ngươi cũng biết, Thập Tú thí luyện rất đặc sắc, ai cũng không muốn rời đi. Cứ nói đi, đừng nên quấy rầy chủ sự đại nhân, nói với ta cũng có thể giải quyết!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Long chấp sự, Mặc Lâm cũng không có thể cười nổi, nói:

- Tôn Qua, Tư Không Bạch năm vị tiền bối đã chết… Bách Tông Liên Minh bị đuổi ra Thương Ngô thành…

Hai câu nói ngắn gọn.

Lại giống như là tiếng sét bên tai.

Long chấp sự nghe được câu nói này, vật đang cầm trong tay rơi xuống đất.

- Cái này…

Long chấp sự không biết nói gì, quay người đi tìm Đan Long.

Sau một khắc, Đan Long đến.

Mặc Lâm vội vàng rời ghế, sau đó quỳ sụp xuống đất.

- Đại nhân!

- Đại nhân!

Hai người Mặc Lâm cùng Giang Nguyệt Dạ lên tiếng.

Đan Long lạnh giọng hỏi:

- Nói! Chuyện gì xảy ra!

- Là Bất Hủ Tông làm, Tô tiền bối bọn họ đều chết tại trong tay thủ hộ giả Bất Hủ Tông!

- Năm vị Thông Huyền Cảnh! Cái gì cẩu thí Bất Hủ Tông, vậy mà giết năm vị chấp sự Thông Huyền Cảnh của Bách Tông Liên Minh ta???!

- Chuyện là thế này…

Sau khi nghe kể mọi chuyện, biểu lộ Đan Long trở nên nghiêm túc, ghế bành đang ngồi vang lên âm thành đổ vỡ.

Ầm!

- Bọn họ đã không nguyện ý cứu Mặc Nguyệt thì thôi, lại còn giết năm vị Thông Huyền Cảnh của ta!

Trong tiếng nói của Đan Long mang theo nồng đậm phẫn nộ, ghế bành là bị một chưởng đập nát.

Điều này làm cho Mặc Lâm phải cúi đầu thấp hơn.

Đan Long lên tiếng:

- A Long, đi thăm dò! Đi thăm dò Bất Hủ Tông này. Dám giết năm vị chấp sự Thông Huyền Cảnh, coi như hắn là Thông Huyền Cảnh trung cảnh cũng phải trả cái giá lớn!

Long chấp sự chau mày, cong người, thấp giọng hỏi:

- Đại nhân, cái tên Bất Hủ Tông này có phải hơi quen tai hay không?

【VIP】 Tiết Lộ Kịch Bản? Cho Đánh Thoải Mái

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Hửm?

Đan Long lặng lẽ quét mắt tới.

Long chấp sự cũng không dám vòng vo, cho dù hắn cảm thấy không có khả năng, nhưng vẫn vội vàng nói ra ý nghĩ trong lòng:

- Đại nhân, để cho Viên Sơn không lấy được tư cách tham gia Thập Tú thí luyện là một tông môn có tên là Bất Hủ Tông!

Đan Long ứng tiếng:

- Là trùng hợp a? Hắn giết năm vị Thông Huyền Cảnh của ta, như thế nào lại dám phái người tới Hoàng Lê Thành tham gia Thập Tú thí luyện? Chẳng phải là đang tự tìm đường chết?!

- Đại nhân, hỏi Mặc Lâm một chút liền biết!

- Hỏi đi.

Long chấp sự gật gù.

- Bất Hủ Tông kia có một người đệ tử gọi là Dương Nhạc Nhạc, còn có một người gọi là Vân Liêu, các ngươi có nhận biết hai cái tên này không?

- Đại, bọn họ chính là Bất Hủ Tông!

Mặc Lâm lập tức gật đầu.

Giang Nguyệt Dạ cũng vội vàng mở miệng :

- Dương Nhạc Nhạc kia là trưởng tử của tộc trưởng Dương gia tại Thương Ngô thành, Vân Liêu kia là trưởng tử của Vân gia Tinh Duyệt thành, ta đều đã gặp hai người. Giết năm vị chấp sự Thông Huyền Cảnh là tông chủ Bất Hủ Tông - Ôn Bình.

Đan Long trừng trừng hai mắt, toàn thân tuôn trào nộ khí.

- Ngươi nói gì? Vậy tại sao các ngươi không sớm nói ta biết kẻ không muốn cứu Mặc Nguyệt chính là người Bất Hủ Tông?

Nói thật, hắn lúc này đều muốn tức đến nổ tung.

Vốn hắn có chút thưởng thức, đồng thời muốn lôi kéo đối phương, kết giao, kết quả đối phương lại là địch nhân.

Chuyện làm hắn tức giận nhất là hắn đã tự tay tạo danh tiếng cho Bất Hủ Tông. Là hắn cho phép Bất Hủ Tông ngồi ở hàng đầu, mở ra một cái lịch sử mới cho vô tinh tông môn, chính hắn đã gián tiếp làm cho danh tiếng Bất Hủ Tông lên cao. Khó tránh lúc hắn muốn có ý kết giao, Ôn Bình lại nói lời từ chối.

Hóa ra tên kia đang xem hắn là một trò cười.

Hơn nữa, tất cả đều do bọn nước người Mặc Lâm truyền tin tức tới quá trễ.

Không đợi Mặc Lâm mở miệng, Đan Long cắn răng, nghiến lợi, nói:

- Long chấp sự, lập tức tìm khách sạn mà Bất Hủ Tông đang ở!

- Đại nhân, là Bích Nguyệt lâu.

- Đi, cùng ta đi tới Bích Nguyệt lâu!

Đan Long dứt lời, đi ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa liền tập kết một trăm vị Luyện thể thập tam trọng, cộng thêm bốn vị Thông Huyền Cảnh, trùng trùng điệp điệp đi tới Bích Nguyệt lâu.

Nhưng khi đến Bích Nguyệt lâu, người ở phòng mười hai chữ Thiên đã đi từ lâu rồi.

Đan Long đứng trong căn phòng trống vắng, nghe tiểu nhị nói.

- Đại nhân, khách nhân trong phòng này đã rời đi từ hôm qua rồi!

Nghe được câu nói này, Đan Long chậm rãi nhắm mắt lại, biểu lộ âm lãnh trên mặt khiến người ta kinh sợ. Mặc dù không nói câu nào, nhưng bốn vị Thông Huyền Cảnh sau lưng hắn cũng không dám thở mạnh. Nếu như nói, Đan Long răn dạy để người ta cảm thấy sợ hãi, như vậy hiện tại biểu lộ của hắn lại khiến bọn họ rụt rè.

Không giận mà uy, sát ý giấu ở trong lòng.

Không giận thì thôi, đã giận, đoán chừng cái Đông Hồ này cũng phải rung động.

Một lúc sau, Đan Long trầm giọng nói, hai con ngươi phóng xuất ra quang mang báo thù.

- Hay cho một tên Ôn Bình, đùa nghịch ta xong liền muốn chạy?!

Long chấp sự ở một bên vội vàng mở miệng :

- Đại nhân, để ta phái người đuổi theo. Bọn họ vừa mới rời khỏi một ngày, nhất định là chưa đi xa được!

Đan Long tiếp tục nói:

- Nhìn thấy bọn hắn liền giết! Về phần những người khác, theo ta đi Bất Hủ Tông một chuyến!

Đi một chuyến, đi để làm gì?

Chính là diệt sạch Bất Hủ Tông.

Điểm này Đan Long không nói ra, nhưng người phía sau đều hiểu mục đích của chuyến đi này.

Bất quá, Long chấp sự lại ngăn cản Đan Long :

- Đại nhân, mấy ngày nữa là Thập Tú thí luyện mở ra, lúc này chúng ta rời đi e rằng không ổn!

Đan Long lập tức lạnh giọng:

- Ngươi là chủ sự hay ta là chủ sự? Hoàng Lê thành này thiếu ta, chẳng lẽ Mộ Dung Thanh không quản nổi?

- Đại nhân, ý của ta không phải như vậy, chỉ là người sau lưng Bất Hủ Tông không phải người lương thiện. Có thể là Thông Huyền Cảnh trung cảnh, nếu không không thể nào giết chết năm vị chấp sự Thông Huyền Cảnh. Hiện tại Thập Tú thí luyện sắp đến, chuyện gì nên làm trước, chuyện gì nên làm sau, còn xin đại nhân cân nhắc kỹ lại.

Nói xong, Long chấp sự im lặng, không nói thêm từ nào.

Bất quá, Đan Long sau khi nghe được lời này vẫn là trầm mặc thật lâu. Có lẽ là đang suy nghĩ việc nào quan trọng hơn, hoặc là đang suy nghĩ làm như thế nào để có thể đi nhanh về nhanh.

Một lúc sau, Đan Long mở miệng :

- Tuyên bố treo thưởng, số tiền thưởng là năm mươi bạch tinh, muốn Bất Hủ Tông kia chó gà không yên, còn có thủ cấp của tông chủ Bất Hủ Tông - Ôn Bình!

Một lời nói ra khiến người nghe ngây ngốc một chút.

Năm mươi mai bạch tinh!

Đây chính là phần thưởng mà Thông Huyền Cảnh cũng phải rung động à nha.

…

Vân Lam sơn.

Trời về chập choạng.

Bọn người Tần Mịch ăn cơm ở phòng bếp, thấy Tần Sơn không tới. Tần Mịch liền hỏi Triệu Dịch:

- Triệu sư huynh, ngươi không tìm thấy Tần lão sao?

Triệu Dịch lắc đầu.

- Quái lạ, mấy ngày nay hắn ăn cơm còn tích cực hơn so với ai khác, hôm nay vậy mà đến giờ còn chưa tới?!

Tần Mịch bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Có lẽ là Tần Sơn đang tu luyện đến thời điểm then chốt cũng nên.

Sau khi mọi người ăn no, liền đi tới Ký Túc Xá, chuẩn bị tiếp nhận quán thâu Giao Long Nộ, đồng thời nghe Vu Mạch kể chuyện hắn từng trải qua.

Nhưng khi đi tới khu Ký Túc Xá, cũng không thấy bóng dáng Vu Mạch.

Chính lúc mọi người đang buồn bực, Tần Sơn cùng Vu Mạch trở về cùng nhau, vừa đi vừa nói chuyện.

- Tần huynh, thế giới Tru Tiên kia thế nào?

- Quả thực hùng vĩ nha, khác biệt hoàn toàn với thế giới của chúng ta, vậy mà không tu luyện mạch thuật mà tu luyện pháp thuật, hấp thu linh khía thiên địa.

- Có thể đem linh khí thiên địa vận dụng đến cực hạn, sáng tạo ra pháp thuật còn mạnh hơn mạch thuật, người của thế giới kia thật sự khó mà tưởng tượng ra!

Tần Sơn gật gù, chợt chuyển đề tài:

- Bất quá đáng tiếc, Trương Tiểu Phàm kia lấy được chân pháp bất truyền Thiên Âm tự - Đại Phạm Bát Nhã, lại không ngờ rằng làm cho tốc độ tu hành của hắn trở nên chậm chạp. Vốn là không được trưởng lão tông môn yêu mến, lần này ngược lại tốt rồi, vào tiên môn lại phải đi nấu cơm. Cùng là người một thôn, Lâm Kinh Vũ kia lại được ban thưởng Trảm Long kiếm, còn Tiểu Phàm thì sao, tu vi không tăng trưởng, người hắn yêu lại đi yêu sư huynh khác. Thực sự khiến người ta thổn thức a!

Tần Sơn lắc đầu, thở dài thườn thượt.

Vu Mạch cười hì hì một tiếng, trên mặt không có chút vẻ mất mát nào, mà là nói:

- Ngươi ngày mai tiếp tục xem liền biết, Tiểu Phàm cũng không phải tên xui xẻo gì. Còn nhớ viên Phệ Huyết Châu kia

sao? Về sau…

- Về sau cái đầu ngươi!

Tần Sơn bỗng đẩy Vu Mạch ra, một bộ ngươi dám nói tiếp thì ta dám tẩn ngươi một trận.

Chẳng qua, Vu Mạch không sợ chút nào, lại nói tiếp:

- Tóm lại, về sau, Tiểu Phàm kia cũng khá lợi hại. Pháp thuật mà hắn học được, so với Hỏa Xà thuật và Hỏa Long thuật của Thập Tầng tháp cũng không kém đâu!

- Đậu xanh, ngươi cái tên này!

- Được rồi, không nói không nói, ngày mai chính ngươi đi xem. Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (1), thật đáng buồn, đáng tiếc a!

(1) Thiên địa bất nhân, coi vạn vật đều như cỏ rác.

- Lời này của ngươi có ý gì?

- Chờ ngươi tiếp tục xem sẽ biết thôi!

- Hừ, ngươi hay lắm. Nếu không phải ta lúc xế chiều đi một chuyến Thập Tầng tháp, khẳng định ta kinh lịch thế giới kia nhiều hơn so với ngươi!

…

Thấy cảnh này, lại nghe hai người nói chuyện khó hiểu, bọn người Tần Mịch ngây ngô nhìn nhìn hai người Vu Mạch.

- Tần trưởng lão!

Khi Tần Sơn tới gần, đám người cùng hô lên một tiếng.

Tần Sơn thấy mọi người không chào hỏi Vu Mạch, vội vàng nói:

- Từ hôm nay trở đi, Vu Mạch tiền bối cũng là trưởng lão của Bất Hủ Tông, các ngươi trên việc tu hành có gì thắc mắc có thể tùy tiện hỏi. Thời gian của hắn nhiều, mỗi ngày đều có mười hai canh giờ rảnh rỗi, lúc ta vắng mặt thì Vu Mạch sẽ thay ta chỉ dẫn các ngươi.

- Khà khà, còn dùng chiêu này… Sau này thế nào á? Tiểu Phàm đi chặt trúc, không chỉ đem Phệ Huyết Châu cùng Nhiếp Hồn Côn luyện thành một món pháp bảo, còn thu một đầu Tam Nhãn Linh Hầu làm linh sủng. Ở phía sau, tham gia Thất Mạch hội võ, càng là hót lên một tiếng kinh người a!

- Còn nói?!!

Tần Sơn lập tức đá qua một cước.

Sau đó liền nghe thấy thanh âm của Ôn Bình đang đi tới:

- Tiết lộ kịch bản, cho đánh thoải mái!

【VIP】 Phúc Lợi Xem Kịch

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nghe được tiếng của Ôn Bình, Tần Sơn vội vàng nghiêm túc lại, không dám lỗ mãng, nở một nụ cười:

- Chào tông chủ!

Những người khác cũng đứng lên, thanh âm cung kính:

- Tông chủ!

Đầm nước âm u chiếu xạ, Ôn Bình chậm rãi đi qua cầu gỗ, nhìn hai người Tần Sơn, hỏi:

- Làm sao không đánh nữa?

Tần Sơn vội vàng ứng tiếng :

- Tông chủ, chúng ta là đang nói đùa thôi, không phải thật!

Ôn Bình nói:

- Không có việc gì hết, dám tiết lộ kịch bản có thể tùy tiện đánh, dù sao thì thực lực của hai ngươi ngang nhau.

- Tiết lộ kịch bản thì có thể tùy tiện đánh?

- Đem diễn biến phía sau của Tru Tiên nói ra cho ngươi, cái này gọi là tiết lộ kịch bản!

- À!

Tần Sơn gật gù.

Bốn chữ “tiết lộ kịch bản ” nghe rất lạ tai, thế nhưng Ôn Bình đã nói là tiết lộ kịch bản thì có thể tùy tiện đánh, hắn lập tức đưa ánh mắt lên người Vu Mạch.

Giống như là đang nói cho Vu Mạch rằng: Chờ xem, đợi chút nữa sẽ đánh ngươi một trận, tông chủ cho phép tùy tiện đánh nha!

Tần Sơn không nói, Dương Nhạc Nhạc lại đem thắc mắc hỏi:

- Tông chủ, vừa rồi bọn Tần trưởng lão đang nói về cái gì vậy? Cái gì là Trương Tiểu Phàm? Cái gì là Phệ Huyết Châu?

Ôn Bình trả lời:

- Hai người họ đang nói tới "Tru Tiên"!

Ôn Bình vừa dứt lời, bên tai liền truyền tới thanh âm của hệ thống :

- Tuyên bố nhiệm vụ!

- Nhiệm vụ phụ: Siêu cấp tông môn sinh hoạt hưu nhàn!

- Với tư cách là một siêu cấp tông môn, không thể lúc nào cũng vùi đầu khổ tu, phải khổ nhàn kết hợp. Cho nên xin ký chủ hoàn thành điều kiện ngay trong hôm nay.

- Mục tiêu nhiệm vụ: Tất cả môn nhân của Bất Hủ Tông đều biết đến "Tru Tiên"!

- Phần thưởng nhiệm vụ: có thể thu được một vật phẩm tại thế giới Tru Tiên, có công năng như ở thế giới Tru Tiên.

Ôn Bình lập tức thầm nghĩ: Hệ thống, ngươi đây là có ý gì?

Đây chẳng phải là giật dây mọi người lãng phí thời gian đi xem phim sao?

Hệ thống vội vàng giải thích :

- Kí chủ quên phần thưởng của nhiệm vụ sao? Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, khi xem phim có xác suất thu được vật phẩm xuất hiện trong thế giới Tru Tiên, như là y phục Thanh Vân Môn, phi kiếm, thậm chí là Phệ Huyết Châu, Tru Tiên kiếm trận! Cái này làm sao có thể phán là lãng phí thời gian?

- Có thể sử dụng vật phẩm lấy được sao?

- Đương nhiên có thể sử dụng.

- Oa! Thật sự ?!

Ôn Bình nhịn không được, tán thưởng một câu.

Lúc này, thanh âm Dương Nhạc Nhạc lại truyền tới:

- Tông chủ, Tru Tiên là gì?

Sau khi đạt được nhiệm vụ, Ôn Bình nhịn sự nóng lòng, giải thích :

- Ở Quan Ảnh Thất có một cái thế giới khác. Một thế giới không có mạch môn, không có đại yêu hóa hình, nhân sĩ có thể đạp lên phi kiếm phi hành ở trên bầu trời rộng lớn!

- Đạp lên phi kiếm, bay lên bầu trời? Tông chủ, lần ngươi giới thiệu về Ký Túc Xá chẳng phải cũng nói như vậy?

Cái này cũng có thể đi tới một thế giới khác, một cái đạp lên kiếm có thể phi hành, sao có thể nói là lãng phí thời gian?

Ôn Bình không biết suy nghĩ của Dương Nhạc Nhạc, tiếp tục nói:

- Tru Tiên đã từng là thế giới, cũng là cố sự của thế giới kia!

Dương Nhạc Nhạc sớm đã kiềm chế không nổi, vội vàng nói:

- Tông chủ, chúng ta có thể đi tới thế giới đó xem một chút không?

Ôn Bình vui mừng, lập tức gật đầu ứng tiếng nói:

- Có thể, đứng ở một góc độ người ngoài xem là 20 kim tệ một canh giờ. Nhập vào thân một nhân vật trong thế giới Tru Tiên để xem, 100 kim tệ một canh giờ.

Đối với mặt khoa học kỹ thuật của Quan Ảnh Thất, Ôn Bình không nói nhiều.

Nói mấy thứ này, bọn người kia cũng không hiểu.

Nghe được hai câu giải thích của Ôn Bình, mọi người lập tức hào hứng:

- Một thế giới khác! Lại có thể hóa thân vào đó!

- Tông chủ, ta cũng muốn đi xem!

- Tông chủ, còn có ta!

Tất cả mọi người đều giơ tay lên.

Triệu Dịch không có giơ tay, nhưng lại bị Tần Mịch lấy cùi chỏ chọc chọc, cười nói:

- Cùng đi xem đi, làm sư đệ, ta mời!

- Được!

Triệu Dịch vui mừng, cũng giơ tay lên.

- Vậy lão phu cũng lại đi theo xem một chút!

Tần Sơn cũng cười cười, hùa theo tập thể.

Khi tất cả mọi người đến Quan Ảnh Thất, lúc ngồi xuống đeo mắt kính. Vốn là căn phòng đang yên tĩnh lại truyền tới thanh âm sợ hãi của đám người.

Có lẽ là bởi vì kinh ngạc.

Có lẽ là phản ứng dây chuyền, thấy người khác hét thì mình cũng hét theo.

Dương Nhạc Nhạc không nhịn được mà cảm thán một tiếng:

- Oa! Khó trách hôm nay Tần trưởng lão lại bỏ bữa tối, đêm muộn rồi mới trở về Ký túc xá, hóa ra là ở cái thế giới này, không muốn rời đi. Ai da, người của thế giới này còn có thể bay, thật đáng sợ!

Sau đó, thế giới Tru Tiên chậm rãi mở ra, thời gian dần dần trôi qua.

Đám người bị kinh ngạc đến khó diễn tả thành lời.

Ngự kiếm phi hành!

Tiện tay triệu hoán thiểm điện!

Cùng thần thú hộ tông của Thanh Vân môn, khiến bọn hắn á khẩu.

Cùng lúc, khi mọi người còn đang say mê trong thế giới Tru Tiên, nhiệm vụ hoàn thành.

- Nhiệm vụ phụ hoàn thành.

Nhìn cửa sổ thông tin nhảy ra, tâm Ôn Bình có chút cảm khái.

Giật dây đệ tử đem thời gian tu luyện để xem phim, hắn làm một tông chủ, tâm có chút băn khoăn nha.

Một giây sau, nhận lấy ban thưởng nhiệm vụ.

Thanh âm hệ thống theo đó vang lên:

- Kí chủ, xem Tru Tiên, có 0,5% xác suất thu được đồ vật trong thế giới Tru Tiên, làm Kí chủ, có 100% thu được vật phẩm ngẫu nhiên, có sử dụng ngay không?

- Sử dụng!

Ôn Bình dứt lời, đem kính mắt đeo lên, tiến nhập thế giới Tru Tiên, trong lòng nói nhỏ:

- Hệ thống, cái ngẫu nhiên này phải chăng là ngẫu nhiên đạt được?

Hệ thống ứng tiếng:

- Kí chủ chỉ cần một mực xem, năng lực 100% đạt được sẽ nháy mắt phát động, thu được một kiện đồ vật xuất hiện ở trong tràng cảnh trước mắt.

- Còn phải xem từ từ?

Ôn Bình có chút bất đắc dĩ, bất quá chỉ có thể ngồi xuống mà xem .

Sau khi trải qua mấy canh giờ, nhìn thấy Thất Mạch hội võ.

Cửa sổ thông tin của hệ thống xuất hiện.

- Khởi động năng lực trăm phần trăm thu hoạch vật phẩm.

- Vật phẩm thu được: Thiêu Hỏa Côn của Tiểu Phàm.

(Ông tác chắc là fan cứng của Tru Tiên đây)

…

Ngày thứ hai, mọi người ăn cơm ở phòng bếp. Trên bàn ăn toàn là những món ngon, ngày bình thường ăn bao nhiêu cũng không đủ. Hôm nay lại ngồi trò chuyện say sưa về Tru Tiên .

Hoài Diệp khoa tay múa chân, nói:

- Những đệ tử kia của Thanh Vân Môn thật là ngốc, không biết Thiêu Hỏa Côn kia còn tốt gấp bao nhiêu lần pháp bảo của họ, còn không biết xấu hổ trào phúng Trương Tiểu Phàm. Nếu là ta, cho mỗi tên một gậy, cho bọn hắn một chút giáo huấn, để bọn họ biết bản cô nương lợi hại, bọn họ tuyệt đối không còn dám xem thường ta nữa!

Dương Nhạc Nhạc lập tức vỗ ót Hoài Diệp, lên tiếng mắng:

- Ngươi có phải ngốc không? Người bên ngoài xem, biết Thiêu Hỏa Côn bất phàm, nhưng mấy tên đệ tử kia thì không biết!

- Ngươi dám mắng ta?

Hoài Diệp lập tức trừng mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc.

Tần Sơn ngồi một bên thở dài, cầm đũa nhưng là giống như không có hứng ăn, nói một câu:

- Đáng thương cho Trương Tiểu Phàm, sư phụ không chào đón, ngay cả nữ nhân mình thích cũng đi yêu người khác, bên cạnh hắn chỉ có mỗi Tam Nhãn linh hầu với Thiêu Hỏa Côn. Cô đơn giữa đoàn người, chung quanh thì náo nhiệt, thế nhưng hắn lại cô độc, thật khiến ta muốn rơi nước mắt!

…

Nghe được mọi người to nhỏ trò chuyện, Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hắn biết ngay kết quả sau khi xem Tru Tiên là thế này.

Vốn là loại vật như phim truyền hình có lực hấp dẫn rất lớn đối với quần chúng, trải qua sự cải tạo của hệ thống, lực hấp dẫn của nó càng bạo phát.

【VIP】 Thông Huyền Cảnh Trung Cảnh Tới Cướp Người!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Nghe cho kỹ đây, ít đi xem Quan ảnh thất lại, thỉnh thoảng xem thì không sao, ban ngày nên dành thời gian tu luyện. Rõ chưa?

Nói xong, Ôn Bình thuận thế đứng lên, đám người cũng gật gù theo.

Bất quá khi Ôn Bình đứng lên, một cây gậy đen sì bên hông hắn đưa tới sự chú ý của Tần Sơn.

Đen nhánh.

Không có gì đặc biệt thu hút.

Thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác sinh chán ghét.

Tần Sơn lẩm bẩm trong miệng, dùng thanh âm cực thấp hỏi:

- Tông chủ, cây gậy này của ngươi nhìn thật quen mắt nha!

- Cái này… Là ta tự làm!

Ôn Bình nhàn nhạt lên tiếng.

Tần Sơn lập tức nở nụ cười, nói:

- Tông chủ, không thể không nói, ngài làm Thiêu Hỏa Côn thật là giống nha!

Nương theo câu nói của Tần Sơn, mấy người bên cạnh lập tức nhìn lại.

Lúc ánh mắt rơi vào Thiêu Hỏa Côn bên hông Ôn Bình, nhao nhao tán thưởng.

- Thật giống!

- Tông chủ, ngài còn biết khắc gỗ sao?

- Giống Thiêu Hỏa Côn của Tiểu Phàm như đúc nha!

Đám người mồm năm miệng mười nói, giống như đám ong mật vỗ cánh vậy, Ôn Bình rơi vào đường cùng, đành phải tranh thủ thời gian đi xuống lầu.

Đang lúc Ôn Bình xuống cầu thang, Dương Hề cũng theo sau, hỏi:

- Tông chủ, ta hôm nay muốn về nhà một ngày, có thể chứ?

Ôn Bình gật gù, ứng tiếng :

- Chuyện này không cần hỏi ta, lần sau trực tiếp hỏi mấy người Vân trưởng lão là được. Muốn trở về thì đi đi, về sớm một chút, đừng chậm trễ thời gian tu hành.

- Ừm!

Dương Hề gật đầu, vui vẻ chạy ra.

Sau khi Dương Hề rời đi, buổi chiều Ôn Bình muốn đi Thương Ngô thành mua ít đồ, khi tới Thanh Thủy nhai, không khỏi ngơ ngác.

Liếc mắt nhìn lại, có hơn trăm mét tường đổ.

Tính từ phạm vi chân núi Vân Lam sơn, phương viên bên trong trăm mét chỉ toàn là phế tích, chất đống lộn xộn. Thanh Thủy nhai náo nhiệt ngày xưa người đến người đi đã không còn nữa, chỉ để lại một khung cảnh thê lương.

Ôn Bình hiểu, đây là kết quả của “thần tiên đánh nhau, nhân gian gặp nạn”.

Đi về phía trước mấy bước, dưới chân vang lên thanh âm “đôm đốp”, đó là thanh âm của những viên ngói bể vỡ.

Dù là đã trải qua mười ngày, nhưng Thanh Thủy nhai vẫn mang bộ dạng này.

Đương nhiên, không phải là không có người dọn dẹp.

Mà mỗi một căn nhà phế tích, chỉ có người nhà kia hoặc là thân nhân dọn dẹp, rải rác mấy người bình thường thì có thể làm được bao nhiêu?

Sau lưng bọn hắn, tường thành đang được tu sửa, ruộng đồng ngoài thành thì đang cải tạo lại, thật nhiều người còn chưa tìm được thi thể người thân.

So với những điều quan trọng trên, chuyện của người dân ở đây liền thành chuyện nhỏ phía sau.

Có lẽ là sau khi sửa xong tường thành, người của phủ thành chủ sẽ tới dọn dẹp Thanh Thủy nhai, thế nhưng trước mắt là không giúp được.

- Ôn tông chủ!

- Ôn tông chủ!

Khi Ôn Bình cất bước đi tới trước, người dân đang bận rộn chung quanh đều nhao nhao quay đầu khom người hành lễ với hắn.

Nhìn cảnh này, Ôn Bình ghi thật sâu vào trí óc. Sau khi mua đồ xong, trở về tông, Ôn Bình vận động các đệ tử trưa mai xuống núi làm "tình nguyện viên", giúp người dân dọn dẹp.

Dương Nhạc Nhạc sau khi nghe được phải xuống núi, tinh thần lập tức phấn chấn, nói:

- Tông chủ, ngài yên tâm đi, một buổi trưa, chúng ta có thể dọn dẹp xong đống phế tích kia!

Đám người khẽ gật đầu.

Bất quá Tần Sơn ở một bên lại nói một câu:

- Xuống núi! Có cảm giác như Thanh Vân Môn xuống núi. Người Thanh Vân môn là cứu được Trương Tiểu Phàm cùng Lâm Kinh Vũ, ngươi nói chúng ta có thể hay không cứu được mấy người?

- Khà khà!

- Ta có thể gặp một Tiểu Phàm đẹp choai!

Lúc này, Hoài Diệp vậy mà mở miệng hỏi:

- Nói tới chuyện xuống núi, tông chủ, Bất Hủ Tông chúng ta có thể cho đệ tử xuống núi lịch luyện một lần không, để chúng ta đi vào thế giới của người phàm, hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ chính nghĩa.

Nghe đám đệ tử lảm nhảm, trong lòng Ôn Bình có chút bất đắc dĩ, những người này là bị Tru Tiên đầu độc rồi.

Phim truyền hình, càng ít xem càng tốt!

Về sau phải hạn chế thời gian, một ngày không thể vượt qua một canh giờ.

Ôn Bình lập tức lườm bọn họ, hỏi:

- Ngươi thử nói có được không?

- Hì hì, ta không biết!

Hoài Diệp nhếch miệng cười cười, sau đó đưa tay che miệng.

Trưa hôm sau, đám người đi theo Ôn Bình đi tới Thanh Thủy nhai, không nói nhiều, bắt đầu làm việc.

Điều này làm cho những người dân đang bận rộn trên đống phế tích kinh ngạc không nhỏ.

Dương Nhạc Nhạc là người đầu tiên, tới trước một bước, tiếp nhận cái rổ đầy gạch đá vụn từ tay một phụ nhân, một tay, xem chừng phải có trăm cân.

- Đại nương, ngài nghỉ ngơi một chút, để ta giúp!

Nói xong, Dương Nhạc Nhạc trực tiếp cầm lên, đi như bay, đổ rổ gạch đá vào trên xe bò cách đó không xa.

- Tạ ơn!

- Tạ ơn Ôn tông chủ!

Khi bọn người Tần Sơn vùi đầu vào công việc dọn dẹp, người chung quanh đều nhau nhao cảm ơn.

Không ít người rơi nước mắt.

Nhìn một màn này, trong lòng Ôn Bình vẫn có một ít xúc động, giúp người ở thế giới nào cũng đem lại cho bản thân cảm giác tự hào vui vẻ.

Tại lúc này, một chiếc xe ngựa dừng ở dưới Vân Lam sơn, Dương Hề nhảy xuống từ xe ngựa, chạy đến trước đống phế tích đó, cười la lớn:

- Tông chủ, còn có mọi người, ta trở về rồi! Nhạc Nhạc, ngươi có nhớ ta hay không?

- Nhớ cái đầu của ngươi!

Phía sau Dương Nhạc Nhạc mát lạnh, liếc mắt nhìn qua Triệu Tinh bên cạnh, tranh thủ thời gian lảng sang chuyện khác.

- Mau tới làm việc, nhiệm vụ của chúng ta trưa hôm nay là dọn dẹp sạch sẽ khu phố này!

Dương Hề ở xa xa liền hỏi:

- Nhạc Nhạc, tối hôm qua ngươi xem Tru Tiên tới đoạn nào rồi?

Dương Nhạc Nhạc trả lời :

- Thất Mạch hội võ sắp kết thúc!

Dương Hề nghe nói như thế, lập tức lộ ra khuôn mặt nhăn nhó:

- A, các ngươi xem nhanh như vậy, sớm biết ta liền trở về từ tối hôm qua!

Tại lúc này, trên xe ngựa lại đi xuống thêm một người, sau khi xuống xe liền đập đập tay.

Ôn Bình ghé mắt nhìn, vỗ tay là một lão giả tinh thần quắc thước, hai con ngươi sáng ngời. Thân mang trường bào hắc kim, đứng ở đó, dù là mặt mũi hiền lành, nhưng lại cho cảm giác không giận mà uy. Ấn tượng đầu tiên của Ôn Bình là lão giả này không đơn giản, lập tức để hệ thống thu hoạch thông tin cá nhân của hắn.

Mộ Dung Trì

Giới tính: Nam

Tuổi : 95 tuổi

Cảnh giới : Thông Huyền Cảnh.

(Đến từ thế lực nhị tinh Mộ Dung gia tộc, là tộc trưởng đương thời).

Xem xong, Ôn Bình ngây người ra một lúc.

Thông Huyền Cảnh vậy mà ẩn giấu tu vi, lặng yên không một động tĩnh đi tới Thương Ngô thành.

Là địch hay bạn, còn chưa biết trước, cho nên Ôn Bình mở miệng hỏi :

- Tiền bối, có chuyện gì sao?

Nghe được câu hỏi của Ôn Bình, Dương Hề lúc này mới nhớ tới, vội vàng quay đầu lại, nói với Ôn Bình:

- Tông chủ, vị này là Mộ Dung tiền bối muốn mang ta đi. Ta nói không đi, hắn nói muốn đi gặp tông chủ, nói là có biện pháp để ngài trục xuất ta khỏi Bất Hủ Tông!

- A!?

Ôn Bình lập tức ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Trì.

Lão già này muốn cướp đệ tử?

Mộ Dung Trì sau khi đi xuống xe ngựa, nói thẳng:

- Ôn tông chủ, cô bé Dương Hề này, ta đã chú ý nàng ba năm, lúc trước có tới Thương Ngô thành mấy chục lần. Mộ Dung gia ta dù thực lực không bằng loại cự đầu như Cực Cảnh Sơn kia, nhưng cũng không kém bao nhiêu, cho nên muốn bàn điều kiện với ngươi, cho Dương Hề theo ta đi, ngươi muốn bồi thường cái gì đều có thể nói ra!

【VIP】 Người Của Bích Lạc Hoàng Tuyền Tới!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ý nói, Mộ Dung gia dù không mạnh bằng Cực Cảnh Sơn, nhưng lại mạnh gấp mấy lần Bất Hủ Tông của ngươi.

Ôn Bình cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên hiểu được ý của mấy lời này.

Thấy Ôn Bình không có trả lời ngay, Mộ Dung Trì hỏi lại một lần nữa:

- Ôn tông chủ, như thế nào?

Thật ra là trước đó hắn có nghĩ qua việc trực tiếp dùng nắm đấm.

Dù sao Bất Hủ Tông cũng chỉ là một vô tinh tông môn.

Thế nhưng khi đến đây, nhìn thấy người Bất Hủ Tông vậy mà đi giúp đỡ phàm nhân, hắn thay đổi ý nghĩ. Hiện tại, có thế lực tông môn nào để ý tới phàm nhân? Có tu sĩ rảnh rỗi nào đi giúp người bình thường?

Đáp án: không có.

Nhưng Bất Hủ Tông lại làm.

Nếu là đi đánh một tông môn có lòng hiệp nghĩa như vậy để mang đi Dương Hề, hắn thấy không được tốt cho lắm.

Nhưng mà Dương Hề là thiên tài mà hắn đã để mắt ba năm, ba năm này, hắn bỏ qua nhiều sự vụ trong tộc, từ ngàn dặm xa xôi tới đây mấy chục lần chứ chả ít. Bởi vì phía trước có Bách Tông Liên Minh cản chân, hắn không thể mang đi Dương Hề, hiện tại Bách Tông liên minh bị đuổi ra khỏi Thương Ngô

thành, dù là Bất Hủ Tông có hiệp can nghĩa đảm, Dương Hề hắn cũng phải mang đi cho bằng được.

…

Trên tường thành của Thương Ngô thành.

Ánh mắt Hoàn Thành rơi vào phía bên ngoài thành, rừng sâu ngoài ngàn mét.

Bởi vì hắn cảm giác được một cỗ khí tức đại yêu, bất quá chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

Không hiểu ra làm sao, đang lúc muốn rời đi, lại nhìn thấy tám người hướng phía Thương Ngô thành đi đến, mặc quần áo bình thường, áo vải bố thô ráp, hình dạng không đặc biệt, đặt vào trong đám người liền không có gì đáng chú ý.

Thế nhưng bởi vì quá bình thường, tám người thậm chí không có tu vi, cái này mới khiến Hoàn Thành nổi lên sự nghi ngờ.

Hoàn Thành cử một tên thuộc hạ. Tên kia lập tức chạy tới cửa thành nói với thủ vệ cửa thành:

- Điều tra tám người đó!

Chỉ chốc lát, người này liền trở về, lắc đầu nói:

- Đại nhân, không có gì đặc biệt cả, bọn họ nói là tới Thương Ngô thành thăm người thân, là người của một thôn ngoài thành.

Hoàn Thành nghe thuộc hạ trả lời, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Thầm nghĩ : Tám tên đáng chết này định lừa ai hả?

Cười một tiếng, Hoàn Thành giống như là nghĩ đến cái gì, nói:

- Khà khà, xem ra là muốn tìm Bất Hủ Tông gây sự đây, có thể đem khí tức bản thân ẩn nấp sâu như vậy, xem ra nhóm người này không đơn giản. Bất quá, bọn gia hỏa này là tìm nhầm đối tượng rồi, dám đi kiếm chuyện với tiểu tử Ôn Bình kia. Được rồi, mặc kệ, đi xem tường thành sửa sang thế nào!

- Đại nhân, không phái người nên đi báo cho Ôn tông chủ một tiếng sao?

Người bên cạnh mở miệng hỏi.

Nhưng lại đạt được câu trả lời lạnh tanh của Hoàn Thành :

- Có gì để báo?!

Dứt lời, Hoàn Thành đi thẳng.

Sau khi tám người này vào thành, một vị nam nhân mày rậm quét mắt nhìn đường đi chung quanh, vừa đi vừa mấp máy môi nói chuyện :

- Một cái thành nhỏ như này, Luyện thể cảnh cũng không thấy có mấy cái. Đan Long thật là bỏ ra được, vậy mà dùng năm mươi mai bạch tinh treo thưởng, muốn mạng của một tông chủ vô tinh tông môn nơi hẻo lánh này!

- Bình thường thôi, Bất Hủ Tông hiển lộ tài năng tại Thập Tú khảo hạch, xử lý Man bộ, cả Phi Long hội còn có Viên Sơn, nếu như đáp ứng hợp tác với Đan Long may ra còn tốt chút xíu, thế nhưng lại đi cự tuyệt. Đan Long kia làm sao lại để kẻ không phải người của mình cản đường? Một tu sĩ mười lăm tuổi đạt luyện thể thất trọng, còn có Vô Cấu chi thể, một cái Thập tam trọng khác, vậy mà có thể thi triển thuật pháp dị mạch mạch thuật, lại không dùng tới mạch môn. Hai người đó không chết, Thập Tú danh ngạch liền ném đi hai cái, Đan Long hài lòng mới là chuyện lạ!

Một người bên cạnh vội phụ họa một câu.

- Toà thành nhỏ này rất may mắn, bởi vì một cái treo thưởng, để bảy người chúng ta cùng Dạ Ma đại nhân giá lâm cùng một chỗ.

Người nói câu sau cùng là Dạ Tam.

Tất nhiên đây không phải tên thật của hắn, Dạ Tam chỉ là một danh hiệu.

Trong tổ chức Bích Lạc Hoàng Tuyền, chỉ có siêu việt Thông Huyền Cảnh mới có danh hiệu riêng bên ngoài, Thông Huyền Cảnh hạ cảnh chỉ có thể gọi là Dạ Nhất, Dạ Nhị,…

Thế nhưng chỉ một cái danh hiệu đơn giản như vậy, cũng khiến cho tất cả Thông Huyền Cảnh ở Đông Hồ khi nghe tới đều biến sắc.

Bởi vì Bích Lạc Hoàng Tuyền là đại biểu cho chết chóc, chỉ cần bọn họ tiếp một lệnh ám sát, lệnh treo thưởng, nhất định sẽ hoàn thành mỹ mãn!

Thông Huyền Cảnh trung cảnh cũng có thể bị ám sát!

Đang lúc mấy người còn trò chuyện, lão giả tóc mai đã điểm bạc đi đầu đoàn lại nói chuyện, bất quá hắn là dùng thanh âm chân chính chứ không dùng khẩu ngữ.

- Bằng hữu, xin hỏi Bất Hủ Tông đi như thế?

- Đi thẳng một mạch tới phía trước, đi đến cuối cùng, rẽ trái, đi đến cuối là tới nơi, nên dùng Google map cho dễ!

Người đi đường chỉ đường xong, sau đó cất bước rời đi nhanh.

Lão giả tóc bạc quay đầu, hướng bảy còn lại người nói:

- Đem chân dung mục tiêu nhìn kỹ lại một lần, sau đó đi dò thám tình huống của Bất Hủ Tông, có cơ hội liền trực tiếp động thủ, nếu như không có cơ hội, ngày mai lại tùy thời mà hành động!

- Được!

Bảy người không hẹn mà cùng ứng tiếng.

Lão giả tóc bạc quay người rời đi.

Bảy người thì cùng nhau đi tới Vân Lam sơn, bất quá khi bọn hơn xuất hiện ở dưới Vân Lam sơn thì dáng vẻ đã thay đổi.

Mặc vào y phục của binh sĩ, đưa cơm trưa tới cho công nhân sửa tường thành bằng xe ngựa.

Nhìn qua mấy người này, không thấy điểm gì khác thường.

Khi tới Thanh Thủy nhài, bảy người đồng thời liếc mắt nhìn nhau sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Ôn Bình, Ôn Bình

lúc này đang bận rộn dọn dẹp phế tích. Bảy người có chút khó tin, lén lấy ra chân dung nhìn thêm vài lần.

Sau đó mới dám xác định kẻ đang bận rộn làm việc đó là tông chủ Bất Hủ Tông - Ôn Bình .

Thế nhưng là mấy người sau khi nhìn thấy Mộ Dung Trì, sắc mặt liền thay đổi.

Gia chủ Mộ Dung gia!

Hắn làm sao lại ở đây?

Chẳng lẽ hắn cũng tiếp nhận treo thưởng, tới lấy mạng Ôn Bình?

…

Mộ Dung đứng bên cạnh xe ngựa, thấy Ôn Bình vẫn không trả lời, vừa định hỏi một câu nữa, ánh mắt rơi vào xe ngựa đang chậm rãi dịch chuyển qua. Tâm tư muốn hỏi lại Ôn Bình biến mất.

- Tiểu tử, ngươi gặp chuyện rồi, nhìn thấy xe ngựa đó không? Trên xe có bảy vị Thông Huyền Cảnh, nếu như ngươi đáp ứng trục xuất Dương Hề ra khỏi Bất Hủ Tông, ta liền giúp ngươi giết bảy vị Thông Huyền Cảnh này! Thế nào?

Mộ Dung Trì nói rất lớn.

Không chỉ Ôn Bình nghe được.

Ngay cả bảy người trên xe ngựa cũng nghe rõ mồn một.

Lúc Dạ Tam nghe nói như thế, nhìn Mộ Dung Trì, cả người đều cảm thấy bất ổn, trong lòng thầm nghĩ :

- Lão già này sao lại phá hỏng chuyện như vậy?

Đồng thời, trong lòng sinh ý nghĩ thoái lui.

Nhưng lúc này, chợt nghe được Ôn Bình nói:

- Mộ Dung gia chủ, nếu như ngươi còn lải nhải thêm một câu, kết cục của ngươi cũng giống như bảy con rùa này!

Lời vừa dứt.

Ôn Bình cầm lên một cây cột đánh thẳng đến xe ngựa, mục tiêu của cây cột là trục xe ngựa.

Oành!

Xe ngựa ứng tiếng mà đổ lật.

Thế nhưng bảy người trong xe đều đã nhảy ra ngoài trước khi xe lật, khí tức ẩn nấp nãy giờ cũng hiển lộ ra.

Theo sát, thanh âm của Ôn Bình truyền lại:

- Bảy vị bằng hữu đến từ Hoàng Tuyền, đã đến đây chơi, nên để mạng lại đi!

Mộ Dung Trì thấy thế, lắc đầu.

-Tiểu tử, cần giúp đỡ thì tùy thời gọi ta.

Nói xong, lui qua một bên, mang theo Dương Hề chuẩn bị lùi ra xa một chút.

Thế nhưng khi khi ra được trăm thước, Dương Hề bên cạnh hắn chợt dừng chân, không chỉ như thế đệ tử Bất Hủ Tông bên cạnh cũng ngừng lại. Đồng thời tìm chỗ ngồi.

Một bộ chuẩn bị xem phim hành động đặc sắc.

【VIP】 Một Côn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Theo mấy người Dương Nhạc Nhạc chạy đi, nguyên bản người dân Thanh Thủy nhai đang bận rộn dọn dẹp phế tích cũng bỏ chạy, bất quá những người đó cũng không dám dừng lại bên ngoài trăm thước như bọn Dương Nhạc Nhạc mà chạy hẳn ra khỏi khu phố mới dừng lại.

Lúc quay đầu lại nhìn Vân Lam sơn, tất cả đều biểu lộ như là sống sót sau tai nạn.

Bọn họ rõ ràng không có trải qua khoảnh khắc sinh tử nhưng vẫn như cũ có cảm giác thần chết vừa bay qua đầu bọn họ.

Mộ Dung Trì thấy người của Bất Hủ Tông đều ngừng lại, cũng dừng lại theo. Đối với những người dừng ở đây, hắn không nhắc nhở, cũng không quan tâm, nhưng vì Dương Hề dừng ở đây, hắn nhất định phải mang nàng đi.

Mộ Dung Trì vội vàng vươn tay, nắm lấy bàn tay trắng nõn của Dương Hề, nhẹ nhàng kéo một cái. Bất quá hắn cũng không dám mạnh tay, chỉ là dùng lực lượng nhu hòa kéo nàng, lại nhắc nhở:

- Tiểu cô nương, đây chính là bảy vị Thông Huyền Cảnh, đại chiến có thể tác động lan ra ngàn mét, đứng ở chỗ này rất nguy hiểm, cùng lão phu lui ra phía sau một chút!

- Mộ Dung tiền bối, ngài có thể đừng làm phiền ta được không?

Dương Hề lắc lắc cánh tay giãy giụa, mất kiên nhẫn tránh sang một bên, lại hất tay của Mộ Dung Trì ra.

Một bên, Dương Nhạc Nhạc cũng vội vàng vươn tay kéo Dương Hề về bên cạnh mình, dùng thân thân ngăn ở phía trước, muốn mắng Mộ Dung Trì hai câu, nhưng nghĩ đến đối phương là Thông Huyền Cảnh, chỉ có thể bỏ qua, hướng Mộ Dung Trì nhàn nhạt nói:

- Mộ Dung tiền bối, ngài quá khẩn trương rồi, không phải là chỉ có bảy vị Thông Huyền Cảnh thôi sao?

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc liền đẩy Dương Hề sang bên cạnh Triệu Tinh, còn hắn thì ngăn trước người Mộ Dung Trì.

Nhìn biểu lộ vô lo vô nghĩ của Dương Nhạc Nhạc cùng lời nói lạc quan như vậy, trong lòng Mộ Dung Trì âm thầm bật cười. Thầm nghĩ: Thật đúng là nghé con mới đẻ không sợ cọp.

- Chỉ có bảy vị Thông Huyền Cảnh thôi?

Mộ Dung Trì thuật lại câu nửa câu nói phía sau của Dương Nhạc Nhạc, hắn dám cam đoan, đây là một lần mà Thông Huyền Cảnh bị khinh thường thê thảm nhất.

Một vị Thông Huyền Cảnh ở Đông Hồ cũng đủ làm chúa tể một phương. Bảy vị Thông Huyền Cảnh cùng một chỗ, sẽ thành cái dạng quái vật gì? Bình thường, thế lực nhị tinh đều phải trốn tránh. Cũng chỉ có thế lực như Mộ Dung gia, có Thông Huyền Cảnh trung kỳ tọa trấn, mới dám mở miệng nói không sợ bảy vị Thông Huyền Cảnh.

Nhưng lời từ miệng của một luyện thể cảnh.

Nghe thật buồn cười.

Đang lúc Mộ Dung Trì định cưỡng ép mang Dương Hề đi, liền nghe đến hai tiếng hét phẫn nộ truyền từ sườn núi Vân Lam sơn, theo đó, hai cỗ khí tức Thông Huyền Cảnh lộ ra.

- Tông chủ, chúng ta đến giúp ngươi!

Hai người Tần Sơn, Vu Mạch cùng kêu lên mà tới.

Ầm!

Thanh âm chấn mạch truyền tới.

Sau khi hai người Vu Mạch tới gần, Ôn Bình nói:

- Thủ ở bên ngoài lược trận, không cho tên nào đào tẩu!

Dạ Tam thấy cảnh này, nhếch miệng cười lạnh, dùng khẩu ngữ nói cho bọn thủ hạ:

- Xem ra kế hoạch hôm nay cần cải biến. Thập Nhị, Thập Tam, hai người các ngươi đi nghênh chiến hai tên Thông Huyền Cảnh kia, những người khác theo ta lược trận đề phòng Mộ Dung Trì xuất thủ, Thập Ngũ, ngươi đi qua xử lí Ôn Bình!

- Rõ!

Mấy người đồng thời gật đầu.

Nghe được cách xưng hô với thủ hạ của Dạ Tam, sắc mặt Mộ Dung Trì đại biến. Vốn còn ôm một chút tâm tư xuất thủ, nhưng nhìn hai sát thủ đang hướng tới hai Thông Huyền Cảnh Bất Hủ Tông xuất đao ra, hắn đã xác định người đến là ai.

Dạ hiệu là con số.

Vũ khí lại là Hoàng Tuyền Ẩm Huyết Đao.

Cái này không phải là mấy tên vì tiền bán mạng của Bích Lạc Hoàng Tuyền sao?

Ngay lúc đó, Dạ Thập Ngũ đã hướng Ôn Bình mà đi.

Trong tay cầm Hoàng Tuyền Ẩm Huyết đao màu đỏ sậm, nương theo là thanh âm chấn mạch nổ ra, thân thể bỗng phóng nhanh tới phía trước.

- Tiểu tử, mau nạp mạng!

Dạ Thập Ngũ hét lên một tiếng, Ôn Bình chậm rãi lấy ra Thiêu Hỏa Côn đen nhánh bên hông. Hai tay nắm lấy Thiêu Hỏa Côn, đồng thời vừa đi vừa ướm tay xem cầm thế nào mới thuận nhất, một bộ muốn nghênh chiến Dạ Thập Ngũ.

Bọn người Dương Nhạc Nhạc thấy cảnh này, lập tức mở miệng cười nói:

- Hôm nay tông chủ lại tự thân nghênh chiến!

Hoài Diệp bỗng nhiên chỉ vào vật trong tay Ôn Bình, vội vàng quay đầu hỏi mấy người bên cạnh:

- Uây, thứ đó là gì?

- Thiêu Hỏa Côn!

- Thiêu Hỏa Côn do tông chủ tự làm!

- Tông chủ định làm gì? Muốn dùng Thiêu Hỏa Côn kia đánh nhau sao?

Mấy người nghị luận không ngớt, như kiểu là đang bình luận viên chuyên nghiệp, đang bình luận một vở kịch một cách cực kỳ nhiệt tình.

Mộ Dung Trì thấy cảnh này, lập tức bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hắn càng ngày càng thấy cái Bất Hủ Tông này thực là khôi hài.

Đệ tử thấy Thông Huyền Cảnh đánh nhau mà không chạy, lại ngồi ngoài trăm thước xem như xem kịch, lại còn bình luận nhiệt tình hết sức. Còn tông chủ còn khoa trương hơn, dùng một cây gậy đen do mình tự làm để đi nghênh chiến với Thông Huyền Cảnh, ngươi đang định nhóm lửa nướng khoai hay sao? Chẳng lẽ uy danh của Hoàng Tuyền Ẩm Huyết đao không lan đến cái địa phương nhỏ này?

Ngay lúc đó, chiến đấu cũng nổ ra.

Vu Mạch chém ra mười đạo kiếm mang màu trắng, đẩy ra một mảnh bụi bẩn, tựa như tia chớp nhanh chóng bổ tới Dạ Thập Nhị, cả người cũng vọt lên, kiếm trong tay vẫn chém ra liên tục.

Tần Sơn bên kia cũng không lưu thủ, đấm ra một quyền, mang theo thanh âm nổ vang đùng đùng do không khí vỡ vụn, quyền kình nhấc lên một trận gió mạnh, hướng một tên Thông Huyền Cảnh quét tới.

Cái này còn chưa hết, trong một cái chớp mắt, Tần Sơn liên tục đấm ra mười quyền, mỗi một quyền đệ dùng toàn lực Thông Huyền Cảnh sơ kỳ của hắn.

Bốn người lập tức quần nhau hăng say.

Nhưng vào lúc này, một bóng người bỗng nhiên bay ra khỏi đám người, đây là bay “bị động” chứ không phải “chủ

động”, lấy nhãn lực của mấy người ở đó cũng chỉ có thể một cái bóng đen không rõ nhân dạng bay qua trong chớp mắt.

Đùng!

Bóng đen bay thẳng ra trăm mét, rớt ngã vào trên đường Thanh Thủy nhai, nằm yên ở đó, không có chút động tĩnh, kiểu này không chết cũng khó sống.

Choang!

Thanh âm của Hoàng Tuyền Huyết Ẩm đao rơi xuống đất.

Dương Nhạc Nhạc thấy cảnh này, lập tức hét lên một tiếng, chỉ vào Thiêu Hỏa Côn trong tay Ôn Bình:

- Oa cha mẹ ơi! Thiêu Hỏa Côn cô bác ơi! Là Thiêu Hỏa Côn đó!

Còn Mộ Dung Trì khi thấy cảnh này, có chút khó tin, tranh thủ thời gian dụi dụi hai con mắt, sau khi xác định kẻ đang nằm bẹp trên đường là Thông Huyền Cảnh của Bích Lạc Hoàng Tuyền, kế đó, lại nghe được tiếng hò hét hưng phấn của bọn người Dương Nhạc Nhạc.

Dương Hề kinh ngạc nói:

- Cái này… Một gậy liền đập bay một Thông Huyền Cảnh! Hóa ra tông chủ mạnh như vậy!

Hoàn Sơn ở một bên cùng mọi người nhìn nhau vài lần, nói:

- Tông chủ chẳng phải nói là Thiêu Hỏa Côn do chính hắn làm hay sao?

Hoài Diệp bừng tỉnh đại ngộ:

- Nhất định là tông chủ nói dối! Cây Thiêu Hỏa Côn này chắc chắn là Thiêu Hỏa Côn bên trong thế giới Tru Tiên!

- Thiêu Hỏa Côn uy vũ!

- Thiêu Hỏa Côn quá trâu rồi!

…

Nương theo tiếng hò hét, Dạ Tam vội vàng vọt ra ngoài trăm thước, sờ lên động mạch Dạ Thập Ngũ, sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Thập Ngũ đã chết!

Nghe thấy lời này, mấy người Bích Lạc Hoàng Tuyền kinh ngạc nhìn sang Ôn Bình, bất quá phần lớn vẫn là quan tâm tới Thiêu Hỏa Côn trong tay Ôn Bình. Nghe được thanh âm hò hét bên ngoài, Dạ Tam lập tức nói:

- Cẩn thận một chút, cây gậy trong tay hắn là một kiện dị bảo rất mạnh.

Người bên cạnh nhíu mày hỏi:

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Dạ Tam dùng kinh nghiệm mấy chục năm, lập tức nghĩ đến biện pháp giải quyết, dùng khẩu ngữ nói cho mấy người bên cạnh:

- Tiểu tử này không mở mạch môn, hẳn là không phải Thông Huyền Cảnh, không cần cận chiến, cây gậy kia không thể đả thương được, giữ một khoảng cách thích hợp, phóng thích mạch thuật, trực tiếp đem thân thể hắn đánh nát!

【VIP】 Đang Yên Đang Lành, Tự Dưng Đi Cắt Tay Làm Gì?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Nhưng bốn người chúng ta đều là tu hành mạch thuật cận chiến!

- Vậy ai có thể có thể viễn trình tác chiến?

- Chỉ có Thập Nhị là tu luyện mạch thuật đánh xa. Tam Tân huyết mạch của hắn mặc dù là Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật, nhưng lúc này không có sự lựa chọn khác!

- Tam Tân huyết mạch viên mãn, không nghĩ tới gia hỏa Thập Nhị này lại tu luyện khắc khổ như vậy. Dạ Lục, ngươi đi thay Thập Nhị nghênh chiến tên Thông Huyền Cảnh dùng kiếm.

Trong vài cái hô hấp ngắn ngủi, Dạ Tam liền vạch ra kế hoạch tiếp theo, sau đó lại dùng thanh âm hùng hậu, hét:

- Thập Nhị, lui về!

Sau khi nghe được câu nói này, Dạ Thập Nhị vốn đang đánh nhau với Vu Mạch lập tức chấn mạch. Quanh thân, mạch khí ngưng tụ thành từng đoàn, theo Dạ Thập Nhị vung cánh tay lên, đoàn mạch khí hướng Vu Mạch phóng tới. Vu Mạch chém ra liên tiếp mười hai kiếm, mười hai đạo kiếm khí chém xuống đoàn mạch khí đang phóng tới, thế nhưng khi kiếm khí chạm vào nó liền tan biến hư vô, bất quá bị kiếm khí chém xuống liên tục, năng lực phòng ngự của đoàn mạch khí hoàn toàn biến mất.

Vào thời khắc này, Dạ Thập Nhị lui về phía sau, Dạ Lục lập tức tiến lên thay hắn, cầm đao nghênh chiến Vu Mạch.

Dạ Lục bộc phát ra khí thể mãnh hổ, hướng Vu Mạch đối diện bổ xuống bảy, tám đao, mỗi đao lại bức Vu Mạch lui một bước.

- Bằng hữu, để ta tới chơi đùa với ngươi!

- Man Lực Đao?!

Sắc mặt Vu Mạch ngưng trọng, cau mày nhìn kẻ đối diện, đồng thời phất tay xua tan dư lực còn sót lại của đao khí.

Dạ Lục vừa cười vừa nói:

- Nhãn lực của bằng hữu rất tốt! Vậy mà nhìn ra đao pháp này của ta. Bất quá, đáng tiếc là ta không nhìn ra loại kiếm pháp vô danh của ngươi!

Dứt lời, biểu lộ Dạ Lục ngưng kết trong nháy mắt.

Bởi vì sau lưng truyền tới thanh âm đao bị gãy, vừa quay đầu lại, thấy được cây Bích Lạc Hoàng Tuyền đao của một người đồng bạn vậy mà gãy thành hai đoạn, đao côn chạm vào nhau, Bích Lạc Hoàng Tuyền đao chém sắt như chém bùn vậy mà gãy đôi, không bằng một gậy gỗ yếu ớt.

Cũng chính là lúc phân tâm này, kiếm khí của Vu Mạch đã vọt tới trước mặt. Dạ Lục kinh hoảng, vội vàng nhấc đao ngăn cản, mấy đạo kiếm khí nháy mắt liền bị đao trong tay hắn phá tan, thế nhưng vẫn còn sót lại hai đạo kiếm khí chém trúng người hắn, một đạo chém trúng đầu vai, một đạo chém vào cánh tay, máu tươi lập tức chảy ra.

- Còn dám phân tâm?!

Vu Mạch cười một tiếng, kiếm lên, vọt thẳng tới Dạ Lục.

Sắc mặt Dạ Lục lập tức trắng bệch, nhìn chằm chằm Vu Mạch, kinh ngạc nói:

- Lãng Tử Kiếm pháp! Ngươi là Lãng Tử kiếm - Vu Mạch?!

Dạ Lục không nhịn được mắng thầm một câu.

Lãng Tử Kiếm sao lại xuất hiện ở đây?

Mẹ nó, đối chiến với Lãng Tử Kiếm nổi danh Đông Hồ, bản thân vậy mà còn dám khinh thường.

Nhưng mà, lúc này hối hận cũng không có ích gì, máu tươi chảy ra nhiều, bộ pháp của Dạ Lục đã không còn ổn định.

- Dạ Lục!… Thập Nhị, mau mau động thủ!

Sau khi gọi vài tiếng Dạ Lục không có kết quả, Dạ Tam nổi giận, lập tức thúc giục Thập Nhị ra tay, còn hắn thì xách đao lên tiếp chiến Vu Mạch, sau khi cản lại một kiếm chí mạng thay Dạ Lục, mạch môn lập tức mở ra, vọt lên đấu với Vu Mạch.

Lãng Tử Kiếm!

Cho dù là Đông Hồ kiếm pháp đệ nhất Quân Tử Kiếm thì thế nào?

Hắn cũng dám giết đối phương, trả thù cho Dạ Lục.

Sau khi Thập Nhị nghe được lời của Dạ Tam, gật gù, ánh mắt chuyển qua chỗ Ôn Bình đang đánh với đồng bạn của mình.

Ba vị Thông Huyền Cảnh, mỗi lần thi triển ra đao khí đều bị Ôn Bình một gậy đánh bay. Nhưng lúc Ôn Bình nện cây gậy xuống, bọn họ cũng không dám lấy Bích Lạc Hoàng Tuyền đao đi cản. Lỡ như ngăn không được, không biết sẽ có hậu quả gì. Bích Lạc Hoàng Tuyền giống như que củi mục lâu năm, bị cây gậy đập vào, hơi dùng lực liền gãy đôi.

Mà Thông Huyền Cảnh không có đao, chỉ có thể cận chiến.

Nhục thể của bọn hắn cũng không cứng rắn như Bích Lạc Hoàng Tuyền đao, sợ rằng bị đập trúng một gậy liền tan nát xương cốt.

Thấy cảnh này, Dạ Thập Nhị cực kỳ kinh hãi.

Một người không có mở ra mạch môn, chỉ là dựa vào một cây gậy, vậy mà dễ dàng nghiền ép ba tên Thông Huyền Cảnh. Chuyện này nói ra sẽ có bao nhiêu người tin, nói người Bích Lạc Hoàng Tuyền bị đánh như vậy, liền không có ai tin.

Quả nhiên muốn lấy năm mươi mai bạch tinh treo thưởng không dễ dàng.

Lần thăm dò này xem ra xảy ra vấn đề lớn rồi, không chỉ để cho phe mình tổn hao binh tướng, còn làm cho những kẻ khác muốn tiếp nhận treo thưởng một cái kinh nghiệm.

Xoạt!

Dạ Thập Nhị vung đao lên, cắt vào lòng bàn tay của hắn một đường, sau đó ném Bích Lạc Hoàng Tuyền đao xuống đất, nắm tay lại. Máu tươi chảy ra, nháy mắt liền nhuộm đỏ cả bàn tay, máu cứ nhỏ xuống không ngừng, nhưng Dạ Thập Nhị cũng không phải đứng yên như vậy. Theo mạch môn Dạ Thập Nhị run lên, vốn là lam sắc mạch khí nháy mắt liền chuyển sang huyết hồng sắc mạch khí.

Mạch khí bốc lên, sau đó tản ra, khiến cho mùi máu tươi lan tỏa ra xung quanh, nghe một chút liền khiến người ta cảm thấy áp lực đè nặng linh hồn.

Thấy cảnh này, Mộ Dung Trì ở phía xa cũng không quan tâm Dương Hề có nguyện ý hay không, đưa tay nhấc lên bả vai nàng, sau đó kéo ra phía sau.

- Đi mau, tên này đang thi triển bí thuật cấp viên mãn, sinh linh trong vòng phạm vi trăm mét đều không thể sống sót!

Trong lòng Mộ Dung Trì âm thầm kinh ngạc, người của Bích Lạc Hoàng Tuyền kẻ nào cũng cực kỳ biến thái, rõ ràng là Thông Huyền Cảnh hạ cảnh, lại đem mạch thuật Hoàng cấp hạ phẩm luyện đến viên mãn, lại còn có thể dùng máu của bản thân để biến nó thành bí thuật.

Loại thủ đoạn này, đã có thể so sánh với một vài Thông Huyền Cảnh trung cảnh rồi.

Ngay lúc Mộ Dung Trì lui ra phía sau, ba tên Thông Huyền Cảnh đang chiến đấu với Ôn Bình cũng tranh thủ thời cơ lui ra phía sau.

Ôn Bình thấy thế, cười nhạt một tiếng, đuổi theo, nện Thiêu Hỏa Côn lên lưng một người. Chỉ nghe thấy âm thanh ” răng rắc ” truyền tới, xương sống người đó gãy đôi, hai con

ngươi của người này lập tức giãn ra, đen thui, cả người ngã xuống đất, mắt thấy hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

Thấy đồng bạn của mình bị đánh một gậy đã có dấu hiệu không sống nổi, một người dừng lại bộ pháp, nhịn không được mắng:

- Mẹ nó, cây gậy kia sao lại khủng bố như vậy?

Một người khác vội vàng kéo tay hắn tiếp tục chạy, nói:

- Bỏ qua đi! Thập Nhị đang thi triển Tam Tân Huyết Mạch!

- Vô Cấu chi thể sao lại có ngày yếu ớt như vậy?

Người kia hận hận mắng trong lòng một câu, sau đó tranh thủ thời gian lui ra phía sau.

Tam Tân Huyết Mạnh rất mạnh.

Chỉ là nó cũng không không phân biệt địch ta.

Bọn họ chỉ có thể lui ra phía sau, để Thập Nhị độc chiến với Ôn Bình.

Cũng trong một khắc đó, trên khóe miệng Dạ Thập Nhị nhếch lên một nụ cười âm lãnh.

- Tiểu tử, vũ khí của ngươi có thể được coi là đệ nhất pháp bảo tại Đông Hồ, đáng tiếc, thực lực của ngươi quá thấp.

Dứt lời, Dạ Thập Nhị mở bàn tay ra, để lộ bàn tay nhuốm đầy máu tươi .

Lập tức, vô số văn tự kỳ quái bằng máu đỏ từ trong lòng bàn tay hắn bay ra, giống như bầy ong mật, phô thiên cái địa ép tới Ôn Bình.

- Trừ khi ngươi có được độn địa thuật, nếu không chỉ cần bị Huyết Mạch Tân Hỏa bám vào người, máu tươi của ngươi sẽ giống như là dầu đèn, bốc cháy lên, dùng máu của mình tự thiêu chết bản thân!

Nương theo câu nói của Dạ Thập Nhị, Ôn Bình ngẩng đầu nhìn đám tân hỏa đỏ tươi đang ép tới, mở miệng :

- Máu? Đang yên đang lành, ngươi lại đi dùng máu của mình phóng đại chiêu làm gì?

Nhấc Thiêu Hỏa Côn lên.

Phệ Huyết Châu màu đỏ sậm lập tức hiện lên một sợi quang mang tà mị.

Không đáng chú ý, nhưng khi quang mang mất đi, mùi huyết tinh chung quanh, bao gồm cả tân hỏa máu đỏ đầy trời, đều bị nó thôn phệ sạch sẽ.

- Không!

Dạ Thập Nhị lộ sự sợ hãi nồng đậm.

Bí thuật của hắn lại bị một cái gậy gỗ nuốt sạch.

Đúng lúc này, nguyên bản Dương Nhạc Nhạc định rút đi, bỗng dừng bước, sau đó ngạc nhiên nhìn Thiêu Hỏa Côn :

- Mau nhìn, Thiêu Hỏa Côn thôn phệ bí thuật kia!

- Oa, cái này…

- Thiêu Hỏa Côn cũng quá mạnh đi!

Lúc mấy người Tần Mịch nghị luận, Vân Liêu ở một bên mở miệng :

- Đây cũng là Phệ Huyết Châu, Hắc Tâm lão nhân luyện chế ra nó, công năng của nó là thôn phệ máu người, tẩm bổ chủ nhân!

Hoàn Sơn ứng tiếng :

- Đúng rồi! Bên trên Thiêu Hỏa Côn còn có một viên Phệ Huyết Châu. Tên kia đi cắt tay của mình, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Hoài Diệp không nhịn được thấp giọng nói:

- Thật sự là bị lừa một cú ngoạn mục rồi, tông chủ còn gạt chúng ta là hắn tự làm, hiện tại Phệ Huyết Châu đều xuất thế!

Dương Hề tiếp lời:

- Tông chủ khẳng định là từng tới Thanh Vân môn, sau đó lừa gạt Tiểu Phàm!

Nương theo tiếng nghị luận của đám đệ tử Bất Hủ Tông, ở bên kia, Dạ Thập Nhị, Dạ Lục đã biến thành thây khô.

Da bọc xương, đen sì sì, miệng còn mở thật to, không khép lại được.

Mộ Dung Trì ngây người nhìn một màn trước mặt, nới lỏng bàn tay, mặc cho Dương Hề chạy trở về.

Lúc ánh mắt nhìn lên Ôn Bình, hắn rốt cuộc biết mình đánh giá sai Bất Hủ Tông.

Cái pháp bảo gọi là Thiêu Hỏa Côn này, Thông Huyền Cảnh hạ cảnh đến gây sự, ăn một gậy liền đi bán muối.

Khó tránh Bách Tông Liên Minh đều bị đuổi ra khỏi thành.

【VIP】 Thông Huyền Cảnh Đã Thành Đồ Ăn!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lại nói tới Ôn Bình, tay nắm Thiêu Hỏa Côn, nhịn không được chăm chú ngắm nhìn viên Phệ Huyết Châu đỏ sậm kia.

Hắn vẫn là hiểu rõ viên Phệ Huyết Châu này một chút, nó là một tà vật, tà tới tức quỷ hồn đều cực kỳ sợ nó. Hơn nữa, nó còn có thể ảnh hưởng tới tâm tính của người ta, ăn mòn ý chí, biến người sử dụng nó thành một kẻ tàn bạo, hiếu sát, khát máu.

Mặc dù nó là một pháp bảo cường đại, đối phó với bí thuật bằng máu này là khắc chế hữu hiệu nhất, thế nhưng Ôn Bình vẫn cảm thấy ít sử dụng thì tốt hơn.

Lúc này, Phệ Huyết Châu không có một điểm động tĩnh, nếu như không phải tận mắt thấy nó thôn phệ bí thuật, tận mắt nhìn thấy tràng hạo cảnh nó thôn phệ huyết dịch hoành tráng kia, ai sẽ tin tưởng cái Phệ Huyết Châu nhìn đơn giản này lại có thể giết chết hai tên Thông Huyền Cảnh?

Khi Ôn Bình đưa ánh mắt nhìn lên Dạ Tam, mấy người Dạ Tam biến sắc, hai con ngươi toát ra sự sợ hãi.

- Rút lui!

Dạ Tam lập tức hô một tiếng, tiếp tục đánh nữa cũng không có ích gì. Chỉ sợ lại chết thêm mà thôi.

Bọn họ cùng Ôn Bình cũng không có thâm thù đại hận gì, chỉ vì năm mươi mai bạch tinh mà tới? Hiện tại chết ba tên Thông Huyền Cảnh, cho dù lấy được tiền thưởng, cũng không bù đắp nổi tổn thất này.

Bất quá, thù là phải báo!

Cái này không còn đơn giản là sự tình treo thưởng nữa, Bích Lạc Hoàng Tuyền chết nhiều Thông Huyền Cảnh như vậy, tổn thất lớn này cần phải bù về.

Mà cây gậy đen sì kia, chính là đền bù tốt nhất.

Dạ Tam thu mạch môn lại, hai tay hóa thành hai cánh mọc đầy lông vũ, theo đó cả người hóa thành một đầu bạch hạc cao cỡ một người, chuẩn bị bay thẳng lên trời.

Đồng thời, tên Thông Huyền Cảnh đang triền đấu với Tần Sơn cũng bắt đầu ra tay liều mạng, chiếu thức càng ra càng hung ác, có vẻ muốn chiếm thượng phong.

Chỉ là hắn đã sinh thoái ý, xuất thủ mặc dù hung ác, nặng, thế nhưng tâm đã loạn, chưởng pháp cũng loạn theo.

Trong một nháy mắt sơ hở, Tần Sơn liền bắt lấy cánh tay của hắn.

Xoẹt xoẹt!

Tay áo cùng cánh tay của hắn bị kéo đứt.

Dạ Tam thấy thế, không để ý tới cái khác, nhìn hai tên đồng bạn đang bị Vu Mạch quấn lấy, lập tức vung cánh, nhấc một trận cuồng phong, đưa lên không trung, muốn đào tẩu.

Hắn đã quyết định bỏ qua đồng bạn khác sau lưng.

- Muốn đi? Đi được sao?!

Ôn Bình cười nhạt một tiếng.

Vung tay lên, một đầu hỏa long dài một trượng bay ra ngoài.

Hỏa long mở ra cái miệng rộng toác, bay lên trời, tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền sắp tiếp cận Dạ Tam.

Sau một khắc, một tiếng nổ vang từ trên trời truyền xuống.

Ầm!

Hỏa long đỏ rực nhào vào người Dạ Tam, sau đó nổ tung, phát ra tiếng sấm nổ, vang vọng toàn bộ Thương Ngô thành.

Lúc này Ôn Bình cũng không còn tâm tư đi đùa giỡn với mấy tên Thông Huyền Cảnh kia nữa, đưa tay ra, hỏa long chợt hiện.

Mỗi người cho một đầu hỏa long một trượng .

Ba người muốn chạy trốn, nhưng còn chưa kịp chạy thì đã bị Hỏa Long thôn phệ, giãy giụa hét thảm, bị đốt thành tro.

Chiến đấu kết thúc, Ôn Bình bắt đầu dọn dẹp chiến lợi phẩm.

Hết thảy thu hoạch được sáu cái tàng giới.

- Cái này…

Mộ Dung Trì nhìn một màn này, nói không thành lời.

Hỏa long?!

Mạch thuật dị mạch!?

Nhưng vì cái gì không có mở ra mạch môn?!

Thiêu Hỏa Côn cũng không phải thủ đoạn mạnh nhất?

Ôm những nghi vấn này, Mộ Dung Trì đi theo đám người, đặt chân lên chỗ bảy vị Thông Huyền Cảnh mất mạng. Hiện tại, hắn thật là cảm thấy mình đã nhìn lầm Bất Hủ Tông, nhìn lầm vị tông chủ trẻ tuổi trước mặt.

Tông chủ Ôn Bình của Bất Hủ Tông này, nhìn đi nhìn lại cũng bất quá mười tám tuổi mà thôi, ai có thể nghĩ tới, lại có thực lực giết Thông Huyền Cảnh dễ như giết chó như vậy.

Phần thiên tư này, đoán chừng là đại thế lực bên ngoài Đông Hồ cũng bị kinh động đi.

Sau khi mấy người tới gần, Hoàn Sơn mở miệng đầu tiên:

- Tông chủ, cây Thiêu Hỏa Côn của ngươi…

Ôn Bình cười một tiếng, nói:

- Được rồi, không lừa các ngươi nữa. Đây là pháp bảo của Trương Tiểu Phàm - Phệ Hồn Côn!

- Biết ngay mà!

- Tông chủ, chúng ta có thể cũng có một cái không?

Đám người mồm năm miệng mười, nhao nhao vây quanh Ôn Bình.

Ôn Bình bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu, nói:

- Đều có cơ hội, lúc các ngươi xem Tru Tiên, có xác suất rất nhỏ thu được một vật ngẫu nhiên trong thế giới Tru Tiên!

Hoài Diệp há miệng, cảm thán:

- Oa!

- Vậy ta muốn một thanh phi kiếm!

- Ta muốn pháp khí Hổ Phách Chu Lăng của Điền sư muội!

…

Bỏ qua tiếng nghị luận ầm ỹ, Ôn Bình đưa mắt nhìn sang Mộ Dung Trì.

Mộ Dung Trì cũng đưa ánh mắt nhìn sang đám đệ tử Bất Hủ Tông.

Nếu như đi nói cho người khác, một chỗ có bảy vị Thông Huyền Cảnh chết cùng lúc, đám người kia chứng kiến xong không những không để tâm mà còn đi bàn về chuyện khác, chắc hẳn sẽ không có ai tin tưởng, nói ra sẽ bị người nghe xem là bịa đặt, tào lao, đồn đãi vô căn cứ.

Nói thật, nếu như có người nói với hắn như vậy, hắn cũng không tin.

Nhưng bây giờ hắn tận mắt chứng kiến, không tin không được.

Ôn Bình lên tiếng :

- Tiền bối, ngươi còn có việc sao?

Mộ Dung Trì nở một nụ cười lúng túng, trả lời :

- Tiểu tử, coi như ta xui xẻo, đệ tử này của ta chỉ có thể tặng cho ngươi!

Mặc dù không muốn, nhưng hắn phải làm vậy.

Ai dám cam đoan rằng một kẻ mười tám tuổi có thể giết bảy tên Thông Huyền Cảnh sơ kỳ sẽ không có một nhân vật khủng bố đứng sau lưng?

Lúc Mộ Dung Trì chuẩn bị đi, nhịn không được quay đầu hỏi:

- Tiểu tử, chiêu phóng ra hỏa diễm kia của ngươi là chiêu gì?

Ôn Bình hỏi:

- Muốn học?

Mộ Dung Trì cười hắc hắc, khẽ gật đầu.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Gia nhập Bất Hủ Tông, ta dạy cho ngươi!

- Chuyện này… Thôi, còn có một ngôi nhà to lớn cần lão phu làm trụ cột đâu nè.

Rơi vào đường cùng, Mộ Dung Trì đành phải lắc lắc đầu, bỏ qua cái ý nghĩ này.

…

Thành lâu Thương Ngô thành.

Hoàn Thành nhìn về Vân Lam sơn xa xa, hướng đầu lĩnh Thần Cơ Doanh - Mộ Dung Hi đang đứng bên cạnh nói:

- Dung Hy, thám tử của ngươi sao lại làm việc chậm chạp như vậy?

- Đại nhân, là ngài quá nóng vội rồi. Theo ti chức, ngài muốn xem sao không tư mình đi đến đó? Bất quá lấy phán đoán của ti chức, những người kia cũng chỉ là tự tìm đường chết thôi, ngay cả yêu vương đều bị Bất Hủ Tông thu phục, trừ khi hai trong ba vị đại chấp sự của Bách Tông liên minh tới đây, nếu không, ai có thể động tới Bất Hủ Tông?

Mộ Dung Hi cười cười.

Hoàn Thành gật gù, cũng cười cười, có lẽ là đang có ý nghĩ như Mộ Dung Hi nói.

…

Trong một ngõ sâu Thương Ngô thành, một nam nhân trung niên lảo đảo hành tẩu, nếu như nhìn kỹ thậm chí có thể nhìn thấy xương sống trắng hếu lộ ra sau lưng, vừa đi vừa gầm gừ rên rỉ.

Người này là Dạ Tam, may mắn kéo dài một tia sinh cơ.

Bất quá, nhìn thương thế của hắn, có lẽ nhiều nhất là sống không quá hai ngày nữa.

Sai khi hắn đi vào ngõ nhỏ, tiến vào một nhà thanh lâu gần đó.

Dưới tiếng hét sợ hãi của nghệ kỹ, Dạ Tam tìm được Dạ Ma đang ôm hai nữ tử uống rượu, sau đó cả người vô lực, ngã xuống.

- Đại nhân!

Nghe được tiếng gọi vô lực này, Dạ Ma lập tức quay đầu.

Lúc nhìn người tới vậy mà là Dạ Tam, lập tức đẩy nữ tử qua một bên, muốn đi đỡ Dạ Tam dậy, nhưng khi nhìn thấy thảm trạng của thân thể hắn, Dạ Ma ngây ngẩn cả người.

- Xảy ra chuyện gì? Mấy người còn lại đâu?

- Đại nhân, bọn họ đều chết hết, chỉ có ta còn sống sót chạy về!

- Đều chết hết? Ta chỉ để cho các ngươi đi thăm dò hư thực Bất Hủ Tông, làm sao lại thành cái dạng này?

Lúc Dạ Ma nói ra lời này, cả người đều bắt đầu trở nên nóng nảy.

Chết sáu vị Thông Huyền Cảnh.

Cái này bảo hắn làm sao có thể bàn giao khi trở về?

【VIP】 Sắp Có Biến

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Dạ Ma hô:

- Tú bà, cho ta một phòng riêng! Nhanh!

Một phụ nhân mặt đầy son phấn vội vàng phất tay với đám "vịt", ý bảo lui ra ngoài, còn phụ nhân thì tự thân dẫn Dạ Ma đi lên một gian phòng ở lầu ba.

Sau khi vào phòng, Dạ Ma lạnh giọng nói với Tú Bà:

- Không cho ai quấy rầy ta, nếu không tới một cái, ta liền giết một cái!

Tú bà bị dọa giật nảy mình, vội vàng ứng tiếng :

- Sẽ không, sẽ không có ai tới quấy rầy ngài đâu!

Dứt lời, Tú bà nhanh chóng lui ra ngoài.

Dạ Ma lập tức lấy dược vật từ trong tàng giới ra, muốn đắp lên lưng Dạ Tam.

- Không phải ta chỉ để các ngươi đi thăm dò tình hình Bất Hủ Tông thôi sao?

Bất quá, Dạ Tam lại ngăn cản Dạ Ma đắp thuốc cho mình, khó khăn nói:

- Đại nhân, không cần phải phí sức nữa, kinh mạch của ta đã bị hủy hết, sinh cơ đã hết, cưỡng ép tục mệnh mới có thể trở về gặp ngài một lần. Xin nghe ta nói!

Dạ Tam nắm lấy tay Dạ Ma, nói tiếp:

- Vốn là chúng ta cải trang đi tìm hiểu, ai ngờ gặp phải gia chủ Mộ Dung gia - Mộ Dung Trì, lão già kia vạch trần thực

lực của chúng ta. Tông chủ Bất Hủ Tông kia đích thân ra tay, hơn nữa còn phái Thông Huyền Cảnh ra chặn đường lui chúng ta…

Nghe được đến đây, sắc mặt Dạ Ma thay đổi từ hạnh phúc sang tức giận cực độ.

- Mộ Dung cẩu tặc!

Dạ Ma lạnh giọng hô lên ngoại hiệu mà hắn vừa nghĩ ra cho Mộ Dung Trì.

Dạ Tam tiếp tục nói:

- Trong tay tông chủ Bất Hủ Tông kia có một cây gậy, Hoàng Tuyền Huyết Ẩm Đao đụng phải nó đều phải gãy đôi. Hơn nữa, tông chủ Bất Hủ Tông kia dùng nó đập, vậy mà một gậy chết một người. Đại nhân, lúc ngài tới đó, nhất định phải đoạt được nó!

Dạ Ma thất kinh trong lòng, thì thầm một câu:

- Hoàng Tuyền Huyết Ẩm Đao vậy mà bị nó đập gãy, không nghĩ tới Bất Hủ Tông này lại có loại bảo vật như vậy. Không bước vào Thông Huyền Cảnh liền có thể phóng ra hỏa diễm, hiện tại lại thêm một cây gậy có thể giết Thông Huyền Cảnh. Có ý tứ, Dạ Tam, an tâm ra đi, ngươi hi sinh rất có giá trị!

Nói xong, Dạ Ma đứng dậy, đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra xa xa.

Tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì.

Cũng vào lúc này, con mắt Dạ Tam đóng lại vĩnh viễn.

Dạ Ma cũng không quay đầu lại, lẩm bẩm :

- Lệnh treo thưởng đã đánh động toàn bộ Đông Hồ, người tới cũng không phải chỉ có Bích Lạc Hoàng Tuyền, một khi Thương Ngô thành loạn, thừa cơ lấy đi cây gậy mà Dạ Tam nói, hẳn là biện pháp tốt nhất hiện tại!

…

Vân Lam sơn.

Ôn Bình mở sáu cái tàng giới ra, có chút thất vọng.

Sáu cái chiếc nhẫn, chỉ có vài bộ quần áo, một ít vũ khí, ngoài ra, không còn ngoài ra nữa, chỉ có mấy vật kia mà thôi.

Nếu như một cái nhẫn như vậy thì Ôn Bình cũng cảm thấy bình thường, đằng này cả sáu cái nhẫn đều như nhau, Ôn Bình cũng không hiểu mấy người này để tài sản ở đâu.

Nhưng vẫn đỡ là tìm được mười mai bạch tinh màu ngà sữa.

Tính số phí nhập môn vạn kim, mười vạn kim lấy được từ tàng giới Hàn Vấn, lại thêm mười mai bạch tinh ở đây, tổng cộng đã vượt qua hai trăm ngàn kim tệ.

Thăng cấp Thính Vũ các cần ba trăm ngàn kim tệ, sắp được rồi.

Đang lúc Ôn Bình định cất bạch tinh vào tàng giới, thanh âm hệ thống vang lên bên tai:

- Tuyên bố nhiệm vụ.

Đây là thanh âm làm Ôn Bình vui vẻ nhất.

- Nhiệm vụ phụ: Một số đệ tử.

- Làm một tông môn siêu cấp, không thể thiếu đệ tử tinh anh, bọn họ là trụ cột tương lai của tông môn.

- Chiêu mộ: Tông môn tích lũy năm đệ tử tam tinh tư chất.

- Ban thưởng: Ngẫu nhiên thăng cấp miễn phí một kiến trúc.

Ôn Bình lập tức xòe tay ra đếm, bây giờ đệ tử trong tông có tư chất tam tinh là Diệu Âm, Tần Mịch, Triệu Tinh, Triệu Dịch, Dương Hề.

- Hệ thống, chẳng phải là có năm người rồi sao?

- Dương Hề thuộc về thiên tài tứ tinh, không phân loại tại đệ tử tinh anh.

- Ta…

Ôn Bình bó tay rồi.

Bất quá nghĩ đến phần thưởng của nhiệm vụ này là ngẫu nhiên thăng cấp kiến trúc một lần, Ôn Bình cũng không muốn lèo nhèo với hệ thống làm gì.

Đến chạng vạng tối, tất cả mọi người đều kéo nhau tới tìm Ôn Bình.

Tần Mịch vừa đi vừa nói:

- Các vị tranh thủ thời gian chúc mừng ta nha, hôm nay ta đã lĩnh ngộ được Hỏa Diễm thuật của Thập Tầng Tháp.

- Nhanh như vậy?

Mấy người Dương Nhạc Nhạc một bên đều lộ ra sự kinh hãi.

Tần Mịch lại tiếp tục cười nói:

- Cho nên, đêm nay các vị xem Tru Tiên, kim tệ cứ để ta bao hết!

Dương Nhạc Nhạc một trận ước ao ghen tị về sau, nói :

- Vậy ta muốn đi khu Thân lâm kỳ cảnh!

Triệu Tinh một bên nhịn không được, nói:

- Oa, ngươi còn mặt mũi đại sư huynh sao? Chiếm tiện nghi sư đệ không khách khí như vậy!

- Thì sao?

Dương Nhạc Nhạc hừ lạnh một tiếng, nhanh chân chạy.

Triệu Tinh đuổi theo, vừa đuổi vừa hô:

- Dương Nhạc Nhạc, có giỏi thì đừng chạy!

Nương theo tiếng cười của mọi người, Ôn Bình nói:

- Vì để không chậm trễ mọi người tu hành, từ hôm nay trở đi, mỗi người một ngày chỉ có thể xem Tru Tiên hai canh giờ?

Hoàn Sơn xụ mặt.

- Hai canh giờ, hơi ít nha!

Tần Sơn cũng đi theo lên tiếng:

- Đúng vậy, hơi ít! Tông chủ có thể cho thêm một ít không?

Ôn Bình dứt khoát ứng tiếng :

- Hai canh giờ là hai canh giờ, không cần nhiều lời!

Đám người nghe Ôn Bình nói như vậy, sắc mặt nguội lạnh.

Thế nhưng Ôn Bình xưa nay nói một không hai, điểm này bọn họ đã biết.

Cho nên chỉ có thể tiếp nhận chuyện thời gian xem kịch bị rút ngắn.

…

Lúc chạng vạng tối tối, dưới cổng của Thương Ngô thành. Một lão giả còng lưng, bộ dạng sáu mươi tuổi, ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi đi đến dưới cổng thành. Khi ngựa dừng lại, lão hải híp mắt nhìn thành lâu, cùng ngoài thành. Khi thấy ngoài thành một mảnh hỗn độn, lão giả cười một tiếng, sau đó quay sang hỏi người bên cạnh:

- Tiểu Mị, ngươi nói là Đan Long kia thừa tiền hay là ngốc thật?

Phụ nhân cười, lắc đầu:

- Không biết, có thể là ngốc thật!

- Chắc là như vậy! Không phải ngốc thì sao lại lấy năm mươi mai bạch tinh treo thưởng cho một vô tinh tông môn? Thật đúng là bỏ được!

Lão giả nói xong, đi vào thành.

…

Sau một nén hương.

Lại có một xe ngựa đi tới.

Trong xe ngựa có ai thì tạm thời không biết, thế nhưng chỉ riêng “xa phu” đánh xe như thế, ai cũng không dám ngăn họ lại.

Hoàn Thành đứng ở trên tường thành, sắc mặt lạnh lùng. Mộ Dung Hi một bên cũng như vậy, chung quanh bọn họ là tất cả tinh nhuệ Thần Cơ doanh, họ đã đứng ở đây nửa ngày. Trong vòng nửa ngày này, Hoàn Thành không dám hạ lệnh

làm bất cứ chuyện gì, bởi vì hôm nay Thương Ngô thành đã có rất nhiều Thông Huyền Cảnh đến.

Lấy tu vi Thông Huyền Cảnh sơ kỳ của hắn nhìn trộm, chí ít phát hiện bảy, tám vị Thông Huyền Cảnh.

Cái này còn chưa tính bảy vị đã chết tại Bất Hủ Tông vào trưa nay.

Đáng sợ nhất là còn có một số hắn không nhìn ra, nhưng lại có Thông Huyền Cảnh một bên phục thị, làm xa phu. Không cần đoán cũng biết đó là Thông Huyền Cảnh tiền bối.

Thông Huyền Cảnh vào Thương Ngô thành nhiều như vậy, Hoàn Thành có chút lúng túng rồi.

- Cái Thương Ngô thành này là như thế nào? Muốn lật trời rồi?

Hoàn Thành nhịn không được nhìn về phía Vân Lam sơn, thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ tiểu tử Ôn Bình kia lại chọc tới đại họa gì?

Dần dần, đêm cũng sâu.

Sau khi bầu trời bị màn đêm hoàn toàn bao phủ, tại lầu các thành lâu. Dạ Ma mặc y phục đen, nằm ở đó, dường như là hoàn toàn dung nhập đêm tối.

Mà ở đây không tới hai canh giờ, Dạ Ma đã cảm thấy mừng như điên.

Bởi vì trong hai canh giờ này, hắn lần lượt cảm thấy xuất hiện hai cỗ khí tức Thông Huyền Cảnh.

Đương nhiên đây là cẩn thận phỏng đoán.

Đến cùng có bao nhiêu Thông Huyền Cảnh vì năm mươi mai bạch tinh mà tới, lấy bí thuật hỏa xà kia, tạm thời còn chưa thể nói trước.

Tóm lại, mai là một ngày náo nhiệt.

【VIP】 Không Linh Sơn - Linh Doãn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cứ một mực nằm sấp như vậy, Dạ Ma không nhúc nhích. Đến lúc nửa đêm, đỉnh đầu bỗng kéo tới một đóa mây đen, phủ lên toàn bộ Thương Ngô thành. Trong khoảnh khắc, mưa nhỏ tí tách rơi xuống, đầu đường cuối ngõ dần dần vắng vẻ. Nhưng Dạ Ma vẫn nằm ở đó không di chuyển, ánh mắt vẫn cứ nhìn về phía cửa thành. Không vì cái gì khác, chỉ là muốn biết có bao nhiêu người tiến nhập Thương Ngô thành.

Đúng lúc này, hai con ngươi Dạ Ma co rút lại. Nơi đó, mưa phùn mông lung, thế nhưng người đó hóa thành tro hắn cũng có thể nhận ra. Chính là gia chủ Mộ Dung gia - Mộ Dung Trì! Căn cứ Dạ Tam nói, bọn họ vốn là cải trang ăn mặc, dùng bí pháp ẩn nấp cùng cảnh giới căn bản là không thể nhìn ra. Nếu không phải Mộ Dung Trì nói ra, lần thăm dò của bọn hắn cũng không trở thành một lần sinh tử chém giết. Có thể nói, Mộ Dung Trì là tên đồng phạm gián tiếp làm Bích Lạc Hoàng Tuyền chết đi bảy vị Thông Huyền Cảnh. Hiện tại tên đồng phạm này lại muốn rời Thương Ngô thành.

Không có khả năng để hắn đi như vậy.

Dạ Ma không còn muốn nằm ở đây, vừa định đứng dậy, tiếng vó ngựa ngoài thành khiến hắn dừng lại hành động của mình.

- Đinh linh! Thanh âm móng ngựa đạp nước nương theo thanh âm thanh thúy tại dưới đêm mưa cũng truyền tới.

Sau khi nghe được thanh âm này, Dạ Ma trong lòng hoảng hốt, thầm nghĩ trong lòng: Người của Không Linh Sơn cũng tới sao?

Không Linh Sơn là tồn tại dạng gì?

Đây là tồn tại thế lực nhị tinh siêu việt, bọn họ vậy mà cũng coi trọng năm mươi mai bạch tinh treo thưởng?

Không có chuyện đó! Năm mươi mai bạch tinh đối với bọn hắn là thật nhiều, nhưng đối với một tông môn chuyên "bán mạng" mà nói, năm mươi mai bạch tinh chả là thá gì.

Đem bản thân "bán" cho một thế lực nhị tinh, giúp bọn họ giải quyết hết đối thủ đang giao phong, cái này một đơn xuống tới liền là trên trăm mai bạch tinh.

Hơn nữa, nó cũng giống như Bách Tông Liên Minh vậy, Không Linh Sơn ở Đông Hồ chỉ là một chi nhánh nhỏ, mặc dù thực lực chi nhánh này không bằng Phi Ngư Đảo, thế nhưng cũng không có chuyện sẽ tiếp lấy treo thưởng năm mươi mai bạch tinh này. Bởi vì cái giá này quá thấp.

Còn đang nghĩ ngợi, người tới tới gần. Một phụ nhân bên trên một đầu hồng mã hấp dẫn sự chú ý của Dạ Ma cùng binh sĩ canh cổng thành, đó là một phụ nhân cực kỳ xinh đẹp. Niên kỷ nhìn qua chỉ có hơn ba mươi, người đẹp hết thời vẫn còn phong vận. Mặc dù là cưỡi ngựa đi trong đêm mưa nhưng không có một hạt mưa nào bám lên người nàng. Nước mưa vậy mà tự né tránh quanh nàng.

- Ngự!

Phụ nhân kéo ngựa dừng lại, hướng binh sĩ trên cổng thành hô:

- Mở cửa thành ra!

Bên cạnh mấy binh sĩ, Mộ Dung Hi cau mày, bất quá vẫn hướng về phía binh sĩ dưới thành hô một tiếng:

- Mở cửa thành ra! Kẽo kẹt!

Cửa gỗ nặng nề từ từ mở ra. Dạ Ma lúc này chậm rãi đem thân thể chuyển xuống, chuẩn bị rời đi nơi này. Hắn biết bây giờ có nhìn thêm cũng không có ích gì nữa, người của Không Linh Sơn cũng tới, Thương Ngô thành đã đủ nước cho cá lội.

Chủ yếu nhất là hắn cũng không đảm bảo thủ đoạn che giấu khí tức của mình có thể qua mắt người Không Linh Sơn. Mưa rơi trên người sẽ phát ra thanh âm khác với mưa rơi trên ngói, người của Không Linh Sơn sẽ nghe ra được. Về phần lúc nào mò cá trong vũng nước đục, thì tính sau vậy.

Lại nói tới dưới cổng thành. Tiếng vó ngựa tới gần, Mộ Dung Trì dừng lại. Người từ ngoài thành nhìn hắn, hắn cũng nhìn lại, hai người cứ đối mặt với nhau như thế thật lâu.

Mộ Dung Trì mở miệng trước :

- Không biết là vị nào của Không Linh Sơn?!

Phụ nhân nhàn nhạt lên tiếng

:

- Linh Doãn!

Lông mày Mộ Dung Trì run lên, trong lòng giật thót một cái, tiếp tục nói:

- Linh Doãn, không biết ngọn gió nào đưa ngươi thổi tới Thương Ngô thành nhỏ bé này?!

Linh Doãn! Một trong ba đại hộ pháp Không Linh Sơn! Thực lực đã đứng tại Thông Huyền Cảnh đỉnh phong. Có thể thắng nàng, trừ tông chủ của ba đại thế lực Phi Ngư Đảo, hoặc là một số lão cổ đồng thích núp trong bóng tối.

Mộ Dung Trì âm thầm kinh hãi: Nàng đến Thương Ngô thành làm gì?

Sau một khắc, Linh Doãn liếc mắt nhìn Mộ Dung Trì, hỏi:

- Mộ Dung Trì? Mộ Dung Trì gật đầu.

Linh Doãn cười cười, nói:

- Ngươi tới trước ta một bước, đúng, dù sao chúng ta sớm muộn cũng đấu một trận, không bằng hiện tại đấu luôn!

Mộ Dung Trì ngây ra một lúc, sau đó nhìn Linh Doãn nhảy xuống ngựa.

Khoan đã! Có ý gì?

Mộ Dung Trì vội vàng hỏi:

- Linh Doãn cô nương, ngươi với ta không có thâm thù đại hận gì, vì sao…

Linh Doãn cắt lời Mộ Dung Trì, vừa cười vừa nói:

- Cũng là vì Bất Hủ Tông mà đến, treo thưởng đầu người Ôn Bình chỉ có một, Hỏa Xà thuật của Bất Hủ Tông cũng chỉ có thể một người lấy. Mộ Dung Trì, ngươi là đang ngu thật hay là giả ngu?

- Ầm!

Lam sắc mạch môn lập tức phát ra thanh âm chấn mạch. Mộ Dung Trì thấy cảnh này, cả người đều thấy bất ổn.

Cái con mụ điên này mới trốn trại sao? Hay là chưa uống thuốc? Không biết chuyện gì đã muốn động thủ oánh nhau.

Đột nhiên, một thanh âm "đinh linh" truyền tới. Trong tay Linh Doãn xuất hiện một cái chuông nhỏ nương theo thanh âm chấn mạch, bên trong chuông nhỏ vậy mà bay ra mười mấy đạo lưu quang lam sắc, xông thẳng tới Mộ Dung Trì.

Mộ Dung Trì vung tay lên, mở ra mạch môn.

- Phanh!

Sau thanh âm chấn mạch qua đi, trước người Mộ Dung Trì xuất hiện một hộ thuẫn lam sắc, vững vàng tiếp nhận lưu sắc lam quang đang bay tới.

Công kích của Linh Doãn dù bị hắn hóa giải, nhưng dư ba chiến đấu vẫn ảnh hưởng đến trụ cột của mấy căn phòng hai bên đường, đổ nát.

Thấy thực sự không chiếm được chỗ tốt, Mộ Dung Trì nhìn xung quanh, nghe được tiếng thét chói tai của phàm nhân xung quanh, trong lòng không nhịn được mắng Linh Doãn này mấy câu.

Quả nhiên, niên kỷ trên trăm, thế nhưng bộ dạng ba mươi tuổi thì kiểu gì cũng bị điên.

Vừa tới Thương Ngô thành, không nói gì, chưa biết mô tê gì đã ra tay đánh người. Không phải bị điên thì là gì?

Chợt Mộ Dung Trì lấy từ trong tàng giới ra một vật.

Đó là một viên cầu màu đen, phía trên trải rộng văn tự màu trắng, Mộ Dung Trì bóp lấy nó, viên cầu bạo liệt ra, phóng xuất một cỗ khói đen che kín phương viên trăm mét, ngăn trở tầm mắt Linh Doãn, cũng ngăn cản thần niệm của nàng.

Không đến lúc nguy cấp, Mộ Dung Trì là không nỡ lấy nó ra dùng. Đây là hắn bỏ ra mấy vạn mai kim tệ mua được ở phòng giao dịch Bách Tông Liên Minh, là vật dùng khi muốn chạy trốn.

Khi Mộ Dung Trì biến mất, Linh Doãn vội vàng đi về phía trước mấy bước, sau đó cấp tốc xông ra khu khói đen này, sau khi nhìn xung quanh mấy lần, thu hồi mạch môn, nói:

- Mộ Dung Trì, coi như ngươi trốn nhanh. Bất quá đừng để ta lại nhìn thấy ngươi, nếu không giết được Ôn Bình, lão nương trước hết giết người!

Dứt lời, Linh Doãn lung lay đầu, tính toán xua tan đám khói đen này. Đáng tiếc, không có kết quả.

Không có cách, Linh Doãn đành phải dắt ngựa đi hướng đến nội thành. Mưa tiếp tục rơi xuống. Nhưng không lấn át được thanh âm la hét sợ hãi của người dân trong thành.

Còn Dạ Ma ở trên thành lâu lại lộ ra nụ cười, sau khi Linh Doãn rời đi, hắn vẫn còn hồi tưởng lại một màn vừa nãy. Có con mụ điên Linh Doãn này tới, Thương Ngô thành liền thêm náo nhiệt hơn.

Trên đường phố lại truyền tới tiếng bước chân, Dạ Ma liếc mắt nhìn ra ngoài thành, suy tư một hồi, sau đó cũng rời đi. Binh sĩ phủ thành chủ tới, cũng không dám cản lại Linh Doãn, liền cả Hoàn Thành tới cũng chỉ để mọi người tranh thủ thời gian trấn an mấy người gặp họa.

Dưới đêm mưa, Hoàn Thành nhìn mấy căn phòng bị dư ba chiến đấu lật tung, vẫn có chút tức giận. Đương nhiên vẫn bất đắc dĩ là nhiều hơn. Thông Huyền Cảnh trung cảnh. Không

chọc nổi a. Cái này đoán chừng hắn là một thành chủ thất bại nhất trong ngành.

【VIP】 Mộ Dung Trì Khuyên Bảo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mưa vẫn rơi.

Mặc dù không lớn, nhưng lại khiến cho đêm tối thêm phần bi thương.

Mộ Dung Hi bước đi trong mưa, nói:

- Đại nhân, có muốn đi nói với Ôn tông chủ chuyện xảy ra tối nay không?

Liên tục có Thông Huyền Cảnh vào thành như vậy, đã không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Một vị Thông Huyền Cảnh cũng là một cự đầu đại nhân vật tại Đông Hồ này, thậm chí tùy tiện một cử động đều có thể quyết định đến cách cục Đông Hồ.

Nhưng hôm nay lại có mấy vị vào thành rồi.

Thông Huyền Cảnh hạ cảnh, mười vị không bằng một vị Thông Huyền Cảnh trung cảnh. Lần này tới nhiều Thông Huyền Cảnh như vậy, Bất Hủ Tông dù giết được nhiều Thông Huyền Cảnh cũng sợ toàn thân khó trở ra.

Lần này chỉ sợ là đại kiếp của Bất Hủ Tông.

Hoàn Thành đứng dưới mưa, mắt nhìn xung quanh, một lúc sau, mở miệng:

- Nói cũng không có ý nghĩa gì, hiện tại chỉ mong đồ vật áp đáy của tiểu tử kia đủ cứng, nếu không mấy tên Thông Huyền Cảnh này tới kiếm chuyện, đủ để Bất Hủ Tông hủy diệt mấy lần. Hi vọng đêm nay có thể bình an vô sự đi!

Mộ Dung Hi gật đầu.

Hắn không đi hỏi thêm Hoàn Thành làm gì, đi báo cho Ôn Bình biết chuyện đã xảy ra xác thực không có bao nhiêu ý nghĩa, đánh không lại chung quy là đánh không lại.

Nếu có thể thắng vậy nói ra lại càng không có ý nghĩa.

- Đại nhân, ngài nói Ôn tông chủ rốt cuộc đã làm chuyện gì? Rõ ràng là không hề rời đi Thương Ngô thành mà? Tại sao lại có nhiều đại nhân vật Đông Hồ tới đây như vậy?

Ba cái nghi vấn…

Trong đêm mưa, Mộ Dung Hi nhíu mày.

Đồng thời, cũng khiến lông mày Hoàn Thành nhíu chặt.

Hoàn Thành trầm mặc một lúc lâu, nói:

- Mặc kệ là nguyên nhân gì, tối nay ngươi đi sơ tán người dân Thanh Thủy nhai cùng mấy con phố ở gần Vân Lam Sơn đi!

- Rõ! Ti chức đi làm ngay!

Mô Dung Hi không dám chậm trễ, vội vàng phân phó thuộc hạ vài câu rồi đi ngay.

…

Dưới chân núi Vân Lam Sơn.

Mộ Dung Trì không ngừng độn đi, cuối cùng dừng ở nơi này, quét mắt nhìn bốn phía, thấy không có ai, vội vàng cất bước đi lên thềm đá. Khi đến tầng cao nhất, vừa vặn nhìn thấy Ôn Bình đứng ở đó.

Rất tốt!

Cũng đỡ hắn phải đi tìm.

Mộ Dung Trì mở miệng nói thẳng:

- Ôn tông chủ, ngươi có chuyện lớn rồi!

- A, ta có thể có chuyện gì?

Ôn Bình cười một tiếng, Mộ Dung Trì này lại lên núi nói mình có chuyện.

Nếu như không phải biết trước lão già này không có ý xấu, hắn thật giống như là tới cửa khiêu khích.

Mộ Dung Trì vội vàng giải thích :

- Ngươi bị người treo thưởng!

Nghe nói như thế, biểu lộ Ôn Bình đọng lại:

- Có người treo thưởng ta!?

- Mặc dù là không biết người phương nào đem ngươi làm đối tượng treo thưởng. Thế nhưng là đã có Thông Huyền Cảnh vào thành, hơn nữa, không chỉ một người. Kẻ tới cũng không phải là Thông Huyền Cảnh bình thường!

Nếu như là một vị, con mụ điên Linh Doãn kia cũng không phân biệt tốt xấu mà trực tiếp động thủ, lão bà nương kia vốn không muốn hắn tiếp nhận treo thưởng.

Dứt lời, hắn liền chờ lấy phản ứng của Ôn Bình.

Mục đích hắn lên núi rất rõ ràng, là muốn mang đi Dương Hề. Ban ngày nhìn thấy Ôn Bình có thực lực giết chết Thông Huyền Cảnh hạ cảnh, hắn liền biết mình muốn đoạt Dương Hề là không được. Nhưng giờ thì khác.

Bất Hủ Tông bị người phát treo thưởng, có thể khiến cho Thông Huyền Cảnh ra tay tức là số tiền thưởng không ít, người muốn lấy treo thưởng sẽ không ít được. Thông Huyền Cảnh tới một vị, rồi sẽ có người thứ hai.

Cho nên hắn phải mang Dương Hề đi.

Không thể để cho Dương Hề bị vạ lây.

Nhưng mà Ôn Bình chỉ là chắp tay đáp lễ, nhàn nhạt lên tiếng :

- Tiền bối, đa tạ ngươi đã báo cho ta biết!

Mộ Dung Trì thấy thế, vội vàng nói:

- Tiểu tử, không phải một vị Thông Huyền Cảnh muốn ngươi chết. Ngươi có năng lực tự vệ, thế nhưng mấy đệ tử luyện thể kia, nếu đám Thông Huyền Cảnh muốn giết bọn hắn, ai có thể cản?

Mưa dần dần làm ướt tóc dài cùng quần áo Mộ Dung Trì, mà hắn cũng không thèm để ý, sau khi xoa xoa con mắt, hắn dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Ôn Bình.

Hắn đang chờ!

Chờ người tông chủ trẻ tuổi này cải biến ý nghĩ.

Thông Huyền Cảnh muốn giết một Luyện thể tu sĩ, chỉ cần để dư ba mạch thuật đập bẹp là được, không cần trực tiếp nhắm vào.

Mà Ôn Bình nhìn dáng vẻ Mộ Dung Trì, tâm hơi có chút bất đắc dĩ. Đối với người này, hắn chỉ có thể nói một câu: Thật là một người khó chơi!

Đau đầu ở đây là lão không phải địch nhân.

Nếu là địch nhân thì dễ xử lý rồi.

Ôn Bình ứng tiếng nói:

- Mộ Dung tiền bối, nếu như không có chuyện gì khác thì ngài xuống núi đi, y phục ướt hết rồi. Bất Hủ Tông có quy định, không lưu ngoại nhân qua đêm. Ngài nếu thật lo lắng cho Dương Hề, ngươi tìm một nơi ở dưới chân núi, nếu có người đánh tới, muốn tổn thương Dương Hề, ngài đến cứu cũng không muộn. Cũng là Thông Huyền Cảnh, bọn họ kiểu gì cũng cho một phần mặt mũi, bỏ qua người vô tội!

Mộ Dung Trì vội vàng giải thích :

- Không phải, ý lão phu không phải như vậy!

Ôn Bình ngắt lời hắn, đẩy hắn quay lưng đi xuống núi.

- Không phải!

- Tiền bối, đi thong thả, không tiễn!

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Trì, Ôn Bình lắc đầu, sau đó trở về Thính Vũ các.

Mà Mộ Dung Trì cũng đành chịu, đành phải tìm một khách sạn bên ngoài Thanh Thủy phố, qua loa ở.

…

Lại nói tới Linh Doãn.

Sau khi đi về phía trước thêm một đoạn, đầu hồng mã bên cạnh bỗng hóa thành hình người. Rõ ràng là một thân người trần trụi, hai con ngươi như sao. Thân thể nam nhân cường tráng. Sau khi hóa thành hình người, hắn lập tức bung ra một cái ô, sau đó bồi bạn Linh Doãn đi trong đêm mưa. Mặc dù cái ô có chút dư thừa, nhưng vẫn giơ lên như vậy.

Đi ra thêm một đoạn không xa, Linh Doãn hỏi:

- Hồng Diệp, ngươi nói lão nương nên tối nay động thủ hay là ngày mai?

Đêm nay và ngày mai, cách nhau chỉ có ba canh giờ, thế nhưng khác nhau rất lớn.

Tối nay động thủ, dạ hắc phong cao, chính là đêm giết người. Hơn nữa tối muộn, cũng dễ dàng đắc thủ. Chỉ sợ có chim sẻ núp đằng sau, nàng dám cam đoan, cái Thương Ngô thành này còn có Thông Huyền Cảnh khác.

Năm mươi mai bạch tinh treo thưởng, treo thưởng một cái vô tinh tông môn, cái này đã đủ hấp dẫn một hai tên Thông Huyền Cảnh.

Mà đệ tử Bất Hủ Tông tại Thập Tú thí luyện thả ra Hỏa xà thuật, cũng không phải là sức hấp dẫn mỗi năm mươi mai bạch tinh kia, chủ yếu là nó không cần phóng xuất mạch môn cũng có thể sử dụng.

Cân nhắc một hồi, thuật pháp hỏa xà kia có sức hấp dẫn lớn hơn.

Nàng là vì nó mà tới.

Kiếm năm mươi mai bạch tinh, xem như là tiện thể.

Chính nàng không cần dùng, nhưng có thể ném cho đệ tử tu luyện, thực lực của đệ tử bên mình tất nhiên sẽ tăng mạnh. Nếu như mình cũng có thể dùng, thì không còn gì đẹp hơn.

Đại yêu một bên lộ ra tiếu dung, vươn tay tiếp lấy hạt mưa phùn, xem xét một hồi sau đó nói:

- Mưa phùn mông lung, là thời điểm thích hợp. Chủ nhân, đây chỉ là một vô tinh tông môn mà thôi. Theo lời đồn từ Hoàng Lê thành, bọn hắn có thể chém đứt một tay của Man Bộ Thông huyền, theo ta đoán, thực lực cũng chỉ tối đa là Thông Huyền Cảnh mà thôi. Cùng cảnh giới, đại nhân không cần chờ tới ngày mai!

Linh Doãn nói:

- Vậy còn cần nhờ đến ngươi!

Nàng không ngốc.

Nàng biết hiện tại Thương Ngô thành chắc chắn là có chim sẻ đang ẩn núp.

Nàng tùy tiện tiến đánh lên núi, khẳng định là dễ dàng đắc thủ, thế nhưng cũng tạo cơ hội cho đối phương.

Đại yêu do dự, sau đó mở miệng :

- Chủ nhân yên tâm!

Linh Doãn gật đầu, sau đó cất bước đi tiếp. Trừ những binh sĩ thường xuyên đi qua bên cạnh họ, không còn người khác.

Sau nửa nén hương, Linh Doãn dọc theo tường thành đi đến chân núi Vân Lam sơn, đừng bảo là người, ngay cả một căn nhà hoàn chỉnh cũng không có.

Nhưng vì cẩn thận, Linh Doãn vẫn để đại yêu bên cạnh xuất thủ.

Đại yêu thôn vân thổ vụ, nháy mắt liền phun ra một tầng sương mù thật dày, bao phủ Vân Lam sơn lại.

Thời khắc này Vân Lam sơn giống như cái bánh bao nóng, sương mù là vỏ bánh, Bất Hủ Tông là nhân bánh.

Từ bên ngoài không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

【VIP】 Linh Doãn Lên Núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thế nhưng là trải qua một cơn mưa nhỏ như thế, sương mù bỗng nhiên tản ra, Bất Hủ Tông khôi phục dáng dấp ban đầu.

Mưa nhỏ vẫn rơi trong đêm, trời tối như mực, giơ tay không nhìn thấy năm ngón.

Tại lúc Linh Doãn cất bước đi lên Vân Lam sơn, thân hình lại biến mất trong đêm tối, nhưng ở khoảng cách mười mét thì vẫn có thể thấy rõ ràng.

Tất nhiên, có một điểm quan trọng ở đây là đó là biên giới mà sương mù che phủ Bất Hủ Tông.

Khi Linh Doãn đi vào trong đó, cho dù là bên ngoài đứng cách xa chỉ có mấy bước cũng không nhìn thấy Linh Doãn, Linh Doãn đi vào phạm vi Bất Hủ Tông lại giống như là biến mất vậy.

Toàn bộ quá trình, chỉ hoàn thành trong ba cái hô hấp.

Nếu như không phải là luôn dán mắt chằm chằm vào Bất Hủ Tông, chẳng có ai sẽ nghĩ tới có chuyện kỳ lạ như vậy phát sinh.

Sau khi Linh Doãn đi vào, khóe miệng khẽ kéo lên một nụ cười, trong lòng thầm nghĩ: Ta dùng mười năm tuổi thọ của yêu bộc để đổi lấy một canh giờ làm “mù mắt đám chim sẻ” , thật sự là tiện nghi cho các ngươi rồi!

Linh Doãn vừa tiến nhập, đại yêu sau lưng lập tức theo đến, nói nhỏ:

- Chủ nhân, chúng ta nhất định phải trong thời gian một canh giờ hoàn thành kế hoạch, đồng thời rút khỏi đây. Chúng

ta rút lui từ biên giới tòa thành lâu này, sẽ dễ dàng rời khỏi Thương Ngô thành. Có mê trận yểm hộ, sẽ không ai phát giác được.

- Ừm!

Linh Doãn gật gù, khóe miệng không thể tắt nụ cười.

Những "chim sẻ" kia, hẳn là không nghĩ tới ta lại có một đầu Vụ Phương đại yêu a?

Sương mù do Vụ Phương phóng thích ra, đừng nói là Thông Huyền Cảnh muốn xem nó, cho dù là Thông Huyền Cảnh tới, cũng rất khó thoát ra. Đồng thời, nó lại là mê vụ khốn trụ, nếu có người xông vào sẽ không thể hoạt động tự do.

Lúc trước thu phục đầu Vụ Phương đại yêu này, nàng suýt bị mê vụ vây chết.

Bất quá bây giờ, nàng thật là cảm thấy đầu Vụ Phương này mình thu phục rất có giá trị, cho dù là lúc trước kém chút mất mạng cũng đáng giá.

Duy có điều không ổn lắm ở đây là khi thi triển mê vụ này cần hao tổn tuổi thọ yêu bộc Vụ Phương, một lần thi triển là hao tổn mười năm tuổi thọ.

Bất quá, nghĩ đến việc lấy được năm mươi mai bạch tinh cùng thuật pháp hỏa xà kia, cũng đáng giá lắm!

Tại lúc Linh Doãn đi lên núi, nguyên bản Ôn Bình đang đi tới Thính Vũ các chợt nghe được thanh âm của hệ thống.

- Kí chủ, có một Thông Huyền Cảnh, còn có một đầu đại yêu Thông Huyền Cảnh hạ cảnh đến gần. Đồng thời kiểm trắc đến có yêu vụ bao phủ Bất Hủ Tông.

- Yêu vụ?

Ôn Bình lập tức ngẩng đầu nhìn trời, tối thui.

Nhìn kỹ một hồi, cũng không phát hiện điều gì khác thường, bất quá hắn tin tưởng hệ thống không lừa hắn.

Vội vàng hỏi lại:

- Yêu vụ này có nguy hại gì sao?

Hệ thống ứng tiếng:

- Loại yêu vụ này giống như là mê trận vậy, do một đầu đại yêu Vụ Phương phóng thích, sương mù này có thể vây khốn con người, đồng thời cũng khiến cho người bên ngoài không thể nhìn thấu bên trong, cho dù là bên trong sương mù có người, người bên ngoài cũng không thể nhìn thấy gì, bất quá người ở bên trong lại có thể nhìn thấy người bên ngoài.

Nghe được hệ thống nói, Ôn Bình hơi kinh ngạc.

Thế giới rộng lớn, cái gì cũng có thể có. Đầu Vụ Phương đại yêu này vậy mà có thể phóng xuất ra loại mê trận này.

Mặc dù không bằng mê trận của Thính Vũ các, thế nhưng là cũng không kém nhiều đâu.

Ôn Bình hỏi:

- Có thể xua tan sao?

Hệ thống ứng tiếng :

- Nếu như Kí chủ muốn, tùy thời có thể, thiên địa Bất Hủ Tông sau khi trải qua cải tạo, có thể tự động tan rã những mê vụ cấp thấp này, thế nhưng làm như vậy sẽ kinh động đến đại yêu phóng thích mê vụ này.

Ôn Bình suy nghĩ một hồi, nói:

- Vậy khoan hãy thanh lý, nhìn xem đầu đại yêu cùng Thông Huyền Cảnh kia muốn diễn trò gì!

Dứt lời, Ôn Bình để Ác Linh Kỵ Sĩ cũng đứng xa xa một bên, không có lập tức động thủ đi giải quyết bọn họ.

Một bên khác, Linh Doãn lên núi, chân đạp gãy cành khô dưới đất mà đi. Mưa cũng dừng ở thời điểm này, mây đen thật dầy cũng trở nên đơn bạc, gió thổi qua, lộ ra bầu trời lấm chấm sao. Lúc sắp tới đỉnh núi, Linh Doãn dừng bước.

Phía trước có từng trận trận tiếng ngáy to, phá vỡ sự tĩnh mịch của đêm tối.

Bẹp!

Bẹp!

(???)

Sau đó lại là thanh âm ngáy to như sấm.

Nghe qua, nơi phát ra thanh âm cũng chỉ cách xa có mười trượng.

Vụ Phương nhăn lông mày lại, nói:

- Chủ nhân, ngài cứ đi tiếp đi, ta đem nó giải quyết!

Linh Doãn gật gù, tiếp tục hướng phía trước, bất quá vẫn không quên dặn dò một câu:

- Chớ náo ra động tĩnh quá lớn!

Vụ Phương gật đầu.

Nó cũng nghĩ đây chắc là một tạp dịch Tông môn ngủ ngáy to mà thôi.

Nếu không, làm gì có thằng điên nào đêm khuya ra rừng ngủ?

Đi về phía trước mấy bước, Vụ Phương lập tức chu môi, ” phốc” một tiếng hướng về phía phát ra tiếng ngáy, đó là một chất dịch đen sền sệt. Nó lướt qua trong rừng, phàm là lá cây chạm vào nó đều bị ăn mòn không còn một mảnh.

Tại lúc Vụ Phương nhổ ra xong, muốn quay người đi, trong rừng truyền tới một tiếng hét:

- Đậu phộng đậu xanh rau má nó, ai, ai đêm khuya nhổ nước miếng vào mặt ta?!?

Rào!

Rào!

Rừng rậm truyền tới tiếng động lớn.

Sắc mặt Vụ Phương ngưng lại, nhìn chỗ rừng sâu lộ vẻ mặt ngờ vực. Dịch đen nó vừa phun ra chính là kịch độc, một giọt nhỏ cũng đủ độc chết mấy ngàn người, ngay cả sắt thép cũng dễ dàng ăn mòn. Nhưng bây giờ lại bị nói là nhổ nước miếng? Có lý sao?

Linh Doãn lúc này cũng dừng bước, ánh mắt nhìn lại chỗ rừng rậm.

Sau một khắc, Xích Mục đi ra, nổi giận đùng đùng, một tay lau sạch khuôn mặt, một tay chỉ hai người Linh Doãn.

- Các ngươi khinh người quá đáng! Làm sao? Lão tử trồng cây cả ngày, đêm cũng không cho ta ngủ sao?

Nói xong, Xích Mục Cự Viên một bộ các ngươi đừng hiếp khỉ quá đáng, ta làm phản đó.

Linh Doãn nghe được thanh âm của Xích Mục, lập tức quay đầu nhìn Vụ Phương, không khỏi cảm thán Vụ Phương xử lý chút chuyện nhỏ cũng không xong.

Vụ Phương nhìn thấy ánh mắt của Linh Doãn, xấu hổ không chịu nổi, chậm rãi móc ra một cây đao đi đến chỗ Xích Mục.

- Là ta làm!

Dứt lời, đao mang màu trắng lóe lên, thân thể Vụ Phương nổ bắn mà ra, xách đao chém xuống Xích Mục.

- Ầm!

Nương theo lam sắc mạch môn chấn động, một đạo quang hoa lam sắc phóng ra từ cổ tay, chém về phía Xích Mục.

Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật - Quang Trảm!

- Không phải người Bất Hủ Tông!

Xích Mục Cự Viên lui ra sau hai bước, đồng thời ngưng mắt nhìn sang Linh Doãn cùng đại yêu trước mắt.

Vụ Phương lập tức cười lạnh một tiếng.

- Một Bất Hủ Tông nho nhỏ, không dung được ta! Tiểu tử, chịu chết đi!

Quang hoa đao mang lóe lên, nương theo đao mang còn có thực đao. Thế nhưng là tại lúc chém xuống, biểu lộ Vụ Phương nháy mắt ngưng kết, thay vào đó là biểu lộ kinh ngạc khó tin.

Bởi vì đao của nó, bị người trước mặt một tay bắt lấy.

Chính nó hiểu rõ uy lực một đao này của mình, không nói tới chi uy bổ núi, chí ít là cũng có thể đoạn thạch phân kim (1).

(1) Chặt đá phá kim loại.

Một đao kia chém xuống, Thông Huyền Cảnh hạ cảnh khẳng định là không đỡ nổi.

Nhưng bây giờ lại bị người ta một tay nắm lại dễ dàng.

Chính lúc đang kinh ngạc, Xích Mục mở miệng, đồng thời tay dùng lực, đem đao bóp nát trong tay, sau đó tức giận nói:

- Không phải người Bất Hủ Tông, vậy ngươi còn dám nhổ nước miếng vào mặt bản vương, xem ra ngươi là chán cơm thèm nhang đèn đây!

Trong nháy mắt, Xích Mục Cự Viên bạo phát.

Người Bất Hủ Tông khi dễ nó, không cho ăn cơm, nó chỉ biết làm việc. Dù sao Bất Hủ Tông nắm đấm lớn, nó ở đây ba trăm năm, ít ra cũng chịu được.

Hiện tại lại không biết ngoại nhân nhảy ở đâu ra, vậy mà nhân lúc nó ngủ nhổ nguyên một bãi nước miếng bự chà bá vào mặt.

Cái này có thể nhịn được hay sao?

【VIP】 Cây Của Bản Vương!?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

(Bắt đầu từ chương này ta sẽ đổi danh xưng của Xích Mục Cự Viên và Vụ Phương từ "nó" thành "hắn" nhé. Sau này, tất cả nhân vật là yêu tu trong truyện đều được xưng thành "hắn" hoặc "nàng")

Đấm ra một quyền.

Nhìn một quyền này quét tới, Vụ Phương dâng lên cảm giác nguy cơ sinh tử nồng đậm trong lòng. Vội vàng thu hồi hai tay bảo vệ trước ngực, ngay lúc nắm đấm tới trước ngực liền phun ra ba ngụm nọc độc đen sì.

Nhưng mà số dịch độc đó đều bị Xích Mục Cự Viên dùng một tay chặn lại, tất cả đều rơi vào mu bàn tay của nó.

Vẫn là như trước đó, kịch độc không có tác dụng gì với hắn.

Dù là Vụ Phương đã dùng tay chắn trước ngực mình nhưng khi nắm đấm quét tới, hắn vẫn cảm thấy đầu mình chấn động mãnh liệt, theo sát là cảm giác đau đớn truyền lại, ngực giống như là bị xé ra, tựa như là có một bàn tay luồn vào ngực nó, bóp lấy trái tim.

Cảm giác ngạt thở lan truyền toàn thân, khiến hắn không thể vận nổi khí lực.

Cũng tại trong nháy mắt này, hắn thậm chí cảm giác trái tim của mình vậy mà ngừng lại trong giây lát.

Đến lúc này, hắn cũng đã biết, người trước mắt cũng không phải nhân loại, mà là một đại yêu hóa hình ẩn nặc khí tức.

Vậy mà là một đại yêu Thông Huyền Cảnh!

Nhưng mà, biết được cái này cũng vô dụng.

Ầm!

Vụ Phương bị một quyền oanh bay ra, nằm bẹp ở sườn đất nhỏ, có thể nhìn thấy khóe miệng hắn chậm rãi chảy ra máu tươi. Có bóng đêm phủ lên, máu tươi lại thêm một phần âm hàn.

- Hồng Diệp!

Linh Doãn thấp giọng hô một câu, chạy mấy bước tới trước mặt Vụ Phương, đỡ hắn ngồi dậy, hỏi:

- Hồng Diệp, ngươi có sao không?

Vụ Phương nuốt một miệng máu, giống như là uống nước vào bụng, sau đó dùng thanh âm run rẩy nòi:

- Chủ nhân, đây là một đầu đại yêu ẩn nặc cảnh giới, đã là Thông Huyền Cảnh!

- Thông Huyền Cảnh đại yêu!

Linh Doãn lập tức ngưng mắt hướng Xích Mục Cự Viên nhìn lại.

Dưới đêm tối, một quyền đánh bay Vụ Phương cường tráng, kích thước của Vụ Phương đứng trước mặt nó lại giống như là tiểu hài tử vậy.

Nàng thật không tin được, một cái vô tinh tông môn lại có Thông Huyền Cảnh đại yêu.

Thông Huyền Cảnh trung cảnh đều là cự phách một phương.

Làm sao lại đến ngủ ở một nơi sườn núi nhỏ bừa bộn như vậy?!

Nàng mặc dù có chút khó tin, nhưng mà Linh Doãn cũng không thể không tin Vụ Phương, bởi vì nàng không nhìn thấu thực lực của đối phương. Vụ Phương là yêu thú, cho nên càng hiểu yêu thú, thử một lần liền biết kẻ đánh hắn là cảnh giới gì.

Vụ Phương lúc này bỗng đứng lên, dùng thân thể lọm khọm ngăn trước người Linh Doãn, nói:

- Chủ nhân, ngươi đi làm chuyện của ngươi, Hồng Diệp giúp ngài ngăn đại yêu này lại!

- Thế nhưng là…

- Không cần chần chờ nữa, lại tiếp tục trì hoãn, mười năm tuổi thọ của ta coi như mất trắng!

Dứt lời, Vụ Phương nhanh chóng ngồi xổm trên mặt đất. Thu tay hóa thành chân trước, thu chân hóa thành chân sau, lộ ra yêu hình - là một đầu tuấn mã màu đỏ, thế nhưng móng ngựa có trảo sắc, miệng cũng có răng nanh.

Xích Mục Cự Viên thấy thế, kinh nghi tự lẩm bẩm một tiếng:

- Vụ Phương?!

Làm yêu vương, tâm tư thu phục đại yêu nháy mắt nổi lên.

Vụ Phương là một đại yêu cực kỳ hy hữu, toàn bộ Đông Hồ này chưa chắc đã có đầu thứ hai. Nếu như trưởng thành đến Thông Huyền Cảnh, nọc độc trong miệng nó có thể nháy mắt độc chết một Thông Huyền Cảnh hạ cảnh, đem người kia biến thành một bộ xương khô.

Có loại đại yêu này làm thủ hạ, mang đi ra ngoài cũng nở mày nở mặt.

Ý định một quyền đấm chết bị nó vứt bỏ, cần thu phục!

Một bên khác, Linh Doãn thấy Vụ Phương đã chuẩn bị dùng tính mạng để liều, không cam lòng quay người, muốn đi lên đỉnh núi.

Xích Mục Cự Viên thấy thế, lập tức hừ lạnh một tiếng:

- Bà nương, phá giấc ngủ của gia gia rồi còn muốn chạy?!

Dứt tiếng, thân thể Xích Mục Cự nổ bắn mà ra.

Nhấc quyền hướng về lưng của Linh Doãn đập xuống, Vụ Phương thấy thế, vội vàng nhảy lên, nhanh chóng chạy đến chắn sau lưng Linh Doãn, nhe răng trợn mắt, chuẩn bị nghênh đón một quyền của Xích Mục Cự Viên.

- Cút ra!

Một tiếng gầm qua đi.

Xích Mục Cự Viên tới trước mặt Vụ Phương, đưa tay đánh bay nó qua một bên.

Thông Huyền Cảnh đại yêu, lúc đối mặt với Xích Mục Cự Viên lại giống như là con muỗi vậy.

Linh Doãn vừa quay đầu lại, nhìn thấy Vụ Phương bị đánh bay, đại yêu kia cũng gần đuổi tới nơi, không thể làm gì khác, đành phải mở mạch môn ở tay trái.

- Ầm!

Thanh âm chấn mạch vang lên!

- Đinh linh!

Một âm thanh vang lên, cái chuông kia phóng ra vô cùng vô tận lưu quang, hướng Xích Mục Cự Viên vọt tới.

- Dám đả thương tọa kỵ của ta, vậy lão nương cho ngươi biết lợi hại của Hoàng Cấp hạ phẩm mạch thuật!

Chiêu Vô hạn lưu quang này là nàng định dùng đối phó đối thủ cạnh tranh lần này, bọn họ là kình địch tranh đoạt treo thưởng. Cũng định dùng cái này giết Thông Huyền Cảnh, tạo uy danh cho bản thân.

Nhưng bây giờ, Vân Lam Sơn bỗng nhảy ra một đại yêu Thông Huyền Cảnh, đánh yêu sủng Vụ Phương của nàng như đánh chó vậy, nàng nhịn không được. Tối nay muốn dùng Hoàng Cấp mạch thuật này giết đại yêu trước mắt, cho dù là để Thông Huyền Cảnh ở Thương Ngô thành phát hiện khí tức chiến đấu cũng không quan tâm nữa.

Đầu Ôn Bình có thể đêm nay không lấy.

Nhưng đầu đại yêu trước mặt nhất định phải giết!

Lưu quang chớp mắt bắn đến trước mặt Xích Mục Cự Viên, liền nghe được thanh âm đau đớn từ cổ họng Xích Mục Cự Viên.

- Rống!

Nương theo thanh âm kêu đau đớn, Xích Mục Cự Viên chậm rãi lui bước.

Linh Doãn không thay đổi sắc mặt, thanh âm chuông nhỏ tăng thêm, số lượng lưu quang cũng tăng lên nhiều.

Bất quá, bởi vì lưu quang quá nhiều, nó cũng đang hướng bốn phía lao đi.

Phàm là cây cối chạm vào lưu quang này, đều sẽ bị xuyên thủng, mặc kệ là thân cây dày bao nhiêu.

- Răng rắc.

Một cái cây nhỏ ứng tiếng mà gãy đứt.

Ngay sau đó, cây thứ hai, thứ ba…

Linh Doãn nhìn thấy đối thủ bị áp chế lại, lập tức nở một nụ cười lạnh.

- Đại yêu, đây là cái giá khi dám cản chân ta!

Xích Mục Cự Viên dùng bàn tay che chắn lưu quang, nhưng bỗng liếc mắt nhìn cây giống của mình, lúc thấy lưu quang đã phá đi hơn phân nửa số cây, hai tròng mắt đỏ ngầu lập tức trở nên lạnh lùng. Một chân giẫm mạnh xuống đất, phát ra thanh âm gào thét.

Màn đêm bị tiếng hét này làm cho ồn ào hẳn lên.

Nụ cười của Linh Doãn cũng cứng đơ lại.

- Cây của bản vương?!!!!

Một cái giậm chân này, Xích Mục Cự Viên cũng hiện ra chân thân.

Thân thể cao ba trượng đứng trước mặt Linh Doãn, giống như ngọn núi nhỏ, đang tiến lại gần.

Nhìn một màn này, sắc mặt Linh Doãn tái nhợt.

Sau khi kinh sợ lui lại vài bước, thanh âm của cái chuông cũng im bặt,

- Yêu Vương?!

Linh Doãn vạn vạn không nghĩ tới, đại yêu trước mắt vậy mà không phải đại yêu bình thường, mà nó là một yêu vương khí phách vương giả.

Truyền thuyết, yêu vương so với Thông Huyền Cảnh tu sĩ, chính là đối tượng không dám trêu chọc dù là cùng cảnh giới.

Thực lực của bọn nó, đánh Thông Huyền Cảnh cũng như đánh chó vậy.

Nếu như để bọn chúng đi ra lãnh địa của mình, Đông Hồ sợ rằng không ai có thể chống lại.

Mà loại bá chủ yêu vương này, vậy mà làm thợ trồng cây cho Bất Hủ Tông?

Tâm tư muốn đào tẩu đã sinh.

Linh Doãn lập tức hô một tiếng :

- Hồng Diệp, đi!

Thế nhưng khi nàng hô lên câu này, Xích Mục Cự Viên đã một tay nắm lấy Vụ Phương bỏ vào miệng, nhai sống, xương cốt cũng không còn.

Lập tức, một cự thủ khác cũng chụp về phía Linh Doãn.

Linh Doãn lập tức phóng thích mạch thuật, muốn cản lại, thế nhưng là lưu quang phóng tới đều bị đập tan, giống như là muỗi bị đập nát vậy.

Sau một khắc, Linh Doãn bị đánh bay.

Bay ra mười mấy mét, ngã ngồi dưới gốc cây già.

Phốc!

Linh Doãn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, ngực truyền tới từng trận đau đớn, đầu cũng hơi choáng, ngay cả việc duy trì mở mạch môn cũng không làm được.

Đang định giãy giụa đứng dậy chạy trốn, lại bị hai ngón tay của Xích Mục Cự Viên bắt lấy, bị nó đưa tới dưới mí mắt.

Xích Mục Cự Viên thở hắt ra một hơi, để cho tóc tai Linh Doãn bay loạn.

Xích Mục Cự Viên ném nàng xuống đống cây giống gãy nát trước mặt, tức giận nói:

- Bà nương, nếu như ngươi không thể đem số cây giống này trồng lại như cũ, thì bản vương cho ngươi lên thớt!

【VIP】 Lại Thêm Một Công Nhân Trồng Cây

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Linh Doãn bị ném trên mặt đất, cả khuôn mặt cùng toàn thân trên dưới đều bị bùn đất bám vào vấy bẩn, lông mày nhíu chặt, hai con ngươi lộ ra sự sợ hãi nồng đậm, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Nàng hiểu, bản thân quá nhỏ bé trước mặt yêu vương. Như là một con kiến hôi. Bất kể phản kháng ra sao, đều không thể chống cự.

Nếu như nàng có thể luyện Vô hạn lưu quang viên mãn, may ra còn có sức liều mạng. Đương nhiên, cũng chỉ là may ra mà thôi.

Lúc chậm rãi quay đầu nhìn lại, nàng thấy Xích Mục Cự Viên đã biến trở về thành người, thấy nó trực tiếp ném qua một cây quốc chim, sau đó nói:

- Bà nương, ngọn núi này, ngươi không trồng cây cho kín, chết!

Linh Doãn nhìn cây cuốc chim, trong đầu hiện ra tình cảnh Vụ Phương bị ăn sống. Sau đó chậm rãi cầm cây cuốc lên. Trong lòng biệt khuất tới cực điểm.

Một cái yêu vương, sao lại đi trồng cây tại Bất Hủ Tông nho nhỏ này? Để cho nàng cầm lấy nông cụ này, còn không bằng giết nàng.

Khi nàng còn đang nằm trên mặt đất oán thầm, bỗng có một bàn chân đá lên hông của nàng, khiến nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

Đồng thời, thanh âm lạnh lùng của Xích Mục Cự Viên cũng truyền tới:

- Đứng lên!

Linh Doãn đành phải chậm rãi đứng lên, sau đó nhịn đau xoay người lại cầm cuốc, mổ đất…

Lúc này, trên đỉnh Vân Lam sơn, Ôn Bình thấy mọi chuyện xảy ra, khóe miệng lộ ra nụ cười khó phát giác.

Sau khi lắc lắc đầu, nói với hệ thống :

- Xua tan yêu vụ đi!

Sau một hồi, thanh âm hệ thống vang lên:

- Hoàn thành thanh trừ!

Lập tức, Ôn Bình trở về Thính Vũ các. Sau khi mở ra kết nối giữa Thính Vũ các và khu Ký Túc Xá, Ôn Bình một bên vừa ngủ vừa tiếp nhận quán thâu Giao Long nộ.

Nói đến, Giao Long Nộ, từ sau khi hắn bước Thông Huyền Cảnh, bắt đầu vững vàng lên. Ôn Bình xem chừng, chắc là thêm vài tháng nữa, Giao Long nộ có thể luyện đến đại thành. Một năm hẳn là viên mãn.

Hắn đã kiến thức qua mạch thuật viên mãn của Dạ Thập Nhị, dù là hoàng cấp hạ phẩm, thế nhưng uy lực lại cực kỳ khủng bố. Giao Long nộ tu luyện đến viên mãn, khẳng định là vượt xa mạch thuật hạ phẩm cùng cấp. Bất quá hắn cũng không muốn chủ tu Giao Long nộ, hắn muốn chủ tu Hỏa Long thuật cùng Hỏa Linh chi thể, phối hợp với dị mạch Địa ngục hỏa, mới có thể càng mạnh.

Sáng cùng ngày, Thính Vũ các, Ôn Bình tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cảm thấy đã khá muộn, lập tức đóng lại kết nối với Ký Túc Xá. Bất quá vừa đi ra Thính Vũ các, ở góc rẽ bắt gặp Vu Mạch đang đánh cờ cùng Vương Bá, bên cạnh còn thêm một đám người không biết gì nhưng vẫn đứng hóng hớt.

Sau đó nghe thấy thanh âm của Vu Mạch truyền tới:

- Ngươi thua, hơ hơ!

Vu Mạch cười ha hả, sau đó giang tay hạ tất cả quân cờ qua một bên. Lại lộ ra biểu lộ tự hào khi thắng lợi.

Vương bá hừ lạnh một tiếng, chắp tay sau lưng, đứng lên, bĩu môi bỏ đi, nói:

- Thật sự là dạy hết cho đệ tử, thầy chết đói, sớm biết đã không dạy hắn đánh cờ!

Nghe được lời này, mọi người cười thành tiếng.

Khi thấy Ôn Bình tiến đến, đám người vội vàng cùng lên tiếng chào hỏi:

- Tông chủ, chào buổi sáng!

Ôn Bình gật gù. Chợt Tần Sơn vội mở miệng nói:

- Tông chủ, đêm qua dưới núi có tiếng đánh nhau, ngài có nghe thấy không?!

Động tĩnh tối qua không nhỏ, thế nhưng hắn cũng không dám tới xem. Bởi vì chỉ khí tức của đối phương cũng đủ ép hắn run như cầy sấy.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Tần Sơn, trả lời :

- Nghe được!

Lần này không riêng Tần Sơn, những người khác cũng nhao nhao lên tiếng hỏi:

- Tông chủ, rốt cuộc đêm qua xảy ra chuyện gì?

- Các ngươi đi xem một chút chẳng phải là biết rõ hay sao?

Dứt lời, Ôn Bình cất bước dọc theo đường nhỏ hướng một bên khác của Vân Lam sơn mà đi, đi tới chỗ làm việc của Xích Mục Cự Viên.

Bất quá lúc này Xích Mục Cự Viên đang nằm một bên, thấp giọng khiển trách Linh Doãn đang huy động cây cuốc.

Đám người kinh ngạc, không hiểu vì sao Bất Hủ Tông lúc nào lại thêm một người.

Dương Nhạc Nhạc mở miệng hỏi:

- Tông chủ, đây là?

Ôn Bình không có đáp lại, mà là lạnh giọng gọi Xích Mục Cự Viên đang tự đắc:

- Xích Mục!

Xích Mục Cự Viên giật mình, bỗng nhiên đứng lên, nắm lên cái xẻng, sau đó lộ ra ý cười, nói:

- Tông chủ, sớm a!

Sau đó liếc mắt nhìn mặt đất đầy cây giống không hoàn chỉnh, vội vàng giải thích :

- Đừng hiểu lầm, bản vương không có lười biếng, cũng không phải là chưa trồng cây. Là đêm qua, cây giống đều bị bà nương này làm hỏng. Một cái Thông Huyền Cảnh, đêm hôm không ngủ, đến phá cây của bản vương… Bản vương cũng là bị hại a!

Nói xong, Xích Mục Cự Viên lộ ra sự ủy khuất.

Bất quá nhìn thế nào cũng giống lưu manh. Bởi vì nó quá mức cường tráng, càng tỏ ra ủy khuất càng khó nhìn.

Khi Xích Mục Cự Viên chỉ vào phụ nhân phía sau, mấy người Dương Nhạc Nhạc ngưng mắt nhìn lại.

- Đây là Thông Huyền Cảnh a? Có cái gì sai sai nha?

- Hơn nửa đêm đến phá cây giống, thần kinh có vấn đề không nhẹ nhaa!

…

Nghe được tiếng nghị luận của mấy người, Linh Doãn tỉnh lại từ trạng thái mơ hồ, lập tức lộ ra nụ cười khổ.

Nàng một cái Thông Huyền Cảnh… Không có tôn nghiêm sống trong cái thế đạo này nữa…

Chỉ vì phá mấy cây giống ở đây.

Chợt nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Ôn Bình cách đó không xa, tâm tỏa ra lãnh ý. Đúng, là người trong bức chân dung. Bất quá, nhìn thấy yêu vương khách khí như vậy, Linh Doãn có chút mơ hồ rồi.

Cái yêu vương này vậy mà khuất phục dưới trướng người này rồi.

Không phải nói yêu vương sinh ra đều có tôn nghiêm sao?

Chẳng lẽ chuyện đêm qua là một cái bẫy?

Chợt nàng đem cảm giác đặt lên thân Ôn Bình, khi không phát hiện được cảnh giới thực lực của Ôn Bình, trong lòng giật mình.

Nàng làm một Thông Huyền Cảnh, vậy mà nhìn không thấu thực lực của một thiếu niên? Quá mức rung động!

Hồi lâu, từ trong rung động tỉnh lại, Linh Doãn âm thầm thề: Cái này treo thưởng năm mươi mai bạch tinh, cho một trăm mai nàng cũng không tới.

Bất quá lời thề này cũng không còn tác dụng, nàng hiện tại đã bị vây ở đây.

Vụ Phương cũng mất luôn.

Nàng còn phải đi trồng cây, không trồng thì lên bàn thờ.

Linh Doãn không ôm hi vọng sống gì, nhưng vẫn mở miệng nói:

- Ôn tông chủ, đây là một cái hiểu lầm! Thực sự là hiểu lầm! Nô gia là người Không Linh Sơn, đến đây không cẩn thận đạp hư cây mà thôi, còn xin ngài thả ta đi!

Ôn Bình cười nói:

- Chuyện không liên quan tới ta, bắt ngươi là Xích Mục, hắn lúc nào thả ngươi rời đi, ngươi đi hỏi hắn!

Linh Doãn lập tức liếc sang Xích Mục Cự Viên.

Bất quá chỉ đạt được một tiếng gầm thét:

- Nhìn cái xê xê, nhanh đào hố trồng cây đi, muốn ngủm à?

Nhìn một màn này, mấy người Dương Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy buồn cười.

Thông Huyền Cảnh nha, nhân vật phong vân tại Đông Hồ. Bây giờ bị Xích Mục Cự Viên bắt đi trồng cây. Thực sự là mất

mặt, mất mặt a!

Cái này mà nói ra, sợ là không ai tin.

Sau khi đã xem xong, mọi người đều tản đi, mà Triệu Dịch thì bị Ôn Bình mang xuống núi.

Sau khi dọn xong cái bàn, để hệ thống mở ra lực hấp dẫn của chủ điện, lẳng lặng chờ đợi đệ tử mới.

Bất quá đợi một hồi, không có một người tới đây, Ôn Bình đành phải để Triệu Dịch chờ ở chân núi Vân Lam sơn, hắn chủ động đi tìm thiên tài tam tinh. Dù sao hoàn thành nhiệm vụ mới là đại sự.

Thế nhưng là đường phố Thanh Thủy nhai trống trơn, không một bóng người khiến Ôn Bình không biết phải làm gì, ngay cả chó hoang cũng không thấy một con. Đi một hồi lâu, gặp được Mộ Dung Hi. Mộ Dung Hi dẫn theo mười mấy người Thần Cơ doanh sau lưng, vừa nhìn thấy Ôn Bình, liền mở miệng hỏi:

- Ôn tông chủ, người muốn đi đâu?

- Đi dạo, có chuyện gì sao?

- Không có việc gì, Ôn tông chủ, đêm qua không có gì phát sinh chứ?

Nói xong, hai con ngươi Mộ Dung Hi lộ ra sự khẩn trương, bởi vì hắn đêm qua nghe được thanh âm rống giận của đại yêu.

Ôn Bình ứng tiếng:

- Không có chuyện gì? Bất quá sao đường phố không có một ai thế này?

- Thành chủ đã hạ lệnh xong!

Mộ Dung Hy biết đêm qua không có chuyện gì, thở ra một hơi, chợt nói thêm:

- Đêm qua có mấy Thông Huyền Cảnh vào thành, thành chủ hạ lệnh sơ tán người dân, Ôn tông chủ, ngài phải cẩn thận a!

- Ừm!

Ôn Bình khẽ gật đầu.

Ngẫm nghĩ, sau đó hỏi:

- Ngươi có biết Thương Ngô thành này còn ai mười lăm tuổi tu luyện đến luyện thể ngũ trọng không?

- Không có, không biết Ôn tông chủ hỏi cái này làm gì?

Mộ Dung Hi ngây người, không hiểu Ôn Bình hỏi cái đó làm gì.

- Không có việc gì. Thôi được rồi, ta đi trước, ngươi tiếp tục làm việc đi.

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp từ biệt Mộ Dung Hi, cất bước đi tiếp. Mộ Dung Hi nhìn bóng lưng Ôn Bình đi xa, trong lòng hơi có chút bất đắc dĩ. Cái này Thông Huyền Cảnh đều đã nhập thành, Ôn Bình một điểm cũng không lo lắng gì hết sao?

【VIP】 Gặp Lâm Khả Vô Trên Trời

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Không lo lắng thì cũng thôi đi.

Bây giờ lại còn một thân một mình đi dạo phố.

Mộ Dung Hi muốn đuổi theo, nhưng nghĩ đến chuyện có cả Thông Huyền Cảnh trung cảnh vào thành, hắn đi theo Ôn Bình cũng vô ích.

Hắn bất quá là Luyện thể thập tam trọng, ở trước mặt Thông Huyền Cảnh giống như con sâu cái kiến vậy. Thông Huyền Cảnh muốn bóp chết hắn không cần phí nhiều sức lực. Không nói đến Thông Huyền Cảnh trung cảnh.

Nhìn Ôn Bình đi xa, hắn chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng :

-Ôn gia tiểu tử, chúc ngươi may mắn!

Mà lúc này, Ôn Bình dọc theo con đường đi đến cuối cùng, bên tai lại truyền tới thanh âm hệ thống :

- Kí chủ, hấp dẫn thành công, trên cao ngàn mét, có một tam tinh tư chất dừng ở đó. “

- Đến rồi!

Ôn Bình vui mừng, lập tức ngẩng đầu nhìn lên trời.

Quả nhiên, tại trên không trung ngàn mét Vân Lam sơn, có hai cái bóng đen dừng lại, tất cả đều là Dực tộc đại yêu.

…

Trên không trung gió thổi lồng lộng, một nam một nữ đứng trên lưng hai đại yêu.

Nam, bộ dáng quá hai mươi tuổi, có thể là hai lăm tuổi. Mắt kiếm mày sáng, môi đỏ răng trắng, tướng mạo đoan chính, trừ mấy điểm này ra, còn có đôi con ngươi sắc bén.

Mắt trái trắng, mắt phải đen.

Tại trước người hắn, một đầu đại ưng dài hai trượng, trên lưng nó là một nữ nhân có niên kỷ tương tự như hắn.

Mi lớn mắt hạnh, da thịt như phấn điêu ngọc trác, dù không thể nói là dung nhan khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng cực kỳ xinh đẹp.

Nếu như đứng ở trong đám đông, nhất định sẽ trở thành trung tâm của mọi ánh mắt.

Khi người nam nhìn người nữ, ánh mắt mang theo nhu tình.

Nhu tình như nước, thuận theo ánh mắt hướng về đối phương, bất quá nhận được cũng không phải là một bộ nhu tình đáp trả.

Mà là lạnh lùng.

Nữ hài có phần lạnh nhạt nói:

- Lâm Khả Vô, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?

Lâm Khả Vô lắc đầu, đưa tay ra, tựa hồ muốn nắm lấy tay nữ hài, thế nhưng là hai đại yêu cách nhau một trượng. Tay Lâm Khả Vô cũng chỉ là đưa như thế, sau đó nói:

- Uyển Ngôn, thế nhưng ta yêu ngươi!

- Yêu?

Đương nhiên, nàng không cảm thấy Lâm Khả Vô nói dối, nàng có thể cảm nhận được sự yêu thương sâu sắc từ trong ánh mắt của nam nhân trước mặt.

Thế nhưng là yêu cũng không thể coi là cơm ăn, huống hồ nàng không hề yêu Lâm Khả Vô.

Có lẽ Lâm Khả Vô từng làm cho nàng cảm thấy vui vẻ, thế nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi, là đã từng.

Không phải là hiện tại.

Hơn nữa đó cũng chỉ là quan hệ bằng hữu.

Lâm Khả Vô vẫn là như cũ, không muốn từ bỏ, nói tiếp:

- Uyển Ngôn, không đi có được hay không? Cùng ta trở về, ta có thể đem tất cả đều cho ngươi!

Uyển Ngôn lập tức lạnh giọng nói:

- Ngươi có thể cho ta danh ngạch làm học viên của Huyền Sắc Hồ tam tinh học viện sao?

- Ta…

Lâm Khả Vô nghẹn lời.

Uyển Ngôn thấy thế, lạnh giọng nói tiếp:

- Đã không cho được, còn dám nói cho ta tất cả? Lâm Khả Vô, nước chảy từ chỗ cao tới chỗ thấp, người thường đi chỗ cao trú ẩn. Uyển Ngôn ta, rời đi ngươi, rời đi Minh Kính Hồ, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta lấy được danh ngạch làm đệ tử của Huyền Sắc Hồ tam tinh học viện!

Nếu như nói chúng ta trước kia là người cùng một thế giới, thì sau này sẽ không còn như vậy nữa.

Chỉ cần vào tam tinh học viện, nàng có thể càng ngày càng cường đại. Thậm chí có thể trước hai lăm tuổi đột phá Thông Huyền Cảnh.

Tương lai, có thể nàng là người cầm đầu Minh Kính Hồ.

Mà Lâm Khả Vô, chỉ là một gia tộc ngụy tam tinh, là nhi tử của một tiểu thiếp thứ mười ba trong gia tộc.

Thiên tư không cao!

Địa vị có thể là cao hơn người bên ngoài, thế nhưng đặt trước mặt tam tinh học viện, căn bản không là cái gì hết.

Đem hai người ra so sánh, vậy căn bản càng là thêm xa vời.

Khả Vô vẫn không bỏ cuộc, nói:

- Đây là chuyện tốt, ta có thể làm bạn đi đường với ngươi. Đoạn đường này đi Huyền Sắc Hồ xa mười vạn dặm, trên đường, ta có thể chiếu cố ngươi!

- Khả Vô, ngươi chẳng lẽ còn chưa hiểu? Ngươi và ta đã không còn là người cùng một thế giới!

- Ngươi ở đây, ta cũng ở đây. Làm sao lại không phải là người cùng một thế giới?

Uyển Ngôn nghe được câu nói này, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nàng không biết là Lâm Khả Vô ngốc thật hay giả ngốc.

Nhưng sau khi nghĩ đến Lâm Khả Vô từng là bằng hữu, nàng vẫn là đổi một cái ngữ khí đến nói chuyện này cho thỏa đáng.

Kết quả liền nói:

- Khả Vô, ngươi phải biết, ta hoàn toàn không thích kẻ yếu, mà ngươi bây giờ quá yếu. Nếu như ngươi có thể trước hai lăm tuổi đạt đến Thông Huyền Cảnh, khi đó lại tới tìm ta, ta nhất định tiếp nhận ngươi!

Lâm Khả Vô lập tức mặt mày hớn hở, hỏi:

- Thật sao?

Uyển Ngôn ứng tiếng :

- Thật!

Sau khi nói từ "thật" đó. Chợt nàng nói lời từ biệt với Lâm Khả Vô, đứng trên lưng đại ưng rời xa, cũng không lâu lắm liền biến mất tại chân trời. Mà lúc này Lâm Khả Vô nhìn địa phương Uyển Ngôn biến mất, vẫn lộ ra nụ cười nhu tình như cũ. (Dại gái, ai từng trải chắc hiểu. Khổ! :))

Chợt, Lâm Khả Vô thấp giọng lẩm bẩm :

- Rốt cuộc nàng cũng tiếp nhận ta!

Ba năm!

Ba năm nay hắn không ngừng tỏ tình.

Càng không ngừng đem đồ vật tốt nhất của bản thân cho nàng.

Chẳng phải mục đích cuối cùng là để Uyển Ngôn tiếp nhận tình cảm của hắn?

Hiện tại, xem như là đạt được một nửa đi!

Bất quá, sau khi cười thỏa mãn, vấn đề trước mặt lại để cho nụ cười của hắn dần dần mất đi. Uyển Ngôn là cường giả, hai mươi ba tuổi liền là Luyện thể thập tam trọng. Nếu như đi vào tam tinh học viện, tương lai có thể đạt Thông Huyền cảnh.

Bởi vì mạnh, nên Uyển Ngôn mới thích cường giả.

Bất quá điều mà nàng nói, hai mươi lăm tuổi đạt Thông Huyền Cảnh? Toàn bộ Minh Kính Hồ, mấy trăm năm qua cũng không có bao nhiêu người làm được. Hắn hiện tại đã hai mươi tư tuổi, trải qua một đống tài nguyên, cũng chỉ là luyện thể thập nhị trọng mà thôi.

Thời gian một năm, làm sao có thể hoàn thành điều kiện này?

Đúng lúc này, Ôn Bình cưỡi Vân Ưng do Tần Sơn biến thành, bay tới gần Lâm Khả Vô, sau đó nói:

- Thiếu niên, muốn nghịch tập sao?

- Ai?

Lâm Khả Vô cảnh giác nhìn lại xung quanh.

Ánh mắt đảo qua một vòng, nhìn thấy Ôn Bình đang dần tới gần, bất quá hắn cũng không để ý lắm.

Đạt được hứa hẹn của Uyển Ngôn, cũng không uổng công hắn bám theo vạn dặm. Hiện tại nên trở về rồi.

Ngay lúc Lâm Khả Vô muốn rời đi, Ôn Bình tiếp tục nói:

- Tiểu tử, thời gian hai năm (1) mà muốn từ Luyện thể thập nhị trọng đạt Thông Huyền Cảnh, thật ra không khó… Gia nhập Bất Hủ Tông, ngươi sẽ làm được!

(1) Phía trên có nói Lâm Khả Vô đã 24 tuổi, mà yêu cầu của Uyển Ngôn là trước 25 đạt Thông Huyền Cảnh, tuy nhiên dưới này tác giả lại ghi là 2 năm, ta xin mạn phép giữ nguyên nguyên tác.

Lâm Khả Vô lập tức nhìn lại Ôn Bình còn nhỏ tuổi hơn hắn, hơi kinh ngạc nói:

- Ngươi có thể nhìn thấu cảnh giới của ta!

Cùng cảnh giới hoặc cao hơn, nhìn thấu tu vi của hắn thì không có gì. Thế nhưng một người nhìn qua còn nhỏ hơn hắn vài tuổi lại liếc mắt một cái liền biết thực lực của hắn, cái này không đơn giản nha.

Ôn Bình thấy Lâm Khả Vô kinh ngạc, tiếp tục nói:

- Dùng thời gian một năm, đạt tới Luyện thể Thập tam trọng, nếu dùng tài nguyên chồng chất thì có thể làm được, thế nhưng muốn đả thông mạch môn, khó như lên trời. Gia nhập Bất Hủ Tông đi, chỉ có như vậy, ngươi mới có tương lai!

- Bất Hủ Tông có thể giúp ta?

Lâm Khả Vô nghe được câu này, lộ ra ý cười, tâm tư muốn rời khỏi lại nhạt hơn nhiều.

Một thiếu niên có thể nhìn thấu cảnh giới của hắn.

Đáng giá tìm hiểu.

Mà hắn thân là Luyện thể thập Nhị trọng, lại không nhìn thấu cảnh giới đối phương.

Càng đáng giá để tìm ra đáp án.

Giấu trong lòng phần chờ mong này, Lâm Khả Vô vội vàng hỏi:

- Bằng hữu, không biết Bất Hủ Tông này là tông môn mấy tinh?

【VIP】 Lâm Khả Vô Kinh Ngạc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Vô tinh!

Ôn Bình thản nhiên trả lời.

Chỉ là hắn không biết, khi bản thân nói ra hai chữ "vô tinh", trong lòng Lâm Khả Vô bất đắc dĩ cười một tiếng.

Bất quá Lâm Khả Vô cũng không cho rằng cái vô tinh tông môn này không có thực lực.

Chỉ riêng đầu vân ưng dưới chân Ôn Bình kia, tại Minh Kính Hồ cũng không có nhiều. Mà kim điêu dưới chân mình cũng chưa từng phát ra ác ý với Vân Ưng, chứng minh đầu Vân Ưng này chí ít cũng là đại yêu, bởi vì đầu Kim Điêu của hắn gặp phải yêu thú có thực lực thấp hơn hắn sẽ diễu võ giương oai.

Mà một tông môn đã có được đại yêu, khẳng định là có thực lực, có thể là chưa kịp thăng tinh, hoặc là vừa mới thành lập.

Đầu năm nay, thật nhiều Thông Huyền Cảnh thích thành lập môn phái riêng cho bản thân, sau đó thu đệ tử, hưởng thụ danh hiệu tổ sư.

Hắn cảm thấy Bất Hủ Tông chính là tồn tại giống vậy.

Mà lên mời chào hắn, đoán chừng là thủ đoạn khuếch trương của vô tinh tông môn mà thôi.

Bất quá, đang lúc Lâm Khả Vô định cự tuyệt Ôn Bình, Ôn Bình lại lên tiếng lần nữa:

- Tình yêu là không chờ người, tam tinh học viện, thanh niên tài tuấn vô số… Ngươi không được, người khác sẽ thay thế vị trí của ngươi!

Lâm Khả Vô ngây ra một lúc.

Trong lòng dâng lên một phần cảm giác nguy cơ.

Đúng vậy a, nếu như hắn không thể đạt Thông Huyền Cảnh trước hai lăm tuổi, Uyển Ngôn sẽ yêu người khác.

Nghĩ đến đây, Lâm Khả Vô vội vàng hỏi:

- Bằng hữu, xin hỏi tông chủ Bất Hủ Tông các ngươi cảnh giới là gì?

- Đi xuống xem một chút chẳng phải sẽ biết?

Nói xong, Ôn Bình ra hiệu cho Tần Sơn hạ xuống Vân Lam sơn.

Lâm Khả Vô mang theo hiếu kỳ, theo sát rơi xuống đỉnh núi Vân Lam sơn. Kim Điêu cũng hóa thành một trung niên nam nhân mi vàng.

Đương nhiên, Lâm Khả Vô đi theo cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, chứ không hề có ý định gia nhập Bất Hủ Tông.

Vô tinh tông môn, cho dù là Thông Huyền đại yêu, nhưng vẫn còn nhiều thiếu sót, rất nhiều thứ không có. Muốn bồi dưỡng hắn đến Thông Huyền Cảnh trước hai lăm tuổi, vậy thì khó mà làm nổi.

Đương nhiên, nếu như người tông chủ này thật bất phàm thì vẫn còn hi vọng, nhất là khi thấy Ôn Bình nói chuyện chắc chắn như vậy.

Có lẽ tông chủ là một vị Thần huyền cảnh cũng không chừng.

Hơn nữa, cho dù hắn về nhà, cũng không đạt được tài nguyên cùng chỉ điểm giúp hắn đạt Thông Huyền Cảnh trong vòng một năm.

Nhưng mà, vừa chạm chân ở quảng trường, Ôn Bình liền nói:

-Ta chính là tông chủ Bất Hủ Tông!

- Ngươi?!

Lâm Khả Vô giật mình, đứng nguyên tại chỗ, chợt bất đắc dĩ cười một tiếng,

Phải!

Khả năng tông chủ bất phàm bay theo gió rồi.

Một tông chủ tuổi còn nhỏ hơn hắn, cái tông môn này có thể tốt thế nào? Tông môn không phải chơi nhà chòi, cũng không phải dựa vào việc ngươi có một đại yêu Thông Huyền Cảnh liền cảm thấy ổn thỏa, đây là ngoài mạnh trong yếu.

Tại bên trên đại võ Thiên Địa hồ, căn bản là không tạo nên điểm nhấn gì.

Được rồi, tái kiến!

Chuyến đi thăm Bất Hủ Tông này xem như là để giải sầu đi!

Đúng lúc này, thang lầu sau lưng truyền tới tiếng bước chân, một thanh niên tuổi còn nhỏ hơn hắn đi lên bậc thang. Trong tay hắn giơ lên một cái bàn, còn có hai cái ghế bành, giữa cái ghế đặt một cái thẻ bài.

Khi hắn đi tới, Lâm Khả Vô lập tức nhìn qua, nghe thấy đối phương gọi thanh niên trước mặt kia là tông chủ, lập tức thăm dò cảnh giới của hắn, phát hiện người này là luyện thể tứ trọng, không khỏi cười một tiếng.

Thầm nghĩ trong lòng :

- Người này chỉ nhỏ hơn ta có mấy tuổi, thực lực lại là luyện thể tứ trọng, loại tư chất này, nhất tinh thế lực đều miễn cưỡng, Bất Hủ Tông này còn định trong một năm bồi dưỡng ta lên Thông Huyền Cảnh?

Nhưng chính là trong lòng đã sinh ra ý định muốn đi, Kim Điêu bên cạnh thấp giọng kinh ngạc hô:

- Tiên thiên vô cấu chi thể?!

Lâm Khả Vô quay đầu hỏi:

- Cái gì là Tiên Thiên vô cấu chi thể?

Kim Điêu vội vàng giải thích :

- Thiếu gia, người này luyện thể tứ trọng lại có được vô cấu chi thể, rất có thể là Tiên Thiên Vô Cấu chi thể!

- Không thể nào!

Lâm Khả Vô lập tức suy nghĩ tới người giơ cái bàn trước mặt.

Tiên Thiên vô cấu chi thể, tại Minh Kính Hồ cũng là truyền thuyết. Một khi xuất hiện loại người này, ngay lập tức sẽ bị tam tinh học viện mời chào, hơn nữa đãi ngộ cũng tốt hơn thiên kiêu bình thường.

Tỉ như Uyển Ngôn, nàng gia nhập học viện tam tinh, mà học viện tam tinh sẽ có chia ra đệ tử nội môn và ngoại môn.

Uyển Ngôn là hai tư tuổi đạt luyện thể thập tam trọng, lúc còn mười lăm tuổi là luyện thể lục trọng. Ở Minh Kính Hồ thuộc dạng nhất đẳng thiên tài, nhưng khi gia nhập tam tinh học viện, cũng chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn mà thôi.

Thế nhưng nếu là một tiên thiên vô cấu chi thể, loại yêu nghiệt này, hẳn có thể trực tiếp thu được danh ngạch tiến nhập nội viện. Tiếp nhận sự bồi dưỡng trọng điểm của Thần Huyền Cảnh, Thông Huyền Cảnh cường giả.

Nhưng kẻ được xem là yêu nghiệt thiên tiên vô cấu chi thể trước mặt hắn lại làm kẻ khiêng bàn cho Bất Hủ Tông, làm chuyện vặt vãnh như vậy.

Cái Bất Hủ Tông này cũng quá trâu bò đi!

Không sợ Thần Huyền Thương Huy học viện sau khi biết được liền tức chết?

Lúc này, liền nghe được Ôn Bình nói:

- Triệu Dịch, đem cái bàn đặt về đó, rồi đi qua tàng thư các quét lá khô đi!

Triệu Dịch gật gù nói:

- Vâng, tông chủ!

Sau khi ứng tiếng, Triệu Dịch đem cái ghế đặt về, sau đó lại đem bảng thông báo chiêu thu đệ tử trên ghế bành cắm vào bên cạnh bậc thềm đá. Làm xong mấy chuyện này, giơ cái bàn rời đi quảng trường.

- Sao chứ?

Nhìn thấy chữ viết trên bảng thông báo, Lâm Khả Vô kinh ngạc thành tiếng.

Phí nhập môn: Một ngàn kim tệ!

Tiêu chuẩn nhập môn: Mười lăm tuổi đạt luyện thể ngũ trọng.

Lâm Khả Vô liếc qua bảng thông báo, sau đó lại nhìn Ôn Bình, muốn xác định đây là thật hay giả:

- Cái này…!

Ôn Bình ứng tiếng :

- Ngươi không nhìn lầm!

Nghe được Ôn Bình khẳng định, Lâm Khả Vô không thể bình tĩnh được.

Hắn đây là lần đầu nghe được tông môn thu một ngàn kim tệ phí nhập môn, mặc dù đối với hắn, ngàn kim không tính là gì, nhưng quy củ này vẫn chưa bao giờ nghe qua. Gia nhập tông môn hoặc học viện, khi vừa gia nhập, chẳng phải sẽ được ban phát tài nguyên bồi dưỡng sao?

Còn có tiêu chuẩn nhập môn nữa.

So với yêu cầu đệ tử của tam tinh tông môn, tam tinh học viện còn cao hơn.

Tam tinh học viện, tam tinh tông môn, khi chiêu thu đệ tử ngoại giới, sẽ đưa ra điều kiện rất hà khắc, thậm chí là có thể dùng từ đáng sợ để hình dung, thế nhưng đối với người bản thổ, bọn họ cũng chỉ thiết trí tiêu chuẩn mười lăm tuổi đạt luyện thể tam trọng mà thôi.

Cái vô tinh Bất Hủ Tông này, tiêu chuẩn nhập môn lại cao hơn một cái tiểu cảnh giới.

Hắn hiện tại dám xác định, cái Bất Hủ Tông này thực sự bất phàm.

Trong tông có Tiên thiên Vô Cấu chi thể thiên tài.

Tiêu chuẩn nhập môn thì hà khắc.

Nói là một tông môn bình thường sẽ có ai tin được?

Lúc này, thanh âm Ôn Bình lại tiếp tục truyền tới:;

- Tiểu tử, cân nhắc tốt gia nhập Bất Hủ Tông sao?

- Tông chủ, ta trước có thể dạo tông môn một vòng sao?

- Được!

Ôn Bình ứng tiếng, trong lòng lại nghĩ: Cho dù ngươi không nói, ta cũng định dẫn ngươi đi một vòng!

Lâm Khả Vô tự nhiên cũng có suy nghĩ của mình, cũng thầm nghĩ trong lòng: Chỉ cần đi một vòng, nhìn thấy Bất Hủ Tông bất phàm, nhìn thấy hi vọng đạt Thông Huyền Cảnh trước hai lăm tuổi, lập tức gia nhập ngay!

Hai người qua lại đôi câu, sau đó, Ôn Bình liền mang theo Lâm Khả Vô đi đến Trọng lực trường.

Lâm Khả Vô hiện tại thiếu cái gì? Chính là thời gian! Mà Trọng lực trường có thể đền bù thời gian thiếu thốn cho hắn.

Lúc đi tới Trọng lực trường, Trọng lực trường chỉ có Triệu Tinh đang tu luyện. Lâm Khả Vô nhìn thấy Triệu Tinh bị quang hồng tia truy đuổi, lập tức hào hứng, nhanh chóng chạy tới trước Trọng lực trường.

Bất quá còn chưa thấy rõ tràng cảnh bên trong, liền nhìn thấy bảng thông báo bên ngoài.

Những vật khác còn chưa thấy được, hắn liền thấy câu: Mười mai kim tệ một canh giờ!

Trong lòng lại thấp giọng nói:

- Lại đòi tiền!

Phí nhập môn là một ngàn kim tệ.

Hơn nữa, địa phương tu luyện này lại thoạt nhìn như là dựa theo canh giờ kế phí, ngày kế không được quá một trăm kim.

Mười ngày là một ngàn kim.

Cũng bằng phí nhập môn rồi.

Lâm Khả Vô lập tức ngắm nhìn bốn phía, trong lòng mơ hồ.

Cái Bất Hủ Tông này không phải là gạt tiền chứ?

Bằng không tại sao động tới cái gì cũng tiền?

Đã có năng lực thành lập tông môn, còn thiếu tiền sao?

【VIP】 Lâm Khả Vô Nhập Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Có muốn đi vào thử một chút hay không?

Chính lúc đang nghi ngờ, bên tài truyền tới thanh âm của Ôn Bình.

Cũng không chờ Lâm Khả Vô nói gì, Ôn Bình lại nói tiếp:

- Cái Trọng lực trường này có thể tăng tốc độ tu luyện của ngươi, tăng tốc độ tu hành công pháp lên chín lần. Ngươi ở đó tu luyện một canh giờ, sẽ tương đương với tu luyện ở bên ngoài chín canh giờ.

Nghe nói như thế, Lâm Khả Vô ngây ra một lúc.

Thầm nghĩ trong lòng: Chín canh giờ? Xạo quá đi!

Bất quá hắn nghĩ tới đệ tử thiên tài có Tiên Thiên Vô cấu chi thể kia, lại làm người chuyển bàn ghế cho Bất Hủ Tông, hắn cũng bán tín bán nghi với sự thần kỳ của Long trụ bên trong.

Ngẫm nghĩ, cảm thấy đứng ở bên ngoài cũng không có thấy được gì, lập tức hỏi:

- Ta có thể vào thử sao?

Ôn Bình ứng tiếng :

- Đương nhiên!

Sau đó Lâm Khả Vô theo sự chỉ dẫn của Ôn Bình, đem kim tệ ném vào hộp đen bên cạnh, sau đó đi vào Trọng lực trường. Ánh mắt đầu tiên đặt lên người Triệu Tinh, sau khi nhìn một lát, một cỗ cảm giác là lạ bỗng xuất hiện.

Đối phương là luyện thể thất trọng, tại sao lại hành động chậm chạp như vậy? Loại tốc độ này, chỉ sợ đều bị Luyện thể tứ trọng khinh thường.

Vừa nghĩ vừa đi vào Trọng lực trường.

Khi Lâm Khả Vô bước hai chân vào đó, trong nháy mắt này, ánh mắt hắn nhìn Triệu Tinh lại trở nên bối rối, bởi vì áp lực xung quanh bỗng nhiên ập tới, dọa đến thân thể hắn lắc lư một cái.

Đồng thời hắn cảm giác được hai chân của mình vậy mà nháy mắt bị ép khuyu xuống, bởi vì không kịp chuẩn bị, bị ép ngồi trên mặt đất, dùng tay chống xuống, cảm thụ biến hóa xảy ra.

- Cái này…

Lâm Khả Vô không nói thành lời.

Chỉ là cảm thụ được áp lực đang từ xung quanh đè ép tới, cực kỳ kinh ngạc.

Không nói trước cái này gọi là Trọng Lực Trường có tăng phúc tốc độ tu luyện lên chín lần hay không.

Vẻn vẹn đặc tính đặc biệt của Long Trụ này, chính là Minh Kính Hồ cũng không có, hắn thậm chí cũng chưa nghe qua thế lực tam tinh nào có tu luyện tràng giống như này. Chợt hắn nghĩ tới câu nói của Ôn Bình: Tăng tốc độ tu luyện lên chín lần.

Muốn xem tốc độ tu sĩ luyện có nhanh hay không, liền xem tốc độ tụ khí đan điền và chu thiên vận chuyển.

Ôm theo nghi ngờ, Lâm Khả Vô chậm rãi ngồi xếp bằng dưới đất, lập tức vận chuyển chu thiên.

Cái này không làm thì thôi.

Vừa vận chuyển chu thiên một phát, Lâm Khả Vô lập tức giật mình.

Tốc độ chu thiên hiện tại của hắn giống như là thêm cánh vậy, đặc biệt nhanh. Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, hắn xác định thật sự là tăng tốc độ chu thiên lên chín lần. Bởi vì thời

gian để chu thiên một vòng lúc này chỉ bằng một phần chín lần thời gian lúc trước.

Dứt lời, hắn lại thử tụ khí đan điền, kết quả giống như hắn suy đoán, tốc độ cực kỳ nhanh.

Nếu như lần này hắn trở về gia tộc, coi như là mất mát một cơ duyên lớn rồi.

Lâm gia cũng chỉ là một ngụy tam tinh gia tộc, tài nguyên cho hắn có thể rút ngắn thời gian, thế nhưng là không thể khống chế thời gian.

Nhưng bây giờ, Bất Hủ Tông có thể.

…

Bây giờ, Ôn Bình đứng tại bên ngoài nhìn vẻ mặt kinh hỷ của Lâm Khả Vô, trong lòng cười hài lòng một tiếng.

Lâm Khả Vô, ổn rồi!

Bất quá hiện tại đoán chừng là hắn cũng không thể dứt ra được, ai gặp phải tình huống tăng phúc tốc độ tu luyện lên chín lần mà không hưng phấn? May là Trọng Lực trường cũng chỉ có tác dụng với tu sĩ ở cảnh giới luyện thể, nếu không thì Ôn Bình hắn cũng phải tu luyện trong đó cả ngày.

Ôn Bình quay sang nói với Tần Sơn bên cạnh :

- Chờ khi hắn ra ngoài, mang hắn đến chủ điện tìm ta!

Tần Sơn gật đầu?

Sau khi rời đi khu Trọng Lực trường, Ôn Bình nhớ tới Khu Ký túc xá cũng đã hết phòng trống, lập tức nhìn qua giá cả thăng cấp Khu Ký túc xá, ba vạn kim tệ.

Ôn Bình hỏi:

- Hệ thống, sau khi thăng cấp Khu ký túc xá, có thể tăng thêm bao nhiêu phòng trống?

- Sau khi Khu ký túc xá thăng cấp, số lượng phòng trống có thể tăng lên hai mươi phòng.

- Vậy thời gian để thăng cấp là bao nhiêu?

- Hai canh giờ.

Nghe hệ thống nói, Ôn Bình trước đi tới Khu ký túc xá một chuyến, thấy Khu Ký túc xá không có ai, lập tức ra lệnh thăng cấp.

Có chút tiền cần phải dùng, không giữ được.

Tỉ như tiền dùng để mở rộng Khu ký túc xá, không thể bo bo tiết kiệm được.

Sau khi mở thăng cấp ra, Khu ký túc xá lập tức bị sương mù bao phủ, Ôn Bình thì rời đi, đi tới chủ điện.

Cũng không lâu lắm, Lâm Khả Vô theo sau Tần Sơn đi tới chủ điện.

Thời khắc này, Lâm Khả Vô biểu lộ vừa mừng vừa sợ, trong tay cầm một ngàn kim phiếu, nhìn thấy Ôn Bình liền nói:

- Tông chủ, ta muốn nhập tông! Ta gọi là Lâm Khả Vô, đây là phí nhập môn!

Nghe được ngữ khí gấp rút của Lâm Khả Vô, Ôn Bình tiếp nhận kim phiếu, nói:

- Ừm, đã vào Bất Hủ Tông, vậy tối nay giới thiệu cho sư huynh đệ đồng môn quen biết một chút.

Lâm Khả Vô gật đầu, sau đó nói:

- Tông chủ, trừ cái Trọng Lực trường kia còn có thứ gì khác sao?

Hắn lúc đến cũng thấy qua nhiều bảng thông báo.

Phía trên có nhiều địa phương đều thu phí.

Có một trăm kim tệ lần .

Còn có cái gì Quan Ảnh Thất, một trăm kim một canh giờ.

Thậm chí có nơi còn phải có một ngàn kim tệ mới có thể đi vào một lần, một lần là hai canh giờ.

Điều này làm cho hắn rất hiếu kỳ về Bất Hủ Tông này.

Ôn Bình gật gù, ứng tiếng nói:

- Có!

Lâm Khả Vô lập tức hỏi:

- Vậy tông chủ, ngài có thể dẫn ta đi xem sao?

Ôn Bình cười gật gù, sau đó chỉ Tần Sơn nói:

- Tần trưởng lão sẽ dẫn ngươi đi xem!

Lâm Khả Vô mừng rõ, lập tức hướng về phía Tần Sơn khom người nói:

- Tần trưởng lão, làm phiền ngài!

- Đây là bổn phận!

Tần Sơn gật gù, khi lấy được căn dặn cùng tán thành của Ôn Bình , hướng Nhiễu Sơn đi.

Bất quá khi đi ngang qua phòng bếp, Lâm Khả Vô lại kinh ngạc nhìn hàng Nguyệt Quang thụ.

Bất quá hắn cũng không nói thêm gì, bởi vì hắn cũng không dám xác định ý nghĩ trong lòng có đúng hay không.

Chợt hắn nhìn sang Kim Điêu bên cạnh, Kim Điêu dù sao cũng đã sống hơn một trăm tuổi, đã kinh lịch qua nhiều thứ hơn hắn. Bất quá cái này vừa nhìn sang liền thấy Kim Điêu ngây người ở đó, con mắt nhìn chằm chằm vào Nguyệt Quang Thụ, quên cả đi tiếp.

Lâm Khả Vô nuốt nước miếng một cái, hỏi Tần Sơn :

- Tần trưởng lão, đây là Nguyệt Quang Thụ sao?

Tần Sơn gật gù, ứng tiếng nói:

- Ừm, tông chủ đã từng nói qua!

Sau khi đạt được sự khẳng định, Lâm Khả Vô thật vất vả lắm mới bình ổn tâm.

Lá cây Nguyệt Quang Thụ, tại Minh Kính Hồ, một mảnh cũng có giá mấy ngàn kim, hơn nữa muốn mua cũng chưa chắc đã có. Cũng tỉ như hắn, ở đấu giá hội kia gặp được mười cái lá cây Nguyệt Quang Thụ, muốn mua để phụ trợ việc tu

hành, tăng lên thực lực của mình, nhưng giá cả lên tới năm vạn mai kim tệ.

Mà Bất Hủ Tông, vậy mà trồng một hàng Nguyệt Quang Thụ như vậy.

Lá cây rụng tùy tiện rơi xuống như lá khô bình thường.

Cái này nhìn vào, quả thực là hùng vĩ.

Hắn hiện tại cảm thấy nếu đây là vô tinh tông môn, vậy thế lực nhị tinh trên đời này chả khác gì mấy trò nhà chòi của con nít.

【VIP】 Nửa Bước Thần Huyền Cảnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi Lâm Khả Vô rời đi, Ôn Bình lập tức đi tới Thính Vũ các, trong lòng đang vui mừng hi vọng về phần thưởng ngẫu nhiên thăng cấp kiến trúc một lần miễn phí.

- Có thể giúp ta tiết kiệm ba mươi vạn kim tệ hay không, phải nhờ vào ngươi rồi!

Sau khi nhận được ban thưởng, rốt cuộc thanh âm hệ thống cũng truyền truyền tới.

Ôn Bình đột nhiên cảm thấy căng thẳng trong lòng, lòng bàn tay vậy mà toát ra mồ hôi lạnh.

Trong nháy mắt này, trong đầu Ôn Bình liền không nghĩ tới chuyện gì nữa.

- Ngẫu nhiên thăng cấp kiến trúc Thính Vũ các.

Nghe được câu nói này, khóe miệng Ôn Bình chậm rãi kéo lên, sau đó cười toác đến mang tai. Cả người đứng lên, nhịn không được đi tới bên cửa sổ Thính Vũ các hướng về phía Vân Lam sơn hét lớn một tiếng.

Ba mươi vạn kim tệ a, cứ như vậy mà bớt luôn.

Vậy mười mấy vạn kim tệ trên người hắn lúc này có thể làm việc khác, như là đem tất cả kiến trúc đều thăng cấp một lần.

Đương nhiên, đây chỉ là tùy tiện nói như vậy.

Trù phòng hắn không có ý định thăng cấp thêm.

Tóm lại, mười mấy vạn kim tệ làm được rất nhiều việc.

Thanh âm hệ thống theo tới:

- Kí chủ, không cần phải hưng phấn như vậy chứ?

- Ngươi là đứng ở đỉnh mây không biết dưới núi khổ. Nếu như dựa vào thu nhập từ đệ tử, muốn tích đến con số ba mươi vạn cần chí ít mười tháng. Mà ta làm gì có thời gian nhiều như vậy?

Cực Cảnh Sơn đó là một tai họa ngầm, chuyện Hàn Vấn chết sớm muộn cũng lộ ra. Đến lúc đó Bất Hủ Tông kiểu gì cũng là đối tượng để Cực Cảnh Sơn trút giận đầu tiên, mặc kệ là có chứng cứ hay không, bọn họ nhất định sẽ làm như vậy.

Bởi vì Hàn Vấn là chết tại Thương Ngô thành.

Mà tại Thương Ngô thành có thể giết Thông Huyền Cảnh, chỉ có Bất Hủ Tông hắn mà thôi.

Giao Long cũng không thể tùy ý lộ mặt, chỉ có thời khắc mấu chốt mới có thể gọi ra, chủ yếu nhất là nó không thể rời xa Bất Hủ Tông. Mà Ác Linh Kỵ Sĩ thì khác, thực lực mạnh, có thể hộ tống hắn ngao du.

Ôn Bình trải qua hưng phấn, cửa sổ thông tin của hệ thống nhảy ra ngoài.

Thăng cấp Thính Vũ các…

Thời gian thăng cấp: Hai canh giờ.

Sau đó hắn bị truyền tống ra ngoài, khác với lần trước, lần này bị đá ra nhưng vẫn cảm thấy ít nhiều thoải mái.

Thính Vũ các có thể đá hắn ra ngoài vài lần thì tốt biết bao a.

Ôn Bình vừa đi xuống dưới vừa nói:

- Hệ thống, sau khi Thính Vũ các thăng cấp, cảnh giới Ác Linh Kỵ Sĩ sẽ tới cấp độ gì?

- Nửa bước Thần Huyền cảnh!

- Cái gì là Thần Huyền cảnh?

Đối với cái này, Ôn Bình không có một chút khái niệm, cũng chưa từng nghe phụ mẫu nói qua.

Tại Đông Hồ, Thông Huyền Cảnh đã là mấy lão ngoan đồng lánh đời, dậm chân một cái cũng đủ để Đông Hồ run rẩy. Cái Thần Huyền cảnh này, hẳn là phía trên Thông Huyền Cảnh.

Hệ thống ứng tiếng :

- Thông Huyền Cảnh là phá mở địa phá, Thần Huyền cảnh là mở sung doanh, một trái một phải. Nửa bước Thần Huyền, là không thể mở toàn bộ sung doanh, chỉ là giải khai kinh mạch, còn cần thời gian dài mới có thể tiến nhập cảnh giới vi diệu Thần Huyền.

Ôn Bình hỏi:

- Kinh Mạch đều mở ra, vì sao sung doanh mạch không thể giống như địa phá mạch, cùng mở ra vào thời khắc đó?

- Bởi vì mở ra Địa phá, là có đan điền tràn đầy thiên địa chi khí, mà mở ra sung doanh mạch lại cần quá nhiều mạch khí, quá trình hấp thu linh khí là chậm rãi. Có người chỉ cần một tháng, mà có người lại cần mười tháng, một năm, thậm chí ba năm! Tóm lại, sung doanh mạch chỉ khi tràn đầy linh khí mới có thể mở ra hoàn toàn, mạch môn thu nạp được càng nhiều linh khí, đại biểu cho việc sau khi tiến nhập Thần Huyền sẽ càng mạnh.

- Hiểu rồi!

Ôn Bình minh ngộ gật đầu, đối với Thần Huyền cảnh tràn đầy chờ mong.

…

Thương Ngô thành.

Hoàn Thành cùng Mộ Dung Hi đi tới trước đoạn tường thành gần Bất Hủ Tông, đứng ở đó, ánh mắt nhìn ra xa phía trước.

Bên cạnh là trăm tên công nhân đang tu sửa tường thành, trước người thì là đường đi không một bóng người dân.

Hai người đều xem cái phía sau.

Một lúc sau, ánh mắt Hoàn Thành khóa chặt đầu chim ưng đang lượn trên bầu trời, đó là thám tử mây xanh danh xưng Vân Chuẩn. Nhìn một hồi, hai người đều hiểu rõ, nơi này sắp xảy ra đại sự.

Hoàn Thành lập tức nói với Mộ Dung Hi bên cạnh:

- Thông tri tất cả mọi người, rời xa Vân Lam sơn, việc tu sửa tường thành gác lại một bên!

Mộ Dung Hi gật đầu.

Sau một khắc, chạy đi làm ngay.

Hắn hiểu, nếu như Thông Huyền Cảnh đánh lên, tác động sẽ ảnh hưởng rất lớn, phàm nhân căn bản không chịu được.

Lúc này, Mộ Dung Trì ngồi trên nóc của một tòa khách sạn, nhìn về phía Vân Lam sơn xa xa, trong lúc lơ đãng gãi gãi đầu. Đêm qua, hắn, sau khi đào tẩu khỏi Linh Doãn, một mực chờ phong ba xảy ra.

Thế nhưng đêm qua từ Vân Lam sơn bỗng nhiên truyền tới tiếng yêu thú rống giận dữ, cho dù là cách xa ngàn mét, thanh âm kia rất nhỏ nhưng cũng khiến da đầu hắn tê dại. Bởi vì có uy áp cảnh giới gia trì xuống.

Hắn phỏng đoán cẩn thận, chủ nhân của thanh âm kia tuyệt đối không kém hắn.

Đồng thời, sau khi tiếng gầm kia vang lên, lại trở nên gió êm sóng lặng, một đêm đến bây giờ, vẫn không xuất hiện chuyện gì, hơn nữa những người kia sau khi vào thành lại giống như là biến mất vô tung vô ảnh.

Nguyên bản hắn có thể cảm giác được chí ít ba cỗ Thông Huyền Cảnh tại Thương Ngô thành, hiện tại một cái cũng không thấy được.

Hắn hiểu được, mấy người kia khẳng định là đang núp ở đâu đó, chờ một kẻ làm chim đầu đàn.

Dù sao, đây là một nhiệm vụ treo thưởng.

Chỉ có cầm lấy vật phẩm nhiệm vụ đi tới người ban bố nhiệm vụ là có thể nhận thưởng.

Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng nhiên bên đường đi bên kia truyền tới thanh âm quải trượng chạm đất.

Cách xa nhau trăm mét!

Mộ Dung Trì là nghe được từ đám người huyên náo.

Bởi vì thanh âm của quải trượng nện xuống đất giống như là thanh âm chuông mộc.

Đông!

Đông!

Thanh âm du dương, vang dội, quanh quẩn không dứt.

- Không phải là hắn chứ!

Trong đầu Mộ Dung Trì lập tức hiện lên thân ảnh của một vị lão giả. Lão giả kia liếc mắt nhìn qua hắn, đồng thời ánh mắt sắc bén phóng ra một cỗ tinh quang vô hình, để Mộ Dung Trì rùng mình.

Thanh âm lão giả cũng kéo tới, rất nhỏ, nhưng mà hắn lại nghe được rõ ràng:

- Mộ Dung Trì, ngươi làm một tộc trưởng của một nhị tinh gia tộc, không nghĩ tới cũng đi tranh đoạt treo thưởng với lão phu!

Mộ Dung Trì lộ ra một nụ cười lúng túng, nói:

- Vãn bối chỉ là ngồi đây ngắm cảnh mà thôi!

- Cút ngay! Nếu chậm một hơi thở, chết!!

Đồng thời, Mộ Dung Trì nhận được ánh mắt lạnh lẽo từ lão giả.

Khi thấy ánh mắt tràn ngập sát ý này quét tới, Mộ Dung Trì biến sắc, cả người đều cảm thấy không ổn, vội vàng ném cái ghế, lui ra xa xa.

Lui đến khi khuất bóng, Mộ Dung Trì vẫn còn sợ hãi trong lòng, thầm nghĩ:

- Quả nhiên, không chỉ Linh Doãn, những người khác làm nhiệm vụ treo thưởng này đều không đơn giản, trong đó còn

kèm theo mấy người điên.

Vi Thiên Tuyệt, Thiên Tuyệt Môn cung phụng, vậy mà cũng tới.

Đâu chính là một trong ba đại chủ sự, là siêu cấp cường giả.

Hơn xa Linh Doãn nhiều lắm.

【VIP】 Vừa Nhập Tông, Tông Liền Muốn Bị Diệt?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Không biết sống chết, chỉ là một cái Mộ Dung Trì cũng dám đến đây nhúng chàm treo thưởng giết Ôn Bình?

Vi Thiên Tuyệt cười lạnh, tiếp tục còng lưng đi hướng tới Ngàn tầng thềm đá, phụ nhân bên cạnh dìu hắn đi rất cẩn thận, kỹ càng.

Mộ Dung Trì mặc dù ở Thông Huyền Cảnh trung cảnh nhiều năm, nhưng ở trước mặt Vi Thiên Tuyệt hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ con thôi.

Đừng nói một cái Mộ Dung Trì, liền xem như toàn bộ gia tộc Mộ Dung, hắn cũng không đặt vào mắt, tóm lại hôm nay kẻ nào dám cản đường kẻ đó chết!

Còn nói ngồi đó chỉ để ngắm cảnh, tin được sao?

Vi Thiên Tuyệt đi qua, liếc mắt nhìn chỗ mà Mộ Dung Trì vừa ngồi, nói:

- Coi như ngươi chạy nhanh, dù sao lão phu cũng dự định là kẻ tiên phong, liền không qua tâm tới chuyện giết ngươi!

Phụ nhân ở một bên trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc mở miệng:

- Gia gia, ngài thật dự định làm người đầu tiên đi lên Vân Lam sơn sao?

Hiện tại những người khác đều đang núp ở một bên, muốn thừa nước đục thả câu, tiếng thú thét đêm qua cũng không đơn giản!

Vi Thiên Tuyệt cười nói :

- Chớ bị những người bình thường kia lừa gạt, trong mắt bọn hắn, Luyện thể cảnh cũng đã là tồn tại cao không thể với tới. Bọn họ thì biết cái gì?

Hắn có nghe qua người ta đồn đại rằng Bất Hủ Tông đuổi đi Yêu vương.

Hoàn toàn là bịa chuyện!

Nếu như có thực lực đuổi Yêu vương đi, vì sao Bất Hủ Tông lại rơi xuống tình trạng hiện tại?

Từ một nhị tinh tông môn, giờ là vô tinh tông môn.

Cho dù là có đại yêu Thông Huyền Cảnh trung cảnh ở trên núi, có lẽ cũng là thủ hộ thú của Bất Hủ Tông, vậy thì sao? Đại yêu Thông Huyền Cảnh trung cảnh ở trong mắt tu sĩ Thông Huyền Cảnh trung kỳ khác có lẽ là tồn tại vô địch.

Thế nhưng ở trong mắt hắn, nếu như một đao không đủ, liền dùng hai đao.

Đối với chuyện mà phụ nhân lo lắng, Vi Thiên Tuyệt tiếp tục nói:

- Bọn thích ngồi xem từ một nơi bí mật, thì để cho bọn họ xem đi, đồ vật mà lão phu muốn cầm đi, kẻ nào cản trở, lão phu liền giết kẻ đó! Vừa vặn, Đoạt Mệnh Tỏa của ta cũng lâu rồi không nhuốm máu của Thông Huyền Cảnh trung cảnh.

…

Một bên khác, Mộ Dung Trì sau khi bị Vi Thiên Tuyệt dọa lui, trong lòng nổi lên ý nghĩ rời đi Thương Ngô thành, hắn thật không muốn nhảy vào đống rắc rối này.

Nhưng nghĩ tới đệ tử mình ưng ý đang ở Bất Hủ Tông, hắn bây giờ lại ở khách sạn gần Bất Hủ Tông, mục đích không phải là muốn bảo vệ Dương Hề hay sao? Giờ khắc này, Mộ Dung Trì lại sinh ra ý muốn đi lên Vân Lam sơn.

Bất quá là lấy tốc độ nhanh nhất của hắn chạy tới , hi vọng có thể mang Dương Hề đi trước khi Vi Thiên Tuyệt đến Bất Hủ Tông.

Mắt thấy sắp lên Vân Lam sơn, lại vừa vặn bắt gặp Hoàn Thành cũng đang lên núi. Hoàn Thành nhìn thấy Mộ Dung Trì, cũng gặp mặt vài lần, lập tức nhận ra.

Mộ Dung Trì cũng vậy.

Nhưng Hoàn Thành đối với việc Mộ Dung Trì tại sao muốn lên Bất Hủ Tông lại không hiểu, thế là mở miệng hỏi:

- Mộ Dung tiền bối, nghe nói ngài đến Thương Ngô thành mấy ngày, ngài chẳng lẽ cũng tới gia nhập Bất Hủ Tông?

Mộ Dung Trì nghe hỏi như vậy, lộ ra nụ cười khó coi, nói:

- Hoàn Thành chủ nói đùa. Lão phu ngược lại là cũng muốn làm như vậy. Đáng tiếc, lão phu là vì nha đầu Dương Hề kia mà tới, hiện tại Thương Ngô thành nguy hiểm mức độ gì, Hoàn thành chủ hẳn cũng biết chút ít.

Hoàn Thành gật gù.

Hắn tin tưởng Mộ Dung Trì không phải nói dối.

Sự tình Dương Hề cùng Mộ Dung Trì, hắn cũng đã nghe qua một chút.

- Tiền bối, ngài có biết mấy đại nhân vật Thông Huyền Cảnh trung cảnh vào Thương Ngô thành hay không?

Vừa hỏi, Hoàn Thành vừa nhanh chóng đi lên núi. Hắn vừa vặn cũng nhớ tới con của mình cũng ở trên Vân Lam sơn, phải đem hắn trở về.

Nhưng mà, vốn là tùy tiện hỏi một câu, đã thấy Mộ Dung Trì lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, đồng thời nói:

- Hoàn thành chủ, nói cho ngươi biết cũng không có bao nhiêu ý nghĩa. Đúng, ngươi vì sao cũng lên núi?

- Nhi tử của ta, hắn cũng gia nhập Bất Hủ Tông, Thương Ngô thành sắp nổi lên phong vân, đành phải đón hắn trở về.

Nói tới đây, cũng đã gần tới đỉnh ngàn tầng thềm đá, lúc muốn đi tìm Hoàn Sơn, lại nghe được câu nói của Mộ Dung Trì :

- Hoàn thành chủ, xem ra ngươi không kịp mang nhi tử của ngươi đi rồi!

Hoàn Thành nghe được, lập tức ngây người ra một lúc, sau đó hỏi:

- Tiền bối, vì sao không kịp?

Mộ Dung Trì ứng tiếng nói:

- Vi Thiên Tuyệt của Thiên Tuyệt môn đã tới, không tới mười cái hô hấp nữa hắn sẽ tới chân núi!

- Vi Thiên Tuyệt?

Nghe đến cái tên này, Hoàn Thành biến sắc.

Sau khi nhìn đi nhìn lại Mộ Dung Trì vài lần, xác định Mộ Dung Trì không lừa hắn, trong lòng không biết phải nói cái gì.

Vi Thiên Tuyệt, nổi danh tại Đông Hồ, không thua gì tam đại chủ sự, hắn vậy mà cũng muốn tới Bất Hủ Tông gây chuyện!

Hoàn Thành sau khi qua cơn kinh hãi, vội vàng gia tăng cước bộ, Mộ Dung Trì theo sát phía sau, hai người cùng nhau đi tới quảng trường trước chủ điện. Thế nhưng là vừa đi lên Vân Lam sơn, liền chạm mặt ba người Tần Sơn.

Tần Sơn đang định mang Lâm Khả Vô đi tới Thập tầng tháp, bỗng nhiên nhìn thấy Hoàn Thành cùng Mộ Dung Trì, có chút không hiểu. Bất quá nhìn thấy biểu lộ hai người đều lộ ra sự sốt ruột, Tần Sơn vội vàng hỏi:

- Mộ Dung tiền bối, Hoàn thành chủ, các ngươi tới tìm tông chủ sao?

- Phải!

- Không phải!

Hai người lần lượt ứng tiếng.

Mộ Dung Trì thấy không rõ, vội vàng nói tiếp:

- Tần trưởng lão, ta tìm Ôn tông chủ có việc!

Hoàn Thành cũng đi theo nói tiếp:

- Tần trưởng lão, ta là phụ thân của Hoàn Sơn!

Nghe được hai người nói, Tần Sơn cũng không để ý thêm, nói:

- Hai vị nếu như tới tìm người thì tự mình tìm đi. Ta còn phải mang đệ tử mới tham quan Bất Hủ Tông.

Mộ Dung Trì thấy vậy, vội vàng nói:

- Tần trưởng lão, Vi Thiên Tuyệt của Thiên Tuyệt môn đang chĩa "lợi kiếm" về Bất Hủ Tông, sắp tới nơi. Ngài còn tâm tư mang đệ tử mới đi tham quan sao?

Vi Thiên Tuyệt kiếm chỉ Bất Hủ Tông?

Tần Sơn nghe Mộ Dung Trì nói như vậy, cũng sững người nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Trì. Phản y hệt như Hoàn Thành vậy, mang theo kinh ngạc và khó tin.

Vi Thiên Tuyệt căn bản không dính dáng gì tới Bất Hủ Tông, làm sao lại chĩa kiếm vào Bất Hủ Tông?

Chợt vội vàng đi tới ngàn bậc thềm, ngưng mắt nhìn xuống dưới.

Ngay trong tầm mắt của Tần Sơn, quả nhiên xuất hiện Vi Thiên Tuyệt đang ở dưới chân núi.

Thân ảnh lão giả còng lưng, tuổi già sức yếu, cùng với mấy lão già phổ thông không có gì đặc biệt. Thế nhưng trong đầu Tần Sơn lại cực kỳ khắc sâu.

Sắc mặt Tần Sơn đọng lại, vội vàng hướng về khu Ký túc xá mà chạy.

Hắn vừa mới thấy Ôn Bình ở đó.

Bây giờ, Lâm Khả Vô đứng ở quảng trường nhìn xung quanh vài lần, không biết nên nói cái gì, người chung quanh vậy mà thoáng cái đã đi hết sạch. Vội vàng hỏi :

- Kim điêu, bọn họ đây là thế nào?

Kim Điêu ứng tiếng :

- Nếu như ta không nghe lầm, cũng không có cảm ứng sai, hẳn là có một cường giả Thông Huyền Cảnh trung cảnh cường

đại đang đi lên. Mà toàn bộ Bất Hủ Tông, theo ta tấy, mạnh nhất cũng chỉ là Thông Huyền Cảnh hạ cảnh.

Lâm Khả Vô kinh ngạc đưa ánh mắt nhìn về phía dưới ngàn tầng thềm đá, lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ ta vừa mới nhập tông, tông môn liền sắp bị người hủy diệt?

【VIP】 Cường Địch, Để Ta Tự Mình Nghênh Chiến!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Vào lúc này, Ôn Bình từ Nhiễu Sơn trở về.

Hắn biết Vi Thiên Tuyệt lên núi nên gác lại chuyện tu luyện qua một bên.

Chính đang đi tới, lại gặp ba người Mộ Dung Trì, còn chưa nói gì, Mộ Dung Trì liền mở miệng trước, nói:

- Tiểu tử, ta đến bảo vệ Dương Hề. Vi Thiên Tuyệt của Thiên Tuyệt môn, có thực lực có thể so sánh với ba đại chủ sự của Bách Tông liên minh, Dương Hề không thể tiếp tục mạo hiểm ở đây, nhất định phải theo ta đi.

Tại một cái thành nhỏ, nhận lấy sự bồi dưỡng của một tiểu gia tộc, lại có thể đạt tới Luyện thể cảnh lục trọng ở tuổi mười lăm. Loại tư chất này, đem tới nhị tinh tông môn, bồi dưỡng thêm một ít, kiểu gì không đứng đầu luyện thể cảnh ở Đông Hồ?

Lần này, hắn chuẩn bị thái độ cứng rắn một chút, nhất định phải mang Dương Hề đi.

Thế nhưng là hắn không phát hiện, Ôn Bình khi thấy hắn đã không còn kiên nhẫn như hôm qua, hắn chỉ để ý tới việc mang đi Dương Hề thôi.

Ôn Bình liếc qua Mộ Dung Trì, lạnh lùng nói:

- Mộ Dung tiền bối, ngươi coi Bất Hủ Tông là một cái nhà trọ sao?

Thấy biểu lộ Ôn Bình đột nhiên lạnh lùng, Mộ Dung Trì còn chưa ý thức được có chuyện gì không ổn, mở miệng hỏi:

- Có ý gì?

- Chỉ có nhà trọ mới có thể thích tới thì tới, thích đi thì đi. Mộ Dung tiền bối, ta tôn trọng ngươi mới thả ngươi hai lần lên núi. Thế nhưng ngươi lên núi lại đòi mang đệ tử của Bất Hủ Tông ta đi. Ngươi cảm thấy Bất Hủ Tông quá yếu hay là ngươi đủ mạnh?

Dứt lời, Ôn Bình nhìn chằm chằm Mộ Dung Trì, cả người tản mát ra một khí thế đặc biệt.

Điều này làm cho Hoàn Thành và Tần Sơn đều kinh ngạc.

Hoàn Thành kinh ngạc, Ôn Bình trước mắt tựa hồ biến thành một người mình không nhận ra, không còn là tiểu thí hài đi tới phủ thành chủ để tìm hắn hỏi chuyện của phụ thân. Ôn Bình lúc này lại trở nên uy nghiêm như Ôn Ngôn vậy.

Nhưng Ôn Bình rõ ràng mới mười tám tuổi.

Mà Tần Sơn thì kinh ngạc tại sao Ôn Bình lại bỗng nhiên thay đổi so với trạng thái bình thường. Ngày bình thường, Ôn Bình đều cực kỳ ôn hòa, cho dù là khi ra quy định nước chỉ có thể uống một bầu nước giếng, hay quy củ Quan Ảnh thất chỉ có thể đi hai lần một ngày, cũng là bộ dạng ý cười phong khinh vân đạm.

Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Bình nặng lời như vậy.

Mà Ôn Bình sau khi nói xong câu đó, lập tức rời đi chủ điện, vừa đi vừa thầm nghĩ: Bản thân thật sự là quá tốt với Mộ Dung Trì. Rõ ràng không có quan hệ gì lại cho hắn lên núi hai lần.

Hắn tôn kính Mộ Dung Trì, nhưng Mộ Dung Trì kia, hắn không cảm giác được kính ý phản hồi.

Lúc đi quá một đoạn, Ôn Bình thuận tiện lưu lại một câu:

- Mộ Dung tiền bối, lại đi hướng về phía trước mấy bước, xảy ra chuyện gì ta cũng mặc kệ, nếu như ngươi chết tại Bất Hủ Tông, ra lại càng không có một chút áy náy.

Ôn Bình đi, Tần Sơn và Hoàn Thành tự nhiên cũng theo phía sau.

Hoàn Thành là định đến mang Hoàn Sơn xuống dưới lánh nạn một chút, dù sao đại chiến của Thông Huyền Cảnh sẽ ảnh hưởng rất rộng.

Lần trước, lúc Khô lâu hỏa diễm với năm tên Thông Huyền Cảnh của Bách Tông Liên Minh chiến đấu, phá gần hết Thanh Thủy nhai.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, cảm thấy không thỏa đáng cho lắm, con trai hắn là đứng sau lưng Ôn Bình, Ôn Bình không sợ thì hắn sợ cái gì?

Mà Mộ Dung Trì cũng dừng bước chân, biểu lộ dần dần ngưng kết, thay đổi tư thái cường ngạnh.

Thay vào đó, là một phần do dự.

Hắn sợ tử vong cũng không chỉ là một câu uy hiếp như vậy. Vạn nhất Bất Hủ Tông thật có thể giết hắn…

Bấy giờ, Lâm Khả Vô ở xa xa thấy cảnh này, biểu lộ khó hiểu, lúc nhìn chằm chằm Ôn Bình, hắn vội vàng hướng Kim Điêu bên cạnh hỏi:

- Ngươi xác định người được gọi là Mộ Dung tiền bối kia chính là Thông Huyền Cảnh trung cảnh?

- Đúng vậy!

Kim Điêu ứng tiếng, chợt nói tiếp :

- Vị tông chủ này của Bất Hủ Tông chung quy là tuổi quá nhỏ, trẻ tuổi nóng tính? Người họ Mộ Dung kia muốn mang đi đệ tử của Bất Hủ Tông, cố nhiên để người ta tức giận, nhưng mà tình thế nghiêm trọng trước mắt, người tông chủ này không nên cùng hắn trở mặt vào lúc này, cái này không phải là khiến cho Bất Hủ Tông thiếu đi một Thông Huyền Cảnh trung cảnh trợ lực hay sao?

Hắn thấy, nếu như Ôn Bình tạm thời lựa chọn im lặng, Thông Huyền Cảnh trung cảnh kia có thể sẽ ra ray giúp đỡ.

Đang lúc Kim Điêu cảm thán, Ôn Bình dọc theo quảng trường đi tới, rất nhanh đã tới thềm đá ngàn tầng.

Ôn Bình hướng Hoàn Thành nói:

- Bá phụ, nếu đã lên núi rồi, vậy chờ một chút nữa lại xuống núi!

Hoàn Thành gật gù.

Chợt, Ôn Bình đi một mình xuống núi.

Đám người kinh hãi, nhìn Ôn Bình đi xuống, thầm nghĩ: Chẳng lẽ hắn muốn một mình nghênh chiến Vi Thiên Tuyệt?

- Tông chủ!

Tần Sơn vội vàng hô một tiếng.

Mà Ôn Bình chỉ là vẫy vẫy tay, nói:

- Ta đi xuống xem một chút!

Dứt lời, tăng nhanh cước bộ.

Khi sắp đi hết bậc thềm đá, Vi Thiên Tuyệt đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt nhăn nheo nhìn Ôn Bình, cười nói:

- Ôn Bình này là muốn một mình đối mặt ta sao? Nghĩ rằng một người có thể chống lại tất cả mọi thứ?

Nói xong, hắn cẩn thận quan sát vị thiếu niên gần như là truyền kỳ trước mắt.

Tuổi còn nhỏ hơn chắt trai của hắn, thế nhưng lại có thể khiến cho Đan Long bỏ ra năm mươi mai bạch tinh treo thưởng để lấy mạng của hắn ta. Phần vinh dự này, chưa hề xuất hiện qua ở Đông Hồ. Ngoài ra, hắn còn thu được kỳ duyên.

Đạt được Hỏa Xà thuật không thể tưởng tượng nổi, không cần mạch môn cũng có thể phóng thích, phá vỡ cục diện dị mạch khống nguyên tố ngũ hành. Nếu như không phải chọc giận tới Đan Long, hẳn là có rất nhiều đại thế lực sẽ lôi kéo.

Ôn Bình đứng cách Vi Thiên Tuyệt chỉ có hai mươi bậc thềm đá, nhàn nhạt ứng tiếng nói:

- Không phải… Ta là đến xem ngươi có hình dạng gì, trước kia có nghe phụ thân ta nói qua ngươi. Thuận tiện nói cho ngươi một câu: tuyệt đối không nên đặt chân lên ngàn tầng thềm đá của Bất Hủ Tông, nếu không, chết!

Theo câu nói của Ôn Bình, trên thềm đá nổi lên một sợi cuồng phong, giống như là trống rỗng sinh ra vậy.

Lay động tóc dài cùng quần áo mấy người, cũng khiến cho Vi Thiên Tuyệt không những không giận mà còn cười.

- Ha ha ha!

Vi Thiên Tuyệt cười to, đồng thời ném cây quải trượng ra, vững vàng đứng trên thềm đá, thay đổi tư thái tuổi già, cái lưng còng lúc này cũng thẳng tắp bình thường.

- Ngươi vẫn là người đầu tiên dùng cái chết uy hiếp ta!

Đang khi nói chuyện, thanh âm chấn mạch truyền tới.

Ầm!

Lam sắc mạch môn tại tay trái Vi Thiên Tuyệt mở ra, theo sát, Vi Thiên Tuyệt bắt lấy cây gậy chống của phụ nhân một bên, một đầu rồng bay ra từ cây gậy, mang theo một thanh đao màu đỏ giấu trong quải trượng.

Bản đao bằng hai ngón tay, dài chừng một mét, nhìn cũng không có gì đặc biệt. Nhưng khi thanh âm chấn mạch truyền tới, liền không đồng dạng.

- Cụ Phong trảm này của ta là Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật, đã tu luyện đến viên mãn chi cảnh, không biết ngươi có thể ngăn lại hay không?

Nói xong, đao lên!

Một đạo gió lốc xích hồng mang theo một đao mà lên bỗng nhiên thành hình, thình lình biến thành đao khí.

Lúc đao ra, gió lốc cũng cuốn về phía Ôn Bình.

Nhìn một màn trước mặt, Ôn Bình không có lập tức phản kích, mà trong lúc lơ đãng nhìn tay trái của mình.

Trong lòng nói nhỏ: Cái này cũng coi như là trận chiến đúng nghĩa đầu tiên!

Trước kia có xảy ra chiến đấu, cũng là có Ác Linh Kị Sĩ tương trợ, hoặc là đơn phương ngược sát, nhưng Vi Thiên Tuyệt thì khác, phụ thân hắn đã nói qua, người này là Đông Hồ đao pháp đệ nhất nhân.

Thông Huyền Cảnh thượng cảnh, cũng là một trong những lão ngoan đồng lánh đời kia, không ai có thể tranh tài với hắn.

Ầm!

Xích hồng biến dị mạch môn, mở!

Thanh âm nhàn nhạt của Ôn Bình cũng truyền vào tai Vi Thiên Tuyệt :

- Cái chết tựa như cơn gió, luôn bầu bạn bên ta, cho nên ngươi… Mang theo phong quang của ngươi xuống mồ đi!

【VIP】 Hạ Cảnh Chiến Vô Địch Trung Cảnh!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tiếng nói vừa ra.

Ôn Bình nghiêng người né tránh một đao Vi Thiên Tuyệt bổ tới, lại tiện tay đập tan vòi rồng cao cỡ nửa người xẹt qua bên cạnh. Lúc quay người lại, Ôn Bình vô thức giơ chân hướng phía Vi Thiên Tuyệt đá tới.

Vi Thiên Tuyệt dùng tay đỡ, lui về phía sau mấy bước, sau khi ổn định thân thể lại không xuất thủ đánh trả.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm tay trái Ôn Bình, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc: Mạch môn… Ngươi dĩ nhiên là Thông Huyền cảnh!

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên trước mắt thoạt nhìn bất quá mười bảy, mười tám tuổi này dĩ nhiên là một vị Thông Huyền cảnh! Theo hắn được biết, Thông Huyền cảnh trẻ tuổi nhất Đông hồ cũng là sau 25 tuổi. Mà người kia đã là thiên tài ngàn năm khó được của Đông hồ.

Thông Huyền Cảnh trẻ tuổi như Ôn Bình… Hắn chưa từng nghe nói qua.

Nhưng… Nếu chỉ có thế, hắn cũng chỉ là kinh ngạc, và sẽ không dừng tay cho đến khi xem thấu ngọn ngành. Dù sao đao của hắn, một khi ra khỏi vỏ thì chưa từng dừng lại, nhưng… Hôm nay nó đã dừng lại.

Bởi vì hắn chứng kiến chính là một cái đỏ thẫm mạch môn.

Ở cái tuổi này bước vào Thông Huyền đã đủ để người kinh hãi, không nghĩ tới hắn ta lại còn là dị mạch.

Hắn xem như minh bạch, vì sao Ôn Bình dám lớn lối nói chuyện với hắn, đồng thời còn tỏ thái độ muốn giết hắn, nguyên lai không phải người trẻ tuổi vô tri kiêu ngạo, biến dị mạch môn chính là chỗ dựa của hắn ta.

Lòng yêu tài dần dần nổi lên!

Vi Thiên Tuyệt dùng giọng điệu tán thưởng nói ra:

- Ôn Bình, ngươi thật sự khiến cho ta quá kinh ngạc. Không bằng đến làm môn hạ của Thiên Tuyệt ta, làm Thiên Tuyệt Môn cung phụng, bảo đảm ngươi cơm áo không lo, hơn nữa còn giúp ngươi giải quyết tất cả địch nhân tìm đến vì lần treo thưởng này.

Ôn Bình hỏi: “

- Ngươi không muốn giết ta nữa hả?

Lúc này, Vi Thiên Tuyệt lên tiếng:

- Ôn Bình, ta và ngươi vốn là không cừu không oán, căn bản không cần chuyện nhỏ bé này mà gây chiến. Lão phu chỉ là tiếp nhận treo thưởng, có thể tùy thời buông xuống.

- Hừ.

Ôn Bình lạnh lùng cười.

Chợt nói ra:

- Bây giờ nói ra đã không có ý nghĩa. Trước lưu lại một đầu cánh tay rồi hãy nói tiếp.

Phanh!

Chấn mạch chi âm truyền đến.

Thấy thế, Vi Thiên Tuyệt sao lại không rõ, hắn có nói nữa cũng không thể nào cải biến chủ ý của Ôn Bình, tên tiểu tử này là quyết tâm gây chiến với hắn.

Vi Thiên Tuyệt lại lần nữa giơ đao trong tay lên, nói:

- Đã ngươi khư khư cố chấp, vậy quên đi.

Giết chết một vị dị mạch Thông Huyền tuy đáng tiếc, nhưng là có liên quan gì hắn? Không phải là đồ của mình, có

hay không có đã không còn ý nghĩa.

Bất quá sau khi giết Ôn Bình, hắn phải đi tìm Đan Long đòi thêm tiền thưởng, 50 miếng bạch tinh giết một cái dị mạch Thông Huyền, thật sự là quá tiện nghi rồi.

Dị mạch Thông Huyền cũng không phải bắp cải, tùy tiện một chút bạch tinh có thể đánh đuổi.

Tiếng nói vừa ra, thanh âm chấn mạch lần nữa vang lên.

- Phanh!

Âm thanh thanh thúy xẹt qua trời cao, giống như là đất bằng dậy sấm.

Sau một khắc, đao của Vi Thiên Tuyệt lần nữa hướng phía Ôn Bình bổ tới, tốc độ giống như châu chấu đột nhiên nhảy ra ngoài, trong chớp mắt đã đến trước người Ôn Bình. Đồng thời, nương theo thế đao của hắn còn có lần lượt từng đợt vòi rồng.

Đao chưa đến nhưng vòi ròng từ đao mang hóa hình đã phóng đến trước mặt Ôn Bình thân.

Lúc này, Ôn Bình phóng xuất ra một cỗ mạch khí, dùng mạch khí đơn thuần công kích, trực tiếp giải khai đao mang huyễn hóa thành vòi rồng. Mặc dù đã giải khai nhưng trùng kình của chúng không hề giảm.

Tựa như trâu điên, đổi hướng, xông vào rừng rậm, cứ thế mở ra một con đường trong rừng. Chỉ hai cái hô hấp, một gốc cổ thụ sinh trưởng bách niên vậy mà bị quấn nát thân.

Đúng vào lúc này, đao của Vi Thiên Tuyệt đã đến.

Một đao trực tiếp bổ lên vai Ôn Bình, tốc độ cực nhanh.

Tuy nhiên Ôn Bình kịp phản ứng, lưỡi đao vừa vặn xẹt qua Bất Hủ Thanh Phong bào.

Hắn dám khẳng định, nếu mình chậm một chút, đao của Vi Thiên Tuyệt khẳng định chém lên vai mình.

Sau khi tránh thoát đao thứ nhất, đao thứ hai, đao thứ ba của Vi Thiên Tuyệt đảo mắt bổ tới, so với đao đầu tiên, rõ ràng là đã tăng thêm vài phần lực.

Vi Thiên Tuyệt không quên thiện ý nhắc nhở Ôn Bình hai câu:

- Ôn Bình, Cụ Phong trảm của lão hủ thế nhưng mà viên mãn Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật, ngươi tuy là Thông Huyền hạ cảnh, nhưng thời gian tu hành quá ngắn, lão hủ khuyên ngươi nên trực tiếp buông tha chống cự.

Nói xong, khóe miệng Vi Thiên Tuyệt nhếch lên thành một nụ cười hưng phấn.

Liên tiếp bổ ra mười đao!

Mỗi một đao đều dùng tư thế áp đảo bức lui Ôn Bình.

Mười đao qua đi, Ôn Bình cũng đã lui mười bước.

Nhưng lúc này, nhìn về phía Ôn Bình, nụ cười trên môi Vi Thiên Tuyệt chậm rãi biến mất, bởi vì tên tiểu tử đứng trước mặt hắn lông tóc vô thương, không hề thất kinh, cũng chẳng luống cuống tay chân.

Đây là lần đầu tiên hắn đối chiến Thông Huyền hạ cảnh xuất hiện cục diện như vậy.

Một cảnh một lạch trời.

Thông Huyền trung cảnh vốn có cảnh nghiền ép Thông Huyền hạ cảnh.

Nhưng với Ôn Bình, câu nói "một cảnh một lạch trời" này căn bản không dùng được.

Sau một khắc, giọng Ôn Bình vang lên.

- Vi Thiên Tuyệt, nếu như muốn giết ta, vẫn nên xuất ra một điểm bổn sự đi? Chỉ cái này, tư cách chạm đến ta cũng không có.

- Cuồng vọng! - Vi Thiên Tuyệt nộ quát một tiếng.

- Phanh!

Sau khi chấn mạch, thế đao trong tay lao tới, lực bổ xuống bỗng nhiên tăng gấp bội, vốn là một đao hai ba đạo kiếm quang hóa hình vòi rồng, hiện tại một đao vừa ra, hoàn toàn là đao mang phi tiên, tựa như là pháo hoa rực rỡ trên bầu trời.

Vô số lưỡi đao theo Vi Thiên Tuyệt mà đến, chung quanh 10m, mặc kệ là vật gì đều bị cắt thành mảnh vụn.

Uy áp kia rõ ràng là Thông Huyền trung cảnh Vô Địch chi uy!

Thấy thế, Ôn Bình không còn thể hiện thân pháp nữa, mà ngay lập tức chấn mạch, phóng thích Hỏa Long thuật.

Sau khi mạch khí hồng sắc tự thiên địa tiến vào mạch môn, phía sau Ôn Bình liên ngưng tụ một đầu Hỏa Long dài ba trượng có thừa.

So với Hỏa Long do Luyện thể cảnh phóng thích lớn gấp ba lần, đồng thời, càng hiển lộ thần vận.

Dĩ vãng, Hỏa Long tựa như không có mắt, tuy có thể thiêu cháy hết thảy, nhưng lại không có được khí thế khổng lồ kia. Hiện tại, Hỏa Long tựa như được điểm nhãn, linh đông hơn, cũng có được Long uy.

Hỏa Long há miệng, lộ ra long chủy (1) thiêu đốt hỏa diễm.

(1) Miệng rồng.

Ôn Bình nói:

- Vi Thiên Tuyệt, thử thuật của ta xem thế nào?

Dứt lời, Ôn Bình tâm niệm vừa động.

Hỏa Long dài ba trượng phóng thẳng lên trời độ khoảng 10 mét, sau đó lao xuống trước mặt Vi Thiên Tuyệt.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Vi Thiên Tuyệt giương cao, lộ ra vui vẻ, hắn không chút do dự, trực tiếp dùng hạo đại chi thế phóng tới Ôn Bình.

Nhưng trong nháy mắt tiếp xúc Hỏa Long, kiếm quang tựa như viên đá rơi vào hồ sâu, ngoại trừ một chú rung động, căn bản không hề có bất kỳ động tĩnh gì.

Kinh ngạc qua đi, Vi Thiên Tuyệt lập tức thu chiêu, đao tái khởi, đồng thời lên tiếng nói:

- Trước có Hỏa xà thuật, nay có Hỏa Long. Ôn Bình, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng, không hổ là Thông Huyền

Cảnh trẻ tuổi nhất Đông Hồ.

Những lời này là Vi Thiên Tuyệt thật sự tán thưởng Ôn Bình.

Đối với hắn, có được đối thủ chính là một cái diễm phúc.

Giết chết đối thủ, lấy đi hết thảy những thứ thuộc về hắn ta lại càng là vinh quang.

- Phanh!

Âm hưởng chấn mạch nặng nề vang lên.

Vi Thiên Tuyệt lại vung đao, nhưng lúc này đây, cùng hai lần trước lại bất đồng.

Một đao bổ tới!

Chỉ có một đạo đao mang bay ra.

Thế nhưng đao mang này lại dài đến ba trượng, có xu thế cùng Hỏa Long liệt nhật tranh huy (2).

(2) Tranh nhau tỏa sáng.

Vi Thiên Tuyệt nói:

- Đáng tiếc, ngươi rốt cuộc vẫn còn trẻ, con đường tu hành, nhanh là tốt, nhưng trong đó cũng có cái xấu. Sau khi tu luyện Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật viên mãn, dị mạch mạch thuật đứng trước nó chẳng khác nào con kiến hôi.

Hắn vừa nói xong.

Hỏa Long cùng đao mang chạm vào nhau.

- Oanh! - Một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Hỏa Long bị chẻ ra, tựa như mây phân tán khắp nơi, khiến cho sườn núi Vân Lam sơn phút chốc hóa thành biển lửa.

Thế nhưng đao mang vẫn không hề suy suyễn.

Lưỡng thuật tranh phong. Hỏa Long thuật chỉ là nhập môn, hiển nhiên vẫn rơi vào thế hạ phong.

【VIP】 Trận Chiến Đỉnh Phong

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngàn tầng thềm đá.

Bọn Vân Liêu nghe được động tĩnh chạy đến, ngừng chân dọc quảng trường, lúc nhìn xuống, vừa vặn thấy được trận chiến giữa Vi Thiên Tuyệt và Ôn Bình. Chứng kiến một màn kinh người này, Vân Liêu cảm thấy vô cùng kinh hãi.

- Đây là thực lực của tông chủ? Biến dị mạch môn thật sự quá cường đại! - Hắn biết rõ Ôn Bình đả thông mạch môn tại Hoàng Lê thành, nhưng thật không ngờ đến đó lại là biến dị mạch môn.

- Vi Thiên Tuyệt nổi danh tại Đông Hồ đã lâu. Tại Thông Huyền Cảnh trung cảnh hiếm có địch thủ, ngoại trừ tam đại chủ sử cân sức ngang tài, không ai có thể cùng hắn đánh một trận hữu lai hữu vãng.

- Chờ đợi ở Thông Huyền Cảnh trung cảnh bách niên, với tư cách là Thiên Tuyệt Môn cung phụng, tu hành Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật, trăm năm qua, tất nhiên đã viên mãn. Mặc dù là lão phu, đối chiến cũng hắn bất quá cũng chỉ được mười hiệp.

Mộ Dung Trì đứng bên cạnh quan khán, tim đập có hơi nhanh một chút, nhịn không được cảm thán hai câu. Nhớ đến hai ngày này bản thân vô lễ, hiện tại ngẫm lại, xác thực Ôn Bình đã rất tôn trọng hắn, chỉ là hắn không biết quý trọng.

Loại hành vi vừa thấy Ôn Bình liền muốn cướp đệ tử của hắn, nếu như tiểu tử kia tánh khí bạo phát, “tô hành” này hắn khẳng định phải ăn. Mà hắn, cũng không có thực lực mang Mộ Dung gia đến báo thù.

Nghe Mộ Dung Trì cảm thán, Tần Sơn, Hoàn Thành cùng bọn người Hoàn Sơn quan khán trận chiến trên Ngàn tầng thềm đá cũng nhịn không được châu đầu ghé tai bàn luận.

- Khó trách khi nghe Thông Huyền Cảnh vào thành, tiểu tử này cũng một bộ thờ ơ. Nguyên lai thực lực của hắn sớm đã có thể so sánh với Thông Huyền Cảnh trung cảnh, hơn nữa còn ngang tầm với thế hệ trước… Huynh đệ của ta quả thật có một hảo nhi tử.

- Biến dị mạch môn này quả thật khủng bố, tông chủ vừa mới đột phá Thông Huyền Cảnh lại có thể đối chiến cùng Thông Huyền trung cảnh. Ta cùng tuổi tông chủ thế mà vẫn chỉ là Luyện thể bát trọng thôi.

Tần Sơn nhìn dưới núi, nhịn không được tâm trì thần vãng (1).

(1) Dạng như bị mê hoặc. Chỗ này ta nghĩ Tần Mịch mới đúng, cơ mà nguyên tác viết sao ta để vậy.

Một bên, Lâm Khả Vô nội tâm ngoại trừ kinh ngạc thì không còn gì khác.

Đều nói thiên tài yêu nghiệt đơn giản chính là 15 tuổi bước vào Thông Huyền Cảnh, có như thế mới đủ tư cách chạm vào cánh cửa Thần Huyền. Loại thiên tài cấp bậc này, ở Tam tinh tông môn, thế lực hoặc học viện đều được liệt vào hàng ngũ tinh nhuệ.

Thế nhưng mà thiên tài yêu nghiệt, cho dù là tiên thiên có được Linh thể - Vô cấu chi thể cũng không so bì được với vị tông chủ trước mắt này. Nhìn thế nào Ôn Bình cũng chỉ mới 18, 19 tuổi, vậy mà lại là Thông Huyền Cảnh, thậm chí có đủ sức đối chiến với Thông Huyền trung cảnh, chưa kể kẻ mà hắn đối chiến là lão ngoan đồng đã chờ đợi bách niên tại Thông Huyền trung cảnh.

- Khó trách tông chủ dám khẳng định có thể giúp ta tiến vào Thông Huyền Cảnh trước 25 tuổi. - Lâm Khả Vô nhịn không được cảm thán một tiếng.

Một nam nhân trung niên cầm trường thương, dựng trên nóc một cái quán rượu đổ nát. Bên cạnh hắn, cách đó không xa

là một hắc y nam nhân, y phục hoàn toàn che kín người hắn.

Hai người cứ đứng như vậy, cách trận chiến chừng hơn hai trăm mét.

Nhìn rồi lại nhìn, nam nhân trung niên cầm trường thương bỗng nhiên mở miệng:

- Hắc gia, ngươi thấy thế nào?

Nam nhân được gọi là Hắc gia lên tiếng:

- Thực lực Vi Thiên Tuyệt trên ta và ngươi, thủ đoạn càng là siêu nhiên. Ôn Bình kia tuy là đả thông dị mạch, mạch thuật tu luyện phẩm cấp cũng không thấp, nhưng muốn chiến thắng Vi Thiên Tuyệt là chuyện không thể. Ta và ngươi chỉ cần chờ ở đây, đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, lúc đó là Hoàng Tước cũng chẳng muộn.

Nam nhân trung niên cầm thương cười cười.

Không tiếp lời.

Hắn có cùng kiến giải với đối phương, dị mạch có thể vượt cảnh chiến đấu là không sai, nhưng cũng không có nghĩa là vượt qua một cảnh giới, chiến thắng nhân vật vô địch ở cảnh giới khác. Vượt cảnh chiến đấu chỉ đơn giản là Thông Huyền hạ cảnh có thể thắng Thông Huyền trung cảnh phổ thông mà thôi.

Chỉ khác nhau một chữ, những sự khác biệt đó lại đại biểu cho vài thập niên tích lũy cùng lắng đọng.

…

Ngàn tầng thềm đá.

- Quả nhiên, nhập môn Hỏa Long thuật so với Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật viên mãn không chỉ kém một chút. - Ôn Bình thất kinh.

Có lẽ chỉ khi Hỏa Long thuật đạt tới tiểu thành, hắn mới có thể chống lại Cụ Phong Trảm viên mãn được. Cảnh giới đại thành hẳn là đủ vững vàng áp đảo Cụ Phong Trảm.

Mặc dù hắn có dị mạch, nhưng khoảng cách vượt qua vẫn là quá lớn.

Khoảng cách này lớn bao nhiêu ư? Tỉ như nói, Mộ Dung Trì là một Thông Huyền Cảnh trung quy trung củ, trong cùng cấp không tính là yếu, cũng không thể xem là đặc biệt mạnh. Còn Vi Thiên Tuyệt… Một mình hắn có thể xử lý mấy tên Mộ Dung Trì.

Bất quá, Ôn Bình quả thật cảm thấy rất đáng tiếc cho Vi Thiên Tuyệt:

- Nếu như ngươi đến tìm ta sớm mấy ngày, trận chém giết này thật sự ta sẽ phải thua.

Nói xong, đao mang trên không trực tiếp rơi xuống, tựa hồ có mặt, bổ thẳng về phía Ôn Bình.

Nhưng hắn lại không mảy may dao động, mà lúc này, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khóe môi Vi Thiên Tuyệt không khỏi giương cao lên một chút, tiếu dung nồng đậm.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người gặp phải đao mang của hắn lại không né tránh. Lần trước, cũng có một kẻ cuồng ngạo, không thèm né tránh như tên tiểu tử này, hình như mộ phần hắn ta giờ đã xanh cỏ rồi.

(Chỗ này thấy là lạ, đáng lẽ nói vậy thì Ôn Bình phải là người thứ hai thấy đao không tránh, nhưng tác giả viết vậy thì cứ để vậy nhé các đạo hữu)

Cười xong, Vi Thiên Tuyệt vọt tới, đao trong tay hướng thẳng Ôn Bình.

Hắn cười, nói:

- Ôn Bình, ngươi rất tự ngạo, vậy mà lại không lùi bước. Tốt, ta cho ngươi hai lựa chọn, tránh đao mang liền không tránh khỏi đao của ta, tránh đao của ta liền phải hứng lấy đao mang. Hai chọn một đi!

- Vì sao không thể đỡ cả hai?

- Đỡ? Khặc khặc… Ôn Bình, trừ phi…

Nụ cười trên môi Vi Thiên Tuyệt cứng lại, biểu lộ ngưng kết, nửa câu sau "Trừ phi ngươi muốn chết" mắc lại cổ họng.

Đao mang dài ba trượng bổ xuống lại bị Ôn Bình dùng khủy tay cản lại.

Nhục thể cản mạch thuật.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói, cũng là lần đầu nhìn thấy.

Kế đó, giọng Ôn Bình truyền đến:

- Vi Thiên Tuyệt, nếu không, ngươi cũng tiếp thử một quyền của ta?

Dứt lời, đao trong tay đột nhiên bị Ôn Bình bắt lấy.

Hắn muốn tránh thoát, thế nhưng một đấm của Ôn Bình đã nhanh chóng nện tới, đập thẳng vào mặt hắn, căn bản không cho hắn kịp phản ứng.

- Ầm!

Vi Thiên Tuyệt bay ngược ra.

Từ Ngàn tầng thềm đá bay thẳng xuống chân núi Vân Lam sơn, nện vào đống phế tích trên Thanh Thủy nhai.

Nằm trên phế tích, Vi Thiên Tuyệt cảm thụ đau đớn truyền đến từ nửa bên mặt, trong miệng dường như có mùi lạ.

Phun một cái!

Nước bọt đã hóa thành máu tươi.

Nhìn thấy một màn này, Vi Thiên Tuyệt chẳng những không giận còn cười:

- Quả nhiên dị mạch Thông Huyền không giống với bình thường. Vô cấu chi thể của lão phu đã là đại thành, vậy mà một quyền của ngươi cũng không chịu được, còn đổ máu.

Cười xong, sắc mặt Vi Thiên Tuyệt lạnh xuống.

Lúc nhìn về phìa Ôn Bình, trầm mặc một hồi, nói:

- Đáng tiếc, ngươi quá kiêu ngạo, không hề phát hiện nguy hiểm lớn nhất vốn ở ngay bên cạnh mình.

Lời vừa ra, phụ nhân đang đứng trên thềm đá đột nhiên há to miệng, phun ra khói đen. Khói đen tựa quang ảnh, nhảy mắt bao phủ gần phân nửa Vân Lam sơn.

Ôn Bình vừa vặn ở ngay trung tâm

Vi Thiên Tuyệt cười to hai tiếng, lại nói:

- Ngươi thật sự cho rằng lão hủ không chút chuẩn bị đã đến? Tôn nữ này của ta là Yêu vật Hắc Trạch, khói nàng phun ra có thể vây khốn Thông Huyền thượng cảnh, còn có thể ngăn trở mạch khí. Đứng trọng nó, ngay cả mạch khí ngươi cũng không cảm ứng được, đan điền càng không có thiên địa chi khí, giờ ngươi chẳng khác nào cá trong chậu.

【VIP】 Cái Chết Của Vi Thiên Tuyệt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bên trên Vân Lam sơn, Mộ Dung Trì thấy cảnh này, lại nghe được lời nói của Vi Thiên Tuyệt, nhịn không được thở dài, thất lạc nói:

- Vi Thiên Tuyệt này quả thật là đủ ẩn nhẫn, nếu như không phải tiểu tử này làm cho hắn hết cách, chỉ sợ toàn bộ Đông Hồ này sẽ không có ai nghĩ tới cháu gái của hắn không phải là tôn nữ thật mà là một đầu yêu sủng Hắc Trạch.

Loại yêu vật Hắc Trạch này, hắn chỉ mới nghe qua ở trong truyền thuyết. Bởi vì quá mức đáng sợ và thưa thớt.

Thông Huyền Cảnh sở dĩ cường đại bởi lẽ mạch môn là cái lạch trời giữa tu sĩ Luyện thể và Thông Huyền Cảnh là do mạch khí. Mà khói do Hắc Trạch phun ra lại có thể ngăn cách mạch khí, biến mạch môn thành thứ vô dụng.

Loại yêu vật này, mấy trăm năm qua mới thấy một đầu còn sống, so với Thông Huyền thượng cảnh còn hiếm hoi hơn.

Mà loại yêu vật mấy trăm năm mới nhìn thấy lại bị Ôn Bình đụng phải.

Phía dưới Vân Lam sơn, nam nhân trung niên cầm thương đứng trên nóc nhà cũng cười cười, lắc đầu nói:

- Kẻ này vận khí không tốt. Nếu như không có Hắc Trạch, trận chiến này hắn hẳn là dành phần thắng, hiện tại…

- Đợi chút nữa lại giết Hắc Trạch trước… Chờ bọn họ đánh xong, chúng ta liền xuất thủ. Ngươi lấy bạch tinh, ta lấy Hỏa xà thuật pháp!

Nam nhân áo đen bắt đầu duỗi đôi tay gầy guộc trong ống tay áo ra, một bộ chờ Vi Thiên Tuyệt giải quyết xong liền đi ra động thủ .

Nhưng vào lúc này, bên trong đám khói đen truyền ra một thanh âm:

- Vi Thiên Tuyệt, đây chính là thủ đoạn sau cùng của ngươi sao?

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn vào bên trong khói đen.

Chỉ thấy bỗng nhiên nổi lên một cơn gió, đem khói đen thổi dạt ra ngoài Vân Lam sơn. Chỉ trong mười cái hô hấp, khói đen đã bị gió xoáy cuốn lên tận mây xanh.

Mà Ôn Bình, chậm rãi biến mất trong khói đen, một tay nắm lấy cổ họng Hắc Trạch, đem nàng xách bổng.

Ôn Bình thật sự cũng có chút buồn bực, tối hôm qua có Linh Doãn tới, thích chơi sương mù, hơn nữa còn chơi lớn, đem sương mù phủ toàn bộ Vân Lam sơn, hơi có chút tư thế làm đại sự, chỉ tiếc kẻ định làm đại sự kia lúc này đang trồng cây cho Bất Hủ Tông.

Vốn tưởng rằng Vi Thiên Tuyệt này còn có trò gì mới, nhưng thủ đoạn cuối cùng của hắn, vẫn là sương mù.

Mà Vân Lam sơn sau khi được cải tạo thiên địa, sẽ có công năng tự động thanh lý thứ không sạch sẽ, lôi vân cũng có thể thanh trừ chứ đừng nói tới một ít sương mù.

Trở lại hiện trường, Vi Thiên Tuyệt lúc này mang một bộ mặt có in ba chữ: Không thể nào!

Khói đen do Hắc Trạch phun ra nếu dễ dàng bị gió thổi đi như vậy thì hắn cũng không xem nó làm lá bài tẩy, chỉ khi thực sự cần thiết mới lấy ra. Đừng nói là một cơn gió nhẹ kia, coi như là gió lốc chân chính cũng đừng hòng ảnh hưởng tới đám khói đen đó.

Nó tồn tại, trừ khi Hắc Trạch tự mình thu hồi, bằng không đừng mong có thể xua đi.

Chính bởi vì điểm đáng sợ đó cho nên lúc trước hắn đã phải mất công đi khắp nơi, du lịch ở mười cái hồ bên trong Đông Hồ để tìm được nàng.

Không chỉ Vi Thiên Tuyệt, những người biết đặc tính của Hắc Trạch khi thấy cảnh này đều bị dọa đến há hốc mồm.

Vừa rồi còn tưởng kết quả đã định, ai ngờ một trận gió từ đâu tới thổi bay hết hắc vụ.

Mà hiện tại, Vi Thiên Tuyệt đã sinh ra thoái ý.

Hắn đánh nhau với Ôn Bình, căn bản cũng không phải thù hằn gì, chỉ là do treo thưởng. Bây giờ thấy Ôn Bình mạnh mẽ như vậy, ngay cả nhục thể cũng có thể kháng lại Cụ Phong Trảm, hắn làm gì còn tâm tư ở lại nữa.

Nguy hiểm và cơ hội lúc này căn bản đã không còn nằm trên một đường thẳng, tiếp tục đánh, lại không có ý nghĩa nữa.

Sau một khắc, Vi Thiên Tuyệt xoay người chạy như bay, cấp tốc hướng một đầu tường thành của Thanh Thủy nhai mà chạy. Vốn là khoảng cách mấy trăm thước, nhưng hắn lại dùng thời gian một cái chớp mắt để vượt qua, chỉ còn thiếu nửa bước liền giẫm lên bờ tường thành.

- Cho nên, ngươi bây giờ là sợ?

Dứt lời, Ôn Bình ném Hắc Trạch qua một bên, đuổi theo Vi Thiên Tuyệt.

Ôn Bình mặc dù là Thông Huyền hạ cảnh, nhưng có được Hỏa Linh chi thể, tố chất thân thể hơn xa Vi Thiên Tuyệt. Trong khoảnh khắc đó liền đi đến bên sát tường thành, lập tức nhảy lên thành lâu đã bị sập một nửa, đạp trên bờ tường, phóng lên không.

Ầm!

Thanh âm chấn mạch như tiếng sấm nổ.

Hỏa Long hiện.

Một đầu.

Hai đầu.

Ba đầu.

…

Trên bầu trời đã thành một biển lửa, mười mấy đầu hỏa long giáng từ trên trời xuống như mưa, tất cả đều hướng tới mục tiêu Vi Thiên Tuyệt đang chạy trên đất bằng muốn đào tẩu.

Tốc độ của Hỏa Long nhanh gấp mấy lần Vi Thiên Tuyệt, chớp mắt đã đến phía sau Vi Thiên Tuyệt. Mà Vi Thiên Tuyệt cảm nhận được hơi nóng kinh người từ sau lưng, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vừa quay đầu lại, hai mắt lập tức co.

- Không!!!!

Sau khi hét một tiếng, hắn đã bị hỏa long phóng lên thân.

Vi Thiên Tuyệt sớm đã không còn ý nghĩ phản kháng, lúc này liền đem bộ dạng yếu nhất hoàn toàn bày ra trước mặt Ôn Bình.

- Oanh!

Hỏa long nổ tung!

Ngoài thành lúc này xuất hiện thêm một cái hố to có đường kính mấy chục mét, mà Vi Thiên Tuyệt, ngay cả tro cốt cũng không thấy.

Một màn này lọt vào mắt mấy người chạy theo đến trên tường thành, khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

- Vi Thiên Tuyệt đã chết?

Hoàn Thành đứng trên tường thành, nhìn cái hố to xa xa, sắc mặt rung động.

Mộ Dung Trì bên cạnh thì tái xanh, xác định cái chuyện khó tin vừa xảy ra là sự thật.

- Vi Thiên Tuyệt chết?

Tần Sơn, Vân Liêu, Mộ Dung Trì, Hoàn Thành… Mấy người đều nhìn chăm chú về phía Ôn Bình đang chậm rãi đi tới cái hố.

Bộ dáng mười tám tuổi, kích thước mười tám tuổi, nhưng lại có thể giết chết Vi Thiên Tuyệt - một trong những chúa tể ở Đông Hồ.

Đồng thời, khi Vi Thiên Tuyệt chết, tất nhiên sẽ tạo nên một bá chủ mới, bá chủ này sẽ có danh tự chói mắt gấp mấy lần Vi Thiên Tuyệt.

Thông Huyền Cảnh trẻ tuổi nhất Đông Hồ.

Xem cái tốc độ tu luyện này, tương lai chắc chắn sẽ đặt chân lên cảnh giới cao hơn, chính là Thần Huyền Cảnh.

Không ai biết Thần Huyền Cảnh là tồn tại như thế nào, thế nhưng bọn họ dám khẳng định, Đông Hồ không hề có Thần Huyền Cảnh. Ôn Bình nhất định sẽ đặt chân lên cảnh giới này, sẽ trở thành bá chủ bên ngoài Đông Hồ, và sẽ là chúa tể của Đông Hồ!

Bởi vì những việc mà người ta không dám nghĩ tới, Ôn Bình sẽ làm được. Bởi vì không ai có thể nghĩ tới, một năm trước, Ôn Bình chỉ mới là Luyện thể thất trọng, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống uể oải không cha không mẹ.

Mà một năm sau, thực lực của hắn đã có thể đặt chân lên Đông Hồ chi đỉnh.

Dưới ánh mắt của đám người, Ôn Bình từ ngoài thành trở về, nhảy lên thành lâu, nhìn phụ nhân kia - Hắc Trạch, chỉ là Thông Huyền hạ cảnh đại yêu, nhưng cũng chút đặc biệt.

Ôn Bình lạnh giọng hỏi:

- Ngươi muốn báo thù sao?

Hắc Trạch lắc đầu, nói:

- Ta làm không được nên không nghĩ tới chuyện này!

Ôn Bình lập tức nói:

- Kể từ hôm nay, làm nô cho Bất Hủ Tông ba trăm năm, đem những chỗ cây cối bị phá hủy đều trồng lại, đương nhiên ngươi cũng có thể lựa chọn đi Tây thiên thỉnh kinh!

- Ta nguyện ý làm nô!

Hắc Trạch quỳ xuống đất.

Ôn Bình gật gù, nhảy xuống tường thành, rời đi.

Tần Sơn thấy cảnh này, không biết nên nói cái gì cho phải, đặc biệt là khi nghe được Ôn Bình để Hắc Trạch đi trồng cây lại là bất đắc dĩ im lặng. Hiện tại "đội quân" trồng cây, có một yêu vương, một Thông Huyền trung cảnh của Không Linh Sơn, giờ lại thêm một đầu Thông Huyền Cảnh yêu thú hiếm thấy - Hắc Trạch.

Sau khi cười khổ, lại đuổi theo bước chân Ôn Bình.

Mà Mộ Dung Trì, đứng trên tường thành, thở dài một cái. Cảm giác được rất nhiều khí tức Thông Huyền Cảnh xung quanh chân núi Vân Lam sơn lúc này lại biến mất vô tung vô ảnh, nhịn không được cảm khái một câu:

- Mười tám tuổi hạ sát Vi Thiên Tuyệt!

- Đan Long nếu như biết được hẳn là sẽ rất hối hận khi treo thưởng… Cái này chả khác gì kết tử thù, không chết không thôi!

【VIP】 Đi! Đi Nhanh Lên!

Nhóm: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn: Truyenyy.com

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi cảm thán hai câu, Mộ Dung Trì cũng không quay lại Thương Ngô thành mà yên lặng nhảy ra bên ngoài thành. Hắn hiểu được, bản thân chờ ở Thương Ngô thành bao nhiêu lâu cũng chỉ phí thời gian, thậm chí còn gây ác cảm cho người ta.

Sau khi nhảy xuống, đi đến bên hố sâu nhìn một chút, sau đó đi vào đường rừng, rời đi Thương Ngô thành. Mà Ôn Bình rời đi, cũng không có ai ở lại.

Hôm nay đã đủ để bọn họ mở rộng tầm mắt, nếu như không phải tận mắt chứng kiến một màn vừa nãy, ai có thể nghĩ thực lực của Ôn Bình lại mạnh như vậy?

Bất quá sau khi mấy người rời đi hết, Hoàn Thành cũng không có rời đi mà đem ánh mắt nhìn vào trong thành.

Mộ Dung Hi một bên dường như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, vội vàng nói:

- Đại nhân, những Thông Huyền trung cảnh kia chỉ có Ôn tông chủ mới có thể dẹp, nên đi tìm Ôn tông chủ thì hơn!

- Ừm!

Hoàn Thành gật đầu tán đồng.

Mặc dù là kẻ đứng đầu một thành, hắn có thể quản lý thương hội, có thể quản lý hết thảy ngoại nhân nhập thành, thế nhưng hắn cũng không thể quản mấy Thông Huyền trung cảnh

kia. Cho dù là hiện tại, Vi Thiên Tuyệt đã bị Ôn Bình giết, hắn vẫn không thể quản được!

Bọn họ e ngại Ôn Bình, e ngại Bất Hủ Tông, không dám gây sự. Nếu như hắn dám đi đuổi những kẻ kia khỏi Thương Ngô thành, ai đảm bảo bọn họ sẽ không trực tiếp động thủ, coi hắn là nơi trút giận?

Mộ Dung Hi tiếp tục nói:

- Nếu không để ta đi hỏi một chút!?

Hoàn Thành lắc đầu nói:

- Không cần, đợi chút nữa ta tự mình lên núi hỏi. Nói thế nào Ôn Bình cũng coi như là cháu của ta, ta đi nói với hắn, hắn hẳn là sẽ nể mặt, thay ta giải quyết đống phiền hà trước mặt này.

Mộ Dung Hi gật đầu, nói:

- Vậy đại nhân, lần này cần mang theo lễ vật không?

Lần trước thành chủ đưa thiếu thành chủ đi Bất Hủ Tông, lúc đi đem rất nhiều lễ vật, kết quả lúc về cũng đều mang tất cả trở về. Không chỉ mang trở về, mà còn đem ban phát cho thuộc hạ.

Hắn hiện tại còn nhớ rõ.

Nghe được câu nói này của Mộ Dung Hi, Hoàn Thành đỏ mặt, trả lời :

- Mang, đương nhiên mang. Tiểu tử Ôn Bình này đã khác xưa rồi, ngày sau Thương Ngô thành còn cần dựa vào hắn mà phát triển. Lại thêm hiện tại hắn đã đứng ở đỉnh cao nhất ở Đông Hồ, Thương Ngô thành chúng ta chỉ là một thành nhỏ, cần nịnh bợ hắn!

Mộ Dung Hi nghe xong, cười nói:

- Thuộc hạ hiểu rồi, vậy ta hiện tại giúp ngài đi chuẩn bị lễ vật!

Dứt lời liền cất bước rời đi.

Bất quá mới đi được hai bước, thanh âm của Hoàn Thành lại vang lên:

- Ngươi đốc thúc công nhân nhanh chóng tu sửa tường thành, đúng, còn phải bảo vệ hiện trạng của cái hố sâu kia. Đó là địa phương Vi Thiên Tuyệt chết, có thể để cho người dân Thương Ngô thành hoặc kẻ ngoại lai tham quan.

Nói xong, Hoàn Thành lộ ra nụ cười tự hào.

Vì nói thế nào, Ôn Bình vẫn được xem là một nửa cháu trai của hắn, vẫn là người của Thương Ngô thành.

Mộ Dung Hi gật đầu, ứng tiếng :

- Ân!

Sau khi giao phó, Hoàn Thành cũng rời đi, trực tiếp đi tới thương hội, mua một đống lễ vật mang lên Vân Lam sơn. Bất quá vừa đi đến chân núi, liền thấy Hắc Trạch đang bận rộn đốn củi trên thềm đá.

Bởi vì trải qua đại chiến giữa Ôn Bình và Hắc Trạch, chỗ mấy bậc thềm này có phần lộn xộn.

Tràng diện phụ nhân bận rộn nhìn qua có chút cổ quái, phụ nhân nhìn như bốn mươi tuổi, da thịt mềm mại, nhưng lại giống như tiều phu vậy, nếu để người khác thấy cảnh này, không chừng sẽ trách trượng phu nhà nào không thương lão bà như thế.

Lúc đi ngang qua Hắc Trạch, Hoàn Thành nhịn không được cảm thán một câu:

- Tiểu tử này thật đúng là bỏ được, vậy mà để Thông Huyền đại yêu Hắc Trạch ở đây đốn cây. Cái này cũng có thể làm hộ thú tông môn nhị tinh đi!

Sau khi cảm thán, Hoàn Thành cũng không dừng bước mà tiếp tục đi lên Bất Hủ Tông.

Hắn biết Ôn Bình thích ở đâu, cho nên trực tiếp đi tới Thính Vũ các, bất quá nửa đường lại gặp được Ôn Bình.

Nhìn Hoàn Thành mang theo một đống đồ, Ôn Bình nghi hoặc mà hỏi thăm:

- Bá phụ, ngươi có chuyện gì sao?

Hoàn Thành kêu người hầu đặt lễ vật xuống, đồng thời đi mở ra một cái cho Ôn Bình xem, vừa mở vừa nói:

- Không có chuyện gì thì không thể đi lên xem sao?

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, đè tay Hoàn Thành xuống, nói:

- Bá phụ, chúng ta có thể nói chuyện bình thường một chút không?

- Bây giờ có mấy Thông Huyền trung cảnh ở trong thành, bá phụ này của ngươi không có đủ năng lực đuổi bọn hắn đi!

- Cứ trực tiếp đuổi, ai không đi, liền nói không cần đi nữa!

- Ngươi nói?!

- Ta nói!

Hoàn Thành nghe Ôn Bình nói như vậy, vui mừng.

Hắn liền chờ câu nói này của Ôn Bình, đem đồ vật ném qua, không kịp chờ nữa, lập tức nói lời cáo từ:

- Ôn tông chủ, ta còn có việc đi trước, những thứ này ngươi giữ lại, cũng chỉ mà một vài thứ không đáng tiền lắm!

Dứt lời, Hoàn Thành lập tức quay người rời đi.

Thật ra chính hắn đều không để ý tới một điểm, trong bất tri bất giác hắn đã không còn xem Ôn Bình là một đứa trẻ nữa!

Xưng hô cũng bất tri bất giác từ "tiểu tử thúi" thành tôn xưng - Ôn Tông chủ!

Cái này là lúc trước hắn cùng Ôn Ngôn xưng huynh gọi đệ, thế nhưng bình thường vẫn gọi Ôn Ngôn là Ôn tông chủ.

Thấy Hoàn Thành đem đến nhiều đồ như vậy, Ôn Bình đương nhiên không cự tuyệt.

Nếu như của người khác thì hắn có lẽ không thu. Thế nhưng là Hoàn Thành đưa, hắn nhất định phải thu. Lần trước đưa Hoàn Sơn nhập tông, đem một đống đồ tới sau lại mặt dày đem về.

Còn có thể kháy ra một ít.

Toàn bộ Thương Ngô thành, ai ai cũng phải nộp thuế cho hắn, hắn chính là người giàu có nhất Thương Ngô thành này.

…

Mà Hoàn Thành sau khi xuống núi, lập tức triệu tập toàn bộ thuộc hạ - bảy tên Luyện thể thập tam trọng.

Hoàn Thành hướng đám người hỏi:

- Đã điều tra ra chỗ ở của bọn họ chưa?

- Nghênh Xuân Hoa lâu có một vị!

- Nhà trọ Biệt Lai một vị!

- Nhà trọ Tùng Hoa một vị!

Nghe được thuộc hạ báo cáo, Hoàn Thành cười lạnh?

- Còn có thể ngồi ở thanh lâu, thật là lạc quan nha!

Dứt lời, Ôn Bình đứng dậy.

Nộ quát một tiếng:

- Xuất phát, đem bọn hắn đuổi ra Thương Ngô thành!

…

Sau một nén hương.

Bên trong Nghênh Xuân Hoa lâu, trong một gian phòng, Dạ Ma cầm chén rượu, đẩy hai nữ tử dạt qua một bên.

Dạ Ma nhìn Hoàn Thành, lạnh lùng nói:

- Ngươi chỉ là một cái Thông Huyền hạ cảnh cũng dám đuổi ta đi?

Hoàn Thành cười cười, không nói gì.

Mộ Dung Hi lập tức lạnh giọng mở miệng, rút đao trực tiếp chỉ vào Dạ Ma.

Nếu như là ngày thường, dù là một Thông Huyền hạ cảnh dám chỉ đao vào hắn, e rằng phải trả cái giá rất đắt. Nhưng bây giờ, Luyện thể thập tam trọng cảnh dùng đao chỉ vào hắn, hắn cũng không dám động thủ.

Đó là do câu mà Mộ Dung Hy vừa mới nói ra:

- Ôn tông chủ nói, nếu không muốn đi cũng không sao, không cần phải đi nữa!

Câu nói này vừa dứt, trong phòng vang lên một tiếng "rắc", tiếng của cái ly rượu bị bóp vụn.

Dạ Ma liếc nhìn bàn tay ướt rượu, gần như run rẩy đứng lên, chợt đem mu bàn tay đưa ra sau. Nói thật hắn không thể chịu đựng được bị kẻ trước mặt vũ nhục. Nhưng hắn cũng không dám động thủ, bởi vì Ôn Bình đã mở miệng.

Vi Thiên Tuyệt cũng đã bị hắn ta miểu sát.

Vi Thiên Tuyệt… hắn tự tin mình mạnh cũng không mạnh hơn Vi Thiên Tuyệt.

Hắn hôm nay nếu như giết chết mấy người này thì sợ rằng không chạy ra được Thương Ngô thành.

Mặc dù không cam lòng, nhưng hắn vẫn phải cất bước rời đi Nghênh Xuân Hoa lâu.

Khi đứng dưới Nghênh Xuân Hoa lâu hai mắt hắn nhìn ra chung quanh, đột nhiên nhớ tới một việc.

Hình như là Linh Doãn sau khi vào thành, liền không thấy tăm tích. Ngay cả trong đám người hôm nay đứng từ xa tính làm "chim sẻ" cũng không có thấy nàng.

Lập tức một cảm giác bất an sinh ra. Dạ Ma không nhịn được rùng mình một cái.

Đi!

Đi nhanh lên!

Sau khi trong đầu sinh ra ý nghĩ này, lập tức tìm một con ngựa tốt, thúc ngựa chạy một mạch ra khỏi Thương Ngô thành.

【VIP】 Kiến Mộc Thụ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngoại trừ Dạ Ma, hai gã khác Thông Huyền trung cảnh khác cũng lần lượt xám xịt trốn ra khỏi Thương Ngô thành.

Giống với Dạ Ma, có lẽ Phủ Thành Chủ không thể chấn nhiếp được bọn họ, nhưng lời Ôn Bình nói thì có thể, dù sao đây cũng là khu vực của Bất Hủ tông.

Ba người vừa đi, gió ở Thương Ngô Thành phảng phất mát mẻ hơn rất nhiều.

Mọi người cũng bắt đầu lục tục chuyển trở về, lần này, Phủ thành chủ trực tiếp tăng nhân thủ thanh lý tàn dư ở Thanh Thủy nhai. Bất quá, không có trùng kiến lại mà là an trí cư dân Thanh Thủy nhai ở một con đường khác.

Cứ như vậy, tương lai Vân Lam sơn liền thêm có một cái quảng trường rộng độ 200 ~ 300 mét.

Đương nhiên, đây đều là những chuyện sau này.

Hiện tại, sau khi giết chết Vi Thiên Tuyệt, Ôn Bình mang theo Lâm Khả Vô đến khu Ký Túc Xá đã thăng cấp thành công.

Sau khi thăng cấp thành công, phòng ở khu Ký Túc Xá tăng lên 20 gian. Ngoài ra, diện tích cũng khuếch trương rộng thêm, 20 gian phòng đều vây quanh đầm nước hình thành một cái “đảo nhỏ”.

Giữa 20 gian phòng còn có thêm một cái suối phun.

Dưới ánh nắng mặt trời, suối phun tựa như được thượng thiên chiếu cố, chung quanh có thất thải cầu vồng vờn quanh, đẹp đến không có thật.

Ôn Bình quay sang nói với Lâm Khả Vô bên cạnh:

- Sau này ngươi sẽ ở đây, 50 kim tệ một ngày.

Mà giờ khắc này, nhìn những hình ảnh trước mắt, Lâm Khả Vô nhịn không được hai mắt tỏa sáng. Nhất là khi chứng kiến cái suối phun kia, hắn càng kích động không thôi.

Nói thật, những nhà trọ xa hoa hắn đã từng ở qua rất nhiều, nhưng mấy cái nhà trọ… kia có xa hoa bực nào, trong phòng có bày biện nhiều thứ như Bác Cổ khung đi chăng nữa thì cũng không sánh bằng một tí ti chỗ trước mắt.

Phòng ở thoạt nhìn không giống với bình thường, lộ ra một cỗ dị vực phong tình, ngay cả nước cũng có điều đặc biệt.

Chứng kiến những thứ này, hắn đã sớm quên mất sự kinh ngạc trước trận chiến của Ôn Bình khi nãy.

Một lúc sau, Lâm Khả Vô mới hoàn hồn, vội vàng quay sang Ôn Bình nói:

- Đa tạ tông chủ.

Nói xong, hắn lập tức bước lên cầu gỗ, chuẩn bị tiến vào khu Ký Túc Xá, Kim Điêu cũng theo sát phía sau.

Bất quá, hắn bị Ôn Bình ngăn lại:

- Quy củ Bất Hủ Tông, ngoại nhân không thể dừng lại Bất Hủ Tông quá 1 canh giờ. Kim Điêu, thời gian ngươi ở đây đã một canh giờ rồi.

Kim Điêu ngây ra một lúc.

Vừa định hỏi sao lại có loại quy củ này, Lâm Khả Vô đã lên tiếng trước:

- Vậy ngươi đến Thương Ngô Thành tìm chỗ dừng chân đi.

Kim Điêu nhất thời im lặng:

- Thiếu gia, chuyện này…

Lâm Khả Vô là thiếu gia Lâm gia, dù chỉ do tiểu thiếp sinh ra, nhưng hắn cũng nhất định phải bảo vệ tốt vị thiếu gia này. Nếu không, người Lâm gia biết hắn vụng trộm mang thiếu gia đến Đông Hồ, còn để hắn ta xảy ra chuyện, vậy thì nguy rồi.

Lâm Khả Vô tựa hồ biết rõ suy nghĩ trong nội tâm Kim Điêu, chợt nói:

- Yên tâm đi, Ôn tông chủ là tu sĩ dị mạch, không đến mức có ý xấu với ta.

- Vâng!

Kim Điêu gật đầu, lúc này mới quay người ly khai.

Hắn vừa đi, Ôn Bình hiển nhiên cũng rời đi.

Lại nói tiếp, Thính Vũ Các đã thăng cấp thành công.

Lúc này, bộ pháp của Ôn Bình nhanh hơn, sải bước đi thẳng về chỗ ở của mình.

Sau khi thăng cấp, Thính Vũ Các lại lần nữa phát sinh một vài biến hóa nhỏ, bất quá tổng thể không phải quá lớn. Thực lực Ác Linh Kỵ Sĩ đã tăng đến nửa bước Thần Huyền, tuy nhiên, biến hóa cũng không phải quá lớn.

Đương nhiên, nói không lớn ở đây là đang chỉ vẻ ngoài.

Sau khi thăng cấp, khẳng định Thính Vũ Các lúc trước không thể nào so sánh được.

Ác Linh Kỵ Sĩ nửa bước Thần Huyền…

Hắn cảm giác hiện tại nếu như để nó đánh cùng Xích Mục Cự Viên kim cương huyết mạch, không cần quá nhiều chiêu thức tỉ như biến Thạch Hổ ở chủ điện thành Địa Ngục Hổ các loại, chỉ một chiêu, Xích Mục Cự Viên chắc chắn sẽ ngã xuống.

Đương nhiên, loại cảm giác này không phải "Không có lửa thì làm sao có khói", mà đó là nhận xét của hắn sau khi cảm ứng được cảnh giới của Ác Linh Kỵ Sĩ.

Vuốt ve đầu Cáp Cáp một hồi, Ôn Bình cất bước đi vào Thính Vũ Các, nói:

- Hệ thống, mở thương điếm nội trí.

Thương điếm nội trí cũng là trọng đầu hí (1).

(1) Tiết mục áp chảo.

Hắn vừa nói xong, quang ảnh xuất hiện trước mắt, thương điếm nội trí mở ra.

Đầu tiên là khí cụ cải tạo chế phục tông môn: Cạn kiệt.

Hiện tại trong thương điếm có thêm một món đồ mới: Kiến Mộc thụ.

Ôn Bình liền hỏi hệ thống:

- Hệ thống, Kiến Mộc thụ này là vật gì?

Hệ thống hồi đáp:

- Kiến Mộc, trong truyền thuyết là nấc thang giúp cường giả chí tôn câu thông với thần linh, từ cổ chí kim thường thanh.

- Ý của ngươi là nếu ta đem gieo cái này xuống là có thể câu thông thần linh?

Nói xong, Ôn Bình chỉ cảm thấy buồn cười.

Lại còn cái gì mà câu thông thần linh, thế giới này đoán chừng đã sớm không có thần linh.

Nếu có cũng chỉ là một ít tu sĩ tu luyện đến mức cường đại cực đoan mà thôi.

Hắn không có việc gì đi câu thông đám người đó làm gì?

Hệ thống nói tiếp:

- Kiến Mộc thụ này đương nhiên không có đủ năng lực câu thông thần linh, nhưng nó vẫn được xem là đồ vật hiếm có. So với Sinh Mệnh thụ, độ trân quý của nó chỉ hơn mà không kém. Quan trọng nhất là nó có thể liên tục sinh ra mộc khí, không ngừng nghỉ.

- Liên tục sinh ra mộc khí?

- Đúng, sau khi phiến thiên địa này được cải tạo, mảnh đất đã thai nghén ra Sinh Mệnh chi thụ gọi là Vô Trần thổ, Kiến Mộc nếu trồng trên Vô Trần thổ thì có thể liên tục sinh ra mộc khí. Sau này, Kí chủ không cần hấp thu hết mộc khí chỗ này lại phải đổi sang chỗ khác. Chỉ cần trồng đủ Kiến Mộc thụ trên

Vân Lam sơn, ngồi ở đỉnh núi bách niên cũng liên tục có mộc khí để hấp thụ.

Nghe được những lời của hệ thống, khóe miệng Ôn Bình dần giương lên, tươi cười không kiềm chế được lộ ra bên ngoài.

Bất quá, còn chưa kịp "bày tỏ tâm sự", hệ thống đã nói tiếp:

- Kí chủ, ngoại trừ điều đó, Kiến Mộc thụ còn có giá trị sử dụng rất lớn, là thiên tài địa bảo hiếm có. Có thể dùng làm linh thiện, hiệu dụng rất lớn đối với Thông Huyền Cảnh. Bất quá, điều kiện gieo trồng vô cùng hà khắc, phải đảm bảo không quá một phút tưới nước một lần, mà nước này phải là linh thủy trong giếng. Sau khi nảy mầm, cứ 100 lần hô hấp phải tưới linh thủy một lần, cứ như thế liên tục suốt 48 tiếng đồng hồ mới ra lá.

Ôn Bình kinh ngạc nói:

- Chuyện nhỏ mà thôi, ta có đến ba công nhân trồng cây cơ mà.

Dứt lời, hắn liếc mắt nhìn giá của hạt giống Kiến Mộc thụ, cái này không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã hãi hùng.

Một hạt giống trị giá 10.000 kim tệ.

Đi kèm với cái giá khoa trương đó còn có một hạn chế: Mỗi ngày chỉ có thể mua mười hạt.

Đương nhiên, hạn chế đối với hắn hiện tại cũng chẳng khác nào không có.

Một ngày 10 hạt… Hắn mua không nổi a!

Hiện tại trong tay hắn cũng chỉ có khoảng 18 vạn, nếu như muốn trồng Kiến Mộc thụ khắp núi, đen hắn bán đi cũng không đủ nữa là.

Hắn sớm biết đồ do thương điếm nội trí đưa ra đã được loại bỏ những thứ đồ dùng hằng ngày.

Chỉ có điều, Kiến Mộc thụ này là mua mỗi ngày.

Nhưng lại không phải dùng mỗi ngày.

Nghĩ vậy, hắn nhịn không được đốt một điếu Xì gà sinh mệnh, chậm rãi hít một hơi, sau đó nhịn đau mua 8 hạt Kiến Mộc thụ.

Hạt giống Kiến Mộc thụ tới tay, Ôn Bình bốc lên một hạt, búng hai cái, vỏ rất dày, cứng rắn y hệt Địa Ngục nham dùng để kiến tạo Ngàn tầng thềm đá. Ôn Bình tự hỏi liệu cây mầm có thể chọc thủng được vỏ hạt hay không?

Sau khi mua hạt giống Kiến Mộc thụ, Ôn Bình chuẩn bị tiếp tục tu hành.

Bất quá, vừa ổn định tâm thần thì cảm giác được một cổ khí tức đặc biệt truyền đến từ Tàng Thư Các.

Loại cảm giác này y hệt như lúc trước khi hắn đả thông Địa Phá mạch (2).

(1) Chỗ này nói rõ chút nhé, mạch môn đả thông lên Thông Huyền Cảnh tên là Địa Phá mạch, đôi khi sẽ gọi là Địa mạch.

Lúc này, trong đầu Ôn Bình nhanh chóng xuất hiện danh tự của hai người: Diệu Âm và Vân Liêu. Hai người bọn họ đều là Luyện thể thập tam trọng, có khả năng đột phá Thông Huyền Cảnh.

Không nghĩ nhiều, Ôn Bình men theo khí tức đi đến trước Tàng Thư Các.

Giờ phút này, Tàng Thư Các đã bị đám người Dương Nhạc Nhạc vây quanh, cách đó 30 mét, ngay lối vào, Vân Liêu đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, mạch môn ở vị trí tay trái đã bắt đầu xuất hiện vòng tròn thứ hai.

【VIP】 Xích Mục Làm Đốc Công

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Không ngờ Vân Trưởng Lão quan sát trận chiến của tông chủ lại có thể ngộ ra được, trực tiếp đả thông mạch môn ngay tại chỗ.

- Bất Hủ Tông chúng ta lại có thêm một Thông Huyền Cảnh rồi.

Mọi người nhịn không được cảm khái.

Bất quá, thanh âm của bọn họ vô cùng thấp, thấp đến mức chỉ có kề sát bên tai mới có thể nghe được.

- Tất cả rời đi, Diệu Âm, ngươi ở lại đây hộ pháp cho Vân Trưởng Lão. - Đến nơi, Ôn Bình liền giải tán đám người Dương Nhạc Nhạc, bản thân không khỏi nhìn Vân Liêu thêm vài lần.

- Ân!

Diệu Âm đứng bên cạnh mỉm cười, sau đó vội gật đầu.

Lúc này, Tần Sơn cùng Vu Mạch nghe hơi gió cũng chạy đến, bất quá đều bị Ôn Bình đuổi đi.

Ôn Bình nán lại nhìn một lúc, sau đó cũng quay người rời đi.

Đi rồi đi, chạm mặt Hắc Trạch đang khiêng cành cây gãy đến quảng trường. Rìa quảng trường, Hắc Trạch đã thả hai bó củi ở đó, đụng mặt Ôn Bình, nàng không chào hỏi, vẫn tiếp tục làm việc.

Ôn Bình bước quá, hỏi:

- Ngươi đang làm gì?

Hắc Trạch không có quá nhiều biểu lộ dư thừa, chỉ nhàn nhạt đáp:

- Mấy cái… nhánh cây kia vứt đi như thế cũng loạn, khiêng lên nhóm lửa, còn có thể nấu được mấy thùng nước tắm.

Thấy Hắc Trạch chuẩn bị đi xuống núi, Ôn Bình vội nói:

- Ngươi vào vai nhanh thật nha. Bất quá, chỗ của chúng ta không cần củi đốt, đợi lát nữa thu dọn mấy thứ này đi. Hiện tại ngươi theo ta.

- Không cần củi đốt?

Hắc Trạch có chút khó hiểu, bất quá nàng cũng không hỏi nhiều.

Nàng biết rõ tình cảnh của mình hiện tại, cái gì có thể hỏi, cái gì không thể hỏi, cái gì nên hỏi, và cái gì sẽ chọc vào phiền toái… Mấy thứ này ngay từ khi còn bé nàng đã sớm học xong.

Đối với Hắc Trạch, có lẽ không có biện pháp báo thù cho Vi Thiên Tuyệt, nhưng nàng có thể vì bản thân mà tiếp tục sống.

Đương nhiên, nàng không tin Ôn Bình sẽ để nàng ở đây chặt cây 300 năm, dù nói thế nào, nàng cũng là một Thông Huyền Cảnh.

Thậm chí còn là Hắc Trạch độc nhất vô nhị.

Chỉ cần được nàng tương trợ, với thực lực của Ôn Bình, đi khiêu chiến Thông Huyền thượng cảnh cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

Điểm này, nàng cảm thấy Ôn Bình hẳn là hiểu rất rõ, muốn nàng chặt cây, đoán chừng là thuận miệng nói mà thôi.

Ôn Bình quay người, Hắc Trạch vội vàng đuổi theo.

Lúc đến một bên khác của ngọn núi, Ôn Bình thấy được Linh Doãn đang đào hố một cách mệt nhọc.

Mặc dù có cuốc chim đặc chế, nhưng đào Vô Trần thổ vẫn vô cùng tốn sức. Mấy canh giờ mà chỉ mới đào xong được một cái hố.

Mà Xích Mục Cự Viên thì ngược lại, nó rãnh rỗi nằm một bên.

Lại còn dùng nhánh cây làm roi, thỉnh thoảng vụt lên người Linh Doãn một cái.

Vừa vụt vừa mắng:

- Đào nhanh lên, người lớn như vậy mà chỉ có việc đào hố trồng cây cũng làm không được?

- Trái lại ngươi rất nhàn nhã nha! - Thanh âm Ôn Bình đột ngột vang lên.

Xích Mục Cự Viên biến sắc, vội vàng bò dậy, vừa định nói chuyện thì vô thức liếc nhìn nhánh cây trên tay mình, vội vàng ném nó sang một bên, rồi mới lên tiếng:

- Bổn vương chỉ nghỉ ngơi có một chút, cái bà nương này thừa dịp ta bận rộn liền lười biếng, cho nên ta mới hung hăng giáo huấn ả một lần.

Ôn Bình nói:

- Thế nhưng ngươi dùng nhánh cây quất nàng hữu dụng à?

Xích Mục Cự Viên ngây ra một lúc, sau đó mới hoàn hồn:

- Đúng nha, hèn nào ta bảo sao bị đánh hai canh giờ mà ả chẳng ho lấy một tiếng. Bổn vương vậy mà đã quên ả có Vô cấu chi thể.

Vỗ vỗ cái ót một hồi, sau đó Xích Mục Cự Viên nhìn về phía Hắc Trạch sau lưng Ôn Bình.

Híp mắt, bỗng nhiên hứng thú nhếch miệng cười, rồi thì thào tự nói:

- Hắc, thế mà lại là một tiểu Hắc Trạch.

Ôn Bình không để ý đến hắn, mà chỉ nói:

- Xích Mục, về sau trông coi nàng, nàng giống với ngươi, cũng ở Bất Hủ Tông trồng cây 300 năm.

Xích Mục Cự Viên hả hê cười:

- Hắc hắc, bổn vương biết rõ, nàng vừa mới gây động tĩnh rất lớn mà.

Lại là 300 năm.

Hiện tại hắn có hai bạn đồng hành, không còn cô đơn nữa.

Lúc này, Xích Mục Cự Viên hướng về phía Hắc Trạch gầm lên một tiếng:

- Tiểu Hắc Trạch, tới!

Hắc Trạch trố mắt nhìn Xích Mục Cự Viên.

Cái này…

Đây là một đầu Yêu Vương?

Khí tức… Nàng cảm giác được khí tức của Xích Mục Cự Viên là Thông Huyền Cảnh. Vốn nàng không dám xác định cho đến khi nghe hắn mở miệng xưng Yêu Vương. Trong yêu tộc, nếu không phải Vương, không có đại yêu nào dám tự xưng như vậy.

Nhìn Xích Mục Cự Viên, nàng có chút hoảng loạn.

Mới vừa rồi còn nghĩ Ôn Bình hẳn sẽ không để nàng tiếp tục chặt gỗ, kết quả ở đây sớm đã có một Yêu Vương trồng cây 300 năm.

Tuy nàng rất đặc biệt, nhưng so với Yêu vương vẫn chênh lệch rất nhiều. Mỗi một đầu Yêu vương đều có huyệt mạch thượng cổ đại yêu, thực lực Thông Huyền thượng cảnh. Dù nàng có được nuôi đến tròn béo cũng xa xa mới kịp Yêu vương.

Khói đen của nàng trước mặt Xích Mục… Một chút hữu dụng cũng không có.

Bởi vì Yêu Vương có thể không cần mạch khí!

Chỉ dựa vào sức mạnh bản thân đã đủ để một tay bóp chết nàng.

Ôn Bình dùng hắn làm trợ lực so với dùng nàng tốt hơn nhiều.

Được rồi!

Thật sự phải trồng cây 300 năm.

Đúng lúc này, Xích Mục cầm cuốc chim bước tới, giao cho Hắc Trạch, tức giận nói:

- Phát ngốc cái gì, đi theo nàng đào hầm.

Bị hét một tiếng, Hắc Trạch mới từ trong khiếp sợ hoàn hồn.

Bất quá, vừa nghiêng đầu, nhìn về phía Linh Doãn, nàng lại thất kinh.

Không Linh Sơn - Linh Doãn.

Người này nàng biết, lúc ở cùng Vi Thiên Tuyệt, đã gặp nàng ta không dưới mười lần. Linh Doãn cũng không kém cạnh gì, là Thông Huyền trung cảnh.

Vậy mà nàng hiện tại cũng ở đây đào hố trồng cây.

Nhìn thấy Hắc Trạch, Linh Doãn bỗng nhiên cười hỏi:

- Tiểu cô nương, tên Vi Thiên Tuyệt kia thế nào rồi?

Hắc Trạch ảm đạm nói:

- Gia gia đã đi rồi.

Linh Doãn dường như đã sớm biết được đáp án, cũng không nói gì, tiếp tục đào hố.

Bất quá, Hắc Trạch lại không ngừng nhìn về phía nàng, tựa hồ không cách nào lý giải được vì sao Linh Doãn lại ở Bất Hủ Tông trồng cây.

Đúng lúc này, Ôn Bình mở miệng, giơ tay, chìa ra ba hạt Kiến Mộc thu, đưa cho Xích Mục Cự Viên.

- Đem ba hạt giống này gieo xuống, một nén nhang tưới nước 1 lần, sau khi nảy mầm, 100 hơi thở tưới một lần. Đến khi nó lớn lên, ngươi có thể ăn cơm.

Xích Mực Cự Viên gật đầu, vội vàng nhận lấy hạt giống Kiến Mộc thụ, nắm trong tay, tò mò đánh giá vài lần.

Ôn Bình lại lần nữa dặn dò:

- Nước nhất định phải dùng nước trong giếng ở trù phòng.

Xích Mục Cự Viên hiểu, đáp:

- Yên tâm đi, chuyện này các nàng… Không, chúng ta nhất định có thể làm tốt.

Sau khi nhận được cam đoan từ Xích Mục Cự Viên, Ôn Bình quay người rời đi, trước khi đi còn để lại một câu:

- Hai ngày sau ta lại đến, Xích Mục, nếu như lá cây không dài ra, ta sẽ đem ngươi vứt ngươi cho Giao Long ăn.

Nghe đến hai chứ Giao Long, sắc mặt Xích Mục trắng bệch, vội vàng nói:

- Sẽ không đâu.

Nói xong, Ôn Bình đã đi xa.

Rời khỏi chỗ Xích Mục, hắn đi thẳng đến Tàng Thư Các, dừng chân ở chỗ Vân Liêu một hồi.

Trong lòng thầm quyết định.

Đã đến lúc mở ra Ngàn tầng thềm đá rồi.

Người ở Bất Hủ Tông hiện tại đều không có dị tâm, mà Ác Linh Kỵ Sĩ cũng đã đủ thực lực hộ tông. Song, để đảm bảo về sau, Ôn Bình cảm thấy có lẽ ngoài Thập Tầng Tháp, nên mở ra tràng tu luyện nghịch thiên này.

【VIP】 Loại Sản Phẩm Sủi Cảo Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Hệ thống, nếu như ta muốn mở Ngàn bậc thềm thì lấy hình thức gì? Làm sao thu phí?

Ôn Bình hỏi hệ thống.

Hắn biết dị mạch trân quý, toàn bộ Đông Hồ cũng không có mấy người mang dị mạch.

Hơn nữa, dị mạch mà ngàn bậc thềm ban cho là Địa Ngục hỏa, dị mạch hỏa diễm tầm thường không thể so sánh với nó. Nếu như truyền đi, tất sẽ khiến người người điên cuồng.

Địa phương khác có bị oanh động hay không thì Ôn Bình không biết.

Chỉ biết tại Đông Hồ này sẽ dẫn ra một đám lão đầu bất tử Thông Huyền thượng cảnh kéo tới.

Hệ thống lên tiếng trả lời :

- Nếu mở ra Ngàn bậc thềm, không chỉ một lần thu phí, hình thức thu phí cũng phải được thống nhất. Hơn nữa tần suất mở là một tuần một lần, một lần chỉ được mười người tham gia, lại chỉ có trưởng lão và đệ tử chính thức.

- Ý của ngươi là?

- Kí chủ lợi dụng lỗ thủng của hệ thống để thu đệ tử ký danh sẽ không tính, ngoài ra đầu bếp cũng không được tham gia!

- Vậy tức là Hoàn Sơn và Hoài Diệp sẽ không được tham gia?

- Phải.

- Biết rồi, vậy thu phí bao nhiêu?

- Năm ngàn mai kim tệ.

- Hiểu rồi!

Ôn Bình cũng không kinh ngạc với con số này, ngược lại là cảm thấy hợp lý, một lần đi vào là năm ngàn mai kim tệ, thế nhưng nếu may mắn lên đến đỉnh, vậy đồng nghĩa với việc thu được dị mạch Địa Ngục hỏa.

Nếu như có thể đổi, khẳng định có người sẵn sàng bỏ ra mấy trăm vạn kim tệ hoặc là mấy trăm mai bạch tinh để đổi.

Ôn Bình liếc qua Vân Liêu, hạ quyết định đợi Vân Liêu tỉnh lại rồi sẽ mở ra Ngàn bậc thềm.

Sau đó, quay người rời đi.

Trong hai ngày tiếp theo, Vân Liêu vẫn là ngồi xếp bằng như cũ ở đó, tiếp tục đi lên con đường Thông Huyền Cảnh của hắn.

Mà Ôn Bình lại vừa tu luyện vừa đi xem Kiến Mộc của mình.

Thật ra là hắn định trước trồng ba hạt xem thử, nếu như thành công liền đem bọn chúng trồng ở xung quanh Thính Vũ các, dù sao chỗ ấy là chỗ hắn tu luyện, còn là địa phương hàng ngày hắn nghỉ ngơi.

Thời gian hai ngày, theo Xích Mục Cự Viên nói, cũng tưới gần trăm thùng nước.

Cuối cùng, công phu không phụ lòng người, đến ngày thứ ba, lúc Ôn Bình tới xem, dưới ánh nắng ban mai, Kiến Mộc đã cao được một thước, nhìn nó tràn đầy linh tính.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, nó như hài tử vừa ra đời, tràn đầy sức sống, hai chữ sinh mệnh xoay chuyển quanh nó.

Ba cái cây con!

Tổng cộng sáu lá cây!

Muốn dựa vào việc nó không ngừng cung cấp mộc khí hiện tại không có khả năng, bất quá vẫn có thể thử làm một chút

linh thiện.

- Hệ thống, ngươi nói làm Linh thiện phải làm như thế nào?

Hệ thống lập tức trả lời :

- Đem lá cây Kiến Mộc trộn vào bên trong Nguyệt Quang sủi cảo, nó có thể dung hợp vào trong đó, lại không phá hư dược lực của Nguyệt Quang sủi cảo, lại tăng thêm hiệu dụng mới cho sủi cảo. Ăn nó, dược lực bên trong lá cây Kiến Mộc sẽ dung nhập vào kinh mạch, giúp người sử dụng tăng cảnh giới lên, còn có công hiệu khử độc. Cái trước bởi vì số lượng quá ít, hiện tại dùng nó làm linh thiện, hiệu quả đối với Thông Huyền Cảnh không lớn. Còn cái sau, có thể giải mọi loại độc, cho dù là tiên thiên chi độc hay hậu thiên chi độc cũng đều bị nó loại trừ sạch sẽ.

Nghe hệ thống nói như vậy, Ôn Bình cũng không có hứng thú lắm với khả năng loại trừ độc tố, hắn là cảm thấy hứng thú với cái trước, bất quá khi nghe được số lượng ít sẽ không có tác dụng lớn với Thông Huyền Cảnh thì hắn cũng không thất vọng.

Hỏi tiếp :

- Vậy đối với Luyện thể cảnh thì sao?

- Hiệu quả trác tuyệt!

Nghe được câu nói này, Ôn Bình coi như cũng là hiểu hết, lập tức hái xuống sáu cái lá cây Kiến Mộc kia.

Lá cây vào tay, một cỗ hương khí đặc biệt chui vào mũi, khiến người cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Lúc nhìn vào đường vân lá, Ôn Bình cảm thấy nó có chút kỳ lạ, không giống lá cây bình thường có gân lá phân ra hai bên. Gân lá cây Kiến Mộc này là lấy mép lá làm điểm bắt đầu sau đó quấn vòng lại hướng trung tâm như là vân tay của con người vậy.

Ôn Bình bỏ thiên tài địa bảo chứa trong hộp ngọc ra, lại lấy lá cây Kiến Mộc bỏ vào hộp ngọc.

Sau đó hắn lại đi tới Thương Ngô thành mua dược liệu cần thiết để chế biến Nguyệt Quang sủi cảo. Lão bản cửa hàng muốn giảm giá cho Ôn Bình nhưng Ôn Bình lại không đồng ý, dù sao thì là đây là nghề kiếm cơm của người ta mà.

Mua mấy thứ vụn vặt cũng hết gần hai, ba vạn mai kim tệ. Ôn Bình đem tất cả hồi tông.

Sau khi trở lại Bất Hủ Tông, lập tức vào bếp làm Nguyệt Quang sủi cảo.

- Bành! Bộp! Đùng!

Thanh âm chặt thịt bắt đầu vang vọng trên Vân Lam sơn.

…

Khi thanh âm này truyền ra, Hoài Diệp đi ngang qua nghe được lập tức đại hỉ, sau đó chạy một mạch tới Trọng Lực trường.

Vừa tới nơi, Hoài Diệp đã thở hổn hển nói:

- Các vị sư huynh, sư tỷ, sư đệ, sư muội! Tông chủ là vào bếp chặt thịt làm nhân bánh!

- Thật sao?

Nguyên bản Dương Nhạc Nhạc đang tránh né hồng quang bỗng nhiên dừng lại, vừa dùng lại, lại đụng phải Dương Hề.

Dương Hề bị va vào, lập tức ngã ra phía sau.

Dương Nhạc Nhạc thấy thế lập tức chạy tới đỡ nàng lên, sau đó hỏi Hoài Diệp:

- Ngươi không gạt chúng ta đó chứ?

Bởi vì vài ngày trước, tông chủ đã làm một bữa Nguyệt Quang sủi cảo, đạt được lợi ích không nhỏ, giờ bảo Ôn Bình chuẩn bị ban ra một hồi lợi ích nữa, hắn cũng khó mà tin.

Bất quá không đợi Hoài Diệp trả lời hắn, Triệu Tinh đã véo hắn một cái.

Dương Nhạc Nhạc đau đến như răng trợn mắt.

Triệu Tinh lạnh giọng nói:

- Còn ôm?!

Dương Nhạc Nhạc lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng buông Dương Hề ra, chợt reo hò lên:

- Tông chủ vạn tuế!

Người chung quanh cũng nhao nhao hô lên.

- Tông chủ vạn tuế!

- Lại có lộc ăn rồi!

…

Nhưng ở đây, Lâm Khả Vô lại không hiểu mô tê gì, chỉ là ăn thôi, có gì mà hưng phấn tới vậy?

Mấy ngày nay hắn ăn qua đồ ăn của Hoài Diệp nấu, quả thật rất ngon.

Thế nhưng nếu là tu hành, mỗi ngày chỉ biết đem thời gian hoang phí đi ăn thì có ích lợi gì?

Đối mặt với biểu lộ lãnh đạm của Lâm Khả Vô, Hoàn Sơn ở một bên hỏi:

- Lâm sư đệ, ngươi không vui à?

Lâm Khả Vô hỏi lại :

- Có gì để vui?

Hoàn Sơn chợt nhớ ra là Lâm Khả Vô vừa nhập tông, vội vàng giải thích:

- Lại có thể ăn sủi cảo nha… Quên, ngươi là mới nhập tông, không biết rõ. Tông chủ chúng ta là một đại sư linh thiện, Nguyệt Quang sủi cảo do hắn làm ra chính là linh thiện, có hiệu quả tẩy tinh phạt tủy. Quan trọng ở đây là nó là thứ miễn phí duy nhất ở Bất Hủ Tông, chỉ cần ngươi giúp mua một chút dược liệu phổ thông.

- Đại sư linh thiện?!

Lâm Khả Vô ngây ra một hồi.

Thầm nghĩ trong lòng làm không thể nào.

Ôn Bình còn trẻ như vậy đã là Thông Huyền Cảnh, còn là một đại sư linh thiện?

Đại sư linh thiện, tại Minh Kính Hồ có địa vị còn cao hơn Thông Huyền Cảnh dị mạch. Đương nhiên, bọn họ cũng là xứng đáng để nhận được loại địa vị kia. Bởi vì bọn hắn là bỏ ra thời gian cả đời để nghiên cứu dược thiện, linh thiện.

Bởi vậy mới tạo ra được linh thiện để giải nạn cho tu sĩ. Cho nên không có đại sư linh thiện nào mà tuổi không hơn một trăm.

Hiện tại có người nói cho hắn biết, có một vị đại sư linh thiện còn ít tuổi hơn hắn, hắn không dám tin tưởng.

Hoàn Sơn tựa hồ nhìn ra Lâm Khả Vô không tin, tiếp tục nói:

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra chúng ta đều là Vô cấu chi thể?

- Cái gì? Đều có?

Nghe được câu nói này, Lâm Khả Vô bỗng nhiên quay đầu, không để ý tới hồng quang truy đuổi, ánh mắt nhìn mấy người xung quanh.

Hắn không có năng lực nhìn ra Vô Cấu chi thể nên đưa ánh mắt nhìn về phía người mạnh nhất trong đó, Diệu Âm!

Diệu Âm đón ánh mắt của hắn, khẽ gật đầu.

Lâm Khả Vô sững sờ, đứng đó không động, một lúc sau khóe miệng chậm rãi kéo lên.

- Dược thiện tạo ra Vô cấu chi thể!

Sau khi vừa cười vừa thì thầm một tiếng, Lâm Khả Vô lập tức nhảy ra khỏi Trọng Lực trường, chạy thẳng đến nhà bếp.

Vừa chạy vừa kêu gào trong lòng.

Vô Cấu chi thể!

Ta tới rồi đây!

【VIP】 Thông Huyền Thượng Cảnh - Bích Nguyệt Phiêu Linh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lâm Khả Vô đi, những người khác cũng không tu luyện nữa.

So sánh với một, hai canh giờ tu luyện bên trong Trọng Lực trường thì lợi ích mà linh thiện mang lại còn lớn hơn nhiều.

Mỗi một lần tẩy tinh phạt tủy thì cảnh giới cũng tăng lên, đây chính là lợi ích mà tu luyện trong Trọng Lực trường không mang lại được.

- Đi!

- Người sư đệ này mới tới vài ngày, cái gì cũng chưa học được đã học được bộ dạng của Nhạc Nhạc sư huynh, hấp tấp vội vàng, thấy đồ tốt đều là nhanh chân nhất!

Tần Mịch nhịn không được chửi bậy một tiếng sau đó liếc mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc?

Triệu Tinh cũng phụ họa theo:

- Có thể còn chưa biết quy củ hiện tại của tông chủ là chia đều!

Dương Nhạc Nhạc khinh bỉ nhìn hai người gián tiếp mỉa mai hắn, lộ ra nụ cười xấu hổ nhưng không mất đi hình tượng, sau đó chạy ra Trọng Lực trường, theo sát Lâm Khả Vô mà đi.

Rất nhanh, mấy người liền đến bên ngoài cửa sổ phòng bếp, nhìn xuyên qua lỗ hổng cửa sổ, người xem tự nhiên cũng không xem được cái gì. Mặc dù rất hiếu kỳ, nhưng vì lúc Ôn

Bình làm linh thiện đều đóng cửa, cho nên không ai dám tùy tiện mở cửa đi vào xem.

Trong phòng bếp, Ôn Bình tự nhiên biết đám đệ tử đang ở bên ngoài cửa.

Bất quá hắn cũng không nghĩ tới đuổi họ đi, những sủi cảo này dù gì cũng là cho họ ăn.

Chính hắn ăn đã không còn tác dụng lớn, tẩy tinh phạt tủy hiện tại không cần, bởi vì hắn có Hỏa Linh Chi thể. Mấy Thông Huyền Cảnh như Tần Sơn ăn vào cũng vô dụng, cùng lắm là cường hóa Vô Cấu chi thể thêm một chút mà thôi, chỉ có những đệ tử này ăn vào mới có hiệu quả tốt nhất.

Đám người nhìn hồi lâu, Ôn Bình liền hướng phía mấy người bên ngoài cửa nói:

- Đều đi tu luyện trước đi, sau hai canh giờ lại đến. Đúng rồi, nếu như Vân trưởng lão có tỉnh lại thì kêu hắn tới ăn cùng đi!

- Vâng!

Đám người gật gù, sau đó rời đi.

Bất quá cũng không đi xa, đều đi tới trước khu Ký túc xá, nhìn suối phun, tâm sự.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả nguyên liệu cần thiết đều được Ôn Bình băm xong, sau đó nhào bột mì, cán bột. Cứ như vậy, bận rộn thật lâu, lúc này mới làm nóng dược thang.

Hỏa diễm bùng lên, sau khi bỏ sủi cảo vào nồi, thanh âm hệ thống vang lên bên tai:

- Nếu là linh thiện thì cần tên, kí chủ mau lấy một cái tên cho nó đi.

Ôn Bình ngây ra một lúc, kinh ngạc hỏi:

- Lấy tên?

Để cho hắn ăn thì hắn ăn được.

Để cho hắn làm hắn cũng làm được. Hắn có thể làm ra cái này là nhờ vào chuyên khu chế biến linh thiện, khi có sai sót sẽ tự động sửa chữa, không cần hắn phải hao phí quá nhiều tâm tư.

Bảo hắn đặt tên cho sủi cảo, này… cũng hơi khó.

Ôn Bình dứt khoát tùy ý cho một cái, linh thiện mới này là lấy Nguyệt Quang sủi cảo làm gốc.

- Vậy liền gọi là Nguyệt Quang Sủi cảo bản thăng cấp đi!

- Ừm…

Hệ thống trầm mặc theo.

Có thể là danh tự quá xấu, thực sự để người ta thấy nó méo méo mó mó.

Sau một hồi lâu, hệ thống nói tiếp:

- Kí chủ, Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp không còn được cấp chế độ miễn phí nữa. Nếu muốn ăn, phải trả một ngàn kim một bát, nếu không trả được thì quên đi.

- Vì cái gì lại đặt giá?

- Linh thiện là thứ hiếm có, tự nhiên không thể dùng miễn phí mãi, như vậy sẽ làm mất giá trị của nó. Nguyệt Quang sủi cảo sau khi thăng cấp, có được hiệu quả càng thêm kinh người, không thể miễn phí nữa. Quan trọng nhất là tiền nguyên liệu nấu ăn do kí chủ bỏ ra, nhất định phải cưỡng chế thu phí.

Ôn Bình gật đầu.

- Cái quy củ này, ta thích!

Dứt lời, Ôn Bình rời đi phòng bếp, thật ra sau khi bỏ sủi cảo vào nồi thì đã không phải làm gì nữa.

Chỉ cần chờ một canh giờ, sau khi sủi cảo chín thì có thể vớt ra.

Ôn Bình vốn muốn đi tản bộ một vòng thuận tiện xem Vân Liêu, thế nhưng ác linh kị sĩ lại thông báo có Thông Huyền thượng cảnh lên núi.

Nghe được thông báo này, trong lòng Ôn Bình nhảy lên một cái.

Đương nhiên, hắn không phải là sợ hãi mà là có chút hiếu kỳ. Thông Huyền thượng cảnh ở Đông Hồ đều thuộc về mấy lão bất tử ẩn thế, mỗi giờ mỗi khắc đều nỗ lực đột phá Thần Huyền Cảnh, đi lên cảnh giới cao hơn, hẳn sẽ không vì sự tình mấy ngày trước mà đi tới Thương Ngô thành báo thù đâu nhỉ?

Mà Ác Linh Kỹ Sĩ lại không cảm giác được ác ý từ người này.

Cái này để khiến hiếu kỳ, không có ác ý, nhưng lại đi lên Vân Lam sơn, ai vậy?

Sau khi đóng cửa phòng bếp lại, Ôn Bình đi tới, nhìn một "thanh niên" đang đạp trên cành lá khô mà đến.

Đương nhiên, mặt ngoài của hắn trẻ tuổi, chỉ là do thuật trú nhan mà thôi. Thực chất bên trong là một lão đầu hơn trăm tuổi. Thử hỏi Đông Hồ này người nào có thể tu luyện đến Thông Huyền thượng cảnh mà không vượt qua trăm tuổi?

Ngay tại lúc Ôn Bình định dò xét thông tin của hắn, người ở xa liền vẫy tay, hô:

- Ôn tông chủ, từ khi chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ?

Đảo mắt, người nọ liền tới trước mặt.

Ôn Bình cẩn thận nhìn hắn vài lần, điều khiến hắn chú ý là hoa phục người này mặc khảm nạm đủ loại bảo thạch, hoa lệ tới mức không thể hoa lệ hơn.

Ôn Bình hỏi:

- Tiền bối, một mình tới Bất Hủ Tông có chuyện gì sao?

- Ôn tông chủ quên rồi sao? Ngươi chẳng phải đã từng nói, nếu có duyên, ngươi nguyện ý kết giao ta người bạn này. Ta đoán chừng ngươi khẳng định sẽ không trở lại Hoàng Lê thành cho nên chỉ có thể tự mình tới tìm ngươi chơi đùa một chút!

Thanh niên nói xong, cười cười, kéo Ôn Bình đi.

Ôn Bình định phản kháng, nhưng là cảm thấy đối phương không có ác ý, hơn nữa nghe giọng nói của hắn cảm giác như đã từng quen biết trước đó.

- Bộp!

Sau khi thanh niên kia buông hắn ra, Ôn Bình vỗ trán một cái.

- Tiền bối là lão bản thần bí của Bích Nguyệt lâu kia?

Một người chưa từng lộ diện.

Chí ít là hắn ở Bích Nguyệt lâu nhiều ngày như vậy còn chưa thấy hắn ta một lần nào.

- Ta gọi là Bích Nguyệt Phiêu Linh, nhớ kỹ!

Thanh niên hoa phục cười cười, từ bên cạnh Ôn Bình đi lên, sau đó quay người lại nói:

- Rất tốt, vừa mở ra mạch môn liền có thể giết chết Vi Thiên Tuyệt. Không uổng công ta tự mình nấu nước trà cho ngươi. Không tệ a!

Nghe nói như thế, Ôn Bình ngây ra một lúc.

Thông Huyền thượng cảnh nấu nước cho hắn?

Ôn Bình tin là thật, bởi vì không ai đem cái này nói ra để yêu cầu đền đáp.

- Tiền bối, ngài…

- Yên tâm đi! Ta chỉ tới đây du ngoạn, không có chuyện gì khác! Thuận tiện tới kết giao ngươi người bạn này!

- Được a!

Lúc trước Ôn Bình cũng chỉ là thuận miệng nói một câu, chuyện kết giao bằng hữu, sao có thể vừa thấy liền kết giao ngay?

Không hiểu rõ nhau một chút sao được?

Nhất là khi hắn là một tu sĩ Thông Huyền thượng cảnh, đúng nghĩa với chúa tể Đông Hồ.

Bích Nguyệt Phiêu Linh tựa hồ biết Ôn Bình còn lo lắng, cho nên tiếp tục giải thích :

- Sau khi ngươi rời đi, ta cũng đem bán Bích Nguyệt lâu. Thật ra ta phải cảm ơn ngươi, để ta nghĩ thông suốt.

Ôn Bình hỏi lại:

- Cảm ơn ta?

Bích Nguyệt Phiêu Linh nói tiếp:

- Đương nhiên, trước kia ta muốn ẩn cư trần thế, nghe tiếng xe ngựa, yên ổn đến cuối đời. Thực tế là còn lưu luyến nhiều thứ. Mà ngươi lại khác, vô số thiên tài tuyệt thế tham gia Thập Tú thí luyện, ngươi lại đem đệ tử tới làm loạn một hồi, lấy danh ngạch thí luyện, kết quả không tham gia. Phần này bỏ được, để ta hiểu ra. Đã không còn sống được lâu, nên ra ngoài kết giao thêm vài bằng hữu.

Nghe được Bích Nguyệt Phiêu Linh tán dương, Ôn Bình có chút lâng lâng.

Bất quá trong lòng lại thầm nghĩ: Không phải ta không muốn tham gia mà là mười ngày nhiệm vụ đến kỳ.

Bất quá những lời này không thể nói ra, Ôn Bình chỉ là nhìn Bích Nguyệt Phiêu Linh, trên vẻ mặt trẻ tuổi tuấn tú kia không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu gì gọi là sắp chết, liền mở miệng nói:

- Tiền bối, không ngài tới chỗ ta ngồi uống trà hàn huyên một chút!

【VIP】 Mộ Oanh Chi Độc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cho dù ngươi không mời ta, ta cũng nhất định sẽ đi. - Bích Nguyệt Phiêu Linh cười cười, sau đó cất bước đi về phía trước. Một bộ quen tay hay việc, cứ như trước kia hắn vẫn luôn ở Bất Hủ Tông.

Chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng Ôn Bình cảm thấy có hơi là lạ.

Bất quá, biết rõ có nghĩ cũng không nghĩ ra được gì, hắn liền bước nhanh hơn, dẫn Bích Nguyệt Phiêu Linh đến Thính Vũ Các, rót cho hắn một chén trà xanh bình thường.

Bất quá, Bích Nguyệt Phiêu Linh lại không hề tỏ ý ghét bỏ, nhấp một ngụm, sau đó nhắm mắt hưởng thụ tư vị:

- Trước đắng sau ngọt, ngược lại là một loại trà không tệ.

Dứt lời, Bích Nguyệt Phiêu Linh thả cái chén lên bàn, sau đó vừa cười vừa nói:

- Chẳng qua nếu như lần sau có Thông Huyền thượng cảnh đến chơi, đừng cho hắn uống loại trà này, không phải ai cũng hiểu được hưởng thụ bình thản.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy. Thử hỏi có ai lại dùng trà xanh để chiêu đãi Thông Huyền thượng cảnh?

Những thế lực khác, khi chiêu đãi hắn đều hận không thể lấy mấy thứ tốt áp đầu giường ra mời hắn nếm đấy.

Ôn Bình không để ý đến lời của Bích Nguyệt Phiêu Linh, mặc kệ trà có được hay không, hiện tại hắn chỉ muốn biết người ngồi trước mặt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn ta nói mệnh mình không còn dài.

Chẳng lẽ định tìm một chỗ yên tĩnh chờ chết?

Ôn Bình hỏi:

- Tiền bối, sắc mặt ngài thoạt nhìn rất tốt, không giống như có bệnh nha.

Bích Nguyệt Phiêu Linh thản nhiên cười, nói:

- Xem sắc mặt thì có thể nhìn ra cái gì, ta đã 190 tuổi, ngươi nhìn mặt ta có nhìn ra không? Không nói chuyện này, giờ nói xem, ngươi giết Vi Thiên Tuyệt như thế nào.

Ôn Bình hỏi:

- Việc này đã lan đến Hoàng Lê thành?

Bích Nguyệt Phiêu Linh lắc đầu, nhẹ giọng giải thích:

- Không có, trên đường đi, ta gặp phải một tên tiểu gia hỏa đang bỏ trốn khỏi Thương Ngô Thành, là hắn nói cho ta biết. Bất quá ta cảm thấy tin này không quá vài ngày sẽ đến Hoàng Lê thành thôi, sau đó không lâu, toàn bộ Đông Hồ đều sẽ biết. Vi Thiên Tuyệt vừa chết, hẳn là không còn ai dám tiếp 50 miếng bạch tinh treo thưởng của Đan Long nữa rồi, tạm thời ngươi có thể an nhàn một thời gian.

Nghe được lời của Bích Nguyệt Phiêu Linh, Ôn Bình vô thức bật cười, sau đó châm thêm trà cho người trước mắt.

Bất quá lúc này, vừa châm được một nửa thì Bích Nguyệt Phiêu Linh ngăn hắn lại:

- Trà này uống nhiều sẽ cảm thấy chát.

Ôn Bình thu hồi ấm trà, hỏi:

- Tiền bối, ngươi bán Bích Nguyệt Lâu đi, ngày sau tính toán như thế nào?

- Trạm thứ nhất là chỗ của ngươi. Thứ hai… Không biết, đi đến đâu hay đến đó, nói không chừng sẽ chết giữa đường, đến lúc đó không cần đi nữa.

Bích Nguyệt Phiêu Linh phong khinh vân đạm cười cười.

Chết, chữ này phát ra từ miệng hắn phảng phất tựa như một sợi lông hồng.

Ôn Bình không biết một người ngay cả chết cũng không kiêng kị rốt cuộc là mang tâm trạng gì. Riêng hắn… Hắn làm không được, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ đến chuyện này, dù sao nhân sinh cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Có thể là xuất phát từ hiếu kỳ, Ôn Bình chợt mở miệng hỏi:

- Tiền bối, rốt cuộc ngài bị bệnh gì?

- Muốn biết?

Bích Nguyệt Phiêu Linh híp mắt cười nhìn Ôn Bình, tựa như đang câu dẫn hắn tiếp tục hỏi.

Bất quá hết lần này đến lần khác Ôn Bình không thuận theo ý hắn, lắc đầu bày ra bộ dạng "Ây da, ta không có hứng thú nha!".

- Ha ha! - Bích Nguyệt Phiêu Linh cười to.

Bất quá nụ cười của hắn lúc này đây là cười khổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài thông qua cửa sổ Thính Vũ Các, trong mắt hàm chứa bi thương không nói nên lời.

Loại cảm giác này tựa như là chim nhạn lạc đàn, không cách nào bay về được nữa.

Sau đó dùng một loại âm thanh nỉ non không ai nghe được mà than thở: Bách niên tu hành cuối cùng lại hóa thành đất vàng.

Mộ oanh chi độc của hắn, thiên hạ này ai có thể giải?

Nói không cam lòng kỳ thật vẫn có.

Nếu như không phải do Mộ oanh chi độc cản trở hắn thăng cấp Thần Huyền thì giờ đây hắn cũng không phải đợi đến khi thọ nguyên kết thúc mà nằm xuống.

Ôn Bình nhìn nhưng không nói gì.

Hắn không nghĩ Bích Nguyệt Phiêu Linh tốt, cũng không nghĩ hắn ta xấu.

Hai người cứ như vậy hàn huyên gần một canh giờ, Ôn Bình nghĩ sủi cảo có lẽ cũng sắp xong rồi, mà kỳ hạn một canh giờ của Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng sắp đến.

Lúc này, Hoài Diệp đến Thính Vũ Các.

Sau khi gõ cửa, liền mở miệng nói:

- Tông chủ, Vân Trưởng Lão đã tấn cấp Thông Huyền Cảnh.

Ôn Bình gật đầu, không đi mở cửa, mà từ trong phòng nói vọng ra:

- Ân, ngươi đi trước đi. Nhớ tập họp mọi người đến chủ điện, ta có chuyện muốn tuyên bố.

- Ân.

Hoài Diệp gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Chợt nghe âm thanh của Bích Nguyệt Phiêu Linh vang lên sau lưng:

- Chúc mừng Ôn tông chủ lại có thêm Thông Huyền Cảnh môn nhân.

Ôn Bình quay đầu, liếc mắt nhìn Bích Nguyệt Phiêu Linh, vốn định cảm tạ, nhưng lời ra khỏi miệng lại là:

- Bích Nguyệt tiền bối, hôm nay đến đây thôi. Ta tiễn ngài xuống núi trước, nếu như ngày mai ngươi không đi, chúng ta lại hàn huyên.

- A, đến giờ cơm liền hạ lệnh đuổi khách, nào có người tông chủ nào như ngươi? - Bích Nguyệt Phiêu Linh bất đắc dĩ cười cười.

Hắn cảm thấy Ôn Bình thật sự không giống một tông chủ đứng đắn, tiếp đãi một cái Thông Huyền thượng cảnh như hắn, không nói đến chuyện không có người hầu, trà ngon, dù sao thì hắn cũng không có quá nhiều hảo cảm với mấy thứ lễ nghi phiền phức đó, thế nhưng vừa đến giờ cơm liền hạ lệnh trục khách, cái này… Có hơi quá!

Đây nào phải thái độ dùng để đối xử với Thông Huyền thượng cảnh?

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ đáp:

- Tiền bối, quy củ Bất Hủ Tông, ngoại nhân không thể dừng lại tông quá một canh giờ.

- Còn có loại quy củ này?

Bích Nguyệt Phiêu Linh ngượng ngùng hỏi lại, bất quá hắn cũng không nói gì thêm, đứng dậy, cứ thế rời khỏi Thính Vũ Các.

Sau khi hít sâu một hơi, Bích Nguyệt Phiêu Linh nở nụ cười:

- Không thể không nói, thiên địa tại Bất Hủ Tông của ngươi quả đúng là tinh khiết, chỉ đứng ở đây thôi cũng đã cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Nghe thế, Ôn Bình nhoẻn miệng cười.

Bất quá hắn cũng không nói gì thêm.

Giơ một tay về phía trước, nói:

- Tiền bối, thỉnh!

Bích Nguyệt Phiêu Linh cười gật đầu, vừa đi vừa nói:

- Kiếp này vướng phải Mộ oanh chi độc, muốn mạng của ta, sợ rằng không có ngày sau nữa rồi. Ôn tông chủ, một tiếng bằng hữu của chúng ta sợ là phải để kiếp sau rồi.

- Ân.

Đến lúc này, Ôn Bình thật sự tin Bích Nguyệt Phiêu Linh, tin hắn đến đây chỉ vì một người bằng hữu.

Trong lúc tiễn hắn xuống núi, Ôn Bình cũng âm thầm hỏi hệ thống:

- Hệ thống, Mộ oanh chi độc này là thứ gì?

Hệ thống lập tức giải thích:

- Là cả đời khẳng định nhập huyệt "nguyền rủa". Rất ít người gặp phải loại độc này, cũng có rất ít người vì nó mà

chết. Thuộc loại tiên thiên chi độc, điểm đáng giận duy nhất ở nó chính là ngăn cảnh Thông Huyền Cảnh thăng Thần Huyền. Mà một Thông Huyền thượng cảnh nếu không thể thăng Thần Huyền thì tuổi thọ cũng chỉ đến 180, 190 năm. Mắc phải loại độc này, chỉ có thể chấp nhận sự thật chết già mà thôi.

Ôn Bình nhịn không được cảm thán một tiếng:

- Chuyện đó đúng là rất thảm.

Cảm thán xong, hắn tiếp tục tiến Bích Nguyệt Phiêu Linh đến Ngàn tầng thềm đá.

Nhưng hắn không nói gì không có nghĩa là hệ thống không nói:

- Kí chủ, ngươi không hiểu kỳ biện pháp giải Mộ oanh chi độc sao?

Ôn Bình nhàn nhạt lên tiếng:

- Sao ta lại phải hiểu kỳ về cái Mộ oanh chi độc kia? Ta có bị trúng phải nó đâu.

Hệ thống nói:

- Nhưng trước mắt có người trúng độc.

【VIP】 Tăng Cảnh Giới Tập Thể

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chuyện đó hình như không có liên quan đến ta nha!

- Nhưng linh thiện của ngươi có thể loại trừ Mộ oanh chi độc, chỉ cần tăng thêm liều lượng, dùng nhiều lá của Kiến Mộc thụ là được.

- Ta cũng không thấy chuyện này có liên quan gì ta.

Từ sau chuyện của Mặc Nguyệt, Ôn Bình không còn nhiều hứng thú dùng linh thiện cứu giúp người khác, cho dù thiếu kim tệ hắn cũng không muốn làm vậy. Bởi lẽ người nào đáng cứu, người nào không đáng cứu rất khó phân định.

Hơn nữa, hắn cũng không phải y sư, loại chuyện hành y tế thế này giao cho người khác làm đi, so ra, hắn càng ưa thích nhân sinh bình thản của mình hơn.

Hơn nữa, hắn cũng chỉ mới gặp mặt Bích Nguyệt Phiêu Linh một lần mà thôi, hắn ta chết hay không thì liên quan gì hắn?

Nghĩ xong, Ôn Bình chào tạm biệt Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Mà chuyện vị Thông Huyền thượng cảnh kia đến chẳng khác nào một cơn gió thoảng qua, Ôn Bình không có tâm tư nghĩ đến nó. Hắn vội vàng quay lại trù phòng, chia Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp vào chén.

Dùng đũa tách đôi một cái, liền có chất lỏng màu xanh lá trào ra.

Đương nhiên, thứ màu xanh này không quỷ dị, mà là màu xanh của lá non, đại biểu cho tân sinh, đại biểu cho sinh mệnh.

Kẹp một khối sủi cảo bỏ vào miệng, nhai vài cái, sau đó nuốt xuống bụng, lập tức cảm thấy có một dòng nước ấm tuôn trào vào kinh mạch. Loại cảm giác này rất vi diệu.

Dựa theo suy đoán của hắn, nếu như bản thân vẫn còn ở Luyện thể cảnh, dòng nước ấm này hẳn là ít nhất có thể thăng 2 tiểu cảnh giới.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán.

Lúc này, Triệu Dịch chạy tới:

- Tông chủ, tất cả mọi người đã đến chủ điện.

- Ân.

Ôn Bình gật đầu, cất bước rời khỏi trù phòng.

Đi vào chủ điện, trước là quét mắt nhìn Vân Liêu một cái, sau đó mới quay sang mọi người, nói:

- Hôm nay, triệu tập mọi người đến là có một việc muốn tuyên bố. Đầu tiên, chúc mừng Vân Trưởng Lão đột phá Thông Huyền Cảnh.

- Ba ba ba…

Tiếng vỗ tay ào ào vang lên.

Ôn Bình lại nói tiếp:

- Sau khi chúc mừng, ta có chuyện muốn nói. Linh thiện mới đã chuẩn bị xong cho mọi người, nhưng sẽ tuân theo lệ thu phí từ trước đến nay, mỗi một chén là 1000 kim tệ.

Nghe Ôn Bình nói vậy, không ai bàn tán 1000 kim tệ đắt thế nào cả.

Tất cả mọi người đều đứng xếp hàng, chờ.

Nguyệt Quang sủi cảo vốn là thứ tốt, thế nhưng tông chủ lại làm miễn phí cho mọi người ăn, thứ này thu phí… Không biết là tốt đến mức nào?

Mọi người không dám tưởng tượng, bởi vì có tưởng tượng cũng chẳng ra. Nhưng mỗi người đều biết, đó khẳng định là thứ tốt.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp có thể giúp tu sĩ Luyện thể đột phá 2 cảnh giới. Đối với Thông Huyền Cảnh có thể cường hóa Vô cấu chi thể. Nếu muốn ăn, hiện tại có thể giải tán, tiến đến trù phòng.

Nghe xong những lời này, tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, sau đó đuổi theo Ôn Bình đến trù phòng.

Không có ngoại lệ, mỗi người đều muốn một chén.

Lâm Khả Vô đã sớm chờ đợi giây phút này, múc sủi cảo lên, không quản nóng, trực tiếp cho vào miệng. Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp vừa vào miệng, vẻ mặt Lâm Khả Vô bắt đầu biến hóa.

Một luồng nhiệt lập tức lan tràn toàn thân.

Ăn hết một chén, Dương Nhạc Nhạc bên cạnh vội vàng thúc giục:

- Nhanh đến khu Ký Túc Xá tăm rửa, sắp tẩy tinh phạt tủy rồi.

Lâm Khả Vô gật đầu, vội vàng chạy ra ngoài.

Hắn đương nhiên biết không nên ở lại, bởi vì tràng diện tẩy tinh phạt tủy hắn đã từng thấy qua, không đẹp mắt lắm đâu.

…

Khu Ký Túc Xá, phòng tắm.

Lâm Khả Vô nhìn nước đen đọng dưới chân, nét cười càng lúc càng nồng đậm, chợt, hắn tùy ý xuất ra một quyền.

Vốn muốn thử xem lực lượng thế nào, nhưng tươi cười trên môi lại không tiếng động biến mất.

- Cái này!

- Cái này!

Liên tục phát ra hai chữ “cái này”, Lâm Khả Vô không cách nào biểu đạt được nội tâm của mình hiện tại.

Hắn đã mất đi khả năng ngôn ngữ, bởi vì một quyền vừa ra kia vậy mà đã đạt đến cảnh giới Luyện thể thập tam trọng. Lúc này, hắn mới nhớ đến lời Ôn Bình từng nói, Luyện thể cảnh có thể tăng cảnh giới.

Một chén sủi cảo trị giá thiên kim kia vậy mà có thể giúp hắn đột phát đến Luyện thể thập tam trọng.

Cuối cùng hắn cũng đã hiểu, vì sao đám… sư huynh, sư tỷ luôn nói tông chủ thu phí là có mục đích khác, không phải vi kiếm tiền, mà là để cho mọi người biết những thứ kia trân quý đến nhường nào.

Dù sao miễn phí sẽ rất dễ có được, mà như thế cũng sẽ nhanh chóng bị lãng quên.

Chén sủi cảo kia… Chớ nói thiên kim, vạn kim hắn cũng ăn.

Lâm Khả Vô thấp giọng cười một tiếng:

- Với bộ dáng hiện tại của ta, đoán chừng Tam tinh học viện cũng muốn tranh đoạt?

Vô cấu chi thể.

Hai mươi ba tuổi - Luyện thể thập tam trọng.

Thực lực này hẳn là có thể trực tiếp làm thủ tịch đệ tử của Tam tinh học viện?

…

Ngay lúc đó.

Trong phòng bếp, Dương Nhạc Nhạc, Triệu Tinh cùng mọi người đều nhao nhao kinh ngạc, cảm nhận cảnh giới của mình.

Dương Nhạc Nhạc từ Luyện thể thất trọng đột phá lên Luyện thể bát trọng.

Triệu Tinh từ Luyện thể lục trọng cũng đột phá lên Luyện thể bát trọng.

Hoài Diệp từ Luyện thể tứ trọng vậy mà tăng lên Luyện thể lục trọng.

…

Tóm lại, ngoại trừ Dương Nhạc Nhạc, Diệu Âm cùng Tần Mịch, những người còn lại đều tăng lên hai cảnh giới.

Diệu Âm là Luyện thể thập tam trọng, hiển nhiên không có chỗ để tăng.

Mà Tần Mịch, sớm đã là Luyện thể bát trọng, cho nên linh thiện cũng chỉ giúp hắn tăng lên một tiểu cảnh giới.

Thấy một màn như vậy, Ôn Bình không khỏi cảm thán lá của Kiến Mộc Thụ quá mức thần kỳ, ý nghĩ phủ loại cây này khắp núi bắt đầu sinh sôi nảy nở trong đầu hắn.

Tuy không có tiền, nhưng trong đầu Ôn Bình đã lập sẵn kế hoạch.

Dù sao mỗi ngày mua một hạt giống thì cũng có ngày đủ mà, đúng không?

…

Ban đêm.

Một cỗ xe do Phong lưu mã kéo chậm rãi chạy ra từ một gian trong phường thị.

Bích Nguyệt Phiêu Linh chậm rãi hướng cỗ xe trước mặt đi tới.

Trên xe có một gã trung niên đang ngồi, mặt hắn, ngay vị trí mũi có một vết sẹo dữ tợn. Diện mạo người này thô cuồng, nhìn ra là loại người hung hăng, man rợ, nhưng khi đối mặt với Bích Nguyệt Phiêu Linh, ánh mắt hắn lại vô cùng cung kính.

- Lão tổ, những thứ ngài muốn ta đã mua xong, đùi dê mười cái, ngài muốn ăn như thế nào?

Bích Nguyệt Phiêu Linh cười cười, nói:

- Trước khi chết đến Đông Hồ du ngoạn, trên đường đi có ăn một ít đùi dê nướng, đúng là thú vị. Sơn Hoa, rời khỏi Thương Ngô Thành, một mình ngươi trở về Tử Mạch hồ đi thôi, ta ở lại đây.

- Lão tổ, ngài đừng nói giỡn, sao ta có thể để một mình ngài ở lại. - Nam nhân trung niên trực tiếp chối bỏ kế hoạch của Bích Nguyệt Phiêu Linh, phòng ngừa lão tổ nhà mình lại tiếp tục, hắn vội nói sang chuyện khác. - Lão tổ, khoảng thời gian này ngài đã đi đâu?

Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng không gạt hắn, nói thẳng:

- Lên Bất Hủ Tông, gặp tiểu tử Ôn Bình kia.

Sơn Hoa vội hỏi:

- A, ta cũng nghĩ ngài sẽ đi tìm hắn. Hắn không có biện pháp trị bệnh cho ngài sao?

Bích Nguyệt Phiêu Linh ngây ra một lúc, sau đó nói:

- Sao ngươi lại nói như vậy? Hắn chỉ là một hài tử, sao hiểu được y thuật.

- Lão tổ, ngài không biết?

- Biết cái gì?

- Đan Long vì sao phát lệnh treo thưởng như vậy? Không chỉ vì người của Bách Tông Liên Minh Hội bị Bất Hủ Tông giết, mà nguyên nhân chủ yếu là vì chủ sự Mặc Nguyệt mắc bệnh hiểm nghèo, Ôn Bình có cách trị nhưng hắn lại không ra tay cứu giúp. Nghe nói là vì có tiểu nhân cản trở, bằng không Mặc Nguyệt thật sự có cơ hội sống sót.

Sơn Hoa chậm rãi nói, cứ như hắn luôn đứng bên cạnh xem hết thảy.

Bích Nguyệt Phiêu Linh lại ngây người, hắn không biết vì sao Sơn Hoa lại biết rõ như vậy:

- Sao ngươi biết được?

Sơn Hoa trêu chọc nói:

- Lão tổ, chẳng lẽ ngài hồ đồ rồi? Lúc ở Hoàng Lê thành, chủ sự Bách Tông Liên Minh Hội - Mộ Dung Thanh đã từng nói với chúng ta. Khi đó ngài còn ngồi bên cạnh hắn nữa mà.

【VIP】 Sơn Hoa Lên Núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Có sao?

Bích Nguyệt Phiêu Linh cẩn thận suy nghĩ một lúc, phát hiện bản thân hình như đã từng ngồi bên cạnh Mộ Dung Thanh. Nhưng mà Mộ Dung Thanh nói gì thì hắn không nhớ, hoặc nói cách khác là hắn không để ý nghe.

Người sắp chết, trừ bản thân, tất cả những chuyện khác đều không quan tâm.

Nói đến đây, Sơn Hoa bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, vội vàng nói:

- Lão tổ, chúng ta không ngại đi hỏi Bất Hủ Tông một chút đi. Ta vừa nghĩ ra, giống như có nghe đồn, phu nhân tông chủ của Bất Hủ Tông trước kia là dược thần Tuyết Thiên Thiên!

- Tuyết Thiên Thiên?

Hai mắt Bích Nguyệt Phiêu Linh ngưng lại.

Tin đồn này hắn cũng từng nghe qua, hơn nữa không chỉ là một lần đâu, thế nhưng có phải thật hay không thì không ai kiểm chứng được. Bởi vì lai lịch của Tuyết Thiên Thiên rất thần bí, Thông Huyền Cảnh thượng cảnh cũng không dám đi điều tra.

Hình như có người từng đi điều tra nhưng sau đó cũng biến mất bí ẩn.

Nếu như nói còn có hy vọng sống sót, như vậy Tuyết Thiên Thiên chính là một cái, nếu tìm được nàng, Mộ Oanh chi độc của bản thân rất dễ dàng được giải quyết. Chỉ là tiên thiên chi độc, không đáng nhắc đến.

Đáng tiếc, nàng đã biến mất vài chục năm.

Không biết suy nghĩ trong lòng Bích Nguyệt Phiêu Linh, Sơn Hoa nói tiếp:

- Ừm, là dược thần trong truyền thuyết kia. Mười mấy năm trước đột nhiên biến mất, nghe đồn là nàng ẩn cư theo tông chủ Bất Hủ Tông. Nửa thật nửa giả.

- Ý của ngươi là nếu chuyện này là thật, Ôn Bình này rất có thể là nhi tử của Tuyết Thiên Thiên. Có khả năng rất lớn hiểu được dược thiện, thậm chí là linh thiện!?

Sơn Hoa gật gù.

Lần này, Bích Nguyệt Phiêu Linh biểu lộ ra thêm một thứ, một loại cảm giác đặc thù khó diễn tả thành lời.

Sơn Hoa mặc dù không rõ lão tổ hiện tại đang suy nghĩ gì, nhưng vẫn vội vàng nói:

- Lão tổ, nếu không đêm nay khoan hãy đi? Hiện tại ở lại đây một đêm, sáng sớm mai ta giúp ngài lên núi hỏi một chút.

Bích Nguyệt Phiêu Linh gật gù.

Thầm nghĩ trong lòng: Dù sao ở lại thêm một ngày cũng không sao.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trải qua một đêm tăng trưởng thực lực, đám người tràn đầy phấn khởi tiếp tục đi tới Trọng Lực trường tu hành.

Bất quá khi mọi người đứng trước bảng thông báo, nhìn thấy trên đó xuất hiện thứ mới, sắc mặt cũng thay đổi. Chợt tất cả mọi người đều hướng Thính Vũ các mà đi, trông mong gặp Ôn Bình.

Bởi vì trên bảng thông báo xuất hiện thêm một vật, thu phí năm ngàn kim một người, hơn nữa là mỗi tuần chỉ mở ra một lần.

Nhìn mê trận đầy sương trắng phía trước, Dương Nhạc Nhạc vẫn là có tật nói nhiều, ai ở bên cạnh liền bắt chuyện với

người đó.

- Tần trưởng lão, ngài nói lần này thứ mới sẽ là cái gì? Vậy mà một tuần chỉ mở một lần.

- Khó nói, tóm lại khẳng định là một nơi phi thường đặc biệt, nếu không sẽ không chỉ một tuần mới mở một lần!

Tần Sơn đem nó cùng với Tàng Thư Các liên hệ với nhau.

Trong Tàng Thư Các là Thập tầng tháp thí luyện, mỗi một tầng có thể lĩnh ngộ ra thứ rất lợi hại. Hai canh giờ một ngàn kim tệ, hơn nữa một ngày chỉ có ba cái danh ngạch tiến vào, cái này đã đủ hà khắc rồi, không nghĩ tới lần này lại xuất hiện khu tu luyện mới, một tuần chỉ mở một lần, mỗi một lần đi vào mất năm ngàn kim tệ.

Thấy Tần Sơn cũng không nói nên lời, Dương Nhạc Nhạc lại hướng Triệu Tinh bên cạnh hỏi:

- Triệu Tinh, ngươi thấy thế nào?

Triệu Tinh liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt trả lời:

- Lắm chuyện như vậy làm gì, cứ chờ chẳng phải sẽ biết sao!

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì một tiếng, sau đó lẩm bẩm :

- Cũng không biết tông chủ lúc nào mới đi ra!

Trong lúc mọi người hồi hộp chờ đợi, Triệu Dịch đang quét lá trên ngàn bậc thềm, bỗng nhiên gặp một người đi lên núi.

Người này không ai khác, chính là Sơn Hoa.

Bởi vì bộ dáng hung thần kết hợp với khí thế Thông Huyền Cảnh khiến Triệu Dịch nhận định đây là kẻ muốn tới gây chuyện. Vội vàng chạy trở lên, bất quá lại bị Sơn Hoa lớn tiếng gọi lại.

- Uây, tiểu tử, đừng chạy, ta chỉ là đến bái tông. Có chuyện muốn nói với tông chủ các ngươi, ngươi dẫn đường đi!

Sau khi đuổi kịp Triệu Dịch, Sơn Hoa vô ý thức nhìn qua.

Triệu Dịch gật gù, nhìn lại, thấy Cáp Cáp cũng không có tới. Cũng không buồn quan tâm lời người này nói là thật hay

giả, trực tiếp dẫn Sơn Hoa đi tới quảng trường.

Triệu Dịch thấy đối phương vậy mà đi thẳng vào giữa quảng trường, muốn đi đến chủ điện, vội vàng nói:

- Tiền bối, nếu như muốn tìm tông chủ thì xin đi theo ta, tông chủ hắn không ở chủ điện.

Sơn Hoa sửng sốt một chút, chợt gật gù.

Tông chủ không ở chủ điện, thật đúng là ít thấy.

Khi Triệu Dịch mang Sơn Hoa tới Thính Vũ các, đám người quay đầu lại nhìn, hai người bị nhìn như vậy đều có chút kinh ngạc. Bảy, tám ánh mắt cùng quét tới, cũng khá ngạc nhiên.

Triệu Dịch thấy thế, vội vàng giải thích:

- Tần trưởng lão, Vân trưởng lão, vị tiền bối này nói có việc muốn tìm tông chủ!

Nói xong, Triệu Dịch lại rời đi.

Vân Liêu quan sát người mới tới một lúc, phán đoán đối phương là Thông Huyền Cảnh trung cảnh. Nếu là Thông Huyền Cảnh trung cảnh, hắn cũng không dám thất lễ, vội vàng gọi đệ tử mang trà.

Bất quá Sơn Hoa tựa hồ không muốn chơi cái trò này, khoát khoát tay về sau, liền muốn đi lên Thính Vũ các. Bất quá vừa mới đi được vài bước, liền bị Tần Sơn cùng Vân Liêu đưa tay ngăn cản.

- Tiền bối, chỗ ở của tông chủ thuộc vào cấm địa trong tông, tông chủ chưa cho phép, không ai có thể tự tiện đi vào!

Sơn Hoa bất đắc dĩ cười một tiếng, mở miệng nói:

- Vậy cho người giúp ta thông báo một tiếng, ta có việc gấp!

- Thật xin lỗi tiền bối! Tông chủ rất ghét người quấy rầy giấc ngủ của hắn!

Vân Liêu lên tiếng trả lời.

- Để ta chờ?!

Ánh mắt Sơn Hoa quét về phía Vân Liêu, lộ ra một tia không hài lòng.

Nói thế nào hắn cũng là Thông Huyền Cảnh trung cảnh nha!

Không nói tới việc có thể lập tức gặp Ôn Bình, nhưng chí ít cũng phải cho người thông báo một tiếng chứ?

Kết quả là tất cả đều ngoan ngoãn ở đây chờ, không có ai đi thông báo.

Thời gian cứ trôi đi như vậy.

Sương sớm cũng bắt đầu tản, Sơn Hoa ngẩng đầu nhìn trời, nhịn không được tự lẩm bẩm hai câu. Bất quá người Bất Hủ Tông vẫn kiên nhẫn chờ, không có biểu hiện gì gọi là nóng ruột hết, hắn cũng đành chịu lắc đầu. Cùng đám người đứng chung một chỗ.

Thế nhưng là dưới chân núi người đi một lớp lại tới một lớp. Sơn Hoa đứng đợi cũng có chút bực bội, khó chịu. Bất quá bởi vì biết Ôn Bình cường đại nên không dám làm loạn.

Cứ chờ như vậy, cũng sắp tới một canh giờ.

Tại lúc rạng sáng, cuối cùng Ôn Bình cũng chậm rãi đi ra Thính Vũ các, bọn người Dương Nhạc Nhạc thấy vậy lập tức vội vàng vây lại.

Nhưng Sơn Hoa lại không còn kiên nhẫn.

Khi Ôn Bình đi tới, Sơn Hoa lập tức cao giọng nói:

- Bích Nguyệt gia, Thông Huyền Cảnh trung cảnh Sơn Hoa bái kiến tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn tông chủ, cuối cùng cũng chờ được ngài!

Ôn Bình hỏi:

- Ngươi là ai?

Sơn Hoa lại lặp lại lần nữa, nói:

- Ta gọi là Sơn Hoa, đến từ Bích Nguyệt gia ở Tử Mạch hồ.

Nghe xong, Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Thật ra hắn còn định hỏi thêm ngươi tìm ta có chuyện gì. Thế nhưng là chưa kịp hỏi, bên tai liền truyền tới thanh âm nhắc nhở của hệ thống, Ôn Bình đành phải hỏi:

- Sơn Hoa, ngươi chờ ở Bất Hủ Tông cũng đã được một canh giờ rồi?!

【VIP】 Ngàn Bậc Thềm Mở Ra

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sơn Hoa nghe nói như vậy, trong lòng bất đắc dĩ cười khổ một phen, nếu như là ngày thường chờ một canh giờ cũng không có gì. Làm tu sĩ, một lần tu luyện có thể là một ngày, mấy ngày, còn có lâu hơn, căn bản không để ý tới thời gian.

Nhưng hôm nay, thời gian kia còn quý hơn tiền.

Bất quá bây giờ hắn cũng không muốn so đo những cái này, lập tức hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi biết lão tổ Bích Nguyệt Phiêu Linh nhà ta sao?

Ôn Bình biết, hẳn là Sơn Hoa đã hiểu nhầm ý của câu nói một canh giờ mà hắn nói, bất quá cũng không vội gì vài phút, ứng tiếng nói:

- Bích Nguyệt tiền bối, coi như là biết, đã gặp qua một lần.

Sơn Hoa vui mừng, sau đó hỏi tiếp:

- Vậy Ôn tông chủ, không biết ngài hiểu dược thiện hoặc là linh thiện sao?

Nghe hỏi như vậy, Ôn Bình xem như hiểu mục đích thật mà Sơn Hoa lên núi.

Tử Mạch hồ, Ôn Bình biết, đó là địa phương ngoài Đông Hồ, cách xa khoảng bảy, tám vạn dặm, so với Đông Hồ còn phồn hoa hơn nhiều lắm. Bích Nguyệt gia, Ôn Bình suy đoán hẳn là gia tộc của Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Gia tộc có Thông Huyền thượng cảnh thì chắn chắn không đơn giản.

Lúc hắn ở Thính Vũ các, trong lúc vận chuyển Trường Mạch Công liền biết Sơn Hoa lên núi, bởi vì Sơn Hoa không có ác ý, cũng vì bản thân tò mò, cho nên để Ác Linh Kỵ Sĩ thả cho hắn đi.

Bây giờ nghe vấn đề này của đối phương, hắn sao lại không rõ tin tức bản thân hiểu dược thiện khẳng định đã truyền tới tai Bích Nguyệt Phiêu Linh. Đương nhiên, hắn cũng không cảm thấy loại tin tức này sẽ giấu giếm được một Thông Huyền thượng cảnh, biết chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Đoán chừng Bích Nguyệt Phiêu Linh khẳng định là muốn thử trong tuyệt vọng mà thôi, tìm một cơ hội sống sót ở Ôn Bình hắn.

Ôn Bình hỏi hệ thống :

- Hệ thống, Mộ Oanh chi độc kia, bản Nguyệt Quang sủi cảo thăng cấp có thể giải quyết không?

- Có thể, bất quá không phải hiện tại.

- Thế nào?

- Lá sáu phiến của Kiến Mộc thụ không có tác dụng, nhất định phải chờ đến khi nó trưởng thành mới được!

- Hiểu rồi!

Ôn Bình sau khi đại khái tính toán được sự tình mình có thể làm, chợt nói:

- Vân trưởng lão, đưa hắn xuống núi.

Sơn Hoa ngây ra một lúc.

- Hửm?!

Vừa rồi chẳng phải đang nói chuyện bình thường sao?

Nói thế nào chớp mắt vài cái liền đuổi người?

Vân Liêu biết trong lòng Sơn Hoa không hiểu, vội vàng thay Ôn Bình giải thích nói:

- Tiền bối, quy củ Bất Hủ Tông, không phải người của Bất Hủ Tông, chỉ cho phép chờ tại Vân Lam sơn một canh giờ. Cho nên hiện tại…

Nói một câu, Sơn Hoa vội vàng cắt lời Vân Liêu.

Sơn Hoa mặc dù giận nhưng cũng không dám phát tác.

Hắn tự nhận không phải đối thủ của Vi Thiên Tuyệt, liền không cần nói tới làm đối thủ của Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, ta hỏi xong câu này lập tức đi, tuyệt đối không lưu lại thêm, ngài rốt cuộc hiểu hay không?

- Hiểu!

Ôn Bình lên tiếng trả lời.

Câu này vừa ra, Sơn Hoa chậm rãi kéo khóe môi lên, ý cười dần dần nồng đậm.

Bích Nguyệt Phiêu Linh chính là tâm phúc Bích Nguyệt gia, chết do nguyên thọ hao hết là một tổn thất lớn. Bởi lẽ Bích Nguyệt Phiêu Linh không thể bước vào Thần Huyền Cảnh chỉ là do tiên thiên chi độc cản đường mà thôi.

Phương thuốc loại trừ Mộ Oanh chi độc, Bích Nguyệt gia sớm đã sưu tập đủ, thế nhưng không có linh thiện đại sư nguyện ý ra ray, đồ vật mà linh thiện đại sư muốn, Bích Nguyệt Phiêu Linh căn bản là không lấy ra nổi.

Ôn Bình có thể hiểu linh thiện, đó chính là một hy vọng!

…

Đã đạt được đáp án của Ôn Bình, Sơn Hoa lập tức đi xuống núi, mà đám người Bất Hủ Tông cũng đã hết kiên nhẫn, nhao nhao hỏi Ôn Bình:

- Tông chủ, trên bảng thông báo xuất hiện đồ vật gì mới thế?

Ôn Bình lên tiếng :

- Thí luyện mới!

Dương Nhạc Nhạc vội vàng hỏi:

- Vậy phần thưởng là gì?

- Ban thưởng đợi chút nữa sẽ nói cho ngươi biết, đầu tiên nói cho các ngươi biết một tin tức tốt.

Ôn Bình nhìn sang Hoàn Sơn cùng Hoài Diệp, nói:

- Hoài Diệp, Hoàn Sơn, kể từ hôm nay, các ngươi chính thức trở thanh đệ tử cchính thức của Bất Hủ Tông!

Trải qua thời gian tu luyện ở Bất Hủ Tông, hai người đều đạt đến tiêu chuẩn.

Hoài Diệp, đi lên luyện thể lục trọng, vượt qua tiêu chuẩn nhập môn một tiểu cảnh giới.

Hoàn Sơn, từ luyện thể lục trọng đi lên luyện thể bát trọng, cũng coi như miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Hoàn Sơn nghe Ôn Bình nói như vậy, lập tức vui mừng.

- Ha ha, hạnh phúc thật là tới bất ngờ!

So sánh với Hoàn Sơn, Hoài Diệp cũng không có bao nhiêu hưng phấn.

Với nàng, thân phận đầu bếp cùng đệ tử chính thức cũng không có khác biệt, thân phận cũng không thấp hơn so với đệ tử.

Nàng bây giờ chỉ đang chờ mong Ôn Bình nới tới thứ mới xuất hiện, dù sao đây là thí luyện mà một tuần cũng chỉ mở ra một lần.

Ôn Bình nói tiếp :

- Ban thưởng của thí luyện, chính là cái này!

Dứt tiếng.

Ầm!

Thanh âm chấn mạch truyền tới.

Xích hồng mạch môn xuất hiện trước mặt mọi người, thấy đám người nhao nhao thất kinh lui ra sau mấy bước,

Nhìn thấy vậy, tất cả đều lộ ra sự mong mỏi đặc biệt.

Lâm Khả Vô dẫn đầu ý thức được điểm này, dùng một biểu tình không dám tin tưởng hỏi:

- Tông chủ, ngài đừng nói ban thưởng thí luyện là Tuyền Qua Đồ nha, nếu thật là cái này, vậy ta…

Nói thật, Lâm Khả Vô không dám tin tưởng vào sự thật này.

Tuyền Qua Đồ a!

Một phần liền có giá là mấy trăm mai bạch tinh, Lâm gia hắn là một ngụy tam tinh thế lực, trong nhà có bán Thần Huyền tọa trấn, vẫn không dám xuất ra đồ tốt như vậy để khen thưởng tộc nhân, trừ phi là người được chú định là gia chủ kế nhiệm mới có cơ hội.

Mà gia chủ kế nhiệm, cần có một điều kiện.

Ít nhất cũng phải là Thông Huyền thượng cảnh.

Cái ngờ vực vô căn cứ này vừa ra, người chung quanh đều sôi trào theo.

Ôn Bình vội vàng đưa tay ngăn mấy người bình luận ồn ào, vội vàng nói:

- Không phải Tuyền Qua Đồ, mà là dị mạch trực tiếp. Bất quá cái thí luyện này, người dưới luyện thể thập trọng tốt nhất không nên tham gia, bởi vì đối với các ngươi cũng không có chỗ tốt.

- Vì sao?

- Đúng a, tông chủ, vì cái gì không được?

Thí luyện này có thể ban thưởng dị mạch, bọn họ lại không thể tham gia?

Ôn Bình giải thích :

- Thí luyện ở ngay đó, ngươi tùy thời có thể đi vào. Nhưng nếu như người chưa đạt luyện thể thập trọng đi vào, không nói tới việc lãng phí nhiều kim tệ, coi như là vượt qua thí luyện đạt được dị mạch cũng không dùng được ngay bây giờ, bởi vì chỉ có Luyện Thể thập tam trọng mới có thể ngoại phóng nội khí.

Dứt lời, Ôn Bình thu hồi mạch môn, nói tiếp:

- Có muốn đi thí luyện mở mang kiến thức một chút, hiện tại có thể báo danh. Đương nhiên, luyện thể thập trọng muốn

đi cũng không sao, đó là tự do của các ngươi!

Mấy người Dương Nhạc Nhạc hai mặt nhìn nhau, có chút thất lạc lắc đầu.

- Được rồi ta vẫn là giữ lại tiền xông Thập tầng tháp đi!

Những người còn lại cũng lên tiếng trả lời rời đi.

Bất quá, bọn hắn cũng không phải cảm thấy thất vọng mà cảm thấy đáng tiếc.

Không bao lâu sau, Ôn Bình liền mang theo đám người Tần Mịch đi tới dưới ngàn bậc thềm đá, sau đó nói với hệ thống.

- Hệ thống, mở ra hình thức nhiều người!

- Mở ra thành công.

Sau khi âm thanh hệ thống vang lên, bọn người Tần Mịch lúc nhìn lên ngàn tầng thềm đá đều biến sắc.

Bọn họ còn đang hiếu kỳ tới đây làm gì, nhưng bây giờ nhìn xem thiên địa huyết hồng sắc, còn có ngàn bậc thềm thiêu đốt lên liệt diễm, lộ ra sự dữ tợn. Bọn họ đã hiểu đây chính là thí luyện mà Ôn Bình nói tới, ánh mắt không khỏi đều nhìn lên ngàn bậc thềm.

Ôn Bình chỉ lên ngàn bậc thềm, nói:

- Nếu lên tới đỉnh thì có thể thu hoạch được dị mạch. Một tuần chỉ mở ra một lần, nắm cơ hội thật tốt!

【VIP】 Trạm Lịch Lãm Thứ Hai

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mọi người gật đầu.

Ánh mắt nhao nhao nhìn về phía đỉnh Vân Lam sơn, sau đó đồng loạt bước lên bậc thang thiêu đốt liệt diễm đầu tiên.

Tần Sơn là người thứ nhất cất bước.

Một hơi bước lên năm bậc, thế nhưng đang đi tới, đột nhiên cả người bất động, nước mắt bỗng tuôn ra đầy mặt, từng giọt từng giọt óng ánh từ hốc mắt không tự chủ được trào ra.

Qua một hồi, chợt cười to.

…

Ôn Bình không tiếp tục đợi ở chỗ này, mà xoay người đi lên ngàn tầng thềm đá, sau một bước liền đến đỉnh Vân Lam sơn. Ngàn bậc thềm mở ra chính là một cái phúc lợi, một cái phúc lợi chân chính trên ý nghĩa.

Đồng thời, hắn cũng muốn khiến cho tất cả người Bất Hủ Tông đều có dị mạch.

Dựa theo lời của hệ thống, Bất Hủ Tông sẽ là một siêu cấp tông môn.

Có một đám đệ tử dị mạch Thông Huyền thì mới xứng với cái danh siêu cấp này chứ! Như vậy lúc ra ngoài mới có thể vì Bất Hủ Tông giương danh.

Quan trọng hơn là giữ lại thí luyện của Ngàn bậc thềm cũng chỉ để mốc, mà Ôn Bình hắn thì đang cần tiền trồng cây đây này.

Sau khi lên núi, Ôn Bình mang hạt giống đưa cho Xích Mục, thuận tiện đi mua thêm một ít.

Ngay khi số kim tệ trong túi tiêu không sai biệt lắm, bất chợt, thanh âm hệ thống không mời mà tới.

- Nhiệm vụ tuyên bố!

Vẫn là bốn chữ "tràn trề hạnh phúc" như trước.

- Trạm lịch lãm thứ hai: Cực Cảnh thảo nguyên.

- Thiên địa to lớn, cái mới xuất hiện tầng tầng lớp lớp, mà người tài ba không có khả năng tự động tới cửa. Cho nên Kí chủ phải đi ra ngoài, biết một chút thế gian rộng lớn. Lần lịch lãm này có thể mang theo hai môn nhân, trong khoảng thời gian 20 ngày.

- Mục tiêu nhiệm vụ: Lôi kéo một nhất tinh Tuyền Qua thần tượng gia nhập Bất Hủ Tông.

- Phần thưởng: Mở khóa ngẫu nhiên khu vực kiến tạo. Một lần cơ hội tiến hóa dị mạch Địa Ngục hỏa.

- Đến rồi, đến rồi! - Mỗi một lần có nhiệm vụ, Ôn Bình đều cực kỳ cao hứng.

Quét mắt một lượt phần thưởng, Ôn Bình vội hỏi:

- Hệ thống, cơ hội tiến hóa Địa Ngục hỏa là sao?

Hệ thống đáp:

- Giai đoạn hiện tại, hỏa diễm Kí chủ có thể phóng thích chỉ là Địa ngục hỏa cấp đơn giản nhất, nhiệt độ không cao, chỉ có tác dụng thiêu đốt linh hồn.

Nhiệt độ không cao?

Địa ngục hỏa hiện tại đã có thể lập tức biến Vô cấu chi thể thành một đống tro tàn, nếu như nói nhiệt độ của nó không tính là cao, vậy thì hắn thật sự không còn gì để nói.

Bất quá, nghĩ đến cách nhìn thế giới giữa "đôi ta" bất đồng, Ôn Bình đã tiếp nhận thuyết pháp về "nhiệt độ" của Địa Ngục hỏa.

Hệ thống cũng theo đó giải thích:

- Trong Địa Ngục, hỏa diễm là có phân loại. Địa Ngục hỏa cấp cao có thể thiêu cháy vạn vật, đồng thời có thêm hiệu dụng nghịch thiên.

- Đã hiểu.

Tóm lại, phần thưởng nhiệm vụ lần này rất phong phú.

Hiện tại, ngay cả Linh thể mà Địa Ngục hỏa còn có thể đốt thành tro bụi, hỏa diễm cao cấp hơn khẳng định vô cùng lợi hại.

Chợt, ánh mắt Ôn Bình rơi vào mục tiêu nhiệm vụ. Không nhìn thì thôi, vừa xem liền giật mình.

Nhìn mục tiêu nhiệm vụ, Ôn Bình cảm nhận được hơi thở của "hành", hơn nữa, lần lịch lãm này có thời gian tăng gấp bội.

Tất cả đều chỉ vì cái gọi là "Lôi kéo một Nhất tinh Tuyền Qua thần tượng".

Tuyền Qua thần tượng, nghe thì có vẻ sang chảnh, nhưng kỳ thực đó cũng chỉ là thợ thủ công chế tác Tuyền Qua Đồ mà thôi. Bất quá, bởi vì chế tác Tuyền Qua đồ thật sự gian nan, cho nên trong mắt tất cả mọi người, bọn họ là thần (1) tượng.

(1) Chữ "thần" này là trong thần linh, thần kỳ nha chứ vị.

Thợ rèn đúc khí, mà Thần tượng đúc Tuyền Qua Đồ.

Tuy hắn chưa từng gặp Tuyền Qua Thần tượng, nhưng lại biết rất rõ địa vị của bọn họ. Đây chính là đối tượng mà Tam tinh thế lực cái sau nối tiếp cái trước lôi kéo. Đến nay, chưa từng nghe có một vị Tuyền Qua Thần tượng nào gia nhập Nhị tinh thế lực cả.

Sợ là Nhất tinh Tuyền Qua thần tượng đẳng cấp thấp nhất cũng thế.

Bất quá, Ôn Bình cũng không sợ.

- Hệ thống, nếu như nhiệm vụ thất bại, trừng phạt vẫn giống trước đây, cứ như vậy xóa bỏ một cấp kiến trúc đặc thù?

Hệ thống lên tiếng:

- Đúng.

Trong lòng đã nắm chắc, Ôn Bình quay lại Bất Hủ Tông tiếp tục tu hành, đến chạng vạng tối, hắn tập hợp mọi người lại.

Bất quá, sau khi rời khỏi Ngàn bậc thềm, vẻ mặt của đám người Tần Sơn vô cùng cổ quái, cả người có chút uể oải, không ai nói chuyện, tất cả đều ngồi trên ghế, trầm mặt nhìn về một điểm mông lung.

Dương Nhạc Nhạc nhịn không được dùng khuỷu tay đụng đụng Triệu Tinh bên cạnh, hỏi:

- Triệu Tinh, bọn Vân Trưởng Lão làm sao vậy?

- Không biết nữa, Vân Trưởng Lão bọn họ vừa đến đã có thái độ như vậy, đây là lần đầu tiên đấy. Còn có Diệu Âm, nàng cũng là lần đầu nhìn Vân Trưởng Lão bằng ánh mắt ẩn ý đưa tình kiểu đó. - Triệu Tinh đáp.

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn Vân Liêu, cũng với vẻ mặt thập phần lãnh đạm của Diệu Âm, thấp giọng cười, nói:

- Sao ngươi biết Diệu Âm ẩn ý đưa tình với Vân Trưởng Lão?

Triệu Tinh nhịn không được trợn mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc:

- Ngươi cho rằng ai cũng ngốc như ngươi?

- Ta… Thì thế nào? - Dương Nhạc Nhạc cười ngượng.

Lúc này, Ôn Bình đi tới, hắn đã sớm nghe được lời của Dương Nhạc Nhạc, liền giải thích:

- Bởi vì thí luyện Ngàn bậc thềm, bọn họ vừa được thể nghiệm thất tình lục dục mà phải mất cả đời người mới có thể thể nghiệm được. Trong hai canh giờ ngắn ngủi này, bọn họ tựa như là một khối bột, bị nhào qua nặn lại nhiều lần. Tâm trí không đủ cường đại thì đương nhiên sẽ có thái độ như vậy.

Dứt lời, Ôn Bình quét mắt nhìn đám người thêm vài lần.

So ra, Vu Mạch đỡ hơn một chút, dù sao hắn cũng là Độc hành hiệp, chuyện gặp qua, nghe qua rất nhiều, vẻ mặt của hắn ngược lại rất hợp với lẽ thường. Nhưng những người khác sau khi trải qua "lễ rửa tội", đến giờ vẫn duy trì vẻ mặt ngơ ngác.

Dương Nhạc Nhạc giật mình hỏi:

- Tần trưởng lão bọn họ chưa đủ cường đại?

Vu Mạch tiếp lời, giải thích:

- Nhạc Nhạc, kỳ thực thực lực cường đại không có nghĩa là tâm trí sẽ cường đại. Nhưng nếu như muốn trở thành cường giả, tâm trí nhất định phải cường đại. Thí luyện này cuối cùng sẽ mang đến kết quả tốt đẹp, quá trình cũng vừa hay cho chúng ta thêm bài học. Tâm trí không đủ cường đại, lực lượng có mạnh đến mấy cũng sẽ bị giảm bớt đi rất nhiều, tâm trí có thể trực tiếp ảnh hưởng đến một cuộc chiến.

Nghe câu này, Dương Nhạc Nhạc cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lúc nói ra mấy lời này, Vu Mạch lập tức ném ánh mắt về phía Ôn Bình, xem như hắn đã hiểu, vì cái gì Ôn Bình lại luôn dùng thái độ thờ ơ, không chút sợ hãi đối mặt với tất cả sóng gió, thậm chí là chưa từng tỏ ra bối rối.

- Được rồi, tập trung hết qua đây. - Ôn Bình không muốn nghe Vu Mạch tiếp tục khoác lác, lớn tiếng hô mọi người. - Trước khi ăn cơm ta có chuyện muốn nói, tối nay ta sẽ rời khỏi Thương Ngô Thành, đại khái 20 ngày. Vẫn như lần trước, mang hai người đi, Nhạc Nhạc, ngươi xoay đũa.

Dương Nhạc Nhạc vừa lấy đũa vừa nói:

- Tông chủ, lần này đi đâu?

- Cực Cảnh thảo nguyên.

- Tông chủ, không cần phải lằng nhằng mất công, ta xung phong nhận việc. Sư đệ, sư muội đều bận tu hành, không thể làm chậm trễ bọn họ được. - Dương Nhạc Nhạc nghe cũng không nghe đi đâu đã xung phong.

- Bỏ đi!

Triệu Tinh giơ tay túm lấy chiếc đũa.

- Vù!

Xoay tay, chiếc đũa cũng theo đó xoay tròn trên bàn.

Người thứ nhất: Tần Mịch.

Người thứ hai: Vu Mạch.

Thấy một màn như vậy, Tần Mịch nhịn không được cười phá lên:

- Haha, là ta, là ta!

Cả người thoáng chốc phủi sạch phiền muộn.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Sau khi dùng cơm thì đi thu thập hành lý, giờ Tý chúng ta xuất phát.

【VIP】 Tốc Độ Cùng Kích Tình

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Được a!

Tần Mịch đứng hên, quét mắt nhìn một lượt những đồng môn bên cạnh, không chút nào che giấu đắc ý, mặc dù là như thế, mọi người vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt hâm mộ.

Đương nhiên, cái đồng môn này chỉ có một người, đó chính là Dương Nhạc Nhạc.

Từ sau lần từ Hoàng Lê thành trở về, Dương Nhạc Nhạc không ít lần ở trước mặt Tần Mịch "kể chuyện".

Tần Mịch tuy là thiếu chủ Phi Ngư Đảo, thế nhưng mười mấy năm qua vẫn luôn tu hành, chưa từng có cơ hội rời khỏi Phi Ngư Đảo, chớ nói chi là đến Hoàng Lê thành giương danh. Tương lai cũng không dám nghĩ.

…

Nửa canh giờ sau.

Tất cả mọi người tụ tập trên Nhiễu sơn, Vu Mạch, Tần Mịch cùng chờ xuất phát.

Bất quá hai người chuẩn bị không giống nhau.

Tần Mịch thì khoác trên người Bất Hủ Thanh Phong bào cẩm y hoa lệ.

Còn Vu Mạch lại là một thân thô bố y sam.

Có thể là do thói quen độc hành hiệp, biết rõ y phục đem đến loại địa phương như Cực Cảnh thảo nguyên thì chẳng khác nào chà đạp.

Ôn Bình đứng trên mạn thuyền trước, nói:

- Tần trưởng lão, vẫn như cũ, Bất Hủ Tông hiện tại xin nhờ ngươi.

Tần Sơn gật đầu.

Sau đó, Ôn Bình khẽ quát một tiếng:

- Đi.

Phi chu: Khởi!

Sau khi bay thẳng đứng lên một khoảng cách, phi chu nghiêng một cái, bay vút lên trời, hướng thẳng về phía Cực Cảnh thảo nguyên mà đi, trong chớp mắt đã ở trên tầng mây.

Thấy một màn như vậy, Lâm Khả Vô ngây ra một lúc, kinh ngạc đến mức miệng cũng không khép lại được. Ngón tay vẫn còn chỉ về phía phi chu, ánh mắt thì hướng mọi người xung quanh, nói:

- Sư huynh, cái này… Đây rốt cuộc là vật gì?

Hắn lần đầu tiên chứng kiến nhân tộc dùng phương thức khống chế đại yêu Dực tộc để bay lượn như thế, cũng là lần đầu nghe nói thuyền có thể bay.

Thuyền không phải chỉ có thể đi trên nước sao?

Nhìn tốc độ của cái "phi thuyền" này… Hẳn là chênh lệch không bao nhiêu so với đại yêu Dực tộc Thông Huyền trung cảnh?

Kim Điêu của hắn tuy chỉ mới là Thông Huyền hạ cảnh, nhưng trong Dực tộc đã cũng được xem là có tốc độ nổi bật, có thể so sánh với đại đa số đại yêu Dực tộc Thông Huyền trung cảnh. Cơ mà… Cảm giác cưỡi Kim Điêu so với cái "phi thuyền" kia… Cảm giác hình như Kim Điêu không nhanh cho lắm thì phải.

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc bước tới vỗ vỗ bả vai Lâm Khả Vô, vừa cười vừa nói:

- Sư đệ, thứ ngươi không biết còn khá nhiều. Chẳng hạn như phía dưới khu Ký Túc Xá của chúng ta, vật kia…

Lời đến bên miệng được một nửa thì ngưng lại, Dương Nhạc Nhạc chỉ nhếch miệng cười.

Đúng!

Hắn chính là cố ý không nói đấy!

Dùng nửa câu sau trêu ghẹo Lâm Khả Vô.

Thế nhưng Lâm Khả Vô lại không chút nào để ý, cười cười, ngượng ngùng nói:

- Chẳng lẽ so với phi thuyền còn lợi hại hơn?

- Haha.

Dương Nhạc Nhạc bật cười ha hả.

Chợt nói thếm:

- Vừa rồi ta theo tông chủ đi ra ngoài, có tông chủ của một cái nhị tinh tông môn cưỡi đại yêu Dực tộc muốn đuổi theo chúng ta, kết quả là chỉ sau ba cái hô hấp đã không còn kiên trì nổi, bị ném lại phía sau, vô tung vô ảnh.

- Nhanh như vậy?

Lâm Khả Vô kinh hô một tiếng, ánh mặt nhịn không được lần nữa nhìn về phía phi chu biến mất. Hắn thừa nhận, hắn quả thật có chút ham muốn. Mặc dù Cực Cảnh thảo nguyên hắn đã sớm đi đến rất nhiều lần.

- Được rồi, ngươi đã nói mười mấy lần rồi. - Triệu Tinh bên cạnh liếc xéo Dương Nhạc Nhạc một cái, thu hồi ánh mắt hâm mộ, sau đó xoay người rời đi.

Kế đó, tất cả mọi người cũng rời khỏi.

Dương Nhạc Nhạc không chút nào để ý, lại nói tiếp với Lâm Khả Vô:

- Lâm sư đệ có muốn nghe không, ta mở mang kiến thức cho ngươi.

Lâm Khả Vô liền nói:

- Dương sư huynh, dĩ nhiên muốn nghe.

- Đi, thỉnh ta tiến Chiến Cảnh mười lần.

- Chút lòng thành.

…

Phi chu xuyên qua biển mây, không thấy tiên nhân cư.

Dò xét trong mây cũng không có tiên nữ.

Tựa như diều gặp gió, phi chu phóng lên vòm trời mấy ngàn thước, trong chớp mắt, sau lưng chỉ còn trời và đất.

Cực Cảnh thảo nguyên.

Là biên giới Đông Hồ, từ Thương Ngô Thành đi đến đó ít nhất mấy ngàn dặm, cho dù có phi chu cũng phải mất một ngày mới có thể đến.

Kỳ thật, không riêng gì Triệu Tinh có quan hệ tốt với Dương Nhạc Nhạc nghe hắn kể lể mười mấy lần, người mới quen biết không bao lâu như Tần Mịch cũng đã sớm nghe đến đầy tai, hơn nữa, số lần chỉ có hơn chứ không kém.

Thế nhưng lúc đứng ở boong thuyền, hướng mắt nhìn chung quanh một lượt, Tần Mịch vẫn nhịn không được kích động.

Bỗng nhiên, Ôn Bình nhìn thấy một bóng đen phía trước, dần dần, khoảng cách giữa phi chu và bóng đen cũng kéo gần. Chuyện này khiến Ôn Bình cảm thấy có hơi tò mò, bóng đen kia rốt cuộc là thứ gì?

Lúc này, phi đã tăng tốc.

Phá vân thẳng hướng bóng đen vọt tới.

Thấy vậy, Tần Mịch hưng phấn khó kiềm được, liên tiếng hét lên:

- Tông chủ, đuổi theo mau! Vượt qua nó!

Cùng với tiếng hét của hắn, phi chu cũng đến gần thứ kia.

Sau khi đến gần, bóng đen kia mới lộ rõ hình dáng, hiển nhiên là một con dơi.

Làn da đỏ thẫm, móng vuốt tựa ưng trảo, còn có một đôi cánh khi giang rộng ra không nhỏ hơn so với phi chu. Khi

cánh vung lên, vậy mà cuốn lấy phong vân, phát ra tiếng rít khổng lồ.

- Đây là Thái Thâm Huyết Bức Vương!

Tần Mịch kinh hô một tiếng, sau đó nhìn Thái Thâm Huyết Bức Vương uy danh lẫm lẫm từ từ lùi về sau.

Giờ khắc này hắn không còn lời nào để nói.

Đương nhiên không phải khiếp sợ đến mức á khẩu mà là thật sự không tìm ra từ ngữ để hình dung thời khắc này.

Đồn rằng, Thái Thâm Huyết Bức Vương đều là Thông Huyền thượng cảnh, là vương giả danh phù kỳ thực của bầu trời đêm. Đây cũng là lý do vì sao ít có đại yêu Dực tộc nào dám phi hành lúc nửa đêm.

Mất nửa ngày, Tần Mịch nhìn Thái Thâm Huyết Bức Vương dần bị bỏ lại phía sau, nhịn không được cảm thán một câu:

- Tông chủ, cái phi chu này nhanh thật!

Vu Mạch cũng nói chen vào:

- Xem ra, tiểu tử Nhạc Nhạc kia không hề nói quá lên! Cảm giác vượt qua đại yêu Dực tộc quả thật là thoải mái khó tả, khó trách tiểu tử kia cứ nhắc đi nhắc lại không dưới mười lần chuyện này.

Giờ phút này, trên lưng Thái Thâm Huyết Bức Vương, trong một tòa lầu được điêu khắc bằng gỗ, một thiếu nữ ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó kinh hô:

- Gia gia, ngươi xem, đó là thứ gì?

Nàng vừa nói xong, trong lầu các cũng có một lão giả vuốt râu bước tới, híp mắt nhìn phía trước:

- Là thứ gì? Vậy mà so với Thái Thâm Huyết Bức Vương của ta còn có tốc độ nhanh hơn?

Truy!

Đây là mệnh lệnh của hắn đối với Thái Thâm Huyết Bức Vương.

Lúc này đây, đôi cánh thịt của Thái Thâm Huyết Bức Vương đập nhanh hơn, trên nền trời phát ra những âm thanh "đùng đùng".

Giang cánh, hơn vài dặm, chậm rãi hướng về phía cái "phi thuyền" cổ quái kia.

Trên mạn thuyền, thấy một màn như vậy, Tần Mịch vốn đang vui vẻ liền hướng về phía Ôn Bình hô:

- Tông chủ, Thái Thâm Huyết Bức Vương kia đuổi đến.

- Hử?

Ôn Bình vô thức quay đầu lại, hắn lập tức cho phi chu tăng tốc lên đến tốc độ cao nhất, chậm rãi kéo giãn khoảng cách cùng Thái Thâm Huyết Bức Vương, đồng thời vừa cười vừa nói:

- Lại sắp có một hồi tốc độ cùng kích tình?

Lúc này, lão giả đứng trên Thái Thâm Huyết Bức Vương nhíu chặt mày, nộ quát một tiếng:

- Chưa ăn cơm sao?

Thái Thâm Huyết Bức Vương bị mắng, nghẹn đủ khí, đôi cánh thịt đập đến mức nó sắp không khống chế nổi.

Tốc độ lại lần nữa tăng lên.

Thế nhưng nó đi nhanh, phi chu phía trước cũng đi nhanh, càng lúc càng bỏ xa nó sau lưng.

【VIP】 “Bới Móc ” Trên Cực Cảnh Sơn!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Oa a!

Tần Mịch nhịn không được, đứng trên boong thuyền thét to một tiếng, chợt thấy Thái Thâm Huyết Bức Vương càng ngày càng xa. Cho đến khi nó hoàn toàn biến mất trong mây, Tần Mịch mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Vu Mạch cũng không nhịn được cảm thán một câu:

- Độc hành thiên địa mấy chục năm, chưa hề dừng bước, những nơi đi qua, những thứ thấy qua, vậy mà không bằng hôm nay một hai canh giờ ở trên phi chu!

Dù là tâm cảnh có tốt thì lần này cũng không thể không kinh ngạc.

Để một cái Thông Huyền thượng cảnh đại yêu vất vả đuổi theo, loại cảm giác này muốn bao nhiêu thoải mái liền có bấy nhiêu thoải mái.

Hai người hưng phấn không thôi, thật lâu không thể bình tĩnh, Ôn Bình thì đứng lên đầu thuyền, ánh mắt nhìn ra chung quanh.

Ở trên Phi chu chứng kiến Mặt Trời mọc, lại nhìn Mặt Trời lặn.

Khi hào quang màu đỏ rực biến mất từ đầu thuyền, thiên địa biến thành đêm tối, Ôn Bình mở ra hộ tráo ẩn thân.

Bởi vì đã đến Cực Cảnh thảo nguyên.

Cực Cực Cảnh thảo nguyên, đồng cỏ xanh bao la, phóng tầm mắt ra căn bản không nhìn thấy điểm cuối, chỉ thấy quần tinh chậm rãi dâng lên ở địa phương tiếp đó. Trừ tinh không, còn có một đầu hỏa lưu quỷ dị.

Nếu là trên mặt đất, cũng không cảm giác nhiều lắm, bởi vì mỗi một ánh lửa đều cách xa chí ít vài dặm.

Nhưng nhìn từ trên không, thành trì lại giống như cái bánh lớn, khoảng cách xa vài dặm không tính là gì. Khi Ôn Bình cho phi chu hạ thấp đi qua đỉnh đầu chúng mới biết những vật này là gì.

Cái này là bó đuốc!

Vô số bó đuốc hội tụ thành dòng, giống như trăm sông cùng hội tụ một hướng mà đi.

Ôn Bình tìm một chỗ vắng vẻ ngoài thành mà hạ xuống, thừa dịp không có người nhìn thấy, trực tiếp nhảy xuống phi chu.

Đem phi chu thu vào không gian của hệ thống. Ôn Bình cất bước đi tới đường chính. Rõ ràng bên cạnh có Thông Huyền Cảnh đi theo, cũng xem như là có bộ dáng của nhân vật phái đoàn, nhưng mà đi theo dòng người, ba người họ cũng không gây nên chú ý, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một cái Thông Huyền Cảnh đi qua.

Ôn Bình nhịn không được hỏi một người đi đường :

- Bằng hữu, thành này là thành gì, vì sao lại có nhiều người qua lại như vậy?!

- Người từ bên ngoài Đông Hồ tới sao?

Người kia không có chút nào kinh ngạc, chỉ là tò mò hỏi một câu. Ôn Bình trả lời, người kia lại nói tiếp:

- Nếu là kẻ ngoại lai, vậy bây giờ biết cũng không muộn. Đây là Phong Nguyên thành, về phần tại sao có nhiều người như vậy, bởi vì những người này đều ở khắp nơi trong Đông Hồ tới đây xem Thập Tú thí luyện. Thập Tú thí luyện, ngươi hẳn là phải biết a!?

Nói xong, người kia lộ ra nụ cười tự hào.

Theo ý tứ của câu nói này, Thập Tú thí luyện của Đông Hồ tựa hồ rất nổi danh, nổi danh tới mức mà tu sĩ Luyện thể cảnh có thể bảo trì kiêu ngạo một khắc trước mặt Thông Huyền Cảnh.

Ôn Bình cười một tiếng, ôm quyền chắp tay, nói:

- Ừm, đa tạ bằng hữu giúp tra giải thích nghi hoặc!

Hóa ra Thập Tú thí luyện bốn năm mở một lần lại được tổ chức ở đây, khó trách lại có nhiều người như vậy. Hơn nữa, đoạn đường này còn gặp phải đại yêu Thông Huyền thượng cảnh, nên biết, gặp một thượng cảnh so với vào quán uống rượu, giống như là trong rượu ngâm con ruồi vậy.

Có lẽ ví von như vậy có chút hơi quá nhưng sự thật chính là như vậy.

Bất quá, mấy chuyện này cũng không liên quan tới hắn, hắn hiện tại chỉ quan tâm cái Phong Nguyên thành này có Tuyền Qua thần tượng chân chính hay không thôi. Nếu như không có, hắn phải rời đi. Cái gì Thập Tú thí luyện, hắn căn bản không có hứng thú.

Dù là trong tay hắn còn có một cái danh ngạch trực tiếp tham gia Thập Tú thí luyện.

Đi theo dòng người tiến nhập Phong Nguyên thành, Ôn Bình vừa nghe ngóng Phong Nguyên thành có Tuyền Qua thần tượng hay không vừa suy nghĩ cách lôi kéo Tuyền Qua thần tượng, trong lúc lơ đãng lại chạy tới một địa phương cổ quái.

Hắc Thiết thành bảo bên trong có một cái dốc rất cao, so với Phong Nguyên thành cao hơn hai mươi trượng, có thể thấy tràng cảnh bên trong - thành trong thành.

Ngay lúc Ôn Bình muốn quay trở lại, liền nghe được trên thềm đá trên dốc cao truyền tới một tiếng hô lớn:

- Bằng hữu nào muốn đi lên tham quan Cực Cảnh Sơn ta thì xin nhanh chân một chút. Hôm nay, ngày mai, ngày kia, chỉ mở ra ba ngày.

Nghe được câu này, ánh mắt Ôn Bình rơi vào phía trước.

Đây chính là Cực Cảnh Sơn sao?

Nằm ở trên một cái dốc cao trong thành!

Danh tự thế lực của Cực Cảnh Sơn cùng với vị trí địa lí không hề có một chút quan hệ.

Lúc nam nhân trung niên vừa hô hào kia quay người, người ở chung quanh cũng bắt đầu nghị luận lên.

- Cực Cảnh Sơn đây là ăn nhầm cái gì sao?

- Đúng vậy a! Ngay cả tông môn đều cho phép ngoại nhân tham quan?!

- Ngươi dốt quá, hiện tại Phong Nguyên thành cũng không chỉ có mỗi người của Đông Hồ chúng ta, còn có người bên ngoài tới. Cực Cảnh Sơn hẳn là muốn giương oai, để càng nhiều người bên ngoài biết đến mình.

- Vậy chúng ta coi như là đi theo hưởng nhờ nha.

Đám người mừng khấp khởi tụ tập lại với nhau, sau đó hướng phía Cực Cảnh Sơn mà đi, Ôn Bình vốn định bỏ đi, thanh âm hệ thống lại vang lên:

- Ban bố nhiệm vụ phụ: Tham quan Cực Cảnh Sơn.

- Lấy cái tốt của người khác bù đắp cho sở đoản bản thân. Học hỏi sơ hở của người khác, tăng thêm sở trường cho bản thân. Tiến nhập Cực Cảnh Sơn, tìm mười chỗ thiếu sót của Cực Cảnh Sơn.

- Ban thưởng: Hai Thập tú lệnh bài.

…

- Cái này…

Ôn Bình đối với việc hệ thống bất thình lình ban bố nhiệm vụ có chút không hiểu, đáng sợ nhất là khi hỏi hệ thống, nếu thất bại sẽ trừng phạt gì, kết quả trừng phạt là giảm cấp của các loại kiến trúc trong tông môn.

- Không chỉ là có mười cái thiếu sót thôi sao, ta nhất định có thể tìm được.

Ôm trong lòng tín niệm, nhưng chưa đi được xa, Ôn Bình liền nghe được một thanh âm quen thuộc vang lên sau lưng.

- Ôn tông chủ!

Ôn Bình vừa quay đầu lại, nhìn vào đám người.

Thiên Diệp tông thiếu tông chủ - La Mịch.

Sau khi gọi Ôn Bình, hắn lập tức đẩy người bên cạnh ra, có mấy người bị xô đẩy như vậy cũng sinh ra tức giận nhưng khi nhìn thấy La Thiên Diệp sau lưng La Mịch, đành phải nhịn xuống.

La Thiên Diệp cố ý tỏa ra khí tức của Thông Huyền trung cảnh, dọa cho đám người muốn giận mắng đều phải quay người lánh đi.

Một Thông Huyền trung cảnh, không phải ai cũng có thể chọc nổi.

Những người kia sau khi né tránh phụ tử La gia, La Thiên Diệp nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, biểu lộ giống như là lật sách vậy, cười với Ôn Bình , nói:

- Dương tông chủ, đã lâu không gặp!

- Đã lâu không gặp!

Ôn Bình cũng lên tiếng đáp lại.

Bất quá đối với việc La Thiên Diệp gọi mình là Dương tông chủ, Ôn Bình có chút không hiểu, bất quá ở trước mặt nhiều người như vậy hắn cũng không tiện hỏi.

Khi dòng người đi lên Cực Cảnh Sơn, La Thiên Diệp mới dám xưng hô tên thật của Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, ngươi làm sao lại tới đây? Ngươi bây giờ đang bị Đan Long treo thưởng, lại thêm việc đệ tử Cực Cảnh Sơn bị đệ tử của ngươi đào thải, cái Phong Nguyên thành này không phải nơi để ở lâu!

Nói xong, La Thiên Diệp nhíu chặt lông mày, khuyên Ôn Bình rời đi.

Ôn Bình tự nhiên là lắc đầu, cất bước đi về phía trước :

- Nhìn xem, có gì mà phải sợ?

【VIP】 Tâm Xưng Bá Của Cực Cảnh Sơn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nhìn xem biểu hiện của La Thiên Diệp, Ôn Bình liền biết, tin tức Vi Thiên Tuyệt bị hắn giết còn chưa lan đến Hoàng Lê thành. Đối với loại tốc độ lan truyền tin tức này, Ôn Bình không biết nên cao hứng hay là cảm thấy buồn đây.

Rõ ràng là có đại yêu thượng cảnh ngày bay vạn dặm, tốc độ loan tin vậy mà không khác biệt gì thế giới cổ đại trước kia của hắn. Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng tin tức chỉ mới truyền tới Hoàng Lê thành, chỉ là chưa kịp truyền tới Cực Cảnh thảo nguyên.

Bất kể là cái trước hay cái sau, Ôn Bình đều cảm thấy không tệ, chí ít có thể khiến cho chuyến đi này của hắn bớt chút phiền toái.

Nếu như hắn biết Cực Cảnh thảo nguyên Phong Nguyên thành là đại bản doanh của Cực Cảnh Sơn, chắc chắn sẽ không tới đây. Chuyện thiếu chủ Cực Cảnh Sơn chết ở Bất Hủ Tông sớm muộn cũng bại lộ, sao phải tới đây cho phiền phức.

Vạn nhất là trong mấy ngày hắn ở đây mà Cực Cảnh Sơn điều tra ra được thì không vui cho lắm đâu.

Mặc dù mang theo Ác Linh Kỵ Sĩ, không sợ Cực Cảnh Sơn, thế nhưng chuyến này của hắn đơn giản chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Ôn Bình bước đi, La Thiên Diệp chỉ đành đuổi theo, vẫn như cũ không dám gọi thẳng danh xưng Ôn Bình.

- Dương tông chủ, chờ ta một chút!

Bất quá bởi vì một tiếng la này, không ít người đều đưa mắt nhìn về phía Ôn Bình. Đương nhiên, bọn họ cũng không có nhận ra Ôn Bình là ai, chỉ hơi hiếu kỳ người có thể đi cùng La Thiên Diệp là ai. Tông chủ nhị tinh tông môn mang họ Dương, hình như chưa từng nghe nói qua.

Lúc thấy Ôn Bình bộ dáng còn trẻ tuổi, đám người đều cảm thấy có chút cổ quái, về sau là xem thường lướt qua Ôn Bình.

Bởi vì bộ dạng của Ôn Bình thực sự quá trẻ, căn bản là không có dáng vẻ của một tông chủ.

Theo dòng người dần dần hướng Cực Cảnh Sơn mà đi, Ôn Bình chú ý tới, những người ở đây không có ai thấp hơn Luyện thể thập tam trọng cảnh. Phàm là tu sĩ dưới Luyện thể thập tam trọng, đều bị đệ tử thủ tông đuổi đi.

Ôn Bình cùng Tần Mịch là đi cùng La Thiên Diệp nên không có ai tới đuổi bọn họ.

Cũng không lâu lắm, đi đến Cực Cảnh Sơn.

Đám người được một trưởng lão Thông Huyền Cảnh dẫn đi tham quan một vòng quanh chủ điện, phân điện, đồng thời lão còn thao thao bất tuyệt giới thiệu Cực Cảnh Sơn. Từ tổ sư khai tông rồi đến chưởng môn đời thứ hai, chưởng môn đời thứ ba…

Tóm lại, trăm ngàn năm qua, hơn trăm vị chưởng môn của Cực Cảnh Sơn đều được hắn giới thiệu một lần.

Bất quá, cũng không có người cảm thấy chán.

Người tới đây cũng là nhất tinh thế lực hoặc là thế lực nhị tinh phổ thông, với bọn họ, cố sự của Cực Cảnh Sơn chính là truyền thuyết. Đặc biệt là ngàn năm liên tục xuất hiện hơn bảy mươi vị Thông Huyền trung cảnh, đó chính là truyền kỳ Đông Hồ.

Chỉ là, Ôn Bình lại không có một chút hứng thú, nói với La Thiên Diệp bên cạnh:

- Sao lại dông dài như vậy chứ?

Bây giờ, người trưởng lão kia của Cực Cảnh Sơn cho Ôn Bình một cảm giác như là hướng dẫn viên du lịch, dang tay chỉ, nói cho ngươi xem bên này, nói cho ngươi xem bên kia… Một lát nữa lại chỉ một bên khác, tiếp tục nói…

La Thiên Diệp nghe được câu này, bất đắc dĩ cười một tiếng, hạ thấp giọng nói :

- Dương Tông chủ, rốt cuộc ngươi lên núi là để làm gì? Lời này của ngươi nếu như để bọn họ nghe được thì nguy rồi!

Ở trong nhà người ta nói người ta dông dài, Ôn Bình thật đúng là người đầu tiên đi.

- Liền là đi xem thôi, chỉ là hơi khoe mẽ rồi? Chủ điện rồi phân điện, ai mà không có?!

Nghe được câu này, La Thiên Diệp mỉm cười.

- Ha ha, Dương tông chủ thật đúng là người hào sảng. Không gạt ngươi, thật ra hôm nay chúng ta là tiếp khách, có thể lên núi cũng không tệ rồi. Tựa như liên hoan vậy, nhân vật chính hiện tại đang đứng trước nhất đâu nè!

- Nhân vật chính?

Ôn Bình nhìn lại đoàn người, cảm nhận được một cỗ khí tức không giống bình thường.

La Thiên Diệp tiếp tục nói:

- Kia là người của tam tinh tông môn, về phần là tông môn nào thì không biết được. Tóm lại, tông môn kia thả ra một cái tin tức ở Đông Hồ, muốn hợp tác với một nhị tinh tông môn. Cực Cảnh Sơn nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng, cái này mới làm cái trò mời khách tham quan như vậy. Với tam tinh tông môn, ba đại thế lực cự đầu ở Đông Hồ không có cái nào mạnh, không có cái nào yếu, với họ thì tất cả đều yếu, cho nên ai đi trước người đó liền chiếm được xác suất hợp tác rất lớn. Đồng thời, Cực Cảnh Sơn cũng là hướng toàn bộ Đông Hồ thị uy ra khoe khoang, ra vẻ mình mạnh, những thế lực chúng ta sẽ bảo trì kính sợ với Cực Cảnh Sơn.

- Tam tinh tông môn hợp tác với bọn họ, chẳng phải trực tiếp làm hỏng cục diện cân bằng ở Đông Hồ sao?

Loại thế lực nhị tinh cự đầu giống như Cực Cảnh Sơn, khoảng cách ngụy tam tinh, tam tinh thế lực vốn là không xa. Phương nào thu hoạch được thế lực cường đại ủng hộ, liền nhảy lên làm thế lực bá chủ của Đông Hồ rồi.

La Thiên Diệp gật đầu lên tiếng trả lời :

- Đương nhiên!

Ôn Bình hỏi tiếp :

- Vậy người của Tinh Không Sơn và Phi Ngư đảo không tới quấy rối sao?

Nói xong, Ôn Bình vô ý thức xem xét chung quanh vài lần, Tần Mịch nghe được La Thiên Diệp nói như vậy, cũng không nhịn được hướng bốn phía tìm người Phi Ngư đảo. Thật giống như muốn làm chút gì vậy.

Theo Ôn Bình, ý đồ xưng bá của Cực Cảnh Sơn ở Đông Hồ khẳng định rất lớn.

Nhi tử, muốn làm Thông Huyền dị mạch.

Lão tử, muốn mượn lần Thập Tú thí luyện lần này, tới một cái nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng.

La Thiên Diệp lên tiếng trả lời :

- Không ai sẽ làm như vậy, mặc kệ nơi này không phải là địa bàn của Cực Cảnh Sơn thì ba đại thế lực cũng sẽ không tự nhiên gây mâu thuẫn, một khi xảy ra xung đột, đối với bên nào cũng không có kết quả tốt, sẽ chỉ đem lại kết quả lưỡng bại câu thương.

Nói đến đây, màn kịch quan trọng cũng tới.

Vị trưởng lão kia của Cực Cảnh Sơn tựa hồ phát giác được có người bắt đầu thấy chán, nói:

- Tông chủ của chúng ta có nói, đã là người Đông Hồ, hơn nữa còn có tiền bối của Minh Kính Hồ ở đây, vậy khu tu luyện cũng có thể để cho mọi người xem.

Tất cả mọi người vui mừng, sau đó thuận theo trưởng lão Cực Cảnh Sơn mà đi.

Không đến một hồi, đám người liền đi đến tới bên ngoài một cái đình viện.

Đình viện rất lớn, giống như là một cái quảng trường lớn vậy, đoán chừng là ném một vạn người vào đó cũng không có cảm giác chật chội.

Trong đình viện còn có nhiều thiết nhân đen nhánh rất dễ thấy.

Vị trưởng lão kia chỉ vào trong đình viện nói:

- Nơi này là khu tu luyện dành cho ngoại môn đệ tử - Thiết Nhân đình. Những thiết nhân này cao hơn nửa thước. Mặc dù là vũ khí sắt, thế nhưng cũng là do thợ khéo chế tạo, sử dụng vật liệu cũng đều là mặc thiết bên dưới Đông Hồ, có tính linh động rất cao. Ngoại môn đệ tử tu luyện ở đây có thể rèn luyện nhục thể, tăng cường kháng kích đả lực, lại có thể rèn luyện tốc độ phản ứng.

Dứt tiếng, trong đám người bộc phát ra thanh âm nghị luận.

- Không sai, so với việc hai tên đệ tử đơn thuần đối kháng còn hữu hiệu hơn nhiều.

- Cực Cảnh Sơn quả thật có tiền, vậy mà dùng mặc thiết chế tạo một ngàn thiết nhân. Mặc thiết mỗi năm cũng chỉ sản xuất ra được không quá vạn cân. Số thiết nhân này phải có bao nhiêu cân a?

- Không hổ là tông môn lắng đọng ngàn năm, vì đệ tử ngoại môn mà làm ra thứ lớn như vậy!

…

Nương theo tiếng bàn luận của bọn họ, trưởng lão Cực Cảnh Sơn khẽ cười mỉm, tiếp tục nói:

- Không chỉ như thế, chúng ta còn cung cấp cho đệ tử dược thang, dược thiện. Dược thang cho đệ tử ngâm tắm, không cần hai canh giờ, thân thể mệt mỏi sẽ khôi phục khỏe mạnh như lúc đầu.

Nếu như ngươi thụ thương trong Thiết Nhân đình này, còn có dược thiện, cam đoan để ngươi khỏi hẳn sau một đêm, ngày

thứ hai sẽ hoàn toàn khôi phục.

【VIP】 Còn Gì Nữa Không?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một câu vừa ra.

Kinh sợ tứ phương.

Dược thang kỳ thực có giá trị khá tốt, có thể giúp một tu sĩ Luyện thể khôi phục tinh lực trong vòng hai canh giờ, muốn ngâm một bồn như thế cũng tốn ít nhất trăm kim, thậm chí mấy trăm kim nữa kìa. Đối với một đệ tử mà nói, có lẽ không nhiều lắm, nhưng nếu như mỗi ngày đều như vậy, cộng thêm Cực Cảnh Sơn có mấy ngàn tên đệ tử ngoại môn, vậy thì phần chi tiêu này so ra rất khủng bố.

Giá trị của dược thiện thì không cần phải nói, trong lòng mọi người đều biết rõ. Đương nhiên, bọn họ không tin đệ tử Cực Cảnh Sơn mỗi ngày đều có thể phục dụng dược thiện, nếu có cũng chỉ là một số để tử ưu tú, thế nhưng chỉ vậy thôi đã đủ khoa trương lắm rồi.

Mọi người nhịn không được nghị luận.

- Nhị tinh tông môn cự đầu phú như vậy sao?

- Đãi ngộ bực này hơn xa đệ tử tông môn chúng ta.

- Thiết nhân rèn luyện, dược thang khôi phục tinh lực, dược thiện hậu thuẫn, nếu kiên trì tu hành như vậy trong vòng một năm, tốc độ tu hành hẳn là vượt xa tu sĩ Luyện thể có cùng tư chất? Khó trách tu sĩ Luyện thể của Cực Cảnh Sơn có cảnh giới cao như vậy.

Nghe được những lời này, nụ cười trên môi trưởng lão Cực Cảnh Sơn càng nở rộ.

Thế nhưng mà đứng lúc này, một âm thanh cực kỳ không hài hòa, vô cùng chói tai lại đột ngột vang lên trong đám người.

Thanh âm không lớn, vừa vặn đủ cho mọi người nghe.

- Tu sĩ Luyện thể tu hành kiểu đó chẳng phải đều phế hết sao?

Đúng, chính nó!

Người nói ra câu này chính là Ôn Bình.

Ôn Bình vẫn còn đang mừng thầm vì tìm được khiếm khuyết thứ nhất của Cực Cảnh Sơn nên không phát giác được ánh mắt mọi người đang đổ dồn về phía mình. Thấy thế, La Thiên Diệp vội vàng hướng về phía quần chúng cười cười xấu hổ.

- Dương tông chủ, chớ nói nhiều.

Trong lòng La Tông Hiền cảm thấy rất bất đắc dĩ, có cảm giác cứ như thấy Ôn Bình lúc ở trên đài vậy đó.

Khi đó Ôn Bình là tông chủ vô tinh tông môn duy nhất ngồi hàng đầu tiên, cuối cùng may mắn là không có chuyện gì xảy ra. Hiện tại, trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại mở miệng nói tu sĩ Luyện thể của Cực Cảnh Sơn đều phế, cái này…

- Không, cứ để cho hắn nói. Bất tri sở vị.

Trưởng lão Cực Cảnh Sơn lạnh lùng lên tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Bình. Đương nhiên, câu "Cứ để hắn nói" cũng không phải thật sự đang khuyến khích Ôn Bình nói, chỉ là đang làm ra vẻ mà thôi, xem như nửa đe dọa.

Ở thời điểm này, cho dù là người không thức thời đến mấy cũng sẽ vội vàng tạ lỗi, căn bản không dám nói thêm một chữ.

Nhưng Ôn Bình lại một bộ không sao cả, ngay ngay thẳng thẳng lên tiếng:

- Đáng tiếc, bỏ ra nhiều kim tệ như vậy chỉ để bồi dưỡng ra một đống phế vật.

Nghe được những lời này, người chung quanh nhao ném ánh mắt lạnh nhạt về phía hắn, thầm mắng kẻ này vô lễ.

Nhất là khi thấy Ôn Bình còn trẻ tuổi, vô thức nghĩ rằng hắn là thiếu chủ của một cái thế lực nào đó. Bởi vì chỉ có loại thiếu chủ đã quen diễu võ giương oai mới dám không coi ai ra đứng trên Cực Cảnh Sơn nói người Cực Cảnh Sơn không phải.

Nhưng đối với Ôn Bình mà nói, hắn không phải là kẻ nhặt xương trong trứng (1).

(1) Tục ngữ, ý nghĩa đại loại là cố tình gây sự.

Chỗ đầu tiên trong mười chỗ khiếm khuyết.

Dùng dược vật giúp tu sĩ Luyện thể khôi phục thể lực chính là nét bút hỏng lớn nhất. Ai cũng biết tu sĩ Luyện thể truy cầu là thân thể cực hạn, là một quá trình lột xác, không chỉ ở lực lượng, tốc độ, năng lực kháng đòn mà còn ở nhiều phương diện khác của cơ thể.

Luôn dựa vào dược thang để khôi phục thể lực sẽ làm thân thể trở nên lười biếng, dần dần bỏ qua khả năng tự khôi phục tinh lực tu hành.

Dựa theo những gì Ôn Bình thấy, Cực Cảnh Sơn làm vậy quả cũng có chút thành quả, thế nhưng lại gián tiếp hại đám tu sĩ kia.

Giờ phút này, trưởng lão Cực Cảnh Sơn đã sắp nhịn không nổi nữa, xụ mặt, ném ánh mắt lạnh lẽo về phía Ôn Bình, đồng thời, nắm đấm trong tay nắm chặt. La Thiên Diệp chỉ có thể giúp đỡ hòa giải.

- Hoa trưởng lão, vị bằng hữu này của ta hơi quá chén.

Một cái Thông Huyền trung cảnh lên tiếng, hiển nhiên ai cũng muốn cho hắn chút mặt mũi. Trưởng lão Cực Cảnh Sơn chỉ phải lần nữa nặn ra nụ cười, cũng là vì không muốn làm trò cười trước mặt người của tam tinh tông môn.

Hắn vừa quay đi, La Thiên Diệp lập tức hướng Ôn Bình, thấp giọng nói:

- Dương tông chủ, ngươi làm gì vậy hả?

- Bồi dưỡng đệ tử không chỉ nhìn ở hiện tại. Giờ hắn có được thiên đại thành tựu, làm nở mặt tông môn thì thế nào? Chẳng qua chỉ là đổi một phương thức bước vào con đường thất bại mà thôi.

Ôn Bình không chút do dự lên tiếng.

La Thiên Diệp bất đắc dĩ cười cười, hắn biết rõ, tông môn của Ôn Bình có một Luyện thể thất trọng mười lăm tuổi, lại còn là Vô cấu chi thể. Bản thân cũng là một cái Luyện thể có thể xưng yêu nghiệt.

Theo đạo dạy dỗ đệ tử, hắn bội phục Ôn Bình có cách đặc biệt.

Có lẽ người này trời sinh chính là tông chủ.

Bất quá, hắn không rõ vì sao Ôn Bình lại phải nói như vậy, chẳng lẽ thiết nhân đình tồn tại lại dạy hư đệ tử?

Ôn Bình tự nhiên cũng nhìn ra thắc mắc của La Thiên Diệp, hắn tiếp tục giải thích:

- Với tư cách là một tu sĩ Luyện thể, tu luyện không riêng gì lực lượng, tốc độ, năng lực kháng đòn, mà là tất cả. Tỷ như dùng dược thang, nó có thể giúp người khôi phục tinh lực, tự nhiên sẽ khiến thân thể quên đi năng lực tự khôi phục. Lâu dài, thân thể càng ngày càng phụ thuộc vào dược thang, ngược lại phá hủy thứ vốn dĩ cảnh giới Luyện thể phải tu hành.

Điểm này, Ôn Bình đã sớm cân nhắc.

Cho nên từ sau chuyện của Dương Nhạc Nhạc, hắn không còn bán Xì gà sinh mệnh nữa, tất cả đều giữ lại tự mình dùng.

Số còn lại đưa cho Vu Mạch, giúp hắn giải độc.

Mục đích của hắn là muốn mấy tên đệ tử nhà mình không ỷ lại vào Xì gà sinh mệnh.

Trưởng lão Cực Cảnh Sơn vốn tưởng rằng Ôn Bình sẽ im miệng, không ngờ là hắn thậm chí còn mở miệng nói tiếp, cơn giận này sắp nén hết nổi rồi, liền lạnh giọng hỏi:

- Bằng hữu, ngươi cố ý đến khiêu khích Cực Cảnh Sơn chúng ta?

Ôn Bình dời ánh mắt, rời xuống trên người đại diện của tam tinh tông môn, sau đó là người Cực Cảnh Sơn, nói:

- Hoa trưởng lão, mang chúng ta đi xem những thứ khác đi. Cái Thiết nhân đình này thật sự một chút thú vị cũng không có.

- Ngươi!

Hoa trưởng lão bước lên phía trước vài bước.

Hắn đã cho Ôn Bình đủ mặt mũi, không nghĩ tới tên đó lại nhiều lần lặp đi lặp lại khiêu khích Cực Cảnh Sơn.

Lúc này đây, hắn bước tới gần.

La Thiên Diệp vội vàng ngăn lại:

- Hoa trưởng lão, ngươi đừng nóng giận, vị bằng hữu này của ta là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy. Kỳ thật hắn cũng chỉ đến từ một cái vô tinh tông môn nhỏ bé mà thôi, cho nên mới đưa ra phê bình như vậy với Thiết nhân đình.

Nghe mấy lời của La Thiên Diệp, trưởng lão Cực Cảnh Sơn chỉ có thể đáp:

- Đã như vậy thì đi một vòng quanh đây, sau đó chúng ta liền tiến vào nội môn! Trái lại, lão phu muốn nhìn một chút, bằng hữu của ngài còn có thể nói được đến đâu.

Bằng hữu của Thông Huyền trung cảnh nhất định sẽ không kém, điểm này trong mắt Hoa trưởng lão là chuyện hiển nhiên.

Thế nhưng không đi dạo còn may, đi hết một vòng, từ đầu đến cuối chỉ lấy được một câu:

- Còn gì nữa không?

Câu này ai cũng nghe thấy, đúng là bằng hữu của La Thiên Diệp không hề có một chút hứng thú nào với tu luyện tràng của Cực Cảnh Sơn.

Hoa trưởng lão liếc mắt nhìn hai đại diện của Tam tinh tông môn, thấy bọn họ cũng không có chút hứng thú, lúc này đành cắn răng nói:

- Đã như vậy, xin mời các vị bằng hữu di giá đến nội môn.

【VIP】 Lôi Trì

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đối với một cái tông môn, ngoại môn chỉ là cơ sở.

Nó dùng để cung cấp cho đệ tử bình thường một cơ hội, có thể trổ hết tài năng để tiến vào nội môn, bắt đầu từ đó mới là tu hành chân chính. Cho nên nói nội môn mới thật sự là trụ cột vững chắc của một cái tông môn.

Đi theo sau lưng Hoa trưởng lão, mọi người chậm rãi tiến vào nội môn.

Khác biệt so với ngoại môn, nơi đây yên tĩnh hơn rất nhiều, rất khó gặp cảnh tượng đệ tử chen chúc nhau, tối đa chỉ có tốp năm, tốp ba hướng khu tu luyện mà đi.

- Nội môn Cực Cảnh Sơn, tiêu chuẩn tiến vào phải là Luyện thể thập trọng. Trước mắt, đệ tử nội môn tổng cộng có hai nghìn ba trăm năm mươi hai người, trong đó Luyện thể thập tam trọng tổng cộng có năm trăm bảy mươi ba người.

Hoa trưởng lão vừa đi vừa nói, nghe hắn giải thích, đám người theo sau bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

- Năm trăm bảy mươi ba Luyện thể thập tam trọng, oa, nội tình Cực Cảnh Sơn quả thật có bề dày đáng sợ.

- Nhị tinh tông môn bình thường có tối đa là 10 Luyện thể thập tam trọng, lớn hơn một chút như Thiên Diệp tông đoán chừng cũng không quá trăm người. Vậy mà Cực Cảnh Sơn lại có hơn năm trăm.

- Có thể bồi dưỡng nhiều Luyện thể thập tam trọng như vậy chứng tỏ khu tu luyện nội môn khẳng định phi phàm. Không

ngờ bị bằng hữu của La tông chủ trào phúng một phen như vậy, Hoa trưởng lão vậy mà để chúng ta đến xem nội môn.

…

Nghe thấy tiếng nghị luận của quần chúng, khóe miệng Hoa trưởng lão lộ ra nụ cười đắc ý.

Trên nguyên tắc, nội môn là nơi ngoại nhân không được phép bước vào, bất quá nếu như là người có chủ tâm muốn biết, khẳng định có thể thám thính được từ miệng chúng đệ tử. Cho nên nhân dịp Thập tú thí luyện, Cực Cảnh Sơn dứt khoát công khai.

Để nội tình Cực Cảnh Sơn chính thức hiển lộ trước toàn bộ Đông Hồ.

Đồng thời để Tam tinh tông môn nhìn thấy, mục đích chính là cơ hội hợp tác.

Chỉ cần hợp tác là có thể nhận được tài nguyên cao cấp, xưng bá Đông Hồ là chuyện không đáng nhắc đến nữa. Hơn nữa, một khi hợp tác vui vẻ, Cực Cảnh Sơn có thể trở thành ngụy tam tinh, thậm chí, tam tinh chính thức cũng không xa.

Hoa trưởng lão nói tiếp:

- Nội môn đệ tử, chúng ta trước chú trọng bồi dưỡng tu luyện, khiến đệ tử hao phí không ít thời gian, thành quả đạt được quả thật rất lớn, đã vượt rất xa trên con đường tu hành, vươn lên dẫn đầu. Đồng thời, chúng đệ tử Cực Cảnh Sơn còn được bồi dưỡng cả ba phương diện: vũ pháp, công pháp cùng năng lực chiến đấu. Võ pháp nội môn đệ tử tu hành không ngoại lệ đều đạt trình độ cao nhất Đông Hồ, là do tiền bối tông môn sáng chế ngàn năm qua. Tất cả đệ tử nội môn Cực Cảnh Sơn đều được phép tu Hoàng cấp hạ phẩm công pháp, nếu đạt đến Luyện thể thập tam trọng, có thể vào Tinh Hải các, chỉ cần đủ kiên nhẫn, có thể tìm thấy Hoàng cấp trung phẩm trong biển Thiên thư.

Hoa trưởng lão nói một hơi, hình dáng của nội môn đã hiện ra trong đầu mọi người.

Theo chân hắn tiến về phía trước, mọi người đi đến một hồ nước. Nước trong hồ thuần một sắc xanh, trải rộng ước chừng trăm trượng.

Ở trung tâm hồ nước có vài tu sĩ Luyện thể đang ngồi xếp bằng tĩnh tu, khiến người kinh ngạc chính là vây xung quanh bọn hắn có rất nhiều cá đen, tựa như những dây lụa, thế nhưng trên người chúng lại phóng ra điện quang bạch sắc.

Điện quang theo nước trực tiếp tiến vào người của đám tu sĩ Luyện thể kia, nhưng dường như bọn họ không hề cảm nhận được, vẫn tĩnh tu như trước.

- Chuyện này…

Thấy một màn như vậy, mọi người nhịn không được phát ra thanh âm kinh nghi.

Kể cả hai đại diện của Tam tinh tông môn giờ phút này cũng nhịn không được ngưng mắt nhìn sang, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra cái hồ nước này không hề đơn giản.

Hoa trưởng cười, liếc mắt nhìn về phía Ôn Bình, hiện tại, Ôn Bình đang cùng La Thiên Diệp đi ở hàng đầu, cách Hoa trưởng lão rất gần.

Hoa trưởng lão mở miệng hỏi:

- Không biết vị bằng hữu của La tông chủ có biết gì về khu tu luyện này hay không?

Nghe thấy câu hỏi của hắn, mọi người liền ném ánh mắt về phía Ôn Bình - Cái gã dắt theo bên cạnh một con chó săn cao bằng đầu người. Nếu như không phải La Thiên Diệp nói Ôn Bình đến từ đại tông môn, hẳn mọi người đã cho rằng hắn là đệ tử của một cái nhất tinh tông môn nào đó.

Đám người có chung một suy nghĩ: Nơi này chắc không có gì bắt bẻ đó chứ?

Môn đạo của cái hồ nước này, người không nhận ra ắt không hiểu.

Riêng Ôn Bình, giờ khắc này, hắn quét mắt nhìn Lôi trì, sau đó chậm rãi ngồi xuống, duỗi tay ra.

Vừa chạm vào mặt nước, một cỗ tê dại theo đầu ngón tay truyền khắp toàn thân.

Lỗ chân lông toàn thân tựa hồ trong nháy mắt đều mở ra, cả người cũng trở nên phấn chấn hơn rất nhiều.

- Dùng lôi man phóng điện, kích thích thân thể người tu hành, khiến cho chu thiên vận hành nhanh chóng, đồng thời còn có tác dụng rèn luyện thân thể. Nếu như đoán không sai, tu luyện trong Lôi trì này chẳng khác nào làm chơi ăn thật?

Ôn Bình vừa dứt lời, tất cả mọi người đều chiếu ánh mắt về phía Hoa trưởng lão.

Hoa trưởng lão cười, vuốt râu gật đầu:

- Bằng hữu La tông chủ quả nhiên đến từ nơi cao. Lôi man không phải vật tại Đông Hồ, không ngờ ngươi chỉ liếc mắt đã có thể nhìn ra. Phương pháp tu hành sử dụng Lôi man là do Cực Cảnh Sơn tiên phong sáng chế, không nghĩ tới cũng bị ngươi nhận ra huyền cơ trong đó. Lão phu bội phục!

Nhưng mà nụ cười trên môi Hoa trưởng lão ngay một khắc sau đột ngột cứng lại.

Thật vất vả mới nghe Ôn Bình nói một câu tán dương, ngờ đâu câu kế tiếp của hắn thật làm người ta cười không nổi.

- Chỉ đáng tiếc, cái Lôi trì này tốt thì tốt, nhưng kết quả lại bồi dưỡng ra một đám phế vật.

Dứt lời, Ôn Bình thầm vui vẻ.

Cái thứ chín rồi.

Chỉ cần thêm một khiếm khuyết nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ nhánh.

Lúc này, Hoa trưởng lão nộ quát một tiếng:

- La tông chủ, bằng hữu này của ngươi chớ có làm càn!

La Thiên Diệp không đáp.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Là chính ngươi muốn hỏi ta. Nếu như ta nói không sai, cái Lôi trì này ngày thường cũng chỉ có Luyện thể thập tam

trọng mới được sử dụng? Ở trong đó tu hành 1 canh giờ thành 2 canh giờ, dùng Lôi điện kích thích kinh mạch, hẳn là dùng để đả thông mạch môn.

Hoa trưởng lão nói:

- Không sai! Cực Cảnh Sơn chúng ta ngàn năm qua đã thử nghiệm rất nhiều phương pháp, duy chỉ có Lôi man là hữu hiệu nhất. Chính vì thế, Cực Cảnh Sơn ta mới có thể đứng ở vị trí Cự đầu ổn thỏa mấy trăm năm nay tại mảnh đất Đông Hồ cằn cỗi này.

Ôn Bình cười khẽ, nói:

- Cho nên nói ngoại vật cuối cùng cũng chỉ là ngoại vật, có lợi nhất định sẽ có hại.

Nói xong câu này, Ôn Bình lại lần nữa lên tiếng hỏi:

- Còn gì nữa không?

- Ngươi!

Lông mày Hoa trưởng lão khóa chặt, khí thế bỗng chốc dâng lên.

Ôn Bình cũng đã làm xong công tác chuẩn bị, dù sao đã lên tiếng bới móc, đánh nhau là chuyện khó tránh khỏi.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng đám người bỗng vang lên một âm thanh già nua.

- Không biết là vị đại tông bằng hữu nào đến trêu chọc Cực Cảnh Sơn ta? Chẳng lẽ tông ta khắp nơi đều không chịu nổi đến như thế?

Nghe được thanh âm này, mọi người đồng loại quay đầu nhìn lại.

Cảm nhận được khí tức của người vừa đến, sắc mặt đám người thoáng chốc thay đổi.

Cực Cảnh Sơn Thông Huyền trung cảnh đến rồi.

Thấy rõ người tới, quần chúng đều lộ vẻ hả hê, bởi vì hắn chính là Đại trưởng lão Cực Cảnh Sơn - Bạch Bằng.

Bạch Bằng vậy mà vì việc này cố ý rời khỏi mớ công việc bù đầu chuẩn bị cho Thập tú thí luyện để đến đây.

Lúc bước đến gần, nhìn thấy đứng trước đám người quả nhiên là Ôn Bình, hắn kinh ngạc hô lên một tiếng.

- Là ngươi!

【VIP】 Xung Đột Nổi Lên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bạch Bằng nhìn khuôn mặt thanh tú quen thuộc kia, biểu lộ khó chịu trên mặt lập tức ngưng kết, trong hai mắt tỏa ra một cỗ hỏa ý.

Khi chấp sự đem chuyện mới xảy ra bên ngoài tông môn nói cho hắn biết, hắn nghĩ tới người của Tinh Không Sơn hoặc là người Phi Ngư đảo làm. Cũng đã lường trước là bọn họ nhất định tới quấy phá cho nên tự mình đến, không tiếc bỏ qua giai đoạn công tác chuẩn bị sau cùng của Thập Tú thí luyện.

Nhưng hắn ngàn vạn không nghĩ tới, người gây rối vậy mà là tông chủ Bất Hủ Tông - Ôn Bình. Trong lần khảo hạch Thập Tú thí luyện vừa rồi đem đệ tử đệ nhất nội môn của bọn hắn đá xuống, để cho Cực Cảnh Sơn phải nhường ra một cái Thập Tú tịch vị.

Nếu có Thập Tú lệnh, hắn còn không đến mức sinh giận, nhưng mà một viên Thập tú lệnh duy nhất của Cực Cảnh Sơn lại nằm trong tay thiếu tông chủ.

Thập tú lệnh trong tay thiếu tông chủ, khẳng định là hắn không lấy được.

Cứ như vậy, những ngày này Cực Cảnh Sơn trở thành trò cười cho thiên hạ, hiện tại kẻ cầm đầu Ôn Bình này vậy mà đi lên Cực Cảnh Sơn!

Đám người nhường ra con đường, Bạch Bằng đi lên, hướng Ôn Bình, lạnh lùng nói:

- Ôn tông chủ, mấy ngày không thấy, không ngờ lá gan của ngươi lại càng lúc càng lớn.

La Thiên Diệp thầm kêu nguy một tiếng.

Cùng La Thiên Diệp còn có những người xung quanh cũng biến sắc mặt.

Hóa ra người được kêu là Dương tông chủ này cũng không phải là thật Dương tông chủ, mà là họ Ôn!

Mà có thể khiến cho Bạch Bằng lạnh mặt như vậy trừ Ôn Bình Bất Hủ Tông làm mất hết mặt mũi của Cực Cảnh Sơn ra thì không còn ai khác.

Ôn Bình bình tĩnh, lên tiếng trả lời :

- Bạch trưởng lão!

Bạch Bằng đi đến trước đám người, hướng về phía hai người của tam tinh tông môn ôm quyền hành lễ, sau đó lộ ra vẻ mặt phẫn nộ, song lại lộ ra biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác giống như mấy người xung quanh.

- Ôn tông chủ, ngươi bị Đan Long treo thưởng, lấy năm mươi mai bạch tinh đổi lấy cái đầu trên cổ của ngươi, không nghĩ tới ngươi còn dám tới đây!

Nghe nói như thế, Ôn Bình cũng có chút bất đắc dĩ.

Khó trách gia hỏa này nhìn thấy bản thân không có lòng kính sợ, ngược lại còn đem chuyện treo thưởng nói ra, hóa ra là còn chưa biết Vi Thiên Tuyệt chết trong tay mình. Quả nhiên, Cực Cảnh Sơn vì lo sắp xếp cho Thập tú thí luyện, không để ý tới những chuyện xảy ra chung quanh.

Thiếu tông chủ chết, đến bây giờ còn chưa ai biết, cũng không có ai đi Thương Ngô thành thăm dò một chút.

Điều này làm cho hắn nghĩ tới thế giới trước kia, có một quốc gia gọi là Brazill, vì tổ chức cúp thể thao thế giới, lại không lo tới chuyện giáo dục, y tế, cùng dân sinh, nhân dân đều biểu tình phản đối.

Đồng thời, Ôn Bình quét ánh mắt nhìn mấy người xung quanh ngo ngoe muốn động thủ.

Cho đến khi La Thiên Diệp lườm sang bọn họ, bọn họ mới xem như ổn định lại.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, nói:

- Ta đi theo mọi người lên đây tham quan một chút, con người ta rất hà khắc trong việc bồi dưỡng đệ tử. Cho nên không dung được nửa điểm hạt cát lớn tồn tại trong mắt!

- Hừ! Cát lớn? Vậy lão phu thật sự muốn biết Lôi trì này của nội môn ta có gì bất ổn?!

Bạch Bằng lạnh giọng hỏi.

Ôn Bình lập tức đáp:

- Mượn ngoại lực tu luyện, có lợi ắt cũng có hại. Không có công pháp lôi thuộc tính, lại muốn nhờ lôi điện tu luyện. Có thể là làm ít công to, gia tốc việc tu luyện, nhưng đồng thời cũng đoạn luôn con đường đi lên Thông Huyền của đệ tử. Đây xem như là cái hại lớn nhất của lôi trì đi!

Ôn Bình vừa nói xong, mấy người xung quanh cũng nhao nhao đi lên nhìn xuống lôi trì.

Bạch Bằng thấy vậy, lạnh lùng quát:

- Nói hươu nói vượn, cái lôi trì này, mấy trăm năm qua, đào tạo ra hơn ba mươi Thông Huyền Cảnh. Vì vậy mới khiến cho Cực Cảnh Sơn ta đứng ở thế bất bại ở Đông Hồ. Ngươi bây giờ lại nói lôi trì này đoạn mất con đường đi lên Thông Huyền Cảnh của tu sĩ luyện thể, Ôn tông chủ, ngươi là tới quấy rối sao?

Nhưng sau khi hắn mắng xong, người của tam tinh tông môn nãy giờ ở một bên xem trò vui liền mở miệng nói chuyện.

Người lên tiếng đầu tiên là phụ nhân xinh đẹp, tu vi Thông Huyền trung cảnh, tán dương Ôn Bình:

- Ôn tông chủ thật đúng là hảo nhãn lực, vậy mà có thể nhìn ra tác hại của việc lôi man tu.

Nam nhân bên cạnh nàng thì ôm một cỗ hoài nghi, hỏi:

- Cũng không biết là thật hay giả!

- Muốn biết hay không?

Ôn Bình nói xong câu đó, liền nghe được bên cạnh truyền tới thanh âm:

- Là giả!

Bạch Bằng lập tức lên tiếng trả lời, giải thích :

- Hai vị, không cần thiết phải nghe một tiểu mao tử nói bừa, nếu thật có khả năng nhìn ra tác hại của lôi trì này, hắn sớm dã gia nhập một đại thế lực.

Vừa dứt lời, Bạch Bằng cũng không chờ hai người tam tinh tông môn nói chuyện, nộ quát một câu:

- Hoa trưởng lão, ngươi còn chờ gì nữa?!

Trưởng lão họ Hoa gật đầu.

- Hiểu rồi!

Hai người sau khi đối thoại ngắn gọn, đoàn người nhao nhao dạt ra xa hai bên, tránh tai bay vạ gió.

Trưởng lão họ Hoa buông tay, tay trái mở ra mạch môn, ánh sáng màu lam phóng ra.

- La tông chủ, ngươi muốn giúp hắn sao?

La Thiên Diệp bất đắc dĩ cười một tiếng, vừa muốn giải thích một phen, tránh phát sinh xung đột, lại bị câu nói của Ôn Bình trấn trụ:

- Vu trưởng lão, nếu hắn dám động thủ, ngươi cũng đừng lưu tình!

Nguyên bản Vu Mạch luôn đứng sau Ôn Bình, không một điểm thu hút, lúc này lại đi lên phía trước.

Ầm!

Lam sắc mạch môn mở ra.

La Thiên Diệp lui lại phía sau, hắn không nghĩ tới, người luôn đi theo sau Ôn Bình vậy mà là một Thông Huyền Cảnh.

Chợt nghĩ đến Ôn Bình cũng là Thông Huyền Cảnh, bên trong Bất Hủ Tông không phải có Thông Huyền Cảnh rất bình thường sao?

Bây giờ, Hoa trưởng lão cũng không quan tâm, cười nhạt, sau đó nâng tay, một mảnh sóng khí to lớn nhào về phía Vu Mạch. Sóng mạch khí cao tới ba trượng, lúc mới ra, người chung quanh cũng biến sắc.

Rất có khí thế muốn chụp chết ba người Ôn Bình.

Nương theo sóng mạch khí to lớn phóng ra, Hoa trưởng lão cũng động thương, chỉ vào Vu Mạch mà tiến lên.

- Dám tới Cực Cảnh Sơn gây chuyện, ta xem ngươi là chán cơm thèm nhang đèn rồi.

Dứt lời, mạch sóng khí lao đến!

Ánh sáng phản quang từ thương rọi ra.

Lãng Tử Kiếm đồng thời ra khỏi vỏ.

Ầm!

Một thanh âm chấn mạch đi qua, kiếm lên, mấy chục đạo kiếm mang trong khoảnh khắc chém ra ngoài.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Mạch sóng khí nháy mắt bị kiếm mang phá tan tành, hóa thành sóng khí lan ra, thổi mấy tu sĩ luyện thể xung quanh lung lay sắp đổ.

Nhưng kiếm mang sau khi phá Mạch sóng khí to lớn kia cũng chưa biến mất mà tiếp tục chém tới Hoa trưởng lão.

Trong tia lửa lóe lên, mạch thuật bị phá, trưởng lão họ Hoa cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vung thương cản lại.

Oành!

Thanh âm chấn mạch vừa dứt, từ cây thương tản mát ra một sợi gợn sóng, hướng phía đao mang Vu Mạch mà chém.

Hoa trưởng lão đâm ra liên tiếp bảy, tám thương, lạnh giọng nói:

- Chấn thương thuật của ta, chính là Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật, lão phu đã đem nó luyện đến đại thành, hảo hảo

tiếp nó đi!

Quả nhiên, giống như là Hoa trưởng lão đã nói.

Mạch thuật hoàng cấp trung phẩm có uy lực mạnh hơn sóng mạch khí vừa rồi không chỉ một điểm, chỉ là gợn sóng tản ra từ mạch thuật, liền để kiếm mang giống như là bị bóp méo vậy, kiếm mang bị đâm trúng kiền tan nát hết.

Mà Vu Mạch lại chỉ cười nhạt một tiếng, tựa hồ không quan tâm đến Hoa trưởng lão trước mặt.

Lãng Tử Kiếm hạ xuống một trảm, trong tia lửa kim loại hiện ra thêm, mười đạo kiếm mang, mà lúc này, kiếm cũng được thu vào vỏ.

Bạch!

Bạch!

Hơn mười đạo kiếm mang nhanh như thiểm điện chém về phía Hoa trưởng lão, đụng vào thương mang, cũng đụng vào mạch khí. Mà thương thuật lại bị kiếm mang chém nát không còn một mảnh.

Một đạo kiếm mang trực tiếp vọt lên chém vào trước ngực Hoa trưởng lão.

Trưởng lão họ Hoa biến sắc, lập tức thu thương, chắn trước ngực, nhưng sau một khắc vẫn bị bay ngược ra sau.

Bay xa ba, bốn trượng.

Bịch!

Rơi vào Lôi trì.

【VIP】 Tiếp Tục “Bới Móc”

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cái này…

Người chung quanh thấy cảnh này đều kinh ngạc đến há hốc mồm.

Hoa trưởng lão có tu vi Thông Huyền hạ cảnh, một chiêu mạch thuật Hoàng cấp trung phẩm đã tu luyện tới đại thành vậy mà bại trong hai chiêu của người kia.

Bao gồm cả Bạch Bằng, lúc nhìn Vu Mạch cũng thay đổi bằng ánh mắt khác.

- Trở về đi!

Thanh âm sâu kín của Ôn Bình truyền tới.

Nương theo thanh âm của hắn, đám người không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, đồng thời tò mò nhìn người dùng kiếm kia, trong lòng sinh ra nghi vấn: người này rốt cuộc là ai?

Thời khắc này trong lôi trì, sóng biếc dập dờn, mười mấy đầu lôi man vây quanh Hoa trưởng lão, lại ở trong nước phóng thích ra lôi điện màu trắng. Sau một khắc, nước trong hồ khuấy động, Hoa trưởng lão từ trong ao nhảy ra.

Mặc dù là đi lên, nhưng lại cực kì chật vật, trường thương trong tay gãy làm hai đoạn, trên ngực còn lưu lại một vết chém không cạn. Ở nhà mình lại bị người ta đánh như thế, lại ở trước mặt nhiều người như vậy, Hoa trưởng lão nhịn không được sự tức giận, muốn đi lên đánh tiếp.

Nhưng lại bị Bạch Bằng cản lại, sau đó nhìn Vu Mạch hỏi:

- Các hạ là Lãng Tử Kiếm Vu Mạch sao?

Có thể dùng một chiêu kiếm liền đánh bại Hoa trưởng lão không nhiều, Thông Huyền hạ cảnh vô địch cùng cấp cũng có thể làm được, nhưng mà người dùng kiếm lại không có cái thứ hai. Hắn dám chắc, người trước mặt là Lãng Tử Kiếm Vu Mạch!

Vu Mạch nghe được câu hỏi của Bạch Bằng, hắn cũng không lập tức trả lời mà lui ra sau lưng Ôn Bình.

Sau khi đứng vững ở đó, mới mở miệng nói:

- Đi không thay tên, ngồi không đổi họ, Lãng Tử Kiếm Vu Mạch!

Câu nói này vừa ra, người ở chỗ này đều hơi kinh ngạc.

Người của nhất tinh tông môn cùng nhị tinh tông môn đều có chút không dám tin tưởng nhìn Vu Mạch, giống như không thể tin được người trước mặt là Vu Mạch. Cho đến khi nhìn kiếm trong tay Vu Mạch, mọi người mới hoàn toàn tin tưởng.

Thật ra, trong số những người ở đây vẫn có một ít Thông Huyền trung cảnh, thế nhưng bọn họ vẫn ngạc nhiên khi biết Vu Mạch vào Bất Hủ Tông.

Nếu như nói Đông Hồ này có vị cường giả nào không màng danh lợi, không muốn gia nhập bất cứ thế lực nào, vậy chỉ có Vu Mạch mà thôi. Bọn họ vẫn nghĩ rằng cho tới khi chết, Độc hành hiệp mới dừng lại.

- Quả nhiên là ngươi! Không nghĩ tới người nửa đời lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu như Lãng Tử Kiếm Vu Mạch ngươi vậy mà gia nhập một cái tông môn. Quả thật hiếm có… Bất quá, ngươi có biết, nơi này là Cực Cảnh Sơn?!

Câu nói của Bạch Bằng khiến không khí hiện trường dần dần ngưng trọng lên, đồng thời, đệ tử cùng chấp sự của Cực Cảnh Sơn cũng tụ tập lại.

Mắt thấy mâu thuẫn muốn nổ ra nghiêm trọng, Ôn Bình mở miệng nói:

- Bạch trưởng lão, thật muốn đánh sao?

Bạch Bằng hừ lạnh một tiếng, lập tức nói:

- Hừ, không phải đánh, mà là ngươi mạo phạm Cực Cảnh Sơn ta, nhất định phải trả giá một chút!

Thật tình không biết, lúc Bạch Bằng nói câu này, người của Tam tinh tông môn vốn đứng xa xa im lặng quay người. Mị phụ uốn éo dáng người, mang theo một trận mùi thơm câu hồn đoạt phách theo đường cũ trở về.

Nam nhân trung niên theo sát phía sau.

Hai người đều không nói câu nào.

Bạch Bằng thấy thế, làm gì có tâm tư gây sự với Ôn Bình, lập tức chạy qua, ôm quyền chắp tay nói:

- Thật xin lỗi, chuyện hôm nay đột nhiên xảy ra, quấy rầy thanh tịnh của hai vị, không bằng trước đi chỗ lão phu uống một chén rượu!

Mị phụ lên tiếng :

- Hai người chúng ta là phụng mệnh tới Cực Cảnh Sơn. Xem Cực Cảnh Sơn của ngươi, nếu như ngươi muốn đánh, vậy chúng ta liền đi trước. Chờ năm ngày sau thí luyện bắt đầu lại đi xem Phi Ngư đảo và Tinh Không sơn một chút!

- Không đánh, không đánh!

Lúc nói những lời này, Bạch Bằng dùng ánh mắt oán hận nhìn Ôn Bình, nộ hỏa cháy ngùn ngụt trong người, nhưng hôm nay, mục đích cũng không phải vì trả thù Ôn Bình, mà là để tam tinh tông môn nhìn thấy tiềm lực của Cực Cảnh Sơn.

Ôn Bình thấy cảnh này, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Chỉ còn thiếu một chỗ thiếu sót, nếu như đánh nhau, đi đâu tìm chỗ thiếu sót của Cực Cảnh Sơn.

Nhưng biểu lộ Ôn Bình rơi vào mắt của mị phụ kia lại mang một ý tứ khác. Mị phụ đến trước người Ôn Bình , hai mắt dò xét trên dưới hắn, sau đó lạnh nhạt nói:

- Không cần cảm tạ ta, ta còn có chuyện cần ngươi hỗ trợ!

- Không có cảm tạ nha…

Ôn Bình bất đắc dĩ lên tiếng.

Mị phụ lờ đi, làm như không nghe thấy, nói tiếp:

- Mặc dù không biết ngươi tìm ra những mao bệnh kia là thật hay giả, nhưng không bằng nói tiếp để cho ta nghe một chút!

Mị phụ lúc này quay người lại, nhìn Bạch Bằng, hỏi:

- Còn có cái gì cho chúng ta xem không?

- Có!

Bạch Bằng vội vàng gật đầu.

Trước mặt nhiều người như vậy, thật không tiện đem khu tu luyện nội môn ra ngoài, hắn tự tin vẻn vẹn chỉ cần cái lôi trì này cũng đủ để người thế lực tam tinh hợp tác với bọn họ, để Cực Cảnh Sơn giúp đỡ bồi dưỡng thập tam trọng cảnh.

Nhưng bây giờ lại bị Ôn Bình quấy rối như vậy, nói một đống lời giả dối vô căn cứ, hắn đành phải đem ra một số thứ khác.

Bất quá, lúc gật đầu, trong mắt không hề che giấu sát ý đối với Ôn Bình, cắn răng một cái, hướng chấp sự bên cạnh nói:

- Mời mọi người chờ ở đây một lát, sau đó đem Minh ốc mở ra!

Minh ốc?

Ôn Bình nghe được cái này, lập tức hào hứng.

Mà những người khác bị đệ tử Cực Cảnh Sơn ngăn ở Lôi trì không tránh khỏi tiếc nuối, thế nhưng cũng không biết làm thế nào. Không khỏi thầm nghĩ nội tình Cực Cảnh Sơn khủng bố, loại đồ vật như Lôi trì cũng có.

Mà cái gọi là Minh ốc kia, chẳng phải sẽ khủng bố hơn?

Chỉ chốc lát, Ôn Bình một người một chó theo mị phụ tiến sâu vào Cực Cảnh Sơn, đi tới trước cửa đá. Cho dù là đứng bên ngoài cửa đá màu xám, Ôn Bình vẫn có thể cảm giác được khí tức cổ xưa đập vào mặt.

Bạch Bằng đi lên phía trước, chậm rãi kéo cửa đá ra, lộ ra một thạch thất rộng lớn bên trong.

Bên trong thạch thất, có chữ viết lít nha lít nhít, cái gì đều xem không hiểu. Nhưng biểu lộ Bạch Bằng lại rất ngưng trọng, bất quá cũng không có cản trước mặt Ôn Bình, tựa hồ tùy tiện để Ôn Bình xem thoải mái.

Ôn Bình có chút không hiểu, Bạch Bằng không bài xích hắn sao?

Mặc dù là người của tam tinh tông môn yêu cầu hắn tới, nhưng dù sao hắn cũng là một người ngoài, xem bí mật của Cực Cảnh Sơn tất nhiên không hay cho lắm.

Lúc này, Bạch Bằng mở miệng nói:

- Hai vị, đây chính là cấm địa của Cực Cảnh Sơn ta, chỉ mở ra cho đệ tử hạch tâm. Tông chủ chúng ta nói, chỉ cần tông môn hai vị nguyện ý giúp đỡ Cực Cảnh Sơn, thì sẽ không hạn chế mở đối với đệ tử của quý tông, tùy thời hoan nghênh quý tông điều động đệ tử đến Minh ốc tu luyện!

- Đây là…

Mị phụ đi vào, dùng tay sờ lên vách đá lạnh lẽo, cẩn thận chạm vào văn tự bên trên đó. Thế nhưng là, ngoài cảm giác lạnh lẽo ra, không còn thấy cái gì bất thường.

Mị phụ vô ý thức đưa ánh mắt nhìn về phía Ôn Bình, mà bây giờ, Ôn Bình lại đứng xuất thần trước vách đá.

Bạch Bằng thấy thế, lạnh nhạt nói:

- Ôn Bình, ngươi xem không hiểu, nó không giống lôi man, đi qua, xem nhiễu chỗ liền biết. Nếu không các ngươi cho tiền bối của tam tinh tông môn tới xem một chút!

Chớ nói Ôn Bình, xem như là toàn bộ Đông Hồ này cũng không ai hiểu loại văn tự cổ này.

Cũng chính là loại văn tự này đã làm nên minh ốc độc nhất vô nhị.

Đây mới chính là nội tình chân chính của Cực Cảnh Sơn.

Đừng nói chuyện tìm xương trong trứng gà, hắn thấy nếu Ôn Bình hiểu một chữ trong đó, hắn liền quỳ phục!

Sau một khắc, Ôn Bình nhàn nhạt lên tiếng :

- Long Bích Văn, cái này vậy mà là một cái tụ linh trận!

【VIP】 Coi Như Ta Chưa Từng Tới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đúng, đúng vậy!

Văn tự trên vách tường hắn có thể hiểu từng chữ một, bởi vì đây chính là chữ mà mẫu thân thường dùng ghi phương thuốc cho hắn khi còn bé.

Đối với loại chữ này, hắn quả thật quen thuộc đến không thể quen hơn. Mẫu thân từng dạy hắn, loại văn tự này gọi là Long bích văn, là một dạng văn tự đặc thù, có thể ngưng tụ thiên tài địa bảo cùng linh khí.

- Quả nhiên!

Nghe được lời Ôn Bình, mị phụ lộ ra tươi cười.

Tuy nàng không biết thân phận của Ôn Bình, nhưng nàng có thể cảm giác được hắn là một người rất uyên bác. Ôn Bình có thể liếc mắt liền nhận ra Long bích văn, vậy thì những thứ hắn nói trước đó rất có khả năng là thật.

Ví dụ như Lôi trì cắt đứt con đường Thông Huyền.

Lại tỉ như Thiết nhân đình hại đệ tử biến thành phế vật.

Cho dù nghĩ vậy có hơi kỳ quái, nhưng nàng tin rằng cái tên Ôn Bình trước mắt này khẳng định có đạo lý của hắn.

Giờ phút này, Bạch Bằng rất kinh ngạc, nhưng nhìn thấy thái độ của mị phụ đối với Ôn Bình, hắn không còn tâm trí ngẫm nghĩ vì sao tên gia hỏa này lại hiểu được mớ văn tự kia nữa, vội vàng hướng về phía mị phụ, nói:

- Tụ linh trận này là do một vị đại nhân vật lưu lại, tu hành tại đây có thể khiến cho tốc độ tu luyện tăng lên gấp ba lần.

- Đúng vậy, với cái Minh ốc này, Cực Cảnh Sơn các ngươi xác thực có tư cách hợp tác cùng Di Thiên tông chúng ta.

Nghe được những lời này của mị phụ, Bạch Bằng nở nụ cười khó có được.

Lúc này, nét cười trên môi mị phụ cũng dần nồng hậu, lộ ra mị sắc cực hạn, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều tản ra mị lực đặc biệt. Dù Bạch Bằng niên kỷ đã sớm không còn nhỏ nữa, nhưng khi nhìn mị phụ vẫn nhịn không được thất thần.

Mị phụ tự nhiên không để tâm đến những thứ này, trong đầu nàng hiện chỉ có một suy nghĩ, chính là ngày sau có thể tu hành tại Minh ốc này.

Thời gian cho đến bây giờ vẫn luôn là thứ trân quý nhất.

Ai cũng muốn đuổi kịp nó.

Ai cũng muốn khóa nó lại.

Nhưng cho dù có bản lĩnh thông thiên thì cũng không cách nào nắm giữ được thời gian, người chỉ có thể tựa như nước chảy bèo trôi trong dòng thời gian mà thôi.

Thời điểm tách biệt khỏi thời gian cũng là lúc con người nằm xuống.

Tu hành trong Minh ốc có thể xem như là nắm chặt thời gian, bởi vì người khác phải tu hành 3 canh giờ, trong khi ngươi chỉ cần một canh giờ là đạt được. Tương đương sống lâu hơn so với người khác rất nhiều.

Vô thức nhìn về phía Ôn Bình, thế nhưng mị phụ lại phát hiện hắn chẳng có chút biểu cảm nào, cứ như… Như là không chút để tâm đến Minh ốc. Lúc này, mị phụ mới chợt nhớ ra, tến gia hỏa này vốn là một tay bới móc thiện nghệ.

- Ôn tông chủ, ngươi lại thấy có gì không đúng?

Ôn Bình cười ra tiếng:

- Không thể không nói, cái Tụ linh trận này tồn tại so với Lôi trì bên ngoài tốt hơn nhiều lắm. Tăng gấp ba lần tốc độ tu luyện, không có tác dụng phụ, sẽ không để lại bất kỳ tai họa

ngầm nào. Có thể nói đây là khu tu luyện hoàn mỹ duy nhất của Cực Cảnh Sơn.

Nụ cười trên môi Bạch Bằng dần sâu hơn.

Giây kế tiếp lại… yên lặng mà dừng.

- Đáng tiếc, ban đầu, vị tiền bối kiến tạo thứ này không phải để dùng cho mục đích tu hành, bởi vì vốn dĩ nó không được xem là vật hỗ trợ tu luyện. - Ôn Bình nhàn nhạt nói.

Cơ mặt Bạch Bằng cứng lại, trợn mắt nhìn về phía Ôn Bình, thế nhưng có mị phụ ở đây, hắn không thể động thủ được.

Cái Minh ốc này ngụ ý nhất minh kinh nhân (1).

(1) Ý là vừa hiển lộ tài năng sẽ khiến nhiều người kinh ngạc.

Hai trăm năm trước, từ khi bọn họ mở nó ra cho đến nay, vẫn luôn cung cấp cho Thông Huyền Cảnh cùng với đệ tử tinh anh liên tục tu luyện. Một ngày tu hành ở trong đó chẳng khác nào ba ngày bên ngoài.

Ôn Bình tựa hồ không thấy vẻ mặt của Bạch Bằng, nói tiếp:

- Vốn không phải vật hỗ trợ tu hành, lại dùng để tu hành, hiệu quả cố nhiên thấy rõ, thế nhưng lại bỏ qua một điểm. Tụ linh trận hấp thu là linh khí, mà người tu hành, cảnh giới Luyện thể lựa chọn Thiên địa chi khí, trên Luyện thể lựa chọn mạch khí, trong khi đó lại không chọn linh khí đặc thù duy nhất giữa thiên địa, các ngươi có biết vì sao?

- Vì sao? - Mị phụ hỏi.

- Ta đoán các ngươi chắc chắn không biết đây là một cái Tụ linh trận cho nên vẫn luôn sử dụng nó để tu hành mà không chút kiêng nể. Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện Phong Nguyên thành này đã từ lâu không sinh ra thiên tài địa bảo? Về phần đến một lúc nào đó linh khí trên vùng trời này bị rút sạch, ta nghĩ hẳn các ngươi sẽ phải trả một cái giá đắt, đó là điều không cần phải bàn cãi.

Dứt lời, Ôn Bình cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười, quay người chuẩn bị ly khai.

Còn như cái giá đắt mà hắn nói tới, chậc, một khi linh khí không còn, ngàn dặm Cực Cảnh Sơn sẽ không có một ngọn cỏ.

Đến lúc đó, mảnh đất này sẽ trở hành hoang mạc, Cực Cảnh thảo nguyên sẽ chính thức đổi tên thành Cực Cảnh sa mạc. Muốn khôi phục thiên địa linh khí của phiến thiên địa này, hình thành ốc đảo, sinh ra thiên tài địa bảo… Ít nhất phải mất vạn năm.

Giờ phút này, Bạch Bằng nhìn thoáng qua mị phụ, sau đó nghiêm nghị quát:

- Tiểu tử, đừng có nói hươu nói vượn.

- Được, cứ cho là ta nói bậy, ngươi xem như ta chưa từng tới là được. Ta đến chính là để tìm một chút xương trong trứng ở Cực Cảnh Sơn của các ngươi mà thôi, hiện tại đã tìm xong, ta cũng nên đi.

Nói xong, Ôn Bình tăng nhanh bộ pháp, con chó săn bên cạnh lập tức đuổi theo sau, từng bước hướng Lôi trì mà đi.

Nhìn động tác dứt khoát của Ôn Bình, Bạch Bằng tuy giận nhưng vẫn cảm thấy nên ưu tiên giao hảo cùng mị phụ tam tinh tông môn trước đã. Nhưng đồng thời, hắn cũng đã có quyết định: Không để Ôn Bình rời khỏi Cực Cảnh Sơn.

Cố ý đến Cực Cảnh Sơn tìm xương?

Tên Ôn Bình này lá gan quả là càng lúc càng lớn.

Vừa vặn giết hắn có thể nhận được 50 mai bạch tinh nhập sổ sách.

Bạch Bằng hướng mị phụ nói:

- Hai vị, các ngươi sẽ không cho rằng tiểu tử miệng còn hôi sữa kia nói thật đấy chứ? Kỳ thật hắn bất quá chỉ là tông chủ của một vô tinh tông môn, ngày thường tự đại đã quen, những lời gạt người này là cố ý muốn ngăn cảnh Cực Cảnh Sơn ta cùng quý tông liên minh.

Mị phụ hỏi ngược lại một câu:

- Có Thông Huyền Cảnh tọa trấn vô tinh tông môn?

Bạch Bằng không cách nào phản bác.

Mị phụ nói tiếp:

- Được rồi, lần hợp tác này sẽ không có ảnh hưởng gì cả. Bất quá Minh ốc này các ngươi có quy củ thế nào? Nếu như không có, đợi Thập tú thí luyện qua đi, tông ta sẽ điều động đệ tử đến Cực Cảnh Sơn trao đổi học tập.

Nghe nói thế, Bạch Bằng vui vẻ hẳn lên. Hắn vốn tưởng rằng mấy câu của Ôn Bình sẽ làm nhiễu loạn cách nhìn của mị phụ đối với Cực Cảnh Sơn.

Hiện tại xem ra lời của tên gia hỏa kia không riêng gì hắn không tin, ngay cả mị phụ bọn họ cũng không tin.

Bạch Bằng vội đáp:

- Đương nhiên, tùy thời hoan nghênh đệ tử quý tông đến.

Mị phụ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Ôn Bình, hỏi:

- Chỉ là không biết Ôn Bình kia là nhân vật phương nào? Ta thân là Thông Huyền trung cảnh lại không nhìn thấu tu vi của hắn, có gì đó không đúng.

- Ôn Bình?

Khóe miệng Bạch Bằng lộ ra ý cười lạnh lẽo, nói tiếp:

- Thiếu tông chủ của một cái Nhị tinh tông môn xuống dốc mà thôi. Hẳn là có thiên tài địa bảo gì đó giúp ẩn giấu tu vi, không nhìn ra cảnh giới là chuyện rất bình thường. Tuổi của hắn tối đa cũng chỉ là Luyện thể thập trọng, không đáng nhắc đến.

- Ta thấy không hẳn, có Thông Huyền trung cảnh nguyện ý làm nền cho hắn, còn có Thông Huyền hạ cảnh vì hắn bán mạng, liếc mắt đã có thể nhận ra Long bích văn, Lôi man, những… Thứ này vốn không tìm thấy được ở Đông Hồ. - Mị phụ hứng thú mở to mắt. - Xem ra kẻ này cũng không đơn giản.

…

Giờ phút này Ôn Bình đã đi đến Lôi trì, âm thanh hệ thống đột nhiên xuất hiện bên tai.

- Chúc mừng Kí chủ hoàn thành nhiệm vụ nhánh, tìm ra 10 khuyết điểm của Cực Cảnh Sơn, nhận được phần thưởng: Hai khối Thập tú lệnh.

- Xác nhận nhận thưởng?

【VIP】 Thiếu Nữ Bị Chó Săn Chinh Phục

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Nhận!

Sau khi nhận thưởng, trực tiếp cất vào Tàng giới, tính cả khối lệnh bài của Hàn Vấn, hiện tại trên người Ôn Bình có ba khối Thập tú lệnh. Thập tú lệnh trân quý cỡ nào? Tại Hoàng Lê thành hắn cũng đã biết một hai.

Đương nhiên, Thập tú lệnh này cũng không phải do Bách Tông Liên Minh Hội chế tác, mà là truyền thừa từ ngàn năm trước. Đến hiện tại, tài liệu chế tác mỗi một khối lệnh bài đã sớm tuyệt tích.

Được biết, số lượng Thập tú lệnh bất quá chỉ có khoảng 20 khối, cụ thể bao nhiêu thì không ai nói rõ được. Chỉ cần một khối đã có thể tự do tiến vào Thập tú thí luyện, hơn nữa không hạn định cảnh giới, tuổi tác.

Quan trọng nhất là không hạn chế cảnh giới.

Nói cách khác, có được Thập tú lệnh, Thông Huyền Cảnh cũng có thể tiến vào Thập tú thí luyện.

Chế định dưới 15 tuổi cùng Luyện thể thập tam trọng của Bách Tông Liên Minh Hội tại Thập tú vốn dĩ không có chút ý nghĩa nào.

Tại sao hệ thống lại ban thưởng Thập tú lệnh? Ôn Bình cảm thấy trong chuyện này hẳn có ẩn tình gì đó, mà cái ẩn tình đó sâu đến mức toàn bộ Đông Hồ không một ai hay biết. Cái hệ thống luôn thích dùng kim tệ để đong đếm giá trị kia hẳn sẽ

không rỗi hơi đi bày ra một cái nhiệm vụ nhánh cho vui thôi đâu.

Thu hồi tâm tư, trong đầu Ôn Bình lại chợt nhớ đến nhiệm vụ lịch lãm lần này: Tìm kiếm Tuyền Qua thần tượng.

Cái này mới là trọng yếu nhất.

Về phần nhìn trộm bí mật của Thập tú? Nếu như hoàn thành nhiệm vụ lịch lãm, còn thời gian có thể đi tìm hiểu một chút.

- Đi thôi.

Ôn Bình quay sang hai người Vu Mạch đang đứng cạnh Lôi trì, nói, sau đó cất bước hướng về con đường lúc đầu.

Ôn Bình rời đi, La Thiên Diệp tự nhiên cũng không muốn tiếp tục ở lại. Thứ có thể xem đều đã xem, thứ không thể xem, người Cực Cảnh Sơn chắc chắn không cho hắn nhìn tới. Bất quá, lúc đi theo Ôn Bình xuống núi, La Thiên Diệp nhịn không được quay đầu nhìn.

Người Cực Cảnh Sơn vậy mà không đuổi theo.

Ý là mặc kệ Ôn Bình xuống núi?

Nếu người Cực Cảnh Sơn đã không đuổi theo, tự nhiên bước chân La Thiên Diệp cũng nhanh hơn, là tốp người đầu tiên xuống Cực Cảnh Sơn.

Vừa mới xuống núi, Ôn Bình liền mở miệng:

- La tông chủ, ngươi biết Phong Nguyên thành này có Tuyền Qua thần tượng nào không?

La Thiên Diệp lắc đầu, tuy không biết vì sao Ôn Bình lại hỏi chuyện này, nhưng hắn vẫn thành thật đáp:

- Tuyền Qua thần tượng? Cái này ta quả thật không biết. Bất quá Tuyền Qua thần tượng có lẽ sẽ không xuất hiện tại Phong Nguyên thành, dù có đi nữa cũng chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Địa vị của Tuyền Qua thần tượng vô cùng nổi bật.

Chớ nói một cái Phong Nguyên thành nho nhỏ, ngay cả Đông Hồ cũng chứa không nổi hắn.

- Vậy thì thực sự là mò kim đáy bể rồi. - Dứt lời, Ôn Bình rơi vào trầm tư, tâm không biết đã sớm bay đi đâu rồi.

Thấy Ôn Bình im lặng, La Mịch bên cạnh vội nói:

- Ôn tông chủ, ta biết nha.

La Thiên Diệp nhìn nhi tử có chút kinh ngạc, vội hỏi:

- Tuyền Qua thần tượng ở đâu?

La Mịch liền nói:

- Máy ngày trước ta đi dạo cùng thiếu thành chủ Phong Nguyên thành có gặp một bà lão rất điêu ngoa, rất không nói đạo lý. Chúng ta chỉ liếc nhìn tôn nữ xinh đẹp của bà ta một cái liền bị chửi là lưu manh. Những… bằng hữu kia của ta vốn định dạy bà lão kia một bài học, còn gọi phó thành chú Phong Nguyên thành đến, kết quả vừa nhìn thấy bà ta, Phó thành chủ liền khom mình hành lễ, còn liên tục nói xin lỗi. Về sau, từ trong miệng thiếu thành chủ chúng ta mới biết được, nguyên lai bà lão kia là một Tuyền Qua thần tượng.

La Thiên Diệp dường như không nhìn thấy trọng điểm, trực tiếp nổi giận quát:

- Ngươi xác định là chỉ liếc nhìn tôn nữ của người ta?

La Mịch vội giải thích, lại còn bày ra bộ dáng thề thốt:

- Thật sự là chỉ liếc nhìn thôi, ngay cả cười một cái còn chưa kịp. Phụ thân, ta dù thế nào cũng sẽ không khiến ngài mất mặt đâu.

Nghe hai cha con đối thoại, Ôn Bình có chút bất đắc dĩ.

Chợt hỏi:

- La Mịch, người biết bà lão kia bây giờ đang ở đâu không?

- Nói mau.

La Mịch bị phụ thân giận dữ khiển trách, vội đáp:

- Bà ta mang theo tôn nữ tiến vào phủ đệ của một gia tộc. Nghe Phong Nguyên thành thiếu thành chủ nói, bà lão kia tựa hồ có gia tại đây.

- Mang ta đi.

Lúc này, Ôn Bình cảm thấy thập phần vui vẻ.

Cứ như vậy, hắn đi theo La Mịch đến nơi cuối cùng nhìn thấy bà lão kia - Bên ngoài một cái đại viện.

Ngoài cửa treo bảng hiệu đỏ thắm, bên trên có thiếp bốn chữ vàng: Chiêm Đài gia trạch.

- Đi gõ cửa.

La Thiên Diệp hướng La Mịch nói, đồng thời, bản thân hắn chỉnh lý y phục, vuốt vuốt tóc.

- Cộc cộc cộc!

Tiếng hoàn khấu (1) nện lên cửa truyền đến.

(1) Cái vòng ở trước cửa của các phủ đệ thời xưa, dùng để gõ cửa ý.

Chỉ chốc lát, kẽo kẹt một tiếng, cửa mở ra, bên trong có một nữ hài nhô đầu ra, dùng đôi mắt trong veo nhìn về phía La Mịch.

Nói thật, nữ hài lớn lên rất thanh thuần, có loại mỹ cảm tựa hoa sen, cứ như sương sớm đã tẩy rửa hết thẩy ô uế trên người này. Thế nhưng, một khắc trước, đôi mắt kia còn ôn nhu thanh tịnh, một khắc sau lại lập tức thay đổi.

- Đăng đồ tử.

Nữ hài giận giữ mắng La Mịch một tiếng, sau đó dùng sức chuẩn bị đóng cửa.

La Mịch liên tục cười khổ, dùng tay chận cửa, hướng về phía Ôn Bình, hô:

- Ôn tông chủ, ta tìm được.

Lúc này, nữ hài liếc mắt nhìn đám người Ôn Bình, tức giận nói:

- Là do hắn nhìn ta nên mới bị nãi nãi khiển trách. Nếu như các ngươi muốn thay hắn báo thù, vậy các ngươi cũng là người xấu.

La Thiên Diệp ngượng ngùng cười, vội trừng mắt nhìn La Mịch một cái, sau đó nói:

- La Mịch, lui ra.

- A! - La Mịch vội vàng lùi bước.

Ôn Bình lập tức bước tới, Cáp Cáp cũng theo sát bên cạnh. Nữ hài nhìn Ôn Bình, vẻ mặt vẫn cảnh giác như cũ, tựa như hắn là một kẻ xấu xa, tùy thời có thể làm chuyện xấu.

Những lúc nhìn đến Cáp Cáp, ánh mắt nữ hài đột nhiên trở nên ôn hòa.

Ôn Bình nhận ra ngay, cô nàng này hắn là một người ưa thích động vật, mà hầu hết những người ưa thích động vật đều có tâm địa rất thiện lương. Vừa bước qua, Ôn Bình vừa nhân tiện liếc nhìn tư liệu của nữ hài.

Sau khi biết rõ tên cùng cảnh giới của nàng, nội tâm hắn đã khẳng định chỗ này chắc chắn có Tuyền Qua thần tượng.

Tư chất Tứ Tinh!

Mười một tuổi, Luyện Thể 11 trọng!

Cũng chỉ có Tuyền Qua thần tượng mới có đủ tài nguyên bồi dưỡng được người ưu tú như vậy.

Ôn Bình còn chưa lên tiếng, Chiêm Đài Diệp đã hỏi:

- Ca ca, a cẩu này là của ngươi sao?

- Ân. - Ôn Bình gật đầu.

Chiêm Đài Diệp vội nói:

- Thật đáng yêu, tên của nó là gì?

- Cáp Cáp.

- Tên cũng thật đáng yêu.

Chiêm Đài Diệp híp mắt cười, từ phía sau cửa vươn một tay ra, dùng ngón tay trêu chọc Cáp Cáp, ý đồ dụ dỗ nó đến,

vừa làm vừa nói:

- Ta cũng muốn dưỡng một a cẩu, thế nhưng nãi nãi không cho.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Cáp Cáp, nội tâm bất đắc dĩ cười.

Cái con chó săn này vây mà cũng là một tên sát gái nha.

Sao trước kia hắn lại không nhìn ra chứ?

Ôn Bình dứt khoát chiều lòng người, hướng về phía Cáp Cáp hô:

- Cáp Cáp, đứng lên một cái xem nào.

Cáp Cáp sủa hai tiếng, sau đó dùng chân sau trụ trên mặt đất, vững vàng đứng lên, hướng Chiêm Đài Diệp bước đến.

Thấy thế, Ôn Bình cười thầm: Tiểu cô nương, ngươi là người đầu tiên khiến Địa Ngục khuyển biến thành sủng vật đấy.

Nhìn thấy một màn như vậy, Chiêm Đài Diệp bị chọc cho cười khanh khách.

Mãi đến khi phía trong cửa vang lên tiếng bước chân cùng với âm thanh khiển trách lành lạnh, tiếng cười của nàng mới dừng lại.

- Là ai làm ồn bên ngoài?

【VIP】 Có Một Người Cần Ngươi Đi Giết

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cùng với thanh âm kia, một bà lão xuất hiện, nếp nhăn trên mặt tựa như mặt đất khô nứt trong ngày nắng hạn. Bước chân bà ta có hơi dồn dập, tựa như có loại hận không thể mười bước thành một bước vậy.

Đặc biệt là đôi mắt kia, rõ ràng là đã mờ đục, nhưng vẫn mang theo một phần sắc bén. Sau khi chu môn (1) mở ra, Ôn Bình có cảm giác ánh mắt của bà ta tựa như một ngón tay đang búng vào tim hắn.

(1) Chu môn: Cửa son.

Thông Huyền thượng cảnh.

Chân chính Thông Huyền thượng cảnh.

Ôn Bình ôm quyền ra hiệu:

- Tiền bối, quấy rầy.

Bà lão lạnh lẽo quét mắt qua, liếc nhìn La Mịch, lộ vẻ không vui, sau đó hỏi:

- Ngươi là người phương nào?

Ôn Bình không để tâm đến thái độ của bà ta, trực tiếp nói:

- Tiền bối, tại hạ Bất Hủ Tông tông chủ Ôn Bình, mạo muội quấy rầy. Thứ nhất là thay đệ tử tông ta - La Mịch - tạ lỗi, thứ hai là muốn nhận thức tiền bối.

- Được rồi, lần sau bảo tiểu tử kia quản cho tốt ánh mắt của mình là được, chớ có tùy tiện nhìn loạn.

Dứt lời, bà lão thẳng tay đóng cửa.

Chiêm Đài Diệp lập tức lộ ra vẻ mặt tiếc nuối nhìn Cáp Cáp, mặc dù đi nhưng lại bước một bước quay đầu nhìn lại một lần.

Chu môn đóng lại, Ôn Bình xoay người, hướng về phía hai người Vu Mạch, nói:

- Đi thôi, trước tìm chỗ dừng chân.

Vu Mạch có chút khó hiểu, vội hỏi:

- Tông chủ, bây giờ đi?

- Đi.

Dứt lời, hắn cất bước quay về đường cũ.

Đối với Ôn Bình, ăn một lần cũng không béo được, muốn lôi kéo Tuyền Qua thần tượng đương nhiên không chỉ dựa vào dăm ba câu là xong. Huống hồ, hiện tại đã biết rõ bà ta ở đây trong khi kỳ hạn nhiệm vụ lịch lãm còn đến 19 ngày.

Sau khi rời khỏi phủ đệ Chiêm Đài gia, Ôn Bình tìm một nơi gần đó trọ lại.

Giải quyết xong vấn đề chỗ ở, Ôn Bình quay sang hỏi La Thiên Diệp bên cạnh:

- La tông chủ, ngươi có biết về bà lão kia?

- Xem như biết khá rõ, chỉ có điều không ngờ bà ta lại là người Phong Nguyên thành. - La Thiên Diệp cảm thán một câu, rồi nói tiếp. - Bà ta vốn gọi là Chiêm Đài Thanh Huyền, là một Tuyền Qua thần tượng vô cùng thần bí, mặc kệ có xuất hiện ở đâu cũng chỉ có bà cùng tôn nữ của mình. Ôn tông chủ, ngươi không phải là muốn tìm bà ta luyện chế Tuyền Qua Đồ đấy chứ?

Ôn Bình lắc đầu.

- Ta muốn bà ta gia nhập Bất Hủ Tông.

- Ôn tông chủ đúng là chí ở nơi cao, bất quá chỉ e lực bất tòng tâm. Không ít Tam tinh thế lực ném ra cành ô-liu nhằm

lôi kéo Chiêm Đài Thanh Huyền, thế nhưng không có bất kỳ thế lực nào thực sự thành công. - La Thiên Diệp nói thẳng.

Ôn Bình trầm tư hồi lâu, rồi hỏi tiếp:

- Không gia nhập bất kỳ thế lực nào ắt có nguyên nhân gì đó?

La Thiên Diệp bất đắc dĩ cười, nói:

- Là một người quái dị, đặc biệt yêu thương tôn nữ, cưng chiều đến mức điên cuồng. Bởi vì là Tuyền Qua thần tượng cho nên thường xuyên phải bế quan, cứ một hai tháng một lần, chậc, bất quá cũng chỉ là một khoảng thời gian mà thôi. Bà ta cự tuyệt tất cả các thế lực là vì sợ thời điểm bế quan, tôn nữ bị người khi dễ, nói tóm lại là không bỏ được tôn nữ bảo bối của mình.

Ôn Bình nói:

- Lý do này nói ra sợ khó có ai tin. La tông chủ, ngươi nói ta nghe tin tức đáng tin nhất đi, xấu cũng được.

La Thiên Diệp đột nhiên hạ giọng, như là sợ tai vách mạch rừng:

- Được biết bà ta có một cái quy tắc, đó chính là giải mã bí mật của cái hộp trong tay nàng, khi đó bà ta sẽ thuận theo gia nhập tông môn.

…

Cực Cảnh Sơn.

- Hai vị đi thong thả. - Bạch Bằng tiễn đưa hai người mị phụ rời khỏi Cực Cảnh Sơn. - Chuyện hợp tác xin nhờ hai vị nói tốt vài câu. Chỗ Tô trưởng lão có bất kỳ yêu cầu gì, Cực Cảnh Sơn ta cũng sẽ làm theo.

- Đợi Tô trưởng lão đến nghiệm chứng khu tu luyện của tông ngươi, khi đó ắt sẽ có định đoạt. Nếu đúng như lời Ôn Bình kia nói, chúng ta cũng không có quả ngọt để ăn, Di Thiên tông chúng ta sao có thể hợp tác cùng người không đủ tư cách.

Nói xong, mị phụ nhanh chóng xuống núi, biến mất giữa dòng người.

Minh ốc quả thật không tệ, thế nhưng bọn họ với mới nhận được chỉ thị từ trưởng lão: Hợp tác lâu dài, muốn Cực Cảnh Sơn phát triển thành tông môn phụ thuộc dưới trướng Di Thiên tông. Thế nhưng muốn trở thành tông môn phụ thuộc, chỉnh thể nội tình của bọn họ phải phong phú.

Mượn khu tu luyện bồi dưỡng đệ tử mà nói, nếu đúng như lời Ôn Bình, tai họa ngầm quả thật quá nhiều.

Nếu hợp tác lâu dài, mỗi một cường giả Cực Cảnh Sơn ngang trời xuất thế không phải lãng phí quá nhiều tài nguyên của Di Thiên tông sao?

Di Thiên tông muốn lớn mạnh, những không có nghĩa là thu loạn tông môn phụ thuộc. Huống hồ Cực Cảnh Sơn cũng không phải mạnh nhất.

Vẫn còn Phi Ngư Đảo.

Vậy nên cần phải hảo hảo xem kỹ Cực Cảnh Sơn một chút.

Hai người vừa đi, sắc mặt Bạch Bằng lập tức thay đổi, trong mắt tỏa ra lãnh ý.

- Ôn Bình đâu? - Hướng về phía chấp sự bên cạnh rống.

Âm tựa Lôi âm, dọa Thông Huyền chấp sự khẽ run lên, vội vàng đáp:

- Bọn họ trọ lại trong thành, người ty chức phái đi theo dõi vừa hồi báo. Ngay tại nhà trọ Thượng Lung ở Khánh Phong nhai.

- Hảo, hảo!

Hiện tại, Bạch Bằng đã thật sự động sát tâm, mà còn lại cuộn trào như sóng dữ nữa chứ:

- Liệt dịch cung phụng hiện đang ở đâu?

- Liệt dịch cung phụng ở trong phủ tu luyện, ba ngày trước bế quan, đang trong giai đoạn trùng thứ Thông Huyền thượng cảnh.

- Ba ngày cũng đủ để đột phá.

- Ty chức đi xem?

- Không cần, ta tự đi. Ngươi phụ trách chuyện khác. Ngoại môn có thể tùy tiện mở ra, nội môn chỉ được phép mở ra Lôi trì cho ngoại nhân xem. Chú ý quan sát, nếu thấy hạt giống tốt, nhanh tay ném cành ô-liu ra, thu hắn vào.

Dứt lời, Bạch Bằng quay lên Cực Cảnh Sơn, bước nhanh đến trước một tòa quỳnh lâu. Quỳnh lâu cao ba tầng, dựng ở sâu trong núi. Giờ phút này, cửa tầng một đóng chặt, hai nữ hầu canh giữ trước cửa thấy Bạch Bằng phất tay, liền lui xuống.

Bạch Bằng bước đến trước, khẽ gõ cửa, nói:

- Liệt huynh, ta có việc tìm ngươi.

- Vào đi. - Trong phòng vang lên một âm thanh ổn trọng.

Bạch Bằng đẩy cửa vào, đi thẳng lên tầng ba, tứ phía chỉ có bình phong làm vật che chắn. Ở vị trí trung tâm có một nam nhân trung niên tóc đỏ độ khoảng 30 đang ngồi xếp bằng, lông mày giãn ra.

- Bạch huynh, có chuyện gì à?

- Liệt huynh, có một người cần ngươi giết.

- Ai?

- Vô tinh Bất Hủ Tông tông chủ Ôn Bình, chính là kẻ mà Đan Long treo thưởng. Giết chết hắn, 50 mai bạch tinh, một nửa thuộc về ngươi.

- Loại chuyện nhỏ nhặt này cũng tới tìm ta?

- Bên cạnh hắn có La Thiên Diệp, ta còn đang vướng bận chuyện Thập tú thí luyện, cho nên chỉ có thể nhờ ngươi.

- Được, bất quá 50 mai bạch tinh ta muốn hết. Tiếp nhận treo thưởng là chuyện riêng, nên toàn bộ phải là của ta.

- Không sao cả, chỉ cần ngươi có thể giết hắn. Hiện tại hắn đang ở nhà trọ Thượng Lung tại Khánh Phong nhai, ngươi đến đó tìm đi. Tầm 18 tuổi, mặc bạch y, cả người tỏa ra một cỗ khí tức chán thở.

- La Thiên Diệp kia, giết hay không?

- Cho hắn một bài học được rồi, đều nằm trong biên chế của Bách Tông Liên Minh Hội, giết hắn, Cực Cảnh Sơn cũng khó mà giải thích.

- Được, Liệt Dịch ta vừa đột phát Thông Huyền thượng cảnh, vừa vặn ngứa tay. Người này ta sẽ lấy mạng, ngươi có chuyện cứ đi trước đi. - Liệt Dịch chậm rãi đứng lên, bước lên phía trước, gỡ đao trên kệ xuống, bắt đầu lau chùi.

Bạch Bằng rời đi không lâu, hắn cũng ly khai quỳnh lâu.

【VIP】 Gặp Lại Chiêm Đài Thanh Huyền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đêm đến, bầu trời dường như bị đè xuống rất thấp. Bởi vì là thảo nguyên, cho nên quần tinh phảng phất có thể chạm tay đến được. Mặc kệ nhìn đi đâu cũng đều thấy được ánh sao lấp lánh trên bầu trời, tựa như thủy tinh.

Ôn Bình để bọn Tần Mịch tùy tiện dạo phố, còn hắn thì trước tiếp đi đến phía ngoài trạch viện Chiêm Đài gia.

- Cộc. - Khẽ động vòng đồng.

Chỉ chốc lát, bên trong vang lên tiếng bước chân, sau đó, một tiếng kẽo kẹt, cửa mở ra.

- Là ai?

Nhìn thấy Ôn Bình, Chiêm Đài Diệp vô cùng kinh hỉ, giống như là rất thân quen với hắn, cộng thêm hồi lâu xa cách.

Kỳ thật, hai người còn chưa biết tên của nhau nữa kìa.

Ôn Bình hỏi thẳng:

- Cô nương, ta có thể vào trong ngồi một chút không.

Chiêm Đài Diệp không đáp ứng ngay, cười tít mắt nhìn Cáp Cáp một cái, sau đó nói:

- A… Để ta hỏi nãi nãi đã.

Ôn Bình gật đầu.

Chiêm Đài Diệp rời đi không bao lâu đã quay lại.

Vốn Ôn Bình nghĩ sẽ phải ăn một lần bế môn, dù sao thì loại quái nhân như Chiêm Đài Thanh Huyền cũng không phải

dễ xơi.

Chỉ với tu vi Thông Huyền thượng cảnh đã đủ bễ nghễ Đông Hồ. Huống chi còn là một Tuyền Qua thần tượng, địa vị của bà ta có thể sánh ngang với Thần Huyền cảnh.

Tính tình quái dị một chút cũng là chuyện thường.

Thế nhưng Ôn Bình không ngờ là Chiêm Đài Thanh Huyền kia lại đáp ứng.

- Ca ca, vào đi.

Chiêm Đài Diệp dẫn Ôn Bình vào. Hắn bước theo sau nàng, từng bước một đi xuyên qua hành lang. Trạch viện này không nhỏ, nhưng lại chẳng có bóng dáng người hầu, tuy vậy, mặt đất vô cùng sạch sẽ.

Là gia trạch của Tuyền Qua thần tượng, Ôn Bình tự nhiên quan sát kỹ hơn.

Bất quá cũng không có gì khác với nhà của người thường.

Không lâu sau, Ôn Bình được dẫn đến bên ngoài một lương đình ở hậu viện.

Chiêm Đài Thanh Huyền ngồi ở đó, đang cho cá trong hồ ăn, nhìn cũng không nhìn Ôn Bình lấy một cái, vừa vẩy thức ăn vừa nói:

- Tiểu tử, nói đi, tìm ta nhiều lần là có chuyện gì?

Ôn Bình nói thẳng:

- Tiền bối, ta muốn thử giải mã cái hộp.

Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Theo ta được biết, Bất Hủ Tông chỉ là một cái vô tinh tông môn mà thôi?

- Tiền bối vậy mà đã nghe ngóng xong?

- Không phải nghe ngóng, mà là hiểu rõ chuyện ở Hoàng Lê thành. Vô tinh tông môn, bất nhập Bách Tông Liên Minh, còn dám đến Hoàng Lê thành khiêu khích người khác, ngươi là người đầu tiên.

Ôn Bình mĩm cười, đáp:

- Tiền bối khen nhầm, không biết có thể cho ta thử mở khóa cái hộp kia không?

- Chuyện cái hộp không giả, nhưng ta sẽ không gia nhập một vô tinh tông môn. Cho nên dù ngươi có năng lực mở khóa cái hộp, ta cũng sẽ không đáp ứng ngươi. Ta không quen làm chỗ dựa cho người khác.

Chiêm Đài Thanh Huyền đột ngột dừng động tác trên tay.

Nói thật, bà cảm thấy Ôn Bình là người trẻ tuổi đặc biệt nhất trong những người bà từng gặp.

Biết rõ thân phận của bà những vẫn như trước vân đạm phong khinh. Rõ ràng là tông chủ của một cái vô tinh tông mà còn đến cửa lôi kéo bà. Đáng tiếc, bà là Thông Huyền thượng cảnh, cũng thật sự là Tuyền Qua thần tượng, càng đúng là người không thích làm chỗ dựa cho kẻ khác.

Chớ nói chi là chỗ dựa cho một cái vô tinh tông.

Ôn Bình cười đáp:

- Tiền bối, ta không đến tìm chỗ dựa.

- Vậy thì đến làm gì?

- Cảm thấy Bất Hủ Tông còn thiếu thứ gì đó, cho nên mới tới.

- Thiếu thứ gì đó?

Chiêm Đài Thanh Huyền bật cười, lời này bà thật sự không tin.

Cái tông môn nào lại không thiếu Tuyền Qua thần tượng.

Điểm này không cần Ôn Bình nói.

- Tiền bối, ta là chân thành mời ngươi gia nhập Bất Hủ Tông, ta hi vọng ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ. Tuyền Qua thần tượng một lần bế quan là mấy tháng, tôn nữ của ngươi chỉ có thể tự chiếu cố mình. Thế nhưng nàng mới vừa bước vào con đường tu hành, cần một môi trường thỏa đáng, cũng cần có người chỉ điểm.

Chiêm Đài Thanh Huyền lạnh giọng hỏi:

- Ngươi nói tôn nữ của ta, Luyện thể thập nhất trọng, là do bị ta làm trễ nãi?

- Nói như vậy cũng có phần đúng. - Ôn Bình gật đầu, nói tiếp. - Tiền bối, hi vọng ngươi có thể cân nhắc đề nghị của ta. Nếu ngươi biết rõ chuyện ở Hoàng Lê thành, ắt cũng nên biết tư chất đệ tử Bất Hủ Tông?

Chiêm Đài Thanh Huyền nghẹn họng.

Một cái thiên tài 15 tuổi Luyện thể thất trọng có được Vô cấu chi thể.

Một cái Luyện thể thập tam trọng khác cũng có vô cấu chi thể, còn có thể phóng xuất thuật pháp y hệt dị mạch mạch thuật.

So với bọn họ, tôn nữ của bà quả kém hơn một chút. Đứa cháu này chỉ đơn thuần là dựa vào tài nguyên bồi dưỡng. Cảnh giới tuy cao nhưng hiểu biết chỉ tương đương với tu sĩ Luyện thể bát trọng, có thể nói là tồn tại yếu nhất trong Luyện thể thập nhất trọng.

Thấy Chiêm Đài Thanh Huyền do dự, Ôn Bình đã hiểu rõ, lời La Thiên Diệp tuyệt không giả.

Người này yêu cháu gái của mình đến mức điên cuồng.

Đã như vậy, cứ dựa vào điểm này mà tùy thời ứng biến là được.

- Tiền bối, hôm nay cũng đã muộn, ta đi trước. - Nói xong, Ôn Bình trực tiếp đứng dậy.

Lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền mở miệng:

- Ngày mai đến đi, nếu ngươi có thể mở cái hộp, ta sẽ gia nhập Bất Hủ Tông.

- Được.

Ôn Bình thầm vui sướng.

Chiêm Đài Thanh Huyền nguyện ý nhả ra là được, về phần cái hộp khỉ gì đấy, hắn có thể thử một lần.

Nếu như thật sự xúi quẩy, thì cũng chỉ mới có hai ngày, còn rất nhiều thời gian để tìm Tuyền Qua thần tượng ở nơi khác.

Chắp tay chào, sau đó Ôn Bình rời khỏi Chiêm Đài gia.

Khi hắn vừa bước ra cửa, một nam nhân trung niên tóc đỏ từ bên kia đường lập tức bước qua, dừng lại trước Chiêm Đài gia một chút, sau đó đi theo Ôn Bình.

Đúng vậy!

Người nọ chính là Liệt Dịch.

Hắn đã đợi ở đây được một lúc rồi.

Tuy không biết Ôn Bình đến tìm Chiêm Đài Thanh Huyền có chuyện gì, nhưng hắn cũng chỉ có thể chờ.

Liệt Dịch đã là Thông Huyền thượng cảnh, hiển nhiên không sợ Chiêm Đài Thanh Huyền, thế nhưng dù sao bà ta vẫn là một Tuyền Qua thần tượng.

Giết người trước cửa nhà bà ta cũng chẳng có gì hay ho.

Từ một nơi bí mật gần đó, quan sát Ôn Bình rời khỏi, Chiêm Đài Thanh Huyền hiển nhiên thấy được một màn này, nhướng mày, thấp giọng nói:

- Xem ra không cần chờ đến ngày mai, tối nay người giết hắn đã đến. Đan Long treo thưởng quả thật hấp dẫn, vậy mà lại có Thông Huyền thượng cảnh chạy đến giết tông chủ của một cái vô tinh tông môn.

Chiêm Đài Thanh Huyền hiển nhiên không biết Liệt Dịch, bà còn tưởng rằng hắn đến giết Ôn Bình là vì treo thưởng.

Chiêm Đài Diệp bên cạnh mở miệng hỏi:

- Nãi nãi, vậy ngài thật sự không có ý định giúp đỡ hắn sao?

- Có gì mà giúp, chết thì chết thôi. Hang hổ mà cứ đâm đầu vào, trách ai? Tông môn đặc biệt như Bất Hủ Tông, dưới gầm trời này còn rất nhiều.

Dứt lời, Chiêm Đài Thanh Huyền quay về phòng.

Trong lúc đó, thấy đã cách Chiêm Đài gia đủ xa, Liệt Dịch lập tức tăng nhanh cước bộ đuổi theo Ôn Bình.

Len lỏi giữa dòng người, ánh đén lồng mờ ảo hai bên đường chiếu sáng một bên mặt âm lãnh của Liệt Dịch.

Thả ra thần thước.

- Tìm được ngươi rồi!

Liệt Dịch nhếch miệng cười, đuổi theo, kéo gần khoảng cách với Ôn Bình.

Lúc này, Ôn Bình đột nhiên đi vào ngõ nhỏ.

Khóe miệng Liệt Dịch lộ ra nụ cười đắc ý:

- Aiz, nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi.

Mắt thấy Ôn Bình đi vào ngõ hẻm, Liệt Dịch rất vui vẻ.

Người hắn muốn giết, càng thông minh, càng thích giãy dụa.

Hắn càng cao hứng.

Đề chân!

Liệt Dịch cũng vọt vào ngõ sâu, tiếng bước chân quanh quẩn truyền vào tai hắn.

Mượn ánh sao, Liệt Dịch phát hiện thứ đang đứng chắn phía trước.

Một con chó!

Nó đứng đó không nhúc nhích, cái lưỡi thè ra, ánh mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm về phía Liệt Diễm, tựa hồ đang đợi hắn.

【VIP】 Liệt Dịch

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Là thứ gì?

Liệt Dịch híp mắt nhìn vào ngõ sâu, đương nhiên, bước chân vẫn đuổi theo Ôn Bình không ngừng.

Một đầu chó hoang mà thôi, hắn không quan tâm.

Nhưng khi đến gần, Liệt Dịch thấy rõ, đây không phải là con chó vàng luôn theo bên cạnh tên gia hỏa kia hay sao?

Biết mình truy đuổi, Ôn Bình bị dọa đến mức ngay cả a cẩu của mình cũng ném lại?

- Ha ha! - Liệt Dịch bật cười ra tiếng.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm giác giết một cái tiểu nhân vật lại hưng phấn như vậy, tựa như đang giết một gã tu sĩ Thông Huyền trung cảnh vậy.

Thế nhưng một khắc sau, tươi cười trên môi Liệt Dịch cứng lại. Tựa như bị ném xuống huyền băng vạn trượng, hết thảy đều đông lại. Đồng thời, hắn cảm thấy sau lưng truyền đến khí tức âm lãnh.

Đương nhiên, loại khí tức này không phải rét lạnh.

Mà là sợ hãi nên sinh ra lãnh ý.

Men theo sống lứng lên tới ót, khiến Liệt Dịch nhịn không được nuốt nước miếng một cái, xoay người ra sau.

Vừa quay lại liền thấy một khuôn mặt, à không, nói chính xác hơn là một cái đầu lâu ngùn ngụt lửa chỉ cách hắn có nửa mét. Liệt Dịch cả kinh, cái đầu lâu này thật sự hù đến hắn.

Đồng thời, con quái vật kia lại vô thanh vô tức tiến lại gần mình, chuyện này càng khiến hắn hoảng sợ.

Phanh!

Âm thanh chấn mạch quanh quẩn trong ngõ sâu.

Nhìn cánh tay bạch cốt chộp về phía mình, Liệt Dịch liền rút đao ra, nương theo mạch khí lưu chuyển, lưỡi đao màu đỏ thẫm xẹt qua. Thế nhưng… Lưỡi đao lại bị cánh tay bạch cốt kia bắt được.

Vuốt nhẹ!

Đao của hắn vậy mà rã ra.

Giờ phút này sao hắn lại không rõ thực lực của quái vật trước mắt không chỉ cao hơn mình một bậc. Một đao vừa rồi của hắn vốn có thể trảm Thông Huyền trung cảnh bình thường, Thông Huyền thượng cảnh dám trực tiếp nghênh đón cũng chỉ có mấy… lão ngoan đồng đồng cấp kia thôi.

Quái vật trước mắt, nếu với thực lực này… Ít nhất là vô địch Thông Huyền thượng cảnh.

- Đi!

Thầm hạ quyết định, Liệt Dịch lùi bước chuẩn bị rời khỏi, đường thoát thân hiển nhiên là hướng đến chỗ con chó săn kia. Cũng chỉ có hướng đó mới có thể an toàn rời khỏi ngõ sâu.

- Gâu!

Một tiếng nộ phệ vọng đến.

Liệt Dịch cảm thấy nội tâm lạnh lẽo, lúc này, hắn vung đao bổ về phía chó săn, lưỡi đao cao một trượng, phòng ốc xung quanh có thể lập tức bị chặt đứt, thế nhưng nó lại được dùng để chém một con chó.

Điển hành của giết gà dùng đao mổ trâu.

Nhưng Liệt Dịch cũng chẳng để tâm.

- Phanh!

Sau một khắc, lưỡi đao một lần nữa rã nát.

Lúc này đây, một trảo của chó săn chộp tới, Liệt Dịch thất kinh, nhìn về phía chó săn, trong mắt toát lên sợ hãi. Nhất là khi nhìn thấy đôi mắt bùng lên hỏa diễm, chân cùng lưng…

- Thứ… Thứ gì vậy?

Vừa dứt lời, một sợi xích đỏ thẫm đang vung đến trước mặt.

- Phốc phốc!

Xích sắt chạm đến bụng, quấn quanh, nói thật, Liệt Dịch hiện tại không cảm thấy một chút đau đớn nào, trong đầu hắn, trong tim hắn giờ chỉ có sợ hãi cùng mới lòng cầu sinh.

- Rốp… Rốp!

Xích sắt dễ dàng lôi Liệt Dịch đến trước mặt Ác Linh Kỵ Sĩ, một khắc sau, đầu của hắn đã bị Ác Linh Kỵ Sĩ nhấc lên.

- Khặc!

- Khặc!

Cái miệng chỉ có khung xương há lớn, cười.

Con ngươi Liệt Dịch lập tức cứng lại, tựa tro tàn, hai tay vô lực buông xuống.

Sau mấy hơi thở, "bịch" một tiếng, Liệt Dịch bị ném trên mặt đất.

Ác Linh Kỵ Sĩ biến mất, chó săn cũng khôi phục bộ dáng vốn có, cước bộ nhẹ nhàng đuổi theo Ôn Bình.

Mọi chuyện tại đây, cứ như vậy phát sinh, rồi kết thúc.

Có người cảm nhận được khí tức Thông Huyền thượng cảnh, nhưng không một ai biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

…

Cực Cảnh Sơn.

Đêm, luôn công bằng, nó không bởi vì ngươi cường đại mà ban phát thêm ánh sáng, cũng không vì ngươi nhỏ yếu mà rút đi bóng tối.

Bầu trời đêm phủ xuống Cực Cảnh Sơn, có một người vừa lao vụt qua.

Người nọ một đường chạy thẳng đến chủ điện.

Hoa trưởng lão giơ tay ngăn lại người vừa đến, hỏi:

- Lộ chấp sự, sao lại lỗ mãng như vậy, còn ra thể thống gì?

Lộ chấp sự vội vàng giải thích:

- Hoa trưởng lão, ta có việc muốn gặp mặt Đại trưởng lão.

- Việc gấp?

- Không tính quá gấp, chỉ là… Cảm thấy nên lập tức thông báo.

- Không phải việc gấp thì cứ nói với ta.

Dứt lời, Hoa trưởng lão ngửa tay lắng nghe.

Lộ chấp sự gật đầu, vội nói:

- Vừa nhận được tin, mấy vị Thông Huyền trung cảnh tiếp treo thưởng của Đan Long hiện tại đã trở lại. Từ trong miệng bọn họ lộ ra một tin tức.

- Chuyện gì?

- Vi Thiên Tuyệt đã bị tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình giết chết.

- Cái gì? - Hoa trưởng lão kinh hô một tiếng, lập tức hướng chủ điện mà chạy, không quên giơ tay túm theo Lộ chấp sự. - Đi gặp Đại trưởng lão với ta.

Lộ chấp sự bị kéo đi, có chút mơ hồ.

Chẳng lẽ đây là việc gấp?

Vi Thiên Tuyệt chết không liên quan đến Cực Cảnh Sơn bọn họ nha?

…

- Đại trưởng lão, Lộ chấp sự vừa nhận được tin. Vi Thiên Tuyệt tiếp treo thưởng giết Ôn Bình, hiện tại đã chết tại Thương Ngô Thành! - Hoa trưởng lão đứng trước cái bàn

vuông trong thư phòng, từng chữ từng chữ nói ra tin tức kinh người này.

Bạch Bằng nhướng mày, buông bút trong tay xuống, ngưng mắt hỏi:

- Hử, là ai nói?

Lộ chấp sự vội vàng đáp:

- Là Dạ Ma của Bích Lạc Hoàng Tuyền nói. Vi Thiên Tuyệt bị Ôn Bình dùng hỏa diễm thiêu thành tro tàn, hơn nữa, trong suốt quá trình đều là Vi Thiên Tuyệt bị áp đảo, ngay cả năng lực phản kích cũng không có.

- Hắn là Thông Huyền Cảnh?

- Đúng, không chỉ như vậy, còn là Dị mạch Thông Huyền.

- Cái này…

Bạch Bằng không biết nên nói gì lúc này. Đột nhiên, hắn biến sắc, hướng về phía Hoa trưởng lão, hỏi:

- Liệt Dịch cung phụng hiện đang ở đâu?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Bạch Bằng, Hoa trưởng lão liền chạy ra ngoài hỏi thăm.

Lúc quay lại, vẻ mặt hắn có chút sợ hãi.

- Liệt Dịch chấp sự không ở Cực Cảnh Sơn.

Bạch Bằng thì thào tự nói:

- Nhất định là đi tìm Ôn Bình kia.

Nói xong, hắn âm thầm cầu nguyện, hi vọng Liệt Dịch đừng xảy ra chuyện.

Sớm biết Ôn Bình mạnh như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không phái Liệt Dịch đi, làm thế chẳng khác nào đánh rắn động cỏ.

Đến lúc đó, Ôn Bình khẳng định sẽ lập tức rời khỏi Cực Cảnh Sơn, mà hắn lại không thể xuất thủ liên hợp cùng Liệt Dịch đuổi giết tên kia.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng hét phá không.

- Báo!

- Nói!

- Liệt Dịch trưởng lão vẫn lạc tại Khánh Phong nhai.

Nghe được câu này, cả người Bạch Bằng run lên, lui mạnh về sau mấy bước, ngã ngồi trên mặt ghế.

Liệt Dịch chết rồi.

Cực Cảnh Sơn vừa xuất hiện tân cường giả, Thông Huyền thượng cảnh thứ hai, vậy mà đã chết!

…

Một đêm này, toàn bộ Phong Nguyên thành vốn tràn ngập không khí náo nhiệt do Thập tú thí luyện, thế nhưng bây giờ lại phủ kín một tầng rét lạnh.

Sáng hôm sau, nắng sớm yếu ớt, dần dần xua tan đêm đen, Ôn Bình ra khỏi phòng. Hôm qua đi dạo một đêm, Tần Mịch hiện vô cùng kích động.

- Tông chủ, vài ngày nữa chúng ta đi xem Thập tú thí luyện được không? Ta đã mua xong chỗ ngồi tốt rồi.

- Không phải còn vài ngày nữa à?

Dứt lời, Ôn Bình rời khỏi nhà trọ, mang theo Cáp Cáp đi đến Chiêm Đài gia.

【VIP】 Ngươi Muốn Mua Cáp Cáp?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

So với hôm qua bất đồng, hôm nay trên đường có rất nhiều người Cực Cảnh Sơn, bất quá, Ôn Bình cũng không để ý.

Vừa đi vừa tận hưởng sáng sớm tại Phong Nguyên thành, kỳ thật, với tư cách là một tên háo ăn tiêu chuẩn, đi đến một nơi, chỉ có ăn hết mỹ thực đặc sắc ở đó mới thật sự xem là đã đến.

Lúc Ôn Bình gõ cửa Chiêm Đài gia, Chiêm Đài Diệp ló đầu ra, nhìn thấy hắn thì có chút kinh ngạc.

Đôi mắt trong veo như nước vụt sáng lên, cứ như là sao rơi trên mặt sông.

- Ca ca, ngươi không có việc gì?

Nghe được câu này, Ôn Bình bật cười, đáp:

- Ta thì có thể có chuyện gì?

- Không có gì là tốt rồi.

Chiêm Đài Diệp nhẹ nhàng thở ra, sau đó bước đến sờ sờ đầu Cáp Cáp, lộ ra vẻ mặt yêu thích.

- Cáp Cáp, vỗ tay.

Nói xong, nàng giơ tay lên, bày ra bộ dáng muốn cùng nó vỗ tay.

Cáp Cáp không nhúc nhích.

Nói giỡn à? Bảo Địa Ngục cẩu huyết thống cao quý như nó đi vỗ tay với người thường?

Cho nên, mặc kệ Chiêm Đài Diệp có vuốt ve thế nào, Cáp Cáp vẫn bất động.

Thấy thế, Ôn Bình đi thẳng vào phủ đệ Chiêm Gia. Lúc chạm mặt Chiêm Đài Thanh Huyền, ba cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc. Bởi lẽ đêm qua rõ ràng bà thấy Thông Huyền thượng cảnh đi theo Ôn Bình…

Nếu như chỉ là cùng đường, bà cũng không đến mức nói ra mấy lời kia, rõ ràng là tên Thông Huyền thượng cảnh đêm qua chân chân thật thật động sát ý.

Thứ gọi là sát ý, bình thời sẽ không hiển lộ, chỉ khi chân chính muốn giết ai đó mới bộc phát ra.

Đương nhiên, đồ tể là ngoại lệ.

Đồ tể muốn hay không muốn giết người đều mang theo sát ý.

- Ngươi không có việc gì?

- Tiền bối, sao người lại giống tôn nữ của mình như vậy? Chúng ta vẫn nên nói chuyện cái hộp thì hơn.

- Xem ra ngươi quả thật không đơn giản. - Kỳ thật, nếu bà ra ngoài nghe ngóng, hẳn sẽ biết được ở Khánh Phong nhai vừa có một gã Thông Huyền thượng cảnh chết, đồng thời, cũng có thể nhận ra đó là người mà mình đã thấy.

- Đã như vậy, ngươi thử xem sao. - Đêm qua, bà còn băn khoăn không biết tên gia hỏa này sống nổi hay không đấy.

Hiện tại, Ôn Bình còn sống chạy đến đây, bà sẽ không vi phạm lời hứa của mình, từ trong tàng giới xuất ra một cái hộp đen đưa cho hắn:

- Nếu như ngươi có thể giải mã bí mật của cái hộp này, ta sẽ gia nhập Bất Hủ Tông.

Cái hộp toàn thân đen kịt, hình vuông, lớn cỡ bàn tay, mặt ngoài có một ít đường vân tựa như nước chảy. Đường vân được khắc bằng đao, một mực hướng vào trong, nhìn không thấy đáy.

Lúc cầm cái hộp lên, Ôn Bình cảm thấy rất nặng, rõ ràng chỉ lớn bằng bàn tay nhưng lại khiến người ta có cảm giác tựa ngàn cân. Cầm trên tay, một cỗ khí tức đặc biệt ập đến.

Hồn trọc!

Hắc ám!

Loại cảm giác này nương theo xúc giác xông thẳng vào đầu Ôn Bình.

Hắn nghiêng đầu, nhìn về phía Chiêm Đài Thanh Diệp, hỏi:

- Có thể hỏi một câu được không? Rốt cuộc cái hộp này là vật gì?

- Một phong gia thư! - Chiêm Đài Thanh Huyền nói thẳng.

- Gia thư?

- Là của trượng phu trước khi chết để lại cho ta, vì tránh kẻ xấu đọc được, cho nên đã niêm phong vào trong cái hộp này.

- Đã hiểu.

Ôn Bình gật đầu, nhưng trong lòng thì tuyệt đối không tin. Bất quá ngay cả Tuyền Qua thần tượng cũng không thể mở ra, hiển nhiên cái hộp này không hề đơn giản, ít nhất thứ bên trong khẳng định bất phàm.

Bởi vì không ai rãnh rỗi đến mức đặt một khối bạch tinh vào cái hộp huyền diệu như vậy.

Sau vài lần xem xét kỹ lưỡng cái hộp, Ôn Bình nói:

- Tiền bối, thứ này ta có thể mang đi không?

Chiêm Đài Thanh Huyền đáp:

- Tùy tiện, bất quá ta chỉ cho ngươi kỳ hạn mười ngày, nếu không giải được, ước định giữa ta và ngươi xem như chấm dứt.

Được cho phép, Ôn Bình lập tức thu cái hộp vào tàng giới.

Chiêm Đài Thanh Huyền quay đi:

- Ngươi đi trước đi, khi nào mở ra được hãy đến tìm ta.

- Ân.

Ôn Bình gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ra đến cửa đụng phải Chiêm Đài Diệp đang trêu chọc Cáp Cáp, mặc dù Cáp Cáp vẫn luôn bất động, thế nhưng nàng vẫn chơi đến bất diệc nhạc hồ (1). Ôn Bình cảm thấy, cô nương này sợ là a cẩu có hắc xì một cái cũng sẽ cho là đáng yêu.

(1) Dạng như vui sướng đến quên trời quên đất.

- Cáp Cáp, vỗ tay, ta cho ngươi ăn đùi gà được không?

Chiêm Đài Diệp huơ huơ bàn tay thon dài trước mặt Cáp Cáp, cô nàng vẫn khăng khăng ý muốn vỗ tay cùng nó.

Nhìn thấy Ôn Bình đi ra, Chiêm Đài Diệp vội hỏi:

- Ca ca, vì sao nó không để ý đến ta?

- Vỗ tay!

Ôn Bình bước qua, Cáp Cáp giơ chi trước lên vô tay hữu hảo cùng hắn. Chiêm Đài Diệp đứng bên cạnh nhìn, bật cười khanh khách. Chợt, nàng chống nạnh, tức giận trừng mắt nhìn a cẩu trước mặt, nghiêng đầu hỏi Ôn Bình:

- Ca ca, Cáp Cáp ngươi bán không?

- Hử?

Ôn Bình bị một câu như vậy làm nghẹn họng.

Đây là lần đầu có người hỏi hắn kiểu này.

Chiêm Đài Diệp cho rằng Ôn Bình không nghe rõ, liền nói:

- Ca ca, ta muốn dưỡng một a cẩu, giống như Cáp Cáp vậy đó, cho nên… Ca ca bán cho ta nhé? Ta có thể trả một khối bạch tinh, hoặc là một vạn kim.

Đúng vậy, hiện tại nàng muốn lưu Cáp Cáp lại, chơi cùng nàng, vỗ tay cùng nàng.

Ôn Bình cười không đáp.

Mãi đến khi Chiêm Đài Diệp bỗng nhiên khoác tay mình, hắn mới vội vàng lên tiếng:

- Ta sẽ không bán nó đâu.

- Vì sao? Nãi nãi từng nói, thứ gì cũng có giá của nó, một khối bạch tinh không đủ, ta có thể trả hai khối, ba khối.

- Ha ha!

Ôn Bình bất đắc dĩ cười, hai ba khối bạch tinh muốn mua Địa Ngục cẩu nửa bước Thần Huyền? Nào có chuyện tốt như vậy? Có ra giá gấp mười lần cũng chưa chắc mua được đấy! Bất quá, đối mặt với Chiêm Đài Diệp dính người này, Ôn Bình chỉ có thể nói thẳng.

- Ngươi nuôi không nổi nó.

- Sao lại không? Ta có thể cho nó ăn đùi gà mỗi bữa, muốn ăn cái gì ta cũng mua cho mà.

- Ngươi thực sự nuôi không nổi, đừng nói hai ba khối bạch tinh, dù ngươi xuất ra 100 khối, ta cũng sẽ không bán.

Người cưỡi nó thích ăn Thông Huyền thượng cảnh!

Tiểu cô nương, ngươi cho được sao?

Đương nhiên, lời này Ôn Bình sẽ không nói ra.

- Được rồi, Cáp Cáp, đi.

Ôn Bình vung tay, mang theo Cáp Cáp rảo bước trên Khánh Phong nhai.

Trở lại nhà trọ, việc đầu tiên chính là bắt tay vào nghiên cứu cái hộp đen kia. Chuyện Chiêm Đài Diệp muốn mua chó đã sớm bị hắn vứt ra khỏi đầu.

Ôn Bình biết rõ thứ khóa cái hộp kia lại, đó chính là trọc khí.

Khéo ở chỗ, hắn thật sự có biện pháp khiến nó lập tức mở ra.

Chỉ có điều quá trình này cần phải cẩn thận từng li từng tí, không thể để Địa Ngục hỏa tổn hại thứ bên trong hộp.

Địa Ngục hỏa chuyên dùng để đối phó với những thứ dơ bẩn. Trước cái hộp phủ đầy trọc khí vô cùng kiên cố, Địa Ngục hỏa chính là khắc tinh hoàn mỹ.

Sau khi đóng kín cửa, Ôn Bình mở ra mạch môn.

Hỏa diễm đỏ thẫm xuất hiện.

Kế đó, nó lập tức hóa thành một sợi tơ, hướng phía hộp đen chui vào. Quả nhiên, vừa chạm vào, trọc khí bao bọc trên khóa liền bị Địa Ngục hỏa làm cho "bốc hơi".

Tiếp đó, Ôn Bình cẩn thận từng chút một khống chế Địa Ngục hỏa chui vào trong, từng bước làm tan rã đường vân nằm bên dưới trọc khí. Thứ trọc khí này là gì, Ôn Bình không có hứng thú tìm hiểu, ngược lại, hắn để tâm đến vật bên trong cái hộp hơn.

Một lúc lâu sau.

Cái hộp "rắc" một tiếng, tự mình mở ra, để lộ một quyển da cừu màu vàng.

【VIP】 Thập Tú Thí Luyện Mở Ra

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cầm quyển da cừu trên tay, Ôn Bình từ từ mở nó ra. Bất quá, lúc chạm tay vào nó thì nghe âm thanh "xì xì", tựa như tiếng cháy khét của sắt nung dán lên da thịt.

Lúc quyển da cừu hoàn hoàn được trải ra, Ôn Bình nhìn thấy một câu: Thập tú thí luyện - Phương pháp trái ngược có được bí bảo.

- Đi con đường trái ngược?

Ôn Bình cầm quyển da cừu trên tay, nhiều lần xem xét mặt hai mặt, có chút không lý giải được lời này.

Nhưng có nhắc đến Thập tú thí luyện lại khiến hắn cảm thấy hơi tò mò. Quả đúng như hắn nghĩ, Thập tú thí luyện không đơn thuần là một lần tuyển chọn thi đấu, mà nó còn bao hàm bí mật sâu xa nào đó.

Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng thời điểm này bí mật kia sẽ mang đến thứ tốt hơn Hệ thống siêu cấp tông môn.

Hắn… Chỉ hiếu kỳ mà thôi.

Một bí mật được che giấu ngàn năm, đằng sau nó rốt cuộc là thứ gì?

Vạch trần bí mật của thế giới, có đôi khi cũng rất thú vị.

Thu hồi quyển da cừu, Ôn Bình quyết định tạm thời không đi tìm Chiêm Đài Thanh Huyền, trước đi đến Thập tú thí luyện xem thử.

Xuống lầu, Ôn Bình gọi hai người Vu Mạch vào phòng mình, đóng lại cửa sổ, rồi nói:

- Ngày kia, Thập tú thí luyện sẽ bắt đầu, các ngươi bế quan tiềm tu một chút đi. Đến lúc đó theo ta đến tham gia.

- Tông chủ, chúng ta cùng tham gia? - Tần Mịch không quá lý giải lời của Ôn Bình, hắn cảm thấy có thể tông chủ nhà mình hiểu lầm cái gì đó, liền giải thích. - Tông chủ, danh ngạch Thập tú thí luyện không thể chuyện nhượng, bọn Dương sư huynh giành được cũng chỉ có chính bọn họ tham gia. Huống hồ, ta đã quá 15 tuổi, Vu Mạch trưởng lão thì là Thông Huyền Cảnh.

- Ta tự có biện pháp để các ngươi tiến vào, tóm lại, mấy ngày nay các ngươi không cần rời khỏi nhà trọ.

Dứt lời, Ôn Bình đứng dậy ra khỏi phòng.

Hai người Tần Mịch tuy không quá lý giải suy nghĩ của Ôn Bình, nhưng bọn họ sẽ không vi phạm mệnh lệnh của hắn.

…

Cực Cảnh Sơn.

Đan Long một mình tiến lên Cực Cảnh Sơn, bộ pháp vội vàng, không chút do dự tìm đến chỗ Bạch Bằng. Lúc này, Bạch Bằng tựa như đã chờ Đan Long từ sớm, vừa thấy hắn đến, lập tứng đứng dậy đón.

- Rốt cuộc ngươi cũng đến.

Đan Long nhàn nhạt hỏi thăm:

- Có việc nên chậm trễ một chút, đúng rồi, ngươi xác định Liệt Dịch là do Ôn Bình giết?

- Không xác định, nhưng có thể xác định là người sau lưng hắn, Ôn Bình là dị mạch môn đồ, có thể giết Vi Thiên Tuyệt đã quá mức kinh diễm. Chưa từng có một dị mạch nào có thể vượt qua hai cấp giết người cả. Liệt Dịch đã đột phá đến Thông Huyền thượng cảnh, nhưng khi chết, căn cứ theo manh mối chúng ta tra được, trong ngõ nhỏ căn bản không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Liệt Dịch chỉ còn lại cái xác khô, nội tạng, cơ thịt,… Tất cả đều hóa thành than. Từ đó có thể thấy, người xuất thủ ít nhất là Vô địch thượng cảnh, rất có thể là một Thông Huyền dị mạch.

Cho dù đã biết đại khái, cũng chuẩn bị xong tâm lý, nhưng khi chính tai nghe thấy những điều này, nhất là biết được sau lưng Ôn Bình có một Thông Huyền thượng cảnh, Đan Long vẫn không nhịn được kinh ngạc.

Nếu nói như vậy, người có khả năng khống chế được Ôn Bình tại Đông Hồ quả không nhiều lắm.

Có thể làm được đều là mấy lão tổ đã bế quan.

Không đến thời khắc tồn vong, ai cũng không muốn lãng phí thời gian đi giết người.

Đan Long nhịn không được cảm thán:

- Xem ra ta đã đánh giá thấp người đứng sau lưng tên tiểu tử kia, đám Thông Huyền có đủ năng lực dưỡng nên một kẻ như Ôn Bình tuyệt không đơn giản. Hiện tại xem ra, muốn giết hắn là chuyện rất khó.

Lúc nói ra những lời này, Đan Long nhịn không được cảm thấy may mắn.

May mắn là ngày đó hắn muốn tự thân đuổi theo lại bị Long chấp sự ngăn cản.

Nếu không, có lẽ hắn đã chết?

Vi Thiên Tuyệt sàn sàn với hắn còn bị Ôn Bình giết, cỡ như hắn chắc chỉ thêm vào cho đủ bộ.

Bạch Bằng tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng Đan Long, mở miệng nói:

- Chuyện Ôn Bình để sang một bên. Lần này ta gọi ngươi tới là vì lão tổ nhà ta có một việc muốn ta chuyển lời cho Hàm tiền bối.

- Xác định?

- Hôm nay đã xác định phương pháp tiến nhập bí cảnh, vấn đề nằm ở chỗ vẫn chưa xác định được là khu nào trong ba khu tu luyện.

- Ha ha, trời xanh không phụ lòng người, bí mất của Thập tú thí luyện rốt cuộc đã tìm ra. Vậy trước tiên cứ thử trên Cực

Cảnh thảo nguyên một lần, nếu như không được, vậy thì chờ bốn năm sau chuyển sang chỗ khác.

- Ân, đợi ngày kia Thập tú thí luyện vừa mở ra, ta sẽ tự mình tiến vào trải nghiệm thử một phen.

- Ân, đây là Thập tú lệnh. - Nói xong, Đan Long từ trong tàng giới xuất ra một khối Thập tú lệnh đưa cho Bạch Bằng.

Bạch Bằng vui vẻ, thầm nghĩ Đan Long quả nhiên có Thập tú lệnh.

Hắn còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Đan Long đã tiếp tục:

- Nếu như thành công tiến nhập bí cảnh, trước không nên động thủ, lập tức báo cho ta biết, Hàm Vân đại nhân sẽ đến Cực Cảnh thảo nguyên ngay trong ngày.

Bạch Bằng lại nói:

- Thế nhưng tin tức này… Tinh Không Sơn cùng Phi Ngư Đảo cũng đã biết.

- Không sao cả, hai lão ngoan đồng của bọn họ còn chưa đến nửa bước Thần Huyền. Mà có đến cũng chẳng có gì đáng sợ. Tất cả đều nằm trong biên chế của Bách Tông Liên Minh Hội ta, nếu bọn họ dám đoạt… Chính là phản bội Bách Tông Liên Minh.

Nghe được những lời này của Đan Long, Bạch Bằng lộ ra vui vẻ.

Phản bội Bách Tông Liên Minh.

Cái mũ này chụp cũng thật độc.

Bất quá, hắn thích.

…

Cứ như vậy, sau vài ngày tiềm tu, Thập tú thí luyện đúng kỳ hạn mở ra. Toàn bộ Phong Nguyên thành vui như trẩy hội, độ não nhiệt kỳ thật không khác bao nhiêu so với ngày tết, thậm chí còn hơn một bậc.

Cửa vào Thập tú thí luyện là một vùng hoang dã sương mù bao phủ, là một trong ba khu mà Bạch Bằng đã nói đến, nằm cách 10 dặm bên ngoài Phong Nguyên thành. Từ xưa đến nay, khi Cực Cảnh Sơn đảm trách, nó sẽ mở ra.

Đương nhiên, cũng không phải Cực Cảnh Sơn mở ra nó.

Mà là một khi nó mở ra, đại biểu phương thế lực lớn tọa trấn tại đó sẽ đảm trách Thập tú thí luyện.

Cho nên khảo hạch Thập tú thí luyện vĩnh viễn diễn ra tại giải đất trung tâm Đông Hồ: Hoàng Lê thành.

Bởi vì khi bí cảnh thí luyện mở ra, từ trung tâm Đông Hồ di chuyển là gần, nhanh và tiện nhất.

Đúng lúc này, trên bầu trời Phong Nguyên thành bỗng nhiên xuất hiện vài đầu quái vật khổng lồ. Là đại yêu Dực tộc, mỗi lần giương cánh cũng có vài trăm thước, dưới thân thể chúng treo một cái khán phòng khổng lồ.

Thần kỳ nhất chính là bọn chúng có thể lơ lửng trên không trung, vỗ cánh nhưng lại không làm rung động khán phòng bên dưới.

Thấy một màn như vậy, Ôn Bình nhịn không được cảm khái:

- Khán phòng dưới bụng đại yêu, lợi hại!

- Oa, tông chủ, ngươi xem, người của tất cả các tông môn đều đã đến. - Sau khi ra khỏi thành, Tần Mịch đứng trên thảo nguyên, ngước nhìn đại yêu bay lượn trên không trung cùng với thú xa trên mặt đất, nhịn không được phát ra âm thanh sợ hãi, thán phục.

Nói thật, trước nhiều người như vậy, có thể có được một vị trí trong Thập tú…

Là chuyện vô cùng vẻ vang.

Là đáng giá lưu vào sử sách nhường nào, bất kỳ ai cũng từng có một giấc mộng như vậy.

Kỳ thật hắn đã muốn tham gia từ lâu, thế nhưng thời điểm 15 tuổi lại không đúng lúc Thập tú thí luyện mở ra.

Tần Mịch hỏi:

- Tông chủ, chúng ta vào như thế nào?

- Đi vào.

Nói xong, Ôn Bình lấy trong tàng giới ra hai khối thập tú lệnh.

【VIP】 Không Gian Ẩn Bên Trong Thập Tú Thí Luyện

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thập tú lệnh vào tay, Tần Mịch lộ rõ vẻ vui sướng.

- Thập…

Hắn vừa định cảm thán một câu, nhưng khi liếc mắt nhìn chung quanh thì lập tức che miệng, đem những lời sắp ra khỏi miệng nuốt trở lại.

- Tông chủ, sao ngài lại có nhiều như vậy? Chẳng lẽ vì muốn cho chúng ta tiến vào mà ngài… chi tiền à?

Kỳ thật Thập tú lệnh có giá không cao.

Trên dưới 20 vạn kim.

Thế nhưng Thập tú thí luyện chỉ bình chọn 10 tu sĩ siêu quần xuất chúng từ 15 tuổi trở xuống hoặc đạt Luyện thể thập tam trọng. Người không đáp ứng được hai điều kiện này dù có tiền cũng chẳng lãng phí đi mua Thập tú lệnh làm gì.

Thập tú lệnh thiết lập vốn là để cho những kẻ muốn… thử vận tiến vào.

Tần Mịch vừa nói xong, Ôn Bình liền đáp:

- Một khối Thập tú lệnh trị giá mười vạn kim, trở lại tông môn trả ta.

- Tông chủ, đừng nói chuyện tiền bạc được không? Ta biết là ngài muốn chúng ta hiểu rõ không có gì từ trên trời rơi xuống, thế nhưng ngài cứ luôn nói vậy, người không biết sẽ tưởng ngài là một kẻ nông cạn chỉ biết đến tiền mà thôi đấy.

Tần Mịch cười cười, đối với hắn, mười vạn kim tệ cũng còn may, không nhiều lắm.

Bất quá, vừa nghe hắn nói xong, Ôn Bình cảm thấy cả người đều không khỏe, thầm nghĩ: Là ai nói ta không quan tâm đến tiền? Là tên ác nhân nào cố ý hãm hại người?

Trong lòng còn đang kêu gào, chợt sau lưng vang lên một âm thanh tinh tế.

- Cáp Cáp!

- Có bệnh hả? Cười thì tự cười một mình đi, chạy đến chỗ ta cười làm gì? (1) - Tần Mịch quay đầu lại đầu tiên, nhịn không được mắng một câu. Bất quá, vừa nhìn thấy Chiêm Đài Diệp, mặt hắn "xoạch" một tiếng chuyển thành tươi cười. - Đây là hiểu lầm, một cái hiểu lầm xinh đẹp.

(1) Chỗ này tên Cáp Cáp thực chất dịch là Ha Ha (giống tiếng cười), mà ta thấy để Cáp Cáp hay hơn nên giữ nguyên chữ hán.

Nói xong, hắn trốn sau lưng Ôn Bình cùng Vu Mạch.

Đây là một cô nương không thể trêu vào.

Vừa lúc đó, Chiêm Đài Thanh Huyền bước đến trước mặt Ôn Bình, cao thấp dò xét hắn một lượt, rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Tiểu tử, đã bốn ngày, cái hộp ta đưa ngươi sao rồi?

Ôn Bình lên tiếng:

- Tiền bối, đã nói là mười ngày mà.

Chiêm Đài Thanh Huyền cười nhạt một tiếng, nói:

- Đừng phí công vô ích, ngươi tiêu trừ không được độc chướng trên khóa hộp. Bất quá, đã nói cho ngươi mười ngày thời gian, ta ắt sẽ không nuốt lời, năm ngày sau ta lại đến tìm ngươi.

Dứt lời, bà cất bước chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng khi nhìn đến Chiêm Đài Diệc vui quên trời quên đất bên cạnh con chó săn của Ôn Bình, bà nhướng mày một cái,

liếc mắt nhìn hắn.

Chiêm Đài Thanh Huyền hỏi:

- Tiểu tử, con chó này bán thế nào?

- Không bán.

Ôn Bình cảm thấy hơi bất lực.

Hai người này sao cứ nhắm vào a cẩu nhà hắn thế nhỉ, nó sát gái thôi chứ, chẳng lẽ bà già cũng sát?

Nhưng Chiêm Đài Thanh Huyền cứ như không nghe thấy Ôn Bình cự tuyệt, nói thẳng:

- Năm khối bạch tinh.

Ôn Bình đáp:

- Tiền bối, vấn đề không phải là tiền.

Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Một con chó mà thôi, cho ngươi năm khối bạch tinh, ngươi có thể mua mấy vạn con.

- Tiền bối muốn mua chó, sao không trực tiếp đến hàng bán chó mà mua?

Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ nói:

- Đứa tôn nữ ngốc này của ta chỉ thích nó, ta cũng hết cách. Như vậy đi, 10 khối bạch tinh. Cái này đủ nhiều rồi!? Ta tin dưới gầm trời này, không có ai lãng phí 10 khối bạch tinh đi mua một con chó như ta đâu.

- Tiền bối, chả lẽ ta thiếu bạch tinh của ngươi à? - Nói xong, Ôn Bình tiện tay xuất ra mười khối bạch tinh trong tàng giới. Chỗ này là hắn lấy được lúc giết Liệt Dịch, không nhiều lắm, khoảng 20 khối. - Hơn nữa, con chó này ngươi nuôi không nổi.

Muốn đoạt tọa kỵ của Ác Linh Kỵ Sĩ, đầu tiên, ngươi phải có năng lực chịu được lửa giận của nó.

Tiếp theo, ngươi nghĩ xem, đi đâu tìm được linh hồn Thông Huyền thượng cảnh cho nó ăn?

Chiêm Đài Thanh Huyền trợn mắt nhìn Ôn Bình:

- Nuôi không nổi? Tiểu tử, ngươi cảm thấy bà lão này dễ lừa vậy à?

Lúc này, Tần Mịch đứng bên cạnh đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi.

- Thí luyện đã bắt đầu!

- Nhanh như vậy! - Bà liếc nhìn dòng người đột nhiên lưu động, lại liếc nhìn Chiêm Đài Diệp bên cạnh. Chiêm Đài Diệp rất tự giác đứng dậy, trước khi rời đi, để lại một câu. - Hai mươi khối bạch tinh.

Nhìn theo bóng lưng hai người họ, Ôn Bình bất đắc dĩ cười.

Chợt, quay sang bọn Tần Mịch, nói:

- Đi thôi, chúng ta cùng tiến vào.

Hai người Tần Mịch vội vàng đuổi theo.

Kỳ thật, thời điểm một mình đi phía trước, trong đầu Ôn Bình cứ lặp đi lặp lại câu nói trên quyển da cừu kia.

Phương pháp trái ngược!

…

Một phút sau.

Chiêm Đài Thanh Huyền bước vào trong sương mù, đương nhiên, thế giới bên trong có thể nhìn thấy được, bầu trời phía trên hoàn toàn không có sương mù, còn có thể nhìn thấy đại yêu phi hành, bất quá không ai dám hạ xuống.

Mặc dù không có vật che chắn, thế nhưng trăm trượng trên không trung tồn tại một tầng cấm chế, chạm vào sẽ chết ngay lập tức.

Không có ngoại lệ.

So với thế giới bên ngoài, nơi đây vô cùng đặc biệt, ngay cả cỏ cũng cao hơn nửa người. Người muốn tranh đoạt Thập tú vị đều chen lên phía trước, chỉ có những người đến xem náo

nhiệt như Chiêm Đài Thanh Huyền chậm rãi di chuyển theo sau.

Ngay khi bà đi lên phía trước được một khoảng, Bạch Bằng cũng tiến vào.

Lúc tất cả mọi người đã rời xa cửa, trong vòng một ngàn mét không còn bóng một ai, lúc này, Bạch Bằng mới xoay người, đi hướng ngược lại.

Khu thí luyện có một quy củ tự nhiên, đó chính là người tiến vào không thể đi ra, một khi rời khỏi thì phải chết. Cho nên mấy năm nay không một ai dám bước ra khỏi sương mù.

Hơn nữa, cũng không có người làm như vậy.

Bởi vì khu thí luyện phía trước có rất nhiều thiên tài địa bảo, cho dù không muốn tranh đoạt Thập tú vị, thì cũng có thể phát hiện ra thiên tài địa bảo, nâng cao cảnh giới bản thân lên một, hai cấp bậc.

Nhưng hiện tại, Bạch Bằng lại lui về sao.

Thân thể tiến vào màn sương trắng, thế nhưng hắn lại không đi ra, màn sương rõ ràng chỉ dày độ mười bước chân, vậy mà hắn đi suốt một phút đồng hồ vẫn không thể thoát khỏi.

Lúc này đây, ở những nơi khác, cũng có vài người lần lượt tiến vào màn sương trắng, không trở ra.

Sau một nén nhang, Bạch Bằng mới rời khỏi màn sương mù.

Vừa ra tới, hắn trực tiếp bóp nát ngọc bài trong tay.

Đan Long lúc này đang ngồi trên ghế thái sư trong Phong Nguyên thành đột nhiên đứng bật dậy, nhìn ngọc bài đặt trên bàn vuông bị nghiền nát, tươi cười trên môi hắn càng thêm nồng đậm, đồng thời, hắn cũng xuất ra một khối ngọc bài, bóp nát.

Xong việc, Đan Long cười, bước ra khỏi phòng:

- Bí bảo thủ vọng giả Thần Huyền thượng cảnh trong truyền thuyết lưu lại, lão phu đến đây!

…

Trong lúc đó, sau khi tiến vào màn sương mù, rốt cuộc Ôn Bình cũng đã hiểu phương pháp trái ngược là có ý gì.

Đích đến thiết trí tại nơi xa.

Nhưng ai có thể ngờ đến, điểm đích đó thật ra ở ngay sau lưng mình?

Trong màn sương mù này vậy mà có một không gian khác.

- Cái này…

Theo chân Ôn Bình tiến vào, nhìn một màn trước mắt, hai người Tần Mịch có chút mừng rỡ.

Ba người một chó đứng trên sườn núi, xa xa là rừng rậm, thác nước trắng xóa từ trên cao đổ xuống.

Một thế giới hoàn toàn mới.

Nhưng thứ khiến cho bọn họ kinh hỉ nhất chính là khắp nơi tràn đầy thiên tài địa bảo, hơn nữa không có Yêu tộc thủ hộ.

Ôn Bình liếc mắt nhìn một lượt, vội nói:

- Lấy đi, lấy được bao nhiêu thì lấy.

Tần Mịch thò tay chộp một khối thiên tài địa bảo, lúc định cho vào tàng giới, nó đột nhiên mục rữa ra, tựa như đậu hủ lên mốc.

Vu Mạch nói:

- Tông chủ, hình như không mang đi được.

Ôn Bình mở miệng:

- Vậy thì tìm thiên tài địa bảo mình có thể dùng được, trước tu luyện bốn, năm hôm rồi nói.

Lúc hai người Tần Mịch tiến vào rừng điên cuồng vơ vét, Ôn Bình một mình mang theo Cáp Cáp đi về phía trước.

Căn cứ theo lời hệ thống, không gian này có biên giới!

【VIP】 Tần Thiên - Phi Ngư Đảo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trong cảnh (1). .

(1) Ý chỉ một không gian nhé, do tác giả dùng "cảnh", ta thấy cũng hay, nên tùy lúc sẽ dịch là không gian, hoặc cảnh cho hợp với mạch truyện.

Trước một cái gò đất nhỏ, Bạch Bằng toàn thân trường bào hoàn kim đang đứng đó, trong tay là một quyển sách sớm bị lật nát. Quyển sách kia gần như không còn chỗ nào là lành lặng.

Mặc dù như thế, hắn vẫn cẩn thận lật từng trang, xem vô cùng chăm chú.

Bên cạnh hắn có một lão giả râu dài đứng chắp tay sau lưng, một bộ phong kinh vân đạm, lúc quan sát phiến thiên địa này, trong mắt lộ ra một cỗ ngạo nghễ, có loại cảm giác như đứng từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Lão giả này gọi là Hàn Chiến - Một đời tông chủ Cực Cảnh Sơn, cũng là gia gia của Cực Cảnh Sơn tông chủ hiện nhậm, đồng thời, hắn còn là cường giả trấn tông của Cực Cảnh Sơn. Bởi vì có sự hiện hữu của hắn, Cực Cảnh Sơn mới an ổn ngồi trên bảo tọa Cự đầu cấp.

Từ khoảng 30 năm trước, Hàn Chiến đã là Thông Huyền thượng cảnh.

Ba mươi năm bế quan, thực lực khẳng định tinh tiến không ít.

Lúc này, Hàn Chiến đột nhiên hỏi:

- Tra được không?

Bạch Bằng vội đáp:

- Lão tông chủ, căn cứ "Đông Hồ chí" ghi lại, rất có thể bí bảo được giấu trong thác nước trăm trượng sau lưng. Chỉ có điều… Ta đã dùng thần thức thăm dò nhưng không hề phát hiện có bất kỳ hang động nào.

- "Đông Hồ chí" sẽ không viết sai, bởi vì nó là do người lưu lại bí bảo để lại. Nếu như đó là giả, hắn không cần thiết phân tin tức thành ba loại, chín phần ném ra ngoài. Hiện tại đã biết cái thứ hai, vậy thì mạo hiểm một phen.

- Ân, vậy ta đi dò đường.

Dứt lời, Bạch Bằng đi về phía thác nước, bước dọc theo đá xanh trơn trượt, từ từ leo lên đỉnh. Nước không ngừng bắn vào mặt, vào mắt khiến Bạch Bằng đi được một lúc lại dừng lại nghỉ.

Lúc tiến đến giữa, hắn phát hiện trong thác nước thật sự có sơn động.

Nói là động, nhưng thực chất chỉ lớn độ khoảng hài tử năm, sáu tuổi. Mặc dù có nước chảy qua, nhưng góc cạnh hai bên lại không bị san bằng.

Hai bên cửa động còn có một ít mật văn tinh tế.

Cùng loại với văn tự tại Minh ốc.

Đều là Long Bích văn.

Sau nửa nén hương, Bạch Bằng nhảy xuống thác nước, nói với Hàn Chiến chờ đợi đã lâu:

- Lão tông chủ, đã tìm thấy cửa vào.

- Ân, còn bao lâu nữa Hàm Vân đến?

- Có lẽ Hàm Vân tiền bối đã đến, cách thời điểm ta phát tín hiệu đã qua 5 canh giờ, với tốc độ Dực tộc đại yêu của Hàm Vân tiền bối, hiện tại có lẽ đang tiến về phía chúng ta.

Nói xong, Bạch Bằng xuất ra một quyển da cừu.

Phía trên đó có mấy cái chấm đen.

Hết thảy bốn cái.

Hai cái đại biểu cho bọn họ, còn lại chính là Đan Long và Hàm Vân.

Thế nhưng bọn họ lại không biết, ngay khi Bạch Bằng tìm được cửa vào, trên đỉnh thác có một nam nhân thoạt nhìn độ khoảng bốn mươi tuổi đang nửa ngồi trong nước. Thanh tịnh, tựa như nước sinh ra từ nơi vô định không hề chạm phải lồng ngực hắn.

Người này chính là Thông Huyền thượng cảnh Phi Ngư Đảo.

Tần Thiên.

Đại gia chủ Tần gia.

Sau khi thấy Bạch Bằng rời khỏi thác nước, hắn lập tức tung mình nhảy xuống.

Vừa rơi xuống, sau một cái hô hấp đã biến mất, cứ như là bốc hơi.

Thời điểm mạc danh kỳ diệu đứng trong động, hắn chậm rãi mở quyển da cừu trên tay ra.

Nhìn văn tự phía trên đó, khóe miệng Tần Thiên lộ ra vui vẻ:

- Xem ra bọn họ chưa thu được phần thứ tư, muốn tiến vào trong động chỉ có một cách duy nhất là nhảy… Vị tiền bối này quả có ý tứ.

Hắn mặc kệ cái gì mà Phi Ngư Đảo có nằm trong biên chế của Bách Tông Liên Minh Hội không, lấy được bí bảo Thần Huyền thượng cảnh lưu lại mới là trọng yếu. Chỉ cần có được nó, tại Đông Hồ, hắn tuyệt không có địch thủ.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hắn áng chừng.

Có thể khiến Thần Huyền thượng cảnh bỏ ra công phu lớn như vậy, lăn qua lăn lại gần ngàn năm… Bí bảo này khẳng định còn mạnh hơn thế nữa.

Muốn có được thứ này, buộc lòng phải xung đột chính diện một lần với Bách Tông Liên Minh Hội.

Sau khi tiến vào huyệt động, Tần Thiên xuất ra một khối Nguyệt Quang thạch, chiếu sáng non nửa cái động, sau đó mới chậm rãi tiến lên phía trước.

Trong động thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước chảy, đứt quãng, tựa như có người luôn bước theo sau lưng.

Càng về cuối, thạch động càng hẹp.

Cuối cùng dừng lại bên ngoài một cách thạch thất.

Sau khi tiến vào thạch thất, Tần Thiên thấy được một cái hộp gỗ nhỏ, trải qua ngàn năm, nó đã sớm mục nát đến mức không nhìn ra hình dạng. Thế nhưng thế bên trong hộp lại là tồn tại vĩnh hằng.

Tần Thiên vươn tay ra.

Gạt bỏ mảnh gỗ vụn, thế nhưng ngay khi hắn định cầm lấy thứ kia, một âm thang đột ngột vang lên.

- Tần Thiên, phải đa tạ ngươi rồi!

- Hàm Vân!

Vẻ mặt Tần Thiên lập tức thay đổi, không kịp xem thứ kia rốt cuộc là gì, trực tiếp thu vào tàng giới.

Kế đó, hắn xuất ra trường đao, hướng ra ngoài thạch động phóng đi.

Hắn biết rõ, không thể bị chặn lại, một khi bị chặn, thập tử vô sinh.

Lúc này, ở lối vào thạch động có một nam nhân bạch y cầm kiếm đứng đó, bên cạnh là Bạch Bằng, Đan Long cùng Hàn Chiến. Bốn người đều cười đợi Tần Thiên xuất hiện, tựa hồ hết thảy đều đã sớm có dự mưu.

Sau khi Tần Thiên đi ra, Đan Long lên tiếng trước tiên:

- Tần tiền bối, lấy thứ kia ra. Giao ra đây chính là công hiến lớn đối với Liên Minh, Bách Tông Liên Minh nhất định sẽ đền bù tổn thất cho ngài bằng một con số khổng lồ.

Tần Thiên không đáp, mà hỏi ngược lại một câu:

- Các ngươi đã sớm có dự mưu?

Đan Long lạnh giọng nói:

- Đương nhiên, tuy bọn Bạch Bằng không có phần, nhưng Bách Tông chúng ta có.

- Muốn ta giao ra, trừ phi ngươi giết ta.

Tần Thiên biết rõ, bản thân đã thiên đàng vô lối, địa ngục vô môn.

Tính toán nhỏ nhặt của hắn bị Bách Tông Liên Minh nhìn ra, vậy thì không cần phải vờ vịt tiếp nữa, chỉ cần mang thứ này về, tiến hành tu luyện một phen, không còn ai tại Đông Hồ là đối thủ nữa.

Dứt lời, âm thanh chấn mạch vang lên.

Trường đao trong tay Tần Thiên bỗng chốc dâng lên đao ý ngập trời, lam sắc hội tụ tại lưỡi đao, hướng phía Hàn Chiến đứng ngăn ở cửa bổ tới.

- Chỉ sợ ngươi không động thủ!

Hàn Chiến cười cười, "phanh" một tiếng mở ra mạch môn, một quyền đánh về phía Tần Thiên.

- Phanh!

Điện quang hỏa thạch, đao quyền chạm nhau.

Một khắc sau, Tần Thiên lui về sau mấy bước, Hàn Chiến lại đứng yên bất động.

- Ngươi! - Tần Thiên có hơi kinh ngạc.

Hàn Chiến cười cười, nói:

- Không ngờ đúng không? Mấy năm gần đây, thực lực của ta tăng lên so với ngươi sao lại nhiều như vậy? Thật ra lão phu đã chờ đợi ngày đọ sức với ngươi lâu lắm rồi, hôm nay vừa vặn đúng lúc.

- Ngươi đã là nửa bước Thần Huyền?

- Thiếu một chút, bất quá đủ giết ngươi.

Hàn Chiến cười lạnh một tiếng, nắm tay run lên, mạch khí theo đó bay tứ tán ra ngoài. Trong khoảnh khắc, hắn xông lên,

nắm đấm hướng phía Tần Thiên nện xuống.

Thấy thế, nội tâm Tần Thiên hoảng hốt, vung đao lên.

- Trảm Phong!

Đao thứ nhất vừa ra, đao ý tựa như cuồng phong bổ về phía Hàn Chiến, đến đao thứ hai, đao thứ ba, Hàn Chiến đã không còn ở vị trí cũ. Tránh thoát đao ý, nắm đấm nhanh chóng đến trước mặt Tần Thiên.

Mắt thấy nắm đấm kia sắp rơi xuống lồng ngực mình, tựa hồ biết rõ đánh không lại, hai mắt Tần Thiên nhắm nghiền, lựa chọn buông tha.

Bất quá, ngay một khắc sinh tử đó, Tần Thiên đột nhiên biến mất tại chỗ, bọn người Bạch Bằng cùng chỉ cảm nhận được một cái bóng đen vụt qua, lao ra huyệt động, phá tan cửa động chỉ một hài tử có thể chui qua được.

【VIP】 Ngươi Muốn Khiêu Chiến Thần Huyền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Bí pháp!

Mắt thấy Tần Thiên trốn ra thạch động, Hàn Chiến cũng không gấp, đi đến lối ra nhìn xuống, thần thức lập tức đuổi theo bóng dáng Tần Thiên rơi xuống thủy đàm.

Theo hắn biết, loại bí pháp di hành hoán vị này thường rất hao phí tinh lực. Hắn và Tần Thiên đã nhiều lần giao chiến, rất ít khi thấy hắn sử dụng bí pháp như vậy, bởi lẽ dùng đến nó tương đương buông tha một nửa phần thắng.

- Truy!

Hàn Chiến thốt ra một chứ, bốn người đồng loạt nhảy xuống.

…

Trong rừng.

Sau khi đi dạo một vòng trong cảnh, Ôn Bình quay về.

Mắt thấy trời đã sụp tốt, hắn đốt một đống lửa cạnh con suối nhỏ.

Đến ngày thứ hai, hắn mang theo hai người Vu Mạch đi tìm kiếm một vài thiên tài địa bảo dùng để đề thăng cảnh giới. Đương nhiên, có mấy thứ cần phải được chế biến thành dược thiện, linh thiện mới có thể phục dụng.

Bởi vì không thể đem đi được, cho nên Ôn Bình không để ý đến những… thứ cần phải chế biến.

Đang lúc dự định tìm kiếm bí bảo, Ôn Bình cảm nhận được mấy cổ khí tức cường đại lao như điên trong rừng rậm.

Một người phía trước, bốn người theo sau.

Một trong số đó có khí tức khiến Ôn Bình cảm thấy rất quen thuộc, chính là Đan Long của Bách Tông Liên Minh.

Vu Mạch hỏi:

- Tông chủ, chúng ta có nên đuổi theo không?

- Đi xem.

Dứt lời, hắn nhấc chân đuổi theo hướng bọn người kia vừa chạy qua. Đến khi đuổi đến một cái sườn dốc, cả bọn liền trốn vào một góc khuất, bí mật quan sát toàn bộ những chuyện đang phát sinh.

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt Vu Mạch có chút ngưng trọng:

- Tông chủ, có ba vị Thông Huyền thượng cảnh, Bạch y cầm kiếm là cường giả tối cao của Bách Tông Liên Minh Hội tại Đông Hồ - Hàm Vân. Kiếm pháp siêu quần, Lãng Tử kiếm của ta là một nhánh trong kiếm chiêu của hắn. Kế đó là lão tổ Cực Cảnh Sơn, Hàn Chiến, quyền cước vô cùng lợi hại. Người thứ ba…

Không đợi Vu Mạch nói xong, Tần Mịch đã lên tiếng:

- Tông chủ, vị thứ ba là gia gia của ta, hắn…

Tần Mịch còn chưa dứt câu, trên bãi đất hoang, Tần Thiên lại lần nữa giao chiến cùng Hàn Chiến.

- Chạy? Sao không chạy tiếp? Giao thứ đó ra, lão phu niệm tình cùng một biên chế có lẽ sẽ tha ngươi một mạng.

Hàn Chiến vô cùng hả hê, một quyền lại một quyền nện xuống, theo đó, Tần Thiên liên tiếp bại lui. Mỗi khi lui một bước, trên mặt đất sẽ để lại dấu chân thật sâu.

Đương nhiên, không phải Tần Thiên không đủ sức liều mạng, mà là bên cạnh còn ba người nữa, hắn phải có tâm đề phòng.

- Nằm mơ!

Tần Thiên vung đao, toàn lực phản kích. Rốt cuộc cũng là Thông Huyền thượng cảnh, lúc giao chiến, thanh thế quả thật khủng bố. Chỉ một tia lửa do lưỡi đao tùy tiện tạo ra cũng có thể để lại khe rãnh sâu hoắm trên mặt đất.

Thời điểm hai bên giao chiến kịch liệt, bỗng nhiên, ở hai hướng khác nhau xuất hiện hai cỗ khí tức cường đại.

Một nam nhân trung niên cẩm y hoa phục một đường chạy như điên, tựa một đầu tê ngưu cuồng dại lao đến.

Người còn lại chính là bà lão Chiêm Đài Thanh Huyền.

Lúc nhìn thấy Chiêm Đài Thanh Huyền, Ôn Bình không biết nói gì cho phải, không có quyển da cừu trong hộp vậy mà bà ta cũng vào được.

Hai người kia tiến đến gần, Hàm Vân từ nãy giờ vẫn luôn cầm kiếm đứng đó, không hề có động tác chợt lên tiếng:

- Chờ đợi đã lâu.

- Các ngươi thoải mái, ta chỉ đến xem trò vui. - Chiêm Đài Thanh Huyền nghiêng đầu, nhìn về phía Ôn Bình, kế đó, bà ta trực tiếp bước đến, một thân một mình.

Bà ta không cảm giác được khí tức của Ôn Bình, nhưng hai người bên cạnh hắn thì khác.

Thấy Chiêm Đài Thanh Huyền đi khỏi, nam nhân trung niên mặc hoa phục cũng không nói gì thêm. Hắn dẫn bà ta đến đây vốn chỉ muốn giao hảo thêm, căn bản không trông chờ bà ta giúp sức.

Hàm Vân cũng không quản Chiêm Đài Thanh Huyền, chỉ cầm kiếm bước đến trước mặt nam nhân hoa phục - Thông Huyền thượng cảnh đến từ Tinh Không sơn.

Hắn ôm quyền nói:

- Vạn Lý Hòa, biệt lại vô dạng.

- Tần huynh, ngươi ổn chứ?

Vạn Lý Hòa không để ý đến Hàm Vân, ánh mắt rơi trên người Tần Thiên, nhìn thấy tình huống quẩn bách của đối phương, mạch một tức khắc mở ra.

Hàm Vân thấy thế, lộ ra nụ cười hiểu rõ:

- Nguyên lai là kết minh, muốn phản Bách Tông Liên Minh sao?

Vạn Lý Hòa lạnh giọng đáp:

- Bớt vờ vịt, ngươi cấu kết cùng Cực Cảnh Sơn chẳng lẽ không trái với quy chế của Liên Minh?

Lúc này, Tần Thiên gấp gáp nói:

- Vạn Lý huynh, thứ kia đã vào tay, chúng ta cùng giết trở ra.

- Được.

Vạn Lý Hòa vui vẻ.

- Phanh!

Mạch môn chi âm vang lên.

…

Lại nói đến Chiêm Đài Thanh Huyền, sau khi đi đến chỗ đám Ôn Bình, vẻ mặt bà ta lộ rõ hứng thú nồng đậm.

- Tiền bối.

- Tiền bối.

Hai người Vu Mạch lần lượt hô lên một tiếng.

Riêng Ôn Bình chỉ nhoẻn miệng cười, nằm sắp tiếp tục xem diễn. Bốn vị Thông Huyền thượng cảnh đại chiến, dễ gì được coi?

Đến nơi, Chiêm Đài Thanh Huyền liền hỏi:

- Ôn tông chủ, làm sao ngươi biết cách nhập cảnh?

- Ngẫu nhiên.

Ôn Bình tùy ý đáp, không hề nhắc đến cái hộp đen kia.

Nhìn thấy bộ dạng vân đạm phong khinh của hắn, bà cười cười, nói:

- Cách 300 là bốn vị Thông Huyền thượng cảnh đại chiến, dám nấp ở gần như vậy xem diễn sợ cũng chỉ có Ôn tông chủ ngài mà thôi?

Ôn Bình đáp:

- Xem náo nhiệt thôi mà.

- Phanh!

Đất đá bắn tung tóe.

Nương theo đó là một tiếng vang đột ngột, kiếm ảnh cực lớn, độ hơn mười trượng trảm xuống đất, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Dưới một kiếm này, trường thương trong tay Vạn Lý Hòa bị cắt thành hai đoạn, cả người cũng bị ném ra xa.

Lúc hắn ổn định lại thân mình, khóe miệng không ngừng tràn ra máy tươi, cả người thoáng chốc chùng xuống.

Vạn Lý Hòa nhịn đau nói:

- Ngươi không phải Thông Huyền thượng cảnh.

- Ta? Ta từng nói với ngươi ta là Thông Huyền thượng cảnh? - Hàm Vân cười cười, rút kiếm, bước về phía Vạn Lý Hòa.

Thấy một màn như vậy, Chiêm Đài Thanh Huyền nhịn không được sợ hãi than một tiếng:

- Hàm Vân vậy mà đã là nửa bước Thần Huyền.

Chợt, bà quay sang nhìn Ôn Bình, nói:

- Ôn tông chủ, bọn họ biết ngươi ở đây. Trên người ngươi còn đang treo thưởng đấy, hiện tại không đi, sợ rằng lát nữa muốn đi cũng không được. Nửa bước Thần Huyền, tại Đông Hồ đã là vô địch.

Ôn Bình không đáp, chỉ liếc mắt nhìn Tần Mịch.

Hiện tại, tên tiểu tử này tựa như bị ai níu lấy tấm, nửa ngồi, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Tần Thiên.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên kinh hô một tiếng:

- Gia gia, coi chừng.

Hắn vừa dứt lời, một màn đập vào mi mắt, Tần Thiên bởi vì phân tâm bị Bạch Bằng đột nhiên xuất hiện đâm một kiếm xuyên bụng. Máu tươi lập tức rỉ ra, cả người cũng nương theo đó rút lui mấy chục bước, ngã ngồi trên đất.

Nghe thấy giọng của Tần Mịch, Tần Thiên có chút không dám tin, nhưng khi nhìn thấy tôn tử nhà mình thực sự chạy đến… Hắn nở nụ cười.

Trước khi chết có thể thấy tôn tử cũng xem như may mắn.

Không biết sức lực từ đâu, hắn lồm cồm bò dậy:

- Ta chết cũng không để ngươi sống tốt.

Thấy một màn như vậy, Tần Mịch vội xoay người, nhìn về phía Ôn Bình:

- Tông chủ, xin ngài cứu gia gia của ta.

- Được rồi.

Ôn Bình không cự tuyệt, dù sao cũng là thân nhân của đệ tử nhà mình, mặc dù hắn không có nghĩa vụ phải cứu giúp, nhưng đệ tử đã lên tiếng cầu mình, bản thân hắn chỉ có thể hỗ trợ.

Gật đầu, Ôn Bình đứng dậy, đi về phía trước.

Hắn vừa đi, Chiêm Đài Thanh Huyền ngẩn ra, thay đổi cách xưng hô, kinh ngạc nói:

- Tiểu tử, đừng nói là ngươi tự mình đi hỗ trợ nha?

Mấy ngày nay, bà cũng đã phần nào hiểu rõ Ôn Bình.

Dị mạch Thông Huyền.

Giết Vi Thiên Tuyệt.

Thế nhưng đây là chiến trường của nửa bước Thần Huyền, sao Thông Huyền Cảnh có thể chen chân vào?

【VIP】 Bạch Bằng, Đan Long, Hảo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngay lúc đó, một âm thanh vang dội đột ngột truyền đến.

- Oanh!

Đao, kiếm, mạch thuật giao nhau.

Bốn người lại lao vào triền đấu, kình phong như đao tản ra bốn phía, nơi bốn vị Thông Huyền đứng, dù chỉ là phút giây giao thủ ngắn ngủi, thế nhưng mặt đất tựa như bị lột bỏ một tầng da.

Chưa kể, áp lực đến từ Thông Huyền thượng cảnh cũng khiến người hít thở không thông, nằm sấp trên sườn dốc, Tần Mịch không dám ngoi đầu lên lần nữa. Ở khoảng cách 300 mét, đối với một Luyện thể cảnh như hắn, áp lực kia quá thật rất lớn.

Ý thức được điểm này, Chiêm Đài Thanh Huyền đặt một tay lên đầu vai hắn, lúc này, sắc mặt Tần Mịch mới hồng hào đôi chút.

Bạch Bằng không tham dự trận chiến, nhìn thấy Ôn Bình bước tới, hắn lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ Ôn Bình cũng ở trong bí cảnh.

Người của Phi Ngư Đảo cùng Tinh Không Sơn có thể tiến vào, hắn phần nào đoán được, riêng Ôn Bình, quả thật không ngờ đến.

Bởi lẽ mỗi một quyển da cừu đều phi thường khó được, không phải thế lực lớn, lấy đâu ra năng lực tìm ra chúng?

Thấy Ôn Bình càng lúc càng tiến đến gần, Bạch Bằng thu hồi đoản kiếm nhỏ máu, trên mặt lộ vẻ dữ tợn:

- Ôn tông chủ, ngươi quả thật rất thích chạy loạn. Lão phu muốn hỏi ngươi một chút, còn có chỗ nào ngươi không dám đi?

Một cái tông chủ vô tinh tông môn lại dám ngồi vào chỗ nhị tinh tông.

Một cái tông chủ vô tinh tông môn lại dám lên Cực Cảnh Sơn khiêu khích, khiến chuyện hợp tác giữa bọn hắn và Di Thiên tông bị trì hoãn.

- Bạch huynh, ta và ngươi cùng ra tay.

Đan Long xoay người nhìn về phía Ôn Bình, mạch môn tức khắc mở ra.

Hai người đều hiểu rõ, Ôn Bình là dị mạch Thông Huyền, có thể giết chết Vi Thiên Tuyệt, hiển nhiên, cũng có thể giết chết một trong số họ.

- Được.

Bạch Bằng vừa dứt lời, lập tức xuất trong tàng giới ra một thanh cự chùy, lỡ độ thân hùm. Cự chùy vung lên, một cổ kình phong tỏa ra tứ phía, nương theo mạch môn chi âm, cự chùy tựa như có kim nhãn.

Chỉ là đặt xuống đất, mặt đấp lập tức bị lún thành một cái hố to.

Lúc này, Ôn Bình cũng xuất ra vũ khí.

Thiêu Hỏa côn đen nhánh.

- Phanh!

Mạch môn đỏ thẫm mở ra.

Hắn vung tay lên, một đoàn hỏa diễm lăng không xuất hiện, hướng về phía Bạch Bằng đánh tới.

- PHỐC!

Thế nhưng đoàn hỏa diễm kia lại bị vòi rồng do cự chùy tạo ra thổi tan. Bạch Bằng bước ra từ ngọn lửa, vung cự chùy đánh tới. Thời điểm này, Đan Long bên cạnh cũng phóng xuất mạch thuật.

Mạch khí hóa rồng!

Một chùy, cộng thêm một đầu rồng hóa hình từ mạch khí, lấy khí thế hùng hổ, song song đánh về phía Ôn Bình.

- Tiếp ta một chùy!

Bạch Bằng nộ quát, chùy kia đã đến trước mắt Ôn Bình, mắt thấy hắn giơ Thiêu Hỏa côn lên, cứng đối cứng cùng cự chùy. Đương nhiên, một côn này, hắn dùng chính là lực lượng có được từ Hỏa linh chi thể.

- Phanh!

Cự chùy phát ra tiếng nổ.

Một khắc sau, Bạch Bằng trực tiếp thối lui về sau mấy bước, hai cánh tay bởi vì chấn động quá lớn khiến hổ khẩu mở ra. Cho dù đã lui về sau được một khoảng, ổn định thân thể, nhưng đến hiện tại, nó vẫn không ngừng rung lên.

Ôn Bình lại vung tay lên, mạch khí tựa như sao trời hóa thành Lam Long cũng theo đó mà tan rã.

Hai người thất kinh, Đan Long đã nhận ra Bạch Bằng khác thường, đứng ở xa hô:

- Bạch huynh, ngươi sao rồi?

- Cự chùy kia của lão phu làm từ lưu tinh thiên thạch. - Bạch Bằng nhìn cự chùy vỡ thành nhiều mảnh ở đằng ra, trên mặt lộ ra thần sắc tiếc hận.

Đương nhiên, ngoài thương tiếc còn có kinh hãi, Ôn Bình dùng một cây gậy đập vỡ cự chùy của hắn, đồng thời làm tan rả mạch thuật của Đan Long.

Hắn từng nghĩ qua Ôn Bình có lẽ rất cường đại, dù sao hắn ta cũng là dị mạch Thông Huyền, thế nhưng hắn không ngờ là Ôn Bình lại mạnh như vậy.

Bạch Bằng vận chuyển mạch khí, chậm rãi xua tan cảm giác tê liệt ở cánh tay, sau đó nói:

- Cự chùy của lão phu là do lưu tinh thiên thạch chế thành, nhưng lại bị một gậy của hắn đập vỡ. Đan huynh, toàn lực ra

tay, cây gậy kia có điều uẩn khúc.

- Được.

Đan Long gật đầu.

Giờ phút này, Tần Mịch ở đằng xa quan sát, nhìn thấy Tần Thiên càng lúc càng chật vật, trên mặt hắn lộ rõ vẻ sốt ruột.

Đột nhiên, Tần Thiên ném tàng giới về phía Hàm Vân, kế đó, hắn lảo đảo lui về sau mấy bước, dùng đao chống đỡ thân thể mình.

- Cho các ngươi!

Hàn Chiến thấy thế, vội vàng lao về phía tàng giới. Nhảy bật lên, chẳng chút quan tâm đến Tần Thiên. Thế nhưng khi tay chạm đến tàng giới, một đạo kiếm quang đột ngột trảm xuống.

Tàng giới không hao tổn gì, nhưng lại bị đánh văng ra hơn mười thước.

Giọng Hàm Vân truyền đến:

- Chớ để trúng kế phản giản của lão tặc kia, hai người bọn hắn vừa chết, tàng giới sẽ là của chúng ta.

- Lão tặc! - Lúc này, Hàn Chiến mới hiểu ra, thầm mắng Tần Thiên hai câu, kế đó thu hồi bộ pháp, xoay người hướng phía Tần Thiên giết tới. - Tần Thiên, ngươi cho rằng chỉ bằng một chút thủ đoạn kia thì có thể trêu đùa ta?

Mắt thấy Hàn Chiến lại lần nữa ra tay, Tần Thiên liên tiếp bại lui, Tần Mịch vội vàng hướng Ôn Bình hô:

- Tông chủ, gia gia ta sắp không chịu được nữa.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắng, Chiêm Đài Thanh Huyền đứng bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ: Thế giới này quả thực tàn khốc, không có thực lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân nhìn của mình chết.

Nói thật, bà có chút thưởng thức Ôn Bình.

Rõ ràng không đủ lực, nhưng vẫn dám bước ra.

Chỉ là, một chuyến này hơn phân nửa là không về được.

Nói Ôn Bình ngốc, có lẽ hắn ngốc thật, nếu như không làm vậy, tương lai hắn trưởng thành, có thể sẽ là một phương cự phách tại Đông Hồ.

Chỉ với Hỏa diễm dị mạch đã đủ để đứng đầu Đông Hồ, ngày sau ắt sẽ vô cùng đáng sợ.

Nếu có thể được Thần Huyền chỉ dẫn, tiền đồ là bất khả hạn lượng.

Nghe thấy tiếng hét của Tần Mịch, trên mặt Ôn Bình lộ ra thần sắc phiền chán, nhìn bọn Đan Long:

- Chó ngoan không cản đường.

- Phanh!

Mạch môn rung động một phen.

Hỏa Long cực lớn bỗng nhiên hiện thân, lơ lửng ngay trên đỉnh đầu Ôn Bình, dùng con ngươi huyết sắc nhìn chằm chằm hai người Đan Long. Hỏa diễm đỏ thẫm lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người, kể cả Hàm Vân.

- Hỏa diễm dị mạch!

Hàm Vân có hơi kinh hãi, bất quá phần kinh hãi này lại bị mạch thuật của Vạn Lý Hòa làm đảo loạn.

- Muốn chết!

Hàm Vân vung kiếm, hướng Vạn Lý Hòa đánh tới.

Trong lúc đó, Hỏa Long trên đỉnh đầu Ôn Bình cũng động, hướng Bạch Bằng lao đến.

Bạch Bằng hoảng sợ, đánh một chiêu mạch thuật về phía Hỏa Long, căn bản không chút nào lưu thủ. Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật đã tu luyện đến viên mãn, thế nhưng lại không thể đánh lui Hỏa Long dù chỉ một chút, thậm chí ngay cả làm Hỏa Long khựng lại cũng không được.

Bản thân nói thế nào cũng khó có thể sánh ngang Vi Thiên Tuyệt, Bạch Bằng hiểu, hắn ngăn không được một chiêu này.

Sinh ra thoái ý.

Nhưng mà ngay sau đó, Ôn Bình đột nhiên nhảy lên, mạch môn liên tục rung động.

- Phanh!

- Phanh!

…

Mấy đầu Hỏa Long hiện thân, phô thiên cái địa hướng về hai người Bạch Bằng.

- Oanh!

- Oanh!

…

Hỏa Long lao vào bọn họ khiến mảnh thổ địa dưới chân nổ tung, sau bốn tiếng, trong vòng trăm mét chẳng còn lại gì. Ngoại trừ bốn cái hố to, ngay cả tàng giới cũng bị thiêu thành tro tàn.

- Chuyện này…

Thấy một màn như vậy, Chiêm Đài Thanh Huyền lộ vẻ kinh ngạc.

Bà không nghĩ đến…

Kết cục lại như vậy?

Đan Long, Bạch Bằng, ngay cả một chiêu cũng không tiếp được?

Ngọn lửa này là thứ gì? Ngay cả xương cốt cũng k chừa lại.

Ba câu hỏi xẹt qua trong đầu, chợt nghe thấy Vu Mạch bên cạnh lẩm bẩm:

Xem ra ta phải thường xuyên xông lên Thập Tầng tháp cùng Ngàn tầng thềm đá mới được. Nếu như có thể tu luyện được dị mạch cùng Hỏa Long thuật, ta không cần sợ Thông Huyền thượng cảnh nữa.

- Cái gì?

Chiêm Đài Thanh Huyền không lý giải được những lời của Vu Mạch là có ý gì, vừa định hỏi tiếp, chợt nghe Tần Mịch bên

cạnh hô.

- Tông chủ, cứu gia gia ta.

Nương theo tiếng la nhìn lại, bà thấy Ôn Bình đang đứng trước tàng giới.

【VIP】 Bí Bảo Vào Tay

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tiểu tử này!

Thấy một màn như vậy, Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ cười.

Vừa nãy bà còn thưởng thức hắn, kết quả là hắn lại đi về phía tàng giới, mục đích hẳn chỉ có bí bảo.

Bất quá, một khắc sau, nghe thấy lời Ôn Bình nói, bà càng thêm bất lực… Có kiểu cứu người đó sao?

- Biện pháp tốt nhất khiến hết thảy ngừng lại… Chính là nhặt nó lên.

Ôn Bình nỉ non, sau đó nhặt tàng giới chứa bí bảo lên, ngay tại thời khắc này, kiếm quang, quyền ảnh đều hướng về phía hắn đuổi giết. Bất quá, hắn đã sớm có chuẩn bị, thời điểm nhặt tàng giới lên, người đột nhiên biến mất.

- Oanh!

Kiếm quang, quyền ảnh rơi xuống chỗ Ôn Bình vừa đứng, làm dậy lên ngàn tầng bụi đất.

- Tiểu tử, buông!

- Muốn chết!

Hàm Vân, Hàn Chiến, hai người muốn đình chiến, bất quá Vạn Lý Hòa cùng Tần Thiên lại phi thường ăn ý, nhất quyết cắn chặt không buông. Thừa lúc này, Ôn Bình đã lui về sau trăm thước, đừng ở xa xa, cùng bọn họ hai mặt nhìn nhau.

Tàng giới bị lấy đi, giờ phút này Hàm Vân chẳng còn tâm tư lưu thủ, lần nữa vung kiếm, nương theo chấn mạch chi âm,

mạch khí ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, ý đồ rất rõ ràng, chính là muốn chém chết Vạn Lý Hòa.

Sau mấy hơi thở, cự kiếm thành hình

Cự kiếm cao tới mười trượng, trong chớp mắt bổ xuống, đúng ngay chỗ Vạn Lý Hòa đang đứng.

- Chết!

Nhìn thấy Ôn Bình đi về phía Chiêm Đài Thanh Huyền, Hàm Vân nộ quát một tiếng, vẻ mặt dữ tợn.

Hắn không muốn trai cò tranh nhau, sau đó để một cái ngư nhân Chiêm Đài Thanh Huyền đắc lợi. Nếu tàng giới rơi vào tay bà ta, dựa vào thân phận của bà ta, hắn quả thật không nghĩ cướp đoạt.

Một khi Chiêm Đài Thanh Huyền nhất quyết mang nó đi, hắn đành phải nhượng bộ.

Ai bảo nhân gia là Tuyền Qua thần tượng.

Bách Tông Liên Minh Hội vẫn luôn muốn hợp tác đấy!

Kiếm chiêu của Hàm Vân áp đến, nội tâm Vạn Lý Hòa tự nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ, ý niệm sắp chết cũng dâng cao.

Theo chấn mạch chi âm truyền đến, hắn lập tức phóng xuất ra mạch thuật của bản thân, đồng thời sử dụng bí pháp.

Tóm lại, chính là bộ dạng liều chết đánh cược một lần.

- Oanh!

Trong lúc đó, cự kiến đã rơi xuống người Vạn Lý Hòa.

Cả người hắn lập tức run lên, một ngụm máu tươi từ yết hầu trào ra khóe miệng. Cùng với đó, Vạn Lý Hòa đổ sụp xuống.

Nhưng hắn vẫn cắn răng, lấy cứng chọi cứng cùng cự kiếm, để lộ ra hàm răng đỏ tươi, dữ tợn y hệt cự hổ vừa xé thịt xong. Nhưng rốt cuộc bởi do thực lực chênh lệch quá lớn, Vạn Lý Hòa căn bản không cản được một kích toàn lực của nửa bước Thần Huyền.

Hét thảm một tiếng.

- A….

Vũ khí trong tay hắn gãy nát.,

Cự kiếm từ trên không trảm xuống, tiến nhập thân thể Vạn Lý Hòa, sau đó tiêu tán. Ngay thời khắc đó, trán cùng ngực Vạn Lý Hòa rỉ ra máu tươi, tựa như hồng thủy phun trào, chết đến không thể chết thêm được.

Cường giả Tinh Không sơn cứ thế vẫn lạc.

Nhìn thấy một màn như vậy, mọi người có chút kinh ngạc.

Một bí cảnh nho nhỏ thế nhưng lại chôn xương ba đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy Đông Hồ.

- Vạn Lý huynh!

Tần Thiên kinh hô một tiếng, lê tấm thân tàng chạy đến bên cạnh Vạn Lý Hòa. Mặc dù biết hắn không sống nổi, nhưng vẫn nhịn không được chạy qua.

Vạn Lý Hòa vừa chết, hai người Hàn Chiến lập tức đuổi theo Ôn Bình, trong chớp mắt đã đuổi tới sườn dốc.

Bất quá, bọn họ không tiếp tục đi lên phía trước.

Bởi vì Chiêm Đài Thanh Huyền đang đứng đó.

Bà ta nhìn tàng giới trong tay Ôn Bình, mắt lóe lên tia lửa, nói:

- Ôn tông chủ, không bằng giao nó cho ta?

Hiện tại, trong bí cảnh, dám tiếp củ khoai lang nóng này, ngoại trừ bà, còn có ai?

Nhưng mà Ôn Bình lại đáp:

- Tiền bối nói đùa?

Nghe hắn trả lời như thế, Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ cười, thầm nghĩ: Ngươi bị ngu sao? Ta là đang bảo hộ ngươi, không hiểu à?

Bất quá, Ôn Bình đã không muốn, bà cũng không tham gia vào.

Bà quả thực muốn có bí bảo, nhưng với thân phận Tuyền Qua thần tượng, không có nghĩa là ra khỏi bí cảnh, Hàm Vân sẽ cự bà ngàn dặm.

- Các ngươi tiếp tục.

Dứt lời, Chiêm Đài Thanh Huyền trong nháy mắt bay ra trăm mét, lúc này đây, bà không hề quay đầu lại.

Vạn Lý Hòa cũng đã chết.

Bà không cho rằng Ôn Bình có thể sống dưới kiếm của Hàm Vân.

Thấy Chiêm Đài Thanh Huyền lui ra, Hàm Vân lộ vẻ vui mừng, chỉ cần Ôn Bình không đưa tàng giới cho bà ta, thứ kia chắc chắn thuộc về hắn.

Hàm Vân lên tiếng:

- Tiểu tử, giao tàng giới ra đây, nếu không ngươi phải chết.

- Cáp Cáp!

Ôn Bình liếc nhìn con chó săn bên cạnh.

Hàm Vân không ý thức được Ôn Bình đang nói gì.

Nếu là tiếng cười… Nhưng vẻ mặt hắn đâu có giống đang cười.

Một khắc sau, bóng dáng con chó săn bên cạnh Ôn Bình lọt vào tầm mắt hắn.

Bất quá, hắn cũng không để ý nhiều, nhưng những lời sau đó của Ôn Bình khiến hắn có cảm giác không biết nên cười hay khóc.

- Giết hắn đi.

Dứt lời, Ôn Bình vậy mà thu hồi mạch môn.

- Khặc!

- Khặc!

Hai tiếng cười âm lãnh bỗng nhiên vang lên.

Thần sắc Hàm Vân cứng lại, tuy không biết là ai cười, nhưng hắn đã sinh ra phẫn nộ. Một Thông Huyền hạ cảnh lại dám nhúng chàm chí bảo, lại còn lỗ mãng đòi giết hắn?

Kiếm trong tay trực tiếp khởi chiêu!

Thấy thế, Vu Mạch vội nắm lấy Tần Mịch lui về sau, chợt nghe Tần Thiên hô lên một tiếng:

- Hàm Vân, muốn gì thì tìm ta, không được tổn thương tôn tử của ta!

- Gia gia, ngài sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tần Mịch đáp lại một tiếng, lúc này, hắn đã bị Vu Mạch nhấc lên, lui về sau hơn trăm thước mới ngừng lại. Hai người vừa dừng bước, quay đầu nhìn, chỗ Ôn Bình đứng đã bị kiếm khí tàn sát bừa bãi.

Có thể thấy được kiếm khí lam sắc xoay quanh Hàm Vân, tạo thành một vòng bảo hộ.

Kiếm là vũ khí.

Kiếm khí cũng là vũ khí.

Giọng Hàm Vân lạnh lẽo:

- Giết chủ sự Liên Minh của ta, còn muốn nhúng chàm bí bảo, lão phu giết chết ngươi.

Kiếm vừa ra.

Hơn mười đạo kiếm khí đánh về phía Ôn Bình.

Đúng lúc này, một đạo xích sắt đỏ thẫm lăng không mà đến, hướng về phía Hàm Vân nện xuống. Hàm Vân liếc nhìn xích sắt, nỉ non một tiếng:

- Đây là thứ ngươi chuẩn bị?

Kiếm chuyển, hắn nghiêng người nghênh đón xích sắt.

- Choang!

Xích sắt cùng trường kiếm va chạm, kiếm khí nguyên bản càn quét tứ phương bị xích sắt áp chế, sau đó, tất cả đều hóa

thành hư vô. Hàm Vân, dưới tác động của lần va chạm này, cả người trực tiếp bị đánh lui ra xa 10 mét.

Trên con dốc xuất hiện hai khe rãnh.

- Hàm Vân huynh!

- Ta không sao!

Sau khi nghe Hàm Vân đáp, Hàn Chiến vội vàng chấn mạch, hai đấm vung ra mấy chục quyền ảnh, tựa mây đen đồng loạt bổ về phía Ôn Bình. Trong nháy mắt, phi sa tẩu thạch, quyền ảnh cùng mạch khí dây dưa trước mặt Ôn Bình.

- Gâu!

Âm thanh chó sủa vang lên.

Hàn Chiến không biết từ lúc nào, một cái chân chó ngùn ngụt hỏa diễm vồ tới.

- Phanh!

Một khắc sau, vị trí Hàn Chiến đứng phát ra một âm thanh thật lớn, tựa như có thiên thạch vừa rơi xuống.

Quyền ảnh của hắn tiêu tán, lúc mọi người ngưng mắt nhìn lại, Hàn Chiến cứ thế bị vùi sâu vào trong đất, hai đầu gối trực tiếp biến mất, đất lên đến bẹn đùi, hắn cứ như vậy quỳ sụp xuống, mà trên mặt đất lúc này… Bỗng nhiên xuất hiện dấu chân chó.

- Con chó này!

Nghe được tiếng nổ mạnh, Chiêm Đài Thanh Huyền vô thức quay đầu nhìn lại, bà lập tức ngẩn ra.

【VIP】 Tử Vong Đại Biểu Cho Kết Thúc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Giờ phút này, chó săn đã hóa thân thành Địa Ngục cẩu, chân đạp lên hỏa diễm, hai con ngươi, lưng, đuôi đều ngùn ngụt hỏa diễm lam sắc. Nó ngẩng đầu lên, lãnh ngạo đứng trước Ôn Bình, hiển lộ trước mắt mọi người.

- Con chó này!

Chiêm Đài Thanh Huyền nhịn không được sợ hãi thán phục một tiếng.

Bà có thể cảm thấy rất rõ, khí tức a cẩu còn mạnh hơn cả Hàn Chiên, hơn nữa không phải chỉ một chút. Mà Hàn Chiến lúc này đang quỳ trên mặt đất, bị đánh chó chắc chắn là do nó xuất thủ.

Trong giây lát, nhớ tới bản thân từng nghĩ dùng 10, 20 khối bạch tinh đổi a cẩu này, bà lộ ra nụ cười xấu hổ.

Chiêm Đài Thanh Huyền xoay người, tâm rời đi đã tiêu thất:

- A cẩu này… Thực lực ít nhất là Thượng cảnh vô địch?

Vừa dứt lời, tiếng cười âm lãnh lại lần nữa vang lên.

- Khặc!

- Khặc!

Đầu lâu thiêu đốt hỏa diễm lam sắc, kế đến là cốt thủ, trong cốt thủ là một sợi xích sắt đỏ thẫm… Cứ như vậy, Ác Linh Kỵ Sĩ từng bước lăng không hiện thân, phảng phất như đến từ một thế giới khác.

Cùng với sự xuất hiện của nó, không khí chung quanh dường như đọng lại.

Lúc ánh mắt nó càn quét một vòng, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Lúc này đây, đến phiên Hàm Vân hỏi Hàn Chiến:

- Hàn Chiến huynh, ngươi sao rồi!

- Ta ổn!

Hàn Chiến dùng ngón tay lau máu trên khóe miệng, sau đó… rút chân ra, đứng dậy, lui về sau, từ trước đến nay, nội tâm chưa bao giờ cảm thấy dè dặt như hiện tại.

Lúc này, Tần Thiên đã kéo thi thể của Vạn Lý Hòa ra xa, sau khi dò xét hô hấp, hắn lộ vẻ mất mát. Hiển nhiên, Vạn Lý Hòa đã hết đường xoay chuyển, chỉ có thở ra chứ không có hít vào.

Tần Mịch vội chạy đến:

- Gia gia, ngài không sao chứ?

- Không sao, không sao.

Tần Thiên nói là nói như thế, nhưng máu tươi ở bụng vẫn đang tràn ra, cũng may, là một Thông Huyền thượng cảnh, thương thế cỡ này cũng không nguy hiểm đến tánh mạng.

Tần Thiên quét mắt về phía Ôn Bình, hỏi:

- Đó là ai?

Tần Mịch vội đáp:

- Gia gia, đoạn thời gian trước ta gia nhập tông môn, đây là Ôn tông chủ. Hắn rất lợi hại, nhất định có thể cứu được ngài, yên tâm đi. Hai người Hàm Vân căn bản không phải đối thủ của hắn.

- Hy vọng là vậy.

Tần Thiên gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc may mắn, hẳn là hắn cũng mong chờ Ôn Bình cường đại đúng như lời Tần Mịch nói, nếu không, bản thân sẽ chẳng khác nào Vạn Lý Hòa hiện tại.

Kế đó, hắn bắt đầu vận chuyển khí tức nhằm khôi phục thương thế.

…

Giờ phút này, Hàn Chiến đã lui bước, chiến ý tiêu tán.

Bí bảo dù có tốt, nhưng phải có mệnh mới được nha. Sống sót, tương lai hắn có thể đạt đến Thần Huyền cảnh.

Nếu như chỉ là Tần Thiên cùng Vạn Lý Hòa, hắn không sợ, cho dù chiến đấu có gian nan một chút hắn cũng nghĩ lấy cho được bí bảo. Nhưng hiện tại, một đầu hỏa cẩu, còn có một bộ khô lâu, thực lực của chúng đều khó đoán được.

Tiếp tục đánh, kết quả bất kể thế nào, đối với hắn cũng không đáng:

- Hàm Vân huynh, ta và ngươi toàn lực đối chiến. Bí bảo là vật do Thần Huyền lưu lại, không thể để kẻ này cứ thế lấy đi.

Hàm Vân gật đầu, vừa nói vừa khởi chiêu thức:

- Được, ta đối đầu cùng khô lâu, phần ngươi là con chó kia.

Dứt lời, kiếm chiêu của hắn đã lên.

- Phanh!

Âm thanh chấn mạch vang lên, bầu trời lại lần nữa ngưng thực Cự kiếm, lúc này đây, Cự kiếm hiện ra sau lưng hắn. Hàm Vân vũ động kiếm, theo đó, cự kiếm cũng vũ động, phàm là những vật bị nó chém trúng đều không ngoại lệ đứt lìa.

Giờ phút này, Hàm Vân không hề lưu thủ.

Hắn cảm giác được thực lực của khô lâu không đơn giản, ít nhất hắn không nhìn thấu được, không xuất ra cự kiếm mạnh nhất căn bản không thắng nổi nó.

Kiếm khởi!

Kiếm hạ!

Một kiếm này, sóng khí ào ạt, trực tiếp đánh bay Tần Mịch có hơn 200m.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, mặt đất bắt đầu từ chỗ Hàm Vân bỗng nhiên xuất hiện khe rãnh dài độ vài trăm mét… Là do một kiếm kia bổ ra. Khe rãnh sâu khoảng 10 mét, rộng 3 mét, vẫn đang kéo dài ra.

Vu Mạch chộp lấy Tần Mịch, giúp hắn ổn định thân thể. Tần Thiên một bên nhịn không được cảm thán:

- Nửa bước Thần Huyền… Khủng bố như vậy?

Hắn không khỏi phỏng đoán, nếu như từ đầu Hàm Vân sử một kiếm này, hắn cùng Vạn Lý Hòa đã sớm đi chầu Diêm Vương rồi.

Khô lâu kia… Có thể cản được kiếm này?

Lúc hắn ngưng mắt nhìn về phía chiến trường, khô lâu tiếp một kiếm lại chẳng mất một cọng lông nào, thản nhiên đứng đó. Hơn nữa, nó chợt giơ một tay lên, bắt lấy kiếm của Hàm Vân, thoáng chốc hỏa diễm lan tràn, cổ tay Hàm Vân lập tức bị hỏa diễm lam sắc bao lấy.

- Chặn!?

Tần Thiên kinh hỉ kêu ra tiếng, chẳng chút quan tâm đến đau đớn ở bụng.

Cùng lúc đó, Hàm Vân phát hiện hỏa diễm đang lan đến tay mình, càng ngày càng gần, hắn lập tức buông tay, nội tâm hoảng hốt.

Thoái ý đã sinh!

Nhất là khi nhìn thấy kiếm của mình rơi vào tay khô lâu phút chốc hóa thành một thứ vũ khí mới ngùn ngụt hỏa diễm.

Lúc này, Hàm Vân quay đầu, định bàn kế hoạch rút lui:

- Hàn Chiến huynh…

Nhưng lời vừa đến bên miệng chợt tắc lại, Hàn Chiến bên cạnh đã sớm chạy ra xa vài trăm mét, bị con hỏa cẩu kia chặn lại ở bìa rừng.

- Vương bát đản!

Hắn sao lại không rõ lý do Hàn Chiến làm vậy?

Đang mắng, Ác Linh Kỵ Sĩ đột nhiên biến mất, tựa như quỷ mị trong nháy mắt đuổi theo Hàn Chiến.

Trường kiếm thiêu đốt liệt diễm vung lên.

Một đạo lam quang xẹt qua lưng Hàn Chiến, lúc ánh sáng biến mất, kiếm của Ác Linh Kỵ Sĩ đã đánh tới.

Hàn Chiến tựa như chiếc bình sứ bị nghiền nát, phút chốc trở thành một đống than đen.

- Chết là đáng!

Hàm Vân thầm mắng một tiếng, chẳng chút do dự, mặc kệ Hàn Chiến vứt bỏ hắn, hay khô lâu rốt cuộc là thứ gì… Người hóa thành kiếm ảnh, một thoáng kinh hồng, chợt, hướng rừng rậm lao đi.

Ác Linh Kỵ Sĩ cưỡi lên người chó săn, đuổi theo.

…

- Đã xong?

Chiêm Đài Thanh Huyền vòng trở lại, có chút không dám tin.

Quá nhanh!

Quả thật quá nhanh!

Hai vị đỉnh cấp nhân vật, vậy mà một người không đỡ nổi một kiếm, người còn lại với tư cách nửa bước Thần Huyền cũng chỉ có thể bỏ trốn.

Theo bà thấy, Hàm Vân chết chắc, rất hiển nhiên, tốc độ con chó kia nhanh hơn hắn nhiều.

- Ôn tông chủ.

Chiêm Đài Thanh Huyền quay sang Ôn Bình đang lục tìm tàng giới, gọi.

Ôn Bình nhàn nhạt hỏi lại một câu:

- Chiêm Đài Diệp đâu?

Chiêm Đài Thanh Huyền đáp:

- Sợ trong bí cảnh có nguy hiểm, nên ta đã để nó lại bên ngoài.

Ôn Bình gật đầu, đi thẳng đến chỗ Tần Thiên.

Thấy Ôn Bình bước đến, Tần Thiên dưới sự giúp đỡ của Tần Mịch gian nan đứng dậy, ôm quyền nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của Ôn tông chủ. Nếu như không phải ngài ra tay, hôm nay lão hủ hẳn là nằm lại tại đây.

- Ta chỉ giúp Tần Mịch thôi, không có ý gì khác. - Nói thật, Tần Thiên chết không chút liên quan gì đến hắn.

Không quen không biết, chết thì đã sao.

Đã dám đến bí cảnh tầm bảo, vốn cũng chỉ có hai con đường: Chết hoặc sống.

Nói xong, Ôn Bình lấy tàng giới của Tần Thiên ra.

Tần Thiên không có ý định cầm lại, mở miệng nói:

- Ôn tông chủ, xem như là báo đáp ân cứu mạng của ngài đi.

- Được.

Ôn Bình cũng không khách khí.

Nếu như lão nhân này còn dám lấy lại, vậy thì cũng quá khó coi rồi.

Tuy hắn không có ý muốn đoạt, dù sao Tần Mịch cũng ở đây, thế nhưng… Về sau tuyệt đối sẽ đưa Phi Ngư Đảo vào diện "chơi không được".

Tần Thiên hỏi:

- Ôn tông chủ, trong tàng giới có một vài vật phẩm riêng, ta có thể lấy ra hay không?

- Ân.

Ôn Bình gật đầu, đưa tàng giới ra.

Tần Thiên nhận lấy, từ đó xuất ra mấy cái hộp, rồi xóa liên hệ cùng tàng giới, cuối cùng giao lại cho Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, xin yên tâm, nhưng thứ này đều là đồ của Tần gia, bí bảo vẫn còn nằm trong tàng giới.

【VIP】 Bí Bảo Không Có Chỗ Dùng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Bí bảo.

Nghe được câu này, Chiêm Đài Thanh Huyền nhịn không được nỉ non một tiếng, trong mắt lập tức lóe lên một đốm lửa.

Bí mật ngàn năm bị phong kín.

Bí bảo trong truyền thuyết do Thần Huyền thượng cảnh lưu lại.

Đến tột cùng… Nó là thứ gì?

Kỳ thật, không riêng gì Chiêm Đài Thanh Huyền, kể cả Ôn Bình cũng có chút kích động. Đương nhiên, hắn kích động là vì đã vén được tấm màn bí mật, về phần bí bảo kia là gì, hắn hoàn toàn không có hứng thú. Có hệ thống trong tay, còn cần kỳ ngộ?

Dưới ánh mắt mong chờ của quần chúng, Chiêm Đài Thanh Huyền là người lên tiếng đầu tiên:

- Ôn tông chủ, lấy bí bảo ra xem một chút đi.

- Được.

Ôn Bình gật đầu đáp, dùng thần thức thăm dò tàng giới.

Tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay xuất hiện mấy cái thiết quyển, thanh sắc, bên trên khắc chữ chằng chịt. Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Ôn Bình liếc mắt liền nhận ra, bất quá, bà nhanh miệng hơn một chút.

- Long Bích Văn!

Lộ ra thần sắc vui mừng, Chiêm Đài Thanh Huyền vội nói:

- Ôn tông chủ, đây là Long Bích Văn, người bình thường căn bản không xem được, chỉ có Tuyền Qua thần tượng mới có thể hiểu, để ta giúp ngươi đọc.

Nói xong, bà đưa tay ra.

- Không cần, ta có thể hiểu.

Ôn Bình nhàn nhạt đáp, ánh mắt rơi vào thiết quyển thứ nhất, híp mắt nhìn một hồi, hắn thản nhiên nói:

- Bá Khí Quyết - Huyền cấp công pháp?

Lúc Ôn Bình nói ra mấy chữ này, ánh mắt Tần Thiên phút chốc rực lửa, hắn lê tấm thân tàn qua, dùng đao chống đỡ thân thể. Vậy mà Ôn Bình chỉ nhìn lướt qua, sau đó xếp nó bên dưới hai thiết quyển khác.

- Ân?

Chiêm Đài Thanh Huyền không ngờ Ôn Bình thật sự đọc được Long Bích Văn, chẳng phải chỉ có Tuyền Qua thần tượng mới hiểu được sao? Trong khi bà còn đang ngẩn người, Ôn Bình đã ngưng mắt nhìn thiết quyển thứ hai, chăm chú nhìn một lúc, trên mặt vẫn không có biểu lộ gì.

- Hoàng cấp thượng phẩm dị mạch mạch thuật.

Nói xong, Ôn Bình lại xếp nó xuống dưới.

Đồng thời, lẩm bẩm một câu, trong giọng nói ngập tràn không thể tin:

- Cái này… Cũng gọi là bí bảo?

Nhìn thấy thái độ của Ôn Bình, Chiêm Đài Thanh Huyền á khẩu. Nói đến Huyền cấp công pháp, đó chính là trấn phái chi vật của Tam tinh tông môn, Thông Huyền thượng cảnh tầm thường sao có thể học được? Trình độ trân quý không cần phải nói.

Mặc dù bà là Tuyền Qua thần tượng, nhưng chỉ khi nhập tam tinh tông mới có tư cách học.

Thông Huyền thượng cảnh bình thường ngay cả tư cách cũng không có.

Về phần Hoàng cấp thượng phẩm dị mạch mạch thuật… Độ trân quý của thứ kia hoàn toàn có thể sánh với Huyền cấp công pháp, tuy phẩm cấp có thấp hơn một ít.

Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật tuy ít nhưng cũng có không ít Thông Huyền thượng cảnh sở hữu. Ví dụ như Hàm Vân, với tư cách là người của Bách Tông Liên Minh Hội, hắn mới miễn cưỡng đạt được Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật.

Nhưng dị mạch mạch thuật lại không giống vậy.

Độ quý hiếm của nó không thua gì Tuyền Qua Đồ, cả hai gần như là ngang giá đấy.

Hai thứ này, nếu như bán đi… Đủ để xây dựng một cái thế lực nhị tinh cấp Cự đầu chứ chẳng chơi.

Thế nhưng bà lại không thấy Ôn Bình có chút kích động nào.

Không chỉ thế, ngay cả 2 gã tu sĩ Luyện thể cảnh cùng Thông Huyền hạ cảnh theo bên cạnh hắn cũng chẳng chút khát vọng hay kinh ngạc gì cả.

Thế giới đã thay đổi?

Huyền cấp công pháp là củ cải mọc đầy đất sao?

Kỳ thật, bà không biết rằng, sống ở Bất Hủ Tông, trải qua kinh ngạc hết lần này đến lần khác, hiển nhiên, bọn họ đã sớm chai rồi.

Lúc này, Ôn Bình cũng không ôm hi vọng quá lớn đối thiết quyển thứ ba. Hắn từ từ mở ra xem.

- Sách chế tác Tuyền Qua Đồ cấp nhị tinh?

- Cái gì?

Chiêm Đài Thanh Huyền mở to mắt, cao giọng hét lên một tiếng, hưng phấn tựa như kẻ đói lâu năm đột nhiên được ném cho một cái màn thầu.

Ôn Bình không quá cao hứng, cũng không tỏ vẻ mất mát:

- Xem ra mấy thứ này chỉ có thể bán lấy tiền thôi.

Bán đi cũng được một khoản lớn.

Có thể đổi mới tông môn một lần nha.

- Phi Ngư Đảo chúng ta mua!

- Ta cũng muốn!

Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Tần Thiên đồng loạt lên tiếng.

- Được, Huyền cấp công pháp cùng Dị mạch mạch thuật, các ngươi ai muốn thì ra giá, ta bán!

Ôn Bình cảm thấy, sách chế tạo Tuyền Qua Đồ cấp nhị tinh giữ lại có thể hữu dụng, giá có đắt đỏ cũng không sao cả.

Chiêm Đài Thanh Huyền cảm thấy bọn họ khẳng định mua không nổi.

- Ta muốn Huyền cấp công pháp!

Tần Thiên căn bản không chút do dự, trực tiếp mở miệng, thế nhưng vừa nói xong thì vẻ mặt đột nhiên cứng lại.

Hắn không có nhiều tiền vậy nha!

Huyền cấp công pháp lại là tồn tại có tiền cũng không mua được.

Nếu quả thật có bản, tệ lắm cũng trên dưới 300 khối bạch tinh.

Ôn Bình đáp:

- Được rồi, ta đã hiểu, ngày sau mang tiền đến Thương Ngô Thành tìm ta.

- Đa tạ!

Tần Thiên vui vẻ, hướng Ôn Bình ôm quyền chắp tay.

Lúc ánh mắt Ôn Bình rơi trên người Chiêm Đài Thanh Huyền, bà vội nói:

- Ta muốn sách chế tác Tuyền Qua Đồ nhị tinh.

Nói xong, bà chợt do dự.

Hiện tại bà không có nhiều bạch tinh như vậy.

- Chậc, lại là một kẻ không tiền.

Dọ ý một phen, Ôn Bình bất đắc dĩ thu hồi bí bảo vào tàng giới của mình. Nghe được câu này, Chiêm Đài Thanh Huyền ỉu xìu, muốn giận mà không giận được, bà có thể bỏ ra 20 khối bạch tinh để mua một con chó, vậy mà lại bị người ta nói là kẻ không tiền.

Bất quá, bị nói như vậy lại không cách nào phản bác.

Một chút tính khí cũng không có.

Lúc này, Ôn Bình nói:

- Gia nhập Bất Hủ Tông, xem miễn phí.

- Nhập! Nhập!

Chiêm Đài Thanh Huyền vui vẻ, không chút do dự gật đầu.

- Ngươi nghĩ cho kỹ, đây chính là nhập tông, trừ phi chết, nếu không vĩnh viễn không được ly khai.

- Không ly khai, không ly khai.

Bà lại không chút do dự gật đầu, có sách chế tác Tuyền Qua Đồ nhị tinh, đuổi bà cũng không đi.

Thấy Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu đồng ý, tảng đá trong lòng Ôn Bình xem như được nhấc xuống. Hiện tại chỉ đợi mang theo bà hồi tông, nhiệm vụ lịch lãm xem như hoàn thành. Mở khóa khu vực kiến tạo mới cùng với Thăng cấp Địa Ngục hỏa đang chờ hắn.

Trong lúc còn đang miên man suy nghĩ, Ác Linh Kỵ Sĩ đã quay lại.

Bất quá, tin tức nhận được lại khiến Ôn Bình có hơi kinh ngạc.

Bọn họ đuổi theo Hàm Vân!

Trong lúc bỏ chạy, hắn bị Ác Linh Kỵ Sĩ dùng xích sắt đánh nát nửa người dưới, bắt đầu từ bẹn đùi trở xuống. Nói vậy có nghĩa là Hàm Vân chỉ dùng một nửa thân thể để chạy trốn. Ôn Bình đoán hẳn là hắn có bí pháp gì đó.

Bất quá, mất đi nửa người, kết quả chỉ có hai cái: May mắn sống sót hoặc là mất máu mà chết.

- Có lẽ phải đợi Thập tú thí luyện chấm dứt, bí cảnh mới đóng lại. Vu trưởng lão, Tần Mịch, hai người các ngươi tiếp tục ở lại đây tiềm tu.

- Vâng!

Hai người Vu Mạch gật đầu.

Dứt lời, Ôn Bình kiểm kê chiến lợi phẩm một phen, kế đó bắt đầu tiềm tu. Trường Mạch Công không ngừng hấp thu mộc khí chung quanh, bởi vì thiên tài địa bảo quá nhiều, mộc khí tựa như vô cùng vô tận.

Cứ như vậy, một tuần trôi qua.

Tần Mịch từ Luyện thể thập trọng thành Luyện thể thập nhị trọng.

Vu Mạch từ Thông Huyền hạ cảnh thăng cấp thành Thông Huyền trung cảnh.

Nhưng không một ai biết, lúc này đây, Thập tú thí luyện đã sớm hỗn loạn.

Sương mù bao phủ bí cảnh tiêu tán.

Khu thí luyện vốn bị phong bế ngàn năm lộ ra trước mặt mọi người, đại lượng thiên tài địa bảo hiển lộ. Quần chúng vốn chỉ đến xem cuộc vui giờ chen chúc mà vào, hơn mười vạn người, bất kể là ai cũng ngăn không nổi.

Thập tú thí luyện bị buộc phải kết thúc.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, duy chỉ có chủ sự Bách Tông Liên Minh Hội, cùng người của Tam đại Cự đầu biết.

Bí bảo chắc chắn đã bị lấy đi.

【VIP】 Đường Về

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Khoảng thời gian sau đó, bí cảnh không còn là bí cảnh nữa.

Tảng sáng hôm nay, Ôn Bình thành công thăng cấp lên Thông Huyền trung cảnh. Đang lúc chuẩn bị mượn nhờ mộc khí tu hành thêm một hơm nữa, đợi đến mai thảnh thơi thu dọn hồi Bất Hủ Tông thì chung quanh đột nhiên có người tiến đến.

Có mấy tên tu sĩ Luyện thể xuất hiện trong rừng, hơn nữa bọn hắn còn hét lên kinh hỉ, tựa như phát hiện được tân đại lục vậy.

Ôn Bình hiểu rõ, hẳn là mới vào.

Đã có cái thứ nhất, liền xuất hiện cái thứ hai.

Trong chớp mắt, Ôn Bình đã thấy được mười người, cảnh tượng như vậy, hắn há có thể không biết, rõ là bí cảnh đã bại lộ.

Nhưng khiến hắn không ngờ là có rất nhiều người điên cuồng tiến vào bí cảnh, thế như bão châu chấu, những nơi đi qua đều không lưu lại thứ gì.

Bất đắc dĩ, Ôn Bình đành thay đổi ngày về. Hắn dẫn theo Tần Mịch, Vu Mạch cùng Tần Thiên rời khỏi bí cảnh.

Bởi vì có tiếp tục ở lại cũng không còn ý nghĩa gì

Chiêm Đài Thanh Huyền vì có tôn nữ bên ngoài nên đã sớm rời đi, tuy nhiên, bọn họ đã hẹn gặp mặt tại nhà bà.

Lúc rời khỏi bí cảnh, Tần Thiên dự định đi trước, không vào thành. Trước khi đi, hắn vỗ vỗ vai Tần Mịch, nói:

- Hảo hảo ở lại Bất Hủ Tông tu hành, đảo chủ Phi Ngư Đảo là ai cũng vậy, tương lai ngươi không chỉ ở Phi Ngư Đảo, đừng thả mồi bắt bóng làm gì.

Tần Mịch gật đầu.

Chính miệng gia đã nói với hắn, hắn nhất định sẽ nghe theo, kỳ thực, hắn từ lâu đã không muốn làm đảo chủ Phi Ngư Đảo nữa rồi.

Bởi vì gia nhập Bất Hủ Tông, hắn hiểu được một điều vô cùng quan trọng: Phi Ngư Đảo quả nhỏ bé.

Thông Huyền thượng cảnh có tính là gì?

Trong bí cảnh, chẳng phải cũng bị một a cẩu muốn giết là giết đó sao?

- Được rồi, chỗ phụ thân ngươi không cần lo lắng, ta sẽ nói với hắn, các ngươi đi đi.

- Gia gia, bảo trọng.

Sau vài lời cáo biệt, Ôn Bình tiến vào Phong Nguyên thành, phát hiện trong thành đã không còn lệnh giới nghiêm nữa, cũng không có bố cáo truy nã nhắm vào hắn.

Đền Chiêm Đài gia hội hợp cùng hai bà cháu Chiêm Đài Thanh Huyền, sau đó, năm người cùng ra khỏi thành.

…

Chủ điện Cực Cảnh Sơn.

Thập tú thí luyện tuy đã kết thúc, thế nhưng bí cảnh vẫn đang mở ra, Bách Tông Liên Minh liên hợp cùng Tam đại Cự đầu, tất cả đều đang tụ tập tại chủ điện Cực Cảnh Sơn. Bất quá, người Tinh Không sơn cùng Phi Ngư Đảo đều không đến.

Cho nên, chủ điện hiện chỉ có năm, sáu vị.

Vị trí thủ tọa là ba người tam tinh thế lực Di Thiên tông, một nam một nữ Thông Huyền trung cảnh đứng hai bên, ngồi ở chủ vị là một nam nhân trung niên để râu quai nón, vóc dáng thô cuồng, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng.

- Nam Hào đại nhân, tạm thời không biết bí bảo hiện trong tay ai, nhưng ta dám cam đoan, nếu như người của Bách Tông Liên Minh hoặc Cực Cảnh Sơn lấy được, nhất định sẽ dâng lên cho tiền bối trước tiên. - Nói chuyện là một gã vận thanh sam nho nhã.

Hắn chính là một trong những chủ sự của Bách Tông Liên Minh Hội tại Đông Hồ: Mộ Dung Thanh.

Đứng bên cạnh hắn là một gã mặt than, chính là tông chủ Cực Cảnh Sơn: Hàn Phi Dạ.

Nhưng mà, hai người nay tại Đông Hồ có thân phận cao cỡ nào cũng không sánh bằng thân phận tôn quý của nam tử râu quai nón kia.

Chỉ riêng ba chữ Thần Huyền Cảnh đã đủ để bọn họ không dám ngẩng đầu.

Huống chi hắn còn là đại biểu của Di Thiên tông.

Nam Hào lạnh giọng hỏi:

- Nhưng đã hơn mười ngày rồi, vì sao còn không có tin tức. Đừng nói với ta, sau khi lấy được bí bảo, người của các ngươi vẫn còn ở bên trong, chỉ là do người của ta tìm không thấy mà thôi.

Nam Hào nói khiến sắc mặt hai người trắng bệch.

Thế nhưng bọn họ thật không biết người của mình đã đi đâu.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên ngoài điện.

- Chủ sự đại nhân, cấp báo!

- Tiến đến.

Mộ Dung Thanh hô.

Ngay sau đó, một vị nam tử nắm roi da trong tay, thở hổn hển bước vào.

- Hàm Vân đại nhân vẫn lạc.

- Cái gì?

Thần sắc Mộ Dung Thanh đại biến, nhận lấy thư báo từ nam tử, giận dữ hét lên một tiếng:

- Đã có chuyện gì?

- Hơn mười ngày trước, Hàm Vân đại nhân đột nhiên về đến Hoàng Lê thành, thân thể chỉ còn một nửa. Ty chức cố gắng kéo dài tánh mạnh cũng chỉ giúp Hàm Vân đại nhân sống thêm được vài ngày. Thương thế thật sự quá nặng, ty chức cũng bất lực.

- Tại sao có thể như vậy?

Hàm Vân chính là nửa bước Thần Huyền đấy.

Tại Đông Hồ, ai có thể giết hắn?

Hơn nữa kẻ kia còn buộc hắn phải dùng tuổi thọ sử bí thuật, nếu không từ nơi này đến Hoàng Lê thành, không có đại yêu Dực tộc trợ giúp, ngày hôm đó, Hàm Vân không cách nào từ bí cảnh trở về được.

- Bất Hủ Tông?

- Bất Hủ Tông?

- Bọn họ chiếm bí bảo, giết chủ sự Đan Long, trưởng lão Bạch Bằng cùng với Hàn Chiến tiền bối.

- Cái gì?

Hai chữ cuối cùng khiến Hàn Phi Dạ cùng Mộ Dung Thanh đồng loạt hô lên.

Người Bất Hủ Tông cướp đi bí báo.

Không những thế còn giết người của Bách Tông Liên Minh Hội và Cực Cảnh Sơn, kể cả hai vị lão tổ đỉnh phong.

Lúc này, Nam Hào đứng bật dậy, lạnh giọng nói:

- Bất Hủ Tông! Không phải các ngươi nói, tại Đông Hồ, các ngươi là độc tôn sao?

Hắn không quan tâm người của Bách Tông Liên Minh cùng Cực Cảnh Sơn chết như thế nào, hắn chỉ quan tâm đến bí bảo.

Theo hắn biết, vị Thần Huyền lưu lại bí bảo kia chính là một Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng, rất có thể hắn lưu lại Chế tác thư. Sách chế tác Tuyền Qua Đồ nhị tinh chính là vật báu vô giá, hắn cố ý từ Minh Kính hồ đến đây chính là vì nó.

Hiện tại nhận được tin đã bị đoạt đi?

Mộ Dung Thanh cũng chẳng để tâm đến chuyện tức giận nữa, vội lên tiếng:

- Hồi bẩm đại nhân, Bất Hủ Tông là một vô tinh tông môn. Tông chủ là dị mạch Thông Huyền, tu vi đang là hạ cảnh. Nhưng sau lưng hắn có cường giả thủ hộ,

- Vô tinh tông cũng dám đoạt bí bảo? - Khóe mắt Nam Hào lóe lên sát ý, hắn còn tưởng là cái tông môn cường đại nào đó chứ.

- Đại nhân, Hàm Vân đại nhân là nửa bước Thần Huyền, hắn đã chết trong tay bọn người kia…

- Một kẻ kẹt ở nửa bước Thần Huyền suốt mấy thập niên cũng có tư cách xưng cường đại? Muốn giết hắn, Di Thiên tông có hàng tá người có thể làm được. Báo lộ trình đến Bất Hủ Tông cho ta, bí bảo há có thể để bọn họ nhúng chàm?

Nam Hào lạnh giọng nói, sau đó cất bước rời khỏi chủ điện.

Đã có gan nhúng chàm bí bảo thì phải gánh được kết cục diệt tông.

Nam Hào đi rồi, Mộ Dung Thanh tiếp tục hỏi người báo tin:

- Hàm Vân đại nhân còn nói gì không?

- Phi Ngư Đảo có quan hệ với Bất Hủ Tông.

- Thì ra là thế, ta cứ nói, chỉ một cái vô tinh tông môn sao có thể tiến vào bí cảnh, nguyên lai là cấu kết với Phi Ngư Đảo.

Nhưng giận thì giận, hắn cũng không còn cách nào khác.

Hiện tại, Cực Cảnh Sơn cùng Bách Tông Liên Minh Hội không có Thông Huyền thượng cảnh tọa trấn, tương đương vị

thế thấp hơn Phi Ngư Đảo 1 bậc. Muốn làm khó dễ Phi Ngư Đảo là chuyện không thể, huống chi lời nói của Phi Ngư Đảo vẫn rất có trọng lượng trong Bách Tông Liên Minh.

Tại Đông Hồ, hắn hiện là độc tôn, quyền nói chuyện hiển nhiên càng lớn.

Mộ Dung Thanh trầm mặc hồi lâu, sau đó quay sang Hàn Phi Dạ nói:

- Phi Ngư Đảo vì bí bảo cấu kết với người ngoài giết người của Bách Tông Liên Minh cùng Cực Cảnh Sơn. Hàn tông chủ, bức tinh phách huyết thư này ngươi sẽ viết?

- Đã hiểu! - Hàn Phi Dạ gật đầu.

Hắn hiểu được ý của Mộ Dung Thanh, tinh phách huyết thư chính là dùng tuổi thọ để viết.

Dùng bản thân để lên án Phi Ngư Đảo, bên trên nhất định sẽ nghe thấy.

Mộ Dung Thanh nói tiếp:

- Ta có linh thiện, một năm tuổi thọ của ngươi có thể bù lại.

- Bất Hủ Tông là chủ mưu, Phi Ngư Đảo là tòng phạm?

- Ân, ngươi cứ viết như vậy.

Nói xong câu đó, Mộ Dung Thanh ra khỏi cửa.

Hắn cuối cùng cũng biết vì sao hội nghị lần này người của Phi Ngư Đảo không đến, nguyên lai là đang tổ chức tiệc ăn mừng.

Bất quá, Mộ Dung Thanh thầm nghĩ: Chờ đi, không được bao lâu đâu, rồi các ngươi sẽ biết hậu quả.

【VIP】 Phí Nhập Môn Tăng Cao

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình đang trên đường về, hiển nhiên, hắn không biết những chuyện này. Hiện tại, khiến hắn đau đầu chính là Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Chiêm Đài Diệp, hai người tựa như phát hiện tân đại lục vậy, đừng trên phi chu hỏi mãi không ngừng.

Chiêm Đài Thanh Huyền còn đỡ một chút, dù giao cũng lớn tuổi rồi.

Chiêm Đài Diệp thì vô cùng cao hứng, vui đến bất diệc nhạc hồ, thỉnh thoảng nàng còn hét tướng lên.

Lúc Ôn Bình quay lại Bất Hủ Tông, vừa vặn là chạng vạng tối, phi chu còn chưa hạ xuống, hắn đã hỏi hệ thống:

- Hệ thống, Thông Huyền thượng cảnh nhập môn cần nộp phí bao nhiêu?

- Mười vạn.

- Mười vạn!

Mười vạn kim tệ, thêm chút nữa… Trực tiếp mua được Hoàng cấp hạ phẩm mạch thuật rồi.

Ôn Bình hỏi tiếp:

- Còn Thông Huyền trung cảnh thì sao?

- Năm vạn.

Nhận được câu trả lời của hệ thống, kỳ thật, nội tâm Ôn Bình không chấn động nhiều lắm, hắn cảm thấy 10 vạn khá ổn.

Hiện tại, mặc dù trên người hắn có 100 khối bạch tinh cùng với hơn hai mươi vạn kim phiếu, thế nhưng 1 lần thăng cấp Thính Vũ Các cần đến 100 khối bạch tinh. Hơn nữa, thăng cấp kiến trúc là việc cấp bách. Nếu không sẽ không theo kịp tiến độ thu người.

Mười vạn… Thấy có vẻ như muối bỏ biển.

Bất quá vẫn đỡ hơn là không có.

Vì là buổi tối, tất cả mọi người đền đang ở Quan ảnh thất. Phi chu hạ xuống, Tần Sơn là người nhận ra động tĩnh đầu tiên. Hắn vừa khẽ động, mọi người liền chạy ra khỏi Quan ảnh thất.

Dương Nhạc Nhạc vẫn luôn là người tích cực nhất.

Khi thấy hai người Chiêm Đài Thanh Huyền, vẻ mặt hắn lộ rõ kinh hỉ:

- Oa, vậy mà có thêm người mới, còn xinh đẹp như vậy.

Nghe thấy những lời này, vẻ mặt Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức thay đổi.

Một cỗ uy áp trực tiếp hướng về phía Dương Nhạc Nhạc, khiến hắn bị dọa phải lui về sau mấy bước.

- Tiền bối, thực xin lỗi.

Dương Nhạc Nhạc vội nhận lỗi, lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền mới thu hồi uy áp.

Kế đó, bà nhìn quanh một lượt. Tuy là vì Chế tác thư cấp nhị tinh mà đến, nhưng dù sao về sau bà cũng là một phần của Bất Hủ Tông, quan sát kỹ hơn một chút vẫn tốt hơn.

Phóng thần thức ra ngoài, bất quá, được hơn trăm mét thì không cảm nhận được bất kỳ động tĩnh nào cả.

Chiêm Đài Thanh Huyền cũng không quá kinh ngạc, rất nhiều tam tinh tông môn đều có cấm chế loại này, Bất Hủ Tông có là chuyện rất bìnhthường. Có được thủ hộ giả giết được nửa bước Thần Huyền, chẳng lẽ không có nổi một cái cấm chế ngăn chặn thần thức?

Lúc Ôn Bình hướng tất cả mọi người giới thiệu, vẻ mặt Tần Sơn có hơi kinh ngạc.

Hắn từng nghe đến Chiêm Đài Thanh Huyền, thực lực không chỉ là đỉnh phong tại Đông Hồ, hơn nữa, bà ta còn có một thân phận cực cao: Tuyền Qua thần tượng.

Loại người này cũng gia nhập Bất Hủ Tông!?

Hắn nhịn không được liếc nhìn Ôn Bình, hắn không hiểu, chuyến đi này của tông chủ rốt cuộc là để làm gì?

Chắc chắn thú vị hơn so với mang Dương Nhạc Nhạc đi tham gia Thập tú thí luyện, Tần Sơn thầm nghĩ: Đợi lát nữa nhất định phải hỏi thiếu chủ một chút, rốt cuộc đoạn đường này họ đã trải qua những gì.

Sau khi Ôn Bình giới thiệu hai người Chiêm Đài Thanh Huyền với mọi người, những người khác cũng bắt đầu tự giới thiệu bản thân.

- Hoan nghênh tiền bối, ta là Dương Nhạc Nhạc.

- Hoan nghênh tiền bối, ta là Triệu Tinh.

…

Giới thiệu xong xuôi, một vài người quay về Quan ảnh thất, số khác thì giúp Chiêm Đài Diệp chuẩn bị trà bánh. Còn Ôn Bình thì dẫn Chiêm Đài Thanh Huyền đi về phía Ký Túc Xá, vừa đi vừa nói:

- Đúng rồi, các ngươi giao phí nhập môn nhé!

- Phí nhập môn? - Chiêm Đài Thanh Huyền ngây ra một lúc.

Nhập môn còn phải giao phí?

Đây là cái quy củ gì vậy hả?

Lần đầu tiên bà nghe nói nhập môn có phí đấy.

Ôn Bình nói tiếp:

- Đây là quy củ của bổn môn, Chiêm Đài Diệp làm đệ tử, nhập môn phí là 1000 kim tệ.

Nghe được câu này, Chiêm Đài Thanh Huyền chẳng để tâm đến chút tiền này, cười cười, nói:

- Chút lòng thành!

Dứt lời, bà dò xét tàng giới.

Hẳn là tìm kiếm kim phiếu trị giá 1000 kim rơi ở góc nào đấy.

Ôn Bình cười nhạt, sau đó chậm rãi nói:

- Nói trước luôn, không chỉ nhập môn phí, tu hành ở Bất Hủ Tông, kể cả chỗ ở cũng phải hoa kim tệ. Mà Chiêm Đài trưởng lão, nhập môn phí của ngươi là 10 khối bạch tinh.

- Nhập môn phí 10 khối bạch tinh? Sao ta lại đắt như vậy?

- Bất đồng cảnh giới, bất đồng tiêu chuẩn.

Ôn Bình nói thẳng, lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền liếc mắt nhìn sang, nghi hoặc hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi không lừa tiền đấy chứ? Nào có chuyện Thông Huyền thượng cảnh nhập môn còn phải giao 10 khối bạch tinh?

Tuyền Qua thần tượng nhập tông lúc nào mà chẳng được quần chúng hoan nghênh.

Đối với bà, 10 khối bạch tinh quả thật không nhiều lắm. Tùy tiện gia nhập bất kỳ một cái Tam tinh tông nào đấy, bạch tinh khẳng đị đầy đủ. Thế nhưng gia nhập Bất Hủ Tông, không có thì thôi đi, ngược lại còn phải hao tốn.

Bà có hơi nghi ngờ, có khi nào Ôn Bình là tên lừa gạt không, kéo bà gia nhập Bất Hủ Tông là do nhìn trúng bạch tinh trên người bà?

Hoàn toàn không quan tâm đến thân phận Tuyền Qua thần tượng, chỉ như vậy, Ôn Bình đã khác người thường.

Nhưng Ôn Bình lại không đáp lại vấn đề này, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Không muốn gia nhập ta cũng k miễn cưỡng.

- Được rồi, mười khối thì mười khối vậy. - Vì xem Chế tác thư, bà nhịn.

Nhận lấy bạch tinh xong, Ôn Bình liền dẫn bà đến Ký Túc Xá, nói:

- Đây là chỗ ở, 50 kim tệ một ngày.

- Lại tiền à?

Chiêm Đài Thanh Huyền thật không biết nói gì cho phải, chợt, bà nhớ đến câu nói của Ôn Bình: Ở đây cái gì cũng cần tiền. Tuy 50 kim tệ không nhiều lắm, nhưng mà ở một buổi tối hao phí như vậy, có chút giống hắc điếm nha.

Bà từng ở nhà trọ tốt nhất, bên trong có sừng của Đại yêu làm đàn hương, một đêm cũng chỉ mất 20 kim tệ.

Bất quá, 10 khối bạch tinh cũng đưa ra rồi, 50 kim tệ này quả không đáng nhắc đến.

Dẫn hai người chọn phòng xong, Ôn Bình ném quyển da cừu qua:

Chiêm Đài trưởng lão, đây là thứ bên trong cái hộp đen, thư nhà của ngươi!

Bà tiếp nhận quyển da cừu, quét mắt nhìn mấy lần.

Không ngờ là Ôn Bình lại thật sự mở nó ra.

Bất quá, khi liếc thấy mấy chữ viết trên quyển da cừu, bà bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra nguyên do Ôn Bình xuất hiện trong bi cảnh. Không ngờ là mình lại chắp tay tiễn người ta vào, nếu không, người ta làm sao chiếm được bí bảo?

…

Sau khi bố trí cho hai người Chiêm Đài Thanh Huyền xong, Ôn Bình đi đến trù phòng tìm chút gì ăn, thuận tiện, cho Cáp Cáp ăn.

Kế đó, hắn đi đến sau núi một chuyến, nhìn nhìn Kiến Mộc thụ của mình. Qua 20 ngày, được tưới bằng linh thủy, bọn chúng đều đã cao được một thước.

Xích Mục Cự Viên vẫn tiếp tục công việc đốc công của hắn, xem Hắc Trạch cùng Linh Doãn là nha hoàn sai sử.

Ôn Bình tiện tay mua thêm tám hạt giống nữa giao cho Xích Mục Cự Viên, bảo bọn họ tiếp tục trồng. Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, sẽ có một ngày, khắp Vân Lam sơn mọc đầy Kiến Mộc thụ.

Thế nhưng, tiền mua tám hạt giống này khiến hắn thật sự đau ruột.

Tám vạn kim tệ nha.

Cứ như vậy "vùi" vào đất.

Bất quá, đau lòng thì đau lòng, thu tiền tông môn 20 ngày xem như bổ trở về rồi.

Đêm đến, Ôn Bình về Thính Vũ Các.

- Hệ thống, nhận phần thưởng.

- Địa Ngục hỏa thăng cấp trong…

Giao diện xuất hiện, Ôn Bình cảm thấy toàn thân run lên, một cỗ khí lạnh chợt len lỏi vào cơ thể.

Khí lạnh không ngừng chui vào kinh mạch, tựa như có vô số con kiến bò lổm ngổm khắp người. Hơn nữa, mục tiêu trùng kích cuối cùng của chúng chính là Địa Phá mạch, không ngừng dẫn khí lạnh vào bên trong.

Địa Ngục hỏa tồn tại trong Đại Phá mạch dần dần bị thủ tiêu.

【VIP】 Tân Kiến Trúc - Niết Bàn Ốc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Loại cảm giác này giằng co hồi lâu, Ôn Bình cẩn thận cảm nhận biến hóa của thân thể, rất khó tả, bất quá, lúc mạch môn mở ra, sau khi chấn mạch, mạch khí ngân bạch sắc xuất hiện trước mắt.

Mạch môn xích hồng giờ cũng đã hóa thành ngân sắc.

Dùng mạch môn như vậy khống chế hỏa diễm, lúc phóng xuất, hỏa diễm cũng là ngân bạch sắc.

Tựa như ánh trăng rằm.

Hơn nữa, không cảm giác được nhiệt độ.

Ôn Bình vội hỏi:

- Hệ thống, đã có chuyện gì xảy ra.

Hệ thống vội đáp:

- Địa Ngục hỏa có ngàn vạn loại, xích hồng là hình thái cấp thấp nhất, là nhập môn Địa Ngục hỏa. Hỏa diễm ngân sắc này là Trừng phạt chi hỏa ngay rìa Địa Ngục, cả hai khác biệt rất lớn. Nếu xét cấp bậc như linh thể… Địa Ngục hỏa xích hồng là 3000 vị, ngân sắc hỏa là 1800 vị, giống với sự khác biệt của Vô cấu chi thể cùng Hỏa linh chi thể.

- Thì ra là thế… Trừng phạt chi hỏa, danh tự nghe thôi cũng đã thấy bá khí.

Cẩn thận cảm nhận Địa Ngục hỏa một phen, Ôn Bình nhận thấy với thực lực của hắn hiện tại, đối chiến cùng Thông Huyền thượng cảnh khẳng định không có vấn đề. Dựa vào

Trừng phạt chi hỏa, đập phát chết luôn thượng cảnh có lẽ chỉ như một cái xoa tay mà thôi.

Nếu như có thể tăng Hỏa linh chi thể đến tiểu thành, Hỏa Long thuật cũng tăng lên một phen, đối chiến nửa bước Thần Huyền hẳn không có vấn đề.

Mơ mộng một hồi, Ôn Bình thu hồi mạch mô, bình phục tâm tình kích động, sau đó nhận lấy phần thưởng thứ hai: Mở khóa kiến trúc.

- Nhận thưởng thành công.

Giao diện biến mất, bên cạnh chủ điện Vân Lam sơn có một khu vực mới được giải phóng. Lúc này, Ôn Bình mở danh sách kiến trúc, đặc biệt chọn những kiến tạo đắt đỏ.

Trên người hắn hiện có khoảng 130 vạn kim, bỏ ra 100 vạn thăng cấp Thính Vũ Các, còn lại 30 vạn có thể tiêu phí. Mà hiện tại, kỳ thật kiến trúc cần thăng cấp có rất nhiều, tỷ như Sân Hung Thú Thí Luyện.

- Hệ thống, sau khi Sân Hung Thú Thí Luyện tăng lên 2 cấp, cảnh giới cao nhất của hung thú sẽ là gì?

Hệ thống đáp:

- Nửa bước Thần Huyền.

Ôn Bình lại hỏi:

- Hai lần thăng cấp cần tổng cộng bao nhiu kim tệ?

Hệ thống:

- Lần thứ nhất 3 vạn, lần thứ hai 7 vạn, tổng cộng 10 vạn.

- Mười vạn… Không có vấn đề gì. - Trừ đi 10 vạn, vẫn còn 20 vạn kim tệ nữa.

Với 20 vạn, có thể thăng cấp khu Ký Túc Xá một lần, lần thứ ba thăng cấp Ký Túc Xá cần 10 vạn kim tệ. Vừa rồi hắn đã tìm hiểu thử, sau lần thăng cấp này, Ký Túc Xá sẽ có thêm bước phát triển phẩm cấp mạch thuật mới.

Điểm này rất cần cho để tử tu hành về sau cùng với Thông Huyền Cảnh hiện tại. Chỉ dựa vào Thập Tầng tháp đề thăng

Hỏa Long thuật cùng Hỏa Linh chi thể là không thể nào, bởi lẽ cần một khoảng thời gian rất dài. Trong trường hợp đó, Sân Hung Thú Thí Luyện chính là lựa chọn tốt nhất.

Ôn Bình ôm hi vọng, tiếp tục tính toán chi tiêu.

Trừ ra phí tổn cho hai chỗ này, hắn còn 10 vạn kim tệ để sử dụng. Kiến trúc mới kiến tạo sẽ có thương điếm nội trí, đến lúc đó còn có nhiều việc phải dùng, khẳng định 10 vạn này không đủ để kiến tạo thêm kiến trúc mới.

- Vậy chọn cái này đi.

Ôn Bình chọn một tòa kiến trúc cần 7 vạn kim tệ, gọi là: Niết Bàn ốc.

Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh!

Biết Bàn ốc, tên nghe rất "bá vương".

- Xác định?

- Xác định.

Ôn Bình cảm thấy một siêu cấp tông môn hẳn là nên có Niết Bàn ốc. Bởi lẽ thế giới này từ trước đến nay vẫn luôn khốn đốn với chuyện trùng tu công pháp. Tỷ như lúc hắn ở Luyện thể cảnh, muốn trùng tu công pháp, phải dựa vào hệ thống giúp đỡ mới có thể trong thời gian ngắn khôi phục cảnh giới.

Tu sĩ khác, muốn trùng tu công pháp đều phải chuẩn bị tâm lý vượt qua những chuỗi ngày buồn chán dài lê thê lết thết, Thông Huyền Cảnh càng khỏi phải nói. Nếu như có quá nhiều cừu nhân, dù cho Huyền cấp công pháp có bày trước mắt hắn cũng không kẻ nào dám tu luyện.

Bởi vì sẽ có khoảng ba năm, thậm chí mười năm cực kỳ yếu.

Trong khoảng thời gian đó, gặp phải cừu nhân chẳng khác nào đưa lưng chịu đòn. Dù không có tư thù thì cũng có đủ loại lý do, tỷ như: Trưa nay nóng quá, tới đánh ngươi một chút; tối nay sao trên trời bị mây đen che kín, ngứa tay nên đến đánh ngươi được không?

Mà người vào thời điểm yếu nhất, muốn chạy cũng chạy không thoát.

Đồng thời, Ôn Bình còn cân nhắc đến việc hiện tại Bất Hủ Tông không truyền thụ công pháp, chỉ đành để bọn họ tiếp tục tu luyện công pháp của mình.

Niết Bàn ốc vốn chuyên dùng để thăng cấp công pháp.

- Hệ thống, Huyền cấp công pháp còn thăng cấp được không?

- Có thể, Niết Bàn ốc phân thanh 2 khu vực, thứ nhất dùng để thăng cấp Hoàng cấp công pháp, thứ hai là dành cho Huyền cấp công pháp.

- Niết Bàn ốc kiến tạo trong…

- Thời gian còn lại: 3 giờ.

Ấn vào nút kiến tạo xong, Ôn Bình tiếp tục cho thăng cấp Sân Hung Thú Thí Luyện, bởi vì ban đêm không có ai ở đó, cho nên hắn trực tiếp thăng cấp 2 lần, tranh thủ đêm nay hoàn tất.

Khu Ký Túc Xá… Chỉ có thể đợi đến sáng mai, mọi người đi tu luyện hết rồi tính.

…

Trong lúc đó.

Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Chiêm Đài Diệp không ngủ, cả hai đến ngồi bên cạnh đài phun nước, nhìn bọt nước bắn lên không trung, sau đó tụ lại… Nói thật, Bất Hủ Tông khá thú vị.

So với những đại tông môn khác được kiến tạo như thành trì, Bất Hủ Tông lại chẳng khác nào một cái thôn nhỏ.

Chẳng qua là kiến trúc có hình dạng giống tông môn mà thôi.

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc bưng trà tới.

Trải qua một lần giáo huấn, hắn không dám trợn mắt nhìn Chiêm Đài Diệp nữa, rót xong hai chén trà, liền nói:

- Chiêm Đài trưởng lão, tiểu sư muội, trà này là dùng linh thủy ngâm đấy, sau khi uống sẽ giúp tinh thần linh hoạt, minh mẫn hơn gấp trăm lần, quan trọng là nó vô cùng dễ uống.

- Ừm, ngươi đặt xuống đó đi.

Chiêm Đài Diệp gật đầu, không để tâm trà uống thế nào. Dương Nhạc Nhạc tự tìm mất mặt, đành quay người trở về.

Thế nhưng hắn vừa đi được hai bước, Chiêm Đài Thanh Huyền bỗng giơ tay chộp lấy bả vai hắn, cao thấp dò xét một phen.

- Nhạc Nhạc, ngươi bao nhiêu tuổi?

Dương Nhạc Nhạc đáp:

- Hồi bẩm trưởng lão, ta 15 tuổi.

- Mười lăm… Mới mười lăm… Vậy ngươi chính là kẻ kia?

- Trưởng lão, ta là người ở Thương Ngô Thành, dưới chân Vân Lam sơn.

Nghe trả lời như thế, Chiêm Đài Thanh Huyền tò mò đánh giá Dương Nhạc Nhạc.

Vô cấu chi thể.

Luyện thể bát trọng.

Nếu như là đệ tử của Thần Huyền cảnh, nói ra bà còn tin. Thế nhưng chỗ này chỉ là một cái tiểu thành, hắn lấy đâu ra tư chất nghịch thiên như thế?

Dương Nhạc Nhạc không biết Chiêm Đài Thanh Huyền nghĩ gì, buông ấm trà xuống, sau đó chạy đi.

Thầm nghĩ trong lòng: Vậy mà lại đến một cái quái trưởng lão!

Dương Nhạc Nhạc đi khỏi, Chiêm Đài Thanh Huyền mới nhớ đến lời Ôn Bình từng nói, nhất là khi cảm giác được mạch thuật trong Ký Túc Xá rót vào đầu, bà thấy rằng chỗ này rất có thể sẽ thích hợp với Chiêm Đài Diệp.

Điều kiện tiên quyết lúc trước Ôn Bình đã nói với bà tại Phong Nguyên thành không chỉ là nói bừa.

Còn về phần có thể sẽ hợp biến thành thật sự thích hợp được hay không thì chỉ có thể đợi đến mai tìm hiểu một phen.

Còn những thứ khác, bà không quá trông mong. Tỷ như bà ở lại đây, Bất Hủ Tông có thể giáo bà được cái gì. Nói đùa, tông chủ chỉ mới là Thông Huyền thượng cảnh, lấy gì giáo bà? Con đường phía trước của bà cũng chỉ có Thần Huyền mới truyền thụ được.

Chiêm Đài Thanh Huyền thầm nghĩ sau khi an bài xong chuyện tu hành cho tôn nữ, bà sẽ tìm Ôn Bình yêu cầu xem Chế tác thư cấp nhị tinh, sau đó bế quan, à không, bế tử quan, không lĩnh ngộ xong chế tác thư quyết không xuất quan.

Nếu bà thật sự có thể hiểu thấu Chế tác thư, ngày sau ắt sẽ làm được Tuyền Qua Đồ cao cấp hơn.

Không chỉ giới hạn ở công năng mang đến dị mạch.

【VIP】 Đệ Nhị Pháp Khí Xuất Thế

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngày mai?

Hay là hôm nay luôn nhỉ?

Chiêm Đài Thanh Huyền không có khái niệm ngủ, bà bảo Chiêm Đài Diệp trở về phòng, còn mình thì đi dọc theo cầu gỗ rời khỏi Ký Túc Xá. Bất quá, vẫn còn chưa quen đường, bà đành phải lần mò từng chút một.

Thực tế là thả ra thần thức nhưng càng dò càng loạn.

Hết cách, bà chỉ phải quay trở về.

Cứ như vậy, một đêm ngắn ngủi trôi qua, sáng hôm sau, mặt trời vừa lên, nắng và phủ một lớp áo diễm lệ lên Bất Hủ Tông. Như mọi khi, có người mới ắt phải có tiệc liên hoan.

Sáng sớm, Hoài Diệp đã bắt đầu làm một bàn đồ ăn phong phú, sau đó bảo Dương Nhạc Nhạc đi thông tri tất cả mọi người.

Lúc Chiêm Đài Thanh Huyền đi đến trù phòng, nhìn thấy một hàng Nguyệt Quang thụ, bà sững người. Cẩn thận quan sát vài lần, vẻ mặt của bà lúc này y hệt Lâm Khả Vô lúc trước.

Ngoài kinh ngạc cũng chỉ có kinh ngạc.

- Chiêm Đài trưởng lãi, kỳ thật tông chủ chúng ta chính là một Linh thiện đại sư, cho nên mới cố ý trồng loại Nguyệt Quang thụ này.

Nhìn thấy Chiêm Đài Thanh Huyền ngẩn người, Tần Sơn vội giải thích.

Chiêm Đài Thanh Huyền có chút kinh hãi:

- Linh thiện đại sư, tuổi của hắn…

Này… Bà thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Bà coi như đã đủ xem trọng Ôn Bình.

Nào ngờ vẫn là nhìn thấp, với tuổi của hắn thế mà lại là một Linh thiện đại sư.

Còn Bất Hủ Tông, dùng Nguyệt Quang thụ làm cây cảnh… Cái này có thể thấy được Ôn Bình hào khí bực nào, ý nghĩ dùng bạch tinh của bà thoáng chốc sụp đổ. Gia sản toàn thân bà còn không bằng một gốc cây này nữa kìa!

- Tông chủ!

- Tông chủ, chào buổi sáng!

…

Sau khi mọi người khom mình hành lễ, Ôn Bình bước đến trước trù phòng.

Hắn cười cười, nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền, hỏi:

- Chiêm Đài trưởng lão, đêm qua có lạ giường không?

Bà liền đáp:

- Lão thân đã một đêm không ngủ. Không nhìn thấy Chế tác thư, ngủ không yên.

- Chế tác thư? Chuyện nhỏ, đợi sau yến tiệc tẩy trần rồi tính.

Dứt lời, Ôn Bình cất bước đi vào trù phòng.

Vừa tiến vào trù phòng, bọn Dương Nhạc Nhạc liền chen nhau tới, đúng vậy, tất cả bọn họ đến là để chứng thực đấy!

- Tông chủ, ngài thật sự lên Cực Cảnh Sơn bới móc người ta à?

Người đầu tiên mở miệng chính là Triệu Tinh.

- Tông chủ, sao mới đi ra ngoài một chuyến, Tần Mịch sư huynh lại thăng lên hai cảnh giới rồi? Chẳng lẽ ngài thiên vị hắn?

Người thứ hai lên tiếng là Lâm Khả Vô.

- Tông chủ, thật sự có Bí cảnh đại chiến?

Thứ ba là Dương Hề.

…

Ôn Bình không trả lời từng vấn đề, chỉ cười, gật đầu:

- Đều là thật!

Triệu Tinh cảm thán một tiếng:

- Oa, theo tông chủ ra ngoài một lần liền thăng lên 2 cảnh giới, Vu Mạch trưởng lão cũng thăng lên Thông Huyền trung cảnh. Ta thật sự muốn đi theo tông chủ ra ngoài một lần nha!

Đương nhiên, không ai cho rằng thế giới bên ngoài dễ kiếm cơm như vậy.

Ngoài kia là cái dạng gì, bọn họ hiểu rõ. Thế nhưng ai cũng biết, chỉ cần đi theo tông chủ đảm bảo có thứ tốt.

Lúc này, Hoàn Sơn đứng trong đám người đột nhiên lên tiếng:

- Nói thật, ta tuyệt không hâm mộ Tần Mịch sư huynh.

Nói xong, hắn tháo tay nải đeo sau lưng ra.

Vốn dĩ mọi người cảm thấy rất hiếu kỳ vì sao Hoàn Sơn lại đeo cái tay nải to như vậy, bất quá không có ai hỏi.

Đeo thì đeo đi.

Quản hắn làm khỉ gì.

Nhưng khi Hoàn Sơn mở tay nải ra, để lộ một thanh trọng kiếm dài khoảng một mét, tất cả lập tức biến sắc.

Mũi kiếm kim sắc, bên trên còn khắc tế văn thần bí, cả thanh kiếm tràn ngập một cỗ uy áp, giống với Thiêu Hỏa côn, đều là mang theo năng lượng đặc thù mà vũ khí tại thế giới này không cách nào có được.

Dương Nhạc Nhạc là người đầu tiên khiếp sợ đến mức kêu ra tiếng.

- Ta kháo, Trảm Long kiếm.

- Cái quỷ gì, Lâm Kinh Vũ Trảm Long kiếm.

Tất cả mọi người liếc mắt liền nhận ra thứ trong tay Hoàn Sơn. Đó không phải là bội kiếm Thương Tùng tặng Lâm Kinh Vũ trong Tru Tiên sao?

Dương Nhạc Nhạc đứng bên cạnh Hoàn Sơn, mắt nhìn chằm chằm Trảm Long kiếm, tươi cười trên mặt nhịn không được tràn ra:

- Ta kháo, Hoàn Sơn sư đệ, không ngờ vận khí ngươi lại tốt như vậy! Vậy mà thật sự nhận được Trảm Long kiếm.

Xem Tru Tiên có tỷ lệ nhận được vũ khí trong đó, điểm này Ôn Bình đã sớm nói qua.

Nhưng hiện tại cũng sắp xem đến kết cục rồi, vẫn không thấy ai nhận được gì.

Hoàn Sơn vừa cười vừa nói:

- Xem, ta thật sự không hâm mộ Tần Mịch sư huynh!

- Oa, chúng ta đều hâm mộ.

- Khó chịu, đau lòng đến cách nào thở nổi!

…

Thấy vậy, Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười, thầm nghĩ:

- Thật đúng là nhịn được, đến giờ mới lấy ra.

Xem ra Hoàn Sơn đã chuẩn bị từ trước, hòng áp chế danh tiếng của Tần Mịch, cho nên cố gắng kiềm nén, đợi đến khi hắn quay về mới lấy ra.

Thấy mọi người hưng phấn như vậy, Chiêm Đài Thanh Huyền không hiểu ra sao. Tuy cảm nhận được cỗ khí thế đặc thù từ thanh kiếm kia, nhưng bà không có hỏi nhiều, một mực theo sau Ôn Bình tiến lên tầng hai trù phòng, bắt đầu yến tiệc tẩy trần.

Qua ba tuần rượu, tất cả mọi người cũng đã ăn uống tương đối.

Lúc này, Ôn Bình mở miệng nói:

- Sáng nay mớ Ngàn tầng thềm đá, có ai đi không?

Vù!

Phàm là Luyện thể thập trọng, tất cả đều đứng lên.

Lâm Khả Vô là người đầu tiên vỗ một tờ kim phiếu xuống bàn, 5000 kim tệ quả là con số đặc biệt khiến người ta chú ý.

Kế đó là Vu Mạch, Vân Liêu,…

- Đây là?

Chiêm Đài Thanh Huyền ngây ra một lúc, không rõ là đang xảy ra chuyện gì?

Cái gì là Ngàn tầng thềm đá?

Lúc này, bà nhịn không được mở miệng hỏi:

- Tông chủ, các ngươi đây là…?

Ôn Bình không đáp, Tần Sơn ở bên cạnh thay hắn giải thích:

- Chiêm Đài trưởng lão, Ngàn tầng thềm đá là khu vực tu luyện của Bất Hủ Tông. Tổng cộng có 1000 bậc. Chỉ cần leo lên đỉnh là có thể đạt được Hỏa diễm dị mạch giống với tông chủ.

- Lên đỉnh sẽ được dị mạch? - Chiêm Đài Thanh Huyền giật mình.

Tần Sơn lại nói tiếp:

- Ngàn tầng thềm đá cứ bảy ngày mở ra một lần, mỗi lần tiến vào là 5000 kim tệ.

Chiêm Đài Thanh Huyền vẫn còn chút hoài nghi, liếc nhìn Tần Sơn:

- Thật sự lên đỉnh là có thể đạt được dị mạch?

Không phải đang tụ lại lừa bà đấy chứ?

- Dị mạch thật ra khá tốt, thế nhưng Thiêu Hỏa côn của tông chủ mới là lợi hại. Thời điểm còn là Thông Huyền hạ

cảnh, không cần chấn mạch vẫn có thể một gậy đánh chết Thông Huyền thượng cảnh. Đó là một kiện pháp khí đúng nghĩa, ta cảm thấy, so với dị mạch nó còn ngưu bức hơn.

- Pháp khí? - Chiêm Đài Thanh Huyền phát ngốc rồi.

Thấy thế, Tần Sơn bất đắc dĩ cười cười, hắn biết bản thân khẳng định là giải thích không thông rồi.

Chỉ đành chờ Chiêm Đài Thanh Huyền ở lại Bất Hủ Tông dăm bửa nửa tháng, đến lúc đó, bà ắt sẽ hiểu rõ hết thảy.

- Ta cũng đi.

Nghe không hiểu, thế nhưng Chiêm Đài Thanh Huyền vẫn xuất ra một khối bạch tinh.

…

Sau khi cơm nước no nê, những người tham dự thí luyện Ngàn tầng thềm đá tụ tập ở chân núi. Chiêm Đài Thanh Huyền vẫn ở trong trạng thái mộng bức như trước. Bất quá, khi hình thức Địa Ngục của Ngàn tầng thềm đá mở ra, bà liền hiểu.

Cái thềm đá này là một khu thí luyện.

Bầu trời huyết sắc.

Thềm đá trở thành con đường thiêu đốt hỏa diễm xích hồng sắc quỷ dị.

Lúc này đây, giọng Ôn Bình vang lên bên tai bà:

- Chiêm Đài trưởng lão, sau khi lên đỉnh, có thể đạt được dị mạch, không cần Tuyền Qua Đồ.

Chiêm đài Thanh Huyền tin!

Bởi vì với tư cách là Tuyền Qua thần tượng, bà xem hiểu Tuyền Qua Đồ, thế nhưng lại không nhìn thấu thềm đá có thể cải biến thiên địa này.

Giống với phi chu, bà hoàn toàn xem không hiểu.

- Ôn tông chủ, vậy ngươi mời ta nhập tông là vì cái gì?

Hoàn toàn không cần năng lực cực hạn của Nhất tinh Tuyền Qua thần tượng, vậy chiêu mộ bà có ích gì?

Ôn Bình trầm mắc, hắn cũng không thể nói là vì nhiệm vụ nha!

Hết cách, hắn thuận miệng đáp:

- Cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó!

- Thật sự là… Cảm thấy… Thiếu thiếu chút gì đó! - Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ cười cười, lần đầu tiên trong đời hoài nghi thân phân Tuyền Qua thần tượng của mình liệu có đáng đồng nào hay không?

Lúc ở Phong Nguyên thành, Ôn Bình nói lời này, bà không tin.

Hiện tại hắn nói, bà tin.

Bà không làm nổi Tuyền Qua Đồ tạo ra dị mạch hỏa diễm mạnh như vậy, thế mà chỉ cần lên đến đỉnh Ngàn tầng thềm đá liền có được.

Sau khi Chiêm Đài Thanh Huyền nhấc chân bước lên Ngàn tầng thềm đá, Ôn Bình lập tức quay về đỉnh Vân Lam sơn.

Sắc mặt nghiêm túc, sải bước hướng tân kiến trúc - Niết Bàn ốc.

【VIP】 Người Sắp Chết

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Niết Bàn ốc.

Phía sau Tàng Thư Các lúc trước là một rừng cây, trải qua cải tạo, giờ xuất hiện một lối rẽ. Lúc đến Niết Bàn ốc, một căn phòng có hai cửa đập vào mắt.

Bên phải một cái, bên trái một cái.

Phía trên hai cánh cửa có dán một cái thiếp vàng, trái viết Hoàng cấp, phải viết Huyền cấp.

Ngay lúc đó, hệ thống đột ngột lên tiếng:

- Kí chủ, Hoàng Cấp Niết Bàn ốc 1000 kim tệ một lần tiến vào, thời gian: 1 cah giờ. Huyền Cấp Niết Bàn ốc 1 khối bạch tinh một lần, thời gian cũng là một canh giờ.

- Cái này.

Một cái chỉ tốn có 1000 kim tệ, cái kia lại đến 1 khối bạch tinh.

Trên trời dưới đất, khoảng cách này cũng quá lớn đi.

Bất quá nghĩ đến giá trị khác biệt, hắn cảm thấy chênh lệch như vậy thoáng chốc trở nên hợp lý hơn rất nhiều.

Hệ thống nói tiếp:

- Tu hành ở Niết Bàn ốc, sẽ tự động chỉ điểm sai lầm của công pháp, hơn nữa còn tiến hành điều chỉnh trực tiếp, giúp tu sĩ tìm thấy con đường tu luyện hoàn mỹ nhất. Hoàng cấp hạ đẳng công pháp có thể tăng lên đến Hoàng cấp thượng đẳng. Trong Huyền cấp Niết Bàn ốc, Huyền cấp hạ đẳng có thể đề thăng đến Huyền cấp thượng đẳng.

Ôn Bình hỏi ngược lại:

- Vậy lần này ta có đặc quyền gì?

Hệ thống đáp:

- Không có đặc quyền, Trường Mạch Công thuộc về hệ thống nội thiết công pháp, không tồn tại, chỉ có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến giành lấy cơ hội thăng cấp, Niết Bàn ốc không cách nào đưa ra ý kiến sửa đổi hay cải cách gì cả.

- Đã hiểu.

Một khối bạch tinh một lần… Hắn chơi không nổi.

Không có đặc quyền vừa hay không cần lo lắng, nếu không thấy chỗ tốt mà không có được, lại chẳng phải tự khoét tim mình à?

- Mở ra thương điếm nội trí.

Lại đến một cái trọng đầu hí (1)!

(1) Tiết mục áp chảo.

Sau khi thăng cấp, Thính Vũ Các cho ra Kiến Mộc thụ, không biết cái Niết Bàn ốc này sẽ cho ra thứ gì?

Vừa dứt lời, thương điếm nội trí xuất hiện trước mắt.

Đồ vật lần này rất đặc biệt, là một con mắt, đúng, đó không phải một đôi… Mà là một con. Hơn nữa nó còn rất đặc biệt, hoàng sắc, gọi là Kim Bốc Nhãn, năng lực chính là nhìn thấu công pháp của người khác.

Giá bán: Ba vạn kim tệ!

- Hệ thống, cái Kim Bốc Nhãn này dùng thế nào?

- Mua hàng thành công, nó sẽ được cài trực tiếp vào mắt Kí chủ, diễn sinh thần thông. Phát động Kim Bốc Nhãn có thể trực tiếp nhìn thấu công pháp của đối phương cùng với những khuyết điểm dù là nhỏ nhất. Là đạo cụ phụ trợ rất tốt cho một vị tông chủ.

- Hảo!

Đối với những thứ phụ trợ có thể giúp bản thân cường đại, hắn luôn nguyện ý chi nha!

- Mua!

- Mua hàng thành công, đang cài đặt…

Kim nhãn trực tiếp chui vào mắt trái Ôn Bình, khiến con ngươi màu đen đột nhiên tản mát ra một đạo kim quang. Vốn là một điểm, sau đó lan ra nửa con ngươi, cuối cùng nhuộm toàn bộ thành kim sắc.

Nhìn thoáng qua, Ôn Bình tựa như trời sinh có hai con ngươi vậy.

Đương nhiên, chuyện này không tính là lạ. Hiện tại, trong các đệ tử Bất Hủ Tông vốn có một người cũng giống vậy, đó chính là Lâm Khả Vô, mắt trái bạch sắc, mắt phải hắc sắc, là di truyền từ gia tốc, thế nhưng không có bất kỳ năng lực đặc thù nào.

Lúc Ôn Bình không sử dụng, kim sắc liền tản đi.

Xong xuôi hết thảy, Ôn Bình mới ấn mở địa độ, mở thương điếm nội trí của Sân Hung Thú Thí Luyện.

Phát hiện trong thương điếm nội trí có thêm hai chủng đại yêu.

Loại thứ nhất: Dực Tộc Minh Phong!

Là đại yêu có âm thanh tựa chim hót, phần đuôi có thể phóng ra gai nhọn khổng lồ. Không đặc biệt như Quỳ Ngưu nhưng là là loài yêu phi thường xảo trá. Cùng cảnh giới, nhân tốc không có biện pháp cận thân.

Loại thứ hai: Trì Đao Nhân!

Là yêu vật không chân, không mặt, chỉ có thân thể cùng với cánh tay luôn luôn cầm đao. Phương thức công kích của nó là dùng đao bổ xuống, mỗi một đao như tia chớp, tốc độ chỉ trong nháy mắt.

Giới hạn cao nhất của cả hai đều là Nửa bước Thần Huyền.

Ôn Bình mở miệng hỏi:

- Hệ thống, ta có đặc quyền không?

Hệ thống đáp:

- Trăm phần trăm tiến vào trạng thái chiến ý, giới hạn 10 ngày!

Bỏ quá bích chướng!

600% tăng phúc!

Giới hạn mười ngày!

Ôn Bình lộ ra vui vẻ, cái đặc quyền này… Hay nha!

Vui sướng qua đi, hắn lại nói tiếp:

- Giúp ta thăng cấp Thính Vũ Các, khu Ký Túc Xá!

"Thính Vũ Các thăng cấp trong…"

"Thời gian còn lại: 8 giờ."

"Khu Ký Túc Xá thăng cấp trong…"

"Thời gian còn lại: 6 giờ."

…

- Chuyện gì xảy ra?

Chiêm Đài Diệp vừa định đi tắm gội, thay y phục, đột nhiên phát hiện mình thoáng cái đứng trên cầu gỗ.

Nàng ngây ngẩn cả người?

Nhìn cầu gỗ, nước chảy, thầm nghĩ: Chẳng lẽ vừa nãy mình không phải ở trong phòng?

Chợt, nàng nhìn thấy sương trắng, cùng với Dương Hề bên cạnh. Bởi vì đều là nữ hài tử, hơn nữa cùng xinh đẹp như nhau, cho nên nàng và Dương Hề đã sớm kết giao… Tình cảm tiến triển đến mức sắp trở thành khuê mật luôn rồi.

Dương Hề nói:

- Đây là do tiền bối đứng sau Bất Hủ Tông làm ra. Không sao đâu, qua mấy canh giờ sẽ xong thôi. Nếu không, ta mang ngươi đến Sân Hung Thú Thí Luyện nhé! Chúng ta đến đó tu luyện!

- Được rồi!

Chiêm Đài Diệp nhìn sương mù bao phủ, khẽ gật đầu.

Nguyên lai đằng sau Bất Hủ Tông còn có một vị tiền bối năng lực ngập trời tọa trấn, thế thì… Cớ sao nó lại là vô tinh tông nhỉ?

…

Trong Thương Ngô Thành.

Cuối Thanh Thủy nhai có một khách sạn, Bích Nguyệt Phiêu Linh ngồi trong đó, sắc mặt đã tái nhợt như tuyết. Thông Huyền trung cảnh, giờ phút này tựa như diều đứt dây… Mệnh trong sớm tối.

- Sơn Hoa, ngươi đi xem Ôn tông chủ đã trở về chưa…

Nói được một nữa, Bích Nguyệt Phiêu Linh liền ho khan.

Khục khục!

Khục khục!

Sơn Hoa vội bước đến, nhưng lại không biết làm sao để trấn an, cũng may hắn vừa mua mười cái nha hoàn, các này đều rất hiểu chuyện.

- Lão gia, ngài uống miếng nước.

Một nha hoàn bưng nước đến trước mặt Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Thế nhưng nước còn chưa uống, vừa cúi đầu, nhìn khuôn mặt trắng bệch phản chiếu trên mặt nước, Bích Nguyệt Phiêu Linh càng thêm tuyệt vọng.

Sơn Hoa vội gật đầu, tới lui vài bước, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài:

- Ân, ta đi lấy dược cho ngài, rồi lập tức lên núi.

- Đi ngay bây giờ. - Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên âm thanh.

Kế đó là tiếng mắng chửi đầy phẫn nỗ:

- Thuốc hữu dụng à? Trong lòng ngươi không rõ sao?

- Thiếu tộc trưởng!

Sơn Hoa nhìn cũng chưa nhìn đã vội quỳ sụp xuống.

Chợt, một thanh niên tay cầm văn kiếm xuất hiện trong phòng. Mày kiếm mắt sáng, minh mâu hạo xỉ, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều lộ ra khí chất nho nhã, nhất là văn kiếm bên người, càng hiển lộ khí độ của hắn.

Kiếm có văn kiếm, võ kiếm, một cái có tuệ, cái kia không có.

Chỉ có văn nhân mới ưa thích treo tuệ ở chuôi kiếm, bởi vì bọn họ luyện không phải là sát nhân kỹ.

- Thái gia! - Vừa vào cửa, thiếu niên lập tức bước đến trước mặt Bích Nguyệt Phiêu Linh, quỳ một gối xuống.

Tuy đối với Bích Nguyệt gia, thái gia đã vài thập niên không trở về, hiện tại, Bích Nguyệt gia cũng không dựa vào một Thông Huyền thượng cảnh trấn tộc, nhưng dù sao thái gia cũng là thân nhân của hắn, là người gầy dựng Bích Nguyệt gia.

Không đợi Bích Nguyệt Phiêu Linh mở miệng, thiếu niên đã nói:

- Thái gia, ngài đừng nói chuyện, ta sẽ lên Vân Lam sơn, tìm vị linh thiện đại sư kia. Phụ thân bảo ta mang đến rất nhiều bạch tinh, nhất định có thể khiến người nọ ra tay.

Dứt lời, thiếu niên cất bước ra khỏi phòng.

Trực tiếp hướng Vân Lam Sơn mà đi.

Giờ phút này, đứng quan sát từ xa, Hoàn Thành bất đắc dĩ cười:

- Hy vọng không phải đi chịu chết.

【VIP】 Nửa Bước Thần Huyền Lên Núi!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nỉ non một tiếng, sau đó, Hoàn Thành rời khỏi.

Nếu đối phương đến để tìm Ôn Bình, vậy thì hắn có quan tâm cũng chẳng được gì. Mấy người vừa đến kia, trừ thiếu niên đi đầu hắn có thể cảm giác được cảnh giới, số còn lại… ngay cả thần thức để dò xét hắn cũng không dám phóng xuất.

Bởi vì không cần dùng não để nghĩ cũng có thể biết được những người kia chắc chắn không yếu hơn so với Vi Thiên Tuyệt, mà Hoàn Thành hắn… Cũng chỉ là Thông Huyền hạ cảnh mà thôi.

Thả thần thức dò xét người khác lung tung kiểu đó chẳng khác nào gợi đòn.

Hoàn Thành vừa đi, thiếu niên cũng từ trong phòng bước ra, liếc nhìn đường phố người đi kẻ lại vài lần, nói:

- Sơn Hoa, ngươi xác định đúng như trên thư, tông chủ Bất Hủ Tông thật sự hiểu biết linh thiện?

Sơn Hoa gật đầu, vội đáp:

- Chắc chắn 100%, hơn nữa hắn rất có thể là nhi tử của Dược thần thần bí Tuyết Thiên Thiên.

- Nhi tử Dược thần… Được, vậy ngươi đi trước dẫn đường. - Dứt lời, trên mặt thiếu niên lộ ra vài phần mừng rỡ.

Đương nhiên, tươi cười rất nhạt.

Tựa như chuồn chuồn lướt qua mà thôi.

Không đủ để người khác phát hiện hắn đang cao hứng.

Thiếu niên tên là Bích Nguyệt Di, mười bảy tuổi, là tiểu nhi tử của đương đại tộc trưởng Bích Nguyệt gia. Lúc tin tức Bích Nguyệt Phiêu Linh sắp chết truyền đến Tử Mạch hồ, hắn đã xung phong chạy đến đây.

Đi liên tục suốt ba ngày.

Đương nhiên, hắn vốn có thể đi trong hai ngày, nhưng do không quen đường nên đại yêu hắn cưỡi đã bay lố gần vạn dặm. May mắn có người qua đường chỉ giúp, sáng nay bọn họ mới quay trở lại.

Sơn Hoa đi lên phía trước, Bích Nguyệt Di lập tức quay sang hai người bên cạnh nói:

- Theo ta lên Vân Lam sơn xin thuốc.

Một nam nhân trung niên ôm trọng kiếm đen kịt nói:

- Thiếu tộc trưởng, bên này thái gia cũng cần người chiếu cố, ngài để Cường Tử lưu lại đi.

Người này nói chuyện vô cùng khiêm tốn, thế nhưng giữa hai đầu lông mày lại lộ ra một cỗ khí thế sắc bén. Nếu có bị hắn đá cho một cái, thì với loại khí thế đó, người bị hại cũng không có gan phát hỏa.

Bích Nguyệt Di gật đầu, nói:

- Được, Cường Tử, vậy ngươi ở lại bảo hộ thái gia.

- Đã rõ.

Nam nhân trung niên tên là Cường Tử gật đầu.

- Lục Dã tiền bối, ngươi theo ta lên núi.

- Ừm.

Lúc này, Bích Nguyệt Di cất bước rời đi, Lục Dã liền ôm trọng kiếm đuổi theo phía sau. Hai người cứ như vậy một trước một sau đi đến chân Vân Lam sơn, suốt chặng đường, không khỏi liếc nhìn Thanh Thủy nhai hoang tàn.

…

Vừa thăng cấp khu Ký Túc Xá xong, Ôn Bình đang định đi đến Thập Tầng tháp thì chợt nghe hệ thống thông báo:

- Kí chủ, một gã nửa bước Thần Huyền đang ở chân núi.

- Hử?

Nửa bước Thần Huyền?

Loại người này đến hắn Bất Hủ tông làm gì?

Lần trước, hắn đi Phong Nguyên thành mới may mắn gặp được một lão ngoan đồng nửa bước Thần Huyền, ngày thường, loại nhân vật này không nên xuất hiện nha? Không, phải nói là bọn họ khẳng định không đến Đông Hồ.

Loại người như Hàm Vân là vì tọa trấn Bách Tông Liên Minh cho nên mới tùy tiện ở lại mảnh đất cằn cỗi này.

Hiện tại nửa bước Thần Huyền lại tìm đến cửa, mà còn ngay thời điểm hắn thăng cấp Thính Vũ các nữa chứ.

- Không phải đến sinh sự chứ?

- Người tới không có địch ý.

Nghe được câu này, Ôn Bình đột nhiên cảm thấy hứng thú.

…

- Chuyện này…

Bích Nguyệt Di nhìn đám người đứng trên thềm đá, có chút kinh ngạc.

Nhiều người như vậy đứng đây cười…

Rồi lại khóc…

Phía trước còn có một người vô duyên vô cớ tức giận…

Bích Nguyệt Di vội hỏi Lục Dã phía sau, dù sao thì hắn cũng chỉ mới là Luyện Thể cảnh, kiến thức còn hạn hẹp, thật sự không nhìn ra đám người này đang làm gì?

- Tiền bối, bọn họ bị sao vậy?

- Thông Huyền thượng cảnh… Thông Huyền trung cảnh… Thông Huyền hạ cảnh… Nhiều Thông Huyền cảnh tập trung ở

đây như vậy, thật sự ta cũng không hiểu. - Nếu là mấy tên Luyện Thể cảnh hồ nháo, hắn tuyệt đối khẳng định bọn họ là lũ tâm thần.

Thế nhưng ngay cả Thông Huyền thượng cảnh cũng ở đây… Sao hắn có thể nói một Thông Huyền thượng cảnh là kẻ ngu được?

- Bọn họ đều là Thông Huyền cảnh?

- Một phần thôi. - Lục Dã chợt nói. - Thiếu chủ, lúc lên núi phải cẩn thận, sợ rằng có điều cổ quái.

- Tông môn Dược Thần ở quả nhiên bất phàm, rõ ràng là vô tinh tông, vậy mà lại có thể nhìn thấy Thông Huyền thượng cảnh ở đây.

Bích Nguyệt Di bật cười, đi thẳng lên Vân Lam sơn.

Vừa lên đến đỉnh, đúng lúc Ôn Bình bước ra, vừa thấy hắn, Sơn Hoa lập tức bước nhanh lên trước, ôm quyền chắp tay, nói:

- Ôn tông chủ, ngàn trông vạn mong, cuối cùng cũng chờ được ngài trở về.

- Có việc?

Ánh mắt Ôn Bình rơi trên người thiếu niên kia.

Hiển nhiên, trong ba người, hắn chính là người cầm đầu. Nửa bước Thần Huyền cũng chỉ theo sau hộ tống mà thôi.

- Có việc, có việc. - Sơn Hoa vội gật đầu, sau đó quay sang Bích Nguyệt Di, nói. - Ôn tông chủ, đây là thiếu tộc trưởng Bích Nguyệt gia ta, cũng là thân nhân của Phiêu Linh tiền bối, có việc làm phiền đến Ôn tông chủ.

Không đợi Ôn Bình mở miệng, Bích Nguyệt Di đã lên tiếng:

- Ôn tông chủ, quấy rầy.

Bích Nguyệt Di ôm kiếm cúi chào, vô cùng lễ phép.

Đối với người hữu lễ, Ôn Bình tự nhiên cũng đối đãi lịch sự, ôm quyền đáp lễ, rồi hỏi:

- Thiếu tộc trưởng, từ Tử Mạch hồ tìm đến đây là có chuyện gì?

Bích Nguyệt Di ngắm nhìn bốn phía vài lần, nở nụ cười, hỏi:

- Ôn tông chủ, trò chuyện ở đây luôn sao?

Vừa rồi hắn còn cảm thấy vị tông chủ trạc tuổi mình là người rất hiểu lễ nghĩa, hiện tại xem ra cũng không hẳn là vậy.

Dầu gì hắn cũng là thiếu tộc trưởng thế lực tam tinh nha.

Dù cho không phải thì cũng nên tiếp đãi hắn một chút chứ, đứng ngoài chủ điện nói chuyện như vậy tính là gì?

Ôn Bình ngượng ngùng cười cười, cũng hiểu được bản thân có hơi thất lễ.

Đúng vậy, đứng ở nơi này quả thực không phù hợp cho lắm.

Phía sau tốt xấu gì cũng là một nửa bước Thần Huyền, dù cho không dùng quy cách tiếp đãi cao nhất thì chí ít cũng phải có chỗ ngồi đúng không?

Lúc này, Ôn Bình nhìn quanh bốn phía, chợt, ngón tay chỉ về phía ụ đá mà Vương Bá đang ngồi, nói:

- Qua bên kia ngồi nói chuyện đi.

Nói xong, hắn nhanh chân bước qua.

- Vương Bá, ngươi đi nơi khác một chút, ta muốn ở đây nói chuyện với khách nhân.

- À!

Vương Bá đang ngồi khắc tượng, lập tức đứng dậy rời đi.

Hắn đi khỏi, Ôn Bình liền quay sang Bích Nguyệt Di:

- Thiếu tộc trưởng, đến đây ngồi đi.

- Ngươi!

Lục Dã nhướng mày, trên mặt lộ rõ tức giận. Vừa định bước lên trước thì bị Bích Nguyệt Di ngăn lại. Hắn không rõ

thiếu chủ nhà mình có ý gì, quay đầu nhìn liền bắt gặp Bích Nguyệt Di đang lắc đầu.

Lục Dã hiểu, hắn ta muốn mình lui về phía sau.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn Ôn Bình một cái, cuối cùng, Lục Dã đành phải lui về sau mấy bước, một lần nữa đứng sau lưng Bích Nguyệt Di.

- Được rồi.

Bích Nguyệt Di bất đắc dĩ cười cười, bước lên trước.

Lục Dã cảm thấy có hơi khó chịu, kỳ thật, mục đích thật sự hắn đến đây không phải vì cứu Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Tới đây, chỉ là để mang Bích Nguyệt Phiêu Linh đi.

Dù có là thi thể.

Người Bích Nguyệt gia không thể chôn xương ở cái nơi khỉ ho cò gáy như vậy được.

Cho nên, hắn vốn không nghĩ phải ăn nói khép nép khi đến bái phỏng Bất Hủ Tông.

Bởi lẽ Lục Dã không ôm bất kỳ hi vọng gì đối với chuyện cứu thái gia. Bích Nguyệt gia đã thu thập hơn mười tài liệu linh thiện có thể loại trừ Mộ oanh chi độc trong truyền thuyết, thế nhưng không có bất kỳ một vị đại sư linh thiện nào có thể làm ra được.

Tử Mạch hồ lớn như vậy, người tài ba xuất hiện tầng tầng lớp lớp, ở đó còn không tìm được một đại sự linh thiện có thể loại trừ Mộ oanh chi độc, huống gì là chỗ này…

【VIP】 Huyền Cấp Công Pháp Hóa Ra Lại Là Rác Rưởi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngồi xuống ụ đá, Bích Nguyệt Di dứt khoát không không dài nữa, loại địa phương này cũng đã ngồi rồi, vẫn nên đi thẳng vào vấn đề thì hơn.

- Ôn tông chủ, ta muốn mời ngươi giúp ta một việc.

- Tìm ta có việc?

Nửa bước Thần Huyền đứng phía sau.

Ngươi nói tìm ta có việc?

Giỡn chơi à?

Bích Nguyệt Di nói tiếp:

- Ân, Ôn tông chủ, không biết ngài cũng Dược thần Tuyết Thiên Thiên có quan hệ như thế nào?

- Tuyết Thiên Thiên? Không biết.

Mẹ của hắn gọi Long Tuyết,

Về phần có phải Tuyết Thiên Thiên gì đó hay không, Ôn Bình căn bản không quan tâm, ai để tâm đến quá khú huy hoàng kia nữa chứ?

Nghe Ôn Bình trả lời, Bích Nguyệt Di nhướng mày:

- Ôn tông chủ, ngươi thật sự không biết Tuyết Thiên Thiên?

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Có thể chấm dứt vấn đề nhàm chán này không?

- Thật có lỗi! - Bích Nguyệt Di liếc mắt nhìn Sơn Hoa.

Sơn Hoa hiểu ý Bích Nguyệt Di, vội gật đầu.

Lúc này, Bích Nguyệt Di mới quay đầu lại, nói với Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, nghe nói ngươi có thể làm ra linh thiện, ta cần một phần linh thiện, thiên tài địa bảo đều đã chuẩn bị đủ, muốn mời ngươi ra tay. Chỉ cần thành công, thù lao là 50 khối bạch tinh.

Nghe Bích Nguyệt Di nói, Ôn Bình đã hiểu.

Giống với suy nghĩ của hắn, bọn họ đến là vì Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Xem ra vị kia không còn nhiều thời gian nữa, Tử Mạch hồ khẳng định không tìm được đại sư có thể chế ra linh thiện tiêu trừ Mộ oanh chi độc, nếu không, làm gì có chuyện dùng giá cao như vậy đến tìm hắn?

Năm mươi khối bạch tinh quả là rất nhiều.

Chỉ là… Thiên tài địa bảo đều đã chuẩn bị tốt? Hắn ngược lại muốn nhìn thử xem thứ gì có thể loại trừ được tiên thiên chi độc.

- À, có thể cho ta xem một chút không? Ngược lại, ta rất hiếu kỳ, là vật gì có thể loại trừ được tiên thiên chi độc?

Ôn Bình vừa dứt lời, Bích Nguyệt Di liền lộ ra vui vẻ.

Người này biết tiên thiên chi độc, khẳng định biết độc trong người thái gia nhà mình là thứ gì.

Sơn Hoa từng nói với hắn rằng hắn ta không hề tiết lộ bất kỳ điều gì cho Ôn Bình biết.

Xem ra chuyện Ôn Bình là linh thiện đại sư… Không giả!

Bích Nguyệt Di vội xuất từ trong tàng giới ra một phần danh sách:

- Thiên tài địa bảo đều được bảo quản kỹ lưỡng, nếu gặp phải ánh sáng sẽ tổn hao linh khí. Ôn tông chủ, đây là danh sách, bên trên có ghi rành mạch.

Ôn Bình tiếp nhận danh sách, híp mắt nhìn.

- Vô hoa vô diệp quả.

- Vô sắc hoa.

- Vô căn thảo.

- Vô tâm thú.

…

Đều là những thiên tài địa bảo thoát ly hình thái bổn nguyên, chỉ xem phần danh sách này, Ôn Bình đã biết mức độ trân quý của chúng. Có rất nhiều thiên tài địa bảo hắn chưa từng nghe qua, liếc mắt nhìn thôi cũng đã thấy lợi hại.

Thế nhưng hệ thống từng nói với hắn: Mộ oanh chi độc, ngoại trừ lá Kiến Mộc thụ, không thứ gì khác có thể tiêu trừ.

Mà toàn bộ Thiên Địa hồ, duy nhất 16 gốc Kiến Mộc thụ đều đang "tung tăng" hưởng nắng phía sau Vân Lam sơn.

Ôn Bình đặt danh sách xuống, nói:

- Mấy thứ này rất tốt, đáng tiếc…

Bích Nguyệt Di vội hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc vô dụng, chúng không trừ được Mộ oanh chi độc. - Ôn Bình thản nhiên đáp, đẩy danh sách về phía Bích Nguyệt Di. - Ta cũng không biết những thứ này ngươi lấy từ đâu tới.

Bích Nguyệt Di vội giải thích:

- Chúng ta mua được từ hội đấu giá lớn nhất Tử Mạch hồ, phía trên là cổ dược phương, chuyện dùng để trừ Mộ oanh chi độc. Không thể nào có chuyện trừ không được, Ôn tông chủ, ngươi nhìn lại đi!

- Ngươi không tin ta cũng hết cách. Ngươi có thể hỏi thử vị tùy tùng Nửa bước Thần Huyền bên cạnh, hắn đến được cảnh giới này, linh thiện sư khẳng định tiếp xúc không ít, ở Tử Mạch hồ chắc chắn cũng có. Tài liệu đã chuẩn bị đủ, bọn họ lại làm không được, điều này chẳng phải đã nói rất rõ sao?

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp đứng dậy.

Bích Nguyệt Di dời mắt nhìn Lục Dã, thấy đối phương im lặng, hắn liền quay sang Ôn Bình hỏi:

- Ôn tông chủ, sao ngươi biết không ai làm được?

Ôn Bình nhàn nhạt đáp:

- Làm được thì ngươi đến tìm ta làm gì?

Nói xong câu đó, Ôn Bình chợt nhớ đến khuôn mặt của Bích Nguyệt Phiêu Linh, cùng với cảnh tượng lúc mới gặp.

Một người sắp chết, tâm vốn hết sức chân thành.

Có lẽ hắn sẽ bởi vì chuyện gì đó đi gạt người, thế nhưng chắc chắn sẽ không dùng khoảng thời gian ngắn ngủi còn sót lại để làm loại việc kết giao bằng hữu trái lương tâm. Mà lần đó Bích Nguyệt Phiêu Linh đến vốn chỉ để tìm người bằng hữu là hắn.

Là một người hiểu cách đối nhân xử thế, Ôn Bình cảm thấy có lẽ hắn nên ra tay giúp đỡ.

Còn có một nguyên nhân nữa, hiện tại hắn rất thiếu tiền.

Cứu Vu Mạch, hắn nhận được món tiền đầu tiên, nhanh chóng phát triển Bất Hủ Tông. Cứu Bích Nguyệt Phiêu Linh có lẽ cũng sẽ không thiệt thòi.

Nghĩ vậy, Ôn Bình lấy ra danh sách nguyên liệu chế biến Nguyệt Quang sủi cảo, đưa Bích Nguyệt Di, nói:

- Như vậy đi. Ta đành làm người tốt. Hôm nay, ngươi đi mua những thứ ghi trong đây, sau đó đem lên Vân Lam sơn, sáng mai lên núi lấy linh thiện, loại trừ Mộ oanh chi độc hẳn không phải vấn đề.

- Ôn tông chủ, ngươi có biện pháp?

Bích Nguyệt Di vui vẻ.

Tâm trạng mất mát thoáng chốc bị quét sạch.

Không đợi hắn nhìn rõ, Ôn Bình đã nói tiếp:

- Linh thiện này của ta không thể chỉ một lần là trị tận gốc, nhưng có thể cứu mạng Phiêu Linh tiền bối hiện tại. Mười khối bạch tinh một chén, muốn thì mai đến lấy, không thì thôi vậy.

- Muốn! - Bích Nguyệt Di gật đầu.

Lục Dã đứng bên cạnh vội lên tiếng:

- Thiếu chủ, phương thuốc chúng ta mua còn không được, hắn…

- Bất Hủ Tông ở đây, muốn chạy cũng không được, ngươi cho rằng có người sẽ vì 10 khối bạch tinh mà chấp nhận diệt tông?

Bích Nguyệt Di nhàn nhạt đáp.

Lục Dã á khẩu không trả lời được.

Hắn thật sự không cách nào phản bác lại những lời này.

Ngay lúc đó, Ôn Bình hạ lệnh trục khách:

- Được rồi, ta còn có việc, không lưu các ngươi nữa.

- Ân, ta sẽ sai người đi mua.

Dù Ôn Bình có muốn lưu, Bích Nguyệt Di hắn cũng không muốn ở lại. Ôm quyền bái biệt, sau đó xoay người đi thẳng.

Mua thiên tài địa bảo trên danh sách quan trọng hơn.

…

Sau khi người của Bích Nguyệt gia rời khỏi, Ôn Bình không đi đến Thập tầng tháp, mà quyết định đi uống ngụm linh thủy rồi tính tiếp.

Linh thủy là thứ tốt, đợi sau khi xông Thập tầng tháp, chắc chắn không nhớ uống.

Lúc quay về, vừa vặn đụng phải Triệu Dịch cùng Chiêm Đài Diệp.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Hai người đồng thời hô một tiếng.

Ôn bình gật đầu, đang định đi ngang qua bọn họ, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, hắn vội nói:

- Hai người các ngươi chờ một chút.

Triệu Dịch dừng bước:

- Tông chủ, ta đang định dẫn Chiêm Đài sư muội đi Trọng Lực Trường, ngài có chuyện gì không?”

- Đứng yên đừng nhúc nhích.

Dứt lời, mắt trái lóe kim mang.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ mắt trái của hắn đã chuyển thành màu vàng.

Kim Bốc Nhãn mở!

Dùng mắt trái dò xét Chiêm Đài Diệp, tin tức công pháp xuất hiện.

Tử Ngọc Hối Thiên Công - Huyền Cấp hạ đẳng.

Nhìn thấy mấy dòng này, Ôn Bình thầm nghĩ:

- Quả nhiên là Tuyền Qua thần tượng giàu có, vậy mà mua cho tôn nữ Huyền Cấp công pháp.

Nhìn xuống dưới, Ôn Bình liền thấy khuyết điểm của bộ công pháp này. Điểm khiến Ôn Bình cảm thấy Kim Bốc Nhãn lợi hại chính là nó có thể vạch ra đến 10 điểm thiếu hụt của Huyền cấp công pháp, hơn nữa còn nói rất chi tiết.

Ôn Bình chợt cảm thấy… Thứ này sao lại giống Hoàng Cấp hạ đẳng công pháp vậy chứ?

Dò xét một lượt, hắn nhịn không được cảm thán:

- Chậc chậc, không ngờ Tử Ngọc Hối Thiên Công này lại là thứ rác rưởi đến như vậy.

Mấy lời này là hắn nói ra miệng, phút chốc quên mất chỉ nên mất chỉ nên nghĩ trong lòng.

Chiêm Đài Diệp nghe thấy, trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc, khuôn mặt vốn ửng hồng vì bị Ôn Bình nhìn chằm chằm

nháy mắt khôi phục trạng thái bình thường.

Tông chủ lại có thể nhìn ra công pháp nàng tu luyện?

Hơn nữa còn nói Tử Ngọc Hối Thiên Công do nãi nãi đưa là kém cỏi!

【VIP】 Niết Bàn Ốc Chính Thức Mở Ra

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đi thôi.

Thu hồi Kim Bốc Nhãn, Ôn Bình bước đi như không có chuyện gì.

Dựa theo suy đoán của hắn, nếu như tất cả những khuyết điểm của Tử Ngọc Hối Thiên Công được cải thiện, đạt thời Huyền Cấp thượng đẳng chỉ là chuyện trong tầm tay. Nếu thật như thế, Luyện Thể cảnh sẽ có nội tình sâu đến mức nào?

Công pháp mang đến cho tu sĩ thực lực, nhưng ở một khía cạnh nào đó, không thể so sánh với võ pháp trực quan và mạch thuật.

Nhất là phẩm cấp.

Cho dù là Hoàng Cấp hạ đẳng và Hoàng Cấp trung đẳng cũng đã tách biệt một trời một vực. Người trước tu luyện mười năm, tối đa chỉ đạt từ Luyện thể nhất trọng đến Luyện thể ngũ trọng, thế nhưng người sau lại có thể đạt Luyện thể bát trọng, thậm chí Luyện thể cửu trọng.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những khác biệt của chênh lệch công pháp.

Thu hồi suy nghĩ viễn vông, Ôn Bình đi đến trù phòng, cầm gáo múc một bầu nước, uống.

Linh thủy vào cổ họng, vị ngọt lập tức tràn ngập khoang miệng.

Hắn quả thật không biết, sau khi tiện đường gặp mặt mình, Chiêm Đài Diệp lại tiếp tục đụng phải Chiêm Đài Thanh Huyền lúc đi ngang qua quảng trưởng. Giờ phút này, vẻ mặt Chiêm Đài Thanh Huyền có chút ngưng trọng, hơn nữa khi tức cũng có vẻ hỗn loạn.

Bà hiện tại khiến người ta có cảm giác tựa như linh dương vừa thoát khỏi miệng sói, không còn khí độ vững chãi của một Thông Huyền thượng cảnh.

Trạng thái Tần Sơn không tệ, hắn đi bên cạnh bà, vẻ mặt nhẹ nhõm:

- Chiêm Đài trưởng lão, một thời gian nữa sẽ thích ứng thôi. Ngàn tầng thềm đá luyện là tâm, thật sự không có quá nhiều quan hệ với cảnh giới thực lực.

Chiêm Đài Thanh Huyền cảm thán:

- Không ngờ chỉ mới đi đến bậc thêm thứ 500 mà lão thân đã chịu không nổi rồi.

- Ai cũng có thất tình lục dục, muốn chiến thắng chúng quả thực rất khó. - Tần Sơn thở dài, nói. - Chiêm Đài trưởng lão, ngươi cứ đi từ từ, không quen đường thì có thể hỏi Triệu Dịch. Ta còn phải tu hành, đi trước.

- Ân.

Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu, đưa mắt nhìn Tần Sơn ly khai.

Đợi hắn đi khỏi, bà nhịn không được bắt đầu cảm thán… Khó trách một tu sĩ Luyện Thể khi nhìn thấy Huyền Cấp công pháp lại bày ra bộ dáng phong khinh vân đạm như vậy. Bất Hủ Tông này quả thật có nhiều thứ tốt hơn so với Huyền Cấp công pháp.

Luyện tâm!

Từ xưa chỉ có một con đường, chính là hồng trần lịch lãm rèn luyện.

Kinh lịch càng nhiều, tâm tự nhiên càng vững.

Nhưng ở Bất Hủ Tông, Ngàn tầng thềm đá lại có thể thay thế con đường này, giúp ngươi trong thời gian ngắn trải nhiệm những cảm xúc cực đoan mà phải mất mấy chục năm mới có cơ hội kinh lịch.

Đang suy nghĩ thì bà chợt thấy Chiêm Đài Diệp.

Bắt gặp vẻ mặt thất thần của tôn nữ, bà vội hỏi:

- Sao vậy?

Chiêm Đài Diệp ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy nãi nãi, nàng lập tức vui vẻ, nói:

- Nãi nãi, vừa rồi ta gặp tông chủ.

- Thì sao?

- Hắn có nói với ta mấy lời.

- Nói cái gì?

- Hắn nhìn ra ta tu luyện Tử Ngọc Hối Thiên Công.

- Công pháp cũng nhìn ta? - Chiêm Đài Thanh Huyền lộ vẻ ngưng trọng.

Ngay cả công pháp tu luyện mà cũng nhìn ra?

Ôn tông chủ có học vấn uyên thâm vậy sao?

Mỗi một loại công pháp có phương thức vận chuyển thiên địa chi khí hoàn toàn bất đồng, khí tức phát ra cũng khác biệt, người có thể liếc mắt đã nhìn ra công pháp mà đối phương tu luyện chỉ có 2 loại:

Loại thứ nhất, hắn biết rõ tất cả các loại công pháp.

Loại thứ hai, hắn nắm rõ loại công pháp này.

Huyền Cấp công pháp đều là bản đơn lẻ, nói dễ hiểu hơn, chỉ có cháu gái bà tu luyện Tử Ngọc Hối Thiên Công mà thôi. Vậy thì… Ôn Bình thuộc loại thứ nhất!

Chiêm Đài Thanh Huyền lại cảm thán:

- Khó trách tuổi còn nhỏ đã hiểu được Long Bích Văn, so với bổn sự liếc mắt liền nhìn thấu công pháp đối phương, nhận thức Long Bích Văn tựa hồ chẳng là gì cả.

- Được rồi, nếu đã là người Bất Hủ Tông, bị nhìn ra công pháp cũng không có gì phải lo lắng.

Chiêm Đài Thanh Huyền trấn an.

Chiêm Đài Diệp gật đầu:

- Ân!

Kỳ thật nàng là muốn nhấn mạnh chuyện tông chủ ghét bỏ Huyền Cấp công pháp của mình.

Hắn nói Tử Ngọc Hối Thiên Công rất kém cỏi!

Thế nhưng những lời này còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, nãi nãi đã đi mất rồi.

Chiêm Đài Diệp đành phải tiếp tục theo chân Triệu Dịch đến Trọng Lực Trường. Bông hiện, bọn họ thấy hướng Trọng Lực Trường có mấy người đang lao đến, lấy Dương Nhạc Nhạc cầm đầu.

Hoàn Sơn cùng những người không thể tiến vào Ngàn tầng thềm đá theo sát phía sau.

Nhìn thấy Chiêm Đài Diệp, cả bọn nhao nhao chạy đến gần.

Chiêm Đài Diệp hỏi:

- Các ngươi sao vậy?

Dương Nhạc Nhạc vội giải thích:

- Chiêm đài sư muội, tông chủ mở ra thứ mới, chúng ta phải nhanh chóng đến xem.

- Đồ mới? - Nàng quả thật không hiểu.

…

Mọi người vốn định đi tìm Ôn Bình, kết quả, vừa nhấc chân thì hắn đã đến trước mặt.

Vốn định đến Thập Tầng tháp thí luyện, thấy nhiều người như vậy, Ôn Bình lập tức hiểu ra là có chuyện gì.

Hẳn là bọn họ đã thấy thứ mới trên bảng thông báo.

Vẫn như trước, Dương Nhạc Nhạc là người tích cực nhất.

- Tông chủ, Niết Bàn ốc là gì?

- Đi theo ta sẽ biết.

Hết cách, Ôn Bình đành phải gác lại ý định đi Thập Tầng tháp, trước mang chúng đệ tử đến Niết Bàn ốc nhìn thử.

Theo chân Ôn Bình đến Niết Bàn ốc, hai chữ Hoàng, Huyền trên cửa lập tức hấp dẫn lực chú ý của đám người.

Ôn Bình lên tiếng:

- Niết Bàn ốc, khu Hoàng Cấp, 1000 kim một lần, khu Huyền Cấp, 1 khối bạch tinh một lần. Thời gian tiến vào: 1 canh giờ. Mở không hạn chế. Có thể tu phục (1) Hoàng Cấp công pháp. Tiến vào đó, các ngươi có thể hoàn thiện công pháp của mình đến Hoàng Cấp thượng đẳng.

(1) Tu sửa, điều chỉnh và cải thiện…

Hắn nói xong, không khí xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Bởi vì bọn họ vẫn đang đợi Ôn Bình nói tiếp.

Ai cũng biết những khu mới mở đều có điểm bất phàm, thế nhưng không ngờ là nơi này lại bất phàm đến mức thần kỳ.

- Ta muốn vào. - Dương Nhạc Nhạc là người đầu tiên lên tiếng.

Đoán chừng, ở đây không ai có lý giải sâu về công pháp hơn so với hắn.

Đương nhiên, cái hắn lý giải là nhân sinh.

Đã từng, hắn chỉ là một nhị thế tổ bị người trong gia tộc xem thường, tư chất phế vật. Nếu như không phải đạt được cơ duyên trong Phong Mạt Lâm, tìm thấy Hoàng Cấp trung đẳng công pháp, thử hỏi hắn sao có thể trong vòng một năm liên tục thăng cấp đến Luyện thể ngũ trọng?

Và… Sao có thể được như hiện tại?

Mười lăm tuổi, Luyện thể bát trọng!

Ôn Bình khoát tay, tiếp tục nói:

- Đừng nóng vội, ta còn chưa nói đến khu Huyền Cấp mà. Khu Huyền Cấp, mở không giới hạn. Một lần tiến vào cần một khối bạch tinh, thời gian tương tự khu Hoàng Cấp: 1 canh giờ. Nhưng khu Huyền Cấp có thể tu phục Huyền Cấp công pháp, giúp Huyền Cấp công pháp hạ đẳng thăng lên thượng đẳng.

- Tu phục công pháp?

Đi theo nãi nãi vào nam ra bắc đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Chiêm Đài Diệp nghe được câu này, ngẫm bốn chữ này.

Trên thế giới này không phải không có người tu phục công pháp, nhưng nó đòi hỏi thực lực rất cao.

Ví dụ như Thần Huyền, có lẽ đủ khả năng tu phục một bản Hoàng Cấp công pháp hạ đẳng lên trung đẳng.

Nhưng đến thượng đẳng… E là khó.

Dù sao, ngay thời điểm công pháp được tạo ra, tương lai cách cục của nó đã được quyết định.

Chiêm Đài Diệp hỏi lại:

- Ôn tông chủ, khu Huyền Cấp này thật sự có thể tu phục Huyền Cấp công pháp?

- Ân! - Ôn Bình gật đầu.

Chiêm Đài Diệp tiếp tục hỏi:

- Nếu là Hoàng Cấp thượng đẳng?

Ôn Bình đáp:

- Khu Huyền Cấp.

- Ta muốn vào thử.

Nói xong, nàng lấy ra một khối bạch tinh.

Sau khi đưa cho Ôn Bình, liền nhấc chân tiến vào khu Huyền Cấp.

Ôn Bình liếc mắt nhìn mọi người, hỏi:

- Còn ai muốn vào nữa không? Nếu không, ta đi tu luyện.

- Ta!

Triệu Dịch đứng sau Dương Nhạc Nhạc giơ tay lên.

Thấy thế, Ôn Bình cười cười, xem ra tên nhóc Triệu Dịch này buôn bán danh ngạch Thập Tầng tháp được không ít tiền nha.

Đương nhiên, là lời hay lỗ… Ôn Bình không dám phán định. Triệu Dịch mất đi Thập Tầng tháp, nhưng có thể lấy thêm nhiều thứ khác…

Theo sau Dương Nhạc Nhạc, Triệu Dịch, bọn Hoàn Sơn cũng nhao nhao lấy kim tệ ra, tiến nhập Niết Bàn ốc.

【VIP】 Nghịch Vận Công Pháp! Tử Vong Chi Lộ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đẩy cửa bước vào, Chiêm Đài Diệp nhìn thấy một căn phòng hình tròn, bốn phía được trang trí bằng những bức bích hóa đủ màu sắc, hình dạng, tỷ như Đại yêu thực nhân, Tuấn mã phi thiên…

Bích họa rất đẹp, nhưng đứng trước chúng khiến nàng có một cảm giác là lạ.

Bởi vì ở đây cái gì cũng không có.

Thì lấy gì để hoàn thiện Huyền Cấp công pháp?

Cảm giác bị lừa đột nhiên trỗi dậy. Một khối bạch tinh nha, tính ra là 1 vạn kim tệ đấy.

Nếu nãi nãi bế quan, nàng có thể dùng nó mua tài nguyên tu luyện đến mấy tháng lận, thế mà bây giờ chỉ đổi được 1 canh giờ.

Đi dạo một vòng, Chiêm Đài Diệp chán nản, lẩm bẩm:

- Hay là thử vận chuyển Tử Ngọc Hối Thiên Công thử xem?

Dứt lời, nàng trực tiếp ngồi xếp bằng.

Ngưng thần, một cổ tử ý sinh ra từ đan điền, bắt đầu nóng lên, tỏa nhiệt, hơn nữa còn phóng xuất nhiệt lưu, bắt đầu lưu chuyển trong kinh mạch. Đồng thời, thiên địa chi khí xung quanh cũng dần dần tiến vào xoang mũi nàng.

Hít thở đều đều, cố gắng hấp thu, càng lúc càng có nhiều thiên địa chi khí thông qua khoang mũi tiến vào đan điền, lại

từ đan điền đi vào kinh mạch, cuối cùng hội tụ ở nê hoàng cung ngay mi tâm, đạt được một chu thiên, tăng hiệu quả tu luyện Luyện thể.

Nhưng lúc này đây, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên thứ gì đó, cứ như có người đang thì thầm bên tai nàng.

Đừng làm như vậy!

Ngàn vạn không nên làm như vậy!

Người nọ bảo… Phải nghịch vận chu thiên.

Thiên địa chi khí thông qua khoang mũi, trước tiên tiến đến Nê hoàng cung, sau đó lại vào kinh mạch, cuối cùng mới hội tụ tại đan điền.

Vốn dĩ nê hoàng cung là thiên.

Tử Ngọc Hối Thiên cuối cùng hội tụ tại Nê hoàn cung.

Nhưng bây giờ lại có người nói với nàng, thiên là đan điền chứ không phải Nê hoàn cung ở mi tâm!

Ma xui quỷ khiến, nàng vậy mà lại làm theo.

Nghịch vận Tử Ngọc Hối Thiên Công.

Cường hành xuyên tạc Huyền Cấp công pháp!

Lúc này, lời nãi nãi nói vang lên bên tai:

- Tu hành chớ có làm bừa, nhất định phải dựa theo công pháp mà tu luyện, nếu không nội khí hỗn loạn nhất định sẽ khiến kinh mạch của ngươi bị hủy, khiến ngươi cả đời này không cách nào tu luyện được nữa.

Cả đời này không thể tu luyện được!

Mấy chữ này vừa xẹt qua, Chiêm Đài Diệp cả kinh, giật mình nhìn lại, nàng vậy mà đã dựa theo lời thì thầm kia nghịch vận chu thiên được một vòng. Lúc thiên địa chi khí tụ tại đan điền, một cỗ cảm giác sung mãn bỗng nhiên sinh ra.

- Đây là… biểu hiện của phá cảnh!

Một khi đan điền cảm giác viên mãn, đó chính là thời điểm đột phá cảnh giới. Thế nhưng hiện tại cách thời điểm nàng đột

phá còn chưa đến một tháng.

Đương nhiên, loại cảm giác sung mãn này vẫn còn rất yếu ớt, nhưng Chiêm Đài Diệp có thể cảm nhận được, không đến nửa tháng, đan điền có thể sẽ hoàn toàn viên mãn.

…

Một lúc lâu sau.

Chiêm Đài Diệp đẩy cửa bước ra, bọn Dương Nhạc Nhạc cũng thế.

Vừa ra ngoài, Dương Nhạc Nhạc bắt đầu thao thao bất tuyệt, biểu lộ thập phần kinh hỉ:

- Một canh giờ, vậy mà có thể tu phục 3 khuyết điểm trong công pháp của ta, đủ để nội khí của ta hùng hậu thêm một thành.

Nội khí hùng hậu một thành đại biểu cho thực lực cường đại thêm một thành.

Triệu Tinh mỉa mai:

- Một thành? Vẫn không đánh lại ta.

Đám người cười vang.

Kế đó là Hoàn Sơn, vẻ mặt kinh hỉ, mắt dừng lại trên cửa Niết Bàn ốc, lóe lên tia "lão tử chưa thỏa mãn", nói:

- Công pháp của ta được tu phục một điểm, còn 3 cái nữa là có thể thăng đến Hoàng Cấp trung đẳng.

Dương Hề tiếp lời:

- Của ta tu phục 4 sai lầm, còn thiếu một cái nữa là có thể thăng lên Hoàng Cấp trung đẳng công pháp.

…

Mọi người nghị luận một hồi, liền quay sang nhìn Chiêm Đài Diệp.

Sau đó, cả đám nhao nhao hỏi nàng tiến độ tu phục Huyền Cấp công pháp.

Dương Nhạc Nhạc:

- Chiêm Đài sư muội, Huyền Cấp công pháp của ngươi thế nào rồi?

Chiêm Đài Diệp đáp:

- A… Hình như là tu phục một lỗi sai, nhưng ta không biết còn bao nhiêu sai lầm nữa mới có thể thăng cấp Huyền Cấp trung đẳng.

- Ây da… Lần sau ngươi chú ý một chút, nếu như không hiểu có thể đến tìm ta.

Dương Nhạc Nhạc thiện ý nhắc nhở một câu, ngờ đâu lại nhận lại một cái lườm nguýt của Triệu Tinh:

- Người ta cần ngươi nhắc nhở?

Dương Nhạc Nhạc vội chạy lên trước, đuổi theo sau Triệu Tinh.

- Ta chính là ưa thích hỗ trợ lẫn nhau, dù gì thì ta cũng là đại sư huynh mà.

- Trợ cái đầu ngươi!

- A… Cứu mạng!

…

Trù phòng.

Bởi vì khu Ký Túc Xá vẫn đang bị sương trắng bao phủ, Chiêm Đài Thanh Huyền đành dẫn Chiêm Đài Diệp đến đây.

Bà xuất từ trong tàng giới ra hơn mười khối bạch tinh, đặt trên bàn, rồi nói:

- Tiểu Diệp, ngày mai ta định sẽ bế quan. Số… Bạch tinh này ngươi cầm lấy, có lẽ đủ cho ngươi tu hành đến Luyện thể thập tam trọng.

- Ân! - Chiêm Đài Diệp gật đầu.

Nghĩ nghĩ, Chiêm Đài Thanh Huyền lại dặn dò:

- Nhớ kỹ, Tử Ngọc Hối Thiên Công là Huyền Cấp công pháp, ở tam tinh tông cũng có thể xem là trấn tông chi bảo, mặc kệ ai tìm ngươi, ngươi cũng không được xuất ra.

- Nãi nãi, ngươi có từng nghĩ ta… Vẫn luôn tu luyện sai?

- Ý của ngươi là nãi nãi chỉ điểm sai?

- Không phải, ta nói là công pháp.

- Huyền Cấp công pháp sao lại sai, nếu có sai thì sai ở chỗ nó quá tốt. - Dứt lời, Chiêm Đài Thanh Huyền bỗng nhướng mày. - Chẳng lẽ ngươi tu hành công pháp gặp bình cảnh? Vận chuyển công pháp ta nhìn xem.

- A…

- Nhanh lên, từ lúc nào lại do dự như thế?

Chiêm Đài Diệp khẽ cắn môi, đành phải ngồi xuống, không quá nguyện ý vận chuyển Tử Ngọc Hối Thiên Công.

Chuyện nàng sửa lại công pháp nếu như bị nãi nãi biết… Không biết sẽ có kết cục gì nữa?

Bất đắc dĩ, Chiêm Đài Diệp thầm nghĩ: Hay là cứ vận chuyển theo phương pháp cũ đi.

Thế nhưng lúc này đây, nàng phát hiện mình hoàn toàn không thể vận chuyển chu thiên cùng nạp khí theo cách cũ được nữa.

- Ngươi làm gì?

Chiêm Đài Thanh Huyền vội xuất thủ, điểm lên ngực Chiêm Đài Diệp, kinh hoảng phong bế kinh mạch của nàng.

- Nghịch vận nội khí? Ngươi muốn chết?

Đối mặt Chiêm Đài Thanh Huyền nộ khí bừng bừng, Chiêm Đài Diệp thật không biết nên nói gì.

Bất quá, nàng vẫn cắn răng nói từng chữ:

- Nãi nãi, thế nhưng Tử Ngọc Hối Thiên Công chỉ có thể vận chuyển như vậy mới chính xác. Phương thức vận khí cũ tuy tốt nhưng lại là sai lầm. Ôn tông chủ mở ra một nơi gọi là Niết Bàn ốc, ở trong đó, có gười giúp ta tu phục những sai lầm của Tử Ngọc Hối Thiên Công. Ta ở đó tu luyện một canh giờ, sau khi đã thành thục, nội khí của ta hùng hậu ước chừng hai thành… Hơn nữa, đan điền còn xuất hiện cảm giác sung mãn.

Thế nhưng, hiện tại chỉ cách lần đột phá gần nhất chưa đầy một tháng.

- Hùng hậu hai thành… Đan điền sung mãn… Thực sự?

Chiêm Đài Thanh Huyền thu tay.

Chiêm Đài Diệp lại tiếp tục nói:

- Ân, tông chủ chủ nói căn phòng kia có thể làm tăng đẳng cấp công pháp. Hoàng Cấp hạ đẳng có thể tu phục đến Huyền Cấp thượng đẳng. Chỉ cần có tiền, ngươi có thể liên tục ở trong đó tu phục công pháp.

- Lại là đồ của Bất Hủ Tông… Vậy ngươi thử vận chuyển Tử Ngọc Hối Thiên Công xem!

Chiêm Đài Diệp gật đầu, bắt đầu vận chuyển.

Sau khi thấy nàng vận chuyển ba, bốn chu thiên, sắc mặt Chiêm Đài Thanh Huyền mới chậm rãi thay đổi.

- Quả nhiên nghịch vận khiến cho Tử Ngọc Hối Thiên Công tốt hơn. Thứ gọi là Niết Bàn ốc kia xem ra thật sự có năng lực nghịch thiên.

Nếu như tu phục công pháp sai lầm, tôn nữ của bà đã sớm xong đời.

Làm gì có chuyện càng thêm mạnh mẽ hơn?

Chiêm Đài Thanh Huyền ngẫm nghĩ một hồi, rồi hỏi:

- Niết Bàn ốc kia có thu phí à?

- Ân!

- Lại thu phí, tông môn này quả thật đặc biệt. Vậy thu thế nào?

- Khu Huyền Cấp có thể gia tăng Huyền Cấp công pháp, một canh giờ một khối bạch tinh.

- Một khối bạch tinh đã có thể tu phục Huyền Cấp công pháp? Cái này có lời nha!

Chiêm Đài Thanh Huyền lộ vẻ vui mình.

Ý định ngày mai tìm Ôn Bình đòi Tuyền Qua đồ chế tác thư cấp nhị tinh không còn sót lại chút gì.

Phải biết, hiện tại công pháp của bà vẫn còn là Hoàng cấp. Bà vẫn luôn không dám trùng tu Huyền Cấp công pháp, xem ra, giờ đã có cơ hội.

Tốn một chút bạch tinh là có thể giảm bớt phiền toái trùng tu, thật sự là có lời mà.

…

Nếu Ôn Bình có ở đây, nhất định hắn sẽ khen bà một câu.

Đúng, ngươi buôn bán có lời.

Lợi nhuận của ngươi hết.

Còn ta thì sao? Vẫn luôn thiệt thòi mà!

【VIP】 Khu Ký Túc Xá - Ngự Kiếm Thuật

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thương Ngô Thành.

Gió thổi hiu hiu, lên lầu ngắm giai nhân, sắc trời âm trầm cũng không ngăn được bá tánh Thương Ngô Thành khôi phục nhân sinh bình thản, khoái hoạt.

Bích Nguyệt Di xuống núi, khóe miệng cũng nhiều thêm tươi cười.

Vừa bước khỏi Ngàn tầng thềm đá, hắn liền mở miệng nói:

- Lục Dã tiền bối, ngươi đi Hoàng Lê thành một chuyến, tranh thủ đêm nay quay lại.

Lục Dã chau mày, hắn biết Bích Nguyệt Di có ý gì.

Muốn trong vòng một ngày gom đủ thiên tài địa bảo để chế linh thiện, nhất định phải đến Đông Hồ - Bách Tông Liên Minh Hội tại Hoàng Lê thành giao dịch.

Chỉ có nơi đó mới có thể trong thời gian ngắn thu mua đủ những thứ họ cần.

- Tối nay trở lại thật rất khó. Đi và về ít nhất phải 1 ngày.

- Vậy cũng phải đi.

- Không bằng mở danh sách ra xem thử trước, vạn nhất có nhiều thư ở Hoàng Lê thành không mua được, vậy đến đó chẳng phải phí công sao?

- Không cần nhìn… Có thể loại trừ Mộ oanh chi độc…

Lúc mở danh sách ra, Bích Nguyệt Di trợn tròn mắt.

Chuyện này…

Mấy thứ trong danh sách hình như có hơi bình thường thì phải?

Cái này… Chỉ cần ba bốn khối bạch tinh là có thể mua được một đống nha!

Chúng thật sự có thể loại trừ Mộ oanh chi độc?

…

Vân Lam sơn.

Mãi đến trưa, Ôn Bình cũng không đi Thập Tầng tháp, bởi lẽ sau khi dẫn mọi người đến Niết Bàn ôc, hắn chợt nhớ ra không có danh ngạch tham gia Thập Tầng tháp, hôm nay vẫn còn nằm trong thời hạn 20 ngày thí luyện lịch lãm.

Danh ngạch đã sớm định rồi.

Tuy hắn là tông chủ, thế nhưng cũng không có đặc quyền gì thêm.

Hết cách, Ôn Bình chỉ đành đi đến Sân Hung Thú Thí Luyện, vừa vặn, ở đó hắn có 1 đặc quyền: Trạng thái 100% chiến ý trong 10 ngày.

Đi vào Sân Hung Thú Thí Luyện, sau khi thăng liền 2 cấp, nơi đây tương tự Niết Bàn ốc, phí tham gia thí luyện tăng lên 2 bậc.

Vốn dĩ một lần vào Sân Hung Thú Thí Luyện cần 50 kim, chỉ có 2 sân thí luyện, hiện tại đã tăng lên 4 sân.

Quỳ Ngưu cùng Xích Ngư, hạn mức cao nhất từ Luyện Thể cảnh đến Thông Huyền hạ cảnh, chi phí không đổi.

Trì Đao Nhân cùng Dực Tộc Minh Phong mới thêm vào, hạn mức cao nhất là nửa bước Thần Huyền, chi phí: 2000 kim/lần. Giới hạn tiến vào mỗi ngày 1 lần, một lần từ 4 đến 5 canh giờ.

Đệ tử bốn canh giờ.

Trưởng lão có quyền lợi năm canh giờ.

- Tông chủ, ở đây…? - Rời khỏi Ngàn tầng thềm đá, Lâm Khả Vô vốn định đến Sân Hung Thú Thí Luyện tu hành, thế nhưng đột nhiên phát hiện có thêm 2 sân thí luyện, hắn ngây ra như phỗng, không biết nên làm thế nào.

Về phần bản lĩnh lăng không cải tạo khu tu luyện , hắn đã sớm chứng kiến.

Không còn hiếm lạ nữa!

Dùng thực lực của vị tiền bối đứng sau Bất Hủ Tông kia, đây chẳng qua chỉ là một cọng lông trâu.

- Tu hành như thường lệ là được rồi.

- Đã hiểu.

Lâm Khả Vô vừa đi, Ôn Bình cũng nhấc chân tiến vào một sân thí luyện.

Vừa bước vào, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đoàn hắc vụ, bên trong có một thanh trường đao vươn ra, tiếp đó là một cái vô diện, dần dần, đại yêu hình người cao độ 2 mét xuất hiện. Tuy vô diện nhưng Ôn Bình luôn có cảm giác ánh mắt đối phương không ngừng quét khắp toàn thân hắn.

- Vù!

Ngay lập tức, Vô diện nhân giơ đao lên, đồng thời, lao về phía Ôn Bình. Cùng là Thông Huyền trung cảnh, tốc độ của nó không chênh lệch quá lớn với Ôn Bình.

- Nhanh vậy sao?

Ôn Bình liền mở ra Hỏa linh chi thể, không dùng Thiêu Hỏa côn chống đỡ, mà mở mạch môn, dùng mạch khí làm thuẫn, dùng thân thể trải nghiệm công kích của đại yêu.

Bởi vì thứ hắn muốn tăng cường chính là Hỏa linh chi thể.

Trong phút chốc, mạch khí bạch sắc nương theo chấn mạch chi âm lập tức hóa hình thành thuẫn.

Trường đao đen nhánh cũng ngay thời khắc này bổ xuống.

Hắc khí cùng bạch khí nháy mắt giao thoa.

Chỉ nghe một tiếng “phịch”

Trì đao nhân không chút tổn thương.

Lui một bước.

- Quả nhiên, Hỏa linh chi thể nhập môn đối chiến cùng Thông Huyền yêu tộc vô địch đồng cấp có hơi yếu thế.

Người có linh thể, yêu cũng có yêu thể.

Thể chất của đại yêu trước mắt khẳng định không chênh lệch bao nhiêu so với Hỏa linh chi thể. Thế nhưng yêu tộc, dù không mở mạch môn vẫn có thể thi triển toàn bộ thực lực.

Ôn Bình dám khẳng định, thực lực Trì đao nhân tuyệt đối không chỉ gấp mấy lần Vi Thiên Tuyệt.

Nếu dựa trên lực lượng của nhân tộc mà tính toán, hẳn là… Thông Huyền thượng cảnh.

- Thật khiến người ta hưng phấn mà!

Khóe miệng Ôn Bình giương lên, lộ ra nụ cười háo hức. Chấn mạch, thân thể hắn trong chớp mắt phóng ra.

…

Một lúc lâu sau.

Ôn Bình rời khỏi Sân Hung Thú Thí Luyện.

Tu luyện trong trạng thái chiến ý một canh giờ, thực lực tăng lên rất lớn, bất quá, khoảng cách chạm đến Hỏa linh chi thể tiểu thành vẫn còn một đoạn. Ôn Bình ước tính, độ mười ngày là có thể tăng đến cảnh giới tiểu thành.

Nói gì đi nữa cũng là 6 lần tăng phúc, hơn nữa còn bỏ qua bích chướng.

Về phần vì sao hắn lại rời khỏi lúc này? Đó là vì khu Ký Túc Xá đã thăng cấp thành công.

Sau khi thăng cấp, Ký Túc Xá sẽ xuất hiện thuật pháp.

Không hạn chế mạch thuật!

Đây là nguyên văn lời của hệ thống.

Ôn Bình tiến vào Ký Túc Xá, hiện tại, ở đây không có ai. Giao long dưới thủy đàm vẫn đang ngủ say.

Trải qua cải tạo, diện tích thủy đàm đàm đã tăng lên, diện tích tổng thể của khu Ký Túc Xá cũng tăng gấp đôi.

Từ 20 gian phòng hiện đã tăng lên 30 gian.

Đồng thời, còn phân làm 2 khu vực. Hai mươi gian phòng lúc trước vẫn giữ nguyên bộ dáng ban đầu, mười gian phòng mới nằm ở sâu trong Ký Túc Xá, hình thành một khu vực riêng, có vòi phun cùng hoa viên nhỏ riêng biệt.

- Còn phân chia đẳng cấp?

- Khác biệt không lớn, thuật pháp truyền thừa ở hai nơi sẽ có khác biệt, giá cũng khác một chút, cụ thể giá cả sẽ dựa trên thuật pháp được sinh ra.

- À, đã hiểu. Vậy thì mở thương điếm nội trí.

Dứt lời, thương điếm nội trí xuất hiện trước mắt.

Bỗng chốc, một hình ảnh kinh tâm động phách hiển hiện.

Một người đứng giữa đồng hoang, bụi vàng tán loạn, đối diện hắn là ngàn vạn mãnh thú. Chúng gầm rú, nhe răng, bộ dạng muốn xé xác người trước mắt.

Nhưng không một con nào dám xông lên.

Đột ngột, người nọ sờ lên hồ lô màu đen bên hông, một tiếng kiếm minh đột nhiên truyền đến, bạch quang từ trong hồ lô bay ra, xoay tròn trên không trung vài vòng, rồi hạ xuống, lơ lửng sau lưng hắn.

Sau một cái hô hấp, phi kiếm xẹt qua đàn thú.

Hình ảnh dừng lại.

Một khắc sau, hình ảnh lại động, lúc này, đầu tất cả hung thú bên trái đã bị cắt sạch.

- Thứ này…!

Lúc này, Ôn Bình quét mắt nhìn chú giải phía dưới.

Ngự kiến thuật: Cấp 0.

Sáu (1) chữ khiến Ôn Bình rơi vào cảm giác kinh hãi thật sâu. Ngự kiếm thuật trong Tru Tiên vậy mà được sinh ra.

- Phi kiếm tế xuất từ đan điền, lấy thủ cấp địch thủ ngoài ngàn dặm.

Những lời này đột ngột vang lên bên tai Ôn Bình.

Hồ lô kia hắn là Dưỡng kiếm hồ trong truyền thuyết, chuyên dùng để hỗ trợ những kiếm tu không có năng lực ôn dưỡng phi kiếm trong đan điền.

Ôn Bình liếc mắt nhìn giá, phút chốc, hắn cảm giác có gì đó chặn ở họng:

- Mười vạn kim tệ!

Hiện tại trên người hắn chỉ có ba vạn. Nếu dựa vào thu nhập của tông môn, muốn gom đủ bảy vạn nữa cần ít nhất 10 ngày. Xem ra, muốn mua Ngự kiếm thuật… Phải xem ngày mai thế nào rồi!

Chỗ Bích Nguyệt Phiêu Linh, một chén linh thiện là 10 khối bạch tinh.

Đóng thương điếm nội trí, Ôn Bình quay lại Sân Hung Thú Thí Luyện, tiếp tục tu hành.

Chạng vạng tối, Sơn Hoa lên núi.

Ôn Bình thấy được trong mắt hắn có tia nghi vấn, lúc giao đồ, hắn còn hỏi một câu:

- Ôn tông chủ, danh sách linh thiện của ngài đúng hết không?

Ôn Bình biết rõ, những lời hắn muốn hỏi cũng là nghi vấn trong lòng đám người Bích Nguyệt Di.

【VIP】 Chiêm Đài Thanh Huyền Xem Kịch

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Không hề ghi sai. - Ôn Bình nhàn nhạt đáp.

Sau đó, giơ tay tiếp nhận đồ vật Sơn Hoa đưa tới, trực tiếp thu vào tàng giới, không nói gì thêm.

Sơn Hoa cảm thấy vẫn còn nhiều điều thắc mắc, hỏi:

- Thế nhưng Ôn tông chủ, những thứ kia tối đa chỉ làm được một ít linh thiện bình thường. Lão tổ nhà ta là bị Mộ oanh chi độc ăn mòn, bệnh đã lâu như vậy…

- Ngươi hiểu linh thiện? - Ôn Bình nhìn Sơn Hoa, hỏi ngược lại một câu.

Sơn Hoa lắc đầu.

Ôn Bình nói:

- Đã không hiểu thì nói làm gì. Phục dụng linh thiện giống như ăn cơm, dùng nguyên liệu gì không quan trọng, quan trọng là cách làm, làm tốt, có thể biến hóa thứ mục nát trở nên thần kỳ.

Sơn Hoa cái hiểu cái không gật đầu.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười, được rồi, tên này hoàn toàn không hiểu gì cả:

- Cứ như vậy đi. Ngày mai, giữa trưa đến lấy đi, thuận tiện bảo Thiếu chủ ngươi đem cho ta 10 khối bạch tinh. Một tay giao tiền, một tay giao hàng, quá hạn không đợi.

Sơn Hoa vội gật đầu, ôm quyền bái biệt:

- Được, Ôn tông chủ, nhất định ta sẽ làm theo lời ngài nói.

Hắn vừa đi, Ôn Bình liền hỏi hệ thống:

- Hệ thống, với số Kiến Mộc ta có, có thể làm bao nhiêu lần.

- Nếu như dùng để loại trừ Mộ oanh chi độc thì tám chén.

- Ít như vậy?

Hắn có tám khỏa Kiến Mộc thụ, lá cây dù không rậm rạp thì chí ít cũng 1, 2 trăm phiến nha?

- Đây là đáp án của ta, về phần kết quả thực tế, Kí chủ muốn biết bao nhiêu thì làm đi.

- À… Hiểu rồi.

Không hỏi được thứ gì hữu ích từ hệ thống, Ôn Bình đi đến sau núi Vân Lam, vốn định đi hái lá Kiến Mộc, kết quả đụng phải Linh Doãn. Nàng nhìn thấy hắn, hai mắt lập tức đỏ lên.

- Ôn tông chủ, cầu ngài bỏ qua cho ta. - Linh Doãn là một Thông Huyền trung cảnh, lại phải ở đây trồng cây tối mặt tối mũi, thử hỏi nàng sao có thể chịu được? Thân thể có thể thừa nhận, thế nhưng tự tôn bên trong lại không cách nào chấp nhận.

Thấy thế, Ôn Bình cười thầm.

Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm?

- Giữ ngươi lại đây không phải ta, ngươi giầy xéo thành quả làm việc của Xích Mục, đi khi nào là do hắn quyết định.

Đương nhiên, Ôn Bình không thật sự để Xích Mục làm chủ.

Mà là… Hắn hiểu rõ Xích Mục. Nhất định hắn sẽ giữ Linh Doãn lại, mãi cho đến khi ả chết già mới thôi.

Xích Mục phải ở lại đây trồng cây 300 năm, hiển nhiên, kéo được cái nào hắn sẽ kéo, không có khả năng phóng thích Linh Doãn.

Mà đây cũng chính là điều Ôn Bình muốn.

Nghe thấy đáp án của Ôn Bình, Xích Mục cười sung sướng, dùng một tay nhấc Linh Doãn lên:

- Tiếp tục làm việc, mới làm một tháng mà đã như vậy, ngươi xem Hắc Trạch, nàng còn chưa phàn nàn câu nào đâu.

Linh Doãn nói không nên lời.

Nàng hận!

Chỉ vì 50 khối bạch tinh.

Góp đại yêu nhà mình vào không nói, còn khiến bản thân bị vây trong lao ngục.

Loại cây này… Phải trồng đến năm nào tháng nào đây?

Ôn Bình không để tâm đến vẻ mặt ủy khuất của Linh Doãn, nương theo ánh mắt Xích Mục, tầm mắt hắn rơi trên người Hắc Trạch vẫn luôn yên tĩnh. Chợt, Ôn Bình bước đến cạnh Kiến Mộc thụ, đếm lá Kiến Mộc, sau đó hái xuống 20 lá.

Vừa vặn hái sạch lá của một gốc cây.

Kế đó, hắn đi đến trù phòng.

Sau khi xử lý tất cả các nguyên liệu, hắn lại lần nữa thu hồi vào táng giới, đợi đến sáng mai.

…

Màn đêm buông xuống, nhìn không thấy phương xa, chỉ có thể nhìn thấy dưới chân cùng đỉnh đầu, giờ phút này, Vân Lam sơn đặc biệt yên tĩnh, ngoại trừ tiếng côn trùng kêu vang, thỉnh thoảng cũng chỉ có tiếng bước chân.

Còn có gió, âm thanh tựa như mang theo thứ gì đó xẹt qua rừng rậm.

Đêm mỗi lúc một sâu, đại đa số đệ tử cùng trưởng lão Bất Hủ Tông đều đã tu hành xong, bởi vì có Trảm Long Kiếm của Hoàn Sơn làm tiền lệ, cho nên mọi người vô cùng tích cực về Ký Túc Xá từ sớm.

- A, lại thay đổi.

- Ừm, hôm nay Sân Hung Thú Thí Luyện cũng thay đổi.

- Sân Hung Thú Thí Luyện đổi thành cái gì?

- Tăng thêm khu thí luyện cho trưởng lão, hôm nay ta có hỏi tông chủ, nhưng hắn không nói cụ thể.

…

Đám người nghị luận hồi lâu.

Nếu là khu thí luyện của trưởng lão, bọn họ cũng không quan tâm cho lắm.

Triệu Tinh đứng cạnh đài phun nước:

- Nhạc Nhac, tông chủ đâu rồi?

Dương Nhạc Nhạc vội đáp:

- Hình như đang ở Sân Hung Thú Thí Luyện, chúng ta cứ đi thôi, tông chủ chắc chắn biết rõ mọi người muốn xem Tru Tiên mà.

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc bỗng nghĩ tới Chiêm Đài Diệp vừa nhập môn.

Vốn định gọi nàng cùng đi, nhưng suy nghĩ vừa lóe lên lập tức vụt tắt. Nếu lại đi tìm Chiêm Đài Diệp, hắn không biết Triệu Tinh sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Dương Nhạc Nhạc không hiểu, rõ ràng là hắn thích nàng?

Chẳng lẽ nàng nhìn không ra?

Sao cứ phải xem hắn là huynh đệ? Luôn luôn không hiểu lòng hắn?

Không thể ôn nhu một chút được sao?

Aiz!

Làm nam nhân thật khó nha!

Dương Nhạc Nhạc cảm thán một câu, sau đó chạy đến bên cạnh Triệu Dịch, nói:

- Sư đệ, đi gọi Chiêm Đài trưởng lão một tiếng đi.

- Ừm.

Triệu Dịch gật đầu, rất hiểu cho nỗi khổ của Dương Nhạc Nhạc. Hắn trực tiếp chạy đến bên ngoài phòng Chiêm Đài Diệp, gõ cửa. Tuy có chuẩn bị trước, nhưng vừa thấy Chiêm Đài Thanh Huyền mở cửa, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo kia, Triệu Dịch cả kinh, nói chuyện cũng lập tức trở nên ấp a ấp úng.

- Trưởng lão, bây giờ chúng ta định đi Quan ảnh thất, ngài cùng Chiêm Đài sư muội có đi không?

- Quan ảnh thất?

- Tông chủ chỉ mở buổi tối, ban ngày không đi được.

- A? Khu vực tu luyện chỉ mở buổi tối? Vậy lão thân phải đến xem xem có gì đặc biệt.

Triệu Dịch xấu hổ cười cười, vội giải thích:

- Không, trưởng lão, ngài đã hiểu lầm. Quan ảnh thất không phải khu vực tu luyện, mà là chỗ để xem kịch.

- Xem kịch?

Nghe được câu này, Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức muốn đóng cửa.

Gọi bà đi xem kịch?

Chẳng lẽ thời gian của bà lại để lãng phí vào những chuyện này?

Vừa đóng cửa, bà vừa định giao huấn Triệu Dịch vài câu. Đêm hôm khuya khoắt, không hảo hảo tu hành, ở đó mà đi xem kịch. Đúng lúc này, Vu Mạch vừa vặn đi ngang qua, liền nói:

- Chiêm Đài trưởng lão, kịch này có điểm đặc biệt, ta cũng đi, ngươi có muốn đi không?

- Ngươi cũng muốn đi?

- Ừm.

- Nếu ngươi đi, vậy thì lão thân cũng đi xem thử. - Bà không cho rằng một tu sĩ Thông Huyền trung cảnh sẽ lãng phí thời gian đi xem kịch, khiến cho việc tu hành bị chậm trễ.

Cứ như vậy, mọi người cùng đến Quan ảnh thất.

Bất quá, suốt đoạn đường này, nhìn thấy Trảm Long Kiếm sau lưng Hoàn Sơn, cả đám đều nhịn không được ghen tị.

Sau khi đến Quan Ảnh Thất, Dương Nhạc Nhạc vẫn là người tích cực nhất:

- Tông chủ, ta muốn thân lâm kỳ cảnh, hai canh giờ.

- Ta cũng vậy!

…

Mọi người nhao nhao thảo luận, sau đó giao tiền rồi tiến vào chỗ ngồi.

Lúc này, Ôn Bình liếc qua hai bà cháu Chiêm Đài Thanh Huyền, nói:

- Chiêm Đài trưởng lão, cá nhân ta đề cử các ngươi nên vào khu phổ thông, 20 kim một canh giờ.

- Hai mươi kim?

Hai mươi kim… Thật rất ít!

Chiêm Đài Thanh Huyền bảo Chiêm Đài Diệp đưa tiền, sau đó cả hai ngồi vào khu phổ thông, dựa theo chỉ thị của Ôn Bình, mang mắt kính vào.

Ôm trong lòng hiếu kỳ mãnh liệt, Chiêm Đài Thanh Huyền ngồi cạnh mọi người.

Bởi vì toàn bộ Bất Hủ Tông dường như không có thứ gì là phàm vật.

Một khắc sau, màn hình đen kịt bỗng nhiên biến đổi. Bên tai vang lên đoạn giới thiệu của Tru Tiên.

- Đây là đâu? - Chiêm Đài Thanh Huyền kinh hô một tiếng.

Một lát sau… Âm thanh kinh hỉ vang lên.

Bởi vì lúc này đã chiếu một màn lão giả sử dụng phi kiếm.

Chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Chiêm Đài Thanh Huyền không khỏi kinh hô một tiếng. Âm thanh kia khiến đại đa số người trong phòng bỏ kính xuống, nhìn thấy

“nguồn phát âm” là vị trưởng lão mới tới, không ai dám nói gì thêm.

- Đây là thuật pháp gì? Vậy mà có thể khu động kiếm bay ra ngoài? Cái này… Chẳng lẽ là Huyền cấp mạch thuật?

Thấy thế, Ôn Bình vốn đang định nhấc chân đi ra ngoài lập tức ngừng lại, bước đến vỗ vỗ bả vai Chiêm Đài Thanh Huyền, mạnh tay lấy mắt kính xuống, lạnh giọng nói:

- Chiêm Đài trưởng lão, nếu còn la to như vậy nữa, ta chỉ có thể thỉnh ngài ra ngoài.

Xem cờ không được lên tiếng.

Xem kịch la to… tu dưỡng đâu?

Chiêm Đài Thanh Huyền ngượng ngùng cười làm lành, nói:

- Thật có lỗi, lão thân là vì quá kinh ngạc.

- Không có lần thứ hai.

Dứt lời, Ôn Bình rời khỏi Quan ảnh thất.

【VIP】 Phát Sinh Biến Cố

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chiêm Đài Thanh Huyền kinh ngạc, Ôn Bình hiểu.

Tru Tiên tựa hồ mở ra một thế giới mới trước mắt bà, phá vỡ nhận thức tu luyện thâm căn cố đế trong đầu bà. Hơn nữa, có tác dụng thân lâm kỳ cảnh, phảng phất như mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, cảm giác đó… Đủ khiến người ta kinh hãi.

Đối với Ôn Bình, những thứ này vốn dĩ quá mức quen thuộc.

Nhưng Chiêm Đài Thanh Huyền thì khác.

Sau khi rời khỏi Quan ảnh thất, Ôn Bình lại tiến vào Sân Hung Thú Thí Luyện, bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Ròng rã suốt một đến không ngủ.

Sáng hôm sau.

Hắn dành thời gian đi đến phòng bếp, bắt đầu bắt tay làm Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp. Bởi vì hôm qua đã sơ chế xong, cho nên giờ Ôn Bình chỉ cần gói kỹ, sau đó để vào nồi, đợi 1, 2 canh giờ là được.

Lần đầu tiên, quá trình chờ đợi khiến hắn cảm thấy dài dằng dặc.

Hẳn là có liên quan đến cái túi bị viêm của hắn.

Vừa nghĩ đến sắp mua được Ngự Kiếm thuật, cả người hắn liền trở nên hưng phấn.

Thử hỏi, ai chưa từng nghĩ sẽ điều khiển phi kiếm lấy thủ cấp địch nhân ngoài ngàn dặm? Thậm chí là ngự kiếm phi

hành? Đương nhiên, Ôn Bình không quan tâm lắm đến ngự kiếm phi hành.

Có phi chu, trò ngự kiếm đó nhìn kiểu gì cũng là tìm mệt. Nói đơn giản hơn: Lão tử có máy bay rồi, sao còn phải đi xe máy ra ngoài?

…

Trong nhà trọ.

- PHỐC!

Bích Nguyệt Phiêu Linh phun ra một ngụm máu tươi, lúc này, máu đã chuyển thành màu đỏ thẫm.

Sơn Hoa vội vàng chạy đến đỡ lấy hắn, hỏi:

- Lão tổ, ngài sao vậy?

Nghe tiếng hô, ba người Bích Nguyệt Di ngoài cửa vọt vào, chỉ vài bước đã đến bên giường.

- Thái gia, ngài chống đỡ!

Lục Dã liếc nhìn Bích Nguyệt Phiêu Linh vài lần, gấp gáp nói:

- Thiếu chủ, bệnh của thái tổ trở nặng, tùy thời có thể vẫn lạc, ngài để ta… Để ta giúp thái tổ độ khí kéo dài tánh mạng.

- Nhanh lên.

Bích Nguyệt Di hô một tiếng, Lục Dã vội vàng xuất thủ.

- Phanh!

Mạch môn mở ra, mạch khi ngưng tụ lập tức từ tay hắn chui vào thân thể Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Bích Nguyệt Di lập tức quay sang nói với người còn lại:

- Cường Tử, đi lấy dược.

…

Giữa trưa, linh thiện đã hoàn thành.

Người lấy dược cũng đến.

Nhưng lại không phải Sơn Hoa, cũng không phải Bích Nguyệt Di hay vị nửa bước Thần Huyền kia, mà là một kẻ lạ mặt.

Ôn Bình liếc nhìn thông tin của hắn: Thông Huyền thượng cảnh.

Gọi Cường Tử!

Bá đạo ở chỗ Cường Tử không phải ngoại hiệu mà chính là tên thật của hắn.

Vừa đến, Cường Tử nhìn quanh bốn phía, chợt, ánh mắt rơi vào bát sứ đặt trên bàn, bởi lẽ chỉ có nơi đó lộ ra khí tức đặc thù.

- Ôn tông chủ, thiếu chủ bảo ta đến lấy dược.

- Có bạch tinh chưa?

- Đã mang đến!

Cường Tử vội vàng xuất trong tàng giới ra một cái túi, đưa cho Ôn Bình. Bên trong là 10 khối bạch tinh.

Ôn Bình trực tiếp mở túi ra nhìn, sau đó chỉ bát sứ trên bàn.

- Mang đi đi!

- Thứ này là linh thiện có thể cứu lão tổ? Quả nhiên bất phàm, linh khí hơn xa so với tất cả linh thiện ta từng thấy.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng một đống thiên tài địa bảo phổ thông lại có thể làm ra linh thượng nồng đậm linh khí như vậy. Bất quá, hiện tại hắn không có thời gian nghĩ nhiều, bưng Nguyệt Quang sủi cảo lên, lập tức xoay người cáo từ.

Đã xác định thứ này là đồ tốt, vậy cũng không cần nói thêm gì nữa.

Thân thể Bích Nguyệt Phiêu Linh hiện tại chỉ có thể dựa vào nửa bước Thần Huyền cường hành kéo dài sinh mệnh, đã sớm không chống được bao lâu.

Một khi Bích Nguyệt Phiêu Linh chết, toàn bộ Bích Nguyệt gia sẽ phải đối mặt với cái gọi là hung tinh.

Đương nhiên, không liên quan đến thực lực.

Mà do Bích Nguyệt Phiêu Linh chính là nguyên lão sáng lập Bích Nguyệt gia, xứng đáng được tất cả mọi người kính trọng.

- Lão tổ được cứu rồi!

Bước chân Cường Tử vô cùng cẩn thận. Mặc dù biết rõ với thực lực bản thân không thể có chuyện làm súp rơi vãi, nhưng hắn vẫn không chút lơ là, dè dặt từng chút, sợ ảnh hưởng đến trị liệu của lão tổ.

Cường Tử vừa đi, Ôn Bình lập tức mang bạch tinh đến Ký Túc Xá.

Lúc này, Cường Tử đã nhanh chóng xuống đến chân Vân Lam sơn.

Thế nhưng, vừa rời khỏi chân núi, biểu lộ của hắn lập tức thay đổi. Hai mũi tên xé gió trong chớp mắt đến trước mặt. Cường Tử vội nghiêng người né tránh, không dám ra tay phản kích, đồng thời, híp mắt nhìn thứ vừa đánh lén mình.

Vừa nhìn, sắc mặt Cường Tử đột nhiên thay đổi.

Tác mệnh tiễn!

Lợi khí sát nhân của Tôn gia Tử Mạch hồ.

Chỉ cần bị Tác mệnh tiễn rạch một điểm trên da, trong vòng một khắc, Thông Huyền thượng cảnh hẳn phải chết.

Sau khi né tránh, Cường Tử cũng không dám phản kháng, thầm nghĩ nhanh chóng đưa linh thiện về nhà trọ, nội tâm không khỏi phẫn nội:

- Đáng chết, người Tôn gia vậy mà lại tìm đến Thương Ngô Thành.

Mặc dù biết rõ đối phương là ai.

Cũng có sát tâm, nhưng Cường Tử lại không dám dừng lại.

Đưa linh thiện quan trọng hơn.

Một khắc sau, hắn liền nhấc chân chạy vào Thanh Thủy nhai. Nhưng đúng lúc này, âm thanh phá không lại đến.

Âm thanh xé gió đã đến ngay sau lưng hắn.

Cường Tử rút đao ra, xoay người vô thức bổ xuống 2 đao, đánh rớt ám tiễn.

- Phanh!

Ám tiễn rơi xuống đất, đội hình dài một thước rốt cuộc cũng hiện thân.

Cường Tử nộ quát một tiếng:

- Tôn gia, ngươi không sợ Bích Nguyệt gia trả thù?

- Trả thù? Ngươi đúng là xem trọng Bích Nguyệt gia! - Giữa không trung, một thanh âm đột ngột vang lên. - Cường Tử, ngươi là người thông minh, biết chúng ta dám đến, nghĩa là nắm chắc giết được ngươi. Lưu dược lại, nếu không, chết!

- Nếu tộc trưởng biết rõ các ngươi mưu hại Phiêu Nhiên lão tổ, Tôn gia chờ bị diệt đi.

Cường Tử lạnh giọng khiển trách, tiếp tục chạy về phía trước.

Thế nhưng còn chưa đi được mấy bước, một đạo kiếm quang bạch sắc chớp mắt bổ xuống chân hắn, khiến Cường Tử không thể không thối lui vài bước. Quay đầu nhìn lại, chỗ hắn vừa đứng xuất hiện một cái rãnh sâu.

Cường Tử biến sắc, sau đó, hắn thấy ba người bước ra từ ngõ hẻm, vừa tiến về phía mình, vừa nói:

- Ngươi nói cái gì? Tôn gia chúng ta là có cừu oán với ngươi, tới giết ngươi mà thôi! Sao chúng ta lại mưu hại Phiêu Nhiên lão tổ? Hắn là đại nhân vật người người kính trọng ở Tử Mặc hồ đấy.

- Bớt nói nhãm, giết hắn đi.

- Cùng động thủ.

Hai người còn lại vừa dứt lời, ba mạch môn lập tức mở ra, đánh về phía Cường Tử.

Quét mắt nhìn thoáng qua một phần linh thiện đã bị đổ, lại liếc nhìn ba gã Thông Huyền thượng cảnh đang đánh tới,

Cường Tử lộ vẻ lo lắng. Hắn biết thái tổ không còn chống được bao lâu nữa.

Giết ra ngoài chính là lựa chọn duy nhất.

- Sát!

Gầm lên một tiếng, Cường Tử lập tức vung đao, mạch môn cũng theo đó run lên, trực tiếp sử chiêu thức.

Một chiêu khiến Thanh Thủy nhai không còn nguyên vẹn.

Tuy thanh thế to lớn là vậy, nhưng một chiêu kia lại bị ba người trước mặt hóa giải một cách nhẹ nhàng.

Hơn nữa, một trong ba người còn phóng ám tiễn vào giữa bát sứ trên tay Cường Tử.

- Xoảng!

Bát sứ vỡ nát, rơi trên mặt đất.

Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp rơi đầy đất.

- Dược!

Cường Tử kinh hô một tiếng, cúi đầu, dúng tay nhặt Nguyệt Quang sủi cảo, nhưng lúc này, ba người kia đã tiến đến trước mặt hắn.

Một kiếm!

Bạch quang xẹt ngang trời mang theo huyết sắc.

- PHỐC!

Máu tươi điên cùng phun ra.

Cánh tay phải của Cường Tử bay lên không trung, cuối cùng rơi xuống đống phế tích trong Thanh Thủy nhai.

【VIP】 Ngươi Muốn Giết Ta?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Phân tâm?

Nam tử cầm đầu cười lạnh một tiếng, bước lên trước, một cước trực tiếp đá vào bụng Cường Tử.

- Phanh!

Cường Tử bị đá bay ra trăm thước, tạo thành một cái hố cạn trên mặt đất, kéo dài đến mảnh đất trống phủ Thành chủ vừa dọn dẹp xong mới dừng lại. Lúc này, cả người Cường Tử cũng đã rũ xuống.

Vết thương ngay chỗ cánh tay bị đứt thật sự quá nặng.

Một cước này càng khiến hắn thống khổ không chịu nổi.

Vốn định phong bế kinh mạch để máu tạm thời ngừng chảy, lưu lại cho mình một đường sinh cơ, thế nhưng địch nhân căn bản không cho hắn cơ hội. Một cước kia khiến máu chảy càng lúc càng nhiều, khiến hắn hoa cả mắt.

Nhưng hiện tại, trong đầu Cường Tử không nghĩ cho mình, mà là linh thiện.

Linh thiện bị hủy, hắn lại có khả năng chết tại đây, nguy cơ của lão tổ khẳng định rất cao.

Cho dù cường hành chống đỡ được một ngày thì cơ hội sống sót cũng không lớn.

Tôn gia cản trở, Lục Dã đại nhân cũng hết cách.

Nam nhân cầm đầu che mặt bước đến bên cạnh Cường Tử, cười lạnh một tiếng, nói:

- Không uổng công chúng ta bám theo suốt một đoạn đường dài. Ngăn bước chúng ta thượng vị, Bích Nguyệt gia các ngươi cũng nên chết vài người đi. Sao cứ luôn là người Tôn gia chết chứ hả? Đầu tiên chính là ngươi, thứ hai là Phiêu Nhiên lão tổ của các ngươi, a… Một bắt đầu hoàn mỹ.

Cường Tử cắn răng, lạnh giọng nói:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Chúng ta là ai quan trọng vậy sao? Ngươi chỉ cần biết giết ngươi là người tôn gia là được.

Dứt lời, kiếm khởi.

Bạch quang tái hiện.

Lúc này đây, bạch quang trực tiếp xuyên qua ngực Cường Tử, đâm thủng tim.

Cường Tử đã hoàn toàn bất động.

Một người đưa tay dò xét hơi thở, nói:

- Hắn đã chết!

Dứt lời, tên bên cạnh liền nói:

- Cùng là Thông Huyền thượng cảnh, vậy mà hắn lại không chịu nổi một kích.

Lúc này, người cầm đầu nói:

- Được rồi, nơi đây không nên ở lâu, đi trước đã. Lần này người đến là một vị Nửa bước Thần Huyền, ba người chúng ta liên thủ tuy không sợ, nhưng khó bảo toàn không bại lộ thân phận.

Dứt lời, hắn dẫn đầu ly khai.

Hai người còn lại bám sát theo sau.

Bọn họ đi khỏi, đường phố rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

Nhưng có lẽ vì mới xảy ra đánh nhau nên không có ai bén mảng đến.

Lúc ba người đi khỏi, Cường Tử trên mặt đất đột nhiên mở mắt, sau đó toàn thân run lên. Mệnh vẫn còn thế nhưng cũng

chẳng cách cái chết bao xa.

- Dược!

Nỉ non một tiếng, Cường Tử bò về phía chân núi Vân Lam sơn, chậm mà thảm thiết.

Máu tươi tựa thủy mặc, bị ai đó kéo lê trên đất, viết ra một chữ thật dài, chưa có điểm dừng. Một chữ này là Cường Tử dùng thân làm bút, dùng sinh mạng để đổi lấy.

Lúc bò lên đến Ngàn tầng thềm đá, nét bút rốt cuộc cũng dừng lại.

Điều đó có nghĩa, Cường Tử đã bất động.

- Ôn tông chủ.

Không còn khí lực bò tiếp, hắn chỉ có thể dùng âm thanh tựa như muỗi kêu hướng về phía Vân Lam sơn hô.

Dù là chết, hắn cũng muốn Ôn tông chủ làm thêm một phần linh thiện.

Hắn không mang đi được, ít nhất khi tiền bối Lục Dã lên Bất Hủ Tông cũng có mà lấy. Có như vậy, thái tổ mới có thể kịp thời phục dụng linh thiện cứu mạng.

…

Vân Lam Sơn.

Ôn Bình vừa đến bên ngoài khu Ký Túc Xá, đang định mua Ngự Kiếm thuật, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh hệ thống:

- Kí chủ, Cường Tử khi nãy đã quay lại.

Lúc này, hệ thống còn phát hình ảnh cho hắn xem.

Thấy nam nhân mất đi một cánh tay, đang nằm hấp hối trên Ngàn tầng thềm đá, Ôn Bình ít nhiều cảm thấy nghi hoặc.

Sao vừa xuống núi hắn đã bị đánh thành như vậy?

Yếu vậy à?

Mang theo nghi hoặc, Ôn Bình đành phải rời khỏi khu Ký Túc Xá,¸đi đến Ngàn tầng thềm đá.

Một bước trực tiếp xuất hiện trước mặt Cường Tử.

Nhìn thấy Ôn Bình, Cường Tử cố nặn ra một nụ cười.

Bởi vì sắp chết, cho nên tươi cười có phần thảm thiết, mang theo bi thương khó tả.

- Ôn tông chủ… Linh thiện… Đổ… Ngươi… Làm tiếp… Một phần…

Một câu nói mất một phút đồng hồ.

Nhưng Ôn Bình lại kiên nhẫn nghe hết.

Hắn hỏi:

- Thương thế của ngươi là có chuyện gì?

Ôn Bình có thể cảm giác rất rõ mỗi một chữ của hắn tượng trưng cho sinh cơ từng chút một mất đi.

Rất có thể, nói xong câu đầu tiên chính là tử kỳ.

Trái tim đã bị xuyên thủng, còn sống được đã là kỳ tích.

- Tiểu nhân cản trở!

Lúc này đây, Cường Tử nói ra bốn chữ rất rõ ràng.

Hận, tựa như tù nhân đối diện với ngục giam mà hắn vừa rời khỏi, chỉ nghe thôi cũng đủ để cảm thấy đáng sợ. Nói xong bốn chữ này, Cường Tử không còn động nữa.

Khí tức cũng mất đi.

Chết đến không thể chết hơn nữa.

Ôn Bình nhịn không đc cảm thán:

- Đúng là thế lực lớn mà, tùy thời đều có thể bị ám sát. Bất quá, ngươi quả là một trung bộc, sắp chết đến nơi còn lo lắng cho chủ tử. Ta sẽ làm thêm một phần sủi cảo Nguyệt Quang cho ngươi.

Dứt lời, Ôn Bình đứng lên.

Thế nhưng ngay khi hắn chuẩn bị quay lại đỉnh Vân Lam Sơn, một tràng tiếng cười đột ngột vang lên dưới chân núi.

- Ha ha, ta biết ngay là tên này chưa chết mà.

Tiếng cười này hiển nhiên là của tên cầm đầu trong ba tên sát thủ khi nãy.

Kỳ thật bọn họ không thật sự rời đi, mà vòng trở lại, đúng như sở liệu, vừa nãy Cường Tử giả chết.

Trước khi chết lại còn dẫn bọn họ tìm được người làm ra linh thiện.

Mục đích thật sự của ba người họ chính là giết chết Bích Nguyệt Phiêu Linh, nói đúng hơn là giết kẻ làm ra linh thiện.

Ôn Bình nhàn nhạt hỏi lại một câu:

- Các ngươi?

Tên cầm đầu nói:

- Đúng, đúng vậy, bọn ta chính là kẻ giết hắn.

Ôn Bình lại lần nữa lên tiếng:

- Cho nên các ngươi hiện tại là…?

- Giết ngươi! Mặc kệ linh thiện ngươi làm ra có trị được cho Bích Nguyệt Phiêu Linh hay không thì đều đáng chết. Có trách thì trách mình vận khí không tốt, tự dưng lại chen chân vào thù hận giữa chúng ta và Bích Nguyệt gia.

Tên cầm đầu lạnh lùng nói, sau đó nhấc chân bước lên Ngàn tầng thềm đá.

Hắn không thích nói nhiều!

Thực tế là không thích nhiều lời trước khi lâm trận.

Nhất là nửa nước Thần Huyền của Bích Nguyệt gia còn đang ở trong nhà trọ bên ngoài con phố này.

- Nhớ kỹ, người giết ngươi là Tôn Tây, người của Tôn gia, ngụy tam tinh Tử Mạch hồ.

- Ngươi muốn giết ta? - Ôn Bình lạnh lùng hỏi.

Hắn không biết Tôn gia có thù hận gì với Bích Nguyệt gia, nhưng có thể thấy được thế lực ngụy tam tinh này có cừu oán rất sâu với thế lực tam tinh Bích Nguyệt gia cho nên mới chơi trò ngáng chân hòng khiến Bích Nguyệt Phiêu Linh chết.

- Muốn giết ta… Nếu đã đến thì vĩnh viễn ở lại đi.

Dứt lời, Ôn Bình dùng một tay bắt lấy thi thể Cường Tử, sau đó xoay người đi lên đỉnh Vân Lam sơn.

- Tiểu tử, muốn chạy?

- Phanh!

Tôn Tây cười lạnh, đồng thời, khai mở mạch môn.

Trong lúc đó, cả người hắn cũng bắn vọt về phía trước, hòng đuổi kịp Ôn Bình, sau đó dùng một chiêu giết chết tên tiểu tử non nớt không biết thế gian hiểm ác kia.

Thế nhưng chỉ sau một bước, Ôn Bình đã biến mất.

- Đại ca!

- Đại ca, hắn đâu rồi?

Hai người còn lại kinh nghi hô lên một tiếng.

Tôn Tây lạnh lùng nói:

- Hẳn là có đường vòng, chúng ta mau đuổi theo, diệt luôn cái tiểu tông môn này.

Hai người còn lại gật đầu.

Ba người đồng thời xông lên.

Thế nhưng sau khi vọt lên, bọn họ phát hiện có điểm bất thường. Bởi vì quay đầu lại, chân núi vẫn gần như trước.

Cứ như suốt đoạn thời gian này, bọn họ căn bản không hề di chuyển.

【VIP】 Mua Ngự Kiếm Thuật

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một trong ba người nhịn không được mở miệng, nuốt nước miếng, hỏi ra một câu mà chính hắn cũng không tin được:

- Đại ca, ngươi có cảm thấy có vấn đề không? Từ nãy đến giờ hình như chúng ta không hề di chuyển.

- Nói hươu nói vượn.

Tôn Tây lạnh giọng khiển trách.

Không nhúc nhích?

Hắn đã chạy như điên suốt một phút.

Dùng tốc độ của Thông Huyền thượng cảnh có lẽ đã đến đỉnh núi rồi, mặc kệ ngọn núi này cao bao nhiêu thì vẫn luôn có giới hạn.

- Thế nhưng mà… Đại ca, ngươi tự xem đi.

Người nọ dùng một ngón tay chỉ về phía kiếm bia.

Nếu như nói dùng chân núi là cột mốc không thật sự rõ ràng, vậy thì kiếm bia hẳn là rất rõ đi. Nó nằm ở ngay đầu thềm đá mà.

Tôn Tây qua loa quay đầu lại, không nhìn thì thôi, vừa thấy liền kinh hãi.

- Chuyện này…

Hắn muốn nói: Kiếm bia sao vẫn còn ở đây?

- Đại ca, đừng cái này cái kia nữa, nơi này rất tà môn, chúng ta không cần lên núi nữa. Chỉ một cái tông môn nhỏ bé mà thôi, ta tin bọn họ cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ. Vẫn

nên ly khai trước, nửa bước Thần Huyền của Bích Nguyệt gia sắp đến rồi.

Nửa bước Thần Huyền xác thực đang đến.

Nhưng… Một cái tiểu tông môn không dám hồ ngôn loạn ngữ? Tôn Tây không tin.

Đối mặt với thế lực Tam tinh chính thức Bích Nguyệt gia, áp lực so với bọn người ngụy Tam tinh như bọn họ chắc chắn lớn hơn nhiều.

- Không được, chúng ta đã bị bại lộ, lúc này chẳng khác nào quang minh chính đại nói với Bích Nguyệt gia chuyện là do người Tôn gia làm.

- Đại ca, chúng ta nên làm sao bây giờ. Không thể đi lên trên, chẳng lẽ chúng ta đã lâm vào mê trận?

- Lời của ngươi không phải không có đạo lý, rất có thể chúng ta đã rơi vào mê trận, những thứ trước mắt hết thảy đều là giả dối.

Tôn Tây gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Ánh mắt rơi vào đỉnh Vân Lam sơn lộ ra vài phần âm độc. Thầm nghĩ: Cái tiểu tông môn rách nát này vậy mà lại có mê trận có thể vây khốn được Thông Huyền thượng cảnh, lại để cho bọn họ lại gặp phải. Đúng là xúi quẩy!

Tay Tôn Tây khẽ động, từ trong tàng giới xuất ra thứ mà hắn vô cùng trân quý:

- Không sao cả, ta có một khỏa Mịch trân châu chuyên dùng để khắc chế mê trận. Vốn định ngày sau gặp di tích sẽ dùng, hiện tại chỉ có thể xuất ra trước vậy.

Gặp di tích dùng là thật.

Thế nhưng hiệu dụng của Mịch trân châu vốn là để phá mê trận vây khốn Thần Huyền, dùng ở đây… Chẳng nào nào dùng dao mổ trâu giết gà.

- Đại ca!

- Thật sự là may mắn, may là đại ca có Mịch trân châu, không thì sợ là ba người chúng ta không biết sẽ bị mê trận vây khốn bao lâu.

Hai người lộ vẻ mừng rỡ.

Tôn Tây thì một trận đắng mề.

Bất quá, hắn vẫn dùng tay trực tiếp bóp nát Mịch trân châu, sau đó chờ đợi nó chỉ ra một con đường sống.

- Rắc!

Hai người bên cạnh hắn lộ vẻ chờ mong, nụ cười cũng giương cao.

Thế nhưng sau khi ánh huỳnh quang hoàn toàn biến mất, sinh lộ cũng không thấy đâu.

Nụ cười của ba người cứng lại, sau đó cả ba dần dần tiến vào trạng thái mộng bức.

- Đại ca, Mịch trân châu của ngươi có khi nào mua nhầm rồi không?

Tôn Tây cũng không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy, liền nói:

- Đây là do ta dùng Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật đổi lấy. Hơn nữa là giao dịch trong đại sảnh Bách Tông Liên Minh Hội, không thể nào là giả được.

- Chuyện này…

Một trong hai người còn lại dùng ngón tay chỉ cảnh vật xung quanh từ nãy đến giờ vẫn không chút biến hóa.

- Khốn kiếp!

Tôn Tây tức giận mắng một tiếng, một khỏa Mịch trân châu hơn ba mươi vạn kim cứ vậy lãng phí? Không có một chút tác dụng nào.

- Đại ca, có khi nào một cái không đủ không?

- Không đủ bà n… ngươi, bớt nói nhảm, hiện tại lập tức tiến lên phía trước dò đường.

Tôn Tây đã một cước vào mông tên bên cạnh, muốn bao nhiêu nặng thì có bấy nhiêu nặng hòng phát tiết cơn giận lãng phí Mịch trân châu của mình.

…

Vân Lam sơn.

Ôn Bình lãnh đạm nhìn một màn này, kéo thi thể Cường Tử lên núi, đụng phải Triệu Dịch đang quét dọn ở quảng trường.

Triệu Dịch vội chạy đến trước mặt Ôn Bình, hỏi:

- Tông chủ, đã có chuyện gì?

Ôn Bình đáp:

- Không có việc gì, ngươi ở lại đây trông chừng hắn, nếu như có người đi lên, đem thi thể trả lại cho bọn họ. Có vấn đề gì thì bảo bọn họ đến trù phòng tìm ta. Xong việc ban thưởng cho ngươi miễn phí tiến vào Thập tầng tháp một lần.

- Được.

Triệu Dịch vui vẻ gật đầu liên tục.

Hắn muốn vào Thập tầng tháp lâu lắm rồi, thế nhưng vì tu luyện hằng ngày mà chỉ có thể bán danh ngạch cho Lâm Khả Vô cùng Tần Mịch. Hiện tại trông chừng thi thể liền được miễn phí tiến vào một lần, cái này không phải bánh trên trời rơi xuống thì còn là gì?

Sau khi giao Cường Tử cho Triệu Dịch, Ôn Bình đi đến trù phòng tiến hành sơ chế nguyên liệu số nguyên liệu còn lại, sau đó lại đi thu 20 phiến Kiến Mộc diệp, gói sủi cảo, bỏ vào nồi nấu.

Làm xong hết thảy, hắn lại đi đến Ký Túc Xá.

Mua sắm nha!

Ngự Kiếm Thuật!

Sau khi mua hàng thành công, Ôn Bình đi đến chỗ sâu trong Ký Túc Xá - Khu vực chuyên dùng để truyền thừa Ngự Kiếm thuật.

- Hệ thống, ta có đặc quyền không?

- Thăng cấp kiến trúc không có đặc quyền!

- Được rồi.

Không có đặc quyền Thể hồ quán đỉnh, Ôn Bình thật sự có hơi mất mát.

Ngồi xếp bằng, lúc này, hắn bắt đầu lĩnh hội pháp môn cùng khẩu quyết của Ngự Kiếm thuật.

- Kiếm?

Vấn đề quan trọng nhất đến rồi.

Hắn không có kiếm.

Vũ khí duy nhất của Ôn Bình chính là Thiêu Hỏa côn. Ác Linh Kỵ Sĩ từng thu được bội kiếm của Hàm Vân, thế nhưng Ôn Bình đã bảo nó ném đi.

Suy nghĩ một hồi, hắn đem mục tiêu đặt trên người Vu Mạch.

Vu Mạch còn đang dưỡng thương do Minh xà chi độc gây ra, cho nên giờ này hắn vẫn đang ở Ký Túc Xá.

- Vu trưởng lão, có đó không?

- Cộc cộc cộc! - Ôn Bình gõ cửa.

Vu Mạch lập tức đáp lại:

- Tông chủ, có chuyện gì sao?

- Cho ta mượn Lãng Tử kiếm của ngươi một chút.

- Cạch!

Cửa mở.

Vu Mạch mời Ôn Bình vào, vừa mang Lãng Tử kiếm đưa cho hắn vừa hỏi:

- Tông chủ, ngươi muốn luyện kiếm?

- Ừm.

- Ta dạy ngươi, tuy kiếm pháp của ta không bằng Hàm Vân nhưng cũng xem là tốt. Kiếm pháp phải tuần tự và ổn định, bắt đầu từ những bước di chuyển đầu tiên cho đến khi kiếm chiêu

hoàn toàn hình thành theo bản năng, sau đó là luyện tập bộ pháp.

- Không cần.

Dứt lời, Ôn Bình đi thẳng, để lại Vu Mạch một bộ hiến của quý đứng sững tại chỗ.

Lấy được kiếm, Ôn Bình liền đọc thử khẩu quyết.

Ngự kiếm thuật khác với Phi kiếm thuật. Ngự Kiếm thuật quan trọng ở chữ ngự, cho nên không cần phi kiếm thật sự cũng có thể khiến kiếm bay lên trời.

Đáng tiếc, tập luyện suốt 1 canh giờ, Lãng Tử kiếm động cũng không động.

Quả nhiên, không có Thể hồ quán đỉnh, muốn nhanh chóng nhập môn một môn thuật pháp không phải là chuyện đơn giản.

Cùng lúc đó, Lục Dã lên núi.

Cùng đi với hắn còn có Bích Nguyệt Di và Bích Nguyệt Phiêu Linh. Hiển nhiên, Bích Nguyệt Phiêu Linh là được Lục Dã cõng sau lưng, nằm yên bất động, cũng không biết là ngủ thiếp đi hay là bị ngất.

Vừa lên núi, bọn họ liền thấy ba người Tôn Tây.

Bởi vì ba người kia che mặt cho nên đám người Bích Nguyệt gia không nhận ra.

Ngược lại, bọn Tôn Tây vừa nhìn thấy cừu nhân, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đúng là sợ cái gì sẽ gặp cái đó mà.

Thế nhưng đây là mê trận, sao nửa bước Thần Huyền của Bích Nguyệt gia lại vô cớ đặt chân vào?

Tôn Tây ngẫm nghĩ, chợt nói:

- Coi chừng, có mê trận biến ảo.

Dứt lời cũng là lúc ba người Bích Nguyệt Di đi ngang qua trước mặt đám người Tôn Tây, cách gần 100 bậc thang.

Bích Nguyệt Di cùng Lục Dã ngây ra một lúc.

Có chút kinh hãi!

Không rõ đối phương vừa xảy ra chuyện gì.

Mà Tôn Tây, thấy một màn như vậy, hắn thở dài, lẩm bẩm:

- Quả nhiên là ảo giác, xong rồi, tiếp tục tìm đường ra.

- Vâng, đại ca! - Hai người còn lại lớn tiếng đáp.

Sau đó, ba người nhìn quanh một lượt, đi rồi lại dừng.

Bích Nguyệt Di nhìn đám người cổ quái kia, nhịn không được nói:

- Mấy tên này có bệnh à?

【VIP】 Tôn Tây Đứng Yên Không Chống Cự

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ba gã Thông Huyền thượng cảnh.

- Bất Hủ Tông này đúng là quái. - Mỗi lần tới đều thấy có người làm chuyện quái đản.

Khóc rồi cười, cười rồi lại khóc.

Hiện tại, lại thấy ba tên Thông Huyền thượng cảnh chơi bịt mắt bắt dê.

Tìm cửa ra à?

Không không cửa ra ở dưới chân các ngươi sao?

Bích Nguyệt Di cũng không nghĩ nhiều, hắn bước nhanh lên Vân Lam sơn, tìm Ôn tông chủ quan trọng hơn.

Bọn họ đợi Cường Tử mang linh thiện xuống núi không được nữa rồi.

Đây là lần thứ tám thái tổ ngất đi.

Dựa vào mạch khí của nửa bước Thần Huyền mới ổn định được nhịp tim, nhưng quá lắm cũng chỉ đến chạng vạng tối.

Tuy nhiên, vừa bước lên đỉnh núi, hình ảnh trước mắt lại khiến Bích Nguyệt Di sững người.

- Cường Tử!

Cường Tử đang nằm trên thềm đá, một tay đã mất, thân thể bị máu nhuộm thành màu đỏ, hoàn toàn mất đi sinh cơ. So với Bích Nguyệt Phiêu Linh đang hôn mê còn yên tĩnh hơn, yên tĩnh đến đáng sợ.

Hô lên một tiếng, kế đó, Bích Nguyệt Di lập tức ngồi xổm người xuống, đưa tay dò xét hơi thở của Cường Tử. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một lỗ máu trước ngực Cường Tử.

- Các ngươi!

Bích Nguyệt Di đứng bật dậy, xông về phía Triệu Dịch, tức giận quát lên.

Triệu Dịch vội giải thích:

- Tiền bối, người không phải chúng ta giết, lúc tông chủ xuống núi trở về đã mang theo vị tiền bối này. Tông chủ có nói với ta, nếu có người đến lấy thi thể thì trả lại, có vấn đề gì có thể đến tìm hắn.

Lục Dã lạnh giọng hỏi, đồng thời, phóng thích khí thế của nửa bước Thần Huyền:

- Không phải các ngươi giết thì là ai?

- Đợi một chút!

- Thiếu chủ, Cường Tử chết tại Bất Hủ Tông, khẳng định không thoát khỏi quan hệ với bọn họ.

- Cứ đi gặp Ôn tông chủ trước đã, nếu như đây là chuyện hiểu lầm, ngươi quậy một trận như vậy, còn muốn thái gia được cứu trị nữa không?

- Thế nhưng mà…

Lục Dã còn muốn phản bác, thế nhưng lại bị Bích Nguyệt Di trừng một cái. Hết cách, hắn chỉ có thể gật đầu đồng ý.

- Tiền bối, thỉnh chờ ở chủ điện, ta đi tìm tông chủ.

Dứt lời, Triệu Dịch lập tức đi đến trù phòng, hiển nhiên, con đường này thông đến mọi khu vực trong Bất Hủ Tông chứ không chỉ riêng Ký Túc Xá. Triệu Dịch cũng không biết chính xác Ôn Bình đang ở đâu, hắn chỉ có thể tìm kiếm từng chỗ một.

May mắn là vừa đi đến trù phòng liền gặp tông chủ.

Hắn vội chạy lên trước, nói:

- Tông chủ, bằng hữu của cổ thi thể kia đã đến.

- Ừm. - Ôn Bình gật đầu.

Đưa bát sủi cảo vừa chuẩn bị xong cho Triệu Dịch, nói:

- Nói với họ: Người là do ba kẻ bịt mặt trên thềm đá giết, một trong số đó gọi là Tôn Tây. Bát linh thiện thứ nhất đã đổ, muốn bát thứ hai thì đưa ra 10 khối bạch tinh. Nhớ kỹ, nếu không đưa bạch tinh, ngươi mang sủi cảo về cho chó ăn.

- Được.

Triệu Dịch gật đầu.

Dứt lời, Ôn Bình đi thẳng vào Ký Túc Xá.

Triệu Dịch vội bưng Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp đi về phía chủ điện, vừa nhìn thấy Bích Nguyệt Di, còn chưa kịp lên tiếng thì đối phương đã nói trước:

- Thế nào? Ngươi tìm được Ôn tông chủ chưa?

- Đã tìm được. - Triệu Dịch đáp.

Lục Dã chen vào, lạnh giọng hỏi:

- Vì sao hắn không đến gặp chúng ta?

Triệu Dịch lại nói:

- Tông chủ có việc bận, không thể đến được. Bất quá, hắn có mấy lời muốn ra chuyển cáo đến hai vị tiền bối. Người là do ba tên bịt mặt trên thềm đá giết chết, một trong số đó gọi là Tôn Tây.

- Tôn Tây?

- Người Tôn gia.

Bích Nguyệt Di cùng Lục Dã một trước một sau thốt lên.

Đương nhiên, nếu Ôn Bình chỉ nói nửa câu đầu, chắc chắn bọn họ sẽ không tin, thế nhưng hắn ta lại nói ra danh tự của người Tôn gia.

Tôn Tây - Nhị trưởng lão Tôn gia.

Nơi này là Đông Hồ, khẳng định không có nhiều người biết đến Tôn Tây.

Bích Nguyệt Di tin lời Ôn Bình, bất quá, hắn vẫn có chút nghi hoặc, hỏi:

- Người Tôn gia sao lại giết Cường Tử?

Lúc này, Lục Dã lên tiếng:

- Thiếu chủ, mấy năm nay, Tôn gia vẫn luôn bất mãn đối với Bích Nguyệt gia chúng ta, bọn chúng đã âm thầm làm rất nhiều chuyện mờ ám. Bất quá, gia chủ vẫn luôn xem bọn người này là tôm tép nhãi nhép, không thèm quản. Không ngờ là bọn chúng lại đánh chủ ý lên Thái tổ.

- Đi đến thềm đá xem thử! - Bích Nguyệt Di hạ lệnh.

Lục Dã lập tức chạy ra ngoài.

Lần thứ hai Lục Dã bước xuống Ngàn tầng thềm đá, ánh mắt rơi trên người ba tên bịt mặt kia, lúc này mà bọn chúng vẫn còn giả thần giả quỷ.

- Tôn Tây!

- Đại ca, cái ảo giác kia gọi ngươi kìa!

- Không có việc gì, không cần phải để tâm, ảo giác không thể giết chết người, chỉ có thể quấy nhiễu chúng ta mà thôi.

- Vẫn là đại ca hiểu biết rộng, chúng ta nên sớm tìm đường ra thì hơn, nếu không, nửa bước Thần Huyền Bích Nguyệt gia tìm tới thì hỏng việc.

Ba người trao đổi một hồi, sau đó lại tiếp tục đi loạn trên Ngàn tầng thềm đá, thế nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ.

Nghe được ba người kia lẩm bẩm nói chuyện, lại còn không thèm để ý đến mình, Lục Dã nhướng mày, cất bước đi đến trước mặt bọn họ.

Người Tôn gia vậy mà lại dám ra ám chiêu.

Còn dám giết Cường Tử!

Trọng kiếm xuất khỏi tàng giới, chỉ nghe một tiếng "choang", kiếm ra khỏi vỏ, nương theo chấn mạch chi âm, một

đạo kiếm khí lam sắc cao đến mười trượng bổ xuống, ý muốn một kiếm tất sát.

- Đại ca, ảo giác này thật ghê!

- Chúng ta có nên động thủ hay không?

- Các ngươi hiểu mê trận không? Không hiểu thì đừng động, ảo giác ấy à… Ngươi càng phản kích sẽ càng hãm sâu hơn.

Vừa dứt lời.

Hai người phía trước đã bị kiếm khí trực tiếp chém thành 2 nửa.

Mươi tươi phun lên mặt Tôn Tây.

- Cái này…

Tôn Tây dùng tay quệt vết máu trên mặt, biến sắc.

Là thật!

Cmn!

Trước mắt thật sự là công kích của nửa bước Thần Huyền.

Cả kinh, lúc này Tôn Tây quay đầu chạy, bay vọt ra, thế nhưng vẫn như cũ đứng yên lại chỗ, trơ mắt nhìn Lục Dã càng lúc càng đến gần.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lục Dã sao không hiểu cái thềm đá này có huyền cơ.

Nhưng hắn không có ý định miệt mài theo đuổi vấn đề này, một kiếm tái khởi.

Vù!

Kiếm quang trực tiếp xẹt qua thân thể Tôn Tây, cắt thành hai đoạn.

Bịch!

Hai tiếng rơi vang lên.

Phía trước là thân thể.

Phía sau là hai chân.

Đến chết, Tôn Tây cũng ko thể tin được một màn này, trong đầu hiện ra ý nghĩ cuối cùng của cuộc đời: Chẳng lẽ từ đầu đến cuối không phải ảo trận? Cho nên Mịch trân châu mới không có hiệu quả.

Dĩ nhiên, đáp án của câu hỏi này không có lời giải, bởi lẽ Tôn Tây hiện đã mất đi sinh cơ.

- Cường Tử, ta đã báo thù cho ngươi! - Lục Dã nhìn lên trời, bi thương nói.

Chợt, ánh mắt hắn rơi vào thềm đá dưới chân.

Cái thềm đá này vậy mà có thể vây khốn ba Thông Huyền thượng cành!?

Trong lúc đó.

Bích Nguyệt Di lại lần nữa xuất ra 10 khối bạch tinh đưa cho Triệu Dịch, sau khi tiếp nhận sủi cảo, hắn lập tức nâng Bích Nguyệt Phiêu Linh dậy, từng muỗng từng muỗng đút cho thái tổ nhà mình.

Bích Nguyệt Phiêu Linh chỉ còn một chút ý thức, không kháng cự, cứ thế mở miệng nuốt từng viên Nguyên Quan sủi cảo bản thăng cấp.

Sau khi số sủi cảo trong chén đều vào bụng.

Khuôn mặt vốn tái nhợt đột nhiên có một mảng lục triều bao phủ, nửa nén hương trôi qua, lục triều thối lui, kế đó là hồng nhuận chi sắc.

Sắc đỏ này không tán đi.

Mà lưu lại trên mặt Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Bích Nguyệt Di mừng rỡ, sao hắn lại không rõ đây là tác dụng của linh thiện chứ?

- Quả nhiên hữu hiệu.

- PHỐC!

Bích Nguyệt Phiêu Linh nghiêng mạnh người sang một bên, sau đó phun ra một ngụm dịch thể lục sắc.

Chuẩn xác mà nói, trong dịch thể lục sắc kia còn có trộn lẫn một ít thứ tử sắc: Mộ oanh chi độc.

Nôn xong, trạng thái Bích Nguyệt Phiêu Linh lại lần nữa không phục không ít.

Ít nhất, hiện tại hắn có thể mở mắt nhìn Bích Nguyệt Di.

Lúc này, Bích Nguyệt Di hướng về phía Lục Dã đang từ Ngàn tầng thềm đá đi lên, hô:

- Lục Dã tiền bối, thái tổ không có việc gì nữa rồi.

- Sống lại rồi!

Lục Dã vui vẻ.

Một đống thiên tài địa bảo bình thường đến không thể bình thường hơn lại có thể cứu sống Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Bộ pháp của hắn thoáng chốc tăng nhanh, xông vào chủ điện.

【VIP】 Luyện Kiếm, Ai Cũng Không Gặp!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Quả nhiên!

Sau khi tiến vào chủ điện, Lục Dã có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Bích Nguyệt Phiêu Linh đang dần dần khôi phục, không còn ở trạng thái hấp hối cần hắn dùng mạch khí để kéo dài tính mạng nữa.

Nói như thế nào nhỉ? Nếu so sánh Bích Nguyệt Phiêu Linh tựa một cây cầu lung lay sắp đổ, vậy thì hiện tại cây cầu kia đột nhiên được các công nhân từ từ gia cố, giúp nó có thể trụ vững.

Đây là một khởi đầu tốt.

Là chuyện mà Bích Nguyệt gia cố gắng hơn ba mươi năm vẫn không làm được.

Kết quả này vốn là điều Lục Dã chưa từng nghĩ đến. Có thể xem như một kinh hỉ ngoài ý muốn trong chuyến đi này của hắn.

Cường Tử chết cũng không phải vô nghĩa.

- Lão tổ!

Lục Dã khẽ gọi một tiếng.

Bích Nguyệt Phiêu Linh không đáp, nhưng lại quay đầu liếc nhìn hắn.

Như thế cũng đủ để Lục Dã thỏa mãn, lúc này, hắn quay sang Triệu Dịch nói:

- Có thể dẫn ta đi gặp tông chủ các ngươi được không?

- Chuyện này… Có thể.

Hắn không xác định tông chủ có thời gian hay không, tuy vậy, vẫn gật đầu đáp ứng.

- Như vậy đi, Thiếu chủ, hai người chúng ta đi gặp Ôn tông chủ, hỏi thăm tình huống cụ thể của lão tổ.

- Ta cũng có ý này.

Bích Nguyệt Di gật đầu, sau khi đỡ Bích Nguyệt Phiêu Linh ngồi xuống, hắn liền cùng Triệu Dịch và Lục Dã đi đến Ký Túc Xá. Vừa đi, hai người vừa thảo luận chuyện Tôn gia.

Tôn gia Tử Mạch hồ, thế lực ngụy tam tinh, đã từng phụ thuộc dưới trưởng Bích Nguyệt gia, cùng nam chinh bắc chiến. Sau đó không biết vì nguyên nhân gì lại thoát ly Bích Nguyệt gia, từ đó tuyệt giao.

Lại nói đến nguyên nhân!?

Nghe đồn lão tổ đời thứ nhất Bích Nguyệt gia đã bán đừng lão tổ Tôn gia, dẫn đến Thần Huyền cảnh Tôn gia vẫn lạc.

Chuyện này là thật hay giả… Kỳ thực bọn họ cũng không biết rõ.

- Lục Dã tiền bối, ngươi nói rốt cuộc người Tôn gia nhắm vào ai?

- Hẳn là lão tổ, bọn hắn một mực theo đuôi, nếu nói muốn Thiếu chủ… khả năng không cao, duy chỉ có thể là nhắm vào lão tổ, chúng ta vừa hay làm người dẫn đường.

- Nói có lý.

…

Hai người ngươi một câu ta một câu, lúc đi ngang qua trù phòng, chợt, thấy Nguyệt Quang thụ mọc thành hàng.

- Đây là Nguyệt Quang thụ? - Lục Dã ngây ra một lúc.

Bích Nguyệt Di cũng không khác là bao.

Bọn hắn quả thực đã từng nhìn thấy một gốc Nguyệt Quang thụ, thế nhưng Nguyệt Quang thụ xếp hàng như vậy thì… Có hơi quỷ dị.

Triệu Dịch vờ như không nghe thấy lời của bọn họ, vẫn tiếp tục sải bước đi về phía trước.

Sau khi tiến vào Ký Túc Xá, Triệu Dịch hỏi Hoàn Sơn vừa về Ký Túc Xá thì được biết tông chủ cũng ở đó.

Triệu Dịch nói:

- Hai vị tiền bối, thỉnh chờ ở đây.

- Ừm! - Bích Nguyệt Di gật đầu.

Ánh mắt Lục Dã rơi vào đầm sâu, vẻ mặt có hơi ngưng trọng, mãi đến khi Triệu Dịch quay lại, hắn mới dời mắt.

Không dám nói ra suy nghĩ trong đầu.

Bởi vì thực sự quá kinh người.

Triệu Dịch nói:

- Tông chủ nói không rãnh, mời hai vị xuống núi. Đúng rồi, tông chủ còn bảo ta chuyển cáo với hai vị tiền bối, nếu như ngày mai còn cần, mang mười khối bạch tinh đến Bất Hủ Tông lấy dược.

- Đây là lần đầu tiên lão phu bị người sập cửa vào mặt như vậy đấy! - Nghe xong, Lục Dã bất đắc dĩ cười một tiếng, không khỏi cảm thán.

Bích Nguyệt Di không miễn cưỡng, xoay người chuẩn bị rời đi:

- Ôn tông chủ đã không nguyện ý gặp mặt, vậy thì ngày mai tái kiến. Giúp ta chuyển cho Ôn tông chủ một câu: Ngày mai, giữa trưa chúng ta lại đến lấy dược.

Bích Nguyệt Di xoay người rời đi.

Lục Dã theo sát phía sau.

Đi đến chủ điện, cõng Bích Nguyệt Phiêu Linh lên, sau đó hạ sơn.

Lại nói đến Ôn Bình.

Sau hai, ba canh giờ kinh lịch, trong đầu Ôn Bình đại khái đã hình thành hình thái ban đầu của Ngự Kiếm thuật, cách nhập môn còn một khoảng nữa, bất quá là ngày mai hoặc ngày kia có thể thành.

Triệu Dịch vòng trở lại, nói:

- Tông chủ, ta đã giúp ngài tiễn khách đi, bọn họ nói ngày mai sẽ tiếp tục đến lấy dược.

- Ừm.

Ôn Bình gật đầu, vẫn ngây người nhìn phi kiếm, ý muốn tối thiểu có thể làm nó lơ lửng.

Triệu Dịch ko nói gì thêm, xoay người chuẩn bị rời khỏi, nhưng lúc này, Ôn Bình chợt nói:

- Nếu như có ai tìm ta, hết thảy nói ta không gặp. Nhớ kỹ, không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy ta.

Triệu Dịch hiểu ý gật đầu.

Trước khi đi còn quay đầu liếc nhìn vào lần.

Tông chủ đang tu luyện cái gì vậy nhỉ?

Mang theo nghi hoặc, Triệu Dịch cầm chổi bắt đầu quét dọn khu Ký Túc Xá.

Kế đó, hắn cảm thấy mình quét ở đây là quét vô cùng đúng.

Chiêm Đài trưởng lão mới gia nhập dẫn đầu, theo sau là năm, sau người cùng tiến vào khu Ký Túc Xá, mục đích chính là tìm tông chủ. Thông qua đối thoại giữa bọn họ, Triệu Dịch có thể nghe được mấy người này đến là vì Niết Bàn ốc.

Hắn vội ngăn lại:

- Các vụ trưởng lão, tông chủ ở bên trong nhưng ngài ấy nói không muốn gặp bất luận kẻ nào.

- Không gặp bất luận kẻ nào?

Mọi người ngây ra một lúc.

Tần Sơn nhịn không được mở miệng hỏi:

- Triệu Dịch, Ôn tông chủ đang làm gì trong đó?

Triệu Dịch đáp:

- Hình như là đang luyện kiếm.

Nghe thấy những lời của Triệu Dịch, Tần Sơn càng thêm nghi hoặc:

- Luyện kiếm? Tông chủ sao lại đi luyện kiếm?

Kiếm pháp cũng không phải một sớm một chiều là có thể luyện xong, cần phải tích lũy cùng tu luyện quanh năm suốt tháng mới mong đạt được thành tựu.

Tần Sơn cảm thán một câu:

- Xem ra hôm nay không có cách nào vào Niết Bàn ốc rồi, đành chờ đến ngày mai vậy.

- Chúng ta có chính sự cũng không thể gặp sao? - Chiêm Đài Thanh Huyền bên cạnh vội hỏi.

Triệu Dịch lắc đầu:

- Ôn tông chủ nói mặc kệ có chuyện gì, hay bất kỳ ai, hắn cũng ko gặp.

Lúc này, Vân Liêu bỗng nhiên lên tiếng:

- Chiêm Đài trưởng lão, ngươi vừa đến nên không biết. Có một khoảng thời gian không thể quấy rầy tông chủ, đó chính là buổi sáng, lúc ngài ấy còn ngủ. Hiện tại lại tăng thêm thời gian tu luyện. Muốn tiến vào Niết Bàn ốc hẳn là phải chờ đến mai thôi.

- Lúc ngủ cũng không cho phép quấy rầy?

Chiêm Đài Thanh Huyền không biết nên nói gì cho phải.

Giấc ngủ còn quan trọng hơn sự vụ tông môn?

Đang lúc Chiêm Đài Thanh Huyền cảm thấy bất đắc dĩ với Ôn Bình, Tần Sơn bên cạnh lại nói:

- Nói thật, kiếm pháp không bằng Hỏa Long thuật.

- Hỏa Long thuật lợi hại, được rồi! - Vu Mạch không nói gì.

Kiếm pháp vốn không bằng Hỏa Long thuật.

Điểm này, hắn thừa nhận.

Cho nên… Ôn tông chủ đang luyện kiếm gì vậy hả?

…

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã là ban đêm.

Giờ phút này, trên Cực Cảnh Sơn, bởi vì chuyện bí cảnh đại khai mà có quá nhiều việc cần xử lý, Mộ Dung Thanh vẫn còn ở lại Phong Nguyên thành.

Bỗng nhiên, một thớt khoái mã xông thẳng lên Cực Cảnh Sơn.

Không ai ngăn cảnh.

Người kia trực tiếp xông đến bên ngoài chủ điện yêu cầu gặp Hàn Phi Dạ.

Hiện tại, Hàn Phi Dạ đang cùng Mộ Dung Thanh lên kế hoạch vơ vét một lượt bí tịch mới, nghe thấy tâm phúc của mình trở lại, hắn vội bảo người nọ tiến vào, vừa nhìn thấy người nọ liền hỏi:

- Thiếu tông chủ đâu, tìm thấy hắn không?

Đi lâu như vậy, vật liệu chế tạo Tuyền Qua đồ hẳn là gom đủ?

Cũng nên trở về rồi.

Thế nhưng một khắc sau, lời của tâm phúc khiến Hàn Phi Dạ đứng sững:

- Tông chủ, rất có thể Thiếu chủ đã chết.

Hàn Phi Dạ lạnh giọng quát:

- Nói hươu nói vượn! Nếu như dám bịa chuyện, ngươi hẳn phải chết.

Một người đột nhiên nói với ngươi rằng con ngươi đã chết.

Thử hỏi có ai tin?

Người nọ quỳ sụp xuống, đầu cúi sát xuống nền đất:

- Tông chủ, thiên chân vạn xác. Sau khi tiến vào Thương Ngô Thành, liền không thấy tăm hơi của Thiếu tông chủ đâu cả. Căn cứ những gì ti chức điều tra được, Bất Hủ Tông đã từng có xung đột cùng ngài ấy.

Kế đó, người nọ chậm rãi kể lại chuyện xảy ra ở thị phường bởi vì tranh chấp Mộc Lưu sa.

【VIP】 Kiếm… Bay lên rồi!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Phanh!

Án thư dưới tay phút chốc vỡ thành hai đoạn.

Người trong điện cả kinh, bất an cúi thấp đầu.

- Ôn Bình, trả mạng cho nhi tử ta! - Trán Hàn Phi Dạ nổi gân xanh, hai tròng mắt tựa như muốn phun lửa.

Nhi tử của hắn dẫn theo mấy gã Thông Huyền Cảnh ra ngoài, chỉ cần không chọc tới Thông Huyền trung cảnh, ai có thể giết được hắn? Mà Thông Huyền trung cảnh sao lại không nghe danh tiếng Cực Cảnh Sơn, cho dù con hắn có mạo phạm, đối phương cũng không dám ra tay.

Loại địa phương nhỏ bé như Thương Ngô Thành cũng chỉ có một Bất Hủ Tông.

Mà chỉ có Bất Hủ Tông mới dám làm ra chuyện không kiêng nể gì như vậy.

Lúc này, Mộ Dung Thanh chợt đứng lên, nói:

- Hàn huynh, đừng vội, tinh phách huyết thư ngươi đã viết xong chưa?

- Ngươi muốn ta dùng nhi tử làm thẻ cược, không thể nào. - Hàn Phi Dạ cự tuyệt.

Hắn tuy khát vọng Bách Tông Liên Minh Hội có thể ra tay thảo phạt Bất Hủ Tông, thế nhưng tuyệt đối không đem mệnh nhi tử góp vào đó. Một khi viết lên huyết thư, cái chết của con hắn thoáng chốc mang một tầng nghĩa khác.

- Hàn huynh, chuyện đã xảy ra, ngươi kiên trì cũng không được gì. Nếu như đem chuyện của nhi tử ngươi ghi vào, thượng cấp khẳng định sẽ càng thêm đồng tình, nguyện ý phái người đi thảo phạt Bất Hủ Tông. Nếu không, với năng lực của ta và ngươi, căn bản không cách nào chính diện rung chuyển Bất Hủ Tông.

Hắn muốn chuyện ở đây càng ác liệt càng tốt, bởi vì có như vậy, thượng cấp mới xem trọng. Nếu không, loại địa phương cằn cỗi như Đông Hồ, nào có ai thèm để tâm đến?

- Ngươi… - Hàn Phi Dạ nghẹn giọng.

- Ngươi không viết, vạn nhất còn thiếu một chút, thượng diện không phái người đến, mối thù của ngươi không thể báo được nữa.

- Việc này để ta xem lại.

- Ừm, cũng không gấp, ngươi cứ suy nghĩ thật kỹ đi. Kỳ thật ta cũng không muốn làm như vậy… Ngẫm lại, người Di Thiên tông rất nhanh sẽ đến Thương Ngô Thành, nếu bọn họ có thể tiêu diệt Bất Hủ Tông, vậy thì nỗi đau mất con của ngươi không cần đề lên nữa.

Dứt lời, chủ điện dần an tĩnh trở lại.

…

Tinh Duyệt Thành.

Nhất tinh tông môn Huyền Lôi Các thu đệ tử, cho nên hôm nay trong thành vô cùng náo nhiệt. Tất cả mọi người đều xuống phố, ngoại trừ một số ít thật sự có chuyện không buông xuống được.

Quảng trường có thể chứa được mười vạn người giờ phút này lúc nhúc những người là người.

Trên nóc nhà, bên cửa sổ cũng đầy ắp người.

Bọn họ đều muốn nhìn thấy phong thái của tu sĩ, cùng với xem xem nhi tử, nhi nữ nhà nào may mắn được gia nhập Huyền Lôi Các.

Người bình thường một khi may mắn gia nhập Nhất tinh tông thì chẳng khác nào bay lên đầu cành hóa Phượng Hoàng, một nhà già trẻ đều không cần lo lắng vấn đề sinh kế nữa, chỉ việc xuất ra một góc trong khối băng tài nguyên bự chảng của nhi nữ nhà mình là được.

Bấy nhiêu thôi đã đủ bảo đảm một nhà già trẻ cơm áo không lo, vinh hoa phú quý!

Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện mây đen, hơn nửa càng lúc càng gần, dường như muốn bao phủ cả Tinh Duyệt Thành. Tất cả mọi người đồng loạt ngửa đầu nhìn lên, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Thứ kia không phải mây!

Mà là một đầu cự thú đang giương cánh.

Sải cánh dài gần trăm mét, quả là quái vật khổng lồ.

Đám tu sĩ Luyện thể Huyền Lôi Các sắc mặt trắng bệch, ngay cả Huyền Lôi Các Các chủ - Một Luyện thể thập tam trọng cũng không dám thở mạnh. Bởi vì uy áp cự thú phát ra khiến bọn họ hoảng sợ.

Bọn họ biết Dực tộc đại yêu, thế nhưng khí thế tuyệt đối không phải vậy, hơn nữa thân thể cũng không lớn như thế.

Đại yêu Thông Huyền hạ cảnh tối đa hơn 10 mét.

Nhưng đại yêu trước mắt đã gần trăm mét.

- Oanh!

Đại yêu Dực tộc cực lớn "ầm ầm" hạ xuống, quần chúng trên quảng trường cả kinh bỏ chạy tán loạn. Đại yêu hạ cánh tạo ra dư chấn cực lớn, thổi về phía đám người Huyền Lôi Các, khiến bọn họ không khỏi lui lại mấy bước mới có thể ổn định thân thể.

Kế đó, đại yêu thu cánh.

- Rống! - Gầm một tiếng phẫn nộ, khiến toàn bộ Tinh Duyệt Thành run sợ.

Luyện thể tu sĩ đứng cũng đứng không vững.

Khi bọn họ ngưng mắt nhìn lại, phát hiện phía sau đại yêu khổng lồ xuất hiện hai người, một nam một nữ. Người Huyền Lôi các dò xét, vẻ mặt có chút ngưng trọng, bởi lẽ bọn họ cảm nhận được khí tức khổng lồ không gì sánh kịp trên người hai người kia.

Đôi nam nữ này tuyệt đối là Thông Huyền thượng cảnh.

Mị phụ mở miệng trước:

- Nơi đây cách Thương Ngô Thành còn xa lắm không?

Huyền Lôi Các Các chủ khom người đáp:

- Bẩm tiền bối, cách Thương Ngô Thành còn năm trăm dặm nữa.

- Đại nhân, còn năm trăm dặm. - Lúc này, Mị phụ chợt quay về phía cỗ kiệu trên lưng đại yêu, nói.

- Ừm.

Ngay sau đó, cự yêu lại lần nữa giương cánh, như diều gặp gió phút chốc bay lên ngàn mét.

Lúc này, đám người Huyền Lôi Các mới thở phào nhẹ nhõm.

Sờ mồ hôi thấm đẫm sau lưng, cả đám kinh hồn bất định ngồi bệch xuống đất.

…

Vân Lam Sơn.

Ôn Bình nhìn Lãng Tử kiếm trước mắt, lộ ra tươi cười. Bởi vì hiện tại Lãng Tử kiếm đang lơ lững, hơn nữa không phải lung la lung lay, mà tựa như bị định trụ, lơ lửng ở vị trí tuy không quá cao, nhưng cũng cách mặt đất khoảng một mét.

Trải qua hai ngày liên tục khổ tu, cuối cùng cũng có một chút thành tựu.

Hiện tại hắn đã nắm rõ pháp môn cơ bản, nhập môn chi pháp cũng khắc vào đầu.

Thu hồi Lãng Tử kiếm.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, Ôn Bình vội vàng đi tới Sân Hung Thú Thí Luyện, lại lần nữa chọn Trì Đao Nhân, dùng nó để luyện Ngự Kiếm thuật.

Trong trạng thái chiến ý cùng tăng phúc, kiếm pháp của Ôn Bình tiến triển thần tốc. Chỉ một canh giờ, Lãng Tử Kiếm đã có thể bắt đầu chuyển động.

Hơi động một chút… Lãng Tử Kiếm lại ngoài ý liệu cắm thẳng vào giữa đầu Trì Đao Nhân.

Hơn nữa còn tiến sâu vào ba phần.

Tuy không nhiều lắm, nhưng lại là một bắt đầu hoàn mỹ.

Chỉ đơn giản phi một cái, Ôn Bình cảm thấy muốn xuyên thủng vô cấu chi thể của Thông Huyền hạ cảnh là chuyện nhỏ.

Cứ như vậy, hai ngày trôi qua.

Ngày hôm đó, Lục Dã như thường lệ lên núi, lo sợ người Tôn gia lại cản đường, cho nên hắn mới đích thân đi.

Hôm qua, thời điểm này dược đã đến tay, cho nên hôm nay hắn vẫn y như vậy tìm lên Vân Lam sơn, thế nhưng lại nghe Triệu Dịch cho hay tông chủ nhà hắn còn chưa làm.

Giống hắn, có rất nhiều người cũng đang chờ Ôn Bình xuất hiện.

- Rốt cuộc là Ôn tông chủ đang luyện cái gì vậy chứ? Ai cũng không gặp. - Vân Liêu nhịn không được than thở.

Ôn Bình không xuất hiện, Thập Tầng tháp, Niết Bàn ốc đều không mở ra, bọn họ hiện tại đặc biệt muốn đến hai chỗ này nha!

Tần Sơn cũng nhịn không được thở dài:

- Aiz, đã hai ngày rồi, đến khi nào mới kết thúc đây.

Kỳ thật không chỉ riêng bọn họ gấp, Lục Dã cũng rất sốt ruột.

Thế nhưng hắn lại không thể làm gì.

Vân Liêu nhìn ra Lục Dã nôn nóng, liền nói:

- Lục Dã tiền bối, nếu như một canh giờ nữa tông chủ không ra, e là ngươi phải lần nữa phái người lên núi lấy linh thiện rồi. Tông chúng ta có quy củ, không phải người bổn tông thì không thể ở lại đây quá một canh giờ.

- Còn có loại quy củ này… Vậy ai có thể giúp ta đi hối thúc một chút không? Lão tổ nhà ta vẫn đang chờ cứu mạng đấy.

Lục Dã sốt ruột dò hỏi.

Nhưng đám người Bất Hủ Tông đều lắc đầu, tỏ vẻ bất lực.

Tần Sơn giải thích:

- Một khi tông chủ nói đừng quấy rầy hắn thì ai cũng không được phép, được rồi, chuyện ngươi muốn chắc chắn không được. Đợi… Còn có hi vọng…

Lục Dã nhíu chặt mày, chỉ đành phải tìm ụ đá ngồi xuống, sắc mặt có hơi bối rối:

- Vậy chỉ có thể đợi.

Có việc cầu người, không có biện pháp nào khác mà!

Sau khi chứng kiến Bất Hủ Tông bất phàm, hắn không dám dùng vũ lực uy hiếp.

Đương nhiên, không phải sợ mà là không cần thiết.

Đột nhiên bầu trời trở nên u ám, mây đen bao trùm Vân Lam sơn.

- Rống!

Đại yêu Dực tốc khổng lồ gầm lên một tiếng, tựa như ngạc ngư chi âm, khiến cả vùng trời Vân Lam sơn rung chuyển.

Mọi người ngưng mắt nhìn lại, biểu lộ ngưng trọng.

Lục Dã cũng có hơi kinh ngạc nhìn lên trời.

- Ôn Bình, giao bí bảo ra đây.

Âm tựa Lôi Âm.

Vang vọng khắp Bất Hủ Tông.

Sát ý lăng nhiên bắn thẳng về phía đám người trên Vân Lam sơn.

【VIP】 Đọ Sức Giữa Dị Mạch Thông Huyền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thương Ngô Thành.

- Oanh!

Hoàn Thành ngồi trong thư phòng phủ thành chủ, xem thư giản… Đột nhiên, cảm giác được xà nhà bắt đầu lay động kịch liệt, đồng thời, một tiếng rống to bao trùm toàn bộ Thương Ngô Thành.

Nghe thấy âm thanh này, tim Hoàn Thành phút chốc đập liên hồi.

Lúc đối mặt với Xích Mục Cự Viên hắn cũng chưa từng có cảm giác này.

Đang định ra ngoài xem thử thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa, Mộ Dung Hi cửa cũng không gõ đã trực tiếp bước vào:

- Thành chủ, bầu trời Vân Lam sơn xuất hiện Dực tốc đại yêu cực lớn, vượt qua 30 trượng, chúng ta…

Nghe thấy ba chữ Vân Lam sơn, Hoàn Thành lập tức lắc đầu.

Hắn còn tưởng là có chuyện đại sự gì.

Không ngờ lại liên quan đến Bất Hủ Tông.

- Lại tới nữa!

Vượt qua 30 trượng là cự yêu dạng gì, hắn không rõ, chỉ biết Thông Huyền hạ cảnh đại yêu tối đa bảy tám trượng mà

thôi, ngoại trừ một vài chủng tộc có hình thể to lớn là ngoại lệ. Thứ kia… Đại yêu 30 trượng, hơn nữa một tiếng rống có thể khiến Thương Ngô Thành chấn động… Không cần nghĩ cũng biết cường đại hơn Xích Mục Cự Viên.

- Thành chủ, chúng ta có đi xem thử không?

- Nhìn cái gì? Chuyện của Bất Hủ Tông phủ thành chủ quản được à? Để hắn tự chơi đùa đi.

Nói giỡn, loại cự yêu này, phủ thành chủ chạy đến chẳng khác nào tìm chết.

Cần gì phải dại dột?

…

Trên Vân Lam sơn.

Mạch môn lục sắc chấn động, ngưng tụ mạch khí lục sắc tự như gặp phải lốc xoáy dũng mãnh tràn vào xà đầu trượng.

Cử động này khiến sắc mặt Lục Dã thay đổi.

Đương nhiên, hắn không sợ.

Thế nhưng…. Dị mạch nửa bước Thần Huyền không dễ chọc.

Có thể không động thủ thì không động thủ.

Hắn muốn chỉ là bảo trụ Ôn Bình, ít nhất trước khi hắn ta trị tốt cho Bích Nguyệt Phiêu Linh, nhất định không thể để tên tiểu tử này gặp chuyện không may.

- Bằng hữu dừng tay, ta đến từ Bích Nguyệt gia Tử Mạch hồ, Tam tinh thế lực.

- Tử Mạch Hồ tính là gì? Lão thân tên Hoàn Nguyệt, chẳng hay ngươi có từng nghe qua?

Trong lúc nói chuyện, xà đầu trượng rơi xuống.

Đỉnh trượng bỗng nhiên mở ra tự như một đập nước, mạch khí điên cuồng phun ra, hóa thành một đầu thanh mãng.

Thanh mãng thè lưỡi, mang theo sát ý mãnh liệt trực tiếp đánh về phía Lục Dã.

Trong phút chốc, bụi đất bay mù trời.

Nhưng nền gạch vẫn như trước, không chút nào tổn hại.

Bất quá không ai chú ý đến điểm này, tất cả mọi người lui về sau, để lại chiến trường cho nửa bước Thần Huyền.

Lúc thanh mãng sắp lao đến, Chiêm Đài Thanh Huyền mở miệng:

- Không cần sợ, bà ta dùng Nhất tinh Tuyền Qua đồ, cho Mộc chi dị mạch, chỉ có uy năng tăng phúc ba lần đối với mạch thuật. Bản thân nàng cũng không phải trời sinh dị mạch.

Trời sinh dị mạch có thể làm tăng phúc uy năng mạch thuật ít nhất là năm lần, nếu sử dụng Dị mạch mạch thuật, càng có thể đạt được uy lực gấp bội. Chính vì như thế, Dị mạch Thông Huyền trời sinh đã có khả năng khiêu chiến vượt cấp.

Nhưng dị mạch do Tuyền Qua đồ mang đến lại không biến thái như vậy, cho dù là thi triển Dị mạch mạch thuật thì cũng chỉ tăng phúc năm thành.

Huống chi, Hoàn Nguyệt kia cũng không sử dụng Dị mạch mạch thuật.

Hoàn Nguyệt lạnh lùng cười:

- Loại địa phương nhỏ này vậy mà lại có người hiểu Tuyền Qua đồ. Ba thành… Cũng đã đủ lấy mạng hắn!

Dứt lời, thanh mãng cũng vừa đến.

- Oanh!

Thanh mãng trực tiếp há ra cái miệng khổng lồ, vồ lấy cánh tay đang khởi động mạch khí trùng kích của Lục Dã.

Cả hai chạm vào nhau, khí lãng quét ngang.

Thanh mãng cùng mạch thuật trùng kích giằng co cùng một chỗ. Chỉ đợi một phương yêu thế hơn sẽ lập tức nhận lấy thảm bại.

Một màn này khiến người Bất Hủ Tông kinh ngạc không thôi.

Ngay cả Thông Huyền hạ cảnh sợ là cũng chưa từng thấy tràng diện như vậy, không khỏi thối lui về chủ điện. Có được vật che chắn, mọi người mới ổn định được thân thể, nhưng không ai dám ló đầu ra nhìn.

Bế tắc, Lục Dã lướt mắt nhìn lão giả đang nắm long đầu trượng.

- Bằng hữu, tuy không biết ngươi cùng Ôn tông chủ có hiềm khích gì, nhưng hi vọng ngươi có thể nể mặt Bích Nguyệt gia. Hôm nay tạm rời khỏi, nếu có hiểu lầm, ngày sau chúng ta có thể ngồi xuống đàm luận.

- Không có gì để đàm cả.

Lão ẩu Hoàn Nguyệt nói thẳng, đưa tay ra, đuôi thanh mãng đột nhiên đổi hướng, quét ngang người Lục Dã.

Lục Dã xoay người né tránh, nội tâm lập tức nổi lên sát ý: Mẹ nó, ai không có Tuyền Qua Đồ?

Tâm niệm vừa động, vòng xoáy gần như trong suốt ở cổ tay trái bỗng nhiên hiện lên vầng sáng.

- Phanh!

Chấn mạch chi âm truyền đến.

Mạch môn lục sắc phút chốc hóa thành thấu minh mạch môn. Vừa ra tay, đất bằng dậy sóng.

Vung tay lên, cự sóng cao gần 10 trượng ép về phía lão ẩu, bày ra uy năng không thể chống đỡ.

Đối phương đã không cho hắn mặt mũi, hắn cũng không cần lưu thủ nữa.

Thấy một màn như vậy, lão giả chống long đầu trượng lạnh lùng nói:

- Có Tuyền Qua đồ, còn có dị mạch mạch thuật, thật đúng là kim chủ! Khó trách có thể giết được nửa bước Thần Huyền của Bách Tông Liên Minh Hội, cũng không tính là phế vật.

- Tiết Ký.

Chợt, lão giả lạnh lùng hướng về phía cự yêu trên bầu trời hô to một tiếng.

Cự yêu tuân lên, sà xuống, hai cánh đập mạnh, tạo thành vòi rồng đánh về phía cự sóng.

Đồng thời, thanh mãng cũng lao đến, thè lưỡi, dường như muốn đánh vào yếu điểm của cự sóng.

Cự sóng cùng vòi rồng chạm nhau.

Thanh mãng trực tiếp đâm vào trong cự sóng.

- Phanh!

Cự sóng nổ tung.

Vòi rồng cũng theo đó tản ra bốn phía, tựa như phi đao, quét qua cây cối xung quanh, không biết đã cắt đi bao nhiêu lá.

Lão ẩu hừ lạnh một tiếng:

- Dù cho ngươi có Tuyền Qua đồ cũng không có nghĩa là đủ lực lượng nhúng chàm bí bảo. Giao bí bảo ra đây, chúng ta bỏ qua chuyện cũ, còn có thể cho phép ngươi gia nhập Di Thiên tông.

- Bí bảo? - Lục Dã không hiểu.

Tuy trận chiến này rất chi là hồ đồ, bất quá, đã đến nước này, hắn cũng không thể ném đi cốt khí.

Tóm lại, tên này bị đánh cho nhiệt huyết sôi trào, nếu không tiếp tục, hắn sẽ cảm thấy rất hối tiếc.

- Lại đến!

- Còn muốn tiếp tục? Hẳn là ngươi cho rằng có thể đánh thằng ta cùng nó liên thủ?

- Vậy ngươi cho rằng ta sẽ sợ?

Vừa nói xong, Lục Dã lạnh mặt, lập tức khu động mạch môn, phát ra chấn mạch chi âm.

Nước lại lần nữa xuất hiện.

Bất quá lúc này đây, nó không còn xuất hiện dưới hình thức cự sóng nữa, mà trào lên từ dưới mặt đất.

Cột nước dữ tợn đột ngột phun trào.

Chậm chân một chút, sợ rằng lão ẩu đã bị cuốn vào, không chết cũng trọng thương.

Hiển nhiên, bà ta né rất nhanh, thế nhưng vẫn bị cột nước quẹt phải, cả người lảo đảo lui về sau vài chục bước mới đứng vững.

Lần nữa muốn động thủ, thân thể bỗng khựng lại.

Ngực truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt khiến bà ta phải cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên rỉ. May nhờ có xà đầu trượng mới xem như chống đỡ được.

- Tiết Ký, giết hắn!

Lão ẩu lập tức thẹn quá hóa giận, mạch khí trong tay trào ra, vung xà đầu trượng lên, vô số mạch khí thành thanh xà nhào tới. Trong số đó có cả tiểu thanh xà quấn quanh trên xà đầu trượng.

Một chiêu này, tựa hồ tiểu thanh xà kia mới là trọng điểm.

Đồng thời, cự yêu cũng nhào về phía Lục Dã.

Hai mặt giáp công, thoạt nhìn, Lục Dã không có chút phần thắng nào, lại còn phải đề phòng tiểu thanh xà kia.

Nếu không thể giết nửa bước Thần Huyền hoặc làm trọng thương, vậy thì sẽ không có bất kỳ nửa bước Thần Huyền nào mang nó bên cạnh làm thủ đoạn công kích.

Tựa hồ cảm thấy công kích như vậy còn chưa đủ để thuấn sát (1) Lục Dã, lão giả chống quải trượng long đầu nộ quát một tiếng, sau đó cũng vọt tới:

- Thuần phục hoặc tử vong, ngươi tự chọn đi. Lão phu chỉ cho ngươi thời gian một hơi thở.

Âm như lôi âm, cuồn cuộn mà đi.

Lục Dã trầm mặc, hắn im lặng đại biểu cho lựa chọn thứ hai.

Muốn hắn thuần phục? Không thể nào.

Cùng lúc đó, trước mắt Ôn Bình nhảy ra một cái tin tức.

- Thính Vũ Các hoàn thành thăng cấp!

【VIP】 Nửa Bước Thần Huyền - Hoàn Nguyệt… Vong!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Rốt cục cũng thăng cấp xong.

Ôn Bình thở dài một hơi, ba gã nửa bước Thần Huyền đánh nhau, Thính Vũ Các lại thăng cấp chậm, hắn đã định triệu hoán Giao Long rồi đấy.

Bỏ ra một trăm vạn, không biết Ác Linh Kỵ Sĩ có thay đổi gì không.

Ôn Bình vô thức quét mắt nhìn từ đầu đến chân Ác Linh Kỵ Sĩ trước mắt… Chậc, không có gì thay đổi. Duy nhất khác biệt chính là cảnh giới, chính thức đạt đến Thần Huyền cảnh.

Lúc này, giọng Lục Dã vang lên bên tai:

- Ôn tông chủ, ngươi lui về sau trước, nếu như ta xảy ra chuyện, nhờ ngươi cứu trị cho lão tổ. Lão tổ là tín ngưỡng của Bích Nguyệt gia ta, hắn không thể chết.

- Lui?

Ôn Bình lạnh lùng nhìn lão giả chống long đầu trượng, tâm niệm vừa động, đột nhiên, một con chó săn từ trong rừng vọt ra.

Chân đạp hỏa diễm, một bước nhảy lên 10 mét, chó săn bay vọt lên, nhào về phía lão giả. Đồng thời, nó một trảo vỗ xuống, bóng chân chó cực lớn tựa như một quả núi nhỏ áp tới.

- Còn có cường giả!

Lão giả cả kinh, thân thể thối lui về sau mấy bước, ý nghĩ một chiêu giết chết Lục Dã lúc này đã không còn sót lại chút

gì.

- Phanh!

Ngay khi hắn lui ra, trảo ảnh nện xuống mặt đất.

Tiếng vang cực lớn hệt như sấm đánh bên tai, nhấc lên một trận cuồng phong khiến cho công kích của hai vị nửa bước Thần Huyền thoáng chốc hóa thành hư không.

Sau khi dư âm tan biến, Hoàn Nguyệt lập tức hướng lão giả hô:

- Sát Di, ngươi không sao chứ?

- Không có việc gì!

Lão giả gọi Sát Di trừng mắt nhìn chỗ mình vừa đứng lúc nãy, cau mày, bàn tay nắm long đầu trượng bất triu bất giác xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Bụi đất tán đi, lúc này, thân ảnh chó săn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Sát Di nhìn hỏa diễm lam sắc bao phủ lấy chó săn, biểu lộ ngưng trọng, không dám tiếp tục có hành động thiếu suy nghĩ nữa.

- Tự tiện xông vào Bất Hủ Tông, giết!

Đột nhiên, thanh âm lạnh lẽo của Ôn Bình truyền đến.

Đám người ngưng mắt nhìn lại, còn chưa kịp phát ra bất kỳ âm thanh nào, thậm chí chưa thở xong một hơi đã thấy một sợi xích sắc đỏ thẫm lăng không xuất hiện. Xích sắt tựa như linh xà, trực tiếp đánh về phía Tiết Ký.

Đại yêu Tiết Ký cả kinh, lập tức giương cánh muốn bay lên cao.

Với tư cách cự yêu, giác quan của nó rất mẫn cảm, chỉ cần cảm giác được nguy hiểm, nó sẽ không tiếp tục cứng đối cứng.

Thế nhưng đối mặt Ác Linh Kỵ Sĩ Thần Huyền cảnh, nó trốn không thoát.

Xích sắt đỏ thẫm trực tiếp vây khốn Tiết Ký, thân thể dài trăm trượng phút chốc bị trói lại thành một quả cầu. Mặc cho

Tiết Ký có gào thét thế nào, giãy dụa ra sao, xích sắt cũng không chút sứt mẻ.

-Tạch…! - Xích sắt đột nhiên động.

Cùng với đó, Tiết Ký bất động.

Thời điểm xích sắt cứa qua, thân thể khổng lồ nháy mắt hóa thành than đen, rơi thẳng xuống.

Một màn này khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Thông Huyền thượng cảnh Yêu Vương!

Cứ như vậy chết?

Ngay cả năng lực phản kháng cũng không có?

- Thứ gì?

Lúc này, Sát Di nhìn về phía cuối xích sắc, liền thấy một cái bạch cốt thủ lăng không xuất hiện.

Kế đó là khô lâu.

Cuối cùng là thân thể choàng xích sắt.

Một màn này rơi vào mắt Sát Di, hàn ý lạnh lẽo bắn ra:

- Hoàn Nguyệt, ngươi ngăn con chó kia lại, ta đối chiến với khô lâu.

- Ừm. - Hoàn Nguyệt gật đầu.

Kinh hãi hiên nhiên là có, nhưng ai lại không có huyết tính?

Trận chiến đã bắt đầu, sao có thể nói chấm dứt liền chấm dứt? Không phải ngươi chết chính là ta chết, đó mới thật sự là chiến đấu.

Lúc này, lão ẩu bỗng nhiên hô lên một tiếng, thanh xà vừa thu hồi lại một lần nữa phóng ra, nương theo chấn mạch chi âm, ngàn vạn thanh xà lao về phía chó săn:

- Thanh thôn thiên hạ!

Hiện tại, bà đã xuất ra thứ áp đáy hòm.

Thanh xà không còn là nhân vật chính.

Mạch thuật mới là.

Hoàng Cấp thượng phẩm mạch thuật đã tu luyện đến cảnh giới viên mãn, bà không tin không thể giết chết được con chó lửa này.

Nếu thật sự không được, vậy thì để xà cắn cho nó một ngụm, độc tốc chắc chắn sẽ khiến nó đi đời nhà ma.

- Gâu! - Một tiếng nộ phệ.

Nháy mắt, sóng âm mang theo uy thế to lớn nhào tới.

Cùng lúc đó, Sát Di cũng bắt đầu công kích Ác Linh Kỵ Sĩ.

Long đầu trượng điểm lên mặt đất, mạch môn lam sắc bộc phát chấn mạch chi âm, kế đó, mạch khí trào ra, hóa thành một thanh cự chùy, xung quanh cự chùy còn có tia chớp màu lam xẹt qua.

- Đi chết đi.

Huyền Cấp hạ phẩm mạch thuật: Kim Cương Chùy!

Hơn nữa, hắn đã tu luyện đến cảnh giới tiểu thành.

Không có Tuyền Qua đồ tăng phúc, cũng không có tu luyện viên mãn, nhưng uy năng đã vượt xa lực lượng mà Hoàn Nguyệt khống chế.

Lúc cự chùy nương theo quải trượng khu động, thanh mãng đầy trời phút chốc tựa như bọt biển bị thổi tan.

Hoàng Cấp thượng phẩm mạch thuật cứ như vậy tan biến.

Sát Di còn chưa kịp nhìn đến Hoàn Nguyệt, bà đã bị một trảo của chó săn vỗ trúng, bay ngược ra sau khoảng hơn trăm mét, đâm vào một gốc cổ thụ ngoài sân.

Một ngụm máu tươi phun ra, lập tức nhuộm đỏ cả trảng cỏ trước trước mặt.

- Khốn kiếp! - Thầm mắng một tiếng, cự chùy hạ xuống.

Ác Linh Kỵ Sĩ nghênh chiến, xích sắt đỏ thẫm không ngừng huy động, quét qua cự chùy. Âm thanh phát ra đủ để khiến những người có mặt tại đây bị điếc, thế nhưng không ai nguyện ý ly khai.

Bởi vì đây là cảnh tượng ngàn năm có một.

Rất nhiều người cả đời cũng chưa thấy qua.

Nhìn thấy một màn này, Lục Dã yên lặng lui xuống.

Hiện tại hắn mới biết, hóa ra Bất Hủ Tông vẫn luôn có hậu thuẫn. Con chó săn kia… Hôm qua, lúc đến Bất Hủ Tông, hắn còn thấy nó tản bộ quanh sân. Ai có thể ngờ được một đầu thổ cẩu thế mà lại có thực lực hơn xa nửa bước Thần Huyền.

Không ngờ hắn xuất thủ chỉ là phí công.

Căn bản không có chỗ dùng.

Nháy mắt, khi Lục Dã rút lui, Hoàn Nguyệt đột nhiên "ầm" một tiếng, lao vọt ra, hiển nhiên là hướng về phía Ôn Bình.

Trong phút chốc đã đến trước người Ôn Bình, thấy một màn như vậy, mọi người cả kinh, Lục Dã lập tức quay trở lại. Đồng thời, chó săn cũng nhào tới. Nhưng Hoàn Nguyệt dường như đã nhất quyết: Cầm tặc tiên cầm vương (1).

(1) Bắt giặc trước bắt vua.

Lục Dã thầm kêu:

- Nguy rồi!

Nếu như Ôn Bình bị chộp chúng, cường giả thủ hộ Bất Hủ Tông dù là Thần Huyền thì cũng vô dụng.

- Phanh!

Chấn mạch chi âm vang lên.

Ôn Bình nhìn Hoàn Nguyệt ngay lập tức sẽ bị Cáp Cáp chụp chết nhưng vẫn không lui.

Mặc kệ bà ta muốn trước khi chết kéo thêm một tấm đệm, hay là muốn bắt hắn… Thì đều không thể tha thứ được.

Bắt bà ta trồng cây? Ôn Bình đã mất đi hứng thú.

- Oanh!

Bạch sắc hỏa diễm hóa thành Hỏa long lao ra, đụng mạnh lên người Hoàn Nguyệt. Chỉ nghe một tiếng "ầm", kế đó đã thấy Hoàn Nguyệt nổ văng ra ngoài, đồng thời, cả người xoay

tròn trên không trung, sau đó nặng nề rơi xuống, liên tục phát ra tiếng kêu thảm.

Bởi vì bà ta bị Hình phạt chi hỏa bao lấy.

Mặc dù không có vấn đề gì, nhưng muốn đốt chết một nửa bước Thần Huyền sắp chết là chuyện rất đơn giản.

Một màn này khiến quần chúng vây xem kinh hãi.

Cái này…!

- Dị mạch của tông chủ sao lại đổi màu rồi?

- Hỏa vẫn là hỏa, nhưng lại là bạch sắc.

…

Trong chủ điện, không ít người nhao nhao nghị luận, mà ngay trên chiến trường, bước chân Lục Dã khựng lại, nói không nên lời.

Được rồi!

Hắn lại lo lắng vô ích!

Giờ phút này, tiếng kêu la thảm thiết liên tục vang lên trên quảng trường.

- A…!

- A…!

- Cứu ta!

- Cứu ta!

Tiếng kêu thảm thiết của Hoàn Nguyệt lúc này không thua kém bao nhiêu so với tiếng rống giận dữ mà Tiết Ký phát ra lúc trước. Bất quá, trong giọng của bà xen lẫn không phải uy áp mà là thống hận cùng khát vọng sống cực lớn.

- Thực ồn ào! - Ôn Bình nhàn nhạt nói.

Lãng tử kiếm khởi!

Một đạo bạch quang xẹt qua nền trời, trực tiếp xuyên thủng đầu Hoàn Nguyệt, khiến cho tiếng kêu rên kia ngưng bặt.

Đồng thời, hắn quay sang nói với Ác Linh Kỵ Sĩ:

- Lão gia hỏa kia là bửa tối của ngươi, muốn ăn cứ ăn.

【VIP】 Thần Huyền Cũng Phải Chết

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Khặc!

- Khặc!

Tiếng cười cổ quái quẩn quanh Vân Lam sơn, khiến cho người nghe không rét mà run.

Tim Sát Di thoáng đập nhanh hơn, thực tế là so với tiếng cười đáng sợ kia, nhìn thấy bộ dạng khô lâu ngoác miệng cười càng khiến hắn kinh hãi hơn.

Hắn hiểu được thực lực của quái vật kia rất cường đại.

…

Lúc này, Lãng Tử kiếm đã quay trở về.

Không còn là một đạo bạch quang lao vụt đến, khi trở về, nó bình thản bay đến dừng trước người Ôn Bình.

- Phanh!

Hoàn Nguyệt ngã xuống.

Sau mấy cái hô hấp, hỏa diễm bạch sắc đã thiêu thi thể bà ta thành tro, không còn sót lại chút gì.

Một màn như vậy khiến đám người đang trốn trong chủ điện ngây ra một lúc.

Đến khi hoàn hồn, cả đám nhao nhao thét lên.

- Phi kiếm!

- Cái này…

- Chẳng lẽ xem Tru tiên cũng nhận được công pháp tu hành phi kiếm?

- Tông chủ chủ mượn Lãng Tử kiếm của ta mấy ngày nay hóa ra là để tu luyện phi kiếm.

- Một kiếm trực tiếp bắn nát đầu nửa bước Thần Huyền, uy năng bực này quả nhiên là tiên gia pháp môn.

…

Mọi người nghị luận.

Lục Dã nghe không hiểu, nhưng một màn vừa rồi quả thật khiến hắn kinh hãi.

Hoàn Nguyệt một khắc trước vẫn còn cùng hắn bất phân thắng bại, thế nhưng giờ đã không còn sót lại chút gì…

Quay sang nhìn Ôn Bình, thái độ của hắn có chút biến hóa, nhiều thêm một thứ…

Là kính trọng!

Đặc biệt là thanh kiếm đang lơ lửng kia, hắn tự nhận bản thân không cách nào cản được.

Trước sự kinh ngạc của quần chúng, nhìn thấy đồng bạn chết đi, Sát Di càng thêm phẫn nộ, bắt đầu phát lực. Cự chùy liều mạng nện xuống. Mỗi một lần như vậy, nếu phía dưới là Thông Huyền cảnh, nhất định trong thời gian ngắn sẽ bị nện thành thịt vụn.

Thế nhưng công kích uy mãnh như thế lại bị xích sắt tùy tiện đánh bay.

Càng đánh, Sát Di càng mất lòng tin.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tử vong có lẽ chính là kết cục của hắn.

Chạy trốn? Con đường này hắn đi không được.

Muốn Sát Di hắn đào tẩu? Hắn bỏ không được mặt mũi. Mang bộ mặt xám xịt quay về Minh Kính hồ, chẳng phải là trực tiếp để người cười nhạo hay sao?

Đến từng tuổi này rồi còn không giữ được khí tiết, quá thiệt thòi!

…

Nhìn thấy tràng diện trước mắt, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

- Đã xong!

Dương Nhạc Nhạc vui vẻ, chuẩn bị ló đầu ra khỏi chủ điện.

Nhưng đúng lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền đột nhiên lôi hắn lại, gấp gáp nói:

- Không đúng! Khí tức Sát Di đột nhiên tăng cao, đã vượt ra khỏi khí tức nửa bước Thần Huyền nên có.

Nghe bà nói như vậy, mọi người nhao nhao nhìn về phía Sát Di.

Giờ phút này, hắn đang cúi đầu, lộ ra nụ cười dữ tợn, kế đó, hắn ngẩng phắt đầu lên, ngửa mặt lên trời cười to.

- Phanh!

Mạch môn run lên, trực tiếp "oanh" ra một luồng mạch khí, đánh thẳng vào mặt Ác Linh Kỵ Sĩ, khiến nó không khỏi thối lui về sau một bước. Đương nhiên, một bước này lại khiến Ôn Bình có hơi kinh hãi.

Ác Linh Kỵ Sĩ thế nhưng là Thần Huyền Cảnh đấy!

Bất chợt, bên tai vang lên giọng của Sát Di:

- Haha, đa tạ ngươi, nếu không ta không có khả năng thăng Thần Huyền.

Mạch môn trên tay phải hiển hiện.

Một vòng, hai vòng, một điểm…

Sau khi ngưng tụ một cái mạch môn mới, khí thế của Sát Di đột nhiên tăng cao. Loại khí thế này tựa hồ vẫn có xu hướng tăng lên, nghiễm nhiên đạt đến một độ cao khó tưởng.

- Phanh!

Chấn mạch chi âm khuếch tán.

Kế đó là mạch khí lam sắc xao động, hệt như một viên sỏi thả vào hồ nước, từng vòng từng vòng lan ra, xua ta bụi đất, cũng khiến cho không ít người có mặt tại đây lộ ra biểu tình ngưng trọng.

Lục Dã biến sắc:

- Nguy rồi, vậy mà lại để cho hắn đột phá Thần Huyền Cảnh.

Thần Huyền cùng nửa bước Thần Huyền…

Tuy là chỉ hơn kém có mấy chữ, nhưng thực lực tại tựa như cách một lạch trời.

Thân là nửa bước Thần Huyền, Lục Dã hiểu rõ điểm này. Hắn rõ ràng Thần Huyền cảnh có bao nhiêu cường đại. Lâm trận đột phá, Sát Di quả thật rất may mắn.

Nếu như hắn ta không đột phát, hết thảy hẳn là đã kết thúc.

Nhưng hiện tại… Khó mà nói được.

Lúc này, Sát Di cao hứng cười lớn:

- Nguyên lai đây là Thần Huyền cảnh, song mạch môn quả nhiên cường đại. Rốt cuộc lão phu cũng biết vì sao nửa bước Thần Huyền chỉ xem như Thông Huyền Cảnh rồi. Hóa ra, cảm giác này mới chính là Thần Huyền.

Mạch môn thứ hai gọi là Sung doanh.

Là một vùng trời mới.

Điểm này, mọi người hiểu rõ, nhưng không có ai từng cảm thụ qua.

- Phanh!

Chấn mạch chi âm qua đi, lúc này, Sát Di xuất chiêu, nộ khí trùng trùng đánh về phía chó săn.

Chó săn vậy mà trực tiếp nghênh đón.

Tay chó cực lớn đón nhận mạch thuật hùng hổ lao đến.

- Oanh!

Cả hai va chạm.

Trong phút chốc, cuồng phong quét qua.

Cho săn lui về sau hơn mười thước, Sát Di cũng thối lui vài bước, nhưng lúc này, hắn thật sự rất cao hứng.

- Ha ha!

Nhìn tiến bộ cực lớn của mình, tươi cười trên mặt hắn càng thêm nồng đậm.

- Tiểu tử, đa tạ quái vật hộ tông của ngươi đã tạo áp lực cho ta, giúp ta đột phá Thần Huyền. Như vậy đi, ta cho ngươi một ân huệ. Hiện tại giao bí bảo ra, có lẽ ta sẽ lưu ngươi một mạng.

Đương nhiên, lưu mệnh đâu có đơn giản như vậy.

Phải có yêu cầu khác.

Nhưng cái đó để sau hãy tính, tóm lại, không hố chết ngươi nhất quyết không bỏ qua.

Vậy mà Ôn Bình vẫn giữ bộ dáng phong khinh vân đạm nói ra một câu khiến mọi người cảm thấy khó hiểu:

- Đợi đủ chưa? Đủ rồi thì tranh thủ ăn cho hết đi.

Dứt lời, Ôn Bình bất đắc dĩ cười, Ác Linh Kỵ Sĩ lại đợi Sát Di trở nên mạnh mẽ, sau đó một ngụm nuốt sạch linh hồn cường đại…

Tính toán không sai.

Ôn Bình vừa nói xong, xích sắt trong tay Ác Linh Kỵ Sĩ vung thẳng về phía Sát Di.

- Tới đây!

Sau khi tiến vào Thần Huyền, đối với Huyền Cấp mạch thuật của bản thân, Sát Di rốt cuộc cũng có những khái niệm rõ ràng hơn. Chấn mạch, cự chùy xoay một vòng, hắn nhe răng cười, hướng Ác Linh Kỵ Sĩ nện xuống.

- Phanh!

Thế nhưng một khắc sau, cự chùy bị đánh bay, giống như lúc nãy, căn bản chẳng có chút sức nặng nào.

- Chuyện gì đã xảy ra? - Sát Di thầm kinh hãi!

Không phải hắn đã đột phá đến Thần Huyền cảnh rồi sao?

Vì sao vẫn không đánh lại?

Gầm lên giận dữ, Sát Di lại lần nữa khai mở song mạch môn, hắn không ngờ là thứ này sẽ biến thành ác quỷ.

- Đi chết đi!

Cả người hắn nhảy vọt lên, tựa như đang vung lên một cái trọng chùy, thân thể tạo thành một đường cong, hướng Ác Linh Kỵ Sĩ đập xuống. Lúc này đây, trọng chùy dưới sự gia trì của song mạch môn, uy năng đủ để giết chết nửa bước Thần Huyền.

Chỉ riêng lực lượng đã gấp nhiều lần so với lúc nãy.

- Khặc!

- Khặc!

Thế nhưng chùy còn chưa kịp nện xuống, tiếng cười âm lãnh đã vọng đến, kế đó là một sợi xích sắt đỏ thẫm bay ra.

- Phanh!

Xích sắt không chỉ phá vỡ cự chùy hóa hình từ mạch hí mà còn gia tốc vọt tới Sát Di, phút chốc đã đến ngay trước mặt hắn.

Nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt Sát Di phút chốc trở nên trắng bệch, hắn biết rõ bản thân đang ở trên không trung, muốn trốn cũng không kịp nữa.

Lập tức ngưng tụ mạch khí thành hộ thuẫn để chống đỡ, thế nhưng xích sắt lại có thể xuyên thủng hộ thuẫn chẳng khác nào xuyên qua một khối đậu hủ, hơn nữa còn xỏ xuyên qua ngực Sát Di. Sợi xích màu đỏ thẫm kia lại lần nữa hất lên, trực tiếp trói hắn lại.

Một màn này phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Sát Di căn bản không có thời gian để phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn, động cũng không có cơ hội động.

Giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng đã hiểu rõ, khô lâu trước mắt chình là Thần Huyền cảnh.

Vượt xa loại gà mờ vừa mới đột phá như hắn.

Đáng tiếc, hiện tại biết đã chậm.

- Xoẹt…! - Xích sắt bị kéo ra.

Sát Di vừa đột phá Thần Huyền cảnh giờ phút này thân thể vỡ thành từng mảnh rơi trên đất, khiến bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền nhìn đến phát ngốc.

【VIP】 Sát Tuyệt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thần Huyền cảnh khiến người người ngưỡng mộ…

Cứ như vậy mà chết?

Đáng sợ nhất chính là ngay cả thi thể cũng không còn, đến cái tuổi này, vô cấu chi thể của Sát Di sớm đã đại thành, mặc dù không đại thành thì chết cũng có đủ năng lực bảo tồn thi cốt suốt mấy trăm năm. Ngờ đâu chỉ sau một trận chiến, cái gì cũng không còn.

Thế nhưng, không tin cũng không được, bởi lẽ sự thật đang bày ra trước mắt.

Chưa kể, hắn chết cũng quá nhanh đi!

Mặc dù chỉ mới khai mở mạch môn thứ hai, đặt chân lên Thần Huyền, so về thực lực khẳng định không bằng đại đa số Thần Huyền cảnh, nhưng dù sao Sát Di hắn cũng là Thần Huyền nha. Nói gì đi nữa, thực lực của hắn đủ để cân với một xâu nửa bước Thần Huyền rồi. Vậy mà khi đối mặt với Khô lâu Thủ hộ giả của Bất Hủ Tông, vẫn chẳng khác nào nửa bước Thần Huyền, một chút lực hoàn thủ cũng không có.

Hiện tại Lục Dã xem như đã hiểu rõ.

Vì sao Ôn Bình vẫn luôn mang bộ dạng phong khinh vân đạm như thế. Thậm chí, thời điểm Sát Di đột phá Thần Huyền, thực lực đạt đến một độ cao khó có thể tưởng tượng được, Ôn tông chủ của chúng ta vẫn không lui về sau một bước.

Bởi vì hắn nắm chắc.

Có được Thủ hộ giả thực lực Thần Huyền cảnh thì còn có gì phải sợ?

Nhị tinh tông môn, tam tinh tông môn thì thế nào?

Bọn họ dám đến?

Bọn họ không tiếc mệnh?

Chỉ cần không phải huyết hải thâm thù đến mức không phải ngươi sống thì ta chết, Lục Dã tin chắc không có bất kỳ thế lực nào dám chạm đến cọng lông của Bất Hủ Tông.

Trong lúc đó, Ôn Bình chậm rãi bước đến chỗ Sát Di vừa chết, ngồi xổm xuống, lấy ra từ đống tro tàn một cái tàng giới màu bạc. Sau khi thu hồi tàng giới, trên mặt hắn không hề có một biểu cảm dư thừa nào, quay đầu nhìn về phía hai tu sĩ Thiên Di tông đang trốn ở bìa rừng.

Đối diện với ánh mắt của hắn, Mị phụ hoảng hốt giật nảy mình, đứng chết trân tại chỗ.

Thấy Ôn Bình bước tới, cả hai đều lộ vẻ hoảng sợ, từng bước từng bước lui về sau, một trong hai người vấp phải gốc cây, ngã bệch ra đất, cả người co quắp lại, bất quá vẫn không quên dùng chân đẩy cả người lui về sau.

Thấy thế, khóe miệng Ôn Bình nhếch lên, hờ hững nói:

- Khai ra hết tất cả những gì các ngươi biết, ta có thể tha mạng cho các ngươi!

- Ta nói! - Mị phụ lập tức lên tiếng.

Cứ như lo sợ chỉ chậm một chút thôi, Ôn Bình sẽ thay đổi chủ ý.

Hiện tại nàng cũng chẳng để tâm lời Ôn Bình nói là thật hay giả, tóm lại, chỉ cần có hi vọng sống, nàng sẽ dùng hết sức nắm bắt.

- Ôn tông chủ, tin tức bí bảo nằm trong tay ngài là do Bách Tông Liên Minh Hội nói cho chúng ta biết… Là nửa bước Thần Huyền, gọi là cái gì mà… Hàm Vân. Trưởng lão Di Thiên tông - Nam Hào - đã phái chúng ta đến đây, hắn… Hắn là cường giả Thần Huyền cảnh… Hắn nói trong tay ngài có nhị tinh Tuyền Qua đồ chế tác thư, cho nên bảo chúng ta đến lấy…

Ngay cả nhà mình ở đâu, thiếu chút nữa Mị phụ cũng đã khai ra. Bất kể là những gì mắt thấy, tai nghe, hay chỉ một chút ý niệm, nàng cũng nói ra hết.

Bất quá, trong lời nói của mị phụ có vài vấn đề.

Ví dụ như… Làm sao Nam Hào biết trong tay Ôn Bình có Nhị tinh Tuyền Qua đồ chế tác thư?

Đương nhiên, Ôn Bình không để tâm đến chuyện gã Nam Hào kia làm sao biết, binh đến ắt sẽ có tướng đỡ, nước đến đất chặn. Nếu đã bỏ ra một trăm vạn để thăng cấp Thính Vũ Các, hiện tại, hắn không cần sợ bất luận kẻ nào.

Nghe Mị phụ nói xong, Ôn Bình gật đầu:

- Không tệ!

- Đa tạ Ôn tông chủ khai ân.

Dứt lời, cả hai lập tức chạy xuống núi.

Buồn cười chính là ngay cả rêu mọc trên đường cũng đủ làm hai tu sĩ Thông Huyền thượng cảnh trượt chân.

Lúc hai người Mị phụ chạy được khoảng mười bước, đột nhiên, một sợi xích đỏ thẫm từ phía sau đâm xuyên qua bụng bọn họ, kế đó, hai người bị trói chặt lại.

- A…! - Cả hai hét thảm một tiếng.

- Ngươi không giữ lời!

Tiếng gào thét cùng tiếng tiếng mắng chửi xen lẫn nhau.

Khi đôi mắt hừng hực hỏa diễm lam sắt của Ác Linh Kỵ Sĩ kề sát mặt hai người Mị phụ, chung quanh chỉ còn lại tiếng kêu gào thảm thiết. Tư vị linh hồn bị thiêu đốt còn khủng khiếp hơn so với nỗi đau phanh thây xẻ thịt.

Ôn Bình nhàn nhạt đáp lại một câu:

- Đã đánh lên Bất Hủ Tông lại còn ngây thơ nghĩ muốn còn sống rời khỏi?

- A…!

- A…!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp Vân Lam sơn.

Khiến đám người vây xem sợ hãi rụt cổ lại, nhưng không ai nói Ôn Bình sai.

Vì hắn vốn dĩ đã làm đúng.

Ôn Bình xoay người, quét mắt nhìn chúng đệ tử Bất Hủ Tông trốn trong chủ điện, nói:

- Nên làm gì thì làm đi, Triệu Dịch, mau lại đây quét dọn.

Triệu Dịch gật đầu, vội vàng bước tới.

Những người còn lại cũng bắt đầu tản đi, mặc dù có vô vàn thắc mắc, nhưng giờ phút này không ai dám hỏi nhiều. Ngược lại là Vu Mạch, trước khi đi, hắn liếc nhìn Lãng Tử kiếm một cái, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Căn dặn xong, Ôn Bình quay sang Lục Dã, nói:

- Ngươi xuống núi trước, đợi hai canh giờ sau lại quay lên lấy linh thiện.

Lục Dã gật đầu.

Hắn biết Bất Hủ Tông có cái quy củ gọi là "Một canh giờ".

…

Thương Ngô Thành.

Hoàn Thành đứng trên tường thành, nhìn về phía Vân Lam sơn xa xa, lúc không còn thấy được thân ảnh cự yêu nữa, trên mặt hắn lộ ra thần sắc vui vẻ.

Hắn hiểu.

Đám người kia chết chắc rồi!

- Aiz, đáng tiếc, mấy tên gia hỏa kia không chết ở đây, nếu không Thương Ngô Thành lại có thêm điểm tham quan nữa rồi.

Phải biết cái hố Vi Thiên Tuyệt chết, hiện tại, có hơn ngàn người thăm quan mỗi ngày đấy. Bởi vì có nhiều người đến, khu vực ngoài thành cũng ngày càng phát triển… Dần dần khôi phục sinh cơ ngày xưa.

Đồng thời, có rất nhiều người cũng bắt đầu chuyển nhà ra đó, có thể thấy được lực ảnh hưởng của chỗ kia lớn như thế nào.

Hoàn Thành tự hỏi có nên kiến tạo khu vực ngoại thành hay không? Có Bất Hủ Tông ở đây, thú triều không còn là nỗi lo nữa, lúc này không phát triển thì còn chờ đến khi nào?

…

Vân Lam Sơn.

Trở lại trù phòng, Ôn Bình bắt tay vào việc xử lý nguyên liệu chế biến linh thiện. Rửa sạch lá Kiến Mộc, sau đó là lá Nguyệt Quang, băm nhuyễn, trộn cùng những thiên tài địa bảo khác tạo thành nhân bánh rồi dùng vỏ sủi cảo gói lại, cho vào nồi hấp.

Làm xong, Ôn Bình lập tức đi đến Sân Hung Thú Thí Luyện tu hành một canh giờ.

Đến khi Lục Dã lên núi lần nữa, Ôn Bình mới đi ra.

- Ôn tông chủ! - Lục Dã lấy ra mười khối bạch tinh, cung kính đưa tới.

Ôn Bình tiếp nhận bạch tinh, vô thức hỏi:

- Bích Nguyệt tiền bối có thể đi được chưa?

- Nhờ phúc Ôn tông chủ, lão tổ bây giờ đã có thể mở miệng nói chuyện, tinh thần cũng tốt hơn nhiều. Có điều đi đường thì vẫn còn khó khăn, Mộ oanh chi độc đã ngấm vào quá sâu.

- Chuyện sớm muộn mà thôi! - Ôn Bình cười đáp.

Hắn chợt nhớ đến bộ dáng Bích Nguyệt Phiêu Linh, nam nhân không câu nệ tiểu tiết kia… Hắn không thể không thừa nhận, có một vị bằng hữu thú vị như vậy cũng không đến nỗi tệ.

Sau khi tiễn Lục Dã xuống núi, Ôn Bình liền đi đến Ký Túc Xá.

Chuyến này hắn có hai mục đích. Một là tuyên bố mở ra khu vực trung tâm Ký Túc Xá, hai là về Lãng Tử kiếm.

Vừa bước vào Ký Túc Xá, đúng như hắn nghĩ, có rất nhiều người tập trung phía ngoài khu vực mới. Bởi vì không công khai cho nên trước mắt bọn họ hiện có một đạo bình chướng.

Thấy Ôn Bình đến, mọi người lập tức vây lấy hắn.

Không đợi bọn mở miệng, Ôn Bình trực tiếp đưa Lãng Tử kiếm đến, bất quá, là dùng thuật pháp ngự kiếm bay đến trong tay Vu Mạch.

- Phi kiếm!

- Quả thực là phi kiếm!

Đám người hào hứng nghị luận.

Nhất là Dương Nhạc Nhạc, nhìn Trảm Long kiếm sau lưng Hoàn Sơn bằng ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Thuật phi kiếm cùng Trảm Long kiếm chính là trọn bộ pháp khí cùng pháp thuật nha.

Lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền bước lên trước, do dự quay đầu nhìn mọi người, thấy tất cả đều gật đầu, bà mới mở miệng hỏi:

- Ôn tông chủ, mạch thuật ngươi dùng để khu động kiếm bay lên gọi là gì?

Lúc hỏi ra lời này, cả người bà đều cảm thấy hư nhược.

Không còn một chút khí độ trầm ổn của Tuyền Qua thần tượng đã qua trăm tuổi.

【VIP】 Trảm Long Kiếm Của Ta Đang Run Lên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tại sao lại như vậy?

Bởi vì Chiêm Đài Thanh Huyền không dám tin lời bọn người kia nói. Loại thuật pháp phi kiếm văn sở vị văn này sao có thể không là trấn tông chi bảo, khẳng định không phải người tuyệt đối tín nhiệm sẽ không truyền. Bà tự cảm thấy bản thân còn chưa đến mức được Ôn Bình tín nhiệm, lời này hỏi ra quá đột ngột, rất có thể sẽ dẫn đến phản cảm.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị đáp, âm thanh hệ thống đột ngột vang lên khiến hắn nghẹn giọng.

- Tuyên bố nhiệm vụ!

Mỗi lần nghe được bốn chữ này, Ôn Bình đều cảm thấy vui sướng khó tả.

- Nhiệm vụ nhánh: Trời sinh kiếm tu.

- Mỗi người đều có con đường riêng của mình. Là một siêu cấp tông môn, bên cạnh việc phát triển hoàn mỹ toàn diện, cũng cần có thiên kiêu chi tử nổi tiếng ở một khía cạnh nào đó. Trong vòng 5 ngày, thỉnh Kí chủ tìm ra trời sinh kiếm tu. Đó chính là nhân tài có thể trực tiếp tu luyện Ngự Kiếm thuật đến tiểu thành trong vòng năm ngày này.

- Phần thưởng: Một lần cơ hội thể hồ quán đỉnh. Đặc quyền thăng cấp kiến trúc ngẫu nhiên một lần.

- Trời sinh kiếm tu? - Ôn Bình thầm nhắc lại, sau đó quét mắt nhìn một lượt chúng đệ tử trước mặt, hình như không có ai là trời sinh kiếm tu nha.

Bất quá không thử thì không thể nói chính xác được.

Kế đó, hắn thầm hỏi hệ thống:

- Tìm trong chúng đệ tử hiện tại hay là chiêu mộ người mới?

- Không hạn chế.

- Đã hiểu.

Nếu đã không hạn chế, tám, chín phần là trong đám đệ tử hiện tại của hắn không có trời sinh kiếm tu.

Lúc này, Ôn Bình ngẩng đầu nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Khu Ký Túc Xá mới tăng thêm thuật pháp - Ngự Kiếm thuật. Chính là thuật pháp mà ta vừa sử dụng, có hứng thú thì vào học thử, 500 kim một ngày.

- Ta! - Hoàn Sơn là người tích cực nhất.

Hết cách, hiện nay thật sự có phi kiếm trong tay cũng chỉ có hắn. Những người còn lại cũng muốn đi vào, nhưng không gấp, bởi vì bọn họ đều không có kiếm. Nghe phí khu vực mới, không ai chê đắt, mà chỉ tiếc hận túi tiền của mình sao mỏng quá, lại còn phải dùng để duy trì tu hành hằng ngày nữa.

- Còn ai không?

- Ta! - Vu Mạch lên tiếng.

Ngoại trừ hai người họ, những người không thiếu tiền đều lựa chọn tiến vào khu Ký Túc Xá mới. Lúc Hoàn Sơn bước đi, tay hắn nắm chặt chuôi Trảm Long kiếm, khẽ run lên.

- Điên hả?

Lâm Khả Vô dùng khuỷu tay đẩy Hoàn Sơn một cái.

Hoàn Sơn cắn răng, bày ra bộ dạng thống khổ, nói:

- Trảm Long kiếm của ta cảm nhận được khí tức đặc biệt, nó muốn rời khỏi tay ta, bay ra ngoài. Nhanh lên, mau giúp ta bắt lấy nó.

Lời này vừa ra, cả đám trợn trắng mắt nhìn hắn.

- Tông chủ, loại sư huynh này có thể đánh một trận được không? - Lâm Khả Vô vung tay lên, quay sang hỏi ý kiến Ôn Bình. - Ta thật sự nhịn không được, Hoàn sư huynh mỗi ngày đều khoe khoang Trảm Long kiếm của hắn.

Nếu như nói mỗi ngày đều khoe khoang thì vẫn có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn được.

Thế nhưng hiện tại, có Ngự Kiếm thuật, lại có Trảm Long kiếm, quả thực là song trọng, không riêng gì Lâm Khả Vô, nhưng người khác cũng rất hâm mộ.

Chính là bị ghen tị che mờ mắt nha!

Nghe Lâm Khả Vô nói, Ôn Bình thản nhiên đáp:

- Bổn môn không hạn chế đệ tử luận bàn, sinh tử do mệnh thành bại tại thiên, chỉ cần lưu lại một hơi, ta có thể cứu sống.

- Đã hiểu, tông chủ! - Lâm Khả Vô gật đầu.

Cùng với đó, có không ít người vây lấy Hoàn Sơn.

Hoàn Sơn bị dọa, không khỏi lui về sau mấy bước, vội vàng thu hồi Trảm Long kiếm:

- Ta sai rồi, ngại quá, ta thu… Thu lại là được mà.

Thấy Hoàn Sơn thu hồi Trảm Long kiếm, Lâm Khả Vô mới dừng bước, bất quá vẫn không quên uy hiếp một câu:

- Lần sau thấy kiếm run, gặp một lần luận bàn một lần.

Thấy một màn như vậy, Ôn Bình bất đắc dĩ cười.

Cảm giác thuần chân như thế chính là tông môn mà hắn muốn.

Ôn Bình nói:

- Khu Ký Túc Xá mới vẫn không có gì thay đổi, nếu thích Ngự kiếm thuật, có thể thường xuyên tu hành tại đó. Bất quá đừng xao nhãng tu luyện hằng ngày.

- Đã hiểu ! - Mọi người gật đầu.

Lúc Ngự Kiếm thuật chui vào đầu, mọi người không còn cười cợt nữa mà bắt đầu nghiêm túc cảm nhận nội dung cùng

khẩu quyết huyền diệu kia. Bọn họ đều đã thấy uy năng khi Ôn Bình dùng Ngự Kiếm thuật, có thể một kích giết nửa bước Thần Huyền. Vậy nên, so với tu hành hằng ngày, mọi người càng muốn tìm hiểu Ngự Kiếm thuật hơn.

Bất quá lại không có mấy người có kiếm.

Thông báo xong, Ôn Bình liền rời khỏi khu vực trung tâm Ký Túc Xá.

Lúc này, bọn người Dương Nhạc Nhạc đang đứng đợi bên ngoài, chờ có người ra nói cho họ biết cảm thụ.

Đối với Dương Nhạc Nhạc, hiện tại tiêu 500 kim một ngày cho Ký Túc Xá, hắn chịu không nổi. Từ khi hắn cùng Dương Hề gia nhập Bất Hủ Tông, Dương gia một lòng mở rộng kinh doanh, sinh ý đã khuếch trương gấp mấy lần.

Hơn nữa, hiện tại toàn bộ Dương gia đều dùng tiền để bồi dưỡng cho bọn họ, gần như tất cả lợi nhuận đều đổ dồn lên người Dương Nhạc Nhạc cùng Dương Hề.

Năm trăm kim một ngày vẫn được đấy.

Nhưng nếu cộng thêm những chi phí tu hành khác, nhất là Niết Bàn ốc… Một mình hắn coi như có thể, thế nhưng phí tổn cho hai người thì không đủ sức.

- Dương sư huynh, ngươi không vào sao? - Triệu Dịch đứng bên cạnh hỏi.

- Không vào.

Thở dài, Dương Nhạc Nhạc xoay người ngồi xuống ghế dài. Lần này, Triệu Tinh hiểu hắn, trên mặt thoáng qua một vài cảm xúc đặc biệt. Nàng bước đến ngồi xuống cạnh hắn, có cùng một cảm giác ưu thương. Riêng Triệu Dịch, hắn tuy không có tiền tiến vào, nhưng cũng không hâm mộ đến như vậy.

Bởi vì đối với hắn, có thể sống ở Bất Hủ Tông đã là một loại hạnh phúc. Chỉ có ở đây, khoảng cách hắn báo thù mới càng lúc càng rút ngắn.

Lúc này Ôn Bình bước ra.

Hắn nghe được đối thoại giữa hai người.

- Những thứ như tiền, chỉ cần ngươi muốn kiếm, chắc chắn sẽ có thể kiếm được.

- Tông chủ. - Ba người Triệu Dịch đứng lên.

Ôn Bình lại nói tiếp:

- Nhớ kỹ, chỉ có trả giá mới có hồi báo. Hiện tại các ngươi cần ổn định tu hành hằng ngày, chậm rãi đề thăng cảnh giới, đợi đến khi cảnh giới đủ cao, tiền sẽ rất dễ kiếm. Bất quá, nhớ kỹ một điều, đừng vì tiền mà bỏ qua nguyên tắc cùng với điểm mẫu chốt. Xong rồi, Ngự Kiếm thuật cũng không có gì, các ngươi luyện Hỏa Xà thuật cho tốt, chênh lệch không bao nhiêu đâu.

Ngự Kiếm thuật là thuật pháp không hạn chế.

Người sử dụng mạnh thì nó sẽ mạnh, yếu sẽ không phát huy được thực lực quá lớn. Hiện tại, dù Dương Nhạc Nhạc có luyện đến tiểu thành cũng không giết được Thông Huyền. Nhưng Thuật pháp trong Thập Tầng tháp lại có thể làm được, dù sao phẩm cấp cũng đã bày ra trước mắt. Dương Nhạc Nhạc chỉ cần khống chế Hỏa Xà thuật một cách thuần thục là được.

Một khi đại thành, đó chính là vô định Luyện thể thập tam trọng.

- Đã hiểu, tông chủ! - Ba người gật đầu.

Lời của Ôn Bình, bọn họ tin.

Hàn huyên một lúc, sau đó, Ôn Bình đi đến Sân Hung Thú Thí Luyện, cởi bỏ y phục, tiếp tục tiềm tu. Bất quá, lúc này đây, hắn tiềm tu chính là Hỏa Linh chi thể. Bởi vì hiện tại hắn không có kiếm, không cách nào luyện Ngự Kiếm thuật.

Tu luyện đến nửa đêm, lúc chuẩn bị quay về nghỉ ngơi, chợt nhớ đến Chiêm Đài Thanh Huyền, Ôn Bình cảm thấy có hơi buồn cười.

Chiêm Đài Thanh Huyền này đúng là xưng với Vương Bá, trí nhớ của bọn họ là cùng một dạng, cái gì cũng có thể quên sạch sành sanh.

Vậy mà lại không tiếp tục nhắc hắn chuyện Nhị tinh Tuyền Qua Đồ chế tác thư.

Lúc ở trong bí cảnh, bà ta còn kích động đến mức không có không được.

Đúng rồi, lần trước không phải hắn đã đáp ứng giúp Vương Bá tìm đối tượng sao? Chiêm Đài Thanh Huyền đã lớn tuổi, độc thân, mà Vương Bá vừa hay cũng chỉ có một mình.

Mãi nghĩ chuyện của Chiêm Đài Thanh Huyền, Ôn Bình không hề biết có một Dực tộc đại yêu sắp đến Thương Ngô Thành.

【VIP】 La Thiên Diệp Đến

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thương khung rộng lớn, đại địa bao la, mênh mông mà hư ảo, đàn sói hung hăn đuổi theo chú linh dương lạc đàn, những bá tánh mất nhà đang tìm chốn đặt chân.

Trên bầu trời, Cự yêu giương cánh, thoắt ẩn thoắt hiện trong tầng mây, tựa như Cá chép vượt vũ môn.

Lúc cự yêu ló đầu ra khỏi mây, có thể nhìn ra đó là Xà yêu, lân phiến hắc sắc, sải cánh dài chừng 10 mét. Trên lưng nó có một cái yên, phía trên có ba người ngồi.

Bóng dáng cự yêu ẩn hiện trong tầng mây, không biết là đi về nơi nào.

Nam nhân trung niên ngồi phía trước, cả người tản ra khí chất trầm ổn được tôi luyện theo thời gian, thỉnh thoảng hắn quay đầu ra sau, môi mấp máy, tựa hồ đang nói điều gì đấy, vừa nói khóe miệng vừa lộ ra tươi cười. Ngồi sau hắn là một đôi nam nữ, niên kỷ cũng không lớn, đại khái khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

Nam nhân trung niên kia hiển nhiên chính là Thiên Diệp tông tông chủ: La Thiên Diệp.

Từ sau khi cưỡi đại yêu đụng phải một chiếc thuyền biết bay, hắn quyết định đổi lại cưỡi Minh Xà, ít nhất có bị bỏ lại phía sau cũng không mất mặt, bởi lẽ Minh Xà vốn không phải đại yêu am hiểu phi hành.

Ngồi sau lưng La Thiên Diệp không ai khác chính là La Mịch, nhi tử của hắn, cùng với nữ nhi của bằng hữu, Tiểu Hoa.

Nói đến phụ thân của Tiểu Hoa, hắn là một nhân vật nổi tiếng tại Đông Hồ. Hoa gia đương đại tộc trưởng - Hoa Tử Tuần, 50 tuổi đạt đến Thông Huyền trung cảnh, hơn nữa còn lãnh đạo Hoa gia xưng bá một phương. Trước khi Hoa Tử Tuần ngồi lên vị trí tộc trưởng, Hoa gia chỉ là một thế lực nhị tinh xếp hạng trung bình, chẳng qua là vượt qua được tiêu chuẩn khảo hạch nhị tinh thế lực mà thôi.

Hắn vừa thượng vị, lập tức biến Hoa gia thành mãnh hổ, trải qua mấy năm này, chỉ bởi vì không có Thông Huyền thượng cảnh tọa trấn cho nên còn chưa được xưng là Cự Đầu mà thôi, thế nhưng thực tực tổng thể cơ bản đã có đầy đủ nội tình của Cự Đầu. Sau lưng lại có thế lực lớn bên ngoài làm hậu thuẫn, càng như hổ thêm cánh.

Bởi vì Thập tú thí luyện kết thúc ngoài ý muốn, bí cảnh đột nhiên khai mở, thế nên hành trình tham gia Thập tú thí luyện của bọn hắn cũng vẽ một dấu chấm hết to tướng. Bí cảnh đã sớm trở thành vũng nước đục, La Thiên Diệp không nghĩ để nhi tử tiếp tục tham gia. Sau khi hạ lệnh cho trưởng lão mang chúng đệ tử Thiên Diệp tông trở về, hắn liền dẫn theo nhi tử nhà mình rời khỏi Phong Nguyên thành, một đường bay thẳng đến Thương Ngô Thành.

Đương nhiên, hắn còn tiện tay mang theo nhi tức phụ tương lai.

Nhưng Hoa Tiểu Chu lại là tâm can bảo bối của Hoa Tứ Tuần, được sủng tựa minh châu bảo thạch, với tư cách là sinh tử chi giao, La Thiên Diệp muốn mang nữ nhi của hắn ta đi, cũng không khác với thế chấp tông môn là bao nhiêu.

Hiển nhiên, La Thiên Diệp làm như vậy là vì muốn đưa cả hai gia nhập Bất Hủ Tông.

Vì nhi tức phụ mưu cầu tương lai tương sáng chính là việc mà một phụ thân như hắn nên làm.

Lúc này, La Mịch đột nhiên tò mò hỏi một câu mà chính hắn cũng không dám tin:

- Phụ thân, lúc chúng ta rời đi, tin tức kia là thiệt hay giả? Chủ sự Bách Tông Liên Minh cùng lão tổ Cực Cảnh Sơn đều

đã chết. Hai người họ là cường giả Thông Huyền thượng cảnh đấy! Ngươi nói chuyện này có liên quan đến Bất Hủ Tông hay không?

Tươi cười trên môi La Thiên Diệp biến mất, chậm rãi nói:

- Khó mà nói được, Ôn tông chủ đột nhiên không từ mà biết, hẳn là có việc gì gấp. Nhưng nếu tin tức kia là thực, có thể là do người đứng phía sau Bất Hủ Tông ra tay. Nếu không, tại Đông Hồ, có mấy ai dám làm như vậy, lại có bao nhiêu kẻ đủ thực lực đối đầu với hai cường giả Thông Huyền thượng cảnh cùng một lúc?

- Phụ thân, ngươi là tông chủ mà cũng không biết sao?

- Loại chuyện này bất kể là thật hay giả đều bị che giấu rất sâu. Được rồi, ngừng chủ đề này ở đây, đó không phải là chuyện ngươi nên quan tâm lúc này.

- Ừm. Vậy còn bao lâu nữa mới đến Thương Ngô Thành? - La Mịch cúi đầu nhìn xuống phía dưới, một tay cẩn thận nắm lấy cạnh ghế.

- Sắp đến rồi! - La Thiên Diệp đáp.

La Mịch gật đầu, quay sang nói với thiếu nữ xinh đẹp phía sau:

- A Chu, ngươi thế nào?

- Không có gì.

Thiếu nữ dịu dàng đáp.

Nhưng miệng nói không có gì, chắc chắn là có chuyện, bởi vì nàng không hề mở mắt ra.

Lúc này, thiếu nữ đột nhiên đặt câu hỏi:

- Bá phụ, dọc đường đi, ngài luôn nhắc đến Bất Hủ Tông, chẳng lẽ ngài định mang ta đến đó?

Nàng đã từng nghe về Bất Hủ Tông, gần đây bọn họ đã gây ra huyên náo tại Đông Hồ, phải nói là y hệt như một thế lực Cự Đầu cấp nhị tinh vừa ra đời.

Là một vô tinh tông môn, hẳn nên yên lặng phát triển, thế nhưng Bất Hủ Tông lại không làm vậy mà chạy khắp nơi gây chuyện thị phi. Dám lên Cực Cảnh Sơn bới móc khuyết điểm, nhưng lại chẳng một ai có thể chế trụ bọn họ. Nghe đồn, Bất Hủ Tông có hai vị thiên tài trẻ tuổi, tư chất gấp không biết bao nhiêu lần so với tất cả những thiên kiêu cùng thế hệ tại Đông Hồ, hơn nữa bọn họ còn có vô cấu chi thể tiên thiên…

Nghĩ đến đó, đột nhiên Hoa Tiểu Chu trừng mắt nhìn La Mịch, sau đó lại quay sang nhìn La Thiên Diệp, một ý niệm xấu xẹt qua trong đầu.

Nếu như nói ở Đông Hồ, ai có quan hệ gần gũi với Bất Hủ Tông, đó chẳng phải La Thiên Diệp sao?

- Bá phụ, chúng ta đang đi đâu?

- À, dạo chơi khắp nơi thôi… - La Thiên Diệp cười ha hả.

- Quả nhiên! - Hoa Tiểu Chu thầm nói.

Đã đến nước này, nàng sao lại không rõ chứ. Mục đích chuyến đi lần này tuyệt đối không… Đơn giản như vậy. Đương nhiên, Hoa Tiểu Chu cũng không quá lo lắng La Thiên Diệp sẽ làm gì mình, nàng chỉ sợ hắn quá tốt với mình, luôn xem mình là con dâu mà đối đãi. Chỗ này đã gần ra khỏi Đông Hồ rồi, nếu cứ đi tiếp, mục đích hẳn là Bất Hủ Tông.

Hoa Tiểu Chu vội hỏi:

- Bá phụ, đừng nói là ngươi dẫn ta đến gia nhập Bất Hủ Tông đấy nhé?

La Thiên Diệp trầm mặc nửa ngày, vừa quay đầu lại liền đối diện với ánh mắt lợi hại của Hoa Tiểu Chu, hắn ngượng ngùng cười:

- Không đâu, chỉ là đi học hỏi, học hỏi. Chẳng phải ngươi còn chưa gia nhập tông môn sao?

- Ta đã chọn được rồi, khoảng thời gian trước, thế lực tam tinh Di Thiên tông đã gửi cho ta lệnh bài đệ tử. - Tuy nàng thích ở cùng một chỗ với La Mịch, thế nhưng không có nghĩa là nhất định phải ở cùng nhau. La Mịch muốn gia nhập Bất Hủ Tông, nàng không có ý kiến, tuy nhiên, nàng không giống hắn,

nàng muốn hướng chỗ cao hơn. Bởi vì chỉ có ở nơi càng cao mới có thể đạt được thành tựu càng lớn.

- Bá phụ, chuyện này nếu để phụ thân ta biết, hắn nhất định sẽ liều mạng với ngươi.

- Liều mạng? Hắn cảm kích ta còn không kịp đấy. Đi đâu có thể bỏ tiền ra để học được phóng thích Hỏa Diễm thuật hả? Hắn mà tìm ra, ta chắc chắn sẽ giao nhi tử cho hắn. - La Thiên Diệp nhẹ giọng nỉ non, âm thanh không lớn, qua một trận cuồng phong gào thét sớm đã không còn lại chút gì. Hắn vội tăng âm lượng. - Không có gì đâu, chỉ là đi xem thôi, ngươi muốn gia nhập hay không, đến đó rồi tính. Coi như tiễn nhi tử nhà ta, lần này ngươi đi, đoán chừng cũng phải 8 năm, 10 năm mới quay về.

La Mịch cũng nói theo:

- Đúng vậy, ngươi xem như đi tiễn ta đi.

- Được rồi.

Hoa Tiểu Chu không còn lời nào để nói, đành im lặng tiếp nhận chuyện này. Suy nghĩ một chút, thật ra La Thiên Diệp nói cũng có phần đúng, chuyến này nàng đi không biết bao lâu mới có thể trở về, trước khi chia tay, ở bên cạnh La Mịch thêm vài ngày cũng tốt. Khoan hãy nói đến chuyện tình cảm, chỉ riêng việc cả hai là thanh mai trúc mã, cũng đã đủ để nàng làm vậy.

Lúc này, La Thiên Diệp cúi đầu, nhìn thấy dòng sông đặc biệt bao quanh Tinh Duyệt Thành, vừa cười vừa nói:

- Rốt cuộc cũng đến Tinh Duyệt Thành rồi, có lẽ khoảng nửa canh giờ nữa sẽ đến Thương Ngô thành thôi.

Hoa Tiểu Chu nghe vậy liền nhìn xuống, nội tâm không có quá nhiều biến hóa. Nơi đây chỉ mang cho nàng cảm giác cằn cỗi, cứ như là thôn làng giữa nơi hoang vu.

Nửa canh giờ sau, Cự yêu hạ xuống trước cổng thành.

Minh Xà hạ xuống tuy khiến nhiều người chú ý nhưng cũng không có mấy ai kinh ngạc.

Cự yêu dài cả trăm trượng cũng đã thấy rồi, so với nó, cự yêu hơn mười thước này có gì hay để thán phục.

【VIP】 Thiếu nữ không muốn gia nhập Bất Hủ Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Khi phát giác được khí tức Thông Huyền Cảnh dưới cổng thành, Hoàn Thành lại theo thói quen đứng trên tường thành, nhìn chằm chằm mấy người La Thiên Diệp đi vào. Như ngày thường, hắn đứng từ xa, dõi mắt theo bóng lưng bọn họ.

Hoàn Thành cảm giác được người tới không đơn giản, thực lực cảnh giới ít nhất cao hơn hắn một bậc, ở Đông Hồ khẳng định cũng thuộc hàng đại nhân vật.

Bất quá bởi vì người này đường hoàng đi vào từ cửa chính, cho nên hắn cảm thấy khả năng không phải người xấu, mà cho dù là tới đây gây chuyện thật thì Hoàn Thành hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Vừa vào thành, chẳng có mục tiêu để đi, La Mịch liền nói:

- Phụ thân, ngươi biết Bất Hủ Tông ở đâu không?

- Hỏi một chút chẳng phải sẽ biết!

La Thiên Diệp ngăn một người đi đường lại, hỏi:

- Bằng hữu, xin hỏi đường đi Bất Hủ Tông như thế nào?

Người bị La Thiên Diệp ngăn lại nhướng mày, có chút không kiên nhẫn hỏi:

- Ngươi là ai?

Nam nhân trung niên do Minh xà biến thành híp mắt, hừ lạnh một tiếng, định đi lên dạy dỗ người này một chút, bất quá lại bị La Thiên Diệp cản lại.

La Thiên Diệp nói tiếp:

- Ta là bằng hữu của Ôn tông chủ, có việc tới tìm hắn, thế nhưng lại không rõ đường đi tới Bất Hủ Tông lắm!

Nghe được người trước mặt là bằng hữu của Ôn Bình, người đi đường đánh giá trên dưới La Thiên Diệp, thay đổi thái độ vừa rồi, vội vàng lên tiếng:

- Đi hết con đường này, sau đó rẽ trái rồi đi thẳng sẽ đến. Ngươi có thể đi thuê xe ngựa, phu xe rất quen thuộc đường đi tới Bất Hủ Tông, chỉ mất khoảng nửa nén hương sẽ mang ngươi tới đến nơi, ngươi cứ nói ngươi là bằng hữu của Ôn tông chủ, hắn tuyệt đối sẽ không thu phí đi đường của ngươi.

- Cảm ơn!

Sau khi cảm ơn, La Thiên Diệp tiếp tục đi lên phía trước.

Thế nhưng là người đi đường kia lại cứ nhìn hắn, cho dù người đã đi xa, vẫn cứ nhìn theo. Từ thái độ nói chuyện của người kia, hẳn là danh vọng của Bất Hủ Tông ở đây rất tốt, chí ít là những thành trì thuộc thế lực hắn tọa trấn không được hưởng loại cảm giác này. Sau đó, La Thiên Diệp tìm một xe ngựa bên đường.

- Có đi Bất Hủ Tông không?

La Thiên Diệp hỏi, phu xe gật đầu, lên tiếng trả lời :

- Đi đi đi, các vị tiền bối, mời lên xe. Không biết mấy vị là đi Bất Hủ Tông làm gì?

Hoa Tiểu Chu lúc này có chút khó chịu nói:

- Có việc gì thì liên quan gì tới ngươi? Ta trả tiền, ngươi chỉ cần đưa chúng ta đi Bất Hủ Tông là được.

Hỏi đường dong dài thì cũng thôi đi.

Không ngờ trả tiền đi xe cũng lắm chuyện như vậy.

- Cô nương, không có việc gì thì hỏi thăm một chút thôi, nóng giận như vậy làm gì?

Phu xe lấy từ trong thùng xe ra một cái thớt gỗ, dùng khăn trên cổ lau nó, sau đó dùng tay làm dấu mời.

La Thiên Diệp trả lời vấn đề của hắn:

- Ta là bằng hữu của Ôn tông chủ, có hẹn tới gặp hắn!

- Bằng hữu của Ôn tông chủ sao? Chả trách nhìn giống mấy vị đại nhân vật. Mời lên xe, thời gian nửa nén hương, cam đoan chở các vị tới tận nơi!

Là bằng hữu của Ôn Bình thì là đại nhân vật?

Loại suy luận này…

Bao quát cả La Thiên Diệp, mấy người ở đây đều thật tò mò, không báo ra danh tính cùng thực lực, chỉ cần nói là bằng hữu của Ôn Bình liền khiến cho người ta sinh lòng tôn kính, khiến cho đối phương trở nên nhiệt tình với một người xa lạ như hắn, loại cảm giác này rất đặc biệt. Đây là loại cảm giác mà cho dù đi tìm những đại nhân vật nổi danh Đông Hồ cũng chưa chắc có được.

Lúc xe ngựa tới chân núi Vân Lam sơn, nam nhân trung niên từ Minh Xà biến thành định trả tiền, thế nhưng lại bị phu xe cự tuyệt, ngược lại còn nói được giúp bằng hữu của Ôn tông chủ là một loại vinh dự! Điều này khiến mấy người có cái nhìn khác về Ôn Bình, một kẻ cuồng ngạo, thích gây chuyện, không coi ai ra gì… Không ngờ đằng sau một cuồng nhân nổi tiếng Đông Hồ này lại có một mặt khác.

La Thiên Diệp nhìn Hoa Tiểu Chu bên cạnh, cười nói:

- Cháu gái, thế nào? Bất Hủ Tông không tệ!

- Đúng là khác với suy nghĩ của ta!

Hoa Tiểu Chu trả lời.

Không giống là không giống thật, thế nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi. Vô tinh tông môn vẫn chỉ là một vô tinh tông môn.

Ngay khi mấy người đặt chân lên thềm đá, Ôn Bình liền biết bọn hắn đến.

Rời khỏi sân hung thú thí luyện, hắn lập tức tới chủ điện, vừa vặn gặp phải đám người La Thiên Diệp trên quảng trường.

La Thiên Diệp vội vàng sải bước đi đến trước mặt Ôn Bình, cực kỳ cao hứng ôm hắn một hồi, cười nói:

- Ôn tông chủ, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ! ?

Ôn Bình cười trả lời:

- La tông chủ là đưa nhi tử tới nhập tông sao?

Hắn vẫn rất có thiện cảm với La Thiên Diệp, là một người không thích mưu toan tính toán, lại là người khôn ngoan. Từ Phong Nguyên thành rời đi quên nói lời tạm biệt, Ôn Bình hiện tại còn nhớ rõ.

Bất quá cảnh tượng này, Ôn Bình luôn cảm thấy rất quen thuộc.

Lão tử lái xe đưa nhi tử đi học?

La Thiên Diệp gật gù.

- Ôn tông chủ, nhi tử của ta từ nay về sau liền nhờ ngươi quan tâm rồi!

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

Hắn thu đệ tử không quá cầu kỳ, chỉ cần đạt tới tiêu chuẩn nhập môn, có thể góp một viên gạch xây dựng phát triển Bất Hủ Tông là được, nếu như có một ngày bản thân muốn thu đệ tử, vậy hắn phải cân nhắc nhiều cái, như là nhân phẩm đức hạnh cùng các phương diện khác. Dù sao thu đồ đệ chính là tìm người truyền thừa.

Ôn Bình chỉ sang tấm bảng trên Ngàn bậc thềm, nói:

- Vậy trước nộp phí nhập môn, một người một ngàn kim tệ… Ngươi hai người là hai ngàn kim tệ!

Đám người thuận theo hướng chỉ tay của Ôn Bình mà nhìn.

La Thiên Diệp trả lời :

- Được!

Lần trước tại Hoàng Lê thành, Ôn Bình cũng đã nói chuyện này rồi, dùng tiền học Hỏa Diễm thuật, loại thuật pháp có thể sánh ngang với dị mạch mạch thuật này, La Thiên Diệp không nói hai lời mà gật đầu đáp ứng.

Nhưng lúc định đưa tiền qua, Hoa Tiểu Chu nãy giờ đứng phía sau bỗng lên tiếng :

- Bá phụ, ngươi đây… Làm gì có chuyện nhập tông còn phải nộp tiền? Ngài nên cân nhắc thật tốt!

Một ngàn kim tệ đối với nàng không nhiều nhưng cũng không phải là khoản tiền nhỏ.

Khó trách Bất Hủ Tông chỉ là vô tinh tông môn, chỉ bằng thủ đoạn lừa tiền này, Bách Tông liên minh chắc chắn sẽ không hỗ trợ đánh giá tinh cấp.

Nghe Hoa Tiểu Chu nói như thế, La Thiên Diệp xấu hổ cười một tiếng, chợt nói:

- Không có việc gì… Ôn tông chủ, đây là nữ nhi của bạn ta, đây là hai ngàn kim tệ… Là hai người!

- Bá phụ!

Hoa Tiểu Chu vốn định nghe theo La Thiên Diệp, dù sao bị lừa cũng không phải là nàng, nhưng nghe được La Thiên Diệp cũng trả phí nhập môn luôn cho nàng thì vội vàng đi lên phía trước.

- Bá phụ, ta đã có chỗ tại Di Thiên tông!

Tất nhiên, dù là không có chuẩn bị gia nhập Di Thiên tông, nàng cũng sẽ không gia nhập Bất Hủ Tông

Tông môn nhìn lớn như vậy lại không có bao nhiều người, nhập tông còn phải nộp phí, tu hành ở đây chẳng phải tương đương với việc lãng phí thời gian và tiền của hay sao?

Ôn Bình nhìn thoáng qua Hoa Tiểu Chu, hỏi:

- Đây là…

La Thiên Diệp cố nặn ra nụ cười, lên tiếng trả lời :

- Con gái của bằng hữu, cũng là con dâu tương lai của ta. Tư chất của nàng gia nhập tam tinh tông môn cũng chỉ thế thôi, lẫn lộn trong đống thiên tài cũng rất khó nổi danh, ta đây là muốn tìm chỗ tốt hơn cho nàng.

- Bá phụ!

Nghe thấy La Thiên Diệp gọi nàng là con dâu, sắc mặt Hoa Tiểu Chu liền nóng lên.

Nhưng nàng vẫn vội vàng cự tuyệt ý tốt của La Thiên Diệp.

- Bá phụ, trưởng lão Di Thiên tông nói, chỉ cần ta gia nhập Di Thiên tông, tư chất là ở thượng đẳng, có tỷ lệ rất lớn được cường giả nửa bước Thần Huyền thu làm đệ tử. Ngài đừng giúp ta làm chủ nữa, nếu ngài còn như thế, ta sẽ bỏ đi!

Nghe Hoa Tiểu Chu nói, vẻ mặt Ôn Bình lạnh nhạt, trả lại một ngàn kim tệ cho La Thiên Diệp, sau đó nói:

- Được rồi, cứ yên tâm để nhi tử của ngươi ở đây. Con dâu của ngươi, hãy để nàng đi Di Thiên tông đi… Lấy tư chất của nàng đi Di Thiên tông chắc là thu được chỗ cao cấp, không cần phải đến Bất Hủ Tông làm một người hạng chót!

【VIP】 Phụ thân ngươi, không biết!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nghe được câu này, Hoa Tiểu Chu lại lộ ra nụ cười, trong ý cười mang theo một chút giễu cợt, còn mang theo một chút hờ hững.

Ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng thì đang gào thét không ngừng.

Ta hạng chót?

Sao ngươi không nói là tam tinh tông môn phải phụ thuộc ngươi luôn đi?

Khoác lác tới mức như vậy, trâu bò làm sao còn đất sống?

Hoa Tiểu Chu nhìn La Mịch phía sau, tới gần, thấp giọng hỏi:

- La Mịch, ngươi chẳng lẽ thật muốn gia nhập cái Bất Hủ Tông này?

- Phải!

La Mịch gật đầu.

Nhìn ánh mắt kiên định của La Mịch, Hoa Tiểu Chu dùng ngữ khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Ngươi nha, cẩn thận bị lừa!

Vẻ mặt La Thiên Diệp khựng lại, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Cô nàng này là cố ý sao?

Thanh âm nhỏ, ở trước mặt Thông Huyền Cảnh cũng không khác gì lôi âm, thì thầm ở đây chẳng phải đứng trước mặt mắng Ôn Bình là kẻ lừa đảo sao?

…

Hoa Tiểu Chu năm nay mười sáu tuổi, tuổi tuy nhỏ nhưng đã là Luyện thể thất trọng. Thực lực mạnh hơn con trai hắn mấy phần. Lại thêm ở trong nhà có chỗ dựa lớn, có bản lãnh gần như là vô địch cùng cảnh giới.

Lúc Thập Tú thí luyện tranh tài, do tuổi tác quá giới hạn, bằng không nàng nhất định có thể chiếm được một vị trí trong Thập Tú. Nhưng là tư chất như vậy đến bên miệng Ôn Bình lại biến thành hạng chót, nàng nhịn không được, cũng không có cách tin tưởng loại đả thương tâm thần người khác này, bất quá, La Thiên Diệp lại cảm thấy rất bình thường.

Hắn cũng không hoài nghi câu nói này là thật hay giả, bởi vì Ôn Bình từ đầu đến cuối đều chưa hề lừa dối qua hắn, mỗi một lời hắn nói ra, đều làm được.

- Ôn tông chủ, thật xin lỗi, con dâu ta tuyệt đối không có ý này!

La Thiên Diệp muốn giải thích, sợ Ôn Bình tức giận.

Nói xong liền nghĩ thuyết phục Hoa Tiểu Chu, dù sao cũng không thể bỏ lỡ cơ hội gia nhập Bất Hủ Tông, bỏ qua lần này rất có thể sẽ hối hận cả đời.

Thế nhưng Hoa Tiểu Chu giống như là nhìn ra suy nghĩ của hắn, nói một câu thuận miệng ngăn mấy lời mà La Thiên Diệp chuẩn bị nói:

- Bá phụ, có thể nhanh lên không? Chúng ta đều đi được một ngày rồi… Ngài từng nói, trong vòng một ngày sẽ mang ta trở về!

La Thiên Diệp bất đắc dĩ lắc đầu.

- Haiza, ngươi a!

Cô nàng này sao lại không hiểu nỗi khổ tâm của mình vậy chứ?

Đây chính là cơ duyên.

Ôn Bình không để ý tới cuộc nói chuyện của bọn họ, ánh mắt nhìn ra xung quanh vài lần, vừa hay thấy bọn người Tần

Mịch từ chủ điện đi đến.

- Dương sư huynh, ta đã lên đến tầng ba, lĩnh ngộ Hỏa xà thuật hoàn mỹ, có muốn chút nữa luận bàn một lần hay?

Dương Nhạc Nhạc ho khan hai tiếng, bước đi nhanh hơn, để lại một câu nói:

- Là đại sư huynh, ta sao có thể ỷ lớn hiếp nhỏ được?

Ngươi theo tông chủ ra ngoài một chuyến liền trở thành Luyện thể thập nhị trọng.

Trong khi đó ta mới đến luyện thể cửu trọng.

Muốn đánh ta thì cứ nói thẳng ra đi, còn bày đặt lấy cớ lĩnh ngộ Hỏa xà thuật làm gì?

Tần Mịch thấy Dương Nhạc Nhạc bỏ đi, lập tức nhìn qua Triệu Tinh bên cạnh:

- Triệu Tinh sư tỷ…

Lời còn chưa nói hết, Triệu Tinh trực tiếp sải bước đuổi theo Dương Nhạc Nhạc.

Tần Mịch thầm cảm thấy thoải mái trong lòng, thấp giọng nói:

- Cảm giác khi dễ sư huynh sư tỷ thật thoải mái.

…

- Tông chủ!

Lúc đi ngang qua Ôn Bình, Tần Mịch khẽ khom người, sau đó chuẩn bị đi Khu ký túc xá học tập phi kiếm thuật, nhưng mới đi được hai bước lại bị Ôn Bình gọi lại.

- Tần Mịch, dẫn sư đệ ngươi tới khu ký túc xá an bài một chút, tìm cho hắn một căn phòng…

Bỗng Ôn Bình nhớ tới Bất Hủ Thanh Phong bào đã hết rồi.

- Được!

Tần Mịch nghiêng đầu, thấy phụ tử La Thiên Diệp liền kinh hỷ.

- La tông chủ, La lão đệ, các ngươi tới rồi sao? Ha ha, nếu đã quen biết thì dễ làm rồi, đi, ta dẫn đường!

La Mịch cười gật gù, nói:

- Tần ca sinh hoạt ở đây rất tốt ha!

- Cũng không tệ lắm, lần trước ngươi nói với ta phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể đến được, không nghĩ tới mới qua ba, bốn ngày… Ồ, ở đây lại có thêm một sư muội xinh đẹp!

Tần Mịch vội vàng liếc qua thiếu nữ bên cạnh La Mịch, nở nụ cười.

Thiếu nữ mặt trắng như ngọc, cả người lộ ra vẻ đẹp đáng yêu đặc hữu của thiếu nữ.

Bất quá hắn xem như thế lại bị La Thiên Diệp mắng:

- Tiểu tử thối, ngươi nhìn gì mà nhìn, đây là con dâu của lão phu!

Tần Mịch ngượng ngùng cười một tiếng, chợt vỗ trán một cái nói:

- Ai… Cảm giác thật quen thuộc… La sư đệ, nói cho ngươi biết, muội tử lúc trước bị ngươi nhìn trộm hiện tại cũng ở Bất Hủ Tông, hơn nữa, nãi nãi nàng cũng trở thành trưởng lão của Bất Hủ Tông, ngươi phải cẩn thận!

Tần Mịch nói bóng nói gió là Chiêm Đài Diệp đang ở đây.

La Thiên Diệp nghe nói như thế, lập tức biến sắc.

Tuyền Qua thần tượng thật gia nhập Bất Hủ Tông.

Hắn tưởng Ôn Bình chỉ là nói cho có, khẳng định không thể thành công.

La Thiên Diệp nhịn không được ôm quyền trước Ôn Bình, cảm thán nói:

- Ôn tông chủ, bội phục! Bội phục!

Đây hẳn là Tuyền Qua thần tượng đầu tiên gia nhập một cái thế lực dưới tam tinh nha!

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, thầm nghĩ trong lòng: Gia hỏa Tần Mịch trời sinh là một tên thích trang bức sao? Ta đã không muốn trang bức, ngươi lại gián tiếp giúp ta trang bức.

Hiện tại Hoa Tiểu Chu cũng không phát giác được phụ tử La gia kẻ kinh ngạc, người đau khổ.

Đương nhiên, đau khổ chính là La Mịch.?

Bởi vì người mà hắn sợ nhìn thấy nhất là Chiêm Đài Thanh Huyền.

Hoa Tiểu Chu không phát giác được biến hóa của hai người, lạnh giọng nói với Tần Mịch:

- Ngươi nói hươu nói vượn gì đó? Hắn sao có thể nhìn trộm người khác?

Tần Mịch quay đầu lại, lén nở nụ cười, sau đó thấp giọng nói bên tai La Mịch :

- Ai, nàng dâu của ngươi thật hung dữ! Cũng là người Thiên Diệp tông các ngươi sao?

La Mịch trả lời :

- Nàng là con gái của Hoa Tử Tuần tiền bối!

- Hoa Tử Tuần… Tốt a, chưa từng nghe qua!

Mặc dù chưa nghe qua, hắn cảm thấy hẳn cũng không phải loại lương thiện, nếu không làm sao lại sinh ra người có vẻ bên ngoài như tiên nữ nhưng bên trong tâm can lại là nam nhân?

Nhưng câu nói của hắn lọt vào tai Hoa Tiểu Chu lại biến tấu sang một dạng khác, nàng dùng tay chọc Tần Mịch, lạnh giọng hỏi:

- Phụ thân ngươi là ai vậy? Ta khẳng định cũng chưa từng nghe qua!

Tần Mịch lập tức quay lại, cười nói:

- Ngươi nếu như chưa nghe qua phụ thân ta, ta mời ngươi ăn cơm! Phụ thân ta tên Tần Hải, được gọi là Tần đảo chủ!

Dứt tiếng.

Người La gia cùng Hoa Tiểu Chu đồng loạt khựng lại.

Tần Hải.

Chẳng phải là đảo chủ Phi Ngư đảo hay sao?

Một trong những người cầm đầu nhị tinh thế lực cự đầu. Không, phải nói là người cầm đầu duy nhất của thế lực cấp cự đầu.

Bởi vì hiện tại Thông Huyền thượng cảnh của hai nhà khác đều đã vẫn lạc, Phi Ngư đảo trở thành một nhà độc đại.

- Ngươi là thiếu đảo chủ Phi Ngư đảo!?

Hoa Tiểu Chu có chút không dám tin tưởng người trước mắt, thầm nghĩ trong lòng: Thiếu đảo chủ sao lại ở vô tinh tông môn?

Khó tin quá!

Tần Mịch cười đắc ý, lộ ra nét ngây ngô:

- Ahihi, muốn phản kích? Nói không biết phụ thân của ta? Nói cho ngươi biết, không có khả năng đâu nha. La sư đệ, ngươi nợ ta một bữa cơm!

- Hả? Hồi nào?

- Thê tử ngươi thua, không phải ngươi trả thay sao?

- Ách.. Vậy được!

Với đạo lý này, hắn không thể phản bác được.

Tần Mịch vỗ vai La Mịch, vừa cười vừa nói:

- Đúng rồi, đến khu ký túc xá ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, hiện tại Chiêm Đài Diệp đang ở đó, còn có trưởng lão Chiêm Đài Thanh Huyền, các nàng đều ở đó.

【VIP】 La Mịch nhập tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Phụ thân!

Có lẽ khi gặp chuyện tìm cha mẹ là biểu hiện của sự yếu đuối, thế nhưng đối phương lại là Chiêm Đài Thanh Huyền, hắn thật sự là hết cách, chỉ có thể cầu cứu phụ thân.

Hắn không chỉ một lần suy nghĩ lại vấn đề đó, chẳng phải là chỉ nhìn thoáng qua một chút thôi sao?

Vì sao phải đối xử với hắn như lưu manh vậy?

Một chút rộng lượng của một Tuyền Qua thần tượng cao quý cũng không có.

La Thiên Diệp bất đắc dĩ cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai La Mịch, tỏ ra thông cảm với con trai, nói:

- Không sao cả, Chiêm Đài tiền bối hẳn sẽ không thù dai vậy đâu, hơn nữa hiện tại nàng là trưởng lão Bất Hủ Tông, ngươi là đệ tử Bất Hủ Tông, nàng sao lại chấp nhặt ngươi? Đi nhanh đi!

Thật ra chính hắn cũng không tin câu mà hắn vừa nói.

Tính quái gở của Chiêm Đài Thanh Huyền đã thành truyền thuyết, đây là sự thật như sắt thép.

Nhưng may mắn là khi đến bên ngoài khu ký túc xá, hỏi Triệu Dịch một chút mới biết đa số mọi người đều có mặt ở đây nhưng lại không có mặt Chiêm Đài Thanh Huyền.

Nghe được tin lành, La Mịch thở ra một hơi, yên tâm đứng thẳng lưng.

Mà khi nhìn thấy khu ký túc xá, Hoa Tiểu Chu nhịn không được cảm thán một câu:

- Nơi ở thật đẹp!

Nương theo tiếng cảm thán đó, La Mịch chuyển mắt lên một tấm bảng cạnh cầu đá, thấy trước nhất là giá cả ở lại khu ký túc xá.

Năm mươi kim tệ một ngày.

Năm trăm kim tệ một ngày.

Còn phân ra cấp bậc?

Nhìn ra nghi hoặc của La Mịch, Tần Mịch giải thích :

- Bất Hủ Tông đều là như thế này, nhưng yên tâm đi, tuy tốn tiền một chút nhưng là tuyệt đối có lợi ích rất lớn, đáng giá!

La Mịch gật đầu, nhưng Hoa Tiểu Chu lại phát ra tiếng chất vấn:

- Năm trăm kim tệ một ngày cũng quá đắt đi? Vậy coi như là ngủ trên núi kim tệ hẳn cũng không phải trả nhiều tiền như vậy!

La Mịch giữ nguyên kính sợ cùng tín nhiệm với Bất Hủ Tông.

Thế nhưng Hoa Tiểu Chu lại khác.

Lúc này Ôn Bình mở miệng, nhưng cũng không phải trả lời Hoa Tiểu Chu, mà là ôm một tia hy vọng hoàn thành nhiệm vụ nói với La Mịch :

- Nếu như ngươi không thiếu chút kim tệ này, ta cảm thấy ngươi tốt nhất nên ở năm trăm kim tệ một ngày. Hai cái giá chênh lệch gấp mười lần, nhưng thứ thu lại được lại còn đáng giá còn trên cả mười lần!

La Mịch gật đầu, sau đó trong đầu lại hiện lên tràng diện lúc khảo hạch Thập Tú thí luyện.

Cảnh hỏa xà dài một, hai trượng kiểu sát đối thủ.

Khiến cho đông đảo thập tam trọng cảnh nổi tiếng phải ngoan ngoãn xếp phía sau mà không dám đi khiêu chiến.

…

Vừa nghĩ tới đó, La Mịch vội hỏi:

- Tông chủ, so với Hỏa Xà thuật thì sao?

- Tần Mịch, nói cho hắn biết một chút!

Ôn Bình cảm thấy vẫn để cho Tần Mịch trang bức mới lợi hại.

Tần Mịch gật gù, vừa cười vừa nói:

- La sư đệ, thật ra có một ít thứ không muốn nói cho ngươi biết, dù sao có thể sẽ phá hỏng thế giới quan của ngươi. Nhưng vẫn phải thừa nhận, Hỏa Xà thuật ở Bất Hủ Tông cũng chỉ được xem là thuật pháp cơ sở phổ thông… Muốn thu được không khó, không nói mỗi người đều đạt được nhưng ít nhất là các sư huynh trên luyện thể thập trọng đều hiểu!

Nghe Tần Mịch nói như vậy, La Mịch vui mừng, thán phục một tiếng.

- Hỏa xà thuật vậy mà là thuật pháp cơ sở… Tông chủ, ta muốn ở khu ký túc xá năm trăm kim một ngày!

- Được!

Ôn Bình gật đầu.

Thầm nghĩ trong: Quả nhiên, bất cứ ai vào Bất Hủ Tông đều tự nhiên học được loại trang bức vô hình này.

Sau khi La Mịch trả tiền, Tần Mịch vội nói:

- Đi, ta đưa ngươi đi vào. La tiền bối, các ngươi ở đây chờ một lát đi, ta dẫn La Mịch đi làm quen một chút rồi đi ra!

La Thiên Diệp gật đầu.

Sau khi La Mịch cất bước tiến vào bên trong , Ôn Bình và La Thiên Diệp bắt đầu trò chuyện, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm trong khu ký túc xá.

Hắn đang cầu khẩn La Mịch là kiếm tu trời sinh.

…

Sau khi đi vào khu ký túc xá.

La Mịch giật mình lùi lại một bước, lẩm bẩm:

- Chuyện gì thế này?

- La sư đệ không cần ngạc nhiên. Đây chính là chỗ thần kỳ của Khu ký túc xá, chỉ cần ngươi ở đây, nội dung pháp thuật sẽ tiến vào trong đầu, hơn nữa còn không ngừng cường hóa nó. Khiến cho ngươi có thể học tập cả ngày lẫn đêm, mặc kệ là đứng nằm hay ngồi, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tu luyện mạch thuật!

- Đây…!?

Tốt nha!

La Mịch thừa nhận bản thân vừa rồi kinh ngạc đến nói không nên lời.

Cảm nhận được có thứ bất ngờ đi vào trong đầu, La Mịch lập tức ngưng thần cảm thụ, từng chú ngữ, trình tự tu luyện cao thâm liên tục hiện lên.

Sau khi chúng đã thành hình, La Mịch kinh nghi một tiếng.

- Kiếm pháp? Thế nhưng cũng không phải là kiếm pháp bình thường, trên đó không dạy bất cứ kiếm chiêu nào, mà lại giảng cứu cách sử dụng cảm giác để điều khiển.

Dùng cảm giác điều khiển kiếm?

Oa!

Thuật pháp huyền diệu như vậy cũng có, quả thật chưa từng nghe qua.

Chợt, trong đầu hắn liền hiện ra hình ảnh điều khiển kiếm sơ khai, tâm trí cũng lâm vào trong đó.

Sau khi cẩn thận cảm thụ thuật pháp, La Mịch không thoát ra được, kỳ thật, hiện tại đang có rất nhiều người hô tên hắn.

- La Mịch!

- La sư đệ!

…

- Tông chủ, La sư đệ xảy ra chuyện!

Tần Mịch vội vàng chạy ra, kinh hoảng nói.

Nghe thấy tiếng hô này, La Thiên Diệp cùng Hoa Tiểu Chu đều khẩn trương, lập tức chạy qua phía khu Ký túc xá, kết quả bị bích chướng của Khu ký túc xá ngăn lại bên ngoài.

Ôn Bình lạnh nhạt nói:

- Nóng vội làm gì?

Đồng thời, trong lòng âm thầm hỏi hệ thống :

- Hệ thống, chuyện gì xảy ra?!

Hệ thống trả lời :

- La Mịch phát động công năng Thể hồ quán đỉnh, trước mắt bị cưỡng ép tiến nhập trang thái tu hành. Sau hai canh giờ mới có thể thức tỉnh. Trong hai canh giờ này, hắn lý giải Ngự Kiếm thuật sẽ gấp mười lần người khác.

Nghe được câu này, Ôn Bình ngây ra một lúc.

Trạng thái Thể hồ quán đỉnh hóa ra có thể phát động. Mặc dù chỉ là tăng phúc gấp mười lần, thế nhưng niềm vui bất ngờ xuất hiện này tựa hồ nói lên điều gì đó.

Ôn Bình vui mừng hỏi:

- Vừa mới tới đã phát động thể hồ quán đỉnh! Vậy hắn chẳng phải là kiếm tu trời sinh sao?

- Không nhất định, phát động thể hồ quán đỉnh bản nhược hóa chỉ có thể nói là cơ duyên. Về phần có là kiếm tu trời sinh hay không thì còn cần phải sát hạch đã!

- Hiểu rồi!

Thầm đáp lại một tiếng, Ôn Bình cảm thấy rất thất vọng với kết quả mà hệ thống đưa ra, quay sang ba người đang đi tới, nói:

- Không nên làm phiền hắn, để hắn tiếp tục tu hành ở đó!

Tần Mịch gật đầu.

Nhưng La Thiên Diệp lại lo lắng.

- Ôn tông chủ, nhi tử?

Với một phụ thân lòng nóng như lửa đốt như La Thiên Diệp thì Ôn Bình phải giải thích rõ:

- Không có việc gì, chỉ là tiến nhập trạng thái tu luyện đặc thù, ta có thể cam đoan với ngươi rằng, hắn khẳng định rất nhanh sẽ thoát khỏi vị trí hạng chót tại Bất Hủ Tông.

La Thiên Diệp im lặng.

Đây rốt cục là an ủi hay cảnh cáo đây?

Thật không nghĩ tới, lúc tất cả mọi người đang quan tâm La Mịch thì có một người đang đưa mắt về khu ký túc xá tìm kiếm, đồng thời thần thức cũng bắt đầu dò xét tất cả những người có mặt trong Ký Túc Xá .

Nàng thật muốn xem xem, đệ tử Bất Hủ Tông rốt cuộc lợi hại ra sao.

Mà nàng gia nhập tông môn phải đứng hạng chót.

La Mịch cũng hạng chót.

Không ngờ hai thiên kiêu nổi tiếng trong Đông Hồ như bọn hắn lại là hạng chót ở đây.

Dọa ta sao?

【VIP】 Hóa ra ta thật là hạng chót!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thấy Ôn Bình hạ lệnh trục khách, La Thiên Diệp cũng không muốn chờ tiếp.

Mục đích chuyến đi này đã hoàn thành một nửa, hắn rất thỏa mãn.

- Ừm, vậy Ôn tông chủ, ta liền cáo từ trước. Nói đến ta cũng nên đưa tiểu cô nương này trở về, đoán chừng lần này trở về lại được ăn một trận hành!

Nói xong, La Thiên Diệp trong lòngcảm khái một tiếng, nhìn Hoa Tiểu Chu thầm nghĩ tiểu cô nương này vô duyên.

Ôn Bình khoát tay, làm động tác mời, sau đó nói:

- La tông chủ, hoan nghênh ngươi thường xuyên tới chơi!

Những lời này là thật lòng.

Thường đến, tốt nhất là mỗi lần đến lại mang thêm đệ tử, tăng thu nhập cho mình.

Hiện tại Bất Hủ Tông phát triển cần rất nhiều tiền, còn có kế hoạch trồng Kiến Mộc Sâm lâm, Ôn Bình vừa mới bắt đầu, về sau khẳng định cần rất nhiều kim tệ.

- Được, nhất định thường đến!

La Thiên Diệp nhếch miệng cười một tiếng, ôm quyền cáo từ.

Đang định gọi Hoa Tiểu Chu leo lên Minh xà, Hoa Tiểu Chu lại bất động, mắt nhìn chằm chằm đám người Dương Nhạc Nhạc đi ra từ khu ký túc xá.

- Nhạc Nhạc, đêm nay ngươi xem Tru Tiên là khu bình thường hay thân lâm kỳ cảnh?

- Không quan trọng!

- Nhưng ta thấy xem ở khu bình thường lâu rồi, lại không thu được pháp khí nào, nếu không chúng ta đêm nay đi thân lâm kỳ cảnh thử một chút? Nếu như lấy được pháp khí, có thể học Ngự kiếm thuật. Vấn đề công pháp chúng ta có thể cải thiện sau, hiện tại trước mắt tăng thực lực lên mới quan trọng!

- Haizz, Triệu Tinh, có ai khen ngươi thông minh hay chưa?

- Không có, bọn họ chỉ khen ta rất xinh!

- Hóa ra hiện tại cũng có người không thích người khác khen về thứ mà bản thân không có…

Nói được nửa câu, hình tượng hai người vốn hết sức hài hòa lại trở nên loạn.

Triệu Tinh đuổi đánh Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc thì vừa chạy vừa cười, trong lòng hẳn cũng vui vẻ thoải mái, rất có thể là đang hưởng thụ cảm giác đặc biệt này.

Nhưng hai người chạy như vậy, hiển lộ ra cảnh giới thực lực khiến Hoa Tiểu Chu kinh ngạc đến xuất thần. Mặc dù không biết pháp khí mà hai người họ nói là thứ gì, không biết Tru Tiên là gì, thế nhưng nàng lại biết nguyên nhân khiến nàng không nhìn ra cảnh giới của hai người nhìn còn nhỏ tuổi hơn bản thân.

Hóa ra thiếu niên tên Dương Nhạc Nhạc kia vậy mà luyện thể cửu trọng.

Luyện thể cửu trọng là khái niệm gì, tam tinh thế lực có lẽ đều không có khả năng đào tạo ra, bởi vì cần đại lượng tài nguyên tu luyện, nhị tinh thế lực, thậm chí là ngụy tam tinh thế lực đều không kham nổi. Cho nên đa phần đệ tử hạt giống của các nhị tinh thế lực ở tuổi mười lăm tối đa chỉ là luyện thể lục trọng, mà kết quả vẫn tiêu tốn nhiều tài nguyên của tông môn.

Bình thường, thực lực của đệ tử hạt giống tối đa là luyện thể ngũ trọng.

Nhưng thiếu niên trước mắt, vậy mà là luyện thể cửu trọng!

Một người thì cũng thôi.

Đáng sợ là thiếu nữ bên cạnh hắn cũng là Luyện thể cửu trọng.

Loại thực lực này, đoán chắc là Di Thiên tông sẽ cho bọn hắn danh ngạch trở thành đệ tử của Thần Huyền Cảnh.

- Đây là đâu và ta là ai?

Thốt lên một tiếng kinh ngạc, Hoa Tiểu Chu đưa mắt nhìn sang khu ký túc xá sau lưng Ôn Bình.

Một tông môn vô tinh, không có đẳng cấp.

Có thiếu đảo chủ Phi Ngư đảo ở đây.

Hai người đáng ra có thể đạt được thành tựu đỉnh phong tại tam tinh tông môn cũng đang ở đây, nàng thật không dám nghĩ, trong khu ký túc xá kia liệu còn có bao nhiêu tuyệt đại thiên kiêu.

- Xem ra ta thật là xếp hạng chót!

Hoa Tiểu Chu cảm thán một câu, nàng cũng có chút hối hận khi đi dò xét cảnh giới người khác.

Không làm như thế, đạo tâm của nàng sẽ không bị đả kích.

Tông môn mà nàng một mực xem thường, thực ra là nó một mực xem thường mình.

La Thiên Diệp lúc này chậm rãi đi tới, dùng tay khẽ vỗ bả vai Hoa Tiểu Chu, nói:

- A Chu, tỉnh táo lại một chút, cần phải đi rồi. Nếu như còn trì hoãn nữa, phụ thân ngươi sẽ không để cho ta sống an ổn đâu!

- Bá phụ, ta muốn ở lại đây!

Hoa Tiểu Chu bỗng nhiên mở miệng.

- Hả?

- Bá phụ, ta cảm thấy ở Bất Hủ Tông thì mới có thể học được nhiều thứ hơn!

- Nghĩ thông suốt rồi sao?

- Vâng, nơi này thích hợp với ta hơn Di Thiên tông!

- Ôn tông chủ, ngươi xem…

La Thiên Diệp lập tức quay đầu nhìn sang Ôn Bình, Ôn Bình khẽ vươn tay làm ra động tác muốn thu phí nhập môn.

La Thiên Diệp vội vàng giao tiền.

Trước khi Ôn Bình nói câu tiễn biệt với La Thiên Diệp thì từ tốn dặn Hoa Tiểu Chu một câu sau cùng:

- Nhớ kỹ, gia nhập Bất Hủ Tông phải khắc khổ tu hành, bằng không đợi sư huynh sư tỷ các ngươi lên Thông Huyền Cảnh rồi mà ngươi còn chật vật tại Luyện thể cảnh.

Nói xong, Ôn Bình để Tần Mịch dẫn Hoa Tiểu Chu đi làm quen Bất Hủ Tông.

Riếng hắn thì đi tiễn biệt La Thiên Diệp.

La Thiên Diệp đi không bao lâu, La Mịch từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, thấy Hoa Tiểu Chu cũng ở lại Bất Hủ Tông, ban đêm hắn cao hứng không ngủ được.

…

Sáng sớm hôm sau, Ôn Bình mang linh thiện đến cho Bích Nguyệt Phiêu Linh.

- Ôn tông chủ!

- Ôn tông chủ, để ta giúp!

Một đường mà đi, người đi đường nhao nhao nhích lại gần.

Ôn Bình xin miễn ý tốt của họ, đi đến khách sạn mà Bích Nguyệt Phiêu Linh ở.

Cộc cộc cộc!

Ba tiếng qua đi, trong phòng vọng ra tiếng nói:

- Mời vào!

Ôn Bình bưng linh thiện đi vào, liền thấy Bích Nguyệt Phiêu Linh đang ngồi khoanh chân trên giường tu luyện, Sơn Hoa thì đứng một bên. Khi thấy Ôn Bình đi vào, cửa phòng bên cạnh cũng mở ra, Lục Dã cùng Bích Nguyệt Di đi ra, thấy Ôn Bình tới thăm thì vội vàng đón tiếp, nói chuyện một chút.

Sau khi hàn huyên xong, Ôn Bình đưa linh thiện cho Sơn Hoa, quay sang nói với Bích Nguyệt Phiêu Linh :

- Bích Nguyệt tiền bối, cảm thấy thân thể thế nào?

Bích Nguyệt Phiêu Linh mỉm cười, trả lời:

- Tốt hơn nhiều rồi, mạng còn chưa tuyệt. Diêm vương muốn thu ta nhưng lại bị tiểu tử ngươi giữ lại… Đến đấu một trận với Diêm vương.

- Được, nghe ngữ khí của ngươi liền biết ngươi khỏe. Vậy ngươi chậm rãi dưỡng thương đi, ta còn có việc phải đi trước!

Ôn Bình nói xong, trực tiếp từ biệt mấy người.

Ra khỏi khách sạn, đi đến Dương gia.

Bởi vì đệ tử mới chưa có đồng phục tông môn.

Bất Hủ Thanh Phong bào là mặt bài của Bất Hủ Tông, đệ tử không có chế phục thì coi sao được? Đồng thời, lần xuống núi này, Ôn Bình còn muốn thiết kế lại chế phục của tông môn.

Đệ tử cùng trưởng lão, trưởng lão cùng tông chủ, nhất định phải có khác biệt.

Đặc biệt là tông chủ cùng trưởng lão, y phục phải trang trọng một chút.

Lúc tới gần Dương gia, trên đường phố phát ra tiếng chửi rủa hấp dẫn sự chú ý của Ôn Bình.

- Xú biểu tử, mắt bị mù sao?

Đây là giọng quát của một thanh niên, ngữ khí tràn đầy khó chịu. Cùng với tiếng mắng chửi của hắn, người vây xem mỗi lúc một nhiều. Khi Ôn Bình muốn đi qua xem thì đám người

chậm rãi tách ra một lối đi, tiếp đó liền có người bên cạnh giải thích cho hắn biết rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

Hóa ra là một lão phụ nhân đụng phải người khác, còn không cẩn thận dẫm lên y phục của nữ nhân bên cạnh hắn, làm rách y phục.

Vốn là chuyện không quá to tát, thế nhưng thanh niên này lại không muốn bỏ qua.

Ôn Bình đi lên, đưa mắt nhìn.

Thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên là tai họa luôn sống được lâu nhất!

Thanh niên đang mắng phụ nhân kia chẳng phải là bạn nhậu Kim Mộc lúc trước của hắn hay sao?

Lúc thu Triệu Dịch, hắn đã gặp Kim Mộc một lần.

Giờ gặp lại, gia hỏa này vẫn là bộ dáng hoàn khố như cũ, trái ôm phải ấp giai nhân.

- Kim Mộc, mắng đủ chưa?

Ôn Bình lạnh giọng nói.

【VIP】 Xuống núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tiên sư thằng nào…

Lời đến bên khóe miệng, Kim Mộc vội vàng nuốt lại.

Bởi vì lúc hắn nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Ôn Bình, hắn đâu dám nói thêm câu gì.

Đương nhiên nếu là chán sống cũng có thể làm như vậy.

Ôn Bình liếc qua phụ nhân quỳ trên mặt đất, chậm rãi đi lên định đỡ nàng dậy, Kim Mộc tay mắt lanh lẹ, bỏ qua nữ nhân bên cạnh, bước tới đỡ phụ nhân đứng dậy thay Ôn Bình.

Sau khi đỡ nàng dậy, Kim Mộc vội vàng giải thích :

- Ôn tông chủ, đây là một hiểu lầm!

Ôn Bình không để ý tới Kim Mộc, với hắn mà nói, loại người như Kim Mộc còn sống thật ra cũng không có bao nhiêu ý nghĩa. Mỗi ngày trừ ăn uống, cá cược, chơi gái , bào mòn gia sản của phụ mẫu, ngoài ra không biết làm cái gì khác. Hiện tại lại không nghĩ tới là có thêm tật xấu, phụ nhân trước mắt y phục rách nát, nhìn khổ sở như vậy mà hắn cũng có thể đối xử ngang ngược cho được.

Đương nhiên, y phục của nữ nhân bên cạnh Kim Mộc bị rách một góc, còn lộ ra da thịt trắng như tuyết. Có lẽ phụ nhân là có lỗi trước, thế nhưng là Ôn Bình thấy nàng đã quỳ xuống, nếu là có tiền thì hẳn đã đem ra đền bù sớm rồi, lúc này dù nói thế nào thì cũng nên tha thứ, Kim Mộc hắn đâu phải người thiếu chút tiền kia.

Ôn Bình lạnh nhạt hỏi:

- Y phục của nàng bao nhiêu kim tệ, ta bồi thường!?

- Ôn tông chủ, không cần bồi thường, không cần bồi thường!

Sắc mặt Kim Mộc trắng bệch, trong lòng có cảm giác ăn phải phân.

Hắn sao dám bắt đền Ôn Bình ?

Thương Ngô thành này ai dám đòi tiền của Ôn Bình?

Chẳng phải là chán sống an ổn rồi sao?

Ôn Bình lập tức lạnh giọng nói:

- Vậy ngươi còn đứng đó làm gì, chờ người ta bồi thường cho ngươi sao?

- Đi, đi!

Kim Mộc vội vàng kéo tay nữ nhân của mình, đẩy đám người, nhanh chân rời khỏi.

Kim Mộc rời đi, mọi người xung quanh bắt đầu khen hay, Ôn Bình xem như không nghe thấy. Khi nhìn thấy gương mặt vàng vọt của phụ nhân, Ôn Bình hiểu ra, vội vàng lấy ra một kim tệ đưa tới:

- Cầm đi ăn gì đi, lần sau đi đường thì cẩn thận một chút, chớ để gặp phải loại người này!

Phụ nhân gật đầu, sau khi nhận kim tệ vội vàng muốn dập đầu, nếu như không phải Ôn Bình ngăn cản, rất có thể nàng đã dập đến lõm đất.

Ôn Bình nhanh chóng rời đi.

Chuyện này cũng bị hắn coi nhẹ, ném ra sau đầu.

…

Phụ nhân sau khi rời khỏi con đường này, nắm kim tệ mà Ôn Bình đưa trong tay, mặc dù nắm rất chặt nhưng lại không giống như ăn mày cầm tiền đi mua đồ ăn ngay.

Nàng cầm lấy mai kim tệ kia, một đường đi, một đường dùng tay ra dấu hỏi những người đi đường cùng một vấn đề:

- Xin hỏi, ngươi có thấy qua một nam hai tử khoảng mười tám tuổi, cao chừng này, không thích nói chuyện?

Vấn đề này nàng gặp ai liền hỏi người đó mặc dù không ai cho nàng câu trả lời chính xác.

Bởi vì người mà nàng miêu tả đâu đâu cũng có. Mặc dù tăng thêm chi tiết ít nói, thế nhưng cũng không khác gì mò kim đáy biển.

Mà cũng có một nam trung niên như nàng, trong Thương Ngô thành gặp ai cũng hỏi vấn đề đó.

…

Dương gia.

Dương Tông Hiền ngồi trong nội viện, cầm một đống vải vóc nghiên cứu, dù sao cũng là lập nghiệp bằng dệt vải vóc, thiết kế quần áo, cho nên Dương Tông Hiền đến tận giờ luôn đích thân kiểm tra chất liệu cùng màu vải. Hiện tại ai cũng biết Dương gia có hai người làm đệ tử của Bất Hủ Tông, Dương gia phát triển cơ hồ là như cá gặp nước.

Cũng bởi vì càng làm càng lớn, hắn mới muốn làm cho tốt hơn.

Không thể bôi nhọ tên tuổi mượn của Bất Hủ Tông được.

Đang bận thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập:

- Lão gia, Ôn tông chủ tới!

- Mau mời!

Dương Tông Hiền bỏ vải vóc trong tay xuống.

Ra khỏi phòng, sải bước đi tới đại đường.

Sau khi nhìn thấy Ôn Bình, Dương Tông Hiền vội vàng nghênh đón.

- Ôn tông chủ đại giá quang lâm, thật là vẻ vang cho tệ xá ta!

- Khách khí!

Ôn Bình cười cười, sau đó trực tiếp đi thẳng vào vấn đề :

- Dương tộc trưởng, thật ra ta lần này tới là có việc muốn làm phiền ngươi!

- Ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói!

- Cũng được!

Dù sao Ôn Bình cũng không vội, cho nên dứt khoát đi theo Dương Tông Hiền vào trong đại đường.

Bởi vì Ôn Bình đến, Dương gia lập tức xôn xao, không ít người đều đi đến đại đường, bất quá không ai dám đi vào quấy rầy, chỉ là đứng từ xa nhìn.

Ôn Bình nhấp một ngụm trà, nói thẳng:

- Dương tộc trưởng ta muốn để ngươi thiết kế lại cho Bất Hủ Tông hai loại Bất Hủ Thanh Phong bào mới, vẫn là dùng nguyên liệu tốt nhất!

- Hai loại?

- Trưởng lão một loại, ta một loại, tốt nhất là có chút cảm giác khác biệt, có thể khiến người ta thấy y phục mà nổi lòng tôn kính!

- Hiểu!

Hắn thiết kế y phục đã mấy chục năm nên tự nhiên hiểu ý của Ôn Bình, cũng giống như y phục trước đây của Kháo Sơn Tông, đệ tử bình thường mặc y phục đen thuần, trưởng lão thì khác, hoa văn y phục thay đổi, đồng thời màu sắc cũng chuyển sang màu đen của kim loại, đại biểu cho thứ bậc. Khẳng định là Ôn Bình muốn tạo cảm giác này.

Dương Tông Hiền nói tiếp:

- Như vậy đi, Ôn tông chủ, nếu như trưởng lão mặc, cá nhân ta đề nghị thêm một chút vải vóc, dựa theo phong cách y phục thuần thục.

- Được, liền theo ý ngươi mà làm, chờ ngươi làm ra đồ mẫu thì đưa cho ta xem trước. Còn nữa, y phục của ta cũng phải làm lại, phong cách chỉnh thế không thay đổi!

- Chế phục của tông chủ!

Dương Tông Hiền âm thầm kinh hãi,

Giao y phục trưởng lão cho hắn đã là một công nhận lớn lao.

Bây giờ lại giao cho hắn thiết kế y phục tông chủ, nếu như không phải quen biết Ôn Bình, hắn thật có thể hoài nghi mình nghe nhầm.

- Phải! Chính là chế phục tông chủ. Dương tộc trưởng, y phục của ta không nên quá thành thục, thế nhưng cũng không nên quá trẻ trung giống như tiểu hài tử, tốt nhất là không thay đổi kiểu dáng, thế nhưng khiến cho người ta có cảm giác không giận tự uy. Cụ thể ngươi xem đó mà làm thôi. Dương tộc trưởng, ngươi cứ làm trước, sau khi có bản mẫu thì cho người mang đến Bất Hủ Tông !

- Ừm!

Dương Tông Hiền vội vàng gật đầu rồi nói tiếp :

- Ôn tông chủ, xin yên tâm, ta vừa lấy về một ít ngân tơ tằm tốt, làm y phục khẳng định không có vấn đề!

Ôn Bình lại nói:

- Cuối cùng, làm phiền ngươi một chuyện, làm thêm giúp ta hai mươi bộ Bất Hủ Thanh Phong bào.

- Ôn tông chủ yên tâm!

Với hắn, thiết kế chế phục cho một tông môn cường đại như vậy còn ý nghĩa hơn việc kiếm tiền.

Đây cũng là mộng tưởng của mỗi thợ may.

…

Cùng Dương Tông Hiền thương định về sự tình chế phục tông môn xong, Ôn Bình rời Dương gia.

Chuyến này, hắn còn có một việc nữa.

Là đi mua một thanh kiếm, dùng để tu luyện ngự kiếm thuật, hơn nữa không thể mua loại quá kém, Ngự kiếm thuật mạnh, nhưng nếu kiếm đụng phải một cái liền gãy thì pháp thuật dù mạnh cũng vô ích.

Thương Ngô thành, chỗ mua kiếm tốt nhất chính là Bách Binh nhai.

Một con phố chuyên buôn bán vũ khí?

Vừa tiến vào, một cỗ sóng nhiệt khí đập vào mặt, kèm theo đó là những âm thanh đinh đương từ thiết chùy?

Ôn Bình tùy ý lựa chọn một tiệm binh khí đi vào, lão bản vốn đang lười biếng nằm đó, nhìn thấy Ôn Bình vội vàng đứng lên.

- Ôn tông chủ, ngài muốn mua gì?

- Một thanh kiếm!

Nói xong, Ôn Bình quét mắt nhìn đao kiếm trên vách tường.

【VIP】 Lại gặp phụ nhân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ôn tông chủ muốn loại kiếm nào? Trọng kiếm hay đoản kiếm hay là…

Bình thường, hắn bán vũ khí đều hỏi muốn giá bao nhiêu, bởi vì giá trị ảnh hưởng đến thứ đẳng cùng ưu đẳng của vũ khí. Thế nhưng với Ôn Bình, hắn không hỏi như vậy, bởi lẽ hỏi tiền là một loại chuyện vô nghĩa. Bất Hủ Tông lớn như vậy còn thiếu tiền sao? Khẳng định là không!

Nhập môn liền là cần nộp một ngàn kim tệ, muốn mua thứ gì mà không được?

Ôn Bình nhìn qua những thanh thiết kiếm không khác gì cành cây, nghiêng đầu nói:

- Cho ta một thanh kiếm bẻ không gãy, mặc kệ nặng hay nhẹ!

Nghe được câu này, lão bản đã đứng dậy, vốn định lấy một thanh kiếm thượng đẳng treo trên tường xuống đưa cho Ôn Bình xem nhưng bất chợt, hắn ngừng lại hành động của mình.

- A, Ôn tông chủ, cái này…

Kiếm bẻ không gãy?!

Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được cái yêu cầu đặc biệt này.

Ôn Bình thấy đối phương không biết nên nói cái gì cho phải, hắn đành nói tiếp:

- Như vậy đi, ngươi đem kiếm tốt nhất trong tiệm ngươi ra, nếu như không bẻ gãy được thì ta sẽ lấy, nếu gãy, ta sẽ bồi thường!

Chủ tiệm gật đầu, lên tiếng trả lời :

- Ôn tông chủ xin chờ một lát!

Nói xong, chủ tiệm cất bước, vén rèm vải lên, đi vào buồng trong. Chỉ nghe được một trận âm thanh lục đục, sau đó, chủ tiệm hai tay nâng một thanh kiếm đi ra. Vỏ kiếm đen nhánh, phía trên dùng kim bạc khảm một đầu kim xà, đầu rắn nằm ở miệng vỏ kiếm, đuôi rắn ở cuối vỏ, miệng rắn mở rộng, khiến người xem cảm giác như kiếm được rút ra từ bụng rắn.

Nâng thanh kiếm này, chủ tiệm đi chậm, từ từ đưa cho Ôn Bình, nói:

- Ôn tông chủ, thanh kiếm này là dùng hắc tinh chế tạo, lúc ta đi ngoại thành ngẫu nhiên mua được, gọi là Thiết Như…

Lời mới nói một nửa, bị Ôn Bình đưa tay ra hiệu dừng lại.

Rút kiếm ra, dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Uốn một cái, "rắc… keng", thanh kiếm gãy làm hai đoạn.

- Cái này!

Chủ tiệm giật mình, vẻ mặt xấu hổ.

Kiếm này đưa cho tu sĩ luyện thể thập tam trọng đều dư xài, thế nhưng đưa Ôn Bình, vậy mà chẳng khác gì cây củi mục.

Thấy chủ tiệm không biết nói gì, Ôn Bình lập tức móc từ trong ngực ra một tờ kim phiếu một trăm kim tệ đưa tới, hỏi tiếp:

- Đây là tiền kiếm… Còn có loại tốt hơn hay không?

Chủ tiệm lắc đầu, ngượng ngùng cười nói:

- Không có. Không dám giấu giếm, kiếm làm từ Hắc tinh thiết đã là xa hoa nhất Thương Ngô thành, nó cũng bị ngài bẻ gãy, con phố này khẳng định không có cây kiếm nào vừa tay Ôn tông chủ. Ngài nếu thật muốn tìm kiếm tốt thì nên đi thương hội, bọn họ có thể mua ngoài thành, hoặc ngài cũng có thể tự đi.

- Vậy cáo từ!

Nói xong, Ôn Bình rời khỏi cửa hàng binh khí.

Quả nhiên như lời mà lão bản kia nói, con phố này không có thanh kiếm nào phù hợp tiêu chuẩn của hắn.

Hắn nghĩ kỹ, thực sự không tìm được thì đi Hoàng Lê thành một chuyến, dù sao có phi chu, một ngày có thể vừa đi vừa về.

Lúc chuẩn bị rời khỏi con phố, một người hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Không, chính xác mà nói thì một vỏ kiếm hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Vỏ kiếm màu nâu hồng, phía trên không có quá nhiều hoa văn, thế nhưng Ôn Bình có thể cảm giác được nó là dùng thiên tài địa bảo mà tạo thành, bởi vì trên nó có linh khí đặc trưng của thiên tài địa bảo. Cho dù thiên tài địa bảo này không trân quý quá mức, nhưng mà một thanh kiếm dùng nó làm vỏ kiếm, đủ để chứng minh sự bất phàm của kiếm ẩn bên trong.

Kiếm được một phụ nhân y phục rách nát ôm trong người, Ôn Bình vừa nhìn một cái liền nhận ra nàng, chính là phụ nhân hắn đã gặp giữa trưa hôm nay.

- Chẳng lẽ ta nghĩ sai?

Người mang thanh kiếm tốt như thế, không nghèo tới mức bị tên hoàn khố như Kim Mộc khi dễ nha!

Vỏ kiếm, tính sơ cũng ba ngàn kim tệ.

Y phục trên người nữ nhân kia của Kim Mộc quá lắm cũng chỉ một kim tệ.

Ôn Bình tò mò thả thần niệm ra dò xét, sau đó… Hắn không cần phải suy đoán lung tung nữa. Bởi vì phụ nhân không có tu vi cảnh giới, hơn nữa kinh mạch đã vỡ nát, chắc hẳn là trải qua một trận chiến sinh tử.

Biết được điều đó, Ôn Bình không do dự, lập tức đi lên hỏi:

- Kiếm này bán không?

- Bán! - Phụ nhân kinh hỷ gật đầu.

Nàng vốn cho rằng khó có thể bán được thanh kiếm này, dù sao giá trị cũng quá trân quý, mà Đông Hồ này không lớn lại không phồn hoa, nếu không bán ra được, nàng khẳng định không có tiền để đi tiếp. Thật không nghĩ tới, vừa mới tới địa phương chuyên môn bán binh khí này liền gặp được quý nhân trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

Sau khi trải qua chuyện lúc sáng, nàng cũng biết đây là tông chủ của một tông môn.

Phụ nhân vội vàng đưa thanh kiếm cho Ôn Bình:

- Tiền bối, ngài nhìn rồi cho giá là được!

Ôn Bình không nói gì, tiếp nhận thanh kiếm, rút ra một đoạn, sau đó dùng ngón tay vân vê, lộ ra nụ cười hài lòng.

Bẻ không gãy.

Rất mềm dẻo.

Xem như là thanh kiếm tốt, phẩm chất có thể so sánh với Lãng Tử Kiếm.

Ôn Bình nói:

- Ta muốn mua thanh kiếm này, ngươi bán bao nhiêu?

- Tiền bối, ngài thật muốn mua?

Phụ nhân vui mừng, lộ ra biểu tình không dám tin tưởng.

- Đương nhiên!

- Vậy liền một vạn…

Phụ nhân giơ một ngón tay lên.

Chưa nói xong câu, Ôn Bình lập tức gật đầu :

- Được, liền một vạn kim tệ!

Phụ nhân vội vàng lắc đầu, giải thích :

- Tiền bối, không phải, ta nói chính là một ngàn kim tệ! Một ngàn kim tệ, thanh kiếm này liền thuộc về ngài!

Một ngàn kim tệ!?

Còn chưa đủ tiền mua vỏ kiếm nha!

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, quả nhiên là một phân tiền bức chết người ta!

Kiếm tốt như thế, mang tới thương hội đấu giá, phỏng đoán còn trên vạn kim, bây giờ lại bị túng quẫn buộc đến cảnh một ngàn kim tệ cũng chấp nhận bán.

Hắn thật muốn chiếm cái tiện nghi này.

Nhưng người phụ nữ này thật sự đáng thương.

- Đúng rồi, ta thấy hình như ngươi muốn tìm người, có đặc điểm nào đặc biệt không?

- Tiền bối có lòng, ta đúng là đang tìm người thân. Thế nhưng ta chỉ biết hắn cao như vậy, ít nói, năm nay khoảng mười tám tuổi!

Lúc nói những lời này, phụ nhân huơ huơ tay mấy lần, sau đó cảm xúc trầm xuống.

- Ngươi tìm kiểu đó, sợ là vô vọng mà thôi, ngươi biết hắn tên gì không?

- Tên… Ta không nhớ rõ. Bất quá sẽ tìm được… Ta cứ tìm bên đường như vậy, kiểu gì cũng tìm ra!

- Có lẽ vậy!

Ôn Bình gật gù.

Hắn nhìn ra người phụ nữ này rất cố chấp.

Ôn Bình có thể kết luận, nàng khẳng định không phải tìm nhi tử, nếu không thì sao chỉ biết được một chút đặc điểm như vậy!?

Chỉ là không biết tại sao nàng lại không muốn nói ra tên người đó, có lẽ là không thể nói.

Đối với loại sự tình này, Ôn Bình cũng không nghĩ nhiều.

Thế giới to lớn, việc khiến người ta bi thương rất nhiều, người đáng thương cũng vô số, trải qua tẩy lễ của Ngàn bậc thềm, nội tâm hắn sớm đã vững như bàn thạch.

Sau khi trả vạn kim, Ôn Bình thu thanh kiếm vào tàng giới.

- Đây là một vạn kim tệ, tiền dư xem như là lộ phí cho ngươi tìm người thân, kiếm này giờ là của ta!

- Tạ ơn tiền bối!

Phụ nhân kích động, làm động tác lạy.

Ôn Bình đỡ lấy nàng, bất đắc dĩ cười một tiếng, chợt quét mắt nhìn ra những người chung quanh đang nhìn chằm chằm vào vạn kim này.

Xem như là cho họ một cái cảnh cáo, hắn cũng chỉ có thể làm được như thế.

Sau khi rời Bách Binh nhai, Ôn Bình trở về Vân Lam sơn, đi thẳng vào sân hung thú thí luyện, tiếp tục tu hành.

Kiếm tốt, cần phải thử hiệu quả một chút.

【VIP】 Nhiệm Vụ Mới - Tông Môn Thi Đấu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thật ra mà nói, kết cấu của thanh kiếm này cũng có chút bảo thủ, khi Ôn Bình thử ngự kiếm đối chiến Trì Đao Nhân, lưỡi kiếm rất dễ dàng cắt ra yêu thân của Trì Đao Nhân. Bởi vậy có thể thấy được kiếm này so ra còn tốt hơn Lãng Tử Kiếm của Vu Mạch một chút. Nên biết, độ rộng của kiếm không quá hai ngón tay, nhưng ít nhất cũng nặng mấy trăm cân.

Bất chợt, hắn nghĩ tới bộ dạng yếu ớt vô lực của người phụ nữ kia, kinh mạch đã vỡ nát lại có thể ôm được thanh kiếm nặng mấy trăm cân, quả không đơn giản.

Sau khi thu hồi suy nghĩ, Ôn Bình lại ngự kiếm đánh giết với Trì Đao Nhân.

Hỏa Linh Chi thể, Ngự kiếm thuật, hai cái này đồng thời tiến nhập trạng thái chiến ý, cơ hồ là không qua một khắc đồng hồ, Ôn Bình đã giết được Trì Đao Nhân tương đương với tu sĩ Thông Huyền trung cảnh.

Sau đó hắn dứt khoát điều chỉnh thực lực Trì Đao Nhân lên Thông Huyền thượng cảnh.

Không dùng mạch thuật, chỉ nhờ vào Hỏa Linh Chi thể nhập môn cùng Ngự kiếm thuật nhập môn, có thể đánh ngang với Thông Huyền thượng cảnh, bất phân thắng bại.

Lần tu luyện này kéo dài không biết bao lâu, lúc hệ thống nói mọi người đã tập trung ở Quan Ảnh thất thì hắn mới đi ra, là giờ Tý, đêm khuya.

Đối mặt đoàn người nghiện phim này, Ôn Bình vội vàng giúp bọn hắn mở ra Quan ảnh thất, bất quá để Ôn Bình tò mò là La Mịch và Hoa Tiểu Chu lại không có mặt.

Sau khi mọi người đi vào Quan ảnh thất, Ôn Bình hỏi Dương Nhạc Nhạc:

- Nhạc Nhạc, bọn La Mịch đâu?

- Ban ngày tu luyện Ngự kiếm thuật, ban đêm thì một mực yên lặng ở trong Trọng Lực trường, không đi ra, có thể là cảm thấy tư vị hạng chót không dễ chịu đi!

Dương Nhạc Nhạc cười hì hì một tiếng.

Trước mắt cảnh giới thấp nhất là Triệu Dịch, nhưng Triệu Dịch là trùng tu, chỉ cần gần hai tháng là có thể tu luyện đến Luyện thể thất trọng. Lại lúc hai người La Mịch biết được cái này, một điểm bình tĩnh cuối cùng trong lòng cũng biến mất. Cho nên, cho dù là hắn ra sức dụ hoặc, bọn họ đều không có chút hứng thú nào với Quan ảnh thất.

Ôn Bình gật gù, sau khi xử lý xong việc ở Quan ảnh thất, hắn đi thẳng tới Trọng Lực trường. Vốn định nhìn xem, thuận tiện tâm sự với hai đệ tử mới, đương nhiên, quan trọng nhất là trò chuyện với La Mịch. La Mịch vừa đến đã kích phát thể hồ quán đỉnh, hắn rất có thể là kiếm tu trời sinh. Mấy ngày nay phải bảo hắn nắm chặt thời gian thử tu luyện Ngự kiếm thuật.

Trọng Lực trường các thứ, gác qua một bên trước.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ e rằng phải dựa vào hắn.

Khi Ôn Bình đi đến Trọng Lực trường, hai người La Mịch vừa vặn kết thúc tu hành, nhưng vẫn còn lưu luyến không muốn đi ra.

La Mịch thấy được Ôn Bình, vội vàng chạy lại, đầu tiên là khom người hành lễ, sau đó đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Tông chủ, hôm nay, Dương sư huynh nói cho ta, ta không thể tu luyện Hỏa diễm thuật, là thật sao?

Hắn đến Bất Hủ Tông, ban sơ là muốn phóng thích hỏa xà.

Bây giờ nhận được tin không có cách tu luyện, hắn ít nhiều cũng có thất vọng.

Ôn Bình trả lời :

- Không sai biệt lắm chính là như vậy, bởi vì thực lực ngươi bây giờ quá kém, đợi đến luyện thể bát trọng rồi hãy nói. Thật ra ngươi nên đi con đường kiếm tu, ngươi lĩnh ngộ Ngự kiếm thuật coi như không tệ, nếu như tu hành nó, tương lai nhất định có thể đi xa hơn Hỏa Xà thuật.

La Mịch gật gù.

- Ách, tông chủ, ta đã biết… Đúng, Ôn tông chủ, ta còn có thể đi vào Trọng lực trường không?

- Mỗi người một ngày chỉ có ba canh giờ.

- Tông chủ, ta có thể trả thêm kim tệ, ngài cho ta vào tu luyện đi, cảm giác đứng hạng chót thật khó chịu nha!

Nói xong, La Mịch lấy ra kim phiếu một trăm kim tệ.

Ôn Bình thẳng thừng từ chối:

- Cho gấp trăm lần cũng vô ích!

- Tông chủ… A Chu, giúp ta cầu một chút!

La Mịch vội vàng xin giúp đỡ, tiểu cô nương vốn là trời sinh nũng nịu mà.

A Chu ngây ra một lúc, có lẽ là xấu hổ không dám mở miệng, tâm tư có chút phức tạp, phút chốc quên luôn chuyện La Mịch nhờ nàng hỗ trợ.

Đương nhiên, loại tâm tư phức tạp này là vì cao hứng, cũng là vì trực giác của bản thân hôm qua mà hưng phấn.

Thật ra lúc đầu gia nhập Bất Hủ Tông là không phục, mà bây giờ, nàng thật thích Bất Hủ Tông rồi.

Chỗ này không quá phân chia giai cấp, chỉ cần ngươi dám bỏ tiền, có thể hưởng thụ hết thảy. Cũng tỉ như Trọng Lực trường này, nếu ở Di Thiên tông, chỉ sợ đệ tử hạch tâm mới có thể đi vào tu luyện!

Liền điểm này, loại quy củ giới hạn ba canh giờ đã không còn bao nhiêu ý nghĩa.

Ôn Bình không biết suy nghĩ trong lòng Hoa Tiểu Chu, chợt dùng ánh mắt quét sang Hoa Tiểu Chu nói:

- A Chu ngươi học qua kiếm pháp sao?

- A, không có!

Hoa Tiểu Chu mặt đỏ lên, thật ra nàng cũng không biết tại sao lại như thế.

Tóm lại, nàng cảm thấy chỉ cần nhìn Ôn Bình liền rất xấu hổ.

Ôn Bình lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hắn không nghĩ tới Hoa Tiểu Chu nhìn ngang ngược này lại còn biết xấu hổ, nói:

- Có thể đi học Ngự Kiếm thuật một chút!

Không đợi hai người tiếp tục nói chuyện, Ôn Bình nói tiếp:

- Các ngươi tu luyện tiếp đi, ta đi trước!

- Tông chủ đi thong thả!

Hai người cùng lên tiếng.

Ôn Bình trở lại Thính Vũ các, bắt đầu phiền não về nhiệm vụ chi nhánh.

Chỉ còn dư lại ba ngày.

Muốn tìm một kiếm tu trời sinh, để hắn tu luyện Ngự kiếm thuật đến tiểu thành có chút gian nan thật mà.

Chủ yếu nhất là thời gian tu luyện tất cả mọi người đã được phân chia, Ôn Bình mặc dù là tông chủ một tông nhưng cũng không tiện để cho bọn họ năm ngày liên tục không ngủ nghỉ để luyện Ngự kiếm thuật.

- Hệ thống, có thể giảm giá không?

Hệ thống trả lời :

- Kí chủ, chỗ này không có bán đồ, nhưng có thể đưa ra một vài biện pháp thích hợp. Nếu không nhiệm vụ chi nhánh rất có thể sẽ không hoàn thành được.

- Vậy bây giờ trong các đệ tử, có kiếm tu trời sinh hay không?

- Khả năng có.

- Đó chính là có!

Ôn Bình đứng lên, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ.

Quả nhiên, kiếm tu trời sinh rất có thể là La Mịch.

- Kí chủ, chỉ là có thể có mà thôi. Cũng không nhất định là có!

- Xoạt!

Hệ thống lập tức dội một gáo nước lạnh cho hắn. Đang lúc Ôn Bình nghĩ biện pháp giải quyết chuyện của La Mịch, thanh âm hệ thống bỗng nhiên thay đổi.

- Tuyên bố nhiệm vụ.

- Lại có nhiệm vụ?

Nhiệm vụ này chưa xong thì đã có nhiệm vụ mới.

- Nhiệm vụ chi nhánh: Thi đấu.

- Một tông môn ưu tú, tự nhiên không thể đơn thuần chỉ là tu luyện, khai triển tông môn thi đấu, mới có thể kích thích tu hành lẫn đấu chí của mọi người phát huy. Cho nên, ngày kia cử hành thi đấu đặc thù, người đứng đầu sẽ nhận được được phần thưởng: Hỏa long thuật, một kiện pháp bảo bất kỳ trong thế giới "Tru Tiên". Chú thích: Lần tranh tài này tất cả đều có thể tham gia.

- Ban thưởng: tăng định mức thời gian tu luyện Thập tầng tháp, thời gian tu hành trong đó là bảy mươi hai canh giờ.

- Ta thích ban thưởng này!

Thập tầng tháp ngoài định mức tiến nhập, hơn nữa lên tới bảy hai canh giờ.

Không còn là một lần bốn canh giờ đáng thương như trước nữa.

Muốn tu hành cái gì, tất nhiên có thể nhanh chóng đề thăng cảnh giới.

Vui sướng qua đi, Ôn Bình nhìn sang nội dung nhiệm vụ.

- Hệ thống, lần tranh tài này là ta sắp xếp, hay là…

- Trong tông môn sẽ tự động diễn sinh ra cửa ải thi đấu, kí chủ chỉ cần thực hiện tốt việc quản lý là được, lần so tài này không hạn chế thân phận, trưởng lão cũng có thể dự thi.

- Trưởng lão cũng có thể tham gia, đây cũng hơi không thích hợp nha!

Chiêm Đài Thanh Huyền chẳng phải sẽ nắm chắc phần thắng?

Vậy còn so cái khỉ gì nữa?

Hệ thống dường như biết suy nghĩ của Ôn Bình, vội vàng giải thích :

- Thi đấu sẽ áp chế tu vi của mọi người tại Luyện thể thập tam trọng, đồng thời hạn chế luôn tất cả năng lực không liên quan, chỉ có thể phóng thích năng lực học được từ Bất Hủ Tông.

Nghe được hệ thống nói Ôn Bình cười hỏi:

- Hệ thống, ngươi xác định nhiệm vụ này không phải thiết định để hoàn thành xong nhiệm vụ kiếm tu trời sinh à?

Hệ thống lên tiếng:

- Cả hai hỗ trợ lẫn nhau. Cho nên kí chủ xin hãy để mọi người chuẩn bị sẵn sàng trong hai, ba ngày này, ngày mốt sẽ mở cửa ải thi đấu.

【VIP】 Xảy Ra Đại Sự

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sau khi hệ thống nói xong, một cửa sổ thông tin hiện ra.

- Bắt đầu bố trí.

Thanh âm hệ thống lần nữa truyền lại.

- Cổng cửa ải thi đấu thiết trí tại lối ra Nhiễu Sơn, sẽ mở ra sau bảy mươi hai canh giờ nữa.

Đối với chuyện này, trong lòng Ôn Bình có chút cao hứng.

Hai cái nhiệm vụ chi nhánh, ban thưởng là: Một lần cơ hội thể hồ quán đỉnh, ngẫu nhiên thăng cấp kiến trúc một lần, hiện tại lại thêm bảy mươi hai canh giờ tu luyện Thập tầng tháp.

Ôn Bình hỏi:

- Hệ thống, cửa ải thi đấu là gì?

Hệ thống trả lời :

- Cửa ải tổng cộng chia làm ba cái cửa ải: Nộ tự quan, Diễm tự quan, Kiếm tự quan. Ba cửa ải, tương ứng với trước mắt Bất Hủ Tông có Giao Long nộ, Hỏa Diễm thuật, cùng Ngự kiếm thuật. Ba cửa ải đồng thời tiến hành, người tham gia thi đấu có thể tùy ý lựa chọn một cửa đi vào, chỉ cần thông quan thành công, có thể đi tới cửa ải cuối cùng, cùng những người khác tiến hành thi đấu tranh giải. Kí chủ, quá trình cụ thể là như vậy, về phần thi đấu cuối cùng, tự nhiên là cảnh giới tu hành của ai cao thì người đó thắng.

- Ta có thể tham gia không?

- Không thể.

- Được rồi!

- Kí chủ, ngươi nên chú ý, số người dự thi nhất định phải trên tám. Nếu không đủ tám người, ban thưởng chỉ được nhận một nửa.

- Vậy người thua có phần thưởng động viên không?

- Có, ban thưởng ba ngày miễn phí tu hành tại một khu tu luyện ngẫu nhiên.

- Giải thưởng động viên này quả thực có giá trị thực tế!

…

Hôm sau.

Trời vừa sáng tỏ, tất cả mọi người đều rời giường chuẩn bị tu luyện.

Dù sao lịch trình một ngày cũng đã sắp xếp xong rồi.

Triệu Dịch bởi vì muốn quét dọn tông môn nên phải dậy sớm, lúc đi ngang qua cầu đá, thoáng liếc mắt qua liền thấy thông tin mới trên bảng thông báo.

Triệu Dịch lập tức dừng lại.

- Tông môn thi đấu!?

Nhìn thấy cái này, hắn cũng quên mất chuyện quét sân, quay người chạy trở về khu ký túc xá, trực tiếp ở bên cạnh suối phun hô to với mọi người còn đang rửa mặt trong phòng.

- Mọi người, xảy ra đại sự!

Bang!

Cửa lục tục mở ra.

Vân Liêu làm trưởng lão, là người đầu tiên chạy ra, trên người hắn lúc này mới mặc được một nửa y phục, cho nên lúc đi ra, là vừa chạy vừa cố mặc xong quần áo.

- Xảy ra chuyện gì?

Ý nghĩ đầu tiên của Vân Liêu là có Thần Huyền đánh lên Vân Lam sơn.

Nếu không thì còn có đại sự nào nữa?

Bây giờ chuyện được gọi là đại sự ở Bất Hủ Tông cũng không có bao nhiêu nha, cho dù là nửa bước Thần Huyền tới gây sự cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Triệu Dịch khẽ khom người với Vân Liêu, sau đó mặt mày hớn hở nói :

- Trên bảng thông báo có xuất hiện thứ mới!

Mấy người Triệu Tinh, Dương Nhạc Nhạc cũng đi tới.

- Thứ mới?

Dương Nhạc Nhạc dẫn đầu đặt câu hỏi.

Triệu Dịch vội vàng giải thích :

- Không phải, là tông môn thi đấu!

- Tông môn thi đấu?

Mấy người Vân Liêu cùng Vu Mạch nhìn nhau, không hiểu mô tê gì.

Loại đại sự tông môn thi đấu này, không thấy tông chủ tới tìm bọn họ thương lượng nha, bọn họ hiện tại là trưởng lão Bất Hủ Tông, mấy chuyện kiểu này khẳng định phải có phần.

Triệu Dịch nói tiếp :

- Ngày mốt, ngày mốt sẽ diễn ra tông môn thi đấu!

- Gấp như vậy?

Điều này khiến cho bọn người Vu Mạch thân là trưởng lão lại càng thêm kinh ngạc.

Chợt cả bọn đi tới trước bảng thông báo bên ngoài cầu gỗ, nhìn tin tức trên tấm bảng, vẻ mặt không nói thành lời.

Triệu Dịch tiếp tục nói:

- Vân trưởng lão, các ngươi nhìn nè… Lần tông môn thi đấu này vẫn chỉ là thi đấu đơn thuần. Tiêu chuẩn tham gia là nắm giữ Giao Long nộ, Ngự kiếm thuật hoặc là Hỏa Diễm thuật. Nếu như người không lĩnh ngộ được ba cái đó thì không thể tham gia, đặc biệt là trưởng lão cũng có thể tham gia!

Triệu Dịch chỉ vào ghi chú phía dưới cùng.

Trưởng lão cũng có thể tham gia?!

- Kỳ quái!

- Đúng vậy, trưởng lão đều là Thông Huyền Cảnh, Chiêm Đài trưởng lão lại là Thông Huyền thượng cảnh, chúng ta đánh kiểu gì?

- Nhất định là thua!

Sau một phen nghị luận, mọi người nhanh chóng đi tới phòng bếp tìm Ôn Bình?

Bởi vì mấy người biết, giờ này Ôn Bình phải ở phòng bếp làm linh thiện cho Bích Nguyệt Phiêu Linh. Sau khi đi vào phòng bếp, Vu Mạch là người đầu tiên mở miệng :

- Tông chủ, ngày mốt tông môn sẽ tổ chức tỉ thí sao?

Ôn Bình gật đầu.

- Các ngươi biết rồi sao?

Sau đó ánh mắt hắn đảo qua mọi người một lượt.

Khi thấy mấy người Dương Nhạc Nhạc cùng gật đầu trả lời, Ôn Bình vừa cười vừa nói:

- Lần tông môn thi đấu này không giống như ở những tông môn khác, tiêu chuẩn tham gia có chút đặc biệt, trưởng lão cũng có thể tham gia. Đồng thời, thực lực cảnh giới của các ngươi đều áp chế tại Luyện thể thập tam trọng, thấp sẽ nâng lên cao, ca sẽ hạ thấp xuống, đồng thời cưỡng chế những năng lực bên ngoài của các ngươi. Các ngươi nếu như muốn tham gia, tốt nhất là hai ngày nay chuyên môn tu luyện ba loại thuật pháp này. Nắm giữ nó thì mới có thể tham gia thi đấu!

Nghe được Ôn Bình nói như vậy, đám người nhẹ nhàng thở ra một hơi.

- Áp chế tu vi?!

- Vậy trưởng lão có tham gia cũng chả sao!

Mấy người Dương Nhạc Nhạc gật gù.

Vu Mạch hỏi:

- Tông chủ, ban thưởng là gì?

- Ban thưởng là Hỏa Long thuật cùng một kiện pháp khí bất kỳ trong thế giới Tru Tiên!

- Thuật pháp ở tầng năm và cả pháp khí cũng lấy ra ban thưởng, tông chủ, thật không giống ngươi nha!

Vu Mạch âm thầm kinh hãi.

Không chỉ hắn, mà tất cả mọi người ở đây đều rất kinh ngạc.

…

- Tông chủ, ta báo danh tham gia!

- Ta cũng báo danh!

Sau một hồi làm loạn, Ôn Bình nói:

- Muốn tham gia thi đấu thì ngày mốt trực tiếp tới là được!

…

Mọi người đều lớn tiếng hoan hô, La Mịch và Hoa Tiểu Chu lại không được cao hứng như vậy.

Bởi vì phần thưởng là thứ mà hai người đều chưa bao giờ nghe qua.

Triệu Dịch đứng bên cạnh La Mịch, giống như là nhìn ra nghi hoặc trong lòng hai người, mở miệng giải thích :

- Hỏa Long thuật là thuật pháp cao hơn Hỏa Xà thuật. Ngươi biết Vi Thiên Tuyệt chứ? Là Thông Huyền trung cảnh mạnh nhất Đông Hồ, hắn là bị Hỏa Long thuật miểu sát, tràng diện lúc đó… Chậc chậc, khi tông chủ phóng ra pháp thuật, Vi Thiên Tuyệt ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!

La Mịch âm thầm kinh hãi:

- Vi Thiên Tuyệt là chết như vậy sao?

Sau đó Triệu Dịch nói tiếp:

- Pháp khí ngươi hẳn là thấy qua, liền là thanh kiếm sau lưng Hoàn sư đệ. Nói với các ngươi, vật kia rất là lợi hại. Ngươi đừng nhìn nó chỉ là một thanh kiếm không có gì đặc biệt, thế nhưng Hoàn Sơn sư đệ chỉ cần tu luyện Ngự kiếm thuật thành công, nhất định là có thể giết Luyện thể thập tam trọng như giết gà vậy!

- Lợi hại như vậy sao?

La Mịch cảm thán một tiếng, trong đầu lập tức hiện ra tràng diện khủng bố kia.

Cái này còn phong quang gấp mấy lần Hỏa Xà thuật ở lần khảo hạch Thập Tú thí luyện.

Không nói hai lời, lập tức lựa chọn tham gia.

Cứ như thế, bởi vì xuất hiện thi đấu, mọi người nhanh chóng đi tu luyện.

Giống như mong đợi của Ôn Bình, tất cả mọi người đều từ bỏ những khu tu luyện khác, chỉ quanh quẩn ở Kí túc xá, Sân Hung Thú Thí Luyện, cùng Thập Tầng tháp.

Bởi vì sức hấp dẫn của hai phần thưởng quá lớn.

Sau khi tất cả mọi người đi tu hành, Triệu Dịch bởi vì bận quét sân nên không đi.

Bất quá Ôn Bình lại bảo hắn bỏ cây chổi xuống, nói:

- Mấy ngày nay chuyện quét dọn cứ thong thả một chút, trước tiên chuyên tâm đi khu ký túc xá tu luyện. Không cần lo lắng thực lực thi đấu, lúc đó thi đấu sẽ đem thực lực của ngươi lên Luyện thể thập tam trọng vấn đề ở đây là ngươi có học được ba loại pháp thuật đó hay không thôi.

Nói xong, Ôn Bình bỏ sủi cảo vào nồi.

Chuẩn bị đi tới Sân Hung Thú Thí Luyện.

Thuận tiện nắm lấy thanh kiếm đặt cạnh thớt gỗ, cất bước đi ra ngoài.

Triệu Dịch khẽ gật đầu.

Vốn định nói là Giao Long nộ hắn đã tiểu thành, vừa vặn đúng lúc tham ngộ thêm, ánh mắt chợt rơi vào thanh kiếm trong tay Ôn Bình.

【VIP】 Thân Nhân Của Triệu Dịch

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Phi Tướng! - Triệu Dịch đột nhiên kinh hô một tiếng.

Ôn Bình ngây ra một lúc, chợt nhìn vào kiếm trong tay. Hắn vừa dùng cây kiếm này chặt nhân thịt sủi cảo nên không thu vào tàng giới, nhìn vẻ mặt của Triệu Dịch hẳn là biết lai lịch của nó.

- Ngươi biết nó sao? - Ôn Bình hiếu kỳ hỏi.

Triệu Dịch vội vàng gật đầu, loại tần suất gật đầu kia Ôn Bình chưa từng thấy, còn nhanh hơn cả khi mình cho hắn dùng việc quét dọn để trả phí tu luyện.

Nói như thế nào đây, có phần giống như chim gõ kiến, có loại cảm giác lúc nào cũng có thể lắc đầu được.

Ôn Bình còn thấy một vài thứ khác trong mắt hắn.

Kinh hỷ!

Bàng hoàng!

Còn có kinh ngạc!

Ba thứ hợp lại cùng một chỗ, khiến bộ dạng của Triệu Dịch thay đổi.

Ôn Bình lập tức đưa kiếm trong tay ra, nói:

- Kiếm này là của ngươi sao?

- Không phải, là của cô cô ta!

- Cô cô ngươi?!

Trong đầu Ôn Bình lập tức hiện ra hình ảnh người phụ nữ chật vật kia.

Triệu Dịch tiếp nhận thanh kiếm, miệng nói cảm ơn, sau đó sờ lên một mặt bên vỏ kiếm, nơi đó có khắc chữ "Phi Tướng" to cỡ móng tay, Ôn Bình vì chỉ lo tu luyện Ngự kiếm thuật nên không để ý kỹ. Nhìn bộ dáng thất thần của Triệu Dịch khi sờ lên chữ kia, Ôn Bình cảm thấy hẳn là trong này có cố sự.

Khẳng định là một chuyện không được tốt đẹp cho lắm.

- Tông chủ, ngươi lấy thanh kiếm này ở đâu?

- Hôm qua ta mua trên đường, một vị phụ nhân bán nó cho ta!

- Tông chủ, phụ nhân kia hình dạng thế nào?

Lúc hỏi câu này, cảm xúc Triệu Dịch trở nên kích động.

Bởi vì trong đầu hắn, người nhà đều đã chết sạch.

Triệu Dịch bị diệt tộc.

Gặp lại vật của người thân sao không khiến cho hắn kích động được?

Bây giờ cho dù là có gió lốc cuốn qua nội tâm hắn thì cũng vô pháp thổi tan nỗi kích động của hắn.

Ôn Bình ý thức được thứ gì, hai mắt đánh giá trên dưới Triệu Dịch, lên tiếng trả lời :

- Quần áo tả tơi, tóc phủ lên nửa khuôn mặt, không nhìn rõ, bất quá nàng là đang tìm người!

Cao như vậy, chắc khoảng một mét bảy.

Mười tám tuổi, ít nói.

Triệu Dịch hình như là rất phù hợp với ba điều kiện trên.

Triệu Dịch vội vàng hỏi:

- Tông chủ, ngài có thể nói cho ta biết ngài gặp được nàng ở đâu sao?

- Tại Tây thành!

Ôn Bình trả lời.

Triệu Dịch không nói hai lời liền xoay người muốn đi gấp, trước khi đi có hỏi mượn Phi Tướng kiếm của Ôn Bình. Ôn Bình cảm giác trong này có cố sự, thế nhưng linh thiện còn đang nấu trong nồi, chờ làm xong lại nói.

Nếu là phụ nhân đó còn ở Thương Ngô thành vậy thì dễ làm, đợi chút nữa phát động người phủ thành chủ đi tìm, nhiều người lực lượng lớn, tất nhiên rất nhanh có thể tìm ta.

…

Thương Ngô thành.

Triệu Dịch thuê một con ngựa, bắt đầu chạy không ngừng trên đường phố.

Cộc cộc!

Tiếng vó ngựa lộn xộn vang lên.

Giống như tâm trạng của Triệu Dịch hiện tại.

Hắn đang cầu khẩn phụ nhân kia chính là cô cô của mình. Nếu cô cô chết, Phi Tướng kiếm chỉ có thể lưu lạc trong phạm vi thế lực Phi Long hội mà thôi, chỉ có còn sống mới có thể xuất hiện tại Thương Ngô thành.

Đúng.

Cô cô nhất định đang tìm hắn.

Vừa đến thành tây, Triệu Dịch gặp người liền hỏi:

- Xin lỗi, ngươi có thấy qua một phụ nhân quần áo lam lũ không? Nàng đang tìm người.

Thế nhưng là câu hỏi này lại chẳng khác gì chuyện mò kim đáy bể, tuyệt đại đa số người cũng không biết.

Đương nhiên, có thể phụ nhân vừa vặn đi qua bên cạnh người kia.

Ai sẽ ghi nhớ một phụ nhân qua đường như thế.

- Không thấy!

Bởi vì Triệu Dịch mặc Bất Hủ Thanh Phong bào nên mấy người đó đều không dám không trả lời.

Nhưng mà, câu trả lời vẫn chỉ là hai tiếng “không thấy”.

Đây là lời nói của một nam trung niên mập mạp.:

- Ta đêm qua có thấy nàng, nàng đi cùng một nam nhân, ăn cơm tại Phượng Lai lâu.

Bởi vì có người mặc y phục lộn xộn đến tửu lâu, cho nên hắn mới có một chút ấn tượng.

Triệu Dịch vui mừng, nói:

- Có thể mang ta tới đó sao?

- Được!

Nam trung niên cởi mở gật đầu.

Cứ như thế, hai người đến Phượng Lai Lâu. Bà chủ của Phượng Lai Lâu thấy Triệu Dịch mặc Bất Hủ Thanh Phong bào thì vội vàng ra đón, không dám thất lễ.

- Hai vị khách quan muốn ăn gì?

Triệu Dịch vội vàng hỏi:

- Bà chủ, ta muốn tìm người. Tối hôm qua có phụ nhân ăn cơm ở chỗ ngươi, chính là người mang y phục lộn xộn kia, ngươi biết nàng đi chỗ nào không?

Bà chủ ngây ra, cố lục lại trí nhớ.

Sai đó vỗ trán một cái.

Hiển nhiên, nàng cũng khá ấn tượng với chuyện tối hôm qua.

- A, ngươi nói người kia sao… Sau khi ăn xong nàng liền rời đi, trước khi đi có hỏi ta đi đâu để mua bản đồ đi Hắc Nham thành, ta nói tùy tiện một cửa hàng ở phường thị đều có!

- Vậy nàng đi hướng nào?

- Là bên phải!

Bà chủ chỉ tay, Triệu Dịch cảm ơn, sau đó nhanh chóng rời đi.

…

Sau một canh giờ.

Phủ thành chủ.

Tần Sơn hóa thành đại yêu, vỗ cánh phía trên vùng trời của phủ thành chủ, sau đó chợt hóa hình người hạ xuống, binh sĩ vốn có chút kinh hoảng nhưng thấy Tần Mịch mặc Bất Hủ Thanh Phong bào mới thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Hi thu kiếm lại, tiến lên đón:

- Tiền bối, có chuyện gì sao?

- Thành chủ đâu?

- Thành chủ đại nhân hôm nay ra ngoài thành tuần tra, ngài có việc thì có thể nói thẳng với ta, ta lập tức đi xử lý.

- Tông chủ truyền lời, xin phủ thành chủ phái người tìm một người, một vị phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi, y phục tả tơi, nàng đang tìm người…

Nghe xong, Mộ Dung Hi gật một cái?

- Tiền bối yên tâm, ta lập tức dẫn người đi tìm, tiến hành truy quét!

- Ừm!

Tần Sơn gật gù, lại lần nữa hóa thành đại yêu bay về Vân Lam sơn.

…

Bên này, hơn ngàn binh sĩ bắt đầu tìm kiếm phụ nhân, một bên khác, Triệu Dịch cũng đang đi tìm.

Thế nhưng là vẫn không tìm thấy.

Lại nói Bất Hủ Tông, bởi vì thi đấu sắp diễn ra, đa số người đều ở trong khu ký túc xá tu luyện Ngự kiếm thuật.

Liền nói trước mắt, cảnh giới bị giới hạn ở một cấp độ ổn định, cũng không thể sử dụng thuật pháp lẫn thủ đoạn khác cho nên chỉ có thể nắm giữ Ngự kiếm thuật nhanh nhất chẳng khác gì có khả năng lớn đạt được đệ nhất.

Đương nhiên, người có thể đi vào Thập Tầng tháp tự nhiên vẫn là đi Thập tầng tháp, dù sao Hỏa Diễm thuật pháp ở đó cũng là một chiêu thức rất mạnh.

Chiêm Đài Thanh Huyền vốn định tối nay tìm Ôn Bình mượn nhị tinh Tuyền Qua đồ chế tác thư để nghiên cứu, thế nhưng biết tông môn tổ chức thi đấu, hơn nữa nàng cũng có thể tham gia nên liền bỏ qua dự định tìm Ôn Bình.

Khi Chiêm Đài Thanh Huyền tới Khu ký túc xá, La Mịch nhanh chóng đứng lên:

- Chiêm Đài trưởng lão!

- Tiếp tục tu luyện đi!

Chiêm Đài Thanh Huyền nhàn nhạt đáp lại.

La Mịch lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng cảm giác hạnh phúc tột độ. Không bị Chiêm Đài Thanh Huyền trừng mắt là một việc vô cùng hạnh phúc đối với hắn.

Xem ra đồng tông vẫn dễ nói chuyện hơn nhiều.

Ôn Bình lúc này cũng vừa đi tới Khu ký túc xá, Dương Nhạc Nhạc liền hỏi:

- Tông chủ, sao hôm nay không thấy Triệu Dịch sư đệ?

- Hắn có việc phải xuống núi!

- Có chuyện gì sao?

Triệu Dịch không nói một tiếng liền đi xuống núi, không có khả năng là vô sự.

Kết quả Ôn Bình còn chưa nói gì thì đã thấy Triệu Dịch đi về.

Cả người uể oải.

Bộ dáng ủ rũ cúi đầu, khiến người xem thương tiếc.

Ôn Bình biết, khẳng định là không tìm được người.

Nói:

- Không sao, hiện tại người của phủ thành chủ đang tìm giúp ngươi, nhất định có thể tìm ra!

【VIP】 Linh Doãn Muốn Chạy Trốn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tông chủ, tạ ơn, ta trả kiếm cho ngài!

Nói xong, Triệu Dịch đưa kiếm cho Ôn Bình.

Ôn Bình không có nhận lấy mà nói:

- Chờ sau khi ngươi tìm được cô cô thì trả lại cho ta cũng được!

Triệu Dịch gật gù, nói tiếng cám ơn, không nói gì nữa, sau đó yên lặng đi vào phòng, bóng lưng có chút cô đơn.

Mấy người Dương Nhạc Nhạc vội vàng ân cần đi vào theo.

- Triệu sư đệ!

- Triệu sư huynh!

Đám người cùng gọi Triệu Dịch, hỏi chuyện gì xảy ra.

Triệu Dịch cũng không có giấu diễm, bởi vì mọi người ở đây đều là bằng hữu của hắn, cũng coi như người một nhà, ở chung lâu như vậy, còn có cái gì để giấu diếm đâu?

- Có thể cô cô tới đây tìm ta!

- Ủa, nhà các ngươi không phải…

Dương Nhạc Nhạc nói được nửa câu, cảm thấy không ổn, vội vàng ngậm miệng.

- Không phải gì?!

Bọn người Lâm Khả Vô mới nhập môn nên còn không biết tình huống của Triệu Dịch, vội vàng hỏi lại.

- Triệu gia chúng ta bị người diệt tộc, chỉ còn mình ta sống sót!

Triệu Dịch cảm xúc sa sút trả lời.

Bọn người Lâm Khả Vô ngượng ngùng, lộ ra nụ cười khổ.

- Thật xin lỗi, ta không phải cố ý!

- Không sao, chuyện này mấy người Dương sư huynh cũng biết!

Dương Nhạc Nhạc nói tiếp.

- Vậy cô cô ngươi…!

Triệu Dịch trả lời :

- Cô cô ta gia nhập một tông môn, từ nhỏ đã không ở nhà, ký ức duy nhất của ta về cô cô là Phi Tướng kiếm mà tông chủ đã mua được đó. Nó vốn là của phụ thân ta, có một ngày phụ thân ta nói hắn đã đưa thanh kiếm đó cho cô cô. Khi đó, ta mới biết được ta còn có một cô cô. Thế nhưng sau bảy tám năm bặt vô âm tín, mọi người cho là nàng đã chết rồi!

- Nàng là biết ngươi còn sống nên mới đi tìm ngươi?!

- Hẳn là vậy! - Triệu Dịch gật gù.

Lúc này Tần Sơn đi tới nói:

- Yên tâm đi, phủ thành chủ có mấy ngàn người đang tìm giúp ngươi, rất nhanh sẽ tìm được!

- Tạ ơn!

Triệu Dịch cuối cùng lộ ra chút ý cười.

Tần Sơn nói:

- Được rồi, đều đi tu luyện thôi, ngày mốt là phải tỉ thí rồi!

- Vâng!

…

Ra khỏi phòng, đám người tiếp tục tu luyện.

Đương nhiên, bởi vì nguyên nhân truyền thừa cho nên bọn họ vừa vận chuyển công pháp vừa tiến hành vận chuyển chu

thiên.

Khi màn đêm buông xuống ngày càng sâu, tất cả mọi người đều về phòng nghỉ ngơi, trước khi đi, Dương Nhạc Nhạc nói:

- Đúng rồi, buổi sáng ngày mai ta phải xuống núi đi mua kiếm, các ngươi có ai đi cùng không?

Hiện tại, pháp môn Ngự Kiếm thuật đã có trong đầu.

Chỉ thiếu kiếm.

Dương Hề nói:

- Ta chưa có kiếm!

- Ta cũng không có!

- Ta cũng vậy!

Đám người theo đó trả lời.

Hoàn Sơn vội vàng nói:

- Vậy thì đi cùng ta, ta biết kiếm ở đâu là tốt nhất, nếu như thực sự mua không được, còn có thể đi kho binh khí nhà ta, cũng là bảo kiếm hiếm có ở Thương Ngô thành!

- Được!

- Vậy cùng đi đi!

Đám người trả lời.

Một bên khác, Ôn Bình tìm được La Mịch còn đang tu luyện.

La Mịch có kiếm trong tàng giới, lúc này đang học tập làm sao để điều khiển nó một cách linh hoạt. Không hề nghi ngờ, La Mịch là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất trong mọi người, bởi vì có lần thể hồ quán đỉnh kia, chí ít giúp hắn đi trước tất cả mọi người mười ngày.

Bất quá, thời gian vẻn vẹn chỉ còn lại hai ngày, muốn đạt tiểu thành, tựa hồ khó khăn.

Thế nhưng khiến Ôn Bình bất ngờ là Hoa Tiểu Chu cũng có thể khiến kiếm bay lên.

Không, chính xác là lơ lửng.

Kiếm ở trên không vẫn lung lay, căn bản không thể đối địch được.

Tuy nhiên, không thể không nói, tiến bộ của nàng nhanh đến không hợp thói thường.

- Hệ thống, đừng nói kiếm tu trời sinh là nàng nha?

- Có khả năng.

Hệ thống trả lời, vẫn chỉ là một câu trả lời qua loa - có khả năng.

Tiếp đó, Ôn Bình đi ra phía sau Vân Lam sơn, chuẩn bị đi xem Kiến Mộc thụ của mình.

Sau khi Thính Vũ Các thăng cấp, mỗi ngày có thể mua được 10 hạt Kiến Mộc. Mười khối bạch tinh kiếm được từ Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng chỉ đủ mua sắm mỗi ngày mà thôi.

Qua bốn ngày, phía sau Vân Lam sơn đã xuất hiện một mảnh rừng Kiến Mộc.

Kiến Mộc trồng lúc trước đã cao đến hai mét, cành lá xum xuê, khiến cho người ta có cảm giác che khuất cả bầu trời, rất khó để tưởng tượng bộ dáng của nó sau mười năm được tưới bằng linh thủy.

Chỉ là một mảnh rừng nhỏ Kiến Mộc này cũng đủ để Ôn Bình vui mừng, mộc khí nó mang lại còn hơn cả một cánh rừng lớn. Ôn Bình vận chuyển Trường Mạch công, thử hấp thu mộc khí, chưa từng xuất hiện tình trạng bị gián đoạn, mộc khí do Kiến Mộc cung cấp gần như là liên tục không ngừng.

Đúng lúc này, một tiếng “phịch” truyền lại.

Linh Doãn bị vứt xuống bên cạnh Kiến Mộc lâm.

Ôn Bình nhìn qua một chút, nàng vậy mà khóe miệng tràn ra máu tươi.

Vừa thấy Ôn Bình, vội vàng đứng dậy hô:

- Ôn tông chủ, chu mi nga!

Không đợi Ôn Bình hỏi chuyện gì, Xích Mục Cự Viên từ dưới núi đi lên.

Vừa đi vừa mắng một cách hùng hổ.

- Chạy? Ngươi chạy được sao?

Nghe được câu này, Ôn Bình cũng coi như hiểu ra chút ít, Linh Doãn hẳn là không chịu nổi tình cảnh này, muốn chạy trốn, thế nhưng lại bị Xích Mục Cự Viên bắt trở lại.

Ôn Bình lại chú ý tới, Hắc Trạch nằm trên một ngọn cây cách đó không xa, nhìn một màn này, biểu lộ cười trên nỗi đau người khác.

Cũng không biết là nàng ta thật sự thích sinh hoạt ở nơi này, hay là biết trốn không thoát nên dứt khoát chấp nhận cuộc sống hiện tại.

Ôn Bình khoát khoát tay, lạnh giọng nói:

- Được rồi!

- Bản vương thực tình đối đãi nàng, nàng ngược lại rất tốti, một khi có cơ hội liền muốn chạy!

Xích Mục Cự Viên tức giận đứng ở đó, xắn xắn tay áo.

Linh Doãn thấy thế, vội vàng hô lên:

- Ôn tông chủ, ta không dám nữa!

Ôn Bình không để ý Linh Doãn, nói với Xích Mục Cự Viên:

- Làm tốt, chờ sau khi mảnh núi này trồng đầy cây, ta trả Kim Toa Diệp cho ngươi!

Mộc Lưu sa không có, đặt tài liệu khác vào cũng không có tác dụng.

Không bằng đưa Kim Toa Diệp cho Xích Mục Cự Viên, để hắn trở thành yêu vương Thông Huyền thượng cảnh, cứ duy trì như thế thì hiệu suất của đội ngũ trồng cây lại càng cao.

Từ chỗ nửa bước Thần Huyền cùng hai tên Thông Huyền trung cảnh của Di Thiên tông, hắn lấy được gần một trăm khối

bạch tinh, thêm một số mạch thuật. Tài phú này đủ để hắn thành lập ý nghĩ kiến tạo rừng Kiến Mộc.

Đương nhiên, những mạch thuật kia là vật đáng tiền, bán cũng trên trăm viên bạch tinh. Thế nhưng phải chờ nhiệm vụ lịch lãm lần sau mới có thể bán ra.

Có một trăm khối bạch tinh, tăng thêm dược phí lấy được từ việc trị liệu cho Bích Nguyệt Phiêu Linh. Ôn Bình định dùng để trồng Kiến Mộc trước, đến lúc đó tăng cảnh giới lên hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay. Về phần thu thập thường ngày của tông môn, Ôn Bình tự nhiên là dùng để chậm rãi thăng cấp kiến trúc tông môn.

Trước mắt, mọi thứ trong tông coi như đủ.

Đương nhiên, hiện tại hắn chỉ tính toán làm một mảnh nhỏ rừng Kiến Mộc.

Một trăm khối.

Duy trì tu luyện.

Trồng nhiều, vậy Thính Vũ các của hắn sau này muốn thăng cấp liền khó khăn,

Lần thăng cấp tiếp theo, có thể sẽ tốn ba trăm viên bạch tinh.

Lúc này, sau khi nghe Ôn Bình nói vậy thì Xích Mục Cự Viên vui mừng.

Nó không giỏi nói chuyện, lúc này chỉ biết cười ngây ngô, sau đó trừng mắt với Linh Doãn, tức giận nói:

- Qua một bên, ngươi một bộ vô dụng, chỉ biết đùa nghịch tâm cơ! Bản vương tin ngươi liền là cờ hó!

Sau đó Ôn Bình đi đến chỗ sâu nhất trong Kiến Mộc lâm, vận chuyển Trường Mạch công, điên cuồng thôn phệ lấy mộc khí sinh ra từ Kiến Mộc.

Hiệu quả một đêm tu luyện này còn hơn cả một tháng bình thường.

【VIP】 Bách Tông Liên Minh Phẫn Nộ!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sáng sớm hôm sau.

Thương Ngô thành chậm rãi thức tỉnh, bắt đầu chuyển từ tĩnh mịch sang huyên náo. Dương Nhạc Nhạc dẫn đầu hạ sơn đi mua kiếm.

Người có kiếm thì tiếp tục ở khu ký túc xá tu luyện.

Không có kiếm thì muốn mau chóng lấy một thanh rồi nhanh trở về.

Bảy tám người đi trên đường phố, tựa như trận gió. Hoàn Sơn trực tiếp đề nghị đi phủ thành chủ lấy, phủ thành chủ cái gì thiếu thì thiếu chứ nói tới kiếm thì muốn bao nhiêu có mấy nhiêu.

Bất quá, trong đoàn người, Triệu Dịch luôn đi cuối cùng.

Rốt cuộc, Lâm Khả Vô nhịn không được, vội vàng kéo Triệu Dịch đi lên.

- Triệu sư huynh, mau đuổi theo, không cần nghĩ nhiều, cô cô ngươi nếu là ở Thương Ngô thành thì chuyện tìm được chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

Tiếp đó, Dương Hề làm một nữ hài tử, không để ý thận trọng, cũng đi đến kéo Triệu Dịch đi tới trước.

- Nhanh lên! Ngày mai sẽ phải tỉ thí!

Bộ pháp của Triệu Dịch lúc này mới tăng nhanh một chút.

Vừa đến phủ thành chủ, Hoàn Sơn liền dẫn mọi người đi thẳng tới kho binh khí, tu sĩ Luyện thể thập tam trọng trông coi

binh khí thấy Hoàn Sơn trở về lập tức sai người đi báo cho thành chủ.

Ngay sau đó, hắn vội vàng nghênh đón.

- Thiếu thành chủ, ngài cần thuộc hạ giúp gì không?

- Phụ thân ta đâu?

- Đại nhân đang thao luyện binh sĩ, ta đã cho người đi thông tri!

- Ừm, vậy mở kho binh khí ra, ta muốn đi vào lấy một ít binh khí…

- Cái này…

Người này do dự không dám đáp lại.

Nếu mở ra thì trái với quân lệnh.

Nếu không mở thì trái với mệnh lệnh thành chủ.

Đúng lúc này, thanh âm của Hoàn Thành vang lên:

- Mở ra đi!

Người kia vừa quay đầu lại, như trút được gánh nặng, vội vàng đi lên, lấy chìa khóa mở ổ khóa to bằng cái đầu người, sau đó chậm rãi đẩy cánh cửa sắt nặng nề ra.

Trong phòng, binh khí rực rỡ muôn màu đập vào mắt.

Đám người vui mừng.

Hoàn Sơn vội vàng hỏi:

- Phụ thân, ta cần một số kiếm, có thể lấy không?

Đám người quay lại nhìn Hoàn Thành, Hoàn Thành cũng cười gật đầu.

- Các ngươi cũng là sư huynh đệ của nhi tử ta, coi như là người một nhà, cứ lấy thoải mái.

- Đa tạ thành chủ!

Đám người sau khi nói câu cảm ơn thì vội vàng đi vào kho binh khí.

Binh sĩ trông coi kho binh khí nhìn đám người đi vào, theo bản năng phóng thích thần thức dò xét, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc nồng đậm.

Nghĩ lại bọn mình, ba bốn mươi tuổi mới đạt luyện thể thập trọng, thập nhất trọng, giỏi lắm là luyện thể thập tam trọng.

Nhưng sư huynh đệ của thiếu thành chủ trước mắt đây, tuổi còn nhỏ hơn con của họ nhưng tu vi lại bằng mình.

- Đệ tử của Bất Hủ Tông quả thật đều là thiên tài tuyệt diễm!

Mộ Dung Hi thấy cảnh này, cũng lên tiếng cảm thán.

Hoàn Thành đứng một bên nghe được Mộ Dung Hi cảm thán, cười cười nói:

- Cái này không biết phải phồn vinh hơn thời của huynh đệ ta gấp mấy lần.

Lúc trước, Bất Hủ Tông có thiên phú tốt nhất cùng chỉ ba lăm tuổi luyện thể thập tam trọng.

Mà Bất Hủ Tông hiện tại, vậy mà có luyện thể thập tam trọng ở tuổi hai mươi.

Những người này cũng đều là sư huynh đệ của nhi tử hắn.

Nghĩ lại đều thấy tự hào.

Trong lúc Hoàn Thành mừng thầm. Dương Nhạc Nhạc biết Triệu Dịch không có tâm tư chọn binh khí, kết quả để Triệu Dịch ở lại, hắn vào trong chọn giúp Triệu Dịch.

Hoàn Sơn trong quá trình chờ đợi thì hỏi Hoàn Thành :

- Phụ thân, ngươi tìm được chưa?

Hoàn Thành biết nhi tử hỏi về chuyện gì, lắc lắc đầu , nói :

- Thương Ngô thành không lớn, nhưng muốn tìm một hai người thì cũng không dễ như vậy. Hiện tại chỉ sợ nàng đã rời Thương Ngô thành, nếu không chỉ cần ở Thương Ngô thành, ta chắc chắn sẽ tìm ra. Đúng, tiểu tử kia tìm một phụ nhân như vậy làm gì?

Hoàn Sơn trả lời :

- Đó là người thân duy nhất của sư huynh ta!

Hoàn Sơn theo bản năng nhìn sang Triệu Dịch, Hoàn Thành nhìn theo, hiểu ra.

Đi qua, vỗ vỗ bả vai Triệu Dịch, nói:

- Tiểu tử, yên tâm, ta nhất định giúp ngươi tìm ra!

Triệu Dịch gật đầu, mỉm cười, nói:

- Vâng! Tạ ơn thành chủ!

Hoàn Thành cười cười, biểu thị đây chỉ là chuyện nhỏ.

Chợt quay đầu lại hỏi Hoàn Sơn :

- Các ngươi đột nhiên cần nhiều kiếm như vậy để làm gì?

Hoàn Sơn trả lời:

- A, ngày mai tông chúng ta muốn cử hành thi đấu! Phải dùng kiếm!

- Thi đấu!

Hoàn Thành nghe xong lời này, lập tức hứng khởi hỏi:

- Có thể đi xem sao?

- Không biết, ngươi tự mình đi hỏi tông chủ đi!

Nói xong, Hoàn Sơn đi vào bên trong kho binh khí.

Hoàn Thành cũng âm thầm nhớ kỹ chuyện thi đấu ngày mai.

…

Phong Nguyên thành.

Phong ba của bí cảnh vẫn chưa giảm nhiệt, rất nhiều người vẫn còn trong bí cảnh tìm những vật rơi rớt ở những nơi hẻo lánh, tin tức từ Di Thiên tông lại đến.

Mộ Dung Thanh cầm tờ giấy trong tay, sắc mặt khó coi, vội đi thẳng lên Cực Cảnh Sơn.

Gấp gáp tìm gặp Hàn Phi Dạ.

- Mộ Dung huynh, ngươi đây là…

- Hàn huynh, xem ra tinh phách huyết thư của ngươi không thể không tăng thêm nỗi thống khổ mất con!

Nói xong, Mộ Dung Thanh biểu lộ nghiêm trọng đưa tờ giấy trong tay cho hầu gái ở bên cạnh, hầu gái bước qua nhận tờ giấy, sau đó lập tức đưa cho Hàn Phi Dạ.

Giấy còn chưa mở, trong lòng Hàn Phi Dạ đã xuất hiện một cỗ ý niệm không tốt.

Vừa mở giấy ra xem, Hàn Phi Dạ biến sắc.

- Hoàn toàn không có tin tức gì từ người phái đi Di Thiên tông?

- Ừm, hơn phân nửa là chết rồi. Xem ra người sau lưng Bất Hủ Tông không đơn giản. Mau viết xong tinh phách huyết thư, ta lập tức gửi cho cấp trên!

- Haiza! - Hàn Phi Dạ thở dài.

Thầm nghĩ trong lòng: Vấn nhi, tha thứ phụ thân vô năng, không thể tự tay giết cừu nhân, báo thù cho con!

Sau khi vung tay đuổi hầu gái ra ngoài, Hàn Phi Dạ lập tức đi tới bàn sách, mạch môn vừa mở, sau đó trực tiếp cầm đao cắt một vết trước ngực.

Máu tươi cũng không trào ra, mà chảy một cách chậm rãi.

Một giọt!

Hai giọt!

Từ huyết dịch còn hiện ra huỳnh quang.

Hàn Phi Dạ dùng chén khẽ hứng, sau đó chấm bút, không bận tâm vết thương ở ngực, lưu loát viết xuống một bức tinh phách huyết thư.

Tất cả ngôn từ đều lên án Bất Hủ Tông.

Sau khi Mộ Dung Thanh nhận lấy, hắn cũng xuất ra tinh phách huyết thư của bản thân, đưa hai bức thư cho chim cắt mang đi.

…

Minh Kính Hồ.

Bách tông liên minh ở Minh Kính Hồ tuy cũng là một phân hội nhưng được tính là thượng cấp của Đông Hồ.

Chim đưa thư vừa hạ xuống trên thủy thượng hành cung liền có người tới lấy thư.

Ở Bách Tông liên minh có một quy củ, chỉ khi hạ cấp phân hội có chuyện quan trọng mới có thể cho chim đưa thư, cho nên lão giả sau khi lấy được bức thư liền đưa tới chủ điện.

Mở hai bức tinh phách huyết thư ra, Hoa Long chủ sự chuyên môn xử lý phân hội phụ thuộc chăm chú xem, hắn càng xem càng phẫn nộ

- Không nằm trong sự quản lý của Bách Tông liên minh, lại còn dám càn rỡ như thế! Giết trẻ nhỏ, lại hại lão tổ trấn tông, ta ngược lại muốn xem xem kẻ đứng sau Bất Hủ Tông này là ai!

Ầm!

Hoa Long vỗ bàn một cái, khiến đám người xung quanh giật mình.

Nhao nhao nhìn sang, trong lòng suy đoán là chuyện gì khiến Hoa Long đại nhân sinh giận, chẳng lẽ phân hội phía dưới bị diệt?

Hoa Long tức giận nói:

- Truyền lệnh, phát ra chim đưa thư, để Bách Tông liên minh ở Đông Hồ phong tỏa khu vực của Bất Hủ Tông, không cho bất kỳ thế lực nào xâm nhập! Đợi người của chúng ta đi qua!

- Vâng!

Người bên cạnh liền vội vàng gật đầu.

Không đến nửa canh giờ, chim đưa thư đã bay về.

Lần này là mang theo một phong thư màu vàng.

Phía trên có mệnh lệnh tối cao đến từ Bách Tông liên minh ở Minh Kính Hồ.

【VIP】 Xuất Hiện Người Xem Tông Môn Thi Đấu!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ, thân ảnh Mộ Dung Thanh bồi hồi tại chủ điện Bách Tông liên minh ở Hoàng Lê thành.

Hắn mới từ Phong Nguyên thành tới đây, nước còn chưa uống được ngụm nào, mà mục đích vội vã như vậy cũng chỉ có một, đó chính là chờ tin tức đến. Tín chuẩn (chim cắt đưa thư) chỉ đi một con đường duy nhất, là từ Hoàng Lê thành tới Bách Tông liên minh ở Minh Kính Hồ.

Ngoài cửa sổ là một mảnh đen kịt, mây đen che kín đại địa đến một điểm tinh quang cũng không lọt qua. Nhìn trời dường như là sắp đổ mưa to.

- Phành phạch!

Tiếng vỗ cánh vang lên bên ngoài cửa sổ

Mộ Dung Thanh vội vàng mở cửa sổ ra, vươn tay. Tín chuẩn liền đậu trên cổ tay hắn.

- Rốt cuộc đã đến!

Mộ Dung Thanh vui mừng, vội vàng gỡ cuộn giấy vàng được buộc trên chân nó xuống.

Mở ra, nhìn vào.

Ánh mắt Mộ Dung Thanh dần dần lạnh xuống, mà khóe miệng cũng nở một nụ cười hài lòng.

Sau khi đi ra khỏi cửa, hắn lập tức triệu tập hội nghị Bách Tông liên minh!

Tất cả Thông Huyền chấp sự đều trình diện.

Trận hội nghị này chỉ kéo dài một khắc đồng hồ, sau một khắc, tất cả Thông Huyền trung cảnh của Bách Tông liên minh cùng đại yêu Dực tộc đều bay ra khỏi Hoàng Lê thành.

Mục đích: Truyền đạt mệnh lệnh, phong tỏa Thương Ngô thành!

Trưa ngày thứ hai, sau khi Thông Huyền đại yêu không ngừng nghỉ phi hành, rốt cuộc tiếp cận một số tòa thành gần Thương Ngô thành, phân hội Bách Tông liên minh ở đây hỗ trợ dán bố cáo.

Trong phút chốc, thành trì nào nghe tới ba chữ Thương Ngô thành đều sợ hãi tránh xa.

Mà nói đến hiệu suất làm việc của Bách Tông liên minh lần này.

Nếu mà Ôn Bình ở đây, khẳng định sợ hãi thán phục, nó gần như đã phá vỡ ghi chép mấy trăm năm qua của Bách Tông liên minh.

Tuyệt đối có thể ghi vào sử sách.

Cho dù là chủ sự chết cũng không thấy khẩn trương như thế.

Dương gia hiện tại là gia tộc lớn nhất tại Thương Ngô thành và cũng là gia tộc giàu có nhất, từ sau khi Kháo Sơn Tông bị hủy diệt thì bọn họ tiếp nhận một bộ phận thương hội, phủ thành chủ cũng phái ra hộ vệ hộ tống bọn họ.

Khi đội xe vừa vào Hắc Nham thành, tam trưởng lão Dương gia lập tức đi vào trong tửu lâu.

Còn chưa kịp làm gì, một trung niên thống lĩnh của đội hộ vệ đã gọi hắn lại:

- Dương lão, chớ uống quá nhiều, hôm nay còn phải rời khỏi Hắc Nham thành.

- Yên tâm đi, lão phu ngàn chén không say!

Tam trưởng lão Dương gia cười cười đi vào trong tửu lâu.

Như là một lão quỷ, xe nhẹ đường quen đi tới tiệm rượu quen thuộc ngon nhất.

Bà chủ quán ra đón, sau đó tam trưởng lão Dương gia liền không còn tâm tư uống rượu.

Có giai nhân bầu bạn, lại gặp nhiều lần, qua ba tuần rượu đều không có cảm giác gì.

Đang cùng bà chủ quán của khách sạn nói chuyện phiếm, từ bên ngoài chạy vào một người, đó là người của Dương gia thương hội.

- Tam trưởng lão! Không xong!

- Chuyện gì?

Lão giả mặt có chút hồng, mang theo chút men say, không buồn quay đầu lại.

- Không mua được đồ, những thương hội kia từ chối bán đồ cho chúng ta!

- Cái gì?

Câu nói này khiến lão giả tỉnh táo trở lại, mặc dù trên mặt còn có chút ửng đỏ, nhưng đã không còn loại men say lười biếng kia nữa.

Lúc mới đến ngoài cửa của thương hội mà họ luôn hợp tác, thống lĩnh hộ vệ của phủ thành chủ đang lý luận với bà chủ quán, thế nhưng cãi cọ một hồi, người của Bách Tông liên minh liền đến.

- Hắc Nham thành không bán đồ cho ngươi! Mau cút!

Nói xong, một thập tam trọng cảnh trực tiếp xuất thủ, một quyền liền đẩy lui hộ vệ thống lĩnh.

Tam trưởng lão Dương gia biến sắc.

Thầm nghĩ tình huống bất ổn.

Đừng nhìn hiện tại Thương Ngô thành rất bình yên. Chỉ có mấy người bọn họ biết, trước mắt, Thương Ngô thành đang đứng trước một hoàn cảnh rất lúng túng, tất cả đều nhờ vào lương thực và đồ vật mà thương hội bọn họ mua được để duy

trì an ổn, bằng không thì tại sao thành chủ lại phái hộ vệ theo bọn họ?

Bởi vì lần thú triều kia, chết vạn người không nói.

Bọn chúng còn giết chết tất cả gia súc.

Mà Thương Ngô thành ở trong núi, phải dùng thịt và kim tệ đổi lương thực.

…

Vân Lam sơn.

Giữa trưa, khi Lục Dã lên núi lấy linh thiện, thấy không có ai tản bộ, nhịn không được tò mò hỏi Ôn Bình trong phòng bếp:

- Ôn tông chủ, Bất Hủ Tông sao đột nhiên yên tĩnh như vậy? Mấy ngày nay có chút khác thường!

Hắn chú ý tới, quảng trường trước chủ điện đã mấy ngày không ai quét.

Ngày bình thường, mỗi lần hắn tới cũng chỉ có thể thấy vài mảnh lá rụng thưa thớt.

Nhưng hôm nay, cộng với mấy ngày trước, lá ủa đã sắp phủ kín sân.

- Đều đang tu luyện! - Ôn Bình trả lời qua loa một câu.

Lục Dã cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

Đang lúc chờ đợi linh thiện ra nồi, Hoàn Thành lên núi.

Khi thấy Lục Dã, Hoàn Thành cung kính hô một tiếng tiền bối, sau đó quay sang nói với Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, có thể nói chuyện một chút không?

- Tìm được người rồi sao?

- Không có, bất quá cũng nhanh!

- Vậy nói chuyện gì? Không rảnh! - Ôn Bình trực tiếp cự tuyệt Hoàn Thành.

Hoàn Thành không định buông tha cho Ôn Bình, lấy thân phận trưởng bối nói:

- Ha ha, tiểu tử ngươi thân là vãn bối, trưởng bối có chuyện tìm ngươi, ngươi dám từ chối?

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, trả lời :

- Bá phụ, ngươi có chuyện gì thì nói luôn tại đây đi!

Hoàn Thành lộ ra nụ cười như ý, lập tức nói:

- Được rồi, vậy ta nói ngay ở đây. Ngày mai tông môn các ngươi thi đấu, ta có thể tới xem được không?

- Làm sao ngươi biết?

- Tiểu tử Hoàn Sơn nói! Mau cho ta biết có thể quan sát được không?

Hoàn Thành vừa dứt lời, Lục Dã ở một bên cũng mở miệng.

Nếu là tông môn bình thường, tông môn thi đấu hắn thật không có hứng thú, thế nhưng Bất Hủ Tông lại khác, nguyên một đám đệ tử đều giống như tuyệt thế thiên tài, dạng thi đấu này ngẫm lại cũng thật đáng xem.

- Ôn tông chủ, ngày mai liền muốn tỉ thí?

Nghe được Lục Dã, Ôn Bình biết được hai người đều có tâm tư muốn xem.

Ôn Bình thật ra cũng không ghét chuyện này, lập tức hỏi hệ thống :

- Hệ thống, có thể để người ở ngoài quan sát sao?

Hệ thống trả lời :

- Được. Đến lúc đó sẽ có hình chiếu thi đấu, không cần vào trong cảnh cũng có thể thấy được tình cảnh trong tông môn thi đấu.

Sau khi nhận được câu trả lời từ hệ thống, Ôn Bình gật đầu với hai người:

- Nếu quả thật muốn xem thì có thể tới xem!

Hắn không sợ mấy thứ như Ngự kiếm thuật cùng Hỏa xà thuật bị người khác nhìn thấy.

Bởi vì ngươi có cố giấu giếm, đến khi đối địch cũng phải dùng đến mà thôi.

Huống hồ Lục Dã cũng đã thấy qua rồi.

Mà Hoàn Thành cũng không phải người ngoài.

Sau khi đạt được sự cho phép của Ôn Bình, Hoàn Thành lập xuống núi, một khắc cũng không dừng lại.

Lục Dã sau khi nhận được linh thiện cũng vội vàng rời đi.

Hai người đi rồi, Ôn Bình trở lại ký túc xá.

Trải qua một đêm, không biết bọn họ có tiến bộ chút nào không.

Khi đến khu ký túc xá, chỉ thấy một vài người ở đó, Ôn Bình không hỏi cũng biết, khẳng định là có người đi sân hung thú thí luyện.

Đang lúc Ôn Bình đến gần, một tiếng thét vang lên.

- Bay! - Thanh âm của Dương Nhạc Nhạc.

Không riêng gì hắn, những người khác cũng đều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời phía trên đỉnh đầu, ở đó có hai thanh kiếm đang bay nhanh, giống như lưu quang, đối kháng cùng nhau.

Ôn Bình ngưng mắt nhìn lại, La Mịch, Hoa Tiểu Chu, chính là hai người bọn họ.

Ôn Bình âm thầm kinh hãi, La Mịch có thể làm được dạng này thì hắn cũng có thể hiểu, dù sao vận khí nghịch thiên hỗ trợ.

Nhưng Hoa Tiểu Chu lại cũng có thể làm như thế, hắn có chút không dám tin tưởng.

Có thể thực hiện được như thế, xem như Ngự kiếm thuật nhập môn.

Đây mới có ba ngày mà thôi.

Thấy cảnh này, Lâm Khả Vô thân là Luyện thể thập tam trọng cảm thán một câu:

- Xong, “phu thê” hai người lợi hại như vậy, chúng ta nên làm gì đây?

【VIP】 Nguy Cơ Thiếu Lương Thực

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chưa chắc!

Diệu Âm từ sau khi theo Tần Mịch nhập tông, rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Nàng là đệ tử có cảnh giới cao nhất, cũng là đệ tử đứng ở Luyện thể thập tam trọng lâu nhất.

Khi nàng mở miệng, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn sang, bất quá cũng không hiểu tại sao nàng lại nói như vậy.

- Hiện tại chúng ta vừa sờ đến cánh cửa nhập môn, hai người bọn họ đã có thể điều khiển kiếm bay tới bay lui.

- Tu vi bị hạn chế ở Thập tam trọng, lại không thể sử dụng năng lực khác. Chúng ta muốn thắng, rất khó!

Đám người kẻ tung người hứng một hồi.

Diệu Âm lên tiếng :

- Các ngươi quên là trưởng lão cũng tham gia. Các trưởng lão cơ bản bản đã nắm giữ Hỏa cầu thuật tầng bốn, Ngự kiếm thuật cấp độ nhập môn có lẽ đánh không thắng, hơn nữa các ngươi quên còn có Hoàn Sơn? Trảm Long kiếm của hắn là một pháp khí thật sự, phối hợp Ngự kiếm thuật, khả năng trưởng lão cũng không phải đối thủ của hắn, sư đệ mới đến còn chưa phải là đối thủ.

Dương Nhạc Nhạc ngây ra một lúc, vội vàng nói:

- Trảm Long kiếm của hắn là không thể dùng nha!

Diệu Âm nói:

- Hẳn là có thể, tông chủ chỉ nói là hạn chế năng lực khác của bản thân ngoài tông, còn Trảm Long kiếm làvật lấy được từ trong tông môn, nếu tông môn thi đấu, nhất định có thể sử dụng.

Đám người còn đang nghị luận, Ôn Bình đi lên phía trước.

Trảm Long kiếm không bị hạn chế.

Nghe được Ôn Bình nói, Hoàn Sơn kinh hỷ, còn những người khác thì ước ao ghen tỵ.

Ưu thế này, không nhỏ đâu.

- Haiza, lại lòi ra một cái đối thủ mạnh mẽ!

- Trận thi đấu này, dù là trưởng lão cũng không phải đối thủ của Hoàn Sơn.

Trưởng lão Thông Huyền thượng cảnh cũng vô dụng, cảnh giới bị hạn chế mà.

Dù Trảm Long kiếm không bằng Thiêu Hỏa côn của tông chủ, một gậy có thể lấy mạng một Thông Huyền Cảnh, nhưng mà cũng là lợi khí của Thanh Vân môn, nghiền ép cùng cảnh là điều chắc chắn.

Đặc biệt là có thêm Ngự kiếm thuật, Trảm Long kia giết tới, một kiếm trước là trảm vũ khí của ngươi, sau đó cho thân ngươi một cái lỗ thủng, ngươi căn bản không có cơ hội phản kháng.

Nghe được đám người nghị luận, Ôn Bình ý thức được Hoàn Sơn tựa như có có ưu thế lớn nhất?

Cứ như vậy, sau khi tu vi cân bằng, ngược lại xuất hiện một điểm bất công.

Lập tức hỏi hệ thống :

- Hệ thống, đây là một chỗ thiếu sót?

Hệ thống trả lời :

- Không phải. Bởi vì địch nhân của bọn họ không phải người trong tông. Trảm Long kiếm đối với hai bên đều không có nguy hiểm gì. Không tồn tại ưu thế lớn hay nhỏ. Ngược lại,

có được Trảm Long kiếm, đại biểu cho thực lực mạnh, đối thủ phải đối mặt tự nhiên cũng rất mạnh, tỉ lệ bị đào thải trên nửa đường sẽ càng lớn.

- Địch nhân không phải người trong tông? Vậy ý của ngươi là bọn họ phải tiến hành tranh đoạt chiến.

- Tranh đoạt chỉ là một cái trong đó.

- Hiểu rồi, đúng rồi, thuận tiện tiết lộ thêm một chút sao?

- Bí cảnh chưa tạo dựng xong, kí chủ chờ ngày mai sẽ biết!

- Vậy ngày mai bí cảnh lúc nào mở ra?

- Giờ Tý.

- Được!

Ôn Bình trả lời, sau đó quét mắt nhìn hai người La Mịch vừa thu kiếm, bất quá so sánh với cái khác, sắc mặt của hai người bây giờ càng làm cho người khác chú ý.

Hai người bây giờ trên mặt nồng đậm mừng rỡ, loại cảm giác như là tìm được nguồn nước trong sa mạc.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Sau khi thấy Ôn Bình đến, cả hai vội vàng khom người chào.

Ôn Bình gật đầu, nói:

- Đều chuẩn bị thật tốt, giờ Tý ngày mai sẽ bắt đầu thi đấu!

- Rõ!

Đám người đồng thanh, gật đầu.

…

Thương Ngô thành.

Một con ngựa chạy nhanh vào thành, giống như một đạo thiểm điện, tốc độ chóng mặt.

Trên ngựa, một nam nhân trung niên sắc mặt nghiêm trọng đang hô hào, lại một đường đi hướng phủ thành chủ!

- Đều tránh ra, trăm dặm khẩn cấp!

Câu nói này vừa ra, bất kể là ai đều nhao nhao né tránh.

Ngựa phóng đến trước phủ thành chủ, nam trung niên vội vàng bước ngựa, chạy thẳng vào tìm Hoàn Thành, bất quá không có gõ cửa đi vào phòng mà quỳ gối trước cửa, hô:

- Đại nhân, không tốt, Hắc Nham thành từ chối bán lương thực cho chúng ta. Lý thống lĩnh còn bị người Bách Tông liên minh đả thương.

- Bốp! - Một tiếng vỗ mạnh.

Hoàn Thành bóp lá thư trong tay thành tro bụi.

…

Trời về đêm.

Ôn Bình từ sân hung thú thí luyện đi ra, ở trong trạng thái chiến ý lâu như vậy, Ngự kiếm thuật rốt cuộc đạt đến tiểu thành, Hỏa Long thuật cũng đúng lúc này đạt tiểu thành.

Sau khi hưởng thụ niềm vui ngoài ý muốn này, Ôn Bình đi tới Khu ký túc xá.

Kết quả vẫn chưa có ai có luyện Ngự kiếm thuật đến tiểu thành.

Nhưng thời gian để hoàn thành nhiệm vụ đã không còn nhiều nữa, nhiệm vụ này nhìn có vẻ không có khả năng hoàn thành, có loại cảm giác như trừng phạt giảm cấp kiến trúc đang vẫy tay gọi hắn.

Đương nhiên, hắn không phải người ủ rũ như thế. Còn có hai mươi tư tiếng, hắn tin tưởng chuyện gì cũng có thể đến.

Hệ thống không có khả năng kiếm một nhiệm vụ không thể hoàn thành để chơi đùa với hắn.

Lúc đang định đi đến rừng Kiến Mộc tu luyện, Hoàn Thành tới.

Mới vừa lên tới ngàn bậc thềm, Hoàn Thành thấy Ôn Bình thì lập tức nói:

- Ôn tông chủ, lần này xảy ra phiền phức lớn rồi!

- Phiền phức lớn?

Ôn Bình vô thức ngẩng đầu nhìn trời.

Không có đại yêu Thần Huyền nha.

Hoàn Thành vội vàng lắc đầu.

- Không phải, là Thương Ngô thành. Sáng hôm nay, tất cả thương đội của Thương Ngô thành ta đi ra đều không mua được lương thực trở về!

- Sau đó?

Đương nhiên, Ôn Bình biết Hoàn Thành lên núi không chỉ để trình bày loại chuyện nhỏ nhặt như thế.

Từ sau khi Hàn Chi Dư Cực Cảnh Sơn chết, mặc kệ sự tình gì, hắn đều không vì xuất hiện nguy cơ mà đi lên Bất Hủ Tông.

Lần này, lại đi lên núi.

Quả nhiên, Hoàn Thành tiếp tục nói:

- Trước kia, Thương Ngô thành chúng ta nuôi gia súc nhiều, cho nên có thể đem tới mấy thành phụ cận trao đổi, mua lương thực. Nhưng đợt thú triều lần trước khiến cho gia súc ngoài thành chết hết, khá tốt là vẫn có thể dùng tiền mua lương thực…

- Vậy ý của ngươi?

- Sáng hôm nay, thương đội đi đến Hắc Nham thành bỗng nhiên truyền lại cấp báo, Hắc Nham thành không còn bán lương thực cho Thương Ngô thành chúng ta nữa, mà Bách Tông liên minh còn dẫn đầu hạ lệnh cấm, không cho ai bán lương thực cho chúng ta. Cứ như thế, mười vạn người rất có thể sẽ gặp phải nguy cơ không có lương thực!

Nói xong, Hoàn Thành giống như là thấy được cảnh tượng bi thảm vạn người chết đói, trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng.

Mà Hoàn Thành không nói tiếp, Ôn Bình cũng đã đoán được đại khái.

Bách Tông liên minh dẫn đầu, vậy chẳng lẽ là nhằm vào Bất Hủ Tông?

Nếu không thì còn là gì?

Buồn cười thật, một tổ chức to lớn như vậy, không dám tự thân đến cửa báo thù mà sử dụng thủ đoạn này.

Đây là dồn mười vạn người Thương Ngô thành vào cảnh chết đói?

Hắn sinh ra lớn lên ở đây, không thể trơ mắt nhìn người Thương Ngô thành cứ chết đói như vậy!

Không đợi Ôn Bình mở miệng, Hoàn Thành nói tiếp:

- Bình thường, một nhà ba người một lần chỉ mua lương thực dùng trong một tháng, ta hôm nay tra xét kho gạo trong thành, hàng tích trữ cũng đủ cho mười vạn người của Thương Ngô thành ăn trên một tháng. Tối nay ta lên núi, liền là muốn tìm ngươi nghĩ đối sách, có thể tìm lương thực từ nơi khác được hay không!

- Bá phụ, nước xa không cứu được lửa gần, để ta suy nghĩ chắc chắn một chút lại trả lời ngươi!

Nói xong, Ôn Bình thầm than một tiếng.

Bất Hủ Tông gần đây thật sự là lắm chuyện phiền phức.

Hoàn thành gật đầu, quay người chuẩn bị rời khỏi.

Với hắn, hy vọng của Thương Ngô thành đành đặt lên người Ôn Bình, nếu như Ôn Bình vô pháp, vậy Thương Ngô thành coi như xong.

【VIP】 Triệu Doanh Hiện Thân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Không nói đến ngoài thành đều là cổ thụ trăm năm che trời, chỉ dựa vào người bình thường dùng rìu chặt, một ngày cùng lắm là hai gốc. Xem như phái ra tu sĩ luyện thể có năng lực chặt cây được thì cũng không thể trồng ra lương thực cho mười vạn người ngay lập tức, không một ai có năng lực như thế.

Khi Hoàn Thành vừa đi, Ôn Bình rơi vào trầm tư.

- Hệ thống, có biện pháp gì không?

- Cái này đơn giản thôi, Bất Hủ Tông còn hai ngọn núi để không, lấy hạt giống qua trồng, nuôi sống mấy vạn người cũng không phải khó.

- Đúng ha, dù sao thì Dược sơn cũng để không. Không bằng tìm người đi qua đó chỉnh lại một chút, sau đó trồng ra một mảnh ruộng lúa, cũng có thể kiếm thêm thu nhập cho tông môn.

- Dùng Vô Trần thổ để trồng lúa, thời gian sinh trưởng và thành thục sẽ rút ngắn lại rất nhiều. Từ ba tháng mới thu hoạch được sẽ giảm xuống chỉ còn một tháng.

- Đây cũng không phải là biện pháp, Dược sơn không thể chỉ trồng mỗi lúa mãi, kế hoạch của Bách Tông liên minh không phải ngày một ngày hai, những thành xung quanh chắc chắn sẽ không bán lương thực cho Thương Ngô thành!

Nói xong, Ôn Bình cảm thấy vẫn là ngày mai ra ngoài thành nhìn xem một chút.

Trong ấn tượng của hắn, ngoài thành cũng có ruộng lúa, không biết những ruộng lúa kia nếu trồng lại lần nữa thì có thể nuôi sống bao nhiêu người.

Cứ như thế, Ôn Bình ở tại Thính Vũ các, qua một đêm, sáng sớm hôm sau liền đi vào Thương Ngô thành. Bởi vì Ôn Bình xuất hiện, người của phủ thành chủ lập tức cũng đi qua. Khi hắn ra khỏi thành, thấy được cảnh tượng trước nay chưa từng thấy, ngoại thành vốn ít được chú ý, lúc này đang được gây dựng lại, khí thế bừng bừng.

Một gian phòng lại một gian phòng mọc lên từ mặt đất.

Sinh cơ dạt dào.

Ôn Bình lập tức hiểu, hẳn là tin tức nguy cơ lương thực chưa lộ ra.

Khi Ôn Bình đến ruộng lúa, nhìn thấy hạt thóc trong ruộng lúa vẫn còn ở trong giai đoạn sinh trưởng, khoảng cách thành thục chí ít còn có hai tháng.

Hoàn Thành ở một bên nói:

- Những ruộng lúa này cũng chỉ có thể cung cấp lương thực đủ duy trì một vạn người ăn trong ba tháng, mà trong thành là gần mười vạn người.

- Là một vấn đề lớn!

Ôn Bình thấy thật sự phải trồng lúa trên Dược Sơn thôi, sau đó cho Thương Ngô thành cơ hội phát triển chậm rãi, cho đến khi có được ruộng lúa của chính mình, nếu không Thương Ngô thành sẽ còn xuất hiện loại tình trạng này.

- Bá phụ, đưa hạt giống cho ta, không cần nhiều, chỉ cần nửa túi tiền là được, ta lấy về thử một chút.

- Hạt giống không có vấn đề!

Hoàn Thành vui mừng, Ôn Bình nói như vậy, hẳn là đã có biện pháp giải quyết.

Lập tức vẫy tay với Mộ Dung Hi bên cạnh, Mộ Dung Hi vội vàng dẫn người đi.

Lúc trở lại, trong tay cầm một nửa túi hạt thóc.

- Đây là loại giống mà ba tháng mới có thể thu hoạch được?

- Phải!

Mộ Dung Hy khẽ gật đầu.

Hoàn Thành nói tiếp:

- Chỉ cần giải quyết vấn đề lương thực, những thành khác không bán lương thực cho chúng ta cũng không đáng kể, dù sao cũng không chết được. Đến lúc đó Thương Ngô thành chúng ta không bán gia súc cho bọn họ thì bọn họ cũng giống chúng ta như bây giờ, trước kia có huyết khế yêu vương nên có thể tùy ý nuôi vật nuôi, thịt mà bọn họ ăn, chủ yếu mua từ Thương Ngô thành, lệnh cấm càng lâu thì bọn họ càng khổ.

Nói thì nói vậy, nhưng Hoàn Thành biết vấn đề lương thực vẫn là vấn đề gian nan nhất.

Ôn Bình không muốn bàn về chuyện này, dùng Vô Trần Thổ trồng lúa, vậy vấn đề lương thực căn bản không cần phải quá lo lắng.

Cũng không biết, Sinh mệnh chi thụ trồng trên Vô trần thổ có tác dụng cải thiện hạt thóc hay không.

Cho năn hắn chuẩn bị mang hạt thóc về trồng một chút.

- Bá phụ, chuyện lương thực cứ giao cho ta đi!

- Thật chứ?

Hoàn Thành vui mừng.

Hắn tin tưởng Ôn Bình, đã nói ra thì nhất định sẽ làm được.

Rốt cuộc, tảng đá trong lòng hắn cũng có thể bỏ xuống.

Lúc đang chuẩn bị đi về, Ôn Bình chợt nhớ tới chuyện phụ nhân, liền mở miệng hỏi:

- Bá phụ, ngươi tìm được vị phụ nhân kia chưa?

- Vẫn đang tích cực tìm, có thể…

Hoàn Thành muốn nói, phụ nhân tựa như là bốc hơi khỏi nhân gian.

Nhưng nói được nửa câu liền im bặt.

Bởi vì trong khu rừng ngoài thành truyền lại khí tức của Thông Huyền Cảnh, hơn nữa cũng không phải một cái.

Một cái chạy ở phía trước, mà phía sau có ba cỗ khí tức Thông Huyền Cảnh rõ ràng truy đuổi phía sau, hơn nữa động tĩnh tương đối lớn, thậm chí càng lúc càng lớn.

…

Trong rừng.

Một nam trung niên xách trường thương màu bạc chạy nhanh phía trước, hai người theo phía sau, một người cầm đao, một người cầm lấy kiếm, theo sát.

Cạch!

Người cầm đầu thấy trước mắt có cây chặn đường, nâng thương quét ra, mạch khí lập tức hóa thành thương mang quét ngang, khí thế cực kỳ lăng lệ. Chỉ một thương liền quật gãy đổ một gốc cây vừa thô vừa to như người trưởng thành.

Trong ánh mắt lộ ra sát ý lạnh băng, người nọ tiếp tục hướng phía trước mà điên cuồng chạy.

Hắn, tên Lý Mục.

Ngụy tam tinh tông môn Huyền Lôi các, chấp pháp đường trưởng lão.

Chuyên môn thanh trừ những kẻ phản tông.

- Triệu Doanh, đừng chạy, nếu tiếp tục chạy nữa ngươi cũng khó thoát. Hôm nay, ba đại chấp pháp trưởng lão chúng ta đồng thời đuổi theo ngươi, đủ mặt mũi cho tên phế nhân như ngươi rồi.

Tiếng nói vang trong rừng, như là viên đá rớt xuống giếng sâu.

Không có ai trả lời.

Triệu Doanh không dừng lại.

Thế nhưng nàng cũng không muốn chạy trốn, giãy dụa muốn thoát khỏi thân người đàn ông đang cõng mình.

- Diệp ca, ngươi buông ta xuống đi, cõng ta, cả ngươi và ta đều không đi được. Ba trưởng lão Huyền Lôi các là vì ta mà tới, chỉ muốn mang ta đi, bọn họ nhất định sẽ buông tha ngươi. Ngươi có thể trốn!

- Trốn?!

Nam tử cõng Triệu Doanh lộ ra nụ cười.

Nếu như lúc này bỏ Triệu Doanh ở lại đây để chạy, vậy hắn cũng uổng công làm người.

Huống hồ, đây cũng là chuyện mà nam nhân nên làm.

- Thế nhưng ngươi đang chảy máu, tiếp tục như thế, ngươi và ta đều không đi được. Diệp ca, ta rất cảm tạ ngươi mấy tháng nay một mực bầu bạn, cũng cảm tạ ngươi giúp ta lúc ta bất lực, ta thật sự rất vui khi gặp được ngươi. Bất quá so với cái chết, ta càng sợ nhìn thấy ngươi không thể sống sót, buông ta xuống đi!

Nói xong, Triệu Doanh chảy nước mắt.

Nước mắt từ trên mặt chảy xuống lưng nam nhân, khiến nam nhân đột nhiên khựng lại một chút.

Cũng chính lúc này, thương mang lao đến.

Nam nhân quay người, bờ môi bị cắn đến nhiễm máu đỏ tươi, đao trong tay bổ ra ngoài lần nữa.

- Oanh!

Thương mang va vào đao mang, chấn động khiến cây cối xung quanh lắc lư dữ dội. Sau một khắc, nam tử họ Diệp lui lại vài chục bước, đụng phải gốc cổ thụ mới ngừng lại được.

Triệu Doanh ở phía sau cũng bị văng ra xa mấy mét, bất quá không bị thương, sau khi đứng lên lập tức chạy tới trước mặt nam tử họ Diệp.

- Diệp ca, ngươi không sao chứ?

- Không sao, ngươi đi mau, ta bọc hậu!

Nói xong, nam nhân rút đao chống đỡ thân thể, khó khăn đứng lên.

Trong mắt lộ ra kiên quyết.

Thản nhiên đối mặt cái chết.

- Ta…

- Yên tâm đi, ta sẽ dùng mạng của ta kéo dài một canh giờ cho ngươi, mau trốn đi, để bọn họ vĩnh viễn không tìm ra được ngươi!

Nói xong, nam nhân họ Diệp lộ ra hàm răng ám máu.

Cười thê lương.

Cười đến bi thương.

Phảng phất thế giới này chỉ còn lại gió thu.

Thanh âm Lý Mục truyền tới:

- Không cần nghĩ nhiều, cả hai ngươi đều phải chết!

【VIP】 Cứu Triệu Doanh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc này, Ôn Bình cũng vào rừng.

Vốn tính là bỏ qua, dù sao thì Thông Huyền hạ cảnh mà thôi, cũng không tạo được sóng gió gì lớn. Nhưng là lòng tốt khiến hắn đi vào rừng nhìn xem.

Ở xa xa, phóng thích thần thức đã thấy tất cả, cũng nghe được đến tiếng nói quen thuộc đó.

- Là nàng!

Không sai, thanh âm này hắn thật là không thể quên được.

Chính là người phụ nữ đã bán kiếm cho hắn.

Cũng rất có thể là cô cô của Triệu Dịch như hắn đã nói.

Hắn cũng hiểu ra, khó trách không tìm thấy nàng, hóa ra là nàng đã rời đi Thương Ngô thành.

Bất quá bây giờ lại bị người rượt đuổi trở lại đây, không thể không nói là duyên số, đây coi như là ông trời thương Triệu Dịch đi.

Về phần người đuổi theo nàng, Ôn Bình chỉ định thuận tay đuổi đi.

Bất Hủ Tông đã đủ chuyện rồi, hắn cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

- Nhưng ta lại nói là nàng không chết được!

Lúc này, giọng nói của Ôn Bình vang lên, tiếp sau câu nói của Lý Mục. Lý Mục lập tức quay người lại, có chút kinh hãi, bởi vì hắn căn bản không phát giác được có người tới gần. Thế

nhưng quay người lại, lúc hắn thấy được một tiểu tử miệng còn hôi sữa, tâm trạng đang căng thẳng lại thả lòng một chút, sau đó ánh mắt dời sang Hoàn Thành?

Hắn không nhìn ra cảnh giới của Ôn Bình, nhưng mà cảnh giới của Hoàn Thành thì hắn có thể nhìn rõ.

Bất quá, hắn xem lời nói vừa nãy là do Hoàn Thành nói.

Lý Mục lạnh giọng, quát:

- Bằng hữu, ta khuyên ngươi rút lại câu nói vừa nãy đi, nếu không cái giả phải trả không phải một Thông Huyền hạ cảnh như ngươi có thể gánh!

- Nói như kiểu ngươi không phải Thông Huyền hạ cảnh vậy!

Có Ôn Bình ở bên cạnh, Hoàn Thành cũng lớn gan một chút, lập tức đấu khẩu lại.

Lý Mục nói tiếp:

- Có dũng khí!

Nói xong, lấy ra một tấm lệnh bài hình tròn từ bên hông, trên mặt có khắc một tia chớp màu đen.

Hắn cứ giơ lên như thế.

- Tử Mạch Hồ ngụy tam tinh thế lực Huyền Lôi các thanh lý môn hộ, người không liên quan nếu xen vào, chính là đang đối nghịch với Huyền Lôi các!

Nói thật, hắn không tin loại địa phương này có người sau khi nghe tới năm chữ ngụy tam tinh thế lực sẽ còn dám xen vào chuyện này. Thanh danh của Huyền Lôi các có lẽ không truyền tới được đây, thế nhưng ngụy tam tinh thế lực chính là đại biểu một chi lực lượng. Theo hắn biết, cả Đông Hồ này cũng không có một ngụy tam tinh thế lực nào, chớ nói chi là một Thương Ngô thành nho nhỏ.

Hoàn Thành nghe thế, lại không bị lay động.

Hắn biết tính cách của Ôn Bình, ngụy tam tinh cũng dám dọa hắn, ha ha, ta cười vào mặt ngươi!

Đã không dọa được Ôn Bình, hắn thân là bá phụ có một chất nhi như thế làm chỗ dựa thì sao lại có thể bị dọa dễ dàng như vậy?

Giống như suy nghĩ của Hoàn Thành, Ôn Bình sau khi quan sát phụ nhân một lúc thì lên tiếng :

- Ta muốn mang hai người kia đi. Cho các ngươi hai con đường, hoặc là lúc này rời đi, hoặc là vĩnh viễn ở lại.

Lý Mục nghe được câu nói của Ôn Bình, há miệng cười.

- Hắc hắc!

Chợt, trường thương vung lên một cái, quét ra một đạo thương mang sang thân cây bên cạnh, trực tiếp chặt gãy nó.

- Tiểu tử thật cuồng vọng!

Hắn làm như vậy, mục đích vì chấn nhiếp Ôn Bình.

Sau thương đó, Hoàn Thành lui ra sau.

Thật sự thì hắn chỉ sợ lúc chiến đấu, hỏa diễm sẽ thiêu đến hắn.

Lúc Vi Thiên Tuyệt chết, hắn còn nhìn tận mắt, loại hỏa diễm kia, hắn quả thật sợ hãi.

Đột nhiên, một người đứng sau lưng Lý Mục lạnh giọng mở miệng , kiếm chiêu nương theo cước bộ của hắn mà tiến lên, đánh thẳng tới phía Ôn Bình, kèm theo đó là tiếng rống đầy phẫn nộ:

- Tiểu tử, cút đi!

Lúc này, Triệu Doanh ngồi dựa vào thân cây, khi thấy cảnh này, mặt không có bất kỳ tí gì gọi là mừng rỡ, vội vàng đỡ nam trung niên họ Diệp lên rồi lui lại phía sau.

Nàng không nghĩ tới sẽ có người tới giúp đỡ nàng.

Nàng chỉ muốn có chạy trốn, tóm lại một câu, có thể chạy trốn được thì tốt, thực sự chạy không thoát thì nhận mệnh.

Nhưng đang cất bước, một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên truyền lại.

- Ầm!

Theo sau là thanh âm cây gãy đổ ngã xuống.

- Cạch!

- Cát!

Chim rừng bị dọa sợ bay tứ tán.

Triệu Doanh vô ý thức nhìn lại, sau khi thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi lộ ra sự kinh ngạc. Nàng căn bản không thể tin được chuyện này xảy ra trước mắt, bởi vì thực sự quá ảo. Thông Huyền Cảnh đuổi nàng trăm dặm, kém chút lấy mạng của nàng, bây giờ giống như là con muỗi vậy, bị người đánh bay xa mấy chục mét, đụng gãy mấy cây đại thụ trăm năm tuổi mới có thể dừng lại.

Đương nhiên, người thì ngừng thật.

Nhưng mà lại không thể động được.

Triệu Doanh vội vàng hô một tiếng :

- Diệp ca!

- Được cứu rồi!

Nam nhân họ Diệp nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Dịch bị phế kinh mạch nên không rõ chuyện vừa mới xảy ra, nhưng hắn thân là một Thông Huyền Cảnh, có thể cảm thụ rất rõ Thông Huyền cảnh trưởng lão một đường đuổi theo hắn muốn ra tay giết người thanh niên trước mặt này, thế nhưng lại bị thanh niên đó một quyền đập bay, thanh niên ngay cả mạch môn cũng không mở, chỉ dựa vào lực lượng của cơ thể.

Lý Mục thấy thế, giật mình, vội vàng chạy tới chỗ đồng bạn đang nằm bẹp, vội vàng dùng tay lắc lư hắn mấy lần, thế nhưng người kia căn bản không để ý tới hắn, mặc dù tim còn đập nhưng đã ngất đi.

- Hảo… tiểu tử!

Lý Mục quay người lại, lạnh giọng quát, chợt ánh mắt rét lạnh, trong lòng cũng không dám xem nhẹ thanh niên này nữa.

Dùng một quyền đã có thể đánh ngất Thông Huyền hạ cảnh, loại lực lượng này, không thể xem thường được. Bất quá còn tốt là tên Thông Huyền cảnh kia khi nghe tới tên tuổi của Huyền Lôi các liền lui xa.

Nếu không hai người bọn họ hợp lực, chuyện hôm nay quả thật không dễ kết thúc như vậy.

Lý Mục nhấc thương, lập tức nói với đồng bạn bên cạnh:

- Lão Mộc, cẩn thận một chút, tiểu tử này không đơn giản!

- Biết!

Một người khác lập tức trả lời.

Vung đao lên, mạch môn mở ra.

- Ầm!

Thanh âm chấn mạch qua đi, nam nhân cầm đao lập tức xuất thủ, đao như gió táp đánh tới phía Ôn Bình. Bất quá đã có đồng bạn trước đó làm vết xe đổ, hắn không lựa chọn cận chiến mà là phóng xuất đao khí hình thành từ mạch thuật nghênh địch. Trong chốc lát, đao khí tựa như có mắt đánh úp đến.

Nhưng đối mặt với đòn công kích này, Ôn Bình thực sự không có một suy nghĩ nghiêm túc nào để đánh nhau.

- Cái này mà cũng gọi là đao pháp? Ôn Bình nhịn không được chửi bậy một câu.

Nói xong, hắn trực tiếp đưa tay nghênh đón, giống như là muốn dùng tay không phá đao.

- Xoẹt!

Đao khí bị một trảo phá nát.

Tên cầm đao kia giật mình, bị dọa muốn lui ra sau. Người có thể sử dụng nhục thể phá mạch thuật, hắn thật sự không sinh ra được bất cứ suy nghĩ chống cự gì, trong đầu hắn hiện tại chỉ có một ý niệm, lui về sau, đợi Lý Mục ra tay. Nếu không, một mình hắn nghênh chiến thanh niên này, tám, chín phần mười không có kết quả tốt.

- Lý huynh, ra tay!

Lý Mục gật đầu, bỗng nhiên biến mất tại chỗ, sau đó hiện ra trước người đồng bạn, tốc độ nhanh đến khiến người chóng mắt. Đồng thời, hắn giơ trường thương lên, nương theo đó là thanh âm chấn mạch, trên mũi thương bỗng nhiên hội tụ lên một đoàn mạch khí, khi Lý Mục đâm trường thương ra phía trước, mạch khí thành dòng, đánh ra!

- Ầm!

Ôn Bình cũng theo đó đấm ra một quyền.

Nắm đấm cùng trường thương đối nhau như thế, chắc chắn nắm đấm sẽ bị áp chế.

Chỉ là kết quả thực tế không như suy nghĩ, lúc này Lý Mục bị đẩy lui vài chục bước, dùng trường thương đâm vào đất để tạo lực vẫn bị trượt xa mấy chục bước.

- Đây là linh thể? - Lý Mục phản ứng lại.

Bởi vì hắn không nghĩ ra được còn có thần lực trời sinh nào có thể ngạnh kháng với mạch thuật của Thông Huyền Cảnh mà còn chiếm thượng phong, dùng một quyền đơn giản phá đi mạch thuật của hắn.

- Chết đi!

Ôn Bình không còn kiên nhẫn, lạnh giọng tuyên án tử hình với hai đối thủ trước mặt.

Bấy giờ, nhìn một màn này, trên mặt Triệu Doanh lộ ra vẻ mừng rỡ.

Loại cảm giác đó, giống như là rơi xuống vách núi mà lại có người kéo lại.

Để cho lòng nàng tràn ngập hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Nói thật, chưa tìm được cháu trai mà phải chết, nàng không cam tâm.

Nàng muốn trước khi chết cũng có thể gặp lại thân nhân duy nhất của mình, đồng thời cũng không muốn để cho cháu của mình mất đi một người thân cuối cùng.

Sau khi suy tư, nàng đã thấy Ôn Bình mở mạch môn ra.

- Ầm!

Bạch sắc mạch môn mở ra.

【VIP】 Rốt Cuộc Gặp Thân Nhân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Dị mạch!

Thấy cảnh này, Lý Mục khẽ giật mình.

Hắn không nghĩ tới thanh niên trước mắt vậy mà là Thông Huyền Cảnh. Cho dù là ở Tử Mạch Hồ, chân chính thế lực tam tinh cũng chỉ có Thông Huyền Cảnh ở tuổi ba mươi trở lên. Đương nhiên, cũng có thể cải biến hình dạng, trong thiên địa này không thiếu mấy bảo vật có thể giúp trú nhan, có thể mang hình hài thanh niên nhưng cũng phải trăm tuổi cũng nên.

Nhưng mà, hai đầu lông mày ngây thơ kia là không thay đổi được.

Người trước mắt, tuyệt đối không quá hai mươi.

Hai mươi tuổi đạt Thông Huyền Cảnh, vậy khẳng định chỗ dựa sau lưng là cực lớn.

Đương nhiên, càng làm cho hắn kinh hãi là xuất hiện biến dị mạch môn, bạch sắc mạch môn đại biểu cho thủy nguyên tố, cùng cảnh giới có thể dễ dàng nghiền ép bọn họ.

- Chờ một chút, chúng ta là người của Huyền Lôi các!

Lý Mục lập tức giơ thương hô tạm dừng.

Thế nhưng Ôn Bình lại không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Mặc kệ là người của ngụy tam tinh thế lực hay tam tinh thật sự thì hắn cũng không quan tâm.

Hình phạt chi hỏa!

Ôn Bình vung tay, hỏa diễm lao tới.

- Hỏa diễm!

Hai người Lý Mục giật mình, sắc mặt như tro tàn.

Một người cầm thương, lập tức quét ra một mảnh mạch khí, như là gợn sóng cuồn cuộn lao tới phía trước. Một người cầm đao, trực tiếp nâng đao lên, nương theo mạch môn rung động mà đánh ra vô số đao khí, lại giao hòa cùng mạch khí, hóa thành lưới lớn úp tới. Thế nhưng là cả hai lại như là trâu rơi biển, trừ gợn sóng ban đầu đó ra, căn bản không tạo thêm được động tĩnh gì nữa.

- Bạch sắc mạch môn, không phải là nước sao?

Lý Mục kinh hô một tiếng, cũng không còn quan tâm bạch sắc mạch môn là đại biểu cho cái khỉ khô gì nữa, lập tức lui ra sau.

Hắn thật không nghĩ tới, một nơi hẻo lánh như ở đây lại xuất hiện một Thông Huyền dị mạch!

Uy năng của mạch thuật này, có thể phá tan mạch thuật của hai người họ, hiển nhiên không phải dựa vào Tuyền Qua Đồ, mà là dị mạch đúng nghĩa thật sự.

Chỉ là hai người cũng đã không có thời gian đi suy nghĩ mấy vấn đề này nữa, sau khi hỏa diễm lao tới, trực tiếp nuốt sống bọn họ, hai người chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết liền liền hóa thành tro tàn.

Hình Phạt chi hỏa, không phải hai tên Thông Huyền hạ cảnh vô cấu chi thể có thể tiếp nhận, trừ việc nháy mắt hóa thành tro tàn, bọn họ không có con đường thứ hai.

Chỉ chốc lát, hỏa diễm tán đi.

Ôn Bình thu hồi mạch môn, hai người Lý Mục biến mất, cây cối xung quanh cũng bị cháy rụi, cộng thêm tên tu sĩ Thông Huyền hạ cảnh hôn mê ở mười mấy mét ngoài kia.

Bây giờ, Hoàn Thành mới dám tới gần, sau khi nhìn chung quanh một lượt, hậm hực nói một câu:

- May là biết trốn xa trước!

Lúc này, Ôn Bình đi tới trước mặt Triệu Doanh.

- Đứng lên đi!

Triệu Doanh vội vàng đỡ nam nhân họ Diệp đứng dậy, nói cảm tạ liên tục.

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!

Cảm giác sống sót sau tai nạn, thực sự là quá thoải mái.

Nếu như không phải đỡ người nam nhân bên cạnh, nàng thật muốn quỳ xuống, dập đầu tạ ơn.

Ôn Bình nhìn nam nhân trung niên bên cạnh, nói:

- Hắn không có việc gì, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng là ổn!

- Ân!

Triệu Doanh vội vàng gật đầu?

Nam nhân họ Diệp cũng nhịn đau mở miệng :

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, tại hạ Diệp… Diệp Phi, ngày sau nếu tiền bối có việc, chỉ cần nói một tiếng, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ.

Ôn Bình gật đầu:

- Ừm!

Sau khi đáp lời, hắn không tiếp tục để ý tới Diệp Phi, ném vấn đề này ra sau đầu.

Lại nói, một cái Thông Huyền hạ cảnh, có thể giúp hắn cái gì?

Chợt Ôn Bình hỏi Triệu Doanh.

- Ngươi một mực không nói người ngươi tìm tên gì, hiện tại ta cứu ngươi một mạng, ngươi có thể nói ra sao?

- Vì sao tiền bối lại hỏi chuyện này?

Triệu Doanh chợt trở nên cảnh giác.

Diệu Phi ở bên cạnh vội vàng nháy mắt ra hiệu, nói:

- Yên tâm đi, nhân thủ của Phi Long hội dù nhiều, cũng không uy hiếp được một Thông Huyền có dị mạch.

Hắn biết Triệu Doanh không hiểu thế giới phía trên Thông Huyền cảnh cho nên vội vàng giải thích.

Dù sao người ta là quan tâm, mà Triệu Doanh còn mang cảm giác xem đối phương làm địch nhân, sao lại không khiến cho ân nhân sinh ra ác cảm.

Triệu Doanh gật đầu, vừa định nói hai chữ Triệu Dịch, Ôn Bình liền cắt ngang.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Giữa trưa.

- Ta vừa vặn biết một người giống như miêu tả của ngươi, tính cách tương tự, hắn đang cầm Phi Tướng kiếm của ta tìm ngươi, nếu như muốn gặp hắn thì theo ta!

Hoàn Thành nói tiếp:

- Chúng ta đã tìm ngươi mấy ngày nay, kém chút đem toàn bộ Thương Ngô thành lật lên. May là ngươi lại chạy trở về!

Hoàn Thành cũng không nói được nàng rốt cuộc là may hay không may nữa.

Bị Thông Huyền Cảnh truy sát, kém chút mất mạng, đây là một cái bi kịch. Ngụy tam tinh thế lực, chỉ cần lộ ra thông tin này, bất cứ thành nào cũng sẽ ra tay hỗ trợ bọn họ bắt hai người Triệu Doanh lại.

Nhưng nàng lại chạy về Thương Ngô thành, vừa vặn gặp Ôn Bình?

Nói tóm lại, nàng giờ khắc này xem như may mắn.

Ôn Bình vừa đi, Hoàn Thành sau khi nói xong câu đó cũng bước theo sau, ra khỏi rừng rậm. Triệu Doanh thấy Ôn Bình rời đi, liếc nhìn Diệp Phi, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng. Diệp Phi cũng lộ ra ý cười, dù là nụ cười này nhìn tái nhợt, nhưng vẻ vui mừng kia là không thể che giấu được.

- Đi theo đi, vị tiền bối này ngay cả Huyền Lôi các Thông Huyền Cảnh cũng nói giết liền giết, chắc chắn sẽ không vô cớ bắt chúng ta tiêu khiển. Rất có thể chất nhi của ngươi thật ở tại Thương Ngô thành.

- Ừm!

Triệu Doanh gật đầu, đỡ Diệp Phi đi tới Thương Ngô thành.

Ngoài rừng rậm, Mộ Dung Hi thấy Ôn Bình đi ra vội vàng tiến lên hỏi thăm:

- Ôn tông chủ, xảy ra chuyện gì?

- Chút chuyện nhỏ mà thôi!

Ôn Bình nói xong, quay đầu nhìn hai người Triệu Doanh.

- Đúng rồi, ngươi sắp xếp chỗ ở cho hai người họ, gần Vân Lam sơn là được!

Mộ Dung Hi gật đầu.

- Ôn tông chủ yên tâm!

Ôn Bình quay đầu lại, nói:

- Các ngươi trước tiên dưỡng thương, ta sẽ để Triệu Dịch tới gặp ngươi!

Nghe được cái tên Triệu Dịch này, trong lòng Triệu Doanh bỗng nhiên khẽ động một cái.

Được rồi!

Nàng tìm mấy tháng, rốt cuộc tìm được.

- Đa tạ tiền bối.

Triệu Doanh vội vàng khom người?

Cảm kích khẳng định là không thể diễn tả bằng lời, nàng âm thầm thề, chờ gặp được chất nhi của nàng, làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp cho vị tiền bối này.

Sau khi vào thành, Ôn Bình không nán lại Thương Ngô thành lâu.

Vừa lên núi thì đi thẳng một mạch tới khu ký túc xá, bên trong khu ký túc xá, tất cả mọi người còn đang tu luyện, Triệu Dịch cũng đang tu luyện. Bất quá giờ phút này hắn cũng không ở trạng thái ổn định nhất.

Tu luyện bốn ngày, lại không chạm đến cánh cửa nhập môn, thật vất vả lắm mới làm kiếm bay lên, lại không kiên trì được một giây liền rơi xuống, làm đi làm lại vẫn rơi, ngự kiếm còn không cao tới ngực mình.

Đương nhiên, việc này không phải là do tư chất của hắn kém.

Tư chất ở thế giới này, chỉ tương ứng với tốc độ tu luyện, liên quan tới thành tựu ở tương lai là mạch khí.

Ngự kiếm thuật dùng là linh khí.

Cả hai khác biệt hoàn toàn.

Nhưng tiến độ của Triệu Dịch thực sự quá chậm?

Ôn Bình nói:

- Triệu Dịch, nghỉ đi, ta tìm được cô cô ngươi rồi!

- Bang!

Kiếm vừa bay lên nửa mét lập tức rơi xuống nền gạch.

- Tìm được rồi sao?

- Nhanh như vậy?

Những người khác còn phản ứng nhanh hơn cả Triệu Dịch, gác lại chuyện tu hành, vây quanh Triệu Dịch cùng đi ra ngoài.

Triệu Dịch vui đến phát khóc rời khỏi Bất Hủ Tông, chạy hết tốc lực đi tới bên ngoài khách sạn dưới sự chỉ dẫn của người phủ thành chủ.

- Cộc!

- Cộc!

- Cộc!

Ba bước, quả thực, như người thường phải đi chục bước mới có thể đi tới cầu thang.

Vừa lên lầu, liền thấy Triệu Doanh bưng chậu nước đi vào phòng, bàn tay vô ý thức nắm chặt Phi Tướng kiếm.

【VIP】 Khán Giả Lên Núi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Quay đầu lại, Triệu Doanh cũng nhìn thấy Triệu Dịch, trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, chậu gỗ trong tay rơi xuống đất.

- Bang!

Nước làm ướt giày.

Cũng làm ướt mắt của nàng.

- Giống! Thật giống!

Triệu Doanh vui đến phát khóc, đi tới trước mặt Triệu Dịch, nhìn xem Triệu Dịch như thấy ca ca của mình, thấy được tẩu tử của mình.

Trước kia, nàng đã từng tưởng tượng qua một màn này.

Trong mơ cũng gặp vài lần.

Vì giờ khắc gặp được nhau này, nàng không tiếc phản bội, chạy trốn khỏi Huyền Lôi các, cũng không tiếc liều chết với người ta để cho kinh mạch bị phế bỏ.

Thật là thực hiện, nàng không biết nên nói cái gì.

Nàng chỉ biết là cả đời này không tiếc.

Đi qua ôm Triệu Dịch một cái, thanh âm nghẹn ngào :

- Tiểu Dịch… Ta rốt cuộc tìm được ngươi!

- Cô… Cô…!

Triệu Dịch luống cuống chân tay, run run đứng tại chỗ.

Khoảnh khắc kéo dài thật lâu.

Có lẽ đối với người xem bên ngoài là đã trôi qua mấy trăm hô hấp.

Nhưng đối với hai người Triệu Dịch thì chuyện này chỉ tựa như một hơi mà thôi.

Khi "một hơi" này qua đi, Triệu Doanh buông lỏng Triệu Dịch ra, lau nước mắt, một tay nắm vai Triệu Dịch, kích động nói:

- Cô cô rốt cuộc tìm được ngươi, không thẹn với phụ thân ngươi, không thẹn với ngàn người đã chết của Triệu gia. Rất tốt, càng lớn càng soái, có phong thái của phụ thân ngươi lúc còn trẻ!

Triệu Dịch gật gù.

Tay lại càng nắm chặt Phi Tướng kiếm hơn.

…

Trong khách sạn, bọn người Hoàn Thành ở đầu bậc thang nhìn một màn này đều nở nụ cười.

Vui vì giờ khắc này, Triệu Dịch cũng có thể gặp được thân nhân.

Sau một hồi lâu, Chiêm Đài Thanh Huyền dù có chút xúc động khi nhìn thấy cảnh này nhưng vẫn thúc giục mọi người rời đi:

- Đi thôi, mau trở về, giờ Tý là bắt đầu tông môn tỷ thí!

- Đi thôi!

Dương Nhạc Nhạc dẫn đầu rời đi.

Mà mọi người cũng nhịn không được, cứ đi hai ba bước lại quay đầu lại nhìn một chút.

Vì muốn nhìn một màn hạnh phúc này thêm vài lần.

…

Bất Hủ Tông.

Dược Sơn, nơi có linh khí tốt nhất Bất Hủ Tông. Trăm ngàn năm qua, Bất Hủ Tông luôn sử dụng để gieo trồng dược

thảo, mặc dù đã bỏ hoang một năm, nhưng nếu dẹp một ít cỏ hoang đi vào vẫn có thể nhìn thấy được thật nhiều dược thảo trân quý.

Ôn Bình không xuống núi theo đám người Dương Nhạc Nhạc mà đi tới Dược Sơn, dùng Hình phạt chi hỏa thiêu ra một mảnh đất trống, sau đó lại mua một chiếc cuốc mới trong cửa hàng hệ thống.

- Ầm!

- Ầm!

Một cuốc lại một cuốc đào ra một mảnh nhỏ, sau đó tưới kinh thủy trong thùng xuống, làm ướt Vô Trần Thổ.

Mở túi ra, lấy một ít hạt giống.

Ở thế giới ban đầu của hắn, trồng hạt thóc, trước tiên cần ủ cho lên mầm. Khi mầm lúa sinh trưởng tới đến độ thích hợp, mới có thể đem trồng xuống ruộng.

Hơn nữa không thể trồng quá sát nhau, mỗi khi trồng xuống vài cọng lúa mầm liền phải cách một khoảng, mục đích là tiện cho thu hoạch. Bất quá, thế giới này lại khác.

Ruộng khô cũng có thể trồng lúa.

Hơn nữa không cần chú ý nhiều như vậy.

Nếu Thương Ngô thành là xây dựng trên bình nguyên thì cũng không phải lo lắng chuyện lương thực.

Nhưng mà Thương Ngô thành lại xây ở vùng núi, ra khỏi thành thì bình nguyên cũng không kéo dài được bao xa. Ngày sau muốn không bị người khác nắm điểm yếu thì phải đốn rừng, khai hoang, tạo đồn điền. Bất quá đây là chuyện sau này, chuyện trước mắt là phải giải quyết chuyện thiếu lương thực.

Sau khi vẩy mấy hạt thóc xuống, Ôn Bình đắp lên một lớp đất mỏng.

Có linh thủy tưới vào nên hạt ngũ cốc nảy mầm rất nhanh.

Một điểm xanh nhạt nhô ra, tốc độ sinh trưởng bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ.

- Hệ thống, nếu ta sử dụng linh thủy tưới cho hạt thóc, chu kỳ sinh trưởng của chúng sẽ rút ngắn sao?

- Phải, thế nhưng cũng không được lãng phí.

- Cái này thì lãng phí khỉ khô gì?

Giếng ở đó, nước căn bản là dùng mãi không cạn, tưới cho Kiến Mộc được thì tự nhiên cũng có thể tưới cho hạt thóc, sao lại nói không nên lãng phí.

Hệ thống biết Ôn Bình suy nghĩ cái gì, nói tiếp:

- Nếu là kí chủ thăng cấp phòng bếp, rất có thể sẽ xuất hiện nguyên liệu nấu ăn mới, linh mễ liền là một loại trong đó, linh mễ dùng linh thủy để tưới mới là thích hợp!

- Linh mễ? Có tác dụng gì?

- Ăn ngon, mà cũng có thể nâng cao tư chất, về phần hiệu dụng khác thì phải đợi kí chủ thăng cấp khu ký túc xá mới có thể biết thêm.

- Vậy không cần vội!

Trên người Ôn Bình đúng là còn đủ tiền để thăng cấp phòng bếp, nhưng hệ thống chỉ nói là “có thể sẽ xuất hiện “.

Nếu là vậy, liền tạm thời không cần lãng phí số tiền này.

Phải góp nhặt lại để kiến tạo kiến trúc mới.

Sau một lúc lâu nhìn mầm non mọc lên, Ôn Bình mới đứng dậy đi tới Vân Lam sơn.

Chỉ đợi ban đêm thi đấu, bí cảnh mở ra rồi lại đến xem. Về phần mỗi một gốc sinh trưởng, hắn cảm thấy hẳn là không cần mấy ngày cũng có thể nhìn thấy.

Chỉ cần xác định rõ thời gian sinh trưởng một trượng này, hắn liền có thể tính ra nên trồng bao nhiêu trên Dược Sơn mới có thể nuôi sống Thương Ngô thành một, hai tháng sắp tới.

Cho đến khi qua được nguy cơ!

Lúc trở lại Vân Lam sơn, mấy người Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng tới.

Trải qua mấy ngày giải độc, Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng đã có thể ra ngoài đi lại bình thường, bất quá thoạt nhìn vẫn là đặc biệt suy yếu. Nhưng cho dù như thế, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, vừa đến liền cười cười, ôm Ôn Bình một chút, từ trạng thái tinh thần có thể nhìn ra lão này còn chưa lên bàn thờ được.

Bích Nguyệt Phiêu Linh hỏi:

- Ôn tông chủ, chúng ta có đến trễ hay không?

- Phiêu Linh tiền bối, không có đến trễ, mà là đến sớm rồi!

Giờ Tý mới bắt đầu mở bí cảnh, bây giờ mới đầu chiều mà thôi.

Bích Nguyệt Phiêu Linh ngây ra một lúc :

- Sớm?

- Bất quá cũng không có việc gì, hôm nay có thể ở Bất Hủ Tông không giới hạn thời gian!

Đã đáp ứng cho người ta xem thi đấu, Ôn Bình cũng trực tiếp tạm thời hủy bỏ quy củ này.

Mấy người Bích Nguyệt Phiêu Linh nghe được Ôn Bình nói, đều nhoẻn miệng cười.

Hoa Sơn vội vàng đưa ra một cái hộp quà.

- Ôn tông chủ, lễ vật nho nhỏ xin chớ ghét bỏ.

Bích Nguyệt Phiêu Linh nói tiếp:

- Ôn tông chủ, đây là vật mà chỉ có Bích Nguyệt gia ta có, Lâm Lam Huyết Ngọc, đặt ở trong phòng có thể tăng tốc độ ngưng tụ mạch khí, đạt được hiệu quả tăng phúc tu luyện. Đương nhiên, coi như không có loại hiệu quả này, giá trị cũng không ít. Nếu như Ôn tông chủ muốn bán nó, hai mươi khối bạch tinh cũng có người muốn mua!

Nói xong, Hoa Sơn chậm rãi mở hộp ra.

Óng ánh long lanh, một khối ngọc đỏ như máu tươi xuất hiện trong tầm mắt, ở trong viên ngọc này lại có thể nhìn thấy mấy sợi tơ máu đang di động?

Hiển nhiên, đây chính là bảo vật hiếm có.

Ôn Bình cũng không dong dài mà thu lại ngay, coi như là vé vào xem thi đấu.

Không cần hiệu quả đặc biệt của nó, để trong phòng làm vật trang trí cũng được.

Chợt, Ôn Bình chỉ Vương á đang ở trong lương đình cách đó không xa, nói:

- Còn có một đoạn thời gian lâu mới bắt đầu thi đấu, nếu có hứng thú thì có thể đi qua đó tìm Vương bá đánh cờ!

- Ôn tông chủ ngươi cứ làm việc của mình đi, chúng ra ở đây chơi cờ chờ thi đấu bắt đầu!

Bích Nguyệt Phiêu Linh cùng Ôn Bình vui vẻ đạt thành chung nhận thức.

Không được tùy ý đi loạn.

Bích Nguyệt Phiêu Linh lập tức đi tới chỗ Vương bá:

- Bằng hữu, lão hủ đến chơi cùng ngươi trận tiếp theo nha!

- Hừ! Muốn thắng ta? Ngươi suy nghĩ nhiều!

Vương bá ứng tiếng, vội vàng bày cờ.

Rất hiển nhiên, hắn đem chữ “cùng ngươi” thành “thắng ngươi”.

Một bên khác, bên tai Ôn Bình bỗng nhiên vang lên thanh âm của hệ thống.

- Nhiệm vụ hoàn thành.

- Kiếm tu trời sinh xuất hiện.

【VIP】 Cửa Vào Bí Cảnh Xuất Hiện!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Nhận ban thưởng ngay?

-Tất nhiên!

- Thể hồ quán đỉnh, ngẫu nhiên thăng cấp kiến trúc một lần, nhận thành công!

Khi cửa sổ thông tin nhảy ra, Ôn Bình không kịp chờ đợi hỏi:

- Hệ thống, ai là kiếm tu trời sinh?

- La Mịch.

- Quả nhiên!

Kết quả này y như dự đoán của Ôn Bình, dù sao vừa đến đã kích phát thể hồ quán đỉnh, vận khí chính là thứ luôn đi kèm với năng lực.

Ôn Bình không dùng ban thưởng nhiệm vụ luôn mà đi tới Khu ký túc.

Trên đường đi tới Khu ký túc, thấy La Mịch đang ngự kiếm.

Đương nhiên, ngự kiếm ở đây chính là chân chính ngự kiếm mà không đơn thuần là khiến nó bay.

Kiếm dưới sự điều khiển của La Mịch hóa thành lưu quang dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua trên bầu trời, từ trên xuống dưới, rồi lại từ trái sang phải, rất linh động, đây là Ngự kiếm thuật nhập môn cấp độ không có linh tính. Ngoài ra, nhập môn cùng tiểu thành cũng khác nhau một điểm nữa, đó là mở ra cánh cửa điều khiển thanh kiếm thứ hai. Ngự kiếm thuật, nó

không giống Phi Kiếm thuật, Ngự kiếm thuật có mục tiêu là điều khiển vạn kiếm!

Đương nhiên, tu sĩ luyện thể là không làm được.

Thông Huyền Cảnh cũng chưa chắc làm được.

Nhưng nếu như viên mãn, lấy thực lực của Thần Huyền Cảnh chắc là có thể ngự mười thanh kiếm trở lên.

Bất quá, mấy cái này nói bây giờ cũng không quan trọng, La Mịch sau khi khiến thanh kiếm thứ nhất bay lên, tâm niệm vừa động, cũng làm cho thanh thứ hai chậm rãi lơ lửng.

Hoa Tiểu Chu nhìn cảnh này, tất nhiên cao hứng, nhìn thấy La Mịch càng tốt thì nàng càng hạnh phúc trong lòng.

Nhưng mà đằng sau niềm vui còn có một chút thất lạc.

Bởi vì từ trước tới nay, nàng chưa từng thua La Mịch.

Mà lúc này, La Mịch mới vào Bất Hủ Tông có mấy ngày, lại đã vượt xa nàng một bước lớn.

Nhập môn cách tiểu thành là cả một lạch trời.

Nàng cảm giác một khi đánh nhau, Ngự kiếm thuật cấp độ nhập môn chẳng khác gì trò trẻ con.

Tuyền Qua thần tượng Chiêm Đài Thanh Huyền vậy mà cũng không nhịn được ở một bên cảm thán:

- Kẻ này không tầm thường!

Nàng cũng chỉ mới đem Ngự kiếm thuật luyện đến nhập môn mà thôi, một tên tiểu bối đã luyện tới tiểu thành.

Loại pháp thuật này, tuyệt đối là thứ áp đảo dị mạch mạch thuật, liền trước mắt mà nói, trong mạch thuật không có tồn tại gì có thể khắc chế nó. Về sau có lẽ sẽ có, thế nhưng hiện tại Ngự kiếm thuật sắp thành bá chủ rồi.

Dương Nhạc Nhạc nghe được Chiêm Đài Thanh Huyền nói, cũng không nhịn được cảm thán:

- Xong rồi, tân sư đệ này ngay cả Chiêm Đài trưởng lão cũng tán thưởng, danh tiếng thi đấu sắp bị cướp!

- Không có việc gì, còn có ta ở đây!

Hoàn Sơn lập tức trả lời, vỗ tay chỉ về Trảm Long kiếm.

- Nhờ vào ngươi, sư đệ!

- Sư huynh, đừng thua!

Mấy người vội vàng trả lời.

Đúng lúc này, kiếm vốn đang bay ngon lành trên không trung đột nhiên rung động một chút, sau đó rơi xuống như chim nhỏ mất cánh.

La Mịch giật mình, bỏ qua thanh kiếm thứ hai, lại tập trung điều khiển thanh kiếm đầu tiên trên không trung. Bởi vậy ngay lúc kiếm sắp rơi xuống, hữu kinh vô hiểm bay lên lại. Sau khi điều khiển kiếm bay một vòng , La Mịch thu hồi kiếm. Nhìn kiếm bay vào vỏ, hắn như có điều suy nghĩ, đứng ngẩn người.

- Còn không có cách phân thần để điều khiển hai thanh kiếm cùng lúc, haiza!

La Mịch thở dài lại khiến đám người ném qua ánh mắt khinh bỉ.

Lâm Khả Vô đứng lên đầu tiên, lộ ra tu vi Luyện thể thập tam trọng, nói:

- Sư đệ, chúng ta luận bàn một chút đuê!

- Ta cũng muốn luận bàn với hắn! - Diệu Âm vậy mà cũng đứng dậy nói theo.

Xem ra nàng cũng không chịu được La Mịch trang bức, quyết định dùng ưu thế về cảnh giới để hạ khí thế La Mịch một phen.

Nếu không đợi đến khi thi đấu, nàng lại bị La Mịch cho ăn hành ngập mặt.

La Mịch thấy thế, vội vàng xua tay:

- Hơ hơ, sư huynh, sư tỉ, cầu bỏ qua!

- Không được!

Đám người đồng thanh.

Lúc này, Ôn Bình nhìn khu ký túc xá rộn ràng, chậm rãi xoay người rời đi.

Ban thưởng thể hồ quán đỉnh hắn tính là để sau hãy dùng, trước mắt quan trọng là thăng cấp kiến trúc ngẫu nhiên.

Hắn chỉ hi vọng sẽ là Thính Vũ các.

Dù sao muốn thăng cấp Thính Vũ các lần nữa phải tốn ba trăm khối bạch tinh đấy.

- Hệ thống, mở thăng cấp!

Dứt lời, địa đồ Bất Hủ Tông hiện ra trước mắt.

Ôn Bình thầm mong là Thính vũ các.

Sau một khắc, thanh âm hệ thống vang lên:

- Thăng cấp kiến trúc ngẫu nhiên - Trù phòng!

- A đù! Trù phòng!

Ôn Bình giật mình, mặt mũi xám xịt.

Haiza, không giúp hắn thực hiện mộng tưởng thì cũng thôi đi, lại cho hắn cái đả kịch nặng như vậy, cái này cũng quá không không nể mặt đi.

Đương nhiên, đúng là có thể tiết kiệm một khoản.

Nhưng mà tiết kiệm cũng hơi ít rồi.

- Hệ thống, ngươi đang định bán tháo linh mễ à?

- Là lựa chọn ngẫu nhiên, hệ thống không làm chủ. Hơn nữa, cho dù là xuất hiện linh mễ, đó cũng là vật trong cửa hàng, không phải công năng có được sau khi thăng cấp trù phòng, kí chủ không nên có cảm giác mất mát.

- Không mất mát, chỉ là không như mong muốn mà thôi, thăng cấp đi!

Nói xong, cửa sổ thông tin hiện ra.

- Đang thăng cấp trù phòng.

- Thời gian thăng cấp còn lại: 5 giờ.

Cứ như thế, thời gian trôi qua từng chút từng chút một, Hoàn Thành cũng đã lên núi một lần, thế nhưng khi biết đến ban đêm mới bắt đầu thì lại trở về.

Màn đêm buông xuống không lâu, thanh âm hệ thống lại vang lên:

- Bí cảnh mở ra.

- Xin kí chủ lập tức để đệ tử chuẩn bị sẵn sàng, ba giờ sau chính thức tiến nhập.

- Cửa vào bí cảnh ở đâu?

- Trước chủ điện?

Bày đường hoàng ở chủ điện luôn sao?

Ôn Bình có chút bất đắc dĩ, sau đó vội vàng đi tới chủ điện. Quả nhiên, giữa sân rộng ở chủ điện, thấy được cửa vào bí cảnh tựa như vòng xoáy đen.

Lúc này, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh ngồi trong lương đình, kinh ngạc nhìn thứ vừa mới xuất hiện.

Bọn họ không biết rõ đó là gì.

Nhưng bởi vì có Vương bá thúc giục hạ cờ, Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng không tiện bỏ dở ván cờ mà đi.

Ván cờ kết thúc nhanh chóng, Bích Nguyệt Phiêu Linh vội vàng đi tới chỗ vòng xoáy, đứng ở đó, lộ vẻ mặt nghi ngờ.

Hắn vừa đến, Bích Nguyệt Di vội vàng chỉ mấy chữ lơ lửng trên vòng xoáy, nói:

- Thái gia, ngươi mau nhìn!

Bích Nguyệt Phiêu Linh nhìn lên.

Trên đó có một hàng chữ lơ lửng: Bất Hủ Tông - Cửa vào tông môn đại bỉ (1) lần thứ nhất.

(1) Đại bỉ: Trận đấu.

- Thi đấu ở sau cái này sao?

Bích Nguyệt Phiêu Linh âm thầm kinh hãi.

Lục Dã cũng lấy làm kinh ngạc nói:

- Tiền bối sau lưng Bất Hủ Tông quả là mạnh mẽ, vì một cái đại bỉ mà mở ra cái bí cảnh.

Bích Nguyệt Phiêu Linh không dám chắc, bởi vì hắn không tưởng tượng ra được, có thể mở ra bí cảnh, loại thủ đoạn này phải đến cảnh giới cỡ nào?

- Có lẽ đã có trước đó, đây chỉ là vừa mở ra thôi.

- Có lẽ vậy!

Lục Dã gật gù, cũng không nói đồng tình hay phản bác Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Cho dù là có trước rồi thì Bất Hủ Tông này cũng thật là trâu bò, vì một trận thi đấu của đệ tử mà dùng bí cảnh.

Bí cảnh tại Tử Mạch hồ đều là chỗ thần bí, nếu như bị Tam tinh tông môn phát hiện, ngay lập tức phong tỏa coi như bảo bối.

Lúc này, Ôn Bình đi đến, Hoàn Thành cũng đến.

Hoàn Thành mang theo một thân tín Thập tam trọng cảnh, còn có phu nhân, dù sao con trai nàng tham gia, không thể bỏ qua.

Ôn Bình tự nhiên cũng không có để ý, thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không quan trọng.

Lúc thấy Bất Hủ Tông không có động tĩnh gì, Hoàn Thành không hiểu hỏi:

- Còn chưa bắt đầu sao?

- Còn có một đoạn thời gian!

Ôn Bình lập tức hỏi Hệ thống :

- Chúng ta muốn xem bí cảnh này thì xem kiểu gì?

- Có thể thông qua quan ảnh thất.

- Được!

Ôn Bình gật gù, lập tức dẫn đám người đi đến Quan ảnh thất.

Lúc này cách thời gian bắt đầu thi đấu còn có hai giờ.

【VIP】 Thi Đấu Bắt Đầu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thương Ngô thành.

Trong khách sạn, Triệu Dịch còn đang trò chuyện cùng Triệu Doanh, rõ ràng trước kia gặp chưa gặp được mấy lần, nhưng chủ đề nói chuyện thì lại đặc biệt nhiều.

Hai người đều cố tránh chuyện Triệu gia bị diệt tộc, thế nhưng là mỗi một câu nói cũng không thể thoát khỏi chuyện lúc trước.

Bất quá, phải nói là lần này hai người gặp nhau cũng vui vẻ.

Thân nhân là quan hệ thân mật nhất trên thế gian này.

Triệu Dịch cho là mình sẽ không còn thân nhân, nhưng bây giờ lại xuất hiện cô cô ruột, chuyện không vui tạm thời bỏ sang một bên.

Lơ đãng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh nến chập chờn khiến Triệu Dịch giật mình, nhớ tới chuyện tông môn thi đấu.

- Cô cô, ta còn có việc phải đi rồi!

- Đi đâu? Ta đã nghĩ kỹ rồi, ngày mai chúng ta đi tạ ơn vị tông chủ kia rồi rời Thương Ngô thành, ta đã tính toán hành trình rồi, chờ ngươi tu luyện đến khi có khả năng báo thù rồi lại trở về. Ngươi bây giờ là luyện thể thất trọng, nhất định có thể vào Thông Huyền Cảnh trước bốn mươi tuổi. Hơn hai mươi năm mà thôi, một cái chớp mắt, chúng ta có thể chờ được!

Nói xong, Triệu Doanh liếc nhìn Diệp Phi ở bên cạnh một chút.

Diệp Phi gật đầu.

- Ta giúp các ngươi!

Triệu Doanh thỏa mãn cười cười, sau đó chuyển ánh mắt sang người Triệu Dịch.

Triệu Dịch vội vàng nói:

- Cô cô, ta hiện tại phải hồi tông tham gia thi đấu, thật phải đi, ta ngày mai sẽ xuống núi thăm ngươi!

- Tông môn thi đấu!?

- Ngươi gia nhập tông môn của vị tiền bối kia?

Hai người Diệp Phi và Triệu Doanh lần lượt mở miệng hỏi.

Cái trước là nghi vấn, cái sau tuy vẫn mang theo ý tra hỏi nhưng phần nhiều là sự kinh ngạc.

Triệu Dịch trả lời :

- Ừm, sau khi ta chạy trốn đến Thương Ngô thành, vốn dự định bán thân, lặng yên làm thuê cho người khác cả đời. Là tông chủ tìm được ta, chuộc ta về, hơn nữa còn giúp ta tái tạo kinh mạch lại. Ta hiện tại là đệ tử Bất Hủ Tông. Cô cô, ta đi trước, ngày mai lại đến thăm ngươi!

- Bất Hủ Tông!

Hai người đều giật mình.

Tên tuổi Bất Hủ Tông một tháng nay cũng nghe được không ít.

Vị tông chủ kía chính là nhân vật to gan lớn mật nhất ở Đông Hồ.

Triệu Doanh không khỏi cảm thán một câu:

- Không nghĩ tới hắn vậy mà là tông chủ Bất Hủ Tông!

Diệp Phi vội vàng mở miệng :

- Đi thôi, còn nhiều thời gian, không thể bỏ qua lần tông môn thi đấu này. Thi đấu, thế nhưng là nơi quyết định tương lai ngươi thu hoạch được bao nhiêu tài nguyên!

Diệp Phi cười cười.

Hắn cảm thấy cao hứng thay cho Triệu Dịch.

Hắn biết, người tông chủ này là cường giả mà ngay cả Vi Thiên Tuyệt cũng bị hắn giết.

Cơ hồ là không có địch thủ tại Đông Hồ.

Đừng nói là Phi Long hội, chỉ e là Cực Cảnh Sơn cũng không dám tìm phiền toái!

Triệu Dịch có thể gia nhập tông môn như Bất Hủ Tông, là người khác cầu đều không được, có thể tu hành ở trong đó, vậy thì càng tuyệt vời.

Triệu Dịch cũng không giải thích, sau khi ôm tạm biệt cô cô của mình, liền trở về Bất Hủ Tông.

Lúc hắn trở lại Bất Hủ Tông, quảng trường đã tập trung rất nhiều người.

Mọi người sau khi thấy Triệu Dịch về, vội vàng vẫy gọi :

- Triệu sư huynh, đang chờ ngươi!

- Nhanh lên!

Đám người đồng thanh hô, Triệu Dịch vội vàng chạy đến, trả Phi Tướng kiếm cho Ôn Bình, nói:

- Đa tạ tông chủ!

Ôn Bình gật đầu, tiếp nhận thanh kiếm.

- Được rồi, chuẩn bị đi. Còn có một khắc đồng hồ nữa bí cảnh sẽ mở ra!

Sau khi Triệu Dịch trở lại đội ngũ, Ôn Bình nói tiếp:

- Tất cả nghe kỹ đây, bên trong bí cảnh, chia làm ba thông đạo. Cái thứ nhất, dành cho người tu luyện Giao Long nộ. Cái thứ hai, dành cho người tu luyện Hỏa Diễm thuật. Cái thứ ba, dành cho người tu luyện Ngự kiếm thuật. Phải nhớ kỹ, địch nhân của các ngươi không phải đồng môn mà là địch nhân bên ngoài!

- Địch nhân bên ngoài?!

Đám người giật mình, cảnh tượng sư huynh đệ “choảng” nhau trong đầu biến mất.

Đệ tử luận bàn!

Quyết định ai mới là người tu luyện pháp thuật mạnh nhất Bất Hủ Tông.

Việc này có ỹ nghĩa hơn nhiều việc tranh tài xem ai cảnh giới cao hơn.

Thế nhưng lại không ngờ tới, đại bỉ lần này vậy mà là một trận thí luyện.

Ôn Bình cũng không tiếp tục dài dòng, lần nữa nói ra ban thưởng :

- Người thắng, ban thưởng Hỏa Long thuật, ban cho một pháp bảo ngẫu nhiên trong thế giới Tru Tiên, cho nên xuất ra bản lĩnh tốt nhất của các ngươi đi!

Nói xong, Ôn Bình liền chờ đợi đến thời gian.

Chỉ chốc lát, giờ Tý đến.

Lưu quang tại lối vào bí cảnh đột nhiên xoay tròn, Ôn Bình lại nhắc nhở lần nữa:

- Cảnh giới cùng năng lực của tất cả mọi người đều bị hạn chế, cho nên tốt nhất cho mình một cái đánh giá thực lực khách quan nhất. Mặc dù thua cũng không bị gì, thế nhưng ta chỉ hy vọng các ngươi tốt nhất đừng vừa bắt đầu thí luyện đã bị loại ngay!

- Nhất định sẽ không!

- Đi thôi!

Đám người hưởng ứng một tiếng, sau đó cất bước đi vào bí cảnh.

Sau khi tất cả đều đi vào bên trong, cửa vào bí cảnh bỗng nhiên biến mất.

Mà Ôn Bình thì đi thẳng tới Quan ảnh thất, thuận tiện mang theo một chén linh thủy đến cho những người xem thi đấu.

Ôn Bình vừa đi vào Quan ảnh thất, thê tử của Hoàn Thành - một người phụ nữ rất khéo léo, ôn hòa mở miệng hỏi:

- Ôn tông chủ, thi đấu còn chưa bắt đầu sao?

Đây là lần thứ hai Ôn Bình nhìn thấy phu nhân của Hoàn Thành - Cung Vũ Hân.

Lần đầu tiên nhìn thấy là tại lễ trưởng thành của mình.

Cái gia đình này, để Ôn Bình hiện tại cũng cảm giác được kỳ diệu, tính cách đôi phu phụ này khác nhau một trời một vực, thế nhưng lại sống chung với nhau gần hai mươi năm.

Cung Vũ Hân hiện tại hỏi một câu mà ai cũng muốn hỏi, sau khi đưa nước qua, Ôn Bình nói:

- Đã bắt đầu rồi!

Bích Nguyệt Phiêu Linh hỏi:

- Vậy chúng ta ngồi ở đây!

Ôn Bình không nói gì thêm, lập tức để hệ thống mở ra cảnh tưởng trong bí cảnh. Khi hình ảnh xuất hiện trên màn hình, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút.

Nếu như không phải người Bất Hủ Tông xuất hiện trên tấm màn đó, bọn họ nhất định sẽ hỏi Ôn Bình đây là cái gì.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều cho rằng đây là thủ đoạn của vị tiền bối sau lưng Bất Hủ Tông.

Có hơi giống với pháp bảo của Bách Tông liên minh, có thể nhìn thấy cảnh tượng ở một địa phương khác.

- Tất cả ngồi xuống đi!

Ôn Bình nói xong, ngồi ở hàng thứ nhất, ngước mắt lên màn ảnh.

Đầu tiên là ba cánh cửa, mỗi người đều lựa chọn cánh cửa của mình mà đi vào.

- Nhi tử của chúng ta!

Cung Vũ Hân sau khi thấy Hoàn Sơn thì vui vẻ quay sang nói với Hoàn Thành bên cạnh, trong lời nói còn mang theo sự

tự hào.

Nhưng biểu lộ của Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng có chút biến hóa, bởi hắn phát hiện, ở đó không chỉ có mỗi đệ tử mà trưởng lão cũng tham gia.

Bích Nguyệt Phiêu Linh khó hiểu hỏi:

- Ôn tông chủ, tông môn thi đấu này ngươi cũng cho cả trưởng lão tham gia sao?

Ôn Bình trả lời :

- Đây là thi đấu, cũng là thí luyện, cảnh giới của tất cả đều bị hạn chế tại Thập Tam trọng cảnh, Thông Huyền Cảnh cũng chỉ có thể phát huy thực lực luyện thể cảnh.

- Hạn chế cảnh giới!?

Bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh thầm líu lưỡi.

Hạn chế tu vi của Thông Huyền Cảnh thành Luyện thể cảnh, năng lực, quả thật đáng sợ.

Thế nhưng làm như thế vì mục đích gì?

Bất quá hắn cũng không hỏi nhiều nữa, mà là đưa ánh mắt nhìn lên màn ảnh, nhìn mọi người chọn con đường của mình mà đi.

Đáp án, luôn ở phía sau.

…

Bên trong bí cảnh.

- Ba con đường, trong tay các ngươi có một phần địa đồ, cách một đoạn thời gian sẽ có một khu vực trở thành Cấm khu, lần đầu tiên xuất hiện cấm khu, các ngươi có thể lưu lại trong đó một trăm cái hô hấp, nếu như vượt quá số thời gian này sẽ bị đào thải, truyền tống về Bất Hủ Tông? Lần hai, có thể lưu lại bảy mươi cái hô hấp… Chỉ cần các ngươi thông quan, Cấm khu sẽ đình chỉ mở rộng!

Giọng nói vang lên bên tai mọi người.

Đồng thời, trong tay tất cả xuất hiện một tấm địa đồ.

Sau một khắc, cảnh tượng trước mắt biến đổi.

Một mảnh hoang mạc xuất hiện.

Vắng lặng!

Hoang vu!

Trong không gian tràn ngập tử khí.

Triệu Dịch là người duy nhất đi vào Nộ Tự quan, sau khi cảnh tượng biến đổi, lại trùng hợp đứng giữa một đám người.

Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của mấy người xung quanh, muốn bao nhiêu xấu hổ liền có bấy nhiêu xấu hổ.

【VIP】 Vào Bí Cảnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một dấu chấm hỏi to uỳnh xuất hiện trong đầu.

Không phải nói đây là thí luyện sao?

Trong bí cảnh sao lại nhiều người như vậy?

Một, hai, ba… Mười tên Luyện thể thập tam trọng cảnh.

Đang lúc Triệu Dịch ngây người, một giọng nói vang lên bên tai.

- Sử dụng Giao Long Nộ chiến thắng yêu vật, cộng mười điểm tích lũy; chiến thắng nhân loại cùng cảnh giới, cộng một điểm tích lũy; chiến thắng thiên tài dị mạch, cộng mười điểm tích lũy. Nếu điểm tích lũy đạt vào top ba, có thể đạt được tư cách tranh đấu sau cùng. Người thắng sẽ thu hoạch được Hỏa Long thuật, một kiện pháp khí trong thế giới Tru Tiên.

Triệu Dịch thầm cười, nói:

- Hỏa Long thuật, pháp khí, ha ha, ta tới đây!

Tìm được cô cô, tâm trạng của hắn tự nhiên tốt lên.

Lúc này, mười người kia nhìn Triệu Dịch, cũng không có cảnh giác quá mức, chỉ là liếc mắt nhìn qua.

Không xem Triệu Dịch làm địch nhân.

Cũng không xuất hiện tình trạng vừa thấy mặt đã động thủ.

- Người này là ở đâu ra?

- Tuổi còn trẻ như vậy mà mang tu vi thập tam trọng giống như chúng ta, xem ra cũng đến từ thế lực lớn!

- Y phục này… không biết, hẳn là đệ tử hạch tâm của tam tinh tông môn nào đó!

- Dám đi hoang nguyên, thực lực hẳn không yếu!

Mấy người nghị luận, Triệu Dịch cũng đưa mắt nhìn bọn họ, bất quá hắn cũng không quá để ý.

Sau khi cảm thụ thực lực của mình tăng lên Thập tam trọng, thầm nghĩ đây chính là lúc mình tìm điểm tích lũy.

Thầm nghĩ: xem ra tìm yêu vật là lối tắt tốt nhất để thu hoạch điểm tích lũy.

- Quấy rầy!

Triệu Dịch không để ý đến mười người này, chiến thắng mười người này cũng chỉ lấy được có mười điểm tích lũy, còn không bằng đi tìm một đầu yêu vật. Với lại, hắn cũng không nắm chắc một lần đánh thắng mười người.

Nói xong, Triệu Dịch muốn đi?

Lúc này, một nữ tử đột nhiên mở miệng :

- Chờ một chút!

Người gọi Triệu Dịch là một nữ tử khoảng hai mươi tuổi, mỹ mạo thanh xuân, mặc dù là tu sĩ luyện thể nhưng dáng người lại mảnh mai, khác với nữ tử bình thường là hai đầu lông mày của nàng lộ ra một cỗ hào khí.

- Có chuyện gì?

- Cùng đi với chúng ta đi, đoạn đường này nguy hiểm vạn phần, nhiều thêm một người lại thêm sức!

- Hả?…

Triệu Dịch do dự một hồi, trong đầu hồi tưởng lại lộ tuyến trên địa đồ, sau đó chỉ tay sang bên trái mình.

- Ta là đi bên này !

Một thanh niên mở miệng :

- Nói nhảm, không đi hướng đó chứ chúng ta đi đâu?

- Không muốn chết thì đi theo chúng ta, một người mù chạy cái gì?

Nói xong, chín người lục tục đi về phía trước.

Nữ tử vội vàng cười làm lành, đi đến nói:

- Bọn họ cứ như thế, không cần để ý… Ta tên Thanh Linh, ngươi đây…?

- Triệu Dịch!

Triệu Dịch do dự một chút vẫn là quyết định nói ra tên thật.

Tên giả tên thật cũng như nhau, không ai biết hắn.

Thanh Linh nói tiếp:

- Triệu công tử hẳn là lần đầu tiên đến đây a? Cùng đi đi, đường xá xa xôi, nếu như xuất hiện Thổ Long tập kích, nhiều người lại có thể chiếu ứng lẫn nhau!

Triệu Dịch khẽ gật đầu, đi theo sau lưng Thanh Linh.

…

Quan ảnh thất, Ôn Bình thấy cảnh này, ngây ra một lúc, hỏi hệ thống :

- Này làm sao lại có người khác?

- Có lẽ là dân bản địa.

- Hơn hai mươi tuổi thập tam trọng cảnh!

Bất Hủ Tông hiện tại, thập tam trọng cảnh trẻ tuổi nhất là Lâm Khả Vô, hai mươi ba tuổi.

Mà mười người kia, mỗi người cũng không có hơn Lâm Khả Vô nhiều tuổi.

Thuần đơn sắc thiên tài.

Đương nhiên không chỉ có Ôn Bình nghĩ như vậy, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh ngồi ở bên cạnh đều cảm thấy kinh hãi.

Bích Nguyệt Di thân là thiếu niên cũng không nhịn được, thốt lên đầu tiên :

- Trong bí cảnh này có thật nhiều thiên tài!

Bích Nguyệt Phiêu Linh lập tức quay đầu hỏi Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, ngươi đây là định đưa đệ tử vào bên trong để tranh phong với bọn họ?

- Không!

Ôn Bình lắc đầu, lại cắm đầu nhìn tiếp.

…

Diễm tự quan.

Mặt đất đỏ thẫm mênh mông vô bờ, giống như là sắt bị nung đỏ lên. Khí tức khô nóng từ bốn phương tám hướng ập tới, nóng đến tê cả da đầu.

Vào trong cửa này có Vân Liêu, Vu Mạch, Tần Sơn.

Bởi vì là trưởng lão, thực lực của bọn họ lúc xông Thập tầng tháp đã đạt đến cao tầng. Bởi vậy, Hỏa Diễm thuật, Hỏa Xà thuật, Hỏa Cầu thuật đều nắm giữ. So với tiến nhập cửa ải Ngự kiếm thuật thì chỗ này khiến bọn họ có tự tin nhiều hơn. Cảnh giới của bọn họ tự nhiên không phải vinh quang gì.

Chỉ muốn Hỏa Long thuật cùng pháp khí.

Hai vật này đều là thứ mà bọn họ tha thiết mơ tới.

Cũng giống như ban nãy, thanh âm hệ thống vang lên bên tai mấy người:

- Sử dụng Hỏa Diễm thuật chiến thắng yêu vật thu hoạch được Hỏa Linh Tinh, cộng mười điểm tích lũy; chiến thắng nhân loại cùng cảnh giới, cộng một điểm tích lũy; chiến thắng thiên tài dị mạnh, cộng mười điểm tích lũy, nếu tổng điểm đạt top ba, có thể đạt được tư cách tranh tài sau cùng, người thắng sẽ lấy được Hỏa Long thuật, một kiện pháp khí ngẫu nhiên trong thế giới Tru Tiên.

Vu Mạch lẩm bẩm một tiếng:

- Phải thu hoạch được điểm tích lũy ở top ba, xem ra cần tách ra!

Nói xong, Vân Liêu lập tức tách khỏi Vu Mạch, đi tới phía trước, để lại một câu nói:

- Vân trưởng lão, Tần trưởng lão, Chiêm Đài trưởng lão, gặp lại sau!

Vu Mạch nhịn không được chửi bậy một câu:

- Gia hỏa này là quyết tâm đạt hạng nhất!

Tần Sơn ở một bên bất thình lình hỏi:

- Ngươi không muốn có pháp khí sao?

Vu Mạch nhếch miệng cười một tiếng :

- A… Tần trưởng lão, gặp lại sau!

Nói xong, vọt ra xa, sau đó biến mất khỏi tầm mắt.

Tần Sơn nhìn sang Chiêm Đài Thanh Huyền, sau khi khẽ khom người chào, cũng rời đi.

Bốn người tách ra, chỉ muốn đạt được điểm tích lũy cao nhất.

Đương nhiên, bọn họ cũng rõ ràng, tốc độ cũng là thứ then chốt, bí cảnh sẽ ngày càng thu hẹp, thời gian càng lâu, con đường có thể thu được Hỏa Linh tinh càng ít đi!

…

Quan ảnh thất.

Nghe thấy bọn họ nói vậy, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh có chút khó hiểu.

Pháp khí là thứ gì?

Ngay cả trưởng lão cũng tham gia, hẳn là không phải muốn tìm ra người mạnh nhất hay yếu nhất, hay quyết định bồi dưỡng trọng điểm ai trong số họ.

Lục Dã trầm tư một hồi, hỏi:

- Ôn tông chủ, pháp khí là thứ gì? Ta thấy mấy vị trưởng lão này luôn miệng nhắc tới, xem là rất muốn có thứ đó!

Ôn Bình thuận miệng trả lời :

- Là một loại vũ khí mà thôi, chỉ Bất Hủ Tông mới có.

- Thì ra là vậy!

Mấy người gật gù, nghĩ đến có thể là vật do đại nhân vật sau lưng Bất Hủ Tông ban thưởng.

Nếu như là thế này, vậy ban thưởng của trận thí luyện này cũng rất hấp dẫn nha.

Nói đến làm hắn cũng muốn tham gia.

Màn hình lại chuyển đổi sang cảnh khác, đám người trật tự xuống, cùng hướng ánh mắt lên màn hình.

Kiếm Tự Quan, người ở đây là nhiều nhất.

Đệ tử Bất Hủ Tông trừ Triệu Dịch ra, đều đang ở đây.

Quy tắc cũng không khác Nộ Tự quan bao nhiêu, cũng chính là giết yêu vật để thu hoạch điểm tích lũy, nhưng khác với Nộ Tự quan một chút là chỗ này cần thu thập một thứ gọi là Hỏa Linh Tinh.

Đám người đứng nhìn bình nguyên vô tận, gió mát đìu hiu, chim lớn bay lượn trên không, cho người ta một cảm giác thoải mái, yên bình. Lại nhìn chung quanh, ánh mắt mọi người như lửa nóng, chiến ý thiêu hừng hực.

Không ai ở đây mà không khát vọng phần thưởng của thí luyện này.

Mặc kệ là Hỏa Long thuật hay pháp khí, đó đều là những thứ rất khó lấy được. Tỉ lệ đạt được Hỏa Long thuật cao hơn pháp khí, nhưng mà Hỏa Long thuật lại cần yêu cầu cảnh giới. Cũng không phải yêu cầu chỉ có Thông Huyền Cảnh mới tu luyện được nó, mà là chỉ có đạt Thông Huyền Cảnh mới có thể xông qua tầng năm.

Vu Mạch trưởng lão vừa mới đạt đến Thông Huyền trung cảnh, cũng không thể xông qua tầng năm của Thập tầng tháp, đoán chừng cần một đoạn thời gian dài mới có thể làm được.

Trước mắt xem ra cần ít nhất là Thông Huyền trung cảnh mới có hy vọng.

Mà bọn họ cách Thông Huyền còn xa vời.

Cho nên trận thi đấu này, ai cũng muốn đoạt hạng nhất.

Sau khi thanh âm bên tai chấm dứt, đám người lập tức tản ra.

Ở đây ai cũng hiểu rõ, nếu tất cả cùng tập trung một chỗ thì sẽ không ai đạt thứ nhất, ngược lại còn bị các trưởng lão đoạt mất tiên cơ.

【VIP】 Có Thể Uống Thêm Một Chén Không?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc này, đám người nhìn chằm chằm cảnh tượng trong bí cảnh, dần thoát khỏi trạng thái mê mẩn. Ngay từ đầu tuy không có đánh nhau, cũng không xuất hiện cảnh tượng kinh tâm động phách, thế nhưng bí cảnh kia quá hấp dẫn. Chỉ bằng những người mà Triệu Dịch đi theo sau kia, tuổi trẻ quả thực khiến người ta cảm thấy ghen tị. Chừng hai mươi tuổi đã Thập tam trọng, ai mà không ghen tị cho được.

Đương nhiên, nếu như nói đến biểu tình, vậy đa dạng nhất vẫn là mấy người phủ thành chủ.

Bởi cả đám bọn họ mấy chục tuổi cũng mới là Thập tam trọng mà thôi, hơn nữa đời này chưa chắc đã đến Thông Huyền Cảnh.

So sánh hai bên quả thật khiến người ta ghen tị.

Hoàn Thành cũng như vậy.

- Không ngờ nhi tử của chúng ta cũng có ngày như thế!

Hoàn Thành nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút cảm khái.

Còn có chuyện gì cao hứng hơn khi thấy tiền đồ của nhi tử tốt đẹp hơn mình? Trước kia hắn luôn muốn bồi dưỡng nhi tử của mình thành thành chủ, làm cường hào một phương, nhưng giờ nghĩ lại, thời điểm đó làm như vậy quả thật là tầm nhìn hạn hẹp. Thế giới bên ngoài rộng lớn nhường nào, mà hắn lại còn dự định xây một cái lồng cho con mình.

Cung Vũ Hân gật đầu, cực kỳ tán đồng với câu nói của chồng mình, bồi thêm một câu:

- Nhìn nó còn oai phong hơn ngươi hồi trẻ nhiều!

- Ta thời còn trẻ không tính là gì, ngay cả Ôn Ngôn, ta cũng không bằng, nhi tử hơn ta cùng là điều bình thường!

- Được rồi, nói nhỏ chút, đừng ảnh hưởng tới người khác!

Cung Vũ Hân cười trách chồng mình một tiếng, sau đó biểu lộ áy náy nhìn qua bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Bích Nguyệt Phiêu Linh thấy thế, cầm lấy chén nước lên, nói:

- Nhi tử có tiền đồ, làm phụ thân tất cao hứng. Giống như nhi tử ta, lúc trước thoát ly Thông Huyền Cảnh, tiến nhập Thần Huyền Cảnh, ta lúc đó vậy mà cảm thấy hơi thất lạc, bởi vì bị con mình vượt qua. Bây giờ nghĩ lại, nuôi dưỡng nhi tử chẳng phải là để hắn xuất sắc hơn mình sao?

- Thần Huyền Cảnh?

Hoàn Thành nghẹn lời, muốn nói tiếp lại không biết phải nói cái gì đây.

Đoàn người phủ thành chủ nhìn Bích Nguyệt Phiêu Linh, biểu lộ cũng có chút xấu hổ.

Thế giới khác nhau, cách nói chuyện cũng khác… Bậc đại nhân vật như này, vậy mà ngồi ở cạnh họ, quả thật chẳng khác gì nằm mơ.

Lúc này, Bích Nguyệt Phiêu Linh giơ chén nước lên, phát ra thanh âm kinh ngạc :

- A a, nước này…

Lại uống thêm hai ngụm, biểu lộ không che giấu nổi sự vui sướng.

- Nước này thật dễ uống, mang theo một chút cảm giác mát mẻ ngòn ngọt, thấm vào ruột gan, hơn nữa còn giúp tinh thần của ta khôi phục mấy phần!

Theo sự kinh hỷ của Bích Nguyệt Phiêu Linh, những người còn lại cũng bắt đầu giơ chén lên uống thử một ngụm, sau khi

phát hiện thật sự uống rất ngon thì uống một hơi cạn sạch chén nước.

Biểu tình kia, tựa như là sâu rượu gặp được hảo tửu.

- Nước này quả là ngon!

- Đúng nha, chưa bao giờ uống qua loại nước nào đặc biệt như thế này!

…

Mấy người liên tục tán thưởng.

Lúc này Bích Nguyệt Phiêu Linh liền hỏi:

- Ôn tông chủ, nước của ngươi là linh thủy đặc biệt sao?

- Nước giếng!

- Hô hô, vậy lão phu muốn uống thêm một chén!

Xem Bất Hủ Tông tông môn thi đấu, lại uống nước này quả thật có một phong vị khác.

Nhân sinh mãn nguyện, cũng chỉ như vậy mà thôi!

Sơn Hoa nói tiếp :

- Ôn tông chủ, ta có thể đi múc nước không?

Ôn Bình trả lời :

- Không, quy của Bất Hủ Tông, một người chỉ được uống một chén!

Bích Nguyệt Phiêu Linh hỏi:

- Đến cả uống nước cũng có quy củ sao?

- Đúng vậy, nếu muốn uống thì ngày mai lại tới!

- Cái này…thật đúng là nhiều quy củ!

Bích Nguyệt Phiêu Linh cảm khái một tiếng, nhớ lại quy củ một canh giờ kia, lại không muốn hỏi tới chuyện uống nước nữa.

Dù là thèm, nhưng cũng đành chịu.

Người Phủ Thành chủ vốn biết Bất Hủ Tông có nhiều quy củ nên cũng không có bao nhiêu kinh ngạc.

Cung Vũ Hân rất tự nhiên nâng chén, sau đó đưa qua:

- Tiền bối, ngài dùng chén nước của ta đi!

Dùng một chén nước mượn hoa hiến phật, giao hảo một đại nhân vật, cớ sao không làm?

Mà Ôn Bình cắt ngang lời Cung Vũ Hân.

- Nước của mình thì nên chính mình uống, người khác uống sẽ không còn dễ uống nữa đâu!

Bích Nguyệt Phiêu Linh thấy Ôn Bình cũng không ngăn cản, đứng dậy tiếp nhận chén nước, vừa cười vừa nói:

- Làm sao lại không dễ uống đâu nè!

Nhưng mà, một ngụm vào bụng.

Nhạt nhẽo!

Hai chữ này lập tức hiện ra trong đầu.

Đây chẳng phải là nước lã bình thường

Thanh âm sâu kín của Ôn Bình truyền tới:

- Ta nói mà ngươi lại không tin?!

- Ai za, lão phu sai rồi!

Bích Nguyệt Phiêu Linh thở dài, ngồi xuống.

…

Nộ tự quan.

Hoang Nguyên mênh mông vô bờ bến, Triệu Dịch đã đi được một giờ, nhưng trong một giờ này, hắn lại chưa thấy được bất cứ thứ gì.

Ngược lại, nghe được thật nhiều chuyện về yêu thú từ trong miệng Thanh Linh?

Cứ đi như vậy, Triệu Dịch thật muốn tách ra đi riêng, nhìn lên trời, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

- Tiếp tục như thế, biết bao giờ mới có thể giết được yêu thú đây?!

- Ha ha, thật là tiểu nhi vô tri!

Một thanh niên vận thanh sam bật cười, nhìn Triệu Dịch như đang nhìn một thằng đần.

- Không sao, lần đầu tiên đến đây, ai cũng có loại cảm giác như vậy. Tuổi trẻ nóng tính, nhiệt huyết sôi trào, đều muốn gặp được yêu vật sau đó đánh giết thống khoái!

…

Đám người nói xong, nhìn nhau cười một tiếng, liếc nhìn Triệu Dịch rồi lại trầm mặc.

Bởi vì không ai muốn tiếp tục để ý tới đồ đần này, vốn tưởng rằng lôi kéo được một cường giả vào đội ngũ, ai ngờ lại kéo tới một sửu nhi không biết sống chết.

Lúc này, Thanh Linh ở một bên vỗ vai Triệu Dịch, nhẹ giọng thì thầm:

- Tính của mấy người Lý công tử là như vậy, bọn hắn cũng không có ác ý gì. Yêu vật ở đây quả thật rất đáng sợ, ngươi đừng nói mấy lời như hồi nãy, lỡ như gặp thật, vậy là đại họa rồi!

- Ừm!

Triệu Dịch bất đắc dĩ gật đầu.

Nghĩ thầm điểm tích lũy của các trưởng lão hiện tại hẳn là cao lắm rồi.

Không được!

Phải nghĩ biện pháp!

Đang lúc ngẩn người, liền nghe một tiếng hét:

- Địa long!

Tiếp đó, dưới lòng đất truyền tới động tĩnh cổ quái, Triệu Dịch lập tức lắng tai nghe, nở nụ cười, yêu thú rốt cuộc đi ra rồi.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay bắt lấy hắn, sau đó lôi ra phía sau.

Triệu Dịch bị kéo lại như thế, quả thật trở tay không kịp, đang lúc nổi giận, chỗ hắn mới đứng bỗng nhiên phát ra một tiếng phốc.

Bụi đất xông lên.

Một thân ảnh màu vàng đất xuyên qua lớp bụi.

Mấy người bên cạnh Triệu Dịch lập tức cầm vũ khí lên chống lại, đao quang kiếm ảnh, khiến người nhìn hoa cả mắt.

Bị bọn họ vây công là một đầu yêu thú có lân giáp màu vàng đất, Triệu Dịch còn chưa xem xét thực lực cụ thể của nó vì đã bị năm sáu người vây công, bức nó lui vào lòng đất.

- Chạy mau!

Thanh niên dẫn đầu họ Lý lập tức mở miệng .

Đám người vội vàng chạy như điên.

Triệu Dịch không muốn rời đi nhưng lại bị Thanh Linh kéo đi, đành phải chạy theo.

Sau khi đi ra ngoài ngàn mét, mọi người mới đi chậm lại.

Thanh niên họ Lý quay đầu lại nhìn Triệu Dịch, hừ lạnh một tiếng:

- Vừa rồi ngươi nói muốn gặp yêu vật, hiện tại gặp thật, vui ha?! Địa long chuyên môn tập kích bất ngờ mấy kẻ không biết gì chỉ có một lòng nhiệt huyết như ngươi đó. Nhìn ngươi như con gấu ngốc nghếch đứng đó, nếu không phải Tiểu Mộc kéo ngươi thì ngươi đã bị cắt thành hai nửa!

【VIP】 Chức Năng Mới Của Trù Phòng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chạy cũng quên chạy, nếu như không có Thanh Linh kéo hắn thì lúc này hắn đã vào bụng yêu vật rồi!

Một thanh niên nói tiếp:

- Lý ca, tiểu tử này đã sợ đến choáng váng!

- Được rồi, nói mấy lời vô bổ này cũng không có tác dụng gì. Hắn có chết thì cũng không liên quan đến ta!

Thanh niên họ Lý nói xong, quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Thanh Linh liếc nhìn Triệu Dịch, cũng không có nói thêm gì, tiếp tục đi.

Mà Triệu Dịch thì bị bỏ lại sau cùng.

Cũng chính lúc này, Triệu Dịch thật sự rất muốn tách ra.

…

Quan ảnh thất.

Bích Nguyệt Phiêu Linh nhìn một màn này, nở nụ cười, nếp nhăn trên mặt đã thành gợn sóng.

Cảm giác kia, cười như một đứa bé.

- Tiểu tử này thật xui xẻo, vừa định ra tay giết yêu thú lại bị kéo đi, còn bị chửi một chập!

Đồng thời, Bích Nguyệt Phiêu Linh còn thầm nghĩ: Xem ra người của Bất Hủ Tông mặc kệ là tông chủ hay là đệ tử, đều không phải người bình thường có thể hiểu được.

Nếu như không phải ánh mắt hắn tốt một chút, cũng sẽ tưởng là Triệu Dịch bị sợ đến choáng váng.

- Các ngươi tiếp tục xem đi, đúng rồi, nhắc nhở một câu, Bất Hủ Tông không có cơm chùa nha!

Ôn Bình đứng lên, không còn tâm tư xem nữa.

Đương nhiên, chủ yếu là bất tri bất giác trời đã sắp sáng, trù phòng sắp thăng cấp thành công, còn phải đi làm linh thiện cho Bích Nguyệt Phiêu Linh, đồng thời cũng phải đi xem tình hình trồng lúa ở Dược Sơn một chút!

Thật là lắm công lắm việc.

Đối với câu nói của Ôn Bình, Bích Nguyệt Phiêu Linh rất tùy ý lên tiếng.

- Đây là việc nhỏ.

Sau khi rời khỏi Quan Ảnh thất, Ôn Bình đi thẳng tới trù phòng, vừa mới đến cửa, trù phòng cũng theo đó mà hoàn thành nâng cấp.

Sương trắng tản đi, bên trong lại có thêm một bậc thang.

Bước lên lầu hai, ở đó vậy mà có thêm một cái giá đỡ cổ, ngọc bình phong, thêm vài phần cổ kính, vừa tiến vào trong thì cảm đói bụng tự nhiên sinh ra.

So với chuyện đó, Ôn Bình thật ra quan tâm đến thứ xuất hiện trong thương điếm hơn.

- Mở thương điếm ra!

Lập tức trước mắt xuất hiện một đoàn ánh sáng, đồ vật bên trong cửa hàng cũng đập vào mắt.

Híp mắt nhìn, Ôn Bình sửng sốt một chút, hỏi:

- Cái này là gì?

Đương nhiên, Ôn Bình không phải không biết chữ.

Mà thứ vật phẩm mới này thật hiếm thấy - vậy mà là thuốc cải tạo linh mễ.

Hắn chỉ muốn trồng lúa trên Dược Sơn, kiếm thêm chút thu nhập cho tông môn, cũng tăng tốc độ thực hiện kế hoạch rừng Kiến Mộc. Nhưng hệ thống lại đưa ra thuốc cải tạo linh mễ, đây là muốn hắn biến cả Dược Sơn thành ruộng lúa sao?

Linh mễ đã qua cải tạo.

Hương vị rất ngon.

Tác dụng: Tăng tư chất, ôn dưỡng linh thể.

Chu kỳ sinh trưởng: Cần bảy ngày phát triển, thêm bảy ngày thành thục.

…

Nhìn thông tin giới thiệu linh mễ, biểu lộ của Ôn Bình cũng hòa hoãn lại nhiều.

Ôn Bình thất thích loại công dụng này.

Tăng tư chất lên.

Ôn dưỡng linh thể.

Hai cái công dụng, tuy là cũng có nhiều loại thiên tài địa bảo khác mang lại được, nhưng nếu như không có Trường Mạch công, hắn cũng vô pháp sử dụng Mộc Lưu sa để tăng tư chất lên.

Cái trước liền rườm rà không nói, cái tác dụng thứ hai mới khiến Ôn Bình quan tâm nhất.

Dựa vào sân hung thú thí luyện, muốn tăng lên Hỏa Linh chi thể là quá chậm, một khi hết trạng thái chiến ý, tu luyện liền sẽ chậm như rùa bò, mà linh mễ này lại đúng người đúng thời điểm rồi.

Chợt Ôn Bình liếc nhìn sang bảng giá.

Một bình một viên bạch tinh.

Bảy ngày chỉ được mua một bình.

- Giá tiền này hơi đắt à nha!

Ôn Bình cảm thán một câu, nhất là cái quy định bảy ngày mới mua được một bình.

Ôn Bình hỏi tiếp:

- Hệ thống, một bình này có thể cải tạo bao nhiêu diện tích lúa?

Hệ thống trả lời :

- Cái này cần phải tự thân kí chủ đi thực tiễn, ngươi trồng dày một chút, trồng thưa một chút, cũng có thể phá vỡ số liệu tính toán của hệ thống.

- Mua!

Ôn Bình không do dự, dứt khoát mua một bình.

Cái bình này to cỡ bàn tay, bên trong chứa chất lỏng màu xanh lục.

Sau khi nhìn kỹ vài lần, Ôn Bình tìm một cái chén, đổ vào đó, sau đó lấy ra hạt giống đổ hết vào chén.

- Cải tạo linh mễ này cần bao lâu?

- Một khắc đồng hồ!

- Hả, cũng nhanh thật, phải rồi trù phòng còn có công năng năng đặc thù mới không?

- Có, công năng mới của trù phòng, kiến tạo linh điền. Vô Trần thổ thích hợp để trồng cây, nhưng cũng không thích hợp lắm để trồng linh mễ, mà linh điền lại là thổ nhưỡng thích hợp nhất để trồng linh mễ, dược liệu, thiên tài địa bảo. Trong thổ nhưỡng có chứa linh khí nồng đậm, có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho chúng sinh trưởng, đề thăng hiệu dụng gấp đôi của những thứ trồng trên nó.

Nghe được câu này, Ôn Bình vui mừng.

Hiệu quả gấp đôi.

Nhất định phải kiến tạo a.

- Linh điền bao nhiêu tiền một mẫu?

- Mười mai bạch tinh một mẫu.

Ôn Bình do dự một hồi, tính số bạch tinh trong người, lên tiếng trả lời:

- A, còn có thể mua được. Đúng rồi, có thể kiến tạo ở bất cứ nơi đâu sao?

- Chỉ cần nằm trong phạm vi của Bất Hủ Tông thì đều kiến tạo được.

- Được, vậy kiến tạo ở chỗ ta đã đào đi!

Vừa nói xong, cửa sổ thông tin xuất hiện :

- Đang kiến tạo…

- Thời gian còn lại: 1 giờ.

Sau đó, Ôn Bình bắt đầu làm linh thiện, chỉ có nhờ làm linh thiện kiếm lại mười viên bạch tinh, mới có thể trút bỏ cảm giác túi tiền trống rỗng.

Sau khi bỏ sủi cảo vào nồi, Ôn Bình lập tức mang theo hạt giống đi Dược Sơn.

Thời gian một tiếng đã qua, trên Dược Sơn xuất hiện một mẫu linh điền linh khí dạt dào, mà hạt lúa vốn sinh trưởng trên Vô Trân thổ đã cao hơn nửa người. Trước đó trồng trên Vô Trần thổ, Ôn Bình đoán chừng cũng phải chờ qua vài ngày nữa mới ra quả, nhưng hiện tại đã nặng bông kéo rũ đầu.

Ôn Bình thử bóp lấy một hạt, tách vỏ, bỏ lớp màng bọc, đem hạt gạo bỏ vào miệng.

Cái này ăn vào, quả thực hương vị thay đổi thật nhiều.

Không chỉ hương vị, mà còn mang theo một chút linh khí, để người ăn thần thanh khí sảng.

Ôn Bình tin tưởng, gạo này nếu như bán ra, khẳng định là cháy hàng.

Tất nhiên, đó là nói như vậy, nhưng cũng không thể tùy tiện lấy ra.

Có một câu nói: Có nhiều thứ ngươi có thể cho, nhưng có những thứ lại không thể.

Nếu là loại gạo bình thường, Ôn Bình trồng ra, bán đi, liền là chúa cứu thế của Thương Ngô thành, làm việc tốt.

Nhưng nếu bán loại gạo này, chưa chắc là việc tốt.

Kế đó, Ôn Bình vãi hạt thóc đã ngâm qua nước cải tạo xuống linh điền, rồi phủ lên một lớp đất mỏng.

Làm xong tất cả mọi thứ, thời gian cũng không còn sớm, khi Mặt Trời lên tới đỉnh, hắn trở lại Vân Lam sơn.

Vừa đến liền gặp Sơn Hoa tới lấy thuốc.

Ôn Bình đưa sủi cảo nóng cho Sơn Hoa, xong cùng Sơn Hoa đi tới Quan ảnh thất.

Bây giờ, hình ảnh ở Quan ảnh thất là tràng cảnh tại Nộ Tự quan, bất quá bây giờ cảnh tượng đã không còn hài hòa như ban đêm nữa, trong đó, một đám người đang chiến đấu với yêu thú. Mười người, bị năm, sáu con Địa Long vây lại, chỉ chốc lát, một móng vuốt của địa long tháo xuống một đầu cánh tay của một người trong đó.

Máu tươi văng tung tóe, chín người còn lại hoảng hốt không thôi.

【VIP】 Điểm Tích Lũy Hạng Nhất Ra Lò!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tiểu Mộc!

Thanh Linh kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy người cụt tay.

Ai cũng không nghĩ đến sẽ xuất hiện loại chuyện này, vậy mà có Địa Long tốc độ nhanh đến lướt qua trước mắt liền tháo xuống cánh tay của một người trong bọn họ. Bởi vì móng vuốt của Địa Long rất sắc bén, cho nên họ đã tạo một vòng hộ khí, vừa chống cự vừa có thể tùy thời đào tẩu. Nhưng ngàn tính vạn tính cũng đều tính sai một cái.

Đó là luôn có những con Địa Long ưu tú hơn mấy con khác.

Mà bọn họ lại gặp được.

Thanh niên họ Lý dẫn đầu liếc nhìn đồng bạn ngã trên mặt đất, máu tươi tuôn ra không ngừng, lại nhìn Địa Long ở chung quanh, vội vàng nói:

- Thanh Linh, đừng để ý tới hắn. Mùi máu tươi tản ra, sẽ hấp dẫn nhiều địa long tới hơn, chúng ta nhất định phải mau rời đi, mang theo hắn chúng ta không ai có thể sống sót!

Câu nói này mặc dù rất tàn nhẫn, nhưng mà không có ai không tán đồng.

Trong hoang nguyên này, bị thương là điều đáng sợ nhất, Địa Long sẽ theo mùi máu tươi tìm ra ngươi, đồng thời một khi bị thương, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Như trường hợp cánh tay bị đứt của người kia, muốn tái chiến khẳng định là không được, mang theo chỉ là thêm gánh nặng.

Thanh Linh nghe thanh niên họ Lý nói như vậy, chậm rãi buông lỏng bàn tay, thế nhưng thanh niên kia lại giãy giụa muốn bắt lấy cánh tay của nàng, bởi vì nàng là hy vọng sống sót duy nhất của hắn.

- Thật xin lỗi!

Thanh Linh thấp giọng nói xin lỗi, sau đó bỏ hắn qua một bên.

Triệu Dịch nhìn cảnh này, cũng không chủ động ra tay giúp đỡ, nhưng trong đầu lại sinh ra một kế, có thể lợi dụng thanh niên cụt tay này để tách ra.

Sau một khắc, Địa Long nhào tới.

Chín người vừa đánh vừa lui, chỉ có Triệu Dịch là xông lên phía trước.

Thanh Linh kinh hô một tiếng, đưa tay nhưng không kịp bắt Triệu Dịch lại, nhìn Triệu Dịch chạy về phía thanh niên đang bị Địa Long vây lại.

- Ngươi làm cái gì vậy?

Triệu Dịch không trả lời.

Thanh niên họ Lý hô:

- Kệ hắn, chắc là muốn đi cứu người. Loại người này, để hắn đi tìm chết đi, dù sao hắn cũng không giúp cho chúng ta được cái gì!

…

Quan Ảnh thất.

- Ôn tông chủ, đệ tử này của ngươi cũng không khỏi quá thiện tâm đi? Loại tình huống này còn muốn đi cứu người. Theo ta thấy, thực lực của mỗi một đầu Địa Long ở đây cũng vượt qua thập tam trọng cảnh, hắn làm như vậy chẳng khác gì đi tìm cái chết.

Bích Nguyệt Di không nhịn được cảm thán một câu, sau đó đảo mắt nhìn Ôn Bình.

Chợt, những người còn lại vì đó mà động dung.

Không hiểu tại sao Triệu Dịch lại làm việc ngốc nghếch như vậy.

Mà Ôn Bình chỉ là đơn giản liếc mắt, lạnh nhạt nói:

- Chỉ là mấy con Địa Long mà thôi!

Bích Nguyệt Di nói tiếp :

- Ôn tông chủ, móng vuốt của Địa Long này cấu xé thân thể Thập tam trọng dễ như trở bàn tay…

- Thiếu chủ, cứ yên lặng xem tiếp đi! - Lục Dã cắt lời Bích Nguyệt Di.

- Lục tiền bối, ngươi biết hắn…?

Đối với biểu hiện của Lục Dã, Bích Nguyệt Di có chút hiếu kỳ.

Vừa nói xong, cảnh tượng bên trong liền xuất hiện một màn khiến người xem phải kinh hãi.

Ba con Địa Long, bị Triệu Dịch cho ăn một cước, bay ra xa mười mét, nằm rạp trên đất.

- Loại lực lượng này…!

Bích Nguyệt Di thán phục một tiếng.

Mà ngay cả Lục Dã đã là bán Thần Huyền Cảnh cũng không nhịn được mà cảm thán lực lượng của Triệu Dịch, mười người kia toàn lực xuất thủ cũng không đỡ nổi bốn năm con Địa Long.

Mà Triệu Dịch, chỉ đá một cước liền giải quyết ba con.

Sau khi đá bay Địa Long, Triệu Dịch nhìn qua thanh niên đã bị xé thành mấy khối, sau đó nhanh chân chạy ra xa, vì Địa Long nổi điên, tiếp tục truy kích.

Đáng nói là càng đuổi càng nhiều, như kiểu kéo cả nguyên ban hội đồng quản trị dòng họ gia tộc ra vậy.

Cho tới khi đội ngũ truy kích đạt tới hai mươi, ba mươi con Địa Long, Triệu Dịch mới dừng lại?

Đứng tại chỗ.

Bích Nguyệt Phiêu Linh đang bưng chén sủi cảo ăn, ngẩng đầu nhìn thấy cảnh này, nghi hoặc hỏi:

- Hắn đây là muốn làm cái gì?

- Đồ yêu! - Ôn Bình nhàn nhạt trả lời.

Đám người sững sờ.

Giết yêu thú?

Một người giết hơn hai mươi con?

Khi mọi người rất không hiểu biểu hiện của Triệu Dịch, một tiếng Long ngâm đột nhiên xuất hiện.

Thanh âm đinh tai nhức óc phóng ra.

Địa Long vốn còn đang đứng giương nanh múa vuốt, trong khoảnh khắc liền bị chấn động một mảnh, mười mấy con đầu đàn bị nổ tung, chết không toàn thây.

Còn có mấy con thanh tỉnh, nhưng cũng bị long uy áp chế đến run rẩy.

Mặc dù gọi là Địa Long, nhưng cũng không phải là rồng thật, lập tức bị dọa đến mức chui xuống đất đào tẩu, nhanh tới mức chớp mắt đã không còn tăm hơi.

Nhìn một màn trước mắt, cùng với số lượng điểm tích lũy vừa xuất hiện, chính Triệu Dịch cũng cảm thấy đặc biệt kinh hỉ.

- Đây chính là uy năng của Giao Long nộ, Thập tam trọng cảnh vừa hô một cái liền hốt về một trăm bốn mươi điểm tích lũy? Cũng không biết mấy người trưởng lão cùng bọn người Dương Nhạc Nhạc có được bao nhiêu điểm tích lũy.

Mặc dù không biết bọn họ kiếm được bao nhiêu điểm rồi nhưng Triệu Dịch cảm thấy khẳng định phải nhiều hơn hắn, dù sao hắn đi lại năm, sáu canh giờ trong hoang nguyên mới gặp phải yêu thú.

Thế nhưng hắn cũng không bi quan, bởi vì thi đấu cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Đều là Thập tam trọng cảnh, ai thắng ai thua, còn chưa thể nói trước được.

Lúc này trong Quan Ảnh thất, đám người đều ngây ngốc nhìn.

- Luyện thể cảnh lại tu luyện thuật pháp âm ba?

Lục Dã nhịn không được phát ra tiếng kinh nghi.

Âm ba mạch thuật, đó là tồn tại ngang hàng với dị mạch mạch thuật, cũng là cực kỳ đặc biệt. Thế nhưng âm ba mạch thuật lại khó đạt được hơn dị mạch mạch thuật, chỉ cần xuất hiện một cái liền có người mua ngay lập tức, chuyên dùng tu luyện để đối phó với dị mạch mạch thuật.

Mà Luyện thể cảnh liền có thể tu luyện m Ba mạch thuật, vậy càng khó thực hiện.

Bích Nguyệt Di ngồi ở một bên cũng không nhịn được hỏi Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, Bất Hủ Tông ngay cả Âm Ba mạch thuật cũng có thể ban cho đệ tử tu luyện sao?

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời:

- Chẳng phải chỉ là Âm ba mạch thuật thôi sao? Muốn học, gia nhập Bất Hủ Tông, năm mươi kim một ngày, chỉ cần một tuần, bao giáo bao hội.

Đám người sững sờ.

Nửa ngày mới tỉnh lại.

Bích Nguyệt Di cảm thán một câu, nói:

- Ta ở nhà cũng không cầu được loại mạch thuật này để tu luyện. Ở đây chỉ tốn mấy trăm kim có thể học… Ôn tông chủ thật hào phóng với đệ tử!

Không riêng gì Bích Nguyệt Di, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy như vậy.

Thứ mà ngay cả Tam tinh tông môn cũng không có thì Bất Hủ Tông lại thoải mái truyền cho đệ tử như phát bánh vậy.

Khi mọi người tiếp tục nhìn lên màn ảnh, cảnh tượng ở chỗ Triệu Dịch vẫn còn tiếp diễn.

Triệu Dịch khi xử lí mấy chục đầu Địa Long, cũng không rời đi mà ngồi xổm trước cửa động Địa Long, sau đó ghé mồm vào cửa động gào thét liên tục.

Tiếng long ngâm phóng ra.

Không ngừng khuếch tán vào lòng đất.

Thông tin số điểm lại hiện lên trước mắt, Triệu Dịch cứ cách một đoạn thời gian ngắn lại sử ra mấy chục chiêu Giao Long nộ, số lượng điểm tích lũy đang tăng lên nhanh chóng.

Chưa tới hai canh giờ, đã lên một ngàn.

Cũng chính ngay lúc này, địa đồ có động tĩnh, cấm khu bắt đầu xuất hiện, Triệu Dịch liếc qua, cũng không quan tâm, dù sao cấm khu cũng cách hắn rất xa.

Sau một khắc, cấm khu cố định.

Bảng điểm số xuất hiện.

Thứ nhất: Triệu Dịch 1350.

Thứ hai:La Mịch 700.

Thứ ba : Vân Liêu 630.

Thứ tư: Chiêm Đài Thanh Huyền 600.

…

Nhìn một màn này! Triệu Dịch hắng giọng tự sướng về thành quả mà mình đạt được.

- Triệu Dịch, ngươi thật mạnh.

Nói xong, hắn tiếp tục đi lên phía trước.

…

Lúc này, trong Diễm Tự quan.

Dương Nhạc Nhạc nhìn điểm tích lũy, nhịn không được thán phục một tiếng?

- Triệu Dịch sư đệ cũng quá mạnh đi, điểm tích lũy gần gấp đôi La Mịch sư đệ rồi.

Dương Hề ở bên cạnh an ủi:

- Không sao, chỉ là mới bắt đầu mà thôi, còn nhiều thời gian! Chúng ta khẳng định có biện pháp vượt qua.

- Ừm!

Dương Nhạc Nhạc cười như tắm trong gió xuân ấm áp.

Sau đó liền bị Triệu Tinh hung hăng bấm một cái.

【VIP】 Minh Địa Thí Luyện

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Minh Kính Hồ, Tinh Hải thành.

Minh Kính Hồ là một địa danh, cũng là tên của một hồ nước.

Tinh Hải Thành ở ngay cạnh Minh Kính Hồ, là một thành thị lớn, có trăm ngàn vạn người cư trú.

Ở trong thành, mười năm sẽ tiến hành một lần Minh Địa thí luyện.

Tất cả thế lực ngụy tam tinh trở lên tại Minh Kính Hồ đều tham gia, cường giả của các đại thế lực cũng tụ tập tại đây.

Trung tâm thành, trong một sân tỷ võ lớn hình tròn, trên khán đài ngồi đầy người. Nhưng khán đài này không đơn sơ như những khán đài của các sân tỷ võ bình thường, chỉ có mấy cái ghế đơn giản…

Mà là một dãy bao sương (1) thuần sắc.

(1) Bao sương: Còn gọi là ghế lô, ý chỉ những gian phòng nhỏ có thiết kế đặc biệt.

Ở bên ngoài mỗi bao sương đều có một thẻ bài, bên trên đề tên của các đại thế lực.

Tử Hoàng môn Minh Kính Hồ tam tinh tông môn.

Sơn Hải thành Minh Kính Hồ tam tinh gia tộc.

…

Trước mỗi bao sương có một cửa sổ rất lớn, vừa hay nhìn rõ hai bên trái phải của sân tỷ võ ở ngay phía trước, có thể

được nói là tầm mắt khoáng đạt. Ở ngoài cửa sổ, có bốn cái bia to lớn màu trắng.

Trên tấm bia đá, có bốn bức họa trắng đen.

Trong hoang nguyên, một đám người run rẩy trước Địa Long…

Trên núi nham thạch đỏ thẫm, vài người đang leo lên…

Trong bình nguyên vô tận, một đoàn người đang chống đỡ Dực Vật yêu tộc, hung thú…

Từng bức họa hiện ra trước mắt, người trong rạp nhìn chằm chằm vào đó, khi thì vỗ tay, khi thì gật đầu khen hay.

Cũng có người đang thở dài, bởi vì hắn thấy được môn nhân của mình vẫn lạc trong đó.

Cũng chính lúc này, một hình ảnh khác xuất hiện trên một tấm bia đá.

Một thiếu niên mặc áo trắng, ngồi trước cửa hang Địa Long, không biết làm cái gì, bởi vì hình ảnh không có âm thanh?

Cảnh tượng này vừa vặn đối diện ngay rạp chính giữa nhất trên khán đài, năm người ngồi trong rạp nhìn thấy hết tất cả.

Chỉ là bức tranh này cũng không thu hút quá nhiều ánh mắt.

Tất cả mọi người chờ cho đến khi cảnh tượng yêu vật quay trở lại tìm người phiền phức, một lão giả trong rạp nhìn xem một màn này, lại đứng lên.

Sau đó tất cả mọi người đều đứng lên.

- Chuyện gì xảy ra?!

- Tên đó làm cái gì vậy?

Đám người kinh hô, bởi vì bọn họ nhìn thấy Địa Long lao ra khỏi lòng đất như kiến vỡ tổ, chạy tứ tán, tựa như rất sợ thiếu niên kia.

Thế nhưng không biết thiếu niên kia làm gì mà nhất thời cát bay đá chạy, những đầu Địa Long chậm chân đều lục tục

ngã rạp xuống đất như trúng phải công kích trí mạng vậy.

Lão giả râu bạc híp mắt, nhíu mày, nói:

- Âm ba mạch thuật!

Lời của lão giả, không ai nghi vấn.

Bởi vì hắn là tam chủ sự Lạc đỗ bình của Bách Tông liên minh - Minh Kính Hồ!

Nghe thấy lời của Lạc đỗ bình, người bên cạnh kinh nghi.

Hoa Long cũng ở trong số đó.

Hắn ngưng mắt nhìn vài lần, sau đó nói:

- Đây là tông môn nào? Vậy mà cho đệ tử luyện thể cảnh tu luyện Âm Ba mạch thuật!?

Câu nói này vừa dứt, mọi người bắt đầu nghị luận.

- Y phục này, không biết!

- Hẳn không phải là tam tinh thế lực, đồng phục của tam tinh thế lực ta đều biết, hẳn đây là chế phục của ngụy tam tinh thế lực nào đó!

- Thế lực này quả là bỏ được vốn gốc nha, ngay cả Âm Ba mạch thuật cũng ban cho đệ tử!

- Ta đây là lần đầu thấy tràng cảnh này ở Minh Địa thí luyện, có người đuổi giết Địa Long, bức Địa Long phải chạy ra khỏi lòng đất.

Trong lúc mấy người đang nghị luận, lão giả râu trắng Lạc đỗ bình ngồi trước nhất chậm rãi nói:

- Hoa Long, ngươi đi hỏi một chút, tiểu tử này thuộc tông môn nào, tuổi như thế lại có thể tu luyện Âm Ba mạch thuật, đúng là nhân tài hiếm có!

- Vâng!

Hoa Long ứng tiếng.

…

Lúc này, sau khi bảng điểm số xuất hiện, Ôn Bình đồng thời liếc nhìn tình trạng thu hoạch được điểm tích lũy của những người khác.

Xem ra Triệu Dịch dùng Giao Long nộ khá thuần thục!

Giao Long nộ, chỉ là mạch thuật hoàng cấp hạ phẩm, xét trên mức độ chỉnh thể thì uy năng vẫn kém Hỏa Diễm thuật cùng Ngự kiếm thuật.

Thế nhưng là Triệu Dịch sử dụng nó lại có thể đoạt được hạng nhất trong giai đoạn đầu.

Mang lại áp lực cho mọi người.

Ngay cả La Mịch tu luyện Ngự kiếm thuật ở tiểu thành cũng phải xếp thứ hai.

Sau khi lẩm bẩm một tiếng, Ôn Bình ngưng thần tiếp tục nhìn xem một hồi, bất quá bên tai lại truyền tới tiếng nghị luận không dứt của bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Bích Nguyệt Phiêu Linh là người nói nhiều nhất, nói không ngừng nghỉ, chợt nói với Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, đệ tử này của ngươi thật là trâu bò nha, một người đuổi theo mười mấy đầu Địa Long… Không biết ban nãy ngài nói năm mươi kim một ngày có thể học Âm Ba mạch thuật có phải thật không?

- Đương nhiên!

- Vậy cháu trai của ta thì sao?

Bích Nguyệt Phiêu Linh vui mừng, lập tức đẩy đẩy Bích Nguyệt Di ra trước.

Ôn Bình liếc qua một chút, thầm nghĩ trong lòng: Tam tinh tư chất.

- Vừa vặn đạt tiêu chuẩn nhập tông!

Bích Nguyệt Phiêu Linh lại vỗ vai Bích Nguyệt Di.

- Tiểu tử, có muốn gia nhập không?

- Hả…

Bích Nguyệt Di không biết nói gì.

Tư chất của mình chỉ mới đạt tiêu chuẩn nhập tông?

Bất quá nói thật lòng, hắn sau khi thấy uy năng của Âm Ba mạch thuật, Hỏa Diễm thuật, cùng thuật pháp có thể khiến kiếm bay lên, tâm hiển nhiên dao động. Ở nhà mình khẳng định không có những thứ thần kỳ như vậy!

Bích Nguyệt Di vội vàng trả lời :

- Muốn, nhưng mà ta phải nói một tiếng với phụ thân, hắn dự định sau này sẽ chỉ điểm ta!

Bích Nguyệt Phiêu Linh gật đầu.

- Ta sẽ nói giúp ngươi, vào hay không, lúc nào vào, thì liền xem bản thân ngươi vậy. Đây chính là đại cơ duyên. Lại nói lão tử của ngươi có thể dạy cái gì? Chính hắn cũng kẹt tại nửa bước Thần Huyền mấy chục năm, dạy ngươi cái gì? Dạy ngươi cách để kẹt lại ở nửa bước Thần Huyền sao?

Lúc này, bọn người Hoàn Thành nghe Bích Nguyệt Phiêu Linh nói chuyện, có cảm giác mắc nghẹn ở cổ.

Mở miệng ngậm miệng là Thần Huyền Cảnh.

Có chút dọa người.

Lúc này, màn hình đã chuyển qua cảnh Hoàn Sơn dùng Ngự kiếm thuật giết một đầu yêu thú Dực tộc.

Phu phụ Hoàn Thành như nở hoa trong bụng.

Bích Nguyệt Phiêu Linh sau khi thấy cảnh này, lập tức nói:

- Thấy chưa? Ngươi còn không mạnh bằng nhi tử của Hoàn Thành chủ… Còn không cường bằng đầu Dực tộc yêu vật kia!

- Tiền bối quá khen, thật ra Bích Nguyệt thiếu gia cũng rất ưu tú!

Cung Vũ Hân dù có chút khó chịu trong lòng, nhưng vẫn cực kỳ cao hứng.

Vì nhi tử nhà mình mà cao hứng.

…

Lúc đám người bắt chuyện, Ôn Bình rời khỏi Quan ảnh thất đi đến Dược Sơn, trong tay mang theo một thùng linh thủy.

Khi đi đến xem Dược sơn, linh mễ trên linh điền đã nảy mầm.

Khác với hạt thóc bình thường, lúc nó nảy mầm lên, mầm nhọn có màu đỏ tươi, cảm giác giống như là mũi kiếm nhuốm máu.

Ôn Bình lập tức cầm lên bầu nước, múc linh thủy hắt xuống linh điền.

Trải qua một lần tưới linh thủy như thế, chồi non đột nhiên giống như phấn chấn tinh thần một chút, tốc độ sinh trưởng bằng mắt thường cũng có thể thấy được. Chỉ chốc lát, đã cao bằng một ngón tay.

Ôn Bình ngẫm nghĩ, thì thầm một tiếng:

- Xem ra cần phải tìm một người chuyên môn tới tưới nước.

Ôn Bình muốn kiếm Hắc Trạch đến tưới nước, thế nhưng muốn trồng Kiến Mộc lâm, ba người đang làm ở bên kia nhưng thật ra lại rất miễn cưỡng, dù có cuốc chim đặc thù nhưng cũng không phải dễ dàng đào ra cái hố để trồng cây được như vậy.

Bởi vì có đá vụn.

Những khối đá vụn kia trải qua cải tạo, Thông Huyền trung cảnh cũng bóp không nát.

Nghĩ đến đây, chợt, hệ thống nói nhỏ bên tai.

- Triệu Doanh, Diệp Phi lên núi.

- Bọn họ đến làm gì?

Ôn Bình thu lại thùng nước, nhìn lướt qua linh mễ trong linh điền, hài lòng cười một tiếng, sau đó đi đến Vân Lam sơn.

【VIP】 Bao Ăn Bao Ở

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Khi Ôn Bình đi đến Vân Lam sơn, liền thấy hai người Triệu Doanh đang đứng trước quảng trường.

Hai người đều không có đi lên trước, mà là đứng tại chỗ nói chuyện.

Triệu Doanh đứng một hồi, ngắm nhìn bốn phía một lúc lâu, sau đó hỏi:

- Cớ sao một người cũng không thấy?

Diệp Phi ở bên cạnh lắc đầu, mặc dù không hiểu, nhưng là vẫn lên tiếng trả lời:

- Không biết, rất có thể là ẩn thế tông môn đều như vậy đi!

Nếu nói Bất Hủ tông không ai, Diệp Phi vạn vạn không sẽ nghĩ như vậy

Chỉ riêng thực lực của tông chủ, đó đã là cao nhất tại Đông hồ, tam đại chủ sự của Bách Tông Liên Minh khẳng định không phải là đối thủ, cho nên làm sao lại không ai gia nhập?

Hiện tại tông môn rỗng tuếch không thấy một bóng người, cho nên hắn không dám đi loạn.

Bởi vì hai người họ rốt cục đều là người ngoài.

Lỡ như đi loạn xúc phạm quy củ của Bất Hủ tông, sẽ gây ra phiền phức lớn.

Thật lâu, Ôn Bình đến.

Vừa thấy được Ôn Bình, hai người vội vàng đi lên phía trước khom mình hành lễ:

- Ôn tông chủ!

- Có chuyện gì sao?

Ôn Bình nói xong, đánh giá phụ nhân một chút.

Sau khi mặc y phục sạch sẽ, chải tóc cài trâm, tướng mạo của phụ nhân rõ nét hơn nhiều, vết sẹo cỡ ngón tay trên mặt cũng hiện ra trong đáy mắt của Ôn Bình.

Khi phát hiện Ôn Bình nhìn chằm chằm vết sẹo của mình, Triệu Doanh theo bản năng dùng tay che lại, khẽ cúi đầu, nói:

- Ôn tông chủ, ta muốn gặp mặt Triệu Dịch!

Nhìn thấy động tác của Triệu Doanh, Ôn Bình thu hồi ánh mắt, lên tiếng trả lời:

- Hắn bây giờ không có trong tông môn.

- Ôn tông chủ, hắn nói tông môn phải thi đấu, sao lại thế…

Ôn Bình cắt ngang Triệu Doanh.

- Thi đấu cũng chưa chắc liền phải diễn ra tại tông môn!

Diệp Phi ở bên cạnh vội vàng nói tiếp.

Bởi vì hắn biết Triệu Doanh khẳng định nghe không hiểu những lời Ôn Bình nói, khái niệm tông môn thi đấu ở trong đầu Triệu Doanh là chỉ tiến hành so tài tại tông môn.

Mà Triệu Dịch đi đâu phải tranh thủ thời gian hỏi rõ ràng cho thỏa đáng, như vậy, hắn cũng có thể dễ dàng vạch ra kế hoạch khi nào rời đi Thương Ngô thành.

Trưởng lão của Huyền Lôi các chết rồi, Huyền Lôi các nhất định sẽ phái người đến xem xét.

Với tư cách là ngụy tam tinh thế lực, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho người đã phản bội, bỏ trốn lẫn giết người trong tông, lần đụng độ tiếp theo, rất có thể sẽ là Thông Huyền trung cảnh, thậm chí khả năng để Thông Huyền thượng cảnh xuất thủ, đến lúc đó cục diện thật không phải hắn có thể khống chế.

Bất quá hắn cũng không hối hận, từ khi cứu được Triệu Doanh, đoạn đường này giết người của Huyền Lôi các cũng

không ít, nghĩ đến tương lai có thể tiếp tục chạy trốn đến đâu thì hay đến đó vậy.

Diệp Phi hỏi:

- Vậy xin hỏi Ôn tông chủ, bao giờ chúng ta mới có thể gặp lại Triệu Dịch?

Ôn Bình trả lời:

- Sau bốn năm ngày nữa đi!

- Đa tạ Ôn tông chủ, vậy mấy ngày sau chúng ta lại đến.

Diệp Phi khom mình, sau đó liếc nhìn Triệu Doanh, gật đầu ra hiệu với nàng.

Nhưng lúc chuẩn bị từ biệt, Ôn Bình gọi lại hai người,

- Chờ một chút!

Diệp Phi hỏi:

- Ôn tông chủ có việc gì phân phó sao?

Ôn Bình trong lòng có dự định, hai người trước mắt không phải là công nhân có sẵn để tưới nước sao?

Diệp Phi, một cái Thông Huyền hạ cảnh, nguyện ý đi theo một người bị hủy nhan, ngay cả kinh mạch cũng phế để tìm Triệu Dịch khắp nơi, cam nguyện vì nàng mà đánh đổi mạng sống, xem từ một điểm này thì Diệp Phi hẳn không phải là hạng xấu xa gì.

Mà Triệu Doanh, Ôn Bình tuyển nhận nàng là để người Triệu gia dễ dàng đoàn tụ.

Dù sao chỉ là tưới nước, tìm ai cũng vậy.

Gần đây cũng không có Thông Huyền thượng cảnh nào, dù là nửa bước Thần Huyền đến cửa, cũng không khác là mấy.

Ôn Bình hỏi:

- Các ngươi có dự định tiếp theo không? Hay hỏi cách khác, các ngươi có chỗ đi không?

- A…!

Triệu Doanh trầm mặc lại.

Diệp Phi ứng tiếng :

- Thực không dám giấu giếm, hai chúng ta vốn định gặp Triệu Dịch một lần rồi đi. Hắn hiện tại tu hành tại Bất Hủ tông, ta cùng Triệu Doanh không cần phải lo lắng!

- Tính toán đến đâu rồi?

- Đoạn đường này ta đã giết không ít người của Huyền Lôi các, bây giờ ba tên trưởng lão Thông Huyền hạ cảnh lại chết trong tay Ôn tông chủ, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ. Cho nên dự định đi thẳng, đến một nơi Huyền Lôi các không tìm được chúng ta.

Ôn Bình vừa cười vừa nói:

- Vậy không bằng ở lại đây đi, ở chỗ ta vừa vặn thiếu hai người làm công. Mặc dù không tính là gia nhập Bất Hủ tông, thế nhưng nếu như người Huyền Lôi các lại tìm các ngươi, ta tiện tay giải quyết giúp các ngươi là được!

Nghe Ôn Bình nói như thế, Diệp Phi vui mừng.

Thử hỏi, ai thích suốt đời phải lang bạt chạy trốn?

Có thể gia nhập Bất Hủ tông, tự nhiên tốt hơn là phải suốt ngày trốn tránh trong lo sợ. Có Bất Hủ tông che chở, an toàn hơn chạy quanh khắp nơi.

- Ôn tông chủ nguyện ý tiếp nhận chúng ta, Diệp Phi vô cùng cảm kích.!

- Đa tạ Ôn tông chủ!

Hai người lập tức muốn quỳ xuống tạ ơn.

Lần này Ôn Bình không có ngăn cản thích quỳ lạy làm lễ, vậy liền quỳ đi thôi.

Ôn Bình nói:

- Ta trồng một số thứ, thiếu người tưới nước, đã nguyện ý lưu lại, ngày sau các ngươi liền giúp ta tưới nước, một ngày tưới hai tư lần. Bất quá về sau bảo đảm các ngươi an toàn, chỉ bao ăn bao ở!

Triệu Doanh trả lời:

- Có chỗ an thân, chúng ta đã thỏa mãn rồi!

Ôn Bình nhìn Diệp Phi, Diệp Phi cũng theo đó gật đầu.

Sau đó Ôn Bình liền dẫn hai người đi đến bên cạnh linh tuyền, lại dẫn đến Dược sơn

- Mỗi nửa canh giờ lại múc nước ở trong cái giếng ban nãy, xách nước đến nơi này, sau đó tưới đều lên những hạt thóc này… Ghi nhớ, đừng đổ nước. Ban đêm nếu như các ngươi muốn ngủ, có thể đi đến nhà gỗ ở đằng trước, dọn dẹp nó một chút vẫn có thể ngủ được!

Phòng ngủ trên Dược sơn dù sao cũng chỉ bỏ hoang một năm, quét dọn một chút vẫn có thể ở được.

Triệu Doanh vội vàng gật đầu.

- Vâng!

Ở đâu cũng không quan trọng, dọn dẹp một chút, liền có thể ở rất thoải mái.

Nàng cao hứng nhất là có chỗ dừng chân.

Hơn nữa cháu của mình cũng ở đây.

Cũng miễn cho nàng vì tránh né Huyền Lôi các mà lại lần nữa nếm mùi của nỗi khổ ly biệt.

- Đúng rồi, đừng đi dạo ở núi sau chủ điện, ở đó có con con khỉ đột tính khí nóng nảy.

Nói xong, Ôn Bình liền rời đi Dược sơn.

Có người tưới nước, Ôn Bình cảm thấy rảnh rỗi hơn nhiều.

Sau đó hắn đi thẳng đến Thập tầng tháp, ở trong đó liên tục tu luyện ba lần mười hai canh giờ.

Khi Ôn Bình đi ra thì đã là đêm khuya.

Trong mười hai giờ, Ôn Bình sử dụng tất cả thời gian này để nâng cao Hỏa Long chi thuật, bởi vì trải qua hơn trăm lần thành công thu hoạch được Hỏa Long Thuật, Hỏa Long Thuật trực tiếp cất bước tiến nhập đại thành.

Sau đó, Ôn Bình liếc nhìn thông tin của bản thân.

Ôn Bình

Giới tính: Nam

Cảnh giới: Thông Huyền hạ cảnh.

Thể chất: Hỏa Linh Chi Thể (tiểu thành).

Tu luyện công pháp: Trường Mạch Công (Huyền cấp).

Tu luyện mạch thuật: Hoàng cấp hạ phẩm Giao Long Nộ (tiểu thành), Hỏa Long Thuật (đại thành).

Lúc mới ra khỏi Thập tầng tháp, vừa vặn gặp được bọn người Hoàn Thành.

Hóa ra trong lúc Ôn Bình tu luyện, mấy người Hoàn Thành xuống núi một lần. Bởi vì dù sao cũng là phủ thành chủ, có rất nhiều chuyện phải đi xử lý.

Khi cùng Ôn Bình đi đến Quan ảnh thất, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng của bọn người Dương Nhạc Nhạc tại Kiếm tự quan, cùng bảng xếp hạng giai đoạn hai.

Thứ nhất: La Mịch (2300 điểm tích lũy).

Thứ hai: Triệu Dịch (1940 điểm tích lũy).

Thứ ba: Lâm Khả Vô (1520 điểm tích lũy).

Thứ tư: Vân Liêu (1213 điểm tích lũy).

…

Hạng chót là Chiêm Đài Diệp.

Bởi vì nàng không có Vô Cấu Chi Thể, Ngự Kiếm Thuật cũng chỉ mới nhập môn.

Lúc cấm khu của giai đoạn hai xuất hiện, nàng cũng rất nguy hiểm lưu trong cấm khu ba bốn mươi cái hô hấp. Mặc dù là trốn ra được, thế nhưng là cũng gặp phải phiền phức mới.

【VIP】 Hắc Kim

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trên bầu trời bình nguyên bao trùm bởi một tấm màn đen, Dực tộc yêu vật lộ ra móng vuốt sắc bén cùng cái mỏ nhọn hoắc không ngừng đuổi theo Chiêm Đài Diệp cùng Hoài Diệp.

Do trong tên của hai người cùng có chữ Diệp, cho nên cả hai tự nhiên là muốn kết bạn đồng hành.

Nhưng cũng bởi đều là nữ hài tử thế nên dẫn tới một chút phiền phức không cần thiết.

Sau khi giết mười mấy con bạch sắc Dực tộc tiểu yêu vật, kết quả chọc giận một đám hắc sắc Dực tộc yêu vật, cũng có thể là nhìn các nàng chỉ có hai người, thế đơn lực bạc dễ khi dễ.

Bất quá bởi vì cả hai đều là luyện thể thập tam trọng, nên tốc độ cũng không chậm hơn bọn chúng bao nhiêu.

Hoài Diệp bị đuổi đến phát bực, trực tiếp dắt cuống họng giận dữ hét:

- Đậu xanh rau má chúng mày đừng đuổi theo! Còn đuổi nữa ta sẽ biến thân, đến lúc đó ta cho các ngươi chết không toàn thây!

- Biến thân?

- Đùa thôi, dọa bọn chúng một chút!

Ba Xà là loài bò sát, cho dù hiện yêu thân cũng không thể đối phó với yêu vật trên bầu trời.

Hoài Diệp tất nhiên hiểu rõ cái này.

Chiêm Đài Diệp ngự kiếm không ngừng nghênh kích Dực tộc yêu vật lao đến, rốt cuộc, đành phải từ bỏ phản kích, cười khổ nói:

- Thế nhưng bọn chúng giống như không sợ, ngược lại đuổi càng hăng hơn!

Bên trong Quan ảnh thất, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh thấy cảnh này nhịn không được biến sắc.

Hoàn Thành nhìn một màn này, nhịn không được cảm thán một tiếng:

- Hắc sắc Dực tộc yêu vật này cũng quá lợi hại đi, kiếm sắc cũng không thể đâm thủng lông vũ của chúng!

Hắn kiến thức qua Ngự Kiếm Thuật có thể khiến kiếm bay lên.

Lúc nhi tử của hắn ngự kiếm, không mất bao nhiêu thời gian liền có thể giải quyết một đầu bạch sắc Dực tộc yêu vật , trực tiếp xuyên thủng ngực, không bị chậm một nhịp nào.

Vốn là Hoài Diệp cho rằng giết bọn nó cũng chỉ đơn giản như vậy.

Thế nhưng sau khi bị hắc sắc Dực tộc yêu vật đuổi kịp, Ngự Kiếm Thuật quả thực là vô dụng rồi.

Kiếm đâm lên trên lông vũ, vậy mà phát ra tiếng ma sát của sắt thép.

Hoàn Thành lại lần nữa cảm thán một tiếng

- Hai cô nàng này gặp nguy hiểm nha!

Lục Dã ở bên cạnh thấy thế cũng hết sức lo lắng, giống với Bích Nguyệt Phiêu Linh, cả hai chau mày.

Sống nhiều năm như vậy, hai người vẫn biết đôi chút về đặc tính của Dực tộc yêu vật.

Lục Dã mở miệng nói ra:

- Đây là Hắc Kim, một loại yêu vật đặc thù mà lông vũ của nó có thể sử dụng để luyện ra vũ khí, không nghĩ tới vậy mà chúng cũng xuất hiện trong bí cảnh này!

Lông vũ của Hắc Kim, Thông Huyền cảnh dùng mạch thuật mới có thể phá vỡ.

Luyện thể cảnh căn bản là vô pháp làm gì nó.

Theo hắn biết, loại yêu vật này chỉ xuất hiện trong Minh Địa thí luyện ở Minh Kính hồ.

Thật không nghĩ đến, chúng lại xuất hiện trong bí cảnh thí luyện của Bất Hủ tông.

Bất Hủ tông khảo nghiệm đệ tử thật đúng là nghiêm ngặt!

Lập tức, mấy người nhìn sang Ôn Bình.

Ôn Bình vẫn như cũ là bộ dáng phong khinh vân đạm, rất nhẹ nhàng ngồi xuống, trên mặt không thấy chút vẻ lo lắng gì.

Ngay tại lúc đó, khi bọn người Hoài Diệp một mực chạy về phía trước, bắt đầu gặp người đi đến.

Một đám thanh niên nhìn thấy hai nữ tử xinh đẹp như hoa chạy đến đây, nguyên một đám lập tức như mở cờ trong bụng: Gái, gái tụi bây ơi.

Đặc biệt là Chiêm Đài Diệp, nhan sắc kia có lực sát thương tuyệt đối, vẻ quẫn bách kia, biểu lộ nóng nảy kia, càng làm cho người tự nhiên sinh ra xung động muốn bảo vệ, che chở nàng.

- Đây là bằng hữu của ta!

Một thanh niên lập tức mở miệng.

Người ở bên cạnh vội vàng mắng:

- Cái gì mà bằng hữu của ngươi, ngươi là Di Thiên tông, y phục của người ta không giống của ngươi… Ta mới thật là quen biết các nàng, ngươi xem ta đi qua nói chuyện!

Nói xong, hắn còn định cất bước đi lên phía trước.

Mấy người khác lại cười cười, tự nhiên không cho rằng gia hỏa này nói thật.

Bất quá có người dẫn đầu đi bắt chuyện, mọi người cũng đều đi theo, hồn nhiên quên đây là thí luyện, lúc nào cũng có thể xuất hiện yêu vật muốn mạng của bọn hắn.

Thanh niên đi ở đằng trước nhất ôm quyền mở miệng, nhưng nói được nửa câu, trực tiếp nhanh chân bỏ chạy ra phía sau.

- Cô nương…

- Mẹ a, Hắc Kim!

- Đù, hơn ba mươi con Hắc Kim, xong, ta còn tự hỏi các nàng vì sao chạy thục mạng như vậy!

- Các nàng dẫn Hắc Kim dẫn đến đây, chúng ta thảm rồi!

Hai ba con Hắc Kim đã đủ giết mười mấy người bọn họ, hơn ba mươi con đuổi hung hăng như đuổi kẻ trộm chó, sợ rằng mười mấy người bọn họ bên này còn không đủ cho chúng giắt kẽ răng.

Cứ như thế, đội ngũ chạy trốn bỗng nhiên tăng thêm mười mấy người.

Mười mấy người cứ chạy bán sống bán chết về phía trước, trên đường chạy lưu lại bụi đất cùng tiếng hét thảm.

Dùng hết khí lực từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ để chạy.

Nhưng vẫn là không ngừng có người bị đuổi kịp, sau đó trực tiếp bị tóm lại, móng vuốt sắc bén đâm xuyên thân thể!

…

Tinh Hải thành.

Lúc cảnh tượng này xuất hiện trên một tấm bia đá, người ngồi trong rạp giật mình, vậy mà đứng ở cửa sổ, tay chỉ bia đá, hô lớn một tiếng.

- Làm sao nhiều Hắc Kim như thế?

Nương theo tiếng la của hắn, tất cả mọi người ngưng mắt nhìn qua.

Sau khi thấy hơn ba mươi con Hắc Kim, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

- Chuyện gì xảy ra, làm sao lại xuất hiện nhiều Hắc Kim như thế?

- Chẳng lẽ có người tìm được sào huyệt của Hắc Kim, trộm trứng?

- Xong, nếu quả như thật là có người chọc giận tới Hắc Kim, dựa theo tính cách có thù tất báo của Hắc Kim, những người thí luyện ở bình nguyên sợ rằng không sống sót được bao nhiêu!

Cùng với tiếng nghị luận của mọi người.

Hơn phân nửa người trong các bao sương đều đi ra.

Trong đám người, một trung niên nam nhân kim y lộ vẻ nghiêm trọng mà nhìn xem một màn này, bên cạnh hắn có mấy phụ nhân xinh đẹp, các nàng cũng nhìn xem cảnh tượng trên tấm bia đá.

Kế đó trung niên nam nhân gấp gáp hỏi một vị phụ nhân ở bên cạnh:

- Lâm gia chúng ta có bao nhiêu người lựa chọn tiến vào từ bình nguyên?

Lão phụ vội vàng trả lời:

- Thập tam trọng cảnh hai mươi tám tuổi trở xuống tiến vào hơn ba trăm người, trong đó một trăm bốn mươi nhân tài hai lăm tuổi.

- Con mẹ nó, hơn ba trăm luyện thể cảnh tinh nhuệ đi vào, lại gặp Hắc Kim lần này không biết phải chết bao nhiêu!

Nghe thấy tiếng mắng của hắn, đám mỹ phụ bên cạnh không dám lên tiếng.

Bởi vì các nàng đều là tiểu thiếp, lúc này mở miệng nói chuyện, nhất định sẽ ăn hành.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hô:

- Mau nhìn, có người vậy mà chủ động đi nghênh kích Hắc Kim!

Một tiếng hô này, tất cả mọi người lập tức ngưng mắt nhìn lại.

…

- Hoài sư tỷ!

- Chiêm Đài sư muội!

- Chiêm Đài sư tỷ!

Tiếng la quanh quẩn trên thảo nguyên, La Mịch, Lâm Khả Vô, Hoa Tiểu Chu, Hoàn Sơn bốn người chạy đến.

Đám người ngưng mắt xem xét, thầm nghĩ trong lòng:

- Thật là may mắn!

Nếu như không phải mọi người gặp nhau ở đây, thương lượng cùng một chỗ nghỉ ngơi một chút, thật đúng là không thấy được cảnh Chiêm Đài Diệp cùng Hoài Diệp bị truy sát.

- Dám truy đuổi Hoài sư tỷ của ta!

Nộ quát một tiếng, Lâm Khả Vô lập tức ngự kiếm, một kiếm hóa kinh hồng giết ra ngoài.

Trực tiếp đâm lên Hắc Kim.

- Bạch!

- Bạch!

Đồng thời, kiếm của đám người La Mịch cũng bay ra ngoài.

- Cái này!

Thấy cảnh này đông đảo thập tam trọng cảnh ngây ra một lúc.

Giật mình ngay tại chỗ!

Sau đó liền thấy hai thanh kiếm đồng thời rơi vào trên thân một con Hắc Kim, một thanh trực tiếp chém bay mất một phiến lông vũ của Hắc Kim, một thanh khác cắm thẳng vào vết thương.

- Oa!

Chỉ nghe một tiếng chiến minh, Hắc Kim rơi xuống đất.

Mà Trảm Long Kiếm của Hoàn Sơn càng là biến thái, căn bản cũng không cần hai kiếm hỗ trợ mà một kiếm trực tiếp

xuyên thủng một con Hắc Kim.

Chỉ là xoay tròn một vòng trên không, liền giết ba đầu Hắc Kim.

Vẻn vẹn bốn người, nháy mắt liền để trận truy sát này biến thành đơn phương nghiền ép.

Bên trong Quan ảnh thất, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh nhìn xem một màn này, nhịn không được vỗ tay bốp bốp khen hay.

Lục Dã cảm thán một câu:

- Cho tới nay cũng là hai ba con Hắc Kim tựu giết mười tên tu sĩ luyện thể, không nghĩ đến hôm nay lại thấy cảnh ngược lại!

Bích Nguyệt Phiêu Linh híp mắt cười một tiếng, nhìn sang Bích Nguyệt Di, cười hỏi:

- Tiểu tử, còn do dự sao?

- Ta…!

Bích Nguyệt Di nghẹn lời, trong lòng thở dài liên tục.

Hắn cũng muốn lập tức gia nhập Bất Hủ tông, học tập Ngự Kiếm Thuật này.

Thế nhưng là, trong tộc bên kia vẫn chờ hắn trở về bàn giao chuyện của lão tổ đây này.

Làm thiếu tộc trưởng, cũng không thể chỉ biết lo cho bản thân.

Sau một khắc, lại ngưng mắt nhìn màn ảnh, hơn ba mươi con Hắc Kim đã bị giết đến bảy tám phần.

Lấy Trảm Long Kiếm của Hoàn Sơn cầm đầu, số Hắc Kim còn lại muốn chạy, cuối cùng bị mấy thanh phi kiếm đuổi kịp, sau đó trực tiếp chém mất đầu.

【VIP】 Nước Mắt Của Lâm Mẫu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cái này!

Nơi xa, đông đảo tu sĩ luyện thể chưa tỉnh hồn, vẫn còn ngây ngốc ở chỗ cũ!

Uy hiếp lớn nhất trong bình nguyên là Hắc Kim, hơn ba mươi con, vừa mới đối mặt liền chết hết?

- Bọn họ dùng là võ pháp gì?

- Không phải võ pháp, võ pháp sao có thể khiến kiếm bay lên?

Thế nhưng là chưa nghe nói qua loại mạch thuật nào thể khiến cho kiếm bay lên được!

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Ngay tại thời điểm bọn người La Mịch còn đang bận kết thúc công việc, Lâm Khả Vô đi lên trước, đưa tới một cái túi nước, nói:

- Hoài Diệp sư tỷ, Chiêm Đài sư muội, các ngươi không có sao chứ?

Hoài Diệp cười tiếp nhận túi nước, uống một ngụm, lúc đưa cho Chiêm Đài Diệp, mắt mang ý cười liếc nhìn thi thể yêu vật khắp nơi trên mặt đất.

- Để các ngươi truy đuổi chúng ta, đều chết hết đi!

Lâm Khả Vô bất đắc dĩ nở nụ cười, nói:

- Hoài sư tỷ, hai ngươi sao bị nhiều hắc điểu đuổi theo như thế?

Hoài Diệp rất khó chịu trả lời:

- Không biết, khả năng là bọn chúng xem chúng ta dễ khi dễ.

Chiêm Đài Diệp ở một bên vội vàng nói cảm ơn, sau đó hỏi:

- Lâm sư huynh, giết hắc điểu này điểm tích lũy cũng là mười điểm sao?

- Ừm, cũng là mười!

La Mịch cướp lời, sau đó thu hồi kiếm, hỏi:

- Chiêm Đài sư tỷ, Hoài Diệp sư tỷ, nếu không chúng ta cùng nhau đi đi!

- Được!

Hoài Diệp liền vội vàng gật đầu.

Dù sao điểm tích lũy đều hạng chót, lúc này có đùi mà ôm, nàng cầu còn không được đâu nè.

…

Quan ảnh thất.

Ôn Bình nhìn xem một màn này, lại nhìn địa đồ hệ thống đưa ra.

Lúc này khoảng cách đến đích cũng chỉ có một nửa lộ trình.

Dựa theo tốc độ của bọn hắn, hẳn là sẽ đến đích trước khi cấm khu mở rộng lần thứ tư, ai có điểm tích lũy đạt top ba, trước mắt còn khó nói.

La Mịch khẳng định là ổn.

Ngự Kiếm Thuật tiểu thành, nếu như không phải vấn đề về chất kiếm, Hắc Kim là có thể giết như giết gà.

Hoàn Sơn chỉ có Trảm Long Kiếm, nhưng lại luôn gặp phải yêu vật rải rác.

Không có thu hoạch được đại lượng điểm tích lũy.

Muốn vào top ba, cũng chỉ có thể nhìn xem vận khí sau này.

Trái lại Lâm Khả Vô thật sự khiến hắn kinh ngạc.

Bởi vì lúc nhập môn cảnh giới tương đối cao, cho nên thân kiêm Giao Long Nộ, Vô Cấu Chi Thể, Hỏa Xà Thuật còn có Ngự Kiếm Thuật, tu luyện được mấy cái này cũng thành tựu không nhỏ.

Một lúc sau, Ôn Bình đứng dậy, cũng không muốn hạ lệnh trục khách, mà là đi về phía trù phòng.

Trong lúc đó, bầu trời đêm ở Tinh Hải thành sôi trào.

Lạc đỗ bình, Hoa Long cùng đại biểu của các đại tam tinh thế lực đều đứng trước tấm bia đá, ngưng thần nhìn xem chiến đấu mới vừa kết thúc.

Không ai không kinh hãi.

Không nói đến lần đầu thấy lượng lớn Hắc Kim bị giết như thế, chỉ riêng tràng diện mấy người giết chết hơn ba mươi con Hắc Kim đã đủ rung động.

Nhưng khiến bọn họ giật mình nhất chính là thuật pháp giết Hắc Kim.

Trong màn hình trắng đen trên bia đá, có thể rất thấy rõ kiếm bay lên, giống như có mắt trên thân kiếm, không ngừng đuổi giết Hắc Kim, hoàn toàn coi Hắc Kim như gà trống biết bay.

Lạc đỗ bình ngưng mắt, thấp giọng thì thầm một câu,

- Lại là người của tông môn này!

Lúc đối phó Địa Long, người của tông môn này đã khiến hắn kinh ngạc.

Hiện tại lại bồi thêm một lần nữa!

Hoa Long ở bên cạnh cũng tự lẩm bẩm:

- Tại sao lại là bọn họ?

Sau đó Lạc đỗ bình hỏi:

- Hoa chủ sự, ngươi điều tra được những người này là thuộc tông môn nào chưa?

Hoa Long nghẹn lời.

- Không có…!

…

Cùng lúc đó, phía sau đám người, nam nhân áo vàng Lâm gia cũng ngưng mắt nhìn xem tất cả mọi thứ.

Vừa xem vừa cảm khái tại sao loại nhân vật này lại không xuất hiện ở Lâm gia?

Đồng thời cũng thở một hơi nhẹ nhõm vì Hắc Kim không còn đe dọa được tinh nhuệ của Lâm gia.

Bồi dưỡng nhiều người trẻ tuổi thập tam trọng cảnh tốn không ít tài nguyên, nếu như cứ để Hắc Kim giết hết như thế, hắn phải đau đầu nửa năm.

- Đi thôi!

Nam tử nói với các nữ nhân ở bên cạnh.

Một đoàn người quay trở lại bao sương của mình.

Duy chỉ có một người, nàng lăng lăng đứng tại chỗ nhìn thật lâu, chân mày run lên, muốn nói lại thôi.

Bởi vì trên kia có con của nàng.

Nhi tử nàng không có địa vị cao tại Lâm gia, cho nên mới có cái tên Lâm Khả Vô, có cũng được mà không có cũng không sao này. Bọn họ không thể nào nhận ra, thế nhưng nàng làm mẫu thân sẽ không nhận lầm.

Trong số những cường giả giết Hắc Kim kia, con của nàng ở trong đó.

- Khả Vô!

Yên lặng hô một tiếng, phụ nhân vui đến phát khóc.

Những người mà toàn bộ Minh Kính hồ đang tán thưởng, trong đó có một người là con của nàng, nàng sao lại không thể không kích động, không rơi lệ?

Phụ nhân nghĩ đến Kim Điêu cùng Lâm Khả Vô ra đi rồi chỉ trở về một mình, tự lẩm bẩm một tiếng.

- Đây chính là Bất Hủ tông mà Kim Điêu nói cho ta biết đi, con ta xem ra là thu hoạch được đại cơ duyên. Coi như từ giờ không trở lại Lâm gia cũng không sao, ở Lâm gia, dù sao cũng không chiếm được cái gì.

Phụ nhân cười một tiếng thỏa mãn, sau đó đi theo đám người, chậm rãi bước trở lại bao sương.

Khóe mắt còn có nước mắt, lại không người quan tâm.

Đương nhiên, không phải không người nhìn thấy, mà là căn bản là không có ai đi để ý một tiểu thiếp.

…

Tại phòng bếp, Ôn Bình gánh lên nửa thùng nước.

Bản thân uống trước một bầu, cảm thấy chưa đủ nghiền lại uống một bầu.

Vừa vặn gặp phải Diệp Phi đến múc nước, thế là bảo hắn ta trước gác lại việc đang làm, giúp hắn đưa nước qua kia.

Diệp Phi cũng không có cự tuyệt, dù sao bưng nước cũng không phải việc khổ gì.

Bưng nước đi theo Ôn Bình đến Quan ảnh thất, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh vừa thấy nước thì lập tức đứng dậy.

- Rốt cục lại có cơ hội uống!

Bích Nguyệt Phiêu Linh cảm thán tiếp nhận nước Sơn Hoa đưa đến, nhấp một ngụm tựa như thưởng thức trà ngon, vẫn chưa thỏa mãn ngồi xuống.

Những người còn lại ít nhiều cũng ở trạng thái như phê cỏ này.

Diệp Phi nhin bọn hắn, ngây ra một lúc.

Thầm nghĩ trong lòng: Không phải là uống nước giếng sao? Có cần phải loại vẻ mặt này sao? Nước này chẳng phải là nước tưới lúa sao? Như kiểu đập đá hút cỏ vậy.

Nếu như là người bình thường, hắn thật tưởng rằng bệnh nhân trốn trại.

Thế nhưng là trong những người này, có mấy cái cũng là tiền bối chỉ liếc mắt nhìn cũng đã khiến hắn sinh ý sợ hãi, việc này quả thật có hơi khó hiểu.

Lúc này, lại nghe thanh âm của Ôn Bình truyền lại.

- Ngươi trở về đi.

Diệp Phi đáp lại một tiếng, sau đó bưng mâm rời đi.

Trên đường đi còn đang nghĩ đến việc bọn họ uống miếng nước tại sao lại cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Diệp Phi vừa đi, Ôn Bình một lần nữa ngồi trở lại hàng phía trước, lẳng lặng mà nhìn xem hình ảnh trong Kiếm tự quan.

Sau khi đoàn người La Mịch mang theo hai người Hoài Diệp rời đi, trên đường đi gặp phải yêu thú liền giết, bất quá cơ bản cũng là thuộc về trạng thái xuất thủ trước tính điểm, xuất thủ sau thì ăn không khí.

Thực sự không được, bọn họ lại mỗi người đi một ngả.

Lúc rạng sáng, xếp hạng tích lũy lần thứ ba hiện ra.

Thứ nhất, Vân Liêu (3302 điểm tích lũy).

Thứ hai, La Mịch (2800 điểm tích lũy).

Thứ ba, Triệu Dịch (2700 điểm tích lũy).

…

- Vân Liêu đây là?

Ôn Bình từ đầu đã không thấy được tên của Vân Liêu, không hiểu sao tự dưng thấy xếp thứ nhất rồi.

Thế là hình ảnh chuyển đổi, hiện ra cảnh tượng của Xích Hồng bồn địa.

Trung ương bồn địa, Vân Liêu "Dục huyết phấn chiến", còn đang dùng kiếm đào lấy Hỏa Linh Tinh, phóng mắt nhìn lại, tất cả đều là thi thể yêu vật có lớp vảy màu đỏ.

- Gia hỏa này là xâm nhập sào huyệt của yêu vật?

- Một người giết mấy trăm con, rất mạnh!

- Hắn làm sao lại có thể lực nhiều như thế!?

…

Lúc này, không riêng gì những người trong Quan ảnh thất đang nghị luận, những người đang thí luyện cũng đang bàn luận không ngừng.

Mắt thấy muốn đến điểm cuối cùng, nhiệt huyết của mỗi người đều bị điểm tích lũy thứ nhất của Vân Liêu khơi dậy chiến ý.

Ôn Bình nhìn xem một màn này, lại nhìn thấy một đoạn nhỏ Sinh Mệnh Xì Gà trên mặt đất, hiểu ra vấn đề.

Không ngờ gia hỏa này tích trữ Sinh Mệnh Xì Gà không có hút, liền đợi đến ngày này đâu.

Mặc dù cảm thấy có chút gian lận, thế nhưng Ôn Bình thật đúng là không dễ phán định như thế, dù sao Sinh Mệnh Xì Gà là hắn đưa ra.

Cứ như thế, tiến gần đến điểm cuối!

【VIP】 Bí Cảnh Trong Bí Cảnh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cấm khu đang dần dần mở rộng ra, thúc giục đám người tiến lên phía trước.

Tần Sơn mặc dù không lấy được bao nhiêu điểm tích lũy, thế nhưng lại làm người tiên phong đi trước, lúc đang định đi thẳng đến điểm cuối để săn giết yêu vật, lại bị một núi đá cản đường.

Núi cao trăm trượng, nguy nga đồ sộ, tựa như một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa, phủ lên nửa bầu trời.

Tần Sơn nhìn quanh một lượt, ngây ngốc tại chỗ.

Nơi xa dựng một tấm bia đá, bên trên khắc lấy bốn chữ..

- Biên giới bí cảnh!

Tần Sơn có chút không dám tin tưởng ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, sau đó theo bản năng liếc nhìn địa đồ.

Nhưng trên địa đồ, chấm nhỏ đại diện cho hắn biểu thị vẫn chưa đến biên giới.

Lúc đang định tìm xem có đường lên núi hay không thì mọi người lục tục bước đến.

Sau khi thấy Vân Liêu, Tần Sơn không để ý đến việc tìm đường lên trên mà vội vàng nghênh đón.

- Vân trưởng lão, chúc mừng, tổng điểm tích lũy cao nhất!

Dựa theo suy đoán của hắn, khả năng Vân Liêu đạt được hạng nhất tổng điểm tích lũy là rất lớn.

Dù sao đoạn đường phía trước đã không còn xa nữa.

Sẽ không còn thời gian có thể săn giết yêu vật.

Vân Liêu cười trả lời:

- Tần trưởng lão ngươi cũng không kém nha, ta là có chút may mắn mà thôi!

Nói xong, Vân Liêu cũng cảm thấy tức cười thay cho chính bản thân mình.

Hắn khiêm tốn quá độ, thật không phải là chính hắn.

Sau khi cười xong, hắn bắt đầu tưởng tượng đến bảo tọa hạng nhất, chợt đưa mắt nhìn quanh vài lần, lại nhìn sang Vu Mạch, Chiêm Đài Thanh Huyền ở bên cạnh rồi khẽ gật đầu.

Hai người cũng lễ phép nở nụ cười, sau đó cả bọn nhanh chóng tiến đến trước núi đá.

Chiêm Đài Thanh Huyền vừa nhìn địa đồ, vừa nghiên cứu vách núi đá, những người khác thì đi tìm đường vượt qua ngọn núi này.

Một lúc lâu sau, Dương Nhạc Nhạc ở một bên mở miệng hỏi:

- Chiêm Đài trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ? Cấm khu đang mở rộng, nếu không đi tiếp, chỉ sợ sẽ phải bị đào thải!

Những người còn lại cũng lộ ra biểu tình tương tự.

Âm thầm lo lắng cho bản thân.

Lúc này, Vu Mạch nói ra ý nghĩ to gan:

- Có nên đập nó ra không?

Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Đập không nát… Hơn nữa vạn nhất thật là biên giới bí cảnh, chúng ta đập phá nó, rất có thể bị cuốn vào trong khúc cảnh!

Khúc cảnh nguy hiểm, Thông Huyền cảnh đều biết rõ.

Kia là nơi nằm ngoài thế giới, không ai có thể sống sót ở đó.

Mà tất cả những biên giới cảnh, hoặc bí cảnh, bọn chúng lúc nào cũng có thể vỡ vụn, cuốn người vào trong khúc cảnh.

Cho nên trước khi chưa làm rõ, không ai dám làm loạn.

…

Quan ảnh thất.

Bích Nguyệt Phiêu Linh nhìn xem một màn này, tò mò liếc nhìn Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, bọn họ đây là…?

Ôn Bình trả lời:

- Đang tìm đường đi đến điểm đích!

- Biên giới bí cảnh, đâu còn có đường để đi tiếp đâu?!

- Còn chưa tới biên giới đâu!

Ôn Bình nói xong, ngưng mắt nhìn đám người, đồng thời nhìn cấm khu đang dần dần mở rộng.

Hắn cũng đang chờ, chờ xem ai là người đầu tiên quyết đoán công kích biên giới bí cảnh.

Đúng ngay lúc này, Hoàn Sơn rốt cục nhịn không được.

- Để cho ta đến đi!

Lấy Trảm Long Kiếm công kích, kiếm xuất thanh mang, phóng thẳng tới vách đá.

- Chờ một chút!

Chiêm Đài Thanh Huyền muốn ngăn cản, thế nhưng là kiếm của Hoàn Sơn đã bay ra ngoài.

Thanh mang rơi xuống!

- Xoẹt!

Thạch phong bị đục ra một lỗ hổng, giống như một cánh cửa.

Nhìn vào, vậy mà là có đường ở phía sau.

Con đường mới vừa xuất hiện, từ đó cũng truyền lại thanh âm kinh ngạc, tựa như bọn họ không ngờ ra đây lại là biên giới

bí cảnh giả.

- Ồ!

Nương theo thanh âm này, một đôi mắt tựa như nắm đấm lớn xuất hiện trong khe nứt thạch phong.

Sau một khắc, tựa như là kiến ra khỏi tổ, yêu vật đếm mãi không hết chui ra khỏi đó.

Mỗi một con đều cao hơn nửa người.

Toàn thân đen nhánh, nhưng lại có một đôi mắt màu trắng.

Lúc nhìn người, trong con mắt màu trắng kia còn mang theo tơ máu, tràn ngập sát ý.

- Mấy thứ này là gì?

- Mặc kệ là thứ gì, giết là được!

Kèm theo tiếng hét của Hoàn Sơn, tất cả mọi người đều động thủ.

Điểm tích lũy!

Điểm tích lũy khắp nơi trên mặt đất!

Lúc này không lấy, chờ đến khi nào.

Ngự Kiếm Thuật!

Hỏa Diễm Thuật!

Giao Long Nộ!

Ba loại công kích được liên tục phóng đến chỗ cổng thạch phong.

Cứ như thế, một mảnh một mảnh yêu vật xông ra khỏi khe hở lại ngã xuống.

Ngay tại lúc đó, cảnh tượng này xuất hiện trên tấm bia đá trong Tinh Hải thành, tất cả mọi người đều sôi trào.

Chẳng ai ngờ rằng, Minh Địa thí luyện bí cảnh còn có địa phương chưa từng có ai đặt chân đến.

Mà nó, ngay tại bên ngoài biên giới!

Một Thần Huyền cảnh tộc trưởng càng là kích động cao giọng cảm thán:

- Hóa ra biên giới bí cảnh cũng không phải là giới hạn thật sự… Đây chính là thứ phía sau của Minh Địa thí luyện!

Mấy trăm năm.

Lần đầu tiên phát hiện bí mật này.

Khi mọi người thấy yêu vật không ngừng chui ra ngoài, vội vàng đặt câu hỏi cho người bên hỏi:

- Đây là yêu vật gì?

- Quản nó là quái vật gì!

- Bảo tàng chân chính nhất định là ở phía sau của Minh Địa bí cảnh, hiện tại sợ rằng đệ tử của tông môn này cướp đi toàn bộ!

- Có đệ tử của ai ở gần đó không?

- Có, thật nhiều!

- Nhiều yêu vật như thế cùng nhau xuất hiện, rất nhanh sẽ có người cảm nhận được cỗ khí thế này, không có khả năng để cho tông môn này độc chiếm mật tàng.

…

Trong khi đám người còn đang nghị luận, lúc này người của Bất Hủ tông ở dưới đỉnh thạch phong lại vô cùng gấp gáp.

Bảng điểm số vậy mà chẳng biết lúc nào hiện ra trước mặt mọi người, lại không có biến mất, cứ như thế tính ra điểm tích lũy mà mọi người đạt được.

Vân Liêu 4002 điểm tích lũy!

Chỉ mới đánh một hồi, Vân Liêu đã giết gần bảy mươi con yêu vật.

- Vân trưởng lão đệ nhất!

- Điểm tích lũy của La Mịch sư đệ cũng bão táp tăng lên… Còn có Hoàn Sơn.

- Quá nhanh đi!

Đám người sợ hãi thán phục điểm tích lũy của Hoàn Sơn, lập tức liếc mắt nhìn sang.

Không biết từ lúc nào mà Hoàn Sơn đã giết tới cửa động, trảm Long Kiếm hóa thành thanh mang chặn giết ở cửa động, ra một con chém một con, giống như đang thái thịt tươi vậy.

Hoàn Sơn 3500 điểm tích lũy.

Trong chớp mắt, vốn là 2400, ở thời điểm này vậy mà tăng lên hơn một ngàn.

Mắt thấy yêu vật từ trong cửa động chạy ra càng ngày càng ít, Dương Nhạc Nhạc bỗng nhiên hô một tiếng.

- Đi mau! Cấm khu đến.

Đám người lập tức nhìn lại sau lưng, vội vàng đi đến phía thạch động.

Lần thứ tư, không biết kẹt tại cấm khu bao lâu thì bị đào thải, sợ rằng sẽ mau hơn mấy lần trước.

Cũng ngay lúc bọn họ chạy đến, sau lưng rất nhiều người cũng đang tụ lại phía này, khi nhìn thấy đoàn người Bất Hủ tông tiến vào trong thạch phong, tất cả mọi người cũng hiểu, cơ duyên đến rồi!

Mấy trăm người, hóa thành dòng lũ phóng đến hướng đó.

Bây giờ, Ôn Bình ở trong Quan ảnh thất đứng lên.

Bởi vì bên tai vang lên thanh âm của hệ thống:

- Kí chủ, trận quyết chiến cuối cùng sẽ lập tức mở ra, một trăm giây sau bắt đầu truyền tống!

- Truyền tống đi đâu?

- Điểm cuối của bí cảnh.

- Ừm.

Ôn Bình gật gù, sau đó rời khỏi Quan ảnh thất.

- Ôn tông chủ, ngươi không xem nữa sao?

Bích Nguyệt Phiêu Linh hô một tiếng, không có kết quả, đành phải quay đầu tiếp tục xem.

Ra khỏi Quan ảnh thất không bao lâu, Ôn Bình liền bị bạch quang bao phủ toàn thân, lúc cảnh tượng trước mắt thay đổi thì hắn đã xuất hiện trong bí cảnh.

Cũng chính là vào lúc này, tại Tinh Hải thành, hình tượng trên tấm bia đá vốn còn tốt bỗng nhiên bị gián đoạn.

Lập tức, mấy ngàn người đứng trước bia đá xôn xao!

【VIP】 Trận Chiến Cuối Cùng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chuyện gì xảy ra!

- Hình ảnh làm sao mất hết rồi?

- Lạc chủ sự, chuyện gì xảy ra, cho chúng ta một lời giải thích đi!

- Lạc đỗ bình, chuyện gì xảy ra!

Cuối cùng, đã có người gọi thẳng tên chữ.

Dù sao biên giới của Minh Địa thí luyện vậy mà xuất hiện lối vào mới, không có ai mà không nóng nảy.

Rất có thể đây là mật tàng phía sau Minh Địa thí luyện, thế nhưng chưa ai tìm tới.

Kèm theo tiếng mắng chửi, Lạc đỗ bình vuốt râu đứng dậy, khoát tay phóng xuất ra khí thế của Thần Huyền cảnh, trấn trụ đám người.

Đến khi hiện trường trật tự trở lại, hắn mới mở miệng giải thích:

- Hình ảnh biến mất, tức là Họa Ảnh Trùng đã bị giết sạch.

Một người vội vàng chất vấn.

- Người bình thường Họa Ảnh Trùng không thể nào nhìn thấy được, giết là giết thế nào?

Lạc đỗ bình tiếp tục nói:

- Xem ra có liên quan đến bí cảnh sau vách núi đó, hiện tại người của tông môn kia đã đi vào trong… Còn mời tông chủ

của tông môn này đứng ra, Bách Tông Liên Minh muốn cùng ngài nói chuyện một chút.

Nói xong, Lạc đỗ bình nhìn ra bốn phía một chút.

Không có ai đứng ra.

Không ai trả lời.

Đột nhiên, một người mở miệng,

- Bọn họ không phải là người của Minh Kính hồ!

…

Bên trong bí cảnh.

Lúc Ôn Bình mở mắt, người đã đứng trước một cung điện đồ sộ.

Cung điện khảm vào trong sơn phong, cửa điện vậy mà cao tới trăm mét, rộng cũng có hơn ba mươi mét, nhìn tựa như là nhà của người khổng lồ.

Nếu như không phải hắn chưa từng nghe về sự tồn của cự nhân ở thế giới này, có lẽ hắn sẽ thật sự tin rằng sau lưng là nơi ở của bọn họ.

Vừa quay đầu, Ôn Bình liền thấy đệ tử Bất Hủ tông đang chạy đến phía này.

- Rốt cuộc cũng đến trận chiến cuối cùng!

Ôn Bình cảm thán một câu, sau đó để hệ thống mở ra bảng xếp hạng điểm tích lũy.

Thứ nhất: Vân Liêu (4102 điểm tích lũy).

Thứ hai: La Mịch (4000 điểm tích lũy).

Thứ ba: Hoàn Sơn (3800 điểm tích lũy).

…

Xuất hiện top ba.

Người đầu tiên chạy đến trước người Ôn Bình là Tần Sơn, hắn giống như đã sớm tiếp nhận với sự thật mình không lọt top ba, trên mặt không có bao nhiêu vẻ mất mát.

- Tông chủ!

Trong khi Tần Sơn khom người, những người khác cũng lục tục kéo đến.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Khi mọi người đã tụ tập đủ trước mặt Ôn Bình, cấm khu đình chỉ mở rộng.

Trái lại là Chiêm Đài Thanh Huyền, bà xem ra rất thất lạc, đi lên trước thở dài.

- Haiza! Trận tranh đấu này, không nghĩ đến lão thân vậy mà thua thảm như thế!

Suốt mấy ngày qua, bà coi như nhận thức được thực lực của những đệ tử này.

Thập tam trọng cảnh, lại từng cái từng cái mạnh đến mức giống như Thông Huyền cảnh vậy.

Cũng giúp cho bà nhận thức được thiếu sót của mình, rõ ràng có đệ tử cảnh giới giống mình, lĩnh ngộ cũng đều là Ngự Kiếm Thuật ở cấp độ nhập môn.

Nhưng bà lại không bằng đối phương!

Bà coi như kém cỏi quá đi…

Khi bảng điểm số xuất hiện lần nữa ở trước mắt, có người thất lạc, cũng có người cao hứng.

Sau đó đám người trật tự lui qua một bên.

- Vân trưởng lão, chúc mừng!

- Hoàn Sơn, tiểu tử ngươi hay lắm, nghịch tập!

- La sư đệ, cố lên!

Sau khi đám người hàn huyên ngắn gọn cùng chúc mừng, Ôn Bình lên tiếng :

- Trận thi đấu này, điểm tích lũy top ba đi theo ta.

Ba người Vân Liêu nhìn nhau một chút, sau đó đi theo Ôn Bình.

Bọn người Dương Nhạc Nhạc đứng nhìn từ xa, cũng rất hưng phấn.

- Đến rồi!

- Trận chiến cuối cùng đến rồi!

- Người nào thắng, liền có thể học được Hỏa Long Thuật, còn có thể lấy được pháp khí nha!

Uy lực của pháp khí, quá mạnh.

Không ai không muốn.

Hoàn Sơn liền là dựa vào pháp khí, mới lội ngược dòng.

Đang lúc trông mong chờ đợi, cửa điện to lớn chậm rãi mở ra, một đôi mắt màu nâu đập thẳng vào mắt.

Khi cửa điện mở ra hoàn toàn, một con cá sấu to lớn đi ra, dài đến ba mươi mét, còn có hai răng nanh to lớn, nhìn qua vô cùng dữ tợn.

Mà khiến người kinh ngạc nhất chính là khí thế của nó.

Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức kinh ngạc nói:

- Thông Huyền đại yêu!

Dương Nhạc Nhạc ngây ra như phỗng, ngắm nhìn bốn phía vài lần, muốn tìm đáp án trên mặt các đồng môn:

- Không thể nào, trận chiến cuối cùng là đánh với nó?

- Luyện thể đối đầu Thông Huyền đại yêu, phần thắng cũng quá thấp đi?

- Đầu yêu vật này, Thông Huyền hạ cảnh tu sĩ cũng đánh không thắng nó nha!

Cùng cảnh giới, yêu vật mạnh hơn tu sĩ nhân tộc, đây là điều mà bất cứ ai cũng biết.

Ôn Bình giống như không có nghe được mấy người nghị luận, sau khi đứng vững, một tay nắm một cái răng nanh của cự ngạc (cá sấu khổng lồ) , để nó không thể động đậy, nói:

- Đây là một lần khảo nghiệm to lớn dành cho các ngươi, mặc kệ là Hỏa Diễm Thuật Pháp, hay là Ngự Kiếm Thuật, vận dụng đúng cách mới là là mạnh nhất. Cự ngạc này, có một nhược điểm trí mạng, công kích chỗ đó, các ngươi tất thắng không thể nghi ngờ. Mà người giết chết nó, chính là người thắng lợi sau cùng của ngày hôm nay.

Nói xong, Ôn Bình tránh qua một bên.

Cùng mọi người đứng cách xa mấy trăm mét nhìn ba người.

Mà ba người thì là nhìn nhau, sau đó mới ngưng mắt nhìn sang ngạc ngư to lớn, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Sau một khắc, La Mịch hét lớn một tiếng.

- Kiếm khởi!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, hóa thành lưu quang lập tức đâm về phía cự ngạc.

Ầm!

Sau một khắc, thanh kiếm bị cự ngạc đánh bay, mà kiếm kia, vậy mà không lưu lại được vết thương gì trên chân nó.

La Mịch nhịn không được cảm thán một câu:

- Cái này cũng quá dày đi?

Hoàn Sơn nói tiếp:

- Ta đi thử một chút!

Nói xong, Trảm Long Kiếm lập tức phóng lên!

Thanh mang bay ra, trực tiếp đánh về phía cự ngạc.

Hướng bay đến, cố ý bổ ngay chính diện của nó, dự định phát động công kích lên lưng.

Mắt thấy thanh mang sắp rơi vào sau lưng cự ngạc, bỗng nhiên nó cong đuôi lên, quét về phía Trảm Long Kiếm.

Thấy cảnh này, Hoàn Sơn nhịn không được cảm thán một câu:

- Tốc độ phản ứng nhanh như vậy?!

Vừa nói xong, đuôi cá đã quét qua Trảm Long Kiếm.

Nhưng mà Trảm Long Kiếm không bị đánh bay đi giống như kiếm của La Mịch.

Mà là trực tiếp xẹt qua đuôi của cự ngạc, vạch ra một cái miệng máu, cự ngạc đau đến toàn thân run lên, gầm thét liên tục.

Cùng với tiếng gầm thét, Trảm Long Kiếm trở lại trong vỏ.

Dương Ngạc Ngạc đứng xa trông thấy, vui mừng.

- Đây chính là uy lực của pháp khí nha!

Mà lúc này, Hoàn Sơn lại cao hứng không nổi:

- Xem ra nhất định phải tìm ra nhược điểm, ta còn chưa thấy qua thứ mà Trảm Long Kiếm chém không đứt, mà bây giờ lại bị cự ngạc chặn lại, chỉ là lưu lại một điểm vết thương ngoài da, xem ra nếu như không tìm ra nhược điểm trí mạng, muốn giết nó, rất khó!

- Đến phiên ta!

Vân Liêu đưa tay bấm niệm pháp quyết.

Hai người đều thử một lần, hắn không có lý nào không thử một chút.

Vân Liêu vừa ra tay, hỏa diễm từ hư không sinh ra.

Đầu tiên là Hỏa Xà Thuật!

Hỏa xà dài mười mét bỗng nhiên xuất hiện, xoay một vòng quanh người hắn, sau đó đánh đến phía cự ngạc.

Sợ Hỏa Xà Thuật không hiệu quả gì, Vân Liêu lại bấm niệm pháp quyết lần nữa!

Hỏa cầu hiện ra trên không trung!

To cỡ một người.

Từ trên trời giáng xuống, theo đó hỏa xà cũng đập xuống phía cự ngạc.

Oanh!

Ầm!

Ba thứ va chạm nhau, hỏa diễm nổ vang, quét ra xung quanh.

Hai người Hoàn Sơn cũng không nhịn được thối lui ra sau mấy bước.

Mà lúc này, bên ngoài mấy trăm mét, hơn một trăm tên thập tam trọng cảnh nhanh chóng chạy tới.

Lúc trông thấy cảnh chiến đấu ở phía trước, nhao nhao dừng bước.

- Cái này!

- Lại là những người kia!

Lúc nãy thấy bọn họ giết yêu vật dưới thạch bích, đã là kinh hãi không thôi.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy trong Minh Địa thí luyện, nhân loại coi yêu vật như con mồi.

Hiện tại nhìn hỏa cầu, hỏa xà, đám người càng là kinh hãi.

Nếu như như không phải trong Minh Địa, sợ rằng bọn họ còn tưởng rằng trước mắt chính là một đống Thông Huyền dị mạch.

Hỏa xà, hỏa cầu kia.

Nếu như là đập xuống giữa bọn họ, chỉ sợ là được du lịch âm phủ một chiều.

【VIP】 Ngự Kiếm Nhập Thổ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Thực lực này, chỉ sợ là Thiên Cương tông dị mạch thuộc tính Mộc - La Kế sư huynh đến, cũng chỉ trụ nổi một hiệp mà thôi!

- Không thể so sánh!

- Đúng vậy, chỉ nói thanh kiếm bay múa kia, luyện thể cảnh có dị mạch gia trì thực lực cũng căn bản không thể cản.

Đám người càng nói càng kinh hãi.

Đồng thời tình hình chiến đấu ở phía trước cũng càng lúc càng lớn.

- Có ai biết đây là đệ tử của tông môn nào không?

Nhìn xem cảnh tượng trước mắt này, có người thuộc gia tộc thế lực lập tức nói ra nghi vấn.

Người đã gia nhập tông môn không thể thoát ly tông môn, thế nhưng thế lực tông môn không giống, bọn họ có thể lại gia nhập vào tông môn, gia tộc bên kia nhất định sẽ ủng hộ.

Nhưng mà, không ai có thể trả lời.

Vì không ai biết được.

…

Cách đó năm sáu trăm mét, cự ngạc không ngừng sôi trào, giống như cự long dục hỏa trùng sinh.

Há cái miệng to lớn, nhảy một phát cao đến mười trượng, liền nhảy ra khỏi phạm vi bao trùm của hỏa diễm.

Thế nhưng là, hỏa diễm một mực quấn lấy nó, cự ngạc đành phải phun nộ khí trong miệng ra, hóa thành cuồng phong, muốn thổi tắt hỏa diễm, lại liên tục phát ra tiếng gầm thét.

- Nhân loại, đi chết đi!

Đột nhiên cự ngạc mở miệng nói tiếng người, thân thể khẽ động, từ bỏ ý nghĩ thoát khỏi hỏa diễm, trong chớp mắt tựu bò tới trước mặt ba người Vân Liêu, chỉ cách hơn mười mấy mét, nâng lên cái đuôi muốn quét tới.

Tốc độ nhanh chóng, không kém hơn Ngự Kiếm Thuật bao nhiêu.

- Ầm!

Một tiếng vang thật lớn phát ra.

Ba người tránh không kịp, bị một đuôi đập bay ra ngoài.

Dù là có Vô Cấu Chi Thể, thế nhưng hai người Vân Liêu vẫn bị đập lui về sau gần trăm mét, vạch ra trên mặt đất một cái hố cạn chừng trăm thước mới dừng lại.

- Thật nhanh!

Hai người cảm khái một tiếng, thầm hốt hoảng.

Bọn họ miễn cưỡng tiếp nhận cỗ lực lượng này, thế nhưng là La Mịch lại bị nó đánh cho bay lên khỏi mặt đất, nửa ngày cũng không đứng dậy được.

Hai người Vân Liêu thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy, hỏi:

- La Mịch, ngươi không sao chứ?

La Mịch giãy dụa lấy, cắn răng đứng lên, trả lời :

- Không có việc gì… Liền là thân thể… Như muốn vỡ ra từng mảnh… Thật là khó chịu…!

- Được rồi, tỉnh táo lại!

Hoàn Sơn đỡ La Mịch đứng dậy, bản thân cũng bắt đầu vận khí chậm rãi xua tan ngột ngạt ở ngực, tỉnh táo làm một cái phân tích.

- Lực lượng của yêu vật này mạnh gấp mấy lần chúng ta, chỉ riêng dựa vào thực lực của chúng ta muốn cùng nó ngạnh kháng, sớm muộn sẽ bị nện thành thịt nát.

- Phải nhanh chóng tìm ra nhược điểm!

Vân Liêu cũng lẩm bẩm một tiếng.

Ba người lại nhìn sang cự ngạc, ánh mắt liền không giống nhau.

Bởi vì đều tại ngưng mắt tìm kiếm lấy nhược điểm của cự ngạc, nếu như lại bị đơn phương áp chế xuống như thế, coi như là có Vô Cấu Chi Thể tiểu thành cũng chịu không nổi.

Bây giờ, Chiêm Đài Thanh Huyền ở xa nhìn một màn này, có chút kinh hãi, vội hỏi Ôn Bình ở bên cạnh.

- Tông chủ, thân thể của con cự ngạc này đoán chừng ngay cả Thông Huyền hạ cảnh bình thường cũng không phá nổi lân giáp của nó, vậy nhược điểm của nó ở đâu?

Ôn Bình nở nụ cười mỉm, thầm nghĩ:

- Xem ra người trên thế giới này chưa ai nhìn thấy qua cá sấu!

Nếu không với nhãn lực Thông Huyền thượng cảnh của Chiêm Đài Thanh Huyền, không có khả năng không phát hiện được nhược điểm của một đầu Thông Huyền hạ cảnh đại yêu.

Ngạc ngư, toàn thân cao thấp đều bị da dày bao bọc, đến đao đều bổ không ra, hóa thành Thông Huyền đại yêu ngạc ngư vậy liền càng là mạnh mẽ.

Chỉ có bụng của nó, mới là nhược điểm.

Bởi vì chỗ đó không có lân giáp bảo hộ.

Ôn Bình trả lời:

- Mặc kệ là Hỏa Xà Thuật, Hỏa Cầu thuật hay là Ngự Kiếm Thuật, cũng có thể giết chết nó, liền xem bọn họ ai phát hiện ra nhược điểm trước… Loại nhược điểm này, vĩnh viễn là ẩn giấu!

Để đệ tử sử dụng pháp thuật một cách thuần thục là một trong những mục đích của trận thi đấu này, cũng là nguyên nhân tại sao phải hạn chế cảnh giới.

Bất quá lời nói của Ôn Bình mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn là bị ba người nghe được.

Nghe được Ôn Bình nói câu đó, ba người đầu tiên là cảm giác nao nao.

Đối mặt cự ngạc tiếp tục đánh tới, lần này ba người đều lựa chọn hợp lực phòng thủ, chọn thời điểm thích hợp để tìm kiếm nhược điểm.

Trong đầu lướt qua câu nói của Ôn Bình — nhược điểm vĩnh viễn là cất giấu.

Nhưng nó sẽ giấu ở đâu?

Trong lúc hai người Hoàn Sơn còn đang nghi ngờ.

Đột nhiên, La Mịch động.

Ngự kiếm nhập thổ!

Bạch mang xoay tròn trên không trung một vòng, trong chốc lát đâm vào trong đất.

Không riêng gì bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền đứng xa nhìn lại không hiểu, ngay cả hai người Vân Liêu cũng không hiểu La Mịch muốn làm gì.

- La Mịch sư đệ đây là muốn làm gì?

Vừa nói xong, La Mịch vậy mà chính diện đón nhận cự ngạc đang hùng hổ lao đến.

Nắm tay, vậy mà có loại cảm giác muốn trực tiếp chống lại lực lượng của cự ngạc.

- Tiểu tử này muốn chết?!

- Điên rồi!

- Đây chính là Thông Huyền đại yêu, mạnh hơn một tên luyện thể cảnh như hắn, hắn lấy đâu ra loại tự tin này?!

Ngay thời điểm tất cả mọi người đứng ở xa nhìn mà không hiểu, mắt thấy cự ngạc đã sắp đụng tới thân thể La Mịch.

Ôn Bình thấy thế, có chút ngạc nhiên cười nói:

- Đáng khen tiểu tử này vừa vào Bất Hủ tông liền tạo nên danh tiếng lớn!

Bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền ở bên cạnh mờ mịt khó hiểu, vừa định đặt câu hỏi, liền nghe thấy phía trước truyền lại động tĩnh.

Cự ngạc bỗng nhiên phát ra thanh trầm thấp thống khổ.

Nguyên bản động tác phi tốc lại im bặt mà dừng, sau đó đó lật qua một bên, quay cuồng tại chỗ.

Bụi đất lập tức dấy lên bốn phía!

Phủ lên phạm vi trăm mét chung quanh, nương theo tiếng gào thét, ba người Vân Liêu vội vàng lui ra sau.

Cũng không lâu lắm, một đạo hồng mang từ trong đám bụi bay ra!

- Cái này!

Hai người Hoàn Sơn nhìn xem một màn này, không biết phải làm gì.

Khi bụi bặm chậm rãi tản đi, thân ảnh cự ngạc lại xuất hiện ở trước mắt, máu tươi thuận theo nơi nó nằm chảy xuống đất.

Kế đó, nó vừa phát ra thanh âm trầm thấp, vừa thối lui ra sau.

Thế nhưng càng lùi càng vô lực.

Sau khi lui được trăm thước, toàn bộ thân thể bỗng nhiên cứng đờ, bất động nằm trước cung điện to lớn.

Máu tươi một đường không ngừng chảy xuống, nhuộm đỏ cả một mảng đất lớn.

Lúc này, La Mịch mới thở ra một hơi nhẹ nhàng, như trút được gánh nặng ngồi bệt xuống đất, nhịn không được cười lớn nói:

- Ha ha, ta làm được rồi!

Hoa Tiểu Chu vội vàng chạy lên trước, ôm lấy La Mịch, nụ cười trên mặt thật giống như nàng cũng tự tay giết chết cự ngạc này.

- Cái này!

Vân Liêu đi lên trước, xem xét thi thể cự ngạc, bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật này.

Hoàn Sơn cũng rất bất đắc dĩ đi lên, làm động tác lau nước mắt.

- Ô ô, thanh pháp khí thứ hai của ta!

Bất quá câu nói này của Hoàn Sơn đổi lấy một trận khinh bỉ.

Ngay lúc tất cả mọi người đều lên trước chúc mừng La Mịch, Ôn Bình ở một bên có chút thỏa mãn nhìn xem tất cả mọi thứ.

- Quả nhiên là kiếm tu trời sinh!

Ngự kiếm nhập thổ!

Dùng kiếm phá nát nội tạng cự ngạc.

Việc này, tất cả đệ tử Bất Hủ tông tu luyện Ngự Kiếm Thuật đều không nghĩ đến.

Mà lúc này, đám khán giả "bất đắc dĩ " đứng xa nhìn lấy tất cả mọi thứ cũng đều trợn tròn mắt.

Thông Huyền đại yêu bị luyện thể cảnh giết?

Đây cũng quá dọa người nha!

Nhất cảnh nhất trọng sơn, trong bọn họ cũng không thiếu người có thể vượt cấp chiến đấu, chỉ cần võ pháp, kỹ xảo chiến đấu đủ phong phú liền có thể làm được, đồng dạng, có được dị mạch cũng có thể làm được, thế nhưng là để một vị dị mạch luyện thể tu sĩ đi vượt biên giết Thông Huyền đại yêu, ai có thể làm được? Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau!

- Đệ tử của tông môn này cũng quá mạnh đi?

- Không được! Ta muốn gia nhập tông môn này.

- Ta cũng muốn gia nhập!

Tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Có không ít người nói lời này cũng đều là đệ tử đã có tông môn, một nữ nhân trong đám người đang ngưng mắt nhìn xem phía Ôn Bình, trong ánh mắt mang theo một chút kinh ngạc.

Đương nhiên, người mà nàng nhìn không phải Ôn Bình.

Nàng cũng không biết Ôn Bình.

Nữ tử kinh hô một tiếng:

- Triệu Dịch!

Nữ nhân hô lên cái tên này chính là Thanh Linh.

Sau đó, Thanh Linh lại tiếp tục thì thầm một tiếng:

- Hóa ra ngươi không chết!

Nàng vốn cho là Triệu Dịch đã bị giết chết, dù sao dưới tình hình nguy cấp đó, một người đơn thương độc mã xông vào trong bầy Địa Long, khả năng sống sót gần như là con số không.

Thế nhưng là không nghĩ đến vậy mà còn thấy hắn ở đây.

Hơn nữa hắn lại còn là thành viên của tông môn áo trắng này.

Đây chẳng phải là nói hắn cũng biết loại thuật pháp cường đại kia sao?

Lúc hoàn hồn, Thanh Linh nghĩ đến những người kết bạn cùng đi với nàng.

Nhịn không được cảm khái một tiếng.

- Nếu như mấy người Lý công tử còn sống, hẳn là sẽ rất hối hận, nếu như để hắn đi cùng, nhất định có thể sống sót.

Sau khi phát ra một tiếng cảm thán, Thanh Linh nổi lên ý nghĩ tiến lên ôm đùi Triệu Dịch.

Nàng thuộc thế lực gia tộc, gia nhập một cái tông môn cũng không trái với tộc quy, ngược lại, trong tộc nếu như biết nàng gia nhập tông môn như thế này, khẳng định sẽ rất cao hứng.

【VIP】 Thần Huyền Vào Bí Cảnh Đoạt Bí Tàng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

.Đang định làm như thế, đột nhiên cảm thấy thân thể truyền lại cảm giác khác thường.

Chớp mắt một cái, cảnh tượng trước mắt vậy mà biến thành hoang nguyên, lại có thể nhìn thấy thi thể Địa Long, chung quanh đã không còn cự điện, không thấy người của tông môn áo trắng.

- Chuyện gì xảy ra?

- Sao lại như thế này?

Hơn trăm người ngắm nhìn bốn phía, không biết nên làm gì.

Ngay tại lúc đó, bên tai Ôn Bình cũng truyền tới thanh âm của hệ thống.

- Những người không liên quan đã bị chuyển đi… Thi đấu sắp kết thúc, có thể lựa chọn lập tức truyền tống, cũng có thể trì hoãn một giờ!

- Trì hoãn một giờ đi.

Ôn Bình nói xong, hai mắt ngắm nhìn bốn phía.

Sau đó cao giọng nói với mọi người:

- Lần so tài này kết thúc, người tham dự có thể nhận được ba ngày tu hành miễn phí tại môt khu tu luyện ngẫu nhiên. La Mịch, thu hoạch được một kiện pháp khí cùng Hỏa Long Thuật, chờ sau khi trở lại tông môn sẽ cấp cho mọi người.

Nghe được câu nói sau cùng, tất cả mọi người đều rất ghen tị.

La Mịch cũng là cười đến không ngậm miệng được.

- Các vị sư huynh, sư tỷ, trưởng lão, đa tạ, hì hì!

Chiêm Đài Thanh Huyền cười trả lời:

- Đây là bản lãnh của ngươi, đều là cảnh giới giống nhau, chúng ta lại không bằng ngươi.

- Đúng vậy, chưa ai thấy qua yêu vật này, nhưng nhược điểm của nó lại bị ngươi nháy mắt tìm được, ta cảm thấy không bằng.

Vân Liêu cũng cảm khái nói, trong lòng chỉ có thể biểu thị chịu phục.

Có người thổn thức, cũng có người vui mừng cho La Mịch.

Trái lại là Triệu Dịch, thấy cứ bứt rứt trong lòng.

Rõ ràng một mực xếp hạng trước ba, kết quả đột nhiên lại xếp thứ tư, vô duyên với trận chiến cuối cùng.

Điều này làm cho hắn thật sự tiếc nuối

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc ở một bên hỏi:

- Ngẫu nhiên… Tông chủ, có phải là cũng có khả năng ngẫu nhiên đến Niết bàn ốc.

- Phải!

Hoài Diệp ở bên cạnh vui mừng.

Ba ngày miễn phí nhập Niết bàn ốc, vậy liền tiết kiệm được một khoản lớn rồi.

Ôn Bình liếc nhìn đám người bỗng nhiên hưng phấn, lập tức trả lời:

- Có thể, thế nhưng phải xem vận khí của ngươi.

Nghe nói như thế, Hoài Diệp là người đầu tiên vui vẻ nhảy dựng lên.

- Oa, thua cũng không lỗ ha.

- Không lỗ, vạn nhất là ngẫu nhiên đến Niết bàn ốc, vậy liền kiếm lời lớn.

Lúc này, những người còn phiền muộn vì ban nãy không đạt được hạng nhất lập tức nở nụ cười.

Mà Ôn Bình, thừa dịp còn có thời gian một tiếng, đi tới trước thi thể cự ngạc.

Ánh mắt rơi vào bên trong cự điện.

Sau đó chậm rãi bước đi vào trong đó.

…

Tinh Hải thành.

Hơn nghìn người trùng trùng điệp điệp đi đến cửa Minh Địa thí luyện.

Bên trong bí cảnh xuất hiện bí cảnh mới, không nhìn thấy hình ảnh cụ thể, tất cả mọi người đều muốn đi đến cổng chờ, chờ xem đệ tử của tông môn nào có thể mang nó ra.

Nếu như là người của tông môn áo trắng kia, cũng có thể chặn bọn hắn ở cửa.

Nói chút chuyện hợp tác.

Nếu như nói chuyện không thành, phương pháp để cùng hưởng bí tàng còn nhiều… Rất nhiều.

Ví dụ như là thần không biết quỷ không hay giết những luyện thể cảnh kia, dù sao trưởng bối tông môn của bọn họ cũng không ở đây.

Nhưng lúc mọi người đi đến chỗ đó, một Thông Huyền cảnh thủ vệ bỗng nhiên chạy đến, phóng băng băng đến chỗ Lạc đỗ bình, la lớn:

- Đại nhân, không xong!

- Chuyện gì? - Lạc đỗ bình vội hỏi.

Tên thủ vệ kia vội vàng giải thích:

- Có một vị Thần Huyền cảnh - Liệt Ma tiền bối cưỡng ép tiến vào trong Minh Địa thí luyện, còn giết Thần Huyền cảnh

Đột Hành đại nhân.

-Liệt Ma to gan như thế, công nhiên phá hư toàn bộ quy củ Minh Kính hồ lập xuống!

Thủ vệ cúi đầu im lặng:

-Chủ sự đại nhân, chúng ta không ngăn hắn được…

- Không phải lỗi của ngươi. - Lạc đỗ bình lạnh lùng trả lời.

Nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

- Nhất định là hướng về phía bí tàng đi!

- Con mẹ nó, còn biết xấu hổ hay không, Thần Huyền cảnh vậy mà trực tiếp đi vào đoạt bí tàng!

- Lão tử muốn đi vào làm thịt hắn!

- Ngươi đi đi, đừng để lúc đó lại bị Liệt Ma cho một kiếm thông chết!

Cùng tiếng mắng chửi, Lạc đỗ bình lập tức lạnh giọng nói:

- Tất cả chờ ở bên ngoài, lão phu đi vào lôi cổ hắn ra!

Nói xong, trực tiếp cởi Tàng giới.

Để bày tỏ quyết tâm sẽ không động đến bất cứ thứ gì trong Minh Địa thí luyện.

…

Bên trong bí cảnh, sau khi Ôn Bình cất bước đi vào cự điện, ngưng mắt nhìn lại chỗ sâu tối đen như mực trong đại điện.

Trống không.

Không có vật gì đặc biệt ngoài hai quả trứng.

- Đây chính là nguyên nhân nó chết cũng phải bò lại a?

Quả nhiên là bị hắn đoán trúng, cự ngạc chết cũng phải chết ở cửa đại điện, nhất định là có nguyên nhân.

- Hệ thống, đây là trứng gì?

Hệ thống trả lời:

- Trứng Điện Thủ.

- Đầu ngạc ngư này gọi là Điện Thủ sao?

- Ừm, sủng vật của chủng tộc khác sử dụng để trông giữ đại điện, được gọi là điện thủ.

- Ngươi nói chủng tộc khác, sẽ không phải cự nhân tộc chứ?

- Phải!

- Thật có cự nhân sao?

- Nhân tộc của thời đại trước mà thôi.

Thời đại trước.

Nghe được từ ngữ này, cảm giác một phần lịch sử lâu đời tựu đập vào mặt.

Lại nhìn hai quả trứng ở nơi hẻo lánh bên trong điện, ánh mắt của Ôn Bình liền trở nên nóng rực.

Có loại cảm giác giống như người hiện đại trông thấy trứng khủng long vậy.

Ôn Bình nhất thời hào hứng nói:

- Lần này kiếm được lợi, lại không nghĩ đến còn có niềm vui bất ngờ.

Sau khi cười xong, Ôn Bình bắt lấy quả trứng lớn màu xanh cao cỡ nửa người.

Mặt trên còn có một chút hơi ấm.

- Lấy về đặt trong đầm sâu, để giao long có bạn. Giao long luôn ngủ say một mình, nếu như có bạn, khẳng định sẽ không tịch mịch nữa.

Nói xong, Ôn Bình liền thu chúng vào trong Tàng giới.

Dù sao đặt ở đây cũng sẽ bị những người khác lấy đi, không bằng hắn thuận đường mang đi, sau đó ấp nở ra.

Hơn nữa, dưỡng hai con yêu vật của thời đại trước, cảm giác giống như nuôi hai con khủng long ở Địa Cầu.

Chỉ một chữ… Thoải mái!

Thực lực không mạnh, liền coi như nuôi làm sủng vật.

Thực lực mạnh, vậy liền làm thủ hộ thú cho tông môn.

Đang định đi ra ngoài, Dương Nhạc Nhạc ở ngoài điện hô lên.

- Tông chủ, có đồ vật gì sao?

-Hai quả trứng mà thôi.

Ôn Bình trả lời, đi ra cự điện, vừa định nói với mọi người "Dạo quanh vòng rồi trở lại tông môn" thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm thét vọng đến!

- Tiểu tử, để bí tàng lại!

Cách khoảng vài trăm mét, một nam nhân trung niên băng băng chạy về phía này, khí thế hùng hổ. Trong tay đơn đao chĩa xuống đất, có một loại khí thế đặc biệt không diễn tả được bằng lời.

Ôn Bình liếc qua cảnh giới của người đến - Thập tam trọng cảnh!

Nhìn qua tướng mạo chắc cũng có bốn mươi, năm mươi tuổi đi?

Mới tu luyện đến thập tam trọng cảnh!

- Chỉ có như vậy?

Ôn Bình khẽ giương khóe miệng lên, lộ ra một tia vui vẻ.

Nhưng mà, người kia thấy Ôn Bình không để ý tới hắn, giận dữ quát:

- Tiểu tử, lão phu ngoại hiệu gọi là Liệt Ma, thức thời lập tức giao ra vật lấy được trong điện ra đây.

Trong lúc nói chuyện, trung niên nam nhân cảm thấy rất đắc ý.

Thầm nghĩ: Lạc đỗ bình, các ngươi ở ngoài bí cảnh chờ đi, chờ lão phu lấy được bí tàng, các ngươi ngay cả tư cách ăn canh cũng không có.

Minh Địa thí luyện!

Thí luyện tồn tại mấy ngàn năm.

Bí tàng rốt cục trân quý cỡ nào, ai cũng nói không chính xác được.

Thế nhưng khẳng định sẽ tốt hơn bí cảnh xuất hiện ở đoạn thời gian trước tại Đông hồ.

Vạn nhất, trong bí tàng này có thứ có ích cho Thần Huyền thượng cảnh, vậy liền kiếm lợi lớn, cũng không uổng công hắn tiến vào bí cảnh, làm kẻ đối lập với toàn bộ Minh Kính hồ.

Ôn Bình cười cười, nói:

- Bằng hữu, cho ngươi một cơ hội, bây giờ đi về

Nghe nói như thế, Liệt Ma ngây ra một lúc.

- Ngươi không nghe thấy danh hiệu của lão phu?

Liệt Ma, tại Minh Kính, không ai không biết.

Lạc đỗ bình danh chấn Minh Kính hồ thấy hắn, cũng không dám chắc có thể thắng hắn, mà lúc này lại có người không biết hắn.

- Ha ha, quên mất, các ngươi mới là luyện thể cảnh, lão phu đường đường Thần Huyền…

Nói đến một nửa, lại im bặt.

Tu vi cảnh giới đâu?

- Cảnh giới của lão phu!??

Liệt Ma động tâm niệm, tay trái tay phải, nhưng mạch môn lại không mở ra được

Nội thị cảnh giới của mình thì phát hiện đan điền đang thu nạp thiên địa chi khí. Đây là đặc thù của luyện thể cảnh mà.

Sao hắn lại biến thành thành luyện thể thập tam trọng rồi?

Ôn Bình nhàn nhạt nói:

- Haiza, căn bản là không có thứ gì, lại nhất định phải đến cướp, hơn nữa canh thời gian thật đúng là chuẩn.

Aiz!

Thần Huyền muốn chết thật là không có mấy cái.

Hắn là cái thứ nhất.

Đánh bậy đánh bạ tiến vào trong bí cảnh do hệ thống chế định quy tắc, nếu như là ở bên ngoài gặp phải hắn, Ôn Bình thật đúng là phải nhức đầu.

Dù sao không mang Ác Linh kỵ sĩ đi theo.

Nhưng bây giờ ở đây, chỉ có hắn mới có thể duy trì cảnh giới lúc đầu, bất kỳ ai khác đều không được.

【VIP】 Ban Thưởng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Phi Tướng Kiếm ra khỏi vỏ!

Bạch mang xẹt qua bầu trời, trực tiếp hướng phía Liệt Ma mà chém xuống.

Cái gì Thần Huyền cảnh?

Bây giờ cũng bị dọa sợ đến trắng bệch cả mặt.

- Đây là mạch thuật gì?

Sau khi kinh hô một tiếng, lông mày nhăn thành hình chữ xuyên, trong lòng tự nhiên sinh ra một cỗ cảm giác thần chết đang ngó qua.

Đây là cảm giác hắn chưa bao giờ gặp, ngay cả khi đối mặt với Thần Huyền cảnh, nhưng bây giờ, trực giác nói cho hắn biết, nếu như không tránh thoát khỏi một kiếm này, cái chết đang chờ đợi hắn.

Lần này, Ôn Bình cũng rút kinh nghiệm.

Không còn dùng Hình Phạt Chi Hỏa nữa.

Đến lúc đó Tàng giới lại bị đốt sạch thì tiếc đứt ruột.

Sau khi Ngự Kiếm Thuật đạt tiểu thành, giết một Thần Huyền đại lão bị áp chế tại luyện thể cảnh là dư dả.

Sau đó, Ôn Bình nói nhỏ một tiếng:

- Tái kiến!

Bạch mang đuổi kịp Liệt Ma đang lui nhanh về phía sau.

Liệt Ma muốn uốn éo né tránh Phi Tướng Kiếm.

Thế nhưng tốc độ của hắn quá chậm.

Bạch mang sau mấy hơi thở đã đuổi kịp, lại chui thẳng vào trong thân thể của Liệt Ma.

Tiếp theo, bộ pháp của Liệt Ma đình chỉ, Phi Tướng Kiếm quanh quẩn trên không trung một vòng, bay trở về trong vỏ kiếm.

Bịch!

Liệt Ma ngã xuống đất.

Ôn Bình bước nhanh tới, lấy thanh đại kiếm kia lẫn Tàng giới ở đầu ngón tay Liệt Ma xuống.

Sau khi làm xong tất cả mọi thứ, Ôn Bình hướng về phía hệ thống đang yên lặng nói:

- Mở ra cánh cửa trở về đi.

- Ông!

Khúc cảnh chi môn bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Ôn Bình nói:

- Tất cả mọi người về Bất Hủ tông, chuẩn bị nhận ban thưởng!

-Vạn tuế!

- A!

Cùng với thanh âm mọi người reo hò, đám người chậm rãi đi vào khúc cảnh chi môn.

Bước qua một bước chính là Vân Lam sơn.

Mà La Mịch lại có sự mừng rỡ khác với mọi người, hắn quan tâm tới Hỏa Long Thuật, bởi vì đây chính là thuật pháp còn lợi hại hơn Hỏa Xà Thuật.

- Hỏa Long Thuật của ta!

Dương Nhạc Nhạc ở bên cạnh bất đắc dĩ cười một tiếng, nói:

-Sư đệ, pháp khí thật ra tốt hơn Hỏa Long Thuật rất nhiều!

- Không quan tâm!

La Mịch nghĩ đến Trảm Long Kiếm trong tay Hoàn Sơn.

Không phải là sắc bén một chút sao?

Kiếm sắc bén, không phải tùy tiện mua ở đâu cũng được sao?

Dương Nhạc cười khổ một tiếng, cũng không muốn giải thích nữa, cất bước đi vào trong khúc cảnh chi môn.

Khi tất cả mọi người trở lại chủ điện, mấy người Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng đi đến chủ điện, bởi vì bọn họ trong Quan ảnh thất nhìn thấy màn này.

Bất quá bọn hắn cũng chỉ đứng dọc theo rìa ngoài của quảng trường để quan sát.

Vốn định nhìn xem ban thưởng sau cùng, thế nhưng Ôn Bình lại hạ lệnh trục khách.

- Triệu Dịch, tiễn khách!

Triệu Dịch gật đầu, lập tức đi đến trước mặt mọi người làm dấu tay xin mời.

Bích Nguyệt Phiêu Linh bất đắc dĩ cười một tiếng, đành phải rời đi.

Bất quá lần đi này, trên đường lại cảm khái trong lòng rất nhiều.

Đây là một lần tông môn thi đấu khoa trương nhất mà bọn họ từng gặp qua.

Để đệ tử luyện thể cảnh chiến Thông Huyền đại yêu.

Hơn nữa còn giành phần thắng.

Nói ra, sợ rằng sẽ không ai tin, sẽ chỉ xem như nói khoác.

Đồng thời, điều này cũng khiến cho Bích Nguyệt Di sinh ra quyết tâm có chết cũng phải gia nhập Bất Hủ tông.

Sau khi tất cả người ngoài đều rời đi, Ôn Bình đứng trước chủ điện, trong tay cầm một viên tinh hạch màu đỏ mà hệ

thống đưa cho, trong đó ẩn chứa Hỏa Long Thuật, chỉ cần bóp nát nó, pháp quyết liền có thể chui vào trong đầu.

- Đây là Hỏa Long Thuật!

Ôn Bình đi lên trước, đưa nó cho La Mịch.

La Mịch tiếp nhận tinh thạch màu đỏ, cười toác đến mang tai

-Đa tạ tông chủ!

Về phần thưởng thứ hai, hệ thống mở ra bàn quay, để chính La Mịch hô ngừng.

Dương Nhạc Nhạc bây giờ nửa đùa nửa thật nói:

-La sư đệ, đây là ngẫu nhiên, ngươi cũng đừng có bỏ qua xúc xắc!

Trong thế giới Tru Tiên, sư huynh của nhân vật chính rất đặc biệt.

Pháp khí của người khác đều là vũ khí công kích dạng kiếm.

Mà hắn lại làm ba cái xúc xắc.

Mặc dù cũng là pháp khí, thế nhưng thực sự quá hiếm thấy.

Câu nói này của Dương Nhạc Nhạc nháy mắt chọc cười tất cả mọi người.

Dương Hề nói tiếp:

- Xàm, ai lại đen như vậy.

Lâm Khả Vô cười cười:

- Chưa chắc đâu, đây chính là ngẫu nhiên nha, không nói trước được!

La Mịch nhìn vẻ mặt của mọi người, gạt ra một tia đắng chát, hỏi:

- Các vị sư huynh, các ngươi có thể đừng nói nữa được không!

Càng nói hắn càng lo lắng.

Việc này tương tự như đánh bạc, lúc chứng kiến kết quả chính là lúc khẩn trương nhất.

Mấy người còn đang nói không ngừng ở bên cạnh, nghe vậy liền khẩn trương hơn.

Ôn Bình cũng nhịn không được, lập tức nói:

- Ai nói huyên thuyên nữa, hủy bỏ tư cách ba ngày tu luyện miễn phí!

Đám người vội vàng che miệng lại.

- Bắt đầu đi.

La Mịch gật đầu:

-Vâng.

Bàn quay xoay tròn, tất cả mọi người đều trở nên hồi hộp, đột ngột, La Mịch nói:

-Ngừng!

Bàn quay dừng lại!

Kim đồng hồ chỉ Thiên Gia Kiếm.

Mà nó, người xem qua Tru Tiên đều biết đến.

Thanh mang xoay quanh kiếm, một thanh trường kiếm màu xanh đột nhiên xuất hiện ở trong tay La Mịch.

Dương Nhạc Nhạc thoáng lảo đảo, kém chút té ngã ra đất.

A đù!

Vận khí này!

- Thiên Gia cửu thiên thần binh, pháp khí nổi danh cùng Trảm Long Kiếm!

- Oa, hàng đỉnh cấp trong Tru Tiên thế giới đã mất đi hai món, lần sau sẽ không ra Tru Tiên Kiếm Trận chứ!

…

Nương theo tiếng nghị luận, La Mịch rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thanh mang chợt hiện.

Tiếng kiếm minh thoáng qua liền mất.

Biết La Mịch không hiểu rõ về pháp khí, Ôn Bình mở miệng giải thích:

- Sử dụng Thiên Gia Kiếm cẩn thận một chút, nó phá vỡ Vô Cấu Chi Thể chẳng khác gì thái thịt, đừng ngộ thương đồng môn.

- Vâng, tông chủ!

Sau khi trả lời, lại suy nghĩ tới Thiên Gia.

- Kiếm này mạnh mẽ như thế…

La Mịch nghẹn lời.

Dương Nhạc Nhạc không nói pháp khí rốt cục tốt chỗ nào.

Thế nhưng theo như câu nói đó của tông chủ, ngay cả Vô Cấu Chi Thể cũng có thể tổn thương, quả thực rất trực quan.

Nói một cách khác, dựa vào thanh kiếm này, vậy chẳng phải vô địch trong luyện thể cảnh rồi sao?

Dương Nhạc Nhạc nhịn không được ở một bên cảm khái một tiếng,

- Đây là một nam nhân được tiên nữ chiếu cố mà!

Ôn Bình nghe được câu này, khóe miệng nở một nụ cười vui vẻ.

Dương Nhạc Nhạc này, thật đúng là tên thích làm trò.

Chợt, Ôn Bình nói:

- Bàn quay mới, quy củ tương tự như La Mịch, bản thân hô ngừng! Dựa theo bối phận tông môn, Vân trưởng lão…

Vân Liêu gật gù, cất bước tiến lên.

Bàn quay bắt đầu xoay tròn.

- Ngừng!

Bàn quay đình chỉ, kim đồng hồ chỉ Hung thú thí luyện trường.

- Cũng không tệ lắm, lời lớn.

- Phòng mới một lần 2,000 kim, mỗi ngày chỉ cho phép tiến vào một lần, ba ngày ba lần, đó chính là 6000 kim.

- Xem như phần thưởng an ủi đi.

Cùng với thanh âm nghị luận của mọi người, các trưởng lão tiếp tục tiến lên quay thưởng.

Mà lần quay thưởng tốt nhất cũng chỉ là Hung thú thí luyện trường.

Khi các trưởng lão quay xong, bắt đầu đến phiên đệ tử.

Dương Nhạc Nhạc làm đại sư huynh, là người đầu tiên tiến lên, sau đó bị Triệu Tinh tốt bụng thăm hỏi.

-Ta cảm thấy hẳn là Trọng Lực trường.

- Xì! Miệng quạ đen.

Dương Nhạc Nhạc tranh thủ thời gian tiếp lời, chọc cho đám người cười ha ha một tiếng.

Khi Dương Nhạc Nhạc đứng trước bàn quay, chính hắn cũng nở nụ cười.

Thật ra hắn cũng không biết mình đang cười cái gì.

Tóm lại, lúc này ngoại trừ cười ra, hình như không có gì có thể làm.

Bàn quay chuyển động!

- Ngừng!

Dương Nhạc Nhạc cười hô lên cái chữ này.

Sau một khắc, biểu lộ đọng lại thành đá.

Kim đồng hồ chỉ Trọng Lực trường.

【VIP】 Lạc Đỗ Bình Kinh Ngạc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ta chọc ai chứ hả?

Dương Nhạc Nhạc xụ mặt xuống.

Các trưởng lão vận khí kém nhất cũng quay được Khu ký túc xá, ba ngày qua đi, tiết kiệm được 1500 kim tệ. Nhưng hắn thì sao, ba ngày, một trăm kim cũng chưa đến…

Không khác gì đồ miễn phí.

Ha ha!

- Còn nói La Mịch sư đệ đừng lấy được xúc xắc.

- Oa ha ha, vận khí của Dương sư huynh quả thật không ai bằng nha!

Trong tiếng cười của mọi người, Dương Nhạc Nhạc mang vẻ mặt sầu khổ trở về.

Nhìn thấy mọi người quay thưởng sau mình đều nhận được phần thưởng tốt hơn, lòng hắn quặn đau a.

Đột nhiên, một tiếng kinh hô truyền lại.

- Cái này!

- Niết bàn ốc!

Triệu Dịch đứng trước bàn quay, ánh mắt của mọi người ở sau lưng hắn đều ngưng lại.

Kim đồng hồ chỉ Niết bàn ốc.

- Triệu sư đệ lời to rồi!

- Ba ngày thời gian, đủ để một bộ Hoàng cấp hạ phẩm công pháp tăng lên đến Hoàng cấp thượng phẩm rồi?

- Oa!

Đám người kia nhao nhao ghen tị.

Triệu Dịch cũng là cao hứng không thôi.

Hắn vốn muốn đi vào Niết bàn ốc từ lâu, thế nhưng hắn không có tiền để đi.

- Đa tạ tông chủ!

Ôn Bình trả lời:

- Đây là vận khí của ngươi, không cần phải cám ơn ta… Người tiếp theo!

…

Bên trong bí cảnh.

Sau khi Ôn Bình rời đi, người ở bên trong bí cảnh lại bắt đầu tụ tập về phía thạch phong, nguyên bản người ở trong đó bị truyền tống ra ngoài thì càng là nhanh chân hơn, sau một khắc đồng hồ thì tất cả những người bị đuổi ra trước đó đều đi đến dưới thạch phong.

Còn chưa tiến vào bên trong, đám người liền nhìn thấy một người chân đạp Dực xà mà đến.

Dực xà mấy chục trượng, rất là khổng lồ.

Nhìn đại yêu đang đến gần, đám người lại bắt đầu nghị luận.

- Đây là đại yêu nửa bước Thần Huyền nha?

- Ngươi không biết sao? Đây là tọa kỷ của Lạc chủ sự, đại yêu Thần Huyền cảnh.

- Đại yêu Thần Huyền cảnh sao?

- Không đúng, sao Thần Huyền cảnh lại vào đây rồi?

- Lạc chủ sự địa vị mặc dù cao, thế nhưng toàn bộ Minh Kính hồ có lập xuống quy củ dành cho Minh Địa thí luyện, hắn đây là công nhiên vi phạm quy củ sao?

Thần Huyền cảnh đến, vật trong bí cảnh chẳng phải không có phần của bọn họ rồi?

Vừa nghĩ đến đây, tất cả mọi người có chút thất lạc.

Trong lúc mọi người nghị luận, Lạc Đỗ Bình nhảy khỏi Dực xà, sau đó đi đến trước thạch phong.

- Phong tỏa, không cho bất cứ ai tiến vào!

Dực xà gật gù, nằm ở cửa động.

Cặp mắt xanh lục chỉ đảo qua một thoáng, liền khiến nhiều người sợ hãi trong lòng.

Căn bản không ai dám đi đến phía trước.

Lạc Đỗ Bình vừa vào trong bí cảnh sau thạch phong, lập tức giận hô một tiếng.

- Liệt Ma!

Ầm!

Ầm!

Tay trái, tay phải, song hoàng sắc mạch môn đột nhiên hiện ra.

Lấy Lạc Đỗ Bình làm trung tâm, mặt đất lập tức rung động kịch liệt, vung tay lên, bỗng nhiên một cột đá trùng thiên đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Lạc Đỗ Bình trực tiếp nhảy lên, lại lần nữa hô hào.

- Liệt Ma, ngươi đi ra cho lão tử, hôm nay lão hủ không đại chiến với ngươi ba ngày ba đêm tuyệt không rời khỏi đây!

Công nhiên phá hư quy tắc, hắn mặc dù giết không được Liệt Ma, thế nhưng cũng không thể để Liệt Ma sống thoải mái.

Nhưng mà, hô gào lớn như thế lại không đạt được đáp lại.

Trái lại, hắn liếc nhìn ở xa vài trăm mét lại có một thi thể cự yêu, gần bên còn có thi thể con người.

Rầm!

Lạc Đỗ Bình trực tiếp nhảy xuống cột đá.

Mười mấy hơi thở liền đã đến trước cỗ thi thể kia.

Càng tới gần, bộ pháp của Lạc Đỗ Bình lại càng chậm lại.

-Cái này…

Sau khi đến gần, cảnh tượng Liệt Ma ngã trong vũng máu đập vào mi mắt.

Tên này sao lại chết ở đây?

Chẳng lẽ có người mạnh hơn tiến vào Minh Địa thí luyện rồi?

Mang phần ngờ vực vô căn cứ này, Lạc Đỗ Bình ngồi xổm xuống, ánh mắt dừng trên lỗ máu trên ngực thi thể Liệt Ma.

Đẩy y phục ra xem xét vết thương, đó là một vết cắt bằng phẳng!

Vết thương do kiếm.

- Liệt Ma là bị một kiếm giết chết?

Hắn vốn đã biết Liệt Ma một ngày nào đó sẽ chết, dù sao không gia nhập bất cứ thế lực gì, còn ngang ngược càn rỡ như thế, không có khả năng sống được lâu. Thế nhưng chết khẳng định cũng sẽ chết một cách khá thảm liệt, mà đây chỉ là một kiếm liền lấy mạng của hắn, thật có chút khó tin. Phải biết, Liệt Ma giống như hắn, cũng là Vô Cấu Chi Thể viên mãn.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao Liệt Ma có thể ngang ngược càn rỡ, không coi ai ra gì tại Minh Kính hồ.

Vô Cấu Chi Thể viên mãn, cơ bản không phải cùng cảnh giới thì gần như không có cách gì có thể uy hiếp được thân thể của hắn, đồng dạng, cũng không có vũ khí gì cũng có thể thương tổn da thịt của hắn.

Vô Cấu Chi Thể viên mãn, có lẽ trong mắt cường giả chân chính rất yếu đuối.

Nhưng cũng không yếu ớt đến loại tình trạng này?

Một kiếm liền đi chầu Diêm Vương rồi?

Lại nhìn chung quanh, Lạc Đỗ Bình ngây ngẩn cả người.

Không có dấu vết đánh nhau nào?

Không phải chứ, Thần Huyền cảnh đại chiến, không nói nổ sụp bí cảnh này, chí ít cũng phá hoại phạm vi một ngàn mét chung quanh thành một mảnh hỗn độn. Nhưng bây giờ, địa phương mà Liệt Ma chết, ngay cả cỏ đều không có gãy mấy cây. Nhìn đến đây, trong đầu Lạc Đỗ Bình nổi lên hình tượng một thanh kiếm bay trong không trung.

- Sẽ không phải là người của tông môn kia giết chứ?

Mặc dù nói là nghi vấn, thế nhưng là đáp án rõ ràng đã có trong đầu hắn.

Nếu như không phải loại kiếm pháp kia, Thần Huyền cảnh chết đi, làm sao lại yên lặng không một tiếng động như thế?

Thu hồi mạch môn, Lạc Đỗ Bình mang theo thi thể Liệt Ma rời khỏi bí cảnh, mà khi thi thể Liệt Ma bị ném ra trước mặt mọi người, ai nấy đều cười thỏa mãn.

Người vi phạm quy tắc chết đi, không ai đau lòng.

Lạc Đỗ Bình lặng lẽ quét nhìn đám người chung quanh một chút, cao giọng nói:

- Liệt Ma vi phạm quy tắc của Minh Kính hồ, đã bị ta giết, nếu như còn có ai dám làm như thế, đừng trách ta không lưu tình!

- Lạc chủ sự cứ đùa, chúng ta làm sao lại dám loại sự tình này.

- Đúng thế, tâm có muốn nhưng cũng không có gan đó.

Liệt Ma chết đi như thế, còn có ai dám làm càn.

Trừ phi, ngươi tự nhận còn mạnh hơn Lạc Đỗ Bình.

Nhưng mà, người ở đây, không có mấy ai có loại năng lực này.

Mà người có loại năng lực này, khi nhìn đến thi thể Liệt Ma cũng không tin người là do Lạc Đỗ Bình giết. Bởi vì Lạc Đỗ Bình là dị mạch Thổ thuộc tính, Liệt Ma bị hắn giết chết, có thể là liền là bị nện chết, ép chết, chứ sao lại chỉ để lại một

vết thương, hơn nữa còn là vết thương do kiếm gây nên? Bọn họ cũng biết, Lạc Đỗ Bình không luyện kiếm!

Bất quá, bọn họ cũng không hỏi Lạc Đỗ Bình đến cùng xảy ra chuyện gì ngay.

Lạc Đỗ Bình vào lúc này nói:

- Lão hủ đã một lần nữa thả Họa Ảnh Trùng vào đó, mọi người trở về tiếp tục xem thí luyện đi.

Thí luyện còn phải kéo dài rất nhiều ngày.

Kéo tới đây chỉ là do không có hình ảnh.

Có hình ảnh rồi, ai còn muốn chờ ở đây, kết quả là đều kéo nhau rời đi

Bọn họ vừa đi, những người có thực lực ngang Lạc Đỗ Bình liền đi tới, hỏi Lạc Đỗ Bình xảy ra chuyện gì.

Lạc Đỗ Bình nói ra sự thật, mười mấy người hỏi dò, kể cả cả người dưới trướng hắn cũng đều ngây ngẩn cả người.

- Quả thật bị phi kiếm giết chết?

- Đúng thế, nếu không Liệt Ma sẽ không chết sạch sẽ như thế… Một kiếm liền lấy đi tính mạng. Có thể có thực lực này, chí ít Thần Huyền thượng cảnh, nhưng Thần Huyền thượng cảnh, ai sẽ lại động thủ với một tên điên như hắn? Vậy chỉ có một khả năng, là người sau lưng tông môn kia, hắn giết Liệt Ma muốn đoạt bí tàng.

Lạc Đỗ Bình trầm giọng, sau khi nói xong để biểu tình của tất cả mọi người đều đọng lại.

Cũng mất đi hứng thú đi xem thí luyện tiếp.

Chỉ là trong lòng nhớ kỹ tông môn kia, nhớ kỹ bộ y phục kia, còn nhớ kỹ kiếm pháp bay lượn trên bầu trời kia.

Về phần bí tàng là gì, không ai dám nghĩ đến nữa.

Chỉ là bọn hắn có chút hiếu kỳ, tông môn kia mạnh như thế, vì sao muốn đến Minh Kính hồ lấy đồ vật trong Minh Địa?

【VIP】 Tuyền Qua Đồ Là Gì

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lại nói tới Bất Hủ tông.

Khi các đệ tử lục tục quay thưởng xong, không có người thứ hai quay trúng Trọng Lực trường.

Dương Nhạc Nhạc giống như là bị trời cao chiếu cố, một thân một mình quay được Trọng Lực trận, bị đám người cười không ngừng.

Đương nhiên, cũng không phải là hắn bị thiệt mất cái gì, chỉ là hắn kiếm được ít nhất.

Lúc này, Ôn Bình hỏi hệ thống:

- Hệ thống, Hỏa Linh Tinh kia có tác dụng gì sao?

Đây là điều mà hắn thắc mắc nhất.

Vì sao lại chỉ có ở Diễm tự quan tăng thêm việc lấy được Hỏa Linh Tinh mới có thể thu được điểm tích lũy? Hệ thống khẳng định là có mục đích của nó.

Hệ thống trả lời:

- Thật ra kí chủ không hỏi, đợi chút nữa ta cũng sẽ giải thích. Hỏa Linh Tinh, có ba tác dụng, một là cường hóa Hỏa Linh Chi Thể; hai là có thể mài thành bụi phấn rồi bỏ vào trong thuốc cải tạo linh mễ, có thể khiến cho linh mễ có thêm đặc tính ôn dưỡng linh thể, so với việc đơn thuần hấp thu Hỏa Linh Tinh sẽ mang lại hiệu quả càng tốt hơn. Ba là có thể ấp trứng điện thủ. Hỏa Linh Tinh mang nhiệt độ, mà lại là nhiệt độ thích hợp nhất để ấp nở điện thủ trứng.

-Khó trách ngươi lại định ra quy tắc mới tại Diễm tự quan!

Thế nhưng hắn luôn cảm thấy hệ thống vô tư giúp hắn kiếm đồ tốt như vậy, có chút cảm giác không thật.

Cơm trưa miễn phí, cũng có chút quỷ dị.

Bất quá Ôn Bình cũng không muốn suy nghĩ thêm về chuyện này, không hỏi thì thôi, lỡ như hỏi, lại nhảy ra một cái quy củ quái dị thì bỏ mẹ.

Cho nên, tốt nhất là không hỏi.

Nếu như Hỏa Linh Tinh có hiệu quả như hệ thống nói, vậy mấy trưởng lão lấy được Hỏa Linh Tinh trong Diễm tự quan không phải số ít, chỉ riêng một mình Vân Liêu, trong Diễm tự quan tựu thu hoạch được 3300 điểm tích lũy, cũng chính là hơn ba trăm viên Hỏa Linh Tinh. Mà những trưởng lão khác, cũng lấy không ít hơn bao nhiêu, trong tay mỗi người có khoảng hai trăm viên.

Còn đang nghĩ ngợi vấn đề này, cuối cùng Hoa Tiểu Chu cũng quay xong thưởng xong.

Đến đây, cấp xong ban thưởng cho tất cả.

Nhìn biểu lộ của Triệu Tinh có chút hả hê.

Không chỉ nàng, tất cả mọi người đều cười theo.

- Không có!

Ngụ ý, không có ai xui xẻo quay được Trọng Lực trường.

Dương Nhạc Nhạc một mặt bất đắc dĩ, sau đó nói:

- Hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai, đêm nay xem Tru Tiên, ta lấy được Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại nhất cho các ngươi xem.

Đám người cười một tiếng.

Không ai tin!

Ôn Bình đưa tay, nói:

- Đều đi nghỉ ngơi đi, tối nay để các ngươi thư giãn một tí, Quan ảnh thất không hạn chế thời gian.

- Hú hú!

- Tông chủ vạn tuế.

Đám người vui mừng, kéo nhau rời đi.

Khi mọi người đi rồi, Ôn Bình gọi lại bốn người Vân Liêu đi đến trong một phòng thuộc chủ điện.

Vân Liêu hỏi:

- Tông chủ, có chuyện gì sao?

- Ừm, trong tay các ngươi có bao nhiêu Hỏa Linh Tinh?

Vân Liêu trả lời:

- Ừm… Thật nhiều. Chỗ ta có hơn ba trăm viên.

Tần Sơn trả lời:

- Chỗ ta cũng có hơn hai trăm viên.

Vu Mạch trả lời:

- Ta cũng vậy!

Chiêm Đài Thanh Huyền trả lời:

- Lão thân cũng lấy được hơn hai trăm viên.

Tất cả mọi người đem Hỏa Linh Tinh trong Tàng giới ra, nhìn xem nó, đám người nhao nhao phỏng đoán công dụng của Hỏa Linh Tinh.

Loại vật này, tác dụng không rõ, thậm chí bọn họ trước kia đều chưa nghe nói qua có loại vật này.

Nhưng tông chủ lại cần.

Ôn Bình liếc thoáng qua Hỏa Linh Tinh chất đống thành ngọn núi nhỏ, trong lòng có một cái số lượng đại khái, thu vào Tàng giới, sau đó nói:

- Như vậy đi, những thứ này ta cũng sẽ không lấy trắng của các ngươi, chờ hai ngày nữa gạo trên Dược sơn thành thục, bốn người các ngươi có thể ăn thêm hai bát.

Vân Liêu trả lời:

- Tông chủ khách khí.

Mặc dù không biết Ôn Bình nói gạo là gì, thế nhưng bọn họ tin tưởng, vật mà Ôn Bình lấy ra, không có thứ gì là tầm

thường.

Nước đều tốt như thế?

Huống chi là gạo.

Ôn Bình nói tiếp:

- Vậy ba người các ngươi đi trước đi, Chiêm Đài trưởng lão, ngươi ở lại một chút.

Ba người khom người thối lui.

Chiêm Đài Thanh Huyền một người ở lại trong phòng, đang định mở miệng hỏi chuyện gì, Ôn Bình đưa đến một vật, Tuyền Qua Đồ nhị tinh chế tác thư lấy được bên trong bí cảnh!

Chiêm Đài Thanh Huyền vui mừng, đôi mắt già nua thoáng cái trở nên trong trẻo vô cùng:

- Chế tác đồ!

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, nói:

- Cầm đi đi, thứ này để ở chỗ ta cũng vô dụng huống hồ lúc trước ta cũng đã hứa đưa nó cho ngươi.

- Đa tạ tông chủ… Đa tạ tông chủ!

Chiêm Đài Thanh Huyền tiếp nhận chế tác thư, tay nâng lấy nó, tim đập thình thịch thình thịch.

Hoàn toàn không giống một kẻ lõi đời sống gần trăm năm.

Bởi vì chế tác thư trong tay bà là vật mà bất cứ một vị Tuyền Qua thần tượng nào cũng tha thiết mơ ước.

Nhất tinh Tuyền Qua thần tượng có thể chế tác Tuyền Qua Đồ không nhiều, trừ một chút Tuyền Qua Đồ tăng phúc uy năng của mạch thuật, chế ra tốt nhất cũng chính là dị mạch Tuyền Qua Đồ - dành cho người có dị mạch, lại đạt được tăng phúc ba thành thực lực.

Nhưng mà cái này không phải mục tiêu cuối để một Tuyền Qua thần tượng hướng đến.

Ôn Bình sau khi đưa Tuyền Qua Đồ chế tác thư cho Chiêm Đài Thanh Huyền, lại tò mò hỏi:

- Đúng rồi, Tuyền Qua thần tượng là gì, Chiêm Đài trưởng lão có thể nói một chút sao?

- Ta biết gì nói nấy vậy!

Chiêm Đài Thanh Huyền trả lời:

- Bắt đầu nói từ bản chất đi. Thật ra loại cách gọi nhất tinh Tuyền Qua thần tượng là không đúng, nên gọi là Nhất tuyền thần tượng! Chẳng qua là mọi người gọi là nhất tinh Tuyền Qua thần tượng quen miệng, cho nên không phải Tuyền Qua thần tượng, cũng không có ai nguyện ý lại gọi Nhất tuyền, Nhị tuyền làm gì

- Nói tiếp đi!

Về vấn đề này, Ôn Bình thật ra rất tò mò. Không, phải nói, hắn rất tò mò về tất cả mọi thứ, tất cả mọi nơi trên thế giới này.

Chiêm Đài Thanh Huyền tiếp tục mở miệng, bất quá lần này, nàng lấy ra một vật từ trong Tàng giới ra.

Một bức họa to bằng bàn tay, độ dày chỉ có khoảng một phân, liếc mắt xem là màu xanh lục. Nhưng khi Chiêm Đài Thanh Huyền đưa nó đến trước mặt, xuất hiện hình ảnh nhà cửa xa hoa đa dạng - Đồ nhập tinh hải (biển sao), chói lọi nhiều màu, đủ mọi màu sắc, mà ở trung tâm tinh hải lại có một vòng xoáy màu xanh lục hết sức rõ rệt.

Nó giống như tinh hệ, lại giống như xoáy nước xuất hiện đột ngột trong biển.

Tràn ngập thần bí, cùng một chút cảm giác đặc biệt.

Ôn Bình có thể cảm thụ được, năng lượng bên trong nó giống như linh thiện, chỉ cần có người sử dụng, nó sẽ dễ dàng bí phá như trở bàn tay.

Nhìn thấy Ôn Bình lộ ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt, Chiêm Đài Thanh Huyền nói tiếp:

- Tông chủ, đây là một phần Nhất tuyền Tuyền Qua Đồ, chỉ cần đặt nó ở dưới mạch môn, nó sẽ tự động bị hấp thu.

Nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền giơ cánh tay trái lên.

Ầm!

Thanh âm khai mở mạch truyền lại.

Cùng với mạch môn mở ra, một vòng xoáy màu xanh lam tựa như hình xăm xuất hiện ở chỗ cổ tay trái của nàng.

Không lớn, chỉ dài cỡ ngón cái.

Nhưng nó lại ở trạng thái chuyển động.

Chiêm Đài Thanh Huyền chỉ vào nó, nói tiếp:

- Có nó, lại thi triển mạch thuật, chỉ cần không phải dị mạch mạch thuật, bất luận mạch thuật gì đều có thể tăng hai thành uy lực, liền hai thành mà nói, nếu như là cùng cảnh giới chiến đấu, đó chính là mạnh cùng yếu, phân biệt sinh tử rõ ràng. Bất quá có một điều tông chủ cần phải biết, liền là Tuyền Qua Đồ một khi dung nhập Địa Phá, sẽ không có cách gì lấy nó ra được, cho nên, nếu như tông chủ ngày sau có muốn dùng Tuyền Qua Đồ, nên chọn một cái tốt nhất là được. Bất quá tông chủ, ngài đã có dị mạch chân chính, dùng Tuyền Qua Đồ cũng không có bao nhiêu tác dụng, chí ít Nhất tuyền Tuyền Qua Đồ không có tác dụng với ngài, có lẽ Nhị tuyền Tuyền Qua Đồ mới có thể mang lại tác dụng cho ngài, bất quá lão thân sống mấy chục năm cũng chỉ một lần nghe nói Nhị tuyền Tuyền Qua Đồ tồn tại, muốn chế ra nó, rất khó.

- Ừ, vậy ngươi cứ dựa theo trên đó mà học đi, tương lai có thể làm được, ta cũng sẽ không cần phải ra ngoài mua nữa.

Ôn Bình cười trả lời.

Chiêm Đài Thanh Huyền cũng theo đó lộ ra ý cười.

- Tông chủ cứ yên tâm, nếu như lão thân có thể chế ra Nhị tinh Tuyền Qua Đồ, tất nhiên sẽ đưa thứ tốt nhất đến cho ngài trước.

- Được.

Ôn Bình cười gật đầu.

Bất quá Ôn Bình còn có ý định kiếm cho mình một cái Nhất tinh Tuyền Qua Đồ, tốt nhất là có thể mang đến dị mạch, dù sao hắn có thể gánh chịu dị mạch thứ hai, Chiêm Đài

Thanh Huyền biết hắn có dị mạch là đúng, nhưng lý niệm Tuyền qua đồ vô dụng thì lại sai.

Hắn hiện tại chỉ thiếu Mộc Lưu Sa cùng Kim Toa Diệp — Kim Toa Diệp hiện trong Tàng giới, hắn định cho Xích Mục Cự Viên, giúp nó tăng thực lực lên, dễ quản lý đội ngũ trồng cây.

Chờ sau khi xuất hiện nhiệm vụ lịch lãm lần nữa, hắn liền chuẩn bị đi kiếm hai thứ này.

Tuyền Qua thần tượng bây giờ đang ở trong tông môn, căn bản không cần phải ra ngoài bỏ nhiều tiền để mua, cũng không cần phải đi cầu người chế tác.

Hắn không có lấy thiên tài địa bảo trong Tàng giới ra để chế tác Tuyền Qua Đồ, chẳng phải hắn có lỗi với Chiêm Đài Thanh Tuyền ngàn dặm xa xôi tới nhập tông sao? Càng có lỗi với thiếu chủ Hàn Vấn của Cực Cảnh Sơn vạn dặm xa xôi đưa tài liệu đến cho Ôn Bình hắn.

【VIP】 Tầng Thứ Tám Của Thập Trọng Tháp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chiêm Đài trưởng lão, vậy hôm nay trước hết như vậy đi.

- Ừm, nếu như Ôn tông chủ có chuyện gì thì có thể tùy thời gọi lão thân.

Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức thu hồi Nhị tinh tuyền qua đồ chế tác thư, trong lòng chỉ muốn chạy về phòng nghiên cứu ngay.

Dù Ôn Bình không nói, sau khi nói chuyện xong thì nàng cũng sẽ chủ động cáo từ, dù sao một tấc thời gian là một tấc vàng, thời gian còn lại của nàng cũng không tiêu xài thoải mái như người trẻ tuổi được.

Chiêm Đài Thanh Huyền vừa đi, Ôn Bình lập tức trở lại Thính Vũ Các, đem hai viên điện thủ trứng ra.

Dưới ánh nắng, rọi lên trên vỏ trứng màu xanh đen, chiết xạ ra một vệt ánh sáng vừa vặn ánh lên mặt Ôn Bình.

Ôn Bình lập tức nhìn xung quanh vài lần, ánh mắt rơi vào hòm gỗ bên cạnh Thính Vũ Các, vừa vặn làm một cái ổ.

Nói làm làm liền!

Ôn Bình tìm được một tấm vải dày từ trong Thính Vũ Các, lót trong hòm gỗ, để đảm bảo hơi lạnh dưới mặt đất sẽ không xâm nhập lên được, sau đó lại bỏ mấy chục viên Hỏa Linh Tinh vào trong.

Tất cả mọi thứ đã ổn thỏa, Ôn Bình mới đặt điện thủ trứng vào hộp

Vừa để lên, liền thấy trứng bỗng nhiên lung lay một chút.

Bất quá chỉ có một chút lung lay như thế, lại trở nên yên tĩnh trở lại.

Chờ một hồi lại là yên tĩnh, không có hiện tượng lắc lư nữa, thật giống như chưa hề phát sinh một màn vừa rồi.

-Đây là muốn nở a!

Không cần nghĩ nhiều, Ôn Bình cũng biết trứng này khẳng định sắp nở.

Được Hỏa Linh Tinh cung cấp độ ấm như thế, điện thủ con trong trứng cảm thấy rất ấm áp, xem ra chỉ là thuận tiện "duỗi lưng một cái" .

Đang lúc Ôn Bình dự định ngồi chờ một hồi, liền thấy Hỏa Linh Tinh ở chung quanh vỏ trứng vậy mà đang phai màu, bắt đầu tiếp xúc với vỏ trứng.

Cho Ôn Bình cảm giác tựa như là vỏ trứng hút đi năng lượng trong Hỏa Linh Tinh.

-Kí chủ, Hỏa Linh Tinh đang bị điện thủ con non hấp thu. Điện thủ là dị chủng thuộc thời đại trước, sau khi hấp thu Hỏa Linh Tinh, rất có thể sẽ cải biến bản chất.

- Ý gì?

-Tiến hóa!

-Tiến hóa?

-Đúng.

-Vậy đây là chuyện tốt a!

Ôn Bình vui mừng.

-Thế dự tính nó lúc nào có thể nở ra?

-Trong vòng một tháng.

-Còn lâu như thế?

Ôn Bình đậy nắp hòm lại, chuẩn bị nhận lấy ban thưởng của nhiệm vụ.

Cửa sổ thông tin hiện lên trước mắt!

-Ban thưởng thời gian ngoài định mức tu luyện tại Thập Trọng tháp: 72 giờ, nhận thành công!

-Nên lên tầng thứ tám xem một chút rồi!

Lần trước, hệ thống nói rằng hắn tạm thời không cần vật ở tầng thứ tám.

Hiện tại hắn đã đến Thông Huyền trung cảnh, cũng nên đi xem một chút.

Nói xong, Ôn Bình lập tức rời Thính Vũ Các, đi đến phía Thập tầng tháp, nhưng vừa mới đi đến quảng trường thì Hoàn Thành lại lên núi.

Lần này, mang đến một người.

Người đến tuổi cũng không nhỏ, bộ dạng ông cụ non, trong tay cầm một cây trường côn, rõ ràng là cây côn dùng để giết người nhưng hắn lại xem như gậy chống. Hoàn Thành dẫn đường phía trước, thái độ cung kính, mà người kia hỏi cái gì hắn cơ bản liền trả lời cái đó, Ôn Bình nghe được người kia bỗng nhiên hỏi một câu:

-Ôn Bình là gì của ngươi?

Hoàn Thành do dự một hồi:

-Tiền bối, ý của ngài là gì?

-Nếu không phải là người quen thì tại sao ngươi lại nói tốt cho hắn? Hắn lừa con gái của ta, chẳng lẽ không đáng ghét sao? Chớ để lão tử gặp phải hắn, coi như hắn có thực lực giết chết Vi Thiên Tuyệt, ta cũng phải lý luận với hắn một phen.

Người kia lập tức lặng lẽ liếc Hoàn Thành.

Hoàn Thành ngượng ngùng cười một tiếng, không nói tiếp nữa.

Ôn Bình nghe được mấy câu nói của người đến, trong lòng có một cái phỏng đoán gần chính xác.

Không cần hệ thống đưa ra tư liệu đơn giản của hắn, Ôn Bình cũng biết hắn là ai— phụ thân của Hoa Tiểu Chu, đương

đại tộc trưởng Hoa gia, Hoa Tử Tuần!

Nhìn tư thế tới đây của hắn, hẳn là muốn mang con gái của hắn đi a.

Ôn Bình cười cười,cũng không có ý định dừng lại chào hỏi hắn, thật ra không cần xem cũng biết hắn khẳng định không mang Hoa Tiểu Chu đi được.

Chợt, Ôn Bình đi đến phía Thập tầng tháp.

Đi đến Thập tầng tháp, Ôn Bình trực tiếp vào tầng tám. Tầng tám là một đảo nhỏ, bốn phương tám hướng đều là nước biển, mênh mông vô bờ, đứng trên bờ cát vàng thậm chí có thể cảm nhận được gió biển. Hỏa diễm dị mạch ở đây vậy mà có loại cảm giác như bị áp chế, mang lại một chút cảm xúc tiêu cực cho Ôn Bình.

Ôn Bình rất kinh ngạc tại sao bí cảnh này lại như thế này, đang muốn mở miệng hỏi, hệ thống lại trả lời vấn đề của hắn trước khi hắn hỏi.

-Tầng tám là vũ khí, giết chết thủ hộ giả, có thể thu hoạch được một thanh kiếm!

-Kiếm?

Ôn Bình rốt cục hiểu tại sao lúc trước hệ thống khuyên hắn không nên lên tầng thứ tám.

Phần thưởng tầng thứ tám là một thanh kiếm, xác thực không thích hợp với mình vào thời điểm đó. Hắn lúc đó mới chỉ là luyện thể cảnh, đối với kiếm có thể nói là một chút hiểu biết cũng không có, coi như cho hắn một thanh tuyệt thế bảo kiếm, hắn cũng chỉ có thể sử dụng nó như Thiêu Hỏa Côn mà thôi. Hắn hiện tại mặc dù có Phi Tướng Kiếm, thế nhưng sau khi Ngự Kiếm Thuật đạt đến tiểu thành, hắn còn cần tìm một thanh kiếm thứ hai.

Hắn hiện tại vừa vặn cần một thanh kiếm!

Ôn Bình tiếp tục hỏi:

-Kiếm này tên là gì?

-Lang Nguyệt… Chế tạo từ Chân Long chi trảo, thuộc về sát khí chân chính. Chính vì vậy, tầng thứ tám có tỉ lệ thu hoạch được là tám mươi phần trăm, nhưng thu hoạch được chỉ là toái phiến.

Chân Long!

Oa!

Khủng bố như vậy sao?

Ôn Bình liền vội vàng hỏi:

-Vậy cần bao nhiêu toái phiến mới có thể hợp thành một thanh kiếm hoàn chỉnh?

-Cần 20 cái Lang Nguyệt toái phiến.

-Nhiều như thế?

Đương nhiên, Ôn Bình vẫn cảm thấy vui vẻ, chứ không nản lòng.

Thu hoạch Hỏa Linh Chi Thể cũng không có khó khăn như thế, thanh Lang Nguyệt Kiếm này tất nhiên là bảo vật cực tốt.

Nếu không sẽ không cần phải tập hợp đủ 20 cái toái phiến mới có thể hợp lại hoàn chỉnh một cây kiếm.

Đúng lúc này, Ôn Bình vừa nói xong, từ trong nước bỗng nhiên bay ra ba mũi thủy tiễn!

Tốc độ nhanh chóng, giống như chớp điện.

Trong nháy mắt liền đến trước mặt Ôn Bình, cách ngực của Ôn Bình cũng chỉ có một trượng.

-Đến rồi!

Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng.

Đồng thời lấy ra Phi Tướng Kiếm, đưa tay chém đến phía thủy tiễn đang phóng tới trước mặt

Xoát!

Kiếm chém qua nước, không có mang lại tác dụng ngăn cản nào

Thủy tiễn trực tiếp đâm đến trước ngực Ôn Bình, chấn động khiến Ôn Bình lùi lại mấy bước, Bất Hủ Thanh Phong Bào trực tiếp bị xé rách ra.

Sau đó liền nghe trong nước truyền lại tiếng cười.

Trong tiếng cười xen lẫn đắc ý, còn có một phần sát ý đặc biệt.

Nhưng trong khoảnh khắc thủy tiễn chạm trúng thân thể Ôn Bình , nó tựa như giọt nước rơi xuống đất, trừ tóe lên một chút bọt nước,không để lại thêm chút gì.

Một màn này để tiếng cười đắc ý kia im bặt.

Ôn Bình lập tức cởi Bất Hủ Thanh Phong Bào trên người xuống, lạnh nhạt nói:

-Y phục cũng nên thăng cấp rồi, đỡ môt kích liền nát hết, cái này không thể được! Coi như đi tìm phụ thân của Dương Nhạc Nhạc đặt trước một trăm bộ cũng không chịu được sự lãng phí như thế.

Nói xong, thủy tiễn lại đến!

Lần này thứ ở dưới đáy nước tựa hồ sợ sẽ lại xuất hiện tình huống như ban nãy, cho nên thủy tiễn không có bắn thẳng đến Ôn Bình mà là vọt lên trên bầu trời.

Trong chớp mắt, thủy tiễn lít nha lít nhít lên không!

Có một loại cảm giác như vạn tiễn công thành…

Thủy tiễn lên không, bỗng nhiên hạ xuống, nhanh chóng rơi xuống chỗ Ôn Bình.

Ôn Bình liếc qua, tay trái khẽ động.

Ầm!

Nương theo thanh âm chấn mạch, Phi Tướng Kiếm lên!

Bạch mang ra khỏi vỏ, trực tiếp chui xuống nước.

-Xem ngươi trốn được nữa không?

Nếu như không phải học xong Ngự Kiếm Thuật, Ôn Bình quả thật sẽ nhức đầu ở tầng thứ tám này.

Dọc theo con đường tu hành này cũng chỉ có Hỏa Diễm Thuật Pháp, đột nhiên thủ hộ giả tầng tám lại sử dụng nước, hoàn mỹ khắc chế hỏa diễm, còn nấp ở trong biển.

Hình Phạt Chi Hỏa lợi hại, thế nhưng không có cách xuyên thủng qua lớp nước giết chết thủ hộ giả nấp ở dưới nước được.

Nói xong, Ôn Bình lại lần nữa ra tay, vung tay lên chính là một đầu hỏa long đánh về phía thủy tiễn ở trên trời, định phá tan đám thủy tiễn ở trên đỉnh đầu kia.

Nhưng không đợi đến khi hỏa long chạm phải thủy tiễn, trong biển liền nổi lên một đám nước đỏ tươi.

Máu tươi khuếch tán ra, rất nhanh nhuộm đỏ cả một mảng nước biển ở cách đó không xa.

-Hóa ra là một cái thủ hộ giả Thông Huyền hạ cảnh!

Khác với tầng bảy, hắn không có Hỏa Linh Chi Thể, có chỉ là Hải Dương Chi Thân có thể ẩn nấp khắp nơi trong biển.

Một kiếm này, nó đã bị thương.

【VIP】 Chính Là Muốn Mang Hoa Tiểu Chu Đi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bất quá, một kiếm này không giết chết được một cái Thông Huyền cảnh, Ôn Bình còn cảm thấy thật có chút khó tin.

Ngự Kiếm Thuật giết chết một Thông Huyền trung cảnh là khẳng định không có vấn đề, tăng thêm Hỏa Linh Chi Thể hắn đã có nắm chắc giết Thông Huyền thượng cảnh.

Thế nhưng là, Thông Huyền cảnh nấp trong biển, hắn lại không thể nhất kích tất sát.

Còn tốt, hắn là thủ hộ giả, sẽ không vì bị thương mà chạy, chung quy sẽ tiếp tục công kích người thí luyện, mà một khi tiếp tục công kích , lấy trạng thái thụ thương hiện tại của hắn, ở trong biển hay đứng trước mặt mình cũng không khác nhau.

Máu tươi khiến hắn không chỗ ẩn thân!

Lúc Ôn Bình chờ đợi thủ hộ giả công kích tiếp, Hoa Tử Tuần lên núi.

Hoa Tử Tuần nhìn chủ điện Bất Hủ tông vắng vẻ, ấn tượng trong đầu về Bất Hủ tông lại biến đổi.

Gần nhất tại Đông hồ, danh tiếng Bất Hủ Tông xuất tẫn, huyên náo xôn xao.

Hai đệ tử mang tiên thiên Vô Cấu Chi Thể , liền ngay cả tam tinh thế lực phía sau biết được cũng nổi lên ý nghĩ muốn tìm hiểu điều tra. Bất quá, bọn họ cũng chỉ là nghĩ vậy, không có làm như thế. Liền nói tới tình huống trước mắt của Bất Hủ tông, bị Đông hồ cô lập, đồng thời còn liên lụy Thương Ngô thành, không ai nguyện ý hợp tác cùng bọn họ.

Hôm nay, hắn nhất định phải mang Hoa Tiểu Chu đi.

Hoàn Thành ở một bên nói:

- Tiền bối, ta đi tìm Ôn tông chủ giúp ngài.

- Ta cũng cùng đi đi!

Hoa Tử Tuần muốn cất bước đi cùng Hoàn Thành, thế nhưng khi Hoàn Thành thấy được chó săn Cáp Cáp ở cách đó không xa, vội vàng ngăn cản Hoa Tử Tuần.

- Tiền bối, tại Bất Hủ Tông,người ngoài không thể đi loạn.

Nếu như không phải Hoa Tử Tuần nói nữ nhi của mình ở Bất Hủ tông, hắn thật đúng là không muốn dẫn Hoa Tử Tuần lên núi.

Loại chuyện này, vốn chính là tốn công mà không có lợi ích gì.

Nếu như lại dẫn Hoa Tử Tuần đi loạn, đoán chừng bá phụ như hắn ngày sau cũng không cần lên Bất Hủ tông nữa rồi.

Sau khi ngăn Hoa Tử Tuần ở bên ngoài, Hoàn Thành cất bước đi đến phía Khu ký túc xá.

Bất quá không thấy Ôn Bình, lại gặp được trưởng lão Vu Mạch

- Vu trưởng lão, thật xin lỗi, có một vị nhận là cha của Hoa Tiểu Chu, là Thông Huyền trung cảnh muốn tìm Ôn tông chủ. Ta cũng vừa vặn có việc cũng phải tìm Ôn tông chủ, cho nên tự ý mang hắn theo. Còn phiền phức ngài thông báo một chút.

Vu Mạch cũng không có nói thêm gì, biết quan hệ giữa Hoàn Thành và Ôn Bình không tầm thường, trong lòng đang nghĩ tông chủ nhà mình hiện đang ở đâu, Vu Mạch trả lời:

- Tông chủ hẳn là đang tu luyện, ta cũng không dễ đi tìm hắn… Bất quá nếu là phụ thân của Hoa Tiểu Chu, ta đi gặp hắn một chút. Người của Hoa gia, ta trái lại biết một hai.

Nói xong, Vu Mạch liền hướng chủ điện đi đến.

Hoàn Thành theo sát phía sau.

Mà hai người đến gần, Vu Mạch nhìn Hoa Tử Tuần, Hoa Tử Tuần cũng nhìn hắn.

Vu Mạch dâng lên một tia vui vẻ, mà Hoa Tử Tuần lại là xụ mặt.

- Vu Mạch, ngươi làm sao ở đây?

- Ta hiện tại là trưởng lão Bất Hủ Tông!

- Thật đúng là hiếm lạ, Lãng Tử Kiếm Vu Mạch vậy mà gia nhập tông môn.

- Đến địa phương nên ngừng sẽ ngừng thôi, đúng, Hoa Tiểu Chu thật là con gái của ngươi?

- Phải, nếu không lại có thể là ai. Để tông chủ các ngươi ra đây, ta có lời muốn nói với hắn. Hoa Tiểu Chu, không thể tu hành tại Bất Hủ tông, ta muốn nàng đi.

Nghe được câu này, ý cười trên mặt Vu Mạch không còn sót lại chút gì, lại nhìn Hoa Tử Tuần, biểu lộ trở nên nghiêm túc.

- Hoa huynh, mặc kệ Hoa Tiểu Chu có phải con gái của ngươi hay không, tại Bất Hủ tông xin tôn kính tông chủ chúng ta một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Ầm!

Vu Mạch lập tức mở ra mạch môn.

Thông Huyền trung cảnh tu vi triển lộ ra.

Hoa Tử Tuần lại xem thường, tiếp tục nói:

- Thông Huyền trung cảnh… Khó trách tính khí lớn như thế. Lão tử chỉ muốn tới tìm nữ nhi, nữ nhi của ta không hiểu chuyện từ bỏ gia nhập tam tinh tông môn để gia nhập Bất Hủ tông các ngươi, ta không đồng ý, cho nên ta muốn dẫn nàng đi! Nói thẳng ra là lão tử cũng có lý.

Nói xong, Hoa Tử Tuần mắng thầm La Thiên Diệp một trăm tám mươi lượt.

Nếu như không phải có La Thiên Diệp làm càn, làm sao lại xuất hiện việc này?

Sau đó liền nghe Vu Mạch nói:

- Hoa huynh, vốn ta không nên quản chuyện đi hay ở của con gái ngươi. Ngươi muốn để nàng đi đâu là quyền của ngươi, thế nhưng hôm nay tông chủ đang tu luyện, ta không làm chủ được, cho nên, ngươi hoặc là chờ ở đây, hoặc là hiện tại xuống núi. Nếu như không biết giữ mồm giữ miệng tại Bất Hủ tông như thế, ta làm bằng hữu, chỉ có thể động thủ.

Làm trưởng lão, hắn thực sự nhẫn nhịn không được một cái Thông Huyền trung cảnh gọi thẳng "Để tông chủ các ngươi ra đây".

Ngươi coi nơi này là Hoa gia của ngươi sao?

Lần trước một cái Thần Huyền cảnh lớn miệng cũng phải chết ở đây.

Hắn một cái Hoa Tử Tuần là thật chán thở rồi?

- Ngươi!

Hoa Tử Tuần nghe Vu Mạch nói xong, biểu lộ lúc đó liền đọng lại.

Tính khí nóng nảy cố chấp cũng nổi lên.

- Nếu như ta muốn xông vào thì sao ?

Vu Mạch vẫn chưa trả lời, liền thấy Cáp Cáp nhe răng sủa loạn.

Một bộ ý muốn nói ngươi dám đi vào, ta liền cho ngươi có đi mà không có về.

Nhưng Hoa Tử Tuần không biết, liền tiếp tục nói:

- Vu huynh, không cần cản ta, ta không muốn bởi vì loại chuyện này mà phát sinh xung đột… Ta chỉ là đến mang con gái của ta đi.

Vu Mạch nhìn thấy Cáp Cáp bộ dạnjg muốn lên, thầm kêu không tốt.

Tông chủ không ở đây, Cáp Cáp nếu là động thủ muốn giết Hoa Tử Tuần, ai cũng không ngăn được.

Nếu như con chó này thật giết phụ thân của Hoa Tiểu Chu, vậy thật sự không ổn rồi.

Thế là vội vàng trả lời:

- Muốn gặp Hoa Tiểu Chu, để ta đi tìm nàng, ngươi chờ ở đây!

Rất nhanh, Vu Mạch liền dẫn Hoa Tiểu Chu đến trước chủ điện.

Hoa Tiểu Chu thấy phụ thân, lập tức vui mừng, thoáng đi nhanh hai bước lên trước nắm lấy khuỷu tay Hoa Tử Tuần.

- Phụ thân, ngài sao lại đến đây?

Nàng cũng định chờ qua ít ngày sẽ viết một phong thư gửi cho phụ thân, thế nhưng còn chưa làm thì phụ thân đã đến.

Không vui sao được?

Mà Hoa Tử Tuần thấy con gái của mình, cũng rất cao hứng.

Hoa Tử Tuần vội vàng nói:

- Di Thiên tông nhập môn khảo hạch sắp bắt đầu, ta và mẫu thân ngươi đã sắp xếp ổn thỏa cho ngươi, vào nội môn, cam đoan tài nguyên phong phú.

Hoa Tiểu Chu do dự một hồi, vẫn là cắn răng mở miệng.

- Phụ thân, ta không đi.

Nói xong, Hoa Tiểu Chu liền cúi đầu xuống.

Nghe thấy nữ nhi của mình vậy mà làm trái ý của mình, Hoa Tử Tuần tức giận nói ngay:

- Không đi gì mà không đi! Ngươi cũng đã biết tình hình hiện tại của Bất Hủ tông… bị toàn bộ Đông hồ cô lập, cơm sắp không có mà ăn, hơn nữa Bách Tông Liên Minh ban bố mệnh lệnh, không ai dám vi phạm… Ngươi ở lại đây làm gì.

…

Trên Bất Hủ tông, hai cha con còn đang tranh chấp.

Ôn Bình đã giết thủ hộ giả một lần, trong tay có một cái toái phiến.

Thoạt nhìn như là mũi kiếm của Lang Nguyệt Kiếm!

Mà khi thanh âm của hệ thống vang lên bên tai, Ôn Bình không còn tâm tư tiếp tục, lập tức tạm dừng lần tu luyện này lại, đi thẳng đến chủ điện.

Đồng thời, thanh âm cãi nhau rất lớn, tất cả mọi người vốn nghỉ ngơi tại Khu ký túc xá cũng bị hấp dẫn đi tới gần.

Ôn Bình đi đến, vừa hay nhìn thấy cảnh Hoa Tử Tuần kéo Hoa Tiểu Chu đi xuống dưới ngàn bậc thềm, mà La Mịch ở bên cạnh có khuyên ra sao chăng nữa cũng không thể làm nên trò trống gì.

Lập tức lạnh giọng mở miệng.

- Hoa tộc trưởng, sao rảnh như thế, đến Bất Hủ tông ta cướp đệ tử?

Hoa Tử Tuần dừng động tác lôi kéo Hoa Tiểu Chu lại, sau đó quay đầu lại nhìn kẻ vừa lên tiếng, lập tức nhận ra đây chính là Ôn Bình.

Tuổi trẻ, nói chuyện vĩnh viễn là dửng dưng như thế - đây là điểm đặc biệt nhất của Ôn Bình mà hắn biết.

Bất quá không đợi Hoa Tử Tuần mở miệng, Ôn Bình lại nói:

- La Mịch, dẫn Hoa Tiểu Chu trở về… Còn có các ngươi, đều trở về cho ta, thích xem náo nhiệt như thế sao?

【VIP】 Thư Của Mộ Dung Thanh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thấy Ôn Bình nổi giận, đám người nhanh chóng giải tán.

Chỉ có La Mịch cùng các vị trưởng lão ở lại.

Thật ra, Ôn Bình cũng không muốn quá nặng lời với Hoa Tử Tuần - phụ thân của Hoa Tiểu Chu, dù sao Hoa Tiểu Chu hiện tại cũng là đệ tử của Bất Hủ tông, xem như dính dáng quan hệ. Hoa Tử Tuần làm cha, hắn muốn Hoa Tiểu Chu đi nơi tốt hơn cũng không sai, trong ngôn ngữ mang một chút kích động, Ôn Bình thật ra là là hiểu.

Tình hình hiện tại của Bất Hủ tông truyền ra ngoài cũng xác thật giống tám, chín phần như lời của Hoa Tử Tuần.

Hoa Tử Tuần tin lời đồn cũng là chuyện bình thường.

Thấy Ôn Bình đến trước mặt, Hoa Tử Tuần vội vàng nói:

- Ôn tông chủ, ta chỉ là mang nữ nhi của ta đi mà thôi, cũng không có ý mạo phạm quý tông.

Thực lực của Ôn Bình, hắn có nghe qua.

Vi Thiên Tuyệt cũng chết trong tay Ôn Bình, hắn tự nhiên là không dám có hành động quá trớn, mà ngay cả Bách Tông Liên Minh cũng không dám trực tiếp đi tới Bất Hủ tông gây chuyện, đủ để hắn dành sự tôn trọng cho Bất Hủ tông.

Nơi này chỉ bị cô lập mà không có ai đến tiêu diệt toàn bộ.

Đây không phải Bách Tông Liên Minh đang diễn kịch.

Cho nên xảy ra chuyện khác thường là điều đương nhiên.

Ôn Bình nói tiếp:

- Ta cảm thấy làm phụ thân, có đôi khi không thể quá khư khư cố chấp. Nàng vì sao lại muốn ở lại đây, ngươi nên nghe con gái giải thích một chút, hai bên trò chuyện một hồi. Không nên vì việc này mà để sinh ra mâu thuẫn không đáng có… À phải rồi, Hoa tộc trưởng, trò chuyện không thành vấn đề, nhưng nếu như ngươi muốn mạnh mẽ mang Hoa Tiểu Chu đi, ta cũng không quan tâm ngươi có phải là phụ thân của nàng hay không đâu!

Hoa Tử Tuần gật đầu, trong lòng yên lặng kìm lại tâm tình vội vàng của mình.

Bất quá lại không mở miệng nói chuyện.

Một bên La Mịch vội vàng tiếp lời:

- Bá phụ, chúng ta ở đây thật rất tốt, khẳng định tốt hơn Di Thiên tông gì kia gấp trăm lần.

- Ngươi thì biết cái gì?

Hoa Tử Tuần hờ hững trả lời.

Thấy Hoa Tử Tuần không nói gì, Ôn Bình nói tiếp:

- Hoa tộc trưởng, nếu như làm cha, chỉ muốn để hài tử đi làm chuyện này chuyện kia mà ngươi cho là đúng, đó quả thật là chuyện rất đáng buồn. Ngươi có thể nói rằng ta chưa làm cha nên không hiểu, ta cũng không muốn giải thích, nếu như không trò chuyện, ta liền phải mời ngươi xuống núi. Hoa Tiểu Chu hiện tại là đệ tử của Bất Hủ tông, nàng không muốn đi, hôm nay ai cũng không mang nàng đi được. Bao gồm cả ngươi là phụ thân của nàng.

Nói xong, Ôn Bình lạnh lùng quét mắt tới.

Hoa Tử Tuần không có nói tiếp, chỉ là lạnh lùng liếc mắt La Mịch.

Hiển nhiên, hắn dồn hết oán trách đối với La Thiên Diệp thành ánh mắt sắc lẻm nhìn La Mịch.

Hoa Tiểu Chu bỗng nhiên kéo tay phụ thân mình, nói với Ôn Bình:

- Tông chủ, cám ơn ngươi!

Nói xong, liền dắt lấy tay phụ thân đi xuống dưới ngàn bậc thềm.

Hoa Tử Tuần nhìn Ôn Bình, lại liếc nhìn đông đảo Thông Huyền cảnh ở chung quanh, rơi vào đường cùng hắn chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp:

- Vậy liền trò chuyện chút đi.

Ngay lúc hai người muốn xuống núi, La Mịch bỗng nhiên chạy lên trước căn dặn một câu:

- A Chu, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói,chính ngươi nên tự biết.

Hoa Tiểu Chu gật đầu.

Sau đó liền kéo phụ thân của mình đi xuống dưới ngàn bậc thềm, tùy tiện tìm một gian tửu lâu, hai cha con liền hàn huyên.

Bất quá Hoa Tử Tuần một mực không nói chuyện, chỉ ngồi nghe Hoa Tiểu Chu nói.

Thế nhưng chưa nói được bao nhiêu, Hoa Tử Tuần liền lạnh giọng hỏi:

- Ngươi không nỡ xa La Mịch phải không?

- Phụ thân, ngươi nói cái gì vậy?!

- Ta biết tình cảm hai ngươi rất tốt, đứa nhỏ La Mịch này cũng cố gắng, thế nhưng ngươi không thể vì hắn mà từ bỏ tương lai của mình. Di Thiên tông thế nhưng là tam tinh tông môn, bao nhiêu người chèn phá đầu còn không vào được, nếu không phải lúc trước ta quen được Nam Hào trưởng lão kia, ngươi sao có thể có danh ngạch này. Lại nói, trước đó ít ngày không phải ngươi rất cao hứng đó sao?

- Phụ thân, ngài không biết, Bất Hủ tông thật ra càng thích hợp với ta hơn là Di Thiên tông. Liền lấy cái này đến nói, Di Thiên tông không dạy được ta!

Nói xong, Hoa Tiểu Chu đứng dậy.

Từ trong Tàng giới lấy ra bội kiếm.

- Kiếm pháp… Chẳng lẽ mấy hôm nay Bất Hủ tông lại truyền cho ngươi Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật?

Hoa Tử Tuần cười nhạt một tiếng.

- Không, nó còn tốt hơn cả Hoàng cấp thượng phẩm.

Dứt tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ.

Hóa thành bạch mang bay ra ngoài, trực tiếp chém về phía vò rượu cách đó không xa.

Chỉ là một cái chớp mắt, vò rượu bị cắt thành hai nửa, kiếm một lần nữa bay về trong vỏ kiếm.

Bang!

Vò rượu bị cắt nghiêng một nửa rơi trên mặt đất, dọa cho tiểu nhị ở bên cạnh giật mình.

Lão bản nghe tiếng đi đến thấy thế, lập tức nổi giận mắng điếm tiểu nhị:

- Đánh gãy tay ngươi!

- Không phải…!

Điếm tiểu nhị lập tức giải thích, Hoa Tiểu Chu vội vàng đưa qua một kim tệ.

- Thật xin lỗi, là ta đánh vỡ!

Nói xong, Hoa Tiểu Chu trở lại bàn của mình.

Hoa Tử Tuần bây giờ nói không ra lời, sững sờ hồi tưởng lại một kiếm ban nãy.

Không phải kiếm khí, mà là chính thanh kiếm bay ra ngoài.

Kiếm pháp huyền diệu như thế, chưa từng nghe thấy qua.

- Bất Hủ tông thật truyền thụ cho ngươi kiếm pháp này?

- Đương nhiên, hơn nữa đây chỉ là thứ duy nhất ta có thể nói cho người biết. Người không biết, cảnh giới của ta và La Mịch tại tông môn chỉ là hạng chót, La Mịch là người nhỏ tuổi nhất nhưng hiện tại cũng là luyện thể cửu trọng. Hơn nữa Bất Hủ tông chưa từng bất công với bất cứ ai, tông chủ là người tốt, trưởng lão có thể hưởnr thụ, chúng ta cũng có thể hưởng

thụ. Phụ thân, đi Di Thiên tông, nội môn, ngoại môn chênh lệch liền có cách biệt một trời, ta đi như thế cũng chỉ có thể đợi ngây ngốc chờ ở ngoại môn. Cần gì phải đi nữa?!

- Cái này…!

Hoa Tử Tuần nghẹn lời.

Hắn xác thực dao động.

Nói thật, hắn là loại người không bao giờ từ bỏ mục tiêu dù phải tốn bao nhiêu thời gian đi nữa, mặc kệ phía trước gian nan bao nhiêu, vẫn sẽ không thay đổi dự tính ban đầu.

Thế nhưng nữ nhi của mình nói, hắn tin.

Bởi vì một kiếm vừa rồi !

Bất Hủ Tông ngay cả kiếm pháp huyền diệu như vậy đều truyền cho đệ tử.

Một hồi lâu sau, Hoa Tử Tuần mở miệng:

Để vi phụ suy nghĩ một hồi, ngươi cứ đi về trước tu luyện đi.

…

Sau khi hai cha con xuống núi, Ôn Bình nói với Vu Mạch bên cạnh:

- Đi xem một chút, đừng để Hoa Tử Tuần cưỡng ép mang Hoa Tiểu Chu đi.

Vu Mạch gật đầu, vội vàng xuống Vân Lam sơn.

Vu Mạch đi rồi, Ôn Bình liền đưa ánh mắt sang Hoàn Thành, hỏi:

- Bá phụ, lại có việc?

- Ừm.

Sau khi gật đầu, Hoàn Thành liền móc một phong thư từ trong ngực ra. Sau đó nói:

- Đây là thuộc hạ của ta từ Hắc Nham thành mang đến, phía trên có thư tay do chính chủ sự Bách Tông Liên Minh - Mộ Dung Thanh viết cho ngươi.

- Nha… Mộ Dung Thanh sao!

Ôn Bình lộ cái ý cười, sau đó lấy thư tín ra ngay tại chỗ.

Trên thư viết:

- Ôn tông chủ, nghe đại danh đã lâu.

- Ngươi gần đây tại Đông hồ có thể nói là thanh danh vang dội, một cái vô tinh tông môn, lại có được nội tình của ngụy tam tinh tông môn.

- Nói thật, ta thực sự muốn gặp mặt ngươi một lần, sau đó tự tay lãnh giáo thực lực của ngươi một chút.

- Bất quá, cái chết của hai đại chủ sự lẫn thủ hộ giả của Bách Tông Liên Minh ta đều có liên quan đến ngươi, ta chỉ sợ không có cách thực hiện mộng tưởng luận bàn với ngươi rồi.

- Như vậy đi, chính ngươi đứng ra nhận tội, đồng thời giao bí bảo ra, Mộ Dung Thanh ta có thể cầu tình cho ngươi với cấp trên, xem xét lại tội của ngươi, có lẽ còn có thể tha ngươi một mạng.

- Không!

- Đừng xé.

- Bởi vì phía dưới còn có hậu quả, nếu ngươi không đứng ra - Thương Ngô thành…

- Diệt!

- Gần mười vạn người lại bởi vì ngươi mà bị cả Đông hồ cô lập, phải rồi, nghe nói Thương Ngô thành không đủ lương thực?

【VIP】 Vân Liêu Về Nhà

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Xem đến đây, Ôn Bình thì thầm một tiếng:

- Thật sự là nhàm chán.

Sau đó vò bức thư thành một đoàn, ném ra sau lưng một cách tùy ý.

Nhìn thấy vậy, Hoàn Thành liền vội vàng hỏi:

- Ôn tông chủ, phía trên viết cái gì?

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời:

- Mấy lời nói nhảm mà thôi.

Hoàn Thành cũng không tin Ôn Bình nói thật.

Mộ Dung Thanh làm sao lại viết một lá thư nhảm?

Nội dung phía trên hắn đoán chừng hẳn mấy lời uy hiếp, hoặc là từng bước dụ dỗ, dù sao hiện tại Bách Tông Liên Minh có hai loại khả năng.

Cô lập Bất Hủ tông, gây khó dễ, tìm cách tiêu diệt Bất Hủ Tông.

Mà một loại khả năng khác, chính là để Ôn Bình đầu nhập vào bọn họ.

Thông Huyền cảnh ở tuổi này, Bách Tông Liên Minh ở Đông hồ chắc chắn sẽ không làm như thế, dù sao huyết cừu rõ ràng ở đó, cấp trên của bọn họ nhất định biết.

Về phần rốt cuộc viết cái gì, hắn cũng không tiện đi hỏi.

Lúc này, Ôn Bình xoay đầu lại, ánh mắt lướt qua Vân Liêu, nói:

- Vân trưởng lão, Tinh Duyệt thành các ngươi có thừa lương thực không?

Vân Liêu ngây ra một lúc:

- Tông chủ sao đột nhiên lại hỏi việc này?

- Cứ trả lời đi!

- Sản lượng lương thực của Tinh Duyệt thành rất cao, không giống như Thương Ngô thành, bốn phía đều là núi, Tinh Duyệt thành có một mảnh đồng bằng có thể trồng lúa.

Vấn đề này Vân Liêu cũng không rõ lắm

Loại vấn đề củi gạo dầu muối này, tựa hồ không nên đến phiên người tu hành như bọn họ quan tâm nha?

Chính lúc đang khó hiểu, Ôn Bình trực tiếp mở miệng nói ra:

- Được, vậy chuyện lương thực của Thương Ngô thành liền giao cho ngươi.

Kế hoạch trồng lúa trên Dược sơn, Ôn Bình dự định từ bỏ, bởi vì ngày sau Dược sơn phải dùng để trồng linh mễ.

Một khi Dược sơn trồng loại lúa khác, liền phải tìm thật nhiều công nhân, cuối cùng dựa vào việc trồng lương thực để kiếm một chút tiền lẻ, lại rất phiền phức.

Người khác mua không được, vậy hắn liền phái người đi mua.

Người của Bách Tông Liên Minh không phải thích động thủ sao? Vậy liền để Thông Huyền cảnh đi.

Vân Liêu vội vàng hỏi:

- Lương thực?

Ôn Bình giải thích nói:

- Hiện tại những thành xung quanh không nguyện ý bán lương thực cho Thương Ngô thành, những thứ khác không quan trọng, nhưng lương thực nhất định phải có. Ngươi đi Tinh Duyệt thành, có thể kiếm được lương thực không?

Vân Liêu đã tính trước câu trả lời:

- Chuyện nhỏ, Vân gia chúng ta cũng buôn bán lương thực tại Thương Ngô thành.

Hoàn Thành nghe xong lời này, lập tức vui mừng.

Ôn Bình phái Thông Huyền cảnh đi, hắn đương nhiên cao hứng.

Bởi vì đây đại biểu cho Bất Hủ tông, mà những thành xung quanh, bọn họ sợ hãi Bách Tông Liên Minh, tự nhiên cũng sợ Bất Hủ tông.

Hoàn Thành đang muốn mở miệng cảm tạ, Ôn Bình lại nói:

- Được, vấn đề cụ thể ngươi nói với Hoàn thành chủ, hắn muốn bao nhiêu thì ngươi đi mua bấy nhiêu. Nếu như gặp phải người của Bách Tông Liên Minh, cứ giết!

Với thực lực hiện tại của Vân Liêu, tăng thêm sự tồn tại của Phi Kiếm Thuật, Hỏa Diễm Thuật Pháp, giết địch cùng cảnh giới khẳng định không có vấn đề.

Về phần Thông Huyền trung cảnh, ai sẽ rảnh mà đi trông coi tại Tinh Duyệt thành?

Sau khi phân phó xong, Ôn Bình lại vào Thập tầng tháp.

Hắn hiện tại muốn lập tức đạt được Lang Nguyệt Kiếm, tăng thêm vài phần thực lực cho bản thân.

Một bên khác, Vân Liêu được Ôn Bình phân phó, xuất phát ngay trong ngày.

Lên Thông Huyền cảnh, hắn cũng không cần lo lắng nguy hiểm dọc đường đi, dẫn theo người của phủ thành chủ đi về phía Tinh Duyệt thành.

Đến đêm đã đến Tinh Duyệt thành.

Mộ Dung Hi mang theo Thần Cơ doanh đi theo, lúc đến gần Tinh Duyệt thành, liền đưa tới sự chú ý của rất nhiều người.

Nếu như không phải thành chủ nhận biết Vân Liêu, chắc còn tưởng địch nhân đến công thành.

Bất quá dựa theo quy củ, binh sĩ của thành khác không thể tiến vào thành trì, cho nên mấy người Mộ Dung Hi liền hạ trại ở ngoài thành.

Vân Liêu thì một đường trở về Vân gia.

Vừa đến cửa phủ đệ, người hầu thủ vệ liếc mắt một cái liền nhận ra Vân Liêu.

- Thiếu gia!

Người hầu vui mừng.

Một người khác lập tức xông vào trong phủ đệ, vừa chạy vừa la hét,

- Lão gia, phu nhân, thiếu gia về rồi!

Một tiếng kêu này, khiến cho cả Vân gia vốn chìm trong đêm tối lập tức đèn đuốc sáng trưng.

Vân phụ Vân mẫu đã qua qua tuổi lục tuần, vừa mặc y phục vừa chạy ra, sau khi nhìn thấy Vân Liêu, lộ ra nụ cười hạnh phúc. Mặc dù chỉ là rời nhà mấy tháng, thế nhưng mà con ngàn dặm mẹ lo lắng, gặp lại Vân Liêu, hai vợ chồng kích động đến nói không ra lời. Vẫy tay một cái, liền vội vàng hỏi:

-Nhi tử, ăn cơm chưa!

Vân Liêu trả lời:

- Còn chưa có chút gì vào bụng!

Thật ra hắn không đói, nhưng lại muốn ăn.

Vân mẫu lập tức phất tay ra hiệu cho nha hoàn ở bên cạnh:

- Nhanh đi làm chút đồ ăn!

Nói xong, Vân mẫu bắt lấy tay Vân Liêu.

Kéo đi một mạch đến đại đường mới buông lỏng ra.

Vân Liêu cũng không có dông dài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

- Phụ thân, ta hôm nay trở về là có một việc cần ngươi hỗ trợ!

Vân phụ vội vàng trả lời:

- Nói đi!

- Ta muốn mua chút lương thực, số lượng đủ cho mười vạn người ăn trong hai ba tháng.

- Ngươi muốn nhiều lương thực như thế để làm gì?

Số lượng mười vạn người, đây chính là làm ăn lớn.

Vân Liêu trả lời:

- Việc này ngài không cần để ý, có hay không?

Vân phụ trả lời:

- Có, vừa vặn mùa vụ vừa rồi bội thu !

Vân Liêu nói tiếp:

- Được, người sai người đi kiểm lại một chút đi, sáng sớm ngày mai ta gọi người đến chất lên xe.

- Gấp như thế?

Đương nhiên, Vân phụ Vân mẫu kinh ngạc nói gấp như thế ở đây không phải là thời gian chất lương thực xe.

Mà là một khi chất lương thực lên xe, con của họ chẳng phải sẽ đi sao?

Bất quá hai người cũng không có nói thêm cái gì, Vân phụ thì lập tức liền đi phân phó người làm việc, Vân mẫu thì trò chuyện với Vân Liêu.

Liền qua một đêm này, khi trời sáng tỏ, Vân Liêu chuẩn bị chuyển lương thực ra ngoài thành.

Nhưng cũng chính một đêm này, hành động của Vân gia lập tức hấp dẫn sự chú ý của Bách Tông Liên Minh.

Một lần chuẩn bị nhiều lương thực như thế, ai cũng cảm thấy không bình thường.

Mà người của Bách Tông Liên Minh liên tưởng đến chuyện gần đây của Bất Hủ tông, tự nhiên liên hệ hai chuyện này lại với nhau.

Thám tử sau khi thăm dò tình hình của Vân phủ, lập tức trở về báo hội trưởng của phân hội Bách Tông liên minh tại Tinh Duyệt Thành — nơi ở của Tôn Dật .

- Hội trưởng, đã hỏi thăm rõ ràng, là thiếu tộc trưởng Vân gia bỗng nhiên trở về, hắn muốn lương thực, hơn nữa hắn còn dẫn theo binh lính của phủ thành chủ Thương Ngô thành tới.

Tôn Dật nghe xong lời này, trên mặt liền lộ ra nụ cười lạnh.

- Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Mộ Dung Thanh đại nhân, Bất Hủ tông nhất định sẽ phái người đến. Vừa vặn, mượn cơ hội này xử lý nốt Vân gia do dám đối nghịch, giết gà dọa khỉ!

- Đại nhân anh minh!

- Tập kết nhân thủ, sáng sớm ngày mai chúng ta liền đi.

Nói xong, Tôn Dật đứng dậy đi đến một sương phòng khác ở bên cạnh.

Mộ Dung Thanh đã sớm ngờ tới sẽ có loại chuyện này.

Cho nên đã phái cường giả chờ ở những thành xung quanh, Tinh Duyệt thành cũng không ngoại lệ.

Thùng thùng!

Khẽ gõ cửa.

Trong phòng lập tức truyền lại thanh âm lạnh như băng:

- Chuyện gì?

Tôn Dật vội vàng nói:

- Chấp sự đại nhân, người của Bất Hủ tông đến mua lương thực.

Kẽo kẹt!

Cửa đột nhiên mở ra.

Một lão giả tóc mai bạc trắng đi ra.

Chính là chấp sự Bách Tông Liên Minh - Long chấp sự.

- Ai?

- Thiếu tộc trưởng Vân gia, Vân Liêu!

- Vân Liêu!

Trong đầu Long chấp sự lập tức xuất hiện hình ảnh người tranh tài trong Thập Tú Thí Luyện khảo hạch, một chiêu Hỏa Xà Thuật Pháp, kinh diễm toàn bộ Đông hồ.

Nghĩ đến đây, Long chấp sự nở nụ cười giễu cợt,

- Rất tốt, đi trước dẫn đường…

- Chấp sự đại nhân, không vội, chúng ta tốt nhất chờ lúc bọn họ chất lương thực lên xe hẵng đi. Đến lúc đó còn có thể thuận tay xử Vân gia, kiếm thêm chút lãi cho chuyến đi này của đại nhân.

- À!

Long chấp cười đầy thâm ý nhìn thoáng qua Tôn Dật ở bên cạnh.

Chợt nói thẳng:

- Có lòng, vậy thì chờ bọn họ chất lên xe!

【VIP】 Cho Các Ngươi Thời Gian Để Chạy

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trên Vân lam sơn.

Nắng sớm lờ mờ, mọi người đi tu luyện giống như thường ngày.

Trước kia có một người lưng đeo pháp khí đi khoe khoang, bây giờ lại có thêm một người - La Mịch.

Một thanh Trảm Long, một thanh Thiên Gia.

Đi trên đường, mọi người hâm mộ không thôi . Lúc tất cả mọi người đi đến Trọng Lực trường, Hoài Diệp làm người bỏ đá xuống giếng:

- Tru Tiên Kiếm Trận của ngươi đâu Nhạc Nhạc?

Vừa nói xong, tất cả mọi người liền cười sặc sụa.

Dương Nhạc Nhạc liếc nhìn Hoài Diệp, nói:

- Ngươi, được lắm… rất nhanh sẽ có!

Đám người lại cười ồ lên.

Lúc mọi người đi ngang qua quảng trường lại gặp Ôn Bình ở phía đối diện.

Dương Nhạc Nhạc mở miệng hỏi:

- Tông chủ, ngài không sao chứ?

Hóa ra bấy giờ Ôn Bình chỉ mặc mỗi chiếc khố, y phục rách rưới, trông như đệ tử Cái Bang. Cũng may mà y phục như bị thứ gì đó xé rách nên mọi người mới không nghĩ đến chuyện khác.

Ôn Bình lắc đầu, theo bản năng liếc nhìn trạng thái của mình.

Lên tiếng trả lời:

- Không sao… À phải rồi, Hoa Tiểu Chu, phụ thân ngươi nói sao?

Hoa Tiểu Chu nói:

- Phụ thân ta không nói gì, hắn chỉ nói muốn xem một hồi.

- Ừm.

Ôn Bình gật đầu rồi đi về phía Thính Vũ các.

Xem?

Vậy cứ để hắn bình tĩnh mà xem đi thôi.

Làm một người cha lại tinh tế tỉ mỉ chả khác gì một người mẹ.

Như phụ thân của hắn, cho đến bây giờ cũng chưa từng quan tâm tâm sâu sắc cho hắn như thế.

Sau khi đi đến Thính Vũ các, Ôn Bình vội vàng châm một điếu Xì Gà Sinh Mệnh, vừa tắm vừa hút, khôi phục tiêu hao to lớn đêm qua.

Qua một đêm, hắn thông qua tầng thứ tám năm lần.

Thủ hộ giả trong hải dương xác thực khó giết, hắn không ngoi đầu lên nên Ôn Bình rất khó có biện pháp xử lý hắn.

Cộng thêm một lần lúc đầu kia nữa, tổng cộng là sáu lần.

Cũng chính là sáu mảnh toái phiến.

Sau khi thay một bộ y phục mới, Ôn Bình mở chiếc hòm chứa trứng ra.

Giống như hắn suy nghĩ, Hỏa Linh Tinh ở sâu trong hòm đã hoàn toàn chuyển sang màu trắng, Ôn Bình liền lấy những tinh thạch màu trắng đó ra, thay thế cái mới. Sau khi làm xong xuôi, Ôn Bình mới nhớ đến một việc. Hắn còn chưa mở ra cái tàng giới của tên Thông Huyền cảnh trong bí cảnh.

Tâm niệm khẽ động.

Tàng giới xuất hiện ở đầu ngón tay của Ôn Bình, sau đó những thứ ở bên trong đều bị Ôn Bình lôi ra hết.

Bạch tinh chất đống như ngọn núi nhỏ, chí ít cũng 100 viên.

Giàu sụ rồi!

Nhìn cảnh này, Ôn Bình nhịn không được cười ra tiếng.

Tính toán trên người có 100 viên, cộng thêm ba bốn mươi vạn kim tệ, hiện tại hắn cũng tạm được xem như một tiểu phú hộ rồi.

Cũng nên thăng cấp kiến trúc thích hợp một chút.

Quan ảnh thất.

Phi chu kiến tạo ốc.

Còn cả chủ điện.

Sau khi ba cái thăng cấp sẽ có thêm năng lực gì, hiện tại còn khó nói, thế nhưng nhất định sẽ xuất hiện thứ khiến hắn kinh hỉ.

Đây là phương án tiết kiệm chi phí, tính ra cũng là phương án tốt nhất trước mắt, tiết kiệm hơn xa so với việc thu hoạch được linh thiện loại mới nhờ thăng cấp khu ký túc xá.

Ngoài ra, trong Tàng giới cũng còn một số thứ khác.

Mười hộp ngọc!

Thứ này khiến Ôn Bình nhớ đến đống thiên tài địa bảo hắn trong Tàng giới của hắn, cũng là dùng hộp ngọc để đựng.

Mở ra xem.

Một chiếc lá vàng óng ánh, vừa mỏng vừa nhỏ.

Có thêm một thứ nữa chính là linh thạch, màu xanh lục…

Ôn Bình luôn cảm thấy chiếc lá lẫn linh thạch kia đều hết sức đặc biệt, đang muốn xem tiếp, thế nhưng hệ thống nói cho hắc biết lại có người xâm nhập lãnh địa Bất Hủ tông.

Sau khi liếc mắt nhìn qua tin tức của đối phương, Ôn Bình hứng thú cười.

Người của Bách Tông Liên Minh không ngờ lại đến đây.

Kẻ đến cảnh giới không cao, không, phải nói đối phương căn bản chưa từng tu hành, là một phàm nhân.

Ôn Bình cười một tiếng, sinh ra ý nghĩ muốn đi gặp người này ngay:

- Chẳng lẽ biết phái một luyện thể tu sĩ đến cũng bị ta giết sao?

Rời khỏi Thính Vũ các, đi đến ngàn bậc thềm.

Người kia dường như sợ hãi tất cả mọi thứ, đứng dưới ngàn bậc thềm không dám bước lên, mặc dù tay cầm kiếm nhưng lại là văn kiếm. Chắc hẳn hắn chưa từng luyện qua kiếm pháp cho nên mới không hiểu rõ kiếm cũng chia văn võ, chắc hẳn cảm thấy đẹp mắt cho nên mới sử dụng. Cho dù cầm kiếm trong tay, nhưng hắn vẫn không có một chút can đảm nào.

Chó săn nằm ở kia khiến hắn không dám bước lên một bước.

- Có ý tứ.

Ôn Bình nở nụ cười, đi lên ngàn bậc thềm.

Phát động Phương Thốn Thiên Địa.

Bước một bước đã đến dưới Vân Lam sơn.

Người kia giật mình muốn rút kiếm ra khi thấy Ôn Bình bỗng dưng xuất hiện trước người, nhưng mới rút được một nửa thì lại ngập ngừng.

Không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

- Ôn tông chủ?

- Ồ, ngươi biết ta?

Ôn Bình mỉm cười.

- Có thấy… chân dung của ngài… Chủ sự đại nhân sai ta truyền cho ngài… Một câu nói… Hắn có thể khiến cho cả Thương Ngô thành cạn kiệt lương thực. Sau đó… sau đó tuyên bố là do Bất Hủ tông nên Bách Tông Liên Minh mới như

thế… Muốn bôi xấu thanh danh của ngài… Để tiếng xấu muôn đời.

Nói xong, người kia nhịn không được lui một bước.

Ôn Bình cười cười:

- Hắn trốn ở đây?

- Chủ sự đại nhân hắn đang…

- Ha ha, không dám đến lại sai ngươi đến. Ngươi đi nói cho hắn biết, chơi thủ đoạn, ta không dễ mắc bẫy.

- Vâng.

Người kia vội vàng gật đầu, xoay người bỏ chạy.

Ôn Bình cũng không có đuổi theo.

Hắn cảm thấy giết loại người này chả ra làm sao cả.

Chờ khi hắn lấy được Lang Nguyệt Kiếm sẽ lại đi tìm Mộ Dung Thanh chơi một chút.

Thương Ngô thành không có Bách Tông Liên Minh, Đông hồ cũng nên giống như thế…

…

Tinh Duyệt thành.

Lượng lớn lương thực chất lên xe liên tục vận chuyển ra ngoài thành, Mộ Dung Hi cởi bỏ khôi giáp, tự mình vào thành giám sát quá trình này. Hắn xem từng xe từng xe đưa lương thực ra ngoài thành, cảm thấy cao hứng không nói nên lời. Mà hiện tại, Vân Liêu lại ngồi trong nhà, ăn hoa quả nhà trồng, trò chuyện cùng bọn đệ đệ.

Bên cạnh là tộc lão Vân gia cùng người thân và bạn bè.

Vân Liêu trở về, bọn họ hết sức vui mừng.

Nói thế nào đi nữa thì Vân Liêu cũng là hậu thuẫn của Vân gia, luyện thể thập tam trọng nhưng là cảnh giới mạnh nhất ở Tinh Duyệt thành nha.

Trò chuyện một chút, một thanh niên tầm hai mươi tuổi hết sức phấn khởi tiến lên trước nói:

- Ca, chừng nào ngươi dạy ta tu hành?

- Muốn tu hành sao?

- Nằm mơ cũng muốn!

- Võ quán, tông môn không phải rất nhiều sao?

- Bọn họ không lợi hại được như ca, tìm bọn họ làm gì…?!

Câu nói này lập tức đưa đến một trận cười vang.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên phát ra tiếng nổ lớn, hộ vệ hai bên bỗng nhiên bị hai cánh cửa nổ tung khiến cho bay va vào tường, phun máu tươi.

Ầm!

Thanh âm chấn mạnh bỗng nhiên truyền lại.

Long chấp sự cùng mười mấy người của Bách Tông Liên Minh cất bước đi vào Vân gia, không một ai dám ngăn cản.

Người Vân gia xem thấy mạch môn, biến sắc.

Thông Huyền cảnh!

Vân phụ lập tức đi lên trước.

- Đại nhân, ngọn gió nào đưa ngài đến đây vậy?

Tôn Dật không nhìn hắn, mà là nhìn chằm chằm Vân Liêu, nói một cách lạnh lùng:

- Ngươi có biết ngươi bán lương thực này cho Thương Ngô thành là vi phạm lệnh cấm của Bách Tông Liên Minh không?

- A!

Người Vân gia giật mình.

Sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, dồn dập nhìn sang Vân Liêu.

Chuyện này xử lý sao?

Thiếu tộc trưởng không ngờ lại mua lương thực cho Thương Ngô thành, còn chọc phải đại nhân vật Thông Huyền cảnh như này.

Lúc này, Vân Liêu chỉ liếc mắt nhìn qua, sẵn đó lạnh lùng nói:

- Hôm nay ta đại biểu Bất Hủ tông cho các ngươi một cơ hội, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu.

【VIP】 Tinh Duyệt Thành Không Còn Bách Tông Liên Minh

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Đội Ngũ Đáng Sợ Trên Đông Hồ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Kiến trúc thăng cấp một loạt, túi tiền lại trở nên trống rỗng.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, Ôn Bình cảm thấy chờ sau khi phòng kiến tạo Phi chu hoàn thành thăng cấp, khẳng định sẽ phải tiêu phí thêm một khoản rất lớn nữa.

Bởi vì phòng kiến tạo Phi chu cho đến nay đều chia làm hai bộ phận: phòng kiến tạo và phi chu.

Sau đó Ôn Bình đi đến Dược sơn.

Trên Dược sơn, hai người Triệu Doanh đang tưới nước cho linh mễ, trải qua vài ngày sinh trưởng, nó đã bị hạt lúa đầy nặng trĩu ép cho nghiêng cây. Ôn Bình gỡ một hạt bóc ra xem, hạt gạo trong suốt óng ánh đập vào mi mắt. Vốn phải trải qua chu kỳ tưới tiêu linh thủy mười bốn ngày mới đạt tới đến vụ chín, nhưng giờ chỉ mất có ba bốn ngày.

Ngay khi Ôn Bình yên lặng nhai nuốt hạt gạo, Triệu Doanh lặng lẽ đi đến bên cạnh, khẽ hỏi:

- Tông chủ, không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề gì, ngươi cứ tiếp tục tưới nước đi.

Trước mắt linh mễ còn mang theo một ít hơi nước, chứng minh vẫn chưa chín hoàn hoàn.

Nhưng Ôn Bình cảm giác được hẳn sẽ chín trong hai ngày nữa.

…

Trên Đông hồ.

Sóng biếc dập dờn, khinh chu độc hành.

Đột nhiên từng mảnh mây đen che phủ mặt hồ, cá lội trên hồ bị kinh động lập tức lặn xuống dưới nước.

Ngẩng đầu lên nhìn!

Hóa ra trên kia lại không phải là mây đen mà là những đầu đại yêu. Bọn chúng giương cánh bay lượn, mỗi một con đều có hình thể hơn trăm mét, lúc bay giống như một ngọn núi đang lơ lửng trên không, mênh mông cuồn cuộn lao về phía trước. Mà con đại yêu bay ở phía trước nhất lại là một con kim sắc dực xà cực kỳ bắt mắt.

Trên đỉnh đầu của nó có một người đàn ông trung niên khôi ngô đang đứng.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, phảng phất có thể xuyên thủng đất trời, mang theo khí thế còn hung hiểm hơn so với cự yêu hơn trăm mét này.

Những nơi đội ngũ cự yêu bay qua, vô số người đều ngước đầu lên nhìn.

- Đây… Mỗi một con ít nhất cũng là đại yêu Thông Huyền thượng cảnh. Đây là đại thế lực nào vậy, chỉ bằng đội ngũ này, sợ rằng tam tinh tông môn cũng không lấy ra nổi đâu?!

- Tam tinh tông môn bình thường không có thế trận lớn như thế đâu, rốt cục là ai chọc phải bọn họ, vậy mà lại phái ra đội ngũ thảo phạt mạnh như thế!?

- Chỉ một con trong số chúng thôi cũng đủ xưng bá tại Đông hồ rồi?

…

Những người trông thấy đều bàn tán xôn xao.

Bấy giờ, trên con kim sắc dực xà kia, người trung niên có ánh mắt sắc bén lập tức mở miệng nói:

- Nam Hào, ngươi nghĩ gì thế?

Trên lưng một con cự yêu khác, Nam Hào đứng ở đó, không yên lòng.

Đoạn thời gian trước, sau khi từ Đông hồ trở lại Minh Kính hồ, hắn thật ra vẫn đang nghĩ đến một vấn đề. Sau Bất Hủ tông rốt cục có đại nhân vật nào, hai bộ hạ nửa bước Thần Huyền của mình lại cứ thế bị giết chết. Nếu như là Thần Huyền hạ cảnh giết bọn họ thì cũng còn đỡ, nhưng lỡ như không phải Thần Huyền hạ cảnh thì sao.

Đây là vấn đề hắn lo lắng nhất.

Sau khi do dự, Nam Hào nói:

- Chỉ sợ Bất Hủ tông kia có đại nhân vật ở sau. Qua điều tra của ta, một tông môn bỗng nhiên xuống dốc rồi lại đột nhiên quật khởi, đồng thời trong vòng vài tháng lại hiển lộ ra nội tình cao cấp ít nhất cũng là tam tinh tông môn. Bất Hủ tông có lẽ không phồn vinh bằng nhị tinh tông môn, nhưng cường giả trong tông lại rất mạnh, trong này không đơn giản.

- Lúc cần nghĩ ngươi lại không nghĩ, lúc không cần suy nghĩ ngươi lại nghĩ quá nhiều, nếu thật có đại nhân vật thì sao hắn lại cuộn mình lại trong cái Đông hồ nho nhỏ này? Đông hồ là nơi đất nghèo, chớ nói trên Thần Huyền, ngay cả Thần Huyền cảnh cũng không muốn ở lại lâu. Hai tên phế vật bộ hạ của ngươi chỉ là nửa bước Thần Huyền mà thôi, Thần Huyền cảnh muốn giết dễ như trở bàn tay.

Trung niên nam nhân trả lời.

Nhưng mà Nam Hào chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Trung niên nam nhân nói tiếp:

- Không cần nhìn ta như thế, sự thật như thế rồi. Người sau lưng Bất Hủ tông tối đa cũng chỉ là Thần Huyền cảnh, ta đã xuất thủ thì ngươi còn lo lắng gì nữa?

Hắn, Nam Cung Vấn Thiên.

Thực lực hắn gần với tông chủ Di Thiên tông, ở Minh Kính hồ thì thực lực cũng xếp ở gần phía trước.

Đừng nói Bất Hủ tông, thậm chí ngay cả toàn bộ Đông hồ này hắn cũng coi khinh.

Nhiều năm như thế lại không xuất hiện nổi một Thần Huyền cảnh, thật chẳng khác gì một vùng đất chết.

Đội ngũ rất nhanh đã đến gần Thương Ngô thành, nhưng lúc bay ngang qua Hắc Nham thành, nhìn thấy một con Dực tộc đại yêu chở một người đi đến chỗ này. Tọa kỵ dưới chân đối phương không có thân thể cao lớn, thực lực cũng vẻn vẹn chỉ có Thông Huyền hạ cảnh, thế nhưng đoàn người Nam Cung Vấn Thiên hắn lại không dám coi thường đối phương.

Bởi vì trên yêu vật là một siêu cấp cường giả.

Sau khi đến gần, Nam Hào cau mày lại, hắn nhận ra người đến là ai, chợt nói:

- Kim chủ sự của Bách Tông Liên Minh, sao hắn cũng đến đây?

Bình thường không phải đại sự, loại người này chắc chắn sẽ không tự mình động thủ.

Không có lợi ích nhất định, bọn họ cũng sẽ không động thủ.

Cho nên sau khi thấy đối phương, điều đầu tiên mà Nam Hào và Nam Cung Vấn Thiên nghĩ ra là có phải đối phương đến vì chế tác thư nhị tinh Tuyền Qua Đồ hay không ?

Sau khi đến gần, Kim chủ sự chủ động chào hỏi:

- Nam Cung huynh, Nam Hào huynh, từ khi chia tay đến nay có khỏe không!

Nam Cung Vấn Thiên lập tức nói:

- Kim chủ sự, ngươi đến đây là…?

- Bên trên phân phó ta đến đây giết người. Nhưng xem ra, các ngươi cũng đi làm chuyện này? Hai Thần Huyền hạ cảnh, thêm một Thần Huyền trung cảnh…

Nam Cung Vấn Thiên trả lời:

- Kim chủ sự, vậy ngươi làm hay là để ta làm?

Kim chủ sự trả lời:

- Ta? Ta chỉ là thi hành mệnh lệnh mà thôi, các ngươi đã tới trước thì nhường cho các ngươi vậy, ta chỉ muốn thấy kết quả tông chủ bọn họ chết đi mà thôi.

Kim chủ sự nói thì nói như thế, nhưng Nam Cung Vấn Thiên lại để ý, nói:

- Nếu như thế, Kim chủ sự khoan vội đi, chờ diệt Bất Hủ tông, ta sẽ phái người đến nói cho ngươi biết tin tức.

- Ừm!

Nói xong, Kim chủ sự thế mà thật tiến vào Hắc Nham thành.

Mà Nam Cung Vấn Thiên thì tiếp tục tiến lên.

…

Vân Lam sơn.

Ôn Bình ở trong Thính Vũ các thử nghiệm điều khiển hai thanh kiếm, thế nhưng nhất tâm nhị dụng từ đầu đến cuối quá mức khó khăn.

Ngự Kiếm Thuật khó là ở điểm này.

Điều khiển một thanh kiếm thật ra không cần kỹ thuật gì nhiều, toàn tâm toàn ý điều khiển nó là được rồi. Thế nhưng hai thanh kiếm thì lại khác, để cho hai thanh kiếm lơ lửng thì dễ, nhưng biến chúng thành tay trái tay phải của ngươi lại rất khó. Chuyện này chẳng khác gì việc ngươi cùng lúc vẽ vòng tròn ở tay trái và vẽ hình vuông ở tay phải.

Ôn Bình thử một lúc lâu, một khi Lang Nguyệt Kiếm trở nên linh hoạt thì Phi Tướng Kiếm lại trở nên đặc biệt vụng về, loại quỹ tích cùng tốc độ bay kia, cùng cảnh cũng có thể cản được.

Hắn đang tu luyện thì Hoa Tử Tuần lên núi.

Hoa Tử Tuần trở nên khách khí hơn rất nhiều khi gặp lại Ôn Bình.

- Ôn tông chủ.

- Hoa tộc trưởng, hôm nay lại đến gặp Hoa Tiểu Chu sao?

- Để Ôn tông chủ chê cười, thân làm cha nên ta tự nhiên phải quan tâm nó một chút. Nói thật, mấy ngày nay ở Thương Ngô thành, những gì nghe được khiến hắn hoảng sợ.

Cự yêu dài trăm thước lên núi, không lâu lắm liền bị giết.

Dài trăm thước, chẳng lẽ không phải là Thông Huyền thượng cảnh cự yêu?

Thông Huyền thượng cảnh đại yêu sao có thể nói giết là giết được?

Hơn nữa, đại yêu cấp bậc đó sẽ không xuất hiện một mình, nhất định có đồng bạn hoặc là chủ nhân.

Mà đồng bạn hoặc chủ nhân thì cảnh giới nhất định phải hơn nó.

Nghĩ đến đây, Hoa Tử Tuần cũng không dám nghĩ tiếp.

Bởi vì ý nghĩ quá khoa trương, hơi không thực tế.

Mà Ôn Bình liếc mắt liền nhận ra mục đích muốn lên núi của đối phương, chợt nói:

- Hoa tộc trưởng, ngươi không giống như làm cha mà là như làm gia gia vậy.

【VIP】 Một Câu Nói Phá Bí Mật Của Hoa Gia

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Giống gia gia?

Hoa Tử Tuần ngây người, không rõ Ôn Bình nói câu đó là có ý gì.

Ôn Bình nói tiếp:

- Bởi chỉ có gia gia mới sẽ cẩn thận tỉ mỉ như thế, thậm chí khiến người khác cảm thấy hơi phức tạp. Nếu như là cha thì thường sẽ cho hài tử chút tự do. Ví dụ như lựa chọn

Nghe thấy hai chữ lựa chọn, Hoa Tử Tuần giật mình.

Hắn không muốn tranh luận gì với Ôn Bình, hắn thấy Ôn Bình tuổi cũng không lớn, không có hài tử thì sẽ không thể cảm nhận được cảm giác hiện tại của hắn, cũng sẽ không hiểu được tại sao hắn phải làm như thế. Mấy hôm nay hắn suy nghĩ liên tục, đắn đo lựa chọn giữa hai bên. Bất Hủ tông rộng lượng, truyền thụ kiếm pháp huyền diệu như thế cho đệ tử bình thường, không thể phủ nhận là Bất Hủ tông rất tốt.

Thế nhưng Di Thiên tông lại có nội tình sâu dày hơn ba ngàn năm, tích lũy kinh nghiệm tu hành cùng kinh nghiệm chiến đấu dày dặn, không phải một tông môn mới phất lên có thể so được.

- Ôn tông chủ, ta hiểu ý của ngươi. Nhưng có một số thứ không phải tông môn mới phất lên có thể làm được. Ví dụ như nói về việc tu luyện. Một người thích hợp với con đường tu luyện nào, phù hợp công pháp tu hành gì, những chuyện này

đều cần kinh nghiệm đến phán định, cảnh giới cao, thực lực mạnh không có nghĩa là hắn có thể trở thành một lão sư tốt.

Ôn Bình hỏi:

- Như thế là Hoa tộc trưởng muốn nữ nhi đi Di Thiên tông?

- Ta chưa suy nghĩ kỹ chuyện này. Bất Hủ tông ta nhìn không rõ, tiêu chuẩn nhập tông cao như thế, lại phải nộp phí mới được gia nhập tông… Chưa bao giờ thấy qua loại tông môn này.

- Hiện tại không phải đã thấy đó sao?

- Coi như là mở rộng tầm mắt đi, trở lại vấn đề ban nãy, cái gì thích hợp cái gì không thích hợp, chọn sai con đường thì tương lai cũng sẽ sai theo. Lúc trước chính lão hủ chọn sai đường cho nên đến nay vẫn không thể đột phá đến Thông Huyền thượng cảnh, mà những sư huynh sư đệ kia của ta thì đều đã là Thông Huyền thượng cảnh, nửa bước Thần Huyền.

Ôn Bình nghe Hoa Tử Tuần nói xong thì nở nụ cười.

Lão nhân này cũng thâm thật.

Đây chẳng phải gián tiếp nói hắn không biết dạy đệ tử?

Chợt, một bên mắt Ôn Bình hiện lên màu vàng.

Kim Bặc Nhãn mở ra!

Sử dụng Kim Bặc Nhãn nhìn chằm chằm Hoa Tử Tuần, nhìn rõ công pháp của hắn không sót một thứ.

- Hoàng cấp trung phẩm — Bá Thể Quyết.

Ôn Bình thì thầm trong lòng.

Dựa theo môn công pháp này, Hoa Tử Tuần tu luyện công pháp ngược lại không có vấn đề gì, cả hai về mặt sức mạnh cũng có liên hệ rất lớn. Thế nhưng lúc Ôn Bình nhìn vào, Hoàng cấp trung phẩm Bá Thể Quyết lập tức bộc lộ ra thật nhiều vấn đề, khuyết điểm vụn vặn lẻ tẻ gộp lại cũng gần hơn hai mươi điểm.

Đa phần cũng là do công pháp không đầy đủ, cho nên nó mới chỉ là công pháp Hoàng cấp trung phẩm.

Đang lúc ngưng thần muốn xem tiếp, Hoa Tử Tuần mở miệng:

- Ôn tông chủ, ngươi…

Con mắt vàng óng ánh khiến hắn giật mình.

Không ngờ tông chủ Bất Hủ tông lại là hậu duệ của yêu vật và nhân loại?

Kết hợp giữa người với người sẽ không xuất hiện vấn đề ở hai con mắt. Nếu như mắt của ngươi là màu nâu, vậy hậu đại của ngươi cũng chỉ có thể là màu nâu. Thế nhưng nếu như kết hợp với yêu vật, yêu vật mắt đỏ thì hậu đại của ngươi nhất định sẽ một bên mắt đỏ, một bên bình thường.

Ôn Bình không để ý đến câu hỏi của Hoa Tử Tuần, mở miệng nói:

- Hoa tộc trưởng, thật ra một tông môn đột nhiên quật khởi là tại sao, là nhờ nó có nội tình sâu dày. Ví dụ như ngươi, ta chưa thấy ngươi xuất thủ, thế nhưng vẫn có thể đoán ra ngươi tu luyện Bá Thể Quyết, phẩm chất hẳn ở khoảng Hoàng cấp. Nếu như là hạ phẩm… Với tư chất của ngươi, cả đời cũng không thể đạt đến Thông Huyền trung cảnh, cố gắng cũng vô ích. Chỉ có trung phẩm, cộng thêm ngươi nỗ lực cố gắng mới có thể đạt được thành tựu như hôm nay.

- Hả?

Hoa Tử Tuần kinh nghi thốt lên.

Không chờ hắn mở miệng, Ôn Bình lại nói tiếp:

- Thế nhưng, nó cho ngươi một số thứ, đồng thời cũng khiến ngươi mất đi nhiều thứ hơn… Bởi vì nó vốn không đầy đủ!

Lộp bộp!

Hai con mắt của Hoa Tử Tuần bắn ra tinh quang.

Mắt nhìn Ôn Bình, tim hắn không khỏi đập nhanh.

Bá Thể Quyết - vật trấn tộc của Hoa gia, chỉ có các đời tộc trưởng mới biết được, thật ra nó chỉ là tàn quyển!

Nhưng mà Ôn Bình lại có thể thuận miệng nói ra.

…

Tinh Duyệt thành.

- Cút!

Vân Liêu lạnh lùng nhìn chằm chằm đoàn người đứng ở ngoài thành — bọn họ cũng là người của Bách Tông Liên Minh.

Từ sau khi hội trưởng, phó hội trưởng lẫn thượng tầng chết đi, bọn họ đều bị Vân Liêu sai người tìm ra. Vân Liêu rất ngay thẳng, tông chủ lúc trước làm sao khiến cho Bách Tông Liên Minh lăn ra ngoài thì hắn làm y chang như thế. Trước khi đi, những người kia không có ai dám quay đầu, chạy tứ tán, chỉ sợ chậm một bước sẽ bị giết chết.

Lúc bọn họ đi, cũng đến thời điểm Vân Liêu về lại Thương Ngô thành.

Vân Liêu đến ôm phụ mẫu một lúc lâu.

- Phụ thân, mẫu thân, bảo trọng sức khỏe!

Vân phụ gật đầu:

-Vân gia vẻ vang vì ngươi.

Cùng với Vân phụ, hơn phân nửa người trong Tinh Duyệt thành đến đây đưa tiễn đều hâm mộ nhìn Vân Liêu.

Bởi vì Vân Liêu là vị Thông Huyền cảnh đầu tiên của Tinh Duyệt thành!

Vân Liêu gật đầu để lại một nụ cười, chợt xoay người lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Mộ Dung Hi thì đi theo phía sau, mang theo lương thực tràn đầy, đội xe cuồn cuộn tiến lên phía trước, liếc mắt không thấy điểm cuối.

Tiếng xe chạy, tiếng bắt chuyện không dứt bên tai.

Bây giờ tất cả mọi người ai cũng vui vẻ, bởi vì có thể giải quyết vấn đề lương thực, hơn nữa còn đạt thành quan hệ hợp tác lâu dài với Vân gia, ngày sau căn bản không cần nhờ vả

bọn người ở Hắc Nham thành nữa. Thương Ngô thành có thể tiếp tục nuôi nấng gia súc, không cần chặt cây trong rừng để trồng lúa nữa.

Bọn họ đều suy tính hết cả rồi, người thân trong nhà chỉ cần nuôi nấng gia súc, nhất định phải nói cho bọn họ biết vĩnh viễn không nên bán cho bọn người Hắc Nham thành.

Để cho bọn họ ăn cơm trắng mỗi ngày đi.

Bên Hắc Nham thành hình như cũng không có bao nhiêu người nuôi nấng gia súc quy mô lớn, nếu đi săn thì nhất định sẽ tiến vào địa bàn của yêu vương.

Yêu vương kia cũng không giống như yêu vương của Thương Ngô thành.

Cứ như thế, thời gian trôi qua, Thương Ngô thành cũng dần dần gần hơn.

Đột nhiên, có người kinh hô một tiếng.

-Các ngươi nhìn đằng sau!

Cùng với tiếng kinh hô của hắn, Vân Liêu và Mộ Dung Hi cùng quay đầu lại nhìn bầu trời ở sau lưng.

Vừa nhìn lại, thấy bầy cự yêu mênh mông cuồn cuộn khiến Vân Liêu biến sắc. Cho dù là cách xa mấy ngàn mét, nhưng khí thế áp bách phát ra từ bầy cự yêu kia vẫn khiến hắn kinh hãi. Mà đội xe sau lưng cũng vì bầy cự yêu này đến gần mà trở nên hỗn loạn. Vân Liêu vội vàng quay đầu, thấy ngựa kéo xe bị dọa sợ, hí vang liên hồi.

Có nhiều con còn muốn thoát khỏi dây cương bỏ chạy.

Tựa như đàn thú cảm giác được đại họa sắp buông xuống.

- Giữ ngựa lại cho chặt!

Mộ Dung Hi vội vàng hô to.

Ngựa chạy mất thì làm sao có thể chở lương thực về Thương Ngô thành?

Đây là khẩu phần lương thực của mười vạn người, vận chuyển bằng nhân lực thì không biết phải đến tháng nào năm

nào mới mang về được.

- Nam nhi Thương Ngô thành, xuất ra lực lượng của các ngươi, không giữ được ngựa thì chúng ta sẽ gặp rắc rối.

Vân Liêu nghe thấy tiếng hô của Mộ Dung Hi thì vội vàng xuống ngựa, đưa tay nắm lấy bốn con ngựa ở bên cạnh đã thoát khỏi dây cương, dùng sức cố gắng giữ nó ở chỗ cũ.

Với súc vật phổ thông thì cự yêu chẳng khác gì ác ma, bọn chúng bỏ chạy là chuyện hết sức bình thường - hắn hiểu chuyện này.

Cũng ngay lúc này, bầy cự yêu tựa như mây đen trên đỉnh đầu đến gần, Vân Liêu vội vàng nói:

- Ghìm ngựa lại, bọn chúng sẽ nhanh chóng bay qua thôi.

Vừa nói xong, cự yêu bỗng dừng lại trên đỉnh đầu.

Nam Hào đứng trên cự yêu nhìn xuống đoàn xe thật dài ở bên dưới, khóe miệng lộ ra một nụ cười:

- Vậy mà gặp đội ngũ vận lương của Thương Ngô thành, thật đúng là khéo a… Trói bọn họ lại!

Nam Hào nói xong, trăm người phía sau nhảy xuống khỏi cự yêu.

Ầm!

Ầm!

Thanh âm ầm ầm không dứt bên tai.

Sau khi rơi xuống đất, trăm người nhảy xuống kia đồng thời lấy ra binh khí đến giết người, biến đội ngũ vận lương thành con thú bị nhốt trong lồng.

【VIP】 Hai Thần Huyền Vào Thành

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Khi tất cả mọi người bị tiếng quát dọa cho ngồi bệt ra đất, bầy cự yêu chậm rãi hạ xuống.

Hai con ngươi của Kim sắc dực xà nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt dừng lại trên người Vân Liêu.

Tiếp đó, Nam Cung Vấn Thiên từ trên đỉnh đầu kim sắc dực xà nhảy xuống, ánh mắt cũng nhìn sang Vân Liêu, bởi vì Vân Liêu là Thông Huyền cảnh duy nhất trong đoàn người này.

Thông Huyền cảnh cũng vẫn có địa vị rất cao ở Di Thiên tông.

Ở vùng man di này tự nhiên càng là thêm hiếm thấy.

Chỉ cần không phải đồ đần thì ai cũng có thể nhận ra người này có địa vị không tầm thường ở Thương Ngô thành.

Nam Cung Vấn Thiên lạnh lùng hỏi:

- Không ngờ lại có một Thông Huyền cảnh, tiểu tử, nói ra lai lịch của ngươi thì ta có thể tha cho ngươi một mạng!

Thế nhưng Vân Liêu chưa kịp trả lời thì Mộ Dung Hi ở bên cạnh đã nhanh chóng nói ra:

- Tiền bối, chúng ta là người của phủ thành chủ Thương Ngô thành… Chúng ta chỉ là đi đưa lương thực mà thôi.

- Ta hỏi ngươi sao?

Nam Hào lạnh lùng liếc sang, chỉ một cái liếc mắt thôi lại khiến cho Mộ Dung Hi run rẩy cả người, tiếp đó uy áp Thần Huyền cảnh khiến hắn lập tức phịch một tiếng quỳ trên mặt

đất. Vân Liêu muốn ra tay hỗ trợ, thế nhưng hắn hiểu được, những người ở trước mắt ai cũng có cảnh giới cao hơn hắn, đặc biệt là người hỏi hắn.

Loại cảm giác đó chưa từng có, kể cả lúc trước Sát Di lâm trận đột phá Thông Huyền cảnh trên Bất Hủ tông.

Yên tĩnh nhưng lại cất giấu hung đào (sóng dữ).

Nếu như hành động thiếu suy nghĩ, hắn không dám chắc bản thân và Mộ Dung Hi có thể sống sót hay không.

Hơn nữa người chung quanh cũng coi kẻ trước mắt như thiên lôi sai đâu đánh đó, càng nói rõ địa vị và thực lực bất phàm của hắn, tự ý phản kháng sẽ chỉ rước lấy thất bại mà thôi.

Nam Cung Vấn Thiên lạnh lùng mà nhìn Vân Liêu, tiếp đó lạnh nhạt hỏi:

- Nếu ngươi là Thông Huyền cảnh thì hẳn phải biết Bất Hủ tông đúng không?

- Biết.

- Nói cho ngươi biết, ta có thể không giết ngươi, thậm chí còn có thể để ngươi gia nhập Di Thiên tông, tốt hơn nhiều so với việc làm thành chủ của một thành thị nhỏ.

Vân Liêu ngơ ngác một chút.

Nghĩ thầm, hóa ra hắn tưởng mình là thành chủ.

Vân Liêu không chút nghĩ ngợi trả lời:

- Bất Hủ tông có một vị tiền bối, thực lực rất mạnh!

- Rất mạnh? Ha ha!

Nam Cung Vấn Thiên cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào.

Sau đó, Nam Hào ở một bên lập tức hỏi:

- Hắn cảnh giới gì?

Vân Liêu rất “nhu thuận” trả lời:

- Không biết, chỉ biết cảnh giới trên cả Thần Huyền, có khả năng còn mạnh hơn nữa, mỗi một người đến Bất Hủ tông kiếm chuyện đều bị giết chết ở cửa!

Nghe thấy Vân Liêu nói thế, Nam Cung Vấn Thiên lại nở nụ cười lần nữa.

Trên Thần Huyền?

Loại cường giả như thế sẽ nguyện ý nán lại ở một nơi chật hẹp nhỏ bé như thế này sao?

- Ồ, có chút thú vị!

Nam Cung Vấn Thiên cười nhạt một tiếng, không tiếp tục nhìn Vân Liêu mà quay người lại nói với hai người ở sau lưng:

- Cát Hoa, Nam Mạnh, hai người các ngươi đi trước dẫn dụ người kia ra. Nếu như đối phương giả bộ tỏ vẻ thì hãy dẫn hắn đến đây, phải sống. Tóm lại, các ngươi làm gì cũng được, miễn sao dẫn dụ hắn ra mới thôi.

Hai tên nam tử áo đỏ phía sau gật đầu.

- Vâng!

Hai người đồng thanh trả lời, sau đó phi người lên thân cự yêu, theo cự yêu bay lên không trung tiến về phía Thương Ngô thành.

Nam Hào ở một bên vội vàng hỏi:

- Chúng ta không trực tiếp đi qua đó sao?

- Cứ xông lên như thế? Ngươi coi Kim chủ sự kia ngốc hay là ta ngốc? Hắn muốn làm chim sẻ (chim sẻ trong câu "bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp sau")… Không có cửa đâu!

Nam Cung Vấn Thiên cười lạnh một tiếng.

Hai người kia vừa đi, Nam Cung Vấn Thiên liền nói với Vân Liêu:

- Ngươi, ở ngay chỗ này, không được phép đi, dù sao chỗ lương thực này của ngươi cũng không thể giao cho người trong thành được!

Nghe được câu này, Vân Liêu biến sắc.

Đội ngũ cự yêu cường đại này không ngờ lại muốn đồ thành!

Một bên khác, khi sắp tiếp cận Thương Ngô thành, Cát Hoa ở trên lưng cự yêu hờ hững mở miệng:

- Không ngờ một tòa thành chật hẹp nhỏ bé như thế này mà lại ẩn giấu một vị Thần Huyền cảnh, thật đúng là hiếm thấy!

Thần Huyền cảnh còn lại tên là Nam Mạnh lên tiếng trả lời:

- Cũng phải, ta cũng là lần đầu tiên đến loại địa phương nhỏ này… Tóm lại, dẫn dụ là chủ yếu, dù sao đây cũng là địa bàn của đối phương!

- Yên tâm, dẫn dụ người là sở trường của ta!

Nói xong, Cát Hoa đột nhiên nhảy lên một phát, vượt qua đỉnh đầu cự yêu, rơi xuống tường thành phía bên dưới tựa như một thiên thạch!

Oanh!

Cát Hoa rơi xuống đất, bán kính trăm mét quanh chỗ hắn đứng, tất cả đều bị mạch khí chấn động đến biến thành phế tích.

Tường thành cao hai mươi, ba mươi mét trong chớp mắt liền bị nện thành đống đá vụn, tràng diện đó giống như là ngày tận thế đến vậy.

Dân chúng nghe tiếng ồn lập tức chạy tứ tán, Hoàn Thành nghe thấy động tĩnh thì lập tức dẫn người đến, thế nhưng sau khi thấy Thần Huyền cảnh ở trong phế tích thì sắc mặt có chút khó coi.

Mà hắn còn chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, mạch khí biến thành trường đao bỗng nhiên bổ lên một đoạn tường thành còn lại.

Oanh!

Đao rơi xuống.

Tất cả đều biến thành phế tích.

Tiếp đó, Cát Hoa tức giận hô lên một tiếng:

- Bất Hủ tông, đi ra cho lão tử!

Hắn là một người dẫn dụ người chuyên nghiệp.

Người của Bất Hủ tông chỉ cần ở quanh đây, động tĩnh này không phải điếc liền có thể nghe được.

Tiếng như lôi âm, toàn bộ thành đều bị tiếng hét của hắn bao phủ.

Mà hai con cự ở yêu ngoài thành càng dọa cho dân chúng vội vã bỏ chạy đến chỗ gần Bất Hủ tông.

Bởi vì chỉ có ở đó mới an toàn nhất!

Lúc này ở trên Vân Lam sơn, Ôn Bình nghe rõ được thanh âm này, Hoa Tử Tuần ở bên cạnh cũng nghe thấy. Từ trên Vân Lam sơn nhìn về phương xa, vừa hay nhìn thấy hai con cự yêu kia cùng tường thành đổ nát trong Thương Ngô thành, điều này làm cho Hoa Tử Tuần biến sắc trong nháy mắt, cũng không còn quan tâm đến chuyện công pháp.

- Lại nữa!

Ôn Bình bất đắc dĩ thở dài.

Chợt đứng dậy, hô to một tiếng:

- Tần trưởng lão!

Tần Sơn nghe thế lập tức hóa thành thân đại yêu bay đến quảng trường, Ôn Bình trực tiếp dẫn theo Cáp Cáp cùng Ác Linh kỵ sĩ đi về phía tường thành.

Người của Thương Ngô thành trông thấy Ôn Bình thì lập tức hét to.

- Ôn tông chủ đến rồi!

- Cự yêu kia chết chắc rồi!

Vạn người reo hò.

Cát Hoa thân là Thần Huyền cảnh thì chỉ cười lạnh, hắn không rõ, những người bình thường này là ngốc thật hay là giả ngốc? Bọn họ không biết Thần Huyền là cảnh giới gì sao?

Nhưng khi trông thấy người của Bất Hủ tông đến thật, hắn vội vàng thu hồi mạch môn, nhảy lên trên một căn nhà không bị dư ba làm sập. Cát Hoa dõi mắt nhìn sang Ôn Bình, khuôn mặt non nớt kia khiến hắn hơi kinh ngạc - tuổi còn rất trẻ, thậm chí trẻ hơn đại bộ phận đệ tử trong Di Thiên tông. Thật không ngờ đối phương lại là nhân vật khuấy động phong vân dạo gần đây.

- Ngươi chính là tông chủ Bất Hủ tông?

Ôn Bình không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, hỏi:

- Các ngươi là ai?

- Ngươi không cần phải biết, nói cho ngươi, hiện tại ngươi gọi người đứng sau ngươi ra đây, lại giao thứ đạt được trong bí cảnh lẫn Hỏa Diễm Thuật Pháp kia ra, chúng ta sẽ tha cho các ngươi!

Dẫn dụ người là một trong những mục đích của chuyến đi này, mà lấy được thứ trong bí cảnh cùng Hỏa Diễm Thuật Pháp cũng là một trong những mục đích đó.

- Hóa ra là như thế…

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, sau đó hỏi ngược lại một câu:

- Nếu như ta không giao ra thì sao?

- Vậy ngươi phải chết!

Cát Hoa giận dữ quát lên một tiếng, không nói nữa mà mở ra mạch môn.

Ầm!

Hoàng sắc mạch môn truyền lại thanh âm chấn mạch, đồng thời Tuyền Qua Đồ hiện ra ở cổ tay trái hết sức rõ ràng.

Bạch!

Sau khi nâng đao, Cát Hoa bổ thẳng đến.

Đi kèm cùng đao ý, mặt đất bỗng nhiên nhô lên gai đá liên miên, khiến cho không ít căn nhà dọc hai bên đường bị sập xuống. Cùng lúc đó, Ác Linh kỵ sĩ ở bên cạnh cũng động, nó cưỡi Cáp Cáp đụng thẳng đến gai đá kia. Nhưng người ngoài

căn bản không thấy được Ác Linh kỵ sĩ, bọn họ chỉ thấy một con chó đột nhiên vọt đến.

【VIP】 Trận Chiến Có Một Không Hai Tại Đông Hồ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Oanh!

Thạch thứ bị một trảo đánh gãy, không còn sức lực lao tới trước.

- Đại yêu Thần Huyền !

Hai người Cát Hoa và Nam Mạnh kinh ngạc hô một tiếng, sau đó liếc nhìn nhau, biểu lộ bắt đầu trở nên ngưng trọng. Thần Huyền đại yêu đã xuất hiện thì người ở sau lưng kia cũng ở không xa. Nhưng hình dạng của con Thần Huyền đại yêu này lại khiến hai người cảm thấy quái dị, nó quá nhỏ bé so với đầu đại yêu nửa bước Thần Huyền ở sau lưng hai người.

Nhưng thắc mắc thì cứ thắc mắc.

Thần Huyền đại yêu xuất hiện thật đúng lúc!

Tuy nói yêu vật có sức mạnh vượt trội hơn nhân tu nếu cùng cảnh giới, thế nhưng hai người bọn họ đều có Tuyền Qua Đồ, có nó tăng phúc nên thực lực cũng không kém hơn yêu thú là bao, huống hồ bọn họ lại là hai người.

Hai đánh một không chột cũng què..

Ngay khi hai Thần Huyền cảnh đánh nhau, Ôn Bình lại không có hứng thú ở lại xem trò vui, vỗ vai Tần Sơn rồi bay lên Vân Lam sơn.

Đứng xa nhìn là được rồi..

Hoa Tử Tuần đang định xuống núi lại thấy Ôn Bình đột nhiên quay lại thì cũng mất đi ý định xuống núi.

Vừa định hỏi tại sao Ôn Bình lại quay lại, ngưng mắt lại hắn mới phát hiện ra con chó đi theo Ôn Bình không trở về. Dõi mắt nhìn ra chỗ chiến đấu ở đằng xa, thấy được bóng dáng con chó, không ngờ nó lại đang đánh nhau với cường giả.

- Con chó kia mạnh như thế?

Hắn nhìn đi nhìn lại hai lần, vẫn cho rằng nó chỉ là một con chó giữ nhà bình thường mà thôi.

Đang lúc ngẩn người, một tiếng vang thật lớn truyền lại!

Oanh!

Đao ảnh to lớn bổ vào trong thành trì, mà con chó săn cũng giương móng vuốt nhắm vào hai người Cát Hoa. Trảo ảnh lập tức quấn chặt lấy mạch thuật Thanh Đằng mà Nam Mạnh thả ra. Cả hai ngang tay, Thanh Đằng không đẩy lùi được trảo ảnh, mà trảo ảnh cũng không phá được sự cản trở của dây leo.

Lập tức mạch khí tung phá tứ phương.

Dư ba như cuồng phong quét sạch toàn bộ Thương Ngô thành.

Cát Hoa tự nhiên sẽ không để cho chó săn có bất cứ cơ hội nào, sau một đao thất hại, hắn lại lập tức bổ thêm một đao nữa.

- Tiếp một đao của ta!

Nhưng ngay khoảnh khắc đao kia bổ xuống, một sợi xích sắt nóng đỏ đột nhiên rơi xuống, xuất hiện một cách bất ngờ. Lúc đó Cát Hoa đang hết sức căng thẳng, bởi vì hắn cảm nhận được nguy hiểm phát ra từ sợi xích sắt đỏ rực kia, trảo ảnh ban nãy còn không nguy hiểm bằng sợi xích này.

Nếu như tiếp tục bổ xuống đao này, sợi xích sắt kia rất có thể sẽ trúng người mình.

Thế nhưng nếu như thu đao lại thì sẽ bỏ lỡ mất cơ hội hợp lực đánh bại con đại yêu Thần Huyền cảnh kia.

Chẳng qua bây giờ, hắn dứt khoát kiên quyết lựa chọn cách thứ nhất.

Hắn sao lại không rõ, kẻ đánh lén sau lưng hắn tất nhiên cũng là do Thần Huyền cảnh làm ra.

Cát Hoa lập tức thu đao, hoàng sắc mạch môn theo đó run lên.

Ầm!

Mạch khí hóa thuẫn.

Ầm!

Thế nhưng xích sắt nóng đỏ quét xuống vẫn đánh Cát Hoa bay ra ngoài ngàn mét giống như mũi tên, cả người lún sâu trong đất tạo ra một cái hố to chừng trăm mét mới ngừng lại.

Tọa kỵ của Cát Hoa thấy chủ nhân bị đánh thành như thế, lập tức kích động vỗ cánh lao đến.

Phát ra tiếng kêu giống như tiếng khóc nỉ non của trẻ con. Cát Hoa giãy giụa đứng lên trông thấy thế, lập tức hô to một tiếng:

-Trở về!

Thế nhưng hắn kêu quá muộn, lúc Cát Hoa nhảy ra khỏi hố, xích hồng giống như kiếm sắc xuyên thủng trái tim của đại yêu, sau đó nó bị quăng vài vòng trong không trung rồi rơi ra ngoài.

Đại yêu nửa bước Thần Huyền không ngờ mới đối mặt đã chết.

Cát Hoa chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Hắn biết đi đâu tìm lại một con tọa kỵ nửa bước Thần Huyền cảnh?

Thế nhưng lúc này, một màn này hiện ra trong mắt bọn người Cát Hoa khiến họ sinh lòng cảnh giác, không còn quan tâm đến cái chết của tọa kỵ của mình nữa.

- Đây là Thần Huyền cảnh đứng sau Bất Hủ tông!?

- Rất có thể!

Hai người nhìn nhau, rồi nhìn lên mái hiên ở trước đó không xa.

Nhưng nó không phải người?

Rõ ràng chỉ là một khung xương được bao phủ bởi lam sắc hỏa diễm , rõ ràng không có hai con ngươi, thế nhưng hai người lại có cảm giác như nó đang nhìn bọn họ, lãnh ý đột ngột sinh ra.

Tất cả mọi người ở xa nhìn thấy thì lại hoảng sợ.

Đoàn người Bích Nguyệt Phiêu Linh thì lên thẳng Vân Lam sơn, chuẩn bị mượn nhờ độ cao của Vân Lam sơn để xem trận đại chiến kinh thế hãi tục này từ đằng xa.

Hai vị Thần Huyền đến đồ thành nhưng Bất Hủ tông cũng phái ra hai Thần Huyền.

Nội tình này quả thật còn mạnh hơn cả tam tinh tông môn bình thường.

- Cố lên!

- Giết bọn họ!

Trong tiếng hô to của mọi người của Thương Ngô thành, Cát Hoa lại chạy trở về trong thành.

Lần này, Cát Hoa đã rút kinh nghiệm, vội vàng nói:

- Nam Mạnh, ngươi cẩn thận một chút!

- Yên tâm, hai đánh hai, còn không đến mức thua!

Nam Mạnh gật đầu, biểu lộ dần dần ngưng kết, chậm rãi phóng xuất ra trạng thái tốt nhất của mình.

Ngay lúc đó, cách xa mười cây số, Nam Hào dẫn người len lén đi đến trong rừng rậm bên ngoài Thương Ngô thành.

Lúc nhìn Vân Lam sơn từ đằng xa, ánh mắt Nam Hào khóa chặt Bất Hủ tông trên Vân Lam sơn.

Bây giờ hai vị Thần Huyền cảnh của Bất Hủ tông đang chiến đấu với người của bọn họ, rất có thể khô lâu quái và con chó kia là hậu chiêu của Bất Hủ tông, hoặc có thể nói là thủ hộ giả. Một nơi chật hẹp nhỏ bé như thế, xuất hiện hai Thần Huyền cảnh đã là chuyện kinh thế hãi tục, khẳng định không có khả năng còn đại nhân vật thực lực cường đại nào nữa.

Nếu như hắn phán đoán chuẩn xác, vậy Bất Hủ tông hiện tại tất nhiên là trống rỗng.

Bây giờ không xông lên bắt người thì còn chờ đến bao giờ?

Nam Hào lập tức ra hiệu cho người ở bên cạnh:

- Ngươi… Đi lên bắt tên tông chủ Bất Hủ tông kia. Chỉ cần hắn bị bắt, trận chiến này nhất định có thể giành được thắng lợi dễ như trở bàn tay. Vị Kim chủ sự kia muốn làm chim sẻ, chúng ta không thể để cho hắn làm… À phải, trừ tông chủ Bất Hủ tông ra thì giết hết những người còn lại!

Nam Hào hiểu rõ, thực lực của tông chủ Bất Hủ tông chỉ là Thông Huyền cảnh, hơn nữa còn biết đoạn thời gian trước hắn ta vừa giết một tên Thông Huyền trung cảnh

Thế nhưng từ lúc nghe được lời mà những người sống sót kia nói lại đến nay cũng chỉ trải qua một khoảng thời gian ngắn, cho nên Nam Hào mới phán đoán thực lực của Ôn Bình tối đa chỉ là Thông Huyền trung cảnh.

Bắt hắn thì chỉ cần nửa bước Thần Huyền là đủ.

Đại hán mặt đen ở bên cạnh gật đầu.

Sau đó, hắn đi lên Vân Lam sơn từ một hướng khác.

Vừa lên núi, đại hán mặt đen liền gặp phải Xích Mục Cự Viên đang trồng cây, thế nhưng đối mặt nửa bước Thần Huyền thì Xích Mục Cự Viên quả quyết lựa chọn tránh né.

Đồng thời nó cũng thầm hạ quyết tâm, loại sỉ nhục này, lần sau nhất định phải báo!

Cùng thời điểm đó, Ôn Bình đã biết đến sự xuất hiện của hắn.

Trong lúc Ôn Bình ngưng mắt nhìn xem bán Thần Huyền cảnh kia lên núi, Bích Nguyệt Phiêu Linh ở bên cạnh tò mò hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi nhìn đằng kia làm gì?

Chẳng lẽ đại chiến trước mắt không đặc sắc sao?

Bốn vị Thần Huyền đại chiến nha.

Có thể coi là đại chiến có một không hai đi.

Trừ tam tinh thực lực cùng tam tinh thế lực đại chiến, căn bản không thể nhìn thấy cảnh tượng này ở chỗ khác - thế nhưng Thương Ngô thành lại có!

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời:

- Có một tiểu tặc nửa bước Thần Huyền cảnh lén chạy lên đây!

Bích Nguyệt Phiêu Linh biểu lộ nháy mắt ngưng lại, sau đó hô:

- Lục Dã!

Ôn Bình vội vàng nói:

- Không cần, ta tự mình đi!

Lang Nguyệt Kiếm vào tay.

Hỏa Linh Chi Thể tiểu thành.

Ngự Kiếm Thuật tiểu thành.

Là thời điểm tìm một tên bán Thần Huyền cảnh bình thường để thử thực lực của mình một chút.

Bích Nguyệt Phiêu Linh vội vàng phẩy tay với mọi người ở chung quanh, sau đó thối lui về phía chủ điện:

- Ôn tông chủ, nếu như cần thì có thể gọi Lục Dã hỗ trợ bất cứ lúc nào!

- Ừm!

Ôn Bình gật đầu.

Nhưng gật đầu cũng chỉ cho có mà thôi, hắn căn bản không có ý nghĩ nhờ người hỗ trợ.

Ào ào!

Đại hán mặt đen chui ra khỏi rừng, lại mang theo ý cười, hiển nhiên hắn nghe được những lời ban nãy của Ôn Bình.

- Tiểu tử, ngươi quả nhiên giống như những gì người khác nói, rất ngông cuồng!

【VIP】 Lang Nguyệt Kiếm Có Thể Chém Mọi Thứ!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ngông cuồng?

Ôn Bình sửng sốt một chút.

Bản thân sao lại nhận được danh xưng này?

Đại hán mặt đen nói:

- Chính ngươi thúc thủ chịu trói hay là để ta động thủ?

- Đánh một trận đi, ngươi thắng ta sẽ đi theo ngươi. Thua… thua thì ngươi để mạng lại đây!

Ôn Bình lộ ra nụ cười lạnh.

Đại hán mặt đen cười cười.

Không chỉ hắn mà những người ở trước chủ điện cũng không thể hiểu nổi tại sao Ôn Bình lại làm như thế.

Đặc biệt là Hoa Tử Tuần.

Lúc này, sau khi quan sát đại hán mặt đen thì Lục Dã lên tiếng:

- Thực lực của người này sàn sàn như ta, Ôn tông chủ làm như thế quả thật có hơi ngông cuồng!

Tần Sơn ở cạnh đó lập tức nói:

- Tông chủ làm việc luôn khó đoán trước được. Nhưng cuồng là chắc chắn… Đại hán mặt đen này không nói, ta cũng không phát hiện, khi tông chủ đối mặt với người ngoài thì luôn trở nên rất cuồng, cảm giác như coi trời bằng vung vậy. Tháng

trước là không sợ Thông Huyền trung cảnh, mà bây giờ ngay cả nửa bước Thần Huyền cũng không sợ rồi!

Nghe thấy lời nói của hai người, Hoa Tử Tuần thuận thế liếc nhìn Lục Dã, trong hai con ngươi lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn một mực không có chú ý đến đối phương, hắn luôn cho rằng Lục Dã là Thông Huyền trung cảnh hoặc là thượng cảnh — dù sao Thông Huyền thượng cảnh cũng là nhân vật cấp lão tổ ở Đông hồ.

Nhưng không ngờ Lục Dã lại là nửa bước Thần Huyền cảnh.

Nhìn trạng thái tự nhiên của nửa bước Thần Huyền tại Bất Hủ tông, khẳng định đối phương đến đây không ít lần.

Hắn phát hiện mình càng ngày càng nhìn không thấu Bất Hủ tông này.

Hoa Tử Tuần nhìn lại phía Ôn Bình, vội vàng hỏi:

- Tiền bối, người thật không xuất thủ?

Lục Dã liếc nhìn Hoa Tử Tuần, gật đầu:

- Ôn tông chủ đã nói như thế thì ta còn xuất thủ làm gì!?

- Lỡ như xảy ra chuyện bất ngờ…?!

Vu Mạch ở bên cạnh cắt ngang, lạnh nhạt trả lời:

- Có bất ngờ gì có thể xảy ra được, xem cho kỹ là được rồi, tông chủ đánh không lại thì khẳng định cũng sẽ không để cho hắn sống sót rời đi!

Hoa Tử Tuần im lặng.

Hắn không dám nghĩ, nhóm người này không ngờ lại yên tâm để cho một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi đánh với cường giả bán Thần Huyền.

Thuận theo ánh mắt của mọi người, Hoa Tử Tuần nhìn sang quảng trường.

Ầm!

Cùng với tiếng chấn mạch, mạch môn màu đỏ xuất hiện bên cạnh tay của đại hán mặt đen, còn có một cái vòng xoáy màu đỏ đang xoay tròn cạnh tay hắn.

Mặc dù không phải dị mạch chân chính nhưng cũng có được uy năng tăng phúc ba mươi phần trăm, không thể khinh thường.

- Ngươi rất ngông cuồng, chưa có một Thông Huyền cảnh nào dám đứng trước mặt ta khiêu khích ta như thế… Vậy thì phải để ngươi xem thật kỹ một chút uy lực của nửa bước Thần Huyền, hảo hảo dạy ngươi một bài học!

Nói xong, đại hán mặt đen bỗng nhiên đưa tay, trong lòng bàn tay đột nhiên ngưng hiện ra một ngọn lửa, ngọn lửa này không ngừng uốn qua lượn lại giống như một con tiểu xà đang nghịch ngợm.

- Ta nói cho ngươi biết, một chiêu này là Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật, ta mới tu luyện đến cảnh giới đại thành. Yên tâm, chỉ cần ngươi không chịu nổi, ta sẽ thu hồi hỏa diễm!

Đại hán mặt đen cố ý nhấn thật mạnh chữ mới.

Vốn tưởng sẽ mang lại chút sợ hãi cho Ôn Bình, nhưng hắn chỉ thấy đối phương đứng ở đó, không có biểu lộ gì đặc biệt.

Sau đó, đại hán mặt đen biểu lộ ngưng lại, vung tay ném qua.

Đốm lửa bỗng nhiên bị hắn ném ra, trong khoảnh khắc ở trong không trung, đốm lửa bỗng nhiên thay đổi bộ dáng. Ầm! Một tiếng nổ tung không nói, còn tạo thành một đám hỏa vân, trong hỏa vân đột ngột trút xuống hỏa vũ tựa như mưa trút, trực tiếp bao trùm toàn bộ quảng trường. Chỗ mà Ôn Bình đứng chính là khu vực bị hỏa vũ bao trùm dày đặc nhất.

Những người vốn đang đứng ở bên ngoài chủ điện thấy thế vội vàng lui vào trong chủ điện, tránh cho hỏa vũ đột nhiên rơi xuống tổn thương bản thân.

Khoảnh khắc đám người vừa vào trong chủ điện, hỏa vũ trút xuống như vũ bão!

- Cẩn thận!

Hoa Tử Tuần nhịn không được lên tiếng nhắc nhở Ôn Bình từ đằng xa.

Ôn Bình thấy thế lại không động, chỉ cười khẽ, sau đó nói:

- Chơi lửa với ta?

Ầm!

Mạch môn mở ra.

Ôn Bình trực tiếp vung tay lên, bạch sắc hỏa diễm trong tay bay ra.

Hình Phạt Chi Hỏa trực tiếp nghênh tiếp.

Hỏa vũ trước đó một khắc có sức áp chế tuyệt đối bây giờ đột nhiên giống như con gà con, không có khí thế bá đạo không nói, bị bạch sắc hỏa diễm bao phủ một phát thì uy thế gì cũng mất hết. Hỏa diễm vốn còn đang rơi xuống nhưng lúc chạm phải bạch sắc hỏa diễm liền bị cắn nuốt hết, biến mất không thấy tăm hơi.

Mà bạch sắc hỏa diễm lại vẫn không ngừng lại mà xông lên nơi khởi nguồn của hỏa diễm ở trên bầu trời.

Sau một khắc, hỏa vân không còn sót lại chút gì.

Hỏa vân bị bạch sắc hỏa diễm nuốt hết sạch.

Kế đó, giọng nói thản nhiên của Ôn Bình truyền lại:

- Rõ ràng là hỏa mà lại nhất định phải sử dụng chiêu thức của thủy!

Đại hán mặt đen thấy thế thì mắt trố ra, kinh ngạc hết sức.

Tạm thời không đề cập đến chuyện Ôn Bình phá đi mạch thuật của hắn, bạch sắc mạch môn kia phóng ra bạch sắc hỏa diễm căn bản đá phá tan pháp tắc dị mạch ngũ hành nguyên tố.

Bạch sắc thì hẳn là thủy.

Nhưng Ôn Bình lại là hỏa.

- Khó trách lại dám cuồng như thế, hóa ra trong tay lại có Hỏa Diễm Thuật Pháp lợi hại như thế, lại có một mạch môn

đặc biệt thế nữa. Chỉ bằng thực lực này của ngươi, đánh với Thông Huyền thượng cảnh hẳn không có vấn đề gì…!

Đại hán mặt đen lại vui vẻ chứ không uể oải vì thất bại ban nãy.

Loại thuật pháp này, quả nhiên đáng giá để bọn họ lặn lội xa xôi mấy vạn dặm đến đây, nếu như Nam Cung Vấn Thiên biết được tin tức này, nhất định sẽ vui đến không ngủ được mất nhỉ?

Chậm rãi, đại hán mặt đen cười nhe răng.

- Nhưng thật đáng tiếc, ngươi gặp ta… Ta không có hứng thú giỡn với ngươi.

Nói xong, trong tay đại hán mặt đen bỗng nhiên xuất hiện một cây đao, nương theo một tiếng chấn mạch ngột ngạt, đao đột nhiên bị ngọn lửa bao phủ. Đám người giật mình, còn chưa kịp nhìn rõ đao này thì đã thấy đại hán mặt đen giơ đao lên, hỏa diễm lập tức bay tứ ngược. Sau đó đại hán mặt đen nở nụ cười thâm ý nhìn Ôn Bình.

Đao xuống đột ngột!

- Phần Trảm!

Hỏa diễm hóa thành cự hình đại đao, vang dội rơi xuống.

Oanh!

Tiếng vang truyền khắp toàn bộ đỉnh Vân Lam sơn.

Ngay cả Nam Hào ở dưới chân Vân Lam sơn cũng nghe được thanh âm này.

Hoa Tử Tuần giật mình, vội vàng mở miệng hô:

- Ôn tông chủ!

Thế nhưng, hỏa diễm tán đi.

Ôn Bình lông tóc không tổn hao gì đứng ở đó.

Gạch dưới đất cũng không không sao cả, một đao kia không lưu lại được một vết gì trên đó, như kiểu chưa hề xuất hiện chiến đấu ở đây!

Ôn Bình lạnh nhạt mở miệng:

- Quả nhiên ngươi yếu hơn Trì Đao Nhân không chỉ một chút! Linh thể của ta, ngay cả thực lực tổn thương nó ngươi cũng không làm được!

Đại hán mặt đen giật mình:

- Ngươi không phải Vô Cấu Chi Thể!

- Dĩ nhiên không phải!

Ôn Bình cười, mà hậu chiêu xuất hiện hai thanh kiếm!

Một thanh Phi Tướng!

Một thanh Lang Nguyệt!

Ôn Bình nắm hai thánh kiếm trong tay, một cỗ sát ý tự nhiên mà lập tức tràn ra, Ôn bình nói:

- Vậy kế tiếp đến phiên ta!

Bạch!

Bạch!

Hai thanh kiếm cùng lúc hóa thành hai đạo ánh sáng trắng bay ra ngoài.

Một thanh bên trái, một thanh bên phải.

Đại hán mặt đen giật mình:

- Cái này!

Sau đó lập tức nhấc đao bổ về phía Lang Nguyệt Kiếm ở bên trái. Hắn hiểu được, trong hai thanh kiếm trước mắt, uy hiếp lớn nhất chính là nó.

- Phần Trảm!

Thét lớn một tiếng, đại hán mặt đen lại lần nữa bổ ra một đao.

Bạch!

Thế nhưng bạch sắc kiếm mang đã đến trước mắt thì Phần Trảm mới hạ xuống.

Chỉ nghe phịch một tiếng, tất cả mọi người đều từ trong cung điện ngưng mắt nhìn lại, không rõ chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi thấy nửa thanh đao nằm trên mặt đất, đám người giật mình. Mà chủ nhân thanh đao, đại hán mặt đen thì càng là lùi lại mấy bước, mạch khí hóa thuẫn bao bọc bản thân lại chẳng khác gì rùa đen rút đầu.

- Kiếm này của ngươi là kiếm gì!

Đao của hắn được chế tạo từ Liệt Diễm Thạch.

Hắn phải hao tổn mất cả gia sản để mua nó với giá 100 viên bạch tinh từ phòng đấu giá.

Nhờ cây đao này mà hắn có thể chém cho Vô Cấu Chi Thể viên mãn như chém bùn.

Một cây đao như thế lại bị một cây kiếm trảm gãy.

Hắn thấy rõ ràng, cây đao của hắn chỉ chạm nhẹ thanh kiếm kia thôi, thế nhưng lại giống như một nhánh cây bị gãy.

- Ai! Đừng đứng đực ra đó nữa!

Trong lúc ngây người, giọng của Ôn Bình vang lên bên tai.

Đại hán mặt đen lập tức ngưng mắt nhìn xem cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy hai thanh kiếm đang chém tới mi tâm của mình!

【VIP】 Lang Nguyệt Sắc Bén

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nam nhân mặt đen lập tức ngưng mắt nhìn về phía trước, hai thanh kiếm đang lao đến mi tâm hắn!

Cảm giác nguy cơ đánh đến khiến hắn chỉ cảm thấy mi tâm như có thứ gì tì vào.

Rất vi diệu, cũng rất khó chịu.

Nhưng là bây giờ tránh đã không còn kịp rồi, song kiếm đã bay đến gần trong gang tấc.

Vốn là tốc độ của kiếm bay đến cho dù cách rất xa cũng không dễ né tránh, hiện tại lại bởi vì quá mức để ý đao gãy trong tay mình, mà phân thần dẫn đến kiếm đã đến trước mắt cũng không hề hay biết, vậy thì càng không dễ tránh. Hắn bây giờ có thể làm được cũng chỉ có lui, chỉ cần mạch khí hình thành hộ thuẫn có thể cản một cái hô hấp, hắn liền có thể thoát hiểm.

Quan trọng nhất là phải ngăn được thanh kiếm đã chém đao của hắn thành hai đoạn kia.

Một thanh khác thì hắn không rảnh để ý đến.

Ầm!

Hồng sắc mạch môn phát ra một tiếng tựa như Hoàng Chung Đại Lữ.

Mạch khí màu đỏ ở giữa trời đất điên cuồng tụ tập lại quanh người nam nhân mặt đen, bao phủ hắn càng thêm chặt chẽ, vốn giống như cá trong chậu, hiện tại lại chả khác gì cái bánh chưng.

Đồng thời, nam nhân mặt đen nhanh chóng lui về sau.

Ôn Bình thấy thế, chỉ khẽ cười một tiếng:

- Thua thì phải để mạng lại, còn muốn trốn?

Dứt lời, Phi Tướng Kiếm đã đâm lên trên hồng sắc mạch khí hộ thuẫn, trực tiếp đâm thủng hộ thuẫn, chui vào một nửa thân kiếm. Mũi kiếm chui vào bên trong cách trán nam nhân mặt đen khoảng một tấc.

Thấy thế, nam nhân mặt đen khóe miệng hiện ra một tia tiếu dung may mắn thoát chết.

Nhưng một giây sau, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Lang Nguyệt Kiếm, giống như cắt đậu hũ đâm thẳng vào trong hộ thuẫn. Hồng sắc mạch khí hộ thuẫn căn bản không có năng lực làm chậm lại tốc độ của nó. Lang Nguyệt Kiếm vừa vào bên trong hộ thuẫn, đâm thẳng đến chỗ mi tâm. Nam nhân mặt đen trừng trừng hai con ngươi, không kịp kinh ngạc, không còn kịp suy tư bất cứ thứ gì nữa, thậm chí không kịp để lại một câu di ngôn cho bản thân.

Ý thức của hắn rơi dần vào hắc ám.

Bạch mang xẹt qua!

Nam nhân mặt đen ngã bịch xuống đất.

Máu tươi chảy ra, thuận theo khe gạch chảy xuống rồi trôi đi, xuyên qua lá khô chất đống trên mặt đất, thẩm thấu vào trong tro bụi đã mấy ngày không có quét dọn.

- Cái này…!

Ôn Bình thu hồi Lang Nguyệt Kiếm cùng Phi Tướng Kiếm, tiện tay phóng ra một đám lửa.

Hỏa diễm nháy mắt bùng lên, ngọn lửa đang nhún nhảy.

Cũng không lâu lắm, hỏa diễm tắt đi, nam nhân mặt đen ngay cả hài cốt cũng không còn.

Tần Sơn nhìn xem một màn này, nhịn không được mở miệng nói ra:

- Thực lực của tông chủ càng ngày càng mạnh, lần trước giết Thông Huyền trung cảnh còn tốn một chút thời gian, lần này giết nửa bước Thần Huyền đã là đơn phương nghiền ép!

Thật ra đệ tử Bất Hủ tông vây xem vừa kinh ngạc vừa nghĩ đến những chiêu mà Ôn Bình sử dụng, đại đa số đều có trong khu tu luyện, mọi người mơ hồ đã cảm thấy mười phần hưng phấn.

Bởi vì việc này cũng đại biểu cho bọn họ cũng có thể mạnh như thế.

Thông Huyền cảnh giết nửa bước Thần Huyền, không phải là mơ!

Mấy người Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng nhịn không được cảm khái liên tục. Thế nhưng Hoa Tử Tuần không giống, cái chết của bán Thần Huyền cảnh thực sự quá mức khoa trương. Đương nhiên, cũng không phải là rung động do chênh lệch cảnh giới, nơi xa đang có bốn vị Thần Huyền đang chiến đấu, tràng diện kia còn đặc sắc hơn trận chiến trên Bất Hủ tông nhiều.

Hắn kinh ngạc là Ôn Bình.

Tuổi tác như thế, đã có thể giết cường giả nửa bước Thần Huyền cảnh.

Hắn xem như hiểu rõ, vì cái gì lúc Ôn Bình một mình xuất thủ thì người đứng phía sau đều yên tâm như thế, bởi vì thực lực của Ôn Bình trong mắt bọn họ rất mạnh.

Tuổi tác, tựa như là sương mù, phủ lên phong mang vốn có của Ôn Bình.

Nếu như có thể vượt qua hạo kiếp lần này, sau này nữ nhi của mình đi theo bên cạnh hắn, tất nhiên tiền đồ vô lượng.

Ngược lại…

…

Ôn Bình sau khi giải quyết xong nam nhân mặt đen, lập tức nhìn sang trận chiến ở phương xa, bên đó đã tiến vào giai đoạn ác liệt. Ác Linh kỵ sĩ cưỡi chó săn Cáp Cáp cùng hai vị Thần

Huyền cảnh cộng thêm một đại yêu nửa bước Thần Huyền đánh qua đánh lại, người này cũng không thể làm gì được người kia, giằng co thật lâu.

Đây là lần thứ hai Ác Linh kỵ sĩ chiến đấu giằng co.

Lần trước là đánh Xích Mục Cự Viên có Kim Cương huyết mạch, Xích Mục Cự Viên thậm chí là vượt cảnh đánh ngang Ác Linh kỵ sĩ. Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn muốn đưa Kim Toa Diệp cho Xích Mục Cự Viên. Nếu như Xích Mục Cự Viên đến Thông Huyền thượng cảnh, khẳng định là một trợ lực lớn cho Bất Hủ tông, ngày sau đánh nhau cũng không cần gọi một mình Ác Linh kỵ sĩ cùng Cáp Cáp lên.

Lần này, Ác Linh kỵ sĩ cùng hai tên dị mạch Thần Huyền có Tuyền Qua Đồ đánh đã có chút giằng co.

Bất quá Ôn Bình không nóng nảy, bởi vì chiến đấu vừa mới bắt đầu.

Lúc này, Nam Hào ở trong rừng thấy người lên núi mãi không trở về, trong lòng có chút gấp. Nhìn qua Vân Lam sơn cao cao thì rơi vào trong trầm tư. Khẽ nghiêng mắt, nhìn sang chiến đấu ngoài thành, Nam Hào quyết định vẫn là đi qua bên kia tiếp viện trước, nửa bước Thần Huyền lên núi bắt một cái Thông Huyền cảnh hẳn là sẽ không xuất hiện sai lầm gì.

- Cát Hoa, ta đến giúp ngươi!

Thời điểm Nam Hào đến gần thì nộ quát một tiếng.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng chấn mạch thanh âm vang vọng Thương Ngô thành, sau đó Nam Hào nhảy lên một cái, trong tay bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo kiếm khí cao đến mười trượng chém ra ngoài.

Thanh thế to lớn đến cực điểm, khiến toàn bộ người của Thương Ngô thành đều kinh ngạc.

Lại đến một cái Thần Huyền cảnh!

Bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh đứng trên đỉnh núi nhìn xem một màn này cũng theo đó biến sắc, bọn họ không ngờ được lại còn một Thần Huyền cảnh tại Thương Ngô thành. Mà Hoa Tử Tuần nhìn người vừa đến, càng là biến sắc:

- Nam Hào huynh! Còn có một người gọi là Cát Hoa… Cát Hoa… Bọn họ là Thần Huyền cảnh cường giả của Di Thiên tông tại Minh Kính hồ!

Nói xong, Hoa Tử Tuần nghẹn lời.

Trên mặt đã không còn thấy hào quang khi chứng kiến Ôn Bình giết nửa bước Thần Huyền nữa, bởi lúc biết được Di Thiên tông tiến đánh Bất Hủ tông, hắn bỗng nhiên rút lại chờ mong Bất Hủ tông thắng lợi.

Oanh!

Thương Ngô thành truyền lại tiếng vang to lớn do kiếm khí chém xuống mặt đất, nhấc lên bùn đất tầm tã rơi xuống hơn phân nửa Thương Ngô thành, Ác Linh kỵ sĩ cũng bị một kiếm này chém cho lui về sau gần trăm mét.

Ruộng lúa vốn đã mọc ra hạt ngũ cốc vì trận mưa bùn này mà bị hủy hơn phân nửa, lam sắc hỏa diễm bao phủ quanh người nó cũng theo đó trở nên yếu ớt.

Thấy thế, Nam Hào cười lớn một tiếng:

- Chỉ có như thế!

Khi Ác Linh kỵ sĩ giãy dụa đứng lên, lần này, nó thật nổi giận.

Khặc!

Khặc!

Tức giận hóa thành tiếng cười âm lãnh, Ác Linh kỵ sĩ trực tiếp phi nước đại trăm mét, đi đến trước thân thể nửa bước Thần Huyền đại yêu bị xích sắt của nó đâm chết kia.

Cát Hoa thấy thế, hừ lạnh một tiếng, cất bước đuổi theo.

- Muốn chạy? Không có cửa đâu!

Thế nhưng là, bước chân sau một khắc bỗng dừng lại.

Chỉ thấy tay của Ác Linh kỵ sĩ bỗng nhiên đặt lên trên trán của đầu yêu thú đã chết kia, oanh một tiếng, hỏa diễm xanh lam lập tức bao phủ thi thể cự yêu, bao phủ hai cánh, hai con ngươi lẫn thân thể của nó.

Sau một khắc, cự yêu vốn đã chết lập tức vỗ cánh đứng lên.

Hai con ngươi lưu diễm, tiếng như lôi âm.

Ác Linh kỵ sĩ nhảy lên một cái, đứng trên đỉnh đầu cự yêu, tay vỗ, lại lần nữa phát ra tiếng cười âm hàn. Thân thể cự yêu dài hơn trăm mét ứng tiếng mà lên, nhấc lên hai cánh tạo ra gió lốc đánh tới phía nhóm người Cát Hoa, thanh thế to lớn đến cực điểm.

Hoàn Thành ở trung tâm thành nhìn xem một màn này, trong đầu lập tức liền hiện ra cảnh tượng trước kia.

Cường nỏ của binh lính bình thường, tên nỏ đều không thể bắn giết được luyện thể cảnh, nhưng đến trong tay nó, lại trở thành vũ khí thần kỳ có thể giết chết Thông Huyền cảnh dễ dàng như làm thịt một con gà.

Vốn cũng bởi vì xuất hiện thêm một vị Thần Huyền cảnh mà lông mày nhăn lại, bây giờ lập tức giãn ra.

【VIP】 Thần Huyền Chết Trận

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cái quái gì thế này?

Cát Hoa nhìn tọa kỵ của mình bỗng nhiên sống dậy, hơn nữa lại mang ánh mắt thù hận nhìn về phía mình, sinh lòng kinh hãi, thối lui vài chục bước, bị Nam Mạnh ở bên cạnh giữ lại mới không có tiếp tục lui ra sau.

Nhưng khi nhìn "Hỏa yêu" đánh đến, Cát Hoa vẫn là không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng có chút chột dạ. Bởi vì nó thay đổi không chỉ là bộ dáng, mà còn cả khí thế. Rõ ràng đầu tọa kỵ này là đại yêu nửa bước Thần Huyền, nhưng có "Hỏa yêu" này tồn tại, lại làm cho Cát Hoa cảm giác ở phương yếu thế.

Cát Hoa liền vội hỏi Nam Mạnh bên cạnh:

- Làm sao bây giờ?

Sắc mặt Nam Mạnh mặc dù cũng có chút biến hóa, nhưng là vẫn cưỡng ép trấn định nói:

-Ba đánh ba, không có việc gì! Ngươi ta còn có Nam Hào huynh, chẳng lẽ lại còn không đánh lại hai đầu không phải súc sinh cũng không phải là quái vật sao? Cát huynh, lúc này, lại lưu hậu thủ cũng không có ích gì, dùng toàn lực đi!

Cát Hoa gật đầu.

Nam Hào vội vàng nói tiếp,

- Ta ngăn trở con chó kia, các ngươi toàn lực đối phó quái vật này!

Nam Hào minh bạch, hai người Cát Hoa cùng Nam Mạnh phối hợp càng ăn ý, cho nên hắn chủ động chọn lấy con chó vàng lạc đàn kia.

Hai người Cát Hoa cũng đồng ý quyết sách của Nam Hào, lập tức xuất thủ.

Ầm!

Hoàng sắc mạch môn run lên.

Mặt đất quanh hắn đột nhiên rung động, sau đó gai đá đột ngột chui ra ngoài, đâm đến chỗ bụng của "Hỏa yêu" đang bay đến đây.

Một bên Nam Mạnh, bấy giờ cũng là phát ra thanh âm chấn mạch.

Thanh âm chấn mạch qua đi, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một cây thương. Đầu thương màu bạc, theo tay run lên chính là ngân mang xẹt qua, lúc được hắn nâng lên, trường thương bỗng nhiên mơ hồ, hơn mười đạo thương ảnh trước ngực Nam Hào càng không ngừng lay động, liền xông đến hướng Ác Linh kỵ sĩ cùng tọa kỵ mới của nó đang xông tới.

- Ác quỷ, chết đi!

Ác Linh kỵ sĩ tựa hồ đang đáp lại hắn, phát ra tiếng cười lạnh quái dị.

Khặc!

Khặc!

Tiếng cười qua đi, cự yêu ở dưới chân Ác Linh kỵ sĩ bỗng nhiên há mồm, sau một tiếng rống nộ, cự yêu phun ra một ngọn lửa nóng hừng hực, phô thiên cái địa xông về phía Nam Mạnh. Đồng thời, móng vuốt của cự yêu cũng chụp xuống gai đá đột ngột mọc lên từ mặt đất, hai bên va chạm trực diện với nhau. Nhưng kết quả là, gai đá bị một trảo đánh cho nổ tung.

Đá vụn bay tứ tung, bên ngoài Thương Ngô thành lại giáng xuống một trận mưa đá vụn.

Cát Hoa thấy cảnh này, sắc mặt khó coi đến cực độ, giận mắng một tiếng:

- Tọa kỵ của lão tử từ bao giờ trở nên mạnh như thế?

Dứt tiếng, liệt diễm cũng đến trước người Nam Mạnh, va chạm với thương mang.

Thương mang nhấc lên mạch khí, hỏa diễm không xông qua được, bất quá thương mang cũng không có cách xông đến trước, cứ như thế giằng co xuống tới.

Thế nhưng một điểm chí mạng duy nhất - "Hỏa yêu" còn đang phun liệt diễm, không ngớt không thôi.

- Cát huynh, dùng công kích của ngươi quấy nhiễu nó, không thể để cho nó một mực phun lửa!

Nam Mạnh vội vàng xin sự giúp đỡ đến từ Cát Hoa ở bên cạnh, hắn biết, nếu như lại tiếp tục như thế, hắn nhất định không kiên trì nổi. Quanh mình nhiệt độ càng ngày càng cao, mặc dù là có Vô Cấu Chi Thể, nhưng đối mặt với liệt diễm gần trong gang tấc vẫn là sẽ thụ thương.

Mà một khi thụ thương, cục diện chiến đấu liền sẽ nghiêng về bên kia.

Cát Hoa nghe được câu nói Nam Mạnh, gật đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng lại lần nữa chấn mạch!

Phanh!

Thanh âm thanh thúy qua đi, toàn bộ cánh tay, thân trên của Cát Hoa bỗng nhiên bị nham thạch bao trùm, giống như mặc vào một lớp áo giáp. Có nó hộ thân, Cát Hoa không chút do dự xông về phía "Hỏa yêu". Ngay lúc chỉ cách "Hỏa yêu" chỉ có mười mấy thước, nắm đấm của hắn trực tiếp đánh tới.

Quyền hoá thạch chùy, hung hãn đánh tới.

Sau đó liền thấy một đầu xích xích sắt quét tới, va chạm với thạch chùy.

Cạch!

Cát Hoa muốn động, thế nhưng là phát hiện nắm đấm của mình không hạ xuống được, hơn nữa không thu lại được - bị khô lâu quái kia sử dụng xích sắt trói buộc lại.

Đang lúc Cát Hoa nghĩ cách tránh thoát, một cái đuôi to lớn đột nhiên quét tới. Chính là chiếc đuôi cực to có gai của "Hỏa yêu".

Oanh!

Cát Hoa căn bản không kịp phản ứng đã bị nó quất cho bay trăm mét.

- Cát huynh!

Nam Mạnh hô to một tiếng.

Thế nhưng là Cát Hoa căn bản không có trả lời.

Bởi vì trong nháy mắt mà Cát Hoa bò dậy đó, cả người bỗng nhiên trở nên uể oải thật nhiều, vừa chật vật đứng dậy, kết quả một ngụm máu tươi liền phun ra.

Nam Hào thấy cảnh này, nhướng mày, trong lòng hoảng hốt!

Hắn biết tọa kỵ của Cát Hoa là thực lực gì.

Chỉ là tồn tại bình thường trong đám nửa bước Thần Huyền, Hoàng cấp thượng phẩm viên mãn Hoàng Thứ Mạch Thuật lẫn Thạch Khải Phụ Thể, tùy tiện một chiêu cũng đủ để giết chết nó.

Thế nhưng là, gai đá bị một trảo vồ nát.

Sau khi có thạch khải hộ thể , Cát Hoa tức thì bị một cái đuôi quét đến phun ra máu tươi.

Chuyện phun máu với thường dân hoặc là luyện thể tu sĩ thì là chuyện hết sức bình thường, phàm là một điểm thương thế đều sẽ dẫn phát cảnh tượng thổ huyết. Nhưng đối với Thần Huyền cảnh đến nói, trừ phi là vết thương quá nặng, nội tạng hứng chịu trọng thương, nếu không máu tươi sẽ không trào ra.

Mà một Thần Huyền cảnh, nội tạng một khi bị trọng thương, mang ý nghĩa trận chiến đấu này đã kết thúc!

Quả nhiên, đang lúc Nam Hào chuẩn bị tránh thoát công kích của con chó vàng để đi cứu viện, chiến đấu thật kết thúc.

Con cự yêu kia rơi bịch xuống đất, móng vuốt xé toang vách đá chắn trước người Cát Hoa khi hắn lợi dụng nó để chống đỡ, sau đó bị xích hồng sắc xích sắt cuốn lấy phần bụng, lại kéo một phát… Cát Hoa ngay cả thân thể hoàn chỉnh cũng không giữ được.

Nam Hào thấy thế, biến sắc, lập tức hô to một tiếng:

- Nam Mạnh, rút lui!

- Đến đây!

Nam Mạnh cũng không quan tâm được nhiều như thế, Cát Hoa vừa chết, hắn đã không còn tâm tư dám đánh tiếp.

Phối hợp giữa hắn với Cát Hoa không cao bằng khô lâu quái và hỏa yêu, bản thân chỉ là tốc độ chậm một chút mà thôi, vậy mà bị khô lâu quái nhân tận dụng cơ hội giết chết một người.

Mặc dù không biết tại sao tọa kỵ của Cát Hoa lại phối hợp ăn ý với khô lâu quái như thế, nhưng lúc này căn bản không phải để nghĩ tới những thứ đó..

Oanh!

Hoàng cấp thượng phẩm viên mãn thương thuật trực tiếp oanh ra, trong lúc mạch khí tứ ngược, thương mang trực tiếp đánh bay "Hỏa yêu" sắp chạm đến mặt, lại cắt đứt một móng vuốt của nó.

Thế nhưng là, một đòn toàn lực của hắn đổi lấy kết quả lại không tốt cho lắm.

"Hỏa yêu" mặc dù gãy mất một chiếc móng vuốt, thế nhưng là Ác Linh kỵ sĩ lại dây dưa đi lên.

Nam Hào cũng không quan tâm trước sau nữa, vọt thẳng phá phong tỏa của Cáp Cáp, trực tiếp chui vào trong rừng, chạy như điên.

Ôn Bình thấy cảnh này, lập tức nói:

- Không cần đuổi!

Trước hết giết Thần Huyền cảnh này mới quan trọng.

Chạy trốn thì cứ để hắn trốn đi.

Bởi vì chó săn đuổi theo cũng không giết được hắn, ngược lại có thể khiến Ác Linh kỵ sĩ sai sót, tạo cơ hội cho Thần Huyền cảnh còn lại chạy thoát. Thần Huyền cảnh, ai dám cam đoan hắn không có hậu thủ gì?

Ôn Bình truyền âm, chó săn lập tức dừng bước, quay người lao thẳng đến phía sau lưng Nam Mạnh.

Trảo ấn cùng xích sắt đánh ra.

Oanh!

Dư ba chiến đấu khiến toàn bộ Thương Ngô thành chấn động.

Nhà cửa rung lắc, gạch vỡ ra.

Lúc này, một đạo thương mang màu xanh lăng lệ xé rách bầu trời xông đến chỗ "Hỏa yêu", nhưng lại bị xích sắc của Ác Linh kỵ sĩ xuyên thủng bả vai.

Sau đó lại bị Ác Linh kỵ sĩ chộp vào trong xương tay!

Hai con ngươi nhìn nhau.

Lam sắc hỏa diễm thiêu diệt linh hồn Nam Mạnh, hắn vùng vẫy vài lần, hai con ngươi màu đen lập tức xen lẫn đỏ sậm - kia là biểu hiện bị thiêu thành tro bụi.

Thần Huyền cảnh, lại chết một người!

【VIP】 Nam Cung Vấn Thiên Động Thủ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trên Vân Lam sơn, tất cả mọi người trông thấy rất rõ một màn này.

- Hai vị Thần Huyền, cứ thế chết đi…

Nhìn cảnh này, Hoa Tử Tuần miệng đều không khép được.

Thần Huyền cảnh, không biết bao nhiêu người dốc cả một đời muốn đến cảnh giới này, muốn có được loại lực lượng không gì sánh được này. Thế nhưng ở tại Thương Ngô thành này, ngay đây chỉ tốn có nửa canh giờ đã chết hai vị Thần Huyền cảnh, lực lượng không gì sánh được, lúc này trở nên vô cùng tầm thường.

Bị một màn này trấn trụ không chỉ có Hoa Tử Tuần mà còn cả Bích Nguyệt Phiêu Linh lẫn toàn bộ người của Thương Ngô thành.

Nhưng thật ra càng cảm khái hơn lại là Hoàn Thành.

Dù sao hắn cũng là người nhìn Ôn Bình từng bước trưởng thành, sau khi Ôn Ngôn mất tích thì hắn một mực nhìn Ôn Bình, hắn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ xuất hiện một màn như hôm nay.

Hai vị Thần Huyền vẫn lạc.

Một vị Thần Huyền chạy trối chết.

Ôn Bình vậy mà có thủ hộ giả cường đại như thế!

- Phúc của Thương Ngô thành ta!

Có thủ hộ giả cường đại như thế ở Thương Ngô thành, Hoàn Thành đã cảm thấy tương lai huy hoàng của mảnh đất này. Về phần tường thành, nhà cửa bị phá huỷ, cái này đều là chuyện nhỏ.

Tóm lại, có thể sử dụng kim tệ giải quyết, trong mắt hắn đều không phải là chuyện to tát gì.

Bây giờ tại đỉnh Vân Lam sơn, Ôn Bình không biết ý nghĩ của mấy người đó, bất quá từ trên nét mặt của người bên cạnh vẫn là có thể thấy được, trái lại Bích Nguyệt Di, biểu lộ bình tĩnh một chút.

- Nhìn đủ chưa?

Ôn Bình bỗng nhiên quay người, sau đó nói với đám người Dương Nhạc Nhạc vẫn một mực vây xem.

- Hì hì!

Dương Nhạc Nhạc làm đại sư huynh dẫn đầu lộ ra vẻ vui cười, nhưng cũng không rời đi, chỉ là ngậm miệng lại, không còn bàn luận xôn xao như ban nãy.

Nhưng vẫn quay sang nói với người bên cạnh một câu:

- Nhìn xem Thần Huyền chết quả thật thống khoái!

- Đáng tiếc, chạy một tên!

- Có gì có thể tiếc, đoán chừng tên kia bị dọa sợ vỡ mật!

- Đúng rồi, các ngươi có thấy thanh kiếm kia của tông chủ không? Tại sao ta cảm thấy nó lợi hại hơn cả Thiên Gia của La Mịch sư đệ?

- Nói nhảm? Tông chủ, thực lực mạnh như thế, chỉ riêng Thập tầng tháp cũng đã leo cao hơn chúng ta. Bất quá, ai dám đi hỏi thử xem, thanh kiếm kia của tông chủ lấy đâu ra vậy?

Kiếm của Ôn Bình không xuất hiện trong Tru Tiên, cái này lập tức khơi dậy sự tò mò của mọi người.

Tiếng bàn luận của bọn họ mặc dù nhỏ, nhưng Ôn Bình vẫn là nghe được rất rõ ràng.

Lập tức liếc thoáng qua, sau đó nói:

- Chờ các ngươi có bản lĩnh xông đến tầng thứ tám của Thập tầng tháp, thanh kiếm này các ngươi cũng có thể có!

- Oa, quả nhiên!

- Tông chủ đã đến tầng thứ tám, thật nhanh nha!

…

Tiếng than thở nổi lên bốn phía.

Một bên Hoa Tử Tuần, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh bất đắc dĩ cười một tiếng.

Quả nhiên, tông chủ cuồng, đệ tử cũng cuồng.

Vừa mới chết hai vị Thần Huyền, bất kể là ai đều sẽ đem lực chú ý thả trên người bọn hắn, nhưng đệ tử Bất Hủ tông lại không như thế, ngược lại còn bàn luận chuyện thanh kiếm.

Bích Nguyệt Phiêu Linh nhịn không được cảm thán một câu,

- Đây chính là phong thái bất hủ!

Hắn phát phát hiện mình vĩnh viễn nhìn không thấu người của Bất Hủ tông đang suy nghĩ gì.

…

Bên ngoài Thương Ngô thành.

Nam Hào một đường phi nước đại, không dám quay đầu, thế nhưng cảm giác lại là một mực nhìn chằm chằm sau lưng. Bởi vì hắn đang sợ, sợ hãi quái vật của Bất Hủ tông đuổi theo.

Sau khi chạy ra hơn mười dặm , hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong khu rừng ở sau lưng không có chim bị kinh động bay ra.

Cảm giác thăm dò qua, cũng không có bất cứ dị dạng gì.

Bất quá lúc hắn nhìn về phía cách đó không xa, sắc mặt lại tái nhợt thêm mấy phần. Bởi vì hắn biết nếu như đem tin tức này nói cho Nam Cung Vấn Thiên, hắn ta khẳng định sẽ nổi giận, tổn thất hai đầu đại yêu nửa bước Thần Huyền cùng hai

vị Thần Huyền cảnh. Bất kể nói thế nào, trận này, họ đã thất bại thảm hại.

Giá trị của nhị tinh Tuyền Qua Đồ chế tác thư, còn có Hỏa Diễm Thuật Pháp kia thì làm sao trân quý bằng hai vị Thần Huyền cảnh?

Di Thiên tông cho dù lớn, muốn đào tạo ra một vị Thần Huyền cảnh cũng là chuyện khó như lên trời.

Hiện tại hắn lại một người chạy về, tất nhiên sẽ khiến Nam Cung Vấn Thiên phản cảm. Bởi vì Nam Cung Vấn Thiên ghét nhất loại người không đánh mà chạy, dù chết cũng phải chết trong chiến đấu.

Bất quá trong lòng mặc dù rất không muốn, nhưng Nam Hào vẫn là đi ra khỏi rừng.

Mới ra khỏi rừng, Nam Cung Vấn Thiên liền thấy được Nam Hào, đi lên phía trước hỏi:

- Sao? Tình hình chiến đấu ở phía trước như thế nào? Thần Huyền cảnh đứng sau Bất Hủ tông đi ra chưa?

Nam Hào trả lời:

- Ra rồi…!

Nam Cung Vấn Thiên vui mừng, vội vàng hỏi lại:

- Rốt cục lộ mặt, hắn thực lực gì?

- Thần Huyền hạ cảnh!

- Chỉ như thế cũng để ta đi một chuyến? Được rồi, dù gì cũng đã đến…

Nói đến một nửa, Nam Hào cắt ngang.

- Nam Cung đại ca… Cát Hoa bị hai Thần Huyền cảnh của Bất Hủ tông giết!

- Cái gì!?

Sắc mặt Nam Cung Vấn Thiên đọng lại:

- Không phải nói Thần Huyền hạ cảnh sao? Chuyện gì xảy ra, Cát Hoa bọn họ sao lại chết hết?

- Bọn chúng tuy là Thần Huyền hạ cảnh, thế nhưng thực lực mạnh phi thường. Cát Hoa bọn họ bị từng người đánh tan!

- Vậy ngươi vì cái gì lông tóc không tổn hao trốn thoát?

- Ta… Ta nhất định phải đem tin tức truyền về, nếu không tất cả mọi người không có cách biết được tình huống của Bất Hủ tông, cho nên bọn họ để ta rút lui trước, dùng sinh mệnh tranh thủ thời gian cho ta!

- Mẹ nó!

Nam Cung Vấn Thiên bây giờ mặc dù tức giận, nhưng lại không có trách cứ Nam Hào.

Nam Hào cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Nam Cung Vấn Thiên hai con ngươi đều phải phun ra lửa, Nam Hào vội vàng nói tiếp:

- Bất quá đại nhân, vẫn là có một chuyện vui. Ta thừa dịp Bất Hủ tông thủ hộ giả cùng chúng ta đại chiến, để A Hắc lên núi đi bắt tên tông chủ Bất Hủ tông kia. Tông chủ Bất Hủ tông mới Thông Huyền cảnh, A Hắc nhất định có thể dễ như trở bàn tay, bắt đến hắn, hết thảy vấn đề giải quyết dễ dàng!

Nói xong, Nam Hào nhìn ra sau lưng.

Nói đến, A Hắc cũng hẳn là trở về mới đúng.

Sau khi bắt được tông chủ Bất Hủ tông, A Hắc khẳng định chạy theo phía sau núi, sẽ không đụng phải Thần Huyền cảnh kia.

- A Hắc đâu?

- Cũng nên trở về!

Nam Hào cười trả lời.

Nửa bước Thần Huyền cảnh bắt một Thông Huyền cảnh, cũng chính là chuyện trong nháy mắt, dựa theo phỏng đoán lúc hắn đến, A Hắc khẳng định đã trở về. Mà A Hắc là tâm phúc của hắn, chắc chắn sẽ không giao Ôn Bình ra đơn giản như thế, nhất định sẽ chờ mình đến bắt công lao này. Nghĩ đến đây, Nam Hào lập tức đi lên tọa kỵ của mình.

Nhưng sau khi vào trong căn phòng ở phía sau đại yêu, không thấy tăm hơi A Hắc.

Nam Cung Vấn Thiên nhìn Nam Hào, trên mặt tức giận càng đậm:

- Nam Hào, đây chính là việc vui mà ngươi nói?! Vẫn lạc hai Thần Huyền, ba nửa bước Thần Huyền… Đây chính là việc vui mà ngươi nói! Ngươi đùa với ta sao?

Nam Cung Vấn Thiên đau lòng.

Hai vị Thần Huyền cảnh của Di Thiên tông cứ thế mất đi.

Nam Hào bị thanh âm của Nam Cung Vấn Thiên chấn cho á khẩu, không trả lời được.

Trong phòng không nhìn thấy hắn, Nam Hào lúc này làm sao lại không rõ, A Hắc đã chết trên Vân Lam sơn, đoán chừng là bị quái vật kia bắt lại.

Bỗng Nam Cung Vấn Thiên bỗng nhiên đứng lên đỉnh đầu kim sắc dực xà, tức giận mở miệng:

- Trừ người trông coi đội lương, những người còn lại lập tức xuất phát đi Thương Ngô thành! Hôm nay, chúng ta đồ thành!

Rống!

Rống!

Cùng với tiếng hô gào của mấy trăm người, năm con cự yêu còn lại đằng không mà lên.

Sau đó, Nam Cung Vấn Thiên nói với Nam Hào:

- Ngươi… Công kích đầu tiên cho lão tử!

Nam Hào khẽ gật đầu, leo lên cự yêu.

Dù không nguyện ý, thế nhưng hắn bây giờ cũng không có lựa chọn khác.

【VIP】 Chủ Điện Kiên Cố

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bên ngoài Thương Ngô thành.

Năm con đại yêu to lớn, dài hơn trăm mét bay tới, như là mưa sa bão táp, bọn chúng phủ lên nửa bầu trời, áp lực khiến mọi người cảm giác bị ép đến thống khổ không chịu nổi. Khi tiếng thú rống to lớn truyền lại từ không trung, cả Thương Ngô thành to như thế tựa như chiếc thuyền cô độc bấp bênh giữa sóng to gió lớn .

Trẻ nhỏ bị dọa đến khóc ồ lên, mẫu thân ôm dỗ cũng không chịu nín; trên đường phố người rối rít trốn về lại trong phòng. Dù biết phòng cũng không phải là chỗ an toàn, thế nhưng đó lại là nơi bọn họ có thể an tâm. Hoàn Thành làm thành chủ nhìn xem một màn này, đao trong tay không tự chủ mà nắm chặt.

Giờ khắc này, hắn hiểu được, đại chiến chân chính đã đến.

Rất khó tưởng tượng, ba vị Thần Huyền cảnh tiến công Thương Ngô thành chỉ là điểm tâm trước bữa ăn.

- Thành chủ, bây giờ nên làm gì?

Câu nói này không phải do một bộ hạ nói ra, mà là do tất cả mọi người ở chung quanh hắn đồng thanh hỏi.

Hoàn Thành quay đầu nhìn xem Vân Lam sơn, cả người sững lại một hồi, sau đó nói:

- Rút đao kiếm của các ngươi ra, kẻ nào phạm Thương Ngô ta, giết không tha!

- Giết!

- Giết!

Thành chủ có huyết tính, người phía dưới tự nhiên cũng có huyết tính.

Khi tiếng la giết nghiễm nhiên đối kháng với tiếng thú rống ở trên bầu trời, kim sắc dực xà ngừng lại trên không trung trungương thành, Nam Cung Vấn Thiên gác tay mà đứng.

- Người của Bất Hủ tông ở đâu!

Tiếng hét phẫn nộ như là lôi âm, đinh tai nhức óc.

Sau một khắc, Ôn Bình đứng tại trên ngàn bậc thềm, vận dụng Giao Long Nộ, lớn tiếng đáp:

-Tìm ta có việc?

Khi Ôn Bình trả lời, vẻ sợ hãi trên mặt người của Thương Ngô thành ít đi không ít.

Bởi vì Ôn Bình là trụ cột tinh thần sau cùng của bọn họ.

Chứng kiến Bất Hủ tông thắng lợi một lần, bọn họ cho rằng Bất Hủ tông nhất định sẽ lại thắng lợi.

Mà Nam Cung Vấn Thiên nghe được Ôn Bình trả lời, khẽ cười giễu một tiếng, cách ngàn mét liền bắt đầu đối thoại:

- Lão phu hôm nay là đến đồ thành!

Ôn Bình trả lời:

- Muốn đánh thì đến đây tìm ta, người của Di Thiên tông các ngươi chết trong tay Bất Hủ tông ta!

- Ha ha, ngươi quan tâm tính mạng của phàm nhân sao?

- Nói nhảm nhiều quá!

Không đợi Nam Cung Vấn Thiên mở miệng, Nam Hào trực tiếp chen vào nói:

- Không cần phải giả bộ đâu, ngươi quan tâm sống chết của bọn hắn… Đã quan tâm, vậy liền quỳ xuống, chỉ cần quỳ xuống, chúng ta sẽ không giết bọn hắn, bằng không bọn hắn sẽ phải chôn cùng Thần Huyền cảnh của Di Thiên tông ta. Chúng

ta cách rất xa, nếu như ta động thủ giết bọn họ, cường giả sau lưng ngươi căn bản không ngăn được ta!

Nam Cung Vấn Thiên nghe Nam Hào nói thế thì cười dữ tợn, tựa như là một tên sát nhân cuồng đang hưởng thụ khoái cảm khi chặt đầu của người khác xuống.

Ôn Bình rất ghét kiểu cười này.

Và còn cảm thấy đáng ghét hơn khi bị uy hiếp.

- Giết đi, ngươi giết 10 vạn người của Thương Ngô thành, ta sẽ đi giết người của Di Thiên tông các ngươi gấp mười, dù sao đã giết năm tên nửa bước Thần bán Thần Huyền và hai vị Thần Huyền, Di Thiên tông các ngươi cũng không sợ lại chết thêm một số người. Cùng là Thần Huyền cảnh, nếu như bọn chúng không muốn đánh, một lòng muốn đi, ngươi ngăn được sao? Nếu như bọn chúng một lòng muốn giết con cháu của ngươi, ngươi phòng được sao? Nếu như ngươi cảm thấy mình có thể, cảm thấy mình có rất nhiều phân thân, vậy cứ tùy ý…

Nghe được câu nói của Ôn Bình, Nam Hào ngây ra một lúc.

Bỏ dự định đồ thành.

- Đại nhân, cái này?

- Không cần lo lắng, hắn đang mạnh miệng mà thôi… Bất quá trước tiên phải gác qua một bên, ngươi ta cùng lên núi, giết hắn xong người ngã ngựa đổ. Hắn nếu như đánh trả, lại lấy chuyện đồ thành áp chế hắn cũng không muộn!

- Đại nhân anh minh!

- Ngươi xung phong!

Nam Hào nghẹn lời, thầm nghĩ trong lòng: Toi công nịnh nọt.

Ở Vân Lam sơn, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh nhìn Nam Cung Vấn Thiên, biểu lộ có chút khó coi.

Bởi vì bọn họ có thể cảm giác được rõ ràng, Nam Cung Vấn Thiên không phải là Thần Huyền hạ cảnh, rất có thể là Thần Huyền trung cảnh. Mà nếu như là Thần Huyền trung

cảnh, hai thủ hộ giả Thần Huyền hạ cảnh của Bất Hủ tông căn bản không phải đối thủ. Trong Thông Huyền cảnh, hạ cảnh trong mắt trung cảnh chả khác gì gà đất chó sành, Thần Huyền cảnh cũng là như thế.

- Lại đến rồi!

Nhưng mà, Dương Nhạc Nhạc làm đại sư huynh lại là lắc đầu cười một tiếng.

Đám người không hiểu, vội vàng nhìn sang Ôn Bình.

Ôn Bình cũng đã nhận ra sự lo lắng của bọn họ, sau đó nói:

- Nếu như sợ thì đi chủ điện chờ đi, đóng cửa lại là được rồi!

- Cái này…

Tránh trong phòng?

Bọn họ giống như những người bình thường lừa mình dối người kia sao?

Nhưng mà, Dương Nhạc Nhạc lại dẫn đầu đi vào, còn tìm phòng có mấy cửa sổ ngồi xuống, theo sát Dương Nhạc Nhạc mà đi còn có những người khác của Bất Hủ tông. Bất quá bọn người La Mịch, Lâm Khả Vô mới tới lại có chút không hiểu chuyện này, nhưng thấy đại sư huynh Dương Nhạc Nhạc không có chút lo lắng gì, bọn họ cũng áp chế sợ hãi trong lòng lại.

Bích Nguyệt Phiêu Linh là người đầu tiên đi vào trong:

- Đi vào đi!

Sau đó, Hoa Tử Tuần bọn họ tuy hoảng hốt nhưng vẫn theo vào.

Cũng ngay khi cửa lớn của chủ điện đóng lại, cự yêu đến nơi!

Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn cũng lần lượt hiện thân, đứng ở bên cạnh Ôn Bình, trận địa sẵn sàng.

Nam Cung Vấn Thiên vừa hàng lâm, trực tiếp nhảy khỏi đỉnh đầu kim sắc dực xà, song mạch môn đã mở - mà lại là

xích hồng sắc mạch môn, chỗ cổ tay không thấy vòng xoáy xoay tròn.

Đây là một vị dị mạch Thần Huyền đúng nghĩa!

Mà còn là Thần Huyền trung cảnh!

Hắn vừa rơi xuống đất, ánh mắt nhìn lướt qua Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn, không để ý chút nào cười một tiếng, sau đó nói với Nam Hào:

- Không cần ngươi xung phong, ta không muốn lãng phí thời gian. Đi bắt đám người trong chủ điện ra cho ta…

Nam Hào khẽ gật đầu, nhìn những người nằm bò sau cửa sổ trong chủ điện.

Tránh trong phòng?

Bọn họ làm chuyện cười đó sao?

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng chấn mạch thanh âm truyền lại.

Tiếp đó, Nam Hào rút kiếm, bước từng bước một đến phía cửa sổ.

Bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh giật mình:

- Đến rồi!

- Làm sao bây giờ?

Hoa Tử Tuần thầm nghĩ không tốt, thế nhưng mấy người Dương Nhạc Nhạc lại là dùng y phục xoa xoa cửa sổ pha lê, sau đó say sưa ngon lành mà nhìn xem Nam Hào xông đến.

- Để các ngươi trốn!

Nam Hào giận quát một tiếng, kiếm trong tay nương theo thanh âm chấn mạch, một đạo kiếm khí khổng lồ lập tức chém đến.

- Xong!

Bọn người Hoa Tử Tuần lập tức nhắm mắt.

Nhưng mà, chỉ là phịch một tiếng, lại không có kết quả.

Kiếm khí chém lên cửa sổ pha lê của chủ điện thì trực tiếp tán loạn, không nói chém ra một lỗ hổng lớn, ngay cả một hạt bụi cũng không hề tồn tại.

Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ, dùng miệng hà hơi, sau đó dùng y phục xoa xoa lần nữa, lạnh nhạt trả lời:

- Đánh thì đánh đi, chém cửa sổ làm gì?

- Cái này!

Nam Hào nhìn thanh kiếm trong tay, ngây ngẩn cả người.

Hoa Tử Tuần bọn họ cũng ngây ngẩn cả người.

Khó trách Ôn tông chủ để cho bọn họ trốn vào đây, hóa ra chủ điện kiên cố như thế!

Nm Cung Vấn Thiên quay đầu lại, tức giận hỏi:

- Thứ phế vật, ngươi đang làm cái gì?

Nam Hào bị mắng thực sự có chút biệt khuất, đành phải vội vàng giải thích:

- Tụ Khí Trảm của ta đã tu luyện viên mãn, mà lại là Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật, thế nhưng là không chém được chủ điện kia!

- Chém không được!

Nam Hào thấy Nam Cung Vấn Thiên không tin, vội vàng chém thêm vài đạo kiếm khí.

Phanh phanh phanh!

Chém lên trên cửa sổ, trên vách tường, cũng là trực tiếp tán loạn.

Nam Cung Vấn Thiên thì thầm một tiếng:

- Tà môn như thế… Tiếp tục chém, nếu như ngươi ngay cả phòng ở cũng không phá nổi, lão tử sẽ tính cái chết của bọn người Cát Hoa lên đầu ngươi!

Nam Hào trong lòng lập tức dâng lên vô số ủy khuất.

Nhìn xem đệ tử Bất Hủ tông nằm trước cửa sổ đang nhìn mình chằm chằm, lại thoáng nhìn qua kiếm trong tay mình, không có cách, chỉ có thể chém thêm mấy cái lên cửa sổ.

【VIP】 Giao Long Hiện Thân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nhìn đám đệ tử Bất Hủ Tông đang ghé mắt nhìn ra cửa sổ, lại nhìn vào kiếm trong tay mình, vô pháp, chỉ có thể chém mấy cái về phía cửa sổ.

Đáng tiếc, chỉ là tốn công vô ích.

Đang lúc Nam Hào nghĩ cách xâm nhập chủ điện, trên quảng trường, Nam Cung Vấn Thiên lên tiếng.

- Kêu bọn nó ra đi!

- Bọn nó?!

Trong đầu Ôn Bình không tự chủ được liên tưởng tới Giao Long.

- Không cần giả ngu, một chó, một quái vật xương khô, không thể nào làm thủ hạ cho một vô tinh tông môn, gọi đại nhân vật sau lưng ngươi ra đây. Hắn đã giúp ngươi giết A Hắc, hiện tại cũng nên lộ diện. Chỉ bằng chúng, thứ cho ta nói thẳng, ta không có hứng thú đùa giỡn với chúng!

Hắn không phải người thích nói nhảm.

Nếu đã đến rồi thì ra đây cả đi, đừng để đánh một cái thì lại có thêm một cái đi ra, như kiểu là đánh tiểu nhân thì lại có người lớn đi ra giải quyết vậy.

Kéo dài không dứt, mất thời gian.

Mà Ôn Bình nghe được câu nói của Nam Cung Vấn Thiên lại lựa chọn trầm mặc. Theo sát, Ác Linh Kỵ Sĩ phát ra tiếng cười lạnh lẽo.

Khặc Khặc!

Tạch tạch tạch!

Xích sắt nóng đỏ bị kéo lê trên sàn gạch, nương theo bước chân của Ác Linh Kỵ Sỹ mà bắn ra hỏa hoa màu đỏ, Cáp Cáp cũng đi theo sủa lên vài tiếng, chân đạp hỏa diễm nhảy dựng lên, nhào tới Nam Cung Vấn Thiên. Sau đó, Ác Linh Kỵ Sĩ nâng cánh tay lên, vung xích sắt tới.

Nam Cung Vấn Thiên thấy thế, căn bản không có ý định tránh né, đứng nguyên tại chỗ, hờ hững mở miệng:

- Đã nói rồi,ta không có hứng thú dây dưa với các ngươi!

Ầm!

Thanh âm chấn mạch truyền tới.

Hai nắm đấm của Nam Cung Vấn Thiên lập tức bị hỏa diễm đỏ thẫm bao lấy, đưa tay trực tiếp chụp vào xích sắt nóng đỏ kia, nắm chặt lấy nó. Xích sắt bị bắt lấy, Ác Linh Kị Sĩ cũng dừng bước chân lại, một bên Cáp Cáp cũng bị một cước đá bay, không có lực chống lại, lui về sau mấy chục mét, miễn cưỡng dùng móng vuốt ma sát vào mặt đất mới có thể dừng lại.

- Tới đây cho ta!

Nam Cung Vấn Thiên nộ quát một tiếng, một tay cầm lấy xích sắt giật mạnh một cái, kéo Ác Linh Kị Sĩ tới, Đồng thời, hắn cũng phóng tới phía trước, nắm chặt hỏa quyền, trực tiếp đánh vào một bên má của Ác Linh Kị Sĩ.

- Rắc! - Thanh âm xương mặt bị đánh lệch truyền tới.

Cùng tiếng lệch xương thì Ác Linh kỵ sĩ cũng bay ngược ra, va vào dưới đài kê Thạch Hổ ở phía trước chủ điện.

Ác Linh kỵ sĩ liền dùng tay bẻ lại khớp xương cằm cho đúng, sau đó nhảy lên trên lưng hổ, vỗ tay một phát, hỏa diễm lập tức lan tràn bao phủ Thạch Hổ.

Rống!

Tiếp đó, Thạch Hổ ở trong trạng thái địa ngục phát ra tiếng rống giận dữ, nhảy khỏi đài cao, từng bước sinh diễm mà động.

Nam Hào thấy thế, vội vàng lên tiếng nhắc nhở:

- Đại nhân cẩn thận, thực lực của những thứ bị con quái kia đồng hóa đều mạnh phi thường. Nam Mạnh bọn hắn chính là chết trong tay con "Hỏa yêu" bị đồng hóa!

Nam Cung Vấn Thiên tuy phớt lờ cảnh cáo của Nam Hào nhưng vẫn nhìn chăm chú Thạch Hổ:

- Có chút thú vị, không ngờ lại có thể đồng hóa cả vật chết, biến Thạch Hổ thành một con quái vật Thần Huyền hạ cảnh!

Nhưng chỉ sau một khắc, Nam Cung Vấn Thiên không còn cười.

Nắm tay phải siết chặt, hỏa diễm đại thịnh.

Nam Cung Vấn Thiên bỗng dưng lạnh lùng mở miệng:

- Đã như thế, ta sẽ cho các ngươi nếm một chiêu mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm dị mạch!

Oanh!

Hỏa quyền bỗng nhiên oanh ra.

Hỏa diễm như trụ vọt thẳng đến chỗ Ác Linh kỵ sĩ, vây hai bọn họ trong biển lửa. Ác Linh kỵ sĩ tuy không sợ lửa nhưng cũng không chịu được xung kích như thế, vậy mà quỳ một chân xuống đất mới đứng vững thân hình, tuy không còn cao ngạo như trước nhưng vẫn giữ được vẻ lạnh lùng vốn có của một ác linh đến từ Địa Ngục.

Sau khi hỏa trụ biến mất, lam sắc hỏa diễm của Ác Linh kỵ sĩ cũng dần chập chờn, tựa như ngọn lửa sắp cháy hết do không còn củi khô đốt.

Ôn Bình hơi bất đắc dĩ thở dài.

Thầm nghĩ: Xem ra Thính Vũ các nên được thăng cấp, lần thứ hai diễn ra tình trạng địch nhân không kết liễu được Ác Linh kỵ sĩ, và nó cũng không làm gì được đối phương, cục diện khó xử.

Hơn nữa không riêng gì chỉ thăng cấp một lần, mà là thăng cấp liên tục hai lần, thậm chí ba lần.

Bây giờ, bọn người Hoa Tử Tuần ở bên cửa sổ thấy được cảnh bên ngoài thì biến sắc:

- Cái này…?!

Tuy bọn họ đã ngờ đến cục diện này, nhưng không nghĩ lại xảy ra nhanh đến như thế.

Hoàn toàn là một trận chiến đấu không hề có bất ngờ.

Sau đó, mọi người lập tức quay sang nhìn Ôn Bình.

Khiến cho bọn họ kinh ngạc là Ôn Bình lại vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Không có chút bối rối.

Một ý niệm bỗng nhiên hiện lên trong đầu bọn họ, Ôn tông chủ này lại diễn cảnh gì đây?

Tiếp đó lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Nam Cung Vấn Thiên:

- Đại Kim, đi bắt tiểu tử kia!

Kim sắc dực xà lập tức hạ xuống, lượn dọc theo quảng trường đánh đến phía Ôn Bình, tựa như một con hổ hung ác vồ mồi. Khi nó lao xuống, tu vi Thần Huyền trung cảnh cũng lộ ra trước mặt mọi người. Bọn họ thấy thế thì sắc mặt càng trở nên khó coi. Tuy ở trong chủ điện tạm thời có thể bình yên, nhưng nếu như Ôn tông chủ xảy ra chuyện thì bọn họ há có thể kết thúc trong yên lành?

Đại yêu Thần Huyền trung cảnh!

Vượt xa cường giả Thần Huyền cảnh bình thường của Nhân tộc.

Trận chiến này… Lại trở nên quá khó khăn.

Khi mọi người ngưng mắt nhìn lại, Ôn Bình rốt cục lui ra sau.

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình lui ra sau.

Nam Cung Vấn Thiên thấy thế, vừa chiến đấu với bọn Ác Linh kỵ sĩ vừa phân tâm nói với Ôn Bình:

- Nó là kim sắc Dực Xà Vương, càng mạnh hơn những con Thần Huyền trung cảnh đại yêu bình thường… Ngươi bây giờ muốn đi gọi người thì cũng đã chậm rồi. Dực xà tuy không giỏi phi hành nhưng tốc độ của nó không cần dùng đến mười hô hấp liền có thể đuổi kịp ngươi!

Đây chính là nửa câu còn lại mà Kim chấp sự của Bách Tông Liên Minh chưa kịp nói hết - Yêu vương đi theo!

Bởi vì lúc hắn thấy Dực Xà Vương thì cũng hết sức kinh ngạc.

Lúc này, Ôn Bình không trốn vào trong rừng mà âm thầm hô to hệ thống:

- Hệ thống, đánh thức giao long!

- Đang tỉnh lại…

Nhận được tin tức của hệ thống, Ôn Bình quay đầu lại, trông thấy kim sắc dực xà ở trên bầu trời, trên mặt vẫn là vẻ hờ hững như cũ. Sở dĩ hắn lui về sau một chút là vì thức tỉnh giao long cần một đoạn thời gian, hắn không muốn trước lúc đó lại để cho con kim sắc dực xà này phá nát chiếc Bất Hủ Thanh Phong Bào cuối cùng của hắn.

Phốc!

Đột nhiên, Dực Xà Vương phun ra một cái gai đen từ trong miệng.

Nó bắn ra như nỏ bắn tên, phi tốc đuổi theo Ôn Bình.

Trong chớp mắt đã đến trước người Ôn Bình.

- Lang Nguyệt!

Ôn Bình khẽ quát một tiếng, Lang Nguyệt Kiếm bay ra ngoài đánh chính diện gai đen kia.

Xoẹt xoẹt!

Gai đen không biết là thứ gì bị chém thành hai nửa, sau đó xẹt ngang qua người Ôn Bình, cắm thẳng một đoạn nhỏ vào trong thổ nhưỡng.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện một thứ có thể đâm sâu được Vô Trần Thổ ngoại trừ cuốc chim do hệ thống mở bán.

Trong lúc Ôn Bình thầm nghĩ thật nguy hiểm, Dực Xà Vương lại hạ xuống phía này, vỗ cánh thịt không biết ép cong bao nhiêu cây cối.

Ngay lúc này!

Một tiếng gầm đau đớn vang tận mây xanh.

Dực Xà Vương to lớn bị hắc giao long tỉnh lại cắn cánh thịt, đồng thời lắc qua lắc lại, qua vài lần lắc thì cánh thịt to lớn đã bị xé xuống, máu tươi lập tức tuôn như hắt nước xuống dưới rừng. Dực Xà Vương cũng vì bị mất đi một cánh mà rơi xuống rừng rậm.

【VIP】 Giao Long Nộ Chân Chính

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ầm!

Tiếng yêu thể khổng lồ rơi xuống mặt đất truyền ra từ trong rừng.

Tiếp đó chính là tiếng kêu rên thảm thiết thê lương liên miên của con Dực Xà Vương kia, tựa như lôi âm cuồn cuộn vang vọng Bất Hủ tông, quanh quẩn trong không gian.

Trên quảng trường, Nam Cung Vấn Thiên vốn đang đối phó với Ác Linh kỵ sĩ thì sững người, bởi vì hắn nghe được tiếng kêu thảm thiết của Dực Xà Vương. Hắn có chút hiếu kỳ, sao đột nhiên Dực Xà Vương lại phát ra tiếng kêu thê thảm, nó gặp phải cái gì? Nam Cung Vấn Thiên tung ra một quyền đánh bay bọn Ác Linh kỵ sĩ, sau đó lập tức quay đầu nhìn lại phía chủ điện.

Bởi vì động tĩnh ban nãy là truyền lại từ sau chủ điện. Thế nhưng chủ điện chặn mất tầm mắt cho nên hắn không thể thấy được chuyện phát sinh phía sau chủ điện. Nhưng hắn kết luận, thủ hộ giả chân chính sau lưng Bất Hủ tông nhất định đã xuất hiện.

Hơn nữa lại khiến Dực Xà Vương trọng thương trong thời gian ngắn như thế.

Vì sao hắn nhận định là trọng thương?

Hắn là chủ nhân nên rất rõ biến hóa cảm xúc trong thanh âm của Dực Xà Vương. Hắn nghe được trong tiếng kêu của Dực Xà Vương là loại thống khổ tê tâm liệt phế. Loại thống khổ này giống như có người đột nhiên cầm dao đâm lên bắp

đùi của ngươi, sau đó dùng đao liên tục khoét xuống tựa như muốn xé toang bắp đùi của ngươi ra.

Nam Cung Vấn Thiên cảm giác không ổn, lập tức quay sang nói với Nam Hào:

- Nam Hào, đừng đợi ở đó, mau đi xem thử Đại Kim đã xảy ra chuyện gì!

Nam Hào gật đầu thu kiếm.

Trực tiếp lướt qua chủ điện, nhảy lên một nhánh cây, chạy ra phía sau.

Ngay lúc Nam Hào chạy đi được mấy chục mét, hắn ngây ngẩn cả người, trợn mắt đứng sững trên ngọn cây.

Một con giao long màu đen đang cắn Dực Xà Vương, vị trí cắn chính là bên cánh thịt còn lại.

Sau đó tựa như nhai món sườn xào chua ngọt, theo đó cánh thịt bị cắn đứt.

Tiếng kêu kịch liệt thảm thiết lại lần nữa vang tận mây xanh!

Tiếng gầm đau đớn nhấc lên khiến Nam Hào không thể đứng vững trên ngọn cây.

- Giao long! Làm sao lại có giao long ở đây?

Lúc hắn cảm thán, giao long màu đen đã cắn lấy cổ của Dực Xà Vương, miệng vừa ngậm lại thì Dực Xà Vương không còn động tĩnh nữa, vùng vẫy vài lần tựa như muốn nói cho Nam Hào chạy mau.

Nam Hào thấy thế, mồ hôi lạnh toát ra.

Cất bước muốn chạy trở lại chủ điện, nhưng ngay lúc đó giao long đã nhào lại. Không cho hắn một chút thời gian để phản ứng, trực tiếp đụng đầu lên người hắn.

Oanh!

Nam Hào bay ngược lại, tựa như thiên thạch ập lên vách tường trên chủ điện, không kịp phản ứng gì đã biến thành bánh thịt, chết đến mức không thể chết thêm.

Sau khi giết Nam Hào, giao long vọt lên không trung, uốn lượn bò lên trên mái hiên chủ điện. Đầu, chân trước khoác lên trên chủ điện, đuôi giơ cao gần trăm mét. Tuy không khổng lồ như Dực Xà Vương nhưng ai lại dám xem nhẹ?

Tiếp đó, giao long miệng nói tiếng người:

- Tiểu tử, kẻ mạo phạm Bất Hủ tông ở đâu?

Tuy chỉ là một câu hỏi ngắn gọn nhưng vẫn khiến Bất Hủ tông như chìm ngập ở trong lôi vân vậy, Ôn Bình thì không sao nhưng luyện thể cảnh thì lại cảm thấy như lôi điện vang vọng bên tai.

Ôn Bình trả lời:

- Ở chỗ cũ!

Giao long lập tức cúi đầu, quan sát quảng trường, hai con ngươi nhìn lên người Nam Cung Vấn Thiên đang giật mình đứng tại chỗ.

Tọa kỵ của Nam Hào dù gì cũng là nửa bước Thần Huyền, giao long nhìn cũng chưa từng nhìn nó, thế nhưng nó lại chạy trốn nhanh như một cơn gió.

Tiếp đó, Ôn Bình đi dọc theo quảng trường, ngồi trên bàn đá quan sát một màn này từ xa, Ác Linh kỵ sĩ và chó săn cũng rất tự nhiên lui trở về.

Trong chủ điện, trong lúc bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh có hơi bối rối thì Dương Nhạc Nhạc thì thầm một câu:

- Rảnh chơi hay sao lại đi gây chuyện với tông chủ, chẳng phải muốn chết sao?

Bây giờ, bọn người Bích Nguyệt Phiêu Linh và Hoa Tử Tuần mới hiểu được, khó trách mọi người của Bất Hủ tông lại không lo lắng chút gì.

Hóa ra thủ hộ giả chân chính lại là một con giao long!

Có giao long thủ hộ, xác thật không có gì phải sợ. Lúc này Nam Cung Vấn Thiên giật mình ở kia, căn bản không thể tin được một màn diễn ra trước mắt.

- Giao long!?

Loại địa phương này làm sao lại có giao long?

Vùng đất man di này lại ẩn giấu rồng!

Hắn xem như đã hiểu tại sao Dực Xà Vương lại đột nhiên kêu thảm, cũng biết Nam Hào nhất định không trở lại được nữa. Con giao long trước mắt này, xét khí thế quả thật hắn không phân biệt được, thế nhưng hắn lại không phải là người dễ dàng bị hù sợ. Tôn chỉ của hắn là thà chết trên chiến trường còn hơn làm kẻ hèn nhát.

- Lão tử không phải là chưa thấy qua giao long!

Nói xong, mạch môn của Nam Cung Vấn Thiên run lên bần bật.

Lần này, khí thế cả người Nam Cung Vấn Thiên hoàn toàn khác biệt. Bây giờ hắn tựa như một thùng thuốc nổ được châm ngòi.

- Hôm nay, lão tử muốn chém giao long!

Nói thật, Dực Xà Vương trong mắt hắn căn bản không coi là mạnh, giao long có thể giết nó, hắn tuyệt không bất ngờ.

Chủng tộc khác biệt, huyết mạch khác biệt.

Cho dù là cùng một cảnh giới thì dực xà cũng không đấu lại giao long.

Giao long lại lần nữa mở miệng nói tiếng người:

- Người phạm Bất Hủ tông, chết!

Vậy phải xem ai chết trước! Hôm nay lão tử muốn sử dụng Huyền cấp mạch thuật chém ngươi!

Nói xong, mạch môn của Nam Cung vấn thiên tựa như thùng nước bị thủng một lỗ, hỏa diễm điên cuồng tuôn tràn ra khỏi mạch môn. Huyền cấp mạch thuật, vừa mới khởi thế đã khiến cho khí thế của Nam Cung Vấn Thiên tăng lên thêm vài lần. Cộng thêm hỏa diễm tràn lan mạnh mẽ, càng làm cho Ôn Bình không nhịn được phải để Ác Linh kỵ sĩ chặn trước mặt.

Ôn Bình nhìn xem một màn này, tự lẩm bẩm một tiếng:

- Đây chính là uy lực của Huyền cấp mạch thuật sao? Khí thế thật mạnh a… Đáng tiếc, chẳng có tác dụng!

Bởi vì giao long là chướng ngại cuối cùng mà hệ thống thiết kế bố trí, là thủ hộ giả chân chính của tông môn, mà Ác Linh kỵ sĩ lại chỉ là thủ hộ giả của Ôn Bình mà thôi.

Giao long mạnh cỡ nào, hắn thân là kí chủ cũng không biết.

Đột nhiên, Nam Cung Vấn Thiên tức giận hét :

- Chết đi!

Hỏa trụ xoay tròn bất ngờ toát ra khỏi mặt đất, xông thẳng đến chỗ giao long ở trên chủ điện khiến cho Lục Dã thân là bán Thần Huyền trông thấy không khỏi hãi hùng khiếp vía.

Phốc!

Một tiếng động không giống như bình thường truyền lại.

Giao long trên chủ điện đột nhiên phun ra một luồng nước tựa như cơn hồng thủy, xông thẳng đến phía hỏa trụ xoay tròn.

Nam Cung Vấn Thiên thấy thế, hờ hững cười một tiếng:

- Muốn sử dụng nước để dập tắt hỏa diễm hình thành từ mạch khí thiêu đốt?

Đây là Huyền cấp mạch thuật chứ không phải loại hỏa diễm bình thường.

Cả hai mặc dù đều là hỏa diễm nhưng bản chất lại khác biệt.

Dị mạch mạch thuật - chỉ cần có mạch khí thì lửa liền không bị dập tắt, nguyên lý thủy khắc hỏa căn bản không thể thực hiện được.

Thế nhưng sau một khác, nụ cười trên mặt hắn tắt ngấm.

Giao long sau khi phun một ngụm nước xong lại ngừng, tiếp đó nó bỗng nhiên phát ra một tiếng long ngâm, sóng âm ập thẳng lên trên luồng nước, khuấy động lên vô số bọt nước.

Gợn nước pha sóng âm ập thẳng vào trong cột lửa, thẳng thừng đập tan nó, tiếp tục lao lên người Nam Cung Vấn Thiên.

Từng đợt lại từng đợt đánh cho Nam Cung Vấn Thiên lui ra trăm thước, cả người đâm phải một gốc cây đại thụ mới ngừng lại được, thế nhưng cả người đã uể oải không thành nhân dạng.

Mạch môn chẳng biết lúc nào đã thu lại.

Hai lỗ tai không biết từ bao giờ đã rỉ ra máu tươi chảy dọc xuống hai bên.

Sau đó lại nghe tiếng giao long truyền lại lần nữa:

- Chỉ như thế… Đã yếu như thế sao phải đến quấy nhiễu mộng đẹp của ta!

Sau một khắc, giao long bay lên, thân thể to lớn rơi xuống quảng trường, đi đến chỗ Nam Cung Vấn Thiên đã bị Giao Long Nộ chấn cho không chút phản kháng!

Trong hai mắt Nam Cung Vấn Thiên bỗng nhiên toát lên vẻ sợ hãi, sau đó vội vàng hô lớn với Ôn Bình:

- Người của Thương Ngô thành còn ở trong tay ta… Còn cả người Bất Hủ tông các ngươi nữa… Bọn họ vận lương bị người của ta bắt… Thả ta, ta có thể thả bọn họ… Ôn tông chủ, tha ta một mạng đi!

【VIP】 Đi? Đi Đâu?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trong hai mắt Nam Cung Vấn Thiên bỗng nhiên toát lên vẻ sợ hãi, sau đó vội vàng hô lớn với Ôn Bình:

- Người của Thương Ngô thành còn ở trong tay ta… Còn cả người Bất Hủ tông các ngươi nữa… Bọn họ vận lương bị người của ta bắt… Thả ta, ta có thể thả bọn họ… Ôn tông chủ, tha ta một mạng đi!

Hiện tại hắn thật sự sợ!

Hắn biết, hắn đã đánh giá bản thân quá cao và đánh giá con giao long này quá thấp.

Con giao lòng này chí ít là Thần Huyền thượng cảnh hoặc thậm chí cao hơn!

Nếu không sao chỉ một tiếng rống đã có thể tổn thương hắn đến tình cảnh như hiện tại? Chỉ một chút như thế, hiện tại trong thân thể hắn thật chẳng khác gì dời sông lấp biển, nếu như không phải dục vọng cầu sinh chống đỡ hắn thì hắn không biết có đứng nổi không nữa. Khi trông thấy Ôn Bình nghe hắn nói như thế lại đứng lên, hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Y phục hắn mặc cũng giống y hệt ngươi!

Nam Cung Vấn Thiên mừng thầm trong lòng, hậu chiêu của mình quả nhiên phát huy tác dụng. Vốn là muốn dùng để uy hiếp áp chế Bất Hủ tông, nhưng không ngờ bây giờ nghiễm nhiên thành cọng rơm cứu mạng hắn.

Ôn Bình khoát tay, nói:

- Đại Giao, ngừng!

Giao long bỗng nhiên quay đầu,không phải là không hài lòng vì ngoại hiệu Ôn Bình vừa gọi này, mà là hỏi:

- Không giết hắn?

Ôn Bình trả lời:

- Ta có lời muốn hỏi hắn!

- Hỏi đi, đợi lát nữa ăn cũng được!

Giao long thản nhiên trả lời.

Ôn Bình bước mấy bước đến trước người Nam Cung Vấn Thiên, hỏi:

- Thả người, ta thả ngươi đi!

- Ôn tông chủ, thật ngại… Hắn hiện tại ở trong tay thuộc hạ của ta… Ta cũng không biết bọn họ ở đâu, thế nhưng nếu như lát nữa ta không quay lại… Bọn họ sẽ giết sạch những người kia, thiêu rụi những lương thực kia!

Lúc nói những lời này, Nam Cung Vấn Thiên tim đập đến tận cổ, cưỡng ép đau đớn đứng ở đó nhìn chằm chằm Ôn Bình.

Hắn đang đánh cược, cược Ôn Bình lần này không cường thế nữa.

Cược rằng Ôn Bình nhất định quan tâm đến sống chết của người trong tông môn mình.

Đồng thời cũng cược chính mạng của bản thân.

Trầm mặc một lúc, Ôn Bình mở miệng:

- Ta trao cho ngươi một cơ hội… Ta có thể thả ngươi đi, thế nhưng một nén hương sau ta phải thấy người của ta trở về, bằng không thì ngươi cũng đừng hòng đi được!

- Ta cam đoan!

Nam Cung Vấn Thiên vui mừng, sau đó đi một bước lại thăm dò một bước.

- Chờ một chút!

- Ôn tông chủ sẽ không…

- Ta sẽ không đổi ý, lưu lại Tàng giới!

- Tàng giới…

Nam Cung Vấn Thiên khẽ run lông mày, tất cả gia sản của hắn đều ở trong Tàng giới thì sao có thể nói cho là cho? Nhưng mà, nhìn xem giao long, hắn vẫn ngoan ngoãn cởi Tàng giới ra. Sau khi đưa nó cho Ôn Bình thì xuống núi một cách nhanh nhất có thể, trực tiếp hội hợp với người của mình.

Cự yêu bay lên không trung, chở Nam Cung Vấn Thiên rời khỏi Thương Ngô thành.

Hắn đi lần này, Thương Ngô thành lập tức chìm trong biển trời sung sướng.

Địch nhân lui!

Thương Ngô thành an toàn!

- Ôn tông chủ vạn tuế!

- Ta đã nói rồi, nhất định sẽ bình an!

Trong tiếng hoan hô vui mừng của bọn họ, Hoàn Thành lại nhìn người đi xa, lộ ra một tia không hiểu, trong ấn tượng của hắn, Ôn Bình không phải là loại người dễ dàng tha cho địch nhân đi như vậy a.

Bây giờ, ở trên Vân Lam sơn, bọn người Hỏa Tử Tuần từ trong chủ điện đi ra.

Thế nhưng không ai dám nói chuyện.

Đám người nhìn không chớp mắt vào giao long, không dám thở mạnh.

Sau đó liền nghe giao long mở miệng:

- Đây là ngươi nói không giết… Lần sau đánh thức ta, nhớ chuẩn bị chút thức ăn!

- Ừm!

Ôn Bình khẽ gật đầu.

Sau một khắc, giao long bay lên không, quay về khu ký túc xá.

Lần này bọn người Hoa Tử Tuần mới dám nói chuyện, mới dám biểu đạt nỗi kinh ngạc trong lòng mình.

Thần Huyền trung cảnh không chống nổi một hiệp trước thủ hộ giả của Bất Hủ tông!

Thực sự dọa người!

Khó trách từ đầu đến cuối Ôn Bình lại lạnh nhạt như thế, phảng phất như không cần lo lắng bất cứ chuyện gì.

Chiêm Đài Thanh Huyền thân là trưởng lão sau khi kinh ngạc cũng mở miệng hỏi:

- Tông chủ, cứ thế thả hắn rời đi?

- Đi? Đi đâu?

Ôn Bình liếc nhìn Tàng giới trong tay mình.

Hắn đi rồi, Tàng giới mở sao đây?

Sau đó, Ôn Bình nói tiếp:

- Thông Huyền cảnh trưởng lão theo ta xuống núi!

- Vâng!

Bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền vội vàng gật đầu, cũng hiểu dự định của Ôn Bình.

…

Lúc này, Nam Cung Vấn Thiên ngồi sau lưng cự yêu trầm mặc không nói, người bên cạnh không ai dám làm phiền, chỉ sợ Nam Cung Vấn Thiên trút giận lên người bọn họ.

Bây giờ trong lòng Nam Cung Vấn Thiên tràn ngập hối hận cùng thù hận.

Lần này Di Thiên tông tổn thất quá lớn.

Vốn định giương oai, sau đó đoạt lấy bí bảo, nhưng không ngờ được ba vị Thần Huyền, một số nửa bước Thần Huyền cùng Thần Huyền trung cảnh Dực Xà Vương lại chết hết.

Toàn bộ chiến lực cao cấp của Di Thiên tông bị hao tổn một nửa!

Nếu như truyền đi, chỉ sợ địa vị của Di Thiên tông sẽ rơi xuống đến mức cực hạn.

Chỉ chốc lát, cự yêu hạ xuống đất.

Nam Cung Vấn Thiên được người đỡ xuống đất, lúc nhìn lại chung quanh thì đã không còn Thần Huyền cảnh nào, người mạnh nhất cũng chỉ là Thông Huyền thượng cảnh, hắn thấy mà tim đau rỉ máu.

- Đại nhân!

Một Thông Huyền thượng cảnh vội vàng tiến lên.

Nhìn xem trạng thái của Nam Cung Vấn Thiên, hắn cũng đoán được nhất định đã xảy ra chuyện.

Nam Cung Vấn Thiên vội vàng mở miệng:

- Thông Huyền cảnh áo trắng kia đâu?

- Nhốt ở trong doanh địa!

- Con mẹ nó, thật muốn giết hắn!

Nam Cung Vấn Thiên tuy miệng nói thế nhưng hắn lại không dám làm như thế.

Nửa nén hương, đủ để giao long đuổi kịp hắn.

Đột nhiên, một người tiến lên bẩm báo, đồng thời nhìn sang người đang đi đến:

- Đại nhân! Kim chủ sự…

Nam Cung Vấn Thiên liếc mắt nhìn người đang đi nhanh đến, sau đó phất tay ra hiệu người đến bẩm báo kia lui lại:

- Ngươi lui xuống đi!

Không đợi Nam Cung Vấn Thiên nói tiếp, Kim chủ sự từ đằng xa cất tiếng nói:

- Nam Cung, khí tức của ngươi rất hỗn loạn. Còn nữa, người của ngươi đâu?

Nam Cung Vấn Thiên tức giận đáp:

- Kim chủ sự, ngươi không cần ở đó làm bộ làm tịch, chuyện của Di Thiên tông ta không liên quan gì đến ngươi, quản tốt chính mình là được rồi!

- Nam Cung, không nên giận dữ như thế!

Kim chủ sự tuy nói chuyện ôn hòa nhã nhặn nhưng bây giờ trong lòng lại mừng rỡ không thôi.

Thua ha?

Di Thiên tông nho nhỏ của ngươi trấn được ai?

Thủ hạ bại tướng như ngươi lại dám tấn công Bất Hủ tông trước ta.

Vốn hắn định làm chim sẻ, thật không nghĩ đến kẻ trước mắt này còn không làm bọ ngựa được.

Nam Cung Vấn Thiên hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

- Ta nhận thua, Bất Hủ tông nhường cho ngươi… À phải, ta bắt được đại nhân vật của Bất Hủ tông, ngươi có muốn hay không?

- Nam Cung ngươi lại tốt như thế?

- Hiện tại ta muốn đi, tặng hắn cho ngươi, ngươi muốn làm gì thì làm. Nếu như ngươi có thể sử dụng hắn để uy hiếp Bất Hủ tông đi vào khuôn khổ thì coi như ngươi gặp may, xem như báo thù giúp ta!

- Vậy dẫn ta đi xem một chút đi!

Hắn không tin Nam Cung Vấn Thiên tốt như thế, nhưng xác thật vẫn phải đi xem thử.

Nếu thật, mặc kệ có vấn đề gì hắn cũng muốn.

Bất Hủ tông có thể khiến cho Di Thiên tông thất bại tan tác quay về, chứng minh cũng không đơn giản, có người có thể áp chế bọn họ thì thật tốt hơn là một mình xông lên.

- Đi theo ta!

- Mời!

Hai người đi vào trong doanh trướng.

Nam Cung Vấn Thiên chỉ đến một chỗ trong doanh trướng, nói:

- Bên trong là người của Bất Hủ tông!

- Ha ha, đa tạ Nam Cung huynh!

Kim chủ sự cười một tiếng, sau đó nhìn người của Nam Cung Vấn Thiên chậm rãi xốc mảnh vải lên!

Một nam thanh niên bộ dáng tuấn tú xuất hiện trong tầm mắt.

Thông Huyền cảnh, không sai.

Nam Cung Vấn Thiên không có lừa hắn.

Thế nhưng…

Sao hắn cứ cảm giác người thanh niên áo trắng này lại quen thuộc như thế?

Dường như đã gặp ở đâu.

Hơn nữa hẳn là gặp trong hai ngày gần đây.

- Kim…

Nam Cung Vấn Thiên vừa lên tiếng thì giật mình.

Kim chủ sự sắc mặt trắng bệch đứng tại chỗ, nhìn thanh niên áo trắng kia, kinh sợ lui ra sau.

- Hậu lễ này của ngươi, ta…

Kim chủ sự nói được nửa câu cũng im bặt, sau đó lập tức quay đầu nhìn lại đằng sau.

Trong đầu thì càng mắng mỏ Nam Cung Vấn Thiên.

Hắn biết, lúc này muốn đi, quá muộn!

【VIP】 Kim Chủ Sự, Cứ Đi Như Thế Sao?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hắn biết, bây giờ muốn đi đã không kịp!

Bởi ở một bên khác của doanh địa, mấy cỗ khí tức đã gần trong gang tấc.

Oanh!

Âm thanh lớn cuốn đến.

Kèm theo tiếng nổ lớn đó, một con đại yêu Thông Huyền thượng cảnh không biết bị thứ gì chém thành hai đoạn, tựa như thiên thạch rơi xuống đất.

-Đến rồi!

Kim chủ sự trong lòng hơi hồi hộp một chút.

Tông môn kia miểu sát Liệt Ma trong Minh Địa thí luyện, hắn cũng không dám ở lại.

Ngay lúc hắn muốn lui ra sau để trốn tránh, Ác Linh kỵ sĩ cùng Cáp Cáp được bao bọc bởi lam sắc hỏa diễm rơi từ trên cao xuống ngay trước lều, ngăn chặn Nam Cung Vấn Thiên tiến vào trong lều vải.

Mặt sát mặt Nam Cung Vấn Thiên.

Nam Cung Vấn Thiên thấy một màn này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, kinh sợ thối lui ra sau mấy bước, thế nhưng chưa lui được bao nhiêu bước thì giọng Ôn Bình từ sau lưng truyền lại.

- Người của ta ở đâu?

Thanh âm hết sức quen thuộc.

Quen thuộc đến mức mấy chục năm sau hắn cũng sẽ không quên.

Chính là Ôn Bình - tông chủ Bất Hủ tông.

Nam Cung Vấn Thiên lập tức quay người, hỏi:

- Ôn tông chủ, ta đang muốn thả hắn đi… Ngài muốn làm gì?

- Không cần, ta tự mình đến đón hắn!

Ôn Bình lạnh nhạt mở miệng, mà Ác Linh kỵ sĩ đứng sau lưng nghe thế lập tức biến mất, lúc xuất hiện trở lại, hai cánh tay nắm cổ áo Nam Cung Vấn Thiên giơ hắn lên cao. Nam Cung Vấn Thiên sau khi bị giao long gây trọng thương thì thực lực đã mười không còn được một, không nói Thần Huyền cảnh, bây giờ Thông Huyền cảnh cũng có thể giết hắn.

Sau khi bị Ác Linh kỵ sĩ nhấc bổng lên, hắn còn đang giãy dụa.

Lại nói:

- Ôn tông chủ, ngươi không giữ chữ tín.

- Giữ… nhưng không phải là với ngươi!

Ôn Bình lập tức phất tay, Ác Linh kỵ sĩ áp sát mặt đến, trong đầu lâu, lam sắc liệt diễm hiện lên chiếu lên mắt đối phương. Cũng chỉ liếc nhìn nhau như thế, Nam Cung Vấn Thiên liền há to miệng, cả người không hề động đậy. Hai con ngươi vốn thanh tịnh bây giờ lại chẳng khác gì than đen bị đốt lên.

Ầm!

Sau đó Ác Linh kỵ sĩ hất hắn lên, rơi xuống mặt đất lập tức biến thành bột phấn.

Một màn này hiện ra trong mắt những người của Di Thiên tông ở chung quanh, dọa cho bọn họ không dám thở mạnh - Di Thiên tông, Nam Cung Vấn Thiên gần bằng tông chủ lại chết đến thi cốt cũng không lưu lại thì bọn họ tính là cái gì? Để cho

bọn họ giống như chịu chết đi phản kháng đối thủ trước mắt, bọn họ không làm được, lại càng không dám đi làm.

Mạng chỉ có một lần!

Tu luyện đến Thông Huyền cảnh càng thêm không dễ!

Cho nên bọn họ tiếc mệnh!

- Tiền bối, chúng ta chỉ nhận mệnh mà đến, thảo phạt Bất Hủ tông cũng không phải bản ý của chúng ta!

- Tiền bối, xin khoan thứ cho chúng ta!

Cùng với việc hai Thông Huyền thượng cảnh thủ lĩnh mở miệng, những người khác cũng dồn dập nói theo, đồng thời quỳ một chân trên đất biểu thị khuất phục Bất Hủ tông.

Mà Ôn Bình lại phảng phất như không trông thấy, chỉ bước đến phía lều vải, liếc mắt nhìn Vân Liêu còn đang bị trói, Phi Tướng Kiếm bay ra chặt đứt dây thừng trói hắn.

- Tông chủ, ngài rốt cuộc đã đến!

Sống sót sau tai nạn, Vân Liêu đột nhiên đứng dậy, rất là kích động.

Trông thấy Vân Liêu vẫn ổn, Ôn Bình cười trả lời:

- Vân trưởng lão, ra đi!

- Đa tạ tông chủ đến đây cứu giúp!

- Không có gì, chuyện nhỏ!

Vân Liêu gật đầu, đi ra lều vải, phóng mắt nhìn những đám người Di Thiên Tông đã thần phục ở chung quanh, trong lòng của hắn vô cùng thoải mái.

Nhưng mới nghiêng đầu, biểu lộ bỗng nhiên thay đổi.

-Ngươi dám trói lão tử này!

Ầm!

Vân Liêu đá một cước vào một tên Thông Huyền cảnh bên cạnh lều vải.

Người kia mặc dù là Thông Huyền trung cảnh, nhưng bị hắn thượng cẳng chân hạ cẳng tay như thế cũng không dám đánh trả. Lúc giãy dụa đứng dậy từ dưới đất, phủi đi bụi đất trên người, tiếp tục quỳ một chân xuống đất.

- Tiền bối, chúng ta cũng chỉ nghe lệnh mà thôi!

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời:

- Được rồi, các ngươi đứng lên đi. Ta có thể tha các ngươi một mạng, nhưng… tường Thương Ngô thành bị đổ, các ngươi…

Nói đến một nửa, có người lập tức nói tiếp.

- Chúng ta có thể đi dọn dẹp!

- Có thể dọn dẹp ngay bây giờ!

Bọn họ trả lời với tốc độ rất nhanh, đều muốn bắt lấy hi vọng sống cuối cùng này.

Sau đó, Ôn Bình nói với Mộ Dung Hi vừa mới đi ra từ một lều vải khác:

- Mộ Dung thống lĩnh, giao bọn họ cho ngươi!

- Được!

Mộ Dung Hi ngượng ngùng cười một tiếng, nhìn mấy chục tên Thông Huyền cảnh chung quanh, không biết nên nói gì.

Bây giờ, Ôn Bình trực tiếp nhìn đến chỗ xa nhất trong lều vải.

- Cứ đi như thế?

Kim chủ sự vốn đang lặng lẽ bỏ trốn cứ thế mà ngừng hẳn, sau đó chậm rãi đi ra khỏi lều vải, vội vàng mở miệng giải thích:

- Các vị, ta chỉ đi ngang qua!

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, lập tức để hệ thống đưa ra tin tức giản lược của hắn.

Xem xét, ngây ra một lúc.

Vậy mà là Thần Huyền trung cảnh của Bách Tông Liên Minh.

Nhưng giao long không thể rời khỏi lãnh địa Bất Hủ tông, nếu như đánh nhau thì bọn họ thật không phải là đối thủ.

Nhưng, sợ là không thể nào.

Ôn Bình lạnh nhạt mở miệng:

- Kim chủ sự, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao, cũng nên để lại một chút đồ ha?

- Ha ha!

- Tàng giới ở đầu ngón tay của ngươi thì sao nhỉ?

- Ngươi!

- Được rồi, không đưa cũng được, tự ta lấy…

- Ta cho!

Kim chủ sự lập tức cắn răng tháo Tàng giới ở đầu ngón tay ra, vươn tay sờ soạng xóa đi ấn ký của bản thân. Ôn Bình cười thầm trong lòng: Hù dọa!

Lập tức nháy mắt ra dấu để Ác Linh kỵ sĩ đi qua lấy.

Sau khi thu hồi Tàng giới, Ôn Bình không quên cười phất tay,

- Kim chủ sự, hoan nghênh lần sau tới chơi!

- Mẹ nó!

Sau khi đi xa, Kim chủ sự cúi đầu giận mắng một tiếng.

Sớm biết kết quả như thế, hắn đến chế giễu bọn Nam Cung Vấn Thiên làm gì?

Núp ở phía sau, chậm một bước sẽ không thấy y phục Bất Hủ tông, cũng không bị người áp chế đến mức phải dâng Tàng giới ra.

Nhưng cầm thì cũng đã cầm rồi, đau lòng không phải là chuyện hắn phải nghĩ nữa, mà là lập tức leo lên lưng đại yêu bay lên không trung - hắn sợ hãi đối phương đổi ý.

Nam Cung Vấn Thiên chính là vết xe đổ!

Lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền đi đến:

- Tông chủ, cứ để hắn đi như vậy?

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời:

- Kệ đi, giết hắn cũng chỉ kiếm được một cái Tàng giới, thả hắn đi, hắn có thể mang đến thật nhiều Tàng giới!

Chiêm Đài Thanh Huyền nghe thế, mới đầu là ngây ra một lúc.

Sau khi hiểu rõ ý của Ôn Bình, lại lắc đầu bất đắc dĩ cười một tiếng.

Nhưng nghĩ đến có giao long ở đây, Thần Huyền cảnh đến đây không phải sẽ chủ động tới hiến tàng giới sao?

Ôn Bình nói tiếp:

- Chiêm Đài trưởng lão, ngươi ở lại đây dọn dẹp, ta về tông môn trước!

Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ gật đầu.

…

Hắc Nham thành.

Mộ Dung Thanh dẫn theo vài người đứng ở trên thành lầu nhìn về phía Bất Hủ tông, biểu lộ cũng có ít nhiều sự cao hứng.

- Di Thiên tông, Kim chủ sự cũng đến, thật muốn xem cảnh tượng lúc Bất Hủ tông bị hủy diệt!

Mộ Dung Thanh cười tiếp nhận chén rượu do thị nữ ở bên cạnh đưa đến, rất vui vẻ uống sạch một hơi.

- Thoải mái ! Phải rồi, Tiểu Linh, ngươi có biết hát gì không? Ta nghe nói Hắc Nham thành có ca khúc rất êm tai!?

Nữ tử ở bên cạnh cười trả lời:

- Nô gia có biết hát một chút, thế nhưng khả năng hát không hay!

- Không sao cả, cứ hát đi!

Hôm nay tâm tình của hắn tốt, nghe gì cũng dễ chịu.

Bỗng nhiên, hắn trông thấy có một điểm đen trên bầu trời đang đến gần, sau khi điểm đen đó đến gần, Mộ Dung Thanh lập tức nâng cốc giơ về phía người bên ngoài.

- Đại nhân!

Kế đó hắn khom người ôm quyền chào.

【VIP】 Còn Ở Đây? Ta Ngốc Sao?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mộ Dung Thanh lập tức khom người ôm quyền hành lễ.

Đoàn người sau lưng cũng đều sinh lòng tôn kính khom mình hành lễ.

Phạch phạch!

Đại yêu phe phẩy cánh lơ lửng trước thành lâu.

Mộ Dung Thanh nói:

Cung nghênh đại nhân!

Kim chủ sự nhìn Mộ Dung Thanh trước mắt cái gì cũng không biết, lại có giai nhân tương bồi ở bên, trên mặt lộ ra một tia khó chịu,

-Được rồi, cung nghênh cái gì mà cung nghênh.

Trông thấy Kim chủ sự đột nhiên tức giận, Mộ Dung Thanh có hơi bối rối.

Hắn rõ ràng là hảo tâm, làm sao lại chọc giận Kim chủ sự?

-Đại nhân, ngài đây là…?

-Không cần phải để ý đến ta làm gì, Mộ Dung Thanh, ngươi tranh thủ thời gian về Hoàng Lê thành đi. Nếu như để Bất Hủ tông biết ngươi ở đây, ngươi sẽ không đi được!

-Đại nhân, xảy ra chuyện gì?

Hắn không phải người ngu, Kim chủ sự nói thế khẳng định không phải vô duyên vô cớ.

Có khả năng nhất là Bất Hủ tông xảy ra chuyện.

Đến tình trạng ngay cả Kim chủ sự cũng không thể khống chế.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn đã cảm thấy hơi hồi hộp một chút, giống như có trọng chùy đập xuống. Sau đó nhìn chăm chú Kim chủ sự, hi vọng đáp án không như mình suy nghĩ.

Kim chủ sự lạnh nhạt trả lời:

-Người của Di Thiên tông đã chết hết rồi, nếu như ngươi cũng muốn chết, có thể tiếp tục ngồi ở đây hưởng phong lưu!

Nói xong, đại yêu giương cánh rời đi.

Mộ Dung Thanh nhìn Kim chủ sự rời đi, cả người đần độn ngay tại chỗ.

-Người của Di Thiên tông…

Sau khi thì thầm một câu, Mộ Dung Thanh vội vàng xoay người.

-Nhanh, về Hoàng Lê thành!

Kim chủ sự đều bị hù chạy.

Hắn sao dám dừng lại lâu?

Không nói đến bản thân không phải Thần Huyền cảnh, cho dù là Thần Huyền cảnh thì cũng không bằng một chút bản sự lẻ của Kim chủ sự.

Điều này sao không khiến hắn sợ?

Mà hắn vừa đi, người của Hắc Nham thành lập tức liền trở nên náo nhiệt. Tất cả mọi người đang suy đoán đến cùng xảy ra chuyện gì, với tính cách nhỏ nhen của Bách Tông Liên Minh, nếu như muốn trừng phạt Bất Hủ tông khẳng định sẽ thông báo rộng rãi, chứ sẽ không đột ngột rời đi như hiện tại. Người của Hắc Nham thành cũng không phải người ngu, lập tức liền nghĩ đến khả năng Bách Tông Liên Minh thất bại.

Những lão bản của một số thương hội nhỏ nhìn những lão bản của thương hội lớn, trong lòng lại có biểu hiện cười trên nỗi đau của người khác.

Lần này là đắc tội Thương Ngô thành, lại không kiếm được chỗ tốt.

Làm ăn mà làm ra được loại tình trạng này, cũng là say rồi.

Bây giờ chẳng phải là thời cơ để tiểu thương bọn họ lợi dụng, có cơ hội hợp tác với Thương Ngô thành sao?

…

Sau khi rời khỏi Hắc Nham thành, Kim chủ sự không ngừng nghỉ đi đến Tinh Hải thành.

Hắn biết, nhất định phải mau mau đem tin tức truyền trở về.

Trải qua mấy ngày lặn lội đường xa, khi nhìn thấy tường thành Tinh Hải thành, Kim chủ sự rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Vừa vào Tinh Hải thành, hắn ngay lập tức đến sân tỷ võ. Bây giờ Minh Địa thí luyện đã chuẩn bị kết thúc, nhưng bị Bất Hủ tông chen ngang một trận như thế, toàn bộ Minh Địa thí luyện đều ảm đạm phai mờ, liên tục xuất hiện mấy cái dị mạch cũng phủ lên sự ngạc nhiên của đám người về tông môn áo trắng kia.

Vừa vào sân tỷ võ, Kim chủ sự đi thẳng đến chỗ gian phòng của Bách Tông Liên Minh.

Đẩy cửa, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong phòng.

-Kim chủ sự!

-Kim chủ sự!

Mấy chục người liên tiếp mở miệng.

Kim chủ sự trực tiếp lạnh giọng nói:

-Các ngươi đều ra ngoài!

Đám người hai mặt nhìn nhau vài lần, sau đó đứng lên rời đi, chỉ có Lạc Đỗ Bình cùng một số vị chấp sự ở lại.

Bọn họ mặc dù hiếu kỳ, thế nhưng chủ sự nói chuyện thì không phải ai cũng có thể nghe.

Lạc Đỗ Bình lúc này đã không còn để ý xem hình ảnh trên tấm bia đá, quay đầu chú ý đến biểu lộ hờ hững của Kim chủ sự, tò mò hỏi:

-Chuyện của Bất Hủ tông kia ngươi xử lý xong nhanh thế sao?

Kim chủ sự lắc đầu,

-Không xử lý được!

-Xử lý không được?

-Ừm, lúc ta đi thì gặp phải người của Di Thiên tông… Nam Cung Vấn Thiên dẫn theo Dực Xà Vương và vài tên Thần Huyền cảnh đi thảo phạt Bất Hủ tông kia, nhưng tất cả đều bị người của Bất Hủ tông giết chết!

-Nam Cung Vấn Thiên cũng đã chết?!

-Ừm!

Kim chủ sự khẽ gật đầu.

Lạc Đỗ Bình ngây ra một lúc:

-Sao có thể như thế?

Nam Cung Vấn Thiên, cũng là Thần Huyền dị mạch, cũng là trung cảnh.

So sánh thực lực hắn đến nói kém một chút, thế nhưng chênh lệch cũng không phải rất lớn, cũng là loại nhân vật nổi danh như Liệt Ma vậy.

Làm sao lại chết rồi?

Không phải nói sau lưng Bất Hủ tông kia không chắc có Thần Huyền cảnh sao?

Không đợi Lạc Đỗ Bình mở miệng hỏi, Kim chủ sự nói tiếp:

-Ngươi có thể không biết, hóa ra tông môn áo trắng trong Minh Địa thí luyện lại là Bất Hủ tông. May mà ta nhận ra y phục trắng kia, nếu không ta cũng không về được. Nhưng cái giá cũng rất lớn, phải giao Tàng giới cho tông chủ tông môn kia, hắn mới thả ta!

Nói xong, Kim chủ sự thở một hơi thật dài.

Nghe đến đó, Lạc Đỗ Bình ngồi không yên, câu trước để hắn kinh ngạc, câu sau khiến hắn chấn kinh.

Một vô tinh tông môn, thân mang thuật pháp có thể khiến cho kiếm bay lên, còn có thuật pháp phát ra hỏa diễm, còn lấy được bí tàng của Minh Địa thí luyện, cuối cùng giết Thần Huyền trung cảnh thành danh đã lâu như Liệt Ma và Nam Cung Vấn Thiên… Hết thảy mọi thứ khiến cho Lạc Đỗ Bình nhịn không được sinh ra hứng thú rất lớn.

Lạc Đỗ Bình nói tiếp:

-Xem ra chỉ có thể gọi lão đại đi. Như vậy đi, ta sẽ truyền tin cho lão đại, để hắn từ Huyền Sắc hồ gấp rút tới đây, ngũ đệ, chỉ có thể lại làm phiền ngươi mang lão đại đi một chuyến đến Bất Hủ tông kia. Không nhất định phải đánh, trước tiên có thể đi xem một chút, quan sát một phen, sau đó lại tính tiếp!

Kim chủ sự nghe xong lời này, lập tức thẹn quá hoá giận:

-Tính con mẹ ngươi! Chết nhiều Thần Huyền trung cảnh như thế lại còn bảo ta dẫn đường, sao ngươi không đi đi? Lão đại là Thần Huyền thượng cảnh không sai, thế nhưng nếu như thủ hộ giả của Bất Hủ tông kia còn trên cả Thần Huyền thì sao bây giờ? Ta mất Tàng giới mới bảo toàn được mạng của mình, ngươi lại muốn ta trở lại chịu chết sao?

Nói xong, hắn quay người ra khỏi phòng.

Ầm!

Cửa bỗng nhiên vén lên.

Vừa ra khỏi cửa, Kim chủ sự thật muốn chửi bới con mẹ nó.

Lại để cho hắn đi Đông hồ, nằm mơ!

Người chết lại không phải là thuộc hạ của hắn, ai thích đi người đó đi đi.

…

Lại nói, Ôn Bình sau khi trở lại Vân Lam sơn thì tuyên bố kết thúc một giai đoạn của trận phong ba này.

Có hơn ba mươi tên Thông Huyền cảnh cùng trên trăm tên thập tam trọng cảnh gia nhập, Thương Ngô thành xây dựng lại rất nhanh chóng, Ôn Bình cũng nắm chặt thời gian kiểm tra lại một chút chiến lợi phẩm.

Khoan hãy nói, lần kiểm kê này, Ôn Bình lập tức nở gan nở ruột.

Bốn vị Thần Huyền cảnh, trong Tàng giới tổng cộng có 700 viên bạch tinh. Tăng thêm vốn liếng sẵn có trên người hắn, hiện tại bạch tinh cùng kim tệ tổng cộng được khoảng một ngàn.

Ngoài ra thì mạch thuật, thiên tài địa bảo cũng có giá trị không nhỏ. Hắn cũng tính toán, nếu như bán những mạch thuật lẫn thiên tài địa bảo này thì cũng có thể thu được thêm gần ngàn viên bạch tinh.

Đột nhiên tiền tài tăng lên nhiều, Ôn Bình trực tiếp nâng Thính Vũ Các lên liền hai cấp.

Lần thứ nhất tốn 300 viên bạch tinh.

Lần thứ hai tốn 500 viên bạch tinh.

Nhưng hai lần thăng cấp này lại tốn thời gian rất lâu, lần thứ nhất liền cần năm ngày, lần thứ hai càng là cần mười ngày.

-Nó khiến cho Bất Hủ tông vô ích trong nửa tháng a!

Ôn Bình cảm thán một câu.

Lúc đang định thu lại bạch tinh chất đống trên mặt đất, bên tai truyền lại thanh âm của hệ thống.

-Phòng kiến tạo Phi Chu thăng cấp thành công!

Ôn Bình vui mừng:

-Song hỉ lâm môn!

【VIP】 Bạo Viêm Truy Tinh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình vui mừng:

-Song hỉ lâm môn a!

Thu hết mọi thứ trên mặt đất lại, Ôn Bình đi thẳng lên Nhiễu sơn.

Từ thông đạo tiến xuống lòng đất, phòng kiến tạo Phi chu hiện ra trong tầm mắt — chỉnh thể mọi thứ bên trong không thay đổi, thế nhưng hình dạng phi chu lại thay đổi. Xung quanh Vân Ẩn hào tăng thêm một lớp vỏ ngoài màu xanh trắng, giống như mặc thêm một lớp khôi giáp, mà chỉnh thể của lớp khôi giáp này cho Ôn Bình cảm giác tựa như mây trôi.

-Hệ thống, lớp giáp ngoài mới này có tác dụng gì?

-Lớp giáp ngoài mới cung cấp phòng ngự tốt hơn, tốc độ nhanh hơn. Nghiêm chỉnh mà nói, phi chu cấp hai có tốc độ phi hành nhanh hơn cấp một gấp ba thậm chí gấp bốn lần. Nói đến lực phòng ngự, trước mắt có thể chống cự công kích của Thần Huyền thượng cảnh. Nhưng hiện tại phòng kiến tạo Phi chu có thể tiến hành thăng cấp riêng lẻ một bộ phận của phi chu, nếu như muốn tăng cấp Lưu Vân Giáp thì nó có thể chống cự công kích của cường giả Trấn Nhạc cảnh, ngang ngửa một tòa pháo đài bay.

-Thăng cấp riêng lẻ một bộ phận?… Trấn Nhạc cảnh?

Ôn Bình lần đầu tiên nghe được từ này.

Chẳng lẽ là cảnh giới trên Thần Huyền sao?

Hệ thống trả lời:

-Trên Thần Huyền chính là Trấn Nhạc cảnh.

Quả nhiên!

Nghe được câu này, Ôn Bình trầm mặc, trong đầu lập tức trở nên mơ màng. Nhưng hiện tại nghĩ đến nó có hơi xa xôi, Ôn Bình căn bản không tưởng tượng nổi nên dứt khoát không nghĩ đến nữa. Bây giờ hắn mới chỉ là Thông Huyền thượng cảnh, do nguyên nhân là tam tinh tư chất nên tốc độ tu hành của hắn xem như ở mức trung bình, tăng thêm hệ thống trợ giúp mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Chẳng biết bao giờ mới lên được Thần Huyền cảnh thì Trấn Nhạc lại càng không cần phải nghĩ nhiều.

Cho nên hắn cũng không có hỏi hệ thống thêm nữa.

Mà là hỏi thăm vấn đề về Lưu Vân Giáp.

-Vậy thăng cấp Lưu Vân Giáp cần bao nhiêu bạch tinh?

-100 viên bạch tinh, nhưng cần hoàn thành điều kiện. Nhất định phải tiến hành xong ba lần nhiệm vụ du lịch mới có thể tiến hành thăng cấp.

-Ba lần, vậy ta không phải chỉ thiếu một lần sao?!

Ôn Bình cười cười, nhưng chợt gác lại chuyện Lưu Vân Giáp qua một bên.

Phòng ngự tất nhiên quan trọng, nhưng lại không phải quan trọng nhất.

-Mở cửa hàng!

Tiết mục quan trọng nhất đến rồi!

Hệ thống đã từng nói, sau khi thăng cấp phi chu thăng rất có thể xuất hiện năng lực công kích. Trước mắt căn cứ tin tức hệ thống cho ra, rãnh lắp trang bị công kích xuất hiện thế nhưng lại không xuất hiện thăng cấp vũ khí. Như thế rất có thể, vũ khí của phi chu ở ngay trong cửa hàng, bởi vì cả hai liên quan nhiều đến việc giết chóc gây sát thương.

Khi cửa hàng xuất hiện ở trước mắt, xuất hiện hình tượng khiến người phấn chấn.

Bạo Viêm Truy Tinh.

Cấp bậc: Vũ khí công kích cấp 1.

Tầm bắn: 5000 mét.

Uy lực: Cấp phổ thông.

Giá bán: 50 viên bạch tinh.

-A!

Ôn Bình nhìn xem Bạo Viêm Truy Tinh xuất hiện trong thương điếm nội trí, cực kỳ hưng phấn. Việc này tựa như ngươi cầu nguyện trước sao băng, chỉ là muốn an ủi bản thân nhưng không ngờ lại thực hiện được thật.

Giá cả tính ra thì cũng tạm được, bởi thăng cấp phòng kiến tạo Phi chu cũng ở mức giá này, vũ khí công kích mới xuất hiện trong thương điếm nội trí có giá đó cũng rất hợp lý. Nhưng hiện tại trên người hắn chỉ còn 200 viên bạch tinh, hắn cần phải làm rõ một việc:

-Hệ thống, mua pháo này thì không cần phải mua đạn pháo chứ?

-Không cần.

-Hoàn hảo.

Ôn Bình thở phào nhẹ nhõm.

Căn cứ vào hiểu biết của hắn, tính hẹp hòi của hệ thống hẳn muốn ép khô hắn, lần này, hiển nhiên hệ thống tỏ ra nhân từ một lần, biết bản thân nghèo.

-Đạn pháo là tự động bổ sung, thế nhưng mỗi lần bắn ra một pháo, cần 200 viên bạch tinh.

Nghe được câu này, Ôn Bình vội vàng vịn tường.

Tin dữ đến một cách đột nhiên!

Không khác gì chuyện ngươi cầu nguyện sao băng quay trở lại là bao.

-Vậy thì có đặc quyền gì không?

Ôn Bình chỉ có thể ký thác lên đặc quyền, nếu không có pháo cũng không có tiền dùng.

-Có, ba phát đầu tiên là miễn phí.

-Cũng tạm được!

Ôn Bình thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi:

-À phải rồi, uy lực của Bạo Viêm Truy Tinh Pháo này ra sao?

-Tổn thương cấp phổ thông, uy lực cụ thể ký chủ phải tự mình kiểm tra, bởi vì uy lực sẽ tùy theo nhân tố mà giảm hoặc tăng! Đồng thời, Bạo Viêm Truy Tinh thuộc loại đạn pháo cần bổ sung năng lượng, Bạo Viêm Truy Tinh cấp 1 bổ sung năng lượng một phát pháo cần 24 giờ, có thể tích lũy đến ba phát. Sau này, ký chủ thăng cấp Bạo Viêm Truy Tinh thì có thể tích lũy được nhiều hơn.

-Bổ sung năng lượng… Không sao, dù sao hiện tại ta cũng không cần nó. Chỉ là kiểm tra, ta biết đi đâu kiểm tra đây?

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó trực tiếp mua Bạo Viêm Truy Tinh pháo.

-Đang lắp ráp…

-Lắp ráp thành công.

Ôn Bình lại xem xét Vân Ẩn hào, bên trái boong tàu xuất hiện một pháo đài, ống pháo từ dưới mạn thuyền xuyên ra ngoài dọc theo hai mét. Ống pháo màu đỏ hướng lên trời, có loại khí thế muốn bắn phá trời cao.

Quá khoa trương!

Hắn lại là một người khiêm tốn.

Ôn Bình lập tức hỏi:

-Có thể thu pháo này lại sao?

-Có thể.

Tiếng hệ thống vang lên, ống pháo dài của Bạo Viêm Truy Tinh lập tức thu vào trong khoang thuyền, pháo đài trên boong

tàu cũng theo đó thu lại — boong tàu lại khôi phục dáng dấp ban đầu.

Nhìn xem diện mạo rất uy phong của Vân Ẩn hào, Ôn Bình lộ ra nụ cười vui mừng.

Chờ bổ sung năng lượng xong lại tìm một chỗ thử uy lực của Bạo Viêm Truy Tinh Pháo.

Sau khi tản bộ một vòng trên phi chu, Ôn Bình rời Nhiễu sơn đi đến Dược sơn. Hôm qua lúc hắn đến xem thì linh mễ đã gần thành thục, chỉ còn lại một chút nước mà thôi.

-Tông chủ!

-Tông chủ!

Hai người đang tưới nước, sau khi trông thấy Ôn Bình đến thì lập tức đứng dậy chào hỏi.

Trận chiến hôm qua, hai người bọn họ đều thấy được. Nhiều nửa bước Thần Huyền lẫn Thần Huyền chết đi như thế, chút sợ hãi trong lòng về Huyền Lôi các không còn sót lại chút gì. Huyền Lôi chỉ là ngụy tam tinh thế lực mà thôi, người mạnh nhất cũng chỉ là bán Thần Huyền cảnh. Loại thực lực này nếu dám đến kiếm hai người họ thì coi như là không may.

Lúc này, Triệu Dịch từ phòng bên cạnh đi ra.

-Tông chủ!

Trong tay còn bưng một cái bàn, trên mặt bàn có chút đồ ăn, bốc lên hơi nóng hầm hập, hiển nhiên là vừa làm.

Ôn Bình hỏi:

-Tại sao không đi phòng bếp ăn?

Triệu Dịch vội vàng trả lời:

-A, không phiền phức Hoài sư tỷ, nàng cũng phải tu luyện. Hơn nữa, ta cũng muốn làm ít đồ cho cô cô ăn, đây là nãi nãi ta dạy ta… Nàng nói cô cô rất thích ăn!

Ôn Bình liếc qua thức ăn trên bàn, khẽ gật đầu:

-Nấu cơm là chức trách của Hoài Diệp, lần sau có thể trực tiếp đi phòng bếp ăn!

-Vâng!

Mấy người khẽ gật đầu.

Ôn Bình thì đưa ánh mắt đặt ở trên linh mễ, hạt thóc đã ép cong đầu bông, hơn nữa hạt nào hạt nấy to chắc. Ôn Bình hái xuống một hạt, lột vỏ — không có hàm lượng nước dư thừa.

Lại bỏ vào trong miệng nhai nhai, Ôn Bình vui mừng ra mặt.

Xong rồi!

Ôn Bình động thủ vẽ một ra khu vực:

-Diệp Phi, ngươi thu hoạch số lúa trong khu vực này, lại đi Thương Ngô thành gọi người giã gạo đến đây… Gạo này sáng mai ta muốn dùng!

Diệp Phi liền vội vàng gật đầu.

Tiếp đó, Ôn Bình trở về Vân Lam sơn, tiến vào Hung thú thí luyện trường tu luyện một phen.

Lúc chạng vạng tối, Diệp Phi liền đưa gạo đến cho Ôn Bình.

Thu hoạch một phần tư mẫu ruộng thì được một vạc nhỏ linh mễ, nếu như để ăn uống thường ngày thì người của Bất Hủ tông ăn ba ngày là hết sạch.

Đến sáng sớm hôm sau, lúc Ôn Bình chuẩn bị làm linh thiện cho Bích Nguyệt Phiêu Linh thì thuận tiện nấu một nồi linh mễ.

【VIP】 Hương Linh Mễ Lan Xa Trăm Dặm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hôm sau.

Mọi người nghĩ đến lúc ngàn bậc thềm mở ra lần nữa cho nên không ai đi sớm đến Trọng Lực trường hoặc Chiến cảnh để tu hành, mà tất cả đều đi đến trù phòng chuẩn bị ăn điểm tâm, chờ tông chủ mở ngàn bậc thềm.

Mỗi một lần mở ra, ai cũng không muốn bỏ qua.

Vừa chuyện trò vui vẻ vừa đi đến trù phòng thì tự nhiên không thể thiếu chủ đề về ngàn bậc thềm.

Trước mắt, Vu Mạch là người đi được xa nhất.

Đã đến nửa đoạn sau của ngàn bậc thềm, cũng chính là được sáu trăm bậc.

Vu Mạch giấu hưng phấn trong lòng, sải bước đi đến trù phòng, trò chuyện cùng hai người Tần Sơn và Vân Liêu đến quên cả đất trời, nhưng khi liếc ra sau lưng không thấy Chiêm Đài Thanh Huyền đâu thì vội vàng quay qua hỏi Chiêm Đài Diệp ở bên cạnh:

- Tiểu Diệp, nãi nãi ngươi đâu? Hôm nay là ngày ngàn bậc thềm mở ra, bỏ lỡ coi như phải đợi lần sau rồi!

Hắn tưởng đâu là Chiêm Đài Thanh Huyền quên ngày mở ra ngàn bậc thềm.

Dù sao mấy hôm nay, chỉ có hôm qua là bà ta xuất hiện qua một lần.

Chiêm Đài Diệp ngừng nói chuyện với Hoài Diệp, vội vàng trả lời:

- Hồi bẩm trưởng lão, nãi nãi ta đang bế quan!

- Bây giờ bế quan, chẳng lẽ không thể chậm một ngày?

- Vâng. Nãi nãi nói ai cũng không cần đi quấy rầy người!

- Được thôi!

Vu Mạch gật đầu, tiếp tục bước đi. Chiêm Đài Thanh Huyền lo bế quan không để ý đến ngàn bậc thềm thì chắc có chuyện quan trọng, hắn cũng không cần phải quan tâm nữa.

Đang lúc đi đến, bỗng nhiên một cỗ dị hương xông vào mũi.

- Mùi gì vậy?

Bọn người Vân Liêu ở bên cạnh cũng ngây ra một lúc, khịt khịt mũi. Hương thơm khiến người say mê chui thẳng vào trong mũi, bắt đầu quanh quẩn trong đầu. Mùi thơm này rất thanh đạm, không như mùi trang điểm nồng nặc trên người nữ tử, nó rất tự nhiên, ngửi qua cảm thấy hơi đặc biệt.

Khiến cho thân thể như đang chờ đón thứ gì.

Loại khát vọng này hoàn toàn từ phát ra từ trong lòng.

Tần Sơn cũng không nhịn được cảm khái một câu:

- Hương thơm này thật đặc biệt nha!

- Là từ trù phòng!

Hoài Diệp là người ngày nào cũng qua lại trong bếp nên vừa ngửi thì biết ngay hương thơm phát ra từ đâu.

Nghe thế, mọi người không tự chủ được cảm thấy hưng phấn, chẳng lẽ tông chủ lại đang làm linh thiện mới?

- Đi!

- Đi mau!

Đám người vui mừng, vội vàng sải bước đi đến phía trù phòng. Quả khiên, sau khi đến gần thì mùi thơm càng ngày

càng nồng đậm, thế nhưng mùi thơm kia lại vẫn rất tự nhiên, ngửi một chút khiến thân thể có một cỗ bạo động khó hiểu.

Cuối cùng, Vu Mạch cũng biết được cỗ bạo động này là gì.

Cũng giống như lúc tu hành mạch thuật ở Hung thú thí luyện trường, muốn tiến thêm một bước từ cảnh giới tiểu thành bước vào cảnh giới đại thành, loại khát vọng phát ra từ thâm tâm này lại khơi dậy, hoàn toàn không cần bản thân phải liên tưởng.

- Tông chủ!

Vừa vào trù phòng, đám người vội vàng chào hỏi, sau đó ghé mắt nhìn về phía bếp lò.

Quả nhiên, một chiếc bát lớn hé một nửa, khói trắng đang bốc lên nghi ngút.

Sau đó liền nghe Ôn Bình hô một tiếng:

- Hoài Diệp, lại bưng thức ăn!

- Vâng!

Hoài Diệp trả lời, vội vàng chạy đến.

Nhưng mà những người khác cũng đi theo, vốn chỉ có bảy tám món, một người bưng là đủ, hiện tại lại biến thành mỗi người bưng một món, có cả người không bưng. Thế nhưng lúc bưng thức ăn lên, mọi người phát hiện, thức ăn này chẳng phải là thức ăn bình thường sao? Tuy rất thơm, cũng rất khiến người thèm nhỏ dãi, nhưng không biết có phải là hương thơm mà bọn họ ngửi được ban nãy không.

Sau khi mấy người bưng thức ăn lên lầu hai, Ôn Bình bưng cơm lên theo.

Khi đặt nồi cơm lên bàn, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn vào trong nồi.

Hạt gạo óng ánh long lanh tựa như một rừng thủy tinh đang ở trong nồi, nhìn tựa như bạch tinh nhưng lại càng mê người hơn bạch tinh.

- Ăn đi, ăn cơm xong sẽ mở ra ngàn bậc thềm!

Ôn Bình bới thêm một chén nữa, sau đó ngồi xuống.

Những người khác thì vội vàng cướp xới cơm.

- Ta lên!

- Dương sư huynh, cứ để ta đi đi, ngươi ngồi đó là được!

…

Một trận tranh đoạt, Hoài Diệp thật vất vả mới bới cơm xong cho tất cả mọi người.

Vân Liêu là người đầu tiên cầm lên chén cơm, dù sao hắn làm trưởng lão sớm nhất, bối phận cao nhất, sau khi ăn một miếng, biểu lộ kia là phi thường say mê. Ăn thêm một ngụm lại một ngụm không thể dừng được, tựa như một tên khất cái đói bụng thật lâu bỗng nhiên được ăn cơm vậy. Có thể thấy được hương vị trên đó có thể nói là dễ ăn đến cực điểm.

Ở bên cạnh, bọn người La Mịch mới đụng tới chén cơm thấy như thế thì lập tức ăn ngay.

Sau khi một dòng nước ấm phun trào trong thân thể, Vân Liêu càng kinh hỉ vạn phần. Cẩn thận thể nghiệm hắn mới biết được, cỗ năng lượng kia sau khi dung nhập vào trong thân thể thì dường như nó đang bồi dưỡng Vô Cấu Chi Thể, điều này khiến hắn ngạc nhiên. Tương tự, những người khác sau khi ăn được nửa chén cũng có loại cảm giác này.

- Cơm không chỉ dễ ăn đến cực điểm, đời này ta cũng chưa từng ăn qua cơm ngon như thế, hơn nữa lại có thể ôn dưỡng linh thể!

- Đúng thế, ăn quá ngon!

- Không được, ta muốn ăn ba chén!

- Ta bốn chén!

- Năm chén!

…

Theo đó, số lượng càng báo càng cao.

Cũng giống như tranh nhau đấu giá ở phòng đấu giá, mỗi người đều đang đề cao lượng cơm ăn của mình.

Nếu như để cho người ngoài trông thấy, đoán chừng sẽ nói người của Bất Hủ tông có phải điên rồi hay không, ăn một bữa cơm thôi mà cũng cần phải tranh nhau như vậy?

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Vân Liêu vội vàng mở miệng hỏi ý kiến:

- Tông chủ, đây là cơm gì?

Ôn Bình thản nhiên trả lời:

- Là cơm trắng bình thường thôi, à phải rồi, cơm này có quy định, một người chỉ có thể ăn một chén, trưởng lão cũng không ngoại lệ!

- A!

Nghe thấy Ôn Bình nói thế, Dương Nhạc Nhạc ngây ngẩn cả người.

Làm đại sư huynh, là người lấy cơm sát sau trưởng lão, mới ăn một miếng đã thấy đáy chén, vừa định để Hoài Diệp xới thêm một chén nửa, định hôm nay phải ăn cho bể bụng mới được.

Sau đó Ôn Bình còn nói thêm:

- Phải rồi, Vân trưởng lão, lần trước ta lấy Hỏa Linh Tinh của các ngươi, hôm nay các ngươi có thể ăn thêm hai chén!

- A!

Ba người Vân Liêu lập tức vui mừng, vốn đang ảo não vì quy tắc xuất hiện quá bất ngờ, hiện tại sầu khổ đã biến mất sạch sành sanh.

Bây giờ mới nhớ đến câu nói của tông chủ lúc trước ở chủ điện.

Hóa ra lúc trước Ôn tông chủ nói gạo chính là thứ này, gạo có thể ôn dưỡng linh thể.

Kiếm lời!

Hai chữ này lập tức nổi lên trong đầu bọn họ.

Một buổi hai chén, một ngày chính là sáu chén.

Ngẫm lại đều kích động.

Lúc này, đột nhiên truyền lại tiếng bước chân, Lục Dã đi tới đầu bậc thang, liền vội vàng cười nói:

- Ôn tông chủ… Tất cả mọi người đang dùng cơm à!

Ôn Bình khẽ gật đầu.

Lục Dã đến, hệ thống không có nói với hắn, bởi vì Ác Linh kỵ sĩ không ở đây.

Lúc thăng cấp Thính Vũ các, Ôn Bình liền nghĩ đến loại tình huống này, có người lên núi, trừ phi đã tới gần, nếu không hắn không có cách phát giác.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không hề quan tâm đến chuyện này.

Không phải là một phần tử của Bất Hủ tông thì không thể vào khu tu luyện được, có bỏ tiền vào trong hộp đen cũng vô dụng.

Vân Liêu đứng dậy:

- Lục tiền bối, hôm nay sao lại đến sớm như thế?

Lục Dã trả lời:

- A, hôm nay là cố ý đến chào từ biệt Ôn tông chủ cùng mọi người… Ta cũng nên về Tử Mạch hồ!

Sau đó Lục Dã lại nói tiếp với Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, lão tổ liền xin nhờ ngài, ngày sau Sơn Hoa sẽ lên núi lấy thuốc!

Ôn Bình khẽ gật đầu, nói:

- Yên tâm đi thôi, Mộ Oanh chi độc của Phiêu Linh tiền bối đã thanh trừ không sai biệt lắm, lại ăn mấy ngày hẳn là có thể khỏi hẳn!

Lục Dã vỗ hai tay, chậm rãi khom người.

Để bày tỏ cảm kích!

【VIP】 Người Quen Cũ Của Chiêm Đài Thanh Huyền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lục Dã vỗ hai tay, chậm rãi khom người.

Để bày tỏ cảm kích!

Đây là câu nói hắn thích nghe nhất, cũng coi như tâm nguyện của hắn.

- Ta tiễn ngươi!

Nói xong, Ôn Bình để chén đũa xuống, đứng dậy.

Lục Dã khẽ gật đầu, cười nói:

- Được Ôn tông chủ tiễn biệt, Lục Dã may mắn a!

Ôn Bình không có trả lời, lời khen này…

Có hơi hơi thoải mái!

Bởi vì Ôn Bình đứng lên nên những người còn lại cũng đứng cả lên. Quen biết Lục Dã lâu như vậy, cũng coi như bằng hữu, nói như thế mặc dù không ai tin.

Luyện thể cảnh cùng nửa bước Thần Huyền mà cũng coi là bằng hữu?

Nếu là bằng hữu thì hẳn nên tiễn biệt.

- Đồ ăn này của Ôn tông chủ ta quả thật nghe qua một lần thôi đã thèm nhỏ dãi, đi lần này, chỉ sợ không biết ngày nào mới được gặp lại. Đúng rồi…

Nói xong, Lục Dã từ trong ngực móc ra một tấm danh thiếp, hai tay đưa cho Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, nếu như ngài đến Tử Mạch hồ chơi, hoan nghênh đến làm khách tại Bích Nguyệt gia chúng ta.

- Ừm!

Ôn Bình khẽ gật đầu, thu hồi danh thiếp.

Ở cửa phòng bếp, Bích Nguyệt Di đang đứng ở đó, thấy Ôn Bình đi xuống, liền vội vàng khom người hành lễ.

Hắn cũng không dám giữ lấy thân phận thiếu tộc trưởng Bích Nguyệt gia, dù sao hắn cũng muốn gia nhập Bất Hủ tông đến điên rồi, nếu không phải còn phải trở về phục mệnh, hắn thật muốn ở lại đây luôn.

Khi đưa khách đến dưới ngàn bậc thềm, đám người phất tay tạm biệt.

Không nói có bao nhiêu quyến luyến, thế nhưng ly biệt luôn luôn thương cảm.

Trái lại Bích Nguyệt Phiêu Linh, hắn vậy mà không đến đưa tiễn, cũng không biết đi đâu.

Đưa mắt nhìn hai người Lục Dã cưỡi ngựa biến mất trong Thương Ngô thành, Ôn Bình mới quay người đi lên trên Vân Lam sơn.

Đang muốn quay người, liền nghe có người đang thì thầm.

- Tần lão, đợi chút nữa cho ta một chén cơm!

Không có vấn đề!

- Thiếu gia, ta cũng có thể cho ngài!

Ôn Bình không cần nhìn cũng biết là Tần Sơn, Tần Mịch và Diệu Âm đang nói chuyện.

Tần Sơn mặc dù bây giờ là trưởng lão Bất Hủ tông, thế nhưng suy cho cùng vẫn là người của Tần gia. Tần Mịch vẫn là thiếu chủ của hắn!

Diệu Âm cũng là như thế.

Ôn Bình lập tức mở miệng,

- Tần Mịch, nên nhớ ngươi bây giờ đồng dạng cũng là đệ tử Bất Hủ tông như mọi người. Còn nói lời như thế, lần sau ngươi cũng không cần ăn cơm này nữa!

- Tông chủ, ta sai rồi…

Tần Mịch lập tức cúi đầu.

Rước lấy một trận cười ha hả của bọn người Dương Nhạc Nhạc.

Đặc biệt là Dương Nhạc Nhạc, cười tươi nhất, bởi vì hai ngày này Tần Mịch đều cười hắn.

Cười một tiếng lại cười một tiếng!

…

Bên ngoài Thương Ngô thành.

Một lão giả ngược lại cưỡi một thớt Hồng Mã chầm chậm đi đến Thương Ngô thành, ngựa rất đặc biệt, không giống Phong Lưu Mã cũng không phải loại ngựa bán diện kim trang, con ngựa này hoàn toàn không giống như ngựa bình thường. Màu đỏ, từng điểm trắng lấm tấm trải rộng toàn thân, trông giống như một con chó đốm.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện những điểm lấm tấm kia căn bản không phải da thịt, mà là một tầng lân giáp, bọn chúng sinh trưởng trên thân ngựa giống như phủ thêm một lớp giáp cho con ngựa.

Đồng thời, ở đỉnh đầu của nó có một chiếc sừng dài cỡ bàn tay.

Rất là quái dị.

Bỗng nhiên thấy loại quái mã này đi vào thành, người của Thương Ngô thành đang dọn dẹp phế tích chiến đấu nhao nhao ghé mắt nhìn lại, đa số người cũng là hiếu kỳ.

Nhưng con ngựa này lại quá nhỏ so với con cự yêu dài trăm thước trước kia.

Không ai sẽ đi sợ hãi.

Khi ngựa dừng ở trước mặt một lão hán đang đẩy xe đi ra ngoài, người trên lưng ngựa bỗng nhiên xoay đầu lại:

- Đã đến Thương Ngô thành sao?

- Phải!

Lão hán trả lời.

Không đợi hắn dịch bước rời đi, liền thấy người trên lưng ngựa đột nhiên ngồi thẳng, kẹp lại hai chân, xông vào trong Thương Ngô thành, thủ thành vệ ở hai bên cũng không kịp đi ngăn cản.

- Lão nhân này, chạy đi đầu thai sao!

Thủ thành vệ ở sau hít bụi, nhịn không được mắng một tiếng.

Lúc này, người của Di Thiên tông đang khiêng khối đá lớn ra ngoài thành lơ đãng liếc mắt thấy con ngựa kia, sửng sốt một chút, trong lòng hoảng hốt.

- Kia là "Hắc Bạch Vô Thường"?

- Phải… Ta từng thấy con ngựa này, lần trước một vị cường giả của Thiên Thần Học viện đến bái phỏng tông chủ, ta ở khoảng cách gần trông thấy "Hắc Bạch Vô Thường" của hắn!

- Hẳn có người mạnh hơn đến gây sự với Bất Hủ tông rồi?

- Có lẽ thế!

- Vậy chúng ta không phải sẽ được giải thoát?

Mấy tên Thông Huyền thượng cảnh vui mừng, đứng ở đó hàn huyên.

Thành vệ trực tiếp đi qua, nổi giận nói:

- Các ngươi có thể nhanh lên không, trò chuyện gì thế? Còn mang tiếng Thông Huyền cảnh, làm một buổi sáng còn không bằng ta làm!

Cứ như thế xuất hiện cảnh tượng một vị tu sĩ luyện thể thất trọng giận dữ mắng mỏ Thông Huyền thượng cảnh.

Cảnh tượng này, cho dù là ai mà bị nói như thế cũng không khác gì bị làm nhục.

Một vị Thông Huyền thượng cảnh nổi giận, lập tức liền bị người bên cạnh đè lại.

- Nhịn!

- Ngươi không muốn chết, liền phải tiếp tục nhẫn!

Người kia có chút không cam lòng gật đầu, tiếp tục khiêng đá đi ra ngoài thành.

Bọn họ vừa đi, thành vệ thì nhẹ nhàng thở ra, bất quá chợt nở nụ cười.

Thầm nghĩ trong lòng: Đêm nay trở về ta phải nói cho tình nhân của ta trong thanh lâu một chút, lão tử cũng từng mắng qua Thông Huyền thượng cảnh.

Một bên khác, sau khi lão giả cưỡi ngựa vào thành, trực tiếp đi đến phía Bất Hủ tông. Hắn từng qua Bất Hủ tông, nhưng là chuyện của một trăm năm trước kia.

Đương nhiên, hắn chỉ là đi ngang qua.

Để hắn chờ ở nơi chật hẹp nhỏ bé này thì chẳng khác gì giết hắn.

Sau khi vào thành, nhìn xem bốn phía, lão giả cười thầm một tiếng:

- Có chút thú vị, nhiều Thông Huyền cảnh như thế bị luyện thể cảnh bắt đi chuyển gỗ, đẩy xe gỗ!

Thông Huyền cảnh trong mắt hắn không mạnh, thế nhưng cũng không nên yếu đến mức như thế này?

Nhìn bốn phía, vừa đi đến Vân Lam sơn lướt qua bọn người Lục Dã.

Lục Dã nhìn hắn, hắn cũng nhìn Lục Dã.

Khi đã đi qua một đoạn xa, lão giả có hơi tò mò mà thấp giọng thì thầm một câu:

- Địa phương nhỏ như này cũng có nửa bước Thần Huyền? Tòa thành nhỏ này đúng là có chút thú vị!

Hắn chỉ định đến gặp Chiêm Đài Thanh Huyền một hồi, chứ không quan tâm nàng gia nhập tông môn nào. Vào thành lại thấy được những thứ lại khiến hắn sinh lòng tò mò về việc Chiêm Đài Thanh Huyền gia nhập tông môn.

Khi đến dưới chân Vân Lam sơn, vừa hay nhìn thấy đoàn người Chiêm Đài Diệp chuẩn bị trở về Bất Hủ tông.

- Tiểu Diệp!

Lão giả trực tiếp mở miệng hô.

Chiêm Đài Diệp dừng bước, nhướng chân mày, chợt quay đầu nhìn người đến, cười trả lời:

- Lương Bình gia gia, sao ngươi lại tới đây?

Cơ Lương Bình cười từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nói:

- Đến thăm ngươi!

Chiêm Đài Diệp cười trả lời:

- Hắc hắc, ta không tin, ngươi đến tìm nãi nãi ta?

- Tiêu nha đầu nhà ngươi, nói cứ như ta với nãi nãi ngươi có quan hệ đặc biệt gì vậy. Nhưng cũng coi như thế đi, nãi nãi ngươi lưu lại tin cho ta, nếu như cần thì đến đây tìm nàng, cái này không… Ta đến!

- Lương Bình gia gia, ngươi khả năng đến không phải lúc, nãi nãi nàng vừa bế quan!

- Không sao, ngươi đi gọi nàng, nàng nói qua ta tùy thời có thể đến tìm nàng!

- Lương Bình gia gia có việc gấp?

- Đương nhiên!

- A, vậy ngài ở đây chờ đi, ta đi tìm tông chủ của chúng ta!

Ôn Bình chưa cho phép, nàng cũng không dám tùy tiện mang người ngoài lên Bất Hủ tông, huống hồ, còn là một vị cường giả Thần Huyền thượng cảnh.

Cơ Lương Bình khoát khoát tay, lạnh nhạt trả lời:

- Không cần hắn đến đón tiếp ta, ta không có ý định gặp hắn, mang ta đi tìm nãi nãi ngươi là được rồi!

Hắn cũng không muốn sau khi gặp gỡ, người của tông môn này lại coi hắn thành thần hộ mệnh.

Hắn không phải chưa từng gặp qua, lần trước đi một cái nhất tinh tông môn, hắn cũng chỉ là tản bộ một vòng nghỉ chân một chút, không nghĩ đến liền thành Cơ Lương Bình hắn có quan hệ không tầm thường với tông môn kia.

Quả thực là bị tông môn kia mượn tên tuổi của mình phát triển thành nhị tinh tông môn.

Hắn cũng không muốn lại xuất hiện loại sự tình này.

【VIP】 Thổ Hào Tiện Tay Là 1000 Khối Bạch Tinh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc đang định cất bước đi lên, Chiêm Đài Diệp lại nói:

- Lương Bình gia gia, ngươi nghĩ nhiều rồi!

- Nha đầu ngươi!

Cơ Lương Bình cười mắng một tiếng, cũng không để ý đến câu nói đó, chỉ cho rằng Chiêm Đài Diệp đang nói đùa mà thôi.

Không đợi hắn tiếp tục nói, Chiêm Đài Diệp liền chạy, đành phải buông xuống cánh tay mà hắn vừa nâng lên.

Một bên khác, Chiêm Đài Diệp chạy như điên, đuổi theo Ôn Bình ở trên cùng của ngàn bậc thềm.

- Tông chủ, bằng hữu của nãi nãi ta đến, có việc gấp muốn gặp nãi nãi ta… Ta có thể dẫn hắn lên không?

Ôn Bình đang định mở miệng, liền thấy đôi mắt linh động ngập nước của Chiêm Đài Diệp, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Cô nương này, nếu như cầu những người khác, thật đúng là không có ai muốn cự tuyệt.

Nhưng hắn không phải là người như thế.

Ôn Bình lên tiếng trả lời:

- Vậy à? Để hắn ngồi ở kia, không thể đi loạn, ngươi đi gọi nãi nãi ngươi đến!

Nói xong, Ôn bình chỉ tay về phía bàn đá ở bên quảng trường.

Vương bá đang loay hoay ngồi ở kia thử tay nghề điêu khắc mà hắn mới học được từ Vương thợ mộc trong Thương Ngô thành.

- Được!

Chiêm Đài Diệp liếc nhìn qua, khẽ gật đầu, kết quả này cũng không khiến nàng thất vọng bao nhiêu.

Tiếp đó, Chiêm Đài Diệp lập tức đi xuống dưới ngàn bậc thềm dẫn Cơ Lương Bình lên, sau đó lại đi gọi nãi nãi đang bế quan của nàng.

Nhưng đợi cho đến khi gọi được Chiêm Đài Thanh Huyền thì Cơ Lương Bình tựa hồ có hơi tức giận bất bình.

Bởi bên cạnh còn ngồi một lão già hợm hẹm.

Tuy hắn cũng già nhưng tốt xấu gì hắn cũng là Thần Huyền thượng cảnh, gia hỏa ở bên cạnh này thế mà chỉ lẩm bẩm một mình.

Chiêm Đài Thanh Huyền thấy thế thì cười cười, biết Vương bá bị bệnh về tai nên không nghe rõ, nhưng bà cũng không giải thích gì cả, mở miệng nói liền:

- Lương Bình đại ca, yên tâm đi, mấy cái Tuyền Qua Đồ mà Thiên Thần Học Viện muốn ta sẽ nhanh chóng làm ra. Chờ qua một đoạn thời gian ngắn nữa ngươi lại đến lấy là được rồi!

- Ừm, lần này đến, ta có chuyện muốn nói cho ngươi. Phải tăng thêm 3 cái, vật liệu ta mang đến cho ngươi!

Nói xong, Cơ Lương Bình vội vàng lấy một Tàng giới mới từ trong Tàng giới đang đeo ra:

- Thời gian giao hàng vẫn như cũ, khả năng thời gian có chút gấp, mong là không mang lại phiền phức cho ngươi!

- Không sao cả!

Chiêm Đài Thanh Huyền cười khẽ gật đầu, thu hồi Tàng giới.

Cơ Lương Bình vừa cười vừa nói:

- Di Thiên tông bỗng nhiên xuất hiện thêm bảy tám tên Thông Huyền hạ cảnh dưới 30 tuổi, hơn nữa tiểu gia hỏa còn tu luyện Hoàng cấp trung phẩm mạch thuật đến viên mãn. Cũng không biết hắn tìm đâu ra những người này. Vì thắng Thiên Thần Học Viện chúng ta mà thật hạ nổi vốn gốc, không sợ bị ăn chết sao?

- Ha ha!

Nói đến Di Thiên tông, Chiêm Đài Thanh Huyền không biết nên nói gì.

Di Thiên tông quả thật chẳng khác gì sợi xích, ai cũng liên quan đến bọn họ.

Bây giờ nàng mới nhớ đến, lão đại ca này của mình là viện trưởng nội viện Thiên Thần Học Viện, tử thù của Di Thiên tông, ràng buộc này còn mâu thuẫn hơn cả mối quan hệ giữa Bất Hủ tông và Di Thiên tông.

- Để ta làm 10 Tuyền Qua Đồ, tiêu hao 1000 khối bạch tinh, Lương Bình đại ca, ngươi thật bỏ được!

- Không thắng liền mất mặt, đập nồi bán sắt cũng quyết không thể thua nữa, thua liên tục 10 năm rồi. Nếu thua nữa thì mặt mo cũng không chịu nổi!

Chiêm Đài Thanh Huyền cười cười, chợt nói tiếp:

- Được thôi, Lương Bình đại ca, ta sẽ nhanh chóng làm ra. Đến lúc đó ta sẽ tự mình đưa qua, hôm nay không giữ ngươi lại được, hôm khác chúng ta lại tụ họp đi!

Nàng xem chế tác thư nhị tinh Tuyền Qua Đồ cũng được chút thành tựu rồi, thực sự không muốn vì bất cứ chuyện gì mà trì hoãn chuyện tu hành của bản thân.

Tuy nói hóa ra là khách, thế nhưng hôm nay coi như xong.

Khách cũng không phải khách.

Cơ Lương Bình khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

Sau đó liền nghe Chiêm Đài Diệp ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Nãi nãi, ngài có muốn ăn chút cơm xong lại bế quan không?

…

Trong phòng bếp.

Ôn Bình vừa định đi xới cơm, kết quả phát hiện cơm trong nồi đã sớm thấy đáy. Bọn người Vân Liêu mỗi người ba chén, gần như ăn sạch nồi.

Không có cách, Ôn Bình đành phải cầm chén đi xuống dưới lầu.

Khi mở ra nắp nồi, khói trắng nóng hổi bừng lên.

Mùi thơm lan bốn phía!

…

- Mùi gì vậy?

Cơ Lương Bình mới đứng dậy khỏi bàn đá lập tức ngây ra, theo đó nhúc nhích mũi, nhìn quanh bốn phía. Nhưng hắn nghĩ đến khả năng đầu tiên là thiên tài địa bảo thành thục. Bởi vì một vài loại thiên tài địa bảo đặc thù khi thành thục sẽ tỏa mùi thơm đặc biệt ra xung quanh, khiến người say mê.

Chiêm Đài Thanh Huyền cũng nhịn không được cảm thán một câu:

- Đúng thế a, mùi gì nhỉ, thật là thơm!

Chiêm Đài Diệp trả lời:

- Nãi nãi, đây là điểm tâm do tông chủ làm. Vốn là trưởng lão để ta đi gọi người đến ăn, thế nhưng người nói bế quan nên ta không đi quấy rầy người!

- Điểm tâm…!

Chiêm Đài Thanh Huyền thì thầm một tiếng, chợt muốn từ biệt.

Nhưng bây giờ Cơ Lương Bình ở bên cạnh lại biểu lộ cổ quái, hơn nửa bất tri bất giác đi đến phía trước một đoạn. Khi mà Chiêm Đài Thanh Huyền nhịn không được muốn gọi hắn lại, Cơ Lương Bình bỗng nhiên quay đầu lại, hỏi:

- Thanh Huyền, dị hương như thế, hẳn là thiên tài địa bảo gì đó thành thục!

Hắn nói như thế ý là muốn mang Chiêm Đài Thanh Huyền đi xem một chút.

Hiển nhiên hắn không có nghe được những lời ban nãy của Chiêm Đài Diệp.

Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Lương Bình lão ca, mùi thơm này chỉ là đồ ăn của Bất Hủ tông chúng ta mà thôi!

- Đồ ăn?

Mùi hương đặc biệt như thế mà lại chỉ là đồ ăn?

Tuy không có ý gì với đồ ăn, thế nhưng đồ ăn có thể tản mát ra loại mùi này, hắn thật nổi lên tâm tư đi xem một chút.

Cơ Lương Bình lập tức nói:

- Ta có thể ăn bữa cơm sao?

- Vậy thì phải hỏi tông chủ của chúng ta, vừa vặn… Dẫn ngươi đi gặp tông chủ của chúng ta, hai ngươi có thể nói chuyện!

Cả hai đều mâu thuẫn với Di Thiên tông rất sâu nên hẳn sẽ dễ nói chuyện, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu nha.

- Đây…!

Cơ Lương Bình do dự.

Hắn không muốn qua lại gặp gỡ với tông chủ Bất Hủ tông.

Nhưng trong lúc do dự, Chiêm Đài Thanh Huyền đã đi xa, hết cách nên hắn chỉ đành phải đi lên, chuẩn bị đi bước nào hay bước đó, cùng lắm chút nữa cho chút cảnh cáo là được rồi.

Ngay lúc ba người đi đến cách phòng bếp không xa, Ôn Bình vừa vặn xới cơm từ cổng đi ngang qua, liếc mắt thấy được người ở sau lưng Chiêm Đài Thanh Huyền thì hỏi:

- Chiêm Đài trưởng lão, đây là bằng hữu của ngươi?

Ôn Bình lập tức để hệ thống điều ra thông tin cá nhân của Cơ Lương Bình.

Nhưng sau khi nhìn hai lần thì hắn cũng không để ý nhiều về vị Thần Huyền thượng cảnh này.

Chỉ cần không phải đến đây gây chuyện thì sao cũng được.

Chiêm Đài Thanh Huyền vội vàng báo ra tục danh của Cơ Lương Bình:

- Tông chủ, đây là viện trưởng nội viện Thiên Thần Học Viện, cũng là bằng hữu của ta!

Nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền nhìn xem bên cạnh mình, Cơ Lương Bình không có phản ứng gì.

Chỉ thấy Cơ Lương Bình thất thần nhìn Nguyệt Quang Thụ ở hai bên.

Nguyệt Quang Thụ trồng thành hàng?

Tông môn này cũng quá xa xỉ đi?

Cơ Lương Bình vừa cười vừa nói:

- Thú vị… Khó trách một Tuyền Qua thần tượng như ngươi lại gia nhập tiểu tông môn này, hóa ra tông chủ tông môn này không thiếu tiền!

Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ cười một tiếng, nói:

- Lương Bình đại ca, đây là tông chủ của chúng ta!

- Tông chủ, còn trẻ như thế?

Cơ Lương Bình liếc qua nhưng không phải đặc biệt để ý.

Ánh mắt dừng lại ở chén cơm trong tay Ôn Bình, kia là đầu nguồn của mùi thơm.

Loại mùi thơm này vậy mà lại khiến cho linh thể của hắn bạo động.

Tựa như con sói cực đói.

Đang lúc hắn định hỏi thăm, Ôn Bình liếc mắt nhìn Cơ Lương Bình cũng không để ý nhiều mà chỉ nói với Chiêm Đài Thanh Huyền:

- Chiêm Đài trưởng lão, đừng để bằng hữu của ngươi chạy lung tung, một canh giờ sau phải xuống núi. À phải, sáng nay nấu cơm còn sót lại một chén cuối, nếu như ngươi muốn ăn thì xuống dưới lấy, sau bữa ăn sẽ mở ngàn bậc thềm!

【VIP】 Rốt Cuộc Ngươi Bán Hay Không

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu.

- Lương Bình đại ca, nghe không, chỉ còn một bát cuối cùng… Tiểu Diệp, đi tiễn Lương Bình gia gia ngươi một chút!

Cơ Lương Bình không có trả lời, hắn chỉ là nhìn bóng lưng Ôn Bình lên lầu hai, chợt liếc qua tấm biển ghi trù phòng vài lần. Hắn xác định, cơm kia nhất định là thiên tài địa bảo, chỉ bằng dị hương lan ra cũng đủ để chứng minh tất cả. Thiên tài địa bảo không quá lớn, lại giống như hạt gạo, hắn quả thật không nghĩ ra đây là thứ gì.

Không, phải nói là nghe cũng chưa nghe nói qua.

Sống hơn 200 năm, hắn còn chưa bao giờ nghe nói có loại vật này.

Hắn bây giờ cũng không quan tâm gì đến chuyện gặp gỡ người gì gì kia, lập tức nói với Chiêm Đài Thanh Huyền ở bên cạnh:

- Thanh Huyền, tông chủ của các ngươi ăn cơm gì?

Ý của hắn chính là, cơm kia rốt cục là thiên tài địa bảo gì?

Chiêm Đài Thanh Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng, trả lời:

- Vậy thì ngươi phải hỏi tông chủ chúng ta, bất quá, Lương Bình đại ca, dừng lại tại đây đi. Nơi đây không phải là Thiên Thần Học Viện của các ngươi, hỏi nhiều như thế để làm gì? Không có việc gì liền trở về đi, qua hai tháng nữa ta sẽ đưa mười Tuyền Qua Đồ cho ngươi, cam đoan phẩm chất tốt nhất!

Ôn Bình xem mặt mũi của bà để Cơ Lương Bình lưu tại đây đã là một loại ban ân, bà làm sao lại không thức thời để Cơ Lương Bình hỏi lung tung này kia, nhìn trộm bí mật của tông môn.

Nhưng Cơ Lương Bình giống như không có nghe những lời của bà, tiếp tục nói:

- Gấp cái gì, ta muốn kết giao bằng hữu với tông chủ Bất Hủ tông này. Lại nói ta cũng là khách, cũng không thể ở lại ăn một bữa sao? Chỉ một chén thôi cũng được, ngươi ngày nào cũng ăn, cho ta ăn một chén đi, ăn xong ta sẽ đi!

- Ngươi…!

Chiêm Đài Thanh Huyền lắc đầu không thể làm gì hơn.

Sau đó liền nghe thấy giọng của Ôn Bình từ trên lầu vọng xuống:

- Chiêm Đài trưởng lão, đừng để bằng hữu của ngươi được một tấc lại muốn tiến một thước. Nếu lại thế nữa, ta cũng chỉ có thể hạ lệnh trục khách!

Chiêm Đài Thanh Huyền ngượng ngùng cười một tiếng, nói với Cơ Lương Bình:

-Ngươi cũng thấy đó!

-Tiểu oa nhi có quyết đoán!

Cơ Lương Bình cũng không giận, hắn là một người sống hơn hai trăm năm nên không đến mức nhỏ nhen như thế. Trái lại, hành động của Ôn Bình khiến hắn cảm thấy thật thoải mái, tông chủ của tông môn khác thấy hắn thì a dua nịnh hót, hận không thể lập tức trở thành con của mình, còn tiểu tử này thì lại hoàn toàn tương phản.

Nhưng, điều này cũng càng khiến cho ý nghĩ muốn ăn loại gạo kia thêm mãnh liệt.

Linh thể của hắn tu luyện đã mấy chục năm không có tiến triển gì, sau khi đại thành, viên mãn chi cảnh tựa như là xa xa khó chạm. Thế nhưng cơm của tông môn này lại để hắn cảm thấy có thể là một cơ hội để đột phá. Phàn Dị Thể xếp hạng hai

ngàn tám trăm trên Linh Thể Bảng nếu như đến viên mãn chi cảnh, cùng cảnh hắn cũng có thể liều mạng với dị mạch Thần Huyền.

Đến lúc đó, tông chủ Di Thiên tông kia rốt cục không có cách đắc ý ở trước mặt hắn.

Lúc này, Ôn Bình ở trên lầu hai thấy mọi người đều ăn gần như xong xuôi, để chén xuống đũa, nói:

- Muốn đi ngàn bậc thềm, đi đến chỗ Vân Liêu trưởng lão báo danh!

Đám người vui mừng.

Rốt cuộc đã đến.

Đặc biệt Vu Mạch là hưng phấn nhất.

Khi tất cả đều đi đến báo danh thì Chiêm Đài Thanh Huyền mới bắt đầu ăn cơm, nhưng nàng chỉ ăn cơm không. Thật ra linh mễ cũng không thể gọi là món chính, nó có thể giống như linh thiện, cho nên có thức ăn hay không cũng không đáng kể. Ngay tại Chiêm Đài Thanh Huyền ăn xong, Ôn Bình cất bước chuẩn bị mang theo đám người đi ngàn bậc thềm.

Nhưng mới xuống lầu thì bị Cơ Lương Bình cản lại.

- Tiểu tử, kết giao bằng hữu không? Lão phu là Cơ Lương Bình, viện trưởng nội viện tam tinh Thiên Thần Học Viện tại Minh Kính hồ!

Cơ Lương Bình nói xong thì thẳng lưng lên.

Cũng đã giới thiệu rồi, hắn phải tỏ ra chút khí phái.

Để người ta biết, kết giao bằng hữu với hắn chính là cơ hội tốt bay lên đầu cành thành Phượng Hoàng.

Nhưng mà, lại nghe được Chiêm Đài Diệp thấp giọng thì thầm một câu:

- Oa, Lương Bình gia gia thật… Không biết nói gì!

Sự tôn nghiêm bình ổn của Thần Huyền thượng cảnh đâu?

Trong lúc nghi hoặc ý tứ của Chiêm Đài Diệp thì nghe được Ôn Bình nói:

- Cơ viện trưởng, nếu như ngươi có việc thì tìm Thanh Huyền trưởng lão bàn chuyện đi. Ta còn phải mang đệ tử đi tu hành!

Cơ Lương Bình ngây ra một lúc.

Đây là cự tuyệt sao?

Cơ Lương Bình hắn tự giới thiệu, muốn kết giao bằng hữu, lại bị cự tuyệt.

Không đúng, khẳng định là hắn không biết cảnh giới của mình.

- Lão phu là Thần Huyền thượng…

Nói được một nửa, Ôn Bình bỗng nhiên nói với Chiêm Đài Thanh Huyền ở bên kia:

-Phải rồi, Thanh Huyền trưởng lão, đợi chút nữa đến chủ điện gặp ta, ta có chuyện muốn nói với ngươi!

Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ gật đầu.

Lúc mọi người đi đến chỗ ngàn bậc thềm, Vu Mạch sáp lại gần, thấy có người ngoài ở đây, cho nên nói chuyện có hơi úp mở.

- Tông chủ, bạch sắc hỏa diễm kia là phần thưởng khi đăng đỉnh?

Ý tứ liền là: Bạch sắc dị mạch cũng là phần thưởng sau khi leo lên đỉnh ngàn bậc thềm?

Ôn Bình lắc đầu:

- Không phải. Làm sao, cảm thấy xích hồng hỏa diễm không tốt sao?

- Không có. Sao lại thế…

Vu Mạch xấu hổ cười một tiếng.

Hắn nào dám ghét bỏ.

Chỉ là sau khi hắn kiến thức đến bạch sắc hỏa diễm kia, cảm thấy nó mạnh hơn xích hồng sắc hỏa diễm. Ai lại không thích thứ mạnh mẽ hơn đâu.

Tần Sơn ở một bên nói tiếp:

- Tông chủ, ta nói cho ngươi, Vu Mạch đây là muốn đăng đỉnh, cho nên ý nghĩ tựu nhiều hơn.

- Còn sớm đâu, hẳn phải đến lần sau mới có thể đăng đỉnh.

Vu Mạch hì hì cười một tiếng, tăng nhanh bộ pháp.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Cơ Lương Bình đi đến bên cạnh Ôn Bình, không nói nhảm, cũng không nói những lời khách sáo kiểu kết giao bằng hữu mà là nói thẳng:

- Tiểu tử, cơm ngươi ăn kia, có thể bán cho ta một chút được không?

- Không bán!

Ôn Bình trả lời thẳng luôn tại đó.

Cơ Lương Bình vội vàng mở miệng, vừa báo một cái giá, xem Ôn Bình không chút biểu tình lập tức tiếp tục nâng giá cao

- Ta có thể trả 1 khối bạch tinh 1 cân… Nếu như ngươi cảm thấy chưa đủ, có thể ra giá thoải mái, ta nhất định trả được. Cơ Lương Bình ta tuy nói không giàu bao nhiêu, thế nhưng một hai trăm viên bạch tinh bây giờ cũng có thể lấy ra được!

Ôn Bình vẫn như cũ là hờ hững nói một câu:

- Cơm dành cho bản thân ăn, không bán!

- Thiên Thần Học Viện chúng ta có thể trực tiếp nâng đỡ ngươi trở thành ngụy tam tinh tông môn, chỉ cần ngươi muốn, ta tùy thời cho tông môn các ngươi 18 danh ngạch đệ tử nội viện… Thiên Thần Học Viện chúng ta mỗi năm chỉ thu 3 đệ tử nội môn!

Vì để tránh cho đối phương cảm thấy danh ngạch của nội viện đệ tử không phải rẻ như thế, hắn vội vàng nói ra số lượng tuyển nhận hàng năm.

Nhưng mà, Ôn Bình lần này không thèm trả lời mà đi thẳng luôn.

Cơ Lương Bình vội vàng nói với Chiêm Đài Thanh Huyền ở bên cạnh:

- Thanh Huyền, giúp ta…

- Ta không giúp được ngươi!

Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ cười một tiếng, im lặng nhìn Cơ Lương Bình.

Hắn chẳng phải là một Thần Huyền thượng cảnh viện trưởng nội viện sao, sao bộ dáng lại giống như dân chợ búa mua hàng trong đô thị phồn hoa vậy?

Bất quá nghĩ đến Cơ Lương Bình lần đầu tiên có bộ dáng này, bà cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Nếu như truyền đi, người của Minh Kính hồ đoán chừng ai cũng không tin đi, viện trưởng Cơ Lương Bình của Thiên Thần Học Viện cao cao tại thượng sao lại giống như dân chợ búa?

Bước đi từng bước, đám người đã đến ngàn bậc thềm.

Ngay lúc đi xuống, Cơ Lương Bình bước nhanh đến bên cạnh Ôn Bình, sau đó nói:

-Tiểu tử, rốt cục ngươi bán hay không, không bán cẩn thận ta phá hủy nơi này của ngươi!

Câu nói này vừa ra, Chiêm Đài Thanh Huyền biến sắc.

Vội vàng muốn mở miệng ngăn lại, bà biết Cơ Lương Bình không phải người ngang ngược như thế, đây nhất định là lời nói ra lúc nóng nảy mà thôi.

Thế nhưng bà sợ Ôn Bình coi là thật!

【VIP】 Chủ Điện Thăng Cấp Thành Công

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thế nhưng bà lại sợ Ôn Bình coi là thật!

Nếu như để cho đầu giao long kia đi ra, người bạn già này của bà e sẽ phiền phức to.

Không chờ bà nói , Ôn Bình mở miệng trước:

- Hôm nay hủy bỏ mở ra ngàn bậc thềm, tất cả mọi người quay về tông môn!

Chiêm Đài Thanh Huyền thầm nghĩ không tốt, vội vàng bước đến trước người Cơ Lương Bình rồi giải thích:

- Tông chủ, bằng hữu này của ta không phải có ý này, hắn không cố ý nói như vậy!

Những người khác nghe thấy hủy bỏ mở ra ngàn bậc thềm mặc dù có chút thất lạc, thế nhưng vừa nghe thấy có mâu thuẫn với Thần Huyền cảnh thì hoặc nhiều hoặc ít vẫn có chút chờ mong.

Thần Huyền cảnh đánh nhau, xem trăm lần cũng không chán.

Thật ra bọn họ cũng không phát hiện, chính bọn họ càng ngày càng thích xem Thần Huyền cảnh bị hành hạ.

Cơ Lương Bình ở một bên không kịp phản ứng, không rõ vì sao Thanh Huyền lại đột nhiên xin tha cho hắn, chẳng lẽ không phải là bà cầu mình tha thứ cho tông chủ của bà sao?

Ta mới là cường giả Thần Huyền thượng cảnh, ngươi quên rồi sao?

- Thanh Huyền, ngươi hồ đồ rồi?

- Hồ đồ cái đầu nhà ngươi!

Chiêm Đài Thanh Huyền giận mắng một câu, sau đó lại quay đầu lại, đã không thấy tung tích của Ôn Bình cùng những người khác trên ngàn bậc thềm.

Trong lòng cảm giác được có chút không ổn, vội vàng muốn đi giải thích, kết quả một bước liền đi đến đỉnh Vân Lam sơn .

Đỉnh núi mấy trăm bậc, một bước đã đến!

- Cái này…

Đang lúc Chiêm Đài Thanh Huyền kinh ngạc, Ôn Bình hướng về phía mọi người nói:

-Tất cả đi làm việc của mình đi, thời gian mở ra ngàn bậc thềm bàn lại sau!

Dương Nhạc Nhạc nghi hoặc hỏi thăm:

- Không đánh?

- Nghĩ gì hả, đánh gì mà đánh!

Kết quả liền là bị Chiêm Đài Thanh Huyền giận dữ mắng mỏ một câu, cộng thêm một cái cốc đầu.

Dương Nhạc Nhạc kêu một tiếng đau đớn, tranh thủ thời gian chuồn mất.

Mà khi Chiêm Đài Thanh Huyền muốn giải thích với Ôn Bình, ánh mắt của Ôn Bình dừng lại chỗ chủ điện đã tan sương trắng

- Chủ điện thăng cấp thành công!

- Quan ảnh thất thăng cấp thành công!

Ôn Bình mở miệng nói:

- Thanh Huyền trưởng lão, ngươi đi khu ký túc xá chờ ta, chờ chút nữa ta đi qua tìm ngươi!

Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu, tiếp tục nói:

- Tông chủ, bằng hữu kia của ta không phải cố ý!

- Ta biết… Thế nhưng nói ra thì phải chịu trách nhiệm. Đi đi, không nói nữa, ta không giết hắn là được!

Ôn Bình định nhốt đối phương trên ngàn bậc thềm, về phần nhốt bao lâu thì phải xem tâm trạng của hắn.

Thần Huyền thượng cảnh, cũng không thể muốn nói gì thì nói được.

Nói xong, Ôn Bình bước thẳng vào trong chủ điện.

…

Ngàn bậc thềm.

Trông thấy người chung quanh đều mất tăm, Cơ Lương Bình đầu tiên là ngây ra một lúc, sau chợt hô lớn mấy tiếng:

- Thanh Huyền! Thanh Huyền!

Nhưng không có ai trả lời.

- Người đâu?

Sau khi thì thầm một câu, Cơ Lương Bình lập tức phóng ra thần thức, thế nhưng dò xét đến trước mấy mét cũng không thấy động tĩnh. Âm thầm kinh ngạc tông môn này không ngờ lại có thủ đoạn cấm chế thần thức, một cảm giác quái dị tự nhiên sinh ra bởi vì hắn một mực đi lên, cây cối chung quanh cũng một mực lướt qua bên cạnh mình.

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lẫn phía sau lưng dường như chưa từng thay đổi.

Cách chỗ mình mười bậc thang có một chiếc lá khô đỏ, trong đông đảo lá khô màu vàng thì nó dễ thấy nhất.

Nhưng mà, bản thân đi xa trên trăm bậc, chiếc lá khô đỏ kia vẫn cách xa mười bậc.

- Chuyện quái gì xảy ra?

Ý niệm đầu tiên mà Cơ Lương Bình nghĩ đến chính là mê trận.

Rất có thể là người tông chủ kia ra tay, hắn nghe mình uy hiếp nên phát động ngay mê trận, nếu không đám người sẽ không bỗng nhiên biến mất trước mắt hắn, bản thân hắn cũng sẽ không gặp tình huống đi mãi mà vẫn ở nguyên chỗ cũ. Nhưng cũng còn may, hắn có Mịch Trân Châu, chuyên môn khắc chế loại mê trận này.

- Tiểu tử, chờ khi trở lại, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của lão tử!

Sau khi âm thầm thề, hắn móc ra một viên Mịch Trân Châu từ trong Tàng giới.

Bóp nát!

Huỳnh quang tỏa khắp!

Nhưng lại không có chút động tĩnh, không xuất hiện tình huống huỳnh quang chỉ đường.

- Sao lại như thế!

Nói xong, hắn lại móc ra mấy viên nữa.

Nhưng mà, sau khi bóp nát lại vẫn không có phản ứng gì.

Lần này hắn thật hoảng hốt.

Đồ đần cũng hiểu mê trận này rất cao cấp, hắn đây là bị vây chết!

Xong.

Nếu là người tông chủ kia hẹp hòi, vĩnh viễn không mở trận thả hắn rời đi, hắn không phải sẽ chết đói ở đây?

Thần Huyền thượng cảnh, cũng chỉ tối đa một tháng không ăn cơm, không uống nước.

…

Trong chủ điện.

Ôn Bình ngắm nhìn bốn phía vài lần, sau khi thăng cấp thì chủ điện cũng không có khác biệt gì rõ rệt hơn trước kia, chẳng qua là màu sắc biến hóa một chút, càng trở nên khí phái hơn.

- Hệ thống, Quan ảnh thất sau khi thăng cấp có xuất hiện công năng mới không?

- Không có.

Câu trả lời này không khiến Ôn Bình bất ngờ, Quan ảnh thất dù sao cũng là khu nghỉ ngơi thư giãn, có khả năng nhất chỉ là thương điếm nội trí xuất hiện thứ mới. Tiếp đó, Ôn Bình mở ra địa đồ tông môn, lại mở ra thương điếm nội trí, nhưng lại không có thêm thứ gì. Hỏi hệ thống mới biết được, Quan ảnh thất chỉ là tăng thêm một chút vị trí.

- Hệ thống, vậy chủ điện có công năng gì mới?

Chủ điện là không thể nào thăng cấp mà không được gì.

Điểm này Ôn Bình dám chắc chắn đánh cược.

Quả nhiên, hệ thống trả lời:

- Sau khi thăng cấp, chủ điện có công năng mới là mở rộng phạm vi thế lực. Trước mắt, phạm vi thế lực của Bất Hủ tông chỉ là Vân Lam sơn, Nhiễu sơn, Dược sơn, Phi Giáp sơn bốn cái sơn phong. Sau khi thăng cấp thì tăng thêm một khu vực mới, là khu chế tạo kiến trúc đặc thù, do kí chủ tự mình phân chia.

- Cái này có thể… Địa bàn mới!

- Ngoài ra, chủ điện tự động diễn sinh ra mạch trận, có các năng lực sát phạt, năng lực phòng ngự , dùng để chống lại địch nhân do thám xâm lấn. Nhưng cụ thể là loại hình mạch trận nào thì cần bản thân kí chủ rút thăm. Kí chủ muốn rút thăm bây giờ luôn không?

- Rút!

Mạch trận, hắn lần đầu nghe nói đến thuyết pháp này. Nhưng nếu có mạch môn tồn tại thì mạch trận cũng không có gì là cổ quái, nghĩ đến chắc cũng không khác gì trận pháp.

Sau một khắc, bàn quay xuất hiện lại bắt đầu xoay tròn.

Rốt cục, kim đồng hồ dừng lại trên hai chữ mê trận.

- Sát trận của ta!

Thật ra Ôn Bình rất muốn một cái sát trận.

Cứ như thế cũng không cần luôn luôn phiền phức giao long.

Sau một khắc, trước mắt xuất hiện tin tức mê trận.

- Mê trận cấp một, có thể vây khốn, na di cường giả tiến vào Bất Hủ tông cao hơn Ác Linh kỵ sĩ của Thính Vũ các một đại cảnh giới. Đồng thời, kí chủ có thể tăng thêm danh sách trắng, danh sách trắng có thể tự động ra vào Bất Hủ tông, không bị mê trận quấy nhiễu, ngược lại, nếu tự tiện tiến vào Bất Hủ tông thì sẽ bị mê trận "Đuổi ra ngoài cửa" hoặc là "giam ở trong đó".

- Có thể nhốt người cao hơn một cảnh giới, vậy sau lần thăng cấp này thì Ác Linh kỵ sĩ liền là Thần Huyền thượng cảnh… Trấn Nhạc cảnh cường giả đến cũng sẽ bị nhốt lại?

- Đúng, chỉ cần không vượt qua phạm trù một đại cảnh giới, cũng có thể vây khốn.

- Vậy thì là tốt rồi, nếu như ta không ở trong tông môn, cũng cho bọn họ thêm một chút an toàn bảo hộ, phải rồi, giúp ta đem tất cả mọi người của Bất Hủ tông lên danh sách trắng… Cơ Lương Bình trên ngàn bậc thềm kia đừng thêm vào!

- Đang tăng thêm.

- Tăng thêm thành công.

- Đang bố trí mạch trận…

- Bố trí thành công.

Ôn Bình lập tức đi đến bên cửa sổ nhìn xem bầu trời Vân Lam sơn, vẫn trong xanh như cũ, không chút biến hóa. Thế nhưng hắn biết, hiện tại có mê trận bao phủ chỗ này. Thôi nhìn bầu trời, Ôn Bình lập tức nói:

- Phải rồi, hệ thống, địa giới mới rộng bao nhiêu? Có phải ta kiếm bất kỳ chỗ nào thì chỗ đó sẽ trở thành địa bàn của ta?

- Thế lực mới có diện tích ngang bằng Vân Lam sơn… Về phần địa giới của thế lực mới, kí chủ chọn thoải mái, cho dù là

đặt tại Thương Ngô thành thì Thương Ngô thành cũng sẽ trở thành địa bàn của ngươi. Đồng thời, mê trận sẽ lập tức bao trùm, túc chủ được hưởng quyền thanh lý ngay, chỉ cần không có trong danh sách trắng thì đều sẽ bị na di thẳng ra ngoài.

- Quào, bá đạo!

Tiếc quá!

Kháo Sơn tông diệt sớm.

Nếu như bây giờ vẫn còn, bản thân liền đem phạm vi thế lực vẽ thẳng ra, biến Kháo Sơn tông thành của mình.

Vậy mới thú vị!

【VIP】 Nhị Tinh Tuyền Qua Đồ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Về phần địa bàn mới nên đi đâu kiếm, Ôn Bình lâm vào trong trầm tư suy tính.

Thương Ngô thành là địa bàn của huynh đệ phụ thân hắn, khẳng định là không thể động tới, vậy chỗ duy nhất cũng chỉ có thể là khu rừng rậm ở phía sau Nhiễu sơn. Chỗ đó vốn là địa bàn của Xích Mục Cự Viên, nó hiện tại đang trồng cây cho Bất Hủ Tông, địa bàn khẳng định là bị yêu vương khác để ý, không bằng đến chiếm của nó một chút vậy.

- Địa bàn mới liền phân chia ở phía sau Nhiễu sơn đi!

- Giá kiến tạo địa bàn mới: một trăm khối bạch tinh!

- Một trăm khối!?… Khục, hệ thống, ngươi thật ăn mặn!

Không có cách, Ôn Bình đành phải thanh toán khoản tiền này, thành lập địa bàn mới ở phía sau Nhiễu sơn.

- Đang kiến tạo địa bàn mới…

- Thời gian còn: hai trăm giờ.

Ôn Bình ngây ra một lúc, liền vội vàng hỏi:

- Sao nó lại lâu như thế!?

- Địa bàn mới thì cần phải trải qua cải tạo hoàn thiện nên tự nhiên sẽ tiêu tốn thời gian rất lâu. Đồng thời, địa bàn mới xuất hiện, sẽ tự mang năng lực đặc thù. Ví dụ như: Tăng phúc năng lực cho kiến trúc, lúc thăng cấp kiến tạo có xác suất xuất hiện bạo kích, thăng một cấp có thể biến thành thăng nhiều cấp, đủ loại năng lực ngẫu nhiên.

- Thăng cấp bạo kích!

Ai da, cũng không tệ.

Có thể tiết kiệm tiền!

Trước mắt hắn thiếu nhất chính là tiền, kiến trúc trên Vân Lam sơn một ngày chỉ có thể thu nhập được khoảng sáu ngàn kim, mười ngày cũng mới sáu vạn, tăng thêm ngàn bậc thềm cũng chỉ khoảng mười vạn. Một trăm ngày cũng mới một trăm vạn. Nó có thể chống đỡ những kiến trúc khác thăng cấp, thế nhưng không có cách gánh nổi Thính Vũ các thăng cấp.

Cho nên kiến tạo, thăng cấp kiến trúc có thể tiết kiệm đương nhiên càng tốt hơn.

Nghe được hệ thống trả lời, Ôn Bình vui vẻ tiếp nhận việc địa bàn mới khiến hắn nghèo kiết xác, cùng thời gian kiến tạo dài dằng dặc hai trăm giờ.

Đang lúc Ôn Bình dự định xem thử thương điếm nội trí thì giọng nói của Chiêm Đài Thanh Huyền từ bên ngoài chủ điện truyền vào.

- Tông chủ!

Ôn Bình đóng lại địa đồ, chợt đi đến bên cửa sổ, nói:

- Có chuyện gì sao?

- Ngài có việc thì nói bây giờ đi… Còn nhiều chuyện đang chờ ta làm. Bằng hữu kia của ta cho ta mười phần tài liệu Tuyền Qua Đồ, ta cần phải làm nhanh, còn phải lĩnh hội nhị tinh Tuyền Qua Đồ chế tác thư…

Chiêm Đài Thanh Huyền cũng không dài dòng, gọn gàng dứt khoát liền nói cho Ôn Bình biết thời gian của mình không còn nhiều.

Ôn Bình nghe được câu nói này, âm thầm kinh ngạc với con số mười kia.

Một phần Tuyền Qua Đồ, hắn đến nay chỉ thấy Thần Huyền cảnh mới mua được.

Mười phần, nếu như mua bên ngoài, chí ít phải 2000 khối bạch tinh nha?

Liền xem như tìm bằng hữu Tuyền Qua thần tượng làm vật liệu cũng hẳn là 100 khối bạch tinh một phần.

- Ai, đừng nói, hệ thống cho ta một cái phương pháp kiếm tiền, ta lại không dùng!

Tuyền Qua thần tượng ở lại đây mà không dùng thì để đó làm gì?

Làm giúp người, một phần cũng có thể kiếm được khoảng 100 viên bạch tinh ha?

Sau khi thì thầm một câu, Ôn Bình nói với Chiêm Đài Thanh Huyền:

- Được, ngươi lên lầu đi!

Sau khi Chiêm Đài Thanh Huyền lên lầu, Ôn Bình cũng không có dông dài.

Hắn xếp hết tất cả vật liệu lấy được từ trong tay Hàn Vấn lên trên bàn, đồng thời nói:

- Chỗ này là vật liệu chế tác Tuyền Qua Đồ!

- Tông chủ, ngươi đây là muốn làm dị mạch Tuyền Qua Đồ?

Chỉ có dị mạch Tuyền Qua Đồ mới cần mười phần thiên tài địa bảo trở lên.

Tuyền Qua Đồ bình thường thì chỉ cần năm sáu phần thiên tài địa bảo là có thể hoàn thành, đương nhiên, hiệu quả tăng phúc cũng chỉ có một, chỉ có thể tăng phúc cho một loại mạch thuật mà thôi.

- Ừm!

Ôn Bình khẽ gật đầu.

- Tông chủ, ngươi không phải có dị mạch sao?

-Có vật liệu trên tay, để đó cũng chỉ làm cảnh. Không bằng làm một cái có cần hay không lại nói sau!

Ôn Bình nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền bây giờ cũng nhìn qua bọn nó một lượt, lại biểu lộ cổ quái nói:

- Tông chủ, còn thiếu hai loại!

Biểu tình cổ quái này, Ôn Bình trông thấy.

Thế nhưng không biết tại sao bà lại có vẻ mặt như vậy.

Làm Tuyền Qua thần tượng thì hẳn phải quen thuộc thiên tài địa bảo đến không thể quen thuộc hơn nữa đi?

Ôn Bình không có hỏi, chỉ nói:

- Ngươi xem thử giúp ta, có thể lấy thứ khác thay thế hay không!

Nói xong, Ôn Bình liền lấy hết tất cả thiên tài địa bảo thu được từ trong Tàng giới của những kẻ xâm lấn ra, hai ba mươi chiếc hộp ngọc nằm sít sao trên mặt đất, trông cũng rất tráng lệ. Mà Chiêm Đài Thanh Huyền, lúc này lại có chút không yên lòng, thậm chí còn đem nhị tinh Tuyền Qua Đồ chế tác thư trên người ra xem.

Bà cầm ra như thế, Ôn Bình đã nhận ra cổ quái.

Lập tức hỏi:

- Sao thế?

Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Tông chủ, mười mấy loại thiên tài địa bảo mà ngươi lấy ra đầu tiên, tất cả đều là tài liệu cần để chế tạo nhị tinh Tuyền Qua Đồ ghi trên chế tác thư này!

- Hửm?

Ôn Bình lập tức cầm lấy chế tác thư mà Chiêm Đài Thanh Huyền đưa cho, nhìn sang chỗ góc mà Chiêm Đài Thanh Huyền chỉ. Quả nhiên. Trên đó sử dụng Long Bích Văn viết một đống vật liệu, Ôn Bình cầm lên ít thứ đối chiếu thử, quả thật giống nhau như đúc. Thiên tài địa bảo hắn hoặc nhiều hoặc ít vẫn là nhận biết một chút, sau khi xem xong, phát hiện vừa vặn thiếu đi hai loại.

Thế nhưng không phải Kim Toa Diệp và Mộc Lưu Sa!

Mà gọi là Kim Lam Diệp cùng Mộc Tinh.

Chiêm Đài Thanh Huyền hỏi:

- Tông chủ, những thứ này đều là thiên tài địa bảo rất khó lấy được, người tìm được chúng từ đâu thế?

Thật ra, còn có nửa câu bà không hỏi.

Đó chính là, ngài kiếm được vật liệu luyện chế nhị tinh Tuyền Qua Đồ ở đâu?

Ôn Bình trong lòng bừng tỉnh cười một tiếng, tự lẩm bẩm:

- Cực Cảnh sơn a Cực Cảnh sơn!

Hắn không thể không bội phục Hàn Vấn!

Một người dã tâm lớn đến cực hạn, vậy mà lấy được vật liệu ghi trên nhị tinh Tuyền Qua Đồ chế tác thư giấu trong bí cảnh. Đương nhiên, Hàn Vấn kia khẳng định không có xâm nhập qua bí cảnh, với trí thông minh kia của hắn thì cả đời cũng không vào được. Về phần hắn lấy được danh sách kia từ đâu, Ôn Bình thật đúng là có chút hiếu kỳ.

Ôn Bình chợt hỏi:

- Kim Lam Diệp cùng Mộc Tinh này, ngươi có sao?

- Hai loại thiên tài địa bảo này cũng là thứ khan hiếm, rất khó lấy được, hơn nữa giá cả phi thường đắt đỏ. Vẻn vẹn là hai loại, cũng đủ để đổi được hai phần nhất tinh dị mạch Tuyền Qua Đồ. Bất quá, thật ra những tài liệu đó có thể thay thế bằng thứ khác, chỉ cần là bản nguyên không sai, làm được khả năng sẽ không đạt được phẩm chất tốt nhất, phương diện tăng phúc sẽ có một ít thiếu hụt, thế nhưng nó tuyệt đối tốt hơn xa nhất tinh Tuyền Qua Đồ. Nếu như là Kim Lam Diệp, Kim Toa Diệp có thể thay thế. Mộc Tinh thì dùng Mộc Lưu Sa thay thế là được rồi!

- Kim Toa Diệp, Mộc Lưu Sa… Trùng hợp như thế, có chút ý tứ!

Ôn Bình hiện tại dám xác định, Hàn Vấn tên kia khẳng định đạt được kỳ duyên.

Vật ẩn giấu trong bí cảnh, vật của mấy trăm năm trước, hắn vậy mà lại biết được danh sách vật liệu.

Hơn nữa chỉ kém một chút hắn liền sưu tầm đầy đủ.

Quả thật thế sự vô thường.

Bị hắn cắt ngang, bất quá lúc đó hắn ta thật ra vẫn có thể đi tìm Mộc Lưu Sa. Thế nhưng là trời xui đất khiến thời điểm xuống núi lại đụng phải Xích Mục Cự Viên, để Xích Mục Cự Viên giết chết.

Sau khi nở một nụ cười mỉm, Ôn Bình liếc mắt nhìn đống thiên tài địa bảo chất trên mặt đất kia, nói:

- Ngươi xem một chút có trong đó không, nếu như không có lại sử dụng thứ khác thay thế!

- Ừm!

Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ gật đầu, bắt đầu tìm trong các hộp ngọc.

【VIP】 Mệnh Hạch

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ gật đầu, bắt đầu tìm trong các hộp ngọc.

- Có rồi!

Nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức lôi ra một tấm kim diệp từ trong một hộp ngọc, vừa dài vừa nhỏ. Ôn Bình chỉ là nhìn qua một chút liền cảm giác rất quen thuộc, nó không phải là một loại trong Tàng giới của Liệt Ma sao? Hôm đó Ôn Bình còn cố ý xem xét nó nhiều lần. Khi Ôn Bình cầm Kim Lam Diệp trong tay, Chiêm Đài Thanh Huyền lại tiếp tục tìm.

Chỉ chốc lát, Chiêm Đài Thanh Huyền lại lên tiếng.

Trong một hộp ngọc có một tinh thạch xanh lục lớn cỡ ngón cái, cũng là thứ hắn phát hiện lúc kiểm kê chiến lợi phẩm.

Cái gì gọi là may mắn?

Trời cũng đang giúp ta!

- Đủ rồi!

Ôn Bình vui mừng, chợt hỏi:

- Thanh Huyền trưởng lão, vật liệu đều tìm đủ, ngươi có nắm chắc chế tạo được nhị tinh Tuyền Qua Đồ không?

Chiêm Đài Thanh Huyền không gật đầu, do dự suy nghĩ một hồi:

- Nhị tuyền, cũng chính là nhị tinh Tuyền Qua Đồ nếu như là dị mạch, tăng phúc ít nhất cũng là bốn thành, nếu như là phẩm chất cao, có thể tăng phúc năm thành. Tăng phúc rất cao,

cũng rất ít thấy có người lấy ra bán, tương ứng, thủ pháp chế tạo cũng có yêu cầu rất cao về kĩ thuật!

- Vì sao không ai bán?

- Bởi vì không ai mua. Nhị tinh Tuyền Qua Đồ, nghe nói giá cả khoảng bảy trăm khối đến một ngàn khối bạch tinh. Cho dù là phẩm chất thấp, tăng phúc không đạt được năm thành thì cũng phải bảy trăm khối bạch tinh, đây là cái giá thấp nhất. Nếu như là phẩm chất cao, lại có thể sử dụng cho dị mạch, vậy tuyệt đối là một ngàn khối bạch tinh, thậm chí cũng có thể nhiều hơn. Đương nhiên, thực ra có giá như thế là do liên quan đến việc nhị tuyền, cũng chính là nhị tinh Tuyền Qua thần tượng thưa thớt. Nếu như nhị tinh Tuyền Qua thần tượng nhiều một chút, giá cả hẳn là sẽ không cao như thế. Những hồ lớn ở xung quanh Minh Kính hồ, thật ra cũng chỉ có một nhị tinh Tuyền Qua thần tượng. Hắn làm nhị tinh Tuyền Qua Đồ, bình thường cũng là đại tông môn bao hết, người mua cũng đều là cự phách chân chính trên Thần Huyền thượng cảnh. Bọn họ tuyệt không cho phép một cái nhị tinh Tuyền Qua Đồ tuồn ra ngoài!

Chiêm Đài Thanh Huyền biết, Ôn Bình hiểu Tuyền Qua Đồ là thứ duy nhất có khả năng rút ngắn khoảng cách mạch thuật với người trời sinh dị mạch, không cần phải giải thích thêm.

- Vậy ngươi có nắm chắc không?

Ôn Bình lại câu hỏi vừa nãy.

- Tông chủ yên tâm, ta có thể thử xem, trước khi không hoàn toàn chắc chắn thì ta sẽ không động thủ!

- Được, chuyện này liền giao cho ngươi!

Được hay không được liền xem mệnh, nhưng Ôn Bình tin tưởng, lão thiên để Hàn Vấn đưa vật liệu đến trong tay mình thì hẳn sẽ không giở trò đùa giỡn mình như thế.

Nếu quả như thật thành công, có loại dị mạch thứ hai, cộng thêm nó tăng phúc thực lực lên năm thành… Muốn giết bửa bước Thần Huyền, hẳn là cũng không cần Lang Nguyệt Kiếm.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị để Chiêm Đài Thanh Huyền rời đi, bà mở miệng.

-Tông chủ, bằng hữu kia của ta?

Nàng đi nhìn qua, Cơ Lương Bình bị nhốt ở ngàn bậc thềm kia, làm gì đi nữa cũng không thoát ra được.

- Mấy ngày nữa rồi hãy nói!

Nếu như không cho hắn một chút giáo huấn, Ôn Bình cũng cảm thấy có lỗi với chính Cơ Lương Bình cất công đi lên ngàn bậc thềm.

Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ ôm quyền, sau đó nói:

- Tông chủ ngài bận rộn, ta đi trước!

Ôn Bình gật đầu.

Chiêm Đài Thanh Huyền vừa đi, Ôn Bình lập tức mở ra thương điếm nội trí .

Lần trước thăng cấp, chủ điện cũng không có cho ra thứ mới, chỉ thay đổi số lượng mua Xì gà sinh mệnh từ mỗi ngày năm điếu tăng lên thành bảy điếu. Lần này, sau khi thăng cấp, lượng mua Xì gà sinh mệnh tăng thêm một chút, biến thành mỗi ngày mười điếu. Đối với Xì gà sinh mệnh, Ôn Bình cảm thấy có thể càng nhiều càng tốt.

Dù sao tác dụng của nó bây giờ cũng rất lớn.

Sau đó Ôn Bình liền ngưng mắt lại chỗ mặt dây chuyền ở trên ngăn chứa thứ hai!

Thủy tinh màu tím trên mặt dây chuyền lộ ra một cỗ quang mang xa xỉ quý phái, khiến người khác cảm thấy nó rất trân quý.

- Mệnh hạch!

Một cái tên rất có thâm ý.

- Hệ thống, mặt dây chuyền này có công năng gì? Sao nó lại có giá cao đến 50 khối bạch tinh!

Hệ thống trả lời:

- Mệnh hạch, Vận Mệch Chi Hạch. Khi nó lắc lư, mặc kệ là làm chuyện gì thì cũng sẽ tăng thêm tỉ lệ thành công của chuyện đó. Đồng thời, sẽ mang đến niềm vui bất ngờ. Ví dụ như, Kí chủ tại Thập tầng tháp tầng tám, vẫn là có tỉ lệ sẽ không thu hoạch được mảnh nhỏ Lang Nguyệt Kiếm, nhưng khi lắc lư nó, nhất định sẽ thu hoạch được, đồng thời rất có thể thu hoạch được hai cái, ba cái thậm chí được luôn một thanh Lang Nguyệt Kiếm hoàn chỉnh!

- Không sai, vật hệ phụ trợ!

Con người nha, liền sợ gặp phải xui xẻo quấn thân.

- Vậy nó lắc lư là ta tự mình động thủ, hay tự nó lắc?

Hệ thống trả lời:

- Kí chủ tự mình động thủ, thế nhưng xác suất mệnh hạch lắc lư là mười phần trăm, một việc chỉ có thể sử dụng một lần, nếu như mệnh hạch lắc lư thành công thì không thể sử dụng tiếp. Sau khi lắc lư thành công, số lần lắc lư sẽ trở về không, trong ba ngày tiếp theo không thể sử dụng!

- Ba ngày một lần! 50 viên bạch tinh mua cũng có thể chấp nhận được. À phải rồi, hệ thống, nếu như ta sử dụng mệnh hạch lúc chế tác nhị tinh Tuyền Qua Đồ, nó sẽ có hiệu quả gì?

- Nếu như mệnh hạch lắc lư thành công, tỷ lệ thành công tăng lớn.

- Trời cũng giúp ta!

Hiện tại Ôn Bình có cảm giác như trời cũng đang muốn hắn đạt được nhị tinh Tuyền Qua Đồ, nếu không sẽ không giúp hắn ba lần liên tiếp như thế.

Kích chọn mua!

Trong tay Ôn Bình lập tức xuất hiện một mặt dây chuyền, tử sắc thủy tinh mang lại cảm giác thần bí.

Nhưng khi Ôn Bình thử lay động nó, nó cứ lắc qua lắc lại liên quanh một điểm cố định, giống như dưới đáy con lật đật vậy.

…

Khu ký túc xá.

Chiêm Đài Thanh Huyền trở lại trong phòng, đóng ngay cửa lại.

Ôn Bình đáp ứng không giết Cơ Lương Bình, bà cũng không còn lo lắng gì nữa, nhốt ở ngàn bậc thềm thì cứ nhốt, cũng coi như giáo huấn hắn một phen. Tuổi đã lớn như thế, sắp hai trăm tuổi, xem đồ vật vẫn là mơ hồ, cứ coi mình là cái rốn của vũ trụ mà quên đi câu nói núi cao còn có núi cao hơn.

Bà cũng không vội làm mười phần nhất tinh Tuyền Qua Đồ, bà đã thuộc lòng phương pháp chế tác thứ đó, tựa như chiến đấu quen rồi, chỉ cần dựa vào bản năng là được.

Hiện tại bà chỉ muốn tìm hiểu thấu đáo chế tác thư nhị tinh Tuyền Qua Đồ này!

Nếu như có thể chế tác nhị tinh Tuyền Qua Đồ thành công, vậy coi như bà chính thức bước lên một bậc thang lớn.

- Bắt đầu đi!

Sau khi thì thầm một câu, Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức xuất ra một phần thiên tài địa bảo, một khối đá đỏ.

Ầm!

Mạch môn vừa mở.

Vòng xoáy chỗ cổ tay xoay tròn, hoàng sắc hỏa diễm bỗng nhiên hiện ra trong tay bà.

Lần này, bà không dùng thủ pháp dung luyện thường quy, nó có lợi cho chế tác nhất tinh Tuyền Qua Đồ, thế nhưng trên nhị tinh Tuyền Qua Đồ chế tác thư kia có phương pháp mới. Đây là phương pháp mà bà chưa nghe nói qua, cùng hỏa diễm hòa tan, lại tiến hành dung hợp nhiều loại thiên tài địa bảo khác nhau nhất định phải chiết suất thật tỉ mỉ!

Chỉ cần tinh hoa!

Mà cô đọng tinh hoa của thiên tài địa bảo là khó khăn nhất.

Một bước sai, thất bại trong gang tấc.

Cứ như thế, Chiêm Đài Thanh Huyền trước hết bắt đầu thử nghiệm với các loại tài liệu khác nhau, hòa tan khối đá đỏ trong dụng cụ thành một loại dung dịch màu đỏ. Sau đó chờ đợi nó ngưng kết, trong khoảnh khắc nó ngưng kết, Chiêm Đài Thanh Huyền sử dụng công cụ muốn vớt đi lớp xác ở trên cùng kia, bởi vì lúc tinh hoa ngưng kết sẽ đi hướng trung tâm, lớp xác trên cùng này là thứ bảo vệ tinh hoa cùng linh khí!

Thế nhưng là, chậm tay!

Vừa lấy được một nửa, nó đã hoàn toàn ngưng kết, Chiêm Đài Thanh Huyền căn bản không kịp phát ra hỏa diễm để hun nóng nó lần nữa cho dính lại, bảo vệ tinh hoa cùng linh khí.

Cứ như thế, một nửa khác không có lớp xác ngoài bảo hộ, linh khí lập tức thẩm thấu ra bên ngoài.

Một khối Xích Luyện Thạch trị giá năm sáu vạn kim, nghiễm nhiên thành một đống phế phẩm.

【VIP】 Bạo Tạc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một khối Xích Luyện Thạch trị giá năm, sáu vạn kim tệ, nghiễm nhiên thành một đống phế phẩm.

- Tiếp tục!

Thật ra tinh luyện tinh túy chính là như thế, một khi ngươi không thể lấy đi lớp cặn bã bên ngoài trước khi nó ngưng kết, đồng thời tiến hành hun nóng lại lần nữa để nó trở thành thể lỏng, tinh túy cùng linh khí của nó sẽ phân giải ra. Chuyện này đã trong dự tính của bà, bà cũng nghĩ đến loại kết quả này, lãng phí nhiều thiên tài địa bảo là chuyện tất nhiên.

Bà hiện tại chỉ có một mong muốn xa vời, là sau khi sử dụng hết mọi thứ trên người, tiêu chuẩn tinh luyện có thể đạt đến mức hoàn mỹ nhất.

Cứ như thế, bà mới có tư cách đi sâu nghiên cứu luyện chế Nhị tuyền Tuyền Qua Đồ .

…

Lại nói tới Ôn Bình, sau khi rời khỏi chủ điện liền mang theo mặt dây chuyền mệnh hạch đi đến khu Ký Túc Xá.

Phi Kiếm Thuật hiện tại mới luyện đến tiểu thành.

Nếu như mệnh hạch có thể lay động một chút, mang lại cho mình cơ hội một lần thể hồ quán đỉnh, vậy thì đẹp rồi.

- Mệnh hạch, thành hay bại, liền nhờ vào ngươi!

Ôn Bình chọc nhẹ mặt dây chuyền mệnh hạch trong tay. Nhưng mà, sau khi nó hạ xuống lại không chịu theo quán tính phân bố, lẳng lặng dừng ở chỗ đó.

- Hầy, không phải nói đến song hỉ lâm môn sao? Một phần mười cơ hội, không có chút động tĩnh nào như thế!

Nhìn ra cửa sổ, La Mịch đang tu luyện điều khiển thanh kiếm thứ hai.

Bởi vì tính chất của khu Ký Túc Xá là tự động truyền thừa cho nên Ôn Bình không cần chờ ở trong phòng mà đi thẳng ra cửa, muốn ngồi trên ghế dài yên lặng xem La Mịch tu luyện.

Khi Ôn Bình ra khỏi phòng, La Mịch thu kiếm, bước gần lại rồi khẽ khom người, tỏ vẻ như muốn thỉnh giáo:

- Tông chủ, ta điều khiển thanh kiếm thứ hai này từ đầu đến cuối không được như ý lắm!

Uy năng của ngự song kiếm hắn đã thấy từ chỗ tông chủ, cho nên một mực hướng tới có thể tự do điều khiển hai thanh kiếm cùng lúc.

Nhưng mà, vấn đề lớn nhất là độ khó của việc phân tâm điều khiển.

Khi La Mịch đặt câu hỏi, những người đang tu luyện trong khu ký túc xá cũng tiến sát đến, rửa tai lắng nghe.

Nhưng mà Ôn Bình lại chỉ tay hướng Nhiễu sơn:

- Nên đi Hung thú thí luyện trường!

La Mịch vội vàng trả lời:

- Tổng cộng chỉ có hai cái tu luyện thất, mà hiện tại Dương Nhạc Nhạc sư huynh cùng Tần Mịch sư huynh đang ở bên trong!

- Vậy thì đi Trong lực trường!

Ôn Bình ngồi xuống, đảm nhiệm chức lão sư tạm thời.

- Trong lực trường cũng có thể tu hành Ngự Kiếm Thuật?

- Trong lực trường không phải chỉ đề thăng tốc độ tu luyện cùng công pháp tu hành thôi sao?

Hoa Tiểu Chu cùng Diệu Âm mở miệng hỏi.

Đồng dạng, La Mịch cũng có ý nghĩ như thế.

Ôn Bình giơ tay ép xuống:

- Trong hoàn cảnh trọng lực đè ép, năng lực ngự kiếm của ngươi sẽ giảm xuống phạm vi lớn, tốc độ của kiếm cũng sẽ giảm xuống. Thế nhưng cũng giống như Bất Hủ Thanh Phong Bào mà các ngươi đang mặc trên người, khoảnh khắc các ngươi cởi nó ra, thân thể của các ngươi liền sẽ có cảm giác được thả lỏng chưa từng có, tương tự, từ Trong lực trường đi ra, kiếm của ngươi cũng sẽ trở nên rất nhẹ!

- Ra là thế!

La Mịch có chút ngạc nhiên cầm Thiên Gia Kiếm lên.

- Vậy ngày mai thử xem!

Hai người Hoa Tiểu Chu hôm nay đã sử dụng hết thời gian tu hành trong Trong lực trường.

Nói đến đây, liền nghe trong một gian phòng truyền lại một tiếng nổ mạnh.

Ầm!

Theo sau, Chiêm Đài Thanh Huyền từ trong nhà chạy ra, có chút chật vật. Tóc tai rối bời, giống như vừa rời giường, lại giống như nạn dân thật lâu không tắm rửa.

Khi phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía mình, Chiêm Đài Thanh Huyền vọt thẳng lấy La Mịch quát:

- La Mịch, đi bưng nước!

La Mịch lấy lại tinh thần, vội vàng xông vào trong phòng lấy chậu rửa mặt múc một chậu đầy, sau đó vọt thẳng vào trong phòng Chiêm Đài Thanh Huyền.

- Ồ! Thanh Huyền trưởng lão, ngươi lớn như thế sao còn nghịch lửa?

- Dập không tắt!

- A Chu, đi múc thêm mấy xô nước, nhanh!

- Không đủ, múc tiếp đi…

Khi mấy người xông vào dập tắt xong đống lửa, Chiêm Đài Thanh Huyền mới giải thích:

- Dung luyện thất bại… Tông chủ, các ngươi cứ tiếp tục tu luyện đi, không cần phải để ý đến ta!

Nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền lại đâm đầu vào trong phòng.

- Thanh Huyền trưởng lão đây là đang làm gì?

- Thật là khủng bố, lại nổ lớn như thế!

- Thanh Huyền trưởng lão là Tuyền Qua thần tượng, ngươi nói bà tài giỏi nha!

La Mịch ở một bên giải đáp nghi hoặc cho hai người, nhưng bạo tạc thì hắn còn là lần đầu tiên nghe nói, hôm nay xem như thêm kiến thức. Thì ra là không chỉ tu luyện sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề, Tuyền Qua thần tượng cũng là một cái nhất định phải thận trọng khi tu hành.

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Ôn Bình nghĩ đến mệnh hạch.

Thứ này có thể mang đến vận may.

Lập tức ở trong lòng lặng yên hỏi:

- Hệ thống, nếu như ta sử dụng mệnh hạch này với một việc hoặc một vật, mà không phải bản thân làm, có tác dụng hay không?

- Có!

Đạt được hệ thống trả lời, Ôn Bình cất bước đi đến cửa phòng Chiêm Đài Thanh Huyền, khẽ gõ cửa:

- Thanh Huyền trưởng lão, mở cửa ra, ta có việc hỏi ngươi.

- Tông chủ!

Cửa nhanh chóng được mở ra.

- Đã bắt đầu chế tác Tuyền Qua Đồ rồi?

Nếu chưa bắt đầu, Ôn Bình tự nhiên sẽ không dùng mặt dây chuyền mệnh hạch.

- Vẫn chưa, còn đang tiến hành nâng cao thủ pháp.

-Chờ khi ngươi muốn chế tác Tuyền Qua Đồ nhớ phải gọi ta, ta muốn đứng ngoài quan sát một chút!

Chiêm Đài Thanh Huyền do dự một hồi, chưa từng có trường hợp có người đứng ngoài quan sát trong lúc Tuyền Qua thần tượng đang chế tác Tuyền Qua Đồ, bởi vì như thế sẽ để cho người phân tâm.

Nhưng bà vẫn gật đầu :

- Nếu tông chủ đã yêu cầu như thế, vậy đến lúc đó ta sẽ gọi ngài!

Làm một chút biện pháp bảo hộ hẳn không có vấn đề, tông chủ chỉ là ở xa nhìn mà thôi.

- Ừm!

Sau khi Ôn Bình gật đầu thì bà đóng cửa lại.

Ôn Bình rời khỏi khu ký túc xá.

Cứ như thế, Ôn Bình vừa tu luyện, vừa chờ đợi Thính Vũ các hoàn thành thăng cấp trong thời gian hơn ba ngày.

Thính Vũ các đã thăng cấp thành công một lần, thế nhưng Ôn Bình để hệ thống tiến hành là liên tục thăng cấp, cho nên lập tức lại tiến vào trong trạng thái sương trắng bao phủ.

Ba ngày này, Cơ Lương Bình bị nhốt ở ngàn bậc thềm đã sắp không chịu nổi.

Hắn ngồi trên ngàn bậc thềm, tay đè trên tảng đá, biểu lộ có chút uể oải. Hắn đã thật nhiều năm không có uể oải như thế, từ sau khi bước vào Thần Huyền cảnh, cũng không ai có thể cho hắn loại cảm giác như đưa đám này. Đổi một câu nói, cũng chính là cảm giác vô lực, rõ ràng có thực lực bễ nghễ nhưng lại không có chỗ phát huy.

Rất khó chịu.

- Thanh Huyền sao không cầu xin giúp ta!?

Hắn thật sợ hãi tông chủ của tông môn này sẽ nhốt hắn luôn ở đây, cho đến khi hắn chết đói. Thần Huyền thượng cảnh bị chết đói, nếu truyền đi tuyệt đối để trò cười muôn đời.

Quét mắt nhìn phong cảnh chung vẫn như cũ, hắn biết nhờ Chiêm Đài Thanh Huyền cầu tình cho mình khẳng định là không được, chịu thua đã thành con đường duy nhất.

- Tiểu tông chủ, lão phu sai, lão phu nói câu đó chỉ là vô tâm, chỉ là dưới tình thế cấp bách nói bậy bạ, còn xin hiện thân gặp mặt đi. Nếu lại nhốt ta ở đây, lão phu…

Nói đến một nửa, trên cầu thang truyền lại thanh âm.

Nhưng không phải là tông chủ Ôn Bình.

Mà là Chiêm Đài Diệp, trong tay nàng còn bưng một chén cơm.

- Lương Bình gia gia, tông chủ để ta mang một chút thức ăn cho ngươi!

Chiêm Đài Diệp cũng không có cách, nàng cũng cầu xin tông chủ, thế nhưng là tông chủ nói còn phải nhốt hắn mấy ngày.

Cơ Lương Bình hỏi:

- Hắn không nói thả ta?

- Lương Bình gia gia, ngài liền thỏa mãn đi. Người của Di Thiên tông mấy ngày trước đó, thật nhiều vị Thần Huyền cảnh xâm phạm, ngay cả tường thành Thương Ngô thành đều bị đánh sập. Tông chủ có thể chưa hết giận đâu, ngài lại đi khiêu khích hắn, tông chủ chỉ cho ngài một bài học chứ không giết ngài như giết người của Di Thiên tông cũng đã không tệ rồi!

Nói xong, Chiêm Đài Diệp đưa chén cơm đến.

【VIP】 Mệnh Hạch Lay Động

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nói xong, Chiêm Đài Diệp đưa chén cơm đến.

Từng hạt linh mễ óng ánh lóng lánh dưới ánh mặt trời, trong suốt ôn nhuận lại thêm mùi hương tự nhiên thoang thoảng càng làm mê hoặc người ta. Thế nhưng bây giờ, sự chú ý của Cơ Lương Bình không ở trên linh mễ mà tất cả đều tập trung trên câu nói chấn động lòng người của Chiêm Đài Diệp vừa nói.

Người của Di Thiên tông đến đây?

Hơn nữa theo ý tứ trong lời nói là bọn họ đều bị giết chết.

- Tiểu Diệp, nói một chút, người của Di Thiên tông xảy ra chuyện gì?

- Lương Bình gia gia, trước ăn một chút đi, đợi chút nữa ta từ từ nói cho ngươi!

Đưa đến một chén linh mễ, cộng thêm một đĩa thịt khiến người trông mà thèm nhỏ dãi.

Cơ Lương Bình vừa nghiêng đầu, phát hiện vậy mà là loại cơm mình trông thấy mấy ngày trước đây, vui mừng, vội vàng nhận lấy.

- Tiểu tử này thật trượng nghĩa!

Thấy Cơ Lương Bình bỗng nhiên khen tông chủ một tiếng, Chiêm Đài Diệp buồn cười:

- Lương Bình gia gia, ngươi cũng bị giam mấy ngày, một chén cơm lại tiêu mòn ngài rồi?

- Mấy ngày mà thôi, lại nói, có thể ăn nó… Đáng giá!

Cầm đũa lên, cũng không thèm gắp thức ăn mà chỉ ăn cơm không. Mới ăn một miếng, mùi thơm trong miệng liền để hắn sung sướng đê mê, hắn thề, từ trước đến giờ hắn chưa từng ăn qua cơm nào ngon đến như thế, ăn một miếng liền không nhịn được phải ăn miếng thứ hai.

Nhất là khi miếng thứ nhất xuống bụng, sau đó một dòng nước ấm xông vào linh thể, càng khiến cho người có ham muốn mạnh mẽ nhất định phải ăn miếng thứ hai, miếng thứ ba, cảm giác như ai dám can ngăn thì sẽ chém người đó.

- Thật là thơm!

Cảm thán một câu, Cơ Lương Bình thổi bụi trên bậc thềm:

- Bé con, đến, ngồi, đến đây kể cho ta nghe một chút chuyện của Di Thiên tông nào!

- A, chuyện này phải bắt đầu nói từ lúc ta cùng nãi nãi theo tông chủ trở về… Sau đó, bọn họ liền phái đến ba Thần Huyền cảnh, còn có một cái Thần Huyền trung cảnh cùng đại yêu Thần Huyền trung cảnh đến báo thù, đồng thời muốn cướp đi bí bảo trong tay tông chủ. Nhưng đều bị giết, không chết thì bây giờ cũng đang tu sửa thành lâu!

Nàng không nói đến những thứ như Phi chu cùng Ngự Kiếm Thuật, bởi vì nàng không xác định, vật kia có thể tiết lộ ra ngoài hay không.

- Khó trách!

Hắn xem như hiểu rõ, vì sao một đống luyện thể cảnh đi giám sát một đám Thông Huyền cảnh ở chỗ tường thành kia, loại tình huống này hắn ngược lại là gặp qua, thế nhưng không phải ở một nơi chật hẹp nhỏ bé như Thương Ngô thành này. Một số tam tinh tông môn đặc biệt cường đại, sau khi bắt Thông Huyền cảnh làm tù binh, mới có thể để tu sĩ luyện thể cảnh đi quản lý bọn họ.

- Phải như thế! Ai bảo bọn họ thích ức hiếp người khác!

Di Thiên tông bỗng mất đi năm vị Thần Huyền cảnh, tổn thất quá nghiêm trọng, nhưng Di Thiên tông tổn thất càng lớn thì hắn lại càng cao hứng.

Vừa cười, hắn vừa ăn cơm.

Cuối cùng, Chiêm Đài Diệp nhìn không được, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

- Lương Bình gia gia, ngài tiếp tục ăn đi, ta đi!

- Nói xong rồi? Ngươi còn chưa nói cho ta biết những người kia là ai mà!

- Chuyện này thì ta cũng không biết, bọn họ không có nói ra danh tính!

- Vậy quên đi, chính ta tự đoán!

Cơ Lương Bình bắt đầu lục lọi kí ức xem Thần Huyền cảnh nào của Di Thiên tông thích ỷ lớn hiếp nhỏ, lấy yếu thắng mạnh, ai… Khoan hãy nói, một người cũng không đoán được, bởi vì ai cũng là loại người này.

Chiêm Đài Diệp vừa đi, Cơ Lương Bình tiếp tục ăn cơm, ngược lại bây giờ lại quên mất chuyện bản thân còn đang bị nhốt trên ngàn bậc thềm.

Có cơm ăn, có chuyện kích động nhân tâm để nghe.

Lại nhốt thêm mấy ngày, hắn cũng không quan trọng.

Trái lại lúc này, hắn nổi lên ý nghĩ kết giao thật tốt với Ôn Bình, có cá tính, lại có thể đánh Di Thiên tông, làm bạn vong niên lại làm sao?

…

Ngày thứ hai sau khi Thính Vũ các thăng cấp lần hai, Chiêm Đài Thanh Huyền đi đến chỗ phòng Ôn Bình, gõ cửa phòng.

Thùng thùng!

Ôn Bình vội vàng đi qua mở cửa, liền gặp Chiêm Đài Thanh Huyền biểu lộ nghiêm túc chuyên chú, bộ dáng như đang trong trạng thái tập trung. Ôn Bình cảm thấy, đây mới là trạng thái tinh thần mà một Tuyền Qua thần tượng nên có, chí ít trong lúc làm việc, trạng thái tinh thần nhất định phải chuyên chú trăm phần trăm, nụ cười là thứ rất dư thừa trong lúc này.

- Tông chủ, có thể!

Ngụ ý, bà hiện tại đã có thể chế tác Nhị tinh Tuyền Qua Đồ.

- Ừm!

Ôn Bình lập tức đi theo ra ngoài, đi đến chỗ phòng của Chiêm Đài Thanh Huyền.

Bà an bài phòng khách làm nơi chế tác Tuyền Qua Đồ, sách đã được dọn sạch, chỉ có các loại dụng cụ linh linh toái toái, phía trên bày biện mười mấy loại thiên tài địa bảo.

- Tông chủ, ta đã nắm chắc thủ pháp của Nhị tinh Tuyền Qua Đồ, thế nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên. Ta chỉ có năm thành nắm chắc, cho nên tốt nhất tông chủ ngài không nên phát ra tiếng động gì!

Mười thành chuẩn bị là không thể có được, lần đầu tiên làm, nếu như có thể có mười thành chuẩn bị, đó nhất định là ở trong mơ.

Năm thành, nghiễm nhiên là một cái tỉ lệ rất cao rồi.

- Không có việc gì, ngươi tập trung làm là được rồi!

Lúc này mệnh hạch nên ra sân.

Hi vọng vận khí có thể tốt một chút đi.

Ôn Bình lập tức gỡ mặt dây chuyền mệnh hạch từ trên cổ xuống, sau đó dùng tay lay một phát.

Hô!

Mặt dây chuyền rơi xuống dưới.

Lắc lư.

Một vầng ánh sáng tím chợt lóe lên.

- May mắn phát động, gia tăng xác suất chế tác Nhị tuyền Tuyền Qua Đồ thành công ba mươi phần trăm!

- Cao như thế!

Chỉ một lần duy nhất gia tăng ba mươi phần trăm, lại cộng thêm ước tính trong lòng kia của Chiêm Đài Thanh Huyền, đó

chính là tám thành xác suất thành công.

- Tông chủ?

Bà nghe không hiểu Ôn Bình vừa nói cái gì.

Ôn Bình khoát khoát tay, lên tiếng trả lời:

- Không có gì, ngươi làm chuyện của ngươi đi, không cần phải để ý đến ta!

Nói xong, Ôn Bình ngồi xếp bằng xuống, điều chỉnh hô hấp của mình đến một trạng thái cực kỳ cân bằng, tránh cho gây ra âm thanh quấy nhiễu Chiêm Đài Thanh Huyền.

Sau đó, Chiêm Đài Thanh Huyền bắt đầu.

Đầu tiên là luyện chế bản vẽ Tuyền Qua Đồ.

Bản vẽ Tuyền Qua Đồ là thứ chịu tải Tuyền Qua Đồ cho nên không thể có sai sót.

Ầm!

Thanh âm chấn mạch truyền lại.

Hoàng sắc hỏa diễm từ trong tay Chiêm Đài Thanh Huyền bùng lên, đồng thời tiến hành dung luyện ba loại thiên tài địa bảo. Loại thứ nhất, Huyết Luyện Thạch, thứ khó kiếm hơn cả Xích Luyện Thạch, là "nền tảng" ở phía dưới nhất sử dụng để chịu tải tất cả. Loại thứ hai, Tinh Thần Sa, thiên tài địa bảo dùng để dung luyện Tuyền Qua Đồ. Loại thứ ba, Băng Phách Tịnh Thủy, dùng để cố định Tuyền Qua Đồ và làm cho nó bằng phẳng.

Ba loại dần dần dung hợp lại dưới sự dung luyện của liệt hỏa. Đồng thời, Chiêm Đài Thanh Huyền lấy ra một khuôn đúc, tuần tự lấy ra như lúc nãy đổ vào trong đó, cuối cùng đổ Băng Phách Tịnh Thủy vào khiến cho cả hai ngưng kết. Nhưng thời điểm muốn ngưng kết, Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức sử dụng liệt hỏa hòa tan cả hai, cùng Băng Phách Tịnh Thủy dung hợp lại với nhau.

Lúc cầm lên thì chỉ là một bảng đồng dày một lớp, màu đỏ, ở giữa là bạch sắc, còn kèm theo một số thứ ngân sắc giống như toái băng.

- Sao lại thuận lợi như thế!

Làm liền một mạch, điều này khiến cho Chiêm Đài Thanh Huyền cũng có chút nghĩ không ra tiêu chuẩn dung luyện của bà rõ ràng không phải hoàn mỹ, phạm sai lầm là hiển nhiên

Đây là điềm tốt!

Chiêm Đài Thanh Huyền vui mừng, bắt đầu khắc họa Long Bích Văn lên bản vẽ Tuyền Qua Đồ, mục đích để biến nó trở thành một loại dụng cụ, một loại vật chứa.

Không hề bất ngờ, cũng thành công.

Sau khi Long Bích Văn chui hoàn toàn vào trong thạch bàn, Chiêm Đài Thanh Huyền cũng còn chưa lấy lại tinh thần.

Thuận lợi!

Quá thuận lợi!

Lần này là lần đầu tiên mà bà cười trong mấy chục năm chế tác Tuyền Qua Đồ, bà căn bản không ngăn được niềm vui phát ra từ trong lòng này.

【VIP】 Nhị Tinh Tuyền Qua Đồ - Sát Ý Cực Hạn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đây là lần đầu tiên mà bà cười trong mấy chục năm chế tác Tuyền Qua Đồ, bà căn bản không ngăn được niềm vui phát ra từ trong lòng.

- Tông chủ, hoàn thành bước đầu tiên!

Sau đó phải dung luyện thiên tài địa bảo khác, rút ra tinh túy.

- Tông chủ, bước thứ hai cần thời gian có thể sẽ lâu hơn!

- Không có việc gì, ngồi ở đây cũng là tu luyện!

- Vậy ta tiếp tục!

Nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền ngưng tụ hỏa diễm, lần này, sử dụng một lần mười dụng cụ.

Mặc dù mười loại thiên tài địa bảo cũng là tiến hành tinh luyện tuần tự, nhưng một cái dụng cụ chỉ có thể dùng để tinh luyện một loại thiên tài địa bảo.

Quá trình này là dài dằng dặc.

Một ngày.

Có lẽ hai ngày.

Chiêm Đài Thanh Huyền chỉ mong ổn định nhất chứ không mong tốc độ.

…

Cứ như thế, một ngày chớp mắt trôi qua.

Trong bốn năm ngày này, Thương Ngô thành cũng lục tục dọn dẹp xong, hố to ngoài thành cũng đã được lấp phẳng.

Hoàn Thành nhìn một nửa thành trì đã khôi phục chút ngay ngắn trật tự trước mắt mình, vui mừng cười một tiếng, thế nhưng khi nhìn lại mấy chục tên Thông Huyền cảnh cùng hơn một trăm tên tu sĩ luyện thể cảnh, biểu lộ lại trở nên phức tạp.

Điều động nhiều cường giả như thế, trong lòng của hắn là không chắc.

Đặc biệt trong đó có hai vị cường giả đỉnh phong nếu đặt tại Đông hồ thì cũng là nhân vật trấn phái của một thế lực.

Hắn thật không biết nên làm gì với họ?

- Thành chủ, nếu không chúng ta lên núi hỏi ý của Ôn tông chủ đi, bọn họ đi hay ở vẫn phải do Ôn tông chủ định đoạt!

Mộ Dung Hi biết Hoàn Thành đang suy nghĩ gì.

Hoàn Thành khẽ gật đầu:

- Chỉ có thể như thế!

Những chuyện như dựng nhà mới, làm đường đi hay tu sửa tường thành thì hắn khẳng định không thể trực tiếp điều động thúc giục bọn họ được.

Cho dù Bất Hủ tông ở đây uy hiếp.

Lúc đi đến Vân Lam sơn, con ngựa buộc dưới chân núi khiến Hoàn Thành ngây ra một lúc.

Có sừng, lân giáp màu trắng đen, một thớt ngựa rất quái dị.

Khi mà Hoàn Thành thả ra cảm giác để thăm dò, con ngựa kia chỉ liếc mắt một cái thôi cũng khiến hắn đổ mồ hôi lạnh sau lưng. Khí thế này hoàn toàn là nghiền ép, về phần nó là gì thì hắn thật không biết chắc được. Nhưng nó đã bị buộc ở dưới Vân Lam sơn thì chắc hẳn không phải yêu vật tác yêu tác quái gì, hẳn là tọa kỵ của ai đó trên Vân Lam sơn.

Sau khi cất bước đi lên ngàn bậc thềm, hắn đi suôn sẻ không trở ngại.

Bởi vì Ôn Bình sớm đã thêm tên hắn trong danh sách trắng.

Nhưng khi hắn đi đến gần đỉnh núi, chỗ đó có một vị lão giả đang ngồi khiến hắn chú ý. Khi lão giả liếc mắt nhìn qua một thoáng, Hoàn Thành mở miệng:

-Lão tiên sinh, đến đây có chuyện gì sao?

Cảnh giới của đối phương hắn căn bản nhìn không ra, cho nên không tự ý đoán bừa, nhưng khẳng định cảnh giới ở trên hắn.

- Ngươi là ai vậy?

Nhìn người đến trước mắt chẳng qua là một Thông Huyền hạ cảnh, Cơ Lương Bình không có lấy một chút hứng thú. Nhưng đối phương đã có thể đi lại tự do trên bậc thềm, còn hắn lại bị nhốt ở chỗ cũ, điều này làm cho hắn lại lần nữa cảm thán không thôi, thủ đoạn của tông môn này thật đúng là siêu phàm, vậy mà đạt đến tình trạng muốn nhốt ai thì nhốt.

- Ta là thành chủ của Thương Ngô thành ở dưới núi!

- Vậy ta là… Được rồi, nói ra ngươi cũng không biết!

Người ở địa phương nhỏ thì sao biết được Thiên Thần Học Viện.

- Di Thiên tông?

- Nhìn ta giống bọn hắn sao!?

Đây là vũ nhục hắn!

Nghe thấy ngữ khí của đối phương bỗng nhiên biến đổi, Hoàn Thành ngượng ngùng cười một tiếng, chợt nói:

- Nếu không phải, vậy thì mau mau xuống núi đi thôi, miễn cho chút nữa lại phát sinh hiểu lầm!

- Nói nhảm ít thôi! Ngươi đi nhanh lên đi!

Hắn có thể đi thì còn cần người nhắc nhở sao?

- Còn rất ngang ngược!

Loại người ngang ngược này, hắn một năm muốn đánh chết mấy cái.

Hoàn Thành cũng không nhiều lời, tiếp tục đi lên trên núi.

Người kia là ai, hắn thật đúng là không quan tâm.

Chỉ cần không phải đến tìm phiền toái là được.

Đang lúc đi lên, lại gặp được con trai :

- Hoàn Sơn, ngươi bưng cơm đi đâu?

- Phụ thân, sao ngươi đến đây.

Hoàn Sơn lập tức đi nhanh mấy bước.

- A, cái này à, là cho tiền bối ở trên thềm đá. Hắn đã bị tông chủ nhốt lại mấy ngày nay!

- Bị nhốt tại thềm đá?

- A, phụ thân, ngươi đoán hắn là ai!

- Lại là cường giả đỉnh phong của tông môn nào à?

Hắn hiện tại chỉ có thể đoán theo hướng này, nếu đoán tiếp thì khẳng định sẽ sai, chỉ cần liên quan đến Bất Hủ tông thì đều là đại nhân vật.

- Hì hì, viện trưởng của tam tinh học viện, Thần Huyền thượng cảnh cường giả!

Cười hì hì một tiếng, Hoàn Sơn liền đi xuống dưới, mang thức ăn của hôm nay cho Cơ Lương Bình.

Hoàn Thành lại đi lên trên, biểu lộ hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn có chút kinh ngạc.

Mặc dù hắn có chuẩn bị tâm lý.

Đoán qua người trên thềm đá là Thần Huyền cảnh, nhưng ngàn vạn không nghĩ đến, vậy mà là Thần Huyền thượng cảnh.

Nhân vật trong truyền thuyết nha!

Khó trách ngang ngược như thế.

Nhưng gây sự ở Bất Hủ tông thì vẫn là rước lấy thất bại.

Sau khi Hoàn Sơn đưa xong cơm, lúc đi lên lại, Hoàn Thành đã chờ lâu ở đó.

- Đúng rồi, tông chủ các ngươi đi đâu?

- Tông chủ có việc bế quan, phụ thân, ngươi có việc gì sao?

- Những cường giả của Di Thiên tông ở trong thành còn cần phải xử lý, muốn đến hỏi ý kiến của hắn một chút!

- Nếu như là tông chủ… Ta cảm thấy khẳng định sẽ nói, lưu lại Tàng giới, các ngươi có thể đi!

Hoàn Sơn cười hì hì một tiếng.

- Phụ thân, chờ thì khẳng định ngươi không chờ được, như vậy đi, chờ sau khi tông chủ xuất quan ta giúp ngươi hỏi một chút, đến lúc đó sai người đi nói cho ngươi vậy!

- Ừm!

Hoàn Thành khẽ gật đầu.

Lúc xuống núi, biểu lộ của Hoàn Thành khi nhìn Cơ Lương Bình lại khác lúc trước.

Biết đối phương là Thần Huyền thượng cảnh, trong mắt của hắn đã tuôn ra một chút tâm tình kích động.

Nhưng nghĩ đến đối phương là người bị Ôn Bình nhốt ở đây, Hoàn Thành cũng không đi qua chào hỏi.

…

Khu Ký Túc Xá.

Ôn Bình nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền ở trước mắt đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Có mệnh hạch chúc phúc, thành công hẳn không phải là việc khó.

Mà lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền dùng một chiếc đũa đen khuấy động Tuyền Qua Đồ, cùng với đó, vẻ vui mừng càng hiện rõ trên gương mặt bà, kim sắc tuyền qua đang dần dần hoàn thành.

Khuấy từ trái sang phải vài lần.

Khuấy hướng ngược lại vài lần.

Cũng ngay lúc này, trước mắt Ôn Bình bỗng nhiên xuất hiện một cái cửa sổ thông tin.

- Niềm vui bất ngờ đang hình thành…

- Chuyện gì xảy ra?

Ôn Bình lập tức lặng yên hỏi hệ thống.

Hệ thống trả lời:

- Lúc mệnh hạch lắc lư, niềm vui ngoài ý muốn liền sẽ giáng lâm. Chuyện này hẳn ta đã giải thích cho túc kí đi?

- A, suýt nữa quên mất!

Hắn vẫn nhớ rõ chuyện gia tăng may mắn này.

- Niềm vui bất ngờ này của ngươi là gì?

Hệ thống trả lời:

- Sau khi Tuyền Qua Đồ thành hình cũng là thời điểm nó hình thành!

Nghe được câu này, Ôn Bình lập tức đưa mắt nhìn Tuyền Qua Đồ kia.

Một cái kim sắc tuyền qua đang thành hình ở trung tâm bản vẽ!

Cùng với động tác của Chiêm Đài Thanh Huyền, cái thứ hai kim sắc tuyền qua cũng dần dần hình thành bộ dáng đơn giản.

Chiêm Đài Thanh Huyền, bây giờ hoàn toàn không dằn được nỗi kích động trong lòng, bà lại sáng tạo ra kỷ lục lần đầu tiên chế tác Tuyền Qua Đồ.

- Sắp thành công!

Một bước ngắn thôi!

Chính là khác biệt giữa nhất tuyền và nhị tuyền.

Nếu như thành công, từ nay bà liền là nhị tinh Tuyền Qua thần tượng.

Cảnh giới mà vô số Tuyền Qua thần tượng đều tha thiết mơ ước!

Dần dần, vòng xoáy thứ hai thành hình.

- Thành công!

Hắc côn được rút ra, một đoàn kim sắc khí lãng tản ra trong chớp mắt.

Theo sau, trước mắt Ôn Bình lại lần nữa hiện ra giao diện.

- Niềm vui bất ngờ: Tuyền Qua Đồ bổ sung năng lực “ Sát Ý Cực Hạn”.

【VIP】 Nhiệm Vụ Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Niềm vui bất ngờ: Tuyền Qua Đồ bổ sung năng lực Sát Ý cực hạn!

Sát Ý Cực Hạn.

Năng lực: Lúc phát động thuật pháp sẽ xuất hiện năng lực cường phá, chuyên dùng để phá hủy phòng ngự mạnh, phòng ngự càng mạnh càng dày thì năng lực cường phá càng mạnh.

- Phòng ngự càng mạnh thì năng lực cường phá càng mạnh!

Gặp mạnh thì mạnh, niềm vui bất ngờ này quả thật khiến người bất ngờ cùng kinh ngạc.

Tiếp đó Ôn Bình vốn đang khoanh chân ngồi lại đứng dậy, chậm rãi tiến đến trước bàn. Chiêm Đài Thanh Huyền nâng Tuyền Qua Đồ vẫn còn ấm, biểu lộ khá phấn khích. Lúc ngưng mắt nhìn lại, trong bạch sắc tinh hải, hai cái vòng xoáy màu vàng óng đang chậm rãi xoay tròn, lại kéo theo bạch sắc tinh hải ở chung quanh.

Khi tiếp nhận Tuyền Qua Đồ từ trong tay Chiêm Đài Thanh Huyền, một loại cảm giác đặc biệt tự nhiên sinh ra, giống như hài tử lần đầu tiên bắt lấy sữa mẹ, có xúc động nguyên thủy.

- Thanh Huyền trưởng lão, Tuyền Qua Đồ này hiệu quả như thế nào?

- Đáng tiếc, là dị mạch Tuyền Qua Đồ!

Tông chủ tạm thời khẳng định không thể dùng, chỉ có thể chờ đột phá đến Thần Huyền cảnh.

- Dị mạch gì?

Hắn muốn liền là dị mạch.

- Ngũ hành nguyên tố chi Kim nguyên tố!

Kim, đại biểu cho phòng ngự cùng công kích mạnh mẽ.

Đặc biệt là công kích, kim mang đến tăng phúc riêng một ngọn cờ.

Chiêm Đài Thanh Huyền nói tiếp:

- Rất may mắn, lần này hoàn mỹ chế tạo ra Nhị tuyền Tuyền Qua Đồ, lại đạt đến phẩm chất cao, hẳn là có năm thành tăng phúc. Tăng thêm dị mạch là kim, đối với mạch thuật đao kiếm tăng thêm rất rõ rệt, như hổ thêm cánh. Tông chủ, Ngự Kiếm Thuật kia vừa vặn phù hợp!

Đến bây giờ, bà thật vẫn là có chút không dám tin tưởng.

Thành công quá đột ngột.

Giống như có một đĩa bánh từ trên trời rơi xuống.

- Hoàn mỹ!

Tăng thêm Lang Nguyệt Kiếm, giết bán bộ Thần Huyền (1) hẳn là không cần phí sức đi.

(1) Chỗ này từ nay về sau sẽ sửa thành bán bộ Thần Huyền, nghe cho nó hoa mỹ chút nha các đậu hũ.

- Thanh Huyền trưởng lão, chúc mừng ngươi trở thành nhị tinh Tuyền Qua thần tượng!

- Còn phải đa tạ tông chủ!

Kỳ ngộ và duyên phận thiếu một thứ cũng không được. Hai thứ này, tựa hồ cũng là tìm được ở chỗ của Ôn Bình, người bà cần cảm tạ nhất chính là hắn.

Ôn Bình mỉm cười nói:

- Đêm nay ăn mừng một chút, ta làm sủi cảo!

- Đa tạ tông chủ!

Ăn mừng bằng linh thiện, hai chữ, xa xỉ!

Ôn Bình chợt thu hồi Tuyền Qua Đồ, sau đó đưa hết những hộp ngọc khác trong Tàng giới ra, dù sao để trên người mình cũng chỉ là cầm đi bán, cho Chiêm Đài Thanh Huyền mới có thể tối đa hóa lợi ích:

- Thanh Huyền trưởng lão, những thứ này ngươi giữ lại

- Tông chủ, ngài đây là?

Nhiều thiên tài địa bảo như thế, tổng giá trị không ít hơn 500 khối bạch tinh, cái này bảo bà làm sao thu nổi?

Ôn Bình trả lời:

- Ta vốn định bán, thế nhưng nếu như để ngươi làm thành Tuyền Qua Đồ lấy đi bán, lúc này mới có thể khiến cho lợi ích được tối đa hóa. Nếu ngươi cần dùng đến thiên tài địa bảo, cứ việc lấy dùng, nhưng… Ngươi lần sau lại chế tác nhất tinh Tuyền Qua Đồ, cũng chính là Nhất tuyền Tuyền Qua Đồ như lời ngươi nói, nhất định nhớ phải gọi ta!

Phải thường xuyên sử dụng mặt dây chuyền mệnh hạch!

Trước mắt, lợi ích có thể tối đa hóa cũng chỉ có thể sử dụng cho việc chế tác Tuyền Qua Đồ.

- Ừm, biết!

Có kinh nghiệm của lần đầu tiên luyện chế Nhị tuyền Tuyền Qua Đồ thành công, bà căn bản là không thèm để ý có người nhìn xem quá trình chế tác Nhất tuyền Tuyền Qua .

Huống hồ, hôm nay bà lại làm được hai chuyện mà trước kia chỉ nghĩ thôi cũng không dám.

Một liền là cười.

Hai chính là nói chuyện.

Ôn Bình thu hồi Tuyền Qua Đồ đi đến khu ký túc xá.

Không nói hai lời.

Mở ra mạch môn!

Hắn đưa luôn Tuyền Qua Đồ đến gần chỗ cổ tay của mình, tiếp đó một vầng kim sắc lóe lên, Tuyền Qua Đồ to như thế biến ngay thành hai vòng xoáy óng ánh kim sắc xông phá Địa

Mạch môn, rất nhanh hóa thành thứ giống như hình xăm ở chỗ cổ tay, nhưng lúc mạch môn mở ra, hai bọn nó lại xoay tròn.

Bọn chúng tựa như là hai cái miệng, cũng đang giúp Ôn Bình hấp thu mạch khí giữa thiên địa này, gom chúng lại trên mạch môn.

Cũng ngay lúc này, bọn chúng rót cho Ôn Bình lực lượng mới.

Ầm ầm!

Toàn bộ thân thể giống như bị sét đánh trúng.

Nghiễm nhiên đã thành Thông Huyền thượng cảnh.

- Nhị tinh Tuyền Qua Đồ này lại giúp ta tăng lên mạnh mẽ như thế!

Đây là điểm mà Ôn Bình không nghĩ tới, đây là niềm vui bất ngờ mà mệnh hạch mang lại ư?

Đang lúc Ôn Bình vui vẻ, bên tai truyền lại thanh âm của hệ thống.

- Tuyên bố nhiệm vụ!

Hỷ sự đến không ngừng mà!

Mệnh hạch này, mang đến vận may thực sự nghịch thiên.

- Nhiệm vụ lịch lãm - Danh tiếng lan xa.

- Làm một siêu cấp tông môn, tự nhiên không thể chỉ là đơn thuần cường đại, ẩn cư thâm sơn, không ai biết đến tung tích. Mà bất cứ khía cạnh nào cũng phải danh chấn thiên hạ. Tuyền Qua Đồ là dụng cụ phụ tu chủ lưu ở thế giới này, nó tương đối cao quý trong lòng mỗi người. Cho nên, Kí chủ nhất định phải khai hỏa Bất Hủ tông xuất phẩm Tuyền Qua Đồ, làm cho danh tiếng bạo nổi!

- Mục tiêu nhiệm vụ: Để mười vạn người biết Bất Hủ tông xuất phẩm Tuyền Qua Đồ.

- Ban thưởng: Mở ra một khu kiến trúc tùy ý, cơ hội thể hồ quán đỉnh một lần, tăng lên cảnh giới một lần (Có thể sử dụng mệnh hạch với một phần thưởng duy nhất).

- Tăng cảnh giới lên!

Ban thưởng phong phú, có chút giống sóng biển ập bờ, căn bản là trở tay không kịp.

Nâng cao cảnh giới là chuyện khiến hắn nhức đầu nhất trước mắt, mặc dù có siêu cấp tông môn làm hậu thuẫn, thế nhưng dù sao hắn cũng chỉ có tam tinh tư chất, thành tựu cực hạn nó mang lại cũng chỉ có bán bộ Thần Huyền. Cho nên, Ôn Bình mới nghĩ đến việc trồng Kiến Mộc lâm, nó nhưng thật ra là có thể đồng thời trợ giúp hắn nâng cao tư chất, cũng có thể gia tốc tu luyện.

Luôn luôn được Ác Linh kỵ sĩ, giao long bảo hộ khiến hắn cảm thấy không tự nhiên bằng việc tự dựa vào bản thân mình.

- Hệ thống, vẫn là chỉ có thể mang hai người thôi đúng không?

- Phi chu sau khi thăng cấp, người đi theo từ hai người tăng lên ba người.

- Ồ!

Thêm một người, cũng rất tốt.

Trong thế giới không nhạy tin tức này, giao lưu giữa thành này và thành khác cũng không nhiều, chớ nói chi là đi ra thế giới bên ngoài Đông hồ, các loại phong thổ, căn bản không ai thấy qua. Có thể mang thêm một người thì mang, để cho bọn họ cũng được thêm kiến thức, ngày sau đi ra ngoài, chí ít sẽ không giống như Lưu mỗ mỗ Kim đại quan, thấy cái gì cũng là kinh hỉ.

Sau khi lướt nhanh qua nhiệm vụ, Ôn Bình quyết định hiện tại liền đi thả Cơ Lương Bình, ban đêm mở ra ngàn bậc thềm.

Trước khi đi lại mở một lần.

Khi đó vừa vặn Thính Vũ các hoàn thành thăng cấp, Ác Linh kỵ sĩ hiện tại đã là Thần Huyền thượng cảnh, không biết đến lúc đó sẽ có cảnh giới gì.

Vừa ra cửa liền gặp Hoàn Sơn ở phía đối diện.

- Tông chủ!

Hoàn Sơn khẽ khom người.

- Đúng rồi, tông chủ, phụ thân ta mới đến tìm ngài. Hắn muốn hỏi ngài là nên xử lý những Thông Huyền cảnh của Di Thiên tông kia ra sao?

- Bọn họ…

Đối với những người kia, Ôn Bình thật đúng là không có phương pháp xử lý gì cho tốt.

Giết?

Cảm giác có chút lãng phí.

Thả?

Đoán chừng bọn họ trở về cũng không thể tránh khỏi cái chết đi.

- Ta đi xem một chút!

Ôn Bình liếc mắt chung quanh, lại nói:

- Hoàn Sơn, ngươi đi thông báo cho tất cả mọi người, đêm nay mở ra ngàn bậc thềm, đồng thời quyết định nhân tuyển mấy ngày nữa cùng ta ra ngoài lịch lãm!

- Tông chủ, ngài lại muốn lịch lãm!

Người mỗi lần đi theo tông chủ ra ngoài du lịch luôn chiếm được rất nhiều chỗ tốt, coi như không có chỗ tốt, cũng có thể gây náo động.

Đặc biệt là cái sau, bọn họ đều thích.

Đi ra thế giới bên ngoài đánh bại những thiên tài chân chính kia, giấc mộng này chỉ có đi theo tông chủ mới có thể thực hiện được.

【VIP】 Vân Hải Chi Đô

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đi ra thế giới bên ngoài đánh bại những thiên tài chân chính kia, giấc mộng này chỉ có đi theo tông chủ mới có thể thực hiện được.

- Tông chủ, lần này có thể mang ta đi cùng không?

Hắn nghĩ đến, tốt xấu gì quan hệ cũng gần như thế, bí mật nói một chút hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Ôn Bình chỉ là nhàn nhạt lên tiếng:

- Vẫn theo quy củ cũ.

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp cất bước rời đi.

Hoàn Sơn đứng tại chỗ, trong lòng cảm thấy thất vọng.

Lôi kéo làm quen thất bại!

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đi thông báo cho đồng môn tin tức ngàn bậc thềm mở ra. Mà một bên khác, Ôn Bình đã đến trước ngàn bậc thềm, hắn chuẩn bị đi Thương Ngô thành.

Phát động Phương Thốn Thiên Địa.

Một bước liền đến chân núi!

Nhưng thoáng nghiêng đầu, liền thấy một con ngựa buộc ở gần đó, bộ dáng đặc biệt, bởi vì có một chiếc sừng, cho nên Ôn Bình nghĩ đến độc giác thú. Thế nhưng, con ngựa này lại khác xa hình tượng độc giác thú ở trong đầu của hắn.

Phóng thần thắc thăm dò.

Đại yêu Thần Huyền thượng cảnh

Không cần đoán, hắn cũng có thể biết chắc nó là tọa kỵ của Cơ Lương Bình.

Cơ Lương Bình bị nhốt ở ngàn bậc thềm đã mấy ngày, nó vẫn thờ ơ như cũ, giống như một thớt ngựa bình thường bị buộc trong chuồng ngựa. Bởi vậy có thể thấy được, đây là một con đại yêu không thể hóa hình.

Đại yêu không thể hóa hình, quả thật rất ít.

- Bắt cho hắn quên!

Nhìn thấy đầu độc giác mã này, Ôn Bình mới nhớ đến Cơ Lương Bình, quay đầu lại, trực tiếp triệt hồi phong tỏa thiên địa chung quanh Cơ Lương Bình, khiến cho ngàn bậc thềm khôi phục trạng thái bình thường, thành một thềm đá bình thường không thể bình thường hơn.

Thế nhưng, Ôn Bình liếc lên một chút, mơ hồ thấy Cơ Lương Bình vẫn ngồi một chỗ ở trong đó.

Không làm gì.

Vẫn chưa nhận ra điều gì.

- Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi chừng nào thì tự đi ra ngoài!

Thính Vũ các hoàn thành thăng cấp còn có thời gian năm ngày, năm ngày thời gian hẳn là đủ để hắn phát giác được gì đó mà rời?

Ôn Bình đi đến trong Thương Ngô thành.

Lúc mà Ôn Bình xuất hiện trên đường phố trong Thương Ngô thành, người đi đường chung quanh nhao nhao nhích lại gần, cảnh tưởng người có loại cảm giác như vạn sao vây quanh trăng sáng. Trải qua trận chiến đấu kia, Bất Hủ tông nghiễm nhiên đã trở thành tồn tại giống như thần trong lòng mọi người, có thể so với tín ngưỡng, mà nhìn Ôn Bình tông chủ Bất Hủ tông thì càng cao cao tại thượng.

Nhưng mà Ôn Bình không có để ý nhiều, mà là đi thẳng đến chỗ đoạn thành trì bị biến thành mảnh phế tích do đại chiến.

- Đã dọn dẹp sạch sẽ nha!

Bây giờ nhìn lại, đã không thấy phế tích lộn xộn , chỉ có những thanh gỗ đang không ngừng được kéo đến, cùng từng nhóm thợ mộc.

Lúc ngưng mắt nhìn sang nhóm Thông Huyền cảnh của Di Thiên tông, những người kia tụ tập cùng một chỗ, tựa hồ đang thương lượng gì đó. Chung quanh một đám tu sĩ luyện thể của Thần Cơ doanh đang nhìn bọn họ, nhưng so với đám người kia thì những luyện thể cảnh tu sĩ này lại trông khá nhỏ bé, giống như một nhúm người đang đứng dưới một vách núi cao ngất.

Nhưng dù cho như thế, người của Di Thiên tông cũng không có ai bỏ trốn.

Ôn Bình biết, bọn họ không dám trốn.

Không có đại yêu chở đi, lấy tốc độ của bọn hắn bị bắt được, rất đơn giản.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là vẫn là không có một người dám dẫn đầu. Nam Cung Vấn Thiên chết đã lưu lại ám ảnh khó có thể xóa nhòa trong lòng bọn họ, để cho bọn họ ai cũng không nguyện ý trở thành chim đầu đàn hẳn phải chết này.

- Ôn tông chủ đến rồi!

Một người trong đám binh sĩ của phủ thành chủ hô lên.

Hắn hô như thế, người chung quanh đều nghe được.

Người của Di Thiên tông lấy lại tinh thần, lập tức nhích lại gần:

- Ôn tông chủ, chúng ta đã dọn dẹp phế tích xong, hiện tại có thể đi chưa?

Nói chuyện chính là một vị Thông Huyền thượng cảnh.

- Vậy liền muốn đi rồi? Nhìn xem chung quanh, đây đều là do các ngươi tạo nên!

- Ôn tông chủ, ngài muốn chém giết muốn róc thịt gì thì nói cho chúng ta một câu thống khoái đi!

Một tên Thông Huyền thượng cảnh khác thực sự không chịu nổi, làm những chuyện mà người bình thường phải làm như thế này căn bản là một loại vũ nhục, bọn họ đều là Thông Huyền cảnh. Hơn nữa hắn sợ đến lúc đó tu sửa tường thành xong xuôi, tông chủ tông môn này lại lật lọng.

Nếu như là dạng này, còn không bằng trực tiếp đi chết luôn cho rồi.

Chí ít được một cái dứt khoát.

Ôn Bình do dự một hồi, suy tư làm như thế nào sắp xếp bọn họ, chợt trả lời:

- Chờ các ngươi tu sửa tốt thành trì, ta sẽ để cho các ngươi rời đi. Nếu như không muốn làm, hiện tại đứng ra đi…

Không ai dám động!

Ai cũng không ngốc.

Lúc này đứng ra, trừ chết thì có thể có kết cục gì?

- Đã như vậy, đều đi làm việc đi!

Sau khi nói rõ ràng chuyện này, Ôn Bình nhìn sang Hoàn Thành sớm đã đến bên cạnh.

- Bá phụ, ngươi sai sử bọn họ như công nhân bình thường là được rồi.

- Được!

Bỗng nhiên thêm một đống Thông Huyền cảnh, thập tam trọng cảnh làm công miễn phí, trong lòng Hoàn Thành quả thật có chút mừng thầm, bởi vì những người này đặt ở Đông hồ đều là đại nhân vật. Cái gì tam đại thế lực, Cực Cảnh sơn, Phi Ngư đảo, mấy cường giả của tông môn ẩn thế không ra kia hẳn cùng một cảnh giới với nam nhân hiện tại đang đẩy xe nha?

Bang!

Một Thông Huyền thượng cảnh tu sĩ đẩy xe ba gác làm bằng gỗ, chậm rãi đẩy đến.

Cực kỳ giống khổ công lương tháng năm mai kim tệ.

Ôn Bình đứng tại chỗ nhìn một hồi, lúc hoàng hôn, Ôn Bình trở lại Vân Lam sơn.

Ráng chiều nhuộm đỏ nửa bầu trời, đồng thời biến chung quanh Vân Lam sơn thành một tầng bạch vụ, bao phủ sơn phong Vân Lam sơn. Từ xa nhìn lại, Vân Lam sơn như cao vút trong mây, giống như nhân gian tiên cảnh. Ôn Bình sau khi trở lại Bất Hủ tông, từ trên đỉnh núi núi nhìn xuống, liền thấy Cơ Lương Bình kia quả nhiên vẫn ngồi ở kia, không hề động một chút nào.

-Vừa nghĩ ra, ta còn có việc… Cái miệng của lão tử, không biết nói câu nói kia làm gì!

Đây là rất rõ ràng liền có thể nghe được tiếng hối hận nho nhỏ của Cơ Lương Bình.

- Gia hỏa này, cũng không biết đứng lên đi lại một chút?

Cười một tiếng.

Sau đó, Ôn Bình đi đến trù phòng.

Lúc này Hoài Diệp đang ở đó chuẩn bị cơm tối, vì ngàn bậc thềm cùng danh ngạch lịch lãm cho nên tất cả mọi người đều đi đến trù phòng, sớm ngồi ở đó tán chuyện.

Ôn Bình thấy Chiêm Đài Thanh Huyền đang ngây người ở dưới Nguyệt Quang Thụ.

- Thanh Huyền trưởng lão, sao thế?

- Không có việc gì!

Nói không có việc gì, thế nhưng bây giờ bà còn chưa kìm được nỗi kích động trong lòng, vừa rồi bà đang ảo tưởng đến cảnh những đại nhân vật kia mua nhị tuyền Tuyền Qua Đồ của bà.

- Tông chủ, ngài tìm ta có việc sao?

- Có chuyện muốn hỏi ngươi.

Chiêm Đài Thanh Huyền làm Tuyền Qua thần tượng, hẳn là người có kiến thức uyên bác.

Nhiệm vụ lịch lãm lần này, không hạn chế thời gian!

Quan trọng nhất, nó không có một cái địa điểm cụ thể.

Nhưng muốn để mười vạn người biết Bất Hủ tông bán Tuyền Qua Đồ.

- Tông chủ mời nói.

- Nếu như là bán nhị tinh Tuyền Qua Đồ, đi chỗ nào bán tốt nhất?

- Tông chủ ngươi tính bán đi…

Nhưng mà tông chủ làm vậy cũng không có gì là không ổn, dị mạch cũng có ở ngàn bậc thềm, sử dụng Tuyền Qua Đồ chỉ như dệt hoa trên gấm.

- Không phải, ta chỉ đang thử so sánh. Nếu như muốn bán, hơn nữa phải làm cho rất rất nhiều người biết đến sự tồn tại của nó, thì phải đi đâu?

Chiêm Đài Thanh Huyền trả lời:

- Vân Hải chi đô. Nơi đó là khu vực giữa Tử Mạch hồ, Minh Kính hồ cùng Yêu Hải sơn, đồng thời cũng là thành thị thương mậu lớn nhất. Mặc kệ là gì cũng có thể mua được ở đó. Phòng giao dịch của Bách Tông Liên Minh ở chỗ đó, giống như là một cửa hàng nhỏ.

【VIP】 Danh Ngạch Đi Theo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cửa hàng nhỏ!?

Đối với cách gọi như thế này, Ôn Bình âm thầm cười một tiếng. Bách Tông Liên Minh nổi tiếng nhờ thủ đoạn mua bán đặc biệt, chỉ cần ngươi muốn mua thứ gì thì cũng có, cho nên mới hùng mạnh như thế, đồng thời hấp dẫn thật nhiều tông môn gia nhập bọn họ, trở thành một thành viên trong biên chế. Như ở Đông hồ, trừ Thương Ngô thành cùng Bất Hủ tông ra thì những tông môn khác đều ở trong biên chế.

Hiện tại Chiêm Đài Thanh Huyền lại gọi nó là một cửa hàng nhỏ, vậy địa phương tên là Vân Hải chi đô này, Ôn Bình bây giờ quả thật rất tò mò.

Lập tức, Ôn Bình ngầm hạ quyết định trong lòng:

- Vậy mục tiêu lần này là Vân Hải chi đô!

Chiêm Đài Thanh Huyền tiếp tục nói:

- Ở Vân Hải chi đô, thế lực của phân hội Bách Tông Liên Minh ở đó căn bản không tính là gì. Nếu như là nhị tinh Tuyền Qua Đồ bình thường xuất hiện ở đó, thật ra cũng không thể nhấc lên sóng to gió lớn gì, tối đa trở thành vật áp đáy của một đấu giá hội cỡ lớn, gây nên oanh động trong khoảng thời gian ngắn mà thôi. Nếu như tông chủ muốn nhiều người biết, thật là khó khăn vô cùng, trừ phi một lần xuất ra năm cái nhị tinh Tuyền Qua Đồ, mới có thể dẫn phát náo động lớn!

Thật ra còn có ngụ ý, chính là ở đó có rất nhiều thứ tốt.

Đó là nơi phồn hoa nhất!

Một phần nhị tinh Tuyền Qua Đồ, căn bản không tính là bảo vật vô giá gì.

Ôn Bình hỏi:

- Ngươi đi chỗ đó rồi?

- Lão thân cũng không có đi, chỉ là nghe người ta nói. Theo ta thấy, truyền ngôn này có lẽ là nửa thật nửa giả. Chẳng qua nói địa phương này là nơi phồn hoa nhất, hẳn là không sai!

- Ừm!

Nếu như đi Vân Hải chi đô, độ khó của nhiệm vụ sẽ gia tăng. Nếu như là đi địa phương nhỏ một chút, cùng đại thế lực hợp tác, tuyên truyền một phen, mười vạn người rất dễ giải quyết. Thế nhưng, Ôn Bình không cần nổi danh kiểu này, tông chủ của siêu cấp tông môn, muốn dương danh liền phải danh dương tứ hải, sao có thể nghĩ đến loại phương pháp nửa vời kia?

Nhiệm vụ lịch lãm là vì thu hoạch được ban thưởng phong phú.

Trên bản chất cũng là để hắn tăng trưởng lịch duyệt, mở mang kiến thức thế giới này một phen.

- Đúng rồi, tông chủ, vị bằng hữu kia của ta…

Thừa dịp tông chủ cao hứng, Chiêm Đài Thanh Huyền lựa chọn lúc này mở miệng, lúc khác, bà sợ Ôn Bình sẽ không muốn tha Cơ Lương Bình.

Ôn Bình trả lời:

-A, bằng hữu kia của ngươi… Ta đã giải trừ giam cầm cho hắn được một đoạn thời gian rồi, chính hắn một mực ngồi ở kia, không nhúc nhích chút nào!

- Đa tạ tông chủ!

Chiêm Đài Thanh Huyền vui mừng.

- Tông chủ còn có việc gì không? Nếu như không có, ta muốn đi xem bằng hữu của ta!

- Đi đi!

Hắn phải bắt đầu suy nghĩ phương pháp hoàn thành nhiệm vụ.

Vân Hải chi đô, để mười vạn người biết Tuyền Qua Đồ của hắn, khẳng định phải dùng nhị tinh Tuyền Qua Đồ. Thế nhưng khẳng định là không có cách đạt đến hiệu quả mười vạn người đều biết, nếu như lắc lư mệnh hạch để nhận được một niềm vui bất ngờ, có lẽ sẽ được. Thế nhưng trước mắt lại không có phần vật liệu thứ hai như thế, muốn có thì phải mua.

Một bên khác, Chiêm Đài Thanh Huyền bước nhanh đi xuống ngàn bậc thềm.

Cước bộ của bà lập tức khiến cho Cơ Lương Bình chú ý, hắn quay người lại, cầu khẩn ngay:

- Thanh Huyền, ngươi rốt cuộc đã đến… Đi giúp ta năn nỉ một chút, ta đột nhiên nghĩ đến còn có việc gấp đây!

- Có việc vậy ngươi vẫn ngồi ở đây làm gì?

Không nghĩ đến tên này lại ngồi ngây ngốc ở đây lâu như thế, còn tưởng bản thân đang bị nhốt, bà đã cảm thấy buồn cười.

- A!

Cơ Lương Bình nhướng mày, vỗ vỗ cái mông đứng dậy.

- Tông chủ đã sớm tha cho ngươi, chính ngươi một mực chỉ ngây ngốc ngồi ở đây!

Nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền dang tay ra, kéo Cơ Lương Bình dậy.

- Ai!

Cơ Lương Bình một cước giẫm lên chiếc lá đỏ kia, mấy hôm trước hắn đi mãi không đến gần được nó.

- Thật được giải thoát rồi!

Cơ Lương Bình thoải mái cười một tiếng, vội vàng lại lên mấy bậc thang, đây lần đầu tiên cảm thấy đi đường là một chuyện rất hạnh phúc.

…

Trù phòng.

Khi đồ ăn của Hoài Diệp đã tỏa hương, Ôn Bình lên tầng hai, những người còn lại cũng đi theo đi lên.

Lúc này, màn đêm buông xuống.

Toàn bộ Vân Lam sơn yên tĩnh trong đêm tối, chỉ nghe có tiếng côn trùng kêu vang đuổi không đi.

Dương Nhạc Nhạc nắm lấy đũa gỗ trên bàn trống, liếc nhìn những người chung quanh, sau đó lắc một cái, đũa rơi thẳng xuống bàn, cũng xoay tròn.

- Ta!

- Ta muốn đi!

Trong tiếng kêu to của mọi người, đũa ngừng lại.

- Oa, Diệu Âm sư tỷ!

- Diệu Âm!

- Ta sao?

Diệu Âm còn không có lấy lại tinh thần, hiển nhiên, chính nàng cũng không nghĩ đến sẽ chỉ đến chính mình.

Diệu Âm, là người hầu đi theo Tần Mịch thiếu chủ của Phi Ngư đảo gia nhập Bất Hủ tông, bây giờ nghĩ đến người đầu tiên chính là thiếu chủ Tần Mịch.

- Thiếu gia, nếu không ngài đi đi!

- Của ngươi chính là của ngươi, ta sao có thể đoạt được?

Tần Mịch cười hắc hắc, chợt lại đem ánh mắt nhìn về phía Dương Nhạc Nhạc đã cầm đũa lên.

- Cám ơn thiếu gia!

Với nàng mà nói, Tần Mịch không nhận liền là ban ân!

- Nhìn đi, thiếu gia của ngươi đợi chút nữa cũng lấy được danh ngạch!

Nói xong, Dương Nhạc Nhạc đã bắt đầu xoay đũa.

Cuối cùng, đũa dừng lại trước người Lâm Khả Vô.

- A!

Lâm Khả Vô trực tiếp nhảy dựng lên.

Dương Nhạc Nhạc chợt bất đắc dĩ cười một tiếng, cảm thấy có chút thất lạc khi đũa không chỉ về phía mình, chợt sợ hãi thán phục một câu:

- Đây là đang biểu thị Diệu Âm cùng Lâm Khả Vô đều muốn trở thành Thông Huyền cảnh sao?

Duy nhất một lần chỉ đến hai cái luyện thể thập tam trọng cảnh, đi ra ngoài một chuyến trở lại, cơ hội đột phá Thông Huyền cảnh liền sẽ rất lớn.

Triệu Tình nói:

- Haiza! Không biết lúc nào mới đến phiên ta!

- Không có việc gì, Triệu Tinh sư tỷ, về sau nhất định có cơ hội

Lâm Khả Vô vội vàng an ủi.

- Còn có một lần!

Ôn Bình bỗng nhiên mở miệng.

- Còn có!

- Nhạc Nhạc, mau quay đi!

Đám người vui mừng, vội vàng hô hào Dương Nhạc Nhạc quay đũa.

Lần này, tất cả mọi người đều nín thở tập trung, chờ đợi cơ hội cuối cùng này.

Kim đồng hồ ngừng!

Chỉ đến Chiêm Đài Thanh Huyền.

- Thanh Huyền trưởng lão!

- Lại là ta!

- Khó chịu, ta hẳn là sẽ không cười nữa!

- Ta cũng thế, vĩnh viễn sẽ không cười nữa… Cười khổ được không?

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Ôn Bình mở miệng:

- Lâm Khả Vô, Diệu Âm, Thanh Huyền trưởng lão, năm ngày sau cùng ta đi Vân Hải chi đô!

Dứt tiếng, tất cả mọi người đi theo hoan hô lên.

Bọn người Lâm Khả Vô vui mừng vì mình được đi, những người khác thì vui cho hai người bọn họ.

Bởi vì lại có thể đi một nơi rất xa xôi, chưa hề đi qua.

So sánh với Đông hồ, chỗ đó chính là một thế giới mới.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Mọi người ăn cơm trước, sau bữa ăn mở ra ngàn bậc thềm!

- Ừm!

Đám người gật đầu, ngồi xuống lại bàn bày đầy món ăn kia.

Nhưng mà Ôn Bình không ăn được mấy miếng, lại trò chuyện cùng Chiêm Đài Thanh Huyền về chuyện Tuyền Qua Đồ, dù sao lần này đi không thể cái gì cũng không có.

- Thanh Huyền trưởng lão, trong đám tài liệu ta cho ngươi, có thể chế hai phần nhất tinh Tuyền Qua Đồ không?

- Có thể!

Hôm qua nàng kiểm kê qua, ba phần thật ra cũng được, chỉ là phần thứ ba lại thiếu đi một ít thứ, thành phẩm làm ra sẽ có phẩm chất thấp.

- Được, trong năm ngày này ngươi chế ra hai cái đi, lúc chế tác Tuyền Qua Đồ nhớ phải gọi ta!

Không biết mệnh hạch lắc lư, sẽ mang đến niềm vui bất ngờ gì cho nhất tinh Tuyền Qua Đồ.

Nếu như cũng bổ sung loại năng lực đặc thù mà hắn đang sở hữu trong tay, vậy hắn có thể tạo thành một chút oanh động, dù sao, nó phá vỡ ấn tượng về nhất tinh Tuyền Qua Đồ trong lòng mọi người.

Thứ mới lạ, vĩnh viễn là phương pháp tốt nhất để hấp dẫn người.

【VIP】 Lên Đường

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Những thứ mới lạ, luôn là phương pháp tốt nhất để hấp dẫn người.

Bữa tối rất nhanh thì trôi qua.

Sau khi ngàn bậc thềm mở ra hình thức địa ngục, Ôn Bình đi đến sân Hung thú thí luyện tu luyện. Cứ như thế, tất cả diễn ra như thường. Trái lại Cơ Lương Bình tới qua một lần, muốn mua linh mễ, Ôn Bình không có bán, hắn cũng không cưỡng cầu nữa, vội vàng rời đi. Một mực chờ đến hai ngày sau, Chiêm Đài Thanh Huyền muốn làm kiện Tuyền Qua Đồ thứ nhất, Ôn Bình mới từ sân thí luyện đi ra.

Ôn Bình ở một bên đứng ngoài quan sát, kỳ hạn ba ngày đã qua, hắn móc ra mặt dây chuyền mệnh hạch.

Gẩy gẩy mệnh hạch, nó lắc lư.

Cùng với động tác như nước chảy mây trôi của Chiêm Đài Thanh Huyền, niềm vui bất ngờ dần xuất hiện.

- Niềm vui bất ngờ đang hình thành…

- Tông chủ, sao thế?

Thấy Ôn Bình đột nhiên móc ra một vật, Chiêm Đài Thanh Huyền ngừng động tác trong tay.

- Không có việc gì, ngươi cứ tiếp tục đi!

Nói xong, Ôn Bình thu hồi mặt dây chuyền mệnh hạch.

Chiêm Đài Thanh Huyền chuyển mắt, chậm rãi khuấy động vòng xoáy thành hình.

- Tông chủ, tốt!

Làm xong cái này hết thảy bỏ ra ba canh giờ, có thể nói tốc độ thật nhanh.

- Ta sẽ làm tiếp cái thứ hai!

- Chờ một chút! Cái thứ hai chờ thời điểm ra đi lại làm cũng được!

Ôn Bình cầm Tuyền Qua Đồ ở trên bàn lên, liếc mắt nhìn vòng xoáy màu vàng ở phía trên, mặt dây chuyền mệnh hạch đã tiến vào thời kỳ làm lạnh ba ngày

- Nó cung cấp là kim sắc dị mạch?

Chiêm Đài Thanh Huyền trả lời:

- Phải! Tương tự như cái kia của ngài, nhưng hiệu quả tăng phúc khác nhau. Một cái tăng phúc ba thành, một cái tăng phúc năm thành!

- Ừm!

Ôn Bình lập tức chăm chú xem xét nó.

Bên tai truyền lại thanh âm của hệ thống:

- Thu hoạch được năng lực: Phong mang!

- Hệ thống, phong mang này là năng lực gì?

- Khi sử dụng mạch thuật tính công kích tấn công địch nhân, tăng thêm một thành tăng phúc ngoài định mức!

- Vậy thì đồng nghĩa là có bốn thành tăng phúc!

Nhưng do chỉ gia tăng riêng công kích cho nên một thành tăng phúc này cũng không thể đạt đến cấp độ như nhị tinh Tuyền Qua Đồ. Nếu như người sử dụng nó thích lấy công làm thủ, vậy Tuyền Qua Đồ này nhất định rất thích hợp hắn, thế nhưng khoảng cách danh chấn mười vạn người, nó quá đơn giản.

Kiện thứ hai, có lẽ có kinh hỉ.

Cứ như thế, trong lúc chờ đợi thì Ôn Bình nghênh đón Thính Vũ các hoàn thành thăng cấp, cũng là thời điểm lên

đường đi Vân Hải chi đô.

Khi mà Chiêm Đài Thanh Huyền chế tác kiện Tuyền Qua Đồ thứ hai, Ôn Bình lại lấy mệnh hạch ra.

Mệnh hạch như nguyện lại lắc lư lần nữa.

Lại tiếp tục trông thấy mặt dây chuyền mệnh hạch, Chiêm Đài Thanh Huyền sinh ra phỏng đoán, bởi vì mỗi lần Ôn Bình cũng phải đi kích thích nó, có phải nó… Bỏ qua đi, bà căn bản không đoán ra được là gì.

Sau khi lưu ý thêm vài lần, nàng bắt đầu chế tác Tuyền Qua Đồ.

Khi kiện Tuyền Qua Đồ thứ hai chế tác xong, vòng xoáy màu vàng đất để Ôn Bình lập tức hỏi:

- Đây là thổ?

- Ừm!

Chiêm Đài Thanh Huyền đưa Tuyền Qua Đồ cho Ôn Bình.

Ôn Bình nhìn Tuyền Qua Đồ, yên lặng chờ lấy thanh âm của hệ thống:

- Thu hoạch được năng lực: Phòng ngự tuyệt đối!

- Cái này là gì?

- Phòng ngự tuyệt đối, trong thời gian năm hô hấp, có thể để người sử dụng tiến vào trạng thái phòng ngự vô địch!

- Vô địch!

Nghe hai chữ này, Ôn Bình liền có chút động tâm. Hơn nữa thời gian năm hô hấp, thực sự kinh khủng, nếu như là cùng cảnh, sử dụng để né tránh sát chiêu mạnh nhất của đối thủ, thắng chắc?

- Chỉ bằng nó, tuy trình độ nào đó so ra kém nhị tinh Tuyền Qua Đồ, nhưng cũng không kém bao nhiêu!

- Dương danh Vân hải chi đô liền nhờ vào ngươi!

Lần này, Ôn Bình không phải thầm lẩm bẩm, mà là thấp giọng vô thức nói ra.

- Tông chủ, ngài nói dương danh Vân Hải chi đô?

Bà nhìn Tuyền Qua Đồ mình vừa làm: Nhất tinh Tuyền Qua Đồ. Bà xác định, vừa rồi tông chủ là nói dùng nó để dương danh Vân Hải chi đô.

- Tông chủ, cái ta mới làm ra đó, thật ra ở Vân hải chi đô chỗ nào cũng có, chỉ cần muốn mua liền có thể mua được!

Đương nhiên, bà nói như thế cũng có chút khoa trương.

Nhất tinh Tuyền Qua Đồ cũng chỉ có thể mua ở phòng đấu giá, cùng người đấu giá, nhưng nó xác thực thật nhiều.

- Ừm. Liền dựa vào nó!

Đã bị nghe được, Ôn Bình dứt khoát lên tiếng lần nữa, chợt liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã sắp hoàng hôn, phía chân trời đã chỉ có một đường chỉ màu vàng.

- Được rồi, ngươi đi báo cho Lâm Khả Vô, Diệu Âm, chuẩn bị đồ đạc… Giờ tý xuất phát!

- Ân!

Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu.

Mà Ôn Bình, thì đi xuống núi một chuyến, vì để tránh cho người của Di Thiên tông gây chuyện, hắn nhờ Bích Nguyệt Phiêu Linh giám sát. Đối phương sau khi được hắn giúp loại trừ Mộ Oanh chi độc thì đã trở thành bán bộ Thần Huyền, tại Thương Ngô thành giám sát một chút Thông Huyền cảnh làm việc, vẫn là việc nằm trong khả năng.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Ôn Bình đặt mấy trăm viên Hỏa Linh Tinh vào trong rương, cho điện thủ hấp thu.

Đồng thời, hắn mở ra thương điếm nội trí của Thính Vũ các.

Mua hạt Kiến Mộc Thụ xong, hắn ngưng mắt nhìn lại chỗ thứ mới xuất hiện, giá bán: 50 khối bạch tinh.

Mà Ôn Bình, hai lần mở ngàn bậc thềm, lại thêm thu nhập thường ngày, trong tay cũng chỉ có năm, sáu mươi viên bạch

tinh. Bất quá, hắn vẫn lựa chọn mua thứ mới xuất hiện trong thương điếm nội trí.

Bởi vì tên của nó gọi là: Dụng cụ cải tạo Tuyền qua đồ!

…

Nửa đêm.

Phi chu chầm chậm bay lên, Cáp Cáp nằm trên mạn thuyền sủa liên hồi.

Thật ra nếu như nói mọi người hâm mộ nhất là ai, đó chính là Cáp Cáp, bởi vì mỗi lần lịch lãm tông chủ đều mang nó theo.

- Đi…!

- Đúng vậy, cũng không biết lúc nào trở về!?

- Đoán chừng lúc bọn họ trở về, đã Thông Huyền cảnh!

- Không được, ta muốn đi xem Tru Tiên, để ta trầm tĩnh ở thế giới kia, sau đó kiếm một bộ Tru Tiên Kiếm Trận!

Không nói hai lời, Hoàn Sơn đi thẳng đến chỗ Quan ảnh thất.

Dần dần, tất cả mọi người giải tán.

Một bên khác, Ôn Bình ở trên thiên không thiết lập hướng đi.

- Lần này đi Vân Hải chi đô cần ba ngày, ba ngày này các ngươi muốn làm gì thì làm!

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp đi vào khoang tàu.

Lấy ra "Dụng cụ cải tạo Tuyền qua", hỏi thăm hệ thống:

- Hệ thống, công năng của nó là gì?

- Dụng cụ cải tạo Tuyền Qua, chuyên sử dụng để cải tạo Tuyền Qua Đồ… Sử dụng cho đúng tác dụng, sau này Kí chủ đừng nên dùng mệnh hạch cho Tuyền Qua Đồ, thật sự lãng phí.

Mệnh hạch, vật cải biến khí vận, Ôn Bình luôn luôn tiêu phí trên vật giá trị khoảng một hai trăm khối bạch tinh, hoàn

toàn là đang phung phí của trời.

- Tuy nhiên, sử dụng một lần cải tạo cần 10 khối bạch tinh!

- Lại nữa!

Dùng tiền điểm này hắn trái lại sớm đã nghĩ đến.

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp xuất ra một khối Kim thuộc tính dị mạch Tuyền Qua Đồ, thoáng đặt nó vào trong máy cải tạo, lại dò hỏi:

- Hệ thống, sau khi cải tạo sẽ xuất hiện năng lực gì?

- Trong ngăn cải tạo trì đầu tiên ngẫu nhiên thu hoạch được một loại năng lực!

- Ví dụ như là gì?

- Ví dụ như: Sinh ra một cái song dị mạch Tuyền Qua Đồ!

- Cái này cũng có thể sao?!

Nếu quả thật có thể như thế, cho dù là nhất tinh Tuyền Qua Đồ, giá cả kia cũng đuổi sát nhị tuyền Tuyền Qua Đồ đi?

Sau đó, trước mắt Ôn Bình xuất hiện một cái cửa sổ thông tin.

- Đang cải tạo…

- Thời gian còn lại: 1 giờ.

- Năng lực hiện có: Phong mang!

- Thu hoạch được năng lực: Phụ khí!

【VIP】 Tiến Nhập Vân Hải Chi Đô

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lấy được năng lực: Phụ khí!

- Phụ khí?

Cái năng lực gì đây?

Hệ thống lập tức trả lời:

- Tuyền Qua Đồ mang năng lực phụ khí, có thể bám lên trên vũ khí, khiến cho vũ khí có được năng lực của Tuyền Qua Đồ. Trước mắt cung cấp dị mạch kim thuộc tính, tăng phúc là ba mươi phần trăm, cộng thêm năng lực phong mang thì tăng phúc đạt đến bốn mươi phần trăm. Nếu như kí chủ sử dụng cho Phi Tướng Kiếm, phẩm chất của Phi Tướng Kiếm tăng lên bốn mươi phần trăm. Vận khí của kí chủ không tệ, năng lực phụ khí tuyệt đối thuộc phẩm chất thượng đẳng trong ngăn thứ nhất của Cảo tạo trì!

- Tăng phẩm chất của vũ khí lên bốn mươi phần trăm!

Tuyền Qua Đồ bám lên trên vũ khí, đây là phá vỡ nguyên lí xưa nay của thế giới này.

- Nếu như vũ khí dùng Tuyền Qua Đồ, vậy Địa Phá mạch môn cũng có thể sử dụng Tuyền Qua Đồ sao?

- Có thể!

- Giàu to rồi!

Ôn Bình lập tức lấy Lang Nguyệt Kiếm ra.

- Kí chủ, Lang Nguyệt Kiếm có phẩm chất hoàn mỹ tương tự như Trường Mạch Công, nó không thể sử dụng Tuyền Qua Đồ!

- Không thể dùng… Vậy chẳng phải là nó vô dụng với ta sao?

Lang Nguyệt Kiếm không thể dùng, dùng ở trên Phi Tướng Kiếm, tăng lên trăm phần trăm phẩm chất cũng không bằng Lang Nguyệt Kiếm.

Nhưng, lập tức hắn liền nghĩ tới, vô dụng với mình nhưng hữu dụng với người khác.

Tăng phẩm chất lên bốn mươi phần trăm, vậy các loại năng lực như sắc bén cứng cỏi của một thanh kiếm hoàn toàn có thể tăng lên một bậc. Nếu như là loại đao kiếm, đối thủ không đấu đao kiếm cùng loại với ngươi, thật ra hiệu quả không lớn. Thế nhưng nếu như áp nó lên nỏ, cung tiễn, các loại vũ khí có thể công kích người khác từ cự ly cực xa này…

Hiệu quả kia liền không đồng dạng.

Tỉ như nói, một loại tên nỏ có thể bắn giết Thông Huyền hạ cảnh bình thường của Nhân tộc, nhưng sau khi nó sử dụng Tuyền Qua Đồ, tăng phúc bốn mươi phần trăm, có thể giết đại yêu Thông Huyền hạ cảnh. Nói một cách khác, đó chính là có thể sáng tạo ra vũ khí vô địch cùng cảnh. Quan trọng nhất, đây chỉ là ví dụ ở cấp thấp nhất.

Nếu như áp dụng cho vũ khí tầm xa dành cho Thần Huyền cảnh…

Hiệu quả bốn mươi phần trăm này tuyệt đối là tồn tại kinh khủng tuyệt đối.

Chợt, Ôn Bình lại lấy Tuyền Qua Đồ thổ nguyên tố dị mạch kia ra, nhưng lúc Ôn Bình mang nó đi cải tạo, hệ thống lại thông báo:

- Trước mắt, Tuyền Qua Đồ trong tay kí chủ đã có năng lực trong Cải tạo trì, thuộc phẩm chất trung đẳng, không thể tiến hành cải tạo thêm!

- Ừm, vậy có hơi thua thiệt!

Hắn xem như hiểu rõ, mệnh hạch thật không thể lại dùng trên nhất tinh Tuyền Qua Đồ, lắc lư một lần mới tương đương

tiết kiệm 10 viên bạch tinh, đã không phải là dùng một điểm thua thiệt để hình dung nữa.

- Nếu như là dùng trên Thập tầng tháp, mệnh hạch lắc lư, ta đoán chừng có thể có được thanh Lang Nguyệt Kiếm thứ hai đi?

- Do bản thân kí chủ sử dụng mệnh hạch như thứ rẻ tiền.

- Ha ha, phải không, vậy sao ngươi không nhắc nhở ta một chút.

Nhưng mà, hệ thống cũng không trả lời hắn.

- Còn im lặng, nói cho ngươi, hệ thống ngươi có lỗi rồi!

Nói xong, Ôn Bình thu hồi Tuyền Qua Đồ.

Cứ như thế, phi chu phi hành trên không trung gần hai ngày.

Trên phi chu, Ôn Bình kiến thức sự rộng lớn của Đông Hồ, bay trên Đông hồ chỉ ba giờ, đây đã là khoảng cách từ Thương Ngô thành đến Hoàng Lê thành. Không dám tưởng tượng, trong cái hồ rộng lớn bao là này rốt cục có thứ gì, càng không dám tưởng tượng, mảnh hồ này dựng dục cái gì.

Sau hai giờ bay tiếp theo, đến Minh Kính hồ.

Xuyên qua hồ nước, phi chu chính là tiến vào lục địa ở giữa Minh Kính hồ.

Ôn Bình thế mới biết, Minh Kính hồ cũng không giống như Đông hồ, lục địa sát bên hồ nước, cả hai là phân chia ra. Minh Kính hồ, căn bản chính là thế giới trên hồ, một hòn đảo tiếp lấy một hòn đảo, bên trên là nơi ở của Nhân tộc. Mà chung quanh bọn nó chính là nước hồ xanh thẳm, cùng Yêu tộc.

Minh Kính hồ, dựa theo thời gian phi hành mà nói, nó lớn gấp hai lần Đông hồ, phi chu bay một ngày mới bay hết.

Chạng vạng tối ngày thứ ba, đến Vân Hải chi đô.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, nó xen giữa ba hồ nước, là một nơi rất đặc biệt, bởi vì dày đặc bạch vụ từ đầu đến cuối bao phủ nó, nếu như không phải bốn phương tám hướng có rất

nhiều người tiến vào bạch vụ, ai cũng sẽ không nghĩ đến trong sơn cốc này sẽ có một tòa thành, mà lại là một tòa thành phồn hoa đến cực điểm.

Lúc quan sát phía dưới, Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Vân Hải chi đô, trong truyền thuyết từ cổng vào đến phần cuối, dù là ngươi đi ba ngày cũng đi không đến điểm cuối đó!

- Lớn như thế sao?

Lâm Khả Vô cùng Diệu Âm nhịn không được cảm thán một tiếng.

Mà lúc này, Ôn Bình đã mở ra ẩn hình hộ tráo, hạ xuống Vân Hải chi đô. Rốt cục, phi chu hạ ngoài Vân Hải chi đô khoảng hai mươi dặm.

Thế nhưng liền xem như bên ngoài hai mươi dặm, thương đội cũng là nối liền không dứt, bọn họ từ bốn phương tám hướng mà đến, người ở phía trên cũng là muôn hình muôn vẻ.

Có nhân tộc, Yêu tộc.

Bọn họ hội tụ thành dòng, đều đi đến phía Vân Hải chi đô.

Khi mà Ôn Bình thu hồi phi chu cũng cất bước đi đến trước, bên cạnh liền có một thương đội dài hơn mấy trăm mét đi ngang qua.

Ôn Bình lập tức hô hướng một chiếc xe thú có Cự Ngưu ba sừng kéo đi:

- Bằng hữu, có thể cho đi nhờ xe sao? Chúng ta cũng đi Vân Hải chi đô!

Người đánh xe thú là một nam nhân trung niên. Ngươi có thể cảm nhận được phong tình dị vực đặc biệt từ trên người hắn, trên quần áo có hoa văn đặc biệt, trên mặt cũng vẽ một chút đường vân xem không hiểu. Thế nhưng may mà trên thế giới này lại không có quá nhiều tiếng địa phương cho nên hắn nghe hiểu được tiếng của Ôn Bình, Ôn Bình cũng có thể nghe hiểu được hắn.

Đáng sợ nhất là, hắn là một Thông Huyền cảnh.

Thế nhưng trong thương đội này, Thông Huyền cảnh chỉ là người đánh xe.

- Tiền bối!

Khi hắn nhìn sang Chiêm Đài Thanh Huyền, rất tự nhiên khẽ khom người.

- Nếu như là tiện đường, vậy liền lên đây đi!

Lên xe thú, thật ra không khó.

Xe thú rộng rãi, cũng có rất nhiều chỗ ngồi.

Khó là sau khi lên xe, hắn nhiệt tình với ngươi nhưng ngươi lại không biết nên xử xự ra sao.

- Các vị, các ngươi là người ở đâu, sao không thấy tọa kỵ của các ngươi? Đây là đi chơi sao? Còn mang theo chó!

Hắn liếc qua Cáp Cáp, mỉm cười.

Hiển nhiên, hắn nhìn không nhìn ra cảnh giới của con chó này.

Ôn Bình trả lời:

- Chúng ta… Đến từ địa phương nhỏ, đoán chừng ngươi cũng chưa từng nghe qua!

- Vậy đến Vân Hải chi đô làm gì?

Thật ra vấn đề này đã rất nhạy cảm, vốn không quen biết hỏi vấn đề này, ai cũng sẽ sinh lòng phòng bị. Thế nhưng trung niên đánh xe dường như không quan tâm đến việc này, vẫn liên tiếp đặt câu hỏi, khiến cho người ta có cảm giác như thân quen.

- Tọa kỵ của các ngươi trên đường bị tập kích rồi sao?

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, trái lại không biết trả lời như thế nào.

- Đại thúc, từ đây đến Vân Hải chi đô còn bao lâu nữa?

- A, nhanh. Cũng chỉ một canh giờ thôi!

Nói xong, hắn thăm dò nhìn xem thương đội đằng trước, nói:

- Thương đội của chúng ta đi hơi chậm một chút, cách Vân Hải chi đô năm dặm các ngươi có thể xuống xe. Sau đó đi vào Vân Hải chi đô, hẳn là không cần thời gian nửa nén hương.

- Nhưng xem bộ dáng của các ngươi, hẳn là lần đầu tiên đến Vân Hải chi đô?

- Coi như vậy đi!

Ôn Bình không biết nên nói gì, lời gì không nên nói, dứt khoát nói theo ý mình, dù sao hắn cũng không sợ âm mưu hay dương mưu gì.

- Vậy ngươi phải chú ý, ở Vân Hải chi đô, cái gì cũng tốt, nhưng mà ngư long hỗn tạp, Thông Huyền thượng cảnh, ở đây… Đâu đâu cũng có!

Hắn đoán thanh niên trước mắt hẳn là công tử của thế lực nào đó, cho nên hảo tâm nhắc nhở một câu, muốn cho đối phương biết đừng tưởng rằng mang theo một người hầu Thông Huyền thượng cảnh là thích làm thì làm.

【VIP】 Phòng Đấu Giá Bính Cấp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đâu đâu cũng có… Nếu nói như thế, Vân Hải chi đô này thật đúng là mạnh!

Quả nhiên, đây mới là địa phương lớn.

Thật ra sau câu Thông Huyền có ở khắp nơi, thì còn một câu nữa.

Đó chính là Thần Huyền nhiều như chó.

Ôn Bình không nói tiếp nữa, hắn đứng lên, xem xét xung quanh.

Lâm Khả Vô thì lại hào hứng, hắn trước kia ở Minh Kính hồ nên cũng có nghe người ta nói qua Vân Hải chi đô, thế nhưng là không ai đi qua. Coi như thương đội của nhà bọn họ, cũng không có cách nào đi địa phương xa như thế. Bởi vì đi như thế ít nhất phải có một bán bộ Thần Huyền dẫn đội, mà Lâm gia bọn họ, mạnh nhất mới là bán bộ Thần Huyền cảnh mà thôi.

- Đại thúc, ngươi thường xuyên đến Vân Hải chi đô sao?

- Một năm một lần. Có đôi khi nửa năm một lần, theo an bài của bên trên đi. Nhưng cá nhân ta là thích nửa năm, bởi vì Vân Hải chi đô này, đến rồi liền không nỡ đi!

- Đại thúc, thương đội của các ngươi từ đâu đến vậy

- Tử Mạch hồ!

Khi kẻ nhiệt tình gặp được kẻ hiếu kỳ, xe thú liền bắt đầu náo nhiệt.

Dần dần, Vân Hải chi đô phóng mắt nhìn lại, có biển mây che khuất bầu trời phủ lên sơn cốc này, thương đội nối liền không dứt đều hội tụ tại cửa vào sơn cốc. Khi thương đội di chuyển chậm lại, nam nhân trung niên đánh xe thú nói với Ôn Bình:

- Tiểu tử, các ngươi xuống đây đi, đi thêm nửa nén hương sẽ đến!

- Đa tạ đại thúc!

Ôn Bình nhảy xuống xe thú, men theo dòng người chậm rãi đi vào trong biển mây.

Sau khi tiến nhập biển mây, tất cả chung quanh đều thành màu trắng, bất quá nó cũng không cấm chế thần thức. Cho nên thật ra biển mây có hay không cũng không quan trọng. Theo dòng người đi được một khoảng, khi cảnh tượng trước mắt thay đổi, một tòa cự thành vô biên vô hạn, cực độ phồn hoa hiện ra trước mắt.

- Rất phồn hoa!

Con đường vào thành rộng gần 50 mét.

Lại đi vào trong, các loại cửa hàng, đủ loại tửu lâu, làm người xem hoa mắt.

Chiêm Đài Thanh Huyền cũng ngẩng đầu nhìn xem chung quanh, chợt hỏi:

- Tông chủ, chúng ta đến đây là làm gì?

- Đi vào nội thành tìm một chỗ ở rồi lại nói!

Nói xong, Ôn Bình cất bước đi tới phía trước, vừa đi, vừa nhìn dòng người chung quanh nối liền không dứt. Lúc trước Ôn Bình tại Hoàng Lê thành, trông thấy chính là thập tam trọng cảnh đi lại khắp nơi trên đường, thế nhưng hôm nay tại Vân Hải chi đô, trông thấy thì là bán bộ Thần Huyền đi lại khắp nơi trên đường.

Sau khi đi dạo một vòng lớn, Ôn Bình cất bước đi hướng một cái khách sạn. Khách sạn bình thường quy mô không lớn, thế nhưng cực độ xa hoa, Ôn Bình đi vào, một cỗ hương thơm

thoang thoảng ập vào mặt, hóa ra là một vị nữ hầu xinh đẹp đi đến, dịu dàng hỏi thăm:

- Các vị khách nhân, các ngươi có đặt phòng trước sao?

- Không có!

Ôn Bình quét mắt nhìn chung quanh, những người ngồi ăn cơm ở kia, thực lực yếu nhất cũng là Thông Huyền hạ cảnh.

- Phòng của các ngươi bao nhiêu kim một ngày?

- Gian phòng Giáp cấp có thể quan sát Vân Hải chi đô, thế nhưng nếu như không có đặt trước, vậy cũng chỉ có thể ở Ất đẳng phòng hoặc là Bính đẳng phòng. Ất đẳng phòng, 500 khối kim tệ một ngày. Bính đẳng phòng là 100 khối một ngày. Ngài xem? Nữ hầu từ đầu tới cuối đều duy trì nụ cười ôn nhu trên miệng, nhìn thấy người cảnh đẹp ý vui.

Thật ra đi ra ngoài, chỗ ở cũng không quá quan trọng.

- Vậy liền Ất đẳng phòng đi, bốn gian!

- Được!

Ôn Bình trực tiếp móc ra một tấm kim phiếu vạn kim đưa qua, sau đó đi theo nữ hầu lên lầu.

Ôn Bình hỏi:

- Cô nương, Vân Hải chi đô các ngươi, nếu như muốn bán đồ, đi chỗ nào tốt nhất?

- Bán đồ, phường thị, phòng đấu giá cũng có thể, nhưng mà phường thị mua không nổi vật đắt đỏ. Khách nhân, ngươi là muốn bán thứ gì?

- Vật đắt đỏ!

Mấy trăm vạn kim một cái Tuyền Qua Đồ, tại Vân Hải chi đô hẳn không phải là tiền lẻ?

- Nếu như là vật rất đắt đỏ, vậy ngài tốt nhất đi phòng đấu giá. Bình thường phòng đấu giá là thu một thành tiền phí thủ tục, rất an toàn. Hơn nữa, phòng đấu giá có biện pháp tuyên truyền của riêng mình, vật của ngài nếu như thật tốt, người đến

sẽ rất nhiều, sẽ không thu không một thành phí của ngài. Lợi ích mang đến cho ngài cũng sẽ cao hơn!

Nữ hầu nói xong, đứng trước một gian phòng, tra chìa khoá, đẩy cửa phòng ra.

- Bốn gian phòng đều ở sát đường đi, nếu như ngài thích náo nhiệt, có thể mở cửa sổ, nếu như không thích yên tĩnh có thể đóng lại. Phòng của khách sạn chúng ta cũng là mời Tuyền Qua thần tượng đến bày trận cách âm. Quan trọng nhất, ở chỗ chúng ta, có thể cam đoan an toàn của ngài, chỉ cần không phải Thần Huyền thượng cảnh tìm đến, chúng ta cũng có thể giúp ngài đuổi đi!

- Ừm!

Khách sạn này coi như vẫn được, còn cung cấp phục vụ bảo an cứng như thế. Vậy thì thu phí cao cũng rất hợp lý.

Ôn Bình tùy ý lựa chọn một gian đi vào.

Nhưng trước khi vào phòng, hắn quay sang nói với ba người Chiêm Đài Thanh Huyền:

- Các ngươi có thể tùy ý đi lại!

- Được!

Lâm Khả Vô cười trả lời, chợt nhìn sang Diệu Âm.

Chậc… Nếu như Diệu Âm không thích Vân trưởng lão, dẫn nàng đi dạo phố, vậy liền hoàn mỹ.

Một bên khác, Ôn Bình sau khi vào nhà không có để nữ hầu rời đi, mà là lôi kéo nàng hỏi thăm một đống thứ. Cuối cùng hiểu được ở Vân Hải chi đô có rất nhiều phòng đấu giá, thế nhưng tổng thể chia làm Giáp Ất Bính ba đẳng cấp. Ba đẳng cấp đối ứng danh tiếng, vật bán đấu, cùng an toàn, tín dự đẳng cấp đều tự có khác biệt.

Bính cấp, tự nhiên là kém nhất.

Toàn bộ Vân Hải chi đô, hết thảy có ba cái Giáp cấp.

Cơ hồ mỗi lần cử hành đấu giá hội cũng sẽ nhấc lên sóng to gió lớn ở Vân Hải chi đô, dẫn phát oanh động toàn thành.

Cách Ôn Bình gần nhất có một phòng đấu giá Giáp cấp, mất khoảng ba canh giờ đi đường, nếu như là ngồi xe thú, một canh giờ có thể đến. Thế nhưng phòng đấu giá Giáp cấp, vật mang đi bán nhất định phải có giá trị hơn 1000 viên bạch tinh. Bính cấp khác biệt, giá trị 500 viên bạch tinh có thể đấu giá ở đây, hơn nữa thủ đoạn tuyên truyền cũng rất tốt.

- Làm phiền rồi!

Đưa tiễn nữ hầu, Ôn Bình lập tức liền muốn mang Cáp Cáp đi ra ngoài, nhưng vừa mới chuẩn bị đi, hai người Lâm Khả Vô liền nhích lại gần.

Lâm Khả Vô cười nói:

- Tông chủ, chúng ta vẫn là đi theo ngươi đi đi!

- Ta là đi phòng đấu giá, các ngươi đi cùng làm gì?

Lâm Khả Vô bất đắc dĩ nhún vai:

- Cũng đi… Hai chúng ta là thập tam trọng cảnh, không dám đi loạn!

- Được rồi, vậy đi theo, thuận tiện đi gọi Thanh Huyền trưởng lão đi ra đi!

Nói xong, Ôn Bình lập tức đi xuống phía dưới lầu, đi đến phía Bính cấp phòng đấu giá mà nữ hầu nói đến.

Sau khi đi dọc theo con đường trên phố, đến Bính cấp phòng đấu giá.

Vừa mới chuẩn bị đi vào, liền bị thị vệ Thông Huyền thượng cảnh ngăn ngoài cửa:

- Đấu giá hội còn chưa có mở ra, xin hỏi mấy vị là đến gửi đồ bán sao?

- Phải!

Ôn Bình gật đầu.

- Mời đi theo ta!

Nói xong, thị vệ này liền mang theo bốn người đi vào bên trong phòng đấu giá, dọc theo hành lang đi thẳng đến một đại

đường, khom người với một nam trung niên đang ngắm nghía một tấm nhất tinh Tuyền Qua Đồ:

- Lưu quản sự… Mấy vị khách nhân này muốn gửi đồ!

Trung niên nam nhân được gọi là Lưu quản sự đứng lên, dáng người cồng kềnh uốn uốn éo éo đi đến phía Ôn Bình, lại dang tay chỉ sang ghế vuông ở một bên, dùng tay làm dấu mời, vừa cười vừa nói:

- Quy củ các ngươi cũng sẽ biết một chút đi, một thành phí thủ tục, chúng ta tuyệt không thu nhiều, hơn nữa tuyệt đối giữ bí mật tin tức cho người bán, để đề phòng những kẻ bụng dạ khó lường. Tóm lại, phòng đấu giá chúng ta, đến nay chưa từng mang tiếng xấu qua một lần nào, đến chỗ chúng ta bán đồ, không một ai không tán thưởng cung cách phục vụ của chúng ta! Không biết mấy vị muốn bán cái gì? Giá cả có thể tiếp thu sau cùng là bao nhiêu?

Trong tay không có thứ tốt, sẽ không dám đến đây!

Lại nhiều ra một thứ có giá hơn 500 viên bạch tinh, vậy hai ngày sau đấu giá hội lại có mánh lới mới rồi.

Ôn Bình trả lời.

- Một phần nhất tinh Tuyền Qua Đồ, liền bán… Liền bán 666 viên bạch tinh đi!

【VIP】 Bị Đuổi Ra Ngoài

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình trả lời:

- Một phần nhất tinh Tuyền Qua Đồ, liền bán… Liền bán 666 viên bạch tinh đi!

- Tông chủ!

Chiêm Đài Thanh Huyền trừng mắt nhìn sang Ôn Bình.

Tông chủ là muốn thế nào?

Một phần nhất tinh Tuyền Qua Đồ ở Đông hồ còn khả năng bán được khoảng hơn 250 đến 260 viên bạch tinh, thế nhưng nơi đô thành phồn hoa như ở đây, giá cả khẳng định sẽ thấp một chút. Dù sao loại vật như nhất tinh Tuyền Qua Đồ này, tại Vân Hải chi đô khẳng định có không ít, giá cả chắc chắn sẽ rẻ hơn khoảng 10 viên bạch tinh đến 20 viên bạch tinh a.

Tông chủ không hạ giá thì thôi đi, vậy mà còn ra giá cao gấp ba lần.

Ra hiệu cho Ôn Bình ngừng lại, Lưu chấp sự cười một tiếng, đứng dậy.

- Nhất tinh Tuyền Qua Đồ kia là ngươi khắc ra sao? Đến, lấy ra nhìn xem, nhất tinh Tuyền Qua Đồ gì lại muốn 666 viên bạch tinh!

Nói là nói như thế, hắn không phải là thật muốn xem. Sau khi đứng dậy thì đi thẳng đi chỗ bàn vuông, mất đi hứng thú với vật muốn bán cùng mấy người Ôn Bình.

Lưu mỗ hắn sóng to gió lớn gì mà chưa thấy qua?

Người mang hàng giả đến gặp hắn gửi bán cũng có, hơn nữa còn là Thần Huyền cảnh. Hắn ngược lại còn là lần đầu tiên trông thấy người mang theo Thông Huyền thượng cảnh làm bảo tiêu dám đến đây trêu chọc hắn.

- Người đâu! Tiễn khách!

- Lưu chấp sự, xác định không nhìn đồ sao?

Bị đuổi đi ra, Ôn Bình cũng không quan trọng. Phòng đấu giá Bính cấp không chỉ có một nhà này, vật của hắn, chỉ cần lấy ra, phòng đấu giá Bính cấp khẳng định muốn đoạt lấy.

- Nhìn cái gì vậy!

Lưu chấp sự sinh giận, thịt thừa trên mặt theo đó run lên. Sau đó tại đại đường lập tức xuất hiện một tu sĩ bán bộ Thần Huyền, lạnh lùng nhìn bốn người, cặp mắt sáng kia, giống như là muốn ăn người. Nhưng hắn cũng không có nói ác ngôn, chỉ nói một câu cảnh cáo rất đơn giản.

- Lần sau, ngươi sẽ không may mắn như thế nữa!

Ý là, nếu như dám đến, bọn họ sẽ trực tiếp động thủ.

Ôn Bình thì vẫn biểu lộ bình thường, thản nhiên nói với người bên cạnh:

- Chúng ta đi!

Nói xong, trực tiếp cất bước ra phòng đấu giá.

Nhưng hắn đi lần này, Lưu chấp sự kia lại nói lẩm bẩm.

- Thứ gì? Cầm cái nhất tinh Tuyền Qua Đồ đến muốn bán 666 viên bạch tinh, nếu như không phải ta tâm tình tốt, trực tiếp ném các ngươi ra bên ngoài rồi!

Nhếch sang người bên cạnh, vẫy vẫy tay:

- Tiểu Hà, ngươi đi ra cổng xem xét, ai muốn gửi bán thì hỏi cho rõ trước, không nên lại lẫn vào loại người lộn xộn này!

Tên bán bộ Thần Huyền kia lập tức gật đầu.

Một bên khác, Ôn Bình sau khi ra khỏi phòng đấu giá, đi về phía trước một khoảng. Hắn trái lại mang một bộ phong

khinh vân đạm như cũ, bộ dáng như dạo phố, nhưng người đứng phía sau lại là tức giận.

Lâm Khả Vô bất bình thì thầm.

Diệu Âm thì ở một bên bĩu môi mắng thầm không ngừng.

Chiêm Đài Thanh Huyền vốn cũng nghi ngờ, nhưng thấy hai người Lâm Khả Vô một mực nói đến Lưu chấp sự kia, mới nhớ ra Ôn Bình làm như thế nhất định có đạo lý của hắn, 666 viên bạch tinh khẳng định không phải nói mê sảng, không có lửa thì sao có khói. Trước kia bà cũng từng sinh ra nghi ngờ trước những hành vi khó hiểu của tông chủ, thế nhưng tông chủ đều chứng minh bản thân là đúng, bà nghi ngờ là mười phần sai.

Chiêm Đài Thanh Huyền ở một bên thấp giọng hỏi:

- Tông chủ, bọn họ đuổi chúng ta ra ngoài, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

- Lại tìm phòng đấu giá Bính cấp khác thôi, Vân Hải chi đô, cái gì cũng không thiếu!

Ôn Bình liếc mấy cái, hắn nhớ kỹ nữ hầu kia nói qua, từ chỗ phòng đấu giá này đi khoảng nửa nén hương sẽ có một phòng đấu giá Bính cấp mới. Hắn chợt liếc qua Lâm Khả Vô vẫn đang tức giận bất bình, nói:

- Không có việc gì có thể đi chung quanh một chút, nếu như sợ, để Cáp Cáp đi theo các ngươi!

- Hì hì!

Lâm Khả Vô nhếch miệng cười một tiếng, có chó săn đi theo, vậy không cần phải lo lắng gì.

Nhưng mà Diệu Âm lại là lắc đầu:

- Tông chủ, ta vẫn là đi theo ngài đi bán đồ đi. Phòng đấu giá Bính cấp, nhiều người tìm, cũng có thể nhanh chóng tìm được!

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị mở miệng, đột nhiên bên cạnh truyền lại một giọng nói.

Vừa nghe giọng nói này, liền có thể cảm giác được người này là một kẻ láu cá. Bởi vì hắn là một bán bộ Thần Huyền, nhưng lại gọi một thanh niên non nớt như Ôn Bình là huynh đệ.

Cái này gần như là cố ý lôi kéo!

Chênh lệch cảnh giới đều mặc kệ.

- Huynh đệ, các ngươi muốn gửi bán đồ?

Ôn Bình quay đầu nhìn sang hắn, hỏi:

- Có việc gì thế?

- Muốn bán đồ, đến chỗ chúng ta đi. Phòng đấu giá Bính cấp hàng thật giá thật!

Nói xong, hắn nhếch miệng cười một tiếng, vậy mà là một bộ biểu lộ lấy lòng.

Ôn Bình trong lòng chỉ cảm thấy có chút cổ quái, thế giới này thật có người nhiệt tình kính nghiệp như thế sao?

Nếu như ở thế giới trước kia, hắn thật tin.

Nhà giàu nhất cũng mặt mày niềm nở tươi cười chào đón khách hàng, bán bộ Thần Huyền mỉm cười đón chào một người như hắn dường như cũng không có vấn đề gì.

Nhưng thế giới này, hắn cảm thấy không có khả năng có người ý thức phục vụ cao như thế.

- Vậy đi xem một chút đi!

Ôn Bình làm thủ thế, ra hiệu hắn dẫn đường.

- Huynh đệ, đi, phòng đấu giá của chúng ta liền ở đó!

Nói xong, hắn một chỉ chếch đối diện, cách phòng đấu giá mới đuổi bọn hắn ra ngoài chỉ khoảng trăm mét.

- Ta gọi Mục Thiên, không biết huynh đệ xưng hô như thế nào, muốn bán thứ gì?

- Ta… Ôn Bình. Bán một tấm nhất tinh Tuyền Qua Đồ!

-Nhất tinh Tuyền Qua Đồ hả, ặc… Có thể tiếp thụ, giá tiếp thu là bao nhiêu?

Mục Thiên cười hỏi.

- 666 viên bạch tinh!

- Khục… khục!

Mục Thiên bị sặc bởi nước miếng của chính mình, bất đắc dĩ cười một tiếng.

- Đi vào trước rồi hãy nói!

- Ừm?

Biểu hiện của Mục Thiên khiến Ôn Bình càng hiếu kỳ.

Sau khi đi vào phòng đấu giá, hắn xem như hiểu rõ, vì sao thái độ của Mục Thiên này lại tốt như thế, nghe thấy hắn bán nhất tinh Tuyền Qua Đồ với giá tiếp thu là 666 viên bạch tinh cũng không có nói thêm gì. Toàn bộ phòng đấu giá cũng là trống rỗng, không có hộ vệ Thông Huyền thượng cảnh, thậm chí có thể trông thấy mạng nhện kề sát ở trên tường, toàn bộ phòng đấu giá ngập tràn khí tức tiêu điều.

- Ôn Bình huynh đệ, phòng đấu giá của Mục gia chúng ta có lịch sử lâu đời, thành lập tại Vân Hải chi đô đã hơn năm trăm năm. Vật qua tay chúng ta bán đi, giá đấu cao nhất đạt đến 1200 viên bạch tinh. Nhất tinh Tuyền Qua Đồ của ngươi bán ở chỗ ta, ngươi yên tâm!

Mục Thiên vừa lên tiếng bảo đảm với Ôn Bình, vừa sai nữ hầu bên cạnh tranh thủ thời gian dâng trà.

Ôn Bình cũng không nói gì, cũng biết gia hỏa này ba hoa chích chòe, nhưng mà hắn không hề quan tâm đến hiện trạng của phòng đấu giá có được hay không, chỉ cần vẫn là Bính cấp là đủ rồi:

- Mục lão bản, vật của ta, giá tiếp thu là 666 viên bạch tinh. Ngươi cảm thấy giá khởi điểm bao nhiêu là phù hợp?

- Cái này… Nhất tinh Tuyền Qua Đồ, giá khởi điểm cũng chỉ ở mức 100 vạn kim cũng chính là 100 khối bạch tinh. Đây là quy định của thành chủ, ta cũng không đổi được! Mục Thiên lập tức lộ ra lúng túng.

Ôn Bình cười một tiếng, biết loại lời này là giả dối không thật, nói thẳng:

- Giá khởi điểm 300 khối bạch tinh, đồng thời, ta muốn phòng đấu giá các ngươi trắng trợn quảng cáo. Lúc chưa bắt đầu đấu giá, quảng cáo nhất định phải bay đầy trời!

- Cái này…

- Trong tay của ta tổng cộng có hai tấm nhất tinh Tuyền Qua Đồ, tấm thứ nhất, dành cho Kim nguyên tố dị mạch, tăng phúc bốn thành. Đồng thời có thể bám lên trên vũ khí, để phẩm chất của vũ khí tăng lên bốn thành. Tấm thứ hai, Thổ nguyên tố dị mạch, tăng phúc là ba thành, thế nhưng bổ sung một cái năng lực đặc thù. Phòng ngự tuyệt đối, sau khi sử dụng, trong năm hô hấp phòng ngự vô địch.

Tay khẽ động, hai tấm Tuyền Qua Đồ xuất hiện trong tay.

【VIP】 Nói Giết Liền Giết

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tay khẽ động, hai tấm Tuyền Qua Đồ xuất hiện trong tay.

- Cái … Cái gì?

Mục Thiên nghi ngờ Ôn Bình có phải đang nói lung ta lung tung hay không, đến cả hắn cũng mê muội.

Ôn Bình nói tiếp:

- Kim nguyên tố dị mạch, giá tiếp thu của ta là khoảng 600 đến 700 viên bạch tinh. Thổ nguyên tố, khoảng 400 đến 500 viên. Thế nhưng những thứ đó cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là tuyên truyền. Mục lão bản, mặt của ngươi không nên như thế, ta không rảnh nói đùa với ngươi!

Dù sao trong một ngày mà Tuyền Qua Đồ phá vỡ thế giới quan của tất cả mọi người, Ôn Bình cũng không yêu cầu Mục Thiên nói tin thì tin ngay.

- Thật hay giả?

Mục Thiên để chén trà xuống.

- Ta giống như nói đùa với ngươi sao? Đây là thứ mà Tuyền Qua thần tượng của tông môn chúng mới nghiên cứu ra được, Tuyền Qua Đồ kiểu mới có tính đột phá, cho nên, Mục lão bản, nếu như ngươi tuyên truyền tốt, nó có thể giúp cho phòng đấu giá của ngươi khởi tử hồi sinh. Hai chúng ta, đều thu được lợi!

Ôn Bình nói xong, hai con ngươi sát sao nhìn chăm chú lên Mục Thiên.

- Ngươi đi ra ngoài trước!

Mục Thiên lập tức cho thị nữ trong phòng rời đi, lúc nhìn kỹ Tuyền Qua Đồ trên bàn, vẫn là duy trì trạng thái ngờ vực.

- Không biết Ôn huynh đệ đến từ tông môn nào?

- Điều này rất quan trọng sao?

- A, nói mà không có bằng chứng, nếu như Ôn huynh đệ đến từ đại tông môn, lời này ta sẽ tin! Ta nhất định dốc hết khả năng, gắng hết sức tuyên truyền tại Vân Hải chi đô!

Tuyền Qua Đồ, thật ra nó cũng có phân chia phẩm cấp.

Một cái vòng xoáy, hai cái vòng xoáy, vô cùng dễ phân chia, thế nhưng cái gọi là năng lực của Tuyền Qua Đồ thì lại không thể phân biệt được. Nếu như là đại tông môn thì sẽ không có ai dám trêu đùa lừa đảo ở Vân Hải chi đô, cho nên rất có thể là thật. Đồng thời cũng bởi vì những năm gần đây, có rất nhiều Tuyền Qua thần tượng một mực nghiên cứu chế tác Tuyền Qua Đồ.

Nhưng mà, Ôn Bình chỉ là tùy ý trả lời một câu:

- Một cái vô tinh tông môn mà thôi!

- Vô tinh tông môn!?

Không phải tam tinh, không phải ngụy tam tinh, cái này kêu hắn làm sao tin tưởng Ôn Bình đây.

- Ôn huynh đệ, ngươi như thế… Để ta làm sao tin ngươi? Nói thật, ngươi thật đúng là để ta động lòng, ngươi cũng đã trông thấy tình huống của chúng ta, chỉ còn dư lại tiêu điều mà thôi, thế nhưng độ tin cậy của ngươi thật không cao!

…

- Nhóm người kia đi qua chỗ Mục Thiên kia rồi?

Lưu quản sự nghe được hộ vệ bên cạnh nói nhỏ, khóe miệng dần dần lộ ra nụ cười đắc ý.

Mục gia quả nhiên là nỏ mạnh hết đà, thứ gì cũng nhận.

Một cái nhất tinh Tuyền Qua Đồ, vậy mà vào được cửa lớn của phòng đấu giá Bính cấp, truyền đi chẳng lẽ không sợ

người ta cười chê?

Nhưng lấy tình huống của Mục Thiên, nếu như không có nhất tinh Tuyền Qua Đồ thì hắn cũng chẳng có thứ gì tốt để có thể bán đấu giá. Làm phòng đấu giá Bính cấp, ba tháng không tổ chức bán đấu giá được thứ nào hơn 500 khối bạch tinh. Mà tại Vân Hải chi đô, cũng không có cách nói rớt cấp, chỉ có ngươi ở Bính cấp, ngươi không tổ chức được quy mô Bính cấp, vậy liền hủy bỏ quyền mở phòng đấu giá của ngươi.

- Đây chính là dấu hiệu sắp suy bại!

Lưu quản sự đứng dậy, xuân phong đắc ý đi ra ngoài:

- Ba tháng liên tục không có vật đấu giá trị giá 500 viên bạch tinh, Mục Thiên a Mục Thiên, ngươi tốt nhất nên sớm đóng cửa, lúc trước Lưu gia chúng ta lập nghiệp ở đây, để ngươi dời đi ngươi lại không chịu, hiện tại luân lạc đến mức lôi kéo người đi đường, hối hận chưa?

- Lưu quản sự, chúng ta bây giờ đi đâu?

Một bán bộ Thần Huyền ở bên cạnh dò hỏi.

- Lại có thể đi đâu, đương nhiên là đi qua bên Mục Thiên kia nhìn xem, nói chuyện giao dịch phòng đấu giá. Lần này, lại giảm giá thấp xuống một chút, nói cho hắn biết, nếu lại không bán, phòng đấu giá này liền chờ lấy mất cả chì lẫn chài đi… Chỉ có bán cho Lưu gia chúng ta, mới là con đường duy nhất!

Lưu quản sự thoải mái cười to đi ra khỏi phòng đấu giá.

Một khi Lưu gia hắn có thể đạt được quyền kinh doanh mảnh đất kia.

Vậy lại mở một cửa hàng chuyên môn thu lấy thiên tài địa bảo, Lưu gia liền triệt để đứng vững chân tại Vân Hải chi đô.

…

- Đã không tin, vậy quên đi, ta lại đi đến phòng đấu giá Bính cấp khác xem sao!

Ôn Bình lập tức muốn đứng dậy, quả nhiên, hệ thống không có hạn chế thời gian là chính xác.

Vật có tính đột phá, đánh vỡ thế giới quan của tất cả mọi người về Tuyền Qua Đồ thì cần một người có được tuệ nhãn mà.

Mục Thiên, hiển nhiên không phải.

Thấy Ôn Bình muốn đi, Mục Thiên vội vàng đưa tay.

- Ôn huynh đệ, đừng nóng vội…

Kim chủ đã đến cửa thì sao hắn có thể từ bỏ được? Thế nhưng là… Vừa mới nói được nửa câu, liền nghe được ngoài cửa truyền lại một giọng nói.

- Mục Thiên, nhà ngươi sinh hoạt thật thoải mái nha. Mỗi ngày có thể có rất nhiều thời gian rảnh rỗi!

Dứt tiếng, Lưu quản sự đi đến, không người ngăn cản.

Đương nhiên, không phải không người dám cản, mà là không có người để đi cản hắn.

Khi Lưu quản sự run lẩy một thân béo mập vào phòng, Mục Thiên lập tức lạnh giọng nói:

- Ai cho ngươi đến đây, đây là địa bàn của ngươi à… Lưu Nguyên, ngươi đi ra ngoài cho ta!

- Bản sự không lớn, nộ lại khí không nhỏ!

Sau khi cười một tiếng, Lưu Nguyên lập tức tìm chiếc ghế định ngồi xuống, vừa hay nhìn thấy bốn người Ôn Bình muốn muốn rời khỏi.

- Mục Thiên, ngươi thật đúng là người nào cũng nhận. Một người bán nhất tinh Tuyền Qua Đồ giá tiếp thu là 666 viên bạch tinh, người mà Lưu gia chúng ta xem cũng không muốn xem, ngươi ngược lại tôn sùng như thượng khách!

- Liên quan gì đến ngươi!?

Mục Thiên hừ lạnh một tiếng.

- Người này làm sao buồn nôn như thế, còn không có tốt bằng đại thúc đánh xe thú!

Diệu Âm ở bên cạnh cảm thán một câu, nói giọng cũng không nhỏ, người trong cả căn phòng nghe được rõ ràng.

- Muốn chết!

Ngay sau câu nói đó của Diệu Âm, tên bán bộ Thần Huyền đi theo sau lưng Lưu Nguyên đứng ở cửa tức giận quát một tiếng.

Một cái luyện thể cảnh lại dám nói như thế, khác gì muốn chết.

- Cáp Cáp!

Ôn Bình thấp giọng hô một câu.

Sau đó liền nghe được một tiếng phịch vang lên.

Một vật bị nện vào lòng đất, bàn lẫn bát cổ chung quanh đều nát hết.

Đám người nhìn kĩ lại, mới biết được là tên bán bộ Thần Huyền kia bị nện cả người xuống dưới nền gạch.

Còn chưa kịp phản ứng, chó săn lại đánh ra một trảo. Chỉ trong một thoáng đã nện cho tên bán bộ Thần Huyền đang muốn mở ra mạch môn phản kích kia thành bánh thịt.

Máu tươi phun ra như suối!

Tàn bạo dị thường.

Mà chó săn lại phong khinh vân đạm thu hồi móng vuốt.

- Cái này…

Nhìn xem một màn này, Mục Thiên sợ ngây người.

Lưu Ní bán bộ Thần Huyền cứ thế chết đi?

Tuy nói bán bộ Thần Huyền ở Vân Hải chi đô không đáng tiền, có thể trông thấy ở khắp nơi, thế nhưng có thể giết bán bộ Thần Huyền cũng không nhiều.

Con chó dưới chân thanh niên trước mắt không ngờ lại mạnh mẽ như thế, ít nhất là đại yêu Thần Huyền cảnh. Đây không phải là nội tình mà một vô tinh tông môn có thể có.

Chí ít cũng phải cỡ tam tinh thế lực trở lên!

Mà cắt cử một Yêu thú cường đại như thế bảo hộ cho một thanh niên, vậy thế lực sau lưng sẽ lớn tới mức này.

Một bên khác, sau khi nhìn xem một màn điện quang hỏa thạch này xảy ra, Lưu Nguyên ngây ngẩn cả người, Thông Huyền cảnh hộ vệ đi theo lập tức muốn xuất thủ, thế nhưng bị Cáp Cáp trừng mắt một cái liền không dám nhúc nhích.

- Ngươi! Dám giết người của Lưu gia chúng ta?

- Giết cũng đã giết, có chuyện gì tùy thời có thể tìm ta!

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời.

Có ít người, cho hắn ít mặt mũi hắn sẽ đắc ý.

Ôn Bình lại hỏi:

- Đúng rồi, mới nãy là ngươi đang uy hiếp ta?

Gâu!

Cáp Cáp lập tức giận sủa một tiếng.

Lưu Nguyên cả kinh lui lại mấy bước, cả người đụng vào tường.

Hắn chỉ có tu vi Thông Huyền thượng cảnh, sao dám nói tiếp?

- Cút đi, Lưu quản sự!

Ba chữ Lưu quản sự Ôn Bình nhấn rất mạnh, rất hiển nhiên, đó chính là châm biếm. Đối mặt loại người muốn thực lực không có thực lực, chỉ biết mượn oai từ người nhà, Ôn Bình đến cả hứng thú giết hắn cũng không có.

- Đừng để cho ta nhìn thấy ngươi lần nữa, lần sau sẽ không may mắn như thế đâu!

Câu nói này, Ôn Bình trả lại y nguyên cho hắn!

【VIP】 Hợp Tác

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Câu nói này, Ôn Bình trả lại y nguyên cho hắn!

- Ngươi dám giết người ở Vân Hải chi đô, các ngươi…!

- Cáp…

Mới nói ra một chữ, Lưu quản sự kia liền bị dọa đến đái ra quần chạy ra ngoài. Mà những hộ vệ Thông Huyền cảnh một mực đứng ở cửa cũng thất hồn lạc phách trốn theo.

Không ai dám chậm một bước, chỉ sợ con chó kia lại đuổi theo ra ngoài.

Người đi đường đã nhận ra động tĩnh ban nãy, tuy chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng vẫn là nhao nhao ghé mắt nhìn hướng phòng đấu giá.

Chợt thấy một đám người thất hồn lạc phách chạy ra từ trong phòng đấu giá, đám người ngạc nhiên kinh hãi. Người của Lưu gia bị làm sao thế? Chạy ra từ phòng đấu giá của Mục gia, thay đổi bộ dáng đắc ý trước kia.

Phòng đấu giá của Mục gia không phải đã bị họ ép đến sắp đóng cửa sao?

Mang theo nghi hoặc, không ít người thăm dò nhìn xem bên trong. Tự nhiên là không thấy gì cả, đã không nhìn thấy, cũng không ai tiếp tục để ý chuyện mới xảy ra, nên dạo phố thì dạo phố, nên nói chuyện trời ơi đất hỡi thì lại tiếp tục nói chuyện phiếm.

Giống như là không thấy được một màn ban nãy.

Lưu quản sự một hơi xông về địa bàn của mình, chưa tỉnh hồn vỗ vỗ ngực của mình.

- Thật đen đủi!

Sớm biết con chó kia là đại yêu Thần Huyền, chỉ chế nhạo một mình Mục Thiên là được rồi, sao phải động chạm với bốn người kia?

Nhưng mà chuyện đã xảy ra. Vậy liền không xong!

- Quản ngươi là người của thế lực nào, tại Vân Hải chi đô, ngươi là rồng cũng phải cuộn lại!

Soạt soạt soạt.

Lưu Nguyên đi thẳng lên lầu ba của phòng đấu giá, dừng lại trước cánh cửa đỏ chót, do dự một lúc mới gõ cửa phòng.

- Vào đi!

Người ở bên trong lên tiếng.

Lưu Nguyên mở cửa ra, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng:

- Lão đại, xảy ra chuyện lớn!

- Chuyện lớn?

Nam nhân vốn một mực cúi đầu bỗng nhiên ngẩng lên, hai con ngươi tản mát ra một cỗ khí thế lạnh lẽo, dò xét Lưu Nguyên vài lần.

- Vân Hải chi đô an an ổn ổn, có thể xảy ra chuyện gì?

Lưu Nguyên trả lời:

- Có người giết người của chúng ta!

- Ai?

- Một con chó, có thể là đại yêu Thần Huyền…

Sau khi ngồi xuống, Lưu Nguyên kể lại từ đầu tới cuối quá trình gặp gỡ Ôn Bình. Nam nhân đối diện nghe thế biểu lộ càng ngày càng nghiêm trọng.

- Quả thật không nể mặt chúng ta, thế nhưng trước mắt ở Vân Hải chi đô, chỉ ta có thực lực mạnh nhất. Con chó kia, ta khẳng định là không giết được, hơn nữa Thần Huyền đại chiến rất dễ bị người của phủ thành chủ bắt gặp, đến lúc đó hai bên cũng khó tránh khỏi bị trách phạt. Như thế đi, trước hết giết tiểu nhân, tiết hận!

Hai mắt nam nhân toát ra lãnh quang.

Một bên Lưu Nguyên nhịn không được vỗ tay khen hay.

Chỉ cần có thể lấy lại danh dự, ai chết cũng được, mà phương thức tiết hận đơn giản nhất là kẻ dẫn đầu phải chết.

…

Phòng đấu giá của Mục gia.

Lưu quản sự vừa chạy, Ôn Bình liếc qua Mục Thiên còn đang há hốc miệng, chợt cũng định cất bước rời đi.

Thế nhưng Mục Thiên vội vàng mở miệng gọi lại, cả người bỗng nhiên chạy đến trước người Ôn Bình, dùng cả thân thể để ngăn trước cửa.

- Ôn huynh đệ, chậm đã… Ta tin, ta tin!

Bên cạnh đi theo đại yêu Thần Huyền cảnh, loại người này ai rãnh đùa giỡn chứ.

Tuyền Qua Đồ loại mới nha!

Nếu như quyền đấu giá thoát khỏi tay hắn, hắn phải tiếc nuối cả đời.

May mắn là người của Lưu gia đưa bán bộ Thần Huyền đến để bản thân tin tưởng Ôn Bình.

Cảm tạ Lưu gia!

Cảm tạ Lưu Nguyên!

Cảm tạ tám đời tổ tông của hắn!

- Mục lão bản, có thể nghe một chút về kế hoạch tuyên truyền của ngươi được không?

Ôn Bình ngồi xuống, lắng nghe.

- Việc này Ôn huynh đệ cứ yên tâm, Mục gia ta ở Vân Hải chi đô thứ gì cũng thiếu chứ người thì không. Tin tức về Tuyền Qua Đồ này, ta gọi một trăm người, liên tục hai ngày, tuyên truyền mỗi một nơi khắp Vân Hải chi đô. Ta cam đoan đến ngày bán đấu giá, cả đấu giá hội nhất định ngồi đầy người!

Mục Thiên lập tức cam đoan.

Ôn Bình nghe được kế hoạch của hắn, luôn cảm giác có hơi giống cam kết của tiểu thương.

Phòng đấu giá Bính cấp, thủ đoạn tuyên truyền chỉ như thế thôi sao?

Ôn Bình hỏi:

- Mục lão bản, ngươi dùng phương pháp này, người đến chỉ sợ cũng không mua đồi đồ của ta?

- Ôn huynh đệ thật hiểu biết. Nếu như là những vật khác, làm như thế khẳng định sẽ có hiệu quả như ngươi nói. Thế nhưng nếu như là loại Tuyền Qua Đồ kiểu mới này, ngay cả vũ khí cũng có thể tăng phúc bốn thành phẩm chất, vậy mánh lới sẽ lớn lắm. Tựa như cọng cỏ rơi trong lửa, chạm nhẹ sẽ cháy!

Lúc Mục Thiên nói những lời này, lòng tin mười phần.

Chợt, hắn lại nói tiếp:

- Đây cũng không phải là một buổi đấu giá, mà là thời khắc mang tính lịch sử. Tuyền Qua Đồ kiểu mới, có được uy năng không phải hai loại tác dụng như tăng phúc mạch thuật, hay là dị mạch nhận được tăng phúc qua đó thực lực tổng hợp tăng lên. Hiện tại, có thể bổ sung năng lực đặc thù, có được hộ thuẫn vô địch trong năm cái hô hấp…

- Mánh lới này chỉ cần tuyên truyền một phen, cộng thêm sự đảm bảo của Mục gia chúng ta, sẽ không ai nói đây là giả. Nếu có người không tin, khẳng định cũng đến nhìn xem. Hơn nữa, mánh lới, có thể tạo nên một vật càng truyền kỳ hơn!

- Ví dụ như: Một vị nhị tinh Tuyền Qua thần tượng hơn 300 tuổi, cả đời không có con cái, dành tất cả thời gian để nghiên cứu Tuyền Qua Đồ. Tứ tinh thế lực mời hắn, hắn cũng không nguyện ý gia nhập, một lòng chỉ muốn nghiên cứu

Tuyền Qua Đồ. Thế nhưng nghiên cứu Tuyền Qua Đồ kiểu mới thành công, nhân sinh cũng phải đi đến cuối cùng. Cho nên, lấy tâm huyết cả đời ra bán, không cầu có thể bán tốt nhất 1000 bạch tinh, chỉ cầu tìm một người có duyên. Lần này, ta đảm bảo người ta nhất định sẽ truyền miệng!

Nói xong, bản thân Mục Thiên vỗ tay cái bốp, chính hắn cũng nói đến kích động cả người.

- Có chút thú vị!

Ôn Bình không nghĩ đến, bán Thần Huyền cảnh cảnh Mục Thiên này lại còn là một cao thủ xuyên tạc như vậy a.

- Cứ xử lý theo những gì ngươi nói, nhưng mà ta hi vọng ngươi thêm ba chữ Bất Hủ tông trước chữ nhị tinh Tuyền Qua thần tượng kia!

- Đây là tông môn của Ôn huynh đệ sao?

- Phải!

- Không có vấn đề, vậy thân thế của nhị tinh Tuyền Qua thần tượng sẽ thay đổi một chút, đổi thành tông môn xuống dốc Bất Hủ tông, tông chủ vì nghiên cứu Tuyền Qua Đồ, dẫn đến tông môn xuống dốc. Nhưng hắn vẫn là chấp nhất nghiên cứu nó!

- Cũng được!

Ôn Bình cũng nhịn không được vỗ tay, lão bản này thật là một nhân tài, nếu như kéo đến Bất Hủ tông, sau này để hắn chuyên môn bán Tuyền Qua Đồ, khẳng định sẽ tốt hơn một người không hiểu làm ăn buôn bán như Ôn Bình hắn rất nhiều.

Nhưng rốt cục có nên lôi kéo hay không thì phải xem kết quả của buổi đấu giá lần này.

Quá trình tuy tốt nhưng kết quả lại chưa chắc.

- Đấu giá hội tối ngày mốt mở ra, Ôn huynh đệ, không có vấn đề gì chứ?

Mục Thiên cảm thấy, thời gian hai ngày rưỡi tuyên truyền, khẳng định đủ.

Ôn Bình gật đầu.

- Được, vậy chiều ngày mốt ta sẽ mang đồ đến!

- Ôn huynh đệ có chỗ ở không, chỗ ta có rất nhiều phòng, nếu không…

- Không cần, ta đã đặt phòng tại Hồng Liên khách sạn

Ôn Bình biết hắn suy nghĩ gì, cho nên dứt khoát báo ra chỗ ở, cho hắn một liều thuốc an thần, để hắn toàn tâm toàn lực đi thu xếp chuyện này.

Nói xong, Ôn Bình liền đứng dậy rời đi.

Sau khi đi dạo một vòng quanh Vân Hải chi đô, Ôn Bình trở lại khách sạn. Nhưng lúc này hắn lại đang nghĩ đến chuyện nhị tinh Tuyền Qua Đồ. Nếu như muốn để cho tất cả mọi người đều nhớ đến năm chữ "Bất Hủ tông xuất phẩm" này.

Vậy thì nhất định phải dùng nhị tinh Tuyền Qua Đồ!

Nhị tinh Tuyền Qua Đồ ở Vân Hải chi đô cũng thuộc về vật hiếm có, nếu có thể có cái năng lực đặc thù, vậy thì càng hiếm có.

Sau khi quyết định tốt, ngay sáng sớm hôm sau Ôn Bình liền dẫn người đi đến phía phường thị, chuẩn bị mua vật liệu chế tác nhị tinh Tuyền Qua Đồ.

Nhưng mới ra khỏi khách sạn, liền nghe thấy có người đang nghị luận.

- Nghe nói không? Phòng đấu giá của Mục gia xuất hiện một vị tiền bối, hắn làm tông chủ, bỏ bê tông môn, dành hết tất cả thời gian để nghiên cứu Tuyền Qua Đồ… Không phải sao, Tuyền Qua Đồ kiểu mới đã ra đời!

- Ta cũng nghe nói, có một kiện nhất tinh Tuyền Qua Đồ vậy mà có thể chế tạo ra vô địch phòng ngự, năm cái hô hấp a, như thế hoàn toàn có thể quyết định sinh tử của một trận đấu!

【VIP】 Có Kẻ Xấu Ở Ngõ Sâu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nghe thấy bọn họ nói chuyện, hai người Lâm Khả Vô cười sặc sụa không đi nổi.

Chiêm Đài Thanh Huyền là người lão luyện giang hồ, không quan tâm hơn thua, dễ dàng kiềm chế cảm xúc, thế nhưng bây giờ vẫn là buồn cười:

- Tông chủ, chiêu này của hắn thật lợi hại. Mới một buổi tối đã có nhiều người biết như thế!

- Ý tưởng rất tốt!

Quả nhiên, người chuyên nghiệp làm chuyện cũng thật chuyên nghiệp.

Giống như có người nói cho ngươi biết, tối nay ta ăn hai chén cơm… Ngươi căn bản không biết hắn muốn nói gì, ngươi thậm chí sẽ nghĩ, chẳng lẽ hắn lâu lắm rồi chưa ăn cơm? Quá mức buồn tẻ, vốn không tạo ra tiếng vang, cũng không có người muốn biết.

Thế nhưng nếu như có người nói cho ngươi, ta hôm nay lên núi thấy một cái động phủ, ngoài động phủ lại có bia đá do Thần Huyền cảnh lưu lại, chữ trên bia đá không ngờ lại ghi địa điểm giấu bảo, chuyện này nhất định hấp dẫn sự chú ý của ngươi, kích phát sự tò mò của ngươi.

Hắn không nói, ngươi cũng sẽ truy hỏi tới cuối.

Mục Thiên làm như thế, chính là lĩnh ngộ được điểm này.

- Hệ thống, ta muốn xem tiến độ của nhiệm vụ!

Ôn Bình hỏi, sau một khắc thì thông tin xuất hiện.

- Nhiệm vụ lịch lãm - Dương danh bên ngoài.

- 3560/100000.

- Một đêm hơn ba ngàn người, cũng không tệ lắm!

Một buổi chiều cộng thêm một buổi tối, có thể để cho nhiều người ở Vân Hải chi đô biết đến Bất Hủ tông là chuyện không dễ dàng.

Chiêm Đài Thanh Huyền lại hỏi:

- Tông chủ, hôm nay chúng ta đi đâu?

- Hôm nay đi phường thị dạo chơi, mua ít đồ. Phải rồi, Thanh Huyền trưởng lão, ngươi có bạch tinh không?

- Có!

-Vậy cho ta mượn một chút, chờ bán xong Tuyền Qua Đồ sẽ trả lại cho ngươi!

- Tông chủ muốn bao nhiêu?

- Đến lúc đó hãy nói, tóm lại là mua một phần vật liệu ghi trên chế tác thư của ngươi!

- Nhiều như thế… Chắc phải tốn 500 khối bạch tinh!

- Ngươi không có đủ à?

- Có… Thế nhưng bây giờ tông chủ dự định mua chúng để làm gì? Ngài không phải cũng có sao?

Ở nơi đông người nên bà cũng không tiện nói rõ, có nói cũng chỉ nói một nửa giấu một nửa, ngầm hiểu lẫn nhau là được rồi.

- Thứ này không phải càng nhiều càng tốt sao?

Ôn Bình cười một tiếng, chợt cất bước đi đến phía trước.

Chiêm Đài Thanh Huyền thì vừa đi theo vừa suy nghĩ trong lòng. Bà thật ra có một câu rất muốn hỏi, Tuyền Qua Đồ kiểu mới kia là làm sao làm được? Hai tấm đó rõ ràng là do mình làm.

Làm sao bỗng nhiên lại có thêm năng lực mới?

Bà nghĩ tới, có thể là cao nhân phía sau tông chủ dạy hắn, nếu không Ôn Bình cũng sẽ không hiểu được Long Bích Văn.

Bởi vì dính đến bí mật cho nên Chiêm Đài Thanh Huyền một mực kìm lòng hiếu kỳ, không có hỏi nhiều.

Sau đó, bốn người đi đến phường thị tấp nập, từ cửa phường thị mà xem thì rất tráng lệ. Con đường rộng 50 mét nhưng vẫn tỏ ra chật chội. Rất khó để biết rõ Vân Hải chi đô rốt cục có bao nhiêu người.

Trong tiếng chào hàng, bốn người Ôn Bình đi trên vỉa hè phường thị, dạo quanh các cửa hàng một buổi sáng, khiến người mừng rỡ là đại đa số những vật liệu cần cho nhị tinh Tuyền Qua Đồ cũng có thể mua được. Bảy tám thứ, tuy tốn gần 200 khối bạch tinh, thế nhưng cũng khiến cho Ôn Bình trông thấy hi vọng về nhị tinh Tuyền Qua Đồ.

Nhưng quý giá nhất là Kim Lam Diệp cùng Mộc Tinh lại hơi khó mua, hai thứ này tiêu tốn bằng tổng những món trước cộng lại, hơn nữa hỏi một đường cũng không có cửa hàng bán.

Sau khi đi đến ba cửa hàng cuối cùng, Ôn Bình nói với mấy người bên cạnh:

- Lâm Khả Vô, Diệu Âm, các ngươi đi hỏi mua… Thanh Huyền trưởng lão, ngươi cũng đi mua…

Ôn Bình để mọi người chia ra hành động, đến cửa hàng phẩm chất tốt nhất mua trước các loại tài liệu khác.

- Tông chủ, thế chúng ta tập hợp ở đâu?

Lâm Khả Vô hỏi.

- Cổng phường thị!

Ôn Bình ngẫm nghĩ, lại lẳng lặng ra lệnh:

- Cáp Cáp, ngươi đi theo Diệu Âm. Ác Linh kỵ sĩ, ngươi đi theo Lâm Khả Vô. Chỗ này ngư long hỗn tạp, bọn họ lại mang theo nhiều bạch tinh như thế, bảo vệ tốt an toàn của bọn họ!

Hiện tại Ôn Bình cũng không quan tâm có người bảo hộ bản thân hay không, thực lực hiện tại của hắn đã đủ để tự vệ.

Ngay sau khi bốn người chia ra hành động, Ôn Bình đang bước đi thì bỗng nhiên cảm giác được có người một mực đi theo sau hắn.

Cảm giác bị theo dõi tự nhiên sinh ra. Tuy hắn không phải là sai dịch nhưng cảm giác vẫn rất nhạy bén.

Thế nhưng quay đầu lại, cũng không có phát hiện dị thường gì.

- Chẳng lẽ cảm giác sai?

Có phải có tên trộm nào để mắt đến bản thân không? Đầu năm nay, vật gì cũng cất trong Tàng giới, mà Tàng giới lại đeo ở chỗ mẫn cảm là đầu ngón tay, liệu tên trộm có bản sự lột nhẫn rồi xóa đi ấn ký không?

Thế nhưng sau khi quay lại, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một người.

Đây là một người trẻ tuổi, diện mạo thanh tú, thật ra không khác Ôn Bình là bao. Thế nhưng trên người hắn lại không có khí tức của người trẻ tuổi, ngược lại trông giống như là một trung niên đại thúc.

- Bằng hữu, ngươi đang tìm mua Kim Lam Diệp sao?

- Làm sao ngươi biết?

Ôn Bình nhìn người trước mắt, sinh lòng cảnh giác. Lời này, hắn cũng chỉ hỏi qua lão bản của các cửa hàng mà thôi, người chưa từng gặp này vậy mà biết hắn muốn Kim Lam Diệp, rất có thể một mực đang theo dõi hắn.

- Đừng hiểu nhầm, lúc ta đi ngang qua một cửa hàng thì nghe thấy ngươi nói!

Người trẻ tuổi vội vàng giải thích.

- Ta tên Mã Vũ, là chủ quán của phường thị này. Bằng hữu, nói thật với ngươi, Kim Lam Diệp ngươi tìm khắp các phường thị ở Vân Hải chi đô cũng không có. Thế nhưng ta có, nhưng mà lai lịch bất chính, không biết ngươi có muốn hay không. Nếu như muốn, ta có thể giảm giá cho ngươi bảy mươi phần trăm, xem như kết giao bằng hữu!

- Ngươi có sao?

Nói thật, những gì mà hắn nói, đến một chữ Ôn Bình cũng không tin.

- Đi theo ta!

- Được!

Tuy không tin nhưng Ôn Bình vẫn đi theo thanh niên, xong thấy đối phương dẫn mình đi đến một con hẻm sâu. Ôn Bình hỏi đối phương đến đây làm gì, đối phương một mực lấy lý do qua loa là vật không thể lộ ra ngoài.

Nếu như không phải hắn mới đến Vân Hải chi đô, căn bản không có cừu gia gì, hẳn sẽ không có ai muốn lừa hắn, bằng không hắn đã sớm quay về.

- Còn chưa đến sao?

- Đến rồi!

Thanh niên bỗng nhiên vọt qua một bên, Ôn Bình giật mình, vội vàng muốn tóm lấy hắn, thế nhưng chợt nghe bên tai truyền lại tiếng xé gió.

Bạch!

Là ám khí!

Ôn Bình lập tức nghiêng người né tránh, lui lại mấy chục bước, liền nghe được có một đạo hắc quang phóng đến chỗ hắn vừa đứng.

- A, tránh được sao?

Đang lúc Ôn Bình ngẩng đầu nhìn quanh, một giọng nói kinh ngạc truyền lại.

Ôn Bình đứng vững, lạnh lùng hỏi một chút:

- Ai?

Ở tại Vân Hải chi đô, sao lại có người muốn giết hắn?

- Người của Lưu gia?

Đoán bừa một phen, cũng chỉ có Lưu gia có một chút ân oán.

Sau đó, từ trên ngõ sâu đột nhiên rơi xuống một người, đầu ngón tay nắm mấy cây châm, hiển nhiên đó chính là ám khí mới ám toán hắn bất thành. Người đến cười lạnh một tiếng, nói:

- Còn tưởng rằng ngươi quên rồi! Tuy nhiên, không nghĩ đến một tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi lại có thể tránh thoát Ám Ảnh Châm của ta, ta ngược lại đã coi thường ngươi!

Người đến lại tiếp tục vung tay , muốn phóng ám khí tiếp:

- Thế nhưng, tính cảnh giác của tiểu tử ngươi lại quá kém!

Hắn vốn tưởng không lừa được Ôn Bình đến đây, không nghĩ đến một lần lại thành công.

Nghe đối phương nói thế, Ôn Bình lại không hề lay động, không tỏ vẻ sợ hãi, chỉ thản nhiên hỏi:

- Lưu gia các ngươi chỉ phái một Thần Huyền hạ cảnh như ngươi đến đây lấy mạng ta thôi sao?

- Khẩu khí thật lớn!

Chỉ một Thần Huyền hạ cảnh? Tiểu tử này còn tưởng rằng con chó kia vẫn ở bên cạnh sao?

- Nhớ kỹ, người giết ngươi tên là Lưu Tái Thiên!

【VIP】 Sự Kinh Khủng Của Sát Ý Cực Hạn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Nhớ kỹ, người giết ngươi tên là Lưu Tái Thiên!

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Lưu Tái Thiên bỗng nhiên hất tay lên, trực tiếp vung ra ba cây Ám Ảnh Châm.

Tốc độ cực nhanh, chỉ nghe ba âm thanh sưu sưu, châm đã đến trước mắt.

Nhưng mà, Ôn Bình đứng ở đó không hề động, im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt. Sau đó giơ tay lên. Theo như suy đoán của Lưu Tái Thiên thì Ôn Bình giống như như bị điên, không né tránh thì thôi đi, còn dám đỡ?

Mặc dù hắn không có mở mạch môn ra, châm này cũng chỉ là loại ám khí đơn giản, thế nhưng chất liệu của nó lại không đơn giản.

Thông Huyền thượng cảnh chỉ cần đụng phải cơ bản sẽ bị châm xuyên qua!

Trừ phi là loại cường giả ở Thông Huyền thượng cảnh mấy chục năm, hay mấy trăm năm, hoặc Thông Huyền cảnh tu luyện Vô Cấu Chi Thể đến viên mãn mới có thể đỡ được. Mà Ôn Bình trước mắt này, hắn thấy, tối đa cũng chỉ là Thông Huyền hạ cảnh mà thôi.

Vậy thì Vô Cấu Chi Thể tối đa cũng chỉ ở mức nhập môn mà thôi.

- Chỉ như thế?

Ba!

Vung tay lên, ba cây châm trực tiếp bị đánh bay.

Mà châm, căn bản không làm xây xước được da tay Ôn Bình, va phải mu bàn tay hắn liền văng lên tường.

Cái này!

Thấy cảnh này, Lưu Tái Thiên nghẹn lời. Hắn không nghĩ đến Ám Ảnh Châm sẽ bị một bàn tay trực tiếp đánh bay, chợt hắn nở nụ cười:

- Hóa ra là một tên khốn cưa sừng làm nghé!

Nét ngây thơ, thần thái, đều rất giống một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Thế nhưng là, thực lực lại không giống.

Chỉ nói đến những hồ ở xung quanh, tất cả tam tinh thế lực, tư chất cao nhất cũng chỉ ở hai mươi hai tuổi mới trở thành Thông Huyền cảnh. Người trước mắt, với thực lực đánh bay Ám Ảnh Châm mà không tổn hao lông tóc gì, chỉ sợ đã ở Thông Huyền thượng cảnh, thậm chí là bán bộ Thần Huyền.

Số tuổi tự nhiên cũng sẽ không nhỏ.

- Vậy ta không khách khí nữa!

Lưu Tái Thiên lại cười một tiếng, nhưng mà, lần này là trực tiếp mở ra hai mạch môn.

Ầm!

Ầm!

Mạch môn màu xanh lam ứng tiếng mà hiện, nhưng ở chỗ cổ tay không có xuất hiện Tuyền Qua Đồ.

- Tuyền Qua Đồ cũng không mua nổi?!

Ôn Bình cười một tiếng.

Lần này, giống như chạm đến chỗ thống khổ sâu nhất khiến Lưu Tái Thiên tức giận, hắn trực tiếp mắng một tiếng:

- Không có Tuyền Qua Đồ thì sao? Giết một tên Thông Huyền cảnh như ngươi, dư xài. Đợi chút nữa, ngươi sẽ không cười được!

Lưu Tái Thiên liếc mắt đầu kia của ngõ sâu.

Người của phủ thành chủ, hẳn là sẽ đuổi đến đây sau một khắc đồng hồ.

Một khắc đồng hồ cũng đủ rồi!

- Đến đây!

Sau khi bước vào Thông Huyền thượng cảnh, lại có được nhị tinh Tuyền Qua Đồ tăng phúc cùng Tuyệt Đối Sát Ý, hắn thật đúng là rất muốn xem thử thực lực hiện tại của mình mạnh tới đâu.

-Trước tiếp một kiếm của ta!

Ầm!

- Bạch sắc mạch môn được mở ra.

Hai cái vòng xoáy màu vàng óng bắt đầu xoay tròn ở chỗ cổ tay.

Tâm niệm vừa động, song kiếm xuất hiện trong tay.

Lang Nguyệt Kiếm, Phi Tướng Kiếm nháy mắt bay ra, hóa thành hai đạo lưu quang đánh thẳng đến Lưu Tái Thiên.

Mà Ôn Bình, vẫn như trước đứng ở đó không nhúc nhích.

- Dị mạch Thông Huyền, nhị tuyền Tuyền Qua Đồ!

Bạch sắc dị mạch, nhị tuyền Tuyền Qua Đồ, nói thật, thấy hai thứ này khiến hắn sinh ra ý rút lui. Nếu có dị mạch thì tuyệt đối là nhân vật hạch tâm của một đại thế lực nào đó.

Mà nhị tinh Tuyền Qua Đồ, càng đáng sợ hơn.

Nếu như là tam tinh thế lực, lại có được nhị tinh Tuyền Qua Đồ, đây tuyệt đối là đãi ngộ chỉ có những nhân vật như tông chủ hoặc là đại trưởng lão mới có thể hưởng thụ, vì một tên bán bộ Thần Huyền đã chết mà đắc tội thiếu tông chủ của tam tinh thế lực.

Không đáng!

Hắn cũng không phải sợ, mà là thêm một người bạn vẫn tốt hơn thêm một địch nhân.

Thế nhưng là, trong lúc hắn nghĩ đến việc này, hai thanh kiếm đã bay tới.

- Mạch khí thành thuẫn!

Khẽ quát một tiếng, Lưu Tái Thiên lập tức chấn mạch, lấy mạch khí làm hộ thuẫn, muốn hỏi Ôn Bình thuộc thế lực nào.

- Chậm đã…

Ầm!

Thanh âm thanh thúy truyền lại.

Mạch khí ngưng tụ thành tấm thuẫn lập tức vỡ vụn, một đạo bạch mang trực tiếp xuyên vào bên trong, ép thẳng đến chỗ ngực của hắn.

- Kiếm này bất phàm!

Có thể phá mạch khí hộ thuẫn của hắn, thanh kiếm này, tất nhiên không thể kém hơn nhị tinh Tuyền Qua Đồ.

Mẹ nó!

Chẳng lẽ là thiếu chủ của một tam tinh thế lực cự đầu nào đó?

Thầm nghĩ không tốt, mạch môn của Lưu Tái Thiên lại run lên lần nữa.

- Huyền Vũ Hộ Thể!

Dứt tiếng, toàn bộ thân thể đột nhiên được bảo vệ bởi một lớp mai rùa. Đây là Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật được hắn tu hành mấy chục năm, không biết đã viên mãn bao nhiêu năm. Lại thêm Vô Cấu Chi Thể viên mãn của hắn, trong cùng cảnh giới, người có thể phá nó cũng không nhiều.

Chỉ cần tiếp được một kiếm này, coi như có thời gian nói chuyện.

Thiếu tông chủ của tam tinh thế lực cự đầu, Lưu gia hắn không chọc nổi.

Cạch!

Một thanh âm vang lên.

- Sao lại…

Huyền Vũ Hộ Thể của bản thân vậy mà bị phá, dưới sự gia trì của hai mạch môn, vẫn bị chuôi kiếm bay đến đâm ra một vết rạn nhỏ.

- Chậm đã, chúng ta có thể nói chuyện một chút… Đây là hiểu lầm…

- Hiểu lầm?

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, vung tay lên, phát động Tuyệt Đối Sát Ý của Lang Nguyệt Kiếm!

Ầm!

Vết rạn nhỏ nháy mắt khuếch tán, mai rùa lập tức vỡ vụn.

Lang Nguyệt Kiếm hóa thành bạch mang đâm vào ngực của Lưu Tái Thiên, xuyên thấu qua Vô Cấu Chi Thể viên mãn, bay xuyên ra sau lưng hắn, sau đó lại trở lại trong tay Ôn Bình, giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mà Lưu Tái Thiên đứng đó bất động, mạch môn giống như nến đốt hết nên dập tắt, hắn lập tức cúi đầu nhìn ngực của mình, trên mặt lộ ra ánh mắt trừng trừng chết không nhắm mắt.

- Cái này…!

Kiếm có thể bay! Còn giết hắn!

Nhưng kẻ đối diện biểu lộ thực lực chỉ mới Thông Huyền thượng cảnh.

Thông Huyền thượng cảnh giết Thần Huyền cảnh, châm chọc cỡ nào!

Ầm!

Hai mắt nhắm lại, mất đi khí tức, sau đó ngã trên mặt đất.

Ôn Bình đi qua, lột Tàng giới sau đó cất bước ra ngõ sâu. Nhìn từ bề ngoài phi thường bình tĩnh, thật ra nội tâm lại rất kích động. Tuyệt Đối Sát Ý, quá kinh khủng, phòng ngự của Thần Huyền hạ cảnh, nói phá thì phá!

Giống như cắt đậu hũ vậy!

Nếu như gặp lại một Thần Huyền trung cảnh, hắn cũng là muốn thử xem, Lang Nguyệt Kiếm với Tuyệt Đối Sát Ý có thể giết Thần Huyền trung cảnh hay không?

- Hắc hắc!

Ôn Bình cảm thấy mình như đang phiêu, Thông Huyền cảnh giết Thần Huyền cảnh, lại còn không hài lòng.

Chợt mở ra Tàng giới của đối phương, Ôn Bình vui mừng:

- Gia hỏa này đủ giàu nha, là Thần Huyền hạ cảnh giàu nhất mà ta từng gặp!

Ba trăm viên bạch tinh!

Nhưng cũng chỉ có như thế chứ không có thứ gì khác, cũng đập tan ý nghĩ bán công pháp Huyền cấp của Ôn Bình. Vốn là hắn là dự định bán công pháp để lấy tiền mua Kim Lam Diệp, Mộc Tinh.

Làm như thế cũng là đỡ phải khiến Chiêm Đài Thanh Huyền gánh quá nhiều.

Ra ngõ nhỏ, Ôn Bình đi thẳng đến ngoài phường thị, từ ngõ sâu chậm rãi lẫn vào đám người chen ra ngoài.

Vừa đến cổng phường thị, ba người kia còn chưa có đến.

Trái lại một lão bản của cửa hàng sau khi trông thấy hắn, lập tức từ trong cửa hàng đi ra, bởi vì Ôn Bình có nói qua với lão bản của các cửa hàng, nếu có tin tức của Kim Lam Diệp có thể nói cho hắn biết.

Nhưng Ôn Bình thật ra cũng không ôm nhiều hi vọng.

Hắn cảm thấy hẳn là không có ai thân thiện như thế.

- Chàng trai, hai thứ ngươi muốn mua ta đều cho hỏi thăm rõ ràng, Phòng đấu giá Ất cấp ở phía cuối phường thị, buổi chiều sẽ có một buổi đấu giá. Vật phẩm trên danh sách đấu giá, vừa vặn có thứ ngươi muốn!

Từ trong cửa hàng chạy ra nói cho hắn biết tin tức chính là một lão giả sáu mươi tuổi.

Lão giả thấy Ôn Bình nhìn hắn, vội vàng giải thích:

- Đừng suy nghĩ nhiều… Phòng đấu giá kia là con ta mở!

- Ồ… Vậy cám ơn lão bản!

Hóa ra là nhà mình mở bán, khó trách lại nhiệt tình đến nói cho hắn biết như thế.

【VIP】 Thiếu Nữ Bị Bỏng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Phường thị huyên náo dần dần an tĩnh lại, mấy trăm người tụ tập bên ngoài hẻm nhỏ, nhao nhao thò đầu nhìn vào bên trong. Thật ra phường thị có thủ vệ luôn đi dạo, tránh phát sinh những sự kiện bạo lực.

Chiến đấu trong ngõ sâu kết thúc không lâu thì bọn họ chạy đến, thật ra không phải tốc độ của bọn họ chậm, mà do chiến đấu kết thúc quá nhanh.

Lúc này, đứng trong ngõ hẻm có mười mấy người, dẫn đầu là một nam nhân mặc ngân giáp. Mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng cả người trông hết sức sạch sẽ sáng sủa. Ánh mắt cũng rất thanh tịnh.

Hắn chính là thống lĩnh hộ vệ của phủ thành chủ ở đây, Thần Huyền trung cảnh Bạch Hạo.

- Thống lĩnh đại nhân, đã tra ra nguyên nhân cái chết, là kiếm thương, xuyên qua tim!

Một gã hộ vệ ngồi xổm bên cạnh Lưu Tái Thiên đứng dậy, biểu lộ ngưng trọng.

- Đại nhân, xung quanh chỉ có những vết thương rất rất nhỏ!

Chết một người, mà chung quanh chỉ có vài mảnh tường bể vụn, hắn nghĩ sao cũng không rõ điểm này.

Bạch Hạo tiếp tục xem xét chung quanh, tìm lấy dấu vết sót lại:

- Các ngươi có ai biết hắn không?

- Không biết!

Đám người lắc đầu, một người trong đó lại nói:

- Căn cứ theo những gì mà người trên phố nói, bọn họ cảm ứng được khí tức là Thần Huyền cảnh. Nhưng nếu như là Thần Huyền cảnh thì khẳng định có rất nhiều người biết, tùy tiện hỏi một người chắc chắn sẽ biết!

Thần Huyền cảnh tuy không phải là đại nhân vật gì ở Vân Hải chi đô, thế nhưng cũng không phải là hạng người vô danh.

- Thống lĩnh đại nhân, ta biết!

Một thanh niên ở bên ngoài ngõ hẻm bỗng dưng hô lên một tiếng, tiếp đó đẩy đoàn người sang một bên để Lưu Nguyên đi vào.

- Lưu quản sự, tiểu tử kia chết ở bên trong!

Lưu Nguyên cười mỉm, nhưng lại tức khắc giấu đi, bởi hắn không muốn người khác nhận ra trận phong ba này là do bọn họ tạo ra. Tuy không gặp rắc rối lớn gì, nhưng vẫn sẽ không thiếu những nghi vấn được đặt ra.

- Làm không tệ!

Lưu Nguyên vỗ vỗ lên bả vai của thanh niên bên cạnh.

Bạch Hạo thấy Lưu Nguyên đi vào, dò xét trên dưới , hỏi:

- Ngươi thật biết người chết?

- Khởi bẩm thống lĩnh đại nhân, ta biết, hóa thành tro ta cũng biết!

Nói xong, hắn đi đến phía trước với tư thái như người chiến thắng, đẩy những hộ vệ vây quanh trước thi thể kia ra, thế nhưng biểu lộ lập tức cứng đờ

- Đây… Sao lại là Tái Thiên đại nhân!

Nằm dưới đất, căn bản không phải như trong suy nghĩ của hắn, là chủ nhân của đại yêu giết người Lưu gia, ngược lại chính là Thần Huyền cảnh của Lưu gia hắn!

Thần Huyền cảnh đánh lén một thiếu niên mà thôi, tại sao có thể như thế?

- Ngươi!

Bốp!

Lưu Nguyên quay người lại đi đến tát một cái lên mặt thanh niên ở bên cạnh, sau đó lại đá một cước:

- Nói, rốt cục xảy ra chuyện gì?

- Ta… Dẫn hắn đến đây… Hắn chỉ có một mình. Dựa theo kế hoạch của đại nhân… Lén… Lén đánh hắn… Ta liền đi gọi ngài!

Nửa bên mặt của thanh niên nhanh chóng sưng lên, hắn ấp úng giải thích.

Hắn cũng rất kinh hãi, vì sao người chết lại là Lưu Tái Thiên.

- Cần ngươi làm gì!

Lưu Nguyên giận không nhịn nổi giơ tay, lại muốn tát một bạt tai.

Thế nhưng lại bị Bạch Hạo cắt đứt:

- Đây là người của ngươi… Vậy thì mau mang về chôn!

Hắn coi đã như nghe rõ, hóa ra đánh lén không thành lại bị giết ngược nên tâm tình điều tra của hắn cũng không còn.

- Lưu quản sự, nhất định là người khác. Tiểu tử kia chỉ có một mình, tu hành từ lúc còn trong bụng mẹ cũng không thể đánh lại Tái Thiên đại nhân, mà con chó kia lại không ở bên cạnh hắn. Khẳng định là có người làm chim sẻ!

Thanh niên cõng thi thể Tái Thiên đi ra ngoài.

Nghe hắn nói thế, Lưu Nguyên ở một bên lại lên tiếng hỏi:

- Ngươi xác định?

- Xác định!

- Vậy rốt cục là ai, dám nhân dịp này động thủ? Chẳng lẽ là người của Mục gia?

Đúng!

Rất có thể là người của Mục gia.

Ở tại Vân Hải chi đô, cũng chỉ hai nhà bọn họ có Thần Huyền đại chiến như thế.

Muốn hắn tin tưởng là thanh niên kia giết Lưu Tái Thiên, hắn đánh chết cũng sẽ không tin. Bởi vì người kia tuổi còn rất trẻ.

Mà con chó kia, xem như đến thật. Cũng không có khả năng vô thanh vô tức giết chết Lưu Tái Thiên, Thần Huyền sinh tử chiến, rất có thể trực tiếp phá hỏng cả phường thị. Chứ không phải đơn giản như bây giờ, vách tường chung quanh đều không có vỡ lấy một khối.

- Thống lĩnh đại nhân, chuyện này là một âm mưu… Có người giết Thần Huyền cảnh của Lưu gia chúng ta!

Lưu Nguyên bỗng nhiên quay người, nhìn Bạch Hạo ở sau lưng.

…

Lại nói Ôn Bình.

Sau khi đi đến cổng phường thị chờ ba người Chiêm Đài Thanh Huyền trở lại, hắn chọn một con đường khác đi vào trong phường thị. Nhưng tin tức một vị Thần Huyền cảnh ngã xuống vẫn lan nhanh, trên đường đi Ôn Bình cũng có thể nghe được tiếng nghị luận.

Tuy nhiên Ôn Bình cũng không có để ý nhiều.

Nào ngờ, ở chỗ cửa phường thị bỗng nhiên xuất hiện một phụ nhân trung niên.

Tướng mạo của mỹ phụ khoảng chừng bốn mươi tuổi, cụ thể bao nhiêu thì không rõ. Nhưng do dung nhan mỹ mạo nên lúc đi trên đường lại thu hút ánh mắt của rất nhiều người đi đường khác. Thế nhưng, điều khiến người khác tò mò thật ra lại chính là thị nữ đi sau lưng nàng.

Thị nữ lớn lên trông rất thon thả, chỗ nên nở nang thì nở nang. Cùng phụ nhân thành một cái so sánh.

Thế nhưng, dáng người của nàng tuy đẹp nhưng tại sao không ai nhìn nàng?

Bởi vì nửa bên mặt của nàng trông hết sức kinh khủng dữ tợn, bắt đầu từ mũi, mãi cho đến lỗ tai là một vết bỏng. Mặc dù nàng dùng tóc che lại, thế nhưng bị gió thổi qua cũng chẳng khác gì là không che.

- Nhanh lên!

Phụ nhân bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, thúc giục nữ hài sau lưng.

Nữ hài vội vàng chạy mấy bước, đuổi kịp bước chân của phụ nhân, thế nhưng cũng bởi vì nàng chạy nên khiến cho mấy chiếc hộp đang ôm trong tay trở nên chênh vênh, lung la lung lay, giống như sắp rơi xuống đến nơi.

- Ngươi thử nhìn lại ngươi xem, có tác dụng gì, bưng thứ gì cũng bưng không xong. Lúc trước không biết sao lại mua đồ vô dụng như ngươi nữa!

Phụ nhân chán ghét liếc mắt nhìn nữ hài bên cạnh.

- Cẩn thận vào, tùy tiện làm hư một món trong đó thôi ngươi cũng không đền nổi đâu!

- Vâng!

Nữ hài khúm núm lên tiếng.

Nàng giống như một con chó ngoan ngoãn. Mặc kệ chủ nhân ghét bỏ đến đâu, nó dường như cũng không có lựa chọn gì khác. Chỉ có thể lựa chọn hoặc là làm tốt chuyện nên làm, hoặc là nịnh nọt lấy lòng chủ nhân của mình.

Hiển nhiên, nữ hài lựa chọn làm việc thật tốt.

Phụ nhân nói tiếp đi:

- Ngươi chờ ta ở đây, ta đi phía trước mua ít đồ!

- Vâng!

Nữ hài gật đầu, đưa mắt nhìn phụ nhân đi vào một cửa hàng, sau đó nàng lập tức muốn quay người nhìn xem chung

quanh, bất ngờ lúc quay lại nàng va phải vai của người khác, thân thể nhỏ gầy mà hư nhược kém chút ngã xuống đất.

Mà người bị đụng này, dĩ nhiên chính là Ôn Bình.

Ôn Bình vội vàng dùng tay vịn chặt hộp sắp rơi xuống đất, và cả nữ hài tuổi tương tự như hắn.

Khi nắm kéo tay nàng, một cỗ cảm giác quen thuộc đập vào mặt.

- A!

Nữ hài hét lên một tiếng, bỗng nhiên kéo nửa bên tóc của mình xuống, che lại nửa gương mặt bị bỏng kia.

- Ngươi là?

Ôn Bình chỉ cảm thấy nàng rất quen thuộc, quen thuộc đến mức nếu như chính mình nhìn khuôn mặt của nàng một chút nhất định sẽ nhận ra.

- Ngươi nhận lầm người!

Nữ hài lên tiếng, vội vàng bỏ chạy về một hướng, bước chân nhanh chóng.

Giống như trốn.

Mà nhìn phương hướng nữ hài đi xa, Ôn Bình rơi vào trong trầm tư.

Thật lâu sau, Ôn Bình kịp phản ứng lại.

- Là nàng!

Nàng vậy mà không có biến mất theo Kháo Sơn tông.

Nếu như không chết, sao nàng không quay lại tìm hắn?

Sao nàng lại xuất hiện ở nơi xa xăm mấy vạn dặm như Vân Hải chi đô này?

【VIP】 Cơ Lương Bình Có Độc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sao nàng lại xuất hiện ở nơi xa xăm mấy vạn dặm như Vân Hải chi đô này?

- Đồ của ngươi!

Ôn Bình ngồi xuống, nhặt chiếc hộp vì thiếu nữ kinh hoàng mà đánh rơi.

- Tông chủ, sao thế?

Trông thấy Ôn Bình bỗng nhiên ngây người, Diệu Âm ở một bên vội vàng mở miệng hỏi, thế nhưng lại không nhận được câu trả lời. Nàng lần đầu tiên trông thấy bộ dạng này của tông chủ, tâm sự nặng nề, hơn nữa lại thất thần.

Chợt Ôn Bình nói với ba người:

- Thanh Huyền trưởng lão, người dẫn bọn họ đi phòng đấu giá trước!

Không đợi ba người trả lời, Ôn Bình bước nhanh xuyên qua đám người đuổi theo nàng.

Hắn đảm bảo mình sẽ không nhận lầm.

Đó nhất định là Thi Hoa.

Nếu không nàng cũng sẽ không bỏ chạy khi vừa thấy hắn.

- Thi Hoa!

Hô lên một tiếng, Ôn Bình nhìn thấy bóng lưng của nàng, nàng còn đang chen vào đám đông, cúi đầu, tựa hồ muốn chạy ra khỏi phường thị này, sau đó đi thật xa, không phải gặp hắn nữa.

Nghe hắn hô một tiếng như thế, Thi Hoa lại càng chạy nhanh hơn.

Nhưng mà, Ôn Bình bước mấy bước đã đuổi đến sau lưng, một tu sĩ Thông Huyền thượng cảnh như hắn sao có thể để một tu sĩ luyện thể cảnh bỏ thoát. Khi duỗi tay nắm lấy bờ vai của nàng, Thi Hoa tung tóc rối bù tựa như người điên.

- Ngươi là ai ! Muốn cướp đồ, đều cho ngươi. Muốn cướp sắc, ta sẽ hét…Thi Hoa bỗng nhiên quay người, cả khuôn mặt bị tóc che phủ, lại lùi lại mấy bước, trạng thái rất sợ hãi không dám đến gần.

Vì không muốn Ôn Bình nhận ra mình, nàng còn cố ý biến giọng nói của mình trở nên khàn khàn.

Giống như người bị phong hàn lâu năm không khỏi.

Thi Hoa hô lên một tiếng như thế, người chung quanh cũng đều nhao nhao nhìn sang Ôn Bình với ánh mắt khác thường. Bởi vì Thi Hoa tuy bị tóc che mặt, thế nhưng dáng người duyên dáng, mọi người theo bản năng coi Ôn Bình là lưu manh.

Với việc này, Ôn Bình chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng.

Sau đó vội vàng đưa hộp trong tay ra, nói:

- Người làm rơi đồ!

Ôn Bình không có đến vén tóc che mặt nàng, hắn bỗng nhiên hiểu ra, hiện tại Thi Hoa rất yếu đuối, yếu ớt đến mức nếu như mình vén tóc dài của nàng lên, nàng nhất định sẽ trốn bán sống bán chết.

Đuổi, không có ý nghĩa gì.

Cũng không bắt được ý nghĩ nhận ra người bạn thân này của nàng.

- Thật ngại, ngươi rất giống một người bạn của ta!

Ôn Bình lại xin lỗi lần nữa, đồng thời thối lui ra sau.

Thi Hoa nắm lấy hộp, xoay người bỏ chạy, bộ pháp nhanh chóng, qua một lúc đã biến mất trong đám đông.

Ôn Bình không có lập tức đuổi theo.

Mà là bắt đầu suy tư nàng vì sao có thể đến Vân Hải chi đô.

Cảnh giới bây giờ của nàng cao hơn trước kia, đã luyện thể thập trọng, có thể nói là tiến bộ thần tốc. Thế nhưng, hắn trên đường đi từ Đông hồ đến Vân Hải chi đô trông thấy núi non trùng điệp, đại yêu to lớn, tuyệt không phải một cái luyện thể cảnh có thể xuyên qua.

Ôn Bình chợt đi đến một cái ngõ nhỏ bên cạnh, nhìn chăm chú con phố, hắn có trực giác, Thi Hoa nhất định sẽ trở lại.

Bởi vì vật trong hộp khẳng định không phải của nàng, vật của luyện thể cảnh tu sĩ kia mua được trong phường thị.

Nàng hẳn là chỉ cầm đồ giúp người.

Quả nhiên, một lát sau, Thi Hoa lại chạy trở về, lần này, bộ pháp càng thêm gấp gáp hơn lần trước, giống như trong nhà đang có việc gấp. Nàng dọc theo con đường vừa rồi chạy trở về chỗ khi nãy nàng gặp phải Ôn Bình.

Nhưng sau khi nàng về đến nơi, còn chưa mở miệng đã bị người tát cho một phát.

Bốp!

Nửa bên mặt của Thi Hoa cấp tốc đỏ lên.

Phụ nhân tát Thi Hoa lạnh lùng nhìn nàng, sau đó chửi thẳng mặt:

- Người chết ở đâu nãy giờ?

- Ta…

Thi Hoa không nói tiếp.

- Chết tiệt!

Ôn Bình muốn xông ngay đến, phụ nhân này cũng chỉ là Thông Huyền hạ cảnh mà thôi, nàng thật tưởng là ai cũng có thể để cho nàng đánh sao.

Thế nhưng vừa định cất bước, bỗng nhiên một người kéo hắn lại. Loại lực lượng kia, Ôn Bình muốn tránh thoát cũng không tránh thoát được. Được cái Ôn Bình không phát hiện có sát ý, cho nên hắn cũng không có lập tức lấy Lang Nguyệt Kiếm đánh trả.

Quay đầu lại, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mi mắt.

Chính là Cơ Lương Bình!

Cơ Lương Bình đến, mọi người nhao nhao tản ra, nhìn Ôn Bình, biểu lộ ít nhiều có chút cổ quái. Bởi vì viện trưởng của Thiên Thần Học Viện, tu sĩ Thần Huyền thượng cảnh, bây giờ lại chào hỏi cùng một đứa con nít chưa mọc lông.

Nhưng sau khi nghe thấy Cơ Lương Bình gọi hắn, mọi người mới biết được, hóa ra đây là tông chủ của một đại thế lực!

- Ôn tông chủ!

Cơ Lương Bình cười híp mắt nhìn chằm chằm hắn:

- Ngươi làm sao cũng đến Vân Hải chi đô!

Thương Ngô thành cách Vân Hải chi đô xa như thế, hắn có Hắc Bạch Vô Thường, còn ngồi Dực tộc đại yêu Thần Huyền cảnh của bằng hữu, vừa hôm qua mới đi đến Vân Hải chi đô. Lúc đi, hắn nhớ Ôn Bình vẫn còn ở trong tông môn, cũng không có ý đi xa.

Chẳng lẽ lại có yêu thú tốc độ nhanh hơn cả Dực tộc đại yêu Thần Huyền thượng cảnh?

Ôn Bình trợn mắt nhìn Cơ Lương Bình một chút:

- Kéo ta lại làm gì?

- Ôn tông chủ, tâm sự nha, hai ta thế nhưng là bằng hữu cũ!

Mặc dù là bị nhốt mấy ngày, thế nhưng cũng tính là bằng hữu, dù sao ở chung một chỗ mấy ngày như thế đâu:

- Đi, ta mời ngươi uống rượu.

- Uống…

Ôn Bình lập tức ngưng mắt nhìn lại phía Thi Hoa, nhưng mà, các nàng dường như biến mất không thấy tăm hơi. Nhìn chung quanh nhưng vẫn là không thấy tung tích của phụ nhân cùng Thi Hoa.

- Uống cái đầu nhà ngươi!

Sớm không xuất hiện, trễ không xuất hiện.

Lại cứ nhắm ngay lúc này kéo mình lại, gia hỏa này có độc mà?

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp sải bước đi đến phía trong phường thị, muốn đi bên trong nhìn xem, các nàng có phải hay không ở bên trong. Nhưng mà, Cơ Lương Bình lập tức đi theo sau, cảm giác như ngươi đi đâu ta sẽ theo đó.

- Ôn tông chủ, Tuyền Qua Đồ kia là ngươi làm?

Cơ Lương Bình mở miệng cười, cũng không có nói thẳng ra.

- Cái gì?

-Thì là Tuyền Qua Đồ mà phòng đấu giá Mục gia rao bán đó, có thể bám lên trên vũ khí, còn có thể cho ngươi phòng ngự vô địch trong năm hô hấp. - Cơ Lương Bình vội vàng hạ thấp giọng, thật ra hắn cũng chỉ suy đoán chuyện này mà thôi.

Bất Hủ tông tại Thương Ngô thành cùng Bất Hủ tông xuất hiện tại Vân Hải chi đô, làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Nhưng sau khi trông thấy Ôn Bình, trong đầu hắn lập tức chắc chắn cái suy đoán này, nhất định là Ôn Bình làm ra.

Coi như không phải hắn, đó cũng là người của Bất Hủ tông làm ra.

- Phải… Ngươi có thể không đi theo ta nữa được không!

Ôn Bình cũng không có che giấu, dứt khoát gật đầu, sau đó nghĩ đến việc nhanh chóng đuổi Cơ Lương Bình đi.

- Quả nhiên!

Cơ Lương Bình vui mừng.

Suy đoán của bản thân cùng Ôn Bình chính miệng thừa nhận, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Cơ Lương Bình vội vàng hỏi thăm:

- Tuyền Qua Đồ kia, Ôn tông chủ có thể bán cho ta hai cái không?

- Sao không tự mình đi đấu giá đi!

Ôn Bình tăng nhanh bước chân, đáng tiếc, đi đến cổng phòng đấu giá, cũng không thấy Thi Hoa cùng phụ nhân kia.

- Ôn tông chủ, đấu giá… Áp lực quá lớn nha, ngươi bán hai ta tấm… Đi!

Cơ Lương Bình thấy Ôn Bình đi xa, vội vàng đuổi theo.

Mà một màn này, bị một người xem ở trong mắt. Bạch Hạo của phủ thành chủ.

Sau khi xử lý án mạng Thần Huyền cảnh ở phường thị xong, hắn liền gia tăng tuần tra xung quanh, đi tới đi lui, liền thấy Cơ Lương Bình.

Thần Huyền thượng cảnh, đây chính là đầu lĩnh của tam tinh thế lực cự đầu, cho dù là ở Vân Hải chi đô thì cũng là đại nhân vật. Loại người này, nhất cử nhất động ở Vân Hải chi đô đều nhận được sự chú ý, chớ nói chi là hiện tại Cơ Lương Bình chạy đuổi theo một thiếu niên.

Một màn này, quả thực khiến Bạch Hạo không hiểu rõ nổi:

- Thiếu niên này là tông chủ của tông môn nào, vậy mà để Cơ tiền bối đối đãi như thế. Chẳng lẽ… Hắn là tông chủ của tứ tinh tông môn hay sao?

Nếu thật là như thế, vậy nhất định phải đi giao hảo!

Vân Hải chi đô lớn, thế nhưng cũng không lớn bằng tứ tinh thế lực!

【VIP】 Gặp Lại Thi Hoa

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lại nói Ôn Bình, tìm đến phòng đấu giá ở cuối phường thị vẫn không thấy Thi Hoa, cũng không thấy tung tích của phụ nhân kia.

Nhưng hắn xem như hiểu ra, vì sao Thi Hoa không muốn gặp hắn, mà lựa chọn trốn tránh.

Bởi vì nàng không muốn để hắn trông thấy tình trạng hiện tại của nàng, cũng giống như khi Kháo Sơn tông bị diệt nên tình nguyện lưu lạc bên ngoài. Thi Hoa là một người quật cường, khao khát trở nên mạnh mẽ, nàng làm như thế, Ôn Bình xem như đã hiểu.

Nàng hiện khuôn mặt bị hủy không nói, trở thành một thị nữ mặc cho người đánh mắng, không, nếu nói là thị nữ, ít ra quan hệ giữa thị nữ cùng chủ nhân cũng tương đối thân mật. Còn tình cảnh hiện tại của Thi Hoa cùng phụ nhân kia, hẳn là nô bộc.

Vậy thì tình cảnh của Thi Hoa rất nguy hiểm.

Ngày nào phụ nhân không cao hứng, giết một cái nô bộc luyện thể cảnh không phải là chuyện tiện tay hay sao.

Đang lúc ngây người, bỗng nhiên bên cạnh vang lên giọng nói của Chiêm Đài Thanh Huyền:

- Tông chủ, đấu giá hội bắt đầu!

- Ừm!

Sau khi nhìn quanh vài lần nhưng không đạt được kết quả, Ôn Bình đi vào phòng đấu giá. Nếu hiện tại tìm không thấy Thi Hoa, vậy liền mua Kim Lam Diệp trước lại nói.

Tuy nhiên Cơ Lương Bình ở bên cạnh cũng theo vào, đi sát bên cạnh Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, đợi chút nữa chúng ta đi tửu lâu ngồi một chút được không?

- Không đi…

Nói xong, Ôn Bình bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, Kim Lam Diệp chỉ khoảng 100 khôia bạch tinh, vì sao có thể vào phòng đấu giá Bính cấp, tiêu chuẩn của phòng đấu giá Bính cấp không phải là 500 trở lên sao?

Nhưng sau khi bước thêm mấy bước, hắn xem như hiểu.

Trong phường thị phòng đấu giá Bính cấp đoán chừng cũng bao gồm cả những thứ có giá không thuộc cấp bậc này, thực lực cũng không thuộc phòng đấu giá Bính cấp. Bởi vì Ôn Bình vừa vào cửa, nghe được đấu giá sư hô, không ngờ lại là Hoàng cấp công pháp.

Vậy mấy chục vạn kim tệ cũng có.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không thèm để ý những chuyện này, sau khi vào cửa thì định tìm một chỗ để ngồi. Cơ Lương Bình cũng muốn ngồi cùng, tuy nhiên lại bị một vị phụ nhân ở bên cản lại:

- Cơ tiền bối, ngài có thể đến đây, thật là vinh hạnh cho chỗ chúng ta đây

- Vinh cái đầu ngươi, ta chỉ đến ngồi một chút!

Cơ Lương Bình lạnh lùng lên tiếng, chỉ muốn ngồi ở ghế cuối cùng Ôn Bình, nhưng mà quay đầu lại thì đã không còn chỗ.

Ghế trống đều bị người của Bất Hủ tông ngồi đầy.

Rơi vào đường cùng, đành phải tìm chỗ khác để ngồi.

Phụ nhân vừa định mở miệng, bởi vì bị mắng có chút mơ mơ hồ hồ, lại bị lão giả bên cạnh ngăn cản:

- Đừng nói nữa, Cơ tiền bối hẳn là bồi tiếp thiếu niên kia, đừng có đi quấy rầy hắn!

- Thiếu niên kia có lai lịch gì?

Phụ nhân tò mò hỏi một câu.

- Ngươi nói lai lịch gì?

Lão giả lên tiếng.

Lời của lão giả kia tuy là câu hỏi nhưng cũng là câu trả lời.

Có thể khiến cho Cơ Lương Bình mở mặt tươi cười đối đãi như thế, chỉ sợ cũng chỉ có người của tứ tinh thế lực.

- Đi nói cho đấu giá sư, nếu như thiếu niên kia ra giá, gõ chùy nhanh một chút!

Lão giả trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói nhỏ bên tai phụ nhân. Phòng đấu giá đến đại nhân vật như thế, có thể giao hảo tự nhiên là giao hảo, dù sao đấu giá cũng là đồ của người khác, gõ chùy nhanh, bọn họ cũng không tổn thất bao nhiêu.

Phụ nhân gật đầu, vội vàng rời đi.

Lúc này, Kim Lam Diệp xuất hiện.

Giá khởi điểm 500 ngàn kim tệ hoặc là 50 khối bạch tinh!

Ôn Bình hô ngay:

- 100 khối bạch tinh!

Dù sao muốn mua, dứt khoát trực tiếp hô cao một chút, Kim Lam Diệp, bình thường giá cả cũng chỉ có thế.

- 100 bạch tinh lần một!

- 100 bạch tinh lần hai!

…

Đấu giá sư lập tức hô lên, tốc độ nói rất nhanh, những người khác không kịp phản ứng. Đương nhiên, một mặt là không kịp phản ứng với tốc độ nói của đấu giá sư, còn lại cũng là không kịp phản ứng với giá cao mà Ôn Bình đột nhiên đưa ra.

Đang lúc muốn gõ chùy, một giọng nói vang lên.

Kia là lầu hai!

Trong một cái bao sương.

- 110 viên bạch tinh, hẳn là không có người đoạt đi! - Giọng một nữ nhân vang lên.

- Thần Huyền cảnh ra giá!

- Thiếu niên kia hẳn là không ra giá nữa?

Đám người nghị luận, thoáng nhìn ra sau.

Ôn Bình không nói chuyện, Chiêm Đài Thanh Huyền rất hiểu Ôn Bình, trực tiếp nhấc tay, lập tức nói:

- 120 viên!

- Ai!

Phụ nhân bỗng nhiên đến sát cửa bao sương, ngưng mắt nhìn xuống, vừa vặn cùng Chiêm Đài Thanh Huyền bốn mắt nhìn nhau:

- Lão bà nương, ta muốn Kim Lam Diệp này, ngươi đây là muốn giành với ta sao?

Thông Huyền thượng cảnh?

Chỉ như thế cũng dám tranh đồ với nàng?

Muốn chết hả?

Nhưng vừa nói xong, đấu giá sư đã giải quyết dứt khoát!

- Thành giao!

Phụ nhân lập tức hô lên với đấu giá sư:

- Ngươi làm gì thế, không thấy được lão nương muốn thêm giá sao?

- Nộ nương tử, ngươi lăn tăn cái gì!

Nguyên bản lão giả đứng ở phía sau nhất của đấu giá hội bỗng nhiên tức giận quát.

Nộ nương tử thấy thủ hộ giả của phòng đấu giá lên tiếng, cũng không dám tức giận, chỉ là giải thích:

- Mạc lão, ta còn phải ra giá, hắn gõ chùy nhanh như thế là có ý gì?

- Nhanh thì nhanh, ngươi tính làm gì? Còn nói nhảm nữa thì cút ra ngoài cho ta!

Mạc lão cũng không sợ, trực tiếp lạnh giọng mở miệng.

- Ngươi!

- Ngươi cái gì mà ngươi! Không thích thì cút!

Con mụ già này bỗng dưng nâng giá lên, vật 100 viên bạch tinh lại nâng lên 120 viên bạch tinh, kế hoạch mượn hoa hiến phật của hắn bị phá hỏng mất.

Mắng hai câu đã là nhẹ!

Nộ nương tử nghẹn lời, tức giận, trở lại chỗ ngồi.

Không có cách, nàng đến đây còn có một thứ muốn mua, bây giờ chưa thể đi được.

Đám người thấy cảnh này, đều hết sức ngạc nhiên.

- Mạc lão làm sao thế?

- Đúng vậy, lần đầu tiên thấy Mạc lão giận đến như thế!

…

Đám người nghị luận không ngừng, chỉ có Ôn Bình, nhìn chằm chằm lên lầu, ánh mắt lạnh lùng.

Bởi vì Nộ nương tử này chính là phụ nhân tát Thi Hoa một bạt tai!

- Quả thật tìm hoài cũng không thấy, đến lúc thấy lại không tốn sức!

Ôn Bình thì thầm một tiếng.

Nhưng rồi hắn chợt thu hồi ánh mắt, bởi vì bắt đầu đấu giá Mộc Tinh.

- 100 khối bạch tinh!

Ôn Bình vẫn là không có dông dài, Mộc Tinh vừa ra liền hô ra một cái giá rất cao, để phòng bị Nộ nương tử kia lại cố tình nâng giá. Nếu như nàng cố tình nâng giá, bản thân sẽ hô tiếp giá gấp đôi, không đến mức vượt qua giá trị của Mộc Tinh.

- Ngươi!

Nộ nương tử đúng hạn mà tới, đứng trong rạp nhìn sang Ôn Bình, trên mặt dần dần lộ sát ý.

- 110 khối!

- 120!

Ôn Bình nói tiếp.

- Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai không?

Nộ nương tử lập tức mở miệng, định dùng thân phận ép hắn một chút, nàng không muốn lại nhìn thấy giá cả bị nâng lên.

- Thành giao!

Đông!

Thanh âm vừa dứt, chùy lại đập xuống.

Nộ nương tử thấy cảnh này, trợn tròn mắt, tức giận, không nhịn nổi nói:

- Làm gì hả, sao lại đấu nhanh như thế!

Một câu nói gõ một chùy!

Đây là đang đấu giá sao?

Mạc lão cũng đúng hạn mà tới, trợn mắt nhìn lên trên rạp:

- Nộ nương tử, lại là ngươi! Không hiểu quy củ của phòng đấu giá sao? Lại ồn ào, liền cút ra ngoài cho ta!

- Hiểu con bà nhà ngươi.

Giận mắng một tiếng, sau đó Nộ nương tử trực tiếp đóng sập cửa, từ bao sương đi ra, lại trực tiếp đi xuống dưới lầu, nhưng không cãi với phòng đấu giá nữa mà là nhìn sang Ôn Bình:

- Rất tốt, tiểu tử, dám tranh đồ với ta!

Bên cạnh đi theo một Thông Huyền thượng cảnh mà thôi, đã không biết trời cao đất rộng!

Cả gan cướp đồ vật của ta!

Vậy liền xem ngươi ra phòng đấu giá, còn cường thế được như thế nữa không!

- Đi nhanh lên!

Lúc ra cửa, Nộ nương tử tức giận quát to Thi Hoa đang từ trên lầu vội vàng đi xuống.

Thi Hoa cúi đầu, không có nhìn sang Ôn Bình, tóc vẫn che kín cả khuôn mặt như cũ.

Nhưng rất hiển nhiên, nàng nhìn thấy hắn.

Một màn này rơi vào trong mắt Ôn Bình, hắn cũng theo đó đứng lên, nói với Mạc lão ở bên cạnh:

- Kim Lam Diệp cùng Mộc Tinh có thể giao dịch bây giờ sao?

【VIP】 Giẫm Chết Nàng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một màn này rơi vào trong mắt Ôn Bình, hắn cũng theo đó đứng lên, nói với Mạc lão ở bên cạnh:

- Kim Lam Diệp cùng Mộc Tinh có thể giao dịch bây giờ sao?

- Có thể!

Tuy rằng không có tiền lệ này, bình thường cũng phải đợi đến khi kết thúc đấu giá mới bắt đầu giao dịch. Thế nhưng thiếu niên trước mắt lại khác, vì hắn phá lệ một lần cũng không sao.

- Công tử, mời đi theo ta!

Mạc lão đi trước dẫn đường, Ôn Bình theo sát phía sau.

Đồng thời, Ôn Bình âm thầm ra lệnh:

- Ác Linh kỵ sĩ, đi theo lão phụ, chờ ta đi qua.

Ác Linh kỵ sĩ, mặc dù ở bên ngoài không có quyền chủ động công kích người khác, thế nhưng theo dõi người khẳng định làm được, chỉ cần nó không hiện thân, không ai có thể nhìn thấy. Lần này, Ôn Bình sẽ không để phụ nhân kia đi mất. Ôn Bình vừa tiến vào hậu trường của giao dịch hội, Ác Linh kỵ sĩ lập tức đi ra ngoài.

Nhưng không mang Cáp Cáp theo.

…

Bên ngoài giao dịch hội.

Thi Hoa run rẩy đi theo sau Nộ nương tử, không dám nói lời nào, đầu cúi rất thấp.

Đặc biệt là sau khi nghe thấy phụ nhân chửi mắng, tâm càng là nắm chặt.

- Tiểu tử khá lắm, chờ chút nữa ta muốn ngươi phải quỳ cầu xin trước mặt ta!

- Mang theo lão bà Thông Huyền thượng cảnh cũng đã không biết trời cao đất rộng!

- Nhanh lên, chân ngươi gãy rồi à?

Câu nói cuối cùng tự nhiên là mắng Thi Hoa.

- Phu nhân, không bằng chúng ta mua ở phòng đấu giá khác đi, Kim Lam Diệp cùng Mộc Tinh ở đâu cũng có thể mua, không thể vì chuyện nhỏ làm trễ đại sự của ngài!

Nói thật, nàng thật sự cảm thấy vui cho Ôn Bình.

Phát triển Bất Hủ tông, sau lưng cũng đứng một tu sĩ Thông Huyền thượng cảnh.

Tại Đông hồ, chỉ sợ ba đại cự đầu thế lực cũng không dám trêu chọc hắn đi?

Trái lại bản thân, phụ mẫu chết trong thú triều, muốn tìm một chỗ lại bắt đầu lại từ đầu, rời xa nơi thị phi trước kia. Thế nhưng là, vận rủi giống như đi theo nàng, lại bị bắt làm nô lệ.

Nàng có thử trốn đi..

Thế nhưng là không thành công.

Cái giá phải trả chính là nửa bên mặt bị hỏa thiêu đả thương.

…

Trong lúc lơ đễnh, bên tai vang lên giọng nói của Nộ nương tử:

- Ngươi biết hắn sao?

- Không… Không…

Thi Hoa vội vàng trả lời.

- Hừ! Chưa từng suy nghĩ cho ta, bây giờ lại đột nhiên nghĩ cho ta, tưởng lão nương là đồ ngốc sao?

Nộ nương tử cười lạnh, lại nói:

- Tình nhân cũ của ngươi?

Thi Hoa lắc đầu lia lịa:

- Không phải. Phu nhân ngài hiểu lầm, ta chưa bao giờ gặp hắn!

- Chưa bao giờ gặp? Tin được ngươi mới là lạ!

Lúc ở trong rạp trên lầu hai, nàng tò mò tại sao Thi Hoa luôn nhìn xuống dưới lầu, hóa ra là gặp người quen:

- Nếu quen biết thì tốt, đi nói cho hắn biết…!

Nộ nương tử lời còn chưa nói hết, Thi Hoa lập tức cắt ngang nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng dám làm như thế.

Cũng là lần đầu tiên dám phản bác.

- Phu nhân, ta không muốn đi!

Bốp!

Một bàn tay trực tiếp đánh lên mặt nàng.

Mà lần này, Nộ nương tử là thật sự tức giận, một bàn tay trực tiếp đánh bay nàng, nửa ngày cũng không đứng dậy nổi.

Rất lâu mới có thể động đậy.

Thế nhưng sau khi động đậy được nói câu đầu tiên lại không phải là cầu xin tha thứ.

Mà là:

- Ôn Bình, đi mau!

Khóe miệng nàng chảy máu, nhưng Thi Hoa vẫn là hô ra tiếng, nàng cũng biết Ôn Bình khẳng định không nghe được, thế nhưng vẫn là la lên không ngừng.

Ôn Bình hiện tại đã trưởng thành, phía sau cũng có Thông Huyền thượng cảnh làm chỗ dựa, thế nhưng là, ác phụ này lại

là Thần Huyền cảnh, cảnh giới trên cả Thông Huyền. Giết Thông Huyền cảnh, giống như nông phu giết gà.

Nàng chỉ mong Ôn Bình thông minh một chút, tuyệt đối đừng đi ra , hoặc nếu ra nhất định phải rời đi từ cửa sau.

- Thật đúng là có tình có nghĩa!

Nộ nương tử đi đến trước người Thi Hoa, cười lạnh, sau đó đá thẳng ra một cước. Thi Hoa lăn ra xa vài vòng, cả người đâm sầm lên trên vách tường của cửa hàng.

Đông!

Đầu dập xuống một chút, không có động tĩnh.

Không biết là chết hay là đã hôn mê.

Người chung quanh không ai dám tiến lên, mà Nộ nương tử cũng không thèm để ý Thi Hoa sống chết, chỉ liếc mắt đi đến trước mặt Bạch Hạo:

- Bạch thống lĩnh, ta giết nô bộc của mình, hẳn là không vi phạm gì!

Bạch Hạo biểu lộ hờ hững, không lắc đầu, cũng không nói đúng. Đang muốn mở miệng, bỗng nhiên một thanh âm truyền lại.

- Thi Hoa!

Xa xa, giọng nói của Ôn Bình truyền lại.

Vốn hắn nghĩ là Thi Hoa tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì, còn đang tiếp nhận Mạc lão tiễn biệt, thế nhưng là bên tai bỗng nhiên truyền lại thanh âm của Ác Linh kỵ sĩ, nói cho hắn biết Thi Hoa bị ác phụ đá ngất đi.

- Thi Hoa!

Ôn Bình lại lần nữa hô lên, người đã đến phía ngoài đoàn người, sau đó trực tiếp đẩy đoàn người ra để đi lên, cách Thi Hoa chỉ có vài chục bước, giống như là lao đến trước mặt Thi Hoa, sau khi kiểm tra hơi thở thì vội vàng bế nàng lên, thế nhưng máu trên trán vẫn chảy xuống không ngừng.

Mạc lão lập tức chạy lại, lấy một chiếc bình nhỏ từ trong Tàng giới ra, đổ lên trên trán Thi Hoa:

- Công tử, đây là thuốc cầm máu!

Nộ nương tử thấy thế, nhếch miệng lên, lộ ra ý cười:

- Mạc lão, ngươi quản cũng quá là nhiều đi. Đây là nô bộc của ta, tướng công ta dùng tiền mua, chuyện sống chết của nàng hẳn không liên quan đến ngươi!

- Ngươi quả thật là một con mụ điên!

Mạc lão nghẹn lời, trợn mắt nhìn.

Ôn Bình chậm rãi ngẩng đầu, hai con người bắn ra một đạo hàn mang:

- Ta muốn để ngươi từ từ bị giẫm chết!

Giết thẳng?

Không, không đủ để xả hận.

Loài ác phụ này, nên bị từng bước từng cước đạp chết dần, sau đó lại dùng Hình Phạt Chi Hỏa thiêu hủy tất cả nhục thể lẫn linh hồn!

- Bạch Thống lĩnh, là hắn khiêu khích ta trước!

Nộ nương tử cười nhạt một tiếng, liếc mắt nhìn Bạch Hạo cách đó không xa, thấy Bạch Hạo không có động tĩnh gì, lại nhìn Ôn Bình:

- Tiểu tử, ngươi cùng nhân tình của ngươi chết chung đi!

Ầm!

Hai cái mạch môn màu vàng đất mở ra!

Trong lúc mạch khí tung hoành, một cái trảo ảnh ấn xuống.

- Cái gì!

Nộ nương tử giật mình, vội vàng ngưng tụ mạch khí thành hộ thuẫn, muốn ngăn trở trảo ảnh đang rơi xuống này. Mặc dù là phòng ngự, thế nhưng một cỗ cảm giác bất ổn vẫn là tự nhiên sinh ra, nhìn trảo ảnh, trong lòng vậy mà sinh ra ý sợ hãi!

Chợt nàng phủ định ý nghĩ của mình, Bạch Hạo không xuất thủ, ở đây này ai có thể uy hiếp được nàng?

Cạch!

Mạch khí biến thành thuẫn lập tức vỡ vụn.

Nộ nương tử biến sắc, khuôn mặt trở nên trắng bệch, thế nhưng là không kịp phản ứng gì, trảo ảnh đã ập xuống.

Ầm!

Sóng khí quét ra.

Bụi mù xông lên cuồn cuộn.

Người chung quanh vội vàng thối lui, đứng xa nhìn bụi đất tan dần, thế nhưng vừa mới tan dần, một cái trảo ảnh lại rơi xuống… Một cái, lại một cái, tựa hồ không dứt, khiến cho đường trên phường thị liên tiếp rạn nứt.

Loại gạch lát có thể thừa nhận được công kích của Thần Huyền trung cảnh, tất cả đều bị đập thành đá vụn.

- Cái này…!

Bạch Hạo, Mạc lão sớm biết Ôn Bình lai lịch bất phàm, không có khả năng chỉ mang theo một Thông Huyền thượng cảnh. Thế nhưng bọn họ không nghĩ đến, hóa ra bên cạnh hắn còn có một đầu Đại yêu Thần huyền thượng cảnh, chính là con chó vàng không đáng chú ý kia.

Đột nhiên, giọng nói của Ôn Bình lại vang lên lần nữa.

- Cáp Cáp!

Trảo ảnh biến mất, Cáp Cáp dừng tay.

Khi bụi mù tản đi, người ta chỉ thấy một bãi thịt nát trong hố đất

Đám người không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

Thần Huyền cảnh, lại bị giẫm thành dạng này.

Giống như bã đậu.

Đang lúc thẫn thờ, một cổ cảm giác nóng rực đột nhiên đánh thẳng vào tim, bạch sắc hỏa diễm từ trong tay Ôn Bình

phóng ra.

Oanh!

Hỏa diễm rơi xuống chỗ thi thể của Nộ nương tử, lửa lớn cháy hừng hực.

Ôn Bình sau khi ném ra hỏa diễm, ôm Thi Hoa đã hôn mê đi ra ngoài phường thị.

Mọi người lập tức nhường ra một con đường.

【VIP】 Thi Hoa Tỉnh Lại

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Người xung quanh lập tức nhường ra một con đường.

Đám người Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Cơ Lương Bình lúc này cũng lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo Ôn Bình. Một đường chạy vội rời đi phường thị, sau đó Ôn Bình tìm ngay một khách sạn ở gần đó. Đang lúc thị nữ muốn hỏi có hẹn trước không, thì thấy Cơ Lương Bình cùng Bạch Hạo đến sát phía sau.

Hai người cũng là nhân vật lớn ở Vân Hải chi đô, nàng cũng không rườm rà, trực tiếp giao chìa khóa phòng Giáp cấp.

-Ôn tông chủ, ta biết linh thiện sư gần nhất ở đâu!

Cơ Lương Bình vào nhà, sau đó vội vàng mở miệng.

Ôn Bình hờ hững mở miệng:

- Không cần… Các ngươi đều ra ngoài đi!

Sau khi đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng, Ôn Bình khép cửa sổ lại thật chặt, đi đến trước người Thi Hoa kiểm tra hơi thở, hô hấp của nàng trở nên yếu ớt, đoán chừng sống không được một khắc đồng hồ.

- Thi Hoa, cố lên!

Trong lúc nói chuyện, Ôn Bình lấy ra một điếu Xì Gà Sinh mệnh.

Châm lửa!

Đặt lên bàn.

Lấy thêm một cây.

Châm lửa, vẫn là đặt trên bàn.

…

Đốt liên tiếp mười điếu, khói trắng nháy mắt ngập tràn trong phòng, kèm theo là từng tiếng hít thở của Thi Hoa, lồng ngực của nàng dần dần lên xuống.

Làm xong những thứ này, Ôn Bình mới ngồi xuống.

Đồng thời, thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại, mạng hẳn là có cứu trở về.

Nhìn Thi Hoa nằm im trên giường, Ôn Bình rơi vào trong trầm tư.

Sắp chết cũng lo cho Ôn Bình hắn.

Nàng lúc nào lại trở nên ngốc như thế rồi?

Cũng không biết thông minh cơ linh một chút, giả bộ nghe theo ác phụ kia sao?

Nhất định phải liên lụy đến tính mạng của mình làm gì!

Cũng may chuyến đi này mang theo nhiều Xì Gà Sinh Mệnh, bằng không thì đành phải nhìn nàng chết ngay trước mắt mình.

Cứ như thế, màn đêm buông xuống.

Ôn Bình một mực ngồi trong phòng, người bên ngoài căn bản không biết xảy ra chuyện gì. Khi sương mù trong phòng loảng đi, Ôn Bình tiếp tục đốt Xì Gà Sinh mệnh. Cứ như thế, lặp đi lặp lại mãi cho đến rạng sáng ngày thứ hai.

Đồng thời, chuyện xảy ra ngày hôm qua cũng truyền ra một cách điên cuồng.

Đều nói người của tứ tinh thế lực đến Vân hải chi đô, bởi vì yêu sủng đi theo bên người cũng là đại yêu Thần Huyền thượng cảnh.

Mà chuyện Nộ nương tử chết, thật ra không có nhiều người để ý.

Bởi vì tin tức Tuyền Qua Đồ kiểu mới đang tuyên truyền một cách điên cuồng, chuyện của đại yêu Thần Huyền thượng cảnh cũng đang điên cuồng lan ra.

Một vị Thần Huyền hạ cảnh chết chẳng khác gì một cục đá nhỏ rơi xuống hồ.

Lúc rạng sáng, Ôn Bình mới rời khỏi phòng của Thi Hoa, Thi Hoa rốt cục lúc nào tỉnh lại, hắn không thể biết được.

Nhưng mà hiện tại hắn cũng không có lo lắng nhiều như thế, mạng khẳng định là đã bảo trụ.

…

Lúc rạng sáng, Mục Thiên thông qua Chiêm Đài Thanh Huyền đến đây tìm được Ôn Bình.

Lúc này Mục Thiên lộ ra sự kích động tột cùng, vừa đến đã bắt đầu báo tin vui:

- Ôn tông chủ, đấu giá hội lần này phát hỏa!

- Phát hỏa?

Ôn Bình lập tức yên lặng triệu hoán hệ thống, mở ra thông tin tiến độ nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ lịch lãm - Dương danh bên ngoài.

- 30212/100000.

Vậy mà tích đã đến hơn ba vạn người, chỉ mới một ngày mà thôi.

Mục Thiên nói tiếp:

- Bởi vì xuất hiện Tuyền Qua Đồ kiểu mới cho nên rất nhiều người muốn mượn danh tiếng của nó để bán ra đồ của mình với giá cao. Dồn dập mang đồ vật đến bán ở chỗ ta, hiện tại ta cũng nghĩ kỹ, Tuyền Qua Đồ nhất định dùng để áp trục, chắc chắn có thể bán đi một cái giá trên trời!

666 khối bạch tinh?

Hắn hiện tại cũng cảm giác quá là rẻ.

Mục Thiên còn nói tiếp:

- Vật của sự kiện quan trọng, ta nghe người ta nói, đã có Thần Huyền thượng cảnh chuẩn bị 1 ngàn khối bạch tinh!

- Giao cho ngươi!

Chuyện một ngàn khối bạch tinh thật hay giả thì Ôn Bình không biết, thế nhưng Mục Thiên có thể tuyên truyền được tốt như thế, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn:

- Tóm lại, để càng nhiều người biết càng tốt!

Mục Thiên lập tức gật đầu.

- Đúng rồi, Ôn huynh đệ, Thanh Huyền trưởng lão cũng nói cho ta biết, đây là thuốc do chính Mục gia chúng ta chế luyện, chuyên trị nội thương!

- Không cần, nàng đã ổn rồi!

- Vậy thì tốt!

Mục Thiên thu bình thuốc lại:

- Vậy tối nay có muốn ta phái người đến đón ngươi không!

- Không cần, để ta tự đi!

Lần đấu giá hội này, Ôn Bình bắt đầu nghĩ đến chuyện nhị tinh Tuyền Qua Đồ, nhất định phải rèn sắt khi còn nóng.

- Ngươi trở về trước đi, chạng vạng tối ta sẽ mang đồ đến!

- Được!

Mục Thiên gật đầu.

…

Trong sương phòng khách sạn.

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

- Ôn Bình, chạy mau!

Thi Hoa bỗng nhiên ngồi dậy, nhìn như thất hồn lạc phách, nhưng lúc nhìn chung quanh, nàng ngây ngẩn cả người.

Đây là đâu?

Diệu Âm trông coi ở ngoài phòng lập tức mở miệng, hô với Ôn Bình ở phía dưới lầu:

- Tông chủ, nàng tỉnh rồi!

Nghe nói như thế, Ôn Bình hết sức vui mừng, ba bước làm thành một bước, cấp tốc chạy lên lầu.

Đẩy cửa đi vào.

- Ngươi đã tỉnh!

Ôn Bình vội vàng đi đến chỗ giường, tiện tay cầm chén nước đưa tới:

- Ngươi hôn mê hơi lâu, uống miếng nước đi!

- Ôn Bình, sao ngươi lại ở đây, đi nhanh lên. Ác phụ kia muốn giết ngươi… Hắn là Thần Huyền cảnh!

Thi Hoa không nhận chén nước đó, mà là nhanh chóng bảo Ôn Bình chạy mau:

- Ngươi chạy, ta sẽ… Ta sẽ…

Nói được một nửa, nói không được nữa.

Bởi vì Ôn Bình trực tiếp đưa chén nước đến trước môi của nàng, nghiêng một chút:

- Không sao, ác phụ kia đã bị ta giết!

- Ôn Bình, ta không có nói đùa với ngươi…

Thi Hoa bỗng nhiên sờ lên đầu của mình, vậy mà không có cảm giác đau đớn, nhưng nàng nhớ rõ bản thân ngã đập đầu, lúc đó rất đau, đau đến nàng ngất đi, mất đi tri giác.

- Không sao, nàng đã chết. Ngươi xem, hai chúng ta hiện tại không phải sống rất tốt sao?

- Chết rồi? - Hỏi lại 2 chữ.

Hiển nhiên, nàng không tin Ôn Bình.

Nhưng thấy hắn lông tóc không tổn hao gì đứng trước người mình, nàng rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Bình không có việc gì, vậy là tốt rồi.

Sau khi cho Thi Hoa uống hai ngụm nước, Ôn Bình nói tiếp:

- Cứ tin ta đi, ta có bằng hữu Thần Huyền thượng cảnh, hắn dẫn ta đến đây. Hắn giúp ta giết ác phụ. Hắn hiện tại hẳn là ở bên ngoài cửa kìa…

Ôn Bình biết, nói chuyện khác nàng chắc chắn sẽ không tin, cho nên mới lấy lý do này cho nó đáng tin cậy một chút.

Sau đó Cơ Lương Bình cũng rất phối hợp đi đến, lập tức mở ra mạch môn.

Song dị mạch môn xuất hiện!

Thi Hoa sau khi nhìn thấy, lại ngây ngẩn cả người.

Nửa ngày mới nói ra được một câu:

- Thật sao?

Thi Hoa nửa tin nửa ngờ mà nhìn xem chung quanh, không thể tin được.

Trải qua hai tháng khổ sở, nàng đã rất khó tin tưởng trên thế giới tồn tại thứ tên là kỳ tích, hi vọng.

Nàng chỉ cảm thấy, chết mới có thể giải thoát.

Nhưng bây giờ, Ôn Bình lại nói cho nàng biết ác phụ đã chết, nàng vội vàng nhéo mình một phen, cảm giác đau đớn khiến nàng tỉnh táo hơn một chút.

Là thật, không phải nằm mơ!

Nhưng sau khi nói xong câu đó, Thi Hoa lại trầm mặc.

Cả phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

Chỉ chốc lát, tiếng nức nở vang lên, Thi Hoa vui đến phát khóc, giống như một đứa bé.

- Có muốn ăn chút gì đó không?

- Ta không đói!

Thi Hoa lắc đầu, lại hất tóc xuống, phủ lên nửa bên mặt kia.

Hiển nhiên, nàng vẫn không muốn để cho Ôn Bình nhìn dung nhan đã bị hủy của mình.

Nhưng cũng tốt hơn hôm qua nhiều, chí ít nàng hiện tại nguyện ý nói chuyện với mình.

Ôn Bình không nói lời gì, đứng lên, đi qua mở cửa, vừa muốn nói chuyện, đã thấy Cơ Lương Bình bưng một cái mâm gỗ đứng trước cửa, nói:

- Ôn tông chủ, đây là linh thiện ta sai người lấy, dưỡng thương rất tốt!

- Cám ơn!

Ôn Bình tiếp nhận mâm gỗ.

Cơ Lương Bình cười hì hì một tiếng:

- Ôn tông chủ khách khí rồi!

Ngày sau Thiên Thần Học Viện của hắn còn phải dựa vào Bất Hủ tông, một chén linh thiện tốn mười mấy bạch tinh này tính là gì?

Ôn Bình bưng linh thiện trở lại trong phòng, mang linh thiện đến trước giường Thi Hoa, sau đó đưa đến:

- Ăn đi, ngươi cũng nghe đó, đây chính là linh thiện dưỡng thương. Chờ thương lành, ngươi có làm gì thì làm, cũng không ai có thể cản ngươi!

- Ôn Bình, ta…

Lời cảm kích, bây giờ lại nói không nên lời.

Ôn Bình cũng hiểu, cho nên sờ lên đầu của nàng, đứng dậy muốn rời đi.

- Ngươi ở đây nghỉ ngơi đi, ta còn có việc!

【VIP】 Phó Thành Chủ? Không Gặp!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình cũng hiểu, cho nên sờ lên đầu của nàng, đứng dậy muốn rời đi:

- Ngươi ở đây nghỉ ngơi đi, ta còn có việc!

Bỗng nhiên ý thức được tay mình tựa hồ đặt không đúng chỗ, Ôn Bình vội vàng thu tay lại.

Hắn không có ý tứ gì khác, chỉ nghĩ quan tâm nàng một chút.

Thế nhưng lại sợ Thi Hoa hiểu lầm.

- Yên tâm đi, ở đây sẽ không có ai đến gây chuyện với ngươi đâu!

Nghe nói ác kia phụ kia có một lão công, nếu như lão công biết lão bà bị giết, hắn sẽ đến báo thù, coi như không có biện pháp trả thù cũng sẽ chơi âm mưu.

Ôn Bình dứt khoát để Cáp Cáp ở đây trông coi.

Nếu như lão công của ác phụ kia là Thần Huyền thượng cảnh, chó săn cũng có thể cầm cự đủ thời gian để mình chạy về.

Ác Linh kỵ sĩ chỉ phụ trách bảo hộ hắn chứ không xuất thủ trợ giúp những người khác, cho nên lưu lại đây cũng không có tác dụng gì.

Sau khi ra khỏi phòng, Ôn Bình tìm được Chiêm Đài Thanh Huyền, kiếm một chỗ hẻo lánh trước để chế tác nhị tinh Tuyền Qua Đồ.

Lần này, Ôn Bình hết sức may mắn, mệnh hạch lại lắc lư lần nữa.

Nó cũng đại biểu cho nhị tinh Tuyền Qua Đồ ổn định.

Cũng ngay lúc đó, chỗ trung tâm Vân Hải chi đô, trong một tòa cự điện cao đến mấy chục trượng. Bạch Hạo cưỡi một thớt ngựa dừng lại ở bên ngoài, sau đó xuống ngựa, dọc theo bậc thềm dài của đại điện, đi thẳng vào chủ điện.

Sau khi đi đến chủ điện, Bạch Hạo lên thẳng lầu ba, gõ cửa phòng một cái.

Cốp cốp!

Trong cửa lập tức truyền lại một giọng nói:

- Nếu như không phải chuyện quan trọng thì đi đi, lão tử muốn ngủ!

Ý muốn lười biếng, thuận theo lời nói đả kích nội tâm Bạch Hạo. Nhưng mà Bạch Hạo lại không hề để ý đến chuyện này.

Phó thành chủ Lộ Hợi, chính là dạng này!

Ai cũng có cảm giác như vậy.

Bởi vì hắn là đại yêu trong nước, một loại yêu thú sống một nghìn năm thì có đến chín trăm năm là ngủ.

- Lộ thành chủ, có tin tức của người mang đến Tuyền Qua Đồ!

Cái Bạch Hạo nói tự nhiên là Tuyền Qua Đồ kiểu mới kia. Nó mặc dù còn không có truyền khắp toàn bộ Vân Hải chi đô, cũng không có truyền đến trung tâm thành, thế nhưng là vẫn có một ít người nghe ngóng được tin tức của nó

Kẽo kẹt!

Cửa mở.

Thân ảnh một nam nhân trung niên tròn vo đập vào mi mắt, dùng cái gì để hình dung hắn đây, chỉ sợ chỉ có câu nói từ cổ trở xuống tất cả đều là eo mới diễn tả hết được. Hắn đang nằm trên một tấm ghế to lớn, ngồi bên cửa sổ quan sát Vân Hải chi đô.

- Là ai mang đến?

- Là một vị thiếu niên!

- Thiếu niên?

- Ừm, hắn là người của đại thế lực nào đó. Ti chức tận mắt nhìn thấy con chó hắn mang theo bên người cũng có tu vi Thần Huyền thượng cảnh. Thần Huyền thượng cảnh đã là sức mạnh cực hạn của tam tinh thế lực, nhưng lại chỉ là hộ vệ của thiếu niên!

- Có ý tứ. Xem ra tám chín phần mười là đến từ tứ tinh thế lực!

Đương nhiên, hắn cũng không dám xác định, dù sao lưu truyền cố sự lại không phải như thế, mà là một cái tông chủ của một tông môn lụn bại nghiên cứu ra được.

- Đấu giá hội diễn ra vào chạng vạng tối hôm nay? Đi chuẩn bị xe ngựa, ta phải đi xem xem!

- Lộ thành chủ, ngài cần gì phải đi?

Bán bộ Trấn Nhạc cảnh đi ngoại thành vân Hải chi đô, có hơi quá.

Như thế sẽ khiến ngoại thành Vân Hải chi đô mất đi cân bằng.

Đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu Thần Huyền thượng cảnh nghe tiếng mà rời đi.

Nếu như là một vị phó thành chủ khác thì còn đỡ, có thể giấu được, nhưng Lộ thành chủ thì căn bản giấu không được.

- Bớt nói nhảm, chuẩn bị ngựa!

- Không phải xe ngựa sao?

- Ta không muốn ngồi xe ngựa, ta muốn cưỡi ngựa, làm sao, ngươi có ý kiến?

- Ta đi tìm…

Thế nhưng là biết đi đâu tìm con ngựa lớn như thế?

…

Sắp chạng vạng tối.

Ôn Bình mang theo bọn người Lâm Khả Vô đi đến phòng đấu giá, Mục Thiên trông thấy, lập tức ra đón, mang Ôn Bình đi thẳng lên lầu hai. Lầu hai lúc này vậy mà đứng hai cái Thần Huyền cảnh.

Đủ để thấy Mục gia coi trọng chuyện này!

- Cho ngươi!

Ôn Bình móc ra hai phần Tuyền Qua Đồ, một kim, một thổ!

- Thật nặng!

Mục Thiên nắm trong tay, không khỏi cảm khái một tiếng.

Đương nhiên, không phải Tuyền Qua Đồ nặng, mà là ý nghĩa phía sau của Tuyền Qua Đồ rất nặng.

Bỗng nhiên, cổng vào truyền lại tiếng huyên náo.

Mục Thiên lập tức để Tuyền Qua Đồ xuống:

- Ôn huynh đệ, ta đi ra xem một chút!

- Ừm!

Ôn Bình khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn xuyên qua khung cửa sổ lầu hai nhìn xuống dưới lầu một, lúc này phòng bán đấu giá còn chưa có người ngồi:

- Hi vọng đấu giá hội lần này xuất hiện mấy người có tiền, tốt nhất có thể chém đẹp!

Đấu giá hội nha.

Không chém, mỗi người đều rất hài hòa, vật kia sao bán được giá cao?

Lúc này, ở bên ngoài phòng đấu giá, bỗng nhiên bị một đám người vây quành. Mục Thiên ra ngoài thì bị chửi ầm lên:

- Mục gia không biết xấu hổ, làm chuyện xấu sau lưng, còn muốn mở lại đấu giá hội?

- Không biết xấu hổ!

- Trả mạng lại cho Tái Thiên tiền bối!

- Mở… Cho ngươi mở đấu giá hội này!

Kèm theo tiếng người chửi mắng mà diễn sinh ra chuyện ném rác, ném rất chuẩn, thuận theo cửa sổ, phàm là chỗ có khe hở sẽ bị ném không ngừng. Đồng thời, còn có người đang trắng trợn tuyên dương Mục gia thiết kế chuyện giết hại người của Lưu gia bọn họ.

Không cạnh tranh được với Lưu gia bọn họ nên chơi bẩn.

Người chung quanh nghe xong, đều chỉ trỏ Mục Thiên.

Mục Thiên càng nghe càng tức giận:

- Ta cần chơi bẩn với ngươi sao? Còn ném nữa đừng trách ta không khách khí. Người đâu, rút đao… Ai ném nữa, hôm nay liền liều mạng cùng họ, hôm nay hai Thần Huyền của Mục gia ta ở đây!

Nghe xong lời này, bọn hộ vệ đều ngao ngao kêu lên.

Mắt thấy chiến đấu gần như hết sức căng thẳng, Bạch Hạo cưỡi ngựa đến đây, người còn chưa có xuống ngựa đã giận quát một tiếng:

- Làm cái gì, hai nhà các ngươi không muốn ở lại Vân Hải chi đô đúng không?

- Bạch thống lĩnh… Ngươi cũng tận mắt nhìn thấy người của Lưu gia ta chết, chính là hắn giở trò quỷ!

Lưu Nguyên vội vàng giải thích, đồng thời, liếc mắt ra hiệu cho những người đang bao vây phòng đấu giá của Mục gia.

- Đi!

- Đi mau!

Mười mấy người vội vàng đi ra.

Bạch Hạo không có đuổi, chỉ nói với Lưu Nguyên:

- Ở nơi phố xá náo nhiệt, nhiễu loạn trật tự của Vân Hải chi đô, cũng đừng trách ta trở mặt không quen biết!

- Biết!

Lưu Nguyên bất đắc dĩ cười một tiếng, xem ra kế hoạch quấy rối đấu giá hội hôm nay không thể thực hiện được.

Chỉ có thể trở về bàn bạc lại.

- Bạch thống lĩnh, ta liền đi trước!

Nói xong, Lưu Nguyên khom người lui lại, trở về phòng đấu giá của mình.

Khi hắn vừa lui đi, Bạch Hạo lập tức thấp giọng nói với Mục Thiên:

Sửa sang lại nơi này cho tốt, phong tỏa chung quanh trăm mét, phó thành chủ đại nhân muốn đến.

- Phó… thành… chủ…

Mục Thiên kinh ngạc nói không ra lời, đành phải vội vàng hô hào hộ vệ ở bên cạnh:

- Thất thần làm gì, tranh thủ thời gian dọn dẹp, đừng để trên mặt đất có một chút rác!

Bạch Hạo nói tiếp:

- Phó thành chủ muốn gặp chủ nhân Tuyền Qua Đồ một lần.

- Cái này, cho ta hỏi một chút!

Hắn không dám tự tiện đáp ứng, dù sao hắn cũng phải dựa vào Ôn Bình để cải tử hồi sinh.

- Ừm, nhớ nói ra cảnh giới của phó thành chủ!

Bạch Hạo cảm thấy, dù cho hắn là người của tứ tinh tông môn thì cũng sẽ không đến mức không gặp một vị bán bộ Trấn Nhạc cảnh.

- Vậy ta đi!

Nói xong, Mục Thiên lập tức lên lầu hai, gõ cửa, đứng ở trước người Ôn Bình, do dự nên nói như thế nào mới có thể để Ôn Bình đáp ứng. Dù sao, hắn cũng cắm rễ tại Vân Hải chi đô.

Có thể nịnh nọt phó thành chủ một chút, đây chính là chuyện tốt!

- Ôn huynh đệ, bán bộ Trấn Nhạc cảnh phó thành chủ Vân Hải chi đô muốn gặp ngươi một lần, trò chuyện chút!

- Bán bộ Trấn Nhạc?

- Đúng, chính là bán bộ Trấn Nhạc!

Mục Thiên vui mừng, đây là muốn đáp ứng?

- Không rảnh, không gặp!

Nói xong, Ôn Bình đưa Tuyền Qua Đồ trên bàn cho Mục Thiên, đứng dậy muốn rời đi.

- Ôn huynh đệ, đây chính là phó thành chủ…

Mới nói được một nửa, liền bị Ôn Bình trừng mắt nhìn lại.

【VIP】 Bắt Đầu Đấu Giá

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nói đến một nửa, liền bị Ôn Bình trừng mắt nhìn lại.

Hắn tới đây chính là vì hoàn thành nhiệm vụ, để sản phẩm Bất Hủ tông có thể nổi danh tại Vân Hải chi đô, đạt được ban thưởng tăng cao cảnh giới. Cảnh giới tăng lên có thể sử dụng mệnh hạch, nếu như mặt dây chuyền mệnh hạch lại rung một cái!

Quá tốt!

Nếu đạt được niềm vui bất ngờ tăng lên gấp bội, hắn có thể vọt thẳng lên Thần Huyền cảnh.

Cho nên, hắn cũng không muốn làm quen với vị thành chủ này một chút nào, bởi vì không có ý nghĩa quá lớn.

- Ôn huynh đệ ngươi cầm Tuyền Qua Đồ đi, dù sao quá quý giá, để ta cầm, chính ta cũng không an tâm!

Mục Thiên ngượng ngùng cười một tiếng, chợt quay người rời khỏi phòng, trực tiếp tìm được Bạch Hạo.

Lúc này, phòng đấu giá đã bị phong tỏa.

Bạch Hạo tự mình dẫn người phong tỏa, người chung quanh đều không được qua lại nơi này.

Làm như thế, tự nhiên là vì để cho Lộ Hợi xuất hiện sẽ không gây nên quá nhiều sự chú ý, hắn đã thuyết phục Lộ Hợi cưỡi đại yêu Dực tộc. Bởi vì thực sự tìm không ra con ngựa nào để cho Lộ Hợi cưỡi mà không bị mất phong độ.

- Bạch Hạo thống lĩnh, Ôn công tử nói không gặp!

- Không gặp?

Bạch Hạo nhướng mày.

- Thật đúng là coi thường một vị bán bộ Trấn Nhạc, gia hỏa này!

Hắn cũng không tiện báo cáo kết quả với Lộ Hợi.

- Được rồi, ngươi trước đi làm việc của ngươi đi!

Đuổi khéo Mục Thiên đi, Bạch Hạo liền đứng tại chỗ chờ Lộ Hợi tới.

Một canh giờ sau, hoàng hôn dần dần buông xuống, một đầu hắc ưng bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, sau đó hạ xuống dưới.

Bạch Hạo biết, là phó thành chủ Lộ Hợi đến rồi!

Trong chớp mắt, hắc ưng thu cánh rơi xuống đất, đầu chậm rãi cúi thấp xuống, làm xong công tác chuẩn bị để người ở trên lưng giẫm lên. Nhưng mà Lộ Hợi lại mang theo thân thể tròn vo nhảy xuống dưới, rõ ràng không cao, nhưng vẫn là phát ra một tiếng bịch.

- Đại nhân!

Mọi người đều khom mình hành lễ, kể cả Bạch Hạo

- Còn chưa bắt đầu?

- Cũng sắp rồi, đại nhân có muốn đi trước nghỉ ngơi một hồi hay không?

- Nghỉ ngơi thì không cần, dẫn tông chủ Bất Hủ tông kia đến gặp ta!

Nói xong, Lộ Hợi lập tức đi vào trong phòng đấu giá.

Bạch Hạo theo sát phía sau, lộ vẻ mặt khó xử trả lời:

- Đại nhân… Thực không dám giấu giếm, hắn cự tuyệt gặp ngài!

Nói xong, tranh thủ thời gian học hắc ưng cúi thấp đầu, chuẩn bị chịu khiển trách của phó thành chủ.

- Vậy ta đi gặp hắn!

Mang theo bên người đại yêu Thần Huyền thượng cảnh, lại còn có cả Tuyền Qua Đồ kiểu mới, ngược lại cũng đáng giá hắn đi bái phỏng.

- Đại nhân, không phải vấn đề ai đi gặp ai, mà là hắn không nguyện ý!

Bạch Hạo bất đắc dĩ cười một tiếng.

- Làm giá lớn như thế?

- Đại nhân, như vậy đi, ngài đi nghỉ ngơi trước, ta đi thương lượng cho ngài!

Nói xong, Bạch Hạo dùng tay làm dấu mời.

- Giá của tiểu tử này còn lớn hơn cả ta, coi như trong nhà có Trấn Nhạc cảnh, cũng đâu theo hắn đến đâu?

Mặc dù có chút khó chịu, thế nhưng Lộ Hợi cũng không nói thêm gì, dù sao làm chuyện gì đều không phải một lần mà thôi.

Mặc kệ quá trình như thế nào, chỉ cần rốt cục Ôn Bình đáp ứng gặp hắn là được rồi.

Lộ Hợi sau khi lên lầu hai thì vào bao sương ngồi, vừa ngồi liền ngủ mất.

Đêm tối dần.

Đã có không ít xe ngựa lục tục ngo ngoe đi đến hướng này, ngựa kéo xe, cũng là đại yêu Thông Huyền cảnh, thậm chí là đại yêu Thần Huyền, bọn chúng nhao nhao dừng ở bên đường, bởi vì có người của phủ thành chủ phong tỏa trăm mét chung quanh cho nên mười mấy cỗ xe ngựa đi vào cũng không cảm thấy hỗn loạn.

Ôn Bình lúc này cũng ngồi ở trong bao sương, bởi vì hắn hiện tại là quý nhân của Mục gia, cho nên ngồi ở chính giữa nhất, xuyên thấu qua cửa sổ trước mặt có thể trông thấy toàn cảnh của đấu giá trường, mà những người khác lại không trông thấy hắn.

Phía bên dưới trở nên ồn ào, Ôn Bình nhìn qua, người đã ngồi đầy, ít nhất phải có một trăm đến hai trăm người.

Mục Thiên đứng ở một bên, nói:

- Ôn huynh đệ yên tâm, hôm nay người đến đây chí ít đều bán bộ Thần Huyền. Nhất định có thể nâng Tuyền Qua Đồ lên một cái giá rất cao, để ngươi kiếm được đầy bồn đầy bát!

- Giao cho ngươi!

Ôn Bình vẫn rất tin tưởng năng lực của Mục Thiên ở phương diện này.

Mục Thiên rời khỏi bao sương, nhưng cảnh tượng hắn từ trong bao sương đi ra thì ai cũng trông thấy.

Đám người nhao nhao ngưng mắt nhìn lại.

Người bán hẳn là ở trong bao sương kia.

Một vị lão giả mi trắng mỉm cười nói:

- Người tông chủ này làm tông môn xuống dốc, nhưng lại đạt được một phen thành tựu khác, cũng không tính là lỗ!

- Tuyền Qua Đồ kiểu mới, cũng không biết là thật hay giả!

- Thật hay giả, hôm nay đến nhiều người như thế, chẳng lẽ hắn còn dám lừa gạt hay sao?

Đám người nghị luận sôi nổi.

Hiển nhiên, bọn họ tin cố sự mà Mục Thiên lan truyền rộng rãi bên ngoài là thật.

Rất nhanh, Mục Thiên lên đài, trong phòng đấu giá nháy mắt yên tĩnh trở lại.

- Hoan nghênh mọi người đi đến phòng đấu giá của Mục gia ta ở Vân Hải chi đô, hôm nay ta làm chủ đấu giá tất cả mọi thứ của mọi người… Cùng hai tấm Tuyền Qua Đồ kiểu mới ở phía cuối nhất kia!

Dứt tiếng, vật phẩm đấu giá thứ nhất được đẩy đến.

Nó cũng là thiên tài địa bảo, một viên trái cây màu đỏ, là nguyên liệu cần thiết để làm linh thiện.

- Giá khởi điểm, 100 viên bạch tinh!

- 110!

- 120!

…

Cứ như thế, đấu giá hội một mực diễn ra cho đến nửa đêm, mỗi một kiện đồ vật đều phải giới thiệu, đều phải trải qua quãng thời gian đấu giá dài dằng dặc.

Mục Thiên đập đến rốt cục cũng kích động hẳn lên, đổi một nữ tử dáng người y phục thướt tha nóng bỏng đi lên.

- Tiểu nữ Mục Nguyệt, xin chào mọi người!

Nữ tử vừa đi lên, liền lấy mị thái khiến cho toàn trường sinh động, chợt vỗ tay một cái:

-Tiếp theo chính là vật áp trục của buổi bán đấu giá lần này của chúng ta!

Một thị nữ bưng một chiếc khay được phủ vải vàng đi đến, Mục Nguyệt chậm rãi xốc nó lên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều đứng lên.

- Đây chính là Tuyền Qua Đồ kiểu mới?

- Không có gì khác biệt!

-Đúng vậy, không khác gì cả!

- Mục Thiên, nên mời vị tông chủ Bất Hủ tông kia xuống đây đi?

Lúc này, một cái thanh âm hùng hậu truyền lại. Mà nương theo lấy thanh âm của hắn, toàn bộ phòng đấu giá cũng bắt đầu phụ họa.

Mục Nguyệt mặt lộ vẻ khó xử, nàng không có ý thức được sẽ là loại tràng diện này, vội vàng đánh mắt xin sự giúp đỡ của Mục Thiên.

Mục Thiên vội vàng đi đến:

- Hạ tông chủ, hôm nay chỉ bán giấu giá, mời ngồi xuống!

- Hừ, ngồi xuống? Vậy ta làm sao biết Tuyền Qua Đồ này là thật hay giả. Phòng ngự vô địch trong năm hô hấp… Ngươi làm sao chứng minh được nó thật sự có loại năng lực đó?

Nam nhân trung niên họ Hạ cười lạnh.

Mục Thiên thấy hắn gây sự như thế khiến cho cả hội trường cũng bắt đầu loạn, trong lòng hơi khó chịu.

Thế nhưng, người ta là tông chủ của tam tinh thế lực, cũng là Thần Huyền trung cảnh!

Mục Thiên lập tức nói:

- Dùng toàn bộ Mục gia chúng ta đảm bảo, Hạ tông chủ, ngươi hài lòng chưa?

Nam nhân trung niên họ Hạ hừ lạnh một tiếng:

- Mục gia ngươi đáng giá mấy đồng!

- Lăn tăn cái gì!

Đột ngột, một người trên lầu hai nổi giận gầm lên một tiếng.

Tiếng mắng chửi chấn động khiến mọi người trong hội trường biến sắc, cũng hiểu là Thần Huyền thượng cảnh mở miệng.

Mở miệng chính là Cơ Lương Bình.

- Hạ Bình, ngươi có mua hay không? Không mua thì cút!

Cơ Lương Bình ló đầu ra, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn những người đang ồn ào kia, chợt đưa tay.

- Lão phu ra 300 khối bạch tinh, có ai cao hơn ta sao?

- Cái này…

Mọi người thấy là Cơ Lương Bình mở miệng, nên ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cơ Lương Bình đã tin, bọn họ còn có tư cách gì nói không tin?

Nói không tin, đó chính là khiêu chiến quyền uy Thần Huyền thượng cảnh.

Hạ Bình là Thần Huyền trung cảnh cũng không dám làm như thế.

【VIP】 Hủy Bỏ Tư Cách

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mục Thiên lập tức liếc mắt ra hiệu cho Mục Nguyệt, Mục Nguyệt vội vàng mở miệng:

- Cơ tiền bối của Thiên Thần Học Viện ra giá 300 khối bạch tinh, 300 khối bạch tinh lần một…

- 320 viên!

- 330 viên!

…

Liên tục có người ra giá cao hơn.

Nhất tinh Tuyền Qua Đồ, giá cả tối đa cũng chỉ hơn hai trăm khối bạch tinh, mà lần này, mới bắt đầu đã vượt qua giá cao nhất của nhất tinh Tuyền Qua Đồ.

Lúc này, Hạ Bình cũng giơ tay lên:

- 450 khối bạch tinh!

Cơ Lương Bình cũng ra mặt, vậy hơn phân nửa là thật, thế thì nhất định phải mua. Bởi vì ý nghĩa của nó rất trọng đại.

Cho nên hắn trực tiếp tăng thêm 70 khối bạch tinh.

Lần này trấn trụ rất nhiều người.

Nó đã ngang ngửa giá của hai tấm nhất tinh Tuyền Qua Đồ rồi.

Thấy cảnh này, đám người cười một tiếng.

- Vừa nãy còn chất vấn thật giả, bây giờ lại mở miệng hô giá cao như thế!

- Được rồi, không tranh, mua không nổi!

- 450 khối bạch tinh, hẳn là không ai tăng thêm nữa?

Đám người nghị luận nhìn sang chỗ bao sương của Cơ Lương Bình, bây giờ trên đài Mục Nguyệt đã hô lần thứ hai, trên mặt Hạ Bình cũng mang theo ý cười.

Cơ Lương Bình mở miệng:

- 460 khối!

Hạ Bình cũng mở miệng theo:

- 470 khối! Cơ tiền bối, hôm nay liền để chúng ta so thử ai giàu hơn ai đi!

…

Trong bao sương.

Ôn Bình nghe thanh âm báo giá liên tục, bắt đầu hứng khởi, đứng dậy, nhìn xuống phía dưới.

- Hắn là ai?

Câu hỏi này là dành cho hai thị nữ đứng cạnh cửa sổ.

Một người trả lời:

- Bẩm công tử, hắn là tông chủ của một tam tinh thế lực, tên là Hạ Bình. Người còn lại là Cơ Lương Bình tiền bối của Thiên Thần Học Viện!

- À… phải rồi, ban nãy ta nghe thấy có người chất vấn Tuyền Qua Đồ thật giả, là ai thế?

Dù sao đã đứng ở nơi này, hắn thật muốn nhìn xem, ai nhức trứng như thế, trên đấu giá hội chất vấn Tuyền Qua Đồ thật giả.

- Chính là vị Hạ Bình tiền bối kia!

- Là hắn?

Ôn Bình lập tức ngưng mắt nhìn lại:

- Xuống dưới nói cho Mục Thiên, hủy bỏ tư cách đấu giá của hắn!

- Cái này…

Thị nữ ngây ra một lúc.

Hạ Bình đang ra giá cao, sao đột nhiên lại muốn hủy bỏ tư cách?

Mặc dù không hiểu, nàng vẫn là đi xuống, truyền đạt câu nói này.

…

- 500!

Ra giá chính là Cơ Lương Bình.

- 510!

Hạ Bình theo đuổi không bỏ.

Hạ Bình tựa hồ quyết tâm muốn tranh lấy Tuyền Qua Đồ từ trong tay Cơ Lương Bình.

Trong lúc tất cả mọi người đều ngồi yên xem kịch, Mục Thiên bỗng nhiên đi lên đài, đưa tay ra hiệu Mục Nguyệt đình chỉ đấu giá.

- Sao thế?

- Mục Thiên làm sao lại đi lên?

Đám người ôm hiếu kỳ nhìn sang.

Sau đó chỉ nghe Mục Thiên mở miệng:

- Truyền đạt một câu nói của người chế tác ra Tuyền Qua Đồ, hủy bỏ tư cách cạnh tranh của Hạ Bình. Trước mắt đấu giá cao nhất là 500 khối bạch tinh… Người ra giá là Cơ tiền bối, có ai ra giá cao hơn không?

- Cái gì!

- Hủy bỏ tư cách?!

Đám người kinh hãi nhìn về phía Mục Thiên.

Nói hủy tư cách là hủy liền sao?

Đấu giá hội rất ít xuất hiện loại chuyện này, trừ phi là người tham dự đấu giá vi phạm trật tự của phòng đấu giá, nếu

không làm sao lại nói hủy bỏ tư cách cạnh tranh của một vị Thần Huyền trung cảnh thì hủy dễ dàng như vậy!

Đây chính là cố tình đắc tội.

Hạ Bình cũng quay đầu sang, tức giận nói:

- Mục Thiên, ngươi có ý gì? Nhằm vào La Sa môn chúng ta!?

Hạ Bình trực tiếp lôi toàn bộ La Sa môn ra.

Ý là, ngươi dám làm như thế, thì sẽ kết thù cùng toàn bộ La Sa môn.

- Mục Nguyệt, tiếp tục đi!

Đột nhiên, một giọng nói phát ra từ bao sương số một, tiếp đó lại là một câu càng lãnh khốc hơn:

- Ai chất vấn nữa, Bất Hủ tông ta sẽ không bán Tuyền Qua Đồ cho kẻ đó!

- 500, lần thứ hai…

Đấu giá trường lặng ngắt như tờ.

Trong lòng họ đều đang thầm nghĩ:

- Tông chủ Bất Hủ tông này vẫn là quái tính, một câu chất vấn mà thôi, vậy mà trực tiếp hủy bỏ tư cách đấu giá của người ta, ngay cả bạch tinh cũng không cần.

- 500 khối bạch tinh, thành giao!

Chùy được gõ xuống!

Đông!

Nhưng mà, không có người nào vỗ tay.

Mỗi người đều nhìn về rạp số một, không quá hiểu đồng thời lại thầm nói một câu bá đạo.

Chưa từng xuất hiện trường hợp người bán hủy bỏ tư cách cạnh tranh của người đấu giá.

Hơn nữa còn là hủy bỏ tư cách đấu giá của một vị Thần Huyền trung cảnh, xưa nay chưa từng có.

Bây giờ, Cơ Lương Bình cười ha ha một tiếng, nhìn Hạ Bình chợt nói:

- Hạ Bình, ngươi còn đứng ở đây làm gì, da mặt dày như vậy… Nếu như không muốn đi, lão phu có thể tiễn ngươi ra ngoài!

- Ngươi…!

Hạ Bình chỉ cảm thấy lửa giận tựa như núi lửa muốn phun ra ngoài, thế nhưng có Cơ Lương Bình uy hiếp, hắn không dám tức giận. Chỉ là oán hận nhìn Mục Thiên cùng rạp số một kia:

- Được lắm, từ giờ La Sa môn ta sẽ là tử địch của các ngươi!

- Từ giờ tất cả Tuyền Qua Đồ của Bất Hủ tông ta sẽ không bán cho La Sa môn!

Thanh âm của Ôn Bình lại tiếp tục vang lên từ phòng số một.

- Rất tốt! Rất tốt!

Hạ Bình ánh mắt lạnh lùng vừa thu lại, nắm chặt nắm đấm, quay người trực tiếp ra khỏi phòng đấu giá.

Hạ Bình đi lần này, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ.

Sau khi được Mục Thiên hâm nóng không khí trở lại, mọi người mới bắt đầu nghị luận.

- Tông chủ Bất Hủ tông này thật đúng là bá đạo!

- Một tam tinh tông môn nha, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho!

- Bá khí!

- Quả nhiên a, Tuyền Qua thần tượng đều là một đám người tính tình rất quái gở. Nhưng mà vị này, quái nhất!

Khi mọi người nghị luận, Ôn Bình lại mở miệng:

- Bắt đầu đấu giá món thứ hai đi, nếu có tiếng chất vấn thì sẽ giống như tên kia, mặc kệ ngươi là tam tinh thế lực hay tứ

tinh thế lực. Tương tự, nếu như ta bán ra Tuyền Qua Đồ không giống như miêu tả, ta sẽ bồi thường gấp mười!

Nghe xong lời này, tất cả mọi người cũng không khỏi cảm thán một tiếng.

- Tuyền Qua thần tượng liền là khác người mà, ngay cả tông chủ của tam tinh thế lực cũng có thể cứng rắn như thế!

- Cũng chưa hẳn, cũng chỉ có tông chủ Bất Hủ tông mới dám như thế, Tuyền Qua thần tượng khác thì không dám!

Nương theo lấy tiếng nghị luận, tấm Tuyền Qua Đồ thứ hai được mang ra.

Ngay khi mọi người muốn mở miệng tham dự đấu giá, chỗ lầu hai truyền lại một giọng nói:

- 500 khối bạch tinh!

Giá tiền này vừa ra, tất cả mọi người liền tự hiểu, nó vô duyên với mình.

Tấm thứ hai này chú định thuộc về những người ở trên lầu hai kia.

- 600!

Lại một cái giá cao được hô lên, cũng là trong bao sương trên lầu hai.

- 700!

- 750!

…

Giá được đẩy lên không ngừng, người ngồi ở lầu một nghe giá mà không khỏi kinh hãi.

Nhiều thế lực dù là đem tất cả gia tài ra đổi cũng không có nhiều tiền như thế.

Mắt thấy là phải tiếp cận tám trăm, đã vượt qua giá của nhị tinh Tuyền Qua Đồ, hơn gấp ba lần giá của nhất tinh Tuyền Qua Đồ bình thường, mà đáng sợ nhất là mọi người còn đang tranh đoạt, càng không ngừng tăng giá.

Bây giờ, Lộ Hợi ngồi ở trong rạp vỗ tay phát ra tiếng về phía Bạch Hạo.

Lại so thủ thế.

Bạch Hạo lập tức đứng ở cửa sổ, nói thẳng:

- 1000 khối bạch tinh, phủ thành chủ ta muốn!

Nháy mắt tăng thêm 200 khối bạch tinh, lần này không ai giơ lên tiếp.

Một ngàn bạch tinh, đã vượt ra khỏi khả năng mà nội tình của một tam tinh thế lực cự đầu có thể có, cũng chỉ có Thiên Thần Học Viện mới có thể ra cái giá như thế. Nhưng mà Cơ Lương Bình đã mua một cái, hắn đoán chừng cũng không tăng giá nổi.

Phủ thành chủ mua, ý niệm đầu tiên mà tất cả mọi người nghĩ đến chính là Diệt Yêu Nỗ.

Sát khí nổi danh nhất Vân Hải chi đô.

Cách mười dặm, cũng có thể một mũi tên giết Thần Huyền trung cảnh, trực tiếp đánh nát hộ thuẫn mạch khí của Thần Huyền thượng cảnh.

Nếu như nó được tăng phúc bốn thành, chỉ sợ có được uy năng có thể trọng thương Thần Huyền thượng cảnh, ngày sau dựa vào nó, liền có thể chấn nhiếp tất cả thế lực tam tinh!

Khi Tuyền Qua Đồ được đưa đến tay Lộ Hợi, Lộ Hợi cẩn thận nhìn thêm vài lần, nói với Bạch Hạo:

- Đem thứ này về kiểm nghiệm một chút, nếu quả thật có thể tăng phúc bốn thành, liền đi nói chuyện với người kia một phen, tất cả Tuyền Qua Đồ phụ khí, Vân Hải chi đô đều muốn mua!

【VIP】 Nộ Kiếm Thần

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bạch Hạo lập tức gật đầu.

- Đại nhân, có nên thông báo cho thành chủ hay không?

- Không vội!

Lộ Hợi nhìn về phía bao sương ở chếch đối diện:

- Ngươi trước đi tìm tiểu tử kia một chút. Mặc kệ hắn là người của đại thế lực gì, tóm lại, nói cho hắn biết, hợp tác với Vân Hải chi đô chúng ta sẽ không phải nhận thiệt thòi, chúng ta không thiếu bạch tinh!

Theo suy nghĩ Lộ Hợi, nếu hắn đã mang Tuyền Qua Đồ kiểu mới đến bán tại Vân Hải chi đô, không tiếc vượt vạn dặm, vậy khẳng định là có mưu đồ, mà khả năng lớn nhất là muốn kiếm một khoản lớn.

Nhưng mà, nói xong lời này, hắn lại hơi nghi ngờ suy đoán của chính mình.

Nếu như là muốn kiếm bạch tinh, vì sao lại nói ra câu ai chất vấn thì vĩnh viễn không bán cho kẻ đó? Hơn nữa không chỉ là nói miệng, còn thực hiện ngay trước mặt tất cả mọi người như thế. Việc này khiến hắn khó nhìn không ra ý nghĩ của đối phương.

Chuyện này chẳng khác gì tự đoạn tài lộ của bản thân.

Chắc không phải do tính cách nóng nảy chứ?

- Ân!

Bạch Hạo gật đầu, sau khi thu Tuyền Qua Đồ vào Tàng giới, lập tức muốn đẩy cửa rời đi.

Lộ Hợi thì ở lại trong bao sương, hắn vẫn chưa muốn đi.

Chí ít trước khi gặp được kẻ kia, hắn không muốn đi.

Cũng trong lúc Bạch Hạo mở cửa, tất cả mọi người đang chuẩn bị rời đi, bao sương số một lại vang lên tiếng nói:

- Các vị, ba ngày sau, ở đây còn có một cái Tuyền Qua Đồ muốn tiến hành đấu giá, nếu có hứng thú, có thể đến tiếp!

- Còn có!

Mục Thiên nghe được câu này, lập tức vui mừng.

Hắn ước gì được như vậy.

Như lần này, phòng đấu giá của Mục gia hắn coi như nổi tiếng, ngày sau khẳng định sẽ có rất nhiều người đến đây gửi bán. Dù sao tấm Tuyền Qua Đồ kiểu mới đầu tiên được bán ở đây, phòng đấu giá của Mục gia hắn coi như cũng ghi tên trong sử sách.

Ở lầu một, rất nhiều người chưa đi lập tức hỏi:

- Không biết có phải là phụ khí hay không?

Phụ khí, trước mắt với bọn họ có dụ hoặc lớn nhất.

Bởi vì có cả mạch môn lẫn vũ khí đều có Tuyền Qua Đồ tăng phúc, vậy thì khoảng cách với cường giả dị mạch trời sinh đã rất gần.

Đây là mộng tưởng của mỗi một người không phải trời sinh dị mạch.

Ôn Bình mở miệng:

- Ba ngày sau, tiến hành bán đấu giá chính là một phần nhị tinh Tuyền Qua Đồ, về phần có thể phụ khí hay không, có thể có năng lực phòng ngự tuyệt đối giống như tấm hôm nay hay không… Ba ngày sau, các ngươi sẽ biết!

Rèn sắt khi còn nóng, Ôn Bình cảm thấy sẽ tốt hơn.

Trước mắt khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ vẫn còn hơn sáu vạn người, lại cho ba ngày thời gian chuẩn bị, Vân Hải chi đô hẳn là có thể truyền khắp ngõ ngách?

Nói xong, Ôn Bình lại im lặng, chọn một lối ra khác, không ai nhìn thấy.

- Có thể tiết lộ ra một chút được không?

- Ba ngày sau là khi nào?

Lại có người lên tiếng hỏi, nhưng Ôn Bình đã rời đi, không thể trả lời.

Tưởng rằng Ôn Bình không muốn trả lời, đám người rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể lựa chọn rời đi, thầm mắng tông chủ Bất Hủ tông này tính khí thật quái gở.

Hôm nay, nhất tinh Tuyền Qua Đồ sở dĩ bán giá cao như thế, thật ra có một bộ phận nguyên nhân là do nó mới xuất hiện. Nhưng nếu như là lần thứ hai, giá cả kia có lẽ sẽ giảm xuống, bọn họ có lẽ có cơ hội mua được.

Sau khi rời khỏi lầu hai, Ôn Bình gặp được Mục Thiên.

Mục Thiên lập tức đưa đến một chiếc nhẫn, nói:

- Ôn huynh đệ, chỗ này là một ngàn năm trăm viên bạch tinh!

Một thành thủ tục phí, cũng không có thu lấy.

Hắn không phải loại người không biết tốt xấu kia, Ôn Bình tín nhiệm hắn, đặt đấu giá nhị tinh Tuyền Qua Đồ ở chỗ Bính cấp phòng đấu giá của hắn chứ không phải đi đấu giá ở nơi cao cấp nhất là Giáp cấp phòng đấu giá, hắn sao lại thu phí thủ tục cho được.

Ôn Bình cũng không có nói thêm gì, tiếp nhận Tàng giới xong nói:

- Như cũ, Mục lão bản, tuyên truyền lần này phải rộng hơn! Ta muốn để toàn bộ người của Vân Hải chi đô biết đến, mặc kệ nam nữ già trẻ lớn bé!

- Ôn huynh đệ, yên tâm, lần này, không cần dựng chuyện, trực tiếp cho người tuyên truyền là được!

Hắn tin tưởng, tin tức của buổi đấu giá lần này sẽ nhanh chóng truyền ra ngoài, đưa đến hiệu quả làm ít công to.

Sau khi nói thêm vài câu, Ôn Bình rời đi.

Mà bây giờ Bạch Hạo mới đi đến cửa bao sương, sau khi gõ mở cửa đi vào, bên trong cũng chỉ có thị nữ đang dọn dẹp đồ vật.

Nhìn thấy Mục Thiên đi lên, Bạch Hạo lập tức hỏi:

- Người ở bên trong đâu?

- Đã rời đi rồi!

- Đi hồi nào?

- Vừa đi… Bạch thống lĩnh, làm sao thế?

- Không có việc gì… Không ngờ lại chậm một bước, gia hỏa này cố ý tránh mặt sao?

Bạch Hạo có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Thế nhưng là không có cách, người thì đi rồi, hắn cũng không có cách đi cứng rắn bắt tới.

Chỉ là phó thành chủ còn chờ mình dẫn Ôn Bình đến gặp hắn, xem ra hiện tại bản thân cũng chỉ có thể để hắn rời đi trước. Nhưng mong là Lộ Hợi sẽ không vì vậy mà tức giận. Dù sao một bán bộ Trấn Nhạc muốn gặp một vị thiếu niên mà mấy lần cũng không gặp được, ít nhiều có chút khó chịu.

…

Sau khi rời khỏi phòng đấu giá của Mục gia, Ôn Bình một mihf trở lại khách sạn chỗ Chiêm Đài Thanh Huyền.

Còn hai người Lâm Khả Vô, Ôn Bình trực tiếp để Cơ Lương Bình dẫn họ đi dạo phố.

Cơ Lương Bình sau khi mua được Tuyền Qua Đồ thì rất vui vẻ, nhưng do qua mấy hôm nữa sẽ xuất hiện nhị tinh Tuyền Qua Đồ, cho nên mới từ bỏ ý định lập tức sử dụng tấm nhất tinh. Hắn tính toán thử xem có thể mua tấm nhị tinh Tuyền Qua Đồ kia không.

Khi đi tới ngoài cửa, Ôn Bình có thể cảm giác được nhiệt độ bên trong:

- Hẳn là đang trong giai đoạn tinh luyện.

Mặt dây chuyền mệnh hạch đã lắc lư, Ôn Bình thật ra không lo lắng vấn đề thành công hay thất bại.

Cũng chính là lúc Ôn Bình đi vào khách sạn, một vị nam nhân dáng người khôi ngô xuất hiện ở bên ngoài Vân Hải chi đô. Sau khi từ trên lưng cDực tộc đại yêu đang nhảy xuống dưới, hắn sải bước đi vào trong bạch vụ.

Mà cự yêu kia thì là hóa thành hình người theo sát phía sau.

Nam nhân vừa vào Vân Hải chi đô, vậy mà đã có mấy người ở bên đường chờ hắn đến.

Mà đám người kia đều là Thần Huyền trung cảnh!

Người này dĩ nhiên chính là lão công của Nộ nương tử, người đời thường gọi là Hạo Hãn Kiếm Thân Nộ Kiếm Thần!

- Ai làm?

Nộ Kiếm Thần lạnh lùng nhìn lướt qua những người trước mặt, nếu như không phải còn cần bọn họ trả lời, hắn thật muốn một kiếm chém chết cả lũ. Ba tên Thông Huyền trung cảnh ở chỗ này, vậy mà để phu nhân của hắn bị giết dưới mí mắt.

- Đại nhân, người kia có một đầu đại yêu Thần Huyền thượng cảnh, lúc chúng ta chạy đến, phu nhân đã… Hơn nữa, chúng ta căn bản không phải đối thủ của đầu đại yêu kia!

Mấy tên Thần Huyền trung cảnh vội vàng khom người, không dám ngẩng đầu lên

Nộ Kiếm Thần hừ lạnh một tiếng:

- Chi là một súc sinh Thần Huyền thượng cảnh các ngươi liền sợ như vậy? Giữ các ngươi còn ích lợi gì nữa?

- Đại nhân!

Ba tên Thần Huyền trung cảnh lập tức quỳ xuống đất.

Người đi đường vội né ra xa.

Không có ai dám xem một màn trước mắt là diễn kịch.

- Đại nhân, trả thù cho phu nhân quan trọng hơn. Nếu biết có một đầu đại yêu Thần Huyền thượng cảnh , vậy liền dễ làm

hơn nhiều!

Lúc này, con cự yêu hóa thành nam nhân ở bên cạnh Nộ Kiếm Thần nói chuyện:

- Các ngươi có biết con đại yêu kia là yêu thú gì không?

- Chó!

- Một con chó vàng!

Mấy người vội vàng trả lời.

- Chó?

Cự yêu bên cạnh Nộ Kiếm Thần cười:

- Chó cũng có thể tu luyện đến Thần Huyền thượng cảnh, thật đúng là hiếm lạ. Nhưng nếu đã không phải là yêu tộc cao quý gì, vậy liền dễ làm hơn nhiều, ta thuận miệng ăn là được!

Cẩu tộc, nó chưa hề nghe nói qua chủng tộc đó có gì nổi danh, mà Kim Mâu Dực Hổ như nó mới thực sự là vương tộc cao quý. Mỗi một cái cũng là trời sinh Yêu Vương, bên trong yêu vật là tồn tại cùng cảnh có thể nghiền ép hết thảy.

Nộ Kiếm Thần nói:

- Lúc ăn thì chậm một chút, chậm rãi nhấm nuốt!

Nó giẫm chết phu nhân ta như thế, ta muốn hoàn trả lại gấp bội!

- Đại nhân, yên tâm đi!

Chợt, Nộ Kiếm Thần lạnh lùng nhìn sang mấy người trước mắt, lập tức hỏi: :

- Người giết phu nhân ta ở đâu?

【VIP】 Kế Hoạch Tuyên Truyền Cuối Cùng Của Mục Gia

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chợt, Nộ Kiếm Thần lạnh lùng nhìn sang mấy người trước mắt, lập tức hỏi: :

- Người giết phu nhân ta ở đâu?

- Dựa theo ti chức điều tra, người kia luôn ở chung với Cơ Lương Bình của Thiên Thần Học Viện, quan hệ không cạn. Hiện tại người này đang ở tại Hồng Vận khách sạn, ti chức phái người âm thầm theo dõi, chúng ta bây giờ đi qua thì có thể tìm được!

Tuy nhiên, Nộ Kiếm Thần chỉ nghe được ba chữ Cơ Lương Bình từ hắn.

Hồng Vận khách sạn gì gì kia thì ngược lại không quan tâm.

- Cơ Lương Bình? Ta còn tự hỏi tại sao lại có dũng khí giết phu nhân của ta, hóa ra là dựa vào Thiên Thần Học Viện!

Khó trách không ai dám ngăn cản phu nhân của hắn bị giết, hóa ra là sợ uy danh Cơ Lương Bình của Thiên Thần Học Viện.

Dựa theo tin tức của mấy tên thuộc hạ truyền lại, lúc đó Bạch Hạo của phủ thành chủ cũng ở hiện trường.

- Bạch Hạo, ngươi kính Cơ Lương Bình, nhưng đã nghĩ đến Nộ Kiếm Thần ta chưa!

Thiên Thần Học Viện đúng là thế lực cự đầu của Minh Kính hồ, nếu là lúc trước, Nộ gia hắn quả thật không dám lỗ

mãng.

Thế nhưng hiện tại!

Nộ gia đầu nhập dưới trướng tứ tinh thế lực, một cái Thiên Thần Học Viện thì hắn còn không coi vào đâu. Một Thần Huyền thượng cảnh Cơ Lương Bình, hắn lại càng không sợ.

…

Lại nói Ôn Bình.

Sau khi rời khỏi chỗ Chiêm Đài Thanh Huyền, hắn lập tức đi đến phòng Thi Hoa. Lúc này, Thi Hoa đã không còn nằm trên giường mà là đứng bên cửa sổ, nhìn về phía xa của Vân Hải chi đô.

Khi thấy Ôn Bình đi vào, nàng vội vén tóc xuống, phủ lên nửa bên mặt bị bỏng kia, nói:

- Ôn Bình, cám ơn ngươi đã cứu ta… Thế nhưng ta có thể nhờ ngươi một việc sao?

- Nói đi!

Ôn Bình ngồi xuống.

- Có thể giúp ta tìm một chỗ được không, một nơi có thể cho ta cuộc sống mới?

- Ngươi không muốn về Thương Ngô thành nữa sao?

Ôn Bình đã tính sẵn, để Thi Hoa gia nhập Bất Hủ tông.

- Ta không muốn liên lụy ngươi!

Thi Hoa xoay người lại, nói;

- Ngươi đã giúp ta rất nhiều, thế nhưng, thế lực sau lưng ác phụ kia rất khổng lồ. Ta không muốn rước thêm phiền phức cho ngươi!

- Có phiền phức gì được chứ!

Ôn Bình cười một tiếng, trực tiếp đi qua cầm lấy cổ tay nàng:

- Đến Vân Hải chi đô ngươi hẳn là còn chưa lần nào đi dạo tòa thành này một cách tử tế, đi, ta dẫn ngươi đi dạo một vòng!

Nữ nhân ấy mà, cái gì cũng tốt.

Chỉ có suy nghĩ quá nhiều, có đôi khi tính cách cũng quá quái lạ.

Ôn Bình không nói lời gì liền kéo Thi Hoa ra ngoài phố, vừa vặn gặp phải Cơ Lương Bình dẫn hai người Lâm Khả Vô trở về. Đương nhiên, bọn họ trở về là bởi vì gặp Mục Thiên, lần này Mục Thiên đến đây còn dẫn theo một người.

Đó chính là Mục Nguyệt gợi cảm nóng bỏng.

Vừa tiến vào, Mục Thiên liền mở miệng nói ra:

- Ôn huynh đệ, ta cùng Mục Nguyệt đã soạn kế hoạch tuyên truyền xong, ta liên kết mười cái thế lực tam tinh, để bọn họ trở thành đồng bạn hợp tác lâu dài với phòng đấu giá của chúng ta, tương ứng, bọn họ sẽ giúp đỡ tuyên truyền đấu giá hội lần này, tuy nhiên bây giờ có một vấn đề…

- Vấn đề gì?

- Vấn đề về độ tín nhiệm, ở đây ai cũng biết đến Tuyền Qua Đồ kiểu mới, thế nhưng ở trung tâm Vân Hải chi đô lại không có ai biết, những người kia rất khó tin tưởng một chuyện truyền miệng!

- Ý của ngươi là tìm một người để cho tất cả mọi người tín nhiệm, sử dụng tên tuổi của hắn để tiến hành tuyên truyền?

Ôn Bình cảm thấy ý của Mục Thiên là như thế này, mà chủ ý này chỉ sợ là nhắm đến Cơ Lương Bình.

Phủ thành chủ, bọn họ tự nhiên là không dám mượn tên tuổi của nó để tạo thế, nhưng mà Cơ Lương Bình thì lại khác, hắn qua lại rất thân với Ôn Bình, còn mua tấm Tuyền Qua Đồ kiểu mới đầu tiên, liền là một nhân tuyển thích hợp.

Mục Thiên khẽ gật đầu:

- Ôn huynh đệ, bội phục! Như thế mà cũng bị ngươi đoán ra được!

- Cơ viện trưởng!

Ôn Bình thuận thế nhìn sang Cơ Lương Bình.

Cơ Lương Bình chỉ mình:

- Ta?

- Đúng, chính là ngươi. Mượn tên tuổi của ngươi một lát, đợi sau khi trở về, ta sẽ làm cho ngươi một tấm Tuyền Qua Đồ!

Tốn mười viên bạch tinh liền có thể mượn danh tiếng thủ lĩnh của thế lực tam tinh cự đầu để tạo thế, tuyệt đối không lỗ!

- Thật sao? Được. Tên tuổi của ta cứ sử dụng thoải mái!

Cơ Lương Bình vui mừng, lập tức gật đầu đáp ứng.

- Vậy liền phiền ngài đi theo chúng ta một chuyến, chúng ta đã tính xong, đến trung tâm Vân Hải chi đô tạo thế một phen!

Mục Thiên vui mừng, liếc mắt Mục Nguyệt ở bên cạnh, lại nói:

- Cơ tiền bối, đến lúc đó ngài chỉ cần xuất hiện đúng lúc là được, Vân Hải chi đô, hắn là không ai không biết ngài!

- Chuyện nhỏ!

Có thể có được lời hứa làm một tấm Tuyền Qua Đồ của Ôn Bình, hắn ra mặt một lần tính là gì?

Mục Thiên mang theo Cơ Lương Bình vừa đi, Ôn Bình để chó săn lại cho Chiêm Đài Thanh Huyền, giữ cửa ra vào.

Sau đó hắn dẫn theo bọn người Lâm Khả Vô ra ngoài, dự định đi dạo một vòng trung tâm thành, thuận tiện nhìn Mục gia tạo thế.

…

Phủ thành chủ.

Ở sau chủ điện có một quảng trường khổng lồ, trên quảng trường lúc này có mười mấy người đang đẩy một "Chiến xa" to lớn, phía trên của nó chở lấy một cây nõ khổng lồ, toàn thân màu đen, nhìn hết sức nặng nề.

Đây chính là Diệt Yêu Nõ của phủ thành chủ.

Lúc trước, khi thành lập, Vân Hải chi đô bị yêu vật xâm hại, về sau mượn nó diệt Yêu tộc nên mới lập nên được một Vân Hải chi đô an ổn như bây giờ. Diệt Yêu Nõ cũng chính là lợi khí thủ thành.

Ở bên ngoài Vân Hải chi đô, nó lập tức có thể khóa chặt cự yêu, trực tiếp bắn ra nỗ tiễn được chế tạo từ Hắc Sát Thạch.

Lúc này ở trên quảng trường, trừ Lộ Hợi cùng Bạch Hạo ra thì còn tới thật nhiều thống lĩnh, cùng một vị lão giả lưng còng đứng giữa mọi người, hai con ngươi nhìn chằm chằm Diệt Yêu Nõ ở cách đó không xa.

Người này dĩ nhiên chính là thành chủ Vân Hải chi đô, Vân Hải Thương Lam!

Một vị cường giả bán bộ Trấn Nhạc!

Thế nhưng thực lực của hắn mạnh hơn Lộ Hợi, bởi vì hắn trời sinh dị mạch.

Đúng lúc này, Tuyền Qua Đồ dung nhập trên Diệt Yêu Nỗ, mọi người thấy thế lập tức vui mừng, Vân Hải Thương Lam cũng theo đó nở nụ cười:

- Quả nhiên có thể bám lên vũ khí, Lộ Hợi, ngươi đi thử xem!

Lộ Hợi khẽ gật đầu:

- Được!

Sau tiếng trả lời, Lộ Hợi trực tiếp đi đến phía đối diện Diệt Yêu Nõ, song mạch môn vừa mở, trực tiếp đứng ở đó, không có mở ra mạch khí hộ thuẫn, bởi vì thân thể của bán bộ Trấn Nhạc tự mang hộ thuẫn.

Một tầng mạch khí màu trắng bỗng nhiên xuất hiện trên thân thể của hắn, bao phủ cả người hắn ở bên trong.

- Phóng!

Vân Hải Thương Lam vung tay lên.

Diệt Yêu Nõ nháy mắt phát ra tiếng sấm nổ, nõ tiễn Hắc Sát Thạch to lớn hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ phóng ra

ngoài.

Oanh!

Phát ra tiếng nổ rung trời.

Khi bụi mù tản đi, Lộ Hợi lại hiện ra trước mặt mọi người, hắn không hề động một chút nào, thế nhưng tầng bạch sắc hộ giáp trên người kia lại nát.

Vân Hải Thương Lam vui mừng:

- Tăng phúc bốn thành, vậy mà để Diệt Yêu Nõ ngang sức Thần Huyền thượng cảnh có được năng lực phá Trấn Nhạc hộ giáp !

Bán bộ Trấn Nhạc, cũng có thể giống như Trấn Nhạc cảnh, có được Trấn Nhạc hộ giáp. Tầng hộ giáp này là thứ hoàn toàn ngăn cách giữa Thần Huyền cùng Trấn Nhạc. Trước một cảnh giới, Thông Huyền thượng cảnh nhiều, cũng có thể chống lại bán bộ Thần Huyền.

Thế nhưng sau khi có Trấn Nhạc hộ giáp lại khác, Thần Huyền thượng cảnh cho dù nhiều cũng không thể tổn thương được tu sĩ bán bộ Trấn Nhạc. Muốn dựa vào số lượng để có thể chống lại bán bộ Trấn Nhạc, trừ phi có một vị nửa bước Trấn Nhạc khác đánh nát Trấn Nhạc hộ giáp trước.

- Lộ Hợi, tìm người bán Tuyền Qua Đồ kia, nói cho hắn biết, Tuyền Qua Đồ có thể phụ khí trong tay hắn, ta muốn lấy hết. Khoảng một ngàn viên bạch tinh một tấm!

Vân Hải chi đô hắn nếu có thể có thêm mấy cái Diệt Yêu Nõ như thế nữa, vậy thì đồng nghĩa với việc bỗng nhiên nhiều thêm vài vị cường giả bán bộ Trấn Nhạc, từ đây có thể an tâm thoải mái!

【VIP】 Sẽ Cho Một Cái Công Đạo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trung tâm Vân Hải chi đô.

Dưới pho tượng thành chủ, người của Mục gia đã xây dựng được một sân khấu lớn, có ý muốn diễn một đoạn kịch ở chỗ này. Nhưng khi người Mục gia người bắt đầu giới thiệu Tuyền Qua Đồ kiểu mới, người qua đường lại không coi đây là xiếc.

Mục Thiên ở phía trên càng nói càng đặc sắc, Mục Nguyệt ở bên cạnh thì lại không ngừng ném ra chứng cứ Cơ Lương Bình là người mua đầu tiên.

Thế nhưng vẫn có rất nhiều người nghi vấn.

Mục Thiên cười nhìn người vây quanh khu này mỗi lúc một đông, thấy thời cơ chín muồi, vội vàng nói:

- Biết các vị tiền bối sẽ chất vấn, cho nên Mục gia ta cố ý mời Cơ tiền bối của Thiên Thần Học Viện đến đây, trực tiếp giải thích cho các vị!

- Lão phu chứng minh Mục gia nói là thật! Vị tông chủ Bất Hủ tông chế tác Tuyền Qua Đồ kia, lão phu cũng có quan hệ không cạn với hắn!

Cơ Lương Bình vừa lên đài, trực tiếp biểu hiện ra tư thái của một vị phó viện trưởng, từ trên cao nhìn xuống mọi người.

Khiến cho Ôn Bình bất ngờ là câu nói sau cùng của Cơ Lương Bình lại còn tự thiếp vàng lên cho mình.

- Đại gia ngươi vĩnh viễn là đại gia ngươi!

Đứng trước đám người, Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Mà có Cơ Lương Bình chứng thực, mọi người trên quảng trường cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Tin khẳng định là tin.

Đồng thời, cũng có rất nhiều người bắt đầu nghĩ đến lập tức báo tin người trong nhà, qua mấy ngày nữa thu mua nhị tinh Tuyền Qua Đồ một phen.

Ngay lúc hiệu quả tuyên truyền oanh động, có mấy người đứng trên tầng lầu của một tửu lâu gần đó nhìn xem chuyện này mà bàn luận.

- Hắn là tông chủ Bất hủ tông sao?

Kim Mâu Dực Hổ nhìn sang Ôn Bình.

Bởi vì Ôn Bình cùng mấy người bên cạnh đều mặc chế phục tông môn như nhau, cộng thêm người chung quanh đều đem hắn cầm đầu, một bộ chế phục cùng tông môn bọn họ chưa bao giờ nghe qua, kết hợp cả hai, Bất Hủ tông trong cố sự của Mục Thiên, tám chín phần mười liền là bọn họ.

Mà thiếu niên kia cũng chưa chắc sẽ thật là thiếu niên.

Hắn cũng đã thấy nhiều người một trăm tuổi vẫn là bộ dáng thiếu niên.

Nộ Kiếm Thần cười cười:

- Rất thông minh, xem ra đại yêu kia là do Cơ Lương Bình phái đi bảo hộ tông chủ Bất Hủ tông. Không nghĩ đến lần này lại có thể thu hoạch được một bất ngờ, Tuyền Qua Đồ có năng lực bám lên trên vũ khí, nếu như có nó trong tay, đưa lên, người cấp trên hẳn sẽ rất cao hứng!

Sau khi cười xong, Nộ Kiếm Thần lập tức nói với một người mặc ngân giáp ở bên cạnh:

- Cố thống lĩnh, giao cho ngươi!

- Có thể hỗ trợ Nộ Kiếm Thần một phen, việc nghĩa chẳng từ!

Cố thống lĩnh trả lời, lập tức đi xuống lầu dưới.

Hiển nhiên, hai người này có quan hệ không cạn.

Lúc gần đi, Nộ Kiếm Thần còn bổ sung thêm một câu:

- Bắt hết tất cả mọi người, kể cả mấy người Bất Hủ tông trong đám người kia!

Cố thống lĩnh sau khi xuống lầu thì đi thẳng đến phía này. Ở phía ngoài đoàn người, hắng giọng quát to.

- Nơi đây là trọng địa của Vân Hải chi đô, các ngươi tập trung ở đây làm gì?

Đoàn người dần dần tách ra một con đường.

- Còn có Mục gia các ngươi nữa, ai cho phép các ngươi tuyên truyền ở đây, lại còn ở ngay dưới pho tượng của thành chủ. Đều đứng ngay ngắn cho ta, ai chạy ta sẽ ra tay ngay! Cơ Lương Bình, mặc dù ngươi là Thần Huyền thượng cảnh, thế nhưng đây là Vân Hải chi đô, ngươi cũng không thể làm loạn!

- Người đâu, mang Mục gia cùng những người này bắt hết cho ta!

Cố thống lĩnh quát một tiếng, vậy mà đưa tay chỉ thẳng Ôn Bình.

- Cố Tích đến, người Mục gia thảm rồi, đám quần chúng kia cũng xui xẻo… Thật đúng là không may!

Cố Tích thế nhưng là thiết diện thống lĩnh quản lý khu này, chỉ cần là người hắn nói muốn dẫn đi, cơ bản sẽ không ra được, cho dù có thể ra đến, cũng phải tốn thật nhiều bạch tinh.

Mà Ôn Bình nhìn xem một màn này, hơi nghi hoặc một chút. Bản thân từ đầu đến cuối đều không có biểu hiện liên quan gì đến những người này, càng không nói một câu nào với bọn họ. Thế nhưng vị thống lĩnh của phủ thành chủ này, vừa đến đã trực tiếp chỉ tay muốn bắt hắn.

Lúc này, Cơ Lương Bình lập tức che ở trước người Ôn Bình, ngăn cản hộ vệ xông đến, thế nhưng Cố thống lĩnh kia vẫn là la hét muốn bắt Ôn Bình, đồng thời lôi ra luật pháp của Vân Hải chi đô để xua đuổi Cơ Lương Bình, quấy nhiễu chấp pháp xem như vi phạm quy tắc.

Trông thấy Ôn Bình nghi hoặc, Cơ Lương Bình vội vàng mở miệng nói ra:

- Hắn là thống lĩnh quản lý khu này của Vân Hải chi đô, ngày bình thường lấy thiết diện xưng danh. Tu vi Thần Huyền thượng cảnh giống như ta, đánh lên, ta hẳn không phải là đối thủ. Ôn tông chủ, nếu không ngươi đi trước đi, ta ngăn trở bọn họ.

- Xem ra là phía sau có người nhằm vào ta a!

Ôn Bình hiểu ý.

Nếu như không phải phía sau có người muốn đối phó hắn, Thần Huyền thượng cảnh làm sao mới đến đã điểm danh bắt hắn? Hắn vẫn chưa biểu thị qua liên quan đến người Mục gia, càng không có đứng chung một chỗ. Nếu không phải người biết mình thì sẽ không biết Ôn Bình hắn có quan hệ với Mục gia. Xem ra, là có người để mắt đến Tuyền Qua Đồ của mình.

Hơn nữa thật có người coi mình là tông chủ của một tông môn xuống dốc, là một người chỉ biết có Tuyền Qua Đồ.

- Ôn tông chủ, ngươi đi trước đi, ta ngăn trở hắn!

Nói xong, Cơ Lương Bình dường như mơ hồ có động tác mở ra mạch môn.

- Đi? Vốn là không muốn đánh muốn gây chuyện, nhưng…

Ôn Bình vừa nói đã chuẩn bị để Ác Linh kỵ sĩ xuất hiện.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trên bầu trời rơi xuống một bóng đen to lớn. Đập xuống giống như thiên thạch, sau đó giẫm cả người Cố thống lĩnh xuống một nửa đất gạch, khiến hắn kém chút bất tỉnh.

- Cái này…

Người chung quanh nhao nhao tán đi, nhìn xem Cố thống lĩnh bị người giẫm dưới chân đã nửa chết nửa sống, nhao nhao hút ngụm khí lạnh. Sau đó nhìn sang người giẫm đạp hắn thì càng kinh hãi, bọn họ vội vàng khom người.

- Lộ phó thành chủ!

- Lộ phóthành chủ!

Tất cả mọi người khẽ khom người, Lộ Hợi cũng nói:

- Ai cho ngươi quyền lực, để ngươi tùy tiện bắt người?

Cố Tích khóe miệng chảy máu, trong hai con ngươi lộ ra vẻ sợ hãi mãnh liệt, nói giọng yếu ớt:

- Đại nhân, là Nộ Kiếm Thần… Hắn nhờ ti chức giúp một tay… Hắn ngay tại…

Ầm!

Lộ Hợi lại đạp xuống một cước.

Đầu của Cố thống lĩnh giống như quả dưa hấu, trực tiếp vỡ ra.

Sau khi xong xuôi tất cả mọi thứ, Lộ Hợi nhìn sang Ôn Bình:

- Thật ngại, Vân Hải chi đô nhiều người nên sẽ có mấy cái bại hoại, chuyện này ta sẽ cho ngươi một cái công đạo!

Ôn Bình khẽ gật đầu.

Lộ Hợi lại quay sang nói với người bên cạnh:

- Dọn sạch sẽ chỗ này cho ta, ném thi thể hắn ra ngoài cho yêu thú ăn!

Mắt thấy hộ vệ thật sự đi lên làm như thế, người chung quanh nhao nhao hút ngụm khí lạnh.

Người kia là ai?

Vậy mà khiến cho Lộ Hợi thành chủ ra mặt giết người của mình.

Mà Thi Hoa ở bên cạnh thì giờ lại càng kinh hãi.

Nàng vốn còn đang lo lắng cho Ôn Bình, không muốn để Ôn Bình bị cuốn vào trong chuyện của nàng, đề phòng Nộ gia trả thù. Sau khi chứng kiến nội tình của Nộ gia, thực lực của Thần Huyền thượng cảnh cùng thế lực khổng lồ khiến cho nàng nhận thức được cái gì mới gọi là đại thế lực.

So sánh với thế lực ở Đông hồ, cự đầu ở Đông hồ quả thật chẳng khác gì đứa con nít.

Bất Hủ tông trước mắt mạnh hơn, cũng không phải là đối thủ của Nộ gia.

Bằng hữu của Ôn Bình mạnh, cũng không có nghĩa là chính hắn cũng mạnh, bằng hữu kia của hắn tách ra, người Nộ gia nhân lúc trả thù, vậy liền thảm rồi.

Thế nhưng là nàng không nghĩ đến, Ôn Bình vậy mà trưởng thành đến loại tình trạng này.

…

Trong khách sạn.

Nộ Kiếm Thần ngồi trong sương phòng thấy cảnh này thì biến sắc.

- Lộ thành chủ sao lại đúng lúc ở đây?

Kế hoạch thất bại, nhưng hắn cũng chẳng thấy sao cả, dù gì người chết cũng không phải là người của hắn. Có thất bại trước mắt này, hắn cảm thấy vẫn là không cần động thủ ở Vân Hải chi đô thì hơn.

Đợi đến khi Cơ Lương Bình cùng người của Bất Hủ tông ra khỏi thành, lại ra bên ngoài chặn giết, vừa vặn mấy ngày nay còn có thể lại tìm mấy người trợ giúp. Ném ra thân phận của chủ nhân nhị tinh Tuyền Qua Đồ kiểu mới, khẳng định có rất nhiều người nguyện ý hợp tác.

Cho dù ném ra tin tức là giả cũng sẽ có người hợp tác, đến lúc đó hắn chỉ cần ngồi làm ngư ông thủ lợi là được rồi.

Vừa có thể trả thù!

Lại vừa có thể kiếm một món tiền.

Không gì tốt hơn.

【VIP】 Kết Thúc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ngươi tên là Nộ Kiếm Thần?

Trong sương phòng của khách sạn bỗng nhiên vang một giọng nói, phảng phất như đến từ vực sâu, khiến cho không khí của toàn bộ sương phòng đều đọng lại. Kim Mâu Dực Hổ lập tức quay đầu, biểu lộ ngưng trọng. Vốn cho rằng Lộ thành chủ đã rời đi nhưng sao đối phương lại đến đây?

- Lộ thành chủ!

Nộ Kiếm Thần lập tức xoay người lại, đứng dậy, lui gần cửa sổ, đồng thời hắn cũng bắt đầu trầm tĩnh lại, lập tức phát hiện bản thân tựa hồ không để ý đến một vấn đề. Đó chính là tại sao Lộ Hợi phải giết Cố thống lĩnh.

Chỉ bởi vì Cố thống lĩnh lạm dụng chức quyền?

Thần Huyền thượng cảnh lạm dụng chức quyền cũng không cần trực tiếp giết chết trước mặt mọi người như thế?

Chẳng lẽ chỗ dựa của tông chủ Bất Hủ tông kia căn bản cũng không phải là Cơ Lương Bình? Vậy cố sự kia không ngờ lại là thêu dệt ra! Mà người tuổi trẻ kia thật ra đến cả Lộ Hợi cũng phải kiêng kị, Lộ Hợi đứng ra, là đang nịnh nọt thanh niên kia?

- Lộ thành chủ, ngươi đây là ý gì?

Nhưng mà, hắn vẫn là ôm may mắn, hi vọng ý nghĩ hiện tại của mình cũng sai giống như ý nghĩ lúc ban đầu. Nếu không, kết quả của chuyến này sẽ không tốt lắm.

- Nộ gia chúng ta luôn giữ bổn phận tại Vân Hải chi đô, gần nhất đã đầu nhập Long Thần môn!

Long Thần môn, tứ tinh thế lực!

Nhưng mà, Lộ Hợi nghe thế lại xem thường.

- Chỉ là một cái phụ thuộc, lại còn muốn mượn tên tuổi của Long Thần môn đến uy hiếp ta. Giật dây bộ hạ của ta làm xằng làm bậy, ngươi không đi cùng hắn sao?

- Đi!

Biết không ổn, Nộ Kiếm Thần lập tức lao ra hướng cửa sổ, đồng thời mạch môn phát ra thanh âm rung động.

Lam sắc mạch môn run lên!

Trong tay lập tức xuất hiện một thanh kiếm màu đỏ, tựa như là mang theo tức giận, một kiếm trực tiếp chém xuống. Kiếm mang gần mười trượng, trùng trùng điệp điệp bổ về phía Lộ Hợi.

Đối với Lộ Hợi, hắn không dám lưu thủ, trực tiếp xuất ra mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm mà bản thân đã tu luyện. Mặc dù mới đến đại thành không lâu, thế nhưng có thể phát huy ra uy năng đủ để cho hắn khó có địch thủ dưới dị mạch.

Một kiếm này, thật ra hắn vốn chuẩn bị để giết Cơ Lương Bình, thế nhưng hiện tại không thể không xuất ra. Không cầu có thể làm bị thương Lộ Hợi, chỉ cầu có thể làm chậm Lộ Hợi một hơi thở, cho hắn cơ hội rời đi.

Lúc này, một tiếng gầm thét truyền lại.

Lộ Hợi vậy mà cũng mở ra mạch môn, trực tiếp dùng tới Trấn Nhạc hộ giáp kháng trụ một kiếm này, sau đó đuổi theo Nộ Kiếm Thần. Đứng mũi chịu sào, dĩ nhiên chính là Kim Mâu Dực Hổ kia.

- Chết!

Một quyền!

Kim Mâu Dực Hổ Thần huyền thượng cảnh nháy mắt nổ tung, tựa như quả dưa hấu bị đập nát.

Mà nghe được thanh âm này, sắc mặt Nộ Kiếm Thần trở nên trắng bệch, sau đó bị dư ba lan đến khiến cho lảo đảo một

phen. Tuy nhiên hắn vẫn tiếp tục chạy trốn ra ngoài, Kim Mâu Dực Hổ chết, không thể chết vô ích, hắn phải chạy đi.

- Ngươi không chết, ta bàn giao thế nào?

Lộ Hợi không có đuổi, mà là móc ra một tấm lệnh bài, sau khi dừng lại hai cái hô hấp, một đạo hắc mang bỗng nhiên bắn ra từ nơi cao nhất của phủ thành chủ.

Vút!

Một cái hô hấp liền đuổi kịp Nộ Kiếm Thần.

Hắn bây giờ nhìn phía sau, thấy Lộ Hợi không đuổi kịp được đã lộ ra ý cười, hắn cũng không sợ Diệt Yêu Nõ kia công kích. Chỉ cần Lộ Hợi bán bộ Trấn Nhạc không đuổi theo, hắn nhất định có thể chạy thoát.

Mạch khí thành thuẫn!

Muốn ngăn trở Diệt Yêu Nõ ở sau lưng.

Nhưng mà, không như mong muốn.

- Làm sao có thể…

Nhìn mạch khí hộ thuẫn trực tiếp vỡ vụn như là đậu hũ, Nộ Kiếm Thần sắc mặt liền thay đổi. Thế nhưng lúc kịp phản ứng thì Diệt Yêu Nỗ đã xuyên qua thân thể hắn, đóng đinh hắn trên đường phố.

Tiếp đó độc tố của Hắc Sát Thạch ăn mòn, Nộ Kiếm Thần triệt để mất đi khí tức.

Người vây xem rối rít tránh ra thật xa, líu lưỡi sợ hãi thán phục, Lộ Hợi bây giờ đi đến, đưa tay rút Hắc Sát Tiễn ra, sau đó nói với hộ vệ đang chạy đến:

- Ném ra bên ngoài cho yêu thú xơi!

…

Khi hắn trở lại dưới pho tượng, Ôn Bình đã chuẩn bị cùng bọn người Mục Thiên rời đi.

Trên đường phố phát sinh một màn bọn họ đều thấy được, nhưng không quá hiểu là xảy ra chuyện gì. Không có cách, chỉ

có thể thu dọn đồ đạc trở về trước rồi hãy nói, nơi đây không nên ở lâu, dù sao tin tức cũng đã tản ra.

Chỉ còn chờ bản thân tuyên truyền ở Vân Hải chi đô nữa là xong.

- Ôn tông chủ, Cố thống lĩnh kia rõ ràng nhằm vào ngươi…

Cơ Lương Bình duy trì hiếu kỳ nói.

Mà lúc này, Lộ Hợi trở về.

Trong tay nắm lấy Hắc Sát Tiễn, thân thể tròn vo bây giờ đã không cảm giác vui vẻ, thay vào đó là một phần cảm giác rét lạnh:

- Tiểu huynh đệ, là người của Nộ gia sai sử thống lĩnh của Vân Hải chi đô ta nhằm vào ngươi, nhưng mà Nộ Kiếm Thần kia đã bị ta giết, bàn giao này ngươi hài lòng không?

Nộ gia?

Đúng thế, Nộ nương tử.

Cơ Lương Bình vừa nghĩ đến đây, biểu lộ kinh hãi. Bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời cảm thán người Nộ gia chết đi. Nộ Kiếm Thần người kia hắn biết, trong Thần Huyền thượng cảnh trừ trời sinh dị mạch ra, đối phương cơ bản cũng có thể thắng. Trong tám chiêu đến mười chiêu, hắn cũng không có nắm chắc chiếm được tiện nghi trong tay.

Nhưng bây giờ, Lộ Hợi vì cho Ôn Bình một cái công đạo, vậy mà trực tiếp giết hai Thần Huyền thượng cảnh của Nộ gia.

Mà Ôn Bình thì biểu lộ lạnh nhạt nhìn ở kia, chỉ là hỏi một câu:

- Lộ thành chủ, ngươi làm như thế hẳn có chuyện tìm ta đi?

Lộ Hợi động thủ, thật ra cũng để cho hắn bớt chút phiền phức, nếu từ chối thì lại không hay cho lắm.

- Chúng ta tìm nơi khác nói đi?

- Nếu như là chuyện Tuyền Qua Đồ, vậy chờ đấu giá hội kết thúc hẵng nói, Lộ thành chủ, đến lúc đó ngươi trực tiếp đến

tìm ta là được rồi. Hai ngày này ta còn phải đi dạo ở Vân Hải chi đô, đi dạo xung quanh, không muốn nói chuyện này!

Không cần nghĩ Ôn Bình cũng biết, người của phủ thành chủ coi trọng năng lực phụ khí.

Nhưng nếu phủ thành chủ đã gián tiếp giúp Thi Hoa báo thù, hắn cũng sẽ không khó khăn chuyện hợp tác, tự mình bán cho bọn họ mấy món cũng không phải là không thể.

- Được, vậy thì chờ đấu giá hội kết thúc rồi bàn lại!

Lộ Hợi cũng không phải người có tính cách nôn nóng, lập tức gật đầu đáp ứng. Đồng thời, thầm nghĩ trong lòng: Hai ngày sau, nhất định phải lấy được nhị tinh Tuyền Qua Đồ kia.

Lộ Hợi vừa đi, phong ba cũng dần dần tan biến, người Mục gia sống sót sau tai nạn kia là cảm giác mười phần may mắn.

Lập tức thu dọn đồ đạc đi đến trung tâm Vân Hải chi đô, sau khi trở về liền bắt đầu chuẩn bị đấu giá hội diễn ra hai ngày sau.

Lần này thế nhưng là lấy nhị tinh Tuyền Qua Đồ áp trục, làm thế nào cũng không thể kém hơn buổi đấu giá trước.

Mà Ôn Bình thì mang theo đệ tử cùng Thi Hoa đi dạo khắp Vân Hải chi đô, hưởng thụ lấy phồn hoa mang đến một phen hưởng thụ khác, đồng thời cũng cho Thi Hoa thích ứng cuộc sống mới, gián tiếp nói cho nàng, nàng hiện tại tự do.

Sẽ không bị áp bách nữa.

Sẽ không lại bị người khác tùy tiện bạt tai nữa.

Có thể sống cho mình.

Khi đấu giá hội sắp khai mạc, Ôn Bình đi đến khách sạn.

Bởi vì Tuyền Qua Đồ của Chiêm Đài Thanh Huyền sắp xong.

Nhưng lần này mệnh hạch không có cho hắn niềm vui bất ngờ, Ôn Bình đẩy cửa trở ra, chỉ thấy Tuyền Qua Đồ đang thành hình.

- Tông chủ, không có nhục sứ mệnh, lại thành công!

Tuyền Qua Đồ còn không thành hình, Chiêm Đài Thanh Huyền lại mở miệng nói chuyện, một bộ muốn nói chuyện.

- Tuy nhiên, tông chủ, lần này phẩm chất cũng không tốt!

- Sao thế?

- Đã xảy ra một ít vấn đề, dẫn đến nó không có dị mạch, tăng phúc cũng không có đạt đến năm thành, chỉ có khoảng bốn thành rưỡi. Đêm nay đấu giá…

Chiêm Đài Thanh Huyền nghiêng đầu nhìn sang Ôn Bình.

Quả nhiên, biểu lộ của Ôn Bình là không quan tâm.

【VIP】 Phong

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Quả nhiên, biểu lộ của Ôn Bình là không quan tâm.

- Có thể thành công chẳng phải đã là chuyện may mắn rồi sao?

Về chuyện có thể mang đến dị mạch hay không, Ôn Bình xác thực không quá mức khao khát. Quan trọng là cải tạo, thử xem có thể lấy được năng lực đặc thù phẩm chất thượng đẳng trong Cải tạo trì hay không.

- Vâng!

Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ gật đầu.

Có thể thành công quả thật đã là chuyện may mắn.

Bà trước trước sau sau cũng mới luyện chế nhị tinh Tuyền Qua Đồ được hai lần, cả hai lần đều thành công, giống như bà đang được trời cao chiếu cố vậy. Phải biết, chế tác nhất tuyền Tuyền Qua Đồ, phải đến năm thứ mười bà mới cam đoan nhất định thành công.

Chín năm trước đó, trạng thái tốt nhất cũng là làm 10 thì thất bại 3, thời điểm kém nhất thì không phải nói.

Mười lần, ít nhất thất bại sáu lần.

- Tông chủ, sắp xong rồi!

Hắc côn khuấy động trở nên nhẹ nhàng.

Thật lâu, vòng xoáy thành hình.

Đồ thành!

Giống tám chín phần mười như Chiêm Đài Thanh Huyền đã nói, hệ thống cho ra hiệu quả tăng phúc chỉ có bốn mươi lăm phần trăm. Hơn nữa hai vòng xoáy bên trong Tuyền Qua Đồ vẫn là lam sắc, đại biểu cho không có có dị mạch.

- Thanh Huyền trưởng lão, vất vả cho ngươi rồi. Đợi sau khi trở về, liên tục trong một tuần, ngươi mỗi bữa có thể ăn hai chén cơm!

- Đa tạ tông chủ!

Ba ngày bận rộn đổi lấy đặc quyền một tuần, kiếm lời!Khoảng thời gian này mỗi bữa chỉ có thể ăn một chén, nhưng làm bà sầu chết.

Gạo kia ăn ngon thì cũng thôi, nhưng lại có thể ôn dưỡng linh thể thì thật sự khiến lòng nàng ngứa ngáy khó nhịn.

- Đưa cho ta đi!

Ôn Bình nhìn sang Tuyền Qua Đồ trên bàn.

Xem ra sau này phải kiếm một ít vật liệu để cho Chiêm Đài Thanh Huyền luyện tập, có mệnh hạch trợ giúp, đều không có cách đạt đến phẩm chất cao, nói rõ thủ pháp vẫn có một ít vấn đề. Nhưng chuyện này để sau hãy nói.

Khi Chiêm Đài Thanh Huyền đưa Tuyền Qua Đồ qua, Ôn Bình liền mang theo nó thuê một gian phòng mới.

Đóng cửa sổ lại!

Cho Cáp Cáp canh giữ ngoài cửa.

- Cải tạo!

Ôn Bình nói với hệ thống.

- Phí cải tạo: năm mươi khối bạch tinh.

- Có cải tạo hay không?

- Sao lại thành 50 khối rồi?

Hệ thống trả lời:

- Giá cải tạo nhất tinh Tuyền Qua Đồ là mười viên bạch tinh, còn giá cải tạo nhị tuyền Tuyền Qua Đồ là 50 khối bạch

tinh!

- Sao ngươi không nói sớm?

Giống như mình nghĩ, hệ thống không bao giờ tốt đẹp với hắn:

- Phải chăng còn những hạn chế khác nữa? Nói thẳng, đừng nói một nửa giữ một nửa!

- Kí chủ không cầm nhị tuyền Tuyền Qua Đồ để cải tạo, cho nên chế độ sẽ không kích hoạt. Kí chủ nghĩ không sai, bởi vì cải tạo nhị tinh Tuyền Qua Đồ cần hao phí năng lượng quá nhiều, cho nên nhị tinh Tuyền Qua Đồ mỗi bảy ngày mới có thể cải tạo một lần!

- Bảy ngày một lần… Vậy vẫn có thể chấp nhận được, chí ít một tháng có thể kiếm được bốn tấm, khấu trừ chi phí, cũng có thể kiếm thật nhiều. Xem như có tiền để sử dụng Bạo Viêm Truy Tinh Pháo của phi chu, bằng không thì pháo trên phi chu chỉ là đồ trang trí.

Hệ thống nói tiếp:

- Đồng thời, vì để tránh cho Tuyền Qua Đồ kiểu mới tràn lan rộng rãi, Kí chủ nhất định phải tuân thủ các quy tắc sau đây. Nhất tinh Tuyền Qua Đồ sau cải tạo, trong một tháng tối đa bán năm tấm. Nhị tuyền Tuyền Qua Đồ, một tháng tối đa một tấm.

- Tại sao lại ra cái quy tắc này?

- Tiến hành cải tạo nhị tinh Tuyền Qua đồ, chế độ tự động kích hoạt!

- Sớm biết vậy liền mua một chút nhất tinh Tuyền Qua Đồ đi cải tạo!

- Cho dù không có kích hoạt chế độ, làm hệ thống, cũng nên thiện ý nhắc nhở Kí chủ. Nếu như tùy ý mua bán, không có hạn chế, vậy sẽ chỉ để nó trở thành thương phẩm mà ai cũng có thể sở hữu, Tuyền Qua Đồ kiểu mới sẽ mất đi sự đặc biệt của nó, không còn là công cụ để tông môn dương danh, mà sẽ trở thành thủ đoạn để thỏa mãn tiền tài. Đây là điều không cho phép xuất hiện trong một siêu cấp tông môn!

- Hiểu rồi! siêu cấp tông môn nha…Haiza!

Mặc dù đã thích ứng quy tắc của hệ thống, nhưng Ôn Bình vẫn là chịu không được sự thống khổ khi có tiền không thể kiếm.

- Cải tạo đi, ban đêm đấu giá hội sẽ bắt đầu!

- Đang cải tạo…

Nhị tinh Tuyền Qua Đồ trong tay biến mất.

- Cải tạo thành công… Thu hoạch được năng lực đặc thù: Phong!

- Chú thích: Sau bảy ngày mới có thể cải tạo Tuyền Qua Đồ tiếp.

- Được rồi, biết rồi, cần gì phải hiện ra thông tin nhắc nhở a.

Đóng lại cửa sổ thông tin, Ôn Bình nhớ đến năng lực đặc thù vừa nhận được của Tuyền qua đồ:

- Phong? Hệ thống, đây là năng lực đặc biệt gì?

Hệ thống trả lời:

- Phong là năng lực đặc thù cao nhất trong Cải tạo trì, nếu như gia nhập trong dị mạch Tuyền Qua Đồ thì có thể mang đến năng lực điều khiển gió lốc. Nếu như là Tuyền Qua Đồ bình thường, vậy sẽ trở thành dị mạch!

- Oa! Kiếm lời!

Năm mươi viên bạch tinh đổi một cái dị mạch hoàn toàn mới, dị mạch chưa từng nghe qua!

Tuyền Qua Đồ kiểu mới đã phá vỡ bộ khung của Tuyền Qua Đồ trên thế giới này. Tấm này sinh ra một loại dị mạch hoàn toàn mới, dịch mạch ngoài ngũ hành nguyên tố, tấm Tuyền Qua Đồ này khẳng định sẽ bán ra một cái giá trên trời.

Bởi vì đây là dị mạch đầu tiên ngoài ngũ hành nguyên tố!

Nhìn xem hai cơn gió giống như vòng xoáy, nụ cười của Ôn Bình càng tươi, lập tức thu vào trong Tàng giới.

…

Màn đêm buông xuống.

Ban ngày đỉnh đầu là bạch vụ trắng ngần, đến ban đêm thì bị bầu trời nhuộm đen, cho nên ở Vân Hải chi đô là không có ánh sao. Nhưng mà ban đêm ở Vân Hải chi đô vẫn như cũ sáng ngời như ban ngày.

Dĩ vãng thì trung tâm thành là nơi náo nhiệt nhất, nhưng tối nay lại khác, tối nay bên ngoài thành náo nhiệt lạ thường.

Một số thương đội mới đến ở bên đường trông thấy một màn này thì cũng có hơi khó hiểu, khi tiếp cận phòng đấu giá Mục gia lại càng là sợ hãi thán phục liên tục. Bởi vì, mỗi một người đi qua trước mắt hắn thì cũng đều là đại nhân vật quát tháo phong vân.

- Kia là các chủ Hạo Hãn các! Thần Huyền thượng cảnh…

- Nhạc gia lão tổ! Lại là một cái Thần Huyền thượng cảnh!

- Trời ạ, ở đây đã đến hơn bảy vị Thần Huyền thượng cảnh, phòng đấu giá Mục gia đang làm gì?

Nhìn xem những đại nhân vật này đều đi vào phòng đấu giá Mục gia, bọn họ càng kinh hãi không thôi.

Lúc này, cách phòng đấu giá Mục gia hơn trăm thước, người Lưu gia đứng ở bên ngoài phòng đấu giá, sắc mặt có chút khó coi.

Bởi vì hơi phân nửa những thứ muốn bán trong đấu giá hội mấy hôm nay đều bị người bán lấy lại, mấy hôm trước còn đỡ, hôm nay mở đấu giá hội chỉ có năm món, lại còn là những thứ nhỏ nhặt không đáng tiền.

Nhìn xem những đại nhân vật kia ra vào phòng đấu giá Mục gia, Lưu Nguyên biết, ngày sau sống không nổi chính là Lưu gia bọn họ.

- Ai! Không may mà!

Sớm biết lúc trước sẽ xem thử tấm nhất tinh Tuyền Qua Đồ kia, thì bây giờ nổi danh chính là phòng đấu giá Lưu gia bọn họ rồi.

- Trở về hết đi, nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy sao?

Không có cách, chỉ có thể chuốc giận trên người hạ nhân.

Ngay lúc chuẩn bị đi trở về, trên đường chật ních người bỗng nhiên nhường ra một lối đi.

Đạp đạp đạp!

Tiếng động như thiên quân vạn mã lao lên.

Sau đó một thớt hắc sắc báo có đôi cánh thịt xuất hiện trên đường phố, tất cả mọi người liếc một cái liền nhận ra nó. Tọa kỵ của Vân Hải Thương Lam, thành chủ Vân Hải chi đô, Ám Dạ U Minh Báo.

Bạch!

Tất cả mọi người lập tức quỳ một chân xuống, chỉ có Thần Huyền cảnh mới có tư cách khom người mà không cần phải quỳ.

Vân Hải Thương Lam đi vào, lập tức khiến cho tất cả mọi người nghị luận:

- Buổi đấu giá này muốn bán cái gì vậy chứ, thậm chí cả thành chủ cũng đến. Tên béo… tráng hán hẳn là phó thành chủ Lộ Hợi đi.

Thành chủ, phó thành chủ đồng thời xuất hiện, người đi ngang nhao nhao tò mò nhìn lại.

Khi người xem càng ngày càng nhiều, một vị Thông Huyền cảnh thượng cảnh lên tiếng:

- Đừng nhìn nữa, hôm nay phòng đấu giá Mục gia chỉ cho Thần Huyền cảnh tiến vào. Phòng đấu giá Bính cấp, không ngờ điều kiện vào cửa còn cao hơn cả Giáp cấp!

【VIP】 Giá Khởi Điểm Là Một Ngàn!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngay lúc đó, Ôn Bình cũng đã ngồi sẵn ở trong bao sương số một.

Lâm Khả Vô cùng Diệu Âm đứng ở bên cạnh cửa sổ cũng đang hưng phấn, bởi vì cho đến bây giờ bọn họ chưa thấy qua nhiều đại nhân vật như thế. Đặc biệt là lúc thành chủ Vân Hải chi đô đến, bọn họ cũng phát ra tiếng cảm thán giống như những người khác.

Trải qua hai ngày quen thuộc, quan hệ giữa hai người và Thi Hoa cũng gần gũi hơn, sau khi nhìn thì kéo nàng đi xuống lầu.

Mà bọn họ vừa đi xuống lầu, mọi người liền chỉ trỏ bọn họ, nghị luận không thôi, cũng biết bọn họ là người của Bất Hủ tông. Nhưng mà, những người này còn đang yên tĩnh nghe cố sự do Mục Thiên chế ra.

Bọn họ đều cho rằng mấy người Lâm Khả Vô cũng là đi theo tông chủ Bất Hủ tông tu hành Tuyền Qua Đồ, dù sao tông môn tàn lụi, cũng chỉ còn dư lại chế tác Tuyền Qua Đồ còn có thể học. Cho nên mọi người cũng đi đến chào hỏi rất tự nhiên.

Không vì cái gì khác, chỉ vì để làm quen.

Thi Hoa nhìn nguyên một đám đại nhân vật này đến chào hỏi mình, nội tâm của nàng dần dần xuất hiện một chút rung động khác lạ. Cũng bởi vì như thế này nên ý nghĩ không muốn trở lại Thương Ngô thành của nàng mỗi lúc một tăng thêm.

Lúc nàng rời khỏi Bất Hủ tông, chính là thời điểm Ôn Bình khó khăn nhất, bây giờ đi về, trong lòng nàng sẽ có sự khó

chịu.

Với nàng, lựa chọn tốt nhất chính là tìm một chỗ bắt đầu lại từ đầu. Chờ đợi bản thân trưởng thành, ngày sau có thể trợ giúp cho Ôn Bình.

Nhưng mà, lúc này Thi Hoa nghĩ như thế nào thì Ôn Bình cũng không biết, sự chú ý của hắn đang dành cho lần bán đấu giá này.

Rất nhanh, đấu giá hội chính thức bắt đầu.

Nhị tinh Tuyền Qua Đồ của Ôn Bình vẫn như cũ là đồ vật áp trục, mà đấu giá hội bắt đầu, đã thấy nhiệm vụ chậm chạp nhắc nhở thành công, hắn liền lập tức mở ra giao diện nhiệm vụ, muốn nhìn xem tiến độ.

- Nhiệm vụ lịch lãm - Lưu danh bên ngoài.

- 87555/100000.

- Làm sao còn thiếu hơn một vạn?

Không nên a, Vân Hải chi đô lớn như thế, để mười vạn người biết được Bất Hủ tông hẳn là sẽ không khó khăn bao nhiêu đi.

- Xem ra truyền miệng nơi đó xảy ra vấn đề, đoán chừng cố sự càng truyền thì càng biến chất!

Mười người truyền tin tức như thế, lúc đến người cuối sẽ trở thành phiên bản khác người đầu tiên nói. Đoán chừng hơn mười vạn người truyền miệng cho nhau này, đến sau cùng thì cố sự Mục Thiên chế ra có thể đổi thành nhân vật lẫn cố sự khác biệt.

Tuy nhiên, kết quả này Ôn Bình cũng có thể tiếp thụ, thiếu một vạn người, kết thúc đợt đấu giá này hẳn là sẽ đủ.

Phong thuộc tính dị mạch!

Độc nhất vô nhị giống như năng lực phụ khí.

…

Vân Hải Thương Lam ngồi ở trong bao sương, ánh mắt nhìn phía dưới, hắn không có hứng thú đối với những thiên tài

địa bảo, công pháp, mạch thuật các loại ở dưới kia. Hắn chỉ là nhìn xuống phía dưới, tìm xem đối thủ cạnh tranh của đợt đấu giá lần này.

- Vật đấu giá tiếp theo, một phần nhị tinh Tuyền Qua Đồ chế tác bởi Khuê đại sư đến từ Bách Tông Liên Minh. Phẩm chất cao, tăng phúc đạt đến năm thành, mang đến Mộc thuộc tính dị mạch đặc biệt… Các vị, nhị tinh Tuyền Qua Đồ, hiếm có… Giá khởi điểm 500 viên bạch tinh, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 10 viên bạch tinh!

Mục Nguyệt tay cầm chùy nhìn chung quanh, chờ mong người đầu tiên ra giá.

Nàng cũng là lần đầu tiên đấu giá vật đắt như thế, cho nên cũng rất kích động.

Sự xuất hiện của nó, cũng để cho phía dưới náo nhiệt hơn.

Khuê đại sư, đây chính là vị nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng duy nhất của Minh Kính hồ, làm ra Tuyền Qua rất khó thấy lấy ra bán.

Mặc dù bọn họ đến đây đều vì vật sau cùng, thế nhưng nửa đường gặp phải thứ tốt cũng phải bắt lại.

- 550 viên!

Nửa ngày, có người ra giá.

Có người đầu tiên thì lập tức sẽ có người thứ hai, người thứ ba…

Cuối cùng, một Thần Huyền thượng cảnh mở miệng:

- Vân Hải thành chủ hôm nay cũng đến, lão phu tự nhận không có nhiều bạch tinh để đoạt được thứ sau cùng. Nhị tinh Tuyền Qua Đồ này cũng là do đại sư chế ra, Phùng Ba ta muốn giá 700 khối bạch tinh!

Nhị tinh Tuyền Qua Đồ, bình thường cũng bán khoảng 700 khối bạch tinh.

Mà nghe hắn nói như thế, rất nhiều người tiếp tục chơi nâng giá.

Bởi vì bọn họ tự nhận không đoạt lại Vân Hải Thương Lam.

Nhưng mà, trừ Phùng Ba, không có một vị Thần Huyền thượng cảnh nào ra giá cho nó.

Cơ Lương Bình ngồi trên lầu hai, cười một tiếng:

- Gia hỏa này, tự bán còn tự nâng… Bán nhị tinh Tuyền Qua Đồ đến đoạt Tuyền Qua Đồ sau cùng, xem ra gia hỏa này đang muốn liều với Vân Hải Thương Lam một phen!

Đáng tiếc, chính hắn đánh giá thấp người đến hôm nay, trên người tổng cộng cũng chỉ có tám trăm khối bạch tinh, đoán chừng là mua không nổi Tuyền Qua Đồ cuối cùng nha.

Ngay khi hắn nhìn xem nhị tinh Tuyền Qua Đồ bị người mua đi, Ôn Bình đi ra bao sương.

- Ôn tông chủ sao lại ra làm gì?

Hắn tưởng là Ôn Bình một mực muốn ở bên trong bảo trì thần bí.

Ôn Bình xuất hiện khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người dồn dập nhìn qua hắn. Lúc trông thấy Ôn Bình không ngờ lại trẻ như thế, ai cũng cho rằng hắn là đệ tử Bất Hủ tông.

- Đến, người của Bất Hủ tông xuất hiện!

- Vật áp trục sắp ra!

- Hắc hắc!

Nhiều tên Thần Huyền thượng cản xoa xoa bàn tay, liền đấu giá một món đồ như thế, đều muốn đạt được.

Sau khi Ôn Bình đứng trước sân khấu đấu giá, Mục Nguyệt đẩy vật sau cùng ra, cũng xốc vải vàng phủ ở trên lên.

Thế nhưng khi đám người ngưng mắt nhìn lại, đều ngây ngẩn cả người.

Vòng xoáy như thế nào là loại bộ dáng này?

Giống… giống như gió.

Vân Hải Thương Lam bây giờ đứng lên, đứng ở rìa bao sương, nhìn chằm chằm Tuyền Qua Đồ, thì thầm:

- Ra…

Ôn Bình cầm Tuyền Qua Đồ lên , nói:

- Hôm nay là kiện Tuyền Qua Đồ cuối cùng mà Bất Hủ tông ta bán ở đây, một kiện nhị tinh Tuyền Qua Đồ, cũng chính là nhị tuyền Tuyền Qua Đồ như mọi người đã nói. Vật này do nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng của Bất Hủ tông chúng ta dốc sức chế tạo ra, tăng phúc có thể đạt đến bốn thành rưỡi!

- Không phải phẩm chất cao?

- Cái này…

- Còn không bằng cả đồ do Khuê đại sư làm ra?

Phẩm chất cao tăng phúc năm thành, mặc dù Tuyền Qua Đồ đang giới thiệu này kém một chút, thế nhưng ở Thần Huyền cảnh, nửa thành này sẽ bị phóng lớn, trực tiếp cải biến thắng bại, sinh tử. Vật áp trục hẳn không thể chỉ có như thế đi?

Bởi vì có vết xe đổ, không có ai dám phát ra tiếng nghi ngờ.

Cho dù là ngờ vực vô căn cứ, vậy cũng giấu ở trong đầu.

Ngắm nhìn bốn phía vài lần, Ôn Bình mở miệng:

- Thế nhưng, tấm nhị tuyền Tuyền Qua Đồ do Tuyền Qua thần tượng của Bất Hủ tông chúng ta chế ra, mang đến cho người sử dụng chính là một loại dị mạch hoàn toàn mới: Phong!

- Cái này…?

Một đám Thần Huyền cảnh lập tức ngây ngẩn cả người, giật mình ở kia, chìm trong kinh hãi. Dị mạch, luôn luôn quanh quẩn trong ngũ hành nguyên tố, chưa từng xuất hiện qua những chủng loại dị mạch khác. Mà bây giờ, một vị Tuyền Qua thần tượng vậy mà tạo thành Phong thuộc tính dị mạch Tuyền Qua Đồ.

So sánh khập khiễng này càng thêm trân quý!

Tất cả mọi người lập tức liền trở nên nóng rực, rối rít chờ Ôn Bình báo ra giá khởi điểm.

Tì vết bốn thành rưỡi không còn sót lại chút gì.

Bởi vì xuất hiện Phong thuộc tính dị mạch, đại biểu xuất hiện phương thức chiến đấu mới.

Vân Hải Thương Lam nghe được câu nói đó của Ôn Bình, trên mặt lộ ra ý cười, trực tiếp mở miệng:

- Lão phu ra giá bảy trăm khối bạch tinh, liền lấy nó làm giá khởi điểm đi!

- 700…

Đám người hút ngụm khí lạnh.

Mục Thiên nghe được cái giá khởi điểm này, lập tức vui mừng:

- Đây là giá khởi điểm đến cả Giáp cấp phòng đấu giá cũng không có đi?

Chuyện này thật ra còn không tính là gì.

Khuê đại sư chế ra phẩm chất cao cũng chỉ ngang giá khởi điểm của nó!

Nếu như chuyện này truyền đi thì sẽ tạo nên oanh động cỡ nào.

Nhưng mà, lúc này Ôn Bình mở miệng:

- Phong thuộc tính dị mạch Tuyền Qua Đồ, giá khởi điểm, một ngàn viên bạch tinh!

Nghe được câu này, Vân Hải Thương Lam ngây ra một lúc, bật cười:

- Khẩu vị của gia hỏa này thật lớn, vật có thể sản xuất hàng loạt, vậy mà nói ra giá khởi điểm cao như thế. Lần này, người có thể mua quả thật không nhiều lắm!

Những Thần Huyền thượng cảnh kia, khẳng định là không bỏ ra nổi nhiều bạch tinh như thế.

Bọn họ cũng chỉ có thể chờ Bất Hủ tông bán ra Tuyền Qua Đồ ở lần tiếp theo.

Cái này, hắn quyết định được!

Nhưng mà, lúc này Ôn Bình lại mở miệng,:

- Các vị, Tuyền Qua Đồ này chỉ có một tấm, tương tự, Bất Hủ tông chúng ta cũng chỉ đến Vân Hải chi đô một lần. Nếu như các ngươi muốn mua nữa, ngày sau liền xem duyên phận đi!

【VIP】 Tuyền Qua Đồ Giá Trên Trời

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nhưng mà, lúc này Ôn Bình lại mở miệng:

- Các vị, Tuyền Qua Đồ này chỉ có một tấm, mà Bất Hủ tông chúng ta cũng chỉ đến Vân Hải chi đô một lần. Nếu như các ngươi muốn mua nữa, ngày sau liền dựa vào cơ duyên đi!

Ý tứ rất rõ ràng, nếu như hôm nay ngươi không mua, sẽ không có cơ hội khác.

Nếu như là những người khác nói loại lời này, bọn họ là không tin, thế nhưng là đặt trên người Bất Hủ tông, bọn họ không thể không tin. Bởi vì Bất Hủ tông quá thần bí, thần bí đến mức bọn họ nghe đến chuyện này liền đi điều tra qua nhưng lại không tra ra được gì.

Trong biên chế của Bách Tông Liên Minh, căn bản không có cái tên Bất Hủ tông.

Phải biết, tại Thiên Địa hồ, thế lực có dũng khí không gia nhập Bách Tông Liên Minh cũng rất cường đại, nó không cần phải cùng người khác ôm thành đoàn. Mà Bất Hủ tông là tông môn tàn lụi, tông chủ có được nhị tinh Tuyền Qua thần tượng, khẳng định có đại thế lực ngấp nghé, vậy tất nhiên cần phải tìm Bách Tông Liên Minh che chở.

Thế nhưng là, không tra được bất cứ tin tức gì liên quan đến Bất Hủ tông.

Bởi vậy có thể thấy được, Bất Hủ tông đến từ bên ngoài ba hồ.

Câu này mới nói ra, Phùng Ba xuất thủ, hắn mới bán một kiện nhị tinh Tuyền Qua Đồ, có tiền nhất:

- Một ngàn lẻ mười khối bạch tinh!

Mặc dù chỉ là tăng thêm 10 khối bạch tinh, thế nhưng lần này đã đốt nóng cả đấu giá hội.

Lục tục ngo ngoe bắt đầu có người cố ý nâng giá.

Chỉ dùng mười mấy hơi thở, giá đã cao đến 1300 viên bạch. Sáng tạo ra kỷ lục cao nhất ở Vân Hải chi đô mấy chục năm nay. Lần trước bán chính là một bản Huyền cấp thượng phẩm công pháp, cho nên mới có kỷ lục cao như thế.

Nhưng mà nhị tinh Tuyền Qua Đồ lại khác hẳn.

-Đại ca, chúng ta không xuất thủ sao?

Lộ Hợi ở một bên chờ đến có chút nóng ruột.

- Cái này đã càng ngày càng cao!

- Không sao cả, sẽ có điểm ngừng. Một ngàn ba trăm khối bạch tinh, đã là tất cả vốn liếng mà tam tinh cự đầu cấp thế lực có thể lấy ra. Lại thêm nữa, coi như mua được Tuyền Qua Đồ phong thuộc tính này, cũng sẽ khiến cho tông môn của kẻ đó thương gân động cốt. Một tông môn không có bạch tinh để chi tiêu, tốc độ bị xâm chiếm dần dần sẽ rất nhanh!

Vân Hải Thương Lam mỉm cười, quả nhiên, tốc độ ra giá bắt đầu chậm lại.

Nguyên bản sau khi người trước hô lập tức sẽ có người thứ hai cố tình nâng giá, bây giờ biến thành luôn luôn đến lúc gõ chùy mới có người tăng giá.

Những người ngồi ở lầu một kia, chỉ có thể nói xem cảm thán.

Bọn họ còn tưởng rằng bản thân có thể nhúng một tay, thật không nghĩ đến quá khó nhúng tay.

Cơ Lương Bình nhìn xem một màn này, không khỏi ngượng ngùng cười một tiếng, dứt khoát nằm xuống, gọi thị nữ ở bên cạnh đến đấm bóp chân:

- Xem ra, tám chín phần mười là vật của phủ thành chủ… Nhưng mà người trong bao sương thứ bảy kia là ai?

Nghĩ đến đây, Cơ Lương Bình chợt ghé mắt nhìn lại.

Số bảy ở phía đối diện hắn.

Đáng tiếc, nếu như người ở bên trong không đến gần cửa sổ, hắn căn bản nhìn không thấy.

Người ở trong đó cũng giống như Vân Hải Thương Lam, không có ra giá.

Đúng lúc này, Vân Hải Thương Lam mở miệng:

- 1500 khối bạch tinh!

Toàn bộ sàn bán đấu giá lập tức lặng ngắt như tờ.

- Được rồi!

- Haiza1

Đến lúc này, Phùng Ba cũng không giơ lên nữa, hắn có gia sản hơn 1500 bạch tinh, bởi vì vừa bán một tấm nhị tinh Tuyền Qua Đồ hơn 700 bạch tinh. Thế nhưng là, lại tăng thêm, Vân Hải Thương Lam khẳng định sẽ tăng theo.

Hắn tối đa lại cũng chỉ thêm được 100 khối bạch tinh nữa mà thôi, mà Vân Hải Thương Lam y nguyên có thể tiếp tục, cho nên vẫn là không nên làm chuyện vô ích, không lấy được Tuyền Qua Đồ không nói, ngược lại đắc tội Vân Hải Thương Lam.

-Thành giao!

Đông!

Giải quyết dứt khoát.

Tất cả mọi người trong phòng đấu giá đều đứng dậy vỗ tay, chúc mừng Vân Hải Thương Lam có thể mua được nó, đồng thời cũng vì bản thân mà tiếc hận.

- Chuồn thôi!

Ôn Bình cười một tiếng, chuẩn bị đi ra cửa bên cạnh bàn đấu giá rời đi.

Chuyến này kiếm bộn rồi.

Gần hai ngàn bảy trăm khối bạch tinh bay vào túi, khá giả từ đây.

Với những người khác, hôm nay có thể ghi vào sử sách Vân Hải chi đô, mặc kệ là ở phương diện nào.

Nhưng bọn họ vẫn ôm hi vọng với Tuyền Qua Đồ.

- Chậm đã, bằng hữu, chúng ta cũng muốn mua một tấm Tuyền Qua Đồ. Không biết các hạ khi nào lại đến Vân Hải chi đô?

Phùng Ba trước tiên mở miệng:

- Nếu như các hạ không tiện, có thể nói chỗ để ta đến mua!

- Đúng vậy!

- Bằng hữu, chúng ta quả thực cũng muốn mua!

- Chúng ta có thể trở về kiếm tiền, Vân Hải thành chủ có thể mua giá 1500 khối bạch tinh, chúng ta cũng có thể mua giá 1500 khối bạch tinh!

Lại là một người hô lên giá cao đến 1500 khối bạch tinh.

Giá này đã cao gấp đôi giá của nhị tinh Tuyền Qua Đồ, hoàn toàn đủ mua hai tấm nhị tinh Tuyền Qua Đồ.

Đối mặt với những thanh âm huyên náo này, Ôn Bình nhàn nhạt trả lời:

- Có lẽ tháng sau, có lẽ nửa năm sau!

Tóm lại, phải đợi lúc hắn nghĩ đến Vân Hải chi đô.

Ngươi nâng giá lên gấp đôi cũng vô dụng.

Chính là không bán được.

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp đi hậu trường, bàn giao Mục Thiên vài câu, liền rời khỏi phòng đấu giá. Vân Hải Thương Lam phái người đi tìm, nhưng mà vẫn như cũ vồ hụt, rơi vào đường cùng, Vân Hải Thương Lam chỉ có thể về phủ thành chủ trước lại nói.

- Lộ Hợi, ngươi đi tìm hắn, hắn không phải hứa hẹn gặp ngươi một lần sao?

Lộ Hợi khẽ gật đầu:

- Đại ca, yên tâm đi, ta đã sớm an bài!

- Ừm, ngươi lo chuyện này, ta muốn trở về thử xem Tuyền Qua Đồ Phong thuộc tính này!

Phong a, hắn không dám nghĩ, loại dị mạch này là dạng gì. Nhưng do hắn đã có dị mạch bẩm sinh, cho nên không thể dùng.

Vật này nhưng thật ra là mua cho con trai mình.

Đây cũng là món quà tốt nhất trên đời này đi?

Mà khi đấu giá hội kết thúc, tin tức nháy mắt lan tràn khắp Vân Hải chi đô.

Một phần nhị tinh Tuyền Qua Đồ, đánh ra giá trên trời một ngàn năm trăm khối bạch tinh, phá vỡ kỷ lục của phòng đấu giá Giáp cấp. Đồng thời, cũng thay đổi thủ tục mua bán nhị tinh Tuyền Qua Đồ ở cấp cao nhất, hoàn toàn xứng đáng trở thành truyền thuyết.

Tin tức này, giống như là bom nổ dưới nước, không ngừng gây oanh động khắp Vân Hải chi đô, danh tiếng của Bất Hủ tông cũng chầm chậm lan rộng sức ảnh hưởng.

Ngay tại rạng sáng ngày thứ hai, Ôn Bình vừa tỉnh dậy, liền nghe được tiếng hoàn thành nhiệm vụ vang lên bên tai.

Mà lúc này đây, Mục Thiên cũng tìm tới cửa.

Tuyền Qua Đồ cầm trong tay hôm qua lại bán đi được một ngàn năm trăm khối bạch tinh, vẫn như cũ, một chút phí thủ tục cũng không thu.

- Ôn huynh đệ, có thể hỏi thăm một chuyện được không? Lần sau ngươi đến Vân Hải chi đô là khi nào!

Từ tối hôm qua sau khi kết thúc đấu giá hội, năm sáu vị Thần Huyền thượng cảnh đến gặp hắn, yêu cầu hắn hỏi thăm.

Chỉ cần dò nghe, ngày sau gia tộc bọn họ muốn đập bán đồ, liền đến nơi này!

Một cái tam tinh đại thế lực hợp tác, đủ để nâng phòng đấu giá Mục gia lên Giáp cấp, mà nhiều như thế, phòng đấu giá Mục gia nói không chừng sẽ trở thành phòng đấu giá lớn nhất Vân Hải chi đô.

Trong lúc Mục Thiên hỏi, rất không khéo, vừa vặn gặp phải Lộ Hợi cũng đến tìm Ôn Bình, câu hỏi của Mục Thiên vừa vặn vang lên bên tai của hắn.

Hắn xông đến trước mấy bước, thân thể tròn vo kém chút đè gãy cầu thang.

- Ôn huynh đệ… Ngươi lần trước nói tốt lắm, sau khi đấu giá kết thúc sẽ nói chuyện với ta. Vấn đề của hắn cũng chính là vấn đề của ta. Nhưng ta còn phải thêm một vấn đề, có thể chế riêng giúp phủ thành chủ chúng ta một nhóm phụ khí Tuyền Qua Đồ được không. Bạch tinh ngươi tùy tiện ra giá, phủ thành chủ ta cấp nổi

Lộ Hợi, bộ dáng đại gia lắm tiền nhiều của.

Ôn Bình thấy thế cũng không có biểu lộ dư thừa.

- Không có định chế. Nếu như muốn mua Tuyền Qua Đồ, vậy thì chờ một tháng về sau!

Hệ thống đã ra quy định, hắn cũng không có cách:

- Hơn nữa ta cũng không thể cam đoan, tháng sau sẽ bán cho các ngươi Tuyền Qua Đồ phụ khí hay không!

【VIP】 Trở Về

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chuyện này một tháng nữa lại nói!

Nói xong, Ôn Bình chuẩn bị rời đi.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, tiếp tục ở lại đây cũng không có tác dụng gì. Tản bộ một vòng, trở về tiếp nhận thể hồ quán đỉnh, lại tìm một nơi yên tĩnh nhận lấy ban thưởng tăng lên cảnh giới… Nếu như mệnh hạch có thể lắc lư một cái.

Cho mình ban thưởng gấp đôi, vậy hắn coi như là Thần Huyền cảnh.

Lúc này, bọn người Cơ Lương Bình trong phòng khách sạn đi ra.

- Thi Hoa, đi, trở về thôi!

Ôn Bình nói xong, trực tiếp kéo Thi Hoa đi xuống dưới.

Nhìn bóng lưng Ôn Bình rời đi, hai người Lộ Hợi không đi theo, nhưng mà Lộ Hợi lại hỏi một câu luôn muốn hỏi:

- Ôn huynh đệ, không biết ngươi đến từ hồ nào, thế lực nào?

- Ngươi thử đoán xem!

Ôn Bình để lại một câu nói, biến mất trong biển người.

Ôn Bình vừa đi, hai người Lộ Hợi cũng không cảm thấy quá thất vọng, một tháng mà thôi, bọn họ vẫn chờ được.

Thứ tốt không sợ phải chờ!

Lại nói Ôn Bình, lúc mang bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền đi đến lối ra Vân Hải chi đô, hai nam nhân từ trong ngõ

hẻm đi ra.

Nhìn bóng lưng của Ôn Bình, sau đó nói chuyện với nhau.

- iềm vui ngoài ý muốn a!

- Đúng vậy, không nghĩ đến phía sau Bất Hủ tông lại còn có Tuyền Qua thần tượng bực này, khó trách có thể giết bọn người Nam Cung Vấn Thiên!

Lại nói tiếp một câu, hai người cùng ngày liền rời đi Vân Hải chi đô.

Mà mt bên khác, Ôn Bình mang theo một đoàn người vừa chơi vừa đi.

Đang đi, bỗng nhiên nhìn thấy một nam một nữ, nhưng mà, người nam vóc dáng giống nam nhưng lại có gương mặt của nữ. Mắt hạnh mày ngài, răng trắng môi hồng, lúc nhìn người phi thường ôn nhu. Mà nữ nhân ở phía đối diện, lại cực kỳ tương phản.

Nữ nhân là mày rậm mắt to, thô cuồng đến cực điểm.

Nương theo đối thoại của hai người , người chung quanh đều đang cười.

- Lão công!

- Lão bà!

Chỉ là hô một tiếng như thế, liền khiến cho những người vây xem cười to vang dội.

Diệu Âm lôi kéo Thi Hoa cùng Lâm Khả Vô xâm nhập trong đám người, nhìn hai người, phấn khích không thôi, càng không ngừng vỗ tay khen hay.

Ôn Bình cũng đến gần, đang nhìn hai người đối thoại vui vẻ, Cơ Lương Bình nói chuyện:

- Ôn tông chủ, đây là thứ mà chỉ Vân Hải chi đô mới có. Hoán Kiểm Hí, mang lên một cái vòng trắng đặc chế, liền có thể hoán đổi mặt với người đối diện trong một khắc!

- Thú vị!

Quả nhiên, thiên địa to lớn, không thiếu thứ lạ mà.

- Đúng rồi, vòng trắng kia là gì?

- Không biết, người hát Hoán Kiếm Hí, cũng là thủ nghệ gia truyền. Nhưng mà bọn họ làm vòng trắng bán, cũng không giấu…

Cơ Lương Bình chỉ tay đến phía một đứa bé trai ở bên đoàn người, quả nhiên, trong tay đứa bé đang nắm lấy một chiếc vòng trắng.

Đầu người lớn như thế, hơi trong suốt, Lâm Khả Vô bây giờ cũng nghe được người bên ngoài giải thích, đang ở kia hỏi thăm giá cả.

- Tiểu tử, bán thế nào?

- Một viên bạch tinh một đôi!

- Mua, cho ta thêm mấy đôi!

Lâm Khả Vô nghĩ đến, mang về cho các sư huynh sư đệ giải trí.

Phương tiện kiếm cơm cũng bán, người biểu diễn này thật đúng là đặc biệt.

Ôn Bình nghiêng đầu, nhìn sang bọn người Lâm Khả Vô.

Lâm Khả Vô đang mua vòng trắng, Diệu Âm cũng đang hỏi vòng trắng là làm từ gì, chỉ có Thi Hoa ở đó có vẻ buồn bực.

Ôn Bình chợt muốn đi qua, hỏi thăm Thi Hoa, mà Cơ Lương Bình lại nói:

- Ôn tông chủ, không cần… Ta biết nàng đang suy nghĩ gì. Nàng không muốn đi theo ngươi về Thương Ngô thành!

- Vì sao?

- Nàng là một hài tử tự cường, cảm thấy có lỗi với ngươi, được ngươi cứu, lại thiếu ngươi ân tình, cho nên nàng rất muốn trả… Nếu ở bên cạnh ngươi, sẽ chỉ chịu ân trạch của ngươi, không trả nổi!

- Cho nên…

Ôn Bình đoán chừng Thi Hoa tối hôm qua tìm Cơ Lương Bình hàn huyên thật lâu.

Cơ Lương Bình trả lời:

- Cho nên, ta sẽ thu nàng làm đệ tử. Để nàng sau này theo ta tu hành, ở chỗ ta, ngươi cũng có thể yên tâm.!

- Ta biết ngay!

Thật ra, Ôn Bình đã sớm dự liệu được tất cả mọi thứ.

Lúc trước, Kháo Sơn tông hủy diệt, nàng hẳn là ở trong võ quán, cho nên trốn qua một kiếp.

Thế nhưng là nàng lựa chọn rời đi, mà không phải đầu nhập vào hắn.

Hiện tại, vẫn là dạng này…

Nữ nhân tự cường, thật đúng là khó nắm bắt.

- Được rồi, vậy để nàng đi theo ngươi đi!

Ôn Bình nói xong, lập tức lấy ra một viên Tàng giới, nhét bản Huyền cấp công pháp, cùng mấy quyển Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật, ngoài ra còn một trăm viên bạch tinh ở bên trong:

- Cơ viện trưởng, thay ta giao cho nàng đi, ta đưa cho nàng… Đoán chừng nàng cũng sẽ không nhận!

- Được!

Cơ Lương Bình khẽ gật đầu.

- Được, vậy ta liền đi!

Ôn Bình vừa nghiêng đầu, nói với Chiêm Đài Thanh Huyền ở một bên:

- Thanh Huyền trưởng lão, giúp ta đi lôi hai gia hỏa kia lại. Chơi mãi không dừng!

Cứ như thế, hai người tên Bình mỗi người đi một ngả.

Cơ Lương Bình mang theo Thi Hoa đi, lúc chia tay Ôn Bình, hai người đều phất tay từ biệt.

Không nói quá nhiều.

Thế nhưng Thi Hoa thầm thề trong lòng, tương lai nhất định phải trở thành cường giả trên Thần Huyền, như thế mới có thể chân chính đứng ở bên cạnh Ôn Bình. Trợ giúp hắn, bảo hộ hắn, giúp hắn đánh hạ tất cả địch nhân.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, Vân Hải chi đô, vậy mà bắt đầu nhỏ mưa xuống.

Mưa phùn mông lung khiến cho Vân Hải chi đô có một loại cảm giác buồn phiền.

…

Hai ngày sau, Ôn Bình mang theo hai người Lâm Khả Vô dạo quanh hết Vân Hải chi đô, hai người Lâm Khả Vô mua một đống đồ vật, cũng là một số đồ chơi chỉ có ở Vân Hải chi đô. Thế nhưng đều không thú vị như Hoán Kiểm Hí.

Sau đó, trải qua hai ngày rưỡi trên phi chu, Ôn Bình vững vàng trở lại Thương Ngô thành, hạ xuống trên Nhiễu sơn.

Lúc này là ban đêm, tất cả mọi người đang ôn lại "Tru Tiên", sau khi nghe thấy động tĩnh, lập tức ra khỏi Quan ảnh thất.

- Tông chủ, đừng vạch trần chúng ta!

Lâm Khả Vô, Diệu Âm mang ngay lên vòng trắng, sau đó hạ phi chu.

Tiếp đó, Diệu Âm ẩn ý đưa tình mà nhìn xem Vân Liêu, nhưng mà gương mặt lại là của Lâm Khả Vô, trông quỷ dị vô cùng.

- Cái quỷ gì?

Dương Nhạc Nhạc bị giật nảy mình:

Diệu Âm sư muội, có ma a, dáng người còn đó a, sao mặt lại phế như thế? Oa, ta lần đầu tiên thấy được nàng trực diện nhìn Vân trưởng lão!

Vân Liêu lập tức tằng hắng một tiếng, không biết nên nói cái gì.

Sau đó, Lâm Khả Vô đi đến, dùng mặt của Diệu Âm kề gần Tần Mịch, sau đó thấp giọng nói: -Thiếu gia, ta xoa bóp lưng cho ngươi đi… Thiếu gia, có muốn ta xoa bóp vai giúp ngươi hay không!

- Cút!

Tần Mịch nổi da gà chạy khỏi chỗ, lập tức giận mắng một tiếng.

Trong tiếng cười vang của Lâm Khả Vô cùng Diệu Âm, Ôn Bình thu phi chu vào trong tầng hầm ngầm.

Sau đó, cùng đám người hàn huyên vài câu rồi trở lại Thính Vũ các.

- Hệ thống, tiếp nhận ban thưởng!

- Thể hồ quán đỉnh, tiếp nhận thành công!

- Ngẫu nhiên giải tỏa khu vực kiến tạo… Giải tỏa thành công, ra địa bàn mới sau Nhiễu sơn!

- Đang tiếp nhận thăng cấp cảnh giới, có muốn sử dụng Mệnh Hạch ngay không?

- Sử dụng!

Ôn Bình tháo dây chuyền Mệnh Hạch ở cổ ra, sau đó lắc nhẹ.

Tử sắc thủy tinh tản mát ra vầng sáng đặc biệt.

Rồi sau đó động.

Thanh âm của hệ thống lập tức quanh quẩn ở bên tai:

- Mệnh hạch lắc lư, cảnh giới tăng lên gấp bội, phải chăng hiện tại phát ban thưởng?

- Phát!

Dứt tiếng, Ôn Bình cảm giác giống như có dương quang phổ chiếu ở trong lòng.

【VIP】 Lắm Thứ Phải Tiêu Tiền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Dứt tiếng, Ôn Bình cảm giác giống như có dương quang phổ chiếu ở trong lòng.

Loại cảm giác này trực tiếp hóa thành dòng nước ấm đặc biệt chảy xiết, giống như cá đang bơi trong kinh mạch, rốt cục đi đến một địa phương , Sung Doanh mạch môn ở cổ tay phải, xông thẳng đến tấm màn ngăn cách nửa bước Thần Huyền kia.

Ngăn cách vừa bị phá tan, dòng nước ấm không trừng tràn vào trong Sung Doanh mạch môn, nhanh và nhiều hơn lần Ôn Bình đột phá Thông Huyền cảnh, không, phải nói nhanh hơn gấp mười, thậm chí mấy chục lần. Hắn chỉ biết là một canh giờ sau mở mắt, Sung Doanh mạch môn đã bão hòa, mà sau quá trình bão hòa chính là mở mạch!

Đột nhiên, một đoàn vòng ánh sáng trắng khuếch tán.

Ôn Bình đưa tay, phịch một tiếng, vang lên thanh âm mở mạch.

Mạch môn thứ hai xuất hiện!

Một cái dị mạch mạch môn màu trắng nhấp nhô trên tay phải của Ôn Bình, tản ra từng vòng ánh sáng màu trắng nhạt rất có quy luật.

Tay trái một cái bạch sắc mạch môn, tay phải một cái bạch sắc mạch môn, lúc giang tay ra liền cảm giác khác hẳn ngày xưa.

Hắn thậm chí có một loại cảm giác, có thể sử dụng nắm đấm đánh chết một tu sĩ Thần Huyền cùng cảnh.

Đương nhiên, cũng có thể do mới đột phá nên mới có cảm giác dư lực như vậy.

- Thần Huyền cảnh!

Khóe miệng Ôn Bình khẽ hiện ra ý cười, nếu như không phải biết bản thân còn tỉnh táo, hắn còn tưởng rằng đang nằm mơ.

- Song mạch môn đem lại cảm giác liền khác trước, thực lực chí ít tăng gấp mấy lần!

Hắn muốn đi kiểm tra thực lực của mình một chút, thế nhưng là phát hiện đẳng cấp của Sân hung thú thí luyện dường như không theo kịp tu vi của bản thân.

- Xem ra, đã đến lúc phải thăng cấp Sân Hung thú thí luyện rồi, tốt nhất là thăng cấp đến mức Trấn Nhạc cảnh. Bằng không cũng không tìm ra người kiểm nghiệm được thực lực của ta!

Dù sao hiện tại hắn cũng không thiếu tiền, bạch tinh tùy tiện tiêu xài.

Rốt cục trở thành người có tiền, cảm giác này cũng thực không tệ lắm.

Hệ thống lên tiếng:

- Liên tục thăng cấp ba lần, tốn hai trăm khối bạch tinh, sân thí luyện sẽ tăng lên đến 10 gian, đồng thời, thay đổi thực lực của hung thú thí luyện thành Trấn Nhạc cảnh. Kí chủ muốn tiến hành thăng cấp?

- Đúng rồi, có thể sử dụng mệnh hạch sao?

- Có thể, thế nhưng tốt nhất kí chủ không nên sử dụng mệch hạch cho việc này, bạch tinh thì có thể kiếm lại, mệnh hạch lãng phí một lần, giá trị của nó không thể đo lường!

- Được được được, nghe ngươi. Phải rồi, giúp ta thăng cấp Lưu Vân Giáp của phi chu một chút, ta đã hoàn thành ba lần nhiệm vụ du lịch!

Lưu Vân Giáp nhất định phải thăng cấp, bởi vì đây chính là sự khác biệt giữa Thần Huyền thượng cảnh và Trấn Nhạc

cảnh.

Nếu có nửa bước Trấn Nhạc nhảy ra công kích phi chu, phi chu hiện tại sẽ không chịu nổi lực lượng của đối phương.

- Thăng cấp Lưu Vân Giáp, cần một trăm khối bạch tinh!

- Thăng cấp!

Chỉ hai câu thôi nói đã ra đi ba trăm khối bạch tinh.

Sân hung thú thí luyện, sau năm ngày sẽ hoàn thành ba lần thăng cấp, sau khi thăng cấp, cái trước không có thay đổi gì, vẫn như cũ là mỗi ngày năm kim tệ, Chiến cảnh mỗi một lần một trăm kim tệ. Tuy nhiên, giá của sân thí luyện cao cấp lại tăng thẳng lên một viên bạch tinh một ngày.

Cái trước mở rộng thành năm gian, cái sau cũng là như thế.

Tiến độ thăng cấp Lưu Vân Giáp cũng không tệ, trực tiếp liền thăng cấp thành công.

- Cứ như thế, phi chu liền có được lực phòng ngự đến cả Trấn Nhạc cảnh cũng không phá được!

Nghĩ đến đây, Ôn Bình lại nhớ đến chuyện địa bàn mới, mảnh đất ở đằng sau Nhiễu sơn kia. Lúc hắn trở lại tông môn đã thấy, mảnh đất kia gần như to bằng một ngọn núi, kiến tạo kiến trúc mới ở trên đó, hẳn có thể xây dựng được bảy tám tòa.

Chợt Ôn Bình mở ra địa đồ Bất Hủ Tông.

Lần này có tiền, Ôn Bình tự nhiên muốn kiến tạo kiến trúc tốt một chút.

Lật ra danh sách kiến trúc chủ đạo, Ôn Bình trực tiếp bỏ qua những kiến trúc mấy vạn kim tệ kia, cũng chính là kiến trúc mới tiêu tốn bạch tinh. Trực tiếp chọn lấy một cái kiến trúc mới - Thí luyện phong chi cốc.

Giá kiến tạo: một trăm khối bạch tinh.

- Nếu như tạo ra nó, đoán chừng sẽ là Thính Vũ các kế tiếp!

Thính Vũ các hiện tại thăng cấp một lần cần bảy trăm viên bạch tinh, đoán chừng Thí luyện phong chi cốc này khẳng

định cũng sẽ như thế, là địa phương ngốn bạch tinh.

Nhưng Ôn Bình vẫn không chút do dự nhấp chọn kiến tạo.

Thanh âm của hệ thống theo đó xuất hiện:

- Kí chủ, thiện ý nhắc nhở một chút, kiến tạo Phong chi cốc sẽ chiếm lĩnh toàn bộ địa bàn mới, hơn nữa trước mắt số lần sử dụng mệnh hạch của kí chủ đã hết, xác định kiến tạo?

- Phải!

Đây là kiến trúc chủ đạo quý nhất hắn thấy trước mắt, mà tin tức của nó biểu hiện ra là: Có thể thu hoạch được linh thể, mạch thuật, thậm chí có thể thu hoạch được vũ khí, Tuyền Qua đồ ở trong đó, đây là thứ mà trước mắt chỉ Thập tầng tháp mới có.

Quan trọng nhất chính là, nó mở ra cho tất cả các cảnh giới.

Sẽ không giống như Thập tầng tháp, có yêu cầu khắc nghiệt dành cho tu vi cảnh giới.

- Đang kiến tạo Phong chi cốc…

- Thời gian còn lại: bảy mươi hai giờ.

- Mệnh hạch lắc : Không.

Sau một khắc, bạch vụ bao phủ lên vùng đất phía sau Nhiễu sơn.

- Hệ thống, sử dụng thể hồ quán đỉnh!

Ôn Bình thu hồi mạch môn.

- Thu hoạch được bội số tăng phúc: tám mươi tám lần!

Ôn Bình vui mừng.

Chợt khoanh chân ngồi xuống, tiếp thụ quán thâu đến từ Ngự Kiếm Thuật, tăng lên, tốc độ tăng trưởng tám mươi tám lần.

…

Sáng sớm hôm sau.

Ôn Bình như thường lệ uống chén linh thủy, ăn chén linh mễ, muốn mở ra ngàn bậc thềm.

- Tông chủ, hôm qua Lâm Khả Vô cùng Diệu Âm là thế nào?

Dương Nhạc Nhạc vừa ăn cơm vừa hỏi, xem ra hôm qua hai người Lâm Khả Vô không có nói cho bọn họ biết chân tướng, cũng không có đưa vòng trắng đã mua cho bọn họ.

Ôn Bình giống như cười một tiếng:

- Có thể do mạch khí di chuyển loạn đi…

- Không thể nào!

Đám người líu lưỡi, căn bản không ai tin.

Chiêm Đài Diệp, lại bắt đầu phát huy thiên phú vốn có của manh muội tử:

- Hôm qua hai người bọn họ trở lại thì nằm ngủ, cái gì cũng không có nói với chúng ta. Bọn họ thế nhưng là Vân Hải chi đô nha… Tông chủ, hay là người nói cho chúng ta biết một chút?

Hai lần trước, Nhạc Nhạc cùng Tần Mịch đi một chuyến, một người trở nên nổi danh, một người cảnh giới tăng lên rất nhiều.

Lần này, địa phương đi đến tốt hơn xa hơn hai lần trước.

Hẳn là có chuyện kinh tâm động phách?

- Sau bữa ăn mở ra ngàn bậc thềm, tất cả nhanh lên một chút!

Ôn Bình không có trả lời, trực tiếp đứng dậy.

- Vâng!

Đám người lập tức gật đầu.

Nhưng cũng bắt đầu hoài nghi, Vân Hải chi đô khẳng định là phát sinh chuyện lớn.

Trong mọi người, cũng chỉ có Vu Mạch không quan tâm đến chuyện ở Vân Hải chi đô, bởi vì lần này hắn có thể đăng

đỉnh ngàn bậc thềm. Còn gì có thể hưng phấn hơn việc thu hoạch được loại hỏa diễm dị mạch giống như của tông chủ kia?

Vừa được hỏa diễm dị mạch.

Cộng thêm kiếm được Hỏa Long Thuật trong Thập tầng tháp.

Hắn cũng có thể giết Thông Huyền thượng cảnh, sánh ngang nửa bước Thần Huyền.

Lại tái hiện phong thái của tông chủ!

…

Thương Ngô thành.

Phủ thành chủ, Cung Vũ Hân làm thành chủ phu nhân, bây giờ bồi hồi trong phủ thành chủ, hết sức lo lắng. Mộ Dung Hi đứng ở một bên, cũng mang một mặt u sầu:

- Phu nhân, vẫn không có tin tức của thành chủ đại nhân!

- Bích Nguyệt đại nhân kia đâu?

Mấy hôm nay, Bích Nguyệt Phiêu Linh ở chỗ này quản lý những cường giả Thông Huyền cảnh kia tu sửa thành trì, hiện tại cũng không thấy Bích Nguyệt Phiêu Linh, những Thông Huyền cảnh kia đều đào tẩu hết.

- Không có một chút manh mối sao?

- Không có.

- Đã đi Bất Hủ tông hỏi chưa?

- Đi rồi, thế nhưng ti chức không đi lên được!

Hắn vừa vào bậc thang, đi tới đi tới, lại phát hiện bản thân bỗng nhiên lại trở xuống chỗ cũ.

Làm sao đi nữa cũng không lên được Vân Lam sơn.

Thở dài một hơi, Mộ Dung Hi thầm nghĩ: Cũng không biết Ôn tông chủ khi nào trở về!

【VIP】 Trực Chỉ Di Thiên Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thở dài một hơi, Mộ Dung Hi thầm nghĩ: Cũng không biết Ôn tông chủ khi nào mới trở về!

Thành chủ cùng Bích Nguyệt tiền bối đều mất tích, không có tin tức, hắn căn bản không có bất kỳ biện pháp nào. Hắn xem xét qua phòng của thành chủ, không có một chút vết tích đánh nhau, thành chủ giống như là bốc hơi mất vậy.

Đi khách sạn tìm Bích Nguyệt Phiêu Linh tiền bối, trái lại có một ít manh mối, trong khách sạn phát sinh qua đánh nhau, thế nhưng là hết thảy manh mối cũng theo khách sạn kia biến mất mà không còn sót lại chút gì.

Tất cả mọi thứ phát sinh quá nhanh!

Cũng thật khó có thể tin nổi.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập:

- Đại nhân, chúng ta tìm được manh mối!

Một tu sĩ luyện thể thập tam trọng bước nhanh đến, trước tiên khom mình hành lễ với Cung Vũ Hân, sau đó lập tức lấy một trang giấy từ trong ngực ra đưa cho Mộ Dung Hi, trên giấy viết một hàng chữ lớn.

- Ôn Bình, muốn bọn họ sống thì một mình đến Minh Kính hồ.

- Cái này…

Mộ Dung Hi biến sắc, Minh Kính hồ, vậy khẳng định là Di Thiên tông. Tam tinh thế lực đột nhiên giở trò, việc này khiến

hắn cảm thấy bó tay bó chân. Khó trách, thành chủ cùng Bích Nguyệt Phiêu Linh tiền bối đều mất tích một cách khó hiểu.

- Đại nhân, chúng ta tìm được nó trong đống rác của khách sạn.

Người kia vội vàng nói.

- Lần này nguy rồi!

Bất Hủ tông không sợ người của Di Thiên tông chính diện kéo tới, thế nhưng minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, đạo lý này hắn biết. Hiện tại bắt Bích Nguyệt Phiêu Linh tiền bối cùng thành chủ, dùng việc này để áp chế Ôn tông chủ, sự tình liền nguy hiểm.

Quan trọng là Ôn tông chủ đi xa nhà, đến nay chưa về!

Mà những đệ tử Bất Hủ tông kia lại không xuống núi.

…

Vân Lam sơn.

Ôn Bình trực tiếp mở ra ngàn bậc thềm, sau đó đi đến Thính Vũ các, tiếp tục hoàn thành thể hồ quán đỉnh của hắn.

- Một hồi sẽ qua, Ngự Kiếm Thuật đại thành khẳng định không thành vấn đề!

Tu luyện một canh giờ, nhưng chính là tương đương với người khác tu hành 88 canh giờ, ngồi nửa ngày như thế này, nhưng chẳng khác nào bế quan hơn một tháng.

Sau khi lên Thần Huyền cảnh, hắn khống chế Ngự Kiếm Thuật càng thêm dễ dàng mượt mà, nguyên nhân có thể do ý niệm trưởng thành theo cảnh giới.

Vào lúc giữa trưa, Ôn Bình kết thúc thể hồ quán đỉnh!

Trải qua mười hai giờ.

Nói cách khác là 44 ngày!

Ngự Kiếm Thuật rốt cục đại thành!

Sau khi đại thành, trên lý thuyết có thể ngự ba thanh kiếm, thế nhưng trong tay Ôn Bình lại không có kiếm, không có cách

thử nghiệm.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị đi tìm kiếm, tiếng kinh hô truyền lại.

- Vu Mạch trưởng lão đăng đỉnh!

Khi Ôn Bình chạy đến, tất cả mọi người đều tụ tập chung quanh quảng trường, mắt thấy lam sắc mạch môn của Vu Mạch dần dần hóa thành xích hồng chi sắc. Khí thế trong lúc này cũng liên tục tăng lên, giống như măng mọc sau mưa.

- Hiện tại là ai gần nhất rồi?

- Thanh Huyền trưởng lão, bà đã đến hơn tám trăm tầng.

- Vậy là lần mở ra ngàn bậc thềm tiếp theo, Thanh Huyền trưởng lão cũng có thể lấy được dị mạch!

Đám người mồm năm miệng mười thảo luận.

Lúc này Ôn Bình đi đến, cũng biểu thị ra tán thưởng.

- Tốt, nhanh như thế đã đăng đỉnh!

Vu Mạch trả lời:

- Đa tạ tông chủ dìu dắt!

Hắn làm Độc Hành Hiệp hai ba mươi năm, hưởng thụ sự tự do vui sướng, nhưng cũng không vui vẻ bằng hiện tại thu hoạch được dị mạch.

Ôn Bình nói tiếp:

- Bây giờ ngươi có thể đi Thập tầng tháp thử tầng bảy xem, tầng bảy ban thưởng là Hỏa Linh Chi Thể, cùng dị mạch hỗ trợ lẫn nhau. Có được Hỏa Linh Chi Thể, thực lực của ngươi lại có thể lại đề thăng thật nhiều. Lấy Thông Huyền trung cảnh chiến bán bộ Thần Huyền hẳn vấn đề không lớn!

- Đa tạ tông chủ chỉ điểm!

Vu Mạch vui mừng, đồng dạng, mấy tên trưởng lão nghe được ban thưởng ở tầng thứ bảy của Thập tầng tháp chính là Hỏa Linh Chi Thể, con mắt đều sáng lên. Mấy người Dương Nhạc Nhạc không hiểu, Chiêm Đài Thanh Huyền liền vội vàng giải thích.

Sau một phen giải thích, đám người mới hiểu được, hóa ra Vô Cấu Chi Thể là linh thể kém nhất, chỉ là linh thể kém nhất cũng đã sinh ra khác biệt một trời với luyện thể cảnh, để Thông Huyền cảnh đứng ở thế bất bại trước luyện thể cảnh.

Sau đó, Ôn Bình chuẩn bị xuống núi đi vòng vòng, đi Thương Ngô thành nhìn xem có mua được thanh kiếm nào không, hắn trái lại suy nghĩ kiếm một thanh Lang Nguyệt Kiếm, đáng tiếc, hắn cũng không thể tự tiện vào Thập tầng tháp, thời gian ngắn không lấy được hai mươi mảnh toái phiến.

Nhưng ngay khi đi đến dưới ngàn bậc thềm, đối diện liền thấy một con ngựa, bộ lông có trắng đen xen kẽ, mà lại là đại yêu Thần Huyền thượng cảnh.

Lại nhìn người trên lưng ngựa, chính là Cơ Lương Bình kia.

- Ôn tông chủ!

Xa xa, Cơ Lương Bình liền bắt đầu chào hỏi.

Khi tới gần, Ôn Bình mới trả lời:

- Cơ viện trưởng, ngươi rảnh rỗi như thế sao?

- Ôn tông chủ cứ yên tâm, ta đã để lão sư trong học viện dẫn Thi Hoa đi Thiên Thần Học Viện!

- Ta đang hỏi là, sao ngươi rảnh rỗi luôn đến chỗ ta thế?

Hắn cũng không lo lắng cho Thi Hoa lắm, Cơ Lương Bình không phải loại người bạc tình kia, khẳng định sẽ chiếu cố Thi Hoa thật tốt.

- Ba ngày dạo hai nơi, học viện không có chuyện gì sao?

- Hắc hắc, đúng là không có chuyện gì!

Cơ Lương Bình cười hì hì một tiếng, nhảy xuống ngựa.

Ôn Bình không để ý hắn, tiếp tục đi đến trước.

Cơ Lương Bình theo sát phía sau.

- Ôn tông chủ, thật ra ta đến đây là có một việc muốn cầu ngươi, chuyện về Tuyền Qua Đồ, ngươi xem…

Dù sao muốn Chiêm Đài Thanh Huyền làm mười tấm Tuyền Qua Đồ, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật nha.

- Bạch tinh ta lo hết!

- Không có!

Ôn Bình quả quyết trả lời, bộ pháp tăng nhanh.

Cơ Lương Bình nghẹn lời.

Cự tuyệt cũng quá dứt khoát đi.

Bạch tinh đưa đến cửa cũng không cần?

Đang lúc đi đến, bỗng nhiên gặp được người của phủ thành chủ, người của phủ thành chủ vừa nhìn thấy Ôn Bình lập tức chạy đến gần:

- Ôn tông chủ, xảy ra chuyện lớn. Thành chủ đại nhân cùng Bích Nguyệt tiền bối đều mất tích. Mộ Dung Hi thống lĩnh một mực tìm ngài, bây giờ ngài có thể trở về, cám tạ trời đất!

- Mất tích?

Bích Nguyệt Phiêu Linh là bán bộ Thần Huyền, làm sao lại mất tích?

Người kia tiếp tục nói:

- Còn nữa, những tu sĩ Thông Huyền cảnh của Di Thiên tông kia cũng trốn đi trong đêm đó luôn!

- Di Thiên tông…

Nghe được bai chữ này, Ôn Bình không khỏi liên hệ chuyện này với Di Thiên tông.

Trong lúc nghĩ ngợi, bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm của hệ thống.

- Tuyên bố nhiệm vụ!

- Nhiệm vụ : Giương oai.

- Làm siêu cấp tông môn, yên lặng phát triển đồng thời cũng không thể để những tông môn khác tùy tiện khiêu khích.

Lần này, chính là cơ hội để Bất Hủ tông biểu hiện ra thực lực. Đến Di Thiên tông, cứu Hoàn Thành, Bích Nguyệt Phiêu Linh.

- Ban thưởng nhiệm vụ: Mở ra hệ thống danh vọng tông chủ, đồng thời ban một ngàn điểm danh vọng.

- Thất bại: Hủy bỏ ngẫu nhiên năng lực đặc thù của một dãy kiến trúc.

- Chú thích: Cấp bậc danh vọng của tông chủ càng cao, trong phạm vi tông môn, thực lực tăng phúc sẽ càng mạnh.

Liếc mắt cái gọi là hệ thống danh vọng, Ôn Bình trái lại không có để ý nhiều.

- Lại là Di Thiên tông!

Ôn Bình có chút tức giận, bọn họ làm sao chỉ toàn làm chuyện mất mặt này. Xem ra do không thể đi lên Bất Hủ tông, cho nên rơi vào đường cùng mới bắt hai người rất thân cận với hắn.

Bất Hủ tông hiện tại có mê vụ bảo hộ, cũng không sợ những người này đến đánh lén, thế nhưng lại lo cho những người có quan hệ thân thiết với Bất Hủ tông hắn.

- Lần này lão tử muốn bão nổi!

Một đám lửa lập tức thiêu lên ở trong lòng Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, Mộ Dung thống lĩnh một mực tìm ngài, ngài có muốn đi… Hắn không tra ra ai bắt cóc thành chủ!

Người của phủ thành chủ đã chuẩn bị tốt công tác dẫn đường, có Ôn tông chủ hỗ trợ điều tra, nhất định có thể tra ra manh mối!

Nhưng, Ôn Bình lại không có đi theo.

Mà là liếc qua Cơ Lương Bình ở bên cạnh.

- Không cần, tám chín phần mười là người của Di Thiên tông làm! Cơ viện trưởng, ta muốn đi Di Thiên tông một chuyến, ngươi có đi hay không?

【VIP】 Giết Lên Di Thiên Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cơ viện trưởng, ta muốn đi Di Thiên tông một chuyến, ngươi đi muốn cùng không?

- Đi!

Hắn từ trong vài ba câu nghe ra, người của Di Thiên tông kia sau khi kinh ngạc lại nghĩ ra phương thức hạ lưu như thế. Khẳng định là Ôn Bình muốn mang đại yêu Thần Huyền thượng cảnh đi cứu người.

Loại chuyện tốt này, sao có thể thiếu hắn được?

Đi Di Thiên tông náo loạn một chút, đúng là chuyện hắn muốn làm từ lâu nhưng cũng không dám thực hiện.

- Đi theo ta đi!

Ôn Bình cất bước đi lên Vân Lam sơn, thuận tiện nói cho người của phủ thành chủ, để hắn trở về nói cho Cung Vũ Hân đừng lo lắng.

Cung Vũ Hân làm một vị phụ nhân, lúc này tất nhiên rất lo lắng cho an toàn của trượng phu mình.

Khi Mộ Dung Hi biết tin tức này, lập tức liền chạy đến khuyên Ôn Bình không nên đi, cũng mang đến tờ giấy kia.

Hắn muốn nói cho Ôn Bình biết, tuyệt đối không nên đi một mình.

Nhưng mà, khi hắn đến Vân Lam sơn, vẫn như cũ không thể đi lên, muốn nói cũng không có cách nói.

…

- Không phải đi Minh Kính hồ sao?

Đi theo Ôn Bình lên núi, Cơ Lương Bình có chút không hiểu, chợt vỗ trán một cái, bừng tỉnh đại ngộ. Di Thiên tông dù sao cũng là cự đầu thế lực tam tinh, không tính mưu trước mà tùy tiện động thủ sao được.

Quả nhiên, Ôn tông chủ thật đúng là bất phàm.

Tuổi còn nhỏ, đã có thể kìm nén xúc động, có được tỉnh táo của một người đầy kinh nghiệm.

Chỉ bằng loại tâm tính này, cộng thêm đại yêu Thần Huyền thượng cảnh hộ thân.

Tương lai nhất định bất phàm!

- Ôn tông chủ, ta nói cho ngươi, Di Thiên tông ở trên Di Thiên đảo thuộc Minh Kính hồ. Phạm vi thế lực của bọn họ bao trùm toàn bộ đảo, rất rộng, nhưng trung tâm tông môn của bọn họ vẫn là ở Lược Nguyệt sơn trên Di Thiên đảo!

- Lược Nguyệt sơn rất cao, nếu như muốn xông lên cứu người, chỉ có một biện pháp, lên sườn núi sau Lược Nguyệt sơn. Chỗ đó ban ngày cũng không khác gì trực diện xông thẳng lên núi, thế nhưng khi trời tối, chỗ đó lại không có ai, chúng ta có thể thừa dịp bóng đêm lẻn vào trong đó, bắt cái đệ tử nội môn hỏi một chút, nhất định có thể hỏi ra chỗ bọn họ nhốt người! Theo ta được biết, Di Thiên tông hết thảy có ba vị trưởng lão Thần Huyền trung cảnh, không tính Nam Cung Vấn Thiên bị Ôn tông chủ giết chết thì còn lại hai người. Vừa có chút động tĩnh, bọn họ khẳng định sẽ đến trước nhất. Đến lúc đó, Ôn tông chủ, ngươi chỉ cần để con chó kia đi giết bọn họ, hắn là rất nhanh có thể giải quyết! Sau đó là tông chủ Di Thiên tông, Thần Huyền thượng cảnh, thực lực chỉ mạnh hơn ta một chút xíu, còn thêm một đầu đại yêu Thần Huyền thượng cảnh. Tuy nhiên, chỉ cần chúng ta ra tay nhanh, nhất định có thể cứu được người trước khi hắn đến. Đến lúc đó đi thẳng xuống hậu nhai, rồi nhảy vào trong Minh Kính hồ, chui xuống dưới đáy nước, đánh chết bọn họ cũng tìm không ra…

Cơ Lương Bình nói thao thao bất tuyệt, Ôn Bình nghe không sót một chữ, tuy nhiên hắn lại có một nhận thức mới về

vị Cơ Lương Bình này.

Ngay cả lộ tuyến chạy trốn cũng lên sẵn kế hoạch, thật không biết đã lên Di Thiên tông bao nhiêu lần.

Tuy nhiên, kế hoạch Cơ Lương Bình không có tác dụng với hắn.

Sau khi trở lại Bất Hủ tông, Ôn Bình lập tức nhảy lên đỉnh chóp chủ điện, hô lớn một tiếng:

- Tất cả mọi người, tập hợp ở Nhiễu sơn!

Thanh âm quanh quẩn lan ra.

Ôn Bình nhảy xuống, đi tới Nhiễu sơn.

Cơ Lương Bình ngây ra một lúc, chợt hỏi:

- Ôn tông chủ, ngươi không phải là muốn đem toàn bộ tông môn trực tiếp đánh tới chứ?

- Ta muốn nói cho bọn họ, ta mấy ngày nữa mới có thể trở về, giúp bọn họ an bài tu hành mấy ngày nay!

Nói xong, Ôn Bình lên Nhiễu sơn.

Mà Ôn Bình hô một tiếng như thế, tất cả mọi người cũng đều nhanh chóng tụ tập ở Nhiễu sơn.

- Ta muốn đi Minh Kính hồ mấy ngày, muốn tiến nhập Thập tầng tháp, Quan ảnh thất cùng Niết bàn phòng, sớm đóng tiền đi!

Khi mọi người đóng tiền, Cơ Lương Bình thấy đến choáng.

Cái này là quần đùi gì?

Khu tu luyện thu phí?

Đây là tông môn sao?

Hắn là kinh ngạc, nhưng những người khác tập mãi thành quen.

- Tông chủ, lần này làm sao nhanh như thế lại muốn xuất môn… Không mang bọn ta sao?

Dương Nhạc Nhạc hỏi.

Ôn Bình trả lời:

- Lần này ta là muốn giết lên Di Thiên tông, các ngươi đi cùng cũng không giúp được gì!

- Giết…Giết…

Cơ Lương Bình ngượng ngùng cười một tiếng, thầm nghĩ Ôn Bình thật đúng là hơi lố.

- Ôn tông chủ, ngươi đây cũng quá khoa trương, chúng ta là đi cứu người mà thôi, không cần phải nói lố như thế đi!

Ôn Bình không có trả lời, trái lại những người khác lại một mặt nhiệt tình hào hứng.

Cái này lại để Cơ Lương Bình xem không hiểu.

Những người này tin Ôn Bình?

- Tông chủ, chúng ta cũng muốn đi, chúng ta đứng xa nhìn… Đứng xa nhìn!

- Tông chủ, xin ngài!

Đám người lập tức giở trò ăn vạ.

- Haiza…Được rồi…Được rồi! Đều lên phi chu đi, chúng ta lập tức xuất phát!

Để bọn họ đứng xa nhìn cũng không có gì, dù sao ở trong phi chu, ai cũng không tổn thương được bọn họ.

Dứt tiếng, phi chu chầm chậm mà lên.

Khi phi chu ngừng trên mặt đất, Cơ Lương Bình ngây ngẩn cả người.

Cái này thứ gì?

Ôn Bình hỏi:

- Cơ tiền bối, ngươi có đi hay không? Đi liền nhanh đi!

- Đi…Đi chứ!

Cơ Lương Bình mặc dù không hiểu, thế nhưng vẫn là không nhịn được đi lên, lúc muốn hỏi hiện tại nên làm gì, phi

chu bay lên không trung, trong chớp mắt đã bỏ Thương Ngô thành lại đằng sau.

Hắn giờ mới hiểu được, hóa ra đây là một chiếc thuyền biết bay.

Tốc độ này…

Chậc chậc.

Khó trách có thể chạy đến Vân Hải chi đô trước hắn.

Đột nhiên, Cơ Lương Bình vỗ trán một cái.

- Ôn tông chủ, ta không mang ngựa theo!

Đại yêu Thần Huyền thượng cảnh, quên mang theo, vậy lại ít đi bao nhiêu là trợ lực náo Di Thiên tông.

Nhưng mà, lúc này đã bay rất xa khỏi Thương Ngô thành.

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời:

- Không cần, giết lên Di Thiên tông mà thôi, thiếu đi con ngựa kia của ngươi cũng không quan trọng!

- Ôn tông chủ, ngươi thật muốn giết lên Di Thiên tông cứu người a. Đừng… Ngươi đây cũng quá xúc động đi. Ta còn chưa nói xong đâu, Di Thiên tông nội tình sâu dày, trừ tông chủ ra thì có thể có những cường giả khác. Chỉ có chúng ta cùng con chó kia… Làm không được!

Cơ Lương Bình đột nhiên có loại cảm giác như lên thuyền giặc.

Mất công ban nãy hắn còn khen Ôn Bình bình tĩnh tỉnh táo.

Tâm tính thành thục!?

Kết quả nói bậy, hóa ra về tông môn căn bản không phải lập kế hoạch, mà là lên phi chu bay thẳng đến Di Thiên tông.

Nói câu không dễ nghe là giống như mãng phu.

- Ôn tông chủ, bằng không thì ngươi suy nghĩ thêm một chút, giết lên Di Thiên tông đòi người, không thể làm!

- Không, ta quyết định cho Di Thiên tông một bài học, nhất định phải giết cho bọn họ sợ!

Ôn Bình lạnh lùng trả lời.

…

Ngay khi Ôn Bình rời đi không lâu, Mộ Dung Thanh cùng Hàn Phi Dạ ở Hoàng Lê thành xa xa cũng nhận được tin tức này.

- Ôn Bình rất thân với Bích Nguyệt Phiêu Linh kia, lại có quan hệ sâu hơn với Hoàn Thành kia nữa, lần này, xem hắn xử lí ra sao!

Mộ Dung Thanh thoải mái cười một tiếng, bưng ly rượu, đổ thẳng một ngụm vào trong miệng.

Rượu ngon trân quý mấy chục năm, hắn một mực không dám uống.

Thế nhưng hôm nay lúc khắp chốn mừng vui này, hắn cảm thấy phải uống.

Hàn Phi Dạ bây giờ ngồi ở một bên, cũng là lộ ra nụ cười gằn:

- Quản hắn thế nào, chỉ cần Ôn Bình tiến đến Minh Kính hồ đòi người, hắn liền sẽ chết rất thảm, người ở sau lưng hắn đi, cũng phải chết rất thảm. Thù của con ta liền được báo! Không riêng gì thù của con trai ngươi, thù của mọi người cũng có thể báo. Nếu như Ôn Bình kia không đi, hắc hắc, liền sẽ trở thành mục tiêu công kích, không có ai lại nguyện ý thân cận hắn. Ta lại cho thêm một chút lửa, Ôn Bình danh tự này, để tiếng xấu muôn đời!

- Mộ Dung huynh, hay là ngươi chuẩn bị sẵn kế hoạch bêu xấu hắn đi. Nếu như là ta, ta chắc chắn sẽ không đi cứu người!

Đây chính là Di Thiên tông, không phải loại thế lực nhỏ như Cực Cảnh sơn của hắn, không phải là nơi mà Ôn Bình muốn tới thì tới muốn đi thì đi.

- Nếu như Ôn Bình không đi, chúng ta cũng có thể học Di Thiên tông đến đánh lén, chỉ cần là người quen biết Ôn Bình, bắt cóc, rồi giết… Để hắn cũng nếm thử cảm giác mất người thân!

【VIP】 Ta Cưỡi Vân Ưng Đến

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hai người hứng thú trò chuyện, nhưng Kim chủ sự ngồi ở chủ vị lại không cao hứng nổi.

Nhìn hai tên tiểu nhân đắc chí kia, hắn trầm mặc.

Theo hắn biết, quan hệ giữa Hoàn Thành và Ôn Bình không cạn, hơn nữa còn là thế giao. Nhi tử Hoàn Thành lại đang tu hành ở Bất Hủ Tông. Chỉ với tầng quan hệ này, Ôn Bình hẳn sẽ đi Minh Kính hồ, hiện tại chỉ cần chờ tin tức.

Chỗ này cách Thương Ngô Thành khá gần, có thể nhận được tin tức trước tiên, cho nên hắn mới cố ý chạy đến đây.

Hôm nay đã là ngày thứ tư từ khi Hoàn Thành bị bắt.

Cũng nên có tin tức.

- Bịch! - Thứ gì đó rơi vào cửa sổ.

Kim chủ sự quay đầu lại, nhìn thấy là Chim cắt đưa thư, lập tức lộ ra vui vẻ, vội gõ thư ở móng vuốt nó xuống.

Mở ra xem, lúc này, Kim chủ sự trở nên nghiêm túc hơn.

- Rốt cục cũng có hành động, xem ra mấy ngày nay án binh bất động là đang chuẩn bị. - Trên thư có ghi, thám tử ẩn nấp bên ngoài thành thấy được từ trên đỉnh Bất Hủ Tông có Dực tộc đại yêu bay lên.

Lần này Minh Kính hồ sẽ vô cùng náo nhiệt.

Khô lâu - Thủ hộ giả phía sau Bất Hủ Tông thực lực có lẽ chỉ là Thần Huyền thượng cảnh. Ít nhất, lần trước, khi hắn chứng kiến nó giết Nam Cung Vấn Thiên, thực lực lộ ra không cao hơn như vậy.

- Đừng cao hứng nữa, coi như lần này thủ hộ giả của Bất Hủ Tông có chết đi, cũng không đến phiên các ngươi có thể trêu chọc. Hiện tại ta phải về Minh Kính hồ, hai người các ngươi nếu muốn tiếp tục ở đây tự cho là đúng, ỷ vào rượu mà nói năng hàm hồ, thì cứ ngồi đó đi. - Dứt lời, Kim chủ sự trực tiếp cất bước ra khỏi phòng.

Lúc này, tươi cười trên mặt hai người Mộ Dung Thanh cứng lại, vội vàng nhấp một hớp canh giải rượu, sau đó lặng lẽ theo sau.

…

Hai ngày sao.

Di Thiên đảo.

Một lão giả râu bạc trắng đứng trước chủ điện, ở nơi cao nhất - Lược Nguyệt sơn. Hắn nhìn chằm chằm về phía trước, dường như đang đợi cái gì đó xuất hiện. Đã bốn ngày trôi qua, hắn vẫn luôn đứng đây, không hề nhúc nhích.

Trong đôi mắt ưng của hắn chỉ thấy được hung tợn.

Một màn trước mắt khiến cư dân trên Di Thiên đảo cùng với đệ tử Di Thiên tông không khỏi nhao nhao nghị luận.

Bởi vì cảnh tượng này bọn họ chưa từng qua. Người đại biểu cho Di Thiên tông, cũng là người có chiến lực cao nhất Minh Kính hồ vì lẽ gì cứ luôn đứng bất động ở đó?

Những người đi ngang qua chủ điện không khỏi nghị luận:

- Đại trưởng lão làm sao vậy? Đã bốn ngày không nhúc nhích rồi.

Người vừa lên tiếng là một nữ hài tử. Câu hỏi của nàng lập tức được trưởng lão bên cạnh giải đáp.

Bởi vì nàng là đệ tử có thiên tư cao nhất Di Thiên tông hiện tại. Mặc dù không có dị mạch nhưng ở tuổi 25 đã hiếm có địch thủ ở Thông Huyền cảnh.

- Lý Tiêu, đại trưởng lão đang đợi một người.

- Đợi ai?

- Thiếu niên tông chủ của một vô tinh tông môn.

- Thiếu niên tông chủ của thế lực vô tinh? - Sư phụ của nàng đã đứng trên đỉnh Minh Kính hồ, sao lại phải chờ thiếu niên tông chủ của một thế lục vô tinh? - Trưởng lão, hắn là người nọ có thiên phú hơn ta, muốn nhập tông?

- Không… Hắn ta giết trưởng lão Nam Cung Vấn Thiên cùng với bọn chấp sự Cát Hoa. Hiện tại thân nhân của hắn đang nằm trong tay đại trưởng lão. Người đang chờ hắn một mình đến đây, chấm dứt trò khôi hài này.

Kỳ thật, nếu như không phải nhận được tin tức bọn người Nam Cung Vấn Thiên toàn quân bị diệt, hắn thực không thể tin được Đông Hồ sẽ tồn tại kẻ mạnh như vậy.

Đông Hồ là vùng đất man di, nhỏ bé, chật hẹp. Cường giả đỉnh phong cũng chỉ mới là Thông Huyền thượng cảnh, còn không bằng một kẻ vô danh tiểu tốt trong tam tinh tông. Vậy mà nay nơi đó lại xuất hiện một vị Thần Huyền thượng cảnh, quả có chút quỷ dị.

Lý Tiêu đột nhiên giơ một ngón tay lên trời, chỉ về phía điểm đen, khó hiểu hỏi:

- Trưởng lão, kia là vật gì?

- Đại yêu.

Dứt lời, tất cả mọi người ngưng mắt nhìn về phía chủ điện, đại trưởng lão Liệp Khôi rốt cục cũng động.

- Vân Ưng?

Nhìn thấy đại yêu càng ngày càng đến gần, đám người lộ ra thần sắc khó hiểu.

Thế mà lại là một cái Thông Huyền Cảnh Vân Ưng.

Bất quá, ánh mắt của bọn họ lại khóa chặt người đang ngồi trên lưng Vân Ưng. Đó là thiếu niên cơ hồ nhỏ tuổi hơn tất cả những người có mặt tại đây.

- Rốt cuộc ngươi cũng đến! - Đại trưởng lão Liệp Khôi chấp tay sau lưng, ngạo nghễ mà đứng, híp mắt nhìn về phía thiếu niên, sau đó quay sang một vị Thần Huyền thượng cảnh.

- Lão phu đợi ngươi suốt bốn ngày, còn tưởng rằng ngươi không đến.

- Vội tìm chết vậy sao? - Ôn Bình đứng trên Vân Ưng do Tần Sơn hóa thành, hờ hững lên tiếng. Đồng thời yêu cầu hệ thống điều tra tin tức người trước mặt.

Là Thần Huyền thượng cảnh Liệp Khôi, đại trưởng lão Di Thiên tông.

Trên Di Thiên đảo, tất cả Luyện Thể cảnh cùng Thông Huyền Cảnh đều nghe rõ mồn một những lời Ôn Bình vừa nói.

Nhìn người trên Vân Ưng, vẻ mặt bọn họ phát sinh biến hóa.

- Hắn là ai mà dám nói như vậy?

- Chỉ cưỡi Vân Ưng mà cũng dám làm càn, không biết sống chết.

Chỉ có Lý Tiêu, nhìn thấy một màn này, hắn có hơi kinh ngạc:

- Hắn thật sự đến một mình, quả nhiên không sợ chết mà.

Lúc này, đại trưởng lão Liệp Khôi lên nữa lên tiếng:

- Cho nên hôm nay ngươi không có ý định đón người trở về từ tay ta?

- Đợi ngươi chết, ta từ từ tìm! - Ôn Bình vừa nói xong, trên không trung đột nhiên lóe lên một bóng.

Người nọ trực tiếp mở ra song mạch môn, cùng với âm thanh chấn mạch, cấp tốc rơi xuống chủ điện. Đồng thời, trong quá trình rơi, cả người hắn hóa thành một khối cự thạch.

- Oanh!

Cự thạch nện xuống trước chủ điện, phát ra tiếng vang cực lớn, đồng thời đục ra một cái hố trên nền gạch.

Từ trong hố, Cơ Lương Bình bước ra.

- Lão thất phu, kinh hỉ không? - Cơ Lương Bình cười đắc ý, hai tay đột nhiên giơ lên, cùng với chấn mạch chi âm, thạch

chùy khổng lồ kết thành hình sau lưng hắn, dài độ khoảng mười trượng, uy vũ đến cực điểm.

Từ xa nhìn lại tựa như một cái búa chuẩn bị đập nát Lược Nguyệt sơn.

Liệp Khôi lạnh lùng đứng đó, hỏi:

- Cơ Lương Bình, ngươi cũng muốn nhúng tay vào?

- Hắc hắc, thay trời hành đạo mà thông, không quen nhìn hành vì của ngươi. - Thần sắc Cơ Lương Bình chợt nghiêm lại, thạch chùy trong tay bay thẳng đến, trực tiếp nện xuống người đại trưởng lão Liệp Khôi.

- Rầm!

- Rầm!

Hai thanh âm chấn mạch truyền đến.

Liệp Khôi hai tay hóa thành trảo, trực tiếp chộp về phía thạch chùy trước mặt, đồng thời nộ quát một tiếng:

- Cơ Lương Bình, nếu ngươi đã muốn khai chiến cùng Di Thiên tông, vậy thì hôm nay không cần đi nữa.

- Rầm!

Thạch chùy khổng lồ trực tiếp nện vào trảo của Liệp Khôi.

Nó không rơi xuống mà bị chộp lấy, song phương giằng co.

- Lên!

Cơ Lương Bình nộ quát, tay còn lại nâng lên, tiếp tực ngưng tụ một thanh cự chùy.

Thanh thế mênh mông cuồn cuộn ập uống.

- Rầm!

Song chùy cùng lên, mạch khí quét ra bốn phía, khí lãng khiến cho Thông Huyền cảnh trong phạm vi ngàn mét không cánh nào nán lại.

Trận đối chiến này khiến cho những người xung quanh đứng từ xa quan sát không khỏi nhao nhao tặc lưỡi.

Quả là trận chiến đỉnh phong ở Minh Kính hồ nha.

Mà Ôn Bình vẫn như trước đứng trên lưng Vân Ưng, không xuất thủ. Hắn không ra tay, không có nghĩa là người của Di Thiên tông không để mắt đến hắn.

Một gã Thần Huyền trung cảnh cầm đầu, bên cạnh còn có ba Thân Huyền Huyền hạ cảnh tiến về phía Ôn Bình.

- Lôi tên kia xuống cho ta!

Một tiếng gầm vang vọng bốn phía, lúc này bốn Dực tộc đại yêu chở bọn họ lên không.

【VIP】 Phòng Ngự Tuyệt Đối

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một tiếng gầm vang vọng bốn phía, lúc này bốn Dực tộc đại yêu chở bọn họ lên không.

- Tiểu tử, nạp mạng đi.

- Dám đến Di Thiên tông ta, hôm nay liền giết ngươi báo thù cho Nam Cung trưởng lão.

Tiếng la hét phẫn nộ xen lẫn chấn mạch chi âm.

Mấy ngày trước, bốn người họ đã được đại trưởng lão thông báo chuyện này, cho nên suốt mấy ngày qua bọn họ vẫn luôn ở đây chờ Ôn Bình. Thật không ngờ hắn lại dám đến một mình.

Tuy không biết từ đâu xuất hiện tên phá đám Cơ Lương Bình kia, nhưng chung quy cũng chỉ là râu ria, Ôn Bình vẫn chỉ có một mình mà thôi.

- Hệ thống, hai người Bích Nguyệt Phiêu Linh bị nhốt ở đâu? - Nếu hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ, vậy thì không có chuyện không biết chỗ hãi người kia bị nhốt!

- Địa cung.

- Địa cung ư?

- Nằm bên dưới Lược Nguyệt sơn.

Nghe được lời của hệ thống, Ôn Bình phóng thích thần thức, tập trung vào cửa đá của Lược Nguyệt sơn, hiển nhiên đó là nơi trọng yếu, quan trọng hơn nữa, ở đó có viết bốn chữ rành rành: Địa Cung - Cấm địa.

- Cứu người trước đã. - Ôn Bình than nhẹ một tiếng, nhảy xuống đất, đương nhiên, hắn là tự mình nhảy xuống khỏi lưng Vân Ưng. Bởi vì có Ngự Kiếm thuật, khoảng cách 200 ~ 300 căn bản không tính là gì.

Bất quá, một màn này rơi vào mắt người ngoài lại bị hiểu là Ôn Bình rút kiếm muốn động thủ.

Cơ Lương Bình cũng nghĩ vậy, liền hướng Ôn Bình hô:

- Ôn tông chủ, ngươi đi cứu người trước.

Nói xong, âm thanh chấn mạch cũng vang lên.

- Phanh!

Một cái thạch chùy cực lớn rơi xuống phía sau Ôn Bình, nhấc lên khí lãng ngập trời, quét qua bốn người đang định tiếp cận Ôn Bình, tạo cơ hội để hắn nhảy xuống. Một màn này, Liệp Khôi thấy rất rõ.

- Còn dám phân tâm?

Lời vừa ra, Liệp Khôi đã lao đến trước mặt Cơ Lương Bình.

Hai trảo chụp vào ngực hắn, trực tiếp xé ra.

Liệp Khôi nhe răng cười, lộ ra thần sắc vui sướng.

Cơ Lương Bình phân tâm chính là sai lầm lớn nhất của hắn ta, cùng một Thần Huyền thượng cảnh như hắn đối chiến, chớ nói không thể có một chút sai lầm, một chiêu thôi cũng đủ để quyết định thắng bại trận này.

Cơ Lương Bình hay rồi, vậy mà lại dám phân tâm.

Đây chẳng phải là muốn chết sao?

Mạch khí hộ thuẫn có ngưng kết được cũng xem như vô dụng, bởi vì Liệt Không trảo đã đại thành. Huyền cơ hạ phẩm mạch thuật không phải mạch khí hộ thuận có thể ngăn được. Chờ đợi Cơ Lương Bình chỉ có một kết quả, chính là trọng thương.

- Lão gia hỏa, thực muốn chết!

Nhưng Cơ Lương Bình lại không cho là đúng cười một tiếng, đột nhiên, một tầng đất ánh vàng bao lấy hắn. Nguyên bản thế không thể đỡ, móng vuốt chắc chắn có thể xé rách ngực Cơ Lương Bình vậy mà khựng lại.

- Đi chết đi.

Cơ Lương Bình trực tiếp đá một cước.

Đồng thời, cánh tay đột nhiên xuất hiện một tầng nham thạch bao quanh, hung hăng đánh vào mặt Liệp Khôi. Cánh tay còn lại sau khi ném cự chùy hỗ trợ cho Ôn Bình cũng phủ lên một tầng nham thạch.

Oanh!

Oanh!

Cơ Lương Bình đánh cho Liệp Khôi được xưng Cận Chiến Vô Song liên tiếp bại lui. Một lần lại một lần nện xuống, vô luận Liệp Khôi có phản kích thế nào cũng không công kích được hoàng mang kia. Hệt như nam nhân sợ vợ gặp phải lão bà nương, trực tiếp mềm nhũn.

Sau năm cái hô hấp, y phục toàn thân Liệp Khôi rách nát, trên mặt, trên người đều có vết thương, khóe miệng tràn ra máu tươi. Cả người đã mất đi khí độ lúc trước, chỉ còn lại chật vật cùng thương tích.

Hình ảnh một ngụm máu tươi phun ra càng khiến nhân tâm kinh hoảng.

- Đại trưởng lão!

- Chuyện gì xảy ra!

- Cơ Lương Bình từ khi nào mạnh đến mức có thể trong mấy cái hô hấp đánh đại trưởng lão thành như vậy?

Mấy tên Thần Huyền trưởng lão muốn xông lên hỗ trợ, thế nhưng Liệp Khôi lại cắn răn quát lớn:

- Đi cản hắn!

Hướng Liệp Khôi chỉ dĩ nhiên là Ôn Bình.

Lúc này, Ôn Bình đã phá nát cửa đá địa cung, nhấc bước tiến vào trong.

Thấy một màn như vậy, Chiêm Đài Thanh Huyền kinh hãi không thôi.

- Phòng ngự tuyệt đối trong năm hô hấp quả thật kinh người!

- Cơ tiền bối mua Tuyền Qua đồ này xem như đáng giá. - Lâm Khả Vô bên cạnh cảm thán, 500 khối bạch tinh mua được năng lực biến thái bực này, kiếm lời lớn nha. Khó mà tưởng tượng được cái Nhị tinh Tuyền Qua đồ giá 1500 khối bạch tinh còn kinh diễm đến cỡ nào.

- Làm sao vậy?

- Đúng rồi, cái gì Tuyền Qua đồ.

Dương Nhạc Nhạc cảm thấy lời của bọn họ rất khó hiểu, bèn hỏi thăm.

Bất quá, trận chiến phía dưới đang hồi gay cấn, Lâm Khả Vô cũng không rãnh mà nói tỉ mỉ với hắn, chỉ giản lược chuyện bán đấu giá ở Vân Hải chi đô một chút. Thế nhưng cũng đủ khiến cho đám người có một cái nhận thức mới về khả năng "đẻ" ra Tuyền Qua đồ của tông chủ nhà mình.

- Nhạc Nhạc, các ngươi mau nhìn, tông chủ xuất thủ!

Dương Hề vẫn luôn quan sát trận đấu đột nhiên kinh hô một tiếng, sau đó chạy qua túm lấy tay Dương Nhạc Nhạc, y hệt như ở Dương gia.

Mọi người lúc này cũng quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên tông chủ đã xuất thủ, một đầu Hỏa long phóng ra.

Bốn tên Thần Huyền vốn muốn truy vào địa cung bị Hỏa Long trực tiếp đánh bay. Trong đó có một đại yêu Thần Huyền chậm chân, trực tiếp bị Hình Phạt chi hỏa đốt thành tro tàn, không còn sót lại chút gì.

- Đây là cái mạch thuật gì?

- Làm sao bây giờ, nếu chúng ta xông vào… - Hắn không dám nói tiếp, bởi vì nếu làm vậy sẽ khiến sĩ khí xuống thấp. - Sao hắn biết hai tên kia bị giam dưới địa cung?

- Nhất định là gian tế do Cơ Lương Bình cài vào.

- Chúng ta có truy tiếp hay không?

- Không cần, ta đã mở ra sát khí của Cấm địa trong Địa cung, hắn ra không được. - Đột nhiên, một nam nhân trung niên dáng người khôi ngô xuất hiện phía sau bọn họ. Hắn vận một thân hắc sam, tóc dài, đôi con ngươi vô cùng sắc bén.

Người này chính là tông chủ Di Thiên tông - Từ Di Thiên.

Mà Liệp Khôi tuy là đại trưởng lão nhưng rốt cuộc cũng chỉ là tọa kỵ của Từ Di Thiên mà thôi. Bởi vì đi theo bên cạnh hắn suốt vài thập niên, lập được công lao hãn mã cho nên mới được vinh hạnh ngồi lên vị trí Đại trưởng lão.

Tuy đã nhiều năm Từ Di Thiên không xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng không ai quên hắn mới thật sự là đệ nhất nhân của Di Thiên tông… Đúng, chính thức Thần Huyền đệ nhất nhân!

- Tông chủ.

- Tông chủ.

Đám người lập tức quỳ xuống.

Từ Di Thiên nói:

- Hỏa của tiểu tử kia không đơn giản, không cần đuổi theo, trước tiên giết Cơ Lương Bình. Tên kia nếu đã muốn cứu người, vậy cứ để hắn chết dưới địa cung là được. Ta cũng không tin kẻ đứng sau hắn không ra mặt.

- Rõ! - Đám người gật đầu.

Cấm địa sát khí là lần đầu mở ra trong suốt mấy thập niên qua.

Trước kia được thiếp lập là để phòng ngừa những kẻ phản bội tông môn đào tẩu, sau đó là để ngăn chặn người bên ngoài

xâm nhập, đến giờ thì… Nơi đó chính là tử địa. Ai đụng phải cấm địa sát khí đều phải chết.

Dù là Thần Huyền thượng cảnh cũng thế.

【VIP】 Người, Chúng Ta Cứu Đi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Dù là Thần Huyền thượng cảnh cũng thế.

Trong lúc đó, Ôn Bình không ngừng tiến vào địa cung, trên đường đi, hắn phát hiện có rất nhiều thạch thất, bên trong là bạch cốt chất thành núi. Căn bản không giống người bị nhốt ở đây đến chết đói, mà càng giống bị sập bẫy hơn.

Đi lên phía trước độ vài trăm mét, Ôn Bình nhìn thấy một cái hang cực lớn.

Xung quanh trống rỗng, chỉ có mấy khối thạch điêu đen nhánh được trạm trổ thành hình người có hai cánh. Tựa như Ác ma ở địa ngục, bất quá lại không khủng bố giống Ác mà, mà có phần giống với Thiên sứ sa đọa hơn.

- Bá phụ!

Nháy mắt, Ôn Bình nhìn thấy một cái lồng trên cột đá ở trung tâm hang động, trong đó là hai người Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Lúc này, hai người thương tích đầy mình, rõ ràng có thể thấy được vết roi cùng da thịt bị quật rách. Vô cấu chi thể lại bị đánh thành như vậy, có thể thấy được đã ăn bao nhiêu khổ.

- Ôn Bình, ngươi không nên tới. - Nhìn thấy Ôn Bình đang đi về phía mình, Hoàn Thành thở dài. Đây là đâu chứ? Di Thiên tông trên kia chính là hang sói, chui vào chẳng khác nào đi tìm chết.

- Ầm ầm!

Thạch bích đột nhiên truyền đến tiếng vang, như là có thứ gì đang chui ra, khiến người ta không rét mà run. Hơn nữa,

xung quanh còn mờ mờ ảo ảo, mang đến cảm giác vô cùng quỷ dị.

- Ôn Bình, ngươi cứu Hoàn Thành trước. - Bích Nguyệt Phiêu Linh vội lên tiếng, đồng thời khẩn trương nhìn xung quanh.

Thế nhưng Ôn Bình chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng:

- Giả thần giả quỷ!

Ác Linh Kỵ Sĩ là ác ma chân chính đến từ địa ngục.

Có thể chống lại đại boss satan.

Thử hỏi còn có gì kinh khủng hơn nó?

- Những thứ có địch ý, giết! - Ôn Bình ra lệnh, Ác Linh Kỵ Sĩ lập tức vung xích sắt lên, chỉ qua vài lượt, xích sắt đã trở nên đỏ thẫm, kế đó, cuốn lấy một cái bóng từ thạch bích lướt đến.

- Rầm!

Bóng đen trực tiếp bị xích sắt quấn lấy.

Kéo một phát, cả người thoáng chốc hóa thành than đen.

Nhưng bóng đen xung quanh lại càng lúc càng nhiều hơn, phảng phất vô cùng vô tận, bởi bất kể Ác Linh Kỵ Sĩ có giết thế nào, chúng cũng xông lên. Tựa như kiến ăn thực người đang đi săn vậy.

Trong khi Ôn Bình đang dùng Lang Nguyệt kiếm chém đắt xích sắt trói hai người Hoàn Thành, lối vào đột nhiên truyền đến tiếng động. Một khắc sau, đất đá đột ngột rơi xuống chặn kín đường ra.

Ngay sau đó, bóng đen cuồn cuộn áp đến.

Có cảm giác như muốn nuốt hết tất cả mọi người.

- Làm sao bây giờ? - Bích Nguyệt Phiêu Linh lùi về sau, cả người cũng mất đi khí lực.

…

Lược Nguyệt sơn.

Một cổ khí tức to lớn phủ xuống Lược Nguyệt sơn.

- Tông chủ!

Từ Di Thiên xuất hiện khiến cho tất cả mọi người còn đang lo lắng tình hình của Liệp Khôi đại trưởng lão thoáng chốc lộ ra mừng rỡ.

Thực lực của tông chủ hơn xa Liệp Khôi đại trưởng lão.

Hai đánh một, Cơ Lương Bình chắc chắn phải thua.

Từ Di Thiên không quan tâm đến chúng đệ tử trong tông, mà bước đến trước đại điện, liếc mắt nhìn Liệp Khôi bị Cơ Lương Bình đánh liên tiếp bại lui, trên mặt xẹt qua một tia tức giận, chợt lạnh lùng nói:

- Cơ Lương Bình, ngươi có dám tiếp ta một đao, dùng chính thứ mà ngươi vừa chuyển bại thành thắng kia.

- Tông chủ… - Nhìn thấy Từ Di Thiên, Liệp Khôi như nhìn thấy hi vọng, vừa phản kích vừa lui về phía Từ Di Thiên. - Tông chủ, Cơ Lương Bình cùng phe với bọn người Bất Hủ Tông.

Hiện tại hắn tuy không có biện pháp chống lại Cơ Lương Bình, nhưng hắn ta cũng không giết được hắn.

Nhìn thấy động tác của đối phương, Cơ Lương Bình cười một tiếng, tiếp tục đè hắn ta ra đánh:

- Từ Di Thiên, rốt cục ngươi cũng xuất hiện. Muốn ra tay thì ra tay, đợi đến khi Ôn tông chủ xuất hiện, ngươi không còn cơ hội.

- Ôn tông chủ? - Hắn cảm thấy Cơ Lương Bình thật quá buồn cười, viện trưởng của một cái thế lực tam tinh lại tương giao cùng vô tinh tông. - Tiểu tử kia ra không được, ta đã mở cấm địa sát khí. Vô số trùng khôi trong đó đủ để dìm chết một Thần Huyền trung cảnh, huống gì là hắn? Lúc này, cho dù kẻ phía sau hắn đến cũng không kịp vào cứu, lúc trước phụ thân ngươi cũng chết như vậy, quên rồi sao?

- Không cần kích ta, các ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ, còn ta hôm nay quang minh chính đại đánh lên Di Thiên tông…

Đúng rồi, ngươi thật sự cho rằng Ôn tông chủ một mình đi vào sao? - Cơ Lương Bình bật cười.

Hắn hiểu rõ địa cung kia, cũng biết trong đó có thứ gì.

Lúc trước phụ thân hắn đã chết ở đó, bị Yêu tộc đặc thù do bọn người Di Thiên tông nuôi dưỡng nuốt chửng, thế nhưng hắn biết rõ Ôn Bình sẽ không táng thân dễ dàng như vậy, tiểu tử kia tuyệt đối có thể bình an đi ra.

Di Thiên tông, sai lầm lớn nhất của bọn người này chính là quá tự tin vào bản thân, nếu như biết tự xét lại, bọn chúng tuyệt sẽ không ngây ngốc giam con tin lại, còn tự cho là đúng thiết kế một cái bẫy.

Trên phi chu, mọi người liếc nhìn xung quanh.

- Cáp Cáp đâu?

- Nó không đi theo tông chủ sao?

- Ầm!

Tiếng động cực lớn từ địa cung truyền đến. Toàn bộ địa cung tựa như một quả pháo, từ bên trong nổ tung ra. Kế đó, hỏa diễm tràn lan, trong ngọn lửa thậm chí có thể thấy được quái vật màu đen.

Nhưng đám… quái vật kia mỗi lần bị Hình Phạt chi hỏa quét qua liền trực tiếp hóa thành tro tàn.

Sau khi đoàn người Ôn Bình đi ra, Lược Nguyệt sơn bắt đầu sụp đổ, kế đó, tựa như có một bàn tay khổng lồ đang đào bới thứ gì đó, một nửa Lược Nguyệt sơn thoáng chốc trở thành phế tích.

Bên trong phế tích có thể nhìn thấy một tòa phần điện hài cốt.

Ôn Bình chậm rãi bước về phía trước, không quay đầu nhìn lại:

- Hình Phạt chi hỏa phần diệt hết thải tội ác, ngươi lại thả yêu vật chuyên ăn thịt người ra, chẳng khác nào tìm chết?

Bất quá, câu nói kia của hắn, Từ Di Thiên không nghe được.

- Còn cười nữa không? - Lúc này, Cơ Lương Bình bật cười trào phúng, nhìn về phía hai người Từ Di Thiên, chẳng lẽ bọn họ không biết, trên thế gian này chuyện gì cũng có thể xảy ra sao? Ví dụ như loài yêu vật đặt thù kia sẽ có một ngày biến mất.

Hiện tại, địa cung bị đánh sập.

Phần điện cũng bị chôn vùi.

Sướng rồi ha!

- Đó là hỏa gì? - Từ Di Thiên tuy giận nhưng hắn càng thêm kinh sợ thứ hỏa diễm bạch sắc kia, mày cau chặt. Hắn chưa từng nghe nói có hỏa diễm khắc chế được trùng khôi, càng chưa từng nhìn thấy bạch sắc hỏa diễm.

Khi hỏa diễm tán đi, thần sắc Liệp Khôi đại biến, hướng địa cung bị phá hủy nhìn lại:

- Khí tức của song Thần Huyền thượng cảnh… Có song Thần Huyền thượng cảnh mở đường… Từ khi nào dưới địa cung xuất hiện hai vị Thần Huyền thượng cảnh?

Trung khôi có thể dựa vào ưu thế về số lượng để giết chết Thần Huyền thượng cảnh là chuyện có thật, tuy nhiên địa cung hiển nhiên không giam được hai vị Thần Huyền thượng cảnh.

Thế nhưng, không phải chỉ có mình Ôn Bình đi vào sao?

Sao đột nhiên lại có thêm hai vị Thần Huyền thượng cảnh?

Trên phi chu, đám người nhìn người Di Thiên tông trợn tròn mắt, tất cả đều nở nụ cười.

Dương Nhạc Nhạc cười hăng nhất, phải chăng đại sư huynh đều như vậy?

- Cười chết ta, người Di Thiên tông…

Vu Mạch gật gù, thuận tiện xuất ra một đốm lửa trên tay:

- Ngàn bậc thềm thưởng hỏa diễm cơ bản đã có thể thiêu cháy tà vật. Bạch sắc hỏa diễm của tông chủ càng đáng sợ hơn.

Mấy con… trùng kia xem như đụng phải họng sung… Buồn cười nhất là Di Thiên tông lại để tông chủ mang theo song Thần Huyền thượng cảnh vào địa cung, trực tiếp phá hủy một nửa ngọn núi.

Thời điểm đám người vui cười, Hoàn Sơn nhìn xuống phía dưới, chợt ngẩn người.

- Phụ thân!

Sao phụ thân hắn lại bị bắt?

- Không sao đâu, Hoàn Sơn sư đệ, bá phụ chỉ chịu một chút nỗi khổ da thịt, khi về tông chủ đưa hắn hai thanh Xì gà sinh mệnh là có thể chạy loạn được ngay ấy mà. - Dương Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn Hoàn Sơn đang phát giận, nói. - Thu hồi Trảm Long Kiếm của đệ lại… Bây giờ ra tay chẳng khác nào bại lộ vị trí của chúng ta? Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hiện tại sơn đô của Di Thiên tông đã sụp, còn chưa đủ để đệ hết giận sao.

Nghe được mấy lời này, Hoàn Sơn mới thu hồi kiếm.

Tần Sơn trực tiếp hóa thành Vân Ưng bay xuống, chuẩn bị đón Hoàn Thành cùng Bích Nguyệt Phiêu Linh trở về.

Báo tin xong, Cơ Lương Bình đứng trên Lược Nguyệt sơn chợt nói:

- Ôn tông chủ, ngươi đi trước đi, chúng ta yểm hộ.

Lúc nói mấy lời này, Cơ Lương Bình cười đến đặc biệt vui vẻ.

Di Thiên cẩu!

Người chúng ta cứu được!

Đại điện trọng địa lão tử cũng xông vào!

Sau này còn gặp lại!

【VIP】 Nã Pháo!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Vân Ưng chở Bích Nguyệt Phiêu Linh cùng Hoàn Thành lao nhanh như gió lốc, phút chốc vượt hơn 1000 mét, hóa thành chấm đen, sau đó biến mất vô tung. Thế nhưng biến mất ở đây không phải là đi xa đến mức nhìn không thấy mà là đột nhiên tiêu thất giữa hư không.

Tựa như có một người ở vốn đang ở trước mặt ngươi, đột nhiên không thấy đâu nữa.

Nhìn một màn này, Từ Di Thiên lộ ra thần sắc kinh nghi, bất quá, đây không phải vấn đề hắn cần quan tâm trước mắt.

Thần Huyền cảnh của Bách Tông Liên Minh Hội cũng có Viễn độn bí thuật, hao phí tuổi thọ có thể lập tức trở về địa bàn liên minh.

Mấy tên này có bí thuật cũng không phải chuyện gì lạ.

Nhưng từ điểm này đủ để thấy nội tình của Bất Hủ Tông quả thực không tệ, có được thứ mà Di Thiên tông hắn không có.

Lúc Tần Sơn thả hai người Hoàn Thành lên phi chu, Hoàn Sơn lập tức chạy đến đỡ phụ thân.

- Phụ thân, ngươi không sao chứ?

- Không ngại, một đám lưu manh mà thôi, có lợi hại cũng không vô nhân tính như độc của Cự Hổ! - Hoàn Thành lộ ra tươi cười. - Ngược lại là các ngươi, sao lại kéo hết đến đây? Chỗ này không thể ở lâu.

- Ngươi vẫn nên quan tâm chính mình đi, thương thế như thế, nếu để mẫu thân thấy được, chắn chắn sẽ khóc suốt một

đêm. - Hoàn Sơn chỉ tay về phía Ôn Bình đang đứng trên Lược Nguyệt sơn. - Chúng ta không sao, tông chủ còn đang đứng đó mà!

Mọi người đồng loạt nhìn lại.

Dưới Lược Nguyệt sơn, Ôn Bình ngạo nghễ mà đứng.

So với Lược Nguyệt sơn hùng vĩ, hắn quả thật rất nhỏ bé, nhưng trong lòng chúng đệ tử, hắn lại vô cùng cao lớn.

- Đi? Mục đích hôm nay của ta chính là san bằng Di Thiên tông. - Ôn Bình mở miệng, thái độ hờ hững, chỉ khi đi ngang qua một người xa lạ mới có thể thấy được nét mặt này của hắn. - Cứu người… Thuận tiện mà thôi!

- Vậy thì không cần đi nữa!

Từ Di Thiên chợt xuất thủ.

Phanh!

Phanh!

Hai âm thanh chấn mạch đột ngột xuất hiện, quang mang hoàng sắc đại phóng.

Từ xa nhìn lại, mạch khí tựa như sóng lớn cuộn trào, điên cụ tụ lại mạch môn.

- Lão tử trời sinh dị mạch thuộc tính kim, tu luyện Kim khoát linh thể trong Linh thể bảng. Cơ Lương Bình, ngươi có dám dùng kim thuẫn kia đón một đao của ta? - Dứt lời, Từ Di Thiên chém một đao ra, đao mang hoàng sắc quét ngang, bổ thẳng lên mạch khí hộ thuẫn của Cơ Lương Bình.

Mạch khí hộ thuẫn vốn chỉ tăng phúc mấy lần, đủ để chống lại công kích cùng cảnh giờ phút này tựa như cửa sổ, trực tiếp bị đao mang chọc phá, cùng với đó, thanh âm của Từ Di Thiên cũng truyền đến.

- Lão tử còn tu luyện Huyền cấp hạ phẩm mạch thuận đến viên mãn, đã không có kim thuẫn, Cơ Lương Bình, ngươi có mấy cái mệnh để dùng đây?

Phanh!

Đao mang bổ vào người Cơ Lương Bình, tuy là đỡ được nhưng hắn phải lui về sau gần trăm bước mới ổn định được thân mình. Đồng thời vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn, không còn lộ vẻ ngả ngớn như lúc đầu.

- Ngươi lợi hại đến mức địch nổi hai Thần Huyền thượng cảnh sao? Lại nói nếu có thể giết chết Liệp Khôi, ngươi chính là một lúc đối mặt ba vị Thần Huyền thượng cảnh. - Vuốt vuốt lồng ngực nhói đau, Cơ Lương Bình vẫn nói cứng như trước.

Một câu thể hiện hắn không hề kinh sợ.

Nghe hắn nói thế, Từ Di Thiên lần nữa bật cười.

- Cho nên mới nói người tu luyện Vô cấu chi thể như ngươi mãi không hiểu được những Linh thể khác trên Linh thể bảng… Kim Khoát linh thể của lão tử chính là Linh thể nằm ở vị trí 2872, sau khi viên mãn, chớ nói ba vị Thần Huyền thượng cảnh, dù có đến thêm mấy vị, ta cũng không sợ.

Dứt lời, Từ Di Thiên trực tiếp lao vọt đến.

Liệp Khôi bên cạnh cũng nuốt xuống một viên dược, sau đó xông theo.

- Ta không tin đấy!

Song mạch môn của Cơ Lương Bình chấn động, trong tay phút chốc xuất hiện một thanh cự phủ, giơ lên, nện thẳng xuống. Cự phủ bổ ra mạch khí hoàng sắc, trực tiếp bổ đôi chủ điện.

Thế nhưng khi rơi xuống người Từ Di Thiên thì cái gì cũng không phát sinh.

Từ Di Thiên nhếch mép cười, tựa như đang chế nhạo Cơ Lương Bình văn hóa kém.

- Cơ viện trưởng, nhảy xuống!

Lúc này, giọng Ôn Bình truyền đến.

- Được!

Cơ Lương Bình không phải mãng phu, dưới chân núi còn có hai vị Thần Huyền thượng cảnh giúp sức, mắc gì phải ở đây

lấy 1 chọi 2? Kế đó, hắn lao xuống dốc, muốn dựa vào thế núi thẳng đứng nhanh chóng nhảy xuống chân Lược Nguyệt sơn.

- Muốn chạy? - Địa cung dưới mặt đất bị hủy, Lược Nguyệt sơn đã sụp xuống một khối, vô luận thế nào, hắn cũng không cho phép Cơ Lương Bình có cơ hội đào tẩu. - Cuồng phong trảm, lão tử cho ngươi nếm thử lợi hại của Huyền cấp hạ phẩm mạch thuận viên mãn.

Khoát tay!

Gần trăm thanh đao trực tiếp bổ ra.

Đao mang hoàng sắc đuổi theo Cơ Lương Bình, nghiễm nhiêm muốn phân thây hắn.

Nhưng đúng lúc này, trên nền trời đột nhiên xuất hiện một đoàn tử ý.

Ở độ cao trên ngàn mét.

Tử sắc khí lưu không ngừng hội tụ tại một điểm, tựa như cá trong hồ đang hút nước. Nhưng tính chất căn bản lại khác nhau, tử ý xuất hiện mang theo hơi thở hủy diệt.

- Bạo viêm truy tinh, chuẩn bị! - Ôn Bình hờ hững hô lên, đôi con ngươi nhìn về phía đỉnh Lược Nguyệt sơn.

Bất kể là Liệp Khôi hay đám người đang đứng xa xa quan sát, nhìn thấy một màn này đều giật mình kinh hãi. Nhất là khí thế phát ra từ Ôn Bình y hệt như tử ý trên không, đều ẩn chứa hơi thở hủy diệt.

- Hắn sao lại… - Hắn đã điều tra qua, Ôn Bình bất quá chỉ là một thiếu niên 18 tuổi mà thôi.

Kế đó, Ôn Bình lại nói:

- Khóa chặt mục tiêu!

- Lược Nguyệt sơn!

Cùng với lời của Ôn Bình, phiến lưu quang tử sắc trên nền trời đột nhiên hóa trường mâu, trực chỉ Lược Nguyệt sơn. Đứng ngoài ngàn mét, nhìn thấy một màn này, quần chúng vây xem lộ vẻ kinh nghi.

- Đó là thứ gì?

- Dường như nó chĩa mũi nhọn về phía Lược Nguyệt sơn.

Tử ý khẽ động, nội tâm đám người không hiểu sao lại sinh ra cảm giác e ngại. Loại cảm giác này từ hư không hình thành, tựa như hài đồng mặc dù không biết quỷ là gì nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi.

- Nã pháo!

Phanh!

Tiếng nổ mạnh truyền đến.

Đột ngột, lưu quang tử sắc không tiếp tục hội tụ nữa, mà ngưng tụ lại một điểm, sau đó hóa thành một luồng sáng màu tím, hệt như thiên thạch đến từ thương khung, lúc nó gần áp xuống, bầu trời thoáng chốc biến sắc.

Trên phi chu, nhìn Bạo viêm truy tinh pháo phát động, đám người sợ đến phát ngốc.

Bọn họ vốn không nghĩ đến trên phi chu còn tồn tại thứ gọi là pháo.

- Uy năng của cỗ pháo này khiến ta có cảm giác ngay cả Thần Huyền thượng cảnh cũng chịu chết. - Bích Nguyệt Phiêu Linh cảm khái một tiếng.

Mọi người hoảng sợ không nói nên lời.

Bích Nguyệt Phiêu Linh là lão tổ thế lực tam tinh, điểm này bọn họ đã sớm biết.

Cũng từng gặp qua.

Đến hắn cũng nói như vậy, có thể thấy được uy năng của cỗ pháo này đáng sợ nhường nào.

Mà Cơ Lương Bình thấy một màn như vậy, lại thấy Ác Linh Kỵ Sĩ cùng chó săn đột ngột xông lên cứng đối cứng với đao mang đang hạ xuống, hắn không khỏi quay đầu nhìn theo tầm mắt của một người. Lúc này, Ác Linh Kỵ Sĩ chợt ôm lấy hắn, chạy ra xa ngàn mét.

Luồng sáng tím im ắng rơi xuống.

Chợt, nó bỗng nhiên bành trướng gấp mười lần, trăm lần.

Kế đó là một tiếng nổ mạnh truyền đến.

- Oanh!

Âm thanh cực lớn khiến cho toàn bộ những người có mặt trong phạm vi ngàn mét chấn động màng nhĩ.

Mọi người lập tức bưng kín tai, lúc nhìn lại Lược Nguyệt sơn, nơi đó đã bị luồng sáng tím bao phủ, hơn nữa còn mỗi lúc một bành trướng, cùng với khí lãng khổng lồ tán ra. Ngọn núi cao gần 200 ~ 300 mét cùng chủ điện nguy nga đã không thấy đâu nữa.

Chỉ còn lại bụi mù dày đặc.

Bụi tán đi, một cái hố to dần hiện ta.

Tất cả đại điện của Di Thiên tông…

Toàn bộ Lược Nguyệt sơn…

Trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì!

【VIP】 Người Phương Nào Quấy Nhiễu Thanh Tịnh Của Ta?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Di Thiên tông, từ 1500 năm trước đời tổ sư thứ nhất khai tông đến nay đã trải qua không ít hạo kiếp, nhưng vẫn luôn đứng sừng sững trên đỉnh Lược Nguyệt sơn, quan khán toàn bộ Di Thiên đảo.

Trong mắt người Di Thiên đảo, nó chính là biểu tượng đỉnh phong, cũng là thánh địa của đệ tử nội tông Di Thiên tông. Mục tiêu truy đuổi của ngàn vạn đệ tử ngoại môn chính là có đặt chân lên đó.

Bởi vì chỉ tu hành trên Lược Nguyệt sơn mới có thể đạt được lực lượng cường đại.

Nhưng giờ đây Lược Nguyệt sơn đã không còn, trong chớp mắt trở thành phế tích phủ đầy bụi đất. Cùng với đó, đám Thần Huyền trưởng lão trên Lược Nguyệt sơn cũng bồi theo. Chuyện này khiến cho tất cả mọi người rơi vào tuyệt vọng.

Sau một khắc, đệ tử Di Thiên tông lập tức chen chúc chạy ra rìa đảo, chỉ cầu rời xa trận đại chiến kinh thế này.

Bởi vì trong vụ nổ vừa rồi, ngay cả Thần Huyền trung cảnh vừa rồi muốn trốn cũng không trốn được, huống hồ là bọn họ?

Từ Di Thiên cũng xem như may mắn, với tư cách là Thần Huyền thượng cảnh, không lo đến tính mệnh, chỉ là bị trùng kích một chút, rạch ra vài vết thương nhỏ, nói gì đi nữa, hắn cũng có Linh thể bất phàm hộ thân, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh.

Muốn chạy trốn cũng không đến nỗi gian nan.

Thế nhưng Liệp Khôi lại không may mắn như vậy. Tuy cũng là Thần Huyền thượng cảnh, nhưng trước đó đã bị Cơ Lương Bình đả thương, cho nên tốc độ của hắn không kịp né tránh khí lãng đánh úp lại, trực tiếp bị nuốt trọn, vô tung vô ảnh.

Không cần suy nghĩ nhiều, Từ Di Thiên cũng hiểu rõ, Liệp Khôi sợ là đã biến mất cùng Lược Nguyệt sơn.

- Tông ta gặp nguy… - Ôm lấy một tay, đứng ngoài ngàn mét nhìn hết thảy, Từ Di Thiên lộ ra vẻ mặt hiếm thấy.

Ngàn năm cơ nghiệp.

Qua bao đời tổ tông truyền lại cho hắn, là tâm huyết của không biết bao người mới gầy dựng được cơ đồ hiện tại, giờ đây khi hắn còn tại nhiệm lại bị người phá hủy.

Chuyện này…

Từ Di Thiên hướng mắt nhìn về một phía.

Luồng sáng tím kia rốt cuộc là vật gì?

Sao có thể lăng không sinh ra, hơn nữa trong nháy mắt hủy diệt Lược Nguyệt sơn?

Những thứ khác hắn nghĩ mãi không rõ, duy chỉ có một điều Từ Di Thiên có thể khẳng định. Luồng sáng tím kia tuyệt đối có lực lượng vượt qua Thần Huyền, ở cái nơi nhỏ bé như Đông Hồ, một vô tinh tông môn sao có thể sở hữu lực lưởng khủng khiếp đến như vậy?

…

Lúc này, chủ sự Bách Tông Liên Minh - Lạc Đỗ Bình đứng bên bờ hồ, mặt hồ phản chiếu khuôn mặt bình tĩnh của hắn, cũng như đại đa số người, hắn đang nhìn về Minh Kính hồ ở phương xa, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bên bờ hồ này gần như tề tụ đầy đủ người của Bách Tông Liên Minh tại Minh Kính hồ.

Tất cả cùng nhìn về một phía… Di Thiên đảo.

Bất quá, hiện tại bọn họ không biết Di Thiên đảo đã xảy ra chuyện gì? Tông chủ Ôn Bình của Bất Hủ Tông có đến không? Tất cả đều đang đợi thám tử truyền tin. Bởi vì có chim cắt, cho nên tin tình báo sẽ đến rất nhanh.

Đột nhiên, trên nền trời xuất hiện một cái chấm đen đang đến gần.

Đúng là chim cắt đưa thư.

Sau khi chim cắt hạ xuống, Kim chủ sự nhanh chóng gỡ thư tín trên vuốt nó ra. Thời điểm mở thư, Mộ Dung Thanh, Hàn Phi Dạ cũng vây đến, cổ nhướng cao đến mức khó tưởng, chỉ vì ở đây toàn là đại nhân vật, mà ai ai cũng chú mục vào bức thư kia.

- Sao rồi? - Lạc Đỗ Bình đột nhiên lên tiếng.

- Tên Ôn Bình kia thật sự đến, bất quá tình hình chiến đấu có vẻ không ổn… Thám tử của chúng ta hồi báo, vừa rồi trên Lược Nguyệt sơn truyền đến tiếng nổ mạnh, khiến cho bầu trời quanh Di Thiên đảo bị nhuộm thành màu tím. Lúc hắn ngưng mắt nhìn lại thì đại điện Di Thiên tông tọa lạc trên Lược Nguyệt sơn đã không còn, tất cả đều bị san bằng. - Kim chủ sự ném bức thư cho Mộ Dung Thanh bên cạnh, nội tâm không hiểu sao sinh ra một cỗ cảm giác bất an.

Mộ Dung Thanh liếc nhìn mảnh giấy trên tay, vội mở miệng:

- Có khi nào là người Di Thiên tông tự mình cho nổ tung hay không?

Phút chốc bị mọi người ném ánh mắt nhìn kẻ đần về phía mình, Mộ Dung Thanh ngượng ngùng cười:

- Chắc không phải vậy đâu ha!

- Nếu không phải chính bọn họ làm, vậy thì chỉ có thể là Ôn Bình làm. - Vẻ mặt Lạc Đỗ Bình nghiêm túc, tựa như lúc trước biết được Liệt Ma chết trong Minh Địa thí luyện, sau đó lại phát hiện hắn ta là bị một kiếm giết chết.

- Lập tức dẹp yên Lược Nguyệt sơn, quân cờ này của Di Thiên tông hạ sai rồi.

Dùng thân nhân của Ôn Bình dẫn dụ hắn, giờ hay rồi, trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Hiện tại người khắc định đã được Ôn Bình cứu đi.

Lược Nguyệt sơn đã mất, dưới loại lực lượng kia, người Di Thiên tông căn bản trốn không thoát. Hôm nay, Bất Hủ Tông kia đã biến Di Thiên tông thành trò cười thiên cổ mất rồi.

Lạc Đỗ Bình lại lần nữa mở miệng:

- Cho người đi dọ xét! Ta nhất định phải biết được tình huống cụ thể trên đảo.

Chỉ có biết rõ Ôn Bình dùng loại thực lực gì, hắn mới có thể quyết định phái bao nhiêu người đi tiếp viện.

…

Từ Di Thiên bỗng nhiên quay đầu nhìn Ôn Bình, trên mặt lộ ra thần sắc dữ tợn:

- Ôn Bình, đến nước này rồi, bảo kẻ đứng sau ngươi xuất hiện đi. Một Di Thiên tông nhỏ bé… Hắn không để vào mắt hử?

Ha ha!

Từ Di Thiên phát ra tiếng cười thảm.

Cứ như điên rồi.

Kỳ thật cho đến bây giờ hắn vẫn không thể tin được, cái địa phương chật hẹp kia lại xuất hiện lực lượng siêu việt Thần Huyền.

Mấy kẻ như vậy… Loại lực lượng đó… Không phải nên xuất hiện ngoài ba hồ sao?

Tại sao lại đi bảo vệ một mao đầu tiểu tử đi diễu võ dương oai?

Tại sao lại giúp đỡ hắn đánh lên Di Thiên tông?

- Sau lưng ta có người? - Ôn Bình đột nhiên quay đầu lại, nhìn khoảng không sau lưng, ngoại trừ gió thì chẳng còn gì hết.

- Giữa ban ngày ban mặt lại đi kể chuyện ma! - Ôn Bình lạnh nhạt xoay đầu lại.

- Sau lưng có người? - Cơ Lương Bình bất đắc dĩ cười, đây là lần đầu tiên hắn nghe được có người lý giải câu nói này như vậy. Mà lúc này, trên phi chu, đám người nghe Ôn Bình nói cũng chỉ biết cười cho qua.

- Tình cảnh này còn có thể nói giỡn được, đoán chừng thế gian này chỉ có mình tông chủ mà thôi! - Chiêm Đài Thanh Huyền mỉm cười nói.

- Tông chủ sẽ chơi chết đám người kia!

Mọi người cùng cười ra tiếng.

Lúc này, Cơ Lương Bình nổi giận gầm lên một tiếng, mạch môn rung động, lập tức xông tới, thề báo thù.

- Lão thất phu, hiện tại đến phiên ta!

Thạch chùy khởi!

Nghênh ngang rơi xuống.

- Oanh!

Từ Di Thiên không có lực hoàn thủ, bị nện bay ra xa trăm mét, bất quá, một búa này của Cơ Lương Bình thật sự không đủ để làm tổn thương Linh thể của Từ Di Thiên. Thế nên, hắn lập tức đuổi theo, không ngừng ra quyền.

- Kim Khoát linh thể đúng không?

Một quyền oanh ra, Từ Di Thiên thối lui mấy chục bước.

- Xem thường Vô Cấu chi thể đúng không?

Lại tiếp một quyền, đánh cho Từ Di Thiên lui bước.

Nhưng mà nhìn cảnh tượng trước mắt, Ôn Bình lại không có tâm tư tiếp đùa giỡn, trực tiếp phân phó Ác Linh Kỵ Sĩ cùng chó săn xông tới. Ba đánh một, có thể giải quyết nhanh là tốt nhất, vẫn còn hai quả pháo đây này.

Uy lực của pháo xem như hắn đã rõ.

Giờ còn hai phát miễn phí đấy, không đánh chẳng phải nên xin lỗi chính mình đã tốn công lưu nó đến bây giờ sao?

Nhưng đúng lúc này, đại địa đột nhiên chấn động.

Khiến cho Ôn Bình có cảm giác về đến địa cung, cứ như là có vô cùng vô tận trùng khôi muốn chui ra.

- Cơ viện trưởng! - Ôn Bình vội hô lên một tiếng. Thế nhưng Cơ Lương Bình đã cách xa vài trăm mét, không cách nào nghe được. Hết cách, Ôn Bình chỉ phải quét mắt nhìn quanh, sau đó tập trung ánh mắt cùng thần thức dò xét cự hố.

Phanh!

Một Bạch y nhân chui từ dưới đất lên.

- Người phương nào quấy nhiễu thanh tịnh của ta!

Chỉ một câu, khiến cho toàn bộ Di Thiên đảo tựa như đưa thân vào lôi trì.

【VIP】 Lão Tổ Di Thiên Di Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Lão tổ!

Từ Di Thiên bị một quyền đánh lui, sau khi dùng tay chống đỡ đứng vững thì trên mặt rốt cục lộ ra ý cười, hiển nhiên hắn đã sớm biết bạch y nhân sẽ xuất hiện.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt nhìn lại bạch y nhân đứng ở mép hố sâu. Nhìn xem người kia, người của Di Thiên tông cảm giác đầu tiên giống như đang nằm mơ, bởi vì lão tổ trong chân dung xuất hiện.

Một nhân vật truyền kỳ sống trăm năm trước, thời điểm đó hắn cũng đã là Thần Huyền thượng cảnh.

Nhưng, nghe đồn mấy chục năm trước hắn đã không có tin tức, có thể đã chết rồi.

Hiện tại xem ra, hắn một mực bế quan tu hành ở dưới Lược Nguyệt sơn, chỉ có tông chủ mới biết được chuyện này.

Mà bên trên phi chu, trông thấy bạch y nhân xuất hiện, cảm giác đầu tiên của mọi người chính là: Hắn rất mạnh.

Thoáng liếc nhìn, thực lực của người nọ nội liễm mà hùng hậu, so với Từ Di Thiên kia còn mạnh hơn nhiều.

- Cái này sẽ không phải là nhân vật trên Thần Huyền chứ!

- Chắc chắn là vậy rồi!

- Không ngờ Di Thiên tông lại có nhân vật bậc này, vậy nó căn bản cũng không phải là tam tinh thế lực!

Một bên Bích Nguyệt Phiêu Linh mở miệng:

- Một thế lực ẩn giấu thực lực ngụy tứ tinh, nếu như không phải nhờ tông chủ thì e rằng sẽ không ai biết?

- Cũng còn may, không có khí thế giống như phó thành chủ của Vân Hải chi đô!

Diệu Âm cười một tiếng không thèm để ý.

- A đù, từ khi nào Diệu Âm lại học được bộ dạng không sợ trời không sợ đất của tông chủ rồi? - Dương Nhạc Nhạc hích Tần Sơn.

- Tần Sơn, coi người của ngươi một chút…

Đám người trên phi chu nghị luận không ngừng, mà trên Di Thiên đảo, lúc này lại trở nên yên tĩnh. Bạch y nhân quét mắt chung quanh, sau đó ánh mắt đảo qua người Ôn Bình, Ác Linh kỵ sĩ, chó săn cùng Cơ Lương Bình.

- Tông chủ đương nhiệm ở đâu?

- Bái kiến lão tổ, gia phụ là Từ Tái Vinh!

Từ Di Thiên lập tức trả lời.

- Xảy ra chuyện gì?

- Lão tổ, xin rửa nhục cho Di Thiên tông, tất cả trưởng lão, Thần Huyền cảnh chết, Lược Nguyệt sơn cũng mất. Toàn bộ Di Thiên tông… Cũng chỉ có một mình ta còn sống!

Từ Di Thiên tức giận nhìn sang bọn người Cơ Lương Bình.

- Là các ngươi làm?

Bạch y nhân liếc mắt qua, mà chỉ một ánh mắt này, lại khiến Cơ Lương Bình không rét mà run.

- Bán bộ Trấn Nhạc!

Cơ Lương Bình kinh hô một tiếng.

- Ngươi ngược lại có chút nhãn lực…

Bạch y nhân cười giễu cợt.

- Ai trong số các ngươi muốn diệt Di Thiên tông ta? Một… hai… ba vị Thần Huyền thượng cảnh, khó trách hủy Lược Nguyệt sơn ta… Nhưng mà, hiện tại đến phiên ta!

Mà thấy Ôn Bình nhìn xem bạch y nhân không nhúc nhích, Cơ Lương Bình vội vàng mở miệng:

- Ôn tông chủ, người này tên là Hành Chí, một trăm năm trước là đệ nhất nhân ở Minh Kính hồ, cũng là dị mạch trời sinh. Tất cả mọi người đều cho là hắn đã chết, nhưng không nghĩ ra hắn còn sống, hơn nữa còn trở thành bán bộ Trấn Nhạc, lại thêm trăm năm tuổi thọ!

- Không nghĩ ra còn có người nhớ kỹ Hành Chí ta… Không sai, tiểu hỏa tử, mạng của ngươi, ta thu sau cùng!

Hành Chí cười một tiếng, sau đó phủi phủi bụi trên y phục, bước từng bước đến chỗ Ôn Bình.

Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn ngay lập tức chạy đến, cản ở trước người Ôn Bình.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng chấn mạch truyền lại.

Kim sắc mạch khí phun ra, một cỗ uy áp khổng lồ xông thẳng đến chỗ Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn.

- Lại rất trung thành với chủ!

Hành Chí nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó tiện tay hất lên, một đạo kim sắc kiếm mang bay thẳng ra, trong chớp mắt đã đến trước hai người. Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn nháy mắt liền bị đánh lui gần trăm mét.

Mà hành động này chỉ vẻn vẹn là hất tay lên mà thôi.

Không sử dụng đến mạch thuật!

Không có sử dụng vũ khí!

- Chúng ta có hi vọng!

Đệ tử Di Thiên tông đứng ở xa trông thấy mọi chuyện kích động đến rơi nước mắt.

- Tông môn chúng ta còn lão tổ mạnh như thế, lần này không sợ Thiên Thần Học Viện cùng Bất Hủ tông kia!

Tiếng hoan hô càng ngày càng vang.

Cũng ngay thời điểm này, trên một sườn núi nhỏ, người của Bách Tông Liên Minh lại phát Tín Chuẩn (chim đưa thư) ra ngoài.

Không bao lâu sau, Tín Chuẩn đã đến trong tay Kim chủ sự.

Mở ra tín điều xem xét, Kim chủ sự vui mừng.

- Hành Chí tiền bối của Di Thiên tông vẫn còn sống, hơn nữa đột phá đến bán bộ Trấn Nhạc cảnh!

Lạc Đỗ Bình gật đầu cười một tiếng.

- Ta biết ngay sự tình không có khả năng kết thúc như thế, Từ Di Thiên kia không phải kẻ ngu, sao có thể khinh suất trêu chọc Bất Hủ tông thế được… Cái chết của bọn người Nam Cung Vấn Thiên đã chứng minh Bất Hủ tông rất có thể tồn tại Thần Huyền thượng cảnh, tuyệt đối không ai ngốc như vậy!

- Đại nhân, vậy chúng ta tiếp theo…

Mộ Dung Thanh vội vàng ở một bên mở miệng hỏi, hắn cảm thấy lúc này đi Di Thiên đảo không có gì thích hợp bằng.

Ý nghĩ của hắn vừa vặn giống với suy nghĩ của Lạc Đỗ Bình.

- Đi mời ba vị cung phụng Thần Huyền thượng cảnh, chúng ta tập trung ở Di Thiên đảo…

Nói xong, Lạc Bạc Bình cầm đầu trực tiếp cưỡi Dực tộc cự yêu bay lên trên không trung, rất nhanh liền biến mất ở phía đường chân trời.

Lúc này đi, không muộn cũng không sớm.

Chính là kịp lúc.

Lại nói trên Di Thiên đảo, Ác Linh kỵ sĩ sau khi bị quật bay cũng không thấy vẻ sợ hãi, trực tiếp là vọt lên, quơ xích hồng xích sắt như muốn trói Hành Chí lại. Hắn không biết đau nhức, cho nên hắn không sợ gì cả.

- Không biết tự lượng sức mình!

Hành Chí lại lần nữa ra tay, lần này khóa chặt mục tiêu trên người Ác Linh kỵ sĩ, tạm thời bỏ qua mấy người kia.

Cơ Lương Bình, Ác Linh kỵ sĩ cùng Cáp Cáp lập tức xông lên chiến với Hành Chí.

Tiếng ầm ầm không dứt bên tai.

Chấn động khiến toàn bộ Di Thiên đảo cũng rung lên.

Mà Ôn Bình chỉ là nhìn xem hố sâu kia, nghe hệ thống bên tai, vẫn như cũ không lộ vẻ lo lắng với tình hình chung quanh.

Bởi vì thứ hệ thống cho ra, Ác Linh kỵ sĩ có thể sẽ thua, thế nhưng nhất định sẽ không chết.

Cáp Cáp cũng như thế.

- Kí chủ, phát hiện thiên tài địa bảo hiếm thấy ở phía dưới hố sâu, chính nó đang chế tạo trùng khôi, nó có thể giúp đỡ kí chủ nâng cao tư chất, đồng thời còn có thể sử dụng để ôn dưỡng điện thủ, là bảo vật hiếm có!

- Ồ!

Ôn Bình lập tức đến gần chỗ hố sâu.

Lần trước hệ thống nói cho hắn biết đi lấy thiên tài địa bảo vẫn là lúc Mộc Lưu Sa xuất hiện.

Bởi vì ngay lúc đó Mộc Lưu Sa rất quan trọng với Ôn Bình.

Lần này, hệ thống lại nói cho hắn biết phải đi xuống dưới hố sâu lấy thiên tài địa bảo.

Không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định thứ đó đặc biệt có ích với mình.

Hành động của Ôn Bình căn bản không khiến Hành Chí chú ý, ở trong mắt Hành Chí, Ôn Bình có thể là muốn chạy trốn.

Mà hắn lại thích loại cảm giác truy đuổi, bởi vì có thể cho đối phương hi vọng, sau đó bản thân lại bóp nát hi vọng kia… Sảng khoái hơn nhiều! Âm thầm vui mừng một phen, Hành Chí mạch môn run lên, dùng một đạo mạch thuật.

Kim mang rơi xuống như mưa khiến cho ba người Ác Linh kỵ sĩ không chỗ ẩn núp.

Trong tình cảnh không có biện pháp ứng phó, ba người đành phải hội tụ lại với nhau, cùng nhau chống cự mảnh nhỏ kim mang kia.

Lúc này, Ôn Bình đã nhảy xuống hố sâu.

Sau đó tiến vào trong một gian thạch thất.

Gian thạch thất này hẳn là nơi Hành Chí ở lại mấy chục năm nay. Thuận theo một con đường khác trong thạch thất tiếp tục đi xuống dưới, hệ thống càng không ngừng nói cho hắn biết càng ngày càng gần. Khi chuyển đổi qua năm sáu gian thạch thất, Ôn Bình đứng trước một bích trì.

Bích trì hiện ra óng ánh lục quang, xanh biếc đến mức khiến người hoảng hốt.

Hệ thống mở miệng:

- Đây là Thiên Địa Mộc Dịch, ấp ủ đã ba ngàn năm, kí chủ nếu như sử dụng nó để bồi dưỡng điện thủ, một chậu này, đầy đủ bồi dưỡng hai con điện thủ trở thành đại yêu Trấn Nhạc cảnh!

- Nếu như ta dùng Trường Mạch Công hấp thu thì sao?

- Có thể tăng tư chất lên, quyết định tương lai kí chủ có thể đạt đến cảnh giới nào, đây là hiệu quả lợi ích lâu dài!

- Ta có một mảnh Kiến Mộc lâm, muốn nó làm gì?

Kiến Mộc chẳng lẽ lại không tốt bằng đầm bích trì này?

- Kí chủ có thể sử dụng để nuôi nấng điện thủ, điện thủ là Yêu tộc ở thời đại trước, phối hợp Hỏa Linh Tinh bồi dưỡng thích hợp, nhất định sẽ tốt hơn Kim Cương huyết mạch của Xích Mục Cự Viên. Đến lúc đó, có thể trở thành một sự trợ giúp lớn!

【VIP】 Nên Chấm Dứt Rồi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Kim Cương, tuyệt đối là Yêu Vương cấp độ kiệt xuất, giống như giao long đều thuộc về Yêu Vương cấp bá chủ. Điện thủ ở thời đại trước, cũng chính là thời đại cự nhân, tuy là tồn tại đẳng cấp gì thì Ôn Bình không thể biết được.

Thế nhưng nếu như có thể so sánh Kim Cương, giao long, vậy bồi dưỡng lên vẫn là có giá trị. Thế nhưng không biết Trấn Nhạc cảnh này là hạ cảnh hay là thượng cảnh, bởi cả hai khác nhau một trời một vực.

Với đầm bích trì này, hắn xem như biết tại sao Hành Chí kia nguyện ý ở dưới này mấy chục năm.

Hóa ra có thứ có thể phụ trợ tu hành.

Người khác tha thiết ước mơ, hắn lại độc chiếm một hồ lớn!

Nhưng tư chất của tên kia cũng quá kém, đầm lớn như thế nhưng mấy chục năm mới đạt tới bán bộ Trấn Nhạc. Đoán chừng nếu như không có đầm bích trì này, hắn chỉ sợ là cả đời cũng vô vọng tiến lên bán bộ Trấn Nhạc?

Hệ thống phảng phất như biết ý nghĩ của hắn, lập tức trả lời:

- Cái này xem phương thức bồi dưỡng của Kí chủ, cùng trình độ cẩn thận. Khi nó phá xác, là thượng cảnh hay là hạ cảnh hết thảy cũng có thể thấy rõ ràng!

- Có thể dùng Mệnh Hạch Điếu Trụy sao?

- Có thể!

- Vậy thì không tệ, đến lúc đó mệnh hạch lắc lư, biết đâu còn vượt qua Trấn Nhạc cảnh, tốt biết bao…

Ôn Bình vui mừng, chợt nhìn sang bích trì này, lại tới gần một chút, liền có thể nghe được sóng chập chờn.

Chắc do chiến đấu phía trên tạo nên rung động.

Nhưng nhìn cái bích trì này, dùng cái gì để chứa là một việc hết sức đau đầu.

- Dùng Tàng giới thử xem!

Ôn Bình lập tức từ trong Tàng giới lấy ra một viên Tàng giới rỗng tuếch, chính là viên Tàng giới của Hàn Vấn kia. Bởi vì sau khi có được Tàng giới dung lượng lớn do Mục gia tặng, nó vẫn bị để không ở trong đó.

Nhưng không thể trút thẳng nước này vào trong đó.

Ôn Bình thử dùng một cái bình ngọc múc một chút, trút vào trong Tàng giới.

Hoàn hảo, nước có thể tồn tại trong Tàng giới.

Lúc này, trên mặt đất Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn đã bị đánh cho liên tục bại lui. Trong lúc đó, Ác Linh kỵ sĩ bị quét qua ngàn mét, vừa vặn rơi sát mép pho tượng tông môn trên Di Thiên đảo.

Sau khi địa ngục hóa pho tượng, một cái cự nhân hỏa thiêu toàn thân tham gia chiến đấu, vẫn như trước không phải là đối thủ của Hành Chí.

Hai con mắt màu xanh lam quan sát Hành Chí kia, đập một tay xuống dưới, như là một toà núi nhỏ.

Tuy nhiên Hành Chí lại không có chút ý né tránh:

- Quả nhiên, sự hiện hữu của ngươi rất đặc thù. Toàn thân chỉ có hỏa diễm cùng khô lâu, khẳng định không phải Yêu tộc. Hiện tại còn có thể biến pho tượng thành trợ lực cho bản thân… Để một cái thạch điêu có được lực lượng của Thần Huyền thượng cảnh, không thể không nói, năng lực này thật đúng là nghịch thiên!

Bởi vì tò mò, cho nên vẫn lưu nó đến bây giờ.

- Đi theo ta như thế nào? Đi theo ta, lão phu cũng cho ngươi cơ hội đạt bán bộ Trấn Nhạc cảnh!

Ác Linh kỵ sĩ không có trả lời, tiếp tục công kích, xích sắt hất lên, đánh tới phía Hành Chí. Thế nhưng làm như thế giống như phí công, đối phương nghiêng người trực tiếp tránh khỏi, mà xích sắt kia sau khi vung ra, quấn quanh lại thì đã bị đối phương lấy đao hất ra.

- Không biết tốt xấu!

Đấm ra một quyền.

Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn đều bị đẩy lui. Cơ Lương Bình giận quát một tiếng, không sợ chút nào tung thạch chùy xuống.

Nhưng mà, không sợ thì không sợ.

Thực lực chênh lệch hiện ra đó, thạch chùy của Cơ Lương Bình bị một quyền chấn vỡ, sau đó lại tiếp tục ăn một quyền của Hành Chí, Cơ Lương Bình bị đánh bay, cả người vạch ra một cái hố sâu trăm mét trên mặt đất.

Sau đó, Hành Chí trực tiếp nhấc đao, mạch môn theo đó run lên, cả người nhảy dựng lên cao gần mười trượng, nhấc đao trảm xuống dưới. Kim sắc đao mang chớp mắt liền xuyên qua thân thể pho tượng, bắt đầu từ phần đầu, mãi cho đến hạ thể.

- Lam Trảm!

Bạch!

Đao mang theo lời hạ xuống, xuyên qua thạch điêu, còn bay ra gần trăm mét bỗng nhiên biến mất.

Mà lúc này, Hành Chí đã thu đao.

Đao vào vỏ.

Thạch điêu xuất hiện vết đao.

Đao hoàn toàn nhập vỏ đao.

Pho tượng động tác im bặt mà dừng, sập thành hai nửa vang dội.

- Nói rồi, cho ngươi một cái cơ hội nhập bán bộ Trấn Nhạc ngươi lại không cần, hiện tại ta không có kiên nhẫn!

Tuy mấy chục năm mới động thủ lại lần nữa, mong muốn chơi nhiều một chút, nhưng nếu chơi lâu thì Ôn tông chủ kia sẽ chạy xa.

Bên trên phi chu, bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền nhìn xem một màn này lại biểu lộ không hiểu.

- Tông chủ đâu?

- Tông chủ sau khi nhảy xuống dưới hố, đến bây giờ còn chưa đi ra, chuyện này là sao?

- Ra rồi!

Nương theo tiếng hô của Dương Nhạc Nhạc, Ôn Bình nhảy ra khỏi hố, sau ba bước đã rời khỏi hố sâu dưới Lược Nguyệt sơn .

- Ba đánh một miễn cưỡng như thế sao?

Lời của Ôn Bình truyền đến trong tai Cơ Lương Bình, làm cho hắn dở khóc dở cười. Cái này căn bản cũng không phải vấn đề nhân số, được rồi, đây chính là chênh lệch thực lực.

Cơ Lương Bình bị Từ Di Thiên kia bấu lấy, tương đối khó chịu, đành phải khuyến cáo nói:

- Ôn tông chủ, nếu không chúng ta rút lui đi!

- Rút lui? Đã đến đây rồi, không dẹp yên Di Thiên tông, lần sau khả năng còn phải đến nữa!

Đối với loại địch nhân thích vo ve như muỗi này, Ôn Bình thật không biết nói sao, hắn chỉ muốn hảo hảo phát triển tông môn mà thôi.

Ôn Bình dám chắc chắn, nếu như lần này không hung dữ một phen, ngày sau những tên hề này sẽ lại tiếp tục quấy rối hắn.

Từ Di Thiên, thêm cả Hành Chí này, nhất định sẽ như thế.

Không vì thanh danh, cũng vì đồng môn đã chết trên Lược Nguyệt sơn.

- Dẹp yên? Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi sao dám cuồng ngôn như thế?

Hành Chí thu tay lại, chợt quay đầu nhìn sang Ôn Bình, sau đó trông thấy ống tay áo của Ôn Bình dính chất lỏng màu xanh lục, biểu lộ biến đổi.

- Ngươi đi qua chỗ nào?

- Đi xuống dưới địa phương ngươi bế quan, thuận tiện thu một bích trì, trực tiếp chứa đầy hai cái Tàng giới!

Ôn Bình thuận miệng trả lời, giống như đang hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trước khi chết, biết gì nói nấy.

Chợt, Ôn Bình nhìn sang Ác Linh kỵ sĩ, chó săn còn có Cơ Lương Bình.

- Đi!

Ôn Bình lập tức trả lời, trong tay xuất hiện song kiếm.

Lang Nguyệt!

Phi Tướng!

Song kiếm hóa thành bạch mang bay ra ngoài, một kiếm lướt qua Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn, một kiếm lướt qua Cơ Lương Bình kia, thế nhưng Cơ Lương Bình không biết đây là ý gì, liền nghe được thanh âm Ôn Bình truyền lại:

- Bắt lấy, ta đưa ngươi đi lên!

Cơ Lương Bình dùng tay chụp một phát, kiếm lên, thẳng vào trong phi chu.

Nhìn xem Cơ Lương Bình cùng nhiên hỏa khô lâu cùng con chó biến mất trong mấy hơi thở, Hành Chí rất là kinh ngạc:

- Mạch thuật gì… Lại có thể điều khiển kiếm bay lên… Không nghĩ đến, mấy chục năm không ra, có người nghiên cứu ra mạch thuật huyền diệu như thế! Lão phu muốn!

Vừa nói xong, Ôn Bình mở miệng.

- Bạo Viêm Truy Tinh, chuẩn bị!

Tử sắc lưu quang lại xuất hiện trên bầu trời.

Một màn này xuất hiện, biểu tình của tất cả mọi người nháy mắt đọng lại.

Lại đến!

Chiêu thức mạnh như thế, sao có thể không có hạn chế phóng thích thoải mái?

Hành Chí cùng Từ Di Thiên hai người cũng đồng thời nhìn lên bầu trời, Từ Di Thiên kia là sắc mặt cực kỳ khó coi:

- Lão tổ, chính nó san bằng toàn bộ Lược Nguyệt sơn… Chúng ta trước tiên lui đi!

- Lui?

Hành Chí cười một tiếng.

Như thế nào Trấn Nhạc?

Như thế nào bán bộ Trấn Nhạc?

Ầm!

Một tiếng chấn mạch thanh âm về sau, Hành Chí cả người phụ lên một tầng kim sắc ngoại giáp.

- Ngươi tránh xa một chút, ta đi trước bắt tên Ôn Bình kia, nắm lấy mạch thuật có thể để kiếm bay ra ngoài kia!

Hành Chí cả người đột ngột bắn mạnh ra ngoài, tốc độ nhanh chóng, gần như gấp hai ba lần lúc đánh bọn người Cơ Lương Bình.

Một tay duỗi ra, mắt thấy là phải bắt lấy Ôn Bình.

Nhưng mà, lúc này Lang Nguyệt Kiếm bay tới, mang theo Ôn Bình bay lên không trung.

- Khóa chặt mục tiêu: Hành Chí!

Thanh âm lạnh lùng từ trên trời giáng xuống.

Tâm của tử sắc lưu quang kia lập tức nhắm ngay Hành Chí.

【VIP】 Ta Nói San Bằng Chứ Không Chỉ Sát Nhân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trời xanh thẳm, sóng nước dập dờn trên mặt hồ phản chiếu tử sắc, bóng lưu quang đang lay động, lộ ra cực kỳ quỷ dị. Các đệ tử trên Di Thiên đảo vô cùng hoảng sợ, lập tức bỏ chạy về phía hồ nước .

Bọn họ đã thấy qua uy lực của vụ nổ đầu tiên.

Cho dù là ở xa không tổn thương được bọn họ, thế nhưng thanh âm điếc tai nhức óc kia vẫn là đặc biệt khó chịu.

- Giả thần giả quỷ!

Hành Chí không tin tà, đương nhiên, đây là niềm tin mãnh liệt vào Trấn Nhạc hộ giáp.

Chỉ có mấy đạo lưu quang mà thôi, làm sao có thể phá được Trấn Nhạc hộ giáp.

Hơn nữa, lớp Trấn Nhạc hộ giáp này của hắn hình thành từ dị mạch mạch khí. Có đặc tính cứng cỏi của kim nguyên tố! Hoàn toàn không phải những bán bộ Trấn Nhạc cảnh kia sử dụng Tuyền Qua Đồ có thể sánh ngang.

Thuận tiện cộng thêm Kim Khoát linh thể đã sớm viên mãn, dưới hai lớp gia trì, cùng cảnh cũng khó có người có thể phá Trấn Nhạc hộ giáp của hắn.

Đương nhiên, dựa theo kinh nghiệm trước kia của hắn để phán đoán… Ít nhất cũng là như thế.

Sau một khắc, Ôn Bình trở lại bên cạnh phi chu, nắm lấy Lang Nguyệt Kiếm lơ lửng ở cách đó không xa:

- Nã pháo!

Dứt lời, lưu quang đình chỉ hội tụ.

Một điểm sáng cấp tốc tụ thành luồng sáng, sau đó chỉ nghe "|phịch" một tiếng, luồng sáng tử sắc trực tiếp bắn về phía Hành Chí.

Oanh!

Luồng sáng tử sắc rơi xuống đất, nổ tung trên mặt đất giống như lần đầu tiên, chỉ riêng dư ba khuếch tán thôi cũng khiến cho Từ Di Thiên đang chạy trốn lảo đảo ngã lăn quay, cả người dính sát vào gốc đại thụ, mãi một lúc lâu sau, hắn mới lồm cồm bò dậy, ngoái đầu nhìn lại…

Những gốc cổ thụ phải mấy người mới có thể ôm vậy mà trực tiếp gãy ngang, chẳng khác gì que củi.

Mà cây cối chung quanh cũng đều là như thế.

- Loại công kích này sao có thể phát lần thứ hai… Hơn nữa lần thứ hai rõ ràng còn mạnh hơn!

Có thể là do rơi thẳng xuống đất, phạm vi bạo tạc của luồng sáng tử sắc lập tức bao lấy khu kiến trúc ngoại môn.

Tất cả đều thành hư vô sau khi tử sắc khí lãng đi qua.

Một màn này, ai xem cũng trợn tròn mắt.

Thám tử của Bách Tông Liên Minh ngây ngẩn cả người.

Người của Di Thiên tông ngốc ở nơi đó.

Ngay cả người trên phi chu cũng mười phần an tĩnh không có lên tiếng.

- Lão tổ!!

Khi bụi đất tán đi, một cái hố dài gần trăm trượng, sâu mười trượng hiện ra trước mắt Từ Di Thiên. Thực ra Từ Di Thiên lo lắng cho Hành Chí hơn là những kiến trúc hư hại này, bởi nếu như Hành Chí gặp phải bất trắc thì Di Thiên tông liền không còn hi vọng.

Ba bước làm một bước, Từ Di Thiên chạy đến.

Sau đó trông thấy người quỳ một chân trên đất trong hố sâu, chuẩn xác mà nói là một huyết nhân, máu nhuộm đỏ khắp cả người.

- Còn sống!

Nói xong, Từ Di Thiên lập tức muốn lao xuống dưới.

Sau đó nghe được tiếng lẩm bẩm của Hành Chí.

- Không thể nào!

- Không có khả năng!

Đoán chừng hắn chết cũng sẽ không tin tưởng, Trấn Nhạc hộ giáp lại tan biến dễ dàng như vậy.

Hành Chí lập hướng lên trời quát lớn:

- Vị tiền bối nào thả ra mạch thuật!

Không ai trả lời.

Chợt khóe miệng của hắn lộ ra một tia vui vẻ, may mà bản thân không có tự đại, nếu không liền chết.

Vượt qua giới hạn, là lúc nên thấy cầu vồng rồi!

Sẽ không có lần thứ ba, đúng không?

- Bạo Viêm Truy Tinh, chuẩn bị!

Nghe được câu nói này của Ôn Bình, lại thấy lưu quang ngưng tụ, Hành Chí trợn tròn mắt, thậm chí cảm nhận được tuyệt vọng.

Lại còn nữa!

Loại công kích này, làm sao lại có thể liên tiếp phóng ra như thế hả?

Chẳng lẽ có cường giả Trấn Nhạc cảnh ở trên bầu trời, hơn nữa sử dụng pháp môn đặc thù ẩn nặc thân thể?

Thế nhưng là hắn hiện tại đã không có Trấn Nhạc hộ giáp, làm sao ngăn cản?

- Ta nhận thua!

Bịch!

Hành Chí dứt khoát quỳ hai đầu gối xuống đất.

Hắn không muốn vừa xuất quan liền bị giết, càng không muốn cô phụ chín mươi năm thọ mệnh còn sót lại!

Mà hắn quỳ lần này, Từ Di Thiên cũng mất đi ý chí phản kháng, bộ pháp giờ khắc này trở nên chậm chạp, trong hai con ngươi bộc lộ ra một tia tuyệt vọng. Loại tuyệt vọng này giống như là rõ ràng tu hành lên bán bộ Trấn Nhạc nhưng lại vĩnh viễn không vượt qua nổi một bước này.

Hắn trái lại muốn phản kháng, muốn chết đứng đi, thế nhưng lão tổ quỳ, hắn lại có thể thế nào?

- Thật ngại, hôm nay ta chỉ đến để san bằng Di Thiên tông!

Ôn Bình hờ hững mở miệng, tiếng như lôi âm, toàn bộ người trên đảo đều nghe được.

- Kiếp sau nên nhớ kỹ, đừng có rảnh rỗi thì lại đi gây sự với người khác. Ngươi thấy kẻ yếu… Có lẽ chỉ là biểu hiện giả dối, thật ra hắn có thể rất tùy tiện chơi chết ngươi!

- Khóa chặt mục tiêu: Hành Chí!

Tâm lưu quang chỉ thẳng vào Hành Chí.

- Nã pháo!

Ầm!

Tử sắc lưu quang lại đình chỉ hội tụ, luồng sáng tử sắc lại lần nữa rơi bán bộ Trấn Nhạc so với Bạo Viêm Truy Tinh… Căn bản chính là trò con nít, bởi vì nó gọi là truy tinh!

Oanh!

Luồng sáng tử sắc nổ tung sau lưng Hành Chí.

Hành Chí mang lại hi vọng cho tất cả mọi người lập tức bị cuốn vào trong đó, tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Ngay lúc phạm vi nổ của luồng sáng tử sắc còn đang khuếch tán, Ôn Bình hỏi hệ thống:

- Hệ thống, bắn xong ba phát pháo miễn phí. Ta có thể tiếp tục tiêu tiền bắn mấy pháo chứ… Hai trăm viên bạch tinh một

pháo, đúng không?

- Lượng năng lượng tích trữ hiện tại: ba. Có thể sử dụng!

- Được, vậy liền cho ta ba phát!

Hắn trên người bây giờ có hơn hai ngàn viên bạch tinh, khấu trừ phí tổn đợi chút nữa về tông môn tiến hành thăng cấp Thính Vũ các hai lần, một ngàn bảy trăm viên bạch tinh, vừa vặn đủ dùng.

Nếu như tính không đủ, Ôn Bình tình nguyện bắn ít một phát, cũng phải giữ lại bạch tinh.

Dù sao cũng là tăng cấp hai lần, Ác Linh kỵ sĩ liền nên bước vào Trấn Nhạc cảnh.

Đến lúc đó, nó lại có thể trọng chấn hùng phong.

- Khấu trừ bạch tinh thành công, số lần sử dụng Bạo Viêm Truy Tinh Pháo: ba lần

Hệ thống sau khi khấu trừ sáu trăm viên bạch tinh, lập tức mở miệng.

Lúc này lại nhìn Di Thiên đảo, chính trung tâm xuất hiện ba cái hố sâu trăm trượng, phạm vi ngàn mét chung quanh đã không còn một ngọn cỏ. Tất cả mọi thứ đều bị khí lãng hất bay, hoặc là phá tan thành phế tích.

Từ Di Thiên chết rồi.

Hành Chí chết rồi.

Hai người đã mất mạng dưới một pháo ban nãy.

Một màn này, ở trong mắt những người Di Thiên tông trên Di Thiên đảo, nó mang tính chất huỷ diệt.

Tất cả mọi người đều biết, trụ cột không còn.

Di Thiên tông từ đây không còn là tam tinh thế lực, thực lực chỉ có thể biến thành ngụy tam tinh.

- Kết thúc!

Người của Di Thiên tông thở dài.

Thầm nghĩ tông môn tại sao phải đi trêu chọc Bất Hủ tông?

Mà ngay khi tất cả mọi người đều tưởng rằng Ôn Bình muốn đi, lưu quang lại tụ họp.

Người trên phi chu thấy cảnh này, hơi kinh ngạc.

- Còn tới?

- Người đã chết hết, tông chủ đây là muốn làm gì?

Cơ Lương Bình bây giờ xem như đã hiểu Ôn Bình, bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nói:

- Ôn tông chủ là thật muốn san bằng Di Thiên tông!

Ầm!

Một pháo oanh ra.

Ầm!

Lại một pháo oanh ra.

Một pháo cuối cùng oanh ra.

Bầu trời triệt để bị tử mang bao phủ, gió lặng, cảnh tượng tử ý liền tán đi.

Thu Bạo Viêm Truy Tinh Pháo vào khoang tàu, cũng chính vào lúc này, Di Thiên đảo truyền lại ba tiếng nổ mạnh.

Khu oanh tạc lập tức bao trùm hơn phân nửa Di Thiên đảo.

Cơ hồ là chỗ kiến trúc tông môn của Di Thiên tông, tất cả đều ở trong phạm vi của vụ bạo tạc này.

Gần vạn người nhìn xem một màn này, biểu lộ kinh hãi hoảng sợ.

Hiện tại coi như là xong rồi!

Ngay cả tư cách là ngụy tam tinh thế lực cũng bị mất.

Bịt lấy lỗ tai, tất cả mọi người lập tức lên thuyền, thế nhưng mặt hồ sóng rất lớn, thật lâu mới lách đi trăm mét.

Quay đầu nhìn lại, Di Thiên đảo lại thu vào đáy mắt.

Bảy phần địa bàn trên Di Thiên đảo gần như biến mất trong ba lần bạo tạc sau cùng này.

Điều này cũng đại biểu cho mất hết tất cả.

【VIP】 Bách Tông Liên Minh Bị Dọa Trốn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Điều này cũng đại biểu cho mất hết tất cả.

Một tam tinh đại thế lực sừng sững ngàn năm cứ thế biến mất. Đương nhiên, đệ tử phổ thông chết trong trận chiến này không nhiều, bọn họ đều rút lui ngay lập tức, tàn lửa vẫn còn. Thế nhưng cao tầng hạch tâm của Di Thiên tông gần như chết sạch.

Lý Tiêu đứng trên boong thuyền nhìn phương hướng tông môn ở đằng xa, chìm trong trầm tư.

Nàng tháng sau liền muốn trở thành đệ tử hạch tâm, đạt được tông chủ thân truyền, nhưng hôm nay mọi thứ lại thay đổi. Bởi vì Di Thiên tông chọc phải một tông môn không thể chọc, một tông môn thực lực vô tinh nhưng sau lưng lại có siêu cấp cường giả.

- Lý sư tỷ, đừng nhìn nữa, tông chủ chọc phải người không nên chọc, Di Thiên tông đã không còn!

Một thanh niên ở bên cạnh thở dài, rồi lại nhìn sang Minh Kính hồ lăn tăn sóng.

- Sư tỷ, chúng ta về nhà trước đi!

Gia tộc của bọn hắn mặc dù không bằng Di Thiên tông, thế nhưng tốt xấu gì trước mắt cũng là chỗ cho bọn họ an lòng.

Lý Tiêu khẽ gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Nhưng là ta vẫn không thể nào tiếp thu nổi sự thật này, tại sao người của Bách Tông Liên Minh không đến trợ giúp? Còn

có những tông môn khác, tại sao bọn họ cũng không đến?

Kế hoạch đã được định sẵn rồi mà?

Đã nói sẽ hỗ trợ rồi mà?

- Sư tỷ, ngươi là người mạnh nhất Di Thiên tông, hẳn biết nhiều chuyện tu hành, thế nhưng lại không thể biết được lòng người. Tông chủ bọn họ chọc phải Bất Hủ tông, ai sẽ đến lội vũng nước đục này?

Nói xong, thiếu niên liền đi ra, hắn biết có nói sao đi nữa thì Lý Tiêu cũng sẽ không hiểu, nàng không thường xuyên đi ra bên ngoài nên sao hiểu được câu nói "có phúc cùng hưởng có họa tự chịu" này.

Di Thiên tông không còn, tìm tông môn khác cũng được.

Ở đâu mà không phải tu luyện.

Trừ loại đệ tử được bồi dưỡng trọng điểm như Lý Tiêu mới có cảm tình cho tông môn, còn bọn họ thì tình cảm lại không sâu đến thế.

Lý Tiêu nhìn Di Thiên đảo càng ngày càng xa, chậm rãi thu hồi ánh mắt, thì thầm một câu:

- Hóa ra, bề ngoài cường đại cũng không phải thật sự cường đại, thế lực thật sự cường đại căn bản không có để chúng ta trông thấy!

Nói xong, nàng đi vào trong khoang thuyền.

Hôm nay, nàng đi, cùng với các đệ tử sống sót.

Thật ra trận chiến đấu này không có đúng sai.

Chỉ có thắng bại… Nàng biết rõ!

Chỉ là cuộc sống tương lai, hi vọng đừng lại gia nhập một cái thế lực sẽ đắc tội loại tông môn ẩn thế như này.

…

Ở trên Minh Kính hồ.

Một đoàn đội ngũ cuồn cuộn lướt qua trên bầu trời, cự yêu trăm trượng tựa như mây đen bay lướt qua. Dọc đường những

thế lực đầu mục ở trên những đảo nhỏ trông thấy cảnh này đều đi ra ngẩng đầu nhìn trời.

Bởi vì lướt qua trên không gần như đều là Thần Huyền trung cảnh trở lên.

Mà có thể xuất động một lần duy nhất được đội ngũ mênh mông như thế, chỉ có Bách Tông Liên Minh.

- Bách Tông Liên Minh đây là muốn đi thảo phạt tam tinh đại thế lực nào không muốn gia nhập biên chế?

- Xem ra là vậy. Đoán chừng thế lực kia không nguyện ý gia nhập, cũng không nguyện ý hợp tác, thế nên mới chọc giận đến người trong liên minh!

- Xem ra lại sắp có một đại thế lực tam tinh biến mất, thế sự thật đúng là vô thường, xui xẻo đụng phải Bách Tông Liên Minh làm gì!?

Đội ngũ cuồn cuộn như thế, đủ để quét ngang bất cứ thế lực nào của Minh Kính hồ, thực sự bá đạo.

Không ít thanh thiếu niên thấy cảnh này, bây giờ cũng đều tưởng tượng bản thân trở thành một thành viên trong đội ngũ trên trời kia.

Không ít người thậm chí ngay lúc này xem đó như giấc mộng của mình.

Dưới sự ngưỡng nhìn của người bên dưới, đội ngũ của Bách Tông Liên Minh đã đến rất gần Di Thiên đảo.

Lúc này, có ba người đứng ở trên lưng cự yêu.

Ba tên cẩm y nam nhân trung niên.

Bọn họ chính là thủ hộ giả của Bách Tông Liên Minh ở Minh Kính hồ, ba người dùng cảnh giới Thần Huyền thượng cảnh trấn trụ toàn bộ Đông hồ.

Ba người cùng hiện thân là chuyện đã xảy ra trong trận đại chiến phản đối Bách Tông Liên Minh vào năm mươi năm trước.

- Lạc chủ sự, Bất Hủ tông kia có thật thần bí như lời ngươi không thế?

Một cẩm y nam nhân mở miệng.

Lạc Đỗ Bình trả lời:

- Đương nhiên, một thế lực ở Đông hồ có thể ép bán bộ Trấn Nhạc của Di Thiên tông xuất hiện đã đủ để chứng minh tất cả mọi thứ!

- Cũng quái thật đấy, dạng cường giả gì lại nguyện ý đi nơi man di che chở cho một vô tinh tông môn?

Mặc dù không hiểu, thế nhưng ba người bọn họ cũng không muốn truy ra chân tướng.

-Vậy đến lúc đó thuận tiện đi Đông hồ xem một chút đi!

Lạc Đỗ Bình khẽ gật đầu.

Hai người Mộ Dung Thanh lập tức vui mừng.

Đông hồ, hiện tại hai người bọn họ nói căn bản không tính, nhưng nếu có đại nhân vật đi một chuyến, vậy hết thảy sẽ trở lại quỹ đạo.

Lúc này, đột nhiên một con Kim Điêu bay lại.

Người trên lưng con Kim Điêu sau khi trông thấy đội ngũ cuồn cuộn này, cũng không tránh né, trực tiếp bay đến đối diện, lúc chỉ cách khoảng mấy trăm mét, hắn liền hô to:

- Chủ sự đại nhân, xảy ra chuyện lớn!

- Hấp tấp cái gì?

Lạc Đỗ Bình quát lạnh một tiếng.

- Ba vị đại nhân cũng ở đây…

Nhưng mà, hắn trông thấy ba vị Thần Huyền thượng cảnh, trên mặt lại không lộ vui mừng, vẫn như cũ kinh hoảng giống như ban nãy, một màn này rơi vào trong mắt ba người, không khỏi khiến ba người đều cảm thấy khó hiểu.

- Chuyện gì xảy ra?

Một người mở miệng.

- Các vị đại nhân… Di Thiên tông đã không còn!

Hắn sau khi thấy cảnh kia thì lập tức bỏ chạy ra ngoài, một màn kia đến giờ còn không ngừng hiện ra trong đầu, khiến cho trái tim của hắn không khỏi lạnh lẽo.

Bởi vì một màn kia thực sự quá kinh khủng.

Bán bộ Trấn Nhạc đều đi ra.

Vẫn như cũ bị thuấn sát!

Một người mạnh như bán bộ Trấn Nhạc mà thậm chí ngay cơ hội gào thảm cũng không có.

- Làm sao lại như vậy?

Lạc Đỗ Bình ngây ngẩn cả người.

- Ngươi không phải nói bán bộ Trấn Nhạc xuất hiện sao?

- Chết, ngay cả cơ hội gào thảm cũng không có!

- Cái này…

Lạc Đỗ Bình nhìn về phía trước, hô đội ngũ cự yêu ngừng lại. Hắn do dự, có nên đi tiếp hay không? Nếu như đi, lỡ gặp phải người của Bất Hủ tông, vậy tất nhiên phát sinh đại chiến, bán bộ Trấn Nhạc cũng phải chết thì bọn họ làm gì được?

Đi, rất có thể là lành ít dữ nhiều!

- Ba vị đại nhân…?

Lạc Đỗ Bình quay đầu lại, nhìn sang ba vị Thần Huyền thượng cảnh.

Ba người lập tức ngoảnh đầu sang hướng khác.

Bất đắc dĩ, Lạc Đỗ Bình đành phải quay đầu, trực tiếp vẫy tay một cái.

- Trở về!

Nếu không muốn chết, tốt nhất là quay về.

Khi cự yêu quay lại, thám tử kia lại mở miệng:

- Di Thiên đảo bị tử sắc quang đoàn ở trên trời rơi xuống oanh thành phế tích, hiện tại người của Di Thiên đảo đều chạy

hết. Vô cùng may mắn là người của Bất Hủ tông không có truy sát!

- Di Thiên đảo cũng bị hủy?

Lạc Đỗ Bình nuốt nước miếng một cái.

- Người sau lưng Bất Hủ tông kia mạnh như thế?

Nghe lời của hai người, Mộ Dung Thanh cùng Hàn Phi Dạ cũng toát mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là Hàn Phi Dạ, lại nhớ đến chuyện xảy ra lúc trước ở Cực Cảnh sơn.

Hiện tại nghĩ lại quả thật may mắn, lúc trước Bạch Bằng không có bắt Ôn Bình.

Bằng không hôm đó Cực Cảnh sơn chưa biết chừng cũng bị san bằng.

Hai người liếc nhau, âm thầm thề, sau khi trở về, nhất định phải tránh Thương Ngô thành thật xa.

Khi đội ngũ cự yêu trùng trùng điệp điệp trở về, một màn khiến những người trên đảo ven đường trông thấy hết.

- Người của Bách Tông Liên Minh tại sao lại trở về rồi?

- Đúng vậy, một lần xuất động nhiều người như thế, sao bỗng nhiên lại trở về rồi?

- Nhanh như thế đã hàng phục được một tam tinh thế lực?

- Là thế lực nào vậy, cần phải hỏi thăm một phen, bị hàng phục nhanh như thế, chẳng có một chút gan dạ!

Mọi người ngước nhìn bầu trời nghị luận.

Đưa mắt nhìn đội ngũ cự yêu của Bách Tông Liên Minh đi xa.

【VIP】 Hoàn Thành Kiến Tạo Phong Chi Cốc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một bên khác, Ôn Bình trở lại phi chu.

Ba pháo tốn sáu trăm viên bạch tinh, mặc dù rất đau lòng, thế nhưng lại hoàn thành nhiệm vụ dễ dàng, chấn nhiếp những kẻ đáng ghét kia, ngày sau chắc chắn sẽ không dám đến quấy nhiễu nữa. Người của Minh Kính hồ, hẳn là đều sẽ biết sợ?

Về phần ban thưởng nha, quy củ cũ, đợi lát nữa lại nhận lấy.

- Đi, chuẩn bị trở về!

Ôn Bình nói xong, phi chu nhanh chóng rời xa Di Thiên đảo.

Bỏ ra thời gian hai ngày, cuối cùng cũng trở lại tông môn.

Đối với ban thưởng, Ôn Bình đã phần nào hiểu rõ.

Về Hệ thống danh vọng, hệ thống đã giải thích cho Ôn Bình biết, thật ra hắn cũng không hiểu trực quan nó cho lắm. Thế nhưng, sau khi tiến vào lãnh địa Bất Hủ tông, một cỗ lực lượng từ trên trời giáng xuống, chui vào trong thân thể hắn.

Thu hoạch được ban thưởng một ngàn danh vọng, trước mắt danh vọng cấp bậc là một.

Tăng phúc là năm mươi phần trăm!

Năm mươi phần trăm tăng phúc này khiến cho thực lực bản thân Ôn Bình cấp tốc tăng lên.

Sinh ra một loại cảm giác giống như một quyền có thể đánh chết Thần Huyền thượng cảnh, có thể chiến bán bộ Trấn Nhạc. Lần này, Ôn Bình cảm thấy không phải do bản thân sinh ra ảo giác, mà là tăng phúc thật sự giúp hắn có được thực lực đó.

Sau khi phi chu hạ xuống, Cơ Lương Bình vẫn như là hưng phấn không thôi.

- Quá sướng rồi, không những đánh lên chủ điện Di Thiên tông mà còn diệt luôn cả Di Thiên tông!

Mười năm bị Di Thiên tông chèn ép, cục cức…à, cục tức trước kia được giải tỏa, trên đời không có chuyện gì thoải mái hơn thế.

- Ta vốn còn định chờ thêm hai tháng đến thời điểm đệ tử tông môn luận bàn tìm về mặt mũi đấy!

Chiêm Đài Thanh Huyền cười một tiếng, lập tức trả lời:

- Vậy còn cần chế tác đám Tuyền Qua Đồ kia nữa không?

- À…

Hình như thật không cần thiết, nhưng ngẫm nghĩ, lại khẽ gật đầu:

- Thanh Huyền, phiền ngươi tiếp tục làm đi. Ta không cần nhưng cũng có thể coi như ban thưởng cho đệ tử, để thu nạp đệ tử Di Thiên tông tán ra!

Nhắc đến mới để ý, hạt giống của Di Thiên tông quả thật rất nhiều.

Vừa nghĩ đến đây, Cơ Lương Bình muốn rời đi:

- Ôn tông chủ, các vị, gặp lại sau!

Sau đó Cơ Lương Bình đi thẳng xuống dưới chân Vân Lam sơn, cưỡi Hắc Bạch Vô Thường nhanh chóng rời khỏi Thương Ngô thành. Lúc này không đi chiêu dụ người của Di Thiên tông, chờ thế lực khác biết sẽ trễ.

Cơ Lương Bình vừa đi, Dương Nhạc Nhạc bọn họ liền vui vẻ lên.

- Cơ tiền bối đoán chừng bị dọa cho sợ!

Bọn họ thấy được giao long nên cũng không cảm thấy kinh ngạc khi Di Thiên đảo bị san bằng.

Chẳng qua chỉ cảm thấy rất thoải mái.

Di Thiên tông nhiều lần gây phiền hà, gieo gió ắt gặt bão.

- Được rồi, đều đi tu luyện đi!

Ôn Bình khoát tay áo, lưu lại Hoàn Sơn, cùng hắn đưa Bích Nguyệt Phiêu Linh và Hoàn Thành xuống núi.

Hoàn Thành xuống núi, Cung Vũ Hân kích động lệ nóng doanh tròng.

Lão phu lão thê, nhưng là vẫn đang ôm nhau thắm thiết.

Bích Nguyệt Phiêu Linh tương đối thức thời tránh đi, tìm khách sạn ở lại, lòng vẫn còn sợ hãi chọn một bầu rượu:

- Ôn tông chủ, không nói gạt ngươi, ta là coi nhẹ sinh tử. Thế nhưng là, lúc ta bị bọn họ bắt đi, ta vậy mà sợ hãi!

- Cho ngươi!

Ôn Bình lấy ra hai điếu Xì Gà Sinh Mệnh đưa đến:

- Cầm mà hút, thương thế của ngươi sẽ tốt nhanh hơn nhiều!

- Đa tạ!

Biết thứ mà Ôn Bình xuất ra khẳng định bất phàm, cho nên hắn không có đi cự tuyệt. Đặc biệt là sau khi biết Ôn Bình ngay cả đệ tử tu hành đều phải thu phí, hắn lại càng không thể cự tuyệt.

Ôn Bình thật không dễ dàng nghĩa hiệp một lần.

- Làm giống như ta!

Ôn Bình biểu diễn một chút, châm lửa hít vài hơi, sau đó đứng dậy rời đi.

Sau đó liền nghe thấy sau lưng truyền lại tiếng ho khan.

Khụ khụ!

Khụ khụ!

Tiếng ho khan tê tâm liệt phế dọa đến tiểu nhị vội vàng bưng trà chạy tới.

- Hơ hơ!

Ôn Bình khẽ cười một tiếng, há miệng, thuận tiện hà ra một vòng khói.

Lúc đi ngang qua phường thị, thuận đường mua một cái bồn ngọc to lớn trở lại Bất Hủ tông, về đến Thính Vũ các, trước tiên đổi một nhóm Hỏa Linh Tinh trắng bệch, sau đó đổ chất lỏng màu xanh biếc ở trong Tàng giới vào bồn ngọc.

Ngọc có thể ngăn được linh khí, Tàng giới lại không thể ngăn được.

- Kí chủ, bỏ trứng điện thủ vào trong, nó sẽ tự hấp thu!

Thanh âm của hệ thống bỗng nhiên vang lên.

- Bao giờ nó mới hấp thu xong?

- Thời gian không xác định, thế nhưng nhất định phải sau khi nó phá xác!

- Ừm!

Ôn Bình gật đầu, vội vàng ôm trứng bỏ vào, thuận tiện thả một nắm Hỏa Linh Tinh vào bên trong.

Làm xong mọi thứ, hắn chạy nhanh ra sau Nhiễu sơn.

Đi qua Nhiễu sơn, quan sát địa bàn mới ở dưới núi, Ôn Bình im lặng trân trối.

- Tại sao vẫn là một mảnh rừng rậm?

- Hệ thống, bạch tinh ta tiêu tốn đâu, giải thích một chút đi!

Ôn Bình đi qua, sờ lên mặt đất chưa trải qua thiên địa cải tạo. Không ngờ tiêu tốn 100 viên bạch tinh lại như thế này, xem như mất trắng nha, chả có cái gì cải biến.

- Kí chủ, hiện tại ở trước mặt ngươi chính là một mảnh khúc cảnh, là thông đạo kết nối Phong chi cốc, không có Kí chủ cho phép, tự tiện tiến vào nhất định sẽ chết, mặc kệ cảnh

giới cao bao nhiêu. Mà Phong chi cốc chân chính thì ở đằng sau mảnh khúc cảnh này!

- Phong chi cốc là một cái bí cảnh độc lập?

- Không, nó là một giới độc lập. Một thế giới chân chính, không lớn, thế nhưng có quy tắc riêng ở trong đó. Không giống với những nơi khác, mặc kệ là bí cảnh hay là chiến cảnh, cũng được hình thành bởi nguyên nhân đặc thù, là một không gian đơn giản chưa kiên cố, phá vỡ bích chướng của bí cảnh, có khả năng ngộ nhập khúc cảnh!

- Không cần giải thích nhiều như thế, nói thẳng, trong này có thể thu được cái gì?

- Một thế giới đơn độc, vật đạt được tự nhiên là phong phú. Giống như Kí chủ nhận được lúc thăng cấp, công pháp, mạch thuật, vũ khí thậm chí linh thể đều tồn tại, mà người tiến vào bên trong, chỉ cần tìm ra nó. Nhưng, bảo tàng sau cùng của thế giới này cũng chính là Phong Chi Dực!

Chợt, trước mắt lập tức nhảy ra một khung tin tức.

"Phong Chi Dực - Một đôi cánh hình thành từ gió, để người có được năng lực bay lên trời, không còn bị thiên địa trói buộc."

- Cánh!??

Phần thưởng này có chút bá đạo.

- Vậy vào Phong chi cốc một lần cần bao nhiêu kim tệ?

- Một vạn tinh tệ, hoặc là một viên bạch tinh một canh giờ!

- Đắt vậy!

- Bởi vì vật có thể thu được rất trân quý, có khả năng giúp cho người thu hoạch đạt được lực lượng của gió. Đây là lực lượng không bị khống chế ở thế giới này, lực lượng vượt ra ngoài ngũ hành, Kí chủ có thể tham khảo Tuyền Qua Đồ Phong thuộc tính mà ngươi đã bán đi. Không phải phẩm chất cao, thế nhưng giá cả lại gấp hai lần nhị tinh Tuyền Qua Đồ bình thường!

- Vậy ta đây là dựa vào nó kiếm bạch tinh?

Xem ra chỉ có thể chế Tuyền Qua Đồ tiếp, bằng không sẽ không có tiền tu luyện lẫn phát triển tông môn nha. Còn lại một ngàn bảy trăm viên bạch tinh, Ôn Bình dự định chuẩn bị sử dụng để thăng cấp Thính Vũ các.

- Tuyên bố nhiệm vụ!

Hệ thống bỗng nhiên lên tiếng.

- Nhiệm vụ nhánh: Thám hiểm Phong chi cốc.

- Lượt người tiến vào Phong chi cốc, tích lũy đạt đến năm trăm lần.

- Ban thưởng: Tăng cấp công pháp, mạch thuật cùng thể hồ quán đỉnh. Chú thích: Công pháp thăng lên đến Huyền cấp thượng đẳng. Mạch thuật tăng lên: Trong các mạch thuật đang tu hành, chọn một loại, tăng nó lên đến viên mãn, hoặc là tăng lên đến Huyền cấp thượng phẩm.

- 500 lượt người?

Nhiệm vụ này có hơi quá tàn nhẫn đi?

Bây giờ "đệ tử có tiền" có thể vào Phong chi cốc không nhiều nha, 500 lần, vậy phải tích lũy đến bao giờ?

Thế nhưng phần thưởng này…

Quá hấp dẫn

Chỉ nghe mà lòng ngứa ngáy.

【VIP】 Di Thiên Tông Chỉ Còn Lại Hai Người

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngay lúc đó, hai gã nam nhân sau khi rời khỏi Vân Hải chi đô lập tức cưỡi yêu thú hướng Di Thiên tông mà đi.

Bọn họ chính là hai người thần bí đã xuất hiện trong hội đấu giá của Mục gia.

Cũng là người khi Ôn Bình rời khỏi phát hiện hắn chính là kẻ bán Tuyền Qua đồ.

Trong hai người, một gã gọi là Lý Ba, còn lại xưng Triệu Khắc. Cảnh giới của bọn họ không cao, đều là Thần Huyền hạ cảnh, phụ trách sinh ý của Di Thiên tông, dùng nó để duy trì hoạt động ngày thường trong tông.

Thế nhưng khi ngồi trên lưng đại yêu Dực tộc hướng về Di Thiên tông, bọn Lý Ba bị người chung quanh nhìn chằm chằm mà sinh ra sợ hãi.

- Không phải nói cao tầng Di Thiên tông đều chết hết rồi sao? - Một phụ nhân lẩm bẩm.

Người bên cạnh vội phụ họa:

- Đúng vậy, ta nghe nói tất cả đều chết sạch. Sao giờ lại lòi ra hai gã Thần Huyền cảnh chứ?

- Các ngươi nói gì? - Lý Ba quay đầu hỏi.

- Hai người các ngươi không biết à?

- Di Thiên tông bị diệt, là do một cái tông môn ẩn thế ở Đông Hồ làm.

- Hình như gọi là Bất Hủ Tông…

- Hiện tại Di Thiên đảo bị thủng lỗ chỗ, không còn ai ở đó nữa.

Người chung quanh mồm năm miệng mười thảo luận khiến cho hai người Lý Ba biến sắc:

- Ta…

Hai người bọn họ còn nghĩ đem chuyện Ôn Bình bán Nhị tinh Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong về báo cho cao tầng trong tông, ngờ đâu, còn chưa đến nơi thì đã nghe tin Di Thiên tông bị diệt.

Chuyện này thử hỏi sao bọn họ có thể tiếp nhận?

Rõ ràng là có thể tranh công…

Triệu Khắc bên cạnh liền hỏi:

- Chúng ta còn về hay không?

- Quay lại nhìn kỹ rồi hẵng nói. - Lý Ba vẫn lựa chọn quay về Di Thiên đảo xem thử.

Khi về đến đảo, chứng kiếm hòn đảo thủng lỗ chỗ, bọn họ có cảm giác sắp hỏng mất.

Di Thiên tông quả nhiên bị diệt.

Không phải nói sau lưng Bất Hủ tông có đại nhân sao?

Đang định tiến vào trong xem thử, một gã Thần Huyền trung cảnh đột nhiên nhảy ra cản đường bọn họ. Hắn vận y phục của Bách Tông Liên Minh:

- Hai vị, chủ sự đại nhân của chúng ta muốn tìm các ngươi nói chuyện.

- Nói chuyện gì? - Lý Ba lên tiếng.

- Di Thiên tống đã mất, nhưng Bách Tông Liên Minh vẫn còn, chúng ta luôn luôn hoan nghênh các ngươi. - Tên Thần Huyền trung cảnh kia cười ra tiếng. Hiển nhiên, người này chính là Kim chủ sự, qua mấy ngày, hắn mới dám chạy sang đây xem.

Đương nhiên, hắn là bị bắt buộc đấy.

Cũng may vừa đi liền thu được kinh hỉ, có thể nuốt trọn thế lực còn sót lại của Di Thiên tông, tuy là không phải hai gã Thần Huyền cảnh giàu có.

- Ừm.

Hai người Lý Ba liếc mắt nhìn nhau, sau đó đuổi theo người nọ.

Cứ như vậy, cả hai đều gia nhập Bách Tông Liên Minh. Cũng không phải bọn họ ưa thích gì chỗ này, mà là vì không còn lựa chọn nào khác. Rời khỏi Di Thiên tông, họ quả thật không biết nên đi đâu. Mấy năm nay, người bọn họ đắc tội cũng không ít.

- Kim chủ sự, chúng ta muốn gặp Lạc Hà chủ sự! Chúng ta có chuyện trọng yếu muốn nói với hắn, nhưng hắn phải đồng ý cho chúng ta một vị trí chủ sự. - Đã rời đi Di Thiên tông, vậy thì dứt khoát làm càn một lần.

Kim chủ sự gật đầu, bước ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, cửa gian phòng hai người Lý Ba đang ở bị đẩy ra.

Một nam nhân trung niên chắp tay sau lưng bước vào, người này chính là Lạc Hà, đệ nhất chủ sự Bách Tông Liên Minh tại Minh Kính hồ.

Lạc Hà nhìn hai người Lý Ba, lộ ra thần sắc nghiêm túc, nhàn nhạt hỏi một câu:

- Hẳn là các ngươi biết được địa điểm tàng bảo của Di Thiên tông?

Bọn Lý Ba thấy Lạc Hà thực sự đến, vội quỳ một chân xuống.

- Chúng ta có được tin tức con trân quý hơn vậy… Bất quá, ta hi vọng Lạc chủ sự có thể trước cho chúng một vị trí.

Nói ra tin tức trước, Lý Ba sợ rằng người của Bách Tông Liên Minh đột nhiên trở mặt không nhận.

- Có thể! - Nói xong, Lạc Hà trực tiếp lấy ra hai tấm lệnh bài chủ sự, đưa tới.- Lệnh bài này cho các ngươi, nói nhanh đi. Chẳng qua nếu như chuyện đó không khiến ta hài lòng, ta sẽ cũng sẽ không đổi ý, nhưng tuyệt đối không cho các ngươi thực quyền.

- Ta biết Nhị tinh Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong ở Vân Hải chi đô do ai bán. - Lý Ba mở miệng.

Không khí trong phòng phút chốc trầm lại.

- Tất cả ra ngoài.

Lạc Hà vung tay, trong phòng ngoại trừ ba người, không còn ai khác.

…

Bất Hủ tông.

Ôn Bình không lập tức tiến vào Phong Chi cốc, bởi lẽ nếu muốn vào, khẳng định phải ở lâu một chút, không thể lãng phí bạch tinh được. Nhưng hôm nay hắn còn có việc phải xử lý, không cách nào tiến vào Phong Chi cốc theo ý mình được.

Đầu tiên, Ôn Bình đi một chuyến đến Dược sơn.

Linh mễ đã hoàn toàn chính, mà hai người Triệu Doanh cùng Diệp Phi cũng đã giã xong hết.

Tổng cộng được sáu túi.

Đủ ăn nửa tháng.

- Diệp Phi, ngươi mang tất cả đến trù phòng đi.

- Ừm. - Diệp Phi gật đầu, dùng một tay xách theo sáu cái túi đi mất.

Triệu Doanh muốn chạy đến hỗ trợ nhưng lại bị Ôn Bình ngăn cản.

- Vào nhà cùng ta.

Ôn Bình dẫn đầu bước vào chỗ Triệu Doanh ở.

Một gian phòng không lớn, nhưng sau khi được nàng sắp xếp đã có chút bộ dáng của cái gọi là nhà.

Triệu Doanh có hơi thấp thỏm hỏi dò:

- Tông chủ, có chuyện gì ư?

Ôn Bình rút hai thanh Xì gà sinh mệnh ra, sau đó bước đến đóng cửa sổ lại:

- Cho ngươi một cơ hội… Ta giúp ngươi cải tạo kinh mạch, về phần có thể đi bao xa, phải xem chính ngươi rồi.

Dứt lời, Ôn Bình đốt Xì gà sinh mệnh trong tay.

- Tông chủ! - Triệu Doanh vốn còn thấp thỏm không yên, vẻ mặt chợt trở nên kích động. Nàng đã từng nghe Vân Liêu nói, kinh mạch của Triệu Dịch là do tông chủ hỗ trợ cải tạo… Ôn Bình thật sự có loại bổn sự nghịch thiên này.

Nhưng nàng không hề yêu cầu xa với hắn sẽ giúp nàng.

Thu lưu nàng đã là ban ân, sao nàng còn dám mộng tưởng những thứ khác?

Thế nhưng hiện tại, tông chủ lại chủ động giúp nàng cải tạo kinh mạch.

Thử hỏi sao nàng có thể không kích động?

Cải tạo kinh mạch… Giấc mộng này cũng đã nửa năm rồi!

- Được rồi… Đừng quỳ… Chẳng lẽ ngươi không còn phương thức cảm tạ nào khác ngoài quỳ sao? - Ôn Bình kéo Triệu Doanh lên, có hơi bất đắc dĩ khi thấy nàng kích động một chút liền quỳ xuống.

Với nam nhân, hắn còn có thể dùng câu nói “nam nhi dưới gối là vàng” để khuyên bảo…

Nhưng nữ nhân thì… Hắn không có học qua câu tục ngữ nào như vậy nha.

- Tông chủ, ngày sau, mệnh của Triệu Doanh là của ngươi.

- Ta muốn mệnh ngươi làm gì.

Ôn Bình bật cười, sau đó rời khỏi Dược sơn.

Hiển nhiên, điểm đến kế tiếp của hắn chính là sau lưng Vân Lam sơn, nơi Xích Mực Cự Viên trồng cây.

Lúc này, Kiếm Mộc lâm đã cao độ 2 mét, hơn nữa tất cả đều cây đều có cùng độ cao. Cành lá xum xuê không nói, chỉ riêng khí tức mà nó phát ra đã nhiều đến mức khiến Trường Mạch Công của Ôn Bình rục rịch, chẳng khác nào sói đói.

Xích Mục Cự Viên vẫn kiêu ngạo như cũ, ngồi ở đó chờ Ôn Bình bước qua, cũng không thèm chào hỏi gì cả.

- Ôn tông chủ, nhìn cây hài lòng không?

- Hài lòng.

Ôn Bình lại mua thêm mười hạt Kiến Mộc. Vốn dĩ chỉ định trồng 100 gốc Kiến Mộc là đủ, nhưng hiện tại hắn căn bản không dừng được.

- Trả Kim Toa Diệp cho ngươi. - Ngay sau đó, Ôn Bình lấy hộp ngọc chưa Kim Toa Diệp ra, đưa tới.

"Xoạt" một tiếng, Xích Mục Cự Viên vội chộp lấy.

Bắt được hộp ngọc, trên mặt nó lộ vẻ mừng như điên.

- Bổn vương tha thứ cho ngươi.

Dứt lời, hắn cất bước định chạy đi.

Lúc này, Ôn Bình thuận tay bắt lấy hắn, chỉ bằng một tay lại có thể khiến cho Xích Mục Cự Viên không động đậy được.

- Thực lực của ngươi! - Bị một tay bắt lấy, lại còn khiến nó không thể động đậy, lực lượng này thật sự dọa đến nó.

Từ lúc nào tiểu tử này trở nên mạnh như vậy?

Cái này tuyệt đối là lực lượng vượt qua Thông Huyền Cảnh.

- Tha thứ ta cái gì? - Ôn Bình hỏi lại một câu.

【VIP】 Mở Ra Phong Chi Cốc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tha thứ ta cái gì? - Ôn Bình hỏi lại một câu.

- Không có… Gì. - Xích Mục Cự Viên cả kinh, Ôn Bình hiện tại mang đến cho hắn cảm giác thật đáng sợ. - Ôn tông chủ, bổn vương thích nói đùa thôi mà. Bổn vương sao lại mang thù ngươi chứ, Kim Toa Diệp này, ngươi không trả cũng không sao cả.’

Ôn Bình buông lỏng tay.

Xích Mục Cự Viên lúc này mới thở ra một hơi.

- Con tưởng rằng ngươi trồng cây suốt thời gian qua, học được trung thực, ngờ đâu vẫn như cũ. - Ôn Bình không có cố chấp muốn lưu lại Xích Mục Cự Viên, trong đầu bắt đầu cân nhắc cảnh giới của hắn ta hiện tại. Thông Huyền thượng cảnh xem ra cũng không tệ.

Giữ lại trồng cây thật sự có hơi đáng tiếc.

Bất quá, về phần bồi dưỡng, giúp hắn đạt đến cảnh giới cao hơn, Ôn Bình cảm thấy vẫn nên đợi sau khi dã tính của Xích Mục tiêu tan bớt hãy nói tiếp.

Dù sao vẫn còn 300 năm nữa mà.

Nếu như Xích Mục Cự Viên biết được câu nói kia đã chôn vùi tương lai của mình, đoán chừng hắn hối hận đến quặn ruột mất.

Xích Mục vừa đi, Linh Doãn cùng Hắc Trạch cũng theo ra, Ôn Bình lập tức đi vào Kiến Mộc lâm. Vừa mở Trường Mạch Công, cảm giác kia quả thật quá mức sung sướng, mộc khí dũng mãnh tiến vào thân thể hắn.

Cảm giác thoải mái không cách nào diễn tả bằng lời.

- Hệ thống, giúp ta thăng cấp Thính Vũ Các 2 lần. - Lúc ngồi xếp bằng xuống, Ôn Bình trực tiếp nói với hệ thống.

- Thính Vũ Các đang thăng cấp…

- Thời gian còn lại: 5 ngày.

Hệ thống tiếp tục nói:

- Lần thứ hai thăng cấp cần 10 ngày, Kí chủ có thể sử dụng Mệnh hạch, có lẽ sẽ giảm bớt được thời gian.

- Ta thử xem.

Ôn Bình lấy Mệnh hạch ra, dùng tay đung đưa một cái.

Không nhúc nhích.

- Được rồi, nửa tháng thì nửa tháng.

Vận khí không tốt cũng không còn cách nào.

Sau khi túi trống rỗng, Ôn Bình lập tức cảm thấy thoải mái hơn… Cho nên nói không có tiền là dễ chịu nhất quả nhiên có đạo lý. Chợt, hai mắt Ôn Bình nhắm nghiền, ngồi xếp bằng, toàn lực vận chuyển Trường Mạch Công, hấp thu mộc khí tu hành.

Cùng với mộc khí tiến vào cơ thể, tiến độ tu luyện bắt đầu tăng lên một cách ổn định. Ôn Bình có thể cảm nhận được tốc độ tăng phúc tuyệt đối không kém hơn 9 lần tăng phúc của Trọng Lực Trường.

Tốc độ tu luyện tăng gần 9 lần quả thật là rất khủng bố đối với Thần Huyền cảnh, dù sao cũng có rất nhiều người cả đời cũng không vượt nổi một cái tiểu cảnh giới.

Kiến Mộc lâm trồng quả không phí công mà.

Bạch tinh cũng không tiêu phí.

Thông Huyền cảnh mở ra Địa phá môn ở cổ tay trái. Thần Huyền cảnh lại mở ra Sung doanh môn ở tay phải. Riêng với cảnh giới thứ 3 - Trấn Nhạc cảnh - Ôn Bình không biết nhiều lắm.

Dù sao tin tức ở thế giới này không hề linh động, ở Lâm thành hắn cũng có chút quen biết, nhưng quá xa, liên hệ cũng rất phiền toái.

Hơn nữa, mặc dù là Thần Huyền cảnh, kỳ thật làm thế nào mở mạch, cần lưu ý gì để tránh thất bại khi đả thông mạch môn,… Người bình thường không cách nào biết được những thứ này. Đó chính là lý do mà một Thông Huyền thượng cảnh hoặc bán bộ Thần Huyền nhất định phải gia nhập thế lực, nếu không, tự bản thân tìm tòi, e là cả đời cũng không tìm ra.

Chuyện về Trấn Nhạc cảnh hiển nhiên càng ít người biết.

Ôn Bình cẩn thận suy nghĩ, đoán chừng Hành chí có lẽ không biết phương pháp xông lên Trấn Nhạc cảnh, nếu không, dựa vào bích trì, tu hành vài thập niên mới đến được bán bộ Trấn Nhạc khẳng định nguyên nhân không chỉ ở tư chất.

Bất quá, sau khi lên đến Thần Huyền, liền có thể biết được mạch môn kế tiếp nằm ở đâu.

Giữa lồng ngực.

Chỗ đó có một cái mạch môn gọi là Tụ thần.

Hệ thống chỉ nói cho hắn biết mạch môn nằm ở ngực, riêng hai chữ "Tụ thần" là hắn nghe từ mẫu thân. Còn nhớ ngày đó, một đêm, dưới ánh nến, mẫu thân Long Tuyết của hắn ngồi cạnh phụ thân, nhiều lần nhắc đi nhắc lại hai chữ này.

- Khó trách Xích Mục Cự Viên lại chấp nhận ký huyết khế. - Cuối cùng, Ôn Bình cũng rõ, hóa ra Xích Mục Cự Viên không phải do phụ thân hàng phục, mà người cũng không có được khả năng chấn nhiếp Yêu vương thần thông quảng đại như ngoại giới đồn đãi.

Vĩnh viện không mạo phạm Thương Ngô thành, loại hiệp nghị này dù là ở bất kỳ tòa thành nào cũng chưa từng phát sinh qua.

Bất kể là Hoàng Lê thành - Nhĩ đóa của Bách Tông Liên Minh.

Yêu vương ngoài Hoàng Lê thành có lẽ không hề nhận thức người trong thành.

- Mình từng nghĩ khoảng cách giữa mẫu thân và phụ thân rất xa, nhưng không ngờ lại xa đến như vậy, mẫu thân chỉ mới 40 tuổi mà thôi. - Nếu như không phải có được hệ thống, cái gọi là Trấn Nhạc, không, đừng nói Trấn Nhạc, chỉ sợ Thông Huyền… Cả đời hắn cũng sờ không tới.

Hơn nữa, mặc dù có hệ thống, con đường Trấn Nhạc vẫn còn rất xa xôi.

Nghĩ đến đó, Ôn Bình bỗng nhiên nở nụ cười.

- Phụ thân vậy mà lại là Đỉa đeo chân hạc trong truyền thuyết.

Đây nhất định là ví dụ tốt nhất cho cái gọi Trư củng bạch thái (1).

(1) Cải trắng cho heo đẩy.

Cười xong, Ôn Bình lại nhắm mắt, tiếp tục hấp thu mộc khí. Trái lại, hắn cảm thấy người mang phụ mẫu đi ngày đó cũng không có ác ý quá mức thâm hậu, nếu không, bọn họ hẳn không chỉ đánh sập chủ điện.

Mà là diệt toàn bộ Bất Hủ tông.

…

Cứ như vậy, một ngày trôi qua.

Bởi vì có linh mễ, thói quen ăn uống đúng bữa mà trước kia mọi người cho là phiền phức giờ lại rất được hoan nghênh. Sáng sớm, tất cả đều tụ tập ở trù phòng, không chạy đến Trọng Lực Trường tranh thủ tu hành, mà ngồi ở đây tán chuyện, gì mà "Những tâm đắc tu luyện",…

Chủ đề đơn giản vây quanh Hỏa Xà thuật, Ngự Kiếm thuất,…

Riêng bọn Vân Liêu lại nhắc đến một số chuyện khác.

Có hơi cao cấp hơn một chút, ví dụ như Hỏa Long thuật, Hỏa linh chi thể, Hỏa diễm mạch thuật.

Đêm qua, Vu Mạch cùng Chiêm Đài Thanh Huyền đã luận bàn một hồi. Từ sau khi Vu Mạch có được dị mạch, bọn họ

xem như cân tài cân sức. Vu Mạch là Thông Huyền trung cảnh, trong khi đó Chiêm Đài Thanh Huyền là Thông Huyền thượng cảnh, hơn nữa bà có được Nhất tinh Tuyền Qua đồ phẩm chất cao là chuyện không cần bàn cãi.

Nhưng Chiêm Đài Thanh Huyền vẫn không cách nào thắng được Vu Mạch, chuyện này càng khiến bà quyết tâm chinh phục Ngàn bậc thềm hơn.

- Tông chủ sao còn chưa tới? - Mắt thấy thức ăn đã chuẩn bị xong, Chiêm Đài Thanh Huyền bước đến cạnh cửa sổ, quét mắt nhìn quanh vài lần, vẫn không thấy bóng dáng Ôn Bình đâu cả. - Nhạc Nhạc, ngươi đến Thính Vũ Các tìm tông chủ thử xem.

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, đứng dậy rời khỏi trù phòng.

Nhưng lúc hắn chạy đến Thính Vũ Các, hô to một hồi vẫn không thấy ai lên tiếng.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể chạy đến Nhiễu sơn tìm thử, vẫn như cũ không thấy tông chủ nhà mình đâu.

- Không tìm thấy tông chủ. - Dương Nhạc Nhạc trở về báo cho mọi người biết, thấy có vẻ hơi qua loa, hắn bèn bồi thêm một câu. - Trưởng lão, ta đã tìm khắp nơi.

Chiêm Đài Thanh Huyền nhìn quanh bốn phía:

- Aiz, tông chủ có thể đi đâu chứ?

Hết cách, bọn họ cũng chỉ có thể chờ.

Cho đến khi ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, Ôn Bình mới khoan thai bước vào trù phòng.

Vân Liêu mở miệng hỏi:

- Tông chủ, ngươi đi đâu vậy?

- Các ngươi ăn đi. - Ôn Bình bước lên lầu, cũng không có ngồi xuống. - Sau khi ăn xong, ta có chuyện muốn tuyên bố.

Dứt lời, hắn rời khỏi trù phòng.

Một đêm tu luyện tuy có gặt hái được vui sướng, nhưng y phục của hắn đã sớm ướt đẫm.

Ôn Bình đến rồi lại đi khiến mọi người cảm thấy có gì đó không bình thường. Cho nên khi Ôn Bình từ Ký Túc Xá quay lại, tất cả đã giải quyết xong bữa sáng, tốc độ phải nói là bão táp.

- Tông chủ, chúng ta lại sắp mở ra Ngàn bậc thềm à? - Dương Nhạc Nhạc vĩnh viễn là người tích cực nhất.

- Không, hôm nay ta muốn cho các ngươi xem thứ mới. - Phong Chi cốc, cái gọi là mạch thuật, công pháp,… Kỳ thực chỉ là nói miệng. Một khối bạch tinh xác thực rất quý, mà nhiệm vụ 500 lượt hắn bắt buộc phải hoàn thành.

Cho nên, Ôn Bình tính toán để mọi người chiêm ngưỡng mị lực của Phong Chi cốc, về phần có vào hay không, tự bọn họ quyết định là được.

【VIP】 Thuộc Tính Phong Duy Nhất

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hiện tại, thứ không bắt buộc chính là nguyên tắc của Ôn Bình.

Khác với lúc trước, khi đến Bất Hủ Tông, mặc kệ có gia nhập hay không đều được một cơ hội thể nghiệm miễn phí. Tuy rằng sau khi thể nghiệm, mọi người đều lựa chọn nhập tông, nhưng giờ Ôn Bình không có ý định tiếp tục làm như vậy.

Hắn lên tiếng:

- Đến Quan ảnh thất đi, ở đó các ngươi có thể nhìn thấy hình ảnh Phong Chi cốc.

- Phong Chi cốc?

- Đó là đâu?

Mọi người tỏ vẻ hiếu kỳ, có nơi như vậy sao?

- Các ngươi sẽ biết. - Dứt lời, Ôn Bình đi về phía Nhiễu sơn, những người khác cũng lục tục theo sau.

Lúc đến trước Quan ảnh thất, Ôn Bình lại nói:

- Phong Chi cốc, các ngươi có thể xem nó như thể giới Tru Tiên. Không giống như những gì các ngươi đã từng thấy ở thế giới này… Cùng xem đi.

Ôn Bình mở màn hình lên, hình ảnh khu rừng dưới chân Nhiễu sơn dần hiện ra.

- Đây là Phong Chi cốc?

- Tông chủ, chỗ này không phải là chân Nhiễu sơn sao?

Mọi người quay đầu nhìn, nhưng Ôn Bình đã sớm rời khỏi.

Không hỏi được đáp án, đám người đành ngồi xuống, bởi vì bọn họ tin chắc Ôn Bình sẽ không đưa ra thứ đơn giản.

Dương Nhạc Nhạc quay sang La Mịch:

- Tiểu sư đệ, ngươi đi chuẩn bị chút nước giếng đi.

Uống linh thủy, xem Phong Chi cốc.

Còn gì sung sướng bằng?

- Đúng, tiểu sư đệ, phiền toái. - Tất cả mọi người cùng mở miệng.

La Mịch bất đắc dĩ đứng dậy:

- Sao lại là ta chứ?

- Tư lịch của ngươi nhỏ nhất, đương nhiên là ngươi đi. Đợi đến khi có người mới, ngươi có thể xoay người rồi. - Hoài Diệp biết rất rõ cảm giác thoải mái đó, cho nên nàng lập tức truyền thụ lại cho La Mịch.

La Mịch bất đắc dĩ gật đầu, xoay người chạy về phía Vân Lam sơn.

Hắn sợ bỏ lỡ cảnh tượng tông chủ muốn cho bọn họ xem.

…

Trong lúc đó, Ôn Bình đã đi đến bên ngoài Phong Chi cốc.

Hành tẩu trong rừng, kỳ thật Ôn Bình có hơi thấp thỏm không yên, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với khúc cảnh. Quét mắt nhìn bốn phía vài lần, khu rừng này tràn ngập cỗ phong.

Loại phong này rất đáng sợ, khiến Ôn Bình có cảm giác đối mặt với tử vong, bất quá, còn may là khi thổi đến cách hắn một mét, nó ngừng lại.

Lúc đi đến điểm cuối, Ôn Bình bước ra, hình ảnh trước mắt liền thay đổi.

Gió nhẹ thổi qua, phơn phớt trên mặt, mang đến một trận mát mẻ thấm vào ruột gan. Tâm không khỏi yên tĩnh trở lại,

liếc nhìn một vùng bình nguyên không thấy điểm cuối trước mắt, hai bên còn có hai ngọn núi hùng vĩ.

Núi cao lẫn vào mây, hẳn là chọc thẳng lên vòm trời.

Tựa như hai cự nhân đang thủ hộ Phong Chi cốc.

Thu hồi tầm mắt, Ôn Bình quay ra sau, đã không còn thấy rừng rậm khúc cảnh.

Cỏ dưới chân rất mềm, mềm đến mức khiến hắn bất chợt nằm xuống, sau đó có loại xúc động ngước nhìn lên trời, ngẩn người nhìn ngắm một vùng trời mênh mông rộng lớn. Xem mệt, Ôn Bình đứng dậy, tiếp tục hành trình.

Ánh mặt trời ở đây rất nhu hòa, phong phút chốc mang đi tia nhiệt khí.

- Hệ thống, có thể cho ta một tấm địa đồ của Phong Chi cốc không? - Nếu nói có công pháp, mạch thuật ở đây, vậy thì chuyện có một tấm địa đồ là rất cần thiết. Nói xong, Ôn Bình bước lên một bước. - Nhẹ nhàng quá!

Vì sao Ôn Bình đột nhiên lại cảm thán?

Là do trọng lực ở thế giới này rất nhỏ, chỉ bằng một nửa thế giới kia.

Hệ thống lên tiếng:

- Kí chủ, không có địa đồ. Bất kỳ vật gì trong cốc đều cần chính ngươi đi tìm và phát hiện. Đương nhiên, địa phương tồn tại mạch thuật hoặc Linh thể rất rõ ràng. Đến lúc đó, ngươi liếc mắt liền nhận ra ngay… Bởi vì có thông báo cắm ngay đó.

- Kiến trúc mới… Đặc quyền của ta đâu?

- Đặc quyền không phải địa đồ.

- Ách… - Hắn còn chưa đi đến Thiên Địa hồ lần nào đâu, lại phải thăm dò Phong Chi cốc? Tuy nói đọc một quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, nhưng dù sao Phong Chi cốc cũng chỉ là một kiến trúc mới của hắn nhằm thu hoạch vài thứ cường đại mà thôi.

Thế nhưng, hỏi hệ thống, nó lại không trả lời.

Bất đắc dĩ, Ôn Bình chỉ có thể tiến lên phía trước, đồng thời mở miệng nói:

- Trong Phong Chi cốc hầu hết đều là mạch thuật hệ phong, công pháp, còn có Linh thể, thậm chí là mạch thuật dị biến. Bất quá, ta cũng không biết chúng ở đâu, hiện lại đang đi tìm.

Những lời này là nói cho mọi người trong Quan ảnh thất.

- Đồ vật thuộc tính phong! - Ba người Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Diệu Âm có phản ứng trước nhất, bởi vì bọn họ đi theo Ôn Bình đến Vân Hải chi đô, đã được chứng kiến sự tồn tại của Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong.

- Chiêm Đài trưởng lão, thuộc tính Phong là gì? - Dương Nhạc Nhạc lên tiếng.

Thắc mắc của hắn cũng là thắc mắc của đại đa số quần chúng.

Bởi vì bọn họ chưa từng nghe qua thứ có thuộc tính Phong.

- Một loại dị mạch nguyên tố chưa từng nghe qua, cho đến nay, dị mạch cũng chỉ có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, năm loại nguyên tố Ngũ hành. Tiền bối sau lưng tông chủ đã sáng tạo ra loại dị mạch thứ sáu, đó chính là Phong! - Chiêm Đài Thanh Huyền giải thích.

Vân Liêu sợ hãi thán phục:

- Còn phải nói, nếu có thể đạt được dị mạch hệ phong trong Phong Chi cốc, chẳng phải chúng ta sẽ trở thành đệ nhất nhân hay sao?

Đệ nhất nhân!

Ghi vào sử sách, thời gian vĩnh viễn không xóa mờ được ấn ký của nó.

- Không phải đệ nhất nhân, thành chủ Vân Hải chi đô đã mua một cái rồi. Bất quá, thứ kia là Tuyền Qua đồ, tăng phúc chỉ có 4 thành rưỡi. Còn trong Phong Chi cốc, nhất định là nhân đôi tăng phúc dị mạch tiên thiên! Tính ra là chân chính đệ nhất nhân sở hữu hữu dị mạch thuộc tính Phong.

Chiêm Đài Thanh Huyền dứt lời, ánh mắt mọi người đều hướng về màn hình.

- Khó trách tông chủ lựa chọn để chúng ta xem trước, là vì sợ ra được thứ gì, cả đám lại kích động đến phát điên.

Dương Nhạc Nhạc cảm thán một tiếng.

Cùng lúc đó, Ôn Bình đã đi được một đoạn rất xa, lướt qua một khu rừng thưa thớt, cũng thấy được vài thứ đặc thù trong Phong Chi cốc, bất kể là động vật gì thì đều có cánh.

Lúc bị Ôn Bình kinh động đến, chúng lập tức bay lên, nhưng không phải để chạy trốn mà là bay vòng quanh hắn.

Căn bản không chút kiêng kị Ôn Bình.

Hiển nhiên, Ôn Bình cũng không thương hại đến chúng, cứ như vậy, đi được khoảng một phúc, cảm giác về phương hướng ở đây không hề hữu ích. Nói tóm lại, để tìm được một chỗ, hắn đã phải hao hết tế bào não.

- Đó là… - Xa xa, cụ phong (1) bạch sắc đập vào mi mắt, từng cái từng cái liên tiếp nhau, một mực đứng tại chỗ xoay tròn. Thứ khác thường như vậy lập tức hấp dẫn sự chú ý của Ôn Bình.

(1) Vòi rồng.

Bước đến trước, có một cái thông báo cắm ở đó.

- Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật: Cụ Phong thuật.

- Trong vòng 1 phút nắm giữ Phong nhận, đồng thời dùng Phong nhận khiến cho 13 đạo cụ phong biến mất. Hoàn thành sẽ đạt được Cụ Phong thuật.

Nhìn thấy thông báo kia, một loạt tin tức xẹt qua trong đầu.

Chính là phương pháp phóng thích Phong nhận - Một loại cách thức khống chế phong bằng mạch môn. Biến phong thành sát khí. Tựa như đạo lý kiếm hình thành từ mạch khí hay thiên địa chi khí hóa kiếm khí chẳng hạn. Bất quá, phong càng thêm đặc biệt.

Trong Quan ảnh thất, nhìn mười ba đạo cụ phong cùng với thông báo, tất cả mọi người gần như điên cuồng.

- Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật!

Những lời này được phát ra đồng loạt một cách đầy thán phục.

Huyền cấp hạ phẩm mạch thuật, ngay cả Chiêm Đài Thanh Huyền cũng rất ít nghe có người bán qua, có khả năng tu hành cơ hồ đều là do 1 vài đại nhân vật của tam tinh thế lực. Vậy mà trong Phong Chi cốc, tông chủ lại có thể tìm thấy Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật.

- Tông chủ thật lợi hại.

- Quả nhiên, không phải ai cũng giống như Dương Nhạc Nhạc. Tông chủ thật đúng là vận khí tốt.

Dương Nhạc Nhạc đột nhiên quay đầu lại:

- Ai mới nói ta hả? Vẫn chưa xong đúng không?

Không ai gật đầu nhận, bởi vì tất cả đều đang chăm chú nhìn vào mấy đạo cụ phong trên màn hình kia.

Chiêm Đài Thanh Huyền nhịn không được cảm thán:

- Thế nhưng phải làm sao để cụ phong biến mất?

Đây chính là sức mạnh của thiên địa, không phải do con người phóng ra.

【VIP】 Phong Nhãn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đây chính là sức mạnh của thiên địa, không phải do con người phóng thích.

Bà đã từng tận mắt nhìn thấy cụ phong một lần, ngay trên mặt hồ Đông Hồ. Thông Huyền cảnh cũng không dám đến gần, mà cụ phong trong Phong Chi cốc hiển nhiên càng khủng bố hơn so với cái trên Đông Hồ.

Còn đang nghĩ ngợi thì Ôn Bình trong màn hình đã di động.

Đưa tay ra, một đạo ba động trong suốt quỷ dị từ tay hắn phóng ra, rơi xuống đồng cỏ cách đó 10 mét.

Không có âm thanh truyền đến, nếu có cũng chỉ là tiếng cụ phong đang gào thét, thế nhưng trên mặt đất lại xuất hiện một vết đao dài một thước. Bà hiểu rõ, thứ này hẳn là Phong nhận mà thông báo nói đến.

…

Trong Phong Chi cốc, Ôn Bình nhanh chóng nắm giữ Phong nhận.

Kỳ thật Phong nhận cũng không khó nắm giữ, cái khó thật sự là cách thức sử dụng nó.

- Tiến lên thử một chút. - Lúc này, Ôn Bình nhấc chân bước tới, ngang nhiên xông về phía cụ phong, dù rằng ở khoảng cách 30 ~ 40 mét nhưng lực hút vẫn tồn tại. - Được rồi, hệ thống, đặc quyền của ta là gì?

Kiến trúc mới kiến tạo, chẳng lẽ Kí chủ không có đặc quyền nào sao?

Hệ thống đáp:

- Đặc quyền là… Công lược thí luyện. Kí chủ có thể thu hoạch yếu quyết thông quan của thí luyện trước mắt.

- Cho ta công lược thí luyện. - Ôn Bình vui vẻ, cảm thấy thật may vì mình đã nhớ đến đặc quyền của kiến trúc mới, nếu không chẳng khác nào đi chịu ngược.

Lúc trong đầu hắn hiện ra hình ảnh công lược do hiện thống ban tăng, Ôn Bình nhìn thấy trong cụ phong có rất nhiều điểm đỏ đang không ngừng di động ở vị trí trung tâm. Hệ thống cho hắn công lược rất rõ ràng nha, chính là phá hủy phong nhãn, như thế cụ phong sẽ biến mất.

Lúc này Ôn Bình vươn tay, một đạo Phong nhận bổ ra.

Phong nhận rơi vào trong cụ phong, trực tiếp bị cuốn theo, như chiếc thuyền lá lênh đênh giữa đại dương bão táp. Không cách nào so sánh với cụ phong, càng không có năng lực phản kháng. Xem tiếp công lược, Ôn Bình cuối cùng cũng hiểu rõ.

Phong nhãn phải phá từ bên trong…

- Thử trước một lần. - Dứt lời, hắn nhấc chân, cẩn thận từng chút một tiến về phía cụ phong.

Ôn Bình muốn xuất ra Lang Nguyệt kiếm chống đỡ thân thể, nhưng lúc này, hắn phát hiện tàng giới đã bị phá. Đừng nói là Lang Nguyệt kiếm, không có bất cứ thì gì trong tàng giới có thể dùng được:

- Vậy mà lại có hạn chế.

Cũng may, khoảng cách giữ hai đạo cụ phong độ khoảng 10 mét, cho nên sau khi tiến vào, mặc dù không đứng vững nhưng Ôn Bình cũng không bị cuốn đi. Còn đang suy nghĩ nên làm cách nào phá phong nhãn thì một luồng gió đột nhiên đâm sầm vào người.

Phanh!

Ôn Bình phản ứng không kịp, bị đâm cho lui về sau năm sáu bước, thiếu chút nữa đã bị cụ phong cuốn đi.

- Là thứ gì?

Ôn Bình chống một tay xuống đất, tay còn lại ngưng tụ Phong nhận, phóng ra theo cảm giác, chẳng khác gì người mù bắn ná cao su.

Hắn vẫn chưa thích ứng được hoàn cảnh bên trong cụ phong, căn bản không có biện pháp chiến đấu, đứng vững đã là may lắm rồi. Híp mắt, Ôn Bình nhìn xuyên qua cụ phong, cuối cùng phát hiện được U linh dùng vụ phong làm lá chắn.

Mặt người, rất mơ hồ. Sau khi đánh bay Ôn Bình, nó còn nhìn về phía hắn cười.

- Xoát xoát xoát!

Đột nhiên mấy đạo Phong nhận hướng hắn bay đến.

PHỐC!

PHỐC!

Hai đạo rơi xuống đất, hai đạo khác chém lên lưng Ôn Bình, mặc dù có Hỏa linh chi thể thủ hộ, không để lại vết thương nhưng lại chấn cho Ôn Bình lảo đảo.

- Đứng không vững thì làm ăn được gì giờ?

Mặc dù rất giận, thế nhưng hắn vẫn không dám buông tay đánh trả. Giữ chặt lấy cỏ trên mặt đất, tận lực ổn định thân thể của mình.

- Kí chủ, bên trong Công lược có đề cập: Phong nhận có ảnh hưởng với Kí chủ là 100%, tuy nhiên, trong Phong Chi cốc có rất nhiều thứ có thể giúp ngươi giảm giá trị ảnh hưởng này xuống.

- Đã hiểu.

Bất quá hiện tại không có biện pháp đi tìm.

Cũng may là thứ kia không dám tiếp cận hắn, chỉ dám đứng ở xa phóng thích Phong nhận.

Lúc này, trong Quan ảnh thất, nhìn thấy một màn này, mọi người đương trường chết lặng.

- Đây là vật gì? - Hoài Diệp chỉ về phía Phong ma đang không ngừng công kích Ôn Bình. - Không có thân thể, lại có

thể tự do di chuyển trong cụ phong công kích tông chủ.

- Ngay cả tông chủ còn như vậy, sao chúng ta dám vào. - Triệu Doanh tu vị thấp nhất mở miệng.

- Còn có, quái vật kia cứ liên tục công kích, đứng cũng không vững thì làm sao tránh được Phong nhận? - La Mịch cũng cảm khái một tiếng. - Đúng rồi, có thể dùng Ngự Kiếm thuật không nhỉ? Không cần phải dựa vào thân thể cứng đối cứng.

Còn đang nghĩ ngợi thì chợt nghe Ôn Bình nói:

- Đúng rồi, quên nói cho các ngươi biết, trong Phong Chi cốc không thể mở ra tàng giới, cho nên nếu các ngươi muốn sử dụng vũ khí thì lúc đi vào chớ đặt nó trong tàng giới.

Dứt lời, Ôn Bình lại nói tiếp:

- Tiếp theo, ta sẽ làm mẫu cho mọi người một lần.

Liếc nhịn Phong ma, trên mặt Ôn Bình lộ ra tia giảo hoạt.

Kế đó, hắn bắt đầu di chuyển qua lại trong cụ phong. Trái hai bước, phải hai bước.

Thân thủ nhanh chóng né tránh Phong nhận do Phong ma ném tới.

- Đây là thân pháp gì? - Chiêm Đài Thanh Huyền ngẩn người.

Uốn qua uốn lại mà cũng có thể tránh thoát được Phong nhận?

Dường như biết rõ Chiêm Đài Thanh Huyền thắc mắc, Ôn Bình liền nói:

- Chiêu này gọi là Xà Bì, do bổn tông chủ sáng tạo. Nếu như muốn học, chờ ta ra ngoài sẽ dạy các ngươi.

- Thân pháp lợi hại!

Mọi người trong Quan Ảnh thất nhịn không được cảm thán.

Ngay cả hệ thống cũng phải phát ra một tiếng than khẽ.

Đoán chừng nó suy tính vô số đường, nhưng cũng không tính ra một màn vừa xảy ra kia.

- Nhớ rõ, nếu như muốn khiến một đạo cụ phong ngưng lại, các ngươi phải tìm được phong nhãn của nó. - Ôn Bình vừa quay đầu, đang định giải thích phong nhãn ở đâu thì đột nhiên chứng kiến một cảnh tượng khó tưởng.

Hai đạo cụ phong va vào nhau.

Một cái hướng sang trái, cái còn lại hướng sang phải để lộ ra một khoảng trống vô cùng nhỏ, thế nhưng chỗ đó lại cực kỳ im ắng, không có gió.

Không nói hai lời, Ôn Bình trực tiếp phóng ra một đạo Phong nhận, hướng về phía điểm đỏ ở chỗ nọ đánh tới. May mắn là có Công lược, nếu không, hắn thật sự không cách nào trong nháy mắt phạt hiện Phong nhãn "trần trụi".

Vù!

Một đạo không đủ, Ôn Bình lại phóng thêm vài đạo.

BA~!

Một tiếng chấn minh, một đạo cụ phong chậm rãi ngừng lại.

- Xong một cái! - Ôn Bình xem như hiểu rõ, cần phải tìm được khoảng trống khi cụ phong va vào nhau. Tuy là hiểu, nhưng suốt một giờ kế tiếp, hắn không gặp phải cảnh tượng vừa nãy lần nào nữa.

Mà Phong ma kia dường như sắp bị Xà Bì thân pháp tra tấn cho phát điên rồi.

Phong nhận điên cuồng phóng thích tựa như không tốn tiền vậy.

Đồng thời, nó còn gọi thêm mấy đầu Phong ma, không ngừng ném Phong nhận về phía Ôn Bình. Xà Bì thân pháp mặc dù diệu, thế nhưng lực hút của cụ phong quá lớn, cơ thể vốn đã không đứng vững, hơn nữa còn liên tục di chuyển kiểu đó, Ôn Bình cảm thấy càng lúc càng mất sức.

Chạy rồi lại chạy, trên thực tế, cơ thể là vô thức phiêu theo.

Lung la lung lay, thân thể không được khống chế tốt, rất dễ bị Phong nhận đánh trúng.

Đau nhức còn đỡ, nếu như bị đánh vào trong cụ phong, vậy càng thêm khó chịu hơn.

- Xem ra vẫn phải đi tìm thứ có thể giúp cơ thể thích ứng được hoàn cảnh trong cụ phong mới được. - Đối với phần thưởng Huyền cấp mạch thuật kia, Ôn Bình trái lại không gấp, chuyến này hắn chỉ đi để làm mẫu cho các đệ tử quan khán.

【VIP】 Xà Bì Thân Pháp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đây chính là Cụ Phong thí luyện, xem như xong, ta dẫn các ngươi đi xem những thứ khác trong Phong Chi cốc. - Ôn Bình thối lui ra khỏi khu vực cụ phong. - Nếu như các ngươi muốn lấy được Cụ Phong thuật, tốt nhất nghe theo đề nghị của ta, trước tìm thứ giúp bản thân thích ứng với hoàn cảnh trong cụ phong rồi hãy nói. Và phần đó là vật gì, đợi ta tìm xem.

Dứt lời, Ôn Bình nhấc chân đi lên phía trước.

Đồng lời, từ trong ngực lấy ra một thanh Xì gà sinh mệnh. Hắn cảm thấy rất may mắn khi bản thân có thói quen cất thứ này trong vạt áo.

Nếu không, đau đớn ở ngực hiện tại sợ là không cách nào có thể vận chuyển Trường Mạch Công hấp thu mộc khí, lúc đó đành phải cắn răng chịu đến khi rời khỏi Phong Chi cốc.

Đốt thuốc, hút một ngụm.

Cảm giác nghèn nghẹn ở ngực dần biến mất.

Ôn Bình tiến lên phía trước, liền thấy một thứ rất dễ khiến người ta chú ý. Đó là một khối hồng sắc lăng thạch.

Bất quá, Ôn Bình cũng không để tâm cho lắm, trên đồng cỏ có một tảng đá là chuyện rất bình thường.

Nói không chừng là do tiểu mao thử nào tha đến bỏ ở đây, mà cũng có khi là một trận mưa lớn làm nó nổi lên trên mặt đất.

Nhưng lúc đi ngang qua nó, Ôn Bình đột nhiên cảm giác thân thể trở nên nặng nề.

Cảm giác bồng bềnh vốn có từ khi tiến vào Phong Chi cốc thoáng biến mất.

Cảm giác ổn trọng quay về rồi.

- Thứ này… - Ôn Bình thò tay nhặt nó lên, vội hỏi hệ thống. - Hệ thống, đây là vật gì?

- Thứ này là Hồng thạch, có thể làm giảm Phong ảnh của thế giới này xuống. Phong càng mãnh liệt, hiệu quả càng tốt, bất quá, tác dụng của nó là tạm thời. Từ khi Kí chủ nhặt lên, thời gian bắt đầu được tính, sau ba giờ, Hồng thạch sẽ tự động tan rã.

- Ba giờ, rất dài nha. - Đi không bao xa liền nhặt được một khối, Ôn Bình cảm thấy đủ rồi. Bên trong cụ phong, vấn đề lớn nhất chính là thân thể không ổn định, quá nhẹ, cho nên ngay cả Xà Bì thân pháp cũng không cứu nổi hắn.

Ôn Bình ngừng nói chuyện với hệ thống, lớn giọng giới thiệu cho chúng đệ tử:

- Đây là một khối Hồng thạch, có được nó, có thể giúp các ngươi giảm bớt lực ảnh hưởng của Phong trong vòng nửa canh giờ. Ta sẽ dùng nó thử xem sao.

Dứt lời, hắn quay trở lại đường cũ.

Cũng may không xa, đi một lúc là đến.

Cầm Hồng thạch tiến vào khu vực cụ phong, quả nhiên, không cần phải nắm lấy cỏ để giảm sức hút nữa, lúc này, hắn đã có thể ổn trọng bước đi. Kế tiếp, chỉ cần tránh né Phong ma quấy rối, chờ đợi lần va chạm tiếp theo của cụ phong là được.

- Hô! - Vừa đi vào, Phong ma lại tới.

Một đạo Phong nhận ném tới, Ôn Bình bắt đầu thi triển Xà Bì thân pháp, không ngừng né tránh Phong nhận. Dần dần, Phong ma càng thêm điên cuồng, tốc độ ném Phong nhận mỗi lúc một nhanh hơn.

Nhìn thấy một màn này, đám người ở Quan Ảnh thất sợ ngây người.

- Thân pháp này cũng mạnh quá đi chứ?

- Sao trước đó không hề thấy tông chủ dùng qua nhỉ?

- Thoạt nhìn cứ như Phong ma cố ý ném vào khoảng không vậy, tông chủ chạy sang trái, nó liền ném sang phải.

Mọi người nhao nhao nghị luận.

Cả đám đều có cùng suy nghĩ là đợi đến khi Ôn Bình đi ra, sẽ hỏi hắn làm sao luyện được Xà Bì thân pháp.

- Lại phá được một cái!

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc kinh hô một tiếng.

Quả nhiên, trong màn hình, Ôn Bình đã dùng Phong nhận phá được đạo cụ phong thứ hai.

- Tông chủ dường như luôn đợi hai đạo cụ phong va vào nhau mới ra tay, các ngươi có phát hiện điều đó không? Khẳng định lúc cụ phong va vào nhau chính là thời điểm mấu chốt. Bất quá, ta quan sát thấy cụ phong va vào nhau sau đó tách ra rất nhanh, tông chủ còn không kịp… - Vân Liêu ngồi một bên cẩn thận phân tích.

Hắn lập tức nhận được đồng tình của mọi người.

Có một điều chắc chắn: Cơ hội kia trôi qua trong chớp mắt. Cho nên tốt nhất phải lấy được Hồng thạch.

Lúc này, sau khi làm ba đạo cụ phong biến mất, Ôn Bình rời khỏi Phong Chi cốc.

Tất cả mọi người cũng ra khỏi Quan Ảnh thất, chạy đến Nhiễu sơn chờ đợi hắn.

Dương Nhạc Nhạc hỏi vấn đề mấu chốt nhất:

- Tông chủ, muốn tiến vào Phong Chi cốc cần có bạch tinh đúng không?

- Ừm, một canh giờ trong đó cần 1000 kim tệ, tương đương 1 khối bạch tinh. Cho nên, ta để các ngươi xem trước, nếu như cảm thấy giá trị thì có thể tiến vào. Nhược bằng thấy không đáng… Không vào cũng không sao.

Dứt lời, Ôn Bình nhìn quét mắt nhìn nhóm người Chiêm Đài Thanh Huyền.

Nhiệm vụ 500 lượt kỳ này cũng chỉ có thể dựa vào bọn họ.

Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ lắc đầu:

- Có hơi quý…

Hắn thật sự không có nhiều như vậy.

- Được rồi, phải đi tu luyện thì đi tu luyện, muốn vào Phong Chi cốc thì giao bạch tinh cho ta. - Ôn Bình vừa dứt lời, Chiêm Đài Thanh Huyền đã lên tiếng, bạch tinh cũng đưa tới.

Một lần là 5 khối.

Đây là có ý định ngốc ở trong đó 10 giờ đồng hồ.

Ngoại trừ Chiêm Đài Thanh Huyền, còn có Tần Sơn, Tần Mịch cùng Diệu Âm cũng lựa chọn tiến vào. Một khối bạch tinh tuy quý nhưng đối với bọn họ, trong Phong Chi cốc có thứ càng trân quý hơn.

Thứ đó không phải lấy bạch tinh là có thể đổi được.

Hết bạch tinh, có thể hồi gia tộc một chuyến, gia tộc vẫn có thể hỗ trợ bọn hắn mỗi ngày tiến vào một canh giờ.

Ngay khi Ôn Bình định nói cho bọn họ quyền hạn khi tiến vào, Chiêm Đài Thanh Huyền đột nhiên mở miệng:

- Tông chủ, Xà Bì thân pháp của ngài là luyện thế nào?

Bà đã quan sát rất lâu, vấn đề Phong ma thật sự đáng cân nhắc.

Nếu như không có Xà Bì thân pháp, đừng nói đợi cụ phong chạm nhau, đoán chừng đứng bọn họ cũng không đứng được trong đó bao lâu.

Ôn Bình cười một tiếng:

- Xà Bì thân pháp tinh túy ở chỗ… Bộ pháp phải di động theo lộ tuyến hình chữ S.

- Lộ tuyến di động hình chữ S? - Mấy thứ này… Chiêm Đài Thanh Huyền quả thực không hiểu, những người khác lại càng không hiểu.

- Không biết phải nói với ngươi như thế nào, tóm lại, cứ uốn éo là được. Các ngươi có thể vào đó thử nghiệm thực tế một chút, đến lúc đó mới có thể hiểu chính xác. Chờ lần sau tiến vào Phong Chi cốc, nếu như vẫn chưa được, ta sẽ tự mình dạy ngươi. - Dứt lời, Ôn Bình lập tức tiễn bọn họ vào Phong Chi cốc, còn mình thì quay về Vân Lam sơn.

Đang định xông Thập tầng tháp, kiếm thêm một thanh Lang Nguyệt kiếm nữa thì thấy Triệu Doanh cầm chổi từ Ngàn bậc thềm chạy đến, gấp gáp nói:

- Tông chủ, Bích Nguyệt Phiêu Linh tiền bối đang đứng dưới chân núi chờ ngài.

- Ừm.

Lúc này, Ôn Bình mới chợt nhớ ra, khó trách Bích Nguyệt Phiêu Linh không lên được, vốn là do hắn chưa đưa tên hắn ta vào danh sách trắng của mê trận.

Chỉ một bước, Ôn Bình đã đứng ở chân Vân Lam sơn.

Bích Nguyệt Phiêu Linh đang đứng cạnh Kiếm bia, tay nắm dây cương một thớt Phong Lưu mã, theo bên cạnh là Sơn Hoa, trên lưng hắn cũng đeo một cái tay nải, bộ dạng dường như chuẩn bị rời khỏi đây. Thấy Ôn Bình đến, Sơn Hoa cúi đầu, sau đó yên lặng lui ra xa.

- Ôn tông chủ, ta tới để từ biệt. - Bích Nguyệt Phiêu Linh ôm quyền. - Cảm tạ ngươi đã cứu ta một mạng.

- Không phải ngươi đưa bạch tinh rồi sao? - Ôn Bình cười ra tiếng, mang một chút ý tứ đùa giỡn. - Bích Nguyệt tiền bối, ngươi định đi đâu? Chẳng lẽ muốn lưu lạng chân trời góc bể, làm một cái độc hành hiệp sao?

- Ta?

- Ta coi như xong, đi bốn phía nhìn đông nhìn tây một chút cũng được, làm hiệp sĩ thì có thể, còn độc hành hiệp… Hơi khó.

Hiệp sĩ đi bốn phương. Độc hành hiệp cũng đi bốn phương, thế nhưng lại độc lai độc vãng, vĩnh viễn chỉ một mình.

Vu Mạch dùng thân phận Độc hành hiệp nổi tiếng Đông Hồ, tuy nói có mang theo tùy tùng, nhưng cũng chẳng khác gì không mang. Hắn không cần người hầu hạ, còn thường xuyên ném A Long ở một cái thành nào đó.

Cười một tiếng, Bích Nguyệt Phiêu Linh nói:

- Ôn tông chủ, thật ra trước khi đi ta đã nghĩ đến một chuyện, đó là nói với ngươi chuyện của mẫu thân ngươi. Tuyết Thiên Thiên… Tuyết tiền bối hóa ra lại là mẫu thân của Ôn tông chủ. Hơn nửa năm trước, ta từng nghe có người nhắc đến nàng.

【VIP】 Bích Nguyệt Di Bị Giam

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Thật ra thì hắn cũng không có ý định nói ra chuyện này, sự thật có phải như thế hay không thì còn cần phải kiểm chứng, thế nhưng hắn đi lần này, cũng không biết khi nào mới có thể trở lại Thương Ngô thành.

Không nói ra, tựa hồ không tốt cho Ôn Bình lắm, thử hỏi đứa bé nào lại không muốn có cha mẹ? Nếu có người không muốn, đây chẳng qua là ngại nói với người ngoài mà thôi. Càng là người cường đại, nội tâm của hắn thật ra nhất định có chỗ yếu đuối.

- Tuyết Thiên Thiên?

Ôn Bình trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, mẫu thân hắn khi nào thành Tuyết Thiên Thiên rồi?

Mẫu thân không phải tên Long Tuyết sao?

- À!

Ôn Bình giật mình, xem ra mẫu thân dùng tên giả để hành tẩu ở Thiên Địa hồ.

- Ngươi nói tiếp đi!

- Hơn nửa năm trước, lúc ta về Tử Mạch hồ, từng cùng uống một chầu rượu với đại chủ sự của Bách Tông Liên Minh ở đó. Uống bao nhiêu ta không nhớ rõ, thế nhưng hắn say, trong những chuyện hắn nói có nhắc đến một chuyện. Từng có một vị cường giả Trấn Nhạc cảnh hỏi thăm tin tức Tuyết Thiên Thiên ở chỗ của hắn, khi đó Tử Mạch hồ truyền ra tin tức Tuyết Thiên Thiên ở tại Đông hồ, là thê tử của một người tên

là Ôn Ngôn, cho nên hắn cứ như thế nói cho tên Trấn Nhạc cảnh kia!

- Trấn Nhạc cảnh kia là ai, từ đâu tới?

Thiên Địa hồ, tổng cộng có một trăm lẻ tám hồ nước, rất rộng.

Thế nhưng thân mang tu vi Trấn Nhạc cảnh, khẳng định là tứ tinh thế lực.

Bích Nguyệt Phiêu Linh nói tiếp:

- Cụ thể đến từ đâu thì không rõ, thế nhưng bằng hữu của ta nhận ra y phục hắn mặc. Là tới từ một thế lực tên là Thiết Sơn các ở Huyền Sắc hồ. Bằng hữu kia của ta có ấn tượng rất sâu, lúc tên Trấn Nhạc cảnh kia nhắc đến Tuyết Thiên Thiên, hắn nói bằng hữu kia của ta không được nói ra chuyện này, nếu không sẽ khiến cho Bách Tông Liên Minh biến mất khỏi Tử Mạch hồ!

- Thiết Sơn các!

Ôn Bình yên lặng nhớ kỹ tên của thế lực này, đột nhiên, Ôn Bình cảm thấy cái tên Huyền Sắc này rất quen thuộc.

- Đúng rồi, nữ hài tử mà Lâm Khả Vô thích kia, địa phương nàng đi chính là Huyền Sắc hồ!

Ôn Bình vô thức hỏi:

- Huyền Sắc hồ rất gần Đông hồ chúng ta?

- Ừm. Vượt qua Tử Mạch hồ là được. Nếu như Ôn tông chủ có cần, chuyến này sau khi ta về Tử Mạch hồ sẽ thăm dò Thiết Sơn các một chút!

Chuyện này chỉ tiện tay mà thôi, lại có thể giao hảo với Ôn Bình, hắn tự nhiên sẽ giành làm.

- Vậy làm phiền rồi!

Nếu như liên quan đến tứ tinh thế lực, Ôn Bình không có biện pháp gì.

Ác Linh kỵ sĩ sau khi thăng cấp hai lần cũng chỉ mới bán bộ Trấn Nhạc, có khác biệt rất lớn nếu so cùng Trấn Nhạc

cảnh. Về phần giao long kia, nó không thể rời khỏi lãnh địa của Bất Hủ tông, không ra ngoài được nên hiển nhiên không thể giúp được.

Có thể giúp một tay trong ngắn hạn, đoán chừng cũng chỉ có điện thủ.

- Ôn tông chủ khách khí, vậy ta liền đi trước, sau này còn gặp lại!

Bích Nguyệt Phiêu Linh ôm quyền chắp tay, không quên nói thêm một câu.

- Một khi có tin tức ta sẽ lập tức sai người đến nói cho Ôn tông chủ, xin Ôn tông chủ yên tâm!

Ôn Bình khẽ gật đầu:

- Ừm, ta tiễn ngươi!

Tiễn đưa Bích Nguyệt Phiêu Linh ra khỏi Thương Ngô thành, Ôn Bình vẫn là đứng ở ngoài thành không nhúc nhích.

Nếu người kia đã mang phụ mẫu đi, hơn nữa không tổn thương Bất Hủ tông quá lớn, vậy thì khả năng trả thù không lớn. Ôn Bình duy nhất có thể nghĩ tới, cũng chỉ có thể là người nhà của mẫu thân Long Tuyết.

Dù sao phụ thân mình nhổ cải trắng.

Người trồng cải trắng khẳng định sẽ không vui.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại khả năng, còn có khả năng khác không tốt lắm nhưng Ôn Bình không dám suy nghĩ.

Bởi vì thực lực của hắn bây giờ vẫn là quá thấp.

Bất Hủ tông xem như không sợ bất cứ tam tinh thế lực nào, thế nhưng khoảng cách tứ tinh thế lực còn kém một chút như thế.

- Ôn tông chủ, có muốn ta đưa ngài trở về hay không?

Chẳng biết lúc nào, Mộ Dung Hi xuất hiện ở bên cạnh.

- Không cần!

Ôn Bình quay người liền đi.

Sau khi Ôn Bình trở lại Bất Hủ tông, mấy ngày sau, Bích Nguyệt Phiêu Linh đã trở lại Tử Mạch hồ. Làm lão tổ, lúc hắn trở về lập tức dẫn đến sóng to gió lớn ở trong tộc, các đại trưởng lão, cùng tộc trưởng đều tới đón tiếp.

Dù sao thì trong các nhân vật có công dựng tộc, cũng chỉ có Bích Nguyệt Phiêu Linh còn sống.

Ở một mức nào đó, Bích Nguyệt Phiêu Linh giống như một tấm bia to, một loại tín ngưỡng tinh thần.

Bích Nguyệt Tán, tộc trưởng đương thời của Bích Nguyệt gia.

Một vị nam nhân năm mươi tuổi, ngày bình thường hắn là người có uy nhất gia tộc, thế nhưng bây giờ gặp lại gia gia của mình, hắn vẫn chỉ có thể ở trong tư thái vãn bối, lại tự mình đến đỡ Bích Nguyệt Phiêu Linh.

- Ta còn chưa có chết già đâu!

Bích Nguyệt Phiêu Linh hất tay Bích Nguyệt Tán:

- Được rồi, đều trở về đi… Đúng, tiểu tử Bích Nguyệt Di kia đâu, ta trở về sao hắn không đến nghênh đón?

Lục Dã ở một bên bất đắc dĩ cười một tiếng, liếc mắt nhìn Bích Nguyệt Tán, không nói gì thêm.

Bích Nguyệt Tán cũng không dối gạt, chợt phất tay ra dấu cho đông đảo trưởng lão phân tộc:

- Đều tản đi thôi, đêm nay mở tiệc, đúng giờ đến… Gia gia, tiểu gia hỏa kia gần đây bận việc lắm, về nhà một lần lại la hét muốn đi gia nhập tông môn. Ngài nói, Bích Nguyệt gia kém hơn tam tinh tông môn, học viện khác đến thế sao? Nhất định phải đi đầu nhập thế lực khác!

- Ngươi trước khoan nói chuyện này!

Bích Nguyệt Phiêu Linh vừa đi vào trong, vừa nhìn sang Lục Dã ở bên cạnh. Lục Dã cả ngày đi theo Bích Nguyệt Di, hắn biết rõ chân tướng chuyện này.

- Lục Dã, chuyện này là sao?

Lục Dã vội vàng trả lời:

- Thiếu tộc trưởng hắn muốn đi Bất Hủ tông, tộc trưởng không cho… Cho nên để cho thiếu tộc trưởng đóng cửa hối lỗi!

Bích Nguyệt Tán vội vàng nói tiếp:

- Hắn sau này sẽ là người tiếp quản Bích Nguyệt gia, cái gì cũng có thể học, sao phải đi làm đệ tử chân truyền của trưởng lão những thế lực kia. Ba năm năm năm xuống tới học không được gì không nói…

Bích Nguyệt Di cắt ngang lời Bích Nguyệt Tán.

- Vậy ngươi có nghe hắn nói qua chuyện ở tông môn kia sao?

- Có nói… Vô tinh tông môn!

Bích Nguyệt Tán bất đắc dĩ cười một tiếng, thầm nghĩ trong lòng: Liền xem như Bích Nguyệt Di giống như những người khác, không thích trưởng thành dưới sự che chở của bậc cha chú, mong muốn xông ra một mảnh trời của riêng mình, nhưng cũng không cần phải đi loại tông môn không cấp bậc kia nha?

- Được rồi, dẫn ta đi gặp tiểu tử kia. Tóm lại một câu nói, hắn muốn đi, ngươi không thể cấm cản!

Nói xong, Bích Nguyệt Phiêu Linh rất cường ngạnh đi vào trong phủ đệ.

Đám trưởng lão, thêm cả cao tầng trong tộc nhìn xem một màn này đều không hiểu ra sao.

Lão tổ đang chơi trò gì?

Việc này nếu như không ngăn cản, ngày sau vạn nhất Bích Nguyệt Di không nên thân, vậy thì ai đến chưởng quản Bích Nguyệt gia?

Trong lúc đi, Bích Nguyệt Tán nhịn không được mở miệng:

- Gia gia, chuyện này ta hi vọng ngài cân nhắc một chút… Không thể nói chơi. Tôn tử của ngài cũng chỉ có một nhi tử bảo bối như hắn, ta cũng chỉ có một tôn tử bảo bối như hắn… Muốn xông xáo bên ngoài, tối thiểu cũng phải gia nhập tứ tinh thế lực đi, sao có thể gia nhập vô tinh tông môn?

- Ngươi thấy qua vô tinh tông môn trong thời gian một nén hương có thể tiêu diệt một cái ngụy tứ tinh thế lực sao?

Bích Nguyệt Phiêu Linh vốn là không muốn nói đến chuyện của Bất Hủ tông, thế nhưng hắn không chịu được ánh mắt thiển cận của tôn nhi mình.

- A…!

Bích Nguyệt Tán trong khoảng thời gian ngắn không có kịp phản ứng.

- Vô tinh tông môn kia, vừa diệt một cái ngụy tứ tinh thế lực, nửa bước Trấn Nhạc xuất hiện cũng chỉ ngăn được có hai chiêu!

- Vậy vẫn còn là vô tinh tông môn?

Vô tinh tông môn diệt ngụy tứ tinh tông môn, nói đùa a? Làm sao có thể.

- Đây vẫn chỉ là một chuyện mà thôi!

Bích Nguyệt Phiêu Linh đi đến cửa phòng Bích Nguyệt Di, trực tiếp đẩy ra, trông thấy Bích Nguyệt Di đang ngẩn người ngồi trên thư án, biểu lộ chán chường. Hắn quay đầu lạnh giọng nói với Bích Nguyệt Tán:

- Đây chính là vội vàng như lời ngươi nói hả?

【VIP】 Hồng Thạch Đổi Bạch Tinh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bích Nguyệt Tán không phản bác, cũng biết những lời phản bác của mình là vô dụng. Lão tổ có tính cách gì? Là một người giúp Bích Nguyệt gia lập xuống căn cơ, sau khi danh dương Tử Mạch hồ đến cả chức tộc trưởng cũng không cần.

Tranh luận cùng loại người có tính cách như thế này, tranh không thắng. Trái lại lão tổ nói đến chuyện diệt ngụy tứ tinh tông môn, lưu lại một lạc ấn trong lòng hắn. Ngẫm nghĩ muốn truy hỏi, nhưng xem chừng là lão tổ sẽ không trả lời.

Bởi vì hắn thấy gia gia nhanh chóng đi vào trong phòng, vỗ một chưởng đánh gãy bàn đọc sách làm từ gỗ Tử Đàn.

Thư trác trên bàn rơi tán loạn ra đất.

- Không cần nhặt!

Bích Nguyệt Phiêu Linh lại quay đầu trừng Bích Nguyệt Tán một chút, tiếp đó nói với Bích Nguyệt Di:

- Nói cho tiểu tử này, Bất Hủ tông mạnh ở đâu!

Bích Nguyệt Di mười phần hưng phấn quẳng rơi bút trong tay, lập tức tiếp lời:

- Nói thật, Tán gia gia, những tu sĩ luyện thể cảnh hay Thông Huyền cảnh mà gia tộc chúng ta bồi dưỡng ra được, nói một câu đả kích bọn họ đi, bọn họ khả năng chết như thế nào cũng không biết, bởi vì người của Bất Hủ tông không cần dị mạch cũng có thể phóng thích hỏa diễm, không cần cầm kiếm nhưng kiếm có thể tự mình bay ra ngoài lấy mạng ngươi…

- Nghe được chưa?

Bích Nguyệt Phiêu Linh quét mắt nhìn tất cả trưởng lão ở bên ngoài cửa.

- Các ngươi bồi dưỡng ra một người nối nghiệp làm được cái gì? Không đi ra ngoài, tương lai cho ăn bể bụng vẫn là một cái tam tinh thế lực. Mà tam tinh thế lực tính cái gì, lão phu thấy tận mắt Bất Hủ tông kia, trong vòng một khắc đồng hồ diệt một cái ngụy tứ tinh thế lực, Di Thiên tông. Di Thiên tông của Minh Kính hồ… Các ngươi hẳn phải biết đi!

- Di Thiên tông bị diệt?

Đám người lập tức thán phục một tiếng.

Bích Nguyệt Di rèn sắt khi còn nóng nói tiếp:

- Gia gia, ngươi nếu như ngăn ta nữa, vậy sau này không chừng tông môn kia sẽ không coi trọng ta, thậm chí ngay cả tiêu chuẩn thu người của bọn họ hiện tại cũng là mười lăm tuổi luyện thể ngũ trọng, càng về sau, khả năng sẽ càng khắc nghiệt hơn!

Dứt tiếng, tất cả mọi người trầm mặc lại.

Nghe Bích Nguyệt Di nói, cảm nhận được Bích Nguyệt Phiêu Linh kích động, Bích Nguyệt Tán cùng đông đảo trưởng lão không khỏi nhìn lẫn nhau. Nếu như chỉ có một mình Bích Nguyệt Di lấy lí do thoái thác, vậy bọn họ thật đúng là sẽ không tin, nhưng lão tổ cũng lên tiếng.

- Được, ta để ngươi đi!

Bích Nguyệt Tán khẽ gật đầu.

Bích Nguyệt Di lên tiếng lần nữa:

- Tuy nhiên, gia gia, ta nghe những đệ tử của tông môn kia nói, tu hành cần kim tệ cùng bạch tinh… Nhất định phải có tiền mới có thể gia nhập. Ta muốn ở đây hỏi mượn ngài một, hai trăm vạn kim tệ!

- Việc này đơn giản!

Nếu là thật sự có thể học được thứ như lão tổ cùng Bích Nguyệt Di nói, bạch tinh tính cái gì?

Tùy tiện đi mua một cái dị mạch mạch thuật kia chẳng phải tốn hai ba trăm mai bạch tinh?

- Hì hì!

Bích Nguyệt Di vui mừng, mở cờ trong bụng liếc mắt hỏi ý Bích Nguyệt Phiêu Linh một phen, Bích Nguyệt Phiêu Linh cũng theo đó cười, biểu lộ xem như trả lời hắn. Sau đó lại nghe Bích Nguyệt Di mở miệng.

- Lục Dã, chuẩn bị Dực yêu, ta ăn xong hồng yến của lão tổ sẽ đi!

…

Bất Hủ tông.

Trải qua ba bốn ngày kinh doanh, số lần bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền vào Phong chi cốc càng ngày càng nhiều. Thế nhưng vẫn cách mục tiêu năm trăm lượt người rất xa, cũng may mà Ôn Bình không phải là một người nóng tính.

Thí luyện cụ phong một lần chỉ cho phép một người tiến vào, cho nên chỉ có thể chờ đợi người ở bên trong cụ phong thất bại, người thứ hai mới có thể tiến vào. Mấy ngày nay tất cả mọi người là thay phiên tiến vào, nhưng hôm nay bọn người Vu Mạch lại đổi chủ ý.

Lúc này Chiêm Đài Thanh Huyền đang thí luyện ở bên trong, mấy ngày thời gian đã phá vỡ ba cái cụ phong. Trong tất cả mọi người, tốc độ của Chiêm Đài Thanh Huyền là nhanh nhất, bởi vì dù sao cũng sống lâu nhất, kinh nghiệm ở các phương diện cũng nhiều hơn.

Mấy người Vu Mạch thì đều đứng ở bên ngoài, bắt đầu thương định kế hoạch tìm kiếm đêm qua bọn họ đã định ra sẵn.

Bởi vì ở Phong chi cốc, không chỉ chỉ có một nơi thí luyện Cụ Phong Thuật.

- Tần Sơn trưởng lão ngươi đi bên này, Vu Mạch trưởng lão ngươi đi bên kia!

Vân Liêu đứng ở đó, cắm tấm gỗ đã chuẩn bị tốt từ tối hôm qua lên mặt đất, tạo nên một tiêu chí phân biệt phương hướng đơn giản, sau khi sắp xếp hướng đi của Tần Sơn hai người xong, Vân Liêu thì chuẩn bị đi phương hướng thứ ba.

- Một canh giờ sau gặp nhau ở trù phòng!

Gặp ở trù phòng, tự nhiên là vì hỗ trợ lẫn nhau.

Hai người Vu Mạch khẽ gật đầu, lần lượt rời đi.

Các trưởng lão theo kế hoạch tìm kiếm nơi thí luyện mới, mà bọn người Lâm Khả Vô sau khi tiến vào Phong chi cốc thì hoàn toàn ngược lại, hôm qua bọn họ đi vào bên trong cụ phong một lần. Sức ảnh hưởng ở nơi đó đối với luyện thể cảnh cũng giống như Thông Huyền cảnh, chỉ có khác ở chỗ linh thể, bọn họ rất khó tiếp nhận phong nhận do Phong Ma ném ra.

Cho nên sau khi thử qua, đồng thời được Ôn Bình nhắc nhở. Đám người nghĩ đến hồng thạch, có thể giảm nhỏ sức ảnh hưởng của gió đối với bản thân trong một tiếng rưỡi đồng hồ. Hôm nay, bọn họ thương lượng đi tìm hồng thạch.

Bởi vì hôm qua Tần Mịch tìm được một viên, lại nhờ nó thành công phá được một cái vòi rồng, hắn tự nhiên cứ thế biến thành đội trưởng.

Sau khi vào Phong chi cốc, mấy người xuất hiện ở bên ngoài thí luyện cụ phong, Lâm Khả Vô trước tiên mở miệng hỏi:

- Tần sư huynh, hôm qua ngươi tìm được hồng thạch ở đâu!

Bất Hủ tông Dương Nhạc Nhạc tích cực nhất, Lâm Khả Vô việc nhân đức không nhường ai thứ hai.

- Cái phương hướng này. Đi theo ta là được rồi… Ta mang các ngươi đi tìm hồng thạch!

Học không được Xà Bì Thân Pháp của tông chủ, tìm vài viên hồng thạch kia làm ít công to. Hơn nữa hắn tin tưởng, thí luyện khác chắc chắn cũng phải cần hồng thạch. Đây là một chút kinh nghiệm mà Tần Mịch tổng kết ra được mấy ngày nay.

Những người khác cũng tán thành phương án này.

- Đi, chúng ta trước tìm một đống hồng thạch, sau đó đạt được Cụ Phong Thuật trước các trưởng lão, nở mày nở mặt!

Đám người cảm xúc dâng trào nâng cao sĩ khí cho bản thân, sau đó đi theo Tần Mịch tiến về phía trước.

Sau khi bọn họ đi không lâu, Ôn Bình cũng đi đến Phong chi cốc.

Rất không khéo, vừa vặn gặp phải Chiêm Đài Thanh Huyền chật vật bị "ném" từ trong ra. Xem ra là gánh không được công kích của Phong Ma, bất ngờ bị cuốn vào trong cụ phong. Loại thất bại này, không có nắm giữ thân pháp vậy khẳng định sẽ xuất hiện, mà thế giới này, vừa vặn thứ không cần nhất lại là thân pháp.

Luyện thể cảnh, ban đầu là nhờ một số thân pháp đơn giản để né tránh đao kiếm công kích, mà sau khi đến thập tam trọng cảnh thì dựa vào là lực lượng, tốc độ, năng lực phản ứng. Bởi vì thân pháp ngươi có linh hoạt, cũng không nhanh bằng khí!

Đến Thông Huyền cảnh, tự nhiên là càng không dựa vào thân pháp.

- Về tông môn uống mấy ngụm nước giếng, có thể khôi phục thể lực!

Ôn Bình ở một bên vừa thiện ý nhắc nhở một câu, vừa đi vào cụ phong.

- Thực sự không được, có thể đi tìm hồng thạch, nó có thể giúp ngươi!

- Tông chủ, Xà Bì Thân Pháp kia của ngươi, tinh túy của nó ở đâu?

Chiêm Đài Thanh Huyền thử học qua, nhưng căn bản trốn không thoát.

- Cái này… Độc môn bí tịch, chỉ hiểu mà không diễn đạt bằng lời được!

Thật ra Ôn Bình cũng không có cách truyền, Xà Bì Thân Pháp này là tự mò.

Lúc này, bọn người Tần Mịch vừa vặn trở về.

Trong tay thu hoạch tương đối khá.

Một người một viên hồng thạch, Tần Mịch lại lấy được hai viên.

- Tông chủ!

- Trưởng lão!

Mấy người sau khi tới gần thì lập tức hành lễ.

Ôn Bình khẽ gật đầu, trực tiếp đi vào trong vòi rồng, mà hắn vừa tiến vào, mấy người Tần Mịch thở dài:

- Hiện tại tông chủ tiến vào… Vậy chúng ta tiếp xuống đi làm gì?

- Đi Trọng Lực trường tu hành đi, chờ tối nay lại đến!

Diệu Âm mở miệng, sau đó cất hồng thạch.

- Tần Mịch, ngươi chờ một chút!

Chiêm Đài Thanh Huyền bỗng nhiên gọi lại Tần Mịch.

Tần Mịch trả lời.

- Thanh Huyền trưởng lão, có chuyện gì sao?

- Hồng thạch trong tay ngươi bán ta một viên như thế nào? Một viên bạch tinh, đổi lấy một viên hồng thạch của ngươi!

Chiêm Đài Thanh Huyền thấy Tần Mịch không gật đầu, tưởng rằng giá cả không thích hợp, lập tức lại thêm:

- Hai viên cũng có thể. Nếu có nhiều, ta mua ba bạch tinh một viên!

Bà không có thời gian đi kiếm hồng thạch, nhưng bà lại có bạch tinh.

【VIP】 Chỉ Có Thể Giao Hảo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nàng không có thời gian đi kiếm hồng thạch, nhưng nàng lại có bạch tinh.

Thật ra Tần Mịch không có trả lời là bị Chiêm Đài Thanh Huyền gây kinh ngạc. Hồng thạch này mặc dù khó kiếm, một canh giờ mới kiếm được một khỏa, thế nhưng nó dù sao cũng là một vật có sẵn trên trên mặt đất ở trong Phong chi cốc.

- Có!

Tần Mịch vui mừng, vội vàng móc ra hai viên hồng thạch:

- Thanh Huyền trưởng lão, cho ngươi!

- Hai khỏa, bốn viên!

Chiêm Đài Thanh Huyền lấy ra bốn viên bạch tinh đưa tới, thấy nàng như vậy, Diệu Âm cũng bán hồng thạch, cho dù là Lâm Khả Vô vốn không thiếu tiền cũng bán hồng thạch trong tay.

Tiến đến một canh giờ, bỏ ra một viên bạch tinh.

Thế nhưng lại ngược lại kiếm lời một viên bạch tinh.

- Cảm ơn Thanh Huyền trưởng lão!

Ba người vui mừng.

Bốn khỏa hồng thạch vào tay, Chiêm Đài Thanh Huyền trên mặt cũng cười tủm tỉm:

- Nếu như có nữa, cứ đến bán cho ta. Vượt qua năm khỏa, ta mua 3 viên bạch tinh một khỏa… Tuy nhiên, không cho

phép sử dụng tất cả thời gian để đi kiếm bạch tinh, chậm trễ tu hành, tông chủ trách tội xuống, chúng ta cũng phải bị mắng!

- Vâng!

Tần Mịch gật đầu.

…

Sau khi hai người sót lại của Di Thiên tông gia nhập Bách Tông Liên Minh, chuyện Ôn Bình là người bán Phong thuộc tính dị mạch Tuyền Qua Đồ ở Vân Hải chi đô lập tức được Lạc Hà báo cáo lên cấp trên. Ngày hôm nay đúng lúc là thời gian cấp trên trả lời tin tức.

Trong lúc chờ tin tức, thông tin này tự nhiên được phong tỏa nghiêm mật, và tất nhiên, thủ đoạn phong tỏa chỉ có một , tên tu sĩ Thần Huyền hạ cảnh của Di Thiên tông đều bị giết.

Tuy làm vậy có hơi quá xa xỉ, một cái Thần Huyền cảnh sinh ra cũng không dễ dàng, nhưng vì phong tỏa tin tức này, Lạc Hà không có lựa chọn khác. Ai dám cam đoan, hai người này sẽ không bán lại tin tức này cho những người khác?

Đồng thời, chuyện Di Thiên tông bị diệt cũng bắt đầu lên men. Chuyện Bách Tông Liên Minh chi viện quy mô lớn cho Di Thiên tông, sau đó lại bị dọa trở về cũng theo đó tản mát ra, để Bách Tông Liên Minh thành trò cười.

Nhưng Lạc Hà không thể làm gì, hắn hiện tại không dám đi trêu chọc Bất Hủ tông.

Ba!

Ngoài cửa sổ, Tín Chuẩn hạ xuống.

Lạc Hà vội vàng gác lại suy nghĩ lung tung trong lúc trầm tư:

- Đến rồi!

Cười đứng dậy, Lạc Hà vội vàng đi tới, sau đó gỡ xuống thư cột ở trên chân. Mà bọn người Lạc Đỗ Bình ở trong phòng cũng bon chen theo, dồn dập nhìn chăm chú biểu lộ của Lạc Hà, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra thứ gì đó.

Cứ như thế, đứng thật lâu.

- Đại ca, phía trên tỏ thái độ gì?

Lạc Đỗ Bình mở miệng hỏi thăm.

- Giao hảo!

Lạc Hà hít sâu một hơi.

- Phía trên nói, chết mấy cái Thông Huyền cảnh chủ sự mà thôi, phái người đến thay thế là được rồi. Người sau lưng Bất Hủ tông rất khó nói là cảnh giới gì, hiện tại chỉ có thể sử dụng sách lược giao hảo!

Thật ra hắn không muốn thế này, bên ngoài truyền ra tin tức Bách tông liên minh bị Bất Hủ tông dọa cho sợ còn đang rầm rộ, bây giờ lại không có hành động gì trả đũa Bất Hủ tông, nhưng thế lực kia của Minh Kính hồ ai sẽ lại phục Bách Tông Liên Minh?

Hắn cảm thấy, lúc này tiến đánh là lựa chọn tốt nhất.

Cấp trên phái cái Trấn Nhạc cảnh xuống tới, có lẽ không thắng được, nhưng khẳng định cũng không thua được. Kết quả không quan trọng, quan trọng là vãn hồi danh dự.

Đồng dạng, bọn người Lạc Đỗ Bình cũng nghĩ như thế.

Lạc Đỗ Bình lên tiếng lần nữa:

- Vậy… Đại ca, chúng ta thật muốn đi giao hảo sao?

Lạc Hà khẽ gật đầu.

- Cấp trên còn nói, nghĩ biện pháp biết rõ người chế tác Tuyền Qua Đồ là ai, tốt nhất có thể mua mấy cái, cung cấp cho bọn họ nghiên cứu. Thuộc tính dị mạch vượt qua ngũ hành nguyên tố là lần đầu tiên xuất hiện, nhất định phải nghiêm cẩn đối đãi!

- Đại ca, chúng ta nên làm gì?

- Ta đi Đông hồ một chuyến, tự mình nói chuyện với tông chủ Bất Hủ tông kia. Trực tiếp hứa hắn một cái danh hiệu ngụy tứ tinh thế lực, lại giao quyền lực thống trị Đông hồ tông môn cho hắn, lễ gặp mặt này hắn đã đủ rồi chứ!

Làm như thế, chẳng khác nào cho Bất Hủ tông thay thế Bách Tông Liên Minh ở Đông hồ, trở thành chúa tể mới.

…

Ngay lúc đó, Ôn Bình ra khỏi Phong chi cốc.

Tin tức Chiêm Đài Thanh Huyền thu mua hồng thạch đã truyền khắp Bất Hủ tông.

- Thanh Huyền trưởng lão thật làm như vậy?

Khu ký túc xá, Dương Nhạc Nhạc lập tức liếc mắt nhìn sang Chiêm Đài Diệp. Chiêm Đài Diệp là tôn nữ của Chiêm Đài Thanh Huyền, hẳn có thể phân biệt rõ câu này thật hay giả.

- Không tin cũng không ép tin!

Lâm Khả Vô dứt khoát không giải thích, Dương Nhạc Nhạc bọn họ không tin, bản thân lại âm thầm làm giàu . Nhưng vừa cất bước muốn đi, lại bị Dương Nhạc Nhạc kéo tay lại, đợi Chiêm Đài Diệp gật đầu.

Chiêm Đài Diệp quả nhiên gật đầu nhẹ:

- Nãi nãi không thiếu bạch tinh, mặc kệ sự tình gì, chỉ cần có thể tiết kiệm thời gian đều dùng bạch tinh để giải quyết!

Lâm Khả Vô nhìn Dương Nhạc Nhạc:

- Hiện tại tin chưa?

- Tin, tin… Sư huynh trách oan ngươi!

Dương Nhạc Nhạc vội vàng nói xin lỗi:

- Vậy chúng ta cũng có thể tiến vào Phong chi cốc tìm hồng thạch, sau đó bán cho Chiêm Đài trưởng lão, ba viên bạch tinh một khỏa, cho dù là hai canh giờ mới tìm được một khỏa hồng thạch thì cũng là kiếm lời a!

- Thế nhưng tông chủ cho phép sao?

Hoài Diệp ở một bên hỏi ra vấn đề mà nhiều người quan tâm.

Vấn đề lớn nhất chính là tông chủ có cho phép không?

Dù sao Phong chi cốc là đồ của Bất Hủ tông, quyền quyết định ở trong tay tông chủ.

- Đi hỏi một chút!

Dương Nhạc Nhạc nhìn chung quanh, sau đó trực tiếp tuyển định Chiêm Đài Diệp đáng yêu nhất:

- Chiêm Đài sư muội, chuyện này liền giao cho ngươi!

- Không phải là Hoa Tiểu Chu sư muội đi sao? Hoa sư muội mới là nữ hài tử nhập môn trễ nhất, ta thế nhưng là sư tỷ!

La Mịch đi kiếm nước giếng, hỏi chuyện này hẳn là Hoa Tiểu Chu đi, ai kêu hai người nhập môn trễ nhất, còn là vợ chồng tương lai.

Dương Nhạc Nhạc lập tức chỉ Hoa Tiểu Chu ở bên cạnh La Mịch.

- Được, vậy liền Hoa sư muội, ngươi đi!

- Ân!

Hoa Tiểu Chu chỉ có thể khẽ gật đầu.

Lời của đại sư huynh là lớn nhất, không thể cãi..

Sau khi Hoa Tiểu Chu rời đi, đám người tiếp tục tu luyện Ngự Kiếm Thuật. Còn Hoa Tiểu Chu , nàng trực tiếp ở bên ngoài Phong chi cốc chờ Ôn Bình đi ra, giữa trưa, Ôn Bình mới chậm chạp đi ra.

- Tông chủ!

Nhìn thấy Ôn Bình xuất hiện, Hoa Tiểu Chu vội vàng thu hồi kiếm, khom người hành lễ.

Ôn Bình nhìn qua liền biết trên mặt Hoa Tiểu Chu viết hai chữ “có việc”, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- A… Có việc. Dương sư huynh để cho ta đến hỏi một chút, ngài cho phép hành vi Chiêm Đài Thanh Huyền trưởng lão dùng bạch tinh thu mua hồng thạch không? Hiện tại Chiêm Đài trưởng lão ra giá hai ba viên bạch tinh mua hồng thạch!

Nàng hi vọng Ôn Bình không nói không cho phép, bởi vì việc này liên quan đến số lần tiến vào Phong chi cốc trong tương lai.

Nếu như cho phép, ngày sau tiêu tốn hai canh giờ tìm hồng thạch trong Phong chi cốc, dù chỉ tìm được một khỏa, chỉ bán được ba viên bạch tinh, cũng có thể giúp nàng mỗi ngày tu hành miễn phí một canh giờ trong Phong chi cốc.

Ôn Bình không có lắc đầu:

- Cái này có cái gì mà không cho phép!

Ở Thập tầng tháp, đã có ví dụ Triệu Dịch dùng danh ngạch đổi lấy kim tệ trong tay Tần Mịch. Phong chi cốc này, Chiêm Đài Thanh Huyền muốn dùng bạch tinh để sớm chút lấy được Cụ Phong Thuật, tính tích cực này sao có thể đả kích đâu?

Hơn nữa, chính hợp ý hắn!

Đây là gián tiếp giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Đồng thời còn kích thích tiêu phí, tiếp tục như thế, Phong chi cốc tất nhiên trở thành một nơi giúp hắn thu hoạch được nhiều bạch tinh, có thể so với Niết bàn phòng có thể hoàn thiện công pháp. Chỉ riêng Phong chi cốc này, ngày sau liền có thể giúp hắn lên kế hoạch trồng Kiến Mộc khắp núi.

【VIP】 Lạc Hà Đến

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đạt được sự cho phép của Ôn Bình, Hoa Tiểu Chu lập tức chạy trở về Khu ký túc xá truyền đạt tin vui này. Nguyên bản Triệu Dịch không có bạch tinh tiến vào bây giờ lại rất cao hứng, không có tiền cũng tìm người mượn bạch tinh tiến vào Phong chi cốc.

Lúc Ôn Bình lại nhìn tiến độ nhiệm vụ, tiến độ năm trăm đợt người đã hoàn thành được một phần mười.

Tính toán dựa theo nhân số hiện tại, không cần một tháng, tuyệt đối có thể hoàn thành nhiệm vụ nhánh lần này.

Tiếp đó, Ôn Bình đến xem Triệu Doanh một chuyến.

Triệu Doanh sau khi được tái tạo kinh mạch thì bộ dạng biến đổi rất lớn, trở nên càng thêm có tự tin. Không còn loại cảm giác bàng hoàng luống cuống như lúc từ một cường giả trở thành người bình thường. Lúc Ôn Bình đến, hai người đều vội vàng bái tạ.

Lần này, Ôn Bình không có ngăn cản.

Khi hai người quỳ đủ rồi, Ôn Bình từ trong Tàng giới lấy ra linh mễ đã qua cải tạo ngâm cùng Hỏa Linh Tinh. Cộng thêm một túi này, đủ trồng đầy một mảnh linh điền kia, linh mễ sẽ mọc lại trước khi số linh mễ ở trù phòng bị ăn hết.

Trải qua Hỏa Linh Tinh cải tạo, hệ thống nói nó rất có lợi cho Hỏa Linh Chi Thể, cho nên Ôn Bình bắt đầu kế hoạch lại lần nữa kiếm thêm một mẫu linh điền. Nói làm liền làm, Ôn Bình trực tiếp khai khẩn ra một khối linh điền nữa bên cạnh linh điền đầu tiên.

Nhưng linh điền mới khai khẩn lại không có linh mễ để trồng, Ôn Bình chờ qua hai ngày sau mới mua thêm hạt giống linh mễ đã qua cải tạo.

Lúc giao bọn nó cho hai người Triệu Doanh, thật không nghĩ đến lúc này dưới Vân Lam sơn đến mấy vị khách không mời mà tới.

Lạc Hà cố ý để Dực yêu ở ngoài thành, mục đích chính là vì không muốn để Bất Hủ tông tưởng rằng hắn có ác ý. Bên cạnh hắn hiện tại là hai tên Thần Huyền thượng cảnh, vừa bảo hộ hắn vừa tăng thêm cho hắn chút mặt mũi.

Nhưng mà, sau khi được Mộ Dung Hi chỉ dẫn đến dưới ngàn bậc thềm xong, Mộ Dung Hi để lại một câu nói liền đi.

- Muốn lên núi, chỉ có thể chờ đợi người trên núi xuống đây!

Ba người không ai hiểu câu nói Mộ Dung Hi lưu lại.

Ba người đều tưởng rằng là quy củ gì.

- Lạc chủ sự, chúng ta là trực tiếp lên núi, hay là..?

Một Thần Huyền thượng cảnh nhìn ngàn bậc thềm, hắn muốn nói chờ người xuống tới giúp hắn thông báo, thế nhưng là trên bậc thềm căn bản không có một ai, hoàn toàn không có bộ dáng nên có của một tông môn.

Ở những tông môn khác, ngoài tông môn cũng có thể trông thấy đệ tử của bọn họ, nhưng Bất Hủ tông hoàn toàn tương phản.

Nếu tiếp tục chờ như thế này, phải đợi đến mùa quýt năm sau.

Lạc Hà không có trả lời, chờ đợi một khắc đồng hồ, cũng không thấy ai đi xuống, suy nghĩ một hồi, chỉ có thể nói:

- Xem ra chỉ có thể trực tiếp đi lên, thu vũ khí lại hết đi!

Câu nói này có chút bất đắc dĩ, chưa cho phép tự tiện xông vào tông môn, ở những tông môn khác cũng là tối kỵ.

Chớ nói chi là một cái ẩn thể tông môn mới diệt đi Di Thiên tông, nếu cứ đi lên như thế, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng không đi lên, vạn nhất bọn họ một mực không có ai xuống, chẳng phải là hắn phải một mực chờ ở chỗ này?

Ba người cất bước bước lên bậc thang.

Lúc này, Ôn Bình đã biết đến sự xuất hiện của ba người họ, mê trận cho thấy có người xâm nhập.

Ôn Bình lập tức để hệ thống đưa ra tin tức đơn giản của một người, vừa vặn là Lạc Hà.

- Lại còn là đại chủ sự của Bách Tông Liên Minh ở Minh Kính hồ!

Sau khi đóng lại tin tức, Ôn Bình quay đầu liền đi. Đồng thời để mê trận trực tiếp chấp hành nhiệm vụ chuyển người, mang ba người kia trở lại dưới chân Vân Lam sơn.

Để bọn họ lên núi?

Đời này cũng không thể, bọn họ liền là chồn chúc tết gà.

Huống hồ, hắn cũng không muốn gặp gỡ Bách Tông Liên Minh.

Những người này… Thôi thì cứ ở chỗ mát mẻ kia đợi đi.

- Tại sao trở lại…?

Đang đi lên, Lạc Hà giật nảy mình khi phát hiện bản thân bỗng trở lại chân núi. Liếc mắt kiếm bia ở một bên, xác định đây là đường lên núi, nhưng hắn rõ ràng đã đi được trăm bước trên thềm đá kia.

Ban đầu Lạc Hà tưởng rằng ảo giác, sau đó lại đi lên lần nữa.

Nhưng lúc trở lại bên cạnh kiếm bia, ba người cũng không dám cử động tiếp.

Lạc Hà hiện tại trăm phần trăm dám xác định, thềm đá này nhất định có gì đó quái lạ. Hắn dám xác định vừa rồi bản thân đang đi trên thềm đá, nhưng sau đó đột nhiên lại đứng bên

cạnh kiếm bia, điều này làm cho hắn rất khó hiểu, cũng rất sợ hãi.

Không có cách, chỉ đành kiếm một chỗ dưới Vân Lam sơn ngồi xuống.

Hiện tại cũng chỉ có thể chờ.

Chờ người của Bất Hủ tông xuống núi.

Cũng không thể để một chuyến đi vô công.

…

Phủ thành chủ.

- Ba người kia thế nào?

Hoàn Thành đứng trên mái nhà, ngắm nhìn cự yêu trăm trượng ngoài thành, không cần nghĩ, hắn cũng có thể biết chắc là đại nhân vật Thần Huyền cảnh. Lại thêm chế phục của Bách Tông Liên Minh, thân phận đã rất rõ ràng.

Mộ Dung Hi trả lời:

- Không thể lên Bất Hủ tông, hiện tại đang ngồi dưới chân núi Vân Lam sơn, đoán chừng là không gặp được Ôn Bình sẽ không rời đi!

- Hiện tại những đại nhân vật này đều sợ, Di Thiên tông nói diệt liền bị diệt, bọn họ hiện tại khẳng định là đến nịnh nọt Bất Hủ tông!

Hoàn Thành cười cười, hắn đã lường trước sẽ là loại kết quả này, Ôn Bình chắc chắn sẽ không gặp bọn họ.

- Đúng vậy!

Mộ Dung Hi cười khẽ gật đầu.

- Thời điểm Thương Ngô thành chúng ta xây dựng thêm đã đến, sau khi truyền ra tin tức Di Thiên tông bị Bất Hủ tông diệt, sẽ có nhiều người chuyển đến đây ở!

Ở tại Đông hồ, thành trì nào lo lắng yêu thú tới quấy phá.

Nhưng chỉ có Thương Ngô thành không cần lo lắng.

Ngày sau muốn không phát triển cũng khó.

…

Ngay lúc đó, Bích Nguyệt Di cưỡi cự yêu đã đến Thương Ngô thành.

Nhưng hắn không chỉ đến một mình.

Bích Nguyệt Di nói sao đi nữa cũng là người thừa kế tộc trưởng tương lai, Bích Nguyệt Tán không yên lòng, vẫn là quyết định cùng đi xem. Hơn nữa như thế có lẽ có thể giao hảo cùng Bất Hủ tông, chỉ cần có thể, vậy liền kiếm lợi lớn.

- Gia gia, đã đến nơi, ngài trở về đi!

Lúc thoáng trông thấy Thương Ngô thành, Bích Nguyệt Di cho Dực yêu dừng.

- Ngươi muốn gia nhập Bất Hủ tông, không thể để người ta biết thân phận thiếu tộc trưởng Bích Nguyệt gia của ngươi sao? Tốt xấu Bích Nguyệt gia chúng ta cũng là tam tinh thế lực, mà lại là cấp cự đầu. Đến lúc đó ngươi ở trong tông môn khẳng định sẽ có được ưu đãi!

Đây cơ hồ là quy tắc ngầm được thừa nhận giữa tông môn cùng gia tộc.

Cho nên, một khi có người kiểu như thiếu tộc trưởng của một thế lực gia tộc gia nhập tông môn, học viện, đều sẽ được trưởng lão hoặc là phó viện trưởng trực tiếp thu nhập dưới trướng. Truyền thụ đương nhiên phải tốt hơn đệ tử tầm thường một chút.

Đương nhiên, mục đích khi làm như thế vẫn là để bảo trì quan hệ tốt đẹp giữa hai thế lực, thuận tiện giúp đỡ hỗ trợ nhau. Ở trong mắt thế lực khác, tựa như là hai nhà bọn họ đã kết làm minh hữu, sẽ không có thế lực khác dám trêu chọc.

Bích Nguyệt Di nhịn không được oán trách một câu;

- Gia gia, ngươi hơi thô tục rồi!

- Tục? Chờ khi ngươi biết dụng ý của gia gia, ngươi liền sẽ cảm ơn gia gia!

Bích Nguyệt Tán đắc ý cười một tiếng:

- Đúng rồi, vật ta để ngươi mang đều mang đủ đi. Những vật kia sau khi ngươi nhập tông phải tặng cho sư huynh đệ lẫn các trưởng lão, hộp lớn nhất kia tặng cho tông chủ các ngươi… Nhớ cho kỹ, những vật kia thế nhưng có giá hơn ba bốn trăm viên bạch tinh. Ngươi hãy nói là tâm ý của Bích Nguyệt gia!

Hắn cho cùng Bích Nguyệt Di cho có khác biệt rất lớn.

Rất có thể chính là vấn đề nhận hay không.

Dù sao hắn cũng không quen người của Bất Hủ tông, mà Bích Nguyệt Di lại ở đây một đoạn thời gian.

- Cái đó là…?

Sau khi đến gần Thương Ngô thành, một con cự yêu phủ phục trong rừng rậm hấp dẫn sự chú ý của Bích Nguyệt Tán. Nếu như không có nhận sai, kia là Đằng Xà Vương, tồn tại Thần Huyền thượng cảnh…

Loại yêu vật này, hoặc là Yêu Vương chiếm cứ một phương, Nhân tộc không dám chọc.

Hoặc là tọa kỵ của đại nhân vật nào đó.

Tóm lại, tuyệt đối không phải là tam tinh thế lực bình thường có thể kiếm được.

Bích Nguyệt Tán lập tức liếc nhìn Bích Nguyệt Di, nói:

- Đây là tọa kỵ của tông chủ Bất Hủ tông sao… Thật đúng là uy phong! Chuyến đi này của lão phu thật đáng giá, chỉ bằng Dực tộc đại yêu này cũng đã có thể khiến cho Bích Nguyệt gia chúng ta không dám trêu chọc!

【VIP】 Lạc Hà Ủy Khuất

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Hả?

Bích Nguyệt Di nhìn xem Dực yêu ngoài thành kia, hắn không nhớ rõ Ôn tông chủ có một tọa kỵ như thế .

Nếu đây không phải là của Bất Hủ tông, vậy liền tuyệt đối là có đại nhân vật tới.

Bích Nguyệt Di tự lẩm bẩm một tiếng:

-Hẳn là lại có người đến đi?

- Cái gì gọi là “lại có người đến”?

Bích Nguyệt Tán lập tức quay đầu nhìn sang Bích Nguyệt Di, nhưng Bích Nguyệt Di đã nhảy xuống.

- Tiểu tử này, lúc nào dưỡng thành cái tật nói một nửa như thế,y như phụ thân ngươi…

Lời đến khóe miệng, Bích Nguyệt Tán thu về.

Khi sau khi hạ xuống, hai người sánh vai đi đến Vân Lam sơn, lúc tới chân núi, ba tên nam nhân ngồi bệt bên kiếm bia hấp dẫn sự chú ý của Bích Nguyệt Tán. Hơi xem xét, liền biết trong ba người có hai người thực lực ngang với hắn.

Cũng chính là Thần Huyền thượng cảnh.

Bích Nguyệt Tán nhịn không được cảm thán một tiếng:

- Ghê thật!

Đây mới là phong cách ẩn thế tông môn, thân ở nơi hẻo lánh nhỏ bé, thế nhưng là ngay cả đại nhân vật khó gặp ở Tử

Mạch Hồ, tại nơi này lại muốn gặp là gặp. Chợt, tầm mắt Bích Nguyệt Tán quét qua người cuối cùng.

Người kia cảnh giới hơi thấp một chút, chỉ có Thần Huyền trung cảnh, thế nhưng mặc chế phục chủ sự của Bách Tông Liên Minh, chứng minh thân phận cũng không đơn giản.

Nếu như là phổ thông chủ sự thật ra cũng không có gì, hắn làm tộc trưởng của tam tinh thế lực, cùng hắn ta có thể bình khởi bình tọa.

Cũng không có gì.

- A?

Nghe được có người đến gần, Lạc Hà bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn lại.

Bích Nguyệt Tán ngây ra một lúc:

- Lạc… Chủ sự?!

Hắn tại Vân Hải chi đô gặp qua Lạc Hà, đương nhiên, cả hai cũng không có bao nhiêu qua lại, chỉ là tại phòng đấu giá cạnh tranh giá mà thôi. Thế nhưng khuôn mặt Lạc Hà hắn vừa nhìn liền nhận ra được.

Lạc Hà là chủ sự Bách Tông Liên Minh, thân phận kia liền cao hơn hắn nhiều.

Không có cách, Lạc Hà đành phải khom mình hành lễ.

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, ẩn thế tông môn quả nhiên lợi hại, Thần Huyền cảnh gặp nhau đều không gặp được, vậy mà đại chủ sự Bách Tông Liên Minh Lạc Hà lại xuất hiện ở đây.

Lạc Hà trông thấy Bích Nguyệt Tán hỏi một câu, bắt đầu lục trong trí nhớ lại lúc nào gặp qua người này. Bất quá, thủy chung là không nhớ ra được.

- Ngươi là…?

-Ta là tộc trưởng Bích Nguyệt gia Tử Mạch hồ, cùng Lạc chủ sự gặp qua tại Vân Hải chi đô, chúng ta còn cạnh tranh ra giá đấy!

- Nha… Ta nhớ ra rồi. Lúc trước hai chúng ta cướp là một khối nhị tinh Tuyền Qua Đồ… Bích Nguyệt tộc trưởng, Vân hải từ biệt, có một năm đi!

- Đúng vậy, đã một năm!

Bích Nguyệt Tán cười trả lời, hàn huyên vài câu sau cũng nhớ tới một việc, Đằng Xà Vương kia là tọa kỵ của Lạc Hà, lúc chia tay ở Vân Hải chi đô hắn thấy qua.

Cũng chính là thời điểm hai người đang hàn huyên , Lạc Hà nhìn sang Bích Nguyệt Di, lại bắt đầu tìm kiếm thông tin về Bích Nguyệt gia ở trong đầu…

Bích Nguyệt gia, tại Tử Mạch hồ cùng Di Thiên tông có một ít chênh lệch, chênh lệch không chỉ một bán bộ cường giả Trấn Nhạc cảnh. Xem ra, Bích Nguyệt gia đây là theo Bích Nguyệt Phiêu Linh chỉ thị, cố gắng giao hảo Bất Hủ tông.

Còn đang suy nghĩ, Bích Nguyệt Tán lại nói.

- Lạc chủ sự, đây tôn tử của ta, gọi là Bích Nguyệt Di!

Bích Nguyệt Tán đem Bích Nguyệt Di kéo đến trước người:

- Tiểu tử, hành lễ!

- Tiền bối!

Bích Nguyệt Di lên tiếng chào, thế nhưng hắn đối với đại chủ sự này của Bách Tông Liên Minh cũng không ưa.

Lạc Hà gật đầu cho có lệ, tán dương một câu:

- Không tệ, là mầm mống tốt!

- Lạc chủ sự quá khen!

Bích Nguyệt Tán cười một tiếng:

- Kia… Lạc chủ sự, cùng đi lên không, ta đem tiểu tử này đưa lên Bất Hủ tông, sau đó chúng ta lại tụ họp. Lần sau gặp lại, cũng không biết được lúc nào!

- Ừm!

Lạc Hà khẽ gật đầu, hai mắt nhìn chằm chằm Bích Nguyệt Tán cất bước đi lên thềm đá, thấy Bích Nguyệt Tán đi lên trăm bước, cũng không bị ném trở lại chân núi, lập tức vui mừng, chợt muốn cất bước theo sau.

Nhưng mà, mới đi mười bước, quay đầu, lại trở lại bên cạnh kiếm bia.

- Hửm…

Sắc mặt Lạc Hà lập tức lạnh xuống.

Bất quá khi hình ảnh bức thư của cấp trên hiện ra trong đầu, hắn lại kiềm chế lửa giận của mình.

Đồng thời càng không ngừng tự nhắc bản thân không nên vọng động.

Lúc này lên ngàn bậc thềm, Bích Nguyệt Tán nhịn không được quay đầu nhìn Lạc Hà dưới chân núi, phát ra một cái thanh âm khó hiểu:

Lạc chủ sự này sao lại không lên núi, đứng mãi dưới đó làm gì?

- Gia gia, ngươi quan tâm hắn làm gì, hắn là Minh Kính hồ, ngươi là Tử Mạch hồ, dùng tám gậy tre cũng đánh không đến nơi!

Bích Nguyệt Di nói xong, cất bước lên đỉnh Vân Lam sơn.

Đương nhiên, chuyện Bích Nguyệt Di cùng Bích Nguyệt Tán đến Ôn Bình khẳng định biết được, ngay tại lúc hai người bước lên bậc thang cuối cùng, Ôn Bình đã đứng tại chủ điện. Hắn biết Bích Nguyệt Di sẽ đến, thế nhưng không nghĩ lại đến nhanh như thế.

Bích Nguyệt Phiêu Linh mới đi mấy ngày mà thôi.

Ôn Bình liền nhận được tin tức Bích Nguyệt Di đến đây.

- Ôn tông chủ!

Bích Nguyệt Di vội vàng đi ra phía trước, khom người chào hỏi, trên mặt khó kiềm được nụ cười thỏa mãn.

- Được rồi, không cần phải cao hứng như vậy. Ta chỉ là tông chủ một cái tông môn mà thôi, cũng không gả tức phụ cho ngươi!

Đối với Bích Nguyệt Di, Ôn Bình có ấn tượng không tệ, cho nên nói đùa một câu, chợt ánh mắt rơi trên người Bích Nguyệt Tán.

Bích Nguyệt Di vội vàng nói:

- Tông chủ, đây là gia gia của ta. Từ Tử Mạch hồ một đường đưa ta đến!

- Ôn tông chủ, tại hạ Bích Nguyệt Tán, nghe đại danh Ôn tông chủ đã lâu, hôm nay nhìn thấy, là phúc ba đời!

Bích Nguyệt Tán vội vàng ôm quyền, bày tỏ tình hữu nghị. Hắn đã từng nghe Bích Nguyệt Phiêu Linh nhắc đến Ôn Bình. Người này còn rất trẻ, thế nhưng không nghĩ đến sẽ còn trẻ như thế. Chắc hẳn còn trẻ hơn cháu hắn mấy tuổi.

Bích Nguyệt Tán mới mở miệng, lời khách sáo liền ra đến.

Ôn Bình trái lại biết có ít người mới mở miệng liền là nói lời khách sáo, thế nhưng để hắn nói loại lời khách sáo này, hắn không rảnh.

- Ừm!

Ôn Bình chỉ là khẽ gật đầu, chợt nói thêm:

- Bích Nguyệt Di, quy củ nhập tông ngươi nên biết đi?

- Biết, Dương Nhạc Nhạc sư huynh đã nói cho ta biết rồi!

Bích Nguyệt Di gật đầu một cái, vội vàng móc ra một tấm kim phiếu ngàn tệ đưa cho Ôn Bình.

Bích Nguyệt Tán thấy thế, cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Nhà mình lão tổ đã nói qua không dưới mười lần.

- Lễ vật!

Bích Nguyệt Tán vội vàng đẩy Bích Nguyệt Di, ra hiệu hắn đem hộp lớn trong tàng giới lấy ra:

- Ôn tông chủ, lão phu chuyến này đến đâu, cũng không chuẩn bị cái gì. Ta liền để hài tử mang theo một kiện vũ khí chế tạo từ hàn thiết ngàn năm , là một cây đao, cũng không biết Ôn tông chủ có thích hay không.

Bích Nguyệt Di bất đắc dĩ liếc nhìn gia gia, cầm hộp đưa đến.

Bích Nguyệt Tán nhận lấy, nói tiếp:

- Ôn tông chủ, cái đồ chơi này là ta nửa năm trước tại Vân Hải chi đô lấy được, bỏ ra hơn hai trăm mai bạch tinh, là một kiện bảo vật hiếm có!

Nói xong, Bích Nguyệt Tán cười cười,mở hộp ra.

Một thanh đao dài hai thước, tản ra hàn khí màu xanh lam đập vào mi mắt. Chỉ là mở hộp ra, liền có thể cảm giác được ý lạnh đập vào mặt, nói thật, đúng là một thanh bảo đao hiếm có.

- Cái kia… Tôn nhi của ta ngày sau liền phiền phức Ôn tông chủ, hi vọng Ôn tông chủ trông nom một chút!

Bích Nguyệt Tán câu nói này ý đồ rất rõ ràng, liền là muốn Ôn Bình thu Bích Nguyệt Di làm đệ tử.

Bích Nguyệt Tán cũng rất có lòng tin để Ôn Bình làm như thế, dù sao lễ vật cũng đem đến.

【VIP】 Nhịn Không Được Trở Mặt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình liếc nhìn bảo đao trong hộp, cười một tiếng.

Ngược lại, hắn có thể lý giải được hành vi của Bích Nguyệt Tán, đơn giản chính là muốn tốt cho Bích Nguyệt Di mà thôi. Bất quá, gài bẫy vị bá phụ thành chủ kia khiến hắn rất thích ý, Hoàn Thành đưa bao nhiêu hắn sẽ nhận bấy nhiêu, nhưng những người khác…

Một mực không tiếp.

Ôn Bình nhàn nhạt nói:

- Thu lại thứ đó đi.

- Xú tiểu tử, mau đưa đến. - Bích Nguyệt Tán đưa đồ cho Bích Nguyệt Di, lộ ra tươi cười mỹ mãn. Thầm nghĩ lễ vật này quả nhiên hữu dụng, tốn mấy trăm khối bạch tinh cũng đáng giá.

Trong các tông môn, đệ tử của trưởng lão hoặc tông chủ thường sẽ được học nhiều thứ hơn so với đám đệ tử thông thường, thậm chí trong nội môn đệ tử cũng vậy.

Dù chỉ là dùng phương thức tặng lễ vật để nói tình nghĩa thì cũng tốt hơn rất nhiều so với nội môn đệ tử.

- Còn muốn đưa thêm gì nữa thì đều thu lại hết, sau đó mang về. - Ôn Bình lạnh lùng nói.

- Ôn tông chủ! - Tươi cười trên mặt Bích Nguyệt Tán chợt cứng lại. Hóa ra, “thu lại” mà Ôn tông chủ nói là ý này.

Ôn Bình lại nói tiếp:

- Bích Nguyệt trưởng lão, thu lại mấy thứ kia của ngươi, ở đây không thiếu mấy thứ đó…

- Thu thu thu. - Bích Nguyệt Tán mặt già đỏ lên, vội vàng thu tất cả vào tàng giới. - Ôn tông chủ, lễ gặp mặt này chỉ là ý của riêng ta, không liên quan đến tiểu tử Bích Nguyệt Di.

- Gia gia, xong việc rồi, nếu không còn gì nữa thì về đi. Ngươi có chuyện của ngươi, ta cũng phải bắt đầu tu hành. - Bích Nguyệt Di biết rõ kết quả sẽ như vậy, vội vàng đẩy Bích Nguyệt Tán rời khỏi.

Nhìn một màn trước mắt, đối với Bích Nguyệt Tán, Ôn Bình không cách nào đánh giá được. Có một vài người dựa vào việc đánh bại người khác, cướp đoạt tài vật để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, cũng có một số người dùng cách thức như Bích Nguyệt Tán để gia tộc mình tiến thêm một bước nữa.

Ôn Bình chỉ hi vọng Bích Nguyệt Di không trở thành loại người thứ hai.

Sợ Bích Nguyệt Tán vì quá quan tâm mà lo lắng, Ôn Bình nói thêm một câu:

- Ở Bất Hủ tông, các đệ tử đều được đối xử như nhau. Chỉ cần muốn học, toàn bộ tràng tu luyện trong Bất Hủ tông đều mở ra cho hắn.

- Đa tạ Ôn tông chủ.

Bích Nguyệt Tán gật đầu, ôm quyền chắp tay, sau đó xoay người xuống núi.

Bất quá, lúc bước xuống Ngàn bậc thềm, hắn rơi vào trầm tư, bắt đầu suy nghĩ lại hành vi của mình. Đồng thời thầm nghĩ: Bản thân đưa người đi đúng chỗ rồi, có một tông chủ chính trực như vậy, Bích Nguyệt Di có thể tiến rất xa.

Mà có Bất Hủ tông làm hậu thuẫn, hắn cũng không cần phải lo trải lo phải như mình.

- Lão tổ Bích Nguyệt gia trên trời có linh. - Bích Nguyệt Tán nở nụ cười, sau đó đi thẳng xuống Vân Lam sơn.

Đến nơi, liền thấy Lạc Hà vẫn còn ở chân núi.

- Lạc chủ sự, đã để ngài đợi lâu, chúng ta tìm một chỗ uống chén rượu đi.

Lạc Hà lạnh lùng liếc nhìn Bích Nguyệt Di, trầm giọng nói:

- Ta có việc, ngươi đi trước đi.

- Được rồi, vậy thì Lạc chủ sự bảo trọng. - Đối mặt với thái độ lạnh lùng của Lạc Hà, Bích Nguyệt Tán bất đắc dĩ cười cười, đánh phải cất bước rời khỏi.

Lúc đi, hắn nhịn không được liếc nhìn Lạc Hà vài lần.

Bọn họ đứng ở chân núi rốt cuộc là để làm gì?

Không lên cũng không xuống.

Lắc đầu, thu hồi suy nghĩ, Bích Nguyệt Tán nhấc chân rời đi.

Mà Bích Nguyệt Tán vừa đi, Lạc Hà đã hoàn toàn nhịn không được.

Đúng vậy, rõ ràng là Bất Hủ tông nhằm vào hắn.

Ai cũng có thể lên, nhưng hắn lại không thể.

- Lão tử lặn lội đường xa, từ Minh Kinh hồ chạy đến đây, chấp nhận buông bỏ thân phận đại chủ sự, lại phải chịu nỗi nhục lớn như vậy… - Lạc Hà không khỏi xiết chặt nắm đấm, tức giận đến mức toàn thân run lên.

Trái lại, trên mặt hai gã Thần Huyền thượng cảnh tu sĩ bên cạnh lại không nhìn ra một tí ti phẫn nộ nào. Nhục nhã đến trình độ ngay cả một tên tu sĩ của thế lực Tam tinh cũng có thể đi thẳng lên Bất Hủ tông, trong khi bọn họ lại không thể.

Bách Tông Liên Minh, nói nhỏ thì là chúa tể Minh Kính hồ.

Mà nói lớn… Chỉ cần là tông môn nằm trong biên chế của Bách Tông Liên Minh thì đều được xem như minh hữu. Hơn nữa, Bách Tông Liên Minh Minh Kính hồ chỉ là một phân hội mà thôi, đối với bọn họ, Di Thiên tông không đáng để vào mắt.

Kẻ đứng sau Bất Hủ tông có thể diệt Di Thiên tông thì đã sao? Có thể chế ra Nhị tinh Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong thì như thế nào?

Thật sự là quá xem trọng mình rồi.

- Đại Tự tiền bối, các ngươi không có cảm giác gì sao? - Lúc này, Lạc Hà hướng hai gã Thần Huyền thượng cảnh bên cạnh hỏi.

Nam nhân tên Đại Tự lắc đầu:

- Chúng ta được lệnh đến giao hảo, chỉ cần có thể thành, chờ một chút đã là gì? Về phần hắn có cho chúng ta lên hay không, không cần gấp, dù sao Bách Tông Liên Minh cũng có ân oán với hắn. Mà hắn không vì ân oán trực tiếp động thủ với chúng ta, nói rõ mọi chuyện vẫn còn cơ may xoay chuyển.

- Ngươi mà cứ nóng đầu như vậy, sẽ chỉ khiến bản thân có một ngày chết không có chỗ chôn. - Vị Thần Huyền thượng cảnh còn lại cũng lên tiếng.

Lạc Hà bất đắc dĩ, nhắm mắt thở dài một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Vân Lam sơn.

- Được rồi!

Tuy hắn không hề muốn ăn nói khép nép như vậy, nhưng hiện tại đã không còn lựa chọn nào khác.

Phải nói là Ôn Bình không cho hắn lựa chọn nào khác.

- Ôn tông chủ, lão phu là Lạc Hà - Chủ sự Bách Tông Liên Minh, có chuyện trọng đại muốn gặp các hạ… Chuyện cũ, Bách Tông Liên Minh chúng ta sẽ bỏ qua, chỉ cầu Ôn tông chủ gặp mặt một lần.

Âm tựa lôi âm, cuồn cuộn mà đi.

Thế nhưng không có bất kỳ hồi âm nào, ngược lại, trên đường phố phía sau, cách hơn trăm mét, có rất nhiều người đang đứng từ xa nhìn.

- Cút! - Lạc Hà giận giữ mắng đám người đang xem náo nhiệt, một cỗ uy áp ép xuống.

Quần chúng cả kinh, chạy trốn tán loạn.

Lạc Hà tiếp tục hướng đỉnh Vân Lam sơn hô:

- Ôn tông chủ, Bách Tông Liên Minh chúng ta mang theo thành ý to lớn mà đến. Chỉ cần các hạ nguyện ý, Bất Hủ tông lập tức trở thành ngụy tứ tinh thế lực, không cần trải qua xét duyệt gì cả, đồng thời, chúng ta còn có thể tặng ngươi quyền làm chủ Đông Hồ.

Lúc Lạc Hà hô lên mấy lời này, Bích Nguyệt Tán đang chuẩn bị rời đi nghe được, bọn Hoàn Thành ở xa xa nghe được, hơn phân nửa bách tính Thương Ngô thành càng nghe rõ.

- Bách Tông Liên Minh vậy mà chấp nhận thỏa hiệp đến mức này. - Hoàn Thành nhìn về phía Vân Lam sơn, nhịn không được cảm thán một câu, sau đó lắc đầu cười.

Đúng lúc này, Ôn Bình hạ sơn.

Đứng chấp tay ở bậc thềm của cuối cùng.

- Ôn tông chủ, rốt cuộc ngươi cũng chịu gặp chúng ta. - Lạc Hà cố nặn ra một chút tươi cười, tận lực che giấu cảm giác khuất nhục.

Thế nhưng, Ôn Bình lại nói một câu:

- Người của Bách Tông Liên Minh các ngươi có bệnh à?

- Ôn tông chủ, Bách Tông Liên Minh chúng ta là thế lực duy nhất của thiên địa hồ, không muốn cùng các hạ ầm ĩ mãi như vậy. Cho nên chỉ cần các hạ đưa ra yêu cầu, chúng ta có thể thỏa mãn… Chỉ hi vọng Ôn tông chủ đồng ý ngồi xuống nói chuyện.

Ta nhẫn…

Dứt lời, Lạc Hà yên lặng chờ Ôn Bình trả lời.

Ôn Bình không tiếp lời hắn, mà nói:

- Các ngươi có thể lăn xa một chút không? Chẳng lẽ diệt một cái Di Thiên tông vẫn chưa đủ để các ngươi yên tĩnh? Nếu

như còn nói nhảm, ngay cả Bách Tông Liên Minh Minh Kính hồ của ngươi ta cũng diệt.

Đương nhiên, đây chỉ là Ôn Bình nói khoác mà thôi.

Thật muốn diệt Bách Tông Liên Minh ở Minh Kính hồ, chẳng khác nào lãng phí bạch tinh.

Số tiền này còn không bằng để thăng cấp kiến trúc, ví dụ như Thính Vũ các chẳng hạn.

Nghe hắn nói thế, Lạc Hà không nhịn được nữa.

Cau chặt mày, hai nắm đấm xiết chặt, cả người bừng bừng lửa giận.

- Ôn Bình, Bách Tông Liên Minh ta chính là thế lực Ngũ tinh, nếu như không phải nể mặt người đứng sau lưng ngươi, ngươi nghĩ ngươi là gì? Cho ngươi kỳ thật chỉ là cho vị tiền bối kia thôi, đừng có tưởng bở!

【VIP】 Lưỡng Kiếm Giết Lạc Hà

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Lạc chủ sự. - Đại Tự vội vàng kéo Lạc Hà đang phẫn nộ cực điểm lại. Nói ra những lời này khác nào khiến mục đích đến đây hôm nay cùng với kế hoạch của bọn họ ngâm nước nóng? Cái này làm sao báo lại với bên trên?

Quan trọng nhất là bọn họ đang đứng trên địa bàn của Bất Hủ tông.

Nếu như chọc giận vị tiền bối kia, hắn ta không ngại Bách Tông Liên Minh là Ngũ tinh thế lực mà trực tiếp động thủ, vậy chẳng phải bọn họ chết oan rồi sao? Bởi từ đầu đến cuối, bọn họ chưa từng xảy ra tranh chấp với Bất Hủ tông.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy tông chủ Bất Hủ tông đấy.

Nghe được những lời này, Ôn Bình không giận, ngược lại còn cười:

- Rốt cuộc nhịn không được?

- Là do ngươi bức! - Lạc Hà giãy khỏi tay Đại Tự, lạnh lùng nói.

- Đúng là làm biếng thở. - Ôn Bình liếc nhìn Lạc Hà, vẻ mặt đanh lại, khiến đám người cảm giác như có một cỗ băng phong đột ngột thổi qua. Phi Tướng kiếm, Lang Nguyệt Kiếm đồng thời xuất hiện trong tay.

Lạc Hà lạnh giọng:

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn động thủ? Nếu như không phải ôm đùi người khác, ngươi tính là cái gì?

- Được, vậy hôm nay ta sẽ tự mình ra tay. - Ôn Bình liếc mắt nhìn hai gã Thần Huyền thượng cảnh đứng sau Lạc Hà. - Các ngươi giống hắn, cũng có thành kiến rất lớn với Bất Hủ tông?

Đại Tự vội lên tiếng:

- Ôn tông chủ, hai ngươi chúng ta vẫn luôn thích hòa khí, không muốn tham dự mấy cái tranh đấu gì đó đâu.

Nói xong, Đại Tự gấp gáp muốn ngăn Lạc Hà lại.

Tông chủ Bất Hủ tông tuy là nói vậy, nhưng nếu hắn không địch lại Lạc Hà, chẳng lẽ kẻ đứng sau lại khoanh tay đứng nhìn?

- Vậy thì đứng xa ra một chút. - Vừa hay Ôn Bình muốn thử xem sau khi danh vọng tăng lên, thực lực của hắn tột cùng là mạnh đến mức nào.

Phanh!

Phanh!

Mạch môn bạch sắc đồng loạt mở ra.

Mạch khí lan tràn, mang theo uy áp khiến cho sắc mặt Lạc Hà thoáng chốc thay đổi.

- Thần Huyền cảnh! - Lạc Hà thề, Ôn Bình mà hắn vừa nói chuyện chỉ mới có 18 tuổi mà thôi. Hơn nữa, mấy tháng trước, căn cứ tình báo, hắn mới chỉ là Luyện thể cảnh, sao giờ lại là Thần Huyền cảnh rồi?

Đáng sợ nhất nằm ở chỗ hắn ta chính là một Dị mạch Thần Huyền.

Cho dù căn cơ bất ổn, cảnh giới tu luyện mạch thuật không cao, thì cũng đủ để vượt cấp chiến đấu, Thần Huyền hạ cảnh đối chiến cùng Thần Huyền trung cảnh.

Sau khi mở mạch môn, Ôn Bình lại lần nữa lên tiếng:

- Tiếp ta hai kiếm, nếu như không chết, ta để ngươi rời đi. Hơn nữa vứt hết những lời ngươi vừa nói ra khỏi đầu, xem như chưa có chuyện gì phát sinh.

- Hai kiếm? - Khóe miệng Lạc Hà không khỏi lộ ra vui mừng. - Ôn tông chủ, ngươi quả thật khiến ta kinh ngạc. Ta tiếp ngươi ba kiếm, có phải ngươi sẽ đáp ứng giao hảo cùng Bách Tông Liên Minh không?

- Có thể. - Ôn Bình đáp.

Nghe thế, Lạc Hà càng thêm vui vẻ.

Đúng là tuổi trẻ khí thịnh!

Phanh!

Phanh!

Hai âm thanh mở mạch môn vang lên, đồng thời, song mạch môn lục sắc cũng xuất hiện ở cổ tay Lạc Hà.

- Lão phu không phải trời sinh dị mạch, nhưng ta có Nhị tinh Tuyền Qua đồ, ta cũng muốn xem thử, ngươi làm cách nào tổn thương ta.

- Cứ vậy đi…

Ôn Bình nhàn nhạt đáp.

Vèo!

Vèo!

Hai đạo bạch mang trực tiếp lao ra.

Phi Tướng kiếm bên trái, Lang Nguyệt kiếm bên phải.

- Lại là loại kiếm pháp này. - Lạc Hà đối với mạch thuật có thể điều khiển kiếm vẫn còn cảm giác mới mẻ, lập tức sử mạch khí hộ thuẫn, đương nhiên, hắn không có ý định lưu thủ. Bất kể đối thủ là ai, một khi đã đánh, phải sử toàn lực.

Sau khi mở ra mạch khí hộ thuẫn, trên cánh tay còn lại của hắn đột nhiên xuất hiện mấy trăm đạo thanh đằng, dùng khí thế hung mãnh lao về phía Ôn Bình.

- Đây chính là Huyền cấp mạch thuật của lão phu. - Thấy Ôn Bình vẫn thản nhiên đứng đó, Lạc Hà không khỏi cười lạnh một tiếng.

Vừa dứt lời, một đạo bạch mang lao đến trước mặt.

Bởi vì có mạch khí hộ thuẫn cho nên Lạc Hà không dùng mạch thuật ngăn chặn một kiếm này.

- Cái này… - Thế nhưng, tia sáng trắng vọt đến, mạch khí hộ thuẫn lục sắc vậy mà xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Hết thảy phát sinh quá nhanh, hắn căn bản không thấy rõ.

Nhưng hắn có thể kết luận kiếm kia… Đánh xuyên qua.

Nội tâm bỗng chốc trở nên gấp gáp, lúc này, thanh âm của Ôn Bình truyền đến:

- Đây là đệ nhất kiếm!

- Còn đệ nhị kiếm!

Dứt lời, một đạo bạch mang vọt đến, cảm giác bất an trào lên, Lạc Hà không thể tin được mình lại có loại cảm giác này. Một tên mao đầu tiểu tử sao có thể uy hiếp được hắn?

Thế nhưng hắn vẫn lựa chọn lui về sau, mạch thuật đang phóng thích cũng đột ngột khựng lại.

Thế nhưng, tốc độ hắn quá chậm, vừa lui một bước đã thấy Lang Nguyệt kiếm đâm thẳng vào mạch khí hộ thuẫn.

Hộ thuẫn vốn có thể chống lại công kích cùng cảnh lại tựa như giấy mỏng, bị xé rách.

- Không!

Vù!

Tia sáng trắng bay ra sau lưng Lạc Hà.

Cúi đầu nhìn lồng ngực mình, trên mặt Lạc Hà lộ ra vẻ khó tin.

Hắn không thể tin được bản thân sắp chết, càng không tin một thiếu niên 18 tuổi lại có chiến lực Thần Huyền cảnh, không, phải nói là Thần Huyền thượng cảnh. Cảm nhận sinh mạng từ từ biến mất, Lạc Hà bắt đầu hối hận.

Hối hận bản thân thiếu kiên nhẫn.

Hối hận vì mình đã đến đây.

Phanh!

Một khắc sau, Lạc Hà ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ mảnh đất dưới chân.

- Lạc chủ sự! - Đại Tự lập tức chạy lên phía trước, nâng Lạc Hà dậy, lúc này, hắn ta đã không còn khí tức. Ngẩng đầu nhìn Ôn Bình, Đại Tự run lên, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Ôn Bình dám nói những lời như vậy.

Bởi vì người ta có thực lực của Thần Huyền thượng cảnh.

Ôn Bình liếc mắt nhìn hai gã Thần Huyền thượng cảnh:

- Hai người các ngươi còn có chuyện gì nữa?

Nói đùa, dù hắn có muốn báo thù, thì báo thế nào?

Hai người bọn hắn có thể thắng Ôn Bình, nhưng cường giả phía sau hắn thì sao?

- Đã như vậy, mỗi tên lưu lại 300 khối bạch tinh, sau đó mang mấy lời của ta về báo cho người của các ngươi: Ta chỉ muốn hảo hảo sống, đừng có đến làm phiền ta, nếu không… Chết!

- Được! - Hai người liếc nhìn nhau, đành phải xuất ra bạch tinh.

- Đúng rồi, phần của hắn, ai lãnh. - Ôn Bình chỉ chỉ Lạc Hà đang nằm trong vũng máu.

- Ôn tông chủ, ta trả thay hắn.

Bất đắc dĩ, Đại Tự chỉ có thể lấy thêm 300 khối bạch tinh đưa đến.

Uất ức thì uất ức, nhưng để bảo trụ tánh mạng, chỉ có thể chịu thiệt mà thôi.

Đang định mở miệng nói thêm gì đó, Ôn Bình đột nhiên biến mất.

Một màn này có rất nhiều người chứng kiến.

Bích Nguyệt Tán còn chưa ra khỏi thành, phát giác được mạch khí chấn động, hắn liền quay lại, vừa vặn nhìn thấy tất cả.

- Đại chủ sự Bách Tông Liên Minh, cứ thế mà chết. - Bích Nguyệt Tán cảm thấy chuyện vừa phát sinh đã thay đổi thế giới quan của hắn. Đại chủ sự Lạc Hà không phải muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, uy phong lẫm lẫm sao?

Hiện tại, hắn có lý do để tin người đứng phía sau Ôn Bình ít nhất là Trấn Nhạc cảnh.

Nếu không sẽ không bồi dưỡng được một Dị mạch Thần Huyền trẻ tuổi đến như vậy.

Chưa kể đến bộ kiếm pháp kia… Quả thực khiến hắn kinh sợ.

- Đứa nhỏ này thật có phúc… - Hắn đã kích động đến mức nói không ra lời. Bất Hủ tông thật sự đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng hắn, sợ rằng đến lúc chết, hắn vẫn không quên được ngày hôm nay.

Bất quá, kích động thì kích động, Bích Nguyệt Tán cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Chỉ là… Vậy chẳng khác nào hoàn toàn trở mặt với Bách Tông Liên Minh?

Ngày sau phát sinh cái gì… Khó mà nói được.

【VIP】 Đệ Tử Mới Nhập Môn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ngày sau sẽ phát sinh cái gì… Khó mà nói được.

- Được! - Nhìn thấy một màn như vậy, Hoàn Thành xém chút rơi nước mắt. Vốn nghĩ sau khi Di Thiên tông bị diệt, Thương Ngô thành có thể yên tĩnh mấy hôm, về sau, các thế lực lớn đều nịnh bợ Bất Hủ tông, tòa thành này cũng có thể dựa thế mà phát triển.

Lạc Hà vừa chết, xem như triệt để trở mặt rồi.

- Tiểu tử này cứ luôn làm việc không cân nhắc vậy sao? - Nếu như chọn ẩn nhẫn, giao hảo cùng Bách Tông Liên Minh, ngày sau chẳng phải thuận buồm xuôi gió hay sao. - Đồng ý có nhiều chỗ tốt như vậy, mà hắn lại cự tuyệt, cự tuyệt không nói, còn…

Hoàn Thành thở dài, cảm thấy Ôn Bình nghĩ chưa tới.

Lúc Ôn Bình quay về Bất Hủ tông, đụng phải ánh mắt tràn đầy lửa nóng của Bích Nguyệt Di.

- Tông chủ, kiếm pháp này tên gì? - Hai lần nhìn thấy Ôn Bình dùng nó để giết người, lòng hắn căn bản giữ không nổi bình tĩnh. Loại cảm giác này tựa như châm trà, trà đã đầy nhưng vẫn không ngừng tay.

Nước trà tràn ra cũng chính là tâm tình kích động của hắn hiện tại.

Còn nước trà vẫn không ngừng chảy từ ấm ra tựa như kiếm pháp khiến hắn kích động.

Ôn Bình đáp:

- Ngự Kiếm thuật, chỉ cần ngươi muốn học, lúc nào cũng có thể,

- Tạ tông chủ!

Bích Nguyệt Di xem như đã hiểu cái gì gọi là mở rộng tầm mắt rồi, vung tiền như rác thì có tính là gì, có thể so với việc tông chủ truyền thụ Ngự Kiếm thuật cho bọn họ không? Ngự Kiếm thuật này nếu ở Bích Nguyệt gia, tuyệt đối chỉ có tộc trưởng mới có thể tu hành.

- Đi theo ta. - Ôn Bình nhấc chân hướng khu Ký Túc Xá mà đi.

Lúc đến cầu gỗ, hắn nói tiếp:

- Đây là chỗ ở của ngươi. Vòng ngoài 50 kim tệ một ngày. Vòng trong có mười gian phòng, 500 kim một ngày. Nếu muốn tu luyện Ngự Kiếm thuật thì ở 500 kim một ngày.

- À! - Quả nhiên chỗ nào cũng có phí.

Chỗ nghỉ ngơi là nhu cầu cơ bản nhất, thật không ngờ là lại đắt đỏ như vậy.

Sau khi tiến vào khu Ký Túc Xá, Ôn Bình hướng về phía một người đang tu luyện Ngự Kiếm thuật, hô:

- La Mịch, giao hắn cho ngươi.

- La sư huynh. - Bích Nguyệt Di bước đến, vừa cười vừa nói.

La Mịch vui vẻ:

- Tông chủ, giao cho ta à? Ta dẫn hắn đi xem toàn bộ Bất Hủ tông một phen.

Sư đệ mới đến rồi.

Cuối cùng hắn cũng thoát khỏi cái danh xưng tiểu sư đệ rồi.

La Mịch tùy tiện chỉ một gian phòng:

- Sư đệ, ngươi ở gian đó đi, nghỉ ngơi trước, đợi đến giờ cơm trưa, lúc đó sẽ giới thiệu tất cả mọi người cho ngươi biết.

Mấy người kia giờ này chắc đang ở Trọng Lực trường, Phong Chi cốc gì gì đó, chỉ có giờ cơm mới xuất hiện.

- La sư huynh, còn có cơm trưa? - Bích Nguyệt Di ngây ra một lúc, bởi vì hắn thường nghỉ ăn ba bốn ngày.

- Ừm, một ngày ba bữa là đương nhiên… Được rồi, không cần giải thích làm gì, đến lúc đó ngươi sẽ biết. - La Mịch dẫn theo Bích Nguyệt Di đi đến gian phòng của hắn, giúp đỡ thu dọn một chút, cùng đợi đến giờ cơm trưa.

Gần đến giờ cơm, người xuất hiện dần dần nhiều.

Sau khi rời khỏi Phong Chi cốc, nhìn thấy có sư đệ mới, mọi người đều hưng phấn, đương nhiên, cao hứng nhất chính là La Mịch.

Bởi vì hắn sẽ không bị sai sử vì là tiểu sư đệ nữa rồi.

- Uống một ngụm. - Lúc mọi người kéo nhau đến trù phòng, Lâm Khả Vô rót một chén nước cho Bích Nguyệt Di, không quên khuyên bảo một câu. - Uống chậm một chút… Không có nhiều đâu.

Bích Nguyệt Di vô thức liếc mắt nhìn giếng cổ, có thể thấy được ba quang hiện ra phía dưới, hắn mỉm cười, vừa uống nước vừa hàn huyên cùng mọi người:

- Các vị sư huynh, sư tỷ, ngày sau thỉnh chỉ giáo nhiều hơn…

- Hửm? - Mùi vị của nước trong chén khiến Bích Nguyệt Di sững người, uống hết một ngụm, hắn vội vàng uống thêm ngụm nữa. Sau 3 ngụm, chén đã cạn nước.

- Ha ha!

Lâm Khả Vô không khỏi bật cười, sau đó, xoay người đi lên lầu hai.

Duy chỉ còn La Mịch ở lầu một, hắn hỏi:

- Dễ uống không?

- Ừm! - Bích Nguyệt Di vội gật đầu, định đi lấy gáo múc thêm nước, đây là lần đầu tiên hắn uống nước giếng ngon như

vậy. Loại cảm giác này tựa như thỏa mãn mỗi một tấc cơ thể vậy.

Thế nhưng La Mịch lại ngăn hắn lại.

- Nước ở Bất Hủ tông chỉ có thể uống một gáo mỗi ngày, muốn uống tiếp, đợi mai đi.

- Hả? - Nước lại chỉ có thể uống một gáo mỗi ngày?

Khó trách, Lâm Khả Vô sư huynh bảo hắn uống ít một chút.

Hắn còn chưa uống đủ đây này.

La Mịch cười một tiếng, nói thêm:

- Cơm trưa, một người cũng chỉ được một chén, học thích ứng đi.

- A… - Bích Nguyệt Di không còn lời nào để nói.

- Bất quá, có ăn là có lời, nước với cơm là thứ duy nhất ở tông môn không tốn phí. Đương nhiên, không mất phí không có nghĩa là nó không tốt… Ngược lại là hoàn toàn tốt đấy.

Dứt lời, La Mịch đi thẳng lên lầu hai.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, không khí gia đình bỗng chốc bao trùm lấy gian phòng.

Bích Nguyệt Di lần đầu nhìn thấy tông chủ, trưởng lão cùng các đệ tử ăn cơm đấy, lại còn có thể hàn huyên nữa.

Lúc bắt đầu ăn, Triệu Tinh phát hiện một vấn đề:

- Nhạc Nhạc đâu?

Vân Liêu đáp:

- Vẫn ở Phong Chi cốc không ra. Hắn đang tìm Hồng thạch. Gần đây tên này rất chăm chỉ tìm Hồng thạch. Hằng ngày, sau khi kết thúc tu luyện, hắn liền chạy đi tìm Hồng thạch, thu hoạch cũng không nhỏ.

- Tên này ngay cả cơm cũng không ăn? - Triệu Tinh thầm nghĩ: Không thể nào, Dương Nhạc Nhạc không phải loại người này nha.

Lúc này Ôn Bình lên tiếng:

- Ăn trước đi.

- Được rồi, ta để phần cho hắn. - Dứt lời, Triệu Tinh liền kẹp một ít thức ăn để vào chén cho Dương Nhạc Nhạc.

- Ăn ngon! - Như cũ, vừa ăn miếng đầu tiên, Bích Nguyệt Di đã nhịn không được phát ra tiếng cảm thán. Liếc nhìn mọi người, không khỏi nở nụ cười.

La Mịch vội vàng nhắc:

- Tiểu sư đệ, chậm một chút, một bữa chỉ có một chén thôi.

- À. - Lúc này, Bích Nguyệt Di mới thả chậm tốc độ.

Cũng không lâu lắm, ngoài cửa vang lên tiếng động.

- Tông chủ!

- Triệu Tinh!

Đúng, là tiếng Dương Nhạc Nhạc.

Nghe thanh âm, Dương Nhạc Nhạc dường như vô cùng gấp gáp. Đồng thời, trong giọng nói còn mang theo một tia mừng rỡ.

Đông đông đông!

Dương Nhạc Nhạc chạy thẳng lên lầu.

- Tông chủ, trưởng lão! - Khom người với Ôn Bình một cái, sau đó Dương Nhạc Nhạc lập tức ngồi xuống, miệng vẫn không khép lại được.

Hoài Diệp bên cạnh trêu một câu:

- Chuyện gì mà cao hứng như vậy, từ thật xa đã nghe thấy tiếng huynh hô tên Triệu Tinh… Lấy được Tru Tiên Kiếm trận rồi à?

- Tru Tiên Kiếm trận là gì? - Bích Nguyệt Di bên cạnh nhịn không được hỏi.

Nói thật, Phong Chi cốc, Hồng thạch,… Mấy thứ này hắn cũng nghe không hiểu.

Hoài Diệp bật cười:

- Không có gì… Chờ đến tối ngươi sẽ biết.

- Cười đi, Hoài Diệp, Dương Nhạc Nhạc ta là hãnh diện mà đến đấy. - Dương Nhạc Nhạc cười hì hì, cao hứng đến mức làm lóa mắt quần chúng. - Lúc này, các vị… Các vị cảm ơn ta được rồi.

- Hử? - Liếc nhìn thái độ của Dương Nhạc Nhạc, Ôn Bình ý thức được tên này hẳn là đụng trúng thứ gì hay ho rồi.

- Nói đi, có chuyện gì? - Triệu Tinh là người đầu tiên nhịn không được hỏi.

Dương Nhạc Nhạc đứng dậy, vô cùng hào hứng nói:

- Sáng hôm nay, nhìn thấy Vân trưởng Lão thí luyện trong cụ phong, ta chợt nghĩ đi tìm hai khối Hồng thạch, một khối đi bán cho hắn, khối còn lại cho chính mình dùng… Đương nhiên, kiếm nhiều hơn càng tốt. Ta cũng không biết mình đã đi đâu, chỉ biết rằng đi rất lâu. Ngay cả một khối Hồng thạch cũng không kiếm được.

- Ặc… - Đám người Hoài Diệp lập tức rơi vào trầm mặc.

Không khí ở lầu hai trù phòng thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

- Chuyện đó đáng mừng lắm à? - Ôn Bình nhịn không được hỏi.

【VIP】 Lại Có Tranh Tài

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Chuyện đó đáng cười à? - Ôn Bình nhịn không được hỏi.

Dương Nhạc Nhạc cười thần bí, nói tiếp:

- Hắc hắc, dù rằng không tìm được một khối Hồng thạch, nhưng là phúc không phải họa! Ta đi khoảng một phúc, liền đụng phải thí luyện mới.

Khu vực thí luyện mới!

Nghe thấy mấy chữ này, không ai nói chen vào nữa.

- Tuy không phải Linh thể, cũng không phải dị mạch, nhưng mạch thuật kia chỉ cần thấy liền nhịn không được. Giống với Ngự Kiếm thuật, không có phẩm cấp, cảnh giới gì cũng có thể tu luyện được. Có năng lực giam cầm người khác. - Dùng kinh nghiệm chiến đấu của hắn để phán đoán, trong thời khắc nguy hiểm nhất trong trận chiến chính là khi bị kẻ địch chi phối.

Bát quá, hiện tại hắn thực sự bị chi phối cũng chẳng là gì, cái đáng sợ thật sự chính là địch nhân có thể trực tiếp giam cầm động tác của ngươi.

- Giam cầm? - Ôn Bình nhướng mày, đứng dậy đi thẳng xuống lầu. - Nhạc Nhạc, mang ta đến đó xem.

- Vâng, tông chủ. - Dương Nhạc Nhạc theo sát phía sau.

Những người còn lại cũng không còn tâm tư ăn tiếp, vội vàng lùa hết linh mễ vào miệng, sau đó đuổi theo hai người Dương Nhạc Nhạc, sải bước tiến đến bên ngoài Phong Chi cốc.

- Tiểu sư đệ, phí vào Phong Chi cốc là 1 khối bạch tinh một giờ. - La Mịch không giải thích nhiều, chỉ nói giá sau đó tiến vào Phong Chi cốc. Bích Nguyệt Di cũng không dong dài, xuất ra bạch tinh, tiến vào trong.

Xuyên qua rừng rậm, lúc nhìn thấy một thế giới mới mở ra trước mắt, Bích Nguyệt Di kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được.

Cụ phong đang xoay tròn phía trước càng khiến hắn kinh sợ hơn.

- Sư huynh. - Bích Nguyệt Di vội vàng giật giật góc áo La Mịch.

- Đừng nháo, đợi lát nữa ta giải thích với ngươi. - La Mịch biết rõ dăm ba câu không thể nói hết được, dứt khoát đợi sau khi đi xem thí luyện do Dương Nhạc Nhạc phát hiện rồi nói sau, đến lúc đó còn rất nhiều… rất nhiều thời gian.

Giọng Ôn Bình vang lên:

- Nhạc Nhạc, ngươi đi trước dẫn đường.

- Ừm. - Dương Nhạc Nhạc đáp.

Đối vói Ôn Bình, hiện tại không cầu Giam cầm thuật gì đó giống với Ngự Kiếm thuật, người dùng mạnh thì thuật càng mạnh. Chỉ cần Giam cần thuật có thể trong chiến đấu cùng cảnh, thậm chí vượt cảnh tạo được một chút tác dụng là đủ rồi.

Mọi người chạy như điên, không mất bao lâu đã đến được khu vực thí luyện mà Dương Nhạc Nhạc phát hiện ra.

Gió thổi qua ba khung cửa đá hình vòm ngay trước mắt, cạnh khung cửa thứ nhất có cắm một cái bảng thông báo. Ôn Bình bước tới, liếc nhìn vài lần, đại khái giống với Dương Nhạc Nhạc từng nói.

Phong Chi Cấm Cố.

Không hạn chế mạch thuật.

Nhập môn có thể giam cầm địch nhân trong 3 hô hấp, viên mãn có thể giam cầm 6 hô hấp… Là cưỡng chế giam cầm. Chỉ

cần không phải đại cảnh giới siêu việt, năng lực giam cầm tự có hữu hiệu.

- Đây chẳng phải nói Thần Huyền hạ cảnh có thể giam cầm Thần Huyền thượng cảnh sao? - Ôn Bình thầm kinh hãi, đồng thời cũng sinh ra cảm giác yêu thích với cái gọi là cưỡng chế giam cầm. Bởi vì vừa nãy, hắn đã hỏi thử hệ thống, nhận được giải thích: Cưỡng chế giam cầm có thể bỏ loại bỏ bất luận thủ đoạn phản kháng nào của địch thủ.

- Hì hì, các ngươi không cám ơn ta sao? - Dương Nhạc Nhạc đứng trước mặt mọi người tỏ vẻ đắc ý, một bộ "hết cơn bỉ cực đến ngày thái lai", vô cùng kiêu ngạo. - Tuy ta không lấy được Tru Tiên kiếm trận, nhưng cái này cũng không kém nha, tất cả mọi người đều có thể tu hành.

Hiện tại, chúng đệ tử cách Thông Huyền cảnh tuy không xa, nhưng nói sao đi nữa vẫn có chênh lệch.

Coi như có lấy được Cụ phong thuật cũng không cách nào tu hành ngay được.

Nhưng Phong Chi Cấm Cố lại khác, chỉ cần lấy được, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến hành tu luyện..

- Tên này… - Tần Sơn có chút bất đắc dĩ cười, đối với Dương Nhạc Nhạc đang tỏ vẻ đắc ý, hắn không biết nói gì cho phải. Cười một hồi, nghiêng đầu nhìn thấy Ôn Bình đang ngẩn người. - Tông chủ, ngươi bị sao vậy?

Lúc này, Ôn Bình mới hoàn hồn, thoát khỏi suy nghĩ.

Nhìn ba đạo cửa đá hình vòm trước mặt, chợt cất bước đi vào trong.

Trên thông báo đã nói, chỉ cần thông qua ba đạo cửa đá này là có thể đạt được Phong Chi Cấm Cố.

Lúc bước vào cửa đá thứ nhất, bỗng nhiên Ôn Bình khựng lại, cơ thể cứng ngắc, không cách nào động đậy, cứ như có một lực lượng to lớn nào đó đang trói lấy hắn. Đương nhiên, so sánh như vậy có phần không đúng lắm.

Bởi vì trói buộc ở cửa đá khiến cho mạch môn không cách nào mở ra được, mạch khí cũng bất động.

Sau khi bị giam cầm, cả người chẳng khác nào cọc gỗ.

Ôn Bình lui về sau một bước, giam cầm biến mất.

- Tông chủ.

Mọi người lập tức tiến lại gần.

Lúc này, Ôn Bình liền nói:

- Không sai… Mạch thuật này thật sự rất tốt… Như vậy đi, tổ chức thi đầu một lần. Vừa rồi, thi đấu thí luyện ban thưởng Hỏa Long chỉ thuật cùng với pháp khí ngẫu nhiên. Lúc này, ta mang Thiêu Hỏa côn ra.

Thiêu Hỏa côn là vũ khí của nhân vật chính trong thế giới Tru Tiên, tuyệt đối siêu việt hơn Trảm Long kiếm trong tay Hoàn Sơn cùng Thiên Gia kiếm của La Mịch. Mà mức độ bá đạo của nó, chúng đệ tử Bất Hủ tông cũng đá sớm chứng kiến.

Tổ chức thi đấu, kích thích tiêu phí một phát, như vậy, nhiệm vụ nhánh mới có thể nhanh chóng hoàn thành.

Không đợi mọi mở miệng, Ôn Bình nói tiếp:

- Trận đấu này sẽ tiến hành ở Cụ Phong thuật và Phong chỉ giam cầm, bất kể là đệ tử hay trưởng lão, chỉ cần ai nắm được một trong hai cái trước, Thiêu Hỏa côn thuộc về hắn… Đồng thời, bốn tông chủ hứa ban thêm đặc quyền một tháng 2 chén cơm.

- Oa, phần thưởng này…

- Tông chủ vạn tuế!

Chúng đệ tử nhịn không được hoan hô, tung tăng như chim sẻ.

Vừa rồi không giành được hạng một, rất nhiều người đều tiếc hận.

Cho nên hiện tại biết được phần thưởng chính là Thiêu Hỏa côn, tất cả mọi người đều nhịn không được hưng phấn.

Cũng may các trưởng lão có khí độ của mình, cũng không hùa theo đám đệ tử nhảy nhót như điên.

Chiêm Đài Thanh Huyền mở miệng hỏi:

- Tông chủ, có thời gian quy định không?

- Không có. Chỉ phân trước sau… Bất quá, vì công bình, các ngươi mỗi ngày chỉ được vào thí luyện tối đa một canh giờ. Cho nên, một ngày ta chỉ có thể cho các ngươi tiến Phong Chi cốc hai lần.

Nếu đã muốn kích thích tiêu phí, Ôn Bình hiển nhiên không có khả năng để một người liên tục ở bên trong.

Nhiệm vụ nhánh là tính theo lượt người.

Chứ không phải số lượng bạch tinh.

…

Ngay khi Ôn Bình đang hừng hực khí thế tổ chức thi đấu, ở Vân Hải chi đô đã xảy ra một việc.

Lộ Hợi, phó thành chủ Vân Hải chi đô, gần như mỗi ngày đều ngủ. Thế nhưng hôm nay hắn lại tiến đến Minh Kính hồ. Trên đường đi, không hề dừng chân, trực tiếp hướng nội viện Thiên Thần học viện mà đi.

Bởi vì có Bán bộ Trấn Nhạc đến thăm, toàn bộ học viện đều trở nên nghiêm túc hẳn.

Cơ Lương Bình ra đón, hai người vào phòng, đóng cửa nói chuyện thật lâu. Tóm lại, lúc Lộ Hợi rời khỏi, biểu lộ của Cơ Lương Bình có hơi phức tạp. Không hẳn là cao hứng, cũng không phải mất mát, chỉ là lập tức rời khỏi Học viện Thiên Thần.

Lúc này, hắn không kỵ Hắc Bạch vô thường mà trực tiếp cưỡi Dực tộc đại yêu rời khỏi.

Về phần mục đích, dĩ nhiên là vị kia ở Đông Hồ.

- Nhanh như vậy đã bị Tứ tinh tông môn để tâm rồi. - Hắn phát hiện lúc trước bản thân nói quen biết với Bất Hủ tông quả là vẽ vời cho thêm chuyện, tuy ở một khía cạnh nào đó có thể nâng lên giá trị bản thân, nhưng lại chọc phải phiền toái.

Mà phiền toái chính là bị Tứ tinh tông môn điểm danh nếu Bất Hủ tông không chịu bán cho bọn họ Tuyền Qua đồ.

【VIP】 Bích Nguyệt Di Tài Đại Khí Thô

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đương nhiên, bán Tuyền Qua đồ kiếm tiền là chuyện tốt.

Một phần Tuyền Qua đồ thu được bạch tinh rất phong phú, thế nhưng cũng vì vậy mà gây ra không ít phiền toái.

Lúc nói chuyện với Lộ Hợi, hắn không hứa hẹn điều gì, thậm chí việc thuyết phục Ôn Bình cũng không hứa.

Hắn chỉ nói bảy ngày sau nhất định cho hắn ta một câu trả lời thuyết phục.

Vì không muốn để Lộ Hợi phát hiện mục đích chuyến đi này của mình, hắn còn cố ý đi hết một vòng Tử Mạch hồ.

Lúc đến Thương Ngô thành đã hơn bảy ngày.

Thời điểm này, Ôn Bình đang ở trong Phong Chi cốc, giám sát chúng đệ tử tham gia thí luyện Phong Chi Cấm Cố.

Bởi vì có thi đấu, cho nên mọi người không chút nào lãng phí cơ hội tiến Phong Chi cốc hai lần một ngày. Thời gian chính là khoảng cách, cho nên cứ hai người 1 lần, trong vòng bảy ngày, số lượt nhập cốc đã vượt qua con số 200.

Cộng thêm hơn 50 cái lúc trước, hiện tại còn cách số lượt hoàn thành nhiệm vụ nhánh khoảng 200 lượt nữa. Tối đa chỉ mất thêm 7 ngày là có thể hoàn thành xong nhiệm vụ. Vì nhiệm vụ, hắn cũng không vội xông vào thí luyện Phong Chi Cấm Cố.

Mấy ngày nay, số người có thể kiểm soát cửa đá thứ nhất không nhiều lắm, chỉ khoảng sáu, bảy người. Hơn nữa, một phần là dựa vào năng lực của Hồng Thạch để vượt qua, thậm

chí dựa vào Hồng Thạch đã có vài người đang bắt đầu phá cửa đá thứ hai.

Bởi vì Ôn Bình quy định mỗi ngày chỉ có thể tiến vào Phong Chi cốc 2 canh giờ, cho nên tất cả mọi người không có thời gian đi nhặt Hồng Thạch, người có Hồng Thạch hiển nhiên sẽ có ưu thế rất lớn.

Bất quá, như bọn Triệu Doanh, chỉ xông vào tìm Phong Chi Cấm Cố thuật thử, sau đó lại đi thí luyện Cụ phong một giờ, còn thừa thời gian thì chạy đi tìm Hồng Thạch. Tính đi tính lại cũng không thua đám người có Hồng Thạch là bao.

Phía thí luyện Cụ Phong đã có những bước tiến đồng bộ, trước mắt, người đánh tan nhiều vòi rồng nhất chính là Chiêm Đài Thanh Huyền, đã đạt đến 5 cái, được 1/3 tổng số.

Tiếp theo là Vu Mạch, Vân Liêu, Tần Sơn.

Bất quá, ba người bọn họ lại có thành tích khá nổi bật ở cửa đá, là nhóm đầu tiên xông qua cửa đá thứ nhất.

Lại nói đến Bích Nguyệt Di, sau bảy ngày ở Bất Hủ tông, hắn đã dần thích ứng được cuộc sống ở đây, cũng tham gia thi đấu. Nhất là sau khi biết rõ lai lịch của Thiêu Hỏa côn, hắn càng thêm kích động không kiềm được, trở thành người thứ hai thu mua Hồng Thạch.

So với Chiêm Đài Thanh Huyền, hắn còn lợi hại hơn, ra giá một khối Hồng Thạch 5 khối bạch tinh. Bất quá, không có ai nguyện ý bán cho hắn.

- Triệu Dịch sư huynh, ngươi bán cho ta một khối đi. - Bên ngoài Phong Chi cốc, Bích Nguyệt Di quấn lấy Triệu Dịch.

Bởi vì Triệu Dịch hiện đang có hai khối Hồng Thạch.

- Ta muốn giữ lại cho mình dùng. - Cửa đá kia có khả năng giam cầm rất mạnh, ý chí của hắn không đủ, nhất định phải có Hồng Thạch phụ trợ. Tuy ngoại trừ Bích Nguyệt Di, hắn là người yếu nhất tông, nhưng mộng tưởng vẫn phải có.

Bích Nguyệt Di chưa từ bỏ ý định:

- Ta ra 5 khối bạch tinh, cho muốn giành lấy Cụ phong thuật.

Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật đó!

Trước kia hắn từng nghe gia gia nhắc đến nó, thứ này chỉ xuật hiện trong chuyện xưa, nói toàn bộ Bích Nguyệt gia chưa ai từng thấy cũng không khoa trương chút nào. Được biết, mạch thuật có phẩm chất cao cấp nhất mà phòng đấu giá giáp cấp tại Vân Hải chi đô - Thành thị thương mậu - từng đấu giá cũng chỉ là một bộ Huyền cấp trung phẩm mạch thuật mà thôi.

Nhưng giờ đây, trong tông môn chỉ cần tốn mấy khối bạch tinh đã có thể chạm đến tồn tại trong truyền thuyết.

Hắn thật sự không thể khống chế nổi chính mình.

Ngoài Phong Chi cốc, trừ hắn, kỳ thật còn có năm sáu người đang xếp hàng chờ, đợi người bên trong ra sẽ tiến vào.

Dương Nhạc Nhạc cũng nằm trong số đó.

- Được rồi, Bích Nguyệt sư đệ, gấp cái gì? Hiện tại ngươi có lấy được Cụ phong thuật thì cũng đâu dùng được, tốt nhất vẫn nên xong vào cửa đá, sau đó đến Trọng Lực trường tu hành thì hơn. Cảnh giới của ngươi bây giờ coi như là hàng chót ở Bất Hủ tông rồi đấy.

Với tư cách Đại sư huynh, Dương Nhạc Nhạc rất hưởng thụ thời khắc dạy bảo sư đệ.

- Nói thì nói vậy, nhưng ta không khống chế được bản thân. - Bích Nguyệt Di bất đắc dĩ cười cười, nhún vai.

Lúc này, Ôn Bình từ Phong Chi cốc bước ra.

- Tông chủ, Lâm Khả Vô sư đệ giờ thế nào rồi? - Dương Nhạc Nhạc đặt câu hỏi đầu tiên.

Bởi vì hiện tại Lâm Khả Vô đang ở bên trong.

- Sắp thoát khỏi trói buộc ở cửa đá thứ nhất. - Lúc hắn đến, nhìn thấy hai tay Lâm Khả Vô đã có thể cử động, dựa vào ý chí cường đại thoát ra ngoài, bất kỳ lúc nào cũng có thể đột phá giam cầm.

Dứt lời, Ôn Bình cất bước rời khỏi.

- À… Tông chủ đi thong thả. - Nói xong, Dương Nhạc Nhạc quay ra sau lưng, nói với Dương Hề. - Giam cầm ở cửa đá hoàn toàn dựa vào ý chỉ để thoát ra, cho nên, Dương Hề… Ý chí của ngươi không đủ, ta so ra lớn hơn, xem như ca ca của ngươi, mau đem Hồng Thạch đưa cho ta, chờ ta lấy được Thiêu Hỏa côn sẽ cho ngươi mượn chơi.

- Không cho. - Dương Hề quả quyết cự tuyệt, sau đó quay sang kéo tay Triệu Tinh ở sau lưng, khóc nức nở nói. - Triệu Tinh tỷ, ngươi xem hắn khi dễ ta… Dương Nhạc Nhạc không biết xấu hổ, ta chỉ có một khối Hồng Thạch…

- Ai khi dễ ngươi? - Dương Nhạc Nhạc hấp tấp xoay người sang chỗ khác.

Hắn cảm thấy rất khó hiểu, từ lúc nào mà Dương Hề cùng Triệu Tinh trở thành tỷ muội rồi?

Trước kia không phải cứ gặp mặt là đối chọi sao?

- Sư tỷ, bán cho ta, năm khối bạch tinh!

Bích Nguyệt Di tận dụng mọi cơ hội.

- Được.

Dương Hề lập tức đưa hộp ngọc chứa Hồng Thạch qua.

- Ta… - Dương Nhạc Nhạc thiếu chút nữa thổ huyết.

…

Chân núi Vân Lam sơn.

Cơ Lương Bình tiến vào Thương Ngô thành, không chút trở ngại đi đến Vân Lam sơn.

- Lão ca, Ôn tông chủ đâu rồi? - Vừa lên núi, nhìn thấy Vương bá đang quét rác, chỉ là Vương bá cũng không liếc mắt nhìn hắn lấy một cái.

Không thấy những người khác, với tư cách là ngoại nhân, hắn không tiện xông loạn vào Bất Hủ tông.

- Đừng gọi ta đại ca, ta không phải đại ca… - Nửa câu sau của Vương bá đã bị Ôn Bình từ chủ điện đi ra cắt đứt.

- Vương bá, ở đây không có chuyện của ngươi nữa. - Ôn Bình sợ hắn nghe sai, còn bổ sung thêm một cái phất tay.

- Được.

Vương bá cầm chổi đi.

- Ôn tông chủ, ngại quá, không mời mà tới. - Cơ Lương Bình ôm quyền chắp tay, đuổi theo bước chân Ôn Bình tiến vào chủ điện. Lên tầng cao nhất chủ điện, tìm một gian phòng có thể quan sát toàn bộ Thương Ngô thành, ngồi xuống.

Ôn Bình bật cười:

- Cơ viện trưởng, hóa ra làm viện trưởng lại nhàn hạ như vậy, đôi ba ngày có thể đến tìm ta một chuyến.

- Ha ha. - Cơ Lương Bình xấu hổ cười.

Nhàn hạ?

Sao có thể nhàn hạ được?

Chỉ có điều chuyến này không đi thì không cách nào bàn giao được với Vân Hải chi đô, ai bảo hắn vạ miệng đi rêu rao mình là người quen của toong chủ Bất Hủ tông làm gì.

Cơ Lương Bình tiếp tục nói:

- Ôn tông chủ, kỳ thực ta đến tìm ngài là có chút chuyện muốn thương lượng.

- Nói. - Quả nhiên, vô sự bất đăng tam bảo điện.

- Vài ngày trước đó, Lộ Hợi, phó thành chủ của Vân Hải chi đô đã đến tìm ta, nói muốn nhờ ngài hỗ trợ làm một cái Nhị tinh Tuyền Qua đồ. Có thể mang thuộc tính Phong, cũng có thể có năng lực phụ khí. - Hắn cảm thấy hiện tại khoan đề cập đến chuyện của Tứ tinh tông môn thì tốt hơn. Ôn Bình chính là loại mà ai dám chén ép hắn, hắn sẽ tìm cách nhảy lên đầu kẻ đó.

- Không phải còn chưa đến thời hạn một tháng sao? - Ôn Bình hỏi lại một câu.

Cơ Lương Bình lại nói:

- Ôn tông chủ, bạch tinh đưa tới tay, dại gì mà không lấy. Lúc này, giá cả của Tuyền Qua đồ tuyệt đối tăng gấp mấy lần. Bất kể là phụ khí hay dị mạch, bọn họ đều ra giá 2000 khối bạch tinh.

2000 khối nha!

Bấy nhiêu có thể mua được 3 phần Nhị tinh Tuyền Qua đồ rồi.

Nếu như dùng nó, thậm chí có thể tạo ra một thế lực tam tinh.

【VIP】 Âm Mưu Long Thần Môn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nói thật ra, Ôn Bình công nhận hai ngàn viên bạch tinh là một khoản tiền lớn.

Thế nhưng, hệ thống lại có hạn chế nha.

Nhị tinh Tuyền Qua Đồ, một tháng chỉ có thể bán một tấm.

Hiện tại trên người hắn chỉ có chín trăm viên bạch tinh, định dùng để nhét vào Bạo Viêm Truy Tinh Pháo, đề phòng trong lúc thăng cấp Ác Linh kỵ sĩ xảy ra chuyện gì. Dù sao Lạc Hà kia vừa mới bị mình giết.

Cho nên kiếm thêm hai ngàn viên bạch tinh, mặc kệ là sử dụng để phòng thân hay là dùng để thăng cấp Thính Vũ các, đây là chuyện hắn nằm mộng cũng muốn.

Vẫn là câu nói kia, đáng tiếc, hệ thống không cho cơ hội.

Đứng trước lý niệm của hệ thống khi kiến tạo tông môn, Kí chủ như hắn cũng phải sụp đổ.

- Chưa đến thời hạn một tháng. Mặc kệ là hai ngàn, hay là ba ngàn, ta cũng sẽ không bán. Đây là nguyên tắc của ta!

Ôn Bình điều chỉnh cảm xúc, từ trên ghế đứng dậy, chắp tay sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đương nhiên, hắn không thấy gì cả.

Chỉ là lúc này nếu như nhìn ngoài cửa sổ sẽ tương đối có phong cách.

Nghe được câu trả lời này, Cơ Lương Bình tỏ vẻ rất uể oải, hắn sớm nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy. Nếu như Ôn Bình

muốn bán, lúc trước ở Vân Hải chi đô sớm lấy ra bán, sao phải đưa ra thời hạn một tháng.

Thế nhưng, hôm nay hắn nhất định nghĩ biện pháp thuyết phục một chút.

- Ôn tông chủ, thời hạn một tháng này của ngài…

Ôn Bình trực tiếp cắt ngang Cơ Lương Bình:

- Thời hạn một tháng còn chưa tới!

Bị ngắt lời, Cơ Lương Bình rất bất đắc dĩ.

Ôn Bình tuyệt đối là Tuyền Qua thần tượng quái dị nhất hắn từng gặp. Tuyền Qua thần tượng khác, ngươi không cung kính với hắn, hắn không làm giúp ngươi, đã coi như quái gở. Nhưng Ôn Bình không giống, ngươi thái độ không tốt, trực tiếp vĩnh viễn không bán cho ngươi; mà ngươi thái độ tốt, cho nhiều tiền hơn nữa vẫn là không chế giúp ngươi.

- Ôn tông chủ, tháng sau cùng hiện tại, có thể khác nhau bao nhiêu? Là do quá trình chế tạo rất phiền phức sao?

Ôn Bình mở miệng nói:

- Chế tác, coi như không có gì đáng nói. Vấn đề của ta là thời gian, hiểu rõ một chút, khoảng cách thời hạn một tháng còn khoảng nửa tháng!

- Vẫn là thời hạn một tháng… Ôn tông chủ, nói thật với ngài vậy. Thật ra, Tuyền Qua Đồ này không phải người của Vân Hải chi đô muốn. Người của Vân Hải chi đô cũng chỉ là người trung gian, bọn họ không tìm được ngài, đành phải nhờ ta nhắn cho ngài. Nếu như ngài đáp ứng, đây chính là cơ hội tốt kết giao cùng tứ tinh tông môn!

Không có cách, Ôn Bình cứ dùng thời hạn một tháng để nói, hắn chỉ có thể nói ra thân phận của người mua.

Nếu không hắn kẹp ở giữa, sẽ rất khó xử.

Dù sao người muốn mua Tuyền Qua Đồ thế nhưng là tứ tinh thế lực Long Thần môn.

Long Thần môn thế nhưng là một phương cường hào ở Huyền Sắc hồ, người của Long Thần môn ở Minh Kính hồ này có được quyền lên tiếng tuyệt đối. Cho dù là đại chủ sự Lạc Hà của Bách Tông Liên Minh ở Minh Kính hồ, chúa tể giả ở bên ngoài, thế nhưng là gặp người của Long Thần môn vẫn phải khách khí.

- Giao hảo? Không hứng thú!

Ôn Bình đoán được sẽ là dạng này, năng lực nghe ngóng tin tức của tứ tinh tông môn rất mạnh, dù sao tin tức cũng giống như gió, lúc nào cũng có thể bay tới địa phương không biết tên, lọt vào trong tai một ai đó.

- Căn cứ những gì mà phó thành chủ Lộ Hợi nói, bọn họ là người của Long Thần môn ở Huyền Sắc hồ, một khi ta cự tuyệt, vạn nhất… Được rồi, không đề cập đến cũng được. Ôn tông chủ, bọn họ thành tâm muốn, ngài cần gì phải vì quy củ này uổng phí một cơ hội kiếm tiền?

- Thời hạn một tháng sắp đến, ngươi có thể đi nói cho bọn họ, nếu muốn thì chờ ở phòng đấu giá!

Đã muốn mua như, vậy thì chờ.

- Ôn tông chủ, nhưng bọn họ muốn bây giờ!

Nếu như bọn họ nguyện ý chờ thì bản thân cũng không cần nhức đầu như vậy.

- Bây giờ? Không có!

Ôn Bình nhàn nhạt lên tiếng, sau đó bổ sung một câu:

- Cơ viện trưởng, còn có chuyện gì khác không?

- Không có…!

Lại có thể nói gì?

Đã nói đến rõ ràng như thế.

Hắn biết bản thân căn bản không thay đổi được cái gì.

- Hai ngàn bạch tinh nha!

Số tiền kia vô luận cho Tuyền Qua thần tượng nào, đối phương nhất định cũng rất tình nguyện xông pha khói lửa,

đúng không?

Cơ Lương Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, trong đầu bắt đầu suy tính làm sao bàn giao lại cho Lộ Hợi.

- Ôn tông chủ, nếu không ngài suy nghĩ thêm một chút… Ngài vừa diệt Di Thiên tông, người của Bách Tông Liên Minh khẳng định sẽ tìm ngài phiền phức… Lúc này ngài nếu như giao hảo cùng Long Thần môn, bọn họ chắc chắn sẽ không vì chuyện của Di Thiên tông mà gây loạn!

Cơ Lương Bình nói ra một câu, níu kéo lấy một tia hi vọng cuối cùng.

Bởi vì thực sự không dễ bàn giao lại cho Lộ Hợi.

- Ha ha!

Ôn Bình dùng nụ cười nhàn nhạt để đáp lại.

Không có giải thích.

Cũng không nói chuyện Lạc Hà đã chết.

Cơ Lương Bình vừa đi, Ôn Bình nán lại trong chủ điện một hồi rồi quay vào Phong chi cốc.

Lúc đi đến sườn núi, ba động trong rừng ở phía trước hấp dẫn sự chú ý của Ôn Bình.

- Ai đột phá Thông Huyền rồi?

Hắn cất bước đi tới trước.

Dương Nhạc Nhạc vừa nhìn thấy Ôn Bình đến, lập tức mở miệng nói ra:

- Tông chủ, Lâm đệ đang đột phá Thông Huyền cảnh!

Ôn Bình nói:

- Rất nhanh, các ngươi nếu như ai có rảnh liền đi hộ pháp giúp hắn!

Lâm Khả Vô lúc gia nhập Bất Hủ tông là luyện thể thập nhị trọng, khoảng cách hiện tại cũng được gần hai tháng.

Dương Nhạc Nhạc khẽ gật đầu, lên tiếng trả lời:

- Hiện tại Bích Nguyệt Di tiểu sư đệ đang hộ pháp ở đó… Tông chủ, đây là của ta!

Dương Nhạc Nhạc đưa một viên bạch tinh cho Ôn Bình, cất bước đi vào trong Phong chi cốc.

- Bích Nguyệt Di đang hộ pháp?

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, cảnh giới của Bích Nguyệt Di mới luyện thể lục trọng mà thôi.

Than khẽ một tiếng, sau đó Ôn Bình đi đến phía đó.

Trong rừng, Lâm Khả Vô ngồi xếp bằng trên một mảnh lá khô, đã bắt đầu mở ra mạch môn. Vầng sáng lam sắc tản ra, Ôn Bình trực tiếp phất tay ra hiệu để Bích Nguyệt Di rời đi, hắn tự mình hộ pháp ở đây.

Cứ như thế, thời gian thoáng cái trôi qua một ngày.

Lâm Khả Vô đã bắt đầu tẩy tinh phạt tủy, Ôn Bình ngẫu nhiên trở về nhìn hắn một lần, thời gian khác Ôn Bình đều để Diệp Phi trông coi. Việc tưới nước, một mình Triệu Doanh có thể làm được, cũng không phải công việc khổ cực gì.

Cùng lúc này, ở bên ngoài Hắc Nham thành, một nam nhân áo đen, râu ria phủ lên cả khuôn mặt đang nở nụ cười âm lãnh. Nụ cười kia, giống như chỉ xuất hiện khi đồ tể đang trả thù cừu nhân, chỉ riêng lãnh ý đủ để người không rét mà run.

- Còn lượn quanh Tử Mạch hồ một vòng, thế nhưng là để làm gì? Ngươi một cái Thần Huyền thượng cảnh, lão tử đi theo phía sau ngươi, ngươi mãi mãi cũng không phát hiện được!

Nam nhân áo đen lại nhếch miệng cười lạnh một tiếng, chợt vỗ lưng ngựa, đi hướng Thương Ngô thành.

Người này chính là người của Long Thần môn.

Cái gì mua Tuyền Qua Đồ, thật ra cũng chỉ là một cái nguỵ trang.

Thăm dò rõ ràng người bán Tuyền Qua Đồ ở đâu, mới là mục đích của Long Thần môn bọn họ. Bởi vì thủ hạ của Nộ

Kiếm Thần sống sót ở Vân Hải chi đô nói cho bọn họ, người bán Tuyền Qua Đồ kiểu mới kia hại chết Nộ Kiếm Thần.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Tuyền Qua Đồ kiểu mới.

Trả thù giúp Nộ Kiếm Thần chỉ là tiện thể.

Loại Tuyền Qua Đồ này, làm sao có thể để nó trở thành vật lưu truyền trong phòng đấu giá?

Tuyền Qua Đồ kiểu mới nên nắm giữ trong tay Long Thần môn, bởi vì hiện tại chỉ có Long Thần môn bọn họ biết chuyện này, đây chính là thượng thiên ban ân cho bọn họ một cơ hội.

Một khi có Tuyền Qua Đồ kiểu mới, đặc biệt là phụ khí Tuyền Qua Đồ, Long Thần môn lo gì không thành thế lực cự đầu?

Đến lúc đó, Long Thần môn lại lắng đọng thêm trăm năm, lo gì không thành thế lực đứng đầu ở Thiên Địa hồ?

【VIP】 Trấn Nhạc Tới Cửa

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bởi vì thời gian trăm năm đủ để tạo ra một tiểu đội Diệt Yêu Nỗ. Đỉnh cấp Diệt Yêu Nỗ có được uy lực có thể thương tổn bán bộ Trấn Nhạc cảnh, nếu như lại sử dụng phụ khí Tuyền Qua Đồ thì sẽ có năng lực tổn thương Trấn Nhạc cảnh.

Điểm này, khi hắn biết Trấn Nhạc hộ giáp của Lô Hợi bị bắn phá đã tính toán sẵn.

Số lượng Diệt Yêu Nỗ có thể thương tổn Trấn Nhạc cảnh càng nhiều, vậy liền sẽ trở thành có thể giết Trấn Nhạc cảnh, đến lúc đó, tiểu đội Diệt Yêu Nỗ tuyệt đối là một chi không gì không phá, thế như chẻ tre, có thể giúp đỡ Long Thần môn nhất cử dương danh.

- Một thời đại mới muốn mở ra!

Nam nhân râu quai nón lộ ra nụ cười hưng phấn.

…

Dưới bóng râm bên ngoài rừng rậm Phong chi cốc, Lâm Khả Vô ngồi xếp bằng trên đống lá khô, bỗng nhiên mở mắt ra.

Ầm!

Lam sắc mạch môn ứng tiếng mà ra.

- Chúc mừng Lâm sư đệ!

Xa xa người nghe được thanh âm này lập tức ùa lại, nhao nhao chúc mừng.

Đương nhiên trong lòng ít nhiều cũng có chút ghen tị.

Dù sao Thông Huyền và Luyện Thể là hai thế giới không giống nhau.

- Cảm ơn!

Lâm Khả Vô cười càng tươi, ngay cả dơ bẩn trên mặt cũng không lấn át được nét rạng rỡ.

- Diệp Phi, cám ơn!

Lâm Khả Vô đứng lên, người cảm tạ đầu tiên tự nhiên là Diệp Phi.

Bởi vì Diệp Phi ở đây trông hắn hai ngày.

Nhưng người hắn biết ơn sâu sắc nhất là tông chủ, bởi tất cả mọi thứ đều là tông chủ ban cho.

Dù nói như thế có hơi quá, nhiều hoặc ít vẫn là có sự cố gắng của bản thân ở trong đó. Tuy nhiên cơ hội là tông chủ ban cho. Hắn lúc trước chỉ là vô tình đi ngang qua Bất Hủ tông mà thôi.

Diệp Phi vò đầu cười một tiếng:

- Khách khí… Vậy không có chuyện gì ta liền đi trước!

Có thể thấy được Thông Huyền cảnh trẻ tuổi như thế sinh ra, liền là chuyện tam sinh hữu hạnh. Nếu như là ngày thường, hắn là phải ngồi xuống hảo hảo bắt chuyện với Lâm Khả Vô, nhưng mấy ngày nay để một mình Triệu Doanh bận rộn, hắn lúc này phải trở về hỗ trợ.

- Hôm nào lại mời ngươi uống rượu!

- Được!

Diệp Phi gật đầu cười một tiếng.

Khi Diệp Phi vừa đi, Lâm Khả Vô liền thu hồi mạch môn, ngắm nhìn bốn phía vài lần.

- Vân trưởng lão, tông chủ đâu?

- Tông chủ tu luyện trong Chiến cảnh!

Vân Liêu biết Lâm Khả Vô hiện tại muốn làm gì,

- Được rồi, lời cảm kích tùy thời có thể nói. Hiện tại tranh thủ thời gian về Khu ký túc xá tắm rửa một chút đi, không có phát hiện bản thân dơ bẩn lắm sao?

Lâm Khả Vô giơ một tay lên, gảy lớp dơ bẩn sền sệt trên cánh tay, lập tức gật đầu:

- Quả thật có chút buồn nôn… Vậy các vị, đợi chút nữa gặp, ta đi tắm trước… À phải, đêm nay ta mời!

Nói xong, Lâm Khả Vô liền chạy đi.

Không, chuẩn xác mà nói là nhảy đi.

Vui vẻ giống như một đứa bé.

Bởi vì Uyển Ngôn ra điều kiện cho hắn là hai mươi lăm tuổi trở thành Thông Huyền cảnh, nhưng hắn hiện tại chưa đến hai mươi tư tuổi cũng đã là Thông Huyền cảnh, vượt xa kỳ hạn lúc trước Uyển Ngôn đề ra. Hiện tại Uyển Ngôn không có lý do lại cự tuyệt hắn.

- Tần trưởng lão bọn họ đi ra kìa!!

Lúc này Triệu Tình bỗng nhiên hô một tiếng. Bên ngoài Phong chi cốc, Vân Liêu cùng Tần Mịch đứng trước nhất trong đội ngũ lập tức đi vào trong Phong chi cốc. Những người khác thì tiếp tục xếp hàng.

- Tần trưởng lão, tiến triển như thế nào?

Dương Nhạc Nhạc thuộc về loại người làm gì cũng tích cực kia, rất chi là tò mò.

Tần Sơn trả lời:

- Bình thường!

Nói xong hai chữ này, lập tức chuẩn bị rời đi.

Dương Nhạc Nhạc có chút thất vọng lắc đầu:

- Làm sao các trưởng lão đều là dạng này, thích dấu giếm!

Đây là một trận đấu, làm sao nguyên một đám làm trưởng lão cũng đều không nguyện ý nói tiến triển của bản thân cho đệ tử biết vậy?

- Ta thấy phần thắng lớn nhất hẳn thuộc về Thanh Huyền trưởng lão!

Dương Hề ở bên cạnh nói một câu, đương nhiên, câu nói này không phải không có căn cứ. Hiện tại thì Chiêm Đài Thanh Huyền thu mua hồng thạch nhiều nhất, có hồng thạch trợ giúp, mặc kệ thí luyện gì cũng có thể dễ dàng vượt qua.

- Khó nói lắm, Bích Nguyệt Di sư đệ cũng rất tích cực thu mua hồng thạch!

Lần này là La Mịch lên tiếng.

Đúng lúc này, Chiêm Đài Diệp vội vàng chạy tới.

- Dương sư huynh, tông chủ nói nếu như các ngươi muốn chờ có thể đi Quan ảnh thất chờ!

- Sao lại chờ ở kia?

Thật vất vả xếp hàng ở đằng trước, nếu như bây giờ đi Quan ảnh thất xem Tru Tiên, chẳng phải sẽ bị người khác bỏ lại đằng sau sao. Dương Nhạc Nhạc lắc đầu:

- Không đi, muốn đi ngươi dẫn theo Triệu Tinh các nàng đi đi!

- Quan ảnh thất có thể xem cảnh tượng trong Phong chi cốc, ta vừa mới nhìn thấy Tần Sơn trưởng lão xông qua đạo cửa đá thứ hai!

Câu nói này của Chiêm Đài Diệp lập tức khiến cho vẻ mặt đám người Dương Nhạc Nhạc biến đổi hẳn.

Vốn là nói không đi, lập tức xoay người rời đi.

Tần Sơn nguyên bản đi ra ngoài hơn hai mươi mét sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, có một cỗ xung động muốn khóc:

- Ta còn muốn để cho tất cả mọi người giật nảy cả mình đây…!

Kế hoạch ngâm nước nóng, xem ra hắn cũng chỉ có thể đi Quan ảnh thất một phen.

Bản thân đột phá cửa đá thứ mấy bị người khác biết, hắn cũng không thể không đi tìm hiểu tình huống hiện tại của "đối

thủ” nha.

Chợt, một đoàn người không hẹn mà cùng chạy đến bên ngoài Khu ký túc xá.

Đẩy cửa.

Quả nhiên, trong màn ảnh là cảnh tượng của Phong chi cốc.

- Quào, Vân Liêu trưởng lão đã tiêu diệt sáu đạo vòi rồng!

Dương Nhạc Nhạc vừa sợ hãi thán phục, vừa đi đến ghế ngồi:

- Vân trưởng lão mới vừa rồi nói với chúng ta chỉ mới phá được bốn đạo vòi rồng… Thật gian mà. Cố ý nói ít một chút, để mọi người xem thường hắn, sau đó hắn thừa cơ đoạt Thiêu Hỏa Côn.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Đám người lập tức hành lễ.

Ôn Bình khẽ gật đầu, chợt đứng lên:

- Các ngươi ở đây xem tiếp đi, thêm chút động lực cho bản thân!

Bất kể có phải vì kích thích tiêu phí, từ đó trợ giúp bản thân hoàn thành nhiệm vụ nhánh hay không.

Phong Chi Cấm Cố, Cụ Phong Thuật đều giúp cho thực lực hiện tại của bọn lăng lên rất rõ rệt. Hắn tự nhiên là hi vọng đệ tử tông môn của mình càng ngày càng mạnh, tốt nhất là có thể đến mức Luyện Thể cảnh có thể sánh ngang Thông Huyền.

Nếu không làm sao xứng là môn đồ của siêu cấp tông môn?

- Được!

Đám người gật đầu, sau đó vội vàng ngồi xuống.

Hiểu rõ “đối thủ” của bản thân, bọn họ hiện tại đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Đi ra Quan ảnh thất, Ôn Bình vốn muốn đi Dược sơn một chuyến, thế nhưng bỗng nhiên nghĩ đến một việc.

Bất Hủ Thanh Phong Bào đến bây giờ còn chưa có đưa lên Bất Hủ tông.

Khoảng thời gian này một mực bận rộn, cũng chỉ có lúc giết Lạc Hà mới xuống núi một chuyến, bởi vì nguyên nhân có mê trận, trừ những người có trong danh sách trắng không lên được Bất Hủ tông, mấy cái Bất Hủ Thanh Phong Bào để Dương Tông Hiền làm hẳn còn đang đặt ở trong Dương phủ.

Đang lúc Ôn Bình đi xuống dưới núi, thanh âm của hệ thống bỗng nhiên vang lên.

Lần này, vậy mà là trực tiếp cảnh cáo.

- Phát hiện một cường giả Trấn Nhạc cảnh đang từ chỗ rừng sâu đi đến Bất Hủ tông, kẻ đến không thiện!!

- Kẻ đến không thiện?

Mặc dù Ôn Bình đã quen với chuyện địch nhân đến cửa gây sự, thế nhưng bỗng nhiên đến một Trấn Nhạc cảnh, Ôn Bình vẫn là rất ngạc nhiên:

- Hệ thống, Trấn Nhạc cảnh kia ở đâu?

Đứng trên ngàn bậc thềm, Ôn Bình quan sát Thương Ngô thành.

Hệ thống lập tức trả lời;

- Đang đến gần mặt sườn Vân Lam sơn!

Ôn Bình lập tức nhìn sang phía tường thành dựa sát Vân Lam sơn, người cũng theo đó đi đến sát mép mê trận. Quả nhiên, lúc này đang có một người ở trong rừng đi đến phía này, tiếng bước chân rất nhỏ.

Khi nam nhân trung niên có râu ở cằm trông thấy Ôn Bình, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh:

- Phái một đứa bé thủ sơn, thú vị… Xem ra Tuyền Qua thần tượng này là giang hai tay chờ ta đi bắt!

【VIP】 Mụ Điên

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Thật đúng là hoang vu!

Nói lời này là một nữ tử trẻ tuổi nói, chí ít nhìn bộ dáng bên ngoài của nàng chỉ chừng hai mươi. Mắt hạnh mày ngài, môi hồng răng trắng, không nói đẹp như tiên nữ nhưng nàng cũng có mị lực riêng biệt.

Nàng đứng trên cái cổ trắng muốt, thuôn dài của Đại yêu dực tộc, dừng ở trên không Thương Ngô thành, xuyên thấu qua sương mù nhìn xuống phía dưới:

- Thật không biết tỷ tỷ vì sao lại muốn gả cho loại người ở địa phương này, bản thân gây họa còn để cho ta đến gánh hậu quả, quả thật chưa thấy qua tỷ tỷ nào như thế. Tỷ tỷ của những người khác thì đều để muội muội hưởng phúc, nàng ngược lại tốt, để muội muội đi hốt đống lộn xộn này!

- Haiza! thật không biết nên làm gì, phải ở lại đây một năm!

Càng nhìn Thương Ngô thành, nàng càng cảm thấy khó chịu.

Bảo nàng ở lại đây, giống như chim muốn bay bỗng nhiên bị bẻ gãy cánh vậy. Bên ngoài khôn cùng thiên địa đang đợi nàng xông pha… Nhưng bây giờ, lại phải chùi mông cho tỷ tỷ, ở lại đây một năm!

Lại ngưng mắt nhìn xuống, một cái khí tức không kém lập tức bị nàng bắt được.

Một tu sĩ Trấn Nhạc hạ cảnh.

- Hửm?

Một tòa thành nho nhỏ như thế, vậy mà tồn tại Trấn Nhạc cảnh, kể cũng có chút khó tin đi.

Trấn Nhạc cảnh, ở Thiên Địa hồ cũng không có nhiều.

Hơn nữa từng người cũng là cường hào một phương, chỉ riêng danh hiệu đã có thể trấn áp một phương thiên địa. Nàng mặc dù không biết Thiên Địa hồ rốt cục có bao nhiêu Trấn Nhạc cảnh, thế nhưng nàng hiểu rõ Trấn Nhạc cảnh ở Thiên Địa hồ thưa thớt như thế nào.

Hiện tại, vậy mà có Trấn Nhạc cảnh đang đến gần Bất Hủ tông, thật đúng là có gì đó quái lạ.

Hẳn là tỷ tỷ lưu lại bảo bối gì cho hài tử của mình, bây giờ bị phát hiện rồi?

Căn cứ miêu tả đơn giản nghe được từ lão tỷ, nàng hạ ngay xuống dưới Vân Lam sơn, sau đó trông thấy Ôn Bình đứng ở dưới chân núi.

- Thiếu niên hộ tông này quả thật ngốc hết chỗ chê, Trấn Nhạc cảnh đến, hắn còn đứng ở đó, cái gì cũng không biết!

- Được rồi, đã đáp ứng tỷ tỷ ở lại đây một năm, vậy tiện tay cứu tiểu tử này đi, xem như nhập đội!

Thuận tay giết một Trấn Nhạc cảnh, Bất Hủ tông kia khẳng định cúng bái coi nàng như tổ tiên.

Ở lại một năm, nàng chỉ hi vọng một năm này an nhàn dễ chịu một chút, tốt nhất cái gì cũng không cần làm, chỉ dùng cảnh giới liền có thể che chở được nhi tử đáng thương mà tỷ tỷ để lại ở Bất Hủ tông kia.

…

Nhìn xem cường giả Trấn Nhạc cảnh càng ngày càng gần, Ôn Bình không nói hai lời trực tiếp để hệ thống đưa ra tư liệu giản lược của đối phương.

- Dương Tất, Trấn Nhạc hạ cảnh, người của Long Thần môn…!

Thì thầm trong lòng, trên mặt Ôn Bình lộ ra một phần khó chịu. Quả nhiên, giống như hắn suy đoán, Long Thần môn kia

không phải dạng vừa.

Khai ra giá cao hai ngàn viên bạch tinh mua một cái nhị tinh Tuyền Qua Đồ, hơn nữa không phải là tấm Tuyền Qua Đồ đầu tiên mang ý nghĩa lịch sử kia. Loại đồ đần này thật không phải nhiều, người càng mạnh càng không thể nào là loại đồ đần này.

Tứ tinh tông môn, tầng lớp cao tầng ai không phải sống một hai trăm năm, làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế, muốn lập tức có ngay Tuyền Qua Đồ. Mua trên đấu giá hội, trễ hơn mười ngày như thế, lại có thể tiện nghi mấy trăm bạch tinh, loại chuyện tốt này bọn họ chẳng lẽ không cân nhắc.

Bạch tinh nhiều phỏng tay?

Không, là có mục đích khác.

- May mắn vừa mới cướp được chín trăm viên bạch tinh, tăng thêm thu nhập mấy hôm nay, tổng cộng là một ngàn hai trăm viên bạch tinh. Tặng ngươi ba pháo cũng không mất mát quá lớn… Ngươi nếu có thể bất tử, ta tuyệt đối không gọi giao long ra!

Ôn Bình đã ở trong lòng lặng yên hô hệ thống.

Bên trên Nhiễu sơn, phi chu chậm rãi từ trong lòng đất từ từ bay lên.

Nếu như không phải một lần chỉ có thể mở ba pháo, hắn dự định tặng sáu pháo cho tiểu tặc Trấn Nhạc cảnh này.

Đúng lúc này, một đạo bạch mang bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, thanh thế to lớn trực tiếp ập xuống trong rừng rậm ngoài Vân Lam sơn. Trung tâm mà đạo bạch mang kia hạ xuống, dĩ nhiên là Dương Tất lén lút đến kia.

Ầm!

Kèm theo là một tiếng nổ lớn, Ôn Bình ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì xảy ra?

Ôn Bình căn bản không có kịp phản ứng chuyện gì phát sinh, lập tức ngừng phi chu lại, nhưng Bạo Viêm Truy Tinh

Pháo xuất hiện trên boong tàu vẫn tùy thời chờ lệnh, chuẩn bị bảo hộ hắn.

Khi khí lãng biến mất, cảnh tượng trong rừng rốt cục cũng rõ ràng.

Vậy mà là một nữ tử đứng ở đó, bên cạnh là một con bạch sắc quái điểu cổ dài, mà ở dưới chân nàng lại chính là tên Trấn Nhạc cảnh Dương Tất kia. Dưới ánh mặt trời, nàng giống như là một nữ thần mặt trời, khí khái anh hùng bức người.

- Ai!

Dương Tất lập tức giận dữ, một tay trực tiếp chụp lên cái chân nữ tử giẫm lên hắn.

- Còn muốn phản kháng?

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ba tiếng mạch môn theo đó vang lên, hồng sắc mạch môn kia trong khoảnh khắc liền biến cây cối chung quanh trở nên ỉu xìu. Nữ tử cười lạnh một tiếng:

- Lén lút làm chuyện xấu, còn dám động?

Trấn Nhạc hạ cảnh mà thôi, nàng căn bản xem thường.

Nương theo mạch môn vừa mở, Dương Tất sắc mặt lập tức biến đổi, tay im bặt mà dừng:

-Tiền bối, không biết ta đắc tội ngài chỗ nào?

Dương Tất căn bản không dám mở mạch môn, bởi vì mặc kệ có mở ra hay không thì kết quả cũng như nhau. Thực lực của hai người chênh lệch quá lớn, trên chiến trường thực lực hai bên cách quá xa chẳng khác gì đơn phương ngược sát, hắn không dám làm gì cả.

- Ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết tiếp theo ngươi sẽ chết là được rồi!

Chỉ một thoáng, nữ tử trực tiếp phất tay, phóng ra mười mấy cây châm dài màu hồng không biết tên, lít nha lít nhít

toàn bộ phóng đến phía Dương Tất.

- Không!

Dương Tất gấp gáp muốn mở ra mạch môn, phóng thích hộ giáp Trấn Nhạc, nhưng mà giờ khắc này đã muộn.

Hồng châm chui vào thân thể của hắn, nháy mắt khiến hắn căn bản là không thể hít thở, một khắc đồng hồ liền để cả người chỉ có thở ra chứ không có hít vào. Một đời Trấn Nhạc cường hào, bây giờ đã hết cách xoay chuyển,

Đến chết, Dương Tất cũng không nghĩ đến bản thân sẽ chết đi như thế.

Mạch môn còn chưa kịp mở ra.

Mạch thuật cũng không có phóng thích.

- Thật sự yếu ớt!

Nữ tử lvươn tay, từ trong thân thể của nàng chui ra một mảnh hồng mang, hóa thành châm nhỏ bị thu vào. Chợt liếc mắt nhìn Ôn Bình, nói:

- Tiểu tử, mạng của ngươi, giữ được!

Chợt, nàng lại cười ra tiếng.

- Lại bị sợ cho choáng váng… Xem ra hắn căn bản chưa bao giờ trông thấy qua ba cái mạch môn!

Tiểu hài đáng thương, một mực ở lại Thương Ngô thành này làm một con ếch ngồi đáy giếng, không biết thế giới bên ngoài rộng lớn đến bao nhiêu.

- Tiểu tử, nói cho tông chủ của các ngươi… Người này là cường giả Trấn Nhạc cảnh, cũng chính là trên Thông Huyền cảnh, cảnh giới còn phải ở trên nữa.

Sợ thiếu niên ở trước mắt không hiểu, nữ tử lại giải thích lần nữa.

- Tông chủ các ngươi đâu?

- Để hắn ra đón tiếp ta… Ta thật chỉ muốn kiếm một chỗ tu hành, Bất Hủ tông các ngươi cũng không tệ, cho nên ta dự định gia nhập tông môn của các ngươi. Nói cho ngươi biết, ta

gia nhập tông môn các ngươi, về sau ai cũng không khi dễ các ngươi được. Toàn bộ Đông hồ này… Các ngươi lớn nhất!

Nàng cảm thấy vẫn là không nên nói to chuyện ra.

Nói to chuyện ra, tiểu tử này nghe cũng không hiểu.

- Cảnh giới của ta không cao, cũng là Trấn Nhạc cảnh!

- Tiểu tử, sao còn đứng chưng hửng ở đó?

Nhìn xem nữ nhân trước mắt này, Ôn Bình trong lòng im lặng một trận, chợt để hệ thống thu lại phi chu.

- Từ đâu xuất hiện một con mụ điên như vậy?

Ôn Bình trong lòng âm thầm nói nhỏ một câu, trực tiếp đổi phương hướng, đi đến phía Bất Hủ tông.

Đáng tiếc.

Người tuy xinh đẹp, nhưng lại điên rồi.

Bằng không lại có thể gả cho một gia đình khá giả.

Nữ tử chau mày, quát Ôn Bình một tiếng:

- Tiểu tử, ta cứu mạng của ngươi, ngươi không cảm ơn thì thôi, bảo ngươi đi gọi tông chủ các ngươi, để hắn nghênh ta nhập tông, ngươi đi đâu?

【VIP】 Long Kha Nhập Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình không quan tâm, trực tiếp xuống núi, chuẩn bị từ một cửa thành khác đi về phía Dương gia.

Ngươi không đề cập đến chuyện nhập tông, Ôn Bình thật đúng là dự định nói chuyện một phen.

Nàng mong muốn nhập tông như thế, một chút hứng thú của Ôn Bình cũng bị mất.

Sự tình khác thường tất có có ý đồ.

- Ta chính là tông chủ Bất Hủ tông, hiện tại Bất Hủ tông không thiếu người!

Vì phòng ngừa con mụ điên này xông vào Vân Lam sơn, trước khi đi, Ôn Bình cố ý lộ ra thân phận của mình:

- Ngươi đi địa phương khác xem một chút đi!

- Ngươi là tông chủ?

Nữ tử ngây ra một lúc.

Ngắm nhìn Ôn Bình, trong đầu lập tức hiện ra hình tượng tỷ tỷ miêu tả về hắn trước khi đi. Thiếu niên trước mắt này trừ thần thái không giống, khí chất không giống, xét diện mạo thật đúng là giống như tỷ tỷ miêu tả.

- Ngươi tên gì?

Nàng vội vàng bước nhanh theo mấy bước.

- Ôn Bình!

Ôn Bình cũng không có giấu diếm, tên của hắn tùy tiện tìm một chỗ nghe ngóng cũng có thể biết.

- Ôn Bình!

Nữ tử vui mừng, tươi cười thoáng qua trên môi. Kẻ trước mắt này vậy mà là chất tử nhà mình, nhưng là vì sao không giống như những gì tỷ tỷ đã nói, nhu nhược, nhát gan, cùng hiền lành.

Ngược lại, kẻ trước mắt này vô cùng ngạo mạn, lạnh lùng.

Nhưng nàng cũng không quản được nhiều như thế.

Người đã tìm được, tiếp theo là nhập tông, nghĩ cách sống qua một năm này.

- Ta tên là Long… Triệu Kha!

Nàng ý thức được cái gì, lập tức đổi tên của mình thành Triệu Kha. Cái tên Long Kha này, nếu để cho Ôn Bình biết khẳng định sẽ liên tưởng đến chuyện khác. Dù sao nàng cùng tỷ tỷ đều họ Long.

Tỷ tỷ du lịch Thiên Địa hồ không phải cũng thích dùng tên giả sao?

Nàng vừa vặn cũng kiếm cho bản thân một cái tên giả.

- Ngươi gọi Triệu Kha tiền bối là được rồi!

Long Kha cười hì hì một tiếng, chợt cùng Ôn Bình sóng vai đi vào thành:

- Tiểu tử, biết cái gì là Trấn Nhạc cảnh sao?

Ôn Bình liếc mắt nhìn Long Kha, lộ ra một tia phiền chán.

Long Kha lại giống như không thấy, tiếp tục nói:

- Nói cho ngươi biết, Trấn Nhạc cảnh… Liền lấy thành chủ Thương Ngô thành các ngươi đến nói… Thông Huyền hạ cảnh. Hắn tu luyện cả đời cũng không đến được cảnh giới này, một ngón tay của ta cũng có thể đâm chết hắn!

Hình tượng này hình dung đã đủ sinh động chưa?

- Đâm thử cho ta xem một chút?

Ôn Bình nhàn nhạt lên tiếng.

- Hả…?

Long Kha có chút bó tay rồi:

- Trọng điểm câu nói của ta là ta rất mạnh. Nếu như ta không phải cần tìm một chỗ an tĩnh tu luyện, ngươi ở đây cầu ta thì ta cũng không ở lại. Để ta gia nhập tông môn của ngươi, ngày sau bất kể là ai tới gây sự với ngươi, ta cũng có thể giúp ngươi giải quyết hắn, thậm chí giết hắn. Nhị tinh tông môn, tam tinh tông môn, tứ tinh tông môn, bảo đảm giải quyết được hết!

- Bất Hủ tông chúng ta không cần vệ sĩ!

Ôn Bình thật sự hết cách với nữ hài tử dây dưa bên người này.

- Ta nói như thế chỉ để chứng tỏ giá trị của ta khi nhập tông!

- Thế nhưng nhập Bất Hủ tông chúng ta phải nộp phí!

- Nộp phí?

- Ừm, cần nộp rất nhiều!

Ôn Bình âm thầm hỏi hệ thống, nhận được đáp án, sau đó mở miệng:

- Ba trăm viên bạch tinh, một viên cũng không thể thiếu. Thiếu một viên, Bất Hủ tông ta cũng sẽ không thu!

- Cái… Cái tên nhà ngươi!

Ba trăm viên bạch tinh, sao không đi cướp đi cho khỏe?

Biết ba trăm viên bạch tinh là khái niệm gì sao?

Tiểu tử này, vậy mà học được cách ăn cướp trắng trợn, thật muốn thay tỷ tỷ giáo huấn ngươi một trận.

Ôn Bình không biết hiện tại Long Kha đang suy nghĩ gì, bất tri bất giác đã đến cửa Dương gia. Dương Tông Hiền lập tức ra nghênh tiếp, thế nhưng Ôn Bình không có đi vào Dương gia, mà dự định lấy đồ xong rồi rời đi.

- Mau đi lấy đồ cho Ôn tông chủ!

Dương Tông Hiền lập tức gọi hạ nhân mang đồ ra.

Chỉ chốc lát, hai cái rương lớn được hạ nhân khiêng ra.

Ôn Bình thu nó lại, đưa tấm kim phiếu vạn kim qua:

- Phần kim tệ còn thừa cứ tiếp tục chế tạo Bất Hủ Thanh Phong Bào!

- Được!

Dương Tông Hiền trả lời.

- Vậy thì Dương tộc trưởng, hôm khác gặp lại!

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp rời đi.

Bịch!

Một bước chân nhẹ nhàng bỗng nhiên bước đến bên cạnh.

- Có thể thương lượng chút chuyện sao? Không cần thu ba trăm viên bạch tinh này, sau khi ta nhập tông sẽ đảm nhiệm khách khanh, cung cấp một chỗ ở là được!

Ba trăm viên bạch tinh, nàng thực sự không bỏ ra nổi

Ôn Bình nhìn chăm chú "con mụ điên" xinh đẹp này một hồi.

Nhìn ngươi xinh đẹp.

Ta nhịn ngươi một lần.

- Khách khanh tại tông môn không có quyền lợi, chỉ bao một ngày ba bữa, xảy ra chuyện còn phải lập tức hỗ trợ, y phục cũng phải tự mình đi giặt!

Ôn Bình há miệng nói ra một đống chuyện tai hại, nhưng mà "Triệu Kha" vẫn như cũ không hề bị lay động.

- Không sao cả!

Triệu Kha vậy mà gật đầu.

- Đây là Trấn Nhạc cảnh sao?

Ôn Bình chỉ cảm thấy gia hỏa này muốn trêu mình, từ chối nhã nhặn đến rõ ràng như thế rồi còn nhìn không ra, thậm chí còn đáp ứng. Chợt, Ôn Bình lập tức để hệ thống đưa ra tin tức đơn giản về nàng.

Đối với nàng, hệ thống chỉ cấp ra vài dòng giới thiệu giản lược.

Tính danh: Long Kha.

Trấn Nhạc thượng cảnh.

Tuổi tác đã hơn một trăm.

Điểm này, thật đúng là khiến hắn kinh ngạc, một trăm tuổi này, làm sao cảm giác giống như thiếu nữ?

Không chỉ là diện mạo, ngay cả tính cách cũng như thế.

Đương nhiên, đây không phải đặc biệt nhất. Điều đặc biệt nhất, thậm chí đáng sợ chính là người này có mối quan hệ với hắn, không ngờ nàng lại là tiểu di của mình, nói cách khác, nàng là muội muội của mẫu thân mình.

- Đậu xanh!

Lúc này cũng chỉ có từ đó mới có thể biểu đạt cảm xúc trong lòng hắn.

Không hiểu ra sao tự dưng có thêm một cái tiểu di?

Việc này khiến hẳn nhất thời khó mà tiếp nhận.

Hẳn là bản thân tiểu di này đã biết rõ thân phận của mình rồi, cho nên mới sử dụng một cái tên giả.

Làm cái gì?

- Được rồi, về sau ngươi là khách khanh Bất Hủ tông. Quy củ làm đầu, ta sẽ an bài cho ngươi một chỗ ở, cung cấp một ngày ba bữa, thế nhưng ngươi không thể vi phạm bất cứ môn quy nào ở trong tông môn, vi phạm môn quy, trực tiếp đuổi ra ngoài!

Nói cách khác, liền là không thể tu luyện.

- Không có vấn đề!

Long Kha khẽ gật đầu, vẫn tốt là nàng quan tâm cũng đều không phải những thứ này.

Một ngày ba bữa?

Với nàng một tháng không ăn cũng không quan trọng.

Về phần ngủ, đệm chăn chính nàng đều mang theo, chỉ cần tìm cái gian phòng trải tốt là được.

- Tiểu tử ngốc này!

Nhưng nàng quả thật bó tay với đứa cháu này của mình rồi, Trấn Nhạc cảnh nhập tông, sao lại hành xử như vậy, vừa đến đã nói ra những lời đuổi khéo này.

Chỉ bằng cái này, ngày sau phát triển tông môn còn ai nguyện ý gia nhập, cường giả nào nguyện ý gia nhập?

Khó trách tỷ tỷ hết lời cầu mình đi đến Bất Hủ tông một chuyến.

- Quy củ của Bất Hủ tông, trong tông môn không phân cảnh giới cao thấp, ai nhập môn trước thì người đó lớn. Triệu Kha khách khanh, ngươi nhập môn trễ nhất, cho nên nhìn thấy trưởng lão Bất Hủ tông thì phải chào hỏi, đợi chút nữa ta sẽ giới thiệu cho ngươi…!

- Được!

Gia hỏa này, cũng thẳng quá đi?

Hay là nói, nàng giải thích Trấn Nhạc cảnh không đủ rõ ràng?

Nhưng nói sao đi nữa, hiện tại đã nhập tông, trong một năm tiếp theo đều phải ở đây. Nàng xưng hô trưởng lão Bất Hủ tông là trưởng lão cũng không sao, nhưng vấn đề là những người kia có dám nhận hay không.

- Đúng rồi, ta nghe nói ở chỗ các ngươi có cái Kháo Sơn tông, bọn họ ra sao rồi?

Khi đi đến dưới chân Vân Lam sơn, vừa đi lên trên, Long Kha vừa hỏi đến một chuyện mà tỷ tỷ một mực không an lòng!

Tỷ phu cùng tỷ tỷ đều bị mang đi, Bất Hủ tông không có cường giả tọa trấn, Kháo Sơn tông kia sao lại bỏ qua một miếng thịt mỡ dâng đến miệng?

【VIP】 Long Kha Kinh Hãi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ngươi làm sao biết?

Ôn Bình không có trả lời ngay mà hỏi lại.

- A… Thì ta nghe nói!

- Kháo Sơn tông đã bị vạn thú dẫm bẹp trong một lần thú triều, tin tức mà ngươi nghe nói hẳn là chuyện từ rất lâu rồi!

Tiểu di… Thích giả, tiếp tục giả đi, ta cũng lười đi vạch trần khả năng diễn xuất không ra hồn này.

- Ồ, ra vậy!

Long Kha gật đầu, theo sau Ôn Bình đi lên Vân Lam sơn.

Lúc dừng chân, cơn gió mát thoải mái dễ chịu lướt qua mặt, thiên địa chi khí thuận thế chui vào trong mũi Long Kha, thấm vào ruột gan. Nói thật, chỗ này quả thật có điểm đặc biệt, có cảm giác như tông môn này được xây dựng trên thiên tài địa bảo.

Nàng chưa từng có cảm giác thoải mái này khi ở những nơi khác.

- Ngươi ở chủ điện đi!

Ôn Bình trực tiếp chỉ tay phía chủ điện.

- Ừm!

Long Kha khẽ gật đầu, trong lòng lúc này có chút an ủi, chủ điện đều để cho nàng ở, xem ra tiểu tử Ôn Bình này vẫn là hiểu được một chút thực lực của Trấn Nhạc cảnh, biết không thể lãnh đạm.

Ôn Bình lại chỉ con đường thông hướng trù phòng:

- Nếu như muốn ăn cái gì đó, dọc theo con đường này đi trăm bước liền có thể đến trù phòng. Một ngày ba bữa đúng giờ sẽ ăn, nếu như ngươi bỏ lỡ, khả năng sẽ không có cái ăn!

- Không cần, ta một tháng không ăn cái gì cũng không sao!

Đối với nàng, chuyện ăn uống hoàn toàn là lãng phí thời gian. Chợt, ánh mắt nàng dừng lại ở con cự hổ trước chủ điện, khí thế uy vũ kia quả thật có chút uy phong của lão hổ.

- Vậy cứ như thế đi, Triệu khách khanh, Bất Hủ tông rộng lớn như thế, ngươi nếu như muốn có thể đi dạo, muốn bế quan tu luyện thì bế quan tu luyện!

Ôn Bình cũng không muốn nói thêm gì nữa, sau khi biết đây là tiểu di của mình, hắn rất yên tâm.

Nếu có ác ý, vậy sao phải nhập Bất Hủ tông?

- Ừm, có việc thì gọi ta!

Thời gian một năm, làm sao sống nàng đã tính kỹ.

Bế quan!

Có lẽ vừa bế quan, trong chớp mắt đã là mấy năm sau.

Sau khi vào chủ điện, lúc phát hiện thần thức không thể phóng thích, nàng có chút kinh hãi, nhưng chợt lại nghĩ tới cái gì:

- Xem ra Trấn Nhạc cảnh kia là nghĩ nhầm có tồn tại cấm chế, tông môn có bảo bối nha!

Không thể không nói, chiêu này của tỷ tỷ có hơi dư thừa.

Hoàn toàn là tìm thêm rắc rối.

Sau khi từ biệt, Ôn Bình đi Khu ký túc xá, đến thời gian bữa tối, Ôn Bình nói cho tất cả mọi người một chút về chuyện khách khanh. Nàng cũng đúng như mình nói, căn bản không có ý tới ăn cơm.

Lúc sáng sớm, khi Ôn Bình chuẩn bị đi Thập tầng tháp, vừa vặn gặp Long Kha từ trong chủ điện bước ra.

Long Kha sau khi nhìn thấy Ôn Bình, vặn eo bẻ cổ theo bản năng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi ngày bình thường làm gì?

- Ngồi ngắm mặt trời lên, ngồi nhìn mặt trời lặn!

Ôn Bình trả lời qua loa một câu, dợm chân bước đi lại bổ sung thêm một câu:

- Triệu khách khanh. Ngày sau trong Bất Hủ tông nhớ kỹ xưng hô ta là tông chủ, cho dù ngươi là khách khanh, cũng không thể tùy tiện gọi!

- Cái tên nhà ngươi!

Long Kha cũng cạn lời rồi, để tiểu di như nàng phải gọi hắn là tông chủ, thật đúng là…

Nhưng vì ẩn giấu thân phận.

Chỉ có thể lựa chọn làm theo.

Đúng lúc này, từ bên cạnh chủ điện chạy tới một người, bộ dạng vội vã, từ xa đã nghe hắn hô lớn:

- Tông chủ, Khả Vô sư đệ đang xông đạo cửa đá thứ ba. Thanh Huyền trưởng lão nói ta đi gọi ngài!

- Nhanh như thế đã đến cửa đá thứ ba rồi?

Ôn Bình cũng rất kinh ngạc.

Tốc độ của Lâm Khả Vô thật đúng là nhanh, lúc này đại đa số người cũng đều đang nỗ lực thoát khỏi trói buộc ở đạo cửa đá thứ hai. Đoán chừng cũng phải mất mười ngày nửa tháng nữa mới có thể vượt qua những trói buộc kia.

Lâm Khả Vô lại một ngựa đi đầu.

Có cảm giác giống như lúc trước La Mịch tu hành Ngự Kiếm Thuật.

- Đi, đi xem một chút!

Ôn Bình vung tay gọi Bích Nguyệt Di đi, từ bỏ ý nghĩ đi Thập tầng tháp.

Thấy hắn đi, Long Kha cũng đi theo ở sau.

Lúc đi đến Nhiễu sơn, các đệ tử trong Quan ảnh thất đều đang trợn to mắt nhìn cảnh tượng trong hoang mạc. Lâm Khả Vô, một ngựa đi đầu đã đứng dưới vòm cửa thứ ba, mặc dù thân thể bị gió trói buộc, thế nhưng hắn lại đang động.

Đương nhiên, động tác chuyển động rất khéo léo.

Nhưng đủ khiến cho tim tất cả mọi người nhảy theo.

Trưởng lão cũng chỉ có Chiêm Đài Thanh Huyền một người còn để ý xung quanh, trông thấy Ôn Bình đi đến thì lập tức đứng dậy:

- Tông chủ!

Lại trông thấy Long Kha, tiếp đó lên tiếng chào:

- Triệu khách khanh, hoan nghênh gia nhập Bất Hủ tông!

- Ừm!

Long Kha nhàn nhạt trả lời.

Nhưng, nàng lãnh đạm không khiến đám người phản cảm, bởi vì đã sớm nghe tông chủ nói người này là Trấn Nhạc cảnh.

Trấn Nhạc cảnh tính tình quái như Tuyền Qua thần tượng, không có gì ly kỳ.

- Vậy mà chỉ có chút đệ tử như thế!

Long Kha thì thầm một tiếng, nhìn xem người trong Quan ảnh thất lộ ra vẻ bất đắc dĩ, tỷ tỷ mình không phải nói đệ tử có mấy trăm người sao? Nơi này liền một thành cũng chưa tới đi.

- Hả?

Vừa còn đang nói người ít, Long Kha biểu lộ ngưng lại.

Thập trọng cảnh trẻ tuổi như thế?

Ánh mắt của nàng trực tiếp dừng lại trên người Dương Nhạc Nhạc, Dương Nhạc Nhạc thoạt nhìn cũng chỉ có chừng mười lăm tuổi thôi.

- Tiểu tử, bao nhiêu tuổi rồi?

Long Kha có chút không tin, lập tức đi đến bên cạnh Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc bị hỏi như vậy, có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn là lên tiếng:

- Bẩm báo Triệu khách khanh, ta qua nửa năm nữa là mười sáu!

- Thật sao?

- À, nếu tính cả tuổi mụ thì ta đã mười sáu!

- Hử?

Long Kha ngây ngẩn cả người.

Mười lăm tuổi thập trọng cảnh?

Không thể nào!

Làm sao lại ở trong tông môn của tỷ phu?

Không phải nói người mạnh nhất trong tông cũng chỉ là Thông Huyền hạ cảnh thôi sao?

Lại nhìn chung quanh, vậy mà đều là tuổi như vậy, thế nhưng đều là tu sĩ luyện thể thập trọng.

- Từ lúc nào mà thiên kiêu lại tràn lan như cỏ dại vậy?

Có thể ở tuổi này đạt đến thập trọng trở lên, tứ tinh thế lực ở Thiên Địa hồ cũng không có nhiều.

- Triệu khách khanh, ngươi sao thế?

Ôn Bình bỗng nhiên mở miệng.

- Không có gì… Không có việc gì!

Long Kha thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn sang màn hình trước mắt.

Lúc này, Ôn Bình lại mở miệng:

- Lâm Khả Vô cũng thu mua hồng thạch?

- Ừm!

Một bên Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ gật đầu.

Liếc mắt nhìn màn ảnh xong, Chiêm Đài Thanh Huyền lại nói tiếp:

- Gia hỏa này thu mua một viên Hồng Thạch từ trong tay Triệu Dịch sư đệ, tốn năm viên bạch tinh. Trong vòng một canh giờ, đã là phá liền hai cửa, nhưng hiện tại sắp phải kết thúc!

- Khó trách!

Ôn Bình xem như hiểu, vì sao gia hỏa này có thể nhanh như thế.

Khi tư chất bẩm sinh gặp gỡ Hồng Thạch, muốn chậm cũng khó.

- Tông chủ, đây là của ta!

Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức móc ra một viên bạch tinh cho Ôn Bình, bà đã coi Lâm Khả Vô như đối thủ. Nói đến cũng buồn cười, trưởng lão như bà lại xem đệ tử như đối thủ.

- Ừm!

Ôn Bình thu hồi bạch tinh.

Chợt lại quay đầu nhìn sang những người khác:

- Kế tiếp là ai?

- Tông chủ, là ta…

Triệu Dịch giống như mới tỉnh sau một giấc mộng dài, vội vã đứng dậy, móc ra một viên bạch tinh đưa cho Ôn Bình.

- Đây là đang làm gì?

Long Kha nhìn một màn này, lộ ra vẻ không hiểu.

- Sao đệ tử lại giao bạch tinh cho tông chủ?

- Triệu khách khanh, Bất Hủ tông chúng ta chính là như thế này. Đi vào Phong chi cốc tu hành một canh giờ, liền tốn một viên bạch tinh!

Chiêm Đài Thanh Huyền đứng bên cạnh giải thích.

【VIP】 Vì Nó Có Giá Trị Nha

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Triệu khách khanh, Bất Hủ tông chúng ta chính là như thế này. Đi vào Phong chi cốc tu hành một canh giờ, phải tốn một viên bạch tinh!

Chiêm Đài Thanh Huyền đứng một bên giải thích nói.

- Nơi này có thể nhìn thấy… Với cảnh giới của Triệu khách khanh, có thể tiến vào Phong chi cốc. Nhưng khoảng thời gian này đang tranh tài, Cụ Phong Thuật cùng Phong Chi Cấm Cố hai thí luyện này đều đã xếp đầy. Tuy nhiên vẫn có thể đi những nơi khác xem thử, còn có những tràng tu luyện khác!

Nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền còn cố ý đi ra phía ngoài chỉ chỉ bảng thông báo thu lệ phí.

Trọng Lực trường…

Hung thú thí luyện trường…

Các loại.

Long Kha nghe không rõ những lời của Chiêm Đài Thanh Huyền, trong lòng tò mò, đi ra ngoài. Tấm bảng kia nàng có thấy, chỉ không biết trên đó có ý gì. Nay lại nghe Chiêm Đài Thanh Huyền nói chuyện, nàng mới hiểu hóa ra là chỉ giá cả tu luyện trong tông môn.

Cùng loại với điểm cống hiến tích lũy đệ tử kiếm được trong tông môn, sau đó sử dụng điểm cống hiến tích lũy được để đi tu luyện trận.

Bất Hủ tông rất trực tiếp, chính là dùng kim tệ cùng bạch tinh. Mấy hạng mục đầu, Long Kha nhìn vào cũng không cảm thấy có gì không ổn, cũng là rất ít tiền. Thế nhưng đến phần

sau, nào là Niết Bàn ốc, Huyền Cấp ốc cùng Phong Chi cốc thu phí quả thực khiến nàng bị dọa sợ không nhẹ.

Một viên bạch tinh một lần…

Niết Bàn ốc này có hơi quá hố người đi?

Hẳn là không có người đi vào đó.

Tiếp tục nhìn xuống, nàng lại nhịn không được kinh hô một tiếng:

- Một viên bạch tinh một canh giờ, tại sao không đi cướp luôn đi?

Đứa cháu này của mình cũng quá ác đi?

Hóa ra thu tiền nhập tông chỉ là mở màn, sau khi nhập tông mới là màn chính.

Giải thích xong, Chiêm Đài Thanh vội vã đi về phía Phong chi cốc, Triệu Dịch theo sát phía sau, bước chân gấp gáp. Điều này khiến Long Kha có chút buồn bực, một viên bạch tinh một canh giờ, làm sao còn hăng hái như vậy?

Một tên là Thông Huyền thượng cảnh.

Một tên là Luyện Thể cửu trọng.

Cũng không giống như là đồ đần nha.

Lúc này, Ôn Bình trong Quan ảnh thất lên tiếng.

- Thanh Huyền trưởng lão đã tiêu diệt được bao nhiêu lốc xoáy?

Triệu Tình trả lời:

- Thanh Huyền trưởng lão còn ba cái chưa giải quyết, về thời gian luôn luôn thiếu một chút như thế. Tông chủ, trận thi đấu này hẳn là biến thành cuộc đấu giữa Thanh Huyền trưởng lão và Lâm Khả Vô sư đệ!

Ôn Bình cười khẽ gật đầu;

- Tiếp theo phải xem ai vận khí tốt!

Dựa theo suy đoán của hắn, bên thắng cuối cùng đoán chừng sẽ xuất hiện trong mấy ngày nữa. Về phần là Lâm Khả

Vô, hay là Chiêm Đài Thanh Huyền thì Ôn Bình cũng có thể tiếp nhận. Thiêu Hỏa Côn đến trong tay ai cũng đều là người một nhà.

Quan trọng nhất là sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện tại chỉ thiếu một trăm lượt nhập cốc.

Công pháp tăng lên, mạch thuật tăng lên, còn có thể hồ quán đỉnh, ba thứ kết hợp, không khác gì trực tiếp tăng cảnh giới lên một lần. Hắn đã suy nghĩ kỹ, tăng Hỏa Long Thuật đến Huyền cấp thượng đẳng, sau đó sử dụng thể hồ quán đỉnh cho Ngự Kiếm Thuật.

Cả hai hỗ trợ lẫn nhau, với thực lực hiện tại của hắn lấy cứng đối cứng với Thần Huyền thượng cảnh hẳn sẽ không có vấn đề.

Lạc Hà kia chết, hoàn toàn là do hắn khinh địch.

Hơn nữa có tăng phúc bốn thành từ đẳng cấp danh vọng tông chủ, cũng không phải thực lực chân chính của hắn.

Bởi vì là một thanh niên mười tám tuổi, cũng không thể mỗi ngày đều ru rú trong tông môn.Thế giới lớn như thế, phải đi ra ngoài xem một chút.

Lúc này, vừa quay đầu lại, Ôn Bình liền thấy Long Kha đang nhìn chằm chằm mình bằng ánh mắt cổ quái.

- Triệu khách khanh, có vấn đề gì sao?

- Tiểu… Ôn tông chủ, Niết bàn phòng cùng Phong chi cốc kia là gì, vì sao quý như thế?

Gọi cháu của mình là tông chủ, ít nhiều có chút khó chịu, thế nhưng nàng không thể bại lộ thân phận, chỉ có thể đổi giọng cứng nhắc.

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời:

- Bởi vì nó giá trị!

- Giá trị?

Tràng tu luyện gì mà một canh giờ mất một viên bạch tinh.

Tu luyện hai tháng như thế, cũng có thể mua một tấm nhất tinh Tuyền Qua Đồ.

- Vậy ta cũng muốn vào xem thử một chút!

Một viên bạch tinh đối với nàng mà nói không nhiều, xem như xa xỉ một phen, thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ:

- Đây, đây là một viên bạch tinh, ta cũng muốn đi nơi gọi là Phong chi cốc!

- Môn quy, khách khanh không thể tiến sân tu luyện của tông môn!

Ôn Bình không lấy viên bạch tinh kia.

- Ta chỉ vào xem một chút, một viên bạch tinh nhìn một chút còn không được sao?

- Triệu khách khanh, thời điểm ngươi nhập tông ta đã nói rất rõ ràng rồi!

- Hai cái… Ba cái, ta chỉ nhìn một chút, thế này được không?

- Không được!

Ôn Bình trực tiếp xoay đầu lại, không tiếp tục để ý đến Long Kha.

- Tiểu tử này!

Long Kha cắn môi, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, tức giận đến cả người đều nói không ra lời. Gia hỏa này nếu như biết mình là tiểu di của hắn, khẳng định không dám có thái độ này.

…

Thiên Thần đảo.

Thiên Thần Học Viện dựng sừng sững ở trung tâm đảo, ngoại viện ở ngoại vi Thiên Thần đảo, bao một vòng quanh đảo, hòa cùng thành trì trên đảo thành một thể. Mà nội viện Thiên Thần Học Viện, ở ngay trung tâm đảo.

Trung tâm Thiên Thần đảo có một ngọn núi lửa không hoạt động, lần bộc phát gần nhất đã là chuyện của ngàn năm trước,

kiến trúc của nội viện thì được xây dựng dựa sát núi lửa. Đồng thời, miệng núi lửa còn được cải tạo thành một cái sân tu luyện.

Không cần nói năng rườm rà.

Mấy tên thủ tông đứng ở trên tháp cao lúc này bỗng nhiên gõ chuông lớn ở trên tháp, thanh âm hùng hậu vang vọng khắp nội viện.

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Người của Thiên Thần đảo lập tức nhìn về phía nội viện.

Bởi vì một khi chuông vang tức là có chuyện lớn.

Di Thiên tông bị diệt, hiện tại Thiên Thần Học Viện đã trở thành thế lực số một ở Minh Kính hồ, nội viện cũng trở thành thánh địa đệ nhất học phủ ở Minh Kính hồ. Nhưng lúc này lại vang lên tiếng chuông, tiếng chuông đại biểu đã xảy ra chuyện lớn

Nương theo tiếng chuông vang, cửa của các phân điện trong nội viện bỗng nhiên mở ra.

Mấy lão giả, lão ẩu cũng đi hướng chủ điện.

- Viện trưởng!

- Viện trưởng!

Mấy người đồng thời khom người, nghênh đón Cơ Lương Bình hạ xuống trước chủ điện.

Khi Cơ Lương Bình hạ xuống đất, Dực yêu lập tức bay lên trên không, qua đảo bên cạnh. Mấy tên trưởng lão nội viện sớm đã chờ đợi lập tức tiến lại gần, cùng mở miệng hỏi :

- Viện trưởng, sao rồi?

Chuyện mà họn họ hỏi, tất nhiên là chuyện mà Lộ Hợi tự thân tới cửa nói kia.

Bọn họ đều nghe qua chuyện ở Vân Hải chi đô, cho nên rất quan tâm chuyện này, đặc biệt là khi liên quan đến tứ tinh thế lực, vậy liền rất quan trọng. Quan trọng đến mức có thể để bọn họ bỏ qua bất cứ chuyện gì đang làm.

Cơ Lương Bình lắc đầu:

- Không thành được, người của Long Thần môn muốn ngay lập tức, mà người chế tác kia sau nửa tháng mới có thể bán tiếp!

- Viện trưởng, ngài không nói cho hắn biết là tứ tinh Long Thần môn muốn có sao?

- Đương nhiên có nói, thế nhưng các ngươi cũng biết, Tuyền Qua thần tượng đều là một đám quái gở. Tên mà ta biết này… Quái nhất!

- Tính tình quái gở!…

Đám người nghẹn lời, nói đến quái gở thì bọn họ cũng không thể nói gì hơn, Tuyền Qua thần tượng đều như vậy. Chỉ là người này ngay cả tứ tinh Long Thần môn ra giá như thế cũng đều cự tuyệt, thì quá mức rồi.

Nhị tinh Tuyền Qua Đồ.

Hai ngàn viên bạch tinh.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Đúng vậy a, chúng ta bị kẹp giữa bọn họ… khó mà sống…

Mấy người lần lượt thở dài,

Cơ Lương Bình cũng không biết nên nói cái gì, chợt đi vào trong chủ điện.

Mấy người không biết làm sao, đành đuổi theo sau.

Lúc này, một lão ẩu mở miệng nói ra:

- Viện trưởng, mấy hôm nay Bất Hủ tông kia lại có động tĩnh!

- Lại có động tĩnh?

Cơ Lương Bình không có nói ra chuyện của Bất Hủ tông, cho nên trưởng lão trong học viện cũng không biết Bất Hủ tông chính là người chế tạo Tuyền Qua Đồ. Bởi vì rất khó liên hệ một thế lực ở Đông hồ với một tông môn truyền kỳ ở Vân Hải chi đô lại với nhau.

Nhưng hắn mới từ Bất Hủ tông trở về, làm sao lại có động tĩnh gì?

Ôn tông chủ không phải đang an ổn ở Thương Ngô thành sao?

【VIP】 Long Kha Muốn Chứng Minh Bản Thân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cơ Lương Bình lập tức dừng bước.

Bởi vì bên tai truyền lại một câu nói dọa người của lão ẩu:

- Tông chủ Bất Hủ tông kia giết Lạc Hà chủ sự!

- Thật?

Hắn cũng không phải thương tiếc thay Lạc Hà, mà là hắn mới trở về từ Bất Hủ tông, mà ở đó cũng không xảy ra chuyện gì nha.

Tin tức về cái chết của Lạc Hà muốn truyền tới, khẳng định không phải thời gian một hai ngày.

Vậy khẳng định chính là chuyện xảy ra trong mấy ngày mình đi vòng vèo này.

- Có thể là chuyện của mấy hôm trước!

Trên mặt lão ẩu lộ ra vẻ ngưng trọng:

- Bất Hủ tông này diệt Di Thiên đảo, lại giết đại chủ sự của Bách Tông Liên Minh… Lòng lang dạ thú này, không nhỏ a!

- Sao là lòng lang dạ thú?

Cơ Lương Bình lập tức nhìn sang lão ẩu.

Lão ẩu trả lời:

- Viện trưởng, việc này hiển nhiên là muốn thống trị Minh Kính hồ!

- Vậy cũng là mặt ngoài!

Cơ Lương Bình quay người tiến vào chủ điện, muốn nói Ôn Bình có dã tâm, đã sớm nhất thống Đông hồ. Chỉ là hắn không nghĩ đến, Lạc Hà vậy mà lại chết:

- Bên Bách Tông Liên Minh kia có động tác gì?

Lão ẩu hỏi tiếp:

- Bọn họ phái người gặp ta, nói muốn phát động liên quân, tiến hành thảo phạt… Nhưng mà, ta không có đáp ứng. Nghe nói những tam tinh thế lực kia cũng không có đáp ứng, hơn phân nửa không nguyện ý đi trêu chọc Bất Hủ tông!

- Làm tốt!

Cơ Lương Bình gật đầu cười một tiếng.

Bách Tông Liên Minh kia xảo quyệt, muốn để người của bọn họ đi làm pháo hôi.

Không có chuyện đó đâu.

Lại nói, Thiên Thần Học Viện hắn có quan hệ tốt với Bất Hủ tông như thế, tại sao lại phải giúp Bách Tông Liên Minh ngươi?

Dù là diễn hắn cũng không muốn diễn.

Bởi vì Thiên Thần Học Viện hiện tại thế nhưng là học viện lớn nhất Minh Kính hồ, thế lực mạnh nhất. Tất cả đều là nhờ Bất Hủ tông ban tặng. Không cần phải đi nịnh bợ Bách Tông Liên Minh, bọn họ có thể tự túc.

- Để chính bọn họ tìm người bên trên, chúng ta không tham gia, hiểu chưa. Nói cho cao tầng hạch tâm tông môn, để bọn họ chú ý Bất Hủ tông, nếu gặp phải thì phải dùng lễ tiếp đón… Lão phu là bằng hữu của tông chủ Bất Hủ tông kia!

Cơ Lương Bình cười một tiếng, có chút đắc ý đi vào một gian phòng.

Bọn trưởng lão bỗng nhiên dừng bước.

Hai mặt nhìn nhau vài lần.

Khóe miệng cũng theo đó lộ ra ý cười.

Nhưng bọn họ cũng biết thế cục hiện tại, không thể công khai mối quan hệ giữa họ và Bất Hủ tông.

Chợt cúi đầu đều đi ra chủ điện.

…

Thiên Thần Học Viện biết được tin tức này, thì người Đông hồ tự nhiên cũng có thể biết được.

Bởi vì có Tín Chuẩn (chim đưa thư) cho nên tin tức từ Minh Kính hồ nhanh chóng truyền vào tai Mộ Dung Thanh. Lúc nghe được tin tức này, chén trong tay Mộ Dung Thanh đột nhiên rơi xuống đất, nước trong chén ướt cả giày cũng không có phát giác.

Nha hoàn đứng bên cạnh tranh thủ thời gian đến lau, lại bị Mộ Dung Thanh trực tiếp đuổi thẳng đi.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Hắn cũng không phải lo lắng Bách Tông Liên Minh không báo thù, một cái đại chủ sự chết, phía trên khẳng định sẽ phái người đến. Chỉ là hắn thân ở Đông hồ liền lúng túng, thế lực mạnh nhất chính là hắn, Thông Huyền trung cảnh.

Nhưng hiện tại Thông Huyền trung cảnh ở trong mắt Bất Hủ tông tính cái gì?

- Chuẩn bị yêu kỵ!

Mộ Dung Thanh đứng dậy, hô một tiếng ra phía ngoài cửa, cưỡi Dực yêu trực tiếp đi Cực Cảnh sơn.

Lúc đến Cực Cảnh sơn, Hàn Phi Dạ vui vẻ đi ra nghênh tiếp.

Nhưng khi trông thấy khuôn mặt nghiêm túc của Mộ Dung Thanh, nét mặt của hắn cũng theo đó ngưng lại.

- Đi theo ta!

Hàn Phi Dạ vội vàng mang Mộ Dung Thanh đi đến chủ điện, tìm một phòng không có ai ngồi xuống.

- Sao thế?

Mộ Dung Thanh không phải là loại người hay có vẻ mặt nghiêm túc này, theo như hắn biết, Mộ Dung Thanh là loại người ngay cả địch nhân cũng có thể mặt cười niềm nở tiếp đón, chớ nói chi là bản thân giao tình không cạn.

Mộ Dung Thanh nhổ một ngụm trọc khí, đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, đứng từ Cực Cảnh Sơn, có thể gom hết thảy phong cảnh tú lệ của mảnh đất này vào tầm mắt.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy nơi này có lẽ chính là Di Thiên tông tiếp theo.

- Thần Huyền trung cảnh đại chủ sự ở Minh Kính hồ bị tông chủ Bất Hủ tông giết!

Mộ Dung Thanh chậm rãi xoay người lại, vẻ sợ hãi nơi khóe miệng khiến cho Hàn Phi Dạ theo đó run lên, ngay cả chén trà trong tay cũng không cầm được:

- Ngươi nói, lỡ như…

- Ta biết ngươi muốn nói cái gì!

Suy nghĩ của Mộ Dung Thanh cũng giống như hắn.

Đó chính là sợ rằng Bất Hủ tông sẽ diệt bọn hắn giống như diệt Di Thiên tông.

Luồng sáng tử sắc kia muốn phá huỷ Cực Cảnh sơn, phá hủy Hoàng Lê thành là chuyện đơn giản giống như uống nước.

- Vậy còn suy nghĩ gì nữa, cầu hoà!

Hàn Phi Dạ đột nhiên đứng dậy.

- Cầu hoà?

- Vậy ngươi muốn chờ Bất Hủ tông giết tới cửa sao?

- Nhi tử của ngươi bị giết, Bách Tông Liên Minh ta mất hết mặt mũi, nếu cứ thế cầu hòa, mặt của chúng ta biết để đi đâu…

- Lúc này còn cố kỵ mặt mũi… Nhi tử ta bị giết một cái mà thôi, lại nói bọn người Mặc Nguyệt bị giết chứ đâu phải ngươi bị giết!

Hàn Phi Dạ có chút chịu không được Mộ Dung Thanh lúc này bỗng nhiên không quả quyết.

Nói xong, lập tức đứng dậy, đi ra chủ điện.

…

Trải qua mấy ngày, Long Kha càng ngày càng tò mò về Bất Hủ tông.

Tỷ tỷ nói căn bản không đúng.

Tông môn này, khắp nơi tràn đầy kỳ quái. Đặc biệt là Phong chi cốc kia, một canh giờ đi vào hai người, một lần một viên bạch tinh. Kết thúc mỗi ngày, đệ tử cùng các trưởng lão phải đưa Ôn Bình hai tư viên bạch tinh.

Ích lợi này khác đào mỏ ở chỗ nào?

Kỳ quái nhất chính là, một khối hồng sắc thạch, linh khí ba động cũng không có, vậy mà những trưởng lão và những đệ tử kia lại thu mua nó với gía bốn năm viên bạch tinh. Thu mua chỉ để sử dụng một lần, cũng chính là một canh giờ.

Người mua cũng hết sức vui vẻ.

Long Kha triệt để cảm thấy uổng phí bản thân trước kia đi qua nhiều địa phương như thế, mặc kệ phong thổ quái dị bao nhiêu cũng sẽ không kinh ngạc… Nhưng tình hình ở Bất Hủ tông vẫn khiến nàng cảm thấy kinh ngạc hơn bao giờ hết.

Mà Ôn Bình, cũng không có đi quản tiểu di này nhiều, nàng muốn làm gì thì để nàng làm nấy, dù sao sân tu luyện nàng cũng vào không được. Mấy ngày nay, Ôn Bình vừa đếm số lượt hoàn thành nhiệm vụ, vừa đi Kiến Mộc lâm tu luyện.

Đương nhiên, thỉnh thoảng còn đi Dược sơn nhìn xem linh mễ.

Linh mễ mắt thấy là sắp thành thục, sau khi tăng thêm Hỏa Linh Tinh, hiệu quả như thế nào, hiện tại thật đúng là khó nói.

Cũng chính là vào lúc này, Mộ Dung Thanh cùng Hàn Phi Dạ đến.

Đại lượng Dực yêu trùng trùng điệp điệp đến một góc khác của Vân Lam sơn, tràng diện kia, tựu giống như là muốn công thành. Một màn này, lập tức để cho Long Kha mới từ Khu ký túc xá ra trông thấy, đi đến phía trước Vân Lam sơn xem xét.

Vậy mà là người của Bách Tông Liên Minh.

Mặc dù chỉ là Thông Huyền trung cảnh, nhưng lại mang theo rất nhiều người, Bất Hủ tông chỉ có một cái lão ẩu là Thông Huyền thượng cảnh. Một khi đánh nhau thật, Thông Huyền thượng cảnh có thể chống nổi lần này, nhưng tuyệt đối không chống nổi lần sau.

Bởi vì lần sau, đi đến tuyệt đối không phải Thông Huyền cảnh.

Đây là tác phong trước sau như một của Bách Tông Liên Minh.

Đánh nhỏ rồi đến lớn.

- Tiểu tử này, thật đúng là biết đắc tội người khác!

Long Kha vậy mà lộ ra biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác, sau đó liền thấy Triệu Dịch đi tìm Ôn Bình. Nàng lần này không có ý định xuất thủ, nhất định phải ra tay trong lúc nghìn cân treo sợi tóc.

Xuất thủ sớm, lại sẽ giống lần trước, hỗ trợ giết một cái Trấn Nhạc cảnh, Ôn Bình vậy mà không hề tỏ vẻ biết ơn.

- Mua đồ, hay là đến gây chuyện?

Chỉ chốc lát Ôn Bình đến, liếc mắt Long Kha xong thì híp mắt nhìn sang đội Dực yêu ở bên ngoài Vân Lam sơn, nhưng lại không thấy rõ người trên lưng Dực yêu ở ngoài hai ba ngàn mét.

- Khẳng định là gây chuyện… Chẳng lẽ lại là đến mua hồng sắc thạch? Tiểu tử… Tông chủ, ngươi nghĩ thật đúng là nhiều!

Long Kha chút nữa lại gọi sai, sau khi đổi giọng thì liếc Ôn Bình một chút.

Chợt quay người muốn đi.

Thầm nghĩ trong lòng: Tốt nhất tranh thủ thời gian đánh nhau, cho nàng một cái cơ hội xuất thủ. Bằng không tiểu tử này hoàn toàn không coi trọng chính mình.

【VIP】 Hóa Ra Là Đến Xin Lỗi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trên bầu trời, đội ngũ Dực yêu dần tiến đến gần.

Từ xa nhìn lại giống như một đám mây đen kéo qua, sắp có dông tố đến. Bất quá vì trời quang mây tạnh, mọi người có thể thấy rõ cảnh tượng trên bầu trời khi đến gần, trong đó tất nhiên có cả Ôn Bình.

- Lại là Mộ Dung Thanh này?

Tiến đến gần, khuôn mặt của Mộ Dung Thanh đập vào mi mắt.

Gia hỏa này làm sao giống như châu chấu?

Ở một thế giới mà có cả yêu thú và con người cùng tồn tại , hắn không muốn làm người tốt, thế nhưng cũng không muốn làm một ác nhân giết người không chớp mắt.

Mấy tên cũng không nên ép hắn ra tay chứ?

- Mộ Dung Thanh, là Bất Hủ tông ta không dọa được ngươi, hay là Bách Tông Liên Minh ngươi quá rãnh rỗi?

Ôn Bình bình tĩnh đứng ở kia, Triệu Dịch đứng ở bên cạnh, dù nhìn thế nào cũng không phát hiện có gì đặc biệt, không có khí thế ngạo nghễ của cường giả tuyệt thế, nhưng dù vậy, cũng để cho toàn bộ đội ngũ Dực tộc đại yêu bỗng nhiên ngừng lại.

- Ôn tông chủ, chúng ta là đến nhận lỗi… Những thứ trên lưng đại yêu này cũng là để nhận lỗi với ngài!

Mộ Dung Thanh cười chát chúa một tiếng, trợn mắt nhìn Hàn Phi Dạ bên cạnh, sớm biết cũng không tin vào gia hỏa này.

Không bỏ trong Tàng giới, sử dụng đại yêu để chở mới đau.

Thái độ xin lỗi trịnh trọng không có bị phát hiện trước, ngược lại gây nên hiểu lầm trước.

Hàn Phi Dạ một bên cũng liền vội tiếp lời:

- Ôn tông chủ, lão phu đại biểu toàn bộ Cực Cảnh sơn đến nói xin lỗi ngài… Thiên tài địa bảo trên lưng mấy con Dực tộc đại yêu này, còn có các loại võ pháp, mạch thuật, cũng là lễ vật!

- Nhiều như thế?

Ôn Bình liếc mắt cự yêu phía sau, cười một tiếng.

-Ngươi quên mối thù giết con rồi sao?

Nếu như Hàn Phi Dạ này thật sự không mang thù, Ôn Bình kia chỉ có thể tặng hai chữ: Súc sinh.

Hàn Phi Dạ trả lời:

- Khuyển tử vô tri, mạo phạm Ôn tông chủ, đạt được giáo huấn là hắn nên được. Những thứ này còn xin Ôn tông chủ nhận lấy… Ngày sau Cực Cảnh sơn ta tuyệt đối sẽ không dám mạo phạm bất cứ người nào của Bất Hủ tông!

Nói năng cam đoan đủ khí phách.

Nhưng mà, Ôn Bình chỉ cười không nói.

Cũng ngay lúc Ôn Bình còn đang suy tư, Long Kha ở một bên lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

- Vậy mà không phải gây loạn!

Vốn muốn chứng minh giá trị của mình một chút, hiện tại nguyện vọng thất bại:

- Bách Tông Liên Minh làm sao vậy, làm sao lại xin lỗi một cái nhị tinh Bất Hủ tông? Chẳng lẽ là biết thân phận của tỷ tỷ?

Nhưng nàng lại cảm thấy chuyện này không thể nào.

Nếu như là Bách Tông Liên Minh biết thân phận của tỷ tỷ, khẳng định không chỉ phái Thông Huyền cảnh đến.

- Haiza! Khó hiểu!

Thở dài, Long Kha trực tiếp trở lại trong phòng của mình ở chủ điện. Xuyên qua cửa sổ, Long Kha nhìn đội ngũ Dực yêu phía xa, lâm vào trong trầm tư.

Sự thật chứng minh, tỷ tỷ lừa nàng.

Bất Hủ tông căn bản cũng không cần nàng bảo hộ, Ôn Bình tiểu tử này không có người che chở cũng có thể sống rất tốt.

Một bên khác, Ôn Bình thoát ra khỏi suy tư.

Nhận hay không nhận.

Đây là một vấn đề.

Với những người khác, chuyện mà những người này làm, ví dụ như treo thưởng thủ cấp của địch nhân, đây nhất định là thù sinh tử, thế nhưng với hắn thì chuyện này không có vấn đề gì cả, giống như gãi ngứa.

Cho nên, Ôn Bình mới một mực không có đi tìm bọn họ.

- Ta muốn lễ vật là tiền mặt… Trực tiếp đưa bạch tinh đi!

Ôn Bình do dự lựa chọn giữa hai bên, sau đó mở miệng nói ra.

Mộ Dung Thanh vui mừng, hắn sợ nhất chính là Ôn Bình không lấy.

- Ôn tông chủ, vậy ân oán của chúng ta?

- Lần sau đừng để ta lại nhìn thấy, à đúng, rút hết phân hội Bách Tông Liên Minh ở vùng này đi, ta nhìn mà phiền!

Ôn Bình chỉ chính là Hắc Nham thành cùng mấy tòa thành trì gần Thương Ngô thành.

- Phải phải!

Mộ Dung Thanh khẽ gật đầu.

Mặc dù loại cảm giác này rất khó chịu, thế nhưng là không có cách, hắn ngoại trừ gật đầu căn bản không có lựa chọn nào

khác.

Hàn Phi Dạ ở bên cạnh thấy Ôn Bình cùng Mộ Dung Thanh nói như thế, vội vàng lên tiếng:

- Ôn tông chủ, vậy ta đây?

- Ngươi?

Ôn Bình nhìn lướt qua Dực yêu phía sau hắn:

- Tiền mặt… Trực tiếp đưa bạch tinh đi. Ngày sau đừng để ta lại nhìn thấy người của các ngươi, không có việc gì cũng không cần dạo đến vùng này, nếu không bạch tinh hôm nay sẽ tặng không!

- Được!

Hàn Phi Dạ cắn răng khẽ gật đầu, cưỡng ép nở ra một nụ cười, nhưng rồi thở phào nhẹ nhõm:

- Ôn tông chủ, ta chỉ mang theo hơn hai trăm viên bạch tinh thôi!

Hàn Phi Dạ vội vàng liếc mắt ra hiệu cho người bên cạnh.

Mộ Dung Thanh cũng là như thế.

Hai người tổng cả lấy ra bốn trăm viên bạch tinh ,đây đã là cực hạn của bọn họ.

Sau khi nhận lấy Tàng giới, Ôn Bình lập tức ngẩng đầu nói với hai người:

- Đi nhanh lên… Miễn cho ta đổi ý!

Diệt Bách Tông Liên Minh ở Đông hồ, diệt Cực Cảnh sơn, giết Mộ Dung Thanh, giết Hàn Phi Dạ, những việc này với Ôn Bình đều không quan trọng. Suốt ngày để ý vào họ, căn bản là lãng phí thời gian, muốn hoàn toàn dẹp yên lại phải dùng Bạo Viêm Truy Tinh Pháo, lãng phí bạch tinh.

Dứt khoát liền để bọn họ sống tạm thế đi.

Đương nhiên, chủ yếu là lãng phí thời gian.

Từ sau khi Kiến Mộc lâm trưởng thành, hắn rất trân quý thời gian, không hạn chế tăng phúc chín lần thời gian tu luyện,

lãng phí một phút đồng hồ cũng đủ để hổ thẹn.

- Ôn tông chủ, vậy chúng ta liền cáo từ!

- Cáo từ!

Hai người liền ôm quyền, lập tức quay đầu yêu thú trở về theo đường cũ.

Long Kha thấy cảnh này, biểu lộ có chút đặc sắc:

- Hơn bốn viên trăm bạch tinh tới tay?

Hai người kia bị ngu sao, hay chơi cần ke cỏ đá?

Cố ý đưa bạch tinh đến cho không.

Nhị tinh thế lực lại có tiền như vậy sao?

Bốn trăm viên bạch kim, đây cũng không phải là số lượng nhỏ, một Trấn Nhạc cảnh như nàng một lần cũng không nỡ bỏ ra nhiều bạch tinh như thế để mua đồ. Cũng chỉ có những tộc trưởng, tông chủ Trấn Nhạc cảnh kia mới sẽ xa xỉ như vậy.

- Vẫn là đi chung quanh nhìn một chút đi!

Tâm tình tiếp tục chờ ở chủ điện không còn sót lại chút gì, Long Kha đành phải ra khỏi chủ điện đi về phía Nhiễu sơn.

Ôn Bình không biết Long Kha hiện đang suy nghĩ gì, cũng không biết nàng muốn làm gì, sau khi thu hồi Tàng giới, vui vẻ trở về. Tính đến trên người bây giờ hơn một ngàn ba trăm viên bạch tinh, hắn lại thành kẻ giàu.

Hai người sóng vai mà đi, Long Kha một mực trầm mặc.

Ôn Bình vẫn như trước phá tan sự xấu hổ:

- Triệu khách khanh, nếu như ngươi thực sự không có chuyện gì để làm, có thể gọi Vương bá. Đánh cờ, chơi điêu khắc cũng được… Nếu như không có hứng thú với cả hai, nộp ba trăm viện bạch tinh phí nhập môn, tông môn sẽ giống như nhà của ngươi!

- Ha ha… Không có bạch tinh!

Long Kha quả quyết cự tuyệt.

- Tùy ngươi vậy!

Ôn Bình xoay người đi Dược sơn.

Long Kha thì đi đến Nhiễu sơn.

Vừa mới vào Quan ảnh thất, liền nghe được có người đang nói chuyện bên trong.

- Thanh Huyền trưởng lão, ngươi học được Xà Bì Thân Pháp của tông chủ rồi?

Nói chuyện chính là Vân Liêu trưởng lão.

Hắn cũng là vừa tới Quan ảnh thất, sau đó liền nghe bọn người Dương Nhạc Nhạc nhắc đến chuyện này.

Đúng lúc lại gặp Chiêm Đài Thanh Huyền, cho nên liền hỏi một chút.

Chiêm Đài Thanh Huyền nhìn cảnh tượng đệ tử xông cửa đá trong màn ảnh, lên tiếng trả lời:

- Xem như được chút bộ dáng đi. Thế nhưng… Vẫn là không có thoải mái lẫn tùy tiện như tông chủ, nhưng như thế cũng đã đủ rồi!

Vừa nói xong, trong Phong chi cốc, Diệu Âm cất bước rời khỏi.

Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức đứng lên.

Tính cả Lâm Khả Vô cũng cùng một chỗ đứng dậy.

Sau đó lại là cùng nhau đi tìm Ôn Bình, lúc trở về, ý chí chiến đấu của hai người sục sôi.

Phong cảnh quỷ dị.

Một cái trưởng lão cùng đệ tử vậy mà có cảm giác như đối thủ cạnh tranh.

- Bọn họ làm sao thế?

Long Kha tò mò nhìn hai người xuống Nhiễu sơn.

Vân Liêu ở bên cạnh vội vàng trả lời:

- Bởi vì tranh đấu cuối cùng sắp bắt đầu, ai có thể thu được Thiêu Hỏa Côn thì phải xem một canh giờ này… Đúng, phải

đi hỏi thăm tông chủ, có thể sử dụng Thân lâm kỳ cảnh khu hay không.

Chỉ xem chưa đủ nghiền.

Đặc biệt là thời khắc tranh đấu cuối cùng này.

【VIP】 Thắng Lợi Bất Ngờ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chỉ xem chưa đủ đã.

Đặc biệt là thời khắc tranh đấu cuối cùng.

Thân lâm kỳ cảnh, xem lần thí luyện này bằng thị giác của Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Lâm Khả Vô, tuyệt đối thú vị hơn là xem hình ảnh hiện trên màn ảnh. Vừa vặn cũng có thể mang lại cho hắn một chút kinh nghiệm khi thí luyện.

Thí luyện khiến người ta có cảm giác, vật này chỉ xem thôi là nhìn không ra, tối đa chỉ có thể thấy hắn đã đưa ra những phản ứng gì để ứng đối. Chỉ có Thân lâm kỳ cảnh khu, mới có thể truyền lại cảm giác của hắn lên trên người mình.

Cũng chính là giống như bản thân thí luyện một lần.

- Triệu khách khanh, ngài từ từ xem, ta đi trước!

Nói xong, Vân Liêu trực tiếp đi hướng Vân Lam sơn.

Long Kha ngây ra một lúc, vừa định hỏi Thân lâm kỳ cảnh khu là gì, thế nhưng là Vân Liêu đã đi thật xa.

Mà Vân Liêu sau khi rời khỏi Nhiễu sơn, thấy Thính Vũ các vẫn là bị bạch vụ bao phủ, cho nên hắn liền đi Khu ký túc xá tìm người. Đương nhiên, Khu ký túc xá là khẳng định không tìm được người, về lại Nhiễu sơn gặp được Xích Mục mới biết tông chủ ở đâu.

- Tông chủ, quyết chiến cuối cùng sắp diễn ra, ngài không đi xem sao?

Bên ngoài Kiến Mộc lâm, Vân Liêu lớn tiếng hô một câu.

Bên trong Kiến Mộc lâm, Ôn Bình mở mắt ra:

- Nhanh như thế?

Vừa mới nãy Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Lâm Khả Vô đến gặp hắn, cũng không có nói muốn quyết chiến.

- Tông chủ?

- Không xem!

Hắn cũng chỉ quan tâm kết quả mà thôi.

- Vậy được… Đúng rồi, tông chủ, có thể dùng Thân lâm kỳ cảnh khu xem không?

- Không thể!

Cái này cũng không phải phim truyền hình?

Cái này nếu có thể thân lâm kỳ cảnh, không phải là phụ thân sao.

- Được rồi!

Vân Liêu có chút thất vọng quay người:

- Vậy tông chủ ngài tiếp tục tu luyện, ta không quấy rầy!

Nói xong, bước lững thững trở lại Nhiễu sơn.

- Vân trưởng lão, ngươi tới đúng lúc!

Vừa vào Quan ảnh thất, Vu Mạch liền vội vàng nói ra.

- Đến đâu rồi?

Vân Liêu lập tức tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, mắt nhìn lên trên màn ảnh.

Vu Mạch lên tiếng trả lời:

- Thanh Huyền trưởng lão đang phá cái lốc xoáy kế cuối… Hiện tại là cảnh tượng của Khả Vô. Ta cảm thấy Khả Vô hẳn là không thắng được Thanh Huyền trưởng lão, dù sao trói buộc của gió cũng không phải dễ tránh thoát như thế!

Hắn đã thử qua cửa đá, một canh giờ căn bản không thể dễ thoát khỏi trói buộc ở một đạo cửa đá được.

Chớ xem thường mười bước ra vào ở chỗ cửa đá kia.

Mười bước như thế giống như lạch trời vậy.

Trong màn ảnh, Lâm Khả Vô đứng dưới vòm cửa đá thứ ba.

So với vòm cửa đá khổng lồ, thân hình Lâm Khả Vô trông có chút nhỏ bé . Trong lúc bị gió trói buộc, loại cảm giác bất lực kia đập vào mặt. May mắn hắn đang cầm trong tay một viên hồng thạch.

Hồng thạch tăng cao tính kháng gió, mặc dù bước đi liên tục khó khăn, nhưng Lâm Khả Vô rốt cục cũng đi đến phía cuối con đường.

- Thiêu Hỏa Côn, chờ đó cho ta!

Hiện tại mặc dù đã là Thông Huyền cảnh, đạt đến điều kiện Thông Huyền trước 25 tuổi như Uyển Ngôn nói lúc trước, thế nhưng từ khi ở lâu dài tại Bất Hủ tông, biết được Thông Huyền cảnh cũng chẳng là gì, hắn không cam lòng làm một Thông Huyền cảnh bình thường.

Thiêu Hỏa Côn, chính là một trong những cơ hội giúp hắn không còn tầm thường.

Đồng thời, Phong Chi Cấm Cố mạch thuật không hạn chế này cũng là một trong những cơ hội đó.

Hắn hiện tại chính muốn là một Thông Huyền hạ cảnh không có dị mạch nhưng cũng có thể vượt cấp chiến đấu, chứng minh cho người trong nhà xem, đồng thời chứng minh cho Uyển Ngôn xem.

- Ta muốn hạng nhất!

Lâm Khả Vô hét lên một tiếng, đột nhiên bước ra một bước.

Bên trong Quan ảnh thất, đám người Dương Nhạc Nhạc nhất thời cao giọng lớn tiếng khen hay.

- Khả Vô, cố lên!

- Lâm sư đệ, cố lên!

- Đánh bại trưởng lão, phải nhờ vào ngươi!

Nghe được những lời này, bọn người Vân Liêu không biết làm sao nhìn nhau cười một tiếng.

Đệ tử kêu gào đánh bại trưởng lão, cũng chỉ có những đệ tử này của Bất Hủ tông mới dám làm.

Long Kha ở một bên nhìn một màn này, biểu lộ có chút phức tạp, nàng trông thấy hai chân của Lâm Khả Vô đã trở nên run rẩy, nói rõ lực lượng của hắn đã được phát huy đến cực hạn, không thể phát lực thêm được nữa, lúc nào cũng có thể đứng ở biên giới sụp đổ.

- Liều mạng thật!

Cho dù là nàng, cũng không nhịn được liếc mắt tán thưởng Lâm Khả Vô.

Đột nhiên, hình tượng biến đổi.

Cảnh tượng Chiêm Đài Thanh Huyền ở trong hai cái lốc xoáy, càng không ngừng tránh né phong nhận đập vào mi mắt.

Còn sót lại hai đạo lốc xoáy, cũng không có dễ đụng nhau giống như lúc trước, cho ra một cái khe hở để công kích phong nhãn. Cho nên lúc này Chiêm Đài Thanh Huyền đang không ngừng ném ra phong nhận, muốn mạnh mẽ phá phong nhãn.

Thế nhưng khi phong nhận chui vào trong lốc xoáy, hoặc là bị cuốn phăng đi, hoặc vào được bên trong, nhưng do có gió cho nên phong nhận bị chệnh hướng phong nhãn lúc ban đầu. Tuy nhiên, Chiêm Đài Thanh Huyền không có ý định ngừng lại.

- Phá!

Một đạo lốc xoáy đột nhiên biến mất khiến cả Quan ảnh thất trở nên sôi trào.

Bởi vì điều này đại biểu cho thắng lợi gần trong gang tấc.

Có thể tránh né dễ dàng phong nhận do Phong Ma ẩn trong một đạo cụ phong thả ra, mới tập trung tinh thần cao độ để phóng ra phong nhận được. Tuy không có khả năng chạm nhau tạo ra khe hở, nhưng lại cho bà thời gian ngưng thần.

- Thanh Huyền trưởng lão tất thắng nha!

Trên ghế ngồi, Tần Mịch có chút thất lạc mở miệng.

- Nếu như Thanh Huyền trưởng lão đạt được Thiêu Hỏa Côn, lại đăng đỉnh ngàn bậc thềm, giết nửa bước Thần Huyền hẳn không có vấn đề!

Vân Liêu cũng theo đó cảm thán một câu.

- Khả Vô! Cố lên!

- Khả Vô, cố lên!

Ngược lại, trong Quan ảnh thất, mấy người Triệu Tinh tiếp tục hô to.

Vân Liêu bọn họ thân là trưởng lão, tự nhiên không có khả năng cũng hô hào trợ uy theo.

Chỉ có thể cười một tiếng, lẳng lặng nhìn xem.

Long Kha đứng ở một bên, nhìn xem hai người cố gắng trong Phong chi cốc, lại nhìn xem chúng đệ tử ủng hộ hết mình trong Quan ảnh thất, nàng không biết nên nói gì. Nàng biết đây là đang tranh tài, thế nhưng là tranh cái gì đây?

Hẳn là sẽ không vẻn vẹn vì hư danh "thắng được trưởng lão"?

- Mau nhìn!

Ngay sau nửa nén hương khi Chiêm Đài Thanh Huyền phá lốc xoáy, đột nhiên, hình tượng lại chuyển đổi, Dương Nhạc Nhạc kinh hô một tiếng.

Lâm Khả Vô xuất hiện trong màn ảnh.

Thế nhưng là lần này, hình tượng truyền lại trên màn ảnh là: Lâm Khả Vô đã đi ra khỏi vòm cửa đá, nằm thở hổn hển trên đồng cỏ.

- Chuyện gì xảy ra?

- Sao thoáng cái tiểu tử này đã đến điểm cuối cùng rồi?

Vân Liêu cùng Vu Mạch mấy người lập tức đứng dậy, cực kỳ kinh ngạc, đồng thời không thể tin được sự thật trước mắt này.

Không phải rõ ràng còn cách năm, sáu bước sao?

Lúc trước năm bước trước phải tốn hai ngày.

Vậy mà bây giờ năm bước chỉ mất nửa canh giờ?

- A!

- Thắng!

Dương Nhạc Nhạc bọn họ kích động trực tiếp đứng dậy.

Hình tượng lại chuyển đổi, cũng chính là chuyện xảy ra trong mười hô hấp, thân ảnh Chiêm Đài Thanh Huyền đập vào mi mắt.

Đạo lốc xoáy sau cùng cũng bị phá.

Khoảng cách trước sau quả thật chỉ có mười hô hấp.

- Trời, thua như thế?

- Tạo hóa có hơi quá trêu ngươi đi?

Tần Sơn, Vu Mạch cùng Vân Liêu, nụ cười trên mặt ba người bỗng nhiên mất.

Tần Sơn lập tức nói tiếp:

- Lâm Khả Vô là làm sao đột nhiên ra khỏi cửa đá?

- Chờ hắn ra đến hỏi một chút!

Vu Mạch lắc đầu, biểu thị hết sức đáng tiếc.

Đồng thời cũng hết sức tò mò tại sao Lâm Khả Vô đột nhiên thắng ngược được.

Nửa nén hương đi năm bước.

Trói buộc của gió biến mất?

Lúc này, trong Phong chi cốc, Lâm Khả Vô cười rất tươi.

- Hẳn là thắng chứ?

Ngước mắt nhìn lên bầu trời, phì phò thở không ngừng.

Đột nhiên, một đạo linh quang bỗng nhiên xuất hiện trong đầu. Đó chính là pháp môn của Phong Chi Cấm Cố.

Một khắc đồng hồ sau.

Lâm Khả Vô hô hấp trở lại bình thường, đồng thời cũng mở mắt ra.

Phong Chi Cấm Cố đã được khắc thật sâu ở trong đầu.

Mạch thuật không có hạn chế, không có phẩm cấp, thực lực càng mạnh, mạch thuật phát huy uy lực lại càng lớn.

- Ta thử xem!

Lâm Khả Vô vừa mở mạch môn, lại vung tay lên, gió chung quanh bỗng nhiên ngưng kết, cũng tụ lại một điểm ở phía trước, Lâm Khả Vô kinh ngạc cười liên tục.

Bởi vì sau khi Phong Chi Cấm Cố khắc ở trong đầu, nó đã đến nhập môn.

【VIP】 Thật Keo Kiệt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Phong Chi Cấm Cố, quả nhiên đúng như những gì hắn nghĩ, có thể phóng ra lực trói buộc giống như ở trong cửa hang đá. Nhưng mà cực hạn trói buộc của nó ở đâu, bây giờ hắn còn tính ra không ra, chỉ có thể chờ ra ngoài Phong chi cốc rồi thử lại.

Hiện tại nha.

Hắn quan tâm nhất có phải hắn xếp thứ nhất hay không.

Vừa đứng dậy, một canh giờ đã đến.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, người đã bị truyền tống ra ngoài, cùng hắn bị truyền tống ra ngoài còn có Chiêm Đài Thanh Huyền. Hai người đồng thời xuất hiện ở dưới Nhiễu sơn, đồng thời nhìn nhau một chút.

- Thanh Huyền trưởng lão!

Lâm Khả Vô khẽ khom người, vừa muốn đi Quan ảnh thất ngay, ngẩng đầu nhìn lên, tất cả mọi người đều đã đứng trước Nhiễu sơn nhìn xem hai người. Có thể thấy vẻ mặt mọi người đều là vui mừng.

- Tiểu tử, làm tốt lắm!

- Lâm sư đệ, chúc mừng!

Đoàn người chạy xuống trực tiếp ôm lấy hắn.

- Nói như vậy, là ta thua sao?

Chiêm Đài Thanh Huyền ngây ngẩn cả người, chậm rãi ý thức được bản thân thua:

- Tiểu tử này, lại thật sự xông qua được thí luyện trước ta, lấy được Phong Chi Cấm Cố mạch thuật!

- Thanh Huyền trưởng lão, ngươi chậm mười hô hấp!

- Đúng vậy! Chỉ mười cái hô hấp mà thôi!

Hai người Vân Liêu cảm khái liên tục.

Chợt tất cả hiếu kỳ nhìn về phía Lâm Khả Vô, còn chưa kịp đặt câu hỏi, Hoài Diệp đã mở miệng

- Lâm sư đệ, đi, chúng ta tìm tông chủ đòi phần thưởng đi. Thiêu Hỏa Côn… Thiêu Hỏa Côn…

Nói xong, Hoài Diệp dẫn đầu nhảy nhót đi về phía Quan ảnh thất.

Chiêm Đài Thanh Huyền bỏ lỡ cơ hội giành thắng lợi, bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Đi, theo sau đi!

Khi mọi người đi đến bên ngoài Quan ảnh thất, Ôn Bình đã đứng ở đó.

- Không tệ!

Nói xong, Ôn Bình lấy Thiêu Hỏa Côn đen nhánh từ trong Tàng giới ra, tiện tay ném đi, Lâm Khả Vô lại vững vàng tiếp được. Nói thật, Ôn Bình thật không nghĩ đến việc Lâm Khả Vô bỗng nhiên thắng ngược.

Có thể đây chính là may mắn đi.

Vân Liêu một bên vội vàng mở miệng:

- Khả Vô, tông chủ khen ngươi. Tông chủ cũng chưa từng khen qua mấy người!

Thật ra cũng không thể nói là không khen qua mấy người, mà là lần đầu tiên khen người.

Đương nhiên, hắn cũng cảm thấy Lâm Khả Vô đáng khen.

Thật sự là hắn rất xuất sắc.

- Ngoại trừ Thiêu Hỏa Côn, trong một tháng, mỗi bữa có thể ăn hai chén cơm!

Ôn Bình lên tiếng lần nữa.

- Tạ ơn tông chủ!

Lâm Khả Vô nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng vui mừng khỏi bàn. Nhưng lại vội vàng liếc nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền, tiếp đó khẽ khom người, lên tiếng:

- Thanh Huyền trưởng lão, đa tạ!

- Ngươi có thể nhanh hơn ta mười hô hấp là bản lãnh của ngươi!

Chiêm Đài Thanh Huyền vỗ vỗ vai hắn, tuy có hơi đáng tiếc khi không đạt được Thiêu Hỏa Côn, thế nhưng những ngày thí luyện này căn bản cũng không lỗ, bởi vì đã thu được Huyền cấp thượng phẩm Cụ Phong Thuật.

Cẩn thận tính toán, thu mua hồng thạch hẳn là tốn mất trên trăm viên bạch tinh.

May mà tất cả mọi thứ cũng đáng giá.

- Đúng rồi, lợi hại, nửa canh giờ cuối dường như ngươi đi được năm bước, ngươi làm sao làm được?

Sau khi hàn huyên xong, Vân Liêu vội vàng đặt câu hỏi, bởi vì vấn đề này khiến hắn cực kỳ khó hiểu

Kèm theo câu hỏi của Vân Liêu, những người khác cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Khả Vô.

Tất cả mọi người hết sức tò mò, Lâm Khả Vô làm sao thắng ngược được.

Nhưng mà, Lâm Khả Vô lắc đầu:

- Thật ra ta cũng không biết, là do lực lượng trói buộc ở năm bước cuối bỗng nhiên bớt đi rất nhiều!

- Không thể nào?

Loại trả lời qua loa này, ai cũng không tin.

- Nhanh nói thật đi!

- Có phải ngươi phát hiện ra thứ tốt hơn hồng thạch trong Phong chi cốc?

…

Khi mọi người mồm năm miệng mười, Ôn Bình ở một bên lập tức hỏi hệ thống:

- Hệ thống, chuyện này là sao?

- Bởi vì hắn nhặt được một viên hồng tinh, hồng tinh là thứ tốt hơn hồng thạch, lại không ngặt nghèo như hồng thạch. Hồng tinh sau khi được tìm được, chỉ cần không bóp nát nó, nó sẽ không biến thành phế phẩm, sau khi bóp nát, có thể gia tăng khả năng ảnh hưởng của gió đối với nó trên phạm vi lớn, nếu so với hồng thạch thì nó rất khó kiếm. Kí chủ không có đặc biệt hỏi thăm chuyện này, cho nên ta không nói tỉ mỉ chuyện liên quan đến những thứ như hồng thạch.

- Còn có thứ này!?

Xem ra Lâm Khả Vô thắng chắc chắn là do hắn tìm được viên hồng tinh đầu tiên, còn nói được gì nữa:

- Đúng rồi, hệ thống, hồng tinh khó kiếm, xác suất đạt được nó lớn bao nhiêu?

- Toàn bộ Phong chi cốc chỉ có mười viên!

- Mười viên lại bị hắn tìm được một cái?

Thật đúng là đại vận khí!

Lâm Khả Vô xứng đáng cầm Thiêu Hỏa Côn này.

Chiêm Đài Thanh Huyền thua không oan uổng.

- Đừng đoán bậy, hắn là nhặt được hồng tinh trong Phong chi cốc, một loại tinh thạch tốt hơn hồng thạch. Tuy nhiên, hiện trong Phong chi cốc do hắn tìm được một viên nên chỉ còn dư lại chín viên!

Ôn Bình đưa tay ngăn lại đám người nhao nhao bàn tán..

- Chỉ có mười viên sao!

- Mười viên cũng bị Lâm sư đệ nhặt được một viên!

- Vận khí này cũng quá ghê nha!

Lần này, người bên ngoài Quan ảnh thất lại như ong vỡ tổ.

Ôn Bình cũng không có đi ngăn bọn họ huyên náo, lập tức muốn rời khỏi.

- Là ban thưởng cái này?

Đột nhiên, Long Kha ở một bên đặt câu hỏi.

Nàng nhìn xem Thiêu Hỏa Côn đen nhánh trong tay Lâm Khả Vô, lộ ra một tia ngờ vực.

- Thế này cũng quá hẹp hòi đi!

Mấy ngày nay, nàng thấy Ôn Bình thu hoạch trên trăm viên bạch tinh.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Triệu khách khanh, không có việc gì thì ngươi đi tu luyện đi, chuyện của đệ tử trong tông môn ngươi cũng đừng xen vào. Phần thưởng này có được hay không, khách khanh không có quyền lợi phát biểu ý kiến!

Đối với tiểu di lắm chuyện.

Tuyệt đối không thể nuông chiều!

Nếu không về sau làm sao quản?

- Tiểu tử này…

Long Kha tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

- Ban thưởng toàn là thứ gì đâu. Một cây gậy đen như than… Một tháng có thể ăn hai chén cơm. Đây là ban thưởng sao, quả thật keo kiệt!

Thấp giọng lẩm bẩm, Long Kha trực tiếp rời khỏi Nhiễu sơn.

Bởi vì nếu không đi, nàng cảm thấy mình rất có thể nhịn không được cho thấy thân phận của mình, sau đó tự mình hành sử theo quyền lợi nên có của một trưởng bối, tức là, hậu bối nếu không nghe thì trực tiếp đánh mông là được rồi.

Long Kha vừa đi, Vu Mạch không khỏi đi tới:

- Tông chủ, ngài đối xử với một Trấn Nhạc cảnh như thế có phải không tốt lắm không?

- Vậy thì… Ta nên đối xử với nàng như thế nào?

Ôn Bình nhàn nhạt lên tiếng, xoay người, lại nói thêm:

- Tiếp theo vào trong Phong chi cốc không có hạn chế. Ai muốn đi lập tức nói, ta phải đi tu luyện.

- Ta đi!

- Ta cũng đi!

Đám người nhao nhao nhấc tay.

Tranh tài là kết thúc, thế nhưng bọn họ còn chưa lấy được Phong Chi Cấm Cố Thuật và Cụ Phong Thuật.

Bạch tinh vừa thu lại.

Bên tai Ôn Bình lập tức truyền lại một thanh âm.

- Nhiệm vụ nhánh hoàn thành!

Ôn Bình vui mừng, lập tức rời khỏi Nhiễu sơn.

Ôn Bình đi rồi, mấy người Dương Nhạc Nhạc lập tức kích động, bọn họ không dám đến hỏi Chiêm Đài Thanh Huyền, cho nên mỗi người đều dựa sát người Lâm Khả Vô, hỏi thăm tin tức của Phong Chi Cấm Cố Thuật.

- Nó là cưỡng chế giam cầm!

Lâm Khả Vô lập tức nhìn thoáng qua Vu Mạch, Vu Mạch là dị mạch Thông Huyền, hơn nữa đã đến trung cảnh:

- Vu trưởng lão, có thể hay không…

Vu Mạch trực tiếp ngắt lời…

- Không sao, hôm nay ta sẽ cho ngươi thử nghiệm!

- Vậy mạo phạm!

Lâm Khả Vô lập tức mở ra lam sắc mạch môn, Vu Mạch cũng mở ra mạch môn, nhưng chỉ có Lâm Khả Vô động thủ.

Ầm!

Mạch môn chấn động.

Vừa đưa tay, cả người Vu Mạch bỗng nhiên dừng lại, trên mặt lập tức toát lên biểu lộ khó có thể tin nổi.

Hắn là Thông Huyền trung cảnh, hơn nữa có được dị mạch, nhưng lại bị một mao đầu tiểu tử giam cầm lại.

【VIP】 Linh Mễ Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Một Thông Huyền cảnh như hắn, hơn nữa còn có được dị mạch lại bị một tên mao đầu tiểu tử giam cầm.

- Năm hô hấp. - Lúc giam cầm biến mất, Vu Mạch nhịn không được cảm thán. Vô cấu chi thể của hắn đã tiểu thành, lại có dị mạch Địa Ngục hỏa theo như lời tông chủ, muốn giết Thông Huyền thượng cảnh cũng có thể, vậy mà hiện tại lại bị một Thông Huyền hạ cảnh giam cầm trong năm hô hấp, bất kể có làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

- Quả nhiên có thể cưỡng chế, bằng vào một chiêu này, dù cho không có dị mạch, cũng đủ vô địch cùng cảnh rồi. - Vu Mạch thu hồi mạch môn, nhịn không được cảm thán lần nữa, đôi con ngươi như phát ra lửa.

Nhất định phải nhanh chóng lấy được Phong Chi Cấm Cố mới được.

Bất quá vượt cấp chiến đấu sẽ có hiệu quả như thế nào, tạm thời không biết được.

Trừ phi hai bên không có chênh lệch Linh thể, nếu không vượt cấp có lẽ cũng không dễ dàng như dị mạch?

Tuy là phán đoán của Vu Mạch còn chưa có kết quả, nhưng lúc nghe hắn thuyết minh, hai mắt đám người đều tỏa sáng.

- Tu luyện tu luyện.

- Mạch thuật giam cầm này thật là bá đạo.

- Khả Vô, nhớ phải mời khách, chúng ta đi tu luyện trước.

Đám người Dương Nhạc Nhạc nói đi liền đi, không thể chờ đợi được muốn tiến vào Phong Chi cốc.

Mà bên kia, sau khi rời khỏi Nhiễu sơn, Ôn Bình liền đi đến khu Ký Túc Xá, đóng cửa lại, bắt đầu nhận phần thưởng của nhiệm vụ nhánh: Tăng phẩm giai công pháp, tăng cấp mạch thuật cùng Thể hồ quán đính.

- Trước tăng công pháp. - Vừa nhận được phần thưởng, Ôn Bình không chút do dự yêu cầu hệ thống tăng công pháp.

Thật ra, ở một khía cạnh nào đó, công pháp cùng Tuyền Qua đồ tuy có phương thức khác biệt nhưng kết quả mang lại lại rất giống nhau, đều dùng để tăng thực lực. Bất quá, Tuyền Qua đồ là dùng để gia tăng mạch thuật, còn công pháp chuyên dùng để tăng mạch môn cùng mạch khí.

Nói cách khác, nếu như hai tu sĩ cùng cảnh tham gia sinh tử chiến. Linh thể giống nhau, công pháp tu luyện cũng không khác biệt lắm.

Lúc đó, quyết định thắng bại không chỉ ở kỹ xảo cùng kinh nghiệm chiến đấu, mà còn phải kể đến phẩm giai của công pháp. Nếu như tu luyện Hoàng cấp công pháp, vậy thì không thể nào thắng được tu sĩ cùng cảnh tu luyện Huyền cấp công pháp.

Cho nên, công pháp diệu ở chỗ không chỉ dùng để tăng cảnh giới.

Sau khi thăng cấp Trường Mạch Công lên Huyền cấp thượng đẳng, Ôn Bình tiếp tục tiến hành thăng cấp Hỏa Long thuật.

Cả hai cùng đến Huyền cấp.

Hỏa Long thuật thăng đến Huyền cấp thượng phẩm lập tức phát sinh biến hóa, phải nói là một cú lột xác hoàn mỹ mới đúng. Lúc trước chỉ có thể phóng thích một đạo Hỏa long, hiện tại đã có thể phóng ra hai đạo.

Sau khi đến đại thành, liền có năm đầu Hỏa long vờn quanh.

Vốn muốn dùng Thể hồ quán đỉnh với Hỏa Long thuật, chợt nghĩ đến xuất thân của thuật pháp này không phải ở Ký Túc Xá, Ôn Bình cảm thấy có hơi mất mát… Lỗi của hắn, quả hưng phấn nên đã quên mất cha mẹ đẻ của Hỏa Long thuật.

Cho nên… Kế hoạch vẫn như cũ: Ngự Kiếm thuật.

Ngay khi đang chuẩn bị Thể hồ quán đỉnh, thông tin cá nhận đột nhiên hiện ra.

Ôn Bình.

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Thần Huyền hạ cảnh.

Thể chất: Hỏa Linh chi thể (tiểu thành).

Thần binh: Lang Nguyệt kiếm.

Tu luyện công pháp: Trường Mạch Công (Huyền cấp).

Tu luyện mạch thuật: Hoàng cấp hạ phẩm - Giao Long nộ (tiểu thành); Hỏa Long thuật (tiểu thành); Ngự Kiếm Thuật (đại thành).

Đạt đến viên mãn, với Ngự Kiếm thuật, hắn có thể ngự đến 5 thanh kiếm cùng một lúc. Đây chính là cảnh giới mà Ôn Bình tha thiết mơ ước.

Thử hỏi, ai không muốn làm Kiếm Tiên?

Nhất là loại người kiếp trước đã bị tiểu thuyết kiếm hiệp hun đúc như hắn.

- Hệ thống, bắt đầu Thể hồ quán đính.

Vừa dứt lời, bảng thông tin cá nhân biến mất, một giao diện khác xuất hiện.

Bội số ngẫu nhiên: 77 lần.

- Vận khí bình thường. - Ôn Bình cảm thấy vô cùng hoài niệm 98 lần Thể hồ quán đỉnh lúc trước.

Hai mắt hắn nhắm lại.

Ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu thăng cấp Ngự Kiếm thuật…

…

Nháy mắt đã đến chạng vạng tối.

Màn đêm bắt đầu mon men bò lên vòm trời, Hoài Diệp vội vàng rời khỏi Trọng Lực trường, chuẩn bị đi làm bữa tối.

Lúc đến bên ngoài trù phòng, vừa vặn gặp phải Diệp Phi.

Diệp Phi đang khiêng một túi gạo, đứng ngoài trù phòng, nhìn thấy Hoài Diệp đi tới, hắn vội nói:

- Hoài Diệp cô nương… Đây là hồng mễ mà tông chủ phân phó ta đưa tới. Bạch mễ trước kia không còn nữa.

- Không còn? - Hoài Diệp ngây ra một lúc.

- Đúng, loại gạo trước kia đã không còn trồng nữa. Nguyên nhân cụ thể ta cũng không biết, là do Ôn tông chủ phân phó. - Dứt lời, Diệp Phi xoay người có ý muốn rời khỏi. Chuyện Ôn Bình căn dặn, hắn đã làm xong, tự nhiên sẽ không nán lại.

- Được rồi! - Hoài Diệp gật đầu, mở túi gạo ra xem thử.

Từng hạt hồng mễ phát ra ánh sáng lóng lánh, tựa như bảo thạch vậy… Trông có vẻ rất tốt, chỉ không biết ăn ngon như bạch mễ lúc trước hay không thôi?

Trong lòng cảm thấy có hơi hoài nghi, chẳng lẽ tông chủ lại xuất ra thứ không tốt…

Chắc chắn là không.

Bởi vì cho đến hiện tại chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Đối với hồng mễ, nàng có chút chờ mong… Đầu bếp mà, ngoại trừ tu luyện, chỉ có nguyên liệu nấu ăn mới khiến Hoài Diệp sinh ra cảm giác hưng phấn.

Trù phòng khói bay la đà, bọn người Dương Nhạc Nhạc cũng rời khỏi tràng tu luyện, lục tục trở về.

- Ba người các ngươi sao vậy?

Lúc nhìn thấy Lâm Khả Vô, La Mịch cùng Hoàn Sơn, đám người không khỏi sững sốt.

Bất Hủ Thanh Phong bào của bọn họ đều bị phá nát.

Quả thực y hệt như người bị đuổi đến cùng đường mạt lộ, nếu không phải trên mặt không có bùn đất, sợ rằng mọi người đã tưởng nhầm bọ hắn là ăn mày rồi.

La Mịch cười một tiếng, nói:

- Chúng ta đi thử pháp khí.

La Mịch có Thiên Gia kiếm.

Hoàn Sơn có Trảm Long kiếm.

- Trương Tiểu Phàm là nhân vật chính, ta muốn thử xem vũ khí của nhân vật chính rốt cục lợi hại hơn bao nhiêu so với Trảm Long kiếm. - Hoàn Sơn cười ha hả.

Nghe thấy mấy lời này, mọi người có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng kia.

Ba pháp khí đối chiến.

Hơn nữa còn là ba pháp khí nổi danh trong thế giới Tru Tiên.

Tần Mịch lên tiếng hỏi:

- Kết quả như thế nào?

- Kết quả rất rõ ràng.

Ba người bọn họ đều bình an vô sự, đây không phải là kết quả à?

- Chúng ta có Ngự Kiếm thuật, Lâm Khả Vô sự đệ có Phong Chi Cấm Cố, cứ một mực giằng co như vậy. - La Mịch cười nói.

- Phong Chi Cấm Cố không giam cầm được Ngự Kiếm thuật sao? - Tần Mịch cứ như phát hiện ra đại lục mới.

Hoàn Sơn đáp:

- Đương nhiên, Ngự Kiếm thuật là dựa vào ý chí khu động, mạch khí gia trì. Mặc dù không có mạch khí, nhưng nó vẫn có thể bay… Cho nên chúng ta không ai làm gì được ai. Đương nhiên, có thể nguyên nhân là do không áp chế được cảnh giới của hắn.

Đừng thấy Ngự Kiếm thuật không sợ Phong Chi Cấm Cố.

Phong Chi Cấm Cố có nhược điểm.

Nhưng thế giới này căn bản không có mạch thuật hoặc vũ khí điều khiển bằng ý niệm. Cho nên, Phong Chi Cấm Cố vẫn như cũ là tồn tại thập phần biến thái.

Đám người vừa nghị luận vừa đi đến trù phòng.

- Hử?

Mũi Dương Nhạc Nhạc khẽ động, cảm nhận được mùi thơm lạ lùng xộc vào mũi, khóe miệng lập tức nhếch lên vui vẻ.

Mùi thơm này vô cùng đặc biệt.

Thậm chỉ có cảm giác khô nóng.

- Tông chủ lại làm linh thiện à? - Triệu Tinh vội vàng đuổi theo Dương Nhạc Nhạc, hướng về phía trù phòng.

- Lại sắp có lộc ăn rồi.

- Tông chủ vạn tuế!

Mọi người lập tức vọt vào trù phòng.

- Không phải tông chủ.

Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ lắc đầu, nguyện vọng ăn linh thiện coi như xôi hỏng bỏng không.

- Ngươi có ý gì… Ta thì sao? Nếu như ngươi không thích ăn đồ ta làm, về sau đừng có ăn. - Hoài Diệp trừng mắt nhìn hắn, chợt phát hiện Triệu khách khanh đang đi tới.

Đây là lần đầu tiên Triệu khách khanh đến trù phòng, thêm vào đó, nàng là Trấn Nhạc cảnh, Hoài Diệp liền khom người.

- Triệu khách khanh, ngài đã tới.

Có thể làm đồ ăn cho Trấn Nhạc cảnh, đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào chứ!

Nghĩa phụ nàng, với tư cách là yêu trù, món ăn làm ra cao nhất cũng chỉ hấp dẫn được Thần Huyền cảnh.

【VIP】 Thật Là Thơm

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cái gì thơm vậy? - Nói xong, Long Kha lại khịt khịt mũi, dường như muốn bắt lấy hết thảy hương thơm lạ lùng trong không khí. Chợt, mắt nàng nhướng lên, tầm mắt rơi vào một vị trí trên bếp.

Hoài Diệp xoay đầu, lên tiếng:

- À… Đó là cơm. Triệu khách khanh, hay là ngồi xuống ăn một ít đi?

Long Kha gật đầu.

Nói thật, nàng vốn đang tu hành, bất chợt, mùi hương kia xộc vào mũi, vậy mà lại gợi lên cảm giác đói trong nàng. Phải biết, bụng đói rất ảnh hưởng đến tu hành, so với đau còn ức chế hơn.

Trên thực tế, mùi hương kia cứ vấn vít mãi không thôi, nhiều lần muốn cưỡng chế ham muốn của mình, thế nhưng nàng vẫn bị câu dẫn. Tựa như ngay khi ngươi đang đói bụng, lại có một tên oắt tì cứ cầm đùi gà lắc lư trước mặt ngươi vậy đó.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể lần theo mùi thơm mà đến.

Không ngờ là một cái tông môn nho nhỏ như vậy lại có đầu bếp trù nghệ cao siêu bực này… Một nồi cơm lại có thể tỏa ra hương thơm ngay đến linh thiện cũng không có được.

- Triệu khách khanh, thỉnh lên lầu.

Vân Liêu bước tới, bày ra thủ thế mời.

Long Kha gật đầu, liền bước lên lầu hai.

Thế nhưng vừa lên đến nơi, nàng lại không biết nên ngồi ở đâu, bởi vì ghế trên lầu hai đều xoay quanh một cái bàn tròn.

Thân là khách khanh, nàng nên ngồi chỗ nào?

Vân Liêu liền nói:

- Triệu khách khanh, tùy tiện ngồi đi, chỗ gần cửa sổ kia là của tông chủ, ngài cứ ngồi bên cạnh hắn là được.

- Các ngươi đều ăn cơm như vậy?

Một cái bàn, mười cái ghế.

Cái này cứ như người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên vậy.

Chẳng lẽ đệ tử, trưởng lão cùng tông chủ lại ngồi ăn chung một bàn?

- Tông chủ nói, lúc ăn cơm không phân biệt cái gì mà trưởng lão, đệ tử, mọi người tựa như gia đình ngồi ăn cơm cùng nhau, như vậy mới náo nhiệt. - Vân Liêu biết rõ đối phương chắc chắn không cách nào lý giải loại quy củ này.

Lại nói tiếp, trong một tiểu gia tộc, gia chủ cùng trưởng lão cũng đã tách ra dùng bữa.

Chớ nói gì đến tông môn.

Long Kha trầm mặc, không biết mình có nên ngồi xuống hay không.

- Sau lại đứng đấy? - Lúc này, Ôn Bình từ dưới lầu bước lên, liếc nhìn mọi người.

- Triệu khách khanh còn chưa ngồi… - Vân Liêu đáp.

- Ngồi xuống đi, không cần phải giả khách khí. - Nói xong, Ôn Bình đi thẳng đến vị trí cạnh cửa sổ, ngồi xuống, sau đó quay sang nhìn Long Kha. - Triệu khách khanh, ngồi đi, tông ta không có nhiều quy củ lúc ăn cơm như vậy, miễn sao náo nhiệt là được.

- Tiểu tử này. - Long Kha thầm mắng Ôn Bình một câu, thật đúng là nghé con mới đẻ, cái gì cũng không hiểu. Tông chủ là cao cao tại thượng, sao có thể thân cận với đệ tử như thế, còn ngồi ăn cơm chung nữa chứ.

Ngày thường, ngươi bình dị, gần gũi cũng được.

Nhưng lúc ăn cơm, tông chủ nên ngồi ở chỗ khác.

Làm như vầy sao có thể giữ được uy nghiêm của tông chủ?

Một tông chủ như ngươi còn định làm bằng hữu với chúng đệ tử à?

Muốn Long Kha nàng ngồi đây ăn?

Nằm mơ!

Coi như nàng có chết đói, cũng không cúi đầu ngồi đây ăn cơm.

- Cơm đến rồi. - Ngay khi Long Kha đang định nói thêm mấy câu, Hoài Diệp cùng Dương Nhạc Nhạc bưng thức ăn lên.

Món ăn đủ sắc, hương, vị.

Mà mùi hương lại tỏa ra từng đợt.

Cơm một màu đỏ, sáng lóng la lóng lánh, tựa như bạch tinh bị nhuộm hồng vậy.

Mùi thơm truyền vào khoang mũi, cả người đều trở nên khô nóng… Thời khắc này, Linh thể vậy mà biến thành một cái "miệng rộng", không ngừng nuốt lấy từng ngụm từng ngụm hương khí.

- Tông chủ, cái này…

Thấy cơm, mọi người cả kinh.

Ôn Bình đáp:

- Đây là linh mễ mới, các ngươi có thể gọi nó là hồng mễ.

Nhận lấy chén cơm Hoài Diệp đưa qua, Ôn Bình ăn một ngụm, rồi nói tiếp:

- Ăn rất ngon, hơn nữa, hiệu quả tu bổ Linh Thể gấp hai lần linh mễ lúc trước. Xong rồi, đừng có nhìn nữa, mau ăn đi.

- Tông chủ vạn tuế.

- Cám ơn tông chủ.

So với Linh mễ trước kia tốt hơn, lại không thu tiền, cái này không đáng được cảm tạ sao?

- Hoài Diệp sư tỷ, giúp ta xới một chén.

- Sư tỷ, ta cũng muốn.

Mọi người vội vàng cầm chén đưa tới.

- Sư tỷ, dùng muôi ấn xuống một chút, làm cho kín. - Lâm Khả Vô không quên nhắc nhở một câu.

- Tiểu tử này, rõ ràng tham ăn, còn bày đặt làm bộ. - Vân Liêu bất đắc dĩ cười, thiệt thòi cho hắn còn nghĩ ra cách này để bản thân ăn thêm một chút. - Vậy thì giúp ta ấn luôn nhé.

Hắn chỉ có thể ăn một chén, dùng cách này mới là hợp tình hợp lý.

Nhìn một màn trước mắt, Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười.

Chợt quay đầu nhìn về phía Long Kha, tiểu di nhà mình dường như không có ý định ngồi xuống?

- Triệu khách khanh, không ăn chút sao?

Long Kha không nói gì.

Ôn Bình vội vàng ăn hết hai phần, còn cố ý nhấm nuốt mạnh một chút.

- Thật có thể tu bổ Linh thể? - Long Kha nhìn đám người hào hứng bừng bừng xới cơm, muôi cơm đưa qua đưa lại, mùi thơm càng thêm nồng đậm, câu dẫn khiến nàng sắp không khống chế nổi mình.

Mùi cơm chín.

Mùi đồ ăn.

Khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Lại còn tiếng nhai nhóp nhép của Ôn Bình, càng thêm câu nhân.

- Triệu khách khanh, của ngài. - Lúc này, Hoài Diệp xới một chén đặt trước mặt Long Kha. - Thật có thể tu bổ Linh thể… Tông chủ chưa từng nói dối, ngài ăn một miếng sẽ biết.

- Vậy ta sẽ nếm một ngụm.

Mắt thấy hồng mễ đến bên miệng, toàn bộ định lực của Long Kha đã không còn.

Lời vừa nói lúc nãy…

Coi như cái gì tôn ti trật tự… Nàng sớm quên sạch.

- Thật là thơm…

Ăn một ngụm, Long Kha nhịn không được cảm thán.

Nói thật, nàng chưa từng nếm qua cơm ngon như vậy.

Đều nói cơm phải có đồ ăn, thế như với hồng mễ này, nàng cảm giác nếu như thêm đồ ăn vào… Có chút lãng phí.

Linh mễ vừa vào bụng, năng lượng khô nóng trực tiếp tràn vào Linh thể, khiến cho Linh thể đã sớm đại thành của nàng bắt đầu xao động, hơn nữa, càng điên cuồng hấp thu năng lượng do hồng mễ đưa đến.

Linh thể của Long Kha vốn là tồn tại ở vị trí 2500 trong bảng Linh thể.

Ngày thường, thiên tài địa bảo thấp hơn 50 khối bạch tinh không cách nào tác động được đến nó.

Nhưng bây giờ chỉ có mấy hạt gạo mà thôi, lại có thể làm Linh thể xao động… Cái nàng không phải nói, nếu một ngày ăn ba bữa, chỉ trong 2 năm, Linh thể trực tiếp viên mãn hay sao?

Trong lúc ngẩn người, chén cũng đã trống trơn.

- Giúp ta xới một chén. - Long Kha vội vàng đưa chén tới.

Hoài Diệp liền nói:

- Triệu khách khanh, ngại quá, Bất Hủ tông chúng ta có quy củ, một người mỗi bữa chỉ được ăn một chén cơm.

- Ăn cơm không cần no bụng à? - Long Kha ngây ra một lúc, tay khựng lại trên không, sau đó, nhìn thấy Lâm Khả Vô vậy mà xới 2 chén cơm. - Không phải nói chỉ có thể ăn một chén ư? Sao hắn lại ăn chén thứ hai?

- Hắn thắng thi đấu, được ban thưởng. - Ôn Bình mở miệng.

- Ta…

Lúc này, Long Kha chợt nhớ đến chuyện xảy ra bên ngoài Quan Ảnh thất.

Hóa ra, ban thưởng hai chén cơm chính là ý này.

Khó trách cả đám đều tỏ vẻ vô cùng hâm mộ, không có nửa phần ghét bỏ.

Người khác muốn tu luyện Linh thể hoặc là gian khổ tu hành, hoặc là dùng đại lượng thiên tài địa bảo, nhưng ở Bất Hủ tông lại có thể dùng hồng mễ mỗi ngày để tu bổ Linh thể, ăn thêm một miếng là hạnh phúc, thử hỏi có ai sẽ ghét bỏ?

Long Kha vội nói:

- Ta với tư cách là khách khanh, Ôn tông chủ, ngươi đã nói bao một ngày ba bữa. Hiện tại ta ăn không đủ no, làm sao bây giờ?

Ôn Bình chỉ gần hai mươi món ăn trên bàn.

- Đồ ăn… Đồ ăn không đủ no.

- Ngươi cảm thấy ta tin à?

- Ôn tông chủ, ngươi xem, dầu gì ta cũng là Trấn Nhạc cảnh, phụ trách bảo hộ tông môn an toàn, ăn thêm hai chén cơm cũng đâu có sao?

- Không thể.

- Ngươi…

Long Kha dùng lực, chén trên tay liền vỡ nát.

- Phá hư của công… Hôm nay không có cơm. Nếu có lần thứ hai, trực tiếp trục xuất khỏi Bất Hủ tông. - Ôn Bình hờ hững nói.

【VIP】 Tin Tức Phụ Thân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Phá hư của công… Hôm nay không có cơm. Nếu có lần thứ hai, trực tiếp trục xuất khỏi Bất Hủ tông. - Ôn Bình hờ hững nói.

- Chỉ là một cái chén!

Long Kha đứng bật dậy.

Đôi con ngươi thanh tịnh lạnh lùng nhìn chằm chằm Ôn Bình, đương nhiên, đây không phải sát ý, mà là phẫn nội đối với cháu trai nhà mình.

Đứa cháu này sao lại không khiến người ta thích được vậy hả?

Không phải chỉ bóp nát một cái chén thôi sao?

- Triệu khách khanh, xin bớt giận… Tông chủ không phải có ý đó. Ngài ngồi xuống trước, uống chén nước cho hạ hỏa.

- Tông chủ hắn ăn nói chua ngoa, nhưng tâm như đậu hũ. Ngài không cần quá để ý…

Bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền vội vàng khuyên giải Long Kha, ý đồ làm dịu bầu không khí xấu hổ hiện tại. Dù sao, trong mắt Long Kha, bọn họ chỉ nhìn thấy có phẫn nộ, căn bản không liên quan đến mấy thứ khác.

Lúc này, Ôn Bình đột nhiên vỗ ót một cái, nói:

- Ngại quá, ta nói sai rồi…

Nghe được câu này, Chiêm Đài Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Như trút được gánh nặng.

Bà chỉ sợ tông chủ cùng Triệu khách khanh gây ra mâu thuẫn, sau đó dẫn đến tranh chấp không đáng có.

- Triệu khách khanh, ngươi xem, tông chủ thật sự chỉ ăn nói chua ngoa…

Nhưng mới nói đến một nữa, lại không cách nào nói tiếp được.

Bởi vì Ôn Bình đã xen ngang.

- Ta nói sai rồi, không phải hôm nay mà là ngày mai. - Ôn Bình liếc mắt nhìn bầu trời tối như mực bên ngoài cửa sổ. - Hôm nay đã sắp hết ngày, đợi mai đi… Hoài Diệp, ngài mai đừng nấu cơm cho Triệu khách khanh.

- Tiểu tử ngươi…

Nghe được mấy chữ "ngại quá", thái độ của Long Kha vốn dịu lại không ít bỗng chốc cứng đờ.

Thấy vẻ mặt của nàng, Ôn Bình vội cầm chén lên, và một ngụm cơm cuối cùng vào miệng, dứt khoát lau miệng, sau đó buông bát đũa xuống, không để cho Long Kha có thời gian phản bác.

- Xem Tru Tiên, đừng đến quá muộn. - Bỏ lại một câu như vậy, sau đó, hắn nhanh chóng xuống lầu.

Vốn định dùng tốc độ nhanh một chút để tiểu di không kịp đuổi theo, chợt, nghe phía sau vọng đến một câu:

- Không ăn thì không ăn! Ngươi cho rằng ta hiếm lạ thứ hồng mễ này sao?

Nghe thế, Ôn Bình chỉ cười nhạt một tiếng.

Không ngờ tiểu di của mình còn là một người cố chấp, đến lúc này vẫn không chịu để lộ thân phận trưởng bối của mình ra.

Chuyện này khiến Ôn Bình vừa đi đến Ký Túc Xá vừa rơi vào trầm tư. Rốt cuộc mục đích tiểu di đến đây là gì? Nàng

muốn làm gì? Ngay cả nàng cũng đã là Trấn Nhạc thượng cảnh rồi, vậy gia tộc mẫu thân là dạng gì?

Nghi vấn như dây leo không ngừng sinh trưởng trong lòng. Nhưng đáp án dường như không chạm đến được, bởi vì tiểu di của hắn một mực che giấu thân phận. Những Trấn Nhạc cảnh khác có tính tình thế nào, hắn không biết, nhưng tiểu di đối với quy củ của Bất Hủ tông chưa từng thật sự phẫn nộ, nếu để cho kẻ khác nhập tông, đoán chừng bọn họ đã sớm chịu không nổi?

Chính vì như vậy, Ôn Bình biết chắc có hỏi cũng như không.

- Hệ thống, Thính Vũ các còn bao lâu nữa mới hoàn thành thăng cấp?

- Cần 23 tiếng nữa.

- Nhanh thôi!

Đợi sau khi Thính Vũ các thăng cấp thành công, Ôn Bình định đến Vân Hải chi đô một lần.

Đừng thấy hắn hiện tại có gần 2000 khối bạch tinh mà cho rằng đã đủ, Thính Vũ các kia chính là một cái hố to. Mặt khác, chủ điện cùng với những kiến trúc trong tông cũng cần thăng cấp, nhất là phi chu.

Bao viên truy tinh phái rất cần thăng cấp.

Mới cấp một đã có được uy lực 2 pháp giết Bán bộ Trấn Nhạc rồi.

Nếu như thăng cấp, uy lực, lực phá họa tuyệt đối không thua Ác Linh Kỵ Sĩ.

Cứ như vậy, Ôn Bình ở Ký Túc Xá một đêm. Sáng hôm sau, hắn lại tiếp tục đến Kiến Mộc lâm tu luyện, nhưng trong lúc đang tu luyện, trên bầu trời có một Dực tộc xâm nhập, tuy nhiên, không phải đại yêu.

Giống với Tín Chuẩn hơn, Ôn Bình để nó tiến vào, vậy mà nó lại trực tiếp đi tìm Bích Nguyệt Di, cứ như có thể đánh mùi hắn ta vậy, cái thời đại này, quả thật chim chó không có gì

khác biệt. Nhận được thư, Bích Nguyệt Di vội vàng đến tìm Ôn Bình, đừng ngoài Kiến Mộc lâm hô to:

- Tông chủ, lão tổ tự tay viết thư cho ngài.

Ôn Bình liền đứng dậy.

Chỉnh trang xiêm y, sau đó bước ra khỏi Kiếm Mộc lâm, nhận lấy thư từ tay Bích Nguyệt Di.

- Tông chủ, vậy ta đi trước.

Dứt lời, hắn vội vàng lui bước.

Lại nói đến Ôn Bình, sau khi nhận thư, hắn liền quay lại Kiến Mộc lâm, vừa đi vừa mở thư ra xem. Còn chưa kịp mở ra đã nhìn thấy một hàng chữ do Bích Nguyệt Phiêu Linh viết trên bìa thư: Ôn tông chủ, có tin tức của phụ thân ngài.

- Hửm?

Ôn Bình vội vàng mở thư, rút giấy viết thư ra.

Chăm chú đọc, sắc mặt Ôn Bình dần vô cùng đặc sắc. Bởi vì trong thư nhắc đến chuyện có người nhìn thấy phụ thân tại Huyền Sắc hồ. Giống với lời của Bích Nguyệt Phiêu Linh lúc trước, phụ thân có liên quan đến Thiết Sơn các.

Trong thư có nói, người đầu tiên phát hiện phụ thân của hắn đang làm công việc vận chuyển tại phường thị chế tác dưới trước Thiết Sơn các.

Người thứ hai thấy phụ thân đang đào bạch tinh ở Thiết Sơn các.

Người thứ ba kể rằng đã thấy phụ thân cùng những người hầu khác bị nhốt vào địa lao.

Ba người này không có liên qua gì nhau, nhưng chuyện họ nói lại khiến Ôn Bình có hơi thất thần.

Bởi vì dù chỉ một tin chính xác thôi, cũng đủ để thấy phụ thân ăn không ít khổ.

- Xem ra lão tử nhà mình không được nhạc phụ chào đó nha. - Thái độ Ôn Bình có hơi phức tạp, xem thư xong, hắn

đứng lên. - Xem ra mình phải tự thân đến Huyền Sắc hồ một chuyến.

Huyền Sắc hồ không giống với Minh Kính hồ, chỗ đó là vũ đài chính thức của Thiên Địa hồ, không nhỏ bé như Đông Hồ hay Minh Kính hồ, hoặc có thể dùng mấy câu ví von để hình dung cho rõ: Đông Hồ là thôn, Minh Kính hồ là trấn, còn Huyền Sắc hồ, có thể gọi là huyện, thậm chí là thành phố.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là ví von.

Chỉ riêng Đông Hồ, lãnh thổ cũng đã kéo dài vạn dặm, tự nhiên không thể xem nó là một cái thôn được.

Rời khỏi Kiến Mộc lâm, Ôn Bình hướng Ký Túc Xá mà đi, hắn chuẩn bị viết một phong thư hồi âm.

Bất quá, vừa đến bên ngoài Ký Túc Xá, hắn liền gặp phải Vân Liêu đang tu hành cạnh cầu gỗ:

- Ôn tông chủ, Triệu khách khanh bế quan.

- Giận ta?

Bằng không thì Ôn Bình thật không nghĩ ra nguyên do.

Vân Liêu gật đầu, nói:

- Ừm, tông chủ… Một cái chén mà thôi, ngài trừng phạt Triệu khách khanh như vậy có phải hơi quá không?

- Quá sao?

Ôn Bình hỏi lại một câu, sau đó đi vào phòng.

Thấy thế, Vân Liêu chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, thầm nghĩ: Tông chủ vẫn không để Trấn Nhạc cảnh vào mắt… Cũng đúng, tiền bối sau lưng tông chủ rất cường đại, một cái Trấn Nhạc cảnh mà thôi, cũng chẳng là gì.

Bên kia, sau khi vào phòng, Ôn Bình lập tức múa bút thành văn, lưu loát viết xuống trăm chữ.

Nội dung đại khái như sau: Hi vọng Bích Nguyệt gia có thể tiếp tục tìm kiếm, đồng thời, hắn mong muốn có được một tin tức chính xác, để bản thân khi đến Huyền Sắc hồ không đến

mức phải mò mẫm khắp nơi, toàn bộ phải dựa vào việc hỏi đường.

Viết xong, Ôn Bình tìm Bích Nguyệt Di, bảo hắn gửi thư đi, còn bổ sung thêm, thư hồi âm cứ gửi đến Huyền Sắc hồ. Bởi vì thư đi, đến khi Bích Nguyệt Phiêu Linh nhận được, hẳn là khi đó, Ôn Bình đã ở Huyền Sắc hồ rồi.

Mà lúc này, hệ thống cứ như có cảm ứng, rất biết phối hợp mở ra một nhiệm vụ lịch lãm.

Địa điểm lịch lãm quả nhiên là Huyền Sắc hồ!

【VIP】 Người Tùy Hành

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Địa điểm lịch lãm quả nhiên là Huyền Sắc hồ!

- Nhiệm vụ lịch lãm: Thanh danh tại ngoại 2!

- Siêu cấp tông môn không thể chỉ ở một chỗ chờ nổi tiếng xa gần, đi ra ngoài, thanh danh lan xa mới là con đường đúng đắn. Cũng như vậy, một siêu cấp tông môn, vũ lực không phải là thứ tốt nhất để dương danh, chính thức khiến người ta nhớ thương chính là có thứ độc nhất vô nhị - Tuyền Qua đồ.

- Nhiệm vụ mục tiêu: Thành công cải tạo một tấm Tam tuyền Tuyền Qua đồ, khiến cho ba chữ Bất Hủ tông theo đó mà khắc sâu trong đầu trăm vạn người.

- Phần thưởng nhiệm vụ: Giá trị danh vọng 5000, thăng cấp ngẫu nhiên một kiến trúc tông môn, mở ra Nhiệm vụ đại sảnh.

- Thời hạn: 30 ngày.

- Tam tuyền Tuyền Qua đồ, còn phải khiến trăm vạn người nhớ kỹ? - Ôn Bình đột nhiên cảm thấy có khi nào hệ thống đang chỉnh hắn hay không? Nhiệm vụ này có chỉ số khó khăn nhất từ trước đến nay, phải nói là độ khó bạo tạc mới đúng.

Nhị tuyền Tuyền Qua đồ… Đến nay Ôn Bình cũng chưa gặp qua bao nhiêu cái.

Hiện tại bảo hắn đi cải tạo Tam tuyền Tuyền Qua đồ?

Vấn đề lớn nhất là hắn lấy đâu ra Tam tuyền Tuyền Qua đồ?

- Kí chủ, phải có lòng tin với chính mình. Độ khó nhiệm vụ tăng cũng đại biểu cho phần thưởng phong phú. Năm ngàn

điểm danh vọng đủ để vị trí tông chủ của Kí chủ tăng lên cấp hai, trong phạm vi tông môn, tăng phúc thực lực cũng được cải thiện đáng kể. Đồng thời, Nhiệm vụ đại sảnh có thể mang đến cho Kí chủ nhiều sự lựa chọn.

- Lựa chọn gì?

- Ngoài nhiệm vụ do hệ thống tuyên bố, Kí chủ còn có thể tự lựa chọn nhiệm vụ mà mình yêu thích để tiến hành.

- Cái này không tệ.

Mấy thứ như nhiệm vụ, tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Như vậy xem ra, nhiệm vụ này tuy có hơi khó khăn một chút, nhưng ban thưởng khả quan nha.

Nhất là khi Nhiệm vụ đại sảnh xuất hiện, ngày sau nếu như không có bạch tinh thăng cấp Thính Vũ các, có thể điên cuồng tiếp nhận nhiệm vụ có phần thưởng ngẫu nhiên thăng cấp kiến trúc. Một lần không được thì hai lần… Dù sao nhiệm vụ vĩnh viễn sẽ không thiếu.

Chỉ hi vọng lúc đó hạn chế của hệ thống đừng có vũng hố quá là được.

Xác định mục tiêu, thoáng cái, Ôn Bình cảm thấy nhiệm vụ lần này cũng không có vấn đề gì lớn.

Thế nhưng, chuyến đi lần này hắn còn có một mục đích khác, đó chính là tìm kiếm phụ thân của mình. Thời hạn 30 ngày rất có thể không đủ. Dù sao Huyền Sắc hồ cũng không giống Đông Hồ, không thể dùng một ngày để phi chu chạy từ đầu đến cuối.

- Hệ thống, thời gian nhiệm vụ được tính từ khi nào?

- Lúc Kí chủ rời khỏi tông môn, tiến vào phạm vi Huyền Sắc hồ, 30 ngày sẽ bắt đầu đếm ngược.

- Tốt lắm. - Thời gian đi lại không tính, chuyện này khiến cho thời gian hoàn thành nhiệm vụ bỗng chốc trở nên đầy đủ hơn. - Đi quyết định đệ tử tháp tùng đã… Đi Huyền Sắc hồ, nếu như là Lâm Khả Vô, hẳn hắn sẽ thật cao hứng?

Người mà hắn yêu nhất đang ở Huyền Sắc hồ.

Kỳ thật, cả hai bọn họ giống nhau, đều có người yêu thương ở đó… Khác ở chỗ, một người là nữ nhân, còn một người là phụ thân.

- Tông chủ, đã gửi thư đi. - Lúc này, Bích Nguyệt Di quay lại, hai tay đã trống không.

- Ừm.

Ôn Bình gật đầu, rời khỏi Ký Túc Xá, lúc này hắn không có tâm trạng đến Kiến Mộc lâm.

Sau khi đi chủ điện thu xếp một ít y phục, Ôn Bình vào Thập tầng tháp, định dùng Mệnh hạch xoát một thanh Lang Nguyệt kiếm.

Đương nhiên, chuyện không được như nguyện.

Mệnh hạch không đong đưa.

Mặc kệ Ôn Bình có lay động cỡ nào, nó vẫn cứ trơ ra đó.

Cứ như vậy đến giữa trưa.

Mọi người như cũ tụ tập tại trù phòng dùng bữa, bất quá, còn chưa bắc đầu, Ôn Bình đã khiến cho bữa cơm này trở nên không tầm thường:

- Nhạc Nhạc, lấy cây đũa may mắn của ngươi ra. - Dương Nhạc Nhạc gọi chiếc đũa mà hắn thường xoay bằng cái tên này.

- Tông chủ!

Khóe miệng Dương Nhạc Nhạc lập tức giương lên, hắn biết rõ, thời điểm tông chủ muốn xoay đũa là đại biểu cho cái gì.

- Tông chủ, lần này đi đâu?

Bọn người Hoàn Sơn vội vàng hỏi thăm. Bọn họ đều chưa từng đi ra ngoài cũng tông chủ, nghe thấy mấy người được đi khoác lác thế giới bên ngoài có bao nhiêu phong quan, bọn họ cũng muốn đi nhìn thử, cũng muốn phong quang một lần.

- Huyền Sắc hồ.

- Huyền Sắc hồ? - Sắc mặt Chiêm Đài Thanh Huyền ngưng trọng.

Hoài Diệp bên cạnh vội hỏi:

- Thanh Huyền trưởng lão, Huyền Sắc hồ có vấn đề gì à?

Hoài Diệp chưa từng nghe nghĩa vụ nói về Huyền Sắc hồ, chỗ ấy so với Minh Kinh hồ mới chân chính là thế giới bao la bát ngát.

- Vấn đề thì không có… Chỉ là không ngờ tông chủ lại đi xa như vậy. Huyền Sắc hồ cách chúng ta gần mười vạn dặm, muốn đến, cho dù là Thần Huyền thượng cảnh đại yêu cũng phải mất hơn nửa tháng.

Chiêm Đài Thanh Huyền dứt lời, Ôn Bình liền nói:

- Xoay đi!

- Ngay đây! - Dương Nhạc Nhạc xoắn tay áo, bày ra vẻ trịnh trọng.

Xoay đũa.

Buông tay.

Chiếc đũa xoay tròn trên bàn, từ nhanh đến chậm.

- Là ta… Là ta! - Đầu đũa chỉ về phía La Mịch, hắn vui mừng nhảy dựng lên, cười đến không ngậm miệng lại được.

Mọi người không để ý đến hắn, bảo Dương Nhạc Nhạc tiếp tục xoay.

Lần thứ hai chỉ về phía Dương Hề.

- Ta sao?

Dương Hề không điên cuồng như La Mịch, bất quá vẫn có hơi kinh ngạc.

Dương Nhạc Nhạc thò tay muốn sờ đầu Dương Hề:

- Nha đầu này, không là ngươi thì là ai.

Bất quá, vừa đưa tay ra, đã bị Triệu Tinh trừng trở về.

- Xoay… Tiếp tục xoay. - Dương Nhạc Nhạc xấu hổ cười, vội vàng nói lãng sang chuyện khác.

Lần thứ ba, đầu đũa chỉ về phía… Lâm Khả Vô.

- Tại sao lại là Lâm Khả Vô sư đệ?

- Đây là lần thứ 2 rồi nha.

Bọn người Dương Nhạc Nhạc lập tức xụ mặt xuống.

Mà Lâm Khả Vô cũng mất hứng, ấp a ấp úng nói:

- Ta… Ta phải đi… Huyền Sắc hồ ư… Sao lại là ta… Ta còn chưa chuẩn bị tốt… Ta phải đi gặp nàng thế nào?

Nghe thấy lời hắn nói, Ôn Bình bật cười.

Quả nhiên, dại nhất chính là nam nhân si tình.

- Hi vọng lúc gặp lại Uyển Ngôn, hắn không bị tổn thương. - Theo Ôn Bình thấy, lúc trước, Uyên Ngôn kia là đang lừa Lâm Khả Vô.

Nói qua loa như vậy sao có thể là thật?

Lần này đi, vạn nhất Uyển Ngôn đã ở bên người khác, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Ôn Bình giơ tay ngăn mọi người nghị luận:

- Là ba người các ngươi. Hôm nay thu xếp một chút, giờ Tý chúng ta xuất phát… Thanh Huyền trưởng lão, chuyện ở tông môn xin nhờ vào ngươi. Chuyến này ta đi có thể sẽ khá lâu. Phong Chi cốc, Niết Bàn ốc, Ngàn Bậc thềm tạm thời đóng cửa, những thứ khác có thể sử dụng bình thường.

- Tông chủ, chuyến này ngươi định đi bao lâu? - Nghe được Phong Chi cốc cùng Niết Bàn ốc phải đóng cửa, Chiêm Đài Thanh Huyền có hơi mất mát.

Ôn Bình đáp:

- Ngắn thì một tháng, dài thì một tháng rưỡi. Trong khoảng thời gian này, nếu không có việc gì thì đừng hạ sơn.

- Đã rõ.

Bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu.

Ôn Bình lại nhắc nhở một câu:

- Đợi Triệu khách khanh xuất quan, nói với nàng đừng làm trái quy củ tông môn, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Bên ngoài Ôn Bình không lo.

Thế nhưng nếu ở trong loạn thì quả thực có chút đáng sợ.

Lại nói tiếp, tiểu di của hắn cũng đã hơn trăm tuổi, vì cái gì tâm tính vẫn là tiểu cô nương 20 vậy?

Ôn Bình quay sang nhìn ba người Lâm Khả Vô, nói:

- Ba người các ngươi nhanh chóng ăn cơm, sau đó đi chuẩn bị đồ đạc một chút. Thế giới bên ngoài không nhàn nhã, an toàn như trong tông đâu.

- Đã biết!

Ba người Lâm Khả Vô vội vàng gật đầu.

- Cứ vậy đi, giờ Tý xuất phát.

Dứt lời, Ôn Bình cũng không có tâm trạng ăn cơm, rời khỏi trù phòng, chuẩn bị đi lấy một ít Kiến Mộc diệp.

Thứ này dùng để trừ độc so với Xì Gà Sinh Mệnh còn tốt hơn.

【VIP】 Di Thiên Tông - Lý Tiêu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chạng vạng tốt, Thính Vũ các thăng cấp hoàn thành.

Thính Vũ các sau khi thăng 2 cấp, Ác Linh Kỵ Sĩ đã tiến đến Bán bộ Trấn Nhạc, về phần thương điếm nội trí, không có thêm thứ gì mới, chỉ tăng lên số lượng mua hạt giống Kiến Mộc thụ mỗi ngày.

Bất quá, Ôn Bình cũng không cảm thấy thất vọng, bỏ thêm cho Điện Thủ một ít Hỏa Linh Tinh, còn chưa đến nửa đêm, hắn đã có mặt ở Nhiễu sơn.

Sau khi an bài tốt chuyện tu hành trong mấy ngày này, cuối cùng, Ôn Bình dặn dò chúng trưởng lão vài cầu, gần đến nửa đêm, hắn cùng ba đệ tử lên phi chu rời khỏi Nhiễu sơn. Bởi hiện tại, thời gian nhiệm vụ quá mức ngắn ngủi.

Mà chuyện hắn muốn làm lại quá nhiều.

Sau khi Ôn Bình rời đi, chúng đệ tử lục tục trở về Ký Túc Xá.

Sáng sớm hôm sau, mọi người vẫn như thường lệ tu hành, chỉ có điều Phong Chi cốc không mở, ai cũng cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó. Đang lúc chuẩn bị ăn điểm tâm, Long Kha bước vào trù phòng.

- Triệu khách khanh.

- Triệu khách khanh, sớm!

Mọi người vội vàng chảo hỏi.

Long Kha gật đầu một cái, liếc mắt nhìn hồng mễ đang tỏa hương trong nồi, chợt hỏi:

- Tông chủ đâu?

Kiên cường ngày hôm qua đến hiện tại đã không còn sót lại chút gì.

Bởi vì nàng thật sự nhịn không được cảm giác thống khổ khi thấy có đồ ngon trước mắt lại không được ăn.

Mùi thơm này một khi bay ra, lòng của nàng căn bản không cách nào an tĩnh.

Không phải chỉ một cái chén thôi sao?

Bất quá bồi một khối bạch tinh, một khối không được thì hai khối.

Chiêm Đài Thanh Huyền vội đáp:

- Triệu khách khanh, đêm qua tông chủ đã rời khỏi Bất Hủ tông, một tháng sau mới trở về. Ngài nếu có cần hỗ trợ gì, có thể nói với ta.

- Hắn đi ra ngoài rồi? - Long Kha tỏ ra vui vẻ, vậy trong phải trong tông hiện tại nàng là lớn nhất rồi sao? Còn có ai dám hạn chế nàng ăn hồng mễ? - À, đã biết, có việc ta sẽ nói với ngươi. Đúng rồi, hắn đi đâu, sao lại phải mất một tháng.

Câu cuối cùng là thuận miệng mà hỏi, nàng mới không quan tâm rốt cuộc Ôn Bình đi đâu.

Bất quá, Chiêm Đài Thanh Huyền lại không cho là vậy, tưởng rằng Long Kha thật sự muốn biết, liền đáp:

- Tông chủ nói muốn đi Huyền Sắc hồ, nhanh nhất cũng phải một tháng mới có thể trờ lại.

- Huyền Sắc hồ? - Vẻ mặt Long Kha hơi thay đổi, liếc mắt nhìn chúng trưởng lão xung quanh. - Huyền Sắc hồ cách đây có hơn mười vạn dặm, trên đường đi gặp rất nhiều nguy hiểm, một mình hắn đến đó làm gì?

- Tông chủ dẫn theo ba đệ tử, Lâm Khả Vô, Dương Hề, còn có La Mịch.

- Chuyện này sao có thể ẩu tả?

Đi xa như vậy mà chỉ mang theo ba đệ tử?

- Đây là thói quen của tông chủ, mỗi lần đi ra ngoài đều thích dẫn theo người. Bất quá, Triệu khách khanh yên tâm, tông chủ không có việc gì đâu. Đây cũng không phải lần đầu tiên ngài ấy ra ngoài lịch lãm…

Chiêm Đài Thanh Huyền lộ ra tươi cười, có lẽ bà cảm thấy cười như vậy sẽ khiến người ta tín nhiệm hơn.

Long Kha trầm mặc, không để ý tới Chiêm Đài Thanh Huyền, lông mày hơi nhướng lên, nỉ non một câu:

- Huyền Sắc hồ… Hắn đến đó làm gì… Một tháng sau trở về? Có lẽ chỉ đi dạo bên ngoài một vòng thôi.

Nghĩ vậy, Long Kha chợt thở dài một hơi.

Rất tự nhiên ngồi xuống, bày ra bộ dáng tiểu di, hô một tiếng:

- Hoài Diệp, xới ta chén hồng mễ!

Không có Ôn Bình, hôm nay nàng nhất định phải ăn đủ.

Một chén?

Hai chén?

Bấy nhiêu chỉ là khai vị.

Thế nhưng, đột nhiên nghe thấy Chiêm Đài Thanh Huyền bên cạnh nói:

- Triệu khách khanh, tông chủ đã căn dặn, ngài hôm nay không thể ăn hồng mễ… Bằng không đợi đến khi hắn trở về, sẽ thẳng tay trục xuất ngài khỏi Bất Hủ tông.

- Trục xuất… Tiểu tử này.

Đũa trên tay Long Kha khựng lại.

Những người khác nói vậy có thể nàng sẽ không tin, nhưng Ôn Bình nói, nàng không thể không tin, bởi vì Ôn Bình hắn dường như không có khái niệm về Trấn Nhạc cảnh. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng có sắc mặt tốt đối với nàng.

Nghĩ đến đây, Long Kha oán hận để đũa xuống.

Đồng thời, nàng âm thầm thề.

Tương lai, một ngày nào đó, khi bản thân có thể công khai thân phận thật sự với Ôn Bình, nàng nhất định sẽ sử dụng quyền lực của trưởng bối, hung hăng giáo huấn hắn vài lần, giúp hắn rèn luyện Linh thể.

…

Nói đến Ôn Bình.

Qua một đêm phi hành, lúc trời mờ sáng, phi chu đã rời khỏi Đông Hồ, chuẩn bị đi xuyên qua Minh Kính hồ.

Điểm đến còn chín vạn dặm, Ôn Bình không tiếp tục ở trong khoang thuyền, hắn thích đứng ở mạn thuyền quan sát phía dưới hơn, đồng thời, còn có thể ngắm nhìn vòm trời phía xa xa. Đối với hắn, chỉ như vậy mới có thể coi là nhìn qua thế giới này.

Gâu!

Gâu!

Chó săn chạy tới chạy lui trên boong thuyền, đuổi theo Dương Hề.

Còn Lâm Khả Vô và La Mịch thì một bộ giống với Ôn Bình, đừng tựa mạn thuyền, bất quá, bọn họ vô cùng hưng phấn. Loại hưng phấn này kỳ thật cùng một dạng với nhân tộc lần đầu tiên được lên trời.

Ai cũng muốn đi ra thế giới bên ngoài nhìn xem.

Thế nhưng thế giới này rất lớn, muốn vượt qua sông núi, hồ nước, chỉ có duy nhất Dực tộc đại yêu là làm được.

Chín trên mười người, cả đời sợ rằng chỉ ở một nơi, mặc dù thích ra ngoài lịch lãm, lưu lạc, cơ bản cũng không ra khỏi một cái hồ. Bởi vì hung hiểm ẩn sâu trong vùng đất dưới chân.

Cứ như vậy, bất tri bất giác phi chu đã phi hành trên bầu trời ba bốn ngày, cũng đã vượt qua Vân Hải chi đô. Lúc Ôn Bình thông báo với mọi người sắp đến Huyền Sắc hồ, tâm trạng của Lâm Khả Vô đột nhiên thay đổi.

Hắn không đứng tựa ở mạn thuyền nữa, mà tiến vào khoang thuyền, không biết muốn làm gì.

- Tông chủ, Lâm sư đệ sao vậy? - Dương Hề là tiểu nữ tử, vô cùng mẫn cảm với thái độ cùng cảm xúc của người khác, nàng phát giác Lâm Khả Vô có gì đó thay đổi, còn định đi theo hỏi xem sao.

Ôn Bình đáp:

- Thường nói gần tình sẽ e ngại, có thể là sợ nhìn thấy người mình thích.

La Mịch bên cạnh vội hỏi:

- Tông chủ, người Lâm sư đệ thích ở Huyền Sắc hồ?

- Ừm.

Ôn Bình gật đầu.

Ngược lại, hắn hi vọng chuyến đi này không đụng phải Uyển Ngôn, nếu không sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của Lâm Khả Vô.

Bởi lẽ tình yêu luôn tàn khốc, thường sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Người ngươi thích, có lẽ… Nàng thích người khác,

Đương nhiên, đây cũng chỉ là đoán mò, hắn cũng muốn nhìn thấy kết cục tốt đẹp, giống với hi vọng của chính hắn, đó là phụ thân hiện đang bình an vô sự tại Huyền Sắc hồ.

…

Vân Hải.

Một Dực tộc cự yêu sải cánh gần trăm mét đang xuyên qua tầng mây, trên lưng nó có dựng một cái quỳnh lâu. Quỳnh lâu cùng Dực tộc đại yêu thoắt ẩn thoắt hiện trong tầng mây.

Cạnh lan can quỳnh lâu có rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ độ khoảng mười bảy, mười tám tuổi đang đứng.

Bọn họ trò chuyện.

Bọn họ vui cười.

Thế nhưng ở góc rẽ, có một nữ hài trầm mặc không nói chuyện. Mọi người vây quanh nàng, ai cũng muốn trò chuyện,

muốn kết giao bằng hữu với nàng… Ít nhất, từ cách nói chuyện đến thần thái của bọn họ có thể nhìn ra điều đó.

- Lý Tiêu sư tỷ, hiện tại đến Long Thần môn, nghe nói ngươi có thể trực tiếp gia nhập nội viện. Ngày sau phải nhờ ngươi chiếu cố chúng ta nhiều hơn. - Một thiếu nữ chớp chớp đôi mắt ngập nước, nói.

Lý Tiêu không để ý đến nàng mà nhìn về phương xa.

Bởi vì đối với nàng mà nói, đây là một khởi đầu mới, Di Thiên tông không còn, nàng có thể lựa chọn cuộc sống mới.

Đến Huyền Sắc hồ, so với Di Thiên tông tốt hơn rất nhiều.

Cho nên nàng không muốn liên quan đến bất kỳ ai ở Minh Kính hồ, sợ là bọn họ cũng muốn gia nhập Long Thần môn.

【VIP】 Nguy Cơ Trên Bầu Trời

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tuy nhiên, những người khác lại không biết suy nghĩ này của nàng, đều cho là nàng còn đang thương tâm vì chuyện của Di Thiên tông. Có lẽ Lý Tiêu còn có điều vướng bận ở Di Thiên tông.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu cự yêu đột nhiên có một người xoay người lại.

Đó là một lão giả lưng còng, tinh thần vẫn rất tốt, không thấy chút già nua nào. Người này chính là thành chủ Vân Hải chi đô, Vân Hải Thương Lam, cũng là người phụ trách hộ tống các thiên tài đi Huyền Sắc hồ lần này.

Thật ra, mỗi một năm, loại hồ lớn như Huyền Sắc hồ này đều sẽ thông qua Vân Hải chi đô lựa chọn ra một nhóm thiên kiêu. Đương nhiên, cái này không phải là do người của Huyền Sắc hồ cảm thấy thiếu niên ở những địa phương như Minh Kính hồ xuất sắc bao nhiêu.

Mà là do chế độ xúc tiến của Bách Tông Liên Minh, chính là muốn cho thiên tài được tiếp thụ chỉ dẫn tu luyện tốt hơn.

Vân Hải chi đô của hắn là trung tâm của ba hồ, tự nhiên là đảm nhiệm nhiệm vụ này.

Vân Hải Thương Lam xoay người lại, lập tức nghiêm túc nói:

- Chúng ta bây giờ phải xuyên qua một cái khu vực nguy hiểm, Dực tộc Yêu Vương ở nơi này không dễ nói chuyện, hiện tại tất cả trở lại phòng của mình, đóng kỹ cửa sổ. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không được mở cửa sổ xem!

Câu nói này khiến cho hành lang vốn náo nhiệt ồn ào lập tức lạnh ngắt như tờ, đám thanh thiếu niên rối rít thấp giọng trò chuyện vài câu rồi trở vào phòng.

Nguy hiểm trên bầu trời còn khiến người sợ hãi hơn cả trên mặt đất.

Bởi vì ở trên bầu trời, ngươi một khi rơi xuống, tuyệt đối chết chắc. Mà khi đến, Vân Hải Thương Lam đã nói cho mọi người, xảy ra chuyện có thể là hai thành, mặc dù không cao nhưng là vẫn không thấp.

Khi tất cả mọi người đã trở lại phòng, Vân Hải Thương Lam mới xoay người sang chỗ khác, tiếp tục ngồi chồm hổm ở trên đầu Dực yêu, hai con ngươi đảo quanh liên tục, cảnh giác với mọi động tĩnh xung quanh dù là nhỏ nhất.

- Hi vọng lần này sẽ không xảy ra chuyện gì!

Mặc dù đi qua nơi này rất ít xảy ra chuyện, nhưng hắn vẫn là cầu nguyện theo thói quen. Đương nhiên, hắn cũng đã chuẩn bị tốt dự tính xấu nhất.

Bầu trời không đi được , vậy thì nên đi đường bộ.

Yêu Vương trên mặt đất tính ra dễ đối phó hơn Yêu Vương trên bầu trời.

Mà lúc này, Lý Tiêu trở lại trong phòng lại không có an phận, nép sát cửa sổ, khép cửa sổ xuống một nửa, để ra một khe hở, bởi vì như thế mới có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài thông qua khe cửa sổ.

- Hi vọng không xảy ra chuyện!

Thấp giọng thì thầm một câu, Lý Tiêu ngồi ở bên cửa sổ, tay kéo lấy cửa sổ, đầu tựa lên khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Đột nhiên, quỳnh lâu nghiêng sang bên trái một phát, Lý Tiêu biến sắc.

- Không thể nào?

Lý Tiêu vội vàng nắm lấy mép giường.

Còn tốt, quỳnh lâu chỉ nghiêng một chút liền bình thường trở lại.

Nhưng lúc này, toàn bộ người trong quỳnh lâu đều thót tim.

Mặc dù trước đó luôn có cảnh báo, nhưng bọn họ vẫn chưa không chuẩn bị sẵn tâm lý một khi xảy ra chuyện.

- Sẽ không có chuyện gì đi?

- Có thể!

- Hiện tại chỉ có thể cầu xin thượng thiên, đừng để chúng ta xui xẻo!

Chuyện mà năm sáu năm mới xảy ra một lần, đừng để để bọn họ cho gặp phải. Nương theo sự ồn ào của những người trong quỳnh lâu, quỳnh lâu chấn động mạnh một cái.

Tất cả mọi người bị dọa cho đứng cũng không vững khi cơn chấn động đến một cách bất ngờ.

Ầm!

Vừa đứng vững, quỳnh lâu lại bỗng nhiên run lên một cái.

Mọi người chỉ có thể vội vàng vịn lấy vách tường, dùng vách tường rắn chắc chống đỡ thân thể của mình. Thuận tiện chống đỡ cho trái tim khẩn trương đến sắp nhảy ra ngoài.

Lúc này, chỉ có Lý Tiêu nắm lấy bệ cửa sổ trông thấy tình cảnh ngoài cửa sổ Dực tộc yêu vật đen nghịt đang vây công con Dực tộc cự yêu này, bọn chúng nhào lên như muốn cắn xé cự yêu.

Mặc dù bọn chúng chỉ có thực lực Thông Huyền cảnh, không đủ gây nguy hiểm cho cự yêu, nhưng chúng cứ một mực quấn lấy Dực tộc đại yêu thực lực bán bộ trấn nhạc đang chở bọn họ.

Trong mây, một con cự yêu hơn mười trượng bỗng nhiên xuất hiện, đánh tới phía cửa sổ của nàng.

Ầm!

Lý Tiêu vội vàng đóng lại cửa sổ, sau đó lui lại lại thật xa.

…

Lúc này, Ôn Bình lái phi chu từng bước một tới gần Huyền Sắc hồ.

Dưới ánh mặt trời, Lâm Khả Vô là người đầu tiên trông thấy đám yêu thú Dực tộc phô thiên cái địa ở phía trước. Hàng trăm hàng ngàn, lít nha lít nhít công kích tới một con Dực tộc đại yêu ở trên bầu trời.

Thế nhưng con Dực tộc cự yêu chỉ vỗ cánh, cùng dùng cái đuôi đi đánh trả. Mà dạng phản kích này, căn bản không đả thương được bao nhiêu con Dực tộc cự yêu vây công nó, ngược lại là càng dây dưa càng mệt mỏi.

Khi thấy bọn chúng, Lâm Khả Vô tỏ ra rất kinh ngạc, đồng thời cũng khá bối rối:

- Tông chủ, phía trước có rất nhiều Dực tộc đại yêu, ít nhất cũng ba bốn trăm đầu, chúng ta có nên đi vòng qua không?

Lâm Khả Vô lập tức quay đầu nhìn sang Ôn Bình, mà hắn nói như thế, Ôn Bình không có trả lời, ngược lại là hấp dẫn sự chú ý của Dương Hề cùng Cáp Cáp đang chơi đùa trên boong thuyền, vội vàng lại gần.

Thấy cảnh này, nhao nhao cảm thán.

- Cảnh tượng này, thật là đồ sộ nha!

- Hơn trăm đầu Dực tộc đại yêu như thế, nếu là ở Đông hồ, nhị tinh thế lực chớp mắt liền bị san bằng!

La Mịch cùng Dương Hề một trước một sau cảm thán.

Ôn Bình cũng nhìn lướt qua, lên tiếng:

- Không cần, cứ thế xuyên qua!

Lưu Vân Giáp sau khi thăng cấp có thể chống đỡ được công kích của Trấn Nhạc cảnh, bằng vào điểm này hắn không cần phải sợ. Vừa vặn, hắn cũng muốn thử xem, Lưu Vân Giáp sau khi thăng cấp có lợi hại như thế không.

Đột nhiên, một thanh âm truyền tới:

- Lên!

Ầm!

Thanh âm mở mạch môn truyền lại.

Rõ ràng chung quanh lúc này không có nước nhưng lại có một mảnh sóng lớn dị thường ập đến.

Ôn Bình giờ mới hiểu được, xem ra có người gặp phải phiền toái. Dực tộc đại yêu kia công kích người chứ không phải cự yêu. Đã nói rồi, Thông Huyền cảnh Dực yêu làm sao dám khiêu khích đại yêu Thần Huyền thượng cảnh ?

Khi tiếp cận thêm được một khoảng, thanh âm kia lại truyền tới, thế nhưng lần này khiến cho Ôn Bình không khỏi thì thầm một tiếng:

- Thanh âm này có chút quen thuộc, hình đã nghe ở đâu rồi!

Khi sóng lớn ập đến bầy cự yêu, lập tức khiến cho vòng vây Dực tộc cự yêu của bầy yêu ít đi một mảnh, lộ ra một cái khe hở, thanh âm khiến Ôn Bình cảm thấy quen thuộc lại truyền tới:

- Lại đến nữa, Vân Hải Thương Lam ta giết không hết các ngươi!

- Là hắn!

Khóe miệng Ôn Bình lộ ra một tia vui vẻ, vậy mà lại gặp thành chủ Vân Hải chi đô ở đây.

Nhưng hắn đang làm gì?

Vì sao đột nhiên bị nhiều Dực tộc đại yêu nhìn chằm chằm như thế?

Lúc này, Dương Hề ở bên cạnh mở miệng hỏi:

- Tông chủ, chúng ta có đi qua hỗ trợ hay không?

Ở trong mắt nàng, tông chủ là tồn tại vô địch, nếu như hắn xuất thủ, nhất định có thể giải cứu được người đang bị Dực tộc đại yêu bao vây. Nhưng nàng cũng biết, kẻ không quen biết rất có thể không đáng giúp.

Ôn Bình không nói giúp hay không, chỉ là mở ra ẩn thân hộ tráo, đồng thời nói:

- Đi qua nhìn một chút lại nói… Phía trên kia hình như có một người ta quen biết. Chẳng qua là hắn hẳn là không có chuyện gì!

Bán bộ trấn nhạc, không có khả năng xảy ra chuyện khi bị một đám Thông Huyền cảnh Dực yêu vây khốn.

Tương tự, suy nghĩ hiện tại của Ôn Bình cũng giống hệt như những gì mà người trong quỳnh lâu đang nghĩ.

Có Vân Hải Thương Lam ở đây, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Vân Hải Thương Lam thành chủ từng hộ tống rất nhiều thiên tài đi Huyền Sắc hồ, người bình yên đến Huyền Sắc hồ chiếm đa số, bọn họ khẳng định cũng sẽ trở thành một trong những người an toàn kia. Nhưng ngay lúc này, trong mây mù bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh khổng lồ.

Chợt một tiếng rống cực kỳ to vang tận mây xanh.

【VIP】 Còn Sống Vẫn Là Quan Trọng Nhất

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nương theo tiếng rống to, tiếng gầm gừ bắt đầu lan ra chung quanh giống như gợn sóng, xua tan mây mù trên bầu trời.

Mây mù tiêu tán, để lộ thân ảnh Dực tộc Yêu Vương đang rống kia, nó đang ở ngay trên đỉnh đầu con cự yêu chở quỳnh lâu. Giống như mây đen che phủ bầu trời.

Đó là một con hắc điểu.

Giống diều hâu.

Lại giống quạ đen.

Tóm lại giống hết tất cả nhưng lại cũng đều không giống.

Nó cứ như thế sải cánh chậm rãi bay xuống, mục tiêu rất rõ ràng, chính là con cự yêu chở quỳnh lâu.

- Tông chủ, ngài xem kìa!

Hai mắt Lâm Khả Vô lóe ra vẻ kinh ngạc, hắn đứng trên boong thuyền, một tay nắm chặt lấy mạn thuyền, một tay khác nhịn không được giơ lên chỉ con Dực tộc Yêu Vương kia.

- Thật lớn!

- Gần như trăm trượng đi!

Hai người đứng trên boong thuyền, nhịn không được cảm thán liên tục.

Hai người đều đã thấy qua Thần Huyền cảnh đại yêu, thân thể khổng lồ tựa như là mây đen giăng khắp trời. Mà khi trông

thấy Dực tộc cự yêu này, thì cảm giác giống như đang đứng dưới núi cao.

- Tông chủ, chúng ta thật trực tiếp xuyên qua?

Lâm Khả Vô ngược lại không lo lắng cách làm Ôn Bình là sai, bởi vì tông chủ chưa bao giờ làm chuyện hồ đồ.

- Tông chủ, ngài không phải sẽ đi giúp…

Nói được một nửa, thấy Ôn Bình không có trả lời hắn, Lâm Khả Vô đành phải ngượng ngùng im miệng, tiếp tục quan sát một màn trước mắt.

Ôn Bình đương nhiên sớm đã trông thấy Trấn Nhạc Yêu Vương ẩn trong tầng mây, khi nó hiện ra thân thể, hắn vẫn còn có chút kinh ngạc. Bởi vì dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn tận mắt thấy Yêu Vương Trấn Nhạc cảnh.

Yêu Vương ở cấp bậc này, thời gian sống chí ít phải hơn ba trăm năm, nó nếu như để mắt đến con mồi nào, với kinh nghiệm ba trăm năm đi săn của nó, hẳn không có khả năng để cho con mồi chạy trốn.

- Khôn Đa, mau trốn!

Hiển nhiên, khi Trấn Nhạc cảnh cự yêu hiện ra, Vân Hải Thương Lam không còn hào khí như ban nãy, lập tức mở miệng bảo cự yêu chở quỳnh lâu trốn nhanh, không cần để ý đến bất cứ thứ gì.

Cự yêu bỗng nhiên vỗ cánh nhanh gấp mấy lần, đánh bay hơn mấy trăm con Dực yêu dây dưa ở chung quanh, sau đó đột ngột thu hồi hai cánh, lao xuống dưới giống như mũi tên, không để ý đến an nguy của những người trong quỳnh lâu.

- Cứu mạng!

- Ai tới cứu ta!

Bên trong quỳnh lâu, tiếng la hét không dứt bên tai.

Thế nhưng con cự yêu tên là Khôn Đa này của Vân Hải Thương Lam lại không hề bận tâm, tình cảnh ở bên trong quỳnh lâu, bọn họ va phải địa phương nào, bị thứ gì đè lên… Những chuyện đó đều không quan trọng.

- Yêu Vương làm sao lại ra đây kiếm ăn?

Vân Hải Thương Lam nắm lấy lông cự yêu đang lao xuống, sắc mặt rất khó coi. Hiện tại hắn căn bản không có cách xác định bản thân có thể mang nhóm thiếu nam thiếu nữ này rời khỏi đây một cách an toàn được hay không, hắn chỉ hi vọng trong những người này có một bộ phận có thể sống được là được rồi.

Không phải chết hết, đó chính là may mắn lớn nhất.

Vậy hắn coi như cũng có một câu trả lời cho Bách Tông Liên Minh, cho những tứ tinh tông môn kia.

- Muốn chạy?

Bỗng nhiên, Trấn Nhạc Yêu Vương trên đỉnh đầu mở miệng nói tiếng người, lại còn là ngữ khí mang theo một phần khinh thường.

Cự yêu chở quỳnh lâu lao xuống dưới với tốc độ rất nhanh, nhưng con Dực tộc Yêu Vương miệng nói tiếng người lại đuổi càng nhanh. Nếu như một bên là mũi tên rơi xuống, bên còn lại có thể ví như tinh thạch lao thẳng vào quả đất.

Vút!

Chỉ trong nháy mắt, đã đến bên cạnh.

Chớp mắt, ba đạo hắc mang bỗng nhiên xẹt qua trời cao, tựa như đao mang bổ xuống, quét qua phía sau con cự yêu chở quỳnh lâu, xuyên qua bụng, mạnh mẽ bức cự yêu phải dừng lại.

- Khôn Đa!

Vân Hải Thương Lam hô lớn một tiếng, bởi vì yêu sủng của mình đã không còn động tĩnh.

Hắn đã nghĩ sẽ không trốn thoát được.

Nhưng không nghĩ đến, ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có.

Yêu thân không lồ tách thành hai đoạn theo tiếng hô của hắn, một đoạn mang theo quỳnh lâu rơi xuống mặt hồ, đoạn

còn lại mang theo Vân Hải Thương Lam rơi xuống một cái đảo ở trên hồ.

Rơi xuống mặt đất ở độ cao ngàn trượng, hắn có là Bán bộ Trấn Nhạc cũng sẽ chết.

Về phần những tu sĩ luyện thể lẫn Thông Huyền cảnh ở bên trong quỳnh lâu kia thì lại càng không cần phải nói, cơ hội sống sót gần như là không. Tuy nhiên, con Trấn Nhạc Yêu Vương kia đột nhiên lao xuống theo, móng vuốt bắt lấy một đoạn yêu thân chở quỳnh lâu kia.

Trấn Nhạc Yêu Vương sau khi bắt được một đoạn yêu thân, cũng không có tiến hành truy kích phần thân còn lại của Khôn Đa, mà là phái ra một ngàn Dực tộc đại yêu chen lấn nhau đến, hòng chia sẽ đoạn yêu thân kia cho tộc nhân.

Vân Hải Thương Lam bây giờ sắc mặt như tro tàn, nắm lấy lông vũ không thả, không lựa chọn xuất thủ phản kích, chỉ có thể nhìn mặt đất cách mình càng ngày càng gần. Thời khắc này, hai chữ tử vong đã kề sát trên đầu hắn.

Lúc này, hắn lựa chọn nhắm mắt lại.

Nghênh đón tử vong sắp đến.

Cũng ngay lúc hắn nhắm mắt lại, một ý nghĩ hoang đường chợt lóe lên trong đầu. Nếu như có người có thể đến cứu hắn một mạng, nửa đời sau làm trâu làm ngựa cũng nguyện làm. Còn sống vẫn là quan trọng hơn tất cả.

- Tông chủ, có cứu không?

Phi chu đang bay đuổi theo đoạn yêu thân rơi xuống kia, Lâm Khả Vô đã đưa tay ra ngoài. Chỉ cần lúc tiếp cận giang tay ra, thì có thể đỡ Vân Hải Thương Lam lên phi chu.

- Kéo hắn lên!

Ôn Bình khẽ gật đầu, chợt nhìn sang Trấn Nhạc Yêu Vương dắt một đoạn yêu thân khác biến mất vào màn mây.

Những người bên trong quỳnh lâu kia sinh tử khó nói, tám chín phần mười là không sống nổi nữa, có thể cứu Vân Hải

Thương Lam cũng không tệ. Vân Hải Thương Lam, chỉ là thuận tay, vẫn là có thể cứu một chút.

Đột ngột, một tiếng giận mắng vang tận mây xanh.

Vân Hải Thương Lam không cam lòng mở mắt ra.

- Lão tử giết chết các ngươi!

Trên khuôn mặt già nua của Vân Hải Thương Lam lộ ra vẻ phẫn nộ, muốn trước khi chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng, hai cái mạch môn đồng thời rung động, ở giữa không trung trực tiếp ngưng xuất ra hơn trăm ngàn thủy tiễn.

Sau một khắc, những thủy tiễn này ập đến phía đỉnh đầu của lít nha lít nhít Dực tộc đại yêu đang đuổi đến.

Ba bốn tiễn liền có thể giết chết một con Dực tộc đại yêu.

Hơn ngàn thủy tiễn ập đến, lập tức khiến cho liên miên bất tận Dực tộc đại yêu rơi xuống dưới.

- Bắt lấy ta!

Đột nhiên, Vân Hải Thương Lam nghe được bên tai truyền lại một giọng nói.

Hắn tưởng đâu mình nghe nhầm, không có để ý đến.

Thế nhưng là trông thấy một cánh tay bỗng nhiên xuất hiện, cũng hướng đến phía hắn, Vân Hải Thương Lam biểu lộ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn đưa tay bắt lấy bàn tay hắn nhìn thấy kia giống như muốn nắm lấy dây leo trên vách đá.

Khi hai cánh tay bắt cùng một chỗ, Vân Hải Thương Lam trực tiếp bị Lâm Khả Vô dùng sức kéo một cái, kéo vào trong phi chu.

Ầm!

Sau khi vào trong phi chu, Vân Hải Thương Lam đâm vào trên mạn thuyền, giơ tay bắt lấy mạn thuyền đứng dậy.

- Ôn tông chủ!

Trông thấy mặt Ôn Bình, Vân Hải Thương Lam biểu lộ lập tức vừa mừng vừa sợ.

Mừng chính là bản thân an toàn.

Sợ là không ngờ Ôn Bình, tông chủ Bất Hủ tong, lại cứu mình.

Ôn Bình mỉm cười, ngẩng đầu lên tiếng chào:

- Vân Hải thành chủ, đã lâu không gặp!

- Đa tạ ân cứu mạng của Ôn tông chủ!

Nói xong, Vân Hải Thương Lam lập tức nhìn ra ngoài, lít nha lít nhít Dực tộc đại yêu kia bây giờ đang ở chung quanh bầu trời tìm kiếm tung tích của hắn.

Thế nhưng là hắn đã ở cách bọn hắn ngoài ngàn mét.

Điều này khiến cho trái tim bấp bênh bên bờ sinh tử của hắn cũng dần bình yên lại, thở phào nhẹ nhõm.

- Cửu tử nhất sinh!

Bịch!

Vân Hải Thương Lam không để ý đến uy nghiêm của Trấn Nhạc, như một di dân đặt mông ngồi trên boong tàu.

Sau đó, ánh mắt của hắn bắt đầu quét qua người mấy người Lâm Khả Vô, hắn từng gặp Lâm Khả Vô, hai người Dương Hề thì lạ mặt, tuy hiện tại hắn không có tâm trạng đứng dậy chào, thế nhưng vẫn lên tiếng muốn chào hỏi làm quen với ba người.

【VIP】 Vào Sơn Hải Thành

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trong biển mây.

Lý Tiêu nắm chặt lấy cột trụ, nghe thấy tiếng kêu cứu không ngớt bên tai mà sắc mặt trở nên tái nhợt.

Không có thanh âm của Vân Hải Thương Lam.

Thanh âm vẫy cánh của cự yêu cũng biến mất.

Chỉ còn lại tiếng gào truyền lại từ trên đỉnh đầu, không biết sống chết, không biết tương lai.

Cạch!

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, nóc quỳnh lâu giống như bị thứ gì xốc lên. Tiếng kêu thảm thiết lập tức truyền lại liên tiếp, đồng thời nương theo tiếng gió thét dần dần đi xa, cuối cùng biến mất.

- Chẳng lẽ ta cũng phải chết ở đây sao?

Lý Tiêu nhắm hai mắt, hai tay ôm lấy cột trụ. Nghe thấy thanh âm quỳnh lâu tan ra thành từng mảnh, liên tục có người bị gió cuốn đi, tay của nàng ôm chặt hơn nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, chung quanh đã không có bất cứ thanh âm gì.

Tiếng kêu cứu cùng tiếng thét chói tai biến mất.

Không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Sẽ không phải chỉ còn lại một mình ta chứ?

Lý Tiêu biểu lộ phức tạp, ngẩng đầu lên nhìn, sàn gác trên đỉnh đầu đã không còn. Có thể thấy rất rõ ràng một con cự yêu

đang gắp lấy yêu thân của Khôn Đa bay xuống phía dưới.

Ầm!

Chấn động to lớn bỗng nhiên truyền lại, Lý Tiêu vốn tay ôm chặt cột trụ bỗng nhiên buông ra, cả người bị văng ra ngoài. Không ngừng xoay lộn từ trên dốc núi xuống phía dưới, thế giới tại lúc này đều phảng phất như xoay tròn.

Loại cảm giác này rất khó chịu, thế nhưng nàng lại vô cùng cao hứng.

Bởi vì nàng còn có thể cảm giác được khó chịu, không giống những người khác, đã chết ở trên bầu trời.

…

Bên trên phi chu.

- Vân Hải thành chủ, vui mừng không?

Lâm Khả Vô một bên cười hỏi một câu, sau đó bắt đầu giới thiệu Vân Hải Thương Lam cho mấy người Dương Hề, khi biết được Vân Hải Thương Lam là thành chủ Vân Hải chi đô, hai người Dương Hề đều lộ ra vẻ mặt kính sợ.

Nhưng khi trông thấy hắn lúc này khổ cực như vậy, quang hoàn trên người thành chủ Vân Hải chi đô dường như cũng không sáng lắm.

So sánh nhau, tông chủ vẫn là chói sáng như thế.

Hẳn là nói như thế, bọn họ chưa bao giờ thấy qua ai có khí chất hơn được tông chủ.

Nghe thấy Lâm Khả Vô nói thế, Vân Hải Thương Lam ngượng ngùng trả lời một câu:

- Đúng là rất vui, không nghĩ đến Ôn tông chủ…

Lúc nói những lời này, Vân Hải Thương Lam nhìn xung quanh.

Hắn xác định đây là một chiếc thuyền. Bởi vì có buồm, có khoang tàu.

Chỉ là, chiếc thuyền này dường như lật đổ thế giới quan của hắn, bởi đây là một chiếc thuyền biết bay.

Quả nhiên!

Ôn Bình đến từ thế lực không đơn giản, giống như những gì hắn đã nghĩ, không phải là một tông chủ của một tông môn xuống dốc như những gì đối phương đã nói.

Hắn hiện tại rất cao hứng, may là bản thân từng một lần quen biết gặp gỡ người như thế, cho nên hôm nay mới vớt được cái mạng này về.

Không đợi Vân Hải Thương Lam tiếp tục biểu thị cảm kích, Ôn Bình nhàn nhạt tiếp một câu:

- Chuyện tiện tay thôi, không đáng nói đến. Ta ngược lại muốn biết Vân Hải thành chủ, ngươi không ở Vân Hải chi đô sao, một mình đến đây làm gì?

- Ôn tông chủ… Tạ ơn. Nếu như không phải ngươi, lão hủ chỉ sợ là chắc chắn phải chết!

Vân Hải Thương Lam nhếch miệng, lộ ra nụ cười thảm đạm:

- Về chuyện đến đây… Cái này nói rất dài dòng. Hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, những hài tử kia đã không còn!

- Những người kia là ai?

- Chúng là thiên tài do các đại thế lực cùng Bách Tông Liên Minh chọn lựa ra, chuẩn bị đưa đến tứ tinh thế lực ở Huyền Sắc hồ tu luyện thêm một bước. Những năm qua cũng là ta mang đi, không có xảy ra vấn đề gì, nhưng năm nay không ngờ được Trấn Nhạc Yêu Vương sẽ đích thân ra kiếm ăn…

Nói đến đây, Vân Hải Thương Lam khóe miệng nổi lên đắng chát.

Hơn ba trăm người.

Cũng là nhất đẳng thiên tài.

Khoảng ba mươi người mới hai lăm tuổi đã bước vào Thông Huyền cảnh. Đây đều là những người mà các đại thế lực bình thường nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này, khiến bọn họ đều mất mạng.

Tuy nói con đường tu hành, không ai cam đoan bản thân có thể sống lâu, thế nhưng bọn họ lại chết dưới móng Yêu tộc lúc còn trẻ, ít nhiều vẫn là khiến người ta cảm thấy có chút tiếc hận.

Khiến cho hắn đau lòng vẫn là đại yêu Khôn Đa theo mình xông xáo nhiều năm, mấy chục năm nay, hai người giống như là huynh đệ. Thế nhưng hôm nay lại vĩnh biệt không một nói một lời.

- Vân Hải thành chủ, bây giờ ngươi có dự định gì?

Hắn cơ bản không biết gì về Huyền Sắc hồ, Vân Hải Thương Lam lại khác, mỗi năm đi, nếu có hắn làm "hướng dẫn viên du lịch", vậy liền tiết kiệm nhiều thời gian.

Vân Hải Thương Lam trầm mặc một hồi, lên tiếng trả lời:

- Ôn tông chủ thuận tiện thì cho ta xuống đi thôi. Ta còn muốn đi Huyền Sắc hồ… Chuyện này phải đi thông báo một chút. Chờ lão hủ từ Huyền Sắc hồ trở về, nhất định sẽ tự thân bái phỏng Ôn tông chủ, bày tỏ lòng cảm kích!

Nói xong, Vân Hải Thương Lam móc ra một cái lệnh bài hình tam giác màu trắng từ trong ngực. Bên trên viết một chữ "VÂN".

Vân Hải Thương Lam nói tiếp:

- Đây là Thành Chủ Lệnh của lão hủ, Ôn tông chủ nếu như cần, ở Vân Hải chi đô giống như ta ở Vân Hải chi đô vậy… Mặc dù vật này không đủ để biểu đạt lòng cảm kích của ta, nhưng còn xin Ôn tông chủ nhận lấy thứ này, chờ khi ta từ Huyền Sắc hồ trở về…

- Không cần!

Ôn Bình ngắt lời hắn, cũng không có nhận lệnh bài.

Với người khác, lệnh bài kia có thể như trân bảo, thế nhưng với hắn, đối đãi hắn như thành chủ ở Vân Hải chi đô thì lại làm sao? Cao hơn thân phận tông chủ Bất Hủ tông của hắn?

- Không cần lôi ra những thứ đồ này, chuyến này ta cũng là đi Huyền Sắc hồ. Nếu ngươi năm nào cũng đi Huyền Sắc hồ, vậy có một số việc ta muốn hỏi ngươi!

Đến Huyền Sắc hồ, tùy tiện tìm người hỏi cùng hỏi nửa bước Trấn Nhạc cảnh là hai khái niệm khác nhau:

- Chỉ cần ngươi trả lời vấn đề của ta, coi như ta không có phí công cứu ngươi!

- Ôn tông chủ cũng đi Huyền Sắc hồ sao, vậy thì tốt quá!

Vân Hải Thương Lam vui mừng, có cảm giác như tìm được chỗ dựa.

Loại cảm giác này đã không còn xuất hiện kể từ khi hắn tiếp nhận Vân Hải chi đô cách đây bảy mươi năm.

Lúc hắn nhắm mắt chờ chết, suy nghĩ bỗng nhiên lóe lên rồi lặn tăm bây giờ lại trồi lên: Làm trâu làm ngựa cho người cứu hắn.

Thế nhưng Vân Hải Thương Lam lại đột nhiên lắc đầu.

Vội vàng giấu kín ý nghĩ này. Đương nhiên, hắn nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Chờ sau khi kết thúc chuyện này, Vân Hải chi đô sẽ quy hàng!

- Ôn tông chủ, ngài cứ hỏi thẳng đi, ta biết gì nói nấy!

Ôn Bình không biết suy nghĩ hiện tại của Vân Hải Thương Lam, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Ta muốn biết, Thiết Sơn các ở đâu?

- Thiết Sơn các…

Vân Hải Thương Lam lập tức tìm trong đầu những ký ức liên quan đến Thiết Sơn các.

- Ôn tông chủ, ngươi nói là tứ tinh tông môn Thiết Sơn các sao?

- Ừm!

Ôn Bình vui mừng, thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên giống như hắn nghĩ, Thiết Sơn các là tứ tinh thế lực.

Vân Hải Thương Lam biết nó, vậy khẳng định biết nó ở đâu.

Vân Hải Thương Lam nói tiếp:

- Lão hủ nhớ là Thiết Sơn các ở Sơn Hải thành, ở chỗ ta có một phần địa đồ Huyền Sắc hồ… Sơn Hải thành chính là ở đây, phía tây nam Huyền Sắc hồ.

Nói xong, Vân Hải Thương Lam lấy ra một tấm địa đồ bằng da thú từ trong Tàng giới, chỉ chỉ.

- Ôn tông chủ nếu như cần, bản đồ này coi như tặng ngươi làm quà cảm tạ!

Địa đồ khó lấy hơn Tuyền Qua Đồ, thế nhưng so với ân cứu mạng của Ôn Bình, thứ này đưa tặng cũng không có gì.

Ôn Bình tiếp nhận địa đồ bằng da thú, hai mắt tường tận xem xét địa đồ, chợt ở trong lòng lặng yên hỏi hệ thống.

- Hệ thống, đi Sơn Hải thành phải bao lâu?

- Sau khi đến Huyền Sắc hồ sẽ phải tốn thêm một ngày!

Hệ thống trả lời.

【VIP】 Lau Sàn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Một ngày!?

Thời gian rất ngắn, tương đương một phần ba mươi của thời hạn nhiệm vụ ba mươi ngày. Thế nhưng mục tiêu của nhiệm vụ lần này rất phiền phức, cần trăm vạn người biết đến một tông môn tên là Bất Hủ tông.

Tuy nhiên hiện tại hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể lựa chọn đi một bước tính một bước, Ôn Bình lập tức ra đưa ra một cái chỉ thị cho hệ thống, thiết lập mục tiêu thứ nhất của chuyến đi này

- Hệ thống, mục tiêu là Sơn Hải thành!

Thật ra hắn vốn là không biết nên đi đâu, chỉ cần gặp phải đại thành thì liền dừng lại.

Về phần Vân Hải Thương Lam có thể trở thành "hướng dẫn viên du lịch" hay không thì Ôn Bình không quan trọng. Chỉ cần biết Thiết Sơn các ở đâu là đủ, chuyện hắn muốn biết đợi đến khi Sơn Hải thành lại nghe ngóng cũng không sao.

Nói xong, Ôn Bình trả lại địa đồ làm từ da thú.

Địa đồ của thế giới này được vẽ quá thô sơ, nếu như phải sử dụng nó, tám chín phần mười là sẽ lạc đường. Hệ thống lại định vị chính xác hơn, cho nên dù là địa đồ gì đi nữa, ở trong mắt những người này thì rất trân quý nhưng ở chỗ hắn thì chẳng khác gì gân gà.

Theo mệnh lệnh của Ôn Bình, phi chu lập tức xoay chuyển thân thuyền, đi đến hướng đông bắc. Người ở trên phi chu không nhận ra sự chuyển động này. Vân Hải Thương Lam sau

khi biết được Ôn Bình muốn đi Sơn Hải thành, trên mặt lộ ra vui mừng.

- Ôn tông chủ, ta biết rất nhiều về Sơn Hải thành. Trăm năm qua, đại khái có khoảng ba bốn năm là ở trong Sơn Hải thành, nếu như cần, lão hủ nguyện đi theo Ôn tông chủ đến Sơn Hải thành!

- Hửm?

Vân Hải Thương Lam làm sao lập tức đổi chủ ý rồi?

Vân Hải Thương Lam vội vàng nói tiếp:

- Lão hủ không biết Ôn tông chủ cũng đi Huyền Sắc hồ, cho nên mới nói để Ôn tông chủ thuận tiện thả ta xuống dưới. Thực không dám giấu giếm, lão hủ lúc tuổi còn trẻ đã từng là khách khanh lão sư của một tam tinh học viện, nếu như Ôn tông chủ vào Sơn Hải thành có việc, lão hủ có lẽ có thể giúp được một chút. Chỉ mong Ôn tông chủ mang theo ta đi đoạn đường này, nếu không có Dực yêu, lão hủ chẳng biết bao giờ mới có thể đến được Huyền Sắc hồ!

Trong không trung, kia là xa mấy vạn dặm.

Nhưng nếu như đến mặt đất, có núi cao liên tiếp ngăn cản, tăng thêm sơn mạch trải dài không theo một đường thẳng, cuối cùng là mặt hồ mênh mông, chỉ có thể ngồi thuyền. Lộ trình kia sẽ tăng lên gấp bội.

Bên ngoài rừng rậm cũng là lãnh địa của Yêu tộc, hắn một thân một mình đi qua như thế, phiền phức tất nhiên không nhỏ.

Con đường này, chỉ khi không còn đường nào để đi thì hắn mới chọn.

- Cùng đường rồi?

- Phải!

Vân Hải Thương Lam lập tức gật đầu, sau đó cảm thấy nói như thế có thể có chút đường đột, rất có thể để Ôn Bình sinh lòng đề phòng, vội vàng giải thích:

- Ôn tông chủ cứ tự nhiên, lão hủ thật sự muốn đi Sơn Hải thành. Hộ tống đệ tử xảy ra chuyện, nhất định phải đi Bách

Tông Liên Minh truyền tin cho những tông môn kia, không có ý tứ gì khác. Như nếu không tin, Ôn tông chủ có thể…

- Bách Tông Liên Minh có thể truyền tin?

Ôn Bình cắt ngang lời của Vân Hải Thương Lam, giống như là nghe không hiểu phần giải thích trọng điểm của Vân Hải Thương Lam, chuyển đề tài, hé miệng liền nhắc đến chuyện truyền tin.

- Các phân hội Bách Tông Liên Minh có thể truyền tin cho nhau được không?

- Có thể, chỉ cần Ôn tông chủ muốn, Tín Chuẩn của Bách Tông Liên Minh có thể lập tức truyền đạt thông tin mà người mong muốn trong khoảng thời gian rất ngắn.

Nghe thấy Ôn Bình hỏi thăm vấn đề khác, Vân Hải Thương Lam nhẹ nhàng thở ra.

Ôn Bình không có đề phòng mình nhiều thì cũng tốt, có thể tránh cho đến lúc đó lại xảy ra hiểu lầm gì.

Bây giờ, Ôn Bình lặng yên hỏi hệ thống trong lòng.

- Hệ thống, ta có thể mang thêm một người đi Huyền Sắc hồ không?

Mỗi lần nhiệm vụ du lịch đều có nhân số hạn chế, sau khi thăng cấp phi chu mới có thể mang theo được ba người. Hắn không biết mang theo Vân Hải Thương Lam thì hệ thống có đưa lệnh cưỡng chế đối phương xuống phi chu hay không, cho nên tranh thủ thời gian hỏi một chút.

- Chở khách trong thời gian ngắn thì hệ thống sẽ không can thiệp, thế nhưng nếu như chở khách đi xa, từ trên bản chất mà nói là không cho phép, nhiệm vụ du lịch chỉ có thể mang theo ba người!

- Có biện pháp nào không?

Ôn Bình biết, thêm một người khá am hiểu về Sơn Hải thành, chuyến này sẽ bớt đi rất nhiều đường quanh co. Vân Hải Thương Lam lại đúng lúc là người hắn cần.

- Nhiệm vụ du lịch quy định mang theo người ở trong tông môn, mang theo người ngoài tông môn thì là vi phạm quy củ. Một trăm giây sau hệ thống sẽ mở cưỡng chế dịch chuyển, đưa người lên phi chu trái phép xuống dưới mặt đất. Đương nhiên, nếu như Kí chủ có thể thuyết phục người phạm quy trở thành người phục vụ thì sẽ không trái quy củ!

- Người phục vụ?

- Ác Linh kỵ sĩ, chó săn vì bảo đảm an toàn sinh mệnh của kí chủ, là người phục vụ. Chỉ cần phục vụ Kí chủ, lại không thể thiếu, mới có thể được ngồi trên phi chu trong lúc thực hiện nhiệm vụ du lịch!

- Không thể thiếu, vậy ta để hắn cũng bảo hộ an toàn cho ta, như thế có tính là không thể thiếu hay không?

- Không tính. Người này được Kí chủ cứu, tính là người được bảo hộ, không thể sử dụng phục vụ bảo hộ Kí chủ.

- Vậy hắn có thể làm gì?

- Kí chủ tự đưa ra quyết định, chẳng qua là có thể không thiếu hay không lại do hệ thống quyết định. Hiện tại bắt đầu đếm ngược: Chín chín…

- Không thể thiếu?

Ôn Bình cắn môi, hai mắt dò xét trên dưới Vân Hải Thương Lam, cố gắng suy nghĩ thứ bản thân không thể thiếu:

- Đúng rồi, lau sàn có tính không?

Phi chu đang cần dọn dẹp, trong trong ngoài ngoài đều cần.

Đây cũng xem là việc không thể thiếu chứ?

- Tám mươi…

Hệ thống ngừng đếm ngược.

- Lau mặt sàn phi chu, thuộc về phục vụ không thể thiếu. Bảy chín…

- Vậy tại sao còn tiếp tục đếm ?

- Hắn cũng chưa tiến hành phục vụ.

- Chậm một chút!

Ôn Bình lập tức kết thúc cuộc nói chuyện với hệ thống, ánh mắt dừng lại trên người Vân Hải Thương Lam:

- Vân Hải thành chủ, chở ngươi đi một đoạn cũng được!

Vân Hải Thương Lam vui mừng:

- Đa tạ Ôn tông chủ… Lão hủ cũng là Bán bộ Trấn Nhạc, nếu như ở không trung gặp phải phiền phức, lão phu nguyện là người xuất thủ trước tiên, hộ tống thuyền bay trên không này, hộ giá mọi người.

Nhưng mà, Ôn Bình trên mặt cũng không có ý cười , cũng không tán thưởng.

Điều này làm cho Vân Hải Thương Lam ý thức được còn một đoạn sau.

- Tuy nhiên… Trên phi chu có một quy củ, cho dù là ta, cũng không thể phá hư. Mỗi một lần ra ngoài, phi chu chỉ có thể chở ba người trừ ta ra, cho nên Vân Hải thành chủ, trong chế độ quy củ, ngươi là không được phép lên phi chu.

- Ừm?

Quả nhiên, đây chính là phần sau, thế nhưng Ôn tông chủ nói tới cái quy củ này, để hắn thực sự không hiểu.

Làm gì có loại quy củ này?

Là vì an toàn?

Ôn Bình không để ý đến Vân Hải Thương Lam không hiểu, nói tiếp:

- Tuy nhiên, nếu như Vân Hải thành chủ nguyện ý làm một ít chuyện cho ta cùng phi chu, quy củ này tự nhiên sẽ vô hiệu với ngươi!

- Ôn tông chủ xin yên tâm, nếu như gặp nguy hiểm, lão hủ sẽ là người đầu tiên xông lên.

Nghe thấy phải làm vài việc, hắn thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần không phải muốn đuổi hắn xuống dưới, cũng không đáng kể.

- Chúng ta không cần ngươi bảo hộ!

- Vậy ý của Ôn tông chủ là?

Vân Hải Thương Lam giật mình đứng tại chỗ.

- Hiện tại trên phi chu của ta chỉ thiếu một người lau mặt sàn, quét dọn vệ sinh, nếu như ngươi nguyện ý làm thì lưu lại. Nếu như không nguyện ý, sau bốn mươi hô hấp nữa, ta sẽ đưa ngươi xuống dưới!

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp lấy ra một chiếc khăn. Thứ này hắn vốn chuẩn bị sử dụng để rửa mặt.

Nhìn cái khăn , Vân Hải Thương Lam không biết nên nói cái gì:

- Lau… sàn…

Hắn thế nhưng là Bán bộ Trấn Nhạc.

Lau sàn nhà, đây là công việc của người hầu.

- Ôn tông chủ, không có chuyện khác để làm sao?

- Hiện tại trên phi chu chỉ thiếu người lau mặt sàn, nếu như Vân Hải thành chủ nguyện ý làm thì lưu lại. Không nguyện ý, sau ba mươi hô hấp ta sẽ đưa ngươi xuống dưới. Ôn Bình ta chưa từng gây khó dễ cho ai!

Ôn Bình lộ ra vẻ mặt ngươi làm hay không cũng không sao cả.

- Làm! Làm!

Vân Hải Thương Lam bất đắc dĩ cười khổ.

Trở lại mặt đất, kia là hạ của hạ sách, có lựa chọn tốt, ai nguyện ý đi thực hiện cái hạ sách kia.

Thấy Vân Hải Thương Lam có chút ủy khuất tiếp nhận khăn lau, mấy người Lâm Khả Vô ở bên cạnh không biết phải nói cái gì.

【VIP】 Nhập Sơn Hải Thành

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trong khoảnh khắc Vân Hải Thương Lam tiếp nhận khăn lau, hệ thống ngừng đếm ngược.

Ôn Bình nói tiếp:

- Từ đây đến Sơn Hải thành cần ba bốn ngày, trong trong ngoài ngoài phi chu liền giao cho ngươi. Vân Hải thành chủ, à phải, ta có chuyện muốn hỏi ngươi một chút… Ngươi cứ tiếp tục đi!

- Ôn tông chủ cứ hỏi!

Bất đắc dĩ, Vân Hải Thương Lam chỉ có thể tiếp tục dùng khăn tay lau sạch mạn thuyền.

- Ta muốn tìm tam tinh Tuyền Qua Đồ, nên đi đâu?

- Tam tinh Tuyền Qua Đồ?

Vân Hải Thương Lam trầm mặc thật lâu, biểu lộ có chút nghiêm túc trả lời:

- Ôn tông chủ, tam tinh Tuyền Qua Đồ, tính khắp Thiên Địa hồ cũng thuộc dạng trân bảo chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Nếu như muốn, chỉ có thể đi kiếm thần tượng tam tinh Tuyền Qua Đồ, mời hắn xuất thủ chế tác.

- Sơn Hải thành khả năng có tam tinh Tuyền Qua Đồ thần tượng không?

- Ôn tông chủ nói chơi, thần tượng tam tinh Tuyền Qua Đồ làm sao lại xuất hiện ở Sơn Hải thành được. Tuy nhiên lão hủ lại biết một nhị tinh Tuyền Qua thần tượng, hắn chính là đệ tử của tam tinh Tuyền Qua thần tượng.

- Ai?

- Hô Lan đại sư ở Sơn Hải thành, nếu như Ôn tông chủ cần, đợi đến Sơn Hải thành ta có thể dẫn đường.

- Ừm!

Ôn Bình mừng thầm trong lòng.

Quả nhiên, giữ Vân Hải Thương Lam lại vẫn có ích.

- Ngươi tiếp tục đi!

Nói xong, Ôn Bình cất bước đi vào trong khoang thuyền.

Vân Hải Thương Lam khẽ thở dài, đành phải tiếp tục dùng khăn lau chùi.

Ba người Lâm Khả Vô ở một bên lập tức áp lại, tìm hỏi chuyện có liên quan đến Huyền Sắc hồ. Với bọn hắn, sự tích lịch lãm của thế hệ trước giống như kinh nghiệm chiến đấu, phi thường hấp dẫn người.

Lâm Khả Vô hỏi:

- Lão thành chủ, người mạnh nhất Huyền Sắc hồ là ai?

- Giúp ta… Lão hủ sẽ nói cho ngươi biết!

Vân Hải Thương Lam thấp giọng nói, sợ Ôn Bình nghe thấy, đồng thời lắc lắc chiếc khăn trong tay.

- Lão thành chủ, ngươi nằm mơ đi, quy củ của tông chủ không ai có thể phá hư. Thật ra lau chùi phi chu cũng còn đỡ, ở Bất Hủ tông chúng ta, Trấn Nhạc cảnh khách khanh không cẩn thận bóp nát một cái chén cũng phải bị phạt nặng!

Dương Hề ở một bên tiếp lời.

Một ngày không thể ăn hồng mễ, trừng phạt này thật đáng sợ.

Nhưng nàng ước chừng Vân Hải Thương Lam không thể hiểu được nên cũng không có nói tỉ mỉ.

Nghe thấy Dương Hề nói thế, mặc dù không biết là trừng phạt là gì, thế nhưng tăng thêm một cái chữ nặng, vẫn là thấy

trừng phạt đáng sợ, Vân Hải Thương Lam biểu lộ hơi có chút biến hóa:

- Làm vỡ một cái chén cũng phải bị phạt nặng?

Dương Hề nói tiếp:

- Ừm, quy củ của tông chủ rất quái lạ… Nhưng ngài yên tâm, tông chủ xưa nay không có cố ý gây khó dễ người khác. Để ngài lau phi chu, khẳng định phải có nguyên nhân, nếu không loại chuyện này hắn tùy tiện tìm người làm không được sao, sao phải cố ý để cho ngài đi làm đâu nè?

- Cũng phải…

Nghe thấy giải thích này, hắn bỗng nhiên không khó chịu như trước nữa.

- Vậy ta sẽ nói cho các ngươi biết một chút về người mạnh nhất Huyền Sắc hồ…

Nói xong Vân Hải Thương Lam vừa lau mạn thuyền, vừa từ từ kể lại cố sự của Trấn Nhạc cảnh trong truyền thuyết.

Cứ như thế, Vân Hải Thương Lam vừa lau mặt sàn, vừa kể chuyện cho bọn người Lâm Khả Vô nghe.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, phi chu không gặp phải sóng gió gì liền tiến vào Huyền Sắc hồ. Vừa tiến vào Huyền Sắc hồ, tầng mây màu lam nhạt khiến Ôn Bình đang tĩnh tu trong khoang thuyền cũng phải đi ra.

Mây màu lam, đây là lần đầu gặp.

Nó tô điểm cho bầu trời càng thêm xanh, càng chói lọi.

Sau một ngày bay trong tầng mây màu lam, Sơn Hải thành đã đập vào mi mắt. Kia là một tòa đại thành sừng sững trong một vùng bình nguyên bao la, Vân Hải chi đô ở trước mặt nó cũng trở nên nhỏ bé.

- Ôn tông chủ, Sơn Hải thành không giống như Minh Kính hồ. Nó giống như Tử Mạch hồ, một thành một thế. Ở đây, nhất tinh thế lực, nhị tinh thế lực, tam tinh thế lực, cuối cùng là tứ tinh đứng nhất đẳng, gộp lại có trên trăm cỗ thế lực, bọn họ đều ở trong thành này!

Vân Hải Thương Lam nắm chiếc khăn ố vàng nhìn Sơn Hải thành.

Nghe hắn nói, Ôn Bình mở ra hộ tráo ẩn thân, chậm rãi tới gần Sơn Hải thành.

Trên bầu trời, Dực tộc đại yêu đếm mãi không hết, lít nha lít nhít từ bốn phương tám hướng mà đến. Vì không muốn phi chu bị người nhìn thấy, Ôn Bình hạ xuống mặt đất cách Sơn Hải thành năm mươi dặm.

- Tất cả đi xuống đi!

Nói xong, hắn là người đầu tiên rời khỏi phi chu.

Vân Hải Thương Lam kích động hất khăn tay, ném ra xa vài trăm thước:

- Rốt cục không phải lau sàn nữa rồi!

Cáp Cáp thì càng kích động, sau khi phi chu hạ xuống, nó phi nước đại không ngừng, vừa chạy vừa sủa loạn.

- Khả Vô, giữ Cáp Cáp lại!

Ôn Bình hiểu nguyên nhân Cáp Cáp hưng phấn, hắn không phải cũng như thế hay sao? Nhưng, làm chó cũng được, làm người cũng không sao, đều phải bình tĩnh một chút, không thể học Lưu mỗ mỗ tiến vào đại quan viên.

- Đừng chạy!

- Dương Hề, chặn nó!

Lâm Khả Vô ba người lập tức đuổi tới, bắt đầu vây con chó lại.

Cuối cùng, Dương Hề một tay nắm lỗ tai chó săn, khiến nó ngoan ngoãn mà ngừng lại.

Sau khi thu phi chu vào trong không gian của hệ thống, đoàn người Ôn Bình cất bước tiến vào Sơn Hải thành. Xe thú không ngừng chạy vụt qua, trang phục khác biệt, những người thần thái lạ mắt liên tiếp lướt qua bên cạnh.

Vân Hải Thương Lam vừa nói vừa đi đến trước:

- Ôn tông chủ, ở Sơn Hải thành này, tận lực đừng xen vào bất cứ chuyện gì, cho dù là ven đường có người giết người, cũng không cần ra tay hỗ trợ. Sơn Hải thành thế lực rắc rối phức tạp, nhúng tay mâu thuẫn loạn xạ chẳng khác gì đồng thời gây thù cả hai nhà!

Hắn từng thấy Ôn Bình có lòng tốt cứu người một lần, cho nên hắn rất lo lắng Ôn Bình lại lần nữa nổi thiện tâm.

- Ừm!

Thật ra không cần Vân Hải Thương Lam nói, Ôn Bình cũng sẽ không làm ra những chuyện như hăng hái cứu người này nọ.

- Đúng rồi, Ôn tông chủ, lão hủ hiện tại muốn đi Bách Tông Liên Minh phát tin tức cho Minh Kính hồ, Tử Mạch hồ cùng những đại tông môn kia, Ôn tông chủ có muốn đi chung không?

Mấy trăm người chết trên đường, tin tức này nhất định phải tranh thủ thời gian báo lại, đồng thời giải thích rõ ràng, nếu không bao nhiêu tội liền thành hắn gánh.

Ôn Bình trả lời:

- Vậy thì đi chung đi, ta vừa vặn cũng muốn phát một tin cho Bích Nguyệt gia ở Tử Mạch hồ!

Ôn Bình truyền tin mục đích tự nhiên là để Bích Nguyệt Phiêu Linh phát tin tức tỉ mỉ hơn đến Sơn Hải thành. Nơi này, nếu để cho hắn đi nghe ngóng, thời gian 30 có thể không tìm hiểu được gì.

- Tử Mạch hồ, Tín Chuẩn ba ngày hẳn là đến nơi, nhanh lắm!

Vân Hải Thương Lam nói xong, cất bước dọc theo dòng người chậm rãi đi đến trước.

Ôn Bình theo sát phía sau, ánh mắt giống như bọn người Lâm Khả Vô, liên tục ngó xung quanh. Thỉnh thoảng nhìn đại yêu Thần Huyền cảnh kéo xe đi qua bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn xem người cưỡi cự hổ chạy trên trung tâm con phố.

Rất khó thấy luyện thể cảnh ở chỗ này.

Dù chỉ là một người đi đường bình thường, ít nhất cũng phải là Thông Huyền cảnh hạ cảnh.

Mà Thần Huyền cảnh thì càng không cần phải nói, có ở khắp nơi, giống như một viên đá rơi xuống nước chẳng tạo nên gợn sóng, càng xem càng nhiều. Nhưng mà Bán bộ Trấn Nhạc cảnh giống như Vân Hải Thương Lam, trên đường vẫn là rất ít.

Người đi đường sau khi cảm thấy được uy áp do Vân Hải Thương Lam cố ý thả ra, đều rất tự giác né tránh.

Nhìn ra được, Bán bộ Trấn Nhạc ở chỗ này vẫn có chút mặt mũi.

Cứ như thế, đi đại khái một khắc đồng hồ, duyệt không ít người cùng một số chuyện thì đã đến Bách Tông Liên Minh. Đại điện của Bách Tông Liên Minh ở Sơn Hải thành không ở chính giữa thành mà là ở trong một góc.

Theo như Vân Hải Thương Lam nói, đây chỉ là một trong mười phân hội ở Sơn Hải thành.

Khi tiến vào phân hội Bách Tông Liên Minh, Vân Hải Thương Lam xe nhẹ đường quen đi tới phía trước.

- Ôn tông chủ, truyền tin, bình thường cũng là mười viên bạch tinh một lần, ở kia có giấy bút!

Sau khi đi vào một phân điện, Vân Hải Thương Lam xuyên qua đại sảnh người người nhốn nháo, đi vào trong một căn phòng rộng rãi không người, tay chỉ giấy bút ở trên bàn:

- Ôn tông chủ có thể thong thả viết… Bán bộ Trấn Nhạc cảnh đều có đặc quyền, không cần phải xếp hàng giống như ở bên ngoài!

【VIP】 Lâm Khả Vô Kích Động

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tiền bối, bút. - Theo sau mấy lời của Vân Hải Thương Lam, thị nữ đang đứng cạnh bàn liền đưa bút tới, đợi Ôn Bình nhận lấy, nàng mới lấy ra một cái thùng vàng. - Tiền bối, ngài viết xong thì bỏ vào đây là được, chúng ta sẽ lập tức giúp ngài an bài Tín Chuẩn.

- Ôn tông chủ, vậy lão hủ ở bên ngoài chờ ngươi. - Nghĩ đến Ôn Bình có thể cần viết vài thứ không muốn người khác biết, một ngoại nhân như hắn ở lại đây cũng không tốt, nên vội vàng tìm cớ tránh mặt.

Ôn Bình cũng không ngăn hắn ta, sau khi thị nữ cùng Vân Hải Thương Lam đều lui ra ngoài, hắn mới bắt đầu viết thư cho Bích Nguyệt Phiêu Linh. Nội dung trong thư không nhiều lắm, chủ yếu chỉ nói đến vị trí hiện tại của hắn mà thôi.

Nhét thư vào cái khe bằng ngón cái của thùng vàng, kế đó, Ôn Bình mở cửa, đưa bạch tinh cùng thùng vàng cho thị nữ.

- Tiền bối, ta đi an bài Tín Chuẩn giúp ngài.

- Ừm.

Ôn Bình gật đầu, đưa mắt nhìn thị nữ rời đi.

Sau khi Ôn Bình viết xong, Vân Hải Thương Lam liền bước vào phòng, về phần hắn ta viết gì, Ôn Bình chẳng mảy may quan tâm, vừa tản bộ trong phân điện, vừa chờ Vân Hải Thương Lam.

Đợi khoảng một phút, cuối cùng Vân Hải Thương Lam cũng đi ra.

Bất quá, vừa ra khỏi cửa, hắn không ngừng thở dài:

- Hơn ba trăm thiên kiêu cứ như vậy mất đi. Lão hủ quay về Vân Hải chi đô sợ rằng sẽ bị không ít tông môn mắng nhiếc.

- Ngươi vẫn còn để tâm đến chuyện này?

Bán bộ Trấn Nhạc cũng quan tâm đến điều tiếng?

Gặp phải Trấn Nhạc Yêu Vương, chuyện này không phải ngươi muốn tránh là có thể tránh…

Vân Hải Thương Lam cười một tiếng:

- Không để tâm, chỉ có điều cảm thấy áy náy, cũng không tiện giải thích với bọn họ.

Biết Ôn Bình đang chờ mình, Vân Hải Thương Lam cũng không nhắc đến chuyện này nữa:

- Ôn tông chủ, nếu bây giờ ngài muốn gặp Hô Lan đại sư, ta có thể dẫn đường.

- Được.

Nhiệm vụ khiến trăm vạn người biết đến Bất Hủ tông, cùng với tìm ra tin tức của phụ thân, cả hai cần phải tiến hành cùng một lúc. Hiển nhiên, Ôn Bình luôn nắm chắc thời gian, tranh thủ không để lãng phí dù là một canh giờ.

Hắn nhấc chân chuẩn bị đi, thế nhưng Lâm Khả Vô vẫn đứng yên tại chỗ.

Nghe thấy Ôn Bình nói muốn đi gặp Nhị tinh Tuyền Qua Thần tượng, Lâm Khả Vô vội nói:

- Tông chủ, ngài muốn đi gặp Tuyền Qua thần tượng… Vậy chúng ta có thể đi dạo trong Sơn Hải thành một chút được không?

- Tất cả theo ta đi gặp Hô Lan. - Mang bọn họ ra ngoài để trải nghiệm, trải nghiệm đương nhiên phải gặp người đáng gặp, chứ ngồi nhìn người qua đường thì có gì gọi là trải nghiệm?

Đương nhiên, Ôn Bình không phải không hiểu ý nghĩa cái gọi "đi dạo" Lâm Khả Vô.

Nếu đã đến Sơn Hải thành, chắc chắn không để bản thân đi một chuyến uổng công, nghe ngóng tin tức là chuyện không cần phải nói đến. Với tư cách là người thích Uyển Ngôn, hắn không thể không biết nàng muốn gia nhập tông môn nào.

- Tông chủ, ta chỉ đi dạo quanh đây một hồi, tuyệt đối không mang lại phiền toái cho ngài. - Lâm Khả Vô dường như vẫn chưa từ bỏ ý định.

- Chúng ta đến Huyền Sắc hồ một tháng, chứ không phải một lúc. - Ôn Bình vẫn như cũ, mạnh mẽ cự tuyệt ý muốn "dạo chơi" của hắn. - Dương Hề, trông chừng Lâm sư đệ, đừng để hắn chạy loạn.

- Vâng, tông chủ.

Dương Hề đưa tay bắt lấy góc áo Lâm Khả Vô, sau đó kéo hắn đuổi theo Ôn Bình:

- Cáp Cáp, chúng ta đi.

Rời khỏi Bách Tông Liên Minh, Vân Hải Thương Lam liền mang Ôn Bình bước lên một cỗ xe thú, từ từ đi xuyên qua đường phố đông đúc. Trên đoạn đường này, bọn họ nhìn thấy rất nhiều học viện cùng gia tộc.

Bất quá cũng có hơi khác thường.

Bởi vì có quá nhiều người qua lại ở Sơn Hải thành, cứ như bọn họ không cần tu luyện mỗi ngày vậy.

-Nếu như không phải ngoài ý muốn, thiên tài của ba hồ chúng ta cũng có thể tham dự tuyển chọn đệ tử lần này. - Vân Hải Thương Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, nhịn không được cảm thán.

Ôn Bình vô thức hỏi:

- Tuyển chọn đệ tử?

Vân Hải Thương Lam giải thích:

- Bảy ngày này là khoảng thời gian tất cả các thế lực tụ lại cùng một chỗ để tham gia tuyển chọn. Lấy Thiết Sơn các cầm đầu, hơn trăm thế lực đều có mặt.

- Như lời ngươi nói… Long Thần môn cũng sẽ đến? - Long Thần môn phái Trấn Nhạc cảnh đến Thương Ngô thành gây rồi, vô hình chung khiến Ôn Bình chú ý đến bọn họ.

Vân Hải Thương Lam lắc đầu:

- Không… Long Thần môn cách nơi này rất xa, cho nên sẽ không đến tham dự. Thiên Kiêu của ba hồ chúng ta chỉ cần 25 tuổi bước đến ngưỡng Thông Huyền cảnh cũng đã sớm bị bọn họ tuyển đi, sẽ không đến nơi này. Còn những người chưa đạt tiêu chuẩn đều đến tham dự lần tuyển chọn này. Kỳ thật, chỉ cần tham gia, rất ít khi không được các thế lực tiếp nhận, hơi yếu kém một chút thì gia nhập ngụy Tứ tinh hoặc Tứ Tinh thế lực cũng được.

Đột nhiên, Lâm Khả Vô đặt câu hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn dám chen ngang trong lúc Ôn Bình cùng Vân Hải Thương Lam trò chuyện.

- Lão thành chủ, Sơn Hải thành có thế lực tam tinh nào gọi là Kỳ Binh học viện không?

- Lại nữa. - Ôn Bình bất đắc dĩ cười, Kỳ Binh học viện này hẳn là nơi Uyển Ngôn trong lòng hắn gia nhập. - Vân Hải thành chủ, có tam tinh thế lực gọi là Kỳ Binh học viện không?

Thấy Ôn Bình cũng hỏi chuyện này, Vân Hải Thương Lam cẩn thận nhớ lại.

Thế nhưng… Không có kết quả.

Sơn Hải thành có trên trăm thế lực, hắn không thể nhớ hết được.

Nếu nói ngụy tứ tinh hoặc tứ tinh thế lực, hắn chắc chắn biết rõ.

- Nếu như muốn biết, đợi lúc đi ngang diễn võ trường, thuận tay lấy một phần danh sách thế lực tham gia tuyển chọn xem thử. Danh sách này gần như là đầy đủ, vì để hấp dẫn những người ưu tú đến tham gia tuyển chọn.

- Đa tạ lão thành chủ. - Lâm Khả Vô vội vàng nói tạ.

Cứ như thế, trước khi đến chô Hô Lan, xe thú dừng lại một lúc bên ngoài diễn võ trường, Lâm Khả Vô vội vã nhảy xuống xe đi lấy danh sách.

Ôn Bình tranh thủ quan sát diễn võ trường, xung quanh bu kín người, ít nhất cũng có mười vạn. Từ trong xe thú có thể nhìn thấy rất rõ quang cảnh ở diễn võ trường… Có rất nhiều lôi đài, trên lôi đài không ngừng có người thi đấu.

- Có!

Đang lúc định nhìn thêm chút nữa, Lâm Khả Vô đột nhiên thét lến.

- Tông chủ, có Kỳ Binh học viện…

Lâm Khả Vô vội vàng chạy đến.

Ôn Bình bật cười:

- Hiện tại đã hài lòng chưa?

- Ừm. - Lâm Khả Vô vội gật đầu, nhảy lên xe thú, sau đó lại hỏi Vân Hải Thương Lam. - Lão thành chủ, ngài biết Kỳ Binh học viện ở chỗ nào không? Đây là danh sách thế lực…

Phía trên danh sách có đề nơi thế lực tọa lạc, Lâm Khả Vô không biết đó là đâu nên vội vàng tới hỏi Vân Hải Thương Lam.

Vân Hải Thương Lam liếc nhìn, đáp:

- Ở Loạn Binh nhai… Chỗ đó nằm ở phía bắc Sơn Hải thành. Nếu như ngồi xe thú, phải một hai ngày mới có thể tới.

- Chúng ta có tiện đường không? - Ôn Bình lên tiếng, giúp Lâm Khả Vô hỏi vấn đề mà hắn không dám hỏi.

Vân Hải Thương Làm lắc đầu:

- Không… Chỗ của thần tượng Hô Lan ở phía trước, nếu như muốn đến Kỳ Binh học viện, chỉ có thể đợi hôm khác.

Dứt lời, Vân Hải Thương Lam nhìn sang Lâm Khả Vô:

- Tiểu tử, ngươi để tâm đến Kỳ Binh học viện như thế, hẳn là có người quen ở đó?

- Không biết… Hai tháng trước nàng rời khỏi Đông Hồ, hiện tại có đang ở Kỳ Binh học viện hay không…. Ta cũng không dám chắc. - Vẻ mặt Lâm Khả Vô có chút mờ mịt, cảm giác như mò kim đáy biển.

Mà Vân Hải Thương Lam nói một câu lại khiến cho hắn thoáng chốc tỉnh táo lại.

- Nếu như là hai tháng trước, hắn là đến vì trận tuyển chọn này, ngươi vào xem, biết đâu tìm được.

【VIP】 Hô Phu Nhân

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Nếu như là hai tháng trước, hắn là đến vì trận tuyển chọn này, ngươi vào xem, biết đâu tìm được.

Nếu bằng hữu của Lâm Khả Vô đến Sơn Hải thành trước đó thì hắn không dám cược. Nhưng nếu như là hai tháng trước, hắn cam đoan người nọ sẽ nằm trong đội ngũ tham gia lần này… À, còn sống đến được Sơn Hải thành là điều kiện tiên quyết.

Bởi vì toàn bộ các thế lực nằm trong biên chế của Bách Tông Liên Minh tại Sơn Hải thành không có bất kỳ thế lực nào dám thu đệ tử sớm, tất cả đều sẽ thống nhất tại 7 ngày này. Hơn nữa, quy định có 50 thế lực nhất tinh, 100 thế lực nhị tinh, 200 thế lực tam tinh, cùng với 500 danh ngạch thế lực tứ tinh.

Mục đích là muốn tạo "Thăng Long nhật", khiến cho Sơn Hải thành náo nhiệt, hấp dẫn vô số người đến đây quan khan bảy ngày này. Từ đó đẩy mạnh cơ hội phát triển và đề cao thanh danh Sơn Hải thành.

- Tông chủ. - Nghe thấy mấy lời của Vân Hải Thương Lam… Lâm Khả Vô quay sang nhìn Ôn Bình bằng ánh mắt cún con.

- Được rồi, muốn đi thì các ngươi cùng đi đi. - Ôn Bình liếc nhìn La Mịch cùng Dương Hề. - Mang theo chó săn… Nhớ rõ, không được chạy loạn. Nếu không, lúc ta quay lại sẽ rất khó tìm các ngươi.

- Tông chủ vạn tuế!

- Tông chủ, chúng ta nhất định không chạy loạn.

Hai người Dướng Hề vui vẻ, so với đi gặp Hô Lan đại sư gì đó, trận tỉ thí rầm rộ chỉ có bảy ngày này càng hấp dẫn bọn họ hơn.

Sau khi ba người một chó xuống xe thú, Ôn Bình quay sang nói với Vân Hải Thương Lam:

- Vân Hải thành chủ, tiếp tục đi thôi.

- Ừm.

Vân Hải Thương Lam gật đầu, vội vàng giục xe thú tiếp tục đi về phía trước.

Xe thú đi được một đoạn, sau đó quẹo vào một con đường nhỏ, ít người qua lại, rồi lại tiếp tục rẽ nhiều lần, đến chạng vạng tối mới dừng lại trước một cánh cửa phía trước có hai gã hộ vệ Thần Huyền thượng cảnh canh giữ.

Hai người Ôn Bình bước xuống xe, hộ vệ vẫn đứng yên bất động, ngay cả con ngươi cũng không lay động dù chỉ một chút. Vân Hải Thương Lam thấy nhưng không thể trách:

- Ôn tông chủ, không cần để ý đến bọn họ, hơn mười năm nay, hai người này vẫn lun như vậy.

Mặc dù Vân Hải Thương Lam nói vậy, nhưng Ôn Bình vẫn không nhịn được liếc nhìn hai người họ vài lần.

- Hôm nay sao lại không có người? - Bước vào đại đường, nhìn thấy không có một bóng người, Vân Hải Thương Lam có hơi khó hiểu. - Ôn tông chủ, ngươi trước ngồi đây đợi, ta đi tìm Hô Lan giúp ngươi.

Hiển nhiên, Vân Hải Thương Lam cùng người gọi là Hô Lan kia quen biết đã lâu.

Nhìn Vân Hải Thương Lam biến mất ngoài đại đường, Ôn Bình thu hồi tầm mắt, bắt đầu quan sát những thứ được bày biện trong phòng. Phía sau lưng là Bác Cổ khung, bên trên bày biện các loại thiên tài địa bảo, linh khí dạt dào.

Những thứ trên Bác Cổ khung ít nhất cũng phải có hơn 1000 khối bạch tinh mới có thể mua được, nhưng hắn ta vậy

mà lại xếp đến 4 cái Bác Cổ khung. Những thứ khác không nói, chỉ riêng tiền tài bực này… Khó trách Tuyền Qua thần tượng luôn đặt mục tiêu trở thành nhị tinh.

- Ôn tông chủ… - Lúc này, Vân Hải Thương Lam quay trở lại, theo sau hắn còn có một nữ nhân. Đó là một vị phu nhân rất đẹp, nhìn tướng mạo, nàng đại khái khoảng 30.

Phu nhân vừa đến, Vân Hải Thương Lam vội giới thiệu:

- Ôn tông chủ, vị này là thê tử của Hô Lan đại sư.

- Hô phu nhân.

Ôn Bình hô tượng trưng một câu.

Hắn đang đợi Hô phu nhân kia nói vào trọng điểm.

Quả nhiên, một khắc sau, Hô phu nhân vội vàng lên tiếng:

- Ôn tông chủ, ngại quá! Mấy ngày nay trượng phu của ta vừa bế quan, muốn làm một tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ, hôm nay không thể gặp ngài được rồi.

Vân Hải Thương Lam là ai, nàng biết rõ.

Thành chủ Vân Hải chi đô, dưới trướng có bốn gã Bán bộ Trấn Nhạc, bản thân cũng cách Trấn Nhạc cảnh một khoảng không xa. Loại nhân vật này dĩ nhiên trượng phu nàng sẽ hết lòng giao hảo, không dám lạnh nhạt.

Cũng không phải nói một Nhị tinh Thần tượng không bằng Bán bộ Trấn Nhạc, không thể bày ra sắc mặt thối, mà là Vân Hải Thương Lam không giống vậy. Vân Hải chi đô nhất định có thể trở thành thế lực tứ tinh, đối với thế lực tứ tinh, Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng cũng phải giữ khiêm tốn một chút, cho nên Vân Hải Thương Lam trong mắt nàng cùng trượng phu chính là khách quý.

Hiện tại, vị thượng khách này cường điệu thiếu niên trước mặt đến từ thế lực lớn, nếu trượng phu không cách nào gặp hắn, làm thê tử như nàng hiển nhiên phải mau chạy ra tiếp đãi.

Lúc nhìn thấy vị Ôn tông chủ trong lời của Vân Hải Thương Lam, dùng cảnh giới Thần Huyền thượng cảnh của

mình vẫn không cảm giác được cảnh giới đối phương, nàng tin "xuất thân" của hắn ta là thật.

Nghe xong mấy lời của Hô phu nhân, Ôn Bình liền nói:

- Đại sư Hô Lan khi nào xuất quan?

- Ngày kia… Trượng phu của ta chế tác một tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ chỉ cần ba ngày, hôm qua hắn bắt đầu bế quan. - Hô phu nhân vội đáp. - Bất quá nếu Ôn tông chủ có việc gấp, có thể nói với ta, đợi Hô Lan xuất quan, ta nhất định sẽ chuyển lời.

- Được rồi, đợi ngày kia ta lại đến. - Lúc Tuyền Qua thần tượng chế tác Tuyền Qua đồ thì không thể bị quấy rầy, một câu cũng không được, cho nên điều Ôn Bình muốn hỏi có nói sớm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ba ngày này vừa vặn có thể tra ra một chút tư liệu của Thiết Sơn các ở Sơn Hải thành.

Ôn Bình đứng dậy, ôm quyền, chuẩn bị rời khỏi:

- Hô phu nhân, sắc trời không còn sớm, ta không làm phiền nữa.

- Ôn tông chủ đi thong thả. - Hô phu nhân vội vàng cung kính đáp lễ, tiễn Ôn Bình ra khỏi phủ, đợi đến khi hắn đi xa, nàng mới xoay người trở về. Một màn này khiến cho không ít người kinh ngạc, nhao nhao dõi mắt nhìn theo Ôn Bình.

Vùng này toàn là người hiển hách, địa vị tương xứng với Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng. Phần lớn đều là viện trưởng học viện, môn khách tông môn, không ai là Thần Huyền hạ cảnh cả.

- Người kia là ai? Vậy mà có thể khiến Hô phu nhân cung kính như thế.

- Tuyền Qua thần tượng đều là kẻ lớn tính, thân nhân của bọn họ tự nhiên cũng không khác gì, Hô phu nhân dễ gì cung kinh tiễn một người như thế? Lại còn đợi đến khi người nọ đi xa mới quay vào phủ.

- Nhìn tướng mạo hẳn là thiếu gia của một thế lực Tứ tinh nào đó.

- Xem ra là như vậy.

Vài tên Thần Huyền thượng cảnh ngồi trên tửu lâu, vừa nâng cốc vừa tán chuyện, càng nói càng hắn say. Đến cuối cùng, có người còn bảo là có liên quan đến thế lực tứ tinh cấp cự đầu.

Bởi vì đứng sau Hô Lan chính là Tam tinh Tuyền Qua thần tượng, hắn và phu nhân không thể nào cung kính với một người bình thường như vậy.

Lúc này, hiển nhiên Ôn Bình không biết lại có người nhàn rỗi đi phỏng đoán lai lịch của mình như vậy, sau khi lên xe thú, hắn đi thẳng về phía diễn võ trường. Vân Hải Thương Lam cũng đi theo, không nói khi nào sẽ rời đi.

Hắn không nói khi nào đi, Ôn Bình tự nhiên cũng không lên tiếng, có một "hướng dẫn viên du lịch" thì có gì không tốt.

Lúc hai người Ôn Bình đến diễn võ trường, thi đấu tuyển chọn đã chấm dứt, người vây xem bắt đầu tán đi trong đêm tối. Về nhà thì về nhà, trở lại nhà trọ liền trở lại nhà trọ, chỉ có ba người Lâm Khả Vô vẫn đứng bên đường chờ Ôn Bình.

Lúc Ôn Bình dừng lại bên ngoài diễn võ trường, chó săn lập tức sủa vang, co chân phóng tới. Ba người Lâm Khả Vô cũng vội vã chạy đến gần.

- Lên xe đi. - Vân Hải Thương Lam vung tay lần lượt kéo ba người lên xe thú, nói. - Tiểu tử, tìm người sao rồi, có thấy được người ngươi muốn gặp?

- Thấy được trưởng lão của Kỳ Binh học viện, nhưng lại không thấy người ta muốn tìm. - Trên mặt Lâm Khả Vô không có một tia vui mừng.

【VIP】 Xa Phu Huynh Đệ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tuy không vui, nhưng hắn cũng không gục đầu ủ rũ như gà bệnh.

Với hắn, ít nhất đã thấy được hi vọng.

Tìm được Uyển Ngôn chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Vân Hải Thương Lam vỗ vỗ bả vai Lâm Khả Vô, cười nói:

- Tiểu tử, sẽ có cơ hội. Thi đấu tuyển chọn mới vừa bắt đầu mà thôi, còn sáu ngày nữa, gần ngàn vạn người đang chờ ngươi "xem mắt" đấy.

- Ừm.

Lâm Khả Vô gật đầu.

Dương Hề cùng La Mịch rất hiếu kỳ Lâm Khả Vô rốt cục đang tìm người nào. Lúc đứng ngoài diễn võ trường, tiếng người ầm ĩ, cho nên bọn họ không cách nào nghe được người Lâm Khả Vô muốn tìm là ai.

Giờ đã ở trên xe thú, yên tĩnh hơn rất nhiều, là lúc để hỏi.

- Lâm sư huynh, ngươi muốn tìm ai?

- Ngươi không phải người Minh Kính hồ sao?

Hai người đồng thời hỏi.

Lâm Khả Vô ngượng ngùng nói:

- Là một vị bằng hữu.

- Đúng, bằng hữu… Bằng hữu mà hắn thích. - Vân Hải Thương Lam trực tiếp vạch trần bí mật của hắn, bật cười ha

hả. Chó săn cũng cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt, sủa vang mấy tiếng.

Vân Hải Thương Lam đưa tay sờ lên đầu chó săn, nhưng lại bị nó dùng chân gạt đi.

- Không cho sờ? - Hắn bất đắc dĩ cười, liếc mắt nhìn con có vàng có bề ngoài cùng thực lực không tương xứng này, sau đó lại quay sang trêu ghẹo Lâm Khả Vô. - Tiểu tử, cái này thì có gì mà ngại, người mình thích ở Huyền Sắc hồ là chuyện rất bình thường.

- Ha ha… Lão thành chủ nói đúng, chính là người ta thích. - Bị Vân Hải Thương Lam vạch trần chân tướng, Lâm Khả Vô cũng không tiếp tục giấu giếm.

- Oa, Lâm sư đệ lợi hại nha, nữ tử ngươi thích vậy mà lại ở Huyền Sắc hồ.

Lời này của Dương Hề không thuần khiết như mặt ngoài.

Bởi vì còn có câu sau.

- Chuyện này… Lâm sư đệ, ngươi mời chúng ta ăn cơm đi, coi như sớm chúc ngươi tìm được người mình thích.

- Ta đồng ý. - La Mịch vội tiếp lời. - Ngươi ở tông môn cứ luôn miệng nói mời khách, thế nhưng lại chẳng chút động tĩnh.

- Đợi gặp người rồi mời.

Lâm Khả Vô nhe răng cười, sau đó thò đầu ra ngoài cửa sổ xe.

Thấy bọn họ cứ huyên thuyên không dứt, Ôn Bình chợt nói:

- Tìm khách sạn ở gần đây trọ lại, ngày mai đến diễn võ trường cũng thuận tiện hơn… Vân Hải thành chủ, đến khách sạn gần đây đi.

- Được.

Vân Hải Thương Lam gật đầu.

Thoáng chốc, xe thú dừng trước cửa một khách sạn tên là Trấn Hồn. Vân Hải Thương Lam định mở miệng hỏi thăm tiểu

nhị có phòng không, thế nhưng vừa định mở miệng đã nghe tiểu nhị nói trước:

- Có phòng!

Vân Hải Thương Lam chỉ có thể nuốt những lời định nói vào.

Hết cách, hắn quay sang hỏi ý kiến Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, hay là ở đây đi.

Ôn Bình vừa nói vừa bước xuống xe thú:

- Được, tối nay chúng ta ở.

- Mời tiền bối vào trong. - Tiểu nhị vội vàng chạy ra tiếp đón, ngay khi Vân Hải Thương Lam định bước xuống, tiểu nhị xoay người. - Xa phu huynh đệ, xe thú dừng ở hậu viện, ta dẫn ngươi đi.

Xa phu?

Vân Hải Thương Lam ngây ra một lúc.

Chợt, lông mày hắn nhíu chặt, tức giận quát:

- Lão phu giống xa phu?

Khí thế của Bán bộ Trấn Nhạc lập tức áp sát, tựa như thái sơn ép xuống người tiểu nhị.

Sắc mặt tiểu nhị trắng bệch, người trong khách sạn nghe được động tĩnh vội vàng chạy ra, một người tiếp nhận xe thú, tên còn lại thì rối rít xin lỗi:

- Tiền bối, ngại quá, hắn không cố ý.

Vân Hải Thương Lam hằm hằm nhìn hai người vừa đến.

Có người gọi hắn là xa phu, cái này chính là một loại vũ nhục.

Đang định phát tác, chợt nghe thấy Dương Hề hô một tiếng:

- Lão thành chủ, tông chủ hỏi ngài muốn phòng gì?

- Thôi đi.

Thấy Dương Hề gọi mình, Vân Hải Thương Lam chỉ đành nén lửa giận xuống.

Tranh chấp với những người này cũng không có ý nghĩa gì.

- Hừ!

Hất ống tay áo lên, Vân Hải Thương Lam bước vào khách sạn.

Hắn vừa đi, mấy tên tiểu nhị liền thở phào, thầm nghĩ: Tông môn gì vậy chứ? Ngay cả gã đánh xe cũng là Bán bộ Trấn Nhạc, quá kinh khủng, thiếu chút nữa gây đại họa rồi.

- Đi.

- Làm việc.

Đám người lòng mang sợ hãi vội vã đi làm việc.

Tuy chuyện đã qua, nhưng bài học hôm nay chắc chắn bọn họ đến chết cũng không quên.

…

Đêm xuống.

Sơn Hải thành vẫn náo nhiệt như cũ, bởi vì khoảng thời gian bảy ngày này, Luyện thể cảnh sẽ không ngủ không nghỉ, tất cả cửa hàng ở cũng đều không đóng cửa.

Bọn người Lâm Khả Vô không giống vậy, bọn họ đã sớm chìm vào mộng đẹp.

Nửa đêm có ba thanh y nữ tử chầm chậm bước trên đường, bước đi nhẹ nhàng, tư thái thướt tha. Cả ba đều khoảng hai mươi tuổi, đang là thời điểm thanh xuân phơi phới.

Dưới ánh trăng, bọn họ càng lộ ra nét hấp dẫn đặc biệt hơn, mà chỉ cần là nữ nhân xinh đẹp, ắt sẽ có nam nhân yêu thích. Cho nên hiện tại bên cạnh ba người có không ít thanh niên tài tuấn.

Một gã trong tay cầm trường kiếm, môi hồng răng rắng, mắt lóe tinh quang đứng cạnh một trong ba thanh y nữ tử. Có lẽ hắn biết nói những chuyện khác sẽ không đủ để tiếp cận các

nàng, cho nên những câu hắn nói ra, nếu là nữ nhân thì không thể không tiếp lời.

- Thanh Y, ta đã nghe rất rõ, ngày mai, người đi chọn đệ tử của Kỳ Binh học viện chúng ta chính là Khuê trưởng lão. Ở học viện, hắn chính là nội viện tam trưởng lão, hơn nữa còn là cữu cữu của ta.

- Cữu cữu ngươi? - Hai mắt nữ tử tên Thanh Y lóe sáng. - Vậy ngươi có thể giúp ta nói tốt mấy câu không?

Khóe miệng thiếu niên cầm kiếm nhếch lên, trong mắt thoáng hiện tia đắc ý.

- Ta đã nói với người, ngay mai chỉ cần ngươi lên đài, chắc chắn sẽ được tuyển. Chỉ có điều nội viện hay ngoại viện… Chuyện này ta không quyết được. Ta không biết tình huống cụ thể của ngươi cho nên không tiện nhờ vả.

- Ta có thể tiến nội viện, ta mới 26 tuổi đã là Luyện thể thập tam trọng, Côn ca… - Giọng Thanh Y bắt đầu thỏ thẻ, hơn nữa tay nàng cũng bắt lấy tay gã nọ.

- Chuyện này đợi lát nữa hãy nói, ta sẽ tìm hai gian khách sạn, từ từ hàn huyên. - Thanh niên cầm kiếm không chiều theo ý nàng, bất quá, “đi khách sạn” rất có thâm ý nha.

Thanh Y ngơ ngác một chút, không lập tức gật đầu đồng ý, mà nhích lại gần hai vị bằng hữu đang vui vẻ trò chuyện cùng những nam nhân khác:

- Tô Nhiên, Uyển Ngôn, các ngươi tiến nội viện hay ngoại viện?

Nói nhãm, Uyển Ngôn mới 24 tuổi đã là Luyện thể thập tam trọng, đương nhiên đến nội viện rồi. - Nữ tử tên Tô Nhiên lên tiếng.

Uyển Ngôn gật đầu.

- Ngày mai ta nhất định sẽ cố gắng để được trưởng lão chọn.

- Cố lên!

Lúc hai nữ tử động viên nhau, thanh niên cầm kiếm lên tiếng:

- Thứ cho ta nói thẳng, Uyển Ngôn, tư chất ngươi không tệ. Nhưng ngươi phải hiểu, đến tham gia thi đấu tuyển chọn có rất nhiều người, mỗi người đều là thiên kiêu. Tam tinh thế lực ở đây cũng không giống ở Minh Kính hồ, yêu cầu đối với đệ tử nội viện vô cùng cao. Ngươi… Kỳ thật có hơi miễn cưỡng.

- Không sao cả, cứ để ta, A Côn hắn có người trong Kỳ Binh học viện. - Thanh niên đứng bên cạnh Uyển Ngôn vỗ vỗ ngực, lớn tiếng hô.

Có cảm giác như sợ người khác không nghe thấy.

- Lâm sư huynh.

Uyển Ngôn mỉm cười.

Nàng quen biết người này đã được nửa tháng, biết hắn là đệ tử trong Kỳ Binh học viện, nhưng lại không biết hắn có người quen trong đó. Nếu như có người giúp đỡ, chuyện vào nội viện hẳn là dễ dàng.

Đang định cảm tạ thì Thanh Y bên cạnh cười nói:

- Uyển Ngôn, kỳ thật tên này đã sớm nói với ta. Giúp ngươi tiến vào Kỳ Binh học viện… Hắn là do thẹn thùng nên không dám trực tiếp nói, giờ không ngờ lại lớn mật như vậy.

Lời của Thanh Y khiến mười mấy người đứng trên đường cười vang.

【VIP】 Gặp Lại Uyển Ngôn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trời vừa sáng, Sơn Hải thành liền trở nên nóng bức. Đây là lần đầu tiên trong thế giới này Ôn Bình cảm nhận được nhiệt độ chênh lệch lớn như vậy. Ban ngày lên đến 30 độ, đêm xuống lại dưới 0 độ, trong chớp mắt nước kết thành băng.

Bất quá, chỉ trong vòng nửa canh giờ sau khi mặt trời lên, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên hơn 10 độ. Với yốc độ này, ngay lập tức khiến cho người ta có cảm giác như đang ở băng hỏa lưỡng trọng thiên. Bởi vì một canh giờ trước, có lẽ ngươi đang rúc trong chăn bông ấm áp, thoáng chốc, liền phải thay một thân lụa mỏng.

Rời giường, Ôn Bình mang theo ba người Lâm Khả Vô đi ăn vài thứ đặc sản ở Sơn Hải thành.

Bất quá, đứng trước mỹ thực, Lâm Khả Vô lại có vẻ không yên lòng.

- Tiểu tử này, hồn đi đâu mất rồi. - Ôn Bình bên cạnh bất đắc dĩ cười, bất quá hắn hiểu được tâm trạng của hắn ta lúc này. Lâm Khả Vô là muốn tìm Uyển Ngôn, sau đó chứng minh bản thân thật sự xứng đôi với nàng.

Kỳ thật, hắn cũng muốn nhanh chóng tìm được phụ mẫu, một lần nữa xây dựng gia đình ấm áp, thế nhưng chuyện đó không thể gấp được.

Một cái tiểu di đã là Trấn Nhạc thượng cảnh.

Thế lực có liên quan đến chuyện của phụ mẫu tựa như Thái Sơn không lồ, không phải là thứ hiện tại hắn có thể chạm đến.

Vân Hải Thương Lam chợt nói:

- Ôn tông chủ, hôm nay có định đi xem thi đấu tuyển chọn hay không? Tới tham gia thi đấu ít nhất đều là Luyện thể thập tam trọng, hơn nữa tuổi còn rất nhỏ, trong ba hồ gần như đều là thiên tài số một. Hơn nữa, có lẽ sẽ xuất hiện 1, 2 dị mạch.

Nói thật, hắn rất muốn đi xem.

Cũng không phải hắn phấn khích khi nhìn bọn trẻ đánh nhau, mà là thịnh hội lần này đáng giá đến xem.

- Không được, ta còn có chuyện khác. - Ôn Bình lắc đầu, nhã nhặn từ chối lời mời thịnh tình của Vân Hải Thương Lam. - Ngươi có thể mang bọn Lâm Khả Vô đi xem cùng, học tập ưu điểm của người khác.

- Được, Ôn tông chủ, vậy chúng ta đi trước. - Dứt lời, Vân Hải Thương Lam liền đứng dậy.

Lâm Khả Vô vội vàng buông đũa, nắm lấy tay Dương Hề:

- Đi thôi, sư tỷ.

- Ta còn chưa nó mà? - Dương Hề một bộ không tình nguyện.

- Vừa đi vừa ăn… Tông chủ, chúng ta đi trước.

Nói xong, Lâm Khả Vô kéo hai người Dương Hề đuổi theo Vân Hải Thương Lam lên xe thú, bước chân vô cùng gấp gáp. Ôn Bình tiếp tục ăn thêm hai phần, tính tiền, sau đó mới rời khỏi khách sạn.

Đương nhiên là Ôn Bình đi nghe ngóng chuyện của Thiết Sơn các.

Căn cứ phán đoán của hắn, Thiết Sơn các hẳn chỉ là trợ giúp, không thể nào là thế lực liên quan đến mẫu thân được… Tiểu di Trấn Nhạc thượng cảnh kia chính là chứng cứ tốt nhất.

Thế lực có thể… khiến cho một thế lực tứ tinh nguyện ý trợ giúp… Rất có khả năng Thiết Sơn các chính là thế lực phụ thuộc của nó.

Tiểu đệ thay đại ca chùi đít… Thập phần hợp với tình huống mà Bích Nguyệt Phiêu Linh đã nói với hắn.

…

Bên kia, Vân Hải Thương Lam mang theo bọn người Lâm Khả Vô đến diễn võ trường. Bởi vì có quan hệ với Bán bộ Trấn Nhạc, cho nên vừa đến võ trường bọn họ đã tìm được một vị trí thoải mái từ trên cao nhìn xuống, bao quanh diễn võ trường có hàng trăm cái đài cao, bên trên bay biện hàng loạt ghế dựa cùng bàn vuông.

Từ vị trí này có thể quan sát toàn bộ diễn võ trường.

- Người nhiều thật nha. - Vừa ngồi xuống, Dương Hề nhịn không được cảm thán, từ trên cao nhìn xuống, quả thật có rất nhiều người vây quanh diễn võ trường, hôm qua, lúc chen chân trong đám người, nàng chưa cảm giác được điều này.

Vân Hải Thương Lam cười:

- Hàng năm, người đến xem thi đấu tuyển chọn có ít nhất mười vạn, kỳ thật, mấy ngày đầu cũng không nhiều người như vậy đâu, đợi thêm vài hôm nữa, sợ là một chỗ đặt chân bên ngoài diễn võ trường cũng không có.

La Mịch bên cạnh liền hỏi:

- Lão thành chủ, trước kia ngài cũng từng tham gia à?

- Không, năm đó ta vẫn luôn đi theo phụ thân tu hành, lúc người còn sống, ta liền đi chu du bốn phía, đến khi phụ thân mất, ta trực tiếp tiếp quản Vân Hải chi đô. - Vân Hải Thương Lam chậm rãi nói.

Có thể nhìn ra được hắn rất thích trò chuyện với đám Dương Hề về thời xa xưa, đồng thời, vẻ mặt còn mang theo dư vị… Cứ như là trưởng bối đang kể lại cho vãn bối về tuổi trẻ huy hoàng của mình vậy.

Hai người Dương Hề vừa nghe Vân Hải Thương Lam kể chuyện xưa, vừa quan sát diễn võ trường bên dưới. Nhưng Lâm Khả Vô lại không như vậy, hắn đứng trên lan can đài cao, đôi con ngươi chăm chú nhìn về phía trước, có thể thấy rõ tròng mắt hắn đảo liên tục, quan sát từng người phía dưới.

…

- Uyển Ngôn, cố lên.

Đám tỷ muội tốt vừa thấy Uyển Ngôn bước lên đài liền cao giọng hô.

Thấy các nàng la lên, người vây chung quanh cũng bắt đầu lớn tiếng hô hào.

Bọn họ đều là người của Kỳ Binh học viện, đã quen biết với Uyển Ngôn nửa tháng trước. Đương nhiên, chủ yếu là vì Uyển Ngôn là người Lâm sư huynh yêu thích, cho nên bọn họ nhất định phải cổ động.

- Uyển Ngôn tất thắng!

- Uyển Ngôn tất thắng!

Cùng với tiếng hô hào cổ vũ, Uyển Ngôn cất bước lên lôi đài dưới cái nhìn chú mục của vạn chúng.

Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng nói khẽ.

- Chú tâm, chỉ cần ngươi thắng đối thủ, cữu cữu ta đã đáp ứng Tiểu Lâm, nhất định thu ngươi vào nội viện. Hơn nữa, Tiểu Lâm cũng đã nói giúp ngươi, vào viện, Thần Huyền cảnh trưởng lão sẽ trực tiếp thu ngươi làm đệ tử.

Vừa nghe thanh niên cầm kiếm A Côn nói, Uyển Ngôn vừa bước từng bước lên lôi đài.

Bước chân tuy chậm nhưng rất kiên định.

Thắng?

Hẳn không phải là vấn đề.

Mà cho dù có vấn đề, cũng phải kiên trì.

Thắng đối thủ, nàng có thể trở thành đệ tử Thần huyền cảnh.

Đúng lúc này, Lâm Khả Vô đứng trên đài cao, đôi con ngươi dán chặt trên người Uyển Ngôn.

Tuy nàng đã thay đổi y phục, đứng đưa lưng về phía hắn, nhưng từng cái đưa tay nhấc chân kia… Hắn cực kỳ quen thuộc.

Lúc bước đi, một khi khẩn trương, Uyển Ngôn thường có thói quen dùng đầu ngón tay gảy lên vỏ kiếm.

Động tác này… Hắn không thể quên được.

- Lão thành chủ, sư tỷ, các ngươi xem tiếp đi… Ta xuống dưới có việc. - Nói xong, hắn vội vã chạy xuống cầu thang, không đ.ể bọn người Vân Hải Thương Lam có cơ hội phản ứng.

- Làm ơn nhường đường!

- Xin lỗi, làm ơn nhường đường!

- Ngại quá, làm phiền rồi, xin nhường đường một chút!

Lâm Khả Vô từng chút một tiến đến gần Uyển Ngôn, xuyên qua đám người, thỉnh thoảng, có vài tiếng mắng chửi vang lên, nhưng vẫn không ngăn được bước chân hắn. Đến khi đứng cạnh lôi đài, lòng hắn mới yên.

- Uyển Ngôn, cố lên!

Lâm Khả Vô cuồng loạn hô to.

Khiến đám người của Kỳ Binh học viện chú ý, cũng khiến Uyển Ngôn đang đối mặt với đối thủ bỗng choc thay đổi sắc mặt.

- Có thể không? - Uyển Ngôn lập tức quay đầu nhìn.

Nhìn trái một chút, lại nhìn phải một chút, lúc ánh mắt rơi trên người Lâm Khả Vô, nàng nhịn không được nhoẻn miệng cười.

Khoan nói đến chuyện yêu đương, chỉ với quan hệ của hai người đó giờ, Lâm Khả Vô vẫn là bằng hữu tốt nhất của nàng.

Hắn bỗng nhiên xuất hiện ở đây khiến nàng rất cao hứng.

- Coi chừng!

Đang định mở miệng, Lâm Khả Vô kinh hô một tiếng, Uyển Ngôn thuận thế quay đầu lại, chỉ thấy đối thủ đã cầm thương đánh về phía nàng. Mũi thương điểm trên mặt đất, tia lửa bắn ra tung tóe, trong chớp mắt đã đến trước mặt.

- Tiếp ta một thương!

Người nọ nộ quát một tiếng, thương xuất tựa long, đâm thẳng vào ngực Uyển Ngôn, vừa ra chính là sát chiêu.

Uyển Ngôn chỉ có thể giơ kiếm đỡ, chắn ngang ngực, bị động mà phòng thủ. Bởi vì thất thần khiến cho đối thủ chiếm được tiên có, tiết tấu trận chiến cũng bị hắn ta dẫn dắt, nàng đành phải từ từ tìm cơ hội.

Nếu như đối thủ thấp hơn nàng một cảnh giới, vấn đề này sẽ không tồn tại.

Nhưng mà hắn là một Luyện thể thập tam trọng lớn tuổi hơn nàng, kinh nghiệm chiến đấu ắt đủ để nghiền áp nàng.

【VIP】 Kiếm Phi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ngăn được!

Khóe miệng Uyển Ngôn nhếch lên.

Mũi thương đâm vào vỏ kiếm, tuy lực lượng khổng lồ vọt tới, nhưng rốt cuộc vẫn bị nàng chặn lại. Lúc này việc cần làm là kéo giản khoảng cách, sau đó rút kiếm đối phó địch. Thế nhưng vừa định lui, biến cố lại phát sinh.

- Kiếm không ra khỏi vỏ đã muốn phá Đoạn Long thương của ta? - Thanh niên nhướng mày, lộ vẻ khinh thường, hiển nhiên là bởi vì nụ cười nhẹ nhõm của Uyển Ngôn.

Đương nhiên, đây không phải trào phúng của cường giả đối với kẻ yếu, mà là xem thường thật sự. Bởi vì Đoạn Long thương xoay chuyển chính là phá thủ mà sinh, một nữ nhân không hề biết gì về nó lại đắc chí vì ngăn được một thương của hắn.

Dứt lời, thương đột nhiên chuyển hướng, vung lên, sau đó nện xuống, động tác liền một mạch. Mang theo kình phong khiến cho bụi đất bị nhấc lên, phiêu đang trên lôi đài. Quần chúng vây xem nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi chậc lưỡi kêu lạ.

Mà Uyển Ngôn vừa ngăn được một thương, tay vẫn còn giữ nguyên động tác, căn bản không kịp tiếp một thương sắp nện xuống kia. Nàng chỉ có thể nhanh chóng lui về sau, may là còn hơn 20 bước để lui.

Nhưng tiết tấu trận chiến này lại hoàn toàn bị đối thủ dẫn dắt, một chiêu này… Nàng khó mà thoát.

Căn cứ kinh nghiệm lúc trước, chỉ có thể chấp nhận bỏ vài thứ.

Rầm!

Trường thương nện xuống, phát ra âm thanh cực lớn trên lôi đàn, kình phong tản ra trực tiếp đánh bay bụi đất đang phiêu lãng trong không khí. Tiếp đó là âm thanh kiếm của Uyển Ngôn bị đánh văng ra khỏi lôi đài.

- Thú vị, sử dụng kiếm cùng vỏ kiếm tản đi một phần lực của Đoạn Long thương, sau đó nhân cơ hội lui về sau. - Thanh niên khẽ cười. - Bất quá, một kẻ luyện kiếm như ngươi bị rơi mất kiếm thì lấy gì để đấu với ta?

Mặt thanh niên sầm xuống, bất động thanh sắc.

Bởi vì hắn cảm thấy trận chiến này đã đến hồi chấm dứt.

Một nữ nhân Luyện thể cảnh dù có tài giỏi cỡ nào cũng không thể so sức mạnh với hắn, đó là chỉ nói riêng về lực lượng tự thân, không kể đến việc hắn vẫn còn nắm trường thương trong tay.

- Đầu hàng đi.

Uyển Ngôn không đáp lại, bình tĩnh đứng đó.

Nhưng quần chúng vây xem lại sôi trào.

- Tên đần vừa gọi Uyển Ngôn là ai vậy? - Thanh Y lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Khả Vô.

- Nếu như không phải hắn, Uyển Ngôn sao có thể để tiên cơ rơi vào tay đối thủ, khiến bản thân trở thành kẻ thua cuộc? - Thần sắc A Côn thoáng nét âm lãnh, ánh mắt hắn hướng về phía phát ra tiếng hô.

Nhưng không có kết quả.

Không ai phát hiện là ai vừa gọi Uyển Ngôn.

- Không có hi vọng với nội viện rồi. - Thanh niên họ Lâm thở dài, một khi thua, cữu cữu của A Côn chỉ chấp nhận cho Uyển Ngôn tiến vào ngoại viện. Khi đó, Thần Huyền cảnh không thể thu nàng làm đệ tử được.

Những chuyện hắn làm xem như uổng phí!

- Lâm sự đệ, không thì mua đi? - A Côn bên cạnh vội vàng bày mưu tính kế.

Bách Tông Liên Minh có quy định rất rõ ràng. Thế lực tam tinh chỉ được tuyển tối đa 100 người. Nhưng nói thật thì không có thể lực nào tuân thủ tuyệt đối cả. Một khi thi đấu tuyển chọn qua đi, tất cả thế lực lớn sẽ liên hệ, lôi kéo những người muốn tiến vào thế lực nhưng không có danh ngạch.

Chính vì vậy, một con đường khác được "sinh" ra.

Có thể mua danh ngạch.

Tam tinh học viện, chỉ cần tư chất đạt tiêu chuẩn, 50 khối bạch tinh là đủ.

- Đương nhiên! - Thanh niên họ Lâm gật đầu.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, thanh niên cầm thương lại lần nữa lên tiếng:

- Nếu không nhận thua, vậy thì tiếp ta một thương.

Mũi thương run lên, tiếng xé gió vụt qua bên tai.

Kiếm đang nằm dưới lôi đài, không ai có thể đến gần lôi đài, hiển nhiên, không ai ném nó lên giúp nàng được.

Cho nên hắn không thật sự định dùng Đoạn Long thương.

- Nhìn kìa! - Đột nhiên trong đám người vang lên tiếng hét, mọi người liền quay đầu nhìn lại. Kiếm vốn đang nằm trên mặt đất vậy mà tự bay ra khỏi vỏ, vọt lên.

Một màn này khiến mọi người kinh ngạc vạn phần.

Lúc kiếm bay về phía Uyển Ngôn, đám người càng thêm sợ hãi.

- Nhân Kiếm Hợp Nhất!

- Chỉ có cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất mới có thể khiến kiếm quay về tay được.

Một vài cao tầng của các thế lực đang ngồi trên đài cao vốn đã mất hứng thú với Uyển Ngôn không khỏi lần nữa tập trung

ánh mắt về phía nàng.

Phanh!

Trường kiếm rơi xuống chân Uyển Ngôn.

Nàng thuận thế cầm lấy, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, vung kiếm lên, mũi kiếm phát ra một tiếng kiếm minh, chính âm thanh của kiếm khí phá không mà tới. Cùng lúc đó, Uyển Ngôn mở miệng:

- Toái thập tam kiếm!

Võ pháp viên mãn, ra!

Sắc mặt thanh niên cầm thương đại biến, một thương đâm ra lập tức thu hồi, thế nhưng đã chậm.

Mũi kiếm mang theo kiếm khí lam sắc liên tục bổ xuống mười ba lần.

Kiếm thứ nhất, thanh niên lui một bước.

Kiếm thứ hai, thêm một bước.

Thương trong tay biến thành khiên, lúc kiếm thứ mười ba chém xuống, trường thương thoát khỏi tay, tựa như ngựa hoang thoát cương, rơi vào trong đám người, cắm xuống khe hở trên nền đất.

- Ta thắng! - Kiếm của Uyển Ngôn khẽ động, gác trên cổ thanh niên.

- Thắng!

- Uyển Ngôn, ngươi thật lợi hại!

Bọn người Thanh Y lập tức kêu lên sợ hãi.

Mà trên đài cao, có rất nhiều người đều coi trọng Uyển Ngôn.

- Có thể khiến cho kiếm quay lại cạnh mình, coi như chạm đếm cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất không giả, bất quá không cách nào khiến kiếm vào tay, xem ra nàng chưa chính thức là Nhân Kiếm Hợp Nhất. - Người nói chuyện là một lão ẩu, tu vi Thần Huyền cảnh, cũng là người phụ trách của một thế lực tam tinh.

- Được rồi, nên biết đủ, kiếm đạo của nàng không tồi. Sau khi mở mạch môn, kiếm phát tất siêu quần, có thật sự là Nhân Kiếm Hợp Nhất hay không thì có liên quan gì.

Lúc này, một gã thanh niên chợt nói, cảnh giới của hắn tương đương với lão ẩu. Nói xong, hắn liền xuất ra một khối lệnh bài từ trong tàng giới, đưa cho người hầu bên cạnh:

- Đi thu người thắng lôi đài kia.

- Vâng!

Người hầu liền nhảy xuống.

Trừ hắn, cũng có mấy người hướng về phía Uyển Ngôn mà đến.

Nhất tinh thế lực, nhị tinh thế lực biết rõ mình đoạt không được, cho nên không cử đệ tử đi.

- Khả Vô sư huynh định làm gì? - La Mịch đứng tựa vào lan can, có hơi bất đắc dĩ.

Dưới cái nhìn trừng trừng của vạn chúng, vậy mà lại dám ngự kiếm quấy nhiễu trận đấu.

Vì người mình thích, hắn làm có hơi quá.

Dương Hề cũng nhìn về phía Lâm Khả Vô, bất quá, thấy hắn không có hành động nào khác, nàng lại quay sang nhìn Uyển Ngôn, xem trái xem phải.

- Kia chính là người Khả Vô sư huynh thích? Thấy cũng bình thường thôi. Tư chất so với Nhạc Nhạc chênh lệch quá nhiều.

La Mịch hết nói nổi.

- Sư tỷ, mấy lời này nếu để Triệu Tinh sư tỷ nghe được, có khi nào trở mặt với ngươi luôn không? - La Mịch ha ha cười, hắn cảm thấy rất có thể, dù sao Triệu Tinh sư tỷ không ít lần vui sướng khi thấy Dương Hề "ngược đãi" Nhạc Nhạc sư huynh.

Lúc La Mịch tiếp tục nhìn xuống lôi đài, liền thấy Lâm Khả Vô dùng sức gạt ra một con đường.

Không cần nói, hắn biết chắc chắn là sư huynh nhớ nhung đến điên rồi.

Đúng lúc này, đối diện Uyển Ngôn đột nhiên xuất hiện mười khối lệnh bài, khiến nàng không biết phải làm sao.

- Cô nương, tam tinh tông Sơn Lưu tông chúng ta hoan nghênh ngươi.

- Thuẫn Kiếm tông hoan nghênh ngươi… Đều là luyện kiếm, Thuẫn Kiếm tông rất thích hợp với ngươi.

Một đám người mồm năm miệng mười nói.

Lâm Khả Vô chậm chạp chen đến cách Uyển Ngôn khoảng vài chục bước.

- Uyển Ngôn!

Hắn thấp giọng hô, trên mặt mang theo vui mừng nồng đậm, tựa như lữ khách đi lạc trong sa mạc nhìn thấy ốc đảo vậy.

【VIP】 Chỉ Là Bằng Hữu

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Uyển Ngôn!

Lâm Khả Vô thấp giọng hô, trên mặt mang theo vui mừng nồng đậm, tựa như khách lữ hành lạc bước trong sa mạc bỗng nhiên nhìn thấy ốc đảo. Giọng hắn rất nhỏ, cứ như sợ dọa đến Uyển Ngôn vậy.

Đã hô ra miệng nhưng lại nhỏ giọng… Rất mâu thuẫn, không phải sao?

Uyển Ngôn không nghe thấy, chỉ mình nàng không nghe, nhưng bọn Thanh Y lại nghe rất rõ ràng. Mặc dù nhỏ giọng, nhưng thanh âm của Lâm Khả Vô không quá quen thuộc, cho nên liền đưa đến chú ý của các nàng, không khỏi đi về phía Lâm Khả Vô xem thử.

- Chính là kẻ vừa rồi lên tiếng khiến Uyển Ngôn để lỡ tiên cơ, thiếu chút nữa thua trận.

- Chính là thanh âm này.

- Tiểu tử này là ai? Y phục chưa thấy qua lần nào?

Chế phục ở Sơn Hải thành bọn họ đều đã thấy qua, thế nhưng chưa từng thấy cái nào phiêu dật như vậy. Nó không giống với chế phục, mà giống kiểu cách ăn mặc của hoa hoa công tử đi dạo thanh lâu hơn.

- Bất kể là ai, mặc kệ cảnh giới gì, thiếu chút nữa khiến Uyển Ngôn thua trận thì không thể tha thứ được! - Trong mắt thanh niên họ Lâm lóe lên tia sáng lạnh, có chút oán hận nhìn Lâm Khả Vô.

Nhưng giờ phút này, Lâm Khả Vô lại hồn nhiên chưa phát giác, vẫn tiếp tục nhìn về phía Uyển Ngôn.

Môi nàng đỏ mọng, mắt sáng long lanh, hàng mày lá liễu đen đậm. Nàng đang cười, nụ cười khiến hết thảy đều ảm đạm thất sắc. Có thể nói, hiện tại trong mắt Lâm Khả Vô, ngoài Uyển Ngôn thì không còn người nào khác.

- Khuê trưởng lão. - Lúc này, Uyển Ngôn đang tiếp nhận lệnh bài thân phận do Thần Huyền trưởng lão của Kỳ Binh học viện đưa tới. Khuê trưởng lão híp cặp mắt phượng thành một đường chỉ dài, cười đến thập phần đắc ý.

- Lâm Sơn đã nói với ta về ngươi, nếu như ở trong viện cảm thấy làm đệ tử Thần Huyền trưởng lão kia không vừa ý, có thể đến tìm ta. - Dứt lời, hắn lập tức xoay người quay lại đài cao.

Nghe được mấy lời này, mất nửa ngày Uyển Ngôn vẫn chưa bình tĩnh trở lại, khiến bọn Thanh Y phải chạy đến kéo nàng một cái.

Nhưng bọn họ lại không nhớ đến việc chút mừng, Lâm Sơn vừa định hung ác nói thì Lâm Khả Vô liền chạy đến.

- Uyển Ngôn.

- Khả Vô? - Uyển Ngôn lập tức cười nghênh đón. - Sao ngươi lại đến Sơn Hải thành?

- Ta tìm ngươi. Ngươi biết không, hai tháng nay ta vô cùng nhớ ngươi, mỗi ngày mỗi đêm đều nghĩ về ngươi. Bây giờ nhìn thấy ngươi có thể gia nhập Kỳ Binh học viện, ta thật sự cảm thấy vui mừng thay ngươi.

Lúc nói ra lời này, Lâm Khả Vô hận không thể phóng thích khí thế để tất cả mọi người đều biết hắn là Thông Huyền hạ cảnh.

Nhưng hắn cảm thấy bất ngờ nên để đến phút cuối cùng mới là hay nhất.

Nếu không sao có thể xưng là bất ngờ?

- Haha. - Uyển Ngôn vô thức cười, khẽ quay đi, trong mắt hiện lên tia xấu hổ. - Trước mặt mọi người, ngươi nói gì vậy hả? Lâm bá phụ không theo cùng ngươi sao?

- Phụ thân ta không đi, ta đi cùng… - Lời đến bên miệng Lâm Khả Vô bỗng nhiên bị cắt đứt.

Lâm Sơn tiến lại gần.

Bọn người A Côn cũng bước đến, dường như muốn trợ uy cho hắn.

- Uyển Ngôn, hắn là ai?

Lâm Sơn cố ý đứng sát Uyển Ngôn, sau đó mới lên tiếng hỏi thăm.

Uyển Ngôn vô thức dịch sang bên cạnh một bước, còn chưa kịp giải thích thì Lâm Khả Vô đã nói trước:

- Ta… Ta là thanh mai trúc mã với Uyển Ngôn. Ta gọi là Lâm Khả Vô!

- Thanh mai trúc mã?

Sắc mặt Lâm Sơn có hơi trắng bệch, mày nhíu lại một cái:

- Nếu là thanh mai trúc mã, cớ sao lại cố ý quấy nhiễu Uyển Ngôn lúc bắt đầu trận đấu? Ngươi có biết là thiếu chút nữa nàng đã thua trận không?

- Lâm sư huynh, đừng như vậy. - Uyển Ngôn bước lên kéo Lâm Khả Vô. - Lâm sư huynh, ta muốn ở một mình với hắn một chút.

Dứt lời, Uyển Ngôn liền lôi Lâm Khả Vô chui ra khỏi đám người.

Nàng kéo hắn đến một góc vắng người.

- Khả Vô, ngươi đến đây làm gì?

- Tìm ngươi!

Lâm Khả Vô cười đáp.

- Ngươi không lo tu luyện, chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn tham gia tuyển chọn? Được rồi, mặc kệ

ngươi muốn làm gì, hiện tại ta phải đến Kỳ Binh học viện, có chuyện gì để hôm khác nói.

- Hôm khác… Đến lúc đó ta đi đâu tìm ngươi?

- Kỳ Binh học viện…Nếu như ngươi thật muốn gia nhập tông môn ở Sơn Hải thành… Thật ra ngươi nên trở về đi. Lâm gia các ngươi cũng là tam tinh thế lực, tài nguyên bồi dưỡng ngươi hẳn so với thế lực tông môn khác sẽ nhiều hơn.

Uyển Ngôn tận tình khuyên bảo.

Lâm Khả Vô lên tiếng:

- Ngươi không cần lo lắng cho ta, ta đã gia nhập tông môn, lần này ta theo tông chủ ra ngoài lịch lãm. Ngươi có thể gia nhập Kỳ Binh học viện, chúc mừng.

- Ta cũng không nghĩ là mình có thể thắng. - Uyển Ngôn bất đắc dĩ cười, bất quá, hiện tại nàng không có tâm tình tiếp tục trò chuyện. - Cứ vậy đi, đợi mấy hôm nữa ngươi đến tìm ta, hoặc là ta đến tìm ngươi. Giờ ta phải đến học viện nhập học, không thể hàn huyên, mấy sư huynh, sư tỷ kia đang chờ ta.

Nói xong, Uyển Ngôn dợm bước rời khỏi.

- Uyển Ngôn, kỳ thật ta tới…

Lâm Khả Vô vừa nói được phân nửa, Uyển Ngôn đã vẫy tay, biến mất trong đám người.

- Vẫn như vậy, nghe thấy có chuyện vui là hấp ta hấp tấp. Nhập học không phải lúc nào cũng được sao? - Hắn hiểu Uyển Ngôn, bởi vì nàng vẫn luôn như vậy.

Trước kia, lúc tu luyện ở gia tập, rõ ràng là có bảy ngày để đi nhận công pháp, nhưng nàng cứ luôn đến sớm 1 canh giờ, đứng trước Tàng Thư các đợi mở cửa.

Nàng không nghĩ làm người đầu tiên, chỉ có điều đối với chuyện vui, nàng không muốn nó đến chậm.

Lúc này, Uyển Ngôn trở lại bên cạnh Thanh Y, nàng vội vàng thúc giục mọi người cùng quay về Kỳ Binh học viện.

Đương nhiên, cũng là để không phải gặp Lâm Khả Vô.

Nàng không biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Bằng hữu?

Từ khi Lâm Khả Vô thích nàng, quan hệ giữa bọn họ liền thay đổi.

Người yêu?

Nhưng nàng lại không có cảm giác với hắn.

Hiện tại nàng chỉ có thể cố hết sức không làm tổn thương Khả Vô, yên lặng tu hành, có chuyện gì đợi ngày sau hãy nói. Dù sao khoảng cách đến thời điểm ước hẹn còn 2 năm nữa, nói không chừng trong 2 năm này, hắn sẽ thay lòng đổi dạ cũng nên.

Chỉ là nàng cảm thấy Lâm Khả Vô thật khờ, vậy mà một mình vượt qua vạn dặm đuổi đến Sơn Hải thành.

Đoạn đường này hắn đã ăn bao nhiêu khổ, nàng có thể nghĩ đến.

Nói thật là khiến người ta rất cảm động đấy, bởi lẽ Lâm Khả Vô một lòng thiện đãi nàng. Đáng tiếc là nàng lại không có cảm giác.

- Uyển Ngôn, Lâm Khả Vô kia là ai? - Ngay khi ra đến đường cái, Lâm Sơn nhịn không được lên tiếng hỏi.

- Đó là bằng hữu của ta ở Minh Kính hồ. - Uyển Ngôn qua loa đáp, sau đó bước theo Thanh Y lên xe thú.

Tuy Uyển Ngô qua loa như vậy không có hàm nghĩa đặc thù gì, nhưng vào tai A Côn thì lại biến chất.

- Minh Kính hồ cách nơi này gần vạn dặm, bằng hữu thế nào lại lặn lội đường xa như thế chỉ để đến đây nói mấy lời với nàng? - A Côn liếc Lâm Sơn bên cạnh. - Sao nào, còn thất thần gì, không định làm chút gì đó à? Tên kia chắc chắn là có quan hệ với Uyên Ngôn, nói không chừng chính là loại quan hệ kia…

- Uyển Ngôn nói đó chỉ là bằng hữu. - Lâm Sơn lên tiếng.

- Ngươi tin à?

- Không…

Lâm Sơn trầm mặc.

Hắn thật sự rất thích Uyển Ngôn, vì nàng, hắn có thể làm bất kỳ điều gì.

Khiến một Thần Huyền cảnh thu nàng làm đệ tử chính là một trong những điều đầu tiên hắn muốn làm cho Uyển Ngôn trong học viện. Mặc dù là dựa vào mặt mũi phụ thân, những vẫn phải bỏ ra 100 khối bạch tinh.

Trên 100 khối bạch tinh đã có thể bồi dưỡng vài tên Thông Huyền cảnh rồi.

Hiện tại đột nhiên nhảy ra một tên Lâm Khả Vô.

Dường như muốn đảo loạn hết thảy.

Mà Uyển Ngôn lại chỉ qua loa…

- Không được, hắn không thể sống. - Lâm Sơn đột ngột mở miệng.

【VIP】 Hô Lan Xuất Quan - Đặt Mua Hàng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trên đài cao.

- Lâm sư đệ, vui chưa? - Lúc Lâm Khả Vô quay về đài cao, bọn người Dương Hề liền trêu chọc. - Dùng Ngự Kiếm thuật để cải biến kết quả trận đấu, nếu để cho những người kia biết được, ngươi xem như thảm rồi.

Lâm Khả Vô vô thức liếc mắt nhìn những người khác trên đài, cao tầng của Bách Tông Liên Minh đang ngồi đó, bọn họ đến đây chính là vì giữ công bằng cho trận đấu.

Tuy nhiên, Lâm Khả Vô lại không chút sợ hãi.

Dù sao bọn họ có nghe cũng không hiểu.

Tìm cái ghế ngồi xuống, hắn cười nói:

- Làm cũng đã làm rồi, hơn nữa là do tên kia thừa lúc người ta chưa chuẩn bị xông lên trước. Một đại nam nhân như hắn, đánh với nữ tử còn muốn đánh lén, làm vậy được sao?

- Lâm sư huynh, sao ngươi lại trở về như vậy? - La Mịch bên cạnh lên tiếng dò hỏi.

- Trở về xem thi đấu… Xem thi đấu chứ làm gì, hạch hỏi ta? Ngươi xem, lão thành chủ cái gì cũng không hỏi.

Lâm Khả Vô lườm La Mịch.

Đối với người thích hóng chuyện, hắn chỉ có thể nói một chữ “Cút!”.

- Ngự Kiếm thuật là gì?

Vân Hải Thương Lam đội nhiên hỏi.

Hắn không quan tâm Lâm Khả Vô thích người nào, nhưng đối với một màn kiếm bay lên kia, hắn cảm thấy rất hứng thú. Nghe được là do Lâm Khả Vô làm, hắn cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Thông Huyền hạ cảnh Lâm Khả Vô hẳn là có bí pháp gì đó?

Lâm Khả Vô bất đắc dĩ cười, còn học điệu bộ của Ôn Bình, nói:

- Ngự Kiếm thuật là một pháp thuật cơ bản của tông ta… Thuật pháp… Thuật pháp. Lão thành chủ, nếu như muốn học, có thể nhập Bất Hủ tông, chỉ cần tốn 500 khối kim tệ… Bao dạy.

- Năm trăm kim tệ bao dạy? - Vân Hải Thương Lam ngây ra một lúc, hắn không nghĩ đến sẽ nhận được đáp án như vậy.

Năm trăm kim tệ là có thể mua được bí pháp?

Xem ra hẳn không phải là mạch thuật gì cả, có lẽ là hiệu quả của cảnh giới võ pháp Nhân Kiếm Hợp Nhất mà thôi.

Vân Hải Thương Lam vội nói tiếp:

- Tiếp tục xem, đợi lát nữa chúng ta quay về tìm Ôn tông chủ.

Ba người gật đầu.

Trong lúc đó, Ôn Bình đã quay về khách sạn. Tin tức của Thiết Sơn các hắn đã tìm hiểu rất rõ ràng.

Lúc sáng, hắn cố ý tìm một gã Thần Huyền thượng cảnh vạn sự thông, chuyên môn bán tin tình báo, vốn "sinh" ra do tranh chấp thế lực. Theo như gã vạn sự thông kia nói, Thiết Sơn các không phụ thuộc bất kỳ thế lực nào.

Mặc dù bọn họ không phải thế lực cấp cự đầu nhưng thực lực cũng tương đối hùng hậu, không liên quan đến việc nó quy phụ thế lực nào cả. Nếu như cố gắng tìm cho ra thì cũng chỉ có Bách Tông Liên Minh.

Hiện tại, hắn đành phải tiếp tục chờ đợi tin tức của Bích Nguyệt Phiêu Linh.

Dù sao hắn vẫn đang trong quá trình tìm hiểu chuyện của phụ thân Ôn Ngôn, xác suất chạm đến chân tướng rất lớn.

Hiện tại, chỉ có thể giải quyết chuyện Tam tinh Tuyền Qua đồ cho xong trước đã.

Sau đó, mượn nó giúp Bất Hủ tông lan danh, nếu như không được, đành phải tìm cách khác để dương danh vậy.

Chạng vạng tối, bọn Lâm Khả Vô trở về khách sạn, lúc nhìn thấy tâm trạng của Lâm Khả Vô khác hẳn lúc sáng, không cần đoán, Ôn Bình cũng biết chắc tên này nhất định đã tìm được Uyển Ngôn rồi.

Nhìn cái vẻ mặt kia kia… Khác nào chó thấy xương?

Rất có thể Uyển Ngôn đã tiếp nhận hắn.

Tuy Ôn Bình thấy chuyện này là không có khả năng, nhưng vẻ mặt của Lâm Khả Vô lại biểu lộ… Chắc là được đi.

Hôm sau.

Trong lúc chờ đợi, Ôn Bình không có chuyện gì khác, nên đã quyết định đi dạo Sơn Hải thành một chút, nhìn xem phong thổ nơi đây. Bất quá, vừa định ra cửa thì Vân Hải Thương Lam từ bên ngoài trở về tìm hắn.

- Ôn tông chủ, Hô Lan xuất quan.

- Xuất quan?

Không phải nói ngày mai sao?

Hô Lan này thật sự có bản lĩnh như vậy? Có thể giảm bớt thời gian chế tác Nhị tinh Tuyền Qua đồ xuống một phần ba?

Vân Hải Thương Lam nói tiếp:

- Chế tác Nhị tinh Tuyền Qua đồ thất bại nên mới xuất quan sớm.

Ôn Bình lắc đầu:

- Hóa ra là thất bại.

Chợt Ôn Bình nhìn về phía Lâm Khả Vô, ba người bọn họ đang chuẩn bị đến diễn võ trường:

- Khả Vô, hôm nay các ngươi theo ta đi gặp Hô Lan, thi đấu tuyển chọn không có gì để xem cả.

- Vâng, tông chủ.

Ba người gật đầu, tuy không thể xem náo nhiệt, nhưng được đi gặp một Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng cũng là một chuyện rất đáng kích động. Chủ yếu là vì Lâm Khả Vô đã tìm được Uyển Ngôn, không cần đến đó nữa.

Sau khi tìm được nàng, diễn võ trường gì đó chỉ là gió thoảng mây bay mà thôi.

Thiên tài có lợi hại đến đâu, rơi vào tay hắn cũng chỉ một gậy, nhìn thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

…

Bên ngoài phủ đệ Hô Lan.

Nghe thấy tin tức Hô Lan đại sư xuất quan, có rất nhiều người đến viếng thăm. Bởi vì Hô Lan nói muốn điều chỉnh tâm tình một chút, cho nên mấy người này mới đứng bên ngoài chờ, cũng đã nửa giờ rồi.

Thế nhưng bọn họ vẫn tiếp tục chờ… Trong một ngày, Hô Lan đại sự chỉ gặp 1 người, nếu rời đi lúc này sợ là sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt.

- Đa Hòa, hay là hôm khác ngươi lại đến cầu Tuyền Qua đồ đi, ta muốn lấy nàng dâu, dùng Tuyên Qua đồ làm sính lễ… Mấy ngày nữa phải có. - Một gã trung niên cười nói với lão giả bên cạnh.

Vẻ ngoài lão giả chỉ khoảng 50 ~ 60 tuổi, có vài nếp nhăn, nhưng cũng không quá rõ ràng.

Trong tay hắn cầm một cái bạch sắc lưu kim hồ lô, thập phần đặc biệt.

Nghe thấy lời của nam nhân trung niên, hắn lạnh lùng cười một tiếng, sau đó liếc nhìn đám người xung quanh, nói:

- Sao ngươi không đi nói với bọn họ ấy? Lão phu đợi cái Nhị tinh Tuyền Qua đồ này đã lâu… Có phải ngươi thấy Kỳ Binh học viện chúng ta dễ khi dễ?

- Cái lão này… Động một chút là chụp mũ. Viện trưởng Kỳ Binh học viện rất giỏi à? Đợi ngày nào đó ta tiến tới Bán bộ Trấn Nhạc, nhất định sẽ giáo huấn ngươi. - Nam nhân trung niên nửa đùng nửa thật, chơt quét mắt nhìn xung quanh. - Các ngươi ai muốn cướp, chính là quấy rối nhân duyên của ta, cùng Hồn gia là tử địch.

Nam nhân trung niên lạnh lùng nói.

Bất quá tại đây đều là tam tinh thế lực, cấp cự đầu cũng không thiếu, đương nhiên chẳng ai sợ ai.

- Lăn tăn cái gì? Ai lão phu cũng không gặp, đều lăn hết cho ta! - Lúc này, trong phủ liền vọng đến âm thanh giận giữ, chính là Hô Lan đại sư. Nghe thấy mấy lời này, sắc mặt đám người đều trở nên khó coi.

- Làm sao bây giờ?

- Được… Ai cũng không gặp.

- Cho ngươi tranh cãi, tranh cãi này!

Mười mấy người xầm xì một hồi, cuối cùng đành bất đắc dĩ rời đi.

Đúng lúc này, xe thú của Ôn Bình dừng trước cửa Hô gia. Khi thấy Ôn Bình bước xuống xe, Hô Lan đại sư liền bước ra đón, tiếp đãi rất nồng nhiệt.

- Người này là ai?

- Hô Lan đại sư vậy mà đích thân nghênh đón, ngay cả bản tính thối chết đi được cũng biến đâu hết. - Ngày thường, coi như tâm trạng có tốt, Hô Lan cũng không nghênh đón ai cả, bởi vì phía sau hắn có chỗ dựa là Tam tinh Tuyền Qua thần tượng.

Người hôm nay đến đây phần lớn đều là người của tam tinh thế lực, không có ai thấp hơn Thần Huyền trung cảnh cả.

Vậy mà Hô Lan lại chẳng chút nể mặt, còn khiến cho bọn họ giận mà không dám phát tác.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, không ai rời đi, tất cả đều chăm chú nhìn đoàn người đang tiến vào cửa chính. Bất quá, lúc nhìn dọ thám Vân Hải Thương Lam, nét mặt cả đám thoáng biến sắc.

- Bán bộ Trấn Nhạc!

Đa Hòa cả kinh.

Mấy lời này vừa ra, kéo theo một hồi nghị luận.

- Người nọ là ai? Vậy mà để cho một Bán bộ Trấn Nhạc làm tùy tùng, còn khiến Hô Lan đại sư phải đích thân nghênh đón.

- Chẳng lẽ là người của Tứ tinh thế lực?

- Mặc kệ người của ai thì đều là đại nhân vật, xem ra, ý định cầu Tuyền Qua đồ của chúng ta xem như ngâm nước nóng rồi.

Mười mấy người lộ ra vẻ mặt mất mát.

【VIP】 Cầu Mua Tam Tuyền

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cầu Hô Lan đại sư làm một tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ không phải là chuyện dễ, dù cho có đem đủ thiên tài địa bảo thì cũng phải trả 200 khối bạch tinh, hơn nữa không cam đoan nhất định có thể thành công.

Không có dị mạch, bọn họ chỉ có thể dựa vào Tuyền Qua đồ để kéo gần khoảng cách với đám thiên kiêu kia. Vốn cạnh tranh cùng tộc trưởng, tông chủ của các thế lực cùng cấp đã khó, nay lại xuất hiện thêm một vị đại nhân vật nữa…

Hiện tại bọn họ chỉ có thể cầu tên thiếu niên kia cần duy nhất một tấm Tuyền Qua đồ mà thôi.

Có như vậy, thời gian chờ đợi mới được rút ngắn.

- Đi thôi!

Đám người chán nản rời đi.

Bên kia, lúc Ôn Bình được Hô Lan tiếp đón vào phủ, kỳ thật hắn cũng kinh ngạc. Nếu không phải tiến độ nhiệm vụ vẫn là 0 như trước, hắn thật sự sẽ bị ảo giác rằng Bất Hủ tông đã dương danh tứ hải.

Bước vào trong, Ôn Bình lơ đãng liếc nhìn chủ nhân nơi này một cái.

Hô Lan là một nam nhân trung niên có vẻ ngoài nho nhã, mày kiếm lộ ra nét hiền hòa, không cách nào liên tưởng được người trước mắt là một gã có tính tình quái dị. Càng khó tưởng tượng được hắn rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi.

Tuyền Qua thần tượng tu hành khó hơn tu sĩ bình thường, muốn đạt đến Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng tất nhiên không

chỉ bốn mươi, năm mươi năm là đủ.

Ôn Bình thu hồi ánh mắt, lúc này, Hô Lan đột nhiên cười nói:

- Ôn tông chủ, nghe phu nhân của ta nói ngài cũng là một Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng?

- Cứ cho là vậy đi.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Vân Hải Thương Lam, không cần nói cũng biết chuyện này là từ miệng hắn ra.

- Cảnh giới Ôn tông chủ thâm bất khả trắc, Hô mỗ là Thần Huyền thượng cảnh thế nhưng cũng không nhìn thấu, lại có thêm thân phận Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng… Quả thực hãi nhân! Chỉ có điều không biết Ôn tông chủ ghé thâm hàn xá là có chuyện gì?

Dứt lời, Hô Lan mời Ôn Bình vào đại đường.

Dâng trà.

Nhập tọa.

Kế đó, hắn chăm chú nhìn Ôn Bình, tựa hồ đang chờ đợi thiếu niên trước mắt nói ra mục đích đến tìm hắn.

Vừa ngồi xuống, Ôn Bình liền nói thẳng:

- Ta muốn mua một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ.

- Tam tuyền…

Quả nhiên đúng với suy đoán của hắn.

Tam tuyền Tuyền Qua đồ xác thực phi thường khó làm, toàn bộ Thiên Địa hồ cũng không có mấy tấm. Người trước mắt vì cầu một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ mà đến tìm hắn cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thứ nhất là bởi vì Tam tuyền Tuyền Qua đồ thập phần hiếm có, thứ hai là dù có thiên tài địa bảo thì cũng khó có thể làm ra.

Dù cho là Tam tuyền Tuyền Qua đồ bình thường nhất thì tài liệu chế tạo cũng ngót nghét 1200 khối bạch tinh. Đây là chưa tính công cho Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng đấy.

Với khối tài sản như vậy, tam tinh thế lực căn bản không bỏ ra nổi. Muốn mua chính là phát động toàn bộ tài lực, có thể sẽ khiến thế lực chịu ảnh hưởng.

Dù không phải cự đầu cấp thế lực, mỗi ngày nhất định phải tiêu hao một lượng lớn bạch tinh, vĩnh viễn là thu không đủ chi. Nếu như chế tác thất bại có thể khiến cho thế lực trực tiếp lâm vào vạn kiếp bất phục.

Bất quá, một Nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng tự nhiên có thể mua nổi.

Chỉ đáng tiếc là người trước mắt tìm nhầm người rồi.

Thấy Hô Lan tỏ vẻ xấu hổ, Ôn Bình nhướng mày, bất động thanh sắc nâng chung trà lên.

Hô Lan tiếp tục mở miệng:

- Thực không dám giấu diếm, tôi không giúp được gì rồi. Sợ là Ôn tông chỉ đi lần này coi như phí công rồi. Hô mỗ dù nói thế nào cũng chỉ mới là cảnh giới Nhị tuyền, Tam tuyền là sờ không được. Nếu như ngài muốn thông qua ta nhờ sư phụ ta động thủ, vậy thì đành phải khiến ngài thất vọng. Gia sư đang an hưởng tuổi già, sẽ không nhận làm Tam tuyền Tuyền Qua cho bất kỳ ai nữa.

- Ta muốn mua một tấm thành phẩm. - Ôn Bình nói thẳng.

- Ôn tông chủ nói đùa, thành phẩm ta càng không giúp được gì. - Một khi đã là thành phẩm, chắc chắn sẽ bị người của thế lực tứ tinh lấy đi. Nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng dù cho của cải có nhiều thế nào thì cũng không sánh kịp tứ tinh thế lực.

Ôn Bình không tiếp tục dong dài, nói thẳng ra:

- Ta có thể xuất ra bạch tinh, 2000 không đủ thì 3000.

Hiện tại trên người hắn có 2000 bạch tinh, bất quá hệ thống đã thiết lập lại quy tắc bán Tuyền Qua đồ, hắn có thể dựa vào bán Tuyền Qua đồ để thu lợi. Kiếm 1, 2 ngàn khối bạch tinh là chuyện rất dễ dàng.

Nghe được những lời này, Hô Lan nhếch mép cười:

- Ôn tông chủ đúng là đã quyết tâm.

- Đối với ta rất quan trọng, đương nhiên phải có được.

- Hô huynh, nếu có biện pháp, kính xin giúp đỡ Ôn tông chủ. Hắn tuyệt đối sẽ không trả thiếu bạch tinh đâu. - Vân Hải Thương Lam thấy thế liền lên tiếng, muốn thông qua quan hệ của mình để thúc đẩy chuyện này.

- Vân Hải huynh, ta cũng bất lực. Gia sư đã rất lâu rồi không nhận làm Tam tuyền Tuyền Qua đồ. Ta cũng chỉ là một trong những đệ tử mà thôi, không có biện pháp thay đổi nguyên tắc của người được. Lần trước Thiết Sơn các chủ cũng vì chuyện này mà đến tìm ta, nhưng gia sư không muốn, ta cũng chỉ đành từ chối.

Hô Lan bất đắc dĩ nhún vai, lộ ra biểu tình lực bất tòng tâm.

Nghe thế, Ôn Bình rơi vào trầm mặc.

Nếu con đường này đã không đáng tin, vậy thì chỉ có thể tìm cách khác.

- Đã như vậy, ta cũng không tiếp tục quấy rầy… Xin hỏi ở Huyền Sắc hồ, làm sao để có thể mua được Tam tuyền Tuyền Qua đồ, kính xin Hô Lan đại sư chỉ cho một con đường sáng. - Ôn Bình đứng dậy.

Nhưng đối với vấn đề của Ôn Bình, Hô Lan lại không cách nào đưa ra đáp án khiến lòng người thoải mái được.

- Huyền Sắc hồ, cùng với mười hồ nước chung quanh đây cũng chỉ có một Tam Tuyền là sư phụ ta, nếu như Ôn tông chủ muốn mua Tam tinh Tuyền Qua, chỉ có thể đi chỗ xa hơn. Kỳ thật, Ôn tông chủ không cần vội vã làm Tam tinh Tuyền Qua. Với thân phận của ngươi, tin tưởng tứ tinh thế lực cũng sẽ không làm khó ngươi. Tuyền Qua đồ nói thật thì không cần thiết cho lắm.

Dứt lời, Hô Lan cũng đứng lên.

Bước đến muốn tiễn Ôn Bình.

Bất quá, Ôn Bình lại bất động:

- Vậy phiền đại sư cho ta điểm đến, ta tự mình đi tìm sư phụ của các hạ. Ta tin tưởng mình chắc chắn có biện pháp thuyết phục sư phụ ngươi làm một tấm.

Nếu đúng như lời Hô Lan nói, hắn chỉ có thể được ăn cả ngã về không.

- Ôn tông chủ cần gì chấp nhất như thế?

Hô Lan lắc đầu cười.

Trong lòng bắt đầu do dự, rốt cuộc có nên hay không nói ra chân tướng.

Nếu như kẻ trước mắt có dụng tâm kín đao, truyền chuyện này ra ngoài, địa vị của sư phụ sẽ rớt xuống. Dù sao một Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng không thể ngồi được thì sao có thể xứng với địa vị cao?

- Hô huynh chỉ cần cho ta một cái địa chỉ, ta chắc chắn sẽ có biện pháp. - Tuy nhiên, có được Mệnh hạch có thể cải biến vận thế cùng với máy cải tạo Tuyền Qua đồ, hắn sao có thể mất tự tin? - Hô huynh?

Lại gọi một tiếng, Hô Lan trầm mặc, vẫn như trước không đáp lại.

Thấy thế, Vân Hải Thương Lam vội vàng lên tiếng:

- Hô huynh, Ôn tông chủ tuyệt đối có thể tin. Hắn sẽ không ác ý quấy nhiễu Tử Nhiên đại sư đâu, Vân Hải Thương Lam ta dùng mệnh để đảm bảo cho hắn.

Nói xong, Vân Hải Thương Lam lập lời thề.

- Vân Hải huynh, ngươi cần gì phải như vậy? Không phải là ta không tin, thế nhưng… Ôn tông chủ định dùng biện pháp gì để thuyết phục gia sư. Gia sư người không thiếu bạch tinh, cũng không thiếu quyền lợi…

- Nếu như là thuộc tính Tuyền Qua đồ nằm ngoài ngũ hành thì sao? - Vân Hải Thương Lam nhịn không được nói.

- Cái gì nằm ngoài ngũ hành? - Hô Lan giật mình, hắn không rõ lời này của Vân Hải Thương Lam là có ý gì.

【VIP】 Tam Tinh Tuyền Qua Thần Tượng Tay Run

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Cái gì nằm ngoài ngũ hành? - Hô Lan giật mình, hắn không rõ lời này của Vân Hải Thương Lam là có ý gì.

Không phải Tuyền Qua đồ từ trước đến nay chỉ tăng phúc dị mạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thôi sao?

Mấy ngàn năm nay chưa từng thay đổi.

Đương nhiên không phải bọn họ không muốn sáng tạo ra thứ mới, mạch thuật có thể không ngừng sáng tạo, trên lý thuyết Tuyền Qua đồ cũng có thể làm được. Nhưng vô luận làm cách nào cũng không thể tìm được Tuyền Qua đồ kiểu mới.

Bởi vì Tuyền Qua thần tượng không thể nào đạt đến cảnh giới có thể tùy ý thu mua thiên tài địa bảo, muốn sáng tạo ra thứ mới… Sợ là ngay cả Bách Tông Liên Minh cũng không dưỡng nổi loại thần tượng như vậy, dù chỉ là Nhất tuyền cũng không được.

Vân Hải Thương Lam nhíu mày, lộ ra ngạo ý, nói:

- Ôn tông chủ đã sáng tạo ra dị mạch Tuyền Qua đồ nằm ngoài ngũ hành. Hơn nữa, còn bán ngay tại Vân Hải chi đô, cũng đã bị ta mua được. Hiện tại… Hô Lan huynh còn cảm thấy Ôn tông chủ không có biện pháp thuyết phục Từ Nhiên đại sư nữa không?

Dứt lời, Vân Hải Thương Lam liếc nhìn Ôn Bình.

Thấy hắn không tỏ vẻ trách cứ khi mình nói ra chuyện này, Vân Hải Thương Lan lại nhìn Hô Lan bằng ánh mắt kiêu ngạo.

Bởi lẽ tấm Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong đầu tiên đã thuộc về hắn.

- Ah! - Hô Lan sừng sốt.

Không, phải nói là bị sợ đến ngây người.

Hắn biết Vân Hải Thương Lam dùng chuyện như vậy đi lừa hắn cũng chẳng có ý nghĩa gì, mà cho dù hắn ta có thật sự nói dối thì khẳng định cũng sẽ không nói trong tay mình đang giữ một tấm.

Đã dám nói như vậy thì chuyện này tất là sự thật.

- Vân Hải huynh, có thể chiêm ngưỡng thử một lần hay không?

- Cái này không được… Ta mua xong liền mang chon hi tử, nếu như ngươi muốn nhìn, vậy thì lần sau cứ đến Vân Hải chi đô. Nhi tử của ta hiện đã trở thành Thông Huyền dị mạch thuộc tính Phong đầu tiên ở Thiên Địa hồ, xem thử ắt biết.

Thuộc tính Phong?

Hô Lan há mồm kinh ngạc.

- Nếu như đúng là vậy, sau khi biết được, gia sư nhất định sẽ hung phấn đến không ngủ được…

Bất quá, vừa cao hứng đến quên hết thảy, nét mặt của hắn thoáng chốc lại trầm xuống. Nhìn Ôn Bình, biểu lộ có chút phức tạp, gian nan mở miệng:

- Ôn tông chủ, thật ra gia sư không muốn làm Tam tuyền Tuyền Qua đồ là có nguyên nhân, dị mạch có thuộc tính nằm ngoài ngũ hành cố nhiên trân quý, tuyệt đối có thể đổi được một tấm Tam tuyền Tuyền Qua đồ, nhưng mà gia sư hắn… bất lực.

- Vì sao? - Thấy Hô Lan dùng lý do này để thoái thác, Ôn Bình nghi hoặc hỏi.

Hô Lan vung tay lên, hạ nhân lập tức lui ra.

Trong đại đường chỉ còn lại có bốn người, bọn Lâm Khả Vô cũng thối lui ra ngoài sân.

- Gia sư thật ra không thể tiếp tục làm Tuyền Qua đồ, cho nên Ôn tông chủ có làm gì thì cũng chỉ là phí công. - Nói xong, Hô Lan ngồi trở lại, biểu lộ bất đắc dĩ. - Ôn tông chủ, Vân Hải huynh, các ngươi biết rõ chuyện này, xin chớ nói ra ngoài. Đây không phải là chuyện đùa.

- Không thể làm… - Vân Hải Thương Lam như hiểu ra điều gì, gật đầu.

Biểu lộ của Ôn Bình thì có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ trong lòng: Cái này nên giải quyết thế nào đây? Ta phải đi đâu tìm Tam tinh Tuyền Qua đồ? Mặc dù không nhất định phải dựa vào Tuyền Qua đồ mới có thể dương danh, mặc dù vận dụng những cách thức khác cũng được, thế nhưng trong nhiệm vụ có một mục tiêu chính là cải tạo một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ.

Cái này không thành, dựa vào cách thức khác khiến trăm vạn người nhớ đến Bất Hủ tông thì cũng chẳng được gì.

Năm ngàn giá trị danh vọng.

Danh vọng tông chủ tăng vọt lên hai cấp… Bỏ đi.

Ngẫu nhiên thăng cấp kiến trúc tông môn một lần… Cũng bỏ đi.

Mở ra đại sảnh nhiệm vụ… Cái đó không cần bàn đến nữa.

- Nguyên nhân gì? - Xuất phát từ không cam lòng, Ôn Bình thuận miệng hỏi, dù sao hắn cũng có Mệnh hạch…

- Tay run…

- Chuyện này…

Được rồi, có mệnh hạch cũng vô dụng.

Một chức nghiệp dựa vào đôi tay để kiếm cơm mà lại run tay thì… Như bác sĩ nội khoa vậy, cầm dao không được thì làm sao giải phẫu… Như vậy chẳng khác nào phế đi.

Ngay khi Ôn Bình đã tâm tàn ý lạnh, chuẩn bị tìm cách khác thì Hô Lan lại lên tiếng, dường như phát ra trong vô thức.

- Mười năm trước, gia sư cô đọng một loại thiên tài địa bảo gọi là Quỷ Mặc Thạch, muốn dùng nó để chế tạo một tấm Tam tuyền Tuyền Qua đồ. Thế nhưng không ngờ Quỷ Mặc thạch lại không thật sự là Quỷ Mặc thạch, mà là Ma thạch. Cả hai mặc dù chỉ kém có một chữ, hơn nữa vẻ ngoài lại tương tự, thế nhưng cái thứ hai là độc.

Vừa dứt lời, nghe thấy hai chữ "ma thạch", mặc dù không phải Tuyền Qua thần, Vân Hải Thương Lam cũng biến sắc.

- Tử Nhiên đại sư sao lại không phân rõ Quỷ Mặc thạch cùng Ma thạch?

- Chế tác Nhị tuyền Tuyền Qua đồ, Quỷ Mặc thạch bình thường cùng Ma thạch rất dễ nhận biết. Nhưng Quỷ Mặc thạch dùng để chế tác Tam tuyền Tuyền Qua đồ có mùi, cảm nhận giống hệt với Ma thạch, thậm chí màu sắc cũng không khác biệt. Mà một khi phạm sai lầm… Chính là vạn kiếp bất phục.

Ôn Bình hỏi;

- Vậy tại sao Tử Nhiên đại sư lại tiếp phần sinh ý này? - Đã biết rõ trong núi có hổ mà còn lên núi?

- Là hứa hẹn lúc trước của gia sư, không thể vi phạm. Cho dù gia sư đã nghiên cứu hơn trăm lượt vẫn như trước nhìn lầm… Sau khi hít phải ma thạch đã dung luyện, người không còn làm Tuyền Qua đồ cho người ta nữa. Tay run… Căn bản đến việc cơ bản nhất là dung luyện cũng không làm được.

Hô Lan bất đắc dĩ cười khổ

Đáng tiếc, nếu như sư phụ còn có thể chế tác Tuyền Qua đồ, biết có người sáng tạo ra được thuộc tính dị mặc, hắn nhất định sẽ cao hứng đến mức không ngủ được. Mặc kệ có trả cái giá lớn cỡ nào cũng quyết phải học.

- Ma thạch.

Lúc này, Ôn Bình thầm hỏi hệ thống.

Hệ thống không chút do dự cung cấp tin tức cho hắn.

- Ma thạch là một loại thiên tài địa bảo khá đặc thù, không thích hợp để chế tác Tuyền Qua đồ, chỉ có thể dùng để tu bổ

Linh thể. Căn cứ theo tư liệu ta tìm được cho thấy, chỉ cần có nhãn lực, kỳ thật có thể lập tức phát hiện điểm bất đồng của nó cùng Quỷ Mặc thạch, dùng lửa đổ một hồi, màu sắc tất sẽ thay đổi.

- Không phải ai cũng có bổn sự này… Bớt khoe khoang đi, nói biện pháp giải quyết.

- Nếu quả thật không cẩn thận tính sai, hút phải độc khí của Ma thạch, vậy thì vấn đề không nhỏ đâu. Nếu như không có Linh thể chuyên "ăn" Ma thạch, độc khí chắc chắn không tản ra ngoài được.

- Hệ thống, có thể nói thẳng biện pháp được không?

- Dùng một lượng lớn lá Kiến Mộc làm thành Nguyệt Quang sủi cảo là được. Chỉ là dùng lá Kiến Mộc để loại trừ đại bổ chi vật là quá mức lãng phí. Bổn hệ thống không kiến nghị Kí chủ sử dụng như vậy.

- Đối với vài người là đại bổ chi vật, còn với những người khác thì chính là độc dược. Cái đó không thể dùng cách nói lãng phí được… - Nói đùa, một khối bạch tinh trồng được một gốc Kiến Mộc, hắn có gì mà không nỡ.

Đại tài tiểu dụng?

Cũng chưa hẳn.

Cũng may, trước khi đi hắn có hai không ít lá Kiến Mộc, vốn định dùng để phòng thân, hiện tại vừa hay cũng có chút công dụng.

- Nếu như chỉ là hít phải độc khí của Ma thạch thì… Vừa hay, ta có biện pháp. - Khóe miệng Ôn Bình nhếch lên. - Hô huynh, ngươi cứ đưa địa chỉ cho ta đi.

Hô Lan lên tiếng:

- Ôn tông chủ, ngươi thực sự có biện pháp?

- Ừm, chỉ cần Tử Nhiên đại sư nguyện ý giúp ta làm Tam tuyền Tuyền Qua đồ, ta sẽ giúp đại sư một lần, thế nào?

Ôn Bình cũng không phải đại thiện nhân thích hành y tế thế.

Nếu như vị Tam tuyền đại sư kia không phải vừa lúc hữu dụng, hắn mới không rãnh rỗi đi cứu người không liên quan.

- Gia sư cũng đã bái phỏng một vài y đạo thánh thủ, thế nhưng đều không có kết quả… - Chỗ của gia sư là bí mật, hắn cũng không dám tùy tiện tiết lộ. - Ta không nghi ngờ Ôn tông chủ, chỉ là nói miệng không bằng…

【VIP】 Bắt Người Thiết Sơn Các

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Vậy ngươi cảm thấy nên làm như thế nào? - Ánh mắt Ôn Bình nhìn về phía Hô Lan đột nhiên trở nên thâm thúy.

- A… - Hô Lan nghẹn lời.

Đúng vậy, cái này làm sao đối phương có thể chứng minh được?

Cách thức loại trừ độc của Ma thạch tất nhiên là bí truyền, sao có thể nói ra?

- Nếu như không tin, ngươi có thể đưa tin cho sư phụ ngươi, nói với hắn nếu lần sau dùng Quỷ Mặc thạch cùng Ma thạch, nhớ kĩ dùng lửa đốt một nén nhang, chính là loại lửa để nấu ăn đấy.

- Lời này của Ôn tông chủ có ý gì? - Vốn đang nói đến chuyện trúng độc, bỗng nhiên chuyển chủ đề khiến hắn có hơi hoang mang.

Khóe miệng Ôn Bình nhếch lên một nụ cười thâm sâu, nói:

- Ngươi cứ truyền đạt như vậy là được. Ngươi tin hay không không sao cả, sư phụ ngươi tin mới là quan trọng. Bất quá nên đưa tin nhanh một chút, qua mười ngày, ta sẽ không giúp hắn trị nữa.

Chỉ có thể đợi.

Ôn Bình thầm thở dài bất đắc dĩ.

Bất quá, cải tạo Tam tuyền Tuyền Qua đồ chỉ là một khâu trong mục tiêu nhiệm vụ, lúc này có thể dành thời gian làm chuyện khác.

Ví dụ như trước tiên mua những thiên tài địa bảo cần thiết tới tay, đồng thời, có thể thuận tiện dò la tin tức của phụ thân.

- Ôn tông chủ yên tâm, lời này ta nhất định sẽ nhắn lại. Nơi gia sư ẩn cư cách Sơn Hải thành không xa, dùng Tín Chuẩn… Hẳn là 2 ngày sẽ nhận được hồi âm. - Dù hắn nghe không hiểu lời của Ôn Bình, nhưng nhìn thái độ chắc chắn của hắn ta, hắn không thể không thử một lần. Hơn nữa, chỉ truyền tin thôi cũng không có vấn đề gì.

Đạt được hứa hẹn của Hô Lan, Ôn Bình không có tâm trạng tiếp tục nán lại, nói thẳng:

- Hô huynh… Chế tác Tam tuyền Tuyền Qua đồ cần những thiên tài địa bảo gì, có thể cho 1 phần danh sách?

- Cái này có thể.

Địa chỉ không thể cho, nhưng danh sách thì có thể.

Bởi vì dù có là Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng, biết được danh sách thiên tài địa bảo thì cũng không cách nào chế tác được Tam tuyền Tuyền Qua đồ… Không có Tuyền Qua đồ chế tác thư, hết thảy đều là phí công.

Nói xong, Hô Lan lập tức bảo phu nhân vào phòng mang ra một phần danh sách, đưa đến cho Ôn Bình.

Nhận lấy danh sách, Ôn Bình cũng không xem kỹ, chỉ liếc sơ qua rồi thu vào tàng giới:

- Vậy ta xin cáo từ trước.

Hắn ôm quyền, sau đó xoay người rời khỏi.

- Hô mỗ tiễn…

Vừa mở miệng đã thấy thân ảnh Ôn Bình bên ngoài đại đường, đến khi đứng dậy định tiễn khách thì hắn ta đã ra đến cửa. Điểm này, Vân Hải Thương Lam cũng không kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo.

Hô Lan nhìn theo bóng lưng Ôn Bình, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng:

- Tùy tâm sở dục, coi trời bằng vung. Xem ra vị do Vân Hải huynh mang đến lần này thật sự có bản lĩnh… Dị mạch thuộc tính phong…

Liên tiếp cảm thán hồi lâu, sau đó, Hô Lan liền quay trở về thư phòng.

Chỉ là, ngồi ở thư phòng viết xong thư, mang đến Bách Tông Liên Minh gửi đi, trong suốt quá trình này, lòng hắn vẫn một mực không yên, không lúc nào không nhớ đến thuộc tính phong mà Vân Hải Thương Lam đã nói.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!

Ngũ hành dị mạch xuyên suốt trong tu hành mạch môn suốt mấy ngàn năm nay, từ khi chúng ra đời, mạch môn lam sắc bình thường bắt đầu trở nên yếu thế, cho nên mới diễn sinh ra cái gọi là Tuyền Qua đồ, dùng Tuyền Qua đồ tiến gần đến dị mạch.

Ít nhất, có được Tuyền Qua đồ, dị mạch sẽ không tiếp tục vượt cấp giết người, rút ngắn khoảng cách với dị mạch rất nhiều. Đồng thời cũng có thể kéo ra chênh lệch với mạch môn lam sắc bình thường.

Nhiều năm như vậy, tất cả mạch thuật Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ trên cơ bản đều có phương pháp khắc chế.

Hiện tại bỗng nhiên nhảy ra một cái phong?

Như thế nào khắc chế?

Cái này chẳng khác nào trong Luyện Thể cảnh bỗng nhiên nhảy ra một tên có được Vô Cấu chi thể?

Ngoại trừ vô địch, không còn kết quả nào khác.

…

Lúc này, Ôn Bình không biết Hô Lan đang nghĩ gì, sau khi rời khỏi phủ đệ của Hô Lan, đi ngang qua diễn võ trường, hắn thuận tiện vào xem một chút. Đương nhiên, đây chỉ hoàn toàn là vây xem náo nhiệt.

Đồng thời nhìn thử người của Thiết Sơn các.

Ôn Bình híp mắt nhìn lên đài cao, cường giả Thần Huyền cảnh của Thiết Sơn các ngồi ở vị trí trung tâm, một bộ chúng tinh phủng nguyệt. Đó là một lão giả, một mực dùng ánh mắt sư trưởng nhìn xuống diễn võ trường.

Bởi vì thế lực tứ tinh có thể thu hút rất nhiều thiên tài nhập tông, cho nên hắn bận rộn phân phát bài tử, không chú ý đến ánh mắt lợi hại ngoài trăm mét đang chăm chú dõi theo mình.

- Là ngươi!

Ôn Bình đưa ra quyết định.

Màn đêm từ từ buông xuống, người ở diễn võ trường bắt đầu tán đi, Ôn Bình nói với đám người Vân Hải Thương Lam bên cạnh:

- Hai ngày này, các ngươi theo Vân Hải thành chủ đi tham quan đi, ta có chút việc.

Mặc kệ Vân Hải Thương Lam có hỏi thế nào, Ôn Bình cũng không nói gì thêm.

Bước xuống đài cao, theo dòng người chậm rãi đi sang phía bên kia Sơn Hải thành, cường giả Thần Huyền của Thiết Sơn các ở phía trước hắn, theo bên cạnh hắn ta là vài tên tùy tùng cùng một cỗ xe thú.

Ba gã tùy tùng đều là Thần Huyền hạ cảnh.

Bất quá, Ôn Bình tuyệt nhiên không để ý đến chuyện này, tiếp tục theo sát phía sau, cho đến khi bốn người từ từ tiến vào một con đường vắng vẻ. Đêm tối, tất cả các thế lực lớn, dù là học viện hay gia tộc, cũng đều không cho phép ngoại nhân xâm nhập lãnh địa của mình.

Cho nên con đường này cơ bản là không có người, chỉ có đội hộ vệ tuần tra của thế lực.

Bên tai vang lên tiếng dế kêu không dứt.

Đột nhiên, hai đạo bạch mang đột nhiên phóng ra, dùng tốc độ tia chớp xẹt qua nền trời, vừa vụt qua tai đã quay trở về.

- Ai?

Lão giả bỗng nhiên xoay người, nhưng mà… ba người sau lưng đã trợn trắng mắt.

Bọn họ vẫn đứng đó, hiển nhiên còn chưa thích ứng được với trạng thái của mình. Nửa ngày sau, cho đến khi lão giả nhịn không được nuốt nước miếng một cái, bọn họ mới "bịch" một tiếng, ngã xuống đất, ngất đi.

Mãnh thú kéo xe bị dọa, phát ra âm thanh "Xi..Xiiii", sau đó bỏ trốn mất dạng.

- Ngươi là người phương nào? - Lão giả tóc bạc nhìn người đang từ từ bước về phía mình, trên mặt không có vẻ gì là sợ hãi. Bởi vì tên kia chỉ đánh bất tỉnh ba Thần Huyền hạ cảnh, chứng minh đối phương không có ác ý.

Cho dù là có đi nữa, thì Sơn Hải thành cũng là địa bàn của Thiết Sơn các, hắn không có lý do gì phải sợ.

Chỉ là đối phương không che mặt, cứ thế mà đến, trước mặt hắn dám đánh bất tỉnh tùy tùng của hắn, lá gan kẻ này không phải lớn bình thường đâu.

- Ta có chuyện muốn hỏi ngươi, mời ngươi đi theo ta một chuyến. - Ôn Bình lạnh lung nói, tựa như hàn mang trong đêm bỗng xẹt qua lòng người.

Lão giả tóc bạc e hèm một tiếng, ngạo nghễ nói:

- Hừ, ngươi có biết đây là đâu?

Vừa dứt lời, một cái tay bỗng nhiên chộp lên cổ hắn.

Nhiệt độ nóng cháy lập tức khiến da hắn trở nên nám đen. Linh thể giờ phút này mất đi tác dụng. Cảm giác nguy cơ truyền đến khiến sắc mặt lão giả biến đổi… Hắn sợ!

Khó trách đối phương không thèm che mặt.

Nguyên lai là bên cạnh có Thần Huyền siêu việt giúp đỡ.

- Không nên cử động, động… Ngươi ắt phải chết. - Dứt lời, Ôn Bình bước nhanh vào ngõ sâu. Ác Linh Kỵ Sĩ cùng mang lão giả theo sát hắn, đi tới một nơi hẻo lánh trong ngõ tối.

Bọn họ vừa đi, đường cái thoáng chốc trở nên yên ắng, tràn ngập loại mị lực tĩnh lặng của đêm đen.

Bất quá, trong một sát na, đường cái bỗng chốc huyên náo hẳn lên.

Hộ vệ đi tuần ngang qua nghe tiếng động do xe thú phát ra liền đi về hướng này, lúc phát hiện ba Thần Huyền hạ cảnh của Thiết Sơn các đang nằm trên mặt đất, con đường lập tức náo nhiệt như ban ngày.

- Nói cho ta biết chuyện của Bất Hủ tông Đông Hồ. - Lúc Ôn Bình hỏi những lời này, Ác Linh Kỵ Sĩ vẫn nắm chặt cổ lão giả, khiến mặt hắn đỏ bừng lên. - Nói hết những gì ngươi biết, ta sẽ không giết ngươi.

【VIP】 Đức Thanh Phường

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đông hồ?

Lão giả tóc bạc dở khóc dở cười, hắn còn tưởng là cừu gia tìm đến cửa, thầm nghĩ lần này sợ là phải bỏ mạng tại đây. Thật không ngờ hắn lại hỏi đến người của vùng đất Đông hồ man di kia.

- Bằng hữu… Lão phu đang ở Huyền Sắc hồ… Sao lại biết… Chuyện của Đông hồ.

Cho dù lão giả nói chuyện rất gian nan, nhưng Ôn Bình vẫn không bảo Ác Linh Kỵ Sĩ buông tay ra.

- Giết hắn đi.

Dứt lời, Ôn Bình dợm bước rời khỏi.

- Đợi một chút!

Quả nhiên, đúng như hắn nghĩ, thời điểm tay Ác Linh Kỵ Sĩ xiết chặt, lão giả đã gọi hắn lại. Chính là loại cảm giác này, khát vọng sống cực độ, không tiếc bắt lấy một cọng cỏ cuối cùng.

Bất quá, Ôn Bình không dừng bước.

Ác Linh Kỵ Sĩ xoay người lão giả lại, khuôn mặt đỏ bừng đối diện với hốc mắt trống rỗng đang bùng cháy hóa diễm lam sắc, không, phải nói là một cái đầu lâu bừng bừng hỏa diễm mới đúng. Chỉ cần tiến thêm một bước nữa, tử vong đã chú định.

- Ta biết! Ta biết! - Lão giả tóc bạc giãy dụa, cuồng loạn hô lên.

Hắn căn bản không có tâm tư quan tâm thứ đang nắm lấy mình rốt cuộc là cái gì, hắn chỉ biết, bản thân rất có thể sẽ chết. Vì muốn che giấu tin tức một nam nhân thuộc thế lực man di mà chết… Hắn cảm thấy không đáng.

- Ngừng tay!

Lúc này, Ôn Bình mới hô Ác Linh Kỵ Sĩ ngừng lại.

- Nói đi.

Hắn khoát tay, bảo Ác Linh Kỵ Sĩ buông lỏng lão giả ra.

Cảm thấy yết hầu được thả lỏng, lão giả vội lên tiếng:

- Chuyện liên quan đến Bất Hủ tông có một cái… Thiên Thần trưởng lão từng mang về một người Bất Hủ tông, là một nam nhân trung niên, bởi vì Thiên Thần trưởng lão đặc biệt căn dặn mọi người không được hại đến mạng hắn ta, nhưng có thể tra tấn, cho nên lão phu có ấn tượng rất sâu.

- Người nọ đang ở đâu?

Quả nhiên, Bích Nguyệt Phiêu Linh đã tra được tin tức chính xác.

Lão giả tóc bạc vội trả lời:

- Một năm trước hắn được an bài làm tạp dịch trong tông. Nếu như ngươi muốn tìm hắn, lão phu có thể trở về xem xét danh sách đệ tử tạp dịch, nhất định sẽ tra ra.

- Được rồi, ngươi cứ đi chết đi. - Đối với kẻ thích chơi tâm cơ, Ôn Bình không còn gì để nói.

Chí có cái chết mới có thể khiến bọn họ bớt loại "ham thích" này đi, dẹp bỏ tánh khôn khỏi của mình.

- Hắn ở Đức Thanh phường!

- Hắn ở Đức Thanh phường!

- Đức Thanh phường là một phường thị dưới trướng Thiết Sơn các. - Lão giả tóc bạc vội la lên.

Nghe vậy, tim Ôn Bình đập thình thích, bất quá, hắn lập tức lấy lại bình tĩnh:

- Ngươi là một chấp sự trong tông, sao lại hiểu rõ chuyện này như vậy? Được rồi, ta không thích người qua loa, hôm nay chỉ có thiết giết ngươi trước, sau đó đi tìm một tên khác của Thiết Sơn các tra hỏi.

Ôn Bình lạnh lùng liếc nhìn khiến cho lão giả tóc gáy dựng đứng.

- Lão phu không nói bậy… Bởi vì Thiên Thần trưởng lão đã hạ lệnh. Nếu như ai để hắn ta thiếu đi cánh tay hay cái chân, gây nguy hiểm đến tánh mạng thì tất cả những kẻ liên quan đều phải chôn cùng.

- Thiên Thần trưởng lão kia là ai?

Dựa vào mấy lời tên Thiên Thần trưởng lão nói, Ôn Bình chẳng tìm ra được chút thông tin hữu ích nào.

Nô lệ trong đấu trường La Mã cũng vậy thôi, chỉ cần bọn họ không thiếu cánh tay hay cái chân, hoặc chết trước khi lên sàn đấu… Tra tấn hắn thế nào cũng được.

Không thể không nói, chuyện càng lúc càng trở nên phức tạp.

Hắn không suy đoán được bất kỳ đầu mối nào.

Bất quá, có thể xác định được một chuyện. Đó là phụ thân không được người tôn trọng, người nhà mẫu thân không xem trọng hắn, người Thiết Sơn các cũng không ngoại lệ, hiện tại, hắn đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Một người làm nhi tử như Ôn Bình, tất nhiên… Phải cứu!

Lão giả tóc bạc lại nói tiếp:

- Thiết Sơn các nhị trưởng lão, cường giả Trấn Nhạc cảnh… Tất cả những chuyện này đều do hắn làm, thật sự không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ nghe lệnh làm việc mà thôi.

Hiện tại, hắn có thể kết luận người trước mắt có liên quan đến kẻ mà Thiên Thần trưởng lão mang về, có lẽ là dùng tên kia để làm mồi nhử cũng nên.

Nếu không sao lại đưa ra nhiều yêu cầu như vậy? Không thể nguy hiểm đến tánh mạng lại còn không được thiếu tay thiếu chân gì cả.

Bất quá, không đợi Ôn Bình lên tiếng, hắn đã mở miệng trước:

- Ta có thể mang công tử đi tìm hắn, chỉ cần dò hỏi, có thể biết hắn ở đâu… Chỉ cầu công tử để lão hủ kéo dài mười năm hơi tàn.

- Được.

Tuy mang hắn theo không phải là lựa chọn sáng suốt, rất phức tạp, nhưng hiện tại hắn vẫn còn hữu dụng. Dù sao Ôn Bình cũng không thể trực tiếp xông vào phường thị, cường hành cứu phụ thân.

Ác Linh Kỵ Sĩ có thể tàng hình, mặc kệ là ai cũng không nhìn thấy được, cho nên chỉ cần Ác Linh Kỵ Sĩ khống chế hắn, đảm bảo tên kia không dám làm xằng bậy, dùng tánh mạng đi đùa giỡn tâm cơ.

…

Tối nay, Sơn Hải thành nhấc lên một làn gió bất thường. Người của Thiết Sơn các không ngừng tuần tra trên đường, gần như là tiến vào từng nhà lục soát.

Cho dù là tam tinh thế lực, bọn họ cũng xông vào điều tra.

Bởi vì chấp sự Thiết Sơn các bị người bắt đi, đến nay sống chết không rõ.

Mà nơi địch nhân ẩn nấp hiển nhiên chính là nơi không có khả năng, nhưng đồng thời cũng có khả năng nhất: Phủ đệ tụ họp của cao tầng đến từ các thế lực tam tinh.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Thiết Sơn các ngay cả đại trưởng lão Kim Linh cũng ra mặt, cường hành ép buộc thế lực tam tinh, đây là có đại sự gì?

Đám Thần Huyền cảnh sau khi bị "kiểm tra" liền nhao nhao xuống đường, theo sau người Thiết Sơn các. Càng lục

soát nhiều nơi, số lượng Thần Huyền cảnh tụ tập trên đường ngày càng nhiều hơn.

Bọn họ bàn tán xôn xao trước hành động của Thiết Sơn các.

- Bắt đi chấp sự của Thiết Sơn các trên đường, tên kia thật sự khiến Thiết Sơn các nổi giận, non nửa tòa thành đều bị phong tỏa chỉ để lùng bắt hắn. Xem ra, không tra được, chắn chắn Thiết Sơn các sẽ không bỏ qua.

- Dù sao cũng là "Thăng Long thiên", có nhiều người bên ngoài như vậy, nếu chuyện này truyền ra, Thiết Sơn các không bị biến thành trò cười mới là lạ… Trưởng lão nội viện bị bắt trên địa bàn của chính mình, một chút mặt mũi cũng không lưu lại… Chỉ là… Không biết bọn họ có lục soát phủ đệ của Hô Lan đại sư hay không?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng hướng mắt về phía phủ đệ của Hô Lan đại sư, vừa hay nhìn thấy một gã Thần Huyền cảnh bước đến gõ cửa. Sau khi người hầu mở cửa, người của Thiết Sơn các không đi vào.

Đợi đến khi Hô Lan đi ra, bọn họ chỉ dò hỏi đôi câu rồi cho qua.

Đám Thần Huyền cảnh đang hóng chuyện cũng không kinh ngạc, bởi vì bọn họ đã sớm nghĩ đến kết quả này.

Lúc Hô Lan quay về phòng, phu nhân của hắn hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

- Chuyện gì vậy?

- Không biết là tên nào to gan lớn mật dám bắt cóc Bạch trưởng lão của Thiết Sơn các trên đường.

- Trong "Thăng Long thiên" lại xảy ra chuyện như vậy, người nọ chẳng phải là công khai khiêu khích Thiết Sơn các?

- Đúng vậy, tóm lại Thiết Sơn các đã phong tỏa tòa thành này, mặc kệ là ai cũng không rời khỏi đây được. Bất quá, ta cảm thấy người nọ đã có khả năng bắt người giữa đường, sợ là hắn đã sớm rời khỏi Sơn Hải thành… Ngủ đi, chuyện không liên quan đến chúng ta.

Nói xong, Hô Lan trực tiếp thổi tắt nến.

Bên kia, Ôn Bình đã đứng trước Đức Thanh phường.

Lão giả tóc bạc đi phía trước, hắn rảo bước theo sau, hành tẩu trên con đường tương đối vắng vẻ. Bất quá, cửa hàng hai bên vẫn còn mở, lóe lên ánh sáng yếu ớt.

Đột ngột, sau lưng vang lên âm thanh.

【VIP】 Phụ Thân?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Bạch chấp sự!

Một mị phụ dừng lại bên ngoài phường thị, có chút kinh ngạc hô lên, nàng dường như không dám tin, nhẹ bước đến gần. Trong tay là một con dao găm, bởi vì cảnh giác cao độ mà lòng bàn tay xiết chặt lại.

Cho dù nàng chỉ là một Thông Huyền thượng cảnh, thế nhưng vẫn từ từ bước tới, chỉ có điều… Cẩn thận hơn rất nhiều.

- Tiểu Nguyệt!

Lão giả tóc bạc từ từ xoay người.

Tuy nghe người một nhà đang gọi mình, nhưng hắn lại chẳng có chút hi vọng nào. Bởi vì hắn có thể cảm giác được rất rõ hơi lạnh từ bàn tay xương xẩu trắng hếu đang khoác lên đầu vai mình.

- Bạch chấp sự, người trong tông đang tìm ngài đấy!? - Nói xong, mị phụ gọi Tiểu Nguyệt đưa mắt nhìn người bên cạnh chấp sự nhà mình. Là một thanh niên dẫn theo một con chó vàng.

Nhìn hình dạng có vẻ như chó nhà nông bình thường.

Dù là một tu sĩ Luyện thể cũng sẽ không đi dưỡng chó, bởi vì trong các hồ có rất nhiều mãnh thú, một chưởng của chúng có thể đập nát một khối cự thạch, rất thích hợp làm thú nuôi. Chỉ cần dùng thực lực thuần phục được chúng, chúng sẽ nguyện ý đi theo ngươi.

Bất kể nói thế nào, nàng cảm thấy thanh niên thoạt nhìn bình thường trước mắt… Có hơi cổ quái! Đây là trực giác nàng có được sau gần 10 năm tiếp nhận Đức Thanh phương, cơ hồ chưa từng sai.

- Tông môn tìm ta? - Áp lực từ phía sau khiến lão giả chỉ có thể giả vờ biết rõ còn hỏi.

- Nếu Bạch chấp sự đã không có việc gì, vậy thì ty chức an tâm. Thượng cấp nói ngài bị địch nhân bắt đi giữa đường, cho nên Thiết Sơn các đã phong tỏa Sơn Hải thành, tất cả đều đang tìm kiếm tung tích của ngài.

Tuy nói là nói thế, nhưng dao găm trong tay vẫn không thu hồi.

- Bạch chấp sự, vị này là…?

Mị phụ lập tức dời lực chú ý về phía thanh niên dắt chó kia.

Bạch chấp sự đáp:

- Gặp lại hậu duệ của cố nhân, cho nên đến quán rượu uống hai chén, không nghĩ tới lại khiến tông môn phiền toái… Đúng rồi, Tiểu Nguyệt, người lần trước Thiên Thần trưởng lão mang đến chỗ ngươi đâu rồi?

Đột nhiên chuyển chủ đề khiến mị phụ ngây ra trong chốc lát, trong mắt xẹt qua một tia sáng lạ.

Kế đó, nàng thản nhiên thu hồi dao găm, tay kết thành một cái lan hoa chỉ, nháy mắt tỏa ra nhu tình cùng mị lực, không người nào có thể tưởng tượng được phút trước nàng còn lăm le dao găm trong tay.

Từ khi Thiết Sơn các kiến tông đến nay, chỉ có duy nhất một tạp vụ được Thiên Thần trưởng lão đích thân đưa qua đây, mị phụ tự nhiên nhớ kỹ:

- Bạch chấp sự đêm khuya đến tìm hắn là có chuyện gì?

- Dẫn ta đi gặp hắn. - Lão giả tóc bạc thở ra một hơi, xoay người đi vào trong phường thị.

- Từ sau khi Thiên Thần trưởng lão đưa hắn đến đây, ta không cho hắn nghỉ ngơi. Nửa tháng chỉ được ngủ một lần, giờ

này hẳn là hắn còn đang dỡ hàng. - Nói xong, mị phụ dẫn đầu đi đến nhà kho của phường thị.

Ôn Bình bước theo sau, trên mặt dần dần lạnh xuống.

Trải qua tẩy lễ của Ngàn bậc thềm, thế nhưng hắn vẫn không cách nào kiềm được tức giận đối với Thiết Sơn tông.

Đã hơn một năm rồi, vậy mà nửa tháng mới được nghỉ ngơi một lần, đây căn bản chính là xem phụ thân hắn là trâu ngựa mà sai bảo.

Bất quá, Ôn Bình nhanh chóng kiềm chế cảm xúc của mình, lúc này tức giận cũng chẳng làm nên trò trống gì. Hơn nữa, hắn sắp gặp được phụ thân rồi, Thiết Sơn các… Thù này có thể từ từ báo!

Đi không bao xa, dưới ánh trăng, một đoàn xe thú chất đầy hàng hóa xuất hiện trước mắt. Đội ngũ này kéo dài gần trăm mét. Bất quá, khi đến gần, Ôn Bình mới phát hiện, hóa ra đây chỉ là phần đuôi.

Cái gọi là "dài" chính thức nằm ở phía sau ngỏ nhỏ của thương hội. Đội ngũ xe thú trong ngõ sâu có hơn ngàn mét.

Hộ vệ trông coi xe thú thấy phường chủ đến vội đứng thẳng dậy:

- Phường chủ, hết thảy đều bình thường… Hử, Bạch chấp sự?

Khi thấy lão giả tóc bạc, đám người lộ vẻ hoài nghi.

Bạch chấp sự không phải đã bị địch nhân bắt đi rồi ư?

Một canh giờ trước, một lượng lớn đệ tử Thiết Sơn các cùng với người của Chấp pháp đường đã đến đây, dùng ngữ khí vô cùng ngiêm trọng căn dặn bọn họ, nếu có bất kỳ tin tức gì lập tức báo cáo. Chỉ cần là thật sẽ được ban thưởng 10 khối bạch tinh.

Đã huy động nhân lực như thế, cớ gì Bạch chấp sự lại đột ngột xuất hiện tại đây trong bộ dạng chẳng chút liên quan thế này?

- Các ngươi lui xuống đi. - Khi thấy Ôn Bình chậm rãi đi về phía ngõ nhỏ, lão giả tóc bạc vội phất tay, xua đuổi hộ vệ đang định bước lên ngăn cản hắn. - Tiểu Nguyệt, ngươi cũng đi đi!

- Bạch chấp sự, có chuyện gì ngày cứ hô to, ta ở ngay trong thương hội. - Mị phụ gật đầu, bất quá, trước khi rời khỏi, ánh mắt nàng không khỏi liếc nhìn Ôn Bình vào lần, tựa hồ muốn nhớ kỹ tên quái nhân nuôi chó này.

Tuy Bạch chấp sự nói hắn là hậu duệ của cố nhân, nhưng nàng vẫn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Vừa rồi, lúc bên ngoài phường thị, nói không ra là cảm giác gì… Giờ nghĩ lại… Đó chính là thái độ!

Bạch chấp sự là chấp sự Thần Huyền thượng cảnh của Thiết Sơn các, địa vị có thể so với tông chủ của ngụy tứ tinh tông. Mặc dù thân phận của đối phương có cao hơn Bạch chấp sự, thì cũng còn cái gọi là trưởng ấu chi phân, thế nhưng… Thanh niên kia lại đối đãi gần như không một chút cung kính đối với Bạch chấp sự đã sống gần 300 năm.

- Còn nhìn gì? - Lão giả tóc bạc đột nhiên lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của mị phụ.

Mị phụ ngượng ngùng cười một tiếng, vội vàng lui xuống.

Mị phụ vừa đi, Ôn Bình liền nói:

- Ngươi ở yên đây, chớ có đùa giỡn tâm cơ, sẽ chết đấy!

- Vâng… Ta hiểu… - Bạch chấp sự vội nói, cảm giác được bàn tay xương xẩu trên vai xiết chặt hơn. Hắn muốn nói thêm mấy câu cam đoan các kiểu, nhưng Ôn Bình đã đi vào ngõ sâu.

Ngõ sâu mười phần vắng vẻ, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy, chỉ có âm thanh bang bang truyền đến từ cuối ngõ hẻm.

Hình như là đang dỡ hàng.

Một người đang bận rộn dỡ hàng tá kiện hàng.

- Có ai không?

Lúc gần đến nơi, Ôn Bình thấp giọng hô một câu, bộ pháp không khỏi nhanh hơn.

Kế đó, hắn chợt nghe một âm thanh truyền đến, trong kinh ngạc còn mang theo vài phần nghi hoặc.

- Hử?

- Đúng rồi! - Ôn Bình mừng rỡ, bởi vì đối phương nhận ra giọng của hắn, lúc này, hắn ba bước làm hai, chạy về phía nhà kho. Sắp đến cửa thì trong nhà kho có một người chạy ra.

Trong đêm đen, dáng người khôi ngô hiện lên từng đường nét rõ ràng. Đôi con ngươi xuyên thấu qua màn đêm, dưới ánh trăng mờ ảo khiến Ôn Bình có cảm giác vô cùng quen thuộc. Cho dù không nhìn thấy rõ mặt người nọ, nhưng hắn dám kết luận bản thân không tìm nhầm người.

- Ôn Bình? - Giọng nam nhân trung niên dường như đã nhiều lần trải qua tang thương truyền đến.

Đồng thời, thân ảnh khôi ngô bước lên phía trước vài bước, ánh trăng vừa vặn soi sáng từng đường nét trên mặt hắn, khiến Ôn Bình nhìn rõ khuôn mặt tràn đầy kinh hỉ kia.

- Lan thúc?

Không phải phụ thân.

Mà là huynh đệ khác họ của người. Từ khi Ôn Bình còn nhỏ, hắn đã ở Bất Hủ tông, khi đó, hắn không hề có bất kỳ chức vị nào, không phải trưởng lão, cũng không phải chấp sự, chỉ tương đương một vị khách khanh.

Cũng bởi vì Lan thúc cho nên phụ mẫu hắn mới quen biết nhau. Từ mâu thuẫn ban đầu dần dần nảy sinh tình cảm, cho nên phụ thân cùng người này trở thành hảo huynh đệ của nhau, chấp nhận để một kẻ không nhà như hắn ở lại Vân Lam sơn.

Ôn Bình cứ cho là hắn đã bị giết.

Bởi vì ngày đó, lúc hắn quay về tông, phụ mẫu đã không thấy, Lan thúc cũng biến mất.

- Ôn Bình, thật sự là tiểu tử nhà ngươi? - Giống với hắn, Lan Bằng cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

【VIP】 Ngõ Nhỏ Không Có Người Canh Giữ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nói như thế nào đây, tâm trạng Ôn Bình hiện tại không thể nói là mất mát, cũng không thể nói thật cao hứng.

Dù sao Lan thúc cũng là người một nhà.

Bất quá, rốt cuộc hắn vẫn không phải phụ thân, không phải người có huyết mạch tương liên với Ôn Bình.

Quả nhiên, tung tích của phụ thân không thể chỉ bắt một cái Thần Huyền cảnh là tra ra được. Nếu như phụ thân không ở đây, vậy thì đành phải chờ tin tức của Bích Nguyệt Phiêu Linh, hoặc đến tìm tên Thiên Thần trưởng lão kia tra hỏi.

- Lan thúc, sao ngươi lại ở đây? - Ôn Bình có hơi khó hiểu, người của Thiết Sơn các vì sao lại tra tấn hắn.

Lan thúc là một đại yêu Thông Huyền hạ cảnh, hơn nữa còn có thương tích trên người, không có được sức chiến đầu của Thông Huyền hạ cảnh, Thiết Sơn các quý vì tứ tinh thế lực, cần gì phải tra tấn hắn?

Lan Bằng vốn định mở miệng, nhưng bỗng nhiên khựng lại, liếc nhìn bốn phía vài lần, nói:

- Đây không phải là chỗ nói chuyện.

Nói xong, hắn vươn tay bắt lấy tay Ôn Bình, lôi vào kho hàng, tìm một góc hẻo lánh chất đầy hàng hóa, ngồi xuống. Ôn Bình để ý, Lan thúc trực tiếp ngồi lên một cái bao tải, cứ như đã sớm thích ứng với tình cảnh hiện tại.

- Ngươi sao lại đến đây? - Lan Bằng không trả lời vấn đề của Ôn Bình mà hỏi ngược lại. - Hẳn là, người của Thiết Sơn các không buông tha Bất Hủ tông, cho nên bắt ngươi đến đây?

- Không phải, ta… Là tự mình đến đây. - Vốn định tìm cái cớ, nói có người mang mình đến, thế nhưng ngẫm lại… Thôi được rồi, chuyến này tìm được Lan thúc, dĩ nhiên phải cứu hắn ra.

Mang về Bất Hủ tông.

Cho nên cần gì tìm một cái cớ mà rất nhanh thôi nó sẽ bị vạch trần?

- Đông Hồ cách nơi này có hơn mười vạn dặm, núi non trùng điệp, yêu tộc vô số. Nếu một cái Luyện thể cảnh như ngươi có thể đi xa như thế, ai lại nguyện ý ở lại Đông Hồ?

Ôn Bình nói thật, thế nhưng Lan Bằng không tin.

Nói xong câu đó, thái độ của Ôn Bình đột nhiên trở nên nghiêm trọng:

- Tiểu tử, nếu như không phải bị bọn họ bắt tới, ngươi lập tức rời khỏi đây. Sơn Hải thành không phải nơi ở lâu.

Ôn Bình hỏi:

- Lan thúc, sao ngươi lại ở Sơn Hải thành?

- Lúc trước ta cùng phụ thân ngươi giống nhau, đều bị người Thiết Sơn các bắt đến Sơn Hải thành. Nhưng bọn họ không có giết ta, dường như gia tộc của mẫu thân ngươi chỉ muốn chúng ta chịu khổ, nên bắt ta ở đây làm việc quần quật ngày đêm. Xong rồi, Lan thúc của ngươi không sao, ngược lại là ngươi, đi nhanh đi!

Nói xong, Lan Bằng liền đẩy Ôn Bình.

Hắn đã làm việc ở đây hơn một năm.

Mỗi ngày mỗi đêm, ngoại trừ làm việc thì không có thời gian nghĩ đến những thứ khác. Một khi dừng lại, không hoàn thành công việc đúng hạn, chắc chắn phải chịu trừng phạt. Đương nhiên, những chuyện này đối với hắn đều chẳng là gì cả.

Không phải chỉ khổ một chút thôi sao? Cơ hội đào tẩu rồi cũng sẽ đến.

Chỉ là, hiện tại nếu có người biết được Long Tuyết còn có một nhi tử, vậy thì Ôn Bình sẽ gặp phải nguy hiểm. Vì Long Tuyết cùng vị huynh đệ kia của mình, hắn không muốn nhìn thấy Ôn Bình gặp chuyện không may.

Thế nhưng Ôn Bình cũng không có ý rời khỏi.

- Gia tộc của mẫu thân ta?

- Không rõ lắm, nói tóm lại là thế lực rất mạnh, cường đại đến mức Thiết Sơn các cũng không đủ tư cách trở thành thế lực phụ thuộc. Lúc trước, khi đến bắt phụ thân ngươi cùng ta, cường giả Trấn Nhạc cảnh của Thiết Sơn các đã chính miệng nói với chúng ta như vậy.

Khi đó, hắn không có chút cảm xúc gì với tên Trấn Nhạc cảnh kia, nhưng một năm ở Sơn Hải thành, mưa dầm thấm đất, hắn mới hiểu được chỗ khủng bố của tam tinh, tứ tinh thế lực.

Đối với gia tộc của mẫu thân Ôn Bình cũng hiểu rõ vài phần. Cũng chính vì hiểu rõ, cho nên hắn chưa bao giờ cho rằng mẫu thân Ôn Bình cùng Ôn Ngôn sẽ có kết cục tốt.

Ôn Ngôn còn sống đã là kết cục tốt nhất rồi.

- Lan thúc, mẫu thân của ta đâu?

- Không biết.

- Lan thúc, vậy phụ thân ta đâu? Hắn đã bị mang đi đâu?

Lan Bằng có chút bất đặc dĩ, đột nhiên trở nên lúng túng, nhưng vẫn như trước hạ giọng nói:

- Tiểu tử, chuyện ngươi nên biết cũng đã biết, đi nhanh lên, chỗ của phụ thân ngươi, ngươi có biết cũng vô dụng, huống chi, ta căn bản cũng không biết.

- Được rồi… Đi ra ngoài rồi nói. Lan thúc, chúng ta cùng đi. - Nói xong, Ôn Bình vươn tay kéo Lan Bằng.

Nhưng mà Lan Bằng lại gạt tay hắn, nói:

- Aiz… Từ khi nào tiểu tử ngươi lớn gan như vậy. Ngươi mau đi đi, ta đã bị phong bế mạch môn, thực lực mười chẳng còn một, lúc này không phải thời điểm trốn đi.

Hiện tại hắn là một người bình thường… Trốn thế nào đây?

Ngược lại sẽ liên lụy Ôn Bình.

Tốt xấu gì Ôn Bình cũng là Luyện thể cảnh, tốc độ chạy chắc chắn nhanh hơn hắn, một khi bị phát hiện, hắn cũng chỉ là vật cản.

- Nhưng bên ngoài ngõ nhỏ không có người… Vậy cũng không đi được sao?

- Không có người?

- Đúng vậy, lúc ta vừa tiến vào, bên ngoài ngõ nhỏ, trong phường thị một người cũng không có.

- Cơ hội đến?

Lan Bằng vui vẻ, chợt vỗ ót, bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy nha, đây chính là nhà kho phường thị, là trọng địa của Thiết Sơn các, Ôn Bình sao có thể một mình đi đến đây? Hắn nhớ rất rõ, bên ngoài ngõ nhỏ có hộ vệ trông coi vô cùng nghiêm ngặt, một con ruồi cũng không lọt.

- Vậy thì cùng đi. - Dứt lời, Lan Bằng đứng dậy, vội vàng chạy ra khỏi nhà kho.

Ngõ sâu yên tĩnh, hai người sóng vai đi tới.

Lúc gần đến đầu ngõ, quả nhiên không thấy ai đứng ở đó, Lan Bằng vô cùng cao hứng. Hắn chờ đợi cơ hội này đã hơn một năm rồi, rốt cục cũng chờ được.

Nhưng lúc ra khỏi ngõ nhỏ, Bạch chấp sự đứng cạnh tường đột nhiên mở miệng:

- Công tử, ngươi…

…

Trong thương hội.

Mị phụ đứng cạnh cửa sổ phòng, quan sát con đường bên dưới, tuy không nhìn thấy cảnh tượng ở ngõ nhỏ, nhưng nàng vẫn như cũ đứng nhìn, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Nàng tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

Bởi vì sau khi về đến thương hội, nàng vẫn không cách nào quên được chuyện của Bạch chấp sự. Kỳ thật, xuất phát từ góc độ của nàng, Bạch chấp sự làm gì… Nàng không có quyền hỏi đến. Thế nhưng đêm nay thì khác.

Thượng cấp truyền đến tin tức Bạch chấp sự bị bắt đi, vậy mà hắn lại xuất hiện ở đây.

Mấy tên Thần Huyền cảnh sao lại nằm bất tỉnh nhân sự trên đường? Chẳng lẽ là do chính tay Bạch chấp sự đánh?

Nghĩ ngợi hồi lâu, chợt, nàng nghe thấy một tiếng kêu thanh thúy vang lên trên vòm trời, là một con chim đưa thư.

Bắt lấy.

Gỡ mảnh giấy buộc trên chân nó xuống.

Mở ra…

- Quả nhiên. - Trên mặt mị phụ lộ vẻ khiếp sợ, bởi vì trên giấy viết rằng mấy tên Thần Huyền cảnh kia đi sau lưng Bạch chấp sự, từ đó có thể khẳng định kẻ xuất thủ là người khác.

Thanh niên kia quả nhiên có vấn đề!

Hắn khẳng định không phải hậu duệ của cố nhân gì cả, đảm bảo là lão quái vật nào đó có được một cái túi da tốt.

- Nguy rồi!

Mị phụ ngẫm lại, kẻ kia đến là vì người Thiên Thần trưởng lão đưa tới.

Thường cấp nói sẽ phải người đến, thế nhưng thời gian tên kia đã đi vào ngõ nhỏ đã được nửa nén hương rồi. Hơn nữa, hộ vệ canh giữ ngoài ngõ nhỏ cũng đã bị Bạch chấp sự cho lui xuống.

Ngõ hẻm hiện tại trống rỗng…

Phanh!

Mị phụ không hề do dự, trực tiếp nhảy xuống, đồng thời, xuất từ trong tàng giới ra một khối tinh thạch hồng sắc.

Bóp nát.

Một cột sáng màu đỏ phóng thẳng lên trời.

Mị phụ lao nhanh về phía ngõ hẻm, dao găm trong tay lóe lên tia sáng lạnh, mạch môn lam sắc cũng mở ra.

【VIP】 Thứ Trên Y Phục

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Bạch chấp sự… - Ngoài ngõ nhỏ không có một bóng người.

Cảm giác bất an trào dâng, chủy thủ trong tay không khỏi xiết chặt hơn, nghe được tiếng hộ vệ từ bốn phía chạy đến, mị phụ nhảy lên xe thú, vọt về phía nhà kho.

Đến nơi…

Không có một bóng người!

Người Thiên Thần trưởng lão đưa đến đã biến mất.

- Aaa…

Mị phụ hét lên một tiếng, thẹn quá hóa giận, giao găm trong tay phóng ra ngoài, cắm phập vào tường. Một khắc sau, nàng xuất ra từ tàng giới một chiếc đĩa màu nâu, kế đó rút chủy thủ ra, lao ra khỏi ngõ nhỏ.

- Tất cả theo ta. - Vung ta lên, hô một tiếng, hơn trăm người lập tức chạy như điên theo sau mị phụ.

Đêm yên tĩnh hoàn toàn bị cột sáng màu đỏ vọt thẳng lên trời cùng với tiếng bước chân ầm ĩ trên phố phá vỡ. Các đệ tử Thiết Sơn các cùng người của Chấp Pháp đường đều hướng về phía mị phụ chạy đến.

Bởi vì cột sáng đỏ chính là tín hiệu xin giúp đỡ.

Lúc này, xuất hiện tín hiệu xin giúp đỡ, tất nhiên là có liên quan đến Bạch chấp sự.

Bên kia, Ôn Bình dẫn đầu tiến vào một cái ngõ nhỏ, không ngừng lao đi.

Bạch chấp sự chỉ có thể lựa chọn theo sát phía sau… Ôn Bình chưa nói thả, nhưng cũng không nói sẽ giết hắn.

Nhưng lúc này, vẻ mặt Lan Bằng có chút phức tạp. Liếc nhìn chế phục trên người Bạch chấp sự, hắn không biết nên nói gì cho phải. Ôn Bình nhất định là cố ý đến cứu hắn, còn tìm một vị bằng hữu giả dạng người của Thiết Sơn các để điều hộ vệ đi.

Đầu ngõ nhỏ không có người… Là lừa hắn thôi!

Ôn Bình vì cứu hắn đã bỏ ra rất nhiều.

Nghĩ vậy, Lan Bằng cảm giác nội tâm có một dòng nước ấm chảy qua, thầm nghĩ: Không uổng công mình xót tên tiểu tử này.

- Người của phường thị đuổi tới. - Đột nhiên, Bạch chấp sự bên cạnh lên tiếng, trên mặt lộ rõ lo lắng.

- Hả?

Sắc mặc Lan Bằng đại biến.

Kế đó, hắn vô thức nhìn quanh, cảm giác không thấy có gì khác thường, con đường phía trước vẫn tràn đầy hi vọng cùng ánh sáng. Nhưng hắn biết rõ, với trạng thái của bản thân hiện tại, hắn không cách nào dọ thám được nguy hiểm tiềm ẩn.

- Lan Bằng, lão nương nhìn thấy ngươi rồi, có chạy nữa cũng vô dụng! - Đột ngột, từ sau lưng vang lên tiếng nữ nhân thanh thúy.

- Làm cách nào ả đuổi theo được? - Ôn Bình liếc mắt nhìn ra sau, chợt, quay sang lão giả tóc bạc, một cỗ sát ý lạnh lẽo lập tức ập đến. - Nói cho ta biết, rốt cuộc là có chuyện gì?

- Lão phu cũng không biết. - Bạch chấp sự né tránh.

Ôn Bình nháy mắt tỏa ra sát ý.

Hắn hiểu được, lão gia hỏa này lại chơi tâm cơ với mình rồi.

Nhất định có thứ gì hắn biết nhưng lại không nói ra.

Cảm giác được sát ý từ Ôn Bình, Lan Bằng ngây ra một lúc.

Đã đoán sai.

Người này không phải bằng hữu của tiểu tử Ôn Bình, mà thật sự là người Thiết Sơn các.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị hạ sát thủ, Lan Bằng lên tiếng:

- Tiểu tử, ngươi đi nhanh lên, ta cản phía sau.

- Lan Bằng thúc, ngươi cản phía sau khác gì chịu chết? - Ôn Bình không để tâm, một tay chộp lấy khuỷu tay Lan Bằng, lôi hắn chạy như điên. Nhưng Lan Bằng lại cực lực muốn dừng lại.

- Đem hắn giao cho ta, ta kéo dài thời gian cho ngươi. Đây là Sơn Hải thành, địa bàn của Thiết Sơn các, ngay từ đầu đã bị phát hiện, còn trốn thế nào? - Trong mắt Lan Bằng thoáng qua tia thất lạc cùng kiên quyết.

Mất mát là vì không thể đào tẩu.

Kiên quyết là quyết tâm ở lại.

Tóm lại, Ôn Bình vì hắn mà đến, hắn không thể để cho Ôn Bình chịu bất kỳ tổn thương nào, cơ hội đào tẩu thì… Mười năm, hai mươi năm, luôn luôn có cơ hội.

- Trên người hắn rốt cuộc có thứ gì? - Ôn Bình không tiếp tục để ý đến Lan Bằng, mà quay sang nhìn lão giả tóc bạc. Cùng lúc đó, tay Ác Linh Kỵ Sĩ xuyên qua y phục đâm vào vài lão giả.

- A!!!

Lão giả tóc bạc kêu thảm một tiếng.

Kế đó, trong ngõ nhỏ chợt vang lên âm thanh trò chuyện.

- Giọng của Bạch chấp sự!

- Đuổi theo mau!

…

Ôn Bình không cố kỵ chuyện đó, vẫn chiếu ánh mắt lạnh lẽo về phía Bạch chấp sự:

- Nói đi, cho ngươi cơ hội cuối cùng.

- Ký hiệu! Tất cả quần áo trên người hắn đều có ký hiệu. Thông qua thủ pháp đặc thù có thể truy tung những… ký hiệu này. - Cảm nhận được bàn tay xương xẩu đâm càng sâu, Bạch chấp sự thật sự sợ hãi, bởi vì hắn cảm nhận được Ôn Bình đã động sát tâm.

Ôn Bình liếc nhìn Lan Bằng, thấy thế, Lan Bằng vội vàng cởi bỏ quần áo, bất quá, bị Ôn Bình cản lại.

Chạy trần truồng cũng không phải trò hay.

Hơn nữa, hắn không định làm chuyện lén lút.

Đi, là phải đi quang minh chính đại.

- Ác Linh, giết hắn đi. - Nói xong, Ôn Bình quay người lại. - Lan thúc, đeo bạch hoàn này lên mặt, chờ ta.

- Ừm.

Lan Bằng nhận lấy bạch hoàn, vừa đưa gần đến, nó lên áp sát lên mặt hắn.

Đang định cầm lấy đồ của lão giả tóc bạc, dùng thứ này kéo dài thời gian giúp Ôn Bình, thì Bạch chấp sự bên kia đột nhiên hoảng sợ kêu to, một hỏa diễm khô lâu hừng hực hỏa diễm lam sắc lăng không xuất hiện trước người hắn. Một tay nắm lấy cằm hắn, tay kia cắm trên vai hắn.

Sám hối chi nhãn không có con ngươi nhìn chằm chằm Bạch chấp sự.

- Khặc!

- Khặc!

Bạch chấp sự há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, cùng lúc đó, tiếng cười âm lãnh không ngừng vang lên.

Nếu như không làm chuyện xấu, Ác Linh Kỵ Sĩ - Sám Hối chi nhãn sẽ không giết hắn. Nhưng một khi gây ra điều ác, Sám Hối chi nhãn muốn giết hắn không cần tốn nhiều thời

gian. Ôn Bình vốn định cho hắn một cơ hội sống sót, đáng tiếc, lão giả tóc bạc làm không ít chuyện xấu, Sám hối chi nhãn nhanh chóng thiêu đốt linh hồn hắn, một mảnh vụn cũng không còn.

- Oanh!

Một khắc sau, thân thể tựa như vò bể rơi đầy đất.

Lan Bằng nhìn một màn này, chỉ cảm thấy lạnh cả người, nhịn không được lui về sau.

- Cái này…

Nếu như không phải thấy khô lâu nghe theo lệnh Ôn Bình, hắn thật sự sẽ không chút do dự trốn đi.

…

Trong ngõ nhỏ.

Mị phụ mang theo người càng lúc càng đuổi đến gần, bốn phương đều có người của nàng.

Bất quá, chỉ là một ít hộ vệ Thông Huyền cảnh mà thôi.

Đương nhiên, bên ngoài ngõ nhỏ, trên đường phố đã bắt đầu xuất hiện tu sĩ Bán bộ Thần Huyền, thậm chí là Thần Huyền hạ cảnh, trung cảnh. Cho nên Ôn Bình mới quay lại, hơn nữa còn định bắt thêm một tên.

- Ở đây!

Tung tích Ôn Bình bị bọn hộ vệ phát hiện.

Mị phụ là người vọt đến đầu tiên, cùng với âm thanh chấn mạch, chủy thủ trong tay phóng ra, hóa thành một đạo hắc mang lao thẳng đến Ôn Bình. Cuốn theo mạch khí ngưng tụ trên mũi dao.

Nhưng Ôn Bình không trốn, chỉ tùy tiện phất ta, chủy thủ lập tức bị đánh bay.

- Ngừng!

Mị phụ ra lệnh cho những người phía sau dừng lại, vẻ mặt nghiêm trong nhìn chằm chằm vào Ôn Bình, không dám động thủ.

Bởi vì nàng biết rõ, cảnh giới của đối phương, muốn giết nàng… Rất đơn giản!

Cũng xác nhận suy nghĩ lúc đầu của nàng, tên này là một lão quái vật có túi da tốt.

- Tiền bối, nơi này chính là Sơn Hải thành! - Mị phụ lạnh giọng nói, ý đồ muốn kéo dài thời gian, chờ đợi tiếp viện.

- Thì tính sao?

Ôn Bình đột nhiên vọt đến, mị phụ cả kinh, lập tức muốn lui về sau, thế nhưng, hắn đã đến trước mặt. Bất quá, Ôn Bình không động thủ giết nàng.

Hắn duỗi tay, bắt lấy một gã hộ vệ Thông Huyền cảnh, nhấc lên, nhảy, phút chốc biến mất trong ngõ nhỏ.

Tất cả phát sinh quá nhanh, mị phụ thậm chí còn không kịp thấy rõ phương hướng Ôn Bình rời đi.

Là trái hay phải?

- Tặc tử, chạy đâu?

Đột nhiên, hai lão giả đạp lên hai bên vách tường, liên tục nhảy lên nhiều lần, tựa như con thoi lao đến. Mạch môn hoàng sắc mở ra, cung trong tay một người giương lên, tên còn lại cầm trường kiếm, đồng loạt đuổi theo Ôn Bình.

Mị phụ mừng rỡ, tâm rốt cuộc cũng ổn định lại… Trưởng lão Chấp Pháp đường - Bán bộ Trấn Nhạc đến rồi.

Nàng biết rõ, đối phương cố ý đến bắt người, khẳng định là vì Bạch chấp sự đã tiết lộ chuyện ký hiệu trên y phục.

Nếu hắn thật sự mang tên hộ vệ kia đi, đổi y phục, vậy tối nay sẽ rất khó ngăn cản Lan Bằng.

【VIP】 Nam Nhân Mạnh Nhất Dưới Trấn Nhạc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Phường chủ, chúng ta có đuổi theo không?

Hộ vệ sau lưng do dự nhìn mị phụ, thế nhưng nàng chỉ bước đến nhặt chủy thủ, định thu hồi, ai ngờ phát hiện chủy thủ của minh đã bị bẻ cong.

- Vậy mà…

Người nọ rõ ràng chỉ dùng ngón tay búng một phát mà thôi.

- Phường chủ, chúng ta có đuổi theo không? - Hộ vệ lại lần nữa dò hỏi.

- Không đuổi theo, chúng ta trông coi bên ngoài. - Dứt lời, mị phụ thu hồi dao găm, lòng mang sợ hãi vòng ra ngoài.

Đi chưa được vài bước, đột nhiên, trong ngõ sâu vang lên ba tiếng nổ, phá vỡ yên tĩnh của non nửa tòa thành.

Một Bán bộ Trấn Nhạc trưởng lão nhảy vọt lên, cả người bắn lên hơn mười trượng, đôi mắt ưng sắc bén nhìn xuống phía dưới, sau khi xác định được mục tiêu, lập tức giương cung lên.

Chỉ nghe ba tiếng “sưu sưu sưu”, nháy mắt, ba mũi tên bắn ra.

Ba tiếng nổ kia chính là âm thanh do ba mũi tên phát ra khi hạ xuống.

Nếu như có người ở trên không ngay lúc này, chắc chắn sẽ thấy được ba mũi tên tạo thành ba cái hố to dài gần 10 trượng

kéo dài trên mặt đất. Phòng ốc bằng gỗ hai bên ngõ nhỏ giờ phút này yếu ớt chẳng khác nào một khối đậu hủ.

Dưới uy lực của ba mũi tên, Đức Thanh Phường đã không còn sót lại chút gì.

Tuy nhiên, người của Thiết Sơn các vẫn không dừng tay, vừa rơi xuống liền tiếp tục truy kích.

Đám Thần Huyền cảnh vốn còn định đứng hóng hớt, nghe được động tĩnh lập tức thối lui ra ngoài ngàn mét. Bởi lẽ, hai Bán bộ Trấn Nhạc ra tay, một khi bị ảnh hưởng đến, trừ phi là Thần Huyền thượng cảnh, nếu không ắt cửu tử nhất sinh.

Nhìn thấy cột sáng bắn thẳng lên trời, người của tam tinh thế lực, ngụy tứ tinh thế lực đều kéo đến xem náo nhiệt, bất quá bọn họ không dám đứng quá gần, tất cả đều tụ tập trên lầu cao quan sát Đức Thanh phường.

Có người dám động đến Thiết Sơn các tại Sơn Hải thành, đây chính là chuyện lần đầu xảy ra, đáng giá trắng đêm không ngủ để xem nha.

Đứng trên lầu cao, đám người vừa vặn nhìn thấy ba cái hô to dài gần 10 trượng.

Vẻ mặt lập tức đông lại!

- Uy lực một mũi tên của Truy Phong trưởng lão - Thiết Sơn các quả thật khủng bố! - Đứng từ xa quan sát, một vị tộc trưởng của ngụy tứ tinh thế lực nhịn không được cảm thán một tiếng.

Một gã Thần Huyền thượng cảnh cạnh đó cũng lên tiếng:

- Rốt cuộc bọn họ đã làm gì mà khiến Truy Phong trưởng lão phải xuất thủ. Chấp pháp đường đường chủ ra tay, khẳng định không chỉ đơn giản là chuyện một gã chấp sự nội môn bị bắt đi.

Phanh!

Một lão giả tháo nút Lưu Kim hồ lô trong tay, uống một ngụm rượu, khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt.

- Tóm lại, nhất định là chuyện không dám công khai ra ngoài rồi. Cũng không biết bọn họ có thể đào thoát khỏi hai gã song hùng của Chấp Pháp đường - Khiếu Phong cùng Truy Phong - hay không? Một xa một gần, rất khó nha!

Nghe lão giả nói, đám người không khỏi liếc nhìn vị viện trưởng của Kỳ Binh học viện này vài lần.

- Kim Vinh, sao ngươi biết Khiếu Phong trưởng lão cũng đến? - Một nam nhân trung niên Thần Huyền thượng cảnh dò hỏi.

- Truy Phong, Khiếu Phong, từ trước đến nay hai người bọn họ luôn xuất hiện cùng nhau. Lần gần đây nhất là 50 năm trước. Các ngươi còn trẻ, không biết là chuyện thường. Năm đó, bọn họ đã có thể hợp lực giết chết một Bán bộ Trấn Nhạc Yêu vương. Yêu Vương đó, các ngươi cũng biết, cùng cảnh tương đương nghiền áp nhân tộc chúng ta. Nhưng Truy Phong cùng Khiếu Phong lại có thể giành chiến thắng chỉ trong 10 chiêu. Hiện tại, lực thực của bọn họ hẳn là không có địch thủ dưới Trấn Nhạc. Tại Sơn Hải thành, người thắng được bọn họ sợ là không đủ 1 bàn tay.

Kim Vinh tỏ vẻ nghiêm túc, kế đó, hắn uống một ngụm rượu, cười ngạo nghễ.

Hắn là lần đầu tiên kiêu ngạo vì tuổi của mình, bởi vì hắn biết những thứ mà đám… vãn bối này không biết.

…

Giờ phút này, bên trong ngõ sâu.

Ôn Bình đã về đến chỗ Lan Bằng, tên hộ vệ bị hắn lôi đi đã biến mất, trong tay không biết từ khi nào có thêm một bộ y phục. Cùng với đó, mặt của Lan Bằng cũng đã thay đổi, biến thành một người xa lạ.

- Vốn định lấy một cái để dành chơi, không ngờ lúc này lại có tác dụng. - Lúc bọn người Lâm Khả Vô mua bạch hoàn đổi mặt, hắn cũng thuận tay lấy một đôi, vừa vặn dùng trên người Lan Bằng bị phong bế mạch môn.

- Lan Thúc, thay đổi y phục, đi trước. - Ôn Bình thẩy y phục qua, xoay người, nhìn hai gã cường giả Bán bộ Trấn Nhạc đã đuổi tới gần, khoảng cách chỉ vẻn vẹn có trăm mét.

- Đứng trước mặt lão phu thay y phục, có ý nghĩa gì? - Lão giả cầm trong tay trường kiếm chắp tay, đứng cách Ôn Bình có hơn trăm mét.

Sau khi nhận lấy y phục, Lan Bằng không thay, mà kéo bạch hoàn xuống, để lộ dung mạo của mình, cao giọng nói:

- Ta trở về cùng các ngươi, bất quá… Các ngươi phải buông tha cho hắn.

Trong khi nói chuyện, tay chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thanh kiếm. Chính là vũ khí lấy ra từ tàng giới của Bạch chấp sự, hắn vốn định dùng để phòng thân, nhưng lúc này cũng chỉ đành dùng nó để tự sát.

Không phải đám người kia không muốn hắn chết sao?

Vậy thì dùng cái chết ép buộc thôi.

Chỉ cần Ôn Bình có thể bình yên rời khỏi, hắn không sao cả.

Phanh!

Ôn Bình tiện tay đánh vào sau ót Lan Bằng, ngay cả cơ hội cho hắn phản kháng cũng không có, cứ thế ngã lăn ra đất.

- Lan Bằng thúc, thực xin lỗi, không có thời gian cho ngươi lề mề.

Đợi lát nữa, Trấn Nhạc cảnh đến, vậy thì thật sự phiền toái.

Hiện tại hắn không có biện pháp giết Trấn Nhạc cảnh.

Lan Bằng ngã xuống đất, Ôn Bình liền xé rách y phục trên người hắn, giúp hắn thay đổi 1 bộ y phục mới.

Một màn này trong mắt hai người Khiếu Phong chính là khiêu khích.

- Chấp mê bất ngộ!

Khiếu Phong hừ lạnh một tiếng, kiếm trong tay chuyển hướng, trong mắt lóe lên sát ý, nhấc chân bước tới.

Chỉ cần phất nhẹ tay.

Khoảng cách trăm mét, Bán bộ Trấn Nhạc cũng trốn không thoát.

Má giờ khắc này, Ôn Bình không động, vẫn tiếp tục làm chuyện của mình:

- Các ngươi thấy thì thế nào? Ta sẽ không để các ngươi rời khỏi đây, mệnh hai người các ngươi, coi như lãi.

Dứt lời, Ôn Bình bỗng nhiên ngẩng đầu, đẩy Lan Bằng đã thay y phục chỉnh tề ra sau lưng mình.

- Chết!

Khiếu Phong vọt lên, trường kiếm trong tay đâm thẳng về phía Ôn Bình. Nếu không phải không được giết kẻ phía sau, hắn thật muốn chém ra vô số kiếm khí, băm chết tên này đi.

- Khặc!

- Khặc!

Một tiếng cười âm lãnh bỗng nhiên vang lên bên tai, thần sắc Khiếu Phong thoáng cái liền biến đổi, một cỗ cảm giác bất an tự nhiên sinh ra. Ngay tại thời khắc này, mạch khí hoàng sắc kịch liệt tụ lại quanh thân.

Hắn muốn ngưng kết Trấn Nhạc hộ giáp, thế nhưng lúc này đã muộn.

Ác Linh Kỵ Sĩ vẫn đứng đó.

Một kiếm thiêu đốt hỏa diễm lam sắc bổ xuống, chính là Phi Tướng kiếm của Ôn Bình.

Trấn Nhạc hộ giáp chưa thành hình căn bản không ngắn được một kiếm mang theo Địa Ngục hỏa, mắt thấy kiếm kia rơi xuống, Khiếu Phong chỉ có thể cố hết sức di chuyển thân thể hòng né tránh, đồng thời giơ kiếm lên chuẩn bị đánh trả.

- A! - Sự thực chứng minh, hắn đã suy nghĩ quá nhiều.

Một kiếm rơi xuống, cánh tay hắn tựa nhánh cây bị chém đứt, máu tươi tuôn ra.

Cả người thối lui về sau mấy bước, đâm vào vách tường đá hai bên.

- Khiếu Phong!

Truy Phong phía sau cả kinh, buông ra mũi tên vẫn luôn nắm chặt trên tay, nhắm thẳng vào đầu Ôn Bình.

Vèo!

Mũi tên hóa thành tia sáng màu bạc, trong chốc lát lao thẳng về phía Ôn Bình.

【VIP】 Trận Chiến Đầu Tiên Của Ác Linh Kỵ Sĩ Sau Khi Thăng Cấp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Trước kia, Truy Phong hưởng thụ cảm giác thoải mái mỗi khi một mũi tên bắn ra trúng mục tiêu, bởi cảnh tượng hủy diệt kia rất đẹp. Ngay cả ba mũi tên vô ích ban nãy, hắn cũng thưởng thức mỹ cảnh tràn đầy hủy diệt.

Hắn vẫn cảm thấy, không có cái gì đẹp hơn cảnh mũi tên xuyên thủng mọi thứ.

Nhưng bây giờ, hắn căn bản không rảnh bận tâm, không có tâm tư đi thưởng thức kết quả sau khi bắn ra mũi tên.

Bắn ra, chỉ đơn thuần là bắn ra ngoài.

Không tiếp tục sinh ra cảm giác khiến hắn hưng phấn là do Khiếu Phong đã mất đi một cánh tay, thứ cắt đứt cánh tay trái của hắn ta lại càng kỳ lạ.

Đó là một bàn tay xương xẩu trắng hễu dấy lên lam sắc hỏa diễm, nắm lấy một thanh trường kiếm dài ba thước bốc lửa. Bọn chúng xuất hiện một cách bất ngờ, căn bản không có bất cứ dấu hiệu gì.

Khiếu Phong, Phong Linh Kiếm Thể xếp thứ hai ngàn sáu trăm trên bảng xếp hạng linh thể, đã sớm viên mãn từ mười năm trước. Cho dù không có Trấn Nhạc hộ giáp bảo hộ thì cũng không có nửa bước Trấn Nhạc nào có thể thương tổn được hắn.

Nhưng bây giờ, cánh tay lại bị chặt đứt.

Ầm!

Đột ngột, một tiếng vang thật lớn truyền lại, sóng khí lập tức bao trùm tới.

Truy Phong vô thức nhìn qua bên cạnh, người cõng Lan Bằng đang đi tới, ở phía sau hắn, con chó vốn vẫn nằm rạp ra đất đứng dậy. Một móng vuốt đè ba mũi tên lại!

Mà ở phía dưới cẩu trảo chưa nắm lại của nó, một cái vết cào rộng hai ba trượng đập vào mi mắt.

- Quái cẩu! - Một tay bắt lấy Khiếu Phong, hắn lập tức kinh hô một tiếng.

Oanh!

Lam sắc liệt diễm hừng hực mà lên.

Nguyên bản mắt chó màu đen bỗng nhiên lóe lên lam sắc hỏa diễm, nó cứ như thế đạp lên hỏa diễm, từng bước đi tới. Đồng thời, cánh tay xương cầm kiếm ở bên cạnh cũng chậm rãi hiện ra toàn bộ thân hình.

Kia là một cái bộ xương người há mồm cười to, mặc dù mặc quần áo, phủ lên khung xương của nó, nhưng xương trắng toát ở chỗ cổ kia khiến người ta có thể tưởng tượng ra được toàn bộ thân hình ẩn trong bộ đồ.

- Cái quái gì vậy?

Truy Phong liếc nhìn Ác Linh Kỵ Sĩ, lại nhìn một Ôn Bình đang dần dần bước tới.

- Đừng nhìn nữa, nhanh chóng giải quyết bọn chúng. Nếu như Lan Bằng được người kia cứu đi, hai người chúng ta làm sao gặp Thiên Thần trưởng lão?

Lúc này, Khiếu Phong đã phong bế cánh tay trái, máu tươi ngừng chảy ra.

Một tay cầm kiếm, trên mặt sát ý nồng đậm!

Tay trái không có nhưng có thể mở cái mạch môn thứ hai, chiến đấu chỉ mới bắt đầu.

Ầm!

Sung Doanh mạch môn mở!

Kim sắc tuyền qua chậm rãi hiện lên ở chỗ cổ tay.

- Kinh Hồng!

Huyền cấp trung phẩm mạch thuật hiện ra!

Đây là mạch thuật hắn tốn gần năm mươi điểm cống hiến để đổi lấy trong tông môn vào ba mươi năm trước. Ba mươi năm qua, ngày ngày khổ luyện, đã đến cảnh giới đại thành. Nó chỉ mới uống qua máu của yêu vật nửa bước Trấn Nhạc.

Hôm nay, hắn quyết định sử dụng để tru sát quái vật lửa xanh này!

Gầm thét xong, Khiếu Phong nhảy lên một cái, nhìn từ xa chính là một đạo kinh hồng (sóng lớn) vút lên trời. Kinh hồng mang theo sắc biến, lại tựa như hòa hợp cùng Tử Vong Chi Phong ở trong thâm uyên, khí thế dậy sóng ép xuống.

Kiếm là người.

Người cũng là kiếm.

Trong chốc lát đã đến trước người Ác Linh Kỵ Sĩ.

Đương nhiên, đó cũng không phải kết thúc, Truy Phong cùng Khiếu Phong xưa nay không phải một người đơn độc ra tay.

Cho dù là Huyền cấp trung phẩm mạch thuật có thể nắm chắc giết địch nhân, Truy Phong vẫn giương cung cài tên.

-Đi chết đi!

Bành!

Bành!

Tiếng dây cung rung động liên tục truyền ra, chính là mạch khí đang không ngừng

tuôn ra kia giống như một trận cuồng phong. Cây cột to cỡ miệng chén theo đó đứt ngang.

Ầm!

Ầm!

Tiếng của dây cung xen lẫn hai thanh âm chấn mạch.

Đi cùng với thanh âm chấn mạch, ba mũi tên bay ra ngoài, lập tức có hai đạo kim sắc lưu quang hình thành từ mạch khí hóa thành ngân mang xoay tròn quanh thân tên. Tiếp đó, mũi tên của Khiếu Phong vút tới trước mắt Ác Linh Kỵ Sĩ.

- Dù cho ngươi chính là Yêu Vương nửa bước Trấn Nhạc, cũng phải chết!

Truy Phong cắn răng nhìn mũi tên bay ra ngoài.

Năm mươi năm trước, mũi tên này giết qua Yêu Vương nửa bước Trấn Nhạc.

Bây giờ, nó mạnh hơn!

Thế nhưng, thời khắc này Ác Linh Kỵ Sĩ chỉ là cười một tiếng, trực tiếp tiến lên nghênh đón.

Trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện xích sắt nóng đỏ, bị nó vung lên, đồng thời Phi Tướng Kiếm cũng ném ra theo. Phi Tướng Kiếm cứ xoay tròn lấy, nghênh đón ba mũi tên, mà xích hồng sắc xích sắt kia thì quét xuống phía Khiếu Phong.

Gâu!

Chó săn Cáp Cáp sủa ầm một tiếng.

Phảng phất đang nói: Tông chủ để ta giết ngươi, ngươi liền phải chết!

Sau một khắc, phi kiếm đánh rơi ba mũi tên trước, chém trúng một mũi tên trong đó, cùng lúc đó, trên bầu trời một đạo hư ảnh cẩu trảo cũng theo đó ập đến, hung hăng nện lên hai mũi tên khác.

Oanh!

Tiếng vang ầm ầm xông thẳng lên trời.

Đánh động toàn bộ Sơn Hải thành, cũng kinh động đến tất cả mọi người.

Khí lãng lan ra nháy mắt liền khiến toàn bộ Đức Thanh phường đổ sập, người đứng xa nghẹn họng nhìn trân trối.

Mà ở trong đám bụi dày đặc này, trung tâm khí lãng, Ác Linh Kỵ Sĩ cùng Khiếu Phong đang đối chiến. Không có khí

thế hạo đãng của tiễn cùng kiếm đối bính nhau, chỉ có lưu quang không ngừng lóe lên.

Kim sắc quang mang kia là Khiếu Phong.

Mà xích hồng kia, không ngừng quét ra chung quanh chính là Ác Linh Kỵ Sĩ.

Bọn chúng cứ như thế quấn quýt lấy nhau.

- Làm sao có thể?

Cho dù là dây dưa, cũng đủ khiến cho Khiếu Phong cả kinh.

Cái khung xương này làm sao lại có sức lực của nửa bước Trấn Nhạc?

Xích sắt kia rốt cục là gì?

Vì sao có thể tùy ý nghênh đón huyền cấp trung phẩm mạch thuật của hắn?

Mặc kệ chính mình làm sao trảm, chỉ thấy một chút hỏa tinh óng ánh bắn tung tóe ra bốn phía.

- Thực lực của quái vật này vậy mà có chút siêu việt nửa bước Trấn Nhạc có được tiên thiên dị mạch, xích sắt kia càng kì lạ hơn!

Càng đánh, Khiếu Phong càng thấy phí sức:

- Truy Phong, xua tan bụi mù, toàn lực xuất thủ!

- Không tốt lắm đâu?

Truy Phong đang cùng chó săn triền đấu lộ vẻ mặt khó xử.

Bởi mới đánh mở màn thôi, cũng đã để Đức Thanh phường bị hủy không còn sót lại chút gì, tổn thất lến đến mấy trăm khối bạch tinh. Nếu là toàn lực xuất thủ, mấy cái phường thị chung quanh cũng sẽ bị san thành bình địa, tổn thất lớn hơn.

Khiếu Phong lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng đã biết hậu quả khi Lan Bằng được cứu?

Bắt Lan Bằng trở lại, là nhiệm vụ quan trọng nhất khiến hai người bọn họ tới đây. Mà tiền đề này, chính là phải lập tức giải

quyết xong khô lâu quái ở trước mắt cùng con chó kia.

Ngay khi hai người chuẩn bị sử dụng toàn lực, Ôn Bình đã đi ra khỏi Đức Thanh phường, trực tiếp xen lẫn vào trong đoàn người đi thẳng ra bên ngoài. Thế nhưng, lại thấy phía trước có một lượng lớn đệ tử Thiết Sơn các thủ ở kia.

Một người đều không có thả đi!

Ôn Bình bước nhanh hơn, đi thẳng qua:

- Nhường một chút, hắn sắp không chịu được!

- Chờ một chút!

Một đệ tử Thông Huyền cảnh lập tức ngăn Ôn Bình lại, dò xét Ôn Bình từ trên xuống dưới, sau cùng dừng lại trên người Lan Bằng. Nhìn thấy Lan Bằng mặc y phục của người tông mình, vội vàng ngước nhìn đầu hắn.

Một cử động kia, dĩ nhiên chính là vì xem mặt.

Mặt của Lan Bằng, trước lúc xuất phát đã được xem chân dung, bọn họ đều biết.

- Đi thôi!

Sau khi trông thấy là một gương mặt xa lạ, đệ tử Thông Huyền cảnh liền lựa chọn cho qua.

Ôn Bình cất bước đi thẳng ra ngoài, cũng không có cười. Bởi vì với hắn, cứu ra Lan Bằng, tính cái gì? Đây chỉ là mang ra người vốn không thuộc về Thiết Sơn các mà thôi.

Đang tiến về phía trước, đột nhiên hắn nghe thấy phía sau truyền lại tiếng ầm ầm!

Thiên địa biến sắc!

Trên không trung của Đức Thanh phường, bỗng nhiên sấm sét vang dội.

Ở trong mây kia, vậy mà xuất hiện một cái kim sắc nhân ảnh.

Vốn Thần Huyền cảnh tạo thành vòng vây ở đây lập tức dẫn đầu hóa thành dòng người kinh hoảng lui về phía Thiết Sơn các.

【VIP】 Chết? Nó Vốn Không Phải Vật Sống!

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nhìn rõ hình dạng đám mây đen lơ lửng trên bầu trời Đức Thanh phường, là một kim nhân. Đứng trên một tòa lầu cách đó có hơn 2000m có đông đảo Thần Huyền cảnh, nhìn thấy một màn này, bọn họ cũng lộ vẻ kinh hãi.

Bởi vì thứ kia mang đến cho bọn họ một loại cảm giác áp bách tuyệt đối.

Dù cho thân ở cách xa hai ngàn mét, loại cảm giác này vẫn là rất rõ ràng.

Cũng may khoảng cách đủ xa, bọn họ cũng không cần trốn. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cả đám không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Kim Vinh, bởi vì chỉ có Kim Vinh lớn tuổi nhất ở đây, đối với Khiếu Phong, Truy Phong hai vị trưởng lão chấp pháp đường hiểu rõ nhất.

- Kim viện trưởng, chuyện gì xảy ra?

- Kim viện trưởng

Nghe có người hỏi, Kim Vinh mở nắp, lại hớp một ngụm rượu.

Thế nhưng ngụm rượu này là dùng để áp chế kinh hãi ,không phải là uống chơi, diễn trò với mấy chấp sự.

Kim Vinh nhìn về phía Đức Thanh phường, biểu lộ cực kỳ nghiêm trọng, trong mắt ánh lên một tia hoảng sợ:

- Đây là truyền thuyết… Thuộc về Thiết Sơn các truyền thuyết, Hoàng Kim Vũ!

Nói xong, Kim Vinh ngừng một chút, thoáng nhìn mấy người đứng chung quanh đang mang vẻ mặt khó hiểu, tiếp tục nói:

- Mọi người đều biết Thiết Sơn các Kim thuộc tính dị mạch mạch thuật chứ, uy chấn Sơn Hải thành, chính là Huyền cấp trung phẩm mạch thuật, đồng thời cũng gần tiếp cận Huyền cấp thượng phẩm. Vì sao nói như thế? Bởi vì sau khi luyện thành viên mãn, sẽ đản sinh ra bí thuật. Có thể so với Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật bí thuật!

- Huyền cấp thượng phẩm?

Đám người hít vào một hơi.

Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật, với bọn họ, chỉ nghe qua chưa bao giờ thấy qua, chỉ có Trấn Nhạc cảnh mới có thể tiếp xúc.

Nhưng lúc này Kim Vinh cũng không có dừng lại, tiếp tục nói:

- Rất nhiều năm trước, các chủ Thiết Sơn các từng dùng qua một lần ở Tinh Hải sâm lâm. Phạm vi ba ngàn mét chung quanh không có một ngọn cỏ, ngay cả Yêu tộc Trấn Nhạc đều chết ở dưới Hoàng Kim Vũ!

- Cái này…

Biểu lộ đám người lập tức đọng lại.

Yêu tộc Trấn Nhạc cảnh vậy mà chết dưới Hoàng Kim Vũ, vậy bí thuật này chẳng phải là có thể xưng vô địch?

- Chờ một chút!

Bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng.

- Lại thêm một kim nhân!

Đám người lập tức dồn ánh mắt về phía Đức Thanh phường.

Kim Vinh thì thầm một tiếng:

- Khiếu Phong, Truy Phong hai vị trưởng lão vậy mà đều nắm giữ bí thuật Hoàng Kim Vũ… Người đối nghịch Thiết

Sơn các kia xem ra là phải chết!

…

Đức Thanh phường.

Khiếu Phong, Truy Phong, hai người đứng một chỗ, dựa lưng sát vào nhau, kim sắc mạch môn không ngừng rung động, không ngừng hội tụ kim sắc mạch khí, sau đó đưa đến kim nhân to lớn trên đỉnh đầu.

- Không quản các ngươi là thế lực gì, cũng không quản các ngươi có lai lịch gì, tại Sơn Hải thành này, các ngươi đừng hòng đi ra ngoài. Hai cái nửa bước Trấn Nhạc chết, lão phu xem ngươi có hối hận không!

Vì cứu một người bị phong bế mạch môn, khiến hai tên nửa bước Trấn Nhạc đi tìm cái chết, mặc kệ là thế lực nào đều sẽ đau lòng đi. Dù sao nửa bước Trấn Nhạc, đây chính là trụ cột vững vàng của tông môn.

- Hoàng Kim Vũ… Lạc!

Hai người lạnh lùng lên tiếng, sau đó kim nhân trên không trung bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh kim sắc quầng sáng. Trong đêm tối, bọn chúng chiếu sáng nửa cái Sơn Hải thành.

Xoạt!

Kim sắc quầng sáng như mưa rơi xuống.

Giọt đầu tiên, rơi lên một mảnh đất gạch, không tản ra như nước mưa, mà xuyên qua gạch đá, chui vào trong lòng đất. Sau đó là giọt thứ ba, giọt thứ tư…

Kim sắc vũ khánh ào ào trút xuống, bao trùm phạm vi hai trăm trượng xung quanh!

Trừ chỗ mà Khiếu Phong và Truy Phong đang đứng còn nguyên vẹn, mặt đất chung quanh lập tức biến thành cái sàng. Trong cơn mưa ánh sáng, Ác Linh kỵ sĩ vung xích sắt không ngừng quét ra, muốn quét sạch cơn mưa này.

Thế nhưng, mưa quá dày đặc.

Xích sắt dù vung lại nhanh, vẫn ngăn xua không hết những giọt mưa này.

Phốc!

Một đạo kim mang trực tiếp đâm vào thân thể Cáp Cáp, sau đó từ bụng kia chui ra.

Ô…

Cáp Cáp lập tức phát ra tiếng kêu rên.

Có giọt thứ nhất, tự nhiên là sẽ có giọt thứ hai, muốn tránh cũng khó, nó không ngừng đánh ra trảo ảnh, tựa hồ là đang vùng vẫy giãy chết. Hai người Khiếu Phong thấy thế, rốt cục lộ ra ý cười.

- Xuất tiễn!

Khiếu Phong dứt tiếng, Truy Phong lập tức giương cung cài tên.

Kẽo kẹt!

Thanh âm trường cung bị kéo dãn cực đại truyền lại.

Vút!

Một cây trường tiễn màu bạc lập tức bắn ra ngoài, nhắm ngay đầu gối Ác Linh kỵ sĩ. Mà Ác Linh kỵ sĩ chỉ là duỗi tay ra, mũi thứ nhất bị nó nắm ở trong tay, một cái tay tiếp tục vung xích sắt.

Nhưng theo sau đó là vô số âm thanh xé gió, tiễn cùng mưa, không ngừng hướng nó mà đi.

Mũi tên thứ ba đến, xích sắt bị thu vào, bởi vì lam sắc hỏa diễm bao trùm Ác Linh kỵ sĩ bắt đầu tắt dần, do đó tản mát ra khói đặc, không còn dũng mãnh phi thường như lúc trước.

Cứ như thế, kéo dài trăm cái hô hấp.

- Kết thúc!

Khi Hoàng Kim Vũ kết thúc, hai người Khiếu Phong đầu tiên là nhìn chính bộ xương khô cùng con chó đang nằm bẹp trên mặt đất. Bọn chúng đều thoi thóp ở dưới Hoàng Kim Vũ .

Dù rằng hủy Đức Thanh phường cùng những khu phố xung quanh thành một đống phế tích, nhưng hai người Khiếu Phong cảm thấy vẫn đáng giá.

Sau ngày hôm nay, không còn người nào dám giở trò trước mặt Thiết Sơn các!

- Đi!

Nói xong, Truy Phong trực tiếp cất bước muốn đuổi bắt Lan Bằng.

Hiện tại đuổi cũng kịp, chỉ cần hắn không ra Sơn Hải thành là được.

Đột nhiên, tiếng cười âm lãnh truyền lại, nương theo lấy nó, còn có lam sắc hỏa diễm dần dần bốc cháy lên.

Khặc!

Khặc!

Ác Linh Kỵ Sĩ đột nhiên đứng dậy, ngoác miệng cười lớn, lam sắc hỏa diễm lập tức bốc cháy hừng hực.

- Chuyện gì?

Hai người Truy Phong kinh sợ thối lui.

Lúc hai người lui về sau, Ác Linh kỵ sĩ trực tiếp chộp một tay lên thân Cáp Cáp đang nằm bẹp trong vũng máu.

Oanh!

Lam sắc hỏa diễm nhanh chóng bao phủ chó săn.

Vốn chết đến mức không thể chết thêm được, Cáp Cáp lại bỗng nhiên đứng dậy, sủa loạn vài tiếng, tựa hồ đang gây hấn lấy hai người Truy Phong.

Sắc mặt Khiếu Phong lập tức biến đổi, nhìn hai đối thủ vẫn còn sung sức như lúc đầu, kiếm trong tay hắn bắt đầu run lên:

- Làm sao còn chưa chết? Rõ ràng đã thành cái dạng kia, sao lại thế…?!

Tiểu tử kia mang hai người đến trợ giúp, rốt cục là thứ quỷ gì?

Cái này đều không chết, bọn họ căn bản không có cơ hội đuổi theo Lan Bằng.

Keng!

Đột nhiên, thanh âm xích sắt rung động truyền lại.

- Khiếu Phong!

Truy Phong bỗng nhiên hô to một tiếng.

Khiếu Phong theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, dưới chân vậy mà có một sợi xích sắt, một cỗ cảm giác bất ổn tự nhiên sinh ra. Cũng là lúc hắn muốn trốn, xích sắt bỗng nhiên trói hai chân hắn lại.

Ầm!

Lảo đảo một cái, Khiếu Phong trực tiếp ngã xuống đất.

Ác Linh kỵ sĩ trong chốc lát liền đến trước mặt Khiếu Phong, một tay trực tiếp nắm lấy khuôn mặt Khiếu Phong. Khuôn mặt không có da thịt dán tới, sám hối chi nhãn nhìn chằm chằm vào mắt Khiếu Phong .

- A!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương theo đó truyền lại.

Khiếu Phong giãy dụa mấy lần, sau đó thân thể dần vô lực, tiếng kêu thảm thiết rốt cuộc không phát ra được, mặc dù miệng hắn há rất lớn. Một bên Truy Phong lập tức giương cung cài tên, muốn giúp đỡ, nhưng chó săn lại nhào tới.

Sưu!

Mũi tên lập tức rời tay.

Bắn về phía một cái địa phương không có ai.

Truy Phong, cả đời yêu tiễn hơn người, lần đầu tiên bắn tên mà không trúng mục tiêu.

Trốn!

Nhìn Khiếu Phong hóa thành than đen rơi lả tả trên đất, trốn là suy nghĩ duy nhất hiện tại của Truy Phong.

Nhưng vào lúc này, một đạo bạch mang bỗng nhiên bay tới phía sau hắn, thật nhanh, mà lại là từ chỗ rất xa đến. Nếu như ngày thường, hắn nhất định có thể trốn được, nhưng lúc này…

【VIP】 Ngày Thăng Long

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Phốc!

Bạch mang đâm vào ngực trái Truy Phong, khiến bước chân của hắn ngừng lại.

- Cái này…

Cảm thụ được Trấn Nhạc hộ giáp bị phá tan, cúi đầu nhìn ngực lộ ra một lưỡi kiếm còn đang gỉ máu, trong ánh mắt Truy Phong toát ra tuyệt vọng cực độ.

Mà khi cảm giác mệt mỏi do sinh mệnh xói mòn truyền lại.

Truy Phong bỗng nhiên quỳ xuống đất.

Hai con ngươi dần mất tiêu cự, hắn nhìn thấy khô lâu nhân kia chậm rãi bước về phía hắn, sau lưng kéo lấy xích sắt đỏ thẫm thật dài kia. Nó ma sát lên nền đá, trên khối sắt, phát ra thanh âm tựa như hát một khúc nhạc đưa tang hắn.

Tuyệt vọng.

Thống khổ.

Một tia ý thức vụt qua, đau đến hắn nhịn không được nhắm hai mắt lại. Mà khi mở mắt ra, xích sắt quét tới trước mặt. Hắn muốn tránh, thế nhưng là sinh mệnh xói mòn khiến hắn vô lực, chỉ có thể bất động.

Hắn nghĩ tới khô lâu nhân, nghĩ tới con chó kia, Trấn Nhạc hộ giáp đã ngưng kết, chuẩn bị vừa đánh vừa lui.

Thế nhưng ai nghĩ đến, chân trời bỗng nhiên bay tới một thanh kiếm.

Kiếm kia, thế như chẻ tre.

Trấn Nhạc hộ giáp tựa như là mộc thuẫn bình thường, bị đâm xuyên qua dễ dàng.

Suy nghĩ đến tận đây, cũng dừng.

Xích hồng sắt trực tiếp đánh hắn hóa thành tro tàn, Ác Linh kỵ sĩ nhặt Tàng giới bên trong đống tro tàn, đem xích sắt quân lên người, kế đó, nó nghe được thanh âm Ôn Bình truyền lại.

-Được rồi, chúng ta đi!

Lang Nguyệt Kiếm, Phi Tướng Kiếm, lập tức song song bay trở về.

Một màn này, vừa vặn đánh tan bụi mù, tất cả mọi người đều thấy được hai đạo bạch mang vút trên không trung. Thế nhưng, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ tưởng rằng lưu quang bắn ra từ mạch thuật, hoặc là mũi tên do Truy Phong bắn ra.

- Thật kết thúc?

Đột nhiên yên tĩnh khiến mấy người trên cao lầu sững sờ.

Ngay khi tất cả mọi người ngưng thần tìm kiếm, chợt có một tu sĩ Thần Huyền thượng cảnh kinh hô một tiếng:

- Kim viện trưởng, khí tức hai vị trưởng lão Truy Phong và Khiếu Phong đều biến mất, chuyện gì xảy ra?

- Biến mất?

Kim Vinh lập tức phóng thần thức hướng phía trước tìm kiếm.

Quả nhiên, khí tức hai người Truy Phong không còn sót lại chút gì, nhưng địa phương bị hủy diệt còn có thể cảm giác được mạch khí uy áp vẫn còn rất mạnh. Rất hiển nhiên, chiến đấu chỉ vừa mới kết thúc.

- Hai người Truy Phong chết rồi?

Cùng với tiếng thì thầm khó tin của mình, Kim Vinh lập tức nhảy xuống lầu.

Người khác cũng thoáng sững sờ, còn tưởng rằng bản thân nghe lầm.

Vừa rồi Kim Vinh viện trưởng không phải đang nói đến chuyện của Hoàng Kim Vũ sao? Đây chính là bí thuật diễn sinh từ Huyền cấp trung phẩm mạch thuật, còn dùng sinh mệnh của Yêu Vương Trấn Nhạc cảnh chứng minh sự cường đại của nó.

Bọn họ cho dù chỉ là đứng xa nhìn, cũng cảm thấy uy áp đáng sợ đập vào mặt, đặt mình vào hoàn cảnh người khác ngẫm lại, nếu là mình thân ở trong đó, khả năng ngay cả một cái hô hấp đều không kiên trì được.

Nhưng bây giờ, Kim Vinh viện trưởng lại nói Truy Phong trưởng lão bị giết ngược.

- Đi!

Đám người cũng theo đó nhảy ra.

Cùng với lấy động tác của bọn hắn, chung quanh bỗng nhiên hiện ra hàng trăm hàng ngàn Thần Huyền cảnh lập tức hướng phế tích kia chạy như điên. Tóm lại, trận chiến đấu phát sinh tối nay, hơn phân nửa người của Sơn Hải thành đều chú ý.

Người lớn tuổi, đều biết danh khí của hai người Truy Phong.

Mà trẻ tuổi một chút, từ Hoàng Kim Vũ vừa rồi cũng cảm nhận được thực lực khủng bố kia.

Khi mọi người chậm rãi tiếp cận biên giới phế tích do Hoàng Kim Vũ tạo nên, chỉ thấy một con chó vàng phi nước đại.

Nó xuyên qua đám người, biến mất không thấy.

Bất quá, không ai quan tâm đến thứ dường như không liên quan gì này.

Đang muốn đi vào trong đó, người của Thiết Sơn các ngăn cản bọn họ. Lúc này, những thế lực tam tinh, ngụy tứ tinh tự nhiên là không ai dám đi sờ chân mày Thiết Sơn các.

Rơi vào đường cùng, bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài dựa vào cảm giác đi nhìn trộm.

Khi thật sự không tìm thấy khí tức của hai người Truy Phong, đám người rốt cục tin Kim Vinh.

Nếu như là Truy Phong, Khiếu Phong hai tên trưởng lão thắng, làm sao lại nhanh như vậy liền rời khỏi?

Chỉ có địch nhân của Thiết Sơn các chiến thắng, mới có thể có loại kết quả này.

- Hoàng Kim Vũ!

Có cường giả nhận thức bí thuật Hoàng Kim Vũ nhịn không được cảm thán một câu, nhìn qua phương hướng Thiết Sơn Các lâm vào trong trầm tư.

Bởi vì đã nhiều năm như vậy, rốt cục có người có thể sống sót trong Hoàng Kim Vũ, đồng thời giết ngược.

…

Cùng lúc đó, người của Thiết Sơn các đã xâm nhập trong phế tích, đứng trước một thanh cung vẫn còn đang giương, đều lâm vào khiếp sợ. Đó chính là Phá Trần Cung, vũ khí của Truy Phong trưởng lão, một trong thập đại danh khí ở Sơn Hải thành.

Mị phụ là phường chủ Đức Thanh phường, sau khi chạy đến, nàng càng kinh sợ thối lui vài chục bước. Được một gã hộ vệ dùng bàn tay to đỡ lấy, nàng mới ngừng bước, chìm trong cảm giác tuyệt vọng.

Người kia cứu đi Lan Bằng.

Còn giết ba tên cao tầng của Thiết Sơn các.

Trong “Ngày Thăng Long”, ngay trong một ngày lễ lớn vạn chúng chú mục như thế.

…

Ôn Bình đã cõng Lan Bằng đi rất xa, rời xa chiến trường mấy ngàn mét. Phi Tướng Kiếm, Lang Nguyệt Kiếm song

song bay trở về, chui vào vỏ, cùng chó săn từ chiến trường chạy ra ngoài, không có người để ý.

Có lẽ, có người thích ngẩng đầu nhìn lên trời thì sẽ phát hiện.

Thế nhưng không có ai sẽ liên hệ nó với trận chiến diễn ra trong Đức Thanh phường.

Lang Nguyệt Kiếm nhuốm máu, để Ôn Bình lại lần nữa hiểu sâu hơn về năng lực Sát Ý Tuyệt Đối của Tuyền Qua Đồ do mình làm ra. Cũng có nhận thức rõ ràng hơn về thực lực của bản thân sau khi vận dụng Ngự Kiếm Thuật.

Trấn Nhạc hộ giáp của nửa bước Trấn Nhạc đã không thể ngăn được nó.

Ngự kiếm giết người ở ngoài ngàn dặm, có lẽ tại tương lai không lâu sẽ không còn là mộng tưởng xa vời không thể chạm tới.

- Xem ra, thanh kiếm thứ ba nhất định phải là Lang Nguyệt Kiếm. Chờ nhiệm vụ hoàn thành, sau khi mở ra đại sảnh nhiệm vụ, chắc chắn phải tìm nhiệm vụ có ban thưởng liên quan với Thập tầng tháp tiếp !

Ngự Kiếm Thuật bây giờ có thể điều khiển ba thanh kiếm, thanh thứ ba Ôn Bình vẫn chưa kiếm được, bất quá bây giờ hắn đã hạ quyết tâm.

Tiếp tục cõng Lan Bằng đi về phía trước một đoạn, sau khi thuê một cỗ xe thú bên đường, tiếp tục hướng khách sạn mà đi.

Trên đường đi, người của Thiết Sơn các giống như điên rồi, càng không ngừng xuyên qua trên đường phố.

Thế nhưng, bọn họ tựa như là muốn khiến cho mỗi con đường đều lấp kín người của hắn, mà không phải đem Thiết Sơn thành lật qua tìm kiếm hung thủ.

Ngồi xe thú đi một canh giờ sau, rốt cục trở lại khách sạn. So với khu vực gần Thiết Sơn các, chỗ này tương đối yên tĩnh hơn nhiều, mọi người còn chưa hề hay biết chuyện xảy ra ở Đức Thanh phường.

Sau khi đưa Lan thúc đến gian phòng của mình, đặt hắn nằm xuống, Ôn Bình đốt lên một điếu Sinh Mệnh Xì Gà.

Hiện tại Lan thúc cần bổ sung năng lượng.

Không biết ngày đêm làm việc, cái kia sợ cho dù là thân thể Yêu tộc cũng không chịu đựng nổi.

Sáng hôm sau, Lan Bằng rốt cục tỉnh lại, bất quá tỉnh lại câu nói đầu tiên là:

-Ta đi với các ngươi!

-Lan thúc, ngươi muốn đi với ai?

Ôn Bình ở một bên trêu ghẹo.

Lan Bằng lập tức ngắm nhìn bốn phía vài lần, nhất là thấy mình an nhàn nằm ở trên giường, bên dưới là trên một tấm băng điêu mang theo hơi lạnh, hắn dần dần ý thức được mọi chuyện dường như đã trôi qua.

- Chúng ta?

- Lan thúc, ngươi trước ở trong khách sạn này, trên bàn có quần áo mới, muốn ăn cái gì thì gọi người . Chờ qua mấy ngày chúng ta lại cùng rời đi Sơn Hải thành.

Có lẽ phải mất mấy ngày, tóm lại nhất định phải chờ lấy được địa chỉ của đại sư tam tinh Tuyền Qua, và cả tin tức của Bích Nguyệt Phiêu Linh.

- Đều kết thúc?

Lan Bằng sờ lên cái ót còn nhói đau của mình, dò hỏi một câu.

- Xem như thế đi!

Ôn Bình khẽ gật đầu, nói tiếp:

- Lan thúc, thực lực người phong ấn mạch môn của ngươi như thế nào?

【VIP】 Quyết Tâm Của Vân Hải Thương Lam

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Còn chưa tìm được phụ thân, nói gì kết thúc?

Bất quá đã tìm thấy Lan thúc rồi, trước hết giải quyết chuyện của hắn rồi tính sau.

Việc quan trọng lúc này là hỏi rõ ràng người phong bế mạch môn Lan thúc kia cảnh giới như thế nào. Nếu như chỉ là Thông Huyền cảnh, Thần Huyền cảnh ra tay, không đáng ngại. Vân Hải Thương Lam cũng có thể giúp Lan thúc giải phong bế.

Nhưng nếu là cường giả gia tộc của mẫu thân ghi hận phụ thân, ghi hận Bất Hủ tông trực tiếp ra tay, vậy liền khó khăn. Bởi vì người giúp Lan thúc giải phong mạch môn nhất định phải cao hơn người phong bế mạch môn một cảnh giới.

Mà ngay cả tiểu di của hắn cũng là Trấn Nhạc thượng cảnh, rất khó tưởng tượng ra người tới đón mẫu thân đi sẽ mạnh bao nhiêu.

Lan Bằng lắc đầu.

- Là một cái Thông Huyền thượng cảnh ra tay!

- Thông Huyền thượng cảnh!

Ôn Bình thở phào nhẹ nhõm.

Thế thì đơn giản.

- Lan thúc, xoay qua chỗ khác, ta giúp ngươi giải phong mạch môn!

Nói xong, Ôn Bình mở ra mạch môn.

Ầm!

Ầm!

Hai cái bạch sắc mạch môn xuất hiện.

- Ôn tiểu tử, ngươi đã là Thần Huyền cảnh rồi?

Lan Bằng nhìn một màn này, ngây ra một lúc, hoàn toàn quên đi hắn một năm này nằm mộng cũng muốn giải phong mạch môn.

Ôn Bình mới bao nhiêu tuổi a?

Hơn một năm trước, Ôn Bình mới luyện thể lục trọng mà thôi.

Chỉ khi Ôn Ngôn thúc giục Ôn Bình tu luyện, Ôn Bình mới đi một chuyến. Lúc không có chuyện gì làm, hắn thường xuyên đi xem Ôn Bình tu luyện, thực lực của Ôn Bình so với đại đa số đệ tử cũng không có gì đáng nói, lại còn thích xuống núi đi ăn chơi đàng điếm.

Hơn một năm không gặp, tính cách thay đổi không nói đến.

Hiện tại ngay cả cảnh giới đều phát sinh cải biến nghiêng trời lệch đất, từ Luyện Thể bỗng nhiên đến Thần Huyền cảnh. Dù chỉ là Thần Huyền hạ cảnh, đó cũng là chuyện khiến người nghe rợn cả người .

Kinh người nhất vẫn là dị mạch!

Chỉ là, vì sao lại bạch sắc dị mạch, là dùng kim sắc Tuyền Qua Đồ sao?

Đối mặt Lan Bằng kinh ngạc cùng ngờ vực vô căn cứ, Ôn Bình không có ngoài ý muốn, đây là chuyện trong dự liệu của hắn:

- Do may mắn mà thôi… Lan thúc, cảnh giới của ta… Việc này đợi chút nữa lại nói, ta trước giúp ngươi mở ra mạch môn đi!

- Được…

Lúc này Lan Bằng mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Ôn Bình đặt một tay lên cánh tay trái Lan Bằng, bạch sắc mạch khí tại mạch môn chấn động, hội tụ, sau đó đi vào cánh tay trái Lan Bằng, thẳng vào kinh mạch, cuối cùng thẳng tới Địa Phá.

Cách một đại cảnh giới, Ôn Bình muốn mở ra loại phong ấn này dễ dàng như uống chén nước thôi.

Mạch khí xông lên, mạch khí vốn phong bế Địa Phá bị đánh tan, mạch môn trên cánh tay trái Lan Bằng không tự chủ được mở ra, Lan Bằng cao hứng đến mức miệng đều không khép lại được.

Cảm nhận được thực lực trở về, hắn chậm rãi đứng dậy, không ngừng mở ra, đóng lại mạch môn.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Theo sau chính là tiếng đập cửa!

Đông!

Đông!

- Tông chủ, hôm nay chúng ta đi đâu?

Nói chuyện chính là Dương Hề.

Ôn Bình đi qua mở cửa, trở lại trước bàn, hỏi:

- Các ngươi không phải muốn xem thi đấu tuyển chọn sao?

La Mịch, Dương Hề cất bước đi tới, còn chưa kịp trông thấy Lan Bằng liền bắt đầu phàn nàn:

- Lâm sư huynh cứ luôn chạy tới Kỳ Binh học viện, còn muốn mạnh mẽ mang hai chúng ta đi. Chúng ta ngẫm nghĩ, vẫn là đi theo tông chủ thì hơn!

- Không mang theo các ngươi nữa, cái cớ vậy mà các ngươi cũng dám nói ra, rõ ràng là muốn đi cùng tông chủ, còn trách ta!?

Lâm Khả Vô theo sát phía sau.

Khi ba người đều trông thấy trong phòng còn có thêm một người, nhịn không được dò xét Lan Bằng.

Dương Hề liếc mắt một cái liền nhận ra Lan Bằng.

- Lan tiền bối?

Tại Thương Ngô thành, Lan Bằng thế nhưng là đại nhân vật vạn chúng chú mục.

Dương Hề lúc nhỏ gặp qua hắn, mặc dù là nhìn từ xa, thế nhưng nàng hiện tại còn nhớ rõ. Bởi vì khi đó nàng có giấc mộng, chính là có thể đứng cạnh Ôn Ngôn tông chủ .

Hưởng thụ cảm giác bình khởi bình tọa.

Bây giờ suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy lúc trước bản thân thật đúng là cái tiểu hài.

Lan Bằng trả lời:

- Dương Hề!

- Lan tiền bối cũng nhận thức ta?

Dương Hề hơi kinh ngạc.

- Ừm, khi ngươi còn bé đã gặp qua, gia gia ngươi còn muốn để ta thu ngươi làm đệ tử. Ta xem ngươi tư chất không tệ, đáp ứng, bất quá khi đó ngươi còn nhỏ, liền nói chờ ngươi qua mười lăm tuổi lại nói.

Lan Bằng cười trả lời.

Cười là cảnh còn người mất.

Bất quá trông thấy Dương Hề hiện tại đã luyện thể thập trọng, Lan Bằng hơi có chút kinh ngạc.

Mười lăm tuổi luyện thể thập trọng, quả thực kinh khủng.

Ôn Bình sau khi tiếp nhận Bất Hủ tông, có thể được một cái đệ tử thiên tài như vậy, đúng là chuyện may mắn.

Lúc này, Vân Hải Thương Lam bất động thanh sắc ở cổng đi đến, thuận tay đóng cửa lại, tựa hồ có lời gì muốn nói, sợ hãi tai vách mạch rừng:

- Ôn tông chủ, ngài đêm qua là vì cứu hắn !

- Ừm?

Ôn Bình liếc qua Vân Hải Thương Lam.

Vân Hải Thương Lam nói tiếp:

- Hiện tại Sơn Hải thành đều đồn ầm lên, "Ngày Thăng Long", nội môn chấp sự bị giết, hai chấp pháp trưởng lão nửa bước Trấn Nhạc của Thiết Sơn các - Truy Phong, Khiếu Phong - lần lượt vẫn lạc, khiến Thiết Sơn các thoáng cái trở thành trò cười của mấy vạn người. Tất cả mọi thứ cũng là do một người mang theo một con chó bình thường gây nên!

Nói xong, Vân Hải Thương Lam nhìn sang con chó bình thường đang nằm ở bên cạnh bàn, nhịn không được đưa mắt nhìn một hồi mới thu hồi ánh mắt.

Thật ra tin tức truyền ra ở Sơn Hải thành cũng không có cặn kẽ như vậy, mọi người cũng chỉ biết là người của Thiết Sơn các bị giết, hắn có thể biết nhiều như thế kỳ thật vẫn là sáng nay gặp được bằng hữu ở Thiết Sơn các.

Từ trong miệng bằng hữu, hắn biết được một số thứ mà người khác không biết.

Ví dụ như: Người kia giết Truy Phong, Khiếu Phong là vì cứu người.

Lại ví dụ như: Người gây ra tất cả mọi chuyện là một thanh niên mang theo một con chó vàng.

Hai điểm này, không có mấy người biết được.

Nguyên bản một mực do dự có nên đầu nhập Ôn Bình hay không, có nên thực hiện hứa hẹn lúc trước của mình hay không. Bây giờ suy nghĩ một chút, đầu nhập Ôn Bình, trở thành thế lực phụ thuộc, nhất định không phải là chuyện xấu!

Bởi vì một cái tông môn cường đại, không phải lúc nào cũng phơi ra ở ngoài sáng, Bất Hủ tông, phía sau tất nhiên có thứ cường đại chống lưng.

Cũng bởi vì, Ôn tông chủ cho tới bây giờ vẫn mang biểu lộ phong khinh vân đạm. Liền ngay cả đêm qua chuyện lớn như

vậy, Ôn tông chủ mang đến cho hắn một cảm giác đơn giản giống như ăn một bữa ăn sáng.

- Nhanh như thế đã truyền khắp nơi?

Về việc này, Ôn Bình chỉ là lên tiếng hỏi cho có lệ.

Đáng tiếc, chuyến này không thể cho thấy thân phận Bất Hủ tông của mình, hắn còn phải ở lại Sơn Hải thành chờ tin. Nếu như lúc này đứng ra nói bản thân là Bất Hủ tông, nhiệm vụ kia cũng có thể hoàn thành được một nửa.

Trăm vạn người?

Nhân số của Sơn Hải thành Ôn Bình xem chừng là gấp mười lần một trăm vạn, thậm chí gấp hai mươi lần.

- Ôn tông chủ, muốn đổi một cái khách sạn khác hay không?

Vân Hải Thương Lam cảm thấy con chó vàng kia quá bắt mắt.

- Không cần!

Ôn Bình nhàn nhạt trả lời.

- Tông chủ, ngài hôm nay còn muốn đi đánh sao?

Lúc này, mấy người Dương Hề cùng mở miệng hỏi.

- Không đi!

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, giờ mới hiểu được ba người này vì sao không nguyện ý đi xem thi đấu tuyển chọn.

Hóa ra là muốn xem cảnh tượng hoành tráng.

Nhìn ba người Dương Hề có chút mất mát, Ôn Bình tiếp tục nói:

- Mấy ngày nay các ngươi đi dạo quanh Sơn Hải thành, chơi đùa. Tối đa năm ngày nữa, chúng ta sẽ rời đi Sơn Hải thành!

- Năm ngày…

Cảm xúc của Lâm Khả Vô thoáng cái trở u ám.

Nửa ngày.

Lâm Khả Vô bỗng nhiên mở miệng:

-Tông chủ, ta có thể một mình ra ngoài vài ngày hay không?

【VIP】 Ở Độ Cao Nào Sẽ Có Bằng Hữu Ở Cấp Độ Đó

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

-Đây là quyền tự do của ngươi!

Ôn Bình cũng không có nói thêm điều gì, bởi hắn biết Lâm Khả Vô muốn đi đâu.

Nghe thấy Ôn Bình không nói gì mà chỉ gật đầu, Lâm Khả Vô vui mừng, khẽ liếc nhìn Dương Hề, Dương Hề vội vàng lắc đầu:

- Uây, ta không đi đâu. Lâm sư đệ, ngươi đừng hòng lôi ta theo!

- Ta đi!

Ngược lại là La Mịch đáp ứng rất nhanh.

Kết quả, Dương Hệ lập tức la to:

- La sư đệ, khi về ta sẽ nói cho Hoa sư muội, ngươi ngày ngày đều đi Kỳ Binh học viện ngắm nữ nhân. Để cho Hoa sư muội giáo huấn ngươi!

- Ta chỉ muốn kiếm người luận bàn một phen mà thôi, bằng không thì sao luyện Ngự Kiếm Thuật?

La Mịch vội vàng giải thích.

Giải thích tuy có cơ sở.

Nhưng độ tin cậy lại gần như là con số không.

Ôn Bình thấy thế cũng chỉ cười không nói, chợt quay sang nói với Lan Bằng ở bên cạnh:

- Lan thúc, xuống dưới ăn một chút đi!

- Ừm!

Lan Bằng khẽ gật đầu, không khỏi nhìn Vân Hải Thương Lam thêm vài lần.

Bởi vì hắn cảm nhận được Vân Hải Thương Lam rất cường đại. Chỉ đứng im một chỗ không nhúc nhích nhưng khí thế lại hùng hậu hơn tuyệt đại đa số cường giả mà hắn từng ra mắt. Hẳn là một cường giả trên Thần Huyền cảnh.

Hiện tại mới chỉ hơn một năm mà thôi, chính Ôn Bình đã lên Thần Huyền cảnh, lại có bằng hữu cường đại như vậy.

Bất Hủ tông thật may mắn!

Vân Hải Thương Lam cũng không nhịn được nhìn chằm chằm Lan Bằng, lúc nhận ra đối phương chỉ là đại yêu Thông Huyền hạ cảnh thì cũng không hề tỏ ý khinh thường. Bởi vì hắn mà Ôn tông chủ có thể giết hai đại trưởng lão của chấp pháp đường Khiếu Phong và Truy Phong.

- Lão phu là Vân Hải Thương Lam, thành chủ Vân Hải chi đô, xin thỉnh giáo!

…

Sau khi rời khỏi khách sạn, Lâm Khả Vô lẻ loi một mình đi đến phía Kỳ Bình học viện, xe nhẹ đường quen đến ngoài học viện.

Lần này, hắn kiếm ngay một cái khách sạn ở cuối phố phía ngoài học viện, trả tiền thuê luôn ba ngày. Sau khi mua xong một vài thứ linh tinh, hắn hấp tấp đi đến Kỳ Binh học viện.

Hai ngày này một mực chạy đến đây, hộ vệ canh cửa đều quen thuộc Lâm Khả Vô, cũng không có ngăn cản hắn, mà chỉ khuyên hắn trong nửa canh giờ nhất định phải ra khỏi học viện.

Bọn họ cũng không cảm thấy một vị Thông Huyền hạ cảnh có thể làm được điều gì trong Kỳ Binh học viện.

Tuy rằng cửa học viện dễ vào.

Thế nhưng muốn xâm nhập thì lại không dễ dàng như vậy, trừ việc có thể đi lại trên quảng trường thì những nơi khác đều

cần lệnh bài thân phận.

May mắn hắn biết Uyển Ngôn sẽ đi đâu, thế nên liền nhờ luyện thể cảnh trong Kỳ Binh học viện kiếm giúp hắn.

Ngay khi Lâm Khả Vô tốn công tìm kiếm Uyển Ngôn, thì cửa một gian phòng trong nội viện Kỳ Binh học viện bị gõ. Trên cửa phòng tu luyện có ba đường sọc dọc, đại biểu cho đẳng cấp thượng đẳng.

Chỗ này chỉ có đệ tử hạch tâm của Kỳ Binh học viện mới có thể tiến vào.

Cốc!

Cốc!

Cốc!

Ba tiếng gõ cửa vang lên, người ở bên trong mới chậm rãi ra mở cửa, ánh mắt âm trầm nhìn người đến, lạnh giọng nói:

- Tốt nhất có chuyện quan trọng lại tìm ta, bằng không thì gặp nhau trên giác đấu trường!

- Lâm sư huynh, Lâm Khả Vô kia lại đến tìm Uyển Ngôn!

Thanh niên chỉ sợ Lâm Sơn tức giận, vốn có ý nghĩ thừa nước đục thả câu kiếm chút phí chạy việc, bây giờ lại lập tức bị hắn ném ra sau đầu.

Nghe được ba chữ Lâm Khả Vô này, biểu lộ của Lâm Sơn trầm xuống.

Trong con ngươi âm trầm lộ ra một tia sát ý.

- Được rồi, ngươi đi xuống đi!

Sau khi đuổi người đưa tin, Lâm Sơn quay người muốn trở lại phòng tu luyện, thế nhưng mới đi được hai bước, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, liền xoay người đi ra ngoài khu tu luyện.

- Một ngày đến một lần, ngươi quả thật được thế lấn tới. Vậy cũng đừng trách ta vô tình!

Hắn đã sai người cảnh cáo hai lần, nhưng Lâm Khả Vô lại cứ coi như hắn đang đánh rắm.

Sau khi cắn răng nghiến lợi nói ra câu đó, Lâm Sơn lập tức rời khỏi khu tu luyện.

Lúc này, Uyển Ngôn cũng đi ra.

Sau khi trông thấy Lâm Khả Vô, trên mặt nàng tuy không cười thật tươi nhưng cũng nở một nụ cười mỉm. Bởi vì tu hành bị cắt ngang, nàng cảm thất rất khó chịu, nhưng người đến tìm nàng là Lâm Khả Vô thì lại là chuyện khác.

Quan hệ còn ở đó, tuy không có yêu nhưng lại là bạn bè.

- Sao thế?

Uyển Ngôn hỏi.

- Không có việc gì, tới nhìn ngươi một chút!

Nói xong, Lâm Khả Vô lập tức lấy ra một cái hộp từ trong Tàng giới.

- Uyển Ngôn, đây là một món trang sức ta mua ở tiệm, trâm hoa, là Tử Lung Hoa mà ngươi thích!

- Ngươi mua nó làm gì?

- Tặng cho ngươi, nói đến… Thuận tiện nói cho ngươi biết một việc, mấy hôm nay một mực kìm lại không nói!

Vừa nghĩ đến chuyện bộc lộ ra cảnh giới của mình, Lâm Khả Vô lại có cảm giác kích động không kìm được.

- Nếu như là những lời lảm nhảm trước kia thì không phải nói nữa. Ta bái nhập môn hạ Khuê trưởng lão, hắn thu ta làm quan môn đệ tử, hiện tại ta rất quý trọng thời gian tu hành của mình, không thể lãng phí thời gian!

Khuê trưởng lão cho nàng công pháp Huyền cấp hạ đẳng, cho nàng con đường đi lên Thần Huyền hạ cảnh. Mấy hôm nay nàng đang tập làm quen công pháp, chuẩn bị ít hôm nữa sẽ phế bỏ công pháp cũ để tu hành công pháp huyền cấp.

Muốn tu luyện lên thập tam trọng lại một lần nữa sẽ cần một khoảng thời gian, cho nên nếu như hiện tại lãng phí một ngày thì chẳng khác gì khiến nàng chậm một ngày trở lại thập

tam trọng cảnh. Đây là chuyện nàng không muốn trông thấy nhất.

- Thật sao, chúc mừng ngươi!

Lâm Khả Vô vui mừng, hắn thật tâm vui mừng thay cho Uyển Ngôn.

Uyển Ngôn nói tiếp:

- Cho nên, trâm hoa ta nhận… Còn chuyện gì thì nói nhanh!

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, ta…

Hắn muốn nói bản thân đã kiếm được một tòa tửu lâu cao cấp, chuẩn bị dẫn Uyển Ngôn vừa đi vừa nói chuyện. Thế nhưng chưa kịp nói thì bị người khác cắt ngang.

- Tiểu tử, Kỳ Binh học viện trọng địa, một người ở Minh Kính hồ như ngươi tới đây làm gì?

Nói ra câu này là một thanh niên mày rậm mắt kiếm, lúc nhìn Lâm Khả Vô cảm giác tựa như có một thanh đao đang đâm đến. Lâm Khả Vô liếc mắt nhìn hắn, liền cảm giác được hắn là Thông Huyền trung cảnh.

Hắn là cố ý phóng xuất ra khí thế của mình.

Ở phía sau hắn, bọn người Lâm Sơn, Thanh Y theo sát phía sau, ồ ạt ập đến khiến cho những học viên chung quanh nhao nhao né tránh.

Lâm Khả Vô thấy thế, không chút do dự lên tiếng trả lời:

- Ta đến gặp bằng hữu của ta, làm sao?

- Ở đây ai là bằng hữu của ngươi?

Thanh Y bỗng nhiên tiến lên phía trước, kéo lấy tay Uyển Ngôn.

- Uyển Ngôn hiện tại mỗi ngày tu hành đều cảm thấy thời gian quá ít, ngươi cứ một mực quấy rầy nàng, nàng không có người bằng hữu như ngươi!

- Mắc mớ gì tới ngươi?

Lâm Khả Vô lập tức lớn tiếng đáp trả, ánh mắt vẫn nhìn vào Lâm Sơn.

- Đừng ồn ào!

Uyển Ngôn vội vàng khuyên can:

- Hắn chỉ đến gặp ta mà thôi, không có ý tứ gì khác.

- Thế nhưng hắn không biết trước sau, mỗi ngày không tu luyện thì cũng thôi, lại cứ đi gặp ngươi, khiến ngươi cũng không thể tu hành. Uyển Ngôn, sao ngươi lại ngốc như thế? Không phải bằng hữu nào cũng có thể làm lâu dài. Nếu có một ngày ngươi đi đến một độ cao nhất định, lại cùng ở chung với bằng hữu nhỏ yếu trước kia thì sẽ chỉ khiến ngươi càng ngày càng thụt lùi mà thôi. Chính ngươi tính đi, mấy hôm nay hắn khiến ngươi chậm trễ bao nhiêu thời gian, mà chúng ta có thể sử dụng chừng này thời gian tu luyện được bao nhiêu?

Lời của Thanh y rất có đạo lý.

Lâm Sơn mỉm cười nhìn xem mọi chuyện.

Lâm Khả Vô thì từ đầu đến cuối chỉ nhìn Lâm Sơn.

Hắn biết, nhất định là do tên Lâm Sơn này đang dở trò quỷ.

Thời gian tuy trân quý thế nhưng không quý giá đến mức vì nó mà tuyệt giao bằng hữu. Bọn họ không phải mỗi ngày cũng ở chung một chỗ sao, tại sao không nói đối phương đang lãng phí thời gian của mình?

Nghĩ đến đây, trong hai mắt Lâm Khả Vô nổi lên lãnh ý.

【VIP】 Đều Cùng Lên Đi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Không phục , có thể đơn đả độc đấu. Nếu là nam nhân, nên giải quyết vấn đề theo cách của nam nhân. - Đối mặt với Lâm Khả Vô tức giận, Lâm Sơn lựa chọn phương pháp xử lý trực tiếp nhất.

Kỳ Binh Học Viện không cho phép tư đấu.

Nhưng nếu có người động thủ trước thì hoàn toàn bất đồng, cộng thêm kể động thủ vốn không phải người của Học Viện, giết Lâm Khả Vô ở đây cũng không ai nói hắn làm sai.

- Thanh y, ngươi… - Đột nhiên, nghe được thanh âm của Uyển Ngôn từ phía sau truyền đến, Lâm Khả Vô vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Uyển Ngôn giãy khỏi tay nữ tử tên là Thanh Y.

Lâm Khả Vô vui vẻ.

Biểu lộ của bọn Lâm Sơn thoáng đọng lại.

- Làm sao vậy? - Thanh Y có chút kinh ngạc. Không rõ vì sao Uyển Ngôn luôn nghe nàng nói lại làm như vậy. - Uyển Ngôn, ta làm vậy cũng là vì tốt cho ngươi. Ngươi nhìn xem những đại nhân vật… kia, có ai làm bằng hữu cùng người bình thường không?

Thế nhưng nàng giải thích lại nhận được ánh mắt cổ quái của Uyển Ngôn, phảng phất nàng tựa như là dị loại.

Sau một hồi trầm mặc, Uyển Ngôn mở miệng:

- Thanh Y, ta không nghĩ ngươi sẽ nói ra những lời này. Ta nhớ được lúc trước quen biết ngươi, ai ngươi cũng nguyện ý kết giao bằng hữu, mặc kệ đối phương là người thế nào, thân

phận gì, ngươi đều xem đối phương là bằng hữu thâm giao mà đối đãi.

Lâm Khả Vô làm Uyển Ngôn nàng chậm trễ thời gian tu hành… Những lời này nàng có thể nói.

Bởi vì là Lâm Khả Vô thì sẽ không để tâm.

Bởi vì nàng cùng Lâm Khả Vô là bằng hữu.

Và bởi vì lời của nàng không có ý gì khác, nàng chỉ đơn thuần muốn tu luyện.

Nhưng lời của Thanh Y… Thì không giống vậy.

Nó khiến nàng có một cái nhận thức mới về nữ nhân đã từng đối xử rất tốt với nàng.

Lúc này Lâm Khả Vô tiếp lời:

- Uyển Ngôn, còn nhớ rõ mẫu thân của ta đã từng nói gì với chúng ta hay không? Ngươi phải coi chừng loại người này, bởi vì một ngày nào đó trong mắt nàng ngươi cũng sẽ trở thành "Người bình thường" kia, đến lúc đó ngươi cũng sẽ bị vứt bỏ.

Nói xong, Lâm Khả Vô một tay bắt lấy tay Uyển Ngôn, định kéo nàng rời đi.

- Uyển Ngôn, ngươi!

Vẻ mặt Thanh Y sầm xuống, đang định nổi giận thì bị Lâm Sơn bên cạnh giữ chặt.

- Uyển Ngôn, chuyện này là một hiểu lầm. Ý của Thanh Y không phải như vậy, chỉ là muốn nói ngưu tầm ngưu mã tầm mã, có lẽ ngươi hiểu rất rõ làm bằng hữu cùng người nào mới có thể giúp ngươi đi được xa hơn.

Lâm Sơn vội vàng đi đến trước mặt hai người, cản đường Lâm Khả Vô, đồng thời giơ tay đẩy Lâm Khả Vô ra. Thình lình bị đẩy một cái, Lâm Khả Vô phải thối lui hai bước mới đứng vững được.

- Ngươi!

Lâm Khả Vô nổi giận, vọt mạnh lên.

Ngay lúc đó, bọn A Côn cũng xông tới, chỉ đợi Lâm Khả Vô động thủ, bọn họ sẽ vây đánh hắn. Vừa hay, mục đích Lâm Sơn gọi bọn họ tới cũng là vì giải quyết Lâm Khả Vô.

Lâm Khả Vô nếu không biết khó mà lui, vậy thì liền trực tiếp giết chết.

- Khả Vô, nơi này là Kỳ Binh Học Viện. - Thấy tình thế không ổn, Uyển Ngôn vội vàng ngăn cản Lâm Khả Vô. Lâm Khả Vô là dạng người ngày thường rất hiền hoà, nhưng một khi tức giận sẽ rất điên cuồng.

Đây là Kỳ Binh Học Viện, không phải Minh Kính Hồ.

Nếu hắn động thủ, hậu quả không thể lường được.

- Đúng, Uyển Ngôn nói rất đúng, nơi này là Kỳ Binh Học Viện. Tiểu tử, loại người như ngươi mau cút đi, trong chúng ta, tùy tiện một người đều có thể dùng một quyền đánh chết ngươi. - Những lời này là A Côn nói.

A Côn biết rõ… Lâm Sơn không thể nói vậy được.

Bằng không, Uyển Ngôn sẽ sinh ra ấn tượng xấu đối với hắn, dù sao nàng cũng vừa vì Lâm Khả Vô mà trở mặt với Thanh Y. Đủ để chứng minh, quan hệ giữa nàng và tiểu tử kia ở Minh Kính Hồ không phải là nông cạn.

- Khả Vô, đi, không phải ngươi có chuyện muốn nói với ta sao? - Nói xong, Uyển Ngôn lập tức lôi kéo Lâm Khả Vô đi ra ngoài.

Đồng thời, đôi môi đỏ mọng của nàng mấp máy, cảnh cáo Lâm Khả Vô không được mở miệng.

Nếu không, với thực lực Luyện thể thập nhị trọng của hắn, sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng Lâm Khả Vô vẫn mở miệng, ngữ khí cực kỳ lạnh lùng:

- Chỉ bằng các ngươi, cùng tiến lên ta cũng không sợ.

Nghe được câu này, Uyển Ngôn biến sắc.

Thầm nghĩ không xong.

Bọn người Lâm Sơn lập tức lộ vẻ hưng phấn, bởi vì bọn họ chính là đợi Lâm Khả Vô đánh trả.

- Đến trường giác đấu thử xem? Nếu như không dám, lần sau đừng để chúng ta nhìn thấy ngươi ta tại Kỳ Binh Học Viện. Nếu không, gặp một lần đánh một lần, cũng sẽ không nể mặt Uyển Ngôn.

Nói lời này vẫn là A Côn.

Giờ phút này Lâm Khả Vô không để ý đến Uyển Ngôn lôi kéo, mà xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng mở miệng:

- Đánh có thể, bất quá ta không có nhiều thời gian lãng phí trên người các ngươi như vậy. Mười người các ngươi… Cùng lên đi.

- Hảo!

A Côn vui vẻ.

Hắn rất thích người sĩ diện.

Đánh nhau như vậy mới thống khoái.

…

Trường giác đấu - Kỳ Binh Học Viện.

Bởi vì bọn Lâm Sơn, A Côn muốn tiến vào trường giác đấu, cho nên rất nhiều đệ tử đều bỏ dở việc đang làm, chạy tới xem náo nhiệt. Nghe có người ngoài học viện khiêu chiến một lúc 10 người bọn Lâm Sơn, đám người này càng không thể không buông bỏ tu hành.

- Đó chính là người khiêu chiến nhóm Lâm Sơn?

- Nhìn không ra cảnh giới.

- Ngươi xem tuổi hắn xem, ta nghe nói hắn là bằng hữu của Uyển Ngôn, sau đó cùng Lâm Sơn…

- Cùng Lâm Sơn đoạt nữ nhân, lại còn sĩ diện muốn nguyên đám Lâm Sơn cùng tiến lên, đầu óc tên này có vấn đề à?

Cùng với tiếng nghị luận chung quanh, Lâm Khả Vô ngăn cản Uyển Ngôn tiếp tục khuyên ngăn.

Một bước nhảy vọt lên, rơi xuống trường giác đấu.

Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, bọn người Lâm Sơn cũng bước lên đài. Bất quá đại đa số người đều đứng ở phía sau, chỉ có một mình A Côn dẫn đầu bước đến. Không hề khiến người khác có cảm giác một đám người vây đánh một người.

- Tiểu tử, trường giác đấu, không phải người của Học Viện, tại đây bất kể sinh tử. Quy củ này, Uyển Ngôn cũng không biết. - A Côn nhếch mép cười nhìn Lâm Khả Vô, biểu lộ rất là đắc ý.

- Cùng lên đi. Ta còn có việc!”

Tông chủ chỉ đợi năm ngày thôi.

Hiện tại lãng phí một canh giờ, hắn cũng cảm thấy đau lòng.

- Không cần, đánh ngươi, một mình ta là đủ. Tiếng nói vừa ra, chấn mạch chi âm truyền đến.

Phanh!

Mạch môn lam sắc trên tay trái được phóng thích.

- Thông Huyền hạ cảnh?

Cùng với tiếng lẩm bẩm của hắn, thanh âm Uyển Ngôn từ sau lưng cũng truyền đến, chỉ là lúc này Lâm Khả Vô xem như không nghe thấy.

Tiếp tục mở miệng nói:

- Xem tính tình của ngươi, ta còn tưởng rằng là Thông Huyền thượng cảnh đấy.

- Đến nước này rồi mà vẫn còn nói nhảm, ta sẽ khiến ngươi… - Vốn định hắn nói sẽ khiến Lâm Khả Vô vì sĩ diện hảo của mình mà trả giá một cái giá thật lớn, thế nhưng đột nhiên A Côn nhìn thấy trong tay Lâm Khả Vô ngưng hiện một đốm lửa.

- Cái này!

A Côn kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy Lâm Khả Vô vung tay lên, ngọn lửa bỗng chốc trở nên bùng nổ, lập tức hóa thành một đầu hỏa xà ba trượng.

Nhiệt độ cực nóng lan tỏa, hòa xà thè lưỡi.

Đột ngột đấy, hỏa xà đánh tới.

A Côn vội vàng chấn mạch, trong tay lập tức xuất hiện một trường thương hình thành từ mạch khí, nhưng hắn vừa định xuất thủ thì hỏa xà đã gần ngay trước mắt. Ngay lúc đó, hắn nghe được tiếng kinh hô phía sau lưng, biết hỏa xà kia khủng bố, thế nhưng không cách nào tránh khỏi.

Oanh!

Hỏa xà nổ tung ngay sát A Côn…

【VIP】 Nhất Côn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Tiếng nổ mạnh vang vọng khắp trường giác đấu, nương theo hỏa diễm lan tràn, cùng với hỏa xà bạo liệt trùng kích, Lâm Sơn bị ngọn lửa bao lấy, cả người trực tiếp bay ngược ra sau, đâm vào vách tường trường giác đấu cách đó mười trượng.

Y phục bị đốt thành tro bụi, Vô Cấu chi thể giờ phút này bị tàn phá nghiêm trọng.

Có chỗ bị đốt trụi.

Có vết thương do lửa thiêu, cũng có vết thương da thịt bị xé rách.

Có vài vết thương vô cùng thảm thiết khiến người ta căn bản nhìn không ra người này là A Côn.

- Cùng lên đi.

Mà Lâm Khả Vô hiện tại lại chẳng chút vui mừng, chỉ nhìn về phía bọn người Lâm Sơn, ngoắc ngón tay.

Bọn người Lâm Sơn không nhúc nhích.

Giờ phút này trên khán đài vang lên âm thanh nghị luận.

- Đó là cái gì?

- Hỏa diễm mạch thuật?

- Người này là dị mạch?

- Không đúng, nếu như là dị mạch, sao hắn không khai mở mạch môn?

Nghi vấn liên tiếp quanh quẩn khắp trường giác đấu, khiến biểu lộ của đám Lâm Sơn càng trở nên nghiêm túc.

Không có khai mở mạch môn.

Phóng thích hỏa diễm.

Đây chẳng phải là so với dị mạch Thông Huyền còn muốn biến thái hơn?

- Các ngươi không lên, tự ta động thủ. - Đang lúc bọn hắn do dự, chợt nghe được thanh âm Lâm Khả Vô truyền đến.

Ánh lửa hiện!

Hỏa xà lần nữa xuất hiện!

Nó quấn quanh người Lâm Khả Vô, lúc hắn vung tay lên, nó lập tức bổ nhào ra phía trước.

Lúc này đây, Lâm Khả Vô không ra tay độc ác, cách bọn người kia vài thước, hắn đã khiến hỏa xà nổ tung. Bất quá, hiện tại hắn không dùng lực lượng Luyện Thể cảnh.

Phanh!

Mạch môn lam sắc vừa mở ra.

Nhờ vào mạch môn gia trì, hỏa xà dường như điên cuồng thêm vài phần.

- Cùng phóng thích mạch thuật!

Lâm Sơn lập tức hô to một tiếng, mở ra mạch môn, một đạo lam quang từ trong tay hắn bắn ra ngoài.

Những người còn lại cũng mở ra mạch môn, phóng thích mạch thuật đối kháng.

Oanh!

Mạch thuật cùng hỏa xà đụng vào nhau, ầm ầm nổ bung.

Khí lãng cực nóng quét qua toàn bộ trường giác đấu, khiến bọn người Lâm Sơn phải thối lui vài chục bước mới ngừng lại được. Lâm Sơn vừa định nở nụ cười, thế nhưng lại nhìn thấy đại đa số những người chung quanh mình ngã xuống.

- Ngươi là dị mạch Thông Huyền! - Lâm Sơn lòng còn sợ hãi lên tiếng hỏi, cả người lập tức lui về sau.

Lúc này hắn mới ý thức được bản thân đã quá chủ quan.

Dựa vào cái gì bằng hữu của Uyển Ngôn nhất định sẽ kém hơn so với nàng?

Lâm Khả Vô nhiều lần bỏ ngoài tai cảnh cáo của hắn, chẳng lẽ thật sự là vì yêu thích Uyển Ngôn? Không! Là vì hắn ta đã cường đại đến mức có thể bỏ qua cảnh giới của hắn. Dị mạch Thông Huyền đã có thực lực chiến Thông Huyền trung cảnh.

May mắn!

May là hắn có gọi đến một vị bằng hữu Thông Huyền trung cảnh.

- Lý sư huynh, ngươi không sao chớ? - Lâm Sơn liếc nhìn thanh niên mày rậm đang dùng thuẫn ngăn trước người. Toàn bộ trường giác đấu, chỉ có hắn hiện vẫn có thể bảo trì trạng thái như cũ.

Thông Huyền hạ cảnh dù sao cũng chỉ là Thông Huyền hạ cảnh, có được dị mạch, có thể cùng Thông Huyền trung cảnh chiến một trận cũng không có nghĩa là có thể nhất định thắng Thông Huyền trung cảnh. Chênh lệch giữa đôi bên là phi thường lớn.

- Ngươi lui sang một bên đi, ta đến!

Thanh niên mày rậm lạnh lùng mở miệng, một tay cầm thiết thuẫn, từng bước đi đến… Đương nhiên là hướng về phía Lâm Khả Vô:

- Tiểu tử, thuẫn này của ta không sợ hỏa diễm của ngươi.

- Còn muốn đánh? - Lâm Khả Vô hỏi ngược lại một câu.

Thanh niên mày rậm hừ lạnh một tiếng.

Trường đao gõ vào hộ thuẫn, hắn vọt về phía Lâm Khả Vô, nói:

- Tuy không biết ngươi học được loại dị mạch mạch thuật này từ chỗ nào, nhưng mạch môn của ngươi cũng không phải là biến dị. Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết rõ cái gì gọi là cảnh giới, mạch thuật áp chế.

Vừa dứt lời, một đạo hồng mang mạnh xẹt qua trước mắt, chính là đao khí do thanh niên mày rậm chém ra.

Đao khí rơi xuống đất để lại một khe rãnh khiến người chú ý.

Nếu một đao kia chém vào người Thông Huyền hạ cảnh, tất nhiên sẽ để lại một vết thương không nhẹ.

Một màn này, rơi vào mắt Uyển Ngôn, dọa nàng không khỏi hô to:

- Khả Vô, đừng đánh nữa, mau lên đây.

Nhưng Lâm Khả Vô cũng không quay đầu lại.

- Cuồng Trảm của Lý sư huynh chính là Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật, hơn nữa đã tu luyện đến cảnh giới đại thành. Trong vòng mười cái hô hấp có thể chém ra 100 đao, Thông Huyền trung cảnh bình thường đều không tiếp nổi, Lâm Khả Vô, ngươi chờ chết đi. - Nói xong, Lâm Sơn lập tức bò lên khán đài trường giác đấu.

Dựa vào lan can, hắn lạnh lùng nhìn xuống trường giác đấu.

Ngay khi tiếng hoan hô càng ngày càng vang vọng, Lâm Khả Vô bị Cuồng Trảm áp chế không ngừng lui về sau…

Thình lình, biến cố phát sinh!

Một trận gió dị phong bất chợt thổi tới, một khắc sau bọn họ liền nhìn thấy cả người Lý sư huynh bỗng nhiên cứng đờ.

- Chuyện gì xảy ra?

- Là chuyện gì?

Trên khán đài, âm thanh kinh nghi nổi lên bốn phía.

Lâm Khả Vô mạnh mẽ phóng lên một bước, trong tay có thêm một cây gậy cháy đen.

- Ngươi có hộ thuẫn đúng không?

Vung tay, Thiêu Hỏa Côn hung hăng đập xuống hộ thuẫn rắn chắc kia.

Phanh!

Phanh!

Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Tựa như là tiếng kim loại bị nghiền nát.

Âm thanh thứ hai lại có chút nặng nề, phát ra từ vách tường.

- Lý sư huynh… - Lâm Sơn, còn có bọn Thanh Y đang đứng trên khán đài quan khán đều trợn tròn mắt nhìn một màn này.

Thuẫn của Lý sư huynh bị đập vỡ.

Cả người cũng bay ngược về sau, khảm vào vách tường trường giác đấu, không ngừng ho khan, máu tươi theo tiếng ho tràn ra ngoài. Nhìn tình trạng… Sợ là đã phế.

Lúc quay lại nhìn Lâm Khả Vô, đám người lộ vẻ khiếp sợ.

Ai trong bọn họ cũng không nghĩ tới, hóa ra Lâm Khả Vô không phải chết vì sĩ diện trước mặt Uyển Ngôn.

Thông Huyền trung cảnh… Ngay cả một chiêu của hắn cũng không đỡ nổi!

Thấy một màn như vậy, trên mặt Uyển Ngôn tràn ngập kinh nghi.

Nàng nhớ rõ, hơn hai tháng trước, Lâm Khả Vô vẫn là Luyện thể thập nhị trọng.

Hiện tại sao lại trở nên mạnh như vậy rồi?

- Khả Vô, ngươi mau lên đây. - Bất quá, giờ phút này nàng cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, vội vàng gọi Lâm Khả Vô.

Nếu như cứ đứng ở đó, nhất định sẽ có người nhảy xuống.

Bởi vì Lâm Khả Vô là ngoại nhân.

Người Kỳ Binh Học Viện không có khả năng để cho ngoại nhân đoạt được phong quang trên địa bàn của mình.

- Uyển Ngôn. - Thế nhưng Lâm Khả Vô vẫn đứng yên tại chỗ, thu hồi hắc côn, mạch môn, trong tay xuất hiện một đóa hoa… Một đóa tử lung hoa màu tím… Thứ này chỉ sinh trưởng ở Minh Kính Hồ.

Nhìn thấy thứ này, Uyển Ngôn ngẩn người.

Bên tai, vang lên giọng nói của Lâm Khả Vô, ngữ khí chậm rãi.

- Uyển Ngôn, đây chính là thứ ta muốn cho ngươi xem, ta đã nhẫn nhịn vài ngày rồi.

- Còn nhớ rõ lúc trước ngươi nói gì với ta không?

- Nam nhân của ngươi phải là cường giả, phải bước vào Thông Huyền cảnh trước 25 tuổi. Ngươi ước hẹn với ta hai năm, chỉ cần ta có thể thành công, ngươi sẽ nguyện ý tiếp nhận tâm ý của ta.

- Hiện tại ta đã chứng minh được thực lực, ta không kém. Ta có thể bảo vệ ngươi…

Cùng với thanh âm của Lâm Khả Vô, trường giác đấu chợt im lặng hẳn.

Uyển Ngôn vẫn đứng sững tại chỗ.

Vốn dĩ nàng còn vì thực lực của của Lâm Khả Vô mà sợ hãi thán phục, thoáng cái đầu óc trở nên trống rỗng.

Nàng thề, đây là lần Lâm Khả Vô thổ lộ lãng mạn nhất.

Chạm vào tâm linh của nàng.

Nàng thừa nhận, một khắc trước, bản thân vẫn không hề yêu thích Lâm Khả Vô. Nhưng hiện tại, nhìn thấy hắn đứng giữa trường giác đấu, giơ lên đóa hoa nàng ưa thích, vũ dũng như thế…

Tâm nàng mềm đi.

Nước mắt óng ánh nhịn không được rơi xuống.

- Tại sao khóc? - Lâm Khả không vội nhảy lên, đi đến trước mặt Uyển Ngôn, dùng tay nhẹ nhàng lau sạch nước mắt vương trên khóe mắt nàng, rồi sau đó chậm rãi đưa hoa tới - Xin cho ta một góc hẻo lánh trong lòng ngươi … Có được không?

【VIP】 Muốn Dẫn Uyển Ngôn Đi

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ta…

Cảm thụ được hơi ấm nhàn nhạt phớt qua gò má, trong đầu Uyển Ngôn hiện lên một đám sương mù.

Nàng không biết mình có nên gật đầu hay không, nhưng nàng biết rõ, Lâm Khả Vô có thể trong thời gian ngắn như vậy đạt tới Thông Huyền cảnh, khẳng định đã bỏ ra rất nhiều. Khổ cực cùng mệt mỏi tuyệt đối là chuyện thường ngày.

Có một nam nhân nguyện ý vì nàng cố gắng như vậy, nàng rất thỏa mãn.

- Ngươi học được mấy lời thoại này khi nào hả? - Khóc xong, nàng lại nhoẻn miệng cười.

- Hữu cảm nhi phát (1).

(1) Cảm xúc bộc phát.

Giờ phút này, đương nhiên không thể nói là do tông chủ dạy hắn.

Một khi nói sẽ phá hư hào khí nha.

- Vậy ngươi nguyện ý…

Nói đến một nửa, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt bỗng nhiên đập vào mặt.

Uyển Ngôn ôm lấy hắn.

…

Nội viện Kỳ Binh Học Viện.

Trong một tòa tháp cao, một phụ nhân bước nhanh lên tầng cao nhất, gõ cửa phòng viện trưởng. Nếu là ngày thường, phụ nhân căn bản không dám tới quấy rầy viện trưởng, nhưng hôm nay không giống.

Tên thanh niên Lâm Khả Vô quả thực cho nàng thấy được cái gọi là "kinh diễm".

Không khai mở mạch môn đã có thể phóng xuất ra hỏa xà.

Lại dùng thực lực Thông Huyền hạ cảnh nghiền áp đối thủ Thông Huyền trung cảnh.

Từng chuyện từng chuyện… Đều khiến nàng tin rằng Lâm Khả Vô là một nhân tài hiếm có, so với đám thí sinh tham gia tuyển chọn còn siêu hơn. Kỳ Binh Học Viện bọn họ không có nhiều danh ngạch chọn lựa trong thi đấu tuyển bạt, cơ hội này tất không thể buông tha.

Vừa nãy, nàng đã cố ý hỏi lai lịch Lâm Khả Vô, sau khi biết được hắn đến từ Minh Kính Hồ, nàng lập tức chạy đi tìm viện trưởng, để ngày ấy đưa ra phúc lợi, sớm giành lấy thiên tài vượt gần mười vạn dặm tới tham gia thi đấu tuyển bạt kia.

Cửa mở ra, Kim Vinh đang cầm Lưu Kim Hồ Lô đứng cạnh cửa sổ uống rượu, vừa nghe phụ nhân nói xong, hắn lập tức thu hồi hồ lô:

- Viện trưởng, thân truyền đệ tử ngài vẫn luôn tìm kiếm đã xuất hiện.

- Sao?

- Ngay trong Học Viện chúng ta, Thông Huyền hạ cảnh, một côn Thông Huyền trung cảnh Hắc Mi…

- Hắc Mi, đệ tử Khuê trưởng lão?

- Đúng. - Phụ nhân gật đầu.

- Đi!

Kim Vinh vui vẻ, hắn biết rõ thực lực của Hắc Mi, hắn ta đã là Thông Huyền trung cảnh gần năm năm. Là người nổi bật trong giới Thông Huyền trung cảnh, cũng không phải hạng giá áo túi cơm.

Có thể dùng một gậy giải quyết hắn, loại người này nếu xuất hiện trong thi đấu tuyển bạt, nhất định sẽ bị Thiết Sơn các lấy đi.

- Viện trưởng, ta có một đề nghị. Người nọ không mở mạch môn đã có thể khu động hỏa diễm, hỏa diễm hóa xà, Luyện Thể cảnh có thể vượt qua Thông Huyền hạ cảnh. Còn nữa… Hắn chỉ khoát tay là có thể khiến một gã Thông Huyền trung cảnh không cách nào động đậy. - Đây là điều khiến nàng kinh hãi nhất.

Rõ ràng khí thế Hắc Mi như mặt trời ban trưa.

Nhưng đối phương khoát tay một cái, Hắc Mi vậy mà lại không thể động đậy được, cứ như chân tay bị trói chặt…

- Có mạch thuật huyền diệu như thế?

Trong mắt Kim Vinh hiện lên một tia kinh ngạc, bước nhanh hơn.

Nhưng khi hắn đi vào trường giác đấu, Lâm Khả Vô đã sớm mang theo Uyển Ngôn rời khỏi Học Viện.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Kim Vinh đi xem thương thế của bọn Lâm Sơn.

Chín người bị thiêu cháy.

Vô cấu chi thể cũng không ngăn được nhiệt độ cực nóng kia.

Cũng may những người này đều không có nguy hiểm đến tính mạng, bước đến xem Hắc Mi, xương cốt đại đa số đều gãy, đến bây giờ vẫn trong hôn mê chưa tỉnh lại. Có thể sống sót hay không, vẫn là một câu hỏi.

- Viện trưởng! - Phụ nhân liếc nhìn Kim Vinh.

Kim Vinh nói thẳng:

- Hắn lại đến, lập tức báo cho ta biết, chuyện của bọn Hắc Mi, ngươi đi khuyên nhủ Khuê trưởng lão đừng xúc động.

Phụ nhân gật đầu.

Nhưng nàng nghĩ, nếu như Khuê trưởng lão biết A Côn cùng Hắc Mi bị thương nặng như vậy chắc chắn sẽ ghi hận.

…

Đảo mắt đã đến đêm.

Sơn Hải thành - Trên đường phố.

Lâm Khả Vô cười bắt được tay Uyển Ngôn, sóng vai bước đi dưới bầu trời đêm của Sơn Hải thành, cảm nhận từng đường nét tinh tế trên bàn tay thon thon, mịn màng của nàng, cảm thụ được hạnh phúc khi có nàng bên cạnh…

Hắn say…

Lâm Khả Vô hoàn toàn không để ý đếnánh mắt của người chung quanh.

Bọn họ hâm mộ cũng tốt.

Ghen ghét cũng thế.

Đều không liên quan đến hắn.

Cứ như vậy, Lâm Khả Vô hưởng thụ l ba ngày hạnh phúc. Bất quá, hắn vẫn không nói với Uyển Ngôn chuyện mình sắp phải rời đi. Bởi vì hắn cảm thấy, lời ly biệt… càng muộn nói càng tốt.

Tối hôm đó, sau khi đưa Uyển Ngôn về Học Viện, Lâm Khả Vô ngồi xe thú trở lại khách sạn.

Lúc Ôn Bình trở về, vừa hay nhìn thấy Lâm Khả Vô đang ngồi chờ dưới lầu, hắn còn chưa lên tiếng, Lâm Khả Vô đã vội vàng đứng dậy hành lễ, sau đó vô cùng nhiệt tình chạy theo hỏi chuyện bọn Dương Hề.

Nhìn kiểu cách này… Chắc là hoa đào nở rồi!

- Nghịch tập (1) rồi hả?

(1) Lội ngược dòng, giành được, trở mình, đổi vận,… Đại loại vậy, đậu hũ nào coi cung đấu nhìu chắc biết.

Ôn Bình thình lình hỏi một câu.

- Hả? - Hiển nhiên, Lâm Khả Vô nghe không hiểu những lời này.

Ôn Bình chỉ có thể đổi một cách nói khác dễ hiểu hơn:

- Nàng đáp ứng ngươi rồi?

- Ừm! - Lâm Khả Vô nhếch miệng cười cười.

Bất quá lập tức nhận được ánh mắt ghét bỏ của Dương Hề cùng La Kiếm.

- Ồ…

- Lâm sư huynh /Lâm sư đệ, vẻ mặt này thật là ngu.

Hai người lần lượt sỉ vả hắn.

Lâm Khả Vô liếc trắng mắt, không tiếp tục đáp lời, mà quay sang nói với Ôn Bình:

- Tông chủ, ngày kia chúng ta thật sự phải đi rồi hả?

- Có lẽ. - Ôn Bìnhlên tiếng.

- Vậy ngài xem Uyển Ngôn, nàng có thể gia nhập Bất Hủ tông không?

- Chỉ cần nàng nguyện ý.

- Cảm ơn tông chủ. - Nghe Ôn Bình trả lời, tươi cười trên mặt Lâm Khả Vô càng nồng đậm.

…

Màn đêm buông xuống, Lâm Khả Vô mang theo câu trả lời của Ôn Bình chìm vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, hắn lập tức đạp trong nắng sớm hướng kỳ binh học viện mà đi. Bất quá, chuyến đi này, hắn có mục đích khác.

Gặp được Uyển Ngôn, Lâm Khả Vô liền nắm lấy tay nàng, vô cùng thỏa mãn dắt nàng ra khỏi Học Viện.

Ngọt ngào qua lại đôi câu, Lâm Khả Vô liền nói vào chuyện chính.

- Uyển Ngôn, đi theo ta được không? - Vừa nghĩ tới chuyện vài ngày nữa hắn phải rời đi, một mình Uyển Ngôn chưa quen cuộc sống nơi đây, ở Sơn Hải thành không có chỗ dựa, hắn liền sốt ruột.

Uyển Ngôn cười hỏi:

- Hôm nay lại muốn mang theo ta đi đâu?

- Đi Đông hồ, không phải ngươi vẫn muốn mạnh hơn trở nên so với phụ thân ngươi sao? - Chỉ cần gia nhập Bất Hủ tông, thực lực cỡ nhạc phụ hắn, không tới mười năm liền có thể vững vàng vượt qua.

- Đi Đông hồ…

Uyển Ngôn không nghĩ tới Lâm Khả Vô sẽ nói như vậy.

Đối với vấn đề này, nàng vẫn luôn có đáp án.

Đó chính là không được.

Tình cảm trọng yếu, nhưng thứ nàng truy cầu cũng rất trọng yếu, nếu không nàng sẽ không lẻ loi một mình đi vào Sơn Hải thành.

Thấy Uyển Ngôn bỗng nhiên trầm mặc, Lâm Khả Vô vội vàng nói:

- Chỉ cần ngươi đi theo ta, rời khỏi Kỳ Binh Học Viện, ta cam đoan ngươi sẽ nhanh vượt qua ta… - Đang định vừa đi vừa nói chuyện Bất Hủ tông, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

- Tiểu tử, tại Kỳ Binh Học Viện ta cướp lấy phong quang, tổn thương đệ tử ta, hiện tại còn giựt giây quan môn đệ tử của ta rời khỏi Kỳ Binh Học Viện, ngươi không sợ ta tự tay động thủ giết ngươi sao?

Nói chuyện chính là Khuê trưởng lão.

Một nam nhân cao gầy, bước đi như gió, đôi con ngươi sáng ngời hữu thần.

Mấy ngày không bắt bớ được Lâm Khả Vô, hôm nay hắn dứt khoát canh giữ ở cửa Học Viện.

- Tiền bối, Học Viện không phải tông môn, hẳn là không có hạn chế đệ tử rời khỏi? - Không đợi Uyển Ngôn lên tiếng, Lâm Khả Vô đã nói trước, thái độ vô cùng bình tĩnh, không e ngại bất kỳ ai.

- Hôm nay lão phu không đến để cùng ngươi tranh luận cái vấn đề này, không phải ngươi đánh hay lắm sao? Cùng đệ tử ta đánh một trận!

Nói xong, Khuê trưởng lão nhẹ vẫy tay.

Một cường giả Thông Huyền thượng cảnh đi tới.

【VIP】 Tương Ly

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cùng với tiếng bước chân của hắn, trên con đường thông ra ngoài Học Viên, sáng sớm chỉ có lác đác vài người bắt đầu rầm rì bàn tán. Bởi vì tất cả mọi người đều biết vị Thông Huyền thượng cảnh mà Khuê trưởng lão gọi tới này.

Khuê trưởng lão đại đệ tử, Quý Đông.

Quý Đông vừa đột phá đến Thông Huyền thượng cảnh không lâu trước đây, tuy nổi danh không lâu, nhưng dù sao cũng là Thông Huyền thượng cảnh, đến bao nhiêu Thông Huyền trung cảnh cũng không phải đối thủ của hắn.

Loại thực lực này, giữa đám đệ tử của học viện chỉ cần tiến một bước nữa là được làm lão sư rồi.

- Khuê trưởng lão đã thực sự nổi giận.

- Chắc rồi, đệ tử của mình, thân thích của mình bị đánh trọng thương tại học viện, không phải là gián tiếp đánh vào Khuê mặt trưởng lão sao?

- Nhưng là gọi một cái…

Người đang nói vốn dĩ định nói là: Gọi một Thông Huyền thượng cảnh ra không phải quá khi dễ người sao? Nhưng ánh mắt vô tình chạm phải tầm mắt Quý Đông, nhìn thấy tia sáng lạnh trong mắt hắn ta, hắn vội ngậm miệng lại.

Lúc Lâm Khả Vô cùng Uyển Ngôn cảm nhận được cảnh giới của đối phương, cả hai biến sắc.

Uyển Ngôn vội mở miệng:

- Lão sư, mấy ngày trước đây là do A Côn sư huynh… Bọn họ yêu cầu đến trường giác đấu, cũng không phải Lâm Khả Vô sai. Ngài gọi Quý Đông sư huynh ra, phải chăng có chút…

- Có chút gì? - Khuê trưởng lão trực tiếp đánh gãy lời Uyển Ngôn, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng. - Công pháp lão phu đưa ngươi, ngươi đã hiểu rõ rồi à? Bây giờ còn có tâm tư nói chuyện yêu đương, không muốn phát triển, định trùng tu công pháp 10 nữa mới quay về Thập Tam trọng?

Hai câu chất vấn khiến cho Uyển Ngôn ngơ ngẩn.

Nàng không biết nên nói gì nữa.

Kỳ thật không phải là không biết nói gì, lời phản bác đã có sẵn trong đầu, thế nhưng không thể nói ra.

Càng nói sẽ chỉ làm tình huống hiện tại càng tệ hơn!

Nhưng nếu như không nói, không có nghĩa là Lâm Khả Vô không nói:

- Theo ta đi. Ta có biện pháp giúp ngươi không cần trùng tu công pháp, cũng có thể tiến thẳng lên Thần huyền cảnh.

Bất Hủ tông có Niết Bàn phòng.

Cho tới bây giờ trùng tu công pháp không là vấn đề.

Thế nhưng, lúc này Uyển Ngôn lại không lên tiếng, bởi vì toàn bộ lực chú ý của nàng đều trên người Khuê trưởng lão.

- Nực cười thay, Tuổi còn nhỏ cái gì cũng không biết vậy mà lại thích nói hươu nói vượn, nếu như có biện pháp như thế, thử hỏi có ai cần phải buồn rầu vì không đạt đến Thần Huyền cảnh? - Ống tay áo Khuê trưởng lão hất lên, lui về sau mấy bước. - Uyển Ngôn, trở lại phòng tu luyện của ngươi, trùng tu công pháp… Quý Đông, thay sư đệ ngươi báo thù.

- Sư phụ!

Uyển Ngôn đứng thẳng người, chắn trước mặt Quý Đông, ngăn bước chân của hắn.

- Còn ngăn cản, lão phu liền trục xuất ngươi khỏi sư môn. - Khuê trưởng lão giận dữ nhìn Uyển Ngôn, chợt cảm thấy

không đáng thay cho A Côn cùng Lâm Sơn. Cơ hội để nàng vào nội viện là do chính bọn họ cầu hắn.

Sau khi Lâm Sơn bọn họ bị thương,Uyển Ngôn không tới thăm coi như xong.

Vậy mà giờ nó lại còn ở đây che chở kẻ đả ngươi bọn họ.

Nghe được những lời này, trong lòng Uyển Ngôn cảm thấy thất lạc một chút, thế nhưng lúc quay đầu nhìn thấy Lâm Khả Vô, tâm nàng trở nên vô cùng kiên định:

- Sư phụ, nếu như ngài muốn giáo huấn Khả Vô, vậy thì để Quý Đông sư huynh bước qua người ta.

Lâm Khả Vô làm hết thảy cũng là vì muốn chứng minh bản thân với nàng.

Vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không để cho Lâm Khả Vô gặp chuyện không may.

Nghe tiểu sư muội của mình nói chuyện kiên quyết như thế, Quý Đông liền quay đầu nhìn về phía Khuê trưởng lão.

Tiểu sư muội ngăn cản, rốt cuộc, hắn có nên động thủ hay không?

- Hảo!

- Hảo!

- Hảo!

Chân mày Khuê trưởng lão nhướng cao, nói liên tục ba chữ “Hảo”.

Nói xong, hắn giơ tay tụ khí, đặt ở một góc trường bào của mình.

Cắt bào đoạn nghĩa!

Từ nay về sau không còn liên quan!

- Như ngươi mong muốn, lão phu không quen biết ngươi! - Khuê trưởng lão lạnh lùng hất tay áo, Quý Đông động.

Ngay khi Quý Đông chuẩn bị đẩy Uyển Ngôn ra, Lâm Khả Vô liền tiến lên trước một bước:

- Uyển Ngôn, cẩn thận.

Lâm Khả Vô vung tay đẩy cái tay đang hướng về Uyển Ngôn, tay còn lại trực tiếp ôm lấy nàng, đẩy ra sau. Uyển Ngôn lui về sau, đổi lại là Lâm Khả Vô nghênh đón Quý Đông.

- Hừ!

Quý Đông hừ lạnh một tiếng, một quyền oanh ra.

Lâm Khả Vô vội giơ cổ tay lên bảo vệ chính mình, ngay sau đó, hắn cảm thấy toàn bộ cánh tay tê rần, cả người tựa như bị Trì Đao Nhân trong sân hung thú thí luyện chém cho một đao vậy.

Thối lui vài chục bước, lúc này mới ổn định thân hình.

…

Khách sạn.

Ôn Bình trải qua một đêm thức trắng, sáng sớm liền chuẩn bị đi đến Bách Tông Liên Minh.

Cẩn thận tính toán, có lẽ thư đã đến rồi.

Mấy ngày nay, Ôn Bình đã nhiều lần dò hỏi tung tích phụ thân, nhưng Lan Bằng đều nói không biết.

Lúc trước, phụ thân bị mang đi, điều duy nhất Lan thúc biết chính là người đến đón mẫu thân đã giao phụ thân cho Thiết Sơn các xử trí, khẳng định phụ thân vẫn còn ở Huyền Sắc Hồ.

Trong lúc đi đến Bách Tông Liên Minh, ngồi trên xe thú, Dương Hề hỏi:

- Tông chủ, ngày mai chúng ta đi đâu?

- Không nhất định là ngày mai đi. - Ôn Bình lên tiếng.

- Nếu ở thêm vài ngày, ta có thể mang theo La Mịch sư đệ đi tham gia thi đấu tuyển bạt không? - Mấy này nay đám… Thiên kiêu kia đấu, sau đó được vạn người chú mục cùng tán dương, cảnh tượng đó thực khiến cho người hâm mộ.

Nàng nhớ tới chuyện lúc trước Dương Nhạc Nhạc đi theo tông chủ, lần đó hắn đã áp chế tất cả các thiên kiêu ở Đông

Hồ.

Rất uy phong!

Nàng cũng muốn như vậy.

Vân Hải Thương Lam bên cạnh cũng rất chờ mong Ôn Bình gật đầu, hắn rất muốn biết thực lực của bọn Dương Hề. Bởi vì dường như đối với tất cả thiên tài Luyện Thể cảnh, bọn họ chẳng thèm ngó tới.

Dị mạch Luyện Thể cảnh xuất hiện, Thiết Sơn các cũng muốn đoạt lấy, đưa ra đủ loại phúc lợi, kém chút còn đồng ý để hắn trở thành thân truyền đệ tử của Tông chủ, nhưng hai người Dương Hề, La Mịch cũng chỉ nghị luận mấy chiêu có thể đánh bại hắn.

Ngẫm lại… Cảm thấy thật khó tưởng tượng nổi.

Thế nhưng, chờ mong một hồi, lại đợi được cái lắc đầu của Ôn Bình:

- Không nhất định là ngày mai, cũng có thể là hôm nay. Hơn nữa, một trận chiến vô nghĩa, đi lãng phí thời gian làm gì.

- Tông chủ… - Giọng Dương Hề bắt đầu trở nên nũng nịu…

Ôn Bình quyết định thật nhanh, lạnh giọng mở miệng:

- Còn nói nữa, sau khi trở lại tông môn cấm tiến vào ngàn tầng giai một tháng.

- Đừng! - Dương Hề kinh hô một tiếng, vội vàng câm miệng.

- Tông chủ, ta chưa nói gì cả. - La Mịch cũng vội che miệng, không dám nói nữa chữ.

Thấy thế Vân Hải Thương Lam bất đắc dĩ cười, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, vừa lúc xe thú dừng lại trước Bách Tông Liên Minh.

Tuy nhiên, lúc Ôn Bình vào lấy thư thì không có gì hết.

Trái lại, khi đến chỗ Hô Lan, thái độ của hắn ta rất nhiệt tình, hơn nữa ánh mắt nhìn Ôn Bình cũng không giống với lúc

trước.

Ôn Bình đại khái có thể đoán được: Hoặc là Tử Nhiên đại sư hồi âm rồi, hoặc là Hô Lan hắn đã áp dụng thử cách phân biệt ma thạch mà mình đã nói.

- Ôn tông chủ, gia sư gởi thư rồi. - Vừa vào chính đường ngồi xuống, Hô Lan liền đưa đến một trang giấy. - Trong thư gia sư có nói, rất hi vọng Ôn tông chủ đến Hải Long sơn, hắn sẽ chờ ngài!

- Đa tạ.

Ôn Bình mừng rỡ, cẩn thận từng li từng tí cất thư vào tàng giới.

Hô Lan cười nói tiếp:

- Ôn tông chủ khách khí, đúng rồi, không biết ngài đến từ đâu? - Chế tác Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong, loại thủ pháp này hắn nằm mộng cũng muốn học.

Dù chỉ học được một chút da lông cũng đủ!

- Đông Hồ.

Ôn Bình cười nói ra hai chữ.

Không chỉ Hô Lan, Vân Hải Thương Lam cũng yên lặng nhớ kỹ hai chữ này… Bất quá bọn họ dường như không nhận ra Đông Hồ này chính là cái Đông Hồ cằn cỗi chỉ có một cái nhị tinh tông môn.

Hàn huyên đôi câu, Ôn Bình đã không còn tâm tư nán lại Sơn Hải thành. Thư của Bích Nguyệt Phiêu Linh có thể để Vân Hải Thương Lam hỗ trợ, hắn không cần phải tiếp tục dừng ở đây.

- Đi, tìm Lâm Khả Vô, chuẩn bị xuất phát. - Ôn bình mang theo Dương Hề, La Mịch lên xe thú.

Vân Hải Thương Lam thì lưu tại Sơn Hải thành…

【VIP】 Tính Khống Chế Của Phong Chi Cấm Cố Thuật

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lần này tiễn Ôn Bình rời đi, Hô Lan đã linh động hơn, lúc Ôn Bình chuẩn bị đi, hắn liền đi ra cửa, tránh phát sinh chuyện lần trước, chỉ một cái chợp mắt, Ôn Bình đã đi mất.

Hắn coi trọng cái gọi là trịnh trọng, lưu luyến lúc chia tay, biểu lộ ra quyến luyến không nỡ… Tựa như không có ngươi thì ta không xong vậy.

Thế nhưng Ôn Bình căn bản lại không thích như vậy.

Nếu không, hắn cũng sẽ không nói xong "Cáo từ" liền xoay người rời đi.

- Ôn tông chủ yên tâm, chuyện thư cứ giao cho lão phu. - Vân Hải Thương Lam cùng phu phụ Hô Lan đều đứng ngoài cửa son vẫy tay, đưa mắt nhìn xe thú dần dần đi xa.

Sau khi quay trở lại khách sạn đón Lan Bằng, đám người liền đi đến Kỳ Binh Học Viện, trong lúc đó, Ôn Bình âm thầm hỏi hệ thống, mục đích hiển nhiên là vì tính toán thời gian đi Hải Long sơn, từ đó đưa ra kế hoạch cho hai mươi ngày kế tiếp.

Hắn nhất định sẽ trở lại Sơn Hải thành một chuyến, thư của Bích Nguyệt Phiêu Linh không thể không lấy.

Sau hai mươi ngày, hệ thống sẽ mở ra lộ trình quay về, cái này là cưỡng chế đấy. Cho nên hắn phải vì chuyện của phụ thân dự trù một ít thời gian. Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy thời gian eo hẹp đến như vậy.

Rõ ràng là trên thế giới này, chỉ cần đạt đến Thần huyền cảnh là có thể tăng gấp hai lần tuổi thọ.

- Tông chủ, người Thiết Sơn các quá nhiều. - Đang nghĩ ngợi, chợt nghe La Mịch vừa ló đầu ra xe thú quan sát, quay về nói.

Lan Bằng cũng vụng trộm liếc một cái.

Trong mắt lóe lên vẻ khẩn trương.

- Không có việc gì. - Ôn Bình nhàn nhạt đáp, ánh mắt tùy ý liếc nhìn về phía phu xe. Bất quá, Ôn Bình cũng không quá để ý, bản thân hắn mang theo một con chó vàng cũng đủ để gây chú ý rồi.

Bất quá, Thiết Sơn các quả thật là "Tài đại khí thô."

Vì muốn tìm ra hắn, mỗi một tiểu đội vậy mà đều có Thần Huyền cảnh dẫn đầu.

Thấp nhất là Thần Huyền hạ cảnh.

Cao nhất đạt đến Thần Huyền thượng cảnh.

Những… Đại nhân vật cấp lão tổ của tam tinh thế lực hiện tại biến thành hộ vệ trên đường, gặp người liền hỏi có thấy một thanh niên mang theo một con chó vàng hay không. Trận ác chiến diễn ra vào cái đêm cách mấy ngày trước quả thực có ảnh hưởng không nhỏ.

- Không bao lâu sao, cổng Kỳ Binh Học Viện đã hiện ra trước mắt, xa phu khống chế xe thú dừng lại, kế đó lập tức vươn tay đòi tiền:

- Tiền bối, đến Kỳ Binh Học Viện rồi, ngươi xem… Trả tiền xe.

Ôn Bình tiện tay ném cho hắn hơn mười miếng kim tệ, xa phu không nói gì, thu tiền liền đi.

Nhìn xe thú dần dần đi xa, Dương Hề đứng bên cạnh Ôn Bình mở miệng nói:

- Tông chủ, chúng ta có thể hỏi hộ vệ, nếu như Uyển Ngôn tỷ tỷ ở đây, Khả Vô sư đệ nhất định đang ở trong học viện.

Bị Lâm Khả Vô lôi đến Kỳ Binh Học Viện "đi dạo" vài vòng, hiện tại, Dương Hề dám đánh cược là như vậy.

- Ừm! - Ôn Bình gật đầu, thu hồi tầm mắt đang dõi theo xe thú.

Ngẩng đầu, cảnh tượng trước cổng Kỳ Binh Học Viện thu hết vào mắt. Không thể không nói, Sơn Hải thành rốt cuộc vẫn là Sơn Hải thành, cổng của một cái tam tinh thế lực so với Di Thiên đảo của Di Thiên tông còn muốn rộng lớn hơn.

Người ra ra vào vào cũng đều là thanh niên tài tuấn, mỗi người tư chất bất phàm, mang cho người ta cảm giác tựa như học phủ cao cấp vậy.

- Tông chủ, bọn họ nói với ta, hôm nay Uyển Ngôn tỷ vẫn chưa có… - Dương Hề vốn muốn nói Uyển Ngôn vẫn chưa rời khỏi Học Viện, thế nhưng lúc này, nàng chợt nghe thấy bên ngoài Học Viện có một đám người đang chen chúc đi tới.

Vừa bước vào trong, vừa bàn tán.

- Ngươi không có lừa gạt ta đấy chứ?

- Lừa ngươi làm chi, tiểu tử kia thật sự bị Khuê trưởng lão bắt được. Còn có Uyển Ngôn kia nữa, được Khuê trưởng lão thu làm quan môn đệ tử, không ngờ mới đó đã bị trục xuất khỏi sư môn. Nếu như là lừa ngươi, ta cần gì phải cố ý gọi ngươi từ diễn võ trường về đây?

- Vậy là có trò hay để xem rồi."

Đoàn người không tự chủ tăng nhanh cước bộ.

- Tông chủ. - Dương Hề hô lên một tiếng.

Ôn Bình lên tiếng:

- Đi, vào xem.

- Ta có lệnh bài nhập Học Viện mà Uyển Ngôn tỷ cho. - Nói xong, Dương Hề vội vàng lấy ra một cái lệnh bài màu đen, hộ vệ liếc nhìn một cái rồi nói "Nửa canh giờ sau phải rời đi", sau đó thả bọn Ôn Bình vào.

Men theo đường cái, bọn họ nhìn thấy cách đó chừng vài trăm mét, có rất nhiều người đang tụ về một chỗ.

Ôn Bình cũng đi theo, cuối cùng, hắn dừng chân trước rìa một cái hố cực lớn. Đó chính là giác đấu trường. Dắt theo chó lại còn mặc y phục khác người, sự xuất hiện của Ôn Bình đưa đến rất nhiều ánh mắt cổ quái.

Bất quá, bọn họ cũng chỉ nhìn một cái.

Không có biểu lộ gì thêm.

Cũng không ý thức được Ôn Bình chính là người đang bị đồn ầm trên phố… Quả nhiên dưới chân đèn là chỗ tối mà.

Ôn Bình tiến tới gần, nhìn thấy Lâm Khả Vô trong tay nắm Thiêu Hỏa Côn đang đối mặt với một người trong hố. Đối thủ của hắn là một cường giả Thông Huyền thượng cảnh, hai người chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới.

Dưới tình huống giương cung bạt kiếm, bọn họ vẫn chậm chạp không động thủ, khiến cho quần chúng vây xem thổn thức không thôi.

Bởi vì có một phụ nhân Thần huyền cảnh đang đứng giữa giảng hòa, ngăn cảnh trận đấu này diễn ra.

- Nhiễm trưởng lão, ngươi thân là trưởng lão học viện, không nói chuyện vì người mình thì thôi đi, lại giúp đỡ hai kẻ bên ngoài, có hơi quá không? - Khuê trưởng lão đứng trên khán đài lạnh lùng nhìn về phía phụ nhân, nói.

Phụ nhân vẫn tiếp tục cố gắng khuyên giải Khuê trưởng lão.

Nhìn thấy cục diện trước mắt, Ôn Bình không có tâm tư xem náo nhiệt, lập tức bảo La Mịch gọi Lâm Khả Vô.

La Mịch vội vàng điểm mũi chân, cao giọng hô:

- Lâm sư huynh, chúng ta phải đi.

Tiếng hô của hắn lập tức đảo loạn cục diện tại hiện trường.

Lâm Khả Vô nhìn sang, khóe miệng nhếch lên, lộ thần sắc vui mừng, mấy trăm người trên khán đài cũng nhìn về phía

này.

Nhóm Ôn Bình thoáng cái được vạn người chú mục.

Mấy trăm ánh mắt đồng loạt chiếu vào bọn họ.

- Uyển Ngôn, chúng ta đi. - Lâm Khả Vô vẫy tay với La Mịch, rồi xông lên khán đài ra hiệu với Uyển Ngôn, chuẩn bị rời khỏi trường giác đấu. - Tông chủ tới đón chúng ta rồi.

Lúc này, Khuê trưởng lão vốn đang giằng co cùng Nhiễm trưởng lão lập tức lách người qua, bước đến cạnh rào chắn, hô to:

- Quý Đông, động thủ! Giúp sư đệ ngươi lấy lại công đạo.

Nói xong, Khuê trưởng lão lạnh lùng nhìn về phía Ôn Bình. Trong trường giác đấu, Quý Đông lúc này cũng vọt về phía Lâm Khả Vô. Một bước chính là 10 mét hơn.

Không ai kinh ngạc.

Bởi vì ở Kỳ Binh Học Viện, tốc độ của Quý Đông sư huynh là nhanh nhất.

Thông Huyền trung cảnh đã đạt được tốc độ của Thông Huyền thượng cảnh.

Tuy nhìn như chỉ bước một bước, nhưng thật ra lại không phải vậy.

- Tiếp ta một đao! - Quý Đông nhe răng cười, rút đao ra, chậm rãi tới gần Lâm Khả Vô.

Đám người vây xem lập tức hô to.

Đương nhiên, trận đấu này cũng không có gì ngoạn mục, căn bản chính là một hồi nghiền ép của Thông Huyền thượng cảnh. Lâm Khả Vô có thực lực có thể giết Thông Huyền hạ cảnh chỉ bằng một đao, giây sát Thông Huyền trung cảnh Hắc Mi… Thế nhưng Thông Huyền hạ cảnh rốt cuộc vẫn chỉ là Thông Huyền hạ cảnh, tốc độ vĩnh viên không sánh bằng Thông Huyền thượng cảnh.

Chính vì vậy, ngay cả công kích Lâm Khả Vô cũng không thấy rõ.

Nói gì phản kích?

Bất quá, lúc này, Khuê trưởng lão không cảm giác được cảnh giới của Ôn Bình, vẻ mặt hắn có hơi thay đổi.

Tuy nhiên, hắn vẫn duy trì thái độ vốn có:

- Vị bằng hữu kia, người của ngươi vào trường giác đấu, nhất định phải đánh xong mới có thể đi, đây là quy củ của Kỳ Binh Học Viện chúng ta, ai cũng không ngoại lệ.

Nghe được mấy lời của Khuê trưởng lão, bước chân Quý Đông càng tăng nhanh.

Thân thể bỗng nhiên hóa thành một đạo bóng đen, như là tia chớp vọt về phía Ôn Bình.

- Nhanh lên, phải đi rồi! - Ôn Bình dường như không thấy, không thấy, trực tiếp đứng dậy.

- Tiền bối, cứu Khả Vô! - Thấy Ôn Bình muốn đi, Uyển Ngôn vội vàng cao giọng hô một câu.

Nàng vừa nói xong, Quý Đông đã gần ngay trước mắt.

Nhưng đúng lúc này, thân thể vốn di động nhanh như thiểm điện chợt khựng lại.

Giống như bị người nào túm lấy!

Tươi cường trên mặt hắn cũng cứng lại, trong mắt lộ ra vài phần hoảng sợ.

Bởi vì hắn cảm giác được thân thể hoàn toàn không nhúc nhích được nữa.

Bất kể dùng sức như thế nào, giãy giựa như thế nào cũng không thoát được.

Nếu lúc này Lâm Khả Vô cho hắn một gậy, vậy thì nguy hiểm.

Hắn tự nhuận thân thể mình không có hộ thuẫn cứng rắn như Hắc Mi.

- Không!

Thế nhưng, sợ cái gì thì cái đó sẽ tới.

Cây gậy màu đen kia đang nện thẳng vào lồng ngực hắn…

【VIP】 Kiếm Tự Bay?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Vốn là không muốn ra tay, thế nhưng là ngươi ép ta!

Vốn nghĩ dùng Phong Chi Cấm Cố trì hoãn động tác của Quý Đông, tốc độ của Quý Đông quả thực dọa hắn sợ, dựa theo suy đoán của hắn, hắn không có cơ hội nhảy ra khỏi giác đấu trường.

Thi triển Phong Chi Cấm Cố Thuật chỉ là Lâm Khả Vô ôm tâm lý may mắn, tạo cho mình cơ hội nhảy ra khỏi giác đấu trường, thế nhưng là không nghĩ đến Phong Chi Cấm Cố lại có thể giam cầm Quý Đông.

Vậy hắn liền không khách khí.

Khi thanh âm lạnh lùng của Lâm Khả Vô truyền lại, hắn cũng cấp tốc tới gần Quý Đông, Nhiễm trưởng lão kia biểu lộ ngưng trọng.

Đến rồi!

Lại đến rồi!

Bí thuật có thể khiến người không thể động đậy!

- Chuyện gì xảy ra?

- Quý Đông sư huynh tại sao lại bất động?

- Cảnh tượng này giống như cảnh tượng lúc Hắc Mi bị đánh bại!

Trên đài, mấy trăm người hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền lại.

Quý Đông biến mất tại chỗ, bị Thiêu Hỏa Côn đập trúng ngực bay ra phía sau.

Oanh!

Người bị nện vào trong tường đá, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

- Cái này…

Sắc mặt Khuê trưởng lão trở nên trắng bệch.

Hắn nằm mộng cũng nghĩ không ra sẽ là loại cục diện này.

Quý Đông vậy mà không có chút sức chống cự?

Lâm Khả Vô rốt cuộc làm gì?

- Còn đánh nữa không

Thanh âm Lâm Khả Vô truyền lại.

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Tựa hồ không thể tiếp nhận sự thật Thông Huyền thượng cảnh bị Lâm Khả Vô một gậy đập bay. Ánh mắt của mọi người không khỏi dán vào cây gậy đen sì trong tay Lâm Khả Vô lẫn lam sắc mạch môn kia!

Cây côn bình thường không có gì kỳ lạ, thậm chí có chút xấu xí.

Lam sắc mạch môn càng là biểu thị Lâm Khả Vô cũng không phải là dị mạch.

Nhưng Lâm Khả Vô lại làm ra hành động vĩ đại: Thông Huyền hạ cảnh chiến thắng Thông Huyền thượng cảnh!

- Khục khục…

Quý Đông giãy dụa ra khỏi tường đá, thân còng xuống, hiển nhiên nhục thân hắn bị trọng thương, về phần xương sườn rốt cục gãy mất bao nhiêu cây thì chỉ có thể chờ đợi y sư đến xem.

Thế nhưng, Quý Đông lại không vì nguyên nhân đau nhức mà ngừng lại.

Bỗng nhiên cấp tốc lấy ra một quả trám từ trong Tàng giới, đưa vào trong miệng, khiến cho khuôn mặt vốn tái nhợt của hắn khôi phục được một chút huyết sắc, sau đó hắn lại mở mạch môn lần nữa.

Ầm!

Thanh âm chấn mạch truyền lại,

Lam sắc mạch môn hé ra một vầng sáng nhàn nhạt, cả người Quý Đông lao ra như tên bắn.

- Ta cũng không tin ngươi lại có thể vây khốn lần nữa!

Thông Huyền hạ cảnh, khiến cho Thông Huyền thượng cảnh như hắn không thể động đậy, loại bí thuật này chắc chắn là có hạn chế, cho nên hắn cho là mình còn có cơ hội.

Cho dù hiện tại thực lực của mình đã chỉ còn dư lại khoảng ba phần mười!

Tốc độ của hắn không phải Thông Huyền hạ cảnh có thể so sánh, giết một Thông Huyền hạ cảnh không có bí thuật, hắn vẫn có niềm tin!

- Dừng tay!

Nhiễm trưởng lão hô to một tiếng.

Nhưng mà, Khuê trưởng lão lại trực tiếp phản bác:

- Quý Đông, đừng quản, làm việc ngươi muốn làm!

Nói xong, Khuê trưởng lão liếc nhìn Ôn Bình.

Mà Ôn Bình chỉ là ngừng lại yên lặng nhìn xem một màn này, cái gì cũng không làm, dù rằng Dương Hề ở một bên luôn phát ra thanh âm lo lắng.

Đồng dạng, La Mịch cũng không có phát ra thanh âm lo lắng.

Cũng là bộ dạng nhàn nhã xem kịch.

Tuy nhiên, so với trạng thái phong kinh vân đạm của Ôn Bình thì vẫn còn kém một chút vận vị.

La Mịch muốn học, nhưng không học được.

-Sư tỷ, ngươi dẫn Uyển Ngôn sư tỷ qua đây đi, chiến đấu sắp kết thúc!

La Mịch thấp giọng nói một câu.

- À!

Dương Hề khẽ gật đầu, liếc nhìn Ôn Bình, sau đó đi về phía Uyển Ngôn.

Khuê trưởng lão thấy cảnh này, khóe miệng nổi lên lãnh ý, thái độ của bọn người Ôn Bình khiến hắn cảm thấy rất khó chịu!

- Còn muốn bị đánh?

Thanh âm của Lâm Khả Vô truyền lại.

Khuê trưởng lão lập tức liếc qua, chỉ thấy trong tay Lâm Khả Vô xuất hiện một thanh trường kiếm, nhưng mà hắn lại không có rút kiếm ra khỏi vỏ. Một bộ tư thái sẵn sàng chuẩn bị luận võ.

Nhưng Quý Đông đã tới.

Quý Đông sẽ không cho Lâm Khả Vô cơ hội chậm rãi rút kiếm.

- Ngươi so tốc độ với nó một chút đi!

Thanh âm của Lâm Khả Vô lại lần nữa truyền lại, một đạo bạch mang nháy mắt bay ra ngoài.

Vẻ mặt của mọi người ngưng lại!

Người xem ở trên đài, Khuê trưởng lão cùng Nhiễm trưởng lão cũng giật mình theo.

Kiếm đang bay!

Kiếm tự mình bay ra ngoài!

Khi bạch mang bay ra ngoài, ép thẳng tới chỗ Quý Đông, trong chớp mắt đã đến trước mắt Quý Đông.

Tốc độ kia, quả thật là một trời một vực!

Bạch!

Bạch mang thoáng qua một cái, Quý Đông lập tức lui lại mấy bước, bụm mặt, thế nhưng là máu tươi vẫn thấm qua khe hở các ngón tay. Khi hắn buông lỏng tay ra, một đạo máu đỏ tươi nhuộm đỏ nửa gương mặt Quý Đông hiện ra trong ánh măt của tất cả mọi người.

Máu một mực thấm, nhưng Quý Đông lại không có che đi.

Bởi vì hắn không có thời gian để che.

Kiếm hóa thành bạch mang lập tức lại giết tới Quý Đông, không ngừng đuổi theo hắn. Quý Đông chỉ biết tìm cách né tránh.

Đừng nói phản kích Lâm Khả Vô, ngay cả trốn tránh có đôi khi cũng sẽ xuất hiện tình trạng chậm một nhịp.

Mà mối khi chậm một nhịp, trên người hắn lại nhiều thêm một vết thương sâu tận xương.

- Dừng tay!

Lần này, hô dừng tay chính là Khuê trưởng lão.

Hắn đã biết trận đấu này Quý Đông nhất định sẽ thua, đánh tiếp, kết cục cũng chỉ như vậy. Nếu như Lâm Khả Vô lòng dạ ác độc một chút, Quý Đông rất có thể sẽ chết!

Nhưng mà, Lâm Khả Vô giả vờ như không nghe thấy, phối hợp nói với Quý Đông:

- Thực lực của ngươi chỉ là Thông Huyền thượng cảnh, tốc độ quá chậm… Hiện tại nhận thua, cho chút bạch tinh, ta có thể dừng tay!

- Tiểu tử này!

Ôn Bình nghe được câu này, không thể nhịn được cười.

Lâm Khả Vô vậy mà học theo hắn.

Mở miệng chính là bạch tinh.

- Năm mươi viên bạch tinh, ta cho ngươi cơ hội lấy ra!

Thanh âm của Lâm Khả Vô lại lần nữa truyền lại.

Đồng thời, tốc độ của kiếm cũng chậm lại.

Quý Đông vội vàng lấy ra một cái túi từ trong Tàng giới, đến nhìn cũng không nhìn lập tức ném qua. Lâm Khả Vô nhận lấy, mở ra xem, bốn mươi ba viên bạch tinh.

- Còn thiếu bảy viên!

Nói xong, Lâm Khả Vô thu hồi Ngự Kiếm Thuật.

Trong khoảnh khắc kiếm ngừng lại, Quý Đông bỗng nhiên lùi ra sau mấy bước, thở hổn hển từng ngụm một. Máu tươi đã nhuộm đỏ y phục của hắn, lộ ra vẻ dữ tợn, khiến người trên đài nhìn xem cũng không nhịn được phải hít sâu một hơi.

- Kết thúc sao?

- Quý Đông vì bảo mệnh, thậm chí ngay cả gia sản cũng không cần. Bốn mươi ba viên bạch tinh, chừng đó chỉ sợ là tài nguyên tu luyện hai năm sau của hắn!

- Như thế cũng quá mất mặt!

Nương theo tiếng nghị luận, Khuê trưởng lão sắc mặt lập tức trở nên xanh xám, song quyền nắm chặt, nổi giận đùng đùng muốn nhảy xuống giác đấu trường. Thế nhưng lại có một bàn tay bắt lấy hắn. Đó chính là Nhiễm trưởng lão.

- Khuê trưởng lão, ngươi nháo đủ chưa?

Nhiễm trưởng lão lạnh giọng mở miệng.

- Ta muốn đòi lại công bằng cho đệ tử!

Nếu như hôm nay cứ bỏ qua như thế.

Vậy hắn chẳng phải cũng giống như Thiết Sơn các, mặt cũng bị người ta đánh mấy cái?

Ngày thăng long, chấp pháp đường của Thiết Sơn các bị giết, trở thành trò cười, nhưng hắn không giống, hắn tuyệt đối không cho phép người khác đánh mặt mình ngay trên địa bàn của mình. Nhỏ thua, vậy thì già phải lên tìm lại mặt mũi!

- Vị bằng hữu này, có dám đánh với ta một trận không?

Nhìn Lâm Khả Vô cùng Uyển Ngôn mỉm cười đi lại gần nhau, lại nhìn Quý Đông máu me đầy người, còn bị đoạt đi nhiều bạch tinh như thế, hắn thề phải lấy lại cho được danh dự.

Ôn Bình nhẹ nhàng cười một tiếng, đang chuẩn bị cầm Lang Nguyệt Kiếm lên.

Nhưng đúng vào lúc này, ở bên ngoài giác đấu trường chợt phát ra một tiếng thét to.

- Dừng tay!

【VIP】 Kim Vinh Tới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Mấy trăm người đồng thời quay đầu lại.

Khi trông thấy người tới, không hẹn mà cùng khom người, trong ánh mắt cùng động tác lộ ra một tia sùng kính.

Ở Sơn Hải thành, đại nhân vật là rất nhiều, càng không thiếu đại nhân vật nửa bước Trấn Nhạc cảnh. Thế nhưng trong mắt chúng đệ tử Kỳ Binh Học Viện thì bọn họ đều không thần thánh bằng Kim Vinh viện trưởng, bởi vì Kim Vinh viện trưởng là người bồi dưỡng, bảo vệ bọn họ. Bọn họ có thể hưởng thụ thân phận thành viên của tam tinh thế lực trong Sơn Hải thành, có thể đạt được sự tôn kính của người khác trong Sơn Hải thành, cũng là bởi vì có Kim Vinh cường đại đứng ở phía sau chống lưng.

- Viện trưởng!

- Viện trưởng hảo!

Thanh âm của mọi người vang lên liên tục.

Cái này có khác biệt rất lớn so với qua loa cung kính.

Kim Vinh chỉ phất tay với mọi người, cũng không nói gì thêm, bởi vì bước chân của hắn rất là gấp gáp. Nhiễm trưởng lão báo cho hắn biết tin tức Lâm Khả Vô bị Khuê trưởng lão gây khó dễ.

Khuê trưởng lão… Người kia hắn biết, là một người thẳng tính, chỉ cần muốn làm thì sẽ làm ngay, đã nói trả thù cho đệ tử thì nhất định sẽ làm được. Mấy ngày nay không có gặp được Lâm Khả Vô, hắn đoán là Nhiễm trưởng lão sẽ không khuyên nổi Khuê trưởng lão, chỉ là không nghĩ đến Khuê trưởng lại

hành động không chút kiêng kỵ gì như vậy, cho đại đệ tử ra tay.

Một cái Thông Huyền hạ cảnh có thể thắng được Thông Huyền trung cảnh, nhưng sao có thể thắng Thông Huyền thượng cảnh?

Một mầm mống tốt như vậy, nếu như bị Khuê trưởng lão phế đi, hoặc ghi hận Kỳ Binh Học Viện, kế hoạch thu đồ của hắn coi như ném xuống sông xuống biển.

Đầu năm nay, hạt giống tốt xuất hiện trong "Ngày Thăng Long" đều bị ngụy tứ tinh, tứ tinh thế lực lựa đi hết.

Biết bao giờ mới tới phiên hắn?

- Dừng tay!

Kim Vinh lại lần nữa hô to một tiếng, mặc dù hắn cũng không biết tình hình của giác đấu trường.

- Viện trưởng, ngài rốt cuộc đã đến!

Nhiễm trưởng lão vội vàng tiến lên nghênh đón, hàng mi giãn ra như trút được gánh nặng.

Kim Vinh vội vàng hỏi:

- Tiểu tử kia sao rồi?

- Hắn thắng Quý Đông!

Nhiễm trưởng lão vội vàng bước đến nghênh đón Kim Vinh đi về phía giác đấu trường.

Kim Vinh nghe nói như thế, cực kì vui mừng, miệng cười không khép lại được, vội vàng mỉm cười nói:

-Tiểu tử này thật đúng là bảo bối, không uổng công ta mấy ngày nay một mực để ý tới hắn. Thông Huyền hạ cảnh thắng Thông Huyền thượng cảnh, kì tích xưa nay chưa từng có!

Nhiễm trưởng lão nhìn bộ dáng tươi cười của Kim Vinh, nếp nhăn trên mặt lại hiện ra, nói tiếp :

- Viện trưởng… Chỉ là hắn đã gia nhập tông môn, chỉ sợ ngươi không thu đồ được. Lại nói tông chủ của bọn họ cũng ở

đây, sau khi Quý Đông thua, Khuê trưởng lão đã nổi giận đùng đùng, hiện tại muốn cùng người kia phân cao thấp.

Tóm lại, hết thảy đều loạn, nàng không biết nên xử lý như thế nào.

Người đã vào tông môn, không phải dễ cướp như thế.

Một khi đoạt, đó chính là tử địch.

Mặc dù không có đoạt, nhưng Khuê trưởng lão lại đối chọi gay gắt với tông chủ tông môn người ta, càng không dễ xử lý.

Đi giúp Khuê trưởng lão, tất cả mọi thứ tựa hồ cũng không phải đối phương sai.

Nói giúp ngoại nhân, lại sẽ để cho Khuê trưởng lão thất vọng đau khổ.

Nhưng, Kim Vinh lại tuyệt đối không quan tâm đến chuyện của Khuê trưởng lão, phảng phất chỉ nghe được nửa câu đầu mà Nhiễm trưởng lão đã nói:

-Tiểu tử kia có chỗ rồi sao? Là tông môn mấy tinh?

- Ngài tự mình xem đi. Bên trong Sơn Hải thành, ta chưa thấy qua loại chế phục tông môn nào như bọn họ đang mặc!

- Đến từ bên ngoài?

Lông mày của Kim Vinh lập tức nhíu lại

Trong lúc nói chuyện thì đã tới giác đấu trường.

Bấy giờ, Ôn Bình ngừng lại động tác lấy Lang Nguyệt Kiếm từ trong Tàng giới ra, thuận theo đoàn người tách ra nhìn tới phía cuối, sau khi trông thấy người tới, song mi giãn ra, vẫn là bộ dáng chả có gì.

- Kim Vinh viện trưởng tới!

Uyển Ngôn thấp giọng thì thầm một câu, trên nét mặt không khỏi lộ ra vẻ khẩn trương.

Niềm vui sướng mà Lâm Khả Vô mang lại cho nàng lập tức biến mất không sót lại một chút.

Viện trưởng vừa đến, cục diện liền trở nên khó giải quyết.

Đương nhiên, trừ nàng ra, bọn người Dương Hề đều không có biểu lộ lo lắng gì. Cho dù là Lan Bằng, cũng không có sợ hãi giống như Uyển Ngôn, bởi vì mấy ngày nay, đi theo Ôn Bình đã gặp không ít cường giả.

Liền lấy Vân Hải Thương Lam đến nói, khi hắn từ trong miệng La Mịch biết được đối phương vậy mà là cường giả nửa bước Trấn Nhạc, hắn cảm thấy mình đã tiếp nhận sự thật Ôn Bình đột nhiên trưởng thành đến một độ cao mà hắn chỉ có thể ngưỡng mộ.

- Không có chuyện gì, yên tâm đi!

Lâm Khả Vô nắm lấy tay Uyển Ngôn, định xua tan sự bối rối trong nàng.

Uyển Ngôn nhìn chăm chú Lâm Khả Vô một hồi, sự chắc chắn của Lâm Khả Vô giúp nàng cảm thấy an tâm không ít, nhưng nàng vẫn không nhịn được nhìn về phía đoàn người đang tách ra kia, bộ pháp rời đi không khỏi thêm nhanh hơn một chút.

- Đừng nhìn nữa!

Ôn Bình theo đó mở miệng, thúc giục đám người đi ra ngoài giác đấu trường, muốn nhanh chóng rời khỏi Kỳ Binh Học Viện.

- Dừng lại!

Nhưng mà, Khuê trưởng lão tựa hồ không nguyện ý để hắn rời đi, vừa đi một bước, liền truyền lại thanh âm quát tháo của Khuê trưởng lão.

Trông thấy Kim Vinh đi đến bên cạnh, lập tức chuyển đề tài:

- Viện trưởng, chính là người này mang theo đệ tử đến khiêu khích Kỳ Binh học viện ta. Liên tục làm tổn thương hai tên đệ tử của ta, càng là trọng thương nhiều học viên nội viện, xin viện trưởng chủ trì công đạo!

Nhiễm trưởng lão một mực lấy cớ viện trưởng mong muốn thu Lâm Khả Vô làm đệ tử để cản hắn.

Hiện tại Lâm Khả Vô đã gia nhập thế lực khác.

Kim Vinh tất nhiên giúp hắn!

- Ngươi…!

Kim Vinh không thể làm gì liếc mắt Khuê trưởng lão. Ánh mắt lập tức hướng phía trước nhìn lại, rơi vào trên bọn người Ôn Bình.

Nếu như đối phương cũng là tam tinh thế lực.

Vậy hắn chắc chắn sẽ không để đối phương toàn thân trở ra, mặc kệ là có lý cũng tốt, vô lý cũng được.

Kỳ Binh Học Viện không muốn trở thành trò cười.

Càng không muốn ngày thứ hai trên đường phố cũng bắt đầu lưu truyền bê bối của Kỳ Binh Học Viện.

Thế nhưng là, không nhìn không biết.

Vừa nhìn thì giật mình.

Áo trắng quen thuộc đập vào mi mắt.

Hắn đến nay cũng không có quên, cảnh tượng mấy ngày trước đây Hô Lan đại sư đi ra ngoài nghênh đón những người này. Không chỉ có hắn, hắn tin tưởng ngày đó những người kia không có ai có thể quên.

Tam tinh thế lực, đến nay không ai có thể khiến cho Hô Lan đại sư đi ra ngoài nghênh đón.

Lại nhìn con chó vàng ở bên cạnh Ôn Bình kia!

Càng nhìn chỉ khiến lưng hắn phát lạnh!

Đây chẳng phải là người mà Thiết Sơn các hôm nay nổi điên muốn tìm sao?

Kỳ Binh Học Viện mạnh hơn, cũng không dám giết chấp pháp đường trưởng lão Thiết Sơn các trong "Ngày Thăng Long" như đối phương.

- Ngươi…!

Lần này đúng là không làm gì, mà là chỉ phẫn nộ tiếc rèn sắt không thành thép, ánh mắt tức giận liếc qua, trừng cho

Khuê trưởng lão đầu đầy mây mù, không hiểu mô tê gì.

- Viện trưởng…

Khuê trưởng lão vừa định mở miệng nói chuyện, đã thấy Kim Vinh bước nhanh tới bước mấy bước, nhảy qua giác đấu trường, đi tới phía đoàn người Ôn Bình, khiến người ta cảm thấy sợ hãi tột độ.

Trông thấy Ôn Bình lấy ra kiếm, trong mắt đã lóe lên một tia sát ý, Kim Vinh vội vàng hô:

- Bằng hữu, xin dừng tay nghe ta nói một chút!

- Nói nhanh đi!

Ôn Bình nắm Lang Nguyệt Kiếm trong tay, chuẩn bị giáo huấn Khuê trưởng lão đã gọi hắn dừng lại hai lần.

Hiện tại hắn muốn rời khỏi Sơn Hải thành, đang lo không có địa phương lưu danh Bất Hủ tông đây, nếu như Kỳ Binh Học Viện nguyện ý trợ công, hắn cầu còn không được.

- Bằng hữu này của ta có mắt mà không thấy Thái Sơn, không biết thực lực của tiền bối. Nếu hắn có chỗ nào mạo phạm, còn xin tiền bối rộng lòng tha thứ, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân!

Hắn cảm thấy Khuê trưởng lão là điên thật rồi, đối phương đã chuẩn bị đi, nhưng hắn vẫn cứ gọi đối phương ngừng lại, hiện tại mình phải làm sao để dịu đi sát ý hiển lộ rõ rệt của đối phương đây.

Không có cách, chỉ có thể trước lôi kéo làm quen.

May mắn chính mình không nói gì thêm chọc giận đối phương.

- Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?

Đồng thời vung tay lên, để Nhiễm trưởng lão giải tán đám người vây xem.

Chỉ sợ Ôn Bình nếu thật sự động thủ, tác động đến những học viên nội viện này.

Bây giờ, dưới sự thúc giục của Nhiễm trưởng lão thì đã có một nhóm học viên tản ra ngoài, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Viện trưởng trong lòng bọn họ tựa như là núi lớn, thần thánh cao thượng, mà viện trưởng lại cung kính với người thanh niên trước mắt này như thế, đối phương chắc chắn là đã siêu việt Thần Huyền cảnh.

【VIP】 Kết Cục Giống Như Đồ Đệ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ánh mắt đám người nhìn Ôn Bình thoáng chốc trở nên khác hẳn.

Uyển Ngôn cũng giống như thế.

Nhìn Ôn Bình, lại nhìn sang Lâm Khả Vô.

Cuối cùng nàng cũng hiểu bình thản của Lâm Khả Vô là từ đâu tới.

Hóa ra Lâm Khả Vô gia nhập một cái tông môn mạnh hơn cả tam tinh thế lực.

- Cái này…

Uyển Ngôn không biết nên nói gì cho phải, người có thể khiến cho Kim Vinh viện trưởng gọi là tiền bối vậy mà nhìn cũng không lớn hơn Lâm Khả Vô là bao.

- Hiện tại ngươi tin chưa? - Lâm Khả Vô cười một tiếng.

Lan Bằng cũng nở nụ cười.

Hắn đã dự liệu được sẽ là loại kết quả này… Đi theo Ôn Bình, luôn luôn là kinh hỉ, hắn đã sớm tập thành thói quen.

Bọn người La Mịch có chút hả hê liếc nhìn Khuê trưởng lão, vừa đảo mắt qua liền trông thấy Khuê trưởng lão thay đổi sắc mặt, khí thế phách lối biến mất sạch trơn, chỉ cảm thấy rất tức cười.

Lúc bấy giờ, hắn liếc nhìn Quý Đông bị người khiêng đi, chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, tựa như có người đột nhiên dùng trọng chùy đập vào sau gáy hắn.

Thái độ của Kim Vinh khiến hắn hiểu ra một vài điều.

Đối phương có lai lịch lớn!

Thù của đệ tử tất không báo được!

Khi mọi người bắt đầu tản đi, Kim Vinh lại khẽ ngoắc tay, gọi Khuê trưởng lão đi qua.

- Tiền bối! Ta…

Lần này hắn thật sự không biết nên nói gì.

Bởi từ đầu tới cuối là do hắn gây hấn, bây giờ nói hiểu lầm lại có phần buồn cười.

Bất đắc dĩ, Kim Vinh chỉ có thể tiếp lời, giận dữ nói:

- Còn không mau xin lỗi? Hay muốn chờ tới khi tiền bối lấy mạng của ngươi, ngươi mới hiểu được cái gì là cơ hội sao?

Truy Phong, Khiếu Phong hai người đều chết hết.

Gia hỏa này chọc đối phương, vừa rồi vẫn còn lớn giọng, không ngờ bây giờ lại câm như hến.

Nghe được câu này, Ôn Bình thu Lang Nguyệt Kiếm lại, tuy nhiên, mọi chuyện không có khả năng dễ dàng bỏ qua như thế.

- Kiếm của ta đã sắp ra khỏi vỏ, thu lại không phải là dễ dàng như vậy… Một cái giá, ba trăm viên bạch tinh!

Giết hắn, lưu danh, tối đa chỉ khiến mấy ngàn người biết Bất Hủ tông tồn tại.

Ngẫm lại vẫn là bạch tinh thiết thực nhất.

- Ta có!

Khuê trưởng lão vội vàng trả lời, liền xuất bạch tinh từ trong Tàng giới ra.

Bọn người La Mịch ở một bên cắn răng cố nén cười.

Đại đệ tử bị Lâm Khả Vô lừa mấy chục viên bạch tinh.

Hiện tại người làm lão sư cũng phải tốn mấy trăm viên bạch tinh mua mạng.

Việc này nếu như truyền ra ngoài, Khuê trưởng lão tuyệt đối sẽ biến thành chuyện cười trên phố.

- Cái gì gọi là tự lấy đá đập chân? Chính là thế này. Rõ ràng tông chủ có việc phải đi, hắn cứ nhất định gọi lại tông chủ lại, đã vậy còn gọi nhiều lần nữa chứ! - Dương Hề nhếch môi cười, thấp giọng nói.

Dù rằng thanh âm của nàng rất nhỏ, nhưng Khuê trưởng lão vẫn nghe được rõ ràng.

Nghe được câu này, hắn chợt cảm thấy ngực dường như bị thứ gì đè nặng, tim… Phút chốc tan nát.

Nhưng hẵn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, khóc không ra nước mắt lấy ra toàn bộ gia sản đưa cho Ôn Bình.

Khi Ôn Bình tiếp nhận bạch tinh, Lâm Khả Vô bỗng nhiên nói chen vào:

- Tông chủ, đệ tử của hắn còn thiếu ta bảy viên bạch tinh?

- Đây đây!

Ngay khi Ôn Bình định mở miệng, Khuê trưởng lão vội vàng lấy bạch tinh đưa cho Lâm Khả Vô.

Thể hội chứng "viêm Tàng giới".

Khuê trưởng lão cười như mếu.

Ngày Thăng Long vốn vàng thau lẫn lộn, xưa nay đại nhân vật thường không xuất hiện, năm nay sao lại đến nhiều như thế.

Dám khiêu khích Thiết Sơn các.

Có thể khiến cho viện trưởng khúm núm.

- Tiền bối, thật ngại, bằng hữu này của ta có mắt mà không thấy Thái Sơn!

Kim Vinh lên tiếng lần nữa!

- Nàng, ta mang đi!

Ôn Bình chỉ Uyển Ngôn ở bên cạnh Lâm Khả Vô, Uyển Ngôn vội vàng tháo Tàng giới ở đầu ngón tay thứ hai ra, ném

cho Khuê trưởng lão.

Kim Vinh cũng chỉ có thể gật đầu, dõi mắt nhìn Ôn Bình rời khỏi.

Nhìn bóng lưng đoàn người Ôn Bình rời đi, cuối cùng Kim Vinh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trái lại là Khuê trưởng lão… Nhìn bộ dáng "sinh vô khả luyến" của hắn kia kìa…

Kim Vinh vốn muốn quở trách cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, không nỡ mắng tên ngốc này nữa:

- Được rồi, ngươi không chết thì nên thỏa mãn đi…

Vốn định nói thêm nữa mấy câu, nhưng hắn suy nghĩ một hồi vẫn là không nói.

Hai người Truy Phong, Khiếu Phong đều chết dưới tay đối phương, một tên Thần Huyền thượng cảnh như hắn, tốn ba trăm viên bạch tinh mua mạng thì cũng nên thắp nhang tạ phật đi là vừa.

Nếu như có thể, hai người Truy Phong, Khiếu Phong cũng muốn tốn một ngàn viên bạch tinh mua mạng cho mình.

Đáng tiếc, vị tiền bối này không cho cơ hội.

Tu hành nhiều năm như thế, không chừng một ngày nào đó sẽ leo lên Trấn Nhạc cảnh.

Lại đột nhiên bị giết chết.

- Tiểu tử này sao lại có nhiều vết thương từ kiếm như thế?

Khi Kim Vinh trở về, nhìn thấy Quý Đông bị khiêng ra ngoài, vết thương từ kiếm hung ác trên người hắn ta khiến hắn nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Thông Huyền thượng cảnh chiến Thông Huyền hạ cảnh, bị kiếm tổn thương thành cái dạng này.

Trăm năm qua vẻn vẹn chỉ có một người như Quý Đông!

Nhiễm trưởng lão bên cạnh vội vàng tiếp lời:

- Viện trưởng, nếu nói ra sợ ngài không tin. Kiếm kia có thể tự mình bay, Lâm Khả Vô căn bản không làm gì cả, vậy mà lại khiến Quý Đông trở thành bộ dáng này!

- Kiếm tự mình bay?

Kim Vinh lộ vẻ ngưng trọng.

…

Lại nói đến Ôn Bình, một đường đi thẳng ra bên ngoài học viện.

Hắn dự định ra ngoài tìm một cỗ xe thú đưa bọn họ rời khỏi thành, muốn đi đến Hải Long sơn có thể phải mất ba ngày.

Thời gian rất gấp nha!

Đang đi, Lâm Khả Vô liếc nhìn Uyển Ngôn, suy tư một hồi, sau đó hỏi Ôn Bình:

- Tông chủ, Uyển Ngôn nàng là hiện tại nhập tông hay là sau khi trở về?

- Sau khi trở về!

Ôn Bình trả lời.

Lâm Khả Vô vui mừng.

Uyển Ngôn cũng mừng rỡ.

Đương nhiên, cái hai người muốn không phải là câu trả lời khi nào nhập tông của Ôn Bình, mà là muốn xác nhận thử có thể nhập tông hay không.

- Đa tạ tiền bối!

Uyển Ngôn vội vàng cảm tạ, trong mắt nàng, nhân vật có thể khiến cho Kim Vinh viện trưởng khúm núm đều không phải là nàng có thể tiếp cận được.

Lúc mới đến Sơn Hải thành, nàng chỉ mong muốn xa xỉ có nửa bước Thần Huyền thu mình làm đệ tử.

Thông qua quan hệ của Lâm Sơn để được Khuê trưởng lão thu nhận, đây tuyệt đối là niềm vui bất ngờ, hẳn không có điều

gì may mắn hơn chuyện này.

Nhưng mà, bây giờ lại có tiền bối mạnh hơn nguyện ý thu nàng nhập tông.

Chuyện này khiến nàng cảm thấy mình hẳn là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

- Ngươi hẳn phải tạ ơn Khả Vô, là hắn đề nghị để ngươi gia nhập Bất Hủ tông. Vốn ta đến Sơn Hải thành cũng không phải vì muốn thu đệ tử…

Nói xong Ôn Bình liếc sang Lâm Khả Vô.

Lâm Khả Vô ngầm hiểu, nhếch miệng cười một tiếng, vội vàng nói với Uyển Ngôn:

- Vì ngươi ta nguyện ý làm tất cả!

- Khả Vô!

Mặt Uyển Ngôn thoáng ửng hồng.

- Uyển Ngôn!

Lâm Khả Vô cũng gọi một tiếng, nhu tình… Chảy nước.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ẩn ý đưa tình.

Ôn Bình liếc nhìn một chút, bộ pháp không khỏi nhanh hơn:

- Nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt thật đáng sợ, đâu đâu cũng có thể đơm hoa!

- Tông chủ, lời này có ý gì? - Dương Hề đuổi theo sau, vội vàng hỏi.

-Không hiểu? Không hiểu thì hỏi La Mịch, hắn là người từng trải!

Ôn Bình liếc nhìn La Mịch ở sau lưng.

Nhìn thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Dương Hề, La Mịch nhún vai cười một tiếng, chợt nói:

- Làm sao nói cho ngươi đây… Cái này… Nói không rõ, qua mấy năm nữa ngươi sẽ biết!

- Lan thúc?

Dương Hề tới gần chỗ Lan Bằng.

Lan Bằng cười ha ha, thành thật đáp:

- Thật ra Yêu tộc chúng ta cũng không khác là bao, chỉ cần cảm thấy ái mộ, tùy thời tùy chỗ giao phối, có thể tự động xem nhẹ bất cứ thứ gì ở chung quanh!

Lời này vừa vang lên khiến cho bước chân Ôn Bình ngừng lại.

Dương Hề hiểu như thế nào… Ôn Bình không biết được.

Hắn chỉ biết bản thân kém chút cho Lan thúc một like.

Giải thích đơn giản, trần trụi như thế…

Khoảnh khắc đó, chó săn bỗng nhiên sủa loạn, cảm xúc xen lẫn một tia phẫn nộ, là xúc cảm chỉ xuất hiện mỗi khi Ác Linh kỵ sĩ muốn động thủ.

- Chờ một chút!

Cửa học viện, chỉ có le que hai tên hộ vệ đứng ở đó.

Một học viên cũng không có!

Mà trên đường phố ngoài học viện, cũng không có bất cứ ai.

- Sao thế?

Lan Bằng nghi ngờ hỏi.

【VIP】 Thiết Sơn Các Trả Thù

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bên ngoài Kỳ Binh Học Viện, trên tầng lầu cao nhất, một cánh cửa sổ khắc hoa hướng về phía học viện được mở ra, cạnh bệ cửa sổ co một nam nhân trung niên đang đứng , mắt một mí sắc bén như ưng.

Hắn vẫn luôn quan sát Kỳ Binh học viện, đôi con ngươi đen nhánh không ngừng chuyển động, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc này, hắn chợt lên tiếng hỏi người mặc trường bào Hắc Xà đặc thù của Thiết Sơn các ở phía sau.

- Đã phong tỏa Đông Lan nhai chưa?

- Bẩm báo Không trưởng lão, chỉ cần là khu vực xung quanh Kỳ Binh học viện, toàn bộ đều đã bị chúng ta phong tỏa!

Nam nhân mặt than mặc trường bào Hắc Xà ôm quyền trả lời.

Nếu như có người ở đây, có thể liếc mắt nhận ra ngay trường bào Hắc Xà này, bởi nó đại biểu cho Bí Vệ của Chấp Pháp Đường.

Bí Vệ mặc dù thuộc phạm vi Chấp Pháp Đường, thế nhưng cũng không do chấp pháp đường trực tiếp chỉ huy, có thể chỉ huy đội thị vệ này chỉ có trưởng lão Trấn Nhạc cảnh, hơn nữa, cho tới bây giờ, vị thống lĩnh Bí Vệ trước mắt cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của trưởng lão. Mặc dù bí vệ chỉ vỏn vẹn có ba mươi người, nhưng tất cả đều là cường giả Thần Huyền

thượng cảnh được trang bị nhị tinh Tuyền Qua Đồ, bọn họ chính là lợi kiếm khoét "tim"!

Cho đến nay, Bí Vệ phụ trách việc trừ bỏ gian tế trong tông môn, tiêu diệt những kẻ phản bội đào tẩu khỏi tông, đồng thời tiến hành nhiệm vụ "trảm thủ". Trường bào Hắc Xà trong mắt thế nhân chính là ác mộng.

Mà đầu của Hắc Xà nếu như được thêu ở ngực áo thì đó chính đại biểu hắn của thống lĩnh.

Muốn làm thống lĩnh, ít nhất phải là Bán bộ Trấn Nhạc cảnh.

Đích thị là một tồn tại khủng bố.

Bởi vì một Bán bộ Trấn Nhạc am hiểu tập sát, không đối mặt chính diện, vĩnh viễn xuất hiện trong bóng tôi, e rằng… Ngươi ngay cả đi ngủ cũng không dám ngủ.

Vốn Bí Vệ thường không tập kết cùng lúc như thế, nhưng hai vị trưởng lão Truy Phong và Khiếu Phong của chấp pháp đường bị giết, khiến cho Thiết Sơn các tổn thất nặng nề, đồng thời còn biến bọn họ trở thành trò cười.

Việc này đối với một cái tứ tinh thế lực mà nói, chính là sỉ nhục to lớn!

Kể từ khi thành lập ra đến nay, đây Bí Vệ lần đầu tiên tập hợp toàn bộ.

- Cực Dạ, ta tập hợp các ngươi lại, là không muốn để cho hắn lại len lén trốn đi, càng không muốn một lần nữa trở thành trò cười cho toàn bộ Sơn Hải thành, hiểu chưa?

Nam tử mắt ưng lạnh lùng nhìn thống lĩnh bí vệ sau lưng - Cực Dạ.

- Không trưởng lão yên tâm, bí vệ chúng ta chưa bao giờ để lọt lưới một địch nhân nào. Khí tức của hắn, giơ tay nhấc chân, thậm chí biểu lộ nhỏ xíu, chúng ta cũng có thể truy ra, chỉ cần là địch nhân… Bộ hạ của ta liếc mắt liền có thể nhìn thấu.

Cực Dạ như định liệu trả lời, đồng thời liếc nhìn nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Ầm!

Thình lình, một đạo huyết trụ trùng thiên nhô lên từ mặt đất.

- Bọn họ ở cửa chính!

Cực Dạ vui mừng.

- Để người của ngươi chú ý, hắn ta trông thấy huyết trụ nhất định sẽ lui, chạy đi giống như đêm hôm đó, sau đó biến mất vô tung vô ảnh!

Dứt lời, nam nhân mắt ưng đạp lên bệ cửa sổ, thoáng cái tung người lên nóc nhà.

Bởi vì từ nóc nhà nhìn xuống Kỳ Binh Học Viện có thể quan sát được toàn cảnh.

Nếu như bí vệ xảy ra sơ suất.

Vậy thì còn có hắn!

- Không trưởng lão yên tâm, mặc kệ hắn đi từ phương hướng nào, Bí Vệ cũng có thể bám theo hắn… Chỉ cần là người hành tẩu trên mặt đất, chúng ta chưa hề mất dấu một ai!

Cực Dạ vỗ ngực cam đoan, sau đó lập tức đi về phía Kỳ Binh học viện.

Cực Dạ đi rồi, vẻ mặt Không trưởng lão trở nên dữ tợn, lạnh giọng thì thầm:

- Chẳng cần biết ngươi là ai, tại sao phải cứu đi người kia, hôm nay ngươi ắt phải chết!

Nếu hắn chạy mất.

Vậy liền để Bí Vệ theo sát.

Khiến đối phương không có chỗ dung thân.

Nếu Bán bộ Trấn Nhạc không ngăn được?

Vậy thì hắn đến!

Để hắn sử dụng thực lực Trấn Nhạc cảnh kết thúc tất cả mọi thứ.

Tóm lại, hôm nay nhất định sẽ không để đối phương trốn thoát.

…

Khi huyết quang phóng lên tận trời, Ôn Bình từ cửa sân kia lui trở về. Trở lại bên cạnh bọn người Lan Bằng.

Lan Bằng vội vàng hỏi:

- Ôn tiểu tử, người của Thiết Sơn các phát hiện chúng ta?

- Không có việc gì!

Hiện tại ngẫm lại, phu xe kia nhất định là tai mắt của Thiết Sơn các.

Sau khi lui trở về, Ôn Bình ngay lập tức từ bỏ ý định rời đi từ ngoài thành.

- Khả Vô, ngươi mang Uyển Ngôn lên phi chu!

- Vâng, tông chủ!

- La Mịch, ngươi mang theo Lan thúc!

- Rõ!

Hai người La Mịch lần lượt gật đầu, xuất ra bội kiếm từ trong Tàng giới!

…

Cùng thời khắc đó, động tĩnh to lớn của Thiết Sơn các lập tức hấp dẫn sự chú ý của toàn thành.

Nếu như ngày thường, một huyết trụ không tính là đại sự gì.

Nhưng Thiết Sơn các hiện đang đứng trên đỉnh ngọn sóng, lúc này xuất hiện huyết trụ, tuyệt đối có liên quan đến kẻ đã giết Truy Phong cùng Khiếu Phong.

Cứ như thế, bất kể là cũng ai đều hứng trí bừng bừng ngồi lên Dực yêu bay lên không, từ trên cao nhìn xuống huyết trụ trùng thiên kia, tiến tới gần chỗ đó.

Bên trong Kỳ Binh học viện, vốn dĩ Kim Vinh cho rằng mọi chuyện đã qua đi, có thể an tâm uống chén rượu, bất chợt

nhìn thấy huyết quang ngoài cửa sổ, sắc mặt hắn đại biến, hoảng sợ hô:

- Thiết Sơn các!

Lại nhìn xuống dưới lầu, hàng trăm hàng ngàn học viên, cùng đông đảo lão sư đã hội tụ thành dòng người đi ra phía ngoài học viện.

Kim Vinh cảm thấy có chút không ổn, vội vàng đuổi theo.

Không cần nghĩ cũng biết, tiền bối kia mang theo con chó vàng rêu rao khắp nơi, nhất định là người của Thiết Sơn các tìm tới.

- Nguy rồi!

Thần sắc Kim Vinh thay đổi mấy lượt.

Nếu như đánh nhau ở đây, Kỳ Binh Học Viện nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Sức phá hoại của Bán bộ Trấn Nhạc đủ khiến cho Kỳ Binh học viện không còn sót lại chút gì. Huống chi lần này Thiết Sơn các sao có thể phái ra Bán bộ Trấn Nhạc đi chịu chết, người đến nhất định là trưởng lão Trấn Nhạc cảnh. Vậy thì Kỳ Binh Học Viện ở trung tâm trận chiến sợ rằng sẽ bị san thành bình địa.

- Viện trưởng, đã xảy ra chuyện gì?

Nhiễm trưởng lão, Khuê trưởng lão lập tức xuất hiện ở bên cạnh Kim Vinh, nhưng bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì, vẻ mặt nghi hoặc.

Ngay sau đó, bọn họ biến sắc.

- Đó là cái gì?

- Mau nhìn! Một chiếc thuyền!

Nghe thấy tiếng kinh hô của đông đảo học viên, Kim Vinh, Nhiễm trưởng lão, Khuê trưởng lão lập tức nhìn ra cổng Học Viện.

Thật sự có một chiếc thuyền!

Một chiếc thuyền lơ lửng giữa không trung!

Đệ tử vốn đi theo bên cạnh vị tiền bối nọ hiện đang ngự kiếm bay lên chiếc thuyền lơ lửng giữa không trung kia.

Một màn này đập thẳng vào mắt.

Đồng dạng, người ở ngoài xa cũng trông thấy cảnh tượng tương tự.

Rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc.

Mà kinh hãi nhất hẳn là Cực Dạ.

Đặc biệt là khi nhìn phi chu chậm rãi bay lên không.

Bởi vì cứ như thế, bố trí của Bí Vệ trở thành công cốc!

Bí Vệ không thuộc bầu trời, ở trên bầu trời, không cách nào lưu lại một người có thể giết hai vị trưởng lão như Truy Phong và Khiếu Phong.

- Lão tử đang chờ ngươi đấy!

Một tiếng thét như là lôi âm truyền đến, khiến Cực Dạ nở nụ cười.

Bởi vì ở ngoài ngàn mét, Không trưởng lão đã hóa thành một con Hắc Ưng Trấn Nhạc cảnh to lớn, nó vỗ cánh, nhấc lên một trận cuồng phong đánh tới Kỳ Binh Học Viện.

Không trưởng lão lại lần nữa miệng nói tiếng người:

- Muốn đi, nằm mơ!

Hắn mặc kệ chiếc thuyền bay này là thứ gì.

Xé nát là được rồi!

Bầu trời là địa bàn của hắn!

Đúng lúc này, âm thanh vang dội từ trên thuyền bay kia vọng lại.

- Bạo Viêm Truy Tinh Pháo, chuẩn bị!

Một đoàn tử quang đang ngưng tụ ở bên hông phi chu…

Khí thế cuồn cuộn lập tức khiến thiên địa biến sắc.

- Mục tiêu: Chủ điện Thiết Sơn các!

Cùng với thanh âm này, phi chu chậm rãi xoay mình, tử quang đoàn nhắm ngay hướng Thiết Sơn các.

Cuối cùng chính là tiếng hô của Ôn Bình trước khi nã pháo.

- Ba pháo này, là lễ gặp mặt của Bất Hủ tông ta tặng cho các ngươi!

Ầm!

Một đoàn tử quang vang rền bay ra!

Đồng thời, Không trưởng lão biến thành cự ưng ngay lúc này cũng đã đến trước phi chu.

Móng vuốt sắc bén vồ lấy phi chu.

【VIP】 Ba Pháo

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Thiên Huyết

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Móng vuốt đen nhánh, cong như lưỡi câu, dưới ánh mặt trời lóe lên hàn mang lạnh lẽo thê lương.

Bây giờ sánh ngang nó cũng chỉ có ánh mắt của Không trưởng lão, cặp huyết mâu kia lộ ra sát ý kinh khủng, khiến người ta căn bản không dám nhìn thẳng vào nó.

Hắn không biết đoàn tử quang ban nãy là gì, thế nhưng năng lượng kinh người ẩn chứa trong đó lại khiến hắn thầm run sợ. May mắn là hiện tại hắn đã đến đây, sẽ không để cho đối phương phóng ra lần thứ hai!

Móng vuốt của hắn ngay cả núi đá cũng có thể cào nát.

Trừ những tên Yêu Vương Trấn Nhạc trời sinh có được nhục thân bền bỉ kia ra thì không có bất cứ Yêu tộc gì dám nghênh đó một trảo của hắn.

Thuyền biết bay này làm từ gỗ, muốn xé nát nó… Rất đơn giản!

- Đi chết đi!

Nộ quát một tiếng, hắc trảo đã rơi xuống.

Nhưng ngay lúc đó, nét mặt của hắn chợt cứng lại.

Bởi móng chộp tới cách thuyền bay chưa được một trượng thì khựng lại, không thể tiến thêm nửa bước, hắc trảo linh thể của hắn từng xé nát vô số Yêu tộc bây giờ lại không không có chút tác dụng nào cả.

Thanh niên kia mang theo con chó đứng ở trên mạn thuyền, hắc trảo của mình chỉ cách hắn có một trượng, nhưng khoảng

cách một trượng này lại như xa xăm vạn dặm, khó có thể vượt qua!

Bùm!

Một tiếng nổ to vang lên!

Động tĩnh hấp dẫn người này của phi chu thoáng chốc tiêu thất ở Thiết Sơn đằng xa kia!

Hắc trảo không thể xé nát phi chu.

Thế nhưng tử sắc quan đoàn lại nổ ở chủ điện Thiết Sơn các.

Tử sắc quang đoàn nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt san bằng tất cả các đại điện của Thiết Sơn các có thể quan sát Sơn Hải thành từ xa thành bình địa. Sau khi thôn phệ hết các cổ điện khổng lồ, nó vẫn chưa dừng lại, khí lãng lan tỏa quét sạch mọi thứ chung quanh, khiến cho các phân điện cùng những kiến trúc khác nháy mắt hóa thành bình địa. Cổ điện ngàn năm cứ thế biến mất ở trước mắt mọi người.

Trước đó một khắc, người ở cách xa mấy ngàn mét chỉ cần ngẩng đầu lên thì có thể nhìn thấy chủ điện Thiết Sơn các, hùng vĩ như thế, thánh địa trong lòng của biết bao nhiêu người.

Nhưng giờ khắc này tất cả đã biến mất!

…

Bên trong Kỳ Binh học viện.

- Chuyện này…

Bọn người Kim Vinh kinh ngạc đến mức không khép miệng được, một lúc sau, Kim Vinh mới nói với Khuê trưởng lão một câu:

- Hiện tại biết mạng của ngươi có thể giữ được là may mắn cỡ nào chưa?

Khuê trưởng lão sờ lên đầu, lau mồ hôi lạnh, gật đầu lia lịa.

…

Trên bầu trời.

Vân Hải Thương Lam đứng trên lưng một đầu Dực tộc đại yêu, ở bên cạnh hắn có hai người đang đứng, dĩ nhiên chính là phu phụ Hô Lan.

Bọn họ nghe thấy động tĩnh nên đã chạy đến đây.

Khi thấy chủ điện Thiết Sơn các bị hủy diệt trong nháy mắt, cả đám sững người.

- Thuyền của Ôn tông chủ lại có thủ đoạn tấn công nhường này!

Vân Hải Thương Lam kinh ngạc thì thầm, hắn không có ý thức được, phu phụ Hô Lan đã nghe được những lời này của hắn.

Hô Lan thoáng giật mình, tay chỉ phi chu:

- Vân Hải huynh, Bất Hủ tông trên phi chu kia… Là Ôn tông chủ?

- Ừm! - Vân Hải Thương Lam vô thức gật đầu.

Thấy Vân Hải Thương Lam chậm rãi gật đầu, Hô Lan cùng phu nhân ở bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Rất khó tưởng tượng, một ngoan nhân dám biến Thiết Sơn các trở thành trò cười trong "Ngày Thăng Long", ở thời điểm rời đi trực tiếp đem chủ điện Thiết Sơn các san thành bình địa, lại là người mấy ngày nay vẫn luôn giữ thái độ hòa nhã, tương kính như tân cùng bọn họ.

…

Ầm!

Một bóng người bỗng nhiên vọt ra khỏi phế tích.

Người này một thân kim sắc cẩm y, lưng hùm vai gấu. Tay trái cùng tay phải lộ rõ hồng sắc mạch môn phóng thích quang vựng (1) đặc thù, thế nhưng điều khiến người ta chú ý tới nhất chính là hồng sắc mạch môn ở ngực hắn, mạch môn thứ ba - Tụ Thần.

(1) Vầng sáng.

Mạch môn thứ ba to hơn rất nhiều so với mạch môn thứ nhất cùng thứ hai, lơ lửng cách ngực nửa mét. Nó khuếch tán từng vòng, theo đó, toàn bộ thân thể của nam nhân mặc cẩm y được bao phủ bởi một tầng dung nham, dung nham trở thành hộ giáp của hắn, chính vì vậy khi tử sắc quang đoàn thôn phệ hết thảy, hắn vẫn lông tóc vô thương, chỉ có hơi chật vật một chút mà thôi.

- Chuyện gì xảy ra!

Người này thét to một tiếng.

Thế nhưng chung quanh không có ai có thể trả lời câu hỏi này của hắn.

Cùng lúc đó, Ôn Bình ở trên phi chu mở miệng:

- Pháo thứ hai, chuẩn bị!

Ôn Bình đứng cách hắc ưng chỉ trong gang tấc, chậm rãi mở miệng, thậm chí Không trưởng lão hóa thành hắc ưng có thể trông thấy rõ môi hắn khép mở.

Tử sắc quang đoàn ngưng tụ, Không trưởng lão không ngừng sử dụng móng vuốt, cánh, thậm chí là thân thể va vào phi chu, thế nhưng phi chu lại không hề bị lay động dù chỉ một chút.

Ầm!

Một tiếng nổ to lại vang lên!

Nhìn tử sắc quang đoàn lao về phía Thiết Sơn các, Không trưởng lão vội vàng hóa thành một đạo ánh sáng đuổi theo quang đoàn, đồng thời hắn quát to lên:

- Kim trưởng lão, ngăn trở quang đoàn này!

Cẩm y nam nhân chợt ngẩng đầu, nhìn lại hướng phát ra tiếng nói, khi trông thấy Không trưởng lão đã lộ ra yêu thân đuổi theo tử sắc quang đoàn kia, hắn lập tức hiểu ra đôi chút.

Ầm!

Ba mạch môn cùng chấn động.

Tay phải lập tức ngưng tụ ra một cự chùy khổng lồ như từ dung nham biến thành, liệt diễm hừng hực.

Vung chùy nện về phía tử sắc quang đoàn.

Đùng!

Cự chùy cùng quang đoàn va mạnh vào nhau.

Tử sắc quang đoàn lập tức nổ tung trên bầu trời Thiết Sơn các, tiếp đó không ngừng lan ra, vẫn như cũ bao trùm toàn bộ phạm vi bên ngoài chủ điện Thiết Sơn các.

Quảng trường nghênh tân, chấp pháp điện, tàng kinh các… Đều hóa thành tro bụi.

Mặc dù hết thảy người của Thiết Sơn các hiện tại đang tìm kiếm tung tích địch nhân ở Sơn Hải thành nên thương vong không bao nhiêu, thế nhưng tàng kinh các tích lũy mấy trăm năm qua lại trở thành cát bụi.

- Hỏng bét… Nó sẽ khuếch tán!

Không trưởng lão hóa thành hình người, cấp tốc hạ xuống.

Kim trưởng lão cũng thoát ra khỏi vụ nổ, y phục đã nát đến không còn nát hơn được nữa, cự chùy trong tay gãy thành hai đoạn. Chật vật đến cực hạn.

Ầm!

Quang đoàn lại tới.

Hai người đồng thời xuất thủ, Huyền cấp trung phẩm mạch thuật ngang nhiên phóng thích.

Đùng!

Lần này, quang toàn bị bọn họ ngăn lại ở một nơi cách khu hạch tâm Thiết Sơn các trăm trượng.

Nhưng khi tử sắc quang đoàn nổ tung, khu hạch tâm Thiết Sơn các tuy không bị gì, nhưng cả hai người đều bị hất tung, rơi xuống đất, vô lực trơ mắt nhìn dư ba vụ nổ san bằng các kiến trúc của Thiết Sơn các thành bình địa chỉ trong chớp mắt.

Sau mười mấy cái hô hấp, tất cả mọi thứ kết thúc!

Không trưởng lão chậm rãi đứng lên từ trong phế tích, khóe miệng rỉ máu. Nhưng hắn căn bản không quan tâm đến thương thế trên người, thất thần nhìn đống đổ nát ở chung quanh, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng.

- Hết rồi!

- Một nửa địa bàn Thiết Sơn các trở thành phế tích, cơ nghiệp ngàn năm…!

Hắn ngẩng đầu nhìn phi chu ở trên bầu trời.

Phẫn hận nhưng lại không thể làm gì.

Rõ ràng địch nhân đang ở đó.

Nhưng hắn lại không có biện pháp gì!

Hắn rất muốn đuổi theo, thế nhưng nếu như đuổi tiếp, đối phương lại phóng ra tử sắc quang đoàn nữa thì…

…

- Đi!

Trên phi chu, sau khi bắn ra ba pháo, cũng chính là sáu trăm viên bạch tinh, Ôn Bình thôi không nhìn Thiết Sơn các.

Thật ra, nếu như không phải người của Thiết Sơn chặn hắn ở chỗ này, hắn cũng không muốn bắn ra ba pháo.

Một pháo tốn hai trăm viên bạch tinh.

Thật ra, nếu như không phải đối mặt với loại thế lực không trừng trị không được như Di Thiên tông thì hắn quả thật không nỡ lãng phí nhiều bạch tinh như thế.

May mắn thay, bạch tinh này là kiếm được từ trong Tàng giới của bọn người Truy Phong.

Thịt đau thì có đau, nhưng cũng an ủi phần nào.

- Tông chủ, ngài thật tàn bạo!

Lâm Khả Vô thu hồi tầm mắt, nhịn không được cảm thán một câu.

Dương Hề trợn trắng mắt nhìn hắn, nói:

- Có ai như ngươi đi nói tông chủ như thế không? Là bọn họ tự tìm tới, lúc trước bọn họ bắt Lan thúc, đánh nát chủ điện Bất Hủ tông sao không nghĩ sẽ có một ngày như thế?

Mấy hôm nay nghe Lan thúc kể chuyện lúc trước, nàng vẫn luôn tức giận.

Cho nên bây giờ nàng rất sảng khoái.

Cũng không cảm thấy có gì là quá đáng .

- Có cả chuyện này?

Lâm Khả Vô vội nhìn sang Lan Bằng:

- Vậy là bọn họ gieo gió gặt bão!

Lan Bằng mỉm cười.

Trên mặt thoáng qua một tia kinh hãi, nhìn Ôn Bình, trong mắt lộ ra vui mừng.

Báo thù rất triệt để, rất thống khoái.

Chỉ là, không biết chuyện này có ảnh hưởng đến Ôn Ngôn hay không?

【VIP】 Tiến Đến Hải Long Sơn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Phi chu đi xa, tiếng ồn ào đinh tai nhức óc cũng chậm rãi tan biến, Sơn Hải thành chìm trong an tĩnh ngắn ngủi. Vô luận là ai, giờ phút này đều dõi mắt nhìn về phía Thiết Sơn các. Trên bầu trời, người của tam tinh, ngụy tứ tinh thế lực từ xa nhìn lại, lúc bấy giờ bọn họ cũng không dám nán lại trên không trung, ào ào hạ xuống mặt đất, quần chúng vây xem cũng chỉ dám đứng ở những chỗ cao như tửu lầu, hoặc nơi tao nhã như thanh lâu.

Bọn họ nhìn địa bàn Thiết Sơn các mãn mục sang di (1), một tia lạnh lẽo bất tri bất giác chạy dọc sống lưng.

(1) Tan nát, hoang tàn.

Thiết Sơn các.

Sừng sững ngàn năm tại Sơn Hải thành.

Vẫn luôn ở vị thế bá chủ, hơn trăm đại thế lực đều phải nhìn sắc mặc nó mà làm việc.

Dù là thời điểm chiến đấu hung hãn nhất, ngay cả Trấn Nhạc cảnh Yêu Vương cũng hiện thân, thế nhưng chỉ là hủy hoại cửa tông.

Nào ai nghĩ đến… Có một ngày nơi này sẽ trở thành phế tích?

- Bọn họ rốt cục là ai?

- Không có thế lực nào ở Huyền Sắc hồ dám ra tay không chút kiêng nể với Thiết Sơn các như thế!

- Bất Hủ tông! - Có người lẩm bẩm nói.

Ánh mắt quần chúng lập tức tập trung về phía hắn, lúc này bọn họ mới nhớ đến, khi người nọ động thủ san bằng hơn phân nửa địa bàn của Thiết Sơn các đã từng xưng tên tông mình.

Cùng với tiếng xì xào bàn tán của quần chúng nhân dân.

Tất cả mọi người âm thầm nhớ kỹ ba chữ "Bất Hủ" tông này.

Không biết họ từ đâu tới.

Lại càng không biết bọn họ sẽ đi phương nào.

Thế nhưng một màn hôm nay sẽ khắc sâu trong tâm trí mọi người.

Nghe được tiếng nghị luận, lại nhìn thấy cường giả Trấn Nhạc cảnh của Bách Tông Liên Minh khoan thai bước tới, trên lầu cao, Hô Lan không nhịn được cảm thán một câu:

- Ôn tông chủ quả thực tàn bạo mà.

Sau đó hắn cùng Vân Hải Thương Lam liếc nhìn nhau, thu hồi tầm mắt, thế nhưng lòng vẫn còn sợ hãi.

Vân Hải Thương Lam cười mỉa mai:

- Thật ra Ôn tông chủ rất tốt, chỉ cần không phải địch nhân, với ai hắn cũng đối đãi như nhau. Bởi vì không giống như đại đa số người, cho nên thoạt nhìn tính cách có chút cổ quái."

Bắt hắn lau mặt sàn… Chuyện này xác thực rất cổ quái!

Nhưng bây giờ ngẫm lại, cũng vẻn vẹn là lau mặt sàn mà thôi.

…

Lúc này, trên phi chu, Ôn Bình nhìn thoáng qua Lan Bằng.

Hắn nhìn ra Lan Bằng đang lo lắng.

- Lan thúc, yên tâm đi, người của Thiết Sơn các không dám làm gì đâu. Bọn họ muốn dùng chuyện này tới áp chế ta? Nếu quả thật là như vậy, ta cầu còn không được đây này. - Hắn còn đang lo tìm không ra tung tích của phụ thân đấy.

Lan Bằng hiểu ra, gật đầu nói:

- Hiện tại ngươi đã đứng ở một độ cao khác, Lan thúc biết có nói gì cũng có thể không đúng. Ngươi đã có ý nghĩ của ngươi, vậy Lan thúc sẽ không nói nữa.

- Được! - Ôn Bình khẽ gật đầu.

Cũng ngay lúc này, trước mắt đột ngột xuất hiện thanh nhiệm vụ.

1, 2, 3…

Sau đó là 1 vạn.

Tiếp theo là 10 vạn.

Vẫn đang không ngừng tăng lên.

Nhưng sau một trăm cái hô hấp, nhiệm vụ lịch lãm "Bách vạn nhân" trong chớp mắt cũng đã gom đủ. Trăm vạn… cứ như thế hoàn thành.

- Không uổng công ta tự giới thiệu.

Đánh nhau còn tự giới thiệu, chuyện như vậy… Thật ra rất mất mặt.

Phải để người tự nghe đến thế lực của mình, tìm đến, sau đó kinh ngạc, lúc đó mới xem là có mặt mũi.

Có điều vì nhiệm vụ, Ôn Bình chỉ có thể lựa chọn phương thức mất mặt.

- Hiện tại chỉ còn thiếu Tam tuyền Tuyền Qua Đồ, xem ra, sau khi cải tạo Tam tuyền Tuyền Qua Đồ, có thể tự mình dùng. - Không cần dùng nó để Bất Hủ tông giương danh nữa, ý nghĩa của việc cải tạo Tam tuyền Tuyền Qua Đồ cũng chỉ còn như vậy.

Lẩm bẩm hai câu, sau đó Ôn Bình vô thức nhìn sang cổ tay phải.

Còn thiếu một vài thứ.

Có sự tồn tại của Trường Mạch Công, hắn có thể đạt được những dị mạch khác, tương tự, hiệu quả tăng phúc của Tuyền Qua Đồ cũng có tác dụng với hắn.

Sau khi sử dụng Tam tuyền Tuyền Qua Đồ, thực lực của hắn tất sẽ tăng vọt.

Đương nhiên, thứ hắn mong đợi nhất vẫn là năng lực sau khi cải tạo.

Tuyền Qua Đồ ở cánh tay trái có được năng lực Sát Ý Tuyệt Đối, giúp Lang Nguyệt Kiếm của hắn có thể phá Trấn Nhạc hộ giáp, hơn nữa còn là bằng thực lực Thần Huyền hạ cảnh!

Còn đang ngây người, Dương Hề bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi.

- Tông chủ, chúng ta đi Hải Long sơn sao?

Được chứng sự nguy nga của Sơn Hải thành, Dương Hề tràn đầy mong chờ với điểm dừng tiếp theo.

Nàng thật sự rất hiếu kỳ với Hải Long sơn mà Hô Lan đại sư nhắc tới.

Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng cũng ở đó, hẳn là một nơi không tầm thường.

- Ừm! - Ôn Bình khẽ gật đầu.

Hắn chợt nghĩ tới một việc.

Bởi vì hệ thống đã bắt đầu đếm ngược bên tai hắn, hơn nữa còn "thiện ý" nhắc nhở.

- Lan thúc, và cả Uyển Ngôn, trên phi chu có một quy củ, các ngươi phải làm một chuyện gì đó. Đây là hai chiếc khăn lau, việc dọn dẹp phi chu trong mấy ngày này sẽ giao cho các ngươi. - Nói xong, Ôn Bình lấy ra hai cái khăn từ trong Tàng giới. - Thùng nước ở trong khoang thuyền, nếu như có gì không rõ thì có thể hỏi bọn Lâm Khả Vô.

Lan Bằng ngẩn người.

Nhìn Ôn Bình đưa khăn tay cho mình, nhướng mày, hỏi:

- Ngươi nghiêm túc?

Ôn Bình trả lời:

- Lan thúc, nhìn ta giống nói đùa lắm sao?"

- Lan thúc, tông chủ, ngày ấy đặc biệt nghiêm túc… Vân Hải thành chủ ngồi phi chu bao nhiêu ngày thì phải lau dọn trong ngoài phi chu bấy nhiêu ngày đấy. - Lâm Khả Vô nói tiếp, sau đó cười nhận lấy khăn tay từ trong tay Ôn Bình, rồi hỏi. - Tông chủ, ta có thể làm thay Uyển Ngôn không?

- Đương nhiên không thể.

Nói xong, Ôn Bình liền đi vào trong khoang thuyền.

Quy định do hệ thống này thiết trí quả thực khiến hắn khó mà đối mặt với Lan Bằng.

Nhưng hắn không ngờ là khi khi nghe Lâm Khả Vô nói Vân Hải Thương Lam cũng phải làm việc này thì tâm trạng Lan Bằng cũng bình thường trở lại.

Hắn tin tưởng Ôn Bình để hắn làm như thế không phải không có nguyên nhân.

Sau khi tiếp nhận khăn tay, Lan Bằng thản nhi đi xách thùng nước, hẳn là khi hắn ở phường thị cũng từng không ít lần làm việc này.

Lâm Khả Vô vẫn một mực đi theo bên cạnh Uyển Ngôn, mặc dù không thể làm giúp Uyển Ngôn, thế nhưng hắn một mực đưa lấy các loại đồ ăn vặt, hắn mấy ngày trước biết được muốn rời khỏi Sơn Hải thành thì cũng đã chuẩn bị xong.

Cứ như thế, phi chu một đường bay thẳng tới Hải Long sơn.

Qua hai ba ngày, phi chu vượt qua thủy vực rộng lớn, tiến đến bầu trời phía trên một hoang đảo.

Không một bóng người, thế nhưng khói mù lượn lờ, từ xa nhìn lại tựa như tiên cảnh nhân gian.

Hoang đảo này lớn hơn Di Thiên đảo gấp nhiều lần, người phía trên mê vụ căn bản không thể dùng mắt thường quan sát cảnh tượng bên dưới.

Phi chu chậm rãi đáp xuống rìa đảo, âm thanh rừng cây ào ào rung động lấn át cả tiếng thủy triều xô vào ghềnh đá phía sau lưng họ.

- Long Uyển cấm địa, cấm vào!

Cùng với giọng nói kia, một viên nhân (2) thanh sắc, tựa hồ là yêu vật, từ trong rừng bước ra. Phía sau nó, một hàng cốt thứ hoàng sắc chạy dọc sống lưng, trong tay cầm Lang Nha bổng. Trừ ngoại hình cổ quái ra, nó trừng mắt tự cho là rất hung ác, lộ ra răng nanh trắng hếu, nhìn đoàn người Ôn Bình.

Răng nanh của nó khiến người nhìn thấy không khỏi thở gấp.

Bởi vì chúng không mọc từ trên xuống, mà là từ dưới lên, vô cùng đặc biệt.

Bởi vì răng nhanh của nó không phải từ trên hướng xuống, mà là ở dưới hướng lên, hết sức đặc biệt.

- Tạc Xỉ!

Ôn Bình liếc mắt liền nhận ra yêu vật này.

Bởi vì trong số những cố sự mà mẫu thân kể cho hắn nghe lúc bé, ấn tượng về Tạc Xỉ là khắc sâu nhất.

Nói một cách chính xác, nó là Yêu tộc, cũng không phải Yêu tộc.

Nửa người nửa yêu.

Còn có một ngoại hiệu khác là cự nhân.

Dựa theo cách nói của hệ thống, nếu như thời đại trước là thời đại cự nhân, vậy thì Tạc Xỉ này là tồn tại gần với Nhân tộc nhất vào thời đó.

Tạc Xỉ thành niên có thể cao đến trăm trượng!

Mức độ hiếm có có thể nói là tương đương với Hắc Trạch - hiện đang làm lao động miễn phí cho Xích Mục Cự Viên.

Hắc Trạch có thể phong bế cảm ứng giữa mạch môn cùng mạch khí.

Cho nên sự tồn tại của nó phi thường thưa thớt, rất có thể chủng tộc của nó chỉ còn dư lại một mình nó.

Hắn không biết năng lực cụ thể của Tạc Xỉ là gì, thế nhưng nó cũng hiếm giống như Hắc Trạch.

Chỉ có điều, hắn không biết, so với điện thủ, ai đặc biệt hơn? Ai hiếm có hơn?

【VIP】 Người Bên Cạnh Tuyền Qua Thần Tượng Đều Bất Ổn Vậy Sao?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Hải Long sơn.

Cạnh vách núi tựa như Long đầu, thác nước cao gần trăm trượng ào ào trút xuống, mang đến cho đảo nhỏ tĩnh lặng một chút ồn ào vui tai. Phía dưới thác có một tiểu ốc.

Tiểu ốc xây dựa vào vách núi, mang chút hơi thở của nhà nông.

Nếu không phải cỏ cây trước cổng tan ra linh khí, hiển lộ bất phàm, nếu không phải cạnh khung của có một nữ tử bất quá chỉ mười tám trăng tròn đang ngồi vuốt ve hai viên Ám Dạ Thạch trị giá trăm viên bạch tinh… Sẽ không ai liếc mắt nhìn tiểu ốc này vài lần, và cũng chẳng ai gắn nó với hai chữ "bất phàm".

Dưới ánh nắng ôn hòa, hai viên Ám Dạ trong tay nữ tử lộ ra bề mặt nhẵn nhụi, bất quá, chỉ cần là ánh sáng chiếu vào sẽ bị nó thôn phệ hoàn toàn.

Cho nên dù bề mặt có nhẵn nhụi tới đâu chăng nữa thì cũng không cách nào lóe lên một tia phản quang.

- A Hương, khách nhân tới.

Lúc này, ở góc căn phòng, một phụ nhân đang khom người, đầu hơi cúi xuống, bỗng nhiên mở miệng.

Nữ tữ ngừng mân mê Ám Dạ Thạch, nhướng mày, lên tiếng trả lời:

- Sư phụ, Tiểu Vọng ở dưới núi, có nó đó.

Hiển nhiên, đối với vị khách đột ngột ghét thăm này, nàng có hơi khó chịu.

Bất quá, cũng không biết là do nàng chán ghét người sống, hay là vi không thích bị người khác cắt ngang thú vui của mình.

- Tạc Xỉ là Yêu tộc, trời sinh tính khí nóng nảy, còn không mau xuống xem một chút. - Tiếng quở trách của phụ nhân vang lên, khiến cho nữ tử gọi là A Hương vội vàng thu hồi Ám Dạ Thạch trong tay.

Khi nàng bước ra khỏi phòng.

Môi dẩu lên, vừa đi vừa lầm bầm làu bàu.

- Nóng tính không phải rất tốt sao?”

- Không có việc gì lại chạy tới đây tìm sư phụ, bọn họ không cảm thấy phiền nhưng ta phiền muốn chết đi được.

- Tiểu Vọng phát cáu mới tốt, để bọn họ biết, Hải Long sơn không phải nơi mà ai cũng có thể tới được.

Nàng càu nhàu mãi cho đến khi xuống núi, lúc này, đoàn người Ôn Bình vốn đứng trên bờ cát đã men theo tiểu đạo tiến vào rừng.

Tạc Xỉ lập tức vung vẩy Lang Nha Bổng, nhe răng trợn mắt căm tức nhìn Ôn Bình, ngay lúc đó, Ôn Bình cảm thấy thiên địa quanh mình bỗng nhiên có chút biến hóa.

Lá cây vốn mỏng manh lại trĩu nặng xuống, thân cây cũng tựa như ông lão còng lưng.

Tất cả mọi thứ chung quanh dường như trở nên nặng nề.

- Chuyện gì xảy ra?

Cảm thấy bả vai trở nên nặng trĩu, Uyển Ngôn giật mình.

Lâm Khả Vô vội vàng tiến lên đỡ.

Ầm!

Ầm!

Tạc Xỉ thuận thế vung Lang Nha Bổng nện xuống đất, Lang Nha Bổng thoạt nhìn chỉ có mấy chục cân, hiện tại lại giống như là cự chùy nặng mấy trăm cân, nện xuống đất phát ra âm thanh vang dội.

- Vậy mà có được trọng lực.

Ôn Bình thử di chuyển thân thể, trọng áp hẳn là gấp ba lần.

Bằng vào điểm này đã có thể khiến cho một tu sĩ Thần Huyền hạ cảnh không cách nào phát huy thực lực vốn có, bởi vì ở đây, trên lý luận thì bất cứ ai bước đi cũng rất khó khăn.

Nhưng mà, Tạc Xỉ lại không bị ảnh hưởng.

Ngược lại, lực lượng của nó lại tăng lên mấy lần.

- Cáp Cáp. - Sau khi đã quen với áp lực hiện tại, Ôn Bình lập tức cất bước đi về phía trước, giống với hắn, ba người Lâm Khả Vô cũng không bị ảnh hưởng.

So với Trọng Lực trường…

Thì Trọng Lực trường mà Tạc Xỉ này tạo ra… chẳng khác nào "dân chơi không sợ mưa rơi" gặp "dân chơi thứ thiệt".

Nghe lệnh Ôn Bình, chó săn lập tức duỗi chân đập mạnh về phía Tạc Xỉ, trong mắt lóe lên lam sắc hỏa diễm.

- Gào!

Tạc Xỉ vốn còn đang kinh ngạc khi trông thấy bọn người Ôn Bình không bị ảnh hưởng gì, chợt nhìn thấy ánh mắt của chó săn, mặt thú nháy mắt ngưng trọng.

- Gâu gâu!

Chó săn sủa hai tiếng.

Ôn Bình vậy mà lại nghe hiểu, chó săn đang cảnh cáo Tạc Xỉ.

Bị cho săn cảnh cáo, Tạc Xỉ vội vàng thu lại Trọng Lực trường, bởi vì nó có thực lực Thần Huyền hạ cảnh, còn chó săn lại có được khí tức của Trấn Nhạc cảnh cùng hơi thở Địa Ngục.

Ôn Bình lộc cộc bước tới trước:

- Phóng thích Trọng Lực trường, áp chế thực lực đối phương xuống chỉ còn hai ba thành, gia tăng lực lượng của mình lên gấp bội, thậm chí gấp nhiều lần. Thiên phú vô địch của yêu vật này trong cùng cảnh lại càng thêm đáng sợ. Quả nhiên, năng lực của Tạc Xỉ không hề đơn giản. So với năng lực phóng thích sương mù ngăn cản mạch khí của Hắc Trạch, tuy cách thức khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau đến vi diệu. - Quả nhiên là thế giới rộng lớn, không yêu nào không có.

Lúc bọn họ tiến lên phía trước được một khoảng, cách Tạc Xỉ chưa tới mười bước, biến cố dường như phát sinh.

- Tiểu Vọng, không được vô lễ!

Đúng lúc này, trong rừng vọng lại một thanh âm.

Nhưng thanh âm này là do con người phát ra, đi ra cũng là một người.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi, dáng người uyển chuyển, mặc một thân đạm phấn sắc y phục, quả là một tiểu mỹ nhân.

Có điều cảnh giới chỉ mới là Thông Huyền hạ cảnh, không tính là cao.

Với cấp bậc của Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng thì Thông Huyền trông có vẻ hơi… Tầm thường.

Khi nữ tử bước ra, trông thấy có mấy cái hố tạo ra từ Lang Nha Bổng, nàng rất không kiên nhẫn mở miệng:

- Các ngươi chạy loạn làm gì, không thấy có đại yêu đang ở đây trông coi sao?

Nói xong, lại lạnh lùng liếc nhìn bọn người Ôn Bình.

- Muốn gặp sư phụ thì đi theo ta, không rõ trong đầu nghĩ gì, Tạc Xỉ cũng không nhận ra sao? Hắn giận dữ, phóng thích áp lực, ngươi chạy cũng chạy không thoát. - Vừa đi tới trước, nữ tử vừa lẩm bẩm.

May mà nàng tới kịp lúc.

Chậm một chút, bọn họ sẽ chọc giận Tạc Xỉ.

Đến lúc đó, Tạc Xỉ tẩn cho một chùy thì…

Ôn Bình đến giờ vẫn không hiểu tại sao nữ tử trước mắt lại cáu kỉnh như thế, tiện tay xuất ra một thứ từ trong Tàng giới:

- Đây là tín vật mà Tử Nhiên đại sư cho ta, nàng bảo ta tới đây gặp nàng.

- Vậy cũng không thể chạy loạn. Các ngươi nguyên một đám Luyện Thể cảnh, Thông Huyền cảnh, lỡ như Tạc Xỉ nổi giận thì tất cả đều trốn không thoát. - Nữ tử nhìn cũng không nhìn mà trả lời ngay.

Có điều nói xong, nàng lại lộ vẻ kinh ngạc.

Sư phụ vậy mà lại viết thư mời người tới Hải Long sơn.

Thật không thể tưởng tượng nổi!

- Tiểu Vọng, tiếp tục trông coi. - Sau khi căn dặn Tạc Xỉ một câu, nữ tử dẫn đám người đi tới phía thác nước.

Lâm Khả Vô ở sau lưng Ôn Bình lắc đầu cười một tiếng:

- Người kia là ai vậy chứ? Thông Huyền hạ cảnh mà tưởng mình oai lắm không bằng.

- Ờ!

Dương Hề hoàn toàn không cho đối phương sắc mặt tốt.

Rất hiển nhiên, nàng một không nợ nàng ta, hai không… Nói chung là không cần phải xem sắc mặt nàng ta.

- Ta ra oai? Tùy các ngươi thích nghĩ gì thì nghĩ, nếu như ra oai, Bách Niệm Hương ta liền lộ ra sự thật là ta 18 tuổi đã đạt tới Thông Huyền hạ cảnh, mà không phải đi xuống cứu các ngươi khỏi tay Tạc Xỉ. - Dứt lời, Bách Niệm Hương lắc đầu, thầm cười khổ.

Thầm nghĩ: Đám người này thật không biết tốt xấu.

Mình cứu bọn họ, không nói cảm ơn thì cũng thôi đi.

Lại còn nghĩ mình ra oai!

Lại nói, đây là Hải Long sơn, các ngươi có thể lên bờ là sư phụ ban ân cho các ngươi, còn muốn thế nào nữa?

Thiên Địa hồ, 108 hồ, có bao nhiêu đại nhân vật tứ tinh thế lực muốn gặp sư phụ.

Chẳng lẽ ai nàng cũng phải niềm nở tiếp đón sao?

Bấy giờ, Ôn Bình không biết suy nghĩ trong lòng Bách Niệm Hương, bất quá thấy nàng thay đổi sắc mặt, hắn chỉ mỉm cười, đang định cắt ngang tật xấu hay thích lầm bầm của nàng thì nghe thấy tiểu cô nương kia lên tiếng.

- Đừng tưởng các ngươi quen sư phụ thì muốn đi đâu cũng được… Tạc Xỉ không phải là người, tới lúc đó lục thân không nhận… - Nói xong, nàng bỗng nhiên đoạt bức thư trong tay Ôn Bình.

- Gâu! - Chó săn tức giận sủa một tiếng.

Ác Linh kỵ sĩ cũng chạy tới kề tai nói nhỏ với Ôn Bình rằng nó muốn… Đánh mông tiểu cô nương kia.

【VIP】 Thiên Tài Uất Ức

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Đi.

Ôn Bình khom người vỗ vỗ đầu Cáp Cáp, xoa dịu tâm trạng của nó.

Về phần Ác Linh kỵ sĩ, không có mệnh lệnh của Ôn Bình thì nó sẽ không vọng động.

Cách đó không xa, Tạc Xỉ đang huơ tay oa oa hô hoán.

Dường như muốn nói với Bách Niệm Hương chuyện gì đó, thế nhưng nàng lại không quan tâm tới nó, ngược lại còn quay đầu lại trách mắng Tạc Xỉ một câu.

Tạc Xỉ tuy rằng hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút thông hiểu nhân tính, thế nhưng dù sao nó cũng còn nhỏ, không có năng lực nói chuyện. Thấy Bách Niệm Hương không hiểu ý mình, nó đành buồn bã bỏ vào rừng, trước khi đi còn liếc nhìn con chó săn bằng ánh mắt sợ hãi.

- Các ngươi biết Hô Lan sư huynh? - Bách Niệm Hương quay lại liếc nhìn con chó, nhưng cũng không để tâm lắm, chỉ hỏi thẳng một câu. Hiển nhiên, ban nãy nàng đã xem qua nội dung được ghi trong thư.

- Ừm.

Ôn Bình khẽ gật đầu.

Bách Niệm Hương một lần nữa xoay người sang chỗ khác, lúc này, Ôn Bình mới bắt đầu quan sát tỉ mỉ tiểu cô nương trước mặt.

Mười tám tuổi có thể đạt tới Thông Huyền, tư chất quả thật không chê vào đâu được.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, mặc kệ đi tới đâu, tương lai thành tựu tất nhiên sẽ không chỉ dừng lại ở Thần Huyền.

Thu hồi suy nghĩ, Long uyển đã hiện ra trước mắt.

Liếc mắt nhìn thác nước hình đầu rồng ở đằng xa, kế đó, Ôn Bình lại liếc nhìn phụ nhân trong vườn hoa. Từ tướng mạo cho đến vóc dáng đều duy trì ở độ tuổi năm mươi, nhưng tuổi thực sợ là phải đến một hai trăm.

- Sư phụ, bọn họ đã tới… Bọn họ đến từ Sơn Hải thành, đây là thư do ngài viết. - Nói xong, Bách Niệm Hương bước qua, định đưa thư cho phụ nhân, nhưng vừa nhấc chân, lại liếc mắt nhìn bọn Lâm Khả Vô. - Chỉ có một người được vào viện, các ngươi đều phải chờ ở bên ngoài.

Thế nhưng, tiếng quở trách thình lình vang lên.

Là phụ nhân kia mở miệng.

- A Hương, không được vô lễ! Đều tới đây ngồi đi…

Giáo huấn người nhà xong, phụ nhân đứng dậy, mỉm cười nhìn Ôn Bình, trong mắt lộ ra tia kinh hỉ.

- Sư phụ.

Bách Niệm Hương hô lên một tiếng, không thể hiểu nổi tại sao hôm nay lại để cho nhiều người như thế tiến vào viện.

Thế nhưng Tử Nhiên lại không hề giải thích nghi hoặc của nàng, mà nói tiếp:

- A Hương, đi châm trà.

- Hì hì.

Bách Niệm Hương liếc mắt nhìn bọn Lâm Khả Vô, nghe thấy Lâm Khả Vô phát ra tiếng cười, tuy rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi tai nàng.

Bách Niệm Hương tức giận đến mức dậm chân.

Dù đã tiến vào phòng bếp, chuẩn bị làm chuyện cần "tâm trạng bình tĩnh" như pha trà, nàng vẫn không ngừng dậm chân

để phát tiết cơn giận của mình.

Nàng thật sự không hiểu, xưa nay, sư phụ chưa bao giờ để hai người tiến vào viện cùng một lúc, vậy mà hôm nay lại phá lệ.

Làm hại mình bị cười nhạo.

- Ôn tông chủ, lão thân trông mong ngươi lâu. - Tử Nhiên ra hiệu mời, Ôn Bình liếc qua có thể thấy rõ là nàng đang run.

Có cảm giác giống như bị bệnh Parkinson.

Nhưng lại không đến mức nghiêm trọng như bệnh Parkinson.

Nhìn thấu ánh mắt của Ôn Bình, Tử Nhiên ngượng ngùng cười một tiếng, rồi nói:

- Đã khiến Ôn tông chủ chê cười… Đều ngồi xuống đi, người từ xa đến là khách.

- Tạ ơn tiền bối.

Bọn người Lâm Khả Vô vội vàng nói "tạ", tìm ghế ngồi xuống phía sau Ôn Bình.

Kế đó, trông thấy Bách Niệm Hương bưng mâm gỗ đi ra, bắt đầu sắp chén pha trà trước mặt mọi người.

Lâm Khả Vô cứ thế nở nụ cười nhìn Bách Niệm Hưng, không có cảm xúc dư thừa ở trong đó, thế nhưng trông thấy vẻ mặt của Lâm Khả Vô, Bách Niệm Hưng lại lần nữa phát hỏa.

Ầm!

Nàng đặt mạnh chén trà xuống trước mặt Lâm Khả Vô, hiển nhiên là dùng lực không ít

Lúc này, Lâm Khả Vô đứng dậy nói:

- Tông chủ, chi bằng chúng ta ra ngoài một lúc vậy.

- Không sao, những chuyện này không sợ các ngươi biết. - Tử Nhiên nói.

- Tiền bối, quên đi… Chúng ta vẫn nên ra ngoài thì hơn. Hải Long sơn mà ngài ở lại thật xinh đẹp, trà cũng rất thơm. -

Lâm Khả Vô nắm lấy tay Uyển Ngôn, tay còn lại bưng chén trà, tựa hồ đang chờ Bách Niệm Hương tới pha trà.

- Ha ha. - Tử Nhiên nở nụ cười, lúc Bách Niệm Hương bưng trà ra, liền nói. - Như vậy đi, A Hương, mang thêm một bình trà, cầm theo chút điểm tâm, các ngươi qua Đình uyển bên hồ kia chơi đi, sau đó dẫn bọn hắn đi dạo chung quanh, nhìn xem cảnh sắc Hải Long sơn. Ta có chuyện muốn nói với vị Ôn tông chủ này.

- Dạ…

Bách Niệm Hương lộ ra vẻ mặt chán nản.

Nhìn Lâm Khả Vô, nàng thật sự cảm thấy miệng lưỡi đắng chát.

Phải pha trà cho bọn họ.

Bây giờ lại còn phải dẫn bọn họ đi dạo chung quanh.

Nàng đã khi nào phải làm loại chuyện như vậy, trước kia Trấn Nhạc cảnh của tứ tinh thế lực tới, bọn họ đều phải nhìn sắc mặt của nàng kia kìa… Dù sao thì nàng cũng là người thân cận nhất ở bên cạnh Tử Nhiên đại sư.

- Tông chủ, chúng ta đi. - Nói xong, Lâm Khả Vô đã bước ra khỏi tiểu viện.

Chó săn sủa hai tiếng rồi cũng chạy ra ngoài.

Bách Niệm Hương đành phải xách theo hộp điểm tâm, bưng ấm trà đuổi theo.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người là Ôn Bình cùng Tử Nhiên.

- Ôn tông chủ, lão thân đã thử qua phương pháp phân biệt rõ ma thạch kia của ngươi thực sự tinh diệu. Buồn cười, sử dụng phương pháp đơn giản như thế lại có thể phân rõ Mặc Quỷ Thạch cùng Ma Thạch, mà ta thì lại vì vậy mà tự phế đi đôi tay của mình. - Tử Nhiên cười khổ nâng chung trà lên, thế nhưng vì tay run cho nên kém chút hất đổ trà, thở dài vài tiếng, cuối cùng nàng dứt khoát đặc chén trà xuống.

Trà trong chén là linh trà mà nàng phải chạy khắp mười hồ nước mới thu được.

Thuộc thiên tài địa bảo.

Lúc trước muốn kiếm được phải phí rất nhiều công phu, bây giờ bưng nó lên lại khiến bản thân bị thương.

- Tử Nhiên đại sư, có thể cho ta xem tay của ngươi một chút được không. - Khi nghe Ôn Bình nói ra những lời này, Tử Nhiên mỉm cười, vội vàng đưa tay qua.

- Nếu như cần, Ôn tông chủ có thể dùng tay sờ… Lòng y giả, lão thân tuyệt không cho rằng Ôn tông chủ quá phận.

- Không cần, ta nhìn một chút được rồi.

Ôn Bình cười một tiếng, kế đó híp mắt, tập trung quan sát ngọc thủ (1) không tương thích với tuổi của người trước mắt.

(1) Tay ngọc.

Khó trách, nàng lại nói như thế.

Hóa ra đôi tay này được bảo dưỡng chẳng khác gì tay của một nữ hài đôi mươi.

Xem xét vài lần, Ôn Bình thầm hỏi hệ thống:

- Hệ thống, một chén Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp có thể chưa trị được đôi tay này hay không?

- Có thể. Nếu như túc chủ không an tâm, có thể phối hợp sử dụng Xì Gà Sinh Mệnh. Tiến hành đồng loạt, hẳn có thể kìm lại được thương thế của nàng.

- Chỉ có thể kìm lại?

- Độc của nàng đã ăn sâu tận xương tủy, hẳn là trúng không dưới mười năm, một chén khẳng định không được. Dựa theo hệ thống tính toán, muốn loại trừ nó, độ khó phải gấp mấy chục lần Mộ Oanh chi độc.

- Khó như thế?

- Loại trừ thì khó, ức chế lại rất đơn giản. Kí chủ có thể kìm hãm nó trước, sau đó đem Tuyền Qua đồ thu tới tay. Bất quá, hệ thống nhắc nhở ngài một câu. Xì Gà Sinh Mệnh cùng

Kiến Mộc diệp là sản nghiệm của tông môn, độc nhất vô nhị, lúc sử dụng xin Kí chủ đừng vì hoàn thành nhiệm vụ mà hạ thấp giá trị của nó…

- Hả… - Quy củ này của hệ thống quả thật muốn mạng.

Lúc này hắn sao có thể mở miệng đòi bạch tinh?

Ở một mức độ tới nói, hắn cũng đang có việc cầu người.

- Aiz…

Đáng tiếc, quy củ của hệ thống, hắn cũng không thể vi phạm.

Nghe thấy Ôn Bình không kìm được thở dài một tiếng, vẻ mặt Tử Nhiên thoáng thay đổi, tươi cười trên môi nháy mắt cứng lại, vội vàng hỏi:

- Ôn tông chủ, tay của ta không có hi vọng?

【VIP】 Tiền Chữa Bệnh… Hơi Đắt

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ta chưa từng nói thế! - Ôn Bình trả lời.

- Vậy thì tại sao vừa rồi Ôn tông chủ lại thở dài? - Nàng đã đặt hết tất cả hy vọng lên người thiếu niên trước mắt, bởi vì hắn là Tuyền Qua thần tượng duy nhất có phương pháp có thể dễ dàng phân biệt được ma thạch mà nàng biết.

Ôn Bình ngẩn người hồi lâu, bấy giờ mới ý thức được ban nãy mình đã vô thức phát ra tiếng thở dài:

- Thói quen mà thôi!

- May mắn.

Tử Nhiên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Bình thì nói tiếp:

- Tử Nhiên đại sư, ta đã xem qua tay của ngươi. Qua mười năm, bệnh tình đã trở nên nguy kịch, muốn trừ bỏ cũng không phải là quá khó. Ta có biện pháp, nhưng con người ta xưa nay chưa bao giờ làm chuyện không có lợi, ta phải được một thứ gì đó từ ngươi…

- Ôn tông chủ không ngại nói thẳng, nếu như là bạch tinh thì cứ nói ra số lượng.

Nghe thấy Ôn Bình mở miệng đã nói đúng “mười năm”, nàng không hề chần chờ. Hơn nữa là một Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng, muốn kiếm bạch tinh là chuyện hết sức dễ dàng, vì tay của mình, tiêu tốn chút bạch tinh, cho dù dốc hết tất cả cũng là chuyện đương nhiên.

- A…

Ôn Bình đang định nói ra một con số, chợt, hắn ngớ ra. Nhớ đến nhắc nhở của hệ thống về tầm quan trọng của Kiến Mộc diệp cùng Xì Gà Sinh Mệnh… Hiển nhiên bạch tinh không tính là quý giá đối với Tử Nhiên, nếu hắn mở miệng đòi bạch tinh thì chẳng khác nào hạ thấp giá trị của Kiến Mộc diệp. - Bạch tinh thì thôi đi… Cần nhiều lắm, sợ rằng Tự Nhiên đại sư không bỏ ra nổi, cầm thiếu, ta lại cảm thấy mình thua thiệt.

- Vậy…

- Giúp ta làm một tấm Tam tuyền Tuyền Qua Đồ, thấy sao?”

- Ôn tông chủ quả thật nhân nghĩa… Nếu như tay ta có thể bình phục, Ôn tông chủ chỉ cần tìm ta, lão thân tất nhiên sẽ chế tác tam tuyền Tuyền Qua Đồ cho ngài. - Nàng cho rằng Ôn Bình sẽ mở miệng đòi 1000, thậm chí 2, 3000 viên bạch tinh, hơn nữa nàng cũng nhất định sẽ cho, thế nhưng Ôn Bình lại lựa chọn không cần mà chỉ đưa ra một yêu cầu như thế.

Cho dù là làm Tuyền Qua Đồ cả đời cho Ôn Bình thì cũng đã làm sao?

- Được, một lời đã định.

Ôn Bình vui mừng.

Quả nhiên, không cần bạch tinh sẽ thu hoạch lớn hơn.

Đúng rồi.

Ôn Bình bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện.

Tử Nhiên tại sao không nhắc tới chuyện Phong thuộc tính?

Sự xuất hiện của nó, hẳn là một quả bom hạt nhân trong giới Tuyền Qua thần tượng?

Hoặc là… Nói cách khác, Hô Lan căn bản không nói chuyện này cho Tử Nhiên.

Tiếp tục hàn huyên dăm ba câu nữa, Tử Nhiên vẫn không hề nhắc tới chuyện này, Ôn Bình biết chắc, Hô Lan đã không nói với nàng.

Hẳn là hắn có tư tâm của mình.

Thu hồi suy nghĩ, Ôn Bình lên tiếng:

- Chuyện này cứ quyết định như thế đi, ta đến thành trì lân cận một chuyến, mua chút thiên tài địa bảo làm linh thiện, đồng thời cũng mua vật liệu chế tác Tuyền

Nói xong, đứng dậy chuẩn bị ôm quyền rời đi.

Thời gian quá gấp.

Ôn Bình thậm chí không nhớ tới uống ly trà đặt trên bàn kia.

Cho dù nó tỏa ra một hương thơm ngạt ngào mê người.

Đúng lúc này, Tử Nhiên liền lên tiếng:

- Ôn tông chủ, không cần vội. Ở chỗ ta có rất nhiều thiên tài địa bảo, muốn thứ gì cứ mở miệng nói ra là được, thành thị gần đây nhất cũng cách tới vạn dặm, tới lui cũng tốn không ít thời gian. Về phần vật liệu làm linh thiện, lão thân giao cho đệ tử là được, nàng có thể nhanh chóng mua về.

- Việc này…

- Ôn tông chủ, đệ tử kia của ta chỉ cần một ngày là có thể vừa đi vừa về, có việc giao cho nàng, rất nhanh.

- Cũng được.

Nói xong, Ôn Bình lấy ra danh sách đã chuẩn bị sẵn.

Tử Nhiên nhận lấy, sau khi xem xong thì ngây ngẩn cả người.

Ngạc nhiên không phải vì những thứ có trong danh sách này quá mức hiếm lạ, mà là vì chúng quá rẻ, cộng lại cũng chỉ có bảy, tám viên bạch tinh.

Quý nhất cũng chỉ có lá của Nguyệt Quang Phụ.

Nhưng với nàng thì mấy viên bạch tinh thực sự quá ít để so với thương tích của nàng.

Tử Nhiên liếc nhìn Ôn Bình, lên tiếng hỏi:

- Ôn tông chủ, đây là?

- Mua không được?

- Không phải… Những thứ này, xác định là sử dụng để chữa trị tay của lão thân?

- Bằng không thì sao? - Ôn Bình hỏi ngược lại một câu, rốt cục cũng rảnh rỗi bưng chén trà trên bàn lên, nhấp một ngụm.

Tử Nhiên lại lần nữa nhìn vào mắt Ôn Bình, thu hồi ánh mắt tò mò, nói đôi ba câu liền đi ra sau tiểu viện, chẳng bao lâu sau đã mất hút ở cuối đường mòn tiến vào rừng.

Thời gian rất trân quý.

Nàng không dám chậm trễ.

…

Bên hồ.

- Sư phụ? Ngài nghiêm túc chứ?

Bách Niệm Hương liếc mắt nhìn bọn người Lâm Khả Vô ở cách đó không xa, nàng thực sự đã dẫn những người này du ngoạn Hải Long sơn.

Hiện tại lại bảo nàng làm chân chạy.

Chẳng lẽ muốn nàng làm tất cả những chuyện mà mười năm nay chưa từng làm trong một ngày?

Tử Nhiên không biết tâm trạng hiện tại của Bách Niệm Hương như thế nào, nói tiếp:

- Đây là dùng để trị tật ở tay của vi sư, đi nhanh về nhanh!

- Được, nếu như vì sư phụ thì ta đi. Thế nhưng… Sư phụ, ta là vì ngươi chứ không phải thật sự là chân chạy…

Tiếp nhận danh sách, Bách Niệm Hương chợt móc ra một chiếc còi, thổi một hơi!

Âm thanh thanh thúy âm vang bốn phía.

Trong nước đột nhiên phát sinh động tĩnh rất lớn.

Một đầu hắc sắc đại ngư đột ngột nhảy ra khỏi mặt nước, hóa thành một nam nhân trung niên chỉ mặc một chiếc quần cộc quỳ gối ở trước mặt Tử Nhiên.

- Tiểu thư, Tử Nhiên đại sư.

Tử Nhiên khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, hàn huyên hai câu, sau đó nàng liền rời đi.

Bách Niệm Hương thản nhiên nói:

- Mang ta đi Bình Hải thành.

- Vâng.

Ngư yêu trả lời, lại lần nữa nhảy xuống nước hiện ra yêu thân.

- Sư phụ, ta vì ngươi mới… Không phải là chân chạy cho người khác. - Bách Niệm Hương liếc nhìn về phía thác nước, sau đó lại nhìn bọn người Lâm Khả Vô. - Đừng có chạy lung tung… Tạc Xỉ các ngươi gặp phải lúc đến rất táo bạo, Thần Huyền cảnh cũng phải sợ, chớ nên đi trêu chọc nó, trông thấy nó thì cứ nằm rạp trên mặt đất là được rồi.”

Nằm sấp đại biểu cho thần phục!

Gâu gâu!

Chó săn sủa lên hai tiếng, coi như trả lời.

Thấy bọn người Lâm Khả Vô không để ý tới mình, Bách Niệm Hương quay đi, cũng lười khuyên bảo.

Thầm nghĩ: Bị nện chết thì bị bện chết đi, đều là một đám người không biết nghe lời hay, rõ ràng mạnh nhất mới chỉ có Thông Huyền hạ cảnh.

- Đi.

Ra lệnh một tiếng, Bách Niệm Hương biến mất ở trên mặt hồ.

Mà đoàn người La Mịch đang đi dạo thực sự đi không nổi nữa.

Bởi vì hai người Lâm Khả Vô ở phía sau lưng cứ ta ta nàng nàng, huyên thuyên không dứt, thực sự khiến người ngột ngạt.

- Hay là chúng ta đi chỗ khác.

- Lan thúc, chúng ta đi.

Nói xong, hai người La Mịch lôi kéo Lan Bằng chạy đi.

Tới khi Lâm Khả Vô phát hiện chỉ có hai người bọn họ ở bên hồ thì đã là ban đêm.

Đương nhiên, chuyện này nói sau.

Sau khi bọn người La Mịch rời đi, cả ba lập tức trở lại tiểu viện tìm Ôn Bình.

Thế nhưng hiện tại Ôn tông chủ không còn ở tiểu viện.

Nếu như muốn làm linh thiện, tự nhiên phải đi tới trù phòng, hơn nữa nhất định phải là trù phòng tốt nhất.

Ở tiểu viện không thể làm linh thiện được.

Phía sau hòn đảo này, hóa ra còn một căn lầu, xây dựng dựa lưng núi, trông khá hùng vĩ.

Phòng bếp này vừa vặn phù hợp.

Cứ như thế, qua một đêm, tới chạng vạng tối ngày thứ hai, Bách Niệm Hương rốt cục cũng trở lại.

Chỉ là, nàng rất khó chịu!

- Hắc thúc, ngươi nói sư phụ sao lại như thế… Đây nhất định không phải thứ người muốn, sư phụ sao lại muốn mấy thứ rẻ mạt như thế này, tổng cộng chỉ có 8 viên bạch tinh… Khẳng định là của cái tên gọi là Ôn tông chủ kia… Sư phụ lại muốn ta làm chân chạy cho hắn. -

“Hắc thúc, ngươi nói sư phụ sao lại như thế… Đây nhất định không phải thứ sư phụ muốn, sư phụ sao lại muốn những thứ rẻ mạt như thế này, tổng cộng chỉ có 8 viên bạch tinh… Khẳng định là của người tên là Ôn tông chủ kia… Sư phụ lại muốn ta làm chân chạy cho hắn.” Bách Niệm Hương tức giận thở phì phò, giẫm một cước lên lưng hắc ngư…

【VIP】 Báo Thù

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Tiểu thư, ta cũng không biết tại sao đại sư lại làm như thế.

Tuy rằng Hắc Ngư nói là nói thế, nhưng trong lòng lại không ngừng suy nghĩ mông lung.

Bách Niệm gia bọn họ vốn là quần hùng một phương ở Thiên Địa hồ, không phải cấp bậc mà tứ tinh thế lực ở Huyền Sắc hồ này có thể sánh ngang. Địa vị của Bách Niệm Hương tự nhiên rất cao. Khoan nói đến những quan hệ khác, chỉ bằng hai chữ Bách Niệm thôi cũng đủ khiến cho những Trấn Nhạc cảnh ở Huyền Sắc hồ phải lấy lễ tiếp đón, tôn làm thượng khách. Chớ nói chi thêm một tầng quan hệ với Tử Nhiên.

Cho nên, thường xuyên có Trấn Nhạc cảnh tới gặp Tử Nhiên đại sư đều bị tiểu thư nhà mình mắng.

Bởi vì Tử Nhiên với tư cách là một trong năm vị tam tuyền Tuyền Qua thần tượng duy nhất ở trong 108 hồ thuộc Thiên Địa hồ.

Địa vị của nàng đủ để sánh ngang vị trí tộc trưởng Bách Niệm gia bọn họ.

Thậm chí sẽ cao hơn.

Nhưng nàng lại tỏ ra thân thiện với Ôn tông chủ kia.

Tựa như lão bằng hữu lâu năm gặp lại.

- Chẳng lẽ… Ôn tông chủ kia có biện pháp có thể trị hết thương tật ở tay của Tử Nhiên đại sư? - Trong đầu Hắc ngư bỗng nhiên sinh ra ý niệm này, mà nó… Cũng nói ra miệng.

- Thật ư?

- Tiểu thư, trừ chuyện này, ta thật không nghĩ ra được lý do nào khác.

- Chỉ bằng những thứ này? Sẽ không phải là lừa gạt sư phụ ta đấy chứ?

- Không đâu, nếu như là lừa gạt, hắn sẽ không rời đi được. Không kẻ nào tới mức cho rằng bên cạnh Tuyền Qua thần tượng không có cường giả.

- A… Càng nghe càng thấy sai. - Mắt thấy sắp tới Hải Long sơn, nàng cũng lười suy nghĩ nhiều.

Có điều, nếu thật như những gì hắc ngư nói.

Vậy thì sư phụ sẽ lại có được năng lực chế tác Tuyền Qua Đồ.

Nghĩ tới đây, nàng lập tức thúc giục hắc ngư tăng nhanh tốc độ.

Khi trở lại tiểu viện trên đảo, liên nghe thấy tiếng "ô ô" phát ra từ trong rừng, dường như là tiếng kêu rên.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Bách Niệm Hương quyết định tiến vào tiểu đạo trong rừng, lần theo phương hướng phát ra tiếng rên… Bởi vì thanh âm kia nghe thoáng qua dường như là Tiểu Vọng… Cũng chính là Tạc Xỉ hung bạo trong miệng nàng.

- Ô ô…

Tiến đến gần, Bách Niệm Hương vội vàng đẩy nhánh cây chắn ngang tầm mắt ra.

Một màn kế tiếp khiến nàng trợn trừng mắt.

Tạc Xỉ vậy mà lại nằm rạp trên mặt đất, Lang Nha Bổng rơi cách đó mấy trượng, bộ dạng dường như vừa ăn phải thiệt thòi. Mà đầu sỏ khiến nó nằm rạp trên mặt đất chính là con cho vàng kia.

Đúng!

Chính là con chó vàng theo tên Ôn tông chủ gì đó tới đây… Một con chó ngay cả yêu cũng không phải!

- Cáp Cáp!

Bìa rừng đột nhiên vọng lại tiếng hô hoán.

Bách Niệm Hương nhớ rõ thanh âm này là của người tên Lâm Khả Vô kia.

Khi tiếng gọi, chó vàng lườm nàng một cái, sau đó lại quay qua sủa Tạc Xỉ một tiếng, rồi mới đủng đỉnh rời đi.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Bách Niệm Hương kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Sư phụ từng nói, Tiểu Vọng có huyết mạch đặc thù, tuy đánh không lại yêu vật Thần Huyền trung cảnh hoặc Nhân tộc Thần Huyền thượng cảnh, thế nhưng nhất định sẽ không khuất phục.

Vậy mà bây giờ, nó lại nằm rạp trên mặt đất kêu rên như vậy.

Chẳng phải nói, huyết mạch áp chế rất mãnh liệt?

Lẽ nào cái thứ kia là đang giả làm một con chó?

Nhưng bên trong thực là đại yêu.

- Tiểu Vọng, ngươi không sao chứ? - Bách Niệm Hương thôi nghĩ ngợi, vội vàng chạy tới đỡ Tạc Xỉ dậy, nhìn ra bìa rừng. - Các ngươi… Thật quá đáng.

…

Bìa rừng.

La Mịch sờ lên đầu chó săn:

- Cáp Cáp, ngươi đừng có chạy lung tung, chỗ này không phải là Vân Lam sơn.

- Đi thôi. Tông chủ và Tử Nhiên đại sư hiện tại đang ở phía bên kia đảo, chúng ta đi qua bên đó.

Nói xong, Lâm Khả Vô cất bước hướng về phía đường lớn.

Khi mọi người đi tới một phía khác của đảo, Ôn Bình đang ngồi bên hành lang cạnh lầu, luyện tập khống chế nhiệt độ của Địa Ngục Hỏa.

Dù sao ở đây cũng không phải là phòng bếp Bất Hủ tông, không có công năng tự động điều chỉnh hỏa diễm. Hắn thích sử dụng Hình Phạt Chi Hỏa để chế biến thức ăn, thế nhưng lại không thể sử dụng để chế linh thiện.

Cho nên phải luyện tập khống chế nhiệt độ một phen.

- Gâu gâu.

Nghe thấy tiếng chó sủa vang bên tai, Ôn Bình ngây ra một lúc, thu hồi hỏa diễm.

- Tạc Xỉ kia khiêu khích ngươi?

- Ngươi đánh nó… Còn bị trông thấy?

Nghe thấy như thế, Ôn Bình có chút bất đắc dĩ.

Đánh thì đánh chứ sao.

Khiêu khích Cáp Cáp, bị đánh cũng đáng lắm.

Có điều bị trông thấy… Việc này có hơi lúng túng nha!

Dù sao nơi này cũng là nhà của người ta.

- Hừm!

Đang nói, Ôn Bình chợt nghe thấy tiếng bước chân, Bách Niệm Hương ở trên bậc thang trực tiếp ném một cái túi về phía Ôn Bình.

Hắn giơ tay đón lấy, vừa định mở miệng nói chuyện thì đã nghe thấy Bách Niệm Hương nói trước:

- Đây là thứ ngươi muốn… Lần sau, tự ngươi đi mua lấy những thứ chỉ tốn mấy viên bạch tinh này đi.

- Là do sư phụ ngươi nói. Vốn ta muốn tự đi mua… - Ôn Bình cười đáp.

- Ta…

Bách Niệm Hương nghẹn lời.

Hình như… Thật sự có chuyện như thế.

- Ta mặc kệ… Lần sau chớ bảo ta đi. À phải rồi… Ngươi thật sự có thể chưa trị cho sư phụ ta? - Thanh âm Bách Niệm

Hương thoáng chậm lại, trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Biến hóa trước mắt Ôn Bình có hơi bất ngờ.

- Đương nhiên.

- Chính ngươi nói đấy nhé, đừng có lúc đó rồi lại bảo trị không hết.

- A Hương, chớ làm càn. - Lúc này, Tử Nhiên từ trên lầu bước xuống, thoáng trừng Bách Niệm Hương một cái, sau đó liếc mắt nhìn cái túi trên tay Ôn Bình.

Ôn Bình nhân tiện mở ra kiểm tra một lượt.

- Ôn tông chủ, có mua đủ hết chưa?

- Đủ rồi.

- Phân lượng rất đủ, đến lúc đó mọi người có thể cùng ăn chung một chỗ. Ta có việc đi trước.

Nói xong, hắn liền đi tới phía trù phòng.

- Cùng ăn chung một chỗ? - Tử Nhiên ngây ra, không hiểu ý của Ôn Bình là gì, thế nhưng hắn đã chạy mất, nàng chỉ có thể nhẹ giọng đáp. - Vậy thì là phiền Ôn tông chủ rồi.

Ôn Bình chân trước vừa đi, Bách Niệm Hương chợt vỗ trán một cái, nhớ ra là mình vẫn chưa nói xong.

- Sư phụ… Con chó kia đánh Tiểu Vọng.

Tử Nhiên có hơi bất ngờ.

- Chó gì?

- Chính là con chó vàng kia.

- Ờ…

Đáp lại một tiếng, sau đó, Tử Nhiên lập tức đuổi theo Ôn Bình, hiển nhiên là nàng chẳng mấy quan tâm đến chuyện của Tiểu Vọng và chó vàng.

- Sư phụ… - Nhìn thấy bóng lưng sư phụ xa dần, Bách Niệm Hương có chút dở khóc dở cười, sau đó xoay người rời khỏi lầu các.

Hiển nhiên là nàng đi tìm bọn người Lâm Khả Vô… Nàng phải báo thù giúp Tiểu Vọng.

Nếu sư phụ đã không có tâm tư quản, vậy thì nàng quản!

Chỉ mấy tên Luyện Thể cảnh, cộng với một tên Thông Huyền hạ cảnh, một mình nàng là đủ!

Bách Niệm Hương tìm thấy bọn Lâm Khả Vô đang đứng trên một khối đá tròn, nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng, trong tay đang cầm bội kiếm.

Tiến đến gần, nàng duỗi bàn tay trắng nõn ra, chỉ thẳng vào Lâm Khả Vô.

- Ngươi, có giỏi thì ra đấu với ta!

- Chi vậy? - Tuy lên tiếng trả lời, thế nhưng kiếm trong tay Lâm Khả Vô đã trực tiếp bay ra khỏi vỏ.

Kiếm hóa bạch mang.

Phóng thẳng xuống nước.

Dọc theo mặt hồ "mở ra" một khe hở dài trăm thước, sau đó tựa như diều gặp gió, vợt thẳng lên không trung.

- Ta…

Thấy cảnh này, Bách Niệm Hương sững người.

- Đây là kiếm pháp gì?

Động tác mở mạch môn thoáng khựng lại, ánh mắt không cách nào rời khỏi thanh kiếm đang bay lên kia.

Kiếm bay lên không.

Ánh mắt của nàng vội đuổi theo.

Nhìn nó bay vọt qua đỉnh đầu, cảm giác nguy cơ ập vào mặt… Đây là trực giác trời sinh của một tu luyện giả.

- Không phải… Là ngươi! Ngươi, ra đây đơn đấu!

Bách Niệm Hương vội chỉ tay sang hướng khác, chỉ vào La Mịch.

Lâm Khả Vô này rất khó giải quyết!

Đợi chút nữa lại đánh!

Trước tiên giáo huấn tên Luyện Thể cảnh này một phen.

【VIP】 Ai Cũng Đánh Không Lại

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Ta…

La Mịch dùng một ngón tay chỉ ngược vào mình, có chút khó hiểu.

- Nàng ta bị sao vậy? - Dương Hề ở bên cạnh lên tiếng.

Vốn dĩ bọn họ chỉ muốn đến đây tu luyện một lúc, rèn luyện Ngự Kiếm thuật, dù sao cũng đã nhiều ngày rong chơi, bỏ bê tu hành rồi.

Nghiệp tinh vu cần hoang vu hi (1).

(1) Nghề nghiệp tinh thông khi cần cù, yếu kém khi lười nhác.

Hơn nữa, giảng giải một chút về tu luyện Ngự Kiếm thuật cho Uyển Ngôn, dù sao ở Bất Hủ tông có rất nhiều pháp thuật cùng mạch thuật, tốt nhất vẫn nên chuyên tâm tu luyện một loại.

Thế nhưng Bách Niệm Hương lại đột nhiên chạy đến khiêu chiến.

Chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Bách Niệm Hương nói tiếp:

- Con chó vàng đại yêu của các ngươi đánh Tiểu Vọng, hiện tại ta muốn giúp Tiểu Vọng báo thù. Ngươi, đấu với ta một trận. Ta sẽ không khi dễ ngươi, nếu ngươi đã là Luyện thể thất trọng, ta tuyệt sẽ không mở mạch môn!

- Cái này còn không phải khi dễ? - Uyển Ngôn bất bình.

Không mở mạch thì cũng tương đương Luyện thể thập tam trọng mà.

Luyện thể thập tam trọng đánh Luyện thể thất trọng… Cũng coi như chiến đấu cùng cấp à?

Hơn nữa, bọn họ vốn không sai Cáp Cáp đi đánh tên gia hỏa cầm Lang Nha Bổng kia.

Bách Niệm Hương lại lần nữa duỗi ngón tay ra, bất quá lần này không chỉ riêng La Mịch, còn có Dương Hề và Uyển Ngôn:

- Nếu như không dám thì cùng lên đi. Ta vẫn sẽ không mở mạch môn.

- Ngươi…

Dương Hề vốn định lên tiếng nhưng lại bị La Mịch cắt ngang.

Hắn nói:

- Nếu ngươi đã muốn luận bàn, vậy thì tới đi. Lâm sư đệ, các ngươi lui về sau. Bất quá, nói trước, kiếm của ta không dễ thu hồi, ngươi cẩn thận một chút.

- Cắt.

Bách Niệm Hương cười chẳng chút để tâm, sau đó bay ra tư thế: Lão nương dùng nắm đấm, ngươi có dùng kiếm thì cũng đánh không lại quả đấm của ta.

Lúc này, La Mịch đang đứng cách Bách Niệm Hương hơn 50m.

Hắn nhếch mếp lộ ra nụ cười giảo hoạt, Uyển Ngôn lo lắng nhưng đã có Lâm Khả Vô trấn an, thình lình, hai tiếng “leng keng” thanh thúy vang lên.

Song kiếm rời vỏ!

Hóa thành hai đạo bạch mang phóng ra ngoài.

- Hả?

Bách Niệm Hương cả kinh, ngây người nhìn bạch mang lao về phía mình.

Nàng vội vàng quơ lấy khối đá bên cạnh, ném mạnh về phía thanh kiếm kia. Đồng thời, mượn lực từ khối đá kia, cả người vọt về phía trước.

Những khối đá ở Hải Long sơn vốn có tính chất cứng rắn tựa cương thiết.

Dùng chúng để mở đường rất phù hợp.

Có điều, nàng không ngờ tới, vốn định bóp quả hồng mềm, vậy mà lại chọn trúng tên biến thái có thể điều khiển hai thanh kiếm cùng bay lên, so với Lâm Khả Vô kia còn lợi hại hơn.

Phanh!

Phanh!

Khối đá bị cắt thành hai nửa, vụn đá lả tả rơi xuống.

- Không thể nào?

Còn chưa hoàn hồn, bạch mang đột nhiên từ trước người nàng đổi hướng vọt lên trời. Thế nhưng nó cũng không có ý định buông tha cho nàng, ngay lập tức vòng trở về.

- Chớ có dùng Vô cấu chi thể nhập môn ngăn cản, không ngăn được đâu. Trừ phi ngươi muốn tay chân của mình lưu lại vết sẹo. - Bên tai đột nhiên vang lên tiếng La Mịch, nhớ tới một màn vừa nãy, Bách Niệm Hương lập tức gạt bỏ suy nghỉ dùng nắm đấm phá kiếm.

Thân thể của nàng hiện tại còn chưa cứng bằng đá đâu.

Ngẩng đầu nhìn La Mịch, hắn vẫn luôn bảo trì một khoảng cách an toàn với nàng, chỉ cần nàng bước lên phía trước, hắn sẽ lập tức lui về sau.

Vốn dĩ với tốc độ của nàng, muốn đuổi kịp hắn không phải chuyện khó, thế nhưng hai thanh kiếm kia hệt như keo da chó, bám riết không buông. Còn không ngừng công kích từ bốn phương tám hướng, khiến hành động của nàng bị hạn chế. Chớ nói tìm cơ hội tiếp cận La Mịch, hiện tại ngay cả thoát thân nàng cũng không làm được.

- Sao có thể như vậy? Không phải hắn chỉ mới là Luyện thể thất trọng sao…

Ngay khi Bách Niệm Hương ngày càng cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi, kiếm… Đột nhiên biến mất.

- Không đánh nữa.

Giọng La Mịch vang lên.

Hóa ra là hắn đã thu kiếm vào vỏ.

- Sao không đánh, ta vừa nghĩ ra cách.

- Vô dụng thôi, nếu như ngươi không mở mạch môn, dựa vào võ pháp thì căn bản không cách nào phá được Ngự Kiếm thuật.

- Đây là thuật pháp?

- Đương nhiên.

- Nhưng ngươi mới là Luyện thể thất trọng… - Luyện thể thất trọng ngay cả phóng xuất nội khí còn không lam được thì làm sao thể hội mạch thuật?

La Mịch cười một tiếng, đáp:

- Luyện thể thất trọng thì sao? Cho tới bây giờ, tại Bất Hủ tông, chênh lệch cảnh giới vốn không phải là vấn đề.

- Ta mở mạch môn đánh!

Những lời của La Mịch khiến nàng rất kinh ngạc.

Bởi vì cho dù là Bách Niệm gia thì cũng không ai dám nói cảnh giới chênh lệch không phải là vấn đề.

Nghe Bách Niệm Hương nói vậy, La Mịch liền nói:

- Vậy ngươi đánh với Lâm Khả Vô sư đệ đi, các ngươi mới cùng cảnh giới.

- Quá yếu, ta không rãnh. - Lâm Khả Vô quả quyết cự tuyệt.

Kế đó nhu tình như nước nhìn về phía Uyển Ngôn.

Thoáng cái rơi vào thế giới hai người, tự động xem nhẹ hết thảy xung quanh.

Nghe vậy, Bách Niệm Hương nổi giận đùng đùng quát:

- Ta yếu hả? Chẳng phải các ngươi dựa vào thuật pháp có thể điều khiển kiếm bay tới bay lui thôi sao? Nếu không có nó, thử hỏi ai trong các ngươi có thể đánh thắng ta? Ta là thiên tài 18 tuổi bước vào Thông Huyền cảnh đấy. Nói thật, quyền pháp của ta chính là Hoàng cấp thượng phẩm mạch thuật, không ai trong các ngươi có thể chịu được.

- Được, không cần kiếm!

- Phong!

Lâm Khả Vô liên tục mở miệng, mạch môn theo đó run lên.

- Ta… - Bách Niệm Hương cả kinh, đang định xuất thủ thì phát hiện thân thể mình hoàn toàn không nhúc nhích được nữa.

Tựa như có thứ gì đó một mực khóa chặt nàng.

- Hiện tại đã biết rồi chứ? - Lẩm bẩm một câu, kế đó, Lâm Khả Vô thu hồi Phong Chi Cấm Cố. - Một khắc vừa nãy, không biết ngươi đã chết bao nhiêu lần.

Bách Niệm Hương bị dọa đến ngây người.

Lúc trước là ngự kiếm bay tới bay lui, thuật pháp mà đến bây giờ nàng chưa từng thấy qua.

Khiến nàng thúc thủ vô sách với một cái Luyện thể thất trọng.

Hiện tại, không cần tiếp cận nàng đã có thể khiến nàng không cách nào nhúc nhích, thứ này… Càng là nghịch thiên.

- Đây là… Sao có thể có mạch thuật huyền diệu như thế?

Chưa từng nghe qua lưu phái mạch thuật này tại Thiên Địa hồ.

Đối với vấn đề này, đám người Lâm Khả Vô bất đắc dĩ cười. Bọn họ cũng không còn lời nào để nói với tiểu cô nương có chút cao ngạo, tự cho là đúng này.

Bất quá, ngẫm lại cũng thường thôi.

Trước khi gia nhập Bất Hủ tông, có ai từng nghĩ đến có tồn tại mạch thuật như vậy?

La Mịch đứng một bên thản nhiên học theo điệu bộ của Ôn Bình, nói:

- Muốn học? Vậy thì gia nhập Bất Hủ tông, Ngự Kiếm thuật 500 kim tệ, bao giáo bao hội. Tông môn chúng ta còn có rất nhiều mạch thuật, nói tóm lại, không đâu có thể học được. Chỉ cần muốn học, nguyện ý ra tiền hoặc bạch tinh, tông chủ sẽ không ngăn cản, tùy ngươi học.

- Ôn tông chủ kia sao có thể hào phóng như vậy? - Lúc này, Bách Niệm Hương đã quên luôn báo thù, hiển nhiên, không hề phát giác bản thân sinh ra hứng thú nồng đậm với những thứ mà La Mịch nói đến.

- Đương nhiên.

La Mịch búng tay cái chóc.

- Ta không tin! - Bách Niệm Hương lắc đầu.

Thật ra nàng tin.

Chỉ là ngạo khí từ trong xương nói rằng nàng không thể tin.

- Chuyện hôm nay coi như xong, ta đánh không lại các ngươi. Nhưng đừng tưởng rằng mọi chuyện cứ thế qua đi… - Dứt lời, Bách Niệm Hương xoay người rời khỏi.

Nếu đã đánh không lại.

Tiếp tục ở lại đây cũng không còn ý nghĩa nữa.

Bất quá, đi lần này, nói kia của La Mịch không ngừng vang vọng trong đầu nàng.

Bao giáo Bao hội.

Muốn học tùy tiện học…

【VIP】 Khó Tra Ra Bất Hủ Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Sơn Hải thành.

Mấy ngày này tuyệt đối là khoảng thời gian áp lực nhất Sơn Hải thành, trái với cảnh tượng nào nhiệt của "Ngày Thăng Long" nhiều năm trước.

Lúc trước, sau "Ngày Thăng Long", mỗi thế lực đều sẽ giống trống khua chiên ăn mừng một phen, thậm chí còn phát sinh luận võ giữa các thế lực.

Thế nhưng lúc này, ngàn vạn tu sĩ Luyện Thể, Thông Huyền cảnh bước đi trên đống đổ nát, dọn dẹp xà nhà sụp đổ, vách tường bị nghiền nát, còn có cung điện sụp xuống.

Đứng trên phế tích, nhìn đại điện vàng son lộng lẫy ngày xưa giờ chỉ còn một mặt tường, trong lòng mọi người hoặc ít hoặc nhiều có chút cảm khái, đồng thời cũng cảm thấy mất mát.

Trong lúc các đệ tử dọn dẹp phế tích, hai người Không trưởng lão hiện đang ở Bách Tông Liên Minh, cùng tông chủ Thiết Mộc Hợp gấp rút trở về thương nghị chuyện tìm kiếm Bất Hủ tông. Thiết Mộc Hợp quay về từ hôm qua, suốt ngày hôm nay, hắn đã lật đi lật lại tư liệu của Bách Tông Liên Minh không dưới mười lần, nhưng vẫn không cách nào tìm được Bất Hủ tông.

Vốn cho rằng chỉ do mình bỏ sót.

Thế nhưng xem đến lần thứ 10, Thiết Mộc Hợp nhận ra rằng, có lẽ Bất Hủ tông không nằm trong biên chế của Bách

Tông Liên Minh, hoặc giả, nó cũng không phải thế lực Thiên Địa hồ.

Đương nhiên, hắn cảm thấy không nằm trong biên chế có khả năng cao hơn.

Bởi vì kẻ đó đã cứu đi một trong những người mà lúc trước Thiên Thần trưởng lão mang về.

- Thiết tông chủ, Thiên Thần trưởng lão không nói với ngươi chuyện của hai người kia sao? - Đứng trước gian phòng có một lão giả rất uy phong, lão nghiêm túc hỏi.

Hắn chính là chủ sự Nghiêm Chính của Bách Tông Liên Minh tại Sơn Hải thành.

Bách Tông Liên Minh vô cùng xem trọng chuyện của Thiết Sơn các, chỉ có điều manh mối quá ít, khiến hắn không cách nào tra ra được.

Thiết Mộc Hợp liếc nhìn hai người Không trưởng lão bên cạnh, như có điều suy nghĩ, gật đầu:

- Lúc Thiên Thần trưởng lão mang bọn họ đến, không hề nói gì thêm. Cũng không nhắc đến Bất Hủ tông hay thế lực nào khác… Ta thấy hai người nọ chỉ là Thông Huyền cảnh, cho nên căn bản không để ý, mặc nhiên cho rằng bọn họ là cừu nhân của Thiên Thần trưởng lão mà thôi.

- Còn có một người đâu?

- Hắn bị thuộc hạ điều đến Tịch Tịnh Lĩnh khai khoáng rồi. Ta đã cho người đi tìm.

- Vậy… Thiết tông chủ, ta cảm thấy ta thật không giúp được gì. Ta đã điều tra toàn bộ tư liệu về các thế lực thuộc Huyền Sắc hồ, nhưng hoàn toàn không có tin tức của Bất Hủ tông. Nếu như muốn có thêm nhiều tư liệu, chỉ có thể nhờ cậy phía trên… Mà như thế thì phải mất một hai năm mới có được câu trả lời chắc chắn. Hết thảy đành phải trông chờ vào Thiên Thần trưởng lão rồi.

- Trong thời gian ngắn, Thiên Thần trưởng lão sợ là không quay về kịp. - Thiết Mộc Hợp thở dài, chợt vung tay gạt đống sổ sách chất thành núi bên cạnh.

Sổ sách bị đẩy ngã.

Tâm trạng Thiết Mộc Hợp cũng xuống dốc không phanh.

Vừa nghĩ đến địa bàn của mình giờ chỉ còn là một mảnh phế tích… Phế tích… Hắn lại nén giận.

Tuy không chết người nào, thế nhưng đối với Thiết Sơn các mà nói, đó đã là tổn thất không nhỏ. Đồng thời, bọn họ còn biến thành trò cười dưới phố.

Nghe Thiết Mộc Hợp nói, Nghiêm Chính lại mở miệng:

- Thiết tông chủ, xem ra ta không giúp được ngươi rồi, ta chỉ có thể bẩm báo chuyện này lên trên…

- Được. Đã quấy rầy… - Báo lên trên cũng tốt, nếu có thể điều tra ra lại lịch Bất Hủ tông, hắn sẽ xin liên mình trừng trị.

Với khả năng của liên minh, Bất Hủ tông ắt phải trả đại giới.

- Thiết tông chủ khách khí, Bất Hủ tông kia sử dụng thủ đoạn tàn bạo, căn bản không để ý đến tình hữu nghị trong liên minh, ta đương nhiên sẽ giúp Thiết Sơn các. - Nghiêm Chính đứng dậy, bày ra tư thế mời, chuẩn bị tiễn Thiết Mộc Hợp.

Thiết Mộc Hợp gật đầu.

Đứng dậy mang theo hai người Không trưởng lão rời đi.

Nên xem cũng đã xem, có ở lại đây thêm cũng không tra được tin tức của Bất Hủ tông.

Thế nhưng lúc chuẩn bị bước ra cửa, ánh mắt Thiết Mộc Hợp rơi vào chồng sổ sách thật dày đặt trên bàn.

- Nghiêm hội trưởng, đó là… ?

- À, là một số chuyện chưa được xử lý, cho phân hội bên dưới trình lên.

- Có thể xem không?

Kinh nghiêm của hắn nói cho hắn biết, bất kỳ đâu cũng đều có thể để lại dấu vết.

Dù sao Bất Hủ tông cổ quái như vậy, không có khả năng từ trên trời rớt xuống được.

Tất nhiên là trốn ở nơi nào đó.

- Cái này là thư tín nội bộ Liên minh, không thể cho Thiết tông chủ xem được. - Nghiêm Chính lắc đầu.

- Nếu là thư nội bộ, vậy Thiết mỗ không xem nữa. Hôm nay ta đi trước, nếu có tin tức gì, phiền Nghiêm chủ sự lập tức thông báo.

Dứt lời, Thiết Mộc Hợp ôm quyền, rời khỏi gian phòng.

Vừa bước chân ra khỏi phòng, mặt hắn phủ lên một tầng hàn băng, lạnh lẽo thấu xương.

Quét mắt nhìn bọn Không trưởng lão, khiến cả hai không dám ngẩng đầu lên.

- Các ngươi tra được gì rồi?

Không trưởng lão vội đáp:

- Hồi bẩm tông chủ, hiện tại, ở Kỳ Binh Học Viên không phát hiện đầu mối. Bất quá, đêm qua chúng ta đã tra ra khách sạn bọn họ dừng chân. Khách sạn kia do thế lực Ngụy tứ tinh - Lâm gia chống lưng. Bất quá, ta đã cho người thông tri với người Lâm gia, chỉ cần bọn họ cung cấp tin tức hữu dụng, ta tuyệt đối sẽ không truy cứu. Bằng không, ta liền diệt Lâm gia.

- Mang ta đến đó xem.

- Tông chủ, đi theo ta.

Hiện tại, Không trưởng lão vô cùng lo lắng.

Chỉ hi vọng lão bản khách sạn cùng tiểu nhị có thể nói ra một điểm hữu dụng.

Một lúc lâu sau.

Thiết Sơn Hợp đi tới cửa khách sạn, đệ tử Thiết Sơn các canh gác ngoài cửa lập tức cúi đầu chào.

Hắn chậm rãi bước vào khách sạn.

Theo Không trưởng lão đi thẳng lên lầu ba, đẩy cửa một căn phòng.

Lão bản cùng tiểu nhị đang ngồi bên trong.

Bên cạnh, có một người đang ghi chép lại từng lời bọn họ nói.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Người trong phòng lập tức đứng dậy.

Lão bản khách sạn cũng hấp tấp khom người, luôn miệng giải thích:

- Thiết tông chủ, tiểu nhân tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (1), ta tuyệt không liên quan đến người kia.

(1) Biết gì nói đó.

Tuy hắn tỏ vẻ vô cùng thành khẩn.

Cũng thể hiện đầy đủ hoảng sợ.

Thế nhưng không ai tiếp lời hắn.

- Sao rồi? - Không trưởng lão thò tay lấy tờ giấy ghi chép lời khai của lão bản đặt trên bàn.

- Hồi bẩm Không trưởng lão, Tông chủ. Những gì Lâm lão bản biết đều được ghi rõ trong đó. Bọn người kia từng đều cập đến Hô Lan đại sư, chuyện này là do lúc đưa thức ăn, tiểu nhị vô tình nghe thấy. Nhưng chỗ Hô Lan đại sư… Chúng ta không dám đi tra. Trái lại, ty chức cảm thấy… Việc này vẫn nên hỏi Kim Vinh kia thì hơn. - Người cầm bút nói.

Dù sao, Kỳ Binh Học Viện là nơi cuối cùng người của Bất Hủ tông xuất hiện trước khi rời đi.

- Hô Lan đại sư? - Thiết Mộc Hợp ngây ra, không ngờ chuyện này lại có liên quan đến Hô Lan. Hắn quay sang nhìn Không trưởng lão, nói. - Kim Vinh… Không trưởng lão, ngươi đã tra được gì từ miệng hắn?

- Hồi bẩm tông chủ, hắn luôn miệng nói không biết gì cả.

- Không biết?

- Hắn một mực khẳng định là không biết.

- Không biết? Ta thấy hắn cái gì cũng biết mới đúng. Nếu không, đám người kia sao lại phải chạy đến Kỳ Binh Học Viện? Đi nói với hắn, thức thời lập tức khai ra, chớ để ta đích thân qua đó… Một khi ta đến, mạng của hắn khó mà giữ được. - Trong mắt Thiết Mộc Hợp lóe lên tia lạnh lẽo, tiện tay tiếp nhận tờ giấy ghi chép lời khai của lão bản khách sạn.

Bất quá, tâm tư hắn không ở đây.

Mà ở chỗ Hô Lan.

Đám người kia nếu không liên quan thì sẽ không nhắc đến Hô Lan, nhất định là có chuyện gì đấy.

Có điều, đi hỏi Hô Lan, chắc chắn hắn ta sẽ nói không biết gì cả, so với Kim Vinh còn khó chơi hơn.

Tính tình của Hô Lan, hắn biết rõ…

【VIP】 Sư Phụ, Ta Yếu Lắm Sao?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nếu là những Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng khác, hắn không đến mức kính nhi viễn chi như vậy, đặc biệt là trong hoàn cảnh hiện tại.

Nhưng Hô Lan thì khác, sau lưng hắn chính là Tam tinh Tuyền Qua thần tượng, thế lực quá cường đại, Thiết Sơn các căn bản không cách nào ép buộc Hô Lan.

- Chỗ Hô Lan đại sư vẫn nên đi tìm Nghiêm Chính thì hơn. - Nói thế nào, Nghiêm Chính cũng là chủ sự Bách Tông Liên Minh, thế lực phía sau không thể khinh thường, có lẽ Hô Lan sẽ nể mặt hắn.

Đương nhiên, đây chỉ là có lẽ.

Cũng không có gì chắc chắn.

Thầm than một tiếng, Thiết Mộc Hợp vung tay cho tất cả lui xuống, Kim Vinh trước mắt chính là mấu chốt đột phá, hắn ta chắc chắn biết được một vài tin tức trọng yếu.

Có điều Kim Vinh không dám nói, khẳng định là sợ bị trả thù.

Điểm này dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra. Hai Trấn Nhạc cảnh của Thiết Sơn các xuất thủ vậy mà đối phương còn có thể nghênh ngang rời đi, Kỳ Binh Học Viện căn bản chỉ là con sâu cái kiến. Nhưng tồn tại tương đương “con sâu cái kiến” kia chính là tâm huyết cả đời của Kim Vinh.

- Được rồi, trước dùng lợi dụ. Chỉ cần hắn nói ra toàn bộ chuyện mình biết, lão phu hứa cấp hắn một bản Huyền cấp

trung phẩm mạch thuật. - Huyền cấp trung phẩm mạch thuật ngay cả Thần Huyền cảnh cũng phải tha thiết ước mơ đấy.

- Tông chủ… Có cần thiết phải vậy không? Chúng ta trực tiếp ép hỏi chẳng phải…

- Đôi bên đều khó xử, ép buộc chắc chắn không được gì. Nhất là loại người sống mấy trăm năm như hắn, băn khoăn quá nhiều. Được rồi, đi xử lý đi, tóm lại, phải mau chóng cho ta kết quả.

- Đã rõ!

Không trưởng lão gật đầu, lẳng lặng rời đi.

Thiết Mộc Hợp xem qua tờ giấy trong tay, sau đó đứng dậy, một mình quay về tông môn, bắt tay thanh lý phế tích cùng trùng tu.

Thời khắc này, Thiết Sơn tông cần hắn ra mặt.

Tạo niềm tin với tất cả mọi người.

…

Lại nói đến Ôn Bình.

Sau khi hắn mang theo nguyên liệu tiến vào trù phòng, Tử Nhiên cũng theo đến.

- Ôn tông chủ, lão thân có thể giúp được gì không?

Phanh!

Ôn Bình trực tiếp vung tay phóng xuất một đạo mạch khí, đóng sập cửa lại.

- Không cần, đừng quấy rầy ta là được.

Tử Nhiên đứng trước cửa, vẻ mặt cứng lại, bất quá, nàng cũng không tức giận, mặc dù đây là lần đầu tiên trong trăm năm qua có người dám sập cửa vào mặt nàng.

Thùng thùng!

Thùng thùng!

Đang định xoay người rời đi, nàng chợt nghe thấy tiếng đao chém lên thớt từ trong trù phòng vọng ra.

- Đây là?

Nhất là sau khi nghe thấy một chuỗi âm thanh liên tục, không gián đoạn, nàng càng thêm hiếu kỳ.

Làm linh thiện cần dùng đao sao?

Linh thiện thông thường là súp hoặc cháo,… giúp thân thể dễ hấp thu. Ngẫu nhiên cũng có một số chủng loại khác, nhưng đâu cần dùng đao băm như vậy chứ?

- Xem ra lão thân lạc hậu mất rồi, xem ra cách làm của Ôn tông chủ là phương pháp bất truyền… - Cảm thán hai câu, Tử Nhiên chợt thấp giọng nói với khoảng không trước mặt. - Trong vòng 30 trượng không cho phép kẻ nào tới gần. Nếu có người lạ, trực tiếp giết, mặc kệ là người của thế lực nào.

Ngụ ý, dù là Trấn Nhạc cảnh xâm nhập cũng giết.

Đương nhiên, nàng cũng chỉ nói phòng hờ vậy thôi.

Nàng tin, dưới tình huống không cho phép, không có bất kỳ kẻ nào dám xâm nhập Hải Long sơn.

Dứt lời, trong không khí vang lên thanh âm đáp lại.

Biến ảo khôn lường, lúc ẩn lúc hiện.

Nếu ngẩng đầu nhìn liền có thể chứng kiến phía trên lầu các có một con chim non màu xanh, đôi con ngươi linh động, tựa như Bách Linh (1).

(1) Chim sơn ca.

Lúc này, trong trù phòng, Ôn Bình đang sử dụng song đao liên tục băm nhân bánh.

Thịt trộn lẫn cùng đủ loại thiên tài địa bảo, trong khoảnh khắc đã bị bóng đao thoáng qua băm nát.

So với cái này, Ôn Bình cảm khái nhất là tốc độ băm thịt.

Thần Huyền cảnh cùng Thông Huyền cảnh hoàn toàn là hai khái niệm.

Lúc ở Bất Hủ tông, Thông Huyền cảnh cần phải hai giờ mới có thể băm xong nhân bánh, hiện tại, một phút là đủ.

Bất quá, không có trù phòng của hệ thống, quá trình nấu nướng quả thật là một vấn đề rất lớn. Trù phòng của hệ thống có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ, sửa chữa sai lầm của hắn, ở đây thì hay rồi, không có trợ lực, hắn chỉ có thể ngồi liền tù tì trong trù phòng, vừa đuổi ruồi vừa canh sủi cảo.

Sau khi đã cho Nguyệt Quang diệp vào nhân thịt, Ôn Bình xuất từ tàng giới ra Kiến Mộc diệp được bảo tồn trong hộp ngọc, hắn vốn định mang theo để trừ độc cho mình, đề phòng trên đường gặp phải thứ hoa hoa cỏ cỏ kỳ quái gì đó, hoặc là thời tiết thay đổi. Thiên nhiên đáng sợ nhất là vì tồn tại rất nhiều mối nguy hiểm khó lường.

Đối với Ôn Bình, Thiên Địa Hồ vốn dĩ là một mảnh đất xa lạ.

Ôn Bình trộn mười lá Kiến Mộc vào sủi cảo làm cho Tử Nhiên. Kiến Mộc diệp có thể dung hợp tất cả thiên tài địa bảo, cho nên không cần lo lắng số lượng quá nhiều sẽ làm hỏng toàn bộ linh thiện. Riêng phần cho mình, Ôn Bình chỉ tùy tiện thả một vài lá, ngoài trừ dùng để gia tăng mùi vị thì không còn tác dụng gì khác.

Cứ như vậy, thời gian từng chút một trôi qua.

Sáng hôm sau, trong lúc Ôn Bình còn đang nấu sủi cảo, Tử Nhiên rời giường, chuẩn bị dạy bảo Bách Niệm Hương.

Đây là chuyện mỗi ngày đều phải làm.

Tuy nàng không làm được Tuyền Qua đồ, thế nhưng chỉ điểm đệ tử là không có vấn đề gì.

- Ngươi phải nhớ kỹ, mỗi một chủng loại thiên tài địa bảo đều có đặc tính khác biết, cho cái nào vào trước, cho cái nào vào sau đều phải có trình tự. Mấy… thứ này ngươi cũng đã biết rồi, hôm nay, vi sư giảng cho ngươi một chút về cách quấy… Mỗi một tấm Tuyền Qua đồ đều phải quấy mới ra vòng xoáy, nó là bước cuối cùng quyết định thành công hay thất bại, cho nên cách quấy vô cùng trọng yếu…

- Như vậy…

Nói xong, Tử Nhiên bắt đầu dùng bàn tay run rẩy của mình mô tả cách quấy.

Đương nhiên, chỉ là khái quát.

Thế nhưng trong khi Tử Nhiên đang rất nghiêm túc chỉ dạy, Bách Niệm Hương lại có vẻ lo ra.

Phanh!

Cho đến khi gậy gỗ gõ lên trán, Bách Niệm Hương mới hoàn hồn.

- Sư phụ, ta nghe này.

- Nghe cái gì mà nghe… Không biết tâm đã bay đến nơi nào rồi. Nói đi, nghĩ cái gì, hay là con cho rằng vi sư chỉ có một tay nên không dạy được gì cho con?

- Sư phụ, người hiểu lầm… - Bách Niệm Hương vội giải thích. - Ta đang nghĩ chuyện hôm qua… Sư phụ, ngươi cảm thấy một Thông Huyền cảnh như ta có yếu lắm không?

- Mấy trăm năm qua, ngươi là người có tư chất cao nhất Bách Niệm gia, có thể nhập Thông Huyền ở tuổi mười tám. Tính kỹ, trăm năm qua tại Thiên Địa Hồ, tư chất như ngươi bất quá chỉ có mấy người mà thôi. Ngươi nói thử xem… Ngươi yếu hay là mạnh? - Nếu không phải nàng là Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng, Bách Niệm gia sẽ không mang bảo bối bực này đến cho nàng.

Hiện tại, tiểu cô nương này hay rồi, nghi ngờ cả bản thân mình.

- Thế nhưng, ngay cả La Mịch ta cũng không đánh lại.

- La Mịch? - Trong đầu Tử Nhiên thoáng hiện ra tướng mạo La Mịch. - Hắn bất quá cũng chỉ mới là Luyện thể thất trọng.

- Sư phụ, ngươi không biết đâu… Hắn có thể sử kiếm tự bay ra ngoài công kích. Ta dùng thực lực Thập tam trọng cảnh nhưng lại chẳng có chút năng lực hoàn thủ.

- Kiếm tự bay?

- Đúng vậy, bọn họ còn có mấy thứ mạch thuật kỳ quái khác. Như là hô một tiếng, ta liền không nhúc nhích được nửa, có cảm giác như bị trói lại vậy.

- Xem ra, lưu phải mạch thuật của vị Ôn tông chủ này rất đặc biệt. Không sao cả, có thể cùng nhất tông chi chủ đi ra ngoài, tất nhiên đều là hạt giống tông môn, ngươi thắng không được cũng là chuyện bình thường. Dù sao thiên địa to lớn, ai cũng không dám xưng là bất bại. - Tử Nhiên cảm khái một tiếng, thầm cảm thấy bất đắc dĩ với đệ tử nhà mình.

Đúng lúc này, Bách Niệm Hương chợt nói:

- Sư phụ, nhưng bọn họ nói tốn mấy trăm kim tệ là có thể học được máy thứ kia. Trong tông môn ai cũng học được…

【VIP】 Ngươi Lớn Hơn Một Chút

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Mấy trăm kim tệ… Ai cũng có thể học được? - Tử Nhiên giật mình.

Nàng không quá hiểu những lời này là có ý gì. Rõ ràng là chỉ vỏn vẹn có mười chữ mà thôi, cũng không có gì là thâm ảo.

- Sư phụ, bọn họ nói với ta, chỉ cần gia nhập tông môn, mỗi ngày tiêu 500 kim tệ… Là kim tệ nha, thì có thể học được "mạch thuật" điều khiển kiếm bay tới bay lui trên không trung. Theo như bọn họ nói, mọi người đều có thể học, đó là cơ bản nhất rồi, nhưng ta lại thúc thủ vô sách với loại mạch thuật cơ bản nhất này.

- Chắc chỉ trêu ngươi mà thôi, không có thật đâu. - Tử Nhiên cười khẽ, đệ tử nhà mình có thiên phú cực cao, xuất thân cũng không tệ, đáng tiếc là vào đời chưa lâu, đối phương nói gì đều sẽ tin răm rắp. Nếu nói ngự kiếm bay tới bay lui trên không trung là cơ bản nhất, vậy chẳng phải Nhân Kiếm Hợp Nhất chỉ là thứ lông gà vỏ tỏi?

Phải biết, Nhân Kiếm Hợp Nhất chính là thành tựu kiếm đạo trác tuyệt, thế nhưng cũng chỉ điều khiển kiếm không dùng tay một lúc mà thôi.

Dù sao kiếm là một thực thể.

Mà người cũng là thực thể.

- Nhưng Lâm Khả Vô kia, hắn thật sự chỉ hô một câu, ta liền không cách nào nhúc nhích được, mạch một cũng không cảm ứng được, tựa như dê chờ làm thịt vậy.

- Thật sự? - Tử Nhiên nhướng mày.

- Sư phụ, đương nhiên là thật. Bọn họ cũng nói, mạch thuật này có thể tùy tiện học ở tông môn, bất luận là trưởng lão hay đệ tử, chỉ cần bỏ ra chút bạch tinh mà thôi.

- Không thu kim tệ, đổi thành bạch tinh rồi à? - Đối với chủng loại mạch thuật đặc thù, Tử Nhiên quá lắm cũng chỉ hơi kinh ngạc, dù sao Thiên Địa to lớn, nàng bất quá chỉ thấy được một góc nhỏ mà thôi. Thế nhưng loại mạch thuật như vậy lại có thể tùy tiện tu luyện trong tông môn… Chuyện đó thật sự khiến người kinh hãi. Trong thiên địa, chưa bao giờ có tông môn nào hào phóng như vậy.

- Sư phụ, ngài nói là thật hay giả?

- Theo ta, đợi lát nữa hỏi rõ mới phán đoán được, về phần thật giả, cũng chỉ có thể tận mắt nhìn thấy mới kết luận. - Tử Nhiên vốn muốn tiếp tục truyền thụ cho Bách Niệm Hương về Tuyền Qua đồ, thế nhưng chẳng thể nào tập trung được nữa. - Mà thôi, hôm nay đến đây thôi. Mấy ngày này, ngươi trao đổi với đám đệ tử của Ôn tông chủ nhiều một chút, có thể giúp ngươi biết được bản thân sâu cạn.

Bất kể thế nào, đối với Ôn Bình, Tử Nhiên đã bắt đầu sinh ra hứng thú nồng đậm.

Với tông môn của hắn… Càng là như vậy.

Đúng lúc này, ngoài viện chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập, Dương Hề sải bước chạy tới, nói:

- Tử Nhiên tiền bối, tông chủ nói đã có thể.

- Tốt rồi! - Tử Nhiên vui vẻ, vội vàng đứng dậy.

Ngay khi Tử Nhiên rời khỏi tiểu viện, Bách Niệm Hương cũng chuẩn bị thu dọn, lúc này, Dương Hề đột nhiên lên tiếng nói với nàng:

- Bách Niệm cô nương, tông chủ nói nếu ngươi muốn dùng điểm tâm… Cũng có thể qua đó.

- Không được, ta phải thu dọn đồ đạc. - Mấy thứ thiên tài địa bảo mà Tử Nhiên bày ra để giảng dạy dù sao cũng phải có

người dọn dẹp.

- Bách Niệm cô nương, nếu ta là ngươi, ta nhất định sẽ đi. Nói cho ngươi biết, ở Bất Hủ tông, cái gì cũng có thể tùy tiện học, thế nhưng tông chủ làm linh thiện chính là có thể ngộ nhưng không thể cầu đấy. Lần trước có một vị tiền bối trả một viên bạch tinh đổi lấy một miếng, vậy mà tông chủ nhất quyết không cho. - Dương Hề hiển nhiên đang nói đến bằng hữu của Yêu trù Hoài Không.

Vị Yêu Vương cổ quá xem bạch tinh là củ lạc ăn chơi kia.

Lúc trước, hắn muốn ăn Nguyệt Quang sủi cảo, nên đã trả một viên bạch tinh.

- Một viên bạch tinh một miếng?

Bách Niệm Hương ngẩng phắt đầu.

Được rồi!

Nàng thừa nhận bản thân rất hiếu kỳ.

…

Bên ngoài lầu thạch bích.

Trên đường đi, hương khí bay vào mũi, Tử Nhiên mang cõi lòng đầy chờ mong đi đến.

Bởi vì nàng có thể cảm giác được cơ hội tay mình khôi phục đang ở ngay trước mắt.

Thế nhưng, nàng chợt thấy bọn Lâm Khả Vô đứng cách đó không xa, vô cùng kích động, cứ như người có tật tay mười năm là bọn họ vậy.

- Sao vậy?

Âm thanh dịu dàng vang lên khiến bọn Lâm Khả Vô quay lại.

- Tiền bối!

- Tiền bối, rốt cuộc ngài đã tới.

Âm thanh dường như đã mong chờ từ rất lâu, cái này càng khiến Tử Nhiên cảm thấy mất tự nhiên.

Đúng lục này, Ôn Bình bước ra từ trù phòng, trên tay bưng một cái mâm gỗ, Lâm Khả Vô không nói hai lời, vội vàng bước đến nhận lấy.

- Đây là điểm tâm, mỗi người một chén.

- Cảm ơn tông chủ.

Đám người Lâm Khả Vô ngoác miệng cười, kế đó, Lâm Khả Vô vội vàng múc cho Tử Nhiên một chén, dù sao nàng cũng là tiền bối, mời nàng dùng trước là chuyện nên làm, thế nhưng hắn lại bị Ôn Bình ngăn lại.

Nghe mùi thơm, Tử Nhiên liếm liếm bờ môi, kiềm chế nước bọt đang không ngừng trào ra, xấu hổ đẩy tay Lâm Khả Vô, nói:

- Không cần, lát nữa lão thân còn phải uống thuốc…

- Được rồi.

Lâm Khả Vô đáp lại một tiếng, rồi vội vàng múc cho Lan Bằng cùng Uyển Ngôn mỗi người một chén, hơn nữa còn nhẹ giọng khuyên bảo nàng:

- Ngươi khoan ăn, đợi lát nữa cùng ta đến bên hồ ăn, Nguyệt Quang sủi cảo do tông chủ làm có thể tẩy cân phạt tủy.

- Được ! - Uyển Ngôn gật đầu.

Bên kia, Ôn Bình đột nhiên duỗi tay chỉ về phía bếp lò phía sau:

- Tử Nhiên đại sư, đó là của ngươi.

- Đa tạ Ôn tông chủ. - Dứt lời, Tử Nhiên vội vàng đi vào trù phòng, lòng tràn đầy chờ mong nâng cái chén ngọc kia lên.

Nhưng đến khi nhìn kỹ… Đây chẳng phải là thứ mà Lâm Khả Vô vừa gọi là Nguyệt Quang sủi cảo đó sao?

Nước súp màu bạc.

Mùi thơm tỏa ra cũng y hệt.

- Ôn tông chủ, cái này…?

- Nguyệt Quang sủi cảo chuyên dùng để trừ độc đấy.

- Ôn tông chủ, nhưng thứ này không phải y hệt như đồ ăn của các đệ tử ngươi sao?

- Nghiêm túc mà nói thì vẫn có khác.

- Thì ra là thế.

Tử Nhiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Vội vàng cầm thìa định múc ăn.

- Chén Nguyệt Quang sủi cảo này của ngươi lớn hơn một chút. - Giọng Ôn Bình bỗng nhiên truyền đến.

Tử Nhiên ngớ ra.

Nhìn Nguyệt Quang sủi cảo, im lặng hồi lâu… Cái đó cũng gọi là khác?

- Ôn tông chủ, vậy…

Tử Nhiên còn chưa nói dứt câu, Ôn Bình đã thản nhiên cắt ngang:

- Tử Nhiên đại sư, nếu như cảm thấy không ổn thì có thể không ăn, Ôn Bình ta không bao giờ miễn cưỡng người khác.

- Ôn tông chủ nói đùa, lão thân tin ngươi! - Dứt lời, Tử Nhiên đặt chiếc thìa vẫn luôn run rẩy trong tay sang một bên, đổi thành đũa cắm sủi cảo, há miệng ăn một viên.

Đây là lần đầu tiên nàng ăn mấy thứ như thế này.

Hương vị khiến nàng có chút say mê, nhưng loại hương vị này lại làm nàng cảm thấy nghi hoặc.

Đồ làm từ mấy viên bạch tinh thật có thể trừ bỏ độc?

Ăn được hai viên, một luồng khí lạnh đột ngột chạy về phía hai tay nàng, Tử Nhiên sững sờ, nội tâm lo sợ đây chỉ là ảo giác của mình.

Sau khi nghiệm chứng đó là sự thật, khóe miệng Tử Nhiên lập tức nhếch lên, lộ ra tia mừng rỡ.

Há miệng, lại ăn một tiếng Nguyệt Quang sủi cảo.

Chỉ một loáng, chén đã thấy đáy.

- Tử Nhiên đại sư, trong nồi còn. - Thanh âm Ôn Bình truyền đến. - Ăn nhiều một chút, có lợi cho tay của ngươi.

Tử Nhiên còn chưa lên tiếng, Lâm Khả Vô đã giành nói.

- Oa, Tử Nhiên tiền bối được lợi lớn nha… Lúc chữa bệnh có thể ăn Nguyệt Quang sủi cảo thỏa thích.

Cảm thán xong, hắn lại nhìn chén của mình, vẻn vẹn chỉ có 7 cái Nguyệt Quang sủi cảo!

- Bách Niệm cô nương, ngươi có ăn không, không ăn cho ta đi? - Lâm Khả Vô lập tức quay sang đánh chủ ý lên Bách Niệm Hương từ nãy giờ vẫn đang nghe ngóng, chưa động thủ.

Nhưng đúng lúc này.

Thình lình có tiếng động vang lên.

Đó là thanh âm của Tử Nhiên.

- Tay của ta…

【VIP】 Sủi Cảo Của Ta Đâu?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Những lời này không thể nghi ngờ tựa như sấm giữa trời quang, Bách Niệm Hương cả kinh, vội vàng buông đũa xuống, vốn dĩ trong mắt nhìn Nguyệt Quang sủi cảo có chút nghi hoặc, giờ đã biến thành xác định.

- Linh thiện này quả nhiên vấn đề!

Nàng chưa từng nghe nói qua có loại dược thiện nào có thể "dựng sào thấy bóng" (1) cả đấy!

(1) Dựng cây sào dưới ánh nắng mặt trời, có thể thấy ngay bóng của cây sào thẳng hay nghiêng => Ý chỉ hiệu quả nhanh chóng.

- Sư phụ, ngươi không sao chứ?

Vừa hô to, Bách Niệm Hương vừa phóng vào trong.

So với thái độ nóng vội của nàng, ba người Lâm Khả Vô nghe thấy tiếng kêu của Tử Nhiên vẫn vô cùng bình tĩnh, khẽ cười một tiếng, sau đó tiếp tục ăn phần của mình. Đồng thời, liếc mắt nhìn chuyện phát sinh bên trong thông qua khe cửa sổ. Uyển Ngôn cùng Lan Bằng thì vội vàng nhoài người về phía trước thăm dò, dường như muốn xem xem có chuyện gì, nhưng lại bị Lâm Khả Vô gọi lại.

- Uyển Ngôn, Lan thúc, không có gì để xem cả. Có lẽ chỉ là linh thiện của tông chủ có tác dụng. - Lâm Khả Vô vươn tay lấy cái chén của Bách Niệm Hương qua.

Nếu nàng đã cảm thấy có vấn đề.

Vậy thì để hắn thay nàng ăn hết.

- Uyển Ngôn, ta chia cho ngươi mấy viên… Đợi đến lúc về, muốn ăn rất khó.

- Sư đệ, ta cũng muốn. - Dương Hề vội đưa chén tới, muốn "Chia của".

- Được… rồi… - Bất đắc dĩ, Lâm Khả Vô chỉ có thể chia cho Dương Hề, tiểu cô nương mừng rỡ, tiếng cười giòn tan quanh quẩn không dứt.

Lúc này, Uyển Ngôn cùng Lan Bằng cũng thu hồi ánh mắt.

Vững vàng mà ngồi xuống.

Dương Hề bên cạnh nói tiếp:

- Thật ra, không có nghi nan tạp chứng gì mà sủi cảo của Tông chủ không có thể giải quyết được. Uyển Ngôn tỷ, Lan thúc, các người nhìn mãi sẽ quen thôi.

Uyển Ngôn vô thức mở miệng hỏi:

- Tông chủ là linh thiện đại sư?

Lâm Khả Vô đáp:

Linh thiện đại sư… chỉ là một thân phận của tông chủ mà thôi, chờ ngươi theo chúng ta đến Đông hồ sẽ rõ.

Trong lúc bọn Lâm Khả Vô tán chuyện, Thanh Điểu vốn vẫn luôn đậu trên nóc nhà cũng sà xuống, đuổi theo bước chân Bách Niệm Hương, cuối cùng, dừng lại trên bệ cửa sổ.

Ôn Bình liếc nhìn nó, nó cũng nhìn thẳng vào mắt hắn. Bất quá, còn chưa kịp bảo hệ thống quan trắc thực lực của nó thì đã nghe tiếng hét ầm ĩ của Bách Niệm Hương truyền đến.

- Sư phụ, ta đi múc nước! Ngài buông mấy thứ trong tay ra trước… - Nói xong, nàng nghĩ muốn lấy cái chén ngọc trong bàn tay vương đầy huyết châu của sư phụ nhà mình đi.

Những… huyết châu kia tựa như sương sớm trên phiến lá, đọng thành từng mảng lớn. Bất quá, hiện tại nó trào ra từ lỗ chân lông trên tay, nhìn có chút dữ tợn.

Hoàn toàn không hợp với mùi hương thơm ngát của Nguyệt Quang sủi cảo.

Đúng lúc này, giọng Ôn Bình truyền đến.

- Ăn xong rồi rửa.

Năng lượng Kiến Mộc diệp đang bức độc, lúc này nên ăn tiếp, chứ không phải đi rửa tay.

Tử Nhiên khựng lại, nghiêng đầu, lần nữa bưng lên chén ngọc, nói với Bách Niệm Hương:

- A Hương, giúp ta… múc sủi cảo.

- Sư phụ, nhưng tay của ngươi?

- Không sao đâu… vi sư cảm giác được tay của mình đang chuyển biến tốt, không có vấn đề gì. - Lúc huyết châu trào ra, nàng cảm thấy tay mình nhẹ hơn rất nhiều.

Đương nhiên, cảm giác nhẹ nhàng này không phải là tay biến nhẹ.

Mà là một loại phóng thích.

Áp lực, còn có bức bối… Đều phóng thích.

Nàng có thể cảm giác được rất rõ, có một cỗ năng lượng đang lưu chuyển ở hai cánh tay của mình, khiến cho tay nàng một hồi lạnh, lại một hồi nóng. Rồi sau đó, nó bắt đầu lan tràn toàn thân, đồng thời xông thẳng vào đầu nàng… Khiến cho biên độ, tần suất cùng tốc độ run rẩy của tay nàng phát sinh biến hóa.

Đương nhiên, loại biến hóa này rất nhỏ bé.

Nhưng ít nhất nó đại biểu cho hi vọng.

Nghe xong lời này Bách Niệm Hương thở phào nhẹ nhõm:

- Sư phụ, ngươi làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng linh thiện này có vấn đề nữa đấy. Giờ để ta múc cho ngài.

Dứt lời, Bách Niệm Hương vội vàng bưng chén ngọc đi múc Nguyệt Quang sủi cảo.

Một muôi.

Hai muôi.

Muôi thứ ba… Hết rồi.

Bất quá, chén ngọc lúc này đã đầy.

- Sư phụ, chỉ có bao nhiêu thôi.

- Đủ rồi… đặt lên bàn đi.

Dứt lời, Tử Nhiên đi về phía cái bàn, trong tay cầm một đôi đũa gỗ… Chưa bao giờ nàng nghĩ muốn ăn thứ gì như bây giờ.

- Tử Nhiên đại sư, nước súp cũng phải uống hết.

- Đã biết.

Tử Nhiên vội đáp, sau đó dùng đũa kẹp sủi cảo trong chén.

Run, như trước!

Gắp lên… liền rơi xuống.

Thế nhưng Tử Nhiên lại rất kiên trì.

- Sư phụ, ta tới giúp ngươi. - Bách Niệm Hương cầm lấy một đôi đũa mới, định giúp Tử Nhiên gắp sủi cảo, nhưng lại bị Tử Nhiên dùng đũa ấn xuống.

Nàng nói:

- Không cần, ta tự làm, ngươi đi ăn của mình đi.

Nói xong, viên sủi cảo thứ nhất đã gắp được…

Tử Nhiên vội vàng đưa vào miệng, trước khi sủi cảo rớt xuống đã kịp cắn một ngụm.

Giờ phút này, Ôn Bình đã đi đến cạnh cửa, liếc mắt nhìn Tử Nhiên đang dùng đôi tay run rẩy ăn hết một viên Nguyệt Quang sủi cảo, rồi nói:

- Tử Nhiên Đại sư, sau khi ăn xong thì rửa, bất quá muốn tay của ngươi hoàn toàn không run, sợ là vẫn phải tiếp tục ăn Nguyệt Quang sủi cảo. Buổi chiều, ta đi một chuyến mua nguyên liệu… Tối đa một ngày sẽ quay lại.

Dựa theo tính toán của hắn, muốn Tử Nhiên hoàn toàn hết run, tạm thời kềm chế độc.

Ít nhất phải mười lần.

Kiến Mộc diệp mang theo miễn cưỡng đủ.

Tử Nhiên khoát tay, nói:

- A Hương, đi một chuyến.

- Hả?! - Bách Niệm Hương lập tức lộ vẻ đau khổ.

- Hả cái gì? Ngươi không muốn sư phụ khỏe lên?

- Muốn… thế nhưng mà… - Bách Niệm Hương liếc mắt nhìn Ôn Bình, ra hiệu hắn mau lên tiếng để nàng khỏi phải đi.

Bất quá, Ôn Bình làm như không thấy.

Tử Nhiên lại mở miệng:

- Không có nhưng nhị gì hết… Mau đi đi, mấy thứ trong danh sách mua nhiều một chút, chỉ có thể thừa, không được thiếu. Ngươi đi cùng với Tiểu Thanh, đi nhanh về nhanh.

- Sư phụ, người để Tiểu Thanh đi? - Bách Niệm Hương nhìn thoáng qua chim xanh trên bệ cửa sổ, im lặng hồi lâu.

Sư phụ làm vậy hơi quá rồi!

Mua mấy thứ trị giá vài viên bạch tinh, bảo nàng làm chân chạy coi như xong, vậy mà còn để Tiểu Thanh đi… Tiểu Thanh là Thủ Hộ Giả mạnh nhất trên đảo. Từ trước đến nay luôn theo bên cạnh Tử Nhiên giết địch… Toàn bộ Thiên Địa hồ có không dưới mười vị đại yêu Trấn Nhạc cảnh chết dưới móng vuốt của nó… Hơn nữa, trăm năm qua, Tiểu Thanh chưa từng rời khỏi Tử Nhiên nửa bước.

Tiểu Thanh đi rồi, ai bảo hộ nàng?

Thế nhưng, đối với chuyện này, Tử Nhiên chỉ nói một câu:

- Nhanh đi.

Nhìn ánh mắt kiên định của sư phụ, Bách Niệm Hương không dám nói thêm gì nữa.

- Sư phụ, chờ ta ăn hết chén sủi cảo kia rồi đi.

Thứ đó có thể trừ độc của sư phụ, ăn hết chắc chắn hữu dụng với nàng.

Đúng rồi!

Lâm Khả Vô kia còn nói nó có thể tẩy cân phạt tủy.

Tẩy cân phạt tủy, thứ này chỉ khi đột phá Thông Huyền Cảnh mới xuất hiện, biến phàm thể trở thành Linh thể.

Sau này, sợ là khó có cơ hội.

Nếu có thể có được một lần tẩy cân phạt tủy, đối với Linh Thể có thể nói là rất có ích lợi.

Dứt lời, Bách Niệm Hương vọt qua bên cạnh Ôn Bình, chạy ra ngoài.

Ôn Bình nhún vai cười với nàng.

Ý nói cũng không phải hắn sai nàng làm chân chạy nha.

- Tiểu Thanh, đi. - Bách Niệm Hương lườm Ôn Bìnhn hừ lạnh một tiếng, sau đó chạy đi tìm sủi cảo của mình.

Thế nhưng chén đã trống không.

- A… của ta đâu?

- Ai ăn hết của ta.

- Phải ngươi không?!

Bách Niệm Hương chỉ ngón tay vào mặt Lâm Khả Vô.

【VIP】 Thư một tháng trước

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Chim xanh đậu trên bả vai Bách Niệm Hương, vỗ cánh vài cái, dường như đã chấp nhận số mệnh chân chạy việc. Kế đó, nó vỗ cánh hạ xuống trước lầu các, hóa thành thanh điểu cực lớn, có hơn trăm trượng. Một tiếng gáy thanh thúy vút cao, khiến cho bách điểu trong rừng rậm Long Hải sơn hoảng hốt bay tán loạn.

Không cần nhìn, cũng không cần có năng lực cảm ứng vẫn có thể biết được nó là Đại yêu Trấn Nhạc cảnh.

Đương nhiên, có thể theo bên người Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng tất nhiên không thể là Đại yêu Trấn Nhạc cảnh tầm thường.

- Có phải ngươi ăn hết hay không? - Bách Niệm Hương liếc nhìn Thanh Điểu, biết rõ nó là muốn đi nhanh về nhanh, nhưng hiện tại nàng thầm nghĩ phải tìm cho ra kẻ dám ăn sủi cảo của mình.

- Tự ngươi nói có vấn đề. Nếu đã có vấn đề, chúng ta đành chia nhau ăn thôi. - Lâm Khả Vô nhún nhún vai, tỏ vẻ không thể làm khác hơn. - Hôm nay thật ra là tâm tình của tông chủ tốt… Nếu là ngày thường, ngươi chê bai sủi cảo hắn làm như vậy, hậu quả chính là ngày sau ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ ăn Nguyệt Quang sủi cảo.

- Khi đó ta không biết…

- Ta cũng đâu biết lời vừa nãy của ngươi là thuận miệng mà nói đâu. - Dứt lời, Lâm Khả Vô liền lôi kéo Uyển Ngôn đi ra ngoài, vừa đi vừa nói. - Mau tìm chỗ tắm rửa, Nguyệt Quang

sủi cảo sẽ có hiệu quả ngay đấy, ăn một chén này, ngươi chưa nhập Thông Huyền đã có được Vô cấu chi thể.

Nghe vậy, Bách Niệm Hương càng tức giận.

- Ngươi đừng chạy!

Vừa dợm bước đã bị Thanh Điểu dùng tiếng người gọi lại.

- A Hương, đi thôi.

- Thanh di, hắn…

Đến khi dời mắt khỏi Thanh Điểu, Bách Niệm Hương nghẹn họng nhìn trân trối con đường vắng tên, Lâm Khả Vô đã sớm chạy mất tăm mất dạng.

Chỉ để lại mấy cái chén không.

Nàng còn phải giúp hắn thu don.

- Tên này… Đừng để ta tìm được cách phá thuật "Hãm thoại thuật" (2) của ngươi!

Hãm thoại thuật kia…

Chính là Phong Chi Cấm Cố thuật.

Bởi vì lần trước Lâm Khả Vô chỉ nói một chữ "Phong", cho nên nàng liền gọi nó là "Hãm thoại thuật"

(2) Thuật dùng tiếng nói vây khốn.

…

Đợi Bách Niệm Hương cùng Thanh Điểu đi khỏi, Ôn Bình liền quay đầu hỏi thăm Tử Nhiên:

- Tử Nhiên tiền bối, không quá ba ngày, tật ở tay của ngươi sẽ được kiềm chế. Ta muốn hỏi một chút, ngươi chế tác Tam tuyền Tuyền Qua đồ cần thời gian bao lâu?

Thời gian còn lại của hắn cũng chỉ có mười lăm ngày thôi.

Nhất định phải lên kế hoạch thật tốt.

Tử Nhiên vui vẻ:

- Nếu trong ba ngày, Ôn tông chủ có thể chữa hết cho ta, chỉ cần 10 ngày, lão thân sẽ chế tác xong 1 tấm Tam tuyền

Tuyền Qua đồ.

- Được! - Ôn Bình gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Mười ngày… Có thể tranh thủ thời gian quay về Sơn Hải thành một chuyến.

Chắc chắn Vân Hải Thương Lam đã lấy được thư của Bích Nguyệt Phiêu Linh gửi đến từ Tử Mạch hồ.

- Ôn tông chủ cần dùng gấp?

- Nếu có thể hoàn thành trong vòng mười ngày thì được, đối với ta, thời gian vừa vặn mới là tốt…

- Ôn tông chủ định dùng cho mình?

- Không khác là bao.

- Vậy thì lão thân sẽ cố hết sức làm ra một tấm Tam tuyền Tuyền Qua đồ có phẩm chất cao, có thể tăng phúc mạch thuật gần 7 thành, tiến gần khoảng cách với dị mạch, nhất định sẽ giúp thực lực Ôn tông chủ tăng lên một khoảng lớn.

- Cái đó… Làm phiền rồi! - Ôn Bình gật đầu.

Hữu dụng hay không, hiện tại Ôn Bình không có tâm tư suy xét.

Hoàn thành nhiệm vụ mới là trọng yếu nhất.

Hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời tìm được phụ thân, chuyến này xem như viên mãn.

…

Sơn Hải thành.

Qua vài ngày bận rộn, cuối cùng, Nghiêm Chính cũng có thể thở ra một hơi, ngồi trên ghế thái sư trong thư phòng, bưng một ly tràn chậm rãi thưởng thức. Kế hoạch trùng kiến Thiết Sơn các đã bắt đầu tiến hành, không đến ba năm sẽ lần nữa nhìn thấy một tứ tinh thế lực hùng vĩ như trước. Chuyện này với hắn tựa hồ đã qua một đoạn thời gian.

Thông tri cho cấp trên… Hắn đã làm.

Về phần chuyện của Thiết Sơn các - Sơn Hải thành, hắn cũng đã có phân phó.

Kế tiếp, người Thiết Sơn các cần gì, sẽ có thủ hạ đứng ra hiệp trợ.

- Xem ra lai lịch Bất Hủ tông hẵn cũng không cần ta hỗ trợ tra xét. - Một tay bưng trà, một tay cầm thư đưa đến trước mặt… Hiển nhiên, đó là thư Kim Vinh gửi cho hắn xin giúp đỡ. - Kim Vinh này, đối với chuyện của Bất Hủ tông một mực câm như hến, nói ra có phải hay hơn không. Chẳng lẽ cái "thuyền bay" kia của Bất Hủ tông còn dám quay lại…

Nói đến đây thì hắn chợt… khựng lại.

Bọn người kia dám giết chết Chấp Pháp đường Truy Phong nhị lão của Thiết Sơn các trong Ngày Thăng Long.

Trước khi rời đi dám trực tiếp san bằng chủ điện Thiết Sơn các.

Nếu nói bọn hắn có thể quay về Sơn Hải thành trả thù… Dường như không có gì là không dám.

- Gia hỏa này sợ cả hai bên…!

- Ta phải đi một chuyến, đến Kỳ Binh Học Viện xem sao, không thể để cho Thiết Sơn các làm ra chuyện quá phận.

Dù sao Thiết Sơn các cùng Kỳ Binh Học Viện đều là thế lực trong biên chế Liên Minh.

So với Thiết Sơn các, thực lực của Kỳ Binh Học Viện quá yếu. Thế nhưng trên thế giới này không phải chỉ có Nhân tộc, Liên Minh chỉ dựa vào tứ tinh thế lực chống đỡ thì căn bản không đủ để chấn nhiếp bầy yêu. Đứng ở góc độ này xem xét, Kỳ Binh Học Viện cũng là một lực lượng trọng yếu. Với tư cách chủ sự Bách Tông Liên Minh tại Sơn Hải thành, hắn phải duy hộ (2).

(2) giữ gìn, bảo hộ.

- Đại nhân, mấy… bức thư này là do phân hội phía dưới đưa tới, ngài để đó cũng gần 1 tháng rồi, còn có… - Ngay khi

Nghiêm Chính muốn đứng dậy đi, thị nữ bên cạnh chợt lên tiếng.

Bất quá, thị nữ mới nói được một nửa đã bị cắt ngang.

- Ừm… - Nghiêm Chính gật đầu.

Lúc rời đi, hắn tiện tay cầm một bức thư trên bàn.

Bất chợt, một phong thư đóng Huyết thủ ấn đập vào mi mắt, Nghiêm Chính vội rút nó ra.

- Tinh phách huyết thư!

- Sao thứ này không trực tiếp đưa cho ta.

Ánh mắt lạnh lẽo chiếu về phía thị nữ.

- Đại nhân, tiểu nhân biết lỗi.

Mặc dù Nghiêm Chính cứ luôn bảo "Để đó đi", không nhìn tới, cũng không cho nàng lên tiếng, nhưng thị nữ chỉ có thể nhận lỗi về mình.

Đầu năm nay, đại nhân vật khó hầu hạ nha.

Nàng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không phải mình sai cũng phải chịu trách nhiệm.

- Lần sau nếu lại để việc này xảy ra thì cũng không cần đi theo ta nửa. - Quở trách một câu, sau đó, Nghiêm Chính vội vàng xé mở phong thư.

Tinh phách huyết thư!

Phân hội phía dưới nhất định phát sinh đại sự.

Mở thư ra.

Từng hàng chữ xẹt qua trước mắt, khiến vẻ mặt hắn càng trở nên nghiêm túc.

Bầu không khí trong phòng dường như đọng lại.

Bất tri bất giác nhiệt độ hạ xuống thấp, thị nữ cũng không dám thở mạnh… Dù nàng đã là cường giả Thần Huyền thượng cảnh.

- To gan lớn mật!

- To gan lớn mật!

- To gan lớn mật!

Gầm lên ba tiếng, tinh phách huyết thư bị siết chặt trong tay.

- Một cái thế lực ở Đông hồ, bất nhập Liên Minh, dám diệt thế lực Liên Minh ta, còn giết chủ sự Minh Kính hồ! Bất Hủ tông… Hay cho một cái Bất Hủ tông…

Nói đến đây, hắn chợt khựng lại.

Ba chữ Bất Hủ tông kia quá quen thuộc.

- Cũng không phải trùng hợp. - Than nhẹ một tiếng, hắn lại cẩn thận mở huyết thư ra, trải phẳng.

Trong thư có viết:

Tướng mạo tông chủ rất trẻ tuổi.

Mặc bạch y.

Bên cạnh luôn mang theo một đầu chó vàng.

Thực lực thâm bất khả trắc.

Quan trọng nhất là, lúc hắn hủy diệt Di Thiên tông, tử sắc quang đoàn kia cũng xuất hiện.

Ba lượt quang đoàn bùng nổ, san bằng Di Thiên đảo.

- Nhất định là bọn họ!

- Chính là bọn họ!

【VIP】 Quân Liên Minh

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lẩm bẩm tự nói với mình một lần nữa, sau đó, Nghiêm Chính rảo bước rời khỏi phòng.

Tin tức này nên báo cho người của Thiết Sơn các… Bởi vì hiện tại Bất Hủ tông chính là cừu nhân của cả hai phía.

Vừa ra khỏi cửa, thông qua thuộc hạ biết được Thiết Mộc Hợp hiện đang ở Kỳ Binh Học Viện, Nghiêm Chính đi đến đó.

Ba ngày trước, Kỳ Binh Học Viện đã bị Thiết Sơn các phái người bao vây, đám học viên vô cùng hoang mang, lo lắng, mấy ngày nay đã lần lượt rời đi.

Thiết Mộc Hợp không ngăn cản một ai.

Bởi vì chỉ cần Kim Vinh còn ở đó, đáp án hắn muốn không có chân chạy đi được.

Bất quá, hôm nay Thiết Mộc Hợp đã thật sự hết kiên nhẫn với Kim Vinh, thu xếp được thời gian, hắn liền đích thân đến Kỳ Binh Học Viện. Lần trước hắn đã nói, lúc hắn đích thân đến tìm Kim Vinh, sẽ không khách khí nữa.

Lúc Nghiêm Chính đến nơi, nhìn thấy Kỳ Binh Học Viện trống rỗng, hắn không khỏi bước nhanh hơn.

Bất quá, vừa định tiến vào thì Không trưởng lão xuất hiện.

Hắn ngăn cản Nghiêm Chính, mặt không biểu tình nói:

- Nghiêm chủ sự, tông chủ có lệnh, hôm nay ai cũng không thể tiến vào… Nếu như Nghiêm chủ sự muốn bảo vệ Kim Vinh, ta đây chỉ có thể đắc tội.

Chuyện Kim Vinh viết thư cho Nghiêm Chính không phải hắn không biết.

Nhưng chuyện hôm nay Thiết Sơn các muốn làm, ai cũng không ngăn được… Dù là Nghiêm Chính mà lúc trước bọn họ không dám đắc tội.

Nghiêm Chính cũng không giận, mở miệng nói thẳng:

- Ta đã biết lai lịch Bất Hủ tông.

- Hả?

- Gặp được Thiết tông chủ, ta sẽ nói cặn kẽ.

- Nghiêm chủ sự, ngài xác định ngài không gạt ta đấy chứ?

- Không trưởng lão… Ngươi cho rằng lão phu đang nói giỡn với ngươi?

Nghiêm Chính sầm mặt, trong mắt lóe lên tia bất mãn.

Không trưởng lão trầm tư hồi lâu, sau đó ra dấu mời:

- Nghiêm chủ sự, mời!

Hai người sải bước đi đến chủ điện Kỳ Binh Học Viện, bởi vì chuyện Nghiêm Chính nói có liên quan đến Bất Hủ tông, Không trưởng lão không thể khăng khăng theo lệnh Thiết Mộc Hợp không cho ai tiến vào được. Hắn bước đến gõ cửa:

- Tông chủ, Nghiêm Chính chủ sự muốn gặp ngài… Hắn đã điều tra rõ lai lịch Bất Hủ tông.

Vì không muốn bị Thiết Mộc Hợp mắng, lúc gõ cửa, hắn liền giải thích rõ ràng.

Để Thiết Mộc Hợp có thể đồng thời nghe thấy tiếng gõ cửa cùng giọng nói của mình.

Cùng lúc đó, Thiết Mộc Hợp cạnh thư trác (3), vẻ mặt ngưng trọng, kiếm trong tay dịch khỏi ngực Kim Vinh.

(3) Bàn sách.

Kim Vinh như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay đang nắm chặt chân ghế rốt cuộc cũng buông lỏng.

- Nghiêm chủ sự, thật sự…? - Bước đến mở cửa, Thiết Mộc Hợp lập tức mở miệng hỏi.

Nghiêm Chính gật đầu, liếc mắt nhìn Kim Vinh, nói:

- Kim viện trưởng, có thể mượn thư phòng của ngươi dùng một lát được không?

- Nghiêm chủ sự xin cứ tự nhiên!

Kim Vinh đứng dậy, hấp tấp chạy ra ngoài.

Ba bước làm một bước, luống cuống rời đi.

Lúc này, Thiết Mộc Hợp không ngăn cản, hắn tin tưởng Nghiêm Chính sẽ không bịa chuyện.

Trong thư phòng chỉ còn lại bốn người Không trưởng lão, Kim trưởng lão, Thiết Mộc Hợp cùng Nghiêm Chính, bấy giờ, Nghiêm Chính mới mở miệng:

- Bất Hủ tông kia đến từ Đông hồ!”

- Đông hồ?

- Sao bọn họ có thể đến từ vùng đất man di đó được? Tông môn từ cái nơi khỉ ho cò gáy kia có bản lĩnh san bằng tông ta?

- Đối mặt với nghi vấn của Không trưởng lão và Kim trưởng lão, Nghiêm Chính nói tiếp:

- Chủ sự Minh Kính Hồ - Lạc Hà - chết dưới tay tông chủ Bất Hủ tông… Lão phu sao có thể bịa chuyện. Về phần bản lĩnh của hắn… Tất nhiên là có kẻ đứng sau. Căn cứ tư liệu về Bất Hủ tông do người của ta đưa tới, một năm rưỡi trước, cái tông môn kia vẫn chỉ là một thế lực nhị tinh bất nhập Liên Minh.

Nói xong, xuất ra tinh phách huyết thư.

Nhìn thấy đó, vẻ mặt Thiết Mộc Hợp thoáng thay đổi, khóe miệng lập tức lộ ra nụ cười dữ tợn, nụ cười kia đến quá đột ngột, lại khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Bởi vì hắn biết rõ, chỉ có chủ sự của từng phân hội mới có bí thuật chưởng khống tinh phách huyết thư. Sự xuất hiện của

nó đại biểu cho sinh tử, ví dụ như một cái tam tinh thế lực nào đó bị Yêu tộc diệt.

Khi đó, sẽ có tinh phách huyết thư truyền đi, thỉnh cầu Liên Minh phái ra Quân Liên Minh đi báo thù.

- Nếu đã biết hắn từ đâu đến, vậy thì dễ xử lý, một thế lực nhìn tinh bỗng nhiên lột xác, hơn nữa còn có được thuyền biết bay, xem ra, đứng sau bọn họ hơn phân nửa là Yêu tộc… Nhân tộc cũng không có đại nhân vật nào lại đi chọn cái nơi khỉ ho cò gáy kia. - Nếu như là Thần Huyền cảnh, có thể sẽ chọn Đông hồ làm nơi dưỡng lão, thế nhưng phía trên Thần Huyền cảnh… Sẽ không có ai làm như vậy.

Bởi vì Trấn Nhạc cảnh có kiêu ngạo của mình.

Tựa như diều hâu sẽ không bao giờ chấp nhận làm ổ trong một cánh rừng nhỏ.

- Thiết tông chủ, cùng đi chứ?

- Ngươi không đi, lão phu cũng sẽ đi.”

Hai người nhìn nhau, gật đầu.

Tiếp đó, Thiết Mộc Hợp lại lần nữa mở miệng:

- Kim trưởng lão, ngươi ở lại tông môn chủ trì đại cục, Không trưởng lão, ngươi theo ta dẫn người gia nhập Quân Liên Minh, xuất phát đến Đông hồ!

- Lão phu cũng lập tức phát Hồng sắc tập kết lệnh.

Nghiêm Chính đứng bật dậy, xoay người rời khỏi thư phòng.

Hắn vừa đi, Thiết Mộc Hợp cũng đứng dậy, quay sang nói với Kim trưởng lão:

- Kim trưởng lão, đã tìm được người Thiên Thần trưởng lão mang về chưa?

- Tông chủ, ta đang định nói với ngài chuyện này… Đêm qua, mỏ bạch tinh bỗng nhiên xảy ra sụt lún, dường như là do Yêu tộc quấy phá. Chúng ta đã mất liên lạc với người của mỏ bạch tinh.

- Yêu tộc?

- Ngoại trừ Yêu tộc, ta thật sự nghĩ không ra thế lực nào dám cả gan làm như thế, mỏ bạch tinh của chúng ta chưa từng bị công kích. Bất quá, xin tông chủ yên tâm, ta đã phái người đi xem xét, tin tức sẽ lập tức được gửi về. - Kim trưởng lão vội vàng giải thích, sợ tông chủ nổi giận với mình.

Người nọ… tìm không thấy coi như xong.

Hiện tại, mỏ bạch tinh lại xảy ra vấn đề, đây chẳng khác nào ngày tuyết thêm sương.

Thế nhưng, Thiết Mộc Hợp chỉ giơ tay ngăn lời hắn, vẻ mặt không có nhiều biến hóa.

- Mỏ bạch tinh bị tập kích… Sau khi Thiên Thần trưởng lão trở về bảo hắn đi xử lý.

Hắn không lo lắng mỏ bạch tinh, bởi vì thế lực Yêu tộc ở Huyền Sắc hồ không nuốt nổi nó, cũng không dám động đến, quá lắm chỉ là đánh lén một trận, giết vài tên thợ mỏ không đáng tiền.

Chỉ có điều, không tìm thấy người do Thiên Thần trưởng lão mang đến… Có chút đáng tiếc.

May mắn có lệnh tập kết.

Toàn bộ thế lực tại Huyền Sắc hồ đều sẽ phái người đến đây gia nhập.

Bởi vì…

Hồng sắc tập kết lệnh!

Đại biểu cho thảo phạt có độ khó đẳng cấp cao nhất!

…

Đảo mắt đã qua hai ngày.

Một con chim đưa thư đáp xuống Hải Long sơn… mang đến hai lá thư do Bích Nguyệt Phiêu Linh, Vân Hải Thương Lam viết, Hô Lan là người gửi tin.

Bất quá, nó được đưa đến cho Tử Nhiên trước.

Lúc nhìn thấy người gửi là đệ tử Hô Lan nhà mình, nàng lập tức bảo Bách Niệm Hương mang đến cho Ôn Bình.

Hiện tại, Bách Niệm Hương đã không còn nhăn nhăn nhó nhó vì phải làm chân chạy nữa.

Trái lại, khi nhìn thấy Ôn Bình, nàng lập tức quỳ một chân xuống đất:

- Ôn tông chủ, đây là thư do Hô Lan sư huynh gửi cho ngài… Vừa nhận được, ta lập tức mang đến đây. Còn có… Ngài có thể nói cho ta biết mạch thuật chỉ cần hô một câu ta liền không động đậy được kia… Phá thế nào không?

Mối thù cướp sủi cảo!

Nàng nhớ kỹ!

Mấy ngày nay, nàng đã nghĩ thông suốt, muốn xử lý Lâm Khả Vô… Vậy phải bắt đầu từ người dạy hắn hết thảy.

【VIP】 Biến Cố

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Muốn biết?

Ôn Bình tiếp nhận thư, kiềm chế ham muốn bóc thư ra xem, nhét chúng vào ngực, mỉm cười trò chuyện cùng Bách Niệm Hương.

Bách Niệm Hương chính là thiên tài duy nhất có được tư chất Ngũ Tinh mà hắn từng thấy.

Có thể mang nàng quay về tông môn thì tốt biết bao… Còn có, nhìn Bách Niệm Hương cũng không phải người thiếu bạch tinh, hệ thống đặt ra quy định dựa vào lượt người để hoàn thành nhiệm vụ, nàng tuyệt đối là một trợ lực to lớn.

Đương nhiên, chuyện như vậy không thể nói trắng ra.

Nếu không, hắn có vẻ quá tiện (1)!

(1) tiện trong ti tiện, vô sỉ.

- Muốn! - Bách Niệm Hương vội vàng gật đầu, liên hồi, có điểm giống như chim gõ kiến.

Thấy thế, Ôn Bình không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

Nghĩ thầm: Tên gia hỏa Lâm Khả Vô kia hẳn phải trêu chọc cô nương nhà người ta kinh lắm mới khiến nàng như vậy.

Ôn Bình đáo:

- Hết thảy đáp án đều tại Phong Chi Cốc.

- Phong Chi Cốc?

- Đúng, Phong Chi Cốc. Ngươi có thể xem nó như một bí cảnh. Trong đó có rất nhiều mạch thuật. Phong Chi Cấm Cố

thuật chỉ là thứ đơn giản nhất trong đó.

Đương nhiên, loại "đơn giản" này chỉ tồn tại ở Bất Hủ tông. Đệ tử Bất Hủ tông đều luyện Ngự Kiếm thuật, Phong Chi Cấm Cố thuật lại không phong bế được ý niệm, cho nên trong mắt bọn họ, Phong Chi Cấm Cố cũng không thực sự là biến thái.

Bất quá, đối với thế giới bên ngoài, trong cùng cảnh, Phong Chi Cấm Cố thuật có thể cường hành giam cầm một người, tuy nhiên thời gian có hạn, nhưng dù sao cũng có đặc tính cưỡng chế, chỉ bằng vào điểm này, so với bất kỳ Huyền cấp mạch thuật nào nó cũng xịn sò hơn.

- Đơn giản nhất ư?

- Đương nhiên.

- Ôn tông chủ, ta có thể học không?

- Nhập tông là có thể học?

- Ta hiểu rồi. - Bách Niệm Hương nhoẻn miệng cười, sau đó nhạc bất tư thục (2) đóng cửa rời đi.

(2) Nghĩa đen: Vui đến quên cả nước Thục. Tích kể lại rằng: Hán Thục sau khi bị diệt vong, hậu chủ Lưu Thiện bị giam lỏng trong kinh thành LạcDương của nước Nguỵ. Một hôm, Tư Mã Chiêu mới hỏi ông ta có nhớ Tây Thục không, Lưu Thiện trả lời rằng "Lúc này đang vui, không còn nhớ chi về Tây Thục nữa".

Nàng đã có sư phụ.

Thế nhưng cũngkhông ảnh hưởng đến việc nàng gia nhập thế lực tông môn.

- Ôn tông chủ, vậy ta đi trước.

Lần nữa hô một tiếng xem như chào hỏi, Bách Niệm Hương rảo bước rời đi.

Thấy thế, Ôn Bình cười một tiếng, sau đó rút thư từ trong ngực ra.

Bức thứ nhất là do Bích Nguyệt Phiêu Linh viết.

Sau khi mở ra, có thể thấy được trong thư miêu tả rất kỹ, địa điểm, thời gian,… Không khó nhìn ra, Bích Nguyệt Phiêu Linh đã bỏ ra rất nhiều tâm tư trong chuyện này, bởi vì nơi này không phải Tử Mạch hồ, Bích Nguyệt gia có cường đại ở Tử Mạch hồ đến mấy thì tại Huyền Sắc hồ vẫn là cường long nan áp địa đầu xà. Huống chi, Bích Nguyệt gia cũng không tính là cường long ở Tử Mạch hồ, quá lắm cũng chỉ là một đầu lão hổ uy mãnh mà thôi.

Thói quen hay đọc sách trước kia giúp Ôn Bình liếc mắt đã nắm được điểm mấu chốt trong thư.

Vốn định tập trung đọc kỹ lại từ đầu, thế nhưng một đoạn cuối thư khiến Ôn Bình sững sờ.

Mỏ bạch tinh của Thiết Sơn các bị nghi ngờ là do Yêu tộc tập kích, không chỉ là phụ thân hắn, tất cả thợ mỏ đều bị bắt đi.

- Đáng chết! - Tin tức này vô hình chung là tin dữ.

Hắn tình nguyện để phụ thân nằm trong tay người Thiết Sơn các cũng không muốn xảy ra việc này.

Bởi lẽ sinh tử chỉ trong một ý niệm, thế giới bên ngoài rất tàn khốc, đối với một Thông Huyền hạ cảnh thì càng đáng sợ hơn.

Vuốt nhẹ thư trên tay, Ôn Bình cảm thấy vô cùng bất an.

Dù sao cũng là phụ thân thân sinh.

Cho dù với hắn là người cha thứ hai, về mặt cảm tình không sâu đậm bằng người ở thế giới trước.

- Mẫu thân đã cử tiểu di đến bên cạnh ta, sao lại không phái người đi bảo hộ…

Ôn Bình chợt sững người.

Không đúng, vụ tập kích này có cổ quái.

Có thế lực dám tập kích mỏ bạch tinh của tứ Tinh thế lực, nhưng lại rãnh rỗi bắt đi đám thợ mỏ?

Nhìn từ góc độ của hắn, vụ tập kích này tuyệt đối có ẩn tình, nhất là tiểu di Trấn Nhạc thượng cảnh đột nhiên xuất hiện

tại Bất Hủ tông, cả hai chuyện cùng phát sinh… Càng thêm cổ quái.

- Hệ thống, có cách nào biết rõ sinh tử của phụ thân ta không?

- Kí Chủ, xem phần xem thêm trong thông tin cá nhân là biết thôi. Nếu như phụ mẫu mất, trong thông tin cá nhân sẽ có ghi chép. Về phần tìm hiểu sâu hơn, bổn hệ thống là hệ thống siêu cấp tông môn, không cung cấp loại dịch vụ này.

- Không cần!

Hắn chỉ cần biết rõ phụ thân có sao không.

Nếu không chết…

Đoán chừng tám chín phần mười là người do mẫu thân phái tới làm. Tại Huyền Sắc hồ hẳn là không có thế lực nào dám công kích mỏ bạch tinh của Thiết Sơn các!?

Cho dù có, bọn họ cần gì bắt thợ mỏ?

Chẳng lẽ mang về đào mỏ nhà mình?

Vừa suy ngẫm, Ôn Bình vừa mở thông tin cá nhân ra, ánh mắt rơi vào mục xem thêm.

Mục tin tức chỉ vẻn vẹn có sáu cái chữ.

Tung tích phụ thân: Mất tích không rõ.

- Đây là chết hay không chết?

Hệ thống lên tiếng:

- Chưa!

- Tốt rồi! - Ôn Bình thở hắc ra một hơi, tiếp đó ánh mắt chuyển đến phong thư thứ hai.

Vân Hải Thương Lam có chuyện gì mà cần viết thư?

Ôn Bình mở thư ra xem, chỉ thấy một hàng chữ: Bách Tông Liên Minh Sơn Hải thành phát Hồng sắc tập kết lệnh, hiệu triệu liên quân toàn bộ Huyền Sắc hồ tập kết, thảo phạt Bất Hủ tông!

Lời ít ý nhiều, có thể nhìn ra được tình hình hiện tại tại Sơn Hải thành.

Hồng sắc tập kết lệnh…

Cấp bậc thảo phạt cao nhất của Bách Tông Liên Minh.

Trận chiến này…

Ôn Bình chẳng chút để tâm.

Vò nát phong thư, trực tiếp dùng lửa thiêu hủy.

- Chuyện của phụ thân… Nên về hỏi tiểu di một chút, hẳn là nàng biết rõ. - Than thở một tiếng, Ôn Bình thản nhiên đi về phòng, cứ như không có việc gì.

Lại nói, hôm nay là ngày điều trị cuối cùng rồi.

Kiến Mộc diệp không nhiều lắm, nháy mắt chỉ còn trên dưới 30 lá, bất quá, cũng may là tay Tử Nhiên chỉ còn hơi run, một chén Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp nữa là đủ.

Đêm nay, có lẽ Tử Nhiên đã có thể bắt tay vào chế tác Tam tuyền Tuyền Qua đồ rồi.

Nghĩ vậy, hắn rảo bước đi trù phòng.

Sớm hoàn thành nhiệm vụ, quay về tông môn sớm một chút.

Cùng lúc đó, hình ảnh Bách Niệm Hương tung tăng bước đi bị Tử Nhiên thấy được. Nếu như là ngày thường, nàng cũng không cảm thấy hiếu kỳ, nhưng từ khi Ôn tông chủ mang theo đệ tử đến Hải Long sơn, vẻ mặt nàng vẫn luôn nhăn nhăn nhó nhó. Đột nhiên cao hứng như vậy, khẳng định là có chuyện gì đó.

- A Hương, chuyện gì mà cao hứng vậy?

- Sư phụ… Không có… không có gì.

- Còn không có gì, miệng của ngươi sắp không khép được rồi kìa.

- Ôn tông chủ nói ta cũng có thể học Phong Chi Cấm Cố thuật kia, hô một phát có thể khiến địch thủ không cách nào nhúc nhích được. Ngài xem, không phải bọn người Lâm Khả

Vô nói là mười ngày sau Ôn tông chủ phải rời đi sao? Khẳng định ngài cũng sẽ đi theo. Không chữa hết tật ở tay thì không đi. Đến lúc đó, ta vừa vặn có thể gia nhập tông môn của bọn họ, học cái mạch thuật làm cho kiếm bay kia, còn có Phong Chi Cấm Cố thuật.

- Ngươi… Cái nha đầu này, còn nghĩ xa hơn vi sư. Sao ngươi dám khẳng định ta nhất định sẽ đi?

- Sư phụ, đừng gạt ta… Ta không tin ngài không muốn trị hết tật ở tay. Hiện tại chỉ có Ôn tông chủ đủ khả năng trị cho ngài.

- Ngươi nha…

Tử Nhiên lộ vẻ bất đắc dĩ.

Đi theo Tử Nhiên nàng chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Có điều nghĩ lại, nếu như Ôn tông chủ có thể hào phóng như vậy, truyền thụ hai loại mạch thuật thần kỳ kia, vậy thì gia nhập tông môn của bọn họ nhất định là chuyện tốt.

Bách Niệm Hương hiển nhiên không thể chỉ là một Tuyền Qua thần tượng.

Với tư chất của nàng, ở phương diện tu hành mạch môn, thành tựu tuyệt đối vượt xa chế tác Tuyền Qua đồ.

Cạch Cạch Cạch!

Âm thanh liên tục vang lên ở cách đó không xa.

Ánh mắt Tử Nhiên lập tức hướng về phía trù phòng. Trong mắt lóe lên tia kinh hỉ… Một chén sủi cảo có thể giúp nàng tạm thời hết run tay sắp hoàn thành rồi.

Trông mong mười năm.

Rốt cuộc cũng chờ đến thời khác này.

Nhìn đôi tay hơi run run của mình, Tử Nhiên bất giác nắm chặt hai tay.

【VIP】 Vạn Người Tập Kết, Kiếm Chỉ Bất Hủ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Sư phụ, chúc mừng. - Bách Niệm Hương cười tít mắt.

Tử Nhiên thuận thế sờ lên đầu nàng, cưởi sủng nịch, kế đó, xoay người rảo bước đi về phía trù phòng.

Nguyệt Quang sủi cảo bản thăng cấp cần 3 canh giờ mới có thể chế biến xong.

Tử Nhiên cứ thế đứng đợi ngoài cửa suốt ba canh giờ, lập lại cảnh tượng mà rất nhiều Trấn Nhạc cảnh trước kia từng trải qua: Đợi thật lâu bên ngoài chỉ vì muốn gặp nàng.

Lúc Ôn Bình mở cửa ra, Tử Nhiên vội vàng bước lên ngênh đón.

- Ôn tông chủ.

Ba canh giờ đối với nàng tựa như ba mươi năm.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy trôi qua chậm như vậy.

Ôn Bình kinh ngạc, vô thức lui về sau một bước, thấy rõ người nọ là ai, hắn bất đắc dĩ cười, rồi nói:

- Đồ ở bên trong. Ăn xong, có lẽ trong thời gian ngắn tay của ngươi sẽ không run nữa.

- Đa tạ Ôn tông chủ.

Tử Nhiên ba bước làm một, hấp tấp đi vào trù phòng.

Sủi cảo tựa loan nguyệt nằm trong nước súp màu trắng bạc, từ trên nhìn xuống đặc biệt mê người.

Không nói hai lời, nàng liền dùng đũa gắp một viên cho vào miệng.

Lúc này, con chim nhỏ gọi là Tiểu Thanh kia cũng bay đến trước hàng rào, trông mong nhìn vào trù phòng… Cùng tất cả mọi người chờ đợi.

Trong khi đó, Ôn Bình bước ra ngoài, bắt đầu kiểm tra đồ đạc. Vài ngày trước, thu được thiên tài địa bảo tại Sơn Hải thành, bất quá chỉ là một phần, còn một phần vẫn chưa thu đủ.

Cũng may Tử Nhiên nói nàng đều có.

Hiện tại, việc kế tiếp hắn có thể làm… Chính là chờ Tử Nhiên trả công cho hắn.

Ngày thứ mười một, hệ thống sẽ cưỡng chế quay về địa điểm xuất phát.

Đang kiểm tra hộp ngọc, chợt nghe có tiếng động từ trong trù phòng vọng ra:

- Tay của ta…

Sau đó Tử Nhiên bước ra.

Một tay giơ đũa, cầm rất chắc.

Đối với người bình thường, động tác này không có gì là khó khăn, thế nhưng lúc này, nàng lại nhận được sự cổ vũ của tất cả mọi người.

Thanh Điểu gáy vang, góp thêm phần náo nhiệt.

- Tử Nhiên tiền bối, ta đã giúp tay của ngươi khôi phục tạm thời, kế tiếp, chuyện của ta…

Ôn Bình nói đến đây thì bị Tử Nhiên cắt lời.

- Ôn tông chủ yên tâm, chế tác Tuyền Qua đồ là chuyện mà lão thân làm cả đời, nhất định sẽ cho Ôn tông chủ một một kết quả hài lòng… A Hương, mang đồ đưa vào mật thất, ta sẽ đi theo cùng. - Biết Ôn Bình cần có trong 10 ngày, nàng cũng không dám trì hoãn.

Ôn Bình gật đầu.

Sau đó xoay người ra sau, nói với bọn Lâm Khả Vô:

- Mười ngày này, ta có việc phải rời đi một chuyến, ba, bốn ngày nữa có thể sẽ trở về, các ngươi ở lại Hải Long sơn.

- Vâng, tông chủ!

Bọn người Lâm Khả Vô đồng loạt đáp.

- Ôn tông chủ muốn đi làm gì?

Lúc này, Tử Nhiên đột nhiên lên tiếng hỏi.

Ôn Bình biết nàng có ý gì, nhất định là muốn giúp đỡ hắn một tay, dù sao thân phận nàng ở Thiên Địa hồ không hề thấp.

- Ta chỉ muốn đi thu một ít thiên tài địa bảo mà thôi.

- Cái đó để cho…

- Không cần, ta tự đi là được. - Chuyến này hắn đi là để mua Tuyền Qua đồ dùng cải tạo, trong đó có liên quan đến chuyện đấu giá, vẫn là đích thân mình đi mới thỏa đáng. Dù sao tiền của mình, mình xài mình biết tiếc, Bách Niệm Hương chắc chắn sẽ không. - Đúng rồi, sau khi ta lấy được Tam tuyền Tuyền Qua đồ sẽ lập tức rời khỏi Huyền Sắc hồ, nếu như người muốn tiếp tục trị liệu tay của mình, có thể đến Thương Ngô thành ở Đông hồ tìm ta.

- Tông môn của Ôn tông chủ ở Đông hồ?

- Ừm?

- Đó là vùng đất man di… Sao Ôn tông chủ lại đặt tông môn ở đó?

- Cái này cần lý do sao?

Ôn Bình cười khẽ.

Cười xong, hắn xoay người đi mất.

Bỏ lại Tử Nhiên cùng với thắc mắc của mình.

Vừa ăn Nguyệt Quang sủi cảo, nàng vừa tự hỏi. Tử Nhiên tuyệt đối không ngờ rằng Ôn Bình đến từ Đông hồ.

Đó là nơi mà ngay cả Thần Huyền cảnh cũng không muốn tới.

…

Trong khi Tử Nhiên bắt tay vào chế tác Tam tuyền Tuyền Qua đồ, Ôn Bình bắt đầu thu mua Tuyền Qua đồ trong phạm vi mấy cái thành gần Hải Long sơn.

Hắn cần không nhiều lắm, mua một tấm Nhị tuyền Tuyền Qua đồ.

Thuận tiện mua một ít ít thiên tài địa bảo, đợi sau khi trở về lại đưa cho Chiêm Đài Thanh Huyền Tuyền Qua đồ.

Cũng chính vào lúc này, bên trong Sơn Hải thành ngày càng trở nên náo nhiệt.

Bởi vì Hồng sắc triệu tập lệnh, người của các thế lực lớn tại Huyền Sắc hồ bắt đầu từ bốn phương tám hướng tụ về, khiến cho ngay sau Ngày Thăng Long, Sơn Hải thành một lần nữa vô cùng ồn ào náo động.

Theo đó, tin tức địa bàn Thiết Sơn các bị san thành bình địa cũng dần dần lan truyền khắp Huyền Sắc hồ, khiến cho các phân hội khác phái càng nhiều người đến.

Chỉ riêng cường giả Trấn Nhạc cảnh đã tới 3 vị.

Cường giả Thần huyền cảnh vượt qua con số 1000.

Thông Huyền thượng cảnh có đến năm, 6 vạn người.

Hiện tại chỉ mới có ba, bốn ngày mà thôi.

…

- Một cái thế lực ở Đông hồ lại có thể gây ra nhiều chuyện như vậy.

- Đúng thế, giết chủ sự Liên Minh, rồi lại san bằng địa bàn của tứ tinh thế lực quả thực có chút kinh người.

- Đây là lần thứ nhất trong mười năm qua, Huyền Sắc hồ xuất hiện Hồng sắc tập kết lệnh, vốn tưởng rằng sẽ đi thảo phạt Yêu tộc, không ngờ là lại chạy đến vùng đất như Đông hồ.

Người qua đường Ất tám chuyện cùng người qua đường Giáp.

Chủ đề của tất cả mọi người đều xoay quanh Đông hồ cùng Bất Hủ tông.

Giờ phút này, Hô Lan đang dạo bước trên đường… Liếc nhìn cường giả chen nhau như kiến cỏ, hắn trầm mặc, không biết nên nói gì cho phải. Bên cạnh, Vân Hải Thương Lam càng nhìn càng kinh hãi.

Bọn họ không ngờ là mọi chuyện lại đi đến một bước này.

Có bôn vị cường giả Trấn Nhạc cảnh của tứ tinh thế lực Thiết Sơn các dẫn đầu, cộng thêm ba vị cường giả Trấn Nhạc cảnh đến từ Bách Tông Liên Minh cùng với khác thế lực khác, trận tập kết liên quân này có thể nói là thế không thể đỡ.

- Trở về thôi.

- Có lẽ Ôn tông chủ đã nhận được thư vài ngày rồi?

- Ừm, hẳn là nhận được ba bốn ngày, nếu có hồi âm, hôm nay cũng nên đến rồi.

Nói xong, Hô Lan từ từ rẽ sang lối khác, quay về phủ đệ của mình.

Vừa về đến cửa, có một phụ nhân từ trong vọt ra… Chính là phu nhân của Hô Lan.

Trong tay nàng cầm một bức thư, giơ lên, vẻ mặt tràn đầy mừng rỡ chạy đến:

- Lão hô, Bách Niệm Hương gửi thư cho ngươi.

- Sư muội gởi thư?

Hô Lan nghi hoặc nhận lấy thư.

Vân Hải Thương Lam theo sau phu nhân Hô Lan tiến vào chính đường, vừa đi, vừa trò chuyện cùng nàng:

- Người ngày càng nhiều hơn, riêng Trấn Nhạc cảnh nghe nói đã đến 3 vị. Cộng thêm 4 vị của Thiết Sơn các, tổng cộng có 7 cường giả Trấn Nhạc cảnh rồi. Nhưng mà đây chỉ mới là bắt đầu, rất nhiều Trấn Nhạc cảnh nếu như biết được Thiết Sơn các dẫn đầu, nhất định cũng sẽ chạy đến góp thêm một chân.

Ở Thiên Địa hồ, Tứ Tinh thế lực đã là thế lực cường đại nhất rồi.

Có nó dẫn đầu, số người Liên Minh thảo phạt có thể tập kết được so với bình thường nhiều gấp mấy lần.

- Vậy thì Ôn tông chủ… Bọn họ gặp phiền toái rồi. - Phu nhân cũng nhíu mày.

- Đúng vậy, phiền toái nhiều lắm. Chủ yếu là vì Thiết Sơn các dẫn đầu, khiến cho phiền toái đột nhiên tăng thêm vài lần… Ta cũng nên đi, Ôn tông chủ… đã cứu mạng lão phu, Vân Hải chi đô phải đi hỗ trợ.

- Vân Hải thành chủ, ngươi đi lần này, sợ rằng…

Lời đến bên miệng chợt khựng lại.

Cái từ “chết” này là điềm xấu.

Không nói ra mới thỏa đáng.

- Không cần đi!

Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng nói của Hô Lan.

Vân Hải Thương Lam ngây ra một lúc, quay đầu lại hỏi:

- Hô lan huynh, ngươi nói gì?

【VIP】 Thư Của Thiên Thần Trưởng Lão

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng nói của Hô Lan.

Vân Hải Thương Lam ngây ra một lúc, quay đầu lại hỏi:

- Hô lan huynh, ngươi nói gì?

- Việc ngươi muốn làm có thể trì hoãn một chút, không cần gấp. - Hô Lan lắc đầu, cất thư vào ngực, bất quá, hắn vẫn nói ra nội dung trong thư. - Sư muội của ta gởi thư, tật ở tay gia sư đã được Ôn tông chủ cứu trị, tạm thời khôi phục như lúc ban đầu. Qua vài ngày nữa, nàng sẽ cùng Ôn tông chủ đến Đông hồ chữa thương, không trị hết bệnh nhất định không rời đi.

- Vậy chẳng phải Tử Nhiên đại sư…

Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng có thể một lần nữa chế tác Tuyền Qua đồ, đây chính là một kiện đại hỷ sự.

Bất quá, việc vui này chẳng liên quan cái lông gì đến hắn.

Hô Lan nói tiếp:

- Ôn tông chủ đã có biện pháp trị hết tật ở tay của gia sư, gia sư tất nhiên sẽ không để hắn gặp phải phiền toái. Nói cách khác, có gia sư ở đó, Ôn tông chủ sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì… Bất quá, người làm đệ tử như ta đương nhiên không thể để sư phụ đích thân xử lý việc này… Vân Hải huynh, giúp ta viết một phong thư, đưa đến Thiết Sơn các đi thôi.

- Đưa đến Thiết Sơn các? - Vân Hải Thương Lam khẽ giật mình.

Hắn không rõ vì sao lúc này lại đưa thư đến Thiết Sơn các.

Mấy ngày qua, người của bọn họ đến tìm, Hô Lan một câu cũng không nói.

Đối với thắc mắc của Vân Hải Thương Lam, Hô Lan chỉ qua loa đáp.

Không giải thích quá nhiều.

- Trận thảo phạt này nếu như không có tứ tinh thế lực tham dự, vậy thì cũng không đáng sợ nữa rồi.

…

Phường thị - Thiết Sơn các.

- Thiên Thần… Hắn còn cần mấy ngày nữa?

Tầng cao nhất thương hội, Thiết Mộc Hợp bước đến cạnh cửa sổ, quét mắt nhìn ra ngoài, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, đồng thời lên tiếng hỏi Kim trưởng lão phía sau.

Mấy ngày nay, Thiết Sơn các đã chuẩn bị sẵn sáng.

Lưu lại một vị Bán bộ Trấn Nhạc giữ nhà, phân phó một số khác đi đến mỏ bạch tinh, còn lại phàm là Thông Huyền thượng cảnh, tất cả đều theo bốn vị cường giả Trấn Nhạc cảnh gia nhập quân Liên Minh. Với lực lượng hùng hậu như thế, chớ nói đứng sau Bất Hủ tông là Yêu tộc, dù có là vài đầu Trấn Nhạc cảnh Yêu Vương, bọn họ liên thủ cùng Bách Tông Liên Minh cũng có thể "thỉnh giáo" chúng.

Hơn nữa, bọn người kia căn bản không có thực lực giết Trấn Nhạc cảnh.

Nếu không, bọn hắn sẽ không chỉ phá hủy địa bàn đơn giản như vậy,

Thử hỏi có chuyện gì có thể lập uy hơn so với giết một Trấn Nhạc cảnh?

Không có!

Hiện tại, chỉ còn thiếu Thiên Thần.

Vừa tiến vào phòng, nghe Thiết Mộc Hợp hỏi, Kim trưởng lão vội đáp:

- Tạm thời không có tin tức, chỉ biết hắn rời khỏi Bác thành đã được ba ngày, lẽ ra hai ngày này thư của Thiên Thần trưởng lão nên đến rồi.

- Vậy là đã năm, sáu ngày…

Vừa dứt lời, phía ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Cộc cộc cộc!

Thiết Mộc Hợp còn chưa kịp bảo Kim trưởng lão ra xem thử, thì lúc này tiếng của Không trưởng lão đã vọng vào:

- Tông chủ, Hô Lan đại sư phái người đưa thư đến.

- Đưa thư lúc này?

Thiết Mộc Hợp cùng Kim trưởng lão hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy rất khó hiểu đối với hành động của Hô Lan.

- Vào đi.

Thiết Mộc Hợp vừa dứt lời, Không trưởng lão vội cầm thư đưa đến cho hắn.

Dưới cái nhìn soi mói của hai vị trưởng lão, Thiết Mộc Hợp mở thư ra.

- Mấy ngày nay, mặc kệ chúng ta hỏi gì, Hô Lan đại sư cũng không nói, đúng lúc này lại gửi thư đến, có cổ quái.

- Hẳn là có chuyện gì đó.

Hai người thấp giọng nghị luận.

Sau đó, tận mắt nhìn thấy vẻ mặt Thiết Mộc Hợp sầm xuống, cuối cùng, hắn xé nát thư thành từng mảnh nhỏ, vung mạnh lên không.

- Tông chủ, làm sao vậy?

- Tông chủ, có chuyện gì rồi?

Hai người cảm thấy vô cùng hoang mang.

Thiết Mộc Hợp xoay người sang chỗ khác, hai đấm nện thẳng vào thư trác bên cạnh, sau đó trầm giọng nói:

- Tên gia hỏa Hô Lan kia khuyên ta đừng nên đi tìm Ôn tông chủ gây rắc rối, Tử Nhiên đại sư đang ở cùng bọn họ.

- Tử Nhiên đại sư muốn bảo vệ Bất Hủ tông!

- Sao Tử Nhiên đại sư lại dính dáng đến chuyện này?

Hai người Không trưởng lão nhìn nhau, nhíu chặt mày… Trong mắt lóe lên tia bối rối.

Tử Nhiên đại sư… là một trong số ít Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng duy nhất tại Thiên Địa hồ. Thân phận rất nổi bật đấy!

Tuy không biết vì sao nàng lại muốn bảo vệ Bất Hủ tông, nhưng bọn họ biết rõ, chuyện này bắt đầu trở nên phức tạp hơn rồi.

- Tông chủ, chúng ta làm sao bây giờ? Hiện tại Tử Nhiên đại sư muốn bảo vệ Bất Hủ tông, chúng ta vẫn tiếp tục báo thù?

- Tử Nhiên đại sư, chúng ta…

Lời Không trưởng lão bị cắt ngang.

Thiết Mộc Hợp nghiến răng nói:

- Mặc kệ, đắc tội Tử Nhiên đại sư, bất quá ngày sau Thiết Sơn các chúng ta làm con ghẻ thôi. Thù san bằng địa bàn… Phải báo!

Hắn đã đoán được tình cảnh Thiết Sơn các sau khi báo thù.

Chỉ một câu của Tử Nhiên, ở Huyền Sắc hồ, có ai dám đáp lại bọn họ?

Thậm chí sẽ có thể lực bỏ đá xuống giếng.

Còn có, những kẻ muốn cầu Tử Nhiên đại sư làm một tấm Tam tuyền Tuyền Qua đồ đều sẽ nhắm vào Thiết Sơn các.

Nhưng dù là vậy, hắn vẫn phải báo thù.

Tông môn bị sỉ nhục, nếu bỏ qua, ngày sau bọn họ khó có thể ngẩng đầu.

- Không trưởng lão, ngươi cảm thấy như thế nào?

- Nguyện nghe theo tông chủ!

Hai người Không trưởng lão cùng gật đầu, đồng ý với quyết định của Thiết Mộc Hợp.

Thiết Mộc Hợp hỏi tiếp:

- Người đưa thư đâu?

- Có lẽ còn chưa đi xa, có muốn…

- Không cần, đã đi rồi thì không cần đuổi, ngươi tự đi một chuyến, truyền đạt ý của Thiết Sơn các. Cứ nói ngày sau lão phu sẽ đích thân đến bái phỏng tạ tội.

- Vâng!

Dứt lời, Không trưởng lão xoay người chuẩn bị đi.

Thế nhưng hắn vừa xoay người, cùng lúc đó, Thiết Mộc Hợp cũng thở dài, chợt, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Người gõ cửa là tín sứ của Bách Tông Liên Minh.

- Thiết tông chủ, thư của Thiên Thần trưởng lão đến rồi!

- Mau mang đến đây!

Nghe Thiết Mộc Hợp nói… Không trưởng lão vội vàng chạy ra mở cửa nhận thư.

- Người chưa đến, thư đã đến trước. Xem ra là có việc gấp.

Không trưởng lão đưa thư cho Thiết Mộc Hợp, nhỏ giọng nói.

Kim trưởng lão tiếp lời:

- Không phải hắn bảo chúng ta đi trước, hắn tiện đường đến Đông hồ luôn đấy chứ?

- Đừng võ đoán!

Nói xong, Thiết Mộc Hợp bóp nát thùng vàng, từ bên trong lấy thư ra.

Mở thư.

Híp mắt nhìn.

Vẻ mặt Thiết Mộc Hợp đột nhiên thay đổi.

Trong thống khổ mang theo bất đắc dĩ, thậm chí, tay cầm thư cũng bắt đầu run lên.

Một cường giả Trấn Nhạc cảnh mà cầm thư lại run tay, chuyện này nếu truyền ra ngoài, sợ là sẽ bị thế nhân chê cười.

Thấy tình thế không ổn, Không trưởng lão vội vàng tiếp nhận bức thư kia. Kim trưởng lão cũng tiến đến gần.

Bất quá, còn chưa kịp đọc chữ thứ nhất đã thấy Thiết Mộc Hợp ngã ngồi xuống ghế thái sư, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Rút lui… Đi báo với Nghiêm Chính, chúng ta rút lui…

Nghe được quyết định đột ngột này, Không trưởng lão lập tức nhìn chằm chằm vào bức thư trên tay.

Đoạn đầu là mấy lời thăm hỏi của Thiên Thần trưởng lão, càng về sau, trong chữ chứa đao, khiến Không trưởng lão cũng đứng sững tại chỗ.

- Sao lại có thể như vậy?!

Kim trưởng lão ngẩn người, vô thức lui về sau mấy bước.

Thư… Từ trên tay Không trưởng lão rơi xuống.

Ánh mặt trời chiếu sáng từng con chữ, vừa vặn làm nổi bật câu nói sau cùng:

- Chuyện của Bất Hủ tông, không phải thế lực Thiên Địa hồ có thể nhúng tay vào. Nếu chúng ta động, họa diệt môn liền ở ngay trước mắt. Xem xong hủy thư, không được để… người khác biết…

【VIP】 Chưa Ra Trận Đã Đầu Hàng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Không phải thế lực Thiên Địa hồ có thể nhúng tay!

Lúc này đây, ngữ khí của Thiết Mộc Hợp đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Cảm giác không cam lòng đã không còn sót lại chút gì.

Nếu đúng như Thiên Thần nói Thiết Sơn các không thể chọc vào, vậy thì hắn tuyệt sẽ không sợ. Thiết Mộc Hợp hắn có thể mượn tay Liên Minh làm những chuyện mà mình không thể làm. Hơn nữa, hiện tại Bách Tông Liên Minh cùng Bất Hủ tông có thâm cừu đại hận. Liên thủ với bọn họ, không có bất cứ thế lực nào ở Thiên Địa hồ là không thể diệt trừ. Dù sao Bách Tông Liên Minh cũng là thế lực ngũ tinh duy nhất ở Thiên Địa hồ, thực lực của nó rất cường đại.

Thế nhưng Thiên Thần không phải thế lực Thiên Địa hồ có thể nhúng tay, chuyện này… Hắn muốn phát hỏa cũng không có hỏa để phát.

Trong Thiết Sơn các, người mạnh nhất là Thiên Thần, hắn chưa bao giờ nói lời vô căn cứ.

- Tông chủ, chúng ta…

- Thiêu hủy thư, sau đó thông tri cho Bách Tông Liên Minh, nói rằng chúng ta rút lui khỏi lần thảo phạt này… - Theo suy đoán của Thiết Mộc Hợp, người mà Thiên Thần mang về sợ là có liên lụy đến thế lực bên ngoài Thiên Địa hồ.

Hắn nên sớm nghĩ đến mới phải.

Nếu không phải như thế, một Trấn Nhạc trung cảnh như Thiên Thần sao lại không cố ý phân phó chúng đệ tử?

- Thế nhưng chúng ta lấy lý do gì đây? Lúc này rút lui, không thể nghi ngờ sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ người của Thiên Địa hồ.

- Cười thì cười đi, còn hơn bọn họ đi chịu chết. - Thiết Mộc Hợp đáp.

Bầu không khí rơi vào im lặng, một lúc lâu sau, hắn lại lần nữa mở miệng:

- Nói là mỏ bạch tinh của chúng ta bị Yêu tộc công kích, chúng ta phải đi thủ hộ mỏ bạch tinh. Mỏ bạch tinh là nền tảng lập tông của Thiết Sơn các, so với rửa nhục, chúng ta dĩ nhiên phải lấy đại cục làm trọng! Nếu Nghiêm Chính còn thắc mắc gì thêm, cứ bảo hắn trực tiếp đến tìm ta.

- Được rồi! - Không trưởng lão bất đắc dĩ lên tiếng.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Thiết Sơn các xem như hoàn toàn mất hết thể diện.

Thế nhưng nếu không làm như vậy, hắn cũng không có biện pháp nào khác.

Không phải thế lực Thiên Địa hồ có thể nhúng tay, đã như vậy, Thiết Sơn các không thể vọng động.

…

Sơn Hải thành - Trên đường phố.

Cường giả hành tẩu trên phố, y phục muôn hình muôn vẻ, bọn họ đi thành tốp năm, tốp ba, tuy rằng y phục hết sức loạn, nhưng trước ngực mỗi người đều có một cái huy hiệu.

Huy hiệu ngân sắc hình kiếm đại biểu cho Liên quân.

Một thanh là Thông Huyền.

Hai thanh là Thần Huyền.

Ba kiếm hiển nhiên là Trấn Nhạc cảnh.

- Không xong! - Bỗng nhiên, giữa đám đám người đeo huy hiệu ngân sắc có hai thanh kiếm vang lên tiếng hô to.

Có người biết hắn, liền hỏi:

- Lục sư đệ, chuyện gì xảy ra?

- Thiết Sơn các rời khỏi liên quân rồi!

Những lời này của hắn chẳng khác nào ném một quả pháo cỡ bự xuống phố.

Đám người này đều đến từ bên ngoài Sơn Hải thành, đã số là thế lực tam tinh, ngụy tứ tinh.

Trong Liên quân, tứ tinh thế lực chính là tín ngưỡng, là dê đầu đàn. Rất nhiều người vì nghe có tứ tinh thế lực tham dự nên mới kéo đến đây.

Không có tứ tinh thế lực dẫn đầu, ai nguyện ý đi theo một đám Thần Huyền cảnh của tam tinh thế lực vào sinh ra tử chứ?

Bởi vì một trận thảo phát, thắng lợi cuối cùng được quyết định bởi Trấn Nhạc cảnh. Thiết Sơn các tuy chịu nhục, nhưng dù sao nó cũng có đến bốn Trấn Nhạc, không phải thế lực tứ tinh tầm thường khác có thể so sánh được.

Đứng phía sau thế lực như vậy, có thể kiếm được lợi trong trận chiến, còn có thể giành chiến thắng một cách rất dễ dàng.

Đường phố náo loạn, Bách Tông Liên Minh hiển nhiên đã nhận được tin tức từ trước.

Rầm!

Nghe tin, Nghiêm Chính một chưởng vỗ mạnh xuống bà thư trác.

Thứ trác gãy nát.

- Hỗn đãn! Mỏ bạch tinh quan trọng vậy sao? Môn phái bị người ta phá hủy… Trọng tiền tài, không biết xấu hổ!

Đám người trong phòng nín thinh, không một ai dám lên tiếng.

Thật lâu sau, một nam nhân trung niên ngồi trên ghế vuông đứng dậy. Hắn không mặc chế phục của Bách Tông Liên Minh, mà vận một thân y phục đỏ rực, thoạt nhìn rất đặc biệt, sau lưng còn khoác áo choàng. Thấy hắn đứng lên, ánh mắt Nghiêm Chính liền rơi trên người hắn:

- Nghiêm Chính chủ sự, việc này mang ý nghĩa trọng đại, thỉnh ngài đến Thiết Sơn các một chuyến. Tứ tinh thế lực đột nhiên không tham dự… Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

Người lên tiếng chính là Hoa Thắng Nhạc - Môn chỉ Sinh Nhạc môn.

Hắn gia nhập liên quân, ngoại trừ vì phần thưởng của Bách Tông Liên Minh, còn vì muốn đến nơi khác cướp đoạt một phen.

Thế nhưng người phát Hồng sắc lệnh tập kết - Thiết Sơn các - hiện tại lại rút lui.

Dê đầu đàn lui bước… Thử hỏi hắn phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ bảo một cái Sinh Nhạc môn không lớn không nhỏ như hắn ra đứng ra dẫn dắt?

Giờ phút này, cũng cách nghĩ với Hoa Thắng Nhạc còn có một cường giả Trấn Nhạc cảnh khác, bởi lẽ hắn mục đích hắn đến đây… Thật ra cũng không khác Hoa Thắng Nhạc là bao.

- Hoa tông chủ, Dương tộc trưởng, yên tâm, lão phu sẽ đến đó! - Dứt lời, Nghiêm Chỉnh hất ống tay áo, đi thẳng ra cửa.

Vừa đi hắn vừa mắng không ngừng.

Hắn thật sự không hiểu nổi Thiết Sơn các đang nghĩ gì.

Hiện tại nói rút lui?!

…

Kỳ Binh Học Viện.

Sau khi nhận được tin tức, Kim Vinh ngồi trước thư trác của mình, thở hắt ra một hơi. Hai người Khuê trưởng lão bên cạnh trầm mặc, có lẽ là không biết nên nói gì.

- Các ngươi cổ vũ ta nói hết tất cả những gì mình biết, hiện tại đã sáng mắt chưa? Thiết Sơn các rút lui khỏi lần thảo phạt này. Một tông môn có thù tất báo, lại ăn thiệt thòi lớn như vậy, thế mà có Bách Tông Liên Minh hiệp trợ lại không dám đi báo thù… Thực lực của Bất Hủ tông cường đại thế nào, các ngươi hẳn không cần ta nói, đúng không? - Hiện tại, Kim Minh cảm

thấy rất may mắn vì mình đã kiên quyết không nói bất kỳ điều gì, nếu không, Kỳ Binh Học Viện sợ là khó thoát.

Quan hệ giữa Hô Lan cùng Ôn tông chủ kia rành rành ra đó, chỉ cần hắn nói một câu, Kỳ Binh Học Viện tất vạn kiếp bất phục.

Hai người Khuê trưởng lão vội gật đầu:

- Viện trưởng anh minh!

- Tông môn ẩn thế tại Đông hồ, không ra thì thôi, vừa ra đến, Thiết Sơn các cũng phải cúi đầu. - Kim Vinh không khỏi cảm thán một tiếng, vung tay, cho hai người Khuê trưởng lão lui ra.

…

Đảo mắt đã qua năm ngày.

Hồng sắc tập kết lệnh vừa được ban ra, liên tục có người tiến đến Sơn Hải thành.

Thế nhưng, bắt đầu từ năm ngày trước, khi tin tức Thiết Sơn các rút lui được truyền ra, chẳng những không có ma nào bén mảng đến, ngược lại, một số kẻ đã gia nhập Liên quân cũng lựa chọn rút lui.

Thật ra, nếu lúc đầu không có tứ tinh thế lực tham gia, hắn sẽ không xuất hiện cục diện rút lui này.

Một cái thế lực tứ tinh thối lui quả thật khiến cho nhiều người cảm thấy không nắm chắc.

Nghiêm Chính ba lần bốn lượt bái phỏng Thiết Mộc Hợp, muốn có một lời giải thích thỏa đáng, đồng thời cũng muốn tìm biện pháp giải quyết, thế nhưng không có kết quả.

Thiết Mộc Hợp cứ luôn bận thương thảo kế hoạch trừng phạt Yêu tộc tập kích mỏ bạch tinh.

Nghiêm Chính không phải người ngu, sao lại không nhìn ra.

Cái này là lấy cớ!

Từ hai ngày trước, hắn đã nhìn thấu Thiết Mộc Hợp, bởi vì hắn nhận được tin tức mỏ bạch tinh của hắn ta không có tổn thất gì, chắc chắn là Thiết Mộc Hợp không dám đi báo thù.

Về phần là nguyên nhân gì, Thiết Mộc Hợp kiên quyết không nói.

- Nghiêm chủ sự, kết quả sao rồi? - Trong thư phòng, Hoa Thắng Nhạc lên tiếng hỏi khiến Nghiêm Chính không biết phải trả lời thế nào.

Bất quá, á khẩu một hồi lại chuyển thành phẫn nộ.

Nghiêm Chính cả giận nói:

- Thiết Sơn các kiên quyết không muốn báo thù, không biết thế lực nào khiến hắn đưa ra quyết định mất mặt như vậy… Hỏi hắn thì hắn cứ ngậm chặt miệng.

- Vậy… Nghiêm chủ sự, ta e là…

Hoa Thắng Nhạc không muốn làm dê đầu đàn.

Hắn đến đây kiếm lợi, chứ không phải anh dũng đứng ra báo thù vì người khác.

Nhất là Thiết Sơn các đã lui.

Mặt cũng không cần.

Hắn cảm giác mình càng không nên ở lại.

- Hoa tông chủ, chậm đã!

Nghiêm Chính đưa tay giữ lại, đáng tiếc, không ngăn được Hoa Thắng Nhạc.

Hắn đã cất bước đi ra cửa.

Chỉ một bước nữa thôi… Là đường về…

【VIP】 Cải Tạo Gân Gà?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bên ngoài Sơn Hải thành.

Xe thú không ngừng ra ra vào vào, nối liền không dứt.

Tiếng người xì xầm trò chuyện, còn có tiếng bánh xe cán lên đá phát ra âm thanh "lạo xạo", tất cả đan xen vào nhau.

Phu phụ Hô Lan cùng với một vài cường giả Thần huyền cảnh đứng bên đường tiễn Vân Hải Thương Lam rời khỏi thành.

Vân Hải Thương Lam đến Sơn Hải thành đã được một tháng, việc cần làm cũng đã làm xong, Vân Hải chi đô cần hắn trở về chủ trì đại cục.

Bất quá, thời điểm sắp chia tay, Hô Lan và Vân Hải Thương Lam lại bịn rịn chia tay, mà lại cùng ngắm nhìn xe thủ thỉnh thoảng lướt qua bên người.

Sau khi những người khác đã trở về, Vân Hải Thương Lam mới mở miệng.

- Sau khi Thiết Sơn các rút lui, Hồng sắc tập kết lệnh của Bách Tông Liên Minh không còn đại nhân vật nào đến nữa. Hô lan huynh, cuối cùng ta cũng hiểu rõ vì sao ngươi phải đưa tin cho Thiết Sơn các. - Tứ Tinh thế lực rút chân, khiến cho Liên quân đột nhiên như mất đi linh hồn. Lúc sắp rời đi, hắn vẫn chưa thôi khiếp sợ với tràng cảnh này.

Hô Lan cười khẽ, nói:

- Vân Hải huynh, Liên quân chính là như vậy, nhất là Hồng sắc tập kết lệnh đại biểu cho độ khó thảo phạt cấp cao nhất,

nếu như không có tứ tinh thế lực làm dê đầu đàn, ai cũng không nguyện ý xông pha.

- Bất quá Bách Tông Liên Minh sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng chỉ dựa vào lực lượng hiện tại, bọn họ hẳn sẽ không lay chuyển được Bất Hủ tông. - Vân Hải Thương Lam gật gù cười, trong đầu hiện ra hình dáng thuyền bay. Có nó tồn tại, Trấn Nhạc cảnh đều thúc thủ vô sách.

Nói xong, hắn ôm quyền, nhảy lên xe thú, hô:

- Hô lan huynh, cáo từ!

- Vân Hải huynh đi trước, chờ thêm một tuần nữa, ta sẽ đến chỗ ngươi.

- Một lời đã định!

- Vân Hải huynh, đến lúc đó đừng có luyến tiếc không cho ta xem Tuyền Qua đồ là được rồi.

- Có gì mà luyến tiếc chứ!?

Hô Lan gật đầu, đưa mắt nhìn xe thú dần dần đi xa.

Đến khi sắc trời mờ tối, hắn mới cất bước rời đi.

Hắn nhất định sẽ đến Vân Hải chi đô, không vì điều gì khác, chỉ muốn tìm hiểu về Bất Hủ tông, đồng thời nhìn thấy Nhị tuyền Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong kia.

…

Hải Long sơn.

Đảo mắt đã qua hai ngày.

Hôm nay đã là ngày thứ mười từ sau khi Tử Nhiên bế quan, bấm ngón tay tính toán, Tam tuyền Tuyền Qua đồ cũng nên thành hình rồi.

Năm ngàn điểm danh vọng, còn có mở ra Nhiệm Vụ Đại Sảnh, tất cả Ôn Bình đều muốn lấy tới tay.

Về phần cơ hội thăng cấp kiến trúc ngẫu nhiên, thật ra Ôn Bình rất không thích nó, hắn biết rõ bản thân không có vận khí thăng cấp ngẫu nhiên Thính Vũ các đâu.

Quan trọng nhất chính là thăng cấp Thính Vũ các, chuyện này không gấp không được.

Bởi vì Điện Thủ đã ra khỏi vỏ.

- Lan thúc, bảo mọi người chuẩn bị một chút, giờ Tý ngày mai chúng ta sẽ xuất phát rời khỏi Hải Long sơn, quay trở về Đông Hồ. - Căn dặn Lan Bằng một câu, kế đó, hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lan Bằng gật đầu, rồi hỏi:

- Vậy còn phụ thân ngươi… Ngươi không đến đó?

- Hắn đã không còn ở Huyền Sắc hồ!

- Không ở Huyền Sắc hồ?

- Ừm, hẳn là bị mẫu thân đưa đi rồi.

Dứt lời, Ôn Bình nhấc chân rời khỏi.

Hắn không muốn nói gì thêm, nếu như giải thích hết tất cả một lần? Hắn lười, vả lại rất lãng phí thời gian.

Bất quá, chưa đi được mấy bước đã thấy Bách Niệm Hương chạy đến, thở hồng học nói:

- Ôn tông chủ, sư phụ bảo ta thông báo cho ngài, thỉnh ngài lập tức đến chỗ người!

- Ừm!

Ôn Bình gật đầu, rảo bước đi theo Bách Niệm Hương.

Lúc bước vào cổ lâu, đã thấy Tử Nhiên đứng đó, trên tay cầm một tấm Tuyền Qua đồ, gật gù tỏ vẻ đắc chí. Nhìn nàng cứ như Tuyền Qua thần tượng lần đầu tiên chế tác được Tuyền Qua đồ vậy.

Rất khó tưởng tượng, mười năm thống khổ kia rốt cuộc đã ép nàng trở thành bộ dạng gì rồi.

- Ôn tông chủ, may mắn không làm nhục sứ mạng… Phẩm chất cao, đạt đến bảy thành tăng phúc. Lâm Khả Vô nói với ta ngươi là dị mạch thuộc tính Hỏa, cho nên tấm Tuyền Qua đồ này vừa vặn tăng phục dị mạch thuộc tính Hỏa. - Thuộc tính Tuyền Qua đồ khác biết thì không thể dùng được, tuy đã mười

năm nàng không làm Tuyền Qua đồ rồi, thế nhưng vĩnh viễn không quên được tính chất cơ bản của thứ đồ này.

- Đúng rồi, Ôn tông chủ vậy mà là dị mạch bẩm sinh?

- Không khác là bao.

- Tấm Tuyền Qua đồ này, tốt nhất Ôn tông chủ nên dùng cho chính mình… Dựa trên dị mạch có sẵn, lại tăng thêm bảy thành thực lực… Quá kinh khủng! Nếu vẫn còn có nhu cầu, Ôn tông chủ có thể tìm ta, lão thân nhất định sẽ chế tạo thêm. - Tử Nhiên vội vàng đưa tấm Tuyền Qua đồ trong tay tới, Ôn Bình liếc nhìn, bắt mắt nhất hẳn chính là ba cái vòng xoáy màu đỏ yêu diễm kia.

Chúng đại biểu cho kỹ nghệ chế tác Tuyền Qua đồ đỉnh cao tại Thiên Địa hồ.

Sau khi nhận lấy Tuyền Qua đồ, Ôn Bình thầm hỏi hệ thống:

- Hệ thống, giá tiền cải tạo Tam tuyền Tuyền Qua đồ là bao nhiêu?

Sau khi mua sắm Tuyền Qua đồ, hắn chỉ còn lại 500 viên bạch tinh.

- Ba trăm viên bạch tinh cho một lần cải tạo. Hạn chế số lượng bán ra, là xuất phẩm của siêu cấp tông môn, nửa năm chỉ cho phép bán ra một tấm, hơn nữa, giá cả không thể thấp hơn 300 viên bạch tinh!

- Không thể thấp hơn 3000?

Bạch tinh dùng để cải tạo đã chuẩn bị xong.

Thế nhưng hạn chế này khiến hắn rất khó tiếp nhận.

Theo hắn biết, nếu có người thỉnh Tam tinh Tuyền Qua thần tượng làm Tam tuyền Tuyền Qua đồ, chi phí chế tác chỉ cần 300 viên bạch tinh. Tính cả tài liệu cộng lại cũng không hơn kém 1600 bạch tinh là bao. Ở Vân Hải chi đô, hắn có thể bán được một tấm Nhị tuyền Tuyền Qua đồ với giá 1000 viên bạch tinh đã xem như là chuyện trước nay chưa từng có rồi, về mặt giá cả đã sánh ngang Tam tuyền Tuyền Qua đồ.

- Xem ra, nếu không thể đạt được năng lực đặc thù phẩm chất cao, Tam tuyền Tuyền Qua đồ không thể bán được giá cao. - Muốn thu được tối thiểu 3000 viên bạch tinh, đoán chừng phải có thuộc tính dị biến.

Ví dụ như Lôi điện.

- Ôn tông chủ?

Bỗng nhiên, bên tai vang lên một âm thanh.

- Hả… Có chuyện gì à?

- Không có việc gì… Đột nhiên thấy ngươi không nói gì, lão thân chỉ muốn hỏi xem ngươi có ý kiến gì không?

- Không có, rất tốt. - Dứt lời, Ôn Bình thu hồi Tuyền Qua đồ, rồi nói. - Đúng rồi, Tử Nhiên tiền bối, giờ Tý ngày mai ta sẽ rời khỏi Huyền Sắc hồ, ngài có muốn đi cùng không?

- Không được, Ôn tông chủ cứ đi trước một bước, lão thân phải ở lại đây sắp xếp một số việc, vài ngày nữa sẽ đuổi theo ngài. - Tử Nhiên đáp.

Ôn Bình gật đầu.

Sau đó liền quay về phòng của mình.

Liếc mắt nhìn quanh, xác định không có ai, hắn liền giao Tam tuyền Tuyền Qua đồ cho hệ thống.

Xác nhận cải tạo?

- Cải tạo!

Đang cải tạo… Đang lựa chọn năng lực ngẫu nhiên…

Cùng lúc đó, Ôn Bình lấy ra Mệnh Hạch điếu trụy (1), thầm mong thứ này có thể mang đến cho hắn vận khí nghịch thiên, đạt được phụ trợ thần kỳ.

(1) Dây chuyền

Dùng tay lắc nhẹ.

Điếu trụy lay động một cái, sau đó ngừng lại.

Lần cải tạo này không được Mệnh Hạch “chúc phúc”.

- Làm ơn đi… Mình cần ai đó cứu vớt. - Ôn Bình cười tự giễu, một lần nữa đeo Mệnh Hạch lên cổ, sau đó ngồi đợi Tuyền Qua đồ hoàn thành cải tạo.

Không có Mệnh Hạch, hắn cầu nguyên đừng có chọn trúng cái năng lực gân gà gì đó.

Cải tạo thành công!

Sau nửa nén hương, giao diện xuất hiện.

Đồng thời, tấm Tam tuyền Tuyền Qua đồ có ba vòng xoáy đỏ tươi cũng xuất hiện trên tay hắn, Ôn Bình vội hỏi:

- Hệ thống, năng lực ngẫu nhiên nhận được là gì?

Hệ thống đáp:

- Cưỡng chế tăng lên 2!

- Cưỡng chế tăng lên 2? Phẩm chất của nó trong Cải tạo trì là cấp độ gì?

- Trên trung đẳng, chủ yếu dùng để đề thăng cảnh giới tu luyện của pháp thuật, mạch thuật. Nếu đạt tiểu thành có thể trực tiếp tăng lên viên mãn. Vượt qua 2 cảnh giới.

- Móa…

Không có Mệnh Hạch trợ giúp, năng lực này… Gân gà hơn cả gân gà nữa đấy!

Hoàn toàn vô dụng!

Mạch thuật vốn có thể từ từ…

À, mà khoan…

Ôn Bình đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Hai chữ “cưỡng chế” kia chính là…

【VIP】 Hình Xăm Đỏ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Hệ thống, nếu như mạch thuật mà ta tu luyện đã đạt đến cảnh giới viên mãn, vậy còn được nâng cấp lên không?

Dù sao, hai chữ "cưỡng chế" rõ rành ra đấy mà!

Có huyền cơ… Chắc chắn có huyền cơ!

- Đương nhiên có thể, nói một cách nghiêm túc, cảnh giới thuật pháp mà thế giới này chế định chưa thật sự hoàn thiện. Nhập môn, tiểu thành, đại thành, thậm chí là viên mãn đều là cảnh giới tầm thường. Đỉnh cao chân chính còn có hai cảnh giới, đó chính là Tạo Cực và Hóa Cảnh. Mạch thuật tu luyện đến viên mãn, sau đó diễn sinh ra bí thuật, kỳ thực gọi là Tạo Cực.

Nghe hệ thống nói, Ôn Bình chợt nhớ tới Thông Huyền cảnh bị Thiêu Hỏa côn thôn phệ máu tươi mà chết.

Hắn đã tu luyện Hoàng cấp mạch thuật đến cảnh giới diễn sinh ra bí thuật.

Lúc trước, Ôn Bình vẫn cho rằng bí thuật được sinh ra phụ thuộc vào phẩm chất mạch thuật cùng cơ duyên, bất quá, lại nói tiếp, không riêng gì hắn, sợ là người của thế giới này cũng đều nghĩ như vậy. Có ai ngờ rằng phía trên cảnh giới Viên Mãn còn có hai cảnh giới là Tạo Cực và Hóa Cảnh.

Nghĩ đến đây, Ôn Bình vội hỏi:

- Ta có thể lựa mạch thuật để "cưỡng chế" đề thăng không? Hay ngẫu nhiên?

- Kí Chủ có thể tự do lựa chọn.

- Vậy thì nhất định phải chọn Hỏa Long thuật.

Trước mắt, cũng chỉ có Hỏa Long thuật là hắn tu luyện đến cảnh giới Viên Mãn.

Thực tế, Hỏa Long thuật hiện đã được nâng lên thành Huyền cấp thượng phẩm, không thể so sánh với dĩ vãng.

Ngự Kiếm thuật tuy là cường đại, nhưng không thể tương hỗ cùng Hình phạt chi hỏa của hắn.

Nếu có thể đề thăng Hỏa Long thuật… Đó chính là Hóa Cảnh!

Tự sướng một hồi, kế đó, Ôn Bình mở mạch môn thứ hai, lúc quang vựng bạch sắc khuếch tán ra ngoài, hắn đưa Tuyền Qua đồ đến.

Ba cái vòng xoáy đỏ rực xoay tròn, chậm rãi chui vào Sung Doanh mạch, khiến Ôn Bình không khỏi đứng thẳng người lên, bởi vì cảm giác này… Thật cmn thoải mái!

Về phần quá trình… Hắn không muốn nhiều lời!

Nếu phải nói, thì… Sau khi Hỏa Long thuật "bị cưỡng chế" tăng lên 2 cấp, Ôn Bình cảm thấy trong đầu bỗng nhiên vang lên tiếng Long ngâm, tựa như thật sự có một đầu Hỏa Long quấn quanh người. Nhiệt độ cực nóng, còn có tiếng ngâm cao vút thật rất gần, cứ như ở bên cạnh vậy.

- Cả giác này… Khó mà tả được. - Ôn Bình từ từ nhắm hai mắt, cười ra tiếng.

Kỳ thật hắn không biết rằng suy đoán của hắn… Là thật.

Quanh thân hắn thật sự có một đầu Hỏa Long đang bay múa, thôn phệ hết thảy xung quanh, biến mọi thứ thành tro tàn, ngay cả cơ hội được bùng cháy cũng không có.

Bàn trà, giường, cửa sổ… Còn có đồ vật trên kệ bác cổ.

Bất kể là thứ gì, bất kể làm từ chất liệu gì cũng đều bị Hỏa Long cắn nuốt thành tro.

…

- Cái này…

- Đã phát sinh chuyện gì?

Bọn người Tử Nhiên chạy ra khỏi cổ lâu, đứng ở cách đó khoảng ngàn mét.

Thanh Điểu cũng bay thật xa, không dám nấn ná trên mái hiên, quên luôn cả nhiệm vụ của một Thủ Hộ giả - Giám sát toàn bộ Hải Long sơn.

Nhiệt độ cực nóng kia, còn có tiếng long ngâm khiến nó có hơi hoảng sợ.

- Cổ lâu của ta… - Tử Nhiên nhìn cổ lâu từ từ hóa thành hư ảo trong ngọn lửa, tim cũng nhỏ máu… Cổ lâu của nàng là dùng Thâm hồ thiên niên mộc chế thành đấy!

Vơ vét khắp Thiên Địa hồ hơn năm mươi năm mới vơ vét được bấy nhiêu Thâm hồ thiên niên mộc.

Giờ đây, cổ lâu cứ như vậy mà biến mất.

Con số thiệt hại phải hơn 5000 viên bạch tinh!

Lượng tài phú này đủ để thành lập một cái thế lực tứ tinh rồi đấy.

Bất quá, khi nhìn thấy đầu Hỏa Long kia… So với mấy thứ… ngoài thân, nàng càng có hứng thú với nó hơn.

Nó rốt cuộc là thứ gì?

Chỉ liếc mắt nhìn cũng khiến lòng người run sợ, so với hỏa diễm do các cường giả dị mạch thuộc tính Hỏa bẩm sinh mà nàng từng biết phóng thích còn khủng bố hơn.

Thậm chí, khiến nàng có loại ảo giác Vô địch hộ thuẫn Trấn Nhạc giáp của Trấn Nhạc cảnh trước mặt nó cũng chẳng khác nào que củi.

Liếc nhìn Thanh Điểu bên cạnh, thế nhưng nó cũng lắc đầu.

- Chủ nhân, ta không biết! Bất quá, nếu như đầu Hỏa Long kia quấn lấy Trấn Nhạc cảnh, chỉ sợ… Chết không kịp trối. Nhiệt độ của nó đã đạt đến mức có thể hòa tan Trấn Nhạc hộ giáp, có lẽ chỉ những cường giả Trấn Nhạc cảnh thuộc tính

thổ, hoặc kim bẩm kinh mới có thể bảo trụ được Trấn Nhạc hộ giáp.

Nghe xong lời của Thanh Điểu, Tử Nhiên không khỏi cảm thán một tiếng:

- Ôn tông chủ đã là Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng, lại là Linh thiện đại sư, còn là một tu sĩ tu luyện mạch môn cường đại… Loại người này, nếu đi ra ngoài, tuyệt đối có thể một lần danh chấn thiên hạ. Đây có thể xem như dị mạch thuộc tính Hỏa mạnh nhất Thiên Địa hồ rồi, xem ra, không bao lâu nữa, hắn có thể đứng ở đỉnh Thiên Địa hồ.

Có thể kết bạn cùng kỳ nhân bực này…

Nàng quả thực cảm thấy rất vinh hạnh.

Nàng tin tưởng, không bao lâu sau, suy đoán của mình sẽ trở thành hiện thực!

…

Trời dần tối.

Lúc này, Ôn Bình đứng trong hố sâu do Hỏa Long tạo ra, nhìn hết thảy chung quanh, rơi vào hoảng sợ.

- Hỏng rồi, phá nát nhà người ta…

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Hỏa Long thuật sau khi đạt đến Hóa Cảnh lại diễn sinh ra một đầu Hỏa Long.

Một đầu Hỏa Long tồn tại độc lập.

Không cần mở ra mạch môn vẫn có thể phóng thích thực thể.

Hiện tại, nó đang bám lên Hỏa Linh chi thể của hắn, đầu rồng màu đỏ nằm ngay ngực, hai mắt từ từ nhắm lại, tựa như là vật chết.

Long thân quấn quanh thân thể, đuôi rồng thì ở ngay vị chí mắt cá chân.

- Hệ thống, nó là thứ gì?

- Pháp thuật sau khi đạt đến cảnh giới Hóa Cảnh sẽ đản sinh ra linh vật, bất quá, Kí chủ cứ xem nó như một phương

thức công kích là được. Sự hiện hữu của nó cũng không phải là độc nhất vô nhị.

- Cái này còn không phải độc nhất vô nhị?

- Pháp thuật do siêu cấp tông môn tạo ra, sau khi tu luyện đến Hóa Cảnh đều đản sinh ra linh vật. Chỉ có điều đầu Hỏa Long này bởi vì có Hình phạt chi hỏa tồn tại, cho nên có hơi đặc biệt một chút mà thôi.

- Được rồi, không nói nữa.

Nói chuyện với loại người "biết tuốt" như hệ thống, Ôn Bình cảm thấy trí thông minh của mình ở cấp độ âm, hắn chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng cả.

- Ôn tông chủ, ngươi không sao chứ?

Lúc này, đỉnh đầu vang lên tiếng Tử Nhiên hô.

Ôn Bình vội vàng xuất ra một bộ Bất Hủ Thanh Phong bào từ trong tàng giới, thay đổi y phục, rồi nhảy khỏi hố sâu.

Sau khi ra ngoài, câu đầu tiên hắn nói chính là:

- Tử Nhiên tiền bối, ngại quá, đốt nhà của ngươi rồi.

- Không quan trọng, là vật ngoài thân mà thôi, hơn nữa, ngày sau lão thân cũng không có ý định ở lại đây. - Năm ngàn viên bạch tinh cứ thế trôi theo dòng nước. Cũng may, về sau nàng phải đi Đông Hồ, trị hết tật ở tay cũng sẽ không quay về Huyền Sắc hồ, tòa cổ lâu này sợ là không tiếp tục ở nữa. Nghĩ như vậy… Cảm thấy thoải mái nhiều hơn.

- Ha ha! - Ôn Bình cười một tiếng.

Trong lòng thầm tán dương.

Đại khí!

Không bắt đến hắn là tốt nhất!

Nếu bảo hắn đền… Kia không gọi là tiền bối nữa.

Tiếp tục hàn huyên vài câu, lúc đi ra ngoài thì đụng phải đám người của Bất Hủ tông.

Bởi vì bọn họ cảm giác được thứ kia chính là Hỏa Long thuật, là tồn tại khác biệt với mạch thuật - Pháp thuật.

- Tông chủ, Hỏa Long thuật của ngài đã đạt đến cảnh giới gì? - Lâm Khả Vô thấp giọng hỏi.

- Đi Thập tầng tháp nhiều một chút, ngươi cũng sẽ đạt được.

- Thật sao? Ha ha! Đa tạ tông chủ đề điểm!

Lâm Khả Vô ngoác miệng cười, hiện tại, hắn quả thực có năng lực tiến Thập tầng tháp đạt được Hỏa Long thuật.

Cái này khiến bọn Dương Hề càng thêm ghen ghét!

Bất quá, mấy lời này vào tai Tử Nhiên cùng Bách Niệm Hương lại không giống vậy.

- Ôn tông chủ, đệ tử cũng có thể học loại mạch thuật này?

Bách Niệm Hương nhịn không được lên tiếng hỏi.

Ôn Bình gật đầu, không nói gì thêm về chuyện này, chỉ nói:

- Thay đổi thời gian, sáng sớm ngày mai quay về Đông Hồ…

【VIP】 Hồi tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Vâng, tông chủ! - Đám người đồng thanh đáp.

Bọn họ một lòng muốn trở về, cho nên về càng sớm thì càng vui.

Ngược lại là Tử Nhiên, nàng có chút kinh ngạc.

- Ôn tông chủ, sao lại gấp gáp như vậy?

Nàng vốn định ngày mai hỏi hắn một chút về tật tay của mình, lại nói một chút chuyện ma thạch, nhằm hiểu rõ hơn cả hai thứ đó.

Ôn Bình trả lời:

- Về tông môn còn có việc.

- Được rồi, lão thân cũng không giữ Ôn tông chủ. Đúng rồi, Ôn tông chủ, chỉ sợ phải mười ngày nửa tháng nữa, lão thân mới có thể đi Đông hồ, trong khoảng thời gian này tay của ta…

- Trong khoảng thời gian này sẽ không tái phát.

- Được.

Tử Nhiên nhẹ thở ra.

…

Cứ như thế, một đêm trôi qua, Tử Nhiên thịnh tình khoản đãi một phen, rạng sáng ngày hôm sau, Ôn Bình lên phi chu.

Nhìn thấy phi chu bay lên khôngn Tử Nhiên lại một lần nữa lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì đây là lần đầu nàng thấy cảnh tượng như vậy.

Cũng chưa từng nghe nói đến loại thuyền có thể bay.

Nhìn bóng dáng phi chu dần dần đi xa, Tử Nhiên mở miệng:

- Rốt cuộc là tông môn dạng gì? Mạch thuật huyền ảo cỡ nào cũng có thể tùy tiện học, còn có thuyền biết bay, lại còn ở mảnh đất man di như Đông hồ!

Lẩm bẩm một hồi, Tử Nhiên quay trở về.

Tạc Xỉ từ trong rừng chạy ra, hướng về phía bầu trời gầm thét một trận.

Thoạt nhìn vô cùng uy phong bá đạo.

Bách Niệm Hương liếc nhìn nó, nếu như không phải trông thấy nó cứ trốn ở xa xa, không dám đến gần con chó vàng kia, chui rúc giống con chuột, nàng sẽ thật sự tin nó chính là Tạc Xỉ nhà mình.

- Ngay cả con chó cũng đánh không lại, ngươi kiêu ngạo cái gì?

Nói xong, Bách Niệm Hương xoay người rời đi.

Bỏ lại Tạc Xỉ, trang (1) không phải mà không trang cũng không phải… Lúng túng đứng đó.

(1) giả trang, tỏ vẻ.

…

Đảo mắt lại qua mấy ngày, Liên quân vẫn còn đang từ từ tập kết tại Sơn Hải thành, các thế lực tứ tinh căn bản không dám gia nhập, bọn họ không đoán được lý do Thiết Sơn các rời khỏi, bất quá, có tin tức lộ ra, dường như Bất Hủ tông quan hệ với Tử Nhiên đại sư, cho nên Thiết Sơn các lựa chọn lui binh, kế đó, Trấn Nhạc cảnh tham gia Liên quân cũng đều thoái lui.

Bọn họ không nể mặt ai cả, mục đích chạy đến là vì kiếm chút ban thưởng của Bách Tông Liên Minh, còn có cướp đoạt ít đồ.

Chắc chắn sẽ không giúp Bách Tông Liên Minh liều mạng.

Trong lúc đó, Ôn Bình cũng trở lại Bất Hủ tông.

Từ trên cao nhìn xuống, phát hiện Bất Hủ tông rực rỡ hơn so với lúc trước, Lan Bằng có hơi kinh ngạc:

- Chỉ mới hơn một năm, biến hóa thật to lớn!

Chủ điện rực rỡ hẳn lên, càng thêm hùng vĩ.

Dược sơn ruộng lúa trải dài.

Còn có rừng cây bên cạnh ngọn núi kia, vô cùng tươi tốt, hắn căn bản không biết đó là cây gì, dù sao lúc hắn ở Bất Hủ tông, chưa từng thấy.

- Lan thúc, chuẩn bị xuống! - Nói xong, Ôn Bình nhìn sang Uyển Ngôn bên cạnh. - Muốn gia nhập Bất Hủ tông, cần 1000 viên kim tệ phí nhập môn, giao ra đi.

- Hả? - Uyển Ngôn ngơ ngác.

Ôn Bình liếc nhìn Lâm Khả Vô:

- Ngươi không nói?

- Quên mất! - Lâm Khả Vô nhếch miệng cười, sau đó móc ra một tờ kim phiếu trị giá 1000 viên kim tệ từ trong ngực, đưa cho Ôn Bình.

Ôn Bình thu tiền, sau đó xoay người sang chỗ khác nhìn phi chu từ từ hạ xuống.

Phí nhập môn của Lan Bằng, Ôn Bình đã thay hắn giao.

- Ôn Bình, ngươi thích hợp làm tông chủ hơn phụ thân ngươi.

Lúc này, bên tai vang lên thanh âm của Lan Bằng.

- Coi như không tồi!

Ôn Bình mỉm cười, nói thật, ở trước mặt người khác hắn có thể bảo trì thái độ lạnh nhạt, thế nhưng với Lan Bằng thì không được, bởi vì dù nói thế nào hắn cũng đã nhìn mình lớn lên.

Thật ra để bọn họ trông thấy chính mình một lần nữa kiến thiết tông môn tốt hơn, cũng là một loại mộng tưởng.

Đang hạ xuống, bỗng nhiên nghe phía dưới vang lên một thanh âm.

- Tông chủ về đến rồi!

- Rốt cục trở về…

Lúc phi chu hạ xuống Nhiễu sơn là giữa trưa, đám người từ Vân Lam sơn nhìn thấy vội chạy đến.

Trong khi mọi người từ từ hạ sơn, bọn Dương Nhạc Nhạc đã có mặt ở Nhiễu sơn.

- Tông chủ, Dương sư huynh, Triệu sư tỷ…

Mấy người Lâm Khả Vô vẫy tay chào hỏi.

Ôn Bình liếc nhìn, kế đó chuyển tầm mắt về phía Thính Vũ các.

Điện Thủ đã nở thành công.

Hiện tại, Thính Vũ các bị bọn chúng làm loạn cả lên, may mà Thính Vũ các có công năng cách ly, nếu không, trong đoạn thời gian này trên dưới Bất Hủ tông hẳn là gà chó không yên.

- Lan Bằng tiền bối. - Bỗng nhiên, thanh âm của Dương Nhạc Nhạc vang lên.

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra Lan Bằng.

- Dương Nhạc Nhạc? - Lan Bằng nhìn sang, hắn không ngờ là Dương Nhạc Nhạc cũng gia nhập Bất Hủ tông, chăm chú nhìn lại khiến hắn kinh hãi không thôi.

Dương Nhạc Nhạc… Hắn nhớ rõ đó là một cái hài tử không có thiên phú.

Đời này cơ bản không liên quan đến tu hành.

Nhưng bây giờ, hắn đã đã Luyện thể thập trọng.

Hắn mới bao nhiêu tuổi chứ?

Đồng thời, giống với Lan Bằng, Uyển Ngôn cũng không khỏi kinh ngạc. Nàng tự nhận bản thân tư chất không tệ, nhưng khi nhìn thấy đám đệ tử Bất Hủ tông chỉ mới mười mấy

tuổi đã là Luyện thể cửu trọng, thập trọng, nàng thật không biết nên nói cái gì.

Bất quá nàng biết mình đến đúng nơi rồi.

Hàn huyên một phen, đám người cũng đã làm quen với nhau, lúc này, Ôn Bình mở miệng hỏi:

- Tần trưởng lão, Triệu Kha khách khanh đâu?

- Mấy ngày gần đây, ban ngày Triệu khách khanh đều không ở tông môn, không biết vì sao nàng cứ luôn phát cáu. - Tần Sơn lộ vẻ bất đắc dĩ, tính cách của Triệu Kha thực sự là rất cổ quái.

- Thường thôi.

Tại Bất Hủ tông, một hệ thống siêu cấp trong tông môn.

Những thứ có thể thấy được đều là đồ vật mà Triệu Kha chưa từng thấy. Nàng vào không được, cầm không được, cáu giận cũng không phải là lạ.

- Ngươi dẫn người mới đến khu Ký Túc Xá đi. - Ôn Bình phất tay, xoay người đi về phía Thính Vũ các.

Đây là lúc ban thưởng.

Đẳng cấp danh vọng của Ôn Bình trực tiếp đề tăng.

Tăng phúc thực lực tăng lên gấp đôi… Đến thời điểm này là 5 thành.

- Đẳng cấp danh vọng quá kinh khủng, trực tiếp tăng thực lực ta lên gấp đôi.

Ôn Bình có loại cảm giác một quyền có thể đánh chết Bán bộ Trấn Nhạc.

Cười đắc ý một phen, Ôn Bình không vội nhận lấy hai phần thưởng còn lại, mà đi mở của Thính Vũ các.

Cạnh cửa có 2 đầu ngạc ngư thanh sắc dài một mét đang nằm ở đó, hai mắt lim dim, dường như đã ngủ thiếp đi.

Không khổng lồ như mẹ của mình, về phương diện thực lực, bọn chúng hiển nhiên cũng không thể sánh kịp.

Xung quanh chúng là một mảnh hỗn độn.

Thính Vũ các quả thực không thể phá hủy, thế nhưng mấy thứ thứ bên trong Thính Vũ các lại không phải như thế, là "da giòn" cả đấy!

- Y hệt lũ gâu đần tạo phản!

Ôn Bình nhịn không được mắng một câu, lắc đầu, sau đó nhìn sang hai đầu Điện Thủ.

Hai tên gia hỏa này coi bộ là quậy mệt rồi!

Ôn Bình yên lặng hỏi hệ thống:

- Bọn chúng tuyệt đối nghe lệnh của ta?

- Bọn chúng giống như tiểu hài tử, sẽ quậy, nhưng tuyệt đối không phản. Bọn chúng sẽ tự động nhận chủ ngay sau khi cảm giác được khí tức của Kí chủ. Thính Vũ các tràn ngập mùi của Kí chủ cho nên bọn chúng sẽ tuyệt đối nghe theo Kí chủ.

- Đã hiểu.

Ôn Bình cũng không vội đánh thức bọn chúng.

Để bọn chúng ngủ đi, hắn phải đi dọn dẹp Thính Vũ các trước đã, rồi còn nhận phần thưởng nữa.

- Nhận phần thưởng… À khoan, đợi ta lấy Mệnh Hạch trước đã.

Ôn Bình vội vàng tháo Mệnh Hạch từ trên cổ xuống, sau đó lắc lư Mệnh Hạch Điếu Trụy ngay khi nhân thưởng.

Lắc một cái!

Mệnh Hạch Điếu Trụy động.

Bắt đầu chuyển động rất mỹ lệ.

- Thăng cấp kiến trúc ngẫu nhiên nhận được hiệu quả tăng phúc của Mệnh Hạch, lựa chọn thăng cấp giữa hai kiến trúc trân quý nhất!

【VIP】 Điện Thủ

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Quý giá nhất cũng chỉ có Thính Vũ các cùng Phòng kiến tạo phi chu thôi.

Suy đoán có thể thăng cấp Thính Vũ các, Ôn Bình ngồi xuống chờ đợi.

Toàn bộ quá trình chỉ có hơn mười giây ngắn ngủn.

Nhưng hắn cảm giác cứ như đã qua một ngày vậy, bởi lẽ, nếu như có thể thăng cấp Thính Vũ các… Coi như lời hơn 1000 viên bạch tinh. Phí thăng cấp của Phòng kiến tạo phi chu kém nó gần 1 nửa.

- Thính Vũ các… Thính Vũ các…

Ôn Bình bất giác hô lên.

Ngay sau đó, giao diện hiện ra.

Kiến trúc thăng cấp: Phòng kiến tạo phi chu.

- Móa!

Ôn Bình trầm mặc.

Nhìn hai tên gia hỏa nằm giữa nhà, bỗng nhiên có xúc động muốn giáo huấn chúng một trận, hai con "gâu đần" này, không đánh không được.

Hôm nay có thể tè bậy trong nhà thì ngày mai sẽ…

- Aiz, được rồi, đây là số mệnh, vận mệnh đã muốn thăng cấp Phòng kiến tạo phi chu. - Ôn Bình không thèm nghĩ nữa, quay sang nói với hệ thống. - Hệ thống, sau khi Phòng kiến tạo phi chu có thể xuất hiện chức năng gì mới?

Phòng kiến tạo phi chu thăng cấp trong…

Thời gian thăng cấp còn lại: 100 giờ.

Sau khi thăng cấp, phi chu sẽ được nâng cấp toàn diện: pháo, thân tàu, cánh buồm…

Nhìn thông tin thăng cấp của hệ thống, Ôn Bình coi như đã chấp nhận số phận.

Thăng cấp phi chu không hẳn là tệ.

Trước mắt, lực phá hoại của phi chu không chênh lệch bao nhiêu so với Ác Linh Kỵ Sĩ, ở một mức độ nào đó, bạo viêm truy tinh pháo của phi chu rất hữu dụng… Dù sao đó cũng là công kích diện rộng, phạm vi tổn thương khỏi phải bàn.

Đợi sau khi xây xong Nhiệm Vụ Đại Sảnh, điên cuồng nhận nhiệm vụ có phần thưởng thăng cấp kiến trúc ngẫu nhiên, rồi cũng sẽ có cơ hội thăng cấp Thính Vũ các.

- Hệ thống, nhận Nhiệm Vụ Đại Sảnh.

- Mời Kí chủ xác định khu vực kiến tạo.

Dứt lời, địa đồ Bất Hủ tông xuất hiện tại trước mắt.

Ôn Bình không chút do dự, trực tiếp lựa chọn một vị trí kiến tạo Nhiệm Vụ Đại Sảnh tại Vân Lam Sơn, hắn cảm thấy loại kiến trúc này vẫn nên đặt gần Chủ Điện một chút.

Nhiệm Vụ Đại Sảnh kiến tạo trong…

Thời gian còn lại: 24 giờ.

Năng lực đặc thù: Ngẫu nhiên xuất hiện nhiệm vụ ban thưởng, toàn bộ tông đều có thể tiếp nhận.

- Ai cũng có thể tiếp?

Ôn Bình cứ tưởng rằng Nhiệm Vụ Đại Sảnh chỉ phục vụ mình hắn.

Hệ thống lên tiếng:

- Đúng vậy , Nhiệm Vụ Đại Sảnh thuộc về kiến trúc công cộng.

- Đệ tử kia cùng trưởng lão tiếp nhiệm vụ thì phần thưởng sẽ là gì?

- Không giống Kí chủ, nhiệm vụ xuất hiện ngẫu nhiên, phần thưởng có thể là đồng tiền lưu hành ở thế giới này: kim tệ, bạch tinh, thiên tài địa bảo; cũng có thể là kiến trúc đặc thù, thậm chí là đồ vật trong thế giới Tru Tiên. Tóm lại, tất cả phần thưởng đều là ngẫu nhiên, so với quyền tự chọn của Kí chủ về căn bản là khác nhau.

- Đã hiểu.

Ôn Bình gật đầu, rồi sau đó tắt địa đồ.

Còn 24 giờ nữa Nhiệm Vụ Đại Sảnh mới có thể kiến tạo hoàn thành, Ôn Bình quyết định trước tìm chỗ ở cho hai con "gâu đần" này đã.

Tuy gọi Điện Thủ, nhưng lại có thân hình giống cá sâu, vậy chắc chắn là cần nước.

- Không bằng mang đến Ký Túc Xá! - Ở cùng Giao Long cho có bạn. - Điện Thủ ở cùng Giao Long sẽ không đánh nhau đó chứ?

- Giao Long là yêu vật trưởng thành, sẽ không so đo với hai tiểu hài tử.

- Được!

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp dùng hai tay vỗ lên đầu hai tiểu gia hỏa.

Đồng tử màu xanh mở bừng ra, không có sát khí giống với mẫu thân, có lẽ là do mới sinh, nên đôi mắt ngập nước kia thậm chí có chút đáng yêu.

Đúng là không khác gì gâu đần.

- A..uây…

Hai tiểu gia hỏa bi ba bi bô, thanh âm rất đặc biệt.

Có chút giống tiếng ếch kêu, nhưng vẫn có một chút khác biệt.

- Kêu cũng dễ nghe đấy! - Ôn Bình cười một tiếng, hai tay cắp hai đứa nhóc này rời khỏi Thính Vũ các.

Nhưng trên đường đi chúng cứ liên tục phát ra âm thanh "A…uây…"

- Không phải là đói bụng đấy chứ?

Ôn Bình thầm nghĩ, vội vàng lấy một ít thịt nướng từ trong tàng giới ra, thứ này là hắn làm trong lúc ở trên phi chu đấy, vẫn chưa ăn hết. Bất quá, lúc đưa đến, hai tiểu gia hỏa lại chẳng thèm ngó một cái.

- Thân là cá sấu, lại không ăn thịt, hai ngươi muốn cái gì hả? Học gâu đần ăn sầu riêng à? - Rơi vào đường cùng, Ôn Bình chỉ có thể cất thịt đi, sau đó lên tiếng hỏi hệ thống. - Hệ thống, nó ăn cái gì?

Đối với loại yêu vật ở thời đại trước, sợ rằng cũng chỉ có hệ thống mới biết nó thích ăn gì.

Hệ thống lên tiếng:

- Hỏa linh tinh, bạch tinh,… Tinh thạch chứa đựng năng lượng đều được. Chúng dựa vào mấy thứ năng lượng này để phát triển, trái lại, nếu là lâu dài không cho ăn, năng lượng trong thân thể chúng sẽ khiến thực lực của Điện Thủ lui bước.

- Trước cho ăn Hỏa linh tinh vậy.

Ôn Bình vội lấy hai khối Hỏa linh tinh từ trong tàng giới ra.

Không ngờ là vừa thấy Hỏa linh tinh, hai tiểu gia hỏa lập tức bò lên, một ngụm nuốt xuống, nhai rau ráu.

Ăn xong, chúng lại mè nheo đòi thêm.

- Coi như ta đã hiểu vì sao mẹ chúng lại là đại yêu Thông Huyền cảnh rồi!

Trong cái bí cảnh kia chẳng có gì.

Đồ ăn mà Điện Thủ yêu thích lại là xa xỉ phẩm.

Quăng thêm hai khối nữa, lúc này, Ôn Bình cũng đã đến khu Ký Túc Xá, hắn thả hai tiểu gia hỏa vào trong nước.

Hai tiểu gia hỏa vừa vào nước thì bên dưới thủy đàm chợt phát sinh động tĩnh, một tiếng long ngâm trầm đục lập tức truyền đến.

- Giao Long bị sao vậy?

Ôn Bình thầm than một tiếng, còn chưa kịp hỏi hệ thống thì đã nghe thấy tiếng bọn Dương Nhạc Nhạc.

Bọn họ vốn đang ở trong phòng giới thiệu cho Uyển Ngôn, Lan Bằng về Bất Hủ tông, nhưng lại bị tiếng gầm của Giao Long thu hút.

- Tông chủ, đó là cái gì?

Dương Nhạc Nhạc chỉ về phía hai tiểu gia hỏa đang tung tăng bơi lội trong thủy đàm, mở miệng hỏi.

- Điện Thủ, ngày sau chúng sẽ ở cùng các ngươi… Nhớ kỹ chớ cho chúng vào nhà, nếu không tự gánh lấy hậu quả. - Ôn Bình căn dặn mấy câu, sau đó từ mép nước đứng dậy.

- Nhìn thật đáng yêu.

Mấy tiểu cô nương bọn Dương Hề vô cùng yêu thích xúm lại gần.

Thân là yêu tộc, Triệu tinh, Hoài Diệp thì lại cảm thấy khí tức của Điện Thủ bất thường, hơn nữa còn rất quen thuộc,

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của bọn họ, Ôn Bình lên tiếng:

- Từ hai quả trứng lần trước lấy trong động ra.

- Hóa ra là chúng.

Triệu Tinh hiểu ra, gật gật đầu.

Liếc nhìn Điện Thủ, thầm nghĩ trong lòng: Khó trách huyết mạch mang đến cho các nàng cảm giác rất cao quý.

- Đúng rồi, Triệu khách khanh đã về chưa?

- Vẫn chưa…

Chiêm Đài Thanh Huyền lắc đầu.

Ôn Bình nói tiếp:

- Lát nữa sẽ mở ra Phong Chi Cốc, Ngàn Bậc Thềm… Các ngươi ai muốn đi?

- Ta!

- Ta!

Tất cả mọi người lập tức giơ tay.

- Tông chủ, ta muốn vào Ngàn Bậc Thềm. - Chiêm Đài Thanh Huyền lên tiếng đầu tiên, kim phiếu cũng đã đưa tới.

Nhìn thấy một màn như vậy Lan Bằng, Uyển Ngôn ngẩn ra.

Trước đó, Uyển Ngôn đã từng nghe Dương Nhạc Nhạc nói đại khái, nhưng khi chân chính nhìn thấy vẫn không khỏi kinh ngạc.

Thế gian này thực sự có nơi chỉ cần bỏ ra kim tệ, bạch tinh là có thể học được công phu?

Đúng lúc này, Vu Mạch mở miệng:

- Chiêm Đài trưởng lão, chúc mừng ngươi trước.

Ngay sau đó, những người khác cũng chúc mừng.

- Cảm ơn.

Chiêm Đài Thanh Huyền tràn đầy tự tin.

Bởi vì nàng chỉ còn 10 bước nữa là có thể tiến lên đỉnh Ngàn Bậc Thềm rồi.

Có được tiên thiên dị mạch chân chính, vĩnh viễn vượt xa so với một tấm Tuyền Qua đồ.

【VIP】 Long Kha Hồi Tông

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Sao vậy?

Uyển Ngôn thấp giọng hỏi thăm Lâm Khả Vô.

Lâm Khả Vô trả lời:

- Hiện tại Chiêm Đài trưởng lão là người cách đỉnh Ngàn Bậc Thềm gần nhất, chỉ cần trèo lên tới đỉnh, Chiêm Đài trưởng lão có thể thu được tiên thiên dị mạch thuộc tính Hỏa!

- Cái này…

Lên đỉnh sẽ có được tiên thiên dị mạch.

Đây là…

Tiên thiên dị mạch mà cũng có thể cho?

Chưa từng nghe nói qua.

- Đây là vật do tiền bối ở đứng sau tông chủ lưu lại, hẳn là muốn để giúp cho tất cả mọi người trong tông môn có được dị mạch, phải rồi, Uyển Ngôn, ngươi cũng có thể đi. - Lâm Khả Vô đưa kim tệ cho Uyển Ngôn.

- Nó có khó không?

- Nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản. Tóm lại, nó giúp chúng ta luyện tâm, ngươi xem tông chủ, mặc kệ phát sinh chuyện gì hắn cũng có thể thản nhiên, đây chính là kết quả sau khi luyện tâm ở Ngàn Bậc Thềm.

Trong lúc hai người xì xầm, Ôn Bình đã mở ra Ngàn Bậc Thềm hình thức Địa Ngục.

- Lan thúc, ngươi cũng đi đi.

Biết Lan Bằng không có đồng nào trong người, Ôn Bình dứt khoát cho hắn kim tệ tham gia Ngàn Bậc Thềm.

Lan Bằng vì phụ mẫu hắn mà chịu khổ lâu như thế, hắn thân là nhi tử không thể không thay phụ thân trả ơn Lan Bằng.

- Ôn Bình, quả thật có thể thu được dị mạch thuộc tính Hỏa?

- Đương nhiên.

Đáp lại một câu, sau đó, Ôn Bình dẫn đầu đi về phía Ngàn Bậc Thềm.

Bọn người Lan Bằng theo sát phía sau, thật ra hắn rất muốn hỏi vì sao tông môn lại biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy, thế nhưng hắn cảm thấy Ôn Bình chắc chắn sẽ không nói.

Bất kể như thế nào, có thể thấy được Ôn Bình của ngày hôm nay.

Người làm thúc thúc như hắn rất cao hứng.

Hiện tại Bất Hủ tông so với trước kia cường đại hơn nhiều.

Ví dụ bọn người Tần Sơn hay Lâm Khả Vô, lúc trước, ngay cả tư cách gặp bọn họ cũng không có, vậy mà giờ đây bọn họ lại chủ động tới kết bạn với hắn.

Tất cả mọi thứ đều là vì hắn là thúc thúc của Ôn Bình.

- Thật tốt. - Cảm thán một câu, sau đó Lan Bằng bắt đầu quét mắt nhìn chung quanh.

…

Sau khi mở ra ngàn bậc thềm, Ôn Bình thu lợi nhuận tháng này vào túi, kế đó một mình đi đến Dược sơn.

Vừa đến nơi liền thấy Xích Mục Cự Viên cùng bọn Linh Doãn cũng ở đó, thoạt nhìn có vẻ như trong một tháng này, quan hệ giữa bọn họ cùng với đám Triệu Tinh các nàng cũng không tệ lắm.

- Ôn tông chủ.

Thấy Ôn Bình đến, bọn họ lập tức đứng dậy đón.

Ôn Bình cũng không dông dài, giao hạt giống cho Triệu Doanh, rồi lại giao giống cây mới cho Xích Mục Cự Viên.

Liếc nhìn Linh Doãn một hồi, Ôn Bình cảm thấy lúc này hắn là nên thả nàng đi.

Hiện tại trồng Kiến Mộc không còn yêu cầu tốc độ, lưu nàng lại cũng không có tác dụng gì.

- Xích Mục, đợi lát nữa ngươi đưa Linh Doãn xuống núi.

Xích Mục Cự Viên có chút mất mát, gật đầu, bởi vì thoáng chốc thiếu đi một kẻ giúp hắn trồng cây.

Nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy Linh Doãn dường như có hơi thất hồn lạc phách, cho đến khi Hắc Trạch đẩy nàng, nàng mới phản ứng lại.

Xem bộ dạng này… Coi bộ là không muốn rời đi.

- Ôn tông chủ, ta có thể tiếp tục lưu lại Bất Hủ tông trồng cây không? - Ninh vi phượng vĩ, bất tố kê đầu (1), trong đoạn thời gian này nàng xem như hiểu rõ.

(1) Thà làm đuôi phượng còn hơn đầu gà.

Đi lần này, chẳng lẽ lại trở về tiếp tục làm trưởng lão Thông Huyền cảnh của nàng?

Bất Hủ tông chính là thế lực có thể tiêu diệt tam tinh thế lực mà không tốn bao nhiêu công sức.

Lưu lại đây, dù là cũng chỉ là trồng cây, tương lai cũng có cơ hội.

Gần mực thì đen gần son thì đỏ, điểm này nàng cũng biết… Đặc biệt là Bất Hủ tông ít người, cơ hội tự nhiên cũng nhiều.

- Muốn lưu lại?

- Ừm ừ. - Linh Doãn vội gật đầu.

- Vậy ngươi cứ tiếp tục đi theo Xích Mục trồng loại cây này đi, lúc nào gieo hạt xong, ngươi lại gia nhập Bất Hủ tông. - Nói xong, Ôn Bình quay người đi xuống núi.

- Đa tạ Ôn tông chủ.

Linh Doãn vui mừng.

Ôn Bình liếc nhìn nàng, lúc này đây, trong mắt nàng đã không còn phàn nàn, ai oán nữa, chỉ có chờ mong cùng hi vọng.

Lại nhìn sang Xích Mục Cự Viên, thật ra cũng giống vậy.

…

Trong lúc Ôn Bình vào Kiến Mộc lâm tu hành, Ngàn Bậc Thềm hiện rất náo nhiệt.

Lần thứ nhất Lan Bằng cùng Uyển Ngôn đặt chân lên Ngàn Bậc Thềm, nhìn thấy xung quanh là huyết sắc, vốn là thế giới rất bình thường lại ngùn ngụt liệt diễm, khiến cả hai giật nảy mình. Ngẩng đầu nhìn trưởng lão cùng đồng môn trên sườn núi, đỉnh núi, hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu, bọn họ không e ngại xích hồng sắc liệt diễm đang thiêu đốt kia sao?

Lâm Khả Vô thấy vậy liền nói:

- Lan Bằng tiền bối, không sao đâu, loại hỏa diễm này sẽ không tổn thương thân thể.

Bởi vì Ôn Bình gọi Lan Bằng là Lan thúc.

Lâm Khả Vô chỉ có thể gọi một người thực lực không bằng mình như Lan Bằng là Lan Bằng tiền bối.

Nếu như hắn cũng gọi là Lan thúc, vậy cũng quá không biết bối phận rồi.

- Vậy nó?

- Nó luyện tâm, mỗi một bậc thang đều sẽ kiến tạo cho ngươi một loại tâm cảnh cùng cảm xúc, đi lên, thậm chí khả năng khiến ngươi hãm nhập trong một ảo giác, lặp đi lặp lại dày vò bởi thất tình lục dục… Cuối cùng đăng đỉnh. - Khi nói tới đây, chợt nghe được sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân, ba người Lâm Khả Vô thuận thế quay đầu.

- Triệu khách khanh.

Lâm Khả Vô vội vàng khom người.

Uyển Ngôn, Lan Bằng ngẩng đầu nhìn người tới một cái, cũng theo đó khom mình hành lễ.

Long Kha liếc mắt nhìn ba người Lâm Khả Vô, đối với hai gương mặt lạ lẫm mới xuất hiện, nàng tuyệt không quan tâm, chỉ hơi gật đầu rồi đi thẳng lên bậc thang.

Hai người Lan Bằng nhìn một màn trước mắt, không khỏi cảm thấy cổ quái.

Bởi vì ở Bất Hủ tông, ai cũng đều thân thiện, ngay cả trưởng lão, thật ra ở trước mặt bọn hắn cũng không quá kiêu ngạo.

Thế nhưng vị Triệu khách khanh này chỉ khẽ gật đầu một cái, rồi mặt lạnh rời đi.

Lan Bằng hỏi:

- Khả Vô, vị này là?

Lâm Khả Vô trả lời:

- Vị này là Trấn Nhạc thượng cảnh Triệu khách khanh.

- Trấn Nhạc thượng cảnh!

Lan Bằng một thoáng ngây dại.

Uyển Ngôn cũng là như thế.

Cái này cũng quá kinh người đi.

Trấn Nhạc thượng cảnh, loại nhân vật này cơ hồ là cường giả đỉnh phong tại Thiên Địa hồ, vậy mà là khách khanh của Bất Hủ tông.

Nghe thấy ba người nói chuyện, Long Kha coi như vào tai này ra tay kia, không khỏi thầm cười khổ, cũng chỉ có những đệ tử cùng trưởng lão này mới thật sự kính sợ Trấn Nhạc thượng cảnh như nàng.

Ôn Bình, chất tử nhà mình vĩnh viễn là “lão tử mặc kệ ngươi”.

Thái độ kia thật đúng là không phải giả vờ.

Mấy ngày này, nàng nhìn thấy chỉ 500 kim tệ là có thể tiến vào Khu ký túc xá học tập mạch thuật khu động kiếm bay lên, còn có các loại kiến trúc khác, đệ tử cũng chỉ cần kim tệ là có thể tiến vào, nhưng một khách khanh như nàng lại chỉ có thể nhìn.

Càng xâm nhập, tìm hiểu sâu về Bất Hủ tông, biết rõ sự bất phàm của nó, lòng nàng càng là bách trảo nạo tâm (2), rất muốn học tập những thứ mà Bất Hủ tông truyền thụ cho đệ tử cùng trưởng lão.

(2) Có hàng trăm cái móng cào tim.

Và muốn kiếm một thanh kiếm!

Giống như thanh Trảm Long Kiếm ở trong tay tên Hoàn Thành kia!

Thanh kiếm đó là thanh kiếm có tính chất tốt nhất nàng từng thấy, nhưng không ngờ chỉ cần xem kịch là đạt được, tốn có mấy trăm kim tệ mà thôi!

Cho nên, nhìn thấy ăn không được.

Khiến nàng rất tức giận.

Mấy ngày nay nàng dứt khoát không trở về tông môn.

- Ủa?

Đi được một khoảng, nàng cảm thấy có hơi nghi hoặc.

Vì sao những người này đều bò lên thềm đá vậy chứ?

Đang nghi hoặc, chợt nhìn thấy Chiêm Đài Thanh Huyền bước lên tầng cao nhất của Ngàn Bậc Thềm.

Cứ như thế, chỉ một bước, hỏa diễm bỗng nhiên xuất hiện bất ngờ, rót vào trong thân thể nàng.

Cũng chính vào thời khắc này, một cái xích hồng sắc mạch môn theo đó mở ra!

【VIP】 Tiểu Tâm Tư Của Long Kha

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Cũng chính vào thời khắc này, một cái xích hồng sắc mạch môn theo đó mở ra!

Phanh…

Âm thanh Thanh thúy mà du dương vang lên trên đỉnh Vân Lam Sơn, cùng với đó là làn sóng khí do xích hồng sắc mạch môn chấn động lan tỏa ra bốn phía. Sóng lửa màu đỏ kia đụng phải làn da Long Kha, nháy mắt, một cảm giác nóng kinh người truyền đến, loại cảm giác này khiến nàng không khỏi lui về phía sau mấy bước, nghẹn họng nhìn trân trối.

Cho dù hiện tại nàng có chuyện rất quan trọng muốn đi tìm Ôn Bình… Lâm Khả Vô dưới chân núi có nghĩa là Ôn Bình sau vụ việc ồn ào ở Huyền Sắc hồ.

- Lửa này có điều cổ quái.

Nàng chưa từng thấy dị mạch thuộc tính Hỏa giống vậy trước đây.

Bởi vì chỉ mạch khí khuếch tán cũng có thể khiến nàng cảm thấy nóng rực, đậy là chuyện rất khó có thể tưởng tượng nổi.

Phanh!

Lại một tiếng chấn mạch chi âm vang lên.

Chiêm Đài Thanh Huyền mở ra mạch môn thứ hai.

Chính thức bước vào Thần huyền chi cảnh.

Nhìn thấy một màn này, Long Kha âm thầm kinh hãi:

- Tỷ tỷ, rốt cuộc là ngươi lừa ta, hay là đứng sau tông môn này thật sự là một đại nhân vật thâm bất khả trắc? Tiên Thiên dị mạch hiếm có như thế… Vậy mà Bất Hủ tông có hai vị, Vu Mạch trưởng lão là dị mạch thuộc tính Hỏa, hiện tại Chiêm Đài trưởng lão cũng có được thuộc tính Hỏa.

Tuy rằng ở tuổi này mới tiến vào Thần huyền cảnh không đáng để nàng liếc mắt nhìn, thế nhưng tiên thiên dị mạch… Tư chất bực này quả thật khiến nàng rất hâm mộ, tùy tiện gia nhập bất kỳ một thế lực tứ tinh nào cũng tuyệt đối là nhân tài bồi dưỡng trọng điểm.

Lúc này, chủ điện vang lên tiếng bước chân.

- Chúc mừng Chiêm Đài trưởng lão.

Vu Mạch từ trong chủ điện chạy ra.

Thật ra, hắn vẫn luôn ở trong chủ điện đợi Chiêm Đài Thanh Huyền đạt được dị mạch.

- Chúc mừng Chiêm Đài trưởng lão đạt được dị mạch thuộc tính Hỏa, lại thành công tiến vào Thần huyền chi cảnh, trở thành người thứ ba trong tông có được Dị mạch Địa Ngục hỏa.

- Chúc mừng Chiêm Đài trưởng lão.

Sau khi thời gian Ngàn Bậc Thềm mở ra kết thúc, bọn người Tần Sơn cũng nhao nhao kéo tới.

Bọn họ nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền bằng ánh mắt vô cùng hâm mộ, cho tới bây giờ bọn họ cũng chỉ mới học được Hỏa Xà thuật, Ngự Kiếm thuật,… Vậy mà Chiêm Đài Thanh Huyền trưởng lão đã nắm giữ Cụ Phong thuật, còn có Dị mạch Địa Ngục hỏa… Những gì bọn họ biết, nàng đều biết, những gì nàng có, bọn họ đều đang hướng tới.

Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu với Long Kha coi như là chào hỏi, rồi quay sang đám người Tần Sơn, Vân Liêu nói:

- Ngàn Bậc Thềm bảy ngày mở một lần, tất cả mọi người cũng sẽ có được Dị mạch Địa Ngục hỏa…

Dứt lời, nàng thu hồi mạch môn, vẻ mặt có chút phức tạp nói tiếp:

- Bất quá không thể không nói, mười bước cuối cùng của Ngàn Bậc Thềm quả thật rất khó vượt qua, một bước một cảnh tượng, thiếu chút nữa ta đã hãm sâu vào huyễn cảnh, không cách nào thoát ra được. Hiện tại tâm ta ngũ vị tạp trần… Tuy vậy, nếu đã vượt qua, liền có thể thể hội được cảm giác đứng trước núi lở cũng chẳng biến sắc của tông chủ rồi.

Nói xong, nàng lau hốc mắt.

Thế nhưng, tâm trạng của nàng cũng không bi thương đến mức rơi lệ như vậy, hẳn là do nàng vẫn còn chưa hoàn toàn thích ứng với những thế bên ngoài huyễn cảnh.

Vu Mạch cười khẽ:

- Chiêm Đài trưởng lão, tông chủ lạnh nhạt không chỉ bởi vượt quá Ngàn Bậc Thềm, tông chủ ngài ấy là… Vô Địch thật tịch mịch.

- Ha ha.

Mọi người cười ầm lên.

Quên luôn cả việc bọn họ tới là để chúc mừng Chiêm Đài Thanh Huyền, hơn nữa còn để học hỏi kinh nghiệm.

…

Long Kha đứng một bên, tựa như người qua đường giáp, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Không nói xen vào.

Tương tự, mọi người cũng không để ý đến nàng… Ngoại trừ vài câu thăm hỏi cho có lệ lúc đầu.

Bất quá nghe bọn họ đối thoại, nàng lại quên mất mình có việc gấp cần tìm Ôn Bình.

Nàng nhận được tin tức Ôn Bình tùy hứng làm bậy gây náo động toàn bộ Huyền Sắc hồ, đồng thời hấp dẫn sự chú ý của mấy cái hồ lớn chung quanh. Hiện tại, những người kia đang hẹn ngày tâm sự kia kìa.

Tâm sự cái gì?

Đương nhiên là bàn chuyện thảo phạt Bất Hủ tông rồi.

Nàng biết Bất Hủ tông không giống như tỷ tỷ nói, chỉ là một thế lực nhị tinh bình thường, mà thực lực của nó căn bản không cách nào dùng tinh cấp để phán định. Thế nhưng lần này tiểu tử Ôn Bình kia lại đắc tội Bách Tông Liên Minh… Đó là thế lực ngũ tinh duy nhất tồn tại ở Thiên Địa hồ, đứng phái sau là một vị đại nhân vật trên cả Trấn Nhạc cảnh.

Vậy mà bây giờ nàng quên tất… quên sạch…

Bởi vì nghe mọi người nói, nàng nắm bắt được một vài tin tức. Ngàn Bậc Thềm kia dường như giống với một cái thí luyện, có thể khiến người nhìn thấy huyễn cảnh.

Cùng loại với huyễn trận.

Đương nhiên, nàng cũng chỉ biết có huyễn trận mà thôi.

Trong Ngàn Bậc Thềm chỉ cần trèo lên đỉnh là có thể đạt được tiên thiên dị mạch thuộc tính Hỏa.

Quả thật rất khó tưởng tượng nổi, nếu như không phải đứng bên cạnh nghe chính miệng Chiêm Đài Thanh Huyền nói ra, chỉ sợ có nằm mơ nàng cũng không mơ thấy chuyện như vậy.

Xác suất sinh ra tiên thiên dị mạch trên thân thể người cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng ở Bất Hủ tông, leo bậc thang là có thể đạt được tiên thiên dị mạch.

Cái này nói ra ai mà tin?

- Vu Mạch trưởng lão, dị mạch ngươi cũng là như thế mà có được? - Rốt cục, Long Kha cũng nhịn không được mở miệng.

- Ừm. - Vu Mạch gật đầu.

Kế đó giải thích:

- Triệu khách khanh, nếu như ngài cảm thấy hứng thú, thật ra cũng có thể tiến Ngàn Bậc Thềm thử xem. Còn nếu như

ngài đã có tiên thiên dị mạch rồi thì coi như luyện tâm. Đi một vòng Ngàn Bậc Thềm bằng mấy chục năm nhân sinh, hỉ cùng bi, bước lên đến đỉnh hoàn toàn chẳng khác nào đã qua cả đời.

- Ta…

Đi vào?

Nàng là khách khanh, Ôn Bình không cho nàng đi vào.

Còn may, những thứ khác nàng cũng không quá khát vọng. Ví dụ như luyện tâm, nàng cho là mình không cần.

Thế nhưng tiên thiên dị mạch thuộc tính Hỏa… Nàng thật rất muốn.

- Các ngươi thoải mái nói tiếp đi… - Long Kha thầm thở dài, cắn răng bỏ đi.

Muốn thì muốn.

Nhưng Ôn Bình không cho nàng đi vào thì biết làm sao?

- Triệu khách khanh đi thong thả…

- Triệu khách khanh đi thong thả…

Bỏ lại đám người lao nhao nói tạm biệt, Long Kha từ một con đường khác cạnh Chủ Điện, đi về phía Thính Vũ các.

Ngày thường, Ôn Bình thích nhất là ở đó.

Đang đi, vẻ mặt nàng từ thất lạc bỗng nhiên chuyển thành mừng rỡ, dường như nghĩ tới điều gì đó.

- Người khác sợ Bách Tông Liên Minh, nhưng ta không sợ. Nếu như ta ra tay giúp tiểu tử kia, tùy tiện giết mấy tên Trấn Nhạc cảnh lập uy, mọi chuyện liền được giải quyết dễ dàng… Nếu ta đặt ra yêu cầu, có thể tự tự do xuất nhập bất kỳ nơi nào thuộc Bất Hủ tông, tiểu tử kia vì bảo trì cơ nghiệp phụ thân lưu lại, chắc chắn sẽ đồng ý.

Nghĩ vậy, Long Kha hí hửng đến mức miệng cũng không khép được.

Đây thật sự là một chủ ý đại tài.

- Hửm?

- Sao lại quay về rồi?

Bất chợt, nàng ngây ra một lúc.

Rõ ràng là nàng đang đi đến Thính Vũ các mà, sao lại thành ra xuống núi, cứ như là từ Thính Vũ các đi ngược về vậy.

- Hiện tại tông chủ có việc, không ở Thính Vũ các… Ngoại trừ tông chủ ai ai cũng không thể ra vào Thính Vũ các, kể cả ngươi. - Đột nhiên, Vương Bá lững thững đi qua.

- Hả? - Đây là lần thứ nhất nàng tiếp xúc với Vương Bá.

Vương Bá cũng giống như Ôn Bình, luôn tỏ vẻ không quan tâm nàng là ai, rốt cuộc… Hắn là cảnh giới gì.

Có điều… Nhìn Vương Bá giống như một người bình thường hơn.

Thu hồi thần thức, liếc mắt nhìn Thính Vũ các một cái, sau đó Long Kha lại quay sang Vương Bá, gấp gáp hỏi:

- Tiểu tử kia bây giờ đang ở đâu?

【VIP】 Tông Chủ, Đổi Tính Rồi Hả?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Vấn đề này hỏi rất hay nha!

Vương Bá ngửa đầu lên trời cười lớn một tiếng.

Long Kha giật mình, không rõ lão nhân này sao lại ngoác miệng cười kiểu đó.

Ngươi nói có gì hay để cười à?

Hay là giọng điệu của ta nghe buồn cười?

Hoặc giả lão nhân này cảm thấy hôm nay mình ăn mặc rất buồn cười?

Đang lúc cảm thấy khó hiểu thì chợt thấy Vương Bá chậm rãi bước lên phía trước, vừa đi vừa nói:

- Nếu ngươi hỏi lão phu vấn đề này vào thời điểm ba mươi năm trước, lão phu đúng là không nhất định có thể trả lời được. Nhưng hiện tại, người đã tuổi xế chiều, có lẽ ngày mai phải nằm trong quan tài rồi, vấn đề này lão phu thật đúng là có thể trả lời ngươi.

- Chúng ta ở đâu?

- Kỳ thật vấn đề này, ngươi nên tự hỏi mình.

- Chúng ta ở Đông hồ? Ở Vân Lam Sơn? Không… Đây đều là giả. Đáp án chính là chúng ta ở trên mặt đất! Người sống trên mặt đất, người chết nhập đất vàng!

Vương Bá lại lần nữa dùng thanh âm khàn khàn cười vài tiếng, rảo bước dọc theo đường mòn.

Đúng!

Đúng vậy.

Vương Bá nghe câu hỏi của Long Kha thành "Chúng ta đang ở đâu?"… Đây là một vấn đề rất có chiều sâu.

Vừa vặn, mấy năm gần đây, Vương Bá suy nghĩ thật nhiều về cái gọi là nhân sinh.

- Gì vậy?

Long Kha cảm thấy lão nhân này có hơi quái đản, bèn xoay người, chọn một con đường khác mà đi. Nếu Thính Vũ các cũng bị "cấm chế" giống những nơi khác, không lên được… Nàng không ngại trở lại Ngàn Bậc Thềm tìm Vân Liêu trưởng lão. Dù sao hắn cũng là trưởng lão đầu tiên nhập tông, chuyện trong tông đều do hắn xử lý. Ôn Bình đang ở đâu, hắn là Vân Liêu biết.

Lúc về đến Ngàn Bậc Thềm, ở đó đã không còn ai.

Chỉ có một mình Triệu Dịch đang cầm chổi quét quảng trường.

Lăn tăn một hồi, cuối cùng, nàng tìm thấy bọn người Vân Liêu đang chuẩn bị tiến vào Thập Tầng Tháp… Thật khéo, Ôn Bình cũng ở đó.

- Rốt cuộc tìm được rồi. - Long Kha nở nụ cười.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Ôn Bình, một bộ "Lão tử chả biết cái khỉ gì cả", hắn còn đang thu bạch tinh do trưởng lão đưa đến nữa chứ, nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Tai vạ đến nơi cũng không biết.

Thật khiến người ta cảm thấy đáng buồn.

Ôn Bình vừa thu xếp danh ngạch tiến vào Thập Tầng Tháp vừa quay đầu hỏi:

- Triệu khách khanh, có chuyện gì sao?

- Đương nhiên có chuyện, chúng ta tìm chỗ nói chuyện.

- Chờ một chút…

Ôn Bình quay đầu về, không tiếp tục trò chuyện cùng Long Kha. Vừa hay, hắn cũng có chuyện cũng muốn hỏi, có liên

quan đến hành tung của phụ thân. Bất quá, hiện tại hắn phải thông báo một chút về sự kiện phát sinh ngày mai mới được. Nhiệm vụ đại sảnh xuất hiện mang đến phúc lợi to lớn cho toàn bộ tông môn, bởi lẽ nhận nhiệm vụ không cần tốn bạch tinh.

- Tông chủ, có kiến trúc mới xây à?

- Oa, thật chờ mong nha.

Bọn Dương Nhạc Nhạc trông mong nhìn Ôn Bình, muốn từ miệng hắn nghe được chữ "Đúng".

Bất quá, Ôn Bình lắc đầu.

- Ngày mai sẽ xuất hiện một Nhiệm Vụ Đại Sảnh, trong đó có tuyên bố đủ loại nhiệm vụ tông môn. Tiếp nhận không cần tốn kim tệ hoặc bạch tinh, còn có ban thưởng cho các ngươi.

- Oa!

- Tông chủ, ngài đổi tính rồi hả?

- Đúng vậy, tông chủ, đây khôg phải là phong cách của ngài nha. Cho đến bây giờ ngài cũng chỉ cho chúng ta phúc lợi ăn mà thôi… Ngại quá, tông chủ, ngài coi như không nghe thấy gì nha. - Dương Nhạc Nhạc nhệch miệng cười, xấu hổ lui về sau hai bước. Bất quá, lời của hắn cũng là lời mà mọi người muốn nói, phúc lợi này đến quá đột ngột.

Khiến bọn họ khó có thể tin được.

- Các ngươi có thể không nhận! - Ôn Bình liếc trắng mắt.

Nói hay lắm, cứ như hắn vắt cổ chạy ra nước vậy…

Linh mễ…

Linh thiện…

Còn có linh thủy… Đó không phải biểu hiện hắn hào phóng sao?

- Tông chủ, chúng ta không có ý này, chỉ là nhiệm vụ… Có gì hạn chế không?

Đúng lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền mở miệng.

Đây cũng là thắc mắc của tất cả mọi người.

Ôn Bình đáp:

- Trước mắt chỉ nói cho các ngươi bấy nhiêu thôi, chờ ngày mai, có gì hạn chế hay không hạn chế, chẳng phải biết ngay sao. Bất quá, các ngươi sẽ nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên, chứ không được tự do lựa chọn theo ý mình đâu đấy.

- À…

Chiêm Đài Thanh Huyền gật đầu.

Đối với vấn đề này, nàng không cảm thấy có gì là không ổn.

Có rất nhiều tông môn đều như vậy.

Ôn Bình nói tiếp:

- Giữa trưa ngày mai, tất cả mọi người tập hợp trước Chủ điện, rõ chưa?

- Đã rõ!

- Đã rõ, tông chủ.

Đám người mồm năm miệng mười đáp lại, lúc này, Ôn Bình mới phất tay, cho mọi người giải tán.

Bất quá, người tuy là đi rồi, nhưng những lời bàn tán về Nhiệm Vụ Đại Sảnh vẫn không ngớt.

Dù sao, đây cũng là một lần đại phúc lợi mà Ôn Bình cho bọn họ.

Có lẽ có hạn chế.

Nhưng không thể nghi ngờ đó chính là phúc lợi lớn nhất tông môn.

Khi tất cả đã đi khỏi, Long Kha bước tới, mở miệng nói:

- Ôn tông chủ, hiện tại có thể nói chuyện một chút không?

- Triệu khách khanh, nếu như muốn đi vào khu tu luyện của tông môn thì không cần phải nói nữa. Lúc ngươi gia nhập Bất Hủ tông, ta đã từng nói rồi, khách khanh không có quyền lợi ra vào khu tu luyện của tông môn. - Căn cứ theo lời Triệu Tinh

và Hoài Diệp nói với hắn, lúc hắn không có tại Bất Hủ tông, Long Kha đã không dưới 100 lần choảng nhau với cấm chế của khu tu luyện.

Đương nhiên, thiệt hại cũng không tính là quá lớn, nhưng đủ để chứng minh Long Kha muốn vào trong cỡ nào.

Nghe Ôn Bình nói thế, Long Kha lập tức cảm thấy hơi thở cũng khó khăn rồi.

Thầm nghĩ: Tên này thật sự tuyệt tình mà!

- Ngươi vẫn nên lo cho mình đi… Mấy ngày nay, ta dạo chơi ở Đông Hồ, đã nghe được một số chuyện không hay ho gì đâu. Bất Hủ tông ra tay tàn nhẫn Huyền Sắc hồ, san bằng địa bàn của tứ tinh thế lực, khiến cho Bách Tông Liên Minh phải tập kết Liên quân. Ngươi cũng biết, Huyền Sắc hồ, Không Linh hồ,… Bảy tám cái hồ xung quanh đều có động thái.

- Tin tức của Triệu khách khanh rất linh thông nha.

Thư của Vân Hải Thương Lam gửi cho hắn chỉ hỏi Bách Tông Liên Minh ở Huyền Sắc hồ tập kết Liên quân.

Hắn không ngờ là mấy cái hồ xung quanh cũng phải người đến tiếp viện.

Mình còn chưa giết một cái Trấn Nhạc cảnh nào hết mà?

Sao lại có nhiều người chen chân vào như vậy.

- Tốt xấu gì ta cũng là Trấn Nhạc thượng cảnh, một chút tin tức đó mà còn không biết, chẳng phải ta đây… Phi, đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là Bất Hủ tông gặp nạn rồi.

- Không phải còn chưa tới à?

- Đừng có đợi nước đến chân mới lo sắn quần, chả nhẽ đến lúc đó mới là nguy hiểm à?

- Bằng không thì sao, chẳng lẽ ta nên sai đệ tử cùng trưởng lão đánh lén bọn họ giữa đường? - Ôn Bình nhàn nhạt hỏi, bước chân nhanh hơn một chút.

- Ngươi… - Nhìn thái độ lạnh nhạt của Ôn Bình, nàng có hơi giận.

Thật không biết hắn là nghé con không sợ cọp.

Hay là thật sự nắm chắc mọi chuyện.

Điều chỉnh cảm xúc, Long Kha vội vàng sửa lời, tiếp tục nói:

- Ta có thể ra tay giúp Bất Hủ tông vượt qua hồi hạo kiếp này, Ôn tông chủ, ta chỉ có một điều kiện.

- Cảm ơn, bất quá, không cần.

Hiện tại, Ôn Bình chỉ muốn đi đến Kiến Mộc lâm tu luyện, về phần hỏi Long Kha tung tích phụ thân, tạm thời hắn chỉ có thể gác sang một bên.

Lúc này không thích hợp để hỏi.

- Ta có thể giết mấy tên Trấn Nhạc cảnh, lập uy cho Bất Hủ tông, khiến cho Bách Tông Liên Minh ở Huyền Sắc hồ không dám đến trêu chọc Bất Hủ tông nữa. - Long Kha vẫn không từ bỏ, đuổi theo nói tiếp.

【VIP】 Tâm Của Nhị Cáp

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ôn Bình không đáp, lúc đi đến trước chủ điện, hắn dứt khoát đứng tựa bên cạnh Thạch Hổ lẳng lặng nghe.

Long Kha nhìn Ôn Bình bằng đôi mắt vô cùng chân thành, tiếp tục nói:

- Tin tưởng ta, bây giờ ngươi cần người có thực lực như ta trợ giúp, có lẽ đến đường cùng, ngươi có thể trốn trong những… kiến trúc kia, người Bách Tông Liên Minh không thể đánh vào được. Nhưng trốn chắc chắn không phải phương pháp giải quyết vấn đề… Biện pháp thật sự đang bày ra trước mặt ngươi.

Dứt lời, thấy Ôn Bình không có phản ứng, trong đầu Long Kha lóe lên linh quang.

Đúng vậy, nàng là Trấn Nhạc thượng cảnh, hẳn là Ôn Bình cầu nàng mới phải đạo.

Sao nàng… Hình như lại đi cầu hắn vậy.

- Đương nhiên, ngươi cũng có thể xem nhẹ đề nghị của ta, bất quá nói thật, ở cái nơi nhỏ bé như Huyền Sắc hồ, quá lắm cũng chỉ đến Trấn Nhạc trung cảnh, ta giết bọn họ chẳng khác nào giết gà. Dù cho bọn họ có vận khí tốt, triệu tập được một lão gia hỏa, ta cũng có thể giết chết hắn. - Lúc này đây, Long Kha đang chơi lạt mềm buộc chặt.

Bởi vì nàng phát hiện Ôn Bình nghe không vô đề nghị của người khác, biện pháp tốt nhất chính là chỉ rõ vấn đề, để hắn tự suy nghĩ, tự cân nhắc.

Lúc đó, mục đích của nàng có thể sẽ đạt được.

Lại nói, nàng còn không có tiên thiên dị mạch đây này.

Nếu như có thể làm ra một cái, vậy thì càng thêm thoải mái.

- Ôn tông chủ, tự ngươi cân nhắc đi, ta sẽ tu luyện trong Chủ Điện, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể tới tìm ta. - Nói xong, Long Kha đã thật sự khôi phục khí chất cao ngạo, lạnh lùng mà Trấn Nhạc thượng cảnh nên có, nhấc chân đi đi vào trong Chủ Điện.

Theo lẽ thường, những lúc thế này, nhất định sẽ có người gọi lại.

Đây là kinh nghiệm tích lũy suốt vài thập niên nàng du ngoạn bốn phương mà có được.

Không có ngoại lệ, trừ phi…

Đạp đạp.

Tiếng bước chân Ôn Bình rời đi vọng đến.

Long Kha đờ ra, lập tức quay đầu lại, thấy Ôn Bình vậy mà đã rời khỏi Chủ Điện, đi về phía bên kia quảng trường. Chó săn Cáp Cáp chạy tới, hắn thản nhiên sờ đầu Cáp Cáp, cứ như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn nói:

- Tối nay ta chuẩn bị cho ngươi một con heo sữa quay, lúc ở Huyền Sắc hồ biểu hiện không tệ.

Gâu Gâu!

Chó săn sủa vang hai tiếng, tỏ vẻ vui sướng.

- Tiểu tử này.

Long Kha hoàn toàn bó tay với cháu trai nhà mình rồi.

Vậy mà không trúng chiêu của nàng.

Xem ra, chỉ có thể đợi tình thế nguy cấp mới có thể nói được hắn rồi.

Không để tâm ý kiến của người khác, điểm này quả thật giống với tỷ tỷ.

Tỷ ấy cũng chưa bao giờ nghe lời nàng, cho nên hôm nay mới náo thành cục diện khó xử như vậy. Trong thân thể Ôn Bình rõ ràng là huyết mạch cao quý của Long gia, vậy mà chỉ có thể trốn cả đời ở một góc hẻo lánh trong Thiên Địa hồ.

…

Đảo mắt đã qua một đêm.

Cách thời điểm nhiệm vụ đại sảnh xây dựng xong còn một tiếng đồng hồ, buổi trưa, Ôn Bình đi vào khu Ký Túc Xá, cho hai Điện Thủ ăn.

Thủy đàm uốn lượn quanh khu Ký Túc Xá không có gì khác thường, vẫn yên ả như vậy, sâu thẳm, liếc mắt không nhìn thấy đáy. Lúc này, hai tiểu gia hỏa đang nằm sải dài trên mép nước, chính là chỗ mà mọi người thích tụ tập tu hành Ngự Kiếm thuật nhất. Liếc mắt nhìn sang, hình ảnh rất hài hòa, hai điện thủ còn lộ ra vài phần nhu thuận đáng yêu.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Thấy Ôn Bình đến, mọi người vội vàng đứng dậy.

Ôn Bình lập tức khoát tay, nói:

- Tiếp tục tu luyện đi, ta tới cho hai tiểu gia hỏa này ăn thôi.

Nói xong, Ôn Bình lấy ra mấy miếng Hỏa Linh tinh, huơ huơ, còn chưa nói ăn cơm, hai tiểu gia hỏa đã bò về phía hắn, trong miệng còn phát ra âm thanh "A..uây…".

Có lẽ vì còn nhỏ tuổi, cho nên thanh âm của chúng lập tức hấp dẫn bọn Dương Nhạc Nhạc chạy tới.

Dù sao cũng đều là tiểu hài tử, sức hấp dẫn của tiểu động vật đối với bọn họ quả nhiên đáng sợ.

- Thật đáng yêu!

- Tông chủ, hai bọn chúng có tên không?

Trong lúc Triệu Tinh cùng Hoài Diệp hỏi, Ôn Bình đã ném xong hai khối Hỏa Tinh linh, sau đó trầm mặc.

Đúng vậy, không phải hắn xem hai điện thủ là thủ hạ mà nuôi dưỡng sao? Nên cho bọn chúng một cái tên.

Chỉ có điều nên đặt cho hai tiểu gia hỏa nhu thuận, đáng yêu này tên gì nhỉ?

- Tông chủ, hay gọi là Đại Khả. - Hoài Diệp nghịch ngợm đặt tên cho hai điện thủ.

Bất quá, mọi người lại lắc đầu phản đối.

Ôn Bình ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Nhìn bộ dạng hai ngươi, đúng là rất nghe lời, không bằng gọi Đại Quai, Tiểu Quai đi.

Đương nhiên, trong này cũng mang theo một tia hi vọng.

Hi vọng hai tiểu gia hỏa này ngày sau chớ có gây chuyện.

- Đại Quai, Tiểu Quai.

- Đó là Đại Quai nha.

Đám người Dương Nhạc Nhạc bắt đầu thảo luận.

Đúng lúc này, Ôn Bình quay phắt lại, nhìn thấy đầm nước đột nhiên gợn sóng… Đây là lần đầu tiên Giao Long không trồi lên mặt nước lại tạo sóng.

Hoàn toàn trái ngược với thái độ bình tĩnh mọi ngày.

Thanh âm hệ thống vang lên ngay tức thì.

- Kí chủ, Giao Long nói có thể mang hai tiểu gia hỏa này đi không?

- Hử?

Giao Long vậy mà lại giao tiếp với hắn?

Chỉ có điều mở miệng lại yêu cầu như vậy… Là vì cái gì?

Ôn Bình lắc đầu:

- Mang chúng đi thì ta dưỡng ở đâu đây, nói với Giao Long, bảo nó hảo hảo ở cùng Đại Quai, Tiểu Quai, về sau làm bằng hữu.

- Nó nói sợ là không được…. Đêm qua, hai tiểu gia hỏa này thắt long tu của nó.

- Hả?

Ôn Bình không khỏi bước đến gần mép hồ, nhìn xuống.

Lại nói, từ sau khi Niết Bàn có được Kim Bốc nhãn, không chỉ có thể nhìn thấy khiếm khuyết trong công pháp tu luyện của người khác, hắn còn có thể nhìn thấy rất xa.

Kim mâu vừa mở.

Giao Long cuộn mình dưới hồ sâu, thoạt nhìn rất uy vũ, thế nhưng hai chòm râu thật dài lại có chút khôi hài.

Vậy mà bị thắt lại.

Ngặt nỗi Giao Long không có tay, không cách nào mở ra được.

- Thật biết gây sự mà! - Ôn Bình vô thức quay đầu liếc nhìn hai điện thủ, đột nhiên cảm giác Đại Quai, Tiểu Quai… Hai các tên này có vẻ không thích hợp với bọn họ.

- Coi chừng chúng!

Dặn dò đám người Dương Nhạc Nhạc một câu, sau đó hắn liền nhảy xuống thủy đàm.

Xuống càng sâu, nước càng lạnh, lạnh đến thấy xương.

Nhưng Ôn Bình chỉ có thể kiên trì lặn xuống, hao hết khí lực mới tháo được nút thắt của Giao Long.

Giao Long nhà mình hẳn là lần đều tiên bị thắt long tu như vậy.

Mà hắn, cũng là người đầu tiên thay Giao Long cởi long tu bị thắt.

Lúc bò lên bờ, cả người hắn ướt sũng, đám người đang chờ phía trên cũng không rõ lắm là có chuyện gì.

Đến nơi, Ôn Bình liền mở mạch môn, để mạch khí quấn quanh, không ngừng làm bốc hơi nước trên người mình, đồng thời, nhìn chằm chằm về phía hai điện thủ.

- Hôm nay không cho các ngươi ăn, lại gây sự, ngày mai cũng không cho ăn.

Ôn Bình bất đắc dĩ mắng một câu.

Hai tiểu gia hỏa "A..uây…, A..uây…" hai tiếng, không biết chúng có thật sự nghe hiểu lời hắn không.

Lúc nước trên người đã bốc hơi hết, bên tai Ôn Bình bất chợt vang lên âm thanh thông báo Nhiệm Vụ Đại Sảnh kiến tạo thành công.

- Nhiệm Vụ Đại Sảnh kiến tạo thành công!

- Rốt cục cũng kiến tạo xong.

Ôn Bình ngóng nhìn nơi xa, sương trắng trong rừng rậm đã tản đi, cách đó không xa, một tòa cổ điện đỉnh nhọn đứng sừng sững ở đó.

- Nhiệm Vụ Đại Sảnh kiến tạo thành công, tuyên bố hạn chế nhiệm vụ: Kí chủ, thành viên tông môn tiếp nhận nhiệm vụ bất đồng, thế nhưng không thể bỏ qua hạn chế tiên quyết. Nếu trong thời gian quy định không hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là muốn từ bỏ thì sẽ bị tước đoạt một vật phẩm thu hoạch được từ Siêu Cấp Tông Môn. Lấy Kí chủ làm ví dụ: Có thể cướp lấy dị mạch.

【VIP】 Pháo Công Kích Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Lúc này, Ôn Bình thầm nghĩ: Yên tâm, ta nhất định sẽ tìm và hoàn thành nhiệm vụ, không để ngươi có cơ hội cướp đoạt dị mạch của ta đâu.

So với hắn nghĩ cũng không khác biệt lắm.

Hạn chế của hệ thống chắc chắc không đơn giản.

Hệ thống còn nói tiếp:

- Tiếp theo, ngoại trừ Kí chủ, tất cả thành viên trong tông, bất kể là trưởng lão hay đệ tử, hết thảy đều chỉ có thể nhận nhiệm vụ tông môn một lần trong tháng. Dù là Kí chủ, một tháng cũng chỉ có thể nhận hai nhiệm vụ trong Nhiệm Vụ Đại Sảnh. Và phải hoàn thành ngay trong tháng, nếu để kéo dài đến tháng sau, phần thưởng nhiệm vụ sẽ bị khấu trừ 50%. Trên đây là tất cả những hạn chế hiện có của Nhiệm Vụ Đại Sảnh.

- Đúng rồi, khách khanh có quyền nhận nhiệm vụ tông môn không?

- Khách khanh thuộc về nhân viên lưu động, không phải thành viên cố định của tông môn, cho nên không có quyền hạn sử dụng bất kỳ kiến trúc đặc thù nào. Ngoại trừ những hạn chế kể trên, khi thành viên hoàn thành nhiệm vụ, Kí chủ sẽ nhận được phần thưởng danh vọng. Về phần ban thưởng cụ thể thì căn cứ độ khó nhiệm vụ mà định, thấp nhất 50, cao nhất 500. Trước mắt, Kí chủ còn 3 vạn giá trị danh vọng nữa mới đủ để thăng cấp đến danh vọng bậc 3. Sau khi thăng cấp danh vọng, phạm vi thế lực tông môn sẽ lần nữa mở rộng.

- Đã hiểu.

Sau khi nghe hệ thống giải thích ngắn gọn, Ôn Bình dợm bước chuẩn bị đi về phía Nhiệm Vụ Đại Sảnh.

Hiện tại cách buổi trưa còn một ít thời gian, trong khu Ký Túc Xá chỉ có mấy người Dương Nhạc Nhạc, cho nên Ôn Bình dứt khoát một mình đi xem trước.

Trước khi đi, hắn dặn dò bọn Dương Nhạc Nhạc một câu:

- Đừng cho chúng tiến vào phòng của các ngươi.

- Đã biết, tông chủ.

Mọi người đồng loạt đáp.

Cho dù không hiểu tại sao tông chủ lại nói như vậy, nhưng bọn họ cũng không hỏi nhiều. Chỉ vuốt ve Đại Quai cùng Tiểu Quai, liên tục khen chúng đáng yêu.

Ôn Bình không để ý đến đám người cuồng sủng vật này, cất bước đi đến Nhiệm Vụ Đại Sảnh.

Dừng chân trước đại môn, toàn cảnh Nhiệm Vụ Đại Sảnh hiện ra trước mắt hắn.

Đây là một kiến trúc đỉnh nhọn có hai tầng, kích thước không chênh lệch lắm so vơi Thập tầng tháp.

Nó nằm sau lưng chủ điện, diện tích nhỏ hơn so với chủ điện một chút, thế nhưng độ tinh xảo lại vượt xa tất cả kiến trúc trong tông hiện tại. Hơn nữa, không chỉ tinh xảo bên ngoài, nơi nhận nhiệm vụ bên trong có ba quang mạc dán sát tường, bên trên phô bày đủ loại nhiệm vụ tông môn. Sự hiện hữu của nó thoáng cái nâng tầm phong cách kiến trúc tông môn.

Chúng chậm rãi lưu động tựa như thủy lưu, bất kể là phần thưởng nhiệm vụ, hay nội dung nhiệm vụ, chỉ cần liếc mắt liền có thể thấy rất rõ ràng… Từng chữ từng chữ xuất hiện trên phiến đá, trang giấy trãi ra giữa vũ trụ, mang tính truyền kỳ độc nhất vô nhị.

Nhiệm vụ lưu động phía trên, tỷ như: Trở thành đệ nhất nhân trong hàng đệ tử tông môn. Phần thưởng nhiệm vụ: Hai

mươi khối Hồng thạch đề kháng Phong Chi cốc… Nhiệm vụ loại này tầng tầng lớp lớp.

Bất quá, Ôn Bình rất ít thấy được nhiệm vụ phá hư quy tắc tông môn.

Đại loại như có thêm danh ngạch tiến vào Ngàn Bậc Thềm, Thập tầng tháp,…

- Xem ra, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ nhưng đồng thời vẫn bảo hộ quy tắc do mình chế định ra.

Lúc này, thanh âm hệ thống lần nữa vang lên:

- Tầng thứ nhất là nơi tiếp nhận nhiệm vụ của các thành viên trong tông, Kí chủ, ngươi muốn tiếp nhận nhiệm vụ phải lên tầng hai.

- Ừm. - Ôn Bình gật đầu, cất bước lên tầng hai.

Trên tầng này chỉ có một gian phòng.

Gian phòng được bày biện như thư phòng, vừa tiến vào, Ôn Bình đã quan sát tỉ mỉ bố cục toàn bộ gian phòng, cuối cùng, lực chú ý của hắn đặt ở quang mạc phía trên thư trác.

Trên đó bày đầy các loại nhiệm vụ, san sát như rừng cây.

Đều là nhiệm vụ thuộc về một mình hắn.

Nhiệm vụ thăng cấp phòng bếp, thăng cấp Hung thú thí luyện trường,… Có đủ loại.

Bất quá, không có nhiệm vụ tăng số lần tiến vào Thập tầng tháp mà hắn muốn, vậy thì dự định có thêm thah kiếm thứ ba, thậm chí là thứ tư của hắn xem như ngâm nước nóng. Về phần thăng cấp kiến trúc tông môn, Ôn Bình cảm thấy nên đợi thêm một thời gian nữa, không vội thăng cấp Thính Vũ các, hiện tại có hai Điện Thủ, là thời điểm mấu chốt để dùng chúng.

Không tới mười hô hấp, ánh mắt Ôn Bình khóa chặt vào nhiệm vụ lần này muốn tiếp nhận: Nhiệm vụ thành tựu tân kiến trúc.

Bởi vì phần thưởng của nó không chỉ phong phú, mà còn có ghi chú được sử dụng Mệnh Hạch Điều Trụy.

Có thể sử dụng Mệnh Hạch, vậy phần thưởng Thể Hồ Quán Đính của nhiệm vụ lần này có thể sẽ đạt đến bội số cao nhất… Cũng chính là 99 lần.

Nhiệm vụ thành tựu tân kiến trúc.

Mục tiêu nhiệm vụ: Thành viên tiếp nhận và hoàn thành nhiệm vụ đạt đến mười người.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thể Hồ Quán Đính (Có thể sử dụng Mệnh Hạch).

- Đúng rồi, hệ thống, ta có đặc quyền gì với kiến trúc mới xây này?

- Đúng, đặc quyền của Kí chủ chính là nhận được phần thưởng gấp bội ở nhiệm vụ thứ nhất. Nói cách khác, chỉ cần Kí chủ tiếp nhận nhiệm vụ Thành tựu tân kiến trúc, sau đó hoàn thành nhiệm vụ, tức là có đủ 10 người tiếp nhận và hoàn thành nhiệm vụ, ngươi sẽ nhận được Thể Hồ Quán Đính gấp bội.

- Gấp bội, chẳng phải là có thể Thể Hồ Quán Đính gần 200 lần à?

Chu choa.

Vậy tu luyện một ngày chẳng phải tương đương người khác tu luyện 200 ngày sao? Hơn nữa trong lúc đó, lợi ích tu luyện Thể Hồ Quán Đính chính là có thể bỏ qua bích chướng đấy.

Nói cách khác, sẽ không bị kẹt lại các kiểu ở ngưỡng cửa đại thành.

Ngự Kiếm thuật có thể dễ dàng đạt đến viên mãn…

- Đúng rồi, điều kiện nhiệm vụ này rất đơn giả, 10 lượt người nha. Hiện tại trong tông đã có trên dưới 20 người rồi.

- Cũng không phải tất cả nhiệm vụ đều có thể hoàn thành trong tháng. Nếu vận khí của Kí chủ không tốt, thành viên tiếp nhận nhiệm vụ đều không thể hoàn thành trong tháng, phần thưởng nhiệm vụ sẽ giảm đi, trực tiếp hủy bỏ đặc quyền tân kiến trúc của Kí chủ.

- Ta cũng không tin vận khí của mình kém như vậy.

- Kí chủ, còn một lần tự chọn nhiệm vụ, đồng ý tiếp tục tiếp nhận nhiệm vụ?

- Tiếp.

Ôn Bình đáp, ánh mắt lần nữa quét qua quét lại giữa một rừng nhiệm vụ, bắt đầu lựa chọn.

Thật ra hắn vốn chỉ muốn nâng cao thực lực của mình, Hoả Long thuật, Ngự Kiếm thuật, trong hai loại pháp thuật này, cái trước đã Hóa Cảnh, cái sau không bao lâu nữa sẽ đạt đến Viên Mãn.

Cho nên hắn sẽ không nhận thêm nhiệm vụ loại nảy.

Nên nhận nhiệm vụ có liên quan đến tông môn.

Dù sao tông môn cường đại cũng là hắn cường đại.

- Hai khẩu Tuyền Qua pháo này, ta muốn!

Nhiệm vụ: Trảm Trấn Nhạc.

Mục tiêu nhiệm vụ: Vơi tư cách là nhất tông chi chủ, không thể không có uy danh của mình, trước mắt, đã có người biết đến tông môn, nhưng là một tông chủ, Kí chủ vẫn chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt. Cho nên Trảm Trấn Nhạc chính là con đường để Kí chủ nâng cao danh khí. Trong vòng một tháng, giết chết một gã Trấn Nhạc cảnh xâm phạm (Chỉ dựa vào thực lực bản thân).

Phần thưởng nhiệm vụ: Vũ khí công kích kiểu mới - Tuyền Qua pháo.

- Sau khi Phòng kiến tạo phi chu thăng cấp, Bạo Viêm Truy Tinh pháo cũng có thể thăng cấp, nhưng dù sao nó chỉ có một khẩu, từ công kích cấp một thăng lên cấp hai chắc chắn không tốt bằng pháo mới. Đúng rồi, hệ thống, Tuyền Qua pháp là đẳng cấp gì?

- Tuyền Qua pháo là vũ khí công kích cấp hai. Khoảng cách công kích không giống với Bạo Viêm Truy Tinh pháp, cấp hai đạt tới 10.000 mét, hạn chế số lần bắn tương đương, một lần tối đa ba pháo. Bất quá, mỗi một pháo của Tuyền Qua pháo cần có số lượng bạch tinh tăng lên tới 300 viên.

- Là một món đồ chơi đốt tiền. - Bất quá, may mắn là hắn có được máy cải tạo Tuyền Qua đồ, có thể chống đỡ tiêu phí của phi chu. - Đúng rồi, uy lực có gì khác nhau không?

Hệ thống đáp:

- Sau khi Bạo Viêm Truy Tinh pháp thăng lên cấp 2, uy lực vẫn y hệt như lúc đầu, là cấp phổ thông. Tuyền Qua pháo thì khác, phương thức công kích của nó khác, uy lực cũng khác, uy lực định là sơ cấp.

【VIP】 Kiện Pháp Khí Thứ Tư?

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Phương thức công kích bất đồng?

- Đúng, Bạo Viêm Truy Tinh pháo là năng lượng từ một điểm khuếch tán ra ngoài. Tuyền Qua pháo là từ một điểm khuếch tán ra ngoài, sau đó lại lần nữa co lại, tựa như xoáy nước trên biển. Nếu như Kí chủ vẫn chưa có khái niệm rõ ràng giữa uy lực cấp phổ thông cùng uy lực sơ cấp vậy thì có thể hiểu là: Tuyền Qua pháo có uy lực gấp ba lần Bạo Viêm Truy Tinh pháo.

- Gấp ba! - Khái niệm này rất trực quan.

Trực quan đến mức khiến Ôn Bình cảm giác mình nhận nhiệm vụ này là đúng rồi.

Không phải là dùng thực lực Thần Huyền hạ cảnh giết chết cường giả Trấn Nhạc cảnh thôi sao?

Không đánh một trận thì làm sao biết không thể thành công chứ?

Huống hồ, hiện tại rốt cuộc thực lực của hắn mạnh cỡ nào còn rất khó nói. Chỉ biết rằng lúc nhìn thấy bán bộ Thần Huyền, hắn không còn cảm giác ngưỡng mộ, thậm chí đã còn có loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống. Bất quá, Bạo Viêm Truy Tinh pháo vẫn không thể giết chết Trấn Nhạc cảnh, cho nên Ôn Bình vẫn không dám xem nhẹ, ít nhất là hiện tại không dám.

…

Lúc này đã gần đến giữa trưa.

Trưởng lão, đệ tử trong tu luyện tràng bắt đầu lục tục đi ra, kéo đến trước Chủ Điện. Từ sau khi Phong Chi Cốc mở ra lần nữa, nhiệt tình tiến vào cốc của các trưởng lão càng lúc càng tăng cao. Những đệ tử như… Triệu Dịch thì vẫn trước sau như một, tiến vào tìm kiếm Hồng Thạch, bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền cùng Lâm Khả Vô thì vẫn tiếp tục thu mua.

Dù sao, tác dụng của Hồng Thạch tại Phong Chi Cốc quá lớn.

- Thư!

Trong lúc mọi người đang bàn luận, một con chim đỏ bất chợt lượn quanh trên bầu trời, phát ra âm thanh rất đặc biệt, sau khi nghe được Diệu Âm liền chỉ tay lên trời.

- Thiếu gia, là A Hồng của ngài.

- Hẳn là thư nhà, bất quá tông chủ thiết lập mê trận trên núi, nó không vào được. Diệu Âm, ngươi xuống núi mang thư lên cho ta. Lát nữa tông chủ nói những gì, ta sẽ thuật lại cho ngươi.

- Thiếu gia, phải chăng trong nhà có việc?

- Trong nhà có thể có chuyện gì, nhanh đi lấy thư.

Tần Mịch vung tay bảo Diệu Âm xuống núi.

Ngay lúc đó, Ôn Bình xuất hiện trước Chủ Điện.

- Đi theo ta.

Hắn vung tay, lấy Vân Liêu cầm đầu, mọi người theo sau Ôn Bình đi vào Nhiệm Vụ Đại Sảnh.

Không ai lên tiếng, cứ thế đi theo.

Hiện tại, trên bảng thông báo không có xuất hiện thông tin thu phí của Nhiệm Vụ Đại Sảnh, cho nên bọn họ vẫn rất chờ mong đối với kiến trúc này.

Bởi vì bất kể là tông môn thế nào thì nhiệm vụ tông môn vĩnh viễn vẫn hữu ích với đệ tử, mặc kệ điểm xuất phát của nó là gì, đệ tử cũng có thể kiếm lời từ đó.

- Rất tốt, ta sẽ nói những hạn chế của Nhiệm Vụ Đại Sảnh. Thứ nhất, mỗi 30 ngày, các ngươi chỉ có thể tiếp nhận một nhiệm vụ. Vân trưởng lão cùng với các vị khác cũng không ngoại lệ. Thứ hai, tất cả nhiệm vụ đều là ngẫu nhiên, các ngươi không thể tự do lựa chọn. Hơn nữa, sau khi tiếp nhận các ngươi phải hoàn thành. Thứ ba, cũng là điểm mấu chốt nhất, một khi tiếp nhận nhiệm vụ, nếu thất bại hoặc không làm được, các ngươi sẽ bị tước đoạt một đồ vật có được từ Bất Hủ Tông.

Rất hà khắc.

Đây là cảm giác đầu tiên của mọi người.

Điều thứ nhất… Bọn họ cảm thấy không có gì.

Điều thứ hai cùng điều thứ ba… Hình như có hơi không nói đạo lý.

Nhất là điều cuối cùng, vậy mà lại tước đoạt vật phẩm.

Bất tri bất giác, Hoàn Sơn nắm chặc Trảm Long Kiếm, La Mịch ôm chặt Thiên Gia, Lâm Khả Vô lập tức liếc nhìn Thiêu Hỏa côn.

Bất quá không ai nói ra mấy lời này.

Lúc đến cổng Nhiệm Vụ Đại Sảnh, nhìn thấy toàn cảnh tòa kiến trúc này, ánh mắt mọi người lập tức chú mục về phía ba quang mạc trên tường.

Ôn Bình nói tiếp:

- Tất cả nhiệm vụ đều tuyên bố ngẫu nhiên, ta sẽ không can thiệp, cho nên nhận được nhiệm vụ khó hoặc là đơn giản, đều do vận khí của các ngươi.

- Chúc các ngươi may mắn.

Dứt lời, Ôn Bình mang theo mọi người tiến vào Nhiệm Vụ Đại Sảnh.

Lúc từng nhiệm vụ từng nhiệm vụ xẹt qua trước mắt bọn họ, vẻ mặt đám người lộ ra thần sắc mừng rỡ.

So với các trưởng lão trầm tĩnh, bọn Dương Nhạc Nhạc phản ứng tương đối mạnh:

- Tần Mịch, Triệu Dịch, các ngươi xem… Nhiệm vụ kia kìa, xông qua tầng thứ tư Thập Tầng Tháp có thể nhận được một trăm phần trăm năng lực lĩnh ngộ tầng thứ 5. Khả Vô, nghe nói thực lực hiện tại của ngươi đã có thể đánh thánh Thông Huyền thượng cảnh rồi, có cơ hội sẽ lấy được Hỏa Long thuật nha.

Xông qua Thập Tầng Tháp tầng thứ năm có thể đạt được Hỏa Long thuật.

Trước mắt trong tông đã có gần 20 người, mỗi ngày chỉ có 3 người có thể tiến vào.

Tính ra khoảng bảy ngày mới đến lượt.

Tỷ lệ lĩnh ngộ tầng thứ năm cũng không phải một trăm phần trăm. Hôm qua Chiêm Đài Thanh Huyền trưởng lão đi vào, cũng xông qua tầng thứ năm, nhưng vẫn không lấy được Hỏa Long thuật, cho nên nói, phần thưởng nhiệm vụ này quả thực quá hời.

- Đừng nghĩ nhiều, nhiệm vụ là ngẫu nhiên. Có nhiều nhiệm vụ như vậy, nào có vận khí tốt cho ngươi bốc trúng nó. - Lâm Khả Vô nở nụ cười, bất quá bị Hoài Diệp đứng bên cạnh tạt nước lạnh.

Lâm Khả Vô không phục đáp:

- Nói không chừng vận khí của ta tốt thì sao?

Với tư cách mỗi lần xuất hiện kiến trúc mới là người nói nhiều nhất, tích cực nhất, Dương Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói:

- Coi như ta biết vì sao tông chủ lại đề ra quy tắc thứ 1 - một tháng chỉ có thể nhận nhiệm vụ 1 lần - rồi. Phần thưởng nhiệm vụ quả thực quá phong phú, nếu như một tháng có thể nhận nhiều lần, vậy thì tông chủ không phải tông chủ Bất Hủ tông của chúng ta nữa rồi.

Dương Nhạc Nhạc nói câu sau cùng rất nhỏ, sợ Ôn Bình nghe thấy.

Bất quá, mấy lời này sau có thể qua được lỗ tai Ôn Bình?

- Nhạc Nhạc, có phải cảm thấy một tháng một lần hơi nhiều quá hay không? - Thanh âm lạnh lùng của Ôn Bình truyền đến.

Dương Nhạc Nhạc cười khổ, lắc đầu nói:

- Tông chủ, ta nói hưu nói vượn thôi mà, ngài đại nhân đại lượng như vậy, sao ta lại có thể nghĩ ngài keo kiệt được chứ… Hì hì…

Vừa dứt lời, xung quanh vang lên tiếng cười khẽ.

Lan Bằng, Uyển Ngôn cũng cười theo lên.

Tuy là bọn họ vừa đến, nhưng tiếng cười đã giúp họ nhanh chóng hòa nhập với mọi người.

Nhìn một màn trước mắt, Uyển Ngôn cảm thấy rất khó tin, bởi vì cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy có tông môn nào mà đệ tử có thể đối đáp với tông chủ kiểu đó, lại còn không bị trừng phạt nữa chứ.

Quan hệ giữa tông chủ cùng Dương Nhạc Nhạc có phân chia cao thấp, thế nhưng Ôn Bình chưa từng dùng tư thái cao cao tại thượng để đối xử với mọi người.

Thấy thế, Lan Bằng cũng cảm khái rất nhiều.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy tông môn như vậy mới gọi là nhà.

Có rất nhiều tông môn tẩy não đệ tử, nói rằng đó chính là nhà của bọn họ, thế nhưng trong tông lại có tôn ti trật tự rõ ràng, mỗi lời ăn tiếng nói, mỗi cử động đều không được phép sai… Dưới gầm trời này nào có nhà như vậy.

- Vân trưởng lão, ngươi tới nhận nhiệm vụ đầu tiên.

Lúc này, Ôn Bình mở miệng.

Vân Liêu tuấn mỹ đứng thẳng người, bước đến trước quang mạc mà Ôn Bình chỉ, chậm rãi đưa tay vào.

Bên trong quang mạc có rất nhiều nhiệm vụ tựa như lưu thủy xẹt qua.

Ngay sau đó, có một nhiệm vụ dừng lại cạnh tay hắn, sau đó lóe lên một vòng sáng, khiến Vân Liêu thoáng giật mình lui về sau hai bước.

Nhiệm vụ thí luyện.

Ngoài năm nghìn dặm có một nơi gọi là Nam Sơn, có mã phỉ, cầm đầu là Thông Huyền trung cảnh gọi là Vu Long, tụ tập ba bốn tên Thông Huyền cảnh giúp đỡ, một đời ở Nam Sơn, cướp đoạt thành trì, tông môn, gia tộc, việc ác vô số kể.

Mục tiêu nhiệm vụ: Trong vòng một tháng giết chết năm mã phỉ Thông Huyền cảnh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một kiện pháp khí ngẫu nhiên trong thế giới Tru Tiên.

【VIP】 Phi Ngư Đảo Đã Xảy Ra Chuyện

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Pháp khí!

- Pháp khí!

Dương Nhạc Nhạc là người đầu tiên kinh hô, sau đó mọi người cũng theo đó hô lên hai chữ “Pháp khí”.

Trước mắt, Bất Hủ tông chỉ có ba kiện pháp khí.

Mỗi một kiện đều là lợi khí, có thể trợ giúp người sử dụng vượt cấp chiến đấu, sánh ngang với dị mạch nha.

Không ngờ là kiện pháp khí thứ tư cứ vậy mà sinh ra.

Nhìn thấy phần thưởng này, Ôn Bình cũng nhịn không được cảm khái một câu:

- Vận khí không tệ.

Bất quá, hắn không quá khiếp sợ giống như Dương Nhạc Nhạc, pháp khí cũng không hẳn đều là Thiên Hỏa côn, Thiên Gia kiếm, mà còn có rất nhiều thứ khác.

Ví dụ như: Đỗ Tất Thư, lục sư huynh của Trương Tiểu Phàm, pháp khí của hắn chính là xúc xắc.

Đó cũng là pháp khí!

Hi vọng là đến khi đó vận khí của Vân Liêu tốt một chút.

- Đa tạ tông chủ.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, Vân Liêu cũng không biết nên nói gì cho phải.

Mới bắt đầu, tông chủ đã hào phóng như vậy, quả thật chấn động nhân tâm.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng nhiệm vụ tông môn chủ yếu là cống hiến cho tông môn.

Không ngờ là nhiệm vụ lại có dụng ý muốn hắn lịch luyện, nghiêm khắc mà nói, cống hiến đối với tông môn cơ bản là 0.

Bất quá, cao hứng xong, hắn bắt đầu xem kỹ nhiệm vụ, thấy được phải đến địa bàn địch nhân giết năm Thông Huyền cảnh, trong đó còn có một vị là Thông Huyền trung cảnh.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ này cũng không đơn giản đâu.

- Vị thứ hai, Tần Sơn trưởng lão.

Ngay khi Vân Liêu lui về sau, Ôn Bình tiếp tục lên tiếng.

Tần Sơn gật đầu, bước tới.

Uyển Ngôn bên cạnh khẽ nói:

- Khả Vô, pháp khí là gì?

- Pháp khí… Nên nói thế nào nhỉ? Ngươi xem, thứ trong tay ta chính là pháp khí. Độ cứng rắn của nó… Ngươi cũng thấy đấy.

- Cây gậy này chính là pháp khí.

Lúc trước, Lâm Khả Vô cây gậy này đã có thể bách chiến bách thắng tại Kỳ Binh học viện.

Nếu xuất ra bán, không biết có thể bán bao nhiêu bạch tinh đấy.

Hiện tại chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lịch lãm rèn luyện là sẽ được cấp một kiện.

Hèn nào… Khó trách nhiều người lại kêu lên sợ hãi như vậy.

- Đợi tối nay ta mang ngươi đến Quan Ảnh thất, để ngươi kiến thức một phen, từ đó sẽ có khái niệm về pháp khí sâu sắc hơn một chút. - Lâm Khả Vô lại lần nữa lên tiếng, sau đó không nói gì thêm.

Hiển nhiên, Uyển Ngôn cũng không hỏi tiếp, chỉ lẳng lặng quan sát Tần Sơn trưởng lão tiếp nhận nhiệm vụ.

Một khắc sau, vòng sáng xuất hiện trước mắt Tần Sơn.

Nhiệm vụ tu luyện.

Mục tiêu nhiệm vụ: Trong vòng 30 ngày, tu luyện Ngự Kiếm thuật đến tiểu thành.

Phần thưởng nhiệm vụ: Tăng tỷ lệ lĩnh ngộ Thập Tầng Tháp - Tầng thứ 5 lên 3 thành (Thời hạn có hiệu lực: 10 ngày).

Chiêm Đài Thanh Huyền thuận miệng nói:

- Phần thưởng cũng không tệ lắm.

- Ừm, tăng tỷ lệ tầng năm lên ba thành, với năng lực của Tần Sơn trưởng lão, cố gắng một chút nữa, nói không chừng có thể lấy được Hỏa Long thuật. - Vu Mạch tiếp lời.

- Vị thứ ba.

Thanh âm Ôn Bình lại lần nữa truyền đến.

Sau đó, mọi người lần lượt tiếp nhận nhiệm vụ, nhưng không ai có được vận khí tốt như Vân Liêu, đa số phần thưởng đều là trợ lực tu luyện, một số ít nhiệm vụ ban thường bạch tinh.

Bạch tinh có thể dùng làm tiền tệ, cũng có thể dùng để tu luyện. Cho nên những người nhận được nhiệm vụ có phần thưởng này vẫn rất vui vẻ, đương nhiên, vui vẻ nhất chính là Lan Bằng và Triệu Dịch. Hai người đều nghèo, vừa vặn nhận được phần thưởng nhiệm vụ là bạch tinh.

Ngược lại, nhiệm vụ của Tần Mịch đáng nhắc tới.

Hắn vậy mà lại nhận được nhiệm vụ chiến thắng địch nhân.

Hiện tại hắn chỉ mới đạt cảnh giới Luyện Thể thập trọng, thế nhưng nhiệm vụ lại đòi hỏi phải chiến thắng Thông Huyền hạ cảnh, hơn nữa còn nói rõ là không được mượn tay người khác.

Nói cách khác hắn phải vượt qua hai tiểu cảnh giới cùng một đại cảnh giới.

Một cách giới đã là chênh lệch một lạch trời, huống chi là ba cái?

- Phần thưởng tuy là một lần Thể Hồ Quán Đính 20 lần, một ngày tu luyện Ngự Kiếm thuật tương đương 20 ngày, nhưng nhiệm vụ này có hơi khó hoàn thành. - Tần Mịch nhịn không được văng tục một câu.

Đúng lúc này, Ôn Bình lên tiếng:

- Diệu Âm đâu?

Tần Mịch vội điều chỉnh cảm xúc, trả lời:

- Diệu Âm đi làm việc của nàng rồi, tông chủ, có thể một lát nữa nàng mới đến.

- Vậy thì giải tán trước đi, bảo nàng ngày mai đến Nhiệm Vụ Đại Sảnh sớm để tiếp nhận nhiệm vụ. - Dứt lời, Ôn Bình tựa như mũi tên rời cung, nhanh chóng đi khỏi Nhiệm Vụ Đại Sảnh.

Mọi người thì chậm rãi vừa đi vừa tán chuyện.

Những người phải rời tông thì đang thương lượng cùng nhau đi.

Những người phải ở lại tông môn để hoàn thành nhiệm vụ thì lập tức bắt tay giúp nhau tìm biện pháp.

Cùng lúc đó, Long Kha đứng cạnh cửa sổ Chủ Điện, nhìn thấy một màn này.

Cũng nghe được rất rõ nội dung đối thoại của đám người Bất Hủ tông.

Thấy Ôn Bình đến lúc này vẫn còn có tâm trạng đi ban bố nhiệm vụ cho mọi người, nàng vừa tức vừa buồn cười.

Lại còn có một số nhiệm vụ yêu cầu đệ tử, trưởng lão rời khỏi phạm vi Bất Hủ tông, đi đến nơi khác lịch lãm, rèn luyện.

Đây chẳng phải là cho Bách Tông Liên Minh cơ hội bắt người hay sao?

- Tỷ tỷ à, nhi tử này của ngươi thật sự là tùy hứng mà, gan cũng mập nữa. Tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, lại

không lo suy nghĩ kế sách đối địch, còn đi ban bố nhiệm vụ cho đệ tử. - Long Kha bất đắt dĩ cười.

…

Ngàn Bậc Thềm.

Trong tay Diệu Âm cầm bức thư đã được mở ra, vừa đi vừa đọc.

Nghiêm khắc mà nói thì với tư cách một hạ nhân, nàng không có quyền xem thư. Nhưng bức thư này là viết cho nàng cùng Tần Sơn, không ghi người nhận là Tần Mịch.

- Không thể cho thiếu gia xem?

Mang theo hiếu kỳ, Diệu Âm bắt đầu đọc.

Càng xem, vẻ mặt nàng càng trở nên nghiêm trọng.

Quả nhiên, Phi Ngư đảo đã xảy ra chuyện.

Tộc trưởng Tần Hải, cũng là phụ thân của Tần Mịch bảo nàng cùng Tần Sơn về trợ giúp, nhưng lại không cho phép nói với Tần Mịch chuyện này.

Nàng có thể lý giải tâm tư của tộc trưởng, khẳng định là không muốn quấy nhiểu thiếu gia tu hành.

Bất quá, về phần Phi Ngư đảo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong thư cũng không nói rõ, khiến Diệu Âm có hơi sốt ruột… Không tiếc vạn dặm muốn trưởng lão Tần Sơn quay về hỗ trợ? Nhất định là có đại sự, có khả năng phải nhờ đến thể diện của Bất Hủ tông, nhưng miệng nói không bằng, chỉ có thể để Tần Sơn trở về…

Đương nhiên, đây cũng là điều nàng phải làm.

- Diệu Âm, đưa thư cho ta xem một chút.

Lúc này, trên Ngàn Bậc Thềm đột nhiên vang lên giọng của Tần Mịch.

- Thiếu gia, đây là thư nhà ta. - Diệu Âm nhanh miệng lấp liếm, tim nhịn không được đập thình thịch, sau đó nàng vội vàng cất thư đi.

- Đừng mở miệng là thiếu gia, thiếu gia, gọi ta Tần sư huynh… Nơi này là Bất Hủ tông, không phải Phi Ngư đảo. Lúc ngươi mới vào, chẳng lẽ không nhớ tông chủ đã nói gì sao? - Tần Mịch mắng hai câu, rồi theo chân bọn Dương Nhạc Nhạc rời khỏi, bắt đầu thương lượng nên làm thế nào mới có thể tìm ra Thông Huyền cảnh, sau đó đánh bại hắn.

Tần Mịch vừa đi, Diệu Âm cũng đi theo bọn Dương Hề.

Hiện tại nàng không dám lập tức mang thư đi tìm Tần Sơn trưởng lão, chỉ có thể đợi đến tối.

Sau khi gặp Tần trưởng lão, bọn họ sẽ qua nói với tông chủ một tiếng, sau đó âm thầm rời đi.

Vừa đi, Diệu Âm vừa nghe bọn Dương Hề giảng giải chuyện Nhiệm Vụ Đại Sảnh cùng với lời mà tông chủ muốn bọn họ truyền đạt lại cho nàng.

- Dương Hề, ngươi tiếp nhận nhiệm vụ thế nào?

- Đừng nói nữa, muốn ta trong tháng này đạt đến Luyện thể thập trọng, thế nhưng… Ta mới chỉ là Luyện thể bát trọng. Muốn trong một tháng xông 2 cảnh giới…

Dương Hề cười khổ, bất quá, trong khổ có vui.

Bởi vì phần thưởng nhiệm vụ rất phong phú.

Hoài Diệp cũng như thế.

Cũng là vừa đau đớn vừa khoái hoạt.

- Của ta cũng khó không kém. Ta phải ra ngoài tìm đại hội luận võ để tham gia, hơn nữa còn phải liên tục chiến thắng 10 người.

Bất quá, mặc kệ các nàng nói gì, Diệu Âm vẫn không yên lòng.

【VIP】 Tần Sơn Không Quen Thân Phận Mới

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Bất quá, mặc kệ các nàng nói gì, Diệu Âm vẫn không yên lòng.

Sau khi trở lại khu Ký Túc Xá, Diệu Âm không đi Phong Chi cốc, cũng không đế Hung thú thí luyện trường tu hành, mà quyết định ở lại phòng mình, lẳng lặng chờ màn đề buông xuống.

Bầu trời phủ đầy sao, thời điểm mọi âm thanh đều biến mất, cuối cùng, Tần Sơn cũng ra khỏi Phong Chi cốc.

Hắn vừa về tới Ký Túc Xá, Diệu Âm liền chạy đến tìm hắn, lấy thư ra.

- Trưởng lão, tộc trưởng triệu chúng ta về.

- Hửm?

Tần Sơn vội vàng nhận thư, thoát khỏi trạng thái vui vẻ, sung sướng, mặt bắt đầu lộ vẻ nghiêm túc.

- Tần trưởng lão, chuyện này tộc trưởng không muốn cho thiếu gia biết, cho nên chúng ta chỉ có thể rời đi buổi tối.

Tần Sơn xem đi xem lại vài lần, sau đó cất thư đi:

- Xem ra là chuyện tộc trưởng lo lắng nhất đã xảy ra, nếu không, người sẽ không gấp gáp gọi hai chúng ta trở về.

Trước khi hắn đuổi theo Tần Mịch đến đây, chuyện phân chi náo động tựa như đất cát lắng đọng dưới đáy nước, nhìn không thấy, thế nhưng nó thật sự tồn tại.

Đây là nguy hiểm trí mạng trong một gia tộc.

Hết thảy nguyên nhân đều là vì phân chi xuất hiện một cường giả Bán bộ Thần Huyền, tuy hắn không phải đối thủ của Tần Thiên lão tổ, nhưng dù sao hắn cũng là bán bộ Thần Huyền.

Có hắn làm hậu thuẫn, phân chi làm việc cũng có chút không kiêng nể.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán.

Căn cứ vào một vài tình báo vụn vặt mà hắn đoán được, thế nhưng, so với kết quả có thể sẽ khác một trời một vực.

Thu hồi suy nghĩ, Tần Sơn do dự hồi lâu. Hắn vừa tiếp nhận nhiệm vụ tông môn, lúc này quay về Phi Ngư đảo, sợ rằng nhiệm vụ khó có thể hoàn thành.

Không chiếm được phần thưởng coi như xong, nhưng còn có thể bị tước đoạt một vật…

- Hi vọng giống với ta dự đoán. - Nói xong, Tần Sơn lại nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ. - Đi, cùng ta đến tạm biệt tông chủ, đêm nay chúng ta khởi hành về Phi Ngư đảo, tranh thủ đi sớm về sớm.

- Vâng. - Diệu Âm gật đầu.

Trong lúc đó, Ôn Bình vẫn còn tu hành trong Kiến Mộc lâm.

Hắn đang hưởng thụ hiệu quả tu hành cực nhanh do Trường Mạch Công mang đến, trong lòng vẫn không thôi suy nghĩ về nhiệm vụ tông môn, ngóng trông Trần Nhạc cảnh ghé thăm.

Lúc hai người Tần Sơn đến Kiến Mộc lâm chào tạm biệt, Ôn Bình không nói gì thêm.

Nơi này của hắn không phải lồng chim, muốn đi thì đi thôi.

- Tần Mịch không đi?

Bất quá, Ôn Bình rất hiếu kỳ vì sao hai người này đi mà không mang theo Tần Mịch.

Diệu Âm vội đáp:

- Chúng ta trở lại một chuyến là được, không cần phiền toái Tần Mịch thiếu gia.

- Phi Ngư đảo xảy ra chuyện gì?

- Gia sự… Bất quá hiện tại vẫn không rõ lắm, việc hẳn không nhỏ.

- Được, đi nhanh về nhanh, sớm quay về tông môn hoàn thành nhiệm vụ. - Nếu đã là gia sư, Ôn Bình cũng không có hứng thú biết.

Dứt lời, trong đầu hắn chợt xẹt qua vài chuyện về Tần gia.

Đó là thế lực mà trước kia hắn chỉ có thể ngước nhìn.

Người Tần gia, ngoại trừ ba người Tần Sơn, Ôn Bình đã từng bái kiến Tần Thiên.

Thời điểm ở Bí Cảnh, hắn đã cứu Tần Thiên một mạng. Ôn Bình nhớ lúc đó, với tư cách là lão tổ Tần gia, hắn ta đã đối đầu cùng Bách Tông Liên Minh, Cực Cảnh sơn, hòng lấy được Tuyền Qua đồ chế tác thư trong Bí cảnh. Cuối cùng, vì Ôn Bình gia nhập mà chiến cuộc đảo loạn. Lại nói tiếp, lúc trước, hắn chính là giẫm lên những thế lực này mà đứng ở vị thế đỉnh phong tại Đông hồ đấy.

- Vậy thì đa ta tông chủ. - Tần Sơn ngượng ngùng cười.

Bất quá, Ôn Bình nhắc đến nhiệm vụ, hắn cũng không dám đáp lời, chuyến đi này sợ là phải từ bỏ nhiệm vụ tông môn rồi.

Đang định đi thì một thanh âm vang lên.

- Trong nhà đã xảy ra chuyện gì? - Chính là giọng của Tần Mịch.

Đứng bên cạnh hắn còn có ba người Dương Hề, Vân Liêu cùng Chiêm Đài Thanh Huyền.

Vốn dĩ bốn người bọn họ muốn đến chào tạm biệt Ôn Bình, sáng sớm ngày mai Tần Mịch phải đi tìm Thông Huyền cảnh giao chiến, những người khác cũng phải ra ngoài để hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng không ngờ là vừa lúc nghe thấy đoạn hội thoại của hai người Tần Sơn và Ôn Bình.

Chuyện này khiến cho tâm tư tìm kiếm đối thủ của Tần Mịch thoáng cái biến thành lo lắng.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Phụ thân sao lại không tự nói với hắn?

- Thiếu gia, không phải…

Diệu Âm vội vàng giải thích, trong lúc bối rối, nàng không biết rằng lời mình nói chẳng có chút nào đáng tin, lại còn bị Tần Mịch cắt ngang.

- Chớ gạt ta, ta biết ngay mà, bức thư kia khẳng định không phải thư nhà của ngươi.

- Thư đâu, lấy ra đây.

- Thiếu gia, tộc trưởng viết cho chúng ta, không phải cho ngài. Tuy hiện tại đã bị ngài nghe được, nhưng xin thứ cho ta không thể đưa thư cho ngài. - Diệu Âm kiên quyết từ chối.

- Đưa ta! - Giờ phút này, dường như Tần Mịch có hơi mất khống chế.

Hắn đã bắt đầu gào thét.

Ngay khi hai người Tần Sơn còn đang lúng túng không biết phải làm sao, Ôn Bình lên tiếng.

- Tranh cãi cái gì?

- Tông chủ… Thực xin lỗi… Chúng ta ra ngoài trước. - Tần Sơn vội vàng nhận lỗi, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Bất quá, Ôn Bình lại gọi hắn lại.

- Chuyện ở Phi Ngư đảo cứ để Tần Mịch tự mình xử lý. Tần trưởng lão, ngày mai ngươi tiễn hắn về… Diệu Âm, ngươi lưu lại tiếp tục tu luyện.

Nếu quả thật như lời Diệu Âm, Tần gia chủ không muốn Tần Mịch biết chuyện này, vậy thì người làm tông chủ như hắn cần phải nói cho hắn ta biết.

Hắn hi vọng Tần Mịch có thể trở thành một đệ tử xuất sắc của Bất Hủ tông.

Thế nhưng cũng không hi vọng hắn ta quên đi thân phận thiếu tộc trưởng của mình, vì thân phận cũng là trách nhiệm… Trước kia hắn không gánh vác trách nhiệm này, cho nên mới để Bất Hủ tông sụp đổ.

Nếu như không có sự xuất hiện của hệ thống, Bất Hủ tông sẽ thực sự bị hủy.

Với tư các là tộc trưởng, và cũng là người cha, trong mắt phụ thân Tần Mịch, hắn vẫn là tiểu hài tử, nhưng là tông chủ… Hắn sẽ không.

Đương nhiên, quan trọng nhất là chuyện mà tộc trưởng Tần gia không muốn cho nhi tử biết hắn là đại sự, lần này Tần Sơn đi chắc chắn tốn không ít thời gian. Nhưng hắn đã tiếp nhận nhiệm vụ, muốn hoàn thành 30 ngày phải giành giật từng giây.

Người còn lại chưa nhận nhiệm vụ cũng muốn đi.

Cái này khác nào không muốn hắn lấy được Tuyền Qua pháo…?

Để Tần Mịch đi, vừa vặn có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

- Tông chủ… Thế nhưng mà!

- Không có nhưng nhị gì hết, cứ quyết định như vậy đi. Nếu là gia sự thì để cho người làm thiếu tộc trưởng như hắn đi xử lý.

- Vâng, tông chủ.

Tần Sơn nhịn không được thở dài, bất quá, hắn vẫn gật đầu đồng ý.

Đây là lần đầu tiên hắn làm trái ý tộc trưởng.

Thế nhưng, nhìn thấy Ôn Bình đã xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại, hắn cũng khó nói gì thêm.

- Tông chủ, chúng ta tới để chào tạm biệt.

Đúng lúc này, đám người Chiêm Đài Thanh Huyền mở miệng nói.

Bởi vì bọn họ đều nhận nhiệm vụ phải ra ngoài lịch luyện mới có thể hoàn thành.

- Ừm.

Ôn Bình chỉ khẽ gật đầu.

Biết Ôn Bình muốn tiếp tục tu hành, mấy người Chiêm Đài Thanh Huyền cũng không dám tiếp tục quấy rầy.

Sau khi rời khỏi Kiến Mộc lâm, Chiêm Đài Thanh Huyền mới lên tiếng:

- Tần Sơn trưởng lão, hiện tại ngươi là trưởng lão Bất Hủ tông… Kỳ thật, tông chủ rất muốn nói nhưng lại không nói. Thế nhưng ngài không nói… Tần Sơn trưởng lão, ngươi phải tự hiểu rõ. Ngươi không còn là nô bộc của Tần gia, hôm nay không phải, ngày sau… Càng không phải.

- Ta…

Tần Sơn nghẹn lời.

Thầm nghĩ: Thế nhưng hắn là người trọng tình cảm, nếu như là những người khác, e rằng đã sớm quen với thân phận mới này.

- Đã tiếp nhận nhiệm vụ tông môn, vậy trước tiên ngươi cứ hoàn thành nhiệm vụ đi đã. Nếu như ngươi thật sự lo lắng, đến lúc đó, để ta cùng Tần Mịch quay về, thật ra cũng tiện đường.

Chiêm Đài Thanh Huyền mỉm cười nói.

【VIP】 Loạn Tần Gia

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đông Hồ.

Kỳ thật, Đông hồ có không ít đảo, tuy nhiên đều là những đảo nhỏ, không có gì đặc sắc, người dân trên đảo đa phần cũng là người bình thường. Không giống Minh Kính hồ, mỗi đảo đều là một thế lực. Bất quá, Phi Ngư đảo là ngoại lệ, nó là thế lực duy nhất thành lập trên đảo, mà còn là thế lực gia tộc.

Tần gia là chủ nhân chân chính của Phi Ngư đảo.

Bất quá, Tần gia cũng chia chủ hệ, bàng chi (1), một chi của đương đại tộc trưởng hiển nhiên là chủ hệ, các chi khác là bàng chi.

(1) Cùng họ nhưng khác chi.

Đương nhiên, chủ hệ cùng bàng chi không phải cứ hình thành thì vĩnh viễn không thya đổi, qua vài thập niên, thân phận đôi bên có thể phát sinh biến chuyển. Sau khi trải qua kỳ khảo hạch mấy tháng trước, Tần Mịch thất bại khiến cho địa vị của chủ hệ dao động, tuy còn có lần khảo khạch thứ hai, thế nhưng trong mắt toàn bộ người dân Phi Ngư đảo, Tần gia chủ hệ sợ là sắp trở thành bàng chi rồi. Bởi vì từng có một tộc trưởng đời sau nào thất bại ở lần khảo hạch đầu tiên lại có thể trở mình ở lần khảo hạch thứ hai cả.

Không bởi vì điều gì khác, chỉ là nếu đã sinh ra chênh lệch, muốn nghịch chuyển? Không phải mấy tháng là có thể làm được. Huống chi, vào lúc này, tất cả tài nguyên của chỉ thứ đều dồn vào thiếu tộc trưởng của bọn họ.

Giữa Phi Ngư đảo, cạnh một tòa phủ đệ rộng lớn là một con sông xinh đẹp vờn quanh, liếc mắt nhìn không thấy bờ.

Đó chính là địa bàn của chủ hệ.

Nếu là ngày thường, trong tòa phủ đệ này, bất kể là trong hay ngoài đều vô cùng náo nhiệt. Các thành viên trong gia tộc tu hành thỉnh thoảng sẽ vọng ra tiếng hò hét, còn có tiếng cười giòn tan của hài đồng. Thế nhưng hiện tại, toàn bộ phủ đệ từ trên xuống dưới đều là một bầu không khí lạnh lẽo, người bước đi trên hành lang, đường mòn cũng tăng nhanh bước chân, vội vội vàng vàng.

Ồn ào, huyên náo mọi ngày bị thay bằng thanh âm gót sắt… Trong phủ đệ, tùy ý liếc mắt cũng có thể thấy được tu sĩ Luyện thể võ trang đầy đủ.

Trong tầng ba của một tòa lầu có vài người đang ngồi.

Bọn họ ngồi quanh một cái bàn tròn, đứng đầu là một nam nhân trung niên tóc có vài sợi thanh ti, vẻ mặt thập phần nghiêm trọng, có cảm giác như nộ khí tích tụ từng chút một trong hắn, bất kỳ lúc nào cũng có thể bộc phát. Thế cho nên năm sáu người có mặt tại đó đều im lặng không nói một lời, chờ nam nhân trung xem thư trong tay.

Người xem thư chính là tộc trưởng chủ hệ - Tần Hải.

Thật lâu sau, Tần Hải dùng sức xé bức thư trong tay thành hai mảnh, giận dữ không kềm chế được quát lên:

- Tần Xuyên, Tần Như An, động tác của các ngươi đúng là nhanh thật! Vận dụng hơn phân nửa quân tinh nhuệ của bàng chi phong tỏa tất cả các khu tu luyện, bến cảng, lại còn tiếp quản thương hội của ta… Gấp gáp muốn bức ta thoái vị đến thế sao?

Hắn vỗ mạnh xuống bàn, năm sáu người còn lại trong phòng đều nhịn không được run lên.

Đương nhiên, không phải bị dọa vì một chưởng này, cái mà bọn họ sợ nhất chính là tin xấu cuối cùng vẫn đến.

Bàng chi tạo phản rồi!

Phi Ngư đảo thật sự rơi vào tình thế nội loạn.

Mấy ngày trước, bàng chi rục rịch khiến họ cảm giác được có chuyện bất ổn, nhưng họ tuyệt đối không ngờ rằng bàng chi lại động thủ nhanh như vậy.

Một phụ nhân đứng dậy, gấp gáp hỏi:

- Tộc trưởng, bọn người Nhị trưởng lão sao rồi? Bọn họ vẫn luôn canh giữ ở những chỗ này…

- Trên thư không đề cập đến… Hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều. Bọn người Tần Xuyên không ăn chay, nếu đã làm ra loại chuyện bức ta thoái vị, hiển nhiên sẽ không để đám người Nhị trưởng lão toàn thân trở ra.

Tần Hải chậm rãi nói ra kết quả mà hắn không muốn tiếp nhận nhất.

Vì đề phòng xảy ra xung đột giữa chủ hệ và bàng chi, những điều nên làm hắn đều đã làm, thậm chí còn viết thư gửi đến Tần Sơn ở ngàn dặm xa xôi, thúc giục hắn quay về trợ trận.

Thế nhưng hắn vẫn đánh giá thấp lòng dạ rắn rết của bọn người Tần Xuyên… Hắn là bọn họ đã biết tin tức Tần Mịch gia nhập một cái ẩn thế tông môn.

Hắn vừa bố trí xong, bọn người Tần Xuyên đã động thủ.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Tộc trưởng, Như An lão tổ đến.

- Ta biết ngay là hắn sẽ đến. - Tần Hải đứng phắt dậy, mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Trong nháy mắt, tất cả cao tầng chủ hệ đều đi theo ra ngoài.

Bọn họ đều biết, Tần Như An đến khẳng định là không có hảo tâm.

- Tần Ba, ngươi đi mời Tần Thiên lão tổ đến. - Phụ nhân đi theo sau Tần Hải vội vàng nói với người bên cạnh một câu.

- Vâng!

Người nọ không dám qua loa, nhanh chóng chạy về phía bên kia phủ đệ.

Tần Như An là bán bộ Thần Huyền, may mắn, Tần Thiên lão tổ cũng thế. Cho nên nàng nhất định phải mời Tần Thiên lão tổ đến. Đương nhiên, chuyện này chưa chắc có thể ngăn cản Tần Như An bức tộc trưởng thoái vị, khiến bàng chi thu tay… Thế nhưng có thể khiến hắn không dám tiếp tục giễu võ giương oai ở "sào huyệt" của chủ hệ …

Bên kia, thời khắc đại môn sơn son mở ra, Tần Hải nổi giận gầm lên một tiếng.

- Tần Như An, ngươi đến làm gì?!

Ngoài cửa có một lão giả đứng đấy, chòm râu bay bay, lúc nhìn người trong mắt mang theo một loại bễ nghễ thiên hạ, tựa như hắn đã là vô địch thiên hạ vậy.

Hắn chính là chỗ dựa lớn nhất của bàng chi - Tần Như An.

Những năm này, sở dĩ bàng chi dám làm chuyện mờ ám sau lưng chủ hệ đều là vì có Tần Như An tồn tại.

Đối mặt với vòng vây của hơn trăm tên tu sĩ Luyện Thể cùng với năm sáu tên Thông Huyền cảnh, hắn không hề có một chút biểu lộ dư thừa, chỉ lạnh lùng cười, rồi nói:

- Lão phu đến nói cho ngươi biết, cho ngươi thời gian ba ngày, đem vị trí tộc trưởng nhường lại, nếu không, đám trưởng lão bị bắt làm con tin kia không chỉ đơn giản bị trói như thế đâu.

- Ngươi dám uy hiếp ta?

Sát ý trong mắt Tần Hải lập tức nổi lên.

Cảm nhận được cỗ sát ý này, Tần Như An nhếch mép, cười như không cười nói:

- Lão phu tới để đưa thông điệp mà thôi. Ngươi nói ta uy hiếp ngươi à? Ngươi còn chưa đủ tư cách. Thực lực bản thân thế nào có thể tự soi gương nhìn rõ, nếu như ta muốn giết các ngươi, một kiếm là đủ… Ta nói một lần cuối, lão phu chỉ cho

ngươi thời gian ba ngày, qua ba ngày, có chuyện gì thì tự ngươi gánh lấy.

- Tần Như An, ta cho ngươi biết, muốn ta thoái vị là chuyện si tâm vọng tưởng. Tổ tiên đã đề ra quy củ, nếu con ta tại trận khảo hạch thứ hai vẫn như cũ tài nghệ không bằng người, ta cam nguyện cởi xuống trường bào tộc trưởng, làm Thiên Lôi mặc các ngươi sai đâu đánh đó. Thế nhưng nếu ngươi muốn vi phạm quy củ tổ tiên, khai chiến cùng chủ hệ, cứ đến đây, Tần Hải ta tiếp hết!

Thế nhưng lời lẽ hào hùng của Tần Hải chỉ đội lại một tiếng cười lạnh.

Là Tần Như An.

- Đến lúc này rồi mà vẫn còn quy với củ, Tần Hải, đến khi nào thì ngươi mới thôi ấu trĩ? Cái gì mà khảo hạch? Chỉ là trò cười mà thôi. Một thế lực do cường giả lập thành, tương lai vận mệnh của Phi Ngư đảo vậy mà lại được quyết định bởi một trận khảo hạch của một đám tiểu thí hài? Bất quá, lúc đầu, lão phu thật có nghĩ đến việc mượn trận khảo hạch kia để giành lấy vị trí tộc trưởng, nhưng không ngờ ngươi cũng là người thông minh, lại nghĩ cách đưa nhi tử đến ẩn thế tông môn tu hành, muốn mượn cơ hội trở mình… Ngươi được lắm đấy!

Ẩn thế tông môn, ở trong Thiên Địa Hồ vô cùng khó tìm.

Chỉ cần có một cái xuất hiện, kinh thế hãi tục.

Thế nhân ai cũng muốn tìm nhưng đều không tìm được, vậy mà lại bị Tần Hải tìm ra.

- Bất quá.. vậy thì đã sao, lão phu có rất nhiều biện pháp khiến ngươi lăn ra tới đây. Ba ngày, trong vòng ba ngày, nếu như nguoi không từ bỏ, ta liền khiến cho một chi của Tần Hải ngươi vĩnh viễn biến mất.

Dứt lời, Tần Như An lạnh lùng liếc nhìn ra ngoài.

Luyện thể cảnh vừa nhìn thấy lập tức lui lại.

Cho dù là Tần Hải, khi nhìn thấy ánh mắt này cũng nhịn không được mà rùng mình một cái.

Nhưng ngay tại lúc này, một tiếng quát phẫn nộ truyền tới.

- Ngược lại ta cũng muốn nhìn thử, Tần Như An, ngươi làm sao khiến cho Tần Thiên ta biến mất được!!

【VIP】 Đập Phát Chết Luôn

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Nhưng lúc này, một cái tiếng hét phẫn nộ truyền lại.

- Ngược lại, ta muốn xem xem, Tần Như An ngươi làm cách nào để Tần Thiên ta biến mất!

Âm thanh kia vừa vang lên, đám tu sĩ Luyện Thể cảnh lẫn mấy tên trưởng lão vừa rồi còn e ngại Tần Như An lập tức lộ vẻ mừng rỡ. Cảnh giới của Tần Như An khiến cho bọn họ chịu áp lực quá lớn. Nếu như hắn muốn, quả thật có thể giết chết bọn họ trong khoảng thời gian ngắn, sau đó nghênh ngang rời đi, dù cho có nhiều người hơn nữa cũng không giữ được hắn.

Tuy là âm thanh này cũng không trong trẻo cho lắm.

Dù rằng thanh âm này không phải thanh thúy như thế.

Thậm chí có chút khàn khàn.

Thế nhưng đủ hào hùng, tựa như thái sơn, mang lại cho bọn họ sức mạnh.

Tu sĩ đứng trước cửa sơn son lập tức tách ra một lối đi, Tần Thiên chắp tay sau lưng, chậm rãi bước ra, dùng cặp mắt có hơi đục lạnh lùng nhìn Tần Như An.

- Lão tổ.

- Lão tổ.

Đám Luyện Thể cảnh của Tần gia lập tức quỳ một chân xuống đất.

Tối cường giả của chủ hệ đến.

Tần Như An lên tiếng:

- Tần Thiên, rốt cuộc ngươi cũng đến.

- Tới đúng lúc, vừa hay nhìn thấy Tần Như An ngươi nói quàng nói xiên, hiện tại có ta ở đây, ngươi muốn nói gì, nói đi! - Tần Thiên bước lên trước mấy bước, tiến lại gần Tần Như An.

Hiện tại, hai người chỉ cách nhau mười bước.

Đối với bán bộ Thần Huyền cũng chỉ là chuyện một cái chớp mắt.

Ầm!

Ầm!

Hai lam sắc mạch môn đồng thời khai mở.

Ngay khi chấn mạch, hai cỗ khí thế sắc bén lan tỏa ở hai bên cổ tay trái và phải.

Tần Như An liếc nhìn, khẽ chau mày, bỗng nhiên, hắn ngửa mặt lên trời cười to một tiếng:

- Tần Thiên, sau lần giao chiến trong bí cảnh, hẳn là ngươi thu hoạch không ít. Mới mấy ngày không gặp mà thực lực của ngươi đã hùng hậu như vậy. Xem ra, thời điểm ngươi bước vào Thần Huyền cảnh đã không xa… Thật đáng mừng.

- Cút!

Tần Thiên nộ quát một tiếng.

Câu tiếp theo là:

- Ngươi không cần giả mù sa mưa ở đây, nếu như còn để ta nhìn thấy ngươi đến gây chuyện, đừng trách ta không niệm tình máu mủ.

- Nếu như ta không đi thì sao?

Tần Như An nhìn chằm chằm vào Tần Thiên.

Cả hai đều im lặng.

Mãi một lúc lâu sau, Tần Thiên mới lên tiếng:

- Nếu như ngươi không đi, vậy thì để lão phu một kiếm tiễn ngươi!

Nói xong, trong tay hắn đã xuất hiện một thanh kiếm, kiếm ra khỏi vỏ, bất kỳ lúc nào cũng có thể nếm máu tươi.

Đúng lúc này, Tần Hải mở miệng nói:

- Tần Như An, nói với Tần Xuyên… Muốn vị trí gia chủ, dựa theo quy củ Tần gia mà làm. Đợi mấy tháng sau tự nhiên sẽ rõ. Nếu như hắn tiếp tục dẫn người bàng chi đi làm điều xằng bậy, đừng trách ta dùng quyền lực tộc trưởng tước đoạt tư cách tranh tộc trưởng của bàng chi các ngươi.

Ha ha!

Tần Như An đột nhiên cười to.

Tiếng cười tràn ngập chế giễu, còn mang theo vài phần hưng phấn.

- Thật sự cho rằng mọi chuyện vẫn như trước kia?

Cười xong, vẻ mặt Tần Như An thoáng chốc nghiêm lại, lộ ra vẻ lạnh lùng.

Ầm.

Âm thanh chấn mạch vọng đến.

Mạch khí lan tỏa, theo sau lại là một tiếng "Ầm".

Thế nhưng sau đó vẫn chưa kết thúc.

Mạch môn lam sắc xuất hiện trước ngực Tần Như An - Tụ Thần mạch mở!

- Thần Huyền!

- Làm sao có thể?

Đám trưởng lão đứng sau lưng Tần Hải không khỏi phát ra thanh âm kinh ngạc. Vốn dĩ những Luyện Thể cảnh của Tần gia bởi vì sự xuất hiện của Tần Thiên mà có thêm tự tin phút chốc dao động, hai mặt nhìn nhau, không khỏi lui về sau một bước.

Thần Huyền cảnh nha!

Tồn tại vượt trên Thông Huyền.

Trong mắt bọn họ, Thông Huyền thượng cảnh đã là cảnh giới xa không thể với rồi, đừng nói đến cái gì mà Thần Huyền.

Hiện tại, vẻ mặt của Tần Hải cũng rất khó coi.

- Ha ha!

Tần Như An cười phá lên, kế đó, vẻ mặt hắn lại lần nữa ngưng tụ, nháy mắt, thân hình hắn đột nhiên biến mất, cùng lúc với âm thanh chấn mạch.

Ầm!

Trong điện quang hỏa thạch, cả người Tần Thiên bay ra ngoài như là diều đứt dây, văng ngược vào trong Tần gia.

- Lão tổ!

- Lão tổ!

Đám người kinh hô một tiếng, thế nhưng còn chưa kịp vào xem Tần Thiên, thì Tần Như An lại động.

Bước tới trước mấy bước, nói:

- Một kẻ dậm chân ở nửa bước Thần Huyền ba bốn mươi năm lại lộ ra vẻ kiêu ngạo từ trong xương như vậy, thật không biết ngươi nghĩ như thế nào. Vốn nghĩ chuyến này đến có khả năng sẽ không gặp được ngươi, không ngờ là chính ngươi lại nhảy ra để ta lập uy…

Khụ khụ!

Tiếng ho khan theo đó truyền lại.

- Lão tổ!

Tần Hải vội vàng tiến lên nghênh đón, vừa hay nhìn thấy lão tổ nhà mình từ mặt đất bò dậy, cái trán, khóe miệng đều trào ra máu tươi.

- Không ngờ ngươi đã là Thần Huyền. - Tần Thiên che ngực, chậm rãi bước ra, thế nhưng vẫn không thu mạch môn lại.

- Còn muốn đánh?

Tần Như An cười lạnh.

Tốc độ, lực lượng đều không phải một cấp bậc, mặc kệ Tần Thiên có làm gì hắn cũng không sợ.

Cười xong, Tần Như An lại lần nữa vọt về phía Tần Thiên, mạch môn run lên, đao trong tay trực tiếp chém xuống.

Xoạt!

Đao mang lam sắc rơi xuống.

Tần Thiên vội vàng đẩy Tần Hải ra, cùng lúc đó, mạch môn run lên, xuất kiếm, giơ lên đỡ đao mang.

Nhưng mà, chênh lệch cảnh giới bày ở kia.

Mạch thuật ngang cấp, có mạch môn khác biệt gia trì, hiển nhiên là hai loại kết quả.

Bành!

Ba!

Âm thanh kiếm gãy vang lên.

Tần Thiên lùi lại mấy bước, hai tay nắm kiếm gãy, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Hắn nhìn Tần Như An, lộ vẻ sợ hãi.

Một quyền, một kiếm, mặc dù hắn đã cản lại, thế nhưng chênh lệch quá xa, khiến hắn hiểu rõ cái gì gọi là bất lực.

- Nhớ kỹ, ba ngày!

Xuất liên tục hai chiêu, Tần Như An thu lại mạch môn.

- Nếu như sau ba ngày không giao ra vị trí tộc trưởng, vậy các ngươi chỉ có một con đường chết… Ta không muốn dưỡng một lão hổ ở bên cạnh, lúc nào cũng chăm chăm ăn thịt người.

Nói xong, Tần Như An cất bước đi.

Lưu lại bóng lưng khiến tất cả mọi người có chút tuyệt vọng.

Cường giả Thần Huyền cảnh!

Lão tổ vậy mà không thể địch lại dù chỉ một hiệp.

Vậy thì chủ hệ còn ai có thể ngăn trở dương mưu của bọn họ… Trước kia là âm mưu, sau ngày hôm nay liền trở thành dương mưu.

- Dìu lão tổ trở về dưỡng thương!

Dù rằng Tần Hải cũng rất tuyệt vọng, thế nhưng làm tộc trưởng, hắn không thể biểu hiện ra ngoài.

Việc cấp bách, chính là trước hết để cho lão tổ chữa khỏi vết thương.

…

Bất Hủ tông.

Đảo mắt đã qua vài ngày.

Phòng kiến tạo Phi Chu thăng cấp thành công, điều mà Ôn Bình mong đợi nhất rốt cuộc cũng đến.

Bất quá, hiện tại trong tay hắn không có nhiều bạch tinh, tổng cộng chưa tới 200 viên, rất có thể không đủ để thăng cấp phi chu.

- Xem ra cần phải đến Vân Hải chi đô một chuyến, bán Tuyền Qua đồ mới được. Đi Vân Hải chi đô một lần là mười ngày, trước mặt hắn thật sự không sắp xếp nổi thời gian mười ngày.

- Xem phi chu trước đã.

Ôn Bình vội vàng tiến xuống lòng đất, đi vào phòng kiến tạo phi chu.

Đầu tiên là buồm!

Ánh mắt Ôn Bình dừng lại ở phần giới thiệu cánh buồm sau khi thăng cấp.

Năm lá buồm, tốc độ phi hành tăng phúc hai thành, đồng thời có tỉ lệ nhảy bạo kích, trong khoảng thời gian ngắn tăng phúc năm thành tốc độ phi hành.

- Buồm này không tệ.

Tốc độ phi hành tăng phúc hai thành, vậy thì tăng tốc không phải chỉ một chút xíu đâu nha.

Lại nói, hắn quả thật cảm thấy đau đầu vì tốc độ phi hành. Thiên Địa hồ tổng cộng có 108 hồ, nhưng hiện tại muốn đi Huyền Sắc hồ đã phải mất bảy tám ngày, nói chi là chỗ xa hơn.

Tương lai chắc chắn hắn sẽ phải đi tới những nơi xa.

Dù sao hệ thống tuyên bố nhiệm vụ du lịch không định kỳ, nếu như ngày sau làm nhiệm vụ, đỏi hỏi một lần bay phải mất nửa năm, vậy thì quả thực quá lãng phí thời gian.

【VIP】 Về Rất Đúng Lúc

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Ở cái thế giới này, có câu nói không dùng được.

Đó chính là: Sách vở là bậc thang tiến bộ của nhân loại.

Tại đây, Ôn Bình cảm thấy giao thông mới là bậc thang tiến bộ của nhân loại, cho nên nếu như không phải trên người không có bạch tinh thì hắn nhất định sẽ lựa chọn thăng cấp buồm, chế tạo cho phi chu 5 cánh buồm mới được.

- Đúng rồi, hệ thống, thăng cấp năm cánh buồm có hạn chế gì không?

Hắn chợt nhớ đến lần trước thăng cấp Lưu Vân giáp chẳng phải cũng có hạn chế đó sao?

- Có.

Hệ thống đáp lại một tiếng, kế đó mở ra giao diện thăng cấp buồm.

Ngoại trừ chi phí thăng cấp 500 viên bạch tinh dễ dàng đập vào mắt người nhìn thì hạn chế cũng hiện rõ mồn một trước mắt…

Cần phải phi hành năm mươi vạn dặm mới có thể thăng cấp buồm.

Tuy nhiên, lúc xem lại khoảng cách phi hành của phi chu, Ôn Bình thở ra một hơi… 47 vạn dăm rồi, chỉ còn thiếu 3 vạn dặm nữa là đủ 50. Tùy tiện đi một chiến xem như hoàn thành.

Đóng giao diện thăng cấp buồm lại, Ôn Bình tiếp tục mở giao diện thăng cấp Lưu Vân giáp.

Quả nhiên thăng cấp Lưu Vân giáp cũng có hạn chế.

Đó chính là năm lần lịch lãm.

Hiện tại hắn còn thiếu 1 lần.

Chi phí thăng cấp cũng là 500 viên bạch tinh, cái giá này có thể nói là vô cùng đắt đỏ.

Nhưng nó có thể chống lại được công kích của Trấn Nhạc thượng cảnh, cái này có thể nói là bảo vệ cao nhất đối với phi chu hiện tại.

Liếc nhìn thêm mấy lần, sau đó, Ôn Bình không tiếp tục ở lại Phòng kiến tạo phi chu. Nói tóm lại, trong Phòng kiến tạo phi chu, bất kể là thăng cấp năm cánh buồn hay là Lưu Vân giáp,… Cái nào cũng đáng giá cả.

Chỉ có điều là hắn đang viêm mang túi.

Vừa hay, đợi hắn đi Vân Hải chi đô chuyến này, trở về là đủ 3 vạn dặm, có thể hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời còn lời thêm một ít bạch tinh.

- Lại đến giờ cơm của hai tiểu gia hỏa rồi. - Rời khỏi Phòng kiến tạo phi chu, Ôn Bình ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện cũng không còn sớm.

Lúc hắn đi vào Ký Túc Xá, hai tiểu gia hỏa đã sớm chờ ở đó.

Lúc này đây, Ôn Bình cố ý nhìn xuống hồ sâu, xem thử long tu của Giao Long có phải lại bị thắt rồi không.

May mắn.

Lần này không có.

Cuối cũng hai tiểu gia hỏa này cũng khiến hắn bớt lo được một chút.

- Ngoan ngoãn nghe lời, về sau muốn ăn gì sẽ có đó.- Ném mấy viên Hỏa Linh tinh qua, Ôn Bình tiện tay sờ lên đầu hai con “gâu đần” nhà mình. - Hỏa Linh tinh không nhiều lắm, xem ra ngày sau chỉ có thể đút cho các ngươi ăn bạch tinh mà thôi. Vốn là tiêu bạch tinh như nước chảy, không nghĩ là hai tên gia hỏa các ngươi lại chuyên ăn mấy thứ tinh thể này.

…

Phía trên Vân Hải.

Dực tộc đại yêu dần dần bay về phía Phi Ngư đảo, nửa đường, Vân Liêu nhảy xuống, mục đích chuyên đi lần này của hắn là đến Nam Sơn hoàn thành nhiệm vụ lịch lãm rèn luyện.

Phần thưởng pháp khí như tiếp thêm sức mạnh cho hắn.

- Vân trưởng lão, tốt nhất là đánh bại từng tên. - Thời điểm sắp chia tay, Chiêm Đài Thanh Huyền nhắc nhở.

Thật ra, ngoại trừ biện pháp này, dường như cũng không có cách nào khác.

- Ta không e ngại mấy tên Thông Huyền hạ cảnh, chỉ là tên thủ lĩnh Thông Huyền trung cảnh… Quả thật có hơi khó giải quyết đối với ta. Bất quá, khó có khi tông chủ hào phóng như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Pháp khí nha, chỉ cần lấy tới tay, có thể tùy ý vượt cấp chiến đấu rồi. - Vân Liêu cười khẽ, sau đó huơ tay tạm biệt.

Lúc này, dực tộc đại yêu lại bay lên trời.

- Vân trưởng lão, cố lên,

Giọng Tần Mịch từ xa xôi vọng đến.

Khi dực tộc đại yêu lần nữa xuyên qua tầng mây, hắn liền nói:

- Thanh Huyền trưởng lão, ngài thả ta xuống Bách Nghiệp thành là được, ta sẽ thuê dực tộc đại yêu đưa ta về nhà.

- Trực tiếp tiễn ngươi về đến Phi Ngư đảo, cùng đi đi, người làm trưởng lão như ta cũng không thể vứt bỏ đệ tử như vậy. - Chiêm Đài Thanh Huyền lựa chọn tiếp tục bay về phía Phi Ngư đảo, thu thập tài liệu mà thôi, đợi đến khi trở về thu cũng được.

- Đa tạ Thanh Huyền trưởng lão!

Tần Mịch gật đầu mỉm cười.

Nhìn xuống, dưới chân là mặt hồ gợn sóng xanh biếc.

Đã sắp đến gần Phi Ngư đảo.

Lúc đến nơi đã làm nửa đêm.

Hắc Ưng trực tiếp xẹt qua bầu trời, hạ xuống đảo, lúc sắp tiếp cận mặt đất, Tần Mịch quét mắt nhìn quanh vài lần, thấy được người Tần gia võ trang đầy đủ đi lại khắp nơi, xem ra là thật sự phát sinh đại sự rồi. Phủ đệ Tần gia nằm ở dải đất trung tâm Phi Ngư đảo, nếu như có địch nhân… Khẳng định sẽ công kích xung quanh đảo trước.

Cho nên, loại hình huống trước mắt rất hiếm khi xuất hiện.

- Ai?

Lúc Hắc Ưng hạ xuống đất, một cường giả Thông Huyền trung cảnh bỗng nhiên lao đến, theo sau hắn là một đám Luyện thể thập tam trọng của Tần gia.

Vừa chạy đến, đám người lập tức chỉa thương vào Hắc Ưng.

- Tần tam thúc, là ta. - Tần Mịch vội vàng nhảy xuống.

- Tiểu Mịch?

Nam nhân trung niên Thông Huyền trung cảnh kia híp mắt nhìn, phát ra âm thanh kinh ngạc.

- Tần Tam thúc, đương nhiên là ta rồi… Đúng rồi, giới thiệu một chút, vị này chính là Thanh Huyền trưởng lão của tông ta…

Tần Mịch nở nụ cười.

Cho dù trong nhà xảy ra chuyện khiến hắn cảm thấy rất lo lắng, nhưng khi đối mặt với tộc nhân của mình, tâm trạng của hắn vẫn khá tốt.

Bất quá, lúc đang định giới thiệu về Chiêm Đài Thanh Huyền, đối phương đã sớm nhận ra nàng.

- Chiêm Đài tiền bối!

- Ngươi biết ta? - Chiêm Đài Thanh Huyền hỏi ngược lại một câu.

- Chiêm Đài tiền bối chính là Tuyền Qua thần tượng đệ nhất Đông Hồ ta. Tần Tam sao lại không biết được? Trước xin

mời ngài đến Tần gia, quả thật vẻ vang cho Tần gia ta, xin mời!

Lúc Tần Tam làm thủ thế mời, đại môn rách nát trước mặt khiến Chiêm Đài Thanh Huyền ngây ra một lúc.

Đây không phải là bộ dáng Phi Ngư đảo nên có.

Tần Mịch vội hỏi:

- Tần Tam thúc, đã có chuyện gì xảy ra?

- Không có việc gì…

Tần Tam không trả lời, trực tiếp chuyển đề tài sang Chiêm Đài Thanh Huyền, mời khách vào.

Thấy Tần Tam cố ý lảng tránh, Tần Mịch chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Trong khi đó, tin tức Chiêm Đài Thanh Huyền đến đã truyền đến tai Tần Hải, hắn vội chạy ra đón.

Khi nhìn thấy Tần Mịch, vẻ mặt hắn nghiêm lại.

Bởi vì không đợi được Tần Sơn quay về trợ giúp, lại đợi được nhi tử đáng ra không nên trở về.

- Phụ thân!

- Ừm!

Tần Hải nhàn nhạt đáp, chủ đề lại dời sang Chiêm Đài Thanh Huyền.

Càng là như vậy, Tần Mịch càng cảm thấy có vấn đề.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp xoay người đi vào trong… Chuyện này e là phải đến hỏi mẫu thân.

- Chiêm Đài đại sư, không biết ngài đến Phi Ngư đảo là có chuyện gì?

- Tà à? Tiện đường tiễn Tần Mịch về đây.

- Thật sự đa tạ đại sư, khuyển tử vậy mà lại có thể được ngài hộ tống đến đây…

Khách khí!

Quá khách khí.

Chiêm Đài Thanh Huyền bỗng nhiên cảm thấy có chút không quen.

Đương nhiên, trước kia có rất nhiều người a dua nịnh hót nàng, nhưng từ khi đến Bất Hủ tông, cảm thấy bản thân cũng không có gì đặc biệt hơn người, nàng đã sớm quen với việc không còn ai nịnh bợ mình.

Đúng lúc này, tin tức Hắc Ưng hạ xuống đảo cũng đã lan truyền đến tai những người khác.

Ba người, Tần Xuyên cùng hai gã bàng chi tộc trưởng theo phe hắn, tụ hội suốt đêm.

Bởi vì bọn họ không biết Hắc Ưng là tọa kỵ của ai, thế nhưng có thể có được đại yêu tọa kỵ, người nọ… khẳng định không đơn giản.

Hiện tại, mặc kệ là gió thổi cỏ lay gì, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.

Tảng sáng cùng ngày, ba người đợi một đêm, cuối cùng cũng đợi được thư.

Tần Xuyên mở thư ra xem, vừa xem vừa nở nụ cười.

- Không ngờ nha, tên Tần gia tiểu tử kia lại dám trở về lúc này… Xem ra là đã nhận được tin tức Tần gia gặp chuyện không may.

Đọc xuống chút nữa, tươi cười trên mặt hắn càng thêm nồng đậm.

Tần Mịch trở về rất đúng lúc!…

【VIP】 Có Hi Vọng

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Không có người thân bên cạnh, hoặc nói đao không gác trên cổ thân nhân, xướng cốt Tần Hải rất cứng rắn nha.

Đúng là Tần Thiên bị lão tổ đả thương, vài tên trưởng lão Thông Huyền cảnh của chủ hệ cũng đã bị bọn họ bắt lại, bọn họ chiếm hết tiên cơ, thế nhưng người của Tần gia trên đảo vẫn đang nhìn chằm chằm, nếu như bọn họ thật sự động thủ giết người chủ hệ, vậy thì chắc chắn sẽ gánh lấy tiếng xấu… Đây là kế hoạch xấu nhất nếu như Tần Hải không chịu nhường bước.

Lần đoạt quyền này là vì muốn thành lập một thế lực tam tinh tại Đông Hồ, nếu có thể không gánh tiếng xấu thì tốt nhất không cần gánh tiếng xấu.

- Trông chừng, đừng để Tần Mịch lần nữa chạy ra ngoài, phái người nghiêm mật phòng thủ trên không suốt 12 canh giờ cho ta. Nói tóm lại, phải thật nghiêm mật, mục đích chính là nói cho Tần Hải biết, nếu Tần Mịch đã về thì đừng mơ tưởng rời đi! - Tần Xuyên đắc ý cười to, ánh mắt quét sang hai tên bàng chi tộc trưởng bên cạnh.

- Tần Hải có một nhi tử tốt thật, ha ha.

- Lần này không có chướng ngại, chúng ta muốn đoạt quyền còn gì thuận lợi hơn.

Hai người đứng dậy, mỉm cười nhìn nhau.

Bọn họ có thể tưởng tượng được hiện tại Tần Hải đã sớm hối hận đến quặn ruột luôn rồi.

Sợ nhất điều gì thì gặp điều đó.

Đương nhiên, cười xong lại bắt đầu suy đoán.

Thế thì… chủ nhân đại yêu kia là ai? Còn chưa tra rõ.

Địa vị của thám tử mà bọn họ cài vào chủ hệ không cao, những thứ có thể nghe, có thể thấy quả thực cũng không nhiều lắm.

- Tần Xuyên, ngươi cảm thấy người nọ là ai?

Hai gã bàng chi tộc trưởng trong phòng lại bắt đầu rơi vào trầm tư.

Thế nhưng, Tần Xuyên cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu:

- Muốn biết là ai, ngày mai sẽ biết. Ta cũng không tin Tần Mịch vào ẩn thế tông môn, tông môn kia có thể vì chuyện nhà chúng ta mà phái cường giả đến hỗ trợ. Đứa con kia của Tần Hải… Tư chất hắn cũng không cao, vào ẩn thế tông môn, quá lắm cũng chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi.

- Có lý.

- Với loại tư chất đó, ẩn thế tông môn sao có thể xem hắn như bảo bối?

Hai gã tộc trưởng nhìn nhau cười.

…

Tần gia chủ hệ.

Chuyện Tần Mịch quay về khiến Tần Hải rất khó chịu.

Suốt một đêm không ngủ.

Tuy thấy cảnh giới hiện tại của Tần Mịch đã là Luyện thể thập nhất trọng, so với lúc rời nhà đã mạnh hơn không ít.

Theo lý thuyết, người làm phụ thân như hắn hẳn là nên cao hứng.

Thế nhưng hắn căn bản không cười nổi.

Hơn nữa, Tần Thiên lão tổ bị Tần Như An gây thương tích, chỗ dựa mạnh nhất của Tần gia chủ hệ đã không còn, chuyện này càng khiến hắn lo lắng thêm.

Về phần Chiêm Đài Thanh Huyền, hắn căn bản không ôm bất kỳ hi vọng gì. Cho dù hiện tại nàng là trưởng lão tông môn của Tần Mịch, thế nhưng Tuyền Qua thần tượng quan trọng nhất là gì?

Chính là đứng ở giữa, không đắc tội bất cứ người nào?

- Tần Sơn đâu?

Sáng sớm, trên bàn ăn, Tần Hải chất vấn Tần Mịch.

Hắn đã viết thư rất rõ, bảo hắn ta trở về.

Không về coi như xong, lại còn để Tần Mịch một mình trở về.

Bất thình lình bị hỏi, Tần Mịch có hơi giật mình:

- Tần trưởng lão tiếp nhiệm vụ tông môn, không về được.

- Tần trưởng lão?

Một mỹ phụ bên cạnh ngẩn ra một lúc, nàng cho là mình nghe lầm.

Người này chính là mẫu thân Tần Mịch, là phu nhân của Tần Hải. Nhi tử trở về, nàng thật sự rất cao hứng, bởi lẽ nào có mẫu thân không nhớ hài tử của mình?

Chiêm Đài Thanh Huyền thuận miệng nói tiếp:

- Tần tộc trưởng, Tần Sơn hiện tại là một trong những trưởng lão của Bất Hủ tông ta.

- Tần Sơn cũng có thể làm trưởng lão? - Tần Hải có chút bất đắc dĩ.

Tần Sơn chỉ là Thông Huyền hạ cảnh mà thôi!

Sao có thể làm trưởng lão ẩn thế tông môn?

Bất quá, hắn không chú ý đến ba chữ Bất Hủ tông.

Tần Thiên chưa nói với hắn rốt cuộc Tần Mịch đã vào tông môn nào, Tần Hải tự nhiên sẽ không nghĩ đến Bất Hủ tông.

Trước kia, Tần Sơn không nói là vì sợ tộc trưởng trách cứ.

Tần Thiên không nói là vì thấy không cần thiết.

Chiêm Đài Thanh Huyền cười nhạt, cũng không giải thích chuyện này.

Tần Mịch vội nói tiếp:

- Phụ thân, ngài cố ý dặn dò Diệu Âm không được đưa thư cho ta xem, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì… Đại môn nhà chúng ta lại nát như vậy.

- Không liên quan đến ngươi, ngươi chỉ cần chuyên tâm tu hành là được. Chuyện trong nhà đã có chúng ta xử lý. Chiêm Đài đại sư… Tần mỗ có thể nhờ ngài một việc không? - Tần Sơn về không được thì đành vậy, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận, thế nhưng tên tiểu tử Tần Mịch này trở về khiến hắn rất khó chịu, đến bây giờ vẫn không cách nào tiếp nhận được.

Tiễn hắn đi!

Chỉ có một con đường này.

Chiêm Đài Thanh Huyền lên tiếng:

- Cứ nói đừng ngại.

- Làm phiền Chiêm Đài đại sư mang khuyển tử quay về tông môn. - Nói xong, Tần Hải liền đứng dậy, ôm quyền khom người.

- Phụ thân, ta không đi.

Tần Mịch cao giọng kháng nghị.

- Không đi cũng phải đi.

Tần Hải còn cao giọng hơn hắn, tỏ rõ quyết đoán.

Mỹ phụ bên cạnh căn bản không nói chen vào được, nàng biết rõ, bản thân không thay đổi được quyết định của trượng phu.

Chiêm Đài Thanh Huyền bất đắc dĩ cười, nàng hiểu Tần Hải, dù sao cũng là tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.

Bất quá, nàng cũng hiểu Tần Mịch.

- Tông chủ nói, nếu là chuyện của Tần gia, vậy thì để tự Tần Mịch đến giải quyết. Bất quá, ta cùng Tần Sơn trưởng lão cũng coi như quen biết một thời gian ngắn, hắn đã có lời nhờ

cậy, cho nên, Tần Hải tộc trưởng, Tần gia đã xảy ra chuyện gì? Ngươi cứ nói thẳng ra, nếu lão thân có thể giúp, tự nhiên sẽ giúp một tay. - Chiêm Đài Thanh Huyền nói.

- Chiêm Đài đại sư!

Lời răn dạy đến bên miệng thoáng chốc khựng lại, khóe miệng Tần Hải từ từ nhếch lên thành một đường cong mỹ diệu.

Liếc mắt nhìn Tần Mịch một cái, sau đó hắn nói thẳng.

Chiêm Đài Thanh Huyền đã muốn giúp đỡ, chuyện này cũng không sợ nói cho Tần Mịch biết.

Chủ hệ được cứu rồi!

Đương nhiên, theo hắn biết, Chiêm Đài Thanh Huyền chỉ mới là Thông Huyền thượng cảnh mà thôi, hoặc có lẽ là Bán bộ Thần Huyền, không đủ để ngăn cản Tần Như An.

Thế nhưng đứng sau nàng lại là ẩn thế tông môn.

Chiêm Đài Thanh Huyền có thể làm trưởng lão, chứng minh thực lực của bọn họ hiển nhiên phải trên tam tinh.

Tươi cười biến mất, Tần Hải nhẹ giọng nói:

- Hết thảy cũng vì vị trí gia chủ, bọn họ muốn biến Phi Ngư đảo trở thành thế lực cường đại hơn, nhưng lại không muốn để ta tiếp tục ngồi ở vị trí tộc trưởng. Lại càng không muốn Tần Mịch trở thành tộc trưởng đời tiếp theo, cho nên tạo phản…

- Gia gia đâu?

Đúng lúc này, Tần Mịch bỗng nhiên đặt câu hỏi.

Bởi vì hắn không rõ vì sao bàng chi lại không sợ Tần Thiên gia gia.

Theo như hắn biết, từ sau khi Tần Thiên gia gia trở về từ bí cảnh, ngài đã là Bán bộ Thần Huyền rồi. Cho dù là Tần Như An cũng là Bán bộ Thần Huyền thì cũng không phải là đối thủ của gia gia…

Dù sao thì mạch thuật, công pháp của chủ hệ đều cao cấp hơn bàng chi.

- Không biết Tần Như An đột phát Thần Huyền cảnh lúc nào, hôm qua hắn đến… Lão tổ bị trọng thương. - Tần Thiên tuy không phải phụ thân hắn, nhưng dù sao cũng là quan hệ huyết thông. Hơn nữa, Tần Thiên vẫn luôn để Tần Mịch gọi hắn một tiếng gia gia, có tầng quan hệ thân thiết này, lúc nói đến Tần Thiên, vẻ mặt hắn tràn đầy bi thương.

- Gia gia!

Tần Mịch vội vã muốn chạy ra ngoài, bất quá, bước chân hắn chợt khựng lại.

Quay đầu nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Thành Huyền trưởng lão, ngài có thể cho ta một điếu xì gà Sinh Mệnh không?

Hắn nhớ rõ Chiêm Đài Thanh Huyền có xì gà Sinh mệnh của tông chủ.

- Cho ngươi.

Chiêm Đài Thanh Huyền rất hào phóng rút ra một điếu xì gà.

Sau khi nhận lấy xì gà, Tần Mịch lập tức chạy ra ngoài.

Tần Hải kêu cũng kêu không được.

Cuối cùng đành để hắn đi, còn mình thì tiếp tục trò chuyện với Chiêm Đài Thanh Huyền về tình cảnh hiện tại của chủ hệ, hi vọng nàng có thể giúp chủ hệ Tần gia vượt qua cửa ải khó khăn này.

Ngay khi Tần Mịch chạy ra ngoài, phía ngoài phủ đệ Tần gia đột nhiên có một đám người tiến đến.

Bọn họ đi thành đàn.

Mặc y phục bàng chi thế nhưng không chút kiêng nể tiến vào địa bàn chủ hệ…

【VIP】 Rửa Nhục (Thượng)

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Đương nhiên, bọn người kia không tiến vào bằng đại môn.

Tần Thiên vừa bị Tần Như An đả thương, đám người này dù cho có gan lớn bằng trời cũng không dám nghênh ngang đi vào như vậy.

Bọn họ đi vào bằng tây môn Tần gia.

Mang đến một phong thư từ bàng chi.

Dẫn đầu là một thanh niên độ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mày kiếm mắt sáng, giơ tay nhấc chân đều hiển lộ một cỗ khí khái hào hùng của đại gia tộc. Hoàn toàn lấn át năm sáu người đi bên cạnh, mặc dù bọn họ cũng rất ưu tú, mười bảy, mười tám đã là Luyện thể thất trọng, thậm chí có người là Luyện thể bát trọng, thế nhưng vẫn không lấn át được khí thế của hắn.

Người này chính là đệ nhất nhân trong hàng tiểu bối của bàng chi, nhi tử Tần Xuyên - Tần Nguyễn.

Theo sau hắn là thanh niên tài tuấn của hai bàng chi khác, bởi vì mấy nhà cùng liên hợp bức Tần Hải thoái vị, cho nên bọn họ đương nhiên sẽ kết thành một đội nhỏ.

- Tần Nguyễn, chúng ta đến đây có gặp nguy hiểm gì không?

Một thiếu nữ lo lắng hỏi.

Dù sao thì hiện tại bọn họ cũng là địch nhân của chủ hệ.

Mấy người còn lại đều không nói gì, lúc này Tần Nguyễn mới lên tiếng:

- Nguy hiểm cái gì? Hiện tại đám trưởng lão chủ hệ đều bị chúng ta bắt, Tần Thiên lão tổ cũng đã bị trọng thương, chẳng lẽ bọn họ còn muốn kéo chúng ta làm đệm lưng? Hơn nữa, chúng ta đến là để đưa tin, ngươi nghĩ bọn họ muốn chém sứ giả à?

- Đúng vậy, Tiểu Ni, lá gan ngươi thật bé.

- Uổng công xin đẹp như vậy.

Nghe đám người chế nhạo, Tần Nguyễn im lặng không nói gì.

Thật ra, cục diện hôm nay không phải kết quả mà hắn mong muốn.

Rõ ràng hắn có thể dựa vào thực lực bản thân, giúp bàng chi giành lấy quyền thừa kế gia tộc, chứng minh năng lực của mình. Thế nhưng đám người phụ thân không tin hắn, cứ như cảm thấy hắn nhất định sẽ thua vậy.

Cũng bởi vì tin tức Tần Mịch gia nhập ẩn thế tông môn.

Gia nhập tông môn gì?

Cái tông môn kia nằm ở đâu?

Chẳng ai biết.

Thế mà phụ thân lại vì vậy mà nghi ngờ năng lực của hắn.

- Nguyễn ca, là Tần Mịch!

Đúng lúc này, một người trong đoàn vội chọc chọc bả vai Tần Nguyễn.

Ngẩng đầu, liền thấy Tần Mịch đang chạy dọc theo hành lang, cũng không quay đầu lại.

Nhìn thân ảnh quen thuộc kia, trên mặt Tần Nguyễn dần dần lộ ra tươi cười.

- Quả nhiên đã trở về…

Ngay sau đó, Tần Nguyễn đuổi theo.

- Nguyễn ca!

- Nguyễn ca!

Đám người cả kinh, vội vàng đuổi theo.

- Tần Mịch!

Không được bao xa, chợt nghe thấy tiếng quát to của Tần Nguyễn.

Âm như Lôi âm khiến bước chân gấp gáp của Tần Mịch thoáng dừng lại ngay khúc ngoặt hành lang.

Xì gà Sinh Mệnh trong tay lập tức được thu vào tàng giới, kế đó, hắn cẩn thận quay đầu nhìn Tần Nguyễn… Địch nhân ngày xưa, hôm nay gặp lại.

Đối với Tần Nguyễn, hắn căn bản không có cảm tình gì.

Thực tế, mấy tháng trước, sau khi hắn ta khiến hắn mất thể diện, hảo cảm trên cơ bản đã thành một con số 0 tròn trĩnh.

- Tần Nguyễn.

Nghĩ đến Tần Thiên gia gia bị thương, nói xong hai chữ, Tần Mịch xoay người định cất bước rời đi.

Bất quá, người vây tới càng lúc càng nhiều hơn.

Nháy mắt đã có hơn trăm người.

Lần nữa hai người Tần Mịch cùng TầnNguyễn gặp nhau chính là đại sự.

Cho dù không có lần khảo hạch thứ hai, thế nhưng hai người bọn họ lại đại biểu cho đệ nhất cùng đệ nhị trong hàng ngũ tiểu bối.

- Tần Mịch, ngươi sợ ta vậy à?

Tần Mịch muốn đi, hiển nhiên, Tần Nguyễn không muốn cho hắn đi.

Dứt lời, liếc mắt nhìn hộ vệ Tần gia đang từ xa tiến tới, Tần Nguyễn có chút không cam lòng.

Không cam lòng để Tần Mịch cứ thế rời đi.

Tần Mịch dừng bước, lên tiếng:

- Sơ ngươi nhiều hơn ta mấy cái răng à?

- Không sợ thì ngươi chạy cái gì?

Vừa nói xong, đám người sau lưng Tần Nguyễn vừa cười vừa tiến lại gần.

Bất quá, Tần Mịch chỉ lạnh lùng đáp lại một câu:

- Liên quan gì đến ngươi.

Tần Nguyễn bật cười trào phúng, hơn nữa còn lui về sau một bước:

- Ngươi thật may mắn nha, không có lần khảo hạch thứ hai, ngươi sẽ không mất thể diện như vậy nữa.

- Cho nên ngươi tới hẹn đánh à?

Tìm Tần Nguyễn đánh một trận chính là khát vọng trong lòng Tần Mịch.

Bất quá, từ sau khi vào Bất Hủ tông, hắn biết cái gì là sơn ngoại hữu sơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Thù hận đối với Tần Nguyễn cũng không còn mãnh liệt như vậy nữa.

Bất quá, nếu như Tần Nguyễn một mực khiêu khích hắn, hắn không ngại cho đối phương biết cái gì gọi là 30 năm thành Đông, 30 năm thành Tây.

Người nên may mắn bởi vì không có lần khảo hạch thứ hai nên là Tần Nguyễn hắn mới đúng.

- Dám đánh không?

Tần Nguyễn dùng ánh mắt đắc ý nhìn Tần Mịch.

- Tần Nguyễn! Ngươi quả thực có can đảm đến đây. Ngươi cho rằng mang theo một cái Thông Huyền cảnh liền có thể xem chủ hệ ta là nơi không người?

Đúng lúc này, một vị phu nhân xuất hiện.

Người này chính là thế tử của nhị trưởng lão, cũng là một trưởng lão của chủ hệ.

Sự xuất hiện của nàng khiến đám người đang vây lại lập tức lui bước.

- Thục trưởng lão, ta chỉ đến để đưa tin. - Tần Nguyễn vội lên tiếng, sau đó nhanh chóng rút phong thư trong ngực ra.

Phu nhân nhận lấy, sau đó lạnh lùng nói:

- Đưa thư xong rồi, ngươi có thể đi.

Đến đưa thư lúc này là có dụng ý gì, nàng dùng đầu gối nghĩ cũng biết.

Một là dò xét thực hư.

Hai là đến giễu võ giương oai.

Phái nhi tử thân sinh đến đưa thư chính là vì biết chắc bọn họ không dám manh động.

- Đi thôi.

Tiểu Ni bên cạnh thấp giọng thúc giục.

Bất quá, nàng cũng dùng ánh mắt giễu cợt liếc nhìn Tần Mịch một cái.

Tần Nguyễn lập tức cười nói:

- Gan bé!

Phu nhân nhướng mày, liếc nhìn Tần Mịch, nàng sợ hắn sẽ hành động theo cảm tính.

Hiện tại tuyệt đối không thể xung đột cùng bọn họ.

Nhưng vừa quay sang thì đã nghe Tần Mịch nói:

- Ta chỉ sợ ngươi không tiếp nổi một quyền thôi!

- Ha ha!

Tần Nguyễn ha hả cười, dường như nghe được một câu chuyện hài.

- Tần Mịch, phụ thân ngươi tìm ngươi.

Nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm, phụ nhân vội vàng tìm cớ đuổi Tần Mịch đi.

Thế nhưng Tần Mịch lại làm như không nghe thấy.

- Muốn đánh thì tìm chỗ đi, tìm chỗ nào trống trải một chút… - Dứt lời, hắn trực tiếp nhảy ra khỏi hành lang, đi về

phía tây môn Tần gia, chuẩn bị ra ngoài đánh.

- Tần Mịch, quay lại!

Bất kể phu nhân có hô thế nào cũng không ngăn cản được.

- Tốt!

Tần Nguyễn hét lớn một tiếng, vội đuổi theo.

Hắn muốn chính là loại kết quả này.

Đánh một trận nữa, lần thứ hai đánh bại Tần Mịch, chứng minh hắn là đệ nhất nhân trong hàng tiểu bối Tần gia, đồng thời cũng chứng minh với phụ thân, hắn hữu dụng!

Rời khỏi Tần trạch, Tần Nguyễn liền nói:

- Ở đây đi, rất rộng rãi nha.

- Được.

Tần Mịch gật đầu.

Cùng lúc đó, người Tần gia cũng lục tục kéo qua bên này.

Chủ hệ như thế, bàng chi cũng không khác.

Người bàng chi tự nhiên là để xem người chủ hệ xấu mặt.

Còn người chủ hệ đương nhiên là đi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. Bởi lẽ tin tức Tần Mịch gia nhập ẩn thế tông môn được truyền bá rất rộng rãi trong nội bộ chủ hệ.

Không đến trăm cái hô hấp, phía ngoài bãi cỏ tây môn đã tụ tập mấy trăm người.

Tần Nguyễn quét mắt nhìn chung quanh vài lần, cười nói:

- Tần Mịch, lần thứ nhất khảo hạch, ta dùng Cuồng Phong đao, ngươi thua. Hôm nay, ngươi tiếp thêm một đao của ta, sao nào?

Mấy tháng trước Cuồng Phong đao tiểu thành.

Hiện tại.

Cuồng Phong đao đại thanh!

- Đến đây!

Tần Mịch ngoắc ngón tay.

Tần Nguyễn khẽ cười trào phúng, sau đó xuất đao từ trong tàng giới ra.

Một khắc sau, cuồng đao bay múa.

Đao quang tứ lược, dồn thẳng về phía Tần Mịch.

Trong mắt mọi người, so với mấy tháng trước, uy thế Cuồng Phong đao mãnh liệt hơn gấp mấy lần.

Thế nhưng Tần Mịch không tránh cũng không né.

Vẫn như cũ đứng ở đó…!

【VIP】 Rửa Nhục (Trung)

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

- Thật chậm.

Tần Mịch khẽ nói một câu.

Đương nhiên, hắn đã quen nhìn tốc độ Ngự Kiếm thuật, cho nên đối với đao pháp này… Nói thật không dám khen.

Nhất là trong tên của nó còn mang một chữ "Phong", thế nhưng lại chẳng bằng phần thưởng Phong Nhận pháp thuật mà Phong Chi cốc ban cho khi xông qua thí luyện Cụ Phong.

Đương nhiên, cũng không phải Cuồng Phong đao kém cỏi đến mức không chịu nổi như vậy. Đối với bàng chi Tần gia, nó đã thuộc loại võ pháp thượng thừa, quyển thượng là võ pháp, quyển hạ là Hoàng cấp mạch thuật. Loại võ pháp phẩm cấp như vậy có thể xem là Vô địch trong võ pháp. Nhị tinh thế lực rất khó có được, chỉ có loại thế lực đứng ở vị trí Cự đầu đã lâu như Phi Ngư đảo mới may mắn thu thập được 2 quyển. Đáng tiếc, sau khi tiến vào Bất Hủ tông, Tần Mịch lại cảm thấy nó quá mức tầm thường.

- Lúc này đây, ngươi có nói gì cũng không thoát được.

Tiếng lẩm bẩm của Tần Mịch bị Tần Nguyễn nghe được, mặc dù không nghe rõ ràng, thế nhưng hắn nghĩ Tần Mịch đang nói chuyện với mình.

Cuồng đao đang nhảy múa thoáng chốc ngưng kết, hóa thành một đao chém xuống, có xu thế chém thẳng vào đầu Tần Mịch, tốc độ cực nhanh, chiêu thức đột ngột kia khiến cho đám thanh niên đồng lứa của Tần gia đang vây xem đều tấm tắc than lạ.

Đây chính là điểm đặc biệt của Cuồng Phong đao.

Cuồng loạn nhảy múa lúc đầu chỉ là khởi thế, khiến cho một đao chém xuống kia càng nhanh, càng chuẩn, dùng hết lực, xuất kỳ bất ý.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Tần Mịch nói lại câu mà lúc đầu mình đã nói.

- Ta chỉ sợ ngươi không tiếp nổi một quyền thôi!

Dứt lời, một tay đưa thẳng ra ngoài.

Phanh!

Âm thanh nặng nề vang lên.

Đao đang rơi xuống khựng lại, lưỡi đao sáng loáng cứ như vậy bị Tần Mịch dùng một tay bắt được, thế đao ác liệt hung hãn nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Để lại đám người vây xem ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra.

- Cái này…

- Đỡ hả?

- Làm sao có thể, không nói đến đao kia như thế nào, chỉ riêng Cuồng Phong đao đã gần như nhập mạch thuật. Mấy tháng trước, Tần Mịch bị đao pháp này dồn đến bước đường cùng, phải nhận thua. Hiện tại mới qua mấy tháng, sao Tần Mịch lại có biến hóa to lớn như vậy, có thể dùng một tay đỡ Cuồng Phong đao?

Tiếng nghị luận hơn phân nửa là không tin một màn vừa phát sinh trước mắt.

Bởi vì thực sự khó mà tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, những… âm thanh nghi vẫn này hầu hết là xuất phát từ người của bàng chi, nhất là đám người đi theo Tần Nguyễn, bọn họ là to mồm nhất đấy.

- Cát bụi không dính thân, cái này là Vô cấu chi thể?

Nam nhân trung niên Thông Huyền cảnh theo Tần Nguyễn đến đột nhiên lên tiếng.

Mặc dù hắn chỉ là Thông Huyền hạ cảnh, thế nhưng đối với Vô cấu chi thể vẫn hiểu rõ hơn đám Luyện Thể cảnh ở đây.

Nghe được câu này, cảm giác đầu tiên của Tần Nguyễn là tim thoáng ngừng đập, hắn lập tức rút đao ra, lùi về sau mấy bước, miệng thì thào tự nói:

- Vô cấu chi thể, làm sao có thể, hắn quá lắm cũng chỉ mới Luyện Thể bát…

Nói đến một nửa, Tần Nguyễn nghẹn lời.

Tần Mịch lúc này đã phóng thích khí thế của mình, cảnh giới thực lực hiển lộ không sót chút gì.

Đó chính là Luyện thể thập nhất trọng.

- Ngươi…

Đối mặt với Tần Nguyễn không nói nên lời, Tử Nhiên không có chút biểu lộ dư thừa nào, hắn mở miệng nói:

- Mấy tháng trước, ngươi dùng Cuồng Phong đao áp ta xuống đài, hôm nay, ngay cả tư cách tiếp ta một quyền ngươi cũng không có.

Khoan hãy nói đến Vô cấu chi thể.

Chỉ riêng trên lệch cảnh giới cũng đã đủ quyết định thắng bại trận này.

Nhất cảnh nhất trọng thiên, đây cũng không phải nói chơi.

- Ta không tin! Ta không tin! Trong mấy tháng ngắn ngủi, ngươi sao có thể tu luyện được Vô cấu chi thể, lại đạt đến Luyện thể thập nhất trọng…

Tần Nguyên liên tục lắc đầu, đao trong tay lại vung lên, từ một tay cầm đao nháy mắt đổi thành hai tay. Hắn nắm chặt đao, chưa bao giờ dùng sức như vậy.

Một đao chén xuống, Tần Mịch vẫn như cũ, dùng tay ngăn cản.

Tần Nguyễn gầm lên, lại tiếp tục chém xuống, một đao tiếp một đao, không dứt.

Thế nhưng mặc cho công kích của hắn dũng mãnh tựa mãnh hổ hạ sơn, đổi lại vẫn chỉ là âm thanh miệng hổ bị đánh tả tơi, cùng với đó, bản thân hắn cũng từng bước bị bức lui.

Lui một bước, biểu lộ Tần Nguyễn lại điên cuồng thêm vài phần.

Bỗng nhiên, Tần Mịch mở miệng.

- Quyền thứ nhất, trả lại cho ngươi sỉ nhục ngày đó!

Nói xong, vung mạnh một quyền đánh bay đại đao, sau đó lại ra tiếp một quyền.

Phanh!

Quyền vừa ra, cả người Tần Nguyễn lập tức bay ngược ra ngoài.

Liên tiếp thối lui vài chục bước, lúc này mới ổn định lại cơ thể. Bất quá, cả người còng xuống, hiển nhiên là một quyền kia rất nặng, khiến hắn đau đớn đến mức không cách nào thở nổi.

- Nguyễn ca!

- Nguyễn ca! Ngươi không sao chứ?

Đám người theo Tần Nguyễn đến đây vội chạy lại đỡ hắn, thế nhưng lại bị hắn gạt ra.

Bởi vì Tần Mịch lại xông đến nữa.

- Một quyền này là đánh thay những người của chủ hệ bị phụ thân ngươi giết chết.

Phanh!

Tần Mịch xuất quyền đánh thẳng vào đại đao hộ trước ngực Tần Nguyễn. Đương nhiên, không phải hắn không thấy, mà là không quan tâm, dùng đao đỡ trước ngực thì thế nào?

Âm thanh đao gãy vang lên, tiếp đó, cả người Tần Nguyễn bay ngược ra ngoài, liên tiếp lăn vài vòng trên mặt đất rồi mới ngừng lại.

Có người muốn đỡ, nhưng lại bị tiếng hét của Tần Mịch ngăn lại.

- Ai dám đỡ?

Không một người nào cũng bàng chi dám động.

Bởi vì khí thế của Tần Mịch lúc này thật đáng sợ, tựa như là cự thú vậy, lúc cặp mắt kia quét về phía bọn họ, khiến bọn họ có cảm giác không rét mà run.

Tần Mịch chậm rãi bước tới, sau đó ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tần Nguyễn, rồi nói:

- Ta đã nói rồi, người nên cảm thấy may mắn vì không có trận khảo hạch thứ hai phải là ngươi mới đúng, nếu không hôm nay ngươi không chỉ xấu mặt trước vài trăm người thôi đâu, mà là mấy vạn người Phi Ngư đảo kia kìa. Sao nào? Còn đứng lên được không? Ta mới chỉ dùng ba thành lực, ngay cả võ pháp cũng không dùng.

- Ngươi…

Tần Nguyễn cắn răng, gượng chống thân thể muốn đứng lên.

- Còn không nhận thua?

- Vậy thì tiếp ta quyền thứ ba, một quyền này, ta vốn định dùng hơn năm thành lực, thay Tần Thiên gia gia đánh. Có thể sống được hay không liền xem vận khí của ngươi rồi.

Nói liên tiếp hai câu, sau đó, không cho Tần Nguyễn có cơ hội trả lời, Tần Mịch đã vung quyền.

- Ngươi dám!

Tuy nghe thấy tiếng quát vang lên bên tai, thế nhưng Tần Mịch không có ý định dừng lại.

Phanh!

Một quyền cứng rắn nện vào đôi tay đang che trước người Tần Nguyễn.

Không một tiếng rên, cả người Tần Nguyễn cứ như bị dã thú kéo lê trên mặt đất, vạch ra một cái khe thật lớn, văng ra xa đến mười trượng mới dừng lại.

Bất quá, sau khi dừng lại, Tần Nguyễn đã không còn động tĩnh.

Hai cánh tay vô lực nằm rũ ra đất.

Trong phút chốc, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Chết rồi hả?

Hay chỉ là bất tỉnh?

Người của bàng chi không khỏi nhìn về phía Tần Mịch, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Nghe đồn Tần Mịch gia nhập ẩn thế tông môn, bọn họ vốn tưởng rằng đó chỉ là lời nói dối của chủ hệ nhằm ổn định nhân tâm.

Hiện tại xem ra, không riêng gì gia nhập ẩn thế tông môn, hơn thế nữa, hắn còn được toàn lực bồi dưỡng.

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, hiển nhiên đã đạt đến một cấp độ mà bọn họ không thể đuổi kịp.

Người của chủ hệ sau khoảng thời gian yên lặng ngắn ngủi, phút chốc như ong vỡ tổ, tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô vang vọng khắp nơi. Những ngày này, chủ hệ bị chèn ép khắp nơi, cuối cùng hôm nay cũng được nở mày nở mặt.

- Thiếu tộc trưởng uy vũ!

- Thiếu tộc trưởng!

Trong tiếng reo hò ầm ĩ từng đợt lại từng đợt nối tiếp nhau, Thục trưởng lão đứng lẫn trong đám người cũng mỉm cười.

Nàng bất đắc dĩ cười, nghĩ thầm: Khó trách tiểu tử Tần Mịch này chỉ bị kích vài câu đã nhảy vào hố, hóa ra là hắn hố người ta mới đúng, rõ là đã sớm đợi đến ngày hôm nay.

Địch nhân ngày xưa không thể chiến thắng.

Hôm nay lại tiếp không nổi một quyền của mình.

Thật đúng là khiến quần chúng nhiệt huyết sôi trào mà.

- Muốn chết!

Đúng lúc này, âm thanh chấn mạch vang lên.

Chỉ cách Tần Mịch có hơn mười bước, thế nhưng lại cách Thục trưởng lão gần trăm bước.

【VIP】 Rửa Nhục (Hạ)

Team: Vạn Yên Chi Sào

Dịch: Mịii

Nguồn: Truyenyy.com

——-

Âm thanh mạch môn lam sắc mở ra không vang dội bằng tiếng hoan hô.

Thế nhưng nó lại khiến tất cả mọi người đều nhìn về phía này. Trên cánh tay của cường giả Thông Huyền cảnh đi theo Tần Nguyễn xuất hiện một cái mạch môn lam sắc.

Cùng lúc đó, nam nhân trung niên kia lập tức lao đến.

Mục tiêu: Tần Mịch!

Chuyến đi này, vốn là tộc trưởng Tần Xuyên muốn dùng nhi tử của mình cho chủ hệ một cái hạ mã uy, thế nhưng vẫn đắn đo có gì sơ suất, cho nên phái hắn theo bảo hộ Tần Nguyễn.

Hiện tại, Tần Nguyễn ngay dưới mí mắt mình lại bị đánh cho sinh tử chưa biết.

Cái này chẳng phải là muốn mạng hắn sao?

Thử hỏi hắn phải về báo cáo thế nào đây?

Cho nên, chỉ có ra tay, đánh Tần Mịch trọng thương mới dễ ăn nói.

- Cẩn thận!

Cùng với thanh âm của Thục trưởng lão, quyền bên phải tên Thông Huyền cảnh kia đã tụ khí.

Mạch khí lam sắc bao lấy nắm đấm, tựa như một cái bao tay.

Đối với Thông Huyền cảnh, mười bước chỉ là chuyện trong nháy mắt, cho dù Thục trưởng lão có là Thông Huyền trung cảnh thì với khoảng cách hơn trăm bước căn bản là không kịp che chở cho Tần Mịch.

Nếu một quyền kia đánh ra, Luyện Thể cảnh khẳng định trốn không thoát.

Cho dù có là Luyện Thể cảnh đã tu luyện được Vô cấu chi thể, dưới tình huống không có mạch môn gia trì, nói cho cùng, Luyện Thể cảnh cũng chỉ là võ phu.

- Tổn thương thiếu chủ nhà ta, chủ hệ các ngươi quả thật to gan!

Nam nhân trung niên kia lại lần nữa quát lên.

Trong chớp mắt, hắn đã đến sau lưng Tần Mịch, hơn nữa, nắm tay phải đã chuẩn bị vung ra.

- Tần Quảng, ngươi dám!

Thanh âm Thục trưởng lão nhanh chóng vọng đến.

Nghe được âm thanh chấn mạch, cùng với khí tức cường đại càng lúc càng gần phía sau lưng, Tần Quảng bất vi sở động, lãnh ý ngưng tụ trên mặt.

Nắm tay phải hiển nhiên đã vung ra.

Nhưng Tần Mịch vẫn đưa lưng về phía hắn như cũ, bất quá chỉ dịch nửa người.

- Thật không biết xấu hổ!

Tần Mịch thầm mắng một tiếng, trong lúc mắng, thân thể vội vàng kéo căng, dồn toàn lực vào bả vai trái, bởi vì một quyền kia của Tần Quảng là đánh vào vai trái hắn.

Phanh!

Sau một cái hô hấp, cả người Tần Mịch trượt ra xa mười trượng.

Vừa vặn đứng ngay vị trí Tần Nguyễn nằm, đồng thời, trên mặt đất cũng xuất hiện một cái rãnh cạn.

- Thiếu tộc trưởng!

- Thiếu tộc trưởng!

Người của chủ hệ lập tức vây đến hỗ trợ.

Thuận tiện bảo vệ Tần Mịch.

Bọn họ cũng chưa từng thấy Thông Huyền cảnh nào không biết xấu hổ như vậy, lại đi đánh lén một cái Luyện Thể cảnh.

Ánh mắt Thục trưởng lão cũng hướng về phía này, sắc mặt có hơi khó coi. Nàng cho rằng Tần Mịch chắc chắn sẽ bị thương nặng, bởi lẽ Tần Quảng là Thông Huyền cảnh.

Bị Thông Huyền cảnh đánh lén, không chết đã là vạn hạnh.

Thế nhưng một khắc sau, cảnh tượng trước mắt khiến nàng khựng lại, ý niệm động thủ cùng Tần Quảng cũng bay biến đi đâu hết, chỉ nghe thấy Tần Mịch tức giận mắng một tiếng:

- Lão già kia vậy mà lại đánh lén ta.

Dứt lời, hai tay hắn lập tức kết ấn.

Một đầu hỏa xà thè lưỡi lăng không xuất hiện trước người Tần Mịch.

Nhiệt độ cực nóng khiến đám người sợ hãi không khỏi lui về sau.

- Đó là xà?

- Là một một ngọn lửa hóa thành xà!

Trong tiếng kinh hô của mọi người, hỏa xà lao về phía Tần Quảng.

Tốc độ cực nhanh, không kém là bao so với lúc Tần Quảng đánh lén.

- Cái này…

Hỏa xà đánh tới, hắn chỉ có thể lui về sau.

Bởi vì hỏa xà quỷ dị kia đột ngột lao đến, hắn không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể rút tùy thân đao ra, dùng mạch khí gia trì, chém về phía hỏa xà.

Thế nhưng mạch khí là khí, sao có thể dập tắt lửa?

Càng không phải bàn đến loại hỏa diễm có thể hóa hình.

- Chưa nhập Thông Huyền sao có thể thi triển dị mạch mạch thuật?

Nội tâm Tần Quảng có ngàn vạn cái không tin, hắn lui về sau một bước, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Thục trưởng lão đã khai mở mạch môn đứng chắn phía sau.

So với Thục trưởng lão, hắn cảm thấy đối chiến với hỏa xà vẫn tốt hơn.

Dù sao thì hỏa xà cũng do Luyện Thể cảnh phóng xuất ra, còn nếu bị Thục trưởng lão bắt được, hôm nay sợ là không có lối về.

Tần Nguyễn sinh tử chưa biết, chủ hệ cùng bàng chi khai chiến đã là tất yếu, cho nếu nếu lâm trận giết hắn trước, chuyện này… vốn là chuyện thường tình ở huyện.

Nhìn Tần Quảng đột nhiên cầm đao nghênh đó hỏa xà, Tần Mịch nở nụ cười, mặc kể bả vai truyền đến cảm giác đau đớn từng cơn, hắn vẫn không chút kho dự xuất kiếm.

Kiếm vừa vào tay.

Một giây sau liền hóa thành một đạo bạch quang.

Hỏa Xà thuật tiêu hao nội khí rất nhiều, cho nên hắn đành sử dụng Ngự Kiếm thuật xuất kỳ bất ý đánh tập kích.

Có lẽ cơ hội hoàn thành nhiệm vụ chính là ở đây.

Nếu như thành công, hắn còn có thể được lưu danh sử sách nửa đấy.

Luyện Thể cảnh giết Thông Huyền cảnh.

Hơn nữa còn là Luyện thể thập nhất trọng giết Thông Huyền.

Oanh!

Hỏa xà ầm ầm nổ tung.

Trong nháy mắt, hỏa diễm cắn nuốt Tần Quảng, y phục, tóc lập tức bị đốt thành tro tàn, hơn nữa, Vô cấu chi thể nhập môn cũng vang lên tiếng xì xì vì bị đốt cháy.

- Thứ này là dị mạch mạch thuật!

- Không ngờ ẩn thế tông môn lại hào phóng như vậy, có thể cho hắn tu luyện.

Nhịn không được mắng thầm vài câu, kế đó, Tần Quản thở phào một hơi, may mắn thứ kia là do Tần Mịch thi triển.

Nếu như là một Thông Huyền cảnh thi triển thì hôm nay hắn nhất định phải chết.

- Đi!

Chịu đựng đau đớn do hỏa diễm thiêu đốt, Tần Quảng lập tức phóng ra ngoài.

Thế nhưng đúng lúc này, một đạo bạch mang thình lình xông vào ngọn lửa, cứ như vậy xẹt qua bên cạnh Tần Quảng đang hoàn toàn để tâm vào việc chạy trốn, cho nên lúc bạch mang vụt qua, hắn chỉ hơi nghiêng người né tránh.

- Chuyện gì vừa xảy ra?

Ngoại trừ cảm giác nóng rát, cánh tay đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn.

So với bị thiêu đốt thì còn đau hơn gấp trăm lần.

Cúi đầu nhìn xuống, Tần Quảng hét thảm một tiếng.

- Tay của ta…

Hỏa diễm tán đi.

Tần Quảng một lần nửa xuất hiện trước mắt mọi người, tay trái Tần Quảng đã mất, nửa người bị máu tươi nhuộm đỏ, một nửa còn lại bị lửa thiêu vàng.

Phanh!

Bất quá, tay bị chặt đứt khiến Tần Quảng đột nhiên phát ra lực lượng kinh người.

Gạt ra đám người, bỏ lại vài giọt huyết châu còn chưa rơi xuống đất, cướp đường bỏ trốn.

- Đừng đuổi theo.

Tần Mịch muốn truy nhưng lại bị Thục trưởng lão gọi lại.

Giờ phút này, không chỉ có Thục trưởng lão cảm thấy vô cùng khiếp sợ, mà người của bàng chi cũng như thế.

Bất quá, bọn họ sợ hãi hiển nhiên là nhiều hơn.

Lập tức bỏ chạy tứ tán.

Vốn dĩ muốn đến xem náo nhiệt của chủ hệ, nháy mắt, tâm trạng khoái chí bay biến không còn sót lại chút gì.

Bọn họ bỏ chạy trong khi Tần Nguyễn vẫn còn nằm ở đó, căn bản không ai quan tâm đến hắn, về phần hắn sống hay chết… Liên quan gì đến bọn họ.

Thậm chí có nhiều người của bàng chi cho rằng Tần Nguyễn đã chết!

- Nhiệm vụ của ta!

Giờ phút này, Tần Mịch cảm thấy dưới chân mềm nhũn, cả người sắp hỏng mất rồi.

Hỏa Xà thuật, Ngự Kiếm thuật cùng lúc sử dụng toàn lực đã khiến nội khí của hắn gần như cạn kiệt, cả người rơi vào tình trạng suy yếu.

Chỉ đành nhìn hi vọng hoàn thành nhiệm vụ của mình chạy mất dạng.

Bất quá, Thục trưởng lão không biết hắn muốn đuổi theo Tần Quảng là vì nguyên nhân gì, nàng cho rằng Tần Mịch bị máu dồn lên não, kích động đến mất lý trí rồi.

- Đừng đuổi theo, một Thông Huyền cảnh trước khi chết có thể bộc phát ra lực lượng kinh người. Một Luyện Thể cảnh như ngươi có thể chặt tay một Thông Huyền cảnh đã là hành động vĩ đại lắm rồi!

Thực trưởng lão chạy lên mấy bước đỡ lấy Tần Mịch.

Sau đó nhìn kiếm kia chậm rãi bay về trong tay hắn.

Nàng trầm mặc.

Kiếm biết bay?

Luyện Thể cảnh có thể phóng thích Hỏa diễm mạch thuật!

Đến tột cùng tiểu tử này đã vào loại tông môn như thế nào?

【VIP】 Tiếp Tục Cải Tạo Tuyền Qua Đồ

——-

Nơi ở của Tần gia chủ.

Tần Hải thao thao bất tuyệt nói rõ tình cảnh hiện tại của Tần gia chủ hệ, bao gồm cả chuyện của Tần Như An.

Mấy tháng trước, Tần Như An từ Thông Huyền thượng cảnh may mắn đột phá lên Bán bộ Thần Huyền, rồi đột nhiên bước vào Thần Huyền cảnh. Chuyện này quả thực rất kỳ quặc.

Cứ như khai mở Sung Doanh mạch môn không cần tốn thời gian vậy đó.

Nghe hết tất cả mọi chuyện, Chiêm Đài Thanh Huyền không có quá nhiều ý kiến:

- Tần tộc trưởng, dù sao thì lão thân cũng không phải người Tần gia. Tuy đã đáp ứng Tần trưởng lão chiếu cố Tần gia, thế nhưng không có nghĩa là ta sẽ giúp ngươi giải quyết tất cả vấn đề.

- Đã hiểu.

Tần Hải gật đầu.

- Như vậy đi, ra tay một lần. Ta sẽ ở lại Tần gia vài ngày, giúp các ngươi ra tay một lần.

Tần Hải gật đầu:

- Đa tạ.

Cũng không tiếp tục nói mấy lời cảm kích, mà sai hạ nhân đi lấy Trần Nhưỡng, mở ra một vò, cùng nhau đối ẩm.

Người tu hành, cho dù là nữ lưu cũng sẽ uống rượu.

Rượu… Kỳ thật cũng không phải thứ gì xấu xa.

Ngay khi hắn đang rót rượu, chợt nghe tiếng bước chân vang lên bên ngoài. Một người đột ngột xông vào nội viện… Là Thục trưởng lão.

Vừa vào cửa, Thục trưởng lão liền chắp tay hành lễ với Chiêm Đài Thanh Huyền, sau đó quay sang Tần Hải nói:

- Tộc trưởng, thiếu tộc trưởng xảy ra chút việc!

- Làm sao vậy?

Tần Hải đứng phắt dậy.

Bởi vì Tần Xuyên cứ như hổ đói rình mồi, nếu như nhi tử của hắn gặp chuyện không may, nhất định hắn ta không thoát khỏi can hệ.

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Tần Hải, Thục trưởng lão vội vàng giải thích:

- Tộc trưởng, ngại quá, có lẽ lúc nãy ta diễn đạt không rõ ràng. Thiếu tộc trưởng đã làm vài việc… Lúc nãy hắn gặp Tần Nguyễn, trực tiếp đỡ Cuồng Phong đao của hắn ta, sau đó để lộ thực lực Luyện thể thập nhất trọng, dùng ba quyền đánh cho Tần Nguyễn nửa sống nửa chết. Người của bàng chi cùng chủ hệ đều biết chuyện.

- Tiểu tử này.

Nghe được mấy lời của Thục trưởng lão, nội tâm Tần Hải không khỏi vui mừng.

Đây chính là rửa nhục nha.

Bất quá, vui vẻ xong, hắn lại cảm thấy lo lắng.

- Vậy Tần Nguyễn đâu rồi?

- Ta đưa đên gặp y sư rồi… Hẳn là không chết được. - Thục trưởng lão nói tiếp. - Tộc trưởng, còn chưa xong… Tần Quảng thấy Tần Nguyễn thua cuộc, đột nhiên xông lên đánh lén thiếu tộc trưởng. Thiếu tộc trưởng dùng Vô cấu chi thể đỡ một quyền của hắn, hơn nữa còn phản kích, chém đứt một cánh tay Tần Quảng, khiến hắn bỏ chạy trối chết.

- Chém đứt một cánh tay Tần Quảng?

Tần Hải nhướng mày, tên Tần Quảng kia là hàng thật giá thật Thông Huyền cảnh đó nha.

Tần Mịch tuy đã là Luyện thể thập nhất trọng.

Nhưng cách hai tiểu cảnh giới cùng một đại cảnh giới…

- Đúng, trận chiến diễn ra rất nhanh, kết thúc cũng chóng vánh. Thiếu tộc trưởng phóng xuất một đầu hỏa diễm hóa thành trường xà khiến cho Tần Quảng mất đi khả năng phán đoán, một lòng muốn đào tẩu, sau đó… Bỗng nhiên thiếu tộc trưởng dùng một chiêu kiếm pháp, kiếm tự mình bay qua chén đứt tay Tần Quảng. - Đến giờ Thục trưởng lão vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

- Kiếm biết bay? Hỏa xà?

Tần Hải liếc mắt nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền bên cạnh, cười một tiếng.

Xem ra cái ẩn thế tông môn kia dạy con hắn không ít thứ.

Có loại kiếm pháp có thể kiếm tự bay ra ngoài.

Còn có thế thi triển dị mạch mạch thuật dưới điều kiện bất nhập Thông Huyền.

Hỏa xà…

Hỏa xà!

Tần Hải đột nhiên nhớ đến một chuyện. Trong đầu hắn xuất hiện cảnh tượng Thập Tú khảo hạch mấy tháng trước, khi đó có một đệ tử của một thế lực dùng nó quét ngang thiên kiêu Đông Hồ.

Thiếu niên đó tên là Dương Nhạc Nhạc.

Còn có một người gọi là Vân Liêu.

Hiện tại, tông môn kia có thể xem là tồn tại cường đại nhất Đông Hồ, nhất là sự tích của Di Thiên tông, càng khiến lòng người kinh sợ.

Có thể diệt được thế lực tam tinh, ít nhất cũng phải là ngụy tứ tinh, hoặc là tứ tinh.

Hình như nó gọi là Bất Hủ tông.

- Bất Hủ tông!

Nghĩ đến ba chữ kia, Tần Hải kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Bởi vì lúc nãy Chiêm Đài Thanh Huyền đã nói: Nàng đến từ Bất Hủ tông.

…

Vân Lam sơn.

Đã qua mấy ngày, nhiệm vụ của mọi người đều không có động tĩnh gì.

Ngay cả Ôn Bình cũng thế.

Mười đợt hoàn thành nhiệm vụ… Ôn Bình cảm thấy chỉ có thể đợi mà thôi. Phần thưởng 200 lần Thể Hồ Quán Đính cũng không dễ ăn như vậy.

Trong khoảng thời gian đó, Ôn Bình lại lần nữa tiến vào Thập tầng tháp, nhưng đáng tiếc là không lấy được thanh Lang Nguyệt kiếm thứ hai, nếu có, cũng chỉ là năm, sáu cái toái phiến.

Về phần nhiệm vụ thứ hai, tìm đánh Trấn Nhạc cảnh, Ôn Bình càng cảm thấy khó xơi hơn.

Hắn dứt khoát chuẩn bị đến Vân Hải chi đô một chuyến, bán Tuyền Qua đồ.

Hiện tại trong tay hắn có một tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ, ba tấm Nhất tinh Tuyền Qua đồ…

Ôn Bình quyết định đóng cửa cải tạo.

- Trước bắt đầu với Nhất Tuyền đi.

Dứt lời, hắn xuất từ tàng giới ra ba tấm Tuyền Qua đồ, nhìn nó biến mất trong tay mình.

Tấm thứ nhất đạt được năng lực: Phụ Khí!

Cái này nhất định Vân Hải Thương Lam sẽ lấy.

Tấm thứ hai có được năng lực đặc thù: Đông Kết.

“Có tỷ lệ 5% đông cứng toàn thân đối thủ, khiến cho tốc độ đối thủ chậm lại trong vòng 3 cái hô hấp. Có hiệu quả với

Thông Huyền lẫn Thần Huyền.”

- Thứ này không tệ, dùng để đánh nhau rất có tính thực dụng. Hẳn là sẽ bán chạy.

Dù sao thì 3 cái hô hấp có thể quyết định được rất nhiều thứ.

Thậm chỉ có khả năng phán quyết thắng bại.

Hơn nữa, Ôn Bình cảm thấy 5% là tỷ lệ rất cao, bởi vì Thông Huyền cảnh, Thần Huyền cảnh, chiến đầu cùng cảnh trên cơ bản đều tính bằng canh giờ.

Không phải ai cũng như hắn, luôn có thể nghiền ép đối phương bằng cảnh giới hoặc thực lực.

Thu hồi hai tấm Tuyền Qua đồ vừa cải tạo xong, Ôn Bình lại bắt đầu cải tạo tấm thứ ba.

Tấm thứ ba đạt được năng lực: Tăng Phúc.

“Tăng phúc tốc độ công kích lên 10%. Chỉ có hiệu quả đối với Thông Huyền”

- Chỉ hữu hiệu đối với Thông Huyền cảnh thôi sao… Bất quá cũng may, tỷ lệ tăng phúc không nhỏ!

Tăng phúc 10%… Cái này chẳng phải lúc trước 10 cái hô hấp có thể chém ra 100 đạo kiếm khí, sau khi dùng tấm Tuyền Qua đồ này có thể chém được 110 đạo hay sao?

Có lẽ sẽ bán chạy?

Bất quá, e là chỉ có thể đợi đám… lão bất tử kia mua cho nhi tử, tôn tử mà thôi. Muốn để cho đám Thần Huyền cảnh chém giết vì nó, không ngừng tăng giá là chuyện không thực tế.

- Trọng hí đầu (1) đến rồi!

(1) Tiết mục chủ chốt, vật áp trục…

Xuất ra tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ, tâm trạng Ôn Bình không khỏi kích động.

Hắn cố ý ra giá cao mua tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ này.

Hiển nhiên, nó là hàng thượng phẩm.

Lúc này, Ôn Bình quyết đoán lấy ta Mệnh Hạch điếu trụy.

Trước khi cải tạo, đong đưa điếu trụy.

Tay lắc một cái…

Điếu trụy động.

- Trời cũng giúp ta, phát tài rồi!

Ôn Bình mừng rỡ, vội vàng đưa Tuyền Qua đồ vào máy cải tạo.

Kim quang lóe lên.

Năng lực đặc thù hiện ra trước mắt.

Phá Chiêu.

"Có 10% tỷ lệ kích hoạt, lúc kích hoạt tự động phá giải chiêu thức của đối phương, tìm được nhược điểm trí mạng của hắn, cung cấp cho người sử dụng một đôi "tuệ nhãn"…"

"Hạn chế: Chỉ hữu hiệu đống với Thông Huyền cảnh, Thần Huyền cảnh và Trấn Nhạc cảnh."

- Hơ hơ!!!

- 10% nha, nói cách khác, nếu như đối thủ đánh ngươi mười chiêu, ngươi có thể nhìn ra nhược điểm trí mạng của một chiêu.

- Phẩm cấp mạch thuật càng cao thì càng khó tìm ra lỗ thủng, nhược điểm. Cảnh giới càng cao cũng càng khó nhìn ra. Trong giao chiến, có gì đáng sợ hơn bị đối phương nhìn ra nhược đimẻ trí mạng của mình chứ?

- Nếu như nói trong ba cái hô hấp có thể quyết định được thắng bại, vậy thì nhược điểm trí mạng này sẽ trực tiếp quyết định được rất nhiều thứ. Có thể khiến cho thế yếu thoáng chốc chuyển thành mạnh, nắm được thời cơ sẽ quyết định thắng bại trong chớp mắt.

Cảm thán một hồi, Ôn Bình quyết định ký thác hi vọng vào nó.

Nếu như Vân Hải chi đô có vài gã cường giả Trấn Nhạc cảnh thì thứ này tuyệt đối sẽ bán với giá trên trời.

【VIP】 Lại Đi Vân Hải Chi Đô

Nếu như Vân Hải chi đô có vài gã cường giả Trấn Nhạc cảnh thì thứ này tuyệt đối sẽ bán với giá trên trời.

Coi như không bàn đến năng lực đặc thù, dù sao trên thế giới này, Tuyền Qua đồ cũng chỉ có một tác dụng tăng phúc, mà hắn, cho đến nay, cũng chỉ mới bán có mấy tấm Tuyền Qua đồ đã cải tạo mà thôi.

- Đi!

Thu hồi Tuyền Qua đồ, Ôn Bình rời khỏi Thính Vũ các.

Nếu đã muốn làm chuyện gì, Ôn Bình thích nói xong làm liền cho nóng.

Hiện tại là thời điểm giữa trưa, bỏ ra vài canh giờ đi Vân Hải chi đô, nhất định có thể phát tài to.

Nghĩ vậy, Ôn Bình càng thêm vui vẻ.

Tính ra thì, hiện tại tam tinh tông môn có đánh đến tận cửa, hắn cũng không đổi sắc, thế nhưng vừa nghĩ đến có thể phát tài, hắn liền không khống chế nổi chính mình.

Nhất là sau chuyến này, chắc chắn sẽ đủ ba vạn dặm.

Sẽ có thể thăng cấp năm cánh buồm rồi.

- Tông chủ, ăn cơm đi.

Vừa rời khỏi Thính Vũ các, liền thấy Triệu Tinh chạy tới.

Ôn Bình gật đầu, dứt khoát đi qua ăn vài ngụm, thuận tiện căn dặn một số việc.

Sau khi tiến vào trù phòng, tất cả mọi người quây quần với nhau.

- Tất cả ngồi đi, ta sẽ rời khỏi tông môn vài ngày. Vu trưởng lão, Tần trưởng lão, chúng đệ tử trước giao cho các ngươi chiếu cố. - Ôn Bình nhẹ giọng nói.

Đám người Vu Mạch nhướng mày, khẽ gật đầu.

So với cái này, thật ra, bọn họ quan đến mấy khu tập luyện như Phong Chi cốc hơn.

Vu Mạch hỏi:

- Tông chủ, vậy Phong Chi cốc phải đóng cửa sao?

Vừa nghe Phong Chi cốc phải đóng cửa, có người biến sắc.

- Tông chủ, ta còn nhiệm vụ đây này…

Nói ra lời này là Lan Bằng.

Sau khi vào Bất Hủ tông, hắn thuận theo tự nhiên đổi giọng gọi Ôn Bình là tông chủ.

Vận khí của hắn không tệ, tiếp nhận nhiệm vụ tìm kiếm nhiệm vụ thí luyện thứ ba trong Phong Chi cốc, không cần trả bạch tinh vẫn có thể tiến vào cốc, phần thưởng là bạch tinh.

Nhưng thời hạn chỉ có bảy ngày, hiện tại đã qua ba ngày rồi

Cho nên khi nghe thấy Phong Chi cốc đóng cửa… Hắn đặc biệt mẫn cảm.

Ôn Bình nói:

- Lần này không đóng, nếu như ai muốn vào, giao bạch tinh ra trước là được.

Hắn vừa nói xong, mọi người lập tức nở nụ cười.

Không đóng chính là chuyện tốn.

Không hẹn, cả đám đều giao ra bạch tinh, Ôn Bình cũng thuận miệng nói:

- Vu trưởng lão, ta sẽ để Cáp Cáp ở lại Bất Hủ tông, mấy ngày này, mọi người giao cho ngươi chiếu cố.

- Vâng.

Vu Mạch gật đầu.

Thuận tiện liếc sang chó săn Cáp Cáp đang nằm một bên.

Có nó ở đây, hắn cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

- Ngươi lại muốn đi à? - Lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng nói.

Chính là Long Kha.

Nghe thấy giọng điệu không khách khí của nàng, Ôn Bình lựa chọn thờ ơ, không nghe thấy.

Tiểu di này thật không biết lớn nhỏ.

Ở Bất Hủ tông, hắn là lớn nhất!

- Triệu khách khanh, nếu lần sau còn vô lễ như vậy, thì ngươi nên tìm chỗ khác đi.

- Ta…

Long Kha nuốt giận, sau đó bước tới, lần nữa lên tiếng, lúc này đã đổi giọng:

- Ôn tông chủ, ngươi lại muốn đi à?

Đương nhiên, có thể nghe ra là nàng rất không phục.

Thế nhưng có giận cũng chỉ có thể nhịn, hỏi Ôn Bình đi đâu quan trọng hơn.

Đi đến Huyền Sắc hồ đã làm nhiều chuyện như vậy rồi!

Hiện tại còn dám ra ngoài?

- Đi Vân Hải chi đô một chuyến, Triệu khách khanh muốn đi cùng à?

Nói xong, Ôn Bình thu hồi bạch tinh cùng kim phiếu mà mọi người đưa đến vào tàng giới.

- Vân Hải chi đô? - Long Kha vội lục tìm ký ức về địa danh kia, một lúc sau, nàng mới nhận ra rằng Vân Hải chi đô không xa lắm, cũng chẳng phải nơi to lớn gì cho cam, thế là nàng không thèm nghĩ nữa. - Không có hứng thú, muốn đi thì tự ngươi đi. Bất quá, người của Huyền Sắc hồ rất có thể sẽ đến Đông Hồ trong những ngày này…

- Nếu không đi… Vậy thì Triệu khách khan cứ tự nhiên đi.

Mang Long Kha chỉ có tác dụng đẹp mặt.

Cũng để đảm bảo an toàn.

Bất quá, nếu như nàng không muốn đi, vậy thì mang Điện Thủ đi cũng không khác biệt là bao.

Dứt lời, Ôn Bình rời khỏi trù phòng.

- Này, này…

Long Kha ú ớ kêu mấy tiếng, nàng thật sự bó tay với Ôn Bình rồi.

Chẳng lẽ mình nói không đúng cách?

Sao đối phương cứ như không nghe thấy câu cảnh cáo cuối cùng vậy hả?

- Triệu khách khanh, ngài không ăn à?

Đang định đuổi theo thì chợt nghe tiếng của Vu Mạch cùng với một cỗ mùi thơm tỏa ra từ linh mễ bay đến.

Vừa quay đầu lại thì bóng lưng Ôn Bình đã đi xa.

Lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng…

- Được rồi, ăn trước.

Dứt lời, Long Kha vội vàng ngồi xuống bàn ăn.

Bên kia, sau khi lên phi chu, Ôn Bình thẳng hướng Vân Hải chi đô mà đi.

…

Đảo mắt đã qua ba ngày.

Lúc này, Vân Hải chi đô đặc biệt náo nhiệt.

Đương nhiên, thường này nơi này vẫn náo nhiệt, nhưng hiện tại thì khác, lúc trước không có lấy bóng một cường giả Bán bộ Trấn Nhạc, vậy mà… mấy ngày này lại xuất hiện bảy, tám vị…

Nghe đồn là còn có cường giả Trấn Nhạc cảnh đến.

Tin trước là có thật, đám người kia do phó thành chủ Vân Hải chi đô tự mình tiếp đãi. Nhưng tin sau… Là giả. Tạm thời khó nói.

Lần này, Vân Hải Thương Lam coi như loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, trước hết là cho mấy cái thế lực… nhị tinh, tam tinh kia một câu trả lời thỏa đáng, sau đó lại phải gấp gáp đi tiếp đãi mấy tên… Cường giả Bán bộ Trấn Nhạc.

Mấy tên này đến đây chỉ có một cái mục đích, đó chính là cầu mua Tuyền Qua đồ, đồng thời nhìn thử hai tấm Tuyền Qua đồ mà Vân Hải Thương Lam mua được.

Vân Hải Thương Lam dứt khoát mang Diệt Yêu Nỏ đặt ở quảng trường bên ngoài phủ thành chủ.

Thuận tiện cho quần chúng vây xem.

Về phần Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong, hắn chỉ có thể kêu nhi tử mình ra, lần lượt biểu diễn cho bọn họ xem… Thuận lợi mở ra mạch môn, sau đó khống chế một chút gió. Ngẫu nhiên còn để nhi tử của mình đánh một trận với hộ vệ Thông Huyền cảnh cùng cảnh, cho đám người kia thấy dị mạch mới đặc biệt thế nào.

Liên tục đi "làm xiếc" kiểu đó, nhi tử Vân Hải Thương Lam, Vân Hải Phá Ma sắp chịu hết nổi rồi.

- Phụ thân, không phải một tháng sau vị kia sẽ đến à? Đám… Tiền bối kia đã chạy đến Vân Hải chi đô của chúng ta được nửa tháng rồi, mỗi ngày xem ta đánh nhau, bọn họ không phiền nhưng ta đã phiền đến sắp điên lên rồi đây này.

Ba mươi tuổi, đang lúc tráng niên, thế nhưng trông hắn lại vô cùng mệt mỏi.

Lúc nói mấy lời này càng lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

- Ôn tông chủ hắn là có việc không đến được, đợi thêm mấy ngày nữa… Nếu hai ngày sau vẫn không thấy, ta sẽ tự mình đi tìm. - Chuyện Vân Hải chi đô quy hàng là tất yếu, xong việc, hắn thuận tiện tìm Ôn tông chủ cầm mấy tấm Tuyền Qua đồ trở về đấu giá mới được.

Về phần nhi tử chịu khổ.

Không sao cả.

Người trẻ tuổi, một chút khổ đó thì tính là gì?

Hơn nữa, đây cũng là một cơ hội để thanh danh dị mạch thuộc tính Phong độc nhất vô nhị lan truyền, tứ tinh thế lực cấp cự đầu sẽ nhanh đến đây thôi.

Nếu có thể đưa nhi tử vào tứ tinh thế lực cấp cự đầu, vậy thì coi như Vân Hải chi đô hắn có thêm một cái hậu thuẫn.

Vân Hải Phá Ma cười đắng chát, đành phải rời đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu:

- Phụ thân, tốt nhất ngài nên nhanh lên… Ta đã chịu đủ rồi.

Còn có gì khó chịu hơn so với làm con hát?

Bảo hắn mỗi ngày giết địch nhân, giết người, vậy cũng đỡ.

Đằng này ngày nào cũng phải dùng gió đánh người một này… Đây tính là cái gì?

- Biết rồi!

Vân Hải Thương Lam phất phất tay, đuổi nhi tử đi, tâm niệm vừa động, liền quyết định hôm nay nhất định phải đến Đông Hồ một chuyến.

Nhiều thế lực lớn chờ đợi như vậy.

Chuyện Tuyền Qua đồ vẫn nên mau chóng thu xếp cho thỏa đáng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Phó thành chủ Lộ Hợi đẩy mạnh cửa ra.

Vô lễ cực độ!

Nhưng hắn nói ra một cậu lại khiến Vân Hải Thương Lam không cách nào tức giận được.

- Thành chủ, Ôn tông chủ đến rồi!

【VIP】 Vân Hải Thương Lam Quy Hàng (Thượng)

- Ôn tông chủ đến rồi!

Mắt Vân Hải Thương Lam sáng lên, có loại cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào.

Ôn tông chủ đã đến, nhất định là có mang theo Tuyền Qua đồ.

- Mau mời!

Nói xong, hắn vội chỉnh trang y phục, định bước ra ngoài, tự mình đi nghênh đón Ôn Bình.

Lộ Hợi lắc đầu, vội giải thích:

- Ôn tông chủ còn chưa tới phủ thành chủ, là thống lĩnh Bạch Hạo truyền tin đến, bộ hạ của hắn trông thấy Ôn tông chủ ở ngoài thành.

- Xác định?

Nghe xong, tinh quang trong mắt Vân Hải Thương Lam mờ đi rất nhiều.

Bất quá, hắn vẫn hi vọng như cũ.

Có điều là hi vọng Bạch Hạo không nhận lầm người.

Lộ Hợi gật đầu, nói chắc nịch:

- Xác định, bạch y của Ôn tông chủ rất dễ nhận biết.

- Mang ta đi.

Dứt lời, Vân Hải Thương Lam vội vàng rời khỏi phủ thành chủ.

Bên kia, sau khi Ôn Bình mang theo Đại Quai, Tiểu Quai tiến vào Vân Hải chi đô, đầu tiên, hắn nghĩ muốn tìm một cái khách sạn ở gần đó trọ lại, sau đó là tiến hành bán đấu giá Tuyền Qua đồ.

Chọn lựa trước nhất hiển nhiên là phòng đấu giá Mục gia.

Tên Mục Thiên kia tuyên truyền cũng không tệ.

Nếu như tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ mới này giao cho hắn tuyên truyền, nhất định có thể trong vòng hai ngày khiến tất cả người của Vân Hải chi đô đều biết.

Tuyên truyền đúng hướng, hiển nhiên giá cả sẽ nước lên thuyền lên.

Bất quá, còn chưa bắt đầu kế hoạch thì trước mặt đã có một chi quân đội đi tới.

Ngân khôi ngân giáp, cước bộ chĩnh tề, âm vang hữu lực. Quét mắt nhìn một vòng, tất cả đều là Thông Huyền thượng cảnh. Bọn họ vừa đến, người đến đường lục tục nhường ra một lối đi.

Bất kể là người của tam tinh thế lực…

Hay đám thiếu gia ăn chơi trác táng cũng thế.

Không ai dám chính diện xông tới chi quân đội này, lúc nhìn bọn họ… trong mắt quần chúng càng lộ rõ… Kính sợ.

Người cầm đầu dĩ nhiên là Bạch Hạo.

- Ôn tông chủ!

Bạch Hạo tiến lên, vội vàng ôm quyền hành lễ.

Ôn Bình hỏi:

- Bạch thống lĩnh, có việc gì?

- Có việc, có việc… Xem như chờ được ngài rồi. Lần trước ngài nói 1 tháng sau sẽ tới, giờ đã gần hai thắng rồi. - Tuy hắn không mua nổi Tuyền Qua đồ, thế nhưng làm một thông lĩnh, hắn vẫn luôn hi vọng Ôn tông chủ có thể đến Vân Hải chi đô bán Tuyền Qua đồ. Bởi vì nhất vinh câu vinh, từ khi nào Vân Hải chi đô xuất hiện nhiều đại nhân vật như vậy? Đây chẳng phải là do Ôn tông chủ ban tặng hay sao?

Dứt lời, Bạch Hạo vội vàng bày ra tư thế mời, tiếp tục nói:

- Thành chủ đại nhân đã an bài nơi nghỉ ngơi cho ngài, xin mời đi theo ta.

- Vân Hải thành chủ về rồi à?

Huyền Sắc hồ cách nơi này cũng không gần đâu.

Bạch Hạo đáp:

- Thành chủ đại nhân đã trở về được một thời gian rồi, hẳn là đang đi đến đây, nếu như Ôn tông chủ theo ta đi đến chỗ nghỉ chân, vừa vặn có thể gặp ngài ấy.

- Được, đi thôi.

Đừng nói là đã cứu Vân Hải Thương Lam, cho dùng không có, Ôn Bình cũng vẫn thản nhiên đến chỗ người ta ở như thường.

Trong suy nghĩ của hắn, không có khái niệm bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm.

Dù sao, mang theo Đại Quai cùng Tiểu Quai bên cạnh, Vân Hải chi đô này không một ai có thể uy hiếp được hắn, chẳng cần lo cái gì mà âm mưu dương mưu.

Lúc đoàn người rời đi, con đường từ từ khôi phục lại cảnh tượng người đến người đi như cũ.

Bất quá, tất cả mọi người đều nhìn theo hướng Ôn Bình rời đi, nhao nhao nghị luận.

- Đây là thiếu chủ của thế lực nào?

- Vân Hải chi đô sắp có biến động nha, nửa tháng này, có biết bao nhiêu đại nhân vật kéo đến. Nhưng người có thể khiến Bạch thống lĩnh tự mình nghênh đón ắt không đến từ thế lực nhỏ.

- Cái này mà cũng không biết? Vị kia chính là tông chủ Bất Hủ tông, Bất Hủ tông… Các ngươi chắc là biết mà.

Đương nhiên, đám người này cũng không phải là mù tin tức.

Đến Vân Hải chi đô đa phần là đại gia tộc của ba hồ.

Có vài người nhớ rất rõ Bất Hủ Thanh Phong bào đấy.

- Không phải là Bất Hủ tông đã giết chủ sự Minh Kính hồ, sau đó diệt Di Thiên tông đó chứ?

- Đúng vậy!

Lời này vừa ra, người trên đường nhao nhao nhìn theo bóng lưng Ôn Bình.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt hâm mộ.

Xen lẫn trong đó còn có vài phần kính sợ.

Thời điểm hiện tại Bất Hủ tông tuyệt đối là tông môn truyền kỳ nhất rồi.

Vô tinh thế lực!

Lại có thể trong vòng một ngày tiêu diệt tam tinh cự đầu thế lực, san bằng Di Thiên đảo.

Đồng thời còn giết chủ sự Bách Tông Liên Minh tại Minh Kính hồ, vậy mà đến bây giờ vẫn bình an vô sự, ngay cả thả một cái rắm, Bách Tông Liên Minh cũng không thả.

Đương nhiên, Ôn Bình cũng nghe thấy những lời này.

Nghe vậy, đột nhiên hắn có cảm giác mình chế tác Bất Hủ Thanh Phong bào là đúng.

Một tông môn, trước hết phải khiến người ta nhớ kỹ tên của mình, sau đó chính là chế phục. Tóm lại, hắn cảm thấy nếu người ta nhớ đến hắn, đó không phải là thành công của tông môn, mà chỉ là thành công của riêng hắn. Thế nhưng nếu có một ngày, địch nhân nhìn thấy Bất Hủ Thanh Phong bào mà sinh ra sợ hãi, người qua đường giáp nhìn thấy Bất Hủ Thanh Phong bào mà tôn kính thì đó mới là thành công của tông môn.

Cùng Bạch Hạo leo lên xe thú tiến về phía trước, khoảng một phút sau, xe thú dừng lại bên ngoài một khách sạn cực kỳ xa hoa.

Đương nhiên, xa hoa kỳ thật cũng chỉ tương đối đúng.

Có rất nhiều khía cạnh đấy.

Khách sạn này xa hoa không chỉ bởi kiến trúc hoa lệ của nó, mà còn bởi con đường mà nó tọa lạc. Trên con đường này, phóng tầm mắt có thể thấy được Thần Huyền cảnh nhiều như kiến cỏ.

Thậm chí, Ôn Bình còn thấy được Phòng đấu giá cấp Giáp đứng sừng sững cách đó không xa.

Có thể đoán được, trọ không khách sạn này hầu như đều là đại nhân vật.

Nếu là trước kia, ngay cả tư cách gặp mặt bọn họ Ôn Bình cũng không có.

Lúc này, Vân Hải Thương Lam đang đứng chờ bên ngoài.

Hàn huyên đôi câu, sau đó, Ôn Bình tiến vào khách sạn xa hoa được bao trọn này.

Bất quá, vừa chuyện phiếm được vài câu với Vân Hải Thương Lam thì Bạch Hạo lại đến.

Hắn lộ vẻ khó xử nhìn Vân Hải Thương Lam, rồi quay sang nhìn Ôn Bình, nói:

- Thành chủ, Ôn tông chủ, Bách gia gia chủ đến từ ngụy tứ tinh thế lực của Vẫn Tinh hồ cầu kiến.

- Bách Như Thương? Hắn đến nhanh thật! - Vân Hải Thương Lam cười khẽ.

Bán bộ Trấn Nhạc tìm đến cũng không sao cả, là chuyện hợp tình hợp lý.

Ôn tông chủ đến, đám… Bán bộ Trấn Nhạc đã chờ nhiều ngày kia chắc chắn sẽ loạn cả lên.

Bất quá, có để hắn ta tiến vào không, cái này hắn quyết không được.

- Ôn tông chủ, ngươi xem?

- Có liên quan đến ta? - Ôn Bình hỏi.

Vân Hải Thương Lam giải thích:

- Bách Như Thường đã chờ đợi có hơi nửa tháng ở Vân Hải chi đô, chủ yếu là để mua Tuyền Qua đồ, hôm nay hắn đến tất nhiên là muốn gặp Ôn tông chủ.

- Nói cho hắn biết ta không rãnh. - Ôn Bình thản nhiên đáp lại một câu.

Lúc này, Bạch Hạo lộ vẻ ngượng ngùng, dời mắt khỏi Ôn Bình, mong mỏi nhìn về phía Vân Hải Thương Lam.

Hắn thật sự không biết nên ra đó hồi báo thế nào.

Đối phương là tộc trưởng của ngụy tứ tinh thế lực đấy.

- Ôn tông chủ, ở Vẫn Tinh hồ, Bách gia là cự đầu…

Vừa nói đến đã bị Vân Hải Thương Lam trực tiếp cắt ngang:

- Nói nhiều vậy làm gì, quay về báo lại với hắn đi.

Dứt lời, hắn liếc mắt nhìn Ôn Bình.

Ngay cả tứ tinh thế lực mà người này còn dám đụng, không muốn gặp tộc trưởng một cái ngụy tứ tinh thế lực mà thôi, chuyện này rất bình thường.

Bạch Hạo chưa thấy nhiều, không quen là lẽ thường.

- Vâng.

Bạch Hạo gật đầu, đành phải đi ra ngoài.

Bất quá, một lúc sau hắn lại quay lại.

Bởi vì Bách Như Thường nói rằng hắn ta có thể đợi.

Lần này, Ôn Bình trực tiếp ngó lơ, nên nói gì với Vân Hải Thương Lam thì tiếp tục nói cái đó.

Trò chuyện một hồi, bỗng nhiên, Vân Hải Thương Lam cho bọn người Lộ Hợi rời khỏi khách sạn.

Sau đó đóng cửa lại.

Dường như có đại sự muốn nói.

【VIP】 Vân Hải Thương Lam Quy Hàng (Hạ)

Kỳ thật, Vân Hải Thương Lam cũng không định nói ra chuyện này hôm nay.

Thế nhưng sợ mấy hôm nữa Ôn Bình bận bịu, hắn muốn nói lại không không có cơ hội nói.

- Ôn tông chủ, lão phu có một yêu cầu quá đáng.

Ôn Bình liếc mắt đánh giá Vân Hải Thương Lam, chợt thấy hắn ta ôm quyền khom người về phía mình.

- Nói.

Trái lại, hắn muốn biết Vân Hải Thương Lam muốn giở trò quỷ gì.

Đóng cửa chính, rồi còn đóng cửa sổ nữa đấy.

Vân Hải Thương Lam gật đầu, nói:

- Ôn tông chủ, Vân Hải chi đô thành lập đã có hơn năm trăm năm, là do một tay Vân Hải gia ta tạo dựng nên, tuyết đối là thế lực mạnh nhất trong ba hồ ngoại trừ Bất Hủ tông, cũng là thành trì phồn hoa nhất ba hồ. Nay, lão phu muốn Vân Hải chi đô quy hàng dưới trướng Bất Hủ tông.

Dứt lời, Vân Hải Thương Lam dùng ánh mắt rất nghiêm túc nhìn Ôn Bình.

Hắn không biết lời mình nói có đủ thành khẩn hay không.

Nhưng hắn biết hiện tại bộ dạng của mình có lẽ là đã đủ thành khẩn.

- Quy hàng?

Ôn Bình ngẩn người, hắn không ngờ là Vân Hải Thương Lam lại nói chuyện này.

Vốn còn tưởng là chuyện Tuyền Qua đồ cơ đấy.

Thấy Ôn Bình lộ vẻ nghi hoặc, Vân Hải Thương Lam tiếp tục nói:

- Sau khi quy hàng, hằng năm, Vân Hải chi đô sẽ dâng lên 2000… Không, có thể dâng lên 3000 viên bạch tinh. Hơn nữa, nếu Ôn tông chủ cần, có thể điều động hơn năm thành quân đội của Vân Hải chi đô ta. Từ nay về sau, Vân Hải chi đô là thế lực phụ thuộc Bất Hủ tông.

Vân Hải Thương Lam hắn dám nói trong địa phận 3 hồ, không có thế lực nào chấp nhận làm thế lực phụ thuộc, đồng thời còn dâng lên nhiều bạch tinh như vậy.

Ba ngàn viên bạch tinh quả thật là một con số thiên văn.

Hơn nữa còn nguyện ý đưa ra quyền điều động năm thành quân đôi…

Cái này… Từ cổ chí kim chưa từng có.

Làm như vậy đương nhiên là để biểu đạt thái độ thành khẩn.

Thế nhưng nghe xong mấy lời này, Ôn Bình lại rơi vào trầm mặc. Nhìn thái độ của hắn, Vân Hải Thương Lam có hơi sốt ruột. Hắn thật không sợ Ôn Bình cự tuyệt, bởi lẽ chuyện gì cũng không thể một lần là được. Thế nhưng nhìn thấy Ôn Bình hiện tại khiến hắn rất hoang mang. Cái gì cũng không nói, chỉ đứng đó, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Thật ra, giờ phút này Ôn Bình đang hỏi chuyện hệ thống:

- Hệ thống, hiện tại Bất Hủ tông có thể thu thế lực phụ thuộc không?

Không phải hắn rãnh rỗi không có việc gì làm nên đi tìm hệ thống chơi trò hỏi đáp.

Mà là hắn sợ sau khi đồng ý với Vân Hải Thương Lam, nhận của người ta 3000 viên bạch tinh, lúc đó tên hệ thống chết bầm này lại nhảy ra nói không được.

Không bao lâu sau, hệ thống lên tiếng:

- Với đẳng cấp danh vọng tông chủ hiện tại không đủ để mở công năng nhận thế lực phụ thuộc. Xin Kí chủ hãy tăng

đẳng cấp danh vọng lên rồi hãy thu nạp thế lực phụ thuộc.

- Vậy cần đẳng cấp danh vọng bao nhiêu? - Ôn Bình hỏi.

Hệ thống đáp:

- Danh vọng cấp bốn mới có thể thu nạp thế lực phụ thuộc. Hiện tại, danh vọng của Kí chủ mới là cấp hai. Thế nhưng điều đáng quan tâm ở đây là dù cho có đạt được cấp 4 cũng không thể tùy tiện thu nạp nước phụ thuộc như vậy. Việc thu nạp cần có quy định nghiêm chỉnh, loại thế lực như Vân Hải chi đô không đủ tiêu chuẩn trở thành thế lực phụ thuộc của siêu cấp tông môn.

- Không đủ chuẩn? Có lầm hay không? Vân Hải chi đô phồn hoai như vậy, thu thuế một năm là con số thiên văn, lại còn có thành chủ là Bán bộ Trấn Nhạc.

Có thể nói Vân Hải chi đô tuyệt đối có tiềm lực trở thành thế lực tứ tinh.

Tại Thiên Địa hồ, thế lực Tứ tinh đã là đỉnh cấp rồi.

Vậy mà còn chưa đủ chuẩn?

- Kí chủ, nên nhìn ra hơn một chút. Ngươi thành lập chính là một siêu cấp tông môn, hơn nữa ngươi cũng không cần trợ lực từ thế lực phụ thuộc, thu nạp bọn họ chỉ là vẽ vời cho thêm chuyện mà thôi.

- Hằng năm dâng lên nhiều bạch tinh như vậy mà còn nói là vẽ vời thêm chuyện?

Đương nhiên, nghi vấn thì nghi vấn.

Hệ thống luôn luôn đúng mà.

Ai bảo nhân gia khống chế quy tắc tuyệt đối chứ.

- Ba ngàn viên bạch tinh còn không đủ cho một lần thăng cấp Thính Vũ các sau này… Kí chủ, xác định muốn dành danh ngạch thế lực phụ thuộc có hạn cho Vân Hải chi đô? - Nói xong lời này, hệ thống không nói thêm gì nữa.

Có lẽ là không thèm nói nữa.

Ôn Bình ngẫm nghĩ, chợt giật mình ngộ ra chân lý.

Hệ thống nói rất đúng nha, 3000 miếng bạch tinh hiện đã không đủ thăng cấp Thính Vũ các hai lần rồi.

Về phần quyền điều động quân đội… Hắn càng không cần.

Hai Điện Thủ cộng với một đầu Giao Long, chiến lực đỉnh phong bày ra đó… Nếu thật sự không được nửa thì đóng cửa thả tiểu di, đến khi đó hết thảy vấn đề đều được giải quyết.

- Ôn tông chủ?

Một tiếng hô kéo Ôn Bình thoát khỏi mạch suy nghĩ.

Người gọi hắn chính là Vân Hải Thương Lam.

Sau khi ngộ ra, Ôn Bình lãnh đạm lắc đầu, không có một chút biểu lộ dư thừa nào, nói:

- Vân Hải thành chủ, ngươi làm thổ hoàng đế của mình không tốt sao?

- Ôn tông chủ, bạch tinh dâng tặng có thể thêm được. Cái này cũng không phải chuyện… - Vừa nghe Ôn Bình nhã nhặn từ chối, Vân Hải Thương Lam có hơi luống cuống.

- Không phải vấn đề bạch tinh.

Nói xong, Ôn Bình tiện tay lấy ra hai viên bạch tinh từ trong tàng giới.

Bởi vì hai Điện Thủ dưới chân đã "A… Uây…" không biết bao nhiêu lần rồi.

Kêu như vậy hiển nhiên là đã đói bụng.

Hỏa Linh tinh hết, Ôn Bình chỉ có thể cho chúng ăn bạch tinh.

Phanh!

Phanh!

Bạch tinh bị ném vào một góc, hai Điện Thủ nhanh như gió lao đến, một ngụm nuốt lấy bạch tinh, nhai rôm rốp.

- Cái này…

Nhìn thấy một màn như vậy, Vân Hải Thương Lam nghẹn lời.

Đem bạch tinh cho sủng vật ăn.

Cái này cũng ít có xa xỉ lắm.

Khó trách hắn nói bạch tinh không phải vấn đề.

Ý nghĩ thêm 2000 bạch tinh nữa bị ném ra khỏi đầu, Vân Hải Thương Lam bắt đầu suy nghĩ thứ có thể đánh động Ôn Bình.

Thế nhưng còn chưa kịp nghĩ, Ôn Bình đã không cho hắn cơ hội.

- Vân Hải thành chủ, còn có chuyện gì nữa không? Nếu không, ta phải đi rồi. - Thời gian không đợi người, hắn còn bốn tấm Tuyền Qua đồ cần phải tuyên truyền để đấu giá đây này.

- Ôn tông chủ, ngài cùng Bách Tông Liên Minh từng có tranh chấp… Chắc chắn cần chúng ta.

- Không cần.

Ôn Bình thuận miệng đáp một câu, sau đó đừng dậy.

- Đại Quai, Tiểu Quai, đi.

Hai Điện Thủ vội vàng bò tới, nhảy lên vai Ôn Bình.

Giờ phút này, Vân Hải Thương Lam cũng không biết nên nói gì nữa, hắn thề là chưa từng nghĩ mình sẽ bị từ chối triệt để như vậy, ngay cả cơ hội thương thảo cũng không có.

Xem ra, muốn dùng cái này báo ân là không được rồi.

Bất Hủ tông căn bản không nhìn trúng Vân Hải chi đô của hắn.

- Aiz…

Nghĩ vậy, hắn chỉ có thể cười cay đắng.

Cho tới nay, trong ba hồ chỉ có thế lực khác đến nịnh bợ Vân Hải chi đô, ngờ đâu hôm nay nguyện ý trở thành thế lực phụ thuộc lại bị từ chối như vậy… Tư vị kia thật không dễ chịu chút nào.

Có cảm giác mặt nóng dán mông lạnh… Rất cmn khó chịu.

- Đúng rồi, Vân Hải thành chủ, ta có một tấm Tuyền Qua đồ phụ khí, ngươi muốn không? - Đang định đi, Ôn Bình chợt quay lại hỏi.

Nghe hắn nói vậy, Vân Hải Thương Lam vốn dĩ đang chán nản thoáng cái lộ vẻ mừng rỡ.

- Muốn!

- Muốn!

Vân Hải Thương Lam vội vàng trả lời.

Cứ như là chậm một chút thì sẽ bị tuột khỏi tay vậy.

- Vậy ngươi ra giá đi, ta sẽ không mang tấm Tuyền Qua đồ có phụ khí này đi đấu giá. - Nói xong, Ôn Bình vội vàng xuất ra một tấm Nhất tuyền Tuyền Qua đồ có vòng xoáy kim sắc.

Lúc nhìn thấy nó, Vân Hải Thương Lam trực tiếp giơ một ngón tay.

【VIP】 Nể Tình Tương Trợ? Không Có Đâu

Lúc nhìn thấy nó, Vân Hải Thương Lam trực tiếp giơ một ngón tay.

Đại biểu một ngàn viên bạch tinh!

Gấp bốn lần giá cả Nhất tinh Tuyền Qua đồ bình thường.

- Ừm. - Ôn Bình gật đầu, chấp nhận cái giá này.

Mua nó tốn hơn hai trăm viên bạch tinh, cải tạo mất thêm 10 viên, cộng lại cũng không hơn 300 viên.

Sang tay một chuyến trực tiếp lời được hơn 700.

Không thể không nói, mua bán kiểu này thật đúng là có lời.

Nếu như hệ thống không hạn chế số lượng bán mỗi tháng, hắn chỉ cần dựa vào đầu cơ trực lợi Tuyền Qua đồ cũng có thể làm giàu.

Trong lúc đó, Vân Hải Thương Lam đã đi nhanh ra mở cửa.

- Lộ Hơi… Đi lấy 1000 viên bạch tinh đến đây. - Nhiều bạch tinh như vậy chắc chắn là thành chủ Vân Hải chi đô của chúng ta không mang theo bên người rồi.

- Vâng…

Lộ Hợi chờ phía ngoài cửa, nghe Vân Hải Thương Lam hô một tiếng như vậy, hắn có hơi ngẩn người, vô thức gật đầu, mơ mơ hồ hồ đi về phía phủ thành chủ.

Lộ Hợi vừa đi, Ôn Bình lập tức đưa Tuyền Qua đồ ra, sau đó xoay người rời khỏi khách sạn.

Về phần bạch tinh, hắn tinh tưởng Lộ Hợi sẽ đưa đến tận tay mình.

Hơn nữa, có Đại Quai cùng Tiểu Quai, hắn thật sự không sợ có kẻ dám quỵt nợ. Để hai tiểu gia hỏa này đi gây sự một tí,

mặc dù ăn có hơi xa xỉ, nhưng tác dụng là không thể nghi ngờ.

Có được Tuyền Qua đồ năng lực phụ khí, Vân Hải Thương Lam nhẹ nhàng vuốt ve nó, bộ dạng yêu thích không buông, thật lâu cũng không nỡ cất vào tàng giới.

Bởi vì thứ này đại biểu cho Vân Hải chi đô lại một lần nữa có được Diệt Yêu Nỏ có thể phá được Trấn Nhạc hộ giáp.

Đủ để bổ khuyết cho lực lượng mà hắn bị tổn thất do mất đi Bán bộ Trấn Nhạc tọa kỵ trên đường đến Huyền Sắc hồ lúc trước.

Điều này cũng khiến cho cảm giác mất mát sau khi quy hàng bị từ chối của hắn giảm đi rất nhiều.

- Vân Hải thành chủ, nếu có chuyện gì thì đến phòng đấu giá Mục gia tìm ta.

Bỏ lại một câu, sau đó Ôn Bình nghênh ngang rời đi.

…

Ngoài khách sạn.

Một lão giả tóc bạc trắng, thế nhưng ánh mắt sáng ngời hữu thần đang đứng đó.

Chỉ đứng thôi cũng đủ để thấy khí chất khác biệt của hắn so với những người xung quanh, mang đến cảm giác thong dong của một đại nhân vật, tự thân mà có.

Đứng phía sau hắn là bốn, năm người, trẻ có già có, y phục trên người bọn họ tuy có hơi khác biệt so với lão giả, thế nhưng cũng không nhiều cho lắm, có thể thấy được đám người này đều đến từ một thế lực.

Người này chính là Bách Như Thường của Vẫn Tinh hồ.

Cũng là một vị cường giả Bán bộ Trấn Nhạc.

Lúc nhìn thấy Lộ Hợi vội vàng lướt qua bên cạnh, một người sau lưng lão giả vội bước lên, thấp giọng nói:

- Lão tộc trưởng, chúng ta tiếp tục chờ như vậy à?

- Đợi.

Bách Như Thường dứt khoát gật đầu, vô cùng quả quyết.

- Lão tộc trưởng, hắn quá lắm cũng chỉ là một Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng mà thôi, có thể làm tối đa là Nhị tinh Tuyền Qua đồ, với thân phận của ngài… Cần gì phải thế? - Đám người theo Bách Như Thường đến đây thật sự không hiểu nổi. Bởi lẽ Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng ở Vẫn Tinh hồ cũng có. Coi như tên kia có thể làm ra Tuyền Qua đồ độc nhất vô nhị, thế nhưng có thể tăng phúc được bao nhiêu?

Chẳng lẽ độc nhất vô nhị còn có thể so sánh với khả năng tăng phúc của Tam tinh Tuyền Qua đồ.

Nhị tinh Tuyền Qua đồ cuối cùng cũng chỉ là Nhị tinh Tuyền Qua đồ mà thôi.

Bách Như Thường nhàn nhạt đáp:

- Các ngươi thì biết cái gì? Hiện tại có bao nhiêu thế lực đang nhìn chằm chằm vào Tuyền Qua đồ kia, nếu lão phu không nhanh một bước, chuyến này sợ rằng trắng tay. Lần sau, trước khi nói nhớ dùng não suy nghĩ cho kỹ, đừng có nhìn thế giới xung quanh bằng trí óc non nớt của mình nữa. Hơn nữa… Tỏ vẻ thành tâm một chút, cho đối phương mặt mũi, chắc chắc đối phương cũng sẽ cho lão phu bậc thang bước xuống.

Dứt lời, Bách Như Thường liếc mắt nhìn đám… “Tiểu hài tử” sau lưng.

Đúng là lót tả quá lâu rồi.

Cứ thích nhìn nhận vấn đề bằng con mắt chủ quan, hơn nữa cũng không hiểu cách đối nhân xử thế.

Tuyền Qua thần tượng hầu như đều là lũ thối tính, không dễ ở chung với những thế lực khác. Nếu đối phương không cho bọn hắn mặt mũi, vậy thì bọn hắn cũng chẳng thèm nể mặt ai.

Đối với Tuyền Qua thần tượng, trước hết phải cho đối phương mặt mũi, đối phương mới cho ngươi mặt mũi.

- Lão tộc trưởng, ta hiểu được.

Người vừa bước lên hỏi ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó lui về sau.

Lòng thầm bội phục thủ đoạn của lão tộc trưởng.

Đúng lúc này, Ôn Bình bước ra từ khác sạn.

Hắn liếc mắt nhìn Bách Như Thường, đương nhiên, cũng chỉ là thờ ơ nhìn một cái, không nói một câu đã bước lên xe thú.

Bách Như Thường cũng liếc nhìn Ôn Bình vài lần, không khỏi cười giễu trong lòng. Hắn cũng không có quá nhiều ấn tượng với tên thiếu niên kia, còn cho rằng Ôn Bình chỉ là người của phủ thành chủ, hoặc là một nhi tử khác của Vân Hải Thương Lam, nếu không thì sao lại có tính cách ngạo mạn y hệt như đám "tiểu hài tử" theo sau lưng hắn chứ?

Đám nhóc phía sau hán cũng thế, ỷ bản thân có thể lực lớn chống lưng nên chưa từng biết cái gì gọi là kính sợ cường giả.

- Vân Hải thành chủ.

Nhìn thấy Vân Hải Thương Lam thong dong bước ra, Bách Như Thường vội vàng đi tới.

Vân Hải Thương Lam cười nói:

- Bách tộc trưởng, biệt lai vô dạng, ngươi thế nào rồi?

- Đại sư có nói sẽ gặp ta không?

Hắn đã đợi được một canh giờ rồi, chẳng còn tâm trạng đâu mà khách sáo hàn huyên.

- Ôn tông chủ vừa đi ra… Ngươi chưa gặp? - Vân Hải Thương Lam muốn nói lại thôi, bất đắc dĩ cười cười. - Bách tộc trưởng, thật không khéo, ngươi vừa bỏ lỡ Ôn tông chủ rồi, hắn mới đi ra đấy.

- Mới đi ra?

Bách Như Thường sững người.

Lẩm bẩm tự hỏi.

Vừa rồi không có ai đi ra nha.

Duy chỉ có một thiếu niên đi ra.

Đột nhiên, hắn ý thức được một chuyện:

- Chẳng lẽ thiếu niên lang thoạt nhìn bất quá chỉ mới mười tám tuổi kia chính là Ôn tông chủ?

- Ừm. - Vân Hải Thương Lam gật đầu.

- Ta…

Bách Như Thường nghẹn lời, hoàn toàn không biết nên nói gì lúc này.

Công dã tràng rồi!

Móa!

- Bách tộc trưởng, ta không giữ ngươi nữa, lão phu còn có việc phải hồi phủ thành chủ. - Nói xong, Vân Hải Thương Lam cũng cất bước đi lên xe thú của mình, nghênh ngang rời đi.

Đương nhiên là hắn đi thử Tuyền Qua đồ phụ khí rồi.

Bỏ lại Bách Như Thường đứng đó, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn theo hướng chiếc xe thú chở Ôn Bình đã đi về nơi xa lắm rồi.

- Cái này là một chút mặt mũi cũng không cho mà.

Bách Như Thường cười cay đắng.

Hắn không ngờ là chiêu của mình không có chút đất dùng với Ôn tông chủ.

Bản thân đã cho hắn đủ mặt mũi, vậy mà đối phương vẫn cứ hững hờ.

…

Bên kia, Ôn Bình đã đi đến phòng đấu giá Mục gia.

Hiện tại, nơi này đã không còn tịch liêu như trước, người ra vào nối liền không dứt, vắng vẻ lúc trước đã sớm “tặng” cho nhà hàng xóm rồi.

Ngoài cửa có dán một tờ thông báo những thứ sẽ đấu giá đêm nay.

Ôn Bình nhìn sơ qua một lượt, hầu hết đều là xa xỉ phẩm.

Hắn bước xuống xe thú, vừa bước đến gần phòng đấu gia, một thị nữ xinh đẹp đứng ngoài cửa liền bước lại gần.

- Tiền bối, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?

Thanh âm dịu dàng nhỏ nhẹ, khiến người nghe rất thoải mái.

Tuy nhiên, thị nữ này ăn vận rất đoan trang, không mang đến cảm giác yêu mị của nữ tử thanh lâu.

Nói thế nào nhỉ? Phải rồi, cái này cho thấy cái gọi là phòng đấu giá cao cấp.

- Mục Thiên quản lý coi như không tệ, không giống những nơi khác, tùy tiện để nữ nhân ăn mặc hở hang ra tiếp khách, khiến cho phòng đấu giá sặc mùi thanh lâu.

Ôn Bình không khỏi thấp giọng tán dương.

Kế đó, hắn bước vào trong, vừa đi vừa nói với thị nữ:

- Bảo Mục Thiên đến gặp ta.

【VIP】 Gặp Lại Mục Thiên

- Hả?

Thị nữ tưởng là mình nghe lầm.

Mục Thiên là ai chứ? Là chủ sự phòng đấu giá Mục giá hiện có thể nói là "chạm bỏng tay" ở Vân Hải chi đô.

Nếu như là lúc trước cũng thôi đi.

Khi đó, phòng đấu giá Mục gia là tồn tại kế chót ở Vân Hải chi đô, Mục chủ sự với tư cách là lão bản đương nhiên không được bao nhiêu người coi trọng.

Thế nhưng bây giờ không giống.

Từ khi Tuyền Qua đồ thuộc tính Phong được bán ra từ phòng đấu giá Mục gia, hiện tại, nơi này đã nổi tiếng hơn cả phòng đấu giá cấp Giáp, hiển nhiên là Mục lão bản cũng được mọi người kính trọng nhiều hơn.

Lúc này đây lại có người dám gọi thẳng tính danh hắn, hơn nữa còn bảo Mục lão bản đích thân ra nghênh đón…

Nếu như không phải thấy yêu thú kéo xe của Ôn Bình là Thần Huyền cảnh thì nàng đã sớm bảo thị vệ tiễn hắn đi từ lâu rồi.

- Ta nói không rõ à?

Thấy thị nữ vẫn chần chừ chưa chịu đi, Ôn Bình hỏi ngược lại một câu.

Nhìn thấy thái độ vô cùng nghiêm túc của hắn, thị nữ bất đắc dĩ lộ vẻ khó xử, cái này bảo nàng phải trả lời thế nào đây?

Chỉ đành trước mời thiếu niên này vào phòng đấu giá, còn chuyện sau đó thì đợi nàng chuyển lời vậy.

Cùng lúc đó, có vài người đi ngang qua, nghe được mấy câu của Ôn Bình cũng lộ vẻ cổ quái.

Không ít người quay đầu nhìn hắn bằng ánh mắt quái di, bọn họ đều cho rằng người này hẳn là tiểu tiếu gia đến từ một thế lực nào đó, chỉ không ngờ là hắn lại không chút nể mặt Mục Thiên như vậy.

Bất quá, nhìn một hồi vẫn không nhận ra chế phục bạch sắc trên người hắn là của thế lực nào, bọn họ đành phải rời đi.

Trước khi đi đều là hai mặt nhìn nhau, cười mỉa mai.

Tóm lại, bất kể hắn thuộc thế lực nào, không cho Mục Thiên mặt mũi thì chớ trông mong phòng đấu giá thiện đãi!

Hiện tại, phòng đấu giá Mục gia không thiếu người mua, cũng chẳng lo không có người đến bán đồ.

Nếu như có nhu cầu ở hai phương diện này, mặc kệ thế lực nhà hắn so với Mục gia cường đại hơn bao nhiêu thì cũng không thể nói năng kiểu đó.

Nghe được tiếng nghị luận xung quanh, chợt ý thức được bản thân có hơi chút đột ngột, Ôn Bình vội đổi giọng:

- Đi nói cho Mục Thiên, vị tông chủ sau khi tông môn xuống dốc đã dốc lòng nghiên cứu Tuyền Qua đồ đến rồi.

Dứt lời, hắn nở nụ cười.

Mỗi lần nhớ đến câu chuyện Mục Thiên biên ra này, hắn đều cảm thấy buồn cười.

- Bất Hủ tông?

Nghe được lời Ôn Bình nói, sắc mặt thị nữ thoáng thay đổi.

Tông chủ Bất Hủ tông, sau khi tông môn xuống dốc, dốc lòng nghiên cứu Tuyền Qua đồ, sáng tạo ra Tuyền Qua đồ kiểu mới…

Câu chuyện này khắp phố lớn ngõ nhỏ của Vân Hải chi đô đều biết.

Ngay khi Ôn Bình nhấc chân muốn bước vào phòng đấu giá, thị nữ bừng tỉnh đại ngộ, võ ót một cái, kinh nghi nhìn Ôn Bình:

- Ngài là Ôn tông chủ.

Nghe được ba chữ “Ôn tông chủ”.

Đám cường giả Thông Huyền, Thần Huyền đi lại bên ngoài.

Hộ vệ canh cửa.

Cùng với quần chúng qua đường đều ngoái đầu nhìn về phía này.

Bởi lẽ tại đây, Ôn tông chủ quá thực quá nổi danh… Hiện tại còn có mười vị Bán bộ Trấn Nhạc đang ở trong thành chờ mua Tuyền Qua đồ của hắn đây này.

Mấy tên kia đều là đại nhân vật cao cao tại thượng, ngày thường dễ gì gặp mặt bọn họ.

Ngay khi mọi ánh mắt đổ dồn về bên này, Ôn Bình đã đi vài phòng đấu giá, bọn họ vẫn chưa kịp nhìn rõ tướng mạo hắn.

Bất quá, tin tức Ôn Bình đến Vân Hải chi đô đã bắt đầu lan ra với tốc độ ánh sáng.

Trong phòng đấu giá, Ôn Bình nhoẻn miệng cười:

- Nhận ra ta rồi à?

- Ôn tông chủ, là ta có mắt không thấy thái sơn… - Thị nữ vội vàng xin lỗi.

Ôn Bình mỉm cười nói:

- Cho nên… Hiện tại có thể bảo Mục Thiên đến gặp ta được chưa?

- Ta đi ngay.

Phòng đấu giá Mục gia vốn là nhờ vào Tuyền Qua đồ của Ôn tông chủ mới có cơ hội trở mình.

Nghĩ đến đây, thị nữ bất đắc dĩ cười khổ.

Đáng lẽ nàng phải sớm nghĩ đi, hiện tại, người dám gọi thẳng tên Mục Thiên ở Vân Hải chi đô sợ rằng cũng chỉ có Ôn tông chủ Bất Hủ tông, ngay cả phó thành chủ Lộ Hợi bây giờ cũng gọi Mục Thiên là Mục lão bản đấy.

Lúc nghe tin từ thị nữ, Mục Thiên liền quẳng hết mọi chuyện qua một bên.

Cũng không rãnh quan tâm đến thứ tự đấu giá đêm nay.

Còn có giá khởi điểm của chúng? Hiện tại hắn không rãnh nha.

Hắn còn đang vội ra đón "ân nhân" của mình đây này.

- Ôn tông chủ, cuối cùng ngài cũng đến.

Nhìn thấy Ôn Bình, Mục Thiên có cảm giác như nhìn thấy ánh rạng đông vậy.

Nói thật, hắn trông mong thiếu niên trước mắt chẳng khác nào trăng đợi sao đâu.

- Tiểu Hoa, đi pha trà.

Hơi cúi đầu chào Ôn Bình, kế đó, Mục Thiên vội vàng mời hắn vào phòng dành cho khách quý.

Vừa vào phòng, không đợi thị nữ dâng trà lên, Ôn Bình đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Mục Thiên, chỗ ta có 2 tấm Nhất tinh Tuyền Qua đồ, 1 tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ. Cho ngươi thời gian một ngày, phải làm sao cho cả Vân Hải chi đô đều biết. Nếu như ngươi có thể làm được, ta sẽ đặt chúng ở phòng đấu giá của ngươi.

- Có thể! - Mục Thiên vội gật đầu.

Dù có không làm được thì hắn cũng liều mạng làm.

Không thể để lỡ mất cơ hội lần này.

Ôn tông chủ mang đến cho hắn cơ hội thứ hai, đó chính là thiên đại vận khí.

Sau lần đấu giá này, danh khí phòng đấu giá Mục gia tuyệt đối sẽ là đệ nhất Vân Hải chi đô… Người khác e là cả đời cũng không làm được như vậy.

Có được đảm bảo của Mục Thiên, Ôn Bình trực tiếp lấy đồ ra, đồng thời mở miệng giới thiệu:

- Tấm thứ nhất này là Nhất tinh Tuyền Qua đồ, không có dị mạch nhưng lại có năng lực đặc thù… Đó chính là trong quá trình giao thủ có nửa thành tỷ lệ cưỡng chế đông kết đối thủ, khiến cho hành động của đối phương trở nên cứng ngắc, chậm chạp trong vòng 3 hô hấp.

- Ừm!

Mặc dù Mục Thiên đã nhiều lần tự nói với mình, tấm Tuyền Qua đồ này sẽ không đơn giản, thế nhưng khi nghe Ôn Bình nói, hắn vẫn không nhịn được phát ra âm thanh sợ hãi cùng thán phục.

Có thể khiến Tuyền Qua đồ có được năng lực cưỡng chế đông kết đối thủ, bản lĩnh này… Quả thật kinh người!

Kế đó, Ôn Bình lấy ra một tấm Tuyền Qua đồ lam sắc, giải thích:

- Tấm trước có tác dụng tối đa là với Thần Huyền cảnh, tấm này yếu hơi một chút, chỉ có tác dụng với Thông Huyền cảnh. Năng lực của nó chính là gia tăng 1 thành tốc độ công kích. Nếu như trong một hô hấp ngươi có thể chém được mười đao, vậy thì sau khi sử dụng tấm Tuyền Qua đồ này, ngươi sẽ chém được 11 đao. Xếp chồng lên nhau cũng không tệ lắm đâu.

Dứt lời, Mục Thiên vẫn lộ vẻ mừng rỡ như trước.

Thật ra, Ôn Bình không hi vọng có thể bán được giá cao bao nhiêu.

Thông qua chúng lời được mấy trăm viên bạch tinh xem như là đủ rồi. Dù sao thì năng lực của hai tấm Tuyền Qua đồ này thuộc về cấp độ yếu trong ao cải tạo.

- Không sao, hữu dụng với Thông Huyền cảnh cũng đủ rồi. Ôn tông chủ, ta cam đoan, chúng nhất định có thể bán trên bảy, tám trăm viên bạch tinh… Vượt ra Nhị tinh Tuyền Qua đồ bình thường.

Đám Bán bộ Trấn Nhạc đến lần này thật ra không phải vì năng lực đặc thù của Tuyền Qua đồ.

Đương nhiên, hắn biết rõ, hơn phân nửa không phải vì năng lực đặc thù mà đến.

Mà là vì giá trị của nó.

Bởi vì khi thứ này hiện thế, ngoại trừ Ôn tông chủ, không có bất kỳ vị Tuyền Qua thần tượng nào nắm được kỹ thuật chế tạo.

Giá trị nghiên cứu cao đến kinh hồn.

Nghe thấy con số Mục Thiên đưa ra, Ôn Bình rất hài lòng, nếu quả thật có thể bán giá cao như vậy, vậy thì một tấm Tuyền Qua đồ lời được gần 600 viên bạch tinh rồi.

Hai tấm là 1200 viên.

Thêm ít nữa là đủ để thăng cấp Thính Vũ các.

Nghĩ đến đây, Ôn Bình thỏa mãn nhìn Mục Thiên, kế đó, lấy tấm thứ ba ra. Một tấm Tuyền Qua đồ dị mạch thuộc tính Kim.

- Ôn tông chủ, tấm này…?

Ôn Bình nghiêm túc nói:

- Năng lực đặc thù của tấm Tuyền Qua đồ này… Trấn Nhạc cảnh cũng có thể dùng. Cho nên, nó có thể bán với giá rất cao.

- Ôn tông chủ cứ yên tâm!

Mục Thiên không do dự gật đầu.

Cái khác hắn không dám hứa, riêng việc nâng giá đồ vật thì… Rất dễ dàng.

Huống chi, thứ này tuyệt đối là độc nhất vô nhị!

- Ngoại trừ tăng phúc, nó còn có năng lực đặc thù: Phá Chiêu! Có 1 thành tỷ lệ kích phát năng lực đặc thù, khi đó, nhược điểm của đối thủ sẽ hiện lên trong đầu ngươi. Chỉ cần ngươi bắt được nó… Khẳng định có thể thay đổi kết quả trận chiến. Kể cả khi không bắt được, chỉ cần vận khí ngươi tốt, một thành xác suất này đủ để ngươi liên tiếp nhìn thấy nhược điểm trí mạng của địch nhân rồi.

Nói xong.

Phòng khách quý lặng ngắt như tờ.

Mục Thiên hít sâu một hơi, hai mắt lóe sáng.

【VIP】 Người Của Long Thần Môn Đến Rồi

Đương nhiên, loại ánh mắt đặc sắc này là vô hình, thế nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy rất chân thật. Từ trong đôi mắt kia, có thể trông thấy sự mừng rỡ, kinh ngạc, cả một phần bức thiết như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào.

- Ôn tông chủ, kỹ nghệ của ngài thực sự…

Mục Thiên nghẹn lời.

Hắn thật không biết nên tìm từ ngữ gì để hình dung kỹ nghệ cao siêu của Ôn Bình.

Loại năng lực Phá Chiêu này, xem như là thần thông đi?

Ôn tông chủ đây là muốn mở ra thời đại mới ở Nhân tộc sao?

Thông qua chế tạo Tuyền Qua đồ, đến đánh vỡ cục diện thần thông mà chỉ Yêu tộc mới có?

- Năng lực đặc thù này kì thật cũng bình thường thôi, không có tốt như trong tưởng tượng của mọi người đâu.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Mục Thiên, Ôn Bình bình thản trả lời một câu, sau đó đưa Tuyền Qua đồ trong tay ra.

- Đối với Ôn tông chủ thì là bình thường, nhưng với chúng ta thì coi như là bảo vật có thể biết nhưng không thể cầu nha…

Mục Thiên cẩn thận từng li từng tí dùng hai tay tiếp nhận, cảm xúc miên man nhìn chằm chằm nó.

Hai vòng xoáy kim sắc chậm rãi, khoan thai xoay tròn, lộ ra một phần thần bí, linh hoạt kỳ ảo, thu hút hai con mắt của hắn.

Hắn lại tính thầm trong đầu, nó nên bán bao nhiêu bạch tinh đây?

Sau khi đưa cả ba tấm Tuyền Qua đồ cho Mục Thiên xong, Ôn Bình nói tiếp:

- Ta giao nó cho ngươi, nhớ kỹ, có thể bán cao bao nhiêu thì bán cao bấy nhiêu!

Có thể thăng cấp Thính Vũ các hay không, còn dư tiền nhàn rỗi cải tạo phi chu, cơ bản liền dựa vào thủ đoạn tuyên truyền của Mục Thiên.

Hơn nữa, không riêng gì phải kiếm tiền cải tạo Phi Chu, còn phải giữ lại tài chính bắn Tuyền Qua pháo, ít nhất phải giữ lại 900 viên bạch tinh, dự bị cho sau này nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tuyền Qua pháo có thể bắn ra ba pháo ngay lập tức!

- Ôn tông chủ yên tâm!

Mục Thiên vỗ vỗ ngực cam đoan.

Lúc này, thị nữ đi pha trà gõ gõ cánh cửa, cẩn thận từng li từng tí mang trà vào. Chỗ này không phải là nơi mà nàng có thể chờ, ngoài cửa còn có không ít đại nhân vật đang chờ đó.

Cao tầng của Mục gia ở Vân Hải chi đô đều đang đứng ở ngoài cửa, kia đều là những đại nhân vật gần đến Thần Huyền, vẫn như cũ chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở ngoài phòng, nếu như không phải từng người khí độ bất phàm, thật đúng là dễ làm người khác hiểu nhầm là hộ vệ.

Lúc sắp đi, Mục Thiên gọi nàng lại.

Để nàng gọi tất cả cao tầng vào, ngay trước mặt Ôn Bình, trực tiếp nói ra kế hoạch.

Lần này, Mục Thiên không lên đài diễn rồi.

Đổi lên trời xuống đất!

Trực tiếp liên lạc với phủ thành chủ, cho Mục gia bọn họ quyền tự do phi hành ở Vân Hải chi đô trong một ngày.

Điểm này, Ôn Bình bội phục!

Không phận thành trì, quyền khống chế tuyệt đối ở trong tay phủ thành chủ, đại yêu của thế lực khác bay ở trên không

trung ngoại trừ phủ thành chủ thì không khác gì khiêu khích. Đừng nói là Vân Hải chi đô, Thương Ngô thành hắn cũng chưa từng thấy có dực tộc yêu vật bay loạn.

Đương nhiên, Mục Thiên nghĩ như vậy tất nhiên sẽ thành công.

Lúc khác, phủ thành chủ khẳng định không thể cho loại đặc quyền này, thế nhưng hôm nay không giống, dù gì cũng là vì Tuyền Qua đồ của Ôn tông chủ mang đến. Mục Thiên biết phủ thành chủ nhất định sẽ nể tình.

Nghe xong kế hoạch sơ bộ do Mục Thiên tạm thời suy nghĩ ra, Ôn Bình cảm thấy hài lòng, về phần chuyện sau đó hắn không tiếp tục tham gia, hắn tin tưởng năng lực của Mục Thiên. Nhưng sau khi ra khỏi phòng đấu giá Mục gia, liền không có thời gian yên ổn.

Luôn có người không rõ từ đâu đến, muốn Ôn Bình đi gặp gia chủ của bọn họ.

Báo ra các loại tin tức địa phương hay thế lực ở từng nơi, người ngoài nghe thấy lại vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Ôn Bình tất nhiên vẫn giống như trước đây hoàn toàn không để ý.

Đến cuối cùng, Ôn Bình dứt khoát ở trong phòng trọ bắt đầu tiềm tu, chỉ chờ hội đấu giá bắt đầu vào đêm mai.

Thế nhưng, Ôn Bình làm như vậy lại làm cho thật nhiều người như ong vỡ tổ.

…

Hôm sau.

Khanh Hải lâu.

Tửu lâu tốt nhất ở Vân Hải chi đô.

Phục vụ tốt nhất, xa hoa nhất, và cả người đến đây uống rượu cũng đều là không phú thì quý, tại đây có thể trông thấy người đến từ khắp mọi nơi, tất cả mọi người ở đây nhất định là lấy sẵn mấy trăm miếng, hơn một nghìn miếng bạch tinh.

Hôm nay, những cường giả bán bộ Trấn Nhạc tất nhiên cũng tụ tập ở nơi này, bọn họ bao trọn tầng cao nhất, mỗi người ngồi một bàn, cách rất ra, thế nhưng chủ đề trò chuyện chỉ có một, bàn luận chuyện không gặp bất cứ ai của Ôn Bình.

- Một tên nhị tinh Tuyền Qua thần tượng như hắn tưởng mình là tôn quý hay sao? Cháu ruột của lão phu đi mời đi mời cũng không mời được. Nhị tinh Tuyền qua đồ kia mặc dù là thứ có một không hai, thế nhưng dù sao vẫn là nhị tinh, chúng ta ai không có chứ?

Nói chuyện chính là một lão già râu bạc trắng phất phơ, mặc mộ thân thanh sắc hoa phục, cực kỳ tinh xảo. Y phục này, đại biểu cho Mạc gia ở Thanh Nhiên hồ, cũng là một thế lực cự đầu độc bá một hồ.

Lão giả này dĩ nhiên là tộc trưởng hiện nay của Mạc gia!

Cũng là người mạnh nhất trong Mạc gia.

Hắn mới mở miệng, liền khiến cho đám người kia đồng tình theo.

- Đúng vậy nha, ai không có đâu? Còn ai cũng không gặp, thật sự coi mình là Tam tinh Tuyền qua thần tượng rồi chắc?

- Chúng ta ai không phải là cường hào một phương, hắn vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho.

- Quá khinh người rồi!

Những lời cuối cùng này là Bách Như Thường nói.

Hắn khổ nhất.

Đang ngồi ở đây, có ai như hắn, đi đợi rồi?

Có ai như hắn mới gặp thoáng qua Ôn tông chủ kia, đối phương đã không để ý đến hắn?

Nghĩ đi nghĩ lại, làm hắn càng nghĩ càng giận.

Trong lúc mọi người ngươi một câu ta một câu, ở trong một góc của sương phòng, cũng có người đang thì thầm.

Nhưng các nàng không có nói chuyện cùng những cường giả bán bộ Trấn Nhạc này, càng không bàn đến chuyện Ôn

Bình có gặp mọi người hay không, chỉ có cảnh tượng ba người sắc mặt trắng bệch quỳ gối trước mặt nử tử bộ dáng khoảng 30 tuổi.

Không khó để nhận ra, ba người đều rất sợ hãi cho dù cảnh giới của bọn họ nếu đem ra so ở Vân Hải chi đô cũng đều ít có địch thủ!

- Dương Tất bị ai giết, còn chưa điều tra ra sao?

Cô gái mặc áo vàng lập tức đứng dậy, cúi đầu quan sát ba người, ánh mắt lạnh lùng ẩn hiện sát ý.

Đường đường là Trấn Nhạc trưởng lão của tứ tinh Long Thần môn lại chết ở một nơi nhỏ như ở đây.

Đây là tổn thất lớn bao nhiêu.

Tứ tinh thế lực nào có thể tùy tiện tuyển một Trấn Nhạc cảnh đây?

Làm cho nàng cảm thấy bị sỉ nhục chính là, hơn một tháng này, ai giết Dương Tất cũng không biết.

Đối với Tứ tinh thế lực mà nói, đây quả thật giống như bị người đánh lên sơn môn, hủy diệt điện chủ.

Danh dự của Thiết Sơn các đã bị mất.

Hiện tại tới phiên Long Thần môn rồi sao?

- Bẩm báo thần nữ, chúng ta vẫn đang tra… Dương trưởng lão… Ngày đó chỉ nói đi ra ngoài một chuyến… Không nói gì… Thực sự khó có thể tra ra được.

Một người trong đó vội vàng giải thích, chỉ sợ nữ tử trước mắt hạ sát thủ.

Nhưng mà, cũng coi như biết lúc nào cũng có thể chết.

Bọn họ cũng không hề động, vẫn quỳ như cũ.

- Ta không nghe giải thích của các ngươi, tóm lại… Thời gian ba ngày, không tra ra được, vậy các ngươi liền chết cả đi.

Nữ tử chậm rãi thu hồi sát ý khiến người không rét mà run, quay người lại, ra khỏi sương phòng.

Nữ tử đi lần này, ba người như trút được gánh nặng ngồi liệt trên mặt đất.

Cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nữ tử không tiếp tục quản bọn họ, nàng thật sự không muốn nhìn thấy ba tên này.

Thần Huyền thượng cảnh?

Cảnh giới này tu được trong đống phân chó rồi?

Nếu không phải đêm nay nàng muốn đi xem hội đấu giá đã xôn xao huyên náo hai hôm nay, không rảnh quản chuyện Dương Tất, ba người này hôm nay sẽ chết ở đây. Long Thần môn không nuôi phế vật!

Ngược lại là Nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng này.

Thú vị.

Lại có thể tạo nên bước tiến mới cho Tuyền Qua đồ, có thể thấy được thiên phú kinh người nha.

Nếu như Long Thần môn có thể lôi kéo được, chưa chắc không thể bồi dưỡng thành tam tuyền Tuyền Qua thần tượng, đến lúc đó Long Thần môn có thể trở thành thế lực thứ hai có được tam tuyền Tuyền Qua thần tượng ở Thiên Địa hồ.

【VIP】 Bắt Đầu Đấu Giá

Nhưng mà nàng sẽ không đi tìm người kia.

Long Thần môn, cùng với tư cách Long Thần môn thần nữ, cũng sẽ không tự hạ giá trị làm ra loại chuyện này, nếu không chẳng phải lại trở nên hèn mọn giống như lão già họm hẹm của Ngụy Tứ tinh thế lực này sao, buồn cười?

Đương nhiên, sự tình luôn có ngoại lệ. Nếu như muốn "Long" đích thân đi thăm "Xà", trừ phi trong hội đấu giá đêm nay, tác phẩm của tên Tuyền Qua thần tượng kia đủ để khiến nàng có được cảm giác kinh diễm, có tư chất trở thành Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng.

Phải biết, trên thế giới này không thiếu thiên tài, cách mấy năm liền sẽ xuất hiện Tuyền Qua thần tượng khiến người khác kinh ngạc, nhưng cuối cùng cũng chỉ dừng ở bước nhị tuyền. Con đường tam tuyền, khó tu hơn mạch môn.

Nếu không toàn bộ Thiên Địa hồ cũng sẽ không chỉ có số lượng tam tuyền Tuyền Qua thần tượng ít đến vậy. Nếu không thì thần nữ Long Thần môn như nàng bây giờ sao lại không có biện pháp khiến cho mạch môn thứ ba của mình có được tam tuyền Tuyền Qua đồ.

Mà bây giờ, lúc nàng ra khỏi sương phòng, những người của Ngụy Tứ tinh thế lực này nhao nhao liếc mắt nhìn nàng.

Thần nữ mặc y phục bình thường.

Đương nhiên, bình thường ở đây có nghĩa là trên y phục không có khắc tên thế lực.

Vừa cất bước, cặp đùi thon đẹp trắng như ngọc khẽ lộ ra dưới lớp váy dài màu vàng, những người trông thấy đều nhìn không chớp mắt. Lại nhìn mặt nàng, những người kia cũng đều nhướng mày.

Mỹ nữ, cho dù là không thích, nhưng thoạt nhìn cũng khiến cho người ta cao hứng. Có một ít cường giả Bán bộ Trấn Nhạc

phóng đãng muốn đứng dậy, tiến lên bắt chuyện, thế nhưng lúc cười đứng lên, tươi cười trên mặt cứng lại.

- Nhìn cái gì vậy?

Người nam nhân trung niên đi theo phía sau thần nữ nổi giận gầm lên một tiếng, chấn động khiến cho đám người kia sắc mặt trắng bệch.

Trấn Nhạc cảnh!

Loại khí thế này bọn họ thực sự quá mức quen thuộc.

Bọn họ vốn cho rằng nữ tử kia là người của Ngụy tứ tinh thế lực nào đó, không nghĩ đến vậy mà là tứ tinh thế lực, Trấn Nhạc cảnh đi theo sau lưng, đồ đần cũng có thể hiểu, lai lịch của những người này khẳng định là không nhỏ.

- Thật xin lỗi.

Những cường giả Bán bộ Trấn Nhạc đứng dậy từng người ngượng ngùng cười một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trở lại ghế của mình.

Cảm giác ngoan như một chú chim cút.

Sau khi thần nữ cùng tùy tùng của Long Thần môn rời đi, nhìn không thấy, không cảm ứng được, bọn họ mới dám tiếp tục nói chuyện nửa đùa nửa thật.

Mạc tộc trưởng vuốt râu trầm tư một hồi, nhịn không được cảm thán một câu,

- Không nghĩ vậy mà lại kinh động đến tứ tinh thế lực. Xem điệu bộ này, chắc hẳn không phải là loại tứ tinh thế lực mới nổi.

Một người vội vàng phụ họa theo:

- Váy dài màu vàng… Y phục này, hình như chung quanh đây không có thế lực của hồ nào mặc y phục loại đó.

Nương theo tiếng của hắn, đám người lại bắt đầu trầm tư.

Ngược lại là Bách Như Thường, hắn bây giờ trông ngay thẳng nhất, ngang nhiên mở miệng:

- Ngươi quan tâm thế lực của nàng làm gì, ngươi chỉ cần biết, lần này Tuyền qua đồ khó mua rồi. Tứ tinh thế lực nhúng tay vào, chúng ta còn có thể mua hay sao?

- Đúng vậy!

- Tứ tinh thế lực đều có được quặng bạch tinh, không thiếu bạch tinh, lần này ba tấm Tuyền Qua đồ chỉ sợ bị bọn họ mua trọn rồi.

- Con mẹ nó, chúng ta thả tin tức giả để trêu đùa mà thôi, mục đích chính là vì hù sợ thế lực đến sau, để cho bọn họ biết có tới cũng vô dụng, không nghĩ đến vậy mà lại có người của Tứ tinh thế lực thật.

Đám người ngươi một câu, ta một câu, lập tức liên tục cười khổ.

Nhưng mà, Bách Như Thường kia lại không giống, ngược lại nét mặt như đang cười trên nỗi đau của người khác, nói:

- Đừng nóng vội… Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, chúng ta đợi chút nữa đi phòng đấu giá xem thử.

Mọi người gật đầu, cũng mất tâm tư tiếp tục rảnh rỗi tán gẫu chờ màn đêm buông xuống.

Đều nghĩ sớm đi một chút, cùng nghĩ biện pháp gom góp một chút bạch tinh, để ứng phó buổi đấu giá tối nay.

…

Lại nói đến Ôn Bình.

Màn đêm buông xuống, hắn cùng Vân Hải Thương Lam đi đến phòng đấu giá, bởi vì quan hệ thân phận, hai người đi vào từ cửa bên hông của phòng đấu giá. Ôn Bình không sao cả, hắn chỉ là muốn ít xuất hiện mà kiếm tiền thôi.

Từ cửa lớn nghênh ngang đi vào, sau đó để ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm sang đây, có ý nghĩa gì sao?

Nhiệm vụ không có yêu cầu.

Nhiệm vụ hiện tại của hắn là chiến thắng Trấn Nhạc cảnh.

Sau khi tiến vào phòng số 1 của phòng đấu giá, Ôn Bình quan sát phía dưới, đồng thời nhìn sang những phòng khác ở cùng tầng hai. Nhìn một cái, có thể lên tầng hai này, chỉ có bán bộ Trấn Nhạc.

Mỗi một người đều là nhân vật giống như Lộ Hợi phó thành chủ.

Mà người có thể ngồi ở lầu một, nhất định là Thần Huyền cảnh trở lên, phổ biến nhất là Thần Huyền trung cảnh, cùng quy định Thần Huyền thượng cảnh của phòng đấu giá Mục gia không có giống như những phòng đấu giá Giáp cấp của Vân Hải chi đô, thế nhưng những người đến tham gia đấu giá lại là đại nhân vật đương thời.

- Ôn tông chủ, như thế nào?

Mục Thiên ở một bên cười hỏi thăm, nhìn ra được, hắn rất hài lòng với hôm nay:

- Thông qua sự tuyên truyền của Mục gia ta, chỉ có người của thế lực tam tinh cự đầu cùng Thần Huyền thượng cảnh trở lên mới có thể đi vào, đảm bảo người người có đủ khả năng tham gia đấu giá.

Ôn Bình khẽ gật đầu.

- Không tệ.

- Vậy ngài nghỉ ngơi một chút… Ta đi làm việc trước.

Mục Thiên cực kì thỏa mãn lùi về sau.

Với hắn mà nói, thu được bao nhiêu phần trăm không quan trọng.

Có thể có được một tiếng tán thưởng của Ôn tông chủ, ngày sau tất tiền đồ xán lạn.

Dù sao hôm nay có nhiều đại nhân vật đến như vậy, tạo nên một đêm đỉnh cao cho Mục gia, cũng là nhờ Ôn tông chủ ban tặng.

Sau khi Mục Thiên rời đi, Ôn Bình tiếp tục quan sát phía dưới.

Lúc này, ánh mắt của hắn dừng ở trên người một nữ nhân thoạt nhìn hơn 30 tuổi, không nói nữ nhân kia xinh đẹp nhường nào, mà là nàng ngồi ở lầu một, bên cạnh lại là một cường giả Trấn Nhạc cảnh.

Chính nàng cũng là Trấn Nhạc trung cảnh!

Người khác có thể không cảm giác được, thế nhưng hắn có thể, bởi vì hắn có Kim Bốc Nhãn, một đôi mắt không chỉ có thể thấy chỗ sơ hở của công pháp, mà còn có thể tăng cảm giác đến một cách thần kỳ, tất cả đều là nhờ Niết Bàn ốc ban tặng.

- Lần này, kiếm bộn rồi.

Nhìn nàng, Ôn Bình tựa như trông thấy một đống bạch tinh, và sau đó còn có thể thăng cấp phi chu.

Đến tận bây giờ, Ôn Bình lại một lần nữa cảm thán một tiếng, sự tuyên truyền của Mục Thiên quả thực lợi hại, tứ tinh thế lực đều bị dụ đến, xem ra sau này Tuyền Qua đồ đều giao cho hắn bán, là một chuyện hết sức chính xác.

Tiếp tục xem thêm vài lần, sau đó Ôn Bình ngồi xuống.

Nghe một kiện lại một kiện đồ vật giá một trăm, hai trăm, thậm chí bốn năm trăm bạch tinh bị bán đi, thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút. Không chỉ có hắn đang chờ Tuyền qua đồ bắt đầu đấu giá, đa số người ở đây cũng đang chờ.

- Tiếp sau đây, cho mời thị nữ giúp chúng ta mang tấm Nhất tuyền Tuyền qua đồ đầu tiên lên.

Lúc này, Mục Thiên tự mình lên sân khấu chủ trì đấu giá, cũng để cho thị nữ bưng bàn ngọc chậm rãi đi theo sau.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung lại.

Ở trong thông báo tuyên truyền của Mục gia, không có nói rõ ràng Tuyền qua đồ mang theo năng lực đặc thù gì.

Cho nên tất cả mọi người đặc biệt chờ mong.

Phụ khí.

Phòng ngự tuyệt đối.

Phong thuộc tính.

Kế tiếp sẽ là gì?

- Tấm nhất tuyền Tuyền qua đồ này, trừ tăng phúc mạch thuật cơ bản nhất cho ngươi ra, còn có thể tăng phúc một thành tốc độ công kích của ngươi. Nói cách khác, ngươi lại có thể đánh địch nhân của ngươi, có thể đánh ra thật nhiều quyền. Đương nhiên, năng lực này chỉ có tác dụng với Thông Huyền cảnh… Thế nhưng cũng không ảnh hưởng đến giá trị của nó, dù sao đây chính là tấm Tuyền qua đồ có năng lực đặc thù thứ ba trên thế gian!

Phong thuộc tính, chính xác mà nói thì không tính là năng lực đặc thù.

Mục Thiên không cho mọi người có thời gian bàn bạc, tiếp tục nói:

- Giá khởi điểm, 400 miếng bạch tinh, mỗi một lần tăng giá không được thấp hơn 10 bạch tinh!

【VIP】 Quy Tắc Mới

Trong nháy mắt, một nam nhân trung niên trực tiếp giơ tay.

Người này tự nhận là cường giả Trấn Nhạc cảnh đi theo bên người thần nữ, nhưng bởi vì ngồi ở vị trí khuất nên ít ai để ý đến hắn.

- 500 miếng!

Hắn tuân theo ý chí của thần nữ, một thoáng trực tiếp nâng giá lên 100 viên bạch tinh.

100 viên bạch tinh cũng không tính là rất nhiều, chỉ là mới mở miệng nâng giá liền nâng thêm 100 miếng, hiển nhiên là rất muốn có được. Đối với người rất muốn có được như vầy, thật có nhiều thế lực không dám cạnh tranh giá cả.

Trong nhất thời, không khí hội đấu giá cứng đờ.

Nhìn cục diện do chính mình tạo ra, nam nhân trung niên thỏa mãn cười một tiếng.

Hắn muốn chính là cái hiệu quả này.

500 viên bạch tinh, mua được một tấm nhất tuyền Tuyền Qua đồ, hẳn là sẽ không có ai đi tranh với hắn nha?

Nhưng chính tại lúc này, đám người sau khi thu hồi ánh mắt, trừ bỏ một ít người bị dọa, người khác lần lượt ra giá cao hơn, nét mặt vốn dĩ đang đắc chí của người nam nhân trung niên kia bỗng nhiên thay đổi.

Nhìn xem những người kia còn đang nâng giá lên mỗi lần 10 miếng.

Những bán bộ Trấn Nhạc cảnh càng không khách khí, nhao nhao nâng giá lên.

Trong chớp mắt đã lên đến 700 viên bạch tinh, đồng nghĩa người tiếp tục ra giá sẽ ngày càng ít đi.

Mục Thiên lập tức nhìn về phía phòng số 1, vị trí của Ôn Bình, mà Ôn Bình cũng đang nhìn xuống.

Kém nhất cũng đã 700 viên bạch tinh.

Hiển nhiên tốt hơn nhiều so với mong đợi.

- Cuối cùng cũng trở thành người giàu.

Ôn Bình thoải mái cười một tiếng, ngồi ở trên ghế vuông.

Sau đó nghe được một tiếng hét to.

- 750!

Lần này, Bách Như Thường nâng giá lên 50 miếng.

Hiển nhiên, hắn có chút không nhịn được rồi. Dù rằng mua về chính hắn cũng không dùng được, nhưng ban thưởng cho hậu bối, hoặc đem ra nghiên cứu, như thế đều vượt xa khỏi giá trị mấy trăm viên bạch tinh.

Giá lúc hắn đưa ra, đa số người khác đều sợ hãi rồi.

Những cường giả bán bộ Trấn Nhạc cũng thu hồi tâm tình muốn tiếp tục ra giá, nhao nhao muốn nhường món đồ này cho Bách Như Thường. Dù sao, lại lên nữa, vậy thì làm sao tiếp tục đấu giá nữa đây.

Trông thấy cục diện này, tên nam nhân trung niên của Long Thần môn kia lập tức nhìn qua thần nữ ở bên cạnh.

Chỉ nghe thấy thần nữ của Long Thần môn mở miệng nói:

- Hơn nữa, mặc dù không đến nỗi là kinh diễm, thế nhưng giá trị nghiên cứu của nó cực kỳ cao. Nhưng quy cách của tấm Nhất tuyền Tuyền Qua đồ này đã cao như thế, vậy hai tấm tiếp theo, không thể nghi ngờ sẽ còn cao hơn.

- Đã rõ!

Nam nhân trung niên gật đầu.

- 800!

Cường giả Trấn Nhạc của Long Thần môn kia tiếp tục nâng giá.

Lần này, hắn mở miệng, đồng thời không còn duy trì thái độ điệu thấp vốn có:

- Tầm Tuyền Qua đồ này, Long Thần môn ta muốn có! Long Thần môn ta - Dương Hi Bỉ đối với thứ này muốn chắc, ai dám tăng giá?

Hôm nay Long Thần môn đến đây, chính là muốn thu mua hết toàn bộ.

Sao có thể bọn họ không kiêng nể gì mà nâng giá lên cao?

Vốn định giảm thấp sự chú ý, thế nhưng nếu bây giờ tiếp tục giảm thấp sự chú ý, sẽ chỉ khiến cho bản thân tốn càng nhiều bạch tinh hơn.

Hắn khoanh tay, tất cả mọi người lập tức nhìn qua. Đánh giá lời nói của nam nhân trung niên kia, sau đó chìm trong sự kinh ngạc. Thật ra bất luận là Long Thần môn, hay Dương Hi Bỉ, uy danh đều hiển hách.

- Long Thần môn!

- Không ngờ Long Thần môn lại đến.

- Trực tiếp nói ra tông hào, danh tự, hỏi chúng ta còn ai dám tăng giá, ta thấy hắn hỏi như vậy chính là nói ai ngon tăng giá đi. Mẹ nó!

Mọi người ngươi một lời ta một câu bàn luận xôn xao, ngay cả những cường giả Bán bộ Trấn Nhạc cũng không tránh khỏi bàn luận.

- Tiền bối, làm như vậy không hợp quy củ đó…

Dương Hi Bỉ lập tức cắt ngang lời nói của Mục Thiên.

- Ta có phá hư quy củ sao? Tới phòng đấu giá mua đồ, chẳng lẽ không thể tự giới thiệu sao?

Dương Hi Bỉ lạnh lùng liếc mắt qua.

Chỉ với một đôi mắt này, liền làm cho Mục Thiên kinh hãi lùi lại mấy bước.

Sát ý của cường giả Trấn Nhạc cảnh thực sự quá mức kinh người, căn bản không cần phóng thích khí thế liền có thể khiến hắn sợ hãi.

- Không có… Không có.

Bất đắc dĩ Mục Thiên đành phải ngượng ngùng cười một tiếng.

Trong lòng đắng chát không thôi.

Được, uổng công tuyên truyền rồi.

Đến tham gia là một đại nhân vật, lần này ra tay muốn mua trọn, hơn nữa còn không cho người khác có cơ hội gọi giá.

Ngươi tự giới thiệu thì có thể, nhưng lại nói như thế, ai lại dám tiếp tục ra giá?

Tiếp tục ra giá, không phải tương đương với việc đắc tội Long Thần môn sao?

Người ở nơi này, ai lại dám đắc tội với tứ tinh thế lực?

Rơi vào đường cùng, Mục Thiên đành phải tiếp tục nói:

- Chúc mừng Dương Hi Bỉ tiền bối đến từ Long Thần môn mua được tấm Tuyền Qua đồ đầu tiên với giá 800 viên bạch tinh.

Ầm!

Giải quyết dứt khoát.

Mục Thiên không tự chủ được liền quét mắt lên đỉnh đầu, tiếp tục để thị nữ mang tấm Tuyền Qua đồ thứ hai lên,

- Hiện tại chỉ hi vọng vị tiền bối này đừng ra giá quá thấp, để Mục gia ta khó làm ăn nha.

Không đạt được lợi ích như mong muốn, lần sau Ôn tông chủ làm sao có thể lấy thêm Tuyền Qua đồ đến đây bán chứ?

Một bên khác, giao dịch Tuyền Qua đồ thành công, sau khi lấy được, Dương Hi Bỉ lập tức đưa cho thần nữ bên cạnh.

Nàng mỉm cười thỏa mãn.

Sau đó tiếp tục yên ổn ngồi ở đó, nhìn sang tấm Tuyền Qua đồ thứ hai.

- Tấm Tuyền Qua đồ thứ hai, năng lực đặc thù là đông kết. Sau khi sử dụng nó, mỗi một chiêu chức của ngươi, đều có nửa thành xác suất phát động năng lực đông kết. Cưỡng chế

đông cứng đối thủ, khiến cho động tác chậm chạp, kéo dài trong ba nhịp thở. Nếu như vận khí ngươi đủ cao, tỉ lệ nửa thành của ngươi có thể phát động liên tục. Mọi người nên biết, lúc đối địch, một chút sơ suất có thể quyết định thắng bại, mà đông kết này… Liền càng không cần phải nói. Bởi vì nó cũng có tác dụng với Thần Huyền cảnh, cho nên giá khởi điểm của nó là 500 viên bạch tinh.

Dứt tiếng, đám người lặng ngắt như tờ ngồi ở đó.

Giá khởi điểm rất kinh người!

Tuyền Qua đồ cũng tốt, cũng rất kinh người.

Đông kết ba nhịp thở, những Thần Huyền cảnh này, sao lại không muốn?

Nhưng càng nhiều người không muốn trở thành người đầu tiên tăng giá, Long Thần môn đã hô lên tên hiệu, hà tất phải đâm đầu vào?

Thần nữ thấy thế cười một tiếng, giơ tay ra hiệu cho Dương Hi Bỉ giơ tay.

Nói thẳng cái giá khởi điểm.

Một viên bạch tinh cũng không tăng thêm.

Ngay tại lúc này, phòng số 1 truyền đến một âm thanh,

- Quên nói cho mọi người, ba tấm Tuyền Qua đồ, mỗi một thế lực chỉ có thể mua tối đa một tấm. Nếu như ngươi lấy tấm thứ nhất, tấm tiếp theo ngươi liền không thể tham gia cạnh tranh.

Nói ra câu nói này, tất cả mọi người lập tức nhìn sang chỗ Ôn Bình.

Mọi người đều biết, đó là chỗ của người chế tạo Tuyền Qua đồ.

Hiện tại hắn nói như thế, hiển nhiên là không muốn để cho Long Thần môn lấy đi tất cả Tuyền Qua đồ.

Nhưng lúc này mọi người vẫn quay đầu nhìn sang Dương Hi Bỉ, chợt nghe được Dương Hi Bỉ sắc mặt lãnh đạm ngẩng

đầu nhìn vào trong phòng kia, sau đó chất vấn:

- Ngươi có ý gì? Long Thần môn ta có bạch tinh, còn không cho mua?

Thế nhưng âm thanh chất vấn này lại không nhận được bất cứ câu trả lời nào.

Ôn Bình vẫn như cũ phối hợp nói:

- Nếu như ngươi muốn cạnh tranh tấm thứ hai, hoặc sai người cạnh tranh tấm thứ hai thì cũng có thể. Nếu như ta biết, ta sẽ cấm hắn vĩnh viễn không có tư cách mua Tuyền Qua đồ của ta.

- Ngươi!

Dương Hi Bỉ lập tức muốn tức giận chửi thề một câu, thế nhưng trong nhất thời lại nghẹn lời.

Bởi vì Ôn Bình lại nói tiếp.

Câu nói này khiến cho hắn thực sự không biết phải phản bác ra sao, tranh luận thế nào.

- Nếu ngươi không tin, ngươi cứ thử xem. Xem ta có bán tấm thứ hai cho ngươi hay không, Tuyền Qua thần tượng có thể tạo nên Tuyền Qua đồ… cũng có thể hủy diệt.

【VIP】 Kiện Đấu Giá Cuối Cùng

- Nếu ngươi không tin, ngươi cứ thử xem. Xem ta có bán tấm thứ hai cho ngươi hay không, Tuyền Qua thần tượng có thể tạo nên Tuyền Qua đồ… cũng có thể hủy diệt.

Lời này, nhìn có vẻ muốn nói với tất cả mọi người, là nhắc nhở với tất cả mọi người.

Thế nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng, đây là một câu cảnh cáo với Dương Hi Bỉ, bởi vì ở đây ngoại trừ phủ thành chủ Vân Hải Thương Lam thành chủ cùng Long Thần môn Dương Hi Bỉ, không ai có nhiều bạch tinh như thế để mua tấm Tuyền Qua đồ thứ hai, mà người có ý mua hết tất cả Tuyền Qua đồ cũng chỉ có một mình Dương Hi Bỉ mà thôi.

Ngươi dám mua kiện thứ hai!

Ta dám trực tiếp tiêu hủy nó!

Lời ấy, mọi người nghe thấy được thì hít một hơi lạnh.

Bọn họ còn là lần đầu tiên nghe được một Tuyền Qua thần tượng nói những lời này, vốn dĩ tưởng rằng có Tuyền Qua thần tượng nói có thể chế tạo ra một đống Tuyền Qua đồ đã là rất to gan rồi, hiện tại xem ra so sánh với những Tuyền Qua thần tượng khác, thì thật đúng là gặp dân chơi thứ thiệt rồi.

- Kể từ hôm nay phàm là Tuyền Qua đồ đưa đến Vân Hải chi đô, người muốn mua đều phải tuân thủ quy tắc này.

Ôn Bình nói xong, lại không có quay lại chỗ ngồi, an nhàn đợi đấu giá kết thúc.

Mà tiếp tục đứng ở đó, lẳng lặng nhìn xuống phía dưới.

Dù rằng từ phía dưới, hai bên trái phải không thấy được mặt của Ôn Bình trong gian phòng, chỉ có thể trông thấy cửa sổ khắc hoa kia, thế nhưng xuyên qua kẽ hở của cửa sổ, mọi người còn có thể trông thấy được đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bướng bỉnh kia.

Không phải rất lớn.

Nhưng đặc biệt làm người khác chú ý.

Chúng nó cứ như thế lạnh lẽo nhìn xuống dưới, giằng co cùng đôi mắt của Dương Hi Bỉ, dường như không để ý đến Dương Hi Bỉ kia là tứ tinh thế lực, thân phận cương giả Trấn Nhạc cảnh của Dương Hi Bỉ, sau đó chậm rãi liếc nhìn đám người, khiến cho mọi người vốn đang đứng đó đã ngồi về chỗ cũ.

Mục Thiên nuốt nước miếng một cái, nhìn phòng đấu giá lặng ngắt như tờ, lại nhìn một chút về Dương Hi Bỉ đang đứng yên không nhúc nhích, hắn như muốn bộc phát, chỉ đành cười một tiếng nói:

- Ặc… đấu giá tiếp tục.

Thế nhưng không ai kêu giá.

Bọn họ đều đang đợi tiếp sau đây sẽ phát sinh chuyện gì.

Dù sao Dương Hi Bỉ cũng là Trấn Nhạc cảnh của tứ tinh Long Thần môn.

Tứ tinh thế lực bình thường đã đủ khổng lồ, bọn họ chỉ có thể ngưỡng mộ, Long Thần môn kia càng là nhìn thấy nhưng không với tới được. Kỹ nghệ chế tạo Tuyền Qua đồ của Ôn tông chủ này cho dù có kinh diễm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chọc nổi một Trấn Nhạc cảnh đến từ tứ tinh thế lực.

Ánh mắt mọi người vẫn đang dừng ở trên người của Dương Hi Bỉ.

Giống như xem hắn đứng đó, lúc nào cũng có thể bộc phát…

Nhưng vào lúc này, một âm thanh bỗng nhiên xuất hiện.

- 600!

Người lên tiến đến từ căn phòng thứ hai, chỗ của Vân Hải Thương Lam.

Ngay lúc đó, người kia không chỉ hô lên giá cả mà còn mở cửa sổ ra, để lộ bản thân trước mặt tất cả mọi người.

Người này chính là thành chủ Vân Hải chi đô, Vân Hải Thương Lam.

Rất hiển nhiên, Vân Hải Thương Lam đứng ở bên cạnh Ôn tông chủ kia. Đại đầu xà đã cố tình nâng giá, cũng không lâu lắm liền có người thứ hai ra giá sau Vân Hải Thương Lam. Vân Hải Thương Lam lại nâng giá, một thoáng khiến cho hội đấu giá sục sôi trở lại, những Ngụy tứ tinh thế lực ở lầu hai cũng lục tục ngo ngoe bắt đầu kêu giá.

Giá cả đang kéo lên, nhưng Dương Hi Bỉ kia vẫn đứng ở đó.

Cho đến khi thần nữ ở một bên kéo góc áo của hắn, lúc này hắn mới chịu ngồi xuống, nhưng nét mặt lại đầy phẫn nộ.

Bởi vì hắn cảm thấy mình bị sỉ nhục, hơn nữa phần sỉ nhục này đến từ một tên Nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng nho nhỏ.

Rất nhanh, tấm Tuyền Qua đồ thứ hai đã được mua với giá 800 miếng bạch tinh.

Người mua, là Ngụy tứ tinh thế lực.

Đối với việc này, Dương Hi Bỉ cực kì tức giận khi nhìn nó được đưa lên lầu hai, đặc biệt là sau khi nghe thấy tiếng cười ở trên lầu, giận càng thêm giận. Nếu như không phải thần nữ Long Thần môn ở bên cạnh kìm hắn, hắn đã sớm nhảy dựng lên.

- Thác Doanh đại nhân.

Âm thanh khi phát ra những chữ đó không lớn lắm, thế nhưng câu sau lại là nghiến răng nghiến lợi,

- Thật đúng là cần phải tuân thủ cái quy tắc chó má này? Chúng ta có nhiều bạch tinh, chỉ cần một tay ta có thể…

Có thể giết chết đại đa số người ở nơi này, câu này chưa nói xong đã bị cắt ngang.

Cắt ngang lời hắn là thần nữ Thác Doanh của Long Thần môn.

- Cho nên… Ngươi muốn khiến hắn tự mình hủy đi những Tuyền Qua đồ này?

Thần nữ Thác Doanh của Long Thần môn liếc nhìn Dương Hi Bỉ.

Nàng thừa nhận đã đánh thấp sự kiêu ngạo của Tuyền Qua thần tượng này.

Vốn cho là chỉ có thể giả vờ trước mặt của Ngụy tứ tinh thế lực, không nghĩ đến, một cái Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng lại kiêu ngạo đến mức không coi Trấn Nhạc cảnh ra gì, không để mắt đến tứ tinh thế lực cấp cự đầu.

- Vậy chúng ta…

Dương Hi Bỉ đắng chát cười một tiếng, lại lần nữa nhìn lướt qua lầu hai.

Nét mặt Thác Doanh không thay đổi nói tiếp:

- Tiếp tục xem… Kiện thứ nhất, kiện thứ hai mặc dù không tệ, thế nhưng còn chưa tới mức khiến ta cảm thấy kinh diễm. Loại năng lực đặc thù kia, cao nhất cũng chỉ để cho Thần Huyền cảnh sử dụng, đối với ngươi và ta mà nói, trừ giá trị nghiên cứu phong phú ra thì không còn tác dụng gì khác.

- Vậy thì nghe theo Thác Doanh đại nhân.

Dương Hi Bỉ khẽ gật đầu, chậm rãi xoa dịu cơn giận trong lòng.

Lúc này, liền chờ màn kịch quan trọng nhất, rốt cuộc cũng đã đến rồi.

Nếu như nói, Mục Thiên tự mình đến đấu giá ba món đồ này là đã đủ coi trọng, vậy thì món cuối cùng lên sân, có hai vị phó thành chủ của phủ thành chủ ở bên cạnh bảo vệ, thì thể diện kia cũng quá lớn rồi.

Đường đường là phó thành chủ, vậy mà làm hộ vệ.

Đương nhiên, người bưng lên hoàng kim ngọc bàn vẫn là thị nữ xinh đẹp, tuy nhiên trong mắt mọi người lại không có nàng mà chỉ có tấm Tuyền Qua đồ màu đỏ được bày ra kia. Trong khoảnh khắc Mục Thiên xốc nó lên, hai con ngươi của mọi người đều ngưng lại.

Hai kim sắc tuyền qua chậm rãi xoay tròn, đặc biệt thần bí ai cũng biết, phía dưới này cất giấu đồ vật.

Tất nhiên không thể kém hơn tấm Phong thuộc tính kia.

- Thứ này, đối với mạch thuật, mạch khí toàn bộ phương vị tăng phúc là năm thành, phẩm chất cao tuyệt đối. Ngoài ra, Ôn tông chủ nói năng lực đặc thù của nó có tác dụng với cả Trấn Nhạc cảnh, về phần năng lực đặc thù là gì…

Mục Thiên dừng lại một chút.

Ngắm nhìn bốn phía!

Ôn Bình ở phía trên cười cười, bởi vì không nghĩ đến Mục Thiên bình thường thấy mình thì không giữ nổi bình tĩnh, lúc này lại có thể làm chậm tiết tấu câu dẫn dắt sự tò mò của mọi người. Không thể không nói, ánh mắt lúc này của tất cả mọi người đều đang tò mò như một đứa trẻ.

Rõ ràng như thế.

Mãnh liệt như thế.

Mục Thiên đã trầm mặc đại khái là mười nhịp thở mới tiếp tục nói:

- Năng lực đặc thù của nó là Phá Chiêu, lúc ngươi chiến đấu với người khác, có một thành tỉ lệ có thể trực tiếp thấy rõ được nhược điểm chí mạng của đối phương, đồng thời, chỉ cần vận khí của ngươi không tệ, liền có thể phát động liên tục. Hai người cùng cảnh chiến đấu… Nếu như nhược điểm chí mạng bị thấy rõ một lần, hoặc nhiều lần, vậy thì trận chiến này…

Mục Thiên chưa hề nói ra hai chữ tất thắng này.

Thế nhưng không nói, tất cả mọi người đều hiểu.

Nhược điểm chí mạng đừng bảo là bị thấy rõ một lần, cho dù nhược điểm bị người khác phát giác được một chút xíu, vậy kết quả của cuộc chiến này cũng có khả năng bị thay đổi.

Có nó, chẳng phải nói, trong cùng cảnh liền trực tiếp vô địch?

- Giá khởi điểm, 1000 miếng bạch tinh!

Mục Thiên hô to một tiếng!

Giá khởi điểm cũng đã cao hơn Nhị tuyền Tuyền Qua đồ bình thường mấy trăm miếng bạch tinh!

Lúc này, trong phòng đấu giá tất cả hào quang đều tụ tập trên tấm nhị tuyền Tuyền Qua đồ ở trên đài đấu giá.

Trong ánh hào quang, nó thật sự chói mắt, Thác Doanh nhìn nó, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng.

【VIP】 Ngươi Thật Sự Không Bán?

Nàng vẫn luôn muốn tìm một Tam tuyền Tuyền Qua Thần tượng để giúp nàng tạo ra Tam tuyền Tuyền Qua đồ dùng cho mạch môn thứ ba - Tụ Thần mạch môn. Từ đó thu hẹp khoảng cách với dị mạch, tạo khoảng cách với người cùng cảnh giới.

Nhưng Tam tuyền Tuyền Qua Thần tượng thật sự rất khó mà gặp được.

Bởi vì bọn họ đều bị những thế lực lớn cung phụng, thường chỉ chế tạo Tam tuyền Tuyền Qua đồ cho bọn họ, những người khác muốn gặp họ là điều cực kì khó. Có một hi vọng gặp được e rằng chỉ còn Tử Nhiên đại sư mà thôi.

Nhưng từ rất lâu rồi, Tử Nhiên đại sư đã không còn chế tạo Tuyền qua đồ nữa, bất kể ai đến cầu xin cũng vô dụng.

Cũng không biết đến bao giờ nàng mới lại chế tạo Tuyền qua đồ.

Vì vậy nên chỉ có thể nói có chút hi vọng mà thôi.

Cho dù là đại đa số mạch môn thứ ba của Trấn Nhạc Cảnh cũng chỉ dùng Nhị tuyền Tuyền qua đồ, nhưng mà nàng hi vọng có thể có được Tam tuyền Tuyền Qua đồ. Tăng phúc năm thành và tăng phúc bảy thành là hai cái khái niệm khác nhau.

Nhưng hiện tại suy nghĩ của nàng thay đổi rồi.

Cái năng lực Phá Chiêu này nàng nhất định phải đoạt được.

Tăng phúc hai lần hiển nhiên không thể so sánh với năng lực Phá Chiêu, nó càng giống với thần thông của yêu tộc, tăng phúc tuy là không bì kịp Tam tuyền Tuyền Qua đồ nhưng nó lại là năng lực đặc thù mà Tam tuyền Tuyền qua đồ không có trang bị.

Quan trọng nhất là nó chỉ có một chiếc.

- Hi Bỉ.

Mới nói được một nửa Thác Doanh chợt khựng lại.

Sau đó liền nghe thấy tiếng đấu giá bắt đầu, tiếng người nâng giá vang lên không dứt, trong chớp mắt giá từ 1000 viên bạch tinh đã được nâng đến 1200 viên, lần này thế lực Tam Tinh cũng có tham gia.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều nhìn thấy được giá trị của nó.

Vân Hải Thương Lam bày ra dáng vẻ nhất định phải có được đang không ngừng đưa tay đấu giá.

Còn có những vị thế lực Ngụy Tứ Tinh cũng đang điên cuồng tranh đoạt.

Mà nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể tham gia vào trận đấu kia.

Thật ra theo Thác Doanh đến đây trừ Dương Hi Bỉ còn có một tu sĩ Trấn Nhạc Cảnh nữa.

Tướng mạo hắn tương đối thanh tú vì vậy nên nhìn bề ngoài cũng khá yên tĩnh, cho dù lúc nãy Dương Hi Bỉ muốn nổi nóng thì hắn ta cái gì cũng vẫn im lặng. Nhưng lúc này đây, vì món đồ tốt trước mắt mà hắn ta lại có chút nôn nóng.

Hắn ta không muốn bỏ qua tấm Tuyền qua đồ này, vừa đứng dậy muốn tranh thủ tranh đoạt một phen thì Thác Doanh bỗng nói ra một chữ.

- Đi!

Dương Hi Bỉ thoáng ngẩn người, sau đó tức giận đứng dậy.

Không có cách nào khác, thần nữ nói đi thì hắn chỉ có thể đi.

Nếu như không đi thì ở đây cũng chỉ có thể chịu khổ - nhìn thấy đồ tốt, có tiền mà lại không thể mua được.

- Túy Sinh, ngươi ở lại đây… - người đàn ông trung niên thanh tú kia đang muốn đi thì bị Dương Hi Bỉ gọi lại.

Túy Sinh gật gật đầu.

Hắn biết Dương Hi Bỉ có ý gì.

Tất nhiên ở lại không còn ý nghĩa gì nhưng cần phải biết ai mua được tấm Tuyền Qua đồ này.

Tuy Thác Doanh không nói nhưng khẳng định muốn biết.

Hơn nữa, ở lại đây… việc kia còn có cách khác giải quyết?

Làm sao có thể để Long Thần môn hắn mất đi miếng mồi ngon trước mắt.

- Đã hiểu. - Túy Sinh nhướng mày một cái ngồi xuống.

Buổi đấu giá náo nhiệt vẫn đang diễn ra nhưng vẫn có người chú ý đến việc rời đi của Long Thần môn.

Bọn họ lo lắng nhất là Long Thần môn sẽ nhịn không được mà ra tay gây hỗn loạn cho buổi đấu giá này.

Bấy giờ rất nhiều người đã thả lỏng hơn rồi.

- Vị Ôn tông chủ kia thật sự có can đảm, vậy mà lại có thể làm cho Long Thần môn không đánh mà lui chỉ lấy đi một tấm bản đồ kém nhất trong ba tấm Tuyền Qua đồ. - Thanh Nhiên Hồ tộc trưởng Mạc gia nhìn một màn như vậy xúc động lên tiếng.

Những lời này của ông ta… Tất cả mọi người đều đã nghe được.

Đang không phải lúc gọi giá mọi người đều sôi nổi thảo luận, nhưng vừa đưa mắt sang nhìn thấy Túy Sinh thì nét mặt lập tức cứng lại.

Vậy mà vẫn còn một gã Trấn Nhạc Cảnh ở lại.

Không cần phải nói, người nọ nhất định là người của Long Thần môn!

- 1300 miếng!

Lão tộc trưởng Mạc gia mở miệng nâng giá để giảm bớt sự xấu hổ trong lòng, những người vừa nãy có tham gia thảo luận cũng như vậy, bọn họ không nghĩ vẫn còn một tên Trấn Nhạc Cảnh ở đây - không cần lén dò xét làm gì, bởi lẽ bọn họ căn bản không thể cảm nhận được thực lực của Trấn Nhạc Cảnh.

Lúc này một mình Ôn Bình ngồi ở lầu hai.

Tâm trạng rất là thoải mái.

Hai tên nhóc Đại Ngoan, Tiểu Ngoan đói bụng rồi, hắn nhanh gọn ném hai viên bạch tinh cho chúng.

Tổng giá trị của ba tấm Tuyền qua đồ có giá trị gần 3000 miếng bạch tinh.

Hiện tại không riêng tiền thăng cấp Thính Vũ Các, thăng cấp năm cánh buồm của phi chu, ngay cả tiền để dành bắn Tuyền Qua pháo cũng có rồi, thậm chí còn có thể dư một ít có thể dùng để thăng cấp cho các kiến trúc khác cùng với xây dựng và mở rộng Kiến Mộc Lâm.

- Có thiệt thòi cũng là ta thiệt, nếu không ai mà nuôi nổi bọn bay? - Liếc mắt nhìn Điện Thủ đang ăn đến mức vui vẻ Ôn Bình bất đắt dĩ cười cười sau đó đi đến bên cửa sổ nghe tiếng giá cả đã được đẩy lên đến cực hạn.

- 1450 viên!

- 1480!

Mỗi một lần gọi giá đều phải dừng lại một hồi.

Thế lực Ngụy Tứ Tinh đã có vài vị đưa giá rồi.

Ngay cả Vân Hải chi đô cũng không tiếp tục gọi giá nữa.

Tiểu tử này đã vượt qua giá trị của Tam tuyền Tuyền qua đồ rồi, nếu giá tiếp tục lên nữa thì có rất ít thế lực của Ngụy Tứ Tinh có thể mua nổi.

- Còn 20 miếng bạch tinh là vừa đủ 3000. - Ôn Bình lẩm bẩm một câu, ánh mắt nhìn về cái búa đang muốn hạ xuống của Mục Thiên.

Ngay lúc đó giá cả đột nhiên lại tăng lên.

- 1500 miếng!

- Túy Sinh ta muốn nó!

Túy Sinh vốn đang ngồi đột nhiên đứng lên.

Mục Thiên dừng lại sau đó nở nụ cười nói:

- Vị tiền bối này, Long Thần môn đã mua một chiếc rồi, căn cứ lời Ôn tông chủ…

- Ta mua! Không phải Long Thần môn mua! Càng không có ai nhờ ta mua! - Túy Sinh ném ánh mắt sắc bén về phía Mục Thiên. - Chẳng lẽ ta đường đường là một Trấn Nhạc cảnh, muốn mua cho mình một tấm Tuyền Qua đồ cũng không được sao?

Nghe được lời này, mọi người biến sắc.

Vốn dĩ hét lên 1480 viên bạch tinh vẻ mặt của thế lực Ngụy Tứ Tinh đã có chút khó coi rồi.

Lo lắng lúc đầu cuối cùng cũng phát sinh.

Bọn họ chưa từng gặp Túy Sinh, thế nhưng danh tiếng thì đã nghe qua.

Dù sao cũng là thế lực của Huyền Sắc Hồ, cách bọn họ không xa.

Chỉ riêng cái danh Trấn Nhạc đã đủ áp đảo tất cả mọi người ở đây rồi.

- Cái này…

Mục Thiện có chút ngượng ngùng.

Sau đó chợt nghe Túy Sinh nói một câu:

- Nếu vẫn còn có người ra giá xin mời tiếp tục, các ngươi giơ giá bao nhiêu ta cũng theo tới cùng. Cái này chắc không ảnh hưởng đến lợi ích đúng không Ôn tông chủ ở lầu trên?”

Dứt lời, ánh mắt lạnh lùng của hắn cũng nhìn lên phía trên.

- Tên này muốn gây sự?

Ôn Bình xuyên qua khe hở của cửa sổ nhìn người đàn ông trung niên tuấn tú, nét mặt không khỏi lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Không bán!

Lần này, hắn trực tiếp đẩy cửa sổ ra.

Lộ ra nửa người trước mặt mọi người.

- 1600 miếng!

Túy Sinh nhướng mày lạnh lùng ra giá.

- Không bán!

Ôn Bình thầm cười lạnh một tiếng.

Nếu lúc đầu Long Thần môn các ngươi có sự hiểu biết như thế này thì ta cần gì phải đặt ra cái quy tắt như vậy?

Bây giờ muốn nâng giá cao lên để mua?

Xong rồi!

Đi theo tên hệ thống lừa gạt kia, cái khác hắn không học.

Duy chỉ có quy tắc do chính mình đặt ra không thể phá bỏ, cái này… Hắn học rất thành tài nha! Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến vấn đề nguyên tắc.

Vì 100 viên bạch tinh buông tha nguyên tắc.

Không có lợi!

- Ngươi thật sự không bán? - Lúc này, Túy Sinh đã nắm chặt tay, một luồng khí lực làm người khiếp đản từ trên người hắn phóng ra.

【VIP】 Đại Quai, Tiểu Quai Lần Đầu Tiên Xuất Thủ

Chưa mở mạch môn.

Nhưng lại xuất ra khí thế của Trấn Nhạc cảnh.

Vốn dĩ những Thần Huyền cảnh ngồi một bên hoặc ngồi xung quanh cách Túy Sinh mười thước vẫn có thể giữ bình tĩnh nhưng lúc này đây còn có thể ngồi yên được sao?

Đứng dậy liền chạy, căn bản không quan tâm đến việc phải đi hai bên hành lang, càng không để ý tới giữ phong độ vốn có của Thần Huyền cảnh bọn họ.

Trấn Nhạc tức giận, né xa là thượng sách!

Mà Ôn Bình, ngoảnh mặt làm ngơ.

- Ngươi rời khỏi Long Thần môn thì có thể mua.

Nói xong, Ôn Bình hướng về phía Mục Thiên phất phất tay, ra hiệu hắn có thể gõ chùy. Mục Thiên tự nhiên nghe theo ý tứ của Ôn Bình, sau khi lộ dáng vẻ tươi cười, tay phải nắm búa gỗ gõ một hồi trên bàn đấu giá.

Thấy thế, Túy Sinh lạnh lùng chau mày, giận dữ mở miệng:

- Ngươi thật tưởng bản thân mình là Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng hả?

Hắn đã tính xong hết rồi.

Hôm nay thứ này dù sao cũng không mua được, vị Ôn tông chủ này không phải có thủ đoạn phá hủy sao?

Vậy thì hắn cũng có thủ đoạn!

Nhìn xem, là mạng trân quý, hay là Tuyền Qua đồ trân quý?

Thần nữ mềm lòng, không làm được loại chuyện này, nhưng là hắn có thể.

Ầm!

Thanh âm mở ra mạch môn thanh thúy truyền đến.

Nơi cổ tay trái của Túy Sinh, một mạch môn lục sắc đột nhiên xuất hiện.

Ầm!

Ầm!

Ngay sau đó, liên tục hai tiếng mở mạch môn phát ra.

Tay phải, trước ngực Sung Doanh, Tụ Thần song Mộc thuộc tính mạch môn cùng hiện ra.

Mạch khí phơi phới kia khiến cho toàn bộ phòng đấu giá đột nhiên như trong gió xuân ấm áp, thế nhưng ai cũng hiểu rõ, dưới loại cảm giác thư thái này đang ẩn giấu sự phẫn nộ của Túy Sinh.

- Không phải Tam tuyền nhưng lại có kiểu cách như Tam tuyền! Vậy hôm nay ta cho ngươi hai lựa chọn, mạng của nhà ngươi và Tuyền Qua đồ.

Cả ba mạch môn đều mở, ánh mắt lạnh lùng của Túy Sinh bỗng nhiên thay đổi, mang theo khí tức ngạo ghễ của cường giả.

Vân Hải Thương Lam lúc này đâu còn ngồi yên được nữa, trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống, mí mắt kẽ nheo nhưng căn bản là không che được đôi mắt lạnh lùng mang theo lãnh ý kia:

- Túy Sinh tiền bối, nơi này chính là Vân Hải chi đô.

- Cút!

Đầu Túy Sĩnh cũng không xoay, trực tiếp ném cho Vân Hải Thương Lam một chữ - cút, sau đó chậm rãi đi về hướng bàn đấu giá.

Mục tiêu: Tuyền Qua đồ!

Vân Hải Thương Lam đứng ở đó, mí mắt rung lên, bời vì quá mức phẫn nộ, cũng quá mức bất đắc dĩ.

Ở trước Trấn Nhạc hắn có thể làm gì đây?

Nhưng hắn không động vẫn đứng đó như cũ.

Túy Sinh bỗng nhiên bước đến phía trước Vân Hải Thương Lam một khoanrgm hếch mũi nhìn Vân Hải Thương Lam lạnh giọng nói:

- Nhất định phải cản ta sao? Vân Hải chi đô tổng cộng chỉ bằng nửa bước của Trấn Nhạc, bị ta giết sạch rồi thì Bách Tông Liên Minh cũng không vì một thế lực sắp bị xâm chiếm mà trách móc ta đâu nhỉ.

- Ngươi!

Vân Hải Thương Lam nghẹn lời.

Chuyện này nhường cũng không được.

Mà không nhường cũng không xong.

Thực sự khiến người khó xử.

- Mục Thiên, Vân Hải thành chủ, tránh ra chút nào.

Dứt tiếng, bọn người Vân Hải Thương Lam chưa phản ứng kịp, đang lúc muốn quay đầu nhìn xem, lại nghe thấy trên lầu truyền tới một tiếng nói,

- Đại Quai, Tiểu Quai, ném tên Trấn Nhạc cảnh gây chuyện này ra ngoài cho ta.

Dứt tiếng, âm thanh "um…a…" truyền ra, nhưng lần này âm thanh của hai bọn chúng nó lại là phẫn nộ. Bởi vì Ôn Bình vốn vẫn dùng ánh mắt không mang ý cười nhìn Túy Sinh nay đã lộ ra cảm xúc phẫn nộ.

Ba!

Ba!

Hai cái tiểu gia hỏa lập tức nhảy khỏi bả vai Ôn Bình.

- Ôn tông chủ, chậm đã…

Vân Hải Thương Lam biến sắc, muốn ngăn cản Ôn Bình, bởi vì hắn thấy qua Phi chu, cũng biết Phi chu có thể tùy ý thu lại. Hắn sợ Ôn Bình lấy Phi chu ra lúc này.

Thủ đoạn công kích phá hủy Thiết Sơn kia thật sự không cần sợ Túy Sinh, nhưng cũng sẽ khiến cho Vân Hải chi đô gặp nạn.

Lỡ như…

Suy nghĩ đến đây đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hai cái bóng đen trong chốc lát đã xuất hiện trước mắt.

Không chỉ có hắn, vốn dĩ Túy Sinh nghe thấy câu nói kia của Ôn Bình đang muốn bật cười thì vẻ mặt chợt nghiêm lại, giang tay chấn mạch, trong tay trực tiếp vung ra hai đầu trường đằng xanh biếc, đánh tới phía bóng đen.

- Giả thần giả quỷ…

Ba!

Trường đằng rơi xuống, nhưng căn bản không chạm đến được hai bóng đen kia.

- Thứ quỷ gì đây, sao lại nhanh như vậy?

Còn đang kinh ngạc thì bóng đen đã đến gần.

Không có cách hắn đành phải đưa tay ra cản.

Có Trấn Nhạc hộ giáp ở đây, cũng không sợ thứ gì đột nhiên xuất hiện đánh lén.

- Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn đột nhiên vang lên.

Một khe rãnh thật sâu, bắt đầu từ bàn đấu giá kéo dài ra tới bên ngoài phòng đấu giá, từ trong nhìn ra phía ngoài, nửa bên vách tường của phòng đấu giá cũng bị mất, mà Túy Sinh chính là người đã vạch ra một khe rãnh sâu hoắc kia.

- Cái quái gì vậy!

Túy Sinh đụng xuyên liên tiếp mấy bức tường mới dừng lại, không khỏi thầm mắng một câu, sau đó vội vàng lắc đầu, cưỡng ép bản thân thoát khỏi trạng thái mơ hồ, sau khi thanh tỉnh một chút, cảm nhận được cảm giác tê liệt từ cánh tay truyền đến, không khỏi hoảng hốt.

Hắn thật sự không thể tin được, có Trấn Nhạc giáp ngăn cản, cỗ lực lượng này lại có thể ảnh hưởng đến linh thể của hắn.

Đối phương rất có thể là Trấn Nhạc cảnh!

Cho dù không phải, vậy thực lực kia cách Trấn Nhạc cảnh cũng không xa.

- Tuy nhiên, đây cũng không phải vốn liếng để ngươi có thể tự cho mình là Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng, không có khả năng phá vỡ Trấn Nhạc hộ giáp của ta…

Túy Sinh muốn tiếp tục ngưng tụ Trấn Nhạc hộ giáp, xông lên đánh cược một phen sau đó cho vị Ôn tông chủ này một trận giáo huấn nhớ đời, thế nhưng sau khi chấn mạch, lại phát hiện không triệu hồi được Trấn Nhạc hộ giáp, mạch khí ngưng tụ tối đa trong linh thể căn bản không thể ngưng kết ở ngoài linh thể.

Một suy nghĩ lặng lẽ xuất hiện trong đầu.

Trấn Nhạc hộ giáp vậy mà đã sớm vỡ vụn… Trong vòng một ngày không thể nào tiếp tục phóng thích.

Ý nghĩa này vừa mới xuất hiện, nửa câu nói sau còn chưa kịp nói ra, trong lòng hắn đã xuất hiện một luồng cảm giác bất ổn.

Đánh nát Trấn Nhạc hộ giáp của hắn, hơn nữa có khiến hắn rơi vào trạng thái mơ hồ, không có cảm giác được Trấn Nhạc hộ giáp vỡ vụn.

Cỗ lực lượng này tuyệt đối đã vượt qua Trấn Nhạc hạ cảnh!

Trong phòng đấu giá, bọn người Vân Hải Thương Lam lảo đảo lùi lại mấy bước, sau khi đứng vững lại tiếp tục lùi ra sau, cho đến khi đứng ở sát bức tường của phòng đấu giá, ánh mắt bọn họ mới dừng lại trên người hai bóng đen đang khôi phục hình dạng kia.

Đây chẳng phải là hai con tiểu ngạc ngư luôn nằm ở trên vai Ôn tông chủ đó sao?

Bọn chúng vậy mà lại một kích đánh bay Túy Sinh!

Đang lúc kinh hãi, Ôn Bình chậm rãi bước xuống, mở miệng:

- Mục Thiên, gõ búa đi!

- Vâng, Ôn tông chủ!

Mục Thiên bấy giờ mới phục hồi tinh thần từ trong khiếp đảm, vội vàng vẫy tay về phía thị nữ đang thất kinh, gấp rút cùng nhau đi lên đài đấu giá gõ búa.

Nhưng mà lúc thị nữ đưa Tuyền Qua đồ cho tên nửa bước Trấn Nhạc kia, cả người hắn liền cảm thấy không tốt.

Bởi vì chiến đấu quá đột ngột.

Nhưng nhìn thấy Ôn tông chủ này có yêu vật mạnh như vầy bên người thì lòng hắn cũng ổn định lại không ít.

Chí ít không lo lắng không lấy được Tuyền Qua đồ.

- Lần đấu giá tiếp theo có thể sẽ là một tháng sau, cũng có thể lâu hơn một chút.

Song song với lúc tiến hành giao dịch, Ôn Bình cũng thông báo cho những người còn lại trong phòng đấu giá biết đợt tiếp theo, sau đó hài lòng nhận Tàng giới chứa bạch tinh.

Thiếu 20 miếng bạch tinh là đủ 3000.

Bỗng nhiên trở nên giàu có.

Đẹp trai ái ai!

Đi!

Người kia vừa thu lại Tuyền Qua đồ, tranh thủ thời gian chuồn lẹ, vì tránh né trận chiến xảy ra ở phạm vi rất rộng này, cũng vì bình yên rời khỏi nơi này.

Hắn vừa đi, cảm giác tê liệt trên người Túy Sinh rốt cục cũng biến mất, hắn cũng trở lại bên ngoài phòng đấu giá.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Đại Quai, Tiểu Quai!

Giống như không phục!

Nhưng phần nhiều vẫn là kiêng kỵ!…

【VIP】 Thần Thông Bẩm Sinh Của Điện Thủ

Hai vật nhỏ đánh cho hắn choáng váng đầu óc, không cảm nhận được Trấn Nhạc hộ giáp đã bị vỡ, hắn dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng có thể biết sự lợi hại của bọn nó. Nói thật, từ mười năm trước khi bước vào Trấn Nhạc cảnh, gần như chưa bao giờ gặp loại tình huống này.

Cho dù là thần nữ Thác Doanh, Long Thần môn đệ nhị cường giả đã dừng lại ở Trấn Nhạc trung cảnh suốt mười mấy năm, người làm cho hắn kiêng kỵ nhất thì cùng lắm một quyền cũng chỉ làm hao hụt phân nửa Trấn Nhạc hộ giáp của hắn mà thôi.

- Còn muốn đánh?

Ôn Bình bỗng nhiên ngẩng đầu, cảm giác như đang tán gẫu cùng Túy Sinh.

Chính là loại cảm giác này, khiến trong lòng Túy Sinh run lên.

Người thiếu niên trước mắt thực sự quá bình thản.

Túy Sinh lập tức trả lời, ánh mắt chính là nhìn Ôn Bình, nhưng lời nói lại giống như nói với Đại Quai, Tiểu Quai:

- Nhất thời đắc chí mà thôi, không cần phải đắc ý như vậy, hơn nữa đánh lén thì tính là bản lĩnh gì. Tiếp theo đây mới thật sự là bắt đầu.

Nói ra lời này, Túy Sinh cảm thấy sự tự tin của mình đã trở lại.

Đúng vậy!

Chỉ là Trấn Nhạc hộ giáp bị vỡ nát thôi mà.

Linh thể vẫn còn ở đây.

Mạch môn còn mở, mạch khí vẫn liên tục không ngừng đây, tiếp tục đánh tiếp, thần nữ đến kịp liền có thể giúp hắn!

- Um a~

- Um a~

Đại Quai, Tiểu Quai đồng thời bi bô kêu to hai tiếng.

Giống như đang trả lời Túy Sinh.

Về phần Ôn Bình tất nhiên là không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, nhưng bị Trấn Nhạc cảnh não tàn như vầy quấn lấy, hắn cũng thật bất đắc dĩ mà. Đáng tiếc, không có tăng phúc thực lực gấp đôi cho lĩnh vực danh vọng của tông môn.

Bằng không thì hôm nay hắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ giết chết Trấn Nhạc cảnh này, nhanh chóng thu Tuyền Qua pháo vào tay.

- Đánh!

Thoáng xoay đầu, Ôn Bình liền ra lệnh cho Đại Quai, Tiểu Quai, sau đó xoay người rời đi.

Bọn người Vân Hải Thương Lam còn đứng tại chỗ, bị Ôn Bình liếc qua, lúc này mới khôi phục lại tinh thần, vội vàng đi theo ra ngoài.

Vân Hải Thương Lam bây giờ đã hiểu rõ, vì sao Bất Hủ tông chướng mắt Vân Hải Thương Lam làm thế lực phụ thuộc rồi.

Ngoại trừ con chó vàng kia, Bất Hủ tông lại còn có Yêu Vương kinh khủng như thế. Tuy chỉ là hai con tiểu ngạc ngư kêu bi bô, nhưng bọn chúng có thể đối chiến với Trấn Nhạc cảnh, hiện ra một góc của núi băng, cũng đủ để sánh ngang với một cái Vân Hải chi đô!

Túy Sinh thấy Ôn Bình cất bước rời đi, liếc mắt qua Đại Quai, Tiểu Quai ngăn cản trước mắt, lập tức tức giận quát một tiếng,

- Chạy đi đâu!

Bắt giặc phải bắt vua trước!

Nhưng lúc sắp cất bước, hai bóng đen đã lao tới.

Lần này, hắn thấy rất rõ ràng, đuôi của hai tiểu gia hỏa kia đang vung về phía hắn. Tốc độ nhanh như chớp, hắn cảm giác như tốc độ còn nhanh hơn hắn vài phần, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

- Thiên Đằng!

Túy Sinh lập tức gầm thét.

Lục sắc mạch môn theo đó đột nhiên run lên, phát ra âm thanh chấn mạch, khi mạch khí theo đó được đẩy ra, mặt đất dưới chân bỗng nhiên trở nên lung lay, căn nhà, cửa sổ cũng lắc lư liên hồi như đang trong cơn địa chấn.

Cùng lúc đó, Túy Sinh nhanh chóng lùi về sau.

Vừa lùi, một âm thanh bỗng nhiên xuất hiện.

Ầm!

Từng đạo dây leo vụt lên từ mặt đất, lắc lắc thân thể giống như một vũ cơ đang múa hát.

Chỉ chớp mắt như thế, toàn bộ phòng đấu giá Mục gia đã không còn sót lại chút gì, bị những dây leo lít nha lít nhít này chống lên trời. Nhìn từ xa, nơi này giống như một Thanh Đằng Yêu vương đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Khí thế khổng lồ, to lớn khiến cho hơn phân nửa người ở Vân Hải chi đô nhịn không được mà thấy kinh sợ.

Đám dây leo khiến người nhìn đều phải e ngại này hiện đang đánh về phía Đại Quai, Tiểu Quai.

- Coi như sức mạch hợp kích của các ngươi mạnh hơn ta, thế nhưng Thiên Đằng chính là Huyền cấp trung phẩm mạch thuật, hơn nữa ta đã tu luyện đến viên mãn, một đầu dây leo cũng đủ trói lại một Thần Huyền thượng cảnh. Nghìn dây…

Nói đến đây, Túy Sinh cười.

Tự tin tất nhiên mạnh hơn rồi.

Sau khi Trấn Nhạc hộ giáp bị đánh nát, rốt cuộc hắn đã tìm lại được sự tự tin và kiêu ngạo đã đánh mất của một Trấn Nhạc cảnh.

Sau khi cười xong, hắn đi về phía Ôn Bình, hòng chĩa mũi dùi về phía thiếu niên kiêu ngạo kia, đây là chính là chiến thuật của hắn!

Vân Hải Thương Lam đã lùi ra vài trăm mét trông thấy cảnh này, nét mặt lập tức thay đổi, vội vàng nhìn sang Ôn Bình ở bên cạnh.

Ôn tông chủ, ngài đi trước…

Nói còn chưa hết câu, hai âm thanh điếc tai nhức óc truyền đến.

- Thanh đằng cao!

- Thanh đằng khí thế mạnh mẽ!

Nhưng bỗng nhiên xuất hiện ảo ảnh hai quái nhân cực lớn làm người kinh ngạc, bọn chúng cao khoảng bốn mươi lăm trượng.

Song song xuất chưởng, quét sạch dây leo, những dây leo này từng dây từng dây bị chặt đứt, không gì ngăn cản lập tức đập về phía Túy Sinh. Cảm giác kia, giống như có hai ngọn núi nhỏ ép xuống dưới, khiến người nhìn kinh hãi không thôi.

- Cái này…

Vân Hải Thương Lam nói không ra lời.

Bởi vì thực sự không biết nên nói cái gì.

Lúc này Ôn Bình cũng quay đầu sang, híp mắt cười, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ đây là lý do hai tiểu tử này gọi là Điện Thủ!

Năng lực yêu tộc bẩm sinh của hai tiểu gia hỏa này vậy mà lại là biến ra hai "đại ca" cùng loại như Cự Linh Thần. Thời đại trước, Cự Nhân tộc dùng chúng để trông coi đại điện không phải không có lí do.

Nếu như bọn chúng trưởng thành đến dáng vẻ như mẫu thân, lại biến ra "đại ca"… Vậy không phải chọc trời rồi sao?

- May mắn thay loại yêu vật Điện Chủ này không ăn tinh thạch thì thực lực sẽ thụt lùi, bằng không lúc ở Bí cảnh, phỏng

chừng mẹ của bọn chúng có thể đánh nát Bí cảnh!

Ôn Bình không khỏi cười một tiếng, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hướng đi chính là lối ra khỏi Vân Hải chi đô.

Đồ đã mua xong, ở lại Vân Hải chi đô căn bản không có ý nghĩa.

…

Một bên khác, Túy Sinh nhìn hai chưởng to lớn đang ập xuống ở phía đối diện, hai mắt lập tức mở to, mạnh môn theo đó điên cuồng run rẩy phát ra âm thanh chấn mạch không ngừng. Hắn biết bản thân quá mức chủ quan rồi.

Hắn chỉ cho rằng sức mạnh hợp kích của hai bọn nó mạnh hơn hắn, căn bản không nghĩ đến bọn nó cũng là Trấn Nhạc cảnh Yêu vương.

Trấn Nhạc Yêu vương, cùng cảnh nghiền ép phi dị mạch Nhân tộc!

Huống chi hiện tại hai con ở trước mặt hắn, hắn chỉ có thể điên cuồng phóng thích mạch thuật để giảm thiểu lực lượng của bọn chúng. Cũng không có Trấn Nhạc hộ giáp, trong lòng hắn sợ hãi, bởi vì linh thể của hắn xếp hạng không cao, so với thần thông bẩm sinh của Trấn Nhạc yêu vương thì sự chênh lệch quá lớn.

- Một Đông Hồ nho nhỏ làm sao lại có được Yêu vương cường đại đến vậy!

Lúc này đây, mạch thuật của hắn đánh vào chúng chẳng khác nào kiến càng rung cây. Điều này khiến hắn cực kỳ tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức chỉ có thể đứt hơi khản tiếng hô một câu như vậy.

Ầm!

Song chưởng vỗ xuống đất.

Khí lãng khổng lồ xen lẫn bụi đất dày đặc như gợn sóng dập dờn lan ra, hồi lâu sau, khi tiếng nổ ngập trời đã biến mất, một cái hố to rộng trăm trượng thình lình xuất hiện, sâu đến

mười trượng, tại trung tâm của hố sâu này, Túy Sinh đang nằm thoi thóp.

Bên ngoài nghìn mét, những thế lực Ngụy Tứ Tinh nhìn thấy cảnh này, mỗi người nhìn nhau, kinh hãi run sợ.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Cỗ lực lượng nghiền ép Trấn Nhạc cảnh này, bọn họ là người cảm nhận sâu sắc nhất, bởi vì đến cảnh giới như bọn họ mới có thể cảm nhận được sự đáng sợ chân chính của Trấn Nhạc. Nói câu tự giễu, tất cả bọn họ cũng không đủ cho Túy Sinh đánh.

Đứng xem một lúc lâu, đồng thời nhớ đến câu chuyện được lan truyền ở Vân Hải chi đô lúc trước, cái gì mà Ôn tông chủ chỉ là tông chủ của một tông môn đang xuống dốc, vì nghiên cứu kỹ thuật chế tạo Tuyền Qua đồ mà khiến cho tông môn của mình đến tiêu chuẩn Nhất tinh cũng không đạt được.

Bây giờ suy nghĩ lại, quả thật là nói nhảm!

Bất Hủ tông tuyệt đối là ẩn thế tông môn!

【VIP】 Thăng Cấp Năm Cánh Buồm

- May thay chúng ta không có bản lĩnh đại náo phòng đấu gia kia. Bách Như Thường âm thầm cười một tiếng, có chút may mắn.

Nhị tuyền Tuyền qua đồ mà… Ai không động tâm.

Nói thật, nếu như nơi này không phải Vân Hải chi đô, hắn cũng sẽ âm thầm cướp đoạt, thuận tiện xử lý luôn người bán, đây là chuyện đương nhiên. May mắn, hắn không có năng lực cướp đồ ở Vân Hải chi đô, nếu không hôm nay bị đánh chắn hẳn là bọn họ.

Tin tức Trấn Nhạc cảnh cướp đồ, không cướp được ngược lại bị đánh, tin tức này một khi truyền ra thì Long Thần môn coi như trở thành trò cười rồi.

Sau khi Bách Như Thường cảm khái một trận xong, liếc thấy đám người của những thế lực Ngụy Tứ tinh kia cũng đang lầm bầm như hắn. Nói cái gì không biết nhưng dựa trên nét mặt của bọn họ, có thể nhìn thấy được là đang cười trên nỗi đau của người khác.

Động tĩnh lớn như vậy, hai người Dương Hi Bỉ không phải kẻ điếc tất nhiên nghe được rõ ràng.

Lúc Thanh đằng vụt lên từ mặt đất, hai người cũng đã đuổi đến nơi này.

Đáng tiếc, đã chậm một bước.

Đến lúc này trận chiến đã chấm dứt, bóng người to lớn trăm trượng đã biến mất, khí tức hùng hậu của Túy Sinh cũng biến mất. Hai người đứng ở bên ngoài hố sâu, những người còn lại của Long Thần môn thì xông xuống dưới tìm kiếm Túy Sinh.

- Đại nhân…

Dương Hi Bỉ không nghĩ sự việc lại ra nông nỗi này, lập tức nhìn sang Thác Doanh, giống như đang chờ Thác Doanh ra

mệnh lệnh. Đồng thời, hắn cũng phóng thích cảm giác để tìm kiếm dấu vết do hai con Yêu vương kia để lại.

- Trước mang Túy Sinh ra rồi lại nói… Lần này coi như hắn gặp may mắn rồi, đối phương không có ra tử chiêu. Thác Doanh oán hận nhìn hố sâu trước mắt, thầm mắng Túy Sinh không biết bao nhiêu lần.

Đã là Trấn Nhạc cảnh rồi mà không học được sự lý trí.

Rõ ràng chuyện này có rất nhiều cách giải quyết, hắn không phải muốn lựa chọn cái biện pháp tự cho là ít tốn sức nhất sao, bây giờ thì hay rồi, trước mặt bao nhiêu con người như vậy bị đánh cho đứng lên không nổi, thật sự mất hết mặt mũi.

Nếu như chỉ có mình hắn mất mặt thì cũng tốt, nhưng bây giờ toàn bộ Long Thần môn đều mất mặt. Thế lực cầm đầu Tứ tinh lại trở thành bàn đạp thành danh cho người ta, ngẫm lại càng làm cho người khác tức giận.

Một bên Dương Hi Bỉ đang tìm kiếm khí tức của Đại Quai, Tiểu Quai. Cảm giác của Trấn Nhạc cảnh đã lục soát mấy nghìn mét xung quanh mấy lần nhưng đáng tiếc không tìm được bất cứ dấu vết nào hết.

Lúc thuộc hạ khiêng Túy Sinh ra, hắn không cam lòng mở miệng nói:

- Đại nhân, không cảm nhận được hai con Yêu vương kia.

Lúc nói những lời này, hắn liếc nhìn Túy Sinh mặt mũi sưng vù, trong lòng xuất hiện một chút khó chịu.

Thác Doanh giơ tay lên ra hiệu Dương Hi Bỉ không cần nói, bởi vì Trấn Nhạc cảnh yêu vương muốn đi, nàng tất nhiên không thể đuổi kịp, hơn nữa bây giờ chấp nhất vấn đề này, không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Thác Doanh nói:

- Trước mắt rời khỏi đây, hiện tại điều trị cho Túy Sinh quan trọng hơn. Kinh mạch của hắn gần như bị vỡ nát dưới hay chưởng kia… Đối phương mặc dù không trực tiếp giết hắn nhưng cũng không khác giết hắn là bao.

- Vâng.

Dương Hi Bỉ khẽ gật đầu, lệnh cho thủ hạ đẩy nhanh tốc độ khiêng Túy Sinh đi đến khách sạn gần đó.

Thác Doanh theo sát phía sau, tuy không yên lòng nhưng nàng rất tỉnh táo, vấn đề hiện tại không phải lập tức báo thù.

Mà là lai lịch của Bất Hủ tông!

- Từ bao giờ mà nơi man di như Minh Kính hồ, Đông hồ lại xuất hiện một tông môn bí ẩn như vậy. Cùng lúc có được hai Trấn Nhạc cảnh yêu vương, cho dù là thế lực Tứ tinh cũng không bao nhiêu người được như thế.

Nghĩ đến đây, Thác Doanh quay sang nói với Dương Hi Bỉ:

- Hi Bỉ, sai người thăm dò Bất Hủ tông này, ta muốn tất cả những tin tức liên quan đến Bất Hủ tông… Hắn ta không để nào đột nhiên được sinh ra được!

- Rõ

Dương Hi Bỉ gật đầu.

Vừa nói xong câu trước, câu sau Thác Doanh lại lần nữa nhắc nhở:

- Không nên nảy sinh xung đột với Bất Hủ tông, chí ít hiện tại không thể! Đừng có học theo Túy Sinh, hắn ta đứng ở đỉnh lâu quá mà quên mất rằng núi cao còn có núi cao hơn…

- Vâng.

Dương Hi Bỉ có chút suy nghĩ, khẽ gật đầu.

…

Lại nói Ôn Bình, từ sau khi ở Vân Hải chi đô bán Tuyền Qua đồ trở về liền đi về hướng Đông hồ.

Bởi vì hành trình trở về vừa vặn thỏa mãn năm điều kiên thăng cấp năm cánh buồm.

Đối với Đại Quai, Tiểu Quai, sau khi nhận thức được thực lực của bọn chúng, Ôn Bình dùng bạch tinh cho bọn chúng ăn cũng không còn thấy đau khổ như trước nữa. Dù sao bạch tinh không có có thể kiếm lại, hiện tại cho dù đem tất cả lợi nhuận

mỗi ngày của tông môn cho bọn chúng ăn cũng có thể chấp nhận được.

Khi trở lại tông môn, Ôn Bình tập tức mang Phi Chu vào trong phòng kiến tạo Phi chu, bắt đầu tiến hành thăng cấp cánh buồm.

- Hệ thống, giúp ta thăng cấp năm cánh buồm.

Thế giới lớn như thế, nếu như sau này đều dựa vào phi chu di chuyển, tốc độ bay càng nhanh là chuyện tất yếu.

Thiên Địa hồ có 108 hồ, đi đến Huyền Sắc hồ mất hết mười ngày nửa tháng, lại nói muốn đi ra ngoài hoặc xa hơn là thế giới bên ngoài Thiên Địa hồ thì mất bao nhiêu năm đây?

Âm thanh của hệ thống xuất hiện,

- Thăng cấp năm cánh buồm cần 300 viên bạch tinh, xác định thăng cấp hay không?

- Thăng cấp!

Bây giờ hắn có rất nhiều bạch tinh.

Thăng cấp thành công!

Vừa dứt lời, trước mắt liền nhảy ra một cái màn hình.

Nhìn Phi Chu yên tĩnh trong Phòng Kiến Tạo Phi Chu, từ một cánh buồm biến thành năm cánh, cánh ở giữa to lớn, bốn cánh nhỏ ở hai bên. Toàn thân trắng noãn, lúc không có gió cũng phình lên, thoạt nhìn rất có khi thế chinh phục biển cả, gió lốc.

Xem đến đây, Ôn Bình thuận miệng hỏi:

- Hệ thống, điều kiện cần để thăng cấp năm cánh buồm lần sau là gì?

- Không hạn chế, thế nhưng để có cơ hội thăng cấp Kí chủ phải tiếp nhận nhiệm vụ liên quan ở trong sảnh nhiệm vụ.

- Đã rõ.

Xem ra chờ khi hoàn thành hai nhiệm vụ trong tay cần phải nhận thêm một cái nữa rồi.

Đàn ông mà, ai lại không muốn tốc độc nhanh hơn chứ?

- Đúng rồi, nhìn xem nhiệm vụ của ta.

Khi chuẩn bị rời khỏi phòng kiến tạo phi chu, Ôn Bình chợt tỉnh ngộ.

Lập tức mở ra giao diện nhiệm vụ, mở "Nhiệm vụ hoàn thành kiến trúc mới", ánh mắt liếc nhìn tiến độ hoàn thành nhiệm vụ.

- 50% rồi, cũng không tệ lắm!

Xem ra có năm người đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Tháng này đạt được mười lượt người, chắc là không có vấn đề gì, dù sao cũng còn nửa tháng.

200 lần Thể Hồ Quán Đỉnh, giống như Tuyền qua pháo, khiến trong lòng hắn một mực ngứa ngáy.

Đóng giao diện nhiệm vụ, Ôn Bình ra khỏi Phòng Kiến Tạo Phi Chu.

Vừa mới đi ra ngoài, bọn người Tần Sơn đã chờ sẵn ở đó.

- Tông chủ.

- Tông chủ.

Mấy người lần lượt khom người.

Ôn Bình hỏi:

- Tông môn mấy hôm nay không có việc gì chứ?

Tần Sơn trả lời,

- Bình yên vô sự, tất cả mọi người vội vàng hoàn thành nhiệm vụ của tông môn, nhưng có Chiêm Đài trưởng lão gửi cho tông môn một bức thư, trong thư có nói, muốn hỏi cách nghĩ của tông chủ ngài đối với chuyện ở Phi Ngư đảo. Dù sao cũng là thuộc Đông hồ.

- Phi Ngư đảo?

Ôn Bình nhíu mày, Tần Sơn không nói hắn cũng quên mất.

- Ý tứ của Chiêm Đài trưởng lão chính là muốn hỗ trợ Tần gia chủ hệ ở Phi Ngư đảo, ngồi vững ở vị trí đảo chủ Phi Ngư đảo. Dù sao ở Đông hồ, nếu bọn họ ổn định, Tần gia nhất định sẽ nghe theo lời Bất Hủ tông chúng, như vậy cũng có lợi cho chúng ta. Lúc Tần Sơn nói những lời này, trong lời có chút cảm giác khác biệt.

Có thể do cảm thấy mình dù sao cũng họ Tần, nói như thế không ổn, cho nêm một mực trốn tránh ánh nhìn của Ôn Bình.

【VIP】 Chỉ Có Kẻ Yếu Mới Kết Hợp

Ôn Bình liếc qua Tần Sơn, thấy rất rõ nét mặt của Tần Sơn không khỏi cười một tiếng. Hắn thật có chút không rõ, Tần Sơn sao phải sợ bị người khác cho rằng lấy quyền mưu tính chuyện riêng như thế?

Tần Sơn chính là Tần Sơn, đến từ Phi Ngư đảo, hiện tại vào Bất Hủ tông, quay lại che chở cho người nhà thì cũng chẳng có vấn đề gì. Huống hồ, với vị thế của bọn họ bây giờ, chuyện ở Đông hồ chỉ cần một câu nói mà thôi.

Nhưng Tần Sơn đã có lòng hỏi ý kiến của hắn, vậy hắn chắc chắn sẽ không nói rõ Bất Hủ tông chính là chỗ dựa của Phi Ngư đảo.

Nếu như có thể thu thế lực phụ thuộc tất nhiên là chuyện tốt, dù sao cũng là thu nhập thêm một khoản bạch tinh. Nhưng hiện tại không thể nói, nói ra như vậy sẽ không có ý nghĩa. Miễn cho đến lúc đó có người bụng dạ khó lường ỷ vào tên tuổi của Bất Hủ tông làm chuyện bôi nhọ danh dự Bất Hủ tông, còn cả thanh danh thần bí, cường đại của bản thân hắn.

Ôn Bình suy tư một hồi, nói:

- Hồi âm lại cho Chiêm Đài trưởng lão, ra khỏi cửa thì những chuyện này do nàng tự mình làm chủ. Nhưng mặc kệ có chuyện gì cũng phải đảm bảo an toàn của đệ tử tông môn mình.

- Vâng… Tông chủ!

Tần Sơn vui mừng, âm thanh trả lời phá lệ dứt khoát.

Hiển nhiên, giải quyết như thế rất đúng ý của hắn.

Bảo hộ Tần Mịch an toàn, để cho chính Chiêm Đài Thanh Huyền quyết định, thâm ý trong đó hắn không phải nghe không hiểu.

Sau dăm ba câu thảo luận về chuyện của Phi Ngư đảo, Ôn Bình lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa không?

Vu Mạch lập tức tiếp lời:

- Chúng ta nhận được lời mời của rất nhiều thế lực đến từ Đông hồ, Tử Mạch hồ. Mời chúng ta phái người tham gia thí luyện sẽ tổ chức trong khoảng thời gian tới. Ý muốn giao hảo cực kì rõ ràng, tông chủ ngài xem?

- Ngươi cảm thấy sao? - Ôn Bình hỏi.

- Tông chủ, theo ý của ta, chúng ta hẳn sẽ phái người đi tham gia. Thí luyện có thể rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu của đệ tử tông môn, làm phong phú cuộc sống của bản thân, hơn nữa, thí luyện thật ra chỉ là ngụy trang, bọn họ muốn kết giao với Bất Hủ tông chúng ta, chúng ta nên phái người đi, dù sao thêm một bằng hữu vĩnh viễn tốt hơn thêm một kẻ thù.

Vu Mạch nói xong, hai mắt nhìn chằm chằm Ôn Bình, không biết đang nghĩ gì.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Tần Sơn, không vội trả lời, hỏi tiếp:

- Tần Sơn người cảm thấy như thế nào?

- Vu Mạch trưởng lão nói có lý.

Tần Sơn phụ họa một tiếng.

Ôn Bình lại cười lắc đầu, khiến cho nụ cười trên môi hai người lập tức cứng lại:

- Không cần để ý đến, để đệ tử tông môn đi so tài với những người kia, không có ý nghĩa gì. Thắng cũng không phải chuyện gì vẻ vang cho lắm. Về cái gọi là ý muốn giao hảo, không cần làm, Bất Hủ tông không dựa vào bọn họ, cũng không muốn có liên quan đến bọn họ, chúng ta chỉ cần để bọn họ kính sợ là được, hoặc là sợ hãi cũng được.

Chí hướng của hắn chính là thành lập một siêu cấp tông môn, hơn nữa còn là mạnh nhất từ trước đến này. Đây cũng là điều mà hệ thống khiến hắn làm như vậy.

Cho nên, không thể đi con đường cũ như những thế lực kia được.

Cái gì kết giao nhiều bằng hữu.

Cái gì là giúp đỡ lẫn nhau.

Đều là nói nhảm.

Nhân mạch, minh hữu chính là tại thời điểm thế lực ngang hàng nhau mới có thể áp dụng, ngươi là nhất tinh thế lực, leo đến tứ tính tinh thế lực thì như thế nào? Chẳng lẽ tông môn ngươi muốn xuống dốc, tứ tinh thế lực sẽ còn tốn mấy trăm viên bạch tinh cứu ngươi hay sao?

- Nhớ kỹ, chỉ có kẻ yếu mới cần liên kết.

Ôn Bình sợ hai người này không hiểu ý nghĩa câu nói ban nãy của mình, cho nên lại nói thêm câu giải thích. Những lời này ai nghe cũng có thể hiểu được đi?

- Chỉ có kẻ yếu mới cần liên kết…

- Cái này!

Nghe được câu này, cả hai đồng thời sửng sốt bởi vì những lời này đã trực tiếp đả kích tâm hồn bọn họ.

- Cho nên những gì cần nói đã nói hết rồi, các ngươi đi làm việc đi.

Nói xong, Ôn Bình liền rời khỏi Nhiễu sơn, bỏ lại hai người mấy chục tuổi đầu đang đứng ngẩn người vì câu nói vừa rồi.

Sau khi xuống núi, chó săn vội vàng chạy đến, chỉ kém một chút nữa là giống như mang theo một đường tia lửa đặc trưng của sấm sét chạy đến. Tên nhóc này ỷ thân thể mình cường tráng, nhìn thấy cái gì cũng mạnh mẽ đâm tới, cứ như không có mở mắt nhìn đường.

Gâu gâu!

Cáp Cáp lập tức chồm lên người Ôn Bình, cực kì nhiệt tình, hai đầu Điện Thủ theo đó cũng "ùm a, ùm a" kêu to không ngừng. Không có cách nào, hắn chỉ có thể đi qua khu ký túc xá ném hai bọn chúng vào trong thủy đàm.

Khi bọn chúng vừa xuống nước, hắn liền cảm giác được đầm nước thoáng dậy sóng, giống như ở dưới nước có gì đó đang run lên.

Hai tiểu gia hỏa này thật là lì lợm, có thể dọa Giao long thành cái dạng này, xem ra ngoại trừ thắt nút long tu, bọn chúng còn làm một đống chuyện xấu nữa nha. Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, sờ sờ chó săn Cáp Cáp.

Vẫn là Cáp Cáp để người bớt lo hơn.

Nhưng hiện tại hắn cũng lười chơi đùa với Cáp Cáp, lập tức mở ra địa đồ Bất Hủ tông, ấn mở giao diện Thính Vũ các, Ôn Bình đã nghĩ nhiều lần, vẫn là nên dùng bạch tinh vào thực tế đi.

- Thăng cấp Thính Vũ các cần 1700 miếng bạch tinh, Kí chủ xác định muốn thăng cấp?

Âm thanh của hệ thống vang lên.

- Thăng cấp.

Ác Linh Kỵ Sĩ lên Trấn Nhạc cảnh là cần thiết.

Điện Thủ không có năng lực ẩn nấp của tên kia, thời điểm đánh nhau có thể mang lại hiệu quả bất ngờ.

Bạch tinh trong tàng giới mất đi một ít, trước mắt nhảy ra một cửa sổ.

Đang thăng cấp Thính Vũ các…

Thời gian còn lại: 50 giờ.

- Còn có 1000 miếng bạch tinh.

Ôn Bình thì thầm một tiếng, không có ý định tiếp tục sử dụng bọn chúng.

Đây đều là đến bắn Tuyền Qua pháo.

Tắt đi cửa sổ, Ôn Bình đi về phía Chủ Điện, muốn đi xem tiểu di vô vị của mình một chút.

…

Phi Ngư đảo.

Tin tức mấy hôm trước Tần Nguyễn bại trong tay Tần Mịch đã lan truyền suốt mấy ngày nay, ai ai cũng biết rằng Tần Mịch đã lấy thực lực Luyện thể thập nhất trọng đánh bại Tần Nguyễn chỉ trong ba quyền, còn biết được chuyện của Tần Quảng.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, Tần Mịch sao lại có được thực lực mạnh như vậy, chỉ mới qua mấy tháng thôi mà.

Thật ra chuyện thắng Tần Nguyễn còn có thể tiếp nhận được, dù sao tin tức Tần Mịch gia nhập ẩn thế tông môn vẫn đang được lưu truyền tại Phi Ngư đảo. Ai biết được trong ẩn thế tông môn Tần Mịch đã học được thứ siêu phàm gì.

Có thể chém đứt một cánh tay của Tần Quảng thì… Thật sự quá khoa trương rồi.

Một người là Thông Huyền.

Một người là Luyện Thể.

Luyện Thể, Thông Huyền, cả hai có chênh lệch lớn đến như thế, vậy mà Tần Mịch lại không đi theo sáo lộ (1).

(1) Lề thói cũ.

Càng làm cho người khác nghĩ không ra chính là vốn dĩ chủ hệ một mực không dám đánh trả, giống như rùa đen rụt đầu. Ngay sau ngày Tần Mịch đánh bại Tần Nguyễn, chủ hệ không chỉ bắt đầu phản kích toàn diện, mà còn trong mấy ngày ngắn ngủi đã xảy vài trận đại chiến cứng đối cứng.

Chỉ là không có Thông Huyền cảnh xuất thủ, dù sao Thông Huyền cảnh mặc kệ chết ai đều là tổn thất của Phi Ngư đảo.

Trải qua mấy ngày này, thế cục của Phi Ngư đảo có sự biến hóa vi diệu, chủ hệ có xu thế áp đảo bàng chi, mà bàng chi cũng chậm rãi lui bước trong từng trận xung đột.

Khiến cho người khác khó hiểu nhất là, chủ hệ càng đánh càng hăng, có cảm giác như muốn đánh một trận quyết chiến với người của bàng chi. Rõ ràng trong cuộc quyết đấu với sức mạnh chiến đấu cao nhất, chủ hệ đã thua thảm hại.

Mà quyết định kết quả cuối cùng của trận đấu này, rất có khả năng quyết định bởi sức mạnh chiến đấu cao nhất…

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (1)

Đương nhiên, có người vắt hết óc cũng không thể hiểu được, tất nhiên cũng có người xem có thể hiểu thấu tất cả, thậm chí biết được nguyên nhân thực sự. Nhưng loại người này cực kì ít, ít đến dùng ngón tay cũng có thể đếm được.

Sau những ngày khiến người khác khó hiểu, tối nay bầu không khí trong phủ của Tần Xuyên có chút nghiêm túc, đặc biệt là khu vực thư phòng của hắn, cho dù cấp cao trong gia tộc cũng không thể tiến vào. Bởi vì trong phòng đang có mấy người đang thương thảo chuyện không thể để bất kì ai nghe thấy.

Cầm đầu tất nhiên là Tần Xuyên, người lãnh đạo tối cao của trận nổi loại này.

Còn lại hai người là tộc trưởng của hai phân chi khác, hai người đã hơn trăm tuổi là Tần Lam và Tần Phách.

Nhưng hai người Tần Lam, Tần Phách đều không rõ tại sao phải rút lui?

Tối nay hai người đến đây, mục đích chính là vì bàn bạc ra một biện pháp giải quyết, tránh cho phân chi tiếp tục thất bại rút lui. Bởi vì mấy ngày tiếp theo này, thực sự không thể lui được nữa, sau lưng đã là vách đá cao vạn trượng.

- Tần Xuyên, mời lão tổ ra tay đi?

Bàn bạc kế hoạch cả nửa ngày Tần Lam có chút ngồi không yên, bởi vì hắn cảm giác được Tần Xuyên căn bản đang nói một đống lời nhảm nhí.

- Kế hoạch của chúng ta có nhiều đi chăng nữa thì có tác dụng gì, chỉ cần lão tổ ra tay đánh một trận, mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng. Mặc kệ Tần Nguyễn ở trong tay chủ hệ, hay là lòng dân Phi Ngư đảo hướng về chủ hệ, tất cả đều

không là vấn đề. Vấn đề lớn nhất hiện nay là chúng ta không thể tiếp tục vì nhi tử ngươi mà thỏa hiệp nữa.

- Hiện tại ba nhà thương tổn rất nhiều, ngươi không phải không biết. Ngươi còn để chúng ta lui như vậy? Chờ Thông Huyền cảnh của hai nhà chúng ta chết cả rồi, một mình Tần Xuyên nhà ngươi lên đánh sao?

Tần Phách nói đến đây, lông mày chau lại, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn càng lộ rõ sự tức giận.

Rất hiển nhiên hắn đã không muốn ôn hòa nói chuyện nữa rồi.

Bởi vì Tần Xuyên tiếp tục bảo bọn họ lui, cũng không cho bọn họ biết lí do.

- Hai vị, các ngươi rống với ta cũng vô dụng. Ta cũng không phải vì nhi tử của ta mới bảo các ngươi lui, Tần Xuyên ta ở chuyện chính sự biết phân biệt nặng nhẹ. Về phần ngươi nói để lão tổ ra tay, ta chỉ có thể nói là chưa đến lúc.

Lão tổ là vương bài sau cùng, không đến đường cùng thì không đem ra, đặc biệt là Tần Thiên đang trọng thương, để phòng ngừa sau này Tần Thiên có thể hồi phục bình thường, hắn càng thêm kiên định với ý nghĩ này của mình.

Trong cùng cảnh, hai người vật lộn đọ sức bị thương đều cần thiên tài địa bảo thượng đẳng mới có thể phục hồi, nhưng cần ít nhất mười ngày nửa tháng, càng không nói là tổn thương này do một cường giả cao hơn một cảnh giới tạo thành.

Căn cứ theo lời lão tổ nói, trong một tháng Tần Thiên không được xuống giường.

Nhưng hiện tại thì sao?

Mới vài ngày đã xuống giường chạy nhảy khắp nơi.

Khẳng định là ẩn thế tông môn kia cho “thần dược” gì đó, Phi Ngư đảo có thực lực tìm được, sở hữu được loại thuốc này hay không, hắn rõ hơn bất cứ ai.

- Còn không phải lúc này? Ta cảm thấy Tần Xuyên ngươi chính là muốn tiêu phí lực lượng của hai nhà chúng ta, đợi sau

khi đoạt quyền xong thì tự củng cố địa vị siêu nhiên của mình đi.

Sự giải thích mập mờ của Tần Xuyên tất nhiên không có khả năng đạt được sự đồng ý của Tần Phách.

Nhưng Tần Xuyên không có biểu tình dư thừa, vẫn như cũ mình có cái gì liền nói cái đó:

- Tùy ngươi nghĩ sao thì nghĩ, tóm lại thật chưa phải thời điểm này. Thế lực sau lưng Tần Mịch kia, người ta phái đi thăm dò vẫn chưa có hồi âm, chúng ta không thể tùy tiện ra tay. Các ngươi đừng tưởng rằng Tần Mịch ở ẩn thế tông môn không được trọng dụng, trong vòng mấy tháng giúp hắn tăng lên mấy cái cảnh giới, sau đó giúp hắn tu luyện Vô Cấu chi thể, những thứ này là người không được trọng dụng nên có sao?

Nói xong, Tần Xuyên dùng ánh mắt chất vấn nhìn sang hai người Tần Lam.

Tần Phách đang tức giận làm sao nghe lọt lời của Tần Xuyên.

Lúc đang muốn tiếp tục chửi đổng, Tần Lam mở miệng nói chuyện:

- Cho nên, Tần Xuyên, mấy ngày nay ngươi đang điều tra Ẩn thế thông môn kia?

Tần Xuyên khẽ gật đầu, lại nhìn Tần Phách ở bên cạnh một chút, thấy hắn vẫn đang lầm bầm, tuy nhiên không còn giống như lúc nãy, Tần Xuyên mới nói:

- Đúng, chuyện này không đơn giản đâu. Dính dáng đến ẩn thế tông môn, đặc biệt là ẩn thế tông môn kia giúp chủ hệ ra sao, điều này làm chúng ta không thể không thận trọng, nếu chúng ta sai một bước thì cả ván cờ đều thua. Đã qua hai ngày rồi, tin tức chắc cũng sẽ nhanh có thôi, đến lúc đó chúng ta lại quyết định, trực tiếp tiến công hay đổi một cách khác.

Nghe được lời Tần Xuyên nói, Tần Lam khẽ gật đầu.

So với Tần Phách đang nổi nóng, Tần Lam bình tĩnh hơn nhiều.

Nhưng thấy Tần Lam gật đầu, Tần Phách mặc dù còn tức giận nhưng cũng chỉ có thể gật đầu theo.

- Đi thôi, ngươi ở đây nhao nhao có tác dụng gì chứ?

Tần Lam muốn đi, nhưng lại sợ Tần Phách nổi điên, chỉ đành kéo hắn lôi ra ngoài.

…

Thời gian từ từ trôi qua.

Sau khi Ôn Bình trở lại tông môn, như thường lệ tiến hành việc tu hành của mình, ở trong Kiến Mộc Lâm có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Về phần tiểu di kia của mình, từ khi Ôn Bình về tông môn gặp qua một lần, về sau liền không để ý đến nàng nữa.

Lúc rảnh rỗi, hắn cũng sẽ đi ăn chút linh mễ, tiến hành thăng cấp cho Hỏa linh chi thể của mình. Tranh thủ lúc ăn cơm tìm hiểu tiến độ thực hiện nhiệm vụ của đám người kia, dù sao nhiệm vụ của bọn họ cũng liên quan đến bản thân mình. Ngẫu nhiên đi Phong Chi cốc một chuyến thu Phong Chi Cấm Cố thuật vào tay. Năng lực giam cầm mang tính cưỡng chế của nó, hắn đã thấy lúc ở Sơn Hải thành.

Ngoài những chuyện này, Ôn Bình còn chú ý đến Lan Bằng.

Bởi vị nhiệm vụ mà Lan Bằng tiếp nhận chính là tìm kiếm thí luyện mới ở trong Phong Chi cốc.

Ngày thứ tư kể từ khi về tông môn, Ôn Bình nhận được một phong thư.

Phong thư này do người của phủ thành chủ Thương Ngô thành đưa tới, chắn hẳn là yêu vật giao thư kia phát hiện nó không vào được sơn môn của Bất Hủ tông, chỉ có thể lựa chọn đưa cho phủ thành chủ.

- Tông chủ, thư của ngài, là Vân trưởng lão gửi đến!

Lúc Dương Nhạc Nhạc đưa thư cho Ôn Bình xong muốn đi thì nghe một câu nói truyền đến.

- Còn có người nhàm chán như vậy sao?

Dương Nhạc Nhạc quay đầu lại, thấy Ôn Bình vừa mở thư vừa xem vừa đi về Thính Vũ các.

- Vân trưởng lão viết gì vậy nhỉ?

Dương Nhạc Nhạc có chút mơ hồ, lần đầu tiên hắn nghe thấy tông chủ nhà mình nói hai chữ nhàm chán.

Một bên khác, Ôn Bình cầm thư, vừa đi vừa đọc, lúc trở lại Thính Vũ các thì đã xem xong bức thư, lắc đầu cười một tiếng,

- Gia hỏa Vân Liêu này, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, có có tâm tình đi quản loại chuyện này…

Trên thư nói.

Người của Phi Ngư đảo đang điều tra Bất Hủ tông.

Hơn nữa là một vị Thần Huyền cảnh.

Ngay cả Mộ Dung Thanh cũng bị áp chế rồi.

- Không biết Mộ Dung Thanh có nói ra hết hay không.

Nếu như nói hết, có thể tưởng tượng, Thần Huyền cảnh kia của Phi Ngư đảo khẳng định là bỏ chạy xa rồi.

Nếu chưa có, Chiêm Đài Thanh huyền kia tại Phi Ngư đảo có đồ để chơi rồi.

Thu hồi suy nghĩ, Ôn Bình bỗng nhiên vỗ trán một cái, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Thăng cấp trù phòng!

Phải làm mới linh thiện, nếu không thì mong muốn chữa khỏi tay cho Tử Nhiên, chỉ dựa vào bản thăng cấp của Nguyệt Quang Sủi cảo thì không được.

…

Phi Ngư đảo.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tần Như An trở lại Tần gia.

Đám người mới biết, hóa ra Tần Như An không ở đây cho nên phân chi mới bị chủ hệ đánh cho thất bại liên tục!

Nhìn nụ cười tự tin của Tần Như An lúc lên đảo, thám tử của chủ hệ lập tức biến sắc.

Tần Như An vừa đi, bọn họ liền quay về phủ, muốn đi bẩm báo tình huống bất ngờ này!

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (2)

Lại nói về Tần Xuyên.

Ăn ngay nói thật, Tần Xuyên sợ sao?

Hắn sợ!

Tên Tần Mịch kia có dính dáng đến ẩn thế tông ôn ép hắn đến mức có chút không thở nổi, chỉ sợ xảy ra chút ngoài ý muốn sẽ khiến cho kế hoạch hắn vạch ra trong mấy năm nay đổ sông đổ bể. Để hai nhà khác liên thủ với hắn lật đổ chủ hệ, hắn đã tốn công sức còn phải trả cái giá rất lớn, lớn đến mức hắn nhất định phải thắng, một khi thất bại chính là vạn kiếp bất phục. Cộng thêm hai ngày nay, Tần Lam, Tần Phách cứ năm lần bảy lượt đến than khổ, ầm ĩ càng làm cho hắn phát hoảng.

- Tộc trưởng, lão tổ về đến rồi!

Câu nói này khiến cho hai hàng chân mày luôn nhíu chặt trong những ngày này của hắn rốt cuộc cũng có thể giãn ra rồi.

Kẽo kẹt!

Kéo cửa ra một cái, Tần Xuyên lập tức xông ra ngoài sân.

Hộ vệ đưa tin đến lại nói một câu:

- Tộc trưởng, hai vị tộc trưởng Tần Lam, Tần Phách cũng đến, đang chờ ngài ở đại đường.

- Bình thường, bọn họ bây giờ đối với chuyện gió thổi cỏ lay của chúng ta đều quan tâm cả, Tần Như An lão tổ trở về, bọn họ mà không đến mới là kỳ lạ.

Tần Xuyên thì thầm một câu, sải bước xuyên qua hành lang.

Khoảng cách từ hành lang đến phòng chính không xa, ngày thường đi bộ cũng chỉ mất gần nửa nén hương.

Nhưng hôm nay, Tần Xuyên cảm thấy đặc biệt dài.

Khi đến bên ngoài phòng chính, phòng chính đã tụ tập mấy chục người, cao thấp mập ốm, già trẻ đều có. Bọn họ đều là bàng chi cấp cao của ba nhà.

Tần Như An đang trầm tĩnh như nước ngồi ở trên cùng, híp mắt nhìn những người phía dưới đang sôi nổi bàn luận, lại tựa như đang nhìn bên ngoài chính phòng, chờ đợi Tần Xuyên đến.

- Lão tổ!

Tần Xuyên trực tiếp lướt qua đám người trước mặt, có chút khom người trước Tần Như An.

Tần Như An trả lời:

- Không cần khách khí như thế, ngồi đi, tin tức mà ngươi muốn ta nghe ngóng đã có rồi. Lão phu tự mình đến Hoàng Lê thành tìm tiểu tử Mộ Dung Thanh kia hỏi rồi, hắn sẽ không phải giả.

Nhưng không đợi Tần Xuyên tiếp tục nói chuyện, liền nghe sau lưng truyền đến những âm thanh tán thưởng.

- Lão tổ uy phong!

- Lão tổ thật lợi hại!

Tiếng than thở vang lên không dứt bên tai, thế nhưng bọn họ không phải là nịnh nọt, bởi vì trên mặt mỗi người đều là sự kiêu ngạo.

Đông hồ có mấy người có thể gặp trực tiếp Mộ Dung Thanh kia để nghe ngóng tin tức? Không có mấy người đâu!

Nhưng Tần gia bọn họ lại có thể!

Chỉ mấy câu vừa rồi đã quét sạch tâm tình ủy khuất suốt mấy ngày nay của bọn họ.

- Yên lặng.

Tần Xuyên lạnh mắt quét qua đám người, ngăn lại sự hưng phấn của bọn họ, tâm tình kích động:

- Lão tổ, chỗ này quá nhiều người, chúng ta ra hậu viện nói chuyện được không?

Cho dù ở đây đều là bàng chi cấp cao, nhưng hắn không dám chắc rằng sẽ không có gian tế.

Thế nhưng Tần Như An lắc đầu một cái:

- Không sao, việc này tùy tiện nói ra, truyền đi cũng không sao. Chủ hệ bọn họ không phải cho rằng đã tìm được chỗ dựa rồi sao? Vừa hay đem chân tướng của chỗ dựa này đến bày trước mặt bọn họ.

- Vậy toàn bộ nghe theo lời lão tổ.

Tần Xuyên gật đầu.

- Ngươi còn nhớ lúc thí luyện Thập Tú, có cái Bất Hủ tông danh tiếng vang dội không?

- Còn nhớ, ngài nói…

- Tần Xuyên, ngươi nói không sai, ẩn thế tông môn kia chính là Bất Hủ tông.

Tần Như An gật đầu cười khẽ sau đó liếc mắt qua đám người, lại nói:

- Các ngươi ở trên đảo quá lâu rồi, không hiểu rõ Bất Hủ tông, nhưng các người phải biết, cái thế lực này có thể đánh cho Cực Cảnh Sơn, Hoàng Lê thành - Bách Tông Liên Minh không ngóc đầu lên được chỉ dựa vào ngoài vật, tông chủ của bọn hắn chẳng qua chỉ là một thằng nhóc vừa qua 18 tuổi không lâu mà thôi. Bọn họ có thể làm được, Tần gia của Phi Ngư đảo cũng có thể làm được, cho nên căn bản không cần e ngại, hơn nữa ta tin tưởng bọn họ cũng không ngốc đến mức vật lộn với chúng ta chỉ vì một tên đệ tử.

Nói xong, Tần Xuyên như trút được gánh nặng cười một cái.

Tần Lam thở ra một hơi thật dài, dường như phun ra hết những buồn khổ trong mấy hôm nay.

Tần Phách thì ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Biểu hiện khác biệt của ba người khiến cho đám người không hiểu ra sao, đang muốn hỏi, Tần Xuyên lại mở miệng:

- Các vị, đã đến lúc kết thúc cuộc phân tranh này rồi, ngày tàn của chủ hệ cũng đã đến rồi. Không cần thủ, không cần lui, xông lên phía trước cho lão phu!

Có lẽ có ít người không hiểu rõ tại sao lại nhắc đến Bất Hủ tông, nhưng những ngày này bọn họ một mực lui, sớm đã bị dồn nén đến căm tức rồi.

Câu nói sau cùng của Tần Xuyên khiến cho mắt bọn họ tỏa sáng!

Bọn họ cũng sớm muốn xông lên rồi.

Chỉ là Tần Xuyên, Tần Phách, Tần Lam ba người một mực ra lệnh lùi về sau, cho nên bọn họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

- Rõ!

- Xông lên!

Mười mấy người trăm miệng như một hô to lên.

…

Trung tâm Phi Ngư đảo.

Trông thấy cuộc chiến đã bắt đầu ổn định, Chiêm Đài Thanh Huyền có ý định muốn rời đi, nàng cũng không có tâm tư tiếp tục đánh cờ, nói chuyện phiếm với Tần Thiên, dự định tìm thời gian đi Hoàng Lê thành mua một số tài liệu. Có lẽ… Sáng sớm mai sẽ rời đi.

Nhưng hiện tại ngẫm lại, nàng cảm thấy chuyến đi này có chút dư thừa.

Cái gì cũng không làm, việc thì sắp kết thúc.

Ngay cả những trưởng lão bị bắt kia cũng không cần nàng đi cứu, Tần Hải đã tự mình mang người đi cứu ra.

Về phần Tần Mịch, nàng định tối nay đến hỏi hắn có đi hay không, cái này đều xem ý kiến của hắn, nàng mặc dù là trưởng

lão Bất Hủ tông, thế nhưng cũng không muốn quản lý sự tự do của một người.

Cùng lúc đó, Tần Hải ở trong phòng nghị sự đang thương lược bước đi tiếp theo của kế hoạch với các trưởng lão của chủ hệ.

Thật ra trong mắt hắn, có thể đánh thì sẽ không đánh.

Dù sao cũng là người cùng một nhà, tùy tiện giết chết một người cũng là làm suy yếu thế lực của Phi Ngư đảo.

Cho nên hắn quyết định trước hết để cho nhị trưởng lão Tần Liệt đi lôi kéo Tần Phách, khiến Tần Xuyên mất đi "một tay'.

Tần Liệt từng bị Tần Phách bắt, về sau hắn mang người cứu hắn ta ra, bây giờ phái Tần Liệt đi, đủ để tỏ rõ quyết tâm không để ý hiềm khích lúc trước của hắn, khẳng định có tác dụng trong việc lôi kéo Tần Phách.

Tần Hải quét mắt nhìn đám người kia một vòng, ánh mắt chuyển từ trên người nhị trưởng lão Tần Liệt sang Thục trưởng lão, trầm tư một lúc rồi nói:

- Thục trưởng lão ngươi là nữ nhân, tâm tư cẩn thận hơn cánh đàn ông, chuyện lôi kéo đàm phán lần này do ngươi ở bên cạnh hỗ trợ. Nói cái gì nhỉ, chính là các ngươi tự cân nhắc thiệt hơn, nhưng cần phải ghi nhớ một điểm quan trọng, nói cho bọn họ biết thái độ của ta, chỉ cần đồng ý đầu hàng, Tần Hải ta không nhắc chuyện cũ, Tần Phách hắn vẫn là Tần Phách.

- Đã hiểu.

- Đã biết.

Tần Liệt cùng Thục trưởng lão đồng thời trả lời, sau đó bốn mắt nhìn nhau, đôi con ngươi hiện lên sự ăn ý chưa từng có.

- Những người khác, tiếp tục gây áp lực ở Phi Vũ phong cùng Thanh Sơn, khiến bọn họ không có cảm giác thắng lợi, như vậy thì chúng ta mới có thể thuyết phục Tần Phách, Tần Lam đầu hàng.

Ánh mắt của Tần Hải lướt qua tất cả mọi người ở đây, sau khi thấy tất cả mọi người đều gật đầu, hắn đứng dậy định rời đi.

Những gì nên nói đều đã nói rồi, chuyện tiếp theo nên để trưởng lão họ làm là được.

Nhưng chính ngay lúc này, bên ngoài phòng nghị sự truyền đến hai âm thanh dồn dập.

- Báo!

- Hửm?

Tần Hải nhướng mày, sau đó nhìn ra bên ngoài phòng nghị sự.

Các Thông Huyền cảnh trưởng lão ở đây cũng đều nhìn ra ngoài theo, một cỗ cảm giác bất an bỗng chốc dâng lên.

Thục trưởng lão vội vàng đứng dậy, mở cửa ra, dẫn cả hai người vào.

Hai người mang tin tức lập tức quỳ xuống đất.

Trăm miệng một lời mở miệng.

- Tộc trưởng, không hay rồi!

- Từng người một nói.

Thục trưởng lão quát lạnh một tiếng.

Một người mang tin trong đó vội vàng mở miệng,

- Bàng chi của Tần Phách đột nhiên nhiều thêm hơn một nghìn luyện thể tu sĩ, tất cả đều là Luyện Thể Bát Trọng trở lên, do Thông Huyền cảnh trung cảnh dẫn đội, đột nhiên công kích vào địa bàn của chúng ta. Tộc nhân trấn thủ ở Phi Vũ phong đã tử thương hơn phân nửa, không chết cũng bị bắt.

Nói xong, sắc mặt của đám người bỗng nhiên biến sắc.

- Tần Phách kia lấy đâu ra nhiều người như vậy?

- Tên gia hỏa này dốc toàn bộ lực lượng, điên rồi sao?

Tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Ý thức được tình huống nghiêm trọng, Tần Hải lập tức xoay người lại, lạnh giọng hỏi:

- Còn có gì nữa?

Một người mang tin tức khác vội vàng nói tiếp,

- Ở Thanh Sơn cũng nhận sự công kích của bàng chi Tần Lam, đột nhiên xuất hiện thêm một nghìn Luyện Thể cảnh, cũng là Luyện Thể Bát Trọng trở lên, do Tần Lam tộc trưởng đích thân dẫn đội, các tộc nhân đóng giữ ở Thanh Sơn chưa đến một nén nhang đã không chịu đựng nổi rồi.

Câu nói vừa dứt, trong đầu đám người Tần Hải đều hiện lên một hình ảnh.

Hai nhà dốc toàn bộ lực lượng, từ đông tây hai phía đánh về trung tâm đảo.

Tần Xuyên kia, cũng đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể động thủ.

Tần Hải không hiểu, tại sao hai nhà này lại đột nhiên dốc toàn bộ lực lượng như vậy, mấy ngày này không phải luôn lùi sao?

Vốn tại Phi Vũ phong và Thanh Sơn đã có ba bốn nghìn Luyện Thể tu sĩ, nay hai nhà Tần Phách tăng thêm hơn hai nghìn luyện thể tu sĩ nữa tổng cộng cũng hơn sáu nghìn người, hơn nữa tất cả đều là Luyện Thể Bát Trọng trở lên.

Đương nhiên chuyện này không nguy hiểm đến tính mạng.

Trí mạng chính là, Tần Xuyên còn có mấy nghìn người.

Ba người một khi đồng thời dốc toàn bộ lực lượng thì người của bọn họ sẽ gấp đôi lực lượng của chủ hệ.

- Vẫn còn ngồi ở đây làm cái gì?

Tần Hải tức giận quát một tiếng, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng nghị sự.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (3)

Núi Thất Phong.

Đây là một ngọn núi cao sừng sững ở trung tâm của Phi Ngư đảo, ở ngay cạnh địa bàn của chủ hệ, bảy ngọn núi liên miên, như là sống lưng của rồng. Phía Đông có thể nhìn thấy Tần Phách nhất tộc, phía Tây thấy được Tần Lam nhất tộc, ngắm nhìn bốn phía thì có thể có thể nhìn thấy toàn bộ xung quanh Phi Ngư đảo.

Lúc Tần Hải leo lên núi Thất Phong từ trên nhìn xuống, trông thấy cảnh tượng gây sốc kia khiến sắc mặt hắn xấu đi. Bởi vì phía dưới kia là địa bàn mà suốt mấy ngày nay bọn họ dùng mạng của vô số tộc nhân để đoạt lại, vậy mà ngay lúc này đây lại bị "huyết bồn đại khẩu" của hai nhà kia không ngừng thôn phệ. Dù cho nhị trưởng lão, còn có Dư trưởng lão đã dẫn người tiếp viện nhưng cũng chỉ tạm thời ngăn cản bước tiến của bọn họ mà thôi.

- Chuyến đi này của Tần Như An rốt cuộc là để làm cái gì, vậy mà lại khiến cho Tần Phách, Tần Lam không tiếc dốc toàn bộ lực lượng. Ngoại viện? Không có khả năng, ở Đông hồ người có khả năng nhúng tay vào duy nhất chỉ có Cực Cảnh sơn, với quan hệ của chúng ta với Bất Hủ tông, Cực Cảnh sơn khẳng định sẽ không dám nhúng tay vào.

Quan sát tình hình phía dưới, Tần Hải lập tức gửi một bức thư để Dực tộc đại yêu gửi đến tay hai trưởng lão đang hăng hái chiến đấu ở hai mặt trận đông tây kia, ý muốn vừa đánh vừa lui!

Nhị trưởng lão mang theo 2000 người nghênh chiến ba bốn nghìn người của Tần Phách.

Tam trưởng lão mang theo hai nghìn người nghênh chiến cũng là ba bốn nghìn người.

Dù rằng thực lực tổng hợp lại của bàng chi không bằng chủ hệ, Thông Huyền cảnh, Luyện Thể Thập Tam Trọng cảnh của bọn họ không nhiều bằng chủ hệ, nhưng số lượng của bọn họ quá đông.

Thật ra đáng sợ nhất không phải là hai nhà này, Tần Hải lo lắng nhất chính là Tần Xuyên không biết lúc nào động thủ. Hắn ta có năm sáu nghìn tên tu sĩ Luyện Thể Bát Trọng trở lên, lại thêm Thần Huyền cảnh làm hậu thuẫn, mà trong tay mình chỉ có không đến hai nghìn người, cùng một bán bộ Thần Huyền có thể sử dụng để chống cự. Mặc dù trong tay hắn có thứ có thể uy hiếp đến Tần Hải, đó chính là nhi tử của hắn ta - Tần Nguyễn, thế nhưng hắn vẫn lo lắng như cũ.

Cứ như thế, Tần Hải đứng ở trên Núi Thất Phong cho đến khi chạng vạng tối.

Nhưng hắn không cảm giác được thời gian đang trôi qua, bởi vì hắn đang suy nghĩ đối sách.

Người khác chi cần cân nhắc đến tình huống hiện tại, còn hắn phải cân nhắc đến cả cái Phi Ngư đảo này.

Khi sắc trời tối xuống, Phi Ngư đảo ánh lửa ngút trời, chân trời như bị trận đại hỏa này nhuộm đỏ, trông mà giật mình.

Lúc này, hắn đã có thể thấy được hai phía đông tây, Nhị trưởng lão cũng Tam trưởng lão bọn họ đã lui về cách phủ chủ hệ chỉ có mười dặm, đằng sau đã không còn chỗ lui nữa rồi. Địa bàn mà bọn họ đã đoạt được trong những ngày này chỉ vẻn vẹn trong một buổi trưa đã bị cướp lại hết. Nếu như lại bị Tần Phách, Tần Lam xông phá hai phòng tuyến này thì hắn cũng chỉ có thể mang theo tộc nhân lui giữ trong nhà mà thôi, biến thành cá nằm trong chậu.

- Phụ thân, chúng ta làm sao bây giờ.

Tần Mịch đứng bên cạnh hỏi.

- Chỗ này gió lớn, con về xem chừng mẫu thân đi, chuyện khác không cần con quan tâm.

Tần Hải cũng không quay đầu lại, ánh mắt dừng ở chỗ nhánh phía Bắc của Tần Xuyên.

Nhưng vào lúc này, một người ngồi trên Dực tộc đại yêu bay lên Núi Thất Phong.

Sau khi rơi xuống đất, người nọ liền trực tiếp quỳ xuống.

Một câu chấn động Tần Hải.

- Tộc trưởng, Tứ trưởng lão, Ngũ trưởng lão, còn có Thục trưởng lão đều tử trận rồi.

Tần Mịch run lên bần bật, kinh hô một tiếng.

- Ngươi nói cái gì!

Lúc muốn tiến lên kéo người kia, Tần Hải mở miệng.

- Hét cái gì, trở về bảo vệ mẫu thân ngươi đi.

- Phụ thân, Thục trưởng lão bọn họ…

Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão có lẽ không thân với hắn, nhưng Thục trưởng lão chính là người nhìn hắn lớn lên.

Tần Hải lạnh lùng nói ra bốn chữ,

- Đây chính là chiến tranh.

Tần Mịch không muốn đi, hắn chỉ có thể tự mình đi xuống núi.

Khi trở lại trong tộc, Tần Hải phát ra từng đạo mệnh lệnh.

Người trông coi ở phía Bắc đi tiếp viện cho hai phía Đông Tây.

Cách xa mười dặm, Tần Hải thật sự không có cách nào rồi, chỉ có thể điều động người ở phía bắc đến bình ổn thế lực ở hai phía Đông Tây.

- Bỏ phía Bắc, bảo trụ một hơi cuối cùng, tùy thời phản kích.

Sau khi phát mệnh lệnh ra ngoài, Tần Hải lập tức đi đến địa lao.

Tần Nguyễn bị giam giữ ở đó.

…

Bất Hủ tông.

Đợi mọi người ăn điểm tâm xong, Ôn Bình tiếp tục lựa chọn thăng cấp trù phòng.

Một lần thăng cấp cần tốn 3, 4 viên bạch tinh.

Ôn Bình dứt khoát trực tiếp thăng liền ba cấp, tốn mất 70 giờ.

Khi thấy bảng thông báo trù phòng tạm thời không thể dùng, vẻ mặt mọi người có vẻ thất lạc.

- Lâu như vậy à?

Lâm Khả Vô thở dài.

- Gần bốn ngày không được ăn linh mễ, thật tổn thương nha, ta có cảm giác Vô Cấu chi thể như muốn thu nhỏ lại rồi.

Diệu Âm trong lòng ngứa ngáy cũng theo đó lầm bầm một câu, nhưng cũng chỉ lầm bầm vài câu rồi đi khỏi.

Đã không thể ăn linh mễ, vậy cũng chỉ có thể tiếp tục tu luyện.

Nhưng mà Long Kha không có tốt tính như vậy.

Nơi nàng có thể đi lại ở Bất Hủ tông vốn không nhiều, chỉ có thể quanh quẩn ăn linh mễ để nuôi dưỡng linh thể, hiện tại bị ngừng rồi.

Lập tức chạy đến Kiến Mộc Lâm chất vấn Ôn Bình.

- Tiểu tông chủ, ngươi làm cái gì vậy?

Gọi Ôn Bình là tiểu tử thúi luôn bị quát lạnh nên nàng dứt khoát đổi biệt danh khác.

Gọi Ôn Bình là tiểu tông chủ.

- Không biết lúc người khác đang tu luyện không được quấy rầy sao?

Ôn Bình không khách khí liếc nhìn Long Kha

- Trù phòng của ngươi vì sao lại đóng rồi?

- Nồi nát.

- Bớt giỡn đi, ghế dựa trong trù phòng của ngươi ta bóp còn không nát, nồi làm sao mà nát được chứ.

- Ngươi quản được nó à, nó muốn nát thì nát, một Trấn Nhạc cảnh như ngươi không lo tu luyện, quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Những ngày này tu hành đã làm hắn cảm giác được Thần Huyền trung cảnh đang ở trước mắt, hắn mới lười quan tâm tiểu di này của mình.

…

Phi Ngư đảo.

Tần Xuyên nhất tộc.

Khi Tần Lam cùng Tần Phách đang đánh đến hăng hái, Tần Xuyên nhất tộc căn bản không có động tĩnh gì, điều này làm cho đám trưởng lão ngứa ngáy trong lòng.

Đặc biệt là khi thu thập được tin tức của thám tử là mặt trận phía Bắc trống không, bọn họ càng không kiềm chế được.

Nhưng mà Tần Nguyễn đang ở trong tay chủ hệ, tuy trong lòng bọn họ ngứa ngáy nhưng cũng biết bây giờ không thể nói gì được.

Khi màn đêm buông xuống, Tần Xuyên gọi đại trưởng lão đến:

- Tần Dã huynh, ngươi mang 1000 người đến gần chủ hệ, nhớ kĩ, không cần xuất toàn lực, đánh nghi binh là được rồi. Tạo cơ hội thuận lợi cho Tần Như An lão tổ.

Tại chủ hệ có người của Bất Hủ tông, điểm này hắn biết.

Cho nên cứu người, nhất định phải làm không một chút sơ hở nào, không thể để người của Bất Hủ tông, người của chủ hệ thẹn quá mà giết chết Tần Nguyễn được. Đây là nhi tử độc nhất của hắn.

Tần Dã mặt râu quai nón lập tức gật đầu, mắt thoáng liếc nhìn Tần Như An ngồi cách đó không xa;

- Tộc trưởng xin yên tâm, ta nhất định sẽ tạo ra cơ hội cho lão tổ, để Tần Nguyễn điệt tử bình an trở về.

Hắn biết rõ ý tứ của Tần Hải.

Nhất định phải cứu Tần Nguyễn ra.

Tần Như An đứng dậy, thở dài một hơi, dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắc không thành thép:

- Lúc đó tại sao ngươi lại vẽ vời thêm chuyện, làm chuyện diễu võ dương oai như vậy?

- Lão tổ dạy phải.

Tần Hải cúi đầu khom người.

Tần Như An mặt dù là bất đắc dĩ, nhưng vẫn nói:

- Yên tâm đi, hôm nay ta nhất định sẽ mang Tần Nguyễn bình an trở ra, người của Bất Hủ tông ở chủ hệ kia cho dù là Thần Huyền cảnh, cũng không thể ngăn được ta mang đi Tần Nguyễn, chứ huống chi Bất Hủ tông không có khả năng phái Thần Huyền cảnh ra hỗ trợ.

Nếu như Bất Hủ tông có song Thần Huyền, Mộ Dung Thanh đã sớm nói rồi.

Mộ Dung Thanh không nhất thiết phải che giấu cho cừu nhân.

Cũng chỉ có chủ hệ của Phi Ngư đảo có thù với Mộ Dung Thanh mà thôi, không liên quan đến bàng chi hắn.

Cho nên lần này đi, ngoài việc hắn muốn cứu Tần Nguyễn, còn phải làm chút chuyện trấn an lòng người, tốt nhất là nên giết chết Tần Hải.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (4)

Tần Hải vừa chết, chủ hệ sẽ không có người dựa dẫm.

Dù là Nhị trưởng lão Tần Liệt lúc nguy nan đảm nhận trách nhiệm cũng không thể xua tan được bóng ma tâm lý khi tộc trưởng bị giết được.

Thầm hạ quyết tâm, Tần Như An rời khỏi bàng chi của Tần gia, dưới ánh trăng men theo rừng rậm, đẩy bụi gai đi về phía chủ hệ.

Vốn là không có bao nhiêu động tĩnh, sau khi ăn thêm Nặc Tức thảo, ngay cả loài phi điểu mẫn cảm nhất trong rừng cũng không phát hiện ra được bất cứ tiếng bước chân nào của hắn.

Ước chừng một khắc đồng hồ, hắn đi đến khu rừng ở dưới chân Thất Phong sơn, nghe thấy phía bắc truyền đến âm thanh chém giết, cũng nghe thấy tiếng kêu gào phấn chấn lòng người của Nhị trưởng lão Tần Dã nhà mình. Không cần nhìn, nghe thấy âm thanh kia, liền có thể đoán được có hơn 2000 người đang ở bên đó chiến đấu. Thật ra Tần Thiên có xuất thủ hay không, hắn cũng không quan tâm lắm, hắn ta ở nhà, hắn cũng có thể đi vào như thường. Hiện tại hắn chỉ quan tâm làm sao tìm được Tần Nguyễn.

Mượn bóng đêm, len lén giết một người cướp lấy y phục, Tần Như An tiến vào đại bản doanh của chủ hệ.

Bên kia, Chiêm Đài Thanh Huyền đi đến chỗ của Tần Mịch.

Nàng muốn hỏi Tần Mịch trước, sau đó mới từ biệt Tần Hải.

Nhưng vừa đẩy cửa vào, thì gặp Tần Mịch đang mặc y phục dạ hành. Tần Mịch trông thấy Chiêm Đài Thanh Huyền đột nhiên đẩy cửa tiến vào, có chút kinh ngạc, vội vàng dừng lại động tác cài thắt lưng.

- Đã trễ vậy còn muốn đi đâu?

- Trưởng lão, ta muốn đi xem một chút…

Nói xong, Tần Mịch cố ý quan sát sắc mặt của Chiêm Đài Thanh Huyền.

Nhưng ý định của hắn sớm đã bị Chiếm Đài Thanh Huyền nhìn thấu:

- Không cần nhìn ta như vậy, đây là quyền tự do của ngươi. Ngươi biết Ngự Kiếm thuật, Hỏa xà thuật, còn có Vô Cấu chi thể, chỉ cần không ngốc thì không chết được.

Nghe câu nói này, Tần Mịch nhẹ nhàng thở ra.

Hắn sợ Chiêm Đài Thanh Huyền ngăn cản hắn.

Một khi phụ thân biết được, thì kế hoạch báo thù cho Thục trưởng lão chỉ có thể treo ở đó mà thôi.

- Sáng sớm mai ta đi Hoàng Lê thành, người có đi hay không?

- Nhanh như vậy trưởng lão đã muốn đi rồi sao?

- Ừm, ở Phi Ngư đảo một thời gian rồi, nhiệm vụ tông môn ta còn chưa hoàn thành, cho nên tối nay đến đây hỏi ngươi có đi hay không.

Tần Mịch lắc đầu:

- Trưởng lão, ta sẽ không làm phiền ngài, chờ chuyện trong nhà kết thúc ta sẽ quay lại tông môn.

- Ừm… Thứ này ngươi cầm đi, nếu có người muốn gây khó dễ cho ngươi, ngươi liền lấy ra.

Chiêm Đài Thanh Huyền cũng không có nhiều lời, sau khi đưa tấm danh thiếp của mình liền xoay người rời đi.

Chuyện của Phi Ngư đảo, tùy vậy.

Ai thắng ai thua, đều không liên quan đến nàng.

Về phần Tần Mịch, có danh thiếp Nhị tuyền Tuyền qua thần tượng mình mới đưa cho hắn, người của bàng chi ắt sẽ không làm khó hắn.

Trừ khi đám bàng chi của Tần gia kia vĩnh viễn không mua Tuyền Qua đồ.

Nếu không thì một cái Nhị tuyền Tuyền qua thần tượng bọn họ căn bản không thể đắc tội. Ở Tam hồ, chỉ riêng thân phận Nhị tuyền Tuyền qua thần tượng này thôi đã có thể sánh ngang với nhân vật cấp bậc trưởng lão của thế lực Tam Tinh cự đầu rồi.

Nhưng ngay lúc rời đi, một con hồng điểu bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, đáp ở bệ cửa sổ phòng Tần Mịch.

- Hửm?

Chiêm Đài Thanh Huyền liếc qua.

Nàng biết con chim này, mấy này trước đây còn nhờ nó gửi thư cho tông môn.

- Trưởng lão, thư của ngài.

Tần Mịch ở bên cạnh lanh nhẹn mở thư, sau đó đưa tới.

Chiêm Đài Thanh Huyền mở thư ra xem, nét mặt có chút thay đổi.

- Gia hỏa Tần Sơn này sẽ không viết bậy bạ chứ? Tông chủ ngay cả thế lực Tứ Tinh cũng đánh, hẳn là sẽ không hứng thú đến xen vào nội chiến của Phi Ngư đảo nho nhỏ này?

Trên thư Tần Sơn viết: Tông chủ để nàng tự quyết định, nhưng nhất định phải đảm bảo sự an toàn cho Tần Mịch.

Người có đầu óc đều hiểu, câu nói này hiển nhiên là dư thừa mà.

Nếu như nói không giúp, tông chủ có thể trực tiếp cực tuyệt – Tông chủ tuyệt đối không phải kiểu người nói năng uyển chuyển như vậy. Đến cả khách nhân Trấn Nhạc thượng cảnh chỉ muốn ăn thêm chén cơm cũng bị hắn thẳng thừng từ chối, một chút thể diện cũng không cho người ta.

Vừa đọc xong thư, hai con ngươi của Chiêm Đài Thanh Huyền ngưng tụ.

- Hửm?

Khí tức của Thần Huyền cảnh.

Rất yếu ớt.

Yếu đến mức một Thần huyền cảnh bình thường đều không phát hiện được.

Chiêm Đài Thanh Huyền cảm thấy đối phương tuyệt đối đã ăn Tam diệp Nặc tức thảo – Nàng nghe nói chỉ có những lúc Thần Huyền cảnh sát thủ muốn đi giết Thần Huyền cảnh mới ăn chúng.

Loại Nặc Tức thảo này chỉ có một cái nhược điểm, đó chính là không có tác dụng trước Thần Huyền cảnh dị mạch bẩm sinh, nặng lực của nó ở trước mặt nàng căn bản là thùng rỗng kêu to.

…

Trước địa lao.

- Chính là cái này rồi.

Nhìn tu sĩ Luyện Thể Thập Tam Trọng cảnh trông coi ở ngoài cửa, Tần Như An giảo hoạt cười một tiếng.

Nếu như đây không phải nơi giam giữ người quan trọng, lúc này làm sao có thể để Thập Tam Trọng cảnh ở đây?

Hắn cũng không tin chủ hệ sẽ cảm thấy người ở trên chiến trường chính của hắn nhiều đến mức có thể để họ ở nhà uống trà.

Ngay lúc hắn đi vào thì Tần nguyễn đã ra tới.

Chuẩn xác mà nói là bị người ta áp giải ra, trên chân còn có khóa sắt.

Người ở bên cạnh áp sát hắn, vừa xô đẩy hắn, vừa nói:

- Nếu được phép, ta sẽ trực tiếp giết chết ngươi, người ở bàng chi của ngươi không có một ai là tốt cả! Trước kia còn luôn miệng nói là người một nhà, hiện tại lại giết người của chúng ta đến mắt cũng chẳng thèm nháy một chút.

Càng nói càng tức, người nọ thậm chí còn muốn đá hắn một đá.

- Dừng lại!

Tần Như An hô ngừng động tác nhấc chân.

Thanh niên nhấc chân muốn đá Tần Nguyễn quay đầu, thấy là người mình, liền vội hỏi:

- Huynh đệ, có chuyện gì?

- Tất nhiên là có chuyên rồi.

Dứt câu, tia sáng trắng xuất hiện.

Cũng chính trong một cái nháy mắt đó, lúc tia sáng biến mất, người áp giải Tần Nguyễn đã đầu liền lìa khỏi thân.

Ngay cả người trông coi ở ngoài cửa địa lao cũng chịu chung số phận.

Sự việc đột nhiên xảy ra khiến cho Tần Nguyễn sững sờ, thoáng nghiêng đầu, lập tức nhận ra Tần Như An, đôi môi trắng bệch khẽ mở.

- Lão tổ, ngài đến rồi.

- Ta đưa ngươi đi trước.

Tần Như An không muốn dông dài ở đây, đưa Tần Nguyễn rời khỏi đây chính là chuyện hắn cần làm.

Ầm!

Chém mở xích, Tần Như An túm lấy Tần Nguyễn, muốn chạy ra ngoài.

Nhưng đột nhiên xuất hiện một câu nói phá tan sự yên tĩnh này,

- Ngươi chính là Tần Như An?

- Ai!

Tần Như An mạnh mẽ xoay người, nắm chặt kiếm trong tay.

Vậy mà có mai phục!

Xem ra Tần Hải ngu thật.

Lúc này con có nhân lực để bố trí cạm bẫy.

Khi nghe thấy một âm thanh xuất hiện ở trên mái hiên phía trước, Tần Như An trực tiếp vọt lên.

Ầm!

Ầm!

Song mạch mốn đều mở.

Âm thanh chấn mạch vang vọng trong Tần gia.

- Bạch Trảm!

Tần Như An thì thầm một tiếng, kiếm trong tay hóa thành tia sáng trắng, cứ như thế chợt lóe lên.

Giống như sao băng xẹt qua.

Sự xuất hiện của nó chỉ tồn tại trong một cái nháy mắt.

Hơi thở tiếp theo, căn phòng mà Chiêm Đài Thanh Huyền đang đứng kia bất ngờ chia thành hai đoạn, xà nhà, trụ nhà bị đứt ra, cả căn phòng đổ ầm xuống đất.

Tiếng vang cực lớn, vang dội đến tận trời cao.

Tần Như An liếc mắt nhìn căn phòng đã sụp đổ, kẽ cười một tiếng, nhưng đúng lúc này nụ cười của hắn cứng lại.

- Huyền cấp mạch thuật?

Chiếm Đài Thanh Huyền chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở phía sau hắn, chính là đứng ở ngay bên cạnh Tần Nguyễn, một tay đặt trên vai Tần Nguyễn.

- Một cái Phi Ngư đảo, trước kia mạnh nhất chỉ là Thông Huyền thượng cảnh, có thể có được bán bộ Thần Huyền như Tần Thiên đã là kỳ tích, nhưng hiện tại không chỉ xuất hiện Thần huyền cảnh, mà Thần Huyền cảnh này còn tu luyện Huyền cấp mạch thuật chỉ có thể có ở thế lực Tam Tinh cường đại… Xem ra, phía sau ngươi còn có người khác nha.

- Ngươi là ai?

Nét mặt Tần Như An nghiêm lại.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (5)

Đến giờ phút này, hắn sao lại không biết, người này tuyệt đối là Thần Huyền cường giả.

Hơn nữa tốc độ người này nhanh hơn hắn!

Chiêm Đài Thanh Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra nếp nhăn nơi khóe mắt,

- Ta? Chỉ là một trưởng lão của Bất Hủ tông mà thôi, nhưng mà tông chủ chúng ta nói không muốn thấy cảnh Phi Ngư đảo đổi chủ, cho nên hiện tại ta muốn mạng của ngươi.

Ầm!

Địa phá mạch môn mở.

Ầm!

Sung Doanh mạch môn mở.

Song song đều là xích hồng chi sắc.

Nương theo song mạch môn xuất hiện, còn có ngọn lửa ở trên người Tần Nguyễn.

Chỉ mấy hơi thở thôi, liền để cho Tần Nguyễn trở thành một đống bột phấn, gió thổi qua trực tiếp tiêu tan.

Nhưng Tần Như An căn bản không rảnh để quan tâm chuyện này, song hồng sắc mạch môn đã khiến cho hắn lập tức muốn bỏ chạy,

- Bằng hữu, chúng ta không thù không oán, cần gì chứ?

Lúc này, trong lòng của hắn là một trận hối hận nha.

Mộ Dung thanh không có nói thật!

Mộ Dung thanh lừa gạt hắn!

Bất Hủ tông căn bản không phải một cái Tam tinh thế lực bình thường.

- Ngươi chết, trận nội chiến này mới có thể chấm dứt, sẽ không lãng phí thời gian của ta.

Chiêm Đài Thanh Huyền thoáng vung tay, hai cái mạch môn chấn động, sau đó một đầu Hỏa Long từ trong mạch môn chui ra.

Dài đến 10m.

Ngọn lửa hừng hực.

Sự xuất hiện của nó làm cho không khí chung quanh đều trở nên khô nóng lên.

- Bằng hữu, chúng ta có thể nói chuyện…

Sắc mặt Tần Như An khó coi, bởi vì hắn còn thấy hai cái Tuyền Qua đồ một cái là Nhất tuyền, một cái là Nhị tuyền.

Vốn là dị mạch Thần Huyền hạ cảnh liền trở thành thực lực trung cảnh.

Hơn nữa còn có Tuyền Qua đồ tăng phúc, thực lực càng kinh khủng hơn.

- Không có gì để nói cả.

Một cái Hỏa Long vung ra.

Chiêm đài Thanh Huyền lại quăng một cái đi ra ngoài.

Học theo Ôn Bình liền quăng ba bốn cái Hỏa Long, bấy giờ mới dừng lại.

- Làm sao có thể?

Thấy cảnh này, Tần Như An trợn tròn mắt.

Dị mạch Thần Huyền bá đạo như vậy?

Hỏa diễm mạch thuật lại có thể vung ra liên tiếp?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng hắn không thể quan tâm được nhiều chuyện như vậy rồi.

Oanh!

Tần Như An né được con Hỏa Long đầu tiên, nó đụng trúng địa lao, san bằng địa lao.

Nhưng con thứ hai, Tần Như An trốn không thoát.

Bởi vì tốc độ của Hỏa Long không chậm hơn hắn, có thể trốn khỏi con đầu tiên chẳng qua là do hắn có chuẩn bị rồi mà thôi, nhưng Hỏa Long liên tiếp, hắn căn bản không có thời gian để chuẩn bị.

Oanh!

Con thứ hai chỉ cách hắn đứng một trượng liền nổ tung.

Ngọn lửa, khí lãng trong khoảnh khắc liền muốn cắn nuốt hắn.

Tần Như An chỉ có thể phóng thích mạch khí hộ thuẫn, sau đó dùng phương thức lừa mình dối người đi ngăn cản ngọn lửa - Hai tay che trước ngực.

Oanh!

Oanh!

Hai con Hỏa Long khác cũng đến rồi.

Lần này bọn chúng rơi trên khắp người Tần Như An, hoàn toàn nuốt chửng hắn.

Dần dần, ngọn lửa bắt đầu tràn ra ngoài, mặc kệ là gì bị dính đều bị thiêu đốt, sau đó nghe một âm thanh phát ra từ trong ngọn lửa.

- Lão tử còn chưa có chết!

Nhanh chóng theo sau câu nói còn có một tiếng âm thanh chấn mạch.

Thế nhưng theo sau câu nói ấy là những tiếng thét.

- Aa…

- Đây là lửa gì vậy?

Sau mấy hơi thở, Tần Như An liền không còn lên tiếng nữa.

Tất nhiên, Hỏa Long không làm hắn nổ tung.

Nhưng Địa Ngục hỏa đã thiêu rụi rồi.

- Ngươi xem ra cũng là may mắn đó, không gặp phải bạch sắc hỏa diễm của tông chủ, nếu không chỉ cần một đạo Hỏa Xà thuật thôi, ngay cả thời gian nói chuyện ngươi cũng chẳng có.

Sau khi thu hồi hỏa diễm trở lại mạch môn, Chiêm Đài Thanh Huyền đầu cũng không quay lại nhìn mà rời đi.

Tàng giới căn bản không cần tìm.

Bởi vì sớm bị Địa Ngục hỏa thiêu rụi đến tận cùng rồi.

Vốn dĩ Tần Mịch trốn ở một bên đã tranh thủ thời gian chạy ra, vừa cười vừa nói:

- Trưởng lão, cách ngài đánh có chút giống với tông chủ, lúc trước tông chủ đánh nhau cũng là điên cuồng ném ra Hỏa Long thuật như vậy nha.

- Thật sao.

Chiêm đài Thanh Huyền cười ha ha.

Tuy rằng đã già, thế nhưng nghe thấy lời nịnh nọt này nàng vẫn thật sự vui vẻ nha.

Nếu như nói nàng giống người khác, nàng nhất định sẽ không vui.

Nhưng nếu là giống Ôn Bình tông chủ, thì muốn nàng không vui cũng khó.

Tông chủ là ai?

Đây chính là đệ nhất yêu nghiệt hiện nay của Thiên Địa hồ!

…

Ngay lúc Chiêm Đài Thanh Huyền rời đi không lâu sau đó.

Ánh lửa sáng ngời, âm thanh lớn lập tức khiến cho Tần Hải, Tần Thiên hai người ở phía Bắc đang chống cự Tần Xuyên nhất tộc biến sắc.

Lúc ý thức được sự việc không ổn rồi, trước trận Tần Dã đã cười to không ngừng,

- Trúng kế rồi… Vì phá tan hi vọng cuối cùng của ngươi, lão tổ đã ăn một gốc Tam Diệp Nặc Tức thảo, cảm giác của

ngươi cùng Tần Thiên căn bản là vô dụng rồi. Muốn dùng thiếu tộc trưởng áp chế chúng ta, không có cửa đâu!

Cùng lúc đó, Tần Phách, Tần Lam ở hai phía Đông Tây cũng nghe thấy âm thanh ở phía chủ hệ cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Bọn họ biết rõ, khẳng định là lão tổ động thủ.

Lão tổ cứu Tần Nguyễn trở về, chính là đã giải quyết được nỗi lo về sau của Tần Xuyên.

Cho dù không cứu trở về, Tần Nguyễn chết.

Bọn họ cũng thắng!

Mặc kệ ra sao thì cũng là kết quả mà hai người bọn họ muốn.

Ba nhà chỉ cần hợp sức, nhân số gấp đôi chủ hệ, lại có một Thần Huyền ở phía sau, căn bản không cần đánh.

- Tộc trưởng.

- Tộc trưởng.

Người của Tần Dã ở phía Bắc nói nhỏ, nhao nhao nhìn sang Tần Hải.

Bọn họ cũng biết, sự tình không ổn rồi.

Tần Dã thấy thế, gọi người của mình ngừng lại, cười nói:

- Tần Hải, kết cục đã định, ngươi cần gì mang tộc nhân của ngươi chịu chết cùng ngươi ư? Chính là vì cái tôn nghiêm chút xíu kia của ngươi sao.

- Tần Dã, ngươi có cao hứng sớm quá hay không, đằng sau ta là ẩn thế tông môn đấy.

Tần Hải sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Dã.

Hứa hẹn của Chiêm Đài Thanh Huyền vẫn còn, hắn liền không sợ.

- Đúng vậy!

- Thiếu tộc trưởng là người của ẩn thế tông môn đó.

Trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Nhưng Tần Dã vẫn duy trì nụ cười chế nhạo như cũ, cao giọng nói:

- Ngươi nghĩ Tần Như An lão tổ rời khỏi Phi Ngư đảo để làm gì? Chính là đi điều tra ẩn thế tông môn đấy.

- Bất Hủ tông, ta nói đúng chứ.

Tần Dã mỉm cười nói, dừng lại một chút, dường như đang chờ Tần Hải phản ứng lại.

Tần Hải im lặng.

Tần Dã nhếch miệng cười, lại nói:

- Chẳng qua chỉ là một Tam tinh thế lực mới nổi mà thôi, toàn bộ tông môn cộng lại cũng chỉ có mười mấy hai chục người, người còn thật tưởng là gốc đại thụ hay sao mà dựa vào?

Nghe thấy câu nói này, Tần Hải vẫn im lặng.

Duy trì phong độ nên có của hắn.

Bày ra vẻ mặt "ngươi tiếp tục tự biên đi".

Nhưng thật ra trong lòng đã sớm bồn chồn không yên, hắn rốt cuộc hiểu rõ vì sao khi Tần Như An vừa trở về, bọn họ lại dốc toàn bộ lực lượng, không tiếc lực lượng tấn công chủ hệ.

Nếu thật là như vậy…

Vậy thì chủ hệ Tần gia gặp nguy rồi!

- Là lá la! Là lá la…!

Lúc này, một âm thanh cực kì vui sướng truyền đến.

Tần Dã, Tần Hải lập tức nhìn sang nơi phát ra âm thanh ấy, khi thấy Tần Mịch khoan thai bước đến, người đến cười, người nhìn thấy phẫn nộ đầy mình.

- Trở về!

Tần Hải quát lạnh một tiếng, Tần Dã đáp lời.

- Đến cũng đến rồi, sao có thể đi được chứ?

Tần Mịch cười một tiếng quỷ quyệt, sau đó cố ý dùng Giao Long phóng to âm thanh của mình,

- Đừng nhìn ta… Ta chỉ đến báo tin thôi. Đúng rồi, phụ thân, vừa nãy có một Thần Huyền cảnh xông vào nhà chúng ta, muốn cứu Tần Nguyễn, Chiên Đài trưởng lão vừa hay đi ngang qua, liền thuận tay giết Tần Nguyễn và cả tên Thần Huyền cảnh kia luôn. Chỉ là Chiêm Đài trưởng lão ra tay có chút nặng, địa lao kia đã thành tàn tích rồi, đợi tí nữa phụ thân phái thêm ít người dọn dẹp nhé.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (6)

- Hả?

Tần Hải không kịp phản ứng, ngây ra một lúc.

Ngược lại là Tần Thiên, lập tức có phản ứng lại,

- Chiêm Đài tiền bối quả nhiên là Thần Huyền cảnh, Tần Như An lần này có thể xem như đụng phải lưỡi dao rồi.

Lúc hắn đánh cờ với Chiêm Đài Thanh Huyền, nhiều lần dò xét không được đối phương rốt cuộc đã đến cảnh giới nào, chỉ cảm thấy rất thâm sâu, hắn cũng chỉ có thể phỏng đoán, thế nhưng khi thật sự biết được Chiêm Đài Thanh Huyền là Thần Huyền cảnh vẫn có chút ngạc nhiên.

Nhưng mà phần nhiều là cảm giác thoải mái.

Tần Như An vừa chết, cuộc nội chiến này xem như kết thúc rồi.

Dù cho Chiêm Đài Thanh Huyền không còn tiếp tục để ý đến việc ở Phi Ngư đảo, một mình hắn cũng đủ trấn áp đám bàng chi ba nhà này, dù sao bán bộ Thần Huyền muốn giết Thông Huyền thượng cảnh cũng dễ như trở bàn tay.

- Không có khả năng!

Tần Dã hừ lạnh một tiếng.

- Lão tổ chính là Thần Huyền cảnh, Đông hồ có ai có thể giết hắn?

Tần Hải lên tiếng:

- Vậy ngươi thử gọi hắn tới giúp ngươi đi.

Dứt câu, Tần Hải vội vàng đè nén cảm giác sung sướng trong lòng, sau đó vung cánh tay hô lên.

Vừa rồi xém chút nữa là tin vào lời ma quỷ của Tần Dã.

Sau một khắc, một tiếng gầm thét truyền đến.

- Giết!

Nương theo âm thanh của Tần Hải, nét mặt Tần Mịch cũng thay đổi trở nên lạnh lùng, nụ cười quỷ quyệt ngưng lại, cả người phóng xuất ra một cỗ khí tức khác thường,

- Phụ thân, giúp con trả thù cho Thục trưởng lão.

Nếu như có thể, hắn thật sự muốn tự mình ra tay giết Tần Dã.

Đáng tiếc, thực lực của hắn chỉ mới vừa vặn ngang hàng với Thông Huyền hạ cảnh mà thôi.

Cũng không thể học được cái Cấm Cố chi thuật kia.

- Lão tổ, Tần Dã xin nhờ ngài rồi.

Tần Hải liếc nhìn Tần Mịch, thu hồi ánh mắt sau đó trực tiếp nói với Tần Thiên, sau khi xông vào đánh giết đối phương.

Một bên quơ trường đao, một bên gầm thét liên tục.

Tần Thiên ở thời khắc này cũng xông ra ngoài, khí thế bán bộ Thần Huyền hiên ngang xuất hiện.

- Muốn chạy à? Muộn rồi!

Nói xong, Tần Thiên giống như ngôi sao trên trời rơi xuống, rơi vào vùng trung tâm của đám người, đuổi theo Tần Dã đang lui về phía sau.

Ầm!

Tiếng vang ầm ầm vang dội vang lên, giống như âm thanh của sấm sét.

Vang tận mây xanh!

Cũng làm cho đám người Tần Xuyên nhất tộc vì đó mà run lên.

Tần Như An vừa chết, bọn họ liền không có trụ cột, không có người hậu thuẫn, cái này bảo bọn họ phải đánh như thế nào đây?

…

Đông tây hai phía.

Tiếng trống nổi lên bốn phía, tù và cùng vang lên.

Một cái thang mây được dựng lên, một Thông Huyền cảnh trực tiếp đứng trên đỉnh thang mây, hướng về ngọn lửa trong đám người hô to một câu nói.

- Tần Như An đã chết!

Chỉ là một câu nói như vậy, nhưng làm cho mấy nghìn người vì đó mà ngừng lại.

Tần Lam, Tần Phách hai người không tin, cho rằng đây chỉ là âm mưu của chủ hệ.

Nhưng khi nhìn thấy trong đám người Tần Hải có dẫn theo đầu của Tần Dã đi tới, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Người đánh nghi binh đã chết.

Tần Như An làm sao có thể còn tốt được đây?

- Làm sao bây giờ?

Nét mặt Tần Lam có hơi thay đổi, sau đó nhanh chóng rời khỏi chiến trường, hướng về phía Tần Xuyên nhất tộc mà đi.

Cùng lúc đó, Tần Phách cũng hướng về phía đó mà đi.

Bọn họ lập tức phải đi xác thực tình trạng của Tần Như An, một khi chết thật rồi, trận nội chiến kia bọn họ chính là thất bại.

Người của bọn họ quả thật là nhiều hơn chủ hệ, nhưng mà không ai có thể đỡ nổi khi Tần Thiên tấn công, hắn có thể bí mật giết hai người bọn họ ngay trong đám cao tầng.

Trước Bán bộ Thần Huyền, Thông Huyền trung cảnh chỉ như là một con gà con vậy.

…

Bàng chi rút đi, chiến hỏa vào lúc này dần dần được dập tắt, tia nắng ban mai cũng đang đẩy lùi bóng tối của màn đêm.

Sau khi đánh cho đám người của Tần Xuyên còn có kẻ thù ở hai bên đông tây tan tác, cả người Tần Hải như nhuộm màu máu đỏ tươi, trở về trong tộc hắn muốn tự mình đi cảm ơn Chiêm Đài Thanh Huyền.

Không có sự ra tay của nàng, chủ hệ đã tiêu vong rồi.

Đi cùng hắn còn có các trưởng lão của Tần gia, bất quá sau khi trải qua trận chiến đêm qua, năm vị trưởng lão giờ chỉ còn lại hai vị mà thôi.

Lúc này Chiêm Đài Thanh Huyền đang ngồi trên ghế tựa suy nghĩ, cẩn thận tự hỏi sự việc liên quan đến Hỏa Long thuật, chợt nge ngoài cửa sổ có một loạt tiếng bước chân, chậm rãi đứng lên.

Liền thấy bọn người Tần Hải quỳ một gối ở bên ngoài.

- Đa tạ Chiêm Đài trưởng lão đã ra tay tương trợ.

Năm sáu người trăm miệng một lời nói.

Chiêm đài Thanh Huyền thấy thế, bất đắc dĩ cười cười, nghĩ một hồi rồi nói:

- Muốn tạ ơn, các ngươi liền đi cảm ơn Tần Sơn trưởng lão đi, là hắn mở miệng để tông chủ chú ý đến Phi Ngư đảo nho nhỏ các ngươi. Không có tông chủ, tối đa lão thân chỉ có thể hứa hẹn với các ngươi bắt giữ Tần Nguyễn chứ không giúp các ngươi giết Tần Như An.

- Đúng, đúng, đúng!

Tần Hải liên tục gật đầu lên tiếng.

Trong lòng không khỏi cảm thán, Tần Mịch, Tần Sơn bọn họ thật sự là phúc của Tần gia.

- Được rồi, tất cả đứng lên đi.

Chiêm Đài Thanh Huyền dứt lời, xoay người trở về phòng.

Nhưng vừa xoay người thì nghe phía sau truyền đến âm thanh của bọn người Tần Hải.

- Đa tạ Ôn tông chủ, đa tạ Tần Sơn trưởng lão, đa tạ Chiêm Đài tiền bối!

Những người cần cảm ơn họ đều cảm ơn.

Một người cũng không thiếu.

Lắc đầu cười một tiếng, Chiêm Đài Thanh Huyền đột nhiên có chút cảm giác cổ quái, sau khi vào trong phòng ngồi về chỗ cũ, nghe một người nhỏ giọng nói:

- Hẳn là có người muốn chủ hệ Tần gia mất đi quyền khống chế Phi Ngư đảo… Bằng không sẽ không bồi dưỡng một Thần Huyền cảnh, còn đưa đến một Huyền cấp mạch thuật.

Sau một hồi trầm mặc, Chiêm Đài Thanh Huyền lắc đầu.

- Xem ra, hôm nay ta không đi được rồi.

…

Nhà Tần Xuyên.

Tần Xuyên uể oải đứng giữa trung đường, không để ý đến hai người Tần Phách, Tần Lam ở hạ điện.

Nhi tử độc nhất mất đi.

Lão tổ cùng nhị trưởng lão cũng đã chết.

Không phải nói Bất Hủ tông không mạnh sao?

Vì sao ngay cả cường giả Thần Huyền cảnh của Phi Đảo phái ra cũng bị giết chết?

Mộ Dung Thanh kia hố bọn họ rất nặng nha!

- Tần Xuyên huynh, chúng ta đầu hàng đi.

- Cùng là người của Phi Ngư đảo, Tần Hải sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Hai người Tần Lam thở dài nói.

- Không!

- Còn chưa kết thúc!

- Tần Xuyên ta sao có thể thua!?

Lúc này đây, Tần Xuyên bỗng nhiên đứng dậy, nếu nhi tử độc nhất đã không còn, lão tổ cũng chết, chủ hệ nắm chắc

phần thắng, vậy thì hắn còn gì để lo lắng nữa?

Chỉ cần không để bọn họ thắng, binh đi hiểm chiêu cũng chẳng quan trọng.

Chỉ cần chủ hệ không thắng được, binh đi hiểm chiêu, cũng không quan trọng.

- Tần Xuyên huynh.

- Ngươi còn có hậu thủ?

Hai người Tần Phách trông mong nhìn về phía Tần Xuyên.

Tần Xuyên khẽ gật đầu, đáp:

- Ta còn có 3 vạn Yêu tộc!

- Tần Xuyên huynh, chớ có nói đùa, nếu như chúng ta cấu kết cùng chủ, Bách Tông Liên Minh biết được, Phi Ngư đảo ta xem như vạn kiếp bất phục. - Nghe thấy mấy lời này, Tần Phách lập tức thay đổi sắc mặt.

Nhưng Tần Xuyên vẫn điềm tĩnh như thường.

Rất tỉnh táo nói:

- Vậy thì không được để bất kỳ người nào của chủ hệ sống sót, bọn họ chết hết, còn ai có thể nói với Bách Tông Liên Minh?

- Cái này…

- Ta thích.

So với thái độ do dự của Tần Phách, Tần Lam có vẻ rất thích ý, cười ha hả.

Thấy hắn cười, dần dần Tần Phách cũng cười theo.

- Phong tỏa không trung, không để một con chim nào bay ra ngoài, hiểu chưa? - Nói xong, Tần Xuyên nhấc chân đi vào phòng chính.

Lúc trở lại, bên cạnh đã có thêm một người.

Một thiếu niên mặt như bạch ngọc.

Khuôn mặt tuấn tú gần như yêu diễm rất khó để người ta hình dung ra đó là dung mạo của nam nhân, nhưng hôm nay khó mấy cũng phải

Khuôn mặt tuấn tú đến gần như yêu diễm yêu diễm rất ít khi dùng đến hình dung nam nhân dung nhan, nhưng hôm nay nhất định phải dùng tới.

Hắn há miệng cười lạnh:

- Tần Xuyên, cho ngươi một cái Thần Huyền cảnh, ngươi cũng thua, thật là đủ vô dụng.

- Yêu Vương điện hạ, bọn họ có Thần Huyền cảnh lợi hại hơn.

Tần Xuyên trả lời.

- Không cần phải nhiều lời như thế, ngươi đã không sợ Bách Tông Liên Minh, vậy ta đương nhiên càng không sợ. Bản vương đã triệu tập 3 vạn thủy yêu, giao cho ngươi, giúp ngươi giết sạch người chủ hệ. - Nói xong, ném một tấm lệnh bài màu xanh vào tay Tần Xuyên.

Vừa nhận lấy, vẻ mặt Tần Xuyên thoáng chốc trở nên cuồng nhiệt.

Nắm chặt một cái, sau đó mới thu hồi.

- Vậy Thần Huyền cảnh?

- Bản vương sẽ mang người đi giết.

Nói xong, ngọc diện thanh niên đứng lên, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn Thất Phong sơn bên ngoài.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (7)

Vốn hắn chỉ muốn giúp đỡ tộc của Tần Xuyên giành quyền khống chế Phi Ngư đảo, từ đó hưởng lợi mà thôi.

Hiện tại hắn đổi chủ ý rồi.

Hắn muốn đích thân khống chế Phi Ngư đảo, biến tộc của Tần Xuyên thành con rối, điều kiện tiên quyết là phải đạt được thứ mà nhân tộc mới có ngay khi bọn họ còn chưa phát hiện, đồng thời đạt được quyền sinh sống trên lục địa.

Hắn đã đợi trong nước mấy trăm năm, đợi đến chán luôn rồi.

- Cung tiễn Yêu Vương điện hạ!

Tần Xuyên mừng khấp khởi tiễn hắn ra ngoài cửa, lúc xoay người thì nét mặt liền thay đổi.

Từ mặt mày hớn hở biến thành lạnh lùng như băng.

Khiến cho thị nữ bên cạnh nhìn qua mà lông tơ dựng đứng.

- Thông báo Tần Lam, Tần Phách, mang theo tất cả mọi người tiếp cận núi Thất Phong cho ta!

Sau khi nói với người phía sau, Tần Xuyên một thân một mình dẫn đầu đi về phía núi Thất Phong.

Lúc này, Tần Hải đang trong phòng nghị sự cho kế hoạch bước tiếp theo.

Đương nhiên, kế hoạch cho bước tiếp không phức tạp, đơn giản chính là chiêu hàng hai tộc của Tần Lam, Tần Phách, triệt để kết thúc trận nội chiến này, trả lại sự yên bình cho Phi Ngư đảo.

Nhưng không phải ai cũng có suy nghĩ như vậy.

Nhị trưởng lão Tần Liệt, không đồng ý việc trực tiếp chiêu hàng,

- Tộc trưởng, Tần Lam, Tần Phách chỉ có thể giết. Không giết không đủ để trấn áp những bàng chi đó.

- Tần Xuyên chết là đủ rồi, Tần Lam, Tần Phách, giết bọn họ cũng vô dụng, ngược lại sẽ kích thích sự bài xích của bàng chi. Phi Ngư đảo sau này nếu muốn phát triển trong hòa bình, không thể tiếp tục xuất hiện cảm xúc bài xích này nữa.

Tần Hải không nói gì, Tần Thiên với tư cách là thế hệ thứ nhất của chủ hệ vừa mở miệng, dùng giọng điệu thấm thía sâu xa, một câu nói khiến cho tất cả mọi người trong phòng nghị sự không hẹn mà cùng gật đầu nói phải.

- Lão tổ nói có lý.

- Ta cũng cảm thấy như vậy.

Lúc mấy người hùa theo, Tần Mịch đang đứng ở ngoài phòng nghị sự, bỗng nhiên gặp được một người Thập Tam Trọng cảnh của Tần gia chạy đến.

Bộ dạng vội vàng.

Dường như có việc gấp.

- Thiếu tộc trưởng.

Người kia sau khi khom mình hành lễ, lập tức chạy đến quỳ ở trước phòng nghị sự, hô:

- Tộc trưởng, Tần Xuyên một mình cưỡi Dực tộc yêu vật đến núi Thất Phong, mà lại nói muốn quyết một trận sống còn với người.

- Một trận sống còn?

Nghe thấy câu nói này, Tần Hải có chút thay đổi.

Thật kì lạ!

Tần Xuyên tuyệt đối không phải loại người lỗ mãng như vậy.

Hắn cho rằng Tần Xuyên sẽ trốn đi, sau đó lên một đỉnh núi khác, đông sơn tái khởi, thật không nghĩ đến hắn sẽ đến tìm mình.

- Đi.

Tần Hải khoát tay, tất cả mọi người đi theo ra khỏi phòng nghị sự.

Tần Mịch cũng muốn đi theo, tuy nhiên nghĩ lại, vẫn là nên đi đến chỗ của Chiêm Đài Thanh Huyền trước.

Khi Tần Hải dẫn người đến dưới chân núi Thất Phong, Tần Xuyên ở trên cao cách trăm mét mở miệng cười,

- Tần Hải, ngươi rốt cuộc cũng đã đến rồi.

- Ngươi còn dám đến?

Tần Hải lạnh giọng tiếp lời.

Tần Xuyên ngửa mặt lên trời cười to một tiếng,

- Vì sao không dám?

- Các ngươi giết lão tổ thì đã làm sao?

- Lão tử vẫn còn 3000 hậu viện.

Nói xong, Tần Xuyên thoáng vung tay ra lệnh tiễn.

Bọn người Tần Hải hai con ngươi như ngưng lại, đang lúc muốn mở miệng thì nghe thấy tiếng gầm gừ liên tục.

Trên bầu trời, xuất hiện hơn một trăm con Dực tộc yêu vật.

Trong đó có cả Dực tộc đại yêu.

Quang quác, phủ khắp nửa bầu trời.

Mặt đất, cũng truyền đến âm thanh ầm ầm, nghe giống như có thiên binh vạn mã đang chạy về phía này.

- Hôm nay, không một ai của chủ hệ có thể sống sót.

Tần Hải lạnh giọng nói, người trong tộc chủ hệ đang muốn trèo lên cao để nhìn ra phía xa, nhìn xem rốt cuộc phía trước đang có chuyện gì.

Nhưng mà, còn chưa leo lên được chỗ cao, đã trông thấy ở bên ngoài mấy trăm mét, một mảng người đông nghịt, yêu quái đang chạy về hướng này.

Rất nhiều người có mang lân giáp, tay cầm ba chỉa.

Hiển nhiên là Thủy tộc!

Hơn nữa còn là hộ vệ của Yêu Vương, vì ở Thủy tộc chỉ có hộ vệ của Yêu Vương mới được phép sử dụng binh khí.

- Làm sao lại có Thủy tộc!

Đám người giật mình, vội vàng lui khỏi núi Thất Phong.

Hàng nghìn vạn hộ vệ Yêu Vương, nếu đánh chính diện thì nhất định sẽ chết.

Khi mọi người Tần Hải trông thấy cảnh này, càng kinh hãi hơn, kinh hãi không phải là vì số lượng hộ vệ Yêu vương, mà là cách làm của Tần Xuyên.

- Tần Xuyên, ngươi lại dám cấu kết với Hắc Ngư vương!

Hắc Ngư vương.

Bá chủ dưới nước của Đông hồ.

Quản lý hai hồ nước lớn ở quanh lục địa Đông hồ, thường xuyên ở trên mặt nước tập kích thuyền của Nhân tộc.

Chính là tử thù của nhân tộc!

- Không nên nói khó nghe như vậy, ai lại không có bằng hữu chứ?

Tần Hải đắc ý cười một tiếng.

Hai người Tần Lam ở ngoài mấy trăm mét cũng cười như có như không.

- Dự hổ mưu bì, Tần Xuyên, ngươi mong muốn bị ngàn vạn nhân tộc trên Phi Ngư đảo phỉ nhổ sao?

Tần Hải nổi giận đùng đùng mà rống lên, trong lòng xuất hiện một tia tuyệt vọng.

Đáng tiếc ah!

Binh sĩ Tần gia nhiều như thế, lại phải uổng mạng trong tay Thủy tộc!

- Tần Lam, mang người giết sạch bọn họ!

Tần Xuyên rốt cuộc không còn kiên nhẫn dông dài cùng Tần Hải, giơ cao lệnh bài, Thủy tộc ở bốn phương tám hương lập tức băng băng tiến về núi Thất Phong.

Những nơi đi qua đều trở thành một mảnh hỗn độn.

Chủ hệ Tần gia, đành phải hốt hoảng mà chạy.

- Tần Hải, báo tin này cho Chiêm Đài tiền bối đi.

Bây giờ, Tần Thiên bước ra một bước, ngạo nghễ đứng.

Hắn hiểu rõ, hôm nay, người có thể truyền tin tức này đi, chỉ có Chiêm Đài Thanh Huyền.

Cho dù là mấy vạn Thủy tộc, cũng ngăn không nổi một Thần Huyền cảnh muốn chạy trốn.

- Vâng!

Tần Hải vừa định xoay người đi, thì bị một câu nói cắt ngang.

Chiêm Đài Thanh Huyền chẳng biết lúc nào đã xuất hiện sau lưng, cùng Tần Mịch đi đến.

Khi đám người chậm rãi nhường ra một con đường, Chiêm Đài Thanh Huyền vừa đi vừa nói chuyện:

- Không cần, Tần gia bàng chi cấu kết Thủy tộc, hôm nay lão thân muốn chúng chôn chung một chỗ.

Lúc đi đến trước mặt tất cả mọi người, nàng vẫn không dừng bước.

Nhìn xem Thủy tộc ở xung quanh ồn ào, Chiêm Đài Thanh Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nói thật, nếu như là trước kia, nàng gặp phải chuyện này chắc chắn sẽ bỏ chạy.

Dù trước kia nàng cũng là Thần Huyền cảnh.

Về phần hiện tại.

Nàng thật sự không sợ số lượng Thủy tộc này.

- Chiêm Đài tiền bối.

Sau lưng, âm thanh của bọn người Tần Hải truyền đến, nhưng cũng không thể khiến cho Chiêm Đài Thanh Huyền dừng bước.

Hai người Tần Lam đi ở phía đầu đại quân phía đông trông thấy như vậy, biểu hiện đầu tiên là dừng lại, bởi vì bọn họ đã gặp qua Chiêm Đài Thanh Huyền.

Nhưng khi nghĩ đến Tần Như An lão tổ chết trong tay này, hai người không có nửa phần do dự, hô to một tiếng,

- Điện hạ, nàng đến rồi!

Nhưng vừa nói xong, một tia sáng trắng bỗng lướt qua trời cao.

Phốc phốc!

Tia sáng trắng xuyên qua cổ họng hai người, ngay sau khi bọn họ nói ra hai chữ "đến rồi".

Sau một khắc, hai người ôm cổ họng ngã xuống đất.

Tộc của Tần Lam, Tần Phách lập tức lặng ngắt như tờ.

Tộc trưởng cứ như vậy mà chết rồi?

Đám người Tần Hải xem cảnh này nửa ngày cũng không nói thành lời, ai có thể nghĩ đến hai người Tần Lam lại chết như vậy đâu?

Một tia sáng trắng đã trực tiếp lấy mạng bọn họ.

Tần Mịch ở một bên cười hì hì,

- Phụ thân, đây là Ngự kiếm chi thuật của tông môn chúng con. Trong cùng cảnh, Ngự kiếm chi thuật có thể không sợ bất cứ ai, càng không nói đến sự cách biệt trong thực lực lớn như vậy. Hai người Tần Lam, Tần Phách trước khi chết có thể trông thấy kiếm, vậy cũng xem là bản lãnh của bọn hắn!

Bọn người Tần Hải trầm mặc.

Bởi vì bọn họ không biết phải nói tiếp như thế nào.

Lúc này, Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ cười một tiếng, nói:

- Thông Huyền trung cảnh thôi mà, thật tự đề cao bản thân mình rồi sao?

Nói xong câu đó, bước đên một bước.

Ầm!

Âm!

Song xích mạch môn màu đỏ đều mở ra.

- Đều chết hết đi cho ta!

Nương theo âm thanh gầm thét này, thiên hạ biến sắc.

Gió nổi lên!

Gió từ chỉ thôi đưa cành liễu la đà, trong chớp mắt nổi lên gió lốc.

- Phụ thân, chúng ta lùi về sau đi!

Tần Mịch vội vàng nắm tay kéo Tần Hải lùi về sau.

Sau một khắc, vòi rồng cao tới hai ba mươi trượng bỗng nhiên hiện lên.

Người, cây, tất cả đều như giấy mỏng bị cuốn vào không trung, tiếng kêu thảm thiết hoàn toàn bị lấn át bởi tiếng gió.

Chiêm Đài Thanh Huyền đứng chính giữa tâm cơn lốc, dẫn theo vòi rồng đi về phía Thủy tộc, đám người trong tộc Tần Xuyên.

Những nơi đi qua, không một ngọn cỏ.

Mấy nghìn Thủy tộc, trong khoảnh khắc liền bị cuốn vào trong gió, không thấy bóng dáng.

- Thứ quỷ gì vậy!

Một con thủy yêu bán bộ Thần Huyền, lúc này đã hóa thành yêu hình, móng vuốt sắc dài một thước đâm vào trong đất.

Muốn mượn lực để ổn định thân hình của mình.

Thế nhưng, cơn lốc đã nhổ nó văng đi.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (8)

Tuy rằng dựa vào thực lực của bán bộ Thần Huyền, cộng thêm yêu thể trưởng thành, nó ở bên trong vòi rồng sẽ không bị đụng chết, hoặc bị gió lốc xoắn nát giống như những Thông Huyền cảnh này.

Thế nhưng, nó không có cách nào để ổn định được thân hình của mình.

Mong muốn tránh thoát?

Mong muốn phát huy thực lực của mình?

Đều là nói chuyện hoang đường viển vông.

- Điện hạ!

Đến lúc này, nó chỉ còn có thể tranh thủ thời gian kêu cứu.

Thế nhưng ngay lúc câu nói này thoát ra khỏi miệng, nó bỗng nhiên cảm giác được tay phải của nó truyền đến một trận cảm giác tê dại, nhưng thân thể quay cuồng khiến nó không thể xem rõ rốt cuộc tay của nó bị làm sao.

Ầm!

Âm!

Sau khi mấy tên thủy yêu Thông Huyền cảnh ở trong gió bị đâm chết, hắn mới trông thấy tay phải của mình.

Đứt rồi!

Chẳng biết từ lúc nào đã bị thứ gì đó chặt đứt.

- Tay của ta!

Vừa nói xong, Chiêm Đài Thanh Huyền lại tiếp tục phóng vài đạo Phong Nhận qua.

Một đạo Phong Nhận đánh vào sống lưng nó, một đạo ngay giữa trán. Ở trong cơn gió lốc, nó không có cơ hội hủy diệt đi

phong nhãn của vòi rồng, thủy yêu này xoay tròn trên đỉnh đầu, không khác gì tấm bia sống.

Phốc!

Âm thanh Phong Nhân đánh xuyên qua nó, tuy không nghe được, nhưng có thể thấy được, có thể cảm nhận được.

Dù cho không phóng Phong Nhận thì bán bộ Thần Huyền ở trong Huyền cấp thượng phẩm Cụ Phong thuật cũng không chống cự được bao nhiêu hơi, thế nhưng Chiêm Đài Thanh Huyền chính là không muốn nghe thấy tiếng của hắn.

Thủy tộc dám lên bờ, ắt phải chết.

Sau khi giết chết con thủy yêu bán bộ Thần Huyền này, Chiêm Đài Thanh Huyền tiếp tục khống chế vòi rồng tiến về phía trước.

Cụ Phong thuật này thi triển một lần có thể duy trì trong 120 hơi thở, dọn sạch hơn một vạn người ở phía trước là dư xài, tất nhiên, quét không sạch cũng không sao, vậy thì đợi tiếp tục tung ra một chiêu nữa là được.

Lúc này, trên bầu trời, mây đen dày đặc, cây cối, bụi cát bay tán loạn ngập tràn phía chân trời.

Cây to chừng miện chén bị nhổ tận gốc, tảng đá cao cỡ con người cũng giống như bọt biển bay lượn trong vòi rồng, không có một chút tôn nghiêm nào của một tảng đá.

Phi Kiếm tuy rằng không trực tiếp lấy mạng của Tần Xuyên, nhưng sau khi vòi rồng xuất hiện, hắn cưỡi phi điểu bay như là chiếc thuyền cô độc lung lay trong gió.

Hắn muốn thoát đi, thế nhưng lại giãy dụa mãi không thoát được.

Bởi vì cơn gió kia giống như nắm lấy phía sau lưng hắn, không ngừng kéo hắn về phía vực sâu chết chóc.

Chiêm Đài Thanh Huyền không có dốc sức đuổi giết Tần Xuyên, nhưng khi ánh mắt của nàng vô tình liếc xuống phía dưới, quỷ đều không còn,

- Làm sao Chiêm Đài Thanh Huyền này lại mạnh như vậy?

Hơn một vạn người ở phía đông, vậy mà chỉ có thể chạy trối chết.

Bởi vậy mới thấy, mấy vạn Thủy tộc, cộng thêm vạn người ở bên mình, tròn bốn vạn người, cũng sẽ chỉ có kết cục này.

Hoặc là trốn.

Hoặc là chết.

- Điện hạ! Cứu ta!

Tần Xuyên liên tiếp la lên.

Hiện tại hy vọng duy nhất của hắn, cũng chỉ còn có Hắc Ngư Vương Pha Lạc, Pha Lạc đã đồng ý với hắn, Chiêm Đài Thanh Huyền giao cho hắn ta.

…

Chủ hệ Tần gia, lúc này đã lui đến cửa nhà, cách xa chiến trường mười dặm.

Nhưng vẫn có thể cảm giác được kình phong xẹt qua người bọn họ.

Tần Thiên ngước nhìn về phía chiến trường, nhìn xem vòi rồng kia, lộ ra sự nghiêm túc đến cực điểm,

- Trước kia tưởng rằng Chiêm Đài Thanh Huyền tiền bối chỉ là Tuyền qua thần tượng, không nghĩ rằng vậy mà là Thần Huyền, hơn nữa lại là dị mạch Thần Huyền. Thân là Hỏa thuộc tính dị mạch Thần Huyền, nhưng lại không dùng mạch thuật thuộc tính Hỏa đối địch, ngược lại điều khiển gió, mấy trăm năm qua, lão phu còn chưa hề nghe nói đến có mạch thuật liên quan đến gió. Hôm nay, xem như mở mang kiến thức.

- Đúng vậy nha, giống như đoạn đường vừa đi qua, Thủy tộc, người của bàng chi cho dù nhiều, chỉ sợ cũng vô dụng mà thôi.

Tần Hải ở một bên cảm thán một câu, đồng thời nhìn sang Tần Mịch,

- Tên tiểu tử nhà ngươi, tìm được một chỗ dựa tốt đấy.

Hắc Ngư Vương đến, chỉ sợ cũng bất lực thôi.

Dù sao Hắc Ngư Vương tuy là vua của Đông hồ, nhưng hắn chẳng qua cũng chỉ là Thần Huyền cảnh bình thường.

Dựa theo tình hình này, có thể giết Chiêm Đài Thanh Huyền, chỉ có Thần Huyền thượng cảnh.

Loại thực lực như vậy, sao có thể hạ mình tại Đông hồ?

Hắc Ngư Vương ở yêu tộc tuy là huyết mạch vương tộc thuần túy, thế nhưng lại không có Thần Huyền thượng cảnh bảo vệ hắn.

Tần Mịch ở một bên lắc đầu cười một tiếng,

- Những gì mà Chiêm Đài trưởng lão có ở hiện tại, đều là tông môn ban cho, muốn nói chỗ dựa chân chính, Bất Hủ tông mới là chỗ dựa của ta.

Thật ra lúc nói những lời này, trong lòng hắn cũng ngập tràn mong ước.

Cụ Phong thuật, Chiêm Đài trưởng lão chỉ mới ở mức nhập môn thôi.

Chờ khi hắn đạt đến Thông Huyền, có được Cụ Phong thuật, hắn cũng có thể uy phong như vậy.

Nhưng mà, hắn không có ý thức được, một câu nói bâng quơ của mình, lại đem đến kinh ngạc cho rất nhiều con người.

- Tông môn ban cho?

Trên mặt bọn người Tần Hải đều là ngạc nhiên và hoài nghi.

Nhưng còn chưa kịp hỏi thăm, động tĩnh ở phía chân trời lập tức hấp dẫn sức chú ý của bọn họ.

Vòi rồng đã ngừng lại.

Tần Xuyên thất hồn lạc phác tranh thủ thời gian chạy ra sau.

Đồng thời, hai tiếng hét phẫn nộ từ trên trời giáng xuống.

- Nhân tộc, không nên quá càn rỡ!

Trong mây đen, trong bụi cây bay tán loạn, ba vị Yêu vương đồng thời xuất hiện, tiếng rống giận dữ vang vọng khắp thiên địa, ngay cả bọn người Tần Hải ở ngoài xa cũng nghe thấy được.

Âm thanh tức giận kia phát ra từ hai con yêu quái đứng bên cạnh Hắc Ngư Vương Pha Lạc.

Bên trái có đuôi cá, thân người, ngay cả đôi mắt cũng là màu đen, nếu không nhìn phía dưới, thật dễ cho rằng đối phương là nhân tộc.

Bên phải là yêu quái lưng cong eo khom, đứng bốn chân, móng vuốt sắc bén cắm vào trong đất, hai con ngươi trừng to như ngôi sao, lộ ra sát khí hừng hực; miệng mọc đầy răng nanh, trong miệng không ngừng nhỏ xuống chất dịch màu xanh lá. Nếu như không phải bên ngoài có lân giáp, lại thêm cặp mang, rất khó để người khác tin tưởng nó thuộc Thủy tộc, trông giống Yêu vương đến từ đất liền hơn.

Bọn người Tần Hải leo lên núi Thất Phong trông thấy một màn này, nét mặt lại xảy ra biến hóa.

Tuy nói không có Thần Huyền thượng cảnh Yêu vương, nhưng Hắc Ngư Vương lại mang theo hai vị thủ hộ của Thủy tộc ở Đông hồ.

Lăng Ngư Hợp Bốc.

Thâm Đàm Ngân Nha Tứ Hà.

Hai yêu này cũng là Đại yêu vương uy chấn Đông hồ mấy trăm năm trước.

Nếu như không phải Nhân tộc có thể luôn sinh sôi, nhân số gấp hai mươi lần Thủy tộc Đông hồ, mà ở Thủy tộc khôn sống mống chết, chỉ có kẻ mạnh nhất mới có thể sống tiếp, dẫn đến số lượng quá ít, nếu không nhân tộc Đông hồ sẽ không an nhàn như hiện nay.

…

- Chờ gió của ngươi ngừng, thật là lâu rồi.

Hắc Ngư Vương Pha Lạc im lặng mở miệng.

- Pha Lạc, lão thân biết ngươi.

Chiêm Đài Thanh Huyền khẽ nói, ngay sau đó nàng nở nụ cười xảo quyệt:

- Hiện tại mới dám xuất hiện, là sợ gió của ta xé nát ngươi sao?

Pha Lạc mỉm cười nói:

- Hiện tại giết ngươi, mới đúng thời cơ.

- Không có gió.

- Mạch thuật cường đại như vậy, sẽ không thể không có hạn chế.

- Thực lực của ngươi tối đa chỉ sánh ngang Thần Huyền trung cảnh, mà ta đây có hai tên Thần Huyền trung cảnh Yêu vương, người cùng yêu, chênh lệch của cùng cảnh, chuyện này không cần bản vương phải nói đi.

Sau khi nói ra liên tiếp bốn câu, Pha Lạc giật giật ngón tay.

Hợp Bốc, Tứ Hà lập tức hành động.

- Đầu của ngươi, hẳn là rất ngon.

Tứ Hà lộ ra hàm răng trắng, cười ha hả, lao tới như điên.

Ở ngay thời điểm cả hai đã gần nhau trong gang tấc, Chiêm Đài Thanh Huyền lạnh mặt, song mạch môn đồng thời run lên.

Trong lúc mạch khí dập dờn, gió lại nổi lên!

Thoáng chốc cát bay đá chạy.

Âm thanh yếu ớt của Chiêm Đài Thanh Huyền lại lần nữa vang lên:

- Có hạn chế, thế nhưng không cản trở ta giết sạch các ngươi.

- Làm sao có thể?

Hai yêu Hợp Bốc, Tứ Hà đồng thời biến sắc.

- Mạch thuật mạnh như thế, sao có thể sử dụng liên tục?

Bọn họ đã cố ý đợi đến khi vòi rồng biến mất mới ra ngoài.

- Muốn rút lui?

Chiêm Đài Thanh Huyền bộ pháp khẽ động, vòi rồng lại nổi lên, lập tức bao trùm hai con yêu quái.

Thật ra Cụ Phong thuật đối với nàng không phải không có hạn chế.

Sử dụng liên tục hai lần, Vô Cấu chi thể của nàng có khả năng sẽ chịu không nổi, nhưng trước đó, tuyệt đối có thể giết chết ba tên Thủy tộc này.

Chỗ này dù sao không phải trong nước.

Năng lực của Thủy tộc phát huy không được đầy đủ, sao có thể nói chuyện thắng với người cùng cảnh.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (9)

- Mạnh mẽ như tế, hơn nữa chưa từng thấy qua, Cụ Phong hẳn thuộc loại bí thuật, làm sao có thể liên tiếp thi triển như thế?

Pha Lạc trông thấy hai thủ hạ bị vòi rồng nuốt mất, giống như hắn ở trên mặt nước Đông hồ dấy lên sóng lớn đánh nuốt hết thuyền đánh cá của Nhân tộc, trong lòng lập tức kinh hãi.

Trong nhận thức của hắc, lục địa yêu vật, Thủy tộc yêu vật dù được trời ban cho thần thông cũng không có cách nào sử dụng không hề kiêng kị như vậy.

Yêu tộc, mặc kệ thần thông lớn nhỏ, đều có hạn chế, mà càng là thần thông cường đại, khoảng cách sử dụng giữa các lần lại càng lớn.

Nhân tộc trước mặt này, chỉ là Vô Cấu chi thể bình thường nhất, hơn nữa còn là dị mạch thuộc tính Hỏa, làm sao có tiếp nhận áp lực mang lại khi thi triển liên tục bí thuật cường đại như thế, lại không chút kiêng kị điều động gió?

Lúc này ở trong cơn lốc, hai con yêu Hợp Bốc, Tứ Hà dù rằng cũng là Thần Huyền trung cảnh nhưng tại nơi này, bọn chúng căn bản không đứng vững.

Xoay tròn theo cơn lốc không nói, còn không ngừng cảm nhận được cảm giác tê liệt truyền đến từ thân thể, giống như chung quanh có vô số cánh tay nắm lấy bọn hắn, muốn xé xác ra.

Loại cảm giác này, làm cả hai đều rất bàng hoàng.

- Hợp Bốc huynh, làm sao bây giờ?

Tứ Hà nâng cao giọng, la lên không ngừng ở trước mặt xẹt qua Hợp Bốc.

Sắc mặt Hợp Bốc cũng cực kì khó coi, hắn là Lăng Ngư, cho đến bấy giờ cũng chỉ sinh hoạt trong nước, chiến đấu

trong nước.

Đối mặt với gió, hắn đâu biết phải làm gì?

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi trong trời đất quay cuồng, ánh mắt Hợp Bốc rơi xuống phía đáy của vòi rồng, nói:

- Thần thông của ta là khống chế nước, tại đây vô dụng, ngươi nhanh chóng sử dụng thần thông công kích nàng ta, nếu gió này do nàng ta thả ra, chỉ cần tổn thương được nàng, chúng ta có thể thoát hiểm.

- Được.

Tứ Hà gật đầu.

Nói thật, đến tận bây giờ hắn chưa từng nghe theo lời Hợp Bốc, mấy trăm năm qua một mực làm ngược lại.

Cũng liên quan đến sở thích ăn uống và sở thích tìm bạn tình của mình và Lăng Ngư.

Nhưng hôm nay, hắn chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của Hợp Bốc.

- Đừng phí sức, ở trên lục địa, ở trong gió này của ta, thần thông của ngươi căn bản là vô dụng.

Chiêm Đài Thanh Huyền trong lúc vung tay chính mấy trận Phong Nhận bổ đến.

- Không nên quá đắc ý.

Hợp Bốc lạnh giọng đáp lại.

Thế nhưng vừa mới dứt lời, mấy nhát đao bằng gió lướt qua khuôn mặt.

Vút!

Một vết thương đỏ chót bỗng nhiên xuất hiện, máu tươi đỏ thẫm chậm rãi tràn ra, nhưng trong cơn lốc này, máu vừa tràn ra đã bị gió lốc cuốn đi.

Hợp Bốc thầm mắng một tiếng, vội vàng hét về phía Tứ Hà,

- Ra tay đi.

- Móa!

Théo đó, Miệng của Tứ Hà bỗng nhiên mở lớn, từ rộng một thước trực tiếp tăng thành một trượng, lít nha lít nhít răng trắng xuất hiện ở trong khoang miệng của nó. Đồng thời, một cỗ sức hút to lớn xuất hiện trong miệng.

Có thể trông thấy, một vòng xoáy gió hình thành ở trước miệng nó.

Dường như muốn hút Chiêm Đài Thanh Huyền, sau đó ăn hết một ngụm. Đương nhiên, hiện tại nó không cầu mong xa vời là có thể ăn hết Chiêm Đài Thanh Huyền, chỉ mong có thể lay động Chiêm Đài Thanh Huyền một chút, hút được càng tốt.

Loại mạch thuật tính bền bỉ này, một khi phóng thích ra bị đánh gãy, mạch thuật cũng liền gãy theo.

Thế nhưng, trong mắt vừa xuất hiện ánh mắt tự tin, bị cái kết quả không hiệu quả này xóa mất - Sức hút mà hắn phóng ra, ở trong vòi rồng này, ngay cả cái rắm cũng không bì được.

- Tứ Hà, ngươi làm cái gì thế?

Hợp Bốc thấy thế, thẹn quá hóa giận, tức giận mắng một câu.

Vừa nói xong, giống như bị cự thạch ở phía đối diện xông đến đụng một phát.

Chỉ nghe ầm một tiếng.

Hợp Bốc xoay tròn liên miên ở trong vòi rồng, sau đó giống như bị ngũ mã phanh thây, bị xé nứt ở trong gió.

Tay người đứt gãy, vây đuôi cá theo đó phất phơ bay loạn như lá rụng.

Hợp Bốc, chết!

Dư quang của Tứ Hà vừa hay nhìn thấy Hợp Bốc bị xé rách, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi:

- Hợp Bốc…

Yêu thể của Hợp Bốc mặc dù không mạnh bằng hắn, thế nhưng cứ như vậy bị xét nát, vậy hắn có thể chống cự được bao lâu?

Trong gió, không có cách nào phản kích.

Ngay cả ổn định bước chân cũng không thể.

Hắn có hơn nghìn chiếc răng có thể cắn Thần Huyền cảnh cũng không có tác dụng gì, bởi vì không chạm được đến Chiêm Đài Thanh Huyền.

Lúc này tiếng của Chiêm Đài Thanh Huyền lại lẫn nữa truyền đến:

- Yêu tộc các ngươi, tùy tiện ở trên Đông hồ giết người của Nhân tộc ta, chúng ta không có biện pháp bắt các ngươi, thế nhưng các ngươi vậy mà lại muốn lên bờ, mưu đồ với đất đai của Nhân tộc, hắn chết rồi, kế đến sẽ tới phiên ngươi.

Trong lòng Chiêm Đài Thanh Huyền mừng thầm.

Tư vị giết dị tộc này đúng thật là thoải mái.

Trước kia mặc dù hận dị tộc giết Nhân tộc, thế nhưng làm Tuyền qua thần tượng, nàng chưa từng giết qua những dị tộc kia.

Hiện tại vừa giết lại giết ngay Thủy tộc mạnh nhất ở Đông hồ, cảm giác này quá sảng khoái.

Nếu như có thể lấy được Hỏa Linh chi thể, lại kiếm được một thanh pháp khí giống như Trảm Long Kiếm trong tay Hoàn Sơn, sau cùng học thành Cấm Cố chi thuật kia, vậy thì Thông Huyền cảnh liền có thể vô địch nha.

Chiêm Đài Thanh Huyền đang lúc suy tư, thật không nghĩ đến Pha Lạc ở bên ngoài vòi rồng lại gấp đến mức muốn hỏng luôn rồi.

Bởi vì hắn nghe thấy Hợp Bốc kêu thảm.

Cũng cảm ứng được một cỗ khí tức Thần Huyền cảnh biến mất.

- Vòi rồng này vẫn còn, kẻ chết khẳng định không phải Chiêm Đài Thanh Huyền.

Pha Lạc lẩm bẩm một tiếng, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi.

Một loại cảm giác không ổn lập tức lóe lên trong đầu.

Đồng thời, hắn bắt đầu hối hận, không nên giúp Tần Xuyên kia.

Hợp Bốc chết rồi, ngày sau ở Đông hồ, lắn lấy cái gì để chấn áp Nhân tộc, Thủy tộc ở Đông Hồ đây?

Lấy cái gì so sánh với các vương huynh của những hồ khác?

Lục địa Đông hồ công nhận là man di chi địa, Thủy tộc Đông hồ hắn, chẳng lẽ lại như vậy?

…

Trong vòi rồng.

Cảm nhận được cảm giác lôi kéo càng ngày càng mãnh liệt, Tứ Hà bắt đầu luống cuống, ánh mắt đang xoay tròn không ngừng liếc về Chiêm Đài Thanh Huyền, đặc biệt là khi trông thấy cặp mắt hừng hực sát ý kia, thật đáng sợ.

Hắn không muốn chết.

Hắn mới sống không được bao lâu, tương lai có cơ hội chạm đến cánh cửa Thần Huyền thượng cảnh, thậm chí bán bộ Trấn Nhạc.

Nếu như có thể gặp may, trở thành Trấn Nhạc cảnh không chừng cũng có khả năng.

- Tiền bối, tha mạng!

- Ta nguyện ý phục tùng ngài làm chủ nhân, đời này kiếp này nguyện ý làm tọa kỵ cho ngài.

Vừa nghĩ đến Yêu tộc lục địa sau khi bị đánh bại đều lựa chọn như thế, hắn cũng tranh thủ thời gian học theo.

Nhân tộc thích sĩ diện, có thể có được tọa kỵ càng lợi hại, bọn họ càng cao hứng, hắn ở trong Thủy tộc, tuyệt đối xứng là huyết mạch thượng đẳng.

Chiêm Đài Thanh Huyền khi nghe thấy câu nói này, hừ lạnh một tiếng:

- Lão thân có tọa kỵ, ngươi lại không biết bay, lấy ngươi có lợi ích gì?

- Ta…

Tứ Hà nghẹn lời.

Đột ngột, cảm giác lôi kéo ngày càng nặng.

Cảm giác trời đất quay cuồng cũng để cho thân thể của hắn bắt đầu xuất hiện cảm giác khó chịu mãnh liệt, một loại cảm giác muốn nôn mửa, cảm giác sắp chết ngày càng mãnh liệt.

Dưới tình thế cấp bách, Tứ Hà vội vàng mở miệng nói:

- Vậy tiền bối… Chỉ cần tha cho ta một mạng… cái gì ta cũng… nguyện ý làm!

Lần này, Chiêm Đài Thanh Huyền không còn lên tiếng nữa.

Chỉ thờ ơ nhìn Tứ Hà, mặc cho hắn vùng vẫy giãy chết, sau đó chậm rãi bị xé nát, đầu một nơi thân một nẻo.

Thủy yêu Tứ Hà danh chấn Đông hồ mấy trăm năm, chết!

- Có thể chết dưới Huyền cấp phẩm mạch thuật, xem như ngươi chết không thiệt rồi.

Giọng nói lạnh lùng của Chiêm Đài Thanh Huyền truyền ra.

Cùng lúc đó, sức gió của vòi rồng bắt đầu yếu đi.

Bởi vì thời gian 120 nhịp thở đã đến rồi.

Phát giác được sự thay đổi này, bọn người Tần Hải và cả Pha Lạc đều nhìn lại chỗ Chiêm Đài Thanh Huyền, chờ khi vòi rồng kia triệt để biến mất.

Tần Hải chờ sự thắng lợi.

Pha Lạc cũng chờ mong sự thắng lợi.

【VIP】 Uy Phong Của Cụ Phong Thuật (10)

Chỉ là, sự mong đợi của hai người có sự khác biệt.

Người trước, chờ mong vòi rồng kia giết Thần Huyền cảnh của Thủy tộc dù rằng nghe ra không biết có bao nhiêu khả năng.

Người sau, chờ mong trong Hợp Bốc, Tứ Hà có một người sống sót để có thể giết Chiêm Đài Thanh Huyền kia.

Như tất cả mọi người mong đợi, vòi rồng biến mất.

Gió lốc khiến cho Phi Ngư đảo cát bay đá chạy cũng dần dần ổn định lại.

Một thân ảnh chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng bởi vì lá bay tán loạn khắp nơi vẫn chưa rơi xuống hết, che khuất toàn bộ người kia, cho nên những người đứng ở xa nhìn không đoán được người duy nhất còn sống sót này là ai. Nhưng Pha Lạc không giống bọn họ, có thể cảm giác được khí tức. Khí tức của Hợp Bốc, Tứ Hà là gì, hắn đã sớm ghi nhớ khi tức của bọn họ. Khí tức của Chiêm Đài Thanh Huyền là gì, cũng có thể một thoáng đã phân biệt ra được.

- Vậy mà đã giết thật rồi!

Đám người Tần Thiên, Tần Hải nhất thời sợ hãi kêu lên.

Khống chế vòi rồng giết hai tên Thần Huyền trung cảnh, thực lực này của Chiêm Đài Thanh Huyền thực sự kinh khủng nha.

Tần Mịch ở một bên mặc dù cũng rất kinh ngạc, thế nhưng không giống như bọn người phụ thân mình. Nhiều hơn vẫn là ước mơ, hắn thầm nghĩ trong lòng: “Đợi một thời gian nữa, ta cũng có thể mạnh như vậy.”

Địa Ngục hỏa dị mạch, cho hắn thời gian là có thể học được.

Cụ Phong chi thuật cũng thế.

Cùng lúc đó, khi Pha Lạc cảm nhận được khí tức của Chiêm Đài Thanh Huyền, cả người sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy tim đau xót, giống như tim bị người ta cắt mất một miếng, không khỏi lùi lại mấy bước,

- Đông hồ có Thần Huyền cảnh đã là chuyện hiếm có, làm sao lại còn có dị mạch Thần Huyền mạnh như thế.

Lần này Tứ Hà, Hợp Bốc đều chết.

Loại tổn thất này làm sao hắn có thể tiếp nhận đây?

Kết quả này, nói đến cũng có chút như mơ giữa ban ngày.

Nhưng nó đã xảy ra rồi.

Tần Xuyên trốn ở sau lưng Pha Lạc, sắc mặt như tro tàn, trong lòng bồn chồn hỏi:

- Điện hạ, chúng ta làm sao bây giờ?

- Cút!

Pha Lạc liếc qua Tần Xuyên, trông thấy liền muốn bóp chết hắn, nhịn không được mắng to một tiếng.

Hắn hiểu được, trận chiến này hắn đã thua rồi.

Thần Huyền cùng cảnh chiến đấu với nhau, bình thường phải mấy ngày mới có thể phân biệt thắng thua. Có khoảng cách về thực lực, cũng phải tốn một hai canh giờ mới có thể quyết định cao thấp.

Hai con yêu Hợp Bốc, Tứ Hà chết nhanh như vậy, gió là nguồn gốc của vấn đề.

Bởi vì chưa có ai từng chiến đấu với gió.

- Đông hồ cằn cỗi, tài nguyên thiếu thốn, ngay cả công pháp có thể vào Thần Huyền cảnh cũng không có. Mấy trăm năm qua, chỉ xuất hiện một vị Thần Huyền cảnh, cũng là bản vương bồi dưỡng mà ra. Ngươi không chỉ là dị mạch Thần Huyền, còn có được bí thuật điều khiển gió mà chưa có ai nghe qua… Ngươi rốt cục là ai?

Thật ra hỏi xong lời này, trong lòng hắn đã có đáp án rồi.

Đây tuyệt đối là cường giả đến từ ba hồ chi địa hoặc thế giới bên ngoài.

Cái gì mà trưởng lão của Bất Hủ tông ở Đông hồ, Tần Xuyên chính là đang nói nhảm!

Cái nơi như Đông hồ này, làm gì có tông môn nào lại có trưởng lão mạnh như vậy?

Lúc này, hắn âm thầm quyết định, nhất định phải tranh thủ thời gian truyền tin tức này đến các vương huynh.

Nhân loại nắm giữ lực lượng ngoài ngũ hành, trong những năm này nhất định phải tranh thủ thời gian tìm ra biện pháp đối phó, những cường giả dị mạch của Nhân tộc có thể khống chế nước kia là đã đủ khiến cho Thủy tộc bọn họ đau đầu, hiện tại lại lòi ra thêm một cái gió.

Chiêm Đài Thanh Huyền nghe thấy Pha Lạc chất vấn, lập tức nhìn sang, lạnh lùng lên tiếng trả lời:

- Tần Xuyên không có nói cho ngươi sao?

- Ngươi cho rằng bản vương sẽ tin.

- Vậy lão thân nói, thật ra đây là kế hoạch của ta cùng Tần gia bàng chi, ngươi có tin không?

- Bản vương…

Sắc mặt Pha Lạc ngưng lại.

Lập tức nghiêng đầu, nhìn sang, đối diện với khuôn mặt trắng bệch của Tần Xuyên.

- Điện hạ, nàng ta nói bậy bạ, lão hủ làm sao có thể hợp mưu cùng ả ta? Nếu như là hợp mưu, lão hủ làm sao có thể lấy nhi tử độc nhất của mình ra mà diễn được chứ?

Tần Xuyên vội vàng giải thích, khoa tay múa chân, mục đích chính là muốn cho Pha Lạc tin tưởng.

Chỉ sợ Pha Lạc nảy sinh nghi ngờ.

Pha Lạc nhìn chằm chằm một hồi, như có điều suy nghĩ xoay đầu lại, hướng về phía Chiêm Đài Thanh Huyền cười lạnh một tiếng, nói:

- Hắn không dám!

Vừa nói xong, một màn bất ngờ bỗng nhiên xuất hiện.

Một cây gai màu đen từ trong tay Pha Lạc kéo dài mà ra, giống như cương thương.

Á… hự!

Sau một khắc, gai đen trực tiếp xuyên thấu qua ngực của Tần Xuyên, khiến cho Tần Xuyên vốn đang thở phào nhẹ nhõm bỗng nhiên khựng lại, khi cúi đầu nhìn sang ngực của mình, máu tươi đan xen tuyệt vọng, ánh mắt không cam lòng nhìn người trước mặt.

- Điện hạ… Ngài không tin ta?

- Bản vương tin ngươi.

Pha Lạc chậm rãi đưa cánh tay dọc theo gai đen thu hồi lại, Tần Xuyên hự một tiếng ngã xuống:

- Thế nhưng, người của bản vương chết rồi! Ngươi sao có thể sống đây?

Nói xong câu đó, Pha Lạc không có nhìn Tần Xuyên, mà hướng về phía Chiêm Đài Thanh Huyền nói một câu:

- Chẳng cần biết ngươi là ai, ngươi có thể cố ý đến Đông hồ để giúp chủ hệ Tần gia, hôm nay bản vương nhận thua, nhưng còn nhiều thời gian, mối thù hôm nay ngày khác ta sẽ trả lại gấp mười lần.

- Muốn chạy?

Chiêm Đài Thanh Huyền nói xong, nhấc bước phi nhanh đuổi về phía Pha Lạc.

Pha Lạc thấy thế, nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Nhân tộc ngươi có bí thuật thiêu đốt tuổi thọ đào mệnh, Thủy tộc ta cũng có thần thông!

- Bản vương từ bỏ 500 năm tuổi thọ, bán bộ Trấn Nhạc có đến cũng không giữ được bản vương… Ngươi càng không thể giữ được bản vương!

Nói xong, Pha Lạc cắn răng không cam lòng quét mắt Chiêm Đài Thanh Huyền, sau đó nhảy lên một cái, hóa thành một đạo hắc sắc kinh hồng cấp tốc bỏ chạy.

Tốc độ nhanh chóng, giống như thiểm điện, trong chớp mắt đã biến mất ở chân trời.

Nói thật, hắn thật không muốn sử dụng loại thần thông này.

Đời này hết thảy hắn cũng chỉ có thể sống 1200 năm, trừ đi 500 năm, thần thông đào mệnh này dùng một cái, hắn còn có mấy ngày để sống đây?

Thế nhưng nếu không sử dụng, thì hôm nay hắn trốn không thoát.

Tại đất liền tốc độ của hắn trước dị mạch Thần Huyền, căn bản không đáng nhắc đến, đuổi kịp hắn là không hề khoa trương, ai là cường giả Thông Huyền cảnh của Nhân tộc đều cũng có thể làm được.

- Vậy mà còn chiêu này.

Khi Chiêm Đài Thanh Huyền đuổi đến nơi Pha Lạc vừa dừng lại ban nãy, đã không thấy tăm hơi của Pha Lạc, ngay cả khí tức cũng không cảm giác được.

Chiêm Đài Thanh Huyền chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc, sau khi thuận tay giết mấy con Thủy tộc chạy trốn, lẩm bẩm một câu:

- Khó trách nhiều năm như thế, không nghe nói qua có vương tộc nào chết, hóa ra là có loại bí thuật bảo mệnh này.

Nhưng mà, vương tộc có thể chạy.

Vậy thân vệ của hắn làm sao chạy đây?

Cùng lúc đó, Tần Hải, Tần Thiên mang người xông đến bên này.

Dù rằng chủ hệ chỉ có bảy, tám nghìn người, thế nhưng binh bại như núi đổ. Nhân số của Thủy tộc, bàng chi cho dù gấp hai lần chủ hệ Tần gia cũng là vô dụng.

Tần gia bàng chi bị đuổi kịp trực tiếp đầu hàng ngay tại chỗ, về phần Thủy tộc, vua đã chạy mất, bọn họ càng không dám phản kháng, mấy chục người có thể đánh cho vài trăm người bọn họ tách ra, chậm rãi tiêu diệt toàn bộ.

Khiến cho bọn chúng sợ hãi vẫn là thanh kiếm từ trên trời giáng xuống kia!

Một mình nó như con thoi, mỗi khi lướt qua, liền chém giết mấy trăm người, căn bản cả hi vọng chạy trốn cũng không có.

- Hai đại thủy yêu uy chấn Đông Hồ đã chết, Hắc Ngư vương khống chế Đông hồ đã thiêu đốt tuổi thọ mới chạy thoát. Trận này chỉ sợ trong mấy trăm năm qua, trận chiến giữa Nhân tộc với Thủy tộc là trận thắng lớn nhất.

Tần Hải nhìn một màn này, không khỏi cảm thán liên tục, sau đó rút kiếm ra liên tục trảm yêu.

【VIP】 Đông Hồ Là Của Bất Hủ Tông

Cứ như thế, trận chiến giết chóc này kéo dài cả ngày.

Cho đến khi máu của Yêu tộc đã chảy thành dòng, nhuộm đỏ nước hồ xung quanh Phi Ngư đảo.

Nếu như ngày thường, khi có chút vị tanh của máu trôi trên mặt hồ, sẽ có Thủy tộc xông lên, xơi tái thứ phóng thích ra mùi máu tươi đó. Nhưng hôm nay, không một Thủy tộc nào dám đến.

Bởi vì máu kia là máu của thân vệ vương tộc đấy.

Ba vạn thân vệ của Hắc Ngư vương, tử thương gần bảy phần, chỉ có một số ít chạy nhanh thoát khỏi Phi Ngư đảo. Chủ hệ Tần gia trong lúc truy đuổi, cực kỳ nhẹ nhàng vui vẻ, giết gần 4000 thân vệ Thủy tộc, tất cả đều là Thập Tam Trọng cảnh. Mặc dù trong trận truy đuổi này, phe mình cũng có tổn thất rất nhiều, thế nhưng so với kết quả chiến thắng sau cùng, đó chính là chín trâu mất sợi lông. Phải biết 4000 thân vệ Thủy tộc, đủ để san bằng bất kỳ thế lực Nhị tinh nào.

Sau khi trận chiến này kết thúc, Chiêm Đài Thanh Huyền thiện ý nhắc nhở một câu:

- Về sau không nên phân biệt chủ hệ, bàng chi.

- Đã hiểu!

Bọn người Tần Hải, Tần Thiên liền vội vàng khom người.

Nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền, trong mắt tràn ngập kính ý nóng như liệt hỏa.

Vẫn là câu nói kia, Đông hồ trước nay chưa từng có thắng lợi, hôm nay Phi Ngư đảo của hắn được sự giúp đỡ của Chiêm Đài Thanh Huyền mà tạo ra thắng lợi.

Thi thể thân vệ vương tộc có ở khắp nơi, lại một lần nữa đẩy Phi Ngư đảo lên một tầm cao mới.

…

Hai ngày sau.

Trong Hoàng Lê thành, Mộ Dung Thanh luôn nhớ đến chuyện của Tần gia kia, bởi vì Tần Như An vậy mà dám ngay trước mặt thuộc hạ của hắn, uy hiếp hắn nói ra chuyện của Bất Hủ tông. Phần khuất nhục này, hắn đang chờ người của Bất Hủ tông báo thù giúp hắn.

Đồng thời, hắn nhớ đến Tần gia còn có một nguyên nhân, đó chính là hi vọng Bất Hủ tông có thể tiêu diệt mấy cái bàng chi kia, không chỉ có thể giúp hắn ở giai đoạn đầu, còn làm suy yếu đi lực lượng của Phi Ngư đảo. Nếu như Phi Ngư đảo xuất hiện bán bộ Thần Huyền cùng Thần Huyền cảnh,thì quá đáng sợ.

Hắn không dám có ý nghĩ trả thù Bất Hủ tông, nhưng hắn dù sao cũng là chủ sự của Bách Tông Liên Minh ở Đông hồ, có được quyền khống chế Phi Ngư đảo. Đám bàng chi Tần gia dám chọc vào Bất Hủ tông, vừa hay giúp hắn được một phen, thiếu niên tông chủ của Bất Hủ tông có tính cánh hung bạo hắn cũng đã thấy qua rồi. Di Thiên tông nói diệt là diệt, bị khiêu khích, sao lại có thể bỏ qua cho một cái bàng chi Tần gia nho nhỏ chứ?

Một khi không còn những bàng chi kia, chỉ còn chủ hệ Tần gia, thế lực ở Phi Ngư đảo coi như là giảm một nửa rồi.

Hắn tại Đông hồ lại có thể tiếp tục duy trì tiếng nói nhất định của mình.

- Tần Như An kia đến Thần Huyền cảnh thật sự là đề cao bản thân, dám áp chế ta? Không biết khi hắn biết được thực lực thật sự của Bất Hủ tông, có muốn quỳ xuống hay không?

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thanh cười dài vài tiếng, tiếp tục ngồi phẩm trà của hắn:

- Tuy nhiên, Tần Như An, ngươi quả thực đã giúp ta một chuyện. Các ngươi phát động trận nội chiến này, để cho ta một lần nữa có cơ hội đứng trên đầu Phi Ngư đảo rồi.

Lúc này hắn đang chờ tin từ Hàn Phi Dạ.

Nhưng mà, không đợi được tin tức của Hàn Phi Dạ mà lại nhận được tin từ phía Phi Ngư đảo trước.

Kèm theo là hai tấm Huyền Thưởng lệnh!

Một tấm là Hợp Bốc.

Một tấm là Tứ Hà.

Hai tấm treo thưởng được phát từ 300 năm trước.

- Đây là ý gì?

Sau khi trầm tư mấy hơi, vung tay lên, đuổi chấp sự đưa thư đến ra ngoài.

Chấp sự kia vừa đi, Mộ Dung Thanh mở thư ra.

Vừa mở vừa nghĩ: Tần Hải kia, chuyện nội loạn còn chưa giải quyết, lại có tâm tình quan tâm đến chuyện của Thủy tộc?

Vừa nói xong, trang thư thứ nhất làm hắn run lên bần bật.

- Hợp Bốc, Tứ Hà thật chết ở Phi Ngư đảo!

Xem xong trang thứ nhất, Mộ Dung Thanh vội vàng rút trang thứ hai ra, xem chăm chú, trầm mặc thật lâu.

Nhưng xem được một nửa thì lại không xem nữa, biến cố này làm cho hắn có cảm giác như ăn phải shit.

- Cái quỷ gì đây.

Mặc dù trên thư thuật lại quá trình quá giả tạo, như Tần gia của Phi Ngư đảo sẽ không đùa giỡn chuyện này.

Sau khi ném thư qua một bên, Mộ Dung Thanh trực tiếp xé nát tin theo thưởng Hợp Bốc, Tứ Hà.

- Vậy mà lúc này muốn vị trí chủ vị của ta!

Huyền thưởng lệnh của Hợp Bốc, Tứ Hà đã phát ra từ 300 năm trước, ban thưởng chính là vị trí chủ sự.

Giết Hợp Bốc, có thể có được một vị trí.

Giết Tứ Hà, cũng như thế.

Phi Ngư đảo thoáng một cái muốn hai cái vị trí chủ sự, trái lại muốn khống chế Bách Tông liên minh ở Đông hồ.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi?

Mộ Dung Thanh đứng ngồi không yên, sau khi đứng dậy phủ thêm áo khoác, lên Dực tộc yêu vật bay đến Cực Cảnh sơn.

Để hắn tiếp tục đợi tin tức của Hàn Phi Dạ, hắn không có sự kiên nhẫn kia.

Tuy rằng cho Hàn Phi Dạ phụ trách thu thập tin tức, vậy khẳng định hiện tại đã biết được một ít rồi, ít nhất biết rõ tình huống hiện tại của Tần Gia. Riêng hắn, hiện tại chuyện gì cũng không biết, chỉ biết sẽ phải mất đi quyền lên tiếng tuyệt đối ở Bách Tông liên minh rồi.

Khi đi đến Cực Cảnh Sơn, Hàn Phi Dạ không có ở đó.

Mộ Dung Thanh cũng không quan tâm được nhiều như thế, ngồi ở đại điện chờ một hồi, cứ thế chờ ròng rã 6 canh giờ.

Khi màn đêm buông xuống, Hàn Phi Dạ mới trở về Cực Cảnh sơn, vừa mới xuống khỏi lưng Dực yêu, liền gặp trưởng lão nhà mình và mấy người nữa đang chờ, giống như đã xảy ra đại sự gì đó.

Nếu như không phải nét mặt của mấy người không có vẻ gì kinh hoàng, thì có khi tim hắn đã nhảy ra ngoài mất.

- Xảy ra chuyện gì?

Một lão giả tóc trắng nói tiếp,

- Tông chủ, Mộ Dung chủ sự đã ở đại điện chờ ngài 6 canh giờ rồi.

- Đợi ta lâu như vậy?

Mộ Dung Thanh chưa bao giờ kiên nhẫn chờ người như thế, hôm nay sao thế?

- Các ngươi nên làm gì thì làm đi, ta đi gặp hắn.

Nói xong, Hàn Phi Dạ liền đi về phía đại điện.

Vốn dĩ chỉ cần bước mấy trăm bước bậc thang, nay chỉ cần 30 mươi bước liền có thể leo lên tới đỉnh rồi.

Đẩy cửa ra thì thấy Mộ Dung Thanh ngồi trên ghế của chủ điện, nét mặt nghiêm túc.

- Mộ Dung huynh, làm sao vậy?

- Tần gia có tin tức rồi chưa?

- Mộ Dung huynh yên tâm, Tần Như An của Tần gia đã bị giết. Nhục nhã mà hắn gây cho ngươi, đã dùng mạng để trả, bị người của Bất Hủ tông giết chết. Nói ra thì ngươi cũng không tin, Chiêm Đài Thanh Huyền kia vào Bất Hủ tông, vậy mà đã vào đến Thần Huyền, hơn nữa một mình nàng giết hơn một vạn thân vệ Thủy tộc. Vốn là chủ hệ Tần gia đều phải chết, nàng ta đứng ra, dễ như trở bàn tay, một người liền cứu vãn kết quả.

- Hắc Ngư vương là chuyện như thế nào?

Hắn hiện tại không muốn biết Chiêm Đài Thanh Huyền lợi hại ra sao.

Hắn chỉ muốn biết, Thủy tộc tại sao lại xen vào chuyện này.

- Tần gia bàng chi vì muốn vật ngã chủ hệ, đã luôn liên hệ với Hắc Ngư Vương, nhưng mà Hắc Ngư Vương cũng thật xui xẻo, vừa vặn đụng phải Bất Hủ tông, phụ tá đắc lực chết không nói, ngay cả bản thân cũng mất nửa cái mạng…

Sau đó, trong một khắc đồng hồ, Hàn Phi Dạ chậm rãi nói ra những điều mình nghe ngóng được.

Hàn Phi Dạ nói say sưa ngon lành, đặc biệt là khi nói đến thực lực hiện nay của Phi Ngư đảo đã giảm đi nhiều, thần thái càng thêm sáng láng.

Thế nhưng hắn không có phát hiện được, nét mặt của Mộ Dung Thanh càng lúc càng khó coi.

Đến sau cùng, Mộ Dung Thành thở dài một hơi.

- Đây chính là mệnh!

- Đông hồ, phải thuộc Bất Hủ tông rồi.

Phi Ngư đảo nắm vị trí chủ sự, khẳng định như thiên lôi của Bất Hủ tông, sai đâu đánh đó. Vậy từ đây Bách Tông Liên Minh ở Đông hồ chẳng phải sẽ là của Bất Hủ tông hay sao?

- Hả?

Hàn Phi Dạ nghe được câu này, ngây ra một lúc.

Hắn không hiểu tại sao Mộ Dung Thanh sao lại nói như vậy?

Bất Hủ tông chí hướng không phải không ở Đông hồ sao?

Nếu như muốn Đông hồ, không phải sớm đã nắm được rồi sao?

- Có nhiều thứ, hắn không muốn, nhưng có người sẽ đưa đến. Tứ Hà, Hợp Bốc đã chết, Thủy tộc chịu trọng thương như thế, từ đây Bách Tông Liên Minh sẽ có thêm hai chủ sự họ Tần. Hàn huynh, ngươi tự lo liệu cho tốt đi.

Nói xong, Mộ Dung Thanh thở dài một tiếng.

【VIP】 Vô Lượng Bôi, Hải Niệm Nùng Trà

Bất Hủ tông.

Trù phòng liên tiếp hai ngày đều bị sương mù màu trắng bao phủ, khiến cho tâm mọi người đều ngứa ngáy, chỉ có thể vùi đầu khổ tu, để cho chính mình tạm thời quên chuyện này.

Ôn Bình tự nhiên là tu hành trong rừng Kiến Mộc.

Tiến độ nhiệm vụ thành tựu của tân kiến trúc đã đạt tới chín phần. Các nhiệm vụ của Tông môn đệ tử, trưởng lão có thể hoàn thành trong một tháng đều cơ bản đã hoàn thành, chỉ còn lại nhiệm vụ tìm kiếm nơi thí luyện mới của Lan Bằng là còn tiếp tục…. Vân Liêu lãnh nhiệm vụ đi Nam Sơn giết mã phỉ, năm vị thủ lĩnh Thông Huyền cảnh mã phỉ cũng đã bị giết, hắn hiện tại đang trên đường trở về.

Một khi nhiệm vụ thành tựu của tân kiến trúc hoàn thành, mệnh hạch dao động, 200 lần Thể Hồ Quán Đính sẽ liền tới tay.

Trải qua tu luyện với 200 lần Thể Hồ Quán Đính, Ngự Kiếm Thuật tất nhiên viên mãn, đến lúc đó Ôn Bình cảm thấy ít nhất có thể khống chế hơn năm thanh kiếm.

Đó mới thật sự là gặp thần giết thần.

Đương nhiên, đây chỉ là căn cứ theo cảnh giới trước mắt, nếu như cảnh giới lại có thể tiến thêm một bước, mười thanh, hai mươi thanh cũng không phải là không có khả năng.

Bên kia, Ôn Bình nghĩ đến tranh thủ thời gian mượn nhờ Kiến Mộc Lâm mở ra con đường thông đến Thần huyền trung cảnh, bởi vì trong tay còn có một nhiệm vụ rất khó hoàn thành: Giết Trấn Nhạc cảnh, lấy được Tuyền Qua pháo.

Những ngày này, Ôn Bình cảm thấy bích chướng thông tới Thần huyền trung cảnh càng ngày càng mỏng rồi.

Cứ như là lúc nào cũng có thể nhập Thần huyền trung cảnh vậy.

Bất quá, không đợi đến đi vào trung cảnh, trù phòng đã hoàn thành thăng cấp.

Thính Vũ các cũng thăng cấp thành công, Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn chính thức có được thực lực Trấn Nhạc cảnh.

Dựa vào năng lực Vạn Vật Giai Binh cùng khả năng ẩn nấp của Ác Linh kỵ sĩ, sức chiến đấu có xu hướng ép thẳng vào Trấn Nhạc trung cảnh, cộng thêm chó săn Cáp Cáp hiệp trợ, cả hai có lẽ dư sức giết Trấn Nhạc trung cảnh.

Về phần trù phòng, so với Thính Vũ các đã sớm biết rõ kết quả thăng cấp, trù phòng thăng liền 3 cấp có thể nhận được cái gì, Ôn Bình vẫn tương đối chờ mong.

Không ai biết được nó có thể mang đến năng lực đặc thù gì? Lại càng khó có thể biết rõ bên trong thương điếm có thể biến ra cái gì.

Lúc đi vào trù phòng, chỉ thấy chó săn đã sớm chờ ở kia rồi, mà tin tức về bạch vụ cũng hấp dẫn Vương Bá. Mấy ngày nay trù phòng không mở cửa, mỗi ngày Vương Bá chỉ có thể xuống núi mua đồ ăn, nhưng dưới núi làm gì có món nào ngon như đồ ăn của Bất Hủ tông?

Quả thực là một trời một vực.

- Tông chủ.

Vương Bá có chút khom người.

Gâu!

Gâu!

Chó săn cũng lè lưỡi nằm sấp trên mặt đất, tỏ vẻ thần phục.

Đương nhiên, hơn nữa là nịnh nọt, bởi vì nó muốn ăn cái gì đó.

Ác Linh Kỵ Sĩ có thể khống chế sự thèm khát uống linh hồn, nhưng Cáp Cáp lại không cách nào chống cự được cái bụng kêu gào vì đói.

- Vương Bá, đợi lát nữa ngươi đi nói cho Hoài Diệp, đêm nay làm nhiều đồ ăn một chút. Vài ngày không ăn cái gì, chắc hẳn hiện tại tất cả mọi người đều đói.

Ôn Bình dứt lời, thoả mãn cười, âm thầm bội phục mình.

Thật sự là một tông chủ tốt khéo hiểu lòng người.

Thiên Địa hồ tìm ra đâu một tông chủ tốt như hắn đây?

Lại giương mắt xem trù phòng, mọi biến hóa đều thu vào trong mắt.

Đầu tiên là bên ngoài có chút biến hóa, kế đó là giếng nước, đều lộ ra một cỗ phong cách cổ xưa, cảm giác trang nghiêm.

Bên cạnh giếng còn có thêm một dòng chữ to cứng cáp: Bất Hủ linh tuyền.

Sau khi dùng hồ lô múc một ngụm uống, Ôn Bình cảm thán một câu:

- Hương vị Linh thủy biến đổi rất nhiều.

Trừ đó ra, còn có chỗ đặc biệt, chính là Bất Hủ linh tuyền bốn chữ, nhìn qua sẽ khiến cho người ta cảm thấy đầu óc thanh minh hơn, có loại cảm giác như mây mù tan biến lộ ra thanh thiên vậy.

Mà nhìn một lượt trù phòng…. Cũng đặc biệt khí phách. Nếu như là lần đầu tiên đến Bất Hủ tông, thực sự sẽ cho rằng ở đây là một cái phần điện.

Ngoài những cái này, thay đổi còn có số tầng.

Tầng thứ nhất, trước đây là nhà bếp xào rau, tầng thứ hai, trước đây là chỗ ăn cơm, nhưng tầng ba bây giờ dư ra, nghiễm nhiên trở thành nơi chuyên môn làm linh thiện.

- Hệ thống, hiện tại nhà bếp có được năng lực gì?

Hệ thống lên tiếng:

- Sau khi liên tục thăng cấp ba lượt, trước mắt năng lực mới đạt được là năng lực chế tác linh thiện cao cấp hơn, tu sửa

càng hoàn mỹ hơn, cùng với năng lực tăng phúc độc nhất vô nhị.

- Tăng phúc?

Hai năng lực trước, rất dễ dàng lý giải.

Chính là đơn thuần trở nên tốt hơn.

Còn loại thứ ba tăng phúc này, Ôn Bình có chút không rõ.

- Kể từ hôm nay, linh thiện làm ra tại tầng thứ ba của Kí chủ đều có được dược hiệu tăng phúc. Có liên quan đến đẳng cấp danh vọng của Kí chủ. Trước mắt cấp bậc danh vọng của Kí chủ là cấp 2, thực lực tổng thể sẽ nhân đôi, như vậy tương đương sẽ đạt được linh thiện năng lực tăng phúc nhân đôi. Cùng một loại nguyên liệu nấu ăn, cùng một loại linh thiện, nếu như Kí chủ làm ra thì sẽ càng hoàn mỹ, so với dược hiệu càng mạnh hơn nữa.

- Ngươi nói là tăng phúc nhân đôi theo tiêu chuẩn, hay là tăng phúc nhân đôi theo hiệu quả sau khi nhà bếp được sửa chữa?

Đừng thấy là chỉ khác biệt vài con chữ.

Nhưng phân tích ra thì là khác biệt một trời.

- Đương nhiên hiệu quả sau khi sửa chữa.

- Vậy thì không chỉ là nhân đôi rồi, sau khi phòng bếp được sửa chữa, linh thiện lưu truyền bên ngoài đã được tăng phúc dược hiệu, đây là còn được nhân đôi…

Nghĩ vậy, Ôn Bình chỉ cảm thấy sướng vãi.

Quả nhiên, người đẹp trai.

Người vừa đẹp trai vừa tốt, vận khí dĩ nhiên là tốt.

- Mở ra thương điếm nội trí.

Tâm thái đối mặt với sóng dữ không sợ hãi giúp hắn lập tức thu hồi mớ suy nghĩ viễn vông của mình, vì cửa hàng Nội Trí mới thật sự là trọng hí đầu.

Sau Nguyệt Quang sủi cảo sẽ xuất hiện cái gì?

Sau một khắc, giao diện thương điếm nội trí xuất hiện ở trước mắt.

Ôn Bình tự động lướt qua Nguyệt Quang sủi cảo, mắt chăm chú nhìn vào hai thứ mới vừa xuất hiện.

Thăng cấp ba lượt, xuất hiện hai món đồ mới, vận khí cũng không tệ. Dù sao thăng cấp kiến trúc, không phải trăm phần trăm có thể khiến thương điếm nội trí xuất hiện món đồ mới.

- Cái này là cái gì?

Khi nhìn thấy món đồ đầu tiên, Ôn Bình ngây ngẩn cả người.

Cốc thủy tinh?

Cái này không phải là cốc thủy tinh kiếp trước dùng để uống trà sữa sao?

Bên trên rộng, phía dưới nhỏ, cốc kiểu chữ C.

Vô Lượng bôi.

Chứa nước vô lượng, thông thấu thấy đáy, dùng để chứa đựng thiên tài địa bảo dạng lỏng, vạn niên bất biến.

- Nếu như không phải ngươi có năng lực đặc thù, thì ta sẽ không mua.

Mười miếng bạch tinh một cái "Cốc thủy tinh"… Kẻ đần mới mua.

Bất quá nó có thể không ngừng đựng nước, còn có năng lực bảo đảm chất lượng không thay đổi, ngày sau gặp phải "Bích trì" thiên nhiên thì có thể dùng nó để đựng rồi.

- Món thứ hai là trà?

Ôn Bình nhìn xem món đồ thứ hai mới hiện ra, mắt tập trung tại phần chú giải.

Hải Niệm nùng trà.

Giải vạn độc, tăng tinh thần lực.

- Giải vạn độc!

Mạng của Tử Nhiên thật đúng là chưa đến tuyệt lộ.

Trù phòng thật sự đã xuất hiện món linh thiện có thể giải vạn độc.

Lúc này, hệ thống lên tiếng:

- So sánh với khả năng giải độc, thì việc tăng tinh thần lực đối với Kí chủ là quan trọng hơn đấy. Tinh thần lực càng mạnh, có thể khống chế kiếm càng nhiều; tinh thần lực càng mạnh, thực lực lại càng mạnh, ai biết được sẽ xuất hiện pháp thuật dùng tinh thần lực làm thủ đoạn tấn công thì sao?

Lời nói vừa hết, Ôn Bình sao lại cảm giác hệ thống đang cười.

Đương nhiên, đây không phải là giọng cười hèn mọn bỉ ổi.

Mà là giọng cười đặc biệt hèn mọn bỉ ổi.

Thằng quỷ này lại thừa nước đục thả câu.

- Ừm.

Ôn Bình đơn giản lên tiếng.

Đáng tiếc, người như hắn, ngươi càng thừa nước đục thả câu, hắn lại càng không muốn hỏi.

- Tăng tinh thần lực, đối với Ngự Kiếm Thuật mới có lợi, như vậy là đủ rồi.

【VIP】 Mệnh Hạch Mang Đến Niềm Vui Bất Ngờ

Đáng tiếc, gặp phải hắn, ngươi càng thừa nước đục thả câu, hắn lại càng muốn hỏi.

- Tăng lên tinh thần lực, đối với Ngự kiếm thuật có chỗ tốt, như vậy là đủ rồi.

Sau khi lẩm bẩm một câu, Ôn Bình lựa chọn mua nó, nhưng phương pháp điều chế của Hải Niệm Nùng trà này quả thực là quý giá.

200 viên bạch tinh.

Khoa trương nhất vẫn là phương thức điều chế.

Nếu như muốn chế ra trà, đoán chừng phải tốn không ít bạch tinh mua Thiên tài địa bảo.

Hiện tại hắn không thiếu thứ khác, chỉ thiếu bạch tinh, trong tay hắn miễn cưỡng còn giữ lại đủ để bắn Tuyền Qua pháo mà thôi.

- Kí chủ quá lo lắng, giá cả của phương thức điều chế chỉ tương ứng mức độ hiếm có của nó. Bởi vì ở trong khu hậu tuyển của trù phòng, Hải Niệm Nùng trà là tồn tại không tệ. Về phần chế tác nó tiêu hao bao nhiêu cùng với giá bán ra, cũng không có gì liên quan.

- Vậy thị tốt rồi.

Ôn Bình thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thật là một phân tiền sầu chết anh hùng hảo hán mà.

Nếu như điều chế ra một ly, phải tốn hết một nghìn mấy trăm miếng bạch tinh, thử hỏi hắn làm sao dám uống.

- À phải rồi, nếu như không có đoán sai, Vô Lượng ly kia dùng để chứa Hải Niệm Nùng trà đúng không?

- Kí chủ có thể sử dụng như thế, đảm bảo Hải Niệm Nùng trà luôn duy trì được hiệu dụng của nó, cho dù qua mấy năm lại uống, cũng không có vấn đề gì. Đương nhiên, Kí chủ muốn sử dụng thứ khác để đựng Hải Niệm Nùng trà, cũng được, chỉ là hiệu quả của Hải Niệm Nùng trà sẽ tiêu tán một chút.

- Tiêu tán bao nhiêu?

- Tiêu tán năm phần.

- Vậy nhất định phải mua thôi! Vừa hay chỉ có 10 miếng bạch tinh một cái.

Dứt lời, Ôn Bình thuận tay mua một cái Vô Lượng bôi.

Cẩn thận lật xem chiếc ly chứa mãi không đầy này vài lần, để nó qua một bên, sau đó tìm cái ghế ngồi cạnh cửa sổ, nghiên cứu phương pháp điều chế Hải Niệm Nùng trà. Thứ cần để phối ra nó không nhiều, chỉ có bảy tám loại đơn giản, quan trọng nhất lá Kiến Mộc Thụ, cái này hắn đã có, những vật khác muốn mua cũng dễ dàng, Vân Hải chi đô hẳn có bán. Chỉ còn một tài liệu cần thiết cuối cùng, đề Ôn Bình sửng sốt.

- Sao lại có thêm sữa Yêu nữa?

Trà thêm sữa!

Không phải trà sữa sao?

Hơn nữa sữa Yêu, dựa vào trí nhớ của hắn vốn là có độc. Cho dù người là tu luyện linh thể, có được Vô Cấu chi thể loại cũng không có cách tiêu hóa dinh dưỡng của sữa Yêu.

- Ở trên thế giới này sữa Yêu xác thực thuộc về thứ người không thể ăn, thế nhưng chỉ cần trải qua thiên tài địa bảo tổng hợp thì vẫn có thể ăn. So với những thiên tài địa bảo cần tinh mạch, cùng thời gian tiêu hóa dài dằng dặc, sữa Yêu càng dễ dàng hấp thu hơn.

- Đã hiểu.

Ôn Bình khẽ gật đầu, lập tức về Thính Vũ các sao chép một lần danh sách.

Hắn không có khả năng lại đi Vân Hải chi đô nữa, cho nên cách tốt nhất vẫn nên sử dụng chim chuyên đưa tin mang đi.

Tín điểu này dù không có cách nào bay thẳng đến Vân Hải chi đô, thế nhưng có thể bay đến Bích Nguyệt gia.

Bích Nguyệt Phiêu Linh sẽ gửi giúp hắn.

Về phần nội dung danh sách, thật ra Ôn Bình không quan tâm, cho dù là có người có tâm tư khác, chép một phần cũng vô dụng, hắn không có phương pháp điều chế, sao có thể chế tạo Hải Niệm Nùng trà do hệ thống đưa ra?

Nếu quả thật bị phá giải.

Thì chính là hệ thống này sida rồi.

- Kí chủ, xin chú ý ý nghĩ của ngươi, thế giới này có người có thể phối được Hải Niệm Nùng trà, bản hệ thống gọi hắn là cha!

Lúc tín điểu giương cánh bay cao, âm thanh của hệ thống vang lên bên tai.

- Vậy đứa con trai như ngươi coi bộ chắc chắn sẽ phải làm rồi.

Ôn Bình giảo hoạt cười một tiếng, đang định mở miệng nói tiếp thì trước mắt hắn đột nhiên nhảy ra một cái cửa sổ.

Nhiệm vụ thành tựu Tân kiến trúc hoàn thành!]

Đạt được ban thưởng: 100 lần thể hồ quán đỉnh.

- Phải chăng sử dụng mệnh hạch?

Âm thanh của hệ thống vang lên.

Ôn Bình ngây ra một lúc, lập tức ý thức được Lan Bằng khẳng định đã tìm được nơi thí luyện mới.

- Sử dụng.

Ôn Bình vội vàng đem Mệnh Hạch Điếu Trụy trên cổ ra, xách lấy nó, sau đó dùng tay lắc lư.

Lắc xong, hắn bắt đầu cầu nguyện.

Ngàn vạn lần phải lắc lư nha.

- Có thể, có thể!

Nhìn sợi dây chuyền ở trước mắt đung đưa, Ôn Bình vui vẻ cười.

Mệch hạch lắc lư thành công, Thể Hồ Quán Đỉnh mức độ gấp đôi, tốc độ Quán Thâu thành công gấp đôi.

- Tăng gấp đôi?

Khóe miệng Ôn Bình lộ ra vẻ tươi cười.

Không nghe lầm chứ?

- Kí chủ không nghe lầm, lần này nhiệm vụ thiết định ban thưởng phần thưởng thấp nhất khi Mệnh Hạch lắc lư. Trước lúc mệnh hạch lắc lư, thật ra tất cả cũng không biết, cho dù là bản hệ thống, cũng không cách nào khống chế.

- Không nói sớm. Vậy hiện tại ta có thể có cơ hội có được 200 lần thể hồ quán đỉnh?

- Đúng vậy.

Nghe hệ thống trả lời, Ôn Bình mừng rỡ.

Ở trên Ngàn Bậc Thềm, dưỡng thành tâm tính lạnh băng cho dù thái sơn sập xuống ở trước mắt cũng bình thản ung dung coi như… Sụp đổ rồi.

…

Phía dưới núi Vân Lam.

Vân Liêu cưỡi một con hắc sắc dực xà bay lướt qua không trung Thương Ngô thành, lúc bay ngang qua phủ thành chủ, thuận đường lên tiếng chào hỏi.

- Hoàn thành chủ!

- Vân trưởng lão.

Hai người một ở trên trời, một ở dưới đất, đồng thời phất tay.

Nhưng khi Vân Liêu bay đi, Hoàn Thành lại không khỏi cảm khái:

- Lúc trước vào Bất Hủ tông, chỉ là Luyện Thể Thập Tam Trọng, vậy mà bây giờ, không chỉ hàng phục Thông Huyền

cảnh đại yêu, ngay cả cảnh giới cũng đã vượt qua ta.

Đương nhiên, Vân Liêu không nghe được lời cảm thán của Hoàn Thành.

Sau khi hạ xuống ở bên ngoài Ngàn Bậc Thềm, Vân Liêu một mình tiến lên Bất Hủ tông, vốn muốn đi tìm tông chủ, để hắn thả tọa kỵ của mình đi lên, thuận tiện đi nhận lấy nhiệm vụ ban thưởng.

Khi đến đại sảnh nhiệm vụ, Lan Bằng vừa hay cũng ở bên trong.

Đi theo sau lưng Lan Bằng là bọn người Dương Nhạc Nhạc, nhưng vừa nhìn thấy Vân Liêu đến, cả vội vàng lui sang một bên.

- Vân trưởng lão.

Mọi người cùng khom người chào.

Vân Liêu quét mắt nhìn bọn người Dương Nhạc Nhạc đi theo sau Lan Bằng giống như cái đuôi, chất vấn:

- Các ngươi không tu hành, đều ở đây làm gì?

- Chúng ta đến nhận nhiệm vụ.

Hoài Diệp vội đáp, những người còn lại cũng gật đầu theo, bộ dáng đều là đến nhận nhiệm vụ, thuận tiện còn quay đầu nhìn lên nhiệm vụ ở hai bên vách tường.

Lan Bằng chỉ mỉm cười không nói.

Bởi vì hắn biết mấy tên này theo mình đến vốn là muốn xem thử mình phát hiện cái gì mà thôi.

Nhưng mà, cho dù bọn họ cùng đi theo, Lan Bằng cũng không có ý định nói cho bọn họ, bởi vì tự mình phát hiện đồ vật, chỉ sợ chỉ có thể để Ôn Bình biết, thực sự quá là quan trọng, đã có thể làm bí mật bất truyền của tông môn.

- Vân trưởng lão cũng đi giao nhiệm vụ phải không? Vậy mời người lên trước.

Lan Bằng dùng tay ra hiệu mời.

- Đa tạ.

Vân Liêu cũng không giả vờ khách khí, trực tiếp đi lên, lúc hắn đi lên, mọi người lập tức nhìn theo bằng ánh mắt trông mông.

Bởi vì có thể sẽ được chứng kiến pháp khí thứ tư xuất hiện.

- Vân trưởng lão, như thế này này.

Lan Bằng ở một bên hướng dẫn, bởi vì Vân Liêu không biết cách làm sao giao nhiệm vụ.

Khi tay của Vân Liêu đè lên quang mạc, nhiệm vụ của hắn xuất hiện.

Biểu hiện đã hoàn thành.

- Vân trưởng lão, nhận đồ ở chỗ này.

Lan Bằng đưa tay chỉ một chiếc hộp đen ở trong góc.

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn theo bước chân của Vân Liêu.

Kiệp pháp khí thứ tư nha.

Có phải là Tru Tiên Kiếm hay không?

Bọn họ xem qua Tru Tiên, đối với Tru Tiên Kiếm có thể nói là bạn tri kỷ đã lâu.

Nếu như Vân trưởng lão bắt được Tru Tiên Kiếm, phối hợp với thực lực hiện tại đã không giống như ngày xưa, liệu có thể đánh được Thần Huyền cảnh hay không?

Ý nghĩ của bọn người Dương Nhạc Nhạc, Vân Liêu không biết, nhưng Vân Liêu cũng hết sức mong đợi hộp đen mở ra.

Ánh mắt khi mở ra xem cẩn thận từng li từng tí, giống như lúc xem bài, nhưng mới vừa nhìn vào trong, nét mặt hắn lập tức cứng lại.

【VIP】 Vân Liêu - Đổ Thần Tương Lai

Chỉ thấy trong hộp đen, ba vật làm bằng gỗ nằm im, mỗi cái lớn gần bằng nửa nắm tay. Tổng cộng sáu mặt, toàn thân màu trắng, từng cái mặt đều mấy cái chấm đen…. Hiển nhiên là ba khối xúc xắc.

Hắn nhận ra, cái này không phải là Thần Mộc Đầu của Đỗ Tất Thư sao?

Là pháp bảo kỳ dị của Thanh Vân Môn Đại Trúc Phong Lục đệ tử Đỗ Tất Thư trong Tru Tiên.

Lúc Đỗ Tất Thư tu tiên, tại phía nam bờ Xích Thủy tìm được một gốc cây Tam Châu ngàn năm, vô cùng có linh khí, hắn đã dùng gốc cây này để tinh hoa điêu khắc ba khối xúc xắc này.

Gỗ Tam Châu là cái gì hắn không biết, nhưng hắn biết rõ, cây ngàn năm không phải là thứ hiếm có, dù chỉ là tại Đông hồ, đó cũng là khắp nơi đều có, hơn nữa không ít cây thụ linh cơ hồ đều đã qua vạn năm, đã thành yêu.

Ngàn năm danh tiếng, chỉ thường thôi.

Tuy nhiên nó cũng là pháp khí, có thể ngoại hình là xúc xắc, hơn nữa hắn lại không giỏi đánh bạc, dùng xúc xắc đánh nhau, chẳng phải là lại để cho người đời cười đến rụng răng?

Tưởng tượng trong trận chiến: Đối thủ cầm trong tay sát nhân kiếm, phóng thích ra mạch thuật bá khí vô cùng, mà chính mình, xoay tay lại móc ra ba hột xúc xắc…

Lúc này, bên tai vang lên thanh âm Dương Nhạc Nhạc:

- Vân trưởng lão, ngài được cái gì rồi hả?

- Ngươi nói nhiều thật đấy.

Vân Liêu lạnh nhạt liếc nhìn hắn, trực tiếp thu đồ vào trong tàng giới.

Cái Thần Mộc Đầu này… Chưa đến lúc bất đắc dĩ thì không nên để cho đệ tử tông môn, còn có các trưởng lão nhìn thấy thì tốt hơn.

Về phần nó có thể làm cái gì, đợi về Ký Túc Xá hoặc đến ngày đi Hung thú thí luyện trường nghiên cứu sau.

Bị mắng, Dương Nhạc Nhạc ngượng ngùng cười cười, tranh thủ thời gian che miệng lại không dám nói lời nào.

Vân Liêu lúc này hắng giọng một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, trước khi đi không quên nói với mọi người:

- Được rồi, lĩnh hết nhiệm vụ của các ngươi phải nắm chặt thời gian tu luyện. Thiên Địa to lớn, Bất Hủ tông vẫn còn một chặng đường dài, các ngươi cũng không được thỏa mãn với hiện tại!

- Vâng!

Mọi người gật đầu.

Bất quá Vân Liêu vừa đi ra đại sảnh nhiệm vụ, Dương Nhạc Nhạc thái độ lập tức thay đổi.

- Vân trưởng lão thật nhỏ mọn, xem cũng không cho chúng ta xem.

Những người còn lại nhếch miệng cười cười, chợt đều nhìn về Lan Bằng đang đi giao nhiệm vụ.

Lan Bằng tại Phong chi cốc rốt cuộc phát hiện cái gì?

Mọi người cũng rất hiếu kỳ đấy.

…

Thính Vũ các.

Vân Liêu đến tìm Ôn Bình, muốn hắn Ôn Bình cho phép tọa kỵ của mình vào trong.

Đương nhiên, Ôn Bình sẽ không phản đối, bất quá đối với cuộc sống sau này của Dực Xà kia cũng phải có một chỗ bố trí ổn thỏa, để cho Dực Xà không bị Xích Mục Cự Viên, còn có Đại Quai, Tiểu Quai ăn hiếp.

- Ngươi để nó ở lại Dược sơn đi.

Nói xong, Ôn Bình đã cho Dực Xà Thông Huyền hạ cảnh bên dưới chân núi thêm quyền hạn thông mê trận.

Vân Liêu khom người nói tạ ơn:

- Đa tạ tông chủ.

- Đúng rồi, Vân Liêu, ngươi giao hết nhiệm vụ rồi à?

- Giao… Giao rồi…

- Miệng làm sao vậy?

Vân Liêu ngượng ngùng cười cười, đáp:

- Không có việc gì, đoạn thời gian trước cùng Nam Sơn mã tặc chiến đấu không cẩn thận làm bị thương rồi.

- Vậy đã lĩnh được pháp khí gì?

- Cái đó… Tông chủ, tọa kỵ của ta còn dưới chân núi, vừa mới phục tùng, có thể sẽ hù đến người bình thường, ta hiện tại…

Lời nói đến một nửa, Ôn Bình trực tiếp cắt ngang.

- Nói!

- Thần mộc…

Bất đắc dĩ, Vân Liêu nhẹ giọng nói ra ba chữ thần mộc đầu.

- Cái gì? To hơn một tí!

Vân Liêu do dự một hồi, thấy Ôn Bình nói lạnh lùng, chỉ có thể lên giọng:

- Thần mộc đầu.

- Chính là món đồ chơi của Đỗ Tất Thư sao?

Ôn Bình không nhịn được nhoẻn miệng cười.

Đã là người đi qua Ngàn Bậc Thềm.

Bất kể là chuyện buồn cười thế nào cũng không cười.

Trừ phi nhịn không được!

- Vân trưởng lão, thiện dụng, thiện dụng!

Nếu dùng được, có lẽ còn làm được đổ thần.

- Tông chủ, ta đi đây.

Vân Liêu vẻ mặt đắng chát đi xuống Thính Vũ các, sau đó chợt nghe được từ đằng sau truyền đến thanh âm.

- Nhiều pháp khí như vậy, sao lại trúng món đồ chơi của Đỗ Tất Thư đồ chứ.

Nghe được câu này, Vân Liêu có chút muốn trả hàng rồi.

Lúc này, Tần Sơn bỗng nhiên từ trong tiều đạo trong rừng chạy ra, nhìn thấy Vân Liêu, vội vàng hỏi:

- Vân trưởng lão, tông chủ có ở trên không?

- Có.

Vân Liêu gật đầu.

- Vân trưởng lão, ngươi làm sao vậy, sầu mi khổ kiểm hay sao? Không phải vừa lấy được tân pháp khí sao?

Lúc Tần Sơn xẹt qua bên cạnh Vân Liêu, thuận miệng thốt một câu.

Bất quá, cũng không đợi Vân Liêu trả lời, vội vã mà chạy đến Thính Vũ các hô lên.

- Tông chủ, Phong chi cốc có đại phát hiện!

Bên trên Thính Vũ các, hai mắt Ôn Bình híp lại, biết rõ Tần Sơn đến là vì cái gì, lúc này đi xuống dưới. Vừa đi tới sườn núi liền bắt gặp cặp mắt tỏa ánh sáng của Tần Sơn, tràn đầy vẻ kinh ngạc và mừng rõ khôn cùng. Ánh mắt này, giống như là tu sĩ Luyện Thể cảnh, bỗng nhiên từ trong đất đào ra một bản Huyền cấp mạch thuật vậy.

- Ngàn Bậc Thềm, ngươi đi uổng công rồi.

Ôn Bình thình lình thốt một câu.

Tần Sơn vội vàng giải thích:

- Tông chủ… Chủ yếu là Lan Bằng phát hiện thí luyện quá kinh người, Vu Mạch trưởng lão đã trèo lên đỉnh Ngàn Bậc Thềm, còn khoa trương hơn cả ta, miệng đều không khép được.

- Phát hiện cái gì?

- Phong thuộc tính dị mạch thí luyện địa!

Một câu kinh người.

Vân Liêu ngây ngẩn cả người.

May là Ôn Bình hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Phong chi cốc vốn tồn tại nhiều món đồ, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn.

- Đi, đi xem!

Tần Sơn gật đầu, vội vàng đi trước dẫn đường:

- Vu Mạch trưởng lão đã dẫn người đến chờ bên ngoài Phong chi cốc rồi, chờ ngài đến là sẽ đi vào cửa hang Phong chi cốc.

Chỉ chốc lát, họ đã đến Phong chi cốc.

Ôn Bình cũng không có dong dài, thu bạch tinh, sau đó do Lan Bằng dẫn đường hướng thí luyện chi địa mà đi.

Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước, chưa đến một phút đồng hồ, đã đến thí luyện chi địa!

Từ xa nhìn lại, bên ngoài thí luyện chi địa mới phát hiện bay đầy Phong Nhận, tuy bọn chúng không có được sự đồ sộ, hùng vĩ như Cụ Phong, nhưng vẫn làm dấy lên một cảm giác bạo loạn. Khu vực xung quanh không có lấy một ngọn cỏ, chỉ toàn nham thạch, cỏ, thổ nhưỡng đều bị Phong Nhận cắt sạch. Mà bên trong thí luyện chi địa, càng là một mảnh hoang vu, chỉ nhìn thấy một con đường đá bay đầy Phong Nhận dẫn đến tận cùng.

Ôn Bình đến trước tấm bia gỗ, ánh mắt quét về phía chú giải bên trên.

- Giết chết Phong Ma, đạt được dị mạch.

- Phong Ma vô hình, muốn giết chết, vô cùng gian nan.

- Phải là sau khi mở ra mạch môn, mới có thể đi vào.

Ôn Bình đọc to những chữ trên bia gỗ lên, theo đó, tiếng thì thầm nghị luận của mọi người cũng vang lên.

Bởi vì bọn họ hiện tại lại có thêm một lựa chọn.

Lửa địa ngục và gió!

Ôn Bình lúc này thầm hỏi thăm hệ thống:

- Hệ thống, Trường Mạch Công của ta cho phép ta có được loại tiên thiên dị mạch thứ hai không?

- Trường mạch công cho phép Tuyền Qua đồ của ngươi tồn tại dị mạch thuộc tính khác, tự nhiên cũng có thể cho phép ngươi đồng thời có được hai chủng Tiên Thiên dị mạch, đây cũng là vì sao Trường Mạch Công hoàn mỹ không tỳ vết, đến cả Niết Bàn ốc cũng không thể đề thăng được nó.

- Rất tốt!

Phong thuộc tính dị mạch này… Hắn muốn chắc rồi.

Hắn khống chế Hình Phạt chi hỏa dị mạch đúng thật là mạnh, có thể thiêu hủy hết thảy, thế nhưng mà hỏa thuộc tính dị mạch ở cái thế giới này tồn tại quá lâu.

Tự nhiên có rất nhiều phương pháp chống lại.

Nhưng gió thì khác.

Dù có thứ có thể khắc chế được thì cũng là rất ít.

Ít nhất là hiện tại, đối với Thần huyền cảnh, Trấn Nhạc cảnh, phong có thể giúp hắn đắc ý được một khoảng thời gian dài.

Cũng có thể trợ giúp hắn giết Trấn Nhạc cảnh!

Bởi vì hiện trong tay hắn còn nắm cơ hội hai lần 200 lần Thể Hồ Quán Đính, khi đã có được dị mạch thuộc tính Phong, vậy thì sử dụng Cấm Cố chi thuật nhất định sẽ càng mạnh hơn nữa.

Có thể đến mức trực tiếp giam cầm Trấn Nhạc cảnh không nhỉ?

【VIP】 Long Kha Muốn Nhập Tông

Xuất Nhiễu Sơn (1).

(1) Điều chỉnh lại một chút nha chư vị, mấy chương trước đều để là Nhiễu Sơn, đúng phải là Xuất Nhiễu sơn.

Long Kha tiềm tu từ chủ điện ra ngoài liền phát hiện trù phòng không còn bị sương mù bao phủ.

Vừa nghĩ đến có thể ăn linh mễ, nàng vội vã đi về phía trù phòng.

Thế nhưng sau khi đến nơi, trù phòng trống không.

Trừ Vương Bá ra không có một ai.

Bất quá, lúc đi ra ngoài, nàng phát hiện trù phòng đột nhiên cao lên, tăng thêm một tầng, cũng thêm một chút khí thế hùng vĩ hơn. Ngoài ra, nàng đảo mắt nhìn, giếng nước cũng trở nên không giống lúc trước. Vừa rồi chỉ lo vào trù phòng không để ý xung quanh. Ba chữ khắc trên miệng giếng… Ánh mắt nàng chỉ lơ đãng nhìn qua mà thôi, một luồng cảm giác thanh minh xông vào trong não.

Loại cảm giác kia giống như rửa mặt lúc sáng sớm sau khi rời giường vậy.

Long Kha vừa nắm lấy dây thừng nâng từng thùng nước lên, vừa thì thầm nói:

- Mấy ngày này, trù phòng ở trong đám sương mù kia rốt cục xảy ra chuyện gì?

Vừa nói xong, chợt nghe thấy Vương Bá ở một bên mở miệng

- Không cần chờ đâu, buổi tối mới có thể ăn… Đại cô nương suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn, cũng không biết tu luyện.

Vương bá thở dài mộ hơi, tiếp tục khắc mộc điêu của hắn, trên mặt lộ ra cảm giác kiêu ngạo - lao động là vinh quang.

- Lão nhân này, nghe câu nói của người ta cũng không nghe đầy đủ, vậy mà lại đáp lời.

Long Kha trợn mắt nhìn lưng của Vương Bá, nhưng chợt nghĩ đễn Vương bá chính là một người bình thường, cũng lười cãi lại.

Vương Bá khẳng định là không biết chỗ tốt mà linh mễ mang lại cho linh thể.

Nếu không làm sao lại nói ra những lời này?

Linh thể tăng lên, hoặc là dựa vào Thiên tài địa bảo, hoặc là dựa vào tu luyện không ngừng nghỉ. Ăn cơm lại có thể tăng lên được, bao nhiêu người cầu còn không được.

- Nước trở nên uống ngon hơn.

Sau khi nhấp một ngụm nước giếng, Long Kha không khỏi cảm thán một câu, sau đó uống cạn bầu nước trong tay. Vừa muốn tiếp tục uống, nhưng nghĩ đến bầu thứ hai uống không ngon, đành phải bỏ bầu hồ lô xuống.

Mỗi lần trông thấy những thứ tốt của Bất Hủ tông lại không có cách nào đạt theo ý muốn của mình, nàng đều muốn nhập tông.

Nhưng vừa nghĩ đến mình là Trấn Nhạc thượng cảnh, lại là tiểu di của tiểu tử Ôn Bình kia, thế mà lại trở thành trưởng lão dưới trướng của hắn, thiệt là uất ức nha.

Sau khi tản bộ xung quanh một hồi, thấy núi Vân Lam không một bóng người, Long Kha có chút khó hiểu, mọi người đi đâu rồi, không khỏi lầm bầm một tiếng:

- Sắp hoàng hôn rồi, tiểu tử kia và người của Bất Hủ tông đâu rồi?

Chẳng lẽ đều ở Xuất Nhiễu sơn?

Đang định đến đó xem một chút, giục bọ họ sắp đến giờ ăn cơm thì nghe tiếng của bọn người Hoài Diệp truyền lại.

Hoài Diệp dì hỏi:

- Triệu Tinh, ngươi nghĩ nên đến Ngàn Bậc Thềm tìm Tiên thiên dị mạch Hỏa thuộc tính hay là đến Phong Chi cốc lấy dị mạch phong thuộc tính?

Triệu Tinh ngẫm nghĩ, nhưng còn chưa mở miệng, Dương Nhạc Nhạc ở một bên đã nói:

- Thật ra Hỏa Long Thuật, Cụ Phong thuật ta đều thích. Hỏa Long thuật, đẹp trai! Cụ Phong thuật, bá khí! Quào, thật là khó chọn nha.

- Không hỏi ngươi, ngươi nói nhiều như vậy làm gì, hơn nữa ngươi học Hỏa Long thuật khẳng định cũng không đẹp trai, học được Cụ Phong thuật, nhất định cũng rất hèn mọn.

Hoài Diệp trừng mắt nhìn, Dương Nhạc Nhạc không còn gì để nói.

- Ngươi hãy may mắn vì ngươi là nữ tử đi, bằng không…

- Bằng không làm sao?

- Bằng không ta sẽ đánh ngươi.

- Ngươi dám.

Hoài Diệp nhấc chân muốn đá, Dương Nhạc Nhạc thấy không ổn tranh thủ chạy đi, hai người cứ như vậy truy đuổi nhau.

Nhìn một màn này, bọn người Lâm Khả Vô không khỏi cười theo.

- Bọn họ luôn như vậy sao?

Uyển Ngôn một bên dò hỏi.

Lâm Khả Vô khẽ gật đầu,

- Dương Hề sư tỷ nói, từ sau khi vào tông đã luôn như vậy.

Nghe nói thế, Uyển Ngôn không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

Quả thật là đôi oan gia vui vẻ.

Nhưng, vừa nhếch miệng cười thì gặp phải Long Kha đang đi đến ở phía đối diện, bộ dáng tươi cười lập tức thu lại.

- Triệu khách khanh.

- Triệu khách khanh.

Mọi người vội vàng khom mình hành lễ.

Long Kha nhíu mi, nhẹ giọng hỏi:

- Các ngươi vừa nói cái gì vậy? Cái gì mà thuộc tính Phong?

Nàng đã quên mất chuyện linh mễ luôn quanh quẩn trong đầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau vài lần, Triệu Tinh vội vàng nói tiếp,

- Triệu khách khanh, là như thế này, Lan Bằng tiền bối phát hiện ra nơi thí luyện mới ở Phong Chi cốc, Phong thuộc tính chính là sản phẩm của nơi thí luyện kia, chỉ cần thông qua thí luyện liền có thể đạt được tiên thiên dị mạch thuộc tính Phong.

- Các ngươi lui xuống đi.

Chân mày Long Kha đột nhiên nhíu lại, nét mặt trở nên có chút ngưng trọng.

Nàng cảm thấy đã đánh giá thấp người đứng sau Ôn Bình, hắn tạo ra Phong chi cốc bí cảnh, vậy mà có được lực lượng ngoài ngũ hành.

Thực lực của người kia là gì, nàng còn chưa dám nghĩ đến.

Thế nhưng tiên thiên dị mạch thuộc tính Phong này, nàng rất muốn.

Ở ngoài Thiên Địa hồ, vì sao càng là thế lực cường đại, ở trên mạch thuật nghiên cứu càng sâu? Bởi vì chỉ có sáng tạo ra mạch thuật công kích mới, mới có thể chiến thắng trong trận chiến đấu không ngừng, mới có thể để cho tông môn tiếp tục cường thịnh. Mạch thuật có mạnh, trải qua thời gian mài mòn, nó cũng sẽ yếu đi. Đương nhiên, cũng không phải bản thân mạch thuật trở nên yếu đi, mà là mạch thuật mạnh hơn nó có thể khắc chế mạnh thuật ngươi có càng ngày càng nhiều.

- Tiên thiên dị mạch thuộc tính Phong.

Long Kha lẩm bẩm một câu, trầm mặc.

Nhưng trong đầu lại nhảy ra một ý kiến.

Nhập tông!

Nhất định phải nhập tông!

Vì tiên thiên dị mạch thuộc tính Phong - Nếu như có thể không chế loại lực lượng ngoài ngũ hành này, ngày sau ở bên ngoài Thiên Địa hồ, nàng lại có thể tỏa sáng rực rỡ.

- Ôn tông chủ đâu?

Sau khi đi đến bên ngoài Phong Chi cốc, Long Kha vội vàng hỏi thăm Tần Sơn vừa trong Phong chi cốc ra ngoài.

Tần Sơn liền đáp:

- Triệu khách khanh, tông chủ đang ở trong Phong Chi cốc nghiên cứu nơi thí luyện, trong thời gian ngắn khả năng không ra ngoài được.

- Gia hỏa này.

Long Kha có chút khó chịu thì thầm một câu, sau đó đứng ở đó không di chuyển.

Rõ ràng là tiên thiên dị mạch, còn ở trong đó lãng phí thời gian làm gì.

Tần Xuyên thấy thế, đi cũng không được, không đi cũng không được, chỉ có thể hỏi thăm một câu:

- Triệu khách khanh, sắp đến giờ ăn cơm rồi. Ngài không…

- Không ăn.

Long Kha trả lời hai chữ.

- Vậy chúng tôi đi trước.

Bọn người Tần Sơn cùng nhau chào hỏi rồi rời đi, nhưng lần rời đi này, ai cũng khó hiểu, bình thường Triệu khách khanh này chỉ ăn ít một chút linh mễ thôi cũng sẽ tìm tông chủ để lý luận, hôm nay sao lại không có hứng thú với linh mễ?

Chẳng lẽ là biết chuyện dị mạch thuộc tính Phong?

- Xem ra là biết thật rồi.

Vu Mạch một bên lẩm bẩm nói.

Tần Sơn nhếch miệng cười một tiếng, nói tiếp:

- Một cái dị mạch thuộc tính Phong làm cho Trấn Nhạc thượng cảnh cũng phải thay đổi bộ dạng, xem ra, ta phải tranh thủ lấy được nó nha.

…

Bên trong Phong Chi cốc.

Ôn Bình dùng Hỏa linh chi thể ngăn cản Phong Nhận, từng bước một tiến vào bên trong, đến nơi sâu nhất của con đường đá, phong nhận bạo ngược ập tới, chém lên Hỏa linh chi thể, nhưng chưa thể ngăn cản được bước chân của Ôn Bình.

Nhưng mà, chuyến này Ôn Bình cũng không phải muốn kết quả.

Hắn mong muốn biết tất cả mọi thứ của nơi thí luyện này, cũng cẩn thận phân tích, để nhanh chóng vững chắc căn cơ cho thành công mai sau, thuận tiện cho các trưởng lão đệ tử trong tông môn của mình được chút công lược, dù sao đây chính là "phó bản" đánh quái đầu tiên của Bất Hủ tông.

Khi đi được khoảng một canh giờ, Ôn Bình dừng bước trước một động đá, Phong Nhận bị núi đá chặn lại, đi vào trong động thì đã không còn phong nhận cuồn cuộn không ngừng kia nữa rồi:

- Đám Phong Nhận này mặc dù không là gì đối với mình, thế nhưng nếu chỉ dựa vào Vô cấu chi thể, ở trong Phong Nhận cuồn cuộn như thế này thì căn bản không đi được bao xa, dù có mạch môn không ngừng hấp thu mạch khí cho linh thể cũng không đi được bao xa.

Xem ra tiêu chuẩn tiến vào "phó bản" này là Thông Huyền cảnh, nhưng nếu thật là Thông Huyền cảnh đi vào, mong muốn thành công giết chết Phong Ma sẽ tốn thời gian rất lâu.

Sau khi rời khỏi đây phải nói cho những tên kia biết một chút, chờ khi đạt đến Thông Huyền cảnh lại suy nghĩ nhiều

thêm một phen, tốn thời gian một năm để tìm kiếm Phong thuộc tính dị mạch, không bằng tìm kiếm Địa Ngục hỏa dị mạch.

Dị mạch Địa ngục hỏa cũng không kém!

Lại nói quang cảnh trong động, lối đi nối dài lên phía trên, rốt cục có bao xa, Ôn Bình phóng thích cảm giác căn bản dò xét không được. Chậm rãi đi đến trước, hai bên vách đá tản ra huỳnh quang chỉ có thể chiếu sáng đường đi ở dưới chân, mỗi khi đi một bước, có thể nghe thấy tiếng bước chân của chính mình. Loại cảm giác này có chút giống tầm bảo, đi đến một cái huyệt động ngay cả quỷ cũng không có, tìm kiếm lấy vàng bạc tài bảo mà con người lưu lại trước đó mấy nghìn năm.

Đi được một lúc, Ôn Bình dò hỏi:

- Hệ thống, thực lực của Phong ma này là cấp bậc gì?

- Thực lực của phong ma gặp mạnh thì mạnh, Kí chủ là Thần Huyền cảnh thì nó sẽ là Thần Huyền thượng cảnh.

Nghe hệ thống nói, Ôn Bình không có cao hứng, mà chậm rãi hỏi:

- Chẳng lẽ lại đơn giản như thế?

- Đương nhiên sẽ không đơn giản như thế. Lực lượng của Thần Huyền thượng cảnh, sức mạnh công kích sẽ chỉ hiện ra khi có người xông vào, chỗ lợi hại chân chính là gió, gió là vô hình, chỗ nào mà không lọt, ai có thể tóm được gió.

Ôn Bình đột ngột dừng bước, dường như bị câu này dọa sợ.

Trầm mặc nửa ngày, hắn bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Vây nó có linh hồn không?

【VIP】 Boss Chưa Từng Bị Đánh Sấp Mặt Đúng Thật Là Phách Lối

Tiếp tục đi sâu vào trong, Ôn Bình cảm giác như bản thân bước vào một thế giới khác, trong động bắt đầu xuất hiện âm thanh của gió đang gào thét, giống như vạn quỷ khóc thét. Loại cảm giác này khiến cho người không rét mà run, có cảm giác như đang kề cổ trên đoạn đầu đài, nhìn thanh đao trên đỉnh đầu bất cứ lúc nào cũng có thể hạ xuống khiến người khác rùng mình. Nếu như không phải biết thế giới này chỉ có Yêu tộc, Nhân tộc, cũng không có quỷ tộc tồn tại, Ôn Bình thật sự muốn niệm a di đà phật.

Đi khoảng nửa canh giờ, đã trông thấy điểm cuối, nhưng phía cuối lại là một hang đá to lớn. Chung quanh hang đá đều là hỏa diễm dường như vĩnh viễn không thể dập tắt, bọn chúng chiếu sáng toàn bộ hang đá vốn đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù gió ở trên đỉnh đầu không ngừng lướt qua bên cạnh chúng nó, vẫn như cũng không có cách nào lay động được chúng.

May mắn nhờ đoàn hỏa diễm này, Ôn Bình mới có thể thấy rõ toàn cảnh hang đá.

Rộng chừng trăm trượng, cao khoảng trăm thước, ở trên bốn phía vách tường của hang đá tồn tại vết tích của gió thổi qua, khe rãnh lít nha lít nhít, chắc hẳn là những mảnh đá tương đối xốp kia đều bị gió cuốn đi.

Lại nói, thực sự có cảm giác như phó bản.

Đột nhiên, một âm thanh sâu kín ở sau lưng vang lên, xuất hiện từ trong những trận gió bạo ngược kia.

- Nhân loại, quy thuận ta đi…

Vừa nói xong, Ôn Bình chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bị thứ gì đó đẩy một chút, không khỏi bước về trước mấy bước, cho đến khi giẫm lên một khối nham thạch nhô lên trên mới ổn định được thân hình. Ổn định xong, Ôn Bình trở tay xuất ra

Lang Nguyệt Kiếm một khiếm bổ đến, bởi vì cảm giác của hắn nói rằng, có một vật đang đứng cạnh mình, miệng của đối phương áp sát bên vành tai của mình.

Vút!

Một kiếm thất bại

Mặc dù kiếm khí lưu lại một khe rãnh rõ mồn một trên mặt đất thế nhưng thứ kia vẫn ở bên cạnh.

Không cần hỏi Ôn Bình cũng biết, đây nhất định là tên Phong Ma kia.

- Nhân loại thật buồn cười, các ngươi không bắt được gió.

Lần này, âm thanh sâu kín trở thành cuồng hỉ, thậm chí ở trong giọng nói còn mang theo một phần đắc ý.

Ôn Bình thoáng nghiên đầu, lại có thể trông thấy khuôn mặt xấu xí kia của nó, tóc trắng như tuyết, hai con ngươi trống rỗng, khóe miệng nhếch căng ra, dường như hận cả khuôn mặt không thể là miệng của mình.

Ôn Bình lộ ra ý cười tiếp một câu:

- Tiếp theo thử một chút chứ.

Nói xong, kiếm trong tay lại vung lên, nhưng lần này thành hai kiếm, đồng thời hóa thành bạch mang lao về phía Phong Ma. Như những gì hắn suy nghĩ, kiếm xuyên qua, cũng chỉ là xuyên qua, trừ để Phong ma tiếp tục cười to mấy tiếng, không có hiệu quả khác. Ngay sau đó, song mạch môn của Ôn Bình đều mở, nương theo âm thanh chấn mạch, quanh thân hắn lập tức hiện ra một đầu Hỏa Long, Hỏa Long gào thét một tiếng, liền nhào đến.

Biểu lộ của Phong Ma đột nhiên trở nên ngưng trọng, nhưng lại lập tức chuyển thành bộ dáng tươi cười.

- Hỏa diễm rất đáng sợ, có thể khiến cho linh hồn của ta run rẩy, nhưng thật đáng tiếc, gió là vô hình.

Phong Ma dùng thân thể không có hai chân đối mặt trực diện với Hỏa Long, chính là để Hỏa Long nổ tung vang dội ở trước ngực. Đúng như Ôn Bình đoán, trong nháy mắt Hỏa

Long nổ tung đó, Phong Ma trực tiếp hóa hành gió vô hình tản ra bốn phía, Hình Phạt chi hỏa căn bản không thể đụng được đến một góc thân thể của nó, càng đừng nói đến tổn thương Phong Ma.

Khi liệt diễm tiêu tán, âm thanh gào thét của gió lại một lần nữa ngập tràn trong động, Âm thanh của Phong Ma lại xuất hiện.

- Hỏa của ngươi vô dụng với ta, nó bắt không được ta. Thật ra chỉ cần ngươi quy thuận ta, ta sẽ cho ngươi thứ ngươi mong muốn, sao Nhân loại các ngươi lại lãng phí sinh mệnh ở chuyện không nên lãng phí như thế này?

- Ta muốn mạng của ngươi, ngươi cho sao?

Ôn Bình nhìn chăm chú Phong Ma, lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

Phong Ma nhếch miệng cười một tiếng:

- Vậy ngươi đến bắt đi, ta có nhiều thời gian chơi đùa cùng nhân loại các ngươi lắm.

- Ngươi quả thật chưa từng bị đánh.

Bởi vì người từng bị đánh, cũng không dám phách lối như vậy.

- Chờ ta quay lại thu thập ngươi sau.

Ôn Bình thu hồi mạch môn, quay người cất bước đi ra.

Nói thật, thân là boss của một phó bản, sự càn rỡ của nó làm Ôn Bình hết sức tức giận.

Nhưng mà, hiện tại hắn muốn ra ngoài lấy đồ vật, thứ càn rỡ này hắn phải nhịn.

Nhưng chưa đi được mấy bước, âm thanh đắc ý của Phong Ma truyền đến,

- Nhân loại, muốn chạy?

Quay đầu lại, vậy mà hắn lại bám theo.

Tiện tay ném ra một đạo Phong Nhận, hơn nửa sử Phong Bích chắn trước người Ôn Bình, bộ dạng như muốn lưu hắn lại

trong hang đá. Chỉ là, Hỏa Long thuật của Ôn Bình đã đến Tạo Cực chi cảnh, đồng thời đã sớm tăng phẩm chất lên đến Huyền cấp thượng phẩm, Phong Bích có lẽ có thể ngăn cản Thần Huyền thượng cảnh, thậm chí cả bán bộ Trấn Nhạc, thế nhưng tuyệt đối không cản được hắn. Song mạch môn run lên, trong chớp mắt năm đầu Hỏa Long từ phía sau liền bay ra ngoài.

So về khí thế ban nãy phóng ra một đầu Hỏa Long, thì bây giờ Hỏa Long thuật lấp đầy nửa cái hang, kình phong thổi qua nham thạch không biết đã bền bỉ suốt bao nhiêm năm kia giờ giống như băng gặp phải hỏa, hóa thành chất lỏng màu vàng chảy xuống dưới. Mà khi năm đầu Hỏa Long đánh lên Phong Bích cao đến trăm trượng, tiếng vang ầm ầm khiến cho toàn bộ hang đá đều run lên một cái, đỉnh đầu không ngừng rơi xuống đá vụn.

Sau khi phá vỡ một lỗ hổng trên Phong Bích, Ôn Bình thờ ơ liếc nhìn Phong Ma kia.

- Boss chưa từng bị đánh sấp mặt đúng thật là phách lối.

Vượt qua Phong Bích vỡ vụn, Ôn Bình nhanh chóng rời đi, như một làn khói chạy ra khỏi hang đá.

Bất quá đây cũng không xem là chạy trốn.

Hắn chỉ là thiếu một thứ.

Một vật tương tự có thể giết Phong Ma.

Trước mắt đi ra Phong chi cốc, vượt qua rừng rậm lại lên Xuất Nhiễu sơn, đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Long Kha đã đợi Ôn Bình ở Xuất Nhiễu sơn năm sáu tiếng, khi trông thấy Ôn Bình thì một mặt oán giận nói:

- Rốt cuộc cũng chịu đi ra!

Dứt câu, Ôn Bình đi lướt qua bên cạnh, chỉ để lại một câu nói:

- Chào buổi sáng.

Trừ đó ra, ngay cả bước chân hắn cũng không có dừng lại.

- Tông chủ.

- Tông chủ.

Ngoài nàng, còn có bọn người Tần Sơn cũng chờ Ôn Bình ở bên ngoài Quan Ảnh thất.

Ôn Bình vẫn chỉ nói một câu:

- Hôm nay không mở Phong chi cốc, các ngươi đi nơi khác tu hành đi.

- Vâng tông chủ.

Mọi người gật đầu, cũng có chút thất vọng.

Nhưng trông thấy dáng vẻ gấp gáp của Ôn Bình, không ai dám hỏi nguyên nhân.

Có thể Phong Chi cốc xảy ra vấn đề gì chăng?

Khi Ôn Bình nói xong câu kia thì trực tiếp đi xuống, trong đầu đang hô hoán Ác Linh Kỵ Sĩ. Không sai, hắn cần chính là xích sắt của Ác Linh Kỵ Sĩ, nếu như có thủ đoạn nào có thể bắt lấy gió, thì xích sắt của Ác Linh kỵ sĩ là tốt nhất. Phong Ma kia không phải linh hồn sao? Hình phạt chi hỏa chính là bản thăng cấp của Địa Ngục hỏa, không phải có thể hoàn thoàn thiêu đốt linh hồn sao? Vậy thì liền dùng chiêu thức của Ác Linh Kỵ Sĩ.

Thế giới trước kia, Ác Linh Kỵ Sĩ từng dùng xích sắt giết Phong Ma.

Hôm nay Ôn Bình chính là muốn bắt chước.

Để cho con boss chưa từng bị giết kia biết, nó là một thí luyện không khó khăn nhất trong Bất Hủ tông.

Khi Ôn Bình cầm lên xích sắt lại lần nữa lướt qua Long Kha, Long Kha vội vàng mở miệng.

- Tiểu tử, ta nghĩ kỹ rồi… Đây là 100 miếng bạch tinh, phí nhập môn.

- Ngươi chờ chút.

- Chớ đi!

- Ngươi quay lại đây!

【VIP】 Trấn Nhạc Chi Thượng

- Có việc chờ ta ra ngoài rồi nói.

Ôn Bình chỉ lưu lại một câu, bóng lưng đã đi đến trong rừng.

Long Kha lộ vẻ khó chịu, cắn răng nói:

- Tiểu tử này.

Lần này nàng định nói thẳng ra thân phận của mình, sau đó giáo huấn Ôn Bình một trận. Trưởng bối dạy dỗ vãn bối, Ôn Bình làm vãn bối cũng không thể nói được gì. Nhưng rồi nàng chợt thở dài một hơi, chỉ đành quay người rời đi mà không thể làm gì, ai biết Ôn Bình lần này đi phải mất bao lâu mới ra ngoài, về phần thân phận của mình, nếu như có thể lộ ra, nàng sớm đã tiết lộ ra khi Ôn Bình trêu chọc nàng trước đây.

Gặp Long Kha lững thững lướt qua trước mắt, bọn người Tần Sơn vội vàng khom người,

- Triệu khách khanh đi thong thả.

Nhưng đi lần này, mọi người kia không khỏi lâm vào trầm tư. Triệu khách khanh đây chính là Trấn Nhạc thượng cảnh, nhân vật đã đứng ở đỉnh phong tại Thiên Địa hồ, nhân vật như vậy muốn nhập tông, với bản tính của tông chủ thì ắc hẳn phải nhiệt liệt hoan nghênh, từ nhập môn đến hiện tại, bọn họ chưa từng thấy tông chủ lười nhận người kiểu này. Nhưng hôm nay, tông chủ hoàn toàn xem nhẹ đề nghị xin nhập tông của Triệu khách khanh mà lựa chọn đâm đầu thẳng vào trong Phong Chi cốc.

- Tông chủ không phải đã có tiên thiên dị mạch sao?

Vu Mạch cũng đã có tiên thiên dị mạch ở một bên lẩm bẩm nói.

Những người còn lại cũng lên tiếng theo, tỏ vẻ không hiểu.

Lại nói, Ôn Bình sau khi vào Phong Chi cốc, thật ra Ôn Bình không phải không nghe thấy tiếng la của Long Kha, chỉ là lúc này hắn chỉ mong muốn trở lại xử con Phong Ma kia. Đánh trở lại là một phương diện, một phương diện khác chính là Tiên thiên dị mạch thuộc tính Phong sắp tới tay, sao hắn có tâm tư đi kiếm bạch tinh. Nếu như Long Kha đã dự định nhập tông, vậy thì sớm hay muộn cũng đều như nhau, ở Bất Hủ tông, trước mắt địa phương có thể khiến cho người có cảnh giới như Long Kha đạt được lợi ích thật ra không nhiều, vậy mang đến lợi ích cho hắn liền cũng không nhiều, cho nên không vội thu nhận Long Kha.

Lại lần nữa đi đến trước khu Phong Nhận bạo loạn, Ôn Bình không hề do dự bước vào trong đó, bởi vì hiểu rõ những Phong Nhận này căn bản không thể gây thương tích trên Hỏa Long chi thể, không cần phải cẩn thận như lần trước. Sau khi mượn được Hắc sắc Thiết Liệm (Xích sắt màu đen) khoác ở trên vai, bước chân lững thững chuẩn bị đi đến phía thạch động xử lý Phong Ma. Xích sắt bị Phong Nhận lướt qua lướt lại, phát ra tiếng va đập thanh thúy, giống như là tiếng trống trận xuất chinh từ nơi xa.

Không bao lâu, Ôn Bình đã đứng ở bên ngoài hang đá.

Phong Ma đúng hạn mà đến.

- Nhân loại, ngươi còn dám đến?

Âm thanh lúc ẩn lúc hiện, xen lẫn tiếng gió gào thét thổi qua bên tai, Ôn Bình trực tiếp ngưng mắt lại, tự nhìn xem Phong Ma lơ lửng đứng trước mình chưa đến mười trượng, khóe miệng vẫn bộ dạng tươi cười khiến người chán ghét như thế.

Vẫn câu nói cũ kia, boss chưa từng bị đánh sấp mặt đúng thật là phách lối.

Sau một khắc, Phong Ma khẽ vẫy tay, Phong Bích cao trăm thước chắn trên con đường duy nhất rời khỏi hang đá, phong bế toàn bộ cả hang đá. Đương nhiên, Phong Bích sau khi bị phá, Phong Ma tất nhiên sẽ không sử dụng lại chiêu thức cũ lần thứ hai, nó cũng biết Phong Bích không thể ngăn được Ôn

Bình rời đi, cho nên lần này sau khi nó dựng lên Phong Bích, nó trực tiếp ném ra một trận Phong Nhận, cắt đứt những chỏm đá ở trên đỉnh đầu.

Chỏm đát đứt gãy, giống như mưa to trút xuống, tất cả chắn ở trước Phong Bích, dần dà chỏm đá trở nên nhiều tạo thành một ngọn núi nhỏ.

Sau khi Ôn Bình liếc qua, không thèm đếm xỉa đến nụ cười đắc ý của Phong Ma, lôi xích sắt ở trên vai xuống, một bộ phận kéo theo ở trên mặt đất.

Ầm!

Ầm!

Song mạch môn đều mở.

Lúc bạch sắc mạch khí dập dờn, bạch sắc hỏa diễm dấy lên trong lòng bàn tay Ôn Bình, một mặt của xích sắt ở trong lòng bàn tay của Ôn Bình bắt đầu biến thành xích hồng chi sắc, ngay sau đó, Ôn Bình kéo xích sắt ở trên mặt đất một phát, nhuộm đỏ toàn bộ xích sắt. Xích sắt được nhuộm đỏ bị Ôn Bình nắm bằng một tay, hắn vung nó tới phía trước, giống như một người đàn ông đi săn lâu năm trên thảo nguyên vút ra cương ngựa.

Xích sắt xẹt qua thân thể Phong Ma, khiến nó tạm thời đứt ra làm hai đoạn.

Nhưng cũng trong một hơi thở, thân thể đã trở lại như cũ.

- Nhân loại, đã nói với ngươi, ngươi không làm tổn thương được ta.

- Thật sao?

Khóe miệng Ôn Bình hiện ra nụ cười như muốn nói giết chết ngươi.

Xích sắt dài rơi xuống, nhưng không có rơi xuống đất, mà là xoay tròn theo bàn tay Ôn Bình khuấy động.

- Không!

Khi cảm giác không thể tránh thoát được sức kéo ở đùi của mình, Phong Ma hoảng sợ. Lại trông thấy hạ thể của mình không khống chế được bị hút lại, nó càng thêm sợ hãi đến cực điểm.

Xích sắt đang xoay tròn.

Bạch sắc hỏa diễm đã dính lên thân thể Phong Ma.

- Không!

- Không!

Mặc kệ Phong Ma kêu rên như thế nào, Ôn Bình cũng không có dừng tay, cho đến khi thân thể Phong Ma ở trong Hình Phạt chi hỏa hoàn toàn hóa thành tro tàn, khi Phong Bích chắn ở cửa ra cũng không còn sót lại chút gì, Ôn Bình buông xích sắt trong tay xuống. Nương theo thanh âm phát ra do xích sắt rơi xuống, tiếng quỷ khóc sói tru trong hang đá dần dần nhỏ xuống, vốn dĩ gió đang thổi liên tục qua đỉnh đầu cũng dừng lại sau mấy nhịp thở.

Ôn Bình ngắm nhìn bốn phía vào lần,

- Boss gà, ngươi là con Phong Ma thứ hai chết đi như thế… Hiện tại nên cho dị mạch đi thôi?

Dứt câu, một cỗ ý lạnh khoan khoái nhẹ nhàng bỗng nhiên từ đầu trực tiếp rót vào tỏng thân thể, một con gió cũng theo đó bao bọc cả người Ôn Bình, lại nâng lên giữa không trung trong hang đá.

Vốn dĩ hai cái bạch sắc mạch môn chậm rãi bắt đầu chuyển biến, lam sắc nhạt đến trong suốt đã xâm nhập tới.

Trong chốc lát, Trường Mạch Công cũng theo đó vận chuyển.

- Hệ thống, Trường Mạch Công của ta giống như đang đề thăng.

Mặc dù không phải tất cả mọi thứ đều diễn ra trước mắt, thế nhưng Ôn Bình vẫn có thể phát giác ra được sự biến hóa của Trường Mạch Công.

Hệ thống lên tiếng trả lời:

- Trường mạch công có thôn phệ Mộc khí, tăng lên thực lực cho túc chủ. Đồng thời, nó cũng có thể thôn phệ dị mạch, tăng lên phẩm cấp của bản thân. Đây cũng là một nguyên nhân khác tại sao Trường mạch công lại hoàn mỹ. Nếu như không có tính toán sai lầm, sau khi túc chủ đạt được Phong thuộc tính dị mạch, Trường mạch công sẽ cất bước tiến nhập Địa cấp, mở ra một thế giới hoàn toàn mới cho túc chủ.

- Địa cấp!

Ôn Bình cảm thấy toàn thân chân động.

- Thế giới này, nếu như một siêu việt Trấn Nhạc, nhất định phải tu hành Địa cấp công pháp. Căn cư theo thống kê của bản hệ thống, cho dù là Thiên Địa hồ, cũng không tồn tại Địa cấp công pháp.

- Bách Tông Liên Minh không phải là ngũ tinh thế lực sao?

Đã có ngũ tinh thế lực, như thế tất phải có cường giả trên Trấn Nhạc cảnh.

Vậy sao lại nói không có Địa cấp công pháp?

Hệ thống lên tiếng trả lời:

- Dựa theo cách nói của Nhân tộc ở Thiên Địa hồ thì phải thêm một cái chữ ngụy.

- Thì ra là thế…

Vậy lại tăng Thính Vũ các ba lần, chẳng phải có xưng bá Thiên Địa hồ rồi sao?

Bách Tông Liên Minh muốn gây sự, Ác Linh Kỵ Sĩ vừa đi, lại có thể cắt ngay mạng của lão đại.

Khi đó, hẳn là đủ tư cách tiếp xúc đến thế giới cấp bậc của mẫu thân rồi phải không?

Nghĩ đến đây, Ôn Bình không hỏi tiếp, mà là ngưng thần cảm thụ biến hóa của cơ thể mình. Thật ra đối với tu hành, Ôn Bình càng hưởng thụ quá trình hơn, cũng không có muốn theo đuổi cái gọi là đệ nhất thiên hạ. Có thể đến thế giới này, chính là duyên phận, cho nên phải thể nghiệm thật tốt sự khác biệt của thế giới này. Khả năng này chính là chỗ khác biệt lớn nhất

giữa hắn và người của thế giới này, cho nên Bất Hủ tông không có chinh chiến bốn phía, cướp đoạt tông môn sau khi trở nên cường đại.

【VIP】 Ghen Ghét Là Nguồn Gốc Của Mọi Tội Lỗi

Minh Kính hồ.

Thiên Thần học viện, từ sau khi Di Thiên tông tan biến liền đạt được sự tiến bộ chưa bao giờ có, ổn định trăm năm danh vọng tại Minh Kính hồ, địa vị nâng lên một tầng mới. Hiện tại ở Minh Kính hồ, phàm là hu hành giả có tư chất tha thiết ước mơ tu hành cũng là Thiên Thần học viện. Nhưng tại Thiên Thần học viện, mặc kệ tư chất của ngươi cao bao nhiêu, Thông Huyền cảnh trở xuống đều chỉ có thể tu hành ở ngoại viện, chỉ có bước vào Thông Huyền cảnh, mới có thể bước vào nội viện.

Cho nên, nhân số nội viện ngoại viện hơn kém nhau chính là 1000 so với 1.

Nhưng Thi Hoa là một trường hợp ngoại lệ, nàng đột nhiên xuất hiện, trực tiếp trở thành đệ tử thân truyền của viện trưởng Thiên Thần học viện, làm cho toàn bộ Thiên Thần học viện đều rơi vào tình trạng chấn động. Nàng không chỉ phá vỡ quy tắc không Thông Huyền cảnh không vào nội viện, còn trở thành người duy nhất có thể tùy ý ra vào Tàng Trân lâu của Thiên Thần học viện. Phải biết, tại Thiên Thần học viện đã được thành lập từ nghìn năm nay, cho dù là nội viện đệ tử cũng chỉ có thể đi đến lầu ba, cao hơn lầu bốn, lầu năm, lầu sáu cho đến bây giờ chỉ thuộc về chấp sự, trưởng lão cùng tông chủ.

Đương nhiên, quyền lực của Thi Hoa không chỉ đơn giản như thế.

Lúc này ở trên quảng trường nội viện, hơn nghìn người tụ tập ở trước tấm bia đá được dựng từ hai khối đá, người người ngực áp sát hưng, mục đích là muốn xem trên tấm bia đá có tên của mình hay không. Chỉ cần có thể trông thấy tên của mình trên tấm bia đá này, thì có thể tiến vào Tẩy Luyện trì. Tẩy Luyện trì một năm chỉ mở ra một lần, tất nhiên mọi người

đều muốn đi vào, nhưng danh sách này cho đến bây giờ cũng là trưởng lão bọn họ quyết định.

- Có ta!

Đột nhiên đám người ở phía trước nhất thời phát ra một tiếng hô lớn, một thanh niên nhìn tên của mình xuất hiện trên bia đá, miệng cười đến muốn lệch ra.

Đương nhiên, theo đó là sự ước ao ghen tị của những bằng hữu bên cạnh.

- Giả hỏa này, vừa đến Thông Huyền cảnh, hiện tại lại có thể Tẩy Luyện trì, qua chuyến này thì cảm thấy Vô Cấu chi thể có thể đạt tiểu thành. Trưởng lão làm sao lại cảm thấy hắn là nhân tài mà có thể đào tạo chứ?

- Cút, đừng có cản trở ta.

- Ta 24 tuổi Thông Huyền cảnh, Tẩy Luyện trì khẳng định phải để cho ta vào.

Người kia kiêu ngạo phản lại một câu.

Nhưng hưởng ứng theo là mọi người xô đẩy, đẩy người nọ ra phía sau, người sau vượt lên trước vây quanh tấm bia đá mà nhìn.

Thời gian dần dần trôi, có người vui vẻ, có người buồn bã.

Vui vẻ tất nhiên là vì đạt được danh ngạch Tẩy Luyện trì, người buồn tất nhiên là không được nhận.

Lúc này, phía sau đám người, năm sáu tên thanh niên tài giỏi tuấn tú trên mặt lạnh lùng ngạo mạn vừa vặn đi ngang qua, trong đó một tên mày kiếm ôm lấy một thanh trường kiếm ghé mắt nhìn sang Thi Hoa:

- Thi Hoa, ngươi không đi xem một chút sao?

Năm người này cũng là đệ tử của trưởng lão học viện, thân phận cao quý, thực lực mặc dù cao thấp không đều, thế nhưng so với đại đa số người nội viện vẫn là mạnh hơn một chút. Bọn họ cũng biết Thi Hoa rất được viện trưởng yêu thích, cho nên đều vui vẻ kết bạn với nàng. Nhưng không có người giải thích,

một nữ nhân dung mạo bị hủy, tư chất kém cỏi, vì sao lại được viện trưởng coi trọng như vậy?

Thi Hoa lắc đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước:

- Trác Hưng huynh nói đùa, ta chỉ mới Luyện Thể cảnh giới mà thôi.

- Cũng đúng, ngươi mới Luyện Thể, vào Tẩy Luyện trì quả thật có chút không đúng lắm. Tẩy Luyện trì một năm mới mở cho 50 người vào mà thôi, nhưng nội viện đệ tử có hơn nghìn người, nhưng mà Thi Hoa sư muội yên tâm, chờ người vào Thông Huyền cảnh, Thiên Thần học viện tất nhiên sẽ cho ngươi một cái danh ngạch.

Trác Hưng lẩm bẩm một câu, chậm rãi xoay đầu lại, những người đi phía sau cũng tiếp tục đi theo,

- Haizz, cũng không biết khi nào ta mới có thể vào Tẩy Luyện trì.

- Trác Hưng huynh chưa từng vào?

Thi Hoa có chút khó hiểu.

Trác Hưng là đệ tử của ngũ trưởng lão đó nha.

Không phải nên sớm vào trong rồi sao?

Trác Hưng lắc đầu, làm cho nữ tử mi đậm môi đỏ bên cạnh cười một tiếng, sau đó nói:

- Thi Hoa sư muội, Tẩy Luyện trì không phải dựa vào quan hệ là có thể vào. Không có gì bất ngờ xảy ra, bình thường tiến vào bên trong tu hành một năm, nhập môn Vô Cấu chi thể nhất định có thể tiểu thành, trước kia nếu như phải tốn mười năm mới có thể vào đại thành, vậy sau khi ra khỏi Tẩy Luyện trì thì chỉ còn năm năm. Chậc chậc… Có thể nghĩ danh ngạch trân quý… Chúng ta thân là đệ tử trưởng lão, mặc dù ngày bình thường đạt được tài nguyên sẽ nhiều hơn một chút, thế nhưng không bao gồm việc vào Tẩy Luyện trì, thật ra trong năm người chúng ta, có thể vào cũng chỉ có mỗi Vu Phi sư huynh từ vào mà thôi.

- A!

Thi Hoa có chút kinh ngạc.

Nữ tử này là đệ tử của Nhị trưởng lão.

Vu Phi kia cũng thế.

Chẳng qua Vu Phi càng sâu hơn một tầng, đệ tử thân truyền.

- Đi thôi.

Trác Hưng nói nhỏ một tiếng, thúc giục mấy người đi nhanh.

Nhưng nganh chính lúc này, trong đám người hơn nghìn người kia chợt phát ra một âm thanh,

- Thi Hoa! Làm sao lại có nàng ta?

- Không phải chứ, nàng ta mới Luyện Thể Cửu Trọng cảnh, làm sao cũng có thể tiến vào Tẩy Luyện trì?

- Như thế quá không công bằng rồi.

- Tẩy Luyện trì sử dụng để luyện phàm thể, chiếm mất một danh ngạch của chúng ta, viện trưởng cũng quá bất công rồi.

…

Những lời này truyền vào trong tai bọn người Trác Hưng, khiến cho năm người đi theo bất đắc dĩ cười một tiếng.

- Xem ra giống như ta nghĩ.

Trác Hưng cười ngượng ngùng một tiếng, trong hai con ngươi bắn ra một tia nghen ghét, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Thật không chỉ có hắn, mấy người còn lại cũng có chút ít ghen tị.

Thông Huyền cảnh cũng có thể vĩnh viễn không vào được Tẩy Luyện trì, nhưng một luyện thể cảnh như Thi Hoa lại có thể vào, hơn nữa còn là Luyện Thể Cửu Trọng cảnh giới.

Cửu trọng đã được vào, sau này chẳng phải mỗi năm đều được vào sao?

Thi Hoa đứng ở đó, chỉ một thoáng tay chân có chút luống cuống, nàng thật không biết nên nói cái gì, mà khi hơn nghìn

con người kia lục tục nhìn sang nàng, từng đôi mắt ghen ghét, căm hận xẹt qua trước mắt nàng, càng làm cho nàng có chút đau lòng.

Nàng cho rằng sau khi cha mẹ qua đời, nội tâm của mình rất cường đại.

Nhưng hôm nay, nàng thật rất ngỡ ngàng.

Những người này vì sao phải căm hận nhìn mình như vậy?

…

Vân Hải chi đô.

Từ sau khi Túy Sinh chết, Thác Doanh vẫn không hề rời khỏi Vân Hải chi đô, bởi vì nơi này có để nhanh chóng đi đến Minh Kính hồ hoặc Tử Mạch hồ, căn cứ vào phán đoán của nàng, Bất Hủ tông kia nhất định sẽ ở một trong ba hồ này.

Sẩm tối hôm đó, cửa phòng khách sạn nơi nàng ở bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Dương Hi Bỉ,

- Thần nữ đại nhân, ta đã trở về.

- Có tin tức sao?

Thác Doanh không để Dương Hi Bỉ tiến vào, mà chỉ lạnh lùng hỏi một câu.

Bởi vì nếu như không có tin tức, vậy nàng sẽ không để Dương Hi Bỉ tiến vào.

Dương Hi Bỉ vội vàng trả lời,

- Tin tức của Bất Hủ tông chúng ta đã tra được tám chín phần, ngài muốn biết điều gì, đều trong tay ti chức, mời ngài xem qua.

- Vào đi.

Thác Doanh trả lời.

Dương Hi Bỉ vội vàng đẩy cửa vào, không nói gì, lững thững đến trước mặt Thác Doanh đưa vật trong tay cho Thác Doanh, mở miệng nói:

- Ngay cả tông chủ Bất Hủ tông ti chức cũng đã tra xét triệt để, căn bản chính là tiểu tử vắt mũi chưa sạch 18, 19 tuổi. Đồng thời ti chức cũng tra được một chuyện khác, cái chết của Dương Tất trưởng lão không thoát khỏi liên quan đến Bất Hủ tông này, ti chức cảm thấy, tám chín phần cũng là người sau lưng tông chủ Bất Hủ tông kia giết.

【VIP】 Ta Lựa Chọn Chết (1)

Nói thật, trên mặt Dương Hi Bỉ bây giờ hoàn toàn nghiêm túc, tính toán dùng loại ánh mắt này để làm Thác Doanh tin tưởng hắn, bởi vì khi hắn tra ra tin tức của Bất Hủ tông thì chính hắn cũng không thể tin nổi. Một thế lực bình thường ở Đông hồ, cái loại mà vung tay nắm được bó to kia, sau khi trận hạo kiếp đột nhiên quật khởi, một thanh niên vừa tròn 18 tuổi đứng dậy, xây dựng trụ cột tông môn.

Sau khi xây dựng được trụ cột tông môn, trong hơn nửa năm ngắn ngủi, từ lúc ban đầu chấn nhiếp Đông hồ, lại đến ba hồ chi địa, đến hiện tại đã giết chết hai cường giả Trấn Nhạc cảnh của Long Thần môn hắn, sự việc này thoạt nghe giống như nói mơ giữa ban ngày. Nếu như truyền đến tai một vài đại nhân vật nào đó của Bách Tông Liên Minh ở Thiên Địa hồ, những người kia khẳng định tin tưởng chuyện Yêu tộc ngày mai sẽ xâm lấn một cách quy mô chứ không tin hắn.

Thác Doanh liếc qua Dương Hi Bỉ, sau đó ánh mắt rơi trên cuốn sổ mà Dương Hi Bỉ đưa đến, ngưng thần thẩm duyệt. Một tờ lại tiếp một tờ, cho đến khi Thác Doanh xem hết toàn bộ, Thác Doanh mới có chút động tĩnh.

Nhưng không có lập tức nói chuyện, mà là đặt quyển sổ lên chiếc bàn tròn ở bên cạnh, trong hai mắt lộ ra sự suy ngẫm. Dương Hi Bỉ dù trong lòng nóng như lửa đốt, mong muốn biết được bước tiếp theo nên làm gì, nhưng hắn làm sao dám đi quấy nhiễu trạng thái hiện tại của Thác Doanh chứ?

Một khắc sau, Thác Doanh rốt cục cũng mở miệng.

- Một tông môn thế lực sắp phải giải tán, đột nhiên quật khởi, tông môn từ trên xuống dưới chỉ hơn 20 người, ngay cả một góc nhân số của tam tinh thế lực cũng không bằng. Thế nhưng lại có thể diệt tam tinh cự đầu thế lực, lại có song Trấn Nhạc cảnh yêu vương hộ thân, Bất Hủ tông này tuyệt đối không đơn giản.

Thác Doanh lại lần nữa nhìn chăm chú Dương Hi Bỉ, đương nhiên, cũng không phải là muốn từ hắn nhìn ra được điều gì, chỉ là tùy tiện liếc mắt nhìn mà thôi.

Nhưng Dương Hi Bỉ lại tưởng Thác Doanh muốn biết ý nghĩ của hắn, vội vàng tiếp lời:

- Ngài nghi ngờ Yêu tộc đại nhân vật đứng sau Bất Hủ tông?

Thác Doanh nói:

- Có thể đưa ra hai cái Trấn Nhạc cảnh yêu vương làm hộ vệ của tên tiểu tử kia, Trấn Nhạc trung cảnh yêu vương tuyệt đối không thể, chỉ có Trấn Nhạc thượng cảnh Yêu hoàng mới có thể ra tay mạnh như vậy. Ta tin tưởng không có Yêu hoàng nào tẻ nhạt như thế, đi bồi dưỡng một tên Nhân tộc tông môn, cho dù có, cũng không có khả năng làm việc cao diệu như thế, lộ cả tông môn trước mặt mọi người.

- Thần nữ cao kiến. Nhưng mà, đã không phải Yêu hoàng gây nên, vậy sau lưng Bất Hủ tông là ai chống lưng?

- Khó nói, cho nên chúng ta tạm thời không thể kích động. Không tìm ra thực hư của Bất Hủ tông, tuyệt đối không thể phát sinh xung đột chính diện với Bất Hủ tông, đã có hai tên Trấn Nhạc cảnh chết trong tay Bất Hủ tông, vạn nhất hành sự lỗ mãng, bức người sau lưng Bất Hủ tông ra, hậu quả kia là không dự liệu được… Cho dù là phụ thân ta đứng ra, có thể chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng tổn thất của Long Thần môn có thể không thể vãn hồi.

- Thần nữ quả thật tâm tư kín đóa. À phải rồi, Ôn Bình kia của Bất Hủ tông mặc dù cha mẹ, thân nhân kẻ chết, người mất tích, nhưng người có quan hệ thân mật với hắn vẫn phải có. Theo ti chức tìm hiểu, thiếu niên tông chủ Bất Hủ tông kia từng cứu giúp một nữ nhân ở Vân Hải chi đô.

- Cứu một nữ nhân?

- Đúng! Nhưng không biết là quan hệ gì. Nhưng ti chức có thể khẳng định, nàng không phải người của Bất Hủ tông.

- Không phải người tông môn, nhưng nguyện ý xuất thủ cứu nàng… Trước mắt mặc kệ quan hệ gì, lập tức tìm nàng.

Khóe miệng Thác Doanh chậm ra lộ ra ý cười, nàng không tin loại chuyện hoang đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ gì gì kia, có lẽ đồ đần thì có, thế nhưng việc này tuyệt đối không thể xuất hiện ở một người ngoan độc, vì xung đột mà muốn diệt cả tông môn người ta. Nếu như đã xuất thủ tương trợ, vậy quan hệ tất nhiên không đơn giản.

Dương Hi Bỉ vội vàng nói tiếp:

- Ti chức biết nàng ta ở đâu.

…

Thiên Thần học viện.

Mấy ngày trôi qua, thế nhưng chuyện của Tẩy Luyện trì vẫn làm xôn xao nội viện.

Nguyên bản mọi người chỉ ghen ghét những đặc quyền kia của Thi Hoa mà thôi, dù sao Thi Hoa cũng chỉ mới Luyện Thể cảnh, dù là cho nàng nhìn hết công pháp lẫn mạch thuật ở Tàng Trân lâu, như thế tác dụng cũng không lớn. Nhưng khi đặc quyền của Thi Hoa khiến mọi người mất đi lợi ích, bọn họ sẽ bắt đầu trở nên căm hận Thi Hoa. Đương nhiên, loại chuyện này không có khả năng để lộ ra ngoài sáng, dù sao Thi Hoa cũng là đệ tử thân truyền của viện trưởng, địa vị cao thượng.

Nhưng sau lưng, vậy thì lời gì cũng có thể nói ra.

Những lời chợ búa dơ ô uế, mở miệng là ra.

Hôm nay là ngày mọi người vào Tẩy Luyện trì, chỗ cửa ở hậu sơn người đông nghìn nghịt, mỗi người có thể vào Tẩy Luyện trì đều như bị chúng tinh phủng nguyệt vây lại, duy chỉ có Thi Hoa, một người đứng ở một nơi.

- Đều đi vào đi.

Khi âm thanh của Cơ Lương Bình ở nơi xa truyền đến, Thi Hoa là người đầu tiên cất bước vào trong hậu sơn.

Thật ra nàng không quan tâm chuyện bị cô lập này, chỉ cần có thể trở nên mạnh mẽ, một người tu hành sẽ là một người tu

hành, chỉ hi vong cô độc có thể đổi lấy có một ngày có thể trợ giúp được Ôn Bình.

Đương nhiên, nàng cũng biết chuyện này rất khó, nhưng nàng vẫn là hi vọng có thể có cơ hội. Dù chỉ là tư cách ngăn cản một kiếm cho Ôn Bình, nàng cũng nguyện ý tranh thủ.

Thế nhưng nàng chịu không được ánh mắt căm hận kia, chúng khiến cho nàng có cảm giác nàng đã làm sai điều gì đó. Còn có những "bằng hữu" sớm chiều ở chung cùng nàng gần hai tháng nay, bọn họ cũng dùng ánh mắt căm hận nhìn nàng. Nhưng bọn họ rõ ràng ngoài miệng chỉ nói "Đây là ngươi phải được, không cần để ý người khác', "Ngươi là đệ tử thân truyền của viện trưởng, danh ngạch không cho ngươi thì cho ai".

Sau khi tất cả mọi người đều tiến vào hậu sơn Tẩy Luyện trì, Cơ Lương Bình đóng cửa lại.

Đang định đi, bên cạnh truyền đến âm thanh.

- Viện trưởng, ngươi làm vậy có hơi quá đáng.

Nói lời này chính là phó viện trưởng Thiên Thần học viện – Hoa Trạch Vũ.

Cơ Lương Bình cho Thi Hoa quyền hạn chỉ có trưởng lão mới có, nàng cũng không phản đối, dù sao Cơ Lương Bình cũng là viện trưởng, cũng là trụ cột của Thiên Thần học viện.

Nhưng hiện tại lại đưa một cái luyện thể cảnh vào Tẩy Luyện trì, nàng thật nhìn không được.

Cơ Lương Bình liếc nhìn lão phụ nhân ở bên cạnh một chút, lên tiếng trả lời:

- Sao lại không được?

- Thân là viện trưởng, từng hành động của ngươi, toàn bộ Minh Kính hồ đều đang nhìn, hi vong ngươi có thể hiểu rõ.

Hoa Trạch Vũ cũng không có nói thẳng, nàng tin tưởng không nói Cơ Lương Bình cũng hiểu rõ nàng đang muốn nói cái gì.

Cơ Lương Bình nhàn nhạt trả lời một câu,

- Bọn họ thích cái gì thì nói cái đó, lão phu tuổi đã cao, đâu rảnh để ý đến những thứ này.

Hắn biết, khi quyết định danh ngạch, trưởng lão, chấp sự, cơ hồ toàn bộ nội môn đều cảm thấy khó chịu với quyết định này.

Kể cả vị này phó viện trưởng này.

Bọn họ khó chịu kỳ thực cũng bình thường, bởi vì thứ bản thân có thể nhìn thấy, những trưởng lão cùng các chấp sự này sao lại không thấy.

Thế nhưng Thi Hoa này là Ôn Bình nhờ!

Cho một cái danh ngạch Tẩy Luyện trì, căn bản không phải chuyện gì lớn.

Nghe được Cơ Lương Bình trả lời, Hoa Trạch Vũ chỉ có thể cười khan một tiếng, không muốn tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này với Cơ Lương Bình, thế nhưng khi muốn xoay người đi, một âm thanh từ trên không ngoại viện truyền đến.

- Viện trưởng của Thiên Thần học viện nhanh ra đây!

Câu nói này, để một nghìn người nội viện cách mấy nghìn mét đồng thời quay đầu lại.

Cũng làm cho bọn người Cơ Lương Bình biến sắc.

Bởi vì đây là khí tức trên Thần Huyền thượng cảnh.

Có câu nói rất hay, kẻ đến thì không thiện kẻ thiện thì không đến.

【VIP】 Ta Lựa Chọn Chết (2)

Thiên Thần học viện ngoại viện, nội viện, giữa hai bên cách mấy dãy núi, so với tính bí mật của nội viện thì ngoại viện dù cách mấy nghìn mét ở bên ngoài cũng trông thấy. Nếu như là người của Minh Kính hồ, tìm Cơ Lương Bình hắn khẳng định sẽ không kêu hô to tiếng ở ngoài viện, mà là sẽ trực tiếp xông vào nội viện, dù sao một tồn tại trên Thông Huyền cách xa mấy nghìn mét cũng có thể cảm nhận được, Thiên Thần học viện không có bất cứ ai có thể ngăn cản.

- Tất cả giải tán đi.

Cơ Lương Bình nói với các đệ tử nội viện, lập tức đi ra bên ngoài. Hơn nghìn đệ tử bàn tán với nhau mấy tiếng, vội vàng hóa chim thú giải tán đi, mà những trưởng lão thì vội vàng đuổi theo cước bộ của Cơ Lương Bình ra bên ngoài viện. Một đoàn người vừa đặt chân lên địa bàn ngoại viện thì gặp phải viện trưởng ngoại viện - Nghiêm Thủ Kha đang ở phía đối diện đi về phía nội viện. Mọi người một ở trong nội viện, một ở ngoại viện, cũng không thường gặp nhau, trong ấn tượng của mọi người thì Nghiêm Thủ Kha là một người rất thong dong.

Nhưng hiện tại, đi trên đường cũng có chút kinh hoảng, căn bản không có dáng vẻ nên có của một Thần Huyền cảnh, lại giống như một người hầu đang thất tha thất thiểu.

Cơ Lương Bình trực tiếp hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Long Thần môn Dương Hi Bỉ tiền bối đến thăm!

Nghiêm Thủ Kha nói xong, mọi người sợ hãi.

Ánh mắt Cơ Lương Bình mặc dù không có trợn to bằng bọn họ, nhưng lúc này sắc mặt cũng không được tốt hơn bao nhiêu. Thiên Thần học viện của hắn cùng Huyền Sắc hồ tứ tinh thế lực Long Thần môn tám gậy tre cũng không liên quan chút nào, làm sao lại có Long Thần môn Trấn Nhạc cảnh đến thăm?

- Người đâu?

- Viện trưởng đi theo ta.

Nghiêm Thủ Kha dùng tay làm dấu mời, bước nhanh dẫn theo mọi người ra bên ngoài chủ điện ngoại viện, cảm giác kia phảng phất chậm một bước sẽ bị chém tới hai chân.

Khi đến chủ điện ngoại viện, đập vài mi mắt trước tiên là một đám đệ tử ngoại viện vây quanh chủ điện ở ngoài mấy trăm mét, kêu loạn, nhưng Cơ Lương Bình không còn tâm tư xua đuổi bọn họ. Ở phía ngoài, đập vào mi mắt là những hộ vệ đứng ở bên ngoài chủ điện, mọi người liếc qua thôi cũng biết là Thần Huyền thượng cảnh. Cũng chỉ có tứ tinh thế lực khổng lồ mới có sự mạnh tay như thế, Thần Huyền thượng cảnh chỉ để làm hộ vệ, tùy tùng.

Lại vào chính điện, vốn dĩ ghế tựa thuộc về Nghiêm Thủ Kha lúc này lại là một nam nhân trung niên cường tráng đang ngồi ở kia, Cơ Lương Bình cũng không kịp xem dung mạo của hắn, ngồi ở kia phát ra khí tức làm hắn có cảm giác ngước lên nhìn núi cao.

Nam nhân trung niên là núi, hắn chỉ là người đứng dưới chân núi.

Trong lòng Cơ Lương Bình thầm nghĩ: Người này hẳn là Trấn Nhạc cảnh trưởng lão Dương Hi Bỉ của Long Thần môn trong truyền thuyết.

- Tiền bối, lão hủ Cơ Lương Bình, không biết tiền bối tìm lão hủ có chuyện gì?

Theo Cơ Lương Bình khom người, Dương Hi Bỉ chậm rãi đứng dậy.

Cười như không cười nhếch miệng nói:

- Cơ viện trưởng, ngươi không cần khẩn trương, ta đến chuyến này, chỉ là muốn hỏi thăm ngươi một người, Bất Hủ tông tông chủ Ôn Bình, ngươi biết không?

Nghe thấy câu nói này, trong lòng Cơ Lương Bình có chút hồi hộp, do dự mãi rồi gật đầu.

Hắn thật ra là không muốn thừa nhận, nhưng đối phương đã tìm được đến đây, vậy khẳng định là đã điều tra được rõ ràng, ngươi lắc đầu thì cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Trông thấy Cơ Lương Bình gật đầu, Dương Hi Bỉ nói tiếp:

- Ta nghe nói Bất Hủ tông tông chủ Ôn Bình kia từng cứu giúp một nữ nhân ở Vân Hải chi đô, còn vì nàng giết qua Thần Huyền thượng cảnh cường giả. Căn cứ theo tin tức mà người của ta ở Vân Hải chi đô tìm hiểu được, nữ nhân kia sau khi được Ôn Bình cứu, ngươi liền dẫn nàng ta đến Thiên Thần học viện?

Cơ Lương Bình vội vàng làm ra vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Tiền bối, ngài không nói chuyện này, lão hủ cũng sắp quên. Lúc trước ở Vân Hải chi đô, lão hủ xác thực có từng gặp qua Ôn tông chủ kia, hắn cũng là tiện tay cứu một thị nữ bị người ta bắt nạt mà thôi. Một vị thị nữ, lão thấy nàng đáng hương, cho nên mới đưa đến học viện tu hành, hi vọng nàng có thể dựa vào cố gắng của mình, thay đổi nhân sinh của bản thân.

- Thị nữ phổ thông?

- Đúng.

- Mang nàng ta đến.

- Cái này… Tiền bối chỉ sợ là không gặp được. Đệ tử ngoại viện có hơn mấy vạn người, ở bên ngoài tu hành vô số kể, muốn tìm nàng, chỉ sợ rất khó.

Cơ Lương Bình lập tức lộ ra lúng túng.

- Rất khó?

Dương Hi Bỉ bỗng nhiên đi đến trước mặt Cơ Lương Bình, nhìn khiến cho đối phương lập tức khom người xuống, giống như cười mà không phải cười nhìn hắn. Khi Cơ Lương Bình ngẩng đầu, toàn bộ phía sau lưng lập tức lạnh lẽo, cặp mắt kia truyền đến cảm giác như là một con sói đói cực sung sướng khi trông thấy con mồi, đang chờ đợi con mồi lộ ra sơ hở cho nó thời cơ lợi dụng.

Bầu không khí lúc này trở nên có chút quỷ dị.

Chung quanh an tĩnh ngay cả người dám hít thở mạnh cũng không có.

Thật lâu sau, Dương Hi Bỉ lạnh lùng mở miệng, đồng thời dùng cặp mắt mang theo sát ý quét qua tất cả mọi người ở đây:

- Ngươi muốn nói gì thì mặc kệ ngươi, tóm lại nàng ta là người mà Long Thần môn ta muốn, nếu như sáng sớm mai không nhìn thấy nàng ta, mỗi khi vượt qua mười nhịp thở, lão tử liền giết một Thông Huyền cảnh của Thiên Thần học viện ngươi, giết cho đến khi các ngươi ngay cả một tên Thần Huyền cảnh cũng không có mới thôi. Nhớ cho kỹ, muốn gặp nàng ta không phải là ta, mà là người ở phía trên ta, ta sốt ruột chờ cứ mười nhịp thở ta giết một người, người phía trên ta mà chờ lâu, thì Thiên Thần học viện liền không còn.

Nói xong, Dương Hi Bỉ trực tiếp vỗ vỗ bả vai Cơ Lương Bình, lộ ra ánh mắt ý vị thâm trường, sau đó cất bước rời đi.

Hắn không ngốc, nếu thật sự chỉ là thị nữ phổ thông, Cơ Lương Bình chỉ sợ đã sớm sai người mang này tới, cho dù là ở bên ngoài học viện, cũng nhất định sẽ sai người nhanh chóng tìm ra.

Hắn tin rằng, nữ tử kia nhất định còn ở trong Thiên Thần học viện.

Chỉ là Thiên Thần học viện có mấy vạn người, hắn khẳng định không thể tìm hết.

Cơ Lương Bình vừa chuẩn bị quay đầu lại nhìn, mặt nghiên qua một bên thì nghe thấy Dương Hi Bỉ nói với mười mấy tên Thần Huyền thượng cảnh hộ vệ bên ngoài:

- Canh giữ nơi này, đến ngày mai khi ta đến, chỉ cho phép Cơ viện trưởng một người ra vào. Mấy người các ngươi, nghe nói viện này còn có nội viện, lão tử ta lười đi, các ngươi đi xem một chút, giữ vững cửa ra vào, nếu như ai dám trốn, trực tiếp giết.

Khi Dương Hi Bỉ đi xa, nội viện trưởng lão, chấp sự sắc mặt càng khó coi.

Ánh mắt mọi người theo đó đều dừng trên người Cơ Lương Bình, chỉ trong dăm ba câu nói, Thiên Thần học viện thành thịt trên thớt rồi?

Mặc dù cũng là thế lực trong biên chế Bách Tông Liên Minh, nhưng địa vị của tứ tinh thế lực Long Thần môn lại khác bọn họ. Thế lực như Thiên Thần học viện, nếu để ở một thiên địa rộng lớn hơn thì chẳng đáng gì, chết một ít người, Bách Tông Liên Minh căn bản không để ý.

Khó chịu nhất chính là, bọn họ cũng biết, người mà Trấn Nhạc cảnh cường giả này muốn tìm chính là Thi Hoa.

Nhưng thái độ của Cơ Lương Bình hiển nhiên là sẽ không giao ra Thi Hoa, nếu không làm sao phải nói dối như thế?

- Viện trưởng, ngài giao Thi Hoa ra đi.

- Đúng đó.

Trong lúc nhất thời, tiếng phụ họa nổi lên bốn phía.

Cơ Lương Bình thờ ơ bỏ qua những lời này, sau đó cất bước rời khỏi chủ điện.

Khi hắn rời đi, tin tức này bắt đầu điên cuồng lan truyền ở ngoại viện, đệ tử ngoại viện mặc dù kinh ngạc, nhưng không kinh hoàng đến mức thất thố. Bởi vì cường giả Long Thần môn muốn giết là Thông Huyền cảnh trở lên. Cơ Lương Bình rất muốn khống chế tin tức ở ngoại viện, nhưng sau khi người của Long Thần môn đến nội viện công khai tin tức này ra thì các đệ tử nội viện lập tức lâm vào sợ hãi, có người tính toán chạy trốn.

Kết quả tất nhiên là bị đánh trọng thương ném trở về.

Trong lúc nhất thời, nội viện người người đứng ngồi không yên.

Khi hắn rời đi, tin tức này bắt đầu điên cuồng lan truyền ở ngoại viện, đệ tử ngoại viện mặc dù kinh ngạc, nhưng không kinh hoàng đến mức thất thố. Bởi vì cường giả Long Thần môn muốn giết là Thông Huyền cảnh trở lên. Cơ Lương Bình rất muốn khống chế tin tức ở ngoại viện, nhưng sau khi người của Long Thần môn đến nội viện công khai tin tức này ra thì

các đệ tử nội viện lập tức lâm vào sợ hãi, có người tính toán chạy trốn.

Kết quả tất nhiên là bị đánh trọng thương ném trở về.

Trong lúc nhất thời, nội viện người người đứng ngồi không yên.

Đương nhiên, đứng ngồi không yên cũng không phải sợ hãi, mà là phẫn nộ.

Có thể là người của Thiên Thần Học Viện, bọn họ cảm giác được vinh dự tập thể, người khác đến ức hiếp, mặc dù là đối phương có mạnh cỡ nào thì bọn họ cũng không đến mức sợ hãi.

Nhất là sau khi đại thế gia của tam tinh thế lực ở Minh Kính hồ bị đá cho một cước càng khiến lòng người phẫn nộ… Bọn họ cũng không phải quả hồng mềm.

Người kia nói thẳng với mọi người:

- Quản ngươi là Dương gia Minh Kính hồ gì gì đó, nếu như lại xông ra ngoài, lão tử sẽ trực tiếp giết ngươi.

Sau khi nhận ra thật sự không có biện pháp rời khỏi đây, đến tối, mọi người tụ tập cùng một chỗ. Bọn họ muốn đi tìm viện trưởng hỗ trợ, dù sao thì lúc này bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào hắn, đồng thời, bọn họ muốn viện trưởng mau chóng liên hệ với Bách Tông Liên Minh. Cho dù là tứ tinh thế lực thì cũng không thể muốn làm gì thì làm ở Minh Kính hồ được. Mặc dù Thiên Thần học viện không lớn, nhưng không phải muốn mang ai đi cũng được.

Bất quá, lúc này Cơ Lương Bình không rãnh đi gặp bọn họ.

Bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài Chủ điện hô to.

- Chúng ta muốn gặp viện trưởng!

- Viện trưởng!

- Chúng ta giết ra ngoài đi!

- Đúng, chúng ta giết ra ngoài, sau đó kiếm Bách Tông Liên Minh!

Thấy tình hình ngày càng mất khống chế, chấp sự không bị giam ở ngoại môn vội vã chạy đến duy trì trật tự.

Thế nhưng khi các chấp sự đến thì người của Long Thần môn cũng đến theo.

Hai tên Bán bộ Trấn Nhạc của Long Thần môn quét mắt nhìn hơn nghìn người đang xúc động, phẫn nộ, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong vui vẻ, bất quá, cái nhếch mép đó có ẩn ý gì thì khó mà nói rõ được. Bởi vì có người nhìn ra là châm biếm, có người nhìn thấy coi thường cũng có người xem đó là sỉ nhục.

- Chớ vọng tưởng, Bách Tông Liên Minh không sẽ giúp các ngươi.

Lời này vừa ra, mọi người hai mặt nhìn nhau vài lần.

Kế đó, trong đám người bộc phát âm thanh kích động.

- Cùng là thế lực trong biên chế, Long Thân môn các ngươi có thể ra tay với Thiên Thần Học Viện chúng ta, vì cái gì Bách Tông Liên Minh không giúp?

Cường giả nửa bước Trấn Nhạc cảnh kia vuốt râu cười một tiếng, rất kiên nhẫn giải thích vấn đề này:

- Rất muốn biết?

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn mọi người một chút, tiếp tục nói:

- Bởi vì viện trưởng của các ngươi che chở một địch nhân của Long Thần môn chúng ta, thậm chí nàng còn có thể là địch nhân của cả Bách Tông Liên Minh, hơn nữa chỉ cần viện trưởng của các ngươi giao ra người kia, Long Thần môn chúng ta sẽ không làm gì cả, Bách Tông Liên Minh cần gì phải giúp các ngươi?”

Nói xong, nửa bước Trấn Nhạc cảnh kia lại lần nữa cười ra tiếng.

Nụ cười này khiến cho đám người không khỏi hướng mắt nhìn về phái chủ điện ở chỗ cao, đó là nơi ở của Cơ Lương Bình.

Thế nhưng lúc này Cơ Lương Bình lại đi ra từ lầu 1.

Vừa ra liền lớn tiếng cãi lại:

- Vị tiền bối này, người kia chỉ là một nữ hài tử Luyện Thể cảnh, sao có được diễm phúc trở thành địch nhân của Long Thần môn tôn quý được chứ. Lại càng không thể là địch nhân của Bách Tông Liên Minh.

Vừa nghe câu nói này, đám đệ tử chợt ngộ ra.

Hóa ra là đám người Long Thần môn đến để ức hiếp người đây mà!

Với cấp bậc Luyện Thể cảnh, tùy tiện một cái thế lực cũng có thể bóp chế, đường đường là tứ tinh thế lực, hà cớ gì biên ra mấy chuyện nhảm nhí như vậy?

Lúc này, tên cường bản Bán bộ Trấn Nhạc nhướng mày, dường như có hơi giận, bất quá, hắn vẫn không xuất thủ, chỉ nói với tên đệ tử ở phía trên trời:

- Nữ hài kia có liên quan đến cái chết của cường giả Trấn Nhạc cảnh Long Thần môn ta. Một hai tháng trước, viện trưởng các ngươi đưa nàng đến Thiên Thần học viện, nếu ai có thể nói cho ta nàng ở đâu, lão phu liền làm chủ thả các ngươi, muốn đi đâu tùy ý.

Nói xong, lão giả dừng lại một cái.

Tiếp theo lại nói.

- Nếu như các ngươi không biết, vậy mạng của các ngươi sẽ ở trong tay viện trưởng.

Lời này vừa ra, hơn nghìn người thoáng ngây ra một lúc.

Có liên quan tới cái chết của Trấn Nhạc?

Người ở cảnh giới truyền thuyết kia, vậy mà cũng sẽ chết?

Còn có liên quan tới người của Thiên Thần Học Viện bọn họ…

- Chờ một chút!

- Hắn là…

Đám người bắt đầu thì thầm bán tán.

Trong bọn họ, có người dần dần nhận ra một điều. Khoảng một hai tháng trước đến học viện, vẫn là Luyện Thể cảnh, đó không phải là Thi Hoa à?

Là Thi Hoa vẫn luôn có được đặc quyền của trưởng lão?

Là Thi Hoa Luyện Thể cảnh đoạt danh ngạch vào Tẩy Luyện trì của bọn họ?

Đương nhiên, hơn nghìn người bàn tán xôn xao, Trấn Nhạc cảnh không nghe rõ bọn họ nói gì là chuyện thường. Bất quá, nhìn thấy đệ tự nội viện lộ vẻ khủng hoảng, người của Long Thần môn cảm thấy rất là thỏa mãn… Mục đích bọn họ đến đây chính là để tạo khủng hoảng đấy.

…

Tẩy Luyện trì.

Thi Hoa tiến vào hậu sơn, bất quá lúc này nàng mới hiểu được, Tẩy Luyện trì cũng không phải là một ao nằm ở hậu sơn, càng không phải là một nơi đơn giản như những gì nàng đã nghĩ. Trong suy nghĩ của nàng Tẩy Luyện trì hẳn là một ao có nằm trong khu rừng hoặc trong thạch động ở hậu sơn. Nhưng khi chân chính đặt chân vào Tẩy Luyện trì thì nàng mới hiểu được, Tẩy Luyện trì vậy mà lại là một bí cảnh, thứ mà nàng chỉ nghe nói qua chứ chưa bao giờ được thấy.

Muốn tiến vào Bí cảnh dường như phải ngồi thuyền, bằng không, phía trước cũng sẽ không có một chiếc thuyền nhỏ đang dập dềnh trên sóng nước. Bất quá, con sông này rất nhỏ, chỉ khoảng 10 trượng, sao lại không trực tiếp bắt cầu?

Còn đang nghĩ ngợi mông lung thì người ở hậu sơn đã tiến đến gần.

- Hả? Sao Luyện Thể cảnh có thể đến đây được? - Một lão ẩu dường như đã thủ ở cửa bí cạnh sau hậu sơn mấy trăm năm chui từ trong lều ra, đứng ở đầu thuyền quan sát Thi Hoa một lúc, bất quá, chỉ vẻn vẹn trong một cái chớp mắt, bà ta đã lên tiếng nói tiếp. - Lên thuyền hết đi.

“Hả? Luyện thể cảnh sao có thể đến rồi?” Một lão ẩu dường như đã thủ ở cửa bí cảnh hậu sơn mấy trăm năm từ trong lều chui ra ngoài, đứng ở đầu thuyền quan sát Thi Hoa một chút, bất quá cũng chỉ là liếc mắt một cái rồi nói tiếp, “Đều lên thuyền đi.”

Sau khi lên trên thuyền, Thi Hoa mới biết vì sao không bắc cầu.

Thật ra con sông này căn bản không phải là sông, mà là khúc cảnh, có thể hiểu là bích chướng bên ngoài bí cảnh. Bí cảnh mà Thiên Thần học viện phát hiện kỳ thật có vài điểm khác với bí cảnh của Tuyền Qua thần tượng ở Đông Hồ, thế nhưng nó lại giống với bí cảnh Minh Địa thí luyện ở Minh Kính hồ. Cái đầu là cửa giấu kín, cho nên không nhìn thấy được khúc cảnh, trừ phi phá hủy bích chướng bí cảnh. Cái sau là cửa công khai, khúc cảnh ở ngay cửa.

Lúc trước, đệ tử Bất Hủ tông tiến vào Minh Địa thí luyện của Minh Kính hồ là do hệ thống truyền tống, cho nên không liên quan đến khúc cảnh.

Đối với khúc cảnh, lão ẩu cũng phổ cập kiến thức cho đám người trên thuyền một phen. Nhưng cũng chỉ là giảng giải qua loa, đại khái, cuối cùng là cảnh cáo:

- Khúc cảnh rất nguy hiểm, một khi rơi vào trong đó ắt không sống nổi.

Một khắc sau, thuyền gỗ tiến vào trong nước nhưng cũng không bị nước dội vào, tất cả đều bị Long Bích Văn khắc hai bên mạn thuyền lóe lên ngăn cản.

Sau mười mấy hơi thở, cuối cùng cũng đến bí cảnh.

Đây là một nơi không khác biệt so với thế giới bên ngoài, nếu như có thì cũng chỉ là nhiệt độ. Nhiệt độ ở đây khiến nhục thể con người có cảm giác nhoi nhói, thế nhưng nó cũng rất yếu ớt.

- Các ngươi chỉ có một năm ở đây. Sau một năm, nếu như linh thể còn chưa đạt tiểu thành, hoặc đại thành, vậy thì cả đời này của các ngươi chỉ có thể dừng lại ở Thông Huyền. - Nói xong, lão ẩu vung mái chèo đi khỏi.

Thi Hoa đứng cạnh bờ, xoay người nhìn thiên địa rộng lớn, trong lòng trào lên niềm vui mãnh liệt.

Ở đây, ngay cả hít thở cũng là rèn luyện nhục thể.

Một năm sau, ít nhất nàng có thể đạt đến Thập Nhất Trọng cảnh, thậm chí có khả năng là Thập Nhị trọng cảnh.

Mà khi đó, nàng chỉ mới 19 tuổi.

Cho dù là ở Minh Kính hồ thì cũng được xem là một thiên tài.

Mặc dù còn lâu mới giúp được Ôn Bình, thế nhưng ít ra nàng đã có tiến bộ.

Chỉ khi có tiến bộ thì mới có đủ tư cách nghĩ xa hơn.

…

Hôm sau.

Những tia nắng sớm đầu tiên xua tan mây mùa, ánh nắng ấm áp hắt lên mặt Cơ Lương Bình. Hắn đang đứng cạnh cửa sổ bằng đá, khuôn mặt già nua hằn sâu những nếp nhăn phiền muộn.

Đã là ngày thứ hai, vậy người của Long Thần Môn cũng nên đến rồi.

Hắn nghĩ suốt cả đêm, cảm thấy vẫn không nên giao Thi Hoa ra, nếu không sẽ không dễ nói chuyện với Ôn Bình. Tuy Long Thần môn đáng sợ, nhưng Ôn Bình cũng không phải người dễ trêu chọc. Vì Thi Hoa, hắn ta có thể giết không ít đại nhân vật có địa vị không thua kém gì Cơ Lương Bình hắn, nếu như hắn giao ra Thi Hoa, vậy thì chắc chắn sẽ đắc tội với Ôn Bình. Lại nói, hắn cũng không muốn đệ tử nội viện phải chịu uy hiếp chết chóc, cho nên chuyện này khiến hắn rất khó xử.

Nhưng may mắn là tin tức đã được đưa ra ngoài.

Chỉ cần Ôn Bình biết chuyện, hắn ta sẽ nhanh chóng đến đây.

Trước lúc đó, hắn cần phải nghĩ biện pháp kéo dài hoặc lừa gạt cho qua.

Cộc cộc cộc!

Cửa bị gõ vang.

Một âm thanh vang lên bên ngoài:

- Viện trưởng.

Cơ Lương Bình lập tức quay đầu nhìn nữ nhân đang đứng dựa tường phía sau mình, khóe miệng dần dần nhếch lên một nụ cười tự giễu. Đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của nữ nhân kia, lòng hắn cảm thấy đắng chát. Bởi vì nàng là hài tử mà hắn đã tự tay cứu ra khỏi địa ngục của bọn buôn người, qua nhiều năm như thế, hắn vẫn luôn giữ nàng bên cạnh. Thế nhưng hiện tại hắn phải tự tay đưa nàng vào một cái địa ngục khác. Mặc dù ngoài miệng nói rằng đây là chuyện phải làm, thế nhưng trong lòng Cơ Lương Bình cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng vì bảo toàn Thi Hoa, hắn không được phép lựa chọn.

- Đi đi.

Cơ Lương Bình tự tay đẩy cửa, hắn biết, một khi cánh cửa này mở ra, hắn đã chính tay đẩy một người vô tội xuống luyện ngục.

Bất quá, hắn cảm thấy Long Thần môn có lẽ sẽ không tổn thương nàng.

Bọn họ phí hết tâm tư tìm kiếm Thi Hoa chẳng phải là muốn mượn nàng áp chế Ôn tông chủ sao?

Thế nhưng, khi vừa đi đến quản trường, có một chấp sự nội viện bỗng chiên chạy tới, thở hồng hộc nói:

- Viện trưởng, bọn người Hoa trưởng lão mang theo các đệ tử nội viện đi đến hậu sơn.

- Chẳng phải bọn Hoa trưởng lão…

- Người của Long Thần môn đã thả bọn họ ra ngoài.

- Nguy rồi!

Cơ Lương Bình biến sắc, hắn biết các trưởng lão và chấp sự đều không chào đón Thi Hoa. Đám đệ tử kia cũng cảm thấy bất công với những gì Thi Hoa có được, lúc này bọn họ đến hậu sơn, mục đích duy nhất hẳn là tìm nàng.

Long Thần môn dùng kế ly gián!

Vậy mà lại khiến viện trưởng như hắn trong khoảng thời gian này bị "chúng bạn xa lánh"!

【VIP】 Ta Lựa Chọn Chết (4)

Tẩy Luyện trì.

Sau khi tiến vào tbí cảnh Thi Hoa tìm một sườn núi nhỏ an tĩnh ở trong rừng rậm, vận chuyển công pháp bắt đầu thông nạp thiên địa nguyên khí ở trong này để luyện thể. Hiện tại thân thể nàng không khác gì một cái miệng đói, hút liên tục từng ngụm. Tuy rằng khí ở trong bí cảnh này khi tiến vào thân thể, khi lưu chuyển kinh mạch thường sẽ cảm thấy nhói, hơn nữa càng hút mãnh liệt thì cảm giác nhói xũng càng mãnh liệt theo, thế nhưng nàng không sợ.

Đồng thời, nàng lấy ra mười miếng bạch tinh từ trong Tàng giới, hai bàn tay ngọc thon dài nắm chúng thật chặt, vừa thôn nạp thiên địa chi khí vừa hút năng lượng từ trong bạch tinh để nâng cao tu vi cảnh giới.

Bởi vì tu luyện công pháp huyền diệu mà người khác nằm mơ cũng muốn, cho nên tốc độ thu nạp rất nhanh, nhưng chỉ mấy canh giờ mà thôi, 10 miếng bạch tinh cũng đã trở thành những mảnh vỡ sáng long lanh, không còn hiện nhũ bạch sắc như lúc đầu nữa.

Lúc này nàng đang cảm nhận toàn bộ cơ thể mình, mặc dù biên độ tăng lên cũng không phải lớn, thế nhưng đã tương dương với việc tu hành một hai tháng ở bên ngoài. Thiên địa chi khí ở nơi này cộng với bạch tinh phụ tu, hiệu quả và lợi ích quá mạnh.

- Có thời gian một năm, nhưng bạch tinh trên người mình không nhiều, chỉ có 50 miếng, nhưng nếu mình sử dụng 10 miếng bạch tinh phụ tu trong hai tháng, thời gian một năm, có lẽ có thể đi xa hơn dự liệu của mình.

Thi Hoa lộ vẻ mừng rỡ, lẩm bẩm một câu.

Có lẽ sẽ đến Luyện Thể Thập Tam Trọng không chừng!

Nghĩ đến đây, Thi Hoa nở nụ cười thỏa mãn, tâm hồn không khỏi bay ra ngoài, nhưng lập tức lại thu hồi lại.

Lúc này, nàng ngẩng đầu nhìn trời, đã tu luyện mấy canh giờ, nhưng trời vẫn sáng rõ, nàng hiểu, trong bí cảnh này đại khái không phân chia ngày đêm.

Thu hồi ánh mắt, đang định tiếp tục thôn nạp thiên địa chi khí tu hành, một âm thanh truyền đến.

- Thi Hoa!

Dưới sườn núi nhỏ, một thân thể di chuyển tạo ra tiếng lá cây lay động xào xạt.

Đang muốn ngưng thần nhìn lại, bà lão chèo thuyền không ngờ lại chui ra từ trong rừng, dùng ngón tay như cành khô kia chĩa thẳng vào nàng.

Thi Hoa lập tức đứng dậy, đáp:

- Tiền bối, có việc gì sao?

- Hoa phó viện trưởng muốn gặp ngươi.

Nói xong, bà lão hờ hững quay người, thế nhưng lại không có lập tức cất bước, giống như muốn chờ Thi Hoa đi theo.

Thi Hoa ngây ra một lúc, nàng không rõ hiện tại Hoa phó viện trưởng tìm nàng làm gì?

Vào Tẩy Luyện trì, mặc kệ có chuyện gì cũng nên đợi một năm sau rồi nói chứ.

- Đã biết rồi.

Nhưng mà Thi Hoa vẫn đi theo.

Đi theo lên thuyền, về đến cửa vào bí cảnh, thuyền đảo một hồi thì Thi Hoa liền thấy người trên bờ.

Quào, đều là Thiên Thần học viện cao tầng.

Trưởng lão, chấp sự, thật nhiều người nàng chỉ từng gặp qua một lần ở lễ bái sư đang đứng trên bờ. Đương nhiên, nếu như chỉ có đứng thôi thì nàng không cảm thấy kì lạ, nhưng có ít người ánh mắt rất bất thiện, tuy không lộ liễu như những đệ tử nội môn khác, thế nhưng trên bản chất cũng không khác gì lắm.

Khiến người cảm thấy chán ghét.

Cũng khiến cho nàng không biết phải làm sao.

Nàng lại làm sai chuyện gì?

- Mang đi!

Ở thời khắc thuyền sắp cập bờ, Hoa Trạch Vũ chắp tay lạnh lùng nói,

- Thi Hoa, giao ngươi cho Long Thần môn là ý nguyện của mọi người. Mặc dù chúng ta có quan hệ tốt với ngươi, nhưng cũng không thể chống đối lại tâm ý của ngàn người khác để tiếp tục bao che cho ngươi.

Nói xong, một cái Thông Huyền thượng cảnh chấp sự liền đi về phía trước, muốn gánh chức áp giải này.

- Bao che?

Thi Hoa lẩm bẩm một câu.

Nàng làm gì sai?

Vì sao lại dùng hai chữ bao che?

Mặc dù khó hiểu, nhưng nàng biết chắc đã xảy ra chuyện lớn, nếu không làm sao lại cực khổ điều động nhiều trưởng lão như vậy.

Lập tức hỏi:

- Hoa viện trưởng, sư phụ ta đâu?

- Cơ viện trưởng công sự bận rộn, không tiện gặp ngươi. Giao ngươi cho Long Thần môn là quyết định của toàn bộ Thiên Thần học viện, cho dù sư phụ ngươi đến cũng không can thiệp được.

Hoa Trạch Vũ nói xong, gã chấp sự kia lập tức chìa tay muốn xách nàng xuống khi nàng còn chưa kịp xuống thuyền, điều này làm cho Thi Hoa không khỏi lui về sau một bước.

- Long Thần môn là gì?

Thi Hoa hỏi ngược lại.

Hoa Trạch Vũ nói:

- Ngươi phải tự hỏi mình, lúc nào trêu chọc đến người của Long Thần môn.

- Ta không làm gì cả…?

Thi Hoa ngớ người.

Long Thần môn là gì?

Nàng nghe còn chưa nghe qua nói chi đến trêu chọc.

Đúng lúc này, một tên trưởng lão bỗng nhiên đứng dậy, nổi giận nói:

- Chẳng lẽ một cái cự đầu cấp tứ tinh thế lực, sẽ còn không có lửa làm sao có khói, cố ý gây khó dễ ngươi hay sao?

- Chính ngươi nghe một chút!

Nói xong, người trưởng lão kia lui về sau vài chục bước.

Vừa lui lại như thế, vừa vặn lui đến chỗ sơn khẩu, như nghe được âm thanh xuất hiện liên tục.

Vờn quanh trong núi, kéo dài không dứt.

- Thi Hoa, cút ra đây!

- Cút ra đây!

- Bằng ngươi, cũng xứng vào Tẩy Luyện trì sao?

…

Sắc mặt Thi Hoa hơi thay đổi, nhưng nàng biết, hiện tại không phải là thời điểm quan tâm những âm thanh ngoài kia. Nàng phải thuyết phục các trưởng lão, bởi vì bọn họ mới là người quyết định tất cả mọi thứ, vội nói:

- Các vị trưởng bối minh giám, Thi Hoa mới chỉ Luyện Thể cảnh, nơi đi xa nhất cũng là Vân Hải chi đô, làm sao có thể trêu chọc đến tứ tinh thế lực?

- Nhưng bọn họ lại muốn ngươi!

Hoa Trạch Vũ hờ hững trả lời:

- Ngươi cũng nghe được, đây là tiếng hô của toàn bộ nội viện, chúng ta tuy là trưởng bối của ngươi, nhưng thực sự khó

có thể chống đối lại ý muốn của nghìn người.

- Nhưng ta là người của Thiên Thần học viện…

Thi Hoa biết, mặc kệ người của Long Thần môn vì sao muốn nàng, hay là nói nàng là dê thế tội, chỉ cần bị giao ra sẽ không có kết quả tốt.

Chỉ có ôm chặt Thiên Thần học viện.

Thiên Thần học viện là tam tinh cự đầu cấp thế lực, địa vị trong Bách Tông Liên Minh cũng không thấp, Long Thần môn mặc dù cường đại, nhưng không thể chống đối quy củ liên minh. Dù sao Bách Tông Liên Minh mới là thế lực cường đại nhất Thiên Địa hồ.

Nhưng còn chưa kịp nói đã bị Hoa Trạch Vũ cắt ngang.

Hoa Trạch Vũ nói:

- Ý muốn của ngàn người, không thể chống lại.

Thi Hoa nói:

- Nhưng tôn chỉ của học viện là "Đồng tâm hiệp lực, nhất trí đối ngoại", không phải như vậy sao?

Nghe thấy câu nói này, biểu hiện của Hoa Trạch Vũ thoáng thay đổi, nhưng không phải xấu hổ, mà là tức giận.

- Mang đi, giao cho Long Thần môn!

Thi Hoa lần này muốn lui nhưng không thể lui được nữa.

Lão bà một tay liền đẩy nàng qua, gã chấp sự kia trực tiếp bắt lấy nàng bằng một tay.

Thi Hoa cũng không có giãy giụa, chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng chỉ chằm chằm Hoa Trạch Vũ ở sau lưng, nói:

- Thiên Thần học viện một mực nói, vào Thiên Thần thì ngươi chính là người của Thiên Thần, Thiên Thần chính là nhà của ngươi. Ta chỉ mới Luyện Thể cảnh, làm sao có thể đụng chạm đến một góc của tứ tinh thế lực, chớ nói chi đến chuyện đắc tội bọn họ. Người sáng suốt cũng biết ta tất nhiên là oan uổng, cho dù là kẻ ngu cũng thấy được. Hôm nay nếu các

ngươi giao ta cho bọn hắn, ngày sau ta xem ai còn dám tiếp tục gia nhập Thiên Thần học viện.

Tứ tinh thế lực đi đến Minh Kính hồ.

Vạn chúng chú mục.

Thiên Thần học viện, nhất cử nhất động Minh Kính hồ đều nhìn.

Thi Hoa chính là muốn đánh cược một phen, bằng không nàng sẽ chìm trong cảnh vạn kiếp bất phục.

Câu nói vừa thốt ra, vốn dĩ Hoa Trạch Vũ đang đi phía sau bỗng nhiên dừng bước, không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói một câu:

- Muốn trách thì trách ngươi đạt được quá nhiều, Thiên Thần học viện không chứa nổi ngươi, Thiên Thần học viện tương lai có như thế nào cũng không cần ngươi quan tâm, ngươi ngược lại hẳn phải nhớ đến người ngày xưa cứu ngươi ra khỏi ma trảo ở Vân Hải chi đô. Hắn cứu ngươi, nhưng cũng là hại ngươi. Bởi vì hắn, ngươi từ một cái đầm sâu bước vào một cái đầm sâu lớn hơn.

【VIP】 Ta Lựa Chọn Chết (5)

Đã nói đến như thế, nàng cũng không tiện dây dưa thêm nữa.

Đúng!

Nếu như Long Thần môn muốn là người khác.

Dê thế tội khắp nơi có thể bắt, người của Long Thần môn lại không biết nữ nhân kia là Thi Hoa.

Muốn chính là Thi Hoa, vậy vì sao phải giấu diếm?

Nàng đi rồi, rất nhiều người sẽ vui vẻ, nàng cũng không ngoại lệ. Dựa vào cái gì mà một người đệ tử có thể ngồi đọc sách chung một lầu với nàng?

Chỉ riêng chuyện này thôi đã là một chuyện sỉ nhục đối với một Thần Huyền cảnh như nàng.

- Người cứu ta?

Thi Hoa lập tức sửng sốt.

Ôn Bình?

Chẳng lẽ Ôn Bình có khúc mắc với người của Long Thần môn.

Sau đó…

Sau đó bọn họ muốn sử dụng nàng để áp chế Ôn Bình?

Nghĩ như thế, vậy chuyện này có thể hiểu được rồi. Tứ tinh thế lực làm sao lại đi đến loại địa phương này, muốn một kẻ cảnh giới hèn mọn như nàng, một nhân vật nhỏ bé không đáng chú ý.

Những đại nhân vật trên Thần Huyền cảnh này sẽ không rảnh rỗi như vậy.

- Không!

Thi Hoa cắn răng nói ra chữ này.

Hoa Trạch Vũ tưởng đâu là Thi Hoa đang nói chuyện với nàng, lập tức lên tiếng trả lời:

- Nói cái gì cũng đã muộn, sau khi rời khỏi đây, người của Long Thần môn sẽ mang ngươi đi.

Thi Hoa bây giờ tất nhiên không nghe rõ câu nói này.

Trong đầu nàng bỗng xuất hiện rất nhiều cảnh tượng.

Bởi vì nàng, Ôn Bình lại lần nữa rơi vào hiểm cảnh, vì cứu nàng, lúc Ôn Bình đánh nhau với Long Thần môn sẽ có thể bó tay bó chân. Ôn Bình tranh đấu với Long Thần môn, kết quả có thể vì nàng mà thay đổi.

Nàng còn không có giúp đỡ Ôn Bình.

Còn không có báo đáp ân tình của Ôn Bình.

Cũng không có đa tạ hắn không kể hiềm khích trước đây.

Sao có thể ở đây liên lụy hắn chứ?

- Hoa viện phó, ta muốn tự đi.

Thi Hoa chậm rãi nói.

- Tùy ngươi!

Nhiều người như vậy, nàng cũng không sợ Thi Hoa giở trò.

Chạy?

Chạy chỗ nào?

Phía sau là khúc cảnh, bà lão đã chèo thuyền ra xa, ai cũng không qua được.

Hai bên là núi rừng, nàng chui vào, những cường giả Thần Huyền cảnh như bọn họ tùy tiện cũng có thể tìm ra.

Nói xong, tên Thông Huyền cảnh chấp sự kia chậm rãi buông tay ra. Thi Hoa sau khi được thả ra, lần nữa mở miệng nói:

- Sư phụ ta nhất định sẽ chủ trình công đạo cho ta!

Mọi người nghe thấy câu nói này, trong lòng đều có chút buồn cười.

Nhao nhao hai mặt nhìn nhau, nghĩ định kể một ít đả kích Thi Hoa, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là không nói ra.

Đúng lúc này, một âm thanh bỗng truyền đến.

Đó là tiếng bước chân bỗng nhiên tăng tốc.

Hoa Trạch Vũ lập tức nở một nụ cười giễu cợt, quả nhiên, Thi Hoa vẫn muốn giở trò khôn vặt.

- Thật là một người không hiểu chuyện.

Nhưng lúc nàng quay đầu lại, Thi Hoa chạy đến biên giới khúc cảnh, cả người đã bay lên trời, sau đó cả người rơi xuống khúc cảnh.

Hoa Trạch Vũ biến sắc!

Nàng lập tức hiểu rõ, câu nói ban nãy chẳng qua là cố ý làm nàng phân tâm.

Thi Hoa muốn tìm cái chết!

Nàng ta muốn cá chết lưới rách!

Để cho bọn họ không nộp ra người, đến mức Long Thần môn gây khó dễ cho Thiên Thần học viện!

- Không!

Hai con ngươi Hoa Trạch Vũ ngưng lại, nét mặt lộ vẻ dữ tợn, ba cái mạch môn đều mở bạo phát ra âm thanh chấn mạch, sau đó thân thể bỗng nhiên bắn ra, tốc độ của Thần Huyền cảnh nhanh nhưng cũng không có biện pháp đạp trên khúc cảnh mà đi, chỉ có thể chạy đến mép sông định dùng mạch khí bắt người trở lại, thế nhưng khi mạch khí hóa thành dây leo vừa bay đi ra ngoài, Thi Hoa đã rơi bịch một tiếng vào trong nước, cả người nháy mắt bị khúc cảnh bao phủ lại.

Chỉ còn lưu lại bọn nước lớn bắn lên, cũng gợn sóng khuếch tán không ngừng.

Trên bờ, một đống người đã trợn tròn mắt, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở trên bờ nhìn.

Ai cũng không ngờ rằng Thi Hoa vậy lại lựa chọn nhảy vào khúc cảnh tìm chết.

Khúc cảnh chính là tuyệt địa.

Cho dù khúc cảnh của Tẩy Luyện trì bí cảnh không hung hiểm, nhưng không cẩn thận rơi xuống, chỉ sợ là cường giả Trấn Nhạc cảnh cũng không có biện pháp sống sót.

Thi Hoa, hiển nhiên là chết!

- Bây giờ nên làm gì?

Thật lâu, sau khi gợn sóng từ từ trở nên êm đềm, các trưởng lão ở sau lưng Hoa Trạch Vũ lên tiếng.

…

Bình Nguyệt Thành.

Chỗ này chỉ có một cái phân hội của Bách Tông Liên Minh, trước đây người mạnh nhất đóng giữ ở đây cũng chỉ là Thần Huyền trung cảnh mà thôi, nhưng từ sau khi Thác Doanh đến, chỗ này liền trở thành nơi tụ tập của các đại lão trong Minh Kính hồ.

Ai cũng muốn trèo cành cao, ai cũng muốn gặp thần nữ của tứ tinh cự đầu thế lực một phen.

Nhưng Thác Doanh không có tâm trạng gặp bất cứ ai. Bây giờ nàng chỉ quan tâm đến chuyện của Ôn Bình, vì một cái thiêu niên mới 18, 19 tuổi; ở Long Thần môn mạnh nhất cũng chỉ ở Luyện Thể cảnh mà thôi, thế nhưng hắn lại làm mưa làm gió ở Đông hồ này, phía sau lưng hắn phải có cường giả Trấn Nhạc cảnh chống lưng. May mắn mấy hôm nay kéo dài điều tra cũng giúp nàng hiểu rõ một chuyện, Ôn Bình dù sao cũng chỉ là một thiếu niên.

Tâm tính chính là cần tuổi tác để lắng đọng.

Dựa vào đại thụ để quật khởi Bất Hủ tông, nhưng không lôi kéo các cường giả, hoặc gia nhập Bách Tông Liên Minh, không phải thấy mình là trung tâm thì chính là nghĩ mình là thiên hạ đệ nhất.

Lại còn ngông cuồng gây thù khắp nơi!

Cho nên trở thành bốn bề thọ địch.

- Liên quân Bách Tông Liên Minh đã xây dựng khá ổn rồi, chỉ đợi mấy bước sau cùng sẽ đến thảo phạt Bất Hủ tông, cường giả đứng sau Bất Hủ tông kia không biết có dám ra hay hay không?

Vốn nghĩ chuyện này còn cần phụ thân ra tay, nếu không khó để tiêu diệt Bất Hủ tông, thành công báo thù, nhưng hiện tại tin tức thu được từ Minh Kính hồ, lo lắng trong lòng nàng trong chốc lát không còn sót lại chút gì.

Lẩm bẩm một câu, Thác Doanh nói với thủ vệ ngoài cửa:

- Đi Thiên Thần học viện một chuyến, nói bọn họ nhanh lên chút, sự kiên nhẫn của ta có hạn.

Bọn họ là chỉ Dương Hi Bỉ kia.

Cũng là chỉ Thiên Thần học viện.

Tiếng nói vừa xong, một cỗ khí tức của Trấn Nhạc cảnh liền xuất hiện trong cảm giác của nàng, Thác Doanh liền vung tay gọi mấy tên thủ vệ kia lại:

- Không cần đi nữa… Người đã trở về.

Không lâu sau, cửa sương phòng của tửu lâu bị đẩy ra, Dương Hi Bỉ một mình tiến vào trong nhã lâu.

Nhưng mà, Dương Hi Bỉ đi đến với trang phục rách rưới, dường như trải qua một trận đại chiến, môi trắng bệch đến khác thường.

Nét mặt Thác Doanh từ cười chuyển thành lạnh lùng.

Bởi vì nàng không thấy nữ nhân kia đâu.

Biết chắc lại có biến cố.

- Không giao?

Trong lòng Thác Doanh tỏa ra sát ý.

Dương Hi Bỉ vội vàng lắc đầu, ấp úng trả lời:

- Không phải…

- Vậy thì vì sao?

Thác Doanh bỗng nhiên đứng dậy, chén rượu kẹp giữa hai ngón tay phanh một tiếng vỡ vụn, dọa cho Dương Hi Bỉ giật mình một phen.

Dương Hi Bỉ vội vàng quỳ xuống đất, giải thích:

- Thần nữ bớt giận… Nữ tử kia dường như biết chúng ta bắt nàng để làm gì, cho nên dứt khoát nhảy vào khúc cảnh. Thuộc hạ không để ý tính mạng vào trong khúc cảnh tìm kiếm, vừa hay nhìn thấy nàng ta bị vòng xoáy yên lặng cuốn đi.

Hắn biết khúc cảnh nguy hiểm.

Thế nhưng vì để có thứ để bàn giao, hắn chỉ có thể lựa chọn nhảy vào trong khúc cảnh nhìn một chút.

- Xuống dưới dưỡng thương đi.

Thác Doanh trên mặt vẫn lộ vẻ lạnh lùng như cũ, nhưng cũng không nóng giận, bởi vì nàng biết rõ, tức giận không có tác dụng gì, sẽ chỉ khiến bản thân mất đi khả năng phán đoán mọi chuyện mà thôi.

Nếu đã không bắt được người.

Vậy chỉ có thể nghĩ cách khác.

May mắn thay Bách Tông Liên Minh kia cho nàng một kinh hỉ, tất cả liền dễ dàng hơn nhiều.

- Không cần tiếp tục quản Thiên Thần học viện bọn họ, chúng ta khởi hành đi Đông hồ, thuận tiện ngươi phái người đi Thương Ngô thành xem một chút, dù sao cũng chỉ có người của Thương Ngô thành mới hiểu rõ Bất Hủ tông nhất!

- Ti chức nghỉ ngơi một chút liền đi, nhất định có thể lấy công chuộc tội.

- Không, ngươi không cần đi.

- Thân thể thuộc hạ có thể…

- Phái một người bình thường, tốt nhất là không có tu vi cảnh giới.

Thác Doanh rất rõ ràng, chỉ có người bình thường mới không cần phải che giấu, mà một khi có tu vi cảnh giới thì che

giấu ra sao cũng vô dụng. Bất Hủ tông có Trấn Nhạc cảnh Yêu vương, cảnh giới tu hành của nó chỉ liếc thoáng qua là nhìn được!

【VIP】 Quần Khống Chi Thuật

Thương Ngô thành.

Ôn Bình đã ở trong Phong chi cốc ba ngày sau khi giết xong Phong Ma. Đương nhiên, Ôn Bình không có khái niệm thời gian trôi qua, giống như một người đang đắm chìm trong hạnh phúc yêu đương, ai sẽ để ý thời gian hạnh phúc qua bao lâu?

Cái hắn vĩnh viễn quan tâm là thời khắc này vì sao lại ngắn ngủi như vậy.

Giống như những gì hệ thống nói, Dị mạch thuộc tính Phong sau khi dung nhập vào thân thể, cảnh giới kéo lên đến Thần Huyền trung cảnh, lại ẩn ẩn có cảm giác xông thẳng lên thượng cảnh. Trường Mạch Công cũng theo đó trở thành Địa cấp công pháp. Khi đi ra khỏi Phong chi cốc, trong một khắc này, Ôn Bình cảm nhận được mạch khí ùa vào người mình hoàn toàn khác với trước đây, cảm nhận mạch khí giữa thiên địa, một cỗ cảm giác chưa bao giờ chuẩn xác đến như thế.

- Đây chính là chỗ mà hệ thống nói, sau Địa cấp sẽ mở ra thế giới mới?

Ầm!

Ầm!

Hai cái bạch sắc mạch môn ứng tiếng mà mở ra

Mạch môn vừa mở, mạch khí giữa thiên địa này này phảng phất như bị mẫu thân triệu hồi, liên tục không ngừng, lại cuồn cuộn vọt về phía hắn. Thời khắc này, để Ôn Bình sinh ra một cỗ cảm giác một quyền đánh ra cũng có thể đấm chết Trấn Nhạc cảnh.

Đương nhiên, có lẽ đây là ảo giác.

Dù sao chính là một cảm giác tự tin đến khó hiểu.

Khi đình chỉ thu nạp mạch khí, Ôn Bình tỉnh táo lại làm một phép tính, sau nửa ngày, cho ra một đáp án kinh người. Tốc độ mạch khí tràn vào mạnh môn trọn vẹn hơn gấp năm lần.

Nói cách khác, Hỏa Long Thuật sau khi đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, đã không còn giới hạn chỉ có thể phóng thích một lần như trước đây.

Tốc độ thu nạp mạch khí gấp năm lần, đủ để đồng thời phóng thích năm lần Hỏa Long Thuật.

Chỉ trong khoảnh khắc đó.

- Ngoan nghe lời.

Ôn Bình hít sâu một hơi, tiếp tục trấn áp tâm tình xao động của mình, đi tìm tòi một dị mạch khác ở trong cơ thể.

Lam sắc mờ nhạt từ từ xua tan bạch sắc trên mạch môn, theo đó khí chất cả người Ôn Bình khiến cho người khác có cảm giác cũng đã thay đổi, quanh thân vậy mà chậm rãi hiện ra từng tia gió có thể nhìn thấy được, bọn chúng vờn quanh thân thể Ôn Bình, bay múa, giống như là tìm đến chủ nhân. Lúc chậm rãi xuyên qua khu vực Phong Nhận ở bốn phía, những phong nhận vốn là bổ tới lung tung cũng giống như đã mọc mắt, nhao nhao tránh đi.

Trừ đó ra, Dị mạch thuộc tính Phong còn khiến cho thân thể trở nên nhẹ nhàng.

- Thử tốc độ.

Khóe miệng Ôn Bình nhếch lên, thân thể bắt đầu nghiêng về phía trước, làm một cái động tác chuẩn bị chạy, sau đó cả người liền bắn ra ngoài.

Tốc độ cực nhanh, nghiễm nhiên như gió.

Gió rít ở bên tai, bãi cỏ, dốc núi không ngừng lướt qua trước mắt, Ôn Bình không có định dừng lại, chạy nhanh tới trước, không có phương hướng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là chạy.

Dần dần, cổng vòm đá lọt vào tầm mắt.

Vốn là cách xa khoảng một giờ hành trình, vậy mà ở trong lúc bất giác đã chạy đến nơi thí luyện Phong Chi Cấm Cố.

Cảm thán tốc độ tăng mạnh, Ôn Bình bỗng nhiên nghĩ đến một thứ.

- Đúng rồi, đồ chơi này cũng phải đi lấy, Phong Chi Cấm Cố thuật rất quan trọng giúp ta hoàn thành nhiệm vụ giết Trấn Nhạc dương danh, mặc dù hiện tại ta có nhiều sự chuẩn bị, vật áp đáy hòm rất nhiều…

Ôn Bình trầm mặc một giây, khóe miệng chậm rãi nhếch lên,

- Nhưng là có ai lại ngại bản thân nhiều thêm một ít bản lĩnh cường đại đây? Giống như nam nhân, không có ai lại chê nhiều vợ, nữ nhân cũng giống như vậy, không ai lại ngại nhiều lốp xe dự phòng cả.

Hiện tại Hỏa Long Thuật của hắn đã đạt đến cực cảnh, trên người có một đầu hỏa linh khủng bố.

Đợi lát nữa ra ngoài, dưới sự gia trì Thể Hồ Quán Đỉnh gấp trăm lần, Ngự kiếm thuật cũng sẽ viên mãn.

Không!

Chính xác mà nói, hai lần cơ hội.

Ngự kiếm thuật thậm chí khả năng đạt đến Đăng Phong chi cảnh.

Khi đó, có thể ngự bao nhiêu kiếm còn không thể biết, thế nhưng cũng sẽ trở thành một loại bản lĩnh giúp bản thân đánh đâu thắng đó.

Ôn Bình lập tức bước vào trong cổng vòm đá, một cổ sức gió đập vào mặt, tựa như muốn đẩy hắn ra. Đi lại càng gian nan. Ôn Bình đã chuẩn bị sẵn tâm lý này, bởi vì ở bên trong cổng vòm đá này, cảnh giới căn bản là vô dụng, ngươi mạnh bao nhiêu, sức gió đẩy mạnh bấy nhiêu. Vừa đi một bước, hắn lập tức nhớ tới có hồng thạch, hồng tinh thứ đồ chơi kia, sự tồn tại của chúng nó không phải vì để xông vào vòm đá này hay sao?

Đoạn thời gian trước Chiêm Đài Thanh Huyền bọn họ còn tạo lên một trận phong ba hồng thạch, ngay cả Triệu Dịch cũng nhờ tìm hồng thạch mà phát tài, rốt cục cũng không cần dựa vào việc bán danh ngạch tu luyện của bản thân để gom góp tiền tài tu luyện nữa.

- Đúng rồi, ta không có hồng thạch, nhưng ta có Phong thuộc tính dị mạch nha!

Ôn Bình bỗng nhiên nghĩ đến bản thân không phải có thứ lợi hại hơn sao?

Dị mạch thuộc tính Phong vừa mở, Phong Nhận đều không bổ về hắn, sức đẩy nho nhỏ này còn đắc ý được nữa sao?

Ầm!

Ầm!

Âm thanh chấn mạch truyền dến, nương theo đó mạch môn mở ra, vốn dĩ sức đẩy muốn đẩy người khác văng xa nghìn dặm trong khoảnh khắc liền tiêu tán vô tung, mặc dù vẫn còn một ít, nhưng đối với Ôn Bình mà nói thì sức đẩy của cổng vòm đá thứ nhất tương đương không có, căn bản không ảnh hưởng đến bước đi của hắn. Đạo thứ hai, thậm chí sau cùng, sức gió đẩy kia không gây trở ngại gì lớn cho Ôn Bình, thế như chẻ tre xông qua điểm cuối cùng.

Cảm nhận được trong đầu nhiều thêm một loại mạch thuật mới, khóe miệng Ôn Bình không kiềm chế được, muốn bao nhiêu vui vẻ có bấy nhiêu.

Không nói hai lời, xem thoáng qua tư liệu cá nhân.

Ôn Bình

Giới tính: nam

Cảnh giới: Thần huyền trung cảnh

Thể chất: Hỏa Linh chi thể

Thần binh: Lang Nguyệt

Thần thông: Kim Bốc Nhãn

Tu luyện công pháp: Trường Mạch Công (Địa cấp)

Tu luyện mạch thuật: Hoàng cấp hạ phẩm, Giao Long Nộ (tiểu thành), Huyền cấp thượng phẩm Hỏa Long thuật (tạo cực) Ngự Kiếm Thuật (đại thành) Phong Chi Cấm Cố (tiểu thành)

- Tiểu thành!

Ôn Bình trông thấy màn này, đầu tiên là sửng sốt một giây, sau đó chậm rãi nhìn chăm chú hai chữ tiểu thành này, xác định bản thân không có nhìn lầm.

Không phải là mình mới nhận được sao?

Làm sao đã tiểu thành rồi?

Âm thanh của hệ thống lập tức vang lên:

- Bởi vì Kí chủ có được Dị mạch thuộc tính Phong, cho nên đối với Phong thuộc tính mạch thuật sẽ có được ưu thế trời sinh, lĩnh ngộ liền là tiểu thành, sẽ không dừng lại ở cảnh giới tiểu thành.

- Ta thích!

Ôn Bình nhịn không được cười ra tiếng.

Ầm!

Âm thanh chấn mạch lại một lần nữa truyền đến, ánh mắt Ôn Bình nhìn qua, gió ngừng thổi, vốn dĩ nham thạch nằm ở chỗ kia không biết bao nhiêu năm tháng giống như bị thứ gì đó bao phủ.

Ôn Bình vốn muốn thử một chút Phong Chi Cấm Cố thuật là dạng cảm giác gì, thế nhưng vừa phóng thích, có chút không đúng, bởi vì ở trên cảm giác thì vật bị giam cầm xa xa không chỉ có một kiện, mà là rất nhiều kiện.

Tảng đá kia, còn có cỏ xung quanh.

Vụn vặt cộng lại chí ít cũng năm sáu loại.

- Quần khống!

Trong đầu Ôn Bình lập tức xuất hiện một ý nghĩ, nếu không sẽ còn là cái gì?

- Đi, đi ra ngoài thử một chút.

Nghĩ đến đây, Ôn Bình tranh thủ thời gian thu hồi mạch môn, dự định rời khỏi Phong Chi cốc, chuẩn bị đi Hung thú thí luyện trường thử một chút kỹ năng Quần khống mà hắn vừa có được.

Ra khỏi Phong chi cố đã là nửa đêm, không gian tĩnh lặng như tờ, nhưng chó săn Cáp Cáp lại ngay lập tức chạy đến bên cạnh, Ôn Bình sờ sờ đầu của nó, sau đó đi thẳng vào Hung Thú thí luyện trường, một hơi khống chế được năm, sáu con đại yêu.

Sau cùng đạt được một kết luận, Phong Chi Cầm Cố của hắn có thể khống chế được sáu người!

Nhưng về hạn mức tối đa ở đâu, Ôn Bình không biết, có lẽ chỉ có thể tìm mấy tên Trấn Nhạc cảnh thử một chút mới biết được.

Thế nhưng có một điểm có thể khẳng định, bán bộ Trấn Nhạc, đối với hắn không tính là gì.

- Tuyền qua pháp, rốt cục cũng đến tay rồi.

Có năng lực điều khiển mạch mẽ từ Phong Chi Cấm Cố, niềm tin của Ôn Bình trong nháy mắt tăng vọt, vốn dĩ cảm giác một quyền đánh chết Trấn Nhạc cảnh lần nữa lại xuất hiện, lần này, không còn là cảm giác lúc ẩn lúc hiện nữa, mà là cảm thấy mình thật sự có thể như thế!

【VIP】 Cách Sử Dụng Tiểu Di

- Cuối cùng cũng có được Tuyền Qua pháo.

Có được năng lực khống chế gió mạnh mẽ, sự tự tin của Ôn Bình nhất thời tăng vọt, cảm giác chỉ cần đánh một quyền có thể đánh chết Trấn Nhạc cảnh lại một lần nữa xuất hiện, lần này, không phải là một cảm giác mơ hồ nữa mà là cảm thấy mình thật sự có thể làm được điều này!

Sau khi có được sự tự tin tuyệt đối, bây giờ hắn thật hi vọng Bách Tông Liên Minh đến sớm một chút, nếu không thì đi đâu tìm cường giả Trấn Nhạc cảnh để thử đây?

Khi ra khỏi sân thí luyện hung thú đã là hai ngày sau.

Hắn không có khái niệm về thời gian, cho đến khi hắn gặp được Hoài Diệp đang chuẩn bị đồ ăn sáng hắn mới biết được, hóa ra bản thân đã tu luyện năm sáu ngày rồi, vừa hay hôm nay là ngày Nghìn tầng giai mở ra. Vốn định chui vào Thính Vũ các cho đến khi kế hoạch hai trăm lần Thể hồ quán đỉnh kết thúc, nhưng bây giờ chỉ có thể tạm thời ngưng lại, chẳng qua nếu đã là như vậy rồi, hắn cũng muốn thuận tiện sắp xếp một số việc tu luyện trong những ngày này, ai muốn vào trong Phong chi cốc cần phải đặt chỗ trước, nếu không thì lần bế quan này ít nhất cũng phải mất mấy ngày.

Hơn nữa đợi sau khi Thể hồ quán đỉnh kết thúc vẫn còn rất nhiều việc đợi hắn xử lý.

- Cuối cùng ngươi cũng ra rồi!

Đến giờ ăn cơm, Long Kha đột ngột ngồi bên cạnh Ôn Bình giống như u linh.

- Nhập tông!

Đối mặt với đĩa thức ăn thơm ngon, còn có màu đỏ của Linh Mễ, Long Kha không giống như ngày thường, cầm nó lên là ăn, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn đến chúng.

Đương nhiên, việc này và việc nàng gấp đến không thể đợi được có liên quan với nhau.

Chờ đợi, vĩnh viễn là việc buồn tẻ nhất.

Trước kia thấy một bát Linh Mễ là đã làm nàng phát điên, huống chi đối mặt với Phong thuộc tính dị mạch chỉ có thể nhìn mà không chạm được kia?

Với tư cánh là tông chủ, Ôn Bình khẳng định không thể đồng ý tại nơi này được, bằng không thì việc Long Kha gia nhập Bất Hủ tông là việc rất ư là vinh hạnh, điều này sẽ làm cho người tông chủ như hắn mất hết cốt cách,

- Có chuyện gì thì ăn cơm xong rồi nói.

Long Kha nghe xong câu nói này, lập tức muốn chửi ầm lên.

Đánh cái tên tiểu tử Ôn Bình này, phỏng chừng tỷ tỷ sẽ đau lòng.

Không thể đánh, mắng cũng không được sao?

- Bà cô đây đợi ngươi bao lâu rồi, còn đợi ăn cơm xong! Ngươi có một chút khái niệm thời gian nào không hả, thời gian của người khác thì không phải là thời gian sao?

- 100 viên bạch tinh.

- Nhập tông!

Ba câu nói liên tiếp được phun ra từ cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia.

- Thiệt là gấp lắm rồi.

Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng.

Chợt hắn lén nhìn tiểu di của mình, bỏ qua cái vẻ mặt đang giận dữ kia, thật ra mà nói, Trấn Nhạc thượng cảnh gia nhập tông môn thật sự rất vừa ý hắn, đối với Bất Hủ tông mà nói thì cũng nhiều thêm một vài tình tiết.

Ác Linh kỵ sĩ và chú chó săn Cáp Cáp, cộng thêm hai con điện thủ cộng lại cũng không bằng năng lực to lớn của một Trấn Nhạc thượng cảnh mang lại.

Nhưng mà…

Có một vấn đề.

Có người tìm hắn!

Còn là người của phủ thành chủ.

Một vị tu sĩ Thông Huyền hạ cảnh dưới Nghìn tầng giai, căn cứ vào hình ảnh mà hệ thống truyền đến, là một gã lạ mặt, hẳn là vừa mới gia nhập cường giả của Thương Ngô thành, bởi vì hắn mặc khôi giáp mà chỉ có phó thành chủ mới có tư cách mặc.

Hắn biết mình không thể đi lên Bất Hủ tông, vì vậy hắn ta hét lên trong sự điên cuồng:

- Ôn tông chủ, Minh Kính hồ có tin cần báo! Viện trưởng học viện Thiên Thần có tin cần báo!

Cơ Lương Bình gửi thư đến?

Ôn Bình nhướng mày, vội vàng để cho chó săn xuống núi mang thư lên.

Cơ Lương Bình gửi thư đến chỉ có hai trường hợp.

Báo tin vui, còn có báo tin… buồn.

Nếu như chỉ là nói chuyện phiếm, khẳng định không cố ý viết thư, sau đó đưa đến Thương Ngô thành để họ mang đến đây. Hắn tốn công viết thư như thế, khẳng định sẽ tự mình đi đến Thương Ngô thành một chuyến, hắn ta chỉ hận không thể gần mình thêm một chút.

- Tiểu tử, nói chuyện đi, trên 100 viên bạch tinh ngươi cũng chướng mắt, vậy một cái Trấn Nhạc thượng cảnh như ta đây chỉ cần gia nhập tông môn, tùy tiện cũng có thể bảo hộ Bất Hủ tông ngươi đến mấy trăm năm, cái này ngươi không phải không biết đúng không.

Nàng biết rõ hiện tại Ôn Bình không thiếu bạch tinh, từ trong miệng của bọn người Lâm Khả nàng đã biết được một số chuyện về Tuyền Qua đồ.

Có Chiêm Đài Thanh Huyền là Nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng ở đây, Ôn Bình không thể nào thiếu bạch tinh được. Bởi vì ngoại trừ có thể bán Tuyền Qua đồ ra, Ôn Bình không cần phải nuôi mấy nghìn người, trên vạn người, ngược lại mỗi người trong tông môn đều phải đưa bạch tinh cho hắn.

- Bách Tông Liên Minh muốn diệt ta, ngươi cũng có thể che chở được?

Ôn Bình thốt ra câu nói này, tất nhiên nói câu này chính là muốn cho Long Kha bình tĩnh một chút, dù sao lời nói này nghe có chút nghiêm túc, nhưng ai nghe cũng giống như nói đùa.

Bách Tông Liên Minh, cần gì phải so đo với một cái thế lực?

Nhưng mà, phản ứng của Long Kha làm Ôn Bình có chút khó đỡ, nàng ấy trực tiếp gật đầu,

- Chỉ là Bách Tông Liên Minh thôi mà, bọn họ nếu như dám đến, ta sẽ làm cho minh chủ bọn họ không thấy mặt trời ngày mai.

Lời này vừa nói ra, làm cho bọn người Tần Sơn đang ngồi trên bàn ăn biến sắc.

Hai mặt nhìn nhau, trong lòng dậy sóng.

Thiên Địa hồ rộng như vậy, có gan để nói ra những lời này tuyệt không có một ai, nhưng mà Triệu khách khanh của bọn họ lại nói ra rồi!

Ngay sau đó, Long Kha lại nói thêm một câu,

- Cho nên, hiện tại ta đã là một thành viên của Bất Hủ tông chưa?

- Thật đúng là quyết tâm muốn gia nhập tông môn.

Ôn Bình thầm nhủ một câu trong lòng, hắn không có nghĩ đến chỉ một câu nói qua loa như vậy, đã nhận được lời hứa hẹn lớn như vậy từ Long Kha, thật là niềm vui ngoài ý muốn nha. Vậy thì, lúc này đây hắn không cần phải giả vờ nữa rồi, nhanh chóng thu nhận Long Kha mới là việc quan trọng.

Sau đó lúc đang muốn gật đầu, chó săn đã đến trước mặt.

Ôn Bình chưa kịp nhận lấy, chỉ lơ đãng liếc mắt qua, một mùi máu tươi truyền đến.

Không phải mùi máu của soup huyết thú trên bàn, cũng không phải mùi của yêu vật còn sót lại trong miệng chó săn tản ra, mà là trong lá thư này.

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Ôn Bình khom người cầm lấy bức thư, sau đó xoay người đi về phía cửa sổ, vừa đi vừa xét thư.

Trên bức thư có huyết ấn!

Chắc là lúc chữ trên thư còn chưa khô dính vào.

Ôn Bình biết rõ, người ở thế giới này có một thói quen, khi trong lòng mang theo thù hận sẽ dùng máu của chính mình để viết thư, gửi vào đó nỗi thống khổ trong lòng và một tâm trạng bức thiết.

Chậm rãi mở bức thư ra.

Lúc xem từng hàng từng hàng, nét mặt cũng Ôn Bình từ từ thay đổi theo.

Thân hình vốn luôn trầm tĩnh bỗng nhiên hơi run rẩy, một luồng sát ý mạnh mẽ bốc lên, bọn Tần Sơn ngồi ở bên ngoài cách khoảng mười mấy bước chân liền biến sắc, bởi vì cái sát ý kia làm cho bọn họ cảm thấy khó chịu.

Trong lòng mọi người nổi lên nghi ngờ.

Tông chủ làm sao vậy?

Tuy không biết đáp án, nhưng bọn họ hiểu rõ, nhất định là có liên quan đến bức thư trong tay của tông chủ.

- Được!

- Được lắm!

Ôn Bình cắn răng nói ra ba chữ, tay không tự chủ được mà vo bức thư thành một cục, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dữ dội như bay vọt về phía chân trời.

Hay cho một cái Long Thần môn!

Ngươi nhìn trộm Tuyền Qua đồ của ta, giết một cái cường giả Trấn Nhạc cảnh của ngươi, các ngươi vẫn không nhớ sao?

Vậy mà còn muốn giở trò sau lưng!

- Đường đường là cường giả Trấn Nhạc cảnh, không dám đến Thương Ngô thành tìm ta, lại đi làm khó một tu sĩ Luyện thể cảnh, thật là có mặt mũi đấy.

Dứt lời, Ôn Bình đột nhiên quay đầu lại.

- Triệu khách khanh, nếu ngươi đã muốn nhập tông, vậy trước đi theo ta đến nơi này.

- Giết ai?

Long Kha mở miệng hỏi.

Hiển nhiên nàng đoán được Ôn Bình muốn làm gì.

- Không xa.

Ôn Bình để lại hai chữ xong đi xuống dưới.

Lần này Ôn Bình không muốn mang theo Ác Linh kỵ sĩ, không muốn mang theo điện thủ, bởi vì cả hai năng lực gây sốc không lớn, không đủ để cho cả Long Thần môn sợ hãi!

Lần này, hắn muốn đánh, đánh cho người của Long Thần môn khiếp sợ, sau này khi thấy hắn nhất định phải đi đường vòng!

【VIP】 Cơ Lương Bình Phẫn Nộ

Ôn Bình để lại hai chữ xong đi xuống dưới.

Lần này Ôn Bình không muốn mang theo Ác Linh kỵ sĩ, không muốn mang theo điện thủ, bởi vì cả hai năng lực gây sốc không lớn, không đủ để cho cả Long Thần môn sợ hãi!

Lần này, hắn muốn đánh, đánh cho người của Long Thần môn khiếp sợ, sau này khi thấy hắn nhất định phải đi đường vòng!

- Không phải là chuyện xa hay không xa…

Long Kha vừa mở miệng nói cho rõ ràng, thời gian rất là trân quý đó, vì muốn nhập tông nàng đã làm chập trễ vài ngày tu luyện rồi, nhưng mà vừa mở miệng đã bị Vân Liêu vội vàng cắt ngang.

- Tông chủ, vậy chúng tôi?

Giọng nói của Vân Liêu từ sau lưng truyền đến.

Hắn nhìn thấy được Ôn Bình đang rất phẫn nộ, thế nhưng dù sao hắn cũng là trưởng lão, gắn bó với việc vận hành bình thường của tông môn, đảm bảo các đệ tử có thể bình thường tu luyện, đồng thời còn phải giúp tông chủ bình tĩnh tỉnh táo.

Bởi vì phẫn nộ, nên mắt nhìn đồ vật cũng sẽ hẹp đi.

Ôn Bình dậm chân, mắt nhìn Vân Liêu, trực tiếp lên tiếng nói:

- Nghìn tầng giai vẫn như thường lệ mở ra, ai muốn tiến vào thì đến chỗ ngươi đăng ký, đồng thời trong vòng một nén nhang ngươi sắp xếp lịch trình tu luyện của năm ngày này đưa đến Thính Vũ các cho ta, ta sẽ sắp xếp.

Vân Liêu gật đầu:

- Vâng, tông chủ!

- Còn có, lúc ta không có ở đây, mọi người cố gắng không đi ra bên ngoài tông môn, con đường tu luyện, các ngươi cũng

thấy rồi đó, thế giới rộng lớn cường giả nhiều như mây, mà các ngươi vẫn chưa đủ cường đại.

Ôn Bình dứt lời, điều chỉnh lại cảm xúc, đi xuống dưới.

Chỉ cần đệ tử còn có các trưởng lão đều ở trong lãnh địa của Bất Hủ tông, hắn không cần phải lo lắng.

Mê trận do hệ thống bố trí, ở Thiên Địa hồ khẳng định không có cường giả nào có thể xông vào.

Cho dù Long Thần môn thần thông cái thế cũng không có cách nào nhân lúc hắn không có ở đây mà giở trò tại Bất Hủ tông. Thật ra hắn cũng có nghĩ đến khả năng là kế điệu hổ ly sơn, dù sao nhân tâm khó dò.

- Đã nghe rõ chưa?

Ôn Bình lại nhấn mạnh hỏi một câu.

- Vâng!

- Vâng!

Mọi người vội vàng đứng dậy gật đầu.

Nhận được sự đáp lại, Ôn Bình liền đi xuống dưới.

Long Kha tranh thủ thời gian lặp lại lời vừa muốn nói,

- Chuyện xa hay không xa không phải là vấn đề, thời gian…

Kết quả khi nói lần thứ hai, nàng cảm giác được nói thêm lời nào cũng không còn ý nghĩa rồi, tiểu tử Ôn Bình này khẳng định là quyết tâm muốn nàng đi theo rồi.

Chỉ khi là nhìn bóng lưng của Ôn Bình đi xuống lầu, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên hình ảnh giận dữ của Ôn Bình lúc nãy, do đó nàng không ý thức được rằng mình đang nhìn chăm chăm vào Ôn Bình với một ánh mắt khó tin, giống như dáng vẻ cái hôm mà nàng nghe được có Phong thuộc tính dị mạch. Tất nhiên, bởi vì nó thực sự kỳ lạ, nàng kinh ngạc bởi vì Ôn Bình vậy mà bởi vì một chuyện như thế mà tức giận, đây là lần đầu tiên nàng ở Bất Hủ tông nhìn thấy chuyện này.

Tuy rằng không hiểu vì sao Ôn Bình lại tức giận, nhưng mà vừa rồi trong lúc Ôn Bình tự lầm bầm một mình nàng vẫn nắm bắt được một số thông tin.

Chính là tất cả những việc này đều có liên quan đến cái người Luyện thể cảnh kia.

Một tu sĩ Luyện thể cảnh lại bị Trấn Nhạc cảnh gây phiền phức.

Chắc hẳn trong đó có ẩn tình!

Được thôi!

Tuy rằng thời gian tu luyện rất quý giá, tâm tình muốn Phong thuộc tính dị mạch của nàng cũng bức thiết muốn chết, nhưng mà Ôn Bình đã nói rõ điều kiện nhập tông rồi, nàng còn có thể như thế nào đây?

Những điểm khác của thằng nhóc này không hề giống chị của nàng, chỉ riêng cái tính tình cố chấp thúi hoắc này lại rất là giống.

- Ngươi đợi ta một chút a.

Sau khi oán một câu, Long Kha lập tức theo sát phía sau, một tay nắm lấy cầu thang chạy xuống, vài bước hợp thành một bước, thoáng cái vọt tới bên cạnh Ôn Bình, nghiêng người nhìn về phía Ôn Bình.

- Chúng ta sẽ đi đâu, đi giết ai vậy? Cái này ngươi bắt buộc phải nói cho ta biết, lần này đi là đi đến bốn năm ngày lận đó.

Ôn Bình không có giảm cước bộ, chỉ có trả lời một câu,

- Hỏi nhiều như vậy làm gì, không muốn nhập tông, không muốn Phong thuộc tính dị mạch thì ngươi có thể rời đi.

Nghe thấy Ôn Bình trả lời, Long Kha vẫn như cũ đi theo bên cạnh, nét mặt không lộ buồn vui.

Lúc Ôn Bình liếc nhìn nét mặt của tiểu di mình, một trận vui vẻ chợt nổi lên trong lòng hắn, khiến hắn không khỏi tự hỏi chính mình:

- Mình lừa tiểu di như vậy, có phải hơi bị quá đáng rồi không? Nàng ấy có vì xúc động mà bóp chết mình hay không?

…

Bình Nguyệt thành.

Cách thời điểm Thi Hoa nhảy vào khúc cảnh khoảng hai ba ngày, nhưng mà Thác Doanh cũng không vội rời đi.

Một phần là vì liên hệ với liên quân ở phương xa, một phần vì nàng còn muốn thông báo cho Long Thần môn, lần này động thủ rốt cuộc là bọn họ đơn độc hành động, hay là chờ quân tiếp viện của liên quân.

Nhưng thật ra bây giờ vẫn chưa có thăm hỏi, bởi vì Thác Doanh đã có đáp án rồi.

Bất Hủ tông có được phương pháp chế tạo Tuyền Qua đồ, có thể nói đây là những người đi tiên phong, nếu như đợi liên quân đến, Long Thần môn bọn họ còn không phải giống như những "Tỳ Hưu" kia đi tranh cướp?

Cho nên mấy ngày này, một mặt nàng đợi người của tông môn gửi đến, một mặt khác là đợi hồi âm của thám tử đã đi đến Thương Ngô thành.

Sáng sớm hôm nay, Thác Doanh vừa mở đôi mắt còn buồn ngủ ra, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng thùng thùng đập cửa, nhưng mà chỉ gõ nhẹ hai cái, có thể thấy được, người gõ cửa rất cẩn thận sợ làm ồn đến Thác Doanh.

- Thần nữ, tông chủ gửi mệnh lệnh đến, chúng ta cần ra tay trước khi Bách Tông Liên Minh hành động, còn có, ba ngày sau cường giả tông môn sẽ đến Bình Nguyệt thành. Bốn vị trưởng lão Nhật Nguyệt Tinh Thần đều sẽ đến.

Dương Hi Bỉ ở ngoài cửa hạ giọng nói.

Nghe được những lời này, Thác Doanh mỉm cười, chậm rãi ngồi dậy,

- Đã biết…

Nhưng vừa nói xong nàng lại mở miệng nói tiếp:

- Học viện Thiên Thần như thế nào rồi?

- Đang tổ chức tang lễ cho tiểu cô nương kia.

Dương Hi Bỉ lên tiếng trả lời.

…

Học viện Thiên Thần.

Tang lễ của Thi Hoa đã qua một ngày, cho dù vải trắng vẫn còn đang bố trí ở đại điện, trưởng lão, chấp sự vẫn còn mặc áo gai, nhưng mà không hề cảm nhận được không khí bi thương trong cả tông môn.

Việc này liên quan đến việc đa số người không thích Thi Hoa.

Để cho đám người từng hô hào yêu cầu giao ra Thi Hoa thì việc bắt họ hoài niệm về nàng có vẻ không được thực tế cho lắm.

Đoán chừng toàn bộ học viện Thiên Thần chỉ có mỗi Cơ Lương Bình vẫn còn đang buồn mà thôi.

Nhảy vào khúc cảnh, đến hắn còn không sống nổi thì nói chi đến một cái tu sĩ Luyện thể.

Nói thật, lúc đầu hắn cũng chỉ là muốn giúp đỡ Ôn Bình làm việc, có thể nhân đó mà dựa vào cây đại thụ này. Nhưng sau này dần dần phát hiện ra Thi Hoa là một đứa trẻ không tồi, chịu khổ mà còn lương thiện.

Đối với việc bị người khác chửi bới, ngay cả phàn nàn nàng cũng không hề có.

Kỳ thật thân là đệ tử của viện trưởng, có được quyền hạn mà trưởng lão không có được, nàng có thể giết gà dọa khỉ, trong học viện này có ai dám nói cái gì?

Thế nhưng nàng không có làm như vậy.

Cho nên, lúc này đây Cơ Lương Bình đang cùng với đám trưởng lão bàn luận làm như thế nào để xử lý vấn đề này trước Long Thần môn, trong ánh mắt vẫn còn lộ ra vẻ bi thương.

Những người trưởng lão này nói một hồi, dần dần yên tĩnh trở lại.

Bọn họ biết rõ, có lẽ Cơ Lương Bình căn bản không có đang nghe.

Hoa Trạch Vũ liếc mắt nhìn các vị trưởng lão, chầm chậm từ trên ghế đứng dây, hơi khom khom người sau đó nói:

- Viện trưởng, người đã chết không thể sống lại, ngài cũng nên trấn tỉnh lại thôi. Thi Hoa dùng mạng sống của mình để đổi lấy sự bình an của học viện Thiên Thần, ngài nên vì nàng mà cảm thấy kiêu ngạo… Tình hình hiện nay của học viện chúng ta cũng không mấy lạc quan, nếu như viện trưởng vẫn chưa trấn tỉnh lại thì học viện Thiên Thần của chúng ta phải làm sao đây?

- Đúng vậy!

- Viện trưởng nén bi thương!

Rất nhiều trưởng lão thấy vậy đứng lên an ủi.

Nhưng Cơ Lương Bình nhìn bọn họ mà trong lòng lại là một bụng lửa giận. Rõ ràng là chính bọn họ đưa Thi Hoa vào hố lửa, bây giờ còn ở đây giả mù sa mưa.

Vốn hắn đã có kế tạm thời, nhưng không ngờ rằng bọn họ lại tự mình chủ trương.

Ầm!

Cơ Lương Bình vỗ bàn đứng lên.

Trợn mắt quét một vòng những người trưởng lão kia, còn có phó viện trưởng, người mà bản thân mình ủy thác trách nhiệm – Hoa Trạch Vũ.

- Các ngươi đúng là một đám ngu dốt!

- Triệt để ngu dốt từ đầu đến cuối!

- Long Thần môn hắn vì sao lại không trực tiếp đi tìm Bất Hủ tông, lại muốn đi giở trò với một Luyện thể cảnh của học viện Thiên Thần ta, các ngươi không có động não suy nghĩ sao?

- Các ngươi là heo sao?

【VIP】 Các Ngươi Sẽ Sớm Biết Thôi

- Các ngươi quả thật là một lũ đần!

- Đần từ đầu đến đuôi!

- Vì sao Long Thần môn bọn hắn không dám trực tiếp chạy đến Bất Hủ tông, mà lại đi giở trò với một Luyện Thể cảnh ở Thiên Thần học viện ta, các ngươi không động não suy nghĩ một chút nào hả?

- Các ngươi là heo à?

Hoàn toàn chính xác, hiện tại, Thiên Thần học viện đang đối mặt với tình huống cực kỳ bất ổn, đã không còn như ngày xưa.

Từ sau khi Di Thiên tông của Minh Kính hồ bị Bất Hủ tông diệt, không còn bất kỳ thế lực nào dám tranh phong cùng bọn họ, huống chi, còn có lời đồn đãi rằng quan hệ giữa Cơ Lương Bình và tông chủ Bất Hủ tông không cạn.

Thế nhưng hiện tại, Long Thần môn chạy đến làm khó dễ, ngay cả thánh nữ cũng đích thân đến Bình Nguyệt thành, những thế lực kia sao còn kính sợ Thiên Thần học viện bọn họ như trước nữa. Tường đổ, người người chạy lên giẫm thêm vài phát, tất cả bọn họ đều một lòng muốn đẩy Thiên Thần học viện xuống vực sâu. Lúc trước, bởi vì Thiên Thần học viện là tam tinh thế lực, nên có mâu thẫn cũng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Còn bây giờ thì phàm là một chút mâu thuẫn cỡ hạt đậu, bọn họ cũng sẽ nghĩ cách phóng đại cực hạn, bày ra trước mặt tất cả người của Minh Kính hồ.

Nhưng chỉ như vậy thì đối với Cơ Lương Bình hắn cũng chẳng là gì. Thiên Thần học viện đã có thể đứng ở đỉnh cao của Minh Kính hồ thì đương nhiên có thể thừa nhận những biến cố phát sinh đột ngột kiểu đó, đồng thời cũng có năng lực hóa giải.

Khiến hắn cảm thấy tức giận nhất vẫn là đám cao tầng của Thiên Thần học viện.

Không thèm thương nghị với hắn một tiếng lại chạy đi bắt Thi Hoa?

Sau khi được tên Dương Hi Bỉ kia phóng thích khỏi chủ điện, rên cũng không rên một tiếng đã chạy thẳng đến hậu sơn.

Nếu như có một người đến nói với hắn, hắn nhất định sẽ nói rõ toàn bộ chuyện liên quan đến Thi Hoa, ổn định người của mình, đồng thời, tiến một bước nữa ổn định tất cả người trong học viện.

Thế nhưng không tên nào mò đến.

Trong đầu bọn họ đều là ý nghĩ ngu xuẩn: Giao Thi Hoa ra.

Trăm hại mà không có lấy một lợi.

- Cơ viện trưởng, ngài đừng kích động, có chuyện gì, chúng ta từ từ ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng trà rồi nói. Phẫn nộ sẽ chỉ khiến chúng ta mất đi năng lực phán đoán mà thôi, lại nói, với tư cách là một viện trưởng, ngài càng phải như thế. - Bị mắng một trận té tát, nếp nhăn trên mặt Hoa Trạch Vũ nhịn không được giật giật mấy cái, nhưng nàng vẫn không đáp lại mấy lời mắng chửi của Cơ Lương Bình, mà lại thể hiện mình rất là bình tĩnh.

Chính bởi thái độ này mà đám trưởng lão càng thêm kiên định đi theo Hoa Trạch Vũ.

Bọn họ không nỡ buông tha vị trí hiện tại, không muốn từ trên đỉnh Minh Kính hồ rơi xuống, cho nên ai có thể giải quyết nguy hiểm cho bọn họ, hiển nhiên, bọn họ sẽ đi theo kẻ đó.

- Viện trưởng, ngài tỉnh táo.

- Long Thần môn chính là thế lực tứ tinh cự đâu, trong toàn bộ Thiên Địa hồ đã xem như bá chủ một phương. Dù cho Bất Hủ tông kia có cường thịnh trở lại thì đã sao? Có thể mạnh ở cả thế lực đỉnh phong ở Thiên Địa hồ à?

- Chúng ta làm vậy cũng là vì bảo toàn Thiên Thần học viện, nếu không, ai lại nguyện ý để đệ tử thân truyền duy nhất của ngài đứng ra gánh chịu hết thảy?

Đám người ngươi một câu, ta một câu khiến cho phòng nghị sự phút chốc trở nên ồn ào náo động.

Cơ Lương Bình đã văng cái ghế ra sau, ánh mắt quét một lượt đám người trước mặt, thế nhưng hắn lại không nói gì thêm, chỉ nhìn Hoa Trạch Vũ, trong mắt tràn ngập phẫn nộ.

Cuối cùng, hắn nghiến răng nhấn mạnh từng chữ:

- Các ngươi sẽ sớm biết thôi!

Dứt lời, Cơ Lương Bình đi thẳng một mạch ra khỏi phòng nghị sự, không hề quay đầu lại dù chỉ một lần.

Hắn không muốn nói thêm gì nữa, đám người này đều là lão ngoan đồng, trong lòng bọn họ đã nhận định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi được. Tranh cãi cùng bọn họ? Không bằng đi giải quyết chuyện của Thiên Thần học viện còn hơn.

Cơ Lương Bình vừa đi, đám trưởng lão bắt đầu quay sang nhìn về phía Hoa Trạch Vũ.

Hiển nhiên là muốn hỏi ý kiến nàng.

Trong con ngươi đục ngầu của Hoa Trạch Vũ lóe lên một chút ánh sáng, thế nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi, tựa như chưa từng xuất hiện vậy. Kế đó, nàng thở dài một hơi, bày ra vẻ mặt mất mát đến mức tận cùng, ngước mắt nhìn theo hướng Cơ Lương Bình rời đi.

- Viện trưởng đã không còn là viện trưởng trước kia nữa rồi!

Những lời này khiến cho toàn bộ phòng nghị sự thoáng chốc rơi vào tĩnh lặng.

Bởi vì tư vị mất đi người trụ cột quả thực không dễ chịu chút nào.

Quá trình này giằng co một lúc lâu.

Sau đó, dần dần có người nhỏ giọng bàn tán đánh vỡ bầu không khí im lặng.

Cuối cùng, một gã chấp sự ngoại môn đột nhiên đứng lên:

- Hoa phó viện trưởng, xin ngài hãy lãnh đạo chúng ta, chúng ta đều nghe theo ngài!

Hoa Trạch Vũ lập tức ngẩng đầu nhìn vị ngoại môn chấp sự trẻ tuổi kia, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười vui vẻ, kế đó, nàng quét mắt nhìn những trưởng lão xung quanh.

- Hoa phó viện trưởng, trạng thái của Cơ viện trưởng hiện không ổn, trước hết, ngài cứ lãnh đạo chúng ta đi.

- Ta đồng ý!

- Tán thành!

Không tới mấy hơi thở, hơn phân nửa trưởng lão trong phòng nghị sự đều ngẩng đầu biểu lộ sẽ nghe theo ý Hoa Trạch Vũ.

Lần này, Hoa Trạch Vũ không còn bày ra vẻ mặt mất mát như trước, mà dùng một trạng thái cực kỳ phấn khởi đứng dậy, dường như đã quên mất thực tế mình đã già rồi:

- Lý trưởng lão, theo ta đi gặp Bách Tông Liên Minh, lập tức, lấy lòng Long Thần môn chính là chuyện trọng yếu nhất hiện tại. Những người khác, đi ổn định tranh chấp cùng các thế lực khác, có thể chịu thì tạm thời cứ nhịn đi. Nhịn không được thì cho bọn họ một bài học, để bọn họ biết Thiên Thần học viện không phải là hello kitty!

- Vâng!

- Vâng!

Trong phòng họp vang lên âm thanh như tiếng nổ.

…

Một ngày sau.

Trên biển.

Ôn Bình đứng ở đầu Phi chu, mặc kệ gió táp vào mặt, một tay hắn nắm chặt mạn thuyền, ánh mắt bất động nhìn về phía hồ nước trước mặt, cùng với hải đảo không ngừng xẹt qua.

Lúc này, Long Kha vừa vặn từ trong khoang thuyền đi ra, nàng vặn eo bẻ cổ một cái, bộ dạng rất chi là thoải mái.

Nhìn thấy trạng thái "khó ở" của Ôn Bình, nàng không khỏi hiếu kỳ bước tới.

Bước chân nhẹ nhàng, vừng vàng đứng ở nơi cách Ôn Bình một trượng.

- Nghĩ gì vậy?

Ôn Bình lườm một cái:

- Không có gì, nhìn thế giới này thôi.

- Chỗ này có gì đẹp mà nhìn, 108 hồ trong Thiên Địa hồ cũng chỉ như vậy. Chờ một ngày ngươi phát triển đến mức có thể bước ra thế giới bên ngoài, ngươi sẽ phát hiện, thật ra thế giới này rất lớn, những thứ ngươi thấy vĩnh viễn chỉ là muối bỏ biển mà thôi!

Nghe thế, Ôn Bình quay đầu liếc nhìn Long Kha.

Bất quá, lúc này, trong mắt hắn mang theo vui vẻ.

Bởi lẽ, hắn biết thế giới này rất lớn, vậy mà tiểu di của hắn lại xem hắn là ếch ngồi đáy giếng, quả thực có hơi buồn cười.

Long Kha không biết điều đó, phối hợp cười, nói tiếp:

- Giống vậy, thế lực ở Thiên Địa hồ thực sự rất nhỏ bé. Đương nhiên, ý ta không phải tứ tinh thế lực ở thế giới bên ngoài chẳng là gì cả, thế nhưng, ngoài kia còn có rất nhiều thế lực mạnh hơn. Ngươi muốn tông môn của mình ngày càng trở nên cường đại, vậy thì càng phải có đủ năng lực thừa nhận áp lực cùng thống khổ… Dù sao thì tông môn của ngươi… Ở thế giới bên ngoài cũng xem như là độc nhất vô nhị.

- Ta biết ngươi muốn nói gì.

Chẳng phải Long Hoa muốn hắn tỉnh táo sao?

Dù cho Thái sơn có sụp xuống thì cũng phải bình thản ung dung?

Thế nhưng cũng có chuyện khác biệt!

Thi Hoa đã không còn gì cả, hắn là bằng hữu duy nhất của nàng, cũng chính hắn đưa nàng đến Thiên Thần học viện. Lúc trước, hắn chỉ hi vọng nàng có thể trôi qua những ngày an ổn.

Thế nhưng hiện tại, bởi vì hắn mà nàng lần nữa rơi vào nguy hiểm, hỏi sao hắn không kích động?

Ôn Bình nói tiếp:

- Triệu khách khanh, sau chuyện này, ngươi chính là một trong những trưởng lão của Bất Hủ tông, có thể tùy tiện ra ngoài Phong Chi cốc.

- Được! - Long Kha cười, sau đó đột nhiên nhớ đến cái gì đó, quay đầu lại hỏi. - Vậy có thể không thu bạch…

Nàng đi chuyến này cũng không mang bao nhiêu bạch tinh.

Nếu như trên thế gian thật sự có dị mạch thuộc tính Phong kia, vậy thì sợ là muốn thu hoạch cũng rất khó khăn.

Với mức phi của Phong Chi cốc, vốn liếng của nàng không trụ nổi vài năm.

Thế nhưng còn chưa nói xong thì đã nghe Ôn Bình đáp lại:

- Không thể!

- Thật nhỏ mọn.

Long Kha nhìn đứa cháu keo kiệt của mình, thật sự hết nói nổi.

Nàng rất muốn hỏi hắn học cái bản tính đó từ ai?

Ôn Bình lại nói:

- Có thể ăn thêm hai chén linh mễ, không thu bạch tinh, nhìn thoáng một chút… Không nói nữa, tới Thiên Thần học viện rồi!

【VIP】 Tiểu Di Bộp Chộp

Ôn Bình nói:

- Có thể ăn thêm hai chén linh mễ, không thu bạch tinh, nhìn thoáng một chút… Không nói nữa, tới Thiên Thần học viện rồi!

Dứt lời, phía trước phi chu đã dần dần xuất hiện hình dáng của Thiên Thần học viện.

Đương nhiên, Ôn Bình chưa từng đến đây, mà là Phi chu bay gần đến nơi đó thì bắt đầu hạ xuống.

Đứng từ trên quan sát, Thiên Thần học viện không có khí khái bằng Di Thiên tông, bất quá, so với Bất Hủ tông thì quy mô lớn hơn rất nhiều, kiến trúc tiếp nối từng mảng, nhìn từ trên xuống tựa như một tòa thành thị vậy.

So ra, những tam tinh thế lực ở Huyền Sắc hồ căn bản không có được khí thế bực này.

Quả nhiên, nhà của "Thổ hoàng đế" luôn luôn khí phái.

- Hạ xuống đây đi!

Ôn Bình tìm một khu rừng không người, cho Phi chu hạ xuống, sau khi thu hồi nó vào không gian hệ thống, hắn liền đi thẳng đến Thiên Thần học viện. Từ rừng rậm đi ra đường lớn, sau đó đi thẳng vào nội viện.

Về phần tại sao không thông qua nội viện… Tại sao ư?

Bởi vì hắn hỏi đường rồi.

Ôn Bình hơi phóng thích khí thế của Thần Huyền cảnh, thế nên suốt đoạn đường này không có ra ra ngăn cản hắn.

Ngay khi đến nội viện, Long Kha liền lên tiếng:

- Ta đã thăm dò, không có bất kỳ một Trấn Nhạc cảnh nào.

- Ừm!

Ôn Bình thuận miệng đáp lại một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước. Một nam nhân trung niên không mặc chế phục của Thiên Thần học viện bước ra ngăn cản hắn. Người này độ khoảng trên 50, đỉnh đầu hằn sâu vết ấn "mài mòn" của thời gian.

- Thế lực nào?

Nhìn thái độ lãnh ngạo của đối phương, Ôn Bình liền bảo hệ thống cung cấp thông tin sơ lược về tên này. Bất quá, còn chưa nhìn xuống dưới, chỉ liếc mắt nhìn thấy thông tin thế lực, hắn đã giơ tay ra chộp lấy người trước mặt.

Người của Long Thần môn!

- Muốn động thủ?

Tên cường giả Thần Huyền cảnh Long Thần môn liền vung một quyền ra, hai mạch môn lam sắc đồng thời rung động.

Âm thanh kia khiến người xung quanh nhao nhao trốn tránh.

Đệ tử nội viện biết nam nhân trung niên này là người của Long Thần môn, ngày thường, gặp hắn đều né tránh. Nhìn thấy Ôn Bình, một Thần Huyền cảnh từ thế lực bên ngoài tiến vào Thiên Thần học viện, mới đầu, bọn họ cũng có chút tò mò, dù sao thời điểm này có người đến chắc chắn là bỏ để bỏ đá xuống giếng. Hiện tại, thấy người nọ động thủ cùng người của Long Thần môn, bọn họ càng thêm hiếu kỳ rồi.

Đệ tử nội viện vốn dĩ đang tu hành, nghe được động tĩnh cũng nhao nhao chạy về phía này.

Đương nhiên, bọn họ không đến để xem náo nhiệt.

Mà là muốn biết có chuyện gì xảy ra.

- Tới đi!

Ngay khi Ôn Bình định phóng thích mạch môn bắt tên kia, Long Kha đứng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

Dứt lời, nàng bước lên chắn trước mặt Ôn Bình, tay ngọc thon dài vung về phía nắm đấm đang lao đến hắn.

Tên Thần Huyền cảnh của Long Thần môn thấy thế, hét lớn một tiếng:

- Bỏ đi, lão tử không đánh nữ nhân!

- Ha ha.

Long Kha cười khẽ, một tay chộp lấy nắm đấm của hắn, nháy mắt, biểu cảm tên Thần Huyền cảnh kia cứng lại.

Cho dù không phóng thích mạch thuật, thế nhưng dưới sự gia trì của song mạch môn, không phải ai cũng có thể bắt được một đấm của hắn.

Hắn không ngốc, đến giờ phút này sao lại không nhận ra nữ nhân trước mặt là một cao thủ?

Vẻ ngoài trẻ trung xinh đẹp chắc chắn là giả dối.

Nhất định là một lão ẩu sống bách niên rồi!

- Muốn chết!

Nếu là lão ẩu, vậy hắn không cần khách khí.

Song mạch môn theo đó rung lên, âm thanh thanh thúy vừa mới truyền ra, chợt, một cái chân quét về phía tên Thần Huyền cảnh kia, tốc độ cực nhanh, khiến hắn nhìn mà ngây dại.

Quá nhanh!

Ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Rầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền ra.

Một bóng người tựa như ngựa hoang thoát cương lao vụt đi, nện thẳng vào cửa đá ra vào nội viện, mang theo đất đá bay thẳng xuống lối đi trải đá xanh. Loại đá xanh này vốn người thường dùng đao búa không cách nào để lại vết nứt, vậy mà hiện tại yếu ớt tựa như đậu hủ non, bị tên Thần Huyền cảnh kia văng đến nện vỡ, vết nứt còn không ngừng lan ra xung quanh, thoạt nhìn chẳng khác nào một con rết dữ tợn.

Nơi tên Thần Huyền cảnh kia lướt qua càng thêm khủng bố.

Một cái rãnh lăng không sinh ra, nhìn kỹ lại, bên trong còn vương vết máu, khiến cho khe rãnh bị nhuộm thành màu hồng.

Ôn Bình khựng lại, nhìn một màn trước mắt, yên lặng thu tay về, quay sang Long Kha bên cạnh vẫn một bộ thản nhiên như cũ, nói:

- Ngươi làm gì vậy?

- Giúp ngươi nha, đợi ngươi ra tay rất lâu, ta dùng một cước là xong. - Long Kha lên tiếng.

Ôn Bình nhìn cường giả Thần Huyền cảnh nằm bất động trong khe rãnh cách mình hơn trăm mét, trầm giọng nói:

- Nhưng ta còn muốn hỏi vài chuyện, một cước của ngươi đá chết hắn, ta biết tìm ai hỏi bây giờ?

- Phiền toái.

Bỏ lại hai chữ, Long Kha đi thẳng vào nội viện.

Lúc này đây, đám đệ tử nội viện nghẹn họng nhìn trân trân một màn vừa phát sinh trước mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm tên cường giả Thần Huyền cảnh của Long Thần môn, đồng thời, phóng thích cảm giác dò xét khí tức của hắn.

Mạch môn đã đóng đủ để nói rõ vấn đề.

Chỉ có thể là hấp hối, nếu không mạch môn sẽ không tự đóng.

Thần Huyền cảnh… Là cường giả Thần Huyền thượng cảnh đấy, vậy mà lại yếu ớt như vậy.

- Cái này…

- Chết rồi hả?

- Một cước đá chết?

Đứng ngoài trăm mét, lúc cảm giác được điều này, đám người nhịn không được kinh hô, nhao nhao nhìn về phía Ôn Bình cùng Long Kha, trong mắt mang theo kinh ngạc.

Rốt cuộc nữ nhân này là ai?

Lại mạnh như vậy?

Hẳn cũng là cường giả Trấn Nhạc cảnh trong truyền thuyết?

Lúc này, trong đám người, một gã chấp sự nội môn thấy vậy vội vàng bước tới, hướng về phía hai người Ôn Bình, ôm quyền thi lễ:

- Tiền bối đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, không biết hai vị đến có việc gì không?

- Ngươi là ai? - Ôn Bình hỏi.

Kỳ thật không cần hỏi, Ôn Bình cũng có thể nhìn y phục mà đoán ra thân phận đối phương. Người này hẳn là cao tầng của Thiên Thần học viện.

- Lão phu chính là chấp sự nội môn trong Thiên Thần học viện, tiền bối cứ gọi ta lão Ngô là được. - Giới thiệu xong, Ngô chấp sự vội vàng nói. - Tiền bối, người kia là người của Long Thần môn, ngài…

Nói chưa hết câu, Ôn Bình đã giơ tay ngăn lại:

- Ta chính là đánh người Long Thần môn.

Những lời này khiến Ngô chấp sự lộ vẻ vui mừng, hắn vốn còn bàng hoàng khi nhìn thấy Thần Huyền thượng cảnh bị một cước đá chết, thế nhưng giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Kỳ thật, hắn chỉ sợ đối phương là địch không phải bạn.

Hiện tại, đối phương cho thấy rõ lập trường, vậy thì bất kể là ai, đó cũng là khách quý của Thiên Thần học viện.

- Hai vị, thỉnh đi bên này, hiện tại Hoa phó viện trưởng của chúng ta đang ở Chủ điện. - Ngô chấp sự làm thủ thế mời, sau đó nhấc chân đi về phía Chủ điện.

Hắn vô thức cho rằng đây là người Hoa viện trưởng tìm đến giúp đỡ.

Dù sao thì hai ngày nay, Cơ viện trưởng vẫn luôn liên hệ cùng mấy cái thế lực tam tinh kia, có lẽ không rãnh đi cầu viện.

Ôn Bình nói:

- Không cần phiền, đi tìm Cơ viện trưởng của các ngươi, nói là có người muốn gặp hắn!

- A… Thật ra dạo gần đây viện trưởng có hơi bất tiện, có việc gì, hai vị tiền bối nói với Hoa phó viện trưởng cũng được… - Nói được một nửa, Ngô chấp sự đột nhiên im bặt.

Bởi vì Long Kha lên tiếng.

Trong mắt hắn, Long Kha là tồn tại xa đến mức không thể chạm được.

Cường giả đáng sợ có thể một quyền đánh chết hắn.

Nàng nói chuyện… Ai dám xen vào?

- Bảo ngươi đi tìm viện trưởng thì mau đi đi, nói nhiều như vậy làm gì?

- Đã hiểu! Đã hiểu!

Ngô chấp sự gật đầu lia lịa, hướng về một bên khác của Chủ điện mà chạy.

Dưới mấy trăm con mắt, Ôn Bình cũng không bày đặt thể hiện phong độ thế ngoại cao nhân, hắn bay thẳng đến chỗ tên cường giả Long Thần môn đang nằm ngay đơ kia, rút tàng giới trong tay hắn ta.

Hiện tại hắn là người nghèo…

Có thể kiếm được bao nhiêu bạch tinh thì kiếm.

Thần Huyền thượng cảnh… Nói thế nào thì trên người cũng phải có 1, 2 trăm viên bạch tinh phòng thân.

Lần nữa xoay người, Ôn Bình mới chú ý đến quang cảnh xung quanh. Nội viện Thiên Thần học viện treo đầy đèn lồng trắng, còn có lụa trắng, tất cả vẫn còn mới, hiển nhiên là bộ dạng mới xong tang sự.

Toàn bộ học viện treo lụa trắng?

Hẳn là đại nhân vật chết.

【VIP】 Tin Dữ

Lần nữa xoay người, Ôn Bình mới chú ý đến quang cảnh xung quanh. Nội viện Thiên Thần học viện treo đầy đèn lồng trắng, còn có lụa trắng, tất cả vẫn còn mới, hiển nhiên là bộ dạng mới xong tang sự.

Toàn bộ học viện treo lụa trắng?

Hẳn là đại nhân vật chết.

Lúc suy nghĩ này xẹt qua trong đầu Ôn Bình, một suy nghĩ không mấy tốt đẹp khác cũng vô thức xuất hiện. Cơ Lương Bình biết rõ Bất Hủ tông bất phàm, hơn nữa quan hệ giữa với hắn cũng không tệ, người Long Thần môn muốn bắt Thi Hoa, tất nhiên hắn ta sẽ cực lực ngăn cản.

Nhưng người Long Thần môn sẽ không bởi vì thực lực yếu kém của Thiên Thần học viện mà nhân từ nương tay, bởi lẽ muốn giết mấy tên Thần Huyền cảnh chỉ đơn giản là một cái chớp mắt mà thôi. Vạn nhất bởi vì Thi Hoa mà Long Thần môn khiến Thiên Thần học viện phải gánh lấy tai họa không thể vãn hồi được…

- Triệu khách khanh, chúng ta đi!

Ôn Bình không còn tâm tư đợi Cơ Lương Bình đến gặp hắn nữa rồi, dù sao thì thời gian không đợi người, hiện tại hắn thầm nghĩ phải nhanh chóng gặp được hắn ta.

Hỏi tình hình hiện tại của Thi Hoa.

Đồng thời hỏi hiện trạng của Thiên Thần học viện.

Lập tức nhấc chân đuổi theo tên Ngô chấp sự kia, rời khỏi quảng trường trước con mắt chú mục của chúng đệ tử Thiên Thần học viện. Nghe thấy tiếng hét của Ôn Bình, Long Kha cũng nhanh chân đuổi theo sau, tiến sâu vào học viện, vừa đuổi theo vừa hỏi địch nhân của hắn là ai?

Bên kia, Ngô chấp sự vội vã chạy đến phân điện của Cơ Lương Bình, không dám chần chừ một phút giây nào, bất quá,

trên đường đi, hắn vẫn không quên phái người truyền tinh cho Hoa phó viện trưởng ở Chủ điện.

Lúc Cơ Lương Bình nghe được tin tức này, lại nghe thấy người đến tìm hắn là một thiếu niên trẻ tuổi, vốn đang đứng trước đám người bố trí nhiệm vụ, biểu lộ của hắn thoáng khựng lại. Hắn đoán được thiếu niên trẻ tuổi kia hẳn là Ôn Bình.

- Cứ như vậy đi, các ngươi nhanh chóng giải quyết. - Dứt lời, vung tay cho tất cả mọi người lui ra khỏi phòng, rồi quay đầu, chỉnh trang y phục, nhìn về phía Ngô chấp sự. - Ngô chấp sự, dẫn đường.

Dứt lời, Ngô chấp sự vừa ôm quyền, chắp tay định lên tiếng thì Cơ Lương Bình đã bước nhanh qua bên cạnh hắn.

Hắn quay đầu nhìn lại, bóng dáng viện trưởng đã mất hút, chỉ còn tiếng bước chân vang lên bên ngoài hành lang. Hắn vô thức nhướng mày, thầm nghĩ thật cổ quái. Bởi vì phản ứng của Cơ Lương Bình có phần thái quá, hắn mới chỉ nói một câu có người đến tìm thôi mà.

- Xem ra, trên đường đi, ta cho người truyền tin cho Hoa phó viện trưởng là đúng rồi, đây rất có thể là cứu binh do viện trưởng mời đến. - Ngô chấp sự thầm nghĩ, kế đó vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Nhưng vừa đi đến phần điện, còn chưa kịp đến gần Cơ Lương Bình thì hắn đã nhìn thấy bóng dáng thiếu niên kia ở xa xa rồi. Lúc này, Cơ Lương Bình vốn đang đi như bay chợt đứng khựng lại, nhìn từ phía sau tựa như một khúc gỗ vậy.

Ngô chấp sự tiến lên trước hai bước, vội vàng nhoẻn miệng cười nói:

- Viện trưởng, chính là hai vị này tìm ngài.

Vừa dứt lời đã nghe thiếu niên kia lên tiếng.

- Cơ viện trưởng, từ khi chia tay đến nay vẫn ổn chứ?

Ôn Bình phất tay, bước tới, trên mặt vẫn giữ nụ cười vui vẻ.

- Ôn tông chủ… - Cơ Lương Bình nói được ba chữ thì khựng lại. Hắn quay sang liếc nhìn Ngô chấp sự, thu hồi thái độ áy náy khiến người khác cảm thấy kỳ quái. - Ngô chấp sự, ngươi đi trước đi.

- Vâng! - Ngô chấp sự gật đầu, quay sang nhìn Ôn Bình vài lần, sau đó mới lui xuống. Bất quá, hắn không đi về đường cũ mà hướng về phía Chủ Điện.

Cơ Lương Bình không thấy, cũng không rãnh để quan tâm.

Bởi vì Ngô chấp sự vừa đi khỏi, cả người hắn đã mềm nhũn ra, thân thể vốn cứng ngắc như khúc gỗ giờ chẳng khác nào bị gãy đôi…

Bịch!

Quỳ xuống.

Những hộ vệ canh giữ bên ngoài điện đều trợn trừng mắt nhìn một màn này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên xử lý thế nào.

Chạy đến đỡ Cơ viện trưởng dậy?

Hay là cứ đứng yên tại chỗ?

Đồng thời, bọn họ không nhịn được quay đầu nhìn Ôn Bình, trong đầu sinh ra nghi vấn: Người nọ là ai? Sao viện trưởng vừa gặp đã quỳ xuống?

Dưới gối nam nhân là hoàng kim, chớ nói chi là cường giả Thần Huyền cảnh, lại còn chưởng khống cả một thế lực tam tinh cự đầu…

Dưới con mắt kinh ngạc của chúng hộ vệ, Cơ Lương Bình mở miệng:

- Ôn tông chủ… Lão hủ đã thẹn với tín nhiệm của ngài!

Vốn đang tươi cười chào hỏi người quen lâu ngày gặp lại, chợt, Ôn Bình thay đổi sắc mặt, vẻ mặt hắn sững sờ, kế đó từ từ chuyển thành khó coi. Theo đó, đầu Cơ Lương Bình cũng cúi càng lúc càng sâu hơn.

Ôn Bình bước hai bước đến trước mạnh Cơ Lương Bình, lạnh giọng nói:

- Đứng lên rồi nói!

Đã như vậy sao hắn còn không rõ, Cơ Lương Bình quỳ xuống tạ tội, hắn cũng đã phần nào đoán được tình huống phát sinh…

Cơ Lương Bình lên tiếng:

- Ôn tông chủ, lão hủ…

Thế nhưng mới nói được một nửa đã bị Ôn Bình cắt ngang:

- Ngẩng đầu lên… Ngươi nói mấy lời nhảm nhí này thì có ý nghĩa gì? Nói cho ta biết, có phải là ngươi không bảo vệ được Thi Hoa, để người của Long Thần môn mang nàng đi rồi không? - Ôn Bình lạnh lùng nhìn Cơ Lương Bình, không lộ vẻ tức giận.

Thế nhưng Cơ Lương Bình ngẩng đầu lên chỉ nói được mấy chữ:

- Lão hủ hổ thẹn!

Ôn Bình vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ lạnh lùng nói:

- Đã xong rồi, ngươi có tự trách thì giải quyết được gì? Nếu Long Thần môn đã muốn dùng Thi Hoa để uy hiếp ta, vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ không giết nàng!

Chỉ cần Long Thần môn không động thủ giết người thì Ôn Bình không lo an nguy của Thi Hoa.

Bởi vì luôn có phương pháp cứu người.

Hắn đã đến thì người Long Thần môn nhất định phải trả giá đại giới.

Ôn Bình nói tiếp:

- Triệu khách khanh, kéo tên này lên, chúng ta đi vào rồi nói kỹ hơn.

Ngay khi Ôn Bình bước vào phân điện, định bụng tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện, hơn nữa tìm hiểu tình huống của Long Thần môn rõ hơn thì Cơ Lương Bình chợt xoay người về

phía hắn, đầu cúi thật sâu, có cảm giác như dùng vài con trâu kéo cũng kéo không dậy nổi.

Kế đó, thanh âm nghen nghào của hắn vang lên:

- Ôn tông chủ, Thi Hoa… Nàng đã…

Bước chân Ôn Bình khựng lại, một chân giơ trên bậc thang nhưng mãi vẫn không đặt xuống.

Lại nghe được âm thanh nghẹn ngào sau lưng:

- Đã mất… Lão hủ thẹn với Ôn tông chủ, nguyện dùng một mạng để bù đắp…

Vừa dứt lời, Ôn Bình đột nhiên quay đầu.

Đôi con ngươi lạnh lẽo trợn trừng nhìn Cơ Lương Bình, ánh mắt tựa tế châm kia khiến cho Long Kha đứng sau lưng Cơ Lương Bình không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Nếu như không phải biết rõ hắn còn chưa đến Trấn Nhạc cảnh, cũng không là cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh, nàng thật sự hoài nghi có khi nào Ôn Bình là quái vật gì đó không.

Cơ Lương Bình từ từ ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Ôn Bình, cả người hắn không khỏi run lên, thân thể sợ hãi lui về sau mấy bước, hoàn toàn là vô thức, cứ như đối diện với tử vong vậy.

Lúc nhận ra động tác của mình, Cơ Lương Bình vội chồm lên phía trước, giữ nguyên tư thế lúc đầu.

Nếu Ôn Bình động thủ, hắn cũng sẽ không một lời oán trách.

Bởi vì quả thực là do hắn không đúng.

Hiện tại, hắn thầm nghĩ trả lại người ta một cái công đạo, để hắn có thể không thẹn với lương tâm.

- Mất!? - Ôn Bình bước lên trước, giơ tay nắm lấy cổ áo Cơ Lương Bình, hỏi liên tiếp hai câu, bất quá, hai câu này lại lặp lại một vấn đề. - Ai làm? Ai làm?

Cơ Lương Bình vội đáp:

- Vì không muốn người của Long Thần môn mang mình đi, cho nên Thi Hoa đã trực tiếp nhảy vào khúc cảnh.

- Khúc cảnh!

Ôn Bình đứng sững tại chỗ…

【VIP】 Một Lời Cảm Ơn

Khúc cảnh, thứ luôn tồn tại bên người, Ôn Bình cảm thấy đó là nơi nguy hiểm nhất.

Tại Thiên Địa hồ, bất kể là hồ nào, đều có sự tồn tại của bí cảnh, mà lại còn không ít. Trong một cái bí cảnh tồn tại đủ loại đồ tốt, có những thứ mà lợi ích của chúng không thể tưởng tượng được, thế nhưng không ai dám vì những đồ tốt kia mà xem nhẹ đi nguy hiểm của khúc cảnh.

- "Địa bàn" của Thiết Sơn các thì như thế nào?

Tứ tinh thế lực, Trấn Nhạc cảnh cũng có mấy cái, hùng bá một phương, không ai dám chọc giận.

Nhưng Ôn Bình hắn dám đụng vào ngòi pháo ấy.

Chỉ riêng Khúc Cảnh, hắn vẫn luôn thận trọng như trước, từ đầu đến cuối vẫn mang trong mình kính sợ.

Vậy mà Thi Hoa lại nhảy vào tử địa khiến cho mọi người đều kính sợ như thế.

- Chỗ đó còn có đường sống sao?

Một lúc sau, Ôn Bình bỗng nhiên than thở một tiếng:

- Sao ngươi có thể ngốc đến thế? Trước giờ ta không sợ cái gì gọi là Long thần môn, bọn họ dám đến, thì ta dám giết, hà cơ gì vì không bị bắt, ngươi lại phải tự mình kết thúc như vậy?

Lúc trước, bảo nàng quay về Bất Hủ tông, nàng không chịu.

Nay người của Thần Long môn muốn bắt nàng, nàng cũng không chịu nhân nhượng để được an toàn.

Thực ra chỉ cần đi cùng người của Long thần môn, chúng nhất định không dám ra tay, dẫu sao người của Long thần môn muốn là mạng của Ôn Bình hắn, chứ không phải chỉ một cái mạng của Luyện thể cảnh như Thi Hoa.

Than thở hồi lâu, tinh thần của Ôn Bình lộ ra có chút suy sụp, dần dần buông đôi tay đang nắm lấy cổ áo của Cơ Lương Bình, nói:

- Đưa ta đi xem xem.

- Ôn tông chủ, thật xin lỗi.

Cơ Lương Bình đứng dậy, cũng không quan tâm đến việc chỉnh trang y phục bị xộc xệch của mình, nghẹn giọng nói xin lỗi, rồi vội vàng đi về hướng hậu sơn.

Ôn Bình và Long Kha theo sát phía sau.

Trên đường đi có không ít đệ tử nội viện gặp Cơ Lương Bình liền cúi chào, sau đó nhao nhao trốn tránh, bởi vì nét mặt của Cơ Lương Bình lúc này trông có vẻ rất khó chịu, không ai muốn bị chửi một trận thậm tệ.

Khi tiến dần đến hậu sơn, con đường dẫn đến Tẩy Luyện trì cũng hiện ra trong tầm mắt, Cơ Lương Bình lên tiếng:

- Ôn Tông chủ, con đường này dẫn đến bí cảnh Tẩy Luyện trì của học viện Thiên Thần, ban đầu lão hủ đã nghĩ đến việc mang nữ tì của mình giao cho Long thần môn, kéo dài thời gian đợi đến khi Ôn Tông chủ tới. Nhưng lão không ngờ rằng Thi Hoa vì không muốn bị uy hiếp mà lựa chọn tự mình kết thúc….

Ôn Bình cứ như không hề nghe thấy mấy lời của Cơ Lương Bình, hắn hỏi:

- Nàng nhảy xuống từ đâu?

- Ở ngay phía trước.

Cơ Lương Bình đi nhanh mấy bước, rẽ vào một khúc ngoặt thì nhìn thấy khúc cảnh có hình dạng giống hồ nước.

Giữa sóng biếc bồng bềnh, quang cảnh sóng lấp lánh, dưới ánh nắng mặt trời cực giống một hồ nước nhỏ yên tĩnh, rất thích hợp đi thuyền trên mặt nước, cùng mỹ nhân vui vẻ ngao du, tán gẫu chuyện trời đất trên thuyền, nói chuyện tri kỷ đời người.

Quả thật là một nơi phong cảnh cực đẹp như vậy, nhưng đã vào rồi thì khó có thể ra được.

Cơ Lương Bình dừng lại cạnh bờ, chỉ vào nơi Thi Hoa nhảy xuống:

- Lúc đó Thi Hoa chính là từ chỗ đó nhảy vào khúc cảnh.

Ôn Bình theo hướng hắn chỉ chậm rãi đứng ở bờ khúc cảnh, ánh mắt xa xăm nhìn về phía mặt hồ.

Long Kha cũng như vậy.

Cảm nhận được tâm trạng của Ôn Bình, Long Kha nhìn chăm chú một hồi rồi hỏi:

- Thi Hoa là ai?

- Một người bằng hữu chơi từ nhỏ tới lớn của ta. - Ôn Bình khẽ đáp.

Ôn Bình không muốn nói quá nhiều, bởi vì lúc này hắn đang phóng thích cảm giác ra bên ngoài, muốn thử thăm dò tình hình trong khúc cảnh.

Long Kha cảm nhận được hành động của Ôn Bình, khẽ thở dài, bởi vì tâm trạng sẽ lây nhiễm, nhất là tâm trạng suy sụp, khổ đau; bởi lẽ ai cũng đều biết rằng người nhảy vào trong khúc cảnh sẽ không sống được.

- Nếu không để ta giúp ngươi thử xem? Cảm nhận của ta trong khúc cảnh có thể kéo dài nghìn mét.

Dù có làm thì cũng chỉ để biết rõ mà thôi, nhưng Long Kha cảm thấy lúc này nên giúp Ôn Bình một tay, dù nói thế nào thì nàng cũng là người thân duy nhất bên cạnh hắn.

Trầm giọng, không đợi Ôn Bình gật đầu, Long Kha đã thả cảm giác vào trong khúc cảnh.

Đứng bên cạnh nghe mấy lời này, Cơ Lương Bình không khỏi ngạc nhiên.

Cảm nhận của hắn trong khúc cảnh mới chỉ đi được mười mấy mét mà thôi.

Có điều kinh ngạc của Cơ Lương Bình cũng là kinh ngạc của mọi người, Ôn Bình cảm nhận được Long Kha đang phóng thích cảm giác, hắn cũng không thu hồi cảm giác của mình, chỉ đáp lại một tiếng:

- Cảm ơn!

Sau đó cắn răng phóng thích cảm giác tìm kiếm Thi Hoa trong khúc cảnh.

Nghe được hai từ cảm ơn, khoé miệng Long Kha cong lên, mỉm cười đáp:

- Nghe ngươi nói một câu cảm ơn, thật đúng là khó hơn lên trời.

Ôn Bình không lên tiếng đáp trả.

Nhưng nói thật, lần này hắn thật sự cảm kích Long Kha.

Hắn đưa Long Kha tới chỉ là giết người của Long Thần môn, là một lần giao dịch, đưa ra điều kiện nhập môn cũng chỉ như vậy mà thôi. Giải phóng cảm giác tìm kiếm Thi Hoa trong Khúc cảnh vốn không phải là việc nàng nên làm, hơn nữa việc giải phòng cảm nhận thì như thế nào, nó không có ý nghĩa gì cả, ngay cả khi tìm thấy thi thể của Thi Hoa, cũng không ai có thể vớt nó lên, nhưng cho dù là như vậy, Long Kha vẫn giúp hắn tìm.

Một lúc lâu, vẻ mặt của hai người vô cùng nghiêm túc, Long Kha mở lời trước.

- Vốn dĩ không muốn nói, nhưng thực sự cái gì cũng không có. Cảm giác của ta có hạn, trong Khúc cảnh căn bản đi không xa, nhưng Khúc cảnh lại không ngừng lưu động, bằng hữu của ngươi rất có khả năng đã trôi đi mất rồi.

Ôn Bình cười thảm, đáp lại:

- Ta biết.

- Hay là nghĩ xem làm như thế nào xử lý Long Thần môn đi, nợ máu phải trả bằng máu, miễn là không có cường giả Trấn nhạc chi thượng xuất hiện, hiện tại bất luận là kẻ nào tới, ta đều có thể giúp ngươi giết hắn để trả thù, mà còn tuyệt đối

sẽ không chỉ là chết bởi một cú đá đơn giản như vậy. - Long Kha định đánh lạc hướng .

Nàng hy vọng Ôn Bình có thể mặt đối mặt, Thi Hoa đã chết trong mênh mông tĩnh mich, tiếp tục tìm kiếm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vẫn là câu nói ấy, cho dù tìm được.

Ai có thể xuống đó đưa thi thể lên?

Ôn Bình không trả lời, vẫn tự mình giải phóng cảm giác để tìm kiếm trong Khúc cảnh, thấy vậy, Long Kha chỉ có thể cam chịu lắc đầu, biết chắc là không thuyết phục được Ôn Bình, dứt khoát không nói thêm nữa.

Lời nói vừa rồi lọt vào tai Cơ Lương Bình, kinh ngạc khiến hắn nói không nên lời.

Không thể không thận trọng đánh giá nữ nhân có vẻ nhỏ tuổi này… Lúc trước hắn đến Bất Hủ tông chưa từng gặp nàng.

Có điều dám nói chỉ cần không phải là Trấn Nhạc chi thượng tới thì đều có thể giết… Người dám nói ra những lời này e rằng có thực lực khủng khiếp, sợ là toàn bộ Thiên Địa hồ cũng chẳng có mấy người là đối thủ của nàng?

Bởi vì Thiên Địa hồ chưa từng nghe qua về cái gọi là Trấn Nhạc chi thượng.

Đương nhiên, hắn cũng không phải là kẻ ngốc, ai nói gì cũng đều tin.

Có điều đã dính dáng đến Ôn Bình thì hắn cảm thấy không thể nào là giả được.

- Haiz!

Cơ Lương Bình thở dài, nếu như Thi Hoa có thể nhìn thấy cảnh tượng này, thì sẽ không lựa chọn tự vẫn.

Lại nói Ôn Bình phóng thích cảm nhận vào sâu hàng trăm mét trong Khúc cảnh, nếu như lúc này có Thần Huyền cảnh biết, sợ rằng sẽ giật mình vì từ xưa tới nay cũng không có

Thần Huyền cảnh nào có thể thả cảm giác đi sâu vào hàng trăm mét trong Khúc cảnh.

Có thể làm được… Chỉ có Trấn nhạc cảnh.

Bất quá hiện tại không phải lúc để bàn đến chuyện này, Ôn Bình rất không cam, hắn không cam lòng chấp nhận cái chết của Thi Hoa.

Hắn tự mình kéo Thi Hoa ra khỏi cuộc sống nô lệ dầu sôi nửa bỏng, mang cho nàng một khởi đầu mới, hết thẩy vốn nên diễn tiến như vậy…

Cùng lúc đó, một âm thanh vang lên bên tai.

- Khí chủ, vì sao ngươi không trực tiếp điều khiển phi chu vào bên trong Khúc cảnh tìm xem?

【VIP】 Vào khúc cảnh

Đúng vào lúc này, một thanh âm vang lên bên tai.

- Kí chủ, người tại sao lại không trực tiếp điểu khiển Phi chu vào trong khúc cảnh tìm?

Âm thanh của hệ thống?

Mới đầu, Ôn Bình sửng sốt một chút, ngay sau đó mới ý thức được sự xuất hiện của nó.

Trước khi lời này được nói ra, Ôn Bình có cảm giác như đang đứng ở bên bờ tuyệt vọng, mà sự xuất hiện của âm thanh hệ thống tựa như thể có một người đứng ở phía sau, vỗ vào vai hắn. Sau đó rất chắc chắn mà nói với hắn:

- Sẽ tốt ngay thôi!

Loại cảm giác này, khỏi phải nói có bao nhiêu tốt đẹp.

- Lưu Vân Giáp chống nước?

- Không

- Vậy…

Ôn Bình vừa định hỏi một câu liền bị hệ thống cắt ngang.

-Khúc Cảnh không phải là nước, nó chỉ là tồn tại dưới đặc tính lỏng của nước mà thôi. Ngươi nhảy vào đó sẽ cảm thấy khó thở, đuối nước. Nhưng làm ngươi tử vong chính là do đặc tính phá hoại của nó… Hủy diệt tinh thần lực của một người.

-Tinh thần lực? Thôi bỏ đi, lát nữa ngươi hãy nói cụ thể với ta đi, vào Khúc Cảnh trước đã.

Lúc này, là Ôn Bình mất kiên nhẫn rồi.

Vừa kết thúc đối thoại với hệ thống, Ôn Bình liền xoay người, nói với Cơ Lương Bình:

- Phong tỏa nghìn mét xung quanh khúc cảnh này, bất kể là ai, nếu dám làm loạn, đều coi là kẻ thù của Bất Hủ tông ta.

Cơ Lương Bình vội gật đầu, không dám nhìn lâu vào đôi mắt sắc như dao của Ôn Bình.

- Vâng!

- Lão hủ tuyệt sẽ không cho một ai tiến vào trong.

Cơ Lương Bình cũng không có bao nhiêu thực lực, nhưng một lời cam đoan liền xoay người rời đi.

Ôn Bình lại nhìn về phía Long Kha nói:

- Triệu khách khanh, ta sẽ vào Khúc Cảnh để tìm thi thể của bằng hữu ta. Từ giờ tới lúc đó, người giúp ta trông coi phạm vi nghìn mét quanh đây, bất kể là ai, người của Bất Hủ tông hay người của Bách Tông Liên Minh, lập tức giết…. Nếu là người của Long Thần môn, cường giả của Trấn Nhạc Cảnh trực tiếp bắt lấy, chờ ta ra.

- Ngươi không muốn sống nữa sao?

Long Kha có chút kinh ngạc.

Khúc Cảnh là nơi để cho một tên mao đầu tiểu tử như hắn có thể vào được sao?

Một Trấn Nhạc thượng cảnh như nàng còn phải kính sợ nó, nói gì là hắn?

Ôn Bình nói:

- Bổn tông chủ ắt có cách.

- Chắc chắn chứ?

Vừa thốt lên mấy lời này, lại nhìn thấy ánh mắc chắc chắn của Ôn Bình, Long Kha đã cảm thấy tin tưởng hơn rồi.

Thậm chí nàng còn không biết tại sao mình lại tin?

Có thể là vì bình thường Ôn Bình chưa từng làm việc gì mà chưa chắc chắn.

Cũng có thể là vì biểu cảm của hắn không giống như đang nói đùa.

- Được, ta sẽ làm việc của một người hộ tống, chỉ cần có người dám tiến lại gần, ta sẽ không khách sáo đâu.

Nói rồi, trong mắt Long Kha vụt lên một tia hung ác. Ôn Bình cũng không nề hà cái gì, ngay lập tức lấy Phi chu từ không gian hệ thống ra. Phi chu khổng lồ bay lên không trung, "Bùm" một tiếng liền rơi vào trong nước, bọt nước bắn tung tóe lên cao mười tấc. Khi bọt nước lần nữa rơi xuống lòng hồ, những con sóng nối đuôi nhau lại bắt đầu không ngừng vỗ ập vào bờ.

Ôn Bình nhảy lên Phi chu, dần dần chìm vào trong Khúc Cảnh trước mắt Long Kha. Rung động tận cùng, Long kha mãi vẫn chưa thôi kinh ngạc. Chiếc thuyền kia có thể bay lên trời, có được năng lực của đại yêu, lại có thể nhập khúc cảnh tựa Chân Long, quả thật kinh người.

Lại nhắc tới Khúc Cảnh, "nước" ngăn cản cảm giác của Ôn Bình, khiến hắn thúc thủ vô sách. Nó không ngừng vụt qua trước mắt, cách hắn khoảng một xích. Nếu không phải là vì xung quanh không có cá, không có cây cỏ đung đưa, thì hắn thật là không dám tin mình đang ở trong Khúc Cảnh. Ngoại trừ kinh ngạc, một cỗ cảm giác tĩnh mịch không có sự sống cũng ập tới, khiến cho hắn cảm thấy bi thương.

Cảm giác này, rất khó chịu.

Giống như là biết được ngày mai mối tình đầu của mình sẽ kết hôn vậy.

- Thật ảm đạm.

Lúc này, âm thanh hệ thống lại xuất hiện:

- Kí chủ, tốt nhất là cố thủ tốt bản tâm, tập trung tinh thần lực một chút. Lưu Vân Giáp tuy có thể kháng cự năng lực xé nát tinh thần lực của Khúc Cảnh, nhưng nếu như đang trong Khúc Cảnh mà tâm loạn, cứ tiếp tục như vậy thì cái giá phải trả cho việc tìm kiếm Thi Hoa là rất đắt.

Ôn Bình khó hiểu hỏi:

- Ý là gì?

Hệ thống đáp lại:

- Đây chính là điều mà lúc nãy ta muốn nói, Khúc Cảnh không phải là nước, không thể di chuyển, hơn nữa không thể

trực tiếp giết người, vậy thì tại sao bất kể là Luyện Thể hay là Thông Huyền, thậm chí là Thần Huyền, Trấn Lạc rơi vào trong Khúc Cảnh đều có thể sẽ chết? Đó là vì Khúc Cảnh có khả năng phá hoại tinh thần lực. Ở thế giới này, dù là Luyện Thể hay là Trấn Lạc, thực ra đều chưa từng tu hành tinh thần lực, nhiều nhất cũng chỉ là ý chí lực cường đại, cảm giác được trên phạm vi rộng. Cho nên, sau khi rơi vào Khúc Cảnh, tinh thần lực nhỏ bé kia bị hủy hoại dễ như trở bàn tay. Mà một người khi tinh thần lực bị hủy hoại thì chẳng khác nào dùng dao khoét lấy trái tim, kết cục đều là chết.

Nghe xong, Ôn Bình rơi vào trầm tư.

Hệ thống không nói, hắn quả thực là không biết tới điều này.

Dù sao thì người trên thế giới này đều nghiên cứu về mạch thuật, mạch môn thậm chí là Tuyền Qua đồ, không ai rãnh rỗi đi nghiên cứu Khúc Cảnh nguy hiểm.

Biết được ngọn nguồn của nguy hiểm của Khúc Cảnh, Ôn Bình lại hỏi:

- Vậy nếu ở đây mà ta bị loạn tâm thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Nói rồi, không quên nhìn về phía Khúc Cảnh nhìn mãi không thấy bờ kia.

Haizz

Hình như Hải Niệm nùng trà trong trù phòng có tác dụng đề thăng tinh thần lực thì phải.

Uống nhiều có phải sẽ du ngoạn được trong Khúc Cảnh?

Vẫn đang suy nghĩ thì hệ thống đã lên tiêng nhắc nhở:

- Một khi bị Khúc Cảnh gây thương tích thì tâm cảnh bằng thép được tôi luyện bởi Ngàn bậc thềm cũng bị phá hủy. Hơn nữa là vĩnh viễn phá hủy, không thể dựa vào việc đi mười lần, trăm lần thiên tầng giai để bù đắp lại được. Dù sao thì Lưu Vân Giáp cũng mới chỉ thăng cấp một lần, Kí Chủ tiếp tục thăng cấp hai lần Lưu Vân Giáp, khí đó, Khúc Cảnh cũng giống như sơn môn Tứ tinh tông vậy, có thể tự do đi lại.

Nói đến đây, hệ thống im bặt.

Ôn Bình mỉm cười, vô thức gõ gõ ngón tay lên mạn thuyền.

Thăng cấp thì chắc chắn phải thăng cấp rồi.

Có thể tự do đi lại trong Khúc Cảnh, nói không chừng lúc nào đấy sẽ có tác dụng lớn.

Thu hồi suy nghĩ, Ôn Bình ngay lập tức điều khiển Phi chu không ngừng mà tiến về phía trước, vừa âm thầm vận chuyển trường mạch công để ổn định tinh thần, vừa chăm chú quan sát tất cả những thứ xuất hiện trong Khúc Cảnh.

Thời gian dần trôi qua, Phi chu không đụng phải Thi Hoa, nhưng đụng phải mấy thứ không biết lưu lạc trong Khúc Cảnh bao lâu rồi.

Vù!

Phi chu lướt qua một thân gỗ lớn phải năm bảy người mới ôm nổi, Ôn Bình lơ đãng nhìn, vậy mà khúc gỗ này lại không hề nổi rêu, có thể nhìn thấy rất rõ vân gỗ trên vỏ cây.

Lại đi về trước một chút.

Phi chu đụng phải thứ gì đó phía trước, khiến nó quay vài vòng, sau đó biến mất ở phía sau Phi chu.

Lúc này, hệ thống lại một lần nữa lên tiếng

- Khúc Cảnh có chuyển động, nhưng cũng không nhanh, Kí Chủ chỉ cần tìm xung quanh mười nghìn mét là được.

Nói rồi, liền hỗ trợ thay đổi mũi tàu.

Ôn Bình lựa chọn tin tưởng hệ thống, chạy theo hướng kia.

Khi Phi chu đang chầm chậm tiến về phía trước được vài nghìn mét, một bóng đen trôi nổi giữa mên mông khiến tim Ôn Bình dừng lại một nhịp, là vì cái bóng đó không phải hình chữ nhật hoặc là mấy cái hình dạng loạn thất bát tao khác.

Đó là hình dáng của con người.

Không cường tráng lắm.

Nhỏ nhắn, gầy gò.

Còn có bóng mờ tản ra ngoài… Đó có thể là tóc.

- Nhanh lên!

Ôn Bình lập tức tăng tốc Phi chu, muốn nhanh chóng đến đó nhìn cho rõ…

【VIP】 Trấn Nhạc Chi Thượng

Dứt lời, Phi chu kéo theo vô số gợn sóng bạch sắc lao về phía trước, phá vỡ "Hồ Thủy" khiến người kính nhi viễn chi, phóng đến bên cạnh thân ảnh tóc dài bồng bềnh kia. Lúc đến gần, vẻ mặt sốt ruột của Ôn Bình thoáng chốc nghiêm lại. Trong lòng hắn sinh ra cảm giác khó chịu không nói nên lời. Có lẽ bởi vì Thi Hoa vừa chết, người mà hắn quen biết tại Bất Hủ tông chỉ còn lại một mình Vương Bá tuổi già sức yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi.

Hoặc cũng có lẽ bởi vì điều gì khác.

Tóm lại, nói không rõ… Nói không rõ được.

Dù sao nhân tâm khó dò.

Lòng mình càng là khó hiểu.

- Hửm?

Thời điểm Phi chu tiến đến cách thân ảnh kia độ khoảng trăm mét, chân mày Ôn Bình bỗng nhíu lại, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc.

- Lam sam, trường khố… Lẽ nào Thi Hoa ăn mặc như vậy?

Chỉ có nam nhân mới mặc trường khố mà thôi!

Lúc hắn tập trung nhìn kỹ, Phi chu cũng từ từ dừng lại trước thi thể đang trôi lềnh bềnh kia. Tới gần, rốt cuộc Ôn Bình cũng nhìn thấy dung mạo người nọ… Vậy mà lại là một nam nhân. Tướng mạo không coi là thanh tú, không câu lòng nữ nhân như Vân Liêu, nhưng lại lộ ra một cỗ ổn trọng tang thương, mang đến cho người ta cảm giác sau khi chết vẫn phát ra khí chất hồn nhiên thiên thành. Thoạt nhìn hắn độ khoảng ba, bốn mươi tuổi, Ôn Bình cảm thấy người này có lực sát thương ngang bằng với Vân Liêu.

Dù sao thì nữ nhân luôn thích nam nhân có tướng mạo soái một chút, lại càng ư thích nam nhân biết nói chuyện.

- Khúc cảnh ơi khúc cảnh, nếu như nữ nhân trong thiên hạ biết mi nuốt một vị "nam nhân"… Sợ là đám hoa si kia sẽ lập một cái tinh vệ, đi san bằng ngươi đấy! - Ôn Bình mỉm cười, thu hồi tầm mắt trên người nam nhân kia.

Kế đó, hắn vội vã rời đi.

- Tiến lên.

Dứt lời, Phi chu dần dần chuyển động, khuấy "Hồ Thủy", chuẩn bị tiến về phía trước.

Ánh mắt Ôn Bình chăm chú dò sẽ nơi sâu trong khúc cảnh, tìm kiếm thân ảnh tóc dài kế tiếp, nói không chừng đó là Thi Hoa.

Bỗng nhiên, Ôn Bình cảm giác một cỗ khí lạnh sau lưng.

- Chuyện gì xảy ra?

Vừa định quay đầu thì nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên.

- Nam nhân kia không chết!

Ôn Bình nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy nam nhân kia mở trừng mắt, phát ra một cỗ khí thế khiến lòng người kinh sợ, thôn phệ toàn bộ tang thương, chỉ để lại cảm giác lạnh lẽo. Đáng sợ nhất là hắn đột nhiên đứng bật dậy, ở trong khúc cảnh lại có thể bước đi như trên đất bằng, nhìn về phía Ôn Bình.

Không!

Nói chính xác là nhìn Phi chu.

Ôn Bình vô thức lui về sau mấy bước:

- Hắn muốn làm gì?

Người này có thể ở trong khúc cảnh mà không chết, cảnh giới rất có thể sánh ngang Long Kha. Bất quá, Phi chu có Lưu Vân giáp, mặc kệ hắn muốn làm gì, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn…

Còn chưa nghĩ xong thì đã thấy người nọ lướt về phía Phi chu, va vào Lưu Vân giáp bao bọc bên ngoài Phi chu.

Phanh!

Ngay khi cả hai đụng thẳng vào nhau, Phi chu rung độc kịch liệt chẳng khác nào gặp phải địa chấn.

Tim Ôn Bình thắt lại, trơ mắt nhìn một màn khó tưởng tượng phát sinh sau đó.

Hai tay người nọ bỗng nhiên chộp lấy Lưu Vân giáp, 8 ngón tay tựa như lưỡi dao sắt bén cắm sâu vào, nếu như không phải biết chắc Trấn Nhạc cảnh cũng không thể rung chuyển được Lưu Vân giáp, sợ rằng Ôn Bình đã nghi ngờ nó phải chăng chỉ là một trang giấy.

Thế nhưng… Người nọ dùng sức kéo một cái, Lưu Vân giáp có thể chống cự được Trấn Nhạc cảnh cứ thế bị xé toạt ra một lỗ hổng lớn, kích thước độ khoảng một vừa, vừa đủ để người nọ có thể chui vào.

Phanh!

Phanh!

Hai đạo mạch môn đồng thời mở ra, Lang Nguyệt kiếm cũng bay khỏi Tàng giới, chắn trước người Ôn Bình, trận thế sẵn sàng đón địch.

Mũi kiếm hiển nhiên là chỉ về phía người vừa xâm nhập vào Phi chu.

Trong lúc giương cung bạt kiếm, Ôn Bình không tự chủ được than thở một tiếng:

- Không ngờ lại đụng phải cường giả Trấn Nhạc chi thượng cảnh, khó trách khúc cảnh cũng không giết được hắn.

Có thể thắng hay không… Kết quả rất rõ ràng.

Hắn còn chưa từng chiến đấu với Trấn Nhạc cảnh, thắng được Trấn Nhạc cảnh hay không còn khó nói thì làm sao đấu lại cường giả Trấn Nhạc chi thượng?

Bất quá, hiện tại nhất định phải kiên trì.

Nhưng ngay lúc đó, khí thế quân lâm thiên hạ trên người tu sĩ đối diện đột nhiên biến mất, hai mắt hắn lại lần nữa khép lại, tựa như diều đứt dây ngã xuống boong tàu.

Chỉ nghe "phanh" một tiếng, bên tai là âm thanh mạch môn chấn động.

Cường giả Trấn Nhạc chi thượng kia ngã sấp xuống trước mặt Ôn Bình, cách hắn khoảng 10 mét, yên yên tĩnh tĩnh, không có bất kỳ tiếng động nào, khí tức một lần nữa quay lại trạng thái như luc trôi nổi trong khúc cảnh, như có như không.

- Cái này…? - Ôn Bình khẽ thở ra một hơi, từ từ đến gần nam nhân đã dầu hết đèn tắt, Lang Nguyệt kiếm vẫn trong trạng thái chờ lệnh, Huyền cấp Trường Mạch Công cùng Hỏa Linh chi thể cũng âm thầm vận chuyển.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Bỗng nhiên, âm thanh hệ thống vang lên:

- Kí chủ không cần lo lắng, hiện tại, ngoại trừ hô hấp, hắn không làm gì được đâu.

- Đã hiểu. - Nói là nói như vậy, những Ôn Bình vẫn chọc chọc vào người tên kia vài cái, thấy quả nhiên không có động tĩnh, lúc này hắn mới thu hồi mạch môn cùng Lang Nguyệt kiếm.

Hệ thống nói tiếng:

- Người này mặc dù không bị khúc cảnh giết chết nhưng thật ra cũng không khác chết là bao, căn bản không làm gì được nữa, vừa nãy hắn đã tiêu hao hết tất cả lực lượng của mình rồi.

- Trấn Nhạc chi thượng quả nhiên đáng sợ, đã thành bộ dạng như vậy rồi mà còn có thể xé rách Lưu Vân giáp của Phi chu. - Vừa nói, Ôn Bình vừa nhấc người nọ lên, ánh mắt liếc nhìn vết rách trên Lưu Vân giáp đã khép lại, ngây người vài giây, sau đó dời mắt lên người siêu cấp cường giả bị hắn lôi dậy. - Đáng tiếc, cường giả Trấn Nhạc chi thượng vậy mà lại chật vật chết trong khúc cảnh… Đáng tiếc!

Dứt lời, Ôn Bình định ném người nọ ra khỏi phi chu.

- Nếu Kí chủ muốn cứu hắn… Cũng không phải không có cách.

Hệ thống bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang động tác của Ôn Bình.

- Có thể cứu?

- Có thể. Vốn định đợi sau khi Kí chủ tìm được Thi Hoa, ta sẽ nói với ngươi việt này. Bởi vì nếu như Thi Hoa đã chết thì có nói ra cũng không còn ý nghĩa. Hiện tại gặp phải chuyện này, thôi thì nói trước vậy. Chỉ cần có một đường sinh cơ, Hải Niệm nùng trà chế tạo trong trù phòng có thể kéo hắn từ Quỷ Môn quan trở về.

- Hải Niệm nùng trà còn có tác dụng này? - Ôn Bình sửng sốt, suy nghĩ bắt đầu phiêu đi xa.

Nếu có thể chữa khỏi cho cường giả Địa Vô Cấm, tương lai dùng hắn… Vậy thì thực lực Bất Hủ tông trong thời gian ngắn khẳng định có thể đề thăng rất cao.

Hơn nữa, một tông môn nếu như có cường giả Trấn Nhạc chi thượng tọa trấn, ở Thiên Địa hồ xưng thứ hai, sợ là không ai dám đứng ra tranh thứ nhất.

Lúc này, hệ thống không lên tiếng, mặc kệ Ôn Bình ngồi tưởng tượng, chỉ đơn giản giới thiệu ngắn gọn về Hải Niệm nùng trà.

Giải vạn độc.

Đề thăng tinh thần lực.

Một lúc sau, hệ thống lại nói:

- Đương nhiên, nếu như muốn dùng Hải Niệm nùng trà cứu Địa Vô Cấm cường giả e là cần thời gian rất dài.

- Thời gian không phải vấn đề… Đợi đã nào…! Địa Vô Cấm?

Ôn Bình lộ vẻ nghi ngờ.

- Đây chính là cảnh giới phía trên Trấn Nhạc cảnh. Thông Huyền khai mở Địa Phá mạch duy nhất ở cổ tay trái; Thần Huyền khai mở Sung Doanh mạch duy nhất ở cổ tay phải; phía trên là Trấn Nhạc, khai mở tụ thần mạch ở ngực; cái thứ tư chính là Cuồng Chấn mạch nằm ở dưới bàn chân. Chỉ cần mở

Cuồng Chấn mạch, bất kỳ nơi nào trong thiên địa cũng có thể bước đi như đất bằng, có nước như vậy, có hỏa cũng thế, đều không ngăn được bước chân cường giả Địa Vô Cấm.

- Khúc cảnh thì sao?

- Khúc cảnh cũng thế!

- Vậy cường giả bậc này sao lại rơi vào khúc cảnh?

Không lẽ…

【VIP】 Đây Là Số Mệnh

Có thể dừng chân trên khúc cảnh lại thiếu chút nữa bị khúc cảnh giết chết?

Cũng giống như người biết bơi lội, cuối cùng lại chết đuối.

Thật có chút châm chọc.

Cũng có chút vô nghĩa.

Hệ thống liền nói:

- Khúc cảnh tuy đáng sợ, nhưng Địa Vô Cấm cường giả đi trên nó 1, 2 ngày hẳn là không thành vấn đề. Người nọ… Chỉ có một khả năng là bị đánh rớt xuống đây.

- Quyết đấu giữa Địa Vô Cấm ư… - Suy nghĩ của Ôn Bình không khỏi bay đi xa, tưởng tượng ra trận chiến giữa những tồn tại siêu việt cường giả Trấn Nhạc cảnh.

Trận đấu kia đoán chừng có thể ghi vào sử sách nha?

Mặc kệ bao nhiêu năm trôi qua, trên trang giấy vẫn còn lưu giữ một đoạn như vậy.

Thu hồi suy nghĩ, Ôn Bình lắc đầu:

- Không nói chuyện này nữa. Đúng rồi, nếu như Thi Hoa còn sống, có phải Hải Niệm nùng trà vẫn có thể cứu được nàng không?

- Cứu một Luyện Thể cảnh chỉ cần một ly là đủ, muốn khôi phục hoàn toàn tinh thần lực của nàng cũng không tốn bao nhiêu thời gian. - Trầm mặc một hồi, hệ thống lại nói. - Bất quá, Kí chủ, khả năng này cực kỳ nhỏ. Thi Hoa chỉ là một Luyện Thể cảnh mà thôi, tỷ lệ sống sót gần như bằng 0.

- 0 ư…?

Ôn Bình liếc mắt nhìn cường giả Địa Vô Cấm trong tay, từ từ thả tay hắn ra. Ngồi phịch xuống khoang thuyền ở cách hắn không xa.

Ôn Bình biết rõ, hệ thống đã nói là 0, vậy thì chắc chắn sẽ là 0.

Tuy rất khó tiếp nhận nhưng lại phải tiếp nhận cảm giác khó chịu này, bị nó đè ép xuống.

Khiến hắn có cảm giác như có ai đó dùng đao khoét sâu vào.

Rất đau.

Rất áp lực.

Nhìn tình cảnh trước mắt, hắn cũng không biết nên nói gì cho phải, rõ ràng là một khắc trước vẫn còn rất nhiều điều muốn nói.

Thời gian dần qua, ôn bình che mặt ngồi xuống, rơi vào trầm mặc.

Phi chu tự di chuyển.

Quan sát mọi động tĩnh trong khúc cảnh cũng phó mặc cho hệ thống.

Rất lâu sau, Ôn Bình mới cắn răng, từ từ đứng dậy:

- Long Thần môn, đợi đến khi ta ra ngoài, Tuyền Qua pháo sẽ nhắm ngay địa bàn của các ngươi! Tất cả Trấn Nhạc cảnh… Một tên cũng không giữ lại!

Đứng thẳng dậy, câu nói đầu tiên của hắn chính là:

- Hệ thống, giúp ta tăng tốc độ Phi chu lên cao nhất, sớm tìm được Thi Hoa, nhanh chóng rời khỏi nơi quái quỷ này.

Hệ thống mở miệng:

- Kí chủ không đánh cược một lần sao?

Ôn Bình hỏi ngược lại:

- Có ý gì? Nói trắng ra đi, hiện tại ta không có tâm trạng vòng vèo.

Hắn thầm nghĩ nhanh chóng ra ngoài.

Trước nạp Tuyền Qua pháo.

Sau diệt Long Thần môn.

- Kí chủ, dường như ngươi đã quên món đồ trên cổ mình.

Âm thanh của hệ thống vang lên, Ôn Bình vô thức nhìn Mệnh Hạch điếu trụy lủng lẳng trên cổ mình… Nếu như nó lắc lư, có thể gia tăng tỷ lệ thành công một chuyện, hơn nữa còn dẫn phát kinh hỉ ngoài ý muốn.

- Đúng vậy. Cách lần sử dụng trước có lẽ là ba ngày rồi.

Hệ thống lên tiếng:

- Kí chủ, thời gian đến Minh Kính hồ cộng với thời gian trong Khúc cảnh, hiện tại đã qua ba ngày.

- Hảo!

Ôn Bình vội vàng giật cổ áo, lấy Mệnh Hạch điếu trụy ra, tháo khỏi cổ, đưa đến trước mắt mình.

Bất quá, hắn không lập tức lắc lư nó.

Bởi vì cơ hội chỉ có một lần.

- Hệ thống, giúp một chút. - Ôn Bình vô thức quát lên.

Thế nhưng hệ thống không đáp lại.

Có thể là không muốn hỗ trợ.

Dù sao tên này là kẻ ngay cả Kí chủ như hắn tiến vào tu luyện trường cũng muốn thu phí mà.

Khá cứng nhắc!

Ôn Bình không tiếp tục do dự nữa, dùng tay còn lại nhẹ nhàng đẩy Mệnh Hạch một cái, trơ mắt nhìn nó bắt đầu đong đưa… rồi hạ xuống.

Quay về chỗ cũ nghĩa là thất bại.

Nếu tiếp tục đong đưa, vận mệnh của Thi Hoa rất có thể sẽ được cải biến.

Đương nhiên, đó chẳng qua chỉ là có thể.

Ôn Bình chỉ hi vọng vận mệnh có thể đối tốt với Thi Hoa một chút, cho nàng thêm một lần cơ hội.

- Động… Động nha…

Tim Ôn Bình kêu gào, Mệnh Hạch lướt qua vị trí thẳng đứng lúc đầu.

Rồi tiếp tục đong đưa!

Cuối cùng, vận khí đã lựa chọn đứng bên Ôn Bình.

- Động! - Dần dần, khóe miệng Ôn Bình bắt đầu giương lên đến một góc độ vi diệu, phảng phất như khúc cảnh lạnh lẽo bỗng chốc trở nên ôn hoa. Kế đó, hắn thu hồi Mệnh Hạch, đeo lên cổ, một chuỗi động tác liền mạch.

Ôn Bình thấp giọng nói:

- Hi vọng kinh hỉ ngoài ý muốn này có thể cứu được mạng Thi Hoa.

Âm thanh hệ thống theo đó vang lên:

- Mệnh Hạch đong đưa, xác suất tìm được Thi Hoa gia tăng đến 100%, đồng thời đạt được kinh hỉ bất ngờ.

Kinh hỉ bất ngờ: Một giờ sinh cơ.

Quá một giờ, sinh cơ của Thi Hoa sẽ gần như biến mất. Kí chủ nhận được là một thi thể không còn hô hấp. Nếu tìm được trong một giờ, ngài tất nhiên sẽ cứu được một người còn thở.

- Mệnh không đến tuyệt lộ!

Ôn Bình mừng rỡ, lại lần nữa lên tiếng:

- Hệ thống, tăng tốc Phi chu.

Dù chỉ có một giờ đồng hồ…

Nhưng đó chính là một lần cơ hội.

Không phải sao?

Có Hải Niệm nùng trà, chỉ cần Thi Hoa còn thở, muốn nàng sống sót không còn là vấn đề.

- Hệ thống, nếu như ta muốn tìm kiếm tất cả khu vực còn còn thì cần bao nhiêu thời gian?

Hệ thống đáp:

- Ít nhất mười giờ!

Nghe được đáp án này, vẻ mặt Ôn Bình trở nên ngưng trọng, nói:

- Vậy thì chỉ có thể dựa vào vận khí rồi!

Dứt lời, trong mắt hắn lóe lên kim quang, nhìn chằm chằm vào khúc cảnh.

Kim Bốc nhãn có một tác dụng là có thể nhìn thấy điểm thiếu hụt trong công pháp tu hành của người khác… Có thể bỏ qua khoảng cách.

Chỉ cần người nọ xuất hiện trong tầm mắt, cho dù là một chấm đen, Ôn Bình cũng có thể thấy được.

Tuyệt đối tránh được tình trạng vì giới hạn của tầm mắt mà bỏ qua Thi Hoa.

…

Thời gian dần dần trôi qua.

Mười phút đồng hồ trôi qua.

Nhưng tất cả những thứ hắn thấy không có sự tồn tại của Thi Hoa.

…

Hai mươi phút trôi qua.

Phi chu chỉ xẹt qua bên cạnh vật chết.

Vẫn không thấy tung tích Thi Hoa.

…

Bốn mươi phút.

Khu vực tìm kiếm chỉ mới đạt đến 8%.

Thời gian càng ngày càng ít.

Khả năng sống sót của Thi Hoa cũng càng ngày càng thấp.

…

Năm phút cuối cùng lặng yên đến.

Khu vực tìm kiếm đã tăng lên 10%, so với tính toán của hệ thống thì nhanh hơn một chút.

Dựa theo tốc độ này, muốn tìm kiếm hết thảy khúc cảnh nhất định không cần đến mười giờ.

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình phá vỡ tính toán của hệ thống.

Nhưng như thế thì được gì.

- Còn 60 giây cuối cùng. - Âm thanh hệ thống lại vang lên.

Ôn Bình đứng đó, mắt chăm chăm nhìn xung quanh, không lên tiếng, lẳng lặng nghe hệ thống chậm rãi đếm ngược thời gian.

Bất tri bất giác đã đến 10, 9, 8…

- Thấy rồi!

Năm giây cuối cùng, xa xa, thiếu hụt trong công pháp của Thi Hoa xuất hiện trong tầm của Kim Bốc nhãn.

Đó là Huyền cấp hạ đẳng công pháp mà Ôn Bình đã giao cho Cơ Lương Bình lúc ở Vân Hải chi đô: Lạc Hợp công.

Hắn nhớ kỹ!

- Ở đằng kia!

Ôn Bình chỉ, trong tâm niệm chỗ kia, Phi chu lập tức lao vọt tới.

Hiện tại, hệ thống đã không còn đếm ngược, mà bắt đầu trần thuật hiện thực tàn khốc:

- Kí chủ, đáng tiếc phải nói với ngài, trong vòng năm giây, Phi chu có thể đến đó, nhưng ngươi lại không thể làm được gì, lúc ngươi kéo nàng lên Phi chu, thời gian đã sớm vượt qua 1 giờ.

- Đủ! - Ôn Bình khẳng định.

Một giây cuối cùng tìm được người, kịch tình này quả thật khiến hắn có chút gấp gáp, nhưng dù là thế, hắn vẫn thấy được hi vọng.

- Chỉ cần ta chạm được nàng, có lẽ sẽ thành công?

- Hả?

Lần đầu tiên hệ thống phát ra âm thanh nghi hoặc, đương nhiên, theo đó chính là khuyên can:

- Kí chủ, nếu như ngươi làm như vậy, tinh thần lực của ngươi chắc chắn sẽ bị thương, tuyệt đối không chỉ là tâm loạn, hậu quả ngay đến Ngàn Bậc Thềm cũng không cách nào đền bù được.

- Cái này nói sau đi!

Lang Nguyệt Kiếm… Ra!

Phanh!

Phanh!

Mạch môn gần như trong suốt khai mở… Thuộc tính Phong tăng tốc độ kích hoạt.

Ngay khi Phi chu phóng đến cạnh Thi Hoa đang trôi nổi trên khúc cảnh, Ôn Bình bỗng nhiên lao khỏi Phi chu.

Một tay bắt lấy phi kiếm, tay kia duỗi ra chụp lấy tay Thi Hoa.

Âm thanh đếm ngược chợt ngưng bặt.

Ôn Bình chộp lấy cánh tay ngọc thon dài.

Đồng thời, một cỗ lực lượng xé rách khủng khiếp ập vào mặt, khiến đầu óc Ôn Bình có cảm giác như bị đánh mạnh một cú, cực kỳ khó chịu.

【VIP】 Người Long Thần Môn Đến

Đồng thời, một cỗ lực lượng xé rách khủng khiếp ập vào mặt, khiến đầu óc Ôn Bình có cảm giác như bị đánh mạnh một cú, cực kỳ khó chịu.

Hai mắt hắn mờ đi.

Ôn Bình biết khúc cảnh đang muốn xé rách tinh thần lực của hắn, cho nên hắn không dám nghĩ nhiều, phi kiếm quay đầu, xông vào Phi chu.

Giờ phút này, đầu óc hắn trống rỗng, chỉ biết nắm chặt lấy Thi Hoa cùng phi kiếm.

Âm thanh hệ thống lại vang lên bên tai:

- Điên rồi! Điên rồi! Cái dạng này ta lại phải đi tìm Kí chủ nữa hả?

Phanh!

Hệ thống vừa dứt lời, cả người Ôn Bình đâm thẳng vào boong Phi chu.

Lang Nguyệt Kiếm rời khỏi tay, bay vào khoang thuyền.

Thi Hoa cũng tựa như diều đứt dây đâm mạnh vào mạng thuyền, bất quá, cũng còn may là nàng rơi xuống boong thuyền chứ không văng ngược ra khúc cảnh.

- Thiếu chút nữa không về được.

Ôn Bình cười khổ, dùng một tay chống đỡ, từ từ đứng dậy.

Bờ môi trắng bệch lộ ra tươi cười, nhìn thấy khiến lòng người cảm thấy đắng chát, thế nhưng lúc này, Ôn Bình lại là thật tâm vui sướng.

- Điên rồi! Điên rồi! Vì người khác, ngươi lại dám đem tương lai của mình đi đánh bạch, nếu như tiến vào Phi chu chậm một giây, khúc cảnh hoàn toàn có thể xé nát tinh thần lực của ngươi, ta cũng chỉ có thể chọn lại Kí chủ…

Nghe hệ thống cằn nhằn… Ôn Bình chỉ đáp lại bằng nụ cười ngây ngô.

Thấy Ôn Bình không lên tiếng, một lục lâu sau, dường như không biết nên nói hắn thế nào nữa, hệ thống đành nói:

- Chúc mừng ngươi, sự lỗ mãn của ngươi khiến tinh thần lực của ngươi bị thương tổn 50%, đừng nói Ngàn Bậc Thềm, Vạn Bậc Thềm cũng chẳng cứu nổi.

Âm thanh bất đắc dĩ của hệ thống vang lên.

Ôn Bình đóng mạch môn, chống người đi về phía Thi Hoa, vừa đi vừa nói:

- Không phải còn có Hải Niệm nùng trà sao?

Cười khổ một tiếng, Ôn Bình không tiếp tục nói chuyện với hệ thống nữa.

Hắn bước đến trước mặt Thi Hoa, đỡ nàng dậy, đưa tay dò xét hơi thở của nàng… Vẫn còn khí.

Khi tức một trời một vực so với cường giả Địa Vô Cấm kia.

Dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể rời khỏi thế giới này.

Nhưng Ôn Bình rất rõ, xem như hắn đã cứu được mạng của Thi Hoa rồi.

Vừa vặn, tài liệu chế biến Hải Niệm nùng trà đang được Vân Hải Thương Lam trù bị ở Vân Hải chi đô, hồi Bất Hủ tông, có lẽ có thể làm được 1 ly.

- Quay về Thiên Thần học viện.

Phi chu lập tức đi lên.

Ôn Bình ngồi xuống cạnh Thi Hoa, bắt đầu vận chuyển Trường Mạch Công, hồi phục bản thân bởi vì tinh thần lực bị thương mà dẫn đến mệt mỏi… Dưới sự trợ giúp của Địa cấp Trường Mạch Công, một phút đồng hồ đã đủ để hắn một lần nữa sinh long hoạt hổ.

Dù sao thì Trường Mạch Công nội tồn Kiến Mộc mộc khí cũng không ít!

Nghĩ vậy, Ôn Bình nắm lấy tay Thi Hoa, vận chuyển mộc khí cho nàng.

Mục đích chỉ có một, tăng thêm cho nàng một tia sinh cơ, không đến mức thở gấp, khí như có như không.

…

Thiên Thần học viện.

Mấy ngày nay, Hoa Trạch Vũ giao mọi chuyện cần thiết cho các trưởng lão ủng hộ nàng xử lý. Hướng thụ khoái cảm không bị người khác bác bỏ, đồng thời, nàng cũng đang đợi người truyền tinh nói cho nàng biết có thể lướt qua chủ điện, tới gần Tẩy Luyện trì.

Nàng biết rõ, hiện tại có Trấn Nhạc cảnh tọa trấn ở đó, hơn nữa, người nọ là đến tìm Cơ Lương Bình.

Về phần bọn họ đang làm gì?

Nàng đoán hẳn là Cơ Lương Bình đã hứa hẹn với đối phương thứ tốt gì đó, nếu không, với thân phận của thiếu niên kia, hắn đã có thể mang theo cường giả Trấn Nhạc cảnh thì cần gì lại nhảy vào vũng nước đục này.

Cho tới bây giờ, Tứ tinh thế lực vẫn luôn là nước sông không phạm nước giếng.

Thế nhưng Trấn Nhạc cảnh đi theo thiếu niên kia lại thẳng tay giết người của Long Thần môn.

E rằng thứ mà thiếu niên không rõ lai lịch kia quan tâm chính là bảo bối bên trong Tẩy Luyện trì… Bí cảnh Tẩy Luyện trì rốt cuộc cất giấu thứ gì tốt? Từ trước đến nay chỉ có viện trưởng mới biết được.

Nếu cứ để mặc Cơ Lương Bình dùng chiêu này cứu sống Thiên Thần học viện, vậy hết thảy những việc trước kia nàng làm không phải đều uổng phí rồi sao?

Nàng còn lý do gì ép Cơ Lương Bình nhường vị trí nữa?

Lam sao thay đổi tình thế khi lúc nào Cơ Lương Bình cũng làm chủ, còn lời của nàng mãi mãi là lời nói nhãm?

Không được, đợi như vậy không phải cách.

- Không thể để Cơ Lương Bình thuận lợi vãn hồi nhân tâm, phải làm gì đó mới được!

Ngay thời điểm nàng đang than thở.

Thùng thùng!

Tiếng đập cửa vang lên.

- Mời vào!

Cửa bị đẩy ra, Hoa Trạch Vũ cũng buông xuống quyển sách trong tay. Vốn dĩ nàng cũng chưa từng xem nó.

Ngô chấp sự đẩy cửa ra, ba bước làm hai tiến đến trước mặt Hoa Trạch Vũ, vẻ mặt có chút bối rối:

- Viện trưởng, đã xảy ra chuyện, Bình Nguyệt thành truyền tin đến.

- Hửm?

Hoa Trạch Vũ nhướng mày.

Nàng không ngờ là tin tức mà mình đợi được lại không liên quan đến chuyện tiến vào Cấm địa.

Ngô chấp sự nói:

- Người của chúng ta ở Bình Nguyệt thành truyền tin, hôm qua, Dương Hi Bỉ đã rời khỏi Bình Nguyệt thành, ít ngày nữa hắn sẽ đến học viện. Dường như đã biết được người của hắn táng thân tại Thiên Thần học viện.

Hoa Trạch Vũ lắc đầu nói:

- Không nhất định.

Đối với chuyện cường giả Long Thần môn chết, người của nàng vẫn luôn giữ kín như bưng.

Cũng ra lệnh cưỡng chế đệ tử học viện không được truyền ra ngoài.

Mà cho dù có kẻ lắm mồm đem chuyện này nói ra ngoài, tin tức muốn truyền đến Bình Nguyệt thành ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, lần này Dương Hỉ Bỉ đến nhất định có chuyện.

Chung quy là có gì đó bất ổn.

Sắc mặt Ngô chấp sự rất khó coi, lên tiếng dò hỏi:

- Viện trưởng, chúng ta nên làm gì?

- Chỉ có thể đợi Dương Hi Bỉ đến rồi nói, muốn Thiên Thần học viện thoát khỏi liên can đến chuyện này là rất khó, bất quá, cũng không phải không có cách. Biện pháp tốt nhất chính là xem thế lực đứng sau thiếu niên kia, nếu bọn họ cường, chúng ta theo Cơ Lương Bình. Nhược bằng người của Long Thần môn mạnh hơn, vậy thì chúng ta đứng về phía Long Thần môn. - Hoa Trạch Vũ không còn tâm tư xem công pháp hay mạch thuật gì nữa, nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Hôm qua rời khỏi Bình Nguyệt thành, có lẽ hôm nay sẽ tới.

Dù sao thì tọa kỵ của Dương Hi Bỉ cũng chỉ là đại yêu Thần Huyền hạ cảnh.

Ngô chấp sự theo sát phía sau, bất quá, hắn vẫn còn có chút lo lắng:

- Viện trưởng, nếu như người của Long Thần môn bởi vì Cơ viện trưởng mà giận cá chém thớt lên Thiên Thần học viện thì chúng ta nên xử sự thế nào?

Hoa Trạch Vũ đáp:

- Vậy thì phân rõ giới hạn!

Dù sau, ngày sau cũng nghĩ cách ép hắn nhường vị trí viện truyện, dùng chuyện lần này giành lấy quyền lực.

Sớm một chút thì đã làm sao.

Chỉ cần có thể bảo vệ Thiên Thần học viện, những chuyện khác đều là gió thoảng mây bay.

Hiện tại, điều nàng lo lắng nhất chính là thực lực của Long Thần môn, ngàn vạn lần đừng yếu hơn chỗ dựa của Cơ Lương Bình.

Nếu không, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ta vãn hồi nhân tâm.

Nàng lại một lần nữa trở thành chân chạy của hắn, hắn nói gì thì phải làm đấy.

Đây không phải nhân sinh mà nàng muốn…

Lúc hai người đi đến chủ viện, một lão giả tóc bạc vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa chỉ về phía tòa núi cao bao quanh nội viện.

- Đến rồi! Đến rồi!

- Dương trưởng lão… Cái gì đến? - Hoa Trạch Vũ liếc mắt nhìn vẻ mặt hoảng hốt của hắn, sau đó nhìn về phía vật trên bầu trời kia.

Dương trưởng lão vội đáp:

- Long Thần môn…

Vừa dứt lời, mấy bóng đen lướt qua tòa núi cao, lao nhanh đến nội viện.

Đi đầu là một đầu Kim Sí điểu, không lộ ra chân thân trăm trượng nhưng khí thế ẩn giấu lại khiến Hoa Trạch Vũ như lâm phải đại địch.

Bởi vì đầu Kim Sí điểu kia còn mạnh hơn so với nàng.

Thực lực ít nhất là Bán bộ Trấn Nhạc!

【VIP】 Tâm tư của Hoa Trạch Vũ

Nam nhân đứng trên đầu kim sắc đại điểu, chỉ cần liếc mắt thôi cũng khiến nàng có cảm giác sợ hãi, không cần nghĩ nhiều, hiển nhiên là Trấn Nhạc cảnh - Dương Hi Bỉ tới rồi!

Dương Hi Bỉ khủng bố thế nào… Đã sớm khắc ghi trong lòng nàng.

Khiến nàng cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Đang suy nghĩ, trong nháy mắt mười đầu dực tộc đại yêu hạ xuống quảng trường.

Tiếng hót vang khiến bụi đất bay tán loạn khắp quảng trường, đám cường giả Thần Huyền cảnh nghe thấy liền biến sắc, bất giác lùi về phía Hoa Trạch Vũ.

Có lẽ Hoa Trạch Vũ không có cách nào bảo vệ bọn họ, nhưng Cơ Lương Bình không ở đó, chí ít lúc này Hoa Trạch Vũ là trụ cột trong thâm tâm của bọn họ.

- Đừng hoảng sợ!

Hoa Trạch Vũ vỗ vỗ tay, lấy lại bình tĩnh, dẫn đầu đi về phía Dương Hi Bỉ:

- Tiền bối, không đón tiếp được từ xa, xin thứ lỗi.

Cho dù Hoa Trạch Vũ đã rất cung kính, lưng cũng đã cúi gập tới 90 độ, nhưng Dương Hi Bỉ vẫn không chịu nể mặt. Chỉ lạnh lùng liếc mắt, ngay đến "ừ" một tiếng cũng không có, liền đi về phía chủ điện.

Dường như đám cường giả trước mặt hắn chỉ là gia đinh vậy.

Hoa Trạch Vũ cũng không dám nói gì, đành im lặng đi theo sau.

Đương nhiên, đi theo phía sau không phải là phía sau của Dương Hi Bỉ, mà là phía sau của mấy tên hộ vệ mà Dương Hi

Bỉ mang theo. Liếc mắt nhìn một cái, vậy mà đều là Thần Huyền thượng cảnh chi thượng.

Trấn Nhạc cảnh đương nhiên không thể.

Chín vị hộ vệ này hẳn đều là cường giả của Bán bộ Trấn Nhạc.

Hoa Vũ Trạch có hơi e ngại, Dương Hi Bỉ mang theo nhiều cường giả đến như vậy, hẳn là có chuyện gì lớn.

Hẳn là cũng coi trọng đồ bên trong Tẩy Luyện hồ?

Giống như thiếu niên kia?

Đang suy nghĩ, chợt nghe thanh âm Dương Hi Bỉ truyền tới:

- Lão Hắc đâu?

Nghe được câu này, Hoa Trạch Vũ lập tức trở nên khẩn trương.

Lão Hắc đó chính là người ở lại trong Thiên Thần học viện.

Lúc trước Dương Hi Bỉ từng gọi hắn như vậy.

- Có thể đang qua đây.

Lúc này một lão giả râu dài đi ngay phía sau Dương Hi Bỉ vội vàng lên tiếng.

Dương Hi Bỉ lạnh giọng nói:

- Thần nữ không cho phép hắn đi bất kì đâu, chỉ canh ở đây, vậy mà lại dám chạy loạn.

Lão giả râu dài dường như là người cầm đầu những người này, vội vàng đứng ra nói giúp:

- Trưởng lão bớt giận, ti chức nhất định sẽ trừng phạt hắn, để hắn nhớ thật kĩ.

- Đừng chỉ có nói mà không làm, nhớ mà nói với hắn, nếu còn có lần sau nữa, Lão tử nói với Thần nữ thì mạng của hắn sẽ khó mà giữ được.

Sau một hồi tức giận, Dương Hi Bỉ liền đi vào trong chủ điện, dường như quen đường thuộc lối, không chút do dự ngồi

xuống chiếc ghế ngay giữa chủ điện.

Mấy tên vệ sĩ bán bộ Trấn Nhạc phân tản ra xung quanh.

Đám người Hoa Trạch Vũ giống như bề tôi đứng ở chính giữa, ngoại trừ Hoa Trạch Vũ ra thì tất cả đều cúi đầu, không dám liếc nhìn Dương Hi Bỉ.

Dương Hi Bỉ quét qua bọn họ một lượt, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạo báng.

Chợt nói:

- Viện trưởng của Thiên Thần học viện này cũng thật uy phong.

Một câu nói, khiến cho tất cả mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau.

Hoa Trạch Vũ vội vàng tiếp lời:

- Bởi vì viện trưởng Cơ Lương Bình vô cùng đau khổ, không màng việc của học viện, suốt ngày nhốt mình trong phòng. Nên bây giờ lão thân chính là viện trưởng của Thiên Thần học viện.

- Đây chính là lí do mà hắn không tới tiếp đón ta sao?

Dương Hi Bỉ cười.

Nhưng tiếng cười lại khiến cho người ta ớn lạnh.

Hoa Trạch Vũ cũng có chút hoảng hốt, nhưng vội vàng điều chỉnh tâm lý, nàng rất rõ, lúc này bản thân mình không được sợ hãi, nếu không thì nàng làm sao mà có thể trở thành người đứng đầu của Thiên Thần học viện?

Ngay khi nàng định giảng hòa, thì một suy nghĩ liền hiện lên trong đầu.

Tại sao nàng lại phải nói dối giúp cho Cơ Lương Bình?

Đây chính là một cơ hội.

Bất kể Dương Hi Bỉ tới đây làm gì đều là một cơ hội để kiểm tra thế lực của Long Thần môn và thiếu niên kia xem ai cường đại hơn.

Nếu Long Thần môn mạnh hơn thì nàng sẽ đứng về phía Long Thần môn.

- Dương tiền bối, lão thân có một số chuyện muốn nói, không biết có nên nói ra hay không. Dù gì thì kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

Nửa câu sau, nàng muốn nói cho những trưởng lão, chấp sự kia nghe.

Chính là vì muốn thu tâm bọn họ.

Để bọn họ không cảm thấy nàng làm trái ý Cơ Lương Bình là sai lầm.

Thậm chí còn phải khiến bọn họ cảm thấy nàng làm như vậy là đúng.

Dương Hi Bỉ đáp lại:

- Có gì mau nói đi, nói xong lão tử cũng dễ truyền đạt lời của Thần nữ.

Hoa Trạch Vũ gật đầu, khóe môi hơi hé:

- Hắc tiền bối của Long Thần môn thực ra đã chết rồi!

- Chết rồi?

Dương Hi Bỉ nghi hoặc nhìn về phía Hoa Trạch Vũ.

Hoa Trạch Vũ không giải thích mà tiếp tục nói:

- Là vào hôm qua, có một nữ tử tới viện ta, tướng mạo trẻ trung, nhưng cảnh giới lại mạnh hơn ta. Hắc tiền bối tiến lên phía trước hỏi, thì bị nữ tử kia không chút do dự ra tay giết chết. Khe nứt dài ba bốn mươi trượng bên ngoài chủ điện chính là do Hắc tiền bối lúc sắp chết lưu lại, nếu Dương tiền bối không tin, có thể sai người ra ngoài kiểm tra, nhìn là biết!

Nghe xong câu này, Dương Hi Bỉ liền liếc nhìn lão giả râu dài.

Lão giả râu dài gật gật đầu, từng bước đi ra khỏi đại điện, một lát sau liền quay về, nhìn về phía Dương Hi Bỉ gật đầu

- Quả thực là vết máu.

Lời vừa dứt, Dương Hi Bỉ đập ghế thật mạnh rồi đứng lên, ánh mắt tức giận nhìn Hoa Trạch Vũ:

- Nữ tử kia đâu?

Ngay cả người của Long Thần môn mà nàng ta cũng dám giết.

Xem Long Thần môn là cái gì?

Ôn Bình của Bất Hủ tông kia dám xem bọn họ là quả hồng mềm mà bóp thì thôi đi, ngay cả một kẻ vô danh tiểu tốt cũng dám nhảy vào à?

Hôm nay hắn tới vốn là để truyền đạt lại lời của Thần nữ, biến Thiên Thần học viện thành thế lực phụ thuộc, từ đó mà thống trị Minh Kính hồ, sau đó lại trực tiếp dẫn người cùng tụ hợp với Thần nữ, rời khỏi Minh Kính hồ, cùng tới Đông hồ.

Bây giờ lại nhảy ra một tên không biết sống chế, lẽ nào lại như vậy được?

Hoa Trạch Vũ vội vàng nói:

- Ở hậu sơn.

- Tốt, tốt, tốt!

Dương Hi Bỉ hô to ba tiếng.

Sau đó lại nói:

- Giết chết người của Long Thần môn ta, không chạy còn dám ở đó. Lão tử phải đi xem xem là đại nhân vật nào đến Minh Kính hồ ta, còn giết chết người của Long Thần môn ta.

Nói rồi, Dương Hi Bỉ bước thật nhanh ra ngoài chủ điện.

Hậu sơn, hắn biết, đã từng đi qua, nên vừa ra khỏi chủ điện liền trực tiếp đi về hướng đó.

Hoa Trạch Vũ cùng đám người vội vàng đi theo phía sau.

Một đoàn người nườm nượp đi đến hậu sơn. Cảnh này vừa hay bị đệ tử nội viện canh giữ ở biên giới nghìn mét nhìn thấy, biết là người của Long Thần môn, bọn họ liền vội vàng chạy đi tìm Cơ Lương Bình đang trấn thủ ở hậu sơn.

- Viện trưởng, không hay rồi, người của Long Thần môn tới rồi.

Nghe thấy câu này, Cơ Lương Bình lộ vẻ phức tạp nhìn về hướng của Tẩy Luyện hồ ở lối vào hậu sơn.

Trầm mặc vài giây, hắn ngẩng đầu, nói:

- Canh chừng mọi giao lộ, không được cho phép bất kỳ ai tiến vào.

- Vâng!

Đệ tử nội viện nhận lệnh liền vội vàng trở về vị trí cũ.

Cơ Lương Bình thì đi về hướng Dương Hi Bỉ, từ xa đã thấy Dương Hi Bỉ và đám người đang đi tới.

Thân ảnh đó, hắn thề rằng cả đời này cũng không thể quên được.

Bởi vì quá hận.

Kiếm… Đã ra khỏi vỏ!

Song mạch môn thổ hoàng sắc ứng tiếng mở ra.

Mạch môn thứ hai chính là dùng nhất tinh Tuyền Qua đồ mà hắn đã bỏ ra 500 bạch tinh mua được ở Vân Hải chi đô.

Có được 5 giây phòng ngự tuyệt đối.

Đây là lần đầu tiên Cơ Lương Bình muốn dùng nó, bởi vì hắn cảm thấy hôm nay nhất định phải dùng tới!

Chưa đi được mấy bước, phía trước liền truyền tới thanh âm Dương Hi Bỉ khiến hắn vừa nghe liền cảm thấy căm hận, buồn nôn:

- Thì ra Cơ viện trưởng ở hậu sơn, thật không ngờ nha!

【VIP】 Cơ Lương Bình Phòng Ngự Tuyệt Đối (Thượng)

Hắn vĩnh viễn không cách nào quên được âm thanh kia, ngoài ra, hai con ngươi ngạo nghễ coi trời bằng vung cũng sớm trở thành ác mộng đeo bám hắn.

Thực lực của hắn quả thực không bằng Dương Hi Bỉ.

Sợ rằng một hiệp cũng đánh không được.

Nhưng khi thấy Dương Hi Bỉ xem mình chỉ như con sâu cái kiến, hắn thật sự không chịu được.

Hôm nay, vừa vặn Ôn Bình ở đây, vậy thì hắn có gì phải sợ?

Cơ Lương Bình nhìn thẳng vào kẻ vừa tới, lạnh giọng nói:

- Dừng lại, cấm địa Thiên Thần học viện, mặc kệ ngươi là ngươi phương nào cũng không được phép tiến vào!

Mũi kiếm chỉa xuống đất, bất kỳ lúc nào cũng có thể nâng lên.

Dương Hi Bỉ liếc nhìn trường kiếm, bật cười, hắn cũng không quay đầu lại, giơ một tay lên. Lão giả râu dài phía sau liền bước tới, lạnh giọng nói:

- Lão đầu, ngươi đang tìm chết?

- Nhận ủy thác của người, tất dùng toàn lực hoàn thành. Không cho phép bất kỳ kẻ nào bước vào phạm vi nghìn mét xung quanh Tẩy Luyện trì.

Nói xong, Cơ Lương Bình giơ kiếm lên, chỉa thẳng vào lão giả râu dài.

Hắn không muốn nói lời vô ích.

Càng không muốn dây dưa kéo dài thời gian.

Đối với người của Long Thần môn, hắn cảm thấy nói thêm một câu cũng lãng phí nước miếng.

Lão giả râu dài nhìn động tác của Cơ Lương Bình, trong mắt hắn lóe lên một tia sát ý mãnh liệt, dường như cắn răng mà nói:

- Hay cho một câu dùng hết toàn lực, xem ra ngươi cùng ả kỹ nữ giết người Long Thần môn ta là cùng một bọn. Huynh đệ ta chết hẳn là cũng có phần của ngươi. Chỉ là cái Thần Huyền cảnh, vậy mà lá gan còn lớn hơn Minh Kính hồ, hôm nay lão phu liền giết ngươi, sau đó tiến vào cấm khu nghìn mét.

Phanh!

Phanh!

Song mạch môn hoàng sắc ứng tiếng mà ra.

Bất quá, khí tức phát ra không phải Thần Huyền cảnh mà là đại khí thế của Bán bộ Trấn Nhạc, trực tiếp áp chế Cơ Lương Bình.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên từ phía sau.

- Các ngươi cũng muốn chết?

Phát ra thanh âm này là Dương Hi Bỉ, lúc này, hắn liếc mắt nhìn những người đang trông coi biên giới cấm khu… Bọn họ chỉ lui về sau một chút, cũng không tán đi.

Dương Hi Bỉ nói… cũng không nhận được bất kỳ lời đáp nào.

Không ai nguyện ý chết, nhưng cũng không ai nguyện ý cúi đầu.

Hoa Trạch Vũ thấy thế, vội mở miệng:

- Dương tiền bối chớ hiểu lầm, việc này không liên quan đến các học viên, bọn họ cũng chỉ nghe lệnh mà thôi.

Dứt lời, Hoa Trạch Vũ vội vàng hướng về phía trước hô:

- Người của Thiên Thần học viện mau chóng thối lui, chớ để chết vô ích. Cơ viện trưởng, ngài chớ vọng động, có gì có thể thương lượng!

Đồng thời, nàng giơ tay ấn chặt các trưởng lão bên cạnh.

Trước tiên là trao đổi ánh mắt.

Kế đó thấp giọng khuyên bảo:

- Chớ nên cử động, trước yên lặng theo dõi kỳ biến. Nếu việc này làm lớn lên, nói không chừng hôm nay là ngày Thiên Thần học viện diệt vong.

Vừa dứt lời, đứa mắt nhìn ra xa, những đệ tử đứng ở rìa cấm khu bắt đầu lui. Thế nhưng tuyệt đại đa số đều lựa chọn lưu lại, trợ giúp Cơ Lương Bình bảo vệ tôn nghiêm Thiên Thần học viện.

Hoa Trạch Vũ có chút căm tức.

Đương nhiên, không phải giận vì chúng đệ tử không nghe lời nàng, mà là vì nàng không ngờ rằng Cơ Lương Bình vì thiên vị Thi Hoa đã từng làm dấy lên một lần công phẫn rồi, thế mà bây giờ vẫn có nhiều đệ tử nguyện ý đứng về phía hắn như vậy.

Nhìn một màn trước mắt, Dương Hi Bỉ cười lạnh, hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Hai người các ngươi cùng động thủ giết hắn!

Dứt lời, hai người đứng trong đám người phía sau lão giả râu dài bước lên, mở mạch môn.

Phanh!

Phanh!

…

Chấn mạch chi âm vang lên không dứt bên tai.

Áp lực cực lớn tựa như thủy triều đánh úp về phía Cơ Lương Bình đứng cách đó hơn 100 mét, ép đến mức hắn gần như không thở nổi.

Bất quá, Cơ Lương Bình chỉ nộ quát một tiếng:

- Đến đây!

Phanh!

Chấn mạch, kiếm trong tay từ một hóa hai, hai tay mỗi tay cầm một thanh.

Một thực.

Một giả.

Đây vốn là chiêu thức mạch thuật mà hắn tu hành, phẩm cấp cao nhất, cũng quỷ dị, xảo trá nhất, vốn là chuẩn bị cho tông chủ Di Thiên tông.

Không ngờ là hắn ta lại chết trong tay Ôn Bình.

Lão giả râu dài thấy Cơ Lương Bình xông về phía mình, ngửa đầu cười, nói:

- Mỗi người một chiêu, nổ chết hắn cho ta!

- Được!

- Ta tới trước!

Kéo theo thanh âm trả lời là chấn mạch chi âm.

Hai người phía sau đều sử mạch thuật, bốn quyền đồng thời được bao phủ bởi một tầng kim quang, tựa như đeo một bộ găng tay được luyện chế từ dương quang. Kế đó, hai người cùng lướt qua lão giả râu dài, hai chân đạp mạnh, dường như nổ bắn ra, lao về phía Cơ Lương Bình.

Lão giả râu dài không nhúc nhích, nhưng mạch môn của hắn lại rung lên, trong nháy mắt chém ra mười đạo kiếm khí kim sắc, bổ về phía Cơ Lương Bình.

Tốc độ cực nhanh, ngay cả Hoa Trạch Vũ đứng phía sau lão giả râu dài, cách đó không xa cũng không thấy được động tác của hắn.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Cường giả Bán bộ Trấn Nhạc xông lên phía trước đã vung quyền đỡ lưỡi kiếm của Cơ Lương Bình, khí lãng bành trướng trực tiếp lật tung đám đệ tử nội viện canh giữ ở rìa cấm khu, khiến bọn họ lui về sau mấy trăm mét. Đệ tử Thông Huyền cảnh cũng thiết chút bị hất văng. Tình trạng của Cơ Lương

Bình cũng không mấy gì tốt đẹp, lãnh trọn một quyền của Bán bộ Trấn Nhạc, hắn phải liên tiếp thối lui mười bước mới đứng vững được. Hơn nữa, còn chưa kịp tỉnh táo thì đã phải tiếp một đấm của tên còn lại.

Nhưng khiến hắn kiêng kị không phải nắm đấm của hai người này, mà là kiếm quang chém ra từ chỗ lão giả râu dài.

Tuyệt đối không đơn giản!

Bởi vì nắm đấm của hai tên trước mặt không khiến hắn sinh ra cảm giác nguy cơ, nhưng hắn lại cảm nhận được tử vong phát ra từ kiếm khí kim sắc kia.

Phanh!

Quyền, kiếm lại lần nữa chạm vào nhau.

Đỡ thêm một đòn nữa, Cơ Lương Bình bước sang một bên, né xa người thứ hai. Bất quá, lại phóng đến cường giả Bán bộ Trấn Nhạc đầu tiên đang vung nắm đấm về phía mình.

Kim quang đang ở ngay phía sau hắn.

Thấy một màn như vậy, lão giả râu dài thờ ơ cười:

- Muốn lợi dụng kiếm khí do ta bổ ra để đối phó người của ta, Cơ Lương Bình này đúng là nghĩ nhiều.

Ai nói kiếm khí chỉ có thể đi thẳng?

Lãng đãng kiếm khí, đệ nhất kiếm thuật Huyền Sắc hồ… Kiếm khí của nó có thể đi vòng đấy!

Lão giả râu dài khoát tay, hơn mười đạo kiếm khí tựa như có mắt chợt phân thành hai nhóm, tả hữu giáp cong, xẹt qua bên cạnh người Long Thần Môn, chém về phía Cơ Lương Bình.

Một màn này khiến đám người Thiên Thần học viện đứng ngẩn ra nhìn.

Khó có thể tin được.

Cơ Lương Bình cũng thế, vẻ mặt hắn lập tức biến đổi.

Hai gã cường giả Bán bộ Trấn Nhạc thấy vậy cũng bật cười, đồng thời thu lại thế công ác liệt… Bọn họ đều không

muốn kiếm khí kim sắc vô tình làm mình bị thương.

Dù sao bị kiếm khi đánh trúng, Cơ Lương Bình không chết cũng trọng thương.

- Không ngờ à? - Cường giả Bán bộ Trấn Nhạc đứng cách Cơ Lương Bình vài chục bước nhếch môi cười.

Bất quá, một khắc sau, tươi cười trên môi cứng lại.

Cơ Lương Bình trực tiếp vọt về phía hắn.

Kiếm nơi tay, bước không ngừng.

Cứ như không hề thấy kiếm quang đang bổ lên người mình.

- Chó cùng giứt giậu à? Đáng tiếc, tốc độ của ngươi không nhanh bằng kiếm khí.

Dứt lời, hắn lui về sau mấy bước, cố sức kéo giãn khoảng cách. Hắn cũng không muốn bị cẩu cùng đường cắn bị thương.

Bành.

Bành.

Thời điểm hắn lui, kiếm khí kim sắc rơi xuống người Cơ Lương Bình, kim quang bắn ra gần như bao lấy Cơ Lương Bình.

- Không đúng!

Kiếm khí sát nhân sao lại là tình cảnh này?

Cảnh tượng trước mắt cứ như có người vừa ném bột mì vào Cơ Lương Bình vậy.

Đột ngột, một thân ảnh bắn ra, mang theo một đạo bạch mang đâm thẳng vào ngực cường giả Bán bộ Trấn Nhạc kia.

Hắn vô thức giơ tay ngăn lại.

Cũng may, không có mạch thuật, thế nhưng đôi tay này không phải loại cảnh giới như Cơ Lương Bình có thể gây tổn thương.

Thế nhưng lúc đạo bạch mang kia rơi trước ngực, chợt, nó xuyên thấu qua. Tay hắn không cảm giác đụng phải thứ gì, cứ

như thanh kiếm trước mắt vốn dĩ không tồn tại.

- Chết đi.

Thanh âm lạnh lùng của Cơ Lương Bình truyền đến, vang lên bên tai hắn.

Bạch mang qua đi, vẻ mặt cường giả Bán bộ Trấn Nhạc Long Thần môn cứng lại, đồng tử mở to, kế đó, máu tươi từ cổ điên cuồng trào ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả y phục.

Bịch!

Người nọ ngã xuống.

【VIP】 Phòng ngự tuyệt đối của Cơ Lương Bình

Mà Cơ Lương Bình không hao tổn gì đứng ở đó, chỉ khác là xung quanh hắn xuất hiện thêm một vòng sáng màu vàng nhạt.

- Ngươi!

Cách nơi Cơ Lương Bình đứng không xa có một vị cường giả Bán bộ Trấn Nhạc cảnh đang tức giận, thấy người của mình ngã trong vũng máu hắn ta đã không còn quan tâm đến việc Cơ Lương Bình sử dụng thủ pháp gì nữa rồi, hắn ta chỉ muốn giết chết Cơ Lương Bình.

Ầm!

Ầm!

Theo nhịp bước của hắn hai mạch môn mạnh mẽ run lên.

Trong cả hai tay bỗng xuất hiện một thanh cự phủ dài hai mét, mạch khí màu vàng đang tập trung lại, trong chốc lát đã khiến cho cự phủ trông giống như thần binh.

Khí thế khổng lồ cuồn cuộn như biển cả, lúc đánh về phía Cơ Lương Bình tựa như thái sơn đang đè xuống.

So với nắm đấm lúc nãy, chênh lệch giữa chúng không phải lớn bình thường.

- Đi chết đi!

Âm thanh tức giận truyền đến thì cự phủ cũng đã bổ xuống.

- Như thế nào…

Lão giả râu dài nhìn một màn này, cứ có cảm giác không đúng lắm, bởi vì Cơ Lương Bình tránh cũng không thèm tránh.

Một búa này… đến cả hắn cũng không dám tiếp.

Thần Huyền thượng cảnh gặp phải trường hợp này tuyệt đối cũng sẽ bị chém thành hai khúc.

Cơ Lương Bình lấy đâu ra dũng khí mà không tránh né?

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, đã cắt đứt sự nghi ngờ của lão giả râu dài, khiến hắn trông thấy một màn không thể ngờ đến.

Khí lãng khổng lồ cao đến mười trượng của cự phủ khiến cho phạm vi vài trăm mét xung quanh đều bị chấn động, đám người phía sau Hoa Trạch Vũ lảo đảo, bọn họ phải nâng đỡ lẫn nhau mới có thể đứng vững được, thế nhưng Cơ Lương Bình vẫn bất động!

Cự phủ rơi trên tầng sáng màu vàng kia, không thể tiến vào bên trong.

Nhưng kiếm của Cơ Lương Bình đã cắm trên cổ người của hắn rồi.

Phốc phốc!

Trong nháy mắt kiếm được rút ra, cự phủ rơi xuống đất, tên Bán bộ Trấn Nhạc cảnh kia dùng hai tay giữ chặt cổ họng, lảo đảo đi vài bước, máu tươi theo kẽ tay của hắn chảy xuôi xuống khủy tay rồi rơi trên mặt đất, máu cứ tiếp tục chảy đến khi hắn không còn động tĩnh gì nữa, "bịch" một tiếng ngã vào trong vòng máu.

Long Thần môn lại chết một người!

- Quá hời!

Cơ Lương Bình vừa lau sạch vết máu trên kiếm, vừa cười vừa lùi về phía sau, ngay lúc đó quầng sáng màu vàng trên mặt đất cũng từ từ biến mất.

Trong vòng năm hơi thở hắn đã giết hai tên cường giả Trấn Nhạc cảnh.

Cơ Lương Bình cảm thấy 500 viên bạch tinh đã tiêu lúc trước thật sự đáng giá.

Vốn dĩ hắn vẫn còn lo lắng cái gọi là phòng ngự tuyệt đối chắc sẽ có điểm hạn chế, nhưng bây giờ hắn đã hiểu rõ, phòng ngự tuyệt đối kia có nghĩa là tuyệt đối.

Nếu không Ôn tông chủ làm sao lại dám lấy cái tên như vậy?

Cho dù hiện tại Ôn tông chủ có chậm chạp không xuất hiện, hắn có bị Dương Hi Bỉ giết thì cũng không thiệt chút nào.

Thần Huyền thượng cảnh liền giết chết hai gã Bán bộ Trấn Nhạc cảnh, đủ để ghi vào sử sách nha.

Cùng lúc đó, người của học viện Thiên Thần nhìn thấy cảnh này, trong lòng đều đang sục sôi, cũng là đang kinh hãi.

Không có ai nghĩ đến một mình Cơ viện trưởng sẽ giết được hai vị cường giả Trấn Nhạc cảnh.

Trong lòng của những vị trưởng lão kia không khỏi thầm nghĩ, nếu như không có Long Thần môn gây khó dễ, thì vị Cơ viện trưởng của học viện Thiên Thần này sớm muộn gì cũng sẽ là chúa tể của Minh Kính hồ.

Lúc đó thì học viện Thiên Thần sẽ nở mày nở mặt biết nhường nào.

Ba!

Ba!

Bỗng nhiên có tiếng vỗ tay vang lên.

Vị lão giả râu dài đang phẫn nộ kia, nghe được tiếng vỗ tay lập tức muốn mắng người, vừa nghiêng đầu lại thấy được Dương Hi Bỉ đang vỗ tay.

- Dương trưởng lão?

Hắn không hiểu vì sao Dương Hi Bỉ lại vỗ tay

Cơ Lương Bình vậy mà lại có thể giết hai người.

Dựa vào tính tình của Dương Hi Bỉ, chắc phải xông qua bên đó giết chết Cơ Lương Bình mới đúng chứ?

Dương Hi Bỉ không để ý đến hắn, mà nói với Cơ Lương Bình:

- Chắc hẳn là ngươi đã mua được Tuyền qua đồ của Bất Hủ tông, cộng thêm năng lực phòng ngự tuyệt đối trong năm hơi

thở đúng không.

Cơ Lương Bình không lên tiếng.

Thật ra, lúc người của mình chết, Dương Hi Bỉ xém chút nữa đã xông lên rồi.

Nhưng bây giờ khác rồi.

Hiện tại, ngay tại giây phút này trong lòng hắn đặc biệt hưng phấn.

- Chỉ một cái nhất tinh Tuyền qua đồ đã như thế, vậy thì nhị tinh, còn có cả tam tinh, chẳng phải là năng lực nghịch thiên sao? Cơ Lương Bình, phòng ngự tuyệt đối của ngươi quả thật đã cho ta một kinh hỉ đấy.

Việc Cơ Lương Bình mua Tuyền qua đồ thì hắn có biết, chẳng qua cảm thấy chỉ là nhất tinh nên không có hỏi đến. Thần nữ cũng cảm thấy như vậy. Dù sao bọn họ đều đã là Trấn Nhạc cảnh rồi, một cái tăng phúc nhất tinh Tuyền qua đồ chỉ là việc vô bổ mà thôi.

Cho dù đã chứng kiến được năng lực phụ khí của nó.

Bọn họ vẫn như cũ cảm thấy Nhất tinh Tuyền qua đồ này chẳng qua cũng như vậy mà thôi, dù sao thì chẳng có cái gì là tuyệt đối.

Nếu như nói chuyện này cho thần nữ, vậy thì hắn có thể lập công to rồi.

Dứt lời, biểu cảm của Dương Hi Bỉ ngưng lại, liếc mắt nhìn người bên cạnh nói:

- Tất cả đều lên giết hắn ta, tiến vào bên trong bắt nữ nhân kia ra đây.

- Vâng!

Sáu gã cường giả Bán bộ Trấn Nhạc cảnh lần lượt gật đầu, sau đó không hẹn mà cùng cất bước, lúc bước lên, mười hai âm thanh chấn mạch đồng loạt vang lên.

Ầm!

Ầm!

Âm thanh chấn mạch môn khiến cho sắc mặt của những người xung quanh một lần nữa trở nên trắng bệch.

Mà Cơ Lương Bình vẫn tiếp tục rút kiếm, cầm kiếm đứng lên!

Hoa Trạch Vũ thấy thế, ngay lúc này vội vàng cao giọng quát:

- Cơ Lương Bình, ngươi nhất định muốn làm cho toàn bộ học viện Thiên Thần rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục thì ngươi mới bằng lòng bỏ qua sao?

Đều đã đến lúc này rồi người đứng sau Cơ Lương Bình cũng không xuất hiện.

Nàng cảm thấy tám chín phần là không ổn rồi.

Dù sao Long Thần môn cũng là thế lực đứng đầu Tứ Tinh.

Bất luận nói thế nào, thì thế lực của người thiếu niên kia tối đa cũng chỉ ngang hàng mà thôi, đều là thế lực đứng đầu Tứ Tinh.

Nên tránh sang một bên rồi.

Cơ Lương Bình không quan tâm đến học viện, nhưng nàng lại quan tâm, nàng vẫn chưa được làm viện trưởng chính thức đâu!

Đợi khi Cơ Lương Bình bị giết rồi, nàng lại đứng ra tiếp nhận chức vị, vậy thì trước mặt Dương Hi Bỉ kia chỉ còn thiếu một chút sức thuyết phục thôi.

Hoa Trạch Vũ lại nói tiếp:

- Học viện Thiên Thần nghe lệnh, hỗ trợ Long Thần môn tiền bối bắt giữ phản đồ của học viện – Cơ Lương Bình.

Ầm!

Âm!

Dứt lời, nàng mở ra mạch môn thứ nhất.

Lúc vầng sáng màu xanh tản ra bên ngoài, dưới cái nhìn chằm chằm của Hoa Trạch Vũ một vài trưởng lão cũng lần lượt mở ra mạch môn, vẫn còn một số trưởng lão vẫn chưa mở

mạch môn, tiếp sau đó đã bị câu nói của Hoa Trạch Vũ thuyết phục.

- Các ngươi cũng muốn chết cùng với Cơ Lương Bình cao?

Ầm!

Ầm!

…

Âm thanh chấn mạch vang lên không dứt bên tai.

Những đệ tử nội viện thấy thế vội vàng lui về phía sau, cục diện hiện tại ai cũng không muốn dây vào vũng nước đục này.

Dương Hi Bỉ liết mắt nhìn Hoa Trạch Vũ, không lên tiếng.

Tựa như quyết định của Hoa Trạch Vũ cũng không ngoài dự liệu của hắn.

Giờ phút này, duy chỉ có vị lão giả râu dài cười lớn một tiếng, lúc xông về phía Cơ Lương Bình có để lại một câu nói,

- Vậy thì lão phu sẽ để lại cho Cơ Lương Bình một hơi tàn, để các ngươi đến giết hắn!

Ầm!

Âm thanh phóng thích mạch thuật vang lên.

Bảy người của Long Thần môn giống như Kinh Hồng lướt về phía Cơ Lương Bình, cộng thêm sự góp mặt của Hoa Trạch Vũ, ngay tại giây phút này Cơ Lương Bình giống như một chiếc thuyền cô độc giữa bão tố, bất lực, cô đơn, như đã định trước "Thuyền mất người mất."

Xa xa, bọn người của Hoa Trạch Vũ không có xông lên.

Bởi vì bọn họ không thật sự muốn làm như vậy với Cơ Lương Bình.

Chỉ là diễn trò mà thôi.

Hoa Trạch Vũ liếc mắt nhìn người bên cạnh, đặc biệt là khi trông thấy nét mặt không đành lòng của các vị trưởng lão, nở nụ cười tà ác, một khi Cơ Lương Bình chết đi, học viện Thiên Thần chắc hẳn sẽ là nàng làm chủ rồi.

- Haizz!

Hoa Trạch Vũ cố ý thở dài.

Nghe thấy tiếng thở dài, một số vị trưởng lão vốn vẫn đang không đành lòng kia lao nhao nói,

- Viện trưởng không cần phải thở dài, ngài cũng là vì học viện, vì để cứu vãn sai lầm của Cơ viện trưởng.

- Nếu như Cơ viện trưởng không cố chấp, lão thân…

Hoa Trạch Vũ muốn nói lại thôi, ánh mắt đã nhìn về phía Cơ Lương Bình bên kia.

Nhìn bảy người kia đã chỉ còn cách Cơ Lương Bình trong gang tấc.

Lúc này, Cơ Lương Bình không có xông về phía trước.

Mà bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng về phía bọn người lão giả râu dài lộ ra nụ cười thâm ý, tươi cười biến mất, hắn vội vàng lùi về sau mấy trăm mét.

- Ngươi nghĩ ngươi có thể trốn thoát?

Lão giả râu dài cười trào phúng.

Dứt lời, trong tay lại lần nữa xuất hiện kiếm quang kim sắc.

Lần này so với lần trước thì sát ý càng dâng lên gấp bội.

Mà Cơ Lương Bình cũng chỉ cầm kiếm thấp giọng nói:

- Ngươi có biết rằng ngươi đã bước vào cấm địa rồi không?

- Hừm! Cái Minh Kính hồ này còn có nơi nào mà ta không thể vào…

Tiếng nói bỗng nhiên ngưng lại.

Hắn trông thấy được nụ cười đắc ý của Cơ Lương Bình.

Rất kỳ lạ.

Kỳ lạ đến mức làm hắn có chút phát lạnh.

Ngay sau đó hắn lại cảm giác được lồng ngực đau đớn, cúi đầu, chỉ thấy được một vật nhỏ dài, giống như một cái gai dài nhọn, hơn nữa nó còn đang cắn nuốt khí lực của hắn.

Bên tai.

Một người phụ nữ lạnh lùng xuất hiện.

- Tự tiện xông vào cấm địa, chết!

【VIP】 Diệt môn, bắt đầu từ giây phút này

Âm thanh quanh quẩn bên tai, khiến hắn không cách nào điều khiển tay mình, đồng thời cũng khiến hắn rơi vào hoảng sợ.

Linh thể của hắn đã sớm viên mãn, hơn nữa không phải loại Vô cấu chi thể thấp kém kia, cho dù không mở ra Trấn Nhạc hộ giáp, thì cho dù là cường giả Trấn Nhạc hạ cảnh cũng không thể dễ dàng dùng vũ khí đâm vào thân thể hắn.

Hơn nữa là ngay trong lúc hắn không hay biết một chút nào.

Như vậy chỉ có một khả năng… đối phương tuyệt đối không phải Trấn Nhạc hạ cảnh, có thể là trung cảnh, thậm chí là thượng cảnh.

Nghĩ đến đây, hắn chưa bao giờ sợ hãi giống như lúc này, ngay cả khi hắn vẫn còn là một Thông Huyền cảnh, gặp phải kẻ địch Thần Huyền cảnh cũng chưa từng sợ hãi như thế.

Bởi vì lúc trước khi đối mặt với Thần Huyền cảnh, hắn còn cảm nhận được một đường sinh cơ.

Còn hiện tại, hắn không cảm giác được một chút khả năng sống sót nào.

Chỉ có thể nhìn cái chết đang từ từ đến gần mình.

Trước khi tầm mắt hắn trở nên mơ hồ, âm thanh Cơ Lương Bình vang lên bên tai:

- Minh Kính hồ mặc dù không mạnh, nhưng cũng có nơi mà ngươi không thể tiến vào. Xông bừa… Cái giá lớn nhất phải trả chính là chết.

Lời vừa ra, hắn trơ mắt nhìn gai máu từ lồng ngực bị rút ra. Ngay sau đó hắn cảm thấy thân thể tựa như cọc gỗ rơi xuống mặt đất, sau một tiếng “bịch”, bụi bay tán loạn trước mắt, thế giới ngày càng mơ hồ. Khi bụi tản đi, hắn nhìn thấy một đôi

chân thon dài vượt qua người mình, tiếp đó là bóng lưng một nữ nhân. Nữ nhân kia tựa như là ma quỷ, đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, một lần nữa xuất hiện theo bên cạnh là một đạo bạch quang lóe lên, kế đó là năm âm thanh ngã xuống đất.

Đương nhiên, có lẽ là sáu cái.

Nữ nhân có bản lãnh giết năm người tất nhiên có thể giết sáu người.

Cho dù tầm mắt đã mơ hồ, thế nhưng hắn lại rất rõ ràng, những huynh đệ đi theo mình đến đây…

Lúc này Cơ Lương Bình như trút được gánh nặng.

- Đa tạ tiền bối cứu mạng!

Ôm quyền chắp tay hành lễ với Long Kha, ánh mắt không khỏi nhìn về nơi cách cấm địa hơn nghìn mét còn có mười mấy vị cường giả của Long Thần môn. Bọn họ đã bị dọa đến không thể khép miệng lại được.

Xa xa, đám người Hoa Trạch Vũ trông thấy một màn này, vẻ mặt cũng giống như những cường giả của Long Thần môn, chẳng qua là họ không có sợ hãi giống như bọn người Long Thần môn.

Hoàn hồn, cả đám vội vã thu hồi mạch môn.

Lo sợ chỉ cần chậm một bước thì người phụ nữ kia sẽ trông thấy.

Ánh mắt không khỏi nhìn lại những cường giả Bán bộ Trấn Nhạc cảnh đang nằm dưới đất, trong đầu bỗng vang lên một câu nói:

- Rất nhanh các ngươi sẽ biết thôi.

Đây là lời Cơ Lương Bình nói lúc đầu.

Lúc này, sắc mặt Dương Hi Bỉ rất khó coi, có chút tái nhợt, đặc biệt là khi chứng kiến chỉ trong một thời gian ngắn những người đi cùng mình đến đây chỉ còn sót lại một người càng làm cho hắn lo sợ.

Hắn thừa nhận ngay cả bản thân cũng không thể nào không mở mạch môn mà có thể giết được một vị Bán bộ Trấn Nhạc cảnh chứ đừng nói chi giết một lúc sáu người.

-Rốt cục ngươi là ai?

Lúc dò hỏi Dương Hi Bỉ cũng phóng thích cảm giác đi dò xét.

Không dò xét thì không biết, khi dò xét rồi, sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

Cái khí tức khủng bố kia làm cho hắn cảm thấy sợ hãi. Cho dù là môn chủ của Long Thần môn cũng chưa làm hắn cảm nhận được khí tức hùng hậu đến vậy.

Long Kha cảm nhận được hắn thăm dò, lạnh lùng liếc về phía Dương Hi Bỉ, thấp giọng nói:

- Quỳ xuống.

Nghe được hai chữ này, sắc mặt Dương Hi Bỉ cứng đờ.

Sĩ khả sát bất khả nhục

Hơn nữa sau lưng hắn lại còn là thế lực Tứ Tinh cự đầu Long Thần môn.

- Tiền bối, ta chính là trưởng lão Long Thần môn của Tứ Tinh…

Chỉ vừa nói được một nửa đã nghe Long Kha lại lần nữa mở miệng nói:

- Hoặc là ta chém mất chân của ngươi?

Dứt câu, một luồng khí tức khổng lồ dần dần từ trên người Long Kha phóng ra, vừa hay nghênh tiếp dò xét mà Dương Hi Bỉ chưa kịp thu lại.

Dương Hi Bỉ cứng đờ cả người.

Trấn Nhạc thượng cảnh!

- Tiền bối, ta quỳ!

Bịch!

Ngay trước mặt bao nhiêu người Dương Hi Bỉ bất ngờ quỳ "phịch" xuống.

Tôn nghiêm và đôi chân, hắn chọn chân!

Thỉnh thoảng bị sỉ nhục một lần, cũng không có gì lớn lao cả.

- Ngươi… còn chờ nói?

Long Kha liếc nhìn tên cường giả Bán bộ Trấn Nhạc cảnh của Long Thần môn may mắn sống sót kia, ánh mắt vừa liếc sang, dọa hắn lập tức quỳ xuống, mạch môn cũng theo đó mà thu vào.

Sau khi xử lý ổn thỏa hết tất cả, Long Kha chầm chậm quay người, quay trở về hậu sơn.

Nàng không sợ Trấn Nhạc cảnh của Long Thần môn chạy mất.

Khoảng cách hơn một nghìn mét, nếu nàng muốn đuổi theo cũng chỉ là việc của mấy hơi thở mà thôi.

Nàng tin rằng đối phương cũng rất rõ ràng chuyện này.

Cũng ngay lúc này đây, nàng sửng sờ.

Nàng cảm nhận được khí tức của Ôn Bình đột nhiên xuất hiện ở hậu sơn.

- Ra rồi?

Ôn Bình tiến vào khúc cảnh suốt cả ngày trời rốt cục cũng đi ra rồi.

Bây giờ nàng thật muốn nhìn xem Ôn Bình đã thành cái dạng gì?

Từ khúc cảnh đi ra sẽ không phải không có chuyện gì xảy ra chứ?

Thu hồi vũ khí tựa như trường châm, Long Kha quay người liền đi về phía hậu sơn, chỉ để lại cho Cơ Lương Bình một câu nói:

- Tông chủ ra rồi.

Nghe được câu nói này, Cơ Lương Bình lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng đi về phía các trưởng lão đứng ở bên ngoài học viện, cất cao giọng hô:

- Học viện Thiên Thần nghe lệnh, cùng ta nghênh đón tông chủ Bất Hủ tông giá lâm!

- Bất Hủ tông!

- Bất Hủ tông!

Nghe được ba chữ kia, đám người lập tức như ong vỡ tổ.

Đây không phải là thế lực mà Long Thần môn xem như kẻ thù sao?

Mới đầu đám trưởng lão còn ngây ra một chút, nửa ngày sau mới kịp phản ứng, vội vàng chạy về phía trước.

Có một số người mới đầu vẫn trung thành ở lại bên cạnh Hoa Trạch Vũ, sau đó do dự, nhìn sang Dương Hi Bỉ ở phía bên kia, cuối cùng cũng lựa chọn bỏ lại Hoa Trạch Vũ chạy về phía trước, cùng rất nhiều trưởng lão cung kính đứng ở hai bên lối ra của hậu sơn.

Cuối cùng bọn họ cũng đã hiểu rồi.

Vì sao mà viện trưởng lại bảo vệ Thi Hoa, sau khi Thi Hoa nhảy vào khúc cảnh hắn lại nói những lời đó.

…

Lại nói về Ôn Bình.

Sau khi phi chu bay ra khỏi khúc cảnh, tinh thần lực của hắn cũng đã hồi phục được bảy tám phần. Đưa người nam nhân không biết rõ lai lịch kia và Thi Hoa vào trong buồng nhỏ nghỉ ngơi, một mình hắn xuống phi chu.

Phi chu vừa đáp xuống đã nhìn thấy Long Kha đi tới.

Nhìn thấy Ôn Bình, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Ôn Bình bình yên vô sự đi ra khỏi cái khúc cảnh mà đến cả nàng cũng không dám xông vào, xem ra là có thủ đoạn phi thường.

Cái phi chu này đúng là báu vật!

Long Kha đi theo hỏi:

- Tông chủ, tìm được người chưa?

Ôn Bình gật đầu:

- May mắn.

- Còn sống?

Long Kha thật có chút không tin nổi.

Không phải chỉ là Luyện thể cảnh thôi sao?

Luyện thể cảnh rơi vào khúc cảnh vậy mà lại còn sống?

- Có người trời sinh đã may mắn, mệnh tốt đến không thể nói nổi, rất trùng hợp người mà ta quen biết chính là người như thế.

Ôn Bình liếc Long Kha một cái, cũng không muốn nói thêm nữa, bởi vì hắn không bịa ra được lý do vì sao một Luyện thể cảnh bị rơi vào khúc cảnh lại có thể sống sót, cũng khó khăn giống như việc trong tay đang nắm bạch tinh lại muốn gạt người khác là mình không có bạch tinh vậy đó. Nghĩ một hồi, hắn quyết định đổi chủ đề.

- Đúng rồi, có người của Long Thần môn đến tìm chết không?

- Có.

Long Kha lên tiếng,

- Chín tên Bán bộ Trấn Nhạc, còn có một tên Trấn Nhạc cảnh cùng Bán bộ Trấn Nhạc còn sống….

- Trấn Nhạc cảnh đâu?

Trấn Nhạc cảnh thật sự đến rồi!

Ôn Bình bước đi nhanh hơn.

Long Kha ở một bên, có chút bất đắc dĩ mở miệng:

- Tông chủ, ngài có thể đừng có cắt ngang lời nói của ta không?

Lúc nói những lời này, chữ “ngài” được nghiến rất nặng.

Ôn Bình chú ý đến điều này, trong lòng thầm cười, không đáp lại mà nói tiếp:

- Nói tiếp đi.

Long Kha không khỏi lắc đầu, cũng không còn hứng thú nói tiếp, đồng thời cũng bình tĩnh lại, bởi vì nàng phát hiện biểu hiện lúc nãy của mình giống như thuộc hạ thấy ông chủ đến nên muốn tranh công.

Dù sao thì nàng cũng là Trấn Nhạc thượng cảnh nha.

Chỉ vì nhập tông mà làm một số chuyện thôi.

Làm sao lại có thể có tâm trạng của một thuộc hạ chứ?

- Được rồi, ngươi tự mình đi xem đi.

Ôn Bình lập tức gật đầu, bước nhanh ra phía bên ngoài.

Lúc khi khỏi sơn khẩu, Ôn Bình thầm nói một câu:

- Diệt Long Thần môn, liền bắt đầu từ cái chết của tên Trấn Nhạc cảnh này đi!

【VIP】 Hoa Trạch Vũ Chết

Sơn ngoại.

Không xa ngoài đó mấy trăm đệ tử nội viện cung kính đứng đợi, Cơ Lương Bình đứng đầu, rất nhiều trưởng lão, chấp sự đang đứng hai bên đường chờ sự xuất hiện của Ôn Bình.

Mà Hoa Trạch Vũ lúc này đây cũng thành thật đứng sát bên cạnh bọn họ, nhưng lại né xa Cơ Lương Bình, trong lúc lơ đãng nhìn về phía Cơ Lương Bình, trong lòng đều là lo sợ.

Hiện tại trong lòng nàng đang rất hối hận.

Tính đi tính lại, vốn cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, không ngờ đến lại thất bại trong gang tấc… Đứng sai đội rồi!

Vốn tưởng rằng Cơ Lương Bình đã dùng bảo bối bí mật nào đó mà nàng không biết để mời đến sự giúp đỡ của một thế lực lớn.

Thật không ngờ lại là tông chủ Bất Hủ tông.

Càng làm cho nàng kinh hãi hơn là cái Bất Hủ tông này lại là vì báo thù cho Thi Hoa mà giết chết nhiều người của Long Thần môn đến vậy.

- Khó trách vì sao Cơ Lương Bình lại nói Long Thần môn không dám trực tiếp đối diện với Bất Hủ tông nên mới giở trò sau lưng…

Sau một câu lầm bầm trong tuyệt vọng, nàng rũ đầu xuống.

Một tông môn ở Đông hồ.

Lại khủng bố đến vậy!

Nếu như việc nàng dẫn người đến bức Thi Hoa nhảy vào khúc cảnh bị Cơ Lương Bình nói ra, chỉ sợ là cái mạng nhỏ của nàng không giữ được nữa rồi!

Một bên khác, Dương Hi Bỉ đang quỳ trên mặt đất, hai mắt nhìn chằm chằm vào lối ra hậu sợ, cho dù không nhìn thấy Ôn

Bình xuất hiện nhưng trong lòng hắn đã biết có chuyện không hay rồi.

Nếu như là thế lực khác, cho dù là mạnh hơn Long Thần môn một bậc, để hắn quỳ ở đây khẳng định vẫn còn cơ hội để thương lượng, ít nhất dựa trên thể diện Long Thần môn, phải chịu một ít đau khổ để có thể bảo toàn tính mạng ra khỏi đây khẳng định không có vấn đề gì.

Nhưng Bất Hủ tông thì không giống như vậy

Nhất định sẽ giết hắn.

Bởi vì Ôn Bình thân là tông chủ một tông môn, trong tay có năng lực giết chết Trấn Nhạc cảnh, lại có thể vì một nữ nhân Luyện thể cảnh mà tự mình đến học viện Thiên Thần.

- Làm sao bây giờ?

Dương Hi Bỉ muốn chạy, nhưng biết bản thân cơ bản là chạy không thoát.

Nữ nhân kia là thượng cảnh.

Một khi hắn có động tĩnh, nàng nhất định sẽ đuổi theo kịp, khả năng chạy trốn gần như là con số không.

- Ra rồi!

Khi thân ảnh một thiếu niên xuất hiện ở lối ra hậu sơn, hắn nhớ lại cảnh tượng lúc đầu gặp Ôn Bình ở Vân Hải chi đô.

Ai có thể nghĩ đến, thời điểm gặp lại, hắn lại quỳ gối ở trước mặt Ôn Bình.

Sinh tử đã không còn là chuyện của bản thân mình nữa rồi.

Đột nhiên, một âm thanh như sấm rền vang lên.

- Cung nghênh Ôn tông chủ!

- Cung nghênh Ôn tông chủ!

Cơ Lương Bình cùng mấy trăm người cùng ôm quyền hành lễ.

Hai tay Ôn Bình chắp sau lưng, không có để ý nhiều đến bọn họ, chỉ mang theo Long Kha trực tiếp đi về phía Dương

Hi Bỉ, sát ý nổi lên giữa hai đầu chân mày, đậm đến mức một đệ tử nội viện đứng cách đó không xa cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo này.

Khi chỉ còn cách Dương Hi Bỉ khoảng mười bước chân, Ôn Bình bỗng nhiên dừng bước, lạnh giọng nói:

- Tuy Thi Hoa là bằng hữu của ta, thế nhưng chỉ là Luyện thể cảnh, làm như vậy với một Luyện thể cảnh, chơi vui không?

Dương Hi Bỉ biết rõ Ôn Bình có ý gì.

Nhưng hắn không cho rằng thủ đoạn của hắn là sai lầm.

Mạnh được yếu thua, đó là cách sinh tồn.

Chỉ cần có thể đạt được mục đích, không quản đến việc cách làm đó là quang minh hay là tà ác, đều là việc nên làm.

Chỉ là vì mạng sống, hắn đành phải cúi đầu:

- Ôn tông chủ, ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc.

Nghe thấy thế, Ôn Bình cười cười nói tiếp:

- Lời này chính ngươi có tin không?

Nói xong, Dương Hi Bỉ nín thinh.

Nhìn thấy hắn im lặng, có một số đệ tử nội viện thất kinh.

Mấy trăm người không khỏi tự nhìn lẫn nhau.

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu được vì sao viện trưởng lại muốn cho Thi Hoa nhiều tài nguyên đến vậy, lại để cho một cái Luyện thể cảnh tiến vào Tẩy Luyện trì.

Thi Hoa có một người bạn như thế, đến cả thế lực Tứ tinh đều phải xem là thượng khách mà đối đãi huống hồ chi một thế lực Tam tinh như bọn họ?

Lúc này, Dương Hi Bỉ đã im lặng một lúc lâu kia cũng mở miệng nói, thuận tiện liếc nhìn nữ nhân sau lưng Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, thật ra chuyện Thi Hoa chết không có liên quan đến ta. Ta chỉ muốn mang Thi Hoa đi mà thôi, không hề có ý muốn lấy mạng nàng ấy. Chính nàng ta nói rằng nàng ta

có thể tìm được Thi Hoa, cũng là nàng ta ép Thi Hoa nhảy vào khúc cảnh, chuyện này không có liên quan đến ta. Chúng ta có thể từ từ nói chuyện, hơn nữa ta chết rồi đối với người cũng không có lợi ích gì, người đã chết thì không thể sống lại, nhưng mà chỉ cần ngươi tha cho ta một con đường sống, ta có thể cho ngươi rất nhiều…

Vừa nói Dương Hi Bỉ vừa chỉ tay vào Hoa Trạch Vũ.

Một màn như vậy dọa Hoa Trạch Vũ nhũn cả chân.

Sự việc đáng sợ nhất đã đến rồi.

Chỉ là nàng không thể ngờ tới, người nói ra tất cả mọi thứ lại là Dương Hi Bỉ.

Một cái cường giả Trấn Nhạc cảnh, vậy mà tham sống sợ chết đến mức đem hết mọi trách nhiệm đổ lên đầu nàng!

Bịch!

Cả người Hoa Trạch Vũ run rẩy quỳ trên mặt đất.

- Ôn tông chủ, hắn ta nói hưu nói vượn… Lão thân là bị hắn ép buộc… Ta thật sự không cố ý làm khó Thi Hoa…

Bởi vì sợ hãi, lời nói của Hoa Trạch Vũ đều bị đứt quãng, nhưng lại nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Cơ Lương Bình đang đứng gần đó, dường như cho rằng Cơ Lương Bình sẽ vì giao tình nhiều năm của hai người mà nói giúp nàng một câu.

Nhưng lại chỉ đổi lấy được một câu nói lạnh lẽo:

- Vậy lúc nãy ngươi vừa mở mạch môn vừa hô lên hỗ trợ Long Thần môn lấy mạng ta cũng là bị ép buộc sao?

Cơ Lương Bình dường như vẫn chưa hết giận lại mắng thêm hai câu.

- Phi! Mắt ta mù rồi chắc!

- Lão tiện nhân!

- Cái kia…

Hoa Trạch Vũ nghẹn lời, sắc mặt như tro tàn.

Ôn Bình ở một bên nghe xong lời của Cơ Lương Bình nói, trong lòng âm thầm bật cười.

Thi Hoa xảy ra chuyện không may, tất cả mọi trách nhiệm Cơ Lương Bình đều ôm về mình, từ đầu đến cuối đều nói là lỗi của mình, sự việc của Hoa Trạch Vũ một chữ cũng không nói với hắn.

Nhưng đến lúc cuối, lão phụ này lại quay qua giúp người của Long Thần môn giết hắn.

Thật đúng là châm chọc.

Ôn Bình hỏi:

- Cơ viện trưởng, việc này có cần ta giúp ngươi hay không?

Cơ Lương Bình vội lắc đầu.

- Ôn tông chủ, lão phu nhất định sẽ cho ngài một cái công đạo.

Lúc nói những lời này, trong mắt Cơ Lương Bình lóe lên một tia kiên định.

Bởi vì hắn đã quyết định sẽ làm một trận thanh tẩy môn hộ.

Hôm nay trước là giết Hoa Trạch Vũ, hôm khác lại xử lý vây cánh của Hoa Trạch Vũ.

Cho dù làm như vậy có thể làm cho học viện Thiên Thần đánh mất vị trí đứng đầu, muốn quay về đỉnh cao e rằng phải mất trăm năm, nhưng hắn hiểu rõ, so với những thứ kia, bây giờ cho Ôn Bình một cái công đạo mới là quan trọng.

Cơ Lương Bình khoát tay, cao giọng hướng về các trưởng lão nói:

- Đem cái lão tiện nhân này lôi xuống cho lão phu, trực tiếp ném vào khúc cảnh, dùng để an ủi linh hồn đệ tử của lão phu.

- Vâng!

- Vâng!

Vừa dứt lời, một đám cường giả Thần Huyền cảnh trực tiếp xông lên trước, mở ra toàn bộ mạch môn, trong chốc lát đã khống chế được Hoa Trạch Vũ đang muốn phản kháng…

Chỉ là, Ôn Bình không có tâm tư xem một màn này.

Mà nghiêng đầu nhìn về phía Dương Hi Bỉ, nói:

- Đứng lên đi.

Câu nói đột ngột của Ôn Bình làm cho Dương Hi Bỉ sững sờ.

Sợ Dương Hi Bỉ không tin, Ôn Bình nói lại một lần nữa:

- Đứng lên đi, không cần quỳ nữa.

- Ôn tông chủ ta nguyện đưa lễ vật là mười con đại yêu…

Dương Hi Bỉ chỉ tay về mười con đại yêu ở phía xa xa bên ngoài chủ điện.

Cho dù là thế lực Tứ Tinh cũng ít có thể lấy ra được như thế.

Lễ vât nặng như vậy, đổi lấy một cơ hội đàm phán, chắc là không ít đúng không?

Thế nhưng lời nói ra lại bị Ôn Bình cắt ngang,

- Ta đã đồng ý với bằng hữu của ta, lấy mạng của ngươi. Chúng ta đánh một trận, nếu thắng ta thì ngươi có thể tùy ý rời đi.

Nghe được câu này, Long Kha có chút nghi ngờ nhìn sang Ôn Bình.

Nàng không hiểu lắm, vì sao Ôn Bình lại làm như vậy?

Chẳng lẽ đây chính là mục đích mà hắn muốn mình để lại một tên Trấn Nhạc cảnh?

- Trực tiếp dùng một kiếm giết chết không tốt sao?

- Chuyện này ngươi đừng nhúng tay vào.

Ôn Bình không để ý đến Long Kha, cũng lười giải thích với nàng, sau khi nói xong liền nhìn về phía Dương Hi Bỉ.

- Đến đây đi, đường sống đã bày ra trước mắt ngươi rồi còn gì!?

【VIP】 Phong Chi Cấm Cố

Hắn muốn cùng Dương Hi Bỉ giao đấu, không chỉ vì muốn giết hắn, còn vì nhiệm vụ Tuyền Qua pháo gác lại hồi lâu, đã có thể sợ Dương Hi Bỉ phòng thủ mà không chiến, cuối cùng bị Long Kha tiện tay giết chết, cơ hội hắn dày công cực khổ đợi hóa thành không rồi sao?

Cho nên Ôn Bình dứt khoát chiều ý hắn.

Dương Hi Bỉ không phải muốn sống sao?

Vậy thì cho hắn kết quả hắn muốn.

- Thật sao?

Dương Hi Bỉ quả nhiên lên tiếng.

Ôn Bình gật đầu.

- Đương nhiên.

- Ngươi để cho nàng ta lui về sau.

Dương Hi Bỉ lòng còn sợ hãi mà chằm chằm vào Long Kha, hai người cách vài chục bước xa, nhưng hắn lại không có cảm giác an toàn.

Cảm giác này như bị đao gác lên cổ vậy.

Ôn Bình cười gật đầu, cười Dương Hi Bỉ ngây thơ, có điều Dương Hi Bỉ đã cảm thấy như vậy có cảm giác an toàn, vậy hắn không ngại cũng ngây thơ một lần.

- Triệu Khách Khanh, ngươi lui về sau đi.

- Làm cái gì vậy chứ?

Long Kha tuy buồn bực, nhưng vẫn lui về sau.

Ôn Bình nói tiếp:

- Bắt đầu bây giờ, hay là cho ngươi chút thời gian đứng dậy?

- Bây giờ!

Dương Hi Bỉ nói xong, nắm chặt hai tay lại.

Phanh!

Một cái mạch môn màu xanh mở ra theo tiếng động, từ xa nhìn lại, mạch khí kia cuồn cuộn như là hải triều. Trong dòng mạch khí như thủy triều này, mạch môn thứ hai và thứ ba của Dương Hi Bỉ liên tục mở ra.

Phanh!

Phanh!

Giờ phút này Dương Hi Bỉ, khác với khí thế uể oải khi mới đối mặt với Long Kha, cả người như là cự thú đứng đó.

So sánh với hắn, Ôn Bình có gì khác hẳn.

Phanh ——

Đồng thời vang lên tiếng hai mạch môn giao hòa cùng một chỗ truyền ra, tuy chỉ có hai cái mạch môn, cũng không nhập Dương Hi Bỉ khí thế trùng thiên, mạch môn bạch sắc lại khiến cho ngoài ngàn mét xa tất cả mọi người chịu kinh ngạc.

Bọn họ đều chưa thấy qua mạch môn bạch sắc.

Dương Hi Bỉ cũng như thế.

- Mạch môn bạch sắc?

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, cho dù là Phong thuộc tính xuất hiện gần đây cũng không phải mạch môn bạch sắc.

Hay là Ôn Bình có thứ thuộc tính thứ bảy?

Khi dần dần giảm bớt sự kinh ngạc trước mạch môn bạch sắc, Dương Hi Bỉ mới hồi phục tinh thần nhìn trực tiếp vào món đồ kia, cái kia chính là cảnh giới của Ôn Bình.

Chính là Thần Huyền cảnh!

Bất quá cũng không dám cười nhạo Ôn Bình không biết lượng sức, khoảng cách với Triệu Khách Khanh kia cũng không xa:

- Ôn tông chủ, ngươi có lẽ không phải người mạnh nhất Thần Huyền cảnh, nhưng lại là người có gan lớn nhất Thần

Huyền. Từ xưa đến nay, cũng chỉ nghe nói qua thiên kiêu dị mạch Thần huyền khiêu chiến Bán Bộ Trấn Nhạc, chưa từng nghe qua có Thần Huyền cảnh nào dám khiêu chiến Trấn Nhạc cảnh đấy. Ngươi phải hiểu được, bất kể là linh thể của ta, hay là Trấn Nhạc hộ giáp của ta, thì để mở ra hai cái mạch môn Thần Huyền cảnh cũng không thể làm bị thương.

- Yên tâm, ngươi nhất định sẽ chết!

Ôn Bình lạnh lùng mà lên tiếng, rồi sau đó tâm niệm vừa động, vô ý thức mà dùng Ngự Kiếm Thuật mở đầu. Nhưng vào lúc lấy Lang Nguyệt kiếm ra khỏi tàng giới, hắn phát hiện bị tiêu tốn đến mức khả năng điều khiến kiếm cũng không còn.

Bất quá cũng không sao cả.

Dù sao cảnh giới tu luyện Ngự Kiếm Thuật vốn là không cao.

Cho dù Lang Nguyệt kiếm là thần binh lợi khí, còn có Tuyền Qua đồ tăng phúc năng lực đặc thù, có lẽ cũng không thể tổn thương đến Trấn Nhạc cảnh Dương Hi Bỉ.

Cứ dùng Hỏa Long thuật thử xem Dương Hi Bỉ sâu cạn đến đâu!

Hô ——

Hỏa diễm bạch sắc lập tức bốc lên từ lòng bàn tay Ôn Bình.

Tay từ trong hất ra, một con Hỏa Long liền từ trong ngọn lửa chui ra, hơn nữa càng biến càng dài, cho đến lúc đạt tới mười trượng có thừa. Lúc cuốn tròn bên cạnh Ôn Bình, hai con ngươi đỏ thẫm liên tục nhìn chằm chằm Dương Hi Bỉ.

- Dùng toàn lực đi, khinh địch có thể sẽ khiến cho ngươi chết không nhắm mắt đấy.

Dứt lời, Ôn Bình lúc này vung tay lên.

Hỏa Long bạch sắc liền bay đánh về phía Dương Hi Bỉ, Dương Hi Bỉ trong nội tâm kinh hãi Ôn Bình vậy mà có thể tạo ra hỏa diễm bạch sắc, bất quá sau khi bình tĩnh lại lập tức nhìn Hỏa Long, bất chợt nhìn thấy Hỏa Long vừa xẹt ngang qua.

Đất đá, thổ nhưỡng ngay lập tức đã hòa tan.

Giờ phút này mặc dù là cách hơn mười thước xa, cũng có thể cảm giác được nhiệt độ cao đập vào mặt.

- Ngươi là hỏa, vừa vặn lão tử là nước!

Lui về sau vài bước, theo tiếng rung của mạch môn, Dương Hi Bỉ hai chân hung hăng giậm xuống, sau lưng chợt nghe được tiếng thủy triều nổi lên, trượng cao sóng lớn đập vào mi mắt, nó lướt qua Dương Hi Bỉ, đánh về phía Hỏa Long:

- Còn đây là Cự Lãng Hám Sơn thuật, chính là Huyền cấp mạch thuật, mặc dù chỉ là hạ phẩm, nhưng lão tử đã sớm đem nó tu luyện đến viên mãn cảnh. Hôm nay ta sẽ dùng thứ nước này, đập chết hỏa của ngươi!

Sóng lớn theo tiếng hét của Dương Hi Bỉ, giống như là được cổ vũ, phát ra tiếng vang càng lớn. Độ rộng chậm rãi khuếch tán đến đạt hơn mười thước, độ cao cũng đã kéo lên năm mét, thoạt nhìn mặc dù không cao bằng núi, tuy nhiên lại không ai dám hoài nghi khả năng dời núi của nó. Bởi vì nó không phải là thứ nước đơn giản, mà là Huyền cấp viên mãn mạch thuật, hơn nữa Trấn Nhạc cảnh thực lực gia trì, một ngọn núi nhỏ e là không ngăn nổi nó.

So với nó, Hỏa Long bạch sắc xem ra có chút ốm yếu, như là rất lâu chưa ăn cơm, gầy trơ cả xương.

Nhưng Ôn Bình không có chút bối rối.

- Nói cứ như là ta không có viên mãn vậy!

Hơn nữa, nó đây chính là Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật.

Cảnh giới không đủ, thì dùng phẩm cấp để bù!

Ôn Bình nhẹ nhàng cười cười, tiếng nói vừa dứt, trước mặt Hỏa Long bạch sắc ập tới một con sóng lớn.

Tiếng sóng cuộn, tiếng Cự Long rống lên giận dữ xen lẫn cùng một chỗ, khiến cho ngoài ngàn mét xa cũng khiến người ta cảm xúc dâng trào.

Hỏa Long, không đập tan làn sóng cuồn cuộn đó.

Lửa của nó cũng không bị dập tắt.

Đầu rồng ngửa thẳng lên trời thét dài một tiếng về sau, lập tức xuất hiện một đợt sóng lớn, xông về Dương Hi Bỉ.

- Cái gì?

Dương Hi Bỉ không thể tin được cảnh tượng trước mắt, theo lý thuyết Trấn Nhạc cảnh mạch thuật của hắn không thể nằm ở thế yếu được.

- Hỏa này có điều cổ quái!

Ý thức được điểm này, Dương Hi Bỉ vội vàng cấp tốc triệt thoái phía sau đồng thời, những đợt sóng trùng điệp phía sau ập tới, liên tục tấn công về phía Hỏa Long.

Khi Dương Hi Bỉ lui ra sau vài trăm mét, sóng lớn cũng bị sóng lớn đập tan.

Nhưng lúc hắn chuẩn bị nói chuyện thì lại có một đầu Hỏa Long bạch sắc xuất hiện.

- Có ý nghĩa sao?

Một Hỏa Long bạch sắc hắn đã có thể phá, hắn không hiểu tại sao Ôn Bình còn một chiêu sử dụng hai lần, căn bản không có chút tác dụng nào.

Dù sao thì ở trong mạch môn, mạch khí không kiệt.

Muốn hao tổn thể lực hắn lại càng không thể, hắn cũng không tin linh thể của Ôn Bình cao được như hắn!

Hai người sống cùng một lúc nhưng mà ngày đêm khác biệt.

Lúc thấy Hỏa Long đến nữa, hắn cảm giác được một điểm không đúng, đầu nghiêng qua, hắn nhìn thấy đằng sau Hỏa Long bạch sắc kia còn một con khác, lại một con nữa, tiếp nữa một con:

- Tên điên!

Dương Hi Bỉ lập tức thầm nghĩ trong lòng: phải thoát khỏi tên điên này!

Đi thôi!

Đi ngay bây giờ!

Đây chính là cơ hội Ôn Bình cho hắn đấy, đừng để nó uổng phí.

Tọa kỵ của mình ở sau lưng đây rồi, toàn bộ bên trong khu Thiên Thần học viện, chỉ vẹn vẹn có mười Dực Tộc đại yêu đều là của hắn đấy.

Chỉ cần mình lên Kim Ô, cả cái tên Triệu Khách Khanh Trấn Nhạc thượng cảnh kia cũng đuổi không kịp!

- Đi!

Nói đi là đi, Dương Hi Bỉ trực tiếp quay đầu chạy vội về phía Kim Ô của hắn.

Ôn Bình cảm ứng được động tác của Dương Hi Bỉ, cũng không gấp, nhẹ nhàng cười cười rồi nói ra:

- Hắn dám làm vậy ư!

Tiếng nói vừa ra.

Phanh!

Phanh!

Hai cái mạch môn đồng thời run lên, nguyên bản mạch môn bạch sắc chậm rãi trở nên trong suốt…, gió tại thời khắc này bỗng nhiên như một đứa bé phất qua bên người Ôn Bình.

Ôn Bình cả người trực tiếp nổ bắn ra mà ra, Hỏa Long cũng chuyển hướng đuổi về phía Dương Hi Bỉ, nhưng mục tiêu lại không phải Dương Hi Bỉ, mà là Dực Tộc đại yêu trên quảng trường kia.

Dương Hi Bỉ nhìn thấy Kim Ô gần trong gang tấc, mừng rỡ trong lòng, cảm giác được Ôn Bình đuổi theo sau lưng, hắn vội vàng nói với chín con Thần Huyền cảnh đại yêu: - Xé xác hắn cho lão tử!

Chín con Thần Huyền cảnh đại yêu cùng tiến lên, giết một Thần Huyền cảnh thật dễ dàng.

Cho dù Triệu Khách Khanh đến hỗ trợ, Ôn Bình không bị xé nát, nhưng hắn cũng đi rồi, không ai có thể đuổi theo được.

Bất kể kết quả nhưng thế nào đều là tốt nhất.

Thế nhưng mà vừa dứt lời, Dương Hi Bỉ liền biến sắc.

Kim Ô bất động rồi!

Như tượng điêu khắc gỗ vậy.

Nếu không phải tròng mắt kia còn chuyển động, hắn cũng không tin được khung cảnh trước mắt này.

Mới khi nãy, nó còn dang cánh chờ đón mình kia mà.

- Chuyện gì xảy ra?

Vừa nghiêng đầu, khung cảnh kinh hãi đập vào mắt, không chỉ là Kim Ô của hắn, mà chín con Thần Huyền cảnh đại yêu cũng như vậy…

【VIP】 Dương Hi Bỉ thiếu chút nữa chết chợt cao hứng

Tuy chúng không để lộ chân thân khổng lồ, nhưng khí tức của Thần Huyền cảnh đại yêu không vì cơ thể nhỏ mà khiến người ta không nhìn thấy. Chỉ cần bọn chúng thay đổi màu mắt, một tia hung ác cũng đủ để người ta hoảng sợ đến tận tim.

Nhưng bây giờ, chúng như những pho tượng.

Uy vũ thì vẫn như trước, dù gì cũng là đại yêu, nhưng có uy vũ cỡ nào đi nữa thì cũng không còn khiến người ta có cảm giác ghê sợ nữa.

Móng vuốt sắc bén dừng lại trong không trung, hai cánh vừa giương lên cũng đã cứng lại, đôi mắt dị sắc của nó ngược lại khiến người ta cảm giác chúng đang rất sợ hãi.

Lúc này, Hỏa Long bạch sắc đã đánh tới.

Mục tiêu chính là những Dực tộc đại yêu không nhúc nhích này.

Thấy thế, Dương Hi Bỉ cũng thôi kinh ngạc, hắn để ý thấy rằng mục tiêu của đám hỏa long kia chính là Dực Tộc đại yêu. Ý thức được điểm này, Dương Hi Bỉ đưa tay điều khiển từng đợt sóng trùng trùng điệp điệp, mạch khí điên cuồng mà hướng phía mạch môn hội tụ, sau đó lại bị vận chuyển ra, hóa thành những con sóng liên miên bất tận tựa như một bàn tay to lớn đang nâng lên.

Hắn biết rõ hỏa diễm của Ôn Bình có điều cổ quái, cho nên mạch môn lại rung động.

Thi triển ra một chiêu.

Ùng ục ục ——

Một cột nước đột ngột từ mặt đất mọc lên, cách chỗ Dực Tộc đại yêu 10m tạo thành một bức tường nước dày 10m.

Oanh!

Ba bốn con Hỏa Long vị sóng nước đánh vào liền nổ tung ra. Nhưng sóng nước không cách nào đánh tan toàn bộ Hỏa Long, chỉ có thể diệt được một hai con, số còn lại trực tiếp vượt qua làn nước, hỏa diễm bùng lên đành về phía tường nước. lấy cứng chọi với cứng.

Lúc này đây, Hỏa Long nổ tung trên không, khiến mặt đất chấn động.

Phảng phất đã xảy ra địa chấn.

Đám đệ tử học viện đã lui xa kia cũng cảm nhận được chấn động dưới chân, gấp rút tiếp tục lui về phía sau, sợ những cơn địa chấn này sẽ bắt kịp mình.

Khi họ quay lại nhìn chiến trường thì bức tường nước dày kia đã đổ.

Nước văng tung tóe khắp nơi tạo thành những ao nước nhỏ xung quanh.

Hỏa Long hiển nhiên cũng bị hóa giải rồi.

…

Cảnh tượng này lọt vào mắt Long Kha, mặc kệ động tĩnh có bao nhiêu, nhưng tâm tư của nàng từ đầu đến cuối chỉ có đám đại yêu kia.

Nàng hiếu kỳ, Dực Tộc đại yêu vì sao lại bị bất động?

Thoát khỏi ảnh hưởng chiến đấu của hai người kia, Long Kha nhìn chằm chằm những Thần Huyền cảnh Dực Tộc đại yêu. Khi đến cần bên cạnh chúng, nàng ngây ngẩn cả người, bởi vì thậm chí có mạch khí tồn tại.

Lại liếc mắt nhìn Ôn Bình, nàng bừng tỉnh đại ngộ.

Cái khiến cho đại yêu biến thành khúc gỗ, dĩ nhiên là Ôn Bình thi triển mạch thuật!

Bởi vì lúc này mạch môn gần như trong suốt của Ôn Bình đã lọt vào mắt nàng.

Cái này khiến cho nàng không khỏi thì thào tự nói:

- Cái này là sức mạnh của phong?

…

Trên quảng trường của chủ điện, Ôn Bình thanh âm sâu kín truyền đến.

- Muốn đi đâu?

Cùng với giọng nói này, khoảng cách của Ôn Bình với Dương Hi Bỉ cũng càng ngày càng gần hơn.

Dương Hi Bỉ nhìn đám Dực Tộc đại yêu bất động ở phía sau, lại liếc mắt nhìn Ôn Bình đang đến gần. Lúc này sao hắn có thể không hiểu, những việc này là do Ôn Bình làm.

Dù sao thì Triệu Khách Khanh Trấn Nhạc thượng cảnh kia cũng không mở mạch môn ra.

Lúc này chỉ có trên người Ôn Bình là phóng thích khí lãng sau khi chấn mạch.

Dương Hi Bỉ vô thức hỏi:

- Đây là mạch thuật gì?

- Muốn học?

Ôn Bình mặt không biểu tình đáp.

Dương Hi Bỉ cười cười, bỏ qua câu hỏi của Ôn Bình mà nói tiếp:

- Ngươi chính là tu vị Thần Huyền cảnh, theo ta quan sát, tối đa cũng không qua được Thần Huyền thượng cảnh, vậy mà không những có thể cùng ta đấu tay đôi, còn có thể làm bất động mười con đại yêu từ cách xa vài trăm mét, mạch thuật này xem ra…

Trong lúc phỏng đoán phẩm cấp mạch thuật mà Ôn Bình thi triển, hắn bỗng nhiên chú ý tới mạch môn của Ôn Bình.

Mạch môn gần như trong suốt!

Giống như đã từng thấy qua.

Cái này không phải là Phong thuộc tính sao?

Ở Vân Hải chi đô hắn đã nhìn thấy trên người Vân Hải thương Lam nhi tử. Tuyền Qua đồ kia còn là Ôn Bình bán cho hắn đấy.

Chứng kiến cái này, Dương Hi Bỉ thoáng cái kịp phản ứng:

- Ngươi đã có được Phong thuộc tính mạch thuật!

Nói xong, hắn căn bản không ngăn được sự kinh hãi trong lòng mình. Vẻ mặt không hề che giấu, hai mắt trừng to, gần như đã bị hù dọa một cách nghiêm trọng.

Chớp mắt, trạng thái cả người giống như mới từ một thôn trang nhỏ bước ra, trước giờ chỉ nhìn thấy nhà cỏ tranh, thế mà bây giờ lại đứng trước một bức tường cao trăm mét ở bên ngoài cự thành của hồ Huyền Sắc vậy.

Bất quá, biểu lộ của Dương Hi Bỉ lại nhanh chóng thay đổi. Từ kinh ngạc biến thành cuồng hỉ, tiếng cười bắt đầu vang vọng ra khỏi Thiên Thần học viện.

Người ta nói nhân sinh trên đời, vĩnh viễn đừng cho người khác biết rõ ngươi đang suy nghĩ gì.

Dương Hi Bỉ có thể sống trăm năm, thế mà lúc này lại không kiềm chế được biểu cảm.

Hơn nữa, miệng của mình cũng khống chế không nổi rồi.

- Ôn tông chủ, ngươi thật đúng là cho chúng ta một ngạc nhiên lớn. Có thể chế tác Phong thuộc tính Tuyền Qua đồ không nói, hơn nữa còn sáng tạo ra mạch thuật thuộc về Phong thuộc tính từ lâu…

- Phong thuộc tính xuất hiện, đã đủ chấn kinh thiên địa hồ.

- Nhưng chỉ có Phong thuộc tính mạch môn, thật ra cũng không có quá nhiều tác dụng, chỉ là có thêm một chút thủ đoạn cưỡi gió mà thôi. Hơn nữa chỉ cần cảnh giới càng cao thì càng dễ lộ sơ hở, cho nên nói Phong thuộc tính mạch môn kỳ thật cũng không có tác dụng gì. Dù sao Phong thuộc tính mạch môn sẽ không tăng phúc cho mạch thuật thuộc tính khác, mà khi Trấn Nhạc cảnh cường giả đang thi triển Huyền cấp mạch thuật, khác biệt giữa có tăng phúc và không tăng phúc là rất lớn.

Nhưng nói đến đây, Dương Hi Bỉ lại không nói tiếp.

Nếu nói tiếp nữa, là những điều không thể nói, nói rồi sẽ tương đương với phản tông… môn chủ sở dĩ phái tứ đại trưởng lão Nhật Nguyệt Tinh Thần tới làm khó dễ Bất Hủ tông, trừ báo thù ra, còn mục đích lấy được Tuyền Qua đồ trên tay Ôn Bình, đạt được phương pháp chế tác Phong thuộc tính dị mạch từ Tuyền Qua đồ, bởi vì bọn họ thấy được tương lai của Phong thuộc tính, cho dù là hiện tại đối với Trấn Nhạc cảnh tác dụng không phải là lớn, nhưng chỉ cần tạo ra nhiều một chút phân cho môn nhân trung tâm, có lẽ trăm năm về sau, Long thần môn sẽ có Phong thuộc tính tu hành giả sáng tạo ra Hoàng cấp mạch thuật.

Sau Hoàng cấp chính là Huyền cấp.

Lâu dài về sau, Long thần môn sẽ trở thành Phong thuộc tính tổ môn (1), leo lên được đỉnh cao mà hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới, vượt qua Bách Tông Liên Minh là chuyện quá dễ dàng.

(1) Môn phái sáng tạo.

Ôn Bình nắm giữ Phong thuộc tính mạch thuật có thể lập tức khống chế mười đại yêu Thần huyền cảnh.

Theo hắn thấy, tuyệt không phải Hoàng cấp!

Nghĩ vậy, Dương Hi Bỉ trong nội tâm lại lần nữa mừng thầm…, hắn thậm chí cũng đã cảm giác được tương lai mà thần nữ miêu tả, con đường tốc hành đến cái đỉnh cao đó đã dần dần mở ra trước mắt.

Sau khi ngưng cười, trong mắt Dương Hi Bỉ lóe lên sát ý, một loại sát ý thế tại tâm đắc:

- Nếu đã muốn đánh nhau, vậy thì đánh cho đã một phen. Lão tử sẽ cho ngươi xem thế nào là sức mạnh của Trấn Nhạc.

Hắn hôm nay, không chỉ muốn đánh, mà còn muốn khống chế được Ôn Bình.

Chỉ cần bắt được Ôn Bình, Trấn Nhạc thượng cảnh Triệu Khách Khanh kia cũng không dám động thủ, hắn có thể an toàn rời khỏi đây, hơn nữa còn là rời khỏi một cách yên ổn.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Ba âm thanh chấn mạch vang lên, mạch khí màu xanh lúc này giống như vòng xoáy vậy, điên cuồng hội tụ trên người Dương Hi Bỉ, bám trên người hắn tạo thành Trấn Nhạc hộ giáp lam sắc.

【VIP】 Tiếp thêm con Hỏa Long này của ta thử xem?

Cảnh tượng này khiến cho người xem từ xa sắc mặt đều thay đổi.

Ai cũng hiểu, Dương Hi Bỉ đây là muốn đánh thật rồi!

Trấn Nhạc cảnh động thật sự là khung cảnh gì, bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ biết là, dù sao cũng là đất rung núi chuyển, chủ điện sừng sững mấy trăm năm nay e rằng không qua khỏi hôm nay.

Theo khí thế ngùn ngụt của Dương Hi Bỉ, sắc mặt Cơ Lương Bình cũng dần trở nên khó coi. Có điều hắn cũng không thương yêu chủ điện của mình, mà là cảm thấy Ôn Bình khả năng không là đối thủ, dù sao cả hai cách biệt cả một cảnh giới, vì vậy nói với Long Kha đang đứng ở một bên:

- Tiền bối, hay là ngài trực tiếp giết Dương Hi Bỉ đi?

Long Kha không nhìn sang Cơ Lương Bình, chỉ là nhàn nhạt mà trả lời một câu.

- Tông chủ phân phó, ta không thể nhúng tay.

Nghe được câu này, Cơ Lương Bình im lặng, ánh mắt lại lo lắng nhìn Ôn Bình.

Mà giờ khắc này Ôn Bình chứng kiến cảnh tượng uy hiếp trước mặt, lại thoả mãn cười cười, nói ra:

- Sớm như vậy thì tốt biết bao, nói nhảm nhiều thật.

Dứt lời, Phong thuộc tính chuyển đổi thành hỏa thuộc tính.

Mạch môn bạch sắc theo đó run lên, đưa tay lên chính là năm con Hỏa Long hiện thân, thân xoắn lại xoay tròn. Hỏa Long xuất hiện lần này không giống với mấy con Hỏa Long xuất hiện liên tiếp khi nãy. Trực quan nhất, chính là chiều dài, kích thước. Nếu cảm thụ kỹ lưỡng, có thể cảm nhận ngay cả nhiệt độ cũng khác đi… Khi năm đầu Hỏa Long này xuất hiện,

tất cả những ao hồ xung quanh Ôn Bình trăm mét đều bốc hơi hết.

Gạch đá bị hòa tan, đất cũng rạn nứt theo.

Ôn Bình nhìn về phía Dương Hi Bỉ, trong nội tâm thấp giọng nỉ non một câu:

- Hi vọng ngươi đừng gục ngã quá sớm!

Hắn thử qua Phong Chi Cấm Cố rồi.

Vốn phán đoán có thể cường ngạnh khống chế 6 người, nhưng theo tình hình thực tế… nếu thực lực thấp hơn mình, thì có thể mở rộng số lượng khống chế.

Hiện tại, hắn muốn thử Hỏa Long thuật siêu việt viên mãn, đạt đến Đăng Phong kết hợp với Hình phạt chi hỏa cái gì cũng hòa tan được.

- Lại là chiêu này?

Dương Hi Bỉ nhíu mày, mạch môn cũng theo đó mà rung lên.

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

…

Trên quảng trường rộng lớn đột nhiên phun lên những cột nước cao, lập tức đạt được độ cao 30m, hơn nữa hội tụ thành hình, vây bọc xung quanh quảng trường. Những bọt nước phía trên cùng che hết cả ánh mặt trời, cũng vậy, những cột nước thành hình cũng che hết tất cả mọi thứ bên ngoài quảng trường, biến thành một bức tường cao hình trụ, còn dày hơn bức tường nước khi nãy cản Hỏa Long đến một hai thước.

Ôn Bình đứng ở trung tâm những cột nước ngày, đỉnh đầu không ngừng rơi xuống những giọt nước, như mưa vậy.

Nhưng những giọt nước khi đến gần Hỏa Long thì liền bốc hơi mất.

- Đây là bí thuật mà lão tử đạt được sau khi tu hành Huyền cấp trung phẩm mạch thuật viên mãn, vốn dĩ dùng để đấu với Trấn Nhạc trung cảnh đấy, hôm nay cho ngươi nếm thử.

Dương Hi Bỉ quát một tiếng, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một cây trường thương, mũi thương chuyển động theo hình lốc xoáy đâm thẳng về phía ngực của Ôn Bình. Lúc hắn tung ra thương này, vẫn không quên nói:

- Quên nói cho ngươi biết, linh thể của ta cùng Trấn Nhạc hộ giáp giờ phút này đều đã trận địa sẵn sàng đón quân địch, Hỏa Long của ngươi căn bản không gây thương tổn nhục thể của ta.

- Mấy lời này không đủ làm ta loạn.

Ôn Bình lạnh lùng cười.

Trấn Nhạc cảnh đánh nhau, nói nhảm nhiều như vậy, khẳng định có mục đích.

Làm như hắn không hiểu gì cả vậy.

Có điều, Đăng Phong cảnh mạch thuật này đúng thật là làm hắn kinh ngạc.

Chẳng trách Dương Hi Bỉ này có thể đi theo bên cạnh đại nhân vật Long Thần môn, thì ra là có vận khí này.

Mạch thuật từ xưa đến nay, trong Thiên Địa hồ mọi người chỉ biết viên mãn cảnh chính là đỉnh phong, hiếm có người tu luyện viên mãn về sau lại đi tiếp tục tu luyện nó.

Thật không nghĩ tới, Dương Hi Bỉ này lại có thể may mắn có được mạch thuật thu Đăng Phong.

Lau nước trên mặt, khuôn mặt lộ vẻ chờ mong.

Dương Hi Bỉ cố ý nói chuyện muốn cho hắn không chú ý đến những giọt nước và màn nước, cũng không biết hai thứ này rốt cuộc có gì đặc biệt?

- Lên!

Ôn Bình nói xong, một con Hỏa Long đang xoay quanh thân lập tức há miệng ra, rồi sau đó nhào tới phía Dương Hi

Bỉ. Nhưng lúc Hỏa Long sắp đánh Dương Hi Bỉ, người Dương Hi Bỉ bỗng nhiên biến mất, giống như quỷ mỵ, khiến cho Hỏa Long đang hừng hực khí thế trực tiếp bị vồ ếch chụp hụt, rồi nhanh chóng chạm lấy nước xung quanh quảng trường, cuối cùng là làm rách màn nước đó.

Oanh!

Hỏa diễm màu trắng lập tức nuốt chửng một mảng vách tường nước, tạo thành một lỗ trống, việc này khiến Dương Hi Bỉ đang mất tích bỗng nhiên phát ra âm thanh ngạc nhiên từ không trung.

Hắn gần như là không thể tin được tường nước sẽ bị phá vỡ!

Nhưng cũng may dòng nước chuyển động đã lấp đầy cái lỗ ấy.

Điều này khiến Dương Hi Bỉ thở phào một hơi.

Ôn Bình cũng không vì việc này mà vui sướng, sau khi lấy ra Lang Nguyệt kiếm, hắn bắt đầu dùng cảm giác quan sát chung quanh, nhưng những bọt nước và màn nước hoàn toàn phong tỏa cảm giác của hắn.

Khiến hắn có cảm giác chỉ cần mười bước ra ngoài thôi cũng là một thế giới mới.

Chỉ là bị màn nước chặn, hắn nhìn không thấy.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một cỗ sát ý lạnh như băng, Ôn Bình không hề nghĩ ngợi, một con Hỏa Long xoay quanh thân trực tiếp nhào tới.

Khi Ôn Bình kịp phản ứng mà quay đầu, thì cũng là một khung cảnh tương tự vừa diễn ra, Hỏa Long vừa gần chạm tới Dương Hi Bỉ, thì hắn đã biến mất.

Kết quả của con Hỏa Long này cũng như con khi nãy.

Trong vài hơi thở kế tiếp, khung cảnh tương tự lại tiếp tục diễn ra, lần lượt năm con Hỏa Long mà Ôn Bình phóng ra đã về với hư vô.

Nhưng sau khi con Hỏa Long cuối cùng mất đi thì Ôn Bình thi triển Hỏa Long thuật, bổ sung lại năm con nữa.

Năm con rồng xoay quanh Ôn Bình, bảo hộ Ôn Bình thật chặt chẽ.

Thế nhưng lúc Dương Hi Bỉ đến, Ôn Bình tựa hồ bắt đầu có chút phản ứng theo không kịp, thậm chí có mấy lần mũi trường thương đã đâm đến trước ngực, nếu không phải có Lang Nguyệt kiếm, rất có thể đã đâm vào trong thân thể hắn.

Cứ như vậy, tình huống càng lúc càng xấu.

Dương Hi Bỉ càng đánh càng hăng, đột nhiên biến mất rồi bỗng lại, cười khoái trá:

- Vô dụng thôi, dùng cảm giác của ngươi, căn bản không có khả năng biết rõ lão tử ở đâu. Ngươi liên tục phóng thích Hỏa Long thuật mà tiêu hao thể lực, năng lực phản ứng của ngươi sẽ theo đó ngày càng yếu, ngươi nghĩ có thể ngăn được mũi thương đâm vào ngực được mấy lần nữa? Chúng ta mới giao thủ bất quá nửa nén hương thời gian mà thôi…

Tuy tinh thần lực đã bị trọng thương, tâm tình cũng bị hao tổn, nhưng Ôn Bình vẫn có thể duy trì sự điềm tĩnh:

- Không cần dùng mấy lời rác rưởi này quấy nhiễu ta, ta thực không có cảm giác gì… Đúng rồi, ngươi vì sao lại nghĩ ta không còn chiêu nào khác nhỉ?

Dứt lời, Ôn Bình cười lạnh.

Cái Dương Hi Bỉ ngươi không có, không có nghĩa là Ôn Bình ta cũng không có.

Nếu như dùng Hình phạt chi hỏa cùng chênh lệch phẩm cấp thuật pháp để đền bù chênh lệch giữa cảnh giới đã miễn cưỡng như vậy, vậy thì dùng cái khác thử xem.

Hóa cảnh mạch thuật.

Như thế nào?

Nói xong, Ôn Bình cảnh giác chung quanh đồng thời chậm rãi dùng tay cởi áo ngoài, lộ ra phần thân trên rắn chắc, cũng lộ ra Hỏa Long đang không ngừng ngọ nguậy bên trong.

Đầu rồng trên ngực.

Đuôi rồng trên khuỷu tay.

Vừa nhìn thấy ánh mặt trời, nó mở mắt rồi mạnh mẽ nhảy ra khỏi người Ôn Bình.

Chỉ trong chốc lát, một luồng khí nóng khiến cho Ôn Bình vốn đã quen với nhiệt độ của hình phạt chi hỏa cũng cảm nhận được sự khác biệt.

Hai con ngươi của Ôn Bình đã bị nhuộm đỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm một chỗ bên trong màn nước, tựa hồ Dương Hi Bỉ đang ở đó.

- Tiếp thêm con Hỏa Long này của ta thử xem?

【VIP】 Đã bắt đầu rồi thì đừng dừng lại

- Tiếp thêm con Hỏa Long này của ta thử xem?

Vừa dứt tiếng, trước khi lao về phía Dương Hi Bỉ, Hỏa Long dài gần một mét nhanh chóng vờn quanh cơ thể của Ôn Bình một vòng như đang khoe khoang thân hình của mình.

Giống như tiếng gầm của một con rồng thật sự.

Lúc nó bay lượn, chỉ đơn giản là nơi mà nó bay qua, mười con đại yêu Dực tộc đang cách xa nó khoảng một trượng đều bị thiêu đốt hóa thành tro bụi, vốn dĩ giọt nước đang ngăn cản cảm giác và đôi mắt của Ôn Bình, màn nước trong chốc lát cũng bị bốc hơi, hóa thành hơi nước bốc lên trên cao.

Xây dựng bởi khí tức của Huyền cấp trung phẩm mạch thuật cảnh giới Đăng Phong, vậy mà lại bị thiêu trụi giống như mười con đại yêu kia.

Không chỉ như thế, còn có màn nước như che khuất bầu trời ở phía xa, đó chính là thành quả mà Dương Hi Bỉ đã phóng thích hết tất cả các loại mạch thuật mới có được. Hỏa long thuật Đằng Phong cảnh cũng chỉ có thể tạm thời nứt ra một cái lỗ, vậy mà hỏa linh đang bay lượn bấy giờ chỉ từ bên cạnh xẹt qua trong chớp mắt mà thôi, nó đã để lại một cái động còn lớn hơn cái động mà khi Hỏa Long nổ tung để lại.

- Làm sao có thể?

Một màn vừa xảy ra làm cho Dương Hi Bỉ xem đến choáng váng.

Còn chưa kịp phản ứng lại, màn nước đã biến mất lộ ra thân hình của hắn.

Ôn Bình chú ý đến, hóa ra hắn ta đứng cách nơi mình đứng chỉ có hai mươi mấy bước chân.

Khoảng cách nhỏ như vậy đối với Trấn Nhạc cảnh mà nói căn bản chưa được xem là khoảng cách, dựa vào tốc độ của bất cứ một vị cường giả Trấn Nhạc cảnh nào, trong trận chiến

chỉ cần để lộ ra một chút sơ hở nào, thì cây thương của Dương Hi Bỉ có thể trong nháy mắt cắm vào lồng ngực của mình.

Ôn Bình nhìn chằm chằm vào hắn, lạnh giọng hỏi:

- Không né nữa?

- Ngươi không phải là Huyền cấp mạch thuật! Huyền cấp mạch thuật làm sao có thể có được năng lực lớn mạnh đến vậy, Địa cấp… Mạch thuật mà người phóng thích ra là Địa cấp!

Dương Hi Bỉ vội vàng lướt về sau, vốn dĩ hắn rất tự tin là trong khoảng cách như thế này có thể bắt được Ôn Bình, nhưng đối mặt với mạch thuật Địa cấp trong truyền thuyết, làm cho hắn có một sự tự tin khác, đó là hắn tin chắc một trăm phần trăm rằng ở trong khoảng cách này hắn nhất định sẽ bị Ôn Bình giết chết.

Một bên sợ hãi kêu lên, một bên vội vàng lùi về phía sau, Dương Hi Bỉ cảm thấy tay mình có chút kì lạ, bởi vì nó đột nhiên nhẹ đi rất nhiều, hắn không cảm nhận được trọng lượng của chiếc thương nghìn cân. Lúc ý thức được hắn cuối đầu nhìn, hắn trợn tròn mắt, không biết từ lúc nào trường thương của hắn chỉ còn lại một phần đang nắm trong tay hắn mà thôi, gạch đất dưới chân cũng đang bắt đầu hòa tan, từng chút từng chút lún xuống.

Điều này làm cho hắn vội vàng nhìn lại Trấn Nhạc hộ giáp của mình.

Quả nhiên kết quả cũng giống như thế.

Trấn Nhạc hộ giáp cũng không chịu nổi nhiệt độ này, đang từng tầng từng tầng mà suy yếu đi, dựa vào tốc độ này, e rằng Ôn Bình còn chưa ra tay thì Trấn Nhạc hộ giáp của mình đã sụp đổ rồi.

Nhìn sang xung quanh, mạch thuật tường nước đang phóng thích có hàng trăm hàng nghìn lỗ hổng, nếu như không phải mạch môn vẫn đang còn mở nếu không nó đã sớm không chịu nổi rồi.

Trong nháy mắt, một sự khiếp sợ xông lên lên não.

Trong lòng dựa theo bản năng đang nhảy ra mấy cái biện pháp cầu xin sống sót, tuy nhiên bị cái cực kỳ không có khả năng bác bỏ.

Lúc đứng trước Ôn Bình, hắn nhìn chằm chằm Ôn Bình bàng đôi con ngươi màu hồng, lại không ngừng đánh giá Ôn Bình, không dám tin mà lắc đầu nói:

- Ngươi chỉ mới 19 tuổi mà thôi… làm sao có thể… đem mạch thuật Địa cấp tu luyện đến… cấp độ này!

Sợ hãi làm cho lời hắn nói không còn rõ ràng nữa!

Nhìn thấy một màn như vậy, Ôn Bình nở nụ cười lạnh.

Bây giờ biết sợ rồi?

Từ đầu đến cuối đều là ngươi muốn gây sự với ta.

Long Thần môn các ngươi muốn cướp đồ của ta, ta chỉ giết một người để cảnh cáo.

Nhưng ngược lại ngươi lại năm lần bảy lượt động đến ta.

Hiện tại biết sợ, đã muộn rồi!

Ôn Bình ta luôn chỉ muốn yên ổn tu luyện, chậm rãi phát triển tông môn, tương lai có thể tìm được cha mẹ. Sau khi có được hệ thống, không yêu cầu bản thân có thể làm người tốt, nhưng cũng không có làm một bạo quân, một người xấu đi khắp nơi cướp đoạt, chinh phục.

Những điều này đều là do các ngươi bức ta mà ra.

- Đợi sau khi ngươi chết, có thể đến hỏi Diêm Vương, hoặc là Sa Tăng, bọn họ nhất định sẽ nói bí mật này cho ngươi.

Dứt lời, sát ý của Ôn Bình nổi lên.

Nhiệt độ của Hỏa Linh đã thu lại nay lại phóng ra ngoài, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng, để lại trong không trung một quang ảnh màu đỏ, ngay cả Ôn Bình còn chưa kịp chớp mắt, một đầu của nó đã đâm vào lồng ngực của Dương Hi Bỉ, sau đó chui ra từ phía sau lưng.

Trấn Nhạc hộ giáp, vỡ vụn một tiếng.

Linh Thể Viên Mãn càng mỏng như cánh ve.

Dương Hi Bỉ còn không kịp cảm nhận đau đớn, chỉ cảm thấy lồng ngực nóng lên, nóng như kim chích. Sau khi trôi qua mấy hơi thở, một cỗ cảm giác đau đớn từ trong lồng ngực chậm rãi xông lên đầu, lúc cuối đầu xem, mới biết rằng trên cơ thể của bản thân có rất nhiều những lỗ lớn khoảng một thước, bởi vì thịt đã hoàn toàn bị đốt trụi, cơ bản là hắn không nhìn thấy máu của mình chảy xuống, nhưng mà lại thấy được thế giới không ngừng bị lạc mất.

Cùng lúc đó, ba đạo mạch môn bỗng nhiên đóng lại.

Tường nước chọc trời đang bao quanh quảng trường cũng ầm ầm sụp đổ, tất cả đều đổ xuống cái hố nơi Ôn Bình đứng.

Theo đó, trước mắt xuất hiện một màn sáng.

Trảm Trấn Nhạc!

Hoàn thành!

Tốn 72 ngày! Đạt được ban thưởng vũ khí Tuyền qua pháo cấp hai.

Ôn Bình vui mừng, lúc đang muốn nhìn kỹ một chút, một âm thanh đã cắt ngang động tác của hắn.

Bịch!

Đó là tiếng Dương Hi Bỉ rơi vào trong nước.

Ôn Bình liếc nhìn Dương Hi Bỉ hai cái, đây là cường giả đầu tiên mà hắn tự tay giết chết, như lời Dương Hi Bỉ nói, hắn chỉ mới 19 tuổi, thế nhưng trong lòng hắn lại không có cảm giác gì.

Không có kiêu ngạo.

Không có tự hào.

Muốn nhất cũng chỉ có một câu nói.

- Long Thần môn các người đã lựa chọn bắt đầu trò chơi này, vậy thì đừng ngừng lại!

Dứt lời, Ôn Bình tắt đi màn hình vừa xuất hiện, tâm tư đặt lên vấn đề của Hỏa Long thuật, chậm rãi mặc lại áo, sau đó chậm rãi đi lên khỏi hồ nước, vừa đi vừa lầm bầm,

- Hỏa Long thuật dưới sự gia trì của hình phạt của hỏa, nhiệt độ khi phóng khí siêu cao chỉ cần không có Trấn Nhạc hộ giáp đều có thể trực tiếp bị thiêu đốt thành tro tàn, mười con đại yêu kia chính là ví dụ tốt nhất, không nghĩ đến lại như thế chỉ là không biết giới hạn của nó là ở đâu?

Sau khi đi lên khỏi hố nước, Ôn Bình ngưng lại việc suy nghĩ.

Tóm lại, việc này có thu hoạch không nhỏ.

Đương nhiên, làm cho hắn vui vẻ nhất chính là vũ khí có tính công kích cấp hai Tuyền Qua pháo siêu việt bạo viêm truy tinh pháo.

Đợi sau khi làm xong chuyện này, lại cẩn thận nghiên cứu một chút.

…

Màn nước tiêu tán, Cơ Lương Bình và một đám người của học viện Thiên Thần trông ngóng nhìn về phía trước chủ điện, sự hiếu kì vì cái gì mà đột nhiên không còn động tĩnh gì rồi.

Thậm chí âm thanh chấn động mạch môn cũng không còn.

Đây là chuyện không nên xảy ra trong trận chiến của hai cường giả có thực lực Trấn Nhạc cảnh, trừ khi là tuyệt đối áp chế, nếu không thì song phương sẽ không thể nào nhanh như vậy mà kết thúc trận đấu.

Nghĩ đến đây, một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Liệu có phải Ôn tông chủ thất bại?

Mang theo mục đích này đi về phía trước xem, mọi người nhìn thấy được một mảng hỗn độn ở quảng trường, sau khi trong lòng sợ hãi cảm thán một tiếng, ánh mắt lập tức chuyển qua bên kia, bên ngoài chủ điện, Ôn Bình đang chậm rãi bước đi bên mép hố nước.

Mười con đại yêu.

Cộng thêm Dương Hi Bỉ.

Tất cả đều không còn thấy bóng dáng.

Người có nhãn lực tốt, liếc mắt liền tháy được người nằm trong nước, cũng nhận ra được y phục của hắn.

Cái kia chính là Dương Hi Bỉ.

- Dương Hi Bỉ chết rồi!

Hắn ta vừa mở miệng, mấy trăm người kinh sợ.

Vậy mà Ôn tông chủ lại thắng rồi!

Thần huyền đấu với Trấn Nhạc!

Có một không hai!

Cơ Lương Bình thấy một màn như thế, cả người đều ngây dại, trong lòng vô cùng kinh hãi. Cơ Lương Bình còn may, bởi vì Ôn Bình đã cho hắn rất nhiều lần kinh ngạc rồi, hắn đã có sức chống đỡ rồi, nhưng những vị trưởng lão, chấp sự này thì ngược lại, lần đầu nhìn thấy một màn như thế, sợ đến cả nửa ngày cũng không ngậm miệng lại được.

- Thần Huyền giết Trấn Nhạc.

- Từ xưa đến nay là người đầu tiên đó!

- Danh tiếng của Ôn tông chủ từ hôm nay trở đi tại Thiên Địa hồ này e rằng lưu truyền vạn năm không phai rồi.

Mọi người kinh ngạc cảm thán một trận, Long Kha thân là một Trấn Nhạc thượng cảnh ở bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, nàng nghi ngờ rằng có phải tỷ tỷ mình từ trăm năm trước đã sinh ra Ôn Bình hay không.

Nếu như không biết rõ rằng tỷ tỷ sẽ không gạt mình, nàng thật sự sẽ nghi ngờ như thế.

19 tuổi mà thôi, đã có thể giết được Trấn Nhạc rồi.

Cho dù là ở Long gia, ở thế giới bên ngoài Thiên Địa hồ cũng đều không thể nào có chuyện đó xảy ra.

【VIP】 Chiến đấu đột phá!

Học viện Thiên Thần.

Sau một hồi đại chiến, quảng trường bên ngoài chủ điện đã không còn tồn tại, động tĩnh lớn như thế cũng đã hấp dẫn một số người ngoại viện vẫn luôn không màng thế sự. Nhưng mà bởi vì nội ngoại có sự khác biệt, bọn họ cũng không cách nào tiến vào nhìn xem rốt cục là có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể ở ngoài lối ra khỏi núi của nội viện dõi mắt về phía xa.

Mặt khác, lúc tin tức Dương Hi Bỉ chết trận truyền đến tai Hoa Trạch Vũ, gương mặt vốn đã tiều tụy của Hoa Trạch Vũ nay càng thêm tái nhợt, lúc bị người khác vứt bỏ ở khúc cảnh, luôn cao giọng hét lớn:

- Hối hận, muộn rồi! Hối hận, muộn rồi!

Về phần hối hận cái gì, trong lòng ai cũng hiểu rõ.

Đối với việc này, bọn họ chỉ có thể nói một câu – Sớm biết như thế thì lúc trước hà tất làm như vậy?

Nhưng người theo phe của Hoa Trạch Vũ, giờ phút này cũng đứng ngồi không yên, đều biết khó tránh khỏi kiếp nạn này.

Cơ Lương Bình muốn cho Ôn Bình một lời giải đáp, tất nhiên phải trừng trị bọn họ.

Bởi vì không có sự góp mặt của bọn họ, thì Thi Hoa làm sao lại nhảy vào khúc cảnh tự sát đây?

Về phần là trừng phạt.

Hay là giết!

Đều để sau rồi nói.

Lại nói về Ôn Bình, sau khi giải quyết xong Dương Hi Bỉ, để cho người đi tàng giới lấy một thứ, ánh mắt đầu tiên của hắn hướng về người còn sống sót duy nhất của Long Thần môn – Nam nhân cao gầy Bán bộ Trấn Nhạc.

Ôn Bình rất rõ ràng, hắn đã lựa chọn tiêu diệt Long Thần môn.

Gánh nặng đường xa!

Long thần môn, Thiết Sơn các, đều là thế lực Tứ tinh, nhưng thực lực kém nhất không phải là Nhất tinh hai điểm. Lúc trước ở Thiết Sơn các, hắn dùng Tam Pháo hủy đi trụ sở của hắn, nhưng hắn không có ngốc như vậy, cho rằng mình đã diệt được một cái tông môn.

Trụ sở của tông môn bị hủy thì làm lại là được rồi.

Muốn triệt để hủy diệt một cái tông môn, tất nhiên trước tiên phải chặt đứt hai tay hai chân của nó, hoặc là khiêu khích một cái Yêu vương, làm cho hắn dẫn theo một đàn thú trong một đêm trực tiếp san bằng một cái tông môn, cũng giống như Kháo Sơn tông của Thương Ngô thành vậy.

Nhưng mà Huyền Sắc hồ, có được một cái thế lực đứng đầu Tứ tinh của một cái hồ, sẽ có cái Yêu vương nào thèm phát động đàn thú đây?

Cho dù người có mạnh hơn, có dũng cảm hơn, hắn cũng không dám đi chiếm lĩnh lãnh địa của Yêu tộc là một cái đạo lý

Ngay lúc Ôn Bình nhìn về phía người của Long Thần môn, vẫn chưa kịp lên tiếng, người nọ dập đầu trên đất một cái, chợt nghe hắn phát ra âm thanh lo lắng, âm thanh kia còn mang theo sự sợ hãi rõ ràng cùng với ước muốn được sống.

- Ôn tông chủ… Ôn tông chủ… Trần Sơn ta nguyện ý quy thuận Bất Hủ tông, quãng đời còn lại mấy trăm năm, sẽ làm trâu làm ngựa cho Bất Hủ tông, chịu mệt nhọc, đến chết mới thôi, tuyệt đối không thay lòng, nhưng xin Ôn tông chủ tha mạng!

Ôn Bình đi đến trước mặt hắn, lộ ra dáng vẻ tươi cười, rồi sau đó nhìn về phía Long Kha đang bước đến nói:

- Triệu khách khanhm ngươi phong bế mạch môn của hắn, sau đó ném lên phi thuyền đi, chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Long Kha lạnh nhạt lên tiếng:

- Một người ngay cản can đảm cũng không có, không có Bán bộ Trấn Nhạc cảnh giới thì còn tác dụng gì nữa chứ.

Đương nhiên, nói tới nói lui thì nàng vẫn ra tay rồi.

Tay phải mãnh mẽ duỗi ra giống như móng vuốt của chim đại bàng chế trụ lấy cổ tay trái của tên Trần Sơn kia, tay trái thì bắt lấy bả vai của hắn, không để ý đến đối phương đang đau đến ứa nước mắt, nang vẫn như trước tiếp tục dùng lực, cuối cùng nghe phanh phanh hai tiếng.

Đó là âm thanh mạch môn của Trần Sơn bị Long Kha mạnh mẽ ép buộc mở ra.

Không đợi mạch khí bắt đầu khuếch tán, đồng thời mạch môn của Dương Hi Bỉ đột ngột mở ra ba cái mạch môn màu vàng, một luồng khí tức hùng hậu lập tức bao lấy Trần Sơn, cũng cùng lúc đó hai mạch môn của Trần Sơn bắt đầu uốn lượn.

Giống như bị cánh cửa kẹp lấy.

Lại giống như hai cánh tay miết bọn họ lại.

Sau ba hơi thở, hai mạch môn giống như thủy tinh vỡ vụn, rắc xuống một mảng ánh sáng màu xanh sau đó biến mất.

Trần Sơn theo đó ngã bịch xuống đất, cả người như bị rút nước, nhưng lúc này trên mặt hắn không có sự sợ hãi – Bởi vì hắn biết rõ, đối phương đồng ý phong bế mạch môn của hắn, chính là cảm thấy hắn còn có ích.

Có ích là có thể sống sót.

Vô dụng mới chết.

- Phong bế mạch môn của ngươi, chứ không có chém đứt hai chân của ngươi, không thể đứng dậy sao?

Long Kha lạnh lùng nhướng mày, trực tiếp đá một cước.

Nói xong, hai con ngươi Long Kha đột nhiên cứng lại, mạnh mẽ quay lại nhìn phương hướng mà Ôn Bình đang đi, từ

trong ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, cặp môi đỏ mọng khẽ mở:

- Lúc nãy vậy mà lại đột phá rào cản của Thần huyền trung cảnh.

Vốn dĩ bình thường nàng không thể nào nhìn thấu cảnh giới của Ôn Bình, luôn cho rằng hắn chắc là Thần Huyền hạ cảnh, dù sao cũng còn trẻ. Ngay lúc vừa rồi Dương Hi Bỉ bị hắn giết rồi, nàng mới phát hiện ra khả năng Ôn Bình là Bán bộ Trấn cảnh rất cao.

Hiện tại Ôn Bình đột nhiên đột phá, mạch môn chấn động đã làm bại lộ chân tướng, hóa ra Ôn Bình chỉ mới là Thần Huyền trung cảnh.

Trung cảnh giết được Trấn Nhạc, thật khó tưởng tượng!

Ôn Bình lúc này, trên mặt còn mang theo ý cuòi, hắn cũng kinh ngạc, chẳng qua kinh ngạc là bản thân mình vậy mà sau trận đấu nước chảy thành sông lại đạt được Thần Huyền thượng cảnh, vốn dĩ còn thiếu một chút nữa mà bản thân mình ở tại thời điểm này đã mở ra rồi.

Hắn vốn cho rằng cần một khoảng thời gian nữa cơ.

Phỏng đoán chắc hẳn là trong lúc hắn chiến đấu với Dương Hi Bỉ, thực lực chắc cũng tăng lên khoảng năm thành!

Nếu nói như thế, đối phó với Long Thần môn, khả năng hủy diệt chúng lại tăng thêm một tí rồi.

Đang mải suy nghĩ, sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng.

- Ôn tông chủ, đồ của ngài.

Hóa ra là nội viện đệ tử giúp hắn nhặt tàng giới của Dương Hi Bỉ, hai tay bưng lấy chín miếng tàng giới đưa qua, ngoại trừ của Dương Hi Bỉ ra còn có tám miếng của tám tên cường giả Bán bộ Trấn Nhạc.

Ôn Bình thuận miệng hỏi một câu,

- Ngươi tên là gì?

- Trác Hưng! Cái kia… Ta là bằng hữu của Thi Hoa, lúc nàng ở học viện Thiên Thần mỗi ngày chúng ta đều cùng nhau tu luyện.

Trác Hưng vui mừng, giống như nhặt được báu vật vậy, cũng đã quên lúc trước khi Thi Hoa được vào trong Tẩy Luyện trì, vẻ mặt của hắn đầy đố kị, cũng quên luôn lúc trước khi ép buộc Thi Hoa, hắn cũng ở trong đám người đó, cũng đi theo hô hào những lời kia.

Hắn chỉ biết rằng, trong lòng hắn chỉ có người đứng đầu như Ôn Bình đang nói chuyện với hắn, nhưng mà thấy đám người Cơ Lương Bình đang đi đến đây, hắn vội vàng thoát ra khỏi sự vui sướng, rất hiểu chuyện mà lui về phía sau.

Tuy hắn là con trai của Ngũ trưởng lão, nhưng cũng biết lúc nào nên đứng ở đâu.

Cạch!

Cạch!

Một hồi tiếng bước chân dừng lại phía sau lưng Ôn Bình.

Cơ Lương Bình là người lên tiếng đầu tiên,

- Chúc mừng Ôn tông chủ.

Kỳ thật Cơ Lương Bình vốn dĩ nên sớm đến rồi, nhưng cảm nhận được sự biến hóa của Ôn Bình nên không dám tiến lên, đợi đến khi sau khi chắc chắn rằng đã đột phá cảnh giới xong hắn mới vội vàng tiến lại.

Sau khi Cơ Lương Bình mở miệng, những người khác vội vàng lên tiếng nói tiếp,

- Chúc mừng thực lực của Ôn tông chủ lại tăng lên một tầng!

Ôn Bình quay người lại liếc nhìn mọi người, sau đó nhìn Cơ Lương Bình,

- Cơ viện trưởng, Thi Hoa ta mang đi. Chuyện này lỗi không phải do ngươi, ngươi không cần để trong lòng, ta cũng sẽ không trách ngươi, những gì ngươi có thể làm đều đã làm cả rồi!

- Đa tạ Ôn tông chủ khoan hồng độ lượng.

Cơ Lương Bình thuận thế quỳ một chân trên mặt đất.

Chỉ là lúc này Ôn Bình lại nói:

- Chỉ là, ngươi nên thanh trừ học viện một chút đấy… Đợi ngươi làm xong việc, có thể đến Bất Hủ tông tìm Thi Hoa, dù sao ngươi cũng đã thu nhận Thi Hoa làm đệ tử, chính là sư phụ của nàng.

- Đã rõ.

Cơ Lương Bình gật đầu, trong lòng yên tâm hơn một ít, thanh đao trong lòng cuối cùng cũng đã rút ra rồi.

Hắn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Ôn Bình, cũng biết Ôn Bình không muốn nói thẳng ra làm hắn khó xử, càng biết rõ rằng Ôn Bình chỉ vì nhớ đến mối giao tình của mình với hắn. Đáng tiếc, cho dù hắn giết hết những người gió chiều nào thổi chiều nấy thì có thể như thế nào?

Thi Hoa cũng không thể trở về!

Hắn đối với Ôn Bình!

Hoặc đối với Thi Hoa,

Vẫn luôn mang theo sự xấu hổ.

Sau khi nhìn thấy Cơ Lương Bình gật đầu, Ôn Bình xoay người nhìn về phía Tẩy Luyện trì, lại liếc mắt nhìn Long Kha, trên mặt mang theo lãnh ý nói:

- Triệu khách khanh, đi, cũng nên tìm người của Long Thần môn tính sổ rồi!

【VIP】 Hút thuốc có hại!

Long Kha lạnh lùng nói:

- Muốn ta đá ngươi?

Trần Sơn nghe thấy tiếng nói này, cả người rủn rẩy, vội vàng từ trong tàng giới lấy móc ra một thanh kiếm chống đỡ thân mình dậy, sau đó chậm rãi bước theo sau lưng Ôn Bình và Long Kha, không dám đi nhanh, cũng không dám đi quá chậm.

Sau lưng, nghìn người trong học viện Thiên Thần cung kính đưa tiễn, âm thanh kia giống như thủy triều đánh tới, Ôn Bình giống như không nghe thấy vẫn tiếp tục đi về phía trước. Hắn hiểu được, lúc này không thể quay đầu lại, vừa quay đầu lại thì toàn bộ khí thế sẽ không còn nữa rồi.

Hắn cũng không phải là một lão già, không cần tỏ vẻ hòa ái dễ dàng, chỉ cần để lại sự kính sợ cho đám người học viện Thiên Thần kia là đủ rồi.

Sau khi lên phi thuyền, Ôn Bình trước tiên đi xem Thi Hoa ở trong khoang thuyền, nhìn Thi Hoa lẳng lặng nằm trên giường, tóc nàng rối loạn rơi một ít trên mặt, tạo nên một vẻ đẹp khó nói nên lời. Nhưng mà Ôn Bình không có hứng thú.

Sau khi dò xét hơi thở, cảm thấy đã ổn định rồi Ôn Bình rời khỏi khoang tàu, ánh mắt rơi vào tên Trần Sơn kia.

Đối phó với Long Thần môn, tin tức rất quan trọng.

Cái tên Trần Sơn sợ chết này, từ trên người hắn có thể thu thập thông tin, nhưng là nhân tố duy nhất không thể xác định. Đó chính là hắn không dám tin chắc rằng lời của tên Trần Sơn này nói có phải là sự thật hay không.

Nhưng mà muốn làm cho một người khai hết mọi thứ, cũng không khó khăn lắm, đem hắn treo trên vách núi, chỉ cho hắn một nhánh dây mây là đủ. Hơn nữa còn cho Trần Sơn thấy

được, hắn đứng trên vách núi, có thể cắt đứt sợi dây bất cứ lúc nào.

Hô!

Lúc đầu ngón tay của Ôn Bình nâng tạo ra một ngọn lửa nhỏ.

Sau đó, Ôn Bình lấy ra một điếu xì gà sinh mệnh, châm lửa, chậm rãi đưa đến trước mặt Trần Sơn. Giống như những gì hắn nghĩ, Trần Sơn thấy một màn như thế, rất sợ hãi liên tục lùi về phía sau, nhưng lại bị Long Kha trực tiếp túm đi lên phía trước.

Lúc mặt của hắn sát lại điếu xì gà sinh mệnh kia, Ôn Bình mở miệng nói:

- Cắn nó, sau đó dùng lực hít một hơi.

- Ôn tông chủ, cái gì ta cũng khai, cái gì cũng khai!

Hai mắt Trần Sơn nhắm tịt lại, thậm chí sau khi nói xong câu đó liền nín thở.

Ôn Bình nói tiếp:

- Nhưng mà ta không dám tin lời của ngươi. Vì vậy chỉ có thể để ngươi hút một điếu đoạn trường hủ thể mà thôi, ngươi yên tâm, lúc ngươi hút vào, nó sẽ ẩn trong thân thể của ngươi, sẽ làm ngươi có cảm giác rất thoải mái đó, hơn nữa không có chút thống khổ nào. Chỉ cần chưa qua 10 ngày, nó sẽ không thể ăn mòn Hỏa cục thể của ngươi.

Nghe được câu này, Long Kha sửng sốt một chút.

Tất nhiên, sau một giây nàng liền hiểu ra, sau đó lạnh lùng mở miệng,

- Hút, hoặc là ta vứt ngươi xuống dưới.

Trước Trần Sơn nghe thấy Ôn Bình nhìn ra Linh thể tu luyện của hắn, trong lòng không dám không tin cái điếu thuốc đoạn trường hủ thể này thật sự có năng lực ăn mòn Hỏa hấp thể, sau lại nghe thấy sự uy hiếp của Long Kha, lúc này mới nín thở, bất đắc dĩ mà tiếp nhận.

Ôn Bình nói:

- Hút một hơi lớn vào!

Trần Sơn vội vàng mở lớn miệng hút một hơi, trực tiếp nuốt xuống, chỉ là hút vội quá lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, lại càng hoảng sợ.

- Khục khục!

Hắn bắt đầu ho điên cuồng, nước mắt đều muốn ho rớt ra ngoai.

Trần Sơn khóc không ra nước mắt, qua nhiên, làm gì có loại độc nào khiến người khác cảm thấy thoải mái chứ,

- Ôn tông chủ, không phải ngài nói không có đau khổ sao?

Ôn Bình không ngẩn đầu lên, tiếp tục diễn,

- Tự mình cầm đi, vừa mới bắt đầu sẽ như thế đó, cầm lấy mà hút, hút đến khi nào hết thì thôi. Yên tâm, cứ mười ngày ta sẽ cho ngươi một điếu để bảo toàn tính mạng cho ngươi.

Dứt lời, sau khi Trần Sơn nhận lấy điều xì gà sinh mệnh, Ôn Bình đứng dậy, yên lặng dựa một bên đợi Trần Sơn hút xong điều xì gà. Chỉ trong chốc lát, sau khi thấy Trần Sơn từ từ thích ứng với lượt hút đầu tiên, mở miệng nói:

- Rất thoải mái phải không?

Dứt lời, Ôn Bình lộ ra nụ cười âm lãnh tà mị.

Trần Sơn gật đầu, trong lòng có nỗi khổ, cho dù thoải mái thì có làm được gì, không phải là độc dược có thể lấy mạng người sao?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến khi điếu xì gà sinh mệnh được hút sạch, Ôn Bình mới mở miệng nói:

- Ta không sợ nói cho ngươi biết, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ bỏ ra bất cứ giá nào để xóa sổ Long Thần môn bắt đầu từ Thiên Địa hồ trở đi, nói cho ngươi biết.

Trần Sơn gật đầu, vội vàng nói:

- Ôn tông chủ, Long Thần môn là một trong mười hai thế lực đứng đầu ở Thiên Địa hồ, nằm ở dãy núi Long Tích của

Huyền Sắc hồ, đến hôm nay nó đã tồn tại được hơn 3000 năm rồi, muốn diệt nó, gần như là điều không thể.

Ôn Bình lên tiếng:

- Nói những thứ có ích đi, nói những thứ mà ta không biết ấy.

Trần Sơn vội nói:

- Thật ra, người ở Minh Kính hồ không chỉ có mười người chúng ta. Còn có thần nữ của Long Thần môn chúng ta – Thác Doanh, rất lâu về trước thực lực của nàng đã là Trấn Nhạc trung cảnh. Còn có bốn vị trưởng lão của Long Thần môn chúng ta – Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần, thực lực tuy rằng không bằng thần nữ, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, đều là cường giả Trấn Nhạc trung cảnh. Ngay hôm nay, bọn họ đã lên đường đi đến Vân Hải chi đô, chậm nhất là ngày mai sẽ đến nơi.

- Nói tiếp.

Ôn Bình vui mừng, quả nhiên vẫn nên dùng một ít thủ đoạn, nếu không dùng thủ đoạn thì hắn ta chưa chắc trong một thoáng đã khai ra nhiều điều như vậy.

Trần Sơn gật đầu, thấy nét mặt của Ôn Bình lộ ra sự tức giận thậm chí là sát ý, vội vàng nói:

- Thần nữ để chúng ta đến học viện Thiên Thần vốn dĩ là muốn biến nó thành nước phụ thuộc Long Thần môn chúng ta, giúp đỡ Long Thần môn từng bước từng bước khống chế Minh Kính hồ. Sau khi hoàn thành mọi việc, ngày hôm sau chúng ta sẽ tập hợp ở Vân Hải chi đô, sau đó cùng thần nữ và bốn vị trưởng lão Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần đánh lên Bất Hủ tông, mục đích là để rửa nhục, nhưng phần mục đích chính là vì thuật chế tạo Tuyền Qua đồ của ngài…

Sau khi nghe xong kế hoạch của Thác Doanh, Ôn Bình lạnh lùng cười cười nói tiếp:

- Năm vị cường giả Trấn Nhạc trung cảnh cùng nhau tấn công Bất Hủ tông chúng ta, ra tay lớn thật. Ngươi tiếp tục nói, ta muốn nghe việc liên quan đến Long Thần môn.

Nếu bọn họ đều đi về phía Đông hồ, vậy hắn phải đi Huyền Sắc hồ làm một ít chuyện rồi.

Trần Sơn nói tiếp:

- Mấy hôm trước, thần nữ Thác Doanh của Long Thần môn, cũng chính là vị đi cùng với Dương Hi Bỉ trưởng lão ở Vân Hải chi đô, nàng ấy đã phái người đi Thương Ngô thành thăm dò tin tức của Bất Hủ tông, Bất Hủ tông ngài có một vị như tiền bối ngồi ở đây, đã đạt đến trình độ chiến đấu cao nhất tất nhiên sẽ không còn e sợ bất cứ thế lực nào nữa. Thế nhưng nhân lực của Bất Hủ tông không nhiều, muốn làm tan rã một thế lực trên vạn người như Long Thần môn, thật sự rất khó… Ngài chỉ có thể từ từ làm suy yếu nó, cách tốt nhất để làm suy yếu nó, chính là chém vào chỗ dựa lớn nhất của Long Thần môn, khiến cho hắn từ trong nội bộ phát sinh mâu thuẫn.

Ôn Bình hỏi:

- Vậy chỗ dựa lớn nhất của Long Thần môn là cái gì?

Trần Sơn lên tiếng:

- Long Than bí cảnh! Có thể nói nó là lý do lớn nhất để đảm bảo cho sự hưng thịnh qua nhiều thế hệ của Long Thần môn. Ở trong đó tu luyện, không chỉ là làm chơi ăn thật, còn bởi vì tất cả công pháp, mạch thuật của Long Thần môn đều là ở trong đó mà lĩnh ngộ được, mà một số công pháp, mạch thuật được để trong bảo khố ở bên ngoài kia đều là những thứ chỉ có một mà viết thành chín, cũng chỉ có thế lực Tam tinh mới xem trọng chúng thôi. Cho nên, chỉ cần phong bế nó, ta dám khẳng định, từ Thần Huyền cảnh trở đi đều sẽ nảy sinh suy nghĩ gian dối. Chỉ là làm thế nào để suy nghĩ gian dối ấy khuếch đại, diễn biến thành mâu thuẫn nội bộ, chính là xem Ôn tông chủ có thể tiến vào Long Than bí cảnh rồi phá hoại đến trình độ nào mà thôi.

- Ngươi chắc chắn như vậy ư?

Ôn Bình hỏi ngược lại.

Trần Sơn gật đầu:

- Chắc chắn! Bởi vì công pháp, mạch thuật đột phá từ trong Long Than bí cảnh đều là không cách nào sao chép, cũng không có cách nào truyền thụ cho người khác, hơn nữa mỗi một công pháp, mạch thuật thu hoạch được đều không hoàn chỉnh, nếu muốn lĩnh ngộ sâu hơn, nhất định phải vào Long Than bí cảnh một lần nữa. Mặc dù Dương Hi Bỉ kia là Trấn Nhạc cảnh nhưng thật ra công pháp của hắn đều có sơ hở, không đạt đến cảnh giới đó đâu, môn chủ sẽ không để cho bọn họ tiếp tục tiến vào đó để lĩnh ngộ sâu hơn, bao gồm cả mạch thuật cũng thế. Mục đích là để bảo đảm năng lực giữ người của Long Thần môn, nhưng đó cũng là sơ hở lớn nhất của Long Thần môn.

Sau khi nghe xong, hai mắt Ôn Bình tỏa sáng.

Nghe Trần Sơn nói như thế, dựa theo suy đoán của hắn, chỉ cần làm cho Long Đàm bí cảnh kia không còn nữa, vậy thì Long Thần môn nhất định sẽ đại loạn. Nếu như thế thì kế hoạch ban đầu đi đến Đông hồ của thần nữ và bốn vị trưởng lão Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần kia khẳng định sẽ phải quay trở về.

Làm như thế có thể thể đạt được hiệu quả của "vây Ngụy cứu Triều".

Chỉ là vấn đề của Long Thần môn Trần Sơn cũng không thấy được, vậy muốn làm mất cái bí cảnh kia tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Hơn nữa, làm sao trong khoảng thời gian ngắn như tehes này có thể đến được Huyền Sắc hồ, đến cái dãy núi Long Tích kia cũng là một vấn đề rất lớn.

Lần trước đi Huyền Sắc hồ vậy mà mất gần nữa tháng!

Thời gian nửa tháng đó, cái thần nữ Thác Doanh kia đã sớm đến trước cửa nhà mình rồi, tuy nói tuyệt đối không có khả năng đi lên, nhưng thành chủ Thương Ngô thành chắc hẳn phải chịu khổ rồi.

Vì để bản thân mình không đi đời nhà ma, hắn chỉ có thể đem ý muốn không hợp tác nói ra mà thôi.

【VIP】 Biết dễ, đi khó!

Thu hồi suy nghĩ, Ôn Bình nhìn chằm chằm vào mắt Trần Sơn, không có cảm xúc hỏi:

- Ngươi đúng thật là thông suốt.

Trần Sơn nghe thấy lời này, cảm thấy Ôn Bình có thể đang nghi ngờ hắn, vội vàng giải thích:

- Ôn tông chủ, ta đặc biệt cảm thấy phản cảm với cái chế độ đó, nó làm ta cảm thấy bản thân mình như bị người ta nhéo ở cổ họng, đặc biệt là sau khi thực lực của ta phát ra trở nên mạnh mẽ, đối với loại chế độ này càng ngày càng phản cảm. Ta cảm thấy không một ai có thể bỏ qua loại trói buộc này, cảm nhận của ta cũng chính là cảm nhận của mọi người, cho nên phá hủy Long Than bí cảnh là một biện pháp chính xác.

Nghe thấy lời Trần Sơn nói, Ôn Bình không có lên tiếng.

Hắn chỉ là không ủng hộ câu nói cuối cùng của Trần Sơn, cái gì mà cảm nhận của hắn nhất định cũng là cảm nhận của người khác, đây chẳng qua chỉ là lời nói của một người "Nhân tâm bất túc xà thôn tượng"* mà thôi. Ngay cả học viện còn có phân biệt nội ngoại đấy.

(*): Nhân tâm bất túc xà tôn thượng: Ý chỉ một người lòng dạ tham lam, không báo giờ thấy đủ, tựa như rắn lại muốn nuốt voi.

Đồng thời, hắn cũng cũng rất tỉnh táo.

- Có phải ngươi nói thiếu thứ gì đó hay không?

Ôn Bình lạnh mắt nhìn chăm chú.

Cả người Trần Sơn lập túc kinh sợ, vội vàng lắc đầu, đầu hắn lắc qua lắc lại giống như trống lắc.

Ôn Bình lạnh giọng nói:

- Long Than bí cảnh quan trọng như thế, vậy thì tại sao nhiều năm như vậy không ai đi phá hủy nó? Đừng nói với ta

rằng thế lực Tứ Tinh mấy nghìn năm nay đều chung sống hòa bình với nhau. Lời này ta tin không nổi!

Dứt lời, Ôn Bình xoay người sang chỗ khác, hơn nữa để cho Long Kha trực tiếp ném hắn khỏi phi thuyền, khiến cho hắn sau mười ngày độc dược phát tác rồi chết đi. Long Kha biết rõ Ôn Bình khẳng định đang diễn trò, nhưng nàng rất phối hợp mà bước đến túm lấy Trần Sơn, một tay nhấc lên mang Trần Sơn đi đến bên ngoài mạn thuyền.

- Bởi vì có cầu Long cốt! Bởi vì có cầu Long cốt!

Trần Sơn giãy dụa thét lên.

Lúc này Long Kha mới dừng tay lại, sau khi Ôn Bình hô lên mới thả Trần Sơn xuống. Trần Sơn sau khi mấp mé bờ vực sinh tử, hai chân lúc này như nhũn ra, thấy Ôn Bình lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, hắn vội vàng giải thích sợ Ôn Bình mất đi kiên nhẫn.

Quả thật hắn có ý đồ riêng, nếu Ôn Bình đã cần hắn, cho dù hiện tại tính mạng của bản thân bị Ôn Bình nắm giữ hắn cũng có thể từ từ tìm cho mình một chút chủ động, có thể lấy được thuốc giải đoạn trường hủ thể.

Nhưng không ngờ đến Ôn Bình lại thông minh như thế, có được sự nhạy cảm mà ở cái tuổi này không thể có, cơ bản là không cho hắn cơ hội.

Hiện tại hắn có chút nghi ngờ, Ôn Bình có thật sự mới chỉ 19 tuổi không.

Thực lực mạnh như vậy thì thôi đi, còn sở hữu tính cách mà hắn không có được.

Vốn dĩ hắn muốn cược một phen, cược đúng thì thời gian này có thể dễ dàng một chút, nhưng hiện tại hắn không dám đánh cược nữa, bởi vì vừa nãy xém chút nữa là đi đời nhà ma hắn rồi, hắn thật không dễ dàng gì mới lên đến cảnh giới chỉ cách Trấn Nhạc cảnh một khoảng nhỏ xíu, nhưng không ngờ lại chết đi như thế.

- Cầu Long cốt nằm ở dưới núi Long Tích nó là cái đuôi của một con rồng thật đã chết, cũng là con đường duy nhất đi

qua Long Đàm bí cảnh. Mặc kệ cường giả gì, mặc kệ biện pháp gì, cũng đều không thể hủy hoại cầu Long cốt, cho nên mấy nghìn năm nay, cho dù Long Thần môn đối địch với kẻ dịch có mạnh mẽ đến đâu thì Long Đàm bí cảnh vẫn như cũ không có tổn hại gì. Có thể phá hủy nó mới có thể chân chính phá hủy Long Thần môn, nếu không chỉ e rằng cho dù có thể thêm mấy cái Dương Hi Bỉ cũng là vô nghĩa.

Dứt lời, Trần Sơn vội vàng nhìn về phía Ôn Bình.

Hắn có ý đồ muốn từ trong mắt của Ôn Bình có thể thấy dược một ít tin tức làm hắn yên tâm, nhưng mà khi nhìn vào mắt của Ôn Bình đều là sự lạnh băng, hắn không khỏi sợ hãi.

Long Kha ở một bên lúc nghe thấy đuôi rồng thật, thuận tiện hỏi:

- Nếu như đuôi rồng là còn đường duy nhất, vậy ngươi không cần suy nghĩ nữa rồi. Rồng thật là loài vật có sự tồn tại cấp cao nhất trong Yêu tộc, cho dù là cảnh giới gì đi nữa, Thiênđịa hồ đều không có ai có năng lực phá hủy nó. Theo tình hình trước mắt của chúng ta, muốn phá hủy Long Thần môn không phải là không có cách, trực tiếp giết!

Chỉ cần từng bước từng bước giết người của Long Thần môn, giết hết những người có thực lực chiến đấu hàng đầu, một cái tông môn chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Đến lúc đó cho dù bọn họ không ra tay cũng sẽ có thế lực khác lập tức đến xơi tái Long Thần môn.

Nghe được lời của Long Kha, Ôn Bình không khỏi xoay đầu nhìn về vị tiểu di thẳng tính của mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ, không có tiếp lời của nàng nhưng lại hỏi một câu:

- Không phải là long cốt, thật sự không cách nào sao?

Long Kha gật đầu, lại lắc đầu giải thích:

- Ngược lại biện pháp thì có, nhưng không thể thực hiện tại Thiên Địa hồ.

- Biện pháp gì?

Nghe nói có biện pháp, trong lòng Ôn Bình có chút chờ mong.

Long Kha lạnh nhạt lên tiếng,

- Tìm một vị cường giả Địa Vô Cấm, đánh gãy một đoạn xương rồng thiệt thôi mà, rất đơn giản!

Nghe được câu nói này, nét mặt của Ôn Bình lập tức cứng lại, triệt để im lặng. Trong lòng thầm nghĩ:

- Bỏ đi, vẫn cứ dựa theo kế hoạch của mình mà làm thôi. Cách nhìn thế giới của mình và Long Kha không giống nhau, làm sao có thể đặc mình vào hoàn cảnh của người khác để mà suy nghĩ.

Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là tìm một đường để đến Huyền Sắc hồ một cách nhanh nhất, ở Long Thần môn làm ra một số chuyện lớn.

Nếu như không có, vậy cũng chỉ có thể về Đông hồ trước, sau đó đại chiến một trận với Trấn Nhạc cảnh ở trước cửa nhà. Sau khi đánh xong một trận, người của Long Thần môn chắc chắn sẽ chết, dù sao cũng có sự tồn tại của giao long. Trong chớp mắt khiến cho Long Thần môn mất đi năm tên cường giả Trấn Nhạc trung cảnh, tuyệt đối đủ để khiến môn chủ Long Thần môn nửa đêm phải khóc thét.

Nhưng như thế không đủ để phá hủy Long Thần môn, tối đa cũng chỉ làm cho bọn họ co đầu rụt cổ lại, sau đó không tìm đến hắn nữa mà thôi.

Sau đó nữa bọn họ sẽ lại đến phục thù, sẽ liên quân với Bách Tông liêm minh cùng nhau đến thảo phạt hắn. Lúc nãy Trần Sơn có nói rồi, Long Thần môn biết chuyện liên quân của Bách Tông liên minh, nhưng vẫn chưa muốn gia nhập liên quân, cho nên muốn diệt Long Thần môn, chỉ có thể tại thời điểm bọn họ chưa gia nhập liên quân mà thôi.

Liên quân của Bách Tông liên minh hiện vẫn đang chậm chạp chưa đến khẳng định mới chỉ là một nhóm người, hắn cần gì phải đi trợ giúp, khiến cho một thế lực đứng đầu Tứ Tinh gia nhập vào đó? Đến lúc đó thế lực đứng đầu Tứ tinh đã lên đến đỉnh, kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Cho nên, biện pháp tốt nhất hiện nay chính là khiến cho bọn họ trong “tự cố bất hà” (1) mà từng bước từng bước

hướng về kết cục bị hủy diệt.

(1) Tự cố bất hà: nói về việc lo liệu cho mình chẳng xong lại còn ôm đồm, cáng đáng cho người khác.

Cái Long Đàm bí cảnh này, nhất định phải đi!

Sau khi trầm tư, Ôn Bình lại nhìn về phía Trần Sơn hỏi:

- Cái Long Than bí cảnh kia ở đâu trong Long Thần môn?

Nghe thấy vấn đề này, Long Kha hiểu rõ, Ôn Bình đây là chưa từ bỏ ý định, vẫn như cũ muốn theo kế hoạch của mình mà làm.

Suy nghĩ một hồi, dứt khoát không thèm nói nữa.

Mặc kệ Ôn Bình muốn làm cái gì, nàng chỉ cần ở bên cạnh là được rồi, ai bảo trong tay của tiểu tử này có thứ mà nàng muốn chứ?

Mà Trần Sơn ở một bên nơm nớp lo sợ nghe lời của Ôn Bình, rốt cục cũng có thể thả lỏng một hơi rồi, tranh thủ thời gian đáp lời:

- Dãy núi Long Tích ở sâu bên ngoài của Thiên Sát Phong, muốn đi vào chỗ đó phải đi ngang qua toàn bộ Long Thần môn. Ta có địa đồ tông môn của Long Thần môn…

Nói xong, Trần Sơn liền lấy trong tàng giới ra một tấm địa đồ đưa cho Ôn Bình, Ôn Bình nhận rồi nhưng không có mở ra xem.

- Dẫn ta vào trong, chỉ cần có thể thành công, ta sẽ cho ngươi giải dược của đoạn trường hư thể.

Ôn Bình nói.

- Cái này…

Vốn dĩ có được thuốc giải là một chuyện rất đáng để vui mừng, nhưng mà nghĩ đến việc bắt hắn dẫn đường, thật sự là hắn cười không nổi.

- Nếu như bình thường, ta tuyệt đối có thể dẫn ngươi đi, dù sao Long Đàm bí cảnh kia cũng không phải cấm địa. Thế nhưng lúc này ta đột ngột xuất hiện ở Long Thần môn, bất kể

là ai cũng sẽ chú ý đến ta, càng không nói đến ta còn dắt theo một người xa lạ nữa.

【VIP】 Hóa ra có đường tắt

Những việc khác cho dù sẽ có nguy hiểm, hắn đều có thể vì mạng sống của mình mà làm, nhưng mang theo hai người Ôn Bình đi Long Than bí cảnh…

Hắn không dám!

Bởi vì cửu tử nhất sinh!

Ôn Bình cũng không để ý đến sự sợ hãi của Trần Sơn, bởi vì hai người không giống nhau, có nguy hiểm Trần Sơn có thể lùi bước nhưng hắn cần phải làm, quả thật hệ thống đã cho tông môn sự đảm bảo về an toàn tốt nhất, nhưng mà chưa cho hắn cái cách mà chỉ cần nằm nhà cũng có thể giải quyết vấn đề.

- Về vấn đề khuôn mặt ta có thể giúp ngươi giải quyết. Bây giờ một là ngươi bị nàng ấy quăng xuống dưới, hai là dẫn chúng ta tiến vào đó, ngươi chọn một cái đi.

- Ôn tông chủ——

Nét mặt Trần núi lập tức lộ vẻ suy sụp, muốn nói tiếp nhưng nhìn thấy Ôn Bình đã ra quyết đinh chỉ có thể ngậm miệng lại, đưa ra một quyết định mà trong lòng ăn không hề mong muốn,

- Ta chọn cái thứ hai.

Sau khi nghe được lựa chọn của Trần Sơn, Ôn Bình thuận tay chỉ vào giẻ lau, thùng nước ở trong góc cabin kia, đợi đến khi Trần Sơn bắt đầu lau dọn Ôn Bình nói với Long Kha hắn muốn yên tĩnh ở một mình, hắn yên tĩnh dựa vào mũi tàu, ánh mắt như nhìn những dòng sông, những ngọn núi không ngừng lướt qua dưới chân.

Thật ra Ôn Bình đang hỏi hệ thống, tuy nó không giúp hắn giải quyết được vấn đề trước mắt, nhưng lại có thể chỉ đường.

Thiên Địa hồ như thế nào nó rõ ràng nhất!

Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng:

- Hệ thống, ta muốn xem bản đồ của Thiên Địa hồ.

Tiếng nói vừa dứt, trước mắt hắn hiện ra một màn hình, một tấm bản đồ được xác định rõ ràng mở ra trước mắt hắn. Từng tên hồ lần lượt xuất hiện, chỉ là Ôn Bình không quan tâm đến những thứ đó, sau ánh mắt quét một vòng nó dừng lại ở Huyền Sắc hồ.

Dựa vào bản đồ, Huyền Sắc hồ so với Đông hộ cộng thêm ba hồ còn lại to hơn rất nhiều. Đương nhiên, trước đây hắn có đi du lịch qua nơi này nên đã hiểu rất rõ về điều này. Nhưng hắn lại phát hiện ra một chuyện đáng vui mừng và ngạc nhien, khoảng cách giữ Đông hồ và Huyền Sắc hồ là rất gần.

Theo đó, Ôn Bình lại bảo hệ thống phóng to bản đồ lên, ánh mắt quét một vòng trên Huyền Sắc hồ cuối cùng nó dừng lại ngay dãy núi Long Tích.

Dãy núi Long Tích ở bên trái của Huyền Sắc hồ, vị trí của nó gần như là một biên giơi, thậm chí có thể thấy phần đuôi của dãy núi đã muốn ở phía ngoài của Huyền Sắc hồ. Lúc này Ôn Bình lại phát hiện được một điều dáng ngạc nhiên và vui mừng, chính là khoảng cách của nó với Đông hồ gần đến đáng sợ.

Khoảng cách giữa nơi chỉ rộng bằng một Đông hồ - một vũng nước nhỏ, chỉ là một góc của Yêu Hoàng hồ mà thôi.

- Xuất phát từ Đông hồ nhiều lắm thì một ngày có thể đến nơi!

Sau khi phát hiện được việc đáng ngạc nhiên và vui vẻ này, Ôn Bình mừng thầm trong lòng.

Có thể cho thấy một tấm bản đồ quan trọng đến nhường nào. Nếu như người của Long Thần môn cũng có một tấm bản đồ như thế này thì cần gì phải đi đường xa đến như thế. Đi một vòng mới ra hết Huyền Sắc hồ, sau đó xuyên qua địa phận của ba hồ mới đến được Đông hồ.

Lộ trình của hai con đường hơn kém nhau cũng khoảng mười lần.

Lúc đang chuẩn bị thiết lập lại tuyến đường thì hệ thống bỗng lên tiếng,

- Con đường này độ nguy hiểm của nó rất lớn, trước mắt không thể kiến nghị kí chủ đi theo con đường này, muốn đi cũng có thể được, nhưng tốt nhất phải nâng cấp Lưu Vân giáp lên một tầng, đến khi có thể chống lại sự công kích của cường giả Địa Vô Cấm thì mới có thể đi vào con đường này.

Ôn Bình ngây ra một lúc, sau đó hỏi:

- Vì sao?

Hệ thống lên tiếng,

- Bởi vì Yêu Hoàng hồ là một trong hai cái tổ lớn của Yêu tộc ở Thiên Địa hồ, tuy rằng Yêu tộc ở bên trong đó không có xâm lấn lãnh địa của Nhân tộc, nhưng ở Yêu Hoàng hồ thì dấu chân của bọn chúng ở khắp mọi nơi. Theo như tính toán của hệ thống, khoảng cách giữa Huyền Sắc hồ và Đông hồ chỉ là một vũng nước nhỏ, ít nhất sẽ chỉ có trên ba loài Yêu vương có huyết thống thuần khiết, trên trời, trong nước, mặt đất… cảnh giới của bọn chúng chỉ là Trấn Nhạc trung cảnh, nhưng bởi vì huyết thống nên thực lực của bọn chúng chắc chắn sẽ mạnh hơn Trấn Nhạc thượng cảnh của Nhân tộc. Trước mắt giới hạn chịu đựng lớn nhất của phi thyền chỉ là Trấn Nhạc cảnh, cho dù một con Yêu vương không đánh vỡ nó nhưng cũng có thể gọi đồng loại của nó đến…

Nghe thấy thế Ôn Bình hít sâu một hơi.

Wow!

Thật dữ tợn!

Giờ thì hắn đã hiểu vì sao Long Thần môn lại nhất định bỏ gần cầu xa, chỉ bởi vì một con Yêu vương trên trời mà bọn họ đã chịu không nổi rồi, cho dù cái tông môn đó đến thì cũng vậy, bọn họ không có khả năng ngồi tọa kỵ vượt qua cái vũng nước kia

Chu dù bọn họ có thể lấy Dực tộc đại yêu có năng lực tương đương Trấn Nhạc cảnh làm tọa kỵ cũng khôn thể tiến vào Yêu Hoàng hồ, đối mặt với Yêu vương huyết mạch thuần

khiết những con Dực tộc đại yêu kia sẽ chỉ là miếng mồi ngon được đưa đến miệng mà thôi.

- Vậy thì nâng cấp cho Lưu Vân giáp trước, vừa hay có thể về Bất Hủ tông rồi trang bị thêm Tuyên qua pháo vào.

Nhưng hiện tại thời gian có chút gấp, hắn sợ rằng nâng cấp Lưu Vân giáp tốn nhiều thời gian,

- Hệ thống, một lần nâng cấp cho Lưu Vân giáp cần bao lâu?

Hệ thống trả lời:

- Thời gian nâng cấp cần 24 tiếng, nhưng cần 1000 viên bạch tinh để nâng cấp, dựa vào tình hình trước mắt, dùng 1000 viên bạch tinh để nâng cấp cho Lưu Vân giáp là không có kế hoạch, tông môn còn có rất nhiều kiến trúc chưa được nâng cấp.

Nghe hệ thống nói xong, Ôn Bình có chút bất đắc dĩ, 1000 viên bạch tinh – cái này có chút quá kinh khủng rồi, cho dù nâng cấp Thính Vũ các cũng không có cái giá đó.

Vừa mới để dành chút tiền để mở Tuyền qua pháo, chẳng còn tiền nâng cấp Thính Vũ các, lại lòi ra một cái Lưu Vân giáp khủng bố này nữa, bảo hắn phải làm như thế nào đây?

Đột nhiên Ôn Bình vỗ một cái vào ót của mình.

Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất mình còn có chiến lợi phẩm, chín miếng tàng giới, dù nói thế nào chắc cũng thu hoạch được 1000 viên bạch tinh chứ?

Nghĩ đến đây, Ôn Bình vội vàng lấy chín miếng tàng giới trong tàng giới của mình ra, chợt nghe Trần Sơn ở phía sau nói một câu,

- Ôn tông chủ, bây giờ chúng ta đi đâu?

Ôn Bình xoay đầu, mắt nhìn Trần Sơn kia, sau đó chuyển ánh nhìn sang tàng giới của hắn,

- Ngươi không gọi ta, xém chút nữa ta quên mất ngươi vẫn còn một miếng tàng giới… Đem tàng giới của ngươi qua đây.

Trần Sơn cười khổ, trong lòng thì khỏi phải nói rồi càng đau khổ hơn, ngoan ngoãn biến tàng giới thành đồ vật rồi đưa đến cho Ôn Bình.

Ôn Bình nhận lấy, hắn bắt đầu tự chửi bản thân.

Hỏi cái gì mà hỏi?

Miệng sao mà lắm lời thế!

Không hỏi thì chết sao?

…

Sau một ngày, phi chu đã đáp xuống núi Xuất Nhiễu.

Dưới ánh chiều tà, Ôn Bình để cho Long Kha cõng Thi Hoa ra, Trần Sơn thì cõng tên cường giả Địa Vô Cấm kia. Khi thấy Trần Sơn cõng người, Long Kha có chút kinh ngạc, không rõ trên phi chu như thế nào lại nhiều hơn một người

- Lúc ở khúc cảnh hắn bỗng nhiên xông vào trong phi chu.

Đơn giản giải thích một câu, Ôn Bình lái phi chu bay vào trong phòng kiến tạo phi chu. Đồng thời, bảo hệ thống nhanh chóng lắp đặt Tuyền Qua pháo vào, đồng bộ mở ra nâng cấp Lưu Vân giáp.

Mười cái tàng giới cho hắn thu hoạch được 1400 viên bạch tinh, còn lại đều là đồ vật linh tinh , Ôn Bình tính để đó sau này sẽ bán, trừ đi 1000 viên bạch tinh để nâng cấp Lưu Vân giáp hắn còn dư laij mấy trăm.

Còn Thi Hoa, Ôn Bình sắp xếp cho nàng ở lại khu kí túc xa, tạm thời để cho Dương Hề bọn họ hỗ trợ chăm sóc.

Chỉ là bộ dạng hiện tại của Thi Hoa cũng không cần chăm sóc gì.

Trần Sơn cũng vị cường giả Địa Vô Cấm kia, Ôn Bình sai người ném cho Xích Mục Cự Viên canh giữ, bây giờ Trần Sơn là một người bình thường, Xích Mục Cự Viên trông giữ hắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn người còn lại Ôn Bình sẽ đưa hắn vào chủ điện tìm một phòng trống cho hắn nằm ở đó trước.

Lúc nào cứu hắn, Ôn Bình không nói được, nhưng khẳng định là đi xem dãy núi Long Tích trước trở về mới tính sau.

Lúc Ôn Bình rời khỏi chủ điện, Long Kha đã đứng ở bên ngoài chủ điện, như là đang đợi Ôn Bình,

- Tông chủ, ngươi thật muốn giữ hắn ở lại Bất Hủ tông sao?

Ôn Bình không trả lời ngay, mà ngừng lại nhìn Long Kha, hắn rất ngạc nhiên, sao Long Kha lại tỏ vẻ lo sợ bất an,

- Quen biết?

【VIP】 Xuất phát! Dãy núi Long Tích

Long Kha gật đầu,

- Không quen, nhưng ta biết hắn ở đâu ra.

- Vậy?

- Già Thiên lâu, một thế lực rất đen tối, thông thường bọn ta nhìn thấy người của thế lực này đều sẽ tránh xa.

Long Kha không có nói tỉ mỉ, chỉ đơn giản giới thiệu như thế, nhưng Ôn Bình vẫn có thể nghe ra được một số tin tức.

Nhưng mà hắn không quan tâm.

Làm việc đen tối ư?

Không sao cả!

Sau khi liếc nhìn nhiều lần về phía Long Kha, Ôn Bình nói tiếp:

- Giữ hay không giữ, đợi hắn có thể vượt qua đi rồi nói tiếp. Đúng rồi, ta đã cho ngươi thân phận trưởng lão. Đưa bạch tinh rồi ngươi có thể tự do ra vào bất kì nơi nào của Bất Hủ tông.

- Không đi Long Thần môn nữa hả?

Long Kha hỏi lại.

Nghe hỏi thế Ôn Bình ngược lại có chút kinh ngạc, vốn dĩ lúc chuẩn bị quay về Bất Hủ tông hắn đã không còn hi vọng Long Kha sẽ đi theo hắn. Bây giờ nghe nàng hỏi như thế, xem ra nàng ấy cũng muốn đi nha… Vậy thì hắn không khách khí nữa.

Tiểu di nhà mình, ngu sao không dùng!

Ôn Bình lên tiếng, thuận tiện nói đùa một câu, cũng không quan tâm người khác có cười hay không,

- Mười canh giờ sau xuất phát, đi bộ hay là ngồi phi chu của ta đi, ngươi chọn đi.

- Ta chọn cái khỉ mốc!

Long Kha bất đắc dĩ thở một dài một hơi trong lòng, ẩn ý trong sự lựa chọn mà Ôn Bình nói là gì,

- Ta đưa bạch tinh nhập môn cho ngươi trước, về những chuyện khác đợi chúng ta về rồi lại nói sau đi.

Nói xong, Long Kha đưa bạch tinh ra.

300 viên!

Nhìn thấy chúng, Ôn Bình thì không cần phải nhắc nữa, cực kỳ thoải mái.

Quả nhiên, bất kể bản thân có bao nhiêu bạch tinh vĩnh viễn đều không ngại chúng nhiều thêm.

Đưa tay ra nhận 300 viên bạch tinh, Ôn Bình nói hệ thống mở ra quyền tiến vào kiến trúc đặc thù cho Long Kha.

- Cũng không biết ngươi giống ai nữa.

Long Kha đối với thần thái của Ôn Bình quả thật bó tay rồi, một câu bất đắc dĩ bật ra. Vừa nói xong liền cảm thấy có chút không đúng, nhưng không thấy Ôn Bình phản ứng gì, nàng mới thả lỏng một hơi.

Lúc này Ôn Bình đã nhận xong bạch tinh, để lại một câu nói rồi liền cất bước tiến về khu ký túc xá.

- Nghỉ ngơi sớm đi.

Đi vào khu kí túc xá, Ôn Bình tìm bọn người Vân Liêu để thống kê xem sự sắp xếp lịch trình tu luyện của mười ngày tiếp theo như thế nào, thuận tiện nghe bọn họ kể về sự việc lúc bọn họ đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ ra sao, bất giác đã là đêm đã khuya rồi.

Trên đường trở về Thính Vũ cá, trong đầu Ôn Bình toàn là chuyện của Long Thần môn, định đi Kiến Mộc Lâm một chuyến. Lúc đến Kiến Mộc Lâm, Trần Sơn đang bị bọn Xích Mục chỉnh ác, dùng bản thảo để đào đất.

Thấy Ôn Bình đã đến, Xích Mục đá một cước về phía Trần Sơn:

- Tông chủ, thằng nhãi ngươi còn không nhanh quỳ xuống?

Bị một con tiểu Yêu vương ăn hiếp, Trần Sơn khóc không ra nước mắt, xoay người quỳ xuống.

- Vậy còn ngươi?

Ôn Bình nhìn Xích mục với tính xấu không thay đổi này, ném cho hắn một ánh mắt lạnh lùng.

Linh Doãn so với Xích Mục lanh lẹ hơn, đã quỳ trước rồi, Xích Mục thấy thế bị dọa khẽ run rẩy cũng nhanh chóng quỳ theo,

- Tông chủ, kính ý của chúng ta đối với ngài dù quỳ hay không quỳ cũng đậm sâu như núi lớn.

- Lời nói nịnh bợ này, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?

Ôn Bình thu hồi mặt lạnh, ghé mắt nhìn Trần Sơn,

- Trần Sơn, ngươi đi theo ta.

Trần Sơn gật đầu, sau khi đứng lên vội vàng đi theo Ôn Bình, yên lặng đi phía sau Ôn Bình, Ôn Bình hỏi gì hắn đáp nấy. Việc Ôn Bình muốn biết còn rất nhiều, hắn muốn chính là biết người biết ta, nếu như có thể biết thêm một số bí mật của Long Thần môn thì càng tốt.

Trần Sơn tất nhiên là có gì nói nấy, ở trên phi chu sau khi bị dọa hai lần hắn đã không dám giấu diếm gì nữa, cứ như thế nói chuyện với Ôn Bình thẳng đến rạng sáng. Chỉ là vấn đề mà Trần Sơn nói luôn xoay quanh thần nữ Thác Doanh và bốn vị trưởng lão Nhật Nguyệt Tinh Thần.

Ôn Bình hiểu rõ, hắn khẳng định cho rằng bản thân mình sẽ chống cự với Thác Doanh trước rồi sau đó mới đi Long Thần môn.

Như thế càng hay!

Nếu như hắn xem nhẹ sinh tử, chuẩn bị làm một số chuyện mờ ám.

Còn có thể thuận tiện thuận theo, sau đó là tương kế tựu kế.

Cho nên Ôn Bình mượn đề tài này hỏi tiếp, trọng điểm cũng đặt trên năm người bọn họ, những bẫn thường xuyên hỏi một số vấn đề khác, mặc dù không nhiều nhưng thông qua một đêm thăm hỏi này, Ôn Bình lại biết thêm một số thứ.

Đối với hắn tuyệt đối có lợi!

Mọi thứ chi tiêu trong Long Thần môn đều dựa vào một cái nhà kho, hay nói cách khác, chi tiêu nửa năm của Long Thần môn được để trong một cái nhà kho. Ôn Bình cảm thấy nếu như có thể hủy dược Long Đàm bí cảnh, đó nhất định sẽ là máy quạt gió đẩy nhanh tốc độ nội loạn của Long Thần môn.

Nói đến cuối cùng, Trần Sơn bỗng nhiên nói một việc mà Ôn Bình không ngờ hắn sẽ nói ra,

- Ôn tông chủ, đối với bốn vị Nhật Nguyệt Tinh Thần trưởng lão, ngài cần phải nói vị tiền bối kia chú ý một chút. Nghe nói bọn họ biết một mạch thuật cực kỳ mạnh mẽ, sức mạnh phóng thích ra của nó có thể so với Trấn Nhạc thượng cảnh.

Trong lòng Ôn Bình đối với chuyện này, tin nhưng lại cũng không tin, nhưng vẫn mở miệng hỏi:

- Mạch thuật gì?

Trần Sơn lắc đầu,

- Không biết, nhưng có thể là Hợp kế chi thuật, ở trong Long Thần môn cũng có không ít người biết chuyện này, nhưng rốt cục nó là cái gì thì không ai biết được… Ta dùng tính mạng của mình để thề, việc này là hoàn toàn chính xác!

Dứt lời, Trần Sơn liếc mắt nhìn lên mặt Ôn Bình, muốn thấy phản ứng của Ôn Bình sau khi nghe câu nói này, bây giờ mạng của hắn bị Ôn Bình nắm tỏng tay, chuyện dỗ cho Ôn Bình vui là chuyện duy nhất mà hắn có thể làm.

Nói ra chuyện bí mật này, ít nhất Ôn Bình cũng sẽ suy nghĩ giữ lại một mạng cho hắn đi?

Ôn Bình gật đầu nói tiếp

- Rất tốt… Xem ra giữ cho ngươi một mạng tính ra là giữ đúng rồi, chỉ cần ngươi có thể giúp ta tiêu diệt Long Thần môn, chừa cho ngươi một con đường số là không vấn đề gì.

Chỉ là nói tới nói lui, Ôn Bình cũng không có ý định làm như vậy.

Bởi vì tin tức này đối với hắn có cũng được không có cũng chẳng sao, cơ bản hắn không có ý định cứng đối cứng với đám Nhật Nguyệt Tinh Thần gì kia.

Hơn nữa, dù là cứng đối cứng, không phải vẫn còn Long Kha đến từ bên ngoài Thiên Địa hồ kia sao?

Nhưng khi Trần Sơn nghe được Ôn Bình nói những lời này, trên mặt lộ rõ dáng vẻ tươi cười liên tiếp nói tạ ơn. Ôn Bình cũng không hỏi thêm gì, sau khi gọi Xích Mục dắt Trần Sơn rời đi, Ôn Bình đi qua kí túc xá.

Muốn lật đổ Long Thần môn không phải là chuyện dễ dàng, cho nên phải dùng tất cả những lực lượng mà Bất Hủ tông hiện đang có.

Đại quai, Tiểu quai cùng với Cáp Cáp và Ác Linh kỵ sĩ, lần này cũng phải mang theo!

Tuyền qua pháo thì dưới tình huống bất đắc dĩ mới dùng đến, bởi vì nó cũng có thời gian tích trữ năng lượng.

Một lần nó vẫn chỉ có thể bắn ba phát!

Cứ như vậy hoàng hôn đã đến, bên tai xuất hiện âm thanh nhắc nhở Lưu Vân giáp đã nâng cấp xong.

- Lưu Vân giáp đã hoàn thành nâng cấp!

Nghe được âm thanh nhắc nhở, Ôn Bình vội vàng chạy về phía núi Xuất Nhiễu muốn thấy ngay dáng vẻ mới của phi chu, đương nhiên chủ yếu vẫn là xem Tuyền qua pháo.

Lưu Vân giáp giống như những gì hắn nghĩ, không có thay đổi gì hết, chỉ có hai bên long cốt thêm một ít văn tự bí mật mà thôi.

Tuyền qua pháo lại không giống như trước.

So với pháo bạo viêm truy tinh thì Tuyền qua đồ phát ra khí thế hoàn toàn không giống, càng thêm bá khí uy vũ. Nếu như nói pháo Bạo Viêm Truy Tinh kia là một binh sĩ, vậy thì nó giống như được trang bị đầy đủ vũ khí, tư thế hiên ngang trước trận đại chiến!

- Thu lại đi, chuẩn bị xuất phát.

Sau khi nhìn thêm vài lần, Ôn Bình bảo hệ thống thu Tuyền qua pháo vào trong boong tàu, sau đó từ từ đi lên trên, lúc năm lá buồm bay lên trên đỉnh núi thì Long Kha đến!

Vào lúc này Ôn Bình không mang theo Trần Sơn đi theo, đến khi thật sự bay lên mới bảo Dương Nhạc Nhạc gọi Xích Mục mang Trần Sơn đến. Trần Sơn thấy Ôn Bình lúc này lại rời khỏi Bất Hủ tông thì rất kinh ngạc.

Đặc biệt là nghe Ôn Bình nói sẽ rời khỏi Bất Hủ tông khoảng mười ngày nửa tháng, hắn càng không thể hiểu được rồi.

Nhưng mà Ôn Bình chưa nói, hắn cũng không dám hỏi.

Cho đến khi trên bầu trời, Dực yêu không rõ từ đâu đến trở nên nhiều hơn, hơn nữa có con đại yêu khủng bố kích thước đến cả trăm trượng xẹt qua trước mắt, Trần Sơn rốt cục cũng không nhịn được. Hắn có cảm giác mình phải đi đến một nơi rất khủng bố!

Một suy nghĩ mà hắn không dám tin bỗng hiện lên – Cái này không phải là Yêu Hoàng hồ chứ?

【VIP】 Chính là vận khí

Cho đến khi trên bầu trời, Dực yêu không rõ từ đâu đến trở nên nhiều hơn, hơn nữa có con đại yêu khủng bố kích thước đến cả trăm trượng xẹt qua trước mắt, Trần Sơn rốt cục cũng không nhịn được. Hắn có cảm giác mình phải đi đến một nơi rất khủng bố!

Một suy nghĩ mà hắn không dám tin bỗng hiện lên – Cái này không phải là Yêu Hoàng hồ chứ?

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng chạy đến mạn thuyền nơi quan sát bên ngoài, muốn xác nhận cái suy nghĩ bất an trong lòng, hắn hi vọng là giả, nếu không thì bây giờ hắn nhảy xuống chết cho xong. Nhưng mà, hi vọng của hắn rơi vào khoảng không rồi.

Phía dưới phi chu chi chít chằng chít tùy ý nhìn sang cũng là cả đàn cản lũ đại yêu Dực tộc, cảnh này trên lãnh thổ Nhân tộc không thể thấy dù ở bất kỳ nơi đâu, nhìn thấy cảnh này đã cho hắn biết hắn – thật sự là đang ở trên không trung của Yêu Hoàng hồ rồi.

Nơi ở của tất cả các loài Yêu thú, bất kể là nơi nầum đối với người của Thiên Địa hồ mà nói đây là một nơi làm người khác cực kì lo sợ. Cho dù là ba nghìn năm trước, sau khi Yêu tộc bị Nhân tộc đánh thối lui ra khỏi lãnh thổ lớn của Thiên Địa hồ, môi trường sinh sống cuối cùng cũng chỉ còn lại là một số hồ nhỏ, nhưng không một ai dám nói Yêu tộc yếu thế.

Yêu Hoàng hồ - là một trong hai sào huyệt lớn của Yêu tộc, càng làm người khác sợ hãi chính là chỉ cần nghe thấy tên đã khiến người khác khiếp đảm.

Ở Huyền Sắc hồ, cho dù là thế lực đứng đầu Tứ Tnh, Long Thần môn cũng được, hoặc là những thế lực khác cũng được, từ trước đến nay chưa từng có một thế lực nào dám mạo hiểm tiến vào Yêu Hoàng hồ, đều là cách càng xa càng tốt, cho dù biết rằng ở đó có quặng bạch tinh thượng đẳng chỉ cần lấy vét

sạch một cái cũng đủ cho một thế lực Tứ Tinh tiêu xài cả nghìn năm.

- Ôn tông chủ, ngài không nên đi đến nơi này nha…

Trần Sơn cười khổ quay đầu lại nhìn biểu hiện của Ôn Bình tựa như cười mà không cười,

- Đây là Yêu Hoàng hồ, so với Long Thần môn còn nguy hiểm hơn cả trăm lần, người đi vào tuyệt đối là đường chết không lối thoát!

Cho dù Trần Sơn đã thể hiện rõ sự sợ hãi của mình, nhưng Ôn Bình chỉ hỏi một câu:

- Sợ rồi?

Sau đó không đợi câu trả lời, cũng xem như không thấy sự sợ hãi của Trần Sơn, tiếp tục nhàn nhã xem Cáp Cáp bị Đại Quai, Tiểu Quai đuổi chạy khắp boong thuyền.

- Ăn đồ ngon quả có khác.

Mỗi ngày đều ăn bạch tinh, giống như Gâu đần vậy, tinh thần mỗi ngày đều sung túc giống như sắp tràn ra ngoài.

Ùm à

Ùm à

Một bên đuổi, Đại Quai, Tiểu Quai một bên phát ra tiếng kêu ngọt ngào, Cáp Cáp càng chạy càng nhanh, hai tên nhóc kia cũng đuổi theo càng hăng say. Sau khi nhìn thấy Cáp Cáp bị hai tên nhóc kia đuổi kịp mà ngã nhào, Ôn Bình nhịn không được cười ra tiếng.

Trần Sơn cảm thấy Ôn Bình nhất định không cho rằng Yêu Hoàng hồ khủng bố, cho nên mới chạy tới chạy lui hai bên mạn thuyền tranh thủ thời gian khuyên bảo,

- Ôn tông chủ, muyoosn từ nơi này đi đến Huyền Sắc hồ, chúng ta có khả năng vĩnh viễn…

Nói đến đây hắn không dám nói nữa, bởi vì lúc này Long Kha đã đi đến rồi, một cước đá vào bắp chân hắn. Tuy nhiên

Long Kha cũng chỉ tùy ý đá mà thôi, thế nhưng Trần Sơn lại như cắn chặt răng mới có thể nhịn xuống đau đớn.

Đá xong, Long Kha lạnh lùng nói:

- Một tên tù nhân không giết ngươi đã là nhân từ rồi, còn ở đó mà nhiều lời? Ngươi tốt nhất đừng có khiêu chiến sự kiên nhẫn của bà cô đây, đừng có ép ta vứt ngươi xuống làm mồi cho đám yêu vật Dực tộc phía dưới đó.

Một tiếng nói lạnh lùng ập xuống, Trần Sơn vội vàng bịt miệng, vốn định muốn nói chuyện cẩn thận với Ôn Bình, lời nói vừa hay kẹt lại ngay yết hầu.

Mà Long Kha, sau khi mắng xong Trần Sơn thì quay về chỗ cũ đang đứng tiếp tục đứng, cho dù nét mặt thể hiện sự bình tĩnh nhưng ánh mắt không nhịn được mà liếc mắt ra bên ngoài phi chu, sau một hồi rốt cục không nhịn được nữa, nói với Ôn Bình:

- Chúng ta đang đi đến sào huyện của Yêu tộc, có phải là việc quá mạo hiểu rồi không?

Ôn Bình lên tiếng,

- Nếu như xuyên qua ba hồ đến Huyền Sắc hồ mất hai ngày, mà từ Huyền Sắc hồ đến dãy núi Long Tích ít nhất cũng tốn nửa tháng, chúng ta không có nhiều thời gian như thế. Đi từ bên phía này, ngày mai lúc mặt trời lên cao thì chúng ta đã đến nơi rồi.

Long Kha lại nói tiếp:

- Nhưng dựa vào tình tình hiện tại có thể thấy mức độ dày đặc của Yêu tộc, như con đường mình vừa đi qua, trong không trong ít nhất sẽ có một Yêu vương Trấn Nhạc cảnh. Cộng thêm tất cả khí tức yêu thể của Yêu tộc đều mạnh hơn so với những nơi khác, cái yêu vương tất nhiên là huyết mạch thuần khiết, nếu như gặp phải, trên không trung ta có khả năng không phải là đối thủ của hắn.

Thật ra Long Kha nói như vậy, cũng không phải là lo lắng, ngược lại nàng tin cực kì tin tưởng Ôn Bình, sự tín nhiệm xuất phát từ nội tâm.

Dù Ôn Bình đã nói rất rõ đi từ nơi này chỉ cần mất một ngày rưỡi, nàng tin tưởng Ôn Bình khẳng định cũng biết sự nguy hiểm bên trong.

Nàng nói như thế chỉ là muốn biết mức độ chịu đựng cao nhất của cái phi chu này, nó có thể chịu được sự công kích của đại yêu Trấn Nhạc cảnh hay không. Sự bất phàm của phi chu nàng đã chứng kiến rồi, ngay cả khúc cảnh cũng không làm gì được nó, nhưng nàng không biết được sức chịu đựng cua nó đến đâu.

Nhưng mà đợi được lại là cái nhíu mày lộ vẻ lúng túng, câu trả lời sau đó càng làm nàng sụp đổ, nghe như thế nào cũng không thấy đáng tin cậy, vốn dĩ lời thề tín nhiệm son sắt trong lòng thoáng một cái bị gió thổi đi luôn.

- Khó mà nói.

Sau khi Ôn Bình nói xong câu đó liền xoay đầu quay lại, lúc Long Kha đang muốn hỏi thêm thì hắn lại nói tiếp,

- Cái nơi rộng lớn như thế này chỉ có một cái Yêu vương, chắc là không có xui xẻo đụng phải đi?

- Chắc là?

Long Kha cũng không biết phải nói gì với Ôn Bình rồi, vừa định hỏi tiếp, chợt nghe bịch một tiếng.

Tiếng vang có chút nặng nề, cũng rất ngắn. Lúc âm thanh lọt vào tai, có thể phán đoán là ở khoang thuyền bên trái truyền đến, nhưng tuyệt đối là ở bên trong. Ý thức được điểm này, Long Kha vội vàng đi về phía bên trái mạng thuyền.

Trần Sơn cũng vội vàng đi đến, hắn có thể sợ chết một chút động tĩnh hắn cũng muốn xem thử có phải là xảy ra chuyện lớn rồi không.

Ôn Bình không nhúc nhích, nét mặt đã không còn cười như lúc trước nữa rồi, sau đó chợt nghe Long Kha kinh hô một tiếng, không phải sợ hãi mà là có một phần bất đắc dĩ. Thật sự là sợ cái gì thì cái đó đến?

Theo đó, một cái đại yêu dài trăm trượng đập vào mắt, nó đập cách ở phía sau phi chu, âm thanh phẫn nộ vang lên không

dứt bên tai. Xem ra, bằng hơi thở có thể xác định nó tuyệt đối có thực lực của Đại yêu Dực tộc Trấn Nhạc cảnh.

Trần Sơn nhìn nó, sắc mặt trắng bệch, vội vàng lui về sau, lảo đảo bị chính phải của mình làm cho ngã nhào xuống đất.

- Hả?

Bỗng nhiên Long Kha ý thức được một vấn đề.

Va chạm với phi chu nhất đị là có Dực Xà kia, có thể ở trên trời cao như thế này bay lượn, ít nhất thực lực cũng phải Trấn Nhạc cảnh. Xung quanh phi chu ngoại trừ con Dực Xà này gần như không có bất kỳ Yêu vật Dực tộc khác tồn tại.

Thế nhưng vì cái gì mà nó không đuổi theo?

Trái lại lại ở nguyên tại chỗ mà tức giận kêu lên.

Cuối cùng khoảng cách ngày càng bị kéo xa, biến thành một chấm nhỏ - Từ đầu đến cuối nó không có đuổi theo.

Mù?

Lúc này Trần Sơn đã tỉnh táo lại chút ít, nhìn thân ảnh con Dực Xà ngày càng xa kia trong lòng hắn ngoài trừ sợ hãi ra, hắn cũng rất tò mò, tại sao đã đụng trúng phi chu rồi sao nó lại không đuổi theo?

Chẳng lẽ là mù?

Long Kha suy nghĩ vai giây, lúc không giải thích được vội vàng nhìn về phía Ôn Bình, trong đầu Ôn Bình lúc này toàn là hình ảnh con Dực Xà đang từ từ lướt qua,

- Tông chủ, rốt cục vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao nó không đuổi theo?

- Nhìn đi, cái này là vận khí đó. Triệu khách khanh, nếu như ngươi lo lắng có thể đi vào trong ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy là có thể đến dãy núi Long Tích rồi.

Ôn Bình cũng lười giải thích, chẳng lẽ nói với Long Kha rằng phi chu có chức năng ẩn thân.

Nói ra thì đơn giản nhưng làm sao giải thích đây, chẳng lẽ lại chế thêm một câu chuyện?

Cần gì chứ!

Như đã nói trong vòng 24 tiếng đồng hồ, cho dù là đại yêu từ bên cạnh bay qua, ngay cả mặt đều đụng vào Lưu Vân giáp thì cũng không có khả năng nhìn thấy phi chu. Cuối cùng cũng chỉ đành giống như con Dực Xà vừa rồi mà thôi, ngây ngốc đứng yên một chỗ mà rống.

Nếu như qua 24 tiếng phi chu thật sự xui xẻo bị phát hiện rồi, thì hắn cũng không sợ, dù sao thì hôm nay không thể so với ngày hôm qua.

1000 viên bạch tinh đó chứ không phải bạch hoa đâu…

【VIP】 Đi ngang qua Yêu Hoàng hồ

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Long Đàm bí cảnh, gần trong gang tấc!

Một canh giờ sau, đã đến nơi tận cùng của hồ nước, dãy núi Long Tích như Bàn Long đang nằm đã gần ngay trước mắt. Lúc Hắc ưng sau lưng đã tức sùi bọt mép đuổi kịp đến nơi, nhìn thấy phi chu đang đâm vào dãy núi Long Tích, chỉ có thể thét lên một tiếng không cam lòng rồi sau đó xoay người quay về Yêu Hoàng hồ.

Vào trong dãy núi Long Tích, Ôn Bình thu lại phi chu, dựa theo sự chỉ dẫn của hệ thống đi lên phía trước, cũng tiện đường nhìn một chút cái dãy núi Long Tích này.

So với Yêu Hoàng hồ vừa đi qua, nó không có hơi thở hoang dã mạnh mẽ như thế, nhưng những dãy núi bất tận của nó làm cho người khác có một cảm giác thần bí. Trong khu rừng rậm che khuất cả bầu trời, Đại Quai, Tiểu Quai và chó săn Cáp Cáp vẫn thật hưng phấn, chạy tới chạy lui, làm cho mạnh thú, yêu vật xung quanh Ôn Bình mấy nghìn bước đều bị dọa đến bỏ chạy.

Sau khi đi được một đoạn ngắn, Ôn Bình lại để cho cho sắn bắt ba con yêu thú loài báo, cưỡi chúng đi về phía Long Thần môn.

Không đến một tiếng, một con đường sáng sủa rộng lớn nằm giữa khoảng cách của cây cối hiện ra trước mắt của Ôn Bình.

Trần Sơn thấy thế, mở miệng nói:

- Ôn tông chủ, theo con đường này đi thẳng về phía trước là có thể đến Long Thần môn.

Cho dù cách Trần Sơn nói chuyện dường như khá bình tĩnh, thế nhưng Ôn Bình biết, hiện tại tim hắn đập đặc biệt nhanh, bởi vì tiếng tim đập cực lớn và nhanh đều vượt qua tiếng thở dốc của những con yêu vật rồi, chỉ là bản thân Trần Sơn không có chú ý đến mà thôi.

Ôn Bình vỗ vỗ đầu con thú, không có đi ra khỏi rừng rậm, đi về phía bên trái,

- Chúng ta đổi sang nơi khác để tiến vào, đi từ bên trái của vách núi vào.

Nghe thấy lời của Ôn Bình nói, Trần Sơn ngây ra một lúc,

- Ôn tông chủ đã đến Long Thần môn rồi?

Bên trái là vực Vô Hồn, chỉ cao trăm trượng, nếu như Ôn Bình không nói thì hắn cũng định đi vào từ đó, không dễ bị người khác phát hiện.

Vách đá thẳng đứng đối với những người thực lực thấp kém thì có thể nói là nguy hiểm, nhưng đối với bọn họ mà nói là chẳng có gì phải lo lắng cả. Chỉ là Ôn Bình làm sao lại biết được, điều này làm hắn có chút ngạc nhiên!

Hẳn là Ôn Bình sớm đã đi qua Long Thần môn rồi!

Sớm đã chuẩn bị đối phó Long Thần môn rồi?

Mang theo thắc mắc này, Trần Sơn đi theo Ôn Bình chưa từng đến vực Vô Hồn mà tiến vào Long Thần môn, lặng lẽ đi vào nơi ở của Trần Sơn, một đường đi toàn là trong rừng âm u, không bị người khác phát hiện. Đương nhiên, đến nơi Trần Sơn ở không phải là ý định ban đầu của Ôn Bình.

Ôn Bình nghe nói chỗ ở của Trần Sơn vừa hay lại là nơi khá vắng vẻ ở Long Thần môn cho nên mới quyết định đi đến, bởi vì càng tiến vào bên trong thì càng gặp nhiều người hơn, cũng không còn loại rừng âm u có thể đi nữa nên phải đổi mặt mới có thể đi vào.

Vừa mới tiến vào chỗ ở, Trần Sơn vội vàng đóng kỹ cửa chính lẫn cửa sổ, trên mặt lộ vẻ nhẹ nhõm:

- Ôn tông chủ, ban ngày Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, đợi đến tối người ít một chút ta sẽ nghĩ cách để có được ba khuôn mặt.

- Không cần ngươi.

Ôn Bình lên tiếng. Đương nhiên, hắn không có ý gì khác, thật ra lúc quyết định đi đến nơi ở của Trần Sơn, đã để Ác

Linh kỵ sĩ đi ra ngoài rồi, chỉ lệnh rất đơn gian: Yêu lặng tìm một cái Bán bộ Trấn Nhạc đến đây, không quan tâm sống hay chết, ngoài ra còn có hai đệ tử của Long Thần môn, một nam một nữ.

Thực lực hôm nay của Ác Linh kỵ sĩ là Trấn Nhạc cảnh, cộng thêm năng lực ẩn thân, đi làm nhiệm vụ này cũng thích hợp với nó rồi.

Chỉ là Trần Sơn không biết kế hoạch của Ôn Bình, cho rằng Ôn Bình là không tin tưởng hắn, vội vàng giải thích,

- Ôn tông chủ, mạng ta vẫn đang trong tay ngài, lại qua vài ngày nữa là phải hút đoạn trường hủ thể mới có thể giữ được mạng sống, ta làm sao dám giở trò chứ?

- Nhỡ rõ là tốt.

Ôn Bình lạnh lùng lên tiếng, nhưng trong lòng lại muốn bật cười.

Tên này vậy mà tin thiệt rồi.

Cái gì mà thuốc đoạn trường hủ thể, lấy cái tên này thiệt là nổ quá.

Long Kha ở một bên thấy Ôn Bình không để Trần Sơn đi, cũng cho rằng Ôn Bình không tín nhiệm Trần Sơn, liền mở miệng nói:

- Vậy thì để ta đi cho, không một tiếng động mà đem đến mấy người với cảnh giới của ta vẫn có thể làm được.

Nhưng vừa nói xong, đã nghe lấy Ôn Bình lắc lắc đầu nói:

- Cũng không cần ngươi đi.

- Hả?

Long Kha sửng sốt, nàng không rõ Ôn Bình có ý gì, sao mà ai cũng không cho đi thế này?

Chẳng lẽ Ôn Bình định chính mình đi?

Vừa muốn mở miệng nói tiếp, Long Kha chỉ cảm thấy xung quanh bỗng nhiên truyền đến cảm giác nóng rực, lúc đang nghi hoặc nhìn xung quanh, một màn đập vào mắt làm

nàng sợ hết hồn – một bộ xương khô mặc áo chuàng không có căn cứ xuất hiện.

Trong hai bàn tay bằng xương trắng đang cháy lên lửa xanh, ba người đang bị nhấc lơ lửng trên không trung, hai nam một nữ, mặc quần áo khác nhau nhưng vẫn là của tông phái, tất nhiên ba ngươi này đều là người của Long Thần môn.

Mà cái bộ xương khô này, sau khi Long Kha bị dọa sợ một hồi mới nhớ đến, khẳng định chính là Ác Linh kỵ sĩ mà bọn người Tần Sơn nói đến vĩnh viễn là ẩn thân, trong quái vật vô hình chỉ nghe lời của Ôn Bình.

Ầm!

Ba người cùng bị ném lên mặt đất, Ác Linh kỵ sĩ lấy lửa xanh từ trong miệng ra sau đó nở nụ cười với Ôn Bình rồi lại ẩn thân tiếp.

Một tên nam nhân trung niên Bán bộ Trấn Nhạc cảnh, một nữ tử thoạt nhìn mới khoảng 20 tuổi, còn có một tên thiếu niên. Ác Linh kỵ sĩ vậy mà thật thông minh, tìm được ba người tuổi tác gần giống như tuổi tác của ba người Ôn Bình, tránh phiền phức phải bắt chước.

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt của Trần Sơn, cho dù Ác Linh kỵ sĩ không có cười với hắn cũng thành cười với hắn rồi, hắn có chút ngây ngốc. Cho dù Ác Linh kị sĩ đã biết mất một lúc rồi, nhưng hắn vẫn không dám đứng gần nơi mà Ác Linh kỵ sĩ vừa đứng.

Một màn này tất nhiên lọt vào tầm mắt của Ôn Bình, sợ Trần Sơn bởi vì Ác Linh kỵ sĩ mà có chút ảnh hưởng, liền mở miệng nói:

- Chỉ cần ngươi nghe lời ta, nó sẽ không đột nhiên xuất hiện giết ngươi đâu, đổi mặt đi, nên đi rồi.

- Vâng vâng.

Trần Sơn vội vàng gật đầu lên tiếng, lấy ra vòng tròn màu trắng dán lên trên mặt người đàn ông trung niên. Nhìn kỹ mặt của hắn, trên mặt lộ ra một chút ngạc nhiên, bởi vì hắn biết người này, hơn nữa cũng có chút giao tình.

Nhưng lúc này hắn cũng mặc kệ cái giao tình gì đó, hắn chỉ biết có quen biết thì dễ làm hơn rồi, bắt chước cũng sẽ dễ dàng hơn.

Ra khỏi phòng của mình, Trần Sơn khóa thêm hai cái khóa, tránh cho người ngoài tiến vào nhà của hắn. Rồi sau đó dẫn Ôn Bình cùng Long Kha đi về chỗ sâu nhất của Long Thần môn. Chưa đi xa lắm, người đã dần dần nhiều lên.

Bất kể là ai, lúc trông thấ mặt của Trần Sơn đều hô lên một tiếng,

- Dương chấp sự.

Đối với hai ngươi Ôn Bình nhiều lắm cũng chỉ nhìn hai cái, một đường đi qua không có bất cứ gì ngăn trở. Nhưng mà thời gian một khắc sắp hết rồi.

- Còn xa không?

Ôn Bình vẫn luôn nắm chặt thời gian, đến lúc này vội vàng hỏi một câu, nếu không thể đến Long Đàm bí cảnh trước khi hết thời gian thì cũng có thể nghĩ ra một biện pháp khác.

Trần Sơn lên tiếng,

- Ở ngay trước mắt rồi.

Kèm theo chỉ một ngón tay về phía tòa lầu cao sau ngọn núi, nơi đó tràn ngập hơi thở nồng đậm của yêu khí. Nhưng mà cỗ yêu khí này rất thuần khiết, rất uy nghiêm, so với tất cả những yếu vật trong trời đất đều muốn đặc biệt hơn.

Bên này là khí của rồng thật!

Nhưng bởi vì là rồng chết, chỉ để lại nơi đây một khung xương, cho nên hơi thở nó phát tán ra đối với Ôn Bình mà nói còn không bằng một nửa của Giao Long.

Ôn Bình không khỏi bước nhanh hơn, cho dù đoạn đường đi qua này, xung quanh có ít nhất năm sáu tên cường giả Bán bộ Trần Nhạc cảnh, nhưng Ôn Bình vẫn bình thản mà đi tới. Cứ đi tới đi tới, thật sự gần tới Long Đàm bí cảnh rồi.

Thời gian đổi mặt cũng sắp hết.

Khuôn mặt ba người đồng thời khôi phục lại khuôn mặt cũ, vẫn may là Ôn Bình nắm bắt thời gian rất tốt, ngay tại giây phút cuối cùng cố ý đi đến một nơi hẻo lánh. Cho nên sau khi hồi phục lại gương mặt vốn có rồi trở ra cũng không khiến người xung quanh chú ý.

Nhưng mà, Trần Sơn xuất hiện thì tất nhiên sẽ đụng phải người quen, dù sao địa vị của Trần Sơn ở Long Thần môn cũng không thấp.

Đây là điều mà Ôn Bình không muốn thấy nhất.

Đồng thời cũng là điều mà Trần Sơn không muốn nhìn thấy nhất, đặc biệt là sợ gặp phải người biết rõ hắn vừa đi theo tứ đại trưởng lão giúp đỡ thần nữ.

【VIP】 Long Ẩn Quyết - Đệ Lục Quyển

Bất quá, Trần Sơn vừa xuất hiện tất nhiên sẽ đụng mặt người quen, dù sao thì địa vị của hắn tại Long Thần môn cũng không thấp.

Đây là tình huống mà Ôn Bình không muốn thấy nhất.

Tương tự, Trần Sơn cũng không muốn đối mặt với tình huống như vậy, nhất là sợ đụng phải người quen biết hắn đi theo tứ đại trưởng lão hỗ trợ Thần nữ.

Hai người đều không muốn, chỉ khác nhau ở chỗ, người trước là không muốn phiền toái, còn người sau không muốn là vì sợ hãi.

Đường tiến vào Long Đàm bí cảnh là một con đường đá hướng lên núi, giữa đường có đệ tử Long Thần môn đi xuống, phần lớn là một ít Thần Huyền cảnh trẻ tuổi, ngẫu nhiên cũng có Trấn Nhạc cảnh. Nhìn thấy Trần Sơn, bọn họ đều lộ vẻ cung kính.

Không có thủ vệ, cũng không canh gác sâm nghiêm như Thiên Thần học viện, cái Long Đàm bí cảnh này chẳng khác nào một trường tu luyện.

Ôn Bình hiểu, điều này thể hiện sự tự tin tuyệt đối vào bản thân, tin rằng không ai có thể phá đi long vĩ cốt tiến vào bí cảnh.

Đúng lúc này, Trần Sơn đột nhiên khẩn trương, Ôn Bình có thể cảm nhận được bước chân hắn khựng lại, tuy là ngay lập tức tiến về phía trước nhưng có thể thấy được tốc độ đã chậm đi rất nhiều. Ý thức được điểm này, Ôn Bình ngước mắt nhìn lên.

Trên thềm đá có một lão ẩu đang bước xuống, lưng còng, có hơi hướm của lão thái, tuy nhiên bước chân lại rất nhanh, có chút khác thường. Trần Sơn vội đưa tay ra sau ra hiệu với Ôn Bình cùng Long Kha, đại khái là tỉnh táo lại.

- Mai trưởng lão!

Đặt tay lại trước ngực, Trần Sơn vội vàng hành lễ, sau đó từ từ lui sang một bên.

Chuyện hắn sợ đã xảy ra.

Muốn tránh cũng không tránh được, trong đâu hắn xoay mòng với vô số đối sách.

Bất quá, hiện tại hắn chỉ hi vọng lão ẩu trước mặt đừng có rãnh rỗi sinh nông nổi chạy đến nói chuyện rồi còn phóng thích cảm giác. Bởi vì hiện tại mạch môn của hắn đã bị phong bế, với cảm giác của Trấn Nhạc cảnh lập tức có thể phát hiện được chuyện này. Một khi phát sinh chiến đấu, kẻ không may đầu tiên chính là hắn.

Nghe thấy phía trước vang lên âm thanh quen thuộc, lão ẩu nhìn sang, thấy là Trần Sơn, nàng mỉm cười vui vẻ, rút tay khỏi tay tỳ nữ, cười nói:

- Trần Sơn, đã lâu không gặp, tư thế vẫn oai hùng như trước nha!

- Mai trưởng lão khéo đùa. - Trần Sơn bó tay.

Lão bà tử này điên rồi?

Ngày thường chưa từng thấy nàng mở miệng nói câu nào.

Hôm nay sao lại lảm nhảm nhiều như thế.

Trong lúc hai người đối thoại, Ôn Bình đương nhiên sẽ không dừng lại, hắn bước xẹt qua bên cạnh Trần Sơn, dẫn Long Kha tiếp tục đi lên núi. Từ đầu đến cuối lão ẩu không hề liếc nhìn hắn lấy một cái, dường như không hề phát hiện có một người như Ôn Bình vừa đi ngang qua.

Dù sao, với tư cách là một cự đầu thế lực, có ai ngờ tới địch nhân lại trực tiếp xông vào nội địa Long Thần môn cơ chứ?

Trực tiếng "đi ngang" trong Long Thần môn…

Ngược lại tỳ nữ bên cạnh lại vô thức liếc nhìn Ôn Bình, sau đó thản nhiên thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi theo lão ẩu xuống

núi.

Đi được mấy bước, lão ẩu đứng trước mặt Trần Sơn, không chút cảm giác làm phiền người khác, cứ thế huyên thuyên kể chuyện trên trời dưới đất.

Thời điểm hai người hàn huyên xong, Ôn Bình đã đi đến cuối bậc thang.

Hắn không chú ý nghe chuyện của bọn họ, cũng không có hứng thú nghe, thế nhưng câu nói sau cùng của lão ẩu lại khiến Ôn Bình để tâm.

- Sau khi ra khỏi bí cảnh, đến Mạc Sơn các một chuyến, lão thân muốn hỏi ngươi vài chuyện về Bất Hủ tông kia.

Lời này đúng với những gì mà Trần Sơn đã nói.

Quả thật Long Thân môn này… Ai cũng biết đến hắn.

Trần Sơn gật đầu đáp ứng, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Hắn vội vàng cáo biệt lão ẩu, đưa mắt nhìn nàng đi xuống núi. Đợi cách xa một khoảng, Trần Sơn mới gấp gáp sải bước lên núi, muốn đuổi kịp hai người Ôn Bình.

Lại nói đến vị Mai trưởng lão này…

Ngoại trừ Nhật Nguyệt Tinh Thần - tứ đại trưởng lão, Long Thần môn còn có bốn vị trưởng lão Trấn Nhạc hạ cảnh. Dương Hi Bỉ chết đi, còn lại ba người. Mai trưởng lão chính là một trong số đó. Ngày thường, bốn người này cũng không nán lại Long Thần môn.

Tất cả đều giống với Dương Hi Bỉ, cả ngày bôn ba bên ngoài, thay Long Thần môn làm việc. Là đội tiên phong liều chết vì tông môn. Cho nên ở Huyền Sắc hồ, vị Mai trưởng lão này cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy.

So ra, ngay cả tư cách nói chuyện ngang hàng, Trần Sơn cũng không có. Vậy mà lần này nàng lại chủ động nói rất nhiều với hắn. Điểm này khiến Trần Sơn có hơi kinh ngạc, bất quá, hắn không có tâm tư nghĩ quá nhiều về chuyện này.

Vốn lần đi Đông Hồ này, theo kế hoạch có Mai trưởng lão tham gia. Thế nhưng nàng vừa tiến vào Long Đàm bí cảnh thì

phát hiện có điều khác thường, không cách nào dự đoán được thời gian đi ra, cho nên đành bỏ qua. Vì vậy, vừa nhìn thấy Trần Sơn, nàng không khỏi sinh ra ý nghĩ muốn hiểu rõ Bất Hủ tông hơn một chút.

Muốn biết chuyện có liên quan đến vô tinh tông môn kia.

Căn cứ theo tình báo, Tuyền Qua đồ kia là cho tông chủ Bất Hủ tông chế tạo, mà nàng chỉ mới là một vị Nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng, có lẽ tông chủ Bất Hủ tông chính là cơ hội giúp nàng trở thành Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng.

- Các ngươi trở về đi, lão thân tự đi. - Rút tay khỏi tỳ nữ bên cạnh, Mai trưởng lão cất bước đi đến Chủ Điện Long Thần môn, một đường đi thẳng đến nơi môn chủ tu hành.

- Môn chủ.

Mai trưởng lão quỳ một gối ngoài cửa.

- Mai trưởng lão, còn nhớ những gì lão phu từng nói với ngươi không? Chẳng lẽ lời của bổn môn chủ chỉ tựa gió thoảng mấy bay? Vì sao hiện tại mới rời khỏi Long Đàm bí cảnh… - Trong phòng truyền ra thanh âm rất lãnh đạm.

Một cỗ hàn ý bất giác xâm nhập vào nội tâm Mai trưởng lão, khiến cả người nàng run lên, tựa như có một cơn gió lạnh vừa từ cổ rót thẳng vào người.

Nàng vội vã bấm mình một cái, hơn nữa, trong lòng lặp đi lặp lại cổ vũ bản thân dũng cảm lên, lúc này mới đỡ được khá nhiều.

Kế đó, nàng cúi đầu, dùng thanh âm khàn khàn giải thích:

- Môn chủ thứ tội, lão thân cũng không cố ý vi phạm mệnh lệnh của người. Chỉ có điều ta phát hiện được Long Ẩn quyết - đệ lục quyển trong Long Đàm bí cảnh, cho nên thật sự không ra được.

Vừa dứt lời, bên trong lập tức vang lên âm thanh:

- Lặp lại lần nữa!

Hiển nhiên, người bên trong cũng không tin những lời này.

Bởi vì nó thực sự quá mức kinh thế hãi tục!

Nhìn thấy phản ứng của người nọ, Mai trưởng lão khẽ thở ra một hơi, sau đó thập giọng lặp lại lời vừa nói:

- Lão thân phát hiện Long Ẩn quyết - Đệ lục quyển trong Long Đàm bí cảnh.

Lần này, nàng vừa nói xong, phía sau cửa vang lên tiếng cười không dứt.

Kéo dài mãi không tan!

Đối với phản ứng của môn chủ, nàng cũng không kinh ngạc, bởi lẽ Long Ẩn quyết chính là vật trân quý nhất trong Long Đàm bí cảnh.

Long Ẩn quyết, tồn tại trong Long Đàm bí cảnh, là Địa cấp công pháp. Thế nhưng, cho dù là môn chủ Long thần môn - Thác Hải hay Trấn Nhạc thượng cảnh thì cho nên nay vẫn chỉ nhận được 5 cuốn Long Ẩn quyết.

Nếu muốn tiến thêm một bước, nhất định phải tu hành đệ lục quyển, nhưng người có được đệ lục quyển trước đó nay đã cách ngàn năm.

- Tiến vào!

Cửa đột nhiên mở ra.

Mai trưởng lão bước vào phòng liền nhìn thấy một lão giả mắt một vàng một đen, trên người khoác y phục có tên kim sắc trường sam đang ngồi giữa phòng. Hắn hài lòng nhìn nàng:

- Mai trưởng lão, làm không tệ! Song hỷ lâm môn, song hỷ lâm môn!

Tuyền Qua đồ.

Long Ẩn quyết - Đệ lục quyển…

Đồng thời bày ở trước mắt.

Đây chính là ông trời muốn trợ Long Thần môn hắn vượt khỏi tứ tinh, đứng ở đỉnh Thiên Địa hồ?

Mai trưởng lão cũng nở nụ cười đắc ý:

- Môn chủ hồng phúc tề thiên, vốn nên như thế, đây chính là thời điểm Long Thần môn chúng ta nên tiến thêm một bước.

- Thiên ý! - Thác Hải cười không khép miệng được. - Ngàn năm rồi, rốt cuộc cũng thấy được Đệ lục quyển. Mai trưởng lão, ngươi phát hiện trong bí cảnh à? Có lấy tới tay?

【VIP】 Hình Phạt Chi Hỏa Cũng Vô Dụng!

- Hồi môn chủ, lão thân chưa lấy được, trông coi Đệ lục quyển là một Yêu vương Trấn Nhạc trung cảnh, lại còn là huyết thống thuần chủng, lão thân đánh không lại. Bất quá, lão thân đã phá giải tất cả mê trận trên con đường kia, môn chủ chỉ cần đi theo lão thân, lập tức sẽ đến được bảo tàng chứa Đệ lục quyển.

- Mai trưởng lão, chuyện này ngươi đã lập công lớn. Bổn môn chủ sẽ thăng ngươi làm phó môn chủ Long Thần môn. Chuyện kháng mệnh tạm thời xem như chưa phát sinh qua. Bất quá, ngươi phải nhớ kỹ, việc này không thể để cho người thứ 3 biết, hiểu chưa?

Trong mắt Thác Hải lóe lên tia sáng âm lãnh, bắn thẳng về phía Mai trưởng lão, che mờ mắt nàng, dường như đang nói… Nếu có người thứ ba biết, ngươi ắt phải chết.

Mai trưởng lão cắn răng trả lời dứt khoát:

- Môn chủ xin yên tâm, trước khi môn chủ tu luyện đại thành, dù thần nữ có hỏi, lão thân cũng sẽ không nói.

Nàng rất rõ, dù là một đại gia đình hay một môn phái thì lòng người vẫn luôn có tư tâm.

Thác Hải có dục vọng cũng có dã tâm của mình.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác. Nếu như tin tức này lộ ra ngoài, e rằng Long Thần môn sẽ trở thành bia ngắm trong mắt nhiều người.

Thậm chí ngay cả Bách Tông Liên Minh cũng sẽ chen chân vào.

Từ xưa vốn thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Nhưng nếu tin tức này không lộ ra, vài thập niên sau, ở Thiên Địa hồ sẽ không còn ai có thể áp chế Thác Hải.

Thác Hải thỏa mãn gật đầu:

- Ngươi hiểu là tốt.

- Đúng rồi, môn chủ, không biết lần này nhóm người của Thần nữ đến Đông Hồ một chuyến có kết quả như thế nào?

Chuyện cần nói đã nói hết, đến lúc hỏi những thứ mình cảm thấy hứng thú rồi. Nhân lúc môn chủ cao hứng, hẳn có thể nói ra vài chuyện mà ngay cả Dương Hi Bỉ kia cũng không biết.

Thế nhưng, nàng không ngờ lại nhận được đáp án khiến cho lòng người mừng rỡ.

- Thời gian vẫn còn sớm, căn cứ tin tức hôm nay Tín chuẩn truyền đến, các nàng vẫn còn ở Vân Hải chi đô chờ đợi tụ hợp cùng Dương Hi Bỉ. Mai trưởng lão cứ yên tâm, những thứ kia mang về là để cho ngươi nghiên cứu, tông chủ Bất Hủ tông tự nhiên cũng sẽ đưa cho ngươi.

- Đa tạ môn chủ.

Mai trưởng lão hớn hở gật đầu, y hệt như vừa ăn được mật, thế nhưng, một giây sau, vẻ mặt nàng đã thay đổi.

Hửm?

Thời gian còn sớm.

Vậy tại sao Trần Sơn lại quay về Long Thần môn?

- Môn chủ, mọi chuyện còn chưa kết thúc?

- Lời vô ích!

- Thế nhưng vừa nãy lão thân gặp Trần Sơn ở Long Đàm bí cảnh.

- Trần Sơn.

Trong đầu Thác Hải xẹt qua diện mạo Trần Sơn, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, thế nhưng lại không nói ra được là không đúng ở chỗ nào.

Lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Rầm rập.

Gãy gọn.

Lúc tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, một thanh âm đột ngột vang lên:

- Môn chủ, thám tử từ Minh Kính hồ gửi thư đến, Dương Hi Bỉ trưởng lão gặp chuyện ở Minh Kính hồ, hắn tiến vào Thiên Thần học viện, sau đó…. không có đi ra!

- Dương Hi Bỉ chết rồi!

Mai trưởng lão đứng phắt dậy.

Lại nói:

- Dương Hi Bỉ chết rồi, vì sao tâm phúc của hắn lại xuất hiện ở Long Đàm bí cảnh?

Hai người hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Bên ngoài Long Đàm bí cảnh.

Cuộc gặp gỡ với lão ẩu kia xen ngang hành trình, Ôn Bình cũng không để tâm lắm, thời khắc đặt chân lên bậc thang, ánh mắt của hắn khóa chặt vào bệ đá nằm ở rìa thạch bích trên đỉnh núi. Theo như lời Trần Sơn, long vĩ cốt lộ ra bên ngoài thạch bích.

Xen lẫn giữa tăm tối lộ ra một chút ánh vàng, dưới ánh mặt trời phóng thích khí tức thần thánh. Hắn đã sớm lượng trước, hài cốt chân long chết đi kia tuyệt đối không cùng một đẳng cấp với Giao Long trong Ký Túc Xá. Quả nhiên đúng như hắn đoán.

Lúc này, Long Kha than thở một tiếng:

- Khó trách hủy đi long vĩ cốt chẳng khác nào hủy đi Long Đàm bí cảnh. Hóa ra cửa vào bí cảnh chính là long vĩ cốt, một khi phá hỏng nó, chẳng khác nào lấp bí cảnh. Muốn mở ra lần nữa chỉ sợ phải mời Địa Vô Cấm cường giả ra tay.

Địa Vô Cấm cường giả hà cớ gì lại chạy đến Thiên Địa hồ.

Hà tất phải giúp một tứ tinh thế lực?

Ôn Bình còn chưa bước lên trước, Long Kha đã nhíu chặt mày, lộ ra vẻ mặt cổ quái. Ôn Bình phát hiện biến hóa của nàng, bất quá, hắn không hỏi nhiều, một lần nữa tập trung chú ý vào long vĩ cốt, nhấc chân tiến lên trước.

Hắn muốn dùng Hình Phạt chi hỏa thử xem.

Đúng lúc này, Long Kha bỗng nhiên vượt lên trước, đi đến lối vào. Đệ tử Long Thần môn chuẩn bị tiến vào bí cảnh bị dọa sợ. Không đợi hắn kịp phản ứng, một thanh đao đã xuyên qua ngực hắn.

Đám người chung quanh cả kinh, lập tức bỏ chạy, thế nhưng tất cả đều bị Tần Sơn dùng một đao giết chết.

Mặc dù mạch môn bị phong bế, nhưng cảnh giới Linh Thể của Trần Sơn vẫn còn. Giết Thông Huyền cảnh mà thôi, vốn không cần tốn nhiều sức. Đám đệ tử Long Thần môn đến chết vẫn không ngờ được đại nhân vật trong môn sẽ động thủ giết đám tiểu tốt bọn họ.

- Ôn tông chủ, ta đi trông coi bậc thang. - Nói xong, Trần Sơn thu hồi đao, bước xuống dưới bậc thang. Đi được vài chục bước thì ngừng lại. Ngẫu nhiên có đệ tử lên núi đều bị hắn ngăn lại bằng lý lẽ ngang ngược, nói chúng là hôm nay không thể vào.

Ôn Bình liếc mắt nhìn hành động của Trần Sơn, đối với chuyện này, hắn cũng không muốn nói gì, bởi lẽ hắn biết rõ đây là cách Trần Sơn tự bảo vệ mình. Thật ra như vậy cũng tốt, để người của Long Thần sơn tay nhuộm máu người nhà, vẫn đỡ hơn là hắn động thủ.

Hô.

Sau một khắc, trong tay Ôn Bình dấy lên Hình phạt chi hỏa.

Phanh!

Phanh!

Song mạch môn theo đó mở ra, vốn chỉ là ngọn lửa nhỏ, phút chốc Hình Phạt chi hỏa hừng hựng cháy… Ôn Bình vung

tay ném nó về phía long vĩ cốt, hỏa diễm bao lấy long vĩ cốt, tiếp tục thiêu đốt.

Hình pháp chi hậu, thiêu tẫn vạn vật

Trong khoảng thời gian ngắn, thạch bích bị khoét ra một cái động lớn, cùng với nhiệt độ kinh khủng của Hình Phạt chi hỏa tràn ra ngoài, tốc độ thiêu đốt có thể thấy được bằng mắt thường. Đảo mắt đã rộng đến 10 mét. Đây cũng là lý do vì sao Ôn Bình tập trung nhiệt đột hỏa diễm lại, nếu không, lực phá hoại còn kinh người hơn.

Dùng Hình Phạt chi hỏa thiêu đốt một cái tử vật, Ôn Bình chưa thấy có thứ gì ngăn cản được nó đấy.

Nhưng đúng lúc này, thanh âm hệ thống đột nhiên vang lên bên tai:

- Kí chủ, nhắc nhở một chút, Hình Phạt chi hỏa không cách nào hủy diệt long vĩ cốt được.

Nghe thế, Ôn Bình sửng sốt hai giây, con ngươi chú mục vào hỏa diễm đang hừng hực cháy, lên tiếng hỏi:

- Không phải ngươi nói Hình Phạt chi hỏa có thể thiêu tẫn vạn vật à? Chỉ là một đoạn long cốt mà thôi, không đến mức nằm trên vạn vật đấy chứ?

- Hình Phạt chi hỏa là Địa Ngục hỏa, đẳng cấp không cao. Long vốn chính là thần thánh chi vật. Bất kể thứ đồ nào từ Địa Ngục đều bị nó áp chế. Cho nên Hình Phạt chi hỏa còn chưa đủ tư cách hủy diệt hài cốt của nó.

Nói xong câu này, hệ thống trầm mặc vài giây, rồi nói tiếp:

- Đợi Địa Ngục hỏa thăng cấp hai lần nữa, nhất định có thể.

Ôn Bình hỏi tiếp:

- Ta dùng Hỏa Linh?

Hệ thống:

- Với cảnh giới hiện tại của Kí chủ, nếu như muốn dùng Hỏa Linh đốt nó thành tro bụi… Có lẽ cần hai ngày.

Nghe xong lời này, Ôn Bình rơi vào trầm mặc.

Hai ngày? Quá dài!

Đoán chừng người của Long Thần môn đã chạy đến Thương Ngô thành rồi.

Hai giờ thì hắn còn chấp nhận được.

Dùng Hình Hoạt chi hỏa thiêu đốt một hồi, thấy long cốt thật sự không có phản ứng gì, hắn bất đắc dĩ đóng mạch môn lại, dập tắt Hình Phạt chi hỏa, thầm nghĩ:

- Coi như phải dùng Tuyền Qua pháo rồi!

Đại tài tiểu dụng… Đại tài tiểu dụng mà!

Chi tiêu không cần thiết này cứ tính lên đầu Long Thần môn vậy, hôm nào lấy lại.

Long Kha đứng bên cạnh thấy một màn như vậy, vội hỏi:

- Vô dụng?

Nàng cho rằng Ôn Bình đến đây là đã nắm chắc tuyệt đối.

- Ừm, long cốt cứng hơn so với tưởng tượng một chút.

- Để ta thử xem.

Dù sao đây cũng là bí cảnh Long Thần môn, muốn làm gì cũng phải giành giật từng giây, thật sự không được thì rút lui.

Nàng còn chưa kiêu căng đến mức một người có thể địch lại một tông.

- Không cần, ta còn có biện pháp khác, bất quá lực phá hoại quá lớn.

Thời điểm chuẩn bị lấy Phi chu từ trong không gian hệ thống ra, chợt, hắn ngỡ ngàng nhìn một màn phát sinh trước mắt.

Lúc vừa thu hồi Hình Phạt chi hỏa, hai tiểu gia hỏa Đại Quai, Tiểu Quai bỗng đánh về phía long vĩ cốt. Không thèm gặm bạch tinh mà Ôn Bình ném cho chúng, lại há miệng táp long cốt xen lẫn kim quang kia.

- Thật sự là đồ tham ăn, chẳng lẽ nướng lên một chút tỏa ra mùi thơm à. - Nhìn cảnh tượng trước mắt, Ôn Bình bất đắc dĩ

cười.

Đang định bước lên ôm lấy chúng thì hắn lần nữa há hốc mồm kinh ngạc.

Răng rắc

Rốp… Rốp… Rốp…

Hai tiểu gia hỏa vậy mà lại cắn xuống một khối long cốt, nhai rau ráu y hệt như đang nhai bạch tinh. Nuốt xong lại há mồm cắn thêm khối nữa.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, long vĩ cốt đã bị cắn ra một cái hố cạn.

【VIP】 Tề Hoạt, bí cảnh biến mất !

Long cốt đều có thể gặm!

Hai tên tiểu tử này cũng nóng vội quá đi ?

Nhìn thấy Đại quai, Tiểu quai không ngừng gặm long vĩ cốt, Ôn Bình đột nhiên cảm thấy mình càng hiểu sâu hơn về quái vật ở thời đại cuối cùng này. Chẳng trách hai tên tiểu tử chúng không sợ sự ép buộc của Giao Long, vừa đến Bất Hủ tông liền thắt nút long tu.

Lúc đầu cho là còn quá trẻ không hiểu biết, giờ nghĩ lại, có thể không phải lý do ban đầu hắn nghĩ.

Đối với vấn đề này, hắn cũng không rảnh mà nghĩ, thay vào đó, hắn hỏi hệ thống :

- Hệ thống, bọn chúng ăn như vậy, ăn sạch cả long vĩ cốt,có thể phá hủy lối vào bí cảnh không?

Nếu như không thể, thì không để bọn chúng ăn như vậy được.

Mọi thứ đều có thể thay đổi mà !

- Có thể .

Hệ thống trả lời chắn chắn.

Có khả năng sợ Ôn Bình không hiểu, liền giải thích lại lần nữa:

- Bí Cảnh là một không gian nơi biên độ chấn mạch bị biến dạng, khả năng tiếp nhận có hạn, điều này dẫn đến bọn chúng chỉ có thể bám trên một vài không gian, vật thể đặc biệt, một khi không gian ,vật thể này bị phá vỡ, Bí cảnh sẽ bị Khúc cảnh chôn vùi, cho đến ngàn năm về sau mới có cơ hội một lần nữa bám trên không gian, vật thể khác.

- Hiểu rồi, vậy thì để bọn chúng tiếp tục ăn, ta cũng khỏi phải dùng Tuyền Qua pháo.

Có trời mới biết sau này cần Tuyền Qua pháo để làm gì ?

Bây giờ không dùng là tốt nhất.

Rời mắt khỏi long vĩ cốt, Ôn Bình nhìn về hướng Chó săn, hạ giọng ra lệnh:

- Hai ngươi đi canh giữ chung quanh, người của Long Thần môn chỉ cần đến gần, một tên cũng không để lại, nhưng đừng gây ồn ào.

Gâu !

Gâu!

Chó săn sủa hai tiếng, toàn thân đột nhiên cháy một ngọn lửa màu xanh,sau đó đâm đầu vào bên trong bụi cỏ.

Chó săn vừa đi, Ôn Bình liền nhìn về phía Long Kha. Long Kha lúc này đang nhìn chăm chú vào hai cái điện thủ, hai mắt nàng đang phóng thích ra vẻ mặt khác, hình như đang nghĩ một cái gì đó, hoặc là đang kinh ngạc.

- Triệu trưởng lão.

Ôn Bình gọi một tiếng.

Long Kha quay đầu về phía Ôn Bình, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Ngươi đi mở mạch môn cho Trần Sơn, người này đối với ta mà nói hắn vẫn còn tác dụng, không thể chết như vậy được.

Đối phó với Long Thần môn, thì phải có một người hiểu tận gốc rễ.

Đồng thời, người này nhất định phải có khả năng bị hắn khống chế, phải hoàn toàn không hướng về Long Thần môn.Tư liệu hệ thống của Trần Sơn đưa cho hắn xem qua một chút, mặc dù giản lược, nhưng cũng có thể biết là hắn không cha không mẹ.

Không phải lo lắng !

Mối bận tâm duy nhất ở Long Thần môn cũng chỉ có công pháp, mạch thuật trong Long Đàm Bí Cảnh, đây chính là lý do tại sao Trần Sơn ác cảm với loại chế độ này. Loại người này, có thể “mượn gió bẻ măng” (1).

(1) Mượn gió bẻ măng : vì hành động cơ hội, lợi dụng tình thế để mưu lợi cho mình.

Long Kha gật đầu, lưu luyến không rời rút lại ánh mắt từ chỗ điện thủ, sau đó đi về phía con đường.

Bậc thang lúc này, trong một thời gian ngắn đã có mấy thi thể nằm đó, máu tươi chảy xuống các bậc thang. Long Kha đi xuống, vừa đúng lúc Trần Sơn rút đao ra khỏi lồng ngực một người, lau lau định đi xuống dưới.

- Tiểu tử, ngươi lại đây!

Nghe thấy có người gọi hắn phía sau, Trần Sơn liền quay đầu, nhìn thấy Long Kha bỗng nhiên có chút lo lắng không hiểu.

- Tiền bối.

Sau khi trả lời, hắn đi lên phía trên, mỗi bước đầu hắn đều nảy ra rất nhiều suy nghĩ, có điều khoảng cách Long Kha càng gần, cảm giác lo lắng của hắn càng ít đi. Bởi vì hắn biết, nếu Long Kha muốn giết hắn, sẽ không đợi đến giờ mà vẫn chưa ra tay.

Khi chỉ còn cách Long Kha vài bước chân, hắn vội vàng giải thích chuyện phía sau :

- Tiền bối, những người này đều là đệ tử cực cao thiên phú của Long Thần môn, giết bọn chúng, cũng chính là đoạn tuyệt tương lai của Long Thần môn, ta đi xuống một khoảng cách Lan nhân thượng thượng, sẽ không bị phát hiện.

- Đưa tay lại đây.

Long Kha chẳng muốn nhiều lời với hắn.

Làm như thế nào, giết bao nhiêu người đều là nợ máu của Trần Sơn, hắn chỉ cần không phạm sai lầm lớn thì đều không liên quan đến việc của nàng.

Ầm !

Ầm !

Ầm !

Tam đạo mạch môn vừa mở ra, Long Kha nắm lấy cánh tay của hắn, dưới sự rung động nhẹ của mạch môn, phong ấn nguyên bản trực tiếp mở ra.

Cảm nhận được sự trở về của mạch môn, Trần Sơn vừa mừng vừa vội vàng cảm ơn:

- Đa tạ tiền bối!

- Đa tạ Ôn tông chủ!

- Nói ít, làm nhiều .

Nàng biết, nếu Ôn Bình ở đây,nhất định sẽ lại lừa gạt hắn một lần nữa, để việc bản thân mình làm tốt hơn, có thể nàng không có tâm trạng. Thẳng thắn mà nói, nàng thật sự cảm thấy Trần Sơn không phải là một món đồ, vì sự sống, chết của bản thân mà con người của mình tới vậy mà một chút cũng không nương tay.

Việc này, nàng cũng không muốn nói gì, nàng tin Ôn Bình sẽ không để lại người này hoặc là đợi sau khi kết thúc nhất định sẽ giết.

Trần Sơn không có cảm nhận, cũng không hề ý thức đến điểm này, hắn vẫn đắm chìm trong niềm vui được mở lại mạch môn, lùi về phía sau vài bước, quay người đi xuống những bậc đá.

Đỉnh núi lúc này, sau một khoảng thời gian, Đại quai, Tiểu quai đã làm cho long vĩ cốt giảm đi rất nhiều, lại ăn về phía trước một chút chính là lối vào Bí Cảnh. Không phải làm bất cứ điều gì khác, chỉ cần phá vỡ long cốt ở đó, lối vào Bí Cảnh sẽ không còn.

Long Đàm Bí Cảnh không có gì, như Trần Sơn nói, Long Thần môn đã phá vỡ sự kế thừa!

Bởi vì công pháp, mạch thuật của Long Thần môn đều không thể kế thừa, thứ mà có thể kế thừa đều là phổ biến, thu được từ các thế lực khác, mua được đấy. Không đủ để làm nên nội tình bên trong thế lực Tứ Tinh Cự Đầu.

Lúc Ôn Bình đang bàn tính trong lòng, cũng là lúc bắt đầu kế hoạch hành động tiếp theo.

Tông môn, lập tông vốn dĩ là người.

Và khi mọi người tập hợp lại với nhau, thì phải dựa vào tài nguyên và nội tình bên trong thực lực.

Nội tình bên trong thực lực phân làm 3 loại, cường đại cao tầng, cường đại mạch thuật và cao thâm công pháp . Hai người phía sau Ôn Bình đã tìm ra phương pháp phá vỡ, còn như cường địa cao cấp, muốn tiêu diệt chúng, điều này lại phải lên kế hoạch.

Đây không phải là lúc nên làm.

Bước tiếp theo nên làm, đó là hủy diệt tài nguyên. Đúng ra mà nói, là hủy diệt tài nguyên có thể lưu động. Tài nguyên lưu động đối với Tông môn mà nói, thì dùng để xây dựng Tông môn, bồi dưỡng đệ tử và những thứ làm tiêu hao Tông môn.

Cũng chính là Bạch Tinh!

Bạch Tinh, đã là tiền, lại là vật cần thiết để tu luyện, cũng có thể mua những thứ thiên tài địa bảo….

Chiếm giữ Tông môn hàng nghìn năm, một thể chế hoàn thiện đến cùng cực, chắc chắn có một kho tàng cất giữ bạch tinh… Ở đó có tiểu hào cung cấp cho Tông môn nửa năm, thậm chí một năm, thiên tài địa bảo.

- Ha ha!

Nghĩ đến đây, Ôn Bình liền cảm thấy phấn khích.

Điều này cũng giống như trận tập kích giao chiến lương thực, có thể kiếm được nhiều lợi ích hơn.

Lúc Ôn Bình vạch ra xong kế hoạch, Đại quai Tiểu quai cũng ngừng miệng, bụng của hai tên tiểu tử này ăn được là tròn vo vậy đấy, giống như một quả bóng da đầy khí, cảm giác bất cứ lúc nào đều có thể nổ tung.

Hướng về phía Ôn Bình đi tới, chầm chập, rất cẩn thận, nhưng trong ánh mắt phóng ra một cảm giác thỏa mãn.

Đây là cảm giác mà ngày thường ăn bạch tinh đều không thể ăn.

Chứng kiến lối vào Bí cảnh đã biến mất, Ôn Bình không nhịn được ngồi xuống và gãi cằm bọn chúng, khen ngợi một câu:

- Hai ngươi biểu hiện không tệ, đợi Long Thần môn từ Huyền sắc hồ biến mất, ta lại đưa bọn người tới đây ăn long cốt.

Nghe thấy lời của Ôn Bình, hai tên tiểu tử há to miệng , di chuyển cái đầu, giống như một đứa trẻ gật đầu, lại vừa giống như đang muốn nói điều gì đó với Ôn Bình. Nói chung, bọn chúng đang bộc lộ ra cảm giác hạnh phúc ngào ngạt.

- Nên đi rồi .

Nói xong, Ôn Bình từ trong Tàng giới lấy ra ba cặp bạch hoàn, ngẫu nhiên tìm ra ba thi thể trên nền , lấy bạch hoàn dán lên mặt ba người.

Sau khi mang theo bạch hoàn, Ôn Bình đã không còn là Ôn Bình.

Biến thành diện mạo của một nam nhân trẻ tuổi lộ ra một vẻ chín chắn.

【VIP】 Dã tâm hừng hực

- Đi, chúng ta đi đến nơi này.

Mật cảnh đã bị hủy hoại, phải đi tới bảo khố của Long Thần môn thôi.

Nhưng chưa đi được mấy bước, vẫn còn chưa kịp xuống bậc thềm, đã nghe thấy một thanh âm ở phía sau truyền tới:

- Có phải là ngươi cố ý không?

Một ánh mắt cố chấp phóng tới.

Mang theo một chút hận thù.

Mang theo một chút phẫn nộ.

Và còn có một chút bất lực.

Lúc này, Long Kha mang theo một khuôn mặt của người đàn ông thô lỗ, trên mặt có một vết dao lại càng lộ ra vẻ độc đoán và mạnh mẽ, thêm chút khí chất ác đồ. Chỉ là lại được gắn lên trên thân thể của người phụ nữ, trông thật có chút kỳ quái.

- Ở đây làm gì có phụ nữ, cứ tạm thế đi.

Ôn Bình có chút buồn cười, nhưng cố nhịn, vốn dĩ hắn muốn đem những gì vốn để trao cho Trần Sơn, đã trao cho Long Kha. Nhưng lần này vốn đã lỡ thì cho lỡ đi. Ba cặp bạch hoàn cuối cùng cũng đã dùng rồi, mũi tên đã bắn đi thì sẽ không quay đầu lại được

Sau khi thuận miệng giải thích một câu, Ôn Bình tiếp tục đi xuống, nhưng vừa đi về phía trước một bước lại dừng lại, dường như nhớ ra điều gì đó liền quay người nói với Long Kha:

- Đúng rồi, Triệu trưởng lão, bây giờ ngươi là thân thể của nam giới, tốt nhất nên mặc một bộ quần áo nam giới, lúc đi lại thì cũng nên thu gọn bộ ngực lại, ngực nam giới không to như vậy đâu.

Nghe xong lời nói của Ôn Bình, Long Kha ý thức được mà cúi đầu nhìn xuống:

- Ta thấy, tiểu tử ngươi là cố ý.

Kêu lên như vậy, thật khó mà làm quen với việc miệng lúc nào cũng gọi tên tông chủ, ngay lập tức khó có thể quên hết hoàn toàn.

Ôn Bình không thèm để ý tới Long Kha nữa, đi xuống phía cầu thang. Đương nhiên, những xác chết trên bậc thang hắn đã thấy rồi, cũng có thể đoán được là do ai làm, nhưng ánh mắt của hắn chỉ dừng lại trên đó, thở dài một cái.

Nếu là trước kia, những người bị Trần Sơn giết, hắn nhất định sẽ cảm thấy thương xót.

Không phải bắt buộc, vốn dĩ hắn không muốn để người khác chết vì hắn.

Nhưng bây giờ hắn sẽ không có cảm giác ấy.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là hắn trở thành người máu lạnh, chỉ là trên tâm cảnh đột nhiên có chút biến hóa không rõ ràng.

Đến giữa sườn núi thì tìm được Trần Sơn, Long Kha không nói chuyện với hắn, trực tiếp từ một phía đi tới. Vì lần này bị không ít người của Trần Sơn chặn ở sườn núi, ước chừng phải có tới mười mấy tên. Trần Sơn nhìn thấy Ôn Bình đã vượt qua mình, vội vàng lôi mấy tên đệ tử Long Thần môn ở bên cạnh ra, rồi dặn dò vài câu.

- Hôm nay, Long Đàm bí cảnh cấm vào trong, mấy người các ngươi canh ở đây, không cho phép bất kỳ ai lên núi.

Nhận được nhiệm vụ của Trần Sơn, mấy tên đệ tử Long Thần môn rất vui mừng, vừa tiến lên phía trước liền tỏ ra thái độ cáo mượn oai hùm, cánh tay đưa lên giống với tư thế của một kẻ làm quan cả họ được nhờ. Trần Sơn cười rồi khen vài câu, vừa xoay người liền thay đổi bộ mặt đuổi theo Ôn Bình và Long Kha.

Nhưng khi ánh mắt quét đến Long Kha, vô thức mà nhìn một hồi lâu, sau khi bị Long Kha trừng mắt dọa cho sợ toát mồ

hôi lưng, mới ngoan ngoãn thu ánh mắt lại.

Ôn Bình chỉ cười mà không nói, trong lúc rời khỏi Long Đàm bí cảnh, trên đường người cũng không nhiều, bỗng nhiên thấp giọng hỏi:

- Kho báu các ngươi cất giấu bạch tinh, thiên tài địa bảo ở đâu?

Trần Sơn giật mình, sau đó vội vàng nói:

- Ôn tông chủ, bảo khố trọng địa có yêu vật trông coi, ai không có lệnh bài, hễ tiến lại gần thì sẽ bị tấn công. Hơn nữa bây giờ bí cảnh vừa bị phá hủy, chúng ta vẫn cứ là.

- Ngươi chỉ cần trả lời ta ở đâu là được rồi.

Ôn Bình ngắt quãng câu nói của Trần Sơn, bầu không khí đột nhiên bị thay đổi.

Nói thực ra, hắn không thích việc không phân rõ tình hình, nhất định phải chứng mình được giá trị của bản thân.

Nguy hiểm hay an toàn, nên ở lại hay dời đi, không cần phải Trần Sơn hắn nói.

- Ở Khôn điện, chính là nó.

Trần Sơn vội vàng chỉ tay về phía ngọn núi cách đó mấy trăm mét.

Lại nói về bên khác.

Nhận được tin đến từ Minh Kính hồ biết được Dương Hi Bỉ chết ở hồ Minh Kính tại Thiên Thần học viện, với tư cách là tâm phúc của Dương Hi Bỉ, Trần Sơn lại về đây làm Thiên tông. Loại chuyện như thế này, bất kể là ai nhìn thấy đều cảm thấy có chút gì đó kỳ quái.

- Mai trưởng lão, ngươi đi mang Trần Sơn tới đây.

Chữ “mang” được Thác Hải thốt ra mang tính đầy bắt buộc, có thể cũng đã ý thức được một số đồ vật không hay, nhưng dù sao cũng là người của mình, cũng không thể nghi ngờ quá nhiều. Có thể là vì việc khác.

Trước lúc hỏi ra được thì hắn cũng không dám kết luận.

Là một môn chủ, hắn biết rõ nếu không tin tưởng thuộc hạ thì đó là một việc rất đáng sợ.

Mai trưởng lão gật đầu:

- Lão thân liền đi làm.

Nhưng chính lúc đang muốn dời đi, bên ngoài cửa truyền tới một loạt tiếng bước chân. Tiếng bước chân lần này mặc dù không vội vã như lúc nãy, nhưng đối phương lại trực tiếp đi tới phòng tu luyện của Thác Hải, chứng tỏ chắc là có chuyện chẳng lành.

- Môn chủ, Đoạn Thiên chủ sự của Bách tông liên minh tới.

- Đoạn Thiên.

Lúc Thác Hải nghe đến cái tên này, khóe miệng bỗng nhếch lên, xoẹt qua một nụ cười chế nhạo.

Đoạn Thiên, một trong những chủ sự của Bách tông liên minh Huyền Sắc hồ.

Hắn tới đây, không cần nói cũng biết là muốn làm gì.

Không phải là muốn mời người của Long Thần môn phái gia nhập liên quân sao.

Mai trưởng lão thấy thế, bước chân đang muốn dời đi liền dừng lại, hỏi:

- Môn chủ, lão thân đi xử lý một chút!

Chuyện gia nhập liên quân, trước nay Thác Hải chưa từng tự mình xử lý, tất cả đều là do tứ đại trưởng lão thương lượng.

Nếu lần này tự mình Thác Hải đi, không phải sẽ để lộ sự thực về việc bốn đại trưởng lão không ở Long Thần môn sao.

- Cũng được, ngươi đi rồi cũng không cần phải nói nhiều, trực tiếp truyền đạt rằng nếu muốn mời Môn nội Trấn Nhạc Cảnh gia nhập liên quân cũng không phải là không thể. Năm phần của lợi nhuận năm phần thu được bắt buộc phải quy vào Long Thần môn, hơn nữa bắt buộc phải do Long Thần môn ta lựa chọn.

Mai trưởng lão nhíu mày, hỏi:

- Môn chủ, ngươi nói có phải hơi nhiều không, hơn nữa một khi tổ chức liên quân để chống lại kẻ địch, quyền lựa chọn ưu tiên từ trước tới nay vẫn là Bạch Tông liên minh, một nghìn năm rồi, chưa từng thay đổi. Bây giờ lại đi nói thẳng với Đoạn Thiên.

Bạch tông liên minh, dù sao cũng đại diện cho ý chí của tuyệt đại số người.

Khi Mai trưởng lão đang muốn tiếp tục nói, Thác Hải giơ tay ngang nhiên ngắt lời của nàng.

- Làm theo lời ta nói, đợi Thác Hải diệt Bất Hủ tông rồi, bọn họ nếu dám nói nhiều, thật may cho ta có thêm một cơ hội tẩy bài cho Huyền Sắc hồ.

- Vâng.

Mai trưởng lão đã hiểu ra, rồi gật đầu, quay người dời đi.

Chưa đi được mấy bước, liền nghe thấy thanh âm của môn chủ từ phía sau truyền tới.

- Chúng ta nên rút khỏi kế hoạch thôi, trước kia thì cần đồng tâm hiệp lực đối phó với yêu tộc. Bây giờ sao mà phải làm mũi tên đi củng cố quyền lực của Bách tông liên minh. Người của phân hội Huyền Sắc hồ nhỏ bé kia nghĩ thế nào, làm thế nào, cũng không cần quan tâm.

Có Long Ẩn quyết quyển thứ sáu.

Ngưỡng cửa địa vô cấm có thể chạm tay tới được.

Hiện nay, Long Thần môn đều đã là thế lực cầm đầu, đừng nói là sau này.

Thời đại ôm bọc sưởi ấm, nên bỏ đi thôi.

Mai trưởng lão nghe được câu này đã đi ra khỏi cửa, vẫy tay, mang theo hai tên truyền tin ở ngoài cửa dời đi. Nhưng, đi mãi, đi mãi, khóe miệng của Mai trưởng lão vẫn lộ ra một ý cười, dường như đã đang tưởng tượng đắm chìm trong tương lai môn chủ vẽ ra.

Lúc tới chủ điện gặp Đoạn Thiên, khí thế của nàng ngay lập tức không như trước nữa.

Cho dù nàng và Đoạn Thiên đều là Trấn Nhạc Cảnh.

- Đoạn chủ sự, lâu rồi không gặp, đến Long Thần môn ta vì việc gì vậy?

Nói rồi, nàng tự tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng cũng không khách sáo mà mời Đoạn Thiên ngồi, cũng không sai người đi pha trà.

Giống như là Đoạn Thiên không phải tới vì việc của Bách tông liên minh.

Cũng không giống với chủ sự của Bách tông liên minh.

- Mai trưởng lão.

Theo Đoạn Thiên thấy thì rõ ràng là Mai trưởng lão tới đón tiếp hắn. Trong lòng có chút ngạc nhiên, lại thấy thái độ của Mai trưởng lão với hắn, nhất thời liền cảm thấy có chút gì đó không hài lòng.

Nhưng tục ngữ có câu, phép vua thua lệ làng, Đoạn Thiên chỉ có thể kìm nén cục tức này lại, hỏi:

- Thác Hải môn chủ đâu? Hôm nay ta tới đây là mang theo tâm ý ở trên, mời Mai trưởng lão mời môn chủ ra gặp.

Bên trên, không nói cũng biết chính là phân hội.

- Môn chủ và các vị trưởng lão đều đang tu hành, lão thần cũng không dám làm phiền. Đoạn chủ sự có chuyện gì nói với ta là được.

Mai trưởng lão cười như không cười nhìn Đoạn Thiên, con mắt sắc lạnh, bộc lộ ra ngữ khí đầy chất vấn.

Khí thế hừng hực.

Như mây đen bao phủ lấy đỉnh đầu của Đoạn Thiên.

- Chẳng lẽ nào, Bách tông liên minh lại không chấp nhận thân phận trưởng lão Long Thần môn của lão thân ta.

【VIP】 Tìm ra Trần Sơn

Lời vừa thốt ra, khiến cho đại chủ điện đột nhiên im lặng tới đáng sợ.

Như đáy cốc vực sâu vạn trượng.

Lông mày Đoạn Thiên rung lên, mím chặt môi, chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ lửa giận đang từ từ bốc lên.

Hắn mang tới chỉ là ý chí của Bách tông liên minh, Mai trưởng lão tùy ý thuật lại là được rồi, vậy mà dùng tới lời nói ấy để dọa hắn.

Đây là một việc nhỏ, là không giữ thể diện cho hắn.

Coi Đoạn Thiên hắn không ra gì.

Nói rộng hơn chính là miệt thị toàn bộ Bách tông liên minh.

Bất kể là to hay nhỏ thì đều là việc mà hắn không thể nào chịu được.

- Mai trưởng lão, ngươi có ý gì vậy?

Đoạn Thiên lạnh lùng trả lời một câu.

Nhưng Mai trưởng lão cũng không ngay lập tức trả lời hắn, khiến cho đại điện một lần nữa rơi vào im lặng.

- Cho nên, Đoạn Thiên chủ sự thật sự không chấp nhận thân phận của lão thân? Vậy thì tùy, môn chủ bọn họ bế quan tu hành, nửa năm sau. Nửa năm sau, ngươi lại tới.

Nói rồi, Mãi trưởng lão từ từ đứng dậy.

Lời nói ngầm tương đương với sự thật hiển nhiên, cho dù người không chấp nhận ta, nhưng ta cũng không còn cách nào khác phải giữ thân thể này ở đây tiếp đãi ngươi.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

Mãi cho tới khi Mai trưởng lão bước tới bước thứ năm, Đoạn Thiên lên tiếng:

- Mai trưởng lão, ý của bên trên là Long Thần môn bắt buộc phải tham dự liên quân lần này, giúp Bách tông liên minh diệt trừ triệt để Bất Hủ tông và vây cánh.

Đoạn Thiên cũng không chịu thua, nhưng cũng không dám tức giận.

Chịu thua, điều này mà đồn ra ngoài, hắn sẽ mất mặt chết thôi.

Tức giận?

Thì chuyện này liền vỡ lở ra.!

Nên đã dứt khoát đem ý tứ của bên trên mà nói ra, không phải Mai trưởng lão cô ta muốn nghe sao?

Vậy thì để nàng ta nghe!

- Được!

Mai trưởng lão gật đầu.

Đoạn Thiên ngây ra một lúc, khóe miệng hơi giật giật, giống như không ngờ rằng sẽ nghe được câu trả lời này:

- Mai trưởng lão, là thật sao?

- Đương nhiên!

Nhưng ngay lúc khóe miệng Đoạn Thiên chuẩn bị toát lên nụ cười, thì Mai trưởng lão lại nói:

- Muốn Long Thần môn làm kiếm cũng được, nhưng lần này lợi nhuận của trận đánh này Long Thần môn ta phải chiếm năm phần, hơn nữa bắt buộc phải có cả quyền ưu tiên lựa chọn. Nếu Bách tông liên mình không đồng ý, vậy thì xin thứ cho Trấn Nhạc Cảnh của Long Thần môn ta tu hành bận rộn.

- Năm phần! Quyền lựa chọn ưu tiên?

Trong lòng Đoạn Thiên hừ lạnh một tiếng, thầm nói: “Sư tử há rộng mồm”.

- Đoạn Thiên chủ sự, ngươi thấy thế nào?

- Cho phép ta…

Đoạn Thiên muốn nói lại thôi.

Sau khi im lặng một lát, lại nói thêm vài câu:

- Cho phép ta quay về thượng lượng một chút, việc này chỉ có thể do đại chủ sự quyết định.

- Được, vậy làm phiền Đoạn chủ sự rồi. Mấy ngày nay lão thần sức khỏe không được tốt, không thể nói chuyện nhiều với Đoạn chủ sự được.

Mai trưởng lão vẫy tay hướng về phía tên vệ sinh mặc áo giáp đen ngoài cửa nói:

- Hai ngươi, đi vào trong kho lấy hai bình Thiên niên cực phẩm Trần Nhưỡng đưa cho Đoạn chủ sự mang đi.

Nói xong, Mai trưởng lão dời bước đi.

Đoạn Thiên nặn ra một nụ cười, nói lời tạm biệt, ánh mắt nhìn theo Mai trưởng lão đang dời đi ngày một xa. Biểu cảm của hắn cũng ngày một lạnh hơn.

Sự việc ngày hôm nay, hắn nhớ rõ lắm!

Cùng lúc đó, Mai trưởng lão mặt mày hớn hở đang đi về nơi Thác Hải tu hành. Ở trước mặt chủ sự của Bách tông liên minh bày ra một tư thái cao ngạo, quả thực là sung sướng. Nếu để môn chủ biết phản ứng của Đoạn Thiên, môn chủ chắc cũng sẽ vui vẻ.

Bạch tông liên minh, mấy năm gần đây quả thực coi trọng bản thân quá rồi!

Huyền Sắc hồ chủ sự cũng chỉ là Trấn Nhạc Trung Cảnh mà thôi, vậy mà suốt ngày đứng trên đầu Long Thần môn chỉ chỉ trỏ trỏ!

- Ừ?

Khi đi vào trong phòng tu luyện của môn chủ, một người đàn ông trung niên thu hút sự chú ý của nàng, trên người mặc

một bộ quần áo chấp sự, lại hồn bay phách lạc mà chạy về phía phòng tu luyện của môn chủ, vừa chạy vừa hét lớn gì đó.

- Môn chủ, chuyện lớn không hay rồi! Chuyện lớn không hay rồi!

Khuôn mặt rạng rỡ của Mai trưởng lão ngay lập tức đông cứng lại.

Ầm!

Cửa phòng tu luyện bị mở ra một cách mạnh mẽ.

Thác Hải nghiêm mặt đi ra, lạnh giọng hỏi:

- Dương chấp sự, chắc là ngươi biết hậu quả của việc làm phiền ta tu hành?

- Môn chủ, ty chức thật sự bất đắc dĩ! Long Đàm bí cảnh… nó…nó…nó đã bị hủy rồi!

- Cái gì!

Thác Hải bước nhanh lại, một tay trực tiếp nhấc người đang quỳ ở phía trước lên, đôi mắt sắc lạnh như dao cúi nhìn vào đôi mắt của đối phương.

Người kia mặc dù sợ hãi nhưng vẫn ấp úng mà nói hết ra tình hình:

- Hôm nay ty chức tuần tra tại Long Đàm bí cảnh, đến nửa đường thì bị người chặn lại, nói rằng hôm nay người cho phong tỏa toàn bộ Long Đàm bí cảnh. Ty chức cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng đi điều tra nhưng….Long vĩ cốt đột nhiên bị thiếu một đoạn, còn nữa…còn lối vào bí cảnh, cũng không còn nữa!

Bành!

Thác Hải giận dữ, đá bay người kia ra ngoài, đập lên trên cửa, và sau đó sải bước đi về hướng Long Đàm bí cảnh.

Toàn bộ cảnh này Mai trưởng lão đều nhìn thấy hết, sau khi đỡ người kia dậy, liền vội vàng đuổi theo.

Long Đàm bí cảnh, làm sao có thể bị hủy được?

Lúc đi tới lối vào bí cảnh ở chân núi, hai tên đệ tử Long Thần môn canh phòng tại đường trên núi đang quỳ ở đó, cơ thể run rẩy, nhìn thấy Thác Hải tới, càng bị dọa tới mức cả người mềm nhũn, co quắp trên mặt đất.

Những người xung quanh cũng bị dọa lần lượt quỳ xuống.

- Không thể nào!

Thác Hải nhìn xung quanh một vòng, không cam lòng mà hét lên một tiếng.

"Long Ẩn quyết" quyển thứ sáu vừa được tìm thấy.

Ánh mắt hi vọng khi chạm được tới ngưỡng cửa địa vô cấm đã chiếu xuống.

…

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Vài bước, Thác Hải liền nhảy lên đỉnh núi, đập vào mắt đầu tiên chính là hố sâu cực lớn trong nham bích kia.

Bên trên còn lưu lại vết lửa do lửa đốt.

Mặc cho thạch bích thế nào, Long vĩ vốn vẫn để ngang ở đó đã không còn thấy bóng dáng đâu, lối vào Long Đàm bí cảnh cũng theo đó mà biệt tăm.

- Không! Không! Không!

Thác Hải đi thêm về phía trước Long vĩ cốt, cả người ngây ngốc.

Cảm giác của Trấn Nhạc Thượng Cảnh ngay lập tức phóng ra!

Phủ kín xung quanh mấy nghìn mét!

Nhưng, cảm giác bắt không được bất kỳ sự tồn tại nào của bí cảnh.

Cũng cảm giác không thấy bất kỳ sự tồn tại nào của cường giả ở xung quanh.

- Cái này.

Lúc này có không ít người chạy tới đỉnh núi, Mai trưởng lão là người đầu tiên. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này liền cảm thấy vô cùng sợ hãi, hoàn toàn không biết nên nói gì. Những người ở phía sau cũng nhìn nhau, mờ mịt không biết gì.

Bọn họ không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, Thác Hải xoay người lại, thanh âm đầy tức giận:

- Là ai nói! Là ai nói hôm nay đóng cửa Long Đàm bí cảnh!

- Môn chủ, là bọn họ!

Hai đệ tử Long Thần môn bị bắt đến ném đến trước mặt Thác Hải.

- Môn chủ tha mạng!

- Môn chủ tha mạng!

Mặc cho hai người không ngừng dập đầu, xin tha mạng, nhưng sự tức giận của Thác Hải không hề thuyên giảm, hơn nữa ngày một tăng lên.

Hắn hận không thể một chưởng đánh chết được hai con người đang ở trước mặt kia!

- Là ai nói cho các ngươi phong tỏa Long Đàm bí cảnh?

Nghe thấy câu hỏi của Thác Hải, hai người vội vàng tiếp lời.

- Trần Sơn chấp sự!

- Là Trần Sơn chấp sự!

Nghe được hai chữ Trần Sơn, biểu cảm Mai trưởng lão ngay lập tức cứng ngắc lại, từ từ thốt ra ba chữ:

- Sao có thể?

Nhưng khi Thác Hải nghe thấy Trần Sơn, sát khí, sự tức giận giống như nước suối cùng một lúc phun lên ngày một cao.

- Tìm!

- Đem Trần Sơn tìm về đây!…

【VIP】 Phát tài chỉ trong một ý niệm!

- Tìm!

- Tìm cho ra Trần Sơn!

Âm thanh tức giận vang vọng trên tại đỉnh núi, như sóng của biển lớn, không ngừng khuyếch tán ra xung quanh, sau đó xông thẳng lên trời. Không nói ngoa chút nào gần như mọi nơi ở Long Thần môn đều nghe được âm thanh này.

Ngay tại lúc đó, Ôn Bình đã thay đổi khuôn mặt, thay đổi quần áo đang dắt Trần Sơn đi về phía Khôn điện xoay đầu lại.

Hắn đã nghe được tiếng từ Long Đàm bí cảnh truyền đến.

Mặc dù cách nghìn mét, nhưng cái sự tức giận kia như gần ngay trước mắt.

Ôn Bình đột nhiên hỏi:

- Trần Sơn, trong Long Thần môn có bao nhiêu người tu luyện công pháp tự có trong Long Đàm bí cảnh?

- Chín phần!

- Vậy thì thời gian để Long Thần môn nội loạn cũng không cần đến mấy ngày.

Công pháp không toàn vẹn, bọn họ chính là không có cách nào đạt đến cảnh giới sâu hơn.

Chỉ có tự phế bỏ công pháp!

Bắt đầu lại từ đầu!

Luyện thể cảnh thì không không sao, nhiều lắm cũng chỉ lãng phí mấy năm mà thôi, nhưng Thông Huyền cảnh, Thần Huyền cảnh thì thảm rồi.

Một cái bắt đầu lại là mười năm!

Sau khi thu hồi suy nghĩ, lúc Ôn Bình nhìn về phía Trần Sơn, nảy sinh một kế hoạch.

- Đợi sau khi rời khỏi Long Thần môn, Trần Sơn, ngươi đem tin túc này truyền ra ngoài, nhất định trong hai ngày phải làm cho mọi thế lực lớn ở Huyền Sắc hồ biết được tin này.

Trần Sơn gật đầu.

Long Kha ở một bên hỏi:

- Ngươi muốn mượn sự hỗ trợ của thế lực bên ngoài?

- Đúng mà cũng có thể nói không đúng. Bởi vì bây giờ không dùng được thế lực bên ngoài, Long Thần môn vừa mới nảy sinh chút vấn đề, không ai muốn làm người ném đá xuống giếng đầu tiên. Ta chỉ muốn làm cho người ở Huyền Sắc hồ biết được, Long Thần môn đã xảy ra chuyện. Nếu như thế những ai có thù oán, không thù oán đều sẽ vây lại xem, từ đó nhìn thấy sự nội loạn của Long Thần môn.

Hắn không có năng lực giết sạch người của Long Thần môn.

Hơn nữa cũng không có khả năng giết sạch được.

Cho nên vẫn là câu nói đó, hắn không muốn nhìn thấy Long Thần môn tuột dốc, hắn muốn nhìn thấy Long Thần môn bị diệt vong!

- Ngươi sớm đã có kế hoạch rồi?

Ôn Bình gật đầu:

- Kế hoạch đại khái đã có, hiện tại phá hủy bảo khố của Long Thần môn là bước thứ hai, mục đích là để cắt đứt tài nguyên tu luyện của Long Thần môn, tăng thêm mức độ nội loạn, đồng thời cũng khiến cho toàn bộ người của Long Thần môn thấy được, không để cho Long Thần môn có cơ hội che giấu sự thật. Lúc đó, những tên Trấn Nhạc cảnh cho dù muốn tự móc tiền túi ra giải quyết vấn đề cấp bách cũng vô dụng mà thôi, lòng người đã không còn vững chắc nữa rồi.

Đương nhiên, Ôn Bình vẫn chưa nói hết toàn bộ kế hoạch của bản thân.

Vơ vét một chuyến mới là mục đích quan trọng nhất.

Những nơi cần tốn bạch tinh để xây dựng ở tông môn quá nhiều, những thế lực Tứ Tinh khác không thù không oán với hắn, hắn không thể không biết tốt xấu ra tay với họ được. Thật khó khăn mới gặp được một thế lực đứng đầu Tứ Tinh như này, không nhân cơ hội kiếm một ít thật là có lỗi với bản thân.

Long Kha ở một bên sau khi nghe Ôn Bình nói, gật gật đầu:

- Đã hiểu.

Nét mặt rất lạnh lùng.

Nhưng trong lòng là rất kinh ngạc đó.

Nàng không dám tin, Ôn Bình còn nhỏ như thế sao có thể nghĩ được nhiều đến vậy?

Những người ngang tuổi với nàng cũng là gấp mấy lần tuổi của hắn đều không thể nghĩ được như thế.

Lúc đang chìm trong suy nghĩ, tiếng của Trần Sơn lọt vào trong tai.

- Ôn tông chủ, Triệu trưởng lão, đến Khôn điện rồi!

Hai người dựa theo ánh mắt của Trần Sơn nhìn sang, Thạch điện cực lớn được canh phòng nghiêm ngặt – Khôn điện, đập vào mắt. Ôn Bình chỉ bảo hệ thống quét một vòng, trong ngoài Khôn điện này có hơn bốn mươi năm mươi tên Thần Huyền cảnh thượng cảnh canh giữ.

Dựa theo hiểu biết của Ôn Bình, những Thần huyền cảnh của những thế lực Tứ Tinh bình thường khác cũng chỉ nhiều cỡ này mà thôi.

Nếu như là thế lực vừa mới lên Tứ Tinh, những Thần Huyền thượng cảnh có được chỉ bằng một nửa ở đây.

Bởi vì thế mới thấy được cái bảo khố này thật sự là “mập”!

- Cái bảo khố này được canh giữ thật nghiêm ngặt.

Ôn Bình cười nhẹ một tiếng, tiếp tục cất bước đi về phía trước, vừa đi vừa cảm thán.

- Đáng tiếc, ở trước mặt ta, những tên này có mặt hay không có mặt cũng không khác biệt mấy.

Ôn Bình vừa di chuyển một chút, Trần Sơn, Long Kha đã biết, đây chính là chuẩn bị đại khai sát giới rồi.

Ầm!

Ầm!

…

Những mạch môn liên tiếp chấn động, hai người Long Kha, Trần Sơn cũng đã mở mạch môn.

Ác linh kỵ sĩ, chó săn cũng tiến vào trạng thái chiến đấu, những ngọn lửa màu xanh từ trong thân thể trong chớp mắt đã phóng ra ngoài.

- Địch tập kích!

- Địch tập kích!

Thủ vệ canh giữ ở bên ngoài lập tức phản ứng lại, thuận tiện đóng cửa đại điện lại, mạch môn của mười mấy tên đồng thời mở ra, sau đó nhanh chóng tiến gần đến cửa điện, bao vây Khôn điện tạo thành một vòng bảo hộ.

Sách lược của bọn họ rất đơn giản.

Giữ vững vị trí!

Chờ người tiếp viện!

Những người này cho Ôn Bình một cảm giác chính là dù có thể đánh thắng bọn họ cũng sẽ không đánh.

Ôn Bình vung tay lên,

- Cáp Cáp, lên!

Vừa dứt lời, một ngọn lửa mày xanh từ trên trời giáng xuống, giống như thiên thạch đập vào cửa đại điện. làm cho mười mấy người trực tiếp văng ra, ngay cả cánh cửa đại điện dày một khúc cũng bị nện tạo ra một cái lỗ lớn.

Bùm!

Theo đó, một sợ dây xích màu đỏ không ngừng nhảy múa xung quanh, dù đụng trúng ở đâu, đụng trúng ai đều bị nó quét ngã xuống, lại một xích đánh xuống, toàn bộ cơ thể bị mạch khí đụng phải biến thành một đống tro tàn rồi biến mất.

Ôn Bình một đường không có cản trở đi đến cửa đại điện, đặt hai tên nhóc được cho ăn đến tròn vo xuống, sau đó nói với Long Kha, Trần Sơn:

- Triệu trưởng lão, ngươi ở đây trông coi! Trần Sơn, dẫn đường. Sau khi tiến vào gặp người không được tham chiến, số người đó sẽ có người khác giết.

Dứt lời, Ôn Bình mang theo Ác Linh kỵ sĩ cùng với chó sắn đi vào bên trong, theo sát sau lưng Trần Sơn.

Lúc này bên trong cánh cửa tất nhiên có không ít người, thủ vệ Thần Huyền cảnh, còn có những đệ tử Long Thần môn đang làm việc. Lúc này gần như tất cả mọi người đều mở ra mạch môn, cầm vũ khí trong tay, gầm lên đánh về phía Trần Sơn.

- Giết!

- Giết!

Tiếng hô giết của mấy chục người vang lên, đinh tai nhức óc.

Trần Sơn muốn phản kích, Ôn Bình ở bên trực tiếp lên tiếng:

- Không cần để ý bọn họ, tiếp tục đi! Trước tiên đến nơi chứa bạch tinh,

Vừa dứt lời, xích sắt của Ác Linh kỵ sĩ đánh lên người những tên hộ vệ phía trước.

Ầm!

Thương và người trực tiếp bị đánh nát.

Trấn Nhạc Cảnh đánh với Thần huyền thượng cảnh, căn bản không cần lo lắng.

Hơn nữa xích sắt của Ác Linh kỵ sĩ là đồ vật sinh ra ở Địa Ngục, Thần Huyền thượng cảnh ngay cả năng lực ngăn cản cũng không có.

Một màn này, lúc Trần Sơn đang một đường tiến thẳng vào nơi sâu nhất xoay đầu lại vô tình trông thấy, trong ánh mắt hiện lên một ánh hào quang, có thể vì chưa bao giờ nhìn thấy trận chiến quỷ dị đến thế, ánh mắt của hắn như ngừng lại vài giây.

Lúc nghe được tiếng của Ôn Bình hắn mới thu hồi ánh mắt.

- Còn bao xa?

- 50 mét về phía trước, ngay góc là đến.

Dứt lời không lâu sau, Trần Sơn dừng bước trước một cánh cửa đá. Cửa đá cao ba trượng, rộng ba trượng, toàn bộ là đá xám. Trần Sơn dốc toàn lực mở mạch môn đánh một kích, tuy nhiên không thể mở được cửa đá!

Sau khi liên tục đánh mấy quyền, Trần Sơn quay đầu,

- Ôn tông chủ, cái cửa này cần thực lực Trấn Nhạc cảnh mới có thể đánh vỡ!

- Tránh ra!

Ôn Bình lập tức lấy ra Lang Nguyệt kiếm.

Tuy không thể sử dụng Ngự Kiếm thuật, nhưng vẫn đủ để dùng kiếm.

Đương nhiên, thân thể hắn sử dụng Lang Nguyệt kiếm là dưới lúc tăng phúc của mạch môn, lực lượng tuyệt đối không thể đạt đến trình độ của Trấn Nhạc cảnh.

Nhưng hắn có Tuyền Qua đồ.

Nhị tinh Tuyền qua đồ!

Nó bổ sung cho năng lực đặc thù, tuyệt đối sát ý, hiệu quả chính là dùng để mạnh mẽ phá vỡ, hơn nữa phòng ngự càng cao, năng lực mạnh mẽ phá vỡ càng mạnh.

Ầm!

Mạch môn run lên.

Mấy luồng sáng trắng cùng lúc rơi trên cửa đá, khi ánh sáng trắng biến mất, cửa đá bị Ôn Bình dùng chân đá một cái trực tiếp văng ra. Vốn dĩ cửa đá dày nặng, lúc này đã trở thành mấy mảnh, những vết cắt không giống thường.

Chỉ là vừa muốn cất bước vào trong, ánh mắt nhìn sang vết cắt trên cửa đá, màu sắc quen thuộc làm Ôn Bình ngây ra một lúc.

- Đây là hãn thạch?

Nếu như nhớ không lầm, cái này là tài liệu để chế tác Tam tuyền Tuyền qua đồ, một miếng lớn cỡ bàn tay cần phải hơn 100 viên bạch tinh mới có thể mua được.

Cái Long Thần môn này nhiều tiền đến mức dùng Hãn thạch làm cửa!

Cao ba trượng, rộng ba trượng, còn có dày hơn 10 cm, tùy tiền tính toán cũng biết giàu to rồi!

Nếu như sau này bản thân trở thành Tam Tuyền Tuyền qua thần tượng, có thể dùng đến, cho dù bản thân không làm được Tuyền qua thần tượng, dùng không được, đợi đến khi Tam tuyền Tuyền qua thần tượng nhập môn, nàng cần chế tạo Tuyền qua đồ cũng cần đến

Tóm lại mang đi chính là thượng sách!

Thu thập cửa đá vào trong tàng giới, lúc này Ôn Bình mới nhìn về phía trước, 50 mét trừ nơi Trần Sơn đứng!

Một mảng màu trắng đập vào mắt!

Một đống!

Hai đống!

Ba đống!

…

Tất cả đều là bạch tinh.

【VIP】 Giàu to, vạn tinh hộ!

Chỉ là hiện tại Ôn Bình nghĩ đến là chủ điện, Thính Vũ các, trù phòng, Thập Tầng tháp, Quan ảnh thất, Niết Bàn ốc.

Đã có những bạch tinh này, chúng nó đều có thể nâng cấp lên. Không chỉ đủ để cho đám đệ tử, trưởng lão có thêm một ít để dùng trong không gian tu luyện, còn có thể thử vận khí, nói không chừng trang trí nội thất của cửa hàng thì tính là gì đâu?

- Hệ thống, thống kê xem ở đây có bao nhiêu bạch tinh!

- Căn cứ vào thống kê, tổng cộng có 4200 viên.

- Nhiều như vậy sao!

Cho dù trong đầu cũng đã có ước tính, nhưng lúc thật sự nghe được con số chính xác, hắn không khỏi có chút kinh ngạc.

Hơn bốn nghìn viên, một thế lực Tứ Tinh bình thường vét hết trong túi, đoán chùng cũng chỉ có thể đem ra nhiêu này mà thôi.

Thế lực đứng đầu, quả nhiên không phải mập bình thường!

Hơn bốn nghìn viên bạch tinh, một cái tàng giới khẳng định không chứa hết, may là hắn có nhiều hơn.

- Tránh ra!

Sau khi gạt Trần Sơn ra môtk bên, suy nghĩ Ôn Bình vừa chuyển động, ba cái tàng giới đồng thời mở ra thu bạch tinh. Một đống bạch tinh như một núi nhỏ chỉ trong chớp mắt đã không còn bóng dáng, đống thứ hai cũng rất nhanh biến mất. Chỉ trôi qua mười mấy hơi thở, một cái tàng giới đã đầy, cái thứ hai cũng sắp đầy rồi.

Lúc này Trần Sơn ở bên cạnh bỗng mở miệng nói:

- Ôn tông chủ, nhiều bạch tinh như thế này theo như ước tính của ta, khẳng định là tài nguyên dự trữ của Long Thần môn trong hai năm! Một quặng bạch tinh thông thường đều do

những nước phụ thuộc cống nạp mỗi năm một lần, một năm không thể nào thu nhập nhiều đến vậy.

Ôn Bình không đáp lời, hết sức chăm chú nhìn vào nơi chứa bạch tinh. Đến khi toàn bộ bạch tinh trong phòng đều bỏ hết vào trong túi, mới quay lại nhìn Trần Sơn nói:

- Vậy thì thuận tiện đem tin tức này nói cho tất cả mọi người. Trong bảo khố có tổng cộng 6000 viên bạch tinh, là tài nguyên tu luyện một năm này của Long Thần môn, và đồng thời cũng là dự trữ cho chuyện ngoài ý muốn trong hai năm. Đến lúc đó cùng phát ra với tin tức Long Đàm bí cảnh bị hủy.

- Đã rõ!

Trần Sơn gật đầu, nhưng lúc nghe con số 6000 viên, rõ ràng đã bị hoảng sợ một phen, những thứ này Ôn Bình đều nhìn thấy.

Thật ra nói với Trần Sơn là 6000 viên mà không phải là 4300 viên cũng có lý do.

Khuyếch đại sự thật mới có thể thu được hiệu quả tốt nhất.

Dù sao thì ai thèm quan tâm đến chân tướng?

Những người thích xem náo nhiệt chỉ để ý đến thứ mà họ muốn biết, sẽ không để ý đến nó có phải là sự thật hay không.

- Đi, đổi một nơi khác.

- Ôn tông chủ mời đi theo ta, ta nhớ cái Khôn điện này có ba cái bảo khố. Cái thứ nhất chứa bạch tinh, cái thứ hai chứa thiên tài địa bảo có thể chế tạo linh thiện, cái thứ ba dùng để chế tác vũ khí, thiên tài địa bảo của Tuyền qua đồ.

Đi ra khỏi phòng đá, Trần Sơn quẹo bên trái, sau đó dọc theo bậc thang đá đi lên phía trên, lúc đến nơi cuối cùng, lại rẽ sang phải – lại một căn phòng đá được đóng kín đập vào mắt.

Rút Lang Nguyệt kiếm ra!

Cửa đá vẫn bị cắt ra như cửa bằng trúc.

- Lần này vậy mà là cửa đá bình thường.

Hắn còn tưởng rằng Long Thần môn sẽ lại dùng một thứ thiên tài địa bảo để làm cửa nữa chứ.

Xem ra là không xem trọng đồ ở bên trong.

- Các ngươi đã không xem trọng, vậy ta giúp các ngươi dọn dẹp.

Ánh mắt Ôn Bình quét qua một vòng, những giá đỡ rực rỡ muôn màu ngập tràn phòng đá, trên kệ, từng hộp từng hộp ngọc lớn nhỏ không đều nhau được đặt trên đó.

Dưới mỗi chiếc hộp có dán một tờ giấy, trên giấy đó viết tên của vật báu cùng với thời gian nhập kho.

Xoạt!

Ôn Bình không muốn lãng phí thời gian, mở ra tàng giới, những nơi đi qua tất cả hộp ngọc đều biến mất, không lâu sau, cái tàng giới thứ hai cũng đầy. Còn lại một cái tàng giới, dự tính cũng chỉ có thể chuyển đi hết.

Lúc cái tàng giới thứ ba cũng đầy rồi, âm thanh của hệ thống vang lên:

- Tổng cộng thu hoạch 1311 loại thiên tài địa bảo, căn cứ theo những tình hình giao dịch năm gần đây của Huyền Sắc hồ, tổng giá trị giao động từ 3400 đến 4500 viên bạch tinh.

- Nhiều như thế ư!

Long Thần môn này thật mập đến đáng sợ!

- Đi, đi cái bảo khố thứ ba.

Từ lúc tiến vào Khôn điện đến giờ đã được một lúc lâu rồi, thêm một lát nữa môn chủ Long Thần môn chắc đã phát hiện sự bất thường này rồi.

Đánh, Ôn Bình không sợ!

Nhưng đây không phải là mục đích của hắn.

Môn chủ Long Thần môn một khi chết đi, người của Long Thần môn sẽ thành đội quân đau thương rồi, thế giới trước đây có một câu ngạn ngữ, quân đau thương tất chiến thắng! Ở thế giới này, câu nói này cũng được sử dụng. Nếu sau này Long

Thần môn trở thành một đội quân đau thương, thì tổn thất của Long Đàm bí cảnh, bảo khố bọn họ đều xem nhẹ. Chính là đợi vị thần nữ kia quay về, trực tiếp mang nguyên cái tông môn gia nhập bách tông liên minh là điều có thể xảy ra.

Vì không muốn loại chuyện này xảy ra, đây cũng là lí do vì sao sau khi Ôn Bình lại phá hủy Long Đàm bí cảnh, lại còn phải đổi khuôn mặt.

Lúc theo Trần Sơn đi đến bảo khố thứ ba, đã không còn nghe được bất cứ âm thanh nào ở dưới lầu, chắc là thủ vệ của Khôn điện đã được giải quyết gần xong rồi.

Ầm!

Lúc Trần Sơn đá văng cánh cửa của bảo khố, Ôn Bình nhanh chóng lấy trong tàng khố của mình mấy miếng tàng giới trống ra. May mà lúc giết Dương Hi Bỉ, thu hoạch được không chỉ là bạch tinh, còn có mười cái tàng giới không có chủ nhân.

Nếu không thì muốn mang hết những tài liệu chế tác Tuyền qua đồ, vũ khí trước mắt này còn phải nghĩ cách khác nữa đó.

Sau khi móc tàng giới trống ra, nụ cười trên môi Ôn Bình biến mất.

Không nói thêm lời nào!

Xoạt!

Một khắc sau, nhưng chiếc hộp trên kệ đã biết mất không còn một mống.

Trần Sơn ở một bên xem tựa như lửa đốt, nhưng cũng biết rằng những thứ này không thuộc về hắn, nhiệm vụ của hắn chỉ là dẫn đường, những cái khác không thể nghĩ đến.

Nhưng lúc canh gác, hắn bỗng nhiên cảm thấy Không điện có chút kì lạ, có chút không được bình thường.

- Quái lạ, hôm nay Khôn điện không có yêu vật trấn thủ, cũng không có Bán bộ Trấn nhạc ở đây?

Theo lý thuyết, Khôn điện không nên trống như thế nha!

Đừng nhìn mười mấy tên Thần huyền thượng cảnh trước mắt đã xem là trận thế khổng lồ, đây là Long Thần môn, tuyệt đối không phải là thế lực Tứ Tinh bình thường. Nơi trọng yếu như bảo khố, dù nói thế nào cũng nên có một cường giả Bán bộ Trấn nhạc cảnh trấn thủ, ngay cả ven đường đi Long Đàm bí cảnh còn có thể gặp cường giả Bán bộ Trấn nhạc cảnh, ngược lại nơi này lại không có một Bán bộ Trấn nhạc.

Nhưng mà nghĩ cũng không ra.

Hắn vẫn là may mắn nên gặp được tình huống như vầy.

Dù sao đồ trong bảo khố đều đã lấy hết rồi, lập tức có thể chuồn rồi, ai cũng không phát hiện được bọn họ.

Cùng lúc đó, công tác vận chuyển cái bảo khố thứ ba đã sắp kết thúc.

Tiếng của hệ thống lại vang lên bên tai Ôn Bình,

- Tổng cộng thu hoạch được 873 loại tài liều, có thể dùng luyện chế Tuyền qua đò, vũ khí khôi giáp. Căn cứ vào tình hình giao dịch những năm gần đây ở Huyền Sắc hồ, tổng giá trị từ 2000 đến 2300 viên bạch tinh.

- Ít vậy?

Vừa mới đi vào bên trong không có chú ý, bây giờ nghe hệ thống nói vậy, hắn xem ra cũng đã rõ, cái bảo khố này không có vật gì tốt.

Nhiều đồ như thế, còn không quý bằng bảo khố bạch tinh!

Ngay lúc Ôn Bình đang cảm thán, hệ thống lại một lần nữa lên tiếng,

- Dựa theo tính toán, lần thu hoạch này thấp nhất cũng được 9600 viên bạch tinh, thực tế thu hoạch có thể sẽ sao hơn khoảng một nghìn hoặc hai nghìn.

- Khục khục!

Nghe được cái số này, Ôn Bình bỗng nhiên có chút cảm giác ngượng ngùng.

Vừa rồi hắn còn ghét bỏ cái bảo khố thứ ba này đây.

Bây giờ nghe xong tổng số, mới hiểu được mình đã vơ vét tới đáy của một thế lực đứng đầu Tứ Tinh.

- Đi!

Sau khi thu hồi tàng giới, Ôn Bình đi về phía cửa.

Trần Sơn nhanh chóng đuổi theo, sợ sẽ chậm một bước.

Lúc xuống dưới lầu, dưới lầu giống như những gì hắn nghĩ, người của Long Thần môn đều muốn thành bã vụn rồi, hoặc là ngã trong vũng máu. Long Kha thấy Ôn Bình đi ra, vội vàng tiến lên dò hỏi:

- Như thế nào rồi?

- Chỉ có thể nói thu hoạch không nhỏ.

Ôn Bình lộ ra vẻ tươi cười, cất bước đi ra ngoài.

【VIP】 Điện không có, núi cũng không còn

- Không nhỏ? Vậy có phải là rất nhiều!

Long Kha nói thẳng ra ý nghĩa lời nói của Ôn Bình.

Nàng bỗng nhiên có một cảm giác, Ôn Bình có khả năng chính là tìm một cái cớ để phát tài.

Cái gì mà vì tức giận phải giệt Long Thần môn!

Cái gì mà từng bước từng bước!

Như thế nào mà càng xem càng không giống sự thật vậy nè?

Trộm toàn bộ của cải của người ta đi, đây mới chính là mục đích xâm nhập địa bàn của Long Thần môn đi?

- Đừng có nhìn ta như thế, thật sự là không có bao nhiêu hết, cũng chỉ trên mấy vạn bạch tinh thôi!

Bị Long Kha nhìn chăm chú như thế, Ôn Bình có chút không được tự nhiên.

Long Kha bây giờ chính là đang mang một gương mặt đầy thẹo, lúc lướt xuống dưới ánh mắt ngừng tại vùng ngực nhô lên, lại nghĩ đến gương mặt đầy thẹo kia.

Cái tư vị kia, sướng vãi.

Hắn thề, lúc trước ở thế giới kia có một diễn viên tên là Tinh Gia, trong phim như hoa như ngọc cũng không "đẹp" bằng Long Kha.

Dù sao gương mặt như hoa cũng không có hung thần ác sát trời sinh như thế, còn thêm một mặt thẹo.

Sau khi Long Kha nghe thấy Ôn Bình nói ra con số, kinh ngạc mà hô lên:

- Hơn vạn bạch tinh mà còn không nhiều?

Nàng từ trong nhà ra ngoài, cả người trên dưới cũng chỉ có hơn một nghìn viên bạch tinh mà thôi!

- Ngươi không phải ta, ngươi không hiểu được đâu.

Ôn Bình không muốn tiếp tục nói chuyện với Long Kha, suy nghĩ vừa động, phi thuyền đã từ trong không gian hệ thống lấy ra ngoài, khi phi thuyền đáp xuống đất, công năng ẩn nấp cũng đồng thời mở ra.

Một phi thuyền cực lớn bày ra trước Khôn điện nhưng chỉ có mình Ôn Bình có thể thấy được!

- Theo sát ta, còn có chuyện chưa làm xong đây này.

Dứt lời, Ôn Bình cất bước đi về cầu thang trên phi thuyền.

Hoàn tất việc cướp sạch Khôn điện thì làm sao có thể đơn giản mà rời đi được.

Lúc rời đi cũng nên tạo một chút động tĩnh nha.

Dù sao Long Thần môn cũng đã cho mình nhiều bạch tinh như thế, vậy thì tặng cho bọn họ một pháo đi, vừa hay nhìn xem uy lực của Tuyền qua pháo.

…

Bên ngoài Long Đàm bí cảnh.

Lúc tất cả mọi người cùng nhau đi tìm Trần Sơn, Thác Hải đứng tại đỉnh núi, mặt kệ gió thổi tung mái tóc dài của hắn, cũng mặc kệ gió chơi đùa với y phục của hắn. Hắn chỉ là đứng ở đó, đón gió nhìn vào cái xương đuôi rồng bị gãy mất.

Hắn không phải là không toàn lực công kích qua xương đuôi rồng, dốc hết sức lực của hắn, ngay cả năng lực rung chuyển xương đuôi rồng cũng không còn, chỉ có thể đứng ở trên này giữ lại một chút dấu ấn màu trắng không ảnh hưởng đến đại cục.

Vốn dĩ hắn cho rằng Long Than bí cảnh tuyệt đối an toàn.

Không có phái người đến trấn thủ.

Quản lý nơi này cũng lỏng lẻo.

Hắn thật sự không ngờ đến sẽ có một ngày hôm nay.

Càng không nghĩ đến đang phát hiện ra tiền bối sáu nghìn năm qua, lúc bản thân đều đang tìm kiếm quyền thứ sáu của [Long ẩn quyết].

Hết thảy đều quá đột ngột!

Hi vọng.

Tuyệt vọng.

Đồng thời ghé thăm.

Thay đổi rất nhanh, giống như đứng ở đỉnh cao của thủy triều bỗng nhiên bị vỗ vào bờ cát.

Hả hê mãn nguyện, cũng chỉ còn sót lại sự bi phẫn.

- Tông chủ——

Mai trưởng lão vồi vàng về đến đỉnh núi, nhưng trên mặt lại mang chút khó coi, rất rõ ràng, nàng không muốn nói cho Thác Hải biết cái kết quả mà mình đã nhìn thấy.

- Nói!

- Nói!

Thác Hải liền rống hai tiếng.

- Hồi bẩm tông chủ, ty chức đã tra xét hết tất cả những đệ tử xung quanh nơi đây, còn có chấp sự, bọn họ chưa từng thấy Trần Sơn, Trần Sơn giống như từ trong không trung xuất hiện rồi bỗng nhiên đến Long Đàm bí cảnh ở dưới núi.

- Bỗng nhiên?

Thác Hải quay người lại, mắt lạnh tập trung nhin Mai trưởng lão, cái cảm giác này giống như đàn sói theo dõi dê trong đêm tối vậy,

- Cho nên, đây là thứ mà ngươi điều tra ra?

- Ty chức vô năng, đã hỏi thăm qua từng người đi vào tông môn, và những gác tuần tra bắt buộc phải đi qua khi muốn đến Long Đàm bí cảnh, bọn họ… đều nói không có gặp Trần Sơn. Ty chức đã lệnh cho người đi ra bên ngoài tìm Trần Sơn, lập tức sẽ có tin tức rồi.

Dứt lời, Mai trưởng lão đứng yên không động đậy, có lẽ là không dám cử động, cũng có thể là nàng không rõ.

Bởi vì nàng rõ ràng ở sường núi có gặp qua Trần Sơn.

Nhưng kết quả hỏi thăm lại là không một ai gặp qua Trần Sơn.

- Kẻ đến thì không thiện thiện thì không đến, ngươi xuống trước đi, bảo những người biết chuyện đều im miệng hết, Long Đàm bí cảnh bị hủy, chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Phẫn nộ thì phẫn nộ, hắn dù sao cũng là chủ của một tông môn, không thể bị phẫn nộ chiếm hết đầu óc được.

Nếu như tất cả mọi người trong Long Thần môn đều biết rõ chuyện Long Đàm bí cảnh bị hủy, hắn không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao.

Dù sao những người tu luyện công pháp trong Long Đàm bí cảnh có đến chín phần, mà ở trong chín phần này lại có bảy phần là công pháp chưa hoàn chỉnh.

Mai trưởng lão vội vàng đi bắt Trần Sơn, không có nghĩ đến điểm này, bây giờ Thác Hải nhắc đến, trong đầu lại nghĩ đến vấn đề này, trong lòng thiếu chút nữa đã nguội lạnh rồi:

- Ty chức hiểu rõ! Cũng may hôm nay lên núi đều là cường giả trên Bán bộ Trấn Nhạc… Hai tên đệ tử kia, ty chức sẽ tự tay giải quyết.

Thác Hải lạnh giọng nói:

- Những người còn lại, nói cho bọn họ biết ai dám nói chuyện này ra ngoài, bản môn chủ tuyệt đối không để hắn nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai. Đối với chúng đệ tử cứ nói Long Đàm bí cảnh phát hiện ra bảo vật quý giá, tạm thời không mở cửa.

- Đã rõ.

Mai trưởng lão lại gật đầu, sau đó xoay người xuống núi, dù sao chuyện này làm càng sớm càng tốt.

Hai gã đệ tử Long Thần môn kia cũng phải tự tay mình giết chết!

Người khác đi nàng không yên tâm.

Nhưng ngay tại lúc quay người lại này, trên trời cách nghìn mét đột nhiên giáng xuống một ánh sáng trắng, giống như mặt trời rơi xuống vậy đó.

Cái ánh sáng trắng kia bay nhanh xuống, hướng về phía…

Khôn điện!

- Cái…

Lúc nàng kịp phản ứng, cái ánh sáng trắng kia đã rơi vào Khôn điện, sau đó ánh sáng trắng nổ ra cực lớn, tạo thành một vòng xoáy rộng gần trăm mét, khôn điện, núi đá xung quanh tất cả đều bị cuốn vào đó.

- Tông chủ!

Mai trưởng lão hô lên một tiếng.

Thác Hải nhìn thấy một màn như thế, ầm thầm nghĩ không ổn.

Lúc này mới chợt hiểu ra, đối phương đã phá hủy Long Đàm bí cảnh, làm sao lại không đi bảo khố được?

Chủ quan rồi!

Chủ quan rồi!

Chứng kiến tình huống của Khôn điện, Thác Hải vội vàng cất bước đi về phía dưới núi, thên nhưng khi đến thềm đá bên ngoài, Khôn điện cũng ngọn núi kia đã bị vòng xoáy màu trắng cuốn đi, sau tiếng nổ mạnh đã hóa thành bột phấn sau đó khuyếch tán ra bên ngoài.

Cái sức công kích kia, Thác Hải cách nghìn mét cũng có thể cảm nhận được.

Giống như vòi rồng thổi qua vậy đó.

Lúc ánh sáng trắng sau khi nổ tung đã biến mất, Khôn điện cùng với ngọn núi kai đã không còn sót lại chút gì.

- Là ai! Là ai!

Thác Hải hướng lên bầu trời, gân xanh vì phẫn nộ mà nổi lên rất lớn, giống như con rết bò trên mặt.

Bùm!

Sau khi đang gào thét, cả người Thác Hải trực tiếp bắn ra ngoài.

Hoàn toàn không quan tâm đến ngọn núi trước mặt cao bao nhiêu, cũng không để ý nhảy xuống có bị thương hay không, hiện tại hắn chỉ có một suy nghĩ – đi Khôn điện!

Tài nguyên tu luyện trong hai năm của tông môn, cùng với thiên tài địa bảo tìm được trong trăm năm qua đều để ở đó, đó chính là toàn bộ của cải của hắn.

- Tông chủ!

Mai trưởng lão hô lên một tiếng, vội vàng đi theo.

Nhưng mà Khôn điện lúc này và lúc ở trên núi nhìn căn bản là không có gì khác biệt.

Núi cũng không còn.

Có đi cũng có thể nhìn thấy được cái gì?

…

Cùng lúc đó, tiếng nổ mạnh đã thu hút toàn bộ người của Long Thần môn, bọn họ đều nhìn hướng về phía âm thanh truyền đến.

Vốn dĩ bọn họ không phát hiện ra thiếu cái gì.

Chỉ có cảm giác rất kì lạ.

Lúc có người chỉ ngón tay về Khôn điện, sau đó hô to một tiếng, lúc Khôn điện biến mất, những người có cảm giác kì quái mới có phản ứng trở lại, mới hiểu được đáp án của cái cảm giác thiếu thiếu cái gì đó là gì.

Bọn họ đều tò mò, đây là có người đánh đến Long Thần môn rồi sao?

Long Thần môn là thế lực đứng đầu.

Ai dám à?

Có thể nghĩ như vậy, Khôn điện đã biến mất, sự thật đã bày ra trước mắt rồi…

【VIP】 Gọi thần nữ quay về!

Bọn họ đều tò mò, đây là có người đánh đến Long Thần môn rồi sao?

Long Thần môn là thế lực đứng đầu.

Ai dám à?

Có thể nghĩ như vậy, Khôn điện đã biến mất, sự thật đã bày ra trước mắt rồi.

Cứ như thế, dòng người hướng về phía Khôn điện đã biến mất cứ dũng mãnh xong đến, Long Thần môn có hơn vạn đệ tử, dù chỉ có một nửa trong số đó đi về phía Khôn điện, cũng đã là một cục diện rất khủng bố, như là đàn kiến đang di chuyển.

Tiếng bàn luận cũng bắt đầu nổi lên từ bốn phía.

- Khôn điện xảy ra chuyện gì thế?

- Không biết, thật đáng sợ, núi cũng bị san thành đất bằng phẳng rồi.

- Ta trông thấy là một đoạn ánh sáng trắng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, sau đó hóa thành một cái vòng xoáy, hút Khôn điện còn có ngọn núi vào bên trong, sau đó quấn nát chúng. Đúng rồi, sư huynh, Khôn điện là nơi nào vậy?

- Mới đến à? Khôn điện mà cũng không biết! Khôn điện chính là bảo khố của Long Thần môn chúng ta, cha ta từng nói, chỗ đó để toàn bộ của cải của Long Thần môn, còn có tài nguyên tu luyện hơn một năm của tông môn đó.

- Không thể nào?

…

Tiếng bàn luận làm cho bọn họ bước nhanh hơn, chỉ là ngay lúc cách Khôn điện đã biến mất chỉ còn mấy trăm mét, đội tuần tra của Long Thần môn đã chặn bọn họ lại. Mai

trưởng lão đứng tại lối vào, lạnh lùng quét mắt nhìn những người đang đến này.

Lúc này tiếng bàn luận trong đám người mới dần dần nhỏ xuống.

Mai trưởng lão lạnh giọng nói:

- Một động tĩnh nhỏ cũng dẫn các ngươi đến rồi, cái này gọi là sự chuyên chú của các ngươi sao?

Nói ra những câu này, nếu là ngày thường, đám người ở đây nhất định sẽ xấu hổ mà trở về, thậm chí sẽ làm bản thân thức tỉnh một ít.

Nhưng bây giờ, Khôn điện cũng mất rồi.

Nũi cũng không còn.

Khẳng định đã xảy ra chuyện không nhỏ, ai cũng không vì một câu nói của Mai trưởng lão mà rời đi.

Pháp không trách chúng, hơn nữa bọn họ bây giờ rất tò mò cho nên không sợ hãi.

Trong đám người, một âm thanh đột ngột vang lên:

- Mai trưởng lão, rốt cục Khôn điện đã xảy ra chuyện gì?

Một câu nói kia, giống như mồi lửa rơi vào đống cỏ khô.

Ngọn lửa hừng hực lập tức bốc lên!

- Đúng vậy!

- Đúng vây, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Âm thanh lộn xộn thoáng một cái đã rơi vào tai Mai trưởng lão, khiến cho những phẫn nỗ trong lòng phút chốc bốc ra bên ngoài,

- Ai còn ở đây tiếp tục trêu chọc, hủy bỏ tài nguyên tu luyện của năm nay, hủy bỏ cơ hội tiến vào Long Đàm bí cảnh tu luyện. Lão thân chỉ cho các ngươi thời gian 100 cái hơi thở…

Dứt lời, Mai trưởng lão bắt đầu đếm.

Nghe thấy hủy bỏ cung cấp tài nguyên tu luyện, còn có hủy bỏ cơ hội tiến vào Long Đàm bí chảnh, mấy nghìn người bắt đầu loạn lên.

Mới đầu không có ai rời đi.

Bởi vì tâm lý tò mò quá mạnh mẽ.

Thế những sẽ luôn có những người nhát gan, khi hắn vừa lui, người bên cạnh hắn cũng sẽ lui theo.

Thấy đám người bắt đầu giải tán đi, sự khẩn trương trong lòng Mai trưởng lão mới có thể thả lỏng một chút.

Đối với nàng mà nói, hoặc là đối với cả Long Thần môn mà nói, việc xảy ra ở Khôn điện và Long Đàm bí cảnh bị hủy mức độ nghiêm trọng ngang nhau, tuyệt đối không thể để người khác đến gần, về phần cách giải quyết đợi sau này lại kiếm một cái cớ đi.

Lúc người rời đi ngày càng nhiều, nàng liền đi về phía Khôn điện biến mất kia. Rất xa, nhìn thấy môn chủ Thác Hải đứng trong đống đá vụn kia, trên mặt đều là sự phẫn nộ.

Ngay bên chân Thác hải, một người bị gãy ngoặt như côn gỗ đang nằm ở đó, đã không còn hơi thở - đó là chưởng quản Khôn điện Vương chấp sự. Mai trưởng lão nhớ ra rồi, lúc nãy khi Long Đàm bí cảnh xảy ra chuyện, hắn đang ở đó xem!

Khi Mai trưởng lão tiến lại gần, Thác Hải nói chuyện rồi, dù vẫn còn cảm nhận được sự tức giận, nhưng trong đó lại xen lẫn một phần lo lắng,

- Mai trưởng lão, phong tỏa tin tức, trong nội bộ thì nói do bản môn chủ đột phá cảnh giới tạo thành. Đồng thời truyền tin cho thần nữa, yêu cầu mọi người lập tức quay về Long Thần môn, không được chậm trễ, càng nhanh càng tốt!

Kẻ địch hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, Long Đàm bí cảnh, bảo khố, đây đều là mạng sống của Long Thần môn, bọn họ phá hủy chúng, khẳng định có âm mưu càng lớn hơn.

Cái âm mưu này, rất có thể là nguyên cả Long Thần môn.

- Vâng! Ty chức sẽ đi làm ngày.

Mai trưởng lão vội vàng gật đầu, nhanh chóng chuyển động đôi chân vừa mới ngừng lại.

Cả người như trực tiếp bắn ra ngoài, cho dù là một hơi thở thời gian nàng cũng không dám chậm trễ.

Tin tức chuyển từ chim đưa thư đến được tay của Thần nữ cần mất một ngày, thời gian thần nữ nhanh nhất có thể về đến cũng cần 10 ngày. Thời gian này chậm chễ một cái hơi thở thôi chính là có thể tạo ra hậu quả không thể lường trước được – kẻ địch đã cho bọn họ thấy thực lực cường đại của bọn hắn.

…

Thiên Nghiệp thành, một tòa thành nguy nga to lớn cách bên ngoài Long Thần môn năm trăm dặm, sừng sững ven bờ ở Huyền Sắc hồ. Cho dù là ở bên ngoài mấy chục mét đều có thể nhìn thấy con quái vật không lồ này. Theo hiểu biết của Ôn Bình, nơi này là một trong những thành trì thịnh vượng nhất của Huyền Sắc hồ.

So với Sơn Hải thành của Thiết Sơn các nó càng thêm thịnh vượng.

Đương nhiên, nó thịnh vượng không phải vì nó gần thế lực đứng đầu Long Thần môn, chủ yếu là vì Bách Tông liên minh được thành lập ở Huyền Sắc hồ, khiến cho nơi này trở thành một trung tâm kinh tế.

Sau khi phá hủy Khôn điện, Ôn Bình điều khiển phi thuyền bay thẳng đến nơi này, cảm giác có rất nhiều kẻ địch ở phía sau. Bởi vì theo như hắn được biết, bây giờ phân hội của Bách Tông liên minh ở Sơn Hải thành, đang cấu kết với Liên quân chuẩn bị thảo phạt hắn.

Sau khi tìm một nơi hẻo lánh ở ngoài thành để đáp xuống, đám người Ôn Bình đi bộ vào trong Thiên Nghiệp thành – Cái thành thịnh vượng nhất Đại Thành.

Sau khi Long Kha nhìn thấy một kích của Tuyền qua pháo, thật lâu sau không thể bình tĩnh, biết rằng khi hỏi Ôn Bình, Ôn Bình khẳng định sẽ không nói gì hết, cho nên một đường đến đây, trong đầu đều là chuyện của Tuyền qua pháo.

Nàng lục lại trí nhớ, bởi vì nàng cảm thấy, vũ khí cường đại như thế, khẳng định ở trến đất sớm đã có để lại một chút gì đó.

Trong Ôn Bình cũng là chuyện liên quan đến Tuyền qua pháo, không giống như hắn nghĩ, Tuyền qua pháo này gần như không có năng lực phá hủy cường đại của bạo viêm truy tinh pháo – ba pháo cũng đủ để san bằng một cái đảo.

Phạm vi phá hủy của nó rất nhỏ, nhưng lực sát thương đặc biệt lớn, hắn tận mắt nhìn thấy Khôn điện lớn như thế bị cuốn vào trong một hơi thời gian đã biến thành bột. Còn ngọn núi kia, cao trăm mét vậy mà cũng chỉ chống đỡ được có hai hơi thở mà thôi.

Đối với uy lực cụ thể, hệ thống không thể đưa ra đáp án chuẩn xác, nhưng dựa theo Ôn Bình dự đoán, chỉ cần thời cơ phóng thích thỏa đáng.

Ngay cả dì nhỏ nhà mình cũng không đỡ nổi!

Đang còn chìm trong suy nghĩ, đã đến cửa thành rồi.

Thiên Nghiệp thành so với đại đa số các thành trì ở thế giới này đều giống nhau, tường cao vây quanh, chỉ có điều Thiên Nghiệp thành có chút khác biệt so với cái thành khác, nói quá cao rồi. Vừa nhìn sơ qua, quanh tường thành cao khoảng 50m, giống như một con thú khổng lồ đang nằm ở đó.

Sau khi vào thanh, Ôn Bình thu hồi suy nghĩ, đâu cũng không đi, dạo cũng không dạo, trực tiếp tìm một gian khách sạn ở đây.

Sau khi đặt chân vào, Ôn Bình nói với Trần Sơn:

- Còn nhớ rõ việc ta đã nói với ngươi không? Dùng năng lực của ngươi đem tin tức Long Đàm bí cảnh còn có Khôn điện truyền ra ngoài, có thể truyền nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, có thể truyền rộng bao nhiêu thì truyền rộng bấy nhiêu.

- Ôn tông chủ xin yên tâm. Huyền Sắc hồ có một thế lực như thế, chuyên môn của bọn họ là cung cấp tin tình báo, ta chỉ cần dựa vào thân phận chấp sự của Long Thần môn sẽ đem

hai tin tức này bán ra ngoài, không bao lâu có thể truyền đi khắp Huyền Sắc hồ rồi.

- Đi làm đi, ta chỉ muốn thấy kết quả, sau khi việc thành, ta sẽ cho ngươi thuốc giải của đoạn trường hủ thể.

Có loại thế lực này, chuyện kia chính là đơn giản hơn nhiều rồi.

Vốn Ôn Bình còn nghĩ phải đợi mười ngày nửa tháng, bây giờ xem ra chỉ cần mấy ngày mà thôi.

Vạn sự đã sẵn sàng chỉ thiếu gió đông!

Mấy ngày này ở Thiên Nghiệp thành xem như là một chuyến du lịch!

【VIP】 Gió đông nổi lên rồi

- Đa tạ ôn tông chủ.

Nghe thấy Ôn Bình muốn cho hắn thuốc giải, cả người, cả khuôn mặt Trần Sơn liền lộ ra dáng vẻ tươi cười khó có thể che giấu.

Thứ sợ hãi nhất trong lòng, rốt cục cũng biến mất rồi!

Ôn Bình quét mắt nhìn, tiếng nói lạnh lùng vang lên:

- Đừng có vui mừng quá sớm, nếu như chuyện này làm không tốt, ngươi biết hậu quả rồi chứ.

- Đã rõ!

Trần Sơn vội vàng thu hồi nụ cười.

Ôn Bình còn nói thêm:

- Bây giờ đi đi, sau khi làm xong đến khách sạn tìm ta.

Trần Sơn gật đầu, mở cửa đi ra khỏi khách sạn.

Khi Trần Sơn vừa đi, Long Kha không khỏi nhìn Ôn Bình hai ba lần, sau đó thấp giọng hỏi:

- Sau khi xong việc, ngươi đã nghĩ xử lý hắn như thế nào chưa? Ta cho rằng loại người này, cho dù Bất Hủ tông có thiếu người tốt nhất cũng không nên thu nhận.

Nàng không có ý gì khác.

Cũng không muốn can thiệp Ôn Bình có quyết định gì.

Đối với chuyện này, nàng chỉ là muốn biết thái độ của Ôn Bình.

Nghe thấy vấn đề của Long Kha, Ôn Bình quay đầu lại ngưng mắt nhìn nàng hai cái, sau đó cười lên tiếng:

- Loại người này, thật ra tác dụng vẫn còn khá nhiều đấy.

- Ví dụ như?

Long Kha nghiêm túc nhìn Ôn Bình, như đang đợi gì đó.

Nhìn thấy nét mặt của Long Kha, Ôn Bình đã hiểu rõ đây là một vị trưởng bối có ý đồ muốn hiểu rõ bản thân, cho nên hắn vẫn cười như cũ, trả lời:

- Ví dụ: Ác Linh kỵ sĩ rất thích. Vừa hay nó cũng đã không ăn gì trong một khoảng thời gian rồi.

Vừa nói xong, bên tai như truyền đến tiếng của Ác Linh kỵ sĩ.

Chẹp!

Chẹp!

Hiển nhiên đây là âm thanh đói khát.

- Giống như ngọn lửa của khô lâu kia?

Trong đầu Long Kha lập tức xuất hiện hình dáng của Ác Linh kỵ sĩ.

Ôn Bình gật đầu, tay nhẹ nhàng ở trong không trung mà khoa tay múa chân, nói:

- Đồ ăn của nói chính là linh hồn, linh hồn nhiễm tội ác. Giống như loại người Trần Sơn, sống đối với thế giới này không có ích gì, còn không bằng cho Ác Linh kỵ sĩ của ta ăn.

- Những vật bên cạnh ngươi đúng là thứ gì cũng ăn.

Lại ăn xương rồng đấy.

Bây giờ còn có ăn linh hồn.

Sau khi nhận được câu trả lời, Long Kha thu hồi ánh mắt, bình tĩnh xoay người, như không để ý đến việc Ôn Bình cho đáp án như thế nào. Thế nhưng khi xoay người đi, trên mặt như tỏ vẻ hài lòng, chỉ là nét mặt này nàng không để Ôn Bình nhìn thấy.

Nói thật, nàng vẫn luôn cho rằng Ôn Bình sẽ vì sự phát triểu của tông môn, vì bạch tinh, không tiếc sử dụng bất cứ người nào.

Thậm chí không tiếc thu nhập vào Bất Hủ tông.

Dù sao Bất Hủ tông hiện tại, đệ tử, trưởng lão, chính thức có được mấy người có thực lực mạnh cơ chứ, chỉ có một mình

nàng mà thôi!

Thêm một cường giả Bán bộ Trấn Nhạc cảnh, đối với tình hình trước mắt của Bất Hủ tông là một lợi ích rất lớn.

Bây giờ nghe được lời của Ôn Bình, nàng cảm thấy bản thân đối với đứa con trai của tỷ tỷ đã có một cái nhìn khác. Hắn tuyệt đối không phải cái loại vì muốn mạnh hơn, vì bạch tinh có thể mù quáng thu nhận người.

Nhìn ra được, trong đầu Ôn Bình luôn có một cái cân.

Độ tuổi này của Ôn Bình khó mà có được nhận thức như thế!

…

Hôm sau.

Vân Hải chi đô.

Thác Doanh đợi lâu mà Dương Hi Bỉ chưa đến, lại nhận được tin có khả năng Dương Hi Bỉ đã chết ở học viện Thiên Thần, suy nghĩ đầu tiên của Thách Doanh chính là Bất Hủ tông. Bởi vì ở nơi này, không có thế lực nào có thể giết được một cường giả Trấn Nhạc cảnh.

Sau khi phẫn nộ, lập tức chuẩn tiền tiến đến Đông hồ

Nếu Tông chủ Bất Hủ tông đã phái người đi Minh Kính hồ, vậy thì lực lượng phòng thủ của Bất Hủ tông bây giờ khẳng định là hư không – Bất Hủ tông có bao nhiêu con người, nàng sớm đã bảo thám tử đi điều tra rồi. Cái tông chủ của Bất Hủ tông kia cũng không còn bao nhiêu người có thể dùng được rồi.

Lúc này đi sang đó giết, quả đúng là cơ hội tốt nhất!

Dương Hi Bỉ kia chết cũng có giá trị!

- Xuất phát!

Lúc Thác Doanh chuẩn bị rời khỏi Vân Hải chi đô, trên bầu trời bỗng xuất hiện một chú chim đưa thư, đang bay nahnh đến.

Sau đó rơi vào lòng bàn tay Thác Doanh.

- Chim đưa thư của tông môn!

Nàng nhận ra đây là chim đưa thư mà phụ thân tự mình nuôi dưỡng.

Bình thường chỉ dùng để đưa tin cho những ngươi cấp cao nhất mà thôi.

Cùng lúc đó, khi thấy con chim đưa thư này, bốn vị trưởng lão Nhật Nguyệt Tinh Thần ở phía sau nét mặt cũng cứng lại.

Sau khi thư được lấy ra, từ từ mở ra.

Nét mặt lại càng trở nên khó coi.

Mau trở về!

Mau trở về!

Mau trở về!

Long Đàm Bí Cảnh bị hủy!

Khôn điện bị cướp sạch!

- Long Đàm bí cảnh sao có thể bị phá hủy?

Bốn vị trưởng lão Nhật Nguyệt Tinh Thần đều không dám tin vào điều này.

Làm sao có thể xảy ra việc này?

Thiên Địa hồ làm sao lại có lực lượng phá hủy xương rồng?

Thế nhưng nếu lại không tin, sự thật đã bày ở trước mắt. Tin tức đến từ tông môn, tuyệt đối sẽ không phải là để đùa bọn họ

- Trở về!

Thác Doanh cũng rõ điều này, cho nên đã rất nhanh đưa ra lựa chọn.

Cho dù Đông hồ gần trong gang tấc, cứ như thế này rời đi nàng rất không cam lòng, nhưng bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Khôn điện, Long Đàm Bí Cảnh, đều không phải chuyện đùa.

Nhưng bây giơi đều đồng thời gặp nạn.

Như thế nào cũng sẽ lại có chuyện lớn tiếp tục xảy ra.

Món nợ máu của Dương Hi Bỉ, còn có đặc thù của Tuyền qua đồ, chỉ có thể đợi sau này rồi tính.

…

Thiên Nghiệp thành.

Cả ngày hôm nay, Ôn Bình cũng đi khắp nơi, thường xuyên đến những nơi như quán rượu, bởi vì ở đây chính là trung tâm bàn luận các chuyện lớn. Không cần nói, Long Thần môn phong tỏa tin tức cũng rất giỏi, cho đến tận bây giờ cũng không có người bàn luận chuyện này.

Gặp được người của Long Thần môn, Ôn Bình còn cố ý hỏi hai ba câu, vậy mà người nọ không hề nhắc đến việc Long Thần môn xyar ra chuyện.

Theo lý thuyết, Long Thần môn xảy ra chuyện lớn như thế, Khôn điện bị mình nã một pháo đến không còn nữa, trong nội bộ Long Thần môn trên dưới ai không biết.

Nếu như không phải vì cái này, hắn cũng không tốn mấy trăm viên bạch tinh để nổ một phát phát đắt đỏ đến vậy.

Sau một ngày đêm chậm chạm trôi qua, lúc chạng vạng tối, cuối cùng Trần Sơn cũng trở lại khách sạn, cả người phong trần mệt mỏi.

- Như thế nào rồi?

Ôn Bình hỏi.

Trần Sơn lộ nụ cười đắc ý muốn tranh công, vội vàng lên tiếng,

- Ôn tông chủ, ty chức đã làm xong rồi. Ta đem tin tức của Long Đàm bí cảnh và Khôn điện cho thế lực kia, không lấy một viên bạch tinh. Nhưng yêu cầu bọn họ nội trong hai ngày, nhất định phải đem hai tin tức này truyền khắp Huyền Sắc hồ.

Ty chức?

Nghe được hai chữ này, Ôn Bình im lặng một giây.

Tên này thực sự xem bản thân thành người của hắn?

Chẳng qua tên này cũng thông minh, không có thấy tiền sáng mắt, cũng cái thế lực kia đưa ra một chủ ý phù hợp điều kiện của hắn.

Ôn Bình hỏi:

- Có mang theo tên của ngươi không?

- Có mang rồi!

Trần Sơn lên tiếng, sau đó cảm thấy bản thân mình nói quá ít rồi, lại nói thêm câu,

- Vì làm cho tin tức kia trở nên đáng tin hơn, ty chức còn nói ra ngọc bội thân phận Long Thần môn của bản thân cho họ. Có nó rồi tuyệt đối không ai nghi ngờ tin tức kia là giả. Nói ra cũng thật trùng hợp, buổi trưa hôm nay Long Thần môn đã công bố lệnh truy sát ty chức! Hai cái hợp nhất! Ngài yêu cầu ta truyền ra hai tin tức, độ đáng tin tuyệt đối là 100% , sau hai ngày, tất cả thế lực Tam tinh trở lên ở Huyền Sắc hồ đều sẽ biết chuyện xảy ra ở Long Thần môn.

Dứt lời, Trần Sơn cười đắc ý.

Làm cho người khác có cảm giác hắn và Long Thần môn có thâm thù đại hận.

- Xác định?

Ôn Bình từ trên ghế đứng dậy, dừng trước mặt Trần Sơn. Làm cho Trần Sơn không kịp phản ứng, ngây ra một lúc, cũng không biết Ôn Bình vì sao lại hỏi mình nhiều như thế, chỉ là khó hiểu vẫn khó hiểu vẫn nên nhanh chóng trả lời thì hơn.

- Ty chức nói, chắc chắn 100%!

Bốp!

Bốp!

Vỗ tay tiếng vang lên.

- Không sai! Không sai! Vậy bây giờ chỉ cần chờ đợi, đợi đến cái tin tức này từ từ lên men ở Huyền Sắc hồ.

Ôn Bình không ngờ đến chuyện này Trần Sơn làm rất hoàn hảo.

Đương nhiên, trợ công của Long Thần môn cũng rất hoàn hảo.

- Vì tông chủ làm việc, việc nên làm!

Trần Sơn không quên lộ vẻ chân thành của bản thân ra bên ngoài.

- Cho ngươi!

Sau khi vỗ tay một cái, Ôn Bình móc trong tàng giới ra một điếu xì gà, sau đó ném cho Trần Sơn,

- Đây là thuốc giải của đoạn trường hủ thể, tự mình từ từ hút, hút xong điếu này thì độc đã được giải rồi.

Dứt lời, Ôn Bình mở cửa bước ra ngoài, Long Kha nhìn Trần Sơn rồi cũng đi theo ra ngoài. Chỉ để lại Trần Sơn một mình trong phòng, tay miết lấy điếu [đoạn trường hủ thế] nhếch miệng cười, còn có cảm tạ Ôn Bình một tiếng.

- Ăn cơm thôi!

Tiếng Ôn Bình vừa dứt, Ác linh kỵ sĩ đã cất bước theo hắn vào trong phòng!

【VIP】 Cực kỳ giống tình yêu

- Ah!

Tiếng kêu rên rỉ vang vọng cả khách sạn, khiến cho lầu trên lầu dưới người ngồi ăn cơm nhịn không được đều nhìn về phía phòng của Ôn Bình.

Nhân viên cửa tiệm nghe được động tĩnh, vội vàng từ dưới lầu chạy tới, muốn xem tinh tường chuyện gì phát sinh, nhưng bị Long Kha cho ngăn lại.

- Không liên quan các ngươi!

Bị Long Kha trừng mắt, nhân viên cửa tiệm chỉ cảm thấy sau lưng một luồng gió lạnh, vội vàng cười làm lành trở về.

Sau khi xuống lầu, Ôn Bình nhanh chóng trả phòng, sau đó rời khỏi khách sạn. Sau khi Ôn Bình đi, nhân viên cửa tiệm cùng với những người làm tại khách sạn mới dám đi về chỗ phát ra âm thanh thảm thiết khi nãy. Nhưng đẩy cửa ra, cả cái gian phòng trống rỗng.

Không gì khác với những căn phòng khác.

Chỉ là trên mặt đất có một đống cặn màu đen.

…

Lại nói Ôn Bình một mình đi, trong đám người đi lại như nước chảy, Long Kha nhìn xung quanh, hào hứng bừng bừng, nhưng cũng không quên hỏi Ôn Bình chuyện nghiêm túc:

- Tông chủ, kế tiếp chúng ta nên đi nơi nào?

- Tùy tiện dạo chơi, đợi tin tức tại Thiên Nghiệp thành, Huyền Sắc hồ nổ lớn!

Nghe được Long Kha lần nữa gọi mình tông chủ, sao hắn có thể không hiểu, đối phương khẳng định đã tha thứ cho chuyện hắn để cho nàng một gương mặt thẹo.

Nói thật, rất ngoài ý muốn.

Tiếp theo, Ôn Bình dọc theo đường đi tiếp tục đi lên phía trước, giống như du khách, đi một chút lại ngừng, thăm thú chỗ này chỗ nọ.

Có thể nhìn ra được, bởi vì đây cũng không phải là chỗ của người thường, cho nên ven đường tiểu thương cũng không nhiều. Thỉnh thoảng mới có đồ ăn để mua, tuyệt đại đa số, đều là đang bán thiên tài địa bảo do chính mình tìm được.

Đối với Ôn Bình mà nói, những vật này nhìn nhiều vài lần sẽ không có ý nghĩa, đều là chút ít đồ vật bình thường, cho nên dứt khoát tiếp tục đi. Rồi sau đó tìm một cỗ xe thú, ngồi lên như một khách du lịch.

Người đánh xe thú nhìn thấy Ôn Bình không phải người của Thiên Nghiệp thành, cho nên một bên đánh xe một bên vừa nói những thứ linh tinh với Ôn Bình.

Phần lớn là việc vặt, cũng nhiều câu chuyện giữa các thế lực Nhị Tinh, Tam Tinh.

Hắn tiềm thức cho rằng Ôn Bình hẳn là một thế gia công tử nào đó, đến Thiên Nghiệp thành để gia nhập một thế lực nào đó.

- Tự tôi đi đây.

Long Kha không kiên nhẫn được nữa, mở cửa xe thú trực tiếp nhảy xuống.

Ôn Bình vỗ vỗ chó săn đang nằm bên cạnh, nói:

- Mang theo Cáp Cáp, đến lúc đó dễ tìm ta.

- Ừm.

Chó săn cũng đi theo nhảy xuống xe thú, Long Kha liền mang theo nó đi về hướng một con đường khác.

Long Kha vừa đi, người đánh xe lại bắt đầu nói.

- Tiểu huynh đệ, ta đã nói với ngươi, cô nương nhà ta chính là ở Huy Diệp tông. Ngươi có hứng thú thì đi thử xem, Huy Diệp tông sắp từ thế lực Nhị Tinh tăng lên Tam Tinh rồi.

Người đánh xe không ý thức được, lời hắn nói đã đuổi đi một người.

Còn Ôn Bình, mấy lời lải nhải này làm cho hắn nhớ lại hướng dẫn viên du lịch của thế giới trước, cho nên không cảm thấy có cái gì đáng lo. Nếu là người khác mà nghe hắn lải nhải như vậy thì lập tức đá một cước rồi nói:

- Còn nói nhảm ta giết ngươi.

- Dừng lại!

Không bao lâu, Ôn Bình bỗng nhiên gọi ngừng xe ngựa.

Xuyên thấu qua cửa sổ, ánh mắt hắn tập trung vào cửa ra vào của một biệt phủ, chuẩn xác mà nói, là vào một người phụ nữ ở đó.

Nữ, rất trẻ, khí chất bất phàm, cười rộ lên có lẽ rất đẹp. Nhưng hiện tại thì đang khóc thảm thiết. Bởi vì nàng bị mấy tên đàn ông kéo vào biệt phủ đó, có thể nhìn ra được nàng ta không muốn đi vào.

Vốn mấy chuyện thế này Ôn Bình căn bản không có hứng thú dừng lại xem, cũng giống như không có hứng thú với câu chuyện Huy Diệp tông của người đánh xe vậy. Nhưng có một câu nói khiến hắn nhịn không được ngừng lại.

Chàng trai trẻ đang bị mấy người bao vây bên ngoài biệt phủ:

- Bá phụ, con cùng Đình Đình thật lòng yêu nhau, con nhất định sẽ đối tốt với nàng, nhất định có thể cho nàng hạnh phúc… Đình Đình! Đình Đình! Đình Đình!

Hắn kêu lớn như vậy, làm cho cô gái đang bị kéo vào trong kịch liệt vùng vẫy.

Lúc này, người đánh xe bỗng nhiên nói:

- Người này tên là Trần Đại, ở cùng một con phố với ta. Đúng là một người không biết điều, rõ ràng là một tiểu nhân vật, lại đi dụ dỗ Phương gia đại tiểu thư thế lực Tam Tinh. Ai cũng nhìn ra được, cái này đoạn cảm tình là nhất định không có tương lai, hắn hết lần này tới lần khác muốn bất chấp.

Nghe xong Ôn Bình im lặng.

Tiểu nhân vật cùng "công chúa" yêu nhau, kịch bản rất quen thuộc.

Suy nghĩ một chút, ở thế giới trước, Ôn Bình đã xem qua tình tiết này trong biết bao nhiêu bộ phim, tiểu thuyết.

Thế nhưng lúc này hắn lại không thể nào chê bai được, vì bọn họ thật sự rất giống với cha mẹ ở thế giới này của hắn.

Mẫu thân hắn, một đại nhân vật đến từ bên ngoài Thiên Địa hồ.

Mà phụ thân hắn, chỉ là một tông chủ hèn mọn của thế lực Nhị Tinh mà thôi.

Hai người không cùng một thế giới yêu nhau, theo người đánh xe nói, nhất định không có kết quả.

- Nhất định?

- Ta thì không cho rằng sự việc nhất định như vậy! Khi người cho là như vậy, thì chính là mất đi dũng khí nghịch chuyển nó.

- Hả?

Người đánh xe ngây ra, không biết rõ Ôn Bìnhvì sao lại nói như vậy.

Ôn Bình cũng không giải thích, nhìn thấy cô gái kia bị kéo vào biệt phủ, sau đó cửa đóng sầm lại.

Thế nhưng vẫn nghe được tiếng kêu vọng ra:

- Trần ca ——

Vừa nghe đến người mình yêu mến kêu gọi, Trần Đại giãy dụa càng mạnh hơn. Thế nhưng, một gã Luyện Thể cảnh nhỏ như hắn, kềm chặt hắn lại là hai cường giả Thông Huyền cảnh, cho dù hắn dùng sức bao nhiêu cũng vô ích.

- Thật sự là không biết tốt xấu, một kẻ chỉ là Luyện Thể cảnh như người, làm sao mang lại hạnh phúc cho nữ nhi của ta?

Cách Trần Đại không xa, một gã nam nhân cao gầy lạnh lùng mà xoay người lại, ánh mắt xuyên qua đám người mà dừng lại trên người Trần Đại.

- Bá phụ, ta nhất định sẽ dùng hết khả năng! Hơn nữa một người có thể có bao nhiêu hạnh phúc, cũng không phải dựa vào cảnh giới thực lực quyết định. Ngài cho ta một cơ hội, ta nhất định nhanh chóng mang cho Đình Đình một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Ánh mắt Trần Đại rất kiên định!

Cho người ta cảm giác không thể phản bác.

Nói thật, Ôn Bình cũng tin tưởng, Trần Đại này nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho cô gái kia.

Chỉ là, người làm cha gần như không muốn con gái được sống hạnh phúc, cho nên thờ ơ đối với lời nói của Trần Đại.

- Hạnh phúc? Hạnh phúc có thể làm cho ngươi đứng vững ở Thiên Nghiệp thành sao?

Họ Phương kia tỏ vẻ khinh miệt:

- Ta vốn cho rằng ngươi chỉ là ý nghĩ hão huyền, không nghĩ tới, ngươi bây giờ lại còn ngây thơ như thế. Ngươi cho rằng con gái lão phu cũng giống như ngươi, nhất định bình thường cả đời? Chỉ cần nó tu hành theo lời ta, tương lai nhất định sẽ đứng phía trên Thần huyền, nam nhân của nó cũng nhất định sẽ là cường giả trên Thần huyền, còn ngươi thì sao?

- Có thể Đình Đình không muốn sống như vậy, ngài là phụ thân của Đình Đình, không nên để cho nàng sống cuộc sống mình muốn sao?

Cho dù việc lão họ Phương nói rất thực tế, nhưng Trần Đại vẫn không bỏ cuộc.

Hắn biết rõ, một khi bỏ cuộc, hắn sẽ mất đi tất cả.

- Nói nhiều như vậy mà làm gì?

Lão họ Phương nhíu mày lạnh lùng, xem ra hắn đã mất đi chút kiên nhẫn cuối cùng, nhìn về phía hai gã Thông Huyền

cảnh bên cạnh Trần Đại ra hiệu sau đó xoay người muốn đi gấp:

- Ném xác của hắn ra ngoài Thiên Nghiệp thành cho hung thú ăn.

Trước khi đi, hắn không quên giải tán đám người đang vây xem:

- Các ngươi nhìn cái gì vậy, ở đây không có chuyện gì vui để xem, giải tán đi!

Lời vừa dứt, gã Thông Huyền cảnh đã rút vỏ đao ra.

Kết cục vào thời khắc này gần như đã định!

Người vây xem đều thở dài, sau đó xoay người rời đi. Người đánh xe cũng tỏ vẻ buồn nói:

- Tiểu thiếu gia, chúng ta tiếp tục đi…

Lời nói đến một nửa, hắn vừa quay đầu lại, Ôn Bình đã biến mất!

【VIP】 Không phải người tốt, nhưng lại làm chuyện tốt

Phanh!

Thanh đao sáng loáng đâm về phía Trần Đại, nhưng lại phát ra tiếng kim loại va chạm.

Lão họ Phương nhướng mày, vừa quay đầu, chỉ thấy hai gã Thông Huyền cảnh đứng cạnh Trần Đại đều té trên mặt đất. Một gã thiếu niên, đang dùng đầu ngón tay bắt lấy lưỡi đao kia, nhẹ nhàng bẻ gãy lưỡi đao thành hai.

Thiếu niên này, chính là Ôn Bình!

Nói thật, Ôn Bình vốn không muốn xem, loại chuyện này hắn không giúp được, giúp được nhất thời không giúp được cả đời, tương lai chỉ có thể dựa vào Trần Đại chính hắn.

Có thể chứng minh chính mình, thì nhất định có thể lấy lại hạnh phúc của mình.

Nếu như không thể!

Vậy thì chỉ có thể thương tiếc chung thân.

Thế nhưng, Phương gia lại nhẫn tâm mà muốn giết Trần Đại, việc này khiến Ôn Bình có chút nhịn không được.

- Ngươi muốn xen vào chuyện nhà ta?

Lão họ Phương không ngốc, thấy hai gã Thông Huyền cảnh trong thời gian ngắn bị đánh bất tỉnh như thế liền biết rõ đối phương có thực lực cường đại, cho nên cũng không định trực tiếp động thủ với Ôn Bình.

Ôn Bình thản nhạt mà lên tiếng:

- Tốt nhất đừng có dùng cảm giác dò xét ta, nếu không tính chất chuyện này sẽ khác đấy.

Bất kể có phải kẻ thù hay không, chỉ cần đối phương phóng thích nhìn trộm bằng cảm giác.

Nói nghiêm trọng một chút, trực tiếp có thể xem đối phương là tử địch!

Nghe nói như thế, lão họ Phương chậm rãi thu hồi cảm giác chính mình muốn phóng thích, rồi sau đó mặt lạnh hỏi lại:

- Bằng hữu, chuyện này ngươi thật đúng muốn xen vào?

- Mạng của hắn, ta muốn có.

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp đỡ dậy Trần Đại lúc này còn chưa kịp định thần.

- Có thể đi không?

- Có thể… Có thể…

Trần Đại trả lời được lắp bắp, hiển nhiên, hắn có chút kinh ngạc khi được cứu!

Cái thế giới như thế nào, hắn biết rõ!

Ai sẽ đi giúp một người không ra gì?

Ôn Bình chỉ về xe thú cách đó không xa:

- Có thể thì tự mình đi đến chỗ xe thú kia đi.

- Bằng hữu, ngươi đúng thật là chẳng xem nhà ta ra gì?

Lão họ Phương nổi giận!

Vốn chuyện này xảy ra đã khiến nhà họ Phương mất mặt!

Việc này truyền đi, tuyệt đối sẽ trở thành chuyện để các thế lực khác đàm tiếu.

Bây giờ gã kia lại còn muốn mang Trần Đại đi, còn xem hắn như là không khí.

Hắn làm sao có thể cho qua?

Thế nhưng, phẫn nộ của hắn, Ôn Bình căn bản không quan tâm:

- Hắn, ta mang đi, các ngươi nếu có muốn đuổi theo, có thể truy tới, nhưng ta chỉ sợ Thần Huyền trung cảnh các ngươi sẽ không gánh chịu được hậu quả!

Dứt lời, Ôn Bình đi sau lưng Trần Đại, cũng đi về hướng xe thú.

- Ngươi!

Lão họ Phương rất phẫn nộ, nhưng lý trí khiến hắn ngăn cản người trong tộc đang định chạy đuổi theo.

Sống ở Thiên Nghiệp thành, hắn cũng phải có mắt nhìn người.

Thiếu niên trước mắt này, tuyệt đối không phải người bình thường.

Cái khác thì có thể giả vờ được.

Nhưng để đối mặt hắn, đối mặt thế lực Tam Tinh, còn có thể có phần này bình tĩnh, là không thể nào giả vờ.

Cho nên, có thể không động thủ, thì không động thủ.

- Các hạ vì một Luyện Thể tu sĩ nhỏ nhoi mà đắc tội nhà người ta, không thấy bất lợi sao?

Lúc lão họ Phương hỏi câu này, Ôn Bình đã đưa Trần Đại lên xe thú, nhưng cũng không vội vã rời đi, mà cố ý lộ mặt ở cửa sổ, lại để cho lão họ Phương có thể chứng kiến hắn, hơn nữa nghe được hắn nói.

- Ngươi làm sao biết mười năm, hai mươi năm sau thì hắn sẽ như thế nào?

Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây!

Ai nói một người thì nhất định sẽ luôn yếu thế?

Sau khi dừng lại một chút, Ôn Bình đóng cửa sổ xe thú lại.

- Đi!

Tiếng bánh xe của xe thú vang lên.

Người đánh xe lúc này tay đã run cả, thỉnh thoảng còn nhìn ra phía sau, xác định người của Phương gia có đuổi theo không.

Thấy người Phương gia không đuổi theo, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cũng hiểu ra một chuyện.

Thiếu niên ở trước mắt căn bản không phải là loại người như hắn nghĩ, mà là một vị có đủ sức để chấn nhiếp thế lực Tam Tinh cường giả!

Nghĩ đến đây, mồ hôi hắn đã rào rào rơi xuống đất.

Hắn mới vừa rồi còn nói muốn giới thiệu đối phương đến Huy Diệp tông đấy?

Không buồn cười sao?

Trong xe thú, Trần Đại thu hồi ánh mắt không cam tâm khi nhìn về phía Phương gia, thân thể hơi cong, quỳ gối bên trong xe thú.

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.

- Ngươi kế tiếp định làm như thế nào?

So với lời cảm tạ của hắn, Ôn Bình càng muốn biết gã này nghĩ như thế nào.

- Không dối gạt ân nhân, kỳ thật ta cũng không biết. Phương gia, tuy không phải thế lực lớn ở Thiên Nghiệp thành, thế nhưng, đối với ta, bọn họ như là một sự tồn tại không thể chạm tới được. Muốn đạt được sự tán thành của bọn họ, thật quá khó khăn.

Trần Đại cũng không phải không hiểu hiện thực là gì.

Hắn đời này, nếu gặp kỳ ngộ thì có thể lên Thông Huyền, nếu không có, chỉ sợ cũng chỉ có thể là Luyện Thể cảnh cả đời.

- Không sao, chân trời xa xăm nơi nào không cỏ thơm, sao phải đơn phương yêu mến một cành hoa thế nào?

Ôn Bình nở một nụ cười tùy tiện.

Nhưng, lòng của hắn lại không tùy tiện chút nào!

Nếu như Trần Đại gật đầu, Ôn Bình tuyệt đối sẽ trực tiếp quẳng hắn ra khỏi xe!

Phương gia đánh chết hắn, Ôn Bình cũng sẽ không liếc nhìn.

- Không! Ta sẽ dùng cuộc đời của ta đi chứng minh, chứng minh cho Phương gia xem, người Đình Đình yêu, không phải tên hèn nhát!

Lúc nói lời này, Trần Đại tỏ vẻ vô cùng kiên nghị.

Điều này khiến cho Ôn Bình thất thần.

Hắn nhớ tới phụ thân.

Có lẽ, lúc phụ thân biết rõ lai lịch của mẫu thân cũng đã phát ra lời thề như vậy.

Sau khi trầm mặc một lúc, Ôn Bình cười khẽ, tựa hồ căn bản không tin Trần Đại…:

- Nói không như vậy, ai mà không biết nói!

Vốn tưởng rằng Trần Đại sẽ giải thích.

Điều khiến Ôn Bình kinh ngạc chính là, hắn cũng không giải thích một câu, tựa hồ căn bản không quan tâm Ôn Bình có tin hay không.

Nếu như lúc này Trần Đại giải thích không thôi, Ôn Bình có khả năng sẽ không tin, trái lại như vậy, Ôn Bình có chút tin. Tóm lại, việc hắn có thể làm đã làm, tương lai Trần Đại sẽ như thế nào, thì phải xem mệnh hắn rồi.

Vốn định để Trần Đại xuống xe, nhưng vừa nghĩ tới Phương gia, bọn họ có thể sẽ vì để cho Đình Đình hết hy vọng mà giết Trần Đại, Ôn Bình liền bỏ đi ý nghĩ này:

- Đúng rồi, ta cứu được ngươi một mạng, vậy cơm nước mấy ngày nay ở Thiên Nghiệp ngươi nên mời ta chứ hả?

- Ăn cơm là chuyện nhỏ. Ta Trần Đại nguyện ý đi theo ân nhân, làm trâu làm ngựa! Trần Đại lộ ra biểu lộ rất chân thành.

“Nghĩ hay lắm!”

Gã này cũng lắm trò.

Thật biết nắm bắt cơ hội.

Ôn Bình không cự tuyệt, cũng không gật đầu, chỉ để xe thú đi dạo trong thành…, sau đó tìm một quán trọ nổi tiếng trong thành để dừng chân.

Đúng là đừng nói, đồ ăn thì đúng là mỗi nơi một vị. Biết rõ Trần Đại cũng không phải nhân vật có tiền, cho nên Ôn Bình chọn những món ăn bình thường một chút, không chọn những món linh thiện đắt đỏ.

Lúc ăn cơm, Long Thần môn Long Đàm Bí Cảnh còn có chuyện của Khôn điện lại không người nghị luận, nhưng ngược lại lại có người đang nghị luận Trần Đại.

Long Thần môn định cho hắn hai tội: phản tông, cấu kết kẻ thù bên ngoài.

Tuy người Thiên Nghiệp thành chưa thấy qua Trần Đại, nhưng đều đã nghe thấy tên của hắn, cho nên khi lệnh truy sát truyền ra, mỗi người đều đang nghị luận rốt cuộc Trần Đại đang làm cái gì. Có người thích thêm mắm thêm muối, bắt đầu khiến câu chuyện trở nên có đầu có đuôi.

Đến ngày hôm sau, lúc Ôn Bình đến quán cơm, câu chuyện về Trần Đại đã gần hoàn chỉnh.

Bối cảnh, nhân vật còn có cả mâu thuẫn xung đột ở Long Thần môn, cái gì cần có đều có. Ngồi xuống nghe xong, nhân vật miêu tả hoàn toàn chính xác thực rất đầy đặn, rõ ràng là không có lửa thì sao có khói, người ta biên ra câu chuyện cũng không khác sự thật là bao.

Chuyện này khiến Ôn Bình không thể không bội phục, người ở Thiên Nghiệp thành thật cũng nhiều tên nhàm chán quá!

Nhưng, rất hợp ý hắn.

Càng như vậy, đợi khi tin tức truyền ra từ Long Đàm Bí Cảnh, Khôn điện, chúng tạo thành uy lực lại càng lớn!

Đến bây giờ, vẫn phải đợi!

Hôm nay chạng vạng tối, đang lúc tìm quán cơm, Long Kha mang theo chó săn trở về.

Lúc nhìn thấy Trần Đại, nàng không khỏi thắc mắc, không rõ Ôn Bình vì sao lại mang tên Luyện Thể tu sĩ này bên người.

【VIP】 Thêm lửa

- Đây là?

Ôn Bình nhìn lướt qua Trần Đại bên cạnh đang vội vàng đứng lên, trong nội tâm lướt qua nhiều câu trả lời, nhưng sau khi suy nghĩ vẫn chọn một câu trả lời tùy tiện.

- Gặp chuyện bất bình cứu người, hắn nhất định muốn báo đáp, không có cách nào khác, ta liền quyết định cho hắn đãi ta vài bữa cơm. Vừa vặn ngươi đã đến rồi, muốn ăn cái gì thì cứ chọn, dù sao không phải ta trả tiền.

Dứt lời, Ôn Bình còn cười đắc ý.

Có thể càng như vậy, càng bình thản, Long Kha càng có cảm giác không bình thường.

Đương nhiên, chuyện không bình thường không phải là việc Ôn Bình ăn chực. Dựa theo tính cách nhỏ nhen của Ôn Bình tại tông môn cái gì cũng muốn lấy tiền trước, ăn chực cũng là chuyện dễ hiểu!

Nàng cảm giác không bình thường, chính là Ôn Bình tại sao phải gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ?

Ôn Bình không phải là loại người này!

- Cứu người? Không bình thường!

Nhìn chằm chằm vào Ôn Bình mấy hồi, Long Kha thu hồi lòng hiếu kỳ —— nàng đúng lúc này đến tìm Ôn Bình là có mục đích, nếu không sẽ tiếp tục đi chơi ở Thiên Nghiệp thành rồi.

- Tìm chỗ không có ai, hay là nói tại đây?

Nàng không sợ tai vách mạch rừng, nhưng nghĩ đến Ôn Bình có thể sẽ lo lắng điểm này.

Nghe được Long Kha hỏi thăm, Ôn Bình hiểu, đại khái đoán được Long Kha muốn nói cái gì:

- Tìm chỗ không có người.

Dứt lời, không đợi Ôn Bình gọi tiểu nhị tìm phòng khác, Trần Đại ở bên cạnh đã gọi tiểu nhị đưa tiền để mở một phòng riêng yên tĩnh.

- Mời các vị lên lầu!

Tiểu nhị đếm tiền trong tay, cười một tiếng, bước nhanh đi về hướng thang lầu, theo yêu cầu của Ôn Bình, mở một phòng nơi khuất nhất.

Trong phòng, cửa vừa đóng Long Kha đã mở miệng nói:

- Tông chủ, bên kia Thiên Nghiệp thành, chuyện về Long Đàm Bí Cảnh cùng Khôn điện đã bắt đầu truyền ra. Tốc độ truyền đi thật nhanh, mới đầu vẫn chỉ là thỉnh thoảng nhắc đến, chưa đến nửa ngày, mọi người ở nửa cái Thiên Nghiệp thành đều đang nghị luận chuyện này. Ta thỉnh thoảng gặp đệ tử Kiếm Long Thần môn, bọn họ cũng sẽ ở sau lưng nghị luận chuyện này, trong lời nói lộ ra cảm xúc lo lắng lắm.

- Hiệu suất được lắm! Đã bắt đầu truyền ra ở trong thành, thì các thế lực khác ở Huyền Sắc hồ, trong hôm nay cũng có thể nhận được tin tức. Thế lực đứng đầu gặp chuyện không may, đây tuyệt đối là chuyện tuyệt đại đa số thế lực muốn nhìn thấy.

Long Kha nói tiếp:

- Nhưng Long Thần môn muốn ngăn chặn tin tức này, bọn họ đã bắt đầu dán ra bố cáo, việc này là lời đồn, là Trần Đại cố ý tung lời đồn! Rất nhiều người đều tin. Chúng ta có cần nghĩ biện pháp thêm…thêm mồi lửa chẳng hạn?

Việc này thực nếu như bị che giấu đi, hiệu quả trong thời gian ngắn mà Ôn Bình muốn có thể không đạt được.

Nhỡ trong khoảng thời gian này, Long Thần môn nghĩ đến biện pháp giải quyết nội loạn thì sao?

Chuyện này, ai cũng nói không chính xác.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Long Kha có chút lo lắng, Ôn Bình thì không chút hoang mang, bình tĩnh mà lên tiếng:

- Không cần, ta sớm đoán được bọn họ sẽ làm như vậy, cho nên ta mới hủy đi Khôn điện, lại để cho Long Thần môn đệ tử, còn có Trung tầng tuyệt đối tin tưởng chuyện Long Đàm Bí Cảnh bị hủy là sự thật. Đúng lúc này bọn họ lại làm sáng tỏ, có áp tin tức cũng vô dụng, nội bộ đã nhân tâm đại loạn, nhất định sẽ có người của Long Thần môn đứng ra nói cho tất cả mọi người cái gì là sự thật. Vừa bắt đầu một câu hai câu có lẽ không đủ để đem chuyện Long Thần môn làm sáng tỏ, không đủ khiến cho đám người đang tỉnh táo lại trở nên điên cuồng hơn. Nhưng loại lời này một khi nhiều hơn, Long Thần môn cho dù lưỡi đầy kim liên đều không có tác dụng.

Nhìn thấy thần sắc chắc chắn của Ôn Bình, Long Kha lãnh đạm tặc lưỡi, có chút thất vọng:

- Thì ra ngươi đã sớm tính toán đến rồi, mất công ta còn cố ý trở về nói cho ngươi biết tin tức này, muốn cùng ngươi nghĩ biện pháp giải quyết…

- Không! Ngươi trở về nói cho ta biết tin tức này vẫn là rất hữu dụng đấy, hơn nữa thêm mồi lửa là chuyện tất yếu.

Ôn Bình nói như vậy, Long Kha biểu lộ dần dần vui vẻ hơn.

Không có gì còn khiến người khác thất vọng hơn là vô dụng.

Long Kha có chút hưng phấn mà hỏi:

- Chúng ta làm như thế nào thêm mồi lửa?

Ôn Bình nói:

- Mấy ngày nay ta thăm dò được trong tửu lâu, Long Thần môn tại Thiên Nghiệp thành có sản nghiệp, còn có nơi đóng quân. Đêm nay, ngươi đi đánh lén thương hội Long Thần môn tại Thiên Nghiệp thành, cả nơi đóng quân!

- Ngươi muốn nói cho toàn bộ Thiên Nghiệp thành, có người đang đối phó Long Thần môn?

- Được đấy, ngươi vẫn còn thông minh.

- Đương nhiên rồi!

Long Kha nhướng mày, thật là đắc ý.

…

Đêm sâu yên tĩnh, bên ngoài nơi đóng quân của Thiên Nghiệp thành.

Một tên Thần Huyền cảnh hạ cảnh mặc chế phục Long Thần môn đảm nhiệm nhiệm vụ tuần tra bên ngoài.

Nói thật, bởi vì có Long Thần môn tồn tại, cho nên cũng không có cái gọi là thế lực đứng đầu Tam Tinh, đội hình tuần tra này, tại Thiên Nghiệp thành cũng có Bách tông liên minh có thể có được.

Một đoàn người đi lại đèn đuốc sáng trưng trên đường phố, mỗi người đều ngẩng đầu ưỡn ngực, nhận lấy ánh mắt tôn kính của người đi đường.

Cường giả, trời sinh là được người tôn kính.

Một đội ngũ cường giả, vậy thì lại càng dễ thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhất là nữ nhân!

Mấy người qua đường đều mê muội bọn họ.

- Lão Lục, cô gái áo đỏ khi nãy đẹp quá? Nàng nhìn chằm chằm vào ta, tròng mắt muốn lòi ra luôn.

- Còn được, nhưng ngực không lớn bằng cái cô ngủ với ta tối qua. Hắc hắc!

Hai người cười phóng đãng hai tiếng.

Đột ngột, người chung quanh bỗng nhiên đều bịch một tiếng ngã trên mặt đất, máu tươi theo thân thể của bọn hắn chậm rãi chảy ra, như là chậu tràn ra nước.

- Người nào!

Hai người cả kinh, lập tức liền muốn khai mở mạch môn, nhưng một cái khóa sắt đỏ thẫm bỗng nhiên trói lại hai người.

Khóa sắt vừa khóa, lại bị kéo một cái!

Đến thời gian để kêu la cũng không có, hai tên trực tiếp hóa thành màu đen cặn.

…

Sáng sớm hôm sau.

Nắng sớm chiếu vào cửa của các thương hộ hai bên đường, bắt đầu một ngày buôn bán.

Chợt nghe hét thảm một tiếng!

Ah ——

Chết cả rồi ——

Chết cả rồi ——

Bên trong nơi đóng quân của Long Thần môn tại Thiên Nghiệp thành, một ả nha hoàn thét chói tai chạy ra, sắc mặt trắng bệch.

Mọi người vội vàng đi qua xem, như là ong mật dũng mãnh vào trong đó.

Vừa bước vào, mọi người đều kinh hồn!

Chỉ mới ngoài cửa thôi, đã có bảy tám cỗ thi thể, máu tươi đọng thành vũng dưới chân bọn họ, chung quanh cũng tràn ngập mùi huyết tinh.

Lại đi vào trong, trên đường, trong phòng đều có thi thể.

Cộng lại thậm chí có hai ba mươi người, tất cả đều là Thần huyền cảnh tu sĩ của Long Thần môn—— ai cũng nhìn thấy bọn họ tuần tra bên ngoài nơi đóng quân!

- Ai vậy, đến cả người của Long Thần môn cũng dám giết!

- Nhiều người như vậy, việc này đoán chừng không phải là nhỏ. Sợ là hôm nay Thiên Nghiệp thành sẽ bị Long Thần môn bới tung lên!

Có người hiếu kỳ, có người lo lắng, sau đó một âm thanh khác xuất hiện, hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người.

- Các ngươi không biết sao? Long Thần môn gặp chuyện rồi,bọn chúng hủy đi Long Đàm Bí Cảnh, hiện tại tám chín

mươi phần trăm người của Long Thần môn công pháp đều bị khiếm khuyết, còn cả Khôn điện, hình như bị cướp sạch đi 6000 viên bạch tinh, là tài nguyên tu luyện mấy năm của đệ tử Long Thần môn đấy.

- Chuyện này tám chín phần mười là nhóm người đó làm.

Dư luận như sóng to gió lớn, từ nơi này bắt đầu dần dần càng ngày càng cao, hướng phía toàn bộ Thiên Nghiệp thành đánh ra…

【VIP】 Quyết định của Đoạn Thiên

Bên kia, Ôn Bình căn bản không nóng nảy, ở lại thành chơi vài ngày.

Bởi vì vụ đánh lén nơi đóng quân của Long Thần môn tại Thiên Nghiệp thành, rất nhiều đệ tử đã mất lòng tin vào Long Thần môn. Bị những bằng hữu trong phe phái khác truy vấn chuyện Khôn điện bị hủy, lại càng khiến cho chút sức lực giải thích còn lại của Long Thần môn bị đánh tan.

Mấy ngày nay, Ôn Bình điều khiển phi thuyền dạo quanh các thành một vòng, không ngoài dự liệu, ở những nơi đó, chuyện của Long Thần môn cũng đã lan truyền đến.

Nhưng, Ôn Bình cảm thấy còn kém chút gì đó.

Vào ngày thứ năm sau khi hủy diệt Long Đàm Bí Cảnh, Ôn Bình như thường lệ đi ra từ quán trọ ở Thiên Nghiệp thành, chuẩn bị dạo chơi ở Thiên Nghiệp thành, sau đó lại ăn chực Trần Đại hai bữa ăn.

Trần Đại trải qua vài ngày ở chung, cũng từ Long Kha biết được cách xưng hô với Ôn Bình, cho nên sáng sớm tới gặp Ôn Bình, đã từ ân nhân đổi giọng thành Ôn tông chủ.

- Ôn tông chủ, ngài sáng nay muốn ăn chút gì không?

- Thì cái món thịt gà Thúy Vi Tử nướng xiên của Lý chưởng quỹ đề cử hôm qua đấy.

Ăn cái gì, sao cũng được, chỉ cần là đặc sắc là được.

Hắn hôm nay đi ra ngoài chính là muốn nhìn xem Thiên Nghiệp thành có biến thành cục diện mà hắn mong đợi hay chưa.

Thì ra là hắn cảm thấy thiếu khuyết đồ vật.

Trần Đại sau khi hỏi Ôn Bình, vội vàng hỏi Long Kha đang đứng một bên:

- Triệu tiền bối, ngài thì sao?

- Sao cũng được!

Kỳ thật nàng mấy ngày nay một mực trả lời sao cũng được, bởi vì nàng đối với ăn không có hứng thú.

Thế nhưng Trần Đại mỗi lần hỏi xong Ôn Bình, vẫn là sẽ hỏi nàng một lần.

- Vậy thì ăn cái gì thanh đạm một chút nhé, canh Bạch Ngọc, cháo Hồng Liên…

Trần Đại một hơi nói ra vài món đồ ăn mà nàng yêu thích.

Long Kha thở dài một hơi, ánh mắt chuyển sang Ôn Bình đang ôm Đại Quai, Tiểu Quai đi phía trước, hỏi:

- Tông chủ, người cứ mang theo hắn như vậy sao?

- Hôm nay khả năng là ngày cuối cùng.

Ôn Bình trả lời.

Long Kha lại lần nữa đem ánh mắt chuyển tới Trần Đại, tò mò hỏi:

- Nói xem, ngươi lúc ấy bị ai đuổi giết?

- Đáp lời tiền bối…, ta…

Trần Đại vừa nói xong, giọng Ôn Bình truyền đến.

- Cái gì nên nói thì nói, không nên nói thì câm miệng.

Trần Đại vội vàng câm miệng!

Bởi vì hắn cũng không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Dứt khoát cái gì cũng không nói, an toàn nhất!

Long Kha nhanh đi vài bước, đi đến bên cạnh Ôn Bình, nhìn Ôn Bình, lại nhìn một chút Trần Đại:

- Có chuyện cổ quái!

- Cổ quái cái gì, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, không hơn.

Nói xong lời này, Ôn Bình đi chưa được mấy bước, thân thể dừng lại, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời.

- Đến rồi!

Hắn muốn nhìn thấy.

Thứ mà hắn chờ đợi.

Rốt cục đã xuất hiện.

- Huy Diệp tông, đại điển thu nhận đồ đệ tổ chức mười năm một lần. Cảnh giới vượt qua Luyện Thể ngũ trọng, đều có thể tham gia, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, còn có thể trở thành tông chủ, trưởng lão đệ tử!

Một tên Luyện Thể cảnh tu sĩ dáng người nhỏ bé ngồi ở trên xe thú đọc to.

Tại hắn cách đó không xa, còn có một người đang hô hào:

- Tam Tinh Dương gia thu nhận đồ đệ! Thấp là Luyện Thể, lên tới Thần huyền, nếu có thể thông qua khảo nghiệm, cho dù khác họ cũng liền có thể trở thành người trong tộc ta, Dương gia ta chính là chỗ dựa của ngươi tại Thiên Nghiệp thành! Công pháp mặc ngươi học, mạch thuật mặc ngươi xem!

Những lời này đương nhiên là không dành cho những người đi đường như Ôn Bình.

Mà là đối với những người ăn mặc quần áo của Long Thần môn.

Bởi vì chỉ cách vài trăm dặm, cho trong nội thành Thiên Nghiệp thành, Long Thần môn đệ tử cũng không ít.

Long Kha thấy vậy, trong nội tâm hơi có chút kinh ngạc.

Đây đều là những điều Ôn Bình muốn thấy.

Người của Long Thần môn, đến bây giờ chỉ có thể bị động mà nhận lấy tất cả, bọn họ đến cả ai là kẻ thù cũng không biết!

- Chúng ta kế tiếp phải làm như thế nào?

Sau khi nhìn thấy Ôn Bình nhoẻn miệng cười, Long Kha thấp giọng hỏi.

- Ăn điểm tâm trước đã, ăn xong điểm tâm rồi nói.

Dứt lời, Ôn Bình đi về phía trước.

Đương nhiên, trong nội tâm là đang tính toán kế hoạch tiếp theo rồi.

…

Cùng lúc đó, trong nội thành Thiên Nghiệp thành, thế lực khác đều đã bắt đầu kéo người, nhưng có một thế lực lại không có động tĩnh gì.

Đó chính là Bách Tông liên minh.

Lúc này bên ngoài đại điện của Bách Tông liên minh, một con Dực Tộc đại yêu đã đáp xuống bên dưới bậc thang —— trừ Long Thần môn, Bách Tông liên minh, Thiên Nghiệp thành không cho phép có bất kỳ người nào cưỡi Dực Tộc đại yêu.

Đại yêu sau khi hạ xuống, một gã nam nhân nhảy xuống từ trên lưng nó.

Hai con ngươi sáng ngời hữu thần, thần thái sáng láng, dáng đi thanh thoát.

Hai tên hộ vệ canh giữ ở trên cầu thang đại điện Bách Tông liên minh nhìn thấy hắn, nhao nhao tranh nhìn cho bằng được.

Người này đúng là Đoạn Thiên, một trong những chủ sự của Bách Tông liên minh!

- Ương chủ sự đâu?

Vừa vào trong, Đoạn Thiên vừa hỏi thăm một người chạy ra tiếp đón.

- Ương chủ sự đang ở phòng tiếp khách, vừa mới tiếp kiến Lục chấp sự của Long Thần môn.

- Lúc này mới nhớ tới chúng ta! Đoạn Thiên cười lạnh một tiếng, rảo bước nhanh hơn, đồng thời phất tay ra hiệu cho người kia đi làm việc của mình.

Chỉ chốc lát, Đoạn Thiên đi tới phòng tiếp khách.

Vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy bên trong hai người đang ngồi.

Ngồi trước là một lão già, thần sắc trầm tĩnh, miệng mỉm cười, tựa hồ là một người hòa ái dễ gần.

Đối diện hắn là một nữ nhân, tướng mạo bộ dáng không ra vẻ yếu kém, nhưng lại lộ ra một cỗ khí thế uy nghiêm mà người mới hay chuẩn bị, hoàn toàn khác những nữ nhân bình thường.

Lão già, dĩ nhiên là đại chủ sự, Ương Sạn.

Còn người nữ kia, chính là chủ sự thứ ba, Mật Quỳ.

Cộng thêm Đoạn Thiên, ba người cùng một chỗ, có thể coi là đoàn thể quyền lực cao nhất tại toàn bộ Huyền Sắc hồ, hiệu lệnh toàn bộ Huyền Sắc hồ.

- Người của Long Thần môn đi rồi hả?

Vừa vào cửa, Đoạn Thiên đã hỏi đến chuyện của Long Thần môn.

Ương chủ sự ứng tiếng nói:

- Vừa đi trước khi ngươi đến! Thác Hải muốn chúng ta điều tra rốt cuộc là ai đang đối phó Long Thần môn, cho chúng ta thời gian ba ngày!

- Buồn cười!

Đoạn Thiên đi vào phòng, cửa vừa đóng, liền phát ra tiếng cười nhẹ.

- Còn cho chúng ta thời gian ba ngày, Ương chủ sự, tình huống bên ngoài như thế nào hai ngươi đã thấy rồi đúng không? Bất kể là thế lực Nhị Tinh hay thế lực Tam Tinh, đều đã bắt đầu tranh giành người của Long Thần môn, căn cứ tình báo của ta, đã có mấy trăm người gia nhập thế lực khác. Người của Long Thần môn tuy đang cực lực ngăn cản chuyện này xảy ra, nhưng Long Đàm Bí Cảnh không có, tài nguyên tu luyện trong bảo khố cũng bị đoạt rồi, quá nhiều người không muốn ở Long Thần môn nữa.

- Vậy ngươi cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?

Ương chủ sự, Mật chủ sự đồng thời nhìn về phía Đoạn Thiên.

Đoạn Thiên trầm mặc mấy hơi, rồi nói:

- Hai vị, ta biết rõ các ngươi ngày thường quan hệ cùng Thác Hải khá tốt. Thế nhưng chúng ta dù sao cũng là chủ sự Bách Tông liên minh, không phải người của Long Thần môn, Long Thần môn lại nhiều lần cự tuyệt gia nhập liên quân, còn ra những điều kiện làm nhục Bách Tông liên minh ta, đồng thời đi nghịch lại ý của bề trên. Nếu như theo ý của lão tử, lúc này phải để cho chúng chịu hậu quả.

- Nói tiếp đi.

Ương chủ sự tựa hồ rất hứng thú với cách nghĩ của Đoạn Thiên.

Lúc này thần thái Đoạn Thiên bỗng nhiên biến đổi, trở nên trầm ổn rất nhiều, rồi nói:

- Kỳ thật đây chính là cơ hội đối với chúng ta! Bề trên vì sao phải cố ý chiếu cố Huyền Sắc hồ, để ba người chúng ta đến nơi này, những chủ sự khác của hồ cũng chỉ là Thần huyền thượng cảnh, hoặc là bán bộ Thần huyền. Mục đích chính là để cho chúng ta coi chừng Long Thần môn, duy trì thế lực đứng đầu cùng Bách Tông liên minh cân đối! Có thể chúng ta không muốn thừa nhận, Long Thần môn quả thật đã thoát ly sự khống chế của Bách Tông liên minh chúng ta, lúc nào cũng có thể rời khỏi biên chế, một khi việc này đã xảy ra, bề trên trách tội xuống, gặp nạn chính là chúng ta. Cho nên, chi bằng chúng ta cứ thuận theo ý mọi người?

- Mọi người?

Hai người Ương Sạn, Mật Quỳ đồng thời nhíu mày.

【VIP】 Trước giờ đại chiến

Hàn Sơn lâu.

Tại đây một bữa cơm không rẻ, có điều đây đã là bữa cơm cuối cùng Ôn Bình định ăn nhờ của Trần Đại.

Thế lực khắp nơi như đã bắt đầu bỏ đá xuống giếng, đây chính là thời điểm ra tay đối phó Long Thần môn.

Người tâm phúc của Long Thần môn chết đi, Long Thần môn tuyệt đối không cần vài ngày cũng sẽ bị chia cắt.

Không!

Rất có thể hắn và người của Long Thần môn còn chưa kịp đánh nhau xong, những người kia cũng đã chia cắt sạch sẽ sản nghiệp bên ngoài của Long Thần môn.

- Trần Đại, sau bữa cơm này là ngươi được giải thoát, ta cũng nên đi.

Ôn Bình cười bưng chén rượu lên, tựa hồ là muốn kính Trần Đại một chén.

Như là hai bằng hữu đang tạm biệt nhau.

Trần Đại chỉ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, đầu óc không kịp suy nghĩ cái khác, vội vàng cầm lấy chén rượu tiếp lấy.

- Ân cứu mạng của Ôn tông chủ, Trần Đại ta lại chỉ dùng vài bữa cơm để trả, nói đến đây, thật sự hổ thẹn.

Hắn cũng không phải không cảm thấy được.

Lúc này không nói đến việc cho hắn đi làm tùy tùng, hơn nữa với cảnh giới của hắn, có thể làm được gì đây?

Sau khi Ôn Bình uống cạn chén rượu, trầm mặc vài giây, nói:

- Sau này đừng nghĩ đến chuyện báo ơn nữa, ngươi chỉ cần nhớ kỹ lời của ngươi ở trên xe ngựa, đừng làm cho ta xem thường ngươi.

- Trần Đại nhất định cố gắng!

- Đừng hiểu lầm, cố gắng của ngươi có thể không phải là vì ta.

Ôn Bình lần nữa nhắc nhở.

Sau khi nhắc nhở, Ôn Bình bỏ chén rượu xuống, xoay người vỗ vỗ Đại Quai, Tiểu Quai đang nằm bên cạnh:

- Đi thôi!

Lại nói tiếp, sau khi Điện Thủ ăn hết một đoạn đuôi rồng cốt, bụng vẫn ở trạng thái bành trướng, cho đến hôm qua, bụng hai chúng nó mới chịu xẹp xuống.

Nhưng cái bụng này xẹp xuống rồi, chúng lại như không có sức sống.

Luôn nằm sấp lấy mà ngủ.

Lúc này bị Ôn Bình vỗ, hai tên này lập tức lộ ra ánh mắt không vui, thấy Ôn Bình, ánh mắt mới nhu hòa một ít.

- Ôn tông chủ, hữu duyên tương kiến!

Trần Đại đứng dậy, nhìn Ôn Bình đi về phía cầu thang.

Ôn Bình phất phất tay, không lên tiếng, tiếp tục đi lên phía trước.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng dập đầu.

- Ôn tông chủ xin yên tâm, ta nhất định sẽ không cô phụ ân cứu mạng của ngài. Ta Trần Đại mặc dù không có chỗ dựa, hiện tại cũng chỉ là Luyện Thể cảnh, nhưng ta nhất định sẽ đạt được sự tôn trọng của Phương gia, khiến cho Phương gia cam tâm tình nguyện giao Đình Đình cho ta, ta cũng nhất định sẽ cho nàng hạnh phúc. Nếu có ngoài ý muốn, nếu như không thể, ít nhất vài chục năm sau, ta Trần Đại cũng sẽ không để cho nàng hối hận vì đã yêu mến ta, một tên vô danh tiểu tốt như vậy.

- Khốn kiếp!

Ôn Bình im lặng mà quay đầu lại nhìn về phía Trần Đại.

Sợ nhất là hắn nói những lời này trước mặt Long Kha, mấy lần ngăn trở, không nghĩ tới lúc chia tay còn còn bị Long Kha nghe được.

Nhưng thấy Trần Đại vừa quỳ gối vừa thành khẩn, hắn cũng khó mà nói cái gì.

- Triệu trưởng lão, đừng phát ngây người, đi thôi.

Ra hiệu cho Long Kha đang bất động bên cạnh, Ôn Bình biết rõ, dì nhỏ của mình khẳng định đã đoán được thứ gì đó, dù sao nữ nhân trời sinh trực giác mẫn cảm.

Vốn muốn tránh đi cái đề tài này, kết quả vẫn là không thể né tránh.

- Đi đâu?

Long Kha đáp lại bằng một câu…, tựa hồ căn bản không hề suy nghĩ đã trả lời.

Điều này khiến Ôn Bình càng thêm xác định, chuyện lúc này Long Kha nghĩ đến trong đầu chỉ có chuyện của Trần Đại.

- Ngươi nói xem là đi đâu?

Ôn Bình dứt lời, cất bước đi xuống lầu.

Hắn không chú ý tới, lúc này Long Kha đang nhìn chằm chằm vào Trần Đại, thật lâu về sau mới thu hồi ánh mắt, trong mắt lộ ra một chút phiền muộn khó nói lên lời.

Lúc nhìn bóng lưng Ôn Bình, nàng đột nhiên cảm giác được có chút đau lòng.

Nàng giờ mới hiểu được, khó trách Ôn Bình biết gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, làm người tốt.

Thì ra người này cũng giống như Ôn Ngôn, đều có trải nghiệm giống nhau, yêu phải một người không cùng thế giới của mình.

Nghĩ cho kỹ, Ôn Bình cũng chỉ là một đứa trẻ 19 tuổi.

Có được thực lực và sự trầm ổn vượt qua khỏi độ tuổi của mình đi nữa.

Hắn vẫn là tuổi 19, vẫn cần được yêu.

Giờ phút này, nàng xúc động đến mức không biết có nên nói hết tất cả cho Ôn Bình biết.

Nhưng sự xúc động nhanh chóng bị lý trí kiềm lại.

Cho đến Ôn Bình gọi nàng tiếng nữa, nàng mới dứt được khỏi dòng suy nghĩ của mình.

…

Nói về Bách Tông liên minh.

Sau khi Ương Sạn, Mật Quỳ lần lượt tiếp nhận quyết sách của Đoạn Thiên, được Đoạn Thiên dẫn tới một tầng hầm ngầm trong thành.

Vừa vào cửa là một gian tiếp khách, vô cùng bình thường.

Đường dẫn xuống mật thất rất cũ kỹ.

Nhưng khi đến điểm cuối cùng, người giữ cửa lại chính là một cường giả bán bộ Trấn Nhạc, một cường giả có thể tung hoành tại Thiên Nghiệp thành.

- Đây là?

Ương Sạn, Mật Quỳ hai người đồng thời hỏi, nhưng hai người hiểu rất rõ, sau cánh cửa này, sợ rằng có không ít người!

Quả nhiên, lúc Đoạn Thiên đẩy cửa ra, bên trong ngồi mười người!

Dương Ngân Hà!

Phạm Chí Văn!

Giang Niên!

Đều là người quen biết, cũng đều là Trấn Nhạc cảnh cường giả.

Ương Sạn nói:

- Huyền Sắc hồ, trong mười lăm nhà thế lực Tứ Tinh của Long Thần môn, hôm nay đã đến đây mười nhà. Khung cảnh thật đúng là lớn lao!

- Ương chủ sự, Mật chủ sự, mời ngồi!

- Mời ngồi!

Một đoàn người vội vàng đứng dậy nhường cho Ương Sạn, Mật Quỳ nhượng hai cái ghế đầu.

Hai người vừa ngồi xuống, Đoạn Thiên liền mở miệng nói:

- Ương chủ sự, Mật chủ sự, mười vị tộc trưởng, tông chủ đêm qua tìm ta, bảo Bách Tông liên minh chúng ta cùng các người đối phó Long Thần môn, ta Đoạn Thiên không có ý kiến gì, chỉ xem hai vị. Chỉ cần hai người gật đầu, chuyện này xem như đã định!

Ương Sạn hỏi:

- Xây dựng quân liên minh?

Long Thần môn vẫn còn trong biên chế đấy.

Lúc này bỏ đá xuống giếng, toàn bộ Huyền Sắc hồ sẽ nhìn Bách Tông liên minh như thế nào!

Đoạn Thiên tựa hồ biết rõ Ương Sạn muốn cái gì, vội vàng lắc đầu, nói:

- Không, cũng chỉ có những người này tham gia. Bí mật tiến hành, dấu diếm mặt, không tính thế lực dưới trướng, cũng không mang theo những người khác. Tính cả ba người chúng ta, tổng cộng là mười ba Trấn Nhạc hạ cảnh. Căn cứ tin tức ta lấy được ngày hôm trước, Long Thần môn có chạm trán với Bất Hủ tông tại Đông hồ trước đây, tựa hồ tổn thất ba vị Trấn Nhạc hạ cảnh trưởng lão, trong Trấn Nhạc hạ cảnh chỉ còn lại một mình Mai trưởng lão, chúng ta có thể phân ra hai người đi giải quyết bà ta. Thần nữ Thác Doanh không có ở nội môn, còn lại 11 người chúng ta toàn lực đối phó Nhật Nguyệt Tinh Thần bốn vị trưởng lão, 11 đánh bốn, phần thắng hẳn là có.

- Xác định?

Ương Sạn cùng Mật Quỳ tỏ vẻ căng thẳng.

Đoạn Thiên nói tiếp:

- Hai vị, tại Bách Tông liên minh ta là quản phương diện này đấy, mặc dù không có thăm dò người của Long Thần môn tại sao lại có xung độ của kẻ thần bí của Bất Hủ tông kia, nhưng có thể để xác định tin tức tính là chân thật.

- Trực tiếp loại trừ bốn người! Còn có một người là Trấn Nhạc trung cảnh. Mật Quỳ hiểu ý cười cười.

Nhưng Ương Sạn lại không cao hứng được quá sớm:

- Thác Hải đâu?

Thác Hải là Trấn Nhạc thượng cảnh, ai đi đối phó hắn?

Ương Sạn vừa có nghi vấn này đã được Đoạn Thiên cho giải đáp:

- Long Thần môn, cải mệnh lệnh bề trên, còn vũ nhục Bách Tông liên minh. Những Thủ Hộ giả được bề trên phái đến đây không chỉ bảo vệ riêng cho nơi đóng quân của Bách Tông liên minh, mà còn bảo vệ tôn nghiêm của Bách Tông liên minh. Ương chủ sự, Mật chủ sự, chỉ cần chúng ta ba người cùng nhau đi mời, đem việc này nói rõ, lại thêm mắm thêm muối một phen, Thủ Hộ Giả đại nhân nhất định sẽ ra tay đấy.

- Đi!

Ương Sạn cùng Mật Quỳ liếc nhau, rồi sau đó đồng thời gật đầu.

Dù sao đã đến bước này rồi, hoặc là không làm, đã làm thì cho xong.

Lúc nói đến, Đoạn Thiên cảm thấy không còn gì đáng nói nữa, ánh mắt quét về phía chung quanh mười người, nói:

- Vậy cứ như thế, các vị trước tiên nghỉ ngơi ở đây, làm tốt công tác chuẩn bị, đợi màn đêm buông xuống, chúng ta sẽ tiến về hẻm núi Long Tích.

【VIP】 Tái Nhập Long Thần Môn - Khai Chiến!!

Long Tích sơn mạch.

Một lần nữa đến Long Thần môn, trên đoạn đường này càng gặp nhiều người hơn.

Bất quá, phần lớn đều mang vẻ mặt sốt ruột, trên người mặc khôi giác, đao bất nhập vỏ, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể giao chiến. Bọn họ cưỡi trên lưng mãnh thú, lũ lượt tỏa ra bốn phương tám hướng mà đi. Có một số hướng về Thiên Nghiệp thành, đại khái là biết có rất nhiều thế lực ở đó đang thu người, cho nên muốn cầu cho mình đường lui. Đương nhiên, hành động này cũng không có nghĩa là hôm nay bọn họ sẽ rời khỏi Long Thần môn, đây chỉ đơn giản là dành một đường lui mà thôi. Đợi đến ngày cây đổ bầy khỉ tan, đám người này cũng theo đó tán đi, không đến mức thành kẻ lang thang, không biết ngày mai.

- Loạn rồi!

Nội tâm Ôn Bình xẹt qua một tia cười lạnh, không khỏi tăng nhanh bộ phát.

Sau khi tiến vào sơn môn, càng đi sâu vào trong, tình trạng hỗn loạn càng rõ ràng hơn.

Long Kha cũng nhịn không được cảm khác một tiếng, bất quá, thoáng cái nàng đã lộ vẻ chờ mong:

- Loạn trong giặc ngoài, xem như đã vô lực xoay chuyển tình thế… Đúng rồi, nếu như bọn họ biết được hết thảy đều do độc thủ phía sau màn là ngươi thì như thế nào nhỉ?

- Vô nghĩa!

Ôn Bình không hiểu nổi trong đầu Long Kha rốt cuộc đang nghĩ gì.

Bất quá, nhìn tình huống hiện tại…

Không phải nàng đã quên chuyện của Trần Đại đấy chứ?

Đang đi về phía trước, bỗng nhiên bên tai vang lên giọng một nữ nhân, còn có tiếng bước chân dồn dập.

- Vị sư huynh này!

- Xin chờ một chút!

Ôn Bình vốn không muốn để ý đến, thế nhưng khoảng cách giữa hắn và đối phương đã kéo lại rất gần, hắn đành phải xoay người hỏi:

- Có việc gì?

Nữ nhân trước mặt có lẽ lớn hơn hắn vài tuổi, bộ dạng rất xinh đẹp, thuộc thể loại hạc giữa bầy gà chứ chẳng chơi, dù cho có phạm sai lầm cũng dễ dàng được tha thứ.

Bất quá… Ôn Bình hắn không có hứng thú.

- Sư huynh, ta là Thư Mẫn, ngài xưng hô thế nào? - Nữ hài rất nhiệt tình giới thiệu bản thân.

Nói thật, nếu đổi lại là nam nhân khác, chắc chắn sẽ vui mừng khấp khởi mở đài phát thanh về mình.

Nhưng Ôn Bình thì không.

Xoay người sang chỗ khác, hắn tiếp tục tiến lên phía trước.

- Này! Này!

Thư Mẫn liên tục kêu vài tiếng, thế nhưng Ôn Bình vẫn không quay đầu lại.

- Người gì vậy chứ?

Từ nhỏ đã được người khác yêu chiều, tán thưởng, có khi nào Thư Mẫn bị đối đãi như vậy chứ? Nàng lập tức giận đến giơ chân.

Lúc này, có vài người, nữ có, nam có từ nhiều phương hướng chạy đến, nhìn thấy Thư Mẫn liền hỏi:

- Thư Mẫn, ngươi đã hỏi được chưa?

- Gặp phải quái nhân, ta đã chủ động giới thiệu mình, vậy mà hắn chẳng thèm để ý đến ta, ngay cả cơ hội hỏi cũng không

có. - Nhớ tới chuyện này, Thư Mẫn liền phát giận, nhìn chằm chằm bóng lưng Ôn Bình, thầm mắng "Tên này không phải nam nhân mà!", nếu không, sao nhìn thấy nàng mà hắn lại không có chút phản ứng nào.

- Ta đã hỏi được, đi thôi! Bất quá, ta nghe nói gần đây Long Thần môn không yên ổn. Bí cảnh bị hủy, tài nguyên tu luyện cũng mất đi, ngay cả nơi đóng quân ở Thiên Nghiệp thành cũng bị kẻ thần bí huyết tẩy rồi!

- Không thể nào?

- Đừng nói với ta mấy tháng ròng rã chạy đến đây xem như phí công nhé! Vì để gia nhập Long Thần môn, chúng ta đã bỏ ra công phu rất lớn đấy!

Vẻ mặt của đám người không giống nhau, có lo lắng, cũng có nghi hoặc.

Trái lại, Thư Mẫn lại không cho là vậy, nàng trực tiếp bỏ quả những chuyện này, nói:

- Đừng nghĩ nhiều, Long Thần môn là thế lực cự đầu, nếu dễ dàng sụp đổ như vậy thì hơn một ngàn năm trước đã sụp rồi. Hơn nữa, môn chủ Long Thần môn là cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh, trong mười hồ xung quanh có thể tìm được người mạnh như hắn sao? Chỉ cần hắn không ngã thử hỏi có ai dám trêu chọc Long Thần môn?

Dứt lời, Thư Mẫn đi về phía trước, đám người sau lưng ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy cũng có đạo lý, liền nhanh chân đuổi theo.

Đường bọn họ đi vừa vặn cùng đường với Ôn Bình.

Lúc này, Ôn Bình đã đi đến chủ điện Long Thần môn, một đường thông suốt, không hề gặp trở ngại.

Nếu là ngày thường thì chuyện như vậy quả không bình thường chút nào, ví như mấy ngày trước đến đây, đi chưa được mấy bước đã đụng mặt đệ tử Long Thần môn.

Nhưng với tình cảnh hiện tại ở Long Thần môn thì rất chi là bình thường.

Vừa đến trước chủ điện, ánh mắt Ôn Bình dừng ở một khoảng trống rất lớn trên bậc thang tiến vào Chủ điện nguy nga. Giữa bậc thang rộng lớn có một đầu thạch long uy phong lẫm lẫm đang nằm đấy, vô cùng khí khái. Hai bên thạch long không ngừng có người từ trên leo xuống, người đến người đi vội vội vàng vàng, bước lên cầu thang đều có cảm giác hận không thể một bước lên đến đỉnh. Thời điểm Ôn Bình nhìn chằm chằm vào thạch long được mười cái hô hấp, đám người… đang trèo lên trèo xuống kia bỗng nhiên dừng cước bộ, sau đó thối lui sang một bên.

Một gã nam nhân cầm trong tay trường thương xích sắc, khí thế nghiêm nghị bước đến chỗ long vĩ, mắt sáng như đuốc nhìn thẳng vào Ôn Bình và Long Kha.

Lúc ở trong chủ điện hắn đã cảm ứng được cảm giác của Ôn Bình.

Cường đại!

Xa lạ!

- Rốt cuộc các ngươi cũng lộ ra bộ mặt thật!

Thời gian chờ đợi địch nhân rất gian nan.

Biết rõ có địch nhân nhưng lại không biết vung nắm đấm vào đâu càng thêm gian nan.

Bây giờ đã nhìn thấy địch nhân, hắn còn chủ động phóng thích cảm giác, tự nói với bọn họ là hắn đã đến.

Giờ thì thoải mái hơn rất nhiều.

- Ai đến?

Đám người trước chủ điện ngây ra một lúc, tất cả đều không biết lời của môn chủ là có ý gì.

Nhưng khi nhìn thấy tư thế sẵn sàng đón địch của Thác Hải, cũng với trường thương xích hồng sắc kia, mọi người lập tức hiểu ra.

Chắc chắn đó chính là kẻ đã hủy diệt Long Đàm bí cảnh, cướp sạch Khôn điện sau đó còn san bằng thành bình địa. Kẻ đó đã xuất hiện, nếu không, môn chủ sẽ không như thế.

Nhận ra được điểm ấy, ánh mắt đám người lập tức dời về phía trước Chủ điện, không ngừng dò xét những người vừa xuất hiện.

Cuối cùng, ánh mắt họ tập trung trên người Ôn Bình cùng Long Kha.

Bởi vì chỉ có hai người này là bọn họ không nhìn thấu!

Ôn Bình không để tâm đến ánh mắt của đám người này, hắn quay sang Long Kha, nói:

- Triệu trưởng lão, gia hỏa Trấn Nhạc thượng cảnh kia giao cho ngươi.

Long Kha gật đầu, nàng cũng không có gì bất ngờ với trận chiến này:

- Cái môn phái này hiện cũng chỉ còn hai Trấn Nhạc cảnh, một cái còn già như vậy… Bắt đầu đi, kết thúc sớm về sớm.

Ngay khi Long Kha vừa dứt lời, âm thanh khàn khàn phẫn nộ của một lão ẩu truyền đến, phảng phất hận không thể dùng cuống họng rống chết hai người Ôn Bình:

- Trần Sơn đâu? Hắn có bản lĩnh phản bội Long Thần môn ta, hiện tại sao không có gan bước ra?

Nói chuyện chính là Mai trưởng lão.

Lúc này, nàng nổi giận đùng đùng nhìn Ôn Bình, tìm kiếm phía sau hắn, dường như cho rằng còn có người đang đứng sau hắn.

Ôn Bình hờ hững đáp:

- Đừng nhìn nữa, hắn chết rồi!

- Chết rồi à? Chết rất tốt! Chết rất tốt! Loại bạch nhãn lang, súc sinh như hắn căn bản không xứng sống trên đời.

Mai trưởng lão ha hả cười, rất là thống khoái.

- Nói cứ như ngươi xứng sống lắm vậy!

Ôn Bình cười trào phúng.

Lão ngoan đồng này thật cho rằng mình là thánh mẫu Maria rồi!

Thiên hạ đều là quạ đen cả lũ?

- Ngươi?

Tươi cười trên mặt Mai trưởng lão cứng lại, hung hăng nhìn Ôn Bình.

Thác Hải bên cạnh mất kiên nhẫn trừng mắt nhìn Mai trưởng lão, nói:

- Đừng nhiều lời, ngươi bắt thiếu niên kia, ta đối phó nữ nhân.

- Vâng, môn chủ! - Mai trưởng lão gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Ôn Bình.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

…

Sáu aamthanh chấn mạch lần lượt vang lên, tựa như Lôi Âm phủ xuống đại điện, theo đó là mạch khí hoàng thổ hoàng sắc lấy hai người làm tâm bắt đầu khuếch tán ra ngoài, tựa như gợn sóng trên biển.

Những người chứng kiến đều biến sắc!

Thác Hải lạnh lùng nhìn về phía trước, sát ý bắn thẳng vào Long Kha:

- Bằng hữu, đều là Trấn Nhạc cảnh, hiển nhiên đứng ở đỉnh Thiên Địa hồ, vốn nên đặt mục tiêu trở thành Địa Vô Cấm, cũng nên hiểu đạo lý nước sông không phạm nước giếng. Thế nhưng ngươi lại hủy đi bí cảnh của Long Thần môn ta, hủy bảo khố, còn giết người Long Thần môn. Hôm nay ngươi đã dám đến, vậy thì để mạng tại đây đi!

Dứt lời, đám người có mặt ở quảng trường nhao nhao bỏ chạy.

Tựa như kiến bò trên chảo nóng.

E sợ chậm một bước.

Bởi vì ai cũng hiểu đại chiến giữa Trấn Nhạc thượng cảnh một khi bị ảnh hưởng sẽ là thập tử vô sinh!

【VIP】 Mai Trưởng Lão Chắc Chắn Một Cách Khó Hiểu

- Đừng qua đó!

Đám người Thư Mẫn vẫn không ngừng tiến về Chủ điện, hoàn toàn không để ý đến dòng người đang không ngừng lui bước. Có chấp sự Long Thần môn thấy thế vội ngăn bọn họ lại.

Thư Mẫn liền rút Long Thần lệnh từ trong tàng giới ra:

- Tiền bối, chúng ta đến để nhập tông! Đây là Long Thần lệnh!

- Chuyện nhập tông để sau hãy nói, nếu như không muốn chết thì mau chạy theo mọi người đi.

Dứt lời, gã chấp sự kia dứt khoát quay đầu bỏ chạy.

Có thể thấy được hắn cũng rất sợ bị ảnh hưởng.

Đám người Thư Mẫn hai mặt nhìn nhau, tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khi thấy nhiều người chạy như vậy, ngay cả chấp sự Long Thần môn cũng không ngoại lệ, bọn họ vội vàng theo dòng người thối lui.

Ngăn vài người chạy qua bên cạnh hỏi thăm, thế nhưng không ai trả lời.

Có người bị bọn họ hỏi đến mất kiên nhẫn, liền chỉ một con đường khác, thông đến chỗ cao:

- Đừng có kéo ta! Buông tay! Ngươi có bệnh à? Cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh đánh đến tận cửa rồi, không sợ chết thì cứ lên đó mà xem!

Nói xong, người nọ vội vàng bỏ chạy.

Mấy người Thư Mẫn nhìn về phía hắn chỉ, trao đổi ánh mắt với nhau.

- Không thể nào!

Cả đám đều cảm thấy vô cùng khó tin.

Bọn họ đã lặn lội suốt mấy tháng mới đến được Long Thần môn đấy!

- Nguyệt Nguyệt, chúng ta nên làm gì bây giờ? - Thư Mẫn vội hỏi nữ hài bện tóc bên cạnh. Tuy nàng không có được dung mạo người gặp người thích, thế nhưng trong đám nàng có thực lực mạnh nhất, đã là Thông Huyền trung cảnh.

Nguyệt Nguyệt cầm roi đi về phía con đường kia, nói;

- Đi xem, Trấn Nhạc cảnh đại chiến đã là khó gặp, lực lượng đỉnh phong Thiên Địa hồ đại chiến chính là bách niên chỉ có thể ngộ chứ không thể nhìn, không xem quả là đáng tiếc!

- Chúng ta đi xem!

- Đi!

Bốn người vội vàng đi lên cao, bất quá đều ôm tâm lý xem náo nhiệt một chút.

Ai cũng không ngốc!

Thời điểm này sao có thể nán lại quá lâu được?

Đi lên một cái phân điện, lúc này bên trong đã trống rỗng, đương nhiên cũng có vài người gan lớn giống bọn họ tụ lên đây xem chiến đấu, bọn Thư Mẫn tranh thủ chạy qua đó.

Vừa nhìn xuống, cả đám cảm thán không thôi!

Ba mạch môn!

Bọn họ chỉ mới nghe, chưa từng thấy qua.

- Hả?

Bỗng nhiên, Thư Mẫn nhướng cao mày.

- Sao vậy?

Bên cạnh có người vội vàng hỏi thăm.

- Người nọ nhìn rất quen! A, là hắn, là hắn! Là quái nhân ta vừa gặp, ta đến chào hỏi, giới thiệu mình, thế mà hắn chẳng chút quan tâm.

Thư Mẫn nhìn Ôn Bình, tuy cách xa mấy trăm mét, nhưng nàng vẫn có thể nhìn rất rõ ràng.

Nàng không quên được Ôn Bình.

Bởi lẽ hắn là người đầu tiên không chào đón nàng.

- Không thể nào!

Đám người bên cạnh lộ vẻ kinh ngạc, không suy nghĩ được gì. Thư Mẫn vậy mà vừa gặp thoáng qua cường giả dám đánh vào Long Thần môn.

Đáng sợ nhất là bọn họ còn đem người ta ra trêu đùa.

Nếu như bị nghe được.

Bọn họ có mười cái mạng cũng không đủ giết.

So với đám người đang kinh hãi kia, Thư Mẫn bình tĩnh hơn rất nhiều. Bởi vì nàng đã từng gặp Ôn Bình, biết rõ hắn không phải loại người thị huyết khát máu:

- Khó trách lúc ta giới thiệu hắn lại chẳng chút để tâm.

Cường giả bực này há lại để ý một tiểu cô nương Thông Huyền hạ cảnh?

…

Trước Chủ điện.

Nhìn thấy Thác Hải mở mạch môn, Ôn Bình rất tự giác bước sang một bên, kéo giãn khoảng cách với hai người gần trăm trượng.

Lúc này, không nhìn thấy bốn vị trưởng lão Nhật Nguyệt Tứ Tinh, cũng không thấy Thần nữ Thác Doan, Ôn Bình đoán hẳn là bọn họ đang trên đường tới. Nếu như vậy, ít nhất phải đến 3, 4 ngày nữa.

Cho nên trận chiến này về cơ bản không có phần hắn.

Long Kha có thể giải quyết được Thác Hải.

Về phần Mai trưởng lão ở cách đó không xa…

Bành!

Long Kha cùng Thác Hải va chạm chính diện, âm thanh nổ mạnh vang lên, Mai trưởng lão kia cũng động, nàng xuất ra quái trượng xích hồng sắc. Đập mạnh quải trượng xuống đất, theo đó, Mai trưởng lão không còn bộ dáng lưng còng chậm chạp lúc trước nữa, nàng tựa như báo săn lao về phía Ôn Bình, dưới sự giúp sức của quải trượng, thân thể liên tục lộn vài vòng, từng đạo mạch khí hình bán nguyệt phóng về phía Ôn Bình.

- Nếu đã đến thì vĩnh viễn ở lại đây đi!

Cho dù không cảm nhận được cảnh giới của thiếu niên trước mắt, nhưng nàng không tin hắn có thể mạnh hơn so với nữ nhân kia.

Trấn Nhạc thượng cảnh đột ngột xuất hiện tại Huyền Sắc hồ, một cái thôi đã đủ kinh tế hãi tục rồi, nếu còn xuất hiện thêm một tên nữa, vậy thì Huyền Sắc hồ nên sửa tên đi là vừa.

Nhìn mạch khí hình bán nguyệt trước mặt, Ôn Bình lập tức lui về sau. Tuy mạch khí của Mai trưởng lão ngày càng kéo gần khoảng cách với hắn, nhưng hắn vẫn thản nhiên không để ý đến, trái lại còn hỏi một câu:

- Mai trưởng lão, ngươi cảm nhận được thực lực của ta?

Mai trưởng lão cười lạnh, bày ra vẻ mặt ta nhìn thấu ngươi rồi:

- Lão thân không tin ngươi có được thực lực Trấn Nhạc trung cảnh đấy. Tuy không biết ngươi đã dùng biện pháp gì hủy đi long vĩ cốt, cũng không biết ngươi làm cách nào san bằng Khôn điện cùng Sơn đô thành bình địa, nhưng ngươi chỉ âm thầm làm, đủ để chứng minh thực lực ngươi không đủ, nếu không cần gì phải lén lén lút lút như thế?

- Cái logic quỷ gì vậy?

Ôn Bình lui về sau, liếc mắt nhìn Ác Linh Kỵ Sĩ bên cạnh.

- Khặc!

- Khặc!

Ác Linh Kỵ Sĩ nhếch miệng cười, hai tay nắm lấy xích sắt quấn quanh người rút xuống, nắm chặt, thời điểm xích sắt hóa thành màu đỏ thẫm, nó liền quất về phía Mai trưởng lão.

- Cái gì vậy?

Mắt thấy Ôn Bình đã gần trong gang tấc, tươi cười trên mặt Mai trưởng lão cứng lại, bởi vì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đầu xích sắt màu đỏ thẫm đang vụt về phía nàng.

Không cảm giác được.

Không có báo hiệu trước.

Cũng không nhìn thấy Ôn Bình mở mạch.

Chẳng lẽ là nữ nhân Trấn Nhạc thượng cảnh kia giết tới?

Nghĩ đến đây, Mai trưởng lão cảm thấy lưng phát lạnh, hơi lạnh chạy dọc theo sống lưng xông thẳng lên đại não, quải trưởng xoay mạnh, cả người lập tức thay đổi phương hướng.

Cùng với đó, mạch khí hình bán nguyệt cũng đổi hướng, trực tiếp xẹt qua bên người Ôn Bình, kế đó chặt đứt cột đá phải mấy người mới có thể nhấc được trên quảng trường.

Phanh!

Cột đá bị cắt đứt nện xuống mặt đất phát ra tiếng động cực lớn.

Mai trưởng lão cũng thuận lợi tránh thoát xích sắt công kích, lộ vài vòng trên không trung rồi rơi xuống vị trí cách Ôn Bình khoảng 10 trưởng, sau đó, ánh mắt nàng dời về phía Thác Hải.

- Nữ nhân kia không đến?

Vừa kịp phản ứng, âm thanh khóa sắt vũ động đã vang lên bên tai.

Khặc!

Khặc!

Tiếng cười âm lãnh vang lên.

Đầu tiên là một tay, sau đó nửa người, cuối cùng là cả người… thiêu đốt hỏa diễm lam sắc. Đầu lâu, cánh tay xương xẩu, khung xương trắng hếu lăng không xuất hiện, bất quá, giống với từ hư vô bước ra hơn.

Bên cạnh nó còn có một con chó quái dị cao hơn nửa người, chân đạp lam hỏa, đôi con ngươi lóe lên lam sắc hỏa diễm.

Gâu!

Gâu!

Nó sủa vang một tiếng, khí thế Trấn Nhạc cảnh đánh úp tới.

Tính cả khô lâu kia, tổng cộng có hai cổ khí tức Trấn Nhạc cảnh.

- Nàng… Ngươi có thể ăn.

Thanh âm lạnh lùng của Ôn Bình đột ngột vang lên.

Mai trưởng lão vừa ngước nhìn hắn liền đối diện với ánh mắt mỉa mai, dường như là cười nhạo những lời vừa rồi của nàng, cười nhạo cái gọi là “nắm chắc thắng lợi”…

【VIP】 Thiên về một bên

- Ngươi là Tông chủ Bất Hủ tông Ôn Bình!

Ác linh kỵ sĩ còn chưa động tĩnh gì , Mai trưởng lão bất ngờ hô lên, trong đôi mắt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Lời này lập tức thu hút đến Thác Hải người đang giao chiến với Long Kha, mặc dù kinh ngạc nhưng hắn không dám phân tâm, bởi vì hắn bây giờ đang đối mặt với đối thủ là một vị Trấn Nhạc thượng cảnh.

Một khi phân tâm, thì hắn rất có thể sẽ lâm vào thế bị động.

Trái lại, là người có tầm nhìn xa,bất ngờ nghe những lời này từ Tông chủ Bất Hủ tông Ôn Bình hắn ngây ra một lúc, sau đó trong đầu không ngừng tìm kiếm những ký ức về Bất Hủ tông.

Đáng tiếc là, ai cũng đều không thể lục lại!

Nhưng ngay lúc này, không ai nghĩ rằng chưa từng nghe tới thì có nghĩa là nó rất yếu.

Đều đánh đến tận cửa rồi, tuyệt đối sẽ không yếu như Long Thần!

- Bất Hủ tông, thế lực nơi nào?

- Có thể khiến Mai trưởng lão kinh ngạc như vậy, e rằng là một thế lực mạnh hơn cả Long Thần.

Tiếng thảo luận liền vang lên khắp nơi.

Cùng lúc đó, khi nghe thấy Mai trưởng lão gọi tên của mình, Ôn Bình cũng không ngạc nhiên, trái lại hắn có chút vui mừng:

- Nhận ra nhanh như vậy sao?

- Ngươi sẽ xuất hiện như thế nào…?

Đối với Tông chủ Bất Hủ tông Ôn Bình, Thần nữ thác doanh tin tức đã đến trước đó vài ngày, mặc dù có rất ít tin tức

về Tông chủ Bất Hủ tông, nhưng cũng có đề cập tới con chó và cái đầu lâu này.

Chỉ là Ôn Bình không biết cái gì sẽ xuất hiện ở Huyền Sắc hồ ?

Hắn không phải nên ở Đông hồ sao?

Ôn Bình thản nhiên đáp lại:

- Tự mình đoán, hy vọng ngươi có thể chết trước khi ta đoán ra.

Chuyện này, hắn chẳng muốn trả lời.

Khi Ôn Bình hạ giọng, Cản Sơn khuyển nhảy lên đùa giỡn, mang theo một ngọn lửa xanh vụt qua từ không trung của Mai trưởng lão, bịch một cái phía sau Mai trưởng lão .

Đường lui đã đóng chặt lại!

Trước mặt Mai trưởng lão, Ác linh kỵ sĩ ngửa mặt lên trời và đứng lên, nếu như nàng có một cái mũi, có vẻ như đang hít một hơi thật sâu, nhưng nếu không có, thì hành động của nó càng giống như đang bắt lấy hương vị linh hồn từ Mai trưởng lão.

Mai trưởng lão nhìn trước ngó sau, ánh mắt hướng về phía Thác Hải xa xa, còn có người của Long Thần môn. Thác Hải vốn dĩ không rảnh đến giúp nàng, nhưng kẻ địch của hắn càng mạnh, còn những người khác, lúc này đều trốn rất xa. Nghĩ đến sau này, sự phẫn nộ trong Mai trưởng lão như ngọn lửa bùng cháy.

Đều nói tai vạ bay đến từng người.

Những người đó thực sự phải quán triệt triệt để!

Vừa nghĩ đến đây, Mai trưởng lão liền bật ho, phát ra âm thanh khàn khàn giống như hai viên đá cát cọ vào nhau.

Sững sờ…

Tiếng trượt của dây xích sắt vang lên.

Ác linh kỵ sĩ nhìn về phía “ đồ ăn”, xích sắt đỏ thẫm tay như đang múa đi về phía Mai trưởng lão.

Mai trưởng lão ngạc nhiên, vội vàng khống chế khí tức không để mình bị ho, ba tiếng chấn mạch vang lên, mạch khí màu vàng đất dồi dào từ trong mạch môn phun ra, tập trung trước người của nàng , bỗng nhiên từ dưới lòng đất nhô lên hai miếng thạch bích rộng.

Một trước một sau!

Người trước dùng xích sắt để chống cự Ác linh kỵ sĩ vùng vẫy ,người sau ra sức chống cự Cản Sơn khuyển.

Có điều Bí Cảnh đều là Trấn Nhạc cảnh giới, Ác linh kỵ sĩ và Cản Sơn khuyển đều đến từ Địa Ngục, bất kì bên nào đều mạnh hơn thực lực của Mai trưởng lão.

Xích sắt bị quét qua, tiếng bức tường đất sụp đổ.

Mặt khác cũng như vậy, bị Cản Sơn khuyển đùa giỡn một vuốt vồ qua liền bị phá vỡ.

Mặc dù một mặt bức tường bị phá vỡ, lập tức sẽ có sự trỗi dậy của mặt thứ hai, Mai trưởng lão tạm thời bảo vệ rất tốt, nhưng bản thân nàng cũng rất rõ, việc tranh đấu như vậy đối với Linh Thể tiêu hao vô cùng lớn.

Nếu điều này tiếp diễn trong một thời gian dài, cuối cùng mất hết chính là nàng.

Nhưng nàng tạm thời không còn cách nào khác.

Biết người biết ta còn không thể làm được một đánh hai, chưa kể đến không biết chút nào về tình hình của đối thủ.

Mai trưởng lão đứng bên trong thạch bích, cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, nhưng tiếng ầm ầm truyền đến bên tai, thật khó để làm yên con người, chỉ có thể chọn cách quan sát Ôn Bình một cách lạnh lùng:

- Đừng nghĩ rằng ngươi mang hai con dị yêu tới , thì có thể an toàn rời khỏi. Đợi khi trưởng lão Long Thần môn Nhật Nguyệt tinh chấn Tứ Đại Trấn nhạc trung cảnh hỏi tớ, ngươi và dị yêu của ngươi đều đã chết!

Nghe có vẻ sợ hãi, nhưng lọt vào tai Ôn Bình thì lại khác.

Càng giống như tự bản thân tăng thêm lòng dũng cảm.

- Đã đều đoán ra thân phận của ta rồi, vậy thì bọn chúng đang ở phương nào, ngươi nên biết rõ hơn ta chứ ? Đợi bọn chúng trở về Long Thần môn, Long Thần môn có thể đã chẳng còn rồi.

Ôn Bình cười nhẹ một cái, chầm chậm lùi về phía sau.

Chiến đấu đến lúc này, lẽ ra không còn có gì lo lắng rồi.

Nói xong, Mai trưởng lão vừa vững tâm trong nháy mắt đã sụp đổ tan tành, trong lòng hiện ra một vẻ tuyệt vọng, khi nhìn Ôn Bình, có một sự thù hận không thể nói ra.

- Lão thân liều chết cũng phải kéo ngươi đệm lưng!

Sau đó, mạch môn Mai trưởng lão run lên , Tuyền Qua đồ đồng thời mở ra.

Nàng mặc dù không có ba xoáy Tuyền Qua đồ, nhưng hai xoáy Tuyền Qua lại là phẩm chất cao, dưới sáu thành biên độ, nàng tin, nếu như liều mạng giết một người, tuyệt đối có thể làm được.

Bây giờ chỉ cần có cơ hội !

Cùng lúc đó, khi Mai trưởng lão thốt ra lời này, vốn vẫn còn bình tĩnh đối địch triệt để sự tức giận của Thác Hải. Hắn với tư cách môn chủ, sao lại cam tâm nhìn thuộc hạ chết dưới tay của mình miễn cưỡng như vậy được ?

Ba cái mạch môn bỗng run lên bần bật, sau lưng đột nhiên ngưng tụ thành một cán đại dao biến hóa lẫn lộn, mang theo cát bụi lướt qua xông thẳng về phía Long Kha. Chủ ý của Thác Hải là muốn lợi dụng khoảng trống, để có thể giúp Mai trưởng lão một tay. Nhưng hắn không ngờ rằng, lúc cát đao hạ xuống , Long Kha không chỉ không né tránh, trái lại còn bay thẳng về hướng hắn tấn công, chỉ dựa vào hai tay nắm liền đâm cát đao xuyên qua, trong nháy mắt đã ở trước mặt.

Long Kha chẳng chú ý đến âm thanh truyền đến tai:

- Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật, kém một chút, nếu như người muốn giúp nàng, tốt nhất có thể nắm được chiêu thức mạnh hơn một chút.

Bùm!

Âm thanh phát ra, nắm đấm của Long Kha đánh thẳng vào trường thương trước ngực Thác Hải. Kích động lên các mạch khí , trực tiếp phá nát thạch chuyên chấn của hơn nửa quảng trường, khí lãng đều thổi ra bên ngoài hàng trăm mét từ những cây lớn như cây liễu. Sắc mặt của người xa hàng trăm mét cũng biến đổi , trong lòng họ trỗi dậy sự sợ hãi, quay người lại đều bắt đầu di chuyển đến một nơi xa hơn, không dám ở nơi gần như vậy mà xem.

Thác Hải bị đánh trúng một quyền này, quả thật cũng không vui vẻ đi đến đâu. Lùi về sau vài chục bước mới đứng vững thân hình, trường thương vung lên, dựng đứng vững trên mặt đất. Vẫn còn chưa kịp thở, Long Kha lại đuổi tới, nắm đấm giống như hạt mưa rơi xuống. Thác Hải chỉ có thể tiếp tục tiếp chiêu, ánh mắt vô tình nhìn thấy tình cảnh khó khăn của Mai trưởng lão, trong lòng nóng như lửa đốt:

- Ngươi rốt cuộc là loại người gì?

Trong ấn tượng của hắn, Thiên Địa hồ vẫn chưa từng có Trấn nhạc thượng cảnh mạnh như vậy!

Huyền cấp thượng phẩm mạch thuật, bất kể là đại thành hay viên mãn, mà lại ở Trấn nhạc hộ giáp của nàng thì vẫn có Linh Thể trước đều vô dụng.

- Nói nhiều như vậy làm gì? Ta sợ ngươi sau khi biết ta là ai, sẽ sợ vỡ mật.

Long Kha nói xong, lại đánh một quyền xuống. Lần này, Thác Hải nhận thấy rằng nữ nhân trước mắt ngoài Trấn nhạc hộ giáp màu vàng đó, trên nắm tay nàng cũng nổi lên một chút gợn sáng màu đỏ thẫm.

Giống như đã từng quen biết!

【VIP】 Trò hay mở lưới - Đỉnh cao trận chiến

Linh Thể bảng, tổng cộng có ba nghìn linh thể.

Vô Cấu Chi Thể, tất cả mọi người đều nghe nhiều nên quen thuộc về hàng linh thể cuối cùng. Trên Linh Thể bảng, chỉ cần bài danh mỗi khoảng cách vượt quá 100 cái, sự chênh lệch của hai loại linh thể sẽ đặc biệt rõ ràng, điều này đối với người đạt được Thần Huyền chi thượng mà nói cũng đều rõ ràng.

Nhưng chỉ có Trấn nhạc cảnh mới biết Linh Thể bảng thực ra mỗi 1000 cái bài danh chính là đường ranh giới, chênh lệch dù chỉ là một người, mang theo thực lực của người cũng sẽ vô cùng lớn. Cùng cảnh giới, muốn đánh bại gần như không thể.

Tất nhiên, khi tinh thần càng đẩy lên cao, thì linh thể đó càng khó có được. Làm nên một tu hành Thổ Lũng Linh Thể thứ 2100 của Trấn nhạc thượng cảnh, Thác Hải sao lại không hiểu linh thể 2000 tên chi thượng?

Phi Hồng Linh Thể xếp hạng thứ 1970, khi phóng thích sẽ kèm theo một tầng vảy màu đỏ.

Nhưng hễ vượt qua Linh Thể 2000 tên, đều không thể tồn tại ở Thiên Địa hồ, Thiên Địa hồ không có điều kiện tu luyện loại này để thúc đẩy một người luyện thành Linh thể mạnh như thế. Hắn dám khẳng định, nữ nhân trước mắt đang tu luyện chính là Phi Hồng Linh Thể.

Điều này cũng có nghĩa nàng đến từ bên ngoài Thiên Địa hồ!

- Chẳng trách! Chẳng trách ta nói Bất Hủ tông sao lại dám đánh Long Thần môn ta, thì ra đằng sau có ngươi. Có điều, ngươi đã không phải là người của Thiên Địa hồ, lại dám can thiệp việc của Thiên Địa hồ, có phải là hơi quá đáng rồi không!

Thác Hải đang khua trường thương, trước người biến thành một cái khiên tròn màu vàng đất, ngăn được một quyền Long Kha đánh tới.

Nhưng khi nói câu này, khiên tròn màu vàng đất đó vừa ngưng tụ thì bắt đầu xuất hiện vết nứt, bất kể mạch môn truyền mạch khí như thế nào, thì khiên tròn đã hiện lên lao thẳng về hướng bờ đê bị vỡ .

Nghe được lời nói của Thác Hải, Long Kha không vội vàng tiếp tục tấn công, mà thay vào đó là một nụ cười, hình như nghe thấy một câu chuyện rất buồn cười, hỏi lại một câu:

- Vậy ngươi có muốn quỳ gối đầu hàng không? Bất Hủ tông vừa đúng lúc không đủ gia đinh quét dọn. Cho dù bản thân ngươi không nghĩ, thì cũng nên suy nghĩ cho người của ngươi, nàng cũng đã đi vào ngõ cụt rồi.

Nghe lời nhục mạ hắn của Long Kha, Thác Hải tức giận quát lớn:

- Đừng cho rằng đã thật sự kết thúc rồi, đây đúng là Long Thần môn!

Thác Hải không nhìn lại hướng Mai trưởng lão, nét mặt dần trở lên dữ tợn, rất dễ nhận thấy, hỏa diễm phẫn nộ đang chảy trong kinh mạch của hắn. Khi nói điều này, Thác Hải chủ động đình chỉ mạch môn tiếp tục mãi khứ.

Không truyền được mạch khí, khiên tròn trong khoảnh khắc đã mất đi tất cả tính ổn định, đột nhiên nghiền nát, biến màu vàng vỡ thành mảnh tán lạc ở bốn phía, cuối cùng hóa thành mạch khí tan biến trong thế giới này.

Cũng bởi vì không có sự ngăn cản của khiên tròn, nắm đấm của Long Kha dễ dàng đánh thẳng vào Trấn nhạc hộ giáp của Thác Hải. Trên hai Linh Thể vốn có khoảng cách, vì thế một quyền này khiến cho Thác Hải giống như một bao cát đánh bay ra ngoài.

Ầm!

Một tiếng động lớn truyền đến, Thác Hải giống như ngôi sao rơi xuống đập vào trong chủ điện, liên tiếp đụng phải vài

cái cột đá rất lớn. Khi chúng vừa đứt , chủ điện liền bắt đầu rung chuyển, sau đó từng khối từng khối sụp đổ, không có thời gian thở mấy hơi, một nửa kiến trúc sụp đổ trong nháy mắt Thác Hải sẽ bị chôn vùi.

Long Kha cũng không vội vàng tiếp tục tấn công, trong đầu xuất hiện những lời Thác Hải vừa nói, vì Thác Hải giống như cố ý tự chôn vùi bản thân. Bằng không dựa theo tốc độ của Trấn nhạc cảnh, muốn chạy ra ngoài cũng là việc động não.

Quả nhiên không ngoài sở liệu!

Kinh ngạc biến thành bàng hoàng !

Trong đống đổ nát, khí tức của Thác Hải bỗng nhiên tăng lên đột ngột, không giống lúc trước, chung quanh một luồng năng lượng đặt biệt bắt đầu hội tụ về phía hắn, Long Kha vội vàng lùi về sau vài bước, ba cái mạch môn cùng lúc nhất chấn.

Trước ngực ấn ấn xuất hiện ba cái Tuyền qua màu vàng đất, dưới mức độ của nó, mạch môn tụ lại năng lực của mạch khí dâng đột ngột. Ban đầu trong tay Long Kha vũ khí đột nhiên trở nên mềm mại, hơn nữa kéo dài ra rất nhiều sợi nhỏ.

Sợi nhỏ màu vàng xoắn quanh thân hình, giống như một con rắn dài bắn thẳng về phía đống đổ nát, bởi vì có ánh vàng tồn tại, chúng nhìn lên vừa giống như ánh sáng lấp lánh, vừa giống như hạt mưa nhỏ rơi xuống.

Phù !

Phù !

Vô số sợi nhỏ chui vào trong đống đổ nát, bao phủ phạm trù trăm mét nơi Thác Hải đứng.

Nhưng khi đá vỡ và cột bị vỡ bắt đầu trượt xuống hai bên, tiếng bình an vô sự của Thác Hải xuất hiện:

- Thật đáng tiếc, nếu nó ở bên ngoài Long Thần môn, ta nhất định không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng ở đây, “Long Ấn Quyết” ta sở tu luyện , mặc dù chưa hoàn chỉnh, nhưng Địa cấp công pháp vẫn như cũ, có thể không ngừng hấp thu năng lượng trong long cốt dưới chân ta để ta sử dụng, kế

tiếp, để cho ngươi thấy được Áo Nghĩa chân chính của “ Long Ẩn Quyết”….

Nói xong, cả người Thác Hải giống như bắn ra, kèm một tiếng nổ lớn, hắn biến mất.

Vâng, đúng là biến mất rồi.

Ý nghĩa chân chính của sự biến mất.

Không có bước chân.

Không có bất cứ động tĩnh gì.

Thậm chí cảm giác của Trấn nhạc cảnh đều không nắm bắt được.

Lúc Thác Hải tái xuất, bỗng chốc khoảng cách Long Kha gần trong gang tấc , xuất hiện cùng hắn, còn có cái huyết sắc trường thương.

Ầm !

Lần này, Long Kha bị một thương đánh lùi trăm mét, đụng gãy một cột chống trời dọc theo quảng trường sau đó mới dừng lại.

Long Kha vừa định phản công, nhưng nhìn chung quanh, hình bóng của Thác Hải lại biến mất bạt vô âm tín lần nữa.

…..

Thiên Nghiệp thành.

Trong căn phòng nhỏ đó, Bách tông liên minh vẫn còn lại cường giả Trấn Nhạc của Tứ tinh thế lực đang lên kế hoạch đêm nay, Đoạn Thiên phát cho mỗi người một chiếc mặt nạ, để bọn chúng không lộ ra khuôn mặt của mình.

Bất quá vào thời điểm này, mọi người bất kể thương lượng như thế nào , sau cùng cũng sẽ chú ý đến lão già râu trắng tọa trên tối thượng đoan.

Hắn từ đầu đến cuối nhắm hai mắt.

Cho dù ai xin ý kiến của hắn, hắn đều không muốn lên tiếng, nhưng lại không có ai dám không xin ý kiến của hắn.

Bởi vì hắn chính là Thủ hộ giả Bạch tông liên minh tại Huyền sắc hồ, cường giả của Trấn nhạc thượng cảnh, không ai biết về sự tồn tại —— Ít nhất trước ngày hôm nay, chỉ có Đoạn Thiên biết rõ trong ba vị chủ sự.

Nhưng chính lúc này, hắn bỗng nhiên mở mắt , lộ ra con ngươi một trắng một đỏ chỉ con lai Nhân tộc yêu tộc mới có.

Hắn vừa mở mắt, cả phòng lập tức im bặt!

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn mở mắt sau chuyện này!

Đoạn Thiên vội vàng dò hỏi:

- Niên Phong tiền bối, người sao vậy?

Hai mắt Niên Phong nhìn chăm chú về một hướng, chính là hướng của Long Thần môn, rồi đứng bật dậy và nói:

- Long Thần môn đánh tới đây rồi. Có hai luồng khí tức rất mạnh, một luồng bất kì đều đang ở trên ta!

- Ở phía trên Người ? Còn hai luồng là thế nào?

Đoạn Thiên đẳng nhân rất kinh ngạc nhưng cũng rất hiếu kỳ, đang muốn tiếp tục dò hỏi, Niên Phong đã tông cửa xông ra, lên lưng Dực tộc đại yêu đi về hướng Long Thần môn. Đoạn Thiên đẳng nhân vội vàng đuổi theo, căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Sau nửa canh giờ, khi khoảng cách Long Thần môn vẫn còn mười dặm, bọn chúng nhìn thấy đám đông dày đặc bên dưới, cũng đã nghe thấy âm thanh lớn từ sâu trong Long Thần môn truyền đến, vẫn cảm thấy hai luồng khí tức khủng khiếp.

Trong lúc Đoạn Thiên đẳng nhân muốn tiếp tục xông lên, Niên Phong ngăn cản bọn chúng, rất chân thành mà khuyên bảo:

- Có một người còn mạnh hơn cả ta và Thác Hải đang đại chiến, các ngươi tốt nhất đừng tới gần…

- Còn mạnh hơn cả Người ?

Đoạn Thiên ngây người ra.

Huyền Sắc hồ sao lại xuất hiện loại cường giả này ?

【VIP】 Cuộc chiến đỉnh phong

Đoạn Thiên sững sờ cả người.

Sao lại xuất hiện loại cường giả này ở Huyền Sắc hồ?

Niên Phong nghiêm nghị nhìn về phía chủ điện Long Thần môn, lúc này sự nghi hoặc trong lòng đã được sáng tỏ:

- Xem ra thế lực phá hủy Long Đàm bí cảnh còn cướp sạch Khôn điện chính là bọn họ. Còn nữa, mấy ngày hôm nay việc lửa cháy thêm dầu trong Thiên Nghiệp thành chắc cũng là do một tay bọn chúng vạch ra.

Đoạn Thiên gật gật đầu, tán thành.

Nhưng hắn nhất thời không dám chắc, bởi vì bây giờ quả thực quá hỗn loạn. Vốn dĩ hắn cho rằng xử người của Long Thần môn ở phía sau là chính diện bất địch, nên hắn mới liên động những cường giả Trấn Nhạc Cảnh đến đánh lén Long Thần môn.

Hiện tại liên lụy tới hai vị Trấn Nhạc Thượng Cảnh, bọn họ biết phải làm sao?

Đoạn Thiên vội vàng hỏi:

- Tiền bối, vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

Niên Phong đáp:

- Chỉ sợ thế lực này muốn triệt để hủy diệt Long Thần môn, nên mới từng bước, từng bước vây cờ cho tới bây giờ. Chúng ta xin lui ra trước, lặng lẽ tới gần, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nói xong, Niên Phong vỗ đầu Dực Tộc đại yêu lao xuống rồi bay đi.

…

Trong Long Thần môn.

Trong vòng nửa canh giờ, Long Kha vẫn luôn ở thế hạ phong, bị Thác Hải ép ra chủ điện, khiến chiến trường mở

rộng bội lần. Đây cũng là nguyên nhân vì sao người của Long Thần môn lúc này đều rút ra ngoài.

Ôn Bình đứng trên một cây cột đá chưa bị đổ ở sườn quảng trường, nhìn về phía chiến trường phía xa, vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng lúc này, Mai trưởng lão đột nhiên cười lớn, giọng vừa khàn vừa khô làm cho Ôn Bình nghĩ tới tiếng cười của Vu Bà:

- Haha, Ôn Bình, ngươi quá tự đại rồi, ngươi cho rằng dựa vào kế này, dựa vào Trấn Nhạc Thượng Cảnh thì có thể tiêu diệt được Long Thần môn chúng ta?. Công pháp, linh thể của Long Thần môn đều là sự tương liên mật thiết của Long Đàm bí cảnh và Long cốt, công pháp của Chủ tông có thể không ngừng hấp thụ sức mạnh bên trong Long cốt, thời gian càng dài thì hắn sẽ càng trở nên cường đại.

Ôn Bình quay đầu nhìn Mai trưởng lão, không biết từ lúc nào quải trượng chỉ còn lại một đoạn. Dưới sự bao vây của ác linh kỵ sỹ và cản sơn khuyển trông thảm hại vô cùng, vậy mà ác linh kỵ sỹ vẫn có thể chơi được.

Vẻ mặt Ôn Bình không mấy vui vẻ:

- Được rồi, mặc dù là ta hứa với nàng ấy cho ngươi đồ ăn, nhưng ngươi cũng không được chơi lâu quá.

Kiệt

Kiệt

Ác linh kỵ sỹ nghe thấy thanh âm của Ôn Bình, phát ra nụ cười u ám, sau đó đột nhiên vung xích sắt ra.

Lần này lại không phải hướng về phía Mai trưởng lão, mà là hướng về Chủ điện còn có con Thạch long bị phá hỏng kia.

Lúc dây xích quấn chặt lên long thân, một đốm lửa màu xanh lam từ trong mắt nó bỗng nhiên vụt lên. Tiếp theo là Long thân, Long trảo và Long vĩ! Vốn dĩ chỉ là Thạch long tử vật nghiễm nhiên bị địa ngục hóa!

Tiếng long ngâm lập tức vang lên bốn phía, quanh quẩn khắp trên không ở Long Thần môn.

Vẻ mặt Mai trưởng lão đột nhiên cứng lại, bởi vì Thác Hải chiếm thế thượng phong mà lộ ra vẻ mặt hớn hở, thoáng cái liền trắng bệch.

- Sao có thể?

Vốn dĩ nàng muốn tìm một cơ hội, khi đối phương lơ là sao nhãng dốc sức đi tấn công Ôn Bình ở phía xa.

Thế nhưng Long thạch điêu ở trước mắt đột nhiên sống lại, hơn nữa còn tản ra khí thế hừng hực của Trấn Nhạc Cảnh. Cục diện vốn khó khăn một đánh hai, nay đột nhiên trở thành một đánh ba, chiến thắng giống như ngọn lửa hừng hực, nay đã bị dập tắt hoàn toàn.

Ôn Bình khẽ cười nhạo, nói:

- Ngươi còn không biết nhiều việc lắm. Giống như ta biết việc nữ thần của các ngươi mang người đi Đông Hồ, nhưng nàng ta lại không biết ta đã từ Yêu Hoàng hồ tới Long Tích sơn mạch.

Mai trưởng lão kinh hãi, lắc đầu, phủ nhận lời nói của Ôn Bình:

- Không thể nào, làm sao ngươi có thể xuyên qua được Yêu Hoàng hồ.

Nếu như Dực tộc đại yêu của Yêu Hoàng hồ có khả năng xuyên không, Ôn Bình lại khiến hắn đi đối phó với môn chủ Thác Hải.

Tại sao đến giờ lại không cần?

Ôn Bình không muốn giải thích câu hỏi này, nghiêng đầu, tiếp tục nhìn về trận chiến của Long Kha, thuận miệng tiếp một câu:

- Ta đã nói rồi mà, có quá nhiều thứ mà ngươi không biết. Một đám người tự cho mình đang đứng trên đỉnh phong, có thể nhìn thấy gì?

Lời vừa dứt, một tiếng vang rất lớn truyền đến!

Thạch Long đem Long vĩ đốt như lam hỏa, rãnh hở bỗng nhiên sau khi bị cản sơn khuyển công kích quét trúng Mai

trưởng lão, ném nàng bay ra ngoài. Ôn Bình vừa hay liếc mắt qua thì cả người nàng đã bay xa vài trăm mét, đập vào một trong những bức thạch bích ở phía xa.

Theo đó, dây xích của Ác linh kỵ sỹ giống như một cánh tay ném về phía bên trong hố đá rồi tóm lấy.

Dây xích quấn lấy cơ thể của nàng, sau đó đột nhiên bị kéo lên. Vừa mới kéo lên, một cẩu trảo cực lớn hư hóa đột nhiên rơi xuống, đem nó rơi xuống từ độ cao trăm mét một cách hung dữ mà chui vào trong lòng đất.

Trấn Nhạc hộ giáp vốn vẫn còn rất chắc chắn bỗng "bành" một tiếng vỡ nứt ra, hóa thành sương tản mát đi. Cơ thể của nàng cũng bị trọng thương đến nỗi toàn bộ cơ thể không thể cử động. Nàng chỉ có thể nhìn thấy Ác linh kỵ sỹ đang từng bước tiến lại gần mình, sau đó bị một cốt thủ nhấc lên cao, rồi lại bị một đôi hỏa mâu không có tròng mắt nhìn chằm chằm.

Thời khắc hai con mắt giao nhau, khuôn mặt Mai trưởng lão đột nhiên trở nên dữ tợn, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

A

Sợ hãi!

Thống khổ!

Tiếng kêu thảm thiết của nàng vang vọng trên không trung, kéo dài mãi không thôi.

Khi thanh âm truyền đến Thác Hải, trường thương mà Thác Hải đang đánh về phía Long Kha đột nhiên dừng lại, đến lúc hạ xuống thì Long Kha đã rút lui một cách bình yên rồi. Hắn không tiếp tục công kích mà hướng ánh mắt về phía chủ điện.

Lúc thu ánh mắt lại, trên mặt đầy vẻ tức giận.

- Các ngươi đều đáng chết!

Lời vừa nói ra, mạch môn của Thác Hải lại rung lên mãnh liệt, mạch khí hải dương khổng lồ điên cuồng hướng về đây hội tụ, cuối cùng hội tụ ở bên trong miệng của Thác Hải. Lúc

này, miệng Thác Hải giống như một cái hố không đáy, không ngừng nuốt lấy mạch khí từ mạch môn truyền ra.

Đột nhiên, một vệt sáng mạnh dài tới hàng trăm mét bắn ra mạnh mẽ.

Thạch sơn, đại điện…tất cả những đồ vật bị nó bắn tới đều hóa thành hư vô, đương nhiên, nó cũng hướng về phía Long Kha đang ẩn nấp ở bên này mà bao phủ lấy, hoàn toàn không để cho Long Kha có bất kỳ cơ hội hay thời gian để phản ứng lại.

- Đi thôi!

Niên phong vừa định tới gần Long Thần môn lại bắt đầu lùi ra sau, khuôn mặt kinh hãi và thất vọng.

Đoạn Thiên và đám người vội vàng đuổi theo, khi nghe được câu tiếp theo của Niên Phong, sắc mặt tất cả đều trắng bệch.

- Thác Hải cả kinh đang sử dụng bí thuật thiêu đốt thọ mệnh cường hành, chiêu này chỉ sợ phát huy ra năng lượng bán bộ địa vô cấm mới có, vậy thì cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh muốn sống sót là rất khó!

Lúc cùng Niên Phong rút lui, Đoạn Thiên nhìn điểm trung tâm của trận đấu không khỏi cảm thấy có chút nuối tiếc, vốn đã bức cho Long Thần môn chỉ cách diệt môn không xa, nào ai biết lại có thể có một kết cục như thế cho bức họa về trận chiến một dấu chấm tròn.

Thật là đáng tiếc, loại cường giả vốn sẽ đứng trên đỉnh phong Thiên Địa hồ, liếc nhìn thiên hạ vậy mà lại phải chết ở đây.

- Chúng ta có nên tới giúp không?

Một tên Trấn Nhạc Cảnh đột nhiên hỏi.

Niên Phong đáp:

- Đi thôi, Thác Hải có thể dùng năng lượng của bán bộ địa vô cấm, chúng ta coi như cùng hội với Trấn Nhạc Thượng

Cảnh kia cũng không có cách nào đối phó được với Thác Hải lúc này.

Nhưng cũng chính lúc này, cột sáng không thể chống đỡ đột nhiên bị chặt ngang, đương nhiên, không phải bị chặt ngang theo đúng nghĩa của nó mà là sau khi cột sáng lao tới chỗ Long Kha đang đứng thì không tiếp tục kéo dài nữa.

Thanh âm của Long Kha lần lượt vang lên.

- Đây chính là sát chiêu mạnh nhất của ngươi sao?

Trong cột sáng, cả người Long Kha bị bao phủ bởi một màu đỏ, ánh sáng đánh lên trên lân phiến cũng không có tác dụng gì.

Khi nàng từng bước tiến về phía Thác Hải, lúc hoàn toàn không để ý đến cột sáng, cánh tay của Thác Hải đều run rẩy.

Hắn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt này!

Nhưng hắn biết, hắn đánh giá thấp phi hồng Linh thể, đây là Linh thể cao cấp xếp ở vị trí thứ 2000.

【VIP】 Cái chết của Thác Hải, mở ra kết thúc!

Nói thật ra, chiêu này của Thác Hải mặc dù là Huyền Cấp thượng phẩm mạch thuật, nhưng nó lại dời xa tam cảnh- Tiểu thành, Đại thành viên mãn, bước lên rồi duy chỉ có Ôn Bình mới biết được Đăng Phong Cảnh, cũng chính là trở thành cái gọi là bí thuật.

Thêm vào đó, Thác Hải thiêu đốt thọ mệnh làm cho mạch thuật này duy trì thêm, đã đem lực công phá, lực lượng tất cả phương diện đều nâng lên tới bán bộ địa vô cấm. Dưới sự công kích này, Thiên Địa hồ không có bất kỳ một vị Trấn Nhạc Thượng Cảnh nào có thể sống sót.

Đáng tiếc, hắn gặp phải Long Kha, gặp phải phi hồng Linh thể đã được tu luyện hoàn hảo, hơn nữa đứng ở vị trí thứ 2000 trên bảng linh thể.

Lúc này, Thác Hải có chút tuyệt vọng, sát chiêu mạnh nhất đã sử dụng rồi, cũng đã đốt mệnh thọ năm trăm năm. Điều này không làm kẻ thù sợ hãi, vậy trong trận đánh tiếp theo, bị kẻ địch đánh bại chỉ là vấn đề thời gian.

Hiện tại hắn đã không còn tâm tư đánh tiếp tục đánh, trong đầu chỉ có một ý niệm là dời đi.

Giữ được Thanh Sơn thì không lo không có củi đốt.

- Ngươi là ai?

Trước khi rời đi, hắn muốn biết tên của đối phương, sau đó sẽ khắc ghi trong lòng mà ghi nhớ cả đời!

Khiến cho đó là động lực tiến lên!

- Bất Hủ Tông, Triệu Kha!

Nói xong, Long Kha nắm chặt vũ khí trong tay, mạch môn theo đó mà rung lên, kim sắc mạch khí trực tiếp tuôn vào vũ khí trong tay, vô số dây tơ lại một lần nữa xuất hiện, sau đó hóa thành một tấm lưới chộp về phía Thác Hải.

- Tiếp theo, đến lượt ta!

Khóe miệng của Long Kha nổi lên một nụ cười sắc lạnh, sát ý hừng hực!

Nhưng Thác Hải lúc này đã không còn muốn tiếp tục đánh, hắn chỉ muốn bỏ chạy.

Đối với Trấn Nhạc Thượng Cảnh mà nói, tốc độ chạy trên mặt đất mặc dù không được nhanh như Dực Tộc yêu vật của Trấn Nhạc Cảnh, nhưng cũng không phải người Đồng Cảnh có thể ngăn lại được. Đây giống như đạo lý lòng muốn chết không ai có thể ngăn nổi.

Bành!

Khi lưới tơ kim sắc chỉ còn cách trăm mét, thanh âm của tiếng nổ truyền tới, Thác Hải lao vào trong núi.

Long Kha đột nhiên sững sờ, nàng hoàn toàn không ngờ rằng Thác Hải này lại không có cốt khí như vậy, đánh không được liền bỏ chạy.

Là một Trấn Nhạc Thượng Cảnh, mà lại không cần sĩ diện nữa sao?

Không phải có câu thà chết đứng còn hơn sống quỳ sao?

Trấn Nhạc Thượng Cảnh đuổi theo Trấn Nhạc Thượng Cảnh, muốn đuổi theo vốn đã khó, huống chi đối phương còn có "Long Ẩn quyết" có thể biến mất tạm thời một khoảng cách. Nhưng, nàng cũng không can tâm để Thác Hải chạy đi như vậy, thu lại mạch thuật liền chạy đuổi theo.

Nhưng lúc này thanh âm cản lại của Ôn Bình truyền đến.

- Không cần đuổi nữa!

Ôn Bình sớm đã kịp phản ứng lại, trực tiếp từ hệ thống không gian lấy Phi chu ra, vẫn còn chưa kịp khởi động công năng ẩn nấp liền nhảy lên Phi chu, nhanh chóng đem tuyền qua pháo nhấc lên cao.

- Tàu biết bay!

Đám người ở xa khi nhìn thấy Phi chu xuất hiện, lập tức ngạc nhiên.

Nhưng khi màn tiếp theo xuất hiện, bọn họ càng ngạc nhiên hơn, bởi vì khi Khôn điện và núi bị hủy diệt, nó liền xuất hiện!

Bành!

Sau tiếng nổ lớn, một chùm ánh sáng trắng quen thuộc đột nhiên bắt ra ngoài, nháy mắt liền đuổi theo Thác Hải vừa bay vào trong rừng.

Trong đầu Thác Hải ngay lập tức xuất hiện hình ảnh Khôn điện bị hủy diệt, vội vàng sử dụng "Long Ẩn quyết" đem cơ thể mình ẩn đi, chẳng còn quan tâm tới linh thể của mình có thể chịu được hay không, nhưng cuối cùng vẫn là đã muộn, bạch quang đã nổ tung rồi.

Trong thời khắc nó bị nổ tung, xuất hiện một lực hút rất lớn, trực tiếp đem Thác Hải vừa chạy đi được trăm mét lôi trở lại, toàn bộ cơ thể đã hoàn toàn không giống với chính mình nữa rồi, chỉ có thể dựa vào lực hút mang mình đi.

- Không!

Khi bị hút đến trung tâm của đáo tuyền, một lực kéo cực kỳ lớn truyền đến, hắn cảm thấy linh thể lúc này giống hệt như sợi mì, bắt đầu bị kéo dài, da, kinh mạch từ từ bị nổ tung ra.

Trong tích tắc, Thác Hải bị nhuộm thành huyết nhân, nhưng ngay khi cảm giác này vừa mới dừng lại một chút thì hai đốm sáng màu trắng lại rơi xuống…

Đem tất cả trở về với sự tĩnh lặng, khí tức của Thác Hải trong cảm nhận của mọi người đã không còn tồn tại, rất là hiển nhiên Thác Hải đã chết!

Lúc Niên Phong quay đầu nhìn cảnh tượng này, khuôn mặt không nhịn được run lên, kinh ngạc kêu lên:

- Thác Hải…chết rồi!

- Kết cục này…

Đám người Đoạn Thiên mặc dù không dám tin nhưng vẫn phải dần dần chấp nhận sự thật này.

Thác Hải vốn đã phát huy ra sức mạnh của bán bộ địa vô cấm, sau khi tuyên án hình phạt cho đối thủ không chỉ không giết chết được kẻ thù, ngược lại muốn chạy cũng không chạy thoát, cuối cùng chết trong bạch sắc tuyền qua!

Thác Hải vừa chết, Long Thần môn coi như diệt vong hoàn toàn, những binh tàn, tướng bại còn lại chỉ biết sẽ bị xơi tái dần dần.

Hễ nghĩ đến thế lực thần bí này một mình lại có thể tiêu diệt triệt để Long Thần môn với mấy nghìn năm lịch sử, trong lòng mọi người thật khó mà tĩnh lại được.

- Thế lực tiêu diệt Long Thần môn nếu truyền ra, sợ rằng toàn bộ Thiên Địa hồ đều sợ hãi? Thế lực tứ tinh cự đầu nói diệt là diệt, còn ai dám trêu chọc? Ương Sạn nhịn không được đành thốt lên, trong lòng cũng dấy lên một lòng kết giao.

Bạch tông liên minh nếu có thể lôi kéo được loại thế lực này, nói xa mà gần, lợi nhiều hơn hại!

Nghĩ thế, Ương Sạn bắt đầu đi về phía Long Thần môn.

Cùng lúc đó, lúc Ôn Bình thu lại tuyền qua pháo, mãn nguyện cười, mặc cho tam pháo tiêu tốn một lượng lớn bạch tinh, nhưng giết chết từng người Trấn Nhạc Thượng Cảnh muốn bỏ chạy. Nói tóm lại, vẫn có lời.

Thác Hải chết, Long Thần môn coi như đã bị diệt vong hoàn toàn, cũng không biết khi Thác Doanh trở về sẽ có biểu cảm như thế nào. Không có Thác Hải bảo vệ bọn họ, đoán chừng kẻ địch sẽ kéo thành bầy đàn mà tới tìm bọn chúng.

Đáng tiếc, Bất Hủ tông không ở Huyền Sắc hồ, nếu không thừa cơ tuyên truyền, đem thu lại đệ tử có thiên phú ở Long Thần môn!

Dù sao cũng là thế lực cầm đầu, đoán chừng trong đó vẫn còn có thiên tài thiên sinh dị mạch.

Cùng lúc đó, hàng vạn người ở bên ngoài Long Thần môn nghe thấy không còn động tĩnh gì đều lần lượt đi vào trong.

Đương nhiên, lúc này cũng đều là đệ tử đang vội vàng đi vào trong, những chấp sự đều đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết, lỡ kẻ địch thắng mà bọn họ đi vào, không phải là tự mình đi vào chỗ chết sao?

Cũng chính vào lúc này, trong Long Thần môn có một người chạy ra, vẻ mặt sợ hãi, vừa chạy vừa hét:

- Môn chủ, Mai trưởng lão đều chết rồi! đều chết rồi!

- Đây…

- Môn chủ vậy mà lại thua!

Biển người ngay lập tức thoại đào tứ khởi.

Lúc này, Thư Mẫn đứng trong đám đông, sửng sốt, nắm chặt tay, bởi vì nàng vừa mới nhớ tới vừa rồi lúc nhìn thấy vẻ mặt của Ôn Bình liền cảm thấy có gì đó lạ lùng. Ôn Bình khiến cô cảm thấy hắn giống như một tiểu đệ đệ vậy.

Lại nghĩ tới vừa rồi mình còn chửi thầm Ôn Bình, ngay lập tức thấy hối hận không thôi.

Bỗng nhiên, Thư Mẫn tâm sinh nhất niệm, vội vàng nói với người bằng hữu bên cạnh:

- Đúng rồi, chúng ta đi gia nhập với họ đi? Có thể giết chết môn chủ Long Thần môn, chúng ta mà gia nhập nhất định cũng sẽ trở nên mạnh hơn.

- Đúng!

- Vậy mau đi nghe ngóng thôi, lần này có đi một năm ta cũng không có ý kiến gì!

Mấy người vội vàng đi về phía trước, cũng chẳng quan tâm dáng vẻ gì, một tay vin lấy một người giống như đang dồn đàn bò sữa về phía trước.

Nhưng lúc này Ôn Bình đã chỉ còn lại ý muốn dời đi.

Hắn không muốn tiếp tục ở lại đây, làm ra những sự phô trương không cần thiết, bởi vì trong nhà còn có hai người đang nằm đó.

Nhưng lại có người muốn giữ ở lại, Ương Sạn dẫn đầu, chưa lại gần đã báo cáo tên mình:

- Bằng hữu, từ từ đã! Lão phu Ương Sạn, đệ nhật chủ sự Bạch Tông liên minh, không biết nên xưng hô với hai vị đây thế nào?

Mặc cho là đệ nhất chủ sự, theo sau là Trấn Nhạc thượng cảnh nhưng khi đứng ở trước mặt Ôn Bình và Long Kha hắn cũng không dám tỏ thái độ gì, thậm chí còn sợ hãi mà nói sai, khiến cho đối phương không hài lòng. Tóm lại, mỗi chữ hắn nói ra đều cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng, Ôn Bình lại không trả lời câu hỏi này, mà chỉ để lại một câu rồi lên Phi chu:

- Nữ thần Long Thần môn còn có Nhật Nguyệt Tinh Thần tứ đại trưởng lão đang trên đường trở về, chắc khoảng hai, ba ngày nữa sẽ tới thôi.

【VIP】 Long Kha thẳng thắn - hiện trạng của mẫu thân

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp điều khiển Phi chu rồi rời đi.

Thực ra nói hay nói lai lịch của mình đều như vậy, đợi lát nữa Bạch tông liên minh cũng vẫn sẽ tra được, cứ cho là không điều tra, bọn họ hậu tri hậu giác mà nhớ ra sự tồn tại của Phi chu. Dù sao lúc ở Thiết Sơn các, cũng bại lộ chuyện về Phi chu rồi.

Chỉ là bây giờ chưa kịp phản ứng lại.

Sau khi rời khỏi Long Tích sơn mạch, Ôn Bình lại trở về Thiên Nghiệp thành một chuyến. Dưới cảnh đêm tìm được nơi ở của Trấn Đại, nhưng Trấn Đại lúc này vẫn chưa nghỉ ngơi, vẫn còn đang đối chọi với một cây thiết trang.

Bởi vậy, mặc dù không cần kim bốc mục khán, Ôn Bình cũng biết hắn nhất định tu hành chí ít đơn giản cũng phải tới Hoàng cấp công pháp.

Trong Hoàn cấp công pháp, luyện thể phổ biến chính là loại này, từ năng lực kháng, kích, đả bắt đầu liên kết, có chút khác biệt so với công pháp Huyền cấp trở lên. Luyện vào đó để tu luyện, bình cảnh rất nhiều, trưởng thành cũng rất chậm, nếu muốn đạt tới Thông Huyền thượng cảnh, e là cũng phải mất mấy chục năm.

Mấy chục năm sau, tiểu thư của vạn gia chắc cũng đã gả cho người ta, cứ cho nàng không muốn thì người của vạn gia cũng sẽ ép.

- Trần Đại!

Trần Đại đang đánh ầm ầm vào thiết trang bỗng nhiên dừng lại, dần dần quay về hướng thanh âm, vốn đang ở trạng thái cắn răng tu luyện, sau khi nhìn thấy Ôn Bình, khóe miệng nở một nụ cười:

- Ôn tông chủ, không phải là người đã đi rồi sao?

- Lập tức đi ngay.

Lúc Ôn Bình nói ra bốn chữ, rõ ràng cảm nhận được sự thất vọng trên khuôn mặt của Trần Đại. Với việc này Ôn Bình chỉ có thể giả vờ như không thấy, từ trong Tàng giới lấy ra một cuốn Huyền cơ công pháp từ chỗ Long Thần môn cầm tới.

- Cầm lấy…. nhớ đáp lại chuyện của ta!

Khi Trần Đại tiếp nhận công pháp, Ôn Bình trực tiếp nắm chặt tay của Trần Đại, đem công pháp chứa ngọc thạch đặc biệt nghiền nát.

Công pháp trong nháy mắt chui vào trong đầu Trần Đại, hắn đứng lại.

Một lúc lâu, khóe miệng lại run lên, khuôn mặt đột nhiên lộ rõ vẻ kinh hãi.

- Huyền cấp công pháp!

Vừa lộ vẻ kinh hãi, mắt lại nhìn phía trước, Ôn Bình đã biến mất rồi. Trần Sơn vội vàng đuổi theo vài bước.

Thế nhưng trong ngõ nhỏ rất yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu quắc quắc.

Ngoài tiếng này ra, thì chẳng có bất kì thứ gì.

Lại nói đến Ôn Bình, sau khi trở lại đường đi, trực tiếp nói với Long Kha đang đứng ở lối ra của ngõ nhỏ:

- Triệu trưởng lão, đi thôi !

Long Kha nhìn không thấy Trần Đại cùng đi ra, sắc mặt có chút phức tạp. Liền hỏi:

- Tông chủ, người vì sao không trực tiếp đưa Trần Đại đi?

- Phi chu không thể ngồi.

Dứt lời, Ôn Bình bước lên một cỗ xe thú.

Long Kha nhìn theo bóng Ôn Bình, trong lòng cảm thấy cay đắng. Hắn sao lại không biết lời của Ôn Bình là bịa đặt. Mặc dù không hiểu tại sao Ôn Bình cuối cùng lại chọn cách không đem Trần Đại theo, nhưng nàng biết tâm trạng hiện tại của hắn.

Lúc này, nàng lại tự hỏi bản thân một câu – Có nên nói ra chân tướng cho Ôn Bình nghe không?

Đáp án lần này không giống với lần trước.

Lần này, nàng tự mình gật đầu một cái.

Sau khi Phi chu ra khỏi thành, nàng trầm mặc, không nói lời nào, thi thoảng nói một lời cũng đều có chút ngượng ngùng.

Bời vì nàng đang chuẩn bị từ ngữ.

Chuyện này đối với Ôn Bình mà nói không nhỏ, vì thế mỗi một chữ nàng đều phải thận trọng.

Làm như vậy đồng thời cũng làm trái với nguyện vọng của tỷ tỷ nàng, làm trái lời hứa hẹn, nàng đang nghĩ làm thế nào mới có thể mang lại tổn thương ít nhất cho Ôn Bình.

Sau khi tiền vào Yêu Hoàng hồ, Long Kha bỗng nhiên lên tiếng:

- Ôn tông chủ, haiz, ta từ khi đến hình như chưa từng nghe thấy ngươi nói tới gia nhân.

- Gia nhân của ta?

Ôn Bình liếc nhìn Long Kha một cái, nhận lại ánh mắt u ám:

- Bọn họ giống như Trần Đại đó, vì hạnh phúc của bản thân đang làm tranh đấu, vì vậy không ở Đông hồ.Yêu một người ở thế giới khác, chỉ có thể trả giá nhiều hơn nữa mới đạt được kết cục hoàn mỹ.

- Chẳng trách, ta nói ngươi sẽ giúp Trần Đại như thế nào.

Long Kha ngượng ngùng cười một cái, trong đầu đã chuẩn bị những lời tiếp theo muốn nói.

- Đúng rồi, ta trước kia ở Triêu Thiên hạp, cũng từ nghe qua một câu chuyện đại khái về Trần Đại. Hình như là một tiểu tốt vô danh ở Thiên Địa hồ, Tam tiểu thư của Long gia lúc lịch luyện ,hai người bỗng nảy sinh tình ái. Nói về nó, thứ ái tình, có lúc thật khiến con người suy nghĩ không thấu, đều

không biết muốn có nó thì phải dùng cái gì, nhìn ta, không khát khao ái tình, chẳng phả càng ung dung tự tại sao?

Long Kha đang nghĩ cách đưa chính bản thân mình đi vào ngõ cụt, ý đồ mang chuyện của Long gia và chính mình bỏ qua một bên.

Bởi vì cuối cùng, nàng vẫn cảm thấy bản thân đừng để lộ thân phận thì tốt hơn.

Ôn Bình mặc dù bình thản, nhưng trong chuyện này vẫn có thể nhìn thấy một chút kích động, vì vậy nàng chỉ có thể biến chính mình thành người ngoài cuộc. Đợi đến khi nói nhiều hoặc nói sai, nàng có thể dùng tin đồn phủ quyết.

Ôn Bình theo đó tiếp lời:

- Đợi ngươi gặp rồi thì sẽ không nói như vậy. Sự thật chứng minh, phía trước ái tình không có cảnh giới nào có thể phân chia cao thấp, đúng rồi, Triêu Thiên hạp mà ngươi đang nói đến, có phải là nơi ẩn náu của Thiên lâu?

- Sao vậy, muốn đi xem một chút không?

Long Kha kinh ngạc, điều mà hắn sợ nhất đã đến rồi, có điều vẫn mau chóng giữ bình tĩnh.

- Không có, buột miệng hỏi vậy. Đúng rồi, sau khi Tam tiểu thư Long gia đến thì như thế nào?

- Sau này…. Sau này hình như là bị người trong gia tộc bắt lại. Những thứ truyền quá loạn, quá nhiều phiên bản, lại không nói rõ. Nhưng hình như nghe nói, vị Tam tiểu thư Long gia đó vô cùng ngang bướng, nói rằng chỉ cần động đến người nàng yêu, nàng sẽ tự tử. Về sau không còn cách nào, người Long gia chỉ có thể thuận theo ý nàng, có điều nàng cũng đã hứa rằng mãi mãi sẽ không gặp lại tên tiểu tốt vô danh đó, nhưng ta nghĩ , nàng nhất định là miễn cưỡng, trái lại nhất định vẫn đi tìm người nàng yêu đó…. So với việc của Long gia, Trần Đại hình như nhẹ nhàng hơn nhiều, có lẽ cũng sẽ rất khó nói tương lai của Trần Đại như thế nào.

Nói đến đây, Long Kha chuyển chủ đề, không dám nói lại nữa.

Ôn Bình nghe đến đây, trong long lập tức kinh ngạc, có điều khuôn mặt chắc chắn sẽ không thể hiện ra bên ngoài.

Xem ra bây giờ, phụ thân nhất định là bị mẫu thân mang đi rồi.

Theo phán đoán tin tức của nàng , mẫu thân giờ nhất định vẫn an toàn, chỉ có điều phụ thân ở đó sẽ rất tổn hại, dù sao một cái Thông Huyền cảnh, đang đối mặt với một thế lực siêu nhiên bên ngoài Thiên Địa hồ.

Khoảng cách trong đó giống như giữa trời và đất!

Ôn Bình đành phải tự nhắc nhở mình:

- Mạnh mẽ, nhất định phải tiếp tục mạnh mẽ, hơn nữa phải nhanh hơn!

Nguyện ước mạnh mẽ trong lúc này trở nên vô cùng mãnh liệt, trở về Tông môn lần này, đẳng cấp kiến trúc toàn diện nhất định phải tăng lên. Mở rộng không gian tu luyện, đồng thời kiến tạo nhiều hơn những kiến trúc mới, sau đó chiêu nhiều người hơn!

Việc của phụ thân, chính là việc của hắn.

Tương lai, hắn nhất định mang phụ thân đi khỏi Long gia đó, sau này khiến Long gia cam tâm tình nguyện đem phụ thân gả cho phụ thân.

Trầm mặc một hồi, Ôn Bình tiếp tục đón nhận lời nói bắt đầu của Trần Đại, hình như đối với việc của Long gia hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

- Ta lưu lại một cuốn Huyền cấp công pháp đưa cho hắn, tiếp theo xem chính bản thân hắn thôi.

- Cũng đúng, hắn đến Long Thần môn, cũng không gánh vác nổi những chi phí đó, tốt hơn là nên làm một điều gì đó thiết thực.

Long Kha cười nhẹ, sau đó đi đến một bên ngắm phong cảnh. Ôn Bình cũng không tiếp tục nói nữa, qua người đi vào khoang tàu.

Đúng lúc đó, trên bầu trời, một con Hắc Ưng đang mang theo một đám Dực tộc đại yêu bay lượn trên không, thà nói bay lượn còn hơn nói chúng hình như là đang dò xét lãnh địa của chúng.

【VIP】 Đại quân trên Yêu Hoàng hồ

Sao lại nói như vậy?

Bởi vì loại cao độ này, thấp hơn Dực tộc đại yêu của Trấn nhạc cảnh cũng không dám lên ,nhưng bây giờ đều khắp trên bầu trời.

Không chỉ vậy, ngoài con Hắc Ưng lớn rộng trăm trượng, thì bầu trời vẫn còn nhiều hơn vài con Dực tộc yêu vương đồng giới. Chúng đều đang vẫy cánh của chính mình, không ngừng bay lượn ở vùng này, tựa như đang đợi cái gì đó.

Mà vùng này chính là nơi khoảng cách rất gần Đông hồ.

- Đến rồi!

Hành trình vẫn còn cách Đông hồ vài giờ nữa, chức năng ẩn náu của Phi chu 24 giờ biến mất, khi phát hiện ra sự tồn tại của Dực tộc đại yêu , chứng kiến chúng nhao nhao lao bay tới, ùn ùn kéo về phía Phi chu để giết.

Hắc Ưng cùng những con Yêu vương khác cũng lao nhanh đến vào lúc này, đuổi theo phía sau Phi chu, mà Dực tộc đại yêu ở phía trước Phi chu, lúc này như điên không ngừng lao vào Phi chu, ý đồ làm giảm tốc độ Phi chu.

Bùm !

Bùm !

Âm thanh vang lên không dứt.

Cản Sơn khuyển cũng đang sủa lên.

Ôn Bình và Long Kha vội vàng bước ra khỏi khoang thuyền, chứng kiến một cảnh tượng long trọng bên ngoài Phi chu, đều không nhìn được mà nhìn xung quanh.

- Con người !

- Con người, đừng hòng chạy!

Ôn Bình nhìn vào khoảng trống phía sau Phi chu, chỉ thấy một con Hắc Ưng quen thuộc đang mang theo vài con Đại yêu đồng giới đuổi theo Phi chu.

Ôn Bình mỉm cười bất lực:

- Con yêu này muốn báo thù à ! Muốn đuổi theo ta đến Bất Hủ tông, ta tiện tay bắt lại canh cổng. Một, hai, ba… bốn con Yêu vương của Trấn nhạc trung cảnh, đưa các vị Trưởng lão kết thành thú cưỡi, đa hữu diện!

Nghĩ tới đây, Ôn Bình cố ý làm chậm dần tốc độ Phi chu, duy trì trạng thái gần với tốc độ của Hắc Ưng.

- Chậm lại rồi !

Thấy tốc độ chậm hơn, Hắc Ưng kinh ngạc phát ra nhân sinh, sau đó càng tăng thêm sự hưng phấn mà gáy lên.

Long Kha lúc này đang vịn tay mạn thuyền nhìn xuống dưới, nói với vẻ nghiêm túc:

- Đến rồi chỉ càng mạnh hơn nữa, cần phải là Yêu vương chân chính của bầu trời này.

- Không sao.

Ôn Bình trả lời hời hợt một câu.

Vừa dứt lời, một cái hình bóng màu đỏ cực lớn bỗng từ Phi chu bay lên, cùng lúc đó, đôi vuốt khổng lồ đâm mạnh vào Phi chu. Những móng vuốt khổng lồ mà sắc bén đó, khiến cho Ôn Bình có một cảm giác có thể sẽ hủy diệt chủ điện của Long Thần môn.

Bất quá trước mặt Lưu Vân giáp , lộ ra vẻ yếu ớt!

Móng vuốt khổng lồ cào trên Lưu Vân giáp, thế nhưng không có cách nào thâm nhập vào, cũng bởi vì như vậy, con cự yêu màu đỏ ngày càng tực giận hơn, đồng thời cùng lúc hạ thấp ba cái đầu xuống, dùng mỏ nhọn đục vào Lưu Vân giáp.

Đương nhiên, trước đây dùng cái gì không có.

- Còn gọi đại ca đến báo thù, may mà Lưu Vân giáp đã thăng cấp rồi.

Ôn Bình ngẩng đầu xem màn kịch.

Một ý nghĩ trong đầu hiện lên, nếu nó cũng có thể đuổi đến Bất Hủ tông, vậy thì chẳng phải có thể hơn một đội quân yêu sao ?

Đáng tiếc, ý nghĩ này tan vỡ rồi.

Khi chỉ còn cách xa Đông hồ mười nghìn dặm, con yêu vương ba đầu màu đỏ dùng tất cả thủ đoạn tấn công.

Sau đó, đứng nguyên tại chỗ, không cam chịu gáy mình vào thẳng Phi chu.

Đương nhiên, không cam lòng nhất vẫn là con Hắc Ưng đó, tất cả lũ yêu đều dừng lại, nó cũng đuổi rất xa, cho đến khi tiến vào đường ranh giới của Đông hồ nó mới dừng lại. Không cam tâm mà gáy một tiếng phẫn nộ về phía Ôn Bình rồi mới bỏ đi.

….

Mấy ngày sau.

Trong Long Thần môn lúc này đã có nơi mấy nghìn thước bị san thành bình địa, kiến trúc thời trước đều biến thành đống đổ nát.

Toàn thân nhuốm máu bị mười mấy người bao vây, với khuôn mặt tuyệt vọng, rất không cam lòng.

Ba ngày chiến đấu liên tiếp , Nhật Nguyệt tinh thần tứ đại trưởng lão tất cả đều đã chết, Niên Phong và bảy vị cường giả Trấn nhạc hạ cảnh dùng mạch thuật đánh chết. Cho dù Bách tông Liên minh một phương trong hợp kế chi thuật của bốn người cũng chết dưới tay bốn vị cường giả Trấn nhạc cảnh, nhưng so với những gặt hái to lớn , sự hy sinh đó không đáng để nhắc tới !

Người duy nhất còn sống chỉ có Thần nữ Thác doanh của Long Thần môn, có điều giờ cũng đã hấp hối.

- Một đám chó thừa cơ hãm hại, lão nương có chết cũng không bỏ qua cho các ngươi.

Nói xong, miệng Thác doanh không ngừng chảy máu, nhưng những người vây quanh hắn không một ai cảm thông.

Niên Phong lạnh lùng đáp trả:

- Nằm xuống đi, ngươi nói quá nhiều rồi.

Thác Hải cười gượng một cái, tại đảo hạ chi tế nói lời cuối cùng:

- Sơn Hải thành đang tổ chức liên quân thảo phạt Bất Hủ tông, mà các ngươi ở đây lại giúp Bất Hủ tông tiêu diệt Long Thần môn ta. Bách tông Liên minh, thụ giáo rồi!

Câu nói này mặt khác đối với người của Tứ tinh thế lực mà nói, cũng chẳng là gì, vì chúng và Bất Hủ tông không có thù.

Nhưng những lời này lại hệt như chọc giận người của Bách tông Liên minh! Niên phong đẳng nhân ai cũng đều rõ, bọn chúng gián tiếp giúp đỡ Bất Hủ tông, cho dù một vạn lần không muốn, nhưng vì chia cắt Long Thần môn, vẫn phải ra tay thôi.

Việc này đối với bản thân Bách tông Liên minh chính là một loại chế nhạo.

Thác Hải giờ lại đem việc này ra một lần nữa, sao có thể không khiến người khác nổi nóng được.

Niên Phong giận dữ hét lên:

- Đoạn Thiên, Ương Sạn, các ngươi đem tất cả huyết mạch đồng tộc của Thác Doanh giết hết, một tên cũng không để xót!

Vả lại Ôn Bình.

Sau khi trở về đến Bất Hủ tông, trực tiếp mở ra kế hoạch thăng cấp toàn diện.

Kế hoạch của hắn chính là đem tất cả kiến trúc hạ cấp, kiến trúc hao phí thấp ít nhất tăng năm lần, ví dụ như các loại trù phòng, khu ký túc xá. Bọn chúng vốn dĩ tăng lên một lần thì không cần quá nhiều bạch tinh, vì thế tăng lên mấy lần mới phù hợp.

Điều mà Ôn Bình không nghĩ tới chính là, một lần thăng cấp quá nhiều sẽ dẫn đến một vấn đề, kiến trúc thứ hai không có cách nào thăng cấp, chỉ có thể đợi kiến trúc thứ nhất thăng cấp xong mới có thể tiếp tục thăng cấp, đồng thời chỉ có thể sau khi thăng cấp kiến trúc thứ nhất, mới có thể kiến tạo kiến trúc mới.

Mà kiến trúc thứ nhất bị Ôn Bình thăng cấp chính là – Quan Ảnh thất!

Nhưng cũng may, Quan Ảnh thất liên tục thăng cấp năm lần cũng chỉ cần thời gian bảy ngày, bảy ngày ,hắn dễ dàng có thể dùng thử Hải niệm nồng trà. Đúng lúc, Vân Hải Thương Lam giúp hắn thu hồi Thiên Tài Địa Bảo chế tạo sớm đã đến Bất Hủ tông rồi.

Cùng lúc đó, trong thiên không của Đông hồ, một người đáng lẽ phải đến sớm hơn đã đi vào Thương Ngô thành.

Người này chính là Tử Nhiên!

Thiên Địa hồ là một trong số ít Tam tinh Tuyền qua thần tượng.

Ngoại trừ nàng, mang theo đến còn có bách niệm hương.

Lúc một đoàn người vào thành, trong lòng có chút kinh ngạc, bởi vì trên đường tới, người trên đường đều Luyện Thể cảnh, cảm giác quét lại cả thành, cũng chỉ có thể tìm được vài cái Thông Huyền cảnh. Đối với bọn chúng mà nói, Thông Huyền cảnh không khác gì một đứa trẻ.

- Tử Nhiên đại sư, người chắc có thể trị bệnh của người ở đây chứ?

Bên cạnh Bách niệm hương, một nam nhân có làn da ngăm đen đang nhìn lướt qua người bên cạnh, không khỏi hiếu kỳ bất đầu hỏi. Tất nhiên, cùng với sự hiếu kỳ này, còn có một nam một nữ phía sau Bách niệm hương, hai vị cường giả đến từ Trấn nhạc cảnh của Bách niệm gia.

Đây chính là lý do vì sao Tử Nhiên giờ mới tới, bởi vì Bách niệm gia muốn phái nhiều người bảo vệ Tử Nhiên còn có Bách niệm hương.

Vừa ra tay chính là hai vị Trấn Nhạc cảnh!

- Đoạn đường này, các ngươi phải nghe đến rồi chứ, Bất Hủ tông này có thể rung chuyển Thiết Sơn các, còn có thể làm cho Bách tông Liên Minh tổ chức liên quan, khó có thể vì nó mà tất cả các nơi đều vắng vẻ, phủ nhận sự thật mạnh mẽ của nó?

Ánh mắt Tử Nhiên đang ngắm nhìn Vân Lam sơn, trong lòng tràn đầy hy vọng và mong đợi!

【VIP】 Tử Nhiên Lên Núi

Tử Nhiên đưa mắt ngắm nhìn Vân Lam sơn, nội tâm tràn đầy hi vọng cùng chờ mong!

Thế nhưng trong mắt của một nam một nữ Trấn Nhạc cảnh kia thì vẻ mặt của nàng lại mang ý tứ khác. Suốt hành trình, bọn họ quả thực nghe không ít truyền kỳ về Bất Hủ tông, thế nhưng cũng là lời đồn đãi mà thôi.

Mà có là thật thì đã sao?

Thiết Sơn các là thế lực gì, sao bọn họ lại không rõ chứ? Một thế lực tứ tinh căn cơ mỏng như miếng bánh tráng, quá lắm cũng chỉ nằm ở vị trí trung bình, phá hủy sơn môn của bọn họ cũng chẳng phải chuyện đại sự kinh thiên địa, khiếp quỷ thần gì.

Huống hồ, Bách Tông Liên Minh đã phát động liên quân, sớm muộn Bất Hủ tông cũng bị đại quân công hãm, hết thảy chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Việc của hai người bọn họ là bảo vệ Tử Nhiên cùng Bách Niệm Hương, trong khoảng thời gian này cố sức giải quyết xong chuyện.

Đang đi tới, chợt có một lão giả cầm trường tiên nhích lại gần;

- Mấy vị bằng hữu phương xa, đi xe thú không?

- Không đi!

Gã Trấn Nhạc cảnh kia lạnh lùng đáp, dọa lão giả lui về sau vài bước, ngã ngồi xuống đất.

Người xung quanh nhao nhao nhìn về phía này, lúc nhìn thấy những… khuôn mặt lạ lẫm, bọn họ lập tức nổi giận đùng đùng vây lại.

Có Bất Hủ tông ở đây, vậy mà có người dám rống người Thương Ngô thành bọn họ?

Bất quá, thời điểm đám người còn chưa vây lại, Bách Niệm Hương đã lên tiếng:

- Loan Nguyệt, ngươi làm gì?

Giọng nói tràn đầy nộ khí.

Thấy nàng tức giận, Loan Nguyệt thật sự hết nói nổi, vội vàng đáp:

- Tiểu thư, hắn bất quá chỉ là một lão già Luyện thể tam trọng mà thôi.

Thế nhưng vừa dứt lời, đám người đã xông tới.

- Ngươi làm gì hả? Hảo ý gọi mấy người… từ bên ngoài các ngươi ngồi xe thú, rống gì mà rống!?

- Các ngươi đến từ thành nào, sao lại hùng hổ vậy hả?

- Mau xin lỗi!

…

Âm thanh mắng nhiếc nổi lên bốn phía.

Loan Nguyệt đang định nổi giận thì chợt nghe tiếng cười của Tử Nhiên:

- Quả là không giống với bình thường, nếu ở nơi khác, gặp phải chuyện này, quá lắm họ cũng chỉ làm quần chúng vây xem mà thôi, nào có ai ra mặt bênh vực? Bất Hủ tông… Xem ra ta đến đúng nơi rồi.

Dứt lời, Tử Nhiên bước đến đám người, đỡ lão giả dậy.

Là một Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng, dù cho Trấn Nhạc cảnh có hành lễ với nàng, nàng cũng sẽ không đỡ hắn lên, vậy mà bây giờ lại đỡ một lão nhân bình thường… Cảnh tượng này quả khó có thể tưởng tượng được.

- Ngại quá!

Tử Nhiên xuất ra một viên bạch tinh, kế đó, nàng xoay người đi về phía Vân Lam sơn, bọn người Bách Niệm Hương vội đuổi theo sau.

Lão giả kia trợn tròn mắt.

Còn có người vây xem.

Vừa ra tay là một viên bạch tinh!

Quá dọa người!

Trên bầu trời mãi vẫn quanh quẫn tiếng cười của lão nhân.

Lại nói đến bọn người Tử Nhiên, một đường đi thẳng đến chân Vân Lam sơn, tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến bọn họ không khỏi kinh ngạc. Trống rỗng, hoàn toàn không có bộ dạng của một cái tông môn.

Không có người trông coi lối vào tông môn.

Cũng chẳng có ai ra ra vào vào.

Ngoại trừ âm thanh phát ra từ con đường phía sau lưng thì không còn bất kỳ tiếng động nào khác.

- Bất Hủ tông!

Tử Nhiên nhìn kiếm bia, kế đó giữ chặt đám người Bách Niệm Hương đang dợm bước lên núi, khẽ lắc đầu.

Mấy người dừng bước ở tầng thứ nhất Ngàn Bậc Thềm, không hiểu vì sao Tử Nhiên lại ngăn bọn họ lại.

- Tử Nhiên đại sư, sao vậy?

Trước cái nhìn tò mò của đám người, vẻ mặt Tử Nhiên ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn Vân Lam sơn, nói:

- Chúng ta không đi lên ngọn núi này, cứ đứng đây chờ người xuống đón.

Bách Niệm Hương cũng vội học theo bộ dáng sư phụ, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, thế nhưng lại chẳng thấy gì cả.

- Sư phụ, vì sao?

- Ngọn núi này thiết lập mê trận rất cao cấp, với tạo nghệ Long Bích văn của ta cũng nhìn không ra nó sâu cạn thế nào, chỉ cảm giác được nếu như manh động tiến lên, muốn thoát khỏi e là còn khó hơn trời. - Nói đến đây, vẻ mặt Tử Nhiên chợt nghiêm lại.

Thành trấn phía sau lưng rất bình thường, ngoại trừ người dân có hơi khác biệt một chút thì so với đại thành… Chênh lệch không phải tí tẹo thôi đâu!

Thế nhưng ngọn núi này lại hơn xa so với thế lực tứ tinh cự đầu.

So với Hải Long sơn của nàng cũng không biết thần bí hơn bao nhiêu.

Nghe xong lời này, mấy người hai mặt nhìn nhau.

Nhất là bọn Loan Nguyệt, một bộ không thể tin được.

- Ngài cũng nhìn không ra?

Tử Nhiên không đáp lại.

Đúng lúc này, trên Ngàn Bậc Thềm bỗng dưng xuất hiện một người. Là một thiếu niên cầm chổi, đang bước nhanh xuống.

Nhìn bộ dáng hẳn là gã sai vặt.

Dường như hắn biết bọn họ sẽ đến, một đường đi thẳng đến trước mặt Tử Nhiên.

Người này dĩ nhiên là Triệu Dịch nhà chúng ta.

- Tông chủ nói, hai sư đồ Tử Nhiên đại sư có thể lên núi, những người khác tìm chỗ nghỉ lại ở Thương Ngô thành. - Triệu Dịch nói đến đây thì dừng lại. Thật ra, phía sau đó Ôn Bình còn nói một câu: Tránh để lát nữa ta phải đuổi bọn họ.

Bất quá, Triệu trưởng lão đã căn dặn, nhất định không được nói như vậy.

Ôn Bình không biết giữ mồm giữ miệng, ai cũng không sợ đắc tội, bởi vì người bị đắc tội luôn ít hơn người không bị đắc tội, thế nhưng vì tương lai phát triển của Bất Hủ tông, Long Kha cho là không cần thiết phải làm như vậy.

Loan Nguyệt vội lên tiếng, nhấn mạnh mấy chứ Tiềm Long tông:

- Chúng ta là người của Tiềm Long tông đấy!

- Tiền bối, đây là nguyên văn lời của tông chủ.

Dứt lời, Triệu Dịch bày ra tư thế mời, sau đó quay sang làm công việc quét lá của mình.

Tử Nhiên quay sang 2 vị Trấn Nhạc cảnh bên cạnh, nói:

- Được rồi, các ngươi chờ ở Thương Ngô thành đi. Nếu Ôn tông chủ có ác ý với ta thì cần gì ra tay cứu ta?

- Được rồi!

Loan Nguyệt bất đắc dĩ đáp, đưa mắt nhìn Tử Nhiên lên núi.

Lại nói, nhất định là tên sai vặt kia chưa từng nghe danh tiếng của Tiềm Long môn, nếu không, sao có thể lạnh nhạt quét bọn họ đi như vậy.

Suốt quãng đường đi, Hắc thúc vẫn luôn giữ im lặng, thế nhưng lúc này, hắn chợt lên tiếng:

- Tùy tiện tìm một gian khách sạn nghỉ lại vậy!

…

Nói đến Ôn Bình.

Hiện tại hắn đang ở trù phòng điều chế Hải Niệm nùng trà. Người ở tầng ba, cho nên tầng 1 và tầng hai để mở.

Dù sao thì Tử Nhiên cũng là Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng, cho nên vừa lên núi, Chiêm Đài Thanh Huyền rất nhiệt tình tiếp đón.

- Tử Nhiên đại sư, đã lâu không gặp!

Với tư cách là người từng gặp qua Tử Nhiên, sau khi các trưởng lão đã chào hỏi xong xuôi, bọn La Mịch, Lâm Khả Vô cùng Uyển Ngôn cũng rất thân thiết bày ra động tác mời. Đương nhiên vẫn không quên vẫy tay với tiểu cô nương Bách Niệm Hương vốn từ nãy đến giờ vẫn nhìn chằm chằm bọn họ.

Tử Nhiên mỉm cười, hàn huyên đôi câu:

- Mới mấy ngày không thấy, thực lực chỉ sợ tinh tiến không ít?

- Cũng không tệ!

Mọi người nhìn nhau cười.

Hàn huyên một hồi, các đệ tử liền rời đi, lưu lại các trưởng lão tiếp đón Tử Nhiên. Chiêm Đài Thanh Huyền biết rõ danh tiếng của Tử Nhiên, trước kia vốn chỉ nghe kỳ danh, nay đã gặp được bản tôn, hiển nhiên là rất nhiệt tình.

Bộ dạng chẳng khác nào fans hâm mộ vây quanh thần tượng, nàng còn tự tay châm trà nữa đấy.

Tử Nhiên cũng nhân cơ hội quan sát một lượt Bất Hủ tông. Chỉnh thể mà nói thì những trưởng lão này có cảnh giới không cao.

Thông Huyền cảnh, Thần Huyền cảnh…

Thoạt nhìn rất bình thường.

Bất quá, nàng lại không có bất kỳ ý nghĩ khinh thị nào. Bởi lẽ mạch thuật mà bọn người La Mịch sở dụng chính là văn sở vị văn (Mới nghe lần đầu).

【VIP】 Phương Pháp Khôi Phục Tinh Thần Bị Tổn Thương (Thượng)

Tử Nhiên cũng nhân cơ hội quan sát một lượt Bất Hủ tông. Chỉnh thể mà nói thì những trưởng lão này có cảnh giới không cao.

Thông Huyền cảnh, Thần Huyền cảnh…

Thoạt nhìn rất bình thường.

Bất quá, nàng lại không có bất kỳ ý nghĩ khinh thị nào. Bởi lẽ mạch thuật mà bọn người La Mịch sở dụng chính là văn sở vị văn (Mới nghe lần đầu).

Hết thảy tin tức về Bất Hủ tông đều rất mơ hồ.

Đương nhiên, nhìn sơ qua thì tư liệu về Bất Hủ tông rất rõ ràng, không phải chỉ là một thế lực nhị tinh bình thường thôi sao? Thế nhưng càng tìm hiểu sâu thì càng phát hiện có vài người trong tông lai lịch không rõ ràng cho lắm.

Nếu chỉ đơn thuần như thế thì cũng chẳng có gì đáng nói, thế nhưng Bất Hủ tông lại đột nhiên quật khởi, khiến cho điểm này càng trở nên thần bí.

Tử Nhiên khách sáo nói vài câu, ngẩng đầu nhìn phía trên trù phòng, lên tiếng hỏi:

- Chiêm Đài trưởng lão, Ôn tông chủ còn ở trên đó bao lâu nữa?

Mấy người đều lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Chiêm Đài Thanh Huyền giải thích:

- Tử Nhiên đại sư, nếu tông chủ bận việc, thông thường sẽ chẳng để ý đến ai cả. Bất kể là ai đến cũng vậy! Bất quá, tông chủ nếu đã bảo Triệu Dịch truyền lời cho ngài, vậy thì ngài ấy sẽ sớm ra thôi!

- Được, lão thân sẽ chờ. - Ai cũng có lịch trình của mình, nàng tùy tiện tới, Ôn tông chủ không lập tức ra gặp cũng là lẽ

thường. Bất quá, loại cảm giác này khiến Tử Nhiên cảm thấy có hơi bất đắc dĩ.

Trước kia nàng toàn để đám đại nhân vật kia chờ… Giờ thì hay rồi, đến lượt nàng chờ.

Phong thủy luân chuyển rồi!

Lúc này, bước chân Hoài Diệp vang lên bên ngoài trù phòng, Vu Mạch vội vàng đứng dậy đón bình trà trên tay nàng, cẩn thận từng chút một đặt nó lên bàn đá:

- Tử Nhiên đại sư, thử trà của Bất Hủ tông ta nào.

Lúc nói những lời này, động tác châm trà của Vu Mạch vô cùng cẩn thận, e sợ đổ dù chỉ là một giọt.

Hành động này khiến Tử Nhiên cảm giác có hơi lạ, bất quá, nàng cũng không nghĩ nhiều, tiếp nhận chén trà, mùi trà thơm ngát truyền vào mũi. Nàng cũng thường xuyên uống trà, cảm thấy rất hài lòng đối với mùi hương này, cùng với tác dụng nâng cao tinh thần.

- Loại trà này ở Huyền Sắc hồ cũng không gặp nhiều. - Tử Nhiên khách sáo tán thưởng một câu, sau đó khẽ nhấp một ngụm.

Nước trà vừa vào miệng, một mùi hương đặc biệt từ đầu lưỡi truyền thẳng vào hải não, sau đó chậm rãi lan toàn thân.

Qua mấy hơi thở, nhìn trà trong chén lại khiến cho người ta có loại khát vọng muốn một hơi uống cạn.

Đây là lần đầu tiên nàng uống trà mà sinh ra cảm giác như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt say mê cùng khát vọng của Tử Nhiên và Bách Niệm Hương, bọn người Vu Mạch cười cười. Chiêm Đài Thanh Huyền uống một hơi cạn sạch trà trong chén, có hơi kiêu ngạo nói:

- Tử Nhiên đại sư, linh thủy của Bất Hủ tông chúng ta tuyệt đối được xưng là thiên hạ nhất tuyệt, ngài cảm thấy thế nào?

- Tốt quá! Không hổ là thiên hạ nhất tuyệt! Khó trách vừa rồi Vu Mạch trưởng lão lại cẩn thận như vậy! - Tử Nhiên giật

mình, uống cạn trà trong chén.

Uống xong, không khỏi thở hắt ra một hơi, tinh thần vô cùng phấn chấn, hai mắt cũng trở nên thanh minh hơn rất nhiều.

- Có thể thêm một ly không?

Tử Nhiên chậc lưỡi, đưa chén trà tới.

- Ta cũng muốn!

Bách Niệm Hương cũng đưa chén tới.

…

Ngay lúc đó, Ôn Bình đang ở tầng 3 trù phòng, lần trước, sau khi thăng liên tục ba cấp, trù phòng đã có được năng lực chế tạo linh thiện cấp cao hơn, sữa chữa hoàn mỹ cùng với khả năng chỉ điểm, còn có tăng phúc độc nhất vô nhị.

Mấy cái năng lực trước vốn là năng lực trước đó được tăng cấp, cải thiện thủ pháp điều chế linh thiện của Ôn Bình, khiến một tiểu bạch như hắn cũng có thể trong nháy mắt biến thành đại sư linh thiện cao cấp.

Có thể ví von một phen, đó chính là từ đầu bếp hóa thân thành bếp trưởng.

Về phần năng lực tăng phúc cuối cùng… Đơn giản mà nói, đó chính là tăng cường dược hiệu. Có hiệu quả tăng phúc tất cả linh thiện mà Ôn Bình chế tác ở tầng 3 trù phòng dựa vào đẳng cấp danh vọng.

Hiện tại, danh vọng của Ôn Bình là cấp 2, cho nên thứ hắn chế tạo có hiệu quả tăng phúc gấp 2 lần, tương đương với bội số hệ thống tăng phúc thế lực cho Ôn Bình. Bất quá, bởi vì năng lực tăng phúc có tác dụng sau khi linh thiện cải thiện, cho nên hiệu quả thực tế vượt xa bội số 2 lần kia.

Ôn Bình cầm một con dao nhỏ, không ngừng tách từng đốm đen trên một loại quả màu đỏ. Mỗi một đốm đen bị lấy ra đều mang theo một sợi tơ màu trắng bay vào trong mâm.

Sau khi tất cả đốm đen đều được tách xong, Ôn Bình lại đổi một con dao mới, cắt quả màu đỏ thành từng khối lớn bằng

ngón cái, ném vào cái nồi màu hồng ngọc đặt trên hỏa diễm.

Hỏa diễm nhẹ nhàng vuốt ve nồi ngọc, những… khối quả to bằng ngón cái kia rơi vào nồi, sau đó hòa hợp với những thứ có sẵn bên trong. Dưới nhiệt độ cao bắt đầu hòa tan ra, sau đó tô điểm nước trong nồi ngọc bằng sắc hồng bảo thạch.

Xong việc, Ôn Bình buông dao xuống, đem những đốm đen vừa tách ra đổ vào thùng rác, miệng lẩm bẩm:

- Dường như sau khi thả Hồng Tỷ quả khó hòa tan kia vào, kế tiếp là chờ đợi. Quá trình hòa tan cần nửa giờ, trong nửa giờ này, ta tranh thủ gia công hết các tài liệu khác.

Căn cứ thông tin từ trù phòng, mấy thứ tài liệu hắn phải gia công đều là những thứ rất dễ hòa tan.

Gần như vừa chạm nước liền tan ngay.

Kế đó, Ôn Bình chọn một thanh sắc bén nhất trong số những dụng cụ bên cạnh. Bởi vì tài liệu này có vỏ vô cùng cứng rắn, vì để bảo hộ phần bên trong, trình độ cứng rắn của vỏ căn bản không thua gì khoáng thạch, sắt thép.

Vừa cầm dao, Ôn Bình chợt nhớ ra một chuyện:

- Đúng rồi, hệ thống, còn nhớ lúc trước ngươi đã nói gì không?

- Cái gì?

- Lúc trước, khi ta mua cách điều chế Hải Niệm nùng trà, ngươi nói “Kí chủ, xin chú ý suy nghĩ của ngươi, trên thế giới này, người có thể pha được Hải Niệm nùng trà, bổn hệ thống gọi hắn bằng bố”, chắc ngươi không quên đâu nhỉ?

Ngày đó hắn vốn định nói vậy, thế nhưng bị chuyện Lan Bằng tìm được khu thí luyện mới trong Phong Chi cốc cắt ngang, khiến đề tài này bị bỏ dở. Hiện tại, hắn nhớ ra rồi, lần trước đào hố hệ thống còn chưa thu hoạch đây này.

- Đúng, lời này là ta nói, vì trong đầu ngươi luôn không tin lời hệ thống. Cách điều chế Hải Niệm nùng trà dù cho có vứt trên đường cái cũng không ai pha ra được, đây là sự thật! - Hệ thống vô cùng tự tin, không ý thức được có vấn đề ở đâu.

Ôn Bình lộ ra nụ cười giảo hoạt, nói:

- Nhớ rõ là tốt rồi, đợi lát nữa Hải Niệm nùng trà pha xong, nhớ gọi ta là bố nhé! Không cần nhiều, tùy tiện gọi một, hai tiếng là đủ rồi.

- Hả? - Hệ thống phát ra âm thanh nghi vấn, kế đó lập tức phản ứng. - Bổn hệ thống có ý là trừ ngươi ra, ở thế giới này không có ai khác!

Ôn Bình cười ha hả:

- Nhưng ngươi không nói rõ, trách ai bây giờ.

Để hệ thống gọi hắn một tiếng bố.

Thực kích thích làm sao!

Nhưng không ngờ là hệ thống bỗng đáp lại một câu lạnh như băng:

- Bổn hệ thống có trách nhiệm phụ trợ Kí chủ, thiện tâm nhắc nhở ngươi một chút, chớ có luôn tìm đường chết!

【VIP】 Cách hồi phục thương tổn của tinh thần lực (2)

- Cho nên ngươi định chơi xấu?

- Chớ ép bản hệ thống trực tiếp lấy mất cách điều chế Hải Niệm nùng trà.

- Ha ha.

Ôn Bình nhịn không được cười ra tiếng, đây vẫn là lần đầu tiên hắn trông thấy hệ thống thở gấp như thế, trạng thái này giống như dẫm phải đuôi của heo nhỏ vậy, muốn bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu. Chỉ là sau vài tiếng cười, Ôn Bình liền trở lại vẻ nghiêm túc.

- Nhắc lại lần nữa với kí chủ, về sau không được tự tìm đường chết, không được có thêm hành động ngu xuẩn nhảy vào khúc cảnh cứu người nữa. Tổn thương tinh thần lực của ngươi đã là 5 phần rồi, đừng cho rằng có Hải Niệm nùng trà là có thể dễ dàng bổ sung lại. Phương pháp điều chế Hải Niệm nùng trà hiện nay chỉ là cấp thấp nhất, cho dù được phòng bếp tăng phúc dược lực cũng chỉ có thể xem như bình thường mà thôi.

Ôn Bình nghiêm túc hỏi:

- Nếu như muốn hoàn toàn khôi phục, cần bao nhiêu ly!

Hệ thống trả lời:

- Hải Niệm nùng trà có thể cứu Thi Hoa, thậm chí chỉ cần vài ly là hoàn toàn có thể khôi phục toàn bộ tinh thần lực của nàng ấy, nhưng nếu như là ngươi, thật ra giống như tên nam nhân Địa Vô Cấm kia, muốn khôi phục hoàn toàn, không thể một sớm một chiều xong được. Theo như tính toán của bản hệ thống, loại Hải Niệm nùng trà cấp thấp này, đối với kí chủ mà nói, cần phải một nghìn ly! Còn cái tên cường giả Vô Cám kia muốn hồi phục toàn bộ tinh thần lực, dựa vào Hải Niệm nùng trà thì cần hai nghìn ly!

- Vậy có cách gì không?

Ôn Bình đã có chút phương hướng rồi.

Tuy rằng hắn không hối hận khi trả cái giá lớn này để cứu Thi Hoa, nhưng một nghìn ly, mỗi ngày một ly, ít nhất cũng phải uống trong ba năm. Sau ba năm mới có thể dùng Ngự Kiếm thuật, và mới có thể hồi phục toàn bộ năng lực cảm nhận – thực sự có hơi lâu!

Nhưng hắn còn có cơ hội 200 lần Thể Hồ quán đính, Ngự Kiếm thuật vốn dĩ đạt đến đỉnh cao đã là chuyện đương nhiên rồi.

Xem ra bây giờ chỉ có thể nhờ hệ thống hỗ trợ mà thôi!

Hệ thống trầm mặc một hồi, sau khi thở dài một hơi giống như con người, khuyên bảo nói:

- Biện pháp ở ngay trước mắt, chỉ là lần sau không còn may mắn như vậy nữa rồi, bản hệ thống không thể lại tốn thêm thời gian để tìm một kí chủ mới nữa.

- Yên tâm, nhất định không có lần sau.

Ôn Bình bỏ dao xuống, đưa tay lên cam đoan!

- Vốn dĩ phương pháp điều chế Hải Niệm nùng trà cao cấp hơn chỉ có thể đợi cửa hàng nội thất bố trí xong xuôi, nhưng tầng thứ ba của trù phòng đã được cường hóa rồi chỉ cần chỉ điểm năng lực sửa đổi, là có thể ép buộc nó tăng cấp chất lượng của Hải Niệm nùng trà rồi, có thể nói, Hải Niệm nùng trà ngươi có thể lợi dụng năng lực tầng thứ ba của trù phòng sẽ làm cho nó trở nên tốt hơn!

Vừa dứt câu, trước mắt Ôn Bình như xuất hiện một một cửa sổ, bên trong có hiện một đồ vật hình dạng vòng xoáy.

- Đây chính là công năng của tầng thứ ba ngoại trừ tăng phúc. Thật ra ta sớm đã nói với kí chủ rồi, chỉ là kí chủ không có thời gian dùng tầng thứ ba của phòng bếp, thật ra tầng thứ ba không chỉ làm cho tất cả các cách điều chế linh thiện thu hoạch ở bên ngoài của kí chủ càng hoàn hảo hơn, nó còn có thể nâng cao chất lượng của cách điều chế của cửa hàng nội thất lên một chút. Hải Niệm Nùng trà, sủi cảo Nguyệt Quang

đều có thể. Vốn dĩ cái công năng này cần kí chủ tự mình mở ra, nhưng mà thân làm hệ thống siêu cấp tông môn phụ trợ của kí chủ, thời điểm thích hợp vẫn có thể giúp đỡ tông chủ mở ra…

Nghe thấy thế khóe miệng Ôn Bình khẽ nhếch lên một chút, hưng phấn nói:

- Cho nên, Hải Niệm nùng trà sau khi cải tiến thì ta cần uống bao nhiêu ly?

Hệ thống lên tiếng:

- Theo như hệ thống dự tính, phương thức điều chế Hải Niệm nùng trà sau khi được nâng cấp ít nhất có thể tăng bốn đến năm lần so với hiệu quả trước đây. Sau đó kết quả cuối cùng lại tăng thêm hai lần tăng phúc, gần tương đương với gấp mười lần.

- Mười lần!

Ôn Bình nhướng mày, sau đó nín thở hỏi tiếp:

- Vậy có phải chỉ cần uống trong 3 tháng?

Quả nhiên!

Hắn biết hệ thống nhất định có cách!

- Tường mạch công pháp của kí chủ hấp thụ mộc khí, còn có tiến vào Thể Hồ Quán Đính của khu kí túc xá, đều có thể khôi phục tinh thần lực, thêm sự phối hợp của Hải Niệm Nùng trà sau khi cải tiến, thời gian cần đã được rút ngắn đáng kể, cho nên không cần 3 tháng. Nếu như kí chủ không mãn nguyện, có thể đem phòng bếp năng cấp lên mười lần, xác suất đổi mới của linh thiện sẽ càng cao, càng hiệu quả hơn. Nâng cao tinh thần lực của linh thiện, với cấp bậc hiện nay của phòng bếp trong cửa hàng nội thất tỉ lệ đổi mới gần như là 8 phần!

- Cao như vậy ư?

- Bởi vì tu luyện không chỉ là nâng cao cảnh giới, linh thể, tinh thần lực, công pháp, mạch thuật v..v… đồng thời nâng cao mọi thứ mới có thể mạnh mẽ hơn. Cho nên phòng bếp càng có

thể giúp đỡ kí chủ và thành viên của tông môn nâng cao tinh thần lực.

Hệ thống đáp.

- Thế thì không cần, ba tháng ta có thể chấp nhận được, không cần vì lại rút ngắn thời gian mà nâng cấp phòng bếp. Hiện tại cần cải thiện phương thức điều chế Hải Niệm Nùng trà trước…

Kiến trúc trong tông môn nhiều như thế, hắn cần phải nắm lấy cái quan trọng để nâng cấp.

Lần trước Nâng cấp phòng quan sát trước đã không thuận lợi rồi, cho nên không thể lại phạm loại sai lầm này nữa.

Tiếp theo nên nâng cấp cái gì đây, hay là chủ điện, hay là sân thí luyện hung thú, loại này đối với tông môn và thành viên tông môn đều là những kiến trúc có ích.

Hệ thống không quên nhắc nhở một câu,

- Chỉ là sau khi cải thiện phương pháp điều chế Hải Niệm Nùng trà hiện tại, cần phải có những thiên tài địa bảo rất trân quý, nếu muốn làm ra một phần, thậm chí không thua gì việc chế tạo một tấm Tuyền qua đồ đâu.

- Không sao cả, bây giờ ta đã có chút giàu rồi! Mấy nghìn viên bạch tinh đang trên người ta đây này, cho dù nó có là 100 viên bạch tinh cho một phần ta cũng có thể uống nổi. Đúng rồi, cải tiến phương thức điều chế linh thiện sẽ không cần bạch tinh chứ?

- Không cần, đây là năng lực đặc thù phụ của tầng thứ ba. Kí chủ chỉ cần lựa chọn kèm hay không là được rồi.

- Được!

Vừa gật đầu, khi đem phương thức điều chế Hải Niệm Nùng trà ném vào trong vòng xoáy.

Sau khi vòng xoáy xoay mấy vòng, phương thức điều chế Hải Niệm Nùng trà đã quay trở lại trù phòng, một lần nữa lại tiến vào đầu của Ôn Bình. Ý thức của Ôn Bình vội vàng đáp lại nơi phương thức điều chế Hải Niệm Nùng trà vừa sửa đổi,

thuận tiện chỉnh lửa của nồi ngọc nhỏ xuống một chút, cho hắn thời gian xem phương thức điều chế.

So sánh với cách điều chế trước, Hải Niệm Nùng trà sau khi cải tiến vốn cần nhiều thiên tài địa bảo nay còn nhiều hơn. Tổng cộng có bảy loại, hơn nữa đều là những thứ khó tìm, thiên tài địa bảo đã qua nghìn năm.

Nấu được một phần, tốn 100 viên bạch tinh là không đủ rồi!

Bất kể là cái thiên tài địa bảo nghìn năm gì kia đều rất khó thu mua, giá cả lại không thấp.

Cái này nếu dựa vào Vân Hải Thương Lam giúp hắn thu mua, đoán chừng là rất khó khăn rồi.

Quả nhiên, sự nhắc nhở của hệ thống không phải là không có lý do, lúc nãy còn nói 100 viên bạch tinh cho một phần đều uống nổi.

- Ể, đúng rồi!

Ôn Bình bỗng nhớ đến một thứ.

Không phải hắn có một miếng tàng giới, toàn bộ trong đó đều là thiên tài địa bảo không phải sao?

Nguyên cái kho của Long Thần môn, theo lý mà nói chắc sẽ có rất nhiều thứ đi.

Ôn Bình vội vàng mang miếng tàng giới đó ra, sau đó theo những hình ảnh của những thiên tài địa bảo mà hệ thống đưa cho mình bắt đầu tìm trong tàng giới. Cảm giác không ngừng lướt qua từng cái từng cái hộp ngọc, khóe miệng Ôn Bình ngàng càng giương lên cao.

- Có!

- Toàn bộ đều có!

Hải Niệm Nùng trà sau khi cải tiến cần có thành phần đã nhiều năm, những thiên tài địa bảo hiếm có, trong tàng giới có hết mọi thứ không trừ cái nào hết.

Hơn nữa không chỉ có một phần!

Vừa dứt lời, Ôn Bình lấy ra bảy cái hộp ngọc, sau đó mở ra, sau khi nhìn kỹ lại đóng lại.

- Trước thử làm cía bình thường đi, sau lại làm Hải Niệm Nùng trà đã cải tiến!

Sau khi ra quyết định Ôn Bình chỉnh lửa trở lại bình thường, lại một lần nữa nắm con dao bắt đầu xử lý thiên tài địa bảo, sau đó chuẩn bị đổ vào trong nồi ngọc.

【VIP】 Sự lo lắng của Loan Nguyệt

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mặt trời rực rỡ nhô lên, từ hình ảnh cơn gió thoải mái nhẹ nhè thổi qua mặt từ từ biến thành ánh chiều tà đẹp cực kì, chỉ là rất nhanh đã cảnh hoàng hôn.

Trong Thương Ngô thành, lúc này bọn người Loan Nguyệt đang đứng bên cạnh cửa sổ của khách sạn, nhìn về phía núi Vân Lam. Ở bên cạnh bọn họ, một tiểu nhị của khách sạn nhìn qua chưa đến mười bảy mười tám tuổi đang khoa chân múa tay nói không ngừng, không phải nói về những chuyện bát quái trên phố, mà là nói về chuyện của Bất Hủ tông, lúc nói đến hưng phấn vẫn thường xuyên liếc nhìn đám người Loan Nguyệt, gần như muốn nhận được tiếng vỗ tay của bọn họ.

Từ lúc Bất Hủ tông bị tuột dốc nói thẳng đến sự huy hoàng hiện tại của Bất Hủ tông…

Đương nhiên, những chuyện này đều là Loan Nguyệt yêu cầu hắn nói.

Có thể biết được những tin tức này, ngược lại làm cho người khác khó hiểu, Loan Nguyệt quay đầu lại, nghiêm túc hỏi:

- Các ngươi chưa từng nói tông chủ Bất Hủ tông hiểu linh thiện?

Linh thiện đại sư tuy rằng không dễ nổi tiếng bằng Tuyền qua thần thượng, nhưng con người sẽ bị bệnh, đều sẽ bị thương, tầm quan trọng của Linh thiện đại sư thật ra cũng giống như Tuyền qua thần tượng.

Theo lý mà nói, cho dù ở đâu, một vị linh thiện đại sư cho dù không nổi tiếng gần xa, cũng nên có người biết mới phải.

Tiểu nhị của khách sạn liếm liếm bờ môi khô của mình, vội vàng nói:

- Chưa từng nghe nói, chỉ là mẫu thân của vị Ôn tông chủ này lại là một Linh thiện đại sư cực kỳ lợi hại, trước đây thường có cường giả từ bên ngoài đến xin thuốc, ngay cả thành chủ cũng tự mình đi nghênh đón đại nhân vật đó…

Nói đến đây, câu nói của tiểu nhị bị cắt ngang rồi.

- Xem ra cái vị mẫu thân lai lịch không rõ kia, quả thật là một vị linh thiện đại sư rất mạnh… được rồi, ngươi lui xuống đi.

Theo đó, Loan Nguyệt lấy một ít kim tệ trong tàng giới ném qua, tiểu nhị sau khi nhận được kim tệ lại liếm đôi môi khô kia, trong lòng mãn nguyện đẩy cửa rời đi.

Khi cửa được đóng lại, Loan Nguyệt liền nhìn về nam nhân mặt đen đứng một bên kia, trong mắt lộ ra sự nghi ngờ, khiến cho người khác khó chịu. Lúc Loan Nguyệt nhìn lại, hắn luôn ở bên cạnh Bách Niệm Hương sinh sống ẩn cư với Tử Nhiên ở núi Hải Long, cũng tận mắt nhìn thấy Ôn Bình chế tạo linh thiện, thậm chí còn đích thân chạy đi mua thiên tài địa bảo cho Ôn Bình.

- Hắc thúc, ngươi là người của Tiềm Long tông, cái này ngươi chắc phải rõ ràng chứ?

Nam nhân mặt đen gật đầu:

- Mạng của Hắc Vũ ta đều là tông chủ cho, cả đời là người của Tiềm Long tông, nguyện nghe theo sự phân phó của Loan Nguyệt đại nhân.

Loan Nguyệt và một tên cường giả Trấn Nhạc cảnh Hồ Sơn đến đây với mục đích ngoài mặt là bảo vệ Tử Nhiên, bảo vệ Bách Niệm Hương, nhưng nếu như đứng trên lập trường của Tiềm Long tông mà suy nghĩ, vậy thật ra thì vẫn còn một mục đích khác là giám sát! Giám sát xem có thế lực nào khác phá hoại quan hệ không bình thường giữa Tiềm Long tông với Tử Nhiên hay không.

Trước kia việc trị khỏi tay bị thương của Tử Nhiên là không có hi vọng, cho nên chỉ có thể chỉ có thể dốc hết năng lực truyền cho đệ tử chân truyền là Bách Niệm Hương này. Nhờ Tử Nhiên dốc lòng dạy bảo nên Bách Niệm Hương mới

có thể trở thành một tân Tam tuyền Tuyền qua thần tượng. Vốn dĩ Tiềm Long tông là một thế lực đứng đầu của Hạo Nguyệt hồ, sức ảnh hưởng cùng với khu vực thống trị với các thế lực đứng đầu ở Thiên Địa hồ cũng không yếu hơn, nếu như có thể có được sự hỗ trợ toàn lực của một vị Tam tuyền Tuyền qua thần tượng càng có thể nâng cao lên một tầng.

Hiện tại, có hi vọng có thể trị khỏi tay cho Tử Nhiên, đối với Tiềm Long tông là một tin tốt, đồng thời cũng là một tin xấu. Câu trước mang theo ý nghĩa là nếu như Tử Nhiên chỉ cần nhớ đến cái tốt của Tiềm Long tông, muốn dựa vào quan hệ với Bách Niệm Hương thì Tiềm Long tông cũng có thể nhận được sự hỗ trợ của Tử Nhiên, đây là điều mà đa số các thế lực Tứ Tinh không có được.

Bất kể là vị Tam tuyền Tuyền qua thần tượng đều chỉ trợ giúp cho một thế lực, đều là ai ra nhiều bạch tinh thì sẽ giúp người đó.

Mà tin xấu chính là có thể trợ giúp Tử Nhiên là một thế lực tông môn bỗng nhiên được vực dậy, nếu như tông môn này đưa ra yêu cầu là – điều trị tay cần phải gia nhập tông môn!

Có thể làm cho quan hệ giữa Tiềm Long tông và Tử Nhiên đột nhiên mỏng manh, e rằng dù có Bách Niệm Hương ở đó cũng không có tác dụng. Bởi vì sau khi gia nhập tông môn, Tử Nhiên sẽ thuộc về Bất Hủ tông, Tiềm Long tông muốn làm Tam tuyền Tuyền qua đồ chỉ có thể đưa ra một ân tình để đi cầu xin Bất Hủ tông, đó là cục diện khó xử mà Tiềm Long tông không muốn thấy nhất.

Loan Nguyệt nói:

- Người ở núi Hải Vân bảo vệ tiểu thư nhiều năm như thế, quan hệ hẳn rất thân thiết, đợi sau khi tiểu thư quay về người nhắc một tiếng. Đối với Tử Nhiên đại sư, tông chủ không muốn mất đi nàng ấy, nếu như thấy Bất Hủ tông có yêu cầu quá đáng, chúng ta lại đánh không lại Bất Hủ tông, cần phải làm cho tiểu thư nghĩ biện pháp gạt bỏ, nếu không sẽ khiến cho Tử Nhiên đại sư bị ức hiếp mà gia nhập Bất Hủ tông!

Hắc Vũ lên tiếng,

- Đại nhân yên tâm, tiểu thư là người của Tiềm Long tông, tất nhiên sẽ suy nghĩ vì Tiềm Long tông, cũng sẽ thuyết phục để Tử Nhiên đại sư gia nhập Tiềm Long tông.

- Tiểu thư là người của Tiềm Long tông, khẳng định sẽ suy nghĩ vì Tiềm Long tông, nhưng mà ngươi vẫn nên nhắc nhở tiểu thư điểm này, chúng ta nhắc đến có thể khiến tiểu thư hiểu lầm cho rằng chúng ta có ý khác, lại làm ngược lại.

Dứt lời, Loan Nguyệt không quay lại bên cửa sổ nhìn về núi Hải Vân xa xa kia, mà quay lại bàn tròn từ trong tàng giới lấy ra giấy bứt, đem những việc xảy ra trong hôm nay ghi lại.

Lại huýt gió một tiếng, trong không trung bỗng xuất hiện một con chim trắng đậu trước cửa sổ, mang theo tờ giấy nhanh chóng biến mất tại chân trời.

…

Đỉnh núi Vân Lam

Lúc hoàng hôn dần biến mất, cửa tầng ba của phòng bếp đã mở ra rồi.

Ôn Bình từ trong phòng bếp đi ra, trong tay giơ lên ly Vô Lượng, bên trong ly Vô Lượng, có một chút trà màu hơi đỏ. Mùi vị đậm đà, mùi hương sữa của yêu thú nồng nàn theo cơn gió lạnh của chạng vạng tối thổi qua như khiêu khích đám người Chiêm Đài Thanh Huyền ngồi ở dưới lầu. Khiến cho nét mặt của bọn họ đều trở nên vui mừng.

Ở Bất Hủ tông ngoài trừ khu tu luyện ra, thì nơi nào làm người khác say mê nhất?

Chính là phòng bếp

Không cần tốn bạch tinh cũng có thể ăn được linh thiện mà ở bên ngoài dùng số tiền lớn cũng không mua được.

- Vân trưởng lão, giúp ta lấy mấy cái ly.

- Được!

Vân Liêu vội vàng đi vào trong bếp, lấy ra ba bốn cái ly uống trà từ trong tủ chén ra.

Ôn Bình đem Hải Niệm Nùng trà trong ly Vô Lượng rót ra bốn ly trà, hương thơm tinh khiết xông vào mũi, khiến cho người khác say mê. Chỉ là không ai chú ý đến, rót ra mấy ly rồi, nhưng Hải Niệm Nùng trà trong ly Vô Lượng của Ôn Bình lại không vơi đi chút nào.

- Tử Nhiên đại sư, hai người đưa chén đây, cái này so với sủi cảo Nguyệt Quang lần trước làm cho ngươi còn tốt hơn nhiều đấy, uống khoảng một thời gian thì có thể triệt để loại trừ độc tố trong cơ thể ngươi rồi.

Dứt lời, Ôn Bình đậy kín ly Vô Lượng lại để trong phòng bếp, một tay cầm ly,

- Uống xong ngài có thể xuống núi trước, ngày mai lại đến đây, ta con có chút chuyện cần làm

- Ôn tông chủ, đây là?

Tay của Tử Nhiên vẫn có chút run rẩy cầm lấy cái ly, cẩn thận ngửi một chút, dường như không nghe thấy câu nói cuối cùng của Ôn Bình.

- Trà sữa!

- Trà sữa? Hình như chưa từng nghe qua…

Nàng chưa từng nghe thấy trong linh thiện có sự tồn tại của loại này.

- Thiên tài địa bảo cộng thêm sữa yêu điều chế ra đấy, mẫu thân của ta để lại cho ta cách điều chế, nơi khác không có đâu.

Thuận miệng bịa ra một câu cũng có thể khiển cho Tử Nhiên có lý do tin tưởng, theo sự chuẩn bị mà đi về phía kí túc xá.

Tử Nhiên nghe xong hai chữ sữa yêu, vẻ mặt lộ rõ sự kinh hãi.

Sữa yêu đối với con người chính là độc dược chí mạng, thậm chí có thế lực lấy chắt lọc độc từ trong sữa yêu ra, dùng để chế tạo vũ khí, bây giờ lại làm ra linh thiện!

Có một không hai!

【VIP】 Bách Niệm Hương vui mừng

Sau khi chứng kiến sự thần kỳ của sủi cảo Nguyệt Quang, Tử Nhiên đối với tiêu chuẩn linh thiện của Ôn Bình là rất tin tưởng, lần này lại là sự sáng tạo của một đại sư linh thiện còn lợi hại hơn Ôn Bình, vậy thì càng không cần lo lắng cái sữa yêu này có hại đến nàng hay không, khi nhìn thấy chén trà đậm đặc trong tay không khỏi cảm thán một tiếng,

- Mẫu thân của Ôn tông chủ quả thật là một đại sư linh thiện vĩ đại, vậy mà có thể đem sữa yêu mà tất cả mọi người đều cho là độc dược này làm thành thuốc.

Dứt lời, Tử Nhiên trực tiếp nâng ly uống cạn Hải Niệm Nùng trà trong ly. Mới đầu khi uống một ngụm vào trong miệng, hương vị nồng đậm của trà làm cho người khác cảm giác rất vui mừng, trong đầu hoàn toàn chỉ sót lại hương vị này. Khiến nàng quên mất những đau đớn do bệnh tật ở tay gây ra trong những năm này, cũng quên mất cảm giác mất mác khi nhìn thấy Tuyền qua đồ, cũng quên mất bản thân đã từng huy hoàng.

Khi cả ly vào trong cổ họng, xuống bụng, một cảm giác càng kỳ diệu hơn ập đến, cảm giác ấm áp như đến từ bên trong truyền ra đến bên ngoài, khiến người khác cảm thấy có một ngọn lửa từ trong cơ thể đang thiêu đốt vậy. Sau đó cảm giác ấm áp này bỗng nhiên chạy khắp cơ thể, chuyên qua kinh mạch, nhập vào mạch môn, dường như là cá bơi lung tung trong hồ nước.

Điều này khiến cho Tử Nhiên không đợi kịp mà uống thêm ly thứ hai, nhìn thấy Bách Niệm Hương đang ở bên cạnh, bọn người Chiêm Đài Thanh Huyền đang khao khát mà liếm liếm môi.

Mặc dù biết đây là thuốc, thế nhưng trong lòng bọn họ chính là có một luồng cảm giác muốn uống xông lên.

- Ôn tông chủ, cái trà sữa này lão thân phải uống bao nhiêu ly mới có thể khỏi hẳn?

Một bên bỏ ly xuống, một bên Tử Nhiên mở miệng hỏi, nhưng khi nhìn xung quanh, đã không còn thấy bóng dáng của Ôn Bình nữa rồi.

Chiêm Đài Thanh Huyền lên tiếng trả lời:

- Tông chủ đã đi kí túc xá rồi.

- Chiêm Đài trưởng lão, có thể dẫn đường không? Lão thân muốn hỏi rõ ràng, cũng để cho trong lòng bản thân biết được ngọn nguồn.

Cảm giác được luồng nhiệt kia cũng tụ đến hai tay, hiện tại Tử Nhiên thực sự muốn biết tay của mình mất bao lâu thì sẽ khỏi, chuyện này so với lúc đột phá từ Nhị tuyền Tuyền qua thần tượng lên Tam tuyền Tuyền qua thần tượng càng khiến cho nàng kích động hơn.

Nhưng nàng không nghĩ đến, đám người Chiêm Đài Thanh Huyền lại nhìn mặt nhau, trên mặt lộ rõ vẻ khó xử.

- Cái này… Tông chủ nói người ngày mai quay lại, chúng ta thật không dám tùy tiện mang người đi qua đó… cho dù chỉ là hỏi mấy câu.

Tử nhiên có chút khó hiểu,

- Vì sao lại thế?

- Bất Hủ tông có một quy định, chỉ cần không phải là người của Bất Hủ tông, cho dù là ai cũng không thể ở lại trong khu vực của Bất Hủ tông dù thời gian dài hay ngắn.

- Lão thân cũng không được sao?

Nàng là Tam tuyền Tuyền qua thần tượng đó!

Có biết bao nhiêu thế lực đứng đầu Tứ Tinh vì muốn giữ nàng ở lại thêm vài ngày, hao tốn tâm sức, hao tốn miệng lưỡi.

Chiêm Đài Thanh Huyền lắc đầu,

- Cũng khó nói.

Thật ra nói như thế nhưng Tử Nhiên biết Chiêm Đài Thanh Huyền chỉ là uyển chuyển nói vậy thôi, câu trả lời vẫn là không được!

Bỗng nhiên, Bách Niệm Hương ló đầu ra, mở miệng hỏi:

- Các vị trưởng lão, nếu như có việc quan trọng thì sao? Ví dụ như muốn gia nhập tông môn, có thể ở lại Bất Hủ tông thêm một lát không?

Vừa hay sư phụ nhà mình cần hỏi Ôn Bình một số chuyện, còn nàng lại muốn gia nhập Bất Hủ tông, giống như bọn La Mịch, Lâm Khả Vô kia học những mạch thuật chưa từng nghe thấy, đặc biệt mạnh mẽ.

Lần này Chiêm Đài Thanh Huyền không có lắc đầu,

- Có lẽ có thể. Nhưng tông chủ cầm theo dược thiện đi về phía kí túc xá, chắc là vì cứu người, có khả năng cần phải đợi một lát.

- Không sao, ta đợi!

Bách Niệm Hương vội vàng lên tiếng

- Vậy thì mời đi theo ta.

Dứt lời, Chiêm Đài Thanh Huyền dẫn đầu đi về phía kí túc xá.

Bách Niệm Hương vui vẻ, lại vội hỏi:

- Chiêm Đài trưởng lão, ta nghe nói đám người Lâm Khả Vô nói, gia nhập Bất Hủ tông chỉ cần tốn hơn mấy trăm kim tệ, là có thể học được loại mạch thuật mà có thể bay lượn trên trời bằng kiếm của mình đúng không? Còn có mạch thuật gì mà chỉ cần hét một tiếng thì khiến người khác không thể động đậy, hay là còn phải tốn thêm bạch tinh mới có thể được học?

Đây là những ngày mà Bách Niệm Hương tò mò nhất đấy.

Su phụ nói với nàng đó đều là đám người La Mịch nói đùa thôi, chỉ có điều nàng không cho là như thế đâu!

Bây giờ gặp được trưởng lão của Bất Hủ tông rồi, phải tranh thủ hỏi mới được!

Chiêm Đài Thanh Huyền gật gật đầu nói:

- Nếu ngươi đã có suy nghĩ muốn gia nhập tông môn, vậy thì nói cho ngươi cũng không sao. Những người ở với ngươi

trong kí túc xá trong thời gian kia, cho dù ngươi đi ngủ cũng có thể lĩnh ngộ được Ngự Kiếm thuật. Về những thứ mà ngươi nói cái gì mà hét một tiếng có thể khiến ngươi không động đậy ấy, chắc là Lâm Khả Vô ở trong Phong chi cốc lĩnh ngộ được Phong Chi Cấm Cố thuật. Tiến vào trong Phong chi cốc một canh giờ cần một viên bạch tinh, Phong Chi Cấm Cố thuật chỉ là một loại mạch thuật rất bình thường trong Phong chi cốc mà thôi.

- Woa!

Bách Niệm Hương mừng rỡ đến miệng không khép lại được, sau đó kéo góc áo Tử Nhiên, hưng phấn nói:

- Sư phụ, ngài đã đoán sai rồi nha, những thứ đó đều là thật đó!

- Biết rồi, biết rồi…

Mặc dù cũng có chút ngạc nhiên, nhưng bây giờ tâm tư của nàng đều đặt lên cánh tay bị bệnh của mình,

- Đợi gặp được Ôn tông chủ rồi, ngươi nhập tông là được chứ gì.

- Sư phụ có muốn cùng còn nhập tông không?

Bách Niệm Hương cười hắc hắc, dừng tại đôi mắt của Tử Nhiên.

Cùng lúc đó, Ôn Bình đã mang Hải Niệm Nùng trà đến kí túc xá rồi.

Lúc này đang là lúc tu luyện, mọi người sau khi bái kiến Tử Nhiên đều đi tu luyện hết cả, khi những người đi xung quanh càng lúc càng mạnh hơn, dục vọng tu luyện của bọn họ càng lúc càng dâng cao. Đặc biệt là ngày hôm qua sau khi Long Kha tiến vào Phong chi cốc, đã trở nên mạnh hơn rồi. Bởi vì tất cả hồng thạch trong tay mọi người đều đã bị Long Kha thu mua với giá cao hết rồi.

Hiện tại Long Kha một lòng muốn có được Phong thuộc tính dị mạch, cho nên có bao nhiêu hồng thạch đều lấy bấy nhiêu.

Đối với loại mua bán này, Ôn Bình vẫn duy trì thái độ ngầm đồng ý như cũ, dù sao những đệ tử bình thường trong tông môn muốn dựa vào của cải của nhà mình để tu luyện khẳng định là không đủ dùng.

Đương nhiên, có sự tồn tại của hồng thạch cũng khiến cho tông môn của hắn thu được rất nhiều lợi ích, việc vẹn toàn cả đôi bên, hắn không có lý do ngăn cản – trừ khi hệ thống thiết lập quy tắc!

Bên trong ki túc xa yên tĩnh, Ôn Bình nâng Thi Hoa đang nằm trên giường dậy, từ từ đút từng chút từng chút Hải Niệm Nùng trà vào trong miệng nàng.

Quá trình này không đơn giản chút nào, bởi vì người đang hôn mê sẽ không thể nuốt xuống được, Hải Niệm Nùng trà kia đã theo khóe miệng chảy xuống cằm xuyên qua cổ chảy xuống thấm ướt cả cổ áo.

Những cũng không phải không uống được miếng nào, hai ly Hải Niệm Nùng trà, chắc chỉ có một ly bị y phục của Thi Hoa uống mất, còn ly kia đã vào trong bụng của Thi Hoa.

- Hệ thống, còn bao lâu nàng mới tỉnh?

Âm thanh trả lời của hệ thống nghe đặc biệt nhẹ nhõm,

- Luyện thể cảnh thôi mà, tinh thần lực rất nhỏ bé, hồi phục lại rất dễ, sau một khắc sẽ có thể tỉnh lại.

- Vậy là tốt rồi

Sau khi gật đầu, Ôn Bình đến gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Lúc nhìn về phía Thi Hoa, Ôn Bình nở nụ cười.

Bởi vì nhớ lại thời còn bé.

Người bạn trước đây đuổi bắt nhau chạy khắp núi, giờ lại biến thành như thế này.

Hai người đã từng có chút mâu thuẫn, hiểu lầm, thế nhưng đối với Ôn Bình mà nói, cũng giống như lúc chỗ dựa như núi trong một đêm bị đàn thú tiêu diệt, tất cả đều đã qua rồi.

Nàng vẫn là bạn bè như trước đây của mình!

Đợi khi Thi Hoa tỉnh lại, cho dù như thế nào hắn cũng không có ý định lại để cho Thi Hoa đi nữa, chính là ở lại Bất Hủ tông tu luyện, không có kim tệ, bạch tinh vậy thì để nàng theo Triệu Dịch học tập, quyét dọn tông môn, và đi Phong chi cốc tìm hồng thạch, đối với cảnh giới tu luyện hiện tại của Thi Hoa, tìm một viên hồng thạch đã đủ cho nàng tu luyện một khoảng thời gian rồi.

Ở đây cho dù tu luyện được cái gì, cũng không có người đố kỵ, cũng không có người muốn đem ngươi đưa đến cho kẻ thù, càng sẽ không xuất hiện tình huống người cấp cao của học viện lại không giúp đỡ học viên của mình.

Với tư cách là bạn bè, hắn có thể cho Thi Hoa một món quà tốt nhất!

【VIP】 Thi Hoa tỉnh lại

Trong đêm tối, mọi thứ đều im lặng.

Bởi vì mở cửa sổ, cho nên có thể nghe thấy tiếng hít thở khi ngủ của Đại Quai, Tiểu Quai.

Dựa theo tiếng hít thở của hai tên nhóc đó, đôi mắt nhắm đã lâu của Thi Hoa, vốn dĩ sẽ không bao giờ có thể mở ra bây giờ đã mở ra. Lúc ánh sáng dịu nhẹ đập vào trong mắt, trong mắt Thi Hoa hiện ra một tình cảm phức tạp.

Khó có thể tin, sỡ hãi cùng vui mừng

- Ta chết rồi sao?

Lúc còn chưa kịp xem xét xung quanh, bên tai đã vang lên tiếng nói nhẹ nhàng.

- Còn sớm đó.

- Ôn Bình!

Lúc xoay đầu nhìn thấy Ôn Bình, Thi Hoa ngây ra một lúc, lúc được Ôn Bình đỡ dậy, cũng rất sửng sốt, thật lâu sau đó bỗng hốc mắt ẩm ướt.

Ôn Bình tiếp tục hỏi:

- Cảm thấy như thế nào? Có không thoải mái ở đâu không?

- Khá tốt…

Thi Hoa căn bản không có từ từ cảm nhận trạng thái của thân thể, liền vội hỏi:

- Ta không phải đã nhảy vào khúc cảnh rồi sao? Sao lại có thể sống lại được?

Khúc cảnh ăn tươi nuốt sống, đây là điều mọi người đều biết.

Nàng chỉ là một Luyện Thể cảnh nho nhỏ mà thôi, như thế nào lại có thể thoát khỏi nơi nguy hiểm như thế.

- Không có chuyện gì không phải nên vui vẻ hay sao? Như thế nào, hay còn muốn bản thân xảy ra chuyện gì sao?

Ôn Bình cười, Thi Hoa cũng cố nở nụ cười, cho dù không đẹp lắm, nhưng ít ra cũng tốt hơn gương mặt đau khổ.

- Không phải… Ta chỉ cho rằng mình chết chắc rồi.

- Tiếp tục nằm nghỉ ngơi đi, đợi sau khi thể lực từ từ hồi phục rồi hẵng bắt đầu đi lại.

Ôn Bình nói xong liền muốn xoay người rời đi,

- Ta đã cho người làm chút đồ ăn cho ngươi.

Nhưng Ôn Bình vừa cất bước, Thi Hoa đột nhiên gọi to một tiếng, dường như muốn ngăn Ôn Bình rời đi.

Trong đầu nàng nảy ra một suy nghĩ – Ôn Bình vừa đi, có thể sẽ không thể gặp lại nữa.

- Ôn Bình!

Cảm nhận được phần sợ hãi này, Ôn Bình quay đầu lại trả lời:

- Yên tâm, đây là Bất Hủ tông ở núi Vân Lam, nơi ngươi đang ở chính là nơi mà ngươi sinh sống từ nhỏ. Còn có, những thương tổn mà Long Thần môn gây ra cho ngươi mấy ngày trước đã bị ta xử lý ở Thiên Địa hồ rồi, sẽ không có ai có thể tổn thương ngươi nữa, sau này ngươi cứ ở lại Bất Hủ tông tu luyện đi.

- Ừm——

Một tiếng ừm này bị Thi Hoa kéo ra thật dài.

Bởi vì lúc này đây trong lòng nàng có rất nhiều ưu tư, nhìn theo bóng lưng rời đi của Ôn Bình, nỗi sợ lớn nhất trong lòng chính là chuyện Long Thần môn được xử lý xong.

Nàng vốn nghĩ chỉ cần cố gắng, như thế có thể giúp được Ôn Bình.

Nhưng hiện tại thì khoảng cách càng ngày càng lớn rồi.

Thế lực đứng đầu Tứ Tinh, bị Ôn Bình thuận tay xóa đi, qua loa như thế, thật khó mà tưởng tượng, Bất Hủ tông tại thời

điểm này mạnh đến như thế nào?

Ngay đến cả nàng một người đã nhảy vào khúc cảnh mà Ôn Bình còn có thể cứu sống, bản lĩnh có bao nhiêu thông thiên đây?

Đương nhiên, sau khi một chút kinh hãi cùng thắc mắc qua đi, trong lòng Thi Hoa cảm nhận được một cảm giác an toàn, cảm giác an toàn trước nay chưa từng có, cái loại cảm giác mà chỉ có khi cha mẹ còn ở trên thế gian mới cảm nhận được.

Nó đã biến mất vài năm rồi.

Bây giờ lại một lần nữa xuất hiện.

Lại nói đến Ôn Bình, vừa ra khỏi cửa, đã bị đám người đứng ở ngoài kí túc xá dọa cho một trận. Hơn một nửa số người của tông môn đang đứng ở đó, dường như đang đợi hắn đi ra vậy.

- Tông chủ, Thi Hoa nàng ấy như thế nào rồi?

- Nàng ấy tỉnh lại chưa?

Đám người Hoài Diệp, Triệu Tinh mấy ngày nay luôn chăm sóc Thi Hoa nên càng quan tâm đến chuyện này.

Ôn Bình không đáp lời, hướng về phía Hoài Diệp nói:

- Hòai Diệp, ngươi đi làm chút đồ ăn dễ tiêu hóa đi.

Thật ra không nói cái gì, câu nói này đã rất rõ ràng rồi.

Người không tỉnh, thì làm sao lại muốn ăn chứ?

Dù trong lòng bọn họ sớm đã có muôn vàn phỏng đoán, nhưng sau khi xác thực, nét mặt bọn họ không nhịn được cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên. Đã nhìn thấy tông chủ cứu người, cũng đã nhìn thấy linh thiện thần kì của tông chủ, nhưng những gì thấy lúc này lại là một cấp bậc cao hơn. Người đã rơi vào trong khúc cảnh lại có thể sống sót, ở Thiên Địa hồ e rằng chưa có ai đi?

Nhưng tông chủ cứ thế mà làm được, kéo được một người nhảy vào trong khúc cảnh đã kề cận cái chết sống lại. Đên qua

Thi Hoa vẫn còn ngủ như đã chết đó, giống như đứng bên bờ vực sinh tử, vậy mà bây giờ có thể mở miệng ăn cơm rồi.

Từ đám người Chiêm Đài Thanh Huyền còn có Tử Nhiên và Bách Niệm Hương, lúc này đây cũng rất ngạc nhiên. Bách Niệm Hương là một màu sắc của sự khao khát, ý muốn nhập tông giống như mầm non đâm chồi trong mùa xuân vậy, từ từ hướng lên trên mặt đất mà phát triển. Mà Tử Nhiên đối với lòng tin tưởng cánh tay sẽ hồi phục cũng từ từ hướng lên trên mặt đất mà phát triển, người rơi vào trong khúc cảnh Ôn Bình cũng có thể cứu sống, thì cánh tay của nàng tính là gì?

So sánh giữa hai người, sự khác biệt chính là một người là ngọn lửa một người là một đống lửa.

Lúc này không đợi Ôn Bình hỏi thăm chuyện của Tử Nhiên, Chiêm Đài Thanh Huyền vội vàng giải thích, sợ Ôn Bình sẽ khiển trách,

- Tông chủ, đệ tử của Tử Nhiên đại sư muốn nhập tông, cho nên ta mới để cho các nàng luôn đợi ở đây.

- Muốn nhập tông?

Ánh mắt Ôn Bình liếc qua Bách Niệm Hương.

Bách Niệm Hương vội vàng trả lời, đầu cũng gật theo,

- Đúng đúng! Ôn tông chủ, ta cực kì muốn, lúc ngài rời khỏi núi Vân Long, ta đã luôn muốn rồi.

Nói xong, vẫn không quên nhìn mấy người Lâm Khả Vô.

- Được, chỉ cần Tử Nhiên đại sư không có ý kiến, Bất Hủ tông ai đến cũng không từ chối.

Ôn Bình đương nhiên cực kỳ vui vẻ, thiên phú của Bách Niệm Hương thật ra cực kỳ tốt, tuy rằng không phải dị mạch bẩm sinh, những ở Thiên Địa hồ này cũng thuộc hàng tư chất đỉnh cao —— trước 18 tuổi đã tiến vào Thông Huyền cảnh. Đợi một thời gian nữa nhất định có được thực lực mạnh mẽ.

Nếu Bách Niệm Hương đều đã nhập tông rồi, Ôn Bình thuận miệng hỏi một câu,

- Tử Nhiên đại sư, vậy còn người?

- Lão thân…

Vừa mở miệng, Bách Niệm Hương ở một bên đã cắt ngang lời nàng.

- Sư phụ, người cũng cùng gia nhập đi, A Hương thật không nỡ rời xa người nha. Bất Hủ tông tốt như thế, so với Tiềm Long tông của chúng ta tốt hơn biết bao nhiêu… Sau khi học xong những mạch thuật của Tiềm Long tông ở Bất Hủ tông này đánh ai cũng không thắng nổi, không chỉ đánh không lại, lại có thể bị người vượt qua cảnh…

Nói đến đây, Bách Niệm Hương nhìn La Mịch ở bên kia.

Lúc trước La Mịch chính là vượt cảnh đánh nàng đó!

Tử Nhiên sau khi nghe xong, bất đắc dĩ cười cười, trầm mặc sau đó nói:

- Con là sư phụ ta luôn rồi đó, lúc trước đối với tương lai không có mong muốn gì, nhưng bây giờ, chính là không biết tương lai sẽ như thế nào. Nếu như con thích ở Bất Hủ tông thì ở lại đây, chỉ là phụ thân của con, con cần phải có sự sắp xếp ổn thỏa, nếu không sẽ tạo phiền phức cho Ôn tông chủ.

Bách Niệm Hương, là hòn ngọc quý trên tay của chủ hệ Bạch Niệm gia của Tiềm Long tông, tùy tiện gia nhập một thế lực, tuy không có vấn đề gì lớn, nhưng cũng sẽ có người có suy nghĩ khác.

Bất Hủ tông quả thức bất phàm, nhưng đối mặt với thế lực đứng đầu như Tiềm Long tông, vẫn là quá nhỏ bé.

Cho dù khu vực của Tiềm Long tông không ở đây.

- Tử Nhiên đại sư có thể suy nghĩ một chút, Bất Hủ tông lúc nào cũng hoan nghênh người gia nhập.

Tam tuyền Tuyền qua thần tượng nhập tông, thì Bất Hủ tông sẽ trở thành thế lực duy nhất ở Thiên Địa hồ có được Tam tuyền Tuyền qua thần tượng.

Nhìn xa hơn một chút, thực lực Bất Hủ tông sẽ được nâng cao lên một cách khủng bố. Dù sao tu luyện ở thế giới này chính là mạch môn, Tuyền qua đồ là thứ đồ thiết yếu, ở bên

ngoài phải mua với giá cao ngất ngưởng, vả lại không thể nào mua được những sản phẩm chất lượng cao, nhưng nếu như trong tông môn có một Tuyền qua thần tượng, vậy kết quả chính là hoàn toàn khác biệt. Hơn nữa vừa hay trong tay hắn có thiên tài địa bảo vừa lấy từ Long Thần môn, chắc đủ để làm một tấm Tam tuyền Tuyền qua đồ, sau đó cải tạo một chú đem đi bán có thể lời được một ít tiền.

Nếu như là trước đây, hắn khẳng định sẽ nghĩ cách để khiến Tử Nhiên nhập tông, nhưng bây giờ hắn không còn cái suy nghĩ ấy nữa, có thể bởi vì mình đang đứng ở một nơi cao như thế này chăng?

【VIP】 Suy nghĩ của Tử Nhiên

- Đa tạ ý tốt của Ôn tông chủ, lão thân nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận. Đúng rồi, lão thân có chuyện muốn hỏi Ôn tông chủ, tay của ta đoán chừng phải mất bao lâu mới có thể khỏi hẳn?

Đôi mắt của Tử Nhiên lộ ra cảm giác mong đợi cực kỳ mạnh mẽ.

Ôn Bình trầm mặc một lúc, trong đầu hỏi hệ thống, sau khi có câu trả lời mới lên tiếng:

- Muốn hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ cần mất khoảng mười ngày, chiều mai Tử Nhiên đại sư lại đến Bất Hủ tông ta thêm một chuyến, hoặc là ta để cho Bách Niệm Hương đưa qua cho người.

- Mười ngày…

Tay của Tử Nhiên đột nhiên hơi run, tảng đá to mười năm nay trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, Nàng cực kỳ rõ rằng Ôn Bình sẽ không gạt nàng! Chợt khom người hướng về phía Ôn Bình,

- Đa tạ Ôn tông chủ!

- Đừng khách sáo.

Ôn Bình cười lễ phép một cái, suy nghĩ lại trở về phòng bếp, trực tiếp hỏi đám người Vân Liêu đứng ở một bên,

- Vân trưởng lão, Chiêm Đài trưởng lão, các người giúp ta tiễn Tử Nhiên đại sư xuống núi, ta còn chuyện khác cần làm.

Đám người Vân Liêu gật đầu, làm động tác mời.

- Tử Nhiên đại sư, mời!

Tử Nhiên liếc nhìn Ôn Bình một cái, trong đôi mắt hiện lên một tia sáng khác biệt, sau khi nói một tiếng cáo từ, cất bước đi về hướng xuống núi.

Trên đường xuống núi, nói thật là, trong lòng càng lúc càng thoải mái.

Vốn nàng cũng không có hứng thú trò chuyện cùng với đám người Vân Liêu, dù sao sự cách biệt giữa hai người quá lớn, cũng không có chủ đề chung để nói chuyện, nhưng tâm tình rất tốt, tất nhiên sẽ tự khắc vui vẻ. Bắt đầu nói chuyện về núi Vân Lam, nói về Bất Hủ tông.

Lúc đến chân núi, trước khi Bách Niệm Hương xoay người rời đi cũng không quên nói một câu:

- Sư phụ, người nhớ phải suy nghĩ cẩn thận đó.

- Được rồi, đi lên đi.

Sau khi lên tiếng, Tử Nhiên phóng cảm giác ra bên ngoài, đã tập trung tại khách sạn nơi đám người Loan Nguyệt đang ở. Lúc xoay người lại, Tử Nhiên không khỏi xoay đầu lại nhìn Bất Hủ tông. Cho dù đám người Vân Liêu lúc tiễn nàng rất nhiệt tình, nhưng trong lòng Tử Nhiên vẫn có chút suy nghĩ khác.

Ôn Bình còn trẻ như thế.

Nếu như hôm nay hắn đích thân đưa mình xuống núi, có lẽ trong lòng nàng sẽ đánh giá Ôn Bình cao hơn một chút, đối với chuyện gia nhập Bất Hủ tông cũng sẽ suy nghĩ nhiều thêm một chút.

Nhưng Ôn Bình lại không có!

Chiêu hiền đãi sĩ, thứ này chắc Ôn Bình đã học được. Nhưng thái độ hiện nay, những cường giả Trấn Nhạc cảnh trở lên e rằng không ai đồng ý để hắn sai khiến. Cho dù mạch thuật của Bất Hủ tông là độc nhất vô nhị, đủ để hấp dẫn người khác thì vẫn như cũ không có gì thay đổi. Những Trấn Nhạc cảnh kia mà nhìn thấy, suy nghĩ đầu tiên chính là muốn cướp chứ không phải là nhập tông.

Tuy rằng Bất Hủ tông hiện nay không kém, nhưng khoảng cách để trở thanh một thế lực đứng ở đỉnh cao còn một quãng đường rất dài.

…

Sau khi Tử Nhiên rời đi, Ôn Bình bàn giao mấy câu với Triệu Tinh, để nàng ấy tiếp tục giúp đỡ chăm sóc Thi Hoa. Cũng cùng lúc đó, Bách Niệm Hương vừa hay quay về, Ôn Bình đành phải thu nhận Bách Niệm Hương, lại đi về phòng bếp,

- Trước hết nộp phí nhập tông ra đi.

- Phí nhập tông?

Bách Niệm Hương ngây ra một lúc.

Ôn Bình chỉ nói tiếp:

- Thông huyền cảnh, phí nhập tông là một vạn kim tệ.

Thấy Bách Niệm Hương không lập tức lấy tiền ra, Lam Mịch ở một bên vội vàng tiếp lời,

- Đây chính là quy định của Bất Hủ tông chúng ta, tông chủ chính là muốn nói với ngươi: Chỉ cần phải trả một cái giá thì mới càng trân trọng cơ hội ở Bất Hủ tông.

- À! Thì ra là thế, phương pháp tông chủ dạy đệ tử thật là đặc biệt.

Bách Niệm Hương bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, vội lấy trong tàng giới một viên bạch tinh đưa cho Ôn Bình.

Sau khi thu hồi bạch tinh, Ôn Bình cất bước rời đi.

Đi chưa được mấy bước bỗng nhớ lại lời nói của La Mịch khi nãy, không khỏi cười ra một tiếng.

Vốn dĩ chuyện thu phí nhập tông này hắn chẳng muốn giải thích, không ngờ từng bước từng bước đi bên bây giờ, ngược lại hắn lại được khoác cái áo ngoài quang minh chính đại rồi.

Rất tốt!

Khi Ôn Bình vừa đi, Bách Niệm Hương liền quấn lấy hai người người La Mịch và Lâm Khả Vô.

Lúc trước ở núi Hải Long là bọn họ khiến cho nàng nghi ngờ cuộc sống đấy, bây giờ sau khi nhập tông nàng chính là sư muội của bọn họ, vậy thì nhất định phải từ từ mà “báo thù” một phen.

Đêm hôm khuya khoắt không để người khác ngủ, cũng không cho người khác tu luyện, chính là mang nàng đi tham quan Bất Hủ tông.

Bắt đầu từ sân trọng lực, đến mười tầng tháp… Một đường đi này, Bách Niệm Hương liên tục thán phục.

- Tùy tiện lấy một thứ ở đây, nếu như là ở Tiềm Long tông, chính là cho dù Bách Niệm gia của chủ hệ gia tộc đoán chừng cũng không có mấy người có thể tiến vào… Bất Hủ tông cũng quá hào phóng rồi.

Một bên cảm thán, một bên Bách Niệm Hương đang thao thao bất tuyệt hỏi hai người họ những thứ khác.

Nửa đêm trước cứ thế mà trôi qua.

Mọi người đối với cái sư muội mới đến này, vẫn còn có hảo cảm đấy, không chỉ bởi vì nàng ấy là đệ tử chân truyền của Tử Nhiên đại sư.

Lúc này Ôn Bình đã về đến phòng bếp, đi thẳng lên lầu ba, bắt đầu chuẩn bị điều chế Hải Niệm Nùng trà sau khi cải tiến.

Hải Niệm Nùng trà sau khi cải tiến, trình tự phía trước thật ra so với cái cũ cũng không khác nhau nhiều lắm, chỉ là đối với thủ pháp xử lý thiên tài địa bảo có yêu cầu cao hơn rất nhiều, còn có năng lực đặc thù của phòng bếp, Ôn Bình thử mấy lần đã hoàn toàn nắm bắt được rồi.

Bỏ đi thủ pháp xử lý, tất cả thiên tài địa bảo cần cho Hải Niệm Nùng trà chính là cần nâng cao hơn một tí, bởi vì số năm đều năng cao lên một chút.

Nếu như hiện tại thu, chưa đến mười ngày nửa tháng thì chưa có, hơn nữa còn phải tốn một lượng lớn bạch tinh, hệ thống đưa ra những tài liệu tổng giá trị cũng khoảng một nghìn viên bạch tinh.

Lần này may mà có Long Thần môn, khiến hắn bớt được bao nhiêu là việc!

Cứ bận rộn như thế cho đến rạng sáng ngày hôm sau, Hải Niệm Nùng trà sau khi cải tiến đã được điều chế thành công. Vẻ đẹp, mùi vị đều có sự khác biệt rất lớn so với Hải Niệm

Nùng trà cũ, mùi thơm ngập tràn kia, có thể khiến người khác tinh thần phấn chấn. Sau khi lại vào cửa hàng nội thất của phòn bếp mua một cái ly Vô Lượng, Ôn Bình rót Hải Niệm Nùng trà đã điều chế xong vào trong đó, không để người khác có cơ hội nhòm ngó một chút nào.

Đến lúc này, trời cũng đã sáng rồi.

Sau khi để Hải Niệm Nùng trà chuẩn bị cho Tử Nhiên vào trong phòng bếp cũng nói với Phúc Vương bá một tiếng, Ôn Bình liền quay về Thính Vũ các, nhìn Hải Niệm Nùng trà trong ly, trong đầu lướt qua một hình ảnh, vội tò mò hỏi một câu.

- Hệ thống, cái ly Vô Lượng này có thể để được lượng trà của bao nhiêu ngày?

- Ba mươi ngày.

- Vậy nếu như một lần ta uống hết, vậy sẽ ra sao?

Nhớ ở thế giới trước, trong phim truyền hình, tốc độ hấp thụ linh khí càng nhanh, lượng hấp thụ càng lớn, thực lực cũng tăng lên càng nhanh.

Vậy uống cái linh thiện này có phải sẽ cùng một nguyên lí như thế không?

Sau đó, hệ thống đã bác bỏ suy nghĩ này của Ôn Bình,

- Tốt nhất là không nên, bởi vì không có gì khác biệt cả. Tuy nói rằng kí chủ có Trường Mạch công, không đến mức bị dược lực phản lại, nhưng uống nhiều Hải Niệm Nùng trà hơn nữa, thời gian khôi phục thương tổn của tinh thần lực cũng không thay đổi. Hơn nữa ngươi sẽ có khoảng mấy ngày sẽ không thể động đậy, phải nhờ Trường Mạch công hóa giải hết tất cả dược lực, đoạn thời gian này, nếu như có người cầm dao đâm ngươi, ngươi cũng không thể động đậy.

- Vì sao? Lúc trước tính mạng cần xì gà để trị thương, không phải hút càng nhiều càng tốt sao?

Hệ thống giải thích:

- Bởi vì tinh thần lực và nhưng thứ khác bản chất vốn dĩ khác nhau, muốn tinh thần lực hồi phục, cần phải dùng phương thức từ từ điều dưỡng, năng lượng hấp thụ một ngày của nó có hạn, cho dù có đưa nhiều hơn nữa, nó hấp thụ không hết sẽ trả lại cho ngươi. Một lần ngươi uống một lượng trà của 30 ngày, cho dù uống một lượng trà của một năm, nó cũng chỉ hấp thu dược lực của một ngày. Chẳng qua vấn đề này không lớn, ngươi có Trường Mạch công, muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, dược lực của Hải Niệm Nùng trà sẽ không phản lại ngươi, dược lực dư ra sẽ bị Trường Mạch công trực tiếp hóa giải.

- Đã rõ rồi.

Ôn Bình thu hồi tâm tình muốn nhanh chóng có kết quả, rót cho bản thân một ly Hải Niệm Nùng trà, uống cạn một hơi.

Sau khi vào trong miệng, làm Ôn Bình có ấn tượng sâu sắc nhất chính là vị nồng của sữa yêu, sữa yêu thú không thể so với sữa dê sữa bò, nó có một mùi vị rất đặc biệt, cho dù đa phần bị mùi của những thiên tài địa bảo khác lấn áp, những mùi vị còn sót lại cũng khiến cho người khác cảm thấy rất đặc biệt, nếu như không thể hình dung, thì đó chính là càng tinh khiết!

Theo đó, Ôn Bình nói:

- Hệ thống, giúp ta kết nối đến kí túc xá.

Hệ thống từng nói qua, Thể Hồ Quán Đính cũng có thể hồi phục, tăng lên tinh thần lực.

Thử dùng 200 lần Thể Hồ Quán Đính xem sao.

【VIP】 Phi Kiếm, Phi Kiếm (1)

Hệ thống từng nói qua, Thể Hồ Quán Đính cũng có thể hồi phục, tăng lên tinh thần lực.

Thử dùng 200 lần Thể Hồ Quán Đính xem sao.

Hai việc tiến hành đồng bộ!

Lại nói tiếp, Ôn Bình đối với những thứ như mạch thuật, mạch môn và các loại Tuyền qua đồ cũng xem như có chút hiểu biết. Không nói hiểu biết nhiều nhưng tại hệ thống, dưới sự bổ trợ của những kiến trúc đặc thù, theo đó cũng từ từ nâng cao cảnh giới của bản thân mình lên, cũng xem như là tương đối hiểu.

Thế nhưng, hắn có mộ thứ vẫn luôn không hiểu, đó chính là tinh thần lực. Sự mạnh mẽ của nó liên quan đến lực ý chí, còn liên quan đến tâm tính, thậm chí cũng có liên quan đến cảm nhận.

Sau khi tinh thần lực bị thương, tuy nhiên trước mắt lực ý chí vẫn cảm giác sự khác biệt rất lớn, nhưng mà tâm tính thật sự có chút khác biệt, trước đây có thể rất bình thản xử lý mọi việc, bây giờ lại khiến hắn có một số tâm trạng bất thường. Đồng thời hắn cũng rất rõ ràng rằng phạm vi cảm giác đến cảm nhận bị thu hẹp, phạm vi thu hẹp này cũng tương ứng với sự tổn thương tinh thần lực vậy, đều là năm phần.

Trừ đó ra, khó giải quyết nhất chính là Ngự Kiếm thuật – trực tiếp không sử dụng được luôn, nhưng hiện tại thấy tinh thần lần

Sau khi cảm nhận được mọi suy nghĩ trong lòng Ôn Bình, hệ thống mở miệng giải thích,

- Ở thế giới này, thời đại trước, cũng chínhh là thời đại tồn tại của điện thủ, tinh thật lực quả thật là việc mà tu luyện không thể thiếu được

- Vậy sao bây giờ không còn rồi?

- Bởi vì thời đại tu luyện trước đây sụp đổ rồi, cho nên phương pháp tu luyện tinh thần lực cũng theo đó mà mất tích. Hơn nữa ở thời đại này, mọi người chỉ nhìn thấy sự cường đại của mạch môn, đối với việc sử dụng tinh thần lực, đơn giản chỉ còn là cảm nhận. Nhưng cảm nhận lại có thể thông qua việc nâng cao cảnh giới mà từ từ mở rộng cho bản thân, cho nên chính là không có người quan tâm đến tinh thần lực.

- Cái Ngự Kiếm thuật của kí túc xá mới kia, chính là pháp môn duy nhất ở thế giới này cần tinh thần lực đúng không.

- Ừm.

Sau khi được hệ thống giải đáp, Ôn Bình rõ ràng cảm giác có một luồng tin tức, năng lượng tụ tại cơ thêr, tốc độ nhanh hơn 200 lần so với bình thường. Hình ảnh từng tấm từng tấm không ngừng hiện lên trước mắt, lại từng cái từng cái tin tức cũng không ngừng khắc sâu ấn tượng vào trong trí nhớ. Ngự Kiếm thuật cần chú ý cái gì, có những chiêu thức gì, những thứ kinh nghiệm tích lũy theo năm tháng không ngừng phát triển.

Cũng ngay lúc này đây, trong đầu Ôn Bình lướt qua một suy nghĩ, vội hỏi hệ thống:

- Đổi mới phòng bếp cũng nâng cao tinh thần lực của linh thiện, chắc không phải là ngẫu nhiên đúng không, có phải người sáng tạo của ngươi nó cũng đã thiết lập xong?

- Có thể nói như thế.

- Nếu đã linh thiện phụ trợ tu luyện tinh thần lực đã có rồi, vậy chắc sẽ xuất hiện pháp môn tu luyện tinh thần lực đúng không?

- Quả thật có. Nhưng chỉ là không dám quyết định kí chủ sẽ đi vào kiến tạo kiến trúc đặc thù như thế nào, nếu như kí chủ luôn muốn kiến tạo liên quan đến khiến trúc đặc thù của mạch môn, mạch thuật, vậy tương lai của Bất Hủ tông chính là sự mạnh mẽ của mạch thuật mà nổi tiếng thiên hạ. Nếu như chuyên chú về kiến trúc đặc thù của pháp thuật thì tương lai có thể khai sáng một trường phái mới, cùng với mạch môn đủ để

cạnh tranh với phe phái pháp thuật. Còn nếu như tinh thần lực…

Ôn Bình nhướng mày kiếm lên, cười nói:

- Bất Hủ tông của ta kia hiện tại không phải rất hỗn tạp sao? Mạch thuật, pháp thuật đều có hết.

- Hết thảy đều là sự lựa chọn của kí chủ cùng với vận khí của kí chủ, Bất Hủ tông trong tương lai sẽ ra sao, thân là hệ thống phụ trợ như ta cũng không thể đưa ra nhận định. Chỉ là nếu như kí chủ muốn hiểu thêm về tinh thần lực, đối với sự tồn tại của tinh thần lực có hứng thú, ta có thể giới thiệu đơn giản một chút.

- Nói!

- Tinh thần lực, theo sự thu hoạch tin tức thời đại trước của ta, thật ra nó cùng cảnh giới, mạch thuật là giống nhau, đều có phân cấp bậc, cũng giống với các loại cảnh giới và mạch thuật, nó bước vào một cảnh giới mới sẽ có sự biến hóa mới. Trước mắt theo như thu hoạch tư liệu ở Thiên Địa hồ của ta, tinh thần lực của người ở Thiên Địa hồ đều đang ở giai đoạn đầu tiên, đơn giản chính là phóng ra ngoài, hóa thành cảm nhận, để bổ trợ trong chiến đấu của mình.

- Cái cảnh giới thứ hai thì sao?

- Cảnh giới thứ kia, không giống với cái cảnh giới thứ nhất ở chỗ xa, theo như tin tức thu được, phóng thích không phải là năng lực duy nhất của tinh thần lực, năng lực thứ hai chính là công kích. Mọi tinh thần lực đều hội tụ tại một điểm, trực tiếp công kích tinh thần lực của kẻ địch, có thể phá chiêu, thậm chí muốn giống như khúc cảnh, trực tiếp hủy diệt nó.

- Đây chẳng phải giết người vô hình sao?

- Có thể giải thích như thế, chỉ là tu luyện tinh thần lực khó hơn so với bất kỳ thứ gì. Ví dụ, hai người đồng cảnh giới, một người tốn trăm năm để tu luyện tinh thần lực, còn một người dùng một trăm năm này đi tu luyện cảnh giới. Hai người tranh đấu, chiến thắng tất nhiên là người ở sau, cái người có cảnh giới mạnh hơn.

- Vậy thì khó trách.

Đều là tu luyện một trăm năm, tu luyện tinh thần lực không đánh lại người tu luyện mạch môn, ai sẽ ngu ngốc mà đi tu luyện tinh thần lực cơ chứ?

Cũng chỉ có hắn cần phải nâng cao tinh thần lực.

Dù sao Ngự Kiếm thuật là dựa vào tinh thần lực, dựa vào tình hình trước mắt mà nói, lợi ích của việc sử dụng Ngự Kiếm thuật là rất lớn. Đầu tiên Ngự Kiếm thuật không có phẩm cấp, không giống như các loại Cụ Phong thuật - nó có phẩm cấp rõ ràng, uy lực có thể tăng lên. Cho nên Ngự Kiếm thuật càng về sau sẽ càng mạnh, sẽ bỏ xa những thứ thuật pháp có phẩm cấp.

Có thể cùng so sánh cũng chỉ có Phong Chi Cấm Cố thuật mà thôi.

Cho nên trước mắt Ôn Bình định tu luyện hai loại trọng điểm, lại dùng Hỏa Linh Chi thuật cùng với Hình Phạt Chi Hỏa bổ trợ.

Đảo mắt thấy trời đã sáng rõ, Ôn Bình đã tu luyện mấy tiếng đồng hồ, cho đến buổi trưa mới rời khỏi Thính Vũ các.

Lúc đi vào phòng bếp, Vương bá nói cho hắn biết Bách Niệm Hương đã mang Hải Niệm Nùng trà đi xuống núi rồi, Ôn Bình cũng không rảnh để ý đến chuyện này, thấy thời gian nâng cấp còn lại của phòng quan sát, liền cùng mọi người đi ăn cơm.

Sau đó lại đi xem Thi Hoa đang nằm trên giường, so với đêm qua, sắc mặt của Thi Hoa đã tốt hơn rất nhiều. Cộng thêm thức ăn của Hoài Diệp sau được phòng bếp thêm vào trở nên cực kỳ ngon miệng, Thi Hoa ăn rất nhiều, thoạt nhìn nàng đã có khí lực nhiều hơn, đã có thể đi lại trong kí túc xá rồi.

Còn có thêm Đại Quai, Tiểu Quai.

Nhưng hai tên nhóc này, căn bản không có suy nghĩ chiếu cố người bệnh, tóm lại cắn mép váy của Thi Hoa chạy về phía trước.

- Hai ngươi chậm một chút!

Thi Hoa bị kéo đến khi bắt đầu chạy, dở khóc dở cười, sau đó nghe được xoẹt một tiếng, cái váy đã bị rách một miếng.

- Khục khục!

Ôn Bình thấy thế, vội ho khan hai tiếng, sau đó trừng mắt nhìn qua. Hai tên này càng giỡn càng thấy giống Nhị Cáp! Sau khi bị Ôn Bình trừng như thế, hai tên nhóc đó vội vàng nhảy vào trong hồ sâu, lẩn vào trong đó không thấy bóng dáng rồi.

Theo đó, sau khi hai tên nhóc đó đi ngủ, vốn dĩ hồ nước tĩnh lặng bỗng nhiên lay động, gợn sóng lăn tăn.

Giống như là bị lạnh run.

Ôn Bình lấy một bộ đồng phục của Bất Hủ tông từ trong tàng giới ra, đưa qua rồi nói:

- Sau này ngươi sẽ mặc cái này.

Thấy Ôn Bình đem quần áo đưa qua, Thi Hoa vội vàng tiếp lấy, chợt nghe tiếng nhắc nhở của Ôn Bình. Vốn nàng không có để ý, nhưng đột nhiên nàng nhận thấy y phục bị một lực kéo xuống.

Ôn Bình nói:

- Đợi ngươi cảm giác bản thân tốt hơn chút, thì theo Triệu Dịch quét dọn tông môn, ta sẽ cung cấp cho ngươi số lượng tu luyện mỗi ngày. Trong tu luyện, đối với mạch thuật còn có pháp thuật, ngươi có thể thử hết, cảm thấy thích cái nào, thì chuyên tâm tu luyện nó, có vấn đề không hiểu có thể hỏi bọn người Vân trưởng lão.

- Cảm ơn ngươi.

Âm thanh nhẹ nhàng từ đôi môi đỏ của Thi Hoa thoát ra mấy chữ, lộ ra một phần dịu dàng, còn có một phần cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

Đương nhiên, nàng cảm ơn không chỉ là sự quan tâm của Ôn Bình, thật ra còn có một nguyên nhân khác. Vởi vì này từ trong miệng của đám người Hoài Diệp biết được, lúc Ôn Bình nghe thấy nàng xảy ra chuyện, hắn có bao nhiêu tức giận, có bao nhiêu phần nộ.

Loại biểu hiện này, loại cảm xúc này, hiếm gặp giống như cường giả dị mạch ở giữa thế giới này!

Chẳng qua, một cỗ cảm giác bi thương mất mát cũng theo đó mà đến.

【VIP】 Phi Kiếm, Phi Kiếm (2)

Chẳng qua, một cỗ cảm giác bi thương mất mát cũng theo đó mà đến.

Bởi vì từ hôm nay trở đi, Ôn Bình chính là tông chủ của nàng, còn nàng chỉ là một thành viên của Bất Hủ tông, nếu muốn gọi Ôn Bình chỉ có thể xưng hô là tông chủ.

Sau khi loại bỏ cảm giác không tự nhiên này lóe lên rồi biến mất, trong lòng Thi Hoa vẫn như trước tràn ngập cảm giác an toàn, một loại cảm giác lâu nay không nhận được. Lần trước có được cảm giác này, chính là rất lâu trước đây cảm nhận được khi còn ở Bất Hủ tông, cho dù là ở học viện Thiên Thần, có Cơ Lương Bình che chở, nàng cũng không cảm nhận được cảm giác này.

- Không cần phải khách…

Bỗng nhiên sự dịu dàng và nụ cười của Ôn Bình ngưng bặt, lời nói cũng chỉ mới nói một nửa.

- Tông chủ, ngươi làm sao vậy?

- Không sao, ngươi nghỉ ngơi cho tốt…

Nhẫn nhịn cảm giác như xé rách trong đầu truyền đến, Ôn Bình vội vàng đi vào một căn phòng trong không gian kí túc xá. 200 lần của Thể Hồ Quán Đính vẫn đang tiếp tục, cảm giác xét rách này càng lúc càng nặng, Ôn Bình muốn tắt đi Thể Hồ Quán Đính, chỉ sợ có việc xảy ra, nhưng hệ thộng là ngắt ngang quyết định của hắn, hơn nữa còn làm cho Thể Hồ Quán Đính tiếp tục.

Nói hai chữ tiếp tục rất đơn giản, nhưng khiến cho Ôn Bình thật sự sụp đổ, việc của Thể Hồ Quán Đính cho hắn cái cảm giác giống như luôn ngâm mình ở trong khúc cảnh vậy. Ngày hôm đó ở trong khúc cảnh đợi mấy giây, cảm giác đau đớn đó đã đủ khắc ghi cả đời rồi, bây giờ tại nơi này hắn lại chìm trong cảm giác đau đớn ấy.

Muốn thoát ra cũng không được!

Thi Hoa thấy sắc mặt, cảm xúc, hơi thở của Ôn Bình đột nhiên thay đổi thành như thế, vội đuổi theo, nhưng bị Ôn Bình ngăn cản ở bên ngoài phòng, mồ hôi không biết có từ lúc nào đang chảy xuống, mà Ôn Bình chỉ lắc đầu, nói:

- Ngươi đi nghỉ ngơi trước đi…

Ầm!

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp đóng sầm cửa lại.

Tiếng gào thét trong phòng bắt đầu vang lên, vẫn còn may, Thi Hoa ở bên ngoài phòng không hề nghe thấy tiếng hét này. Cho dù thế, khi Thi Hoa nhớ lại một màn lúc nãy, vẫn nhịn không được mà lo lắng.

- Vân trưởng lão!

- Chiêm Đài trưởng lão!

Thi Hoa vội vàng chạy ra khỏi khu kí túc xá.

Cùng lúc đó, Ôn Bình ở trong phòng đau đến nhe răng trợ mắt, hai đấm tay nắm thật chặt, cho dù móng tay đã đâm sâu vào bên trong bàn tay, cảm giác đau đớn này cũng không đỡ hơn chút nào, bởi vì trong đầu hắn chỉ toàn là cảm giác xét rách này.

- Hệ thống… ta muốn đính…. không chịu….

Hệ thống lên tiếng nói:

- Chịu được đến lúc mây bay trăng tỏ! Kí chủ, vẫn khí của ngươi vẫn khiến người khác thật kinh hãi. Tiếp theo dùng toàn lực vân chuyển Trường Mạch công, sau đó lấy Hải Niệm Nùng trà của tối qua ra đây, một hơi uống cạn, một giọt cũng không được thừa lại.

Ôn Bình không lên tiếng, vội tìm ly Vô Lượng trong tàng giới ra. Việc mà ngày bình thường chỉ cần một suy nghĩ là có thể làm được, bây giờ lại làm vô cùng gian nan, chính là giống như con nít học cầm đũa vậy.

Thật vất vả mới lấy được ly Vô Lượng, toàn thân Ôn Bình run rẩy cầm ly, chỉ có thể dùng tay ôm lấy nó, sau đó miệng từ từ sáp lại gần, khi hút Hải Niệm Nùng trà vào trong miệng.

Khi Hải Niệm Nùng trà vào đến bụng, Ôn Bình đang muốn hỏi hệ thống là có chuyện gì, thì cảm giác được toàn bộ mộc khí dự trữ của Trường Mạch Công xông lên não, cảm giác loại năng lượng này đang di chuyển, giống như nước lướt qua trên da vậy. Theo đó, nhập vào trong Hải Niệm Nùng trà trong bụng, tất cả năng lượng cũng theo đó mà hội tụ.

Trong đầu lúc này đây, giống như một cái hố đen, không ngừng hấp thụ năng lượng, đồng thời, không ngừng lớn mạnh.

Hệ thống biết rõ bây giờ Ôn Bình muốn biết rõ ngọn nguồn, thích thú giải thích:

- Nói ra, ngươi đây chính là trong họa gặp phúc đấy. Nhảy vào khúc cảnh khiến cho tinh thần lực của bản thân bị hủy chỉ còn năm phần, xém chút nữa là chết rồi. Nhưng cũng bởi vì thế, dù là ngoài ý muốn khiến ngươi đã đặt một nửa chân lên bậc thang thứ nhất ở giai đoạn thứ hai của tinh thần lực.

Ôn Bình nhịn đau hỏi:

- Cho nên… hiện tại ta đau muốn chết… bởi vì… bởi vì cái gì…

Hệ thống nói:

- Tinh thần lực của hiên nó đang phát triển đó, đang tiến vào giai đoạn thứ hai. Nếu như tinh thần lực của ngươi là hoàn hảo không tổn thất, vậy thì việc tiến vào giai đoạn này không có đau đớn gì, nước chảy thành sông. Nhưng tinh thần lực hiện tại của ngươi đang bị tổn thương, cho nên quá yếu ớt, mạnh mẽ tiến vào giai đoạn thứ hai sẽ giống như muốn leo vào Ngàn Bậc Thềm vậy đó, tất nhiên sẽ mang đến đau đớn. Cho nên, trong Trường Mạch Công của ngươi đã tích lũy tất cả mộc khí, tất cả Hải Niệm Nùng trà, ngay lúc này đều trợ lực của nó. Chỉ cần mộc khí, Hải Niệm Nùng trà cung cấp đủ năng lượng, là đủ để tiến vào giai đoạn thứ hai. Ngược lại, nếu như không đủ, vậy thì khi nó nhập vào giai đoạn thứ hai sẽ bị ngừng lại,

ngươi sẽ mất đi cơ hội mà ngươi có được khi mạo hiểm nhảy vào khúc cảnh.

Sau khi nghe được đáp án của hệ thống, Ôn Bình lại không vui vẻ nổi, bởi vì thật sự là quá đau rồi, trong đầu giống như bị người ta xé ra vậy đó. Ngoài sự đau đớn rất rõ ràng ra, Ôn Bình còn cảm giác được mộc khí đang điên cuồng truyền lên đỉnh đầu, năng lượng của Hải Niệm Nùng trà vẫn như cũ. Khi thời gian từng chút từng chút trôi qua, đường truyền của mộc khí đã ngưng rồi, chỉ còn năng lượng của Hải Niệm Nùng trà vẫn tiếp tục dâng lên mà thôi.

Nhưng mà hắn có thể cảm giác được, năng lượng của Hải Niệm Nùng trà trong bụng còn lại cũng không nhiều, nhưng cảm giác tinh thần lực tiến vào giai đoạn thứ hai vẫn chưa có. Khi nghĩ đến có thể thất bại, Ôn Bình vội vàng lại dò xét trong tàng giới.

Một chiếc ly Vô Lượng đã xuất hiện trong bàn tay run rẩy, vốn dĩ để cho Thi Hoa, Tử Nhiên dùng đã bị Ôn Bình uống sạch. Khi chiếc ly trống không từ tay rơi xuống đất, Ôn Bình đã bắt đầu cầu xin, cầu xin tất cả năng lượng cần để tinh thần lực tiến nhập giai đoạn thứ hai không yêu cầu có quá nhiều.

Nhưng lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên,

- Kí chủ, 200 lần Thể Hồ Quán Đính thứ nhất đã kết thúc, ta đã tự động đem Thể Hồ Quán Đính lần thứ hai lên rồi, hi vọng kí túc xá cho ngươi nâng cao cảnh giới Ngự Kiếm thuật cũng cho ngươi sự may mắn đủ năng lượng nâng cao tinh thần lực.

- Cảm ơn…

Ôn Bình run rẩy đáp lại nửa câu, ý thức có chút mơ hồ, hắn hiểu được bản thân mình chắc là sắp bị đau đến ngất đi rồi. Chẳng qua nếu thật có thể ngất đi cũng tốt, tất cả những kết cục đều xảy ra ở sau khi tỉnh lại, không có đau đớn rõ ràng, nhưng bởi vì cảm giác xét rách kịch liệt trong đầu khiến lúc ngất đi cũng trở thành yêu cầu xa vời, hắn chỉ có thể ráng chịu đựng mà thôi.

Khi chút năng lượng cuối cùng của Hải Niệm Nùng trà bị "hố đen" tinh thần lực hoàn toàn hút đi, một cảm giác kỳ dị đột nhiên truyền đến. Giống như ngươi dùng một món đồ giống như một cây kiếm, đột nhiên bị nó đâm phải vậy đó.

Cảm giác kịch liệt xé rách biến mất, biến thành một cảm giác tuyệt diệu.

Hệ thống âm thanh vang lên,

- Chúc mừng kí chủ trở thành người duy nhất ở trời đất này – một người không cần dựa vào phương pháp tu luyện mà tiến vào giai đoạn thứ hai. Không thể không nói, vận khí của ngươi tốt thật, ngay tại thời khắc năng lượng của ly Hải Niệm Nùng trà thứ hai tiêu hết, tinh thần lực của ngươi đã thành công tiến nhập vào giai đoạn thứ hai.

- Thật sảng khoái——

Ôn Bình bây giờ thật không để ý đến tinh thần lực gì cả, chỉ muốn từ từ hưởng thụ thân thể không có đau đớn một chút. Hắn lần đầu có loại cảm giác kì lạ này, không đau nhưng lại là một loại hạnh phúc.

- Đồng thời còn muốn chúc mừng kí chủ, theo tiến độ trước mắt, sau khi Thể Hồ Quán Đính lần thứ hai kết thúc, Ngự Kiếm thuật của kí chủ có khả năng đã tiến vào cảnh giới cao nhất. Theo tính toán của hệ thống, kí chủ dùng tinh thần lực của giai đoạn thứ hai, ít nhất có thể điều khiển từ 200 kiếm đến 300 kiếm, so với tinh thần lực của giai đoạn thứ nhất nhiều hơn 100 kiếm.

【VIP】 Phi Kiếm, Phi Kiếm (3)

Tin vui, cảm giác thoải mái dễ chịu, cả hai cùng đến!

Ôn Bình lộ ra nụ cười thỏa mãn, cho dù quần áo đã bị mồ hôi ướt nhẹp, dưới chân cũng đau nhức đến để lại một bãi mồ hôi. Có thể đây hết thảy đều là đáng giá, thống khổ không uổng phí, thực lực của hắn đã mạnh hơn.

Ôn Bình nói:

- Hệ thống, đợi lát nữa chúng ta lại trò chuyện, ta đi nghỉ ngơi một chút đã.

Dứt lời, Ôn Bình hai mắt nhắm nghiền.

Hắn muốn nằm nghỉ ngơi thật tốt!

Có điều khi hắn nhắm mắt lại, tinh thần lực của hắn đột nhiên thoát ra ngoài. Sau đó trực tiếp đi ngang qua toàn bộ tông môn, tiến nhập Thương Ngô thành. Tiếng đi đường của đội tuần tra Thương chủ phủ, còn có những âm thanh hỗn tạp của người trong nội thành… Những hình ảnh đó thoáng cái tiến vào đầu Ôn Bình.

Tựa như hắn có một đôi Thiên Lý Nhãn vậy.

Đâu dừng ở đó, nó chưa chịu dừng lại, càng lúc càng phóng ra xa thế giới bên ngoài hơn, và lại càng vươn ra hơn nữa.

Những con thú đi lại trong rừng, tiếng lá cây phát ra ào ào cũng đều như tại bên tai hắn.

Giờ khắc này, Ôn Bình kinh ngạc!

Tại lãnh địa Bất Hủ tông, cảm giác là nửa bước đi cũng khó, Long Kha cảm giác tại thế giới bên ngoài có thể thả ra vài dặm xa, thế nhưng trong phạm vi Bất Hủ tông, cảm giác của nàng chỉ có thể đạt được chung quanh mấy trăm mét.

Còn cảm giác hiện tại của hắn, không những trực tiếp xuyên qua Bất Hủ tông, còn ra bên ngoài khuếch tán rất xa, Ôn

Bình cũng không dám nghĩ đến đáy ngọn nguồn có xa lắm không. Có điều thông qua độ rộng Thương Ngô thành, cùng với khoảng cách mà hắn đạt được, Ôn Bình vẫn biết được một ít thông tin, đó chính là cảm tri của hắn vào lúc này ít nhất cũng phóng ra được 30 dặm!

Hắn tin tưởng, nếu như không phải tại Bất Hủ trong tông, cảm giác của hắn nhất định có thể xa hơn, nhất định có thể xa hơn mười dặm, hai mươi dặm nữa.

Bỗng nhiên, tiếng của hệ thống truyền đến:

- Lần nữa nhắc nhở Kí Chủ, lần này Kí Chủ là nhân họa đắc phúc, là vận khí. Nhưng vận khí không phải lần nào cũng có, lần sau nếu như lại nhảy vào khúc cảnh tìm đường chết, không chỉ không có cơ duyên này, còn tự đem mình giao cho mệnh tháp.

Ôn Bình gật đầu cười cười, ứng tiếng nói:

- Người nói mấy lời này nhiều lần lắm rồi, yên tâm đi, ta sẽ không như vậy nữa! Đúng rồi, ngươi nói giai đoạn thứ hai của tinh thần lực có một tác dụng khác, ta có thể dùng nó giết Trấn Nhạc cảnh sao?

Hệ thống nói:

- Không thể! Trước mắt tinh thần lực của ngươi mới vừa gia nhập giai đoạn thứ hai, nó chỉ có thể giết chết người cùng cảnh với Kí Chủ hoặc là bán bộ Trấn Nhạc cảnh thôi, đối với Trấn Nhạc cảnh, tối đa chỉ có thể quấy nhiễu hắn thi triển mạch thuật. Có điều, nó có thể để làm một hình thái xuất hiện, giết Trấn Nhạc cảnh sẽ rất đơn giản.

Ôn Bình nói:

- Một hình thái khác?

Hệ thống nói:

- Kí Chủ không ngại lại ngự kiếm thử xem, không cần 200 cây, cũng không cần 300 cây, chỉ cần đơn thuần một cây là được!

Ôn Bình nói:

- Là sao?

Lúc nói lời này, Ôn Bình cảm giác được có chút hưng phấn, bởi vì cảm giác có thể đi ra ngoài hai ba mươi dặm.

Nếu như kiếm cũng có thể phi xa như vậy…

Đến lúc đó, Ôn Bình thật không dám nghĩ.

Ngự Kiếm Thuật chẳng phải là sẽ biến thành phi kiếm thuật sao!

Hệ thống nói:

- Ngươi nghĩ không sai, kiếm của ngươi xác thực sẽ biến thành phi kiếm. Có điều không phải phi kiếm thuật, phi kiếm thuật là tồn tại rất cao cấp trong pháp thuật, có được rất nhiều biến hóa, pháp môn, cũng không phải chỉ một chữ phi!

Ôn Bình nói:

- Thực sự có phi kiếm thuật?

Hệ thống nói:

- Đương nhiên, nếu như Kí Chủ vận khí tốt, Nội Trí thương điếm của khu ký túc xá có thể xoát ra được cấp bậc, xác suất không cao lắm, nhưng cũng không phải là rất thấp. Liên tục thăng cấp bảy tám lần, có lẽ sẽ có cơ hội.

Ôn Bình nói:

- Đã rõ! Ta đến bây giờ còn nhớ rõ thế giới trước lưu hành câu nói —— ‘Theo đan điền tế ra một thanh phi kiếm, lấy thủ cấp kẻ địch ở ngoài ngàn dặm’ . Nghĩ đến khung cảnh kia, chỉ có hai chữ —— rung động!

Hệ thống nói:

- Trước mắt Kí Chủ nếu như chỉ một ngự kiếm, kiếm cũng có thể thành phi kiếm.

Ôn Bình nói:

- Ta thử xem!

Dứt lời, Ôn Bình từ trên ghế đứng dậy. Cái này không đứng không biết, vừa đứng mới biết được thì ra bản thân còn chóng

mặt lắm. Đứng tại chỗ một lúc sau, Ôn Bình bị mồ hôi thấm ướt quần áo.

Lấy Lang Nguyệt kiếm ra từ trong tàng giới, Ôn Bình cất bước đi ra bên ngoài phòng, theo bước chân của hắn, tinh thần lực chậm rãi bao vây lấy kiếm đang nằm trong vỏ kiếm. Cái loại cảm giác này, thật không giống với trước đây chút nào.

Hai chữ —— nhẹ nhõm!

Tựa như chỉ đang cầm một cây kim trong tay vậy.

Vừa mở cửa, Ôn Bình bị giật cả mình, ngoài cửa đứng đầy người, Vân Liêu, Tại Mạch… Thậm chí là Long Kha đều đến rồi. Dương Nhạc Nhạc bọn họ dĩ nhiên là càng không cần phải nói rồi, bởi vì muốn vào tu luyện địa, cho nên đã sớm chờ ở đây.

Ôn Bình nói:

- Đêm hôm khuya khoắt, không ngủ mà canh ở đây làm gì?

- Tông chủ, ngài không có sao chứ?

So với đám nam nhân như Vân Liêu, Chiêm Đài Thanh Huyền càng giỏi về biểu đạt tình cảm của mình, vội vàng đi tiến lên đây hỏi thăm. Ôn Bình chính là nòng cốt của tông môn, ai cũng đều không muốn nhìn thấy hắn chịu chút tổn thương nào.

Ôn Bình nói:

- Không có việc gì, có đi Phong Chi cốc đánh nhau cùng Phong Ma một trận nữa cũng không có vấn đề gì.

Chiêm Đài Thanh Huyền hỏi:

- Nhưng Thi Hoa nói, ngài…

Ôn Bình trực tiếp ngắt ngang lời Chiêm Đài Thanh Huyền, giải thích nói:

- Không có việc gì, chỉ là đột nhiên Ngự Kiếm Thuật có chỗ đột phá. Các ngươi nên làm gì thì cứ đi làm đi. Vừa vặn ngày mai là Ngàn Bậc Thềm mở ra, muốn đi vào thì đến sớm một chút.

Ôn Bình không muốn giải thích nhiều, chỉ muốn nhanh chóng thu tiền để mọi người đều vào khu vực tu luyện, tiến hành tu hành ban đêm, rồi sau đó hắn sẽ đi thử phi kiếm.

Sau khi nhận bạch tinh của đám đông tiến vào Phong Chi cốc, Ôn Bình vội vàng đi về phía rừng Kiến Mộc, Lang Nguyệt kiếm trong tay xem ra đã hết chịu đựng nổi.

Chỉ là hắn không biết, sau khi hắn, kỳ thật tất cả mọi người đều không có tiến vào Phong Chi cốc. Đến nửa đường, đều dừng lại.

Tần Sơn nghi ngờ hỏi trước tiên:

- Tông chủ hôm nay trông có vẻ gấp gáp, hơn nữa Ngự Kiếm Thuật đột phá cảnh giới, đau đến thế nào mà đổ mồ hôi ra khắp như thế?

Vân Liêu ứng tiếng nói:

- Tần Sơn trưởng lão nói có đạo lý, hôm nay tông chủ trông rất khác so với ngày thường.

- Cùng đến hỏi nhé?

Chiêm Đài Thanh Huyền trầm mặc một hồi:

- Lỡ như tông chủ có việc không muốn nói trước mặt các đệ tử, cho nên mới nói cho qua chuyện. Chúng ta nên đến hỏi, cũng tốt thay tông chủ chia sẻ một ít, dù sao chúng ta đều là trưởng lão của Bất Hủ tông.

Mấy người đồng loạt nhìn về phía Long Kha đang đứng một bên, Long Kha vốn không muốn đi, nhưng tất cả mọi người nhìn xem nàng, chỉ có thể nhẹ gật đầu.

Mọi người lúc này men theo hướng Ôn Bình rời đi, từ xa nhìn thấy Ôn Bình đứng trên một sườn đất. Mọi người đang muốn đi qua, bỗng nhiên thấy một tràng hào quang trắng bắn từ trong tay của Ôn Bình đi ra.

Tại trong đêm tối, nó như là ánh sao, bỗng nhiên xẹt qua bầu trời đêm yên tĩnh, trốn vào tinh không vô biên vô hạn. Vốn mọi người không biết nó là gì, mà khi nó càng ngày càng xa, mọi người mới bắt đầu biểu lộ có phần khác biệt.

Hào quang trắng là kiếm!

Lúc từ trong tay Ôn Bình bắn ra, bọn họ có thể cũng nhìn thấy rõ ràng.

Ngự Kiếm Thuật sao lại có thể bay xa đến như vậy?

Ngay tại lúc đó, tại cách xa 30 dặm trong rừng sâu, hai nam hai nữ đang cưỡi mấy con tuấn mã có lân giáp lao nhanh trong đêm tối. Bốn người mặc quần áo giống nhau, chắc là xuất thân từ một thế lực.

Bốn người trông còn rất trẻ, có điều thực lực lại không kém, cũng đã mở ra mạch môn thứ nhất. Tại Đông hồ, họ thuộc về tầng lớp trên. Theo lý thuyết, bốn người bọn họ đáng lý nên rất thong dong trong đêm tối này mới phải.

Thế nhưng họ lại không như vậy.

Bốn người sắc mặt đều sợ hãi, chân ngựa cũng chạy nhanh chưa từng thấy, mắt trừng lớn.

Bởi vì phía sau bọn họ, một đám hắc báo mắt lóe sáng đang đuổi theo bọn họ, cùng với đủ loại yêu vật. Thực lực của bọn nó cấp độ không đồng đều, khí tức đạt đến Thông Huyền cảnh cũng chỉ có vài con. Nhưng số lượng chúng thực sự quá nhiều, đông nghịt một mảnh, ít nhất cũng phải vài trăm con.

Bốn người bốn con tuấn mã, đối lập phía dưới, trở nên đặc biệt nhỏ bé.

Tuấn mã so với hắc báo, bị đuổi kịp cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nguyên nhân bốn người sắc mặt khó coi chính là vì vậy.

- Chạy nhanh lên! Chạy nhanh lên a!

Nữ tử chạy cuối cùng sắp rớt nước mắt, không ngừng dùng tay vỗ vào sau ngựa.

Thỉnh thoảng nhìn về phía sau lưng, chứng kiến đàn thú càng lúc càng đến gần, mặt không khỏi càng phát ra tái nhợt, dưới ánh sáng của các vì sao, tựa như người sắp chết.

Nàng muốn hô lớn cho ba người phía trước giúp mình, Thế nhưng nàng cũng biết, lúc này ai sẽ dừng lại, ai sẽ giúp nàng? Tựa như lúc toàn bộ thương đội bị chúng nuốt chửng vậy, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn bản thân đi trốn trước.

Giúp đỡ, sẽ chỉ có con đường chết!

Mấy trăm con yêu vật, trong đó còn có mấy con thuộc cấp bậc Thông Huyền cảnh, sức mạnh này đủ diệt một cái thành rồi.

Bọn họ đem so sánh với chúng, quá mức nhỏ bé!

Nàng bây giờ thật sự muốn khóc!

Sớm biết như vậy thì không chọn con đường này đi Thương Ngô thành rồi!

Bây giờ cách Thương Ngô thành còn hai ba mươi dặm nữa, người của Thương Ngô thành căn bản không kịp giúp các nàng, Thương Ngô thành cũng căn bản không biết chuyện đang diễn ra ở đây.

Thương đội đã mất rồi!

Hiện tại bọn họ cũng phải chết!

Nghe tiếng gào thét càng lúc càng đến gần, không riêng gì người đang ở phía cuối kia, ba người phía trước đều cảm thấy lạnh sóng lưng, một cảm giác tuyệt vọng rủ nhau mà tới.

Tất cả… đều sắp kết thúc rồi…

Khi nước mắt chực trào ra, sau lưng bỗng nhiên truyền đến thanh âm ầm ĩ, như là có rất nhiều thứ đâm vào trên cành cây, những tiếng kêu cũng biến mất ngay lập tức, giống như bay lên bầu trời vậy.

Bốn người vừa quay đầu lại, trợn tròn mắt!

Đám yêu vật sau lưng lẳng lặng nằm yên bất động, không con nào còn chút hơi thở.

- Đều chết hết rồi!

- Chỉ trong một nháy mắt!

Bốn người dừng bước, vẻ mặt kinh hãi khiến họ trầm mặc trong suy nghĩ.

Rốt cuộc là ai cứu bọn họ?

Giết nhiều yêu vật như vậy mà không để lại chút dấu vết!

Thế nhưng mặc cho bọn họ vắt óc như thế nào đều không thể hiểu nổi, bởi vì cái này đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của bọn họ. Giống như là ếch ngồi đáy giếng, nó vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng diều hâu sinh hoạt trong vòm trời như thế nào.

【VIP】 Phổ cập mạch thuật cảnh giới (1/4)

Cũng như vậy, trên đường đến Thương Ngô Thành cũng diễn ra những màn như vậy.

Bởi vì Thương Ngô thành lưng tựa vào Bất Hủ tông cường đại nhất của Đông hồ, một thế lực đè bẹp Bách Tông liên minh đến không ngốc đầu lên được, cho nên Thương Ngô thành tự nhiên mà nói là thành trì an toàn nhất Đông hồ, đủ loại người cũng bắt đầu hội tụ tại Thương Ngô thành, xem Thương Ngô thành là ngôi nhà sau này của mình. Cũng bởi vì Thương Ngô thành chậm rãi hội tụ người ngày càng nhiều, đầu mối buôn bán càng lúc càng lớn, cho nên thương đội làm việc cho các thương điếm cũng ngày càng nhiều.

Có điều, ra khỏi thành, ban ngày không chắc chắn sẽ được an toàn, buổi tối lại càng không cần phải nói. Ban đêm chính là thời điểm kiếm ăn của mãnh thú, yêu vật. Những thương đội hay tới lui, cũng như những người đến hội tụ tại Thương Ngô thành hội tụ cũng có thể gặp phải những yêu vật đói khát.

Những người có thực lực mạnh một chút, những người đã quen lưu lạc ở ngoài, đương nhiên không lo lắng về điểm này, họ biết cách tránh đi.

Nhưng không có nhiều người có kinh nghiệm sinh tồn như vậy. Ban đêm, bọn họ dễ dàng trở thành bia ngắm.

Có ít người thông minh, bọn họ sẽ gia nhập vào thương đội, mượn nhờ lực lượng của thương đội đi hướng Thương Ngô thành, thế nhưng không có nghĩa là nhất định có thể lên đường bình an vô sự.

Muốn đạt tới mục đích, dù sao cũng phải trả một cái giá lớn.

Chưa từng có người nào có thể không giao ra bất kỳ vật gì mà có thể đạt được điều mình muốn.

Đây là chân lý!

…

- Mẹ… Mẹ! Coi chừng bên trái! Đằng sau!

Một đứa trẻ khoảng chừng bảy tám tuổi, nhìn thấy yêu vật bao vây mẫu thân từ xa, hắn muốn đi hỗ trợ, thế nhưng mà bị một bên người lôi kéo, chỉ có thể đứng ở đoàn xe bên cạnh, cũng chỉ có thể lo lắng mà một bên nhắc nhở lấy mẹ của mình.

Thế nhưng mà bất luận nhắc nhở như thế nào, cuối cùng cũng bị móng vuốt mãnh thú chụp được.

Lúc này mọi người trong thương đội đều đang lâm vào vòng tấn công của mãnh thú, yêu vật, tuy số lượng chúng không nhiều lắm, nhưng thương đội muốn thắng được trận chiến đấu này, vẫn phải là trả một cái giá lớn.

Cũng như mẫu thân đứa bé này, kỳ thật ai cũng tinh tường, nàng chết chắc rồi —— một người đối phó một thú còn vất vả, còn nàng lại bị vài con mãnh thú, yêu vật vây quanh rồi, mà lại không có người có thể giúp được nàng.

Sau khi nhìn thấy mẹ ruột của mình bị thương ngã trên mặt đất, đứa bé kia lập tức khóc lên, vùng vẫy muốn thoát khỏi những người đang giữ nó.

Kịch bản khiến người ta tuyệt vọng lại tiếp diễn rồi.

Những người đứng cạnh đoàn xe nhìn thấy cảnh tượng này, tuy rằng không nhẫn tâm, nhưng ai cũng đều bất lực.

Nhưng vào lúc này, một luồng sáng bỗng nhiên xẹt qua!

Có điều, chỉ nháy mắt sau đó đã biến mất trong khoảng không.

Nhưng sau khi nó biến mất, những mãnh thú, yêu vậy hung ác đã toàn bộ tiêu tán. Theo những tiếng rên rỉ không dứt, tất cả đều ngã xuống trong đêm tối, ngã xuống dưới chân mọi người…

…

Trong một đêm, không chỉ một chỗ diễn ra khung cảnh này.

Rất nhiều người và thương đội đi về Thương Ngô thành đều gặp luồng sáng trắng này, nó bỗng nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất, như là chưa từng xuất hiện. Không ai thấy được rốt cuộc nó là cái gì.

Nhưng nó vừa đi, những mãnh thú, yêu vật vốn đang uy hiếp mọi người đều ngã xuống dưới chân họ.

Ngay tại lúc đó, Lang Nguyệt kiếm đã bay trở về Vân Lam sơn, về tới trước người Ôn Bình.

Nhìn Lang Nguyệt kiếm đang lơ lửng trên không trung, Ôn Bình thoả mãn cười cười, thầm nghĩ trong lòng:

- Cực hạn khoảng cách là bốn mươi dặm, sau bốn mươi dặm, uy lực phi kiếm không sẽ phải chịu tiêu giảm nữa. Vượt ra khỏi phạm vi này, uy lực phi kiếm bắt đầu giảm, thậm chí có chút cảm giác khống chế không vững vàng.

Bất kể thế nào, kết quả này khiến cho người ta vô cùng vừa ý.

Hiện tại hắn chẳng khác nào đã có hai cánh tay dài bốn mươi dặm vậy!

Thực lực tăng nhiều!

Cũng bởi vì quá chuyên chú, chỉ cần tập trung suy nghĩ một chút là có thể cảm ứng được sự hiện hữu của bọn người Vân Liêu, nhưng Ôn Bình không có chú ý tới bọn họ. Thời khắc Lang Nguyệt kiếm bay trở về, bọn người Vân Liêu đều cảm thấy kinh ngạc, trong cảm ứng của họ, Lang Nguyệt kiếm phát ra chính là chấn động của Ngự Kiếm Thuật pháp thuật, nhưng Lang Nguyệt kiếm bay ra ngoài xa như vậy, lâu như vậy, thì không giống Ngự Kiếm Thuật rồi.

Hẳn là, tông chủ ẩn giấu Trấn Tông Chi Thuật?

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu mọi người.

Long Kha không thể so với những người khác, trực tiếp đi về hướng Ôn Bình, vừa đi vừa mở miệng hỏi:

- Tông chủ, ta cũng muốn học!

- Hả?

Nghe được lời nói này, Ôn Bình lúc này mới lấy lại thần trí, ánh mắt quét về phía mọi người.

Long Kha nói:

- Ta còn thắc mắc hôm nay thái độ của người bất thường, còn tưởng rằng là có chuyện gì không dễ nói trước mặt đệ tử. Không nghĩ tới thì ra là người vụng trộm luyện thuật pháp.

- Cái gì gọi là vụng trộm? Ôn Bình thu hồi Lang Nguyệt kiếm, theo sườn đất đi xuống dưới, biểu lộ bất đắc dĩ.

Long Kha nói:

- Lúc trước là chính người nói, bất kể là thuật pháp gì, đều sẽ cởi mở với tông môn đệ tử, trưởng lão.

Ôn Bình ứng tiếng nói:

- Cái này là Ngự Kiếm Thuật!

Long Kha lập tức quay lại hỏi bọn người Vân Liêu:

- Các ngươi tin sao?

- Không tin!

- Ngự Kiếm Thuật sao có thể phi xa như vậy.

- Đây tuyệt đối không phải Ngự Kiếm Thuật.

Có Long Kha làm chỗ dựa, mọi người nói chuyện cũng đều lớn mật rất nhiều, những gì không dám nói, giờ phút này đều nói ra.

Ôn Bình nói:

- Không tin ta cũng đành chịu. Có điều đã bị các ngươi thấy được, hôm nay không ngại nói với các ngươi những phân cấp cảnh giới của Ngự Kiếm Thuật, cùng phân cấp giai đoạn của tinh thần lực. Chuẩn xác mà nói, kiếm của ta bây giờ không phải là ngự, mà là phi —— xưng là phi kiếm.

Dứt lời, Lang Nguyệt kiếm trong tay Ôn Bình lại bay lên lần nữa.

Bay thẳng vòm trời.

Vọt tới một độ cao khó có thể tưởng tượng được: sau khi đạt được độ cao, lúc này mới rơi xuống.

- Phi kiếm!

Mọi người trăm miệng một lời mà sợ hãi thán phục một tiếng.

Ôn Bình nói tiếp:

- Ngự Kiếm Thuật, hoặc là bất luận thuật pháp gì, đều phân ra thành bốn cảnh giới: nhập môn, tiểu thành, đại thành cùng với viên mãn. Kỳ thật trên đó còn có hai cảnh giới, Đăng Phong chi cảnh cùng với Tạo Cực chi cảnh. Sau khi đạt tới Đăng Phong chi cảnh, Tạo Cực chi cảnh, thuật pháp chắc chắn sẽ được biến hóa, lúc đó sẽ xuất hiện cái gọi là bí thuật.

- Đăng Phong… Tạo cực…

- Thì ra là còn có loại thuyết pháp này!

Mọi người hai mặt nhìn nhau vài lần, biểu thị hiếu kỳ, kinh ngạc.

Long Kha thì khác, trong nội tâm nổi lên khiếp sợ. Trong tộc cũng đã có những cường giả nghị luận qua việc Viên Mãn chi cảnh có lẽ không phải là điểm kết thúc của thuật pháp. Có điều ai cũng không thể nghiệm chứng phía trên viên mãn còn có cảnh giới nào nữa hay không.

Đây chính là câu hỏi mà bất kỳ cường giả nào cũng không thể trả lời.

Thế mà Ôn Bình lại nói ra được, lại còn nói ra tên của cảnh giới!

Một lần nữa Long Kha không khỏi xem trọng người đứng sau lưng Ôn Bình, có thể nói cho Ôn Bình những việc này, chỉ sợ là người đỉnh cao của thế giới này?

Phía trên địa vô cấm…

Thật không dám nghĩ tới!

Ôn Bình nói tiếp:

- Sau khi các người nâng cấp Ngự Kiếm Thuật lên đến Tạo Cực chi cảnh tại ký túc xá xong, cũng có thể đem kiếm hóa thành phi kiếm. Nếu như có thể lại để cho tinh thần lực tiến vào giai đoạn thứ hai, như vậy có thể để kiếm bay hơn mười dặm sau đó lấy tánh mạng người ta. Có điều, trước mắt trong tông môn không có phương pháp đem tinh thần lực tu luyện đến giai đoạn thứ hai, chỉ có thể dựa vào việc tăng cảnh giới cho Ngự Kiếm Thuật, hoặc là uống Hải Niệm nồng trà mà ta cho Tử Nhiên đại sư uống để thăng tinh thần lực.

Không đợi mọi người nói tiếp, Ôn Bình còn nói thêm:

- Nếu có muốn tăng lên tinh thần lực, có thể uống Hải Niệm nồng trà, các ngươi có thể dựa theo những thứ ghi phía trên này đi thu thiên tài địa bảo, chỉ cần thu được, quy củ cũ, linh thiện không thu tiền, như nước giếng, linh quang thì vẫn vậy, một ngày một ly!

Dứt lời, Ôn Bình đem cách điều chế không có cải tiến qua của Hải Niệm nồng trà đưa tới.

Vẫn là câu nói đó, cách điều chế lộ ra ngoài cũng không có sao.

Chỉ có phòng bếp có thể làm!

Mọi người vui vẻ ra mặt mà tiếp nhận cách điều chế, sau đó cẩn thận nghiên cứu, Ôn Bình thừa dịp này trở về phòng bếp, chuẩn bị đi làm tiếp một phần Hải Niệm nồng trà, dù sao ngày mai Tử Nhiên cần, cường giả Địa Vô Cấm kia cũng phải thử cứu xem sao.

【VIP】 Ngày mai lên núi (2/4)

Thương Ngô thành.

Lúc này cửa thành mở rộng ra, bên ngoài thành cũng đèn đuốc sáng trưng, đội tuần tra thỉnh thoảng đi qua, lại không có cảm giác khẩn trương, tựa hồ hoàn toàn không quan tâm đến việc bây giờ là đêm tối, bên ngoài thành có yêu thú hung mãnh hay không.

Những người trong đêm đi về Thương Ngô thành này, khi gần đến Thương Ngô thành nhìn thấy khung cảnh này, tâm lập tức định xuống, bước chân cũng bất giác mà thả lỏng.

Tại Đông hồ, ban đêm có được trạng thái này cũng chỉ có Thương Ngô thành mà thôi.

Đương nhiên, không riêng bởi vì lưng tựa Bất Hủ tông, cũng bởi vì thành chủ Hoàn Thành nói, phương viên trăm dặm yêu vương bây giờ đang ở trên Bất Hủ tông, nào có yêu vật nào lại chạy đến mạo phạm Thương Ngô thành đang dựa lưng vào Bất Hủ tông?

Sau khi mọi người xuyên đêm vào thành, những người kinh hồn chưa định vội vàng tìm quán rượu, khách sạn uống rượu chúc mừng.

Sau vài ba chén rượu thì bắt đầu trò chuyện.

Trò chuyện tới lui lại bàn tới hào quang trắng mà họ không thể nào quên được.

- Lúc ấy móng vuốt yêu vật kia đã đến ngực ta, ta cảm giác mình chết chắc rồi, không nghĩ tới hào quang trắng bỗng nhiên xuất hiện, giết tất cả yêu vật, đã cứu ta.

Một người nam nhân trung niên uống ừng ực hết chén rượu, chậm rãi mà nói, thoạt nhìn rất nhẹ nhõm, có điều ai cũng có thể tưởng tượng lúc ấy hắn có nhiều nguy hiểm đến mức nào.

Một người nói, theo sau liền có người tiếp theo nói.

Nói xong, chuyện hào quang trắng bắt đầu truyền ra.

Đêm nay, rất nhiều người đều đang suy nghĩ xem rốt cuộc là thứ gì đã cứu bọn họ.

Có thể tưởng tượng, có thể lập tức giết nhiều yêu vật như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có cường giả trên Bất Hủ tông.

Đông hồ, ngoại trừ ở đây, làm gì còn có cường giả lợi hại như vậy!

Đoán lấy đoán để, có người bắt đầu cảm thán:

- Không đi nữa, từ đây về sau phải ở Thương Ngô thành, lưng tựa Bất Hủ tông, sống được an toàn. Bách Tông liên minh nói thượng thiên cũng không có biện pháp cứu người bên ngoài mười dặm đúng không?

Đầu đường cuối ngõ cũng bắt đầu nghị luận, những lời này lại khiến Tử Nhiên trên đường đi dạo nghe được.

Tử Nhiên vẫn duy trì sự hiếu kỳ, nhưng Loan Nguyệt lại nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Một đám vô tri, may mắn còn sống, không thể tưởng được là vật gì cứu bọn họ, sẽ đem công lao cho Bất Hủ tông. Nào có người có thể tại hơn mười dặm bên ngoài cứu người? Lão nương đã là Trấn Nhạc cảnh cũng làm không được. Cái này nếu khiến tông chủ Bất Hủ tông biết, khi không lại được công lao, đoán chừng hắn sẽ vui vẻ trên vài ngày.

- Cái này còn không phải bởi vì Bất Hủ tông tại Thương Ngô thành bị hóa thành thần thoại rồi đấy sao.

Một bên Hắc Sơn cười theo:

- Người vô tri, là đáng sợ nhất. Coi một Bất Hủ tông nho nhỏ như là tín ngưỡng, như là thần.

Tử Nhiên nói:

- Các ngươi tinh tường là tốt rồi, cần gì phải nói ra. Có điều không thể không nói, Bất Hủ tông xác thực bất phàm, xem xu thế, muốn trở thành Tứ Tinh thế lực cũng không phải việc khó gì, tông chủ kia cũng xác thực rất có bản lĩnh.

Loan Nguyệt không phủ nhận hay tán thành, chỉ cười cười nói:

- Đúng rồi, Tử Nhiên đại sư, ngày mai ngài nói xem, đừng để cho tiểu thư cả ngày ở Bất Hủ tông nữa. Nàng là người của Tiềm Long tông, việc này nếu truyền đi, chỉ sợ người khác còn cho là Tiềm Long tông chúng ta trở thành chỗ dựa của Bất Hủ tông. Bất Hủ tông kia chẳng phải là tại vùng này ai đều không cần phải sợ?

Tử Nhiên nói:

- Hả? Nàng không có nói với các ngươi nguyên nhân sao?

Loan Nguyệt hỏi:

- Tiểu thư chưa bao giờ thích nói chuyện với chúng ta, chúng ta cũng không hỏi. Ngài là sư phụ nàng, bất kể thế nào nói nàng còn phải nghe ngài, ngài hỗ trợ nói xem, cứ tiếp tục như vậy, không tốt!

Tử Nhiên bất đắc dĩ cười cười, nói:

- Tên này… A Hương kỳ thật đã từng muốn gia nhập Bất Hủ tông lúc còn ở Hải Long sơn, đến Thương Ngô thành trong ngày hôm ấy cũng đã gia nhập Bất Hủ tông. Lão thân bảo nó nói với các ngươi một tiếng, không ngờ một câu nó cũng không đề cập tới.

- Cái gì!

- Vào Bất Hủ tông!

Loan Nguyệt, Hắc Sơn, Hắc Vũ ba người đều kinh ngạc, đứng giữa đường, trong lúc nhất thời như một cọc gỗ không chút sứt mẻ.

Loan Nguyệt tức giận đến cơ mặt rút hết lại:

- Bất Hủ tông đó chính là một tán tu tông môn, không gia nhập Bách Tông liên minh thì cũng thôi đi, lại còn tranh phong đối đầu với Bách Tông liên minh, dựa vào cái gì mà thu nhận tiểu thư nhà ta?

Câu nói kia lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nghe ngữ khí, ai cũng biết là đang hạ thấp Bất Hủ tông.

Vài người định đi lên cãi lại, nghe được Hắc Vũ nói…, biến sắc, trong lòng nói thầm một câu, vội vàng đi ra.

Hắc Vũ nói trong ngạc nhiên:

- Tiềm Long tông ta dù sao cũng là thế lực đứng đầu Tứ Tinh, con gái của tông chủ gia nhập thế lực Đông hồ, cái này nếu truyền đi, đây không phải sẽ khiến những Tứ Tinh thế lực khác chê cười sao? Hơn nữa chỉ sợ sẽ làm cho Bách Tông liên minh cho là Tiềm Long tông chúng ta có ý định bảo vệ Bất Hủ tông! Loan Nguyệt, chúng ta phải đem tiểu thư kéo về, nếu để tông chủ biết, không thể không mắng cho chúng ta một trận!

Bạch Niệm Hương bái nhập thành môn hạ của Tử Nhiên, trở thành quan môn đệ tử, đó là giai thoại, sau khi truyền ra trong Thiên Địa hồ, có thể làm cho Tiềm Long tông nở mày nở mặt, cũng có thể lại khiến rất nhiều thế lực cùng Tiềm Long tông giao hảo.

Nhưng Bạch Niệm Hương gia nhập một Đông hồ thế lực, điều này đại biểu cái gì?

Sỉ nhục!

Sau khi nhập tông, Bạch Niệm Hương chính là người của Bất Hủ tông, chuyện này để thế lực khác biết, chỉ sợ toàn bộ Thiên Địa hồ chín thành thế lực sẽ xem Tiềm Long tông như một trò cười.

Bọn họ còn nghĩ sẽ nhờ tiểu thư nhà mình khuyên bảo Tử Nhiên đừng chịu sự uy hiếp của Ôn Bình mà gia nhập Bất Hủ tông, ai nghĩ đến, Tử Nhiên còn chưa nhập tông, tiểu thư nhà mình ngược lại đã gạt tất cả mọi người gia nhập Bất Hủ tông.

Loan Nguyệt cắn răng nói ra:

- Không được, sáng sớm ngày mai phải lên núi dẫn tiểu thư về!

- Loan Nguyệt, nếu tiểu thư không muốn đi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Một bên Hắc Vũ nói chuyện, hắn biết rõ tính tình Bạch Niệm Hương, chỉ cần là việc Bạch Niệm Hương muốn làm, ai có thể ngăn cản?

Loan Nguyệt?

Hắn?

Hay là Hắc Sơn?

Bọn họ nào dám cưỡng chế can thiệp quyết định của Bạch Niệm Hương.

Trấn Nhạc hạ cảnh, tại Tiềm Long tông tuy là địa vị cao thượng, nhưng có cao cũng không qua được người của Bách Niệm gia, Bách Niệm gia từ đầu đến cuối chính là chủ tử.

Loan Nguyệt nói:

- Làm sao bây giờ? Sáng sớm ngày mai trực tiếp lên núi!

…

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Lúc sáng sớm, Ôn Bình một lần nữa rót Hải Niệm nồng trà vừa mới làm xong vào chén vô lượng, chuẩn bị đi xuống dưới lầu—— vừa vặn mọi người đang đợi hắn ăn điểm tâm, hắn cũng đúng lúc muốn đi khởi động ngàn tầng giai.

Lại nói tiếp, sau khi Phong thuộc tính dị mạch xuất hiện, mọi người bắt đầu do dự giữa lửa địa ngục và Phong thuộc tính. Mọi người đều biết, hai chủng dị mạch không thể cùng tồn tại, cho nên chỉ có thể lựa chọn một loại. Có điều bất kể là lửa địa ngục, hay là Phong thuộc tính, trong lòng mọi người phân lượng đều không kém bao nhiêu. Phong thuộc tính xác thực là không tiền khoáng hậu, trước mắt không có phương pháp có thể khắc chế.

Còn độ ấm của lửa địa ngục độ ấm mọi người cũng đều nhìn thấy, hơn nữa mười tầng tháp có Hỏa Linh chi thể, lại khiến người ta càng khó lựa chọn.

Cho nên đa số người đều lựa chọn hai bút cùng vẽ, đạt được cái nào trước, tương lai sẽ tu luyện cái còn lại.

Thi Hoa, Bạch Niệm Hương mới nhập môn, Ôn Bình không vội vã khiến các nàng phải lựa chọn, mà để cho các nàng thấy, rồi từ từ cân nhắc, bởi vì vi hai người bọn họ cũng không có nhiều thời gian để thử cái phương pháp hai bút cùng vẽ.

Còn đang ăn cơm, đột nhiên Dương Nhạc Nhạc mở miệng dò hỏi:

- Đúng rồi, tông chủ, Quan Ảnh thất còn bao lâu nữa mới có thể mở?

- Lần trước Vân trưởng lão đã nhận được của Đỗ Tất Thư, cho dù xúc xắc thần mộc tại Tru Tiên cũng không xem là lợi hại, thế mà Vân trưởng lão lại dúng nó để đánh bại một gã bán bộ Thần huyền cường giả.

Một bên Hoài Diệp cũng bắt đầu nói theo.

【VIP】 Tàn Trận? (3/4).

Vân Liêu ở một bên đắc ý cười cười.

Thầm nghĩ trong lòng: “Lúc trước, tất cả mọi người đều cảm thấy thần mộc xúc xắc của ta rất kém cỏi, vì sao hiện tại tất cả đều hâm mộ rồi?”

Loại cảm giác này thật sự rất sảng khoái!

Ôn Bình lên tiếng:

- Cần mấy ngày nữa, qua mấy ngày sẽ xuất hiện đồ vật mới, có thể là một bộ, cũng có thể là mấy bộ.

- Thế giới mới khác?

- Cũng là loại thế giới Tru Tiên này?

…

Trong chốc lát, mọi người tràn đầy phấn khởi hỏi thăm.

Ôn Bình nói:

- Ta không nói trước, đến lúc đó các ngươi sẽ biết.

Cùng với âm thanh không cam lòng truy hỏi của mọi người, là âm thanh thở dài mất mát, Ôn Bình tự mình bắt đầu ăn. Hắn ngược lại cũng muốn nói, nhưng ngay cả chính hắn cũng không biết sẽ xuất hiện phim điện ảnh nào, thậm chí còn có xuất hiện phim hay không. Tóm lại, hết thảy chưa có xác định được, bất quá đối với đồ vật để giải trí, Ôn Bình không so đo, tùy tiện ra cái gì cũng được.

Dù sao tại cái thời đại thiếu thốn giải trí này, tới cái game xếp hình Tetris, bọn hắn cũng xem như là bảo bối!

Ôn Bình không nói, Bách Niệm Hương thế mà kích động lên.

- Pháp khí là cái gì? Pháp khí là cái gì vậy?

Nhìn ánh mắt khao khát của nàng, ban đầu Triệu Dịch muốn thành thật nói ra, lại bị Dương Nhạc Nhạc kéo lại, sau

đó Dương Nhạc Nhạc lộ ra một cái nụ cười thần bí, học giọng điệu của Ôn Bình nói:

- Trước không nói, đến lúc đó các ngươi sẽ biết. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, pháp khí so với bất kì vũ khí nào ở nhà của ngươi đều lợi hại hơn… Trước mắt, toàn bộ tông môn cũng chỉ có bốn kiện!

- Bốn kiện!

Bách Niệm Hương nghe xong cái này, lòng hiếu kỳ càng nặng hơn.

Lúc Bách Niệm Hương đang định tiếp tục truy hỏi, lời của Ôn Bình truyền đến:

- Bách Niệm Hương, sau khi ăn xong ngươi ở lại một chút, đem thuốc của sư phụ ngươi đưa xuống núi.

- Vâng, Tông chủ.

Bách Niệm Hương gật đầu, sau đó trợn mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc một chút.

Nàng quyết định, bên trong " Kẻ thù" của mình nhất định phải tăng thêm Dương Nhạc Nhạc, học tốt Ngự Kiếm Thuật, người có trong danh sách, phải đánh bại từng người từng người một.

Nhưng vào lúc này, Ôn Bình tay gắp thức ăn bỗng nhiên dừng lại.

Bên tai, giọng nói của hệ thống vang lên:

- Có người xông vào mê trận! Tất cả có ba người, hai tên Trấn Nhạc cảnh…

- Sáng sớm liền không thoải mái sao?

Ôn Bình đứng dậy, để chén đũa xuống, hướng phía bậc thang đi đến. Mọi người thấy Ôn Bình bỗng nhiên đứng dậy, nhớ tới lời Ôn Bình vừa thốt ra, lúc Ôn Bình xuống lầu cũng đều đứng lên, đến gần cửa sổ.

Từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, chỉ thấy Ôn Bình trực tiếp rời khỏi Trù phòng hướng Chủ điện đi đến.

- Tông chủ ngay cả cơm cũng chưa ăn liền đi, tuyệt đối có việc lớn!

Trong đám người, cũng không biết ai nói câu đó, bên trong lầu hai hơn phân nửa người liền đi theo xuống lầu.

Ngay tại lúc đó, tại bên trên ngàn bậc thềm, ba người Loan Nguyệt cùng Tử Nhiên chậm rãi hướng phía trên núi đi đến, khoảng cách giữa mấy người rất gần, chỉ cách mấy bước chân mà thôi.

Đương nhiên, đây là Tử Nhiên cố ý dặn dò, bảo Loan Nguyệt nhất định phải theo sát phía sau.

Đi lên vài chục bước, không thấy bất kỳ dị thường, trong lòng Loan Nguyệt liền không còn loại tâm lý cảnh giác kia. Ngược lại cảm thấy Tử Nhiên có khả năng là khuếch đại sự thật, Bất Hủ tông làm sao có thể có mê trận cao cấp như vậy? Mê trận khiến ngay cả Tử Nhiên cũng không nhìn ra mánh khóe, Thiên Địa hồ nói không chừng không tồn tại, huống chi một cái Bất Hủ tông nho nhỏ ở Đông hồ, lại nói tiếp, có thể bố trí mê trận loại này, tại sao lại cố ý đi Hải Long Sơn tìm Tử Nhiên giúp chế tác Tam Tinh Tuyền Qua Đồ?

Này không vẽ rắn thêm chân sao?

Tuy vậy, nàng hết sức thông minh, không có đem những lời này nói thẳng ra, chỉ nói một câu.

- Tử Nhiên đại sư, xem ra ngài quá xem trọng Bất Hủ tông này rồi, cái mê trận này cũng chỉ đến thế.

Tử Nhiên ngắm nhìn bốn phía vài lần, tìm kiếm nơi nào có khả năng xuất hiện Long Bích Văn, nói:

- Lời ấy của ngươi sai rồi, cái mê trận này quả thật có nhiều chỗ lão thân cũng không hiểu, tuy nhiên chúng ta không có người dẫn dắt, trực tiếp xông tới, đến bây giờ đều không có thay đổi gì, có khả năng nó chỉ là một cái tàn trận. Trước kia, được cường giả lưu lại, hiện tại Bất Hủ tông hẳn là không có năng lực thôi động nó.

Hắc Sơn lộ vẻ hưng phấn, nói:

- Tử Nhiên đại sư thế mà lại có hứng thú? Không bằng nghĩ biện pháp nghiên cứu một chút, nếu là có thể nghiên cứu triệt để, có khả năng làm cho tạo nghệ bày trận Long Bích Văn của ngài tăng thêm một bước.

- Nếu như ngài mở miệng muốn nghiên cứu mê trận này, chắc hẳn Tông chủ Bất Hủ tông kia cũng sẽ không dám không đáp ứng.

Tử Nhiên thế nhưng là Tam Tinh Tuyền Qua thần tượng, thử hỏi ở Thiên Địa hồ có ai không muốn giao hảo, không muốn để cho nàng ghi nhớ ân tình?

Nghe được lời của hai người, Tử Nhiên trong lòng bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hai người bây giờ còn có tâm trạng thanh thản đi quan tâm chuyện này?

Hiện tại bọn hắn không phải càng nên quan tâm sự tình của Bách Niệm Hương sao?

Liên quan tới việc này, nàng cũng không có ý định nói gì, không muốn can thiệp người của Tiềm Long tông làm việc, cũng không muốn thay Bách Niệm Hương quyết định giúp. Nàng sẽ chỉ tôn trọng Bách Niệm Hương bởi vì nàng cảm thấy nhân sinh của một người nên do tự mình làm chủ. Khi nàng còn bé đã không có tự do, nàng không muốn nhìn thấy Bách Niệm Hương cũng giống như vậy.

Tử Nhiên nói tiếp:

- Nếu như nó là tàn trận, kỳ thật giá trị nghiên cứu cũng không cao. Coi như nghiên cứu triệt để, cũng không cách nào dựa theo cách thức của nó bố trí ra mê trận hoàn chỉnh, cho nên tàn trận này đúng là cùng rác rưởi không hơn không kém…

Tiếng nói dừng lại, trong lúc Tử Nhiên lơ đãng quay đầu, một màn yên lặng lại tới.

Vốn dĩ nên ở sau lưng, ba người Loan Nguyệt, Hắc Sơn cùng Hắc Vũ không thấy!

Đi phía bên trái xem, không thấy tung tích ba người, hướng phải cũng không thấy bất kỳ bóng dáng nào của ba người, đi phía trước, về sau vẫn như cũ như thế. Ba người tựa như đột nhiên biến mất tiêu.

Trong nháy mắt, một cỗ cảm giác xấu lập tức kéo tới.

Nàng lúc này mới ý thức được, hóa ra mê trận này căn bản cũng không phải là tàn trận, mà là một cái mê trận hoàn chỉnh. Có thể đem tất cả mọi người trong nháy mắt đều tách ra, lại để cho nàng căn bản không phát hiện ra được, mê trận này ảo diệu đã vượt qua dự liệu của nàng. Ít nhất, trong thời gian nàng đi lại ở Thiên Địa hồ, chứng kiến đủ loại trận pháp của các loại thế lực, chưa bao giờ xuất hiện qua một cái mê trận tinh diệu như thế.

Ngay tại lúc đó, trong mê trận.

Đối mặt tình huống Tử Nhiên đột nhiên biến mất, ba người Loan Nguyệt đầu tiên là giật mình, ngắm nhìn bốn phía vài lần, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Loan Nguyệt nói:

- Tử Nhiên đại sư đâu rồi?

Hắc sơn nói:

- Đi như thế nào mà đã không còn thấy tăm hơi?

Bọn hắn cũng là hai mắt nhìn bốn phía, làm sao có thể mất dấu được. Lại nói, chỉ có một con đường này , theo lý thuyết không thể lạc được.

Hắc Vũ nói:

- Chắc là Tử Nhiên đại sư không muốn cùng chúng ta trò chuyện một chút, trực tiếp đi lên núi rồi. Với cảnh giới của Tử Nhiên đại sư, khoảng cách ngắn như vậy, chỉ cần mấy hơi thở đã đi đến đỉnh rồi.

Loan Nguyệt gật đầu, nói:

- Xem ra là như vậy. Đều nói Tuyền Qua thần tượng tính tình cổ quái, hôm nay ta xem như thỉnh giáo, không muốn nói chuyện, cũng không thèm gọi chúng ta liền đi.

Trong giọng nói Loan Nguyệt có chút không biết làm sao, cũng có chút buồn bực.

Có thể là địa vị của Tử Nhiên cùng các nàng không giống nhau, dù phiền muộn, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hắc sơn nói:

- Lên trước núi đi, Tử Nhiên đại sư cùng chúng ta ban đầu cũng không quen không biết, đối xử với chúng ta như vậy, cũng là chuyện đương nhiên mà.

Dứt lời, Hắc sơn lập tức tăng tốc.

Một bước hai bậc thang.

Một đường thẳng đi lên bậc thang cao nhất.

Thế nhưng, bước chân mặc dù nhanh, nhưng bọn hắn không có chú ý rằng cầu thang không bờ không bến.

Nếu như bọn họ quay đầu lại nhìn một chút, liền sẽ biết, đường sau lưng càng ngày càng dài, núi non càng ngày càng cao.

Dựa theo tình huống này, chỉ sợ cả đời này cũng đi không hết.

【VIP】 Mê Trận Hoàn Chỉnh! Tử Nhiên Động Lòng (4/ 4)

Vân Lam Sơn.

Ôn Bình bước nhanh đi đến trước ngàn tầng bậc thềm, ánh mắt rơi vào trên người Tử Nhiên đang đi lên, cùng với xuyên thấu qua mê trận nhìn về phía ba người Loan Nguyệt.

Mê trận đối với Tử Nhiên mà nói, là có thể lui tới tự nhiên, bởi vì Ôn Bình đem nàng cho vào danh sách trắng, còn ba người khác, thuộc về người xâm nhập, mê trận sẽ đem bọn hắn trực tiếp vây khốn.

- Hệ thống, ta muốn xem tin tức của bọn hắn.

Tiếng nói vừa xong, tin tức đơn giản của ba người xuất hiện ở trước mắt. Ôn Bình nhìn lướt qua, đầu tiên là nhận ra Hắc Vũ, bởi vì Hắc Vũ chính là hắc ngư ngày đó tại Hải Long sơn chở Bách Niệm Hương vượt biển đi mua thiên tài địa bảo. Hai người khác, Ôn Bình chỉ là nhìn thoáng qua lai lịch của bọn hắn —— đến từ Chân Long hồ Tiềm Long tông, cũng chính là thế lực sau lưng Bách Niệm Hương.

Dù nói thế nào, Bách Niệm Hương hiện tại là đệ tử Bất Hủ tông, Tiềm Long tông cũng tính là bằng hữu, không phải là kẻ thù.

Ôn Bình lúc này đem ba người cũng đặt vào trong danh sách trắng, từ trong mê trận thả ra, đồng thời tự lẩm bẩm:

- Còn tưởng là Bách Tông liên minh phái người đến kím phiền phức.

Cũng ngay lúc này, bên cạnh truyền đến giọng nói của Bách Niệm Hương.

- Sư phụ.

Bách Niệm Hương khi nhìn thấy Tử Nhiên đang từ bậc thang đi lên, vội vàng chạy xuống nghênh đón, sau đó một tay kéo tay Tử Nhiên, dìu Tử Nhiên chậm rãi đi lên.

Tử Nhiên đầu tiên là hướng về phía Bách Niệm Hương mỉm cười, sau đó liền đem ánh mắt dời về phía Ôn Bình, nói ra:

- Ôn Tông chủ, ba người bọn họ đều là theo ta tới, vẫn xin mời ngươi đem ba người thả ra khỏi mê trận, miễn cho phát sinh ra hiểu lầm không cần thiết.

Tử Nhiên không có nói quá rõ, cũng không có điểm tên chỉ họ, tuy nhiên nàng biết rằng Ôn Bình nhất định hiểu nàng nói gì.

Mê trận này nếu có thể thôi động, Ôn Bình tất nhiên là người nắm trận, trong trận muốn mệt chết người nào, không có ai so với hắn rõ hơn.

- Tử Nhiên đại sư, lần sau nói với bọn họ một chút, đừng xông loạn lên Bất Hủ tông.

Ôn Bình vừa nói xong, ba người Loan Nguyệt liền từ trong mê trận đi ra, lại một lần nữa đứng ở trên bậc thềm.

Tử Nhiên vừa quay đầu lại, bóng dáng ba người Loan Nguyệt liền đập vào mắt, sau đó liền nghe Loan Nguyệt bỗng nhiên mở miệng:

- Tử Nhiên đại sư, tại sao ngài lại trở về rồi?

Nghe được câu này, Tử Nhiên bất đắc dĩ cười một tiếng, cười vì Loan Nguyệt ngốc, tuy vậy sau khi cười xong liền là có một phần lau mắt mà nhìn đối với Bất Hủ tông. Thời điểm này, nàng mặc kệ là Bất Hủ tông, hay Ôn Bình, đều coi trọng hơn hai ngày trước rất nhiều.

Có loại mê trận tinh diệu để Trấn Nhạc cảnh cũng không phát giác ra, lâm vào mơ mơ màng màng này, Thiên Địa hồ chỉ sợ không có cường giả có thể công lên núi.

Khó trách lúc trước, lúc Ôn Bình nghe nói Bách Tông liên minh phát động liên quân, hắn mặt không đổi sắc, tựa như không hề quan tâm.

Mê trận tinh diệu như vậy, nếu như không phải tàn trận, mà là một cái trận pháp hoàn chỉnh, giá trị nghiên cứu là lớn lắm! Nếu có thể đem cái mê trận này hoàn toàn nhìn thấu, nàng

chắc chắn có thể tại bên trên Tuyền Qua thần tượng chi đạo càng tiến thêm một bước.

Điều này sức hấp dẫn cũng không nhỏ như việc khôi phục lại tay!

Tiếp đó, nàng liền nhớ tới Ôn Bình mời chào nàng, một cỗ xúc động muốn nhập tông theo sau kéo tới.

Bất quá rất nhanh liền bị ức chế đi xuống.

Mê trận tuy tốt, nhưng vì nghiên cứu nó mà gia nhập Bất Hủ tông, luôn cảm thấy không có lời.

- Tử Nhiên đại sư.

- Tử Nhiên đại sư.

Tại đỉnh núi, giọng nói của đám người Vân Liêu truyền đến.

Tử Nhiên mỉm cười quay lại bắt chuyện, cùng với Bách Niệm Hương chậm rãi bước đi lên đỉnh núi.

Mấy người Loan Nguyệt vừa nhìn thấy Bách Niệm Hương mặc quần áo Bất Hủ tông, sắc mặt có chút khó coi, đem sự tình vừa rồi trực tiếp ném sau đầu, bước nhanh chạy tới.

Loan Nguyệt nói:

- Tiểu thư, ngài cái này… Trời ơi..! Người tại sao có thể ngay cả nói đều không nói một tiếng liền gia nhập thế lực khác, người thế nhưng chính là người của Tiềm Long tông, việc này nếu như để Tông chủ biết, Tông chủ phỏng chừng phải nổi giận điên lên.

Bách Niệm Hương liếc nhìn Loan Nguyệt một chút, chán ghét lên tiếng nói:

- Đi mất! Là ngươi nói nhiều. Ta cũng không phải thoát ly Tiềm Long tông, ta không phải vẫn lấy họ Bách sao? Liền nhập tông học thứ gì, ngươi có phiền hay không?

- Thế nhưng trên đầu người từ đầu đến cuối vẫn treo ba chữ Tiềm Long tông, nếu để cho thế lực khác biết ngài gia nhập một cái thế lực nhỏ tại Đông hồ, toàn bộ Tiềm Long tông đều

sẽ bị đem ra làm trò cười, đến lúc đó Tông chủ trách tội xuống, tiểu thư người sẽ liên lụy Bất Hủ tông này.

Loan Nguyệt cũng thông minh, biết nói ra thiệt hại tác dụng cũng không lớn, lấy thân phận của Bách Niệm Hương nói nàng cũng không nghe, cho nên liền lấy sự tình Bất Hủ tông mà nói.

Bách Niệm Hương dù sao tuổi cũng còn nhỏ, xúc động có thể làm cho nàng gia nhập Bất Hủ tông, khó nói nàng sẽ không muốn Bất Hủ tông xảy ra chuyện gì.

Nàng tối hôm qua chuẩn bị một đêm, đây là khả năng duy nhất nàng nghĩ đến có thể khiến Bách Niệm Hương hồi tâm chuyển ý.

Bách Niệm Hương thở dài, vẫn như cũ dùng thái độ chán ghét nói:

- Ngươi có phiền hay không hả… Ta gia nhập Bất Hủ tông là có thứ cần học, được rồi, nói cho ngươi ngươi cũng không hiểu. Chuyện này chính ta sẽ cùng phụ thân nói, ngươi nên làm gì liền đi làm đi. Nhiệm vụ của ngươi không phải đem chúng ta đưa đến thành Thương Ngô sao? Hiện tại đã đến, các ngươi cũng đi đi. Sáng sớm vo vo ve ve, một bộ dạng giống con ruồi làm người ta phiền phức.

Nàng hết sức không thích đám người Loan Nguyệt này, từ nhỏ liền chán ghét nhìn mặt những người này, luôn luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng.

Bất Hủ tông không khổng lồ bằng Tiềm Long tông thì làm sao?

Có thứ để học là đủ rồi!

Học hỏi cũng phải nhất định chia ra cao thấp sang hèn sao?

Không phải bên trong thế lực tứ tinh bố trí Mạch thuật, công pháp, nàng liền không thể đi học sao?

Ngay từ lúc còn bé, những thứ nàng muốn học, những thứ nàng ưa thích, những người này vẫn ngăn cản, nói những vật kia không phù hợp với thân phận của nàng, hiện tại nàng đã

trưởng thành, vẫn còn muốn dùng một trò này tới để trói buộc nàng?

Ba chữ —— không thể nào!

Thấy Loan Nguyệt bị nói đến ngậm miệng không trả lời được, Hắc sơn vội vàng ở một bên nói tiếp:

- Tiểu thư, người không vì mình cân nhắc, cũng nên vì Bất Hủ tông những người này cân nhắc chứ? Bọn hắn mới có Luyện thể cảnh, cao nhất không quá Thần Huyền cảnh, tại trước mặt Tiềm Long tông, bọn hắn quá nhỏ bé.

- Đủ rồi!

Bách Niệm Hương triệt để nổi giận.

Lại bộ dáng này!

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ uy hiếp, còn có cách khác sao?

Nhưng Hắc Vũ vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, tiếp tục muốn nói, vừa mở miệng, liền bị một thanh âm cắt đứt:

- Tiểu thư ——

Lần này, cắt ngang hắn không phải là Bách Niệm Hương, cũng không phải Tử Nhiên, mà là Ôn Bình.

- Nói đủ chưa? Nếu như tới Vân Lam Sơn chỉ vì nói những lời nhảm nhí như thế, vậy mời xuống núi cho.

Tiếng nói vừa ra, hai người Loan Nguyệt, Hắc sơn tầm mắt đồng thời tập trung tại trên thân Ôn Bình –- — — thoạt nhìn tuổi tác cùng Bách Niệm Hương không sai biệt lắm, người tại trước mặt bọn hắn nhỏ bé đến không thể nhỏ bé hơn.

Tử Nhiên lúc này cũng không nghĩ tới Ôn Bình sẽ bỗng nhiên xen vào, đồng thời nói ra câu nói đuổi người.

Xuất phát từ nguyên nhân không muốn nhìn thấy tranh cãi, vốn định khuyên Loan Nguyệt một tí, dù sao tại trong mê trận, nếu như đánh nhau, các nàng là vô cùng thua thiệt. Nhưng lời khuyên nhủ đã chậm, mặt Loan Nguyệt nhất thời tối sầm lại, nhìn chằm chằm Ôn Bình, giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi có biết là ngươi đang nói chuyện với ai không?

Ôn Bình chẳng qua là hời hợt trả lời:

- Nể ngươi là người Bách Niệm Hương mang tới, hôm nay ta cho Bách Niệm Hương mặt mũi, không tính toán với ngươi. Chính mình xuống núi, ta coi như sự tình vừa rồi chưa từng xảy ra.

Bách Niệm Hương hiện tại đã là người của Bất Hủ tông, bất kể là ai đến, đều không thể mang nàng đi, hắn người Tông chủ này, không chỉ cần cho Bách Niệm Hương một môi trường để mạnh lên, vẫn phải bảo vệ sự tự do của nàng.

Sợ là cha mẹ của nàng đến, đều không thể mang Bách Niệm Hương đi, bởi vì Bách Niệm Hương căn bản không nguyện ý rời đi Bất Hủ tông!

Loan Nguyệt sau khi nghe xong, lạnh giọng cười một tiếng, nói:

- Ha ha, thật lâu rồi… Ngươi là người đầu tiên dám nói với ta những lời như vậy, chúc mừng ngươi, thành công chọc phải một người mà ngươi không chọc nổi.

Nói xong, Loan Nguyệt cũng không có vội vã tức giận, mà là nhìn về phía Bách Niệm Hương đứng một bên.

Nàng đang đợi Bách Niệm Hương nói một câu.

Nếu như lúc này Bách Niệm Hương thỏa hiệp, chuyện này liền bỏ qua.

Nếu như không nguyện ý, Ôn Bình vô lễ, chính là cái cớ hay nhất để nàng động thủ!

【VIP】 Tính nôn nóng của Long Kha lên sàn

Nàng đợi câu nói này của Bách Niệm Hương.

Nếu như lúc này Bách Niệm Hương thỏa hiệp, vậy thì chuyện này sẽ bỏ qua.

Nếu như không muốn, vậy là sự vô lễ của Ôn Bình, vậy thì đây sẽ là lý do tốt nhất để nàng ra tay!

Bách Niệm Hương nói:

- Tông chủ, thật ngại quá… Ngài mang các vị trưởng lão, sư huynh sư tỷ về ăn cơm đi ạ, việc ở đây ta sẽ giải quyết, tuyệt đối không tạo phiền phức cho ngài và Bất Hủ tông đâu.

Nói như thế, một là Bách Niệm Hương sợ Ôn Bình lại nói ra những lời xúc động nữa, dẫn đến mâu thuẫn giữa hai bên sẽ lại trở nên gay gắt. Hai là cũng có một số lời, một số chuyện đối mặt với những người ở đây nàng nói không được, cũng làm không được.

Nhưng Ôn Bình lại không có ý muốn rời đi, ngược lại lên tiếng:

- Nếu đã ở tại Bất Hủ tông, những loại chuyện này thân là tông chủ ta sẽ giúp ngươi xử lý. Bất kể là ai muốn khiến ngươi đi, không có sự động ý của ta đều không thể được!

Sau khi nói ra những lời này, đầu tiên là Tử Nhiên nét mặt hiện lên vẻ mặt bất đắc dĩ, thầm nghĩ Ôn Bình còn quá trẻ, đã đề cao bản thân rồi. đối với Tiềm Long tông mà nói, đừng cho rằng đều là thế lực Tứ Tinh, thật ra tương đương với khoảng cách của những thế lực Tứ Tinh với thế lực Tam Tinh. Bất Hủ tông ngay cả Thiết Sơn các còn không cách nào rung chuyển được, thì làm sao địch nổi Tiềm Long tông?

Chỉ là bởi vì có sự tồn tại của mê trận, Tử Nhiên cũng không lo lắng gì, ít nhất tính mạng của Ôn Bình sẽ không bị uy hiếp.

Những chuyện khác, nàng không muốn để ý đến.

Miễn cho chính mình càng quấn chặt với Tiềm Long tông, cuối cùng biến thành cục diện không thể tách ra, lúc đó không gia nhập Tiềm Long tông, cũng tương đường với việc đã gia nhập Tiềm Long tông.

Mà Bách Niệm Hương nghe câu nói của Ôn Bình, sắc mặc cũng theo đó thay đổi rồi, trong lòng tuy có chút ấm áp, nhưng nhiều hơn là lo lắng, sau đó đôi mắt nhìn về khuôn mặt của Loan Nguyệt. Quả nhiên, lông mày đã xoắn lại, một sự phẫn nộ hừng hực như muốn xông ra ngoài từ đuôi lông mày.

Bách Niệm Hương vội vàng nói:

- Loan Nguyệt, ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi ra tay, ta không chỉ không quay về Tiềm Long tông, còn khiến ngươi phải trả giá!

Loan Nguyệt lên tiếng nói:

- Tiểu thư, ta cũng là muốn tốt cho ngươi, vì muốn tốt cho Tiềm Long tông. Nếu người đã không đồng ý rời khỏi Bất Hủ tông, vậy cũng không trách được bọn ta. Tử Nhiên đại sư cần chữa tay, Ôn Bình này ta không động vào được, nhưng những người khác…

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ba mạch môn màu gỗ theo đó mở ra, một cố khí tức của Trấn Nhạc cảnh lập tức xông ra.

Khách quan mà nói, cho dù là cảnh giới của Vân Liêu còn có cảnh giới của Chiêm Đài Thanh Huyền, thì sự hiện diện của bọn họ đều rất nhỏ bé.

Bách Niệm Hương biến sắc, những lúc này đã nghe thấy tiếng thì thầm của đám người Dương Nhạc Nhạc truyền đến.

Không thấy sợ hãi.

Không thấy kinh ngạc.

Dường như tất cả chính là giống như gió thổi qua đỉnh núi trong sáng nay vậy, bình thản không có gì khác lạ

- Thực muốn ra tay?

- Ngươi nói tông chủ có giết nàng ta không?

- Đoán chừng tông chủ gặp khó khăn rồi, bọn họ nói sao cũng là Tiềm Long tông đó, là người của Bách Niệm Hương sư muội…

Ôn Bình lại mở miệng:

- Ta chỉ nói một lần cuối cùng, thu hồi mạch môn lại, sau đó xuống núi đi. Ta nể mặt Bách Niệm Hương, chuyện hôm nay ta có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu không các ngươi sẽ vĩnh viễn không cần đi nữa.

Đương nhiên, giết nhất định là sẽ không giết.

Dù sao cũng là người của Bách Niệm Hương.

Bách Niệm Hương hiện tại là đệ tử của Bất Hủ tông.

Chỉ là, đi khẳng định đi không được rồi, hoặc là đi theo khỉ đột Xích Mục trồng Kiến Mộc, hoặc là theo Triệu Doanh đi trồng linh mễ, tóm lại đợi đến ngày nào mà tâm tình bản thân tốt rồi, hắn mới có thể rời khỏi Bất Hủ tông.

Loan Nguyệt nói tiếp:

- Tiểu tử, lời này nên là ta nói. Nếu như để tiểu thư nhà ta ra khỏi Bất Hủ tông, chuyện hôm nay ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Ta cũng nể mặt của Tử Nhiên đại sư, đối với chuyện cũ của ngươi cũng sẽ bỏ qua, Nếu không các trưởng lão, đệ tử của ngươi…

Loan Nguyệt không nói gì thêm nữa, nhưng mà cho dù chưa nói xong, nàng tin tưởng Ôn Bình đã biết cũng đã hiểu.

Sau khi nhận được câu trả lời, Ôn Bình bất đắc dĩ cười:

- Bỏ đi, ngươi không muốn đi thì không đi vậy, vừa hay Bất Hủ tông đang thiếu người.

Dứt lời, Ôn Bình đinh thả Ác Linh kỵ sĩ ra, nhưng ngay lúc này, sau lưng một khí tức quen thuộc lặng lẽ đến gần.

- Gây chuyện?

Âm thanh của Long Kha truyền đến.

Ánh mắt mọi người đều tập trung qua bên đó, đám người Dương Nhạc Nhạc nhìn qua, trên mặt lập tức hiện lên vẻ đắc ý, sau đó trong lòng thầm nghĩ xem sự náo nhiệt của đám người Loan Nguyệt.

- Triệu trưởng lão.

- Triệu trưởng lão, bọn họ nói muốn đụng đến chúng ta.

Mấy người cười hì hì đổ dầu vào lửa.

Trong mắt Long Kha hiện lên tia sáng, miệng thốt ra một câu:

- Ồ? Muốn động đến chúng ta! Vừa hay, vừa ăn cơm xong muốn hoạt động một chút.

Ôn Bình đang muốn ngăn nàng, nhưng Loan Nguyệt đã mở miệng trước rồi,

- Lại thêm một người, vừa hay không cần mất công ta đi tìm.

Vừa nói xong, Hắc Sơn cũng theo đó mở ra mạch môn, vẫn như cũ là ba cái mạch môn, khí tức khổng lồ phóng ra cũng không kém Loan Nguyệt bao nhiêu. Ôn Bình vừa xoay đầu, vội vàng mở ra mê trận, đem hai người từ trong danh sách trắng cắt đi.

Khi danh sách trắng nhỏ lại, mê trận lập tức bao phủ lấy hai người họ, trực tiếp cuốn hai người vào trong, không thấy tông tích.

Cũng chỉ trong nháy mắt này, ba mạch môn màu vàng của Long Kha cũng theo đó mà mở ra, khí tức của Trấn Nhạc thượng cảnh liền ập đến. Khí tức của hai người Loan Nguyệt trước mặt Long Kha mà nói, giống như sự khác biệt giữa ánh sáng của ngôi sao so với ánh sáng của mặt trăng vậy.

Tử Nhiên thấy một màn như thế, sắc mặt lập tức thay đổi, trong lòng nổi lên sự lo lắng, miệng không tự chủ mà thốt ra bốn chữ,

- Trấn Nhạc thượng cảnh!

Trấn Nhạc thượng cảnh là nhiệm vụ đứng trên đỉnh của Thiên Địa hồ, sự tồn tại của bọn họ, có thể khiến cho một thế lực đứng đầu Tứ Tinh biến thành thế lực đứng đầu Tứ Tinh. Nàng cho rằng Bất Hủ tông chỉ là thế lực Tam Tinh tiêu chuẩn, bây giời nàng mới biết bản thân sai rồi!

Sai hoàn toàn!

Cũng đã hiểu vì sao Ôn Bình không giống những tông chủ khác gặp nàng thì khách khí, không giống những tông chủ khác lúc chào mời nàng đều có cảm giác chiêu hiền đãi sĩ.

Hóa ra vì có thực lực như thế này!

Tiếng của Long Kha truyền đến,

- Tông chủ, ngươi đem người đưa đi đâu rồi hả?

Ôn Bình bất đắc dĩ liếc mắt qua nói:

- Bọn họ là người của Bách Niệm Hương, ngươi đánh qua chính là muốn dùng sát chiêu, ta đuổi bọn họ đi, chẳng lẽ đợi một ngươi một cước đá chết bọn họ sao?

Linh thể của bản thân mạnh bao nhiêu, trong lòng không biết sao?

Chậm một chút, hai người bọn họ đều không sống nổi.

Bách Niệm Hương mới nhập môn, liền giết người của nàng, nhiều hay ít cũng không được.

- Vô vị…

Long Kha thu hồi mạch môn, cũng thu hồi cái khí thế mạnh mẽ kia,

- Ăn cơm xong rồi, đây là của ngày hôm nay.

Long Kha tiến lên, đưa năm viên bạch tinh qua – đại biểu cho việc hôm nay nàng ở Phong chi cốc hết 5 canh giờ.

Nhưng mà trước khi đi không quên nói với Bách Niệm Hương một câu,

- Tiểu cô nương, nói với người của ngươi, đừng có đến kiếm chuyện nữa, tông chủ không phải mỗi ngày đều rảnh rỗi đâu. Lúc mà tông chủ không rảnh, ta có thể một cước trực tiếp giẫm chết người rồi.

Bách Niệm Hương như trong mộng tỉnh lại, vội vàng gật đầu,

- Triệu trưởng lão, ta đảm bảo bọn sẽ không đến nữa đâu.

Dứt lời, trong lòng Bách Niệm Hương vội vàng xẹt qua sự vui mừng.

Hóa ra Bất Hủ tông còn có cường giả mạnh như phụ thân của nàng, hơn nữa tông chủ có thể trong nháy mắt di chuyện năng lực Trấn Nhạc cảnh, bây giờ ai có thể đến mang nàng đi? Ai dám đến mang nàng đi? Ai dám nói nàng gia nhập Bất Hủ tông là mất mặt?

Nếu có người nói như thế, vậy thì để bọn họ kêu một Trấn Nhạc thượng cảnh đến! Kêu không được thì phải ngậm miệng rồi!

Ôn Bình ở một bên lắc đâu, không có nhìn Long Kha nhiều, ánh mắt quyét qua đám người Dương Nhạc Nhạc ở sau lưng, nói:

- Đều giải tán đi, đều đi ăn cơm của các ngươi đi, sau khi ăn xong tập hợp ở Ngàn Bậc Thềm.

- Vâng!

Mọi người cùng lên tiếng trả lời, trong lòng xẹt qua sự thất vọng – không đánh nhau, không có kịch xem rồi!

【VIP】 Tử Nhiên nhập tông

Ngay lúc đó, hai người Loan Nguyệt đã nhìn thấy bản thân đứng ở dưới núi Vân Lam, mơ hồ rồi. Vừa nghiên đầu, đã thấy phía sau lưng là tấm bia kiếm của Bất Hủ tông, lại ngẩn người rồi! Sau đó Loan Nguyệt vội vàng nhéo mặc Hắc Sơn một cái.

- Aaa… Đau! Ngươi làm cái gì thế?

Hắc Sơn vội vàng xoa xoa mặt mình.

Loan Nguyệt nói:

- Chúng ta không ngủ quên chứ, sao lại quay về dưới chân núi rồi? Mới nãy không phải đang trên đỉnh núi của Bất Hủ tông sao?

Hắc Sơn hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Loan Nguyệt quay người lại, hướng về phía Nghìn Bậc Thềm mà đi,

- Đi lên!

Nhưng lúc hai người mới xông vào trong Nghìn Bậc Thềm, chưa qua được mấy hơi thở lại bị đi xuống rồi.

Vẫn như cũ đứng bên cạnh tấm bia kiếm.

- Có chuyện gì xảy ra? Chúng ta rõ ràng là đã đi lên rồi mà?

- Làm sao đi lên lại ra khỏi tông môn đây!

Hai người đều bị mơ hồ rồi!

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên khỉ đột Xích Mục xuất hiện bên cạnh Nghìn Bậc Thềm, ngăn hai người lại, nói:

- Được rồi, hai tên ngu ngốc này. Đây là mê trận xung quanh Bất Hủ tông, chỉ dựa vào hai người các ngươi, nếu như bị bao vây, thì cả đời này đừng mơ mà ra khỏi. Nên làm gì thì

làm đi, đừng có tự làm mình khó chịu… Chưa thấy ai ngu ngốc như thế này hết trơn.

Dứt lời, khỉ đột Xích Mục nâng xà beng đi lên trên núi.

Loan Nguyệt giận dữ, đuổi theo,

- Ngươi!

Nhưng cũng dừng tại biên giới lên núi mà thôi, không dám đi lên vài bước, bởi vì nàng có chút sợ hãi cái mê trận này.

Nếu thật sự bị vây trong đó, làm sao bây giờ?

Sau khi im lặng một hồi, chỉ có thể lựa chọn xoay đầu rời đi.

…

Phòng bếp.

Sau khi Ôn Bình đưa Tử Nhiên vào bếp, để Bách Niệm Hương bê Hải Niệm Nùng trà đem qua, hắn thì đi ăn tiếp linh mễ còn chưa ăn xong. Theo đó, tiếng hoan hô và tiếng cười lại lần nữa vang lên ở tầng hai của phòng bếp.

Tử Nhiên ở trong thời gian này, không nói một lồi, từ từ thu hồi ánh mắt cao ngạo của mình lại, bắt đầu xem xét thật kĩ Bất Hủ tông. Lúc này đây nàng mới phát hiện, khắp nơi ở Bất Hủ tông đều không tầm thường, mọi thứ đều khiến người khác kinh hãi.

Thậm chí ngay cả đất ở dưới chân, cỏ bên đường, cây trong rừng, đều hoàn toàn không giống nhau.

Lại nghĩ đến cái mê trận tinh diệu kia, cùng với cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh, lòng của nàng xuất hiện sự rung động khác biệt.

Càng cẩn thận cảm nhận, nàng càng phát hiện cái quan niệm bảo thủ của mình, hóa ra ếch ngồi đáy giếng luôn là nàng.

Ôn Bình nhìn thì chưa có đủ sự thành thục của một tông chủ, không hiểu chiêu hiền đãi sĩ, nhưng Ôn Bình lại nắm trong tay một tông môn không tầm thường như thế này, và có

được trợ thủ là một cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh. Vả lại, hắn còn có khí phách ngồi ăn cơm chung bàn với đệ tử, chỉ một điểm này, chính là không có một tông chủ của bất cứ thế lực nào có thể làm được.

Còn có, tông môn này tuy rằng có phân chia trưởng lão, đệ tử, nhưng nhìn lại thì giống như một gia đình.

Trưởng lão không xa rời quần chúng.

Giữa đệ tử với nahu cũng không đối địch với nhau.

Loài cảm giác này, rất khác biệt.

Khó trách Bách Niệm Hương mới đến đây có một ngày, lại chưa từng nói một câu khó thích ứng, cũng không oán thán một câu.

Phải biết rằng, lúc nàng mới đến núi Hải Long, khuôn mặt đờ đẫn cả nửa tháng trời, sau này mới từ từ thích ứng được.

Sau khi Ôn Bình đi xuống từ phòng bếp, Tử Nhiên từ bàn đá đứng lên, nói:

- Ôn tông chủ, lão thân nghĩ xong rồi.

- Cái gì?

Ôn Bình nhìn về phía Tử Nhiên, có chút khó hiểu, bởi vì trạng thái của Tử Nhiên như biến thành một người khác vậy.

Trước đây, cho dù như thế nào, Tử Nhiên đối với hắn đều là bộ dạng của một nhân vật lớn, tuy dễ gần nhưng vẫn để lộ cảm giác xa cách như cũ. Nhưng bộ dạng hiên nay, bà ta giống như một lão phu hiền lạnh vậy.

Giữa hai người không có cảm giác xa cách.

Tử Nhiên nói:

- Lão thân nghĩ thông suốt rồi, sau này sẽ theo Ôn tông chủ, nếu như Ôn tông chủ có việc cần đến lão thân, cứ việc nói ra. Nếu như tông môn có việc cần lão thân, cũng cứ việc phân phó.

Nghe xong lời này, Ôn Bình vui mừng, cười nói:

- Tử Nhiên đại sư… Không Tử Nhiên trưởng lão, hoan nghênh gia nhập Bất Hủ tông.

Cùng lúc đó, Ôn Bình vội hỏi hệ thống:

- Hệ thống, Tuyền qua thần tượng vào cửa, cần nộp phí nhập tông không?

Hệ thống lên tiếng,

- Đương nhiên cần, mời kí chủ dựa vào cảnh giới mà thu. Cảnh giới của Tử Nhiên là bán bộ Trấn Nhạc, trực tiếp theo tiêu chuẩn của Trấn Nhạc hạ cảnh mà thu phí nhập tông là được.

- Được.

Ôn Bình gật đầu rồi nói với Tử Nhiên:

- Tử Nhiên trưởng lão, nói với ngươi một chuyện, ở Bất Hủ tông của chúng ta có một quy định, nhập tông cần nộp phí nhập tông. Ngươi muốn gia nhập Bất Hủ tông, cần phải đưa 100 viên bạch tinh.

Tử Nhiên sững sờ

- Vì sao?

Ôn Bình nói:

- Không có vì cái gì hết!

Bách Niệm Hương ở một bên giải thích:

- Sư phụ, người không hiểu rồi. Thật ra con mới đến cũng không hiểu, là bọn sư huynh nhắc nhở con đó. Tông môn làm như thế bởi vì muốn cho chúng ta hiểu phải biết quý trọng, nếu như Bất Hủ tông giống như những thế lực khác, tùy tiện gia nhập, mạch thuận cũng có thể tùy tiện học được, ai sẽ trân trọng cái cơ hội này?

Tử Nhiên hiểu ra gật gật đầu, nhìn về phía Ôn Bình, trong lòng không khỏi liên tục tán thưởng. Nhìn như một quy định hoang đường, lại có ý nghĩa sâu xa như thế. Có người nghi ngờ, hắn cũng không giải thích, dụng ý ở phía sau càng cao thâm hơn.

Khó trách tuy là tông môn, lại có cảm giác như một gia đình, hóa ra Ôn Bình đối với việc quản lý tông môn, có một chiêu tuyệt diệu như thế.

- Tông chủ!

Tử Nhiên lấy trong tàng giới ra 100 viên bạch tinh.

Ôn Bình nhận lấy bạch tinh, cũng từ trong tàng giới lấy ra ly Vô Lượng, đưa tới nói:

- Tử Nhiên trưởng lão, gia nhập Bất Hủ tông rồi ngươi có thể tự tu luyện của mình, hiện tại tông môn không có việc gì cần quản lý. Đây là Hải Niệm Nùng trà, mỗi ngày ngươi rót hai ly ra uống là được, uống xong, tay của ngươi sẽ hoàn toàn hồi phục.

Tử Nhiên gật đầu tiếp nhận ly Vô Lượng, nói:

- Đa tạ tông chủ!

Lúc này, trong lòng của Hắc Vũ đang đứng ở một kia phải gọi là đắng chát, Bách Niệm Hương đã gia nhập Bất Hủ tông, bây giờ Tử Nhiên cũng gia nhập Bất Hủ tông. Những gì bọn họ không muốn thấy ngay thời khắc này đều đã xảy ra rồi.

Sau khi đêm xuống, Hắc Vũ một người xuống núi.

Hắn là người của Tiềm Long tông, mạng này, còn có thành tựu hôm nay đều là Tiềm Long tông cho cả, cho dù Bách Niệm Hương có dụ dỗ hắn như thế nào, hắn cũng chỉ có thể là người của Tiềm Long tông.

Lúc chưa đến khách sạn, đã cảm nhận được một sự tức giận từ trong khách sạn truyền đến, nhanh chóng bước vào khách sạn, trong khách sạn trống rỗng, chỉ có ông chủ và tiểu nhị đang nơm nớp lo sợ trốn ở quầy hàng, khi vừa thấy Hắc Vũ vào liền ném ra ánh mắt cầu xin.

Ba mạch môn của cường giả tức giận, người của phủ thành chủ không dám đến khuyên ngăn, may mà hai người chưa có làm tổn thương đến người của Thương Ngô thành, cho nên Hoàn Thành không có để ý nhiều, chỉ phái người ở phía xa mà quan sát.

Khi Hắc Vũ tiến vào cửa, mành cửa lầu hai của khách sạn bị xốc lên, Loan Nguyệt đùng đùng tức giận xông ra, hai cánh tay đặt trên lan can, xông đến hỏi Hắc Vũ:

- Hắc Vũ, như thế nào rồi?

Hắc Vũ trầm mặc một lúc, trong ánh mắt xẹt lên sự do dự, phải nói như thế nào để Loan Nguyệt không nổi giận, nói:

- Chuyện có chút kì diệu, chúng ta tốt nhất nên mời tông chủ đến đây một chuyến.

Bất Hủ tông có Trấn Nhạc thượng cảnh.

Còn có một mê trận không sợ Trấn Nhạc cảnh.

Tông chủ không đến, những việc này nhất định là không có cách giải quyết rồi.

Loan Nguyệt nói:

- Mời tông chủ cái gì! Nói cho rõ trước đi.

Hắc Sơn cũng theo đó giận dữ nói:

- Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra, nhanh nói đi!

Hắc Vũ bất đắc dĩ chỉ có thể dựa theo sự thật mà nói:

- Sau khi hai vị bị mê trận chuyển xuống chân núi, ở Bất Hủ tông xuất hiện một vị cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh, là một nữ nhân, tướng mạo nhìn vẫn còn rất trẻ. Theo đó, Tử Nhiên đại sư cũng lựa chọn gia nhập Bất Hủ tông.

- Cái gì!

- Trấn Nhạc thượng cảnh

Hai người kinh ngạc đồng thanh lên tiếng.

Loan Nguyệt nói:

- Làm sao có thể? Tử Nhiên đại sư sao lại đột nhiên gia nhập Bất Hủ tông? Còn có, một cái thế lực ở Đông hồ nhỏ bé này, làm sao lại có cường giả cỡ như Trấn Nhạc thượng cảnh cơ chứ?

Hắc Sơn lập tức liếc mắt về phía Hắc Vũ, hỏi:

- Ngươi chắc chắn mắt của ngươi không có nhìn lầm?

Hắc Vũ nói:

- Không có. Ba cái mạch môn, khí thế phát ra so với lúc tông chủ mở mạch môn là gần giống nhau.

Hắn chỉ dám nói là gần giống nhau, nếu như nói hắn cảm thấy khí thế của tông chủ phóng ra không mạnh bằng một nữ nhân, hai người Loan Nguyệt há chẳng sẽ nói hắn là bị chí khí của người khác diệt mất uy phong của bản thân, cho nên sau khi suy nghĩ kĩ, hắn chọn không nói ra chuyện này.

Nghe lời nói rất chắc chắn của Hắc Vũ, Loan Nguyệt trậm mặc, không nhịn được mà cắn cắn bờ môi, nói:

- Vậy bây giờ nên làm thế nào?

Hắc Sơn ở một bên suy tư một hồi, nói:

- Hay là truyền tin về tông môn trước đi, báo cáo tông chủ chuyện này. Có mê trận kia ở đó, hai người chúng ta có năng lực cũng không làm gì được, hơn nữa hiện tại nhiều thêm một cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh.

Loan Nguyệt nói:

- Trước tiên đi phân hội gần nhất của Bách Tông Liên Minh, mượn chim đưa thư của bọn họ, truyền tin về cho Tiềm Long tông, chim đưa thư của chúng ta quá chậm, vừa đi vừa về ít nhất cũng mất 10 ngày.

Hắc Sơn gật đầu, nói:

- Đi!

【VIP】 Người của Bách Tông liên minh đến

Nói đi liền đi ngay!

Hai người Loan Nguyệt trực tiếp nhảy từ trên lầu xuống, sau đó đi ra ngoài cửa. Trông thấy hai người muốn rời đi, ông chủ khách sạn như thả lỏng một hơi, mạnh mẽ ép buộc bản thân đứng lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

- Ngài đi thong thả… Hoan…

Lúc đang muốn nói hoan nghênh lần sau lại đến, liền vội vàng dùng tay của mình bịt miệng lại.

Ám vệ của phủ thành chủ ở xa xa nhìn thấy đám người Loan Nguyệt rời đi cũng theo đó thả lỏng thở ra một hơi dài

Hai người Loan Nguyệt vừa ra khỏi khách sạn, lập tức đi về hướng cửa thành, sau đó muốn đi về phía Hoàng Lê thành. Đối với Đông hồ, tuy bọn họ không hiểu nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng biết một số chuyện, Hoàng Lê thành là nơi đóng quân của Bách Tông liên minh ở Đông hồ, từ đó chim đưa thư có thể đưa về đến Huyền Sắc hồ, từ Huyền Sắc hồ có chim đưa thư đến Trấn Long hồ. Quá trình này tuy có hơi phức tạp, nhưng thời gian là nhanh.

Ba ngày là đủ!

Đi đi về về là hết sáu ngày!

Nhưng lúc vừa đến cửa thành, bên ngoài cách vài trăm mét bỗng nhiên đáp xuống mấyy con Dực tộc đại yêu, bọn chúng đáp xuống ở phía xa, không dám đến gần Thương Ngô thành, dường như sợ hãi sẽ tạo ra sự hiểu lầm gì đó.

Cũng chính vì như thế, người của phủ thành chủ sau khi nhìn một cái cũng không để ý nhiều đến.

Sau đó, từ trên lưng đại yêu nhảy xuống vài người, thân mặc đồng phục của Bách Tông liên minh, từ phía ngoài thành

đi đến. Cho dù thoạt nhìn rất tự tin, nhưng ánh mắt nhìn đông nó tây lại làm lộ ra sự lo lắng và sợ hãi của bọn họ.

Loan Nguyệt thấy một màn như thế, trong lòng xẹt qua sự nghi ngờ nói:

- Người của Bách Tông liên minh sao lại đến nơi này? Bách Tông liên minh không phải đang tập hợp liên quân chuẩn bị thảo phạt Bất Hủ tông sao?

Hắc Vũ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Lúc chúng ta đến đây, ta tận mắt thấy ở Huyền Sắc hồ đang tập kết đại quân, hơn nữa đã có thời gian cụ thể luôn rồi. Vậy thì Ôn Bình tông chủ Bất Hủ tông cũng đã biết chuyện Bách Tông liên minh tập hợp liên quân, lúc này, Bách Tông liên minh không nên phái người đến đến đây chịu chết nha? Nhìn y phục này, cảnh giới… vẫn là chủ sự của một phân hội đó.

Loan Nguyệt cũng lên tiếng nghi ngờ:

- Không thích hợp.

Dứt lời, lập tức phóng cảm giác ra bên ngoài. Cảm giác của Trấn Nhạc cảnh, lúc quyét về phía Thông Huyền cảnh, căn bản sẽ không để cho Thông Huyền cảnh phát giác ra được, cho nên Bách Tông liên minh không hề nhận ra mọi lời của bọn họ đều bị Loan Nguyệt nghe được.

- Đi chậm một chút!

- Đã rất chậm rồi, ta thề đấy, đây khẳng định là lần đầu tiên trong cuộc đời ta đi chậm đến độ này đó.

- Thu hồi đôi mắt nhìn loạn của ngươi đi, cố gắng để lộ gương mặt tươi cười ra, để bọn họ có cảm giác chúng ta không phải là kẻ địch.

- Nói là nói như thế, nhưng ta thật sự rất sợ! Đông hồ, Minh Kính hồ những nơi này bây giờ ai là người mạnh nhất, chủ sự không phải là ngài không biết chứ.

…

Tiếng thì thầm to nhỏ đều lọt hết vào tai Loan Nguyệt.

Ngay lúc muốn mở miệng nói chuyện với Hắc Vũ, lại bị một câu nói của bọn họ làm cho ngây dại.

- Được rồi, nhìn các ngươi chỉ có chút tiền đồ như thế, Bất Hủ tông có thể tiêu diệt Long Thần môn, sao có thể để ý đến bọn tép riu như chúng ta, bớt nói thì chắc không có chuyện gì lớn đâu, hơn nữa chúng ta là mang theo ý muốn của Bách Tông liên minh đến đó, mục đích là vì cầu hòa, nếu Bất Hủ tông động vào chúng ta, căn bản không thể nào nói nổi.

Người nói chuyện là Mộ Dung Thanh, tên chủ sự duy nhất còn sống sót của Bách Tông liên minh ở Đông hồ.

Lời này lọt vào tai hai người Loan Nguyệt, khiến cả hai hóa thành đầu gỗ, đứng ở cửa thành muốn nhúc nhích cũng không nổi.

Long Thần môn chỉ có một.

Thế lực đứng đầu Tứ Tinh ở Huyền Sắc hồ.

Một tông môn khủng bố có sự tồn tại của Trấn Nhạc thượng cảnh.

Đoàn người của Mộ Dung Thanh trong đầu lúc này chỉ nghĩ đến làm như thế nào khiến bản thân có thể giữ bình tĩnh, cho nên lúc vào thành, không hề nhìn thấy hai người Loan Nguyệt, trực tiếp chào hỏi người của thủ thành rồi đi về phía Bất Hủ tông.

Người của Bách Tông liên minh đến, tin tức này lập tức truyền đến phủ thành chủ.

Hoàn Thành đối với chuyện này cực kỳ quan tâm, lập tức dẫn người đi về phía chân núi Vân Lam tập hợp.

Cả người Hoàn Thành trang bị đầy đủ một bộ võ trang, sau khi nhảy xuống, mặt không cảm xúc hô lên một tiếng,

- Mộ Dung chủ sự!

Mộ Dung Thanh đứng dưới núi Vân Lam, vội lộ ra nụ cười, nói:

- Hoàn Thành chủ, lần này ta đến không có ác ý gì cả, mà là mang theo thái độ hữu nghị đến đây.

Mộ Dung Thanh vội vàng thể hiện thái độ của bản thân, chỉ sợ sẽ xảy ra hiểu nhầm.

Hoàn Thành đánh giá Mộ Dung Thanh vài lần, sau đó nói,

- Lời này, ngươi nói ta tin hay không tin? Chỉ là, nếu đã mang theo thái độ hữu nghị đến đây, vậy thì đợi ở đây đi, đừng có xông loạn vào bị giết đó, ta không chịu trách nhiệm đâu.

- Tất nhiên!

Mộ Dung Thanh cười gật gật đầu.

Hoành Thành thu hồi ánh mắt, cất bước đi về phía Nghìn Bậc Thềm, cước bộ không khỏi càng lúc càng gấp, âm thanh của áo giáp va chạm với nhau càng lúc càng lớn.

Sau khi đi lên hết Nghìn Bậc Thềm, vội vàng túm lấy Triệu Dịch quét rác hỏi:

- Tiểu tử, Ôn tông chủ đâu?

Triệu Dịch nói:

- Hoàn thúc, ngài có chuyện gì sao?

Hoàn Thành nói:

- Đương nhiên là có chuyện, người của Bách Tông liên minh đều đã ở dưới chân núi rồi, có thể có chuyện, ngươi nhanh gọi Ôn tông chủ ra đây.

Triệu Dịch vừa nghe người của Bách Tông liên minh đến, cũng biết sự việc khẳng định không nhỏ rồi, dù sao Bất Hủ tông và Bách Tông liên minh luôn như nước với lửa.

Thật lâu sau, Ôn Bình mới từ trong chủ điện đi ra.

Vừa ra đến, sau khi nhìn thấy Hoàn Thành cười nói:

- Hoàn thúc, người đây… từ đâu mà ra vậy.

Hoàn Thành không có ý muốn trò chuyện, trực tiếp nói:

- Chủ sự Mộ Dung Thanh của Bách Tông liên minh đang ở dưới chân núi, nói mang theo thành ý hữu nghị đến, ngươi suy nghĩ cẩn thận, có thể có lừa gạt. Cái Bách Tông liên minh này, luôn muốn lật đổ và đàn áp những môn phái tu luyện, càng

đừng nói đến phản kháng ý chí của bọn họ, ngang nhiên cho là đúng. Lần này đột nhiên đến đây, ta dám chắc chắn là có gian trá.

Ôn Bình cười nói,

- Thái độ hữu nghị? Việc này thật mới mẻ nha! Ngược lại ta muốn xem xem, Bách Tông liên minh cuối cùng là muốn làm gì.

Vốn dĩ cho rằng đợi đến khi Bách Tông liên minh đến khẳng định là đại quân thảo phạt.

Không nghĩ đến bây giờ lại đi ngược với suy nghĩ của hắn, không chỉ không có đại quân thảo phạt đến, ngược lại lại đến một cái đại sứ hòa bình.

- Tóm lại, cẩn thận!

Hoàn Thành lại nhắc nhở một lần nữa, sau đó đi về hướng xuống núi.

Ôn Bình đứng trước chủ điện, ánh mắt theo đó nhìn xuống dưới, rơi trên người của đám người Mộ Dung Thanh.

Ôn Bình nói:

- Triệu Dịch, đi dẫn bọn người Mộ Dung Thanh lên đây.

Triệu Dịch gật đầu, vội vàng chạy xuống núi

Lần xuống núi này, vừa mở miệng đã nói Ôn Bình chỉ để một mình Mộ Dung Thanh lên núi, Mộ Dung Thanh không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Chỉ là vẫn gắng gượng dũng cảm đi lên.

Đương nhiên, khẳng định là Ôn Bình không muốn gặp trực tiếp Mộ Dung Thanh, vốn dĩ là quan hệ kẻ địch. Hơn nữa Mộ Dung Thanh chẳng qua chỉ là một chủ sự ở Đông hồ, làm sao có thể để hắn muốn gặp mình liền thấy được đây.

Cho nên đến gặp hắn là Tần Sơn

Vừa hay Tần Sơn cùng Mộ Dung Thanh đã gặp nhau rồi.

Mộ Dung Thanh nhìn thấy Tần Sơn, liền lộ ra ý cười, trông đầu tất nhiên là lướt qua hình ảnh Tần Sơn lúc đó – Tần Sơn

khi đó, chỉ là một người hầu của Tần gia, ngay cả tư cách nói chuyện với hắn cũng không có, nhưng bây giờ khác rồi, Tần Sơn là một trong số các trưởng lão của Bất Hủ tông, tuy rằng cảnh giới không cao, nhưng có núi dựa phía sau là Bất Hủ tông, vậy thì thân phận địa vị tất nhiên cũng khác rồi.

- Tần trưởng lão!

Mộ Dung Thanh khom người.

Tần Sơn nhìn về phía chủ điện, đối mắt với Ôn Bình đang đứng ở bên cửa sổ một cái, sau đó nói:

- Mộ Dung Thanh, hôm nay ngươi đến đây có chuyện gì?

【VIP】 Muốn ở Thương Ngô thành, một ngày một vạn kim tệ

Mộ Dung Thanh cười đắng chát, nói:

- Tần trưởng lão, lượng thứ cho ta mạo muội. Hôm nay ta đến đây là mang theo ý tứ của nhân vật cấp cao nhất của Bách Tông liên minh, vẫn là nhờ ngài mời Ôn tông chủ ra gặp mặt một lần.

- Cấp cao nhất?

Tần Sơn nhịn không được lại nhìn về phía Ôn Bình thêm lần nữa.

Cấp cao nhất, ẩn ý bên trong cũng có chút khủng bố rồi.

Đông hồ, Minh Kính hồ, cho dù là hồ nào, đều chỉ có thể nói là phân hội, chỉ có thể nói tầng lớp ở giữa. Còn cao cấp nhất, vậy thì đại biểu cho nhân vật ở đỉnh cao của Bách Tông liên minh, một câu nói là người có thể làm ảnh hưởng đến cục diện của cả một Thiên Địa hồ.

Mộ Dung Thanh gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Tần Sơn nói:

- Nếu là ý tứ của cấp cao nhất, phái ngươi đến truyền đạt, còn muốn gặp tông chủ của chúng ta, có phải có chút đùa giỡn hay không?

Mộ Thanh Dung vội vàng giải thích, nói:

- Người ở trên đã ở từ bên ngoài Đông hồ đến rồi, nhưng mà đường xa có chút xa xôi, tạm thời không có cách nào đến kịp. Cho nên bèn bảo ta đến truyền đạt lời của bọn họ đến cho Ôn tông chủ. Không đến vài ngày, nhiều nhất là ba đến năm ngày sẽ có người ở trên đến!

Tần Sơn bật cười, thầm cười sự ấu trĩ của Mộ Dung Thanh, nói:

- Vậy muốn gặp Ôn tông chủ của chúng ta cũng đợi mấy ngày nữa hãy đến.

Đối với lời của Tần Sơn, Mộ Dung Thanh sớm đã có chuẩn bị, trên đường đến đây cũng đã suy nghĩ cẩn thận trong đâu vô số tính khả thi, cho nên lần này hắn không có căng thẳng, chỉ nói tiếp:

- Bách Tông liên minh chúng ta, hi vọng có thể chung sống hòa binh với Bất Hủ tông, cùng nhau phát triển. Cụ thể là, qua mấy ngày nữa người ở trên sẽ đến đây bàn bạc, ý mà bên trên muốn ta đến đây trước chỉ là truyền đạt một chút ý tứ mà thôi, tránh cho Ôn tông chủ đối với Bách Tông liên minh chúng ta có sự hiểu lầm khác.

Hiểu lầm khác, tất nhiên chỉ chuyện có địch ý.

Nhưng mà lời này nhất định không thể nói quá rõ ràng, chỉ có thể ám chỉ mà thôi.

Tần Sơn đứng lên, nói:

- Lời này, ta sẽ truyền đại lại, đi thong thả, không đi…

Mộ Dung Thanh lại nở nụ cười trừ, theo đó đứng lên, sau đó khom người lui về phía Ngàn Bậc Thềm. Vừa xuống núi, Mộ Dung Thanh lập tức thở phào một hơi, tảng đá trong lòng rốt cục cũng đã buông xuống.

Không chế, thật tốt!

Hôm nay không gặp được Ôn Bình, cũng là việc đã dự liệu, hôm nay hắn đến đây cũng vì truyền đạt ý chí mà thô, cụ thể thì chỉ có thể người ở trên đến mà thôi.

- Chủ sự đại nhân, sao rồi?

- Ngài không sao chứ.

Mấy người cùng đi theo vội vàng hỏi.

Mộ Dung Thanh lắc đầu, nói:

- Không có việc gì, ý tứ ta đã truyền đạt xong, bây giờ chúng ta tìm một chỗ ở Thương Ngô thành ở lại đã, đợi đến khi người bên trên tới.

Vừa dứt câu, Hoàn Thành bỗng nhiên chen ngang, nói:

- Muốn ở lại tại Thương Ngô thành của chúng ta? Được nha. Ta chỉ sợ các ngươi ở không nổi thôi. Người của Bách Tông liên minh, mỗi một đêm một viên bạch tinh!

Bất Hủ tông sẽ không có thái độ tốt đối với Bách Tông liên minh, là trạng thái đối địch, cho dù thân là thúc thúc, hay là thành chủ Thương Ngô thành, Hoàn Thành tất nhiên cũng không có cảm tình gì với Bách Tông liên minh.

Vừa hay học được một chút của Ôn Bình!

Mộ Dung Thanh nghe thấy một ngày cần một viên bạch tinh, không nói nhiều, trực tiếp đồng ý,

- Ta đưa!

Sau đó Hoàn Thành tự mình mang Mộ Dung thanh đến một cái khách sạn, một khách sạn mà ở một tháng dự tính cũng không cần đến cái giá một vạn kim tệ. Vừa hay sát bên nhà vệ sinh mới thành lập trên đường.

Hoàn Thành vừa vào cửa, trực tiếp xông đến chỗ ông chủ khách sạn nói:

- Đây đều là người của Bách Tông liên minh, một người ở một ngày một vạn kim tệ, nhớ phải thu đó!

Lão bà bà trông tiệm lúc này ngây ra một lúc, hiển nhiên bị con số này làm hoảng sợ, cả đời này nàng chưa từng thấy nhiều tiền đến thế.

Hoàn Thành nói xong, trực tiếp đi ra ngoài, xông về phía Mộ Dung Thanh nói:

- Chủ sự, thật ngại quá, gần đây nhiều người đến Thương Ngô Thành quá, cũng chỉ còn khách sạn này là còn phòng trống.

Mộ Dung Thanh bĩu môi một cái, nhịn lại cảm giác khó chịu trong lòng, gật đầu.

Tiếp đó dẫn người vào trong khách sạn.

…

Đợi sau khi Hoàn Thành dẫn người đi, ba người Loan Nguyệt từ khách sạn trước mặt đi qua, ánh mắt không khỏi hiện lên sự tìm tòi.

Hắc Sơn nói:

- Làm sao bây giờ?

Loan Nguyệt nói:

- Ta đi vào bắt bọn họ hỏi xem, Long Thần môn làm sao có thể bị Bất Hủ tông diệt rồi?

Dứt lời, Loan Nguyệt trực tiếp đi vào trong khách sạn, mạnh mẽ xông vào trong phòng, lộ ra khí tức Trấn Nhạc cảnh bắt lấy Mộ Dung Thanh liền tra hỏi.

Thật lâu sau đó, lúc Loan Nguyệt trở ra, nét mặt lộ rõ sự bối rối, có một chút không biết phải làm sao.

Hắc Sơn vội vàng nói:

- Sao rồi?

Loan Nguyệt nói:

- Chúng ta đã đánh giá quá thấp Bất Hủ tông rồi, Bất Hủ tông thật sự dựa vào sức của bản thân đã diệt đi Long Thần môn rồi. Ttaast cả cường giả từ Trấn Nhạc Cảnh trở lên đều bị Bất Hủ tông giết rồi.

Hắc Sơn kinh ngạc lên tiếng:

- Kể cả môn chủ Long Thần môn.

Loan Nguyệt gật đầu:

- Ừm, hơn nữa là trận đấu được giải quyết trong hai canh giờ. Trấn Nhạc thượng cảnh chết trong trận đấu, hai canh giờ là giải quyết được, cơ bản được xem là bị thực lực nghiền ép.

Dứt lời, Loan Nguyệt mờ mịt.

Hiện tại chỉ sợ là có mời tông chủ đến cũng vô dụng rồi, Tiềm Long tông, căn bản không có năng lực cướp đoạn Tử Nhiên với Bất Hủ tông.

…

Bất Hủ tông.

Màn đêm buông xuống, mọi người tập trung tại phòng bếp, chuẩn bị ăn cơm chiều.

Mới đầu Tử Nhiên đối với một ngày ba bữa này không thể hiểu được, sau này ăn được linh mễ mới hiểu được.

Ở phòng bếp sau khi nhìn thấy Tử Nhiên, việc đầu tiên Ôn Bình làm chính là hỏi,

- Tử Nhiên trưởng lão, ngày đầu tiên ở Bất Hủ tông có cảm giác thế nào?

Tử Nhiên cười lên tiếng, nói:

- So với lão thân ở núi Hải Long tốt hơn nhiều… Thật ra nếu như tin tức Bất Hủ tông thu nhận người bị truyền ra, khẳng định sẽ có rất nhiều người gia nhập tông môn đấy.

Ôn Bình cười cười không trả lời.

Hắn muốn nhận thêm người, nhưng mà kí túc xá, khu tu luyện hiện tại chỉ có thể chứa ít người.

Dựa số người hiện tại của tông môn mà nói, đã sắp xếp cực kỳ chặt chẽ rồi, lại thêm mấy người, người có thời gian thì khu tu luyện lại dùng không được.

Cho nên kế hoạch nhận thêm người phải đợi sau khi nâng cấp toàn bộ kiến trúc tông môn.

Sau mấy câu nói chuyện phiếm, Tần Sơn lên tiếng trước hỏi:

- Tông chủ, lời của Mộ Dung Thanh người thấy sao?

Vừa nói ra lời này, bọn người Vân Liêu vội nhích lại gần.

Dính dáng đến chuyện của Bách Tông liên minh, những người trưởng lão như bọn họ, tất nhiên phải quan tâm, hỏi thăm. Hơn nữa bọn họ đều biết, Bách Tông liên minh đang tập hợp liên quân, chuẩn bị thảo phạt Bất Hủ tông.

Ôn Bình quét mắt nhìn mọi người, lạnh nhạt lên tiếng:

- Thấy thế nào? Ta đương nhiên đứng xem, bằng không ta nằm xuống xem sao?

Vừa nghe xong lời này, mọi người trước là sửng sốt một chút, sau đó đều cười ra tiếng, bầu không khí trong chớp mắt đã không còn nghiêm túc như lúc mới nãy nữa.

Trông thấy bầu không khí đã nhẹ nhõm rồi, Ôn Bình nhẹ nhàng nói:

- Đợi người của Bách Tông liên minh đến rồi lại nói sau, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Ôn Bình có thể nhẹ nhàng như thế, nhưng Tử Nhiên lại không làm được, Tử Nhiên ở một bên vội vàng tiếp lời:

- Tông chủ, đây nhất định có gian trá! Lúc lão thân đến, bọn họ đang tập hợp liên quân, chuẩn bị thảo phạt Bất Hủ tông, bây giờ sao lại đột nhiên muốn cầu hòa chứ.

Đi theo là đám người Vân Liêu.

- Tử Nhiên trưởng lão nói có lý, khẳng định có gian trá.

- Bách Tông liên minh, nếu như muốn nói đến chuyện hòa hợp, trước đây sao không đến? Lại đến vào lúc này?

- Tông chủ, nếu không đưa Mộ Dung Thanh đến đây, thẩm vấn một chút? Hắn khẳng định biết một số thứ.

Mọi người ngươi một câu ta một câu, đều lựa chọn không tin tưởng Bách Tông liên minh.

【VIP】 Harry Potter toàn tập

Nói cứ nói, mọi người vô thức hướng ánh mắt về phía Long Kha đang ăn vụng ở trong phòng bếp.

Long Kha thân là Trấn Nhạc thượng cảnh, giờ đây mỗi một câu nói của nàng ở trong lòng mọi người đều có phân lượng rất nặng. Cũng ngay lúc này, Ôn Bình đã một người lên lầu hai, không bị mọi người phát giác.

Long Kha thấy mình bị nhìn chằm chằm, cái miệng đang nhai ngừng lại, liếm liếm ngón tay, sau đó nói:

- Có cái gì để đoán đây, sợ rồi, tự nhiên mà lại đến cầu hòa, chuyện của Long Thần môn tông chủ không nói cho các ngươi?

- Triệu trưởng lão, ngài nói cái này… có ý gì?

Bọn người Vân Liêu ngơ ngác.

Trong lòng Long Kha lập tức hiểu rõ, hóa ra đối với chuyện Long Thần môn, một chữ cũng không nói, chẳng trách trong đầu mọi người lại suy nghĩ như thế.

- Khoảng thời gian trước, Thi Hoa xảy ra chuyện, tông chủ mang theo ta đi Huyền Sắc hồ, thế lực đứng đầu Tứ Tinh Long Thần môn đã bị diệt rồi. Đánh rớt một cái thế lực đứng đầu Tứ Tinh, đại điểu cho một thế sự siêu việt đỉnh cao ở Thiên Địa hồ, Bách Tông liên minh cầu hòa cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Vừa dứt lời, bọn người Vân Liêu ngây ngẩn cả người.

Vội vàng nhìn Thi Hoa ở bên cạnh, sau đó lại là Ôn Bình, muốn chứng thực chuyện này, nhưng vừa xoay đầu lại mới phát hiện Ôn Bình sớm đã không còn ở đây rồi.

Lúc này bọn người Vân Liêu mới kịp phản ứng, thầm nghĩ chẳng trách Ôn tông chủ lại bình tĩnh như thế.

Hóa ra là vậy!

- Thế lực đứng đầu Tứ Tinh, tông chủ, ngài có chút quá mạnh rồi.

- Chẳng trách Bách Tông liên minh để Mộ Dung Thanh để cầu hòa.

Mọi người thoải mái, hưng phấn mà thảo luận.

Tông môn mạnh, bọn họ tất nhiên rất cao hứng, chỉ là Ôn Bình đối với chuyện này một chữ cũng không nhắc đến, cái này có chút quá đáng rồi.

Cộp cộp cộp!

Mọi người vội vàng lên lầu, chính là muốn hỏi kĩ càng.

Chi tiết của chuyện diệt thế lực đứng đầu Tứ Tinh, là chuyện bọn họ hứng thú nhất lúc này.

Duy chỉ có Tử Nhiên, lúc này đứng yên tại chỗ, sửng sốt một hồi, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, thốt ra một câu,

- Dù đã đủ đề cao Bất Hủ tông rồi, không ngờ đến vẫn là nhìn lầm rồi.

Dứt lời, Tử Nhiên lắc đầu, có chút bất đắc dĩ đi theo mọi người lên lầu.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng bắt đầu cảm thấy, gia nhập Bất Hủ tông có lẽ là lựa chọn đúng đắn nhất nàng đã làm trong những năm qua.

…

Đảo mắt một cái đã mấy ngày trôi qua, ngày nâng cấp Quan Ảnh Thất hoàn thành sắp đến.

Ôn Bình bắt đầu nghĩ đến kiến trúc thứ hai để nâng cấp, dù tất cả kiến trúc đều cần tiến hành nâng cấp, nhưng Ôn Bình vẫn muốn chọn kiến trúc cần thiết để nâng cấp trước. Nơi ở, nơi tu luyện, cái nào cần trước thì nâng cấp trước.

Hệ thống nói:

- Dựa theo tình huống sử dụng tu luyện của nửa tháng gần đây, hằng ngày khu tu luyện, sân thí luyện hung thú cần nhanh chóng nâng cấp, đã bắt đầu xuất hiện một số tình trạng đệ tử,

trưởng lão tu luyện bị đứt đoạn. Đồng thời, kí túc xá cũng xuất hiện tình trạng phòng ngủ không đủ dùng. Nếu cần ưu tiên thì để cho kí túc xá, tốt nhất là bắt đầu tạo một cái kí túc xá mới.

- Có thể tạo một cái khác? Trước kia sao ngươi không nói?

- Chế tạo một khu túc xá mới giá cả tương đối cao, cho nên suy nghĩ đến trạng thái tài chính trước đây của kí chủ, nếu như không có phát hiện, thân là hệ thống, cũng không đi nhắc kí chủ về sự tồn tại của nó.

- Bắt buộc xây mới. Kí túc xá bây giờ đều đã đầy người rồi, vội vàng tiến hành nâng cấp trong thời gian dài, đệ tử và trưởng lão bọn họ cũng không có nơi ở. Giá cả sẽ có chênh lệch bao nhiêu?

- Kiến tạo kiến trúc giống kiểu này, sẽ có chênh lệch mười lần.

- Vốn dĩ kí túc xá hình như là miễn phí tiến hành nâng cấp đó, 10 lần của miễn phí, vậy thì vẫn là miễn phí.

Ôn Bình gian xảo cười .

Hệ thống có khi nào bị bug rồi không?

Hệ thống nói:

- Kí chủ suy nghĩ nhiều quá rồi, nhiệm vụ đạt được cơ hội miễn phí không có nghĩa kí túc xá không có giá cải tạo.

Dứt lời, trước mắt Ôn Bình lập tức xuất hiện trang kiến trúc, giá cả của kí túc xá mới xây cũng theo đó hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Mười vạn kim tệ.

Cũng là mười viên bạch tinh.

- Cái này quá mắc rồi đi?

Cho dù bây giờ hắn quả thật có nhiều bạch tinh, nhập sổ của tm cũng khá nhiều, nhưng xây mới một cái kí túc xá mà thôi, cái giá này có chút quá mắc đi.

Chỉ là chỗ ở thôi mà!

Hệ thống nói:

- Kí chủ, làm thế nào mà bạch tinh của ngươi càng nhiều người càng bủn xỉn thế hả? Nếu như chế đắt, tông chủ có thể lựa chọn nâng cấp từ kiến trúc vốn có, số bạch tinh cần dùng sẽ ít hơn rất nhiều, hệ thống cũng không can thiệp.

- Được rồi, vì tông môn, xa xỉ một lần.

Mười viên bạch tinh xây một nơi ở.

Xa xỉ quá mức!

Theo đó, Ôn Bình nói:

- Quan Ảnh Thất còn mất bao lâu nữa mới hoàn thành nâng cấp?

- Còn 15 phút.

- Ừm ừm.

Lúc Ôn Bình đem sợi dây chuyền Mệnh Hạch ra, sau đó đợi 15 phút kết thúc, xác suất một phần mười xuất hiện vui mừng ngoài ý muốn, cho dù không thành công, cũng chỉ là ba ngày không thể sử dụng mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Chỉ chốc lát, âm thanh đếm ngược của Quan Ảnh Thất vang lên.

Ôn Bình vội vàng đung đưa Mệnh Hạch.

Thủy tinh màu tím nâng lên, sau đó nhanh chóng về đến một điểm ở phía xa.

Không hề lắc lư.

Ôn Bình cũng không thất vọng lắm, nhún vai, thu Mệnh Hạch vào.

[Liên tục nâng cấp năm lần Quan Ảnh Thất đã thành công]

[Thu hoạch được chức năng mới: cơ hội có tỷ lệ thu hoạch vật phẩm cao hơn, đồng thời không còn giới hạn trong vũ khí, tất cả những thứ nhân vật trong vở kịch học được cũng có xác suất thu hoạch được, ngay cả ghế ngồi của khu quan sát hình ảnh cũng được đổi thành sofa sang trọng, có được tất cả những thứ học được của các nhân vật trong vở kịch truyền đạt đến

năng lực của người xem; tăng thêm khu thử nhập vai, không khung cố định, người xem có thể trực tiếp tiến nhập vào không gian mô phỏng hình ảnh, thu hoạch được cảm giác trải nghiệm càng cao…

Lướt qua một chút, Ôn Bình liền đóng phần giới thiệu lại.

- Trước tiên đi xem như thế nào.

Ôn Bình đi ra khỏi Thính Vũ Các đi thẳng về phía núi Xuất Nhiễu.

Xa xa, Quan Ảnh Thất hiện vào trong tầm mắt. Sau năm lần nâng cấp liên tục, Quan Ảnh Thất trở nên hoàn toàn khác biệt, càng thêm to lớn, giống như một rạp chiếu phim, không đơn giản chỉ là hai gian phòng nữa rồi.

Lầu một, xuất hiện cửa hàng đồ ăn vặt, chỉ là hiện tại vẫn còn đang bỏ trống.

- Lầu một của cửa hàng sẽ phân thành 2 phần, một là ăn hai là uống. Kí chủ có thể ở trong cửa hàng nội thất mua sắm máy móc, tài liệu và đồ uống có thể bán được.

- Đây là muốn phát triển rạp chiếu phim tư nhân sao.

Nói xong, Ôn Bình mở ra cửa hàng nội thất của Quan Ảnh Thất ra, quả nhiên, xuất hiện một máy bỏng ngô và bỏng ngô làm từ bắp. Đồng thời, còn xuất hiện một loại thức uống, Coca Cola!

Chẳng qua, ánh mắt của Ôn Bình vẫn luôn không rời khỏi bộ phim mới – [Harry Potter toàn tập]

Tổng cộng tám bộ điện ảnh.

- Lại nảy sinh thêm một thứ của thế giới trước kia.

Ôn Bình vui mừng, một cỗ cảm giác đã lâu không thấy hiện ra bên ngoài.

Không cần nói, Harry Potter là một nhân vật mà hắn cực kỳ thích, mà toàn bộ câu chuyện Harry Potter, cái thế giới mà nó thể hiện, đối với hắn cũng là nhớ mãi không quên.

Thử hỏi, đã xem phim này rồi, ai không muốn có được một chiếc đũa thần, sau đó cưỡi chổi bay lượn trên trời.

Cũng như những người bình thường ở thế giới này nhìn thấy cường giả mở mạch môn, và sau đó là Dực tộc đại yêu, bọn họ đối với sự khao khát của hai người là giống nhau.

- Tám bộ, giá là 50 viên bạch tinh!

- Cái [Harry Potter toàn tập] này giá cao như vậy sao, [Tru Tiên] cũng chỉ một viên bạch tinh.

- Pháp thuật trong Tru Tiên, mỗi loại trình độ của pháp khí đều đã tiếp cận với thế giới này, không cần nâng cấp, sửa đổi. Còn pháp thuật của [Harry Potter] và những mạch thuật có ở thế giới này có rất khác biệt rất lớn, cho nên hệ thống sẽ tiến hành cải tạo, nâng cấp, để có thể đạt trạng thái cân bằng với thế giới này. Đương nhiên, sự cân bằng của nâng cấp là đối với cả thế giới, chứ không phải chỉ ở Thiên Địa hồ.

- Được thôi, mua!

Ôn Bình trực tiếp chọn [Harry Potter toàn tập], nhưng khi đang mua.

Cũng ngay lúc này, âm thanh công bố nhiệm vụ đã lâu có xuất hiện vang lên.

- Công bố nhiệm vụ!

【VIP】 Càng có tiền càng keo kiệt?

- Tuyên bố nhiệm vụ!

[Nhiệm vụ Phòng xem phim - ma pháp xâm lấn]

[Pháp thuật, pháp khí cũng đã tồn tại, ma pháp tự nhiên cũng nên xuất hiện một chút.]

[Mục tiêu nhiệm vụ: giả thuyết chiếu vào sự thật, đạt được một vật phẩm của thế giới ma pháp, đồng thời, số người xem Harry Potter đạt tới 500.]

[Ban thưởng khi hoàn thành: Cấm Kị ma pháp - Vong Linh Triệu Hoán thuật]

- Rốt cuộc đã tới!

Ôn Bình theo thói quen phát ra tiếng cảm thán, sau đó xem phần giới thiệu nhiệm vụ, kỳ thật hệ thống không chủ động tuyên bố nhiệm vụ, hắn cũng đã muốn đi ra đại sảnh nhận hai nhiệm vụ rồi. Nếu hiện tại đã có nhiệm vụ, vậy thì không cần phiền phức như vậy nữa.

Nói tóm lại, nhiệm vụ không có độ khó, bởi vì không có thời gian giới hạn, nhưng lại rất thú vị. Dĩ nhiên là đạt được vật phẩm của thế giới ma pháp, hơn nữa ban thưởng lại càng thú vị, Cấm Kị ma pháp —— Vong Linh Triệu Hoán thuật.

Ôn Bình hỏi:

- Đúng rồi, hệ thống, thu phí có thay đổi không?

Hệ thống lên tiếng:

- Trước kia phòng xem phim là 20 miếng kim tệ một canh giờ, khu cảnh giới kỳ lạ là 100 kim tệ một canh giờ, sau khi cải tạo xuất hiện khu vực mới, xác suất tăng lên, cho nên giá cả trực tiếp tăng theo. Phòng xem phim là 2000 miếng kim tệ một canh giờ, khu cảnh giới kỳ lạ là một viên bạch tinh một canh giờ. Bởi vì Harry Potter mỗi tập thời gian hơi ngắn, cho

nên một lần xem một bộ giá cả là 5000 miếng kim tệ, khu cảnh giới kỳ lạ xem là ba viên bạch tinh một bộ.

Ôn Bình cảm thán nói:

- Giá tiền này có chút mắc đấy.

Hệ thống lên tiếng tiếp:

- Phòng xem phim tái sinh thành một khu tu luyện mới, cũng có thể so với Phong chi cốc, cho nên giá tiền này nếu mà so sánh là vô cùng rẻ đấy. Hơn nữa Kí Chủ đừng đánh giá thấp khả năng kiếm lợi nhuận bạch tinh của đệ tử cùng trưởng lão. Đệ tử có cảnh giới tiếp cận Thông Huyền cảnh đã phổ biến, cộng thêm tu hành Ngự Kiếm Thuật các loại pháp thuật, thế lực cùng Thông Huyền cảnh không có gì khác nhau, lợi nhuận bạch tinh, không khó.

Ôn Bình gật đầu, nói:

- Ta cũng không đánh giá thấp bọn họ, ai cũng giàu hơn ta!

Hắn mặc kệ lợi nhuận bao nhiêu, đều dành cho việc kiến thiết tông môn, tạo phúc cho toàn bộ tông môn.

Được như bọn người Dương Nhạc Nhạc có thể dùng cho để kiến thiết cho bản thân, thật đúng là không nhiều lắm.

Tiếp đó, Ôn Bình trực tiếp lên lầu hai, nhìn sơ lược các gian phòng, sau đó chọn khu xem phim, chuẩn bị tốn 5000 miếng kim tệ xem một tập Harry Potter, tìm một chút cảm giác cũ.

Không nghĩ tới, phim còn chưa xem, tiếng của hệ thống đã truyền tới.

- Với tư cách hệ thống, không thể không nói thêm câu nữa, Kí Chủ ngươi thật sự càng có tiền càng keo kiệt. Bạch tinh trong tàng giới còn tới ba bốn ngàn viên có thể sử dụng, lại không nỡ tiêu mấy viên để vào khu cảnh giới kỳ lạ.

- Nếu ngươi đồng ý không thu 50 viên bạch tinh mà bán cho ta Harry Potter toàn tập, thì ta có thể tiêu bạch tinh để xem hết tám bộ Harry Potter rồi!

Ôn Bình đáp lại một câu, sau đó ngồi vào ghế sô pha mềm mại ở bên trong, mang kính mắt lên.

Bộ phim Harry Potter thứ nhất, tên đầy đủ gọi là "Harry Potter cùng hòn đá phép thuật", còn nhớ lần đầu tiên xem bộ phim này, quả thực là mở ra một thế giới quan mới.

Tất cả mọi người đã yêu cái thế giới giả tưởng này.

Đương nhiên, Ôn Bình khẳng định không phải ngoại lệ.

So sánh với phim truyền hình Tru Tiên thường xuất hiện trên khung cảnh rộng, Harry Potter không có kích thích bằng, nhưng thế giới nó mở ra, lực hấp dẫn lại vô cùng cường đại.

Tiếp đó, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, nhãn hiệu Nữ Chân Giai quen thuộc xuất hiện ở trước mắt. Đó là chỗ ở sau này của Harry Potter, cũng là nơi tuổi thơ bi thảm của hắn bắt đầu. Tiếp theo, lại để cho người cảm giác được ôn hòa, lão Dumbledore hiền hòa râu trắng xuất hiện. Mắt hắn đeo kính mắt, thu thập từng món đồ ở ven đường không tồn tại trong thế giới Muggle…

Đối với Dumbledore, Ôn Bình thật là đặc biệt ưa thích, hắn lương thiên, nhìn xa trông rộng, hơn nữa cơ trí, mà lại cường đại, nói thật, có người hoàn mỹ như thế này, Ôn Bình cảm giác thật không tưởng tượng nổi.

Nếu như nói về cảm thụ, Ôn Bình cho rằng chính là bởi vì có Dumbledore tồn tại, mới khiến cho Harry Potter hay ngại ngùng lại rất yếu ớt biến thành một vị ma pháp sư ưu tú, hắn tựa như đèn sáng, chiếu sáng đường phía trước cho Harry Potter. Đương nhiên, sự phát triển của Harry Potter, có liên hệ mật thiết với bạn bè, nhưng xem kỹ tình tiết, Dumbledore công lao cũng rất lớn.

Tiếp theo, Hagrid chất phác xuất hiện trong phim. Hắn bọc Harry Potter trong tả lót, cho dù không nỡ, Hagrid vẫn đưa hắn cho Dumbledore, đặt ở trước cửa nhà dì của Harry Potter.

Câu chuyện từ đó cũng bắt đầu…

…

Phòng bếp.

Thấy màn đêm đã buông xuống, mấy ngày nay bọn người Vân Liêu xuống núi vài lần, đương nhiên, bọn họ không lo lắng Mộ Dung Thanh làm gì đối với Bất Hủ tông, nhưng vẫn lo lắng Mộ Dung Thanh động tay chân đối với phủ thành chủ.

Bất quá khi nhìn thấy Mộ Dung Thanh ngày ngày ngồi xổm trong khách sạn cũ nát, phủ thành chủ còn có người canh giữ, bọn họ đều yên tâm.

Còn Thi Hoa trải qua vài ngày tu dưỡng, trạng thái đã trở lại như trước, bắt đầu đi theo Triệu Dịch quét dọn tông môn, đổi lấy số lần tu luyện mỗi ngày. Kỳ thật Triệu Dịch đã không cần dựa vào quét dọn tông môn để đổi số lần tu luyện hằng ngày, xác nhận nhiệm vụ tại đại sảnh nhiệm vụ, hoặc là đi Phong chi cốc kiếm tiền, cũng đã vượt qua tiêu hao của hắn mỗi ngày, quét dọn tông môn, chỉ là bản thân tự muốn làm mà thôi.

Đối với Thi Hoa mà nói, kim tệ trước mắt cũng không phải vấn đề cần lo lắng, có thể mượn bọn người Triệu Dịch, sau này trả lại thật ra cũng không khó, hiện tại thứ duy nhất cần đối mặt là dị mạch gió và lửa, cùng với việc lựa chọn pháp thuật cùng mạch thuật.

Về phần Bách Niệm Hương, nàng ngược lại không cần phải lựa chọn, nàng có hai loại bạch tinh khác nhau đồng thời tiến hành.

Được gió trước thì dùng gió, được lửa trước thì dùng lửa.

- Tông chủ đâu?

Khi Hoài Diệp hỏi lúc ăn cơm, mọi người đang nói chuyện phiếm với nhau bỗng nhiên chú ý.

Chiêm Đài Thanh Huyền nói:

- Tông chủ đoán chừng lại là tu luyện rồi, không ai biết ngài ở đâu sao? Vương…

Vốn muốn hỏi Vương Bá một câu, thế nhưng mà vừa nghĩ tới lỗ tai Vương Bá, Chiêm Đài Thanh Huyền đã dừng lại không nói.

Mọi người lắc đầu, đều biểu thị không biết.

Dương Nhạc Nhạc ứng tiếng nói:

- Toàn bộ buổi chiều cũng chưa thấy người.

- Khả năng là đang ở phòng xem phim.

Lúc này, La Kiếm như có điều suy nghĩ mà nói một câu:

- Ta nhớ lúc đi ngang qua phòng xem phim, phòng xem phim đã mở. Có khả năng là ra phim truyền hình mới, tông chủ đang xem, cho nên đã quên giờ cơm?

- Vậy hẳn là đúng rồi.

- Tông chủ hẳn là đang xem phim truyền hình mới.

- Mọi người ăn trước đi, ta lại nấu cho tông chủ một phần.

Hoài Diệp dứt lời, lại đi vào phòng bếp.

Lúc này, đại đa số người sau khi lên lầu đều ăn đặc biệt nhanh, đến cả Hoài Diệp xào rau cũng đặc biệt nhanh.

Bọn người Bách Niệm Hương vừa tối, không hiểu được.

Bởi vì những ngày này lúc ăn cơm mọi người đều rất hưởng thụ, hơn nữa hơi nhiều lời, một khi đã trò chuyện thì không dừng lại được.

Cho đến khi Dương Nhạc Nhạc ăn xong đầu tiên và đứng lên, nói một câu:

- Trưởng lão, các vị sư đệ sư muội, các ngươi từ từ ăn, ta đi tới phòng xem phim trước nhé!

Dứt lời, hắn chạy như bay xuống lầu.

【VIP】 Toàn bộ tông xem “Harry Potter”

Dương Nhạc Nhạc vừa chạy đi, cũng giống một dây đàn vừa gãy vậy, dao động lan ra làm cho đũa của mọi người cũng di chuyển nhanh hơn.

Thế cho nên đến cuối cùng, Hoài Diệp vốn nên thu dọn đồ đạc lại để rời đi, nhìn thấy mình đã là người cuối cùng, vội vã xin Vương Bá hỗ trợ mình thu dọn:

- Vương Bá, có thể giúp ta dọn đồ không? Lần sau ta giới thiệu bạn đời cho ngươi.

Vừa dứt lời đã tranh thủ thời gian chạy ra Nhiễu sơn.

Vương Bá đứng tại cửa phòng bếp, nhìn bóng dáng Hoài Diệp chạy xa, miệng không khỏi nói thầm.

- Lúc nào cũng nói sẽ giới thiệu bạn đời cho ta.

- Cũng đã nửa năm rồi, cả cái bóng của bạn đời còn không thấy được.

- Một đám nhóc con, cũng chỉ có thể lừa gạt đám già như bọn ta thôi.

Cùng lúc đó, Dương Nhạc Nhạc đã đến phòng xem phim dưới lầu. Xem xét ảnh thất, ánh mắt hắn lộ vẻ chờ mong. Bây giờ nhìn phòng xem phim lớn hơn gấp mấy lần so với trước đây, theo hắn nghĩ, nhất định sẽ xuất hiện càng nhiều món đồ chơi tốt, nếu không tông chủ sao đến nỗi cơm cũng quên ăn?

Linh quang, còn có đồ ăn của Hoài Diệp, ai dám nói ăn ngán, ai dám lãng phí một hạt linh quang.

Theo đó, mắt Dương Nhạc Nhạc lướt qua lầu một, nhìn thấy khung cảnh trống trãi nên hắn cũng không chú ý, vội vàng leo cầu thang lên lầu hai. Lầu hai rất rộng rãi, liếc mắt có thể nhìn thấy bốn phòng, hai Phòng xem phim, hai khu vực cảnh giới kỳ lạ.

- Tông chủ ——

Dương Nhạc Nhạc tựa đầu thăm dò một gian phòng, ánh mắt trong bóng tối khao khát mà tìm kiếm đồ vật mới.

Ôn Bình lúc này vừa vặn bước từ trong phòng xem phim ra, tiếng bước chân khiến cho Dương Nhạc Nhạc nhanh chóng quay đầu lại, vẻ mặt hưng phấn đi đến.

Dương Nhạc Nhạc nói:

- Tông chủ, ngài đang làm gì đó?

Ôn Bình thuận miệng ứng tiếng nói:

- Xem phim.

- Điện ảnh?

Dương Nhạc Nhạc vẻ mặt khó hiểu.

Ôn Bình giải thích nói:

- Phim truyền hình, chính là mấy loại như Tru Tiên đấy, tương đối dài, kể về một câu chuyện rất dài dòng. Điện ảnh thì khác, điện ảnh bình thường chỉ ghi chép lại một câu chuyện, thời gian tương đối ngắn, tối đa cũng chỉ một canh giờ.

Dương Nhạc Nhạc nói:

- Điện… Điện ảnh, thời gian ngắn như vậy sao, chỉ một canh giờ. Tru Tiên ba tập cộng lại cũng chỉ có nhiêu đó.

Ôn Bình nói tiếp nói:

- Cân nhắc một thứ gì, cũng không phải dùng chiều dài của nó mà đo đạc, mà là những vật khác. Điện ảnh, thời gian mặc dù ngắn, thế nhưng mà câu chuyện rất chặt chẽ, tình tiết rất đặc sắc, có thể trong thời gian có hạn mang đến cho chúng ta những thứ vô hạn. Tóm lại, sẽ không tệ hơn Tru Tiên, đợi sẽ cơm nước xong xuôi, ngươi có thể tới xem, thuận tiện dẫn theo những người khác.

Hắn muốn giải thích rõ cái gì là điện ảnh, nhưng dăm ba câu giải thích không rõ, cho dù có giải thích, Dương Nhạc Nhạc bọn họ cũng chưa chắc hiểu. Mượn điện ảnh hai chữ mà

nói, giải thích rất phiền toái, thôi thì dứt khoát không giải thích.

Nghe xong lời Ôn Bình nói, Dương Nhạc Nhạc tuy không hiểu nhiều, nhưng vẫn vội hỏi:

- Tông chủ, ta đã ăn xong. Ngài tới trễ, mọi người cũng tìm không thấy ngài, Hoài Diệp sư muội lại làm cho ngài một phần nữa, ngài đi ăn trước đi, ta xem… điện ảnh.

Điện ảnh hai chữ, nghe là lạ đấy, càng nói tiếp Dương Nhạc Nhạc cảm thấy càng quái. Bất quá, tông chủ đã xem phim thấy vui đến quên cả trời đất, quên đi ăn cơm, sao hắn có thể xem nhẹ thứ điện ảnh này.

- Tông chủ… điện ảnh, thu phí như thế nào?

Dương Nhạc Nhạc hỏi xong, Ôn Bình còn chưa kịp trả lời, dưới lầu đã truyền đến tiếng bước chân, rất ầm ĩ. Đi theo chính là âm thanh mọi người bắt chuyện—— không cần nghĩ cũng biết, đây là tất cả mọi người đang đuổi tới.

Dương Nhạc Nhạc lập tức tỏ vẻ bất đắc dĩ cùng thất lạc, bởi vì hắn vốn muốn là người đầu tiên được thử qua, cũng học cách của Vu Mạch trưởng lão vậy, có thể nói khoác với người khác mình đã chứng kiến được thế giới mới.

Cảm giác kia, nhớ tới thật là tuyệt không thể tả.

Thế nhưng không nghĩ tới vẫn là đã muộn một bước, hiện tại tất cả mọi người đã đến dưới lầu, đoán chừng là không có cơ hội này.

- Tông chủ ——

- Tông chủ ——

Một đám người như ong vỡ tổ mà xông lên lầu hai, sau khi nhìn thấy Dương Nhạc Nhạc, nhiều người tỏ vẻ giận dữ.

Dương Nhạc Nhạc xấu hổ cười cười, nói là mình ăn cơm nhanh, chẳng có cách nào khác.

Mọi người bắt đầu rầm rộ hỏi thăm, Ôn Bình đưa tay quát:

- Yên tĩnh!

Một tiếng hô như vậy mới khiến mọi người lúc này yên tĩnh trở lại.

Vốn hắn muốn nói chuyện về phòng xem phim muộn một chút, muộn một chút mới để cho bọn họ đến xem phim, không có nghĩ rằng bọn họ vậy mà đều tìm tới. Xem ra, trong thế giới thiếu thốn hình thức giải trí, phim truyền hình Tru Tiên mang đến cho bọn họ rất nhiều kích động.

Ôn Bình nói:

- Khu xem phim, khu cảnh giới kỳ lạ đều được bảo giữ như cũ, chính là ở bên trái. Còn bên phải là hai khu xem phim, khu cảnh giới kỳ lạ mới, khu xem phim thu phí 2000 miếng kim tệ một canh giờ, khu cảnh giới kỳ lạ mới thì thu phí một viên bạch tinh một canh giờ. Các ngươi cứ theo ý mình mà lựa chọn.

Vừa dứt lời, đám đệ tử bắt đầu phát ra tiếng than vãn, tuy chỉ trong chớp mắt, nhưng vẫn rót vào trong tai Ôn Bình.

- Mắc như vậy?

- Một viên bạch tinh một canh giờ, cái này cũng bằng Phong chi cốc.

Đương nhiên, những câu cảm thán này đều mang theo hiếu kỳ, hiếu kỳ phòng xem phim vì sao bỗng nhiên thu phí mắc như vậy.

Ôn Bình thấy ánh mắt tò mò của mọi người, tiếp tục nói:

- Mắc, có đạo lý của cái mắc. Phòng xem phim mới thêm vào sê ri phim điện ảnh Harry Potter. Không giống với ngự kiếm phi hành, Tru Tiên thế giới chính tà đối lập, thế giới của Harry Potter là một thế giới hoàn toàn mới, cũng sẽ cho các ngươi một cảm giác hoàn toàn khác. Đương nhiên, thu phí tương ứng khẳng định cũng là hoàn toàn mới đấy. Nếu như là xem tại khu xem phim, 5000 miếng kim tệ một bộ, các ngươi có thể xem như là một tập. Nếu như xem tại khu cảnh giới kỳ lạ, thì sẽ thu ba viên bạch tinh một bộ. Ai muốn làm người đầu tiên?

Dương Nhạc Nhạc vội vàng đưa tay:

- Ta!

Vừa nghĩ tới mình cuối cùng cũng là người đầu tiên, Dương Nhạc Nhạc vui hết cỡ, hắn tin tưởng tông chủ, thu phí nhất định là đáng giá. Trước mắt mà nói, mặc kệ tông chủ thu phí mắc bao nhiêu, nhưng chỉ cần là dùng qua nhất định sẽ đáng giá.

Kim tệ, bạch tinh, những thứ này đều là vật ngoài thân, có thể nhận lợi nhuận từ nhiệm vụ, cũng có thể kiếm từ việc đi Phong chi cốc nhặt Hồng Thạch.

Hắn bây giờ rất hiếu kỳ, hiếu kỳ thế giới mới mà tông chủ nói, càng hiếu kỳ hơn nữa đối với hai chữ Harry Potter. Tuy không hiểu là thứ gì, nhưng cảm thấy đặc biệt rất ngầu!

Khi Dương Nhạc Nhạc móc ra kim phiếu 5000 kim tệ đưa cho Ôn Bình, Chiêm Đài Thanh Huyền cũng như những trưởng lão khác tranh nhau tiếp lời.

- Tông chủ, còn có ta ——

- Còn có ta.

Tất cả mọi người mang theo lòng hiếu kỳ, tràn đầy khát vọng đối với thế giới mới mà Ôn Bình nói.

Tru Tiên, đã phá vỡ nhận thức của bọn họ đối với thế giới, cho họ biết còn có một thế giới tru tiên. Tuy Ôn Bình chưa bao giờ nói nó có thật sự tồn tại hay không, nhưng pháp khí lại thật sự đến được trong tay hắn.

Sự bất phàm của nó, mọi người đều nhìn thấy.

Bất quá, có chút vội vàng, thì ra chính là bọn người mới vừa nhập tông Tử Nhiên vẫn không rõ sự tình.

Hoa Tiểu Chu, Hoài Diệp vội vàng tới lôi kéo Bách Niệm Hương, nói:

- A Hương, đi theo chúng ta cùng xem Harry Potter nhé.

- Ta…

Bách Niệm Hương đối với Ôn Bình mà nói đến bây giờ còn bó tay, muốn hỏi thêm vài câu, nhưng thấy Ôn Bình vội

vàng thu tiền của mọi người, nàng vẫn chưa kịp thốt ra lời nào.

Hoài Diệp lại nói:

- Làm sao để nói cho ngươi đây… Tiến vào gian phòng kia, có thể chứng kiến thế giới bên ngoài Thiên Địa hồ. Người trong thế giới kia, bọn họ không tu hành mạch môn, cũng không dựa vào Dực Tộc yêu thú để đi lại, bọn họ có thể trực tiếp bay!

Tiếng nói vừa ra, hào quang hiện lên trong mắt Bách Niệm Hương, đến cả Tử Nghiên đứng ở đằng sau cùng Long Kha, người chưa từng vào phòng xem phim bao giờ cũng tỏ vẻ kinh ngạc…

【VIP】 Thiên mã vào thành

Trực tiếp bay!

Tử Nhiên cùng Bách Niệm Hương nghe xong lời này, trong mắt ánh lên vẻ hào hứng cực điểm.

Trên thế giới này, mọi người tu luyện là vì sao, mục đích thứ nhất tự nhiên là trở nên mạnh mẽ, đứng ở một nơi mà người khác không chạm tới được, đạt được đồ vật người khác không chiếm được, có thể được người khác ngưỡng mộ; thứ hai dĩ nhiên là bản thân siêu việt, chuẩn xác mà nói khi bản thân trở nên siêu việc, làm được những chuyện trước kia mình không làm được, đạt được đồ vật trước kia mình không chiếm được.

Bay, tất nhiên điều đầu tiên trong số đó.

Bằng không thì khi trở nên mạnh hơn, mọi người sẽ muốn chinh phục được Dực Tộc yêu thú, cho dù quá trình này phi thường gian nan, so với chinh phục một con yêu thú chạy trên mặt đất khó hơn trăm lần, vẫn có rất nhiều người nguyện ý đi làm.

Cái này không phải là vì muốn đến được nơi người khác không đến được hay sao?

Bầu trời!

Hoài Diệp thấy thế, vội hỏi:

- Chỉ nói tới phim Tru Tiên của phòng xem phim trước kia thôi, người trong thế giới đó, không riêng gì có thể bay, hơn nữa thứ theo đuổi cũng khác với chúng ta. Chúng ta truy cầu sức mình, truy cầu tốc độ, truy cầu càng mạnh hơn nữa. Nhưng người trong thế giới kia, bọn họ trong đầu truy cầu một thứ khác, trường sinh. Muốn vĩnh viễn sống ở trong thế giới kia của bọn họ.

- Trường sinh!

Tử Nhiên lần đầu tiên nghe được cái từ này, rồi sau đó nhắc lại nhiều lần, đồng thời theo Hoài Diệp đi về phía Ôn Bình.

Ôn Bình hỏi:

- Harry Potter hay là Tru Tiên?

Hoài Diệp vội hỏi:

- Harry Potter, Tử Nhiên đại sư cùng Bách Niệm Hương bọn họ xem Tru Tiên.

Tử Nhiên nói tiếp:

- Trước mắt không xem Tru Tiên, nếu mọi người đã muốn xem Harry Potter, lão thân cũng muốn xem một chút.

Ôn Bình nói:

- Được, 5000 miếng kim tệ một bộ. Có điều, Harry Potter trong phim ảnh cũng không có truy cầu trường sinh, tóm lại những thứ Hoài Diệp nói đều không có! Người tuy có thể bay, nhưng lại không phải dựa vào bản thân, mà là mượn vật ngoài thân. Cho nên, thận trọng lựa chọn.

Ngoại vật, dĩ nhiên là cái chổi.

Đương nhiên, nói thì không thể nói ra rồi, tiết lộ tình tiết chẳng có ý nghĩa gì cả.

Tử Nhiên lập lại một lần:

- Chính là Ha… Harry Potter, đợi xem xong Harry… Potter lại xem Tru Tiên.

Nói xong, Tử Nhiên trong nội tâm bất đắc dĩ cười cười, nói thầm: cái chữ điện ảnh này thật không tự nhiên, nói mấy lần cũng không thuận miệng.

Ôn Bình nhìn Long Kha đang đứng phía sau, hỏi:

- Triệu trưởng lão, ngươi xem cái gì?

- Tru Tiên.

Hiển nhiên, Long Kha có hứng thú đối với Tru Tiên hơn.

Bất quá, Ôn Bình tự biết mình bây giờ đang mang nhiệm vụ, người xem phim phải đạt đến 500. Làm sao có thể để cho

Long Kha xem Tru Tiên chứ?

- Triệu trưởng lão, phòng xem phim mỗi ngày chỉ mở vào buổi tối, hơn nữa thời gian có hạn. Nếu như mọi người đợi lát nữa đều đàm luận câu chuyện về Harry Potter, nói hết cốt truyện và tình tiết trong đó, câu chuyện trải qua, kết cục ngươi cũng sẽ biết, đến lúc đó xem phim sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Ôn Bình nói bằng ngữ khí bình thường, chỉ là đưa một vấn đề cho Long Kha.

Trong ánh mắt Long Kha lập tức hiện lên một chút do dự, sau đó sửa lời nói:

- Ta cũng xem Harry Potter.

Ôn Bình vui vẻ trong tâm, chợt nói:

- Vậy thì vào đi thôi.

Khi Long Kha tiến vào phòng xem phim, Ôn Bình liền đi xuống lầu. Phòng xem phim hết thảy đều là tự động, về phần kính 3D, Hoài Diệp bọn họ đã sớm quen thuộc, Long Kha không biết, tự nhiên sẽ có người chỉ dẫn, không cần hắn quan tâm. Hắn hiện đang chuẩn bị quay trở lại phòng bếp, lại làm một ly Hải Niệm nồng trà, đầu tư cho bọn cường giả Địa Vô Cấm. Đương nhiên, là Hải Niệm nồng trà sau khi cải tiến.

Hải Niệm nồng trà sau khi cải tiến giá trị xa xỉ, bất quá sau khi Ôn Bình liên tục châm chước, cảm thấy trả cho nó một cái giá lớn cũng không phải là không thể.

Nếu như sau khi hắn tỉnh dậy, tồn tại uy hiếp, thì cứ dùng Giao Long xóa hắn đi, coi như dọc đường không cẩn thận đá phải một ly Hải Niệm nồng trà vậy.

Ngay tại lúc đó, khi Ôn Bình đi rồi, mọi người đeo kính mắt ngồi xuống trong phòng xem phim.

Đèn, cũng từ từ tối dần.

Toàn bộ thế giới mới, bắt đầu hé lộ.

…

Thương Ngô thành.

Đêm bên ngoài thành im ắng như thường ngày.

Trên tường thành, nhóm thủ vệ nắm lấy trường thương, ánh mắt rảo qua vùng bên ngoài thành, bắt lấy bất kỳ động tĩnh nào đến từ trong bóng tối.

Đúng lúc này, trong rừng bỗng nhiên truyền đến một hồi chuông, cảm giác rất không linh, hơn nữa vô cùng gần, lúc bọn thủ vệ nhìn lại, thì một đám ánh sáng đã đến gần Thương Ngô thành. Cũng vào lúc này, đám người Mộ Dung Thanh vốn dĩ đứng ở cửa thành cũng bỗng nhiên cất bước đi lên phía trước, chia làm hai hàng đứng cung kính ở cổng thành.

Trên cổng thành, đám người Hoàn Thành không đi xuống phía dưới mà chỉ chăm chú nhìn vào phía rừng.

- Xem ra, Mộ Dung Thanh hôm nay đợi hết một ngày chính là đợi bọn chúng. Cũng không biết đến là đại nhân vật gì, chẳng lẽ thật sự là thứ đứng trên đỉnh Thiên Địa hồ kia sao?

Hoàn Thành dứt lời, bảo mọi người không được tùy ý manh động. Người của Bất Hủ tông không hiện ra, bọn họ càng không thể tiếp xúc với những đại nhân vật này. Bọn họ muốn vào thành, cứ để cho vào là được.

Ánh sáng làm tỏa sáng cả một vùng rừng, chung quanh vài trăm mét được rọi sáng cứ như là ban ngày.

Bên trong hào quang, một cỗ xe ngựa vàng chậm rãi lái tới, người khác chú ý đầu tiên chính là yêu thú đang kéo xe, bởi vì ánh sáng chính là phát ra từ người nó. Khi đến gần Thương Ngô thành, nó mới ngừng chiếu sáng. Lúc này mọi người mới thấy rõ cơ thể thật của nó, hình như là một con chó trắng, đầu là màu đen, nhưng lại mọc ra một đôi cánh chim, tựa hồ có thể bay.

Sau xe còn có 5 chiếc tương tự, cũng là yêu vật kéo xe.

Có điều, chiếc xe cuối cùng có đến ba con yêu vật đang kéo.

- Cung nghênh đại nhân!

- Cung nghênh đại nhân!

Bọn người Mộ Dung Thanh đồng loạt quỳ trên mặt đất, như người hầu, đón đoàn xe vào trong thành.

Trong khoảnh khắc quỳ xuống đó, Mộ Dung Thanh trong đầu thầm nghĩ, có thể dùng yêu vật Trấn Nhạc cảnh kéo xe, Ngân cấp chủ sự của Bách Tông liên minh đến rồi!

Ngân cấp chủ sự, đối với bọn họ mà nói, giống như một truyền thuyết vậy. Trong truyền thuyết, Ngân cấp chủ có thể hiệu lệnh được cả người đứng đầu thế lực Tứ Tinh, ngoài Kim cấp chủ sự Thần Long thấy đầu không thấy đuôi kim, bọn họ chính là người có quyền quyết sách cao nhất trong liên minh Thiên Địa hồ. Hắn nghĩ bề trên sẽ phái đại nhân vật tới, chỉ là không nghĩ tới đến lại chính là Ngân cấp chủ sự trong truyền thuyết.

Đoàn xe chạy nhanh vào trong thành, đám người Mộ Dung Thanh mới ngẩng đầu lên, đi theo sau.

Từ đầu đến cuối, trong xe không xuất hiện một người.

Sau khi đoàn xe hoàn toàn chạy vào thành rồi, Hoàn Thành phất phất tay, dẫn theo người đi theo từ xa. Cuối cùng, khi nhìn thấy Mộ Dung Thanh cùng đoàn xe đứng bên ngoài một khách điếm, nhắc tới cũng trùng hợp, chính là sản nghiệp của phụ thân Dương Nhạc Nhạc, Dương Tông Hiền. Vì vậy, Hoàn Thành vội vàng phái người đi di tản toàn bộ khách trong khách điếm, đồng thời phong tỏa toàn bộ con đường xung quanh đó.

Dù sao đây cũng chính là đại nhân vật đứng đầu Thiên Địa hồ!

Phủ thành chủ mạnh bao nhiêu, Hoàn Thành chính mình cũng hiểu rất rõ ràng.

Phương pháp xử lý an toàn nhất chính là không tiếp xúc, ngồi đợi người của Bất Hủ tông đến giải quyết…

【VIP】 Xếp thứ 1900 Linh Thể bảng, thể phục sinh!

Lúc đoàn xe hoàn toàn dừng lại, trước mấy cỗ xe ngựa lập tức có mười mấy người đi ra.

Trong đó có chín người mặt lạnh, chỉ có gã thanh niên đi xuống cuối cùng là có biểu lộ phong phú. Nhìn thấy Mộ Dung Thanh, hắn lập tức trợn mắt.

Tiếp đó, thanh niên hỏi:

- Ngươi là chủ sự của Đông hồ?

Mộ Dung Thanh vội vàng gật đầu, ứng tiếng nói:

- Hồi bẩm đại nhân, tại hạ Mộ Dung Thanh, đúng là chủ sự phân hội Đông hồ của Bách Tông liên minh. Lần này đã được vinh hạnh nghênh tiếp các đại nhân được mấy ngày.

- Ngươi không định cho bọn ta ở tại chỗ này đấy chứ?

Mặt hắn lộ rõ vẻ không vui cùng chê bai khó thể nói rõ:

- Ngươi cũng biết, ta là ai, sau xe ngồi chính là ai?

- Đại nhân thứ tội, đây đã là khách điếm tốt nhất Thương Ngô thành rồi ạ.

Dứt lời, Mộ Dung Thanh bị dọa đến mức quỳ xuống.

Vào thành không đến một phút đồng hồ, hắn đã liên tục quỳ lạy hai lần, vài chục năm nay hắn đều không có quỳ qua nhiều lần như vậy.

Vào lúc chàng thanh niên không vui vẻ mở miệng chửi mắng, bỗng nhiên truyền tiếng nói một lão già. Giọng nói mang theo một vẻ uy nghiêm và quyền lực, hắn mới mở miệng đã khiến cho người thanh niên kia chấm dứt mọi chửi mắng.

- Hạ Kim, đủ rồi!

Hạ Kim vội vàng chạy đến bên cạnh lão già, như một bé ngoan vậy, vừa đi vào khách điếm vừa dò hỏi:

- Sư phụ, kỳ thật con cũng không thấy có vấn đề gì, chỗ ở chỉ hơi tệ một chút thôi. Ngài dù sao cũng là Ngân cấp chủ sự của Thiên Địa hồ, ngài đã đến, Bất Hủ tông kia không đến nghênh đón đã không nói, bây giờ lại còn muốn chúng ta ở nơi rách nát như thế này, thật sự có phần mất thân phận của ngài.

Dứt lời, Hạ Kim vội vàng nhìn về phía Mộ Dung Thanh đang đứng sau lưng.

Mộ Dung Thanh biết rõ Hạ Kim là có ý gì, vội vàng lên tiếng:

- Bất Hủ tông ty chức không đi.

- Ý ngươi là sao, núi cũng không nhường?

Hạ Kim tỏ vẻ giận dỗi.

Bất Hủ tông kia thực xem mình là Ngũ Tinh thế lực rồi hả?

Không nể mặt Bách Tông liên minh chút nào sao.

- Được rồi! Lão già cũng không kích động như Hạ Kim, chỉ là rất lạnh nhạt mà lên tiếng:

- Nhớ kỹ, thân phận chỉ dùng để hù dọa những kẻ không có gan, và người không có thực lực, phàm là người có cả hai thứ này, loại người này sẽ không bị một cái danh xưng hù dọa. Bất Hủ tông kia đã dám cùng Bách Tông liên minh khiêu chiến, còn dám diệt đi Long Thần môn, là đủ chứng minh sức mạnh của bọn hắn. Bọn họ cho dù biết rõ lão phu muốn tới, khẳng định cũng sẽ không tới đón tiếp.

Hạ Kim vẫn kích động như cũ:

- Sư phụ, bọn họ chính là không biết xấu hổ, Bách Tông liên minh cũng đã cúi đầu bày tỏ thái độ rồi, hắn còn muốn thế nào?

Lão già nói tiếp:

- Nơi nhỏ bé sống lâu rồi, tự nhiên sẽ sinh ra một ít ngạo khí buồn cười.

Hạ Kim vội vàng phụ họa nói:

- Cũng thế, sau khi xưng bá tại một nơi rách nát, sẽ cho là mình vô địch thiên hạ. Thật tình không biết bên ngoài thế lực cường đại quá nhiều. Long Thần môn cũng có là gì đối với Thế lực đứng đầu Tứ Tinh đâu, Hạ gia ta muốn diệt lúc nào cũng được. Không phải chỉ là tiêu diệt một cái Long Thần môn thôi sao? Không biết mình là ai rồi.

Lão già nói:

- Nhiều lời vô ích, lần này tới mục đích là tìm hiểu hư thật về Bất Hủ tông, nhìn xem phía sau hắn có phải có thế lực lớn hơn không. Hạ Kim, ngày mai ngươi theo vi sư đi gặp tông chủ Bất Hủ tông kia.

Hạ Kim gật đầu, nói:

- Vâng, sư phụ.

Vừa nghĩ tới ngày mai phải đi gặp tông chủ Bất Hủ tông, Hạ Kim lập tức xoa tay mà hưng phấn lên.

…

Chớp mắt đã đêm dài.

Ôn Bình đã hoàn thành điều chế Hải Niệm nồng trà, sau khi bỏ vào cốc Vô Lượng thì đảo mắt nhìn qua tàng giới.

Bảo khố đoạt được của Long Thần môn làm thiên tài địa bảo Hải Niệm nồng trà, đã tiêu hao hầu như không còn. Muốn làm tiếp một ly Hải Niệm nồng trà, thì phải - xuất huyết nhiều rồi- .

Có điều cũng may tinh thần lực của hắn đã khôi phục, tạm thời không phải cần nhiều Hải Niệm nồng trà đến như vậy, phần tiêu hao này tạm thời có thể không nghĩ đến. Cường giả Địa Vô Cấm kia, uống một cốc lớn Vô Lượng như vậy, cũng có thể tỉnh.

Đi vào chủ điện, Ôn Bình rót một cốc, sau đó chậm rãi cho hắn uống.

Nhắc tới cũng kỳ, lúc cho hắn uống, cũng không có cảm giác khó nuốt xuống như Thi Hoa.

Hải Niệm nồng trà chỉ cần đi vào miệng, như là mọc chân vậy, cứ không ngừng hướng trong cổ họng chui vào. Có điều khi Ôn Bình cẩn thận cảm giác, mới hiểu được hắn ảo diệu, đồng thời âm thầm nghĩ tới danh xưng cảnh giới Địa Vô Cấm. Trong lúc không còn chút tri giác nào như thế này, linh thể của hắn vẫn còn bảo tồn lấy năng lực vốn dĩ, cảm giác cứ không ngừng hấp thu năng lượng.

Hệ thống lúc này bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Kí Chủ, linh thể của hắn đang giúp tinh thần lực khôi phục, người có thể tiếp tục cho hắn uống, hắn sẽ hấp thu tất cả năng lượng không chừa một giọt.

- Sẽ không bão hòa sao?

Hắn có thể nhớ rõ, hệ thống đã từng nói qua, tinh thần lực một ngày chỉ có thể tiếp nhận lượng bằng một cốc.

Cho dù hắn uống tám mười cốc, cũng đều sẽ bị trường mạch công lấy hết, sau đó dự trữ lại.

Hệ thống giải thích nói:

- Theo ta quan sát, sẽ không xuất hiện tình huống này. Căn cứ những biểu hiện khi nãy, linh thể của hắn rất đặc biệt, tên là thể phục sinh, tại xếp hạng khoảng 1900 trong Linh Thể bảng, chỉ thấp hơn Hỏa Linh thân thể của Kí Chủ gần 100 bậc mà thôi. Hắn đã đem thể phục sinh tu luyện đến Đăng Phong cảnh, cho hắn một lần năng lực chết rồi lại phục sinh.

- Linh thể cũng có Đăng Phong?

- Đương nhiên, có điều Linh thể Đăng Phong tạo cực cảnh giới không mạch thuật, hắn cần một lượng lớn năng lượng tích lũy phá tan gông cùm xiềng xích, quá trình này bình thường tu luyện, ít nhất cần 1000 năm.

- 1000 năm!

Ôn Bình lập tức nhìn về phía tên cường giả Địa Vô Cấm dáng vẻ trưởng thành kia, thì ra đây là một lão yêu quái sống ngàn năm.

Đoán chừng trong đầu hắn không biết có bao nhiêu mưu ma chước quỷ —— có câu, gừng càng già càng cay!

Xem ra sau khi cứu hắn tỉnh dậy phải cẩn thận một chút, đề phòng gã này ở trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu.

Sau khi đã quyết định phương hướng sau này, Ôn Bình lấy cốc Vô Lượng ra, rồi sau đó đổ cả cốc vào miệng hắn, hắn tức thì không ngừng uống vào. Khi cốc Vô Lượng đã thấy đáy, Ôn Bình thở dài, nói:

- Bây giờ có thể tỉnh lại hay không thì phải xem ở bản thân người rồi. Dù sao những gì có thể làm ta đều đã làm rồi, muốn ta làm thêm một cốc Hải Niệm nồng trà tới cứu ngươi… trước mắt không có nhiều bạch tinh như vậy.

Nói xong, Ôn Bình lại bảo ác linh kỵ sĩ ngừng việc tuần tra lại, chuyên môn ở trong phòng trông coi gã.

Hắn muốn khi người này mở mắt lần đầu tiên, có phản ứng đầu tiên, thì hắn có thể biết rõ trước tiên.

Hệ thống bỗng nhiên lại nói chuyện:

- Kí Chủ kỳ thật không cần phải lo lắng, thể phục sinh mặc dù là cho hắn hai mạng sống, nhưng không cách nào lại để cho hắn trở lại thời điểm đỉnh phong. Sau khi tỉnh dậy, có mười phần tỷ lệ cảnh giới sẽ mất đi, có thể sẽ trở về Trấn Nhạc cảnh. Về phần khi nào hắn có thể quay lại cấp bậc Địa Vô Cấm, căn cứ công tác thống kê chưa hoàn thiện, người tu luyện thể phục sinh, trải qua chết đi rồi phục sinh, có thể một năm là khôi phục, cũng có thể hơn bốn trăm năm mới khôi phục được cảnh giới như lúc trước.

Ôn Bình vội hỏi:

- Một năm thì làm sao mà khôi phục được?

Hệ thống lên tiếng:

- Cái đó thì phải cần đến toàn lực Ngũ Tinh gia tộc hỗ trợ thì mới khôi phục được.

【VIP】 Ma pháp? Thật sự tồn tại ở đây sao?

- Thật ác độc.

Ôn Bình không khỏi cảm khái một câu.

Ngũ Tinh thế lực dốc hết tất cả, cái này chính tiêu hao tài nguyên, theo lý thuyết có lẽ không thua gì tái tạo nửa Địa Vô Cấm. Khoan nói đến việc hắn không có nhiều bạch tinh như vậy, cho dù có, hắn cũng không có ý định lấy ra để bồi dưỡng cho một Địa Vô Cấm. Hơn 100 viên bạch tinh, một cốc Hải Niệm nồng trà bản cải tiến, hắn cũng không nỡ uống nhiều, huống chi là tiêu tốn cho một người mà hắn không hề quen biết.

Một tiếng cảm khái qua đi, Ôn Bình liền rời khỏi chủ điện, đi một chuyến tới khu ký túc xá mới xây —— tọa lạc tại Xuất Nhiễu sơn.

Nói tóm lại, hoàn cảnh không tệ, bề ngoài không có gì khác biệt với khu ký túc xá cũ, bốn phía cũng là hồ sâu nước, chỉ là dưới nước này không có Giao Long.

Ôn Bình lúc này lập tức lựa chọn nâng cấp liền ba lượt khu ký túc xá, cũng giống với lúc kiến tạo khu ký túc xá mới, phí tổn thăng cấp của nó vốn dĩ đã gấp mười lần phí cơ sở. Chỉ có ba lượt nâng cấp thôi mà đã tiêu của Ôn Bình mấy trăm viên bạch tinh, quả thực có chút đau đớn.

Có điều cũng may trên người hắn bây giờ có ba bốn ngàn viên bạch tinh mới cướp từ Long Thần môn, ngoài ra còn có doanh thu mỗi ngoài gần hai mươi viên bạch tinh từ tông môn, cho nên ngược lại cũng không đến mức đặc biệt đau lòng.

Sau khi trở về từ Xuất Nhiễu sơn, Ôn Bình lúc này đi vào phòng xem phim. Cách lúc phim “Harry Potter cùng hòn đá phép thuật” chấm dứt còn một giờ, hắn chuẩn bị sửa sang lại dưới lầu. Đã là một tiệm kinh doanh, thì nhất định phải làm chút bắp rang còn có Coca Cola.

Mở cửa hàng trang trí nội thất ra, Ôn Bình vô ý thức mà hỏi thăm:

- Đúng rồi, Coca Cola cùng bắp rang, chắc có lẽ không chỉ đơn giản như vậy chứ?

Hệ thống hồi đáp:

- Đương nhiên, Coca Cola tăng cường vị giác kích thích, có hiệu quả với bất kỳ cường giả cảnh giới nào, đồng thời còn gia tăng hiệu quả hỗ trợ tu luyện. Lúc xem Tru Tiên, Harry Potter toàn tập, hắn đã đạt được thủ thuật có thể nâng cấp thành Coca Cola. Mặc kệ là thuật gì, uống xong 100 chai, sẽ có thể tốc hành đạt đến đỉnh phong! Đương nhiên, hiệu quả chỉ giới hạn với thuật pháp có được tại phòng xem phim.

Ôn Bình vui mừng, lại hỏi:

- Còn bắp rang đâu?

Hệ thống trả lời:

- Bắp rang, sử dụng lúc xem phim, có thể gia tăng thể nghiệm cảm giác, tăng thêm vận khí, ăn trong khi xem phim có thể loại trừ ảnh hưởng tâm cảnh cho cảm giác thể nghiệm quá chân thực từ phim điện ảnh hoặc phim truyền hình. Trước mắt cảm giác thể nghiệm ở khu cảnh giới kỳ lạ và khu xem phim quá mức chân thật, hoàn toàn tựa như tại thế giới thật, cho nên khó tránh khỏi sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với tâm cảnh của người xem. Bắp rang có thể hoàn toàn loại trừ những ảnh hưởng này.

Ôn Bình hỏi:

- A, sau khi ăn bắp rang, có thể tăng lên bao nhiêu vận khí?

So với việc loại trừ ảnh hưởng, Ôn Bình càng quan tâm đến hiệu quả vận khí hơn.

Bất Hủ tông hiện tại từ trên xuống cũng chỉ có bốn pháp khí mà thôi, lại có nhiều người như vậy. Pháp khí nếu như nhiều một chút, thì toàn bộ thực lực của Bất Hủ tông kia cũng sẽ mạnh hơn, mặc kệ đối với chính hắn, hay là đối với toàn bộ tông môn, đây đều là một việc rất có ý nghĩa.

Hệ thống trả lời:

- Có thể tăng lên một phần, có điều, một người một ngày chỉ có thể mua một hộp, vận khí tăng phúc chỉ cần rời khỏi phòng xem phim cũng sẽ bị thiết lập lại là 0. Đúng rồi, số lượng Coca Cola có thể mua cũng bị hạn chế, đệ tử một ngày tối đa một lon, trưởng lão một ngày cũng chỉ có thể hai chai.

- Được.

Đối với vấn đề hạn chế này, Ôn Bình đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Tiếp theo, Ôn Bình quan sát tới máy bắp rang và nguyên liệu làm bắp rang trong cửa hàng đồ nội thất. Giá bán thể hiện —— máy bắp rang 100 viên bạch tinh, bắp rang thì một túi 10 viên bạch tinh. Coca Cola cũng không rẻ hơn là bao, bán theo thùng, một thùng vậy mà cũng đến 100 viên bạch tinh.

WOW!

Lại phải tốn hơn hai trăm viên bạch tinh!

Có điều, Ôn Bình không chút do dự, có thể tiêu thì cũng có thể kiếm lại, không có gì đáng phải tiết kiệm.

- Mua!

Sau khi trong túi mất đi 210 viên bạch tinh, hai bên cửa hàng đều xuất hiện một ít gì đó, bên trái —— máy bắp rang cùng bắp rang; bên phải, một tinh thạch làm thành thùng tròn lớn, có cảm giác giống như thùng bia, có điều xuyên thấu qua cái vách trong suốt thì thấy những bọt khí Coca Cola nổi lên.

Đương nhiên, còn có mấy thứ linh tinh kèm theo, nhưng cũng không cần phải kể ra chi tiết.

Ôn Bình vội hỏi:

- Hệ thống, một thùng Coca Cola có thể rót ra bao nhiêu cốc?

- Khoảng 150 cốc.

- Một cốc bán bao nhiêu?

- Một viên bạch tinh.

- Vậy ta mua một thùng để bán, có thể lời 50 viên bạch tinh. Nếu như Bất Hủ tông một ngày có thể có 15 người uống, thì mười ngày lợi nhuận 50 viên bạch tinh, hiệu quả và lợi ích có thể chấp nhận được.

Ôn Bình dứt lời, đi đến bên cạnh thùng thủy tinh, mở vòi nước phía dưới cùng ra, lại từ một bên cầm cái cốc.

Nếm thử cái đã!

Coca Cola, đã bao nhiêu năm rồi không uống?

Nói thật, quá lâu, hắn căn bản nhớ không rõ.

Ngụm đầu tiên, Ôn Bình vui sướng hô một câu:

- Vẫn còn lạnh.

Ngụm nước đi xuống cổ, cảm giác kích thích trong miệng liền bay thẳng lên óc, cảm giác thoải mái do đá mang lại càng thấm vào ruột gan. Sau khi uống ngụm thứ nhất, Ôn Bình bưng cốc nước đi về phía bên trái gian phòng, dựa theo quy trình mà hệ thống cho ra, từng bước một lấy nguyên liệu bắp rang đổ vào máy bắp rang.

Quy trình không rườm rà, sau khi để nguyên liệu vào thì những chuyện khác máy móc đều có thể OK, hắn chỉ cần chờ đợi bắp rang ra lò, ngửi mùi là đủ.

Trong quá trình chờ đợi, phim "Harry Potter và hòn đá phép thuật" đã chiếu xong.

Long Kha, bọn người Bách Niệm Hương ngồi ở trên ghế sa lon thật lâu không động đậy, toàn bộ thế giới mới kia, còn có những đồ vật chưa từng thấy qua, thật sự là làm cho người ta chấn kinh. Cho đến khi bọn người Vân Liêu chuẩn bị đứng dậy bắt chuyện rời khỏi, hai người lúc này mới chậm rì rì mà đứng dậy.

Những người khác cũng vậy, trong đầu đều là câu chuyện về Harry Potter.

Vu Mạch với tư cách là người thứ nhất xem Tru Tiên, lúc này là hưng phấn nhất, vừa đi một bên chậm rãi mà nói: Thế giới "Harry Potter và hòn đá phép thuật" tuy không rung động

như Tru Tiên, cũng không có những bối cảnh lớn. Nhưng thật sự hấp dẫn, Harry Potter tiểu tử này cũng rất dễ thương.

Vân Liêu tiếp đó ở một bên phát biểu lấy ý nghĩ của mình:

- Phim điện ảnh tuy thời gian ngắn, nhưng lại rất đặc sắc, cũng không chênh lệch là mấy so với phim truyền hình Tru Tiên. Khiến cho người ta ngạc nhiên thích thú chính là người ở trong phim, phóng thích thuật pháp không dựa vào mạch môn, mà dựa vào một cây gậy gỗ, cái này thật sự khiến người khó có thể quên. Còn có tên Voldemort gì đấy, có chút thú vị, một người có thể khiến cho toàn bộ thế giới tu luyện giả đều sợ hãi hắn, đến cả tên của mình cũng không dám nói ra. Gã này trước kia phải làm nhiều chuyện kinh khủng, mới có thể tạo thành ảnh hưởng như vậy?

Mọi người gật đầu, biểu thị đồng ý.

Voldemort, chưa thấy qua, nhưng lại cho bọn họ một loại cảm giác rất đáng sợ.

Tiếp đó, từng người kể lại tình tiết khiến mình không thể quên được, mong muốn người bên cạnh đồng tình với mình.

- Các ngươi có chú ý hay không, cái xe kia… cái chỗ để đứng ấy, cái xe kia không cần phải kéo, nó có thể chính mình chuyển động.

- Đúng, còn có xe gì đó trên đường phố nữa, có thể tự mình chuyển động, như một hộp sắt vậy.

Phần đông trưởng lão cùng phần đông đệ tử vừa trò chuyện vừa đi ra ngoài, những thứ họ trò chuyện đều là lần đầu tiên nói tới. Vì là lần thứ nhất nói chuyện nên rất không được tự nhiên, có điều không ai để ý việc này, mỗi người đều cảm thấy hưng phấn. Tiếp đó, bắt đầu có người thảo luận có thể đạt được ma trượng giống như trong phim không, còn có mấy thứ như hắc ma pháp.

Dù sao một ví dụ nữa của thế giới Tru Tiên đã bày ra.

Bốn pháp khí, đều là tới từ thế giới Tru Tiên.

Cứ đi rồi đi, đúng lúc này Chiêm Đài Thanh Huyền đi ở đằng sau bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía Tử Nhiên bên

cạnh như có điều suy nghĩ, rồi sau đó hỏi:

- Tử Nhiên trưởng lão, cảm giác như thế nào?

Tử Nhiên nhìn Chiêm Đài Thanh Huyền, muốn nói lại thôi, vốn là không muốn cùng người ngoài bàn về cảm thụ của mình. Có thể nghĩ tới các nàng hiện tại cũng là trưởng lão Bất Hủ tông, như bằng hữu, người nhà vậy, giống như không có gì không thể bàn luận, nên cứ dứt khoát mà hàn huyên.

- Thật khiến người ta rung động! Cuối cùng là thông qua trận pháp gì đấy mà làm được, thì ra có thể vận dụng ảo cảnh đến cảnh giới cực hạn như vậy.

Đây lần đầu tiên nàng biểu lộ sự kinh ngạc của mình trước mặt người khác, lời nói càng lộ rõ cảm xúc kinh ngạc hơn nữa.

Đương nhiên, đây cũng không phải là khoa trương. Tử Nhiên vốn đã nghĩ rằng sau khi nhập tông phải nghiên cứu cho được Hộ Sơn đại trận của Bất Hủ tông, chắc hẳn mê trận của Bất Hủ tông chính là mê trận cao nhất của Thiên Địa hồ. Thật không nghĩ đến, hôm nay vào phòng xem phim, xem phim điện ảnh, mới biết được thì ra mê trận còn có thể vận dụng thành như vậy.

Cái này thật sự khiến nàng khống chế không nổi tâm tình của mình.

Chiêm Đài Thanh Huyền thấy thế, ôn hòa cười cười, nói ra:

- Tử Nhiên trưởng lão, ta nhớ tông chủ từng giải thích, đây không phải ảo cảnh, chỉ là một phương thức nhàn rỗi, một loại phim ảnh người ta xem khi không có việc gì để làm. Cũng giống như nghe kịch vậy, kịch trên sân khấu, chỉ có điều điện ảnh và phim truyền hình thì đem đến trước mắt chúng ta mà thôi.

Tử Nhiên kinh ngạc, Chiêm Đài Thanh Huyền vô cùng thấu hiểu.

Nhớ lúc nàng mới vừa vào tông, có phải là không như vậy đâu?

Cho nên Chiêm Đài Thanh Huyền dùng những thứ mình hiểu từ Ôn Bình để giải thích lại cho Tử Nhiên —— tuy nhiên

không biết Tử Nhiên có hiểu hay không.

Trò chuyện trò chuyện, Bách Niệm Hương bỗng nhiên ở một bên dò hỏi:

- Sư phụ, Chiêm Đài trưởng lão, các người nói xem đây là thế giới thật hay giả?

Ảo cảnh, kỳ thật một bộ phận lớn là tồn tại thật sự, chỉ có một phần nhỏ là tưởng tượng ra.

Vậy thế giới mà phim ảnh thể hiện ra chính là thế giới chân thật sao?

Lúc câu hỏi này vang lên, vài người không khỏi bật cười.

Tử Nhiên sau đó ấp úng mà nói một câu:

- Hẳn là giả?

Kỳ thật thực hoặc giả, nàng nhìn ra được.

Bọn người Dương Nhạc Nhạc ở một bên rất hưng phấn mà trả lời một câu:

- Nhất định là thật. Pháp thuật bên trong Tru Tiên, tông môn chúng ta có thể tu luyện được. Ngự Kiếm Thuật, Hỏa Long thuật, Hỏa Xà Thuật các loại. Những điều này đều là pháp thuật! Ta cảm giác Harry Potter xuất hiện, rất có thể xuất hiện khu tu luyện mới…

- Ma pháp! Triệu Tinh ở một bên kinh hỉ nói hai chữ này.

Tiếp đó, có người phụ họa một câu, khiến mọi người trong đầu tràn đầy đoán mò:

- Tùy ý vung lên ma trượng, có thể phóng thích ma pháp giống như là mình muốn vậy.

- Chúng ta đi hỏi tông chủ đi, có phải thật sẽ xuất hiện khu tu luyện ma pháp không.

Tiếp đó, bọn người La Kiếm nhìn xung quanh mấy lần, rồi đi xuống lầu. Những người khác đương nhiên cũng nghĩ như vậy, sau khi trở về khu ký túc xá cũng có thể hằng đêm nói chuyện về Harry Potter, có thể bọn họ hiện tại chính là muốn biết, ma pháp có phải thật sẽ xuất hiện hay không.

Mọi người vừa mới xuống lầu, đã thấy hai bên xuất hiện những thứ đồ vật kỳ lạ.

Ôn Bình đứng ở bên trong!

Bách Niệm Hương nhìn thấy mấy thứ như máy bắp rang còn có Coca Cola có phần không hiểu, mở miệng dò hỏi:

- Tông chủ, đây là?

Ôn Bình nhìn mọi người, không vội vã trả lời:

- Xem xong 'Harry Potter và hòn đá phép thuật' rồi ài? Cảm giác như thế nào?

Người đầu tiên phát biểu cảm khái chính là Tử Nhiên.

- Khiến người kinh ngạc!

Tiếp đó, Long Kha, cũng biểu thị phát ra một câu cảm thán:

- Rất khiến người kinh hỉ.

Bởi vì nàng cảm thấy bản thân mình là người tiếp xúc nhiều bộ mặt xã hội, so với đám người ở đây, thế giới mà nàng chứng kiến được càng rộng hơn. Nói khó nghe một chút, kể cả Ôn Bình, mọi người ở Bất Hủ tông đều là ếch ngồi đáy giếng. Xem Harry Potter mới biết được, thì ra thế giới mà nàng biết cũng như vậy.

Khó trách người trong tông môn cũng chưa từng hỏi qua nàng về thế giới bên ngoài Đông hồ.

Thì ra bọn họ ngồi ở trong tông môn, có thể đã thấy được thế giới mà nàng không nhìn thấy.

Sau khi Long Kha phát biểu cảm thán, Bách Niệm Hương bỗng nhiên nảy ra một đống lớn nghi vấn:

- Tông chủ, ta còn muốn tiếp tục xem nữa! Ta muốn biết cái kia thế giới có phải thật vậy hay không? Ta còn muốn biết rõ, có phải ma pháp tồn tại thật sự hay không? Harry Potter có lẽ còn chưa hết? Voldemort còn chưa có xuất hiện!

Ôn Bình lập tức ngẩn người!

【VIP】 Món đồ uống đệ nhất Dị Giới

Ôn Bình lập tức ngẩn người!

Mười vạn câu hỏi tại sao của Bách Niệm Hương, trước kia sao hắn không nhìn ra nhỉ?

Có điều, đối với những vấn đề này, trả lời nhất định là phải trả lời, có điều có một số vấn đề là không thể trả lời. Ví dụ như Voldemort lúc nào xuất hiện, đây là vấn đề tiết lộ tình tiết, hắn hoàn toàn không muốn trả lời. Về phần Harry Potter thế giới có phải thật hay không? Vấn đề này, hắn cũng không biết trả lời thế nào.

Cho nên, chỉ còn lại vấn đề ma pháp có thật sự tồn tại hay không.

Ôn Bình lên tiếng hồi đáp:

- Ma pháp, xác thực tồn tại. Chỉ cần quan sát Harry Potter toàn tập, thì sẽ có cơ hội đạt được bất kỳ vật gì trong thế giới ma pháp. Cũng giống như xem Tru Tiên vậy, có thể đạt được pháp khí. Đương nhiên, xác suất đạt được vẫn không phải là cao.

- Thật sự có!

Bách Niệm Hương trên mặt lập tức phủ lên vẻ mặt kinh hỉ, tính cả phần đông đệ tử cùng với các trưởng lão, cũng đều mặt lộ vẻ vui mừng, không để mắt đến vấn đề xác suất như Ôn Bình nói, khiến cho Ôn Bình cảm giác hình như chỉ cần nhìn là lấy được.

Ôn Bình nói tiếp:

- Đương nhiên, ta nói xác suất thấp, chỉ là đối với Harry Potter thôi, so với xác suất ngày xưa khi xem Tru Tiên đạt được pháp khí, xem Harry Potter đạt được xác suất cao hơn nhiều. Nếu như cảm thấy còn chưa đủ cao, ngày mai vào lúc xem Harry Potter, có thể ăn điểm bắp rang, nó có thể tăng lên

một phần xác suất, đồng thời còn có thể loại bỏ ảnh hưởng tâm trạng do phim ảnh mang đến cho các ngươi.

Dứt lời, Ôn Bình chỉ vào máy bắp rang vẫn còn đang vận hành, sau đó cầm lấy cốc Coca Cola uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, mọi người mới tỉnh dậy từ trong thế giới Harry Potter, lướt qua hai bên phòng, phát hiện nhiều hơn vài thứ. Đồng thời, theo hướng mà Ôn Bình chỉ tới, nhìn thấy máy bắp rang, lộ ra thần sắc tò mò.

Bách Niệm Hương dò hỏi:

- Tông chủ, bắp rang là gì?

Ôn Bình lên tiếng:

- Trong này đúng là bắp rang, có điều cụ thể là gì, các ngươi ngày mai sẽ biết.

Máy bắp rang thì bít bùng, không giống bình thủy tinh trong suốt, có thể trực tiếp xem được màu sắc Coca Cola, thậm chí là những bọt khí đang dao động. Hơn nữa hệ thống quy định thời gian gia công của nguyên liệu bắp rang quá dài, ước chừng độ một tiếng mới chuẩn bị xong, bây giờ muốn cho họ xem cũng không xem được.

Dù sao cũng không phải bắp rang bình thường, thời gian lâu Ôn Bình cũng lý giải được.

Không đợi Ôn Bình giới thiệu tới Coca Cola, Bách Niệm Hương mười vạn câu tại sao lại bắt đầu rồi:

- Tông chủ, cái ngài vừa mới uống là cái gì vậy?

Thấy Ôn Bình uống Coca Cola rồi biểu lộ một cách thỏa mãn, thống khoái, Bách Niệm Hương hiếu kỳ cực độ. Thêm vào việc không ngửi thấy được mùi vị của thiên tài địa bảo, vì thế nên nàng càng muốn tìm hiểu về thứ đồ Ôn Bình đang uống hơn. Nếu là ở nơi khác, nàng nhất định là không dám trực tiếp hỏi như vậy, nhưng đây là Bất Hủ tông, tất cả mọi người tinh tường, hết thảy đều đối với đệ tử, trưởng lão cởi mở, không có gì không thể hỏi.

- Coca Cola!

Ôn Bình dùng ngón tay gõ gõ thùng, sau đó giải thích nói:

- Coca Cola, một loại đồ uống cacbon-axit, cũng để uống trong thời gian xem phim.

- Đồ uống Cacbon-axit?

Mọi người lộ ra vẻ khó hiểu.

Đối mặt với sự khó hiểu của mọi người, Ôn Bình nghĩ nghĩ, biết rõ chính mình không nên nói đến đồ uống cacbon-axit, bởi vì giải thích quá phiền toái, vì vậy suy nghĩ cách giải thích đơn giản hơn:

- Cái gì là đồ uống cacbon-axit. Các ngươi cứ như vậy lý giải, Coca Cola giống như trà vậy, dùng để uống. Có điều, hương vị rất kích thích, không ôn hoà giống như trà.

Bách Niệm Hương lại hỏi:

- Tông chủ, vậy chắc là không chỉ đơn giản uống như vậy hả?

Câu hỏi của Bách Niệm Hương cũng là điều mọi người muốn hỏi.

Ôn Bình nhẹ gật đầu, nói:

- Biết rõ các ngươi càng quan tâm tác dụng của nó, nói như vậy đi, nếu ngươi lấy được thuật pháp của Tru Tiên hoặc Harry Potter, có thể uống cái này, chỉ cần uống 100 cốc, mặc kệ thuật pháp gì, đều có thể tốc hành đỉnh phong.

- Tốc hành đỉnh phong!

Mọi người cả kinh, tiếp đó vui vẻ.

Tuy nhiên đều có biểu lộ kinh ngạc, có điều kinh ngạc nhất vẫn là bọn người Tử Nhiên, dù sao bọn họ mới vừa vào tông, những điều kinh ngạc gặp qua còn hơi ít, hơn nữa chưa có chạy qua Ngàn Bậc Thềm. Bọn họ tỏ ra kinh ngạc đối với phương thức khiến thuật pháp tăng đến đỉnh phong mà không cần tu luyện, chỉ đơn giản dựa vào đồ uống!

Bách Niệm Hương hưng phấn mà lập tức nói tiếp:

- Tông chủ, ta có thể uống một cốc không?

Ôn Bình mừng thầm, Bách Niệm Hương thật sự có tiền đấy. Tiếp đó, Ôn Bình lên tiếng nói:

- Có thể! Sau khi xem xong phim cũng có thể uống Coca Cola, có điều vì người không đạt được thuật pháp trong phòng xem phim, nên không có hiệu quả đặc thù gì nhé.

- Không có việc gì, ta chỉ muốn nếm thử. Bách Niệm Hương đặc biệt hào khí mà đáp một câu.

Ôn Bình nói:

- Một viên bạch tinh một cốc!

Tiếp đó, Bách Niệm Hương không chút do dự móc ra một viên bạch tinh đưa cho Ôn Bình, sau đó trông mong chờ đợi:

- Tông chủ, hi hi —— cho nhiều một chút nhé!

Mọi người thấy Bách Niệm Hương mua một cốc, không có vội vã mua theo, thứ nhất là giá cả xác thực không thấp, bây giờ uống cũng không có hiệu quả đặc thù; thứ hai là mọi người cũng muốn xem phản ứng sau khi Bách Niệm Hương uống. Mặc dù biết đồ vật do Ôn Bình lấy ra nhất định sẽ không thể tầm thường, nhưng bọn họ vẫn là lựa chọn chờ một chút.

Trước cái nhìn soi mói của mọi người, Ôn Bình rót một cốc Coca Cola cho Bách Niệm Hương, nói:

- Ngụm đầu tiên cố gắng uống ít thôi.

Hắn sợ Coca Cola hương vị quá kích thích, nếu như ngụm đầu tiên uống nhiều quá, kích thích đến khoang miệng cùng thân thể, làm cho không khỏe. Dù sao đây chính là Coca Cola bị hệ thống sửa đổi qua, cảnh giới như hắn uống mà đã cảm giác vô cùng kích thích, Bách Niệm Hương lại chỉ là Thông Huyền cảnh.

Bách Niệm Hương gật đầu, không thể chờ đợi được mà tiếp nhận cốc, vừa nhận lấy đã cảm thán một câu:

- Thật mát!

Tiếp đó, chậm rãi nhấp một miếng.

Bọn người Dương Nhạc Nhạc nhao nhao nhìn chằm chằm vào nét mặt Bách Niệm Hương, như là đang đợi cái gì vậy. Sau đó nhìn thấy Bách Niệm Hương bỗng nhiên đặt cốc uống quầy phía trước, cả người lui về sau một bước thật mạnh bạo, đặc biệt khoa trương mà nhảy dựng lên, cả khuôn mặt biểu lộ đặc biệt phức tạp.

Kinh hỉ, kinh ngạc, còn có hưng phấn đồng thời biểu lộ qua khuôn mặt, sau đó chợt nghe được Bách Niệm Hương cảm thán một câu:

- Oa, cái này… Cái này… Sảng khoái quá! Loại cảm giác này… Quá sung sướng. Ta chưa từng được uống thứ gì sảng khoái đến như vậy.

Bách Niệm Hương cũng thật sự tìm không thấy hình dung từ để hình dung cảm giác lúc này, rơi vào đường cùng chỉ có thể một mực cường điệu chữ thoải mái này.

Bọn người Dương Nhạc Nhạc thấy thế, trên mặt càng lộ rõ hiếu kỳ, vội vã lục lọi bạch tinh trong tàng giới, sau đó đòi uống Coca Cola. Tử Nhiên rất hào phóng, trực tiếp lấy ra một mớ bạch tinh muốn mời khách, Ôn Bình tự nhiên là ai đến cũng không có cự tuyệt, thoáng cái rót hơn mười mấy hai mươi cốc đặt ở trên quầy đợi bọn họ lấy.

Bởi vì Hoài Điệp vô cùng trông chờ Coca Cola cùng với việc Tử Nhiên mời khách mà cảm thấy hưng phấn, cho nên vào lúc mọi người phân nhau mấy cốc Coca Cola, nàng vô cùng phấn khởi. Ôn Bình lắc đầu cười cười, sau đó nhìn về phía Bách Niệm Hương đang uống ừng ực từng ngụm Coca Cola.

Hắn còn lo lắng hương vị Coca Cola có phải sẽ khó được đón nhận hay không, dù sao trong thế giới kia, vẫn có rất nhiều người không thích Cocacola. Hiện tại xem ra, lo lắng này là dư thừa, cái thế giới này, đối với món đồ uống số một này, lựa chọn vui vẻ tiếp nhận.

Có lẽ cũng liên quan đến việc hình thức giải trí thiếu thốn, cũng giống như việc họ điên cuồng yêu thích phim truyền hình, phim điện ảnh vậy, bây giờ cũng yêu cả Coca Cola.

Lúc này, Bách Niệm Hương đặt cốc xuống quầy, lại móc ra một viên bạch tinh.

- Tông chủ, cho ta một cốc nữa!

Ôn Bình lắc đầu:

- Một ngày chỉ có thể một cốc!

Nụ cười sáng lạn của Bách Niệm Hương lập tức tắt lịm, sau đó vội hỏi:

- A—— vậy ta trả hai viên, không, ba viên bạch tinh một cốc, có được không?

Lúc này, nàng không thấy đằng sau, mọi người nghe Ôn Bình nói một ngày chỉ có thể một cốc liền nhao nhao ngừng việc uống lại. Sau khi nghe được lời nói của Bách Niệm Hương, không ít người không tự chủ được mà nở nụ cười —— cũng lâu rồi không nghe được câu này.

Tăng giá?

Không tồn tại.

Tông chủ chưa bao giờ bởi vì tăng giá mà phá lệ.

Lúc trước ăn miễn phí sủi cảo Nguyệt Quang, bạn trẻ Hoài Không ra giá một viên bạch tinh nếm một cái, tông chủ cũng không cho.

Tông chủ thoạt nhìn rất quan tâm bạch tinh, kỳ thật điểm mấu chốt rất cao, chưa bao giờ bởi vì bạch tinh mà làm trái quy củ mình đặt ra.

Quả nhiên, Ôn Bình lắc đầu, nói:

- Muốn uống, ngày mai lại đến.

Nói xong, Ôn Bình ra khỏi phòng, phủi tay, sau đó đóng cửa lại. Bách Niệm Hương vừa nhìn thấy hành động này, trong nội tâm cảm giác mất mác càng cường liệt, vừa quay đầu lại, chứng kiến tất cả mọi người cầm Coca Cola, miệng không tự chủ mà trễ xuống.

- Được rồi, muốn tu luyện thì đi tu luyện, không muốn tu luyện thì cũng đi cả đi. Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp đi khỏi

phòng xem phim.

Nhìn bóng lưng rời đi của Ôn Bình, Bách Niệm Hương một bước vọt tới trước mặt Tử Nhiên, nói:

- Sư phụ, Coca Cola uống có ngon không?

Tử Nhiên bất đắc dĩ cười cười, rồi sau đó đem cốc Coca Cola mới uống được hai ngụm đưa cho Bách Niệm Hương.

Trước mắt Coca Cola này không có năng lực đặc thù, chỉ là đơn thuần hương vị đặc biệt, uống vào đạt được cảm giác thoải mái, cho nên nàng cũng không phải thèm thuồng lắm.

Bách Niệm Hương lập tức vui vẻ, cảm giác khiến nàng vừa phải trễ môi xuống đã hoàn toàn biến mất, hưng phấn mà bưng lấy cốc, hô:

- Sư phụ ngài là tốt nhất, yêu người chết mất!

Lại nói về Ôn Bình, sau khi đi khỏi phòng xem phim, lập tức đi tới chủ điện.

Vì cái gì mà vội vàng rời khỏi.

Bởi vì Hoàn Thành đêm khuya lên núi!

Hoàn Thành mặc dù biết mình có thể thông suốt không trở ngại trên mặt đất Vân Lam Sơn, sẽ không giống người khác bị ngăn ở bên ngoài mê trận, nhưng ngày bình thường cũng không đến Bất Hủ tông mấy lần. Lúc này mới ba bốn ngày, đã liên tục đến hai lần, nhất định là có việc.

Hắn phỏng đoán, người bên Bách Tông liên minh đã đến rồi, bằng không thì Hoàn Thành lúc này không ở nhà ôm thê tử, mà lại ăn mặc khôi giáp chạy lên núi để làm gì.

Thấy Hoàn Thành hùng hục đi tới, Ôn Bình cười hỏi:

- Hoàn thúc, muộn như vậy lên núi, thím sẽ không trách ta chứ?

Hoàn Thành ngẩn người, vốn đang nghiêm trang mặt lập tức lộ ra vui vẻ:

- Tiểu tử ngươi, có thể đứng đắn một chút không! Ngươi bây giờ dù sao cũng là chủ một tông!

Tuy nói như vậy, nhưng Hoàn Thành vẫn rất ưa thích loại trạng thái này. Từ xưa đến nay, Hoàn Thành một mực gọi Ôn Bình là Ôn tông chủ, không muốn dùng vai vế để nói chuyện. Đôi khi hắn cũng nghĩ qua, sau khi Ôn Bình trở nên quyền cao chức trọng, có còn nhận người thúc này không.

Hiện tại xem ra, hắn suy nghĩ nhiều rồi.

Sắp bị đại nhân vật của Bách Tông liên minh tự mình tìm đến để nói chuyện, lại vẫn cùng hắn nói đùa thế này.

Ôn Bình cười cười, nói tiếp:

- Hoàn thúc, thúc đừng cứ bận rộn mãi như vậy, thím dù nói thế nào cũng là nữ nhân, nữ nhân cần quan tâm, cần được quan tâm. Thúc nửa đêm rồi cũng không chịu ngủ, thím sẽ nghĩ như thế nào?

- Được rồi! Đứng đắn một chút! Hoàn Thành thu hồi nụ cười, nghiêm túc mà nhìn Ôn Bình:

- Ôn tông chủ, người trên Bách Tông liên minh đến. Chính là khi nãy. Lúc vào thành, bọn người Mộ Dung Thanh còn quỳ lạy, đằng sau lễ trọng này, nhất định là còn nhiều thứ khác.

- Sao thúc lại nói vậy?

- Đàn ông dưới đầu gối là vàng, đối với người tu luyện, mục đích đúng là vì cái mạnh, vì đạt được tôn trọng, tuyệt đối sẽ không đơn giản đi quỳ lạy người khác. Thân là chủ sự, Mộ Dung Thanh ở cửa thành quỳ xuống, thân phận của đối phương khẳng định đặc biệt cao, chỉ sợ không phải là chủ sự đại hồ đơn giản như vậy đâu. Bởi vì khi đối mặt với chủ sự đại hồ như Minh Kính hồ, Mộ Dung Thanh cũng chỉ cần chắp tay hành lễ mà thôi.

- Có lẽ vậy.

- Tóm lại, cảnh giác một chút, đối mặt với loại đại nhân vật như thế này, cho dù người không muốn nói chuyện, cũng đừng tỏ ra quá cương quyết. Uyển chuyển một chút!

Hoàn Thành biết rõ giọng điệu của Ôn Bình sau khi trở thành tông chủ, cho nên giữa đêm cũng phải lên núi để nhắc nhở điểm này.

Không muốn đàm hòa, hắn tôn trọng quyết định của Ôn Bình, nhưng với tư cách thúc thúc, hắn cảm thấy phải nhắc nhở một chút, tốt nhất đừng lập tức mà đắc tội đối phương. Dù sao đối phương dám trực tiếp đến địa bàn của Bất Hủ tông, nhất định là có chỗ dựa.

Trực tiếp đánh nhau, Bất Hủ tông có khả năng sẽ chịu thiệt.

【VIP】 Tư thái bái tông!

- Biết rồi.

Ôn Bình thuận miệng đồng ý một tiếng.

Hoàn Thành thấy Ôn Bình gật đầu đồng ý, hòn đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng dỡ xuống được, gương mặt tỏ vẻ ân cần:

- Đúng rồi, tên tiểu tử Hoàn Sơn kia ra sao rồi?

Ôn Bình đáp:

- Có muốn ta gọi hắn đến không?

Hoàn Thành vội lắc đầu:

- Không được, không được, là mẹ hắn muốn biết thôi, ta cũng không có thời gian quan tâm đến việc tu hành của hắn.

Ôn Bình thấy thế, bất đắc dĩ cười cười, có điều hắn cũng hiểu được Hoàn Thành. Hoàn Thành muốn khiến tình thương của cha trở nên nghiêm khắc một chút, rất bình thường. Vì vậy đáp:

- Hoàn thúc, cái khác có thể ta nói không chính xác, tông môn đệ tử quá nhiều, ta cũng không có thời gian khảo tra thực lực của từng người một. Nhưng ta dám nói, thúc hiện tại nhất định không phải là đối thủ của Hoàn Sơn.

- Thật sao? Hoàn Thành lộ ra nghi ngờ.

Ôn Bình lên tiếng:

- Không tin, chờ hắn lần sau về nhà, thúc có thể thách đấu hắn.

- Tin, đương nhiên là tin.

Có được Ôn Bình khẳng định, Hoàn Thành vui vẻ ra mặt, trong lúc mơ hồ còn lộ ra một nét tự hào. Tiếp đó, Hoàn Thành cũng không nói gì thêm nữa, cáo biệt rồi quay người chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn không quên nhắc nhở một câu:

- Cẩn thận một chút!

Ôn Bình gật đầu, tiễn Hoàn Thành xuống núi.

Sau khi trở lại đỉnh núi, Ôn Bình trực tiếp đi tới phòng xem phim, chuẩn bị xem tiếp Harry Potter 2 – Mật thất biến mất. Mục đích thứ nhất là ôn lại một chút Harry Potter, mục đích thứ hai chính là vì nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất: đạt được một vật phẩm trong thế giới ma pháp.

Lúc trở về, vừa vặn bắp rang đã làm xong. Ôn Bình dùng tiền mua một thùng, sau đó trực tiếp bên trên lầu hai xem Harry Potter. Xem hết Harry Potter phần 2, Ôn Bình lúc này mới rời khỏi phòng xem phim, đến Rừng Kiến Mộc tiếp tục tu luyện.

Điện ảnh mặc dù hay, tuy rất muốn xem, nhưng Ôn Bình cũng chỉ một ngày xem hai bộ.

Tổng cộng 8 bộ, cộng lại xem bốn ngày là đủ.

Trong bốn ngày nếu như không đạt được đồ vật của thế giới ma pháp, thì cứ tiếp tục xem lại từ phần một.

Chớp mắt đã sáng sớm hôm sau, mọi người đã bắt đầu một ngày tu hành mới, các đệ tử chưa nhập Thông Huyền cảnh sáng sớm đã đến trọng lực trường tu hành, hiện tại đã ở trên Thông Huyền cảnh rồi, bây giờ đang ở khu ký túc xá tu luyện Ngự Kiếm Thuật. Vừa tu luyện vừa chờ ăn điểm tâm.

Đối với bọn họ mà nói, một ngày ba bữa, ắt không thể thiếu. Linh quang mang đến chất dinh dưỡng cho linh thể, cần cho hằng ngày hơn cả tu luyện.

Cũng vừa lúc đó, từ Thương Ngô thành xuất hiện đoàn xe quy mô lớn chạy về hướng Vân Lam sơn.

Thương Ngô thành không lớn, Bách Tông liên minh có đại nhân vật đến, trong vòng một đêm đã có hơn phân nửa người trong thành đã biết được chuyện này. Dọc đường xe đi đến Bất Hủ tông, người của Thương Ngô thành cũng nhịn không được nhìn theo vài lần, lại không ai dám theo sau.

Ba người Loan Nguyệt không có rời khỏi Thương Ngô thành, lúc này đã sớm ở dưới chân Vân Lam sơn, muốn lên

núi, lại bị mê trận cản trở. Mắt thấy đoàn xe khoảng cách Vân Lam sơn càng ngày càng gần, ba người không có biện pháp, rơi vào đường cùng chỉ có thể xa xa mà tránh né, giấu toàn bộ khí tức của mình, động cũng không dám động đậy.

Bởi vì Ngân cấp chủ sự của Bách Tông liên minh, cho dù không có cố ý phóng thích cảm giác, muốn phát hiện bọn họ cũng là chuyện dễ dàng.

Loan Nguyệt nấp vào trên mái hiên, trong nội tâm đã hiện lên một tia thoáng lo lắng, thầm nghĩ:

- Hi vọng Hạ Kim kia đừng nhìn thấy tiểu thư.

Hạ gia, Bách Niệm gia hoặc là Tiềm Long tông, chính là tử địch!

Mấy trăm năm qua, cuộc chiến tranh đoạt địa bàn căn bản chưa từng dừng lại, phân tranh đến giờ này ngày này đã là càng ngày càng nghiêm trọng.

Nếu để cho Hạ Kim thấy được Bách Niệm Hương, ai biết sẽ phát sinh cái gì?

Lúc này, đoàn xe đã đứng dưới chân Vân Lam sơn!

Hạ Kim từ trên xe nhảy xuống, bốn phía không có một bóng người, trên mặt ít nhiều có vẻ không hài lòng. Hắn không tin đêm qua bọn họ vào thành Bất Hủ tông lại không biết. Nếu như thật không biết, thật không có người đi nói cho bọn họ, Bất Hủ tông kia chính là không có khả năng diệt đi Long Thần môn.

- Sư phụ, chúng ta cứ như vậy đến sao?

Hạ Kim vội vàng hỏi người đang ngồi trong xe kia.

- Nếu cứ như vậy đi vào, xấu hổ biết bao, làm như chúng ta đi bái tông vậy.

Lão già trong xe không có lên tiếng trả lời, chỉ dùng đôi mắt lạnh xuyên qua khe hở nhìn Ngàn Bậc Thềm, một lúc sau mới từ trên xe đi xuống, chỉ nói hai chữ:

- Lên núi!

- Thật muốn lên sao?

Hạ Kim dùng ánh mắt khó tin nhìn sư phụ của mình.

Sư phụ hắn là ai?

Ngân cấp chủ sự, Tư Đồ Tu Năng!

Thiên Địa hồ có 108 cái hồ nước, cho dù là Trấn Nhạc cảnh Dực Tộc Yêu Vương, nó muốn chính thức đi khắp toàn bộ Thiên Địa hồ, ít nhất cũng phải tiêu tốn hơn mười năm. Trên vùng đất rộng lớn này, những thế lực đứng đầu Tứ Tinh như Long Thần môn cũng có vài chục, trong đó lại càng không thiếu cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh, cùng với Thiên Địa hồ cường giả ngạo nghễ.

Nhưng những cường giả kia lại hiếm có người trở thành Ngân cấp chủ sự, bởi vì Bách Tông liên minh từ khi thành lập tới nay, chỉ có bảy vị trí Ngân cấp chủ sự.

Muốn ngồi lên vị trí Ngân cấp chủ sự, chỉ đạo giang hồ, chỉ có hai biện pháp: hoặc là trở thành người nổi bật nhất trong đám cường giả trấn tông thế lực đứng đầu Tứ Tinh, hoặc là dùng thực lực của chính mình đứng trên được Bách Tông liên minh. Sư phụ hắn Tư Đồ Tu Năng chính là người thuộc quang vinh thứ hai, toàn bộ nhờ thực lực chính mình mà đi lên.

Hắn mới đầu không hiểu được tại sao sư phụ muốn đến Bất Hủ tông, cho dù là thuận đường đi qua Đông hồ, đường đường Ngân cấp chủ sự cũng không nên làm việc này? Hiện tại hắn càng không hiểu tại sao sư phụ mình lại phải đến Bất Hủ tông, dùng tư thế của một người bái tông để vào một thế lực Đông hồ.

Mặc dù hắn diệt đi Long Thần môn, thế nhưng không có nghĩa là là hắn có thể đủ chính diện đối mặt Bách Tông liên minh, có thể cùng Ngân cấp chủ sự ngang bằng

Nhưng cho dù là không hiểu, việc đã đến nước này, chỉ có thể lên núi.

Có điều Tư Đồ Tu Năng lại không phải loại người mặc kệ đệ tử không hiểu cũng không giải thích, lúc đến gần Ngàn Bậc Thềm, hắn từ tốn nói:

- Người hèn mọn, dọc theo con đường này đi đến, đối mặt Bất Hủ tông người hắn tự nhiên là hèn mọn. Nhưng một người có giá trị, một gã cường giả đi lên, hắn chính là cao thượng. Cho dù bên ngoài chính là bình dị gần gũi, nhưng hắn ở trong mắt người khác sẽ trở nên càng thêm to lớn cao ngạo.

- Đệ tử thụ giáo.

Hạ Kim cái hiểu cái không gật gật đầu.

Tư Đồ Tu Năng cười nói:

- Đợi ngươi ngày sau sẽ hiểu. Nhưng loại chuyện này, không thể thường làm…, giá trị hành động sẽ trở nên thấp, không có gì khác biệt với người bình thường đến Bất Hủ tông. Bất Hủ tông, trong vòng nửa năm có thể từ một thế lực không tinh đến trạng thái có thể diệt đi Long Thần môn, đáng cho chúng ta phá lệ bái tông một lần.

- Nửa năm!

Nghe được câu này, Hạ Kim có chút bàng hoàng.

Là giả?

Thế lực đứng đầu Tứ Tinh nào mà không phải trải qua hơn trăm năm, hơn một ngàn năm mới đạt được, máu và xương dưới chân chất thành đống. Trong vòng nửa năm khiến một thế lực không tinh phát triển đến bước này, cho dù là hắn, một thường dân chưa từng quản lý qua tông môn cũng vô cùng hiểu rõ là điều không thể.

Trừ phi là sau lưng có người!

Hạ Kim rốt cục hiểu được lời tối qua sư phụ nói rồi, cũng dần dần hiểu tại sao sư phụ cam nguyện dùng bái tông tư thái tiến vào Bất Hủ tông.

【VIP】 Đàm phán hòa bình

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Đàm hòa (hạ)

Tư Đồ tu năng nhanh chóng giơ tay lên gọi Ôn Bình, giọng nói lập tức không còn cảm giác áp bức như vừa rồi, thay vào đó là bước vào bên trong Ôn Bình hệ thống, hỏi:

- Ôn Tông chủ, Bách tông Liên minh của chúng ta có thể cho ngươi rất nhiều thứ !

Ôn Bình hệ thống rất đơn giản, chính là để Tư Đồ tu năng có thể ngang hàng hoặc là tư thế thấp đối mặt với hắn!

Cầu hòa cũng phải có thái độ cầu hòa !

Bời vì không phải Bất Hủ tông hắn nhắc tới ý nghĩa cầu hòa, là Bách tông Liên minh hắn.

Nói thật, hắn thực sự đối với Bách tông Liên minh cũng không có nhiều mối thù lớn, chỉ cần là Bách tông Liên minh không đến trêu chọc hắn, hắn nhất định sẽ không đi tìm rắc rối của Bách tông liên minh, vì vậy cuộc đàm hòa này, Ôn Bình ít nhiều vẫn có một chút kỳ vọng, chung sống hòa bình, loại cuộc sống này ai cũng đều mong muốn, Ôn Bình bây giờ đang nghĩ đến phát triển Tông môn, càng muốn phải hòa bình, bởi vì chỉ có hòa bình mới có thời gian để quản lý Tông môn.

Ôn Bình không vội vàng ngồi xuống, mà nói một câu:

- Có thể Bất hủ tông ta bây giờ cái gì cũng không thiếu, hơn nữa kho báu của Long Thần môn bị ta nắm hết rồi, bây giờ ta cũng không thiếu cái gì.

Tư Đồ tu năng đáp:

- Nhưng ngươi thiếu một cái danh nghĩa!

Ôn Bình lúc này mới ngồi xuống, hắn đối với hai từ “danh nghĩa” này thực sự có hứng thú. Có điều, lúc này nhất định là không để lộ dáng vẻ hứng thú ra ngoài, trong lời nói tự nhiên cũng không thể để lộ quá nhiều hiếu kỳ đối với hai chữ này, nếu không với niệu tính của Tư Đồ tu năng, dự đoán trong đầu

bắt đầu xuất hiện, hắn chiếm quyền chủ đạo trong cách nghĩ đó, bắt đầu để hắn áp bức.

Lúc này cách tốt nhất là ngôn ngữ ngắn gọn!

Ôn Bình nói:

- Nói tiếp đi.

Tư Đồ tu năng nói tiếp:

- Không có dang nghĩa chính đáng, tất cả thế lực trong biên chế cho dù sợ hãi sực mạnh của Bất hủ tông, cũng sẽ không cùng Bất Hủ tông có sự hợp tác và đi lại ở mức sâu hơn. Chúng ta có thể mang toàn bộ quyền chủ đạo của Đông hồ, Minh Cảnh hồ, Tử Mạch hồ….giao cho Bất Hủ tông, để Bất Hủ tông có một danh nghĩa chính đáng để cắm rễ ở trong ba hồ này, do đó để Bất Hủ tông theo đúng nghĩa trở thành thế lực cự đầu . Bởi như vậy, rất nhiều thế lực sẽ nghe lời của Bất Hủ tông, thật sự mang lại nhiều hiệu quả và lợi ích cho Bất Hủ tông.

- Chỉ vậy thôi sao?

Ôn Bình lộ ra vẻ mặt dửng dưng không hứng thú.

Tư Đồ tu năng vội vàng nói:

- Ba hồ chi địa của Bách tông liên minh, ngươi nếu như không thích, cũng có thể dời đi, nếu như ngươi không để ý, thì Bách tông liên minh phân hội ở đây thì sẽ tiếp tục cắm rễ ở đây, tất cả chủ sự có thể do Bất Hủ tông trưởng lão đám nhiệm. Đây là kết quả sau khi nhiều ngân cấp chủ sự thương thảo, cũng là để Bất Hủ tông có được lợi ích lớn nhất, chỉ hy vọng các hạ có thể cùng Bách Tông liên minh tiêu tan những hiềm khích trước đây.

Thái độ của Ôn Bình khiến Tư Đồ tu năng hết cách, chỉ có thể mang "cái bánh" cuối cùng thơm nhất vứt ra mà đáng lẽ phải vứt đi trước đó rồi. Hắn tin, Bất Hủ tông không có lý do gì mà không nhìn thấy miếng " bánh thơm" này. Tông môn, gia tộc hay là học viện, vì sao họ trở nên mạnh mẽ? Vì không phải có quyền nói tuyệt đối, quyền thống trị tuyệt đối và cùng Bách tông liên minh hợp tác sâu hơn.

Ban đầu Minh Cảnh hồ , quyền nói tuyệt đối của nơi này là Bách tông liên minh, nhưng Bách tông liên minh bây giờ đem tất cả của nó cho Bất Hủ tông, đây chỉ có đỉnh cấp Tứ Tinh Cự Đầu thế lực mới có đãi ngộ.

Long Thần môn đều không có sẵn!

Trái lại, loại giống như Long Thần môn, Bách Tông liên minh còn bí mất phái Trấn nhạc thượng cảnh âm thầm đi theo dõi nó.

Có thể nói, đãi ngộ của Bất Hủ tông trong Bách tông liên minh là không bao giờ có.

Nghe được lời của Tu Đồ tư năng, không thể phủ nhận, Ôn Bình thực sự động tâm.

Sau khi trở về từ Long Thần môn, hắn đã nghĩ đến việc nhanh chóng phát triển Bất Hủ tông, không chỉ vì bản thân, cũng là vì cha mẹ.

Nếu như đạt được thứ mà Bách tông liên minh cho, tài nguyên của bốn cái hồ tập trung ở Bất Hủ tông, vậy thì tốc độ phát triển sẽ càng nhanh, thật sự khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng, Ôn Bình vẫn đang duy trì lý trí đó.

Bách tông liên minh ngốc như vậy?

Đáp án rõ ràng là không có khả năng.

Ôn Bình hỏi:

- So với thứ mà Bách tông liên minh cho ta, ta càng muốn biết thêm, Bách tông liên minh các người vì sao phải cho ta nhiều thứ như vậy. Chỉ vì Bất Hủ tông tiêu diệt Long Thần môn mà không muốn lại xảy ra xung đột với Bất Hủ tông, tạo nên những tổn thất không cần thiết, e rằng là không đủ để đạt được nhiều thứ như vậy ?

Tư Đồ tu năng đáp trả:

- Ôn Tông chủ nói không sai, Bách tông liên minh ngoài việc không muốn xảy ra xung đột với Bất Hủ tông, lại thương vong cường giả của Trấn nhạc thượng cảnh, còn có ý khác. Theo ý nghĩ của nhiều ngân cấp chủ sự, Bách tông liên minh

có thể đem lại sự tự do lớn nhất cho Bất Hủ tông, quyền lực lớn nhất, giống như, Bất Hủ tông cũng phải cho Bất Hủ tông sự hồi báo lớn nhất, sự trợ giúp lớn nhất.

- Nói !

Trước thái độ cương quyết của Ôn Bình, Tư Đồ tu năng biết mình đã mất đi quyền chủ đạo. Căn bản không có cách nào nói để giành lại quyền chủ đạo những thứ khác, chỉ có thể chọn cách thuận theo câu trả lời của Ôn Bình nói:

- Rất đơn giản, Bách tông liên mình cần Ôn Tông chủ chế tạo Tuyền Qua đồ. Từ nay về sau, Tuyền Qua đồ của Ôn Tông chủ chỉ cung cấp cho Bách tông liên minh cao tầng! Bạch tinh sẽ không thiếu ngươi .Đồng thời, Bách tông liên minh cũng muốn phái người tiến vào Bất Hủ tông tu hành, học tập, đương nhiên làm như vậy chỉ là vì Bất Hủ tông dung nhập càng tốt vào bên trong Bách tông liên minh.

- Ha ha…

Ôn Bình thầm nghĩ, Bách tông liên minh thật sự là đánh một bàn tính tốt.

Có điều, đối với Ôn Bình mà nói, Tuyền Qua đồ bán cho ai thì cũng đều là bán, không sao cả, nhưng không thích Bách tông liên minh thì định giá cao một chút là được, bọn họ nếu như không mua nổi, vậy thì không liên quan đến việc của hắn. Chỉ là người của Bách tông liên minh muốn vào học tập, tu hành , điều này nhất định là không được —— Bởi vì, những người đó suy cho cùng đều là người Bách tông liên minh phái đến, không phải của Bất Hủ tông hắn.

Có câu nói rất hay,không phải tộc của ta, chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm!

Huống chi là loại này đến mang theo người dị tâm, Bất Hủ tông thì càng không thể thu nhận.

Khi Ôn Bình suy tư do dự, thanh âm hệ thống truyền đến:

- Nhắc nhở Kí chủ một chút, Tông chủ danh vọng đẳng cấp của Kí chủ hiện tại mới 2 cấp, thì không có cách nào dùng được đến quyền lực phụ thuộc, đồng thời không có cách nào

tự mình mở rộng địa bàn. Mở rộng địa bàn nhất định phải thông qua thăng cấp chủ điện để tiến hành, mà muốn có được thế lực phụ thuộc, thì nhất định phải đem danh vọng thăng cấp đến 4 cấp, quan trọng nhất là –- thế lực phụ thuộc của siêu cấp tông môn không thể bình thường. Ba hồ chi địa, trước mặt không có bất kì một thế lực nào đạt đến tiêu chuẩn !

Ý nghĩa trong lời nói của hệ thống rất rõ ràng, chính là Bách tông liên minh đưa ra lợi ích, Ôn Bình căn bản không thể tiếp nhận.

Ôn Bình nhẹ nhàng gật gật đầu, thầm nghĩ trong lòng:

- Hiểu rồi.

Thứ hai Ôn Bình đã sớm nghe hệ thống nói đến Vân Hải chi đô quy hàng.

Còn có được địa bàn ba hồ chi địa diện tích lớn như vậy, hệ thống không nói, Ôn Bình thực ra cũng là không có hứng thú, bởi vì hắn hiện tại cũng không có năng lực cải tạo thổ địa rộng lớn như vậy.

Đã không có cách nào cải tạo nó, vậy thì cần nó để làm gì nào?

Tư Đồ tu năng lúc này thấy Ôn Bình lặng im , đoán Ôn Bình có thể là đang suy tư. Ngay sau đó hắn bắt đầu nghĩ lại lời nói của mình, bản thân đi tìm khả năng lý do cự tuyệt. Sau nhiều lần lặp đi lặp lại, hắn cảm thấy những thứ mình đưa ra, vẫn còn thứ mà Bách tông liên minh cần, đối với Bất Hủ tông đều là bách lợi mà không có một chút hại nào. Tuyền Qua đồ đặc biệt đó, Bách tông liên minh không phải không trả thù lao.

Về điều kiện vào Bất Hủ tông tu hành đó, Tư Đồ tu năng cũng cảm thấy không có khả năng để trở thành lý do cự tuyệt. Dù sao Bất Hủ tông hoàn toàn có thể truyền thụ một chút sơ sài, tránh truyền những kỹ năng bí mật cho người của Bách tông liên minh.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ tu năng ung dung hít một hơi thật sâu.

Tiếp theo, Ôn Bình nói:

- Tư Đồ chủ sự, ngươi cho ra lợi ích, ba hồ chi địa cho ta, ta thật sự không có hứng thú, chi bằng, đổi một thứ ?

- Đổi?

Tư Đồ chi năng ngập ngừng , rồi sau đó trong lòng lập tức lộ ra nét mặt giận dữ.

"Cự tuyệt"," đồng ý", hai khả năng hắn đều nghĩ qua rồi, nhưng duy nhất chưa từng nghĩ rằng Ôn Bình sẽ nói ra một chữ " đổi".

Đây là đang sỉ nhục Bách tông liên minh sao?

Bách tông liên minh đều lấy ra những thứ quý giá nhất, những thế lực khác có mơ cũng không thể cầu được những thứ đang bày trước mắt hắn, hắn lại không nhìn thấy, nói rằng muốn đổi.

Tư Đồ tu năng đang cố nén trong lòng, giận dỗi hỏi:

- Không biết Ôn Tông chủ muốn đổi thành cái gì?

- Bạch tinh!

Nghe thấy yêu cầu này, Tư Đồ tu năng chuyển từ tức giận sang vui vẻ, thì ra không phải là không nhìn ra. Hắn mỉm cười và hỏi:

- Không biết Ôn Tông chủ cần bao nhiêu Bạch tinh?

Không cần quyền lực, không cần địa bàn, lại cần Bạch tinh, Ôn Bình là người đầu tiên.

Có chút ý nghĩa!

Không biết nên nói Ôn Bình là ngốc hay là không biết.

Kiểm soát ba hồ chi địa, Bạch tinh có thể liên tục không ngừng chui vào túi, thời gian càng dài, lợi ích càng nhiều.

Ôn Bình lại chỉ thấy lợi ích ngắn hạn.

Mà Bạch tinh thiếu như vậy?

Ôn Bình không biết lúc này trong đầu Tư Đồ tu năng nghĩ gì, chỉ là đang nghĩ một đáp án trả lời Tư Đồ tu năng, rốt cuộc

nên cần bao nhiêu, cuối cùng Ôn Bình không nói một con số chính xác,

- Cái này còn phải xem Bách tông liên minh các ngươi đánh giá như thế nào về Bất Hủ tông ta, đáng giá bao nhiêu.

Tư Đồ tu năng mỉm cười đáp lại:

- Bạch tinh mà nói, ta không có quá nhiều, việc này phải cùng thượng diện thương lượng một phen, để bọn họ đưa tới. Có điều Ôn Tông chủ vứt bỏ quyền khống chế ba hồ chi địa, Bách tông liên minh ta tự nhiên sẽ không thiếu, nhưng về việc đưa Bất Hủ tông ba vạn hay năm vạn, việc này phải sau khi thương lượng với các ngân cấp chủ sự mới có thể quyết định. Ôn Tông chủ, việc này có thể phải đợi một thời gian ngắn .

- Không gấp, ta đợi.

Ôn Bình vừa nghe thấy con số ba vạn năm vạn, liền vui vẻ. Chờ đợi, vốn dĩ không chịu thiệt, ngược lại sau khi đợi vẫn còn cầm Bạch tinh, hắn làm sao có thể nói lời không đồng ý đợi này.

À, vẫn còn một việc cần nhấn mạnh:

- Tư Đồ chủ sự, còn có yêu cầu ngươi nói, muốn phái người của Bách tông liên minh đến Bất Hủ tông tu hành, điều này ta cự tuyệt, ngươi có thể giống như ta, muốn yêu cầu một cái thay thế.

- Được.

Tư Đồ tu năng gật gật đầu, thực ra đây cũng không phải là việc nhất định phải làm. Hắn tin, các vị ngân cấp chủ sự khác làm như vậy cũng chỉ là vì để cho Bách tông liên minh và Bất Hủ tông có thể chung sống với nhau tốt hơn, Ôn Bình không đồng ý, vậy thì hắn lại cùng các vị ngân cấp chủ sự khác bàn bạc một phen, đổi một yêu cầu khác. Đàm hòa vốn là một quá trình thảo luận, từ không có mà kết hợp lại thành có, hơn nữa hắn hôm nay đến, vốn cũng không phải mục đích nhất định đến để có thể nói chuyện , mà là để thăm dò xem người đứng sau Bất Hủ tông, cường giả không rõ lai lịch trợ giúp bọn chúng đó.

Chỉ là, hắn đi chuyến này không nhìn thấy những người khác của Bất Hủ tông, người đứng sau Bất Hủ tông cũng không nhìn thấy, ít nhiều có chút làm hắn cảm thấy không thoải mái như vậy.

Cũng may còn nhiều thời gian !

Chỉ cần ở lại Thương Ngô thành, luôn luôn có cơ hội nhìn rõ.

Cùng lúc đó, có ba người đang quanh quẩn dưới núi, đi tới đi lui không biết đi bao nhiêu lượt.

Ba người chính là Loan Nguyệt, Hắc Sơn, Hắc Vũ.

Hạ Kim cùng Tư Đồ tu năng lên núi để ba người nóng nòng sốt ruột, đi quanh núi của Bất Hủ tông vài vòng, không có cách nào lên núi, chỉ muốn gặp lại con Xích mục cự viên cười nhạo bọn chúng hôm đó, sau đó để hắn truyền đến tin tức.Bách niệm hương chính là con gái của Tông chủ, nếu như thật sự bị Tư Đồ tu năng nhìn thấy còn có Bách niệm hương, vậy thì xảy ra chuyện lớn rồi.

Nhưng mà, bất kể truyền bao nhiêu vòng, Xích mục cự viên đó trước sau không hiện thân.

Loan Nguyệt đành chịu, hướng về phía hai người bên cạnh nói:

- Chúng ta xông mê trận nhé, tên kia đã nhận ra nhất định sẽ lại đến cười nhạo chúng ta đó.

- Cái này…

Hai người Hắc Vũ do dự.

Mê trận nhiều nguy hiểm, biến hóa thất thường, sao có thể tùy tiện xông vào làm loạn?

【VIP】 Hạ Kim không cam chịu

Loan Nguyệt gặp hai người có chút do dự, trên mặt liền hiện lên sự tức giận, mắng:

- Nếu như tiểu thư và Hạ Kim xảy ra xung đột, Tư Đồ tu năng liều mạng giúp đỡ Hạ Kim hạ tiểu thư, việc này ngươi phụ trách sao?

Tiềm Long tông những năm gần đây đánh càng lợi hại, tranh giành địa bàn, cuộc chiến thế lực phụ thuộc, tầng tầng lớp lớp, cả hai bên đều có ý nghĩ tiêu diệt đối phương, cũng thường sẽ xuất hiện đại chiến. Bởi vì chiến trường này, bách niên gian, cường giả Trấn nhạc cảnh ở vùng chết không dưới năm vị.

Ai cũng đều biết, lại đánh xuống như vậy, hao tổn sẽ càng ngày càng lớn, cường giả chết cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Thế nhưng ai cũng đều không có cách nào dừng tay, vì phân tranh đã giằng co quá lâu rồi, muốn dừng lại, chỉ có một bên chấp nhận thua. Nhưng đều là thế lực đạt trình độ cao nhất trong Tứ Tinh Cự Đẩu thế lực, nhất cử nhất động toàn bộ Thiên Địa hồ đều đang nhìn, ai nhận thua chính là đang đại diện cho sự thất bại của bản thân.

Kẻ bại, rất khó ngẩng cao đầu trước kẻ chiến thắng, điều này đối với một thành viên của thế lực trình độ cao nhất mà nói, nó so với việc giết bọn chúng còn khó chịu hơn.

Vốn dĩ chiến cuộc luôn ổn định, nếu như lúc này nếu Bách Niệm Hương xảy ra chuyện, Tông chủ chắc chắn trong lòng đại loạn, mà Hạ gia nhất định sẽ nhân cơ hội này tiến công ồ ạt, vì Hạ gia nhất định sẽ dùng Bách Niệm Hương làm lá chắn, đi thu hoạch thành quả mà đến mấy trăm năm bọn chúng đều không đạt được.

Chiến cục ổn định, có thể sẽ phát sinh biến hóa trong hôm nay.

Sau khi nghe thấy tiếng mắng giận của Loan Nguyệt nhẹ đi, Hắc Vũ nhị nhân trong đầu cũng lướt qua cảm giác khủng hoảng giống như Loan Nguyệt, nhanh chóng nắm lấy cơ hội để cắt đứt những suy nghĩ do dự, giống như trống lắc gật đầu điên cuồng. Tiếp theo liền dẫn đầu lao vào mê trận.

Thấy thế, Loan Nguyệt cũng mang theo ánh mắt dứt khoát theo sau hai người xông vào trong mê trận.

……..

Vân Lam Sơn.

Bữa sáng đã đến rồi.

Mọi người lần lượt đã kéo đến trù phòng, trọng lực trường, còn có ký túc xá thoáng một cái liền trống rỗng rồi.

Trong khoảng thời gian ở Bất Hủ tông, Bách Niệm Hương cũng dần dần hòa nhập vào đám đông.Từ dăm ba câu ban đầu đến mở rộng nội tâm sau này, đến bây giờ dần cùng với mọi người hòa thành một khối, những lời nói đã bắt đầu trêu đùa lẫn nhau, nói chuyện cũng không còn câu lệ như trước.

Sau khi Bách Niệm Hương mở rộng nội tâm, mọi người tự nhiên mà đưa Bách Niệm Hương trở thành sư muội, không còn giới hạn với việc giới thiệu và chỉ điểm.

Đương nhiên, việc này liên quan đến sự hào phóng của Bách Niệm Hương .

Mấy ngày nay, Bách Niệm Hương tiêu không ít bạch tinh để mời mọi người vào tu luyện trường tu luyện.

Dương Nhạc Nhạc đi về hướng trù phòng, bỗng nhiên đóng vai nhân vật đại sư huynh, hỏi:

- Bách Niệm Hương sư muội, thế nào rồi, phi kiếm có thể cao lên bao nhiêu rồi ?

Bách Niệm Hương suy nghĩ một lúc, trên mặt lộ ra một sắc mặt tự hào, đáp:

- Muội cảm thấy kiếm của muôi rất nhanh đã có thể bay lên trời.

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, tiếp tục nói:

- Đúng rồi, muội có thể tìm La Mịch sư huynh bọn họ mượn kiếm. Trảm Long kiếm của họ, còn có Thiên Gia, đều là người tu tiên trong Tru tiên thế giới sử dụng pháp khí. Ngự Kiếm Thuật thuộc loại pháp thuật, dùng pháp khí tu luyện càng muốn sao được vậy.

- Huynh sao lại không nói tay bắt tay giáo nhỉ?

La Mịch liếc mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc một cái, có điều hai người lại cũng rộng lượng, theo lời Dương Nhạc Nhạc nói tiếp:

- Nếu như Bách Niệm Hương sư muội thật sự muốn, phi kiếm của bọn ta có thể cho muội mượn . Dùng Trảm Long kiếm hoặc là Thiên Gia tu luyện Ngự kiếm thuật, cũng thực sự dễ dàng hơn nhiều. Chỉ là, nhất định không có tay bắt tay giáo của Dương Nhạc Nhạc muội học càng nhanh hơn, tốt hơn.

Dương Nhạc nhạc vội vàng hỏi:

- Tự mình hiểu lấy cái này thì tốt, ta cũng có thể tay bắt tay giáo, ai bảo ta là đại sư huynh ?

Vừa nói xong, Dương Nhạc Nhạc nhận ra là không đúng, liền vội vàng nhìn về phía Triệu Tinh.

Nhìn sắc mặt của Triệu Tinh cũng không có sự khác thường, lúc này mới thở nhẹ một cái.

- Đa tạ hảo ý của sư huynh, có điều hay là thôi đi. Ta cảm thấy huynh đệ chúng ta có thể sẽ truyền cho ta một luồng pháp khí, hì hì, ai làm huynh đệ của ta đều là Đại sư huynh. Vừa đẹp trai, vừa lợi hại, tấm tắc khen. Ta ở Tiềm Long hồ đều chưa từng thấy mấy người trẻ tuổi tài năng tuấn tú ngang với sư đệ của ta.

Bách Niệm Hương vui vẻ ra mặt mà nịnh nọt.

Tất nhiên, ngược lại cũng không phải là thật sự muốn giành tình cảm của mọi người. Chỉ là sau khi quen thuộc, có thể đùa giỡn thôi.

La Mịch nhị nhân đành cười một cái, bọn họ biết rõ đây là bộ sách võ thuật của Bách Niệm Hương , cũng biết là lời nịnh nọt, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái, còn đối với La Mịch mà nói, thoải mái thì thoải mái, lại không thể không trêu trọc hai câu:

- Ít đến , hai ngày trước vẫn đang kêu phải đánh bại ta.

- Thôi đi …… đồ keo kiệt.

Bách Niệm Hương ánh mắt khinh bỉ nhìn La Mịch, làm cho mọi người cũng cười ầm lên . Sau đó, Bách Niệm Hương nói:

- Nhạc Nhạc sư huynh, đêm nay muội mời các huynh xem phim, ăn bỏng nhưng không mời một người La Mịch, hừm , đồ keo kiệt.

La Mịch đành lắc đầu.

Mọi người lại nhìn nhau cười một cái.

Tuy nhiên nàng rất hào phóng, là sư huynh sư tỷ của Dương Nhạc Nhạc bọn họ không thể lại muốn nữa, dù sao bọn họ không phải là không có bạch tinh.

Cùng người khác chung sống, người khác hào phóng là một chuyện, ngươi lúc nào cũng muốn ăn người ta, dùng người ta lại là một chuyện khác.

Dương Nhạc Nhạc lắc đầu:

- Nhạc nhạc sư muội, nhà muội có mỏ à?

Bách Niệm Hương thành thật trả lời:

- Tiềm Long tông chúng ta tổng cộng nắm giữ 12 mỏ bạch tinh lớn, 33 mỏ bạch tinh nhỏ. Trong đó có hơn một nữa là của Bách Niệm gia muội đó.

Lúc nói ra những lời này, nét mặt Bách Niệm Hương rất chân thực, dường như là đang trả lời câu hỏi rất nghiêm túc.

Dương Nhạc Nhạc mỉm cười:

- Chẳng trách .

Giữa lúc nói, trù phòng đã đến rồi.

Vu Mạch trưởng lão từ trù phòng đi ra, hướng về phía mọi người nói:

- Các con đi tìm Tông chủ, sau đó chuẩn bị ăn cơm.

- Tông chủ lại không ở đây.

Dương Nhạc Nhạc tỏ vẻ nghi ngờ, bởi vì Tông chủ rất ít khi không tới ăn cơm, chỉ có thi thoảng mới cần bọn họ đi gọi.

- Tông chủ không phải đang xem phim một mình sao?

- Ta thấy có thể đó.

Mọi người ngươi nói một câu ta nói một câu.

Vu mạch vội đáp:

- Buổi sáng Tông chủ nên ở Kiến Mộc lâm hoặc là ở Thính Vũ các. Có thể là tu luyện đến quên thế giới của ta, các con nhanh đi gọi một tiếng đi.

- Vâng, trưởng lão.

Mọi người gật đầu, vội vàng tách thành hai nhóm đi tìm Ôn Bình.

- Tông chủ ——

Khi Bách Niệm Hương đẳng nhân tìm đến chủ điện kia , chuẩn bị đi về hướng Thính Vũ các, Bách Niệm Hương lập tức dừng bước, trong đôi mắt lóe lên một sự kinh hãi, bước chân cũng buộc phải dừng lại. Bởi vì ở Thiên tầng giai kia, một cái bóng dáng rất quen thuộc đứng ở đó, nhất là khuôn mặt kia.

Thật ra, số lần hai người gặp nhau cũng không nhiều.

Nhưng Bách Niệm Hương cam đoan rằng đời này đều không thể nào quên được mặt của người đó. Ngạo mạn, cuồng vọng, không coi ai ra gì, những cảm xúc này đều có thể bắt từ trên khuôn mặt hắn. Bây giờ nghĩ lại, nàng cũng không nhịn được muốn dùng hai chân giẫm lên cái bản mặt hung hăng đó, tốt nhất là vừa từ nhà xí đi ra lại giẫm.

- Sao hắn lại tới đây nhỉ?

Thật sự là âm hồn bất tán.

Không thích cái gì, hết lần này tới lần khác lại phải nhìn thấy cái đó.

Bách Niệm Hương đều không có lòng dạ nào mà đi nghĩ Hạ Kim vì sao lại xuất hiện ở đây và người bên cạnh đó là ai, nàng trực tiếp quay người lại chuẩn bị rời đi.

Nàng sợ lại phải nhìn vào đôi mắt đó, bản thân thì ăn không ít dư vị bất tận của linh mễ, cũng uống không ít nước ngọt trong cái giếng đó.

Nhưng mà, người đã đứng trên quảng trường, đối với quảng trường trống rỗng mà nói, bỗng nhiên xuất hiện vài người là sự phi thường dễ làm người khác chú ý. Hạ Kim cho dù là ai cũng đều nhìn không ra, cũng không muốn đi xem, nhưng sự chú ý vẫn sẽ bị một nhóm người hấp dẫn đi qua, quét qua vài đôi mắt.

- Sư muội…

Dương Nhạc Nhạc nhìn thấy Bách Niệm Hương liền vội đến hỏi thăm, nhưng vẫn không nói ra lời, tiếng Hạ Kim truyền đến.

- Bách Niệm Hương !

- Bách Niệm Hương !

Hạ Kim liền gọi hai tiếng, thấy hắn bỗng nhiên bỏ chạy, đứng bật dậy đi về chỗ Nghìn Tầng giai, Tư Đồ tu năng cũng ngẩn người.

- Đừng chạy !

Trên mặt Hạ Kim lộ vẻ vui mừng khôn siết, hai tay điên loạn lao về phía Bách Niệm Hương tóm lấy, nhưng lúc này lại bị một tiếng hét lên ngăn cản.

- Hạ Kim!

Đây là âm thanh Tư Đồ tu năng phát ra.

Sau một tiếng hét của Tư Đồ tu năng, toàn thân Hạ Kim dần dần chậm lại, rồi sau đó ngừng lại. Đương nhiên, niềm vui trong lòng có thể vẫn chưa mất đi. Đối với hắn, Bách Niệm Hương kiêm chức chính là một miếng thịt trên thớt gỗ, đao

của hắn chỉ cần chém xuống, bất kể là chém như thế nào đều sẽ rất ngon.

Hắn và Bách Niệm Hương giống nhau, cũng căn bản không muốn suy nghĩ đối phương vì sao phải biến mất sau vài năm bỗng nhiên xuất hiện và đối phương vì sao lại xuất hiện ở đây.

Dương Nhạc Nhạc đẳng nhân nói tiếp, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Hạ Kim, cơ thể cũng trở lên căng thẳng:

- Ngươi muốn làm gì?

Hạ Kim xuống giọng lạnh lùng đáp:

- Tránh hết ra, đừng cản đường của lão tử.

Dương Nhạc Nhạc không hề sợ hãi, trực tiếp hỏi lại một câu:

- Ngươi có biết đây là nơi nào không ?

- Hừ!

Hạ Kim chỉ hừ một tiếng, mặt hắn có vẻ không quan tâm, nhưng đang chuẩn bị đi về phía trước, lại bị một người kéo lại. Hạ Kim vừa quay đầu, liền nhìn thấy sư phụ của mình là Tư Đồ tu năng:

- Sư phụ, đây là cơ hội tốt của mùa hạ ta!

Tư Đồ tu năng lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn về hướng Ôn Bình vẻ mặt lạnh lùng đang đứng phía sau, nói:

- Ôn Tông chủ, đứa trẻ này và Bách Niệm Hương đó quen biết, phát sinh một chút mâu thuẫn, dẫn đến hắn có chút kích động, nhưng đây đều là đùa giỡn đó, thực sự xin lỗi.

Ôn Bình đáp trả:

- Tốt nhất là kích động.

Hắn vừa có thể cảm nhận thấy, trên người Hạ Kim này có ác ý rất rõ ràng, nếu không cũng sẽ không vừa nhìn thấy liền xông vào Bách Niệm Hương, hơn nữa hai tay trực tiếp tóm . Nếu Hạ Kim lại xông về phía trước, hắn có thể không muốn

lại nói bất kì điều gì về việc này, sẽ để cho Ác linh kỵ sĩ trực tiếp giết Hạ Kim.

Trong Bất Hủ tông, bất kể cái gì quá tiết, đều không phải là lý do hắn động thủ!

Tư Đồ tu năng lộ vẻ tươi cười như trước, nhìn không ra trong đầu đang nghĩ cái gì, trực tiếp kéo thẳng Hạ Kim về sau một cái, nói:

- Cáo từ —

Nói xong, Tư Đồ tu năng đi về hướng Nghìn tầng giai, trong nháy mắt liền kéo Hạ kim xuống núi. Có điều, Hạ Kim cỏ vẻ không sẵn lòng xuống núi như vậy cho lắm, lại nhiều lần muốn thoát khỏi tay của Tư Đồ tu năng, hơn nữa ba bước hai lần quay đầu lại, nhìn Bách Niệm Hương ánh mắt không cam lòng.

Khi Tư Đồ tu năng vừa đi, Ôn Bình liền hướng ánh mắt về phía Bách Niệm Hương, dáng vẻ Bách Niệm Hương lúc này bị một phen hồn phiêu phách lạc, tựa vào thân cây kia, cho dù được Dương Nhạc Nhạc bọn họ bao quanh rồi ,đang an ủi, nhưng sắc mặt nàng vẫn có chút hoảng sợ.

Cùng lúc, thanh âm hệ thống truyền đến bên tai Ôn Bình.

Loan Nguyệt mấy người, lại đột nhiên xâm nhập vào mê trận, cho dù bị mê trận đưa đi bao nhiêu lần, bọn họ vẫn không ngừng xông vào trong mê trận như trước.

Kiên nhẫn !

【VIP】 Lời hứa

- Này lên cơn rồi?

Ôn Bình líu ríu một câu, sau đó đi về phía trước mặt Bách Niệm Hương.

Ôn Bình hỏi:

- Có khúc mắc?

Bách Niệm Hương ngẩng đầu, khuôn mặt từ hoảng hồn dần chuyển về trạng thái ban đầu, bởi vì lúc nhìn thấy Ôn Bình, đột nhiên một cỗ cảm giác an toàn chợt dâng lên. Nàng cũng không biết là vì điều gì, nhưng lúc Ôn Bình đứng ở trước mặt nàng, làm cho nàng có một cảm giác an toàn giống như ngày ấy đứng ở sau lưng phụ thân.

Có cỗ cảm giác an toàn này, xem ra Bách Niệm Hương tốt lên rất nhiều, sau câu hỏi của Ôn Bình, thật chậm rãi, suy nghĩ một chút lắc đầu xong mới nói:

- Hắn là một người rất đáng ghét, là người không ai thích cả, trước kia có gặp vài lần, nhưng trước giờ ta chưa từng có chọc ghẹo hắn.

Lúc trước, mặc cho Hạ Kim ở nơi công cộng chê bai, khiêu khích nàng như thế nào, nàng nhớ rõ lúc ấy nhưng một câu cũng không hề nói gì, nhẫn nhịn cho qua.

Bởi vì nàng biết, chọc không nổi!

Hạ Kim mạnh hơn nàng rất nhiều.

Nàng chỉ là người đứng đầu trong danh sách Tân tú Thiên Địa hồ, mọi người đều nhìn vào Thiên Kiều, nàng chẳng qua chỉ là Thông Huyền hạ cảnh, cho dù thiên phú cũng bất phàm nhưng so với Hạ Kim thì còn kém xa. Khi còn ở độ tuổi của nàng đã là Thông Huyền thượng cảnh rồi, bây giờ sợ đã sắp lên tới bán bộ thần huyền rồi.

Ôn Bình nghe thấy lời này, gật gật đầu, không hỏi tiếp nữa:

- Vậy có thể là vì điều gì khác, tóm lại hắn chắc chắn như vậy ắt là vì nguyên nhân khác, nhưng ngươi cũng đừng lo lắng, Bất Hủ tông rất an toàn, hắn sẽ không có cơ hộ đến Bất Hủ tông lần thứ hai đâu.

Bách Niệm Hương gật đầu nói:

- Cảm tạ tông chủ.

- Các ngươi đi ăn cơm trước đi, lát ta tới sau!

Ôn Bình nói xong liền xoay người đi về hướng thiên tầng giai.

Lúc đám người Dương Nhạc Nhạc đưa Bách Niệm Hương trở về nhà bếp, Ôn Bình chỉ cần dùng một bước tới nơi cuối cùng của thiên tầng giai. Sau đó đi về nơi mà Loan Nguyệt ba người đang không ngừng xâm nhập vào mê trận. Giữa đường gặp Hoàn Thành, lúc Hoàn Thành hỏi thì Ôn Bình chỉ trả lời mấy câu qua loa, không nói cụ thể.

Với câu trả lời này, Hoàn Thành tin, nếu thật sự nói một lần là đã có thể đàm phán xong, dù sao thì cũng chỉ là có một cái kết giả, Ôn Bình không có xung đột gì với đối phương, còn không còn gì tốt hơn nữa. Sau này có đàm phán được hay không, thì lại là chuyện khác, sau khi Ôn Bình ứng phó xong với Hoàn Thành tiếp tục đi về một phía của Vân Lam sơn. Vừa hay đụng phải Loan Nguyệt ba người vừa bị mê trận truyền tống ra ngoài, ba người đang muốn xông vào trong, nhưng bị Ôn Bình gọi lại.

Loan Nguyệt ba người không kinh hãi như gặp phải Xích mục cự viên, ngược lại lại khiến cho tổng chủ Ôn Bình khinh ngạc, mừng rỡ sợ lại sinh ra hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Bởi vì không giải thích không được, nếu không Ôn Bình sẽ đem các nàng trở thành kẻ địch, vậy ba người bọn họ khó mà chịu đựng được lửa giận của Bất Hủ tông.

Loan Nguyệt vội vàng nói:

- Ôn tông chủ, chúng ta không cố ý, thực sự là có chuyện gấp muốn gặp người, cực chẳng đã chỉ có thể chạy loạn ở mê trận.

Ôn Bình nhìn ba người đang quỳ dưới đất đầy áy náy, trong lòng nghĩ ba người này có phải thật không muốn sống nữa sao, lại không thể đổi một địa điểm khác? Hắn cũng không phải loại người ngu ngốc, nhìn không ra nguyên do ba người đang điên cuồng tổ chức, không có lí do chắc chắn, ba người có thể lỗ mãng đến thế.

Đáp án đương nhiên là không thể.

Ba người không có ngu, tu luyện đến nay, trong lòng nhất định đều có sự tính toán rồi, cũng đều có cách đối nhân xử thế của riêng mình.

Nhưng ba người đều chọn cùng một cách ngu ngốc, khiến cho Ôn Bình đột nhiên có chút tò mò rốt cục vì nguyên nhân nào mà tới.

- Có việc gì nói đi.

Loan Nguyệt tiếp tục mở lời nói:

- Ôn tông chủ, xin người bắt buộc phải bảo vệ thật tốt tiểu thư chúng ta, vừa rồi người trên núi, đều là Hạ Quý nhất phái là kẻ thù của Tiềm Long tông ta. Bây giờ để bọn chúng nhìn thấy Bách Niệm Hương tiểu thư ở đây, có khả năng sẽ trực tiếp ra tay bắt lấy tiểu thư, dùng đó để uy hiếp tông chủ.

Ôn Bình hỏi:

- Hạ gia?

Loan Nguyệt giải thích:

- Một thế lực có sức lực tương đương với Tiềm Long tông chúng ta, còn mạnh hơn cả Long Thần môn, mấy trăm năm trở lại đây liên tục xảy ra chiến tranh với Tiềm Long tông chúng ta.

Ôn Bình hiểu ra gật gật đầu, nhưng hắn không có hứng thú với những mâu thuẫn giữa các thế lực lớn, nên cũng không hỏi gì nhiều, trực tiếp đáp một câu:

- Không cần các ngươi nói thì Bất Hủ tông cũng sẽ bảo vệ Bách Niệm Hương, tất cả đi đi, đừng dây dưa xung kích mê trận nữa.

- Có câu nói này của Ôn tông chủ, chúng ta cũng yên tâm hơn nhiều rồi.

Có được câu trả lời của Ôn Bình, Loan Nguyệt dần dần cũng lộ ra một nụ cười. Nàng thấy rằng, Bất Hủ tông có thể tiêu diệt được Long Thần môn, trong tay của Ngân cấp chủ sự, bảo vệ Bách Niệm Hương chắc không thành vấn đề, chỉ cần không phát sinh việc ngoài ý muốn.

Nghĩ tới Tư Đồ tu năng, vẫn cứ là có chút lo lắng, nhưng sau khi nghe được câu trả lời của Ôn Bình, sự lo lắng này cũng được giảm đi một chút.

Lúc vừa muốn mở lời nói, Ôn Bình lập tức cắt đứt:

- Có người muốn động tới Bách Niệm Hương, bổn tông chủ sẽ trực tiếp giết chết.

Câu nói này tương đương nhất ký cường tâm châm, mạnh mẽ vào đâm vào trong lòng ba người.

Khiến cho cảm xúc của ba người trở nên ổn định!

Lời này nếu như là người khác nói thì giống như lừa gạt, khoác lác, nhưng Ôn Bình nói ra thì bọn họ tin!

Đang muốn một lần nữa biểu thị cảm ơn thì Ôn Bình đã chuẩn bị trở về rồi, Loan Nguyệt ba người cũng không tiếp tục nói nữa, quay người đi về hướng ngược lại. Ba người không dám đi về phía thiên tầng giai xem thiên mã xa đội có dời khỏi Bất Hủ tông không, chỉ muốn trốn đi thật xa, nghĩ tới thời gian gần đây tốt nhất là ở tại thành biên.

…

Ban ngày đường đi ồn ào náo động không ngớt, xe kéo thiên mã từ trung tâm đường chạy qua, hàng người bất kể là nói chuyện phiếm hay là mua đồ cũng lần lượt nhường đường. Không kịp tránh thì bị thiên mã dọa cho một trận, ngồi ở bên đường một hồi cũng không hoàn được hồn lại, khi đoàn xe đã đi qua vẫn còn nghe thấy tiếng lục tục.

Cùng bị dọa với hàng người cũng còn có Hạ Kim, sau khi bị Tư Đồ tu năng kéo trở về nhà trọ, trong lòng là một trận tức giận bất bình. Bởi vì một cơ hội rất lớn lại để vụt mất như vậy,

quả thực là đang tiếc. Hạ gia, Tiềm Long tông tranh chấp hàng trăm năm cũng không nắm bắt được tay cầm này.

Biết bao nhiêu lần Hạ Quý muốn bắt Bách Niệm Hương, nhưng Bách Niệm Hương được bảo vệ quá kỹ càng. Sau đó liền trực tiếp mất tích, loại cơ hội này thì lại càng khó tìm.

Nhưng Tư Đồ tu năng dù sao cũng là sư phụ của hắn, có tức giận hắn cũng không dám xả ra, chỉ có thể giả bộ như không có việc gì, tâm tư đang đặt trên bàn tính làm sao có thể tóm lấy cơ hội này.

Cơ hội cũng không phải mỗi năm đều có.

Một khi đã bỏ lỡ, lần sau có cơ hội như thế này, nói không chừng là bao nhiêu năm sau.

Đang dựa bên cửa sổ suy nghĩ, một thanh âm vàng lên cách đó không xa:

- Hạ thiếu gia, ngươi làm sao vậy?

Nói chuyện là một gã đàn ông đầu trọc mặt đầy vẻ nịnh nọt, trên người khoác áo dài hắc kim. Nhìn khí chất mà nói thì cũng không phù hợp khi mang một vẻ mặt tốt lành, bởi vì bất kể là khuôn mặt hay thân thể vóc dáng thì khí chất đều không bằng nô tài. Bởi thế biểu cảm nịnh nọt kia xem ra có chút gượng gạo.

Hạ Kim quay đầu lại, đáp:

- Lục tiền bối.

Lục Minh này là cánh tay phải đắc lực của Tư Đồ tu năng, ở Bách Tông liên mình thì địa vị cũng không hề thấp.

Nhưng Lục Minh này cũng muốn sự ủng hộ của Hạ gia, nên trong số những lần gặp mặt, Lục Minh luôn tỏ ra một vẻ nịnh nọt, Hạ Kim cũng thấy nhiều rồi.

Lục Minh vẫn mang vẻ mặt nịnh nọt, sau đó nói:

- Tư Đồ đại nhân có chuyện tìm ngươi, bảo ngươi mau đi tới phòng hắn một chuyến.

Hạ Quý gật đầu, mỉm cười.

Trong lòng nghĩ thầm.

Bỗng nhiên sư phụ tìm gặp hắn có việc gì?

【VIP】 Vân Lam Sơn hạ, tà tâm khởi!

Nhưng, nhìn khuôn mặt Lục Minh cũng không có chút nghiêm túc nào, cũng chưa từng nhắc nhở hắn điều gì, Hạ Kim gạt bỏ đi sự lo lắng trong lòng rằng Tư Đồ tu năng có thể sẽ trách phạt hắn, đi về phía trước, Hạ Kim bắt đầu suy nghĩ nên nói chuyện với Tư Đồ tu năng như thế nào.

Đột nhiên, Lục Minh đang đi phía trước bỗng dừng lại, biểu lộ hành động để Hạ Kim đi lên phía trước.

- Hạ thiếu gia, mời đi trước.

Hạ Kim hỏi:

- Lục tiền bối, ngươi không đi nữa?

- Có việc cần làm, Hạ thiếu gia chỉ sợ phải một mình đi gặp Tư Đồ đại nhân rồi, nhưng dựa vào thiên phú của Hạ thiếu gia, Tư Đồ đại nhân tâm tình cũng không tệ, tất nhiên sẽ không vì hành động vừa rồi mà trách cứ ngươi điều gì, tìm ngươi chắc cũng chỉ sẽ tán thưởng ngươi một phen thôi!

Lục Minh giải thích một câu.

Hắn không phải không muốn dẫn Hạ Kim đi gặp Tư Đồ tu năng, những loại hành động để kéo tốt mối quan hệ trái lại là việc mà hắn tự nguyện muốn làm, chỉ là việc mà Tư Đồ tu năng giao cho hắn, suy nghĩ cẩn thận không thể trễ nải được, cần phải tranh thủ đi làm. Do vậy chỉ có thể chọn là tán dương Hạ Kim một phen, để kéo gần khoảng cách.

- Được, vậy Lục tiền bối bận việc của ngài đi.

Hạ Kim nghe Lục Minh trả lời, gật đầu tùy ý trả lời một câu, sau đó từ một bên cầu thang định bước qua Lục Minh, đột nhiên lại dừng lại, hỏi:

- Lục tiền bối, có tiện nói sư phụ giao cho ngươi đi làm việc gì không?

Lục Minh trầm mặc một lúc, dường như trong lòng đắn đo điều gì, sau đó thấp giọng nói:

- Tư Đồ đại nhân lệnh cho ta dùng tổn thọ bí thuật mười vạn dặm để truyền tin cho các vị trưởng lão Bạch ngân khác, mời họ thương lượng về số lượng bạch tinh đưa cho Bất Hủ tông, cùng với việc nghĩ về một yêu cầu khác.

Hạ Kim sững sờ:

- Thật là sẽ đưa bạch tinh?

Mấy vạn bạch tinh đấy, đây quả không phải là số lượng nhỏ.

Với một tán tu tông môn, Bách tông liên minh sao lại phải mềm yếu như vậy?

Trước kia không phải đều là liên quân thảo phạt sao?

Tư Đồ tu năng gật gật đầu, không nói gì thêm, nhường cho Hạ Kim một lối đi về phía dưới lầu, Hạ Kim suy nghĩ một hồi, không có kết quả rồi không khỏi lắc đầu, sau đó đi về phía Tư Đồ tu năng. Dừng lại trước cửa một hồi, rồi mới gõ cửa.

Vừa bước vào phòng, Hạ Kim liền hỏi:

- Sư phụ, người tìm con có việc?

Tư Đồ tu năng hỏi lại một câu:

- Không có gì, có việc muốn hỏi. Lục Minh con người này, con cảm thấy thế nào?

Hạ Kim đáp:

- Nói thế nào nhỉ? Con và Lục Minh mặc dù gặp mặt không nhiều, nhưng để trở thành người phụ tá đắc lực của sư phụ, hàng năm đều ở bên ngoài giúp người hành sự, hiển nhiên phải là người đáng tin và thực lực mạnh. Hơn nữa, Lục tiền bối đối đãi với con cũng không tệ.

Tư Đồ tu năng đáp:

- Con có cảm giác như vậy thì được, Lục Minh mặc dù là tâm phúc của ta, cũng là cánh tay phải của ta, tốt nhất con và hắn phải gần gũi với nhau hơn, năng lực của hắn cũng sẽ giúp

ích cho con sau này. Lần này sau khi con trở về, nói với phụ thân con, phải ở phía sau ủng hộ cho hắn nhiều hơn một chút, Lục Minh con người này rất đáng tin cậy.

Hạ Kim gật gật đầu:

- Sư phụ, con hiểu rồi! Chỉ là người và phụ thân con thân thiết như vậy, người nói không phải dễ hơn sao?

Tư Đồ tu năng khoát tay, nhưng không giải thích nhiều:

- Nói rồi con cũng không hiểu, con cứ làm theo lời sư phụ nói là được rồi.

Bắc đắc dĩ, Hạ Kim chỉ có thể lặng lẽ "ừm" một tiếng.

Dụng ý của Tư Đồ tu năng, nếu không muốn nói thì hắn cũng thật đoán không ra.

Tiếp đó, Tư Đồ tu năng lại nói:

- Đúng rồi, gọi con tới đây thực ra còn có một việc khác nữa, con ngồi xuống đi đã.

Hạ Kim đáp lại:

- Sư phụ cứ nói đi, con đứng được rồi.

Đứng, biểu thị sự không thỏa hiệp.

Hắn cảm thấy Tư Đồ tu năng chắc chắn sẽ t vấn đề của Bách Niệm Hương mà nói ra một lí do thoái thác.

Thấy vậy, trong mắt của Tư Đồ tu năng bỗng vụt lên một tia bất đắc dĩ, sau đó nói:

- Ta biết sự cấp bách của con. Hạ gia và ta quan hệ rất thân thiết, Hạ gia có chuyện thì ta Tư Đồ tu năng nhất định đem toàn bộ sức lực tương trợ. Nhưng, con cần hiểu rằng lần đàm phán này là Lục đại ngân cấp chủ sự cùng thương lượng quyết định, đại diện cho quyết định cao nhất của Bách Tông liên minh.

Hắn cũng không cần Hạ gia phải hiểu quá nhiều, chỉ hi vọng Hạ Kim có thể hiểu rõ, việc của Bách Niệm Hương bắt buộc phải buông bỏ, lấy đại cục làm trọng.

Hạ Kim nói:

- Sư phụ, nếu phụ thân con ở đây, chắc chắn cũng sẽ làm việc nghĩa không chùn bước mà bắt lấy Bách Niệm Hương.

Tư Đồ tu năng đáp:

- Vậy thì ta cũng sẽ không ngăn cản hắn!

Tư Đồ tu năng nói rồi, phóng ra một ánh mắt không thể hoài nghi, giống như việc lời hắn nói ra thì hắn sẽ làm cho bằng được. Cũng thể hiện rằng nhất định sẽ ngăn cản chuyện Hạ Kim muốn làm, nhất định sẽ ngăn cản mọi hành động Hạ Kim sẽ phá hoại lần đàm phán này. Hạ Kim thấy thế, liền né tránh ánh mắt sắc bén kia, có chút không vui mà thở dài một hơi, sau đó đứng đó trầm mặc một hồi.

Rất lâu, Hạ Kim đột nhiên mở lời nói:

- Đệ tử nhớ rồi.

Tư Đồ tư năng tiếp lời nói:

- Nhớ là tốt, Bất Hủ tông không hề đơn giản như con nhìn thấy đâu, sau lưng có Trấn nhạc thượng cảnh cường giả là bất định. Ngoài điều này ra, tông chủ còn nắm giữ một tân thiên địa tuyền qua đồ, hơn nữa có thể khiến cho Tuyền qua đồ bước lên một đài giai mới, điều này không những chỉ tu hành giả không có dị mạch cần, cũng là toàn bộ Bách Tông liên minh thậm chí là toàn bộ Thiên Địa hộ cần tới.

Hắn không yêu cầu Hạ Kim, Hạ gia phải thấy rõ điểm này, lấy đại cục làm trọng. Hạ Quý thích hành động vì tư lợi, có thể hiểu, nhưng lần này, hắn sẽ ngăn cản Hạ Quý. Cũng chính là vì lo lắng việc này nên hắn mới sai Lục Minh dùng mệnh thọ bí pháp truyền tin đi.

Một tin mười năm thọ!

Đến thêm vài lần, Trấn Nhạc thượng cảnh cường giả cũng không chịu nổi.

- Đệ tử hiểu.

Hạ Kim khom người đáp một câu.

Tư Đồ tu năng lại khoát khoát tay nói:

- Con ra ngoài đi!

Hạ Kim có lẽ sẽ không nghe lời hắn, nhưng cũng tốt, Hạ gia lúc này cũng chỉ có mình Hạ Kim là cô gia quả nhân. Bất Hủ tông có thể hủy diệt cái gì để chứng minh thực lực bất phàm, tính tình Hạ Kim mặc dù có chút không coi ai ra gì, cuồng ngạo không thôi, nhưng chắc cũng sẽ không ngốc đến mức một lần nữa ra tay bắt Bách Niệm Hương.

Đợi người Hạ gia tới, việc đàm phán chắc cũng sẽ được chốt hạ, đến lúc đó, Hạ gia làm việc gì khác người thì hoàn toàn không liên quan tới việc của hắn.

Lúc ấy, chỉ có thể là mâu thuẫn giữa Hạ gia và Bất Hủ tông, không hề liên quan tới Bách Tông liên minh.

Hạ Kim lúc này, sau khi dời khỏi phòng của Tư Đồ tu năng, quay đầu lại nhìn về phía vừa đi ra, trong đôi mắt bỗng thoáng lên một vẻ không hài lòng.

Theo hắn thấy, Tư Đồ tu năng đây là quên gốc rồi.

Hắn có ngày hôm nay, có thể trở thành Ngân cấp chủ sự là nhờ phụ thân giúp đỡ, nếu không hắn cũng chỉ mạnh bình thường thôi, dựa vào điều gì mà tới lượt hắn ngồi lên vị trí ngân cấp chủ sự. Bây giờ thành ngân cấp chủ sự rồi, lại muốn qua cầu rút ván, không giúp Hạ gia thành sự.

Nếu như phụ thân ở đây, sợ rằng sẽ đánh với Bất Hủ tông, cướp lấy Bách Niệm Hương.

Hắn Tư Đồ năng, có thể ngăn cản nổi?

- Bách Niệm Hương vừa vào tay, ắt sẽ khiến cho Hạ Quý có được chiến quả mà mấy trăm năm chưa có được. Cha ta lo lắng điều này, để ta ở bên cạnh Tư Đồ tu năng, ngăn cản mọi uy hiếp của Tiềm Long tông với ta. Bách Niệm Hương mất tích mấy năm, khó khăn lắm mới lại xuất hiện, sao có thể bỏ lỡ?

Trong lòng Hạ Kim âm thầm nỉ non, trong đầu không ngừng suy nghĩ, muốn có thể nắm được sách lược vẹn toàn của Bách Niệm Hương.

Không biết làm thế nào, vô nhân khả dụng!

Xem ra chỉ có thể truyền tin cho người trong nhà.

99% Bách Tông liên minh chủ sự chỉ có thể tu hành thiêu đốt mệnh thọ trở về nơi trú quân bí thuật, nhưng Lục Minh, tu hành thiêu đốt truyền tin bí pháp mệnh thọ, chỉ là Lục Minh là tâm phúc của Tư Đồ tu năng, là người của Bách Tông liên minh, có để hắn thúc đẩy hay không, điều này còn rất khó nói.

Nhưng, dù sao cũng phải thử một lần.

Sau khi đã ấn định chủ ý, Hạ Kim vội vàng đi xuống lầu, nhưng không vội vàng đi về phòng của Lục Minh mà lại lựa chọn ngồi ở dưới lầu gọi chút rượu và đồ ăn, xem ra giống như đang giết thời gian. Tại sao đi xuống lầu lại không đi tìm Lục Minh , điều này là có nguyên nhân, một là sợ Tư Đồ tu năng phát hiện, hai là cũng biết rằng Lục Minh hiện đang dùng bí thuật không muốn làm phiền.

Mãi cho đến chạng vạng tối, đợi Lục Minh từ phòng Tư Đô tu năng trở về, lúc này Hạ Kim mới chuẩn bị đứng lên đi tìm hắn.

Nhìn trước ngó sau vài lần, không thấy ai, Hạ Kim mới đẩy cửa đi vào.

…

Lầu hai.

Tư Đồ tu năng từ cửa sổ nhìn về phía Vân Lam sơn, trong tay cầm một tờ giấy. Nhưng tờ giấy này không phải là thư mà là một tờ giấy mỏng bình thường để ghi chép. Tờ giấy mỏng có gió đung đưa, giống như mép váy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi bay.

- Lục đại chủ sự không có bất kì ý kiến gì về yêu cầu cấp Bạch tinh, muốn phải không được để có vấn đề gì. Nhưng, yêu cầu mới này e rằng có chút khó khăn rồi.

Sáu vị ngân cấp chủ sự khác đều lựa chọn phương pháp chế tác là chiếc thuyền có thể bay được

- Lời này ta không tự cầm mà đi chuốc lấy nhục nhã, người ta làm sao cso thể đem phương pháp chế tác của chiếc thuyền

ấy ra, xem ra vẫn phải nhờ ngày mai Lục Minh truyền tin thương lượng một phen.

Cũng may có Tư Đồ tu năng ở đây, truyền tin, thương lượng cũng chỉ là chuyện trong ngày, không quá phiền phức.

Xem ra, dùng bạch tinh mua, điều kiện này dễ dàng tiếp nhận hơn nhiều.

…

Cũng vào lúc này, Lục Minh cùng mấy người đi về bốn phía, người đã theo Hạ Kim đi vòng quanh thành trì, đi về phía Vân Lam sơn ở phía ngoại thành.

Trong màn đêm, Hạ Kim, Lục Minh ở phía trước, còn có sáu người khác đi theo phía sau.

Sáu người này, đều là người mà mấy ngày trước theo đội xe tới, nhiệm vụ ngày thường là làm chân chạy cho Tư Đồ tư năng, làm một số việc vặt. Nhưng thực lực của sáu người này lại không thể khinh thường được. Hơn nữa có thể làm việc ở bên cạnh Ngân cấp chủ sự, ắt cũng phải là một người tài giỏi.

Trấn Nhạc Cảnh chỉ là điều kiện cơ bản nhất.

Lần này, Lục Minh nhìn Hạ Kim, biểu cảm mặc dù có ý cười nhưng lại lộ ra một chút nghiêm túc, lúc đi ở phía tường thành, thấp giọng nói với Hạ Kim ở bên cạnh:

- Hạ thiếu gia, ta đây có một gốc ẩn thần thảo, ngươi ăn vào, kể cả là Trấn Nhạc Cảnh, trong vòng nửa canh giờ thì cũng không thể cảm nhận được khí tức của ngươi.

Ẩn thần thảo, một cây năm mươi miếng bạch tinh.

Trấn Nhạc Cảnh, kể cả Trấn Nhạc thượng cảnh cũng không thể nào trong lúc thuốc có hiệu lực mà cảm thấy được khí tức của người dùng.

Vốn giữ lại để dùng trong trường hợp bất đắc dĩ, nhưng đêm nay để hỗ trợ Hạ Kim vụng trộm để có được Bách Niệm Hương từ Bất Hủ tông, vì sự an toàn, trong lòng đang rỉ máu cũng phải lấy ẩn thần thảo, hơn nữa còn phải đưa cho sáu người phía sau mỗi người một cọng.

Hạ Kim nhận lấy ẩn thần thảo màu đen, hai mắt nhìn chăm chú, sau đó nói:

- Lục tiền bối yên tâm, chi phí của ẩn thần thảo này, đợi trở về ta sẽ nhờ phụ thân trả ngươi gấp bội. Hơn nữa, nếu việc này thành công rồi, thì phụ thân nhất định sẽ tiến cử ngươi là ngân cấp chủ sự hậu tuyển nhân.

Nghe được câu này, hai mắt Lục Minh bỗng lập tức xẹt một tia sáng đầy khát vọng.

Nhưng trong màn đêm thì không hề thu hút chút nào!

【VIP】 Kẻ thù mặt đối mặt

Nghe được câu nói này, hai mắt Lục Minh lập tức lóe lên sự khát vọng.

Chỉ là, trong đêm tối, nó không đáng để mắt đến.

Cho dù người được đề cử không đại biểu rằng nhất định có thể trở thành ngân cấp chủ sự, nhưng vẫn như cũ là một cơ hội tuyệt vời. Cái thứ đồ vật như cơ hội này, trong cả một đợi cũng khó có thể gặp được một lần. Cường giả Trấn Nhạc cảnh của Thiên Địa hồ không nhiều tuy nhiên cũng không ít, cái danh ngạch của người đề cử này, có bao nhiêu Trấn Nhạc cảnh đều muốn liều mạng nghĩ cách để có được.

Đã có sự hứa hẹn của Hạ Kim, dù Hạ Kim không trả tiền cho sự tiêu hao của Ẩn Thần thảo, cho dù lại phải lấy thêm mấy cọng Ẩn thần thảo ra, đều có thể chấp nhận được.

Đương niên, đây cũng chỉ là giả thiết.

Ẩn Thần Thảo, giá trị xa xỉ không cần phải nói, có thể lấy được bảy tám gốc đã là cơ hội trời ban rồi.

Sau khi có được Ẩn Thần thảo, Hạ Kim vội vàng dặn dò đám người sau lưng, đồng thời bản thân cũng nhét một gốc vào trong miệng, lớn miệng mà nhai nuốt:

- Ăn nhanh lên, thời gian không đợi người.

Sáu người sau lưng và Lục Minh cũng theo đó nhét Ẩn Thần Thảo vào miệng, trong đêm tối dưới tường thành bắt đầu nhai nuốt, âm thanh nhai nuốt vang lên bên tái mấy người đó, cũng may tiếng côn trùng kêu và tiếng thú gầm đã át đi tiếng nhai của bọn họ. Sau khi ăn Ẩn Thần Thảo vào bụng, tám người đồng thời nảy sinh một số thay đổi.

Khí thế, khí tức theo đó từ từ yếu đi, giống như ngọn nến sắp cháy hết vậy.

Đến cuối cùng, âm thanh bước đi của tám người cũng hoàn toàn biến mất.

Hạ Kim thỏa mãn gật gật đầu, đối với Lục Minh biểu hiện một chút tán thưởng. Lục Minh cũng cao hứng, Ẩn Thần Thảo tiến vào bụng, ngay cả khi hắn phóng ra cảm nhận cũng hoàn toàn không cảm giác được khí tức của ngừoi bên cạnh, càng không nói đến người của Bất Hủ Tông, bọn họ cách nơi này cả trăm, nghìn trượng.

Theo đó, tám người đồng thời tiến lại gần núi Vân Lam.

Tám người yên lặng đi qua thành lầu, trên đỉnh đầu là trăm tên thủ vệ đang đứng cầm thương, bên cạnh bọn họ còn có yêu vật mãnh thú có thể nghe được động tĩnh nhỏ nhất ở cách xa nghìn trượng, nhưng bọn họ căn bản không nghe thấy bất kỳ động tĩnh từ đám người Hạ Kim phát ra dưới mí mắt bọn họ.

Rất nhanh, tám người đã đến chân núi Vân Lam.

Không nói gì, tám người không hẹn mà cùng đâm đầu vào trong rừng, hướng lên núi mà đi. Thân thể của bọn họ xẹt qua nhánh cây, kích thích lá cây, cỏ dại, nhưng chúng nó không phát ra bất cứ tiếng động nào. Xung quanh tám người, tất cả các tiếng động đều giống như mất tích vậy.

Tám người không khỏi cùng lúc đẩy nhanh cước bộ, cảm nhận cũng theo đó không kiêng dè gì mà phát tán ra ngoài.

Ẩn Thần Thảo,

Đã có thể che giấu thân thể, âm thanh, còn có thể che giấu cảm giác.

Cho nên mới gọi là ẩn thần.

Mà không phải là tàng hình.

Nhưng cảm giác vừa mới phóng thích này, tay của tám người vừa mới ngăn cản nhánh cây sum xuê trước mắt, nhưng tay lại bỗng nhiên lại trống không.

Cơ thể theo đó mà mạnh mẽ nghiêng một bên, dường như bị ai đó đẩy một cái, tám người đồng thời dừng ở dưới chân núi, cái nơi lúc nãy vừa mới lên núi. Lục Minh thất thần, nhìn con đường quen thuộc trước mắt, và ngọn đuốc sáng trưng quen thuộc ở thành lầu cách không xa kia, tự nói một tiếng,

- Không thích hợp!

Hắn không ngốc, không có khả năng đi đoán bản thân mình đi nhầm đường, sau khi ở trong rừng lạc đường không cẩn thận lại đi xuống đây.

Luôn đi lên núi, đi lên phía trên, sao lại sau khi lạc đường lại đột nhiên qua về chân núi chứ.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên có người chọt chọt hắn, Lục Minh có chút mất kiên nhẫn mà nói một câu,

- Có gì đáng hoảng sợ đâu chứ!

Hạ Kim cũng thế, sau khi bị người bên cạnh chọt hai cái, cũng phát ra một tiếng gầm,

- Không có chuyện gì đừng có động tay động chân, miệng bị câm rồi sao?

Hai người đồng thời nhìn sang hai người bên cạnh, ánh mắt lập tức đông lại.

Ba người Loan Nguyệt, Hắc Vũ, Hắc Sơn đang đứng ở hai bên trái phải nhìn chăm chăm bọn họ

Mười mấy đôi mắt, thẳng thắn nhìn vào.

Còn có chớp chớp.

Hạ Kim thấy thế, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, trong lòng vô cùng lúng túng.

Ẩn Thần Thảo, quả thật có thể ẩn nấp rất nhiều thứ, có thể làm cho Trấn Nhạc thượng cảnh trong khoảng thời gian nhất định không cảm giác được sự tồn tại của bọn họ, Ẩn Thần Thảo lại không thể đem cơ thể bọn họ hoàn toàn ẩn giấu đi.

Người ở trước mắt, chỉ cần mắt không mù, vẫn có thể nhìn thấy được.

Lục Minh nhìn ba người, khí tức của Trấn Nhạc cảnh đập vào mắt, điều này khiến Lục Minh có chút đau khổ rồi.

Tám gốc Ẩn Thần Thảo lãng phí rồi!

Cái chân núi này sao lại xuất hiện Trấn Nhạc cảnh? Chỉ là đau khổ thì đau khổ, vẫn là nhanh chóng mạnh mẽ trấn tĩnh

lại, dù sao hiệu quả của Ẩn Thần Thảo vẫn còn, đối diện vẫn không cảm giác được cảnh giới của bọn họ, rất có khả năng chỉ cho rằng là người đi lạc. Theo đó, Lục Minh vội vàng hỏi một câu:

- Các vị có chuyện gì sao?

Nói xong, chợt nghe Hạ Kim ở bên cạnh như trút được gánh nặng mà tiếp lời,

- Đi nhiều ngọn núi như thế, cuối cùng cũng đến được Thương Ngô Thành.

Vừa dứt lời, trong lòng Lục Minh đau như dao cắt.

Đây không phải là nơi này không có bạc ba trăm hai(*) sao?

(*)Nơi này không có bạc ba trăm hai: ý chỉ làm những điều ngu ngốc, muốn che giấu chuyện gì đó nhưng lại bị phơi bày ra.

Ở đây còn không lên núi, chính là đụng phải Trấn Nhạc cảnh của Bất Hủ Tông rồi, lại muốn lên núi chắc là không có khả năng rồi, hành động của tối nay cơ bản có thể tuyên bố thất bại rồi.

Chỉ là tám gốc Ẩn Thần Thảo của hắn.

Uổng phí rồi!

Cái này chính là hắn tốn mấy chục năm mới tích góp được đó!

Lúc này ba người Loan Nguyệt mặt đối mặt mắt nhìn mắt, cho dù trong đêm tối, khuôn mặt của Hạ Kim không thấy rõ ràng, nhưng bọn họ lại nhìn một cái là nhận ra Hạ Kim. Về đám người Lục Minh, Loan Nguyệt tuy rằng không biết bọn người đó tên là gì, thân phận là gì, nhưng cũng biết nhất định là cường giả theo chuyến này đến đây.

Nàng đoán được Hạ Kim khẳng định sẽ có hành động, cho nên đêm nay mới cố ý làm hộ vệ tuần tra trở về, dò xét tại xung quanh núi Vân Lam.

Không nghĩ đến thật sự bắt được đám người Hạ Kim.

Chẳng qua là nàng cũng chỉ có thể giả vờ không nhận ra.

Đối phương người đông thế mạnh!

Ba người Tiềm Long tông bọn họ ở đây, không phải vạn bất đắc dĩ, ba người bọn họ không thể ra tay.

Chỉ là, khí tức của tám người đều không có, điều này rất kỳ lạ. Hơn nữa hình như bọn họ vừa đi ra từ trong rừng nhưng lại không có tiếng của lá cây, của nhánh cây, đứng ở đây lại giống như hòa nhập vào bóng đêm. Ba người Loan Nguyệt ngay lập tức nhớ đến, đám người này khẳng định là đã ăn cái thiên tài địa bảo gì đó rồi.

Về phần là cái gì, bọn họ không biết.

Dù sao ba người cũng không phải linh thiện đại sư.

Nhưng bọn họ biết cái loại thiên tài địa bảo này giá cả rất xa xỉ, thời gian có tác dụng cũng có hạn.

Không thể động thủ, nhưng nhất định muốn nghĩ cách để thời gian dược hiệu qua đi, nếu không bọn họ có khả năng sẽ lại lên núi.

Mê trận của Bất Hủ Tông rất mạnh, nhưng khó chắc ngỗ nhỡ!

Loan Nguyệt vội vàng thuận theo lời của Hạ Kim mà nói,

- Mấy vị là từ đâu mà đến?

Trong lòng Hạ Kim nhất thời vui mừng, theo đó nói:

- Một cái tiểu thành ăn bữa nay lo bữa mai, một lời khó nói hết, chẳng qua may là đến được Thương Ngô Thành.

Những ngày này, hắn ở trên đường nghe được có người cảm khái như thế, dứt khoát bê toàn bộ mang qua.

Loan Nguyệt mỉm cười:

- Một lời khó nói hết, xem ra yêu vật của nơi các bạn đến rất hung hãn. Thương Ngô Thành tuy rằng không phải là thành lớn gì, chẳng qua chúng ta có thể đến, thiết nghĩ cũng biết được rất nhiều chuyện. Thương Ngô Thành bây giờ có chỗ dựa là Bất Hủ Tông, những cái khác có thể không đảm bảo

được, nhưng nhất định có thể đảm bảo sự yên ổn cho dân chúng.

Hạ Kim nghe thấy Loan Nguyệt tán thưởng Bất Hủ Tông như thế, trong lòng xẹt qua một chút khinh thường, chẳng qua trên mặt vẫn như cũ là mang theo nụ cười, một bên đi về phía Thương Ngô Thành, một bên nói:

- Đúng rồi, không biết ba vị xưng hô như thế nào. Chúng ta lần đầu đến Thương Ngô Thành, thật sự chưa quen thuộc cuộc sống ở đây.

- Không quen? Có cần ta giới thiệu cho ngươi một chút không?

Trong lòng Loan Nguyệt lập tức bắt đầu nhớ về những chuyện nghe được, thấy được trong những ngày tháng ở Thương Ngô Thành, tóm lại là có thể nói bao nhiêu thì nói bấy nhiêu, kéo thời gian càng lâu càng tốt,

- Vậy thì bắt đầu nói từ thành chủ đi ha. Thành chủ của Thương Ngô Thành tên là Hoàn Thành, cảnh giới không cao, thông huyền cảnh. Chẳng qua dưới trướng có thu nạp rất nhiều cường giả thông huyền cảnh đến từ các nơi, cũng được mười mấy vị. Mười mấy vị thông huyền cảnh, bảo vệ Thương Ngô Thành chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì. Bây giờ phủ thành chủ còn muốn mở rộng ra bên ngoài, vì mở rộng ranh giới Thương Ngô Thành, dù sao trong tương lai người ở đây sẽ rất nhiều…

Loan Nguyệt thao thao bất tuyệt nói, hai người Hắc Vũ cũng dần dần thả lòng rồi, theo đó chêm thêm những thứ mình nghe được, nhìn thấy được. Hạ Kim ở một bên gật đầu đáp ứng, một bên bị dắt đi về phía Thương Ngô Thành, đối với những thứ mà đám người Loan Nguyệt nói ngoài trừ xem thường ra, thì không còn cảm xúc gì khác.

Cảm xúc nhiều nhất, chính là Lục Minh.

Dù sao tám gốc Ẩn Thần Thảo cũng uổng công lấy ra rồi.

Việc này không hoàn thành, chuyện Hạ Kim hứa tất nhiên là không thực hiện.

Khiến hắn đau đầu nhất là, lần này giấu Tư Đồ Tu Năng đi giúp đỡ Hạ Kim, đợi sau khi đi, khí tức chấn động của sau khi ăn Ẩn Thần Thảo sẽ khiến Tư Đồ Tu Năng vừa liếc là đã nhìn ra. Chuyện làm xong, còn dễ nói, gạo sống nấu thành cơm, Tư Đồ Tu Năng nhiều lắm cũng chỉ trách cứ hai câu.

Không làm xong, vậy Tư Đồ Tu Năng sẽ như thế nào, hắn không dám nghĩ.

Điều duy nhất đáng ăn mừng, chính là cường giả Trấn Nhạc cảnh trước mắt tin lời của Hạ Kim, thật sự xem bọn họ là người cầu xin sự sống đến từ bên ngoài thành.

Không đến mức đánh rắn động cỏ, khiến Bất Hủ Tông có phản ứng.

Bên tai, âm thanh của Loan Nguyệt lại tiếp tục vang lên, ánh lửa của cửa thành của đã gần kề rồi,

- Nếu như trên người đủ kim tệ mà nói, có thể trước hết thuê khách sạn, không cần vội mua phòng. Đợi một hai tháng thứ, bên ngoài thành sẽ kiến tạo một số phòng mới, đến lúc đó hắn mua.

Tất cả lời nói của Loan Nguyệt, đều là một chút tiếng phổ thông, nhưng Lục Minh đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Nhìn sang nụ cười trên mặt Hạ Kim, trong lòng lập tức nói thầm. Không thích hợp, hôm đó hắn lên Bất Hủ Tông, người của Bất Hủ Tông đều mặc đồng phục của Bất Hủ Tông.

Ba người này, không có.

Cái này cũng không phải là điểm mà hắn cảm thấy kỳ lạ nhất, dù sao chỉ là đồng phục tông môn mà thôi, đêm khuya muốn mặc chính là mặc thôi, không muốn mặc có thể cởi ra mặc đồ của mình. Giống như Bách Tông Liên Minh cũng có đồng phục, nhưng hắn rất ít khi mặc, chỉ thích mặc áo dài do tự mình đặt may thôi.

Điểm lạ nhất là khẩu âm!

Thiên Địa hồ có kim phiếu thông dụng, tất nhiên cũng có ngôn ngữ thông dụng.

Trước mắt mọi người đều dùng ngôn ngữ phổ thông để nói chuyện, cảm giác không có gì khác biệt, chỉ là khẩu âm có chút khác biệt.

Người không có vào nam ra bắc, kiến thức không nhiều, chính là nghe không ra đấy.

Nhưng hắn những năm gần đây là giúp Tư Đồ Tu Năng làm việc, vào nam ra bắc, hồ nước đi qua không dưới bảy tám chục cái, thời gian lãng phí không dừng lại ở trăm năm. Khẩu âm lạ, hắn cũng có thể nghe được một chút, cho dù nó rất nhỏ bé!

Lục Minh theo đó vội vàng kéo Hạ Kim, ngưng mắt nhìn Loan Nguyệt, sau đó nói:

- Ba vị, các ngươi đều không phải người của Thương Ngô Thành đúng không?

Hạ Kim sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía Lục Minh. Nét mặt Loan Nguyệt cũng theo đó cứng lại, vội nói:

- Quả thật không phải, chúng ta là từ nơi khác đến.

Hạ Kim cười một tiếng tiếp lời,

- Đều là người lưu lạc ở phương xa.

Lúc Hạ Kim cho rằng có thể mượn những lời này kéo gần quan hệ với đối phương, Lục Minh cười lạnh một tiếng, theo đó nói:

- Vậy các ngươi thật đúng là có ý tứ, loại địa phương phồn hoa không đợi như Chân Long hồ không đến, lại muốn đến những nơi vắng vẻ, cằn cỗi như Đông hồ này.

- Chân Long Hồ!

Nét mặt Hạ Kim ngưng trọng!

【VIP】 Lưu phái mạch thuật- Thiên dược động

- Chân Long hồ.

Biểu cảm của Hạ Kim nhất thời cứng lại!

Nụ cười vừa rồi ngay lập tức không còn nữa, phản xạ có điều kiện của cơ thể đột nhiên lùi ra sau, lùi về phía sau Lục Minh cùng với sáu người còn lại. Một tay để lên vai Lục Minh, giống như thể lúc nào cũng có thể đẩy về trước, sau đó hắn có thể điên cuồng chạy về phía sau.

Thấy thế, sáu người phía sau Lục Minh vội vàng đứng về phía trước Hạ Kim, tạo thành một bức tường người, cẩn thận đề phòng xảy ra việc ngoài ý muốn.

Nhìn thấy xung quanh phòng thủ kiên cố như vậy, Hạ Kim đột nhiên chỉ về Loan Nguyệt ba người:

- Sớm đã biết các ngươi có gì đó không ổn, quả nhiên là như vậy! muốn tính kế với bổn thiếu gia, đừng mơ!

Nói xong, trong lòng Hạ Kim liền thổn thức.

Cũng may, cũng may! Lần này mang theo bảy người, nếu không rơi vào bẫy của Tiềm Long tông chỉ dựa vào sức lực một mình hắn thì có lẽ hôm nay không những không bắt được gà mà còn mất thêm nắm gạo.

Bách Niệm Hương bị bắt thì cũng bị bắt rồi, bản thân cũng không có danh khí gì, chỉ dựa vào bản thân hắn có một người phụ thân giỏi, đơn giản chỉ là niềm vui hư danh. Nếu như hắn bị bắt, dựa vào thanh danh của hắn trong thanh niên tài tuấn ở Thiên Địa hồ lúc này, cứ cho là được phụ thân chuộc ra một cách an toàn, nhưng sau này cũng sẽ phải chịu sự chê cười của cả Thiên Địa hồ.

Quả thực hắn chịu không nổi sự ủy khuất này.

Lục Minh không quay đầu lại nhìn Hạ Kim, chỉ là trong đầu không tự chủ mà hiện lên hình ảnh của Hạ Kim vừa thông

minh lại nghịch ngợm. Hạ Kim càng như vậy thì hắn lại càng chuyên tâm! Toàn bộ cơ thể bắt đầu căng cứng lại, hai chân đã phát lực, phần cơ bắp sau lưng cũng theo đó mà co rút lại, lúc hai tay nắm lại mạch khí của Thiên địa gian đã tụ hội trên người hắn.

Khởi động mạch môn, ngay lập tức có tác dụng!

Loan Nguyệt đứng nguyên tại chỗ, vô lực cười nói:

- Các ngươi làm sao vậy?

Loan Nguyệt rất rõ lúc này tuyệt đối không thể tiếp lời, càng không thể giải thích điều gì.

Giải thích chính là che dấu.

Vì vậy nàng lựa chọn phản vấn.

Chỉ là phản vấn lúc này, hiển nhiên là có chút vô cùng lực.

Lục Minh hỏi:

- Ta đã sớm nghĩ tới, Bách Niệm Hương là một nữ tông chủ xuất hiện tại Thương Ngô thành, Thương Ngô thành không thể không tồn tại ai để thay thế Tiềm Long tông. Ba vị, xưng danh đi, ta Lục Minh rất muốn làm quen với ba vị diễn viên thích giả vờ giả vịt này.

Ba người này, hiển nhiên là chó ngáp phải ruồi mà đụng phải bọn họ.

Còn có phải giống như lời Hạ Kim nói không, đối diện tính toán với hắn, hắn không quan tâm, hơn nữa Lục Minh cảm thấy không đến mức ấy. Nếu như có bẫy, tại sao lại chỉ có mỗi hai Trấn Nhạc Cảnh. Không những vậy, còn đem theo tiểu lâu lâu bán bộ Trấn Nhạc như tự dâng đến cái chết vậy.

Còn nữa, Tư Đồ đại nhân vẫn còn ở trong thành, Tiềm Long tông sao dám cả gan làm loạn như vậy.

Hắn muốn biết ba người kia là người như thế nào, chỉ là hắn không vui vì sự xuất hiện trùng hợp này của ba người, làm hại hắn bõ công dùng tám gốc ẩn thần thảo, tổng giá trị cũng lên tới mấy trăm bạch tinh.

Loan Nguyệt liên tục lắc đầu, dùng thái độ và tư thế khúm núm, mở lời nói:

- Có phải mấy vị đây hiểu nhầm gì rồi không? Chúng ta chỉ là người từ hồ khác tới đầu nhập cho Bất Hủ tông mà thôi, nếu như có điểm nào mạo phạm, chúng ta có thể ngồi lại với nhau từ từ nói chuyện, ta tin nhất định có thể giải thích rõ ràng.

- Còn tiếp tục giả bộ!

Lục Minh khẽ quát một tiếng, sau đó quay đầu liếc mắt với Hạ Kim:

- Không Phi Bạch, Dực Vĩnh Phong, hai người các ngươi bảo vệ Hạ thiếu gia. Những người khác cùng ta bắt lấy ba tên có ý đồ làm tổn thương thành viên Tiềm Long tông thân truyền đệ tử của Tư Đồ đại nhân, đem về giao cho Tư Đồ đại nhân xử lý.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Thanh âm chấn mạch nương theo ba tiếng vang tận mây xanh, tam mạch môn Lục Minh liên tiếp mở ra, mạch khí như lớp sương màu đỏ nháy mắt nhộn nhạo lên, khiến cho Thương Ngô thành lập tức như được thắp sáng.

Trấn Nhạc trung cảnh!

Cảm nhận được cỗ khí tức phong tỏa của ẩn thần thảo đột phá ra, sắc mặt của Loan Nguyệt ba người lập tức biến ảo, ngay tức khắc lùi về sau. Mạch môn mặc dù cũng mở ra theo cũng trở thành ba mạch môn nhưng sự khác biệt có thể nhìn thấy rõ, hai Hạ Cảnh đối mặt thế nào với một vị Trung Cảnh?

Huống hồ còn có bốn người.

Bốn người kia cũng là Trấn Nhạc Cảnh!

- Hiểu lầm, hiểu lầm!

Loan Nguyệt vừa lùi về sau, vừa giải thích:

- Ba người chúng ta thực sự là không hề có chút ác ý nào với Hạ Kim. Ba người chúng ta chỉ là giúp Bất Hủ tông dò thám, đề phòng một số người có mưu đồ muốn làm loạn.

Lục Minh nghe xong liền cười, nói:

- Vậy các ngươi mở mạch môn làm gì?

Hắn không quan tâm lí do của đối phương là gì, tóm lại, khiến hắn công cốc sử dụng tám cây ẩn thần thảo. Nếu là người của Bất Hủ tông thì hắn chỉ có thể để đấy.

Nhưng đối phương là Tiềm Long tông, là kẻ thù của Tư Đồ đại nhân và Hạ Kim, vậy còn có gì để nói nữa.

Tùy tiện đổ tội hại người, đợi nguôi giận rồi nói tiếp!

Thiên dược động. Đệ nhất cơ cảnh!

Mạch môn theo đó chấn động một lần, từng hỏa trụ từ dưới đất chui lên, chỉ một thoáng lửa bỗng cháy mạnh vụt lên trời, chiếu sáng cả một vùng trời. Những hỏa trụ này ngay lập tức nhốt Loan Nguyệt ba người lại. Thoạt nhìn, giống như xây nên một trường đấu giác, muốn ra ngoài duy chỉ có đứng ở cuối cùng.

- Thiên dược động!

Loan Nguyệt ba người nhìn lối thoát xung quanh đã bị phong tỏa, sắc mặt có chút khó coi. Lúc vừa nghĩ tới mạch môn này là gì thì trong lòng càng thêm khủng hoảng. Đường đường là Huyền cấp thượng phẩm, lại dọa không nổi hắn, Tiềm Long tông không phải không có, nhưng thiên dược động ba từ này thì không giống.

Lưu phái mạch thuật uy danh hiển hách, hắn tiêu biểu cho đỉnh phong của một mạch thuật lưu phái!

Đại diện cho đỉnh phong huyền cấp mạch thuật!

Lúc này, ba người cuối cùng cũng biết người ở phía trước mặt là ai.

Lục Minh!

Tâm phúc của Tư Đồ tu năng!

Duy chỉ có tâm phúc mới có được Tư Đồ Đồ tu năng truyền thụ cho "bí thuật" gia tộc.

Cái lồng giam lửa này chỉ là đệ nhất cơ cảnh.

Nghe đồn, thiên dược động tổng cộng có bốn cơ cảnh, Tư Đồ tu năng có thể từng thể hiện việc hắn chống lại được bán bộ địa vô cấm cường giả.

Loan Nguyệt nhìn về Hắc Sơn, Hắc Vũ hai người biểu cảm liền ngưng tụ:

- Bây giờ phải làm thế nào?

Nàng không còn cách nào nữa.

Hắc Vũ vội nói:

- Kiên trì, chỉ cần đợi được đại sư, tiểu thư phát hiện ra động tĩnh nhất định sẽ đến cứu chúng ta!

Hắc Sơn vội vàng gật đầu:

- Đúng, kiên trì lên!

Hai người cùng nói cố gắng, nhưng lúc nhìn ra xung quanh, trái tim kiên trì kia lại kiên trì thế nào đây.

Loan Nguyệt nói:

- Trước tiên chúng ta phải tập trung lực lượng để vượt qua hỏa lao này, tập trung sức mạnh của ba người, chắc sẽ có thể rung chuyển nó. Chỉ cần lao ra được "lồng giam" này mới có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn cho chúng ta.

Hắc Vũ hai người gật đầu, không còn thời gian để suy nghĩ, trực tiếp xuất ra chiêu thức lực bạo phát cao nhất của mình. Loan Nguyệt xuất chiêu, một cây trường đằng màu đỏ xuất hiện trên không trung, nhúc nhích, hướng về phía hỏa trụ. Mặc dù uy thế không nhỏ nhưng so với hỏa trụ phóng lên trời thì nó vẫn có chút thế đơn lực bạc.

Theo đó, đuổi theo mạch thuật của Hắc Vũ, Hắc Sơn hai người.

Hắc Vũ hóa thành con cá khổng lồ dài trăm mét, lộ ra phần cơ thể đen kịt, ánh mắt của yêu tộc hung hãn kia bỗng nhiên

hiện ra. Dưới hai con mắt, màu đen của vảy cá trong màu đỏ thẫm của lửa phản chiếu ra từng đốm hào quang, vô số những sắc đen của vảy cá bị ánh sáng của lửa chiếu vào đang động lên, hội tụ về phía đầu.

Là yêu tộc, điều mạnh nhất không phải là mạch thuật mà là yêu thể và yêu tộc thần thông.

- Hám sơn!

Thần thông này của hắn nếu là Trấn Nhạc Cảnh ở Cảnh giới thì có thể trực tiếp mà làm đắm một hòn đảo từ dưới nước.

Lực bạo phá của Bán bộ Trấn Nhạc cảnh cũng có thể nói là khủng khiếp.

Có yêu tộc thần thông của Hắc Vũ, Hắc Sơn lại không cảm thấy đủ, cùng lúc đó cũng phát huy ra mạch thuật mạnh nhất lực bạo phát của mình. Hai tay nắm chặt, chỉ là khi một quyền đánh ra không nhanh cũng không chậm, nhưng sau quyền này, đột nhiên một chiếc gai nhọn màu đen đâm từ dưới chân lên.

Sau khi đã đuổi kịp Hắc Vũ, bắt đầu nhanh chóng tuyên truyền, mang theo một cỗ gió lốc cùng lúc đó với ba người đánh về phía một hỏa trụ.

Oành!

Thanh âm vang lên như sấm đinh tai nhức óc.

Một chiêu đánh xuống, toàn bộ Thương Ngô thành bất kể già trẻ gái trai đều bị tỉnh giấc.

Cách chiến trường vẫn còn phải tới hàng trăm mét tường thành. Sóng dư sinh ra từ một chiêu như vậy trực tiếp làm xói lở. Là điểm trung tâm của lực bạo phát, một cái hố lớn ở hỏa diễm, đầy khói bụi cũng dần xuất hiện. Loan Nguyệt, Hắc Sơn hai người đứng ở đó, sắc mặt lộ ra một cỗ chờ mong, nhưng theo ngọn lửa, lớp bụi dày ngày một mỏng đi, sắc mặt hai người ngày một trở nên khó coi.

Hỏa trụ, vẫn sừng sững ở đó.

Ngược lại về phần Hắc Sơn thì ngã dưới hỏa trụ, không có động tĩnh.

Thanh âm của Lục Minh theo đó truyền tới, trực tiếp đem trái tim vốn đã không kiên định bỗng nhiên đập mạnh một vòng, làm cho lung lay.

- Một con đâm chết, đầu của yêu vật này còn có hố sao?

Lục Minh cười.

Hạ Kim ở phía sau cùng cười càng lớn tiếng hơn, xuyên qua ánh lửa có thể nhìn thấy hắn đang ôm bụng cười:

- Tiềm Long tông, toàn một lũ ngốc!

Loan Nguyệt và Hắc Sơn hai người nhìn di thể của Hắc Vũ, rồi lại nhìn đám người Lục Minh, sự tức giận trên khuôn mặt hóa thành ý chí chiến đấu. Hắc Vũ đã hi sinh tính mạng vì hai người họ, mối thù này bắt buộc phải trả, trước khi báo thù nhất định phải kiên trì. Hi vọng xa vời lao ra, tiếp theo sẽ là trận chiến sinh tồn.

Chỉ hi vọng vừa rồi có thể đánh thức tiểu thư trong mộng và Tử Nhiên đại sư.

- Kiên trì!

Hai người cắn răng khẽ lên tiếng, sau đó xoay người cùng nhau sánh vai, Trấn Nhạc hộ giáp theo đó đi cùng thân thể, nhìn thẳng vào ba người.

- Kiên trì, các ngươi dựa vào cái gì để kiên trì!

Mạch môn của Lục Minh lại một lần nữa rung lên, vầng sáng màu đỏ “thiên dược động- đệ nhị cơ cảnh”

Lời vừa dứt, giữa mỗi hai hỏa trụ, một cỗ bạo động dị thường bỗng nhiên truyền đến, theo đó hừng hực bốc cháy, hình thành lên một bức tường lửa kín. So với bức tường vô hình vừa rồi càng khiến cho Loan Nguyệt hai người trong lòng cảm thấy căng thẳng, không tự chủ mà sát lại gần nhau hơn.

Nhìn từ phía ngoài, lồng lửa vừa rồi đã trở thành một cái thùng tròn lớn.

Chỉ là, cái thùng này không phải để đựng nước mà là lửa.

…

Thành chủ phủ.

Động tĩnh cực lớn, hỏa diễm ngút trời khiến đám người Hoàn Thành ngay lập tức tỉnh giấc, mặc khôi giáp, lập tức tập kết quân đội hướng về phía chiến đấu. Nhưng, không phải bọn họ đi chống lại kẻ thù bên ngoài, động tĩnh lớn như vậy, Hoàn Thành đều không thể chắc chắn được rằng ai đang đánh nhau.

Điều bọn họ cần làm là nhanh chóng đi cứu người, đồng thời sơ tán dân trong thành.

Bên trong đống hoang tàn, một người đàn ông mặc ngân giáp đi tới trước Hoàn Thành, đôi mắt mang theo một chút bối rối, nói:

- Thành chủ, chính vào lúc nãy, tường thành nam đã không còn nữa, đường đi cũng bị phá hủy mấy cái. Số người thương vong đang được thống kế, nhưng cũng may tường thành mất đi một ít lực chấn động, cư dân trong thành chắc không thương vong nhiều, chỉ là mấy trăm tướng sĩ thủ thành đều bị tường thành chôn một chỗ rồi.

Sắc mặt của Hoàn Thành ngưng trọng, ngữ khí cũng không còn mạnh mẽ như thường ngày:

- Sơ tán cư dân trong thành, hướng sát về phía Bất Hủ tông…Ôn tông chủ, sẽ cho người ở ngoài thành nợ máu trả bằng máu.

Nói xong, Hoàn Thành trực tiếp cởi khôi giáp, cảm giác nhanh chóng được phóng ra, chạy như điên cuồng về phía tiếng khóc ở đống hoang tàn.

Một tay tóm lấy một cây cột, tay còn lại kéo những tấm gỗ, cột gỗ khác có thể sẽ bị lún xuống.

Binh sĩ ở xung quanh nhìn thấy liền vội vàng đi tới giúp đỡ, từng chút từng chút một di dời căn nhà nhỏ đang đè lên người một tiểu nữ hài.

Cả mặt đứa trẻ đều là máu, ngồi xổm ở một góc tường khóc nức nở, lúc nhìn thấy Hoàn Thành thì lại càng khóc lớn hơn.

【VIP】 Đệ nhị cơ cảnh

Khoảnh khắc ôm lấy đứa trẻ từ trong góc phòng, Hoàn Thành đứng trên đống hoang tàn, nhưng bỗng nhiên lại xoay về phía trung tâm thành, về nhà trọ nơi Tư Đồ tu năng ở, mưu tính thông qua viễn điểu nhìn thấy nó, nhưng lại bị nhưng cao lầu chặn lại.

Tại sao lại hướng nhìn về phía đó?

Bởi vì hắn cảm thấy tai nạn lần chắc chắn có liên quan tới Bách Tông liên minh.

Cũng vì trừ Bách Tông liên minh ra, ở khu vực Đông Hồ này, không ai dám gây chiến ở trong Thương Ngô thành.

Người của Bách Tông liên minh, hắn một kẻ Thông Huyền cảnh hèn mọn đương nhiên là không có cách nào để trừng trị được bọn họ, đi làm việc mà một người thành chủ phải làm, Ôn Bình nhất định sẽ lấy lại công bằng cho Thương Ngô thành.

Mặc kệ cho đại nhân vật nào của Bách Tông liên minh tới.

…

Trong thành

- Có chuyện gì vậy?

Thời khắc thanh âm lớn truyền tới, Tư Đồ tu năng liền từ trong phòng đi ra ngoài, còn chưa kịp hỏi đám người Mộ Dung ở ngoài cửa xảy ra chuyện gì thì thấy đoàn người ở phía trước không ngừng đi lại trên phố.

Nhìn thoáng qua, ít nhất cũng phải tới hơn nghìn người.

Hơn nghìn người, mỗi người một câu, thanh âm ầm ào như tiếng sấm trong đêm mưa, giống như đàn cá nối đuôi nhau chui tọt vào tai. Khiến cho Tư Đồ tu năng có một cảm giác giống như Thương Ngô thành xuất hiện tai họa ngập đầu.

Nhưng hiển nhiên điều này là không thể. Ở Đông Hồ, kể cả Yêu tộc mạnh hơn Nhân tộc nhưng phía sau Thương Ngô thành còn có Bất Hủ tông có thể hủy diệt được Long Thần môn, thì ở đây Đông Hồ tuyệt đối an toàn hơi bất kì một nơi nào, không chút khoa trương mà nói, thành trì Huyền Sắc hồ có thế lực tứ tinh trấn thủ cũng không an toàn được bằng Thương Ngô thành.

Chỉ là có khả năng yêu vật tập kích thành bị phủ quyết rồi, vậy rốt cuộc là nguyên nhân do đâu khiến cho những người kia bối rối không thôi.

Tu Đồ tu năng vì nghi hoặc mà lông mày nhíu lại, nhảy dựng lên, đứng ở trên mái hiên của nhà trọ, phóng tầm mắt nhìn về hướng âm thanh truyền tới, liếc mặt nhìn thì thấy thành biên đột nhiên bị một ánh sáng đỏ chói mắt trong màn đêm. Tư Đồ tu năng vội vàng phóng thích ra cảm tri, cảm tri trực tiếp lướt qua Thương Ngô thành, lướt qua đống đổ nát thê lương của thành biên, dồn thẳng tới mà lao tới đấu trận.

Dư âm chiến trận đến từ Trấn Nhạc cảnh, thậm chí lúc này tất cả những gì đang xảy ra lập tức phản hồi vào trong não bộ, giống như hắn đang đứng ở đó vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn rốt cuộc cũng có một đáp án.

Ở bên ngoài thành có rất nhiều Trấn Nhạc cảnh đang đánh nhau!

Lúc đang tò mò muốn nhìn thấy thế lực ở bên kia, khí tức quen thuộc liền xộc thẳng vào trong óc.

Tư Đồ tu năng kinh hãi kêu lên một tiếng:

- Lục Minh!

Lúc này hắn mới hiểu ra ánh sáng màu đỏ chói mắt phía chân trời là cái gì.

Đó là mạch thuật- Thiên dược động!

- Nguy rồi!

Tư Đồ tu năng thầm kêu lên, cơ thể bỗng nhiên khẽ động, hướng về phía ngoài thành nơi xảy ra chiến tranh, đồng thời ánh mắt hướng về phía Vân Lam sơn.

- Vẫn đang trong lúc đàm phán quan trọng, tên Lục Minh đáng chết kia lại đang đi làm loạn?

Bây giờ hắn không có thời gian suy nghĩ về việc Lục Minh tự ý hành động, việc làm sai lầm này để sau này khiển trách cũng không muộn. Bây giờ hắn chỉ hi vọng Lục Minh không ra tay với người của Bất Hủ tông, như vậy còn tốt một chút. Trái lại cục diện ngày hôm nay sẽ tiến triển như thế nào, hắn cũng không dám chắc.

Bởi vì bây giờ việc gì cũng đều có thể hễ động là liên lụy toàn thân!

Bất Hủ tông có thể tiêu diệt Long Thần môn, ngộ nhỡ trực tiếp ra tay giết chết Lục Minh…

Nghĩ tới đây, Tư Đồ tu năng lập tức gia tốc nhanh hơn.

Đúng vào lúc này, cảm tri vốn đang định thu trở về đột nhiên lướt qua đỉnh Lam Vân sơn, cảm nhận được trên không có hai luồng khí tức đang không ngừng rơi xuống, khí tức của một người rất quen thuộc, sờ không được, nhìn không ra, chính là Ôn Bình tông chủ Bất Hủ tông gặp ngày hôm ấy.

Còn có một người, khí tức cũng rất xa lạ.

Nhưng cỗ khí tức này, rất hiển nhiên không thần bí như khí tức của Ôn Bình, người này tuyệt đối là cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh!

Lần trước đi Vân Lam sơn, hắn muốn gặp cường giả sau lưng Bất Hủ tông, nhưng nghĩ đủ mọi cách cũng không thể nào gặp được. Hôm nay trong tình huống này mà gặp được họ. Điều này có nghĩa là việc này rất có khả năng liên quan tới Bất Hủ tông.

Trong lòng Tư Đồ tu năng liền trở nên lo lắng, đang muốn tăng tốc bộ pháp bên ngoài thành.

Thật sự là sợ điều gì thì điều đó tới!

…

Cũng vào lúc này, thiên dược động đệ nhị cơ cảnh ở giữa mỗi hỏa trụ hình thành nên bức tường lửa, lúc này đều giống

như làn sóng biếc, bập bềnh lên, lấy trung tâm của bức tường lửa thành điểm tròn tản ra bên ngoài, hỏa diễm không còn hướng lên trên nữa.

Theo đó, mỗi mặt của bức tường đột nhiên nhô ra một cây hỏa đằng khổng lồ, phóng tầm mắt ra chí ít cũng phải có tới hai ba mươi cây. Mỗi cây hỏa đằng sau khi đâm ra từ bức tường lửa, giống như mọc thêm hai mắt trực tiếp xông tới Loan Nguyệt hai người.

Trước sau đều có!

Loan Nguyệt hai người tránh cũng không tránh nổi, chỉ có thể liều mạng.

Thấy vậy, hai người vội vàng dựa lưng vào nhau, đem phía sau giao cho người tin tưởng nhất. Dưới sự rung động của mạch môn, hai người không ngừng phô diễn ra những mạch thuật đang bị hỏa đằng đánh úp tới, nhưng bất kể là mạch thuật gì đánh ra, gặp phải hỏa đằng đều bị dập tan.

- Làm sao bây giờ, mạch thuật của chúng ta chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản hỏa đằng?

Nhìn mạch thuật của chính mình bị mấy cây hỏa đằng dập tan, Hắc Sơn vốn là một Trấn Nhạc cảnh sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cùng lúc, Loan Nguyệt cũng không ngừng giải phóng ra mạch thuật, thấp giọng nói:

- Vậy cũng không dược dừng lại, dùng tất cả sức lực nhanh chóng để giải phóng mạch thuật.

Phẩm cấp mạch thuật mà Loan Nguyệt hai người tu luyện không thấp, cảnh giới tu luyện cũng không thấp, nhưng đối diện với hỏa đằng đệ nhị cơ cảnh, đồng nghĩa là hàng chục người Trấn Nhạc cảnh đang cùng lúc tấn công bọn họ, sự phản kháng của hai người quả thực không còn chút sức lực nào.

Trí mạng nhất, còn phải xuất từng chiêu mạch thuật ra, thuộc về kiểu đơn nhất công kích. Nhưng lưu phái mạch thuật là có thể chồng lên, hơn nữa còn có thể hỗ trợ lẫn nhau. Dưới sự gắng gượng của mạch môn nó sẽ mạnh mãi không suy.

Loan Nguyệt hai người không ngừng phóng thích ra cao phẩm cấp mạch thuật, mặc dù mạch thuật có thể không ngừng hấp thu mạch khí ngưng tụ mạch thuật, nhưng sẽ lại tiêu hao lực lượng linh thể nhanh hơn. Trái lại đối diện, một mực giữ vững việc cân đối tiêu hao có đánh mười năm nửa tháng cũng sẽ không vấn đề gì.

Loan Nguyệt hai người biết, đây là vật đủ trí mạng, nhưng hiện tại thiên dược động đệ nhất cực cảnh thậm chí là đệ nhị cơ cảnh đều đã phát huy ra. Hai người hỗ trợ lẫn nhau, phòng ngự, công kích gần như đánh đâu thắng đó. Do vậy hai người họ chỉ có thể làm là không ngừng phóng thích mạch thuật, tiêu hao năng lượng để ngăn cản hỏa đằng, trước hết phải đảm bảo hai người không bị tách ra.

Hễ bị tách ra, thì phía sau hai người không có ai bảo vệ, hỏa đằng nhất định sẽ không ngừng công kích vào những nơi mà họ không thấy. Vậy thì thắng bại rất có thể sẽ được phán định chỉ trong chốc lát, không thể kéo dài tới khi người của Bất Hủ tông kéo tới.

Khi đó, kiên trì chính là một loại xa xỉ.

Không chết, cũng đã chỉ là một khát vọng.

Lục Minh thân kinh bách chiến, sao lại không nhìn ra được mưu đồ cuả hai người, không ngừng dùng lời nói để quấy nhiễu hai người:

- Đừng dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại nữa, ta chỉ sử dụng mạch thuật bình thường, hai người các ngươi cũng không phải là đối thủ, huống hồ là lưu phái mạch thuật. Đóng mạch môn, đầu hàng, Tư Đồ tu năng đại nhân còn có thể sẽ tha cho các ngươi một mạng.

Ngoại trừ việc quấy nhiễu bằng lời nói, hỏa đằng cũng không ngừng công kích khoảng không gian giữa hai người, như thế phòng ngự cũng không được thuận lợi.

Vừa rồi, một hai cây quấy rối cũng không có tác dụng gì.

Cho nên lúc này Lục Minh đang muốn tăng thêm vài cây.

Lúc năm cây hỏa đằng ở phía trước hỏa đằng khác đang xông lên về phía Loan Nguyệt, chuyển chiến đánh về phía bên trái Loan Nguyệt. Tình hình bên Hắc Sơn cũng không khá hơn là mấy, hỏa đằng ở phía trước không ngừng tấn công, điều này khiến hắn trở nên luống cuống tay chân, lúc này bên phải lại có thêm năm cây hỏa đằng lao tới.

Nếu muốn ngăn lại, hai người chỉ có thể cùng lúc phóng thích mạch thuật.

Phía sau lưng chính là khe hở!

Loan Nguyệt thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ tình thế không ổn, vội vàng nói:

- Chuyển!

Hắc Sơn gật gật đầu, cơ thể bắt đầu chuyển động theo Loan Nguyệt, hai người đã tới cực hạn, tư thế vừa rồi đứng không vững nữa, nhưng ngay khi bắt đầu chuyển động phóng thích mạch thuật. Như thế khiến hai người đang ở thế yếu đột nhiên mạnh lên rất nhiều.

Đương nhiên, điều này cũng có nghĩa là linh thể đang bị tiêu hao càng lớn.

Vừa rồi có lẽ còn có thể chống đỡ được một phút đồng hồ.

Tình thế bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ khoảng 500 lần hít thở.

Nhưng bây giờ còn suy nghĩ nhiều tới chuyện đó làm gì, chỉ cần không bị tách ra, bất kể là thủ đoạn gì cũng không tiếc.

- Muốn chết!

Lục Minh thấy vậy, giận dữ giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, hét lớn một tiếng, ngoắc ngón tay về phía năm người bên cạnh, ra hiệu cho năm người có thể hành động rồi:

- Đã không đầu hàng, vậy thì chết đi!

Lời vừa thốt ra, nét mặt của Loan Nguyệt hai người vốn còn đang nghiêm nghị, lúc này đột nhiên trong ánh mắt lướt qua một tia tuyệt vọng. Chính lúc nhìn thấy vóc dáng đứng

quan sát của năm tên Trấn Nhạc Cảnh cường giả, mạch môn phát ra âm thanh rung động.

Đây là dấu hiệu của việc chuẩn bị phóng thích mạch thuật!

Loan Nguyệt dự đoán chừng 500 lần hô hấp lập tức về 0, rồi biến thành 50 lần hô hấp.

- Cùng nhau đi chết đi!

Dứt lời, Lục Minh lạnh lùng nhìn Loan Nguyệt hai người, khóe miếng khẽ nhếch lên, không khỏi quay đầu lại nhìn Hạ Kim. Dù sao trận chiến này cũng vì Hạ Kim, vì hắn diệt trừ kẻ địch nguy hiểm.

Không ngoài dự tính, là người của Hạ gia, Hạ Kim lúc này rất vui mừng và đắc ý, khóe mắt lóe lên một tia điên cuồng.

Cũng chính vào lúc này, một thanh âm cực lớn vang lên!

Ầm!

Giống như thiên thạch rơi xuống mặt đất!

Bên cạnh hắn đột nhiên tóe lên một lượng lớn đất đá, giống như một trận mưa to ập tới hắn.

Đột nhiên xuất hiện sự biến hóa khiên Lục Minh theo bản năng vội lùi ra sau, cách vị trí ban đầu rất xa, mà sau đó liền nghe thấy tiếng kêu đau ở phía trước. Nhưng thanh âm ấy đều rất ngắn, giống như trong nháy mắt liền biến mất.

Lúc cảm tri vừa lục soát, sắc mặt của Lục Minh đột nhiên thay đổi – năm tên Trấn Nhạc Cảnh bỗng biến mất ba tên.

Cũng chính vào lúc đang dò xét, thì lại một tên biến mất.

- Cái gì?

Lục Minh hoảng hốt, lần đầu tiên thất kinh, hơn nữa còn cảm thấy sợ hãi. Trấn Nhạc Cảnh giống như con kiến bị người ta giết chết, điều này có nghĩa là trong mắt đối phương còn không mạnh bằng con kiến.

Lập tức, một suy nghĩ trong đầu liền vụt lên.

Lui!

Nhanh chóng rút lui!

Chính vào lúc ý niệm này xuất hiện trong đầu, thì khí tức của sinh mệnh cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất. Cát bụi trong phi trường, có một cỗ khí tức đột nhiên lao tới hắn, tốc độ nhanh tới mức khiến tim hắn trở nên nguội lạnh.

- Trấn Nhạc thượng….

Thanh âm sợ hãi bỗng im bặt, Lục Minh liền cảm thấy mặt mình giống như bị cả một ngọn núi va vào, hai mắt tối lại, cả cơ thể mất kiểm soát mà bay ra xa, lao vào trong khu rừng rậm.

Vào lúc này, thiên dược động mạch thuật cũng phát sinh biến hóa, Loan Nguyệt hai người mồ hôi đầm đìa lưng tựa lưng vẫn đứng tại đó, nhìn hỏa đằng dần tiêu tán, cuối cùng sắc mặt cũng nở ra một nụ cười, và sau cùng là ngồi bệt xuống đất.

- Cuối cùng cũng sống rồi!

Hai người cùng đồng loạt phát ra một tiếng cảm thán.

Có thể nói như thế, chỉ cần cường giả Bất Hủ tông đến muộn mười lần hô hấp, thì dưới sự công kích của mạch thuật thiên dược động cùng với năm tên Trấn Nhạc hạ cảnh thì hai người bọn họ coi như đi đời nhà ma, cùng Hắc Vũ đi xuống suối vàng.

Liên tục không ngừng phóng ra cao phẩm cấp mạch thuật thì ai chịu nổi.

Cũng may, cường giả Bất Hủ tông xuất hiện kịp thời.

Theo đó, thanh âm của Ôn Bình xuất hiện.

- Long trưởng lão, đem những tên Trấn Nhạc trung cảnh chưa chết lại đây, ta đi xem tình hình thương vong ở thành biên thế nào trước đã.

Lời vừa dứt, Ôn Bình từ dưới chân Vân Lam chậm rãi đi tới đống hoang tàn ở phía tường thành, đang định quan sát kĩ tình hình tai họa liền nhìn thấy một thân ảnh ở trên gác mái

đang nhanh chóng hướng về đây, Ôn Bình tập trung ánh mắt, chính là Tư Đồ tu năng!

【VIP】 Cho dù là ai, đánh nhau ở đây là không được!

Chẳng qua là, Ôn Bình chỉ nhìn thoáng qua hắn, chợt thu hồi ánh mắt, ánh mắt rơi trên tường thành bị sụp đổ.

Khiến Ôn Bình chú ý đến đầu tiên là, rất nhiều gạch đá rơi xuống, còn có thể nhìn thấy binh sĩ bị đè chết.

Hai chân bọn họ bị bụi đất nhuộm trắng, như là đồ vật chết giống như côn gỗ dũi thẳng ở bên ngoài. Chính là lúc nãy, hai chân còn quanh quẩn trên tường thành, vì bảo vệ Thương Ngô Thành, bảo vệ dân chúng Thương Ngô Thành mà đi lại.

Trong lòng Ôn Bình không khỏi cảm thán một tiếng, những Trấn Nhạc cảnh này vẫn thật cho rằng mạng người bình thường là cỏ rác.

Đánh nhau, không biết đi xa ra một chút sao?

Đồng thời, hắn cũng có chút khó chịu, nếu như hắn có thể sớm một chút, sớm một chút, có lẽ Thương Ngô Thành một chút cũng không xảy ra chuyện gì. Những binh sĩ bé nhỏ lại vĩ đại này cũng sẽ không vô cớ chết ở cái trận tai bay vạ gió này.

- Hoàn thúc, tình hình như thế nào rồi?

Thấy Hoàn Thành đi đến, Ôn Bình vội hỏi một tiếng.

Hoàn Thành thở dài, nói:

- Thương vong đa số là binh sĩ, trong thành bởi vì có tường thành giảm xóc, cho nên chịu tai họa cũng không nghiêm trọng, xem như là trong họa có phúc. Chỉ là, nhưng binh sĩ này không thể chết trong trận đấu cùng với yêu vật, mà lại chết trong trận tai bay vạ gió này, ít nhiều cũng có chút đáng tiếc.

- Đã rõ.

Trong đôi mắt Ôn Bình xẹt qua một chút phẫn nộ, chính là tinh thần lực so với trước đây càng mạnh mẽ hơn rồi, lần này

vẫn là nhịn không được mà phẫn nộ, lúc xoay người, một bên đưa ra cam đoan,

- Ta sẽ khiến bọn họ có một sự bàn giao cho Thương Ngô Thành.

Long Kha đã giết năm tên Trấn Nhạc hạ cảnh của Bách Tông Liên Minh, bây giờ xem ra, chỉ năm tên vĩnh viễn là không đủ.

Ôn Bình tiếp tục nhìn về phía Tư Đồ Tu Năng đang đi từ bên đống tàn tích kia đến, nhưng lúc thấy hắn vừa chuẩn bị mở miệng, một âm thanh từ sau lưng truyền đến.

Hạ Kim, một ngựa xông lên phía trước Tư Đồ Tu Năng chạy đến, một bên chạy, một bên hét:

- Sư phụ, cứu ta!

- Chạy đi đâu?

Ôn Bình đưa tay mở ra một mạch môn, Phong Chi Cấm Cố thuật trực tiếp phóng thích, giam cầm Hạ Kim ngay tại chỗ. Trong nháy mắt, Tư Đồ Tu Năng bỗng xông về phía trước một bước, theo đó là một tiếng gầm phẫn nộ, một cỗ khí thế ác liệt ép lên xuông thẳng về phía Ôn Bình.

Chẳng qua khi nhận thức được bản thân không đúng, vội vàng thu hồi cỗ khí thế bức người này lại.

Tư Đồ Tu Năng nói:

- Chậm đã!

Lúc ngăn động tác của Ôn Bình đối với Hạ Kim, cảm giác của Tư Đồ Tu Năng lập tức phóng tìm kiếm vào trong rừng.

Chứng thực sống chết của Lục Minh.

Hạ Kim không thể có chuyện!

Lục Minh càng không thể!

Lục Minh vừa chết, chính là giống như mất đi một cánh tay.

Về phần năm tên tùy tùng Trấn Nhạc hạ cảnh, chết cũng chết rồi, không cần lại vì cái chết của bọn họ lại phẫn nộ

không lý trí. Bởi vì như thế, vì thế không chỉ không thể giải quyết được vấn đề, mà còn mâu thuẫn vốn đã gay gắt trở nên kịch liệt hơn.

- Vẫn may không có chuyện gì.

Sau khi cảm ứng được sự sống của Lục Minh ở trong rừng, trong lòng Tư Đồ Tu Năng âm thầm thở nhẹ một hơi.

Theo đó, Tư Đồ Tu Năng liền đem ánh mắt rơi về phía Hạ Kim.

Ôn Bình liếc Tư Đồ Tu Năng một cái, thuận miệng nói một câu:

- Yên tâm, đối với hắn, bây giờ ta sẽ không ra sát chiêu.

Tư Đồ Tu Năng nói tiếp:

- Ôn tông chủ, vẫn xin ngài giơ tay đánh khẽ, thả liệt đồ của ta ra, có chuyện gì chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói. Nếu như người của ta không đúng, Tư Đồ Tu Năng ta tuyệt đối không nuông chiều.

- Tuyệt đối không nuông chiều… được, vậy thì từ từ nói.

Trong lòng Ôn Bình xẹt qua một chút hàn ý, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không thu hồi Phong Chi Cấm Cố thuật đối với Hạ Kim.

Theo đó, một cái bóng đen từ trong rừng rậm u ám bay ra, trong không trung xẹt qua một đường cong hoàn mỹ, sau đó bóng đen vừa hay đứng giữa hai người Ôn Bình và Tư Đồ Tu Năng, sau khi cuộn mình lăn vài vòng thì ngừng lại.

Hắc ưng này, tất nhiên là Lục Minh.

Lục Minh lúc này, sau khi bị Long Kha đá một cước, nửa khuôn mặt đều sưng lên, máu ở khóe miệng tràn ra nhuộm đỏ cả cái cằm. Binh sĩ của phủ thành chủ giơ cao bó đuốc phát ra ánh sáng vàng nhạt, rơi trên mặt hắn, cũng phần nào che dấu đi khuôn mặt nhợt nhạt của hắn.

Tư Đồ Tu Năng thấy thế, trong lòng thầm ngạc nhiên.

Linh thể Lục Minh không yếu, bị thương thành thế này, có thể thấy sức mạnh của người ra tay lớn đến thế nào, đồng thời đã phản ánh lại đối phương rồi, linh thể đối phương rất mạnh, xếp hạng tuyệt đối không thấp. Bởi thế có thể thấy được, lai lịch của nàng tất nhiên không tầm thường.

Hắn không dám xác định bản thân có thể dựa vào một chiêu đơn thuần của thân thể mà có thể đánh cho Lục Minh đến thảm như thế này.

Ánh mắt hắn không khỏi dừng lại trên người Long Kha mới từ trong rừng đi ra, đồng thời cẩn thận dò xét, trong đầu không ngừng tìm kiếm trí nhớ liên quan đến người trước mắt. Ý đồ dò xét thân phận thật sự của Long Kha.

Sau đó, cái kia giống như niên phong của Huyền Sắc hồ, đồng vị Trấn Nhạc thượng cảnh, lại không thể trong trí nhớ tìm được một góc liên quan đến Long Kha.

Nếu đã tìm không được, Tư Đồ Tu Năng trực tiếp bỏ qua, lực chú ý lại rơi trên người của hai người Hạ Kim và Lục Minh, lạnh giọng nói:

- Lẽ nào ta nói không rõ ràng sao? Các ngươi vì sao là ra tay với người của Bất Hủ Tông?

Một đôi mắt lạnh nhìn chằm chằm vào hai người Hạ Kim, có một cỗ cảm giác muốn moi tim của hai người ra.

Lúc này Hạ Kim bị giam cầm, chỉ có thể nháy mắt ra hiệu, vội vã giải thích,

- Sư phụ lời của ngài, ta luôn ghi nhớ trong lòng, bất kì ai trong chúng ta đều chưa từng ra tay với người của Bất Hủ Tông. Là bọn họ… Tiềm Long tông bọn họ phái cường giả Trấn Nhạc cảnh muốn làm hại ta, Lục tiền bối chúng ta là vì giúp đỡ ta nên mới đánh nhau.

- Hửm?

Ánh mắt Tư Đồ Tu Năng hình về phía hai người Loan Nguyệt.

Hắn còn cho rằng hai người Loan Nguyệt là người của Bất Hủ Tông, thế nhưng hai người đã chết bên cạnh, ngược lại

cũng là Bất Hủ Tông đó.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên một tiếng hét kinh hãi truyền đến.

Đám người Bách Niệm Hương thong dong đến trễ xuống núi, vừa hay lời của Hạ Kim rơi vào trong tai Bách Niệm Hương. Ánh mắt Bách Niệm Hương rơi trên hai người Loan Nguyệt, sau đó lại nhìn về phía Hắc Vũ không động đậy nằm trên mặt đất.

- Hắc thúc!

Sau khi kinh hô, Bách Niệm Hương vội vàng chạy như điên qua, sau đó đứng bên cạnh Hắc Vũ, vẻ mặt kinh ngạc.

- Loan Nguyệt, Hắc thúc hắn làm sao thế?

Hai người Loan Nguyệt ủ rũ đắng chát nói:

- Tiểu thư, Hắc Vũ đã chết trong trận chiến rồi.

Bách Niệm Hương tức giận hỏi, đồng thời ánh mắt vừa chuyển, liền chuyển sang nhìn Hạ Kim,

- Là ai làm? Có phải là hắn!

Loan Nguyệt thấy thế, vội bắt lấy tay Bách Niệm Hương, sợ nàng làm việc ngu ngốc gì đó, nói:

- Tiểu thư người đừng vội, chuyện hôm nay rất phức tạp, một hai câu không nói rõ được, người trước quay về Bất Hủ Tông. Có mê trận của Bất Hủ Tông bảo vệ ngài, chúng ta mới có thể yên tâm.

Hôm nay, Bách Tông Liên Minh ngân cấp chủ sự Tư Đồ Tu Năng ở đây, tất nhiên chẳng khác nào có chỗ dựa như trụ bách ngọc chống trời.

Hạ Kim đã đảo ngược sự việc lại, hai người bọn họ đơn thân thế cô căn bản là hết đường chối cãi, chuyện này làm sao mà phát triển, hắn vẫn thật nói không chuẩn. Mạng của hai người nàng và Hắc Sơn tuy đã được đảm bảo rồi, nhưng nàng vẫn không dám thả lỏng.

Lúc này, chợt nghe Tư Đồ Tu Năng mở miệng,

- Ôn tông chủ, hóa ra bọn họ không phải là người của Bất Hủ Tông…

Lúc nói những lời này, sự tức giận trong giọng điệu cũng rất rõ ràng.

Nếu như là giết người của Bất Hủ Tông, năm vị Trấn Nhạc hạ cảnh bị giết, Lục Minh bị đánh, vậy hắn có thể bỏ qua, hắn vì đại cục mà nhẫn nhịn.

Nhưng đối phương không phải là người của Bất Hủ Tông, vậy Bất Hủ Tông giết năm tên tùy tùng của hắn, cho dù nó như thế nào cũng không phải.

Hiện tại hắn lại muốn nghe xem, Ôn Bình trả lời như thế nào!

- Bọn họ không phải là người của ta thì làm sao?

Ôn Bình lạnh nhạt nói một tiếng,

- Thương Ngô Thành là địa bàn của ta.

Lông mày Tư Đồ Tu Năng run lên, trong lòng đối với câu trả lời này cực kỳ không hài lòng.

Theo đó nói:

- Nhưng rốt cuộc là bọn họ làm hại đồ đệ của ta trước, Lục Minh ra tay, cũng chỉ là phản kích mà thôi. Đối với việc gây ảnh hưởng đến Thương Ngô Thành, Ôn tông chủ chắc là tính trên người Tiềm Long tông rồi, mà không phải Bách Tông Liên Minh ta. Năm tên Trấn Nhạc cảnh, cho dù là Bách Tông Liên Minh, bồi dưỡng ra cũng là chuyện không dễ!

Nghe được sự ép hỏi của Tư Đồ Tu Năng, trên mặt Ôn Bình vẫn như cũ không có biểu tình gì,

- Ta không biết giữa các ngươi có ân oán gì, ta nói rồi, Thương Ngô Thành là địa bàn của ta. Muốn đánh nhau, có thể! Cút xa một chút đánh. Tổn thương đến người của Thương Ngô Thành, cho dù ngươi là ai, đều không được!

Dứt lời, Ôn Bình lạnh mắt quét về phía mọi người.

Bỗng nhiên ngừng lại trên người hai người Loan Nguyệt - tính sổ, cần phải bắt đầu tính từng món từng món!

Ôn Bình nói:

- Hai người các ngươi, từ ngày mai bắt đầu tu sửa Thương Ngô Thành, nhất định cùng dân chúng Thương Ngô Thành xây lại Thương Ngô Thành như xưa. Sau đó lại đưa một đưa một ít tiền an ủi cho mỗi nhà bởi vì đã chết trong trận tai bay vạ gió này. Nhà của bọn họ ít nhất cũng phải được 1000 kim tệ, nếu như có một nhà không nhận được, hai người các ngươi… đừng mơ còn sống sót mà rời khỏi Đông hồ!

1000 kim tệ đối với mỗi một hộ gia đình ở Thương Ngô Thành mà nói là không ít. Cho dù không có cách nào đổi lại người thân đã mất, hài tử đã chết cho bọn họ, nhung cũng khiến cho những gia đình này có nửa đời sau không lo cơm áo.

Nghe nói như thế, Bách Niệm Hương biến sắc, đang muốn mở miệng phản bác Ôn Bình, đám người Dương Nhạc Nhạc ở một bên vội ngăn lại.

Đám người Dương Nhạc Nhạc vội nói nhỏ bên tai, tông chủ sẽ không thiên vị bất kỳ ai!

Lúc này Bách Niệm Hương mới ổn định cảm xúc.

Tư Đồ Tu Năng nhìn thấy một màn này, lạnh lẽo, phẫn nộ trên mặt, cuối cùng có thể tiêu bớt một ít, cho dù so với năm tên Trấn Nhạc cảnh chết đi, cái giá mà hai người Loan Nguyệt phải trả không phải là quá cao, nhưng đủ để chứng minh Ôn Bình hướng về hắn, cho hắn một sự bàn giao!

Đây cũng là một bắt đầu tốt.

Nhưng lúc đang nghĩ như thế, lời của Ôn Bình nói làm cho sắc mặt của hắn lại một lần nữa lạnh xuống.

Ôn Bình hỏi:

- Bây giờ, các ngươi có thể nói rồi, chân tướng chuyện này rốt cuộc là gì? Là ai khơi mào trận chiến?

Ôn Bình biết rõ hai người Loan Nguyệt không ngốc, mấy ngày trước vì đi nói quan hệ giữa Tiềm Long tông hắn và Hạ

gia, lúc đó đều là trốn trốn tránh tránh, sợ Tư Đồ Tu Năng phát hiện. Đêm nay làm sao có thể ra tay với Hạ Kim người mà Tư Đồ Tu Năng bảo vệ chứ?

Loan Nguyệt nghe được lời của Ôn Bình, trong lòng nhất thời mừng rỡ, vừa nãy trong lòng còn tức giận vì cảm giác được sự trừng phạt của Ôn Bình là không công bằng bỗng chốc không còn sót lại chút gì. Lúc đó hai người đều như bắt được một cọng cây cứu mạng, chỉ muốn bò lên trên.

Loan Nguyệt vội nói:

- Là Hạ Kim! Hắn ta mang người lên núi gây chuyện với tiểu thư, vì thế còn sử dụng một loại thiên tài địa bảo đặc biệt gì đó, khiến khí tức hoàn toàn ẩn đi, tuy rằng đứng trước mặt bọn họ, đều không phát giác được bất kỳ khí tức nào của bọn họ. Ta và Hắc Vũ sợ Hạ Kim sẽ có mưu đồ bất chính với tiểu thử, cho nên đêm nay định đi dưới núi Vân Lam canh gác, không ngờ rằng vừa hay đụng phải bọn họ bị mê trận chuyển ra. Sau khi bị đoán ra thân phận, Hạ Kim còn có hắn một mực cho rằng chúng ta có mưu đồ với Hạ Kim, chính là xuống tay với chúng ta!

Dứt lời, Loan Nguyệt chỉ tay lên mặt Lục Minh.

Sự phẫn nộ trong mắt bộc lộ trong lời nói.

- Ta cùng Hắc Sơn bọn họ, là bất đắc dĩ bị ép chỉ có thể phản kháng. Đối với thiệt hại tạo ra cho Thương Ngô Thành, thật sự là bất đắc dĩ. Ta cùng Hắn Sơn nguyện ý gánh vác trách nhiệm này, cũng nhất định sẽ tu sửa lại Thương Ngô Thành. Nhưng mà, hi vọng Ôn tông chủ minh giám, là Hạ Kim có ý đồ làm loạn với tiểu thư nhà chúng ta trước

Sau khi một hơi nói xong, Loan Nguyệt nhìn Ôn Bình, trong đầu còn vang vọng lời hứa ngày đó ở dưới chấn núi Ôn Bình hứa với này.

【VIP】 Tra hỏi Hạ Kim

- Ta cùng Hắc Sơn bọn họ, bị dồn ép chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể phản kháng. Đối với sự tổn hại do Thương Ngô thành gây nên, thực sự là hành động bất đắc dĩ. Ta cùng Hắc Sơn sẵn sàng gánh chịu những trách nhiệm này và nhất định sẽ sửa chữa lại Thương Ngô thành một lần nữa. Nhưng hy vọng Ôn Tông chủ minh giám ý đồ Hạ Kim, là mưu đồ làm loạn với tiểu thư nhà ta.

Sau một tiếng thở dài nhẹ nhỏm, Loan Nguyệt nhìn Ôn Bình, trong đầu đang nghĩ lại ngày ấy Ôn Bình dưới chân núi đã hứa hẹn với nàng.

Nói thật , lúc trước nàng thực không dám tin vào lời hứa hẹn của Ôn Bình.

Nàng đã lăn lộn ở Thiên Địa hồ hơn trăm năm rồi, sao lại không biết nhân tâm xấu xí của hắn, rất ít người có thể thực sự giữ chữ tín. Vì vậy, nàng có thái độ sống không giữ may mắn, đêm khuya mới có thể đến chân núi Vân Lam.

Có điều bây giờ nhìn lại hành động của Ôn Bình, hắn tin , tin rằng Ôn Bình là một người lời nói có chữ tín.

Cũng ngay lập tức hiểu ra, vì sao Ôn Bình ở Thương Ngô thành nổi tiếng như vậy, người nọ truyền tai người kia, tất cả đều hết sức sùng bái. Còn, vì sao người của Thương Ngô thành lại có lực ngưng tụ như thế, trên đường mà người xung quanh xảy ra chuyện đều sẽ chọn cách giúp đỡ, mà không phải là nghĩ giống như thành trì khác, mọi người gặp chuyện là đi qua

Bởi vì Ôn Bình dám đảm đương Tu Đồ tu năng, mặt của vị ngân cấp chủ sự này là người bình thường, dám nói chuyện vì bọn họ!

Nguyên tắc hành động của Ôn Bình, là một chiếc đèn sáng của Thương Ngô thành.

Ôn Bình hỏi:

- Ngươi có dám bảo đảm lời mình nói là thật không?

Loan Nguyệt vội tiếp lời:

- Nếu có một nửa câu nói ngoa, Loan Nguyệt ta nguyện chết để tạ tội!

Sau đó, Hắc Sơn bên cạnh cũng nói tiếp một câu:

- Hắc Sơn ta, cũng giống như vậy !

Lời nói của hai người âm vang, để lộ một thái độ không thể nghi ngờ, so với lời Hạ Kim nói và vẻ mặt không có một chút sức thuyết phục, thì lời nói của Loan Nguyệt nhị nhân thật dễ dàng khiến cho người khác tin phục, càng dễ dàng khiến cho người khác tin sự thật giống như lời mà bọn họ nói.

Ôn Bình tin rồi.

Tư Đồ tu năng cũng tin rồi.

Tại khoảnh khắc tin tưởng đó, Tư Đồ tu năng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hạ Kim. Hắn còn tưởng rằng Hạ Kim thật sự nghe những lời khuyên bảo của chính mình, không ngờ rằng không có chút nào. Không chỉ đi theo con đường của mình mà còn mang Lục Minh đẳng nhân theo.

Khi trong lòng đang chán nản, Ôn Bình xoay người lại, nhìn chằm chằm vào Hạ Kim rồi nói:

- Đến lượt các ngươi rồi….

Tai bay vạ gió của Thương Ngô thành, Loan Nguyệt nhị nhân vì thế bỏ ra một cái giá quá lớn.

Bất kể là xuất phát từ lý do gì.

Bắt đắc dĩ cũng tốt.

Bị ép phản kích cũng thế.

Cho dù Ôn Bình khiến Loan Nguyệt nhị nhân không cách nào làm cho người chết sống lại, cũng có thể coi như là trả nợ một vài thứ. Tiếp theo, nên để Hạ Kim đến trả nợ rồi, theo lời Loan Nguyệt, Ôn Bình có thể hiểu rất rõ, Hạ Kim mới là chủ mưu.

Về việc đằng sau Hạ Kim có người sai khiến hay không, Ôn Bình cũng không có ý định truy đến cùng, dù sao những người này không thể đến Vân Lam Sơn.

An nguy của Bách Niệm Hương không cần phải lo lắng.

Dù có người lên, phá vỡ hệ thộng đưa mê trận ra, vậy hắn cũng không có gì phải lo lắng cả, trước mắt thực lực của Bất Hủ tông đủ sức để chống cự kẻ thù bên ngoài. Đủ để chống cự toàn lực tiến công của tất cả cường giả Tứ Tinh Cự Đầu thế lực.

Bây giờ hắn phải làm, dù cho Thương Ngô thành một cái công bằng.

Sát ý, lên !

Tư Đồ tu năng sau khi cảm nhận được luồng sát ý này, liền vội vàng đến trước người Hạ Kim, rồi sau đó nói:

- Ôn Tông chủ, xin hãy chậm lại, nghe lão phu một lời .

Ôn Bình đáp:

- Nếu như là vì gỡ tội cho Hạ Kim, những lời đó căn bản không cần phải nói.

Tư Đồ tu năng nói tiếp:

- Lão phu cũng không phải là vì gỡ tội cho tên liệt đồ này của ta, việc này thực sự là hắn làm không đúng. Nhưng Ôn Tông chủ, xin người hãy hiểu, việc này cuối cùng là ân oán giữa Tiềm Long tông và Hạ Quý. Tên liệt đồ này của ta cho dù có chút quá đáng, thiệt hại đến người của Thương Ngô thành, nhưng cũng không thiệt hại đến một người của Bất Hủ tông!

Nghe thấy lời của Tư Đồ tu năng nói, Ôn Bình mỉm cười.

Nụ cười khiến người khác khó hiểu.

Sau đó Ôn Bình đáp:

- Ngươi lầm rồi, hôm nay ta không phải là giúp đỡ Tiềm Long tông, chỉ là lấy lại công bằng cho những binh sĩ chết oan uổng ở Thương Ngô thành, bất kể là Tiềm Long tông hay là Hạ gia, ta đều sẽ như vậy.

Vừa nói xong, Tư Đồ tu năng liền biến sắc.

Lúc còn chưa kịp nhớ rõ câu nói, Ôn Bình lại tiếp tục lên tiếng:

- Triệu trưởng lão, tên Hạ Kim kia giao cho ngươi đó.

Dứt lời, Ôn Bình liền đi về hướng Thương Ngô thành.

Trong Thương Ngộ thành, vẫn có người được cứu.

Nhìn theo bóng của Ôn Bình, Long Kha gật đầu, cho dù Ôn Bình không nói, nàng cũng biết ý của hắn.

Hạ Kim, phải giết!

Thực ra nếu là nàng, sẽ không vì sự sống chết của người bình thường mà đắc tội với một thế lực lớn, bởi vì Bất Hủ tông còn yếu. Có điều, đây đều là cách nghĩ trước đây, sau một thời gian chờ đợi ở Bất Hủ tông, nàng đã thay đổi rồi.

Tất nhiên, không phải là tấm lòng cảm thông nhiều hơn.

Mà là một phần hiểu, tán thành về Ôn Bình nhiều hơn.

Phần này ai cũng đều không để ý đến thái độ, hắn chưa từng thấy ai có.

Điều này cũng thể hiện, người đứng sau Ôn Bình, có thể lớn mạnh đến nỗi đủ để nhìn toàn bộ Thiên Địa hồ bằng nửa con mắt.

Thu hồi suy nghĩ, Long Kha theo ba tiếng gọi mạch môn mà ra. Một luồng khí tức vô cùng lớn mạnh của Trấn Nhạc Thượng Cảnh lập tức cuốn ra. Sau đó, thanh vũ khí trường thứ nàng luôn mang bên cạnh cũng từ trong tàng giới lại thấy ánh mắt trời.

Thanh trường thứ này đã giết không ít Trấn nhạc cảnh, với một kẻ như Hạ Kim, sao lại dùng dao mổ trâu cắt tiết gà.

Đương nhiên, Hạ Kim không xứng để nàng lộ vũ khí ra, thậm chí cũng không xứng để cho nàng mở mạch môn ra.

Mở mạch môn, lấy vũ khí ra chỉ là lý do để Tư Đồ tu năng đứng trước Hạ Kim như trước, một thái độ muốn bảo vệ hắn, vì thế, muốn giết Hạ Kim, đương nhiên là phải đại chiến với

Tư Đồ tu năng một phen, thậm chí là phải giết Tư Đồ tu năng trước.

- Chết đi….

Long Kha nói thầm, hai chân đạp một cái vào thân thể giống như mũi tên rời cung lao thẳng về hướng Hạ Kim, Tư Đồ tu năng thấy thế, biết rằng hôm nay đã vượt khỏi tầm kiểm soát, ngay lập tức mở ba cái mạch môn đỏ thẫm.

Khi mạch môn của Tư Đồ tu năng mở ra, thanh trường thứ của Long Kha đã thò ra phía trước, chỉ thẳng vào ngực Hạ Kim. Tư Đồ tu năng vội vàng đẩy một tay về phía sau, khiến Hạ Kim nhanh chóng bị đẩy ra xa hơn 10m.

Sau khi đẩy Hạ Kim đi, hai tay Tư Đồ tu năng trực tiếp thành quyền, một lượng lớn mạch khí đỏ thẫm hội tụ trong nắm đấm của hắn, cuốn theo chứng minh nắm đấm đang đón hướng trường thứ của Long Kha. Cả hai lập tức chạm trán nhau, đối mặt với nắm đấm của Tư Đồ tu năng, trường thứ giống như bó đậu phụ, lập tức phá vỡ mạch khí của nắm đấm cuốn theo.

Ánh mắt Tư Đồ tu năng biến đổi, đang nhìn vào da thịt muốn đâm đến của Tư Đồ tu năng, nắm đấm kia lao tới đấm một phát vào bên cạnh, khiến thanh trường thứ lệch hướng. Sau đó nhanh chóng lùi về sau vài chục bước.

- Đây là Long tu!

Tư Đồ tu năng nhìn trường thứ trong tay Long Kha, trong đầu vẫn là trường thứ, lập tức đâm thủng hình ảnh Trấn Nhạc hộ giáp hắn.

Long, trong Yêu tộc thuộc về Hoàng giả.

Cái đẩy đó của huyết thống cao nhất.

Đạt được một phần trong đó, nhất định lực lượng sẽ lớn mạnh, nếu không long cốt của Long Thần môn cũng sẽ không một ai có được. Mà một bộ phận trong đó được luyện chế thành vũ khí, thì cần nhiều năng lực lớn mạnh hơn, theo như hắn biết, tam tuyền Tuyền Qua thần tượng vốn dĩ không làm được.

Tứ tuyền hoặc là ngũ tuyền có thể mới có cơ hội.

Long Kha cười nhẹ nhàng, nói:

- Trái lại, ngươi rất biết hàng đấy, vì thế….. Nếu như ngươi lại dùng Trấn Nhạc hộ giáp để kéo dài thời gian của ta, ngươi có thể cũng không biết sẽ chết như thế nào… Không nói nhiều những lời vô ích nữa, trước hết chúng ta quyết sống chết một phen.

Vừa dứt lời, Long Kha ra tay một lần nữa.

Lúc này Loan Nguyệt nhị nhân biến sắc, vội kéo Bách Niệm Hương lùi về phía sau, đám người của Bất Hủ tông đột nhiên cũng vội vàng lùi về Vân Lam Sơn. Vân Lam Sơn có trận pháp của Bất Hủ tông ở đó, vốn dĩ không sợ dư âm chiến đấu của Trấn nhạc cảnh.

Lúc này, Tư Đồ tu năng, căn bản không muốn phân sống chết với Long Kha.

Thấy Long Kha lại tới, vội vàng lùi về phía xa Thương Ngô thành, đồng thời nói với Lục Minh:

- Lục Minh, đưa Hạ Kim rời khỏi đây.

Lúc trước Lục Minh mặc dù ăn một cước của Long Kha, Trấn Nhạc hộ giáp bị đánh tan, linh thể cũng đang chịu một vài chấn thương, nhưng lại không mất đi năng lực hành động. Sau khi Long Kha và Tư Đồ tu năng giao thủ, cũng đã lui về phía Hạ Kim.

Nghe thấy lời của Tư Đồ tu năng, hắn đột nhiên xé rách áo.

Ngay lúc xé rách áo đó, một đôi mắt đỏ chỗ bả vài bỗng nhiên lóe lên, lộ ra một luồng yêu khí huyết tinh. Sau đó, một cái vuốt yêu màu xanh thẫm bỗng nhiên khoác lên bả vai của Lục Minh, tựa như đang tá lực.

Vỗn dĩ là hình xăm yêu vật trên người Lục Minh, vậy mà sống lại.

Trong nháy mắt, một đôi cánh bằng thịt của con Dực tộc đại yêu dài hơn mười mét từ bề mặt da của Lục Minh thoát ra. Con yêu vật này, có màu da xanh thẫm lúc nào cũng bị che

khuất trong rừng rậm, ngoài điều này, điều khiến người ta nhìn chăm chú chính là đầu của nó.

Là một khuôn mặt người nhợt nhạt mà lại dữ tợn, dường như thổi vào thời gian tất cả những căm hận, dưới khuôn mặt đó, lại vẫn có một cái đầu thú bị lông bọc nửa mặt. Lúc gào rú, những cái lông đó sẽ không ngừng run rẩy.

Nhìn thấy nó, mọi người xung quanh đều lộ vẻ kinh hãi.

- Có thể Dực Tộc đại yêu bám trên cơ thể người!

- Lần đầu tiên nhìn thấy à…

Mọi người thì thầm.

Khi đang nghi ngờ, đôi cánh bằng thịt của con đại yêu mở rộng đập mạnh, vung mạnh một cái, trong đêm đen mang đến một trận cuồng phong. Sau đó, một cái móng vuốt chụp vào Lục Minh, cái móng vuốt khác chụp vào Hạ Kim bên cạnh.

Tiếp theo đó, đôi cánh bằng thịt vung vẩy tăng tốc, liền lên như diều gặp gió.

Ôn Bình ở Thương Ngô thành nhìn thấy cảnh này, trong đôi mắt cướp đoạt một tia sát ý:

- Đã phá hủy thành còn muốn chạy sao?

Ác linh kỵ sĩ, đột nhiên xuất hiện!

Ngọn lửa xanh cuốn theo bạch cốt không có cớ gì mà xuất hiện, mang theo u ám mà lại bướng bỉnh kiêu ngạo cười như điên.

Kiệt——

Kiệt——

Trong tiếng cười đó, một chiếc xích sắt đỏ thẫm trực tiếp bay thẳng lên không trung, nó dường như được buộc trực tiếp vào con Dực tộc đại yêu sắp bay đi. Theo tốc độ của cả hai, Dực tộc đại yêu vốn dĩ không thể trốn khỏi xích sắt của Ác linh kỵ sĩ.

Nếu là Trấn Nhạc thượng cảnh, có lẽ vẫn có thể đập bay xích sắt.

Nhưng con Dực tộc đại yêu mặc dù có năng lực đặc biệt bám trên cơ thể người, nhưng thực lực bản thân lại không phải là rất mạnh.

Trấn Nhạc hạ cảnh nhỏ nhoi này, Ác linh kỵ sĩ vốn dĩ không cần phí thời gian làm gì.

Có điều, lúc này Ôn Bình chú ý đến sắc mặt của Tư Đồ tu năng, trong khi cố gắng kéo Long Kha, toàn thân của Ác linh kỵ sĩ khiến biểu cảm của hắn lướt qua ý nghĩ kinh ngạc, nhưng lại chưa từng xuất hiện vẻ lo lắng.

- Xem ra vẫn có hậu chiêu…. Cũng đúng, trời đất rộng lớn, yêu vật đặc biệt nhiều vô kể. Nó đã có thể bám trên cơ thể người, xem ra còn có năng lực khác…. một loại năng lực có thể thận trọng trốn thoát.

Ôn Bình than thở một tiếng, bỗng nhiên, đám đen xung quanh Dực tộc đại yêu bị xua tan, đột nhiên méo mó, xích sắt của Ác linh kỵ sĩ muốn quấn nó đi, nó mang theo Hạ Kim, mang theo Lục Minh, không thể biến mất ngay tại chỗ được.

Chỉ nghe thấy tiếng xích sắt rơi, sau đó là tiếng gọi ngập ngừng của Tư Đồ tu năng.

- Ôn Tông chủ, lão phu sẵn sàng vì việc liệt đồ làm mà gánh vác trách nhiệm, muốn bao nhiêu bạch tinh, ta đều có thể đưa… Con yêu vật đó, tên là Hắc Văn, ngoại trừ có thể bám trên cơ thể người, có có thể lập tức độn đến hai mươi dặm bên ngoài. Hai mươi dặm xa, trừ khi Dực tộc đại yêu của Trấn Nhạc thượng cảnh, nếu không ai cũng đuổi không kịp.

【VIP】 Phi kiếm trở lại!

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Hạ Kim kết thúc, lựa chọn của Tư Đồ tu năng?

Cho dù sẽ tạo thành càng nhiều hiểu lầm, nhưng cũng không còn lựa chọn khác.

Hạ gia phó thác Hạ Kim cho mình , bất luận như thế nào, hắn đều bảo vệ an toàn của Hạ Kim. Dù là việc Hạ Kim gây ra, thâm chí dù là Hạ Kim có chết cũng không hết tội.

Thực ra, nếu không phải là Ôn Bình có thể dùng chiếc thuyền biết bay đó đuổi giết Hạ Kim, hắn thật sự muốn nhìn chiếc thuyền biết bay đó.

Được biết, tốc độ của nó so với yêu vật Trấn nhạc cảnh trên bầu trời đều nhanh.

Thêm vào đó lúc ở Bất Hủ tông vẫn chưa vùng dậy, hắn bất kể đi đến nơi nào, phong thổ nhân tình mặc dù sẽ có chỗ bất đồng, nhưng muốn thượng thiên, chung quy là phải mượn nhờ dực tộc yêu vật.

Vì vậy hắn đối với chiếc thuyền biết bay đó mới tò mò như vậy.

Cho dù không tận mắt thấy, nhưng nhìn rõ mặt chữ tin tức cấp trên cho, thì đã khiến trong lòng hắn sợ hãi.

Đi theo bộ pháp của tiền nhân, từng bước đi về hướng lớn mạnh và không hiếm lạ.

Mang đến mười con Dực tộc yêu vât của Trấn nhạc cảnh cũng không hiếm lạ, nhiều nhất coi là có thực lực.

Sáng tạo, mới vĩ đại nhất.

Bởi vậy có thể thấy, Bất Hủ tông thực sự là một tông môn rất có năng lực.

Hắn cảm thấy, nếu như cho Bất Hủ tông thời gian, cho Bất Hủ tông cơ hội, Ôn Bình tuyệt đối có thể đưa Bất Hủ tông trở thành Tứ tinh Cự đầu thế lực mới ở Thiên Địa hồ.

Cũng không lâu nữa, hoàn toàn không cần Bách tông liên minh cho, Minh Cảnh hồ, nơi này sẽ bị thể lực bản thổ chủ động dâng hai tay.

Tất nhiên, việc này để sau này hãy nói.

Sau đó, trong cảm giác bồng bềnh của Tư Đồ tu năng, vốn là sáu con thiên mã lặng lẽ đứng trên phố xá bỗng nhiên di chuyển, tự cởi dây cương trói buộc ra, nhảy dựng lên, mang theo mấy cái cung trắng, giống như Nguyệt Hoa, rồi sau đó đứng trên sân thượng xung quanh nhà.

Chúng ngẩng cao đầu, theo cảm giác của Tư Đồ tu năng nhìn chằm chằm Văn Lam Sơn trên không, cùng đợi Phi chu xuất hiện.

Nhưng mà, vốn dĩ nên lập tức đuổi theo Phi chu của Hạ Kim, lại chầm chậm không xuất hiện, ngược lại là chân trời một vệt sáng trắng bay trở lại.

Trong đêm tối, nó quẹt ra một vệt ánh sáng lấp lánh rất rõ ràng, dùng một loại tốc độ không kém gì tia chớp quay về phía trước Ôn Bình, giống như một hộ vệ, lẳng lặng dừng lại bên cạnh Ôn Bình, đang phóng thích cái lợi hại đó của nó, chỉ thuộc về phi kiếm kiếm ý.

Tư Đồ tu năng thấy vậy, cho dù sinh ra nghi ngờ, mà lại cũng không cảm thấy có cái gì, nhìn Phu chu chầm chậm không xuất hiện, liền nói:

- Ôn Tông chủ, ta biết ngươi có chỗ băn khoăn. Lão phu sẵn sàng nhắc nhở một lần cuối cùng, thế lực đằng sau Hạ Kim, Long Thần môn đều không dám trêu trọc, liền bỏ qua việc này …

Tư Đồ tu năng không biết vệt sáng trằng là vật gì, có thể nhìn thấy Long Kha biết rõ cảnh này.

Phi kiếm xuất hiện, Hạ Kim đó nên là chết rồi.

Quả nhiên, khoảnh khắc đó phi kiếm được thu vào tàng giới, Ôn Bình mở lời, nói:

- Ta mặc dù thích bạch tinh, nhưng ta càng thích việc bản thân đi kiếm. Cái thứ của Trấn nhạc cảnh đó ta cho ngươi để

lại. Về phần Hạ Kim, còn có yêu vật Hắc Văn đó, đã trở thành vong hồn dưới kiếm ta.

Thần sắc trên khuôn mặt của Tư Đồ tu năng bỗng nhiên cứng lại, như là canh cá qua đêm mùa đông, dường như vẫn đắm chìm trong dòng nước lạnh của đêm qua.

Một lúc lâu, điều này bóp nghẹn nụ cười:

- Ôn Tông chủ, đây là đang nói đùa sao?

Ôn Bình nghiêm túc đáp:

- Không phải.

Câu nói này, khiến Tư Đồ tu năng bỗng nhiên xuất thần.

Trong đầu, hình ảnh phi kiếm đó bay qua bay lại vô tình bước vào đầu.

Lần này hắn mới hiểu rõ, cái phi kiếm bay ra đó, mới là thủ đoạn của Ôn Bình –- mà lại phóng thích trong trạng thái không mở mạch môn.

Cho dù kiếm pháp này nghe có vẻ khó bề tưởng tượng.

Nhưng hắn không cho rằng Ôn Bình đang nói đùa!

- Ngươi….

Trong lòng Tư Đồ tu năng vừa là phẫn nộ, vừa là đau khổ, nhất thời im lặng.

Long Kha bên cạnh cũng tự nhiên nhớ lại đêm hôm đó.

Ôn Bình đêm hôm đó lần đầu tu luyện thành phi kiếm –- kiếm bay hơn mười dặm, giật nảy mình.

Cái chết của Hạ kim đó, bây giờ nghĩ lại, thật sự đúng là số mệnh.

Được Hắc Văn cứu giúp, bất kể là gặp ai, dù cho không cấm cường giả nửa bước, không có sự giúp đỡ của Dực tộc yêu vật, cũng không thể bắt được Hạ Kim.

Nhưng không biết làm thế nào lại gặp Ôn Bình.

Gặp đúng lúc hắn vừa tu luyện ra phi kiếm không lâu.

Tiếp theo đó, Long Kha hướng ánh mắt về phía Tư Đồ tu năng, nói:

- Tông chủ, hắn giao cho ta đi.

Tại sao lại nói như vậy?

Bởi vì Hạ Kim chết rồi, đàm hòa mười phần có đến tám chín phần sẽ đi về phía con đường thất bại, vậy thì Tư Đồ tu năng nhất định sẽ là kẻ địch.

Đối với kẻ địch, tốt nhất là bóp chết trong trứng nước, không thể chở hắn chuẩn bị đầy đủ.

Ôn Bình biết ý nghĩ của Long Kha, nhưng lại lắc đầu, nói:

- Triệu trưởng lão, người đừng vội.

Từng cọng cây ngọn cỏ của Bất Hủ tông cũng đều đã qua cải tạo hệ thống, song phòng đánh nhau, sẽ không bị Tư Đồ tu năng phá vỡ ít nhiều.

Nhưng không giống Thương Ngô thành.

Hiện tại khai chiến, bị gặp họa chính là Thương Ngô thành.

Ngoài việc này, Ôn Bình cũng muốn xem xem thái độ của Tư Đồ tu năng bây giờ sẽ như thế nào.

- Lần này, ta nhất định sẽ không biến mất…

Long Kha nhìn thấy ánh mắt kiên định của Ôn Bình, lại liếc nhìn Thương Ngô thành phía sau một cái, bất đắc dĩ, chỉ có thể từ từ thu hồi mạch môn.

Sau khi thu hồi mạch môn, trong lòng Long Kha có chút thất lạc.

Bởi vì trần chiến này, nàng dường như căn bản không chứng mình được bản thân có tác dụng.

Ôn Bình chỉ giao cho nàng một việc duy nhất, nàng lại làm hỏng rồi.

Cùng lúc đó, hào khí giữa mọi người bỗng nhiên trở nên có chút không giống lúc trước.

Gió đêm không ngừng thổi qua rừng rậm, mang theo một trận âm thanh xào xạc.

Thành bên cạnh, bó đuốc thiêu đốt phát ra âm thanh xì xì cuốn theo gió, vang vọng bên tai mọi người.

Người của Bách tông liên minh không nhúc nhích, có điều lại không muốn thu hồi mạch môn. Xa xa đứng ngoài quan sát bọn người Mộ Dung thanh, nhìn người của Bất Hủ tông, lại nhìn ánh mắt bọn người Tư Đồ tu năng. Trên miệng một câu cũng nói không nên lời, trong lòng bàn tay lại vô tình bị đổ mồ hôi để thấm ướt rồi.

Lúc này, lâm trung có một khí tức nhanh chóng lướt đến.

Bọn người Tư Đồ tu năng lập tức chuyển sự chú ý lại.

Lục Minh không ngoài dự đoán lao ra, khoảnh khắc đó trong rừng rậm lao ra, bước chân dần dần chậm lại, giống như một cỗ xe ngựa đột nhiên mất ngựa, đang đi thì dừng lại. Có điều không có ai đi dò xét hắn, mà là ánh mắt quăng về phía Hạ Kim sau lưng hắn.

Dưới ánh lửa lờ mờ, khí tức của Hạ Kim đều không có!

Cho dù đã lường trước việc Ôn Bình sẽ không nói đùa, nhưng thật sự nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tư Đồ tu năng vẫn hồi hộp một chút, tay giấu trong áo không khỏi run rẩy lên.

Cũng không biết do phẫn nộ hay là do đang khống chế sự phẫn nộ.

Tiếng Lục Minh đau xót mà trầm xuống, chui theo vào trong tai Tư Đồ tu năng:

- Đại nhân… Lục Minh phụ lòng giao phó của người.

Tư Đồ tu năng không đặt Hạ Kim xuống, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đang cõng Hạ kim từ từ đi vào trong ánh lửa sáng rực.

Bọn người Loan Nguyệt, Bách Niệm Hương, lúc đó cũng ngơ ngẩn nhìn Hạ Kim, không tự chủ được nuốt nước miếng .

Trước kia, e rằng là nằm mơ, bọn họ cũng đều không mơ đến Hạ Kim chết.

Bây giờ, Hạ Kim chết trước mặt bọn họ.

Sau đó, không bảo mà cùng nhau lùi về phía sau, Hạ Kim vừa chết, rất có thể sẽ mở ra đại chiến, chút thực lực này của bọn họ, lui ra xa để an toàn nhất.

Lúc này, đứng phía xa Tư Đồ tu năng, trên khuôn mặt của Ôn Bình mặc dù có chút bình tĩnh, giống như nước trong đầm sâu khiến người khác nhìn không thấu, nhưng thực ra trong lòng vẫn rất vội vã.

Tư Đồ tu năng sẽ như thế nào?

Đáp án này, hắn rất quan tâm.

【VIP】 Lệnh rút lui làm người khác vô cùng kinh ngạc!

Đối với lời của Tư Đồ Tu Năng, nét mặt của Lục Minh khi cõng Hạ Kim kia Ôn Bình không cần nhìn, hắn cũng biết nhất định là rất kinh ngạc.

Bởi vì hắn cũng rất kinh ngạc.

Đồ đệ bị giết, người của bản thân cũng bị giết ngay trước mắt, Tư Đồ Tu Năng thân là Trấn Nhạc thượng cảnh, tại sao lại lựa chọn nhường nhịn không thể tượng tượng đến nhất như thế?

Lúc trong lòng Ôn BÌnh đang nảy sinh thắc mắc, thì nghe thấy âm thanh không cam lòng của Lục Minh truyền đến, chỉ là mới nói được vài chữ, đã bị Tư Đồ Tu Năng đưa tay cắt ngang,

- Đại nhân, cứ như thế…

Sau khi lời nói bị cắt ngang, nhìn thấy Tư Đồ Tu Năng nâng tay lên, cảm xúc không cam lòng của Lục Minh biến thành cảm xúc bất đắc dĩ lập tức dâng lên trong lòng, theo sự khó hiểu, loại cảm xúc này giống như mây đen vậy, càng lúc càng nhiều. Và sau đó thu hồi ánh mắt lại, chỉ cõng Hạ Kim đi về phía nội thành.

Cước bộ rời đi rất chậm, giống như vừa đi vừa nghĩ đáp án, tự hỏi và tò mò về vấn đề giống như Ôn Bình.

Lục Minh vừa đi, những cường giả Trấn Nhạc cảnh khác của Bách Tông Liên Minh cũng thi nhau thu hồi mạch môn, vốn dĩ ánh sáng mạch khí xua tan đêm tối một lần nữa dần dần bị đêm tối bao phủ. Bọn họ cũng có sự không cam lòng rất lớn, tuy nhiên Tư Đồ Tu Năng đã ra mệnh lệnh, bọn họ cũng chỉ đành theo Lục Minh đi về nội thành.

Trong lòng bọn họ, Bất Hủ Tông chỉ là tông môn ở một nơi nhỏ bé bỗng nhiên nổi tiếng mà thôi.

Bọn họ chính là người của Bách Tông Liên Minh.

Chính là nhóm người đang đứng trên đỉnh cao của Thiên Địa hồ.

So sánh cả hai, hiển nhiên cũng là thực lực của bản thân mạnh hơn.

Lại chịu thiệt thòi trước mặt Bất Hủ Tông thế lực bị cho là yếu thế hơn, trong lòng hiển nhiên biết rõ là hoàng liên, tuy nhiên không thể không cắn nát, sau đó cảm giác nuốt xuống cổ. So với cảm giác ăn hoàng liên còn khó chịu hơn.

Đợi đám người vừa đi, Ôn Bình nhìn ánh mắt của Tư Đồ Tu Năng quả nhiên đã thay đổi.

Có thể đưa ra quyết định như thế, Tư Đồ Tu Năng trước mắt này có thể là một gã đánh mất hoài bão, chỉ muốn ổn định tất cả người của bản thân.

Hoặc có thể là một người có mưu kế!

Một mưu sĩ xảo quyệt!

Tư Đồ Tu Năng chậm rãi vuốt râu, dùng một ánh mắt rất trầm ổn nhìn Ôn Bình nói:

- Kiếm pháp của Ôn tông chủ, khiến lão hủ thật sự mở rộng tầm mắt.

- Chỉ hi vọng Tư Đồ đại nhân, đừngkhiến ta ra tay lần thứ hai.

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu.

Hắn cảm thấy lão đầu này khẳng định là giả vờ.

Tư Đồ Tu Năng nghe thế, lộ ra một nụ cười trừ, nói:

- Cái này là tất nhiên… tuy rằng sự việc đêm nay liệt đồ kia của ta đã phải trả giá bằng tính mạng, vậy Ôn tông chủ chắc sẽ không truy cứu trách nhiệm của Bách Tông Liên Minh ta đúng không?

Ôn Bình dứt khoát lên tiếng:

- Oan có đầu nợ có chủ, tất nhiên sẽ không.

Tư Đồ Tu Năng mỉm cười nói:

- Như vậy là tốt nhất. Vậy lão hủ cáo từ trước, đợi sau khi bên trên trả lời, lại tiếp tục bàn chuyện hòa bình sau, cam đoan sẽ khiến cho Ôn tông chủ vừa lòng.

Dứt lời, Tư Đồ Tu Năng nhẹ nhàng ôm quyền, hơi khom người hướng về phía Ôn Bình và hai người Long Kha. Lúc nhìn thấy Long Kha, ánh mắt dừng trên người Long Kha một lúc, khóe miệng lại hiện ra vẻ nghi ngờ.

Tiếp đó, Tư Đồ Tu Năng xoay người quay về trong thành.

Tư Đồ Tu Năng vừa xoay người, nét mặt Mộ Dung Thanh kia phải gọi là phong phú.

Trong lòng âm thầm thề thốt, cái Đông hồ này tuyệt đối không thể ở lại nữa rồi, chỉ sợ từ nay về sau không làm chủ sự của Bách Tông Liên Minh nữa.

Bình thường, cũng tốt hơn ở lại Đông hồ.

Tư Đồ Tu Năng vừa đi, rất nhiều đệ tử ở sườn núi vội vàng xông xuống, đi theo Bách Niệm Hương muốn xử lý thi thể của Hắc Vũ.

Đám người Loan Nguyệt, theo đó tiến lên phía trước, bịch một tiếng quỳ ở trước mặt Ôn Bình.

Lúc Ôn Bình kịp phản ứng lại, hai người bỗng nói ra một đống lời lẽ hùng hồn.

- Đại ân của Ôn tông chủ, hai người chúng ta vô cùng cảm kích, ngày sau nếu cần nhờ đến, nhất định sẽ chết không từ nan.

Lúc nói ra những lời này, Loan Nguyệt và Hắc Sơn nhìn nhau, sau đó đều lộ ra vẻ mặt vô cùng thành khẩn, nghiêm túc.

Đối với chuyện này, Ôn Bình không biết nên nói cái gì.

Cần đến?

Chỉ sợ là không có gì cần đến cả.

Hai người tuy là Trấn Nhạc cảnh, nhưng lại không thể gia nhập Bất Hủ Tông.

Không thể gia nhập Trấn Nhạc cảnh của Bất Hủ Tông, Ôn Bình không cần họ giúp đỡ chuyện gì, Bất Hủ Tông càng không phải không có ai để dùng.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất, Ôn Bình làm những việc này, không phải vì hai người bọn họ.

Sau khi suy tư vài giây, Ôn Bình trả lời một câu,

- Muốn cảm ơn ta, thì việc tu bổ Thương Ngô Thành cần phải tốn nhiều tâm tư. Tuy rằng cá ngươi bị ép ứng chiên, nhưng dù sao tất cả chuyện này cũng không khỏi có liên quan đến các ngươi.

- Đã rõ!

Hai người Loan Nguyệt vang dội đáp một tiếng.

Ôn Bình đối với Hoàn Thành ở bên cạnh nói,

- Hoàn thúc, hai ngươi này giao cho người rồi.

Hoàn Thành hơi gật gật đầu, trong lòng hiện lên một ít cảm xúc phức tạp, nhìn hai người Loan Nguyệt, chỉ đành ngượng ngùng cười một tiếng.

Hai người này, thực lực đối với hắn mà nói, là tồn tại của sự kính ngưỡng.

Bây giờ lại đưa hắn sai khiến!

Lúc đang thất thần, lời nói của Ôn Bình lại một lần nữa truyền đến,

- Hoài thúc, tài liệu sửa hành lần này, người viết thư gửi cho thành chủ Vân Hải Chi Đô, dùng danh nghĩa của ta khiến hắn dùng Dực tộc yêu vật đưa đến những vật liệu đá Bạn Tinh Thạch tốt nhất. Về việc thanh toán… ngươi để cho hai người đó, nếu như không đưa, ngừoi lại lên núi tìm ta.

Hai người theo lời Ôn Bình nói tất nhiên là hai người Loan Nguyệt.

Hoàn Thành vội vàng gật đầu.

Nhìn vào mắt hai người Loan Nguyệt, lúc này không hề có ý cười, mà là nghiêm túc nói một câu,

- Nếu như không đưa, ta nhất định lên núi.

Hai người Loan Nguyệt vội vàng nói:

- Ôn tông chủ xin yên tâm, hai người bọn ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa, chính là giống như thực hiện đối với lời hứa của chúng tôi vậy.

Vật liệu đá Bạn Tinh Thạch, tên giống như ý nghĩa, làm bạn với đá bạch tinh.

Ở trong lòng đất một thời gian dài cùng với bạch tinh, ít nhiều cũng hấp thụ một ít năng lượng, cứng rắn lạ thường.

Cho dù dùng Bạn Tinh Thạch lấp kín một tường thành, có thể sẽ tốn không ít bạch tinh, ít nhất cũng một hai vạn viên bạch tinh, nhưng hai người cam tâm tình nguyện.

Dù sao tính mạng cũng là do Ôn Bình cứu.

Ôn Bình tiếp lời của Thành Hoàn,

- Còn có, Hoàn thúc, ngày mai người nhớ thống kê xem số người thương vong, tiền an ủi một nhà là 1000 miếng kim tệ, cũng tìm bọn họ mà lấy, cho dù không trả lại được tính mạng của những binh sĩ kia, nhưng cũng có thể khiến gia định bọn họ không lo cơm áo.

- 1000 miếng!

Hoàn Thành nghe được con số này, đầu tiên là ngạc nhiên.

Bởi vì 1000 miếng kim tệ, cũng không phải là con số nhỏ.

Thương Ngô Thành, một binh sĩ bình thường một tháng nhận được 5 miếng kim tệ mà thôi.

1000 miếng kim tệ, đủ để người nhà của một số binh sĩ kia ấm no sống qua một đời rồi.

Chỉ là nghĩ lại, cái này chính là quyền lợi mạnh mẽ mang lại.

Nên lấy!

Nếu như Ôn Bình không mạnh mẽ, Thương Ngô Thành hôm nay bị hủy rồi, đoán chừng cũng không còn ai vì đó mà rơi lệ.

1000 miếng kim tệ, cũng xem như là có một sự bàn giao rồi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Hoàn Thành đang muốnnói tiếp, thì nghe thấy Ôn Bình mở miệng nói:

- Nếu như cảm thấy ít, thì lại tăng thêm.

- Đã đủ rồi! Đã đủ rồi!

Hoàn thành vội tiếp lời nói.

Lại muốn thêm, thật sự là quá nhiều rồi.

Bởi vì 1000 lại 1000, cứ thế tính lên đã là một con số rất đáng sợ rồi, hai người Loan Nguyệt tuy có trách nhiệm, nhưng dù sao bọn họ cũng là người bị hại.

Thương Ngô Thành có thể muốn, nhưng không cần thiết.

Theo đó, Hoàn Thành đột nhiên khom người xuống, nói:

- Ôn tông chủ, ta thay mặt bách tính Thương Ngô Thành cảm ơn ngươi.

Hắn không phải là người không phân biệt tốt xấu, bởi vì Ôn Bình giúp đỡ dân chúng của Thương Ngô Thành là phần tình cảm, không giúp đỡ là bổn phận.

Hắn may mắn!

May mắn sau khi Ôn Bình cường đại, đã có được tấm lòng nhân ái của mẫu thân hắn!

Trước kia, mẫu thân Ôn Bình vì dân chúng mà miễn phí chữa bệnh.

Hiện tại, ôn bình vi dân chúng đòi công đạo.

Thương Ngô Thành dựa vào Bất Hủ Tông, tương lai khẳng định có thể an toàn, thành trì yên bình, cho nhiều người hơn nữa một nới trú ẩn ấm áp.

【VIP】 Ngân Cấp chủ sự bị phi kiếm trấn trụ rồi

Trong Thương Ngô Thành.

Thương Ngô Thành tối nay, chịu sự yên tĩnh mà nó không thích, người đi bộ trên đường chỉ còn lại những ngừoi mới vào thành.

Ở trong thế giới này chỉ cần đến được Luyện thể là có thể mấy ngày mới ngủ một lần, buổi tối là khung cảnh lạnh lẽo như thế này, là chuyện cực kỳ khó gặp.

Cùng lúc đó, Lục Minh cõng thi thể của Hạ Kim về đến khách sạn, theo sau hắn là một số người, mỗi một người đều giống như đang kìm nén bực bội giống như người muốn báo thù có thể tùy lúc mà bộc phát ra.

- Lão Lục, chúng ta thật cứ như thế mà bỏ qua?

- Chúng ta nên trực tiếp đánh trả, khiến bọn họ nhìn thấy sự lợi hại của chúng ta, cái Bất Hủ Tông này, thật cho rằng làm được hai việc rất ghê gớm, chính là rất ghê gớm rồi sao?

Mấy người định thể hiện sự bất mãn của bản thân.

Lục Minh một bên nghe, một bên cõng Hạ Kim lên lầu, bỗng nhiên dừng bước phát ra một tiếng cười giễu cợt,

- Bỏ qua? Không, mới vừa bắt đầu…

Thù, lúc nào lại có thể bỏ qua rồi?

Hắn tin tưởng, Tư Đồ đại nhân cũng không phải người có thù không báo.

Dứt lời, Lục Minh tiếp tục cất bước đi lên trên, nhưng vừa mới đi được hai bước, tiếng của Tư Đồ Tu Năng từ bên ngoài cửa truyền đến:

- Ngươi muốn tìm chết, lão phu tuyệt đối không ngăn cản ngươi.

Lục Minh biến sắc, ngừng bước.

Những người tỏ thái độ không đồng ý của bản thân lúc nãy đã vội vàng đứng lên ở hai bên, thi nhau cuối đầu, giống như hài tử đã làm sai việc gì đó.

Bọn họ biết rõ, lời nói ban nãy Tư Đồ Tu Năng đã nghe được rồi.

- Lục Minh, xem ra những năm đi theo ta này, thăng chức nhanh quá, đầu óc bắt đầu không dùng được nữa rồi.

Tư Đồ Tu Năng nét mặt lạnh nhạt nói ra một câu khiến trong lòng Lục Minh bất an.

Lục Minh vội mở miệng,

- Đại nhân, Lục Minh biết sai rồi.

Gì cần đến cuối cùng cũng đến.

Chuyện hắn giấu Tư Đồ Tu Năng đi giúp đỡ Hạ Kim, tóm lại không tránh khỏi một trận giáo huấn.

Bây giờ sự việc lại biến thành như thế này, có thể không chỉ đơn giản là một trận giáo huấn như thế.

Nhưng vẫn còn may, hắn có thể chịu được bất cứ trừng phạt nào.

- Biết sai?

Tư Đồ Tu Năng hừ lạnh một tiếng,

- Không, ngươi không sai. Sai là ta. Những năm gần đây, ngươi thay ta làm không ít việc, lão phu vốn cho rằng ngươi có thể đảm nhận chuyện lớn, nên liền đưa ngươi đến chức vị cao hơn, cũng dễ dàng giúp ta một tay… Không ngờ, ngươi lại khó mà đảm đương chuyện lớn như thế.

Tư Đồ Tu Năng lúc này, rất thất vọng.

Đối với Lục Minh cảm nhận được sự thất vọng từ trước tới nay chưa từng có.

Hắn không ngờ, Lục Minh sẽ là một người bị dục vọng khống chế, sẽ bị quyền lực hấp dẫn.

Ở dưới chân Bất Hủ Tông động đến Bách Niệm Hương, biết rõ không thể làm được, nhưng lại vì khát vọng sự hỗ trợ của thế lực ở phía sau Hạ Kim.

Hôm nay hắn đã nhận lấy sự nhục nhã, còn có sự bất mãn trong lòng đã bắt đầu nổi lên lần nữa.

Cái chết của Hạ Kim, bi thương cũng lại lần nữa bắt đầu nổi lên.

Sự thất vọng mà Lục Minh mang đến cho hắn, mới là khó chịu nhất.

Còn có thứ gì có thể vượt qua, hắn bồi dưỡng vài chục năm, bỗng nhiên nhìn thấy người mà mình chuẩn bị ủy thác trọng trách lại là một phế vật có khiến người ta đau đớn vô cùng?

Sau khi nghe lời nói thất lạc của Tư Đồ Tu Năng, sắc mặt Lục Minh lập tức bị sự sợ hãi xâm chiếm, cái này so với việc mắng hắn một trận, trừng phạt hắn càng khiến người khác hoảng sợ hơn,

- Đại nhân, ta sai rồi… Ta nhất thời hồ đồ.

Tư Đồ Tu Năng hờ hững cười:

- Hồ đồ? Vậy một cái nhất thời hồ đồ của người, cái giá phải trả cũng lớn thật đấy.

- Đại nhân… Ta cũng không biết làm sao lại đột nhiên biến thành như thế.

Lục Minh luống cuống, cực kỳ luống cuống.

Hắn hoàn toàn không biết bản thân nên nói gì.

Giải thích?

Vô dụng.

Thừa nhận?

Hắn không muốn thừa nhận bản thân là người không chịu nổi trọng trách.

Tư Đồ Tu Năng đưa tay cắt ngang lời của Lục Minh, nói:

- Đợi sau khi quay về, ngươi quay về Lục gia đi, không cần phải theo lão phu nữa.

- Đại nhân——

Lục Minh trợn tròn mắt.

Tư Đồ Tu Năng vậy mà trực tiếp không cần hắn rồi.

Tư Đồ Tu Năng tiếp tục lạnh giọng nói:

- Đợi sau khi xử lý xong thi thể của Hạ Kim đến phòng ta.

Dứt lời, quét mắt một vòng quanh những người kia.

- Nếu như không muốn chết, thì đừng ra khỏi cửa… Trấn Nhạc cảnh ở Thiên Địa hồ tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không ít.

Ngụ ý, chết rồi, hắn không thể báo thù thay bọn họ.

Người thay thế bọn họ, lúc nào cũng có!

Mọi người vội vàng gật đầu, nhìn thấy kết cục của Lục Minh, hoàn toàn mất hết bộ dạng nén giận vừa rồi, đều không hẹn mà âm thầm thề - Không có việc tuyệt đối không ra khỏi cửa!

Tâm tình ủy khuất và oán hận vừa rồi, ngay lúc này đây đã hoàn toàn bị vứt ra khỏi đầu.

Tư Đồ Tu Năng sau khi lên lầu, vẫn bộ dạng như ngày thường, đứng ở cửa sổ nhìn về phía núi Vân Lam.

Chỉ là lúc này đây, hắn có nhiều thêm một vấn đề.

Một chút ý bị rất sâu xa.

Một chút khiến lần này hắn không thể không lựa chọn việc nhường nhịn.

Thùng thùng!

Tiếng đập cửa truyền đến.

Sau khi được Tư Đồ Tu Năng chấp thuận, Lục Minh mang vẻ mặt thất lạc đi vào, rất hiển nhiên, về Lục gia, không phải là trừng phạt hắn, đã khiến Lục Minh nản lòng thoái chí.

Nhưng mà, hắn không muốn để ý xem Lục Minh nghĩ cái gì.

Bởi vì không phải việc gì cũng có thể tha thứ.

Lúc này hỏi:

- Hạ Kim, còn có Hắc Văn chết như thế nào?

Nghe thấy vấn đề mà Tư Đồ Tu Năng hỏi, mặc dù sắc mặt Lục Minh như tro tàn, nhưng vẫn dựa theo tình hình lúc đó mà nói,

- Bị một đạo ánh sáng trắng giết chết. Ánh sáng trắng ấy đột nhiên xuất hiện, trên không trung xuyên qua người Hắc Văn, một kích liền giết chết. Sau khi chúng ta rơi xuống đất, nó lại đột nhiên vòng vèo giết chết Hạ Kim. Ánh sáng trắng ấy rất nhanh, ty chức căn bản cả thời gian phản ứng cũng không có. Trong chốc lát giết chết Hạ Kim, sau đó biến mất.

Nói đến đây, trong lòng Lục Minh lập tức kích động muốn mắng người.

Hắn đoán chừng Tư Đồ Tu Năng khẳng định sẽ không tin tưởng lời của hắn.

Nói thật, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn cũng sẽ không tin.

Tư Đồ Tu Năng nhẹ nhàng gật đầu, động tác rất nhỏ, trong đầu hiện lên hình ảnh Ôn Bình cầm kiếm trong tay hóa thành ánh sáng trắng bay ra, trên mặt lập tức hiện lên vẻ suy tư.

Rồi sau đó chuyển thành thán phục.

- Thiên hạ này vậy mà còn có kiếm pháp đáng sợ như thế.

- Kiếm pháp?

Lục Minh ngây ra một lúc, không rõ lời của Tư Đồ Tu Năng là có ý gì.

Tư Đồ Tu Năng lườm Lục Minh đang không biết gì cả một cái, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Ánh sáng trắng kia là một thanh kiếm, từ trong tay Ôn Bình Ôn tông chủ của Bất Hủ Tông bay ra đó.

- Kiếm?

Lục Minh kêu nhỏ một tiếng thán phục.

- Lão phu tận mắ nhìn thấy hắn sử dụng… vốn không cho rằng sẽ có chuyện gì, ai biết được lại gây ra một sai lầm lớn.

Trong lòng Tư Đồ Tu Năng xẹt qua sự tự trách, nếu như không phải hắn tận mắt nhìn thất thanh kiếm hóa thành ánh sáng trắng bay ra ngoài mà không để ý đến, Hạ Kim tuyệt đối sẽ không chết.

Trong lòng Lục Minh lúc này dù kinh ngạc, trên mặt vẫn hiện lên vẻ không tin tưởng, bỗng nhiên quên mất chuyện bản thân bị đuổi về Lục gia, vội hỏi:

- Đại nhân, thật sự là một thanh kiếm?

Một thanh kiếm, ở bên ngoài hai ba chục dặm liền giết chết Hắc Văn.

Sau đó lại có thể vòng vèo, lại giết Hạ Kim?

Làm sao có thể?

Theo hồ sơ ghi chép của Bách Tông Liên Minh, ở Thiên Địa hồ kiếm tu Vương Dã là mạnh nhất. Một đời tu luyện kiếm, kiếm khí mà hắn có thể phóng thích cũng không quá nghìn mét mà thôi.

Lúc này, sau khi Tư Đồ Tu Năng nói tiếp vài câu nữa, chẳng muốn giải thích sự nghi ngờ của Lục Minh, lại bắt đầu tự mình lầm bầm nói:

- Kiếm pháp đáng sợ như thế, cộng thêm cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh không rõ lai lịch, còn có thuyền biết bay, và có được năng lực đặc thù của Tuyền Qua đồ… Bất Hủ Tông, càng nghĩ càng không đơn giản. Xem ra sự nhẫn nhục của ta, là một lựa chọn rất đúng đắn.

Hạ Kim chết rồi, hắn chỉ là không dễ ăn nóivới phụ thân hắn mà thôi, không phải là chuyện đại sự khó khăn gì.

Nếu quả thật nảy sinh xung đột chính diện với Bất Hủ Tông, hắn có thể đi được không, hiện tại bỗng suy nghĩ lại, thật là khó nói đó.

Ai dám cam đoan, sau lưng Bất Hủ Tông có cường giả mạnh hơn nữa hay không?

Dù sao tên cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh kia, vậy mà lại nghe theo sự phân phó của Ôn Bình, không phải là một phương thức xuất hiện có chỗ dựa.

Tư Đồ Tu Năng bỗng nhiên nhìn về phía Lục Minh nói:

- Vẫn may Ôn Bình kia giữ lại một cái mạng cho người, nếu không dù ngươi chết một nghìn lần vạn lần cũng không đủ.

Ôn Bình không giết Lục Minh, liên hệ của hắn và những chủ sự Ngân cấp khác cũng không bị đứt đoạn.

Đây là việc may mắn duy nhất trước mắt của hắn.

Nếu như Lục Minh tại thời điểm mấu chốt này chết đi, vậy thì cái giá phải trả của đêm nay quá lớn rồi, dùng chim đưa thư truyền tin, vậy thì chuyện đàm phán hòa bình có thể được tiếp tục trong thời gian nửa năm.

Nếu như bình thường, nửa năm chính là nửa năm.

Nhưng lần này không giống, vẫn còn thời gian hai tháng, lễ hội long trọng của Thiên Địa hồ trăm năm một lần sắp bắt đầu rồi.

Một khi bỏ qua, hắn có thể không còn mạng để đợi lần tiếp theo rồi.

Lục Minh nghe thấy lời Tư Đồ Tu Năng, không khỏi gục đầu xuống, đến lúc này, hắn thật sự hối hận rồi.

Trước kia Tư Đồ Tu Năng cực kì tán thưởng hắn, rất thích sự hỗ trợ của hắn, làm sao lại giống sự vô tình hôm nay?

Nếu không giúp đỡ Hạ Kim…

Đến lúc này, hắn không dám nghĩ rồi, bởi vì sự thật đã bày ra trước mắt rồi.

Chỉ là, hắn tự nhận sự trừng phạt của Tư Đồ Tu Năng không phải không có cơ hội thay đổi, tiền đề là hắn cần phải chứng minh được giá trị của bản thân.

Có thể bù đắp sự sai lầm!

Đột nhiên, một suy nghĩ từ trong đầu Lục Minh lóe lên.

- Đại nhân, người nói kiếm có thể chỉ có một lần đi một lần về hay không, vậy Ôn Bình kia có thể không phải không muốn giết ta, mà là giết không được ta. Nếu không hắn vì cái gì để lại ta?

Tư Đồ Tu Năng suy nghĩ, sau khi suy tư một phen, nói:

- Có khả năng… nếu không ngoài mấy chục dặm, kiếm vẫn có thể tùy ý giết người, điều này cung quá mức tưởng tượng rồi. Kiếm pháp tuy có thể vượt qua trạng thái bình thường, nhưng cho dù là kiếm tu, cũng tuyệt đối không thể khiến kiếm tùy tâm sở dục được.

Nghĩ vậy, sự sợ hãi trong lòng của Tư Đồ Tu Năng ngay lập tức đã giảm đi vài phần.

…

Lại nói về Ôn Bình.

Sau khi qua loa kết thúc việc ở Thương Ngô Thành, Ôn Bình đã có ý muốn quay lại tông môn.

- Hoàn thúc, nếu như có việc, người có thể trực tiếp lên núi tìm bọn người Vân trưởng lão, ta đi trước đây.

Hoàn Thành vội tiếp lời:

- Ôn tông chủ đi thong thả.

Đúng lúc Ôn Bình chuẩn bị rời đi, Bách Niệm Hương bỗng nhiên tiến lên hỏi,

- Tông chủ, ta muốn chôn cất Hắc thúc xong rồi mới về tông môn.

- Hửm?

Ôn Bình nhìn một cái lộ ra vẻ khó xử, nhưng không có ý ngăn cản hai người Loan Nguyệt, sau đó hỏi,

- Ngươi chắc chắn?

Bách Niệm Hương gật đầu,

- Hắc thúc không phụ mẫu, cũng không có người thân, không có cách nào lá rụng về cội. Từ lúc ta bắt đầu nhớ được hắn vẫn luôn làm hộ vệ của ta, đêm nay hắn bởi vì ta mà chết, cho nên ta muốn đích thân an táng hắn.

Ôn Bình nhìn nét mặt vô cùng nghiêm túc của Bách Niệm Hương, đáp lời:

- Bất Hủ Tông không có quy định buổi tối bắt buộc phải về tông môn… Chỉ là, vì an toàn, lúc này ngươi tốt nhất không nên rời khỏi tông môn.

Hắc Vũ hắn không thân, chỉ là đối phương nguyện dùng tính mạng của mình bảo hộ Bách Niệm Hương, vẫn đáng để tôn trọng.

Lúc này để Bách Niệm Hương đi an táng hắn, thật có chút không hay lắm.

Tư Đồ Tu Năng có thể lựa chọn nhường nhịn không thể tin nổi, nhưng khó có thể đảm bảo sẽ không có âm mưu.

Dù sao nhân tâm là thứ khó đoán nhất.

Trấn Nhạc thượng cảnh, muốn giết một Thông Huyền cảnh, sau khi mở mạch môn, chỉ cần trong chớp mắt mà thôi. Dù là Long Kha ở bên cạnh hoặc thay nàng chống đỡ một hai chiêu, thế nhưng cũng không thay đổi được vận mệnh của Bách Niệm Hương.

…

【VIP】 Đũa phép! Đũa phép cùng kiểu dáng với Voldemort!

Trấn Nhạc thượng cảnh, muốn giết một Thông Huyền cảnh, sau khi mở mạch môn, chỉ cần trong chớp mắt mà thôi. Dù là Long Kha ở bên cạnh hoặc thay nàng chống đỡ một hai chiêu, thế nhưng cũng không thay đổi được vận mệnh của Bách Niệm Hương.

Điểm này, Ôn Bình cảm thấy Bách Niệm Hương chắc rằng rất rõ ràng.

Bách Niệm Hương vẫn kiên trì như cũ:

- Tông chủ, ta sẽ không đi quá xa Bất Hủ Tông.

Hiển nhiên, nàng biết có nguy hiểm, nhưng vẫn quyết định làm như thế.

Ôn Bình nói:

- Không cần phải mạo hiểm như thế, ngươi đem Hắc Vũ chôn cất ở Phong Chi Cốc đi, chỗ đó thích hợp hơn so với rừng rậm che khuất bầu trời đây.

Nét mặt Bách Niệm Hương lập tức lộ vẻ vui vẻ bất ngờ:

- Tông chủ, thật sự có thể sao?

Nàng đã đi qua Phong Chi Cốc.

Đó quả thực là nơi đáng mơ ước.

Là một đồng bằng vô tận

Ánh nắng trên đỉnh đầu rất ôn hòa, không có độc hại.

Đồng thời rất dịu dàng, có gió mát không ngừng thổi qua trước mắt.

Dưới chân là bãi cỏ mềm mại, nằm trên đó, cả người bỗng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Không nghĩ đến tông chủ vậy mà đồng ý để nàng chôn cất Hắc thúc ở đó.

Bản thân mình không nghe lầm chứ?

- Ừm.

Ôn Bình gật đầu đáp một tiếng, dường như nói nàng biết, ngươi không có nghe lầm.

Theo đó, Ôn Bình vung tay lên, ra hiệu mọi người quay về, sau đó bản thân sải bước đi về phía Ngàn Bậc Thềm.

Bách Niệm Hương bỏ thi thể Hắc Vũ vào trong tàng giới, sau đó dặn dò hai người Loan Nguyệt hai câu, vội vàng quay lại Bất Hủ Tông.

Lúc đi đầu, Long Kha như có điều suy nghĩ ngẩng đầu lên, ánh mắt ngẫu nhiên liếc Ôn Bình, quan sát nét mặt hắn. Phát hiện nét mặt Ôn Bình rất lạnh nhạt, so với lúc bình thườn không có gì khác nhau, nhịn không được nhắc nhở một câu.

- Tông chủ, Tư Đồ Tu Năng không đơn giản đâu.

Ôn Bình chỉ trả lời một chữ,

- Ừm.

Thấy Ôn Bình gần như không để trong lòng, không có xem trọng vấn đề này, Long Kha cho rằng Ôn Bình không hiểu rõ câu nói của mình.

Không đơn giản, cũng không phải là thực lực rất mạnh.

Long Kha tiếp tục giải thích:

- Một người có thực lực đáng sợ, nhưng đáng sợ nhất chính là một người có thực lực, còn hiểu được cách ẩn nhẫn, loại người như thế, hắn khác xa so với kẻ địch rút đao xông đến. Bởi vì bọn họ sẽ không cùng ngươi xung đột chính diện, mà là dùng một cách thức khác khiến ngươi bị thương, ngươi muốn giết hắn, hắn cũngkhông để ngươi có cơ hội này.

- Yên tâm, ta sẽ chú ý.

Ôn Bình gật đầu, trước mặt Long Kha lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

…

Nửa canh giờ sau.

- Bắp rang, một ngày đệ tử mua một thùng, trưởng lão có thể mua hai thùng.

Ôn Bình đứng trước máy bắp rang, bên tay trái chuẩn bị hai thùng bắp rang để bản thân xem phim.

Tay phỉa bày ra mất tấm giấy trống.

Sau khi đơn giản nói một chút về quy tắc, Ôn Bình quét mắt nhìn mấy người đang chuân rbị xem Harry Potter, sau đó thúc giục nói:

- Muốn mua thì nhanh chân lên, đợi lúc ta không có thời gian sẽ không bán nữa đâu.

Lúc này Long Kha trợn trắng mắt.

Hiện tại mọi người đều đứng ở đây, mục đích là muốn đưa Bách Niệm Hương vào trong Phong Chi Cốc, không có suy nghĩ đi xem phim.

Lúc này ai sẽ có tâm tư đi xem phim chứ.

Cái tông chủ này vậy mà tự mình chạy đến Quan Ảnh thất, chuẩn bị xem phim rồi.

Không phải, nét mặt nghiêm túc vừa nãy đâu rồi?

Vừa rồi không phải rất coi trong Tư Đồ Tu Năng đấy sao?

…

Ôn Bình rao bán hai lần, không ai mua.

Liền lười chào hàngm dù sao thứ bắp rang này người tinh mắt nhất định sẽ mua, không thiếu người tiêu thụ.

Còn nữa, nhiệm vụ của hắn trong Quan Ảnh thất, cũng không có yêu cầu bán bắp rang.

Lúc này mang bắp rang đi lên lầu, chuyển tiến vào Quan Ảnh thất, lúc chọn bộ “Harry Potter 2 mật thất biến mất”

Trừ việc muốn nghĩ cách nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ ra, đối với bộ thứ hai của Harry Potter, Ôn Bình muốn nói

là, tinh linh Dobby ban đầu muốn ngăn cản Harry Potter quay về học viện không có xấu như thế.

Ở thế giới trước lúc xem phim hắn còn rất nhỏ, lúc nhìn thấy mặt của tinh linh Dobby cảm thấy có chút không thể tin được.

Tinh linh có thật xấu như thế?

Lòng trắng to, chính giữa chính là một chấm nhỏ màu đen.

Cái mũi giống như con dao, còn có đôi tai to kia.

Chính vì Dobby, lúc hắn còn nhỏ còn mơ thấy ác mộng một lần.

Bây giờ nhìn lại, cảm thấy bộ phim rất thân thiết, hắn cảm thấy Dobby cũng trở nên đẹp trai rồi.

Đối với suy nghĩ của bản thân, Ôn Bình cho ra một câu kết luận,

- Có lẽ nhìn thấy nhiều yêu quái rồi, cũng có lẽ là độc thân quá lâu rồi.

Xem một hồi, Ôn Bình đột ngột nảy sinh một suy nghĩ,

- Đúng rồi, hệ thống, ta xem Harry Potter có khả năng đạt được sinh vật bên trong đó hay không… Ví dụ như Dobby, còn có cây liễu roi đánh người của Hogwarts kia?

Hắn đối với cây liễu roi đánh người trong “Harry Potter 2 mật thất biến mất” có ấn tượng rất sâu sắc.

Quan trọng nhất là, theo sự hiểu biết của hắn ở Thiên Địa hồ này vẫn chưa có thụ yêu.

Bất Hủ Tông có một thụ yêu, có thể tăng tình tiết bên trong.

Đem nó trồng ở trên đường đến Bất Hủ Tông, người trên núi Vân Lam khẳng định đều sẽ thán phục.

Hệ thống nói tiếp:

- Quan Ảnh thất sau khi nâng cấp, trên lý thuyết mà nói, chỉ cần thứ trong thế giới điện ảnh, sau khi trải qua cải tạo có

thể sử dụng trong thế giới này, những thứ cơ bản đều có thể thu hoạch được.

Ôn Bình vui mừng,

- Ta hiểu ý của ngươi rồi, có phải xem đến cuối có thể có được rồng không?

Loạt phim Harry Potter đều có sự tồn tại của rồng đấy.

Dực long phương tây!

Hệ thống nói:

- Về rồng mà nói, tỉ lệ đạt được cực kỳ nhỏ, ăn nhiều bắp rang hơn nữa, cơ bản cũng không làm nên chuyện.

- Vì sao?

- Bởi vì rồng nếu như bị kí chủ thu hoạch được, sự xuất hiện của nó sẽ tạo sự hỗ loạn chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên của thế giới này, nó như một vương giả mới xuất hiện ở thế giới này, rất có khả năng sẽ tạo thành một loạt các hiệu ứng cánh bướm, làm cho một loài khác bị tiêu diệt. Cho nên, bên trong xác suất thu hoạch, tỷ lệ của rồng là cực kỳ nhỏ.

Ôn Bình lại hỏi,

- Một con hai con chắc không có vấn đề gì đi?

Hệ thống trả lời:

- Vấn đề không lớn, cho nên rồng là xác suất thu hoạch được. Nếu như nhất định sẽ tạo ra sự diệt tuyệt của một loài nào đó, vậy tỉ lệ thu hoạch được rồng nhất định sẽ là 0.

Ôn Bình hiểu ra gật gật đầu.

Hệ thống nói tiếp:

- Kí chủ thật ra không nhất thiết nhớ đến rồng hay cái gọi là thụ yêu trong “Harry Potter”, Yêu ở thế giới này, có nhiều loài so với bọn chúng còn tốt hơn.

- Nhưng dù nói thế nào, ở thế giới này vẫn không có, không phải sao?

Ôn Bình khoát tay, không cùng hệ thống nói chuyện nữa.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, một thùng bắp rang cũng theo tiếng kết thúc phim mà trống rỗng.

Ôn Bình không vội xem bộ thứ 3, mà "cày" lại bộ thứ 2 một lần nữa.

Người liễu, Ôn Bình vẫn rất muốn đó.

Nhưng mà, không như mong muốn, đến khi kết thúc rồi, không chỉ người liễu không thấy đâu, những thứ khác cũng không thấy luôn.

Đều đã gia tăng 10% xác suất rồi.

Xác suất này không thấp nha?

- Đều đã ăn hai thùng bắp rang rồi.

Một viên bạch tinh một thùng, hắn cũng ăn không nổi nhiều như vậy.

- Đúng rồi, xém chút nữa quên.

Sợi dây chuyền Mệnh Hạch.

Hắn còn có một cái pháp bảo vận khí!

Lúc này Ôn Bình lấy sợi dây chuyền Mệnh Hạch trên cổ ra, một tay nắm lấy, ánh mắt nhìn chằm chằm sợi dây, sau đó đầu ngón tay nhẹ nhàng chọc nó.

Sợi dây chuyền mang theo quầng sáng màu tím, sau đó bắt đầu đong đưa.

Khóe miệng Ôn Bình lập tức lộ ra sự vui mừng.

[Vận may hiện ra, gia tăng tỷ lệ xem phim thu hoạch được đồ vật trong thế giới điện ảnh lên 10%]

[Thời gian duy trì: 3 tiếng]

- Tỷ lệ 20% rồi.

Ôn Bình không chút suy nghĩ, trực tiếp ra yêu cầu xem lần thứ 3.

Phát theo yêu cầu tuy có chút đắt đỏ, nhưng hắn vẫn còn chịu được.

Ba tiếng, vừa hay có thể xem lại một lần nữa.

Lại một lần nữa xem Harry Potter, Ôn Bình không có trầm tĩnh trong tình tiết của bộ phim, mà trong mỗi một hình ảnh đều phóng thích sự mong chờ.

Cho đến khi Harry Potter đi vào trong mật thất.

Lúc hắn nhìn thấy muội muội của huynh đệ Ron của bản thân nằm trên mặt đất, vừa hay lúc cây đũa phép bị lãng quên ở trên sàn…

Hình ảnh bỗng nhiên dừng lại.

Tim Ôn Bình lúc đó bỗng nhiên đập nhanh hơn.

[Đạt được đũa phép lông vũ Phượng Hoàng]

Ôn Bình không khỏi nghẹn ngào hô lên,

- Đũa phép của Harry Potter!

Nói như thế nào đây, đây tuyệt đối là thần khí.

Dù sao đũa phép được của Boss trong phim Harry Potter sử dụng, tài liệu chế tác giống với tài liệu chế tác đũa phép của Harry Potter.

- Cho dù không như mong muốn, không có được cây liễu đánh người, nhưng đũa phép của Harry Potter, cũng xem như một điều vui mừng rồi.

Lúc Ôn Bình đang vui mừng, một cây đũa phép màu hồng xuất hiện trên bàn tay.

Ngay lúc mà Ôn Bình chạm tay vào nó, một cơn gió bay ra, đập thẳng vào mặt.

Kỳ diệu!

Cực kì kỳ diệu!

Âm thanh của hệ thống lại vang lên bên tai,

- Đũa phép chọn chủ nhân, kí chủ, bây giờ ngươi đã là chủ nhân của nó rồi.

- Ài, nhưng ta hình như không biết ma pháp nha?

Ôn Bình vung đũa phép hai cái, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất quan trọng.

Hệ thống nói:

- Kí Chủ xem nhiều lần Harry Potter, cũng có thể thu hoạch được ma pháp đấy.

- Chỉ có thể như thế thôi.

Ngay lúc này trong lòng Ôn Bình đã có một kế hoạch điên cuồng rồi.

Trừ thời gian tu luyện, và thời gian xử lý sự vụ tông môn ra, thời gian khác hắn đều dùng để luyện [Harry Potter]

Không biết ma pháp, cho dù có được đũa phép đẳng cấp nhất cũng không để làm gì.

Có được đũa phép, Ôn Bình đối với đêm nay đã đủ hài lòng rồi, vừa hay thời gian may mắn cũng trôi qua, Ôn Bình cầm đũa phép bằng một tay, đi ra khỏi Quan Ảnh thất.

Sau đó lại đi về phía Kiến Mộc Lâm, ở trong Kiến Mộc Lâm tu luyện đến sáng sớm.

Mặc dù yên tĩnh trong sự vui sướng có được đũa phép, nhưng Ôn Bình vẫn không quên đi đến chủ điện một chuyến, nhìn xem vị cường giả Địa Vô Cấm kia có được phục sinh thể kia.

Không hề ngoài ý muốn, cường giả Địa Vô Cấm kia không có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ là theo như hắn dùng tinh thần lực xem xét, trong đầu người này nhiều hơn một ít ý thức, cũng chính là tinh thần lực.

Cho dù nó giống như cá nhỏ trong biển lớn, nhỏ bé đến tận cùng, nhưng nó vẫn tồn tại ở đó.

Nói tóm lại, Hải Niệm Nùng trà không có phí công làm.

- Hệ thống, ngươi có thể tính được phải mất bao lâu hắn mới tỉnh lại không?

- Không xác định bởi vì nhân tố quá nhiều, không có cách nào tính toán.

- Còn có việc ngươi không làm được?

Ôn bình cười thầm.

Hệ thống không để ý sự mừng thầm của Ôn Bình, thuận miệng đáp một câu,

- Hệ thống cũng không phải chủ sáng thế, cũng không phải tiên tri.

Ôn Bình lại lần nữa cười, cũng đi ra bên ngoài.

Nói đến cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi.

Lúc đi ra ngoài, từ núi Vân Lam nhìn xuống, Ôn Bình chú ý đến Thương Ngô Thành.

Một lỗ trống cực kỳ khó coi đang bày ra trước mắt hắn, như một người hoàn chỉnh đột nhiên mất một cánh tay vậy.

- Đúng rồi, cứ tu tu bổ bổ như hiện nay cũng không phải là kế sách lâu dài.

- Vạn nhất có một ngày lại đánh nhau rồi, Thương Ngô Thành sẽ không bị phá hư như lúc trước chứ?

Cái gọi là, thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn.

Trấn Nhạc cảnh ở chân núi đánh nhau, đủ để cho Thương Ngô Thành bằng phẳng rồi!

Ngay lúc đang suy tư, âm thanh của hệ thống lại lần nữa vang lên bên tai.

Tư Đồ Tu Năng lại đến nữa rồi.

Lại đến chân núi rồi!

【VIP】 “Công việc lương cao” của Thi Hoa

Hôm nay lên núi?

Đêm qua vừa xảy ra xung đột, theo tình huống bình thường, bất kể lòng người có bao lớn, vì tránh xuất hiện trong giai đoạn mẫn cảm, chắc đều sẽ lựa chọn qua vài ngày nữa mới đến đi?

Giống như hai người đánh nhau, dù là hai người quen thuộc với nhau sợ rằng cũng không có cách nào đến ngày thứ hai liền xem như chưa có chuyện gì xảy ra, càng không nói đến quan hệ của Tư Đồ Tu Năng và Bất Hủ Tông không có tốt đến thế.

Chẳng lẽ Tư Đồ Tu Năng thuộc loại đặc biệt khác?

- Tông chủ, ăn cơm thôi.

Một âm thanh cảu nữ nhân ở phía sau vang lên.

Trong lòng Ôn Bình lúc này đang mang theo thắc mắc, bị người sau lưng gọi như thế ngược lại khiến hắn đột nhiên nhớ lại hệ thống có một chức năng – trong lãnh địa tất cả mọi nơi hắn đề có thể nhìn thấy hình ảnh.

Lúc trước khi Kháo Sơn tông phái người lên núi ám sát, hắn đã sử dụng qua một lần.

- Hệ thống, cho ta xem hình ảnh.

Theo đó, Ôn Bình xoay người nhìn lại.

Người gọi hắn chính là Thi Hoa!

Cho dù đêm qua mới thấy qua Thi Hoa, nhưng sáng hôm nay lại nhìn, tinh thần Thi Hoa hoàn toàn khác rồi, chắc là vừa mới đột phá cảnh giới.

- Xem ra tinh thần của ngươi càng ngày càng tốt rồi.

Đang nói chuyện hệ thống đã truyền hình ảnh đến màn hình trước mắt, ánh mắt Ôn Bình ngưng lại tại đó, vừa nhìn, mày kiếm lập tức nhướng lên.

Đây là chơi ở đâu vậy?

Tư Đồ Tu Năng không có đi đến chỗ Ngàn Bậc Thềm, mà chọn đi ở con hẻm nhỏ bên cạnh đường Thanh Thủy của núi Vân Lam.

Bởi vì đi vào đường Thanh Thủy chính là không ở lãnh địa của Bất Hủ Tông, cho nên Ôn Bình chỉ có thể nhìn thấy Tư Đồ Tu Năng đứng trong ngõ hẻm đó, ăn mặc bình thường, vải hơi thô, trông giống như phu xe ngồi bên đường vậy.

Không ngoài dự liệu, hắn còn che giấu khí tức Trấn Nhạc thượng cảnh trên người lại, ngồi xổm trong ngõ hẻm, dựa vách tường sau lưng.

Hiển nhiên đã có cảm giác như một kẻ lang thang.

Nhìn một màn này, trong lòng Ôn Bình xẹt qua một chút tò mò, bảo Ác Linh kỵ sĩ tiếp tục tuần tra, hắn tự mình nhìn chằm chằm vào,

- Không chỉ cách cải trang, còn che giấu thực lực, ta ngược lại muốn xem xem ngươi định làm cái gì…

Ánh mắt Ôn Bình dừng tại hình ảnh một lúc, thấy Tư Đồ Tu Năng không có ý di chuyển, chỉ dựa vào bức tường bên cạnh, vì vậy đi về phía trù phòng.

Ăn cơm trước!

Dù nói thế nào cũng không thể để hắn làm chậm trễ thời gian ăn cơm của bản thân.

Linh mễ trước mắt lại là thứ có thể nâng cao linh thể nhanh nhất, ăn ít một bữa, cơ bản là giống như người khác tu luyện ít đi mấy ngày vậy.

- Hả?

Thi Hoa cho rằng lời Ôn Bình là nói với nàng.

Ôn Bình lập tức phản ứng lại, hắn quên mất Thi Hoa còn ở đây, vì thế giải thích một câu,

- Ta tự lầm bầm mà thôi.

Chưa bước được hai bước, Ôn Bình bỗng nhiên nghĩ đến sau khi mình cứu Thi Hoa tỉnh lại không có quan tâm gì đến nàng, liền mở miệng hỏi:

- Thi Hoa, đã quen với Bất Hủ Tông chưa?

Thi Hoa vội vàng trả lời:

- Thay đổi có chút lớn, chủ điện, còn có tên của một số nơi, đều so với trước đây hoàn toàn khác… nếu như không phải nhìn thấy quá nhiều kinh ngạc từ trên người tông chủ, ta sẽ không dám tin rằng nơi đây là Bất Hủ Tông.

Nói xong, trên mặt Thi Hoa nổi lên sự ngượng ngùng.

Ôn Bình theo đó cười nhẹ một tiếng, nói:

- Quen rồi thì tốt… Đúng rồi, cho ngươi một công việc ngươi cần không.

Hiện tại Thi Hoa tu luyện quả thật vẫn còn một số vấn đề tồn tại.

Để nàng đi theo Triệu Dịch, trước mắt cũng chỉ có thể trộn lẫn tu luyện hằng ngày, giống như lợi dùng hồng thạch của Phong Chi Cốc kiếm tiền, đối với nàng mà nói, thật ra cũng có chút lãng phí thời gian.

Dù sao tìm được một viên hồng thạch cần tốn rất nhiều thời gian.

Hiện tại nàng có thể trong thời gian ngắn mà nâng cao thực lực lên một mảng lớn, thời gian này mà nói, rất trân quý!

Lúc nàng mới đến, bản thân không có cách nào, chỉ có thể để nàng đi theo Triệu Dịch, bây giờ có được Quan Ảnh thất, vừa hay có cách để giải quyết vấn đề của Thi Hoa.

Lầu một của Quan Ảnh thất, bây giờ cần một người bán Coca Cola và bắp rang đấy.

Hắn làm tông chủ, lại đi lầu một bán tạp hóa cũng không hợp lý, đem công việc này giao cho Thi Hoa chính là không thể tốt hơn rồi, sau đó lúc thích hợp cho một ít thù lao. Giải phóng bản thân cũng chiếu cố đến Thi Hoa.

- Xin tông chủ phân phó.

Thi Hoa trực tiếp lên tiếng.

Ôn Bình trông thấy Thi Hoa trịnh trọng như thế, bất đắc dĩ cười cười nói:

- Ta cho ngươi công việc này, không nhất định phải chấp nhận, tùy ngươi lựa chọn. Chính là đi phía dưới Quan Ảnh thất bán bắp rang và Coca Cola, thời gian làm việc rất dài, buổi tối mỗi ngày 3 canh giờ sau khi ăn tối xong.

Thi Hoa nói:

- Thi Hoa tất nhiên sẽ làm hết bổn phận!

Ôn Bình nguyện ý phân phó công việc cho nàng làm, nàng cầu còn không được.

Lúc trước cái suy nghĩ sau khi trở nên cường đại sẽ trở lại giúp đỡ Ôn Bình đã rơi vào khoảng không rồi, nhưng tấm lòng báo đáp Ôn Bình vẫn không biến mất.

Hơn nữa, đây là nhiệm vụ Ôn Bình giao cho, trước mắt nàng là đệ tử của Bất Hủ Tông, cũng không thể từ chối – Cho dù Ôn Bình nói có thể từ chối.

- Không cần chính thức như thế, đây không phải là nhiệm vụ quan trọng gì, chỉ là một công việc nho nhỏ.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười, sau đó nói tiếp,

- Về phần thù lao, ta không cho ngươi bạch tinh, nhưng sẽ cho ngươi cơ hội tu luyện. Mỗi tuần Ngàn Bậc Thềm một lần, còn có mười tầng tháp, đều có thể miễn phí cho ngươi vào… Ừm, thuận tiện một tuần có thể miễn phí cho ngươi xem phim hai lần.

Dứt lời, Ôn Bình cẩn thận tính toán.

Sự khen thưởng của hắn không thể thấp được!

Đây tương đương với một tuần khiến hắn tổn thất mấy viên bạch tinh đó.

Một bên Thi Hoa đang nghe còn có thù lao, hơn nữa lúc nghe thấy phong phú như thế, trong đôi mắt xẹt qua sự kinh ngạc.

- Cảm ơn tông chủ.

Lúc nói chuyện, eo đã khom trở thành chín mươi độ.

Ôn Bình thấy thế, đi qua dùng tay nâng bả vai Thi Hoa lên, sau đó thấp giọng nói:

- Thật ra lúc không có người khác, ngươi có thể xem ta như một người bạn.

Thi Hoa sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng lại, âm thanh của Ôn Bình lại một lần nữa truyền đến.

- Đi, ăn cơm đi.

…

Trù phòng.

Đồng thời mọi người đang đợi Ôn Bình đến, đều tụm ba tụm năm lại nói chuyện.

Có nói đến tu luyện, cũng có nói đến chiến đấu, mỗi ngừoi phát biểu ý kiến riêng của mình.

Đám người Dương Nhạc Nhạc không hiểu, cũng nhân lúc này chạy đến thỉnh giáo Tử Nhiên và Long Kha. So sánh lại, sự chỉ đạo của đám người Vân Liêu, Tử Nhiên Bán bộ Trấn Nhạc cảnh, cùng với Long Kha Trấn Nhạc thượng cảnh, sự chỉ điểm của bọn họ càng khó mà có được.

Tử Nhiên gặp ngừoi thỉnh giáo không nhiều lắm, dứt khoát dựa vào từng vấn đề mà giải đáp.

Chỉ là, đại đa số vấn đề, ai cũng không nói rõ.

Bởi vì pháp thuật, còn có Phong thuộc tính mạch thuật, những thú này cho dù là Long Kha cũng vẫn trong giai đoạn thăm dò, tối đa chỉ có thể nói nhưng kinh nghiệm mà bản thân thu hoạch được.

Lúc Ôn Bình đến, chúng đệ tử vội vàng vây xung quanh.

- Tông chủ, đêm qua ngài dùng Ngự Kiếm thuật kia sao, sao lại có thể bay xa như thế?

- Xa hai ba chục dặm, cũng quá khủng bố rồi nha?

Đám người tu luyện Ngự Kiếm Thuật, hiện tại khoảng cách có thể bay xa nhất chỉ có mấy trăm trượng mà thôi

Trời sinh kiếm tu La Mịch, dù là luyện Ngự Kiếm Thuật cảnh giới hiện tại là cao nhất, đã tu luyện Ngự Kiếm Thuật đạt đến cảnh giới Đại Thành rồi, còn có được Thiên Gia Kiếm, nhưng Ngự Kiếm của hắn cũng không bay được bao xa.

Đêm qua mọi người ở dưới bóng đêm đến vấn đề lúc này, La Mịch thân là luyện giả thâm niên của Ngự Kiếm Thuật, nói đến lúc cảnh giới viên mãn, đoán chừng phạm vi Ngự Kiếm có thể nâng lên đến trăm trượng.

Mấy chục dặm này, nghĩ đến đều là khủng bổ.

Nếu không phải biết được Ôn Bình cầm là Lăng Nguyệt Kiếm đạt được tại Mười tầng tháp, bọn họ đều cảm thấy Ôn Bình đã lấy được tru tiên kiếm mạnh nhất trong “Tru Tiên” rồi.

- Về vấn đề này, các trưởng lão không nói cho các ngươi?

Ánh mắt Ôn Bình đã dừng trên đám người Long Kha, hắn nhớ bản thân có từng nói chuyện vượt qua cảnh giới Ngự Kiếm Thuật rồi mà.

Đăng Phong chi cảnh!

Và đã đạt đến cảnh giới cuối cùng rồi.

【VIP】 Tư Đồ Tu Năng nhiều bạch tinh không thoải mái

Nhìn Vân Liêu, nét mặt của một số người, chỉ thấy vài người lắc đầu nhún vai.

Hiển nhiên, chuyện Đằng Phong cùng với Tạo Cực Cảnh, mấy người đều không có nói cho đám người Dương Nhạc Nhạc.

Hắn lại không cảm thấy đám người trưởng lão sẽ chen giấu chuyện này không nói, Đằng Phong chi cảnh, và Tạo Cực cảnh, ở trạng thái tu luyện đặc thù của tông môn, vẫn còn có thể đạt được đấy.

Nếu là tông môn khác, các trưởng lão biết chuyện này sẽ không nói ra.

Bởi vì e rằng một cái Phong Đằng chi cảnh nho nhỏ, khó khăn không kém việc thăng cấp từ Thần Huyền lên đến Trấn Nhạc cảnh, cũng không ít hơn so với Tuyền Qua thần tượng tốn thời gian tu luyện kỹ nghệ đâu.

Cùng với việc sau khi truy đuổi Đằng Phong sẽ nảy sinh sự biến hóa của mạch thuật, còn không bằng dùng thời gian đó tu luyện, nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, sau đó trong quá trình tu luyện đợi cơ duyên mạch thuật phù hợp với sự đột phá của bản thân.

Ôn Bình mở miệng nói:

- Được rồi, vậy ta nói thêm một lần nữa.

Lời vừa nói ra, chúng đệ tử lập tức "mang lỗ tai" xáp lại.

Ôn Bình nói:

- Thật ra cũng rất đơn giản, các ngươi chỉ cần thời gian! Ở trong kí túc xá không ngừng tiếp nhận quán thấu, đến khi cảnh giới viên mãn càng cao, Đằng Phong hay là Tạo Cực cảnh, khi số lượng ngự kiếm của các ngươi chỉ là một kiếm, phạm vi

bay của nó sẽ tăng lên rất nhiều. Điểm này, La Mịch chắc đã biết rõ.

Mọi người đồng loạt nhìn La Mịch.

La Mịch theo đó gật gật đầu, nói:

- Khi khống chế một thanh kiếm, quả thật càng thêm thuận buồn xuôi gió.

- Xem đi, chính là đơn giản như thế.

Dứt lời, ôn bình vỗ tay một cái, xem như kết thúc đề tài này.

Theo đó ánh mắt liếc nhìn màn hình trước mắt, trong hình ảnh Tư Đồ Tu Năng vẫn ngồi dựa vào vách tường kia, không chút động đậy.

Hình như đã ngủ rồi.

Lại giống như đang đợi cái gì đó.

Sau khi ánh mắt rời khỏi hình ảnh, Ôn Bình đi về phía lầu hai của Trù phòng, sau đó nghe được tiếng đám người Dương Nhạc Nhạc đang thảo luận.

Dương Nhạc Nhạc kinh ngạc cảm khái một tiếng,

- Hóa ra sau khi mạch thuật viên mãn còn có hai loại cảnh giới khác nữa.

- Lần đầu tiên ta nghe được chuyện này đó.

Bách Niệm Hương theo đó cũng cảm khái một câu.

Nàng với tư cách đến từ Tiềm Long Môn, phụ thân của nàng từ trước đến nay chưa bao giờ nhắc đến loại cảnh giới này.

Cũng có thể nói như thế này, cả Thiên Địa hồ này gần như đều chỉ cho rằng mạch thuật chỉ phân ra bốn cảnh giới là nhập môn, tiểu thành, đại thành và viên mãn.

Khi mọi người đang cảm khái, Ôn Bình bỗng nhắc nhở một câu,

- Đúng rồi, tốt nhất đừng miễn cưỡng cái gì mà Đằng Phong và Tạo Cực cảnh. Nâng cao cảnh giới sẽ cho ngươi lực lượng mạnh nhiều hơn so với Ngự Kiếm thuật đạt được Phong Đằng chi cảnh.

- Đã rõ rồi tông chủ.

Mọi người gật đầu lên tiếng.

Nhưng vừa nghiên đầu, Dương Nhạc Nhạc đã chạy đến chỗ La Mịch, kích động hỏi:

- La Mịch, xem ra tên tiểu tử ngươi là người kế tục đời sau của tông chủ có khả năng siêu việt viên mãn rồi

- Hắc hắc.

La Mịch có chút ngại ngùng gãi gãi đầu.

Chỉ là trong đầu lập tức mơ màng.

Nếu thật sự có thể giống như tông chủ.

Vậy sau khi quay về, chỉ dựa một chiêu này đã có thể làm rạng rỡ tổ tông rồi.

Bỗng nhiên, Lâm Khả Vô ở một bên nói tiếp một câu,

- Hơn nữa ngươi có Thiên Gia kiếm, khẳng định có thể bay càng xa.

- Xem ra khoảng thời gian này xem nhiều Tru Tiên rồi, đúng rồi, tông chủ không phải cho ra bắp rang tăng một tầng tỉ lệ sao?

- Đúng vậy, gia tăng một tầng tỉ lệ đó, chắc rất dễ có thể đạt được pháp khí đi.

- Hiện tại chỉ có Hoàn Sơn, La Mịch còn có Lâm Khả Vô và Vân trưởng lão có pháp khí.

- Đúng rồi, nhiệm vụ đại sảnh không phải vẫn có thể nhận nhiệm vụ Thể Hồ Quán Đính sao? Lần trước Tần Mịch hắn chính là nhận được một cái nhiệm vụ ban thường gấp 20 lần Thể Hồ Quán Đính.

- Thể Hồ Quán Đính, thêm pháp khí, quá tuyệt.

Mọi người cùng nhau xem, lộ ra nụ cười.

Lúc này, cước bộ của Ôn Bình ở trên lầu lập tức lảo đảo, thiếu chút nữa người đã đứng không vững trên bậc thang rồi.

- Tông chủ, cẩn thận.

Chiêm Đài Thanh Huyền đi sau lưng Ôn Bình vội vàng đưa tay ra đỡ.

Ôn Bình nắm lấy song chắn, xấu hổ cười cười, sau khi đứng ổn định tiếp tục bước lên trên.

Một Thần Huyền thượng cảnh như hắn, đi lên lầu nếu như bị té, vậy thì có bao nhiêu xấu hổ đây.

Nhưng so với cái này, khiến hắn phiền muộn là, đám người Dương Nhạc Nhạc vậy mà nhắm đến Tru Tiên rồi.

Hai ngày nay đối với Harry Potter vẫn còn là khí thế ngất trời đó, chính vì một kiếm tối qua của hắn, tình huống đã thay đổi rồi.

Hiện tại mọi người đều nhắm mũi nhọn đến Tru Tiên, chuẩn bị đi điên cuồng luyện Tru tiên.

Vậy nhiệm vụ của hắn có thể hoàn thành không?

Cấm kị ma pháp – Vong Linh triệu hoán, còn muốn hay không?

Nhiệm vụ của Quan Ảnh Thất chính thiếu điều kiện số người xem Harry Potter đạt đến 500 lượt.

- Được rồi, một kiếm tối qua của ta, có được cũng có mất.

Trong lòng bất đắc dĩ thở hắn ra, trong đầu Ôn Bình vội nghĩ biện pháp.

Xem ra, phỏa bày ra một chút thần kì của ma pháp rồi!

Vừa hay hắn cũng nhận được đũa phép cùng kiểu dáng với đũa phép của Harry Potter và Voldemort, chỉ cần luyện ra ma pháp nữa là đủ.

…

Dưới núi Vân Lam.

Tư Đồ Tu Năng cuộn mình trong ngõ hẻm cuối cùng cũng đứng lên.

Giống như một người mù đường đột nhiên tìm được phương hướng vậy, sải bước đi về phía núi Vân Lam, sau đó đi vào trong rừng.

Chuyện đầu tiên khi tiến vào núi Vân Lam, Tư Đồ Tu Năng chính là cố hết sức đi về những nơi hẻo lánh, cố gắng rời xa chủ điện, tránh xa những nơi có khả năng có người.

Phàm là một chút động tĩnh, hắn đều lựa chọn đi vòng qua.

Theo sự hiểu biết của hắn, núi Vân Lam không lớn, chỉ có mấy ngọn núi mà thôi. Muốn nhìn thấy nhìn thấy một số thứ mà người ngoài không thấy được, hoặc là rất nguy hiểm, nhưng mấy ngọn núi toàn bộ chuyển một lần là rất nhanh.

Cho dù tất cả thời gian cần có là rất ngắn, nhưng lúc nãy hắn con trong hẻm nhỏ quan sát núi Vân Lam đã chuẩn bị tư tưởng rất lâu, trong đầu hiện lên mười mấy cái kế hoạch.

Nếu như gặp phải người, nên làm như thế nào đây?

Nếu như gặp phải yêu vật mà Bất Hủ Tông nuôi, thì nên làm cái gì đây?

Nếu như bị phát hiện, nên làm cái gì?

Rồi sau đó từ bên trong chọn ra hai cái kế hoạch tự cho là không một sơ hở.

Đã có sự chuẩn bị kĩ càng, cộng thêm kế hoạch không một sơ hở, hắn mới dám lên núi.

- Cái Ôn Bình kia chắc sẽ không nghĩ đến hôm nay ta sẽ lên núi dò xét bí mật của Bất Hủ Tông đi.

Đi xuyên qua rừng, khóe miệng Tư Đồ Tu Năng không khỏi lộ ra ý cười, mang theo chút đắc ý.

Người bình thường, sau khi đêm qua xảy ra chuyện lớn như thế đều sẽ chọn lựa hòa hoãn một chút.

Cho dù là nhiệm vụ của Bách Tông Liên Minh truyền đến, mặc kệ là ai, đều sẽ không lựa chọn hôm nay lên núi.

Chính vì tất cả mọi người đều như thế, cho nên hắn quyết định làm ngược lại.

Hôm nay lên núi nhìn trộm Bất Hủ tông!

Chưa đi được bao lâu, Tư Đồ Tu Năng đột nhiên ngừng lại, ngồi xổm trong rừng, từ trong tàng giới lấy ra một quả màu vàng nhạt.

To cỡ nắm đấm, khi lấy ra từ cái hộp làm bằng bạch tinh, sương mù màu vàng nhạt có thể nhìn thấy được từ trên đỉnh của trái cây phun ra ngoài. Lúc đầu còn có thể nhìn thấy, nhưng qua vài hơi thở, sương mù đã biến mất.

Chính xác mà nói, nó biến thành không màu sắc.

Sau khi đợi nó từ từ tan đi, Tư Đồ Tu Năng mới đứng lên.

- Bước thứ nhất, dùng Vô Thanh Vô Tức quả che đi khứu giác, thính giác của yêu vật, bây giờ Bất Hủ Tông dù có yêu vật Trấn Nhạc Thượng cảnh, cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh nào của hắn, ngửi không được bất kỳ khí tức nào của hắn.

Vô Thanh Vô Tức quả chính là dựa vào trình độ cao nhất của thiên tài địa bảo mà sinh ra đó.

Mục đích là vì bảo hộ những thiên tài địa bảo có tìm thứ hai trên thế gian này không bị yêu vật phát hiện.

Cho dù là hắn, cái Vô Thanh Vô Tức quả này đến hôm nay hắn chỉ có được một quả.

Nhưng vì nhìn trộm Bất Hủ Tông, hắn sẽ dùng nó.

Có được tất có mất!

…

Vừa lúc ăn xong điểm tâm, Ôn Bình định đi Quan Ảnh Thất điên cuồng cày Harry Potter, thì nghe thấy hệ thống nói có người xâm nhập mê trận.

Đúng là Tư Đồ Tu Năng.

Ôn Bình vội vàng bảo hệ thống kéo hình ảnh từ biên giới vào trung ương. Trong hình ảnh, vừa hay Tư Đồ Tu Năng đặt

Vô Thanh Vô Tức quả trên mặt đất, Ôn Bình vừa vặn trông thấy màn sương mù màu vàng tiêu tán đi.

- Thằng này làm cái gì thế?

Hệ thống trả lời:

- Vô Thanh Vô Tức quả, có thể che thính giác, khứu giác của tất cả yêu vật ở trong hai đến ba nghìn mét. Thuộc loại thiên tài địa bảo tương đối đặc biệt, theo như hệ thống của ta, ở Thiên Địa hồ, nó thuộc loại có tiền mà không mua được.

- Chậc chậcm người của Bách Tông Liên Minh thật sự giàu có nha, trước là Ẩn thần thảo đắc đỏ, bây giờ lại là Vô Thanh Vô Tức quả. Ngăn chặn thính giác, khứu giác… Có tiền ở trên người không thoải mái đúng không?

Ôn Bình cũng mặc kệ hắn, vẫn đang trong giai đoạn đàm phán hòa bình với Bách Tông Liên Minh, tuy rằng chuyện hôm qau không khiến Tư Đồ Tu Năng trở mặt, vậy bây giờ tất nhiên không vì chút chuyện nhỏ này mà bỏ qua cơ hộ thu mấy vạn viên bạch tinh vào trong túi đâu, cho nên trước mắt không thể giết Tư Đồ Tu Năng được.

Nhưng dù hắn có nhiều tiền trên người không thoải mái, muốn gây sự, vậy thì để hắn vào trong mê trận thoải mái một chút.

- Để cho mê trận vây khốn hắn, trước vây hắn chín mười ngày rồi nói tiếp.

Dứt lời, Ôn Bình đi vòng quanh núi.

Ôm hai thùng bắp rang, trực tiếp lên lầu hai.

Đâm đầu vào thế giới Harry Potter.

…

Trong núi Vân Lam.

Sau khi bỏ xuống Vô Thanh Vô Tức quả, Tư Đồ Tu Năng tiếp tục đi về trước một khoảng cách, lúc đoán chừng sẽ nhanh đến đỉnh núi, từ trong tàng giới lại lấy ra một món đồ.

Lại là hộp chứ bằng bạch tinh!

Rất rõ ràng, tất nhiên sẽ không thua kém Vô Thanh Vô Tức quả.

Ngay thời khắc mở cái hộp ra, một đóa vô số cánh hoa, một bông hoa nở ra lớn như một bàn tay đập vào mắt. Toàn thân màu đen, nhưng mà mỗi một đỉnh của cánh hoa có một chút trắng.

- Trong một trăm gốc Ẩn Thần thảo mới có một gốc nở hoa.

- Chỉ cần ăn vào, Trấn Nhạc thượng cảnh cũng không cảm giác được sự tồn tại của ta, có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta, chỉ có cường giả nửa chân đã đứng ở Địa Vô Cấm, hoặc là Địa Vô Cấm cường giả chính thức.

Đây vốn là hắn cuẩn bị để tập sát cường địch Trấn Nhạc thượng cảnh, giúp đỡ hắn đứng ở vị trí cao trong Bách Tông Liên Minh, sau đó ở trên bài vị củ chủ sự ngân cấp có thể leo lên trên vài người. Hôm nay ăn nó ở đây, dù nói thế nào, ít nhiều cũng có chút đau lòng.

Chỉ là hôm nay vì tránh đụng phải nữ nhân Trấn Nhạc thượng cảnh kia, chỉ có thể lựa chọn ăn nó mà thôi.

Hắn không muốn đánh nhau với nữ nhân kia, bởi vì mục đích hôm nay không phải là đánh nhau.

Đồng thời hắn ăn Ẩn Thân Hoa cũng có suy nghĩ khác, đó chính là đồng thời không kinh động đến bất cứ ai, nhìn trộm một chút cái người cường đại hơn đứng phía sau Bất Hủ Tông.

Hắn một Trấn Nhạc thượng cảnh ăn vào Ẩn Thần Hoa đều ở tại vùng trung tâm của tông môn rồi, hơn nữa tùy tiện đi bộ, vậy thì cường giả kia không thể không ra tay nha?

Nếu thật không ra tay, vậy thì lặng lẽ giết vài người.

Buộc hắn ra tay!

Nếu như không có ai ngăn cản hắn, vậy thì chứng minh, sau lưng Bất Hủ Tông cũng chỉ có một Trấn Nhạc thượng cảnh.

Ngay lúc ăn Ẩn Thân hoa vào trong bụng, sự tự tin nơi khóe miệng của Tư Đồ Tu Năng càng rõ ràng hơn.

- Bất Hủ tông, lão phu đến rồi!

Sau khi nói một tiếng nhỏ, Tư Đồ Tu Năng đẩy nhanh tốc độ, giống như một cơn gió xẹt qua rừng rậm.

【VIP】 Địa bàn mới! Thương Ngô Thành?

-Bất Hủ tông, lão phu đến rồi!

Sau khi nói một tiếng nhỏ, Tư Đồ Tu Năng đẩy nhanh tốc độ, giống như một cơn gió xẹt qua rừng rậm.

Bên tai, âm thanh gió thổi qua ngọn cây xào xạc không dứt bên tai.

Trong rừng, Tư Đồ Tu Năng cố gắng tránh bản thân không đụng vào bất cứ nhánh cây nào, đối với Trấn Nhạc thượng cảnh như hắn mà nói, cái này không hề khó khắn.

Lúc gió thổi lay cành cây, kích thích lá trúc. Tư Đồ Tu Năng ngay thời cơ này xuyên người qua, không va chạm đến bất kỳ mảnh lá nào.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Tư Đồ Tu Năng bỗng dừng bước, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi.

Xuyên qua khoảng cách của lá cây, hắn thấy được chủ điện nguy nga của Bất Hủ Tông, nhìn thấy khoảng cách chắc chỉ xa mấy trăm trượng thôi.

Sau khi thu hồi ánh mắt, Tư Đồ Tu Năng nhịn không được thì thầm một câu,

- Cái núi Vân Lam này nhìn thì không cao, không nghĩ đến cánh rừng này lại sâu như thế.

Nói xong, Tư Đồ Tu Năng thả chậm cước bộ.

Tiến vào nơi chỉ cách chủ điện của Bất Hủ Tông có trăm trượng, hắn cần phải trông chừng khắp nơi, cẩn thận lại thêm cẩn thận. Dù sao Ẩn Thân Hoa chỉ có thể ẩn đi khí tức, nhưng không thể che được mắt người.

Theo hắn xem xét, chủ điện không có gì đáng xem.

Mọt cái tông môn, hoặc một gia tộc, bí mật của hắn vĩnh viễn sẽ ở phía sau.

Lớn nhất có thể là một bí cảnh.

Chỉ là trước khi tìm kiếm bí mật của Bất Hủ Tông, hắn muốn nhìn xem toàn cảnh của Bất Hủ Tông. Nói thật, mặc dù thế lực đứng đầu Tứ Tinh mời hắn đi tham quan tông môn, hắn cũng không thèm đi.

Nhưng Bất Hủ Tông lại không giống, hắn thật sự rất muốn xem nhiều một chút.

Bổ sung năng lực đặc thù của Tuyền Qua đồ, còn có không cần dị mạch cũng có thể thi triển Hỏa Diễm mạch thuật, thêm nữa có thuyền biết bay, có kiếm pháp có thể bay đến hai ba chục dặm, bọn chúng đều từ đây mà ra.

Còn có một nguyên nhân nữa, chính là nếu như song phương đàm phán không thành.

Hắn vẫn là chủ sự Ngân cấp có khoảng cách gần với Đông hồ nhất, tất nhiên sẽ tạo thành lãnh tụ của lần liên minh quân này, chỉ huy liên minh quân tiêu diệt Bất Hủ Tông.

Thảo phạt một nơi sở hữu Trấn Nhạc thượng cảnh, thậm chí có khả năng là tông môn có cường giả có cảnh giới còn cao hơn, người nhiều cũng vô dụng, cho nên hắn cần phải hiểu rõ.

Biết địch mới có thể không bại!

Sau khi quyết định xong, Tư Đồ Tu Năng liền chuyển một phương hướng khác, quyết định vòng qua một bên chủ điện mà đi.

Sau nửa nén nhang, Tư Đồ Tu Năng lại lần nữa ngừng bước.

- Hả?

Giương mắt xuyên qua nhánh cây nhìn về đỉnh núi, khoảng cách với chủ điện nguy nga của Bất Hủ Tông đại khái khoảng trăm trượng.

Còn có?

Tư Đồ Tu Năng ngây ngẩn cả người.

Làm sao lại còn có?

Cho dù bản thân lúc này không phải là luôn đi về phía trước, trong tình huống luôn có lúc từng đi thẳng lên phía trước, nhưng là vẫn không thể tiến lên như cũ.

Chắc cũng đã qua nửa nén nhang thời gian rồi, chủ điện của Bất Hủ Tông sao lại vẫn cách hắn trăm trượng.

- Hả?

Bỗng nhiên, Tư Đồ Tu Năng ý thức được một vấn đề.

Chủ điện của Bất Hủ Tông mà hắn đang nhìn thấy đây, so với tất cả những thứ nhìn thấy ở vị trí hắn vừa nghe không được kia là hoàn toàn giống nhau.

Hắn đã đi xa về phía bên cạnh như thế rồi, sao lại nhìn thấy những thứ giống nhau như đúc.

Một cái chủ điện của tông môn, không thể nào là hình tròn được!

Lúc ý thức được vấn đề này, trong lòng Tư Đồ Tu Năng đột nhiên xẹt qua sự hoảng loạn, chỉ là lập tức có thể đè ép xuống, hơn nữa theo đó sự trầm tư của Tư Đồ Tu Năng cũng biết mất không còn dấu vết.

Trầm mặc thật lâu, Tư Đồ Tu Năng lại di chuyển.

Cẩn thận từng li từng tí đi về phía chủ điện của Bất Hủ Tông mà hắn trông thấy, để xác định bản thân không đi lệch, Tư Đồ Tu Năng từ trong tàng giới lấy ra một một dao găm.

Một con dao găm bằng gỗ rất bình thường, dài nửa thước.

- Có khả năng trong cánh rừng này có cổ quái, sẽ làm cảm giác của ta lẫn lộn.

May là hắn đã đi qua bí cảnh, rõ ràng là đi thẳng men theo con đường, nhưng thân thể lại không tự chủ được mà đi về nơi khác.

Chỉ là, ở đó có thể sử dụng mạch khí đem năng lượng ngày ngăn cách ở bên ngoài, ở Bất Hủ Tông thì không được.

Bằng không thì lãng phí việc ăn Ẩn Thân Hoa rồi.

Cho nên chỉ có thể dùng cách đơn giản nhất.

Theo đó, Tư Đồ Tu Năng lại từ trong tàng giới lấy ra một sợi dây thừng, buộc ở chuôi dao găm, sau đó dùng lực lượng của thân thể bay thẳng về phía chủ điện của Bất Hủ Tông.

Đương nhiên, dao găm là ở trong rừng bay đấy.

Nhắm vào tất nhiên cũng là cây trong rừng.

Đúng lức Tư Đồ Tu Năng chuẩn bị nắm chắc dây thừng, lúc đi men theo sợi dây, điều ngoài ý muốn lại xảy ra!

Dao găm nhắm ngay thân cây mà bay đi, bỗng nhiên bị trả về.

- Có người?

Phản ứng đầu tiên của Tư Đồ Tu Năng là trốn sau cái cây, nghĩ rằng tuyệt đối cso người nào đó dung đồ vật đánh bay dao găm của hắn.

Nhưng vừa trốn, Tư Đồ Tu Năng đột nhiên có gì đó không đúng, nếu như có người đánh bay dao găm của hắn, hắn không thể nào không nghe thấy.

Cảm nhận mặc dù chưa có phong ra, nhưng thính giác chưa có biến mất.

Tư Đồ Tu Năng vội kéo dây thừng một phát, mang dao găm kéo về. Vừa cầm dao găm lên xe, ngây ngẩn cả người.

Mũi dao găm bị cuộn tròn rồi!

Nhưng nơi mà dao găm rơi xuống, ngay cả một hòn đá cũng không có.

Hơn nữa dù là có đá, đá gì lại có thể làm mũi dao của hắn bị dập thành như thế? Đây là dao găm, nhưng là được tạo thành từ Hắc Đầm Hàn Thạch, không bổ sung mạch khí cũng có thể phá vỡ lợi khí của Trấn Nhạc hộ giáp.

- Không thể nào?

Không khỏi có một suy nghĩ rất táo bạo tự nhiên nảy ra

Cho dù chính bản thân hắn không tin, thế nhưng sau khi loại trừ hết tất cả, cuối cùng có một thứ có khả năng sao lại

không thể tưởng tượng như thế, hắn cũng là chân tướng.

Tư Đồ Tu Năng cầm lấy dao găm, đưa tay liền đâm vào thân cây bên cạnh.

Lập tức hỏa hoa văng khắp nơi!

- Đây là cây?

Tư Đồ Tu Năng ngạc nhiên.

Cái cây này so với Trấn Nhạc hộ giáp còn cứng hơn!

Cái này nói ra, ai mà tin!

Nếu như không phải tận mắt thấy, tự mình nếm thử, chính hắn sẽ không tin.

…

Quan Ảnh thất.

Đảo mắt hai thùng bắp rang lại thấy đáy, Ôn Bình lại xuống lầu lấy một thùng, tiếp tục xem Harry Potter

Nhưng mà, một buổi sáng không thu hoạch được gì cả.

Lúc ăn cơm trưa, Ôn Bình nhìn thấy trạng thái của Tư Đồ Tu Năng bị vây trong mê trận, bưởi chiều lại vào Quan Ảnh thất.

Liên tiếp vài ngày, Ôn Bình vẫn như thế.

Lúc sợi dây chuyền Mệnh Hạc lại có thể đong đưa lần nữa, Ôn Bình thử một chút, sau đó lần này không có may mắn như vậy, sợi dây chuyền Mệnh Hạch vẫn yến tĩnh như thế, mặc cho sợ nó như thế nào, nó cũng quay trở lại chỗ cũ.

Cho dù mấy ngày nay đệ tử hoặc trưởng lão thỉnh thoảng có đi xem Harry Potter, nhưng có thể bọn họ đều hướng đến phi kiếm, buổi tối cơ bản đều về luyện Tru Tiên.

Buổi sáng hôm nay, Hoàn Thành bỗng nhiên lên núi.

Vừa lên núi, lời đầu tiên nói chính là,

- Ôn tông chủ, cái lão đầu Bách Tông Liên Minh kia không thấy đâu rồi, những người khác đều co đầu rụt cổ trong khách sạn, ai cũng không dám ra ngoài.

- Ừm ừm.

Ôn Bình thuận miệng lên tiếng, sau đó để hệ thống hiện lên hình ảnh của Tư Đồ Tu Năng cho hắn xem.

Tư Đồ Tu Năng vẫn đang trong mê trận tìm đường ra…

Vì vậy Ôn Bình nói tiếp:

- Hoàn thúc, không cần phải quan tâm đến hắn… Đúng rồi, công tác sửa chửa Thương Ngô Thành như thế nào rồi?

Hoàn Thành nghiêm túc đáp:

- Hôm nay lên núi chính là nói chuyện này, thành chủ của Vân Hải Chi Đô đã phái đại yêu mang một ít Bạn Tinh Thạch đến, lần lượt sẽ đến. Chỉ là, thành chủ của Vân Hải Chi Đô lại không chịu thu tiền.

- Vật liệu đã đến rồi.

Ôn Bình nghĩ nghĩ rồi nói tiếp,

- Ngươi cứ nói đấy không phải là ta cần, không thu tiền, ta cũng không nhớ được.

Hoàn Thành gật đầu,

- Đã rõ.

Nói đến chuyện này, Ôn Bình chợt nhớ đi vấn đề mà mấy ngày trước nghĩ đến.

Tu tu bổ bổ, có khi nào là một cái đầu?

- Đi, xuống núi xem sao.

Dứt lời, Ôn Bình cất bước đi về phía Ngàn Bậc Thềm.

Sau khi một bước ngừng ở chân núi, Ôn Bình và Hoàn Thành đi đến chỗ tường thành bị phá hư.

Hai người Loan Nguyệt lúc này đây cũng đang nâng những hòn đá quá nặng, thấy Ôn Bình đến, vội vàng buông xuống khom người về phía Ôn Bình nói:

- Ôn tông chủ!

Ôn Bình chỉ khẽ gật đầu như chào hỏi.

Rồi sau đó xoay đầu nói với Hoàn Thành:

- Hoàn thúc, lần sửa chữa tường thành cần bao lâu?

Hoàn Thành đáp:

- Chắc cần thời gian nửa năm, có hai bọn họ ở đó, nên chắc không cần nửa năm.

- Nửa năm!

Ôn Bình rơi vào trầm tư.

Nửa năm, đối với hắn mà nói, không tính là lâu.

Hắn bây giờ có thể sống đến mấy trăm năm, lãng phí nửa năm cũng không có chuyện gì.

Đối với người Thương Ngô Thành mà nói, một tiếng ngắn ngủi vài chục năm, nửa năm dùng để sửa chữa tường thành, có chút xa xỉ rồi.

Vẫn là câu nói ấy, lần sau hủy rồi, vẫn còn tiếp tục tu sửa sao?

Lần sau sau?

Lần sau sau sau nữa thì sao?

- Hệ thống, có cách nào không?

Chuyện này, vẫn nhờ sự giúp đỡ của hệ thống, hắn thật sự không có cách nào rồi.

Thiên tai nhân họa, hắn muốn ngăn, cũng ngăn không được.

Hệ thống trả lời:

- Biện pháp có rất nhiều, với tình hình trước mắt của đồng đội kí chủ, có thể thực hiện chỉ có hai cái.

- Hai cái nào?

Quả nhiên, tuy rằng hệ thống không phải vạn năng, nhưng có một số chuyện vẫn chỉ có thể nó mới làm được.

- Thứ nhất, đem đẳng cấp danh vọng nâng lên cấp bốn, như thế sẽ tăng lên thực lực lĩnh vực tại Bất Hủ Tông của kí chủ,

còn có thể có được danh ngạch nước phụ thuộc. Cho dù thân là hệ thống siêu cấp tông môn, sẽ cật lực ngăn cản kí chủ đem cái thực lực như Thương Ngô Thành thu nhận làm nước phụ thuộc, nhưng nếu kí chủ vẫn kiên quyết, ta cũng không có cách nào. Sau khi Thương Ngô Thành trở thành nước phụ thuộc, kí chủ có thể tiếp nhận nhiệm vụ, thu hoạc số lần cải tạo thiên địa, đối với nó tiến hành cải tạo, một hoa một cây, đều giống như Bất Hủ Tông vậy.

Nghe xong lời của hệ thống, Ôn Bình rơi vào trầm tư.

Không nói đến nâng cấp cái danh ngạch này có bao nhiêu khó khăn, bây giờ hắn chỉ mới cấp hai, thu nhận Thương Ngô Thành làm nước phụ thuộc, quả thật có chút không ổn.

Trước kia là hệ thống ngăn cản, bây giờ là hắn cảm thấy loại danh ngạch này không thể lãng phí được.

Đặc biệt là lúc Bách Tông Liên Minh đang nhìn chăm chăm vào!

Nghe cái thứ hai đi, nếu thật sự không có biện pháp nào, lại chọn một cái.

- Vậy cái thứ hai thì sao?

- Cái thứ hai, chính là đem chủ điện tiến hành nâng cấp, theo như tính tóan, nâng cấp chủ điện ba lần, chính là có thể có một địa bàn mới. Kí chủ có thể đem Thương Ngô Thành trở thành địa bàn của bản thân, có như thế, Ác Linh kỵ sĩ sẽ tự động mở ra tuyến đường quan sát Thương Ngô Thành. Chỉ là so với cách thứ nhất mà nói, cái cách này không có hoàn mỹ, Thương Ngô Thành vẫn còn có xác suất bị phá hư. Xét thấy kí chủ đối với sự ràng buộc của Thương Ngô Thành, mời kí chủ tự mình châm chước.

- Vậy cái thứ hai đi, cái biện pháp thứ nhất quả thật hoàn mỹ, nhưng đối với cái danh vọng đơn vị tứ cấp mà nói, trong thời gian ngắn căn bản không làm được.

- Vậy bây giờ chính là tiến hành nâng cấp chủ điện?

- Nâng nha, liên tiếp ba lần.

- Liên tục nâng cấp ba lần chủ điện, tổng cộng cần tốn 300 viên bạch tinh.

- Sao lại mắc như thế?

- Bởi vì nâng cấp chủ điện cần phải tốn chi phí là gấp đôi, kí chủ nếu như không nỡ, thì thôi đi.

- Cam lòng, cam lòng!

Vì Thương Ngô Thành, tốn thì tốn vậy.

Dù nói thế nào, Hoàn Thành cũng là phụ thân của huynh đệ, Thương Ngô Thành cũng là nơi hắn sinh sống từ nhỏ.

Bỗng nhiên, Ôn Bình nghĩ đến một vấn đề,

- Đúng rồi, nâng cấp chủ điện, sợ rằng vẫn phải nâng cấp Thính Vũ Các nữa đi?

Ác Linh kỵ sĩ Trấn Nhạc thượng cảnh trấn thủ Thương Ngô Thành, e rằng dù chỉ một chút sức lực.

【VIP】 Đạt được ma pháp!

Trước mắt mà nói, Ác Linh kỵ sĩ của Trấn Nhạc hạ cảnh có thể biến bất kỳ vật xung quanh mình thành vũ khí, hoặc thành sinh vật địa ngục trợ giúp mình vào bất cứ lúc nào. Có thể chiến đấu cùng Trấn Nhạc trung cảnh, giới hạn vẫn là quá lớn.

Không có sức mạnh áp đảo, một trận chiến là không thể tránh khỏi.

Hệ thống đáp lời:

- Liên tục thăng cấp Thính Vũ các hai lần, cần 4000 viên bạch tinh.

- Vậy thì đợi chủ điện thăng cấp Hoàn Thành, hãy thăng cấp Thính Vũ các.

Lại nói tiếp, Ác Linh kỵ sĩ cũng nên được tăng thực lực rồi.

Chỉ là thăng nhiều như vậy, tiền trong túi cũng hơi thiếu thốn.

Hắn hiện tại tổng cộng có hơn bốn nghìn viên bạch tinh.

Bên trong tàng giới ngược lại là có rất nhiều thiên tài địa bảo, có điều hắn chuẩn bị dùng để làm Tuyền Qua đồ thứ ba của mình.

Hắn trước mắt là Thần Huyền thượng cảnh, bởi vì không tồn tại bích chướng, cho nên nói không chừng bất kỳ lúc nào cũng có thể qua được Trấn Nhạc cảnh, nguyên liệu để chế tạo Tuyền Qua đồ vẫn phải nên giữ lại.

Trong lúc không chú ý, trước mắt popup xuất hiện.

【 liên tục thăng cấp chủ điện ba lượt 】

【 Bạch tinh tiêu tốn: 300 viên 】

【thời gian thăng cấp cần thiết: bảy ngày 】

- Đúng rồi, hệ thống, ngươi có thể tiêu diệt sương trắng không… Bất Hủ tông hiện tại người cũng nhiều, hơn nữa bất

cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện kẻ lạ, chủ điện liên tục bị sương trắng phong tỏa bảy ngày tựa hồ không tốt lắm.

- Trước mắt không thể.

- Vậy thì khi nào mới được?

- Chủ điện trước mắt cấp quá thấp, không có năng lực hoán đổi hình thức cải tạo. Đợi khi nào mở được mảng địa bàn thứ hai, Kí Chủ mới có thể có quyền lợi này, đến lúc đó, tuy thời gian thăng cấp kiến trúc không thay đổi, nhưng quá trình cải tạo rất nhanh chóng hoàn thành trong khoảng thời gian một giờ cuối cùng.

- Hình thức thăng cấp này hay đấy.

Tuy bảy ngày sau mới có thể sử dụng, nhưng ít ra vào lúc Thính Vũ các thăng cấp sẽ không xuất hiện tình trạng sương trắng bao phủ hơn nửa tháng.

Sau khi nói chuyện xong với hệ thống, Ôn Bình nhìn về phía Hoàn Thành.

Nói như thế nào đây?

Có nên nói cho Hoàn thúc nghe chuyện mình muốn Thương Ngô thành biến thành địa bàn của mình hay không?

- Ôn tông chủ, có gì không đúng à?

Hoàn Thành thấy Ôn Bình nhìn mình chăm chú, không khỏi dòm ngó xung quanh.

Ôn Bình lắc đầu cười cười:

- Hoàn thúc, thúc suy nghĩ nhiều rồi… Đúng rồi, có chuyện ta muốn nói với thúc.

Ôn Bình rất tự nhiên mà đi lên phía trước.

Hoàn Thành giơ tay lên, ra hiệu người đứng phía sau đứng yên, sau đó đi theo Ôn Bình.

Đi được mấy trăm mét mà không nói gì, thấy bốn bề vắng lặng, Hoàn Thành nói:

- Ôn tiểu tử, có chuyện gì cứ việc nói thẳng.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười.

Đừng nói, vẫn là Ôn tiểu tử dễ nghe hơn

Sau khi thu hồi nụ cười, Ôn Bình nói:

- Hoàn thúc, ta muốn Thương Ngô thành thành địa bàn của Bất Hủ tông.

- Hả?

Hoàn Thành ngây ngẩn cả người.

Ý này là muốn chiếm đoạt Thương Ngô thành?

Cho dù Bất Hủ tông xác thực cường đại, là một gốc cây đại thụ có thể hóng mát, thế nhưng Thương Ngô thành dù sao cũng là đời cha hắn một tay tạo dựng lên, nó họ Hoàn.

Ôn Bình không để ý tới Hoàn Thành nghĩ như thế nào, nói tiếp:

- Nhìn vào tình trạng Thương Ngô thành, có thể sẽ thường xuyên phát sinh một chút việc, ta không có khả năng mỗi lần đều kịp thời xuất hiện. Cho nên, ta muốn Thương Ngô thành trở thành địa bàn của Bất Hủ tông, như vậy, ta có thể danh chính ngôn thuận mà phái cường giả Bất Hủ tông xuống tuần tra.

- Thì ra ý của người là như vậy.

Nghe được Ôn Bình giải thích, Hoàn Thành lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Dù nói thế nào, hắn cũng hi vọng Thương Ngô thành họ Hoàn.

Có điều Ôn Bình là vì Thương Ngô thành cân nhắc, họ của Thương Ngô thành sửa lại có làm sao?

Hoàn Thành trả lời ngay:

- Vậy Thương Ngô thành ngày sau đối với Bất Hủ tông sẽ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Thấy thế, Ôn Bình vội giải thích:

- Hoàn thúc. Không cần như vậy… Thương Ngô thành vẫn là Thương Ngô thành, vẫn là do thúc quản, chỉ là trên danh nghĩa biến thành địa bàn của Bất Hủ tông, thuận tiện để ta phái người dò xét, giữ gìn trị an.

- Đã hiểu.

Hoàn Thành hiểu ra.

Ngày sau trên đỉnh đầu Thương Ngô thành phải treo lấy ba chữ, Bất Hủ tông!

Ai nhìn Thương Ngô thành, thứ đầu tiên thấy được là ba chữ Bất Hủ tông, tiếp theo lại là Bất Hủ tông.

Muốn gây sự tại Thương Ngô thành, sẽ không còn giống như trước, phải nghĩ kỹ có nên chọc giận Bất Hủ tông hay không.

Hơn nữa có cường giả Bất Hủ tông tuần tra, ai còn dám gây chuyện tại Thương Ngô thành.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Hoàn thúc, đến lúc đó thúc cho treo biển cảnh cáo tại bốn cửa thành, nói cho bọn họ biết đã bước chân vào Bất Hủ tông lãnh địa. Ai dám xung đột vũ trang trong thành, kẻ nhẹ ném ra thành, kẻ nặng trực tiếp giết. Nếu thật sự có người còn dám động thủ, đã vượt qua phạm vi xử lý của thành chủ, người của ta sẽ lập tức xuất hiện trừng trị.

Hoàn Thành trên mặt sắc mặt vui mừng mà lên tiếng:

- Hiểu rõ.

- Ta hồi tông đây.

Dứt lời, Ôn Bình xoay người, về lại con đường mà trước đây hắn đến.

Hoàn Thành vội đuổi theo, vẻ mặt vui mừng như mặt trời tháng sáu vậy:

- Ôn tiểu tử, ta tiễn ngươi.

…

Trên phố Thương Ngô thành.

- Huynh đệ, chuyện ta nói với ngươi, cam đoan sẽ khiến ngươi ngạc nhiên đến không ngậm được mồm.

Một người trung niên vào thành đã mấy ngày vỗ vai người bằng hữu vừa mới vảo thành, nói chuyện bằng vẻ mặt hớn hở.

Nam nhân kia thoạt nhìn không yếu, thực lực Thông Huyền thượng cảnh, tại Đông hồ này, đã xem như rất mạnh.

Cho nên cũng không bị người bằng hữu này dọa.

- Hoàng mỗ ta vẫn chưa gặp qua chuyện gì có thể khiến ta há hốc mồm!

Nam nhân trung niên kia cười hắc hắn, nói:

- Chưa thấy qua các mặt của xã hội! Biết rõ cái gì là Trấn Nhạc cảnh chứ?

- Trấn Nhạc cảnh? Cảnh giới trong truyền thuyết kia!

Hắn đương nhiên nghe nói qua.

Hắn đạt được Thần Huyền, mơ cũng thường xuyên nằm mơ mình mở ra mạch môn, bước chân vào Thần Huyền cảnh. Lúc hắn ở Thần Huyền đồng thời cũng nghe nói qua truyền thuyết về Trấn Nhạc cảnh.

Đó là cảnh giới trong truyền thuyết!

Người đạt tới Trấn Nhạc cảnh, chính là đỉnh phong cường giả trong Thiên Địa hồ!

Một quyền làm nổ nát một tòa núi nhỏ, căn bản không thành vấn đề.

Nam nhân trung niên giảo hoạt cười cười, nói:

- Hắc hắc, ta đã nói với ngươi, mấy ngày trước đây bên ngoài Thương Ngô thành, liên tục chết rất nhiều cường giả mở ra ba mạch môn.

- Nói dóc?

Còn nhiều nữa chứ!

Loại nhân vật trong truyền thuyết này, một người cũng đã khó gặp rồi.

- Ngươi không tin? Ta đã nói với ngươi, trận đại chiến kia đã đánh sập tường của Thương Ngô thành, bây giờ còn có hai Trấn Nhạc cảnh đang bị phạt sửa cửa thành đây này. Bất Hủ tông tông chủ Ôn Bình tự mình trừng phạt bọn họ.

- Không thể nào, trời ơi..!

Chuyện liên quan đến tông chủ Bất Hủ tông Ôn Bình, hắn tin!

So với Trấn Nhạc cảnh, truyền thuyết về tông chủ Bất Hủ tông Ôn Bình càng ghê gớm hơn!

Bách tông liên minh cũng chẳng dám đụng đến hắn!

- Cái cằm, cái cằm, khép lại một tí đi… Nếu làm rớt ta không giúp ngươi gắn lại được đâu.

…

Ôn Bình nghe được hai người nói chuyện từ xa, không khỏi nhếch miệng cười.

Chuyện này nếu như truyền ra, có lẽ sẽ khiến nhiều người không dám đụng tới Bất Hủ tông nữa?

Sau khi từ Ngàn Bậc Thềm trở về đỉnh núi, Ôn Bình lại quan sát tình trạng của Tư Đồ Tu Năng, hắn vẫn đang cố gắng tìm kiếm đường ra.

Hắn nhìn thấy, Tư Đồ Tu Năng vẫn rất bình tĩnh như trước, không biết là đã lấy được gì từ trong tàng giới, vừa tìm đường vừa sử dụng nó.

Nói thật, tố chất tâm lý của Tư Đồ Tu Năng quả thật không tệ.

Hắn là một người duy nhất bị mê trận làm mệt nhọc hết mấy ngày mà vẫn còn giữ được bình tĩnh, hơn nữa còn là người vẫn đang tìm cách để thoát ra.

Nếu xem lại trong Bất Hủ tông, người chưa từng xuyên qua Ngàn Bậc Thềm thì không có khả năng đạt được tố chất tâm lý như thế này.

- Nếu tố chất tâm lý đã tốt như vậy, vậy thì lại nhốt hắn vài ngày nữa.

Việc nhốt thêm vài ngày là thuần túy để trân trọng hắn.

Sau khi hồi tông, Ôn Bình xử lý nhanh gọn lịch trình tu luyện của mọi người, sau đó lại tiếp tục vào phòng xem phim.

"Harry Potter toàn tập" lần thứ năm, bắt đầu thôi!

Ôm trong lòng ước mơ đối với ma pháp, Ôn Bình tiến nhập thế giới Harry Potter.

Tại đây, không thể không nhắc đến một chút về phân loại ma pháp.

Nói ra cũng đơn giản, có hai loại, một là ma pháp bình thường, phục vụ tất cả mọi người.

Còn một loại là hắc ma pháp.

Một loại ma pháp sát phạt dùng trong chiến đấu, bởi vì uy lực cường đại, cho nên thường xuyên được những người bụng dạ khó lường sử dụng.

Còn một loại hơi khác biệt một chút, thuộc về hệ thống hắc ma pháp, được gọi là không thể bỏ sót.

Nổi tiếng nhất chính là Avada Kedavra.

Một câu thần chú có thể lấy mạng một người, mà đối phương hoàn toàn không có khả năng chống đỡ.

Chỉ nghe qua, đã biết rõ nếu kẻ xấu tu hành được ma pháp này, sẽ có hậu quả gì.

Có điều bất kể là ma pháp bình thường hay là hắc ma pháp, đạt được cái nào Ôn Bình cũng sẽ không kén chọn. Ma pháp, nói chung vẫn là ở chỗ người sử dụng nó.

Hắn hiện tại muốn có cơ hội triển hiện sự thần kỳ của ma pháp, sau đó khiến mọi người đều yêu thích Harry Potter.

Mấy ngày nay, lượt người xem phim mới vừa vượt qua con số 100.

Cứ theo tình hình này, với số người có hạn, lượng người xem phim sẽ càng ngày càng ít, muốn đột phá 500, đoán

chừng sẽ phải mất hai tháng.

Lại nói tiếp, ma pháp của nhiệm vụ phòng xem phim không thuộc về ma pháp trong phim Harry Potter —— Vong linh triệu hoán sách —— thuộc về ma pháp cấm kị.

Nghe thấy hai chữ cấm kị, Ôn Bình lại càng muốn có được.

Cứ như vậy, Ôn Bình lại tiếp tục cài Harry Potter thêm ba bốn ngày.

Một ngày sáu bảy hộp bắp rang, một hộp một viên bạch tinh, cộng thêm phí xem phim, hai bộ là một viên bạch tinh, Ôn Bình cảm giác mình có chút nhịn không được.

Hiện tại đã là nhập không đủ xuất.

- Hệ thống, ta nghiêm trọng hoài nghi ngươi ám sửa lại tỉ lệ rơi đồ!

- Kí Chủ, người suy nghĩ nhiều quá, kỳ thật chỉ là do bản thân người.

Hệ thống trình bày quan điểm của mình một cách thẳng thắng.

Ôn Bình có chút không phục mà chống lại nói:

- Ta đây gia tăng tần suất, vậy tại sao vẫn không lượm được cái gì hết? Cứ coi như xác suất lượm được ma pháp là một phần vạn, ta đây không phải là đã bỏ ra thêm một phần mười hay sao.

- Kí Chủ không phải vừa mới xem xong lượt thứ mười sao?

- Ta… Vậy nếu lần này lại không có, ta sẽ nhổ nước bọt vào ngươi đấy nhé.

- Tùy ý, nếu như phun hữu dụng, sao còn muốn đến vận khí làm gì?

- Ngươi…

Ôn Bình không phản bác được.

Cũng lười cùng hệ thống lý luận, hắn lại tiếp tục xem Harry Potter!

Càng xem, Ôn Bình càng đánh mất niềm tin vào vận khí của mình.

Một phần xác suất này, thêm cũng như không.

Hắn xem như triệt để gia nhập vào đội ngũ người Châu Phi.

Chớp mắt đã xem đến phần 4:

"Harry Potter và chiếc cốc lửa", nhìn thấy Voldemort được người hầu của hắn phục sinh, Harry Potter nghiễm nhiên lâm vào trong nguy cơ.

Cuộc gặp gỡ đáng trông chờ này cuối cùng đã đến!

Rốt cục, sau khi bị Voldemort giày vò một hồi, Harry Potter chuẩn bị phản kích.

Harry Potter hô to một tiếng:

- Tiêu trừ vũ khí của ngươi!

Ôn Bình cũng đi theo hô to một tiếng:

- Trời xanh, nhảy ra cho ta một ma pháp đi? Ngươi cho ta, ta online ăn phân… Không phải chứ Harry Potter, Voldemort dùng chính là Avada Kedavra, ngươi lại dùng chiêu loại trừ vũ khí để đối kháng hắn, đối với Voldemort có phải có chút quá đáng không? Voldemort dầu gì cũng là phản ——

【 đạt được ma pháp: loại trừ vũ khí! 】

【VIP】 Tư Đồ Tu Năng bộc phát

“Đạt được ma pháp: loại trừ vũ khí!”

- Chơi ta?

Lúc khác không ra, đúng lúc này lại ra.

Tiếng của hệ thống vang lên.

- Kí Chủ, xin hỏi muốn nóng hay là lạnh?

- Ừm… Ta cảm thấy, ma pháp loại trừ vũ khí của Harry Potter đúng là một ma pháp không tồi. Voldemort là nhân vật đỉnh phong tại thế giới ma pháp, năng lượng ma pháp cường đại có thể hiểu được, nhưng lại không có biện pháp giết chết Harry Potter, một người mới học ma pháp có hai năm.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Ta bây giờ có phải đã lĩnh ngộ ma pháp loại trừ vũ khí rồi đúng không?

Hệ thống yên lặng.

Thật lâu, hỏi:

- Không phải nói người sẽ online ăn phân sao?

- Ừm, ngươi nói vấn đề này rất khách quan, loại trừ vũ khí nếu như vận dụng thoả đáng, có lẽ cũng không thua gì Avada Kedavra. Hơn nữa ta cũng không phải đại ma đầu gì, động một chút là muốn lấy mạng người khác, cũng có chút quá đáng.

- Kí Chủ, chúng ta đang nói chung một chủ đề sao?

- Đương nhiên là thế. Không nói nhiều, ta đi thử hiệu quả của loại trừ vũ khí trước đây.

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp từ trên ghế salon đứng lên, tắt phim rồi rời khỏi phòng xem phim.

Ăn phân?

Thứ đó có thể ăn được sao?

Đùa quốc tế gì thế!

Sau khi rời khỏi phòng xem phim, Ôn Bình bỗng nhiên có chút bất đắc dĩ, không có đối tượng để thử tay nghề.

Không có cách nào, chỉ có thể xem xét thông tin cá nhân, thu hoạch những tin tức liên quan đến loại trừ vũ khí.

Ôn Bình

Giới tính: nam

Cảnh giới: Thần Huyền thượng cảnh

Thể chất: Hỏa Linh thân thể

Thần binh: Lang Nguyệt

Tu luyện công pháp: Trường Mạch công (Địa cấp)

Tu luyện mạch thuật: Hoàng cấp hạ phẩm —— Giao Long nộ (tiểu thành), Huyền cấp thượng phẩm Hỏa Long thuật (tạo cực), Ngự Kiếm thuật (tạo cực), Phong Chi Cấm cố (tiểu thành), Loại trừ vũ khí (nhập môn)

(Đồng thời có được đặc thù năng lực Kim Bốc Nhãn, có thể xem thấu công pháp của người khác, phát hiện chỗ sơ suất.)

Ôn Bình không để ý đến những thông tin khác, chỉ tập trung vào Loại trừ vũ khí, rồi sau đó mở ra phần thông tin kỹ hơn về nó.

Loại trừ vũ khí: cưỡng chế tính ma pháp, dùng để giải trừ bất kỳ vũ khí nào trong tay đối thủ. Trạng thái nhập môn, giải trừ bán bộ Trấn Nhạc vũ khí xác suất 90%, giải trừ Trấn Nhạc cảnh hạ cảnh vũ khí xác suất 70%, giải trừ Trấn Nhạc trung cảnh vũ khí xác suất 50%, giải trừ Trấn Nhạc thượng cảnh vũ khí xác suất 30%, giải trừ bán bộ Địa Vô Cấm vũ khí xác suất 10%. (độ thuần thục đạt tới 10 điểm có thể vào tiểu thành)

Giai đoạn tiểu thành, khả năng giải trừ vũ khí đối với cường giả cảnh giới liệt kê ở trên xác suất tăng lên 20%.

- Sao còn có xác suất trong này chứ?

- Giai đoạn cảnh giới của Loại trừ vũ khí quyết định năng lượng ma pháp của nó, trước mắt Kí Chủ cảnh giới không cao, cho nên trong giai đoạn nhập môn tự nhiên không có khả năng trăm phần trăm giải trừ vũ khí của kẻ địch —— nguyên nhân rất đơn giản, đối phương cũng sẽ ngăn cản được.

- Vậy 10 điểm độ thuần thục là khái niệm gì?

- Khoảng mười lon cola.

- Nói cách khác, ta đây một ngày có thể mua hai lon, uống năm ngày có thể nhập tiểu thành?

- Có thể lý giải như vậy.

- Nếu là cảnh giới đại thành, cưỡng chế giải trừ xác suất sẽ tăng lên bao nhiêu?

- Lần nữa tăng lên 20%. Cứ như vậy mà tăng lên! Trước mắt Kí Chủ tối đa có thể giải trừ vũ khí của bán bộ Địa Vô Cấm, Địa Vô Cấm chân chính, loại trừ vũ khí ma pháp đối với hắn không có hiệu quả.

- Đã hiểu. Ta có lẽ không đến mức gặp được Địa Vô Cấm?

Không gặp được Địa Vô Cấm, ma pháp này đối với hắn hữu dụng hay không hắn cũng lười quan tâm tới.

Hơn nữa cho dù gặp, chỉ trừ của đối phương một vũ khí có làm được cái gì?

Dù là giải trừ vũ khí của đối phương, cắt giảm thực lực của đối phương, nhưng đây chính là sự tồn tại mà giai đoạn trước mắt hắn chỉ có thể ngước nhìn.

Hệ thống trả lời nói:

- Cái này… Khó mà nói, nhân sinh tràn đầy những thứ không thể biết trước được. Tựa như Kí Chủ, người đâu có nghĩ đến bản thân mình hôm nay sẽ phải ăn phân đúng không?

- Thời gian không còn sớm, uống Cocacola đi.

Một ngày chỉ có thể uống hai chai, thời gian cũng không thể lãng phí.

…

Tại Thương Ngô thành.

Khách điếm trong thành, bọn người Lục Minh chờ đợi trong trạng thái lòng nóng như lửa đốt.

Tư Đồ đại nhân nói sẽ rời đi một lúc, thế nhưng bây giờ đã sáu bảy ngày rồi, vẫn chưa thấy bóng dáng ngài đâu hết.

Tin tức bề trên đã truyền cho hắn ba bốn ngày, đại nhân nhà mình chậm chạp không quay về, hắn phải làm thế nào mới được đây?

- Hay là đi ra ngoài tìm xem?

Một gã Trấn Nhạc cảnh cường giả nhịn không được hỏi một câu.

Lục Minh nhìn ngoài đường, lông mày run lên, nói:

- Được, ai dám đi giơ tay lên.

- Ta… Người vừa hỏi khi nãy lập tức yên lặng.

Giơ tay?

Ai dám làm người đầu tiên ra đi?

…

Trên Vân Lam sơn.

Lại vài ngày đi qua, Tư Đồ Tu Năng ở trong rừng đến mức ngu muội rồi.

Hoa tàng hình, quả vô thanh vô tức, hiệu dụng đã chấm dứt mấy ngày.

Cả hai đều không rẻ, Tư Đồ Tu Năng vốn trông cậy chúng có thể làm chút gì đó, nhưng kết quả cái gì cũng không được, cứ như vậy con đường hắn tìm đường ra đã kết thúc.

Những ngày này hắn thử qua các loại phương pháp, xuất tất cả vốn liếng, liên tục đi thử trăm con đường, không một đường nào thành công, càng làm cho hắn có chút căm tức.

Ý tưởng dò xét tông môn Bất Hủ tông bây giờ hắn không còn lại chút gì.

Đi ra khỏi nơi quỷ quái này là thứ duy nhất hắn muốn làm.

- Các loại đồ vật để phá mê trận ta đều dùng gần hết rồi, hiện tại chỉ còn lại một thứ, nếu vẫn không thành công…

Tư Đồ Tu Năng không dám nghĩ, nếu là vẫn không thành công, vậy hắn làm sao bây giờ?

Khuất phục trước Bất Hủ tông?

Để cho Bất Hủ tông tông chủ thả mình ra.

Hay là cứ ở trong mê trận, chờ đợi cơ hội có người trốn thoát?

Vội vàng lắc đầu dứt bỏ ý nghĩ trong đầu, Tư Đồ Tu Năng móc ra một cây trường thương màu bạc từ trong tàng giới. Thoạt nhìn có chút giống Hồng Anh thương, bởi vì phía dưới mũi thương có một thứ màu đỏ.

Đương nhiên, đây không phải là Hồng Anh

Mà là Liệt Diễm!

Sau khi Tư Đồ Tu Năng mở ra ba mạch môn màu đỏ, mũi thương Liệt Diễm lập tức bừng lên, không ngừng mà tăng trưởng.

- Ông bạn già, lại khiến ngươi tỉnh giấc rồi.

Thanh Viêm Lung thương này của hắn, đã có mười năm không dùng đến.

Là đồ vật mà nếu không đụng phải kẻ dịch sống chết, hắn sẽ không dùng đến.

Người lần trước nhìn thấy cây thương này, là một vị sắp đột phá đến bán bộ Địa Vô Cấm cường giả của Tán Tu môn phái. Từ sau khi hắn chết, cơ hồ không ai khiến hắn phải dùng đến nó cả.

Hôm nay, để phá mê trận này, chỉ có thể dùng nó.

Tiếng nói vừa ra, Tư Đồ Tu Năng lập tức tụ tập mạch khí tại mạch môn, vào thời khắc tán mạch đủ mạnh chọc ra một thương thật mạnh về phía trước.

Mũi thương như rồng, cuốn tích lấy Liệt Diễm hướng phía trước đánh tới. Nhánh cây, mật diệp vốn bất kể gặp phải công

kích thế nào đều không chút hao tổn, lúc này đều bị ép đến mức cong eo.

Nương theo lấy cỗ lực lượng này, Tư Đồ Tu Năng bước nhanh xông về phía trước, căn bản thấy không rõ là hắn đang đuổi theo trường thương, hay là hắn cầm thương chạy về phía trước.

- Có hiệu quả!

Ngay lập túc, Tư Đồ Tu Năng liền bộc phát giọng vui mừng.

Bởi vì những nơi trường thương đi qua, hắn có thể cảm giác được một con đường chân thực đang được mở ra, dùng cảm giác dò xét phía trước, không còn là đầm lầy sương mù như trước nữa.

- Quả nhiên, mê trận này không vượt qua được sức mạnh của Trấn Nhạc!

Sau khi biết được nhược điểm của mê trận, Tư Đồ Tu Năng liền cảm thấy an tâm hơn.

Vậy thì lại tăng thêm sức mạnh!

Trực tiếp lao khỏi mê trận!

【VIP】 Chỗ rẽ gặp được tình yêu

Trong rừng Kiến Mộc.

Trong rừng Kiến Mộc xanh um tươi tốt, Ôn Bình ngồi xếp bằng trong đó, dùng Trường Mạch công hấp thu mộc khí sinh ra chung quanh rừng Kiến Mộc.

Chính vào lúc đang hấp thu này, giọng của hệ thống xuất hiện ở bên tai.

- Trong mê trận xuất hiện sức mạnh siêu việt của Trấn Nhạc cảnh, mê trận trước mắt đẳng cấp quá thấp, tối đa chỉ có thể vây khốn bọn người đó được hơn ba mươi giây nữa thôi.

Ôn Bình mở trừng mắt.

Tư Đồ Tu Năng sắp thoát được mê trận rồi sao?

Không thể nào?

- Sức mạnh siêu việt của Trấn Nhạc cảnh, không phải là mê trận ép hắn đến mức tiến nhập bán bộ Địa Vô Cấm đấy chứ?

Dưới sức ép, những ví dụ đột phá cảnh giới không phải là không có.

Hệ thống trả lời:

- Cũng không phải, Tư Đồ Tu Năng chỉ là mượn nhờ vũ khí của mình, đem lực công kích tăng lên đến bán bộ Địa Vô Cấm. Trước mắt mê trận chỉ là một cấp, không đủ để vây khốn cỗ sức mạnh này.

Sau khi nghe xong, Ôn Bình không khỏi cảm khái một câu:

- Ta biết ngay mê trận năng lực có hạn, chỉ là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

- Kí Chủ tốt nhất lập tức chuẩn bị đi, còn có hai mươi giây nữa Tư Đồ Tu Năng sẽ phá được mê trận, thoát ra được đấy.

Ôn Bình khoát khoát tay.

- Thôi đi, để cho hắn đi thôi.

Hắn đạt được ma pháp loại trừ vũ khí cũng đã sáu bảy ngày, cũng nên thả Tư Đồ Tu Năng đi.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị nhắm mắt lại để tiếp tục hấp thu mộc khí, giọng của hệ thống lần nữa truyền đến.

- Tư Đồ Tu Năng đột phá phương hướng cũng không phải chân núi… Mà là đỉnh núi.

…

Đỉnh núi Vân Lam sơn.

Tư Đồ Tu Năng đã đổi thành hai tay nắm lấy thương, không ngừng hấp thu mạch khí hướng vào thân thể tại mạch môn, thân thương chúi xuống đất, hắn cảm giác chỗ va chạm càng rõ ràng hơn.

Có cảm giác sắp đẩy được mây mù thấy trời xanh.

Một cái hít thở!

Hai cái hít thở!

Ba cái hít thở!

Trong thời gian ngắn, hắn mệt nhọc hơn mười ngày cuối cùng đã phá được một cái lỗ hở.

Cảm giác thỏa mãn, cùng với tự hào lập tức hiện rõ lên mặt.

Với trình độ kinh khủng của mê trận Bất Hủ tông này, hắn dám cam đoan, trong số các Ngân cấp chủ sự không có bao nhiêu người có thể thoát ra được. Bởi vì không phải bất luận kẻ nào cũng có Long bích văn võ khí cường đại như vậy!

Đây chính là tam tuyền Tuyền Qua thần tượng đã tạo nên, cấp bậc vũ khí như thế này, trong các Ngân cấp chủ sự trừ hắn ra vẻn vẹn chỉ có một người có.

Nếu thật là những Ngân cấp chủ sự khác của Bách Tông liên minh gặp phải chuyện này, khả năng là sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong mê trận.

May là hắn đã đến!

- Lần sau lại đến, ta liền trực tiếp phá trận!

Tư Đồ Tu Năng trong nội tâm âm thầm thề, sau đó nổi lên ý nghĩ lập tức rời khỏi Bất Hủ tông.

Lần này lẻn vào Bất Hủ tông đã thất bại.

Lần sau nhất định sẽ không.

Hắn Tư Đồ Tu Năng làm sao có thể liên tục thất bại ba lượt trước Bất Hủ tông?

Đang khi nói chuyện, Tư Đồ Tu Năng đã bước được nửa bước ra khỏi mê trận, ánh mặt trời khác biệt chiếu rọi vào mặt.

- Ra rồi!

Tư Đồ Tu Năng nhẹ nhàng thở ra.

- Hả?

Long Kha dừng bước chân đang đi về phía chủ điện, sững sờ nhìn Tư Đồ Tu Năng phía trước.

- Người đột nhập vào tông?

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Ba tiếng mạch môn mở ra không hẹn mà cùng vang lên.

Tư Đồ Tu Năng lập tức sững sờ, niềm vui sướng lập tức bị tiếng chấn mạch đập tan?

Vừa nghiêng đầu!

Người hắn đang đứng tại chủ điện dọc theo quảng trường.

Cách đó không xa còn có một lão già đang quét rác, sau khi nhìn thấy hắn, quét quét rồi đi thẳng ra phía sau chủ điện…

- Bất Hủ tông mà ngươi cũng dám xông vào?

Long Kha nói tiếp.

Tư Đồ Tu Năng vội nói:

- Đây là một hiểu lầm.

Lúc hắn định quay người rời đi, Long Kha đã đạp thẳng vào lưng hắn, sát ý nồng đậm kia khiến hắn không thể không lập tức quay người phản kích. Trường thương nhấc lên, ngăn cản cú đá của Long Kha.

Phanh!

Khoảnh khắc chân, thân thương đụng nhau, một tiếng vang thật lớn vang tận mây xanh.

Tư Đồ Tu Năng liền lùi lại ba bốn bước, Long Kha sừng sững bất động, chính là đứng lại vị trí khi nãy của hắn. Lại nhìn cánh tay, mắt cá chân lộ ra cùng với cái cổ và gương mặt, cái vảy màu đó khiến cho Tư Đồ Tu Năng không khỏi cười cười.

Vảy đỏ!

Linh thể xếp hạng 2000!

Có thể toàn thân phủ vảy đỏ, tất nhiên đã đạt đến cảnh giới viên mãn.

Hiện tại so với hiếu kỳ về lai lịch của nữ nhân kia, hắn càng hết nói nổi với vận khí của mình hơn.

Làm sao lúc hắn vừa thoát khỏi mê trận thì nàng lại ở sau lưng?

- Cái này thật sự là một hiểu lầm.

Tư Đồ Tu Năng lại lần nữa giải thích một câu, người không khỏi lại lui về sau hai bước, ý đồ muốn ngừng trận đại chiến này, muốn một cơ hội giải thích.

Nhưng mà, Long Kha không để cho hắn toại nguyện!

Vào lúc hắn lùi về sau nửa bước, Long Kha đã biến mất tại chỗ. Chỉ thấy được một vệt sáng đỏ xẹt qua trước mắt, sau đó lại va chạm lần nữa cùng cây thương của Tư Đồ Tu Năng. Lúc này đây, thương của Tư Đồ Tu Năng không kịp thời ngăn cản ở trước ngực, khiến cho ngực hắn bị trúng một cước. Trấn Nhạc hộ giáp bám vào quanh thân bảo hộ lấy Tư Đồ Tu Năng đã bị nghiền nát sau cú đá của Long Kha, theo những tiếc răng rắc nứt vỡ, Tư Đồ Tu Năng mặt xám như tro.

Trấn Nhạc hộ giáp, một cước giải quyết.

Sức mạnh linh thể này, đã tới gần bán bộ Địa Vô Cấm.

Trong số Ngân cấp chủ sự ởThiên Địa hồ, có lẽ không ai có thể đạt tới đối kháng cùng thuần linh thể, cũng không có người có thể thắng được nữ nhân trước mắt đây.

Nghĩ vậy, mạch môn của Tư Đồ Tu Năng lập tức run lên.

Thiên dược động - đệ nhất cơ cảnh!

Theo tiếng rung động của mạch môn, một cột lửa từ dưới đất mọc lên, rồi sau đó thiêu đốt hết thảy, Liệt Diễm trùng thiên nhuộm mọi thứ chung quanh trở thành màu đỏ thẫm. Thiên dược động do Tư Đồ Tu Năng thi triển so với Lục Minh, thật sự là mạnh hơn quá nhiều, cột lửa trong thời gian ngắn liền đem Long Kha nhốt ở trong đó, tốc độ gấp hai lần so với cú công kích khi nãy của Long Kha.

Long Kha căn bản không kịp rút khỏi cái lồng giam này!

Thấy thế, Long Kha cũng không gấp, trái lại có chút hăng hái nói:

- Lưu phái mạch thuật, thú vị đấy.

Tiếp theo, một vũ khí giống như cái gai xuất hiện trong tay.

Cùng lúc đó, Thiên dược động - đệ nhị cơ cảnh phóng thích.

Giữa mỗi bức tường cột lửa như là sóng xanh nhộn nhạo, trong đó rậm rạp chằng chịt, xem chừng có trên trăm cột lửa từ đằng từ đó chui ra, che khuất bầu trời hướng phía Long Kha đánh tới.

- Ngươi cho rằng chỉ có ngươi biết thôi sao?

Mạch môn Long Kha lúc này run lên, chấn mạch chi âm truyền ra đồng thời, thân thể của nàng biến mất ngay tại chỗ.

Tư Đồ Tu Năng thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, suy đoán nói:

- Lưu phái mạch thuật?

Nếu như cái nàng thi triển thật là lưu phái mạch thuật, trận chiến đấu hôm nay tuyệt đối là một hồi giằng co.

Cứ đánh như vậy, mọi người của Bất Hủ tông sẽ chạy đến.

Đối với hắn mà nói, đây là một tình cảnh không tốt chút nào.

- Ra đi!

Tư Đồ Tu Năng mạnh mà hét lớn một tiếng, trên trăm cột lửa lập tức tản ra, toàn bộ khu vực bị cột lửa vây quanh liền dập xuống.

Mục đích làm như vậy là bức đối thủ hiện thân.

Không góc chết công kích, hắn không tin cái người này còn có thể tàng hình được.

Phanh!

Phanh!

Tiếng nổ lớn không dứt bên tai.

- Cái này!

Tư Đồ Tu Năng nhìn vào chỗ cách đó không xa, khi lửa rơi xuống tại chỗ đó, một bóng người bắt đầu hiển hiện.

Nhưng mà, chỉ là trong chớp mắt, bóng người lại lần nữa biến mất.

Tư Đồ Tu Năng lại lần nữa làm trên trăm cột lửa rơi xuống, như trước chỉ là lại để cho Long Kha xuất hiện trong nháy mắt.

Số lần xuất hiện ngày càng nhiều, Tư Đồ Tu Năng càng luống cuống.

Đối phương theo phương hướng khác nhau nhưng khoảng cách cách hắn càng ngày càng gần!

【VIP】 Người Thường Mang Thần Trang.

Long tu kia bắt đầu không ngừng hiện lên trong đầu.

Như là mây đen trên đỉnh đầu, xua không tan.

Ngộ nhỡ cái râu rồng kia là vũ khí so với cây thương của mình tốt hơn thì sao?

Hắn cũng không cho rằng đối phương ẩn nấp thân thể, cầm trong tay một sợi râu rồng, càng không ngừng nhích lại gần mình là muốn đánh một trận cận chiến. Nếu muốn cận chiến, ngay từ đầu đối phương sẽ không có khả năng cho hắn cơ hội kéo dài khoảng cách.

Đối phương hiện tại làm như vậy nhất định là muốn trực tiếp đánh ra một kích trí mạng.

Hiện tại có khả năng là đang tụ lực.

Cũng có thể là đang chờ đợi cơ hội.

- Đi ra cho ta!

Tư Đồ Tu Năng nghĩ như vậy, không bình tĩnh được nữa, lúc này khẽ quát một tiếng, sau đó tất cả xúc tu lửa biến mất, giống như là bị một cái tay túm hết thảy trở về, quay về trong ngọn lửa.

Thiên Dược Động • Đệ tam cơ cảnh —— ra!

Sau khi xúc tu lửa biến mất, khí tức tràn ngập hung ác tại bên trong hỏa trận cũng không còn sót lại chút nào, thay vào đó một cỗ khí thế ác liệt, tựa như là bị một thanh kiếm đặt ở trán.

Hỏa diễm ở giữa cột lửa lần này vẫn như cũ cháy rừng rực lên, sau khi mạch môn Tư Đồ Tu Năng chấn động, từng đợt từng đợt những sợi chỉ đỏ rất nhỏ bay ra.

Hàng trăm hàng ngàn!

Thậm chí hơn vạn!

Tường lửa xuất hiện từ giữa hai thanh hỏa trụ, không chút kiêng kỵ bay lượn tứ phương, kéo dài mười mấy hơi thở rồi mới chui vào bên trong tường lửa lân cận.

So với hỏa đằng, phạm vi bao trùm của nó liền rộng hơn nhiều lắm.

Có thể nói, chỉ cần chỗ nào hỏa trụ vây lại, không chỗ nào không có nó.

Vừa rồi hỏa đằng công kích còn có khe hở, nhưng nó lại không.

Lần này, trên mặt Tư Đồ Tu Năng cuối cùng lộ ra ý cười:

- Khi 'Đệ tam cơ cảnh' hạ xuống, đến con ruồi cũng trốn không được, lão phu nhìn ngươi trốn thế nào!

Dứt lời, Tư Đồ Tu Năng chăm chú quét mắt nhìn chung quanh, trong tay nắm chặt trường thương, mũi thương hướng phía trước, cùng với chuyển động của ánh mắt của mình mà điều chỉnh hướng đi.

Bỗng nhiên, một cỗ sát ý từ phía sau hướng đến.

Giống như có một cây châm đâm thẳng vào lưng.

Tư Đồ Tu Năng vội vàng giơ lên mũi thương, trường thương mạnh mẽ hướng sau lưng quét ngang, thân thể lui về sau đồng thời xoay người đối diện cỗ sát ý kia. Lúc quay người lại hắn thấy rõ.

Là một căn tiểu long tu!

Càng như vậy, hắn càng không dám thư giãn, cơ thể vung lên trường thương với sức lực càng lúc càng lớn, khiến cho gạch dưới chân đều thùng thùng rung động.

Ầm!

Tiểu long tu cùng mũi thương đụng vào nhau.

Khí lãng tựa như cụ phong tứ ngược, lướt qua tường lửa, cắt đứt liệt diễm vốn xộc thẳng lên trời.

Tiếp một chiêu, Tư Đồ Tu Năng liền lùi lại mười bước.

Ổn định thân thể xong, hai tay lại không kìm được, vô thức mà run rẩy.

- Nếu không có cây thương này, ta chỉ sợ không chết cũng phải bị thương nặng. - Tư Đồ Tu Năng thầm nói, không khỏi nhớ tới long tu vừa bay tới kia, trong lòng còn sợ hãi, lạnh cả sống lưng.

Nếu là vũ khí bình thường, chỉ sợ đã nát.

Vũ khí vừa vỡ, tại thời khắc không có hộ giáp Trấn Nhạc hộ thân, linh thể của hắn làm sao cản được long tu do đối phương ném ra?

…

Hai Trấn Nhạc cảnh đại chiến, phát ra động tĩnh đã sớm truyền khắp toàn bộ Bất Hủ tông, mọi người từ trong trạng thái tu luyện đi ra, lập tức nghe tiếng chạy tới.

Lúc thấy lồng giam lửa , Bách Niệm Hương sớm bị kinh sợ.

Lưu phái Mạch thuật Thiên Dược Động, Mạch thuật này nàng lại biết rõ rành rành, bởi vì người của mình vừa mới bị chết bởi nó.

- Chúng ta đi lên xem!

Dương Nhạc Nhạc lập tức chỉ vào Chủ điện.

Tử Nhiên vội vàng ngăn mọi người lại, nói:

- Trận đại chiến này sẽ ảnh hưởng đến chỗ chung quanh ít nhất ngàn trượng, lấy cảnh giới của các ngươi, trong lúc chiến đấu phát ra dư âm đều không không chống đỡ được, mau lui về Xuất Nhiễu sơn đi.

Bách Niệm Hương cùng Tử Nhiên liền rút đi.

Dương Nhạc Nhạc sợ bỏ lỡ vở kịch này, vội vàng lên tiếng nói:

- Tử Nhiên trưởng lão, Chủ điện của chúng ta không thể bị phá vỡ. Yên tâm đi… Ngươi xem gạch đá xung quanh đi, tất cả đều không vỡ, chớ nói chi là đại điện này.

Tử Nhiên lúc này nhìn chăm chú gạch, cây cối dưới đất.

Xem xét xong, bỗng kinh ngạc.

Quả nhiên như Dương Nhạc Nhạc nói, mảy may không bị hao tổn!

Đang nghĩ ngợi trong đầu, Dương Nhạc Nhạc đã xông vào trong Chủ điện, rất nhiều đệ tử, trưởng lão cũng chạy theo.

- Mau nhìn xem!

- Triệu trưởng lão một chiêu liền đem kẻ địch đẩy lui vài chục bước.

Mọi người vừa lên tầng cao nhất liền nhìn thấy một màn Long Kha ra tay đẩy lui Tư Đồ Tu Năng, trong lúc mấy người sợ hãi kêu lên, đám người Tử Nhiên cũng chạy tới đứng bên cửa sổ.

- Sư phụ, người kia là ai vậy?

Bách Niệm Hương nhìn Tư Đồ Tu Năng, lộ vẻ nghi ngờ.

Vừa nhìn thấy, Tử Nhiên bật thốt lên:

- Hắn…

Khi nhìn đến khuôn mặt Tư Đồ Tu Năng xong, nàng lộ ra vẻ nghi ngờ. Kết hợp mạch thuật đang thi triển trước mắt… cùng với cảnh giới của người này, Tử Nhiên có được một kết quả.

Hẳn là Thiên Địa hồ Ngân cấp chủ sự Tư Đồ Tu Năng!

Tử Nhiên nói tiếp:

- Hắn chính là tên Tư Đồ Tu Năng kia.

- Tư Đồ Tu Năng!

Bách Niệm Hương vẻ mặt đột nhiên biến đổi.

Đám người Dương Nhạc Nhạc lúc này ngạc nhiên hô:

- Các ngươi nhìn thấy không? Hai tay Tư Đồ Tu Năng kia đang run.

Dương Nhạc Nhạc hô lên như thế, mọi người lập tức chăm chú nhìn sang.

Từ trên nhìn xuống, tình huống của Tư Đồ Tu Năng thu hết vào mắt.

- Đang run lên thật kìa!

- Triệu trưởng lão thật quá lợi hại.

- Xem ra hôm nay Tư Đồ Tu Năng này là đi không được. Ngươi nói xem, đồ đệ vừa bị giết, hắn lại chạy tới kiếm chuyện, hiện tại tốt rồi, ngay cả mạng mình cũng phải góp vào đây.

- Tên Tư Đồ Tu Năng thối, ai bảo ngươi giúp đỡ Hạ gia kia, hiện tại chính mình cũng bại rồi.

Mọi người nhìn nhau cười một tiếng.

Đột nhiên, khiến cho người ta không nghĩ tới, lúc này Tử Nhiên bỗng nhiên nói một câu.

- Các ngươi chỉ thấy tình huống qua bên ngoài, kỳ thật trận chiến đấu này này vừa mới bắt đầu.

Mọi người lập tức đưa ánh mắt về phía Tử Nhiên.

Tử Nhiên nói tiếp:

- Linh thể của Triệu trưởng lão là cao đẳng linh thể, mà lại đến cảnh giới viên mãn, xác thực không kém. Được loại cao đẳng linh thể này gia trì, Mạch thuật của Tư Đồ Tu Năng nếu chiến đấu lâu dài tuyệt đối không có khả năng đánh thắng được Triệu trưởng lão. Thế nhưng là, ta nghĩ Tư Đồ Tu Năng để ngồi lên vị trí Ngân cấp chủ sự vốn là một người thân kinh bách chiến, tuyệt đối sẽ không để cho trận chiến này kéo dài.

- Dựa vào cái gì?

Đám trưởng lão Vân Liêu, tự nhiên không xem trận chiến này thành trò vui để tiêu khiển. Nghe nói như vậy, vội mở miệng hỏi thăm.

Tử Nhiên lên tiếng nói:

- Cây thương kia!

- Thương?

Mọi người một lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía Tư Đồ Tu Năng, bắt đầu quan sát ngân thương đang được giữ chặt bởi đôi tay run rẩy của hắn.

Theo bọn hắn thấy, ngoại trừ thiêu đốt lên liệt diễm, cũng không có gì đặc biệt.

Ôn Bình không biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng mọi người, đi theo phụ họa một câu:

- Cây thương kia rất đặc biệt sao?

Ôn Bình lên tiếng khiến bọn người giật mình.

Mọi người vội vàng chuyển người qua.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Ôn Bình đưa tay:

- Tiếp tục nói chuyện của cây thương đi.

Tử Nhiên biểu lộ nghiêm túc nói ra:

- Cây thương kia là do Tam tinh Tuyền Qua thần tượng xuất sắc nhất của Thiên Địa hồ chế tạo ra bảy mươi năm trước, phía trên có Long Bích văn theo ta được biết hao phí 20 năm thời gian mới khắc xong. Khi nó cùng mạch môn Tuyền Qua Đồ, kết nối với nhau, sẽ trong một khoảng thời gian đem thực lực Tư Đồ Tu Năng tăng vọt… Có được chính thức sức mạnh của Bán bộ Địa Vô Cấm. Linh thể của Triệu trưởng lão có lẽ có thể cản được mấy lần, nhưng lại không chịu được nhiều lần lực lượng đến từ Bán bộ Địa Vô Cấm. Trừ khi vũ khí của Triệu trưởng lão cũng do Tam tinh Tuyền Qua thần tượng tạo ra.

- Sư phụ, long tu cảu Triệu trưởng lão không phải cũng là do Tuyền Qua thần tượng rất mạnh làm sao?

Bách Niệm Hương vội hỏi.

Tử Nhiên nói ra:

- Ngươi nói không sai, Tam tinh Tuyền Qua thần tượng xác thực không có cách nào đem long tu làm thành vũ khí, chỉ có thể là Tứ tinh Tuyền Qua thần tượng trở lên. Thế nhưng người làm thương kia, khi làm xong này thương liền lập tức trở thành Ngũ tinh Tuyền Qua thần tượng. Nói cách khác, hắn liền dựa vào cây thương này, dựa vào 20 năm kia, thành công từ một cái Tam tinh Tuyền Qua thần tượng đột phá đến Ngũ tinh Tuyền Qua thần tượng.

Một bên Chiêm Đài Thanh Huyền kinh sợ hỏi:

- Chúng ta Thiên Địa hồ sao có thể có Ngũ tinh Tuyền Qua thần tượng? Mà lại, hai mươi năm từ Tam tinh đến Ngũ tinh, cái này…

Làm một cái Tuyền Qua thần tượng, Chiêm Đài Thanh Huyền biết độ khó tăng lên tay nghề.

- Ngoài sáng xác thực không có, cũng xác thực không có khả năng nghe, nhưng mọi người cũng không nhất định biết hết mọi chuyện, thật giống như lão thân, thanh danh hiện lộ rất rõ ràng, thế nhưng có bao nhiêu người ở Thiên Địa hồ thật sự hiểu rõ ta. Liên quan tới thanh thương này sự tình, chỉ có ta biết. Bách Tông Liên Minh biết, còn có Tư Đồ Tu Năng cầm thanh thương này hắn cũng biết, nhưng bọn hắn chỉ biết nó là do Tam tinh Tuyền Qua thần tượng chế tạo… Chỉ có ta biết rõ, nó thuộc về Ngũ tinh Tuyền Qua thần tượng, là một tác phẩm giúp Tam tinh Tuyền Qua thần tượng thăng chức đến Ngũ tinh Tuyền Qua thần tượng. - Trong lúc nói những lời này, hai mắt Tử Nhiên lóe lên tia sáng đặc biệt.

Nhưng lại không phải là sùng bái, ngược lại lộ ra một loại cảm giác đau buồn, thật giống như việc trở thành Ngũ tinh Tuyền Qua thần tượng, không phải là một việc vui, ngược lại là một chuyện hết sức đáng buồn.

Ôn Bình thu tất cả những thứ vào mắt, không dùng đầu gối nghĩ cũng biết trong này khẳng định có chuyện xưa, bất quá hắn cũng không muốn hỏi.

Bởi vì không có hứng thú.

Ngũ Tinh cũng tốt.

Dù cho là Thập Tinh, không tại Bất Hủ tông, vậy cũng là… người ngoài.

Những vũ khí Long Bích văn này, có đương nhiên tốt, không có nó, tại Bất Hủ tông cũng có thể dùng pháp khí thay thế.

Bất quá qua lời Tử Nhiên, Ôn Bình cũng rõ ràng một chút, vốn dĩ không phải giới hạn của mê trận quá thấp, mà là gặp "Người thường mang thần trang" .

Gián tiếp nhắc nhở hắn… lại phải tốn tiền rồi.

Thời điểm Ôn Bình đang mơ màng, Dương Nhạc Nhạc bên cạnh bỗng nhiên cả kinh nói:

- Vậy không phải nói, Triệu trưởng lão có thể sẽ thua sao?

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng.

Tử Nhiên lắc đầu:

- Theo thời gian, Tư Đồ Tu Năng cuối cùng sẽ phát hiện hắn có thể dựa vào cây thương chiến thắng.

Tử Nhiên liếc nhìn Ôn Bình.

Nàng muốn nhìn xem Ôn Bình có biểu lộ gì.

Trước mắt Triệu Kha là người mạnh nhất Bất Hủ tông, nếu như nàng thua, Bất Hủ tông nên làm cái gì bây giờ?

Tử Nhiên thấy được Ôn Bình một mực xem trò vui, tựa hồ không thèm để ý chút nào thắng bại phía dưới.

Chung quanh rất nhiều đệ tử Thông Huyền cảnh vậy mà cũng là như thế.

Tử Nhiên hiểu ra Bất Hủ tông còn có người mạnh hơn, một người đủ khả năng giết cường giả Tư Đồ Tu Năng.

Kỳ thật lúc Ôn Bình xem phía dưới, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ lại phải thả Giao Long rồi sao?

Gần nhất nó giống như bị Đại Quai, Tiểu Quai giày vò đến quá sức.

Râu rồng buộc bím tóc.

Đuôi rồng làm cái chổi.

Còn kém dùng răng khui bình rượu.

Nếu như đưa nó thả ra, vì phát tiết uất ức suốt mấy ngày qua, động tĩnh e là sẽ lớn lắm.

Lúc Ôn Bình còn đang suy nghĩ có nên phóng thích Giao Long hay không, phía dưới Chủ điện lại lần nữa khai hỏa.

【VIP】 Ai Nói Rằng Nhất Định Sẽ Thua?

Lúc này, Long tu còn ở trong tay của Long Kha.

Tư Đồ Tu Năng âm thầm suy đoán, sợi râu rồng ngắn nhỏ vừa mới bị vứt ra kia, hẳn là Mạch thuật.

Lấy lực sát thương của nó, về sau tuyệt đối không thể để cho đối phương cận thân đem nó ném ra, khi đó mặc dù cây thương của hắn có thể đỡ được, cũng không đỡ kịp.

Cho nên, tuyệt đối không thể để cho nàng lại ẩn nấp.

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

Mạch môn chấn động truyền đến ba tiếng.

Xung quanh tường lửa bỗng nhiên lên cao mấy phần, vốn dĩ là ngàn vạn những sợi chỉ đỏ nhỏ bé kia bỗng nhiên trở nên to hơn, đồng thời càng nhiều hơn nữa. Nếu như nói trước đó là một trận mưa phùn lít nha lít nhít, thì lúc này chính là một trận mưa rào tầm tã. Mỗi một sợi chỉ đỏ lướt qua, đụng vào thân thể Long Kha lúc đều sẽ phát ra một tiếng vang, giống y hệt là kiếm sắt bắn đánh vào cái khiên.

Cho dù trước mắt có Phi Hồng Linh thể bảo vệ nàng, thế nhưng Long Kha phát hiện ra một cái vấn đề rất lớn.

Đó là nàng không ẩn nấp được.

Từ lúc ném ra một lần tất sát kỹ, nàng đổi một cái phương hướng khác, thử ẩn nấp đi.

Nhưng mà, Mạch thuật của nàng không có chịu đựng nổi ba cái hô hấp liền bị chỉ đỏ chung quanh phá giải, cơ thể lại lần nữa bại lộ dưới hai mắt đối phương.

Tiếp theo, Long Kha lặp đi lặp lại thử nghiệm nhiều lần.

Không có ngoại lệ, tất cả đều thất bại!

"Thiên Dược Động - đệ tam cơ cảnh" này, trong lúc vô tình vậy mà khắc chế Mạch thuật Long lân đâm của nàng.

Không tiến vào được trạng thái ẩn nấp để tụ lực, Long lân đâm không có quá nhiều lực sát thương, dưới tình huống Tư Đồ Tu Năng dùng vũ khí, nhiều nhất chỉ có thể giống vừa rồi đem Tư Đồ Tu Năng đánh lui vài chục bước.

Làm như vậy thì có ý nghĩa gì?

- Trước tiên cần phải lao ra!

Long Kha ở trong lòng vội vàng định ra một cái kế hoạch phá lồng, làm như vậy không chỉ để cho nàng có thể thi triển Long lân đâm tốt hơn, cũng là vì để tránh Tư Đồ Tu Năng công kích.

Trước mắt, ngàn vạn sợi chỉ đỏ này không tạo được thương tổn quá lớn đối với Phi hồng Linh thể của nàng, nhưng lại đang tiêu hao điên cuồng lực lượng của linh thể, nếu cứ tiếp tục bị tiêu hao xuống, đối với trận chiến đấu này mà nói tuyệt đối không phải là điều có lợi.

- Ẩn nấp không được nữa sao?

Giọng nói của Tư Đồ Tu Năng truyền đến.

Long Kha hết sức không phục trả lời một câu:

- Coi như không ẩn nấp được, ta cũng vẫn có thể giết ngươi như cũ.

Tư Đồ Tu Năng không những không giận mà còn cười, nói:

- Bé gái, ta không biết là ai dạy dỗ ngươi. Thế nhưng ngươi có thể trưởng thành đến một bước này, xác thực chứng minh ngươi có năng lực. Nhưng khuyết điểm của ngươi cũng quá rõ ràng, thời gian tu luyện quá ngắn, cảnh giới cao, cảnh giới Linh Thể cũng cao, thế nhưng Mạch thuật lại không tinh xảo bao nhiêu. Cũng đúng như thế, nếu như ngươi tại tuổi tác này, cái gì cũng đều đạt tới đỉnh cao, cái đó mới gọi là không công bằng.

Long Kha hừ lạnh một tiếng, nói ra:

- Ngươi nói lời tạm biệt quá sớm rồi, cẩn thận lát nữa không có cơ hội thu lại đâu.

Dứt lời, Long Kha liền dùng hết sức mạnh, hướng về phía tường lửa phóng đi.

Ý đồ của nàng rất rõ ràng, chính là muốn xông ra khỏi tường lửa, rời khỏi khu vực bao phủ của Mạch thuật Thiên Dược Động.

- Muốn đi sao?

Tư Đồ Tu Năng cũng không cho nàng cơ hội này.

Theo sau mạch môn chấn động ba tiếng, Hỏa Đằng lại xuất hiện, cùng với ngàn vạn sợi chỉ màu đỏ hướng thẳng Long Kha mà tới.

Hỏa Đằng tuy là đệ nhị cơ cảnh, thế nhưng cũng không yếu. So sánh với đệ tam cơ cảnh sử dụng lâu dài, nó chú trọng hơn chính là lực bộc phát, giờ phút này càng thêm có ích.

Long Kha định lao ra, như vậy hắn liền dùng Hỏa Đằng đem nàng đập trở về!

- Ầm!

Mấy chục cây Hỏa Đằng trong nháy mắt đập vào vị trí Long Kha vừa mới đứng kia.

Long Kha cho dù tránh thoát, thế nhưng còn lại mấy chục cây Hỏa Đằng còn đang đuổi theo nàng, giống như là những đầu trường xà, dù không biết đồ ăn gì cũng không bỏ qua.

…

Lúc chiến đấu đến hừng hực khí thế, tất cả mọi người nhìn xem tại phía trên Chủ điện đều lộ ra vẻ lo lắng.

Triệu trưởng lão rơi xuống thế hạ phong.

Mọi người sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

- Tại sao Triệu trưởng lão không dùng phép thuật?

- Ngự Kiếm thuật a!

- Gần nhất, Triệu trưởng lão chỉ tu luyện ở bên trong Phong Chi cốc, Phong Chi Cấm Cố thí luyện còn kém một đạo cửa đá cuối cùng, cũng còn kém cái phong nhãn cuối cùng của gió lốc thuật không có phá, Phong Ma vẫn như cũ kém chút bị hạ gục. Tất cả đều là kém chút nữa… Nàng đảo là muốn, nhưng cũng phải gặp mới được.

Mọi người ngươi một lời ta một câu, Dương Nhạc Nhạc mở miệng.

- Tử trưởng lão, trận chiến đấu này còn có hi vọng không?

Nhìn thấy ánh mắt khao khát của mọi người, Tử Nhiên lắc đầu:

- Triệu trưởng lão phát hiện tại bên trong Thiên Dược Động Mạch thuật nàng không chiếm tiện nghi, cho nên muốn lao ra. Thế nhưng Tư Đồ Tu Năng sẽ không cho nàng cái cơ hội này… Hãy chờ xem, còn có đệ tứ cơ cảnh. Khi đó, Mạch thuật, trường thương, mạch môn ba cái lẫn nhau hô ứng, khoảng cách Triệu trưởng lão bị thua liền không xa.

Trên chiêm đài, Thanh Huyền vội nói:

- Vậy liền sớm kết thúc trận chiến này đi.

Triệu trưởng lão thua, mất mặt mũi chỉ có thể là Bất Hủ tông.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Ôn Bình.

Ôn Bình lại là rất lạnh nhạt đáp lại một câu:

- Gấp cái gì, ngày thường nào có đối thủ Trấn Nhạc thượng cảnh cho Triệu trưởng lão luyện tập, hôm nay đưa tới cửa, vì cái gì không tiếp lấy.

- Thế nhưng…

Chiêm Đài Thanh Huyền lại muốn nói, bị Ôn Bình cắt ngang.

Ôn Bình nói:

- Chiêm Đài trưởng lão, sĩ diện của tông môn tuy trọng yếu, thế nhưng cũng đừng sợ thất bại. Triệu trưởng lão thất bại

lần này, nàng tất nhiên sẽ nỗ lực tu hành, lần sau liền sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

- Hiểu rõ.

Chiêm Đài Thanh Huyền hiểu ra, gật đầu.

Lúc mọi người chuyển hướng nhìn lần nữa, lại nghe Ôn Bình nói một câu.

- Hơn nữa còn chưa nhất định sẽ thua mà?

So với những người khác, Tử Nhiên biểu lộ nghi ngờ nhất.

Chẳng lẽ là vừa rồi nàng giải thích không đủ kỹ càng?

Có thanh trường thương kia, Triệu trưởng lão làm sao có thể thắng?

…

Dưới thành Thương Ngô.

Nguyên bản hai người Loan Nguyệt đang vận chuyển đá vỡ, đều ngẩng đầu, bỗng nhiên đồng thời sửng sốt.

Ánh lửa bên trên trời Vân Lam Sơn rọi vào tầm mắt – bọn hắn nhận ra cái này là hỏa diễm của Thiên Dược Động Mạch thuật hiện ra.

- Bên trên Bất Hủ tông đang đánh nhau!

Loan Nguyệt vội vàng đem đá vụn trong tay để xuống.

Hắc Sơn cũng theo thả hòn đá xuống, sau đó vỗ vỗ thợ xây bên cạnh, nói:

- Các ngươi trước tiên bận bịu, ta đi làm chút nước uống, lập tức sẽ quay lại.

Dứt lời, hai người cũng không đoái hoài tới lời cảm ơn của thợ xây, vội vàng hướng về phía Vân Lam Sơn chạy tới.

Vân Lam Sơn - bọn hắn là không thể đi lên.

Muốn nhìn thử thứ gì, chỉ có đi đến ngọn núi bên ngoài Bất Hủ tông gần Vân Lam Sơn nhất.

Trên ngọn núi kia nhìn về phía Vân Lam sơn, có lẽ sẽ thấy cái gì đó.

Một lúc lâu, lúc lên đi đỉnh núi ngóng nhìn Vân Lam sơn, Thiên Dược Động Mạch thuật kia so với Lục Minh to lớn gấp mấy lần làm cho hai người đồng thời sợ hãi.

- Tư Đồ Tu Năng!

Cũng chỉ có Tư Đồ Tu Năng mới có Thiên Dược Động Mạch thuật hùng vĩ như vậy.

Lúc đó, Lục Minh Thiên Dược Động Mạch thuật so sánh cùng nhau, chênh lệch rất xa, mặc dù cách ngàn mét, bằng vào mắt trần cũng có thể nhìn ra.

Hắc Vũ mặt lộ vẻ lo lắng nói:

- Hắn vậy mà đánh lên đỉnh núi Bất Hủ tông, sẽ không phải là đi báo thù cho đồ đệ Hạ Kim kia của hắn đi?

…

Trong lồng lửa.

Long Kha giống như thử nhiều lần, mỗi lần lúc muốn đến tường lửa, công kích của Tư Đồ Tu Năng liền đến.

Lực phòng ngự của tường lửa không thấp, nàng cảm thấy chỉ có toàn lực ứng phó mới có thể đánh ra, nhưng nếu là toàn lực ứng phó công kích tường lửa, nàng tương đương đem lưng vô ích đưa cho Tư Đồ Tu Năng mấy cái hơi thở.

Tư Đồ Tu Năng công kích cũng không yếu, nàng cũng không dám đón đỡ.

Tư Đồ Tu Năng nói chuyện, trong lời nói lộ ra một cỗ tràn đầy tự tin:

- Bé gái, nếu không xông ra được, vậy lão phu đến tiễn ngươi đi đoạn đường cuối cùng.

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

Âm thanh mạch môn chấn động đanh thép vang lên.

Thiên Dược Động • đệ tứ cơ cảnh —— phóng thích!

Lúc này mỗi một cây hỏa trụ bỗng nhiên đều phóng xuất ra một cỗ năng lượng màu đỏ nhạt, từ trung tâm bay ra, sau đó trực tiếp chui vào trong Tư Đồ Tu Năng thân thể.

Vốn là khí tức Trấn Nhạc thượng cảnh lúc này đột nhiên nước lên thì thuyền lên, khí thế cũng đi theo dâng cao.

Bất quá một hai cái hô hấp, lại nhìn Tư Đồ Tu Năng, thân thể của hắn đã bị một đoàn ánh sáng màu đỏ nhạt bao quanh.

Chỗ cổ tay, chỗ ngực, ba cái Tuyền Qua Đồ bắt đầu xoay tròn.

Tăng phúc mở ra!

Nương theo cỗ lực lượng này tiến vào trường thương, khí tức Tư Đồ Tu Năng ngừng lại, dừng tại Bán bộ Địa Vô Cấm.

- Bán bộ Địa Vô Cấm lực lượng.

Cảm nhận được cỗ lực lượng này, Tư Đồ Tu Năng khóe miệng vui mừng đến giấu không được.

Hắn cũng không nghĩ tới, đã lâu như vậy, lúc dùng thanh thương này, lực lượng tăng phúc vậy mà đã có khả năng vượt cảnh giới.

Thấy cảnh này, Long Kha sắc mặt hơi đổi, cảnh giác trong lòng như là nước lũ dâng lên.

Thật ra nàng còn có một chiêu.

Thế nhưng tại bên trong Thiên Dược Động, không thể ẩn nấp thân hình, một chiêu kia không dùng được.

Đối mặt đối thủ lực lượng đã tăng lên đến Bán bộ Địa Vô Cấm, nàng đột nhiên có chút không biết nên làm gì bây giờ.

Đây là nàng lần thứ nhất có loại cảm giác này.

Đồng thời là lần đầu tiên đối với người Thiên Địa hồ có loại cảm giác này.

Trước kia nàng cảm thấy Thiên Địa hồ là một cái địa phương lạc hậu, liền một Địa Vô Cấm đều không có. Hôm nay, nàng cảm giác mình sai rồi.

Là nàng coi thường Thiên Địa hồ.

Một phiến thiên địa lớn như vậy, vẫn là có chỗ nội tình.

Đột ngột, Tư Đồ Tu Năng gầm thét một tiếng:

- Ăn ta một thương!

Trường thương động, trong chớp mắt liền đến trước mặt.

Long Kha vội vã giơ Long tu đi chặn mũi thương, vốn dĩ từ trước tới giờ Long tu không cong không gãy, lần này lúc chạm phải liệt diễm bao quanh mũi thương thì bị ép cong, căn bản không có thể đem công kích Tư Đồ Tu Năng đánh bay.

Tiếp theo, Tư Đồ Tu Năng đột nhiên lắc trường thương một cái, một cỗ sóng khí lập tức khuấy động ra.

Phanh ——

Long Kha trực tiếp bị đẩy lui mười bước.

Long Kha chưa kịp đứng vững, Tư Đồ Tu Năng lại lao đến. Một thương trực tiếp để tại trước ngực Long Kha, Long Kha lập tức vận dụng mạch khí thành hộ thuẫn ngăn cản, nhưng mà mạch khí hộ thuẫn trong nháy mắt vỡ tan, trường thương trực tiếp cắm vào Trấn Nhạc hộ giáp.

Long Kha lại một lần nữa bị đẩy lui mười bước.

Hỏa Đằng!

Ngàn vạn sợi tơ màu đỏ!

Chúng nó vẫn như mưa rơi xuống, Long Kha lại vẫn phải phân tâm đi tránh.

Không để ý, trường thương lại quét tới, đập vào bên trên Trấn Nhạc hộ giáp, đem Long Kha đánh bay, trên không trung lăn lộn mười vòng mới rơi xuống đất.

Vừa rơi xuống đất, cơ hội thở dốc đều không có, Tư Đồ Tu Năng lại ép tới.

Thấy cảnh này, Tử Nhiên đám người sắc mặt vẻ lo lắng.

Xu thế chắc chắn Long Kha sẽ bị thua.

Nếu như Long Kha có thể đột phá khỏi tường lửa Thiên Dược Động Mạch thuật, vẫn có khả năng có cơ hội thở dốc.

Nhưng Long Kha lại không xông ra được.

- Tông chủ, Triệu trưởng lão phải thua.

- Tư Đồ Tu Năng này thật có chút mạnh quá mức, khó trách có thể trở thành Ngân cấp chủ sự.

Mọi người lại nghị luận lên.

Tử Nhiên, Bách Niệm Hương đám người lập tức nhìn về phía Ôn Bình.

Bởi vì Ôn Bình nói qua, trận chiến đấu này không nhất định sẽ thua?

Sau đó liền nghe Ôn Bình nói một câu:

- Xem ra, Triệu trưởng lão xác thực không có thể đối phó thanh thương này.

【VIP】 Giải giới.

* Giải giới! (một câu thần chú trong Harry Poster)

- Xem ra, Triệu trưởng lão xác thực không có thể đối phó thanh thương này.

Nói câu đó xong, Ôn Bình liền ở trong lòng trưng cầu ý kiến hệ thống.

- Hệ thống, Lang Nguyệt kiếm của ta hay là cây thương trong tay Tư Đồ Tu Năng tốt hơn?

Hệ thống lên tiếng trả lời:

- Ngay trước mắt mà nói, cây thương kia thuộc về Long Bích văn vũ khí, bàn về phẩm chất, xác thực so với Lang Nguyệt kiếm càng tốt hơn một chút. Điểm này kí chủ hẳn là có cảm giác, bởi vì độ khó thu hoạch Lang Nguyệt kiếm cũng không cao, chẳng qua là cần tốn thời gian mà thôi.

Ôn Bình gật gật đầu.

Xác thực.

Xông mười tầng tháp đầu chỉ cho mảnh vỡ Lang Nguyệt kiếm, 20 cái mảnh vỡ mới có thể hợp thành một thanh Lang Nguyệt kiếm.

Chỉ cần có kiên nhẫn, có thời gian, làm cái mười thanh, hai mươi thanh cũng không là vấn đề.

Hệ thống nói cây thương kia của Tư Đồ Tu Năng so Lang Nguyệt kiếm tốt hơn, Ôn Bình liền thật tò mò, không biết nó cùng với pháp khí so, cái nào tốt hơn?

Vũ khí thế giới này cùng thế giới tiên hiệp va chạm, ai sẽ thắng?

Thế là trực tiếp hỏi:

- Vậy thanh thương này so sánh với Thiêu Hỏa côn cùng với Thiên Gia kiếm, cái nào tốt hơn?

Hệ thống không chút do dự trả lời:

- Pháp khí gánh chịu chính là pháp thuật, Long Bích văn vũ khí gánh chịu mạch khí. Theo như phẩm chất mà nói, chỉ so với Thần Mộc xúc xắc khá hơn một chút . Bất quá, thanh thương này giá trị kỳ thật không ở chỗ phẩm chất, thật giống như cái thế giới này cũng không có phân chia phẩm cấp vũ khí giống nhau. Giá trị lớn nhất của nó ở chỗ Long Bích văn phía trên, dù sao cũng là Ngũ Tinh Tuyền Qua thần tượng chế tạo.

- Đã hiểu, chính là giá trị nghiên cứu rất cao.

- Đúng.

- Cái kia nhất định phải đoạt tới, coi như đánh liền lãi cho dì nhỏ của ta. Giao cho Tử Nhiên nghiên cứu một chút, không biết ngày nào đó nàng liền thành Ngũ Tinh Tuyền Qua thần tượng, đến lúc đó làm ra tới mấy cái Ngũ Tinh Tuyền Qua Đồ, bán lấy bạch tinh cũng tốt, hay là giữ lại chính mình dùng, đều có thể đề thăng bản thân.

Ôn Bình gật gật đầu, nói làm liền làm.

- Các ngươi đợi ở đây, ta xuống dưới cầm ít đồ.

Đám người Tử Nhiên gật gật đầu, nghe Ôn Bình là xuống dưới cầm đồ cũng không chút để ý.

So với Ôn Bình muốn làm cái gì, bọn hắn càng muốn nhìn dưới chiến đấu phía hơn.

Chỉ là nhìn xem liền có được lợi ích không nhỏ.

Đối với vận dụng mạch khí, còn có đối với chưởng khống vũ khí, đều là trình độ bọn hắn ngưỡng mộ.

- Hả?

Bỗng nhiên, Thi Hoa nhíu một cái lông mày, phát ra một tiếng nghi ngờ.

Bên cạnh Hoài Diệp cùng Thi Hoa nhìn đi, chỉ thấy Tông chủ vậy mà ra Chủ điện.

- Tông chủ muốn đi đâu?

Hoài Diệp nỉ non một tiếng.

Vừa nói xong, chỉ thấy Ôn Bình hướng đến bên trong chiến đấu.

Hoài Diệp vội vàng hô:

- Các ngươi mau nhìn, Tông chủ đi qua!

- Tông chủ muốn làm gì, chẳng lẽ là muốn tham dự vào?

- Tông chủ thực lực không phải còn không có đến Trấn Nhạc cảnh sao? Này đi lên…

Nương theo lấy mọi người nghị luận, đám trưởng lão Tử Nhiên vội vàng xoay người, muốn xuống lầu.

Bọn họ đều là trưởng lão.

Tông chủ đều tiến đến, bọn hắn làm sao có thể đứng tại đây xem kịch?

Chỉ là bọn hắn đều rất tò mò, Tông chủ này là muốn làm gì? Không phải nói xuống cầm đồ vật sao?

Vừa quay người lại, liền nghe đến Dương Nhạc Nhạc bỗng nhiên hô một câu:

- Tông chủ rút ra cây gậy, là muốn làm cái gì?

Tử Nhiên đám người lại tranh thủ thời gian nhích lại gần.

Nhìn chăm chú cử động của Ôn Bình, nhìn kỹ hướng gậy gỗ Ôn Bình bóp trong tay phải.

Xem xét cái này, Thi Hoa bỗng nhiên mở miệng.

- Ma trượng? (ma trượng: gậy phép, đũa phép)

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, lúc này mới phản ứng được.

Thật sự là ma trượng!

Tông chủ vậy mà xem 《 Harry Potter 》 đạt được ma trượng.

- Tông chủ là muốn dùng ma pháp sao?

- Không cần dùng Ngự Kiếm thuật?

Mọi người nhất thời mở to hai mắt nhìn chằm chằm Ôn Bình.

Phía dưới Chủ điện, Ôn Bình tay cầm đũa phép hướng phía Thiên Dược Động Mạch thuật đi đến, tại địa phương cách hỏa trụ ngất trời còn có mười trượng thì dừng bước.

- Tường lửa?

Xin thứ cho hắn nói thẳng.

Ngọn lửa này, thật giống như đùa.

Loại lửa này, vậy mà ngăn cản được một thoáng người không phải dị mạch hỏa thuộc tính.

- Ầm!

- Ầm!

Mạch môn màu trắng mở ra.

Hình pháp chi hỏa, chậm rãi trong tay bay lên.

Cho dù ngọn lửa màu trắng không có siêu to khổng lồ cỡ nào, lúc này tại trong tay Ôn Bình chỉ có cao hơn nửa người, nhưng khi nó vừa xuất hiện lúc, nguyên bản tường lửa thoạt nhìn kiên cố vô cùng đột nhiên xuất hiện dị động.

- Hô!

Tiếp theo, ngọn lửa màu trắng hướng thẳng tường lửa nhào tới.

Như thạch ngưu nhập hải (trâu đá đi vào biển), gợn sóng bắt đầu khuếch tán.

Ngọn lửa màu trắng bắt đầu chiếm cứ khu vực tường lửa, mở rộng lĩnh vực của mình. Không dùng mấy hơi thở, lĩnh vực này liền cao đến cỡ một người.

- Hình pháp chi hỏa xác thực mạnh, bất quá cảnh giới của ta vẫn còn thấp, chỉ có thể mở ra tường lửa mười mấy hơi thở. Cảm thụ được áp lực tường lửa mang tới, Ôn Bình nỉ non một tiếng.

- Bất quá cũng đủ.

Tiếp theo, Ôn Bình đi đến lối vào ngọn lửa màu trắng mở ra.

Thiên Dược Động Mạch thuật bên trong, Tư Đồ Tu Năng thấy một mặt tường lửa đột nhiên xuất hiện một cái lỗ hổng, lập tức giật mình.

Không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp oanh ra một thương đối với Long Kha, đem Long Kha đánh bay về sau liền chết trân nhìn lại.

Vừa hay nhìn thấy Ôn Bình qua lỗ hổng.

- Ôn tông chủ!

Tư Đồ Tu Năng ngây ngẩn cả người.

Đệ nhất cơ cảnh của lại bị phá!

Thiên Dược Động Mạch thuật mà đối thủ như là cá trong chậu không có cơ hội chạy ra đâu rồi?

- Lão phu làm sao có thể để cho ngươi đạt được như ý?

Nổi giận gầm lên một tiếng, Tư Đồ Tu Năng cầm thương hướng về phía Ôn Bình mà đi.

Long Kha thấy cảnh này, tuy nhiên chính mình cũng đang bị Hỏa Đằng truy kích, nhưng là vẫn vội vàng hô:

- Tông chủ, chạy nhanh lên… Thực lực của hắn đã tăng lên đến Bán bộ Địa Vô Cấm, ngươi không phải là đối thủ.

Ôn Bình không có trả lời, chẳng qua là nhìn Tư Đồ Tu Năng hướng phía chính mình chạy tới, sau đó nâng lên ma trượng.

Đũa phép của Harry Poster!

- Trừ ngươi vũ khí!

Lúc nghe được bốn chữ này, Tư Đồ Tu Năng giật mình, nhưng nhìn đến Ôn Bình mạch môn không có chấn động, lập tức cười.

Nguyên lai là muốn cùng hắn nói chuyện đây mà.

Đáng tiếc. ..

Hắn nghe không hiểu!

Nhưng mà, một giây sau hắn kinh ngạc.

- Chuyện gì xảy ra?

Nguyên bản trường thương chính mình nắm trong tay vậy mà thoát ly khỏi tay của mình, bay về phía Ôn Bình.

Tựa như một loại lực lượng vô hình bỗng nhiên đẩy tay của hắn ra, sau đó lại đem trường thương chộp tới.

- Bốp!

Trường thương trực tiếp rơi vào tay Ôn Bình.

Liệt diễm màu trắng bắt đầu rút đi, tường lửa quay về bộ dáng vừa rồi.

Ôn Bình nắm trong tay trường thương, đứng tại bên ngoài tường lửa, thấp giọng nói:

- Đáng tiếc, thực lực nâng lên Bán bộ Địa Vô Cấm, nhưng cuối cùng ngươi vẫn là Trấn Nhạc thượng cảnh.

Độ thuần thục 'Trừ ngươi vũ khí' sau khi đi đến tiểu thành, xác suất 50% giải trừ vũ khí của Trấn Nhạc thượng cảnh.

Tỷ lệ cao như vậy, muốn không diệt trừ vũ khí của ngươi cũng khó khăn nha!

. ..

Phía trên Chủ điện, mọi người nhìn thấy một màn này kinh hãi.

Ôn Bình đứng tại bên ngoài tường lửa, bình yên vô sự, trong tay nắm lấy trường thương vừa mới đem Triệu trưởng lão đánh cho không ngóc đầu lên được.

Trường thương thuộc về Tư Đồ Tu Năng!

Mọi người nuốt nước miếng một cái.

Bách Niệm Hương nhịn không được nghi ngờ hỏi:

- Vừa rồi là ma pháp 'Trừ ngươi vũ khí!'?

《 Harry Potter 》— ma pháp bình thường nhất!

- Hình như là, Tông chủ không phải là hô bốn chữ ‘Trừ ngươi vũ khí’ sao?

- Ta xem qua, giống như đúng là ma pháp ‘Trừ ngươi vũ khí!’.

Mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Sau đó kinh hãi hô lên.

- Ông trời ơi..!

- Ma pháp này cũng quá mạnh đi, trực tiếp liền đoạt lấy trường thương người ta cầm trong tay.

- Tư Đồ Tu Năng kia phản ứng đều không kịp, trường thương trong tay liền đã không còn.

- Không được, ta yêu ma pháp này quá đi!

- Ta cũng yêu quá!

Mọi người nhìn về phía Ôn Bình, gương mặt sùng bái.

Đương nhiên, vẻ mặt sùng bái này cũng là cho đũa phép trong tay Ôn Bình.

. ..

Ôn Bình cầm trong tay trường thương, đóng cửa mạch môn, đi trở về Chủ điện.

Vừa đi, Ôn Bình vừa quan sát Long Bích văn bên trên trường thương, lít nha lít nhít tựa như có hàng vạn con kiến.

Bất quá, Long Bích văn phía trên hắn thật sự không biết mấy cái.

Trở lại gian phòng vừa rồi xong, Ôn Bình vừa mở cửa, liền không khỏi lui về sau một bước.

Mười mấy người lập tức chen chúc tới!

Giống hệt như nước lũ.

Có một mặt sùng bái vuốt mông ngựa.

Còn một mặt kinh hỉ nhìn xem đũa phép.

Đương nhiên, còn có xuất thần nhìn xem thanh trường thương kia.

- Tông chủ, cái này là ma trượng sao?

- Tông chủ, ngài vừa rồi dùng cái ma pháp kia thật quá mạnh đi.

. ..

Nhìn xem mọi người mồm năm miệng mười, Ôn Bình trong lòng vui vẻ theo.

Đạt được hiệu quả!

Thật sự là 'vô tình cắm liễu, liễu lại xanh'.

Sự thật là, hắn chỉ là vội vàng muốn giúp đỡ dì nhỏ của mình một tay, không nghĩ tới chiêu này vậy mà làm cho mọi người đối ma pháp sinh ra chờ mong, sùng bái.

- Khụ khụ!

Ôn Bình ho khan hai tiếng, mọi người lúc này mới nhường ra một con đường.

Sau đó, Ôn Bình tựa hồ là muốn thỏa mãn khao khát của mọi người, thuận miệng nói một câu:

- Muốn học? Đi xem 《 Harry Potter 》 đi, học được liền uống Cocacola, trực tiếp viên mãn.

Dứt lời, Ôn Bình giả dạng làm như không có việc gì, một bộ hướng tới bên cửa sổ, kỳ thật trong đầu cao hứng miễn bàn.

Bất quá, lúc đi ngang qua bên cạnh Tử Nhiên, thấy Tử Nhiên nhìn chằm chằm vào trường thương, cái ánh mắt này lộ ra khát vọng phi thường mãnh liệt.

Ôn Bình cũng hiểu, dù sao Tử Nhiên cũng là Tuyền Qua thần tượng.

Cũng thuộc về một cái thợ thủ công đem hơn nửa đời người cống hiến cho môn thủ nghệ này.

Ôn Bình trực tiếp đem trường thương đưa tới, nói:

- Tử Nhiên trưởng lão, nếu ngươi muốn, thanh thương này có thể cho ngươi nghiên cứu.

Nhìn thấy trường thương đưa tới, trái tim Tử Nhiên lập tức bịch bịch nhảy dựng lên.

Đây chính là tác phẩm của một vị kinh thế vĩ tài.

Giá trị vô hạn!

Nếu là bị Thiên Địa hồ - mấy vị Tam Tinh Tuyền Qua thần tượng khác biết, cái kia tất nhiên sẽ nhấc lên một trận gió tanh mưa máu.

Không biết bao nhiêu thế lực tứ tinh sẽ vì giúp bọn hắn cầm tới thanh thương này mà không tiếc bất cứ giá nào!

Tử Nhiên lập tức quỳ xuống:

- Đa tạ Tông chủ.

Ôn Bình đem một tay đỡ nàng dậy, sau đó nói:

- Ngươi là người của Bất Hủ tông, thứ này tự nhiên cho ngươi. Bất quá, đừng quên chỉ bảo người trong tông môn, bây giờ trách nhiệm của ngươi cùng trước kia không đồng dạng.

Tử Nhiên vội vàng gật đầu:

- Lão thân hiểu rõ!

- Đúng rồi, ngươi cũng có thể đi xem ma pháp thử một chút. So với Mạch thuật này, nó lại càng dễ tu luyện hơn, sẽ không khiến ngươi lãng phí quá nhiều thời gian.

Trường thương đều cho, khẳng định nàng không thể quên.

Tử Nhiên là người giàu nhất, nếu như đi xem 《 Harry Potter 》 chắc chắn sẽ không khiến cho hắn thất vọng!

Tử Nhiên lại lần nữa gật đầu, Ôn Bình đã hướng tới cửa sổ.

Bên trên quảng trường, bên trong Thiên Dược Động Mạch thuật, Tư Đồ Tu Năng vẫn còn không có lấy lại sức.

Cảm nhận được lực lượng của mình bắt đầu giảm xuống, hắn càng bối rối.

- Trường thương làm sao lại bị cướp rồi?

Lúc này Long Kha cũng hết sức kinh ngạc, nhưng lại cười đến rất vui vẻ.

Lần này Ôn Bình cho nàng kinh hỉ, quá sung sướng.

Biệt khuất trong nháy mắt liền biến mất.

Giảng đạo lý, nếu như không phải đối phương dựa vào cái cây trường thương kia, làm sao có thể chống đỡ được nàng Long Lân Đâm?

Làm sao có thể đem nàng bức đến tình trạng này?

Hiện tại thương không có, lực lượng cũng giảm xuống Trấn Nhạc thượng cảnh, đúng là đáng đời!

- Vừa rồi đánh ta hết sức thoải mái đúng không? Đến đây, tiếp tục!

【VIP】 Chính Là Nghiền Ép, Không Cần Giải Thích!

- Vừa rồi đánh ta hết sức thoải mái đúng không? Đến đây, tiếp tục đi!

Ngàn vạn tơ hồng lại lướt đến, Long Kha hoàn toàn không tránh né, chỉ tránh hàng trăm cây Hỏa Đằng kia.

Đồng thời tránh né Hỏa Đằng, Long Kha không ngừng hướng Tư Đồ Tu Năng lao tới, Long Tu màu đỏ trong tay càng là chưa bao giờ nắm chặt như hôm nay.

Đương nhiên, Long Kha tình cờ cũng sẽ liền cả Hỏa Đằng đều không tránh.

Long Tu hất lên, mạch khí bàng bạc giống một bàn tay lớn đem một cây Hỏa Đằng ném bay đi.

Sau khi quăng bay Hỏa Đằng đi, Long Kha nhìn chăm chú lấy Tư Đồ Tu Năng, giọng lạnh lùng nói:

- Không có cây thương, Thiên Dược Động • đệ tứ cơ cảnh của ngươi dù tăng phúc cho ngươi vẫn rất mạnh, thế nhưng trước mắt ta chẳng phải là cái gì! Ngươi không phải nói ta tu luyện Mạch thuật cảnh giới không cao sao? Đúng, xác thực không cao, thế nhưng so với ngươi Thiên Dược Động viên mãn cũng còn tốt hơn, mà chuyện giết ngươi… Đầy đủ!

- Ầm!

Cùng với lấy mạch môn chấn động, Long Kha bắt đầu tụ lực Long Lân Đâm.

Không có tiến vào trạng thái ẩn nấp.

Càng không có tụ lực lâu để tạo thành tổn thương càng lớn.

Cũng chỉ là tụ lực một hơi, sau đó liền đem ném ra một cây Long Tu ngắn nhỏ.

Long Tu lướt qua chỉ đỏ, xuyên qua Hỏa Đằng, giống như là Quỷ Thủ dứt khoát, tiếp tục lướt về phía Tư Đồ Tu Năng.

Tư Đồ Tu Năng thấy thế, vội vàng khống chế hàng trăm cây Hỏa Đằng hướng phía trước tụ tập lại, đồng thời chính mình thì hướng một bên cuộn tới. Hắn đã không có Trấn Nhạc hộ giáp, tại không có cây thương kia, khẳng định là không ngăn cản được công kích của đối phương. Hiện tại cũng chỉ có thể dùng Hỏa Đằng kéo dài thời gian, cho mình cơ hội tránh né Long Tu.

- Phốc!

Long Tu xuyên thấu tất cả Hỏa Đằng đâm vào địa phương Tư Đồ Tu Năng vừa đứng.

Cuộn mình tránh qua, Tư Đồ Tu Năng nhìn xem vị trí viên gạch vừa rồi đã đứng, vẻ mặt cực kì khó coi.

Viên gạch đã trải qua Thiên Dược Động Mạch thuật đánh tới vẫn bình yên vô sự lại bị đánh ra một cái hố!

Vậy cái này nếu như là đánh ở trên người hắn…

Tư Đồ Tu Năng không dám nghĩ tiếp.

- Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nhất định phải phải nghĩ biện pháp đem cây thương đoạt lại.

Đối phương cảnh giới Mạch thuật xác thực không cao, thế nhưng tại làm sao uy năng quá mạnh, từ phẩm chất mà nói, chỉ sợ đã đến gần vô hạn Địa Cấp trong truyền thuyết!

Thiên Dược Động • đệ tứ cơ cảnh mang đến cho hắn tăng phúc căn bản không đáng chú ý.

Chỉ có dựa vào cây thương kia!

Nghĩ vậy, Tư Đồ Tu Năng lại càng mong muốn đem cây thương đoạt lại hơn.

- Đi!

Quyết định xong, Tư Đồ Tu Năng liền hướng chỗ tường lửa phóng đi.

Long Kha thấy thế, hừ lạnh một tiếng:

- Muốn chạy?

Sau đó đưa tay ra liền lại là một sợi Long Tu bắn ra ngoài, đồng thời chính mình cũng bắn mạnh mà ra, Long Tu trong tay nhắm thẳng Tư Đồ Tu Năng phía sau lưng. Tốc độ cả hai so sánh, Tư Đồ Tu Năng còn chậm nhiều lắm. Tư Đồ Tu Năng vừa mới vừa đi ra ngoài vài chục bước, Long Kha Long Lân Đâm đã tới gần trong gang tấc, bản thân Long Kha cũng chỉ cách hắn có mấy bước.

- Ngươi quá chậm!

Long Kha nhẹ nhàng giễu cợt, cười một tiếng.

Nàng thật sự không thích đi trào phúng người khác, nhưng đối phương là một tên ưa thích trào phúng, nàng liền không khách khí.

Tư Đồ Tu Năng cảm nhận được sát cơ sau lưng, lập tức cắn răng làm ra quyết định.

Công kích sau lưng, hắn đỡ không được.

Chỉ có cho nổ tung Thiên Dược Động.

Cho dù làm như vậy sẽ để cho linh thể, mạch môn bị cắn trả, thế nhưng ít nhất có thể ngay lập tức thoát khỏi mối nguy hiểm.

- Ầm!

Đây là âm thanh mạch môn chấn động.

- Oanh ——

Đây là tiếng nổ của Hỏa Đằng, sợi tơ chỉ đỏ cùng với Hỏa trụ.

Làn sóng lửa to lớn lập tức che phủ Long Kha, đồng thời vọt lên bầu trời, nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời bên trên Vân Lam sơn.

Tại đỉnh núi bên ngoài Bất Hủ tông nhìn thấy cảnh này, hai người Loan Nguyệt biểu lộ lập tức biến đổi.

Tư Đồ Tu Năng bạo Mạch thuật rồi!

Đây chính là phương pháp một người tu luyện không đến bước cuối cùng sẽ không dùng —— tuyệt đối là chiêu thức

giết địch 100, tự tổn 1000.

- Bất Hủ tông này thật đáng sợ.

- Đúng vậy, thật đáng sợ, vậy mà khiến Tư Đồ Tu Năng tự bạo Mạch thuật.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc thán phục không thôi.

Lúc này Tư Đồ Tu Năng tại phát nổ Mạch thuật xong, cũng không lo được đi xem Long Kha thế nào. Dĩ nhiên, dù cho không nhìn cũng có thể biết, loại nổ tung này có thể sẽ giết chết Trấn Nhạc thượng cảnh, nhưng lại giết không được nàng.

Hắn hiện tại chỉ muốn tìm tới Ôn Bình.

Đem cây thương của mình lấy về.

- Chuyện gì xảy ra?

Nhưng mà, khi hắn phóng thích cảm tri, ngây ngẩn cả người.

Cảm tri của hắn vừa mới dọc theo trăm mét, liền ngay cả quảng trường đều không có ra liền kết thúc rồi.

Cảm tri có thể tìm được bây giờ, ngay cả con mắt cũng có thể nhìn thấy.

Kế hoạch muốn dựa vào cảm tri tìm kiếm Ôn Bình, còn chưa bắt đầu liền đã thất bại.

Sau lưng, âm thanh Long Kha truyền đến:

- Làm như thế, ngươi chỉ sẽ càng chóng chết hơn. Long Lân Đâm của ta tiến vào trạng thái ẩn nấp về sau, tại bên trong nơi này, ngươi mãi mãi cũng không đụng được tới ta.

Nói xong, Long Kha một thân vảy hồng biến mất.

Tư Đồ Tu Năng vẻ mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

- Trốn!

Ngay lập tức thủ tiêu suy nghĩ đem cây thương cướp về vừa rồi.

- Ầm!

Hai chân ngay lập tức đạp một cái đi phía trước, cả người nhảy lên thật cao, muốn nhảy quay trở lại trong rừng. Nhưng mà, vừa mới đi, chỉ thấy trên đỉnh đầu liền xuất hiện chân một đầu nữ nhân đi theo, sau đó hung hăng hướng hắn phía dưới đạp xuống.

Tư Đồ Tu Năng vội vã đưa tay bảo vệ trước ngực, lực lượng linh thể lập tức vận chuyển tới cực hạn, nhưng mà linh thể của hắn cuối cùng cũng không mạnh.

Mặc dù đã viên mãn, nhưng mà bài danh lại quá thấp.

Một cước trực tiếp bị đá trở về mặt đất, tại bên trên quảng trường liên tục lộn vài vòng mới chật vật đứng dậy.

Lại nhìn lên đỉnh đầu, nhìn xung quanh.

Không có một ai!

- Phốc ——

Một tiếng xé gió truyền đến.

Liền ngay tại sau lưng, một sợi Long Tu tiếp tục lướt đến, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã gần trong gang tấc.

Tư Đồ Tu Năng thậm chí không có cơ hội phản ứng, Long Tu liền lập tức đâm vào phía bên phải ngực, đem trọn cơ thể trực tiếp xuyên thủng.

Máu tươi lập tức rơi xuống, nhuộm đỏ trên áo, cũng rơi rớt trên gạch của Quảng trường .

Long Kha cùng nhau mà đến:

- Không có Thiên Dược Động đánh gãy ta ẩn nấp, giết ngươi ta chỉ cần dùng chiêu thứ nhất Long Lân Đâm. Ngươi đến tư cách nhìn chiêu thứ hai Long Lân Đâm của ta cũng không có.

Tư Đồ Tu Năng lập tức che lại vết thương, sau đó cả người đi mấy bước về phía sau.

Đồng thời, cắn răng nhìn xem Long Kha chậm rãi, bên trong hai con ngươi mang theo một vẻ không cam lòng.

Thua!

Hắn thua!

Hơn nữa là thua ở đối thủ có cảnh giới Mạch thuật không cao.

…

Trong Chủ điện.

Thấy cảnh này, đám người Dương Nhạc Nhạc lập tức vỗ tay khen hay.

- Triệu trưởng lão quá mạnh.

- Vừa xinh đẹp lại mạnh mẽ, ta cảm giác đầu gối của ta nhanh không khống chế nổi nữa rồi.

Tử Nhiên cũng cảm khái theo:

- Tại Thiên Địa hồ, chỉ sợ đã không có mấy người là đối thủ của Triệu trưởng lão.

Thiên Địa hồ thế nhưng không có thanh Long Bích văn vũ khí thứ hai giống như trong tay nàng.

Thất Đại Ngân cấp chủ sự, khẳng định là không người nào là đối thủ của Triệu Kha, có thể cùng Triệu Kha chiến một trận, cũng chỉ có mấy người mạnh nhất Bách Tông liên minh kia.

Đáng sợ nhất là, Triệu Kha tuổi còn trẻ như vậy.

Dựa theo cốt linh tới đoán chừng, so với nàng còn nhỏ hơn nhiều lắm.

…

Trên quảng trường, Long Kha cũng không vội phóng thích Long Lân Đâm giết Tư Đồ Tu Năng.

Nếu như ngày thường, nàng khẳng định trực tiếp xông lên giết chết.

Nhưng là đối với Tư Đồ Tu Năng, nàng nhất định phải khiến cho hắn thưởng thức thật tốt một chút lực lượng của mình. Như hắn vừa rồi trào phúng, cũng phải để hắn sợ hãi nhiều chút.

Long Kha hỏi ngược lại một câu:

- Còn không trào phúng nữa đi?

【VIP】 Tư Đồ Tu Năng, Chết!

Tư Đồ Tu Năng không khỏi cười thảm một tiếng.

Vừa rồi hắn còn đang giễu cợt đối thủ đây mà!

Hiện tại trái lại một mực bị trào phúng.

Thật sự là hài hước nha.

Lộ ra tiếng cười thảm, Tư Đồ Tu Năng trong miệng ngậm lấy máu đỏ thẫm nói ra: - Lão phu thua… Chỉ cần không giết ta, ta nguyện ý đáp ứng ngươi bất kỳ điều kiện gì.

Long Kha nghe xong, không cầm được khẽ giơ lên cái trán, cười ra tiếng. Bất quá cười hai tiếng xong liền lập tức ngừng lại, cúi đầu nhìn Tư Đồ Tu Năng, nói ra:

- Đồ đệ chết rồi, ngươi nhẫn nhịn. Mình thua rồi, vẫn là lựa chọn nhẫn nhịn. Ngươi đúng là rất có thể nhẫn nhịn nha. Nếu như có thể nhịn, vì sao thay đổi dung mạo xông lên Bất Hủ tông?

Tư Đồ Tu Năng không có tiếp lời này, chẳng qua là tiếp một câu.

- Ta đã nhận thua.

Long Kha lạnh lẽo nhìn lấy Tư Đồ Tu Năng, nói:

- Biết vậy liền tốt. Vậy chắc ngươi hẳn phải biết, kẻ thua cuộc không có tư cách ra điều kiện.

Long Kha đã chuẩn bị động thủ.

Bất quá, nàng vẫn là nhìn về phía Ôn Bình.

Không chỉ bởi vì Ôn Bình là Tông chủ Bất Hủ tông, cũng bởi là vì giết Tư Đồ Tu Năng đối với Bất Hủ tông cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Liền cho Ôn Bình quyền quyết định.

Đối với việc này, Ôn Bình chẳng qua là nhàn nhạt trả lời một câu:

- Tùy ngươi xử trí, ta cũng không sợ cái gì mà liên quân Bách Tông liên minh.

- Ừ ừ.

Long Kha gật gật đầu, xoay người lại.

Long tu cũng theo sau giơ lên, mũi nhọn hướng về phía trán của Tư Đồ Tu Năng.

Sát ý bay lên!

Lộ rõ!

- Lão phu chính là Ngân cấp chủ sự, đã ăn nói khép nép đến tình trạng như thế, còn muốn thế nào nữa? Làm việc lưu lại một con đường, ngày sau dễ nói chuyện, đừng có ép người quá đáng! Tư Đồ Tu Năng gầm nhẹ một tiếng, trong hai con ngươi lập tức bắn ra hào quang căm hận.

Long Kha nhàn nhạt trả lời một câu:

- Nhưng ta không muốn gặp lại ngươi.

Ngay lúc này, Tử Nhiên đứng ở phía xa nhìn lấy, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, tại trên Chủ điện vội vàng hô:

- Triệu trưởng lão, mau ra tay, hắn muốn dùng bí thuật chạy trốn!

Mạch thuật chỉ có chủ sự Bách Tông liên minh đặc biệt sở hữu.

Dùng tuổi thọ đổi lấy tính mạng!

Mặc kệ ở đâu, đều có thể có thể trực tiếp truyền tống đến phân đà lân cận Bách Tông liên minh.

Mặc dù sẽ trả giá lượng lớn tuổi thọ để trao đổi, thế nhưng ít nhất có thể có một chút hi vọng sống.

Long Kha nghe hô một tiếng như thế, lúc này mới phản ứng được, lúc này Long Lân Đâm tại râu rồng ngưng tụ.

Nhưng mà, Long Kha thủy chung không thể nhanh hơn một tên vì mệnh cũng không cần người.

Một đoàn máu tươi trên thân trong nháy mắt bạo liệt, sau đó hóa thành huyết vụ (sương máu) cấp tốc bao bọc toàn bộ thân thể Tư Đồ Tu Năng.

Bên trong làn huyết vụ, Tư Đồ Tu Năng ngậm máu trong miệng tươi cười thảm thiết:

- Lão phu coi như không cần 500 tuổi thọ cuối cùng này, cũng phải nhìn thấy liên quân san bằng Bất Hủ tông…

Bí thuật vừa ra, hắn cũng chỉ còn thừa 30 tuổi thọ.

30 năm thời gian, như một cái búng tay!

Thế nhưng không làm như vậy, hắn ngay cả 30 năm cuối cùng đều không có, ngay cả cơ hội nhìn lấy liên quân san bằng Bất Hủ tông báo thù cho hắn đều không có.

Sau một khắc, đoàn huyết vụ bắt đầu tụ lại, giống như là gặp vòng xoáy hướng phía trung tâm hội tụ.

Long Lân Đâm cũng vào lúc này ném ra.

- Phốc!

Long Lân Đâm trực tiếp xuyên thấu huyết vụ, rõ ràng là thất bại.

Tiếng cười của Tư Đồ Tu Năng lập tức truyền đến:

- Lão phu trả giá 500 tuổi thọ sử dụng bí thuật, đó là để ngươi có thể ngăn lại sao?

Nhưng vào lúc này, một cây gậy gỗ màu đen rơi xuống.

Liền rơi vào đoàn huyết vụ bên cạnh!

Phía trên cùng gậy gỗ, một khỏa hạt châu màu máu bỗng nhiên lóe lên vầng sáng, mang theo một đám khí tức thô bạo, nóng nảy.

Vốn là huyết vụ đang hướng vào trung tâm hội tụ đột nhiên tản ra, bị hạt châu cưỡng ép kéo ra.

Tư Đồ Tu Năng tiếng cười hơi ngừng lại:

- Thứ quái quỷ gì thế!

Lúc này bí thuật của hắn lẽ ra cũng nên đã đưa đi, lúc mở mắt ra, liền là tại phân đà Bách Tông liên minh ở Đông hồ.

Nhưng bây giờ… Chính mình 500 tuổi thọ thiêu đốt máu tươi lại bị rút đi.

Hoàn toàn không dừng được!

Âm thanh Ôn Bình từ phía xa xôi truyền đến.

- Không có bạo huyết cái gì cả!

Không biết Thiêu Hỏa Côn thích nhất máu tươi sao?

Nhìn thấy huyết vụ bị điên cuồng rút đi, năng lượng càng ngày càng ít, Tư Đồ Tu Năng chạy thoát thất bại rồi,

- Aaaaa—— -

Không qua mấy hơi thở, máu tươi liền bị rút sạch.

- Bịch!

Tư Đồ Tu Năng máu me khắp người rơi xuống bên trên quảng trường.

500 tuổi thọ sinh mệnh.

Cũng không thể trở lại phân đà lân cận Bách Tông liên minh.

Lần này tổn hại chính mình 1000, lại ngay cả giết địch 100 đều không có làm được.

Trong nháy mắt, sự tuyệt vọng xé rách toàn bộ suy nghĩ của Tư Đồ Tu Năng, đưa hắn kéo vào trong một hang động trống không.

Nhìn thấy một màn này, từ trong Chủ điện, Ôn Bình hướng tới Lâm Khả Vô nói:

- Khả Vô, đem Thiêu Hỏa côn thu hồi lại đi.

Lâm Khả Vô gật gật đầu, tâm niệm vừa động, Thiêu Hỏa côn lập tức bay trở về trong tay.

Tử Nhiên nhìn một màn này, nghẹn lời.

Bí thuật cứ như vậy phá?

Một bên Dương Nhạc Nhạc thấy Tử Nhiên không hiểu, ngay lập tức giải thích:

- Tử Nhiên trưởng lão, pháp khí thường có năng lực đặc thù của mình. Thiêu Hỏa côn, năng lực khác không biết, nhưng năng lực hấp thu máu thì vô cùng cao siêu.

- Thì ra là vậy.

Tử Nhiên giật mình.

Tư Đồ Tu Năng cũng là đáng chết.

Mặc kệ đi đâu, mặc kệ gặp được người nào, có bí thuật này cơ bản đều có thể chạy trốn.

Nhưng không may gặp phải Bất Hủ tông.

- Lui đi.

Ôn Bình nói ra, lại hướng Chủ điện phía dưới đi tới.

Đám người Tử Nhiên lập tức theo sau.

Lúc Tử Nhiên cầm trường thương xuất hiện ở trước mắt, Tư Đồ Tu Năng đột nhiên giãy giụa, nhưng lại đã không đứng lên nổi.

Tổn thất 500 tuổi thọ, lúc này hắn quá suy yếu.

Tuy nhiên, Tư Đồ Tu Năng cũng không hề từ bỏ.

- Tử Nhiên đại sư, đưa cây thương cho ta, ta có thể đem vị trí của ta tặng cho ngươi!

Tử Nhiên không có trả lời.

Chỉ nhìn lấy Ngân cấp chủ sự mà ngày xưa vô cùng cao cao tại thượng — Tư Đồ Tu Năng.

Trước kia hắn nhưng là đứng tại trên cùng toàn bộ Thiên Địa hồ, một câu liền có thể quyết định vận mệnh rất nhiều người.

Nhưng bây giờ, hắn ngay cả mạng của mình cũng đều không giữ được…

Ôn Bình cầm đũa phép trong tay, mở miệng nói:

- Coi như đem thương cho ngươi, ngươi cũng cầm không nổi.

Nhìn thấy Tư Đồ Tu Năng lúc này đã là cái nửa sống nửa chết, Ôn Bình cũng không còn kiên nhẫn.

Đáng tiếc a.

Giảng hòa không thành công.

Bằng không, liền có thể nhập vào hết mấy vạn bạch tinh.

Tuy nhiên cũng còn tốt, Tư Đồ Tu Năng hẳn là cũng rất giàu có. Làm một cái Ngân cấp chủ sự, trên thân luôn có xấp xỉ một nghìn bạch tinh bên người.

- Triệu trưởng lão, tiễn hắn một đoạn đi.

- Chậm đã!

Tư Đồ Tu Năng bỗng nhiên gọi Long Kha:

- Lão phu có một chuyện không rõ, cầu Ôn Tông chủ giải thích. Bằng không lão phu dù chết, cũng sẽ một mực tiến vào trong mộng quấn lấy ngươi.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Thật là một ý nghĩ vô lại.

Dứt lời, Ôn Bình khoát tay kêu Long Kha dừng tay.

Tư Đồ Tu Năng thấy thế, nuốt một miệng máu tươi sợ ảnh hưởng tới cuộc nói chuyện, hỏi:

- Đem thương của lão phu cướp đi, ngươi là làm sao làm được?

Nếu không phải Ôn Bình cướp đi thương của hắn, trận chiến đấu này tuyệt đối không phải kết cục này.

Mục đích của chuyến đi này một cái cũng không có đạt được, còn đem mạng của mình cho thêm vào.

Thực sự quá không cam lòng!

Ôn Bình lên tiếng nói:

- Nói cho ngươi, ngươi cũng không hiểu… Ma pháp, có nghe nói qua sao?

- Ma… Pháp…

Tư Đồ Tu Năng lâm vào trầm tư.

Ôn Bình đưa tay:

- Nếu đã biết, liền lên đường đi.

- Chậm đã!

Tư Đồ Tu Năng lại lần nữa gọi lại.

- Còn gì trăng trối?

- Nếu lão phu nguyện ý gia nhập Bất Hủ tông, nguyện ý làm trâu làm ngựa, Ôn Tông chủ có thể tha cho ta một con đường sống hay không.

Hắn thật sự không muốn chết.

Dù cho chịu đựng nhiều hơn, hắn cũng muốn sống.

Ôn Bình lắc đầu:

- Ngươi đã không sống được mấy năm, thu ngươi quả thực là lãng phí lương thực, ngươi cho rằng Bất Hủ tông ta, gạo là người bình thường có thể ăn sao?

Tiếng nói vừa ra, Long Kha liền giơ lên Long tu, nhắm ngay trái tim Tư Đồ Tu Năng đâm tới.

- Còn nữa…

Tiếng la của Tư Đồ Tu Năng lập tức ngừng lại.

Thân thể run lên bần bật, sau cũng không còn động tĩnh.

Bách Tông liên minh Thất đại Ngân cấp chủ sự Tư Đồ Tu Năng —— chính thức ngã xuống!

【VIP】 Sống và chết, chọn một cái

Sau khi thân thể run lên bần bật, cuối cùng cũng không còn động tĩnh rồi.

Bách Tông Liên Minh thất đại ngân cấp chủ sự Tư Đồ Tu Năng chính thức chết!

Khi máu tươi theo lồng ngực chảy xuống đã thấm ướt đầu gối, Long Kha đem râu rồng rút ra, sau đó đẩy thân thể của Tư Đồ Tu Năng ra sau, hắn liền ngã xuống sân.

Ba!

Máu tươi văng khắp nơi.

- Muốn chết cũng không chọn nơi tốt một chút, lại đến Bất Hủ Tông làm dơ gạch của chúng ta.

Long Kha từ từ thu hồi mạch môn.

- Triệu trưởng lão, làm không tệ.

Nhìn thi thể của Tư Đồ Tu Năng, trên mặt Ôn Bình nói không ra là buồn hay vui, nhưng hôm nay dì nhỏ nhà mình quả thật đáng được khen hai câu.

Không có nàng, chính là phải thả giao long rồi.

Nói thật, hắn vẫn thật không muốn thả giao long ra.

Bởi vì động tĩnh quá lớn.

Mà bản thân hắn là một người ít xuất hiện, trước giờ không để lộ thực lực của mình trước người khác, cũng không thích mất mặt.

Nhưng Long Kha đối với sự khích lệ này không hài lòng.

- Nếu như lại cho ta một thời gian một tháng, đánh hắn, ta tuyệt đối không tốn sức như thế.

Thời gian một tháng, Phong Chi Cấm Cố, Cụ Phong Thuật, còn có Phong thuộc tính dị mạch đều có thể đạt được.

Đến lúc đó từ bên trong Thiên Dược Động tùy ý rời đi.

Hắn muốn vây khốn bản thân?

Cụ Phong Thuật nổi lên, xem ai chết trước.

Muốn chạy?

Phong Chi Cấm Cố giữ lại.

Sau đó một cái gai Long Lân tích lũy sức mạnh, ở trong Phong Chi Cấm Cố trút hơi thở cuối cùng.

Tóm lại, một tháng nàng có rất nhiều biện pháp giết chết Tư Đồ Tu Năng.

Nghe được Long kha lời nói, đám người Dương Nhạc Nhạc lập tức theo đó ồn ào lên.

- Triệu trưởng lão uy vũ!

- Triệu trưởng lão uy vũ!

Tử Nhiên ở một bên thấy thế, không khỏi lắc đầu, nhìn bọn người Dương Nhạc Nhạc giống như nhìn những chú gấu nhỏ vậy.

- Tông chủ, vậy bây giờ thi thể của Tư Đồ Tu Năng xử lý như thế nào?

Tư Đồ Tu Năng phơi thây ở đây, cái chết của hắn có thể khiến bản thân nhìn thấy được sự cường đại của Bất Hủ Tông, nhưng cũng khiến nàng sinh ra một sự lo lắng. Ngân cấp chủ sự vừa chết, tuyệt đối sẽ rút dây động rừng.

Hoàn toàn cạch mặt với Bách Tông Liên Minh là chuyện khẳng định rồi.

Bây giờ nên xử lý thi thể của Tư Đồ Tu Năng như nào mới có thể khiến chuyện này trở nên dễ xử lý, đây là một vấn đề.

Ôn Bình không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng đáp một tiếng, dường như sớm đã có tính toán,

- Nếu đã hoàn toàn trở mặt với Bách Tông Liên Minh, vậy thì thuận tay đem hắn chôn ở bên ngoài Thương Ngô Thành thuận tiện cũng lập cho hắn một tấm bia. Giết cũng giết rồi, cũng không thể để giết rồi mà không có giá trị gì. Đem hắn

chôn ở bên ngaoì Thương Ngô Thành, cũng có thể mang đến sức uy hiếp rất lớn đối với những người từ bên ngoài đến đây, ít nhiều cũng có thể làm cho Thương Ngô Thành ít gặp rắc rối hơn.

- Nhưng nếu làm như thế cũng có thể mang đến tai họa ngập đầu cho Thương Ngô Thành.

Tư Đồ Tu Năng bị chôn ở bên dưới cổng Thương Ngô Thành, nếu Bách Tông Liên Minh kia biết được, đầu tiên chẳng phải là muốn san bằng Thương Ngô Thành sao.

Ôn Bình trả lời:

- Không chôn, Bách Tông Liên Minh cũng sẽ không bỏ qua Thương Ngô Thành.

…

Thương Ngô thành.

Đám người Lục Minh liên tục đợi Tư Đồ Tu Năng hết mười mấy ngày đã bắt đầu lo lắng, ngày ngày đứng ngồi không yên.

Vốn dĩ ghế gỗ, ghế vuông trơn nhẵn, lúc này đây giống như ngồi trên chông.

Tư Đồ Tu Năng không ở đây, bọn họ như đứng dưới sự nguy hiểm, điều này khiến bọn họ vừa sợ lại vừa hoảng.

Nhưng Tư Đồ Tu Năng đã lệnh cho bọn họ chính là không thể rời khỏi khách sạn, người rời đi vĩnh viễn không được theo hắn nữa.

Lục Minh đối với Tư Đồ Tu Năng quan trọng sao?

Những năm gần đây, cho dù là đi đâu cũng mang theo.

Nhưng vẫn nói không cần là không cần rồi.

Bọn họ thật vất vả mới có cơ hội ở bên cạnh Tư Đồ Tu Năng tận tâm tận lực, sao lại dám tự mình buông tha chứ?

Bỗng nhiên, lầu hai truyền đến tiếng hét của một người.

- Nhanh nhìn, trên núi Vân Lam xuất hiện Thiên Dược Động Mạch Hỏa Diễm Trùng Thiên!

Một đám người vội vàng nhảy lên lầu hai, đi về phía cửa sổ của căn phòng, nhìn về phía đỉnh núi Vân Lam.

Quả nhiên, ngọn lửa của Trùng Thiên tạo thành một trụ tròn vây quanh núi Vân Lam.

Cho dù không cảm nhận được khí tức của Tư Đồ Tu Năng, nhưng chỉ từ một chút Trùng Thiên Hỏa Trụ vây thành một trụ tròn kia lại có thể đoán được là của Tư Đồ Tu Năng phóng thích ra.

- Tư Đồ đại nhân đây là lên núi báo thù cho Hạ Kim đi?

- Ta đã nói mà, Tư Đồ đại nhân tuyệt đối không thể nào quên đi thù hận.

- Cái Bất Hủ Tông này e rằng bị đánh đến không kịp trở tay rồi.

Mọi người ngươi một câu ta một câu, vẻ mặt hưng phấn.

Nhìn thấy mạch thuật của Tư Đồ Tu Năng rồi, mọi người xem như trong lòng nắm chắc phần thắng rồi.

Một khắc tiếp theo, đột nhiên một ngọn lửa mãnh liệt nổ tung trên đỉnh núi Vân Lam, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Thiên Dược Động Mạch Thuật, biến mất không thấy nữa rồi!

- Tự Bạo Mạch Thuật!

Một người không thể tin được nói ra suy nghĩ trong lòng.

Vốn dĩ trên mặt Lục Minh còn tràn đầy ý cười lập tức cứng lại, chuyển thành vẻ mặt trầm trọng,

- Chẳng lẽ thật sự là Tự Bạo Mạch Thuật?

Hắn không dám suy nghĩ khả năng thứ hai.

Bởi vì thứ hai khả năng kinh khủng hơn.

Cái kia chính là mạch thuật bị đối thủ làm cho nổ tung.

Thiên Dược Động Mạch Thuật nếu như thật bị đối phương đánh vỡ, vậy mạng của Tư Đồ Tu Năng e rằng không còn lâu

nữa. Bởi vì Thiên Dược Động Mạch Thuật có thể chịu được sự công kích của cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm.

- Chúng ta có cần lên núi hỗ trợ?

- Lục ca, chúng ta nên làm thế nào?

Bên tai Lục Minh vang lên tiếng mọi người hỏi, trong âm thanh lộ ra sự bất an.

- Đi, đi xem xem!

Lục Minh hoàn toàn không muốn quan tâm đến cái mệnh lệnh gì đó của Tư Đồ Tu Năng, giờ phút này đây Tư Đồ Tu Năng một mình ở Bất Hủ Tông, việc quan trọng trước mắt là đi giúp đỡ hắn.

Tự Bạo Mạch Thuật, không phải là một trạng thái tốt đẹp gì.

Cộp cộp cộp.

Một đoàn người xẹt qua mái hiên nhanh chóng đi về hướng Ngàn Bậc Thềm.

Đang lúc chuẩn bị chạy lên, có người đi xuống rồi.

Xa xa nhìn qua, Ôn Bình đi đầu tiên, theo sau đó còn có một số người.

- Trận chiến kết thúc rồi?

Tim của Lục Minh nhịn không được đập nhanh hơn, muốn rút lui, nhưng hình như Ôn Bình đã nhìn thấy bọn họ rồi.

Quả nhiên, vừa chuẩn bị lùi bước, tiếng của Ôn Bình đã truyền đến.

- Nếu đã đến rồi, thì đừng đi vội.

Vừa dứt lời, Ôn Bình liền xuất hiện dưới chân núi Vân Lam.

Công phu của một hơi thở, liền vượt qua mấy trăm bậc thang.

- Ôn tông chủ!

Lục Mình không dám nhìn thẳng vào mắt Ôn Bình, vội vàng khom mình hành lễ. Đám người Trấn Nhạc cảnh sau lưng nhìn thấy Lục Minh khom người hành lễ, cũng chỉ đành nhanh chóng theo đó cung kính khom người hành lễ.

Nhưng không ngờ đến, Ôn Bình đột nhiên hỏi một vấn đề khiến bọn họ khiếp sợ.

- Chết, hay sống, các ngươi chọn một đường đi.

Lục Minh vội giải thích,

- Ôn tông chủ, chúng ta không có ác ý gì… Chỉ là đại nhân nhà chúng ta mấy ngày nay luôn không có ở khách sạn, nhưng bên trên đã truyền đến tin tức, cho nên ta bèn muốn lên đây để đưa tin cho ngài. Tuyệt đối không mang theo địch ý!

Sáu chữ cuối cùng được Lục Minh nhấn mạnh từng chữ.

Giọng điều ấy cho thấy bản thân không hề mang theo địch ý.

Ôn Bình tựa như không nghe thấy lời giải thích đó, tiếp tục nói:

- Nhanh chóng lựa chọn đi, không có con đường thứ ba đâu.

- Ôn tông chủ, chúng ta thật…

Lục Minh còn muốn giải thích, nhưng một giây sau liền ngẩn người.

Bọn người Tử Nhiên, Bách Niệm Hương từ Ngàn Bậc Thềm đi xuống, khi chỉ cách hắn vài chục bước. Ở phía sau bọn họ, chỉ có một con khỉ đột Xích Mục mang theo Tư Đồ Tu Năng. Tư Đồ Tu Năng lúc này toàn thân đầy máu, cả người không có lấy một chỗ lành lặn, tất cả đều là vết thương. Lồng ngực không còn phập phồng nữa, dưới cảm nhận của hắn đã không còn bất cứ hơi thở nào.

Hơi thở đều không còn rồi, kết quả rất rõ ràng.

Tư Đồ Tu Năng đã chết rồi.

Bịch!

Thoáng một cái Lục Minh không khỏi co quắp ngã trên mặt đất.

Sự tuyệt vọng giống như thủy triều dâng lên, khiến hắn ngay cả khí lực đứng lên cũng không còn.

Bây giờ hắn mới hiểu, chẳng trách Ôn Bình lại hỏi hắn muốn chết hay muốn sống.

【VIP】 Đều chôn ở ngoài thành hết đi

Bây giờ hắn mới hiểu, chẳng trách Ôn Bình lại hỏi hắn muốn chết hay muốn sống.

Tư Đồ Tu Năng đều đã chết.

Đàm phán hòa bình cũng đã tiêu tùng, không còn bất kì khả năng đàm phán nào nữa, sót lại chỉ còn là tử chiến sau này của hai bên mà thôi.

Dưới loại tình huống này làm sao có thể thả bọn họ rời đi?

- Ôn tông chủ, chúng ta muốn sống!

Không đợi Lục Minh nói chuyện, đám người Trấn Nhạc cảnh ở sau lưng đã mở miệng trước rồi, sau đó nhao nhao quỳ trên mặt đất.

Nhìn thấy một màn như này, đám người Bách Niệm Hương thổn thức không thôi.

Nhiều Trấn Nhạc cảnh như thế, vậy mà quỳ gối trước mặt bọn họ xin tha mạng, phóng mắt nhìn khắp Thiên Địa hồ này, đoán chừng trên trăm năm cũng không thấy được một lần.

Ngược lại Bách Niệm Hương cũng đã nhìn thấy nhiều Trấn Nhạc Cảnh như thế quỳ gối trước mặt mình rồi, nhưng bởi vì là cường giả của Tiềm Long Môn, là thủ hạ của phụ thân nàng.

Không giống bây giờ, nhiều Trấn Nhạc cảnh như thế quỳ gối cầu xin không giết bọn họ.

Ôn Bình nhìn về phía Lục Minh, hỏi:

- Ngươi thì sao?

- Sống… Tất nhiên cũng là sống.

Sắc mặt Lục Minh trắng bệch nhìn Tư Đồ Tu Năng đã chết kia, đưa ra một sự lựa chọn gian nan.

Muốn sống, chỉ sợ ý nghĩa là từ nay về sau sẽ không còn là người của Bách Tông Liên Minh nữa rồi.

Hắn phải làm phản đồ!

- Đều giết hết là xong rồi, một đám người gió chiều nào thổi chiều nấy, tương lai có thể làm được gì chứ?

Long Kha trợn mắt nhìn.

Ôn Bình giơ tay lên, nói:

- Được rồi, nếu bọn họ đã muốn sống, vậy thì để bọn họ sống đi. Chỉ là, Lục Minh, ta muốn biết Bách Tông Liên Minh rốt cục đưa ra điều kiện gì để đàm phán hòa bình.

Lục Minh ấp a ấp úng trả lời:

- Bạch tinh như ngài mong muốn, sẽ cho ngài. Nhưng… bắt buộc phải đem ra phương thức chế tác… thuyền biết bay…

Nói đền phần phía sau, Lục Minh ấp a ấp úng, có thể là vì sợ hãi.

Sợ hãi điều kiện này khiến Ôn Bình tức giận.

- Vậy thì xem ra cho dù không giết Tư Đồ Tu Năng, thì cuộc đàm phán hòa bình này cũng không làm được rồi.

Phương thức chế tác phi chu, hắn làm sao có thể giao ra?

Đừng nói phi chu không có sơ đồ chế tác, cho dù có, Ôn Bình cũng sẽ không đưa.

Đương nhiên, đưa ra ngoài, bọn họ có thể làm được hay không là một vấn đề, quá nhiều tài liệu ở thế giới này không có.

- Đúng rồi, trong thời gian ngắn như thế, các ngươi dùng cái gì để đưa tin tới lui?

Trước mắt hắn biết được cách nhanh nhất là chim đưa thư, nhưng mà một đi một về, ít nhất cũng mất một hai tháng đi.

Lúc này mới qua bao lâu?

Lục Minh thẳng thắn nói:

- Bởi vì ta tu luyện bí thuật dùng tuổi thọ truyền âm, có thể trong mấy canh giờ truyền tin tức đến một nơi cố định.

- Hắc, bí thuật cổ quái, quý hiếm của Bách Tông Liên Minh ngược lại khá nhiều nha.

Càng khoa trương hơn là, đều là bí thuật thiêu đốt tuổi thọ.

Thuần túy liều mạng!

- Bí thuật là sau khi gia nhập Bách Tông Liên Minh tùy thời có thể lĩnh ngộ, ở tại tổng hội của Bách Tông Liên Minh có một bí cảnh.

Nếu đã đem chuyện bí thuật nói ra, Lục Minh cũng không muốn lãng phí thời gian đợi Ôn Bình hỏi, dứt khoát nói ra trước.

Vốn cho rằng Ôn Bình sẽ thỏa mãn với câu trả lời của hắn.

Nào có thể đoán được, Ôn Bình chỉ lạnh nhạt trả lời một câu:

- Xem ra bí cảnh cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, đều là những thứ chơi đùa tính mạng. Chúng ta tu luyện là vì bảo vệ tính mạng, các ngươi lại thích chơi đùa tính mạng…

Theo đó là một cái khoát tay.

- Triệu trưởng lão, đưa hắn cùng Tư Đồ Tu Năng chôn cùng nhau đi.

- Ôn tông chủ!

Lục Minh lập tức kinh ngạc.

Không phải Ôn Bình nói không giết hắn sao?

- Ta cũng không phải là người tốt đẹp gì, sao lại nói cái gì ngươi cũng tin thế? Ngươi dám có ý đồ với đệ tử Bất Hủ Tông ta, lần trước vốn nên giết ngươi và Hạ Kim rồi, chẳng qua bây giờ giết cũng không muộn.

Vừa dứt lời, ba cái mạch môn của Long Kha lập tức mở ra.

Gai Long Lân căn bản không cần tụ lực liền trực tiếp phóng ra ngoài.

Lục Minh muốn chạy trốn, nhưng tốc độ chạy quá chậm, vừa mới xoay người liền bị gai Long Lân của Long Kha xuyên qua đầu.

Bịch!

Lục Minh ngã trong vũng máu, đi đời nhà ma rồi.

Tử Nhiên thấy Lục Minh vừa chết, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Dùng truyền âm bí thuật của Lục Minh, cho dù đi đâu, căn bản đều bị ủy thác trọng trách.

Tông chủ nhà mình nói giết chính là giết.

Giữ lại hắn cũng đơn giản vì hỏi hai câu mà thôi.

Nhưng nghĩ đến Tư Đồ Tu Năng cầu xin tha mạng cũng bị giết, cái chết của Lục Minh, nàng cũng không có ngạc nhiên gì mấy.

Lúc này, Ôn Bình mở miệng.

- Vân Liêu trưởng lão, những người khác ngươi sắp xếp một chút, sau này công tác vệ sinh của Bất Hủ Tông liền giao cho bọn họ… Xích Mục, mang hai người đi theo ngươi trồng cây!

- Được nha!

Khỉ đột Xích Mục lập tức vui vẻ.

Trấn Nhạc cảnh nghe theo lệnh của hắn, nghĩ đến thật kích thích.

Cùng lúc đó, đám người Lục Minh rời khỏi khách sạn, Hoàn Thành cũng đợi một lúc sau mới biết được.

Nếu quả thật xảy ra chuyện, dù mang theo người đi có thể là cảm giác đi chịu chết, nhưng Hoàn Thành vẫn mang theo thân vệ của mình đi về phía núi Vân Lam.

Nhưng vừa đi một nửa đường, thấy Ôn Bình đi về phía hắn.

- Cha!

Hoàn Sơn trong đám người hô lên một tiếng.

Hoàn Thành cười cười, cảm nhận được Hoàn Sơn đột phá đến Thông Huyền cảnh, trong lòng càng thêm vui mừng.

Chỉ là nhiều người Bất Hủ Tông xuống núi như thế, Hoàn Thành cũng không hàn huyên tâm sự, trực tiếp đi lên trước hỏi thăm:

- Ôn tông chủ, xảy ra chuyện rồi?

- Cho là thế đi… đi, trước hết đi ra ngoài thành, chôn hai người.

- Chôn người?

Hoàn Thành liền nhìn về phía sau lưng Ôn Bình.

Chỉ thấy Xích Mục hóa thành hình người một tay nhấc một người.

Bên trái là Tư Đồ Tu Năng.

Bên phải là Lục Minh vừa bị giết lúc nãy.

- Cái này!

Hoàn Thành kinh ngạc đến mức không động đậy nổi.

Một đám đại nhân vật truyền thuyết cấp cường giả của ba cái mạch môn cứ như thế mà bị giết rồi!

- Hoàn thúc, không cần ngạc nhiên như thế. Hai người bọn hắn ta chuẩn bị chôn ở bên ngoài Thương Ngô Thành, đến lúc đó người làm hai tấm bia, ghi tên của hai người đó, Trấn Nhạc thượng cảnh trở xuống, chắc không có ai dám gây chuyện ở Thương Ngô Thành rồi.

- Ặc…

Hoàn Thành thật sự không biết nên trả lời cái gì.

Bị chính con mình vỗ vỗ lên vai, lúc này mới trở lại bình thường.

Nhanh chóng kêu người đến nhận thi thể của Tư Đồ Tu Năng, sau đó liền đi vòng về phía ngoài thành.

Bởi vì rêu rao đi trên phố, người đi lại trên con đường này đã nhiều rồi.

Sau một canh giờ, khi hai phần mộ đã đào xong ở nới trống trải ngoài thành. Tư Đồ Tu Năng và Lục Minh một trái một

phải bị chôn lấp, cái chết của Tư Đồ Tu Năng và Lục Minh lập tức sẽ truyền ra ở Thương Ngô Thành.

So với việc mấy ngày trước chuyện Trấn Nhạc cảnh tu sửa tường thành thì chuyện này càng chấn động hơn.

Cho dù đa số người đối với Tư Đồ Tu Năng không có khái niệm gì, cũng không biết ngân cấp chủ sự trên tấm bia kia đại biểu cho cái gì.

Nhưng là Trấn Nhạc thượng cảnh vẫn khiến mọi người không rét mà run.

Trấn Nhạc cảnh đối với bọn họ đã là truyền thuyết rồi.

Cái đỉnh cao của Trấn Nhạc cảnh kia - Trấn Nhạc thượng cảnh, chính là càng thêm khủng bố

Không cần nghĩ cũng là một đại nhân vật đứng ở đỉnh cao của Thiên Địa hồ, đối với Đông hồ nhỏ bé này mà nói, e rằng đối phương đến cũng không thèm đến.

Nhưng bây giờ lại bị cường giả của Bất Hủ Tông giết chết, còn bị chôn ở nơi này.

Đương nhiên, lúc nhất thời tất cả người ở Thương Ngô Thành đối với Bất Hủ Tông tôn kính như thần linh.

Nếu như Bất Hủ Tông không có công khai thu nhận đệ tử, bọn họ đều muốn đi xem thử.

Cùng lúc đó, sau khi trận đấu ở núi Vân Lam kết thúc, hai người Loan Nguyệt không biết tình hình liền chạy về phía trong thành.

Muốn đi Bất Hủ Tông xem tình hình như thế nào, nhưng vừa vào thành đã nhìn thấy mọi người chạy trên đường cái, hướng đi chỉ có một.

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Hai người Loan Nguyệt nhìn nhau, sau đó đi theo.

Lúc đứng trước bia mộ của Tư Đồ Tu Năng và Lục Minh, hai người đều ngơ ngác không nói ra lời.

Bởi vì như thế còn bị đám người xung quanh cười nói hai câu, nói bọn họ không thấy qua sự đời.

Hệ thống siêu cấp tông môn.

【VIP】 Sự đổi mới của cửa hàng nội thất chủ điện!

Lại nói đến Ôn Bình.

Sau khi chôn Tư Đồ Tu Năng, Ôn Bình đứng trên thành lầu, dùng cảm giác bao phủ toàn bộ Thương Ngô Thành.

Cho dù là nơi âm u hẻo lánh, cảm giác của Ôn Bình đều len lỏi đến, mục đích là vì nhìn xem có phải còn cường giả của thế lực nào đó đang trốn trong Thương Ngô Thành.

Thương Ngô Thành nói yên tĩnh cũng yên tĩnh, nếu như nói nó như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, đoán chừng cũng có rất nhiều "thứ" ẩn giấu ở nơi mà hắn không nhìn thấy được.

Dù sao Thương Ngô Thành dựa vào Bất Hủ Tông của bản thân, hơn nữa Bất Hủ Tông đang trong thời buổi rối loạn.

Nếu quả thật có, dù sao Tư Đồ Tu Năng kia đã giết rồi, vậy thì tiện tay giết thêm vài tên nữa cũng không sao.

Nhưng mà, cảm giác không tìm được cường giả Trấn Nhạc cảnh trở lên, Thông Huyền cảnh không ảnh hưởng đến toàn cục, Thần Huyền cảnh ngược lại thì có mấy người. Dựa vào thực lực của bọn họ căn bản không tạo được sóng gió gì lớn, cũng không dám ở Thương Ngô Thành giở trò bịp bợm, Ôn Bình cũng lười để ý bọn họ.

- Đúng rồi, Hoàn thúc, thạch liệu của Vân Hải chi đô đều đưa đến rồi chưa?

Hoàn Thành trả lời:

- Cũng kha khá rồi, ngày mai chắc còn một chuyến cuối cùng nữa.

- Ừm, vậy ta về trước đây.

Nếu Thương Ngô Thành không còn chuyện gì nữa, Ôn Bình cũng không muốn ở đây đợi.

Nói ra, vừa hay chủ điện trước lúc Tư Đồ Tu Năng và Long Kha chiến đấu đã nâng cấp xong, là lúc phân lại địa bàn mới rồi, cũng tốt để cho Ác Linh kỵ sĩ bắt đầu tuần tra ở Thương Ngô Thành.

- Hệ thống, dựa theo kế hoạch địa bàn mới vốn có trực tiếp quy hoạch tại nơi này của Thương Ngô Thành đi.

Trong chốc lát, hệ thống cho câu trả lời.

- Quy hoạch mới hoàn thành!

Hệ thống vừa dứt lời, trước mắt Ôn Bình liền xuất hiện bản đồ lãnh địa của Bất Hủ Tông, đại đa phần của Thương Ngô Thành đã bị bản đồ quy hoạch trong đó.

- Đóng lại.

Sau khi đóng bản đồ, Ôn Bình chuẩn bị quay về tông môn.

Lúc này Hoàn Sơn đột nhiên chạy đến, hơi do dự hỏi:

- Tông chủ, ta có thể về trễ một tí được không?

- Bất Hủ Tông lại không có quy định hạn chế giờ giấc tự do.

Lời này của Ôn Bình không chỉ nói riêng với Hoàn Sơn, cũng là nói cho tất cả mọi người ở Bất Hủ Tông nghe.

Quả nhiên, đám người Dương Nhạc Nhạc cũng theo đó mở miệng nói:

- Tông chủ, chúng ta cũng muốn về trề một chút.

- Tùy các ngươi.

- Đa tạ tông chủ!

Mọi người nhìn nhau cười cười.

Ôn Bình thấy thế, cũng không khỏi nở một nụ cười, chỉ là lập tức thu lại cất bước đi xuống thành lầu. Tử Nhiên và đám trưởng lão sau khi dặn dò vài câu liền đi theo Ôn Bình.

Trở lại Bất Hủ Tông, Ôn Bình trực tiếp đi về phía chủ điện.

Nghĩ đến xem sự đổi mới cửa hàng nội thất của chủ điện xem đã có những đồ đạc gì, đồng thời thuận tiện xem cái vị

cường giả Địa Vô Cấm đang ngủ kia.

Gần đây Ôn Bình tương đối bận rộn, luôn không có thời gian đến thăm hắn.

Nhẩm tính, hắn đã uống Hải Niệm Nùng Trà được hơn nửa tháng rồi.

Cảm giác thăm dò hướng về phía cường giả Địa Vô Cấm nằm trên giường kia, lông mày Ôn Bình như nhíu lại,

- Phục Sinh Thể không phải đã cho sinh mạng thứ hai sao? Lại uống Hải Niệm Nùng Trà của ta nữa, sao lại không có chút ý thức muốn thức tỉnh vậy?

Tinh thần lực hoàn toàn là một mảnh cảm giác hỗn độn.

Không có trạng thái thanh tỉnh của một người bình thường.

Sau khi thu hồi cảm giác, Ôn Bình trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Cái người này tốt nhất là nên tỉnh lại trước khi đại quân của Bách Tông Liên Minh đến, hơn nữa có thể sử dụng hắn, nếu không chính là uổng công cứu hắn rồi.

Cho dù sau khi hắn tỉnh lại chỉ có sức mạnh của Bán bộ Địa Vô Cấm, cũng đủ để giúp hắn một chuyện lớn rồi.

Dù sao thì Bách Tông Liên Minh kia người đông.

Nó đại biểu cho cả một Thiên Địa hồ!

Sau khi ra khỏi căn phòng, Ôn Bình tràn đầy mong đợi mở cửa hàng nội thất của chủ điện,

- Trước tiên để ta xem xem có đồ tốt gì mới nào.

Liên tục nâng cấp ba lần, chắc vận khí sẽ không tệ đến mức không có gì mới đi?

- May quá!

Ôn bình nhẹ nhàng thở ra.

Không phụ kì vọng, cửa hàng nội thất của chủ điện đã tạo ra hai thứ đồ mới.

- Phá Cảnh Đan!

- Đan dược?

Ôn Bình nhìn viên đan dược màu đen trong cửa hàng nội thất, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Đồ vật của thế giới Tiên Hiệp!

[Phá Cảnh Đan Phổ Thông]

[Tác dụng: cung cấp cho người tu luyện năng lượng to lớn, dùng để đột phá cảnh giới, mở ra mạch môn. Thông Huyền cảnh nâng lên Thần Huyền cảnh, tỷ lệ 100%. Thần Huyền cảnh nâng lên Trấn Nhạc cảnh, tỷ lệ 50%. Trấn Nhạc cảnh nâng lên Địa Vô Cấm, tỷ lệ 20%. (Chú thích: Mạch môn thông thường, mạch môn dị mạch bẩm sinh hiệu quả như nhau)]

[Tác dụng hạn chế: cần đả thông kinh mạch trước, gắn liền với việc chuẩn bị mở ra mạch môn, nếu không không có cách nào sử dụng.]

- Trực tiếp dùng để đột phá cảnh giới, có điểm này quá mạnh rồi.

Nhìn thấy tác dụng của nó, Ôn Bình kinh ngạc.

Cái đan dược này hoàn toàn có thể giúp hắn tăng đến Trấn Nhạc cảnh đó.

Nếu hắn trở thành Trấn Nhạc cảnh, cộng thêm hiệu quả tăng phúc của lãnh địa Bất Hủ Tông, thực lực tuyệt đối cực kỳ khủng bố.

Đến lúc đó có thể thử đi ra ngoài, đi tiếp xúc một chút với cái gia tộc của mẫu thân.

- Kí chủ xin chú ý hạn chế.

Âm thanh hệ thống nhắc nhở truyền đến.

Tâm trạng vừa mới vui sướng và kích động của Ôn Bình liền thu lại, sau đó ánh mắt nhìn vào một hàng chữ “Hạn chế”.

- Cần đả thông kinh mạch, vậy không phải là Bán Bộ Trấn Nhạc cảnh mới có thể sử dụng sao?

Cái này là dội nước lạnh đó!

Còn ngay lúc…

Hệ thống lên tiếng nói:

- Có thể giải thích như thế. Đồng thời, hạn chế của nó còn có bao gồm cả hạn chế công pháp, nếu không có công pháp của phẩm cấp tương ứng, Phá Cảnh Đan Phổ Thông cũng không có cách nào sử dụng.

- Ý nghĩa chính là đơn thuần chuẩn bị cho Bán Bộ Thần Huyền, Bán Bộ Trấn Nhạc Cảnh.

Không ngờ không có chuyện của hắn.

Cho dù hắn không có huy hiệu mà nói, không cần một cái Bán Bộ Trấn Nhạc cảnh quá độ, không có gắn liền cái thứ ba tụ thần mạch môn.

- Hiện tại kí chủ không dùng được, sau này có thể dùng, tác dụng của nó không nghi ngờ là rất lớn đó, đủ để người tu luyện tiết kiệm rất nhiều thời gian.

- Lời này ngược lại không sai.

Đối với Bán Bộ Trấn Nhạc mà nói, có rất nhiều người đang ở cảnh giới này một lần chờ đợi chính là vài chục năm.

Đã có Phá Cảnh Đan Phổ Thông, thời gian vài chục năm này chính là không cần phải tốn rồi.

- Đúng rồi, có thể để Tử Nhiên ăn trước, bà ấy vừa vặn là Bán Bộ Trấn Nhạc cảnh.

Bây giờ hắn ăn không được chính là ăn không được.

Tử Nhiên trở nên mạnh mẽ, cùng với Bất Hủ Tông trở nên mạnh mẽ không có gì khác nhau.

Dứt lời, Ôn Bình tiếp tục xem tiếp.

Nên xem giá cả rồi.

[Giá cả: 1000 viên bạch tinh]

[Hạn chế mua sắm: Một tháng chỉ có thể mua một viên]

- Trời đất ơi, mắc như vậy sao!

Hạn chế mua sắm, Ôn Bình lại không cảm thấy gì.

Hiện tại Bất Hủ Tông ít người, một tháng mua một viên là đủ rồi.

Chỉ là cái giá này…

Thiệt là khủng bố nha!

Không thể phủ nhận cái món đồ này quả thực rất tốt, nhưng mà trước mắt hắn mua không nổi.

- Xem xem tàng giới của Tư Đồ Tu Năng có bao nhiêu bạch tinh.

Ôn Bình chỉ có thể kì vọng vào Tư Đồ Tu Năng mà thôi.

Lấy tàng giới của Tư Đồ Tu Năng ra, Ôn Bình trực tiếp dùng tinh thần lực dò xét.

Những thứ khác Ôn Bình không thèm để ý, chỉ muốn xem bạch tinh trước.

Không lâu sau, trên mặt Ôn Bình lộ ra một ý cười.

- Một nghìn hai trăm viên…

Cũng may, không khiến hắn thất vọng.

Thu tàng giới lại, Ôn Bình chuẩn bị xem món thứ hai mà chủ điện có được.

- Truyền Âm Thạch.

[Truyền Âm Thạch]

[Tác dụng: Trong vòng trăm vạn dặm, không chậm trễ trong việc truyền âm. Để cho thành viên của tông môn ở trong thế giới này liên lạc không gặp áp lực]

[Hạn chế: Sau khi vượt quá trăm vạn dặm không thể sử dụng]

[Phương pháp sử dụng: Mỗi một viên Truyền Âm Thạch đều có số thứ tự, đối với Truyền Âm Thạch nói ra, hoặc viết ra số thứ tự, nó có thể ngay lập tức truyền âm thanh đến Truyền Âm Thạch tương ứng]

【VIP】 Sự nhiệt tình của đoàn xem phim tăng vọt

Nói thật, cho dù sống ở thế giới này được 19 năm rồi.

Tình trạng thông tin không phát triển đã từ từ thích ứng rồi, nhưng bản chất bên trong Ôn Bình là không thích cảm giác ấy. Muốn truyền tin cho người khác, cách nhanh nhất là chim đưa thư, nhưng mà ít nhất cũng mất mấy ngày. Ngoài chi phí đưa thư không nói, chi phí thời gian bày ra trước mắt.

Cái Truyền Âm Thạch này đến thật quá đúng lúc rồi.

Cho sao thời đại thông tin sắp đến rồi.

Bây giờ chính là xem cái Truyền Âm Thạch này có đắt hay không.

Ánh mắt Ôn Bình lập tức nhìn về phía giá cả.

[Giá cả: 10 viên bạch tinh]

Nhìn thấy con số này, trên mặt Ôn Bình lộ ra ý cười,

- Mười viên bạch tinh, không ít, nhưng cũng không phải là rất đắt

Một chữ, đáng!

Theo đó, ánh mắt Ôn Bình lại nhìn xuống dưới.

[Hạn chế mua sắm: Không (Giới hạn thành viên Bất Hủ Tông, thành viên nước phụ thuộc sử dụng)]

Cái hạn chế mua sắm này, tương đương với không có.

Cho dù không có cái hạn chế này, Truyền Âm Thạch này Ôn Bình cũng không có ý định cho người khác sử dụng.

Hắn đến thế giới này, có trách nhiệm bảo vệ người ở bên cạnh, nhưng không có nghĩa vụ vì cái thế giới này mà mở ra một thời đại tin tức linh thông.

Về phần sau này sẽ không làm như thế, đều để sau này nói đi.

Ít nhất hiện tại hắn sẽ không.

- Ngược lại muốn phát cho tất cả mọi người trong tông môn một viên Truyền Âm Thạch, nhưng lại không có thực lực này.

Nâng cấp xong Thính Vũ Các, hắn chỉ còn lại 1200 viên bạch tinh mà Tư Đồ Tu Năng công hiến cho bản thân mà thôi.

1200 viên bạch tinh này còn phải dùng để nâng cấp kiến trúc của tông môn.

Tình thế nghiêm trọng trước mắt, bạch tinh phải được tiêu trên chỗ cần thiết nhất.

- Xem ra, cái Truyền Âm Thạch này phải giống như đồng phục của tông môn vậy phải thu phí rồi. Lần này ta cố gắng không kiếm lời vậy, 10 viên bạch tinh, đoán chừng có một số đệ tử cũng không thể lấy ra nhiều như thế.

Sau khi đóng cửa hàng nội thất, Ôn Bình mở ra nâng cấp của Thính Vũ Các, sau đó trực tiếp chui vào trong Kiếm Mộc Lâm tiến hành tu luyện.

Bởi vì mô hình nâng cấp mới có thể ngay tại một tiếng cuối cùng mới tiến vào trạng thái sương trắng, cho nên Ôn Bình hoàn toàn không lo lắng cho Bất Hủ Tông khi không có Ác Linh kỵ sĩ tuần tra.

Hiện tại hắn rất muốn đả thông kinh mạch sớm một chút, cũng sớm ngày được dùng Phá Cảnh Đan.

Sự hấp dẫn của Trấn Nhạc Cảnh, vẫn thật là lớn đó.

…

Thời gian trôi qua nhanh, màn đêm từ từ buông xuống.

Mọi người sau khi Hoàn Sơn tăng thêm một bữa cơm, đều rất cao hứng chạy xông lên núi Vân Lam. Bởi vì buổi tối là thời gian có thể xem phim, hai chữ ma pháp, ở trong lòng bọn họ khiến bọn họ ngày đêm thương nhớ.

Không lấy được pháp khí, bây giờ đều muốn lấy được một cây đũa phép, sau đó học một ma pháp.

- Bách Niệm Hương sư muội, tối nay cái ngươi đi xem Tru Tiên hay là Harry Potter?

Đi trên Ngàn Bậc Thềm, Dương Nhạc Nhạc xông về phía nữ nhân trong đám người hỏi.

Dương Nhạc Nhạc cũng muốn xem xem rốt cuộc tối nay có bao nhiêu người đi xem Harry Potter.

Càng muốn đoán xem, rốt cuộc ai là người đầu tiên có thể học được ma pháp.

- Chúng ta đều đi.

Một đám nữ hài tử Bách Niệm Hương, Thi Hoa, Hoa Tiểu Chu…v..v đồng loạt lên tiếng đáp.

Dương Nhạc Nhạc kinh ngạc,

- Woa, vậy không phải tất cả mọi người đều đi xem sao? Đến đến đến đây, chúng ta đoán xem, rốt cuộc ai có thể là người đầu tiên học được ma pháp?

Bách Niệm Hương dò hỏi,

- Làm sao, người đầu tiên học được sẽ có khen thưởng sao? Đem một ngày ba bữa nhường lại?

- Một ngày ba bữa, khẳng định là không được, nâng cao linh thể chính là dựa vào nó. Tuy rằng nó ở Bất Hủ Tông không thu phí, nhưng so với những thứ thu phí càng thêm quý giá. Chúng ta có thể cá cược bằng cái khác, ví dụ… số lần tiến vào Mười Tầng Tháp. Thiết nghĩ những sư đệ sư muội muốn tu luyện Lửa địa ngục, khẳng định rất có hứng thú đúng không?

Mười mấy người mới quay lại một lần.

Cơ bản một người cách mấy ngày mới có thể tiến vào một lần nữa, thêm nữa một lần chỉ có thể tiến vào hai canh giờ.

- Được, vậy ai là người học được ma pháp trước tiên, hoặc là đạt được đồ vật trong Harry Potter, chính là có thể có được

cơ hội một lần tiến vào Mười Tầng Tháp của tất cả mọi người.

Lâm Khả Vô cũng theo đó hô lên.

Lâm Khả Vô vừa hô lên, mọi người đều nhao nhao phụ họa.

Một lần thôi mà, đối với mọi người mà nói đều không là chuyện gì to tát.

Sau khi đã giao kèo xong, đám người nhanh chóng đi đến bên ngoài Quan Ảnh Thất.

Ôn Bình đã sớm đợi ở đây rồi, đặc biệt từ trong tu luyện đi đến đây, chính là muốn xem rốt cuộc tối nay có mấy người đến cày Harry Potter.

Trông thấy tất cả mọi người đều chạy đến rồi, trong lòng Ôn Bình không khỏi âm thầm sung sướng.

Cứ như thế, hoàn toàn không cần đến một tháng, nhiệm vụ của Quan Ảnh Thất chính là có thể hoàn thành.

Đến lúc đó hắn lại có thêm một bản lãnh ma pháp cấm kị Vong Linh Triệu Hoán Thuật.

- Tông chủ, chúng ta đều muốn xem Harry Potter.

Lúc mọi người vây quanh, đám người Vân Liêu cũng đến rồi.

- Tông chủ, chúng ta cũng vậy.

Sau khi được chứng kiến sự thần kỳ của ma pháp, cho dù bọn họ muốn tập trung một chỗ tu luyện, nhưng vẫn nhịn không được mà muốn biết một chút về ma pháp.

Ngay cả Long Kha cũng không ngoại lệ.

Thí luyện Phong Chi Cốc thạm thời gặp trở ngại rồi.

- Đều lên đi, Thi Hoa, nơi này giao cho ngươi rồi.

Thấy vừa thu bạch tinh, Ôn Bình liền chuẩn bị quay về Kiến Mộc Lâm tu luyện.

Thấy Thi Hoa bỗng nhiên đi lên lầu một, đám người Bách Niệm Hương ngẩn ra một lúc,

- Thi Hoa, ngươi không đi sao?

- Buổi tối ta trông coi ở đây, đây là công việc của ta.

Trên mặt Thi Hoa không có cảm giác được sự thất lạc, cho dù tất cả mọi người trước mắt là sư huynh sư đệ và trưởng lão đều kết bạn đi lên trên lầu, nàng một người cô đơn ở đây.

- Được rồi…

Mấy người Bách Niệm Hương cho dù chơi trò chơi, nhưng cũng không có nói gì nhiều.

- Đúng rồi, bắp rang!

Vừa đi lên phía trên, Bách Niệm Hương nhớ đến thứ đồ quan trọng.

Xem Harry Potter sao có thể không mua bắp rang được chứ?

Thi Hoa vội vàng lấy một ống giấy, sau đó bỏ bắp rang vào đó. Thủ pháp không thạo, nhưng may thay nó cũng không phải là cái kỹ thuật sinh sống gì.

Sau khi gói xong, trực tiếp đưa cho Bách Niệm Hương.

Theo đó, đám người trưởng lão đều lần lượt lấy bạch tinh ra.

- Thi Hoa, cho ta một thùng.

- Ta cũng thế…

Độ khó của việc thu hoạch pháp khí mọi người đều thấy rồi, thấy nửa tháng cũng không làm được, bây giờ không dễ gì có thứ đồ như bắp rang này.

Có thể gia tăng một thành tỷ lệ thu hoạch, mọi người dù tiếc bạch tinh cũng lựa chọn mua.

Buổi tối hôm sau.

Ôn Bình vừa đặt chén đũa trong tay xuống, còn chưa kịp uống ngụm nước, Long Kha gấp đến nhịn không được mở miệng.

- Tông chủ, [Harry Potter]…

Long Kha mới mở miệng, những người khác gan lập tức to lên, nhao nhao ở bên ngoài đào bạch tinh.

Dù sao có Long Kha ở phía trước, bị giáo huấn, bọn họ cũng không sợ

Đối với chuyện này, Ôn Bình bất đắc dĩ cười, trên mặt là sự bất đắc dĩ, chỉ là trong lòng vẫn rất cao hứng đó,

- Xem thì có thể, không được chậm trễ việc tu luyện.

Có bắp rang, Ôn Bình không lo lắng bọn họ cày Harry Potter như thế sẽ ảnh hưởng đến tâm tình.

Cũng không biết, cỗ sức mạnh này của bọn họ có thể tiếp tục được bao lâu.

Ôn Bình tất nhiên là muốn càng lâu càng tốt.

Ít nhất trước khi nhiệm vụ hoàn thành không được lùi bước.

- Tông chủ yên tâm, chúng ta bảo đảm không chậm trễ việc tu luyện.

Mọi người trăm miệng một lời gật đầu.

…

Theo đó chính là ngày thứ ba.

Sau đó lại là ngày thứ tư.

Sự nhiệt tình của mọi người vẫn dâng cao như cũ.

Cứ như thế, liên tục trong thời gian mười ngày, nhiệm vụ yêu cầu số người xem Quan Ảnh Thất của Ôn Bình cứ như thế đã vượt qua được phân nửa.

Khoảng cách đến lúc hoàn thành, chỉ cần lại thêm một cái mười ngày nữa.

Và đồng thời, tin tức Tư Đồ Tu Năng chết rồi đã truyền đi. Bởi vì ngày hôm đó lên núi Vân Lam không chỉ có nhóm người của Mộ Dung Thanh, bọn họ ngay sau khi đám người Lục Minh vừa đi liền rời khỏi Thương Ngô Thành.

Vốn định đánh chết cũng không tham dự vào cái vũng nước đục này, không nghĩ đến lại khiến bọn họ tránh được một kiếp nạn.

【VIP】 Chuyện có thể khiến cho Thiên Địa hồ sục sôi đã xảy ra rồi

Và đồng thời, tin tức Tư Đồ Tu Năng chết rồi đã truyền đi. Bởi vì ngày hôm đó lên núi Vân Lam không chỉ có nhóm người của Mộ Dung Thanh, bọn họ ngay sau khi đám người Lục Minh vừa đi liền rời khỏi Thương Ngô Thành.

Vốn định đánh chết cũng không tham dự vào cái vũng nước đục này, không nghĩ đến lại khiến bọn họ tránh được một kiếp nạn.

Lúc nghe được tin tức này, đám người Mộ Dung Thanh đang tịnh dưỡng ở bên cạnh thành, chuẩn bị mua một chút lương khô sau đó quay về, sau khi bỗng nhiên từ trong miệng thương đội nghe được tin tức này, nhục cảm vừa mới mua xém chút nữa đã cầm không chắc rồi.

Vừa về đến phân hội Bách Tông Liên Minh ở Đông hồ, Mộ Dung Thanh lập tức dùng chim đưa thư truyền tin tức này đi, mấy hồ bên cạnh, còn có truyền một phần đến tay những người tương đối mạnh ở phân hội Bách Tông Liên Minh.

Ngày thứ hai sau khi truyền đi tức này đi, Mộ Dung Thanh liền từ chức chủ sự Bách Tông Liên Minh, rời khỏi Đông hồ.

Về phần đi đâu, không ai biết được.

…

Huyền Sắc hồ.

Sơn Hải thành.

Từ lần Ôn Bình đại náo Sơn Hải Thành cúu đi Lan Bằng, liên quân của Bách Tông Liên Minh liền tập hợp ở đây.

Thiết Sơn Các lúc đó sau khi nhận được tin tức của Thiên Thần trưởng lão lựa chọn không tham dự lần thảo phạt này. Mà thân là đồ đệ của Tử Nhiên, Hô Lan tất nhiên không thể nào tự chuốc vạ vào mình tham dự chuyện này, cho nên đoạn

thời gian này luôn đi theo hợp nhất với Thiết Sơn Các, thuận tiện hỗ trợ những kiến trức quan trọng của Thiết Sơn Các.

Một ngày này, Bách Tông Liên Minh nhận được tin tức từ Đông hồ truyền đến.

Thiết Sơn Các ở trong Bách Tông Liên Minh không phải không có người, tất nhiên cũng là người đầu tiên nhận được tin tức này.

Sau khi nhận được tin tức, thám tử của Thiết Sơn Các trong Bách Tông Liên Minh lập tức truyền tin này ra, tốc hành chuyển đến chủ điện vừa mới tu sửa của Thiết Sơn Các.

Một mình Thiết Sơn trưởng lão đứng trong chủ điện, lúc cầm được bức thư, trên mặt lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc, đồng thời còn có một chút cảm giác may mắn cũng hiện ra.

- Đi gọi tông chủ, còn có Lan Bằng đại sư đến đây.

Thiên Thần trưởng lão vung tay lên, vội đuổi người đưa tin đến đi ra ngoài.

Trong chốc lát, tông chủ Thiết Sơn Các - Thiết Mộc Hợp cùng đám người Không trưởng lão đều tập hợp ở chủ điện.

Thiết Mộc Hợp hỏi:

- Thiên Thần, có chuyện gấp gì sao?

Trong chốc lát tất cả mọi người đều bị gọi đến đây, Thiết Mộc Hợp cảm thấy chuyện này chắc là không nhỏ rồi.

Thiên Thần quét mắt nhìn mọi người, sau đó đưa bức thư đã mở ra đưa đên, đồng thời mở miệng nói:

- Bây giờ biết vì sao không thể tham dự rồi chứ? Nếu như tham dự, họa diệt môn ở ngay trước mắt rồi, không phải là ta kể chuyện giật gân đâu.

Chuyện Bất Hủ Tông đám người Lan Bằng hắn luôn không nói đến.

Đương nhiên là không dám nói.

Bọn người Thiết Mộc Hợp cho dù tin tưởng hắn, nhưng dù sao cũng là người, sẽ có suy nghĩ riêng của mình, cũng có tôn

nghiêm của bản thân.

Đại điện điện đều bị hủy ròi, đám người Thiết Mộc Hợp khẳng định là không cam lòng.

Thiết Mộc Hợp ý vị thâm trường mà thu hồi ánh mắt, sau đó dừng trên bức thư, nhìn nhìn, nét mặt từ từ biến thành kinh ngạc.

Cùng lúc đó, đám người Không trưởng lão cùng xem ở bên cạnh nét mặt cũng lộ vẻ kinh hãi.

- Cái này… Ngân cấp chủ sự Tư Đồ Tu Năng vậy mà bị cường giả của Bất Hủ Tông giết chết rồi.

- Một trong bảy đại Trấn Nhạc thượng cảnh mạnh nhất của Thiên Địa hồ, cứ như thế mà không còn rồi…

Mọi người hít sâu một hơi.

Thế lực đứng đầu Tứ Tinh, trăm năm không có đến một cái, sau đó nổi lên một cái mới.

Nhưng loại cường giả như Tư Đồ Tu Năng, Thiên Địa hồ mấy trăm năm cũng chưa chắc giết được một người. Không chỉ vì thế lực khổng lồ, thông thường đi ra ngoài sẽ mang theo mười mấy vị cường giả Trấn Nhạc cảnh, còn là vì thực lực siêu quần của bản thân, mỗi một cái đều là dưới Bán Bộ Địa Vô Cấm không địch thủ.

Tư Đồ Tu Năng không phải loại mặt hàng giống như môn chủ Long Thần Môn kia, hắn thành danh đã được trăm năm, trăm năm trước đã giết một Trấn Nhạc thượng cảnh đó. Sau đó thậm chí còn giết một cường giả sắp đột phá Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Đó là những chiến tích huy hoàng của một cường giả siêu cấp, vậy mà đi một chuyến đến Bất Hủ Tông đã không còn nữa rồi.

Sau khi xem xong, tông chủ Thiết Sơn các Thiết Mộc Hợp lập tức đưa mắt nhìn về Thiên Thần trưởng lão, thở hắt một hơi, cực kỳ may mắn nói:

- Thiên Thần, thật may ta không có nghi ngờ ngươi.

Nếu như lúc đó nghi ngờ.

Cái kết cục của Thiết Sơn Các chính là khó mà nói rồi.

…

Bên kia, Thiên Nghiệp Thành cũng nhận được tin tức.

Thiên Nghiệp Thành thân là đệ nhất chủ sự của Bách Tông Liên Minh - Ương Sạn là người đầu tiên nhận được tin tức do chim đưa thư mang đến.

Lúc mở thư ra, tay vốn đang cầm ly liền run rẩy một chút.

Ầm!

Âm thanh cái ly rơi xuống đất, rượu trong ly đổ ra ngoài đất.

- Tư Đồ Tu Năng vậy mà đã chết rồi!

Ương Sạn cảm thán một tiếng, sau đó vội vàng đi vào mật thất.

Chuyện này bắt buộc phải cho Niên Phong biết.

Dù sao bây giờ hắn là cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh duy nhất ở Huyền Sắc hồ.

Vốn dĩ nếu muốn vào mật thất, phải thông báo, sau đó đợi Niên Phong đồng ý mới được tiến vào. Nhưng hôm nay Ương Sạn ngay cả một hơi thở cũng không đợi được, đẩy cửa vọt vào trong.

Cũng mặc kệ sự không vui trên mặt Niên Phong, trực tiếp đưa thư qua.

- Tiền bối, tha thứ cho sự lỗ mãng của Ương Sạn, thật sự là tin tức vô cùng khẩn cấp.

Niên Phong nghe được bốn chữ vô cùng khẩn cấp, lông mày liền nhíu lại, thu hồi sự không vui trong lòng, tiếp nhận bức thư.

Nhẹ nhàng giở ra, khi mở ra, ánh mắt Niên Phong theo đó di chuyển xuống dưới rồi thảy đổi ngày càng vi diệu.

- Xem ra cả Thiên Địa hồ này đều đánh giá thấp Bất Hủ Tông rồi.

Có thể giết được Tư Đồ Tu Năng, duy nhất chỉ có cường giả Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Không thể ngờ ngày đó diệt Long Thần Môn, Bất Hủ Tông đã không xuất ra toàn lực, chỉ thuận tiện mang một cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh.

- Tin tức này truyền đi, chỉ sợ cả Thiên Địa hồ này đều sục sôi nha. Vị trí Ngân cấp chủ sự cứ thế mà bỏ trống, mấy trăm năm rồi, vẫn là lần đầu tiên ngân cấp chủ sự bị giết.

Trên mặt Ương Sạn chỉ mang theo sự kinh hãi.

- Bất Hủ Tông không muốn nói chuyện hòa bình, còn để lộ ra sức mạnh Trấn Nhạc cảnh siêu việt, liên quân thảo phạt… Nghiễm nhiên không còn ý nghĩa rồi. Đây cũng không phải là dựa vào số người mà có thể chiến thắng được.

Niên Phong biết rõ Trấn Nhạc cảnh siêu việt là đại biểu cho cái gì.

Nhiều người đi hơn nữa, căn bản đều là đi tìm chết.

Người không bắt được hắn, nhưng hắn lại có thể không ngừng đánh lén ngươi, thẳng đến khi giết sạch không còn một ai.

Dù sao mạch môn hấp thụ mạch khí là liên tục không dứt, chỉ cần linh thể vẫn còn sức mạnh.

Hơn nữa Bất Hủ Tông còn có sự tồn tại của Trấn Nhạc thượng cảnh, tuyệt đối không yếu, cũng là kẻ độc ác có thể giết cường giả cùng cảnh.

- Trực tiếp truyền tin này cho những ngân cấp chủ sự khác đi, muốn diệt đi Bất Hủ Tông, cái giá phải trả sợ rằng không nhỏ đâu.

Niên Phong đem thư gấp lại.

Ương Sạn gật gật đầu, nhanh chóng rời khỏi mật thất.

…

Cùng lúc đó, ở trong Bất Hủ Tông không ai biết bên ngoài rốt cuộc đã nổi lên chấn động to lớn như thế nào, tất cả mọi người vẫn đang chìm đắm trong chuyện cày Harry Potter.

Sau khi xem mấy lần toàn bộ các tập của Harry Potter, mọi người đối với việc thảo thuận Harry Potter cũng từ từ thay đổi nhiều rồi.

Trước kia khi vào Quan Ảnh Thất đều là mạnh ai nấy xem.

Bởi vì đều đắm chìm trong thế giới đó.

Đồng thời cũng hưởng thụ sự thoải mái của việc du ngoạn một thế giới khác.

- Khoảng cách với phục sinh Harry Potter còn có 60 hơi thở.

Trong hình ảnh cuối cùng của trận quyết đấu với Voldemort, Dương Nhạc Nhạc rất hưng phấn đếm thời gian.

Khi Malfoy từ bên phe của Harry Potter đi về phía đối diện phe Voldemort bị Voldemort ôm lấy, Dương Hề cũng nhìn không được cười nói:

- Cảm giác Voldemort thật sủng ái Malfoy, vậy mà còn ôm một chút.

- Trên người đứa nhỏ này quả thật có chỗ để người khác thưởng thức, chỉ là ở cái thế giới đa số mọi người đều rất thân thiện, nhân phẩm không tốt lắm, thật ra vẫn không tệ.

Vu Mạch thân là một hiệp khách ở bên ngoài lăn lộn, sau nhiều lần xem Harry Potter đối với Malfoy thể hiện ra sự tán đồng,

- Hơn nữa hắn cũng không muốn đi qua. Chỉ là phụ mẫu luôn hét ở bên đó, mạng của phụ mẫu không thể không không tuân theo.

【VIP】 Áp lực như núi lớn của Bách Niệm Hương

- Vu trưởng lão, được rồi. Ngươi đừng có đem lòng trắc ẩn của ngươi áp dụng lên phim ảnh nữa.

Vân Liêu bất đắc dĩ cười cười.

Như Vu Mạch người thường ở bên ngoài rèn luyện rất rõ ràng, vậy thì có cái gì đúng sai. Một người làm cái gì, có rất nhiều lúc là thân bất do kỷ đấy, không có nghĩa là mỗi một người đều có thể cường đại đến mức đủ để bản thân muốn làm cái gì chính là làm cái nấy.

Malfoy chính là thuộc loại người này.

Chỉ là xem phim mà thôi… Đúng rồi, có phải bởi vì mấy ngày nay Vu trưởng lão không ăn băng rang rồi, ở thế giới Harry Potter bị ảnh hưởng đến tâm trạng rồi.

Nếu không, Vu Mạch lại đồng cảm với một người xa lạ không thể sờ đến.

- Vu trưởng lão, đi lấy một thùng bắp rang đi, tâm trạng này của ngươi đã bị Harry Potter ảnh hưởng rồi.

Tâm trạng bị ảnh hưởng, đối với tu luyện mà nói, cũng không phải là chuyện đùa đâu.

Vu Mạch sửng sốt một chút, sau khi phản ứng lại,

- Đúng đó, ngươi không nói ta cũng không phát hiện. Ta vậy mà nổi lòng trắc ẩn, nổi lên ý thưởng thức với Malfoy. Xem ra vẫn là hãm vào trong đó rồi.

Nhìn quen sự sinh ly tử biệt, cũng đã trải qua Ngàn Bậc Thềm, hắn chắc có thể thản nhiên với bất kỳ thứ gì.

Vân Liêu lại nói:

- Nhớ ăn bắp rang là được.

Chiêm Đài Thanh Huyền ở một bên ngược lại vẻ mặt như không có sao cả, nói:

- Thế giới của Harry Potter này và thế giới thật là giống nhau, nếu như không ghi nhớ nhắc nhở chúng ta cái này không phải là thật, đoán chừng chúng ta đều đem thế giới trong phim trở thành thế giới thực rồi. Có loại trải nghiệm kỳ lạ như thế này, chìm vào trong đó cũng không nhất định là chuyện xấu, có thể trải qua một số thứ mà những ngày thường chúng ta không thể trải qua được. Bình thường chúng ta nhìn cái gì đều có thể dùng tâm tình bình tĩnh mà đối đãi, nghĩ lại cũng thật nhàm chán đó.

- Chiêm Đài trưởng lão nói có lý.

Hai người Vu Mạch gật gật đầu.

Có bắp rang, ngược lại chẳng sợ xảy ra chuyện.

Qủa nhiên, người lớn tuổi có khác, đối với cách nhìn nhận sự việc, cách giải thích cũng khác biệt.

Cứ như thế, thời gian từng chút từng chút trôi qua, sau khi Voldemort bị Harry Potter đánh bại, mọi người cùng nhau đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng có một người không như thế.

Bách Niệm Hương lại vọt xuống dưới, móc hai viên bạch tinh đưa cho Thi Hoa, nói:

- Thi Hoa, cho ta hai thùng.

- Sư muội, tối hôm nay người không định tu luyện hả?

- Chúng ta đều đã xem hai canh giờ rồi.

Đám người Dương Nhạc Nhạc ở phía sau mỗi người một câu.

Bách Niệm Hương lắc lắc đầu, nói:

- Ta muốn xem lại, sớm đạt được đũa phép một chút.

- Được thôi.

- Xem ra người đầu tiên nhất định là ngươi rồi.

Mọi người thở dài mấy tiếng, bọn họ cũng muốn trở thành người đầu tiên đó, khổ nỗi trong túi không có nhiều tiền như Bách Niệm Hương.

Bách Niệm Hương nở ra nụ cười, ôm lấy thùng bắp rang tạm biệt mọi người, sau đó lại quay về Quan Ảnh Thất, lại lần nữa chọn Harry Potter.

Người ở ngoài nhìn vào, Bách Niệm Hương là muốn trở thành người đầu tiên thu hoạch được vật phẩm ma pháp.

Kỳ thật không phải như thế.

Có thể là người đầu tiên đạt được vật phẩm ma pháp sẽ thắng được 1 lần cơ hội tiến vào Mười Tầng Tháp của tất cả mọi người, phần thưởng này thật hậu hĩnh.

Nhưng thứ Bách Niệm Hương nhìn thấy là thứ khác.

Lúc này, Tử Nhiên chưa rời đi cũng đi lên, nhìn thấy Bách Niệm Hương, thấp giọng hỏi:

- Xem ra ngươi định dùng ma pháp để trở thành đòn sát thủ trong xếp hạng tân tú ở tháng sau rồi.

Bách Niệm Hương gật gật đầu, trước tiên là lộ ra chút bất đắc dĩ, sau đó là một cảm giác mong đợi khó hiểu,

- Sư phụ, con cũng chỉ có thể như thế thôi. Dựa theo cảnh giới hiện tại của con, đối với tu luyện mạch thuật mà nói, tốc độ thăng cấp thực lực của con quá chậm rồi. Nếu như có thể dùng ma pháp tốt một chút, nhất định đủ để giúp con tăng hạng ở xếp hạng tân tú rất nhiều, ít nhất cũng không làm Tiềm Long Tông mất mặt.

Lại còn một tháng, lễ hộ long trọng nhất trăm năm một lần ở Thiên Địa Hồ sắp bắt đầu rồi.

Khi đó toàn bộ thế lực lớn ở cả cái Thiên Địa Hồ này đều sẽ ở đó, Tiềm Long Tông thân là thế lực đứng đầu một phương, đến lúc đó tất cả mọi người đều nhìn thấy nữ nhi của Kỳ tông chủ rất kém cỏi, vậy chẳng phải là rất mất mặt sao.

Nàng mất mặt thì không sao.

Nàng không quan tâm đến cái gì mà mặt mũi.

Bởi vì nàng biết rằng, chỉ cần từ từ tu luyện ở Bất Hủ Tông, cho dù là ai, chỉ cần người đó đánh vào thể diện của nàng, nàng nhất định có thể đánh trả.

Nhưng Tiềm Long Tông không thể mất mặt được, hơn nữa không thể vì một mình nàng mà mất mặt.

- Đây cũng là một biện pháp, thêm vào đó không ngừng tu luyện Ngự Kiếm Thuật, đến lúc đó xếp hạng người mới của ngươi khẳng định có thể đi lên một chút. Chỉ là về phần có thể tăng lên được bao xa, thì phải xem ngươi thu hoạch được ma pháp gì.

Dứt lời, Tử Nhiên bỗng dừng lại, chuẩn bị bước rời đi lại xoay người trở lại.

- Có cần vi sư nói với tông chủ, để ngươi trăm năm cũng có thể xem Harry Potter, thẳng đến khi học được ma pháp mới thôi.

Thân làm sư phụ như nàng cũng không có cách nào giúp đệ tử của mình quá nhiều.

Bây giờ có thể làm được gì thì làm cái nấy thôi.

Bách Niệm Hương lắc đầu, nói:

- Sư phụ, không cần. Ngày mai con cũng muốn tu luyện Ngự Kiếm Thuật, Ngự Kiếm Thuật mang đến sự tiến bộ cho con cũng không ít.

- Được, lúc nào cảm thấy cần cái gì đó thì nói với vi sư, vi sư nhất định sẽ dốc toàn lực để cho tông chủ vì ngươi phá lệ một lần.

Tử Nhiên biết rõ quy định của Bất Hủ Tông, chưa từng có người phá lệ. Cho dù là ai, cho dù đưa bao nhiêu bạch tinh cũng không thể làm gì được.

Nhưng Tử Nhiên nguyện ý trả bất cứ giá nào để giúp đỡ Bách Niệm Hương, từ đó khiến Ôn Bình phá lệ một lần.

Dù sao lễ hội long trọng trăm năm một lần của tháng sau, nàng hiểu áp lực và tâm trạng của Bách Niệm Hương.

Bách Niệm Hương trả lời,

- Tạ ơn sư phó.

- Ngươi xem đi.

Dứt lời, Tử Nhiên xoay người rời đi.

Sau khi Bách Niệm Hương tiễn Tử Nhiên, nhanh chóng ngồi xuống, sau khi ý thức tiến vào thế giới Harry Potter, bắt đầu nhìn chăm chăm vào các loại vật phẩm ma pháp.

Đũa phép, ma dược vâng vâng.

Bởi vì cho dù là cái gì. chỉ cần có thể lấy được, chính là có thể mang đến cho nàng sự nâng cấp không thể tưởng tượng được, thậm chí có thể thu hoạch ngoài ý muốn.

- Bây giờ ta đứng ở vị trí 9330 trong xếp hạng tân tú, cho dù trước ta có rất nhiều vị mới hai mươi mấy tuổi, nhưng dù sao nuôi dưỡng con cũng là thế lực đứng đầu tứ tinh, còn có Tử Nhiên sư phụ. Lần lễ hội này, nếu như ta không thể tăng lên đến vị trí trong 5000, phụ thân, còn có Tiềm Long Tông đều không còn mặt mũi.

Nghĩ đến đây, Bách Niệm Hương chính là cảm giác được áp lực như núi đè lên.

Theo như hiểu biết của nàng, vị trí trong 5000, thấp nhấn cũng là Thông Huyền Trung Cảnh.

Hơn nữa cái danh sách này cũng không phải dựa vào cảnh giới mà phân chia, mà là dựa vào chiến tích chiến đấu.

Dù sao trong cùng cảnh, cũng chia mạnh yếu.

Nàng cảm thấy nếu như muốn dựa vào thực lực của Thông Huyền Hạ Cảnh mà đi vào, ít nhất cũng phải có một ma pháp Bùa giải giới* giống như tông chủ.

(*)Bùa giải giới: Bùa đặc trưng của Harry Potter. Bùa này dùng để tước mọi vũ khí mà đối phương đang cầm, hoặc vô hiệu hóa phép thuật được dùng quá đà.

Thông Huyền Cảnh, linh thể mọi người không mạnh, cảnh giới mạch thuật không cao, có một phần vũ khí mạnh hơn người chính là chỗ dựa lớn nhất.

Nếu như có thể lấy được Bùa giải giới, nàng có thể lấy mục tiêu là những người này.

Một bên nghĩ ngợi, thời gian cũng trôi qua ở một bên.

Hai thùng bắp rang, còn có hai bộ phim trong bất giác đã kết thúc rồi.

Trong tay Bách Niệm Hương vẫn như cũ trống không.

Không đạt được cái gì.

Nhìn thấy trời cũng muốn sáng rồi, Bách Niệm Hương chỉ đành đứng dậy đi về phía kí túc xá, đi tu luyện Ngự Kiếm Thuật.

Nhưng lúc một bên tu luyện, trong đầu nàng toàn là ma pháp… ma pháp.

- Không phải ta đến lúc lễ hội bắt đầu rồi mà vẫn chưa học được ma pháp chứ?

Đối với vận khí của mình, áp lực trong lòng Bách Niệm Hương lại lần nữa đánh úp đến, ép đến nỗi nàng có chút thở không nổi rồi.

【VIP】 Lễ hội bách niên, sắp được cử hành

- Không phải ta đến lúc lễ hội bắt đầu rồi mà vẫn chưa học được ma pháp chứ?

Đối với vận khí của mình, áp lực trong lòng Bách Niệm Hương lại lần nữa đánh úp đến, ép đến nỗi nàng có chút thở không nổi rồi.

Xem cái Harry Potter này cũng đã mười mấy ngày rồi.

Tính toán thời gian, thời gian càng lúc càng gấp rồi, thời gian để tu luyện chỉ sót lại nửa tháng.

Bởi vì nơi cử hành lễ hội rất xa, nàng còn phải tốn nửa tháng mới có thể đến đó.

…

Lúc sáng sớm, Ôn Bình muốn đến đi Dược Sơn nhìn xem linh điền của bản thân, thuận tiện đi xem gieo trồng sơn dược của Kiến Mộc.

Đã có bảy tám tên cường giả Trấn Nhạc cảnh của Tư Đồ Tu Năng đưa cho hắn, gieo trồng Kiến Mộc khẳng định sẽ tăng nhanh một chút. Cũng có thể giúp hắn sớm ngày đả thông kinh mạch, nếu không có Phá Cảnh Đan cũng không ăn được.

Kết quả là vừa xuống núi Vân Lam, đã đụng phải Bách Niệm Hương ở đó.

- Tông chủ.

Bách Niệm Hương vội vàng khom người hành lễ.

Ôn Bình quét mắt nhìn Bách Niệm Hương một cái, nếu như ngày thường, gật gật đầu là trực tiếp đi qua. Nhưng biểu hiện trên mặt Bách Niệm Hương hôm nay khiến hắn chú ý, một bộ dạng sầu khổ.

Bách Niệm Hương là một người không giấu được cảm xúc, lúc cao hứng thì mặt đầy ý cười, lúc không vui thì

- Có tâm sự?

- A!

Bách Niệm Hương ngây ra một lúc.

Sau đó vội lắc đầu, nói:

- Không có… không có.

- Nếu như có chuyện có thể trực tiếp nói với ta, hoặc là nói với trưởng lão, không cần để lại trong lòng, để đó không giải quyết được vấn đề gì cả.

Ôn Bình nghĩ nghĩ rồi không có hỏi đầu đuôi ngọn nguồn, ai biết có phải là tiểu tâm trạng của nữ hài tử hay không?

Dứt lời, Ôn Bình liền muốn rời đi.

Vừa cất bước đi, Bách Niệm Hương vội vàng kêu Ôn Bình dừng lại,

- Tông chủ, qua mấy ngày nữa, ta có thể tìm các sư huynh mượn một vũ khí không? Sau khi dùng xong ta sẽ lập tức trả lại.

- Việc này, chắc không nên hỏi ta?

Ôn Bình nhẹ nhàng cười cười.

Loại chuyện mượn đồ này, người tình ta nguyện mới được.

Loại chuyện nhỏ nhặt như thế này cũng cần phải hỏi ta sao?

Đợi đã!

Đạo lý này Bách Niệm Hương không thể nào không hiểu.

Ôn Bình lập tức bước qua,

- Ngươi muốn hỏi cái khác phải không? Cảm thấy khó mở miệng, liền tùy tiện tìm một vấn đề hỏi ta.

Bách Niệm Hương gật gật đầu, xem như mặc nhận.

- Muốn hỏi cái gì hỏi đi, Bất Hủ Tông không có nhiều câu nệ như thế.

- Ta muốn biết làm như thế nào mới có thể chắc chắn đạt được vật phẩm ma pháp, hoặc là chắc chắn đạt được cái ma pháp Bùa giải giới tu tiên của tông chủ.

- Có thể nói vì sao không?

- Vì sẽ nhanh trở nên mạnh mẽ hơn.

- Hiện tại vẫn chưa đủ nhanh?

Ôn Bình lại hỏi một câu.

Kí túc xã sẽ ngày đêm không ngừng quán thấu Ngự Kiếm Thuật, giảm bớt lượng lớn thời gian tu luyện.

Cần có dị mạch mới có thể trực tiếp xông vào thí luyện, thu hoạch Ngàn Bậc Thềm.

Muốn rèn luyện ý thức chiến đâu, kinh nghiệm chiến đâu có thể đi sân thí luyện hung thú còn có chiến cảnh. Người trước để lại kinh nghiệm chiến đấu càng phong phú hơn, người sau có thể rẹn luyện chính mình, khiến sự yếu ớt của bản thân từng chút từng chút bị tiêu diệt.

Cái này còn không đủ để thỏa mãn Bách Niệm Hương?

- Tông chủ, ta muốn càng nhanh hơn! Bởi vì ta không còn nhiều thời gian. Nửa tháng sau, ta sẽ tham gia thi đấu xếp hạng người mới của Thiên Địa Hồ. Cho nên ta cần phải học được ma pháp, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, nếu không dựa vào thực lực của ta, đến lúc đó chỉ có thể mất mặt trước tất cả các thể lực lớn của Thiên Địa Hồ, khiến phụ thân ta, còn có cả Tiềm Long Tông đều vì ta mà không còn mặt mũi nào.

- Vậy ta chỉ có thể thật lấy làm tiếc nói cho ngươi biết, không có sự tồn tại của nhất định.

Ôn Bình không khỏi nhún nhún vai, để lộ một chút bất đắc dĩ,

- Chẳng qua, nếu như ngươi chỉ muốn cho phụ thân người nở mặt, không khiến Tiềm Long Tông mất mặt, dựa vào Ngự Kiếm Thuật cơ bản là đủ rồi. Nếu không được, lại tìm La Mịch mượn Thiên Gia Kiếm. Thiên Gia Kiếm thuộc về pháp khí có một không hai trong thế giới Tru Tiên, phát huy thỏa đáng,

khẳng định so với thanh kiếm mấy ngày trước Tư Đồ Tu Năng dùng càng tốt hơn đấy.

Ôn Bình quan sát Bách Niệm Hương, Ngự Kiếm Thuật của nàng chắc hẳn vừa tiến vào nhập môn rồi.

Ngự Thiên Gia Kiếm khẳng định sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Nhưng ta muốn mạnh hơn nữa, Ngự Kiếm Thuật ta mới nhập môn, cộng thêm Thiên Gia Kiếm, có lẽ nó có thể khiến ta không có địch thủ cùng cảnh, nhưng không có cách nào khiến ta vượt cảnh thắng địch được.

Khuôn mặt Bách Niệm Hương đầy vẻ u sầu.

Trông thấy Bách Niệm Hương cả người mang theo cảm xúc tiêu cực, hoàn toàn không có dáng vẻ hoạt bát như bình thường, Ôn Bình vốn không có hứng thú đến cái xếp hạng tân tú gì gì đó, ngược lại bây giờ lại có chút hiếu kỳ rồi.

Một cái bảng xếp hạng, quan trọng đến thế sao?

- Cái xếp hạng tân tú kia đối với ngươi quan trọng như thế sao?

- Tông chủ không biết bảng Tân tú sao?

Bách Niệm Hương nhìn về phía Ôn Bình, nàng cho rằng tông chủ chắc sẽ không hỏi nàng loại vấn đề này.

Thấy nét mặt của Ôn Bình, Bách Niệm Hương giật mình.

Hóa ra tông chủ không biết chuyện lễ hội trăm năm thật.

- Thiên Địa hồ bao la vô cùng, số lượng nhân khẩu cũng vô số, nhưng bảng Tân Tú chỉ xếp một vạn cái tên, hơn nữa không thể vượt quá 25 tuổi. Nếu như là ngày thường, xếp hạng tân tú sẽ không quan trọng đến thế, dù sao toàn bộ xếp hạng đều dựa vào Bách Tông Liên Minh tự mình thu thập tin tức mà quyết định, cũng không chính xác lắm. Rất nhiều người không có chiến tích gì, thực lực cũng thích che dấu, cho nên loại người đó có xếp hạng không cao. Nhưng lần này vừa hay trùng với lễ hội trăm năm mới có một lần của Thiên Địa Hồ, người có tên trên bảng tân tú đều sẽ đại diện cho tất cả các thế

lực đứng ra quyết đấu, quyết định tính chân thực của bảng xếp hạng, lúc này bảng xếp hạng sẽ biến thành quan trọng. Bởi vì ai cũng muốn mạnh hơn, ai cũng muốn mạnh hơn so với người khác. Hơn nữa, mỗi một lần của lễ hội bách niên, đều sẽ có không ít thế lực đến từ bên ngoài Thiên Địa Hồ, tùy tiện một cái, Bách Tông Liên Minh đều không thể trêu vào. Bọn họ sẽ chọn không ít thiên tài đi theo bọn họ tu luyện, trở thành một phần tử của bọn họ, cho nên, xếp hạng Tân Tú đối với tất cả mọi người ở Thiên Địa Hồ mà nói ý nghĩa lại càng khác biệt. Giống như loại của ta đứng ở đỉnh của thế lực đứng đầu tứ tinh, còn có sư phụ là Tử Nhiên. Nếu như triển khai thực lực vẫn còn rất yếu, vậy thì không chỉ là chuyện mất mặt của một mình ta rồi.

- Nói cho cùng, chính là cái vấn đề mặt mũi.

Bách Niệm Hương giải thích nói:

- Tông chủ nói như thế cũng bằng không nói. Ta mất mặt, thật ra không sao cả, bởi vì ta biết đi theo tông chủ, ngày sau nhất định sẽ trở nên cường đại, chính là giống như những sư huynh sư tỷ khác. Chỉ là, sau lưng ta còn có quá nhiều người, ta thua rồi, mặt mũi bọn họ theo đó cũng mất sạch rồi.

- Được rồi, còn không quên bắn cái rắm cầu vồng.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười.

Bị Ôn Bình nói như thế, Bách Niệm Hương không khỏi vui vẻ.

Khi khuôn mặt u sầu biến mất, Ôn Bình mở miệng nói chuyện:

- Vật phẩm ma pháp, khẳng định là không có cách nào chắc chắn thu hoạch được. Nhưng mà ta sẽ nói với Triệu trưởng lão, để nàng ấy trong thời gian này mỗi ngày dành một ít thời gian chỉ điểm cho ngươi.

Có một cường giả ngay cả ngân cấp chủ sự của Thiên Địa hồ cũng có thể giết chỉ điểm, muốn không nâng cao thực lực cũng khó đi.

- Đa tạ tông chủ!

Bách Niệm Hương vui mừng quá đỗi.

Sự lo lắng ở trên đỉnh đầu vừa nãy trong chốc lát đã bị quét sạch không còn một mống.

- Được rồi, đi tu luyện đi.

Ôn Bình dứt lời, tiếp tục đi về phía Dược Sơn.

Bách Niệm Hương mạnh mẽ gật đầu hai cái, nhảy nhót bước đi.

lúc Ôn Bình không nhịn được quay đầu nhìn lại, trong lòng nhiều thêm một suy nghĩ.

Mặt mũi!

Thật đúng là một thứ buồn nôn.

Gia tộc của Bách Niệm Hương cùng những thế lực lớn, đều rất để ý đến thứ này.

Kể cả gia tộc của mẫu thân!

Bọn họ cũng chỉ quan tâm mặt mũi, cho nên mới không để phụ mẫu của mình ở bên nhau.

- Về sau Bất Hủ Tông nhất định sẽ là một thế lực cường đại không cần cho người khác mặt mũi, người ở trong Bất Hủ Tông, bất kể thân phận, địa vị, thực lực như thế nào, đều có thể nhận được sự tôn kính!

…

【VIP】 Một thế lực liên minh khác ở Thiên Địa Hồ: Tán Nhân Dịch

- Về sau Bất Hủ Tông nhất định sẽ là một thế lực cường đại không cần cho người khác mặt mũi, người ở trong Bất Hủ Tông, bất kể thân phận, địa vị, thực lực như thế nào, đều có thể nhận được sự tôn kính!

Muốn làm được điều này, không đơn giản.

Tông môn phải rất cường đại.

Đồng thời, tông chủ cũng phải rất cường đại.

Ôn Bình cũng không muốn làm một người mạnh nhất trong tông môn, cho dù muốn làm, dựa vào thơi gian tu luyện ngắn ngủi của hắn cũng không làm được.

- Xây dựng thêm, Kiến Mộc Lâm còn phải mở rộng.

Trên mỗi trình độ, có bao nhiêu Kiến Mộc, chính là quyết định tốc độ tu luyện của hắn có bao nhiêu nhanh. Tình thế nghiêm trọng trước mắt, tốc độ có thể tiến vào Trấn Nhạc cảnh tất nhiên là càng nhanh càng tốt. Đoạn thời gian này Kiến Mộc Lâm tuy có khỉ đột Xích Mục luôn mang người đi trông, nhưng cũng chỉ trồng được hết núi Vân Lam. Giai đoạn tiếp theo, phải đem Dược Sơn còn có núi Xuất Nhiễu cũng phải trồng đầy Kiến Mộc.

Nghĩ đến đây, sau khi Ôn Bình đi một chuyến đến linh điền xong liền đi đến chỗ trồng cây của khỉ đột Xích Mục.

Vẫn bộ dạng như thế, thuộc hạ nhiều rồi, khỉ đột Xích Mục chính là nằm ở trên một nhánh cây, lười biếng mà ngâm nga hát.

Thỉnh thoảng sẽ mắng người mới hai câu.

- Tay chân có thể lanh lẹ hơn chút không? Có thể đào đất hay không, sắp đào được nửa tháng rồi, vẫn giống như lúc mới đến, ta cũng phục đồ đại ngu ngốc các ngươi đó. Còn là Trấn Nhạc cảnh cơ đấy? Đớp shit cảnh à.

Vài tên Trấn Nhạc cảnh tức nghẹn, đều hận đến ngứa ngáy hàm răng rồi, nhưng cũng chỉ có thể nhận lấy.

So với bị giết, bị chửi hai câu vẫn có thể chịu được.

Ôn Bình hô lên một tiếng,

- Xích Mục.

Khỉ đột Xích Mục vội vàng nhảy từ trên nhánh cây xuống, men theo âm thanh lập tức tìm được Ôn Bình, đi thẳng tời,

- Tông chủ, sao ngài lại đến rồi? Yên tâm, những thằng này, ta đều quản đến ngoan ngoãn rồi.

- Có thể nhìn ra…

Đối với chuyện khỉ đột Xích Mục lười biếng, Ôn Bình không để ý.

Bây giờ khỉ đột Xích Mục là đội trưởng tiểu đội trồng cây, chịu trách nhiệm quản lý là được rồi.

Chỉ cần không để xảy ra sơ suất là được rồi.

Theo đó, Ôn Bình nói:

- Ngươi phái người đem cây của cả Dược Sơn đều chặt đi, sau đó đưa đến Thương Ngô Thành dùng để tu sửa phòng ốc. Sau đó lại ở trên Dược Sơn, trừ phạm vi của linh điền ra, đều trồng hết giống cây ta đưa cho ngươi.

- Tông chủ, bao gồm cả ta nữa.

Khỉ đột Xích Mục vỗ ngực.

- Nói sớm với ngươi, càng nhanh càng tốt.

- Tông chủ xin yên tâm.

Khỉ đột Xích Mục nhìn thoáng qua vài tên cường giả Trấn Nhạc cảnh ở bên, sau đó lạnh lùng nói:

- Nghe thấy rồi chứ, các ngươi nếu như lười biếng, thì đừng trách ta không khách khí.

- Ngươi đi làm đi.

Dứt lời, Ôn Bình muốn rời đi.

Nhưng chân trước vừa bước, chợt nghe được sau lưng truyền đến mấy âm thanh.

- Ôn tông chủ, chúng ta có thể nói ra hết tất cả những thứ chúng ta biết, tất cả mọi thứ bên trong tàng giới cũng có thể cho ngài, nhưng xin Ôn tông chủ có thể để chúng ta được tự do.

- Nhưng cầu Ôn tông chủ có thể đổi sự tự do của ta.

Lúc Ôn Bình xoay người, mấy người đều quỳ trên mặt đất.

Xích Mục vừa muốn tức giận, Ôn Bình ngăn lại, sau đó hỏi:

- Các ngươi biết được cái gì?

- Về liên quân của Bách Tông Liên Minh.

Một nam nhân trung niên mặt đen lập tức tiếp lời.

Ôn Bình nói tiếp:

- Nói thử xem.

Nam nhân trung niên mặt đen thấy Ôn Bình đồng ý nghe, giống như bắt được ngọn cỏ cứu mạng vậy, vội vàng đáp:

- Tông chủ, người giết đi Tư Đồ Tu Năng, Bách Tông Liên Minh nhất địch sẽ mở cuộc thảo phạt cuối cùng.

- Thảo phạt cuối cùng?

- Thảo phạt cuối cùng, quy định bắt buộc tất cả các thế lực đứng đầu tứ tinh đều phải xuất ra lực lượng, hơn nữa Bách Tông Liên Minh còn phái kim cấp chủ sự cấp bậc còn cao hơn cả ngân cấp chủ sự.

- Lại thêm một cái kim cấp?

- Kim cấp chủ sự, là do ba người mạnh nhất của Thiên Địa hồ hợp thành. Theo như ta được biết, bọn họ trăm năm trước đã là thực lực của Bán Bộ Địa Vô Cấm. Nếu như bọn họ muốn gây khó dễ, dựa vào tình trạng trước mắt của Bất Hủ Tông, rất khó ngăn cản được. Nhưng có một biện pháp, có thể khiến cho Ôn tông chủ đủ để bình yên vượt qua kiếp nạn này.

- Tiếp tục nói.

Ôn Bình ngược lại khá là tò mò, một cái Trấn Nhạc hạ cảnh, hắn biết được những gì.

Lại dựa vào cái gì mà nói có thể giúp đỡ Bất Hủ Tông.

Nam nhân trung niên mặt đen nuốt nuốt nước miếng, sau đó nói ba chữ,

- Tán Nhân Dịch!

- Tán Nhân Dịch!

- Ôn tông chủ nên biết, không gia nhập Bách Tông Liên Minh chính là tán tu môn phái. Sau khi bị Bách Tông Liên Minh chèn ép cả nghìn năm, tán tu môn phái cơ bản là rất khó thấy được. Nhưng những tán tu môn phái còn sót lại kia không thể nào lựa chọn ngồi yên chờ chết, cho nên liên hợp lại trở thành tổ chức Tán Nhân Dịch.

- Chính là cái này?

Bảo Bất Hủ Tông hắn đi nhờ cậy?

Đây không phải là chuyện đùa giỡn sao?

- Ôn tông chủ, Tán Nhân Dịch rất mạnh, đừng thấy hắn bị Bách Tông Liên Minh chèn ép đã nghìn năm. Nhưng trong bảng Đỉnh Phong của Thiên Địa Hồ, trong top 100 cường giả Trấn Nhạc cảnh có 30 người là người của bọn họ. Nếu như bọn họ có thể giúp đỡ Bất Hủ Tông, vậy chính là có thể liều mạng với liên quân thảo phạt của Bách Tông Liên Minh rồi. Nếu như Ôn tông chủ cần đến, ta có thể liên lạc với người của bọn họ, nói cho bọn họ biết khát vọng của người.

Vừa dứt lời, mấy người xung quanh lập tức nhìn về phía nam nhân trung niên mặt đen.

Bách Tông Liên Minh một mực chèn ép Tán Nhân Dịch, bây giờ trong người của mình lại có thể liên lạc được với Tán Nhân Dịch.

Đây không phải là gian tế sao?

- Thú vị.

Ôn Bình nhìn nam nhân mặt đen, lộ ra chút ý cười,

- Ngươi không sợ rời khỏi Bất Hủ Tông, sau đó bị người xung quanh ngươi giết chết sao?

Dứt lời, Ôn Bình cất bước rời đi.

Đúng!

Hắn không có hứng thú gì với cái Tán Nhân Dịch kia.

Đối với biện pháp mà nam nhân mặt đen kia đưa ra, càng không có hứng thú.

Không nói đến Tán Nhân Dịch bị chèn ép đã nghìn năm còn có thể giữ được sự cường đại là vì cái gì, đơn giản từ góc độ của Bất Hủ Tông mà nhìn nhận, Bất Hủ Tông chính là không thể hợp tác với Tán Nhân Dịch rồi.

Bất Hủ Tông nhiều thứ tốt như thế, ai dám đảm bảo bọn họ thấy rồi không thèm muốn.

Quạ trong thiên hạ đều thường đen!

Đến lúc đó hắn còn phải đề phòng Tán Nhân Dịch, vậy chẳng phải là rảnh tới điên rồi sao?

Bỗng nhiên, tiếng của hệ thống vang lên bên tai,

- Kí chủ nếu như có thể đem danh vọng nâng lên cấp bốn, như Tán Nhân Dịch sẽ không phải là thế lực trở ngại mà ngược lại có thể trở thành nước phụ thuộc của Bất Hủ Tông.

- Hệ thống, ngươi thật dám nghĩ đó.

Ôn Bình kinh ngạc nói.

…

Đảo mắt lại mấy ngày nữa trôi qua.

Mấy ngày này, Bách Niệm Hương từ sáng sớm đã theo Long Kha tu luyện hai canh giờ.

Đối với kỹ thuật chiến đấu mà nói, trong thời gian mấy ngày đã mạnh lên không ít.

Nhưng mời sư phó vào cửa, tu luyện tại cá nhân, Long Kha cũng không có cách nào dạy nàng quá nhiều thứ, điểm này

Bách Niệm Hương đã biết, cho nên ban ngày chính là luyện Ngự Kiếm Thuật, trực tiếp đến kí túc xá tìm người học hỏi.

Đến buổi tối, dĩ nhiên là đâm đàu vào trong Quan Ảnh Thất xem Harry Potter.

Đối với tình trạng tu luyện của nàng, người xung quanh đều có chút khó hiểu – gần như là một trạng thái điên cuồng.

Vĩnh viễn không đi ngủ!

Chỉ có giờ ăn cơm mới nghỉ một chút.

- Bách Niệm Hương sư muộn bị sao thế?

- Chẳng lẽ là mấy ngày nay sau khi bị Lâm sư huynh hành hạ vài lần, tổn thương tự tôn rồi?

- Không thể nòa, là nàng ấy tự nói đó, bảo ta toàn lực công kích nàng ấy.

Lâm Khả Vô lập tức bày vẻ mặt người vô tội.

- Có thể là gặp phải chuyện gì rồi.

Đều là nữ nhân, Triệu Tinh âm thầm đoán được điều gì đó,

- Lòng tự tôn của nàng ấy chắc sẽ không dễ dàng bị tổn thương đến thế đâu.

- Không bằng chúng ta hỏi thử xem, trạng thái này của nàng ấy, tiếp tục tu luyện sẽ điên mất thôi.

【VIP】 Cây chổi ma pháp! Cày ra rồi

- Không bằng chúng ta hỏi thử xem, trạng thái này của nàng ấy, tiếp tục tu luyện sẽ điên mất thôi.

- Đúng vậy, lẽ nào sau này Bách Niệm Hương sư muội muốn là một kẻ tu luyện điên khùng sao?

- Kẻ tu luyện điên khùng thì làm sao, vậy cũng là một loại nhân sinh. Nếu là sự lựa chọn của sư muội, chúng ta nên hiểu và ủng hộ. Chỉ là, tông chủ ngày ngày đều bảo sư muội đi theo Triệu trưởng lão tu luyện, thật làm người khác hâm mộ nha.

Sau khi cơm nước xong xuôi, đám người ồn ào cả một đường.

Đảo mắt lại là mấy ngày.

Đêm khuya, Ôn Bình một bên tu luyện, một bên hướng về rừng rậm nơi phương xa cảm khái,

- Nếu như phía sau cánh rừng rậm này đều là lãnh địa của Bất Hủ Tông, trồng toàn bộ Kiến Mộc, vậy thì tốc độ tu luyện của ta sẽ nhanh biết bao nhiêu?

Đúng lúc này, từng tiếng từng tiếng kêu kinh thán truyền đến.

Woaaa~

Đúng là phương hướng của núi Xuất Nhiễu!

Nghe thấy được những tiếng này, Ôn Bình nhướng mày,

- Đêm hôm khuya khoắc, gào thét cái gì không biết?

Ôn Bình vội vàng để Ác Linh kỵ sĩ đi qua đó xem thử, sau khi biết là không có chuyện gì định tiếp tục tu luyện, nhưng câu nói cuối cùng của Ác Linh kỵ sĩ đã cho hắn biết, Bách Niệm Hương cầm lấy một cây chổi trong đám người đang hò hét xung quanh.

Cây chổi?

Ôn Bình nhíu mày lại, sau đó giật mình tỉnh ngộ nói:

- Chẳng lẽ là cây chuối ma pháp?

Theo đó, Ôn Bình trực tiếp đứng dậy.

Nhanh chóng đi đến sau núi Xuất Nhiễu, chính là nhìn thấy dưới Quan Ảnh Thất đã có rất nhiều người tụ họp lại, gần như là tất cả mọi người đều đến.

Mọi người vây quanh Bách Niệm Hương, vẻ mặt hưng phấn, hoa tay múa chân trò chuyện.

- Bách Niệm Hương sư muội, chúng mừng ngươi.

- Cây chổi bay, sau này ngươi chính là không cần đi hàng phục cái dực tộc yêu vương gì rồi.

- Đúng vậy, Tia Chớp 2000 nha. Chính là không biết tốc độ nhanh bao nhiêu?

…

Trong tiếng bàn luận, Ôn Bình đã đến gần.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Mọi người thấy Ôn Bình đến, vội vàng chừa ra một con đường.

Theo con đường mà mọi người tách ra, Ôn Bình nhìn thấy Bách Niệm Hương, cho dù người xung quanh nói đều là mặt mày hớn hở, hơn nữa trên mặt còn mang theo ý cười.

Bách Niệm Hương lại không như thế, lúc cùng mọi người nói chuyện vui vẻ, cũng có dáng vẻ vui mừng, nhưng lúc lơ đãng nhìn về cây chổi, trong ánh mắt có chút thất lạc.

Thời gian thất lạc rất ngắn, ngắn đến mức ngừoi bên cạnh không cảm nhận thấy.

Ôn Bình đi vào, lấy cây chổi từ trong tay Bách Niệm Hương, sờ sờ lên dòng chữ tiếng anh màu vàng, cười nói:

- Tia chớp 2000, vận khí không tệ.

- Nhờ phúc của tông chủ.

Bách Niệm Hương cười lên tiếng.

Nhưng nhìn Tia Chớp 2000 trong tay, nàng thật là cười không nổi.

Nàng muốn cây chổi bay này làm gì chứ?

Dực tộc yêu vương, tuy nàng chưa hàng phục được con nào, nhưng mà tông môn bên kia tùy lúc sẽ có cường giả mang đến cho nàng dùng yêu vương Thần Huyền cảnh, thậm chí là Trấn Nhạc cảnh để thay thế việc đi bộ.

Muốn đi đâu, đều không cần lo lắng.

Cây chổi Tia Chớp 2000 có thể bay này, trong tay mình dường như không có tác dụng gì.

Không thể nâng cao thực lực, đối với nàng bây giờ mà nói, chính là có cũng được không có cũng không sao.

Mắt thấy sắp phải rời khỏi Đông hồ đi Thiên Cơ Hồ rồi, lễ hội cũng sắp bắt đầu, thời gian cuối cùng này lại để nàng có được một cây chổi.

Chẳng lẽ đây là số mệnh?

Lần này nàng lại phải khiến cho phụ thân, gia tộc, tông môn mất hết mặt mũi rồi?

Lúc này, Ôn Bình bỗng nhiên mở miệng nói:

- Triệu trưởng lão, ngươi đi bắt một đám con thiên mã đến đây, để chúng so về tốc độ xem.

Theo đó, Ôn Bình liền hỏi hệ thống.

- Hệ thống, cái Tia chớp 2000 này có thể đạt đến tốc độ như thế nào?

Sau khi hệ thống lên tiếng,

- Sau khi trải qua Harry Potter và sự cân đối của thế giới này, tốc độ của Tia chớp 2000 khẳng định sẽ không chỉ ở trình độ trong phim mà thôi, thậm chí nhanh hơn rất nhiều, kí chủ xin tự mình xem xét.

- Được, hỏi như không hỏi.

Ôn Bình lại lần nữa phóng lực chú ý đến Tia chớp 2000 trong tay Bách Niệm Hương, đợi Long Kha dắt mấy con thiên mã đến đây.

Thiên mã là tọa kỵ của bọn người Tư Đồ Tu Năng, đều là yêu vật Trấn Nhạc cảnh.

Cho dù bọn nó không có cách nào đại biểu cho tốc độ cao nhất của Trấn Nhạc cảnh trên không trung, nhưng tốc độ của bọn nó khẳng định là đạt được trình độ cao nhất trong cùng cảnh đó, nếu không Tư Đồ Tu Năng cũng không dùng nó kéo xe.

- Niệm Hương, đợi lát nữa ngươi cùng thiên mã thi đấu thử xem.

Bách Niệm Hương gật đầu,

- Vâng, tông chủ!

- Ngươi thử trước xem sao, quen thuộc một ít kỹ xảo.

Ôn Bình ra hiệu mọi người nhường chỗ, đều lùi về dưới mái hiên của Quan Ảnh thất.

Một mình Bách Niệm Hương đứng ở bên ngoài, một tây cầm chổi, mà trên mặt mang theo nụ cười mỉm.

Tử Nhiên thân là sư phụ, sao lại không biết tâm sự trong lòng đồ đệ của mình chứ, lúc này đột nhiên nói một câu,

- Niệm Hương, ngươi thử xem. Trận tranh tài Tân Tú, không được cưỡi yêu vật lên sàn đấu, cây chổi này có thể mang lên đó. Cái Tia chớp 2000 này nếu như đủ nhanh, cũng có thể giúp ngươi một tay.

Nghe được câu nói này, Bách Niệm Hương đột nhiên lộ ra chút vui mừng.

- Sư phụ, thật sao?

- Tất nhiên là thật đó, trăm năm trước vi sư đã nhìn thấy mười mấy ngày của trận chiên Tân Tú đó.

Bách Niệm Hương cười gật đâu,

- Sư phụ người sao không sớm nói với con… Sư phụ, con trước thử xem có thể bay nhanh bao nhiêu.

Dứt lời, Bách Niệm Hương đặt cây chổi ở bên cạnh, để nó nằm trên mặt đất.

Sau đó nhìn về phía Ôn Bình, nói:

- Tông chủ, ta là học theo cái trong phim ảnh sao? Đối với nó nói lên sao?

Ôn Bình hỏi hệ thống một phen, sau đó lên tiếng nói:

- Ừm, ngươi học theo đó là được.

Harry Potter trong Quan Ảnh Thất đều do hệ thống dùng ngôn ngữ của thế giới này phối âm, cho nên không có sự tồn tại của tiếng anh.

Không cần nói cái gì mà Up gì đó!

Trực tiếp nói lên là được.

Bách Niệm Hương gật đầu, mở một tay ra, đồng thời cúi đầu nhìn về Tia chớp 2000 của mình, dùng sức hô:

- Lên!

Chỉ thấy cây chổi run lên hai cái, sau đó giống như bị cái gì đó hấp dẫn, trực tiếp bay vào trong tay Bách Niệm Hương.

Lúc Bách Niệm Hương cầm chặt cây chổi, trên mặt xẹt qua một chút vui mừng.

- Cảm giác không giống nhau.

Ma pháp, thật là khó mà tưởng tượng nổi.

So với mạch thuật vừa tu luyện chính là mấy chục năm, cách sử dụng nó thật là đơn giản.

- Trước thử xuôi theo núi Xuất Nhiễu bay hai vòng đi, thân thể nghiêng về phía trước, chính là hạ xuống.

Lời của Ôn Bình thi nhau mà đến.

Bách Niệm Hương bừng tỉnh gật gật đầu, theo đó nhấc chân phải lên, bước qua cây chổi, hai tay nắm chắt lấy cán gỗ của cây chổi.

Tiếp theo đó trục tiếp đạp một cái!

Cây chổi mang theo Bách Niệm Hương rời khỏi mặt đất.

Trong sự lắc lư nhẹ nhàng từ từ bay lên không trung, đối với Bách Niệm Hương đã tiến vào Thông Huyền cảnh mà nói, việc cân bằng là rất dễ nắm bắt. Không giống bộ dạng trong phim Harry Potter, một đám nhóc cưỡi chổi mà còn lắc đông lắc tây. Sau khi nắm giữ tốt sự cân bằng, Bách Niệm Hương nghĩ đến ánh mắt chờ mong của cả đám Dương Nhạc Nhạc, cơ thể và tay hướng lên phía trên.

Vèo!

Cây chổi mang theo Bách Niệm Hương tiến vào trong màn đêm.

Sau khi lên trời, Bách Niệm Hương không nghĩ gì khác, dù là lần đầu cưỡi chổi.

Muốn xem thử Bất Hủ Tông ở phía sau cách bao xa, nhưng lại lo lắng một khi không cẩn thận đung đưa thì bản thân không khống chế được.

Vì vậy, dựa theo lời Ôn Bình nói, ổn định trong không trung đảo hai vòng.

Không cầu tốc độ.

Nhưng cầu một chữ —— ổn!

- Có thể rồi.

Ôn Bình trông thấy Bách Niệm Hương đã có thể ổn định mà bay, trực tiếp mở miệng gọi nàng xuống.

Bởi vì Long Kha đã mang Thiên Mã Trấn Nhạc cảnh đến núi Xuất Nhiễu rồi!

【VIP】 Tốc độ của chổi ma phép khiến người khác khiếp sợ

Sáu con thiên mã, không phản kháng, như đã được thuần phục đi theo sau lưng Long Kha.

Ôn Bình thấy thế cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Loại yêu vật này, một khi bị loài người chinh phục, người chinh phục nó một khi bị một người cường đại khác giết chết rồi, vậy nó tất nhiên sẽ thành phục cái người cường đại hơn kia.

Nói chúng nó thông minh?

Có thể.

Nếu như ngu ngốc.

Vẫn là có thể.

Chính xác chúng nó có được trí tuệ không thua kém nhân loại, nhưng bọn chúng lại có được cái tư tưởng rất thú tính, chính tồn tại của thần phục kẻ mạnh hơn.

Có thể cũng có quan hệ với cạnh tranh trong nội bộ yêu vật, chỉ cần mạnh mẽ hơn, mới có thể trở thành lãnh tụ.

Sau khi Bách Niệm Hương cưỡi chổi đã vững vàng hạ xuống, Ôn Bình nói:

- Chuẩn bị xong rồi thì lên không trung, bọn chúng sẽ đuổi theo ngươi.

Bách Niệm Hương gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Thiên mã một lúc, không biết nghĩ đến cái gì.

Sau khi thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên phóng ra một ánh mắt rất kiên định nhìn vể phía trước, hai tay nắm chặt cây chổi,

- Tông chủ, ta bay đây!

Vèo!

Một trận gió xẹt qua, cây chổi mang Bách Niệm Hương một lần nữa bay lên trên trời.

Lần này, Bách Niệm Hương trực tiếp bay về phía trước, trở thành một đường thẳng tắp xẹt qua bầu trời đêm. Trong chốc lát đã bay ra khỏi phạm vi của Bất Hủ Tông, hơn nữa dùng tốc độ rất nhanh lại lướt qua Thương Ngô Thành.

- Thật nhanh!

Bách Niệm Hương trên chổi khóe miệng xẹt qua một chút vui mừng lẫn ngạc nhiên.

Chẳng qua, nàng vẫn không có cách nào quan sát được cây chổi này đến cuối cùng tốc độ nó đạt được là cái tiêu chuẩn gì, bởi vì nó không ngừng gia tăng tốc độ.

Thời gian theo đó từng chút từng chút trôi qua, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Cuồng phong lướt qua khuôn mặt, giống như một bàn tay đang đánh vào mặt nàng vậy, cho dù không phải rất đau, nhưng cũng có thể khiến Bách Niệm Hương cảm thấy tư vị nóng rát.

Đương nhiên, nàng cơ bản không có tâm tư để ý đến điều này.

Trong đầu nàng chỉ có tốc độ.

Nàng đoán chừng cái tốc độ này, tuyệt đối không thua kém bất cứ Dực tộc đại yêu Thần Huyền cảnh.

- Thế này còn có ai có thể đánh được ta chứ?

Trong trận chiến Tân Tú, không được mang yêu tộc lên sàn đấu, vậy thì nàng há chẳng phải là sự tồn tại của bất bại sao?

Thông Huyền hạ cảnh, mạch thuật của ai có thể đánh tới nàng?

Cho dù có chút cảm giác giở trò vô lại, nhưng chiến đấu không có cái gọi là quang minh chính đại, người thắng rồi mới có thể khiến người khác ghi nhớ.

- Đến lúc đó có ngừoi công kích ta, ta có thể trực tiếp bay lên trời, sau đó một mực dùng Ngự Kiếm Thuật công kích hắn, để hắn bị bắn chết! Nếu như có người tu luyện là mạch thuật loại công kích gần, vậy thì thảm rồi, trước mặt ta căn bản năng lực ra tay còn không có.

Trong đầu sau khi tưởng tượng ra cách thức chiến đấu, sự thoải mái trong lòng Bách Niệm Hương càng thêm nồng đậm.

Những ngày này, cuối cùng không có uổng phí!

Hiện tại tiến vào top 5000 của xếp hạng Tân Tú, tuyệt đối không có bất kì vấn đề gì.

Dựa vào ưu thế trong không trung của cây chổi, nàng có thể làm tiêu hao chết tất cả Thông Huyền trung cảnh.

- Chính là không biết tốc độ của nó nhanh bao nhiêu, nếu có thể nhanh hơn chút nữa, vậy thì cho dù là mạch thuật có tốc độ cực kỳ nhanh, đối với ta cũng vô dụng.

Bách Niệm Hương biết rõ, phóng tầm mắt đi cả Thiên Địa hồ, các loại mạnh thuật tầng tầng lớp lớp.

Có loại tốc độ công kích rất nhanh.

Công kích của nó chỉ trong chớp mắt đã có thể giết chết người trước mắt.

Cho nên, cây chổi này vẫn cần nhanh hơn, vậy nàng tại lần xếp hạng Tân Tú này mới có thể đi càng xa, mà không phải bị giới hạn bởi sự hạn chế của 5000 cái tên bên trên.

Cùng lúc đó, trên núi Xuất Nhiễu, Ôn Bình đã dùng phi chu từ dưới đất bay lên.

Sáu con thiên mã sau khi Long Kha ra lệnh cũng bắt đầu giang hai cánh ra, hóa thành một luồng ánh sáng trắng nhập vào trong màn đêm, bay về hướng Bách Niệm Hương.

Ôn Bình mở miệng nói:

- Muốn xem sao, đều lên phi chu đi.

- Đi!

- Nhanh lên phi chu!

Mọi người như ong vỡ tổ xông lên phi chu.

Khi một chân của Ôn Bình bước lên, phi chu trực tiếp giương ra năm cánh buồm, giống như sấm sét xông ra ngoài.

Khi phi chu đuổi theo phía trước đại khái sau mấy hơi thở, đám người Dương Nhạc Nhạc luôn nhìn về ánh sáng trắng ở trước mặt, kinh hỉ hét lên một tiếng:

- Nhìn thấy rồi!

Mọi người vội vàng nhìn theo chỗ Dương Nhạc Nhạc chỉ.

- Bách Niệm Hương sư muội đâu?

- Cũng không nhìn thấy nàng ấy nha.

…

Mọi người hào hứng bừng bừng bàn luận, Ôn Bình thì bảo hệ thống để phi chu bay với tốc độ nhanh nhất, hơn nữa tập trung tìm kiếm vị trí của Bách Niệm Hương, xông về hướng đó.

Đương nhiên, phi chu đã bay đến vị trí càng cao hơn so với thiên mã và Bách Niệm Hương.

Tất nhiên cao độ cũng không giống nhau.

Sau khi đuổi theo không lâu, thiên mã, Bách Niệm Hương cưỡi chổi đều đã rơi vào tầm mắt. Từ phi chu nhìn xuống, Bách Niệm Hương giống như con dơi trong đêm tối vậy, không ngừng xẹt qua bóng đêm, bay qua rừng rậm, bỏ lại từng ngọn lại từng ngọn thành trì ở phía sau.

Nhìn được một lúc, Long Kha mở miệng nói:

- Thiên mã đuổi không kịp.

- Cái chổi này vậy mà lại có được tốc độ của Dực tộc đại yêu Trấn Nhạc cảnh, thật kinh người!

Tử Nhiên ở một bên kinh ngạc hô lên một tiếng.

Bọn người Dương Nhạc Nhạc vốn dĩ đến xem náo nhiệt, nghe thấy Long Kha và Tử Nhiên nói như thế, đám người sôi trào như nước sôi vậy.

Mỗi một người đều hâm mộ không thôi.

- Vận khí này của Niệm Hương sư muội, thật quá tốt rồi đi.

- Sau này ai có thể đuổi kịp chứ?

- Không việc gì thì bỏ cây chổi vào trong tàng giới, chọc phải Trấn Nhạc cảnh cũng không sợ nữa, trực tiếp lấy cây chổi ra cưỡi chạy.

Một đoàn người càng nói càng hâm mộ, còn đủ các loại hình ảnh bổ não, các hình ảnh được phát thảo ra, khiến Ôn Bình bất đắt dĩ không thôi.

Cái này so với một tác giả Phi Tước hắn thích ở thế giới trước, sức tưởng tượng càng thêm phong phú.

Mới lấy được cây chổi này, cái gì cũng không không làm, liền các loại chuyện sau này đều nghĩ xong cả rồi.

…

Trong bầu trời đêm.

Bách Niệm Hương trong hưng phấn đã hoàn toàn quên mất cảm giác nóng rát trên mặt, không phải ngẩng đầu nhìn trời, mà nhìn phi chu ở phía sau, trên mặt mang theo ý cười phất phất tay.

Nàng tin tưởng, bọn người tông chủ đều nhìn thấy.

Còn có thể nhìn sáu con thiên mã ở sau lưng.

Đã sắp nửa nén hương thời gian rồi, bọn nó vẫn không đuổi kịp y như cũ.

Lúc đầu cách nhau không xa lắm, đến bây giờ cảm giác vẫn xa như thế.

- Tốc độ của Trấn Nhạc cảnh, trận chiến Tân Tú… e rằng không có bất cứ mạch thuật của người nào có thể đuổi kịp ta rồi! Mà ta, ở trên không trung gần như có thể muốn làm gì làm, trực tiếp dừng ở vị trí bất bại. Cho dù đối mặt với thiên tài đứng đầu như Hạ Kim, Thông Huyền thượng cảnh, thậm chí bán bộ Thần Huyền, ta vẫn có thể ở vị trí bất bại!

Sự thoải mát trong lòng Bách Niệm Hương như theo gió mà nổi lên.

Cái này hoàn toàn không sợ làm mọi người ở tông môn, phụ thân mất mặt rồi.

Thậm chí nàng còn có thể bỗng nhiên nổi tiếng!

Thay phụ thân, thay tông môn, thay gia tộc của bản thân lấy được danh dự càng cao.

Trên phi chu, sau khi Ôn Bình nhìn một lúc, trực tiếp để phi chu bay vòng vèo.

Thiên mã cũng theo hiệu lệnh của Long Kha mà dừng bước, nhưng con mắt nhìn cây chổi của Bách Niệm Hương lại không dời đi, trong đôi mắt lộ ra một loại cảm giác giống như mất đi một thứ gì đó vậy. Sau khi Long Kha phẫn nộ mắng một tiếng, bọn nó mới thu hồi ánh mắt, sau khi nhìn nhau vài lần, xì xì một tiếng, sau đó vỗ cánh đi phía sau phi chu bay về phía Bất Hủ Tông.

Sáu con thiên mã rất buồn phiền.

Thua cái gì cũng được, lại thua một cây chổi.

Đây quả thực là một sỉ nhục lớn của kiếp sống làm yêu của bọn chúng.

Cái tôn nghiêm triệt để không còn rồi!

Nói ra, chỉ sợ trở thành nỗi nhục của yêu giới!

Bách Niệm Hương lúc này đã bay đến high rồi.

Theo phía sau phi chu, khi thì bay lên phía trên, khi thì hạ xuống.

Lúc xẹt qua trên không trung một thành trì, hai tên binh sĩ thủ thành đang đứng ở trên thành lầu nói chuyện.

- Lão Vương, tiểu tử nhà ngươi vẫn một mực nháo đòi đi cái gì mà Bất Hủ Tông nữa không?

- Đúng vậy, luôn nháo muốn đi, nhưng mà ngươi cũng biết, đường đi Bất Hủ Tông quá khó khăn rồi, luyện thể cảnh căn

bản không có cách nào bảo đảm bản thân có thể sống đến Thương Ngô Thành.

- Đi theo thương đội đó.

- Ta nào có nhiều kim tệ đến thế, ngươi không phải không biết.

Bỗng nhiên, một cái bóng đen xẹt qua bên cạnh.

Tên còn lại kinh ngạc nghi ngờ hỏi:

- Cái thứ gì vù một cái đi qua rồi?

Hai người vội vàng nhặt mũ vừa bị tung bay của mình, bắt đầu nhìn xung quanh, sau đó không hiểu gì hết nhìn lên trời.

【VIP】 Bách Niệm Hương Rời Đi

Sau khi trở lại tông môn, Ôn Bình trực tiếp trở về Kiến Mộc lâm.

Hắn không cần nhìn đều biết, phỏng chừng các đệ tử đều đang vây quanh Bách Niệm Hương, nhảy cẫng hoan hô.

Nói thật, tốc độ của cái chổi này thật đúng là ngoài dự liệu của hắn, tốc độ phi hành của Trấn Nhạc cảnh Dực tộc Đại Yêu, quả thực quá kinh khủng.

- Kí chủ, tốc độ của cái chổi này sẽ còn cùng cảnh giới mà biến hóa. Cảnh giới càng cao, tốc độ phi hành của cái chổi sẽ càng nhanh hơn.

Nghe được hệ thống nói câu này, lông mày Ôn Bình không kìm được nhảy lên.

Ta có nên cũng đi kiếm một cái chổi để chơi đùa?

- Nếu như thời gian của kí chủ rất nhiều , có thể làm như thế. Dựa theo thực lực trước mắt của kí chủ, có thể đem tốc độ phi hành của cái chổi tăng lên tới trình độ phi chu (thuyền bay) 5 cánh.

- Vậy thôi được rồi, cũng không có nhiều thời gian như vậy.

Ôn Bình trực tiếp thu hồi ý nghĩ đi kiếm một cái chổi.

Hiện tại việc hắn muốn làm có hai chuyện, đem kinh mạch đả thông hoàn toàn, kết nối mạch môn thứ ba, sau đó là có thể dùng Phá Kính đan phổ thông, mở ra mạch môn thứ ba, trở thành Trấn Nhạc cảnh.

Chuyện thứ hai, chính là hoàn thành nhiệm vụ Quan Ảnh thất.

Thu hoạch được ma pháp cấm kỵ —— Vong Linh Triệu Hoán Thuật. (Thuật triệu hoán linh hồn)

Trước mắt xem hình ảnh, lượt người đã đạt đến hơn bốn trăm , dựa theo cái xu thế này tiếp tục, không tới thời gian một tuần, thu hoạch ma pháp cấm kỵ dễ như trở bàn tay.

Bách Niệm Hương đã đạt được vòng sáng thứ 2000 chổi ma pháp, nhất định có thể nhấc lên một đợt sóng dữ.

Dưới sự thúc đẩy biến hóa của chổi ma pháp, có lẽ còn không đến thời gian một tuần.

Cứ như vậy, Ôn Bình tu luyện qua một đêm, sáng sớm hôm sau lúc đi ăn điểm tâm, các đệ tử vẫn còn thảo luận về chuyện cái chổi ma pháp.

Lúc Ôn Bình đến, bọn hắn mới thu liễm lại.

Nhưng vẫn là kìm nén không nổi nét hưng phấn trên mặt.

Sau khi ăn xong, Ôn Bình gọi Thi Hoa lại:

- Thi Hoa, đêm nay không cần ngươi đi bán đồ, đi theo đám bọn hắn xem phim đi.

- Đa tạ Tông chủ.

Thi Hoa trên mặt lộ ra vui vẻ, cũng có thể nhìn ra, nàng thật sự rất muốn đi xem phim.

Ôn Bình nói xong cũng chuẩn bị rời đi, nhưng mà Bách Niệm Hương lại gọi hắn:

- Tông chủ, mấy ngày nữa ta cùng sư phụ rời khỏi Bất Hủ tông hai tháng, ngài hãy bảo trọng.

Nghe được Bách Niệm Hương nói câu này, vẻ mặt đám người Dương Nhạc Nhạc nhất thời nghi vấn.

Bất quá Ôn Bình còn chưa lên tiếng, bọn hắn cũng không dám hỏi.

Đương nhiên, Ôn Bình đã sớm biết Bách Niệm Hương mấy ngày nữa muốn rời khỏi Bất Hủ tông.

Mấy ngày trước, Tử Nhiên đã nói với hắn rồi.

Đối với việc này, Ôn Bình chỉ có thể chúc thuận buồm xuôi gió.

- Ừm… Niệm Hương, nếu ngươi thực sự đang lo lắng, hãy mượn pháp khí mang đi .

Bách Niệm Hương là người của Bất Hủ tông, muốn đi tham gia Tân Tú Chiến, Ôn Bình cũng không muốn Bách Niệm Hương làm mất mặt Bất Hủ tông.

Thuận tiện có thể đem Bất Hủ tông dương danh là tốt nhất rồi.

Bách Niệm Hương gật đầu, lên tiếng nói:

- Đa tạ Tông chủ, nhưng ta cảm giác có chổi ma pháp đã đủ rồi. Chỉ dựa vào nó, ta đã có khả năng đứng ở thế bất bại, nếu quả thật gặp gỡ Thông Huyền thượng cảnh, hoặc là Bán bộ Thần Huyền, nếu như mài hắn không chết, cùng lắm thì hòa không thắng không bại.

Bách Niệm Hương dứt lời, hì hì cười một tiếng, rất là sung sướng.

Cùng trạng thái vài ngày trước đó hoàn toàn khác nhau.

Ôn Bình thấy thế, chỉ nói bốn chữ liền rời khỏi Trù phòng:

- Đi sớm về sớm.

Bách Niệm Hương gật đầu, sau đó hướng về phía bóng lưng Ôn Bình khom mình hành lễ, trong lòng cảm kích lộ rõ trên mặt.

Nàng rất rõ ràng, Tông chủ thoạt nhìn lạnh lùng.

Kỳ thật hắn hết sức quan tâm đệ tử Bất Hủ tông.

Đương nhiên, nàng cũng hết sức cảm kích Ôn Bình cho nàng một cơ hội như vậy, bằng không lần này tham gia Tân Tú Chiến, nàng có thể sẽ bị chơi khăm rồi.

Cùng lúc đó, Ôn Bình vừa đi, đám người Dương Nhạc Nhạc liền như ong vỡ tổ.

- Niệm Hương sư muội, ngươi là muốn đi đâu vậy?

- Một lần đi liền hai tháng, lâu như vậy sao.

Đối mặt với thắc mắc của mọi người, Bách Niệm Hương giải thích:

- Qua ít ngày nữa chính là thịnh hội của Thiên Địa hồ trăm năm tổ chức một lần, hầu như chín thành thế lực lớn tại Thiên Địa hồ đều sẽ có người đi tham quan, đồng thời tham dự. Căn cứ theo quy định, chỉ cần người có tên trên Tân Tú bảng, đều đi tham gia Tân Tú Chiến, cùng những thiên tài khác của Thiên Địa hồ giao đấu…

- Hóa ra là như vậy.

- Thịnh hội trăm năm tổ chức một lần, Niệm Hương sư muội, ngươi phải cố gắng lên, không thể ném đi mặt mũi của Bất Hủ tông.

- Đúng thế, ngươi bây giờ chính là người của Bất Hủ tông.

Mọi người một bên cổ vũ, một bên nhắc nhở Bách Niệm Hương.

Bách Niệm Hương nhìn những sư huynh sư tỷ này, nghiêm túc gật đầu, trong lòng cũng có chút xúc động.

Cái gì trăm năm thịnh hội.

Cái gì Tân Tú bài danh.

Bất Hủ tông có nhiều thiên tài như vậy, mỗi một cái xuất ra đều là thiên tài cấp độ yêu nghiệt đứng đầu nhất Thiên Địa hồ, thế nhưng bọn hắn lại không có bất kỳ ý tứ tham gia nào.

Trước kia nàng hết sức coi trọng, thế nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, Tân Tú bài danh này, thật đúng là không có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên lần này đi là vì phụ thân, gia tộc còn có tông môn, có hứng thú hay không nàng cũng không quan tâm, chỉ cần có thể thay gia tộc lấy lại vinh dự là đủ.

Chân chính giao đấu, liền chờ hai tháng sau trở về, cùng những sư huynh sư tỷ Bất Hủ tông này so, lúc này mới có ý nghĩa.

Dương Nhạc Nhạc đột nhiên xúc động nói một câu:

- Chẳng qua là, Niệm Hương sư muội, hai tháng này, không biết ngươi rơi xuống dưới chúng ta nhiều hay ít.

Tại bên cạnh Dương Nhạc Nhạc, Triệu Tình cũng đi theo trêu chọc một câu:

- Đúng vậy đó, có khả năng khi ngươi trở về, chúng ta đều có dị mạch Địa Ngục Hỏa hoặc là dị mạch Phong thuộc tính.

Bách Niệm Hương cười khúc khích, nói:

- Yên tâm, đến lúc đó ta nhất định có thể vượt qua các ngươi.

Nói xong, mọi người nhìn nhau cười một tiếng.

…

Đảo mắt một cái lại là mấy ngày, Tử Nhiên mang theo Bách Niệm Hương rời khỏi Bất Hủ tông.

Bởi vì Tử Nhiên không có mang Thanh Điểu theo, Thanh Điểu phải một mực trông coi Hải Long Sơn, cho nên trước khi đi Ôn Bình đưa Thất Thiên mã cho bọn hắn.

Ban đầu Bách Niệm Hương còn muốn mang hai người Loan Nguyệt đi, Ôn Bình lại không có đáp ứng.

Dù sao hai người hiện tại đang bị phạt, sao có thể thích đi thì đi.

Bách Niệm Hương vừa đi, Bất Hủ tông đột nhiên liền thiếu tiếng cãi nhau, tuy nhiên tất cả mọi người vẫn là nên chuyện ai người nấy làm đi.

Cũng không phải sinh ly tử biệt, mặc dù mọi người đã quen ngày tháng có Bách Niệm Hương, thế nhưng nàng không có ở đây, nhiều nhất là có chút tưởng niệm.

Ngay tại lúc Bách Niệm Hương rời đi, một đám khuôn mặt xa lạ đã tới Đông hồ.

Cưỡi Hỏa Điểu từ không trung núi sâu rừng rậm bay tới, đang cháy lên cùng một màu liệt diễm, trên không lưu lại một đường kinh hãi màu hồng. Những nơi đi qua, Dực tộc Yêu vật đều đứng xa mà trông .

Sau lưng một con hỏa điểu ngồi xếp bằng mấy người, hai nam một nữ. Nữ tử kia mặc áo đỏ, cùng màu sắc hỏa diễm

phía trên lông vũ Hỏa điểu không khác là bao, nàng nhìn hai người bên cạnh, hỏi một người trung niên diện mạo lạnh lùng:

- Phan Túc, chúng ta cách thành Thương Ngô còn xa lắm không?

- Nếu như nhớ không lầm, hẳn là chỉ có lộ trình nửa ngày. Cụ thể lúc nào tới không chắc chắn, lần trước ta tới cũng là sự việc 30 năm trước.

Người trung niên diện mạo lạnh lùng đáp.

- Ngươi xác định không có mang bọn ta đi lạc sao? Ngươi xem dưới chân ngoài rừng rậm, bình nguyên, nắm trong tay cũng đều là yêu vật, rất xa mới có thể thấy một cái thành nhỏ, cái này cũng thực sự quá hoang vu mà. Bất Hủ tông kia thật sự ở loại địa phương này?

Nữ tử áo đỏ liên tục ném ra ngoài ba câu hỏi, thỉnh thoảng lại nhìn một chút phía dưới, trên mặt cùng trong lòng đều lộ ra nghi vấn.

Lúc này, một tên nam nhân khác mở miệng:

- Sai thì khẳng định là không sai, ta đã tra xét bảy, tám lần. Thế nhưng ta liền không hiểu rõ, Minh Chủ nghĩ gì lại đi lôi kéo loại thế lực ở địa phương quỷ quái này. Địa phương quỷ quái này buôn bán cũng không có cách nào, còn trong khu vực thế lực của Bách Tông liên minh, lúc nào cũng có thể bị Bách Tông liên minh vây công. Lôi kéo loại thế lực này, ta ngược lại là không nhìn ra đối Tán Nhân Dịch có chỗ gì tốt.

【VIP】 Cường Giả Tán Nhân Dịch Tiến Vào Đông Hồ.

Lúc này, một tên nam nhân khác mở miệng:

- Sai thì khẳng định là không sai, ta đã tra xét bảy, tám lần. Thế nhưng ta liền không hiểu rõ, Minh Chủ nghĩ cái gì lại đi lôi kéo loại thế lực ở địa phương quỷ quái này. Địa phương quỷ quái này thông thương cũng không được, còn trong khu vực thế lực của Bách Tông liên minh, lúc nào cũng có thể bị Bách Tông liên minh vây công. Lôi kéo loại thế lực này, ta ngược lại là không nhìn ra đối Tán Nhân Dịch có chỗ gì tốt.

Phan Túc liếc mắt nhìn nữ tử áo đỏ, sau đó nói thêm:

- Lời này của Cát Giao cũng không phải là không có đạo lý. Nói thật, ta cũng đoán không ra Minh Chủ là nghĩ như thế nào. Đông hồ cách khu vực khống chế của Tán Nhân Dịch ta quả thực quá xa, nhờ vào Trấn Nhạc cảnh Ân Hồng Hỏa Điểu cũng cần phải bay hơn nửa tháng. Nếu như xảy ra chuyện gì thật, người của hắn đuổi không tới địa bàn của chúng ta, mà địa bàn chúng ta càng không có khả năng trước lúc Bách Tông liên minh tấn công tới Đông Hồ. Lôi kéo Bất Hủ tông, thực sự không phải cử chỉ sáng suốt, càng giống là lãng phí thời gian hơn.

- Mà Bất Hủ tông diệt Long Thần Môn căn bản không có tà dị như tin tức bên ngoài truyền đến. Ta tra được chuyện đã xảy ra rất đơn giản, đó là Bất Hủ tông thừa dịp Thần Nữ và tứ đại trưởng lão của Long Thần môn không có mặt liền ra tay đánh lén. Nếu như nói thật, diệt đi Long Thần môn thật ra là Bách Tông liên minh, còn có những tứ tinh thế lực thoạt nhìn hết sức đoàn kết kia, bọn hắn tập kết liên quân, thấy thịt liền nhào tới, liền đem mục đích ban đầu tập kết liên quân đều quên sạch.

Cát Giao nghe Phan Túc tán thành, liền vội vàng đem tin tức chính mình tra được lộ ra.

Kỳ thật lời này hắn cũng không muốn nói ra, dù sao cũng là do Minh Chủ quyết định.

Hắn chẳng qua là một trưởng lão nho nhỏ dưới quyền Minh Chủ mà thôi, tuy tính là có chút quyền lực, nhưng dù sao vẫn là cấp dưới.

Hắn cũng không phải người ngu, làm sao lại ở sau lưng Minh Chủ nói lời không phải?

Làm sao lại dám nghi ngờ quyết định của Minh Chủ?

Bất quá có người suy nghĩ giống hắn thì là chuyện khác, lúc này nói vài lời chất vấn, ai sẽ đem nói lại đây? Bọn hắn dù sao lần này cũng chỉ là người cầm quyền của Minh Chủ, Phó Minh Chủ, người nào lại không có việc gì đi bán đứng đối phương? Mà coi như nói ra ngoài, thì đã sao. Minh chủ làm sao có thể vì một lần duy nhất đi truy cứu, trừng trị hai cái trưởng lão Tán Nhân Dịch? Trưởng lão Tán Nhân Dịch tất cả mới chỉ có bảy người mà thôi.

- Thật chứ?

Phan Túc nghe xong Cát Giao nói, bên trong hai con ngươi lộ ra ý tò mò.

Cát Giao cười nói:

- Tự nhiên là thật. Nói đến cũng mắc cười, bọn hắn tập kết liên quân đi đánh Bất Hủ tông, kết quả lại giúp đỡ Bất Hủ tông đem Long Thần Môn ăn sạch.

- Vì sao ngươi không nói sớm với Minh Chủ? Nếu để cho Minh Chủ biết, làm sao có thể để cho ba người chúng ta tới lôi kéo Bất Hủ tông? Giết môn chủ Thác Hải của Long Thần Môn, Tán Nhân Dịch ta cũng không phải không có ai làm được.

Phan Túc ban đầu đối với Bất Hủ tông còn có chút kính nể, nghe xong Long Thần Môn lại do Bách Tông liên minh giúp đỡ tiêu diệt, không chỉ không còn kính nể, còn cảm thấy chuyến đi này thật sự là uổng phí hết thời gian.

Tại địa phương của Bách Tông liên minh, đi lôi kéo một cái tông môn tùy ý bị Bách Tông liên minh liên quân tiêu diệt,

không phải là được không bù mất sao?

Ngay tại lúc hai người ngươi một câu ta một lời, nữ tử áo đỏ ở một bên cuối cùng chen vào nói:

- Được rồi, bớt tranh cãi đi. Tiềm lực của Bất Hủ tông quả thật không tệ, nếu như chúng ta có thể thuyết phục bọn hắn di chuyển tông môn tới địa bàn Tán Nhân Dịch chúng ta, đối với Tán Nhân Dịch chúng ta vẫn là có chỗ trợ giúp.

Hai người gật đầu, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Tuy nhiên, tuy không nói nhưng trong lòng hai người vẫn còn có chút không vui mà nói thầm. Tán Nhân Dịch mặc dù không có cường đại như Bách Tông liên minh, nhưng cũng chiếm cứ một phương thế lực lớn, trên Thiên Địa hồ Đỉnh Phong bảng Tán Nhân Dịch cũng có 30 người. Làm trưởng lão Tán Nhân Dịch, gần với phía dưới Minh Chủ, Phó Minh Chủ nhất, vậy mà tới Đông hồ loại địa phương này lôi kéo một cái Bất Hủ tông.

Ngay cả Bất Hủ tông dời đến địa bàn Tán Nhân Dịch thì lại như thế nào? Ngoại trừ chiếm cứ một khối địa bàn mới, ngoài từ địa bàn của bọn hắn kiếm lấy nhiều thứ hơn, Bất Hủ tông còn có tác dụng gì?

Bọn hắn không có cống hiến coi như cho qua, ngược lại Tán Nhân Dịch phải giúp đỡ Bất Hủ tông đối kháng Bách Tông liên minh liên quân. Công sức bọn hắn bỏ ra cùng được hồi báo không cần tính cũng biết kém đến xa vời.

- Đúng rồi, Cát Giao, Bách Tông liên minh tập kết nhiều ít người?

Phan Túc bỗng nhiên đặt câu hỏi.

Cát Giao suy nghĩ một chút, sau đó nói ra:

- Căn cứ ở mật thám phân hội tại Huyền Sắc hồ điều tra Bách Tông liên minh, trước mắt đã có mấy vạn người. Thế nhưng qua sự tình Long Thần Môn về sau, mấy vạn người bỏ đi hơn phân nửa . Tuy nhiên, mười cường giả Trấn Nhạc cảnh tham gia ban đầu cũng không có rời đi. Bách Tông liên minh khẳng định cũng sẽ phái càng nhiều cường giả Trấn Nhạc cảnh

gia nhập hơn. Bọn hắn tuy là giúp đỡ Bất Hủ tông ăn Long Thần Môn, thế nhưng mục tiêu chinh phạt cũng không có thay đổi, lấy nước tiểu của Bách Tông liên minh mà tính, khẳng định sẽ lại phái Ngân cấp chủ sự tham gia, trước hết giết tên cường giả đã giết môn chủ Thác Hải của Long Thần Môn.

Phan Túc sau khi nghe xong, không thể nín được cười:

- Bất Hủ tông này thật đúng là khôi hài, có Trấn Nhạc thượng cảnh làm chỗ dựa thì liền coi chính mình là vô địch thiên hạ, vậy mà đi diệt Long Thần Môn, làm tốc độ chinh phạt của Bách Tông liên minh gay gắt hơn. Bách Tông liên minh có bảy vị Ngân cấp chủ sự đều là cường giả đứng hàng đầu Đỉnh Phong bảng, hai người chúng ta hợp sức mới có thể có thể ngăn chặn một người. Tùy tiện tới một cái, Bất Hủ tông đều phải xong đời.

Trong lời nói, có nhiều ý trào phúng nhẹ.

Cát Giao bỗng nhiên kêu nữ tử áo đỏ:

- Vân Tĩnh, ngươi bây giờ còn cho rằng Bất Hủ tông có giá trị lợi dụng không?

- Minh chủ nói có, dĩ nhiên chính là có.

Vân Tĩnh lên tiếng.

Bất quá, mặc dù là nói như vậy, thế nhưng trong lòng kỳ thật cũng không có nắm chắc.

Bất Hủ tông bị Bách Tông liên minh để mắt tới, hầu như còn có hi vọng gì. Nhất là còn ở Đông Hồ, ngay tại bên trong lãnh địa Bách Tông liên minh, muốn bình yên vô sự, gần như là không thể nào.

Mặc dù Tán Nhân Dịch tại địa bàn của mình có được thực lực cùng Bách Tông liên minh đối kháng, nhưng mà tiến nhập lãnh địa Bách Tông liên minh, bọn hắn thật đúng là không có cách nào cùng Bách Tông liên minh va chạm chính diện. Lúc trước một vị trong Bất Hủ tông là dùng sức một mình tiêu diệt Long Thần Môn, cho nên nàng đối với Bất Hủ tông có lòng tin tràn đầy, nếu như Bất Hủ tông gia nhập Tán Nhân Dịch, thực lực Tán Nhân Dịch chắc chắn tăng lên nhiều.

Bởi vì có thể diệt thế lực tứ tinh cự đầu, thực lực tuyệt đối là đỉnh cao tại Thiên Địa hồ.

Nhưng bây giờ, nghe Cát Giao nói ra tình hình thực tế xong, nàng bị lung lay.

Với tư cách trưởng lão, nàng phải giữ gìn hình tượng của Minh Chủ, cho nên không thể nói lời nghi ngờ. Thế nhưng trong nội tâm nàng đã tràn đầy hối hận, không muốn lại tiếp tục lãng phí thời gian. Làm trưởng lão Tán Nhân Dịch, nàng có rất nhiều sự tình phải bận rộn. Mà chính vào thịnh hội trăm năm của Thiên Địa hồ, Bách Tông liên minh cùng Tán Nhân Dịch đã có ước định, trong khoảng thời gian này chung sống hòa bình với nhau, cho nên Tán Nhân Dịch cũng sẽ phái người tham gia lần thịnh hội này.

Bất quá, nếu như đã đến Đông Hồ, liền thử thuyết phục Bất Hủ tông di chuyển tông môn.

Nếu như bọn hắn nguyện ý tiến vào địa bàn Tán Nhân Dịch, liền y theo ý tứ của Minh Chủ bảo hộ cho Bất Hủ tông.

Ngay lúc đó, Ôn Bình đang hướng đi xuống ngàn bậc thềm Bất Hủ tông, không dùng ngàn tầng bậc thềm năng lực phương thốn thiên địa, mà là mỗi bước một bậc thang nhàn nhã tản bộ. Trên mặt mang đầy nụ cười, đón ánh nắng mặt trời vừa chiếu xuống, tiến vào thành Thương Ngô.

【VIP】 Bất Hủ Tông Tông Chủ Ôn Bình, Ngươi Đã Nhận Biết?

Ngay lúc đó, Ôn Bình đang hướng đi xuống ngàn bậc thềm Bất Hủ tông, không dùng ngàn tầng bậc thềm năng lực phương thốn thiên địa, mà là mỗi bước một bậc thang nhàn nhã tản bộ. Trên mặt mang đầy nụ cười, đón ánh nắng mặt trời vừa chiếu xuống, tiến vào thành Thương Ngô.

Đêm nay, nhiệm vụ Quan Ảnh thất có thể hoàn thành, bởi vì người gặp việc vui tinh thần thoải mái, sau khi xuống núi, gặp ai cũng thoải mái. Một đường gật đầu chào hỏi liền đi tới địa phương phế tích đang tu sửa.

Mấy ngày nay, cây bên trên Dược sơn không ngừng được đem tới thành Thương Ngô. Những cây kia bởi vì bị chém ngã, cho nên không thể không chặt xuống, vừa vặn có thể dùng để xây nhà.

Hệ Thống Siêu Cấp Tông Môn Trailer.

Hôm nay hắn muốn đến xem tiến độ chữa trị thành trì.

Rất trùng hợp, bọn người Cát Giao hạ xuống ngay địa phương cách đó không xa.

Ba con Hỏa Điểu đốt lên liệt diễm rơi ở ngoài thành tạo nên thanh thế to lớn, điều này làm cho các công nhân vốn đang tu sửa thành trì đều ngưng mắt nhìn lại, kinh hãi không thôi. Tiếp đó, ba con Hỏa Điểu hóa thành hình người, cùng với người mới từ trên lưng chim nhảy xuống cùng một chỗ đi tới hướng thành Thương Ngô.

Ôn Bình vừa vặn ở ngoài thành, cách những người này gần nhất.

Lúc ba người Cát Giao nhìn thấy Ôn Bình, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Dĩ nhiên, đó không phải là kinh ngạc, chẳng qua cảm thấy có chút không thật. Cứ việc Ân Hồng Hỏa Điểu không có lộ ra yêu thân chân chính khổng lồ, có thể thiêu đốt

lên liệt diễm nên khí thế rơi xuống đất cũng không yếu. Những công nhân kia, cùng với binh sĩ nhìn thấy tình huống này đều là trên mặt kinh ngạc, đồng thời không tự chủ được cầm vũ khí.

Duy chỉ có thiếu niên mặc áo trắng trước mắt này, một bộ dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.

Cẩn thận lại nhìn vài lần, càng thấy không thể tưởng tượng nổi. Thiếu niên lộ ra khí chất mơ hồ so với bọn hắn còn muốn trầm ổn hơn.

- Hảo tiểu tử, không tồi!

Cát Giao trầm trồ khen ngợi một tiếng.

Hắn đối thiếu niên ở trước mắt thật hài lòng, đối phương đã trầm ổn như vậy, vậy có thể bớt đi rất nhiều phiền phức. Nếu vào thành, hỏi những người khác liền nơm nớp lo sợ, không biết phải hỏi bao lâu mới có thể hỏi được hai câu có ích. Thiếu niên này thì không giống, Cát Giao tin tưởng mình hỏi vấn đề gì, thiếu niên này nhất định cũng sẽ trả lời hắn rất rõ ràng.

Bên cạnh, Phan Túc cũng nói tiếp:

- Có thể có tâm cảnh trầm ổn như vậy, nếu như tư chất không tệ, tương lai nhất định có nhiều đất dụng võ. Vân Tĩnh, thế nào, có ý nghĩ thu đồ đệ hay không?

Dứt lời, khóe miệng Phan Túc mang theo ý cười, có chút hăng hái nhìn xem Ôn Bình.

Vân Tĩnh giống như không thích những lời nói dạng này, trực tiếp lựa chọn không nghe thấy, lại không chán ghét trả lời một câu:

- Đi nhanh lên, đừng lải nhải.

Hai người Phan Túc không biết vì sao cười một tiếng, sau đó im lặng không lên tiếng đi về phía trước.

Lúc thì nhìn xem dưới chân nhấp nhô, lúc lại nhìn một chút phế tích phía trước.

Đương nhiên, Ôn Bình cũng đang nhìn bọn hắn.

Hệ thống đã đem tin tức đơn giản của đoàn người này đặt ở trước mắt Ôn Bình.

Phan Túc…

Vân Tĩnh…

Còn có Cát Giao.

Lúc nhìn ba người này, trong đầu Ôn Bình liền như là có một vạn con dê đầu đàn, lạc đà lao nhanh mà qua. Ngày thường, muốn gặp một cái Trấn Nhạc thượng cảnh cũng khó khăn, trước giờ hắn hết thảy chỉ thấy qua ba người. Một là, Long Thần môn môn chủ Thác Hải; Hai là, Niên Phong cao thủ ẩn giấu ở Huyền Sắc hồ; Ba là, chính là Tư Đồ Tu Năng. Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ba cái, mà phía sau còn một đám Trấn Nhạc cảnh đi theo.

Đội hình này, so với Tư Đồ Tu Năng đến càng lớn hơn.

Lúc nào Bất Hủ tông có thể có được trận địa này, thì tốt biết bao nhiêu.

Lúc Ôn Bình quét nhìn tin tức cơ bản của mọi người, Cát Giao đã đến trước mặt, thân thể cao lớn đứng ở trước mặt Ôn Bình, sau đó hỏi:

- Tiểu tử, vì sao không sợ?

- Hả?

Ôn Bình bị câu hỏi này làm cho bối rối.

Tiếp theo, Cát Giao cười lớn một tiếng, còn nói thêm:

- Hảo tiểu tử, định lực không tồi. Đi theo ta, chỉ cần ngươi lanh lợi một chút, ta liền cho ngươi một viên bạch tinh tiêu xài.

- Tiểu tử, còn không mau tạ ơn đi.

Tại lúc Ôn Bình còn chưa kịp nói một chữ, một tên nam nhân sau lưng Cát Giao bỗng nhiên thúc giục.

Ôn Bình đôi môi đỏ khẽ mở, đang muốn nhanh nói một chữ, Cát Giao lại nói, quát khẽ người phía sau:

- Được rồi, ngươi lớn như vậy, còn cùng người bình thường ở cái địa phương nhỏ so đo. Hơn nữa tiểu tử này tâm tính không tồi, là một cái có thể dạy thành tài. Không ít người tư chất trác tuyệt, thế nhưng có thể có tâm tính không kiêu ngạo không tự ti, không sợ không hãi như thế này, lại không có mấy người.

- Nghe nói Tông chủ Bất Hủ tông cũng là một thiếu niên, sợ là còn không có trầm ổn bằng người thiếu niên trước mắt này.

Phan Túc cũng đi theo phụ họa một câu.

- Ta…

Ôn Bình vừa nói được một chữ, lại bị đánh gãy.

Cát Giao cười lắc đầu:

- Thiên địa hồ này có thể có một cái nhìn thấy Ân Hồng Hỏa Điểu cùng với chúng ta mà mặt còn không đổi sắc, đã là rất không tệ. Làm sao lại còn cái thứ hai cơ chứ?

Cát Giao dứt lời, Ôn Bình một chữ cũng không muốn nói nữa.

Ưa thích tán gẫu, hắn cứ tiếp tục tán gẫu.

Dù sao, thoạt nhìn cũng không có ác ý gì, chỉ cần không phải đối phó với Bất Hủ tông, hắn liền lười quan tâm.

- Tiểu tử, khoan hãy đi đã!

Ôn Bình đang định đi, lại có người nói, chính là Vân Tĩnh mặc bộ quần áo màu đỏ lửa. Kêu Ôn Bình một tiếng xong, trợn mắt liếc hai người Phan Túc bên cạnh:

- Hai người các ngươi nếu như xem việc này như là một trò vui, vậy không bằng đi thẳng về đi. Mệnh lệnh của Minh chủ, Vân Tĩnh ta một người chấp hành là đủ.

Dứt lời, Vân Tĩnh liền bước nhanh vào trong thành.

Lại mắt nhìn Ôn Bình, nói một câu:

- Đi theo ta, ta có việc muốn hỏi ngươi. Trả lời tốt, ngươi muốn cái gì ta liền cho ngươi cái đó.

Nói xong, cũng không thèm nhìn Ôn Bình, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người Phan Túc thấy thế, vội vàng đi nhanh bắt kịp.

- Vân Tĩnh, gấp cái gì chứ, chúng ta cũng không nói không làm việc.

- Hai chúng ta không phải cảm thấy tiểu tử này là cái có thể thành tài, lòng sinh yêu mến nhân tài sao?

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Những người này là đang chọc cười sao?

Cố ý tới nơi này, thậm chí ngay cả quần áo của Bất Hủ tông cũng không nhận ra?

Đi!

Dứt khoát liền nghe xem các ngươi muốn hỏi điều gì.

Tại sau lưng đoàn người, Ôn Bình hướng về phía hai người binh sĩ phất phất tay, ra hiệu bọn hắn rời đi.

Người của phủ thành chủ biết chắc người tới không phải bọn hắn có thể đối phó, thấy Ôn Bình để bọn hắn đi, bọn hắn tự nhiên lập tức rút lui. Đồng thời, bắt đầu tự giác chủ trương xua tan một mảnh người này đi.

Ôn Bình đi phía sau lưng, chân bước không nhanh, vừa vặn có thể bắt kịp mấy người.

Đem tiếng thảo luận của đoàn người này thu hết trong tai.

Những người này bàn tán còn không phải là người khác, mà lại là chính hắn.

Bất quá, đều là nói sự tình trước kia.

Hắn làm sao suy sụp tinh thần.

Hắn làm sao thối nát.

Tóm lại, không có lời gì tốt.

Ôn Bình liền buồn bực, đây là có người đem sự tình trước kia của hắn xem như tình báo bán ra ngoài?

Hơn nữa còn thật có người nhàn rỗi đem mua!

Bất quá bên tai nghe những người này nói, Ôn Bình nghe xong chuyện này, thật đúng là không kìm được được mà xúc động.

Tình trạng trước kia, thật đúng là để cho người ta chán ghét.

Đang nghĩ ngợi sau khi vào thành nên cùng những người này nói cái gì, chỉ thấy Vân Tĩnh đi tại phía trước bỗng nhiên dừng bước, nhường hai người Cát Giao đi tới đằng trước, nàng thì quay người hướng Ôn Bình đi tới.

Một hồi thơm ngát đập vào mặt!

Ôn Bình nhìn chăm chú hai mắt Vân Tĩnh, liền nghe Vân Tĩnh mở miệng nói ra:

- Tiểu tử, Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình kia, ngươi cũng đã biết?

【VIP】 Ôn Bình Thật Sự Vô Cùng Ưu Tú! Còn Đẹp Trai Đến Kinh Thiên Động Địa.

Ôn Bình nhìn chăm chú hai mắt Vân Tĩnh, liền nghe Vân Tĩnh mở miệng nói ra:

- Tiểu tử, Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình kia, ngươi cũng đã biết?

- Biết, mà lại còn rất rõ ràng.

Ôn Bình không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lên tiếng.

Nếu như hắn không biết Ôn Bình, không hiểu rõ Ôn Bình, cái kia đoán chừng cũng không còn người khác.

Khóe miệng Vân Tĩnh lộ ý cười, sau đó từ trong ngực móc ra một viên bạch tinh, nói:

- Ngươi mau đi gọi mấy người, nếu các ngươi trả lời thật tốt vấn đề của ta, miếng bạch tinh này chính là của ngươi. Nếu ngươi không biết bạch tinh, ta cũng nói cho ngươi, đây là một vạn mai kim tệ.

Một người trả lời, Vân Tĩnh không tin.

Nhiều người nói, nàng mới tin.

Tựa như nàng thủy chung vững chắc tin tưởng một cái đạo lý —— những tình báo bay đầy trời ngoài kia, trước sau không chân thực bằng lời nói của người ở dưới chân Bất Hủ tông.

Ôn Bình lên tiếng nói:

- Không cần phải gọi người, ta đối với sự tình Ôn Bình hiểu rõ. Từ khi hắn còn bé trà trộn chợ búa, còn có kết giao cái bạn xấu nào , đến bây giờ đã trải qua cái gì mà trở thành Bất Hủ tông Ôn tông chủ uy danh hiển hách…

- Tiểu tử này xem ra còn là Ôn Bình thân thích.

Cát Giao chẳng biết lúc nào đứng lại, đã đến bên cạnh Vân Tĩnh.

Nhìn xem biểu lộ của Ôn Bình, mang theo một sự hứng thú.

Ôn Bình hỏi:

- Không biết chư vị muốn biết tin tức gì của Ôn Bình? Ta biết gì sẽ nói nấy. Ta nếu nói sai , có thể không cần cái bạch tinh này.

Hắn cũng muốn xem một chút, mục đích của những người này là gì.

Một lần đến ba vị Trấn Nhạc thượng cảnh, trận chiến này cũng không nhỏ.

Nhưng mong đừng lại là một trận ác chiến.

Thành Thương Ngô thế mà vừa mới bắt đầu tu sửa thôi.

- Tiểu tử này, thật đúng là kiên cường.

Phan Túc cười cười, đoạt lấy lời Vân Tĩnh:

- Tiểu tử, nghe cho kỹ đây, mang ta đi kiếm chỗ nghỉ ngơi , vừa đi vừa nói, biết cái gì liền nói cái đó, càng đầy đủ càng tốt.

Vân Tĩnh gật đầu, rất tán thành.

Xác thực, nhất định phải biết càng đầy đủ càng tốt. Biết người biết ta, mới có thể làm cho mình đứng ở thế ‘bất bại’.

Ôn Bình gật đầu, ở phía trước dẫn đường.

Đồng thời phân phó Ác Linh kỵ sĩ cùng chó săn đang dò xét ở thành Thương Ngô, đem đường đi tới hai người Loan Nguyệt cản lại, lại phải mang hai người đi ra xa xa.

Binh sĩ Phủ thành chủ cũng vào lúc này bắt đầu dọn dẹp đường phố, con đường nào Ôn Bình có khả năng tới đều dọn sạch.

Thẳng đường đi tới, trên đường phố trống rỗng, chỉ nghe giọng nói của Ôn Bình vang lên.

Lại nghe Ôn Bình bịa chuyện ra!

- Nếu là Ôn Bình kia, vẫn là nên nói từ lúc sinh ra. Mẫu thân hắn mang thai ba năm, lúc này mới sinh ra hắn, vừa ra đời, đó là vạn thú cùng thét, uy chấn thiên khung. Bởi vậy, lúc này đã chú định hắn một tiếng bất phàm…

- Các ngươi cũng đừng có không tin. Ôn Bình kia từ lúc sinh ra, tư chất mặc dù không được tốt lắm, thế nhưng tướng mạo phi phàm, cũng là mỹ nam tử số một số hai Đông Hồ. Nguyên nhân chính là, ngay tại tuổi trẻ đang đắm chìm trong sắc đẹp và thoải mái, cho đến khi Bất Hủ tông phát sinh biến cố. Ôn Bình lúc này mới quyết định đứng lên, mọi người lúc này cũng mới biết được, vốn dĩ hắn vẫn giấu kín thực lực cùng với thiên phú của mình…

- Cùng năm đó, Ôn Bình trực tiếp bước vào Thông Huyền. Không qua mấy tháng, lại cất bước tiến vào Thần Huyền cảnh, mở ra mạch môn thứ hai. Tại Đông Hồ, có thể nói thiên tư trác tuyệt, là đệ nhất nhân gây kinh hãi thế tục. Cách hôm nay, cũng đã qua mấy tháng, thực lực Ôn Bình kia chỉ sợ đã sâu không lường được. Theo ta lần trước thấy, Ôn Bình kia đã có thể miểu sát Trấn Nhạc hạ cảnh Dực tộc Đại Yêu…

Ôn Bình dứt lời, đoàn người sau lưng lập tức lộ ra vẻ không tin nổi.

- Thật hay giả?

- Tiểu tử, ngươi cũng không có bị mù phải không?

- Nào có người có thể một năm liền đến Trấn Nhạc cảnh?

Đang lúc âm thanh nghi ngờ vang lên, Ôn Bình cười cười.

Mà lại tiếp tục nói:

- Thật thì không thể giả, giả thì không thể thật được. Nếu là còn muốn nghe, cũng đừng có xen vào… Dù vậy, hắn cũng không mảy may kiêu ngạo, một mực duy trì thái độ khiêm tốn, bởi vì trong xương cốt Ôn Bình liền là người như vậy. Lúc thực lực của hắn đi đến một cái độ cao về sau, lại bắt đầu vì phát triển Bất Hủ tông mà không ngừng nỗ lực. Có đôi khi ta đi ngang qua Bất Hủ tông xem một chút, thời gian lúc ấy là sáng sớm, thế nhưng Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình lại còn đang xử lý lấy sự vụ tông môn, chăm chỉ không ngừng. Trong

tim của hắn, tuy chứa tất cả mọi người, duy chỉ có không có chứa chính mình…

Tiếng nói vừa ra, sau lưng tiếng nghi ngờ nổi lên bốn phía.

- Tiểu tử, ngươi bịa cái này cũng quá bất hợp lý.

- Nào là giết Trấn Nhạc cảnh, nào là tâm mang thiên hạ, nói linh tinh!

Lần này, không chỉ ba người tùy tùng Vân Tĩnh nói như vậy.

Lông mày Vân Tĩnh cũng mang theo vẻ nghi ngờ nhìn Ôn Bình, hỏi:

- Ngươi nói thế nhưng là thật?

- Vân Tĩnh, ngươi vậy mà cũng tin?

Phan Túc khẽ chế giễu, cười một tiếng.

Thời gian nào có người tốt như vậy!

Cát Giao cũng cười theo:

- Tiểu tử này nói bừa, khả năng thật sự là không có người nào.

Ôn Bình nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Thầm nghĩ trong lòng: “Đây đều là lời nói thật có được không?”

Hắn chính là một người ưu tú như vậy.

Được rồi, không cùng ba người này chấp nhặt.

Giải thích, bọn hắn lại càng không tin.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Thiên Cơ Toán ta sẽ không có nhìn lầm người. Đúng không, Phan Túc trưởng lão…

Bốn chữ Phan Túc trưởng lão vừa ra, mọi người bỗng nhiên dừng bước.

Ba người Phan Túc, Cát Giao cùng với Vân Tĩnh nhịn không được lui về sau một bước.

Phan Túc cũng không có nói qua tên của mình với ai, người trước mắt làm sao lại biết?

Nếu là ở bên ngoài, có người kêu lên tên của hắn, không có cái gì lạ. Nhưng là đây là Đông hồ, đây là địa bàn của Bách Tông liên minh, có người có thể biết hắn, rất kỳ quái.

Phan Túc mang theo vẻ cảnh giác dò hỏi:

- Ngươi làm thế nào biết tên của ta, ngươi đến cùng là người phương nào?

- Ta chính là Thiên Cơ Toán, có thể tính toàn bộ hết thảy trước mắt. Ta thấy, liền có thể thông hiểu. Ta thấy, cũng có thể là thật. Nếu không tin sự tình Ôn Bình, Phan Túc trưởng lão, ngươi có muốn nghe xem ta nói một chút về ngươi?

Ôn Bình lựa chọn tiếp tục nói linh tinh.

Đám người Phan Túc hai mặt nhìn nhau, tựa hồ là muốn hỏi ý kiến đối phương.

Bất quá không đợi đám người Phan Túc tập trung thương lượng, Ôn Bình liền mở miệng:

- Phan Túc, một trong thất đại trưởng lão Tán Nhân Dịch, gia chủ Phan gia đời trước của Thanh Bình hồ. Tu vi hai mươi năm trước liền đã đạt Trấn Nhạc thượng cảnh, tu luyện công pháp là Huyền cấp thượng phẩm "Sơn Hải Tuyệt" … Đúng hay không?

Mọi người lập tức nhìn về phía Phan Túc.

Tin tức này bọn họ cũng đều biết, thế nhưng không biết Phan Túc có phải tu luyện "Sơn Hải Tuyệt" hay không.

Sau đó chỉ thấy Phan Túc nhẹ gật đầu, lên tiếng nói:

- Đúng.

- Cái kia còn muốn ta nói tiếp hay không? Nói càng nhiều một chút chuyện xưa của ngươi? Ta có thể nhìn thấy không ít việc thú vị, sự tình không muốn người biết…

Ôn Bình lại tán gẫu.

Một câu sau tự nhiên là nói nhảm.

Người nào lại không có việc thú vị, còn không có sự tình không muốn người khác biết?

Phan Túc vội vàng đưa tay:

- Thiên Cơ Toán tiền bối, xin chớ nói! Ta tin ngươi, ta tin Ôn Bình kia chính là như trong miệng ngươi nói.

Hắn tu luyện công pháp cũng chỉ có Minh Chủ cùng với Phó Minh Chủ biết.

Người trước mắt có thể nói ra được, đủ thấy năng lực của đối phương.

Nếu là nói thêm gì nữa, một chút sự tình không thể ra ánh sáng đều bị khui ra, đến lúc đó muốn khóc cũng đã chậm.

- Thật là nói chính xác?

Gương mặt hai người Vân Tĩnh ngạc nhiên nghi ngờ.

Sau đó chỉ thấy Ôn Bình bỗng nhiên nhìn về phía Vân Tĩnh, sau đó nói ra:

- Vân Tĩnh, cùng là một trong thất đại trưởng lão Tán Nhân Dịch. Ba mươi năm trước thành Trấn Nhạc thượng cảnh, tu luyện công pháp nha, tương đối kỳ lạ, tên là 《 Diễm Quyết 》, người bình thường căn bản tu hành không được, bởi vì nó có một cái thiếu hụt rất lớn, nó là do yêu vật sáng tạo! Về phần Vân trưởng lão vì sao có thể tu hành, xin nghe ta chậm rãi kể lại…

Đột ngột, sắc mặt Vân Tĩnh thay đổi.

- Tiền bối xin chớ nên nói nữa.

Vân Tĩnh vội vàng kêu dừng.

Nói thêm gì nữa, sự tình nàng vốn không muốn cho bất kể người nào biết đến, sự tình ngay cả Minh Chủ cũng không biết sẽ phải lộ ra ánh sáng.

Nàng vì sao có thể tu hành!

Bởi vì nàng là người cùng yêu sinh ra.

Loại hài tử này đã định trước trời sinh hai mắt, thế nhưng nàng vì muốn ở bên trong nhân tộc có một cuộc sống thoải

mái, cưỡng ép một con mắt móc ra.

Con mắt nhân loại này, bất quá là lấy giả đánh tráo mà thôi.

Người trước mắt dáng vẻ trầm ổn, nàng cảm giác đối phương tuyệt đối không phải đoán mò, nhất định là biết chút ít gì.

Ôn Bình cười hỏi:

- Vậy ngươi cũng tin lời của ta sao?

Vân Tĩnh chậm rãi gật đầu, nói một chữ:

- Tin! Ta tin lời tiền bối vừa nói, Ôn Bình kia chính là một cái thiên tư trác tuyệt, đồng thời trong tim chỉ chứa lấy người khác.

- Tin, liền tốt rồi.

Ôn Bình trong lòng bất đắc dĩ cười một tiếng.

Không thể lại nói nữa.

Nói thêm gì nữa, chính hắn đều cũng phải tin.

Lừa gạt người khác cũng đem chính mình lừa gạt rồi.

【VIP】 Kẻ Thù Của Kẻ Thù, Phải Lấy Lễ Để Tiếp Đón.

Lần này, đám người Vân Tĩnh lại nhìn Ôn Bình với ánh mắt khác trước.

Không cần dùng đầu óc suy nghĩ, ai cũng biết thiếu niên ở trước mắt không phải là người bình thường.

Người bình thường có thể biết thông tin của hai vị trưởng lão Vân Tĩnh, Phan Túc sao?

Thậm chí ngay cả công pháp đều có thể nói ra.

Người bình thường sẽ biết sự tình hai vị trưởng lão Vân Tĩnh, Phan Túc không muốn để người ta biết?

Tóm lại, qua dăm ba câu, mọi người liền biết thiếu niên trước mắt tuyệt đối không đơn giản như biểu hiện bên ngoài . Cái gì mà tuổi đời hai mươi, không tồn tại. Cái tướng mạo trẻ tuổi này tất nhiên là bề ngoài, mà chân chính bên trong hoàn toàn bao phủ tại trong mây mù, ẩn giấu vô cùng sâu.

- Như ngài nói, cái kia Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình ưu tú như thế, trong đoạn thời gian này Bất Hủ tông có thể nhanh chóng giương cao thanh danh cũng là điều đương nhiên.

- Một năm từ luyện thể đến Trấn Nhạc, thực sự không thể tưởng tượng được!

- Bất Hủ tông Ôn Bình kia vậy mà ưu tú như thế, chỉ sợ bài danh bên trong Tân Tú tại Thiên Địa hồ, hắn chắc chắn thuộc hạng nhất.

- Cũng không biết Bách Tông liên minh có đem Ôn Bình ghi chép ở bên trong không, nếu như có, chỉ sợ lần này thịnh hội Tân Tú bài danh trăm năm sẽ lần đầu xuất hiện tình huống một lần không thay đổi .

- Những năm qua, đệ nhất Tân Tú bài danh cũng tại lúc thịnh hội phát sinh biến hóa cực lớn, có mấy đầu hắc mã (tiềm lực lớn) đột nhiên giết ra. Lần này, Ôn Bình vững chắc thâm

sâu, với thực lực này, cơ bản không có người có thể khiêu chiến.

Sau lưng, đoàn người Vân Tĩnh không kìm được khen ngợi.

Ôn Bình nghe được những lời này, trong lòng cười cười, hoàn toàn không cắt đứt ý tứ của bọn hắn.

Đều là một chút lời nói trung thực, Ôn Bình liền ưa thích những người trung thực nói những lời thành thật.

So với những người khác, ba người Vân Tĩnh càng quan tâm đến thân phận của Ôn Bình. Dù sao, Đông hồ bỗng nhiên xuất hiện một người đối với bọn hắn hiểu rõ, chuyện này là chuyện tốt hay chuyện xấu, nói không rõ!

- Không biết nên gọi ngài như thế nào?

Cái tên Thiên Cơ Toán này, bọn hắn chưa từng nghe qua.

Vân Tĩnh kết luận nhất định đây chỉ là dùng một cái tên giả.

Ôn Bình cười cười, không có tiếp tục giả vờ nữa, giải thích:

- Ta chính là người được các ngươi tán dương trong miệng!

- Người được chúng ta tán dương…

Vân Tĩnh quay đầu nhìn Ôn Bình một chút, lại nhìn mọi người sau lưng, sau đó đôi mắt chợt ngưng lại, phóng xuất ra một luồng ánh sáng đặc sắc:

- Ngươi chính là Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình!

Sau khi kinh ngạc, Vân Tĩnh không nhịn được lui về sau một bước.

Nếu là Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình, chuyện này liền nên cảnh giác một chút.

Vì sao Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình lại đối với nàng cùng Phan Túc hiểu rõ?

Công pháp!

Thậm chí một ít chuyện bí ẩn đều có thể biết!

Cho dù không có nói rõ ràng, nhưng đối phương biết nàng vì sao có thể hoàn toàn tu hành "Diễm Quyết".

Cái này đại biểu mức độ rất lớn, hắn chính là biết rõ!

- Ôn Bình!

Hai người Phan Túc, Cát Giao lộ vẻ kinh hãi theo.

Ai có thể nghĩ tới, người bọn hắn cần tìm, muốn nghe được, lại chính là thanh niên khí chất trầm ổn trước mắt này.

Cát Giao không khỏi cảm thán một câu:

- Ôn tông chủ quả nhiên có khí chất tốt, không hổ là Tông chủ Bất Hủ tông, Cát mỗ hôm nay nhìn thấy, thật sự là vận may ba đời!

- Nhìn thấy Ôn tông chủ, Phan mỗ không khỏi cảm thấy vinh hạnh!

Trong lòng cảm khái khí độ bất phàm của Ôn Bình. Đồng thời, trong lòng Phan Túc cũng sinh ra cảnh giác giống như Vân Tĩnh.

Vì sao Ôn Bình biết trên người hắn có một chút sự tình không cho người khác biết?

Một cái ý nghĩ giống nhau tại trong đầu Vân Tĩnh cùng Phan Túc đồng thời sinh ra.

Chẳng lẽ Ôn Bình điều tra qua bọn hắn!

Hơn nữa cũng đã sớm điều tra qua Tán Nhân Dịch.

Thậm chí hắn ở ngoài thành chờ đợi, cũng là biết bọn hắn hôm nay sẽ tới nên mới tới.

Nếu là như vậy, chỉ sợ xem ra Bất Hủ tông sớm đã có tâm tư sở hữu Tán Nhân Dịch.

- Công tác tình báo của Ôn tông chủ đúng là không tồi, thậm chí ngay cả chúng ta tu luyện công pháp gì đều có thể biết, xem ra lai lịch tình báo này vô cùng không đơn giản.

Vân Tĩnh cảm thán một câu.

Tổ chức tình báo có thể tra ra đầu mối thân phận chân thật của nàng, chắc chắn hết sức kinh người.

Bất Hủ tông có thể có kênh này, chuyện quật khởi cũng là rất bình thường.

Ôn Bình lên tiếng nói:

- Lai lịch tình báo của ta… Xác thực không đơn giản. Cơ bản chuyện ta muốn biết, liền có!

Lai lịch tình báo dĩ nhiên trâu bò, đây chính là hệ thống đưa cho.

Thiên Địa hồ này còn có tổ chức tình báo so với hệ thống càng trâu hơn sao?

Không đợi đám người Vân Tĩnh nói tiếp, Ôn Bình liền hỏi:

- Có muốn lên ngồi một chút không? Trà của Bất Hủ tông ta cũng không tệ lắm.

Kẻ thù của kẻ thù, tất nhiên chính là bằng hữu.

Mời uống trà, lấy lễ để tiếp đón, cũng là việc hắn nên làm.

- Ngồi thì không cần, chúng ta trực tiếp vào vấn đề chính đi. Ôn tông chủ cố ý điều tra chúng ta, xem ra là đã chuẩn bị tốt nương tựa vào Tán Nhân Dịch chúng ta.

Vân Tĩnh liền lắc đầu cự tuyệt.

Nếu như Ôn Bình đã điều tra kĩ càng, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Ngồi cái gì?

Uống trà gì?

Chút lễ nghi phiền phức này, không làm cũng được.

Phan Túc cũng nói thêm một câu, kinh ngạc trong lòng vừa rồi dần dần hạ xuống:

- Ôn tông chủ, Minh Chủ của chúng ta cảm thấy ngài cùng Bất Hủ tông trong tương lai tất nhiên sẽ là một phương cường hào, cho nên không nguyện ý thấy Ôn tông chủ đối mặt với Bách Tông liên minh mà bó tay. Tán Nhân Dịch ta tuy không

có cường đại như Bách Tông liên minh, thế nhưng cũng chiếm cứ hơn ba mươi hồ nước, là thế lực Bách Tông liên minh không rung chuyển được.

- Gia nhập Tán Nhân Dịch, chúng ta liền có thể bảo đảm an nguy của ngươi.

Cát Giao cũng nói theo.

Sau khi nhìn thấy Ôn Bình, hai người cảm thấy Ôn Bình đúng là một cái tư chất xuất sắc, cũng là yêu nghiệt vạn người không có một.

Bất Hủ tông có lẽ không có tác dụng gì.

Nhưng Ôn Bình thì nhất định phải lôi kéo.

- Ba vị là tới kéo ta nhập bọn sao?

Ôn Bình hỏi thẳng một câu.

Cách hỏi vấn đề này, giồng như là sơn tặc đang tìm kiếm đối tác, mà đối tác lại hỏi ngược một câu.

Vân Tĩnh nói tiếp:

- Nếu như Ôn Bình Tông chủ ưa thích dùng hai chữ 'nhập bọn', vậy tất nhiên là 'nhập bọn', vào Tán Nhân Dịch, chúng ta có thể phái người tới Đông Hồ trợ giúp Bất Hủ tông một chút sức lực, chống cự Bách Tông liên minh liên quân. Tuy nhiên đề nghị của ta là, mang Bất Hủ tông dọn đi, tránh đi địa phương khác. Chỉ cần đi vào địa bàn Tán Nhân Dịch ta, Bách Tông liên minh cũng không dám không chút kiêng kỵ phái ra liên quân thảo phạt. Như vậy liền có thể bảo đảm Bất Hủ tông bình yên vô sự.

Ôn Bình đã có tâm tư điều tra bọn hắn, chắc là đã có ý gia nhập Tán Nhân Dịch.

Vân Tĩnh liền nói thẳng phương pháp trợ giúp Bất Hủ tông.

Lằng nhà lằng nhằng nói cái khác, chính thật là lãng phí thời gian.

Ôn Bình giữ im lặng, chẳng qua đi về phía trước, bộ dáng giống như cùng người dạo phố nói chuyện phiếm.

- Vậy xin hỏi, sau khi ‘nhập bọn’, Bất Hủ tông nên tự xử như thế nào?

Phan Túc nói tiếp:

- Vào Tán Nhân Dịch, tất nhiên lấy chúng ta cùng với Minh Chủ làm hiệu lệnh, chỉ có như vậy, mới có thể chân chính chống cự Bách Tông liên minh, giữ được địa bàn của chúng ta.

Vân Tĩnh gật đầu, tỏ vẻ lời nói của Phan Túc không sai.

Ôn Bình cười cười, không nói gì, ngược lại là hướng đến hai người bắt đầu rảnh rỗi trò chuyện.

Nói đùa!

Muốn làm cho hắn nghe hiệu lệnh của người khác?

Không có khả năng.

Bất Hủ tông thế nhưng là siêu cấp tông môn trong tương lai.

Dựa theo hệ thống nói, thu Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc, hắn còn có thể suy nghĩ một chút.

Tuy nhiên đối phương không mang lòng thù địch tới, không thể đàm phán, Ôn Bình tất nhiên vẫn lựa chọn lấy lễ tiếp đón như cũ.

Ôn Bình bỗng nhiên nói sang chuyện khác, ba người Vân Tĩnh cũng chỉ đành đuổi theo.

Vừa đi, vừa trò chuyện.

Cũng có nói qua tình hình thực tế của Tán Nhân Dịch.

Một vị Minh Chủ.

Ba vị Phó Minh Chủ.

Bảy vị trưởng lão.

Cùng với các loại thế lực tứ tinh so sánh—— dĩ nhiên, bọn họ cũng không có định ra tinh cấp. Thế nhưng thực lực không thể nghi ngờ là tứ tinh.

Đi khoảng thời gian nửa nén hương, Cát Giao cuối cùng cũng không có kiên nhẫn.

- Ôn tông chủ, không biết ngươi có nguyện ý hay không? Chúng ta muốn có một đáp án.

Đoạn đường này trò chuyện một chút cũng không liên hệ, là vì cái gì?

- Á, đến rồi!

Ôn Bình chợt ngẩng đầu, nhìn về phía cửa thành.

Bởi vì có người của phủ thành chủ mở đường, cửa thành trống rỗng.

- Cái gì đến rồi?

Cát Giao thắc mắc.

Ôn Bình lúc này dùng tay làm dấu mời:

- Tất nhiên là đường ra khỏi thành. Chư vị nếu không muốn đi lên ngồi một chút, Ôn Bình ta liền đưa đến đây… Chư vị đi thong thả. Ngày sau nếu có duyên gặp lại, Ôn Bình mời các ngươi uống rượu.

Thiên Địa hồ này, còn không có mấy người có thể được hắn đưa tiễn đến cửa thành đâu.

Người của Tán Nhân Dịch này xem như là cái thứ nhất!

【VIP】 Mộ Tại Kia, Tự Nhìn Lấy.

Ôn Bình lúc này dùng tay làm dấu mời:

- Tất nhiên là đường ra khỏi thành. Chư vị nếu không muốn đi lên ngồi một chút, Ôn Bình ta liền đưa đến đây… Chư vị đi thong thả. Ngày sau nếu có duyên gặp lại, Ôn Bình mời các ngươi uống rượu.

Thiên Địa hồ này, còn không có mấy người có thể được hắn đưa tiễn đến cửa thành đâu.

Người của Tán Nhân Dịch này xem như là cái thứ nhất!

Nhìn thấy tình hình là Ôn Bình lại muốn đem bọn hắn đuổi khỏi thành, đám người Phan Túc sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc, chỉ có Vân Tĩnh không vội, kiềm chế mọi người lại, sau đó rất bình tĩnh hỏi một câu.

- Ôn Tông chủ, ngươi không vào Tán Nhân Dịch ta sao?

Nếu không muốn vào, vì sao điều tra bọn hắn?

Hơn nữa còn phí sức lớn như vậy, điều tra kỹ càng như thế?

Liền hướng tình báo mà Ôn Bình biết, nàng dám chắc chắn rằng, Bất Hủ tông tuyệt đối là bỏ ra cái giá rất lớn. Còn có bao lớn, tuyệt đối là trong lịch sử Thiên Địa hồ một lần tình báo đắt đỏ nhất.

Dù sao muốn điều tra trưởng lão Tán Nhân Dịch, độ khó không thua gì giết chết một tên cường giả Trấn Nhạc cảnh!

Muốn đem bọn hắn điều tra cẩn thận như vậy, càng là khó như lên trời.

Đang lúc nghi hoặc, Ôn Bình lên tiếng nói:

- Thật ngại quá, ta không có ý định này, bởi vì ta không quá ưa thích nghe theo người khác. Mọi việc làm theo ý mình đã quen.

- Việc này có khả năng lại bàn bạc, Tán Nhân Dịch ta tuyệt đối sẽ không bắt Ôn Tông chủ làm ra sự tình gì ảnh hưởng tới lợi ích của Bất Hủ tông.

Vân Tĩnh thử lần nữa khai thông.

Ôn Bình vẫn như cũ nói lời từ chối:

- Thật không muốn… Bất quá Bất Hủ tông ta rất nguyện làm bằng hữu của các vị.

Vẫn là câu nói kia, địch nhân của địch nhân, có thể làm bằng hữu.

Nhưng đến mức gia nhập cái gì mà Tán Nhân Dịch?

Chuyện đó tuyệt đối không thể nào.

Hệ thống cho hắn đề nghị là thu Tán Nhân Dịch làm thế lực phụ thuộc, hắn không thể thu được cũng không nói, làm sao có thể thành phụ thuộc Tán Nhân Dịch.

- Bằng hữu!

Đột nhiên, Cát Giao giọng lạnh lẽo truyền đến.

Lúc Ôn Bình nhìn qua, chỉ thấy Cát Giao vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Ôn Tông chủ có phải suy nghĩ nhiều quá hay không? Bất Hủ tông nếu như không có Tán Nhân Dịch ta trợ giúp, các ngươi còn có thể chống đỡ đến ngày cùng chúng ta kết giao bằng hữu sao? Ta biết ngươi làm sao diệt được Long Thần môn, đầu cơ trục lợi mà thôi. Với lại ngươi có biết, ngươi diệt Long Thần môn, sẽ tạo thành hậu quả ra sao không?

- Cát Giao!

Vân Tĩnh yên lặng cho đến khi Cát Giao định nói tiếp.

Nhưng mà, Cát Giao không có ý tứ nghe theo.

Lại mở miệng hỏi một câu:

- Ôn Tông chủ, ngươi đã biết sẽ có hậu quả gì không?

- Hậu quả?

Hậu quả không phải chính là Bách Tông liên minh đến cầu hòa sao?

Còn có hậu quả gì?

Đột ngột.

Ôn Bình giật mình.

A ——

Ôn Bình xem như hiểu rõ.

Tin tức trong đầu Cát Giao còn lưu lại ở hơn một tháng trước đây.

Xem ra lộ trình từ Tán Nhân Dịch đến Đông hồ không phải xa bình thường, bọn hắn một mực tại trên trời hơn một tháng mới đến, nếu không làm sao sự tình phát sinh trong lúc này bọn hắn lại không biết?

Cát Giao thấy Ôn Bình nói hai chữ sau cũng không nói gì nữa, tựa như đang ngập chìm trong suy tư, vội vàng nói lần nữa:

- Long Thần môn một khi bị diệt, Bách Tông liên minh liền sẽ đem ngươi coi là cái gai trong mắt. Tại dưới gót sắt của bọn hắn, thế lực tứ tinh cự đầu phát triển ngàn năm đều khó có khả năng sống sót, chớ nói chi là Ôn Tông chủ… Thế lực của ngươi lúc này mới phát triển một năm. Nếu như Ôn Tông chủ tưởng là dựa vào một tên Trấn Nhạc thượng cảnh liền có thể gối cao đầu không lo không nghĩ, Ôn Tông chủ rõ ràng còn không biết Thất đại Ngân cấp chủ sự của Bách Tông liên minh. Trong bọn họ, bất kỳ người nào, đều có thể giết chết Trấn Nhạc thượng cảnh!

- Ngân cấp chủ sự sao? Ta đã thấy qua, cũng đã từng giết.

Ôn Bình trả lời đúng sự thật.

Hắn cũng không muốn thêm cái gì vào.

Địch nhân của địch nhân, tính là bằng hữu mà.

Nếu như tính là bằng hữu, Ôn Bình liền không muốn làm mất mặt.

Nói rõ sự thật đi…

Nhưng mà, vừa nghe đến lời này của Ôn Bình, đám người đột nhiên cười khẽ, giống như là con dơi trong đêm tối bỗng nhiên lướt qua, sau đó lại biến mất không biết nguyên nhân.

Vân Tĩnh cũng không kiềm được, khóe miệng mỉm cười, sau đó nói với Ôn Bình:

- Ôn Tông chủ cũng thật là biết nói đùa, Ngân cấp chủ sự là thần long thấy đầu không thấy đuôi, đừng nói là gặp, rất nhiều người chỉ sợ tên của bọn hắn một chữ cũng không biết.

- Nếu như Ôn Tông chủ muốn biết, Phan Túc ta có thể cho hay, nếu như bọn hắn tới thật, Ôn Tông chủ cũng có thể biết là ai tới.

Phan Túc đi theo phụ họa một câu.

Bọn hắn đúng thật không nghĩ tới, Ôn Bình vậy mà lại dùng loại lý do rách nát này để đi cự tuyệt gia nhập Tán Nhân Dịch.

Không nguyện ý gia nhập Tán Nhân Dịch thì liền không nguyện ý.

Bọn hắn cũng không có ép buộc!

Minh Chủ phái ba người bọn hắn đi, đủ để chứng minh thành ý của Tán Nhân Dịch.

Thật không nghĩ đến, vậy mà Ôn Bình tìm cái lý do rách nát như vậy tới cự tuyệt gia nhập Tán Nhân Dịch.

Mặt khác là Ngân cấp chủ sự, chính bọn hắn gặp cũng không dám gây ra phiền phức, chớ nói chi là Bất Hủ tông- diệt một cái Long Thần Môn còn cần Bách Tông liên minh "trợ giúp".

Ôn Bình nghe giọng điệu của mấy người, không khỏi thì thầm một câu:

- Thật là biết điều.

Ôn Bình xem mấy người kia là bằng hữu, tự mình đưa ra khỏi thành!

Hôm đó Tư Đồ Tu Năng lúc còn chưa có cùng hắn trở mặt, hắn ngay cả hạ núi nghênh đón cũng đều không có làm.

Cả hai vừa so sánh, hắn đã cho đủ mặt mũi mấy người Tán Nhân Dịch này.

Không có nghĩ tới, những người này trái lại còn nói mỉa mai, đi chế giễu hắn.

Vậy thì liền không có ý tứ.

Vẻ mặt Ôn Bình lạnh lùng xuống, đã không còn thái độ thân thiện vừa rồi:

- Không làm phiền miệng lưỡi của ngươi, ta đã gặp qua. Tên gọi là Tư Đồ Tu Năng, so với các ngươi tới sớm một tháng. Người của hắn, cùng bản thân hiện tại cũng chôn xác ở ngoài thành.

- Ha ha.

Ngay lúc Ôn Bình vừa dứt lời, Cát giao liền phát ra tiếng cười.

Theo Cát Giao thấy, Ôn Bình trước mắt này nói láo thật đúng là không làm bản nháp, còn có thể giết Tư Đồ Tu Năng?

Bên trong chiến tích của Tư Đồ Tu Năng, thế nhưng là đã giết qua cường giả sắp tiến vào Bán bộ Địa Vô Cấm.

Tại Thiên Địa hồ, xếp hạng bên trong thực lực, bên trong phạm vi Trấn Nhạc cảnh này, hắn thuộc về cường giả đứng đầu nhất. Ngay cả Minh Chủ Tán Nhân Dịch, lúc tại Trấn Nhạc thượng cảnh cũng không dám nói có thể cùng Tư Đồ Tu Năng liều mạng.

Hiện tại Ôn Bình cũng thực là dám nói.

Vậy mà có thể nói giết Tư Đồ Tu Năng!

Vân Tĩnh cũng nói theo:

- Nếu như Ôn Tông chủ chỉ là muốn kiếm cớ để cho chúng ta đi, không cần phải làm vậy. Trước đó vài ngày, Minh Chủ Tán Nhân Dịch ta đã đột phá tới Bán bộ Địa Vô Cấm, tin tức này còn không có truyền ra, tuy nhiên nếu Ôn Tông chủ không

tin Tán Nhân Dịch, Vân Tĩnh ta đây cũng không ngại cho Ôn Tông chủ một liều thuốc an thần. Chỉ cần Tam đại Ngân cấp chủ sự của Bách Tông liên minh không xuất hiện cùng lúc, liền không ai có thể giết Minh Chủ Tán Nhân Dịch ta!

Theo Vân Tĩnh thấy, Ôn Bình điều tra mình, điều tra Phan Túc không phải là không có đạo lý.

Hẳn là muốn gia nhập Tán Nhân Dịch.

Chẳng qua là có khả năng vẫn còn một số lo lắng.

Nhưng mà, Ôn Bình hờ hững chỉ trả lời một câu, hoàn toàn giống như là không nghe thấy sự tình Minh Chủ Tán Nhân Dịch đã đi đến Bán bộ Địa Vô Cấm:

- Không tin, lúc ra khỏi cửa có thể đi nhìn một chút, trên bia mộ còn có tên của bọn hắn. Quần áo, vũ khí của bọn hắn, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chắc hẳn vẫn còn cắm ở trước bia mộ.

Dứt lời, Ôn Bình chỉ tay ra ngoài thành.

Bên trên khoảng đất trống bên ngoài mấy trăm mét, vị trí tại mấy cái mộ phần lồi ra.

Hết sức đơn sơ!

Bia đá chẳng qua là đá xanh giản đơn.

Xung quanh cũng không có bất kỳ vật gì ngăn cản.

Liếc mắt qua, bất kể là ai, đều cũng sẽ coi là mộ phần của người bình thường nào đó.

【VIP】 Thật Sự Là Nơi Chôn Xương Của Tư Đồ Tu Năng.

Theo tay Ôn Bình chỉ, tầm mắt của đám người Vân Tĩnh tụ tập lại trên mộ đất kia.

Sau đó, hai người Phan Túc cùng Cát Giao đưa mắt nhìn nhau, khóe miệng nhếch lên, hết sức ăn ý hướng về phía phần mộ đi đến.

Bịa đặt?

Bọn hắn cũng muốn nhìn một chút Ôn Bình làm sao bịa đặt.

Thấy hai người theo nhau đến, Ôn Bình đlên tại dưới cổng thành, không hề động một chút nào —— bởi vì lười qua đó.

Thật hay giả, là Trấn Nhạc thượng cảnh, không có khả năng nhìn không ra.

- Vân Tĩnh.

Ngay lúc Vân Tĩnh lại muốn cùng Ôn Bình trao đổi, tiếng gọi của Phan Túc ầm ĩ truyền đến.

Vân Tĩnh nhìn hai mắt Ôn Bình thật sâu, thấy Ôn Bình bình tĩnh nhàn nhã, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng chân thật, trong lòng nàng xẹt qua một tia nghi ngờ.

Chẳng lẽ lại là thật?

Mang theo nghi ngờ vô căn cứ này, Vân Tĩnh cũng hướng tới phần mộ mà đi.

Tòa mộ phần thứ nhất, cách cửa thành mấy trăm bước, đi theo đường ra khỏi thành rất nhanh liền đến.

Ba người không hẹn mà gặp, cùng nhìn Ôn Bình dưới cổng thành, sau đó tầm mắt rơi vào trên bia mộ của phần mộ thứ nhất.

Nơi chôn xương của Bách Tông liên minh Lục Minh!

Trừ cái đó ra thì không có bất kỳ chú thích gì.

Chợt nhìn một cái, căn bản cũng không giống một cái phần mộ, đầu tiên nơi này gọi là nơi chôn xương, thứ hai là tại nó quá đơn sơ.

Phan Túc phát ra nghi vấn, nhìn về phía hai người Vân Tĩnh một bên:

- Lục Minh là người phương nào?

- Bách Tông liên minh Lục Minh, có chút quen tai.

Đối với cái này, Vân Tĩnh cũng chỉ nhíu lông mày, cũng không biết Lục Minh đến tột cùng là ai.

Thấy Vân Tĩnh cũng không biết, Phan Túc nhịn cười không được nói:

- Ha ha, đúng là tán dóc. Một cái mộ của Lục Minh, cứ như thế bị nói thành Tư Đồ Tu Năng. Ôn Bình này thật đúng là nhàm chán, ba người chúng ta đến đây cũng là cho hắn đủ mặt mũi, không nghĩ tới hắn vậy mà một hơi liền cự tuyệt chúng ta.

- Chờ một chút!

Lúc này, Cát Giao nói.

Chỉ thấy Cát Giao cau mày, tựa hồ đang cố gắng nhớ ra cái gì đó, cũng không phải là muốn nói lại thôi, cất giấu một câu thần bí như thật.

- Làm sao vậy?

- Ngươi nhớ ra cái gì rồi?

Tại lúc hai người Vân Tĩnh đang hỏi, Cát Giao định không nói nhưng đôi môi cũng mấp máy.

Cát Giao nói thủ thỉ:

- Các ngươi có nhớ, trong thủ hạ của Tư Đồ Tu Năng có một cái tên là Lục Minh không? Nghe nói Tư Đồ Tu Năng chỉ cần rời khỏi Thiên Địa hồ liền mang theo hắn, hắn chính là phụ tá đắc lực của Tư Đồ Tu Năng.

Phan Túc lên tiếng nói:

- Những năm này Ngân cấp chủ sự căn bản không có xuất hiện qua trước mặt, cái này ta cũng thật sự không biết.

- Có chút ấn tượng, tuy nhiên không phải rất sâu.

Vân Tĩnh gật đầu nhẹ.

Cát Giao tiếp tục nói:

- Ta biết là bởi vì đã từng thấy qua tình báo này, bất quá cũng là sự tình của mười năm trước. Mười năm trước, hắn cũng chỉ là một tên Trấn Nhạc hạ cảnh.

- Thế hắn làm sao trở thành phụ tá đắc lực của Tư Đồ Tu Năng được?

Phan Túc biểu lộ khó hiểu.

Trấn Nhạc hạ cảnh, tại cấp bậc Ngân cấp chủ sự kia, căn bản là chỉ có thể theo làm tùy tùng.

Vân Tĩnh phụ họa một tiếng:

- Khả năng là có tài năng đặc biệt.

Phan Túc cũng lười suy nghĩ cái vấn đề này, nếu Lục Minh là người của Tư Đồ Tu Năng, vậy hiện tại càng hiếu kỳ trong này có phải Lục Minh không, hỏi:

- Phần mộ này có phải chính là hắn không?

- Dùng cảm tri tìm kiếm liền biết ngay, một tên cường giả Trấn Nhạc cảnh chết rồi, cũng sẽ không biến thành một đống xương trắng không có bất kỳ tin tức gì.

Nói xong, Cát Giao dùng cảm tri hướng xâm nhập vào bên trong phần mộ.

Chỉ cần chờ một lát, vài cái hơi thở liền sẽ có tin tức phản hồi.

Cát Giao biểu lộ có chút phức tạp.

Cái này khiến hai người Vân Tĩnh rất là tò mò, vừa muốn mở miệng hỏi thăm, liền nghe Cát Giao nói ra:

- Linh thể bất phàm, bài danh phải rất cao, mặc dù không bằng chúng ta, thế nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều. Từ

điểm đó mà xem, lai lịch của hắn bất phàm. Sau đó ta cảm thụ mạch khí còn sót lại trong thân thể, cùng với thông suốt kinh mạch, tất cả nói cho ta biết, người này hẳn là một cường giả Trấn Nhạc trung cảnh. Chỉ là không có quần áo, vũ khí mà Ôn Bình nói tới, cũng không thể kết luận chắc chắn thân phận chân thật.

- Rốt cuộc có phải hay không?

Phan Túc có chút gấp.

Cát Giao lắc đầu, lại gật đầu một cái:

- Không biết, thế nhưng lai lịch khẳng định bất phàm.

- Đã không có cách nào phán định, vậy liền đi tòa phần mộ thứ hai nhìn một chút. Vân Tĩnh đưa ánh mắt về phía Ôn Bình ở xa xa, dù rất xa, nàng cũng đã thấy biểu tình của Ôn Bình rất là bình tĩnh.

Ở trong lòng, nàng đã cho rằng người này chính là Lục Minh.

Ôn Bình có thể giết môn chủ Thác Hải của Long Thần Môn, nhất định sẽ không dùng một cái Trấn Nhạc trung cảnh tới giả mạo Lục Minh.

Không chỉ việc chỉ cần tra một chút liền có thể biết chân tướng sự tình.

Nàng cũng tin tưởng Ôn Bình sẽ không vô vị như vậy.

Trong lúc nàng đang mơ màng, liền nghe Phan Túc bỗng nhiên nói, cũng chạy về phía tòa mộ phần thứ hai:

- Ngôi mộ kia hình như có quần áo.

Hầu như sau một hơi thở, Phan Túc bỗng nhiên đứng lại.

Nhìn quần áo treo trên đỉnh cây gậy gỗ, bỗng dưng kinh ngạc.

- Quần áo của Ngân cấp chủ sự!

Phan Túc mặc dù không quan tâm tình báo của Tán Nhân Dịch, không như Cát Giao ngay cả Lục Minh đều biết, thế nhưng hắn lại nhận biết quần áo của Ngân cấp chủ sự.

Trăm năm trước, hắn đã tới thịnh hội trăm năm.

Thấy qua Ngân cấp chủ sự!

Cho dù đã qua lâu như vậy, nhưng hắn nhớ rất kỹ, chính là bộ quần áo này.

- Cái gì!

Cát Giao nghe Phan Túc nói như vậy, ngây ngẩn cả người, trên mặt tràn ngập vẻ không tin cùng kinh ngạc:

- Phan Túc, ngươi không phải là nhìn lầm sao? Làm sao có thể là quần áo của Ngân cấp chủ sự?

Cát Giao mặc dù quản lý tình báo, nhưng cũng không có đi quan tâm Ngân cấp chủ sự mặc cái gì.

Cũng không có trải qua thịnh hội trăm năm lần trước.

Cho nên hắn không tin tưởng Phan Túc.

- Ngươi không biết quần áo của Ngân cấp chủ sự, vậy ngươi chắc là có thể nhận biết thanh chủy thủ kia phải không?

Tới gần mấy bước, Phan Túc bỗng nhiên chỉ vào thanh chuỷ thủ đã cuốn mũi nhọn lại bày biện trên bia mộ.

Đó là một thanh chủy thủ bằng gỗ hết sức bình thường.

Chỉ dài có nửa xích mà thôi!

Thế nhưng, Phan Túc sau khi nhìn thấy lại sợ ngây người.

- Đoạt mệnh hắc hồn.

Cát Giao nhận ra thanh chủy thủ kia, đồng thời gọi ra tên của nó.

Làm trưởng lão quản lý tình báo, tất nhiên đối vũ khí Tư Đồ Tu Năng đã từng sử dụng biết rõ trong lòng.

Cây dao găm bằng gỗ hết sức bình thường kia, chính là vũ khí mà Tư Đồ Tu Năng lúc còn trẻ sử dụng!

Nói về chất liệu, mặc kệ là Đông hồ, hay là những hồ lớn xung quanh, đều không có ai phục chế được!

Bởi vì chế tác cây chủy thủ này là 'Hắc Đàm hàn thạch', mặc dù không phải thiên tài địa bảo hết sức hiếm hoi, thế nhưng cũng không phải Tuyền Qua thần tượng bình thường có thể luyện thành binh khí.

- Ngân cấp chủ sự bào, đoạt mệnh hắc hồn… Cả hai đều có mặt.

Một câu với sức sống yếu ớt truyền đến.

Chính là Vân Tĩnh mở miệng nói.

Kèm theo câu nói này, mọi người lâm vào khiếp sợ.

Ngân cấp chủ sự Tư Đồ Tu Năng, vậy mà thật sự chết tại trong tay Bất Hủ tông?

Đây chính là điều mà ba người bọn họ không dám chính diện đối mặt.

Phan Túc tựa như không cam tâm, cảm tri thăm dò vào dưới phần mộ, tìm kiếm, sắc mặt khó coi ban đầu liền chỉ một thoáng liền ngưng lại.

Sau đó nói liên tục ba câu kinh hãi.

- Linh thể siêu phàm, không kém hơn so với Minh Chủ tu hành.

- Kinh mạch đã thông đến cửa mạch môn thứ tư, Bán bộ Trấn Nhạc cảnh ở trong tầm tay.

- Người này xác thực là Tư Đồ Tu Năng.

【VIP】 Kết Minh!

- Người này xác thực là Tư Đồ Tu Năng!

Vừa nghe ba câu nói này, đám người Vân Tĩnh trợn tròn mắt, cảm tri dồn dập tìm kiếm trong phần mộ.

Lúc cảm tri đi vào dò xét, ba câu nói của Phan Túc càng không ngừng bên tai vang vọng, kéo dài không tiêu tan.

Tư Đồ Tu Năng chết thật!

Mà lại là chết tại dưới chân Đông hồ Bất Hủ tông!

Tư Đồ Tu Năng có thể là tồn tại siêu quần bạt tụy bên trong Ngân cấp chủ sự của Bách Tông liên minh, cũng là nhân vật gần phía dưới với bốn vị cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm.

Loại nhân vật này, một người liền có thể thống nhất thế lực tứ tinh cự đầu.

Bây giờ lại rơi vào kết cục như vậy?

Bất Hủ tông, một cái thế lực vừa mới quật khởi mới có một năm. Bọn hắn vốn cho rằng, chỗ dựa lớn nhất chính là có thể có Trấn Nhạc thượng cảnh nâng đỡ, hiện tại xem ra, toàn bộ Thiên Địa hồ đều sai.

Sau lưng Bất Hủ tông rất có thể cũng có một vị cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm!

Vì sao không vào Tán Nhân Dịch?

Khả năng này chính là lý do!

- Vân Tĩnh, hiện tại nên làm…

Phan Túc triệt để không có chủ ý.

Sắc mặt Cát Giao cũng là khó coi, không biết nên nói cái gì, bởi vì vừa rồi hắn còn trào phúng Bất Hủ tông, trào phúng Tông chủ Ôn Bình là tên bịa đặt ra chuyện cũ.

Cát Giao cũng chỉ có thể xin trợ giúp của Vân Tĩnh:

- Vân trưởng lão, ngươi đưa ra biện pháp đi.

Vân Tĩnh lúc này tất nhiên cũng không có khả năng so với hai người Cát Giao tốt hơn, có điều bởi vì có một trái tim nửa người nửa yêu, cho nên lúc này so sánh với hai người Cát Giao cũng ổn trọng hơn nhiều.

Vân Tĩnh nhìn chăm chú mộ bia của Tư Đồ Tu Năng, chậm rãi nói ra một câu:

- Muốn Bất Hủ tông gia nhập, chỉ sợ không thể nào. Ban đầu, hắn liền không có ý nghĩ này, bởi vì có Bán bộ Địa Vô Cấm làm chỗ dựa, trước mắt Bách Tông liên minh tập kết liên quân cơ bản đều là chịu chết. Bất Hủ tông căn bản cũng không cần Tán Nhân Dịch chúng ta… Cho nên, chúng ta chỉ có thể lôi kéo!

- Để cho hắn trở thành đồng minh của Tán Nhân Dịch?

Phan Túc giật mình.

Vân Tĩnh gật đầu, nói ra:

- Dĩ nhiên, mà lại nếu như Bất Hủ tông thật nguyện ý trở thành minh hữu của chúng ta, chúng ta liền nhiều thêm một vị cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm. Về sau đối mặt Bách Tông liên minh, áp lực liền sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Bách Tông liên minh có ba vị cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm.

Nếu như Bất Hủ tông trở thành đồng minh.

Sau đó Tán Nhân Dịch liền có thể xuất động hai vị.

Tại lúc không xuất hiện loại đại chiến lịch sử, 108 hồ Thiên Địa hồ toàn diện khai chiến, Tán Nhân Dịch liền có thể kê cao gối mà ngủ.

- Lôi kéo!

- Mặc kệ bỏ ra cái giá nào, đều phải lôi kéo cho bằng được.

Hai người Cát Giao bị Vân Tĩnh chỉ điểm, đầu óc lập tức liền thông suốt.

Ba người bọn họ đều là trưởng lão, căn bản không cần cùng Minh Chủ thương lượng, chỉ cần Bất Hủ tông cần, bọn hắn đều có thể làm chủ cho Bất Hủ tông.

Còn có cái gì so với một vị cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm làm đồng minh càng thêm trân quý hơn?

Dăm ba câu quyết định xong, ba người Vân Tĩnh vội vàng xoay người, trên mặt nặn ra nụ cười, muốn cùng Ôn Bình nhận lỗi.

Xin Ôn Bình tha thứ sai lầm cho bọn hắn đã nói năng lỗ mãng.

Nhưng lúc này quay lại, dưới cổng thành nào có bóng dánh của Ôn Bình. Ôn Bình đã sớm rời đi, chỉ có Thành chủ Thương Ngô thành mặc khôi giáp mang người đứng tại dưới cổng thành.

- Các vị tiền bối, Ôn tông chủ để cho ta chuyển cáo với các vị, hắn về trước, thứ lỗi cho không tiễn xa được.

Hoàn Thành vừa nói lời này, hết sức thấp thỏm.

Bởi vì Ôn Bình nói cho hắn biết, ba người này đều là Trấn Nhạc thượng cảnh.

Thế nhưng Ôn Bình để cho hắn truyền đạt lại, hắn lại không thể không nghe. Cũng may Hoàn Thành biết Ôn Bình có thực lực, Bất Hủ tông càng cường đại hơn, có chỗ dựa này, lời vừa nói ra cũng không đến nỗi rụt rè.

Đang nghe Hoàn Thành nói xong, đám người Phan Túc hai mặt nhìn nhau.

- Chuyện này làm sao xử lý đây?

- Đây là một cái cơ hội cực tốt, Tán Nhân Dịch ta có thể hay không càng tiến thêm một bước, chính là dựa vào Bất Hủ tông, cứ như vậy đi…

Hai người Phan Túc, Cát Giao vẻ mặt lúng túng.

Ai cũng không muốn đi, thế nhưng Ôn Bình đã hạ lệnh trục khách, bọn hắn nếu không đi tương đương với tự chuốc nhục nhã.

Vân Tĩnh vội vàng đứng dậy, đối với Hoàn Thành nói:

- Không biết nên xưng hô như thế nào?

- Vãn bối Hoàn Thành, là một tên tiểu thành chủ bên trong lãnh thổ Bất Hủ tông. Hoàn Thành nhấn mạnh năm chữ 'lãnh thổ Bất Hủ tông' này, cố ý tăng thêm giọng điệu cho mấy chữ này.

Đương nhiên, chính là đơn thuần tăng thêm lòng dũng cảm!

Làm cho đối phương biết, Thương Ngô thành là địa bàn của Bất Hủ tông, hắn là người của Bất Hủ tông.

Vân Tĩnh nhìn Hoàn Thành chỉ có Thông Huyền hạ cảnh, lại không có ý tứ khinh thường, ngược lại thái độ hết sức hữu nghị, từ bên trong nhẫn móc ra một thanh đao, sau đó hướng tới Hoàn Thành nói:

- Hoàn Thành chủ, đao này chính là do một vị Nhị tinh Tuyền Qua thần tượng chế tạo, dùng chính là huyền thiết ngàn năm. Ta nhìn thấy ngươi ưa thích đao, không ngại nắm thử một lần?

- Hả?

Đột nhiên bất ngờ tặng lễ vật, làm cho Hoàn Thành bối rối.

Đám người Phan Túc cho dù không rõ tại sao Vân Tĩnh phải làm như thế, nhưng lại không có ngăn cản.

Liền nhìn xem Vân Tĩnh đem thanh đao giá trị mấy chục miếng bạch tinh đem ra ngoài.

Đợi Hoàn Thành nhận lấy đao xong, Vân Tĩnh dò hỏi:

- Hoàn Thành chủ, chúng ta đã trải qua thời gian nửa tháng mới đến được Đông hồ, một ngày đều không nghỉ ngơi qua, tại Thương Ngô thành bảo dưỡng một quãng thời gian, ngươi xem…

Hoàn Thành nhìn một chút hướng đi Bất Hủ tông, do dự một chút, trong đầu đem vấn đề Ôn Bình muốn hay không muốn những người này ở lại, suy tư lặp đi lặp lại mười mấy lần.

Còn đem biểu lộ của Ôn Bình lúc rời đi cũng lặp đi lặp lại mười mấy lần mà phỏng đoán.

Nếu như trên mặt Ôn Bình có địch ý, hoặc là biểu lộ chán ghét, hắn sẽ đem đao trực tiếp trả lại, sau đó đưa tiễn những người này.

Còn tốt, sau mười mấy lần nhớ lại, Ôn Bình đối với mấy người kia cũng không có biểu lộ chán ghét, cùng với địch ý.

Hoàn Thành lúc này mới gật đầu.

- Các vị tiền bối, chỉ hy vọng các vị tiền bối không ghét bỏ khách sạn của Thương Ngô thành chúng ta đơn sơ. Mời…

Vân Tĩnh cười, nói tiếng cám ơn, sau đó mang theo đám người Cát Giao tiến nhập Thương Ngô thành.

Ý nghĩ của Vân Tĩnh rất đơn giản, trước tiên ở lại lại nói tiếp.

Mặt khác, đi một bước tính một bước.

Người minh hữu Bất Hủ tông này không thể bỏ lỡ vô ích.

Phát triển Bất Hủ tông khẳng định cần rất nhiều tài nguyên, một chút này Tán Nhân Dịch đều có thể cung cấp, nàng tin tưởng Ôn Bình nhất định sẽ động tâm.

…

Lại nói tới Ôn Bình, trở lại Bất Hủ tông liền để cho chó săn nhìn chằm chằm vào đám người Vân Tĩnh tiến vào Thương Ngô thành.

Bọn hắn không muốn đi, Ôn Bình cũng không muốn đuổi.

Đánh mặt một lần, đầy đủ rồi.

Dù sao đại địch trước mắt, liên quân Bách Tông liên minh tùy thời trở về, Tán Nhân Dịch không phải là địch nhân, thậm chí có thể sẽ trở thành bằng hữu thật.

Trọng yếu nhất chính là, hắn đúng là cân nhắc qua kiến nghị của hệ thống … thu Tán Nhân Dịch làm thế lực phụ thuộc.

Trước mắt, chẳng qua là Tán Nhân Dịch vừa mới có cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm, muốn để bọn hắn trở thành phụ thuộc, Bất Hủ tông bây giờ vẫn còn không có thực lực như vậy.

Về phần để chó săn nhìn chằm chằm bọn hắn, mục đích đúng là để phòng ngừa chuyện không mong muốn xảy ra.

Những người này thân ở đỉnh phong Thiên Địa hồ, nhất định là có kiêu ngạo, thậm chí sẽ có chút quá tự ngạo. Ngộ nhỡ cùng người của Thương Ngô thành nổi lên xung đột, cũng có chó săn trấn áp.

Hiện tại chó săn đã đạt đến thực lực Trấn Nhạc thượng cảnh.

Đối phó một cái Vân Tĩnh, xa xa có thừa.

Đương nhiên, tác dụng chủ yếu nhất vẫn là chấn nhiếp. Để bọn hắn biết, Bất Hủ tông không chỉ có một vị cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh.

- Đúng rồi, xém chút quên nhìn một chút bên trong cửa hàng Thính Vũ các đổi mới cái gì. Chủ điện liên tục thăng cấp đổi mới ra Phá Kính đan có thể giúp người ta tăng lên cảnh giới, cùng với đá truyền âm, Ôn Bình đối với những thứ của cửa hàng này rất hứng thú.

Mặc dù không có cách nào phát triển toàn thể lực lượng tông môn trên phạm vi lớn, thế nhưng đối với cá nhân rất có ích.

【VIP】 Ác Linh Ky Sĩ Lại Tiến Hóa.

Mặc dù không có cách nào phát triển toàn thể lực lượng tông môn trên phạm vi lớn, thế nhưng đối với cá nhân rất có ích.

Hiện tại chỉ hy vọng đừng đến đồ vật quá đắt.

Quét cái giá cả thích hợp, trước mắt hắn có thể sử dụng. Nếu như nhất định phải quét cái đồ vật rất đắt, vậy cũng xin giơ cao đánh khẽ, cho một cái có thể cố gắng một chút vẫn mua được.

- Hệ thống, mở ra Thính Vũ các cửa hàng.

Tiếng nói vừa ra, trước mắt Ôn Bình xuất hiện một cái màn sáng.

Không phải bên trong cửa hàng Thính Vũ các.

Mà là tin tức nhắc nhở mới của Thính Vũ các.

【 Liên tục thăng cấp Thính Vũ các, Ác Linh kỵ sĩ sử dụng năng lực mới —— 'Thiên sứ chữa trị', cùng với năng lực cường hóa vạn loại giai binh. 】

【 Cường hóa vạn vật giai binh có hiệu quả: Sau đem một kiện đồ vật có thể làm vũ khí sau khi địa ngục hóa xong, chỉ cần Ác Linh kỵ sĩ dùng để chiến đấu, sẽ nhận được gấp đôi chiến lực. 】

【 Thiên sứ chữa trị: Ác Linh kỵ sĩ có thể cho một người vừa mới chết đi, lại không phải đại ác nhân một lần cơ hội giành lấy cuộc sống mới. 】

- Thiên sứ chữa trị!

Trong đầu Ôn Bình hiện ra hỏa diễm của Ác Linh kỵ sĩ trở thành màu lam, dùng lực lượng của nó làm sống lại hài tử bị Satan chọn làm cơ thể mới.

Từ khi Ác Linh kỵ sĩ có được lam hỏa, Ôn Bình vẫn luôn nghĩ lúc nào mới có được năng lực như thế.

Bởi vì hắn cảm thấy, lợi hại nhất không phải giết chết một người, mà là đem một người cứu sống.

Đây là chuyện chỉ có thần mới có thể làm được.

Dù sao sinh ly tử biệt, vẫn là chuyện đau khổ nhất.

Ngay tại thời điểm Ôn Bình cao hứng, âm thanh của hệ thống truyền đến:

- Kí chủ không cần cao hứng quá sớm, năng lực 'Thiên sứ chữa trị' này cùng Mệnh Hạch Điếu Trụy là một dạng, đều có tính hạn chế. Phải chết không quá một giờ, đồng thời người không có phạm phải tội lỗi lớn mới có thể được phục sinh, cộng với cả một đời người chỉ có một cơ hội như thế.

- Tội lỗi lớn này, có định nghĩa cụ thể sao?

Thế giới này, đúng sai đều rất khó nói.

Thậm chí có thể nói làm bất cứ chuyện gì cũng đều không phải là sai, chẳng qua là lập trường khác biệt mà thôi.

Cho nên tội lỗi lớn này, định nghĩa là cái gì, Ôn Bình hết sức muốn biết.

- Bởi vì năng lực 'Thiên sứ chữa trị' xuất hiện, cho nên ngày sau kí chủ khi xem xét tin tức đơn giản của người khác sẽ thêm ra một cột, cái kia chính là điểm tội ác (điểm PK). Điểm tội ác vượt qua 10, chính là người có tội lỗi lớn, Ác Linh kỵ sĩ liền lấy loại người này làm thức ăn.

- Nhìn ta xem một chút.

Ôn Bình

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Thần Huyền thượng cảnh.

Thể chất: Hỏa Linh chi thể (tiểu thành).

Thần binh: Lang Nguyệt kiếm, đũa phép Harry Potter.

Tu luyện công pháp: Trường Mạch công (Địa cấp).

Tu luyện Mạch thuật: Hoàng cấp hạ phẩm —— Giao Long nộ (tiểu thành); Huyền cấp thượng phẩm Hỏa Long thuật (tạo

cực); Ngự Kiếm thuật (tạo cực); Phong Chi Cấm Cố (tiểu thành); Trừ ngươi vũ khí (độ thuần thục: 37/100).

Điểm tội ác: 0

(Có được mắt vàng, xem thấu công pháp người khác, phát hiện chỗ sơ suất. Kim mâu!)

- Ta vẫn là người tốt!

Nhìn xem là không điểm tội ác, Ôn Bình cười.

Hắn hình như tới giờ vẫn không nghĩ sẽ làm một người tốt.

- Kí chủ không cần cao hứng, bởi vì 'Thiên sứ chữa trị' vừa mới xuất hiện, cho nên đối với ghi chép điểm tội ác của kí chủ vừa mới bắt đầu. Đúng rồi, nhắc nhở kí chủ một câu, kiến trúc tông môn quyết định hướng đi của tông môn, điểm tội ác nếu là quá cao, cũng sẽ chi phối tương lai của tông môn. Điểm tội ác nếu như quá nhiều, như vậy Bất Hủ tông liền biến thành một cái siêu cấp tông môn mang theo màu sắc tà ác.

- Vậy điểm tội ác này làm sao có?

- Thời gian trước mắt giết hại người vô tội, sẽ tích lũy chút ít điểm tội ác. Mà đồ thành, cùng với diệt tộc, sẽ góp nhặt lượng lớn điểm tội ác, thậm chí có khả năng một lần liền vượt qua 10.

- Diệt tộc… Ta không có xấu xa như vậy.

Ôn Bình trực tiếp không để ý đến điểm tội ác.

Hắn mặc dù không muốn làm người tốt, thế nhưng cũng không nghĩ tới làm loại ác nhân tội ác tày trời kia.

Chờ một chút!

Ôn Bình bỗng nhiên ý thức được một điểm.

Đây có phải hay không cũng là mang ý nghĩa, chính mình nhiều thêm một cái mạng.

Mình chết rồi, Ác Linh kỵ sĩ cũng sẽ không chết.

Hắn không có điểm tội ác, Ác Linh kỵ sĩ có thể trực tiếp đem hắn cứu sống lại!

Hoàn toàn tương đương với nhiều thêm một cái mạng!

Tại cái thế giới không an toàn này hành tẩu, người nào dám cam đoan chính mình sẽ nhất định không phát sinh chút sự tình nào đó?

Chuyện ngoài ý muốn, kiểu gì cũng tồn tại.

Lúc này đột nhiên có nhiều thêm một cái mạng, hạnh phúc này tới thật đúng là bất thình lình.

Đã trải qua hưng phấn bất ngờ xong, Ôn Bình bình tĩnh lại, nhớ tới sự tình bên trong cửa hàng:

- Những cái này đều đóng lại đi, ta muốn nhìn một chút bên trong cửa hàng.

Dứt lời, thông tin cá nhân cùng với cửa sổ nhắc nhở trước mắt đều biến mất.

Cửa hàng bên trong Thính Vũ các đập vào mi mắt.

Ngoài những đồ vật đi ra lúc trước, Thính Vũ các liên tục thăng cấp ba lần, chỉ vẻn vẹn thêm ra một vật.

Đồ chơi nhỏ giống như viên đá cuội màu đen.

Lúc tầm mắt Ôn Bình rơi vào trên thân của nó, tin tức lập tức hiện ra ở trước mắt.

【 Hạt giống Bất Tử thụ】

【 Chu kỳ sinh trưởng: 30 ngày lớn lên, 30 ngày kết quả, 30 ngày thành thục. 】

【 Đặc tính: Chỉ cần còn có một mảnh lá tồn tại, một mảnh vỏ cây tồn tại, nó liền bất tử. 】

【 Giá cả bán ra: 10 miếng bạch tinh 1 hạt. 】

【 Hạn chế mua sắm: Mỗi ngày tối đa mười hạt. 】

- Bất Tử thụ… 10 miếng bạch tinh một hật!

Cái này so với Kiến Mộc đáng ngưỡng mộ hơn nhiều lắm.

Kiến Mộc mới có bao nhiêu tiền?

Hệ thống theo sau vang lên tại bên tai:

- Kiến Mộc giá rẻ là bởi vì chu kỳ sinh trưởng quá chậm chạp, Bất Tử thụ chu kỳ sinh trưởng cực kỳ nhanh, phối hợp đổ vào thêm linh thủy, 10 ngày liền có thể thành cây lớn che trời, 10 ngày có thể kết quả, kết quả 10 ngày có thể thành thục. Đợi trái cây thành thục về sau, Bất Tử thụ có thể cung cấp cho kí chủ gấp mười lần mộc khí so với Kiến Mộc ở vào thời kỳ sinh trưởng.

- Gấp mười lần!

Ôn Bình có chút động lòng.

Gấp mười lần mộc khí phát ra, với hắn mà nói, đề thăng không thể nghi ngờ là rất to lớn.

Trường Mạch công cần lượng lớn mộc khí.

Hắn tăng lên cảnh giới cũng cần lượng lớn mộc khí.

Chờ một tháng sau, kinh mạch đả thông, dùng Phá Kính đan trực tiếp đạt đến Trấn Nhạc cảnh, liền cần đến một lượng lớn mộc khí để tăng cao thực lực.

Bất Tử thụ, tác dụng rất lớn!

Có thể không thể tiến vào Trấn Nhạc cảnh, vẫn như cũ duy trì loại tốc độ tu hành kinh khủng này, có lẽ liền phải nhờ vào Bất Tử thụ.

- Vừa vặn cây cối trên Dược sơn bị chặt không chênh lệch lắm, bắt đầu từ ngày mai liền trồng loại Bất Tử thụ này.

Ôn Bình không chút do dự mua ba hạt giống Bất Tử thụ.

…

Vào buổi đêm.

Đông đảo đệ tử làm một đoàn tại bên ngoài trù phòng.

Dương Nhạc Nhạc mặc dù không phải mạnh nhất trong các đệ tử, thế nhưng dù sao cũng là Đại sư huynh, cho nên sẽ một mình hắn nói.

- Các ngươi xem, sư muội Bách Niệm Hương vừa đi liền hai ba tháng, số lần tu luyện Thập tầng tháp cũng không cần.

Ước định trước kia giữa chúng ta, có muốn hay không lại làm lần nữa?

Dương Nhạc Nhạc quét qua các nữ đệ tử đối diện, trong ánh mắt thật giống như đang viết hai chữ chờ mong.

Cũng giống như hắn, là rất nhiều nam đệ tử.

Những người này tựa như là đã sớm thảo luận tốt, lần này nói, tựa như chỉ cần chờ Triệu Tinh cùng các nữ đệ tử gật đầu.

Ngay tại lúc rất nhiều nữ đệ tử lưỡng lự, tại trong trù phòng, Hoài Diệp là người thứ nhất đáp lên:

- Ta không có ý kiến! Ta đã xem《 Harry Potter 》 nhiều ngày như vậy, nói không chừng đêm nay ta sẽ học được ma pháp.

- Ngươi tốt nhất xào đồ ăn đi, không ai hỏi ngươi.

Dương Nhạc Nhạc trực tiếp chọc một câu trở lại.

Tiếp đó, trong Trù phòng lập tức liền truyền đến một câu —— đó là Hoài Diệp trả trở lại.

- Dương Nhạc Nhạc, nếu như đêm nay ta học xong ma pháp, có dám đánh cược một chút hay không… Ngươi mười ngày không được phép ăn món ăn ta xào.

Lời này của Hoài Diệp truyền đến, mọi người đều nhìn về phía Dương Nhạc Nhạc.

Dáng vẻ Dương Nhạc Nhạc không có lên tiếng chọc cho mọi người cười lên ha hả.

Mười ngày không ăn món ăn của Hoài Diệp, ai chịu đựng nổi?

Chỉ là nghe tiếng Hoài Diệp xào món ăn liền đã đủ để cho người ta thèm nhỏ nước dãi, nếu như liên tục mười ngày chỉ có thể xem mà không thể ăn, không phải sẽ điên rồi?

Việc này so với đem số lần Thập tầng tháp nhường lại càng khiến cho người ta khó chịu hơn.

【VIP】 Ma Pháp Cấm Kỵ, Tới Tay!

Mười ngày không ăn món ăn của Hoài Diệp, ai chịu đựng nổi?

Chỉ là nghe tiếng Hoài Diệp xào món ăn liền đã đủ để cho người ta thèm nhỏ nước dãi, nếu như liên tục mười ngày chỉ có thể xem mà không thể ăn, không phải sẽ điên rồi?

Việc này so với đem số lần Thập tầng tháp nhường lại càng khiến cho người ta khó chịu hơn.

Cùng với tiếng cười của mọi người, Hoài Diệp lại mở miệng.

- Ngươi sợ?

- Triệu Tình, ngươi xem một chút… Chậc chậc.

Hoài Diệp rất rõ ràng, nếu như không mang Triệu Tình ra, Dương Nhạc Nhạc khẳng định là sẽ không dám đánh cược.

Dương Nhạc Nhạc là loại người nguyện ý mạo hiểm, thế nhưng là người không nguyện ý chịu thiệt thòi, nhất là phương diện ăn uống này. Bởi vì bất kể ngày nào, đều là Dương Nhạc Nhạc ăn nhiều nhất.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng nhìn Triệu Tình một chút, trong đầu hắn, sự kiêu ngạo nhỏ thuộc về nam nhân lập tức chui ra.

- Cược thì cược!

Không thể tại trước mặt nữ nhân yêu mến bị tiểu nha đầu Hoài Diệp này dọa sợ.

Bằng không thì về sau chức Đại sư huynh này phải làm như thế nào?

Trọng yếu nhất chính là hắn không thể để Triệu Tình chê cười hắn.

- Liền chờ ngươi nói câu này.

Hoài Diệp đạt được âm mưu, tiếng cười truyền đến:

- Mười ngày, không cho phép đổi ý nha. Vừa vặn ta vừa mới học một chút món ăn mới, ngươi không ăn, mọi người liền có thể ăn nhiều một chút.

Dương Nhạc Nhạc vội vàng nói tiếp:

- Ngươi vẫn chưa có thắng đâu!

- Cái kia hãy chờ xem.

Hoài Diệp gửi cho Dương Nhạc Nhạc một cái ánh mắt kiêu ngạo, sau đó bắt đầu múc thức ăn, bưng ra…

Rất nhanh, năm vị của món ăn đã nếm qua, mọi người bắt đầu hướng Quan Ảnh thất mà chạy.

Bên trong đoàn người, Dương Nhạc Nhạc, Hoài Diệp đi đầu, lúc mọi người còn ở Vân Lam sơn, bọn hắn liền đã đến Xuất Nhiễu sơn trước cửa Quan Ảnh thất.

Đợi Ôn Bình, Thi Hoa vừa đến, hai người liền bắt đầu giành mua bắp rang.

- Chân trái của ta bước vào Quan Ảnh thất trước, ta mua trước!

- Đánh cái rắm, rõ ràng là chân phải của ta bước vào trước, bắp rang tất nhiên là ta đến mua trước.

Dương Nhạc Nhạc phía trước, Hoài Diệp phía sau, hai người vậy mà bây giờ liền bắt đầu cãi nhau.

Ôn Bình thấy thế, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hai người này, vậy mà ghét lẫn nhau thành thói quen, tại trước mặt hắn người Tông chủ này, vậy mà cũng là bộ dáng này.

Cẩn thận tính toán, hai người vào Bất Hủ tông tu luyện gần một năm, những vẫn là giống như mới vừa vào tông, hoàn toàn là hai đứa trẻ không có lớn lên…

Đương nhiên, Ôn Bình cũng không có ý định nào đi thay đổi bọn họ, tại mười lăm mười sáu tuổi có được phần ngây thơ chất phác cùng tình cảm này, không có gì là không tốt. Không

nhất định phải trở thành bộ dáng thành thục của bọn người Vu Mạch, Chiêm Đài Thanh Huyền đã trải qua việc đời.

Tuy nhiên, cứ tranh giành như thế, sẽ chậm trễ nhiều thời gian.

Hắn vẫn đang chờ hoàn thành nhiệm vụ đấy!

Ôn Bình nhẹ giọng khiển trách:

- Gấp cái gì, xem sớm mười mấy cái hô hấp, xem trễ mười mấy cái hô hấp, có khác nhau nhiều không?

Bị Ôn Bình mắng một cái như vậy, lúc này hai người mới an tĩnh lại.

Đàng hoàng mua bắp rang, sau đó ôm nó chạy vội lên lầu.

Đợi cho sau khi người cuối cùng lên lầu, bên tai Ôn Bình truyền đến tiếng của hệ thống, cùng với trước mắt cũng xuất hiện cửa sổ hoàn thành nhiệm vụ.

- Lượt người xem phim đạt đến 500, nhiệm vụ Quan Ảnh thất hoàn thành.

"Nhiệm vụ Quan Ảnh thất hoàn thành!"

"Lấy được thưởng: Ma pháp cấm kỵ—— Vong Linh Triệu Hoán Thuật."

- Cuối cùng…

Giấu phần cao hứng này trong lòng, Ôn Bình không để ý tới cái khác, đi dạo về hướng Kiến Mộc lâm.

Xếp bằng ở bên trong Kiến Mộc lâm, Ôn Bình mở ra thông tin của Vong Linh Triệu Hoán Thuật.

"Vong linh triệu hoán thư(ma pháp cấm kỵ)"

"Hạn chế sử dụng: Nhất thời sau khi ngâm xướng(ngâm thơ), có thể câu thông lực lượng của tử thần, triệu hồi ra bất cứ sinh vật đã chết nào, cũng có thể phục sinh bất cứ sinh vật nào ngươi đã nhìn thấy. Thế nhưng là, chỉ có thể triệu hoán ra tồn tại có thực lực tu vi cao hơn người triệu hoán một cái đại cảnh giới, có thể triệu hoán một cái. Nếu như triệu hoán sinh vật tử vong Trấn Nhạc trung cảnh, có thể triệu hoán 10 cái; Trấn

Nhạc hạ cảnh, thì được 30 cái. Nêu ví dụ: Trước mắt, người triệu là Thần Huyền thượng cảnh, có thể triệu hoán ra sinh vật tử vong mạnh nhất là Trấn Nhạc thượng cảnh."

"Thời gian sinh tồn của sinh vật vong linh: Không hạn chế(lúc không cần, sẽ tự động ẩn giấu xuống bên trong địa ngục, chỉ có lúc triệu hoán mới có thể xuất hiện)."

"Thế giới hiện tại tăng phúc vong linh: Triệu hoán sinh vật vong linh nếu chết ở thế giới hiện tại, sẽ chủ động tăng phúc năm thành lực lượng."

Nhìn xem tin tức Vong Linh Triệu Hoán Thuật, Ôn Bình trong đầu nổi lên gợn sóng không nhỏ.

Đầu tiên là thời gian sinh tồn không hạn chế.

Cái này mang ý nghĩa là, triệu hồi ra sinh vật tử vong, chỉ cần không phải Ôn Bình vứt bỏ nó, nó liền có thể một mực sống sót.

Lúc cần nó, nó có thể ngay lập tức xuất hiện.

Lúc không cần, nó có thể ẩn giấu tại địa ngục, ai cũng không phát hiện được.

Thứ hai, chính là không có giải thích độ thuần thục.

"Giải giới" còn có tồn tại độ thuần thục, đến đầy độ thuần thục mới có thể đem năng lực lớn nhất của 'Trừ ngươi vũ khí' phát huy ra.

Nhưng Vong Linh Triệu Hoán Thuật hoàn toàn không cần.

Cuối cùng, cũng là một điểm mà Ôn Bình thưởng thức nhất.

Nó có khả năng triệu hoán vượt qua một cái đại cảnh giới!

Thần Huyền thượng cảnh, triệu hoán Trấn Nhạc thượng cảnh, nếu như là sinh vật của thế giới này chết đi, còn có thể trực tiếp tăng phúc năm thành lực lượng.

Hắn hiện tại có khả năng triệu hoán Tư Đồ Tu Năng!

Để cho hắn sử dụng!

- Nếu để cho liên quân Bách Tông liên minh thấy Tư Đồ Tu Năng thành tay trái tay phải của ta, đoán chừng phải khóc gọi mẹ…

Nghĩ đến đây, Ôn Bình không thể không vui vẻ.

Lúc này, hệ thống nói:

- Xuất phát từ góc độ của hệ thống, không đề nghị kí chủ triệu hoán Tư Đồ Tu Năng.

- Vì sao?

Tư Đồ Tu Năng cũng không kém nha.

Ít nhất tại Thiên Địa hồ không kém.

Hệ thống nói tiếp:

- Bởi vì kí chủ sắp đả thông kinh mạch, tiến vào Bán bộ Trấn Nhạc, khi đó có thể triệu hoán Bán bộ Địa Vô Cấm, hà tất phải triệu hoán một cái Tư Đồ Tu Năng, để lãng phí thời gian sao?

- Trước tiên cần dùng đến, ta còn không có nhanh như vậy đả thông kinh mạch, không đúng sao?

Hệ thống có cân nhắc có hệ thống.

Ôn Bình tự nhiên cũng có lo nghĩ của hắn.

So sánh ra, Ôn Bình chú trọng hiện tại, chuyện tương lai sẽ nhìn, nhưng sẽ không vứt bỏ hiện tại, trực tiếp đi nhìn về tương lai.

Nếu như triệu hoán Tư Đồ Tu Năng để cho hắn sử dụng, hiện tại Bất Hủ tông liền có bốn vị Trấn Nhạc thượng cảnh, dì nhỏ Long Kha, Ác Linh kỵ sĩ, chó săn cùng với sinh vật vong linh Tư Đồ Tu Năng.

Nếu như Ác Linh kỵ sĩ lần sau đánh nhau, địa ngục hóa được sinh vật, cái kia chính là năm vị Trấn Nhạc thượng cảnh.

Với đội hình này, đã có khả năng nghiền ép bất kỳ thế lực tứ tinh cự đầu nào.

Tuy nhiên…

Đối mặt Bách Tông liên minh, dù nhiều hoặc ít vẫn có một ít mệt nhọc. Bọn hắn có Trấn Nhạc thượng cảnh, đó có thể là 50+ trở lên!

Hiện tại với tình hình của Bất Hủ tông, Bách Tông liên minh chỉ cần không phái cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm chinh phạt hắn, những liên quân quy mô khác thật đúng là mặc sức đến.

Hắn cũng không tin, Bách Tông liên minh có thể ngay lập tức phái ra mấy chục tên Trấn Nhạc thượng cảnh.

Trấn Nhạc thượng cảnh cũng không phải nhân viên rảnh rỗi, muốn rảnh liền rảnh.

Hiện tại hắn có Vong Linh Triệu Hoán Thuật , chờ đến Bán bộ Trấn Nhạc cảnh xong, có thể triệu hoán sinh vật Bán bộ Địa Vô Cấm.

Lại thêm cái cường giả Địa Vô Cấm kia lúc nào cũng có thể thức tỉnh, cho dù cảnh giới rơi xuống Bán bộ Địa Vô Cấm, thế nhưng cũng là một sự giúp đỡ lớn.

Đến lúc đó, coi như cường giả Bán bộ Địa Vô Cấm tới, Ôn Bình cũng không sợ, chiến lực đỉnh phong có thể cùng Bách Tông liên minh liều mạng một phen.

- Kế hoạch rất hoàn mỹ.

Ôn Bình suy nghĩ một chút, cũng đã đi xuống núi một chuyến, lập tức triệu hoán Tư Đồ Tu Năng.

Nhưng tại thời điểm Ôn Bình nghĩ như vậy, Quan Ảnh thất bên kia lại truyền tới âm thanh to rõ, bất quá lần này là tiếng cười.

Rất nhiều người cùng một chỗ cười.

Ôn Bình vội vàng để Ác Linh kỵ sĩ đi qua nhìn một chút.

Rất nhanh, tin tức Ác Linh kỵ sĩ nhìn thấy lập tức thông qua hệ thống truyền tới bên tai Ôn Bình.

- Các đệ tử tại bên cạnh lầu một của cửa hàng vây quanh Hoài Diệp, thật cao hứng, nhưng tại sao lại chế nhạo Dương Nhạc Nhạc?

Ôn Bình nhướng mày.

Không rõ ràng cho lắm.

Đang làm cái gì vậy?

【VIP】 Ma Pháp - Thạch Hóa Chú.

Tại Xuất Nhiễu sơn, bên ngoài Quan Ảnh thất.

- Không cần! Ta không cần thật mà!

Hoài Diệp bị mọi người vây quanh như là Bách Niệm Hương hôm đó vậy, hung hăng lắc đầu, trên mặt tràn ngập thần sắc thẹn thùng cùng cự tuyệt.

Thật ra thì, đối Hoài Diệp mà nói.

Hệ Thống Siêu Cấp Tông Môn Trailer

Nàng không thích tranh giành cái gì mà người thứ nhất cầm tới đồ vật thế giới ma pháp, cho nên thời điểm Bách Niệm Hương đang điên cuồng quét 《 Harry Potter 》, sự chú ý của nàng phần lớn là tại thực đơn, cùng với trên việc tu luyện.

Nàng chỉ là ưa thích cùng Dương Nhạc Nhạc chọc ghẹo lẫn nhau.

Dương Nhạc Nhạc không thoải mái, nàng liền thật vui sướng.

Dương Nhạc Nhạc cảm thấy nàng không lấy được thứ nhất, nàng liền càng muốn cầm lấy.

Chẳng qua là kế tiếp Bách Niệm Hương cầm ra được vật phẩm thế giới ma pháp, nàng cũng không muốn tranh giành số lần tu luyện Thập Tầng tháp cùng các sư đệ sư muội, cho dù đã nói trước đó. Cho nên sau khi xem xong 《 Harry Potter 》 ra ngoài, nàng vội vàng tại trong âm thanh ồn ào nói chuyện của mọi người biểu đạt ý nghĩ của mình, sợ đợi một chút nữa sẽ không nói nên lời.

Hoài Diệp lắc đầu nói:

- Ta thật sự không muốn cơ hội tu luyện Thập Tầng tháp của các vị, ta chỉ là muốn Dương Nhạc Nhạc mười ngày không ăn món ăn ta xào mà thôi.

Bất quá, nàng không muốn, mọi người cũng sẽ không cho.

Trong đám người, ai ai cũng bắt đầu khuyên nhủ.

- Ước hẹn trước đây, Hoài Diệp sư tỷ cũng không cần khách sáo.

- Dương Nhạc Nhạc không thể ăn món ăn liên tục mười ngày, sư tỷ cũng thắng được số lần tu luyện Thập Tầng tháp. Mười mấy người chúng ta, tỷ có thể liên tục đi vào tu luyện vài ngày.

- Sư tỷ, nếu ngươi tiếp tục từ chối, Dương Nhạc Nhạc sẽ vui như điên đó. Hắn ước gì chính mình không lấy ra số lần tu luyện Thập Tầng tháp.

Tại bên trong mọi người khuyên nhủ, Dương Nhạc Nhạc gương mặt bất đắc dĩ.

Mười ngày không dùng bữa!

Cái này ngẫm lại đều thấy khó chịu.

Nhất là nghĩ đến Hoài Diệp xào món ăn ở thật xa liền có thể ngửi được mùi thơm, thấy các loại hình ảnh màu sắc thức ăn thì để cho người ta thèm nhỏ dãi, Dương Nhạc Nhạc liền càng khó chịu hơn.

Làm sao vận khí của Hoài Diệp lại tốt như vậy.

Lại được đũa phép.

Còn được ma pháp.

Hợp nhất cả hai lại, trở thành người duy nhất kế tiếp Tông chủ có thể phóng thích ma pháp.

Đột nhiên, bỗng nghe Hoài Diệp nói một câu:

- Thôi được rồi, vậy ta chỉ cần số lần tiến vào Thập Tầng tháp của Dương Nhạc Nhạc thôi.

- Này!

Dương Nhạc Nhạc bối rối, vội vàng đi tranh luận phải trái.

Thế nhưng tại Bất Hủ tông, Đại sư huynh cũng không có cái gì uy nghiêm, mọi người muốn cười hắn thì cười. Dương Nhạc Nhạc vội vàng lên giọng:

- Dựa vào cái gì ngươi chỉ lấy của ta, không phải đã ước định rồi sao? Mỗi người đều phải đem một lần số lần Thập Tầng tháp của mình lấy ra, các ngươi sao có thể làm như vậy chứ?

Hoài Diệp không hề nghĩ ngợi, một câu chọc qua:

- Ước hẹn trước đây là thế, nhưng bây giờ quyền lựa chọn là trong tay ta, ta không muốn lấy của sư đệ sư muội có được không hả?

- Ta…

Dương Nhạc Nhạc lập tức ngậm miệng không trả lời được.

Thật khó chịu!

Muốn khóc!

Vẻ mặt này rơi vào trong mắt rất nhiều sư đệ sư muội, lại đem tới một trận cười ầm lên. Dĩ nhiên là không phải thật sự trào phúng Dương Nhạc Nhạc, mà là cảm thấy Dương Nhạc Nhạc cùng Hoài Diệp ngày qua ngày chọc ghẹo lẫn nhau hết sức có ý tứ. Triệu Tình là bạn gái Dương Nhạc Nhạc, nhưng thậm chí luôn đứng tại phía bên kia, giúp đỡ Hoài Diệp.

Sau khi cười to, bọn hắn đều có chút cảm thông cho Dương Nhạc Nhạc.

Rõ ràng là sư huynh.

Không phải mạnh nhất còn chưa tính.

Còn hết lần này tới lần khác bị thê thảm.

Tại lúc mọi người cười cười nói nói, giọng nói của Ôn Bình truyền đến.

- Cười cái gì vậy?

Mọi người thấy Ôn Bình đến, vội vàng thu hồi khuôn mặt tươi cười, cung kính đứng ở hai bên.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Nương theo những âm thanh này, Ôn Bình lại hỏi một câu:

- Hoài Diệp cũng kiếm được vật phẩm ma pháp rồi sao?

Hoài Diệp vội vàng đứng ra gật đầu, đồng thời đem đũa phép lấy ra. Đó là một cây đũa phép màu đen, không biết dùng gỗ gì làm, thế nhưng lại lộ ra một cỗ cảm giác dịu dàng, giống như là con mèo trong tay Hoài Diệp.

Sau khi Ôn Bình đạt được đũa phép Harry Potter, hắn cũng có loại cảm giác này.

Hắn nhớ rõ, trong phim Harry Potter, lúc mua sắm đũa phép, ông chủ cửa hàng đũa phép cũng có loại cảm giác này.

Ông chủ kia thậm chí còn có khả năng cảm giác được đũa phép có thích hợp hay không với một người.

Ôn Bình suy đoán, cảm giác của ông chủ kia cùng hắn hiện tại không khác nhau lắm.

Ôn Bình quan sát vài lần, sau đó lại hỏi:

- Còn nữa không?

Hoài Diệp mím môi, sau đó nói ra:

- Hồi bẩm Tông chủ, ta còn đạt được một ma pháp. Tên là Thạch Hóa chú!

- Thạch Hóa chú.

Ôn Bình trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh Thạch Hóa chú.

Đây là một câu thần chú có thể đem người hóa đá, thời điểm mà người cùng với sinh vật bị câu thần chú này đánh trúng đều biến thành đồ vật cứng đờ, phải dùng thành thục Mandrake –- một loại dược thảo có gốc rễ giống như hình dạng một đứa bé mới có thể giải trừ câu thần chú này.

- Cái này hình như so với Phong Chi Cấm Cố càng bá đạo.

Ôn Bình ở trong lòng so sánh một chút.

Phong Chi Cấm Cố có thể vượt cảnh giới giam cầm đối thủ, nhưng lại có thời gian hạn chế.

Thạch Hóa chú, không có thời gian hạn chế!

Không có cách nào giải trừ liền chỉ biết là một con đường chết.

Lúc này, âm thanh của hệ thống truyền đến:

- Tất nhiên là càng bá đạo hơn. Một cái có hạn chế, một cái không hạn chế. Tuy nhiên, Thạch Hóa chú khó đánh trúng, người cảnh giới càng cao, tốc độ càng nhanh, năng lượng ma pháp không nhất định có thể tập trung được. Cho nên, nó kỳ thật thuộc về loại hình ma pháp đánh lén.

- Ta hiểu rồi.

Giống như là Mạch thuật, cũng cần nắm bắt thời cơ.

Phong Chi Cấm Cố cũng không quá kém so với Thạch Hóa chú, dù sao Phong Chi Cấm Cố cũng có tính chất cưỡng chế.

Thạch Hóa chú thì cần bắn trúng kẻ địch!

Cùng hệ thống trao đổi xong, Ôn Bình nhìn về phía Hoài Diệp, nhắc nhở nói:

- Nếu như ngươi muốn tu hành Thạch Hóa chú , có thể thử đề cao độ thuần thục, độ thuần thục càng cao, tốc độ thả ra ma pháp sẽ càng nhanh. Bằng không dùng tốc độ phóng thích trước mắt, nó chỉ có thể dùng để bất ngờ công kích kẻ địch. Đúng rồi, một chiêu này ngươi tuyệt đối không được đối với người mình sử dụng, nếu như bị ngươi dùng Thạch Hóa chú hóa đá, giải trừ trạng thái hóa đá sẽ rất phiền phức.

Giải trừ hóa đá trạng thái cần Mandrake, cũng không dễ chơi.

Hoài Diệp gật đầu, vội vàng khom người cảm tạ:

- Hoài Diệp hiểu rõ, đa tạ Tông chủ dạy bảo. Ta sẽ không sử dụng Thạch Hóa chú đối với người mình.

Dứt lời, ánh mắt vô ý thức nhìn về phía Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc lập tức rùng mình một cái.

Nỗi khổ trong nội tâm lập tức sôi trào.

Xong!

Về sau đối mặt Hoài Diệp, hắn phải cân nhắc thật tốt một chút.

Ít nhất, lúc chưa có tìm được biện pháp đối phó Thạch Hóa chú, hắn không thể lại khiêu khích Hoài Diệp.

Tiếp tục căn dặn hai câu, tâm tình Ôn Bình thật tốt cũng lười nói thêm, trực tiếp vung tay lên:

- Ai nên làm gì thì đi làm cái đó đi.

…

Cùng lúc đó, đêm nay, trên Đông Hồ lại xuất hiện trăm trượng Dực tộc Cự yêu to lớn.

Từ sau sự kiện Long Thần Môn, thanh danh Bất Hủ tông càng lúc càng lớn, rất nhiều người đều muốn gia nhập Bất Hủ tông, thế nhưng lộ trình làm sao mà xa xôi, không có chút thực lực sẽ không đi được xa như vậy.

Long Thần Môn bị diệt, cái này là đội ngũ thứ nhất tiến vào Đông Hồ—— mục tiêu rất rõ ràng, là hướng Đông hồ Bất Hủ tông đi tới.

Chẳng qua lần này đội ngũ có chút không bình thường.

Không có người nào.

Tất cả đều là yêu.

Do hai cái trăm trượng Dực tộc Yêu Vương dẫn đầu, đằng sau còn đi theo mấy con tiểu yêu cũng không có khổng lồ như vậy.

Làm người ta khiếp sợ là, một con Cự yêu phía trước nhất kia, đang bay ở trên cao mấy ngàn thước, thế nhưng trên đường những nơi đi qua, lại là vạn yêu quỳ lạy!

Như là thấy Yêu Hoàng!

【VIP】 Hoàng Tộc Yêu Vật – Anh Chiêu.

Yêu quái kia mặt người thân ngựa, thân hình cao trăm trượng, toàn bộ thân thể được bao phủ đường nét hoa văn như hổ văn kim sắc, lộ ra một cỗ cảm giác nặng nề mà uy nghiêm. Sau lưng Hắn mọc một đôi cánh chim màu xám, lúc giang ra, cũng dài trăm trượng, mỗi một lần vỗ cánh, đều có thể nhấc lên một hồi cuồng phong, đem theo nó xuyên mây qua núi.

Tại lúc vỗ cánh, trong miệng yêu vật sẽ phát ra âm thanh trầm thấp lại du dương, kỳ quái nhưng đặc biệt, như là tiếng của ròng rọc kéo bơm nước.

Khi âm thanh này bị gió xoáy đến mặt đất, theo khe hở cây cối truyền đến trong rừng, thổi qua thảo nguyên, cuối cùng lại chui vào trong tai yêu vật. Những yêu vật kia nghe được âm thanh, đầu tiên là hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó liền vùi đầu quỳ xuống.

Bên trong muôn vàn yêu vật quỳ xuống này, bao quát cả mỗi một khối lãnh địa của Yêu Vương chí cao vô thượng khác.

Ngay cả vương của chúng nó, đối mặt với cái âm thanh này, cũng đều quỳ xuống.

Đây cũng không phải là uy áp đến từ huyết thống.

Tại bên trong yêu tộc, yêu vật yếu ớt sẽ thần phục với mạnh mẽ đối với Yêu Vương; huyết mạch cấp thấp sẽ thần phục tại huyết mạch cấp cao.

Thế nhưng Yêu Vương sẽ thần phục với Hoàng tộc!

Đây là chấn nhiếp về địa vị.

Hết sức rõ ràng, trong thân thể yêu vật này chảy xuôi chính là huyết mạch Hoàng tộc—— bên trong yêu tộc phiến thiên địa này, được thừa nhận là huyết mạch cao quý nhất.

- Tứ vương, Đông hồ này tại những nơi đi qua, tất cả đều là Thông Huyền cảnh yêu vật, ngài khẳng định vì muốn tránh né Hoàng vị phân tranh, tại đây tìm một cái tông môn gia nhập sao?

Tại phía sau yêu vật, một tên trăm trượng Cự yêu khác bỗng nhiên miệng nói tiếng người.

Tứ vương!

Tại trong Hoàng tộc yêu vật, chỉ có Yêu tử của Yêu Hoàng mới có thể có tôn xưng này.

Gọi là Tứ vương, đại biểu chính là vị Yêu tử thứ tư của Yêu Hoàng.

- Vu Giang, ngươi cảm thấy bổn vương là đang sợ sao?

Yêu đầu to lớn bỗng nhiên quay đầu.

Bị xem xét như thế, chư yêu sau lưng tất cả đều cảm thấy có một cỗ lãnh ý trong nháy mắt kéo tới, như là chỗ sâu lạnh lẽo của hàn đàm. (hàn đàm: hồ lạnh)

Vu Giang vội vàng nói tiếng người giải thích:

- Không dám! Tứ vương tới Đông hồ gia nhập Bất Hủ tông, đương nhiên là sự lựa chọn sáng suốt. Bất Hủ tông diệt Long Thần Môn, tại trong nhân tộc thực lực không thể nghi ngờ. Tứ vương không nguyện ý tham dự Hoàng vị phân tranh, gia nhập Bất Hủ tông kia tu hành chính là nhân tuyển tốt nhất, Tam vương, Nhị vương bọn hắn tuyệt đối sẽ không tìm thấy ngài.

Nghe được Vu Giang giải thích, đầu yêu kia mới quay lại.

- Không cần giải thích, bổn vương sợ hay không sợ, đều là trong lòng ngươi phán đoán… Bổn vương chẳng qua là không nguyện ý tham dự trận Hoàng vị tranh đoạt này mà thôi, chỉ muốn tìm một chỗ thật tốt để tu hành. Thiên Địa hồ bát ngát rộng lớn như thế, bên ngoài Thiên Địa hồ còn có thế giới khác, bổn vương vì sao lại vì một cái Hoàng vị, mà đem chính mình trói buộc tại Đông hồ?

- Tứ vương nhìn xa trông rộng, làm chúng ta cảm thấy tự ti.

- Không cần nịnh nọt ta, mỗi ngày bổn vương đều nghe đi nghe lại hơn trăm lần những lời này… Hãy nói chút lời nói mà bổn vương thường ngày không nghe được.

- Vâng… Tứ vương, xin thứ lỗi cho ta nói như vậy. Bất Hủ tông ở trong Đông hồ, tiếp giáp lãnh địa Yêu Hoàng hồ của ta, có phải quá gần hay không?

- Không phải còn có hiệp nghị kia cùng Bách Tông liên minh sao? Bổn vương cảm thấy Tam ca bọn hắn sẽ không ngốc đến nỗi tại thời điểm yêu tộc hỗn loạn đi phá hư hiệp nghị. Hiệp nghị một khi phá hư, Bách Tông liên minh liền có thể phát động liên quân, đến lúc đó, dùng trạng thái lúc này của yêu tộc, tất nhiên là tan tác như sấm sét.

- Vậy ngài dùng thân phận Tứ vương gia nhập? Hay là… đổi một cái thân phận khác.

- Vì sao lại đổi, bổn vương đi không đổi danh ngồi không đổi họ, liền gọi là Anh Chiêu. Đổi tên gia nhập Bất Hủ tông để làm gì, không sớm thì muộn cũng sẽ bại lộ.

Dòng máu Yêu Hoàng chảy xuôi tại trong thân thể của hắn, ngẩng đầu nhấc chân liền có thể để vạn yêu thần phục.

Tên có thể đổi, huyết mạch này làm sao đổi đây?

Đột nhiên, một đạo kinh hồng từ đỉnh đầu lướt qua!

Màu đen, tốc độ nhanh một cách kỳ lạ, theo phía trên tầng mây lướt qua, sau đó biến mất tại trong mây. Anh Chiêu, Vu Giang hai yêu thuận theo nhìn về phía đỉnh đầu.

Vu Giang, là Trấn Nhạc thượng cảnh Dực tộc Yêu Vương.

Cảm giác của hắn đã nhận ra trên đỉnh đầu có yêu vật xuất hiện!

Thực lực Anh Chiêu mặc dù cùng lắm chỉ so sánh với Thần Huyền cảnh, nhưng bởi vì có được Hoàng tộc huyết mạch, cũng có thể cảm nhận được hết thảy yêu vật có huyết mạch yếu hơn chính mình ở chung quanh.

Hắn cũng trước tiên cảm ứng được yêu vật xẹt qua trên đỉnh đầu.

Cả hai đều không hẹn mà cùng nhìn về phía đỉnh đầu!

Tiếp theo, Vu Giang đập cánh xông vào trong mây, ở trong mây vừa đi vừa về bay vài vòng, thực sự không có nghĩ ra cái gì, lúc này mới bay xuống dưới.

Bay xuống, vội vàng đối với Anh Chiêu nói:

- Tứ vương, vừa mới xác thực có yêu vật trong mây bay đi, nhưng lại không có bất cứ cái gì để có thể tìm ra tung tích.

Anh Chiêu phát ra tiếng người lạnh lẽo:

- Yêu vật này huyết thống phi phàm, mặc dù không bằng huyết mạch Hoàng tộc của bổn vương, thế nhưng cũng không có kém mấy. Nếu là nó lại dám đến, trực tiếp giết nó. Tại bên trong Thiên Địa hồ nhìn thấy bổn vương lại không xuống hành lễ, lòng dạ đáng chém.

Cho dù lộ ra vẻ cổ quái, nhưng Anh Chiêu căn bản không thèm để ý.

Bởi vì hắn là con thứ tư của Yêu Hoàng.

Bên người còn mang theo yêu bộc mà Yêu Hoàng cho —— Vu Giang.

Vu Giang thế nhưng là Đại Yêu Trấn Nhạc thượng cảnh, huyết thống vô cùng cao quý. Nếu như không theo chân hắn, Vu Giang tuyệt đối sẽ là Yêu Vương cự phách một phương, bễ nghễ vạn yêu.

- Tuân mệnh!

Vu Giang lên tiếng, sau đó dùng một đôi dị sắc yêu nhãn nhìn về phía chung quanh.

Trực giác nói cho hắn biết, yêu vật kia sẽ còn tới.

Nếu là ngày thường, loại Đại Yêu xuất quỷ nhập thần này xuất hiện lên đỉnh đầu, hắn sẽ không để ý.

Nhưng lúc này chính là thời khắc mấu chốt của cuộc chiến tranh đoạt yêu tộc Hoàng vị, thời kỳ vô cùng nhạy cảm, lúc này bỗng nhiên tại Đông hồ xuất hiện Đại Yêu cỡ này, không thể không phòng bị.

Quả nhiên, bên trong mây bỗng nhiên nhô ra thân thể yêu tộc màu đen.

Không có cao trăm trượng,

Chỉ có mười trượng.

Thế nhưng nó để lộ ra khí tức, so với Vu Giang còn mạnh hơn nhiều lắm. Cỗ yêu khí kia, che khuất cả bầu trời.

- Tứ vương——

Chúng yêu đồng loạt ngẩng đầu, ngước nhìn lên xem xét Đại Yêu màu đen này.

Anh Chiêu liền nhận ra được đầu tiên, hóa thành hình người, thành một thiếu niên mặc áo kim sắc, sau đó rơi vào trên lưng Vu Giang, một tay vắt chéo sau lưng, lộ ra một cỗ khí thế ngạo nghễ.

- Hắc Khê, nhìn thấy bổn vương vì sao không quỳ?

Đại Yêu màu đen thú nhếch miệng, phát ra hai tiếng cười cao vút, sau đó nói ra:

- Trước đó vài ngày, Hắc Khê liền đã chỉ còn quỳ trước Tam Hoàng.

- Tam Hoàng.

Biểu lộ của Anh Chiêu thay đổi.

Hắn biết Tam Hoàng là có ý nghĩa như thế nào.

Chính là ba tên tự phong Hoàng cho mình, ý đồ rất rõ ràng, chính là muốn nắm lấy Hoàng vị.

Anh Chiêu không hứng thú ngồi lên Hoàng vị, cũng lười đi quản, lại lười đi khiển trách.

Mà là mở miệng dò hỏi:

- Ngươi không tại Yêu Hoàng hồ phụ tá anh của ta, tới Đông hồ làm cái gì?

Đại Yêu Hắc Khê không e dè nói thẳng:

- Vì Tam Hoàng dọn sạch hết thảy chướng ngại.

- Bổn vương không có ý với Hoàng vị! Chẳng lẽ bổn vương làm như thế còn chưa đủ rõ ràng sao?

Anh Chiêu trong lòng rất tức giận, rõ ràng hắn đã rời khỏi Yêu Hoàng hồ, lại muốn đầu nhập thế lực nhân loại.

Thái độ từ bỏ Hoàng vị như thế chẳng lẽ không đủ rõ ràng sao?

Hắc Khê nói tiếp:

- Lời này Tam Hoàng không tin, ta cũng không tin… Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là để Tứ vương ngài biến mất, cứ như vậy, uy hiếp tự nhiên cũng biến mất.

- Muốn bổn vương biến mất?

Anh Chiêu sắc mặt lạnh lùng kêu ngạo như cũ, nhìn chằm chằm Hắc Khê, ngọn lửa tức giận lập tức cháy hừng hực lên, thành phẫn nộ:

- Vu Giang, giết hắn cho ta.

- Ha ha ha ha.

Hắc Khê như là nghe được trò đùa, cười ha hả, chấn động đến cả mây đều run rẩy.

Vu Giang nghe tiếng cười kia, lạnh giọng nói ra:

- Hắc Khê, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta thật đánh không lại ngươi sao?

- Không phải cho rằng, mà là ngươi quá yếu.

Hắc Khê khẽ vỗ hai cánh, hóa thành một vệt đen biến mất trong mây, thẳng hướng Anh Chiêu mà đến.

【VIP】 Một Lần Thua Ngu Ngốc Nhất.

Trong mây, Hắc Khê xuyên qua tựa như một tia chớp màu đen, trong chớp mắt liền lướt qua trời cao. Bởi vì không có hiện ra yêu thể chân chính, vẻn vẹn chỉ có mười trượng, càng làm cho người ta ứng phó không xuể.

Ý đồ của hắn rất rõ ràng, chính là Anh Chiêu.

Không có để ý Vu Giang có ngăn cản tại phía trước Anh Chiêu hay không.

Bởi vì bị Hắc Khê giễu cợt một phen, trong lòng Vu Giang lập tức giận dữ, liền vỗ cánh, chuyển mình nhào về phía Hắc Khê trong mây:

- Nghĩ rằng có thể vượt qua ta, si tâm vọng tưởng!

Nhưng mà, cũng không phải là Hắc Khê khinh thường.

Vu Giang tốc độ quá chậm.

Chẳng qua là ngắn ngủi mấy hơi thở, cũng đủ để nhìn ra tốc độ của Giang Vu không qua một nửa Hắc Khê.

Vu Giang kinh hãi, đồng thời lập tức thu nhỏ yêu thể, cố gắng để tốc độ nhanh thêm một chút, nhưng mà, sau khi thu nhỏ yêu thể mang tới tăng phúc tốc độ quá tầm thường.

Hắc Khê rốt cuộc vẫn là quá nhanh!

- Hắc Khê, ngươi dám!

Thấy thế, Anh Chiêu bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, một cỗ khí tức Hoàng giả trong nháy mắt rạo rực lên.

Trong mây, thân hình Hắc Khê bỗng nhiên dừng lại, tựa như bị kinh sợ, thế nhưng sau một khắc lại khôi phục thái độ bình thường, tiếp tục hướng về phía Anh Chiêu bay tới, Vu Giang mệt nhọc đuổi theo ở phía sau.

Anh Chiêu biến sắc, sau đó lập tức rơi xuống.

Bởi vì bay về phía trước, bay đi lên cao, hắn đều không phải là đối thủ của Hắc Khê. Dù sao tốc độ của Vu Giang nhanh hơn hắn quá nhiều, thế nhưng cũng chỉ là mới bằng một nửa Hắc Khê.

Bay xuống không thể nghi ngờ là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Lựa chọn tốt hướng đi, Anh Chiêu liền từ không trung như là thiên thạch hướng xuống mặt đất rơi đi.

Hắc Khê thấy thế, cũng thu hồi cánh, theo sau rơi đi xuống, một bên rơi xuống, một bên nói:

- Tứ vương, hù doạ không được ta… Hắc Khê vì Tam Hoàng mà làm việc, không có cái gì mà dám hay không. Tam Hoàng dám làm, Hắc Khê ta tự nhiên cũng dám.

Nghe được câu này, trong lòng Anh Chiêu lập tức dâng lên cơn giận dữ.

Phẫn nộ.

Phẫn nộ.

Vẫn là phẫn nộ.

- Bổn vương sẽ để cho ngươi trả cái giá thật lớn!

Dứt lời, Anh Chiêu lập tức phát ra hai tiếng tiếng rống cao vút.

Sau khi tiếng rống bay đi, từ phía dưới bình nguyên, trong rừng rậm bỗng nhiên bay ra hàng loạt Dực tộc yêu vật, lít nha lít nhít, thoạt nhìn cực kỳ làm người ta sợ hãi.

Cũng có cái so sánh với Luyện Thể cảnh Dực tộc yêu vật.

Cũng có cái so sánh với Thông Huyền cảnh Dực tộc Đại Yêu.

Mặc dù đều không mạnh, thế nhưng thắng ở số lượng nhiều. Bọn chúng cất cánh sau đó liền hướng một phương hướng bay theo, chính là phía sau Anh Chiêu.

Thấy cảnh này, Hắc Khê miệng thú vậy mà giương lên khóe miệng, phát ra âm thanh mỉa mai:

- Tứ vương, ngươi có giãy dụa cũng đều phí công, bọn tiểu yêu này, căn bản ngăn không được ta. Ta tùy tiện vung lên một vuốt, bọn hắn liền sẽ chết một mảng lớn, cho nên, ngươi cần gì phải để những yêu vật này hi sinh vô ích vì mình chứ?

Anh Chiêu cũng không rảnh để ý, đang chính mình xuyên qua giữa bầy yêu tộc, bỗng nhiên đột ngột gia tốc, nhanh chóng phòng vào rừng rậm và bình nguyên phi hành về phía trước.

Những nơi hắn đi qua, từng mảng lớn mảng nhỏ Dực tộc yêu vật dồn dập bay lên trời tới.

Dực tộc yêu vật không biết bay cũng đứng trên lưng Dực tộc yêu vật khác, hướng lên bầu trời bay tới.

Tất cả đều hướng về phía Hắc Khê đánh tới!

Cho dù Hắc Khê chỉ cần vung một nhát liền có thể đem yêu vật bay lên giết chết một mảng lớn, thế nhưng chúng nó không sợ hãi chút nào, vẫn như cũ càng không ngừng hướng Hắc Khê đánh tới.

Hắc Khê tuy mạnh, dù nhanh, nhưng mà lúc gặp hơn vạn, thậm chí mấy chục vạn yêu vật ngăn cản, tốc độ của hắn vẫn là bất đắc dĩ chậm lại.

Bất quá, vẫn như cũ không phải Vu Giang có thể đuổi kịp.

Những yêu vật này làm như thế, chẳng qua là cung cấp cho Anh Chiêu thêm thời gian chạy thoát thân.

Đoạn đường đi qua, thi thể yêu vật như là mưa rào tầm tã rơi xuống, đầy khắp núi đồi đều là huyết nhục của bọn chúng.

Nhuộm đỏ cả rừng rậm.

Nhuộm đỏ cả bãi cỏ.

Nhuộm đỏ luôn dòng suối.

Cũng nhuộm đỏ luôn vùng trời trên đỉnh đầu này.

…

Xuất Nhiễu sơn.

Hoài Diệp từ ở bên trong《Harry Potter》lấy được Thạch Hóa chú về sau, trực tiếp đi đến Hung thú thí luyện trường, cần yêu vật, hung thú bên trong làm thí nghiệm một phen.

Tất cả mọi người đều đi theo quan sát.

Ngoài Tông chủ Ôn Bình sử dụng 'Trừ ngươi vũ khí' ra, thế nhưng ma pháp khác bọn hắn cũng còn chưa thấy qua.

Lạc người vào cảnh tượng kỳ lạ lúc xem《Harry Potter》, cũng đã từ khoảng cách gần nhìn qua rất nhiều lần thả phóng ma pháp, nhưng lý trí nói cho bọn hắn, những thứ đó không phải là kinh nghiệm của bản thân mình.

Như Tông chủ nói, bọn hắn chẳng qua là quần chúng của thế giới kia, mặc dù hết sức chân thực, chân thực đến nỗi thậm chí sẽ cảm giác như thế giới kia mới là thật, nhưng cái đó cuối cùng chẳng qua là trải nghiệm nhất thời mà thôi.

Những cảm giác chân thực, cái đó cũng là giả.

Cho nên có thể chân chính trải qua tràng diện phóng thích ma pháp, bọn hắn cớ gì lại không muốn xem chứ?

- Toàn diện hóa đá!

Ngay lúc Hoài Diệp hò hét, tại đầu đũa phép chỉ vào Đại Yêu Luyện thể thập tam trọng trực tiếp dừng lại. Tại bên trong Hung thú thí luyện trường, nó cũng đã bị giết không biết bao nhiêu lần, phục sinh cũng đã không biết bao nhiêu lần, thế nhưng lần này là một lần nó bị chết ngu ngốc nhất. Nó lại bị người tới thử luyện một câu hô cho chết!

Bịch!

Thân thể to lớn theo tiếng hô ngã xuống.

Mọi người bình tĩnh nhìn lại, chỉ thấy Đại Yêu kia như là một hòn đá cứng đờ nằm tại đó, đá mấy cước cũng không có phản ứng.

Nhưng có khí tức tồn tại cực kỳ mỏng manh, giống hệt như bị phong ấn.

- Thử lại lần nữa với Thông Huyền cảnh Đại Yêu.

Tại lúc mọi người còn chưa kịp vỗ tay tán thưởng, Triệu Tình nói ra.

Bởi vì Hoài Diệp đã là Thông Huyền cảnh, cho nên đối phó với một cái Yêu vật Luyện thể thập tam trọng, không cần Thạch Hóa chú cũng không có áp lực gì.

Hiện tại đã thử phóng thích xong, kế tiếp cần phải kiểm tra một chút hiệu quả sử dụng của nó bên trong cùng cảnh giới.

Dù sao đối thủ của ngươi vĩnh viễn cũng sẽ chỉ mạnh hơn ngươi, không thể so với ngươi yếu hơn.

Hoài Diệp gật đầu:

- Ta cảm giác chuyện này không lớn lắm, Tông chủ không phải đã nói sao? Chỉ cần tốc độ phóng thích rất nhanh, đối thủ trốn không thoát được đều có thể bị hóa đá.

- Vì lẽ đó, làm như thế nào mới có thể để chúng nó trốn không thoát, cái này đoán chừng là một cái kỹ xảo rất khó chưởng khống.

Dương Nhạc Nhạc nói tiếp:

- Cũng không có ai sẽ đần độn đứng đó cho ngươi đánh.

Dương Nhạc Nhạc dứt lời, trong lòng âm thầm khen chính mình một câu.

Ý nghĩ của hắn thật đúng là chín chắn.

Cuối cùng có một lần có cảm giác làm Đại sư huynh.

Đại sư huynh mà!

Chính là phải dạy bảo sư muội, sư đệ.

Bằng không thì sao có thể gọi Đại sư huynh?

Sau một lúc, một tiếng thú rống truyền đến, Đại Yêu Thông Huyền cảnh sau khi được phóng xuất ra, lập tức liền hướng về phía Hoài Diệp giết tới.

- Toàn diện hóa đá!

Tiếng hô vừa ra, Đại Yêu Thông Huyền cảnh theo tiếng hô ngã xuống đất.

Hoài Diệp dễ dàng thủ thắng!

- Không phải…

Dương Nhạc Nhạc bối rối.

So với con kia, Đại Yêu Thông Huyền cảnh còn muốn ngu ngốc hơn.

Đại Yêu này cũng không biết né tránh sao?

- Đều là cầm lấy đũa phép chỉ vào ngươi, ngươi cũng không biết né tránh?

Dương Nhạc Nhạc nghe được tiếng cười trộm sau lưng, nhịn không được chửi bậy Đại yêu.

- Vừa còn rất giỏi dạy bảo người khác mà.

Tại lúc này Triệu Tình quả quyết bổ một đao!

Nàng dâu của nhà mình, mới là vô cùng tàn nhẫn nhất.

Dương Nhạc Nhạc bó tay rồi, chỉ có thể trách Yêu vật quá ngu:

- Ngươi có phải là hổ hay không? Có phải hổ hay không?

Đúng lúc này, Ôn Bình không biết khi nào xuất hiện ở bên trong Hung thú thí luyện trường, cũng nói rõ ra lí do:

- Ngươi đã quên điểm trọng yếu nhất, ma pháp, nó là vừa vặn xuất hiện ở trên thế giới này. Nếu như là ngươi, có người đối với ngươi hô lăn đi, ngươi sẽ lăn đi thật sao?

【VIP】 Hệ Thống Tính Toán Nhỏ Nhặt.

Đúng lúc này, Ôn Bình không biết khi nào xuất hiện ở bên trong Hung thú thí luyện trường, cũng nói rõ ra lí do:

- Ngươi đã quên điểm trọng yếu nhất, ma pháp, nó chỉ vừa mới xuất hiện trên thế giới này. Nếu như là ngươi, có người đối với ngươi hô 'Lăn đi', ngươi sẽ lăn đi thật sao?

- Tông chủ!

- Tông chủ, ngài sao lại tới đây?

Mọi người bỗng nhiên quay đầu.

Ôn Bình gật đầu, tầm mắt cũng không có từ trên người Dương Nhạc Nhạc dời đi.

Dương Nhạc Nhạc rất dứt khoát lên tiếng trả lời:

- Dĩ nhiên là không.

- Cho nên Yêu vật ngươi đá này, nó cũng sẽ không nghe.

Ôn Bình liếc mắt nhìn yêu vật cứng đờ như đá trên mặt đất, sau đó quét mắt về phía mọi người, cùng với mấy vị trưởng lão ở một bên:

- Ma pháp, trước mắt các ngươi vận dụng hết sức không thạo. Dù sao muốn từ tư duy sử dụng Mạch thuật lập tức chuyển tới bên trên ma pháp, cần thời gian cũng không phải bình thường.

- Tông chủ, vậy ta nên đi theo phương hướng nào?

Hoài Diệp vội hỏi.

Giống như thế, những người khác cũng mang theo hiếu kì.

Tất cả mọi người đều biết, mặc dù trước mắt bọn hắn còn không có học tập được ma pháp, cũng không có đũa phép, nhưng sau này chắc chắn đều sẽ có.

Mặc dù đều không phải có ý định chuyên tu ma pháp, chẳng qua là dùng ma pháp làm phụ, bọn hắn cũng muốn biết

ma pháp nên đi theo phương hướng nào để tu luyện.

Ôn Bình suy nghĩ một chút, không có hỏi thăm hệ thống, bởi vì hắn có thể dùng tư duy của thế giới này để suy nghĩ vấn đề.

Mấy hơi thở sau, Ôn Bình quyết định tốt mấy con đường.

- Con đường thứ nhất, chính là tại tình huống kẻ địch không biết, dùng phương thức vừa rồi. Tuy nhiên, loại phương thức này, chỉ có thể sử dụng ở giai đoạn hiện tại, về sau ma pháp ở trước mặt mọi người thể hiện ra ngày càng nhiều, phương pháp này sẽ không lại có thể có được hiệu quả tốt như thế. Cho dù là độ thuần thục đầy đủ, tốc độ phóng thích đạt đến cực hạn, kết quả cũng giống như nhau.

Lời nói vừa ra, không người nào xen vào.

Ôn Bình tiếp tục nói:

- Loại thứ hai, chính là như vừa rồi ta cùng Hoài Diệp giảng cách đánh lén hoặc là tìm sơ hở của đối phương. Điểm này được lợi là tại bất kỳ ma pháp gì, chỉ cần tìm đúng cơ hội, liền có thể thu hoạch hiệu quả cao. Điểm này, đối cho các ngươi mà nói, hẳn là rất dễ dàng làm được. Dù sao hiện tại, các ngươi chiến đấu chỉ cần không phải nghiền ép, thời điểm thực lực ngang nhau, hai bên đều là đang tìm sơ hở lẫn nhau.

- Kế tiếp chính là loại thứ ba, phương pháp ngụy trang!

Phương pháp thứ ba vừa nói ra, mọi người mắt đều sáng lên.

Ôn Bình nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó nói ra:

- Phóng thích ma pháp cần thần chú, cần đũa phép, hình thức phóng thích của nó tuy các ngươi biết, nhưng có thể địch nhân không biết. Cho nên, dùng hình thức ngụy trang để tiến hành tu luyện, vận dụng trong chiến đấu, ma pháp có thể mang tới hiệu quả khẳng định là hai loại phương pháp trước không thể nào sánh được. Điều này, đặc biệt là khi ngươi đem độ thuần thục ma pháp tu luyện đến viên mãn, lúc đó không cần rườm rà đọc ra thần chú, phương thức này tuyệt đối so với hai loại phương thức trước càng tốt hơn nhiều.

Dứt lời, Ôn Bình quét mắt qua mọi người.

Hoài Diệp vội hỏi:

- Tông chủ, ý của ngài là ẩn giấu ma pháp tại bên trong Mạch thuật?

- Ừm, nói chung phương hướng tu luyện liền có ba cái này… Nếu như ngày mai, hoặc là ngày sau các ngươi thu được ma pháp, có thể chiếu vào ba phương hướng này mà tu luyện.

Ôn Bình giải đáp Hoài Diệp vấn đề xong, câu nói phía sau kia là đối với những người khác còn không có thu hoạch được ma pháp nói.

Đương nhiên, hắn nói những thứ này cũng chỉ dùng cho ma pháp bên trong thế giới《Harry Potter》.

Ma pháp bên trong Harry Potter, dựa theo lý giải của hắn, đa số là hệ sinh hoạt, không có đủ năng lực đứng cùng tu luyện Mạch môn. 'Trừ ngươi vũ khí', Thạch Hóa chú này mặc dù có thể dùng cho chiến đấu, thế nhưng trước mắt không thể cùng tu luyện Mạch môn đối phó, lấy trước mắt cũng chỉ có thể sử dụng như một loại hình phụ trợ. Chiến đấu vẫn là pháp thuật hoặc là Mạch thuật làm chủ, ma pháp chỉ có thể dùng để đánh bất ngờ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ Quan Ảnh thất, Ôn Bình hiện tại nghĩ tới, chờ đệ tử cùng với trưởng lão đều thu hoạch được một chút ma pháp hoặc là vật phẩm thế giới ma pháp, hắn sẽ lợi dụng hệ thống tông môn tại bên trong Bất Hủ tông xây dựng ra kiến trúc có khả năng tu luyện ma pháp, cùng loại tồn tại với Thập Tầng tháp, Phong chi cốc.

Cứ như vậy, liền có thể nhiều ra một chút ma pháp càng mạnh mẽ hơn!

Có lẽ, tương lai Bất Hủ tông sẽ có ba mạch tạo thành thế chân vạc.

Thế giới này có Mạch thuật!

Thế giới Tiên hiệp có pháp thuật!

Còn có ma pháp của thế giới ma pháp!

Chờ đến lúc đó, lại chế tạo ra một nhóm người chủ tu ma pháp, có khả năng cũng sẽ không tệ.

- Các ngươi tiếp tục đi… Đúng rồi, lại dặn một chút, không được phóng thích Thạch Hóa chú đối với người của mình.

Giảng giải một phen, Ôn Bình không có tâm tư tiếp tục đợi.

Trước mắt đả thông kinh mạch, đạt tới cảnh giới Bán bộ Trấn Nhạc mới là việc trọng yếu nhất.

Đại địch trước mặt, Vong Linh Triệu Hoán Thuật của hắn là một yếu tố quan trọng.

Bởi vì còn có phổ thông Phá Kính đan, có thể trực tiếp đả thông kinh mạch liền vọt tới Trấn Nhạc cảnh, cho dù xác suất thành công cùng thất bại chia ra 5:5, thế nhưng đó cũng là cơ hội.

Một khi đến Trấn Nhạc cảnh.

Hắn có thể triệu hoán sinh vật vong linh Địa Vô Cấm.

Khi đó, không riêng gì uy hiếp của Bách Tông liên minh có thể giải, còn có thể trợ giúp hắn đi ra khỏi Thiên Địa hồ, đi tiếp xúc thử một chút Long gia kia.

Đại gia tộc chia rẽ một nhà bọn hắn—— Long gia!

Đang lúc suy tư, âm thanh hệ thống bỗng nhiên truyền đến bên tai:

- Chủ điện thành công thu hút một tên đệ tử chất lượng cao!

Ôn Bình lúc này mới nhớ tới, Chủ điện còn có năng lực hấp dẫn đệ tử.

Nói ngắn gọn, chính là giúp đỡ hắn thu phục người.

Phóng đại ý nghĩ muốn gia nhập Bất Hủ tông của một người, hoặc là truyền bá cho một người xuất sắc có ý nghĩ gia nhập Bất Hủ tông.

Bởi vì năng lực này có phạm vi tương đối nhỏ, trong khoảng thời gian này cũng không có dùng qua.

Liên tục thăng cấp Chủ điện, phạm vi này khẳng định đã lớn ra rất nhiều.

- Phạm vi được bao xa?

- Trên trăm dặm!

Nghe được hệ thống trả lời, Ôn Bình vừa mừng vừa sợ.

Nhưng mà, vậy mà lần này hệ thống lại nói một câu:

- Thế nhưng… Tên đệ tử chất lượng cao này trong lòng có ràng buộc mãnh liệt, Chủ điện phóng ra lực hấp dẫn không đủ để phá cái ràng buộc này của hắn. Cho nên, nếu như muốn mời chào tên đệ tử này, kí chủ cần nỗ lực.

- Chất lượng cao… Cao bao nhiêu?

Ôn Bình trước mắt là muốn đem Bất Hủ tông tinh anh hóa, chỉ lấy thiên tài tốt nhất, cho nên mới không có thu người hàng loạt.

Nhưng cũng không có nghĩa là Bất Hủ tông thiếu đệ tử.

Hệ thống hiểu rõ ý nghĩ của hắn, nhưng là vẫn khiến cho hắn đi mời chào người này, Ôn Bình không khỏi hứng thú.

- Mời kí chủ xem tin tức.

Anh Chiêu

Giới tính: Giống đực

Tuổi tác: 17

Cảnh giới: So sánh với cường giả nhân loại Thần Huyền cảnh

Thân phận: Con thứ tư của Yêu Hoàng Yêu tộc

…

Ôn Bình tất nhiên đem tầm mắt rơi vào bên trên cái tin tức con trai Yêu Hoàng, trong lòng âm thầm có chút hưng phấn.

Nhi tử của Yêu Hoàng.

Cũng có chút ý tứ.

- Thân phận này, lại thêm thiên phú này… Chỉ mới 17 tuổi, cũng đã là Thần Huyền cảnh giới. Không thể không nói, ‘gen’ của Yêu Hoàng này thật mạnh mẽ.

Nếu như gia nhập Bất Hủ tông, tuyệt đối là thiên phú đứng đầu bên trong các đệ tử Bất Hủ tông.

Đương nhiên, cũng chỉ là thiên phú đứng đầu mà thôi.

Cũng không phải là thực lực!

Đúng lúc này, hệ thống bỗng nhiên nói một câu làm Ôn Bình bối rối.

- Kí chủ, tương lai nếu như hắn làm Hoàng, Bất Hủ tông còn có thể thuận thế kết thúc công việc đem yêu tộc thu vào. Mặc kệ là Tán Nhân Dịch, hay là yêu tộc, trước mắt đều có tư cách phụ thuộc Bất Hủ tông.

【VIP】 Một Tên Yêu Tộc, Ba Tên Tán Nhân Dịch.

Đúng lúc này, hệ thống bỗng nhiên nói một câu làm Ôn Bình bối rối.

- Kí chủ, tương lai nếu như hắn làm Hoàng, Bất Hủ tông còn có thể thuận thế kết thúc công việc đem yêu tộc thu vào. Mặc kệ là Tán Nhân Dịch, hay là yêu tộc, trước mắt đều có tư cách phụ thuộc Bất Hủ tông.

- Ngươi làm sao thấy một cái liền muốn thu một cái vậy?

Đám người Tán Nhân dịch này còn đang ở lại thành Thương Ngô, hệ thống này vậy mà lại gợi lên một cái chủ ý khác.

- Kí chủ, bổn hệ thống chỉ vì lo lắng cho tông môn. Trước mắt, danh vọng của kí chủ là cấp 2, sau khi đến 4 cấp, sớm muộn cũng phải thu thế lực phụ thuộc. Với hình thức thu người trước mắt của kí chủ, cần phải thu thế lực phụ thuộc hơn. Thế giới này, nếu như chỉ dựa vào thực lực cá nhân, tông môn nhất định sẽ đi không được xa.

- Cấp 4, vẫn còn sớm đấy.

- Thế nhưng cơ hội đã tới. Đừng thấy Yêu tộc bị Bách Tông liên minh dồn đến tuyệt địa, tại Thiên Địa hồ chỉ có thể sinh hoạt tại trong địa bàn ba nơi nho nhỏ như vậy, thế nhưng trình độ mạnh mẽ của nó, vượt xa tưởng tượng của bất luận người nào.

- Khó tưởng tượng cỡ nhường nào?

- Ba cái sào huyệt, một cái sào huyệt có thể sánh ngang một cái Tán Nhân Dịch!

- Cường đại như vậy ư?

Yêu tộc tổng cộng chỉ mới có ba nơi ở chính, cũng chính gọi là sào huyệt, dựa vào Đông Hồ là một cái Yêu Hoàng hồ, còn có hai cái khác tại nơi khác của Thiên Địa hồ.

Một cái sào huyệt liền có thể so với một cái Tán Nhân Dịch, có phải quá kinh khủng hay không?

Ba cái thế lực hợp lại cùng nhau, chẳng phải là có thể cùng Bách Tông liên minh chính diện đối kháng?

Hệ thống lên tiếng đáp:

- Kí chủ nghĩ không sai, trên lý luận là có khả năng. Chẳng qua trước mắt yêu tộc ở vào trạng thái chia năm xẻ bảy, cũng không có khả năng thống nhất theo chỉ huy của Yêu Hoàng Yêu tộc.

- Yêu Hoàng đâu?

- Căn cứ bổn hệ thống đào được số liệu, Yêu Hoàng chết tại bên ngoài Thiên Địa hồ.

- Tại bên ngoài chết mất rồi…

Đối với Yêu Hoàng này, Ôn Bình cũng thật bó tay rồi.

Như vậy chẳng phải là ngay cả người thừa kế Hoàng vị cũng không kịp tuyển.

Xem ra trận Hoàng vị chi tranh này, chắc chắn sẽ là một trận gió tanh mưa máu.

Nghĩ đến hệ thống nói, thu Yêu tộc làm phụ thuộc, Ôn Bình không khỏi cảm thán một câu:

- Nếu như muốn Yêu tộc này làm phụ thuộc, cái này so với thu Tán Nhân Dịch cũng khó hơn không chỉ gấp mười lần.

Bọn chúng tụ tập lực lượng lại, đã có thể cùng Bách Tông liên minh đối kháng.

Tương lai tất nhiên sẽ muốn làm chúa tể Thiên Địa hồ.

Làm sao có thể nguyện ý phụ thuộc vào Bất Hủ tông chứ?

Trừ phi Yêu Hoàng là người của Bất Hủ tông, bằng không Yêu tộc thế nào lại ngốc như vậy…

Đúng lúc này hệ thống nhắc nhở:

- Còn mười phút đồng hồ nữa, con trai Yêu Hoàng sẽ đến Bất Hủ tông.

- Tới đi, để cho ta nhìn một chút, ngươi đã âm thầm muốn gia nhập Bất Hủ tông, như vậy có cái gì ràng buộc được ngươi, lại khiến cho ngươi cự tuyệt gia nhập Bất Hủ tông. Đối với Anh Chiêu này, Ôn Bình xác thực động lòng.

Loại cơ hội này, chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu.

…

Anh Chiêu tiếp tục vẫy cánh, bay nhanh đi xuyên qua phía trên vùng rừng rậm.

Chỉ cần là địa phương hắn xẹt qua, liền lại có hàng loạt yêu vật bay lên đánh tới, sau đó dùng máu thịt thân thể của bọn nó, thay cho Anh Chiêu tranh thủ một chút xíu thời gian.

Nhìn từ đằng xa, thấy mà giật mình.

Rất khó tưởng tượng được, hơn vạn, mấy chục vạn yêu vật sẽ vì đầu Yêu, mà cam tâm tình nguyện hi sinh sinh mệnh của mình.

Rõ ràng những yêu vật này bình thường đều luôn tham lam, ích kỷ, thậm chí sẽ tự giết hại lẫn nhau.

Nhưng bây giờ lại là trên dưới một lòng.

Chẳng qua là chúng nó thực sự quá yếu, tại trước mặt Hắc Khê tựa như một khối đá cuội không đáng để ý, đều không cần đá văng ra, cũng không cần nhìn thẳng vào. Việc Hắc Khê làm, chẳng qua là giơ vuốt một hồi, sau đó cái đuôi quét qua, chúng nó liền một mảng lớn hi sinh, cuối cùng không tổn hao lông tóc tiến lên.

Trên bầu trời, bỗng nhiên một tiếng hét cao vút truyền ra.

- Vu Giang!

Vốn dĩ Vu Giang luôn bị bỏ rơi ở phía sau, nghe được tiếng kêu của Anh Chiêu, lại nhìn Hắc Khê ở phía xa, trong lòng lập tức nóng như lửa đốt.

Hắn biết, Tứ vương đã đến cực hạn.

Yêu tộc huyết mạch có thần thông có thể làm cho tốc độ phi hành Tứ vương vượt qua hắn, nhưng lại không chịu được

quá lâu nữa.

- Hắc Khê, có gan liền cùng ta đánh một trận sinh tử!

Khiến cho hắn khó chịu nhất chính là điểm này, Hắc Khê không cùng hắn đánh, hắn cũng đuổi không kịp, chỉ có thể ở đằng sau giương mắt nhìn.

Hắn biết mình không bằng Hắc Khê, ngoại trừ Yêu Hoàng ra, Hắc Khê chính là một thành viên bên trong nhóm Đại Yêu mạnh nhất. Mặc kệ là theo thần thông Yêu tộc, hay là yêu thể, thậm chí đến thực lực bản thân, cả ba cái phương diện hắn đều không phải là đối thủ của hắn. Nếu đánh nhau thật, hắn khẳng định cũng đánh không lại Hắc Khê. Thế nhưng chết trận cũng so với hiện tại ít khó chịu hơn.

Tận mắt Nhìn Tứ vương bị truy đuổi, hắn lại bất lực ở đằng sau, thật quá oan uổng.

Hắc Khê nghe được tiếng la của Vu Giang, hắc trảo đột nhiên vung lên, đem hơn trăm con yêu vật bay đến giết chết, khinh thường nói:

- Cứ đuổi theo đi, tuy nhiên ngươi cũng nghĩ kỹ, khả năng ngươi đuổi theo được là không có.

Dứt lời, lực chú ý của Hắc Khê hoàn toàn không đặt ở trên thân Vu Giang.

Mà là nhìn Anh Chiêu điên cuồng chạy trốn phía dưới, muốn dùng ngôn ngữ tới quấy nhiễu hắn.

- Tứ vương, chớ vọng tưởng, Đông Hồ Yêu tộc cho dù là dốc toàn bộ lực lượng, tất cả tới chặn ta. Chúng nó cũng không có cách nào làm cho ngươi có cơ hội trốn về Yêu Hoàng hồ.

- Hơn nữa, coi như ngươi chạy trở về… Những yêu vật kia của Yêu Hoàng hồ, có giúp ngươi hay không, đó lại là chuyện khác.

- Chết hay không chết, đó không phải là ngươi có thể lựa chọn.

- Tam Hoàng đã giúp ngươi lựa chọn.

Nghe được hai chữ Tam Hoàng này, Anh Chiêu không khỏi phẫn nộ trong lòng.

Rõ ràng hắn đã cách xa quần thể Yêu tộc.

Cho thấy quyết tâm của mình không muốn làm Yêu Hoàng.

Vì sao đều là huynh đệ, Tam ca lại nhất định phải đối với hắn đuổi tận giết tuyệt?

- Bổn vương mà chết, chủ tử của ngươi cũng đừng hòng sống thật tốt. Lúc này còn chưa bắt đầu tuyển Hoàng vị, hắn đã bắt đầu tàn sát huynh đệ, loại yêu này, những Vương khác làm sao có thể tha thứ hắn.

Anh Chiêu tức giận đáp lại.

Tam ca đã không gọi là Tam ca nữa.

Mà đổi thành —— chủ tử của ngươi!

Bởi vì theo hắn nghĩ, từ một khắc hắn muốn giết mình trở đi, Tam ca cũng không xứng được hắn gọi một tiếng ca ca.

Sau lưng, âm thanh Hắc Khê truyền đến.

- Tứ vương, quả nhiên là tâm tư kín đáo. Xem ra Tam Hoàng quyết định giết ngươi, sai cũng không sai một chút. Cái gì mà rời khỏi Hoàng vị chi tranh, Tam Hoàng cũng nói không sai, cái kia chính là Tứ vương ngươi một lời bịa đặt, ngươi chỉ là muốn dùng nó làm ô dù. Còn việc ngươi nói, không cần Tứ vương ngươi hao tâm tổn trí, ngươi mà chết tại Đông Hồ, cũng không có yêu nào biết là ai làm, Tam Hoàng càng sẽ không mang trên lưng tội danh giết huynh đệ.

- Thiên hạ không có bức tường nào mà gió không lọt qua được!

Anh Chiêu biết, chạy cũng không được bao lâu nữa.

Chỉ có thể giãy dụa một chút nữa.

Nhưng mà, Hắc Khê trực tiếp trả lời một câu:

- Ta đây liền sẽ đem Đông hồ Yêu tộc giết hết không còn một ai. Một cái Đông Hồ nho nhỏ, giết sạch cái Yêu tộc này, chỉ cần mười ngày là đủ. Sau khi làm xong, chỉ cần đem

chuyện này giá họa cho Bách Tông liên minh, Tam Hoàng còn lại có thể mượn chúng yêu phẫn nộ lôi kéo bộ hạ cũ của Yêu Hoàng, mượn cơ hội củng cố quyền lực.

Nghe được kế hoạch của Hắc Khê, Anh Chiêu nổi giận.

- Hắc Khê, ta đúng là thực sự đánh giá thấp ngươi!

Câu nói này, Anh Chiêu là cắn răng nói.

Quả nhiên là ông chủ nào liền thủ hạ đó.

Ông chủ có thể nhẫn tâm giết huynh đệ của mình.

Thủ hạ cũng có thể ra tay độc ác tàn sát chủng tộc của mình.

Hắc Khê lên tiếng nói:

- Câu nói này, ta trả lại cho ngươi. Những Vương khác, bọn hắn cũng đánh giá thấp ngươi, nghĩ rằng ngươi quá thuần khiết. Nếu là ngươi thật sự muốn từ bỏ Hoàng vị, đã sớm tuyên bố với toàn bộ Yêu tộc, đằng này ngươi lại không có.

- Ta…

Anh Chiêu giận đến nói không ra lời.

Nếu như hắn thật sự nghĩ đến Hoàng vị, bọn người Tam ca nghĩ như thế nào, muốn làm gì, hắn cũng đều không để ý.

Vấn đề là, hắn căn bản cũng không muốn làm Yêu Hoàng gì.

Ngay cả nơi ở của Yêu tộc đều không ở.

Trái lại bị nói thành mưu tính sâu xa, mưu đồ hoàng vị.

Hắn là thật quá oan uổng mà!

【VIP】 Tự Phế Huyết Mạch Hoàng Tộc.

- Hắc Khê, chỉ cần chủ tử của ngươi nguyện ý lưu cho ta một mạng, ta nguyện sau khi trở về liền thông báo toàn bộ yêu tộc, Anh Chiêu ta rời xa khỏi cuộc chiến tranh đoạt Hoàng vị.

Nhận thấy thời hạn thần thông của mình gần hết, Anh Chiêu bất đắc dĩ lựa chọn hạ sách này.

Đương nhiên, đây không phải đối với Hắc Khê cầu xin tha thứ.

Hắn thân là Hoàng tộc, huyết mạch so với Hắc Khê tôn quý hơn quá nhiều.

Đến từ kiêu ngạo của Hoàng tộc không cho phép hắn hướng đến một cái yêu vật huyết mạch cấp thấp cầu xin tha thứ, cho nên hắn chỉ có thể cầu xin tha thứ với chủ nhân của tên này —— cũng chính là Tam ca của hắn.

Nhưng mà, tốc độ của Hắc Khê vẫn như cũ không giảm.

Bởi vì ngày càng gần Bất Hủ tông, yêu vật càng ngày càng ít, cho nên tốc độ của Hắc Khê càng lúc càng nhanh hơn.

Đối với Anh Chiêu mang theo Hoàng tộc huyết mạch chịu thua, Hắc Khê cũng không có ý tứ tiếp nhận, càng cũng không có kinh ngạc, tựa như đã sớm biết Anh Chiêu sẽ nói như vậy.

- Tam Hoàng đã nói qua, nếu như đã bắt đầu, liền không có cơ hội quay lại. Trừ phi… Ngươi nguyện tự phế Hoàng tộc huyết mạch tại chỗ, Tam Hoàng mới có thể tha cho ngươi một mạng.

- Ngươi.

Anh Chiêu bởi vì tức giận mà muốn nói lại thôi.

Hắn đã không còn tôn nghiêm.

Chủ động rời khỏi tranh đoạt Yêu Hoàng, đối với Yêu tộc mà nói, cái này là biểu hiện mềm yếu.

Tại bên trong yêu tộc, ngươi có thể thần phục đối với Yêu Vương mạnh mẽ, có thể thần phục với yêu vật huyết mạch cao đẳng, thậm chí có khả năng thần phục với nhân loại mạnh mẽ, thế nhưng duy chỉ có không thể mềm yếu!

Việc không thể làm, hắn hiện tại cũng đã định đi làm.

Nhưng Tam ca vậy mà lại đoạn tuyệt con đường này của hắn!

Ngược lại muốn hắn tự phế Hoàng tộc huyết mạch.

Đây cũng không phải đơn giản như vậy là thần thông, yêu thể, lực lượng đều biến mất, đây là một cái ranh giới cuối cùng của yêu!

Có thể chết!

Có thể tàn!

Từ bỏ huyết mạch chính là việc vô cùng xấu hổ trong vạn yêu.

Trong xương cốt hắn chảy xuôi kiêu ngạo của Hoàng tộc, sẽ không cho phép hắn làm như thế, cho dù là vì sống sót.

Nghe được Hắc Khê, sau lưng Vu Giang cũng tức giận mắng cùng một chỗ, luồng yêu khí khổng lồ tràn ngập phóng tới Hắc Khê:

- Hắc Khê, ngươi đừng có quá đáng.

- Quá đáng?

Hắc Khê bỗng nhiên quay đầu.

Một đôi mắt màu máu nhìn Vu Giang, hiện ra vẻ cười cợt.

Vẻ cười cợt này sau khi tiến vào tầm mắt Vu Giang, làm Vu Giang ban đầu phẫn nộ liền trở nên càng thêm nóng nảy.

Yêu thể khổng lồ khuấy động mưa gió, khiến cho thiên địa biến sắc, đột nhiên mở ra miệng lớn phun ra một đoàn gió lốc, lướt qua trời cao hướng về phía Hắc Khê mà tới.

Vu Giang dù biết không đụng được Hắc Khê, khoảng cách cả hai quá xa, thế nhưng hắn vẫn làm như vậy.

Bởi vì ngoại trừ việc này, hắn nghĩ không ra bất kỳ biện pháp nào để phát tiết phẫn nộ của mình.

Hắn được Yêu Hoàng ra lệnh, tuyên thệ sẽ dùng tính mạng của mình đi thủ hộ Anh Chiêu, cho đến khi hắn trưởng thành là một Vương Giả chân chính.

Nhưng bây giờ nhìn lấy Anh Chiêu bị truy đuổi, hắn lại bất lực.

Đối phương thậm chí còn buộc Anh Chiêu tự phế Hoàng tộc huyết mạch, đem hắn hoàn toàn xem như không khí.

Làm sao hắn có thể xứng đáng với Yêu Hoàng đã chết đây?

Nhưng mà, ngay lúc này, xu thế quyết chí tiến lên ban đầu của Hắc Khê đột nhiên thay đổi.

Hắc Khê quay đầu ra sau, thân thể cũng lượn quanh trên không trung nửa vòng, thay đổi hướng bay, thẳng hướng Vu Giang bay tới.

- Theo Yêu Hoàng đi thôi.

Một vệt bóng đen trong chớp mắt cắt ngang bầu trời, bay xuyên qua gió lốc, sau đó phóng tới Vu Giang đang phẫn nộ. Vu Giang đối với một màn này căn bản không có chuẩn bị tâm lý, chỉ có thể dựa vào ý thức của mình, lấy phản ứng bản năng đi nghênh đón Hắc Khê đột nhiên xuất hiện, đôi cánh khổng lồ bảo hộ phía trước cơ thể.

- Phốc!

Hai cánh to lớn chồng lên che chở Vu Giang, lại bị Hắc Khê trực tiếp xuyên qua.

Nhìn từ đằng xa, chỉ thấy một vệt bóng đen đánh xuyên qua yêu thể Vu Giang, sau đó rơi vào trong rừng rậm phía dưới.

Theo sau tiếng động rơi xuống đất, rừng rậm cây cối bị Hắc Khê rơi xuống lan ra làn sóng lớn làm cho nhổ tận gốc, đất đai bị lực lượng hạ xuống đào ra một cái hố to trăm trượng.

Tại bên trong hố to, Hắc Khê có chút chật vật bò lên.

Thế nhưng khóe miệng của hắn vẫn hả hê, trào phúng nhẹ:

- Đã nói rồi, đừng có đi theo… Cứ đi theo, khả năng của ngươi đều không có.

Thần thông —— Hắc Thứ! (Hắc Thứ: Gai đen)

Yêu tộc đại thần thông mà Tam Hoàng ban cho Hắc Khê, trước kia chỉ có Hoàng tộc mới có tư cách đi lĩnh ngộ.

Tu hành mười năm, hắn hiện tại phóng thích cũng không có cách nào hoàn toàn chưởng khống, cho nên mới chật vật nện trên mặt đất.

Tuy vậy, dù cho chưởng khống không tốt, dùng nó để giết một đầu yêu ngu xuẩn bị phẫn nộ choáng váng đầu óc, một đòn giết chết cũng không phải việc khó gì.

Giữa không trung, Vu Giang cảm nhận được trái tim mình bị phá huỷ, cùng với sinh mệnh lực chậm rãi xói mòn, hai con ngươi mặc dù vẫn như cũ mang theo phẫn nộ, thế nhưng lúc này hắn chỉ nghĩ đến Anh Chiêu, dùng hết lực lượng toàn thân nói ra bốn chữ:

- Tứ vương… Mau trốn.

Dứt lời, toàn bộ yêu thể tựa như diều bị đứt dây, hướng về phía trong rừng rơi xuống.

Ở xa xa, Anh Chiêu thấy được cảnh này, nghe được Vu Giang trăn trối, bỗng nhiên ngưng lại.

Bên trong Yêu nhãn có một sợi huyết sắc lóe lên.

Đồng thời, sát ý cũng đi theo xuất hiện trong lòng.

- Tứ vương… Mau trốn! Người còn có thứ theo đuổi… Vì nó, hãy sống cho thật tốt!

Đang lúc Anh Chiêu muốn xông lên đại chiến cùng Hắc Khê, nghĩ đến cho dù phải chết cũng phải có tôn nghiêm, giọng của Vu Giang truyền đến.

Nửa câu nói sau lọt vào tai, Anh Chiêu bỗng sửng sốt.

Đúng!

Hắn còn có thứ phải theo đuổi.

Thứ mà nằm mơ hắn cũng nhớ đuổi theo.

Không phải là Hoàng vị.

Không phải là vạn yêu thần phục.

Mà là lực lượng càng thêm cường đại, cùng với thế giới phấn khích bên ngoài Thiên Địa hồ.

Vì cái này, hắn phải sống sót!

Không thể vừa mới thoát khỏi Yêu tộc, lúc có thể theo đuổi thứ mình mong muốn, lại ở giữa đường chết yểu được.

Chẳng qua là…

Hắn nên làm cái gì đây?

Thần thông của hắn sắp nhanh đến thời hạn.

Sau khi tốc độ hạ xuống, Hắc Khê muốn đuổi theo, chỉ là sự tình mấy hơi thở mà thôi.

Về phần những thần thông khác, mặc dù mạnh mẽ, nhưng cũng căn bản không thể gây tổn thương cho Hắc Khê, kẻ đã đạt được thần thông Hoàng tộc!

…

Xuất Nhiễu sơn.

Ôn Bình thấy phía sau rừng rậm bỗng nhiên có một đầu Đại Yêu so sánh với Trấn Nhạc thượng cảnh rơi xuống, việc này khiến cho hắn thật có chút không dám tin tưởng.

Giết chết cùng cảnh giới trong chớp mắt!

Hắc Yêu này không đơn giản nha.

- Lực lượng này, tuyệt đối có thể cùng Long Kha sánh ngang.

Long Kha thế nhưng là thế giới bên ngoài tới, thực lực của nàng có thể đè ép Tư Đồ Tu Năng không có trường thương mà đánh.

Ôn Bình vốn cho rằng ở cảnh giới Trấn Nhạc thượng cảnh, bên trong Thiên Địa hồ, Long Kha là mạnh nhất.

Không nghĩ tới bây giờ lại nhảy ra đầu Đại yêu này.

Rất khéo léo là, đầu Đại yêu này lại muốn giết con trai của Yêu Hoàng mà hệ thống vừa mới nói tới.

- Xem ra, muốn thu phục con trai của Yêu Hoàng, thật đúng là không phải một chuyện đơn giản.

Đối với Anh Chiêu, hắn rất động lòng, không thể để bất cứ vấn đề sơ sót nào xảy ra.

Khó khăn nhất cũng không phải là việc ràng buộc Anh Chiêu vào tông, mà là đầu Hắc Yêu này.

Vẫn nên giết?

Hay là thu phục?

Đây cũng là một cái cơ hội.

Trong ngày thường, đi nơi nào tìm được loại Đại Yêu thực lực được như thế này.

Lúc này mấy người đệ tử, trưởng lão nghe được động tĩnh to lớn cũng dồn dập chạy đến, đứng tại đỉnh núi Phong chi cốc nhìn ra nơi xa xa đang phát sinh tình huống.

- Lại đến rồi.

- Gần đây đúng là thời buổi rối loạn.

- Lần này còn tốt, không có đánh nhau ở Thương Ngô thành.

Một câu cuối cùng là Hoàn Sơn cảm thán.

Dù sao hắn cũng là thiếu thành chủ Thương Ngô thành, thành Thương Ngô bị phá huỷ, hắn không thể nào không khó chịu.

Long Kha đứng bên cạnh Ôn Bình, nhìn chằm chằm Hắc Yêu kia, nhìn thấy hắn từ trong hố to bay lên không trung, ở phía sau nghiêm túc nói ra:

- Lần này khí tức của yêu vật so với Tư Đồ Tu Năng khủng bố hơn rất nhiều… Loại Đại Yêu này, không ở tại Yêu Hoàng hồ, đánh đến đây làm gì?

Có điều Long Kha cũng không có để ý nhiều.

Không oán không thù, yêu vật kia cũng không thể lại tấn công Bất Hủ tông.

Nàng biết nhân tộc cùng yêu tộc đã có hiệp nghị.

Tình huống này thoạt nhìn chỉ là mâu thuẫn bên trong yêu tộc, chỉ cần không có nhúng tay vào, chắc là không có sự tình gì.

Nàng cũng không cần phiền phức đi ra ngoài cùng Đại yêu kia đánh một trận.

Cùng thời gian đánh nhau với tên Hắc Yêu này, không bằng dùng để đánh Phong Ma, thu hoạch dị mạch Phong thuộc tính.

【VIP】 Giẫm Chết Hoa Cỏ Này, Chính Là Khiêu Khích Bất Hủ Tông!

Đúng lúc này, một âm thanh bên tai vang lên.

- Ngừng lại!

Ôn Bình như giao long gầm lên giận dữ.

Trong tông môn, đệ tử trưởng lão, tính cả đám người Xích Mục Cự Viên nghe tiếng chạy tới, tất cả đều nhao nhao nhìn về phía Ôn Bình.

Không hiểu Tông chủ vì sao lại đột nhiên hô lên một tiếng ngừng lại.

Chẳng lẽ là định dính líu vào?

Một bên, Long Kha bất đắc dĩ thở ra một hơi, không khỏi đắng chát cười một tiếng. Nàng biết nhất định sẽ như vậy, nếu như Ôn Bình chỉ là xem kịch, vậy liền không gọi là Ôn Bình rồi.

Tính tình này, cùng tỷ tỷ giống nhau như đúc.

Thực sự khiến người ta đau đầu.

Chẳng qua là Ôn Bình bỗng nhiên dính vào việc này, là vì lý do gì?

Ôn Bình cũng không để ý tới biểu lộ nghi ngờ của đám người, trước chỉ muốn gọi đại chiến ở đằng xa xa kia dừng lại:

- Nghe thấy không hả, đây là trọng địa sau núi của Bất Hủ tông, nếu không dừng tay, liền xem là các ngươi đang gây hấn với tông ta!

Đương nhiên, trọng địa sau núi gì đó đều là bịa ra.

Dưới Xuất Nhiễu sơn cũng có một cái cửa vào Phong chi cốc, nhưng bằng mượn lực lượng của bọn chúng, đoán chừng cả một đời đều không thể phá hư được cửa vào.

Dù sao cũng là hệ thống xuất ra vật phẩm!

Ôn Bình to tiếng nói như cưỡi gió, rót vào trong tai Hắc Khê. Anh Chiêu đang đứng một chỗ cũng nghe được giọng nói này.

Tuy nhiên lúc này trong lòng Anh Chiêu tràn ngập không cam lòng như là mặt trời đang từ từ bay lên, nghe câu nói này của Ôn Bình, chỉ là quay đầu liếc qua.

Nhân tộc!

Là nhân tộc tự tìm đường chết!

Đối mặt với Hắc Khê, lại còn dám ngăn ở trọng địa sau núi của mình.

Chờ chút!

Bất Hủ tông?

Là Bất Hủ tông đã diệt Long Thần Môn!

Anh Chiêu bề bộn ngắm nhìn bốn phía, trên mặt lập tức lộ ra một tia ánh sáng hi vọng.

Đúng rồi, không sai, nơi này là Thương Ngô thành!

Được cứu rồi!

Ánh sáng hi vọng ấm áp rơi xuống dưới…

Lúc này, Hắc Khê quét mắt một vòng nơi âm thanh phát ra, lại thấy là một nhân tộc chủ động đứng ra, một đoàn tâm tư kỳ quặc trong nháy mắt nổ ra.

Bởi vì hắn mạnh mẽ, cho nên luôn ưa thích khi dễ những cái nhỏ yếu hơn mình.

- Nhân tộc nhỏ tuổi… Ta vào Đông Hồ, dù có không tuân theo hiệp nghị, thế nhưng nếu mà ngươi còn dám khiêu khích, đừng trách ta trước tiên phá hư hiệp nghị.

Tuy là nói như vậy.

Nhưng mà Hắc Khê hết sức hi vọng thằng nhóc trước mắt tiếp tục khiêu khích mình.

Cứ như vậy, hắn cũng có thể hưởng thụ một chút cảm giác thoải mái tiêu diệt thế lực nhân tộc.

Đã qua nhiều năm như vậy.

Mỗi lần hắn nhớ tới năm đó, tháng ngày tại trong đại quân nhân tộc vào vào ra ra cũng không hao tổn lông tóc, liền cảm thấy thèm muốn, cảm thấy thoải mái!

- Lời bổn Tông chủ không nói hai lần, nếu như các ngươi lại tiếp tục đánh, tổn thương một ngọn cây cọng cỏ, ngươi cũng không cần lại trở lại Yêu Hoàng hồ.

Tiếp theo, trong lòng Ôn Bình âm thầm tăng thêm một câu.

"Hiện tại bắt đầu, đi đường đạp gãy cũng tính!"

Nghe Ôn Bình hô, Hắc Khê lộ ra nụ cười hài lòng như ý:

- Nhân tộc trẻ tuổi, thật đúng là cuồng! Đợi ta giết hắn, liền đến dạy dỗ ngươi một chút làm người như thế nào.

Dứt lời, lúc đi ra hố sâu, Hắc Khê một chân dẫm trên một mảnh đồng cỏ.

Cỏ xanh, hoa dại lập tức bị đè chết một mảng lớn.

Ôn Bình lập tức cảm tri thấy được tình huống này, không hề nghĩ ngợi, lập tức mở miệng:

- Người của Bất Hủ tông, toàn bộ lui về sau, chuẩn bị nghênh địch!

Câu này vừa nói xong, Ôn Bình cũng theo sau lui về.

Một mình Long Kha ở lại chỗ dốc núi của Xuất Nhiễu sơn, bắt đầu khởi động chân tay của mình:

- Tông chủ, mặc dù không biết ngươi vì sao lại muốn dính vào chuyện này, nhưng có thể đừng tìm ra lý do không có đầu óc như thế không…

Long Kha bất đắc dĩ liếc nhìn Ôn Bình.

- Ngươi không hiểu được, bọn chúng hôm nay dám đạp hoa cỏ sau núi, hủy đi rừng rậm của Bất Hủ tông. Ngày mai liền dám trực tiếp đánh lên tông môn, phá vỡ Chủ điện của ta, làm tổn thương đệ tử tông môn ta… Nhất định phải đem cỗ ác niệm này bóp chết tại trong trứng nước.

Ôn Bình thấy Long Kha còn đứng ở đó, lại vội nói:

- Triệu trưởng lão, ngươi cũng lui về đi.

- Lui về?

Long Kha không hiểu, đây là không cần nàng ra tay sao?

- Hôm nay cũng không cần ngươi ra tay.

Nếu khí tức Hắc Yêu kia cùng Long Kha có lực lượng ngang nhau, tất nhiên không thể dùng Long Kha.

Long Kha có thể thắng, nhưng là khó đảm bảo sẽ không bị thương.

Trấn Nhạc cảnh bị thương, muốn khôi phục cũng không phải chuyện một hai ngày. Hiện tại, Bách Tông liên minh luôn nhìn chằm chằm vào, Long Kha không thể bởi vì chuyện này mà bị thương.

- Ta vừa hay có một người trợ giúp.

Ôn Bình trong lòng âm thầm nói nhỏ, ý nghĩ đã bay đến bên ngoài Thương Ngô thành, tại chỗ phần mộ chôn cất Tư Đồ Tu Năng kia.

Không sai.

Người trợ giúp đó chính là Tư Đồ Tu Năng.

…

Thành Thương Ngô.

Sau khi vào thành Thương Ngô, Vân Tĩnh yên lặng chờ ở một chỗ gần dưới Vân Lam sơn nhất, mục đích chính là mỗi thời khắc đều có thể quan sát được tình huống trong Bất Hủ tông.

Quan sát một phen xong, tình huống của Bất Hủ tông để ba người, bao quát cả các cường giả Tán Nhân Dịch còn lại có chút không biết phải làm sao.

Bởi vì Bất Hủ tông cơ bản không có ai lên xuống núi.

Toàn bộ tông môn đều như thế.

Ở nơi này, ngoại trừ có thể nhìn núi non phong cảnh bên ngoài Vân Lam sơn ra, bất kỳ tin tức hữu dụng nào cũng

không thể quan sát được.

Nghĩ đến có thể từ bách tính Thương Ngô thành hỏi ra được cái gì đó, nhưng Bất Hủ tông danh tiếng vô cùng tốt, người người cùng tán thưởng, đồng thời khi nói đến Bất Hủ tông đều tràn ngập lòng kính nể. Từ ông lão bà lão đến em bé năm sáu tuổi, đều đối với Bất Hủ tông như thế, khiến người ta cảm thấy vô cùng không chân thực.

Không hỏi được thứ gì, lại thêm Ôn Bình không có ý định vào Tán Nhân Dịch, Vân Tĩnh đành phải suy nghĩ đến biện pháp ngốc nhất——chính là chờ đợi.

Chờ đợi Bách Tông liên minh động thủ.

Chờ đến khi Bất Hủ tông cùng Bách Tông liên minh đánh nhau.

Khi đó Bất Hủ tông sẽ cần Tán Nhân Dịch bọn hắn.

Ba người bọn họ tại đây, lại mang theo nhiều Trấn Nhạc cảnh như vậy, khi đó đối với Bất Hủ tông mà nói, khẳng định chính là hạn hán đã lâu gặp sương ngọt trợ lực.

- Vân trưởng lão, có động tĩnh!

Ân Hồng Hỏa điểu biến thành người đàn ông trung niên vô cùng hốt hoảng xông vào trong khách sạn.

Phan Túc đang ngồi trên ghế cùng Cát Giao nói chuyện trên trời dưới đất, ngẩng đầu nhìn Ân Hồng Hỏa điểu, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Sau núi Bất Hủ tông có ba cỗ khí tức huyết mạch Yêu tộc hết sức thuần khiết và vô cùng cao quý xuất hiện. Hơn nữa lại truyền đến một tiếng tiếng vang ngắn ngủi, âm thanh đinh tai nhức óc. Ân Hồng Hỏa điểu nói tới đinh tai nhức óc, chẳng qua là đối với hắn mà thôi. Ở bên trong Thương Ngô thành, đám người Cát Giao căn bản không cảm giác được gì.

Lỗ tai của yêu vật lợi hại nhất thậm chí có khả năng nghe âm thanh tại ngoài trăm dặm.

Nhân tộc suy cho cùng cũng không có loại bản lãnh này.

- Vô cùng cao quý sao?

Hai con ngươi Vân Tĩnh trong nháy mắt phát ra ánh sáng hứng thú, đột nhiên từ trên ghế bành đứng dậy, đi ra ngoài cửa:

- Huyết mạch của Ân Hồng Hỏa điểu tại bên trong yêu tộc thuộc về tồn tại đứng đầu, nhưng cảm ứng được bọn chúng, Ân Hồng Hỏa điểu lại có bộ dáng hốt hoảng nhường này, xem ra là yêu vật của Yêu Hoàng hồ đi vào lãnh địa nhân tộc.

Cát Giao, Phan Túc hai mắt nhìn nhau, vội vàng bắt kịp tốc độ của Vân Tĩnh.

Ân Hồng Hỏa điểu thấy thế, vội vàng kiềm chế vẻ bàng hoàng, sau đó hóa thành Hỏa điểu, chở ba người Vân Tĩnh hướng về nơi phát ra tiếng vang mà đi.

Lúc còn chưa đi tới Bất Hủ tông, ở nơi xa hố sâu bị Hắc Khê đập ra liền đập vào mi mắt bọn họ.

- Không hề tầm thường tí nào!

Chỉ là nhìn thấy bộ dáng của Anh Chiêu, Hắc Khê, Cát Giao liền không nhịn được cảm thán một tiếng.

Yêu vật bình thường nào lại có loại khí thế này.

Ngay cả vật cưỡi của Minh Chủ là yêu vật Trấn Nhạc thượng cảnh, cũng không có loại uy thế này.

Phan Túc ở một bên nhìn cánh tay sởn gai ốc lên của mình:

- Đại yêu màu đen kia, khí tức của nó cũng để cho ta phải cảm thấy lạnh lẽo.

- Huyết mạch Vương tộc đỉnh tiêm… Còn có một đầu huyết mạch Hoàng tộc.

Đám người Vân Tĩnh nhảy xuống Ân Hồng Hỏa điểu, nhịn không được run một thoáng. Đến từ huyết mạch chấn nhiếp, để cho Ân Hồng Hỏa điểu e ngại.

- Hoàng tộc!

- Không thể nào?

Ba người Vân Tĩnh liền bị kinh sợ.

Hoàng tộc phủ xuống Đông hồ, đây phải chăng là muốn mở ra một vòng hai tộc nhân yêu đại chiến mới?

Thời điểm còn đang ngạc nhiên nghi ngờ, Ôn Bình gần như chủ động khiêu khích đã rơi vào trong tai mọi người.

Cát Giao kinh hãi nói ra:

- Khiêu khích Đại Yêu Yêu Hoàng hồ, đồng thời trong này còn có một đầu Hoàng tộc Đại Yêu! Ôn tông chủ này dự định làm gì đây?

- Bách Tông liên minh còn chưa đủ khiến cho hắn nhức đầu sao? Hiện tại lại đi khiêu khích Yêu tộc!

Gương mặt Phan Túc cũng là một vẻ mờ mịt.

Trong lòng Vân Tĩnh ngầm sinh ra thổn thức.

Ôn Bình là thật muốn chết sao?

Chỗ này kế bên Yêu Hoàng hồ, hắn lại phải nhất định đi khiêu khích Yêu tộc.

Lại đi dính dáng vào sự tình của Yêu tộc!

Tuy nhiên Vân Tĩnh nghĩ đi nghĩ lại một chút, có lẽ đây là một cái cơ hội.

Có khả năng không cần chờ liên quân Bách Tông liên minh đến…

【VIP】 Phục Sinh Tư Đồ Tu Năng (1/3).

Cùng lúc đó, tại lúc Long Kha nghe được không cần tự mình phải ra tay, đầu tiên là ngây người ra một lúc.

Không hiểu cho lắm.

- Ngươi chắc chắn chứ?

Long Kha cảm giác như là mình nghe lầm.

- Xác định… Hôm nay ta tự mình đối phó.

Lúc này, Ôn Bình hất lên ống tay áo, sau đó từ bên trong tàng giới đem đũa phép lấy ra.

Cầm đũa phép trong tay, Ôn Bình bước nhanh hướng phía sau lưng chạy một đoạn, người xem đều giương mắt nhìn kết thúc.

Không phải nói Tông chủ muốn xuất thủ sao?

Làm sao lại chạy mất rồi?

Nhưng mà, hình ảnh tiếp theo để cho tất cả đệ tử cùng trưởng lão đều ngây người.

Chỉ thấy Ôn Bình chạy tới ở giữa Vân Lam sơn cùng Xuất Nhiễu sơn, bỗng nhiên giơ đũa phép lên, trong miệng nói lẩm bẩm:

- Lắng nghe ta triệu hoán…

Đây là Tông chủ đang thi triển ma pháp ư?

…

Lúc này Ôn Bình đọc chú ngữ xong, chỉ cảm giác được tinh thần lực của mình bỗng nhiên bị lôi kéo thành một sợi dây nhỏ dài vô hạn.

Một đầu thông đến vô tận bóng đêm trong không gian tử vong.

Một đầu thông đến xung quanh mảnh thiên địa này.

Chỗ nào ánh mắt đến, hết thảy nhân loại, yêu vật chết đi đều đập vào trong mi mắt. Có màu sắc đậm, có màu sắc nhạt.

Màu sắc đậm nhất chính là Tư Đồ Tu Năng được mai táng tại bên ngoài Thương Ngô thành.

Ánh mắt tinh thần lực của Ôn Bình đi qua, đầu dây nhỏ tinh thần kia tuy nhìn không thấy nhưng lại chân thật tồn tại trực tiếp đâm vào trong thi thể Tư Đồ Tu Năng.

Một luồng lực lượng vô cùng cổ quái trong nháy mắt buông xuống!

Cổ xưa!

Thần bí!

Còn có một loại là… cảm giác tử vong.

-Ầm!

Phần mộ của Tư Đồ Tu Năng đột nhiên nổ tung, nương theo bụi đất, còn có tinh thần chung quanh thét lên kêu gọi, thân thể của Tư Đồ Tu Năng từ trong phần mộ đứng lên.

Đôi mắt tối tăm nhìn chằm chằm vào vị trí của Ôn Bình.

Hai cánh tay cũng không có nhàn rỗi, trực tiếp đem quần áo trên bia mộ của mình tóm lấy, nhanh chóng khoác lên.

Nếu như không phải vì quần áo rách rưới, làm lộ ra làn da mang theo màu sắc thối nát thì Tư Đồ Tu Năng thật giống như là sống lại.

- Tới đây!

Giọng nói của Ôn Bình lặng yên lọt vào tai.

Tư Đồ Tu Năng cả người run lên bần bật, sau đó hai chân vừa đạp, nhảy vào bên trong Thương Ngô thành, dọc theo mái hiên nhanh chóng chạy tới hướng Bất Hủ tông.

Một màn này, trên bầu trời đám người Vân Tĩnh thấy rõ.

Nhìn thấy ‘Sống lại’ Tư Đồ Tu Năng, đám người Vân Tĩnh kinh hãi kêu liên tục.

- Tư Đồ Tu Năng.

- Hắn không đã chết sao?

- Nhìn xem… Hắn đang lên Bất Hủ tông.

Vốn cho rằng sẽ phát sinh ra chuyện lớn, nhưng nhìn thấy sau khi Tư Đồ Tu Năng lên núi, một đường thông suốt không trở ngại đến trước mặt Ôn Bình. Đám người Vân Tĩnh trợn tròn mắt.

Ôn Bình đem hắn đi chôn, Tư Đồ Tu Năng không hận sao?

Hiện tại không chỉ không có phát sinh tình huống nào, Tư Đồ Tu Năng ngược lại lại đứng trước mặt Ôn Bình, một chân quỳ xuống!

Ngân cấp chủ sự quỳ xuống trước Ôn Bình!

Ông trời ơi..!

- Cái này…

Ở trên bầu trời, ba người tâm trạng ngổn ngang.

Ôn Bình nhìn xem Tư Đồ Tu Năng được mình phục sinh, trong lòng có chút hài lòng.

Sau khi tăng phúc năm thành, chỉ từ khí tức mà nói, hắn đã siêu việt Long Kha.

- Rất tốt, theo Bổn Tông chủ đi tới.

Ôn Bình thu hồi đũa phép, chạy về phía Xuất Nhiễu sơn, sau đó đứng tại ngọn đồi vừa rồi.

Tư Đồ Tu Năng cũng không có chạy đến mà là chậm rãi đứng dậy, thân thể đột nhiên khẽ động, trong chớp mắt liền đến Xuất Nhiễu sơn.

Tốc độ này làm Ôn Bình có chút hài lòng.

- Tư Đồ Tu Năng.

- Hắn không phải đã bị Triệu trưởng lão giết sao?

Rất nhiều trưởng lão cùng đệ tử nhìn thấy một màn này cũng là kinh hãi liên tục.

Long Kha chính mình giết chết Tư Đồ Tu Năng, càng lại nắm chặt hai nắm đấm, vội vàng tiến vào trạng thái chuẩn bị

chiến đấu, để phòng Tư Đồ Tu Năng lần nữa động thủ.

Ôn Bình đưa tay ra:

- Không cần kinh hoảng, ta đã dùng ma pháp giao phó sinh mệnh cho hắn lần nữa, hiện tại… Hắn là người của ta.

- Ma pháp giao phó sinh mệnh lần thứ hai.

Long Kha chỉ cảm thấy lời này giống như tiếng sấm nổ.

Đương nhiên, không riêng gì nàng. Đệ tử, trưởng lão Bất Hủ tông khi nghe được lời này của Ôn Bình đều cảm thấy như vậy.

Nhìn chằm chằm vào Tư Đồ Tu Năng, không thể không cảm thán ma pháp quá mạnh mẽ.

Lại có thể giao phó cho người chết một lần sống lại.

Mà Long Kha, thì trong lòng càng thêm kinh hãi.

Ôn Bình không chỉ dùng ma pháp làm Tư Đồ Tu Năng sống lại, đồng thời khiến cho lực lượng của Tư Đồ Tu Năng càng cường đại hơn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mới vừa rồi nàng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, bởi vì trực giác của nàng rất rõ ràng, rất thẳng thắn nói cho nàng rằng, bây giờ lực lượng của Tư Đồ Tu Năng mạnh hơn nàng rất nhiều!

Nàng rốt cuộc hiểu ra, khó trách tại sao Ôn Bình lại nói lần này không cần nàng.

Khó trách vừa rồi đã cố ý dính líu vào cuộc phong ba này.

Rốt cục là muốn rèn luyện ma pháp của mình một chút, chắc là hẳn vừa mới học được.

Ôn Bình đứng sau lưng hắn, khiến cho Ôn Bình có thêm sức mạnh mới!

Đột ngột, giọng nói giống như tiếng sấm vang lên.

- Thần phục hoặc là chết, hãy chọn một!

Tư Đồ Tu Năng đã đến, Ôn Bình quả quyết cắt ngang ở giữa đoạn đối thoại của Hắc Khê cùng Anh Chiêu.

Hắc Khê bị cắt lời, đột nhiên giận tím cả mặt, sau khi hung ác gầm thét, trừng mắt nhìn Ôn Bình miệng nói tiếng người:

- Nhân loại, ngươi đã thành công chọc giận ta.

Dứt lời, bước chân vừa chuyển hướng phía Bất Hủ tông tới.

Ôn Bình nhìn Hắc Khê, ánh mắt lạnh lẽo, nói khẽ với Tư Đồ Tu Năng bên cạnh:

- Để cho ta nhìn thấy lực lượng mạnh nhất của ngươi.

Tư Đồ Tu Năng mở miệng rộng ra, phát ra âm thanh 'hà hà', tựa như là trả lời.

Tiếp theo đó, toàn bộ thân thể như là một mũi tên bắn tới, lúc trên dọc đường ba cái mạch môn cùng kêu lên mở ra. Thế nhưng đã không phải như cũ là màu đỏ.

Mạch môn của Tư Đồ Tu Năng biến thành màu trắng.

Cùng mạch môn màu trắng của Ôn Bình giống nhau như đúc.

- Ầm!

Sau một tiếng mạch môn chấn động, Tư Đồ Tu Năng hóa thành một đám lửa đánh tới Hắc Khê.

Trong chớp mắt, cả hai đụng vào nhau.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, trong nháy mắt khí lãng khổng lồ bao phủ khu vực chung quanh mấy ngàn thước, tại Xuất Nhiễu sơn phía xa, ngay cả tóc Ôn Bình cũng đều bị lay động.

Chỉ nghe tiếng gầm lên giận dữ, bên trong mang theo không cam lòng. Hắc Khê bị trượt ra hơn trăm mét, lưu lại một rãnh dài sâu hoắm. Mà Tư Đồ Tu Năng, mảy may không có việc gì đứng địa phương mà Hắc Khê vừa đứng đấy. Hỏa diễm vẫn bao vây lấy hắn, tuy nhiên, màu sắc hỏa diễm giống như là màu sắc mạch môn.

Đều là màu trắng!

- Ngươi.

Nhìn người trước mắt này không giống người sống, Hắc Khê trong đầu quay mòng mòng.

Đông Hồ tại sao có thể có loại cường giả này?

Không phải đại bộ phận lãnh thổ Đông Hồ vẫn là yêu tộc chiếm lĩnh sao?

Nếu có loại nhân vật như thế này?

Đông Hồ vì sao vẫn là thiên hạ của Yêu tộc?

Nơi xa, giọng nói của Ôn Bình lại lần nữa truyền đến:

- Tiểu Hắc… Lời không nói quá ba câu, hỏi lại ngươi một lần nữa… Thần phục hoặc là chết.

- Tiểu Hắc! ! .

Hai mắt Hắc Khê đột nhiên co lại, lửa giận lại lần nữa nổi lên.

Tiểu tử nhân loại này vậy mà dám lấy cho hắn một cái tên khó nghe như vậy.

Thậm chí có chút buồn nôn.

Theo tiếng rống giận dữ, hai vuốt Hắc Khê bắt đầu duỗi dài, tốc độ cực nhanh. Mấy hơi thở liền nhanh hơn gấp đôi vừa rồi, lại càng thêm sắc bén hơn.

- Ta sẽ xé nát ngươi.

Hắc Khê liếc mắt nhìn chằm chằm Ôn Bình, hóa thành một đạo hắc ảnh thẳng tiến lên.

Nhưng mà, ngay tại luc lướt qua Tư Đồ Tu Năng, một tiếng mạch môn chấn động lại vang lên.

Thiên Dược Động • đệ nhất cực cảnh —— mở ra!

- Vù ——

- Oanh ——

Từ mặt đất Hỏa trụ vụt lên, giống như thiên thần giáng thế ngăn cản Hắc Khê muốn hướng tới Ôn Bình. Nhìn thấy chung quanh bỗng nhiên bay lên Hỏa trụ, ý thức của Hắc Khê lập tức liền cảm thấy không ổn, nhưng mà thời gian đã không còn kịp

rồi, tốc độ của hắn cuối cùng so ra vẫn kém lưu phái Mạch thuật phóng thích tốc độ. Tường lửa đã đem hỏa trụ dây xích nhận, không có cho Hắc Khê bất kỳ đường lui nào.

Hắc Khê thân thể đụng vào, sắc bén hắc trảo xé rách xuống tới, đều không có thể đem tường lửa cho mở ra.

Đi theo, lại là một tiếng chấn mạch thanh âm.

Tư Đồ Tu Năng không lãng phí sức lực trực tiếp phóng thích Thiên Dược Động • đệ nhị cơ cảnh.

Vô số Hỏa đằng từ tường lửa bên trong phóng ra ngoài, hướng phía Hắc Khê ép tới…

【VIP】 Bách Tông Liên Minh Trên Đỉnh Đầu

Trong rừng, giọng nói của Anh Chiêu truyền đến.

- Ôn Tông chủ, Đại yêu này có được thần thông cực kỳ lợi hại! Thần thông kia có thể trong nháy mắt giết chết một tên Yêu Vương cùng cảnh giới.

Vu Giang chết, khiến cho hắn không thể không vội vàng nhắc nhở.

Hắc Khê mạnh mẽ, chính là rõ như ban ngày!

Lại thêm khác biệt với nhân tộc, Yêu tộc cảnh giới đồng dạng vĩnh viễn so với nhân tộc càng cường đại hơn.

Nghe được tiếng nói của Anh Chiêu, Ôn Bình đưa ánh mắt từ trên chiến trường chếch đi, rơi ở trên người hắn:

- Ngươi biết ta sao?

- Ôn Tông chủ diệt Long Thần Môn, uy danh lan xa.

Anh Chiêu thu hồi yêu thể, chậm rãi hóa thành một tên thiếu niên mặc áo gấm.

- Uy danh lan xa đã truyền đến Yêu Hoàng hồ các ngươi rồi sao?

Ôn Bình hỏi.

Anh Chiêu vội vàng lắc đầu, giải thích:

- Bổn vương từ Huyền Sắc hồ tới, ý định ban đầu là muốn tạm thời nương náu tại Long Thần Môn, thế nhưng lúc đến, mới biết Long Thần Môn bị quý tông tiêu diệt. Thế là bổn vương chỉ có thể trằn trọc trở lại Đông Hồ, vốn định lấy Bất Hủ tông làm nơi nương náu, thế nhưng…

Hiện tại bên trong Yêu tộc có kẻ muốn giết hắn, hắn tự nhiên không có khả năng lại gia nhập Bất Hủ tông.

Khoảng cách từ Bất Hủ tông đến Yêu Hoàng hồ gần như vậy, nếu hắn gia nhập, đối với Bất Hủ tông mà nói chính là một trận tin dữ.

- Thế nhưng cái gì?

Ôn Bình cảm thấy, lời đằng sau còn chưa nói xong, chính là ràng buộc mà hệ thống nói tới.

Anh Chiêu đắng chát cười một tiếng, mấp máy môi một cái:

- Bởi vì một chút việc nhà khó mà mở miệng được, Ôn Tông chủ mặc dù đối bổn vương có ân cứu mạng, thế nhưng bổn vương lại không thể giúp cho Ôn Tông chủ giải đáp thắc mắc.

Dứt lời, Anh Chiêu liếc về một chỗ của tường lửa.

Sau đó hướng phía thi thể Vu Giang, lại chậm chạp liếc qua những thi thể tôi tớ khác.

Quyết tâm rời đi!

Nơi này không nên ở lại lâu!

- Hôm nay, Ôn Tông chủ có ân cứu mạng, bổn vương ngày sau chắc chắn sẽ báo đáp.

Lời từ biệt vừa nói ra, Anh Chiêu lại lần nữa hiện ra yêu thể.

Thấy Anh Chiêu gấp gáp muốn đi, Ôn Bình cũng không nóng vội, ngược lại là nhàn nhạt trả lời một câu:

- Ngươi xác định mình có thể giúp cho ta cái gì?

Đối với kẻ kiêu ngạo một mực tự xưng là bổn vương, Ôn Bình trực tiếp lựa chọn cách chế nhạo.

Trong ngày thường, hắn đã quen nghe a dua nịnh hót, chỉ có bị chế nhạo đôi ba câu, hắn mới có thể ghi nhớ kỹ.

Thu con trai của Yêu Hoàng, cũng không có đơn giản như vậy.

Dù sao người ta cũng từng nếm trải qua.

Nghe được lời Ôn Bình, Anh Chiêu trầm mặc, hoàn toàn lúng túng không biết đáp lại như thế nào.

Hắn hiện tại còn thật không có năng lực báo đáp đối phương.

Sau khi xấu hổ, chỉ có thể lưu lại một câu nói:

- Ngày sau tất nhiên sẽ báo đáp.

Nói xong, Anh Chiêu bỗng nhiên bồi thêm một câu.

- Ôn Tông chủ, bổn vương cáo từ!

Anh Chiêu liền xoay người sang chỗ khác, chính là hướng ngược lại với chiến trường.

Thấy thế, Ôn Bình vẫn như cũ không nóng không vội.

Muốn đi?

Ngươi có thể đi sao?

Vịt đưa tới cửa làm sao có thể để nó bay đi?

- Ngươi xác định ngươi muốn rời khỏi sao? Với thực lực của ngươi, lại thêm mấy tiểu yêu này, ngươi hãy nhìn xem người Bách Tông liên minh trên đỉnh đầu…

Ngón tay Ôn Bình chỉ đám người Vân Tĩnh phía trên đỉnh đầu.

Hắn không có tiếp tục nói thêm.

Chỉ nói Vân Tĩnh các nàng là người của Bách Tông liên minh.

Bởi vì Bách Tông liên minh cùng Yêu tộc là tử địch, chuyện kế tiếp để Anh Chiêu chính mình suy nghĩ càng có thêm hiệu quả.

Hiện tại, hắn đối với Anh Chiêu không hiểu rõ lắm, cũng không biết Anh Chiêu sợ cái gì. Anh Chiêu tự mình suy nghĩ sẽ không giống, khẳng định sẽ lập tức nghĩ đến thứ mình sợ nhất.

Quả nhiên, Anh Chiêu không nhúc nhích, trong đầu bắt đầu xuất hiện hàng loạt hình ảnh trí nhớ, đồng thời thỉnh thoảng

nhìn đám 'Binh tôm tướng cua' bên cạnh.

Lại nhìn 'Đám người Bách Tông liên minh' phía trên kia.

Tất cả đều là Trấn Nhạc cảnh.

Mà lại có ba vị đều là Trấn Nhạc thượng cảnh.

Cái này…

Anh Chiêu liên tục cười khổ.

Hiện tại đi, mặc dù có thể thoát khỏi Hắc Khê.

Nhưng có thể đi hướng nào đây?

Trước mắt, ô dù lớn nhất là Vu Giang đã chết rồi.

'Bách Tông liên minh' nhất định sẽ đuổi theo, mặc kệ là bắt hắn lại hay là giết hắn, tại bên trong Bách Tông liên minh đều là một cái công lớn.

Dù sao cũng là hắn vào lãnh địa nhân tộc trước, xem như trái với hiệp nghị trước đây.

- Cái này…

Anh Chiêu suy nghĩ một chút, do dự không tiến lên, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Ôn Bình.

Cùng lúc đó, một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên truyền đến, đem lực chú ý của mọi người đều lực hấp dẫn đi qua.

- Ra được rồi.

Tiếng la thất thanh của Long Kha cũng theo đó truyền đến.

Đập vào trong mắt mọi người, chính là Hắc Khê xông phá ra Mạch thuật Thiên Dược Động 'Cầm tù', một lần nữa về với tự do trên bầu trời. Tư Đồ Tu Năng chỉ có thể đứng ở trong hỏa lồng, ngẩng đầu ngước nhìn. Đôi mắt tối tăm nhìn chằm chằm vào Hắc Khê đang nhanh chóng phóng lên, cũng không có bất kỳ tình cảm nào gợn sóng, thậm chí đều không chút biểu lộ.

Hắc Khê xông phá Mạch thuật Thiên Dược Động, đây chính là nguyên nhân mà Long Kha vì sao lại kinh ngạc.

Bởi vì lần trước nàng cũng không làm được.

Đủ để chứng minh, thần thông yêu vật này vừa mới sử dụng, lực bộc phát so với Long Lân Thứ của nàng còn cường đại hơn.

Có thể tại Đông Hồ, ngoại trừ Bất Hủ tông, thế lực bên ngoài nhìn thấy loại bản lãnh này đều là hết sức không thể tưởng tượng nổi.

Trên bầu trời, tiếng cười truyền đến.

- Hỏa lung nho nhỏ vậy mà cũng muốn vây khốn ta?

Sau khi xông lên mây xanh, Hắc Khê phát ra giọng điệu đắc ý, sau đó tầm mắt lập tức nhìn chăm chú về phía Ôn Bình.

Ôn Bình mới thật sự là đầu lĩnh của tất cả mọi người.

Cho nên, Hắc Khê quyết định bắt giặc trước bắt vua.

Cùng với một tiếng gầm nhẹ, hai cánh Hắc Khê cấp tốc giang ra, bày biện ra hình dáng một hình bán nguyệt. Theo sau, một đoàn khói đen đột nhiên nổ tung, đồng thời hướng phía chung quanh tán ra.

Một màn này, cùng với rất giống với thần thông của Xích Mục Cự Viên phóng thích.

Tuy nhiên Ôn Bình có thể cảm giác được, Hắc Khê phóng ra khói đen này, cũng không có ngăn trở năng lực mạch khí như kia.

Tác dụng lớn nhất của nó, chẳng qua là che đậy cảm tri.

Nói cách khác, tại trong khói đen, ai cũng không biết hắn ở đâu.

Đương nhiên, trong này không bao gồm Ôn Bình.

Tinh thần lực của Ôn Bình đã sớm tiến vào giai đoạn thứ hai, khói đen này ở trước mặt hắn có cũng như không.

- Ở kia.

Tâm niệm vừa động, Ôn Bình lúc này đối tuyên bố chỉ thị với Tư Đồ Tu Năng, tinh thần lực lặng yên khóa chặt Hắc Khê trong khói đen.

Tư Đồ Tu Năng bởi vì do Ôn Bình phục sinh, cho nên cũng có thể cảm giác được địa phương tinh thần lực Ôn Bình phong tỏa.

- Ầm!

Âm thanh mạch môn chấn động vang lên, bên trong tường lửa, ngàn vạn sợi tơ liền trực tiếp hóa thành lưới lớn, hướng phía địa phương Ôn Bình phong tỏa mà tới.

Những Hỏa đằng kia, vào lúc này tự nhiên cũng vọt ra ngoài.

Cùng với lưới lớn màu đỏ tiến đến vây quanh Hắc Khê.

Lúc này, Anh Chiêu lại nói.

- Ôn Tông chủ, nhất định phải phòng ngừa khói đen khuếch tán, bằng không nó sau khi nó càng lớn, người của ngươi căn bản không có khả năng tìm thấy hắn ở đâu.

Ôn Bình không để ý đến Anh Chiêu, bởi vì chính mình đã sớm khóa chặt Hắc Khê.

Bất kể khuếch tán thế nào đều vô dụng.

Khói đen nhưng lại không vào được Bất Hủ tông.

Cũng không có khả năng ngăn cản tinh thần lực của hắn.

Trong khói đen, Hắc Khê thấy tất cả công kích đều hướng phía vị trí của hắn mà đến, lập tức liền phát hiện ra mánh khóe:

- Ngươi vậy mà lại biết ta ở đâu?

Đây là lần đầu tiên tại trong khói đen, có người có thể phát hiện ra hắn.

Thần thông này của hắn, ngay cả Yêu Hoàng đều rất khó phát giác.

Bây giờ lại bị người ta phá giải?

- Tuy vậy, ngươi cũng quá tự đại rồi, còn dùng chiêu này này.

Nếu đã bị khóa chặt, Hắc Khê cũng lại tùy cơ di chuyển.

Toàn bộ thân thể bỗng nhiên bắn ra ngoài, hóa thành một đạo màu đen bay vụt qua.

Xuyên qua lưới đỏ, bẻ gãy Hỏa đằng, sau đó chợt bộc phát ra một cái tốc độ nghe rợn cả người, bởi vì mắt thường căn bản không thấy rõ.

Lúc lần nữa thấy rõ, một màn đáng sợ lại phát sinh.

Hắc Khê đem một cái móng vuốt xuyên thủng ngực Tư Đồ Tu Năng, hoàn toàn xuyên qua, đồng thời đem hắn đóng ở trong đất.

- Yêu Vương Trấn Nhạc thượng cảnh cũng chết dưới thần thông này, nhân tộc trẻ tuổi… Yên tâm, ngươi chết cũng không oan uổng.

Yêu thể của Vu Giang cũng không đỡ nổi "Hắc Thứ" (gai đen) của hắn.

Huống chi là chỉ là nhân tộc!

【VIP】 Vong Linh Sinh Vật Cường Đại (3/3).

- Yêu Vương Trấn Nhạc thượng cảnh cũng chết dưới thần thông này, nhân tộc trẻ tuổi… Yên tâm, ngươi chết cũng không oan uổng tí nào.

Yêu thể của Vu Giang cũng đỡ không nổi Hắc Thứ của hắn.

Huống chi là chỉ là một tên nhân tộc!

Linh thể của nhân tộc so với Đại Yêu bọn hắn chỉ dùng yêu thể để tu hành mà nói, chênh lệch là rất lớn. Nếu như không phải nhân tộc có Mạch thuật vô cùng quái lạ, Yêu tộc bọn hắn cũng sẽ không thua.

Dứt lời, Hắc Khê nhe răng trợn mắt nở nụ cười, răng nanh lúc tươi cười đắc ý, lộ ra vẻ cực kỳ bén nhọn.

Anh Chiêu nhìn thấy cảnh này, trong lòng chỉ cảm thấy hơi hồi hộp một chút.

Ý nghĩ trốn thoát trong nháy mắt lại bay lên.

Đi!

Nhất định phải đi!

Đi, không đánh được Bách Tông liên minh thì bị bắt đi.

Thế nhưng lưu lại nơi này nhất định sẽ bị giết.

Cường giả Bách Tông liên minh bị giết, Đông Hồ còn có ai có thể ngăn trở bộ pháp của Hắc Khê?

Nhưng mà, chỉ nghe thấy Ôn Bình đột nhiên mở miệng:

- Tiểu Hắc, ngươi cười cái gì thế?

Bộ dạng thong dong, rảnh rỗi rơi vào trong mắt Hắc Khê, Anh Chiêu.

Anh Chiêu không rõ ràng cho lắm, vì sao Ôn Bình lại bình tĩnh, thoải mái như thế.

Thế nhưng sắc mặt Hắc Khê lại là đại biến, một cỗ cảm giác không ổn trong nháy mắt lóe lên trong đầu. Tiếp đó, một cỗ cảm giác lạnh lẽo đột nhiên truyền đến sau lưng, Hắc Khê vội vàng quay đầu lại nhìn về phía Tư Đồ Tu Năng.

Đôi mắt tối tăm, âm u của Tư Đồ Tu Năng phát ra hơi lạnh thấu xương.

Mặc dù nửa người của hắn đều vùi sâu vào trong bùn đất, nhưng trong thời gian đó, tay của hắn lại chộp vào trên một cái cánh của mình.

- Ầm!

Theo sau tiếng mạch môn chấn động, hai cổ tay và ngực Tư Đồ Tu Năng có Tuyền Qua Đồ bắt đầu hiện ra, bắt đầu tăng phúc đối với Thiên Dược Động • đệ tứ cơ cảnh.

Bởi vì ngực Tư Đồ Tu Năng chính là Tam Tinh Tuyền Qua Đồ, trực tiếp mở ra bảy mươi phần trăm tăng phúc.

Nói cách khác, Thiên Dược Động • đệ tứ cơ cảnh sẽ từ tăng phúc ban đầu, lại nhiều ra thêm một bộ phận tăng phúc.

Nếu như là tăng phúc lực lượng Mạch thuật, cả hai thứ đều có thể chồng chất lên nhau, đây cũng là chỗ đặc thù của Tam Tinh Tuyền Qua Đồ.

Rất khéo, Mạch thuật Thiên Dược Động đệ tứ cơ cảnh chính là gia tăng lực lượng, nó sẽ liên tục không ngừng vận chuyển lực lượng cho Tư Đồ Tu Năng.

Cả hai cứ như thế, một chồng thêm một.

Lực lượng thuần túy trực tiếp tăng phúc vượt qua tám mươi phần trăm.

Ngoài ra Tư Đồ Tu Năng đã thành vong linh sinh vật, lúc đầu liền có năm mươi phần trăm tăng phúc thực lực.

Tất cả tăng phúc cộng lại, khí thế Tư Đồ Tu Năng có cảm giác loáng thoáng muốn đứng tại Bán bộ Địa Vô Cấm.

Ngay trong gang tấc cảm thụ được cỗ khí tức khổng lồ này, Hắc Khê chỉ cảm thấy lạnh lẽo lạ thường. Hắc Khê vội vàng muốn đem móng vuốt rút ra, thế nhưng một giây sau hắn có thể cảm giác được, lực lượng khổng lồ của cánh tay kia đột nhiên cầm trên xương cốt của cánh hắn. Chẳng qua là vừa mới nắm như thế, xương cốt chống đỡ cánh của hắn liền vỡ nát!

- Răng rắc!

Hắc Khê lập tức đau đớn kêu một tiếng.

Chẳng qua là lúc vừa mới đem âm thanh này phát ra một nửa, cảm giác đau khổ kịch liệt hơn truyền đến.

- Xoẹt….

Một cái cánh bị Tư Đồ Tu Năng mạnh mẽ xé xuống, sau đó cứ xem như là một cành cây khô ven đường vứt xuống một bên.

Trong nháy mắt, máu tươi rò rỉ chảy xuôi xuống dưới, nhuộm đỏ nửa cái yêu thể của Hắc Khê.

Đau đớn khiến cho Hắc Khê trong nháy mắt bạo phát ra lực lượng khổng lồ, móng vuốt từ trong thân thể của Tư Đồ Tu Năng rút ra, lập tức lui về phía sau.

Nhìn lại Tư Đồ Tu Năng, trong ánh mắt liền ánh lên sự sợ hãi.

- Cái này…

Anh Chiêu nhìn xem một màn này, trợn tròn mắt.

Không khỏi dụi dụi con mắt, cứ cho là mình nhìn lầm.

Trên không, đám người Vân Tĩnh thấy cảnh này, càng là kinh ngạc không thôi.

- Tay không xé rách yêu thể của Yêu Vương, lực lượng cơ thể này, chỉ sợ đã đi đến Bán bộ Địa Vô Cấm.

- Mặc dù không phải tổng hợp thực lực đến Bán bộ Địa Vô Cấm, thế nhưng chỉ riêng một cái thân xác… Là đã đủ quét ngang tất cả Trấn Nhạc thượng cảnh.

Điều để bọn hắn kinh hãi nhất chính là, Tư Đồ Tu Năng đã bị đâm thủng thân thể, vậy mà lại có khả năng bất tử.

Bất tử thì thôi không nói.

Lại còn trung thành với Ôn Bình như thế.

Ở trước mắt, Tư Đồ Tu Năng triển lộ ra thực lực, tại Thiên Địa hồ chỉ sợ vẻn vẹn có mấy người có thể thắng được hắn.

Ba người bọn họ, căn bản không phải là đối thủ!

- Ban đầu cứ cho rằng đây là cơ hội, có thể giúp Bất Hủ tông một chút, hiện tại xem ra… Là ta đã nghĩ quá ngây thơ rồi.

Vân Tĩnh nhìn xem một màn này, trong lòng đủ loại mùi vị lẫn lộn.

Bất quá, lúc này nàng càng thêm kiên định ý nghĩ muốn đem Bất Hủ tông lôi kéo làm đồng minh.

Tán Nhân Dịch cần Bất Hủ tông giúp đỡ!

Cùng lúc đó, nhìn thấy Hắc Khê từng bước kinh sợ thối lui, Ôn Bình mở miệng:

- Tiểu Hắc, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng.

Hắc Khê rất mạnh, Bất Hủ tông nếu như có thể có nó canh cổng, vẫn là thật không tệ chút nào.

Mà chủng tộc yêu vật này, chỉ cần thần phục được, liền sẽ một lòng trung tâm, không lo phản bội.

Yêu vật hiểu được tính toán, mưu trí, khôn ngoan có rất ít, hắn cũng chưa từng có gặp qua.

Cho nên nếu như có thể chiêu hàng Hắc Khê, Ôn Bình liền dùng hết sức đem hắn chiêu hàng.

Cũng bởi vì trước mắt, Bất Hủ tông thật sự thiếu chiến lực cao cấp, dù sao Trấn Nhạc cảnh của Bách Tông liên minh thực sự nhiều lắm.

- Nhân tộc tiểu tử… Cứ vọng tưởng!

Nhưng mà, bộ dáng Hắc Khê chỉ là một bộ thà chết chứ không chịu khuất phục.

Đương nhiên, trong đầu là đang nhẫn nhịn đau đớn, tự tìm ra đối sách.

Hiện tại khẳng định là nhất định phải trốn.

Lưu lại chỉ có thể chờ đợi cái chết.

Địch nhân trước mắt không chỉ lực lượng mạnh mẽ hơn hắn, còn có được thân thể bất tử.

Nếu như chỉ có lực lượng mạnh hơn hắn, hắn còn dám liều mạng, nhưng mà đối phương lại bất tử, điều này khiến cho hắn có chút sợ.

Đang lúc suy tư, lời của Ôn Bình lại truyền đến.

- Tiễn hắn lên đường đi!

Sau một khắc, Tư Đồ Tu Năng cử động.

Cho dù trên ngực còn có một cái lỗ thủng lớn, thế nhưng hành động lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong chớp mắt liền đến trước mặt Hắc Khê, tốc độ so với lúc Hắc Khê sử dụng Hắc Thứ vừa rồi còn nhanh hơn.

Hắc Khê hai mắt co lại, vội vàng tránh đi, bởi vì hắn biết với tốc độ này của đối phương, hắn cơ bản không có nhiều thời gian hơn để lui về sau.

Nhưng mà, tốc độ tránh né nói chung cũng quá chậm. Hắc Khê vừa mới xoay ngược được, nắm đấm của Tư Đồ Tu Năng đã cứng rắn đánh vào trên lồng ngực của hắn.

- Rắc…!

- Rắc…!

Liên tục vài tiếng xương cốt đứt gãy truyền đến.

Tiếp theo, thân thể Hắc Khê trực tiếp cuộn thành một đoàn, bay ngược ra sau, tựa như là ngựa hoang mất cương.

Những nơi hắn đi qua, khắp nơi bừa bộn, tất cả đá lớn, cổ thụ đều bị đụng nát, đè gãy.

- Không thể tiếp tục như thế được.

Hắc Khê lúc này tuy rằng rất đau, nhưng trong đầu có một âm thanh lại nói cho hắn biết, nếu như bị đau nhức đánh bại, vậy kế tiếp nghênh đón hắn chính là cái chết.

Vừa dứt lời, Tư Đồ Tu Năng chẳng biết lúc nào xuất hiện ở đỉnh đầu của hắn.

Một chân như là cọc gỗ rơi xuống, đè vào phần bụng Hắc Khê, đem Hắc Khê trực tiếp đính vào trong đất.

- Ầm!

Cứ như thế đạp một cước xuống, một cái hố to sâu đến mười mấy mét xuất hiện.

Tại ở giữa hố to, chính là Đại Yêu Hắc Khê bị máu tươi nhiễm đỏ nằm đó.

Nhìn thấy một màn này, Ôn Bình tuy vui vẻ, tuy nhiên cũng không có quá mức cao hứng.

Ngược lại là nhìn Long Kha, trong lòng nỉ non một câu:

- Hiện tại Tư Đồ Tu Năng, hẳn là có thể thắng chắc dì nhỏ Long Kha đi?

Lực lượng Tư Đồ Tu Năng bây giờ được so sánh với lúc cầm lấy trường thương.

Khi đó, Long Kha có thể là bị đè lên đánh.

Đương nhiên, hắn cũng không dám nói ra.

Dù sao Long Kha tới từ thế giới bên ngoài, lực bộc phát năng lượng của Long Lân Thứ quả thật rất mạnh mẽ.

Đồng thời, Ôn Bình cũng âm thầm bắt đầu chờ mong.

Chờ hắn đến cái gọi là Bán bộ Trấn Nhạc cảnh, sau đó triệu hoán đi ra vong linh sinh vật Bán bộ Địa Vô Cấm, nó có thể lại so với đại đa số Bán bộ Địa Vô Cấm càng mạnh hơn không?

Hoặc là chờ đến Trấn Nhạc cảnh.

Liền triệu hoán ra vong linh sinh vật Địa Vô Cấm…

【VIP】 Sắp Chết Lại Nói Nhiều.

Ôn Bình cũng không có tiếp tục suy nghĩ nữa, bởi vì càng nghĩ càng thấy hưng phấn.

- Tông chủ?

Long Kha thấy Ôn Bình liếc mắt nhìn nàng, sau đó ở một bên rơi vào trầm tư, không tránh được cảm thấy có chút không hiểu.

Tiểu tử này nghĩ gì thế?

Phía dưới đang đánh nhau, con mắt những người khác đều không nỡ bỏ lỡ.

Hắn ngược lại tốt rồi, nhìn mình một hồi, vậy mà một chút cũng không có suy nghĩ.

- Hả?

Bị Long Kha gọi như thế, Ôn Bình mới từ trong suy nghĩ thoát ra. Nhìn Long Kha một chút, lại nhìn sang chung quanh, hỏi ngược lại một câu:

- Kết thúc rồi sao?

Long Kha dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú Ôn Bình:

- Chiến đấu vẫn còn không có kết thúc… Tông chủ, ta muốn hỏi ngươi một việc. Ngươi nhìn ta một lát, sau đó lâm vào trầm tư, một bên suy tư còn một bên lộ ra nụ cười gàn dở. Xin hỏi… Đây là có chuyện gì sao?

- Triệu trưởng lão, vấn đề này ngươi hỏi… Rất ngu ngốc. Làm sao nào, ta còn không thể cười sao?

Ôn Bình liếc mắt về phía Long Kha, sau đó nhìn về chiến trường ở dưới núi.

- Tại sao ta lại cảm thấy không có chuyện gì tốt đẹp?

- Ngươi suy nghĩ nhiều rồi.

Ôn Bình thuận miệng trả lời một câu.

Bất quá trong lòng hắn lại là đang cảm thán, trực giác của nữ nhân thật đúng là trâu bò.

Hắn chỉ suy nghĩ trong đầu một chút, có nên để cho Tư Đồ Tu Năng cùng Long Kha so một lần xem ai mạnh hơn không. Mới chỉ suy nghĩ như vậy, mà lại bị nàng cảm giác ra manh mối.

Nhưng cũng vào lúc này, trong lúc Anh Chiêu lơ đãng quét mắt qua phương hướng Ôn Bình.

Nghe được Ôn Bình vậy mà lại đang suy nghĩ chuyện khác, hơn nữa còn cùng trưởng lão trong tông môn trò chuyện như không có việc gì.

Anh Chiêu trong nháy mắt có cảm giác, đây có phải là một vở kịch hay không?

Nếu không thì, cuộc chiến đỉnh phong của Thiên Địa hồ đang phát sinh trước mắt, vậy mà Ôn Bình một chút cảm giác đều cũng không có?

- Chẳng lẽ Ôn Tông chủ vẫn luôn không có đem Hắc Khê để vào mắt?

Càng nghĩ nhiều, cuối cùng Anh Chiêu đưa ra một kết luận.

Nghĩ lại, chỉ cảm thấy tê dại cả da đầu.

Cho dù là phụ thân của hắn cũng không có tâm cảnh như thế. Thấy Trấn Nhạc thượng cảnh ở trước mắt chém giết, lại có thể không thèm để ý chút nào.

Nếu như không phải là thấy rất nhiều lần.

Hoặc là, liền căn bản không xem đây là một trận chiến đấu.

- Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, cắt ngang suy nghĩ của Anh Chiêu.

Tiếng vang là từ trong chiến đấu truyền đến, chỉ thấy Tư Đồ Tu Năng theo tiếng nổ này nhảy ra khỏi hố sâu.

Anh Chiêu vội vàng cảm tri quét qua, chỉ thấy Hắc Khê đã hoàn toàn bị khảm vào trong đất, thân thể cuộn tròn như một

con sâu.

Khí tức toàn thân còn không bằng cường thịnh Vu Giang sau khi trúng Hắc Thứ.

- Chuyện này liền kết thúc như vậy?

Trong lòng Anh Chiêu không khỏi thoáng qua sợ hãi.

Trợ thủ đắc lực của Tam ca, buộc hắn phải tự phế huyết mạch Yêu Hoàng - Hắc Khê, vậy mà không sống sót qua được thời gian nửa nén nhang.

Lúc này, một âm thanh cực kỳ trầm thấp truyền đến:

- Nhân tộc… Tiểu nhi… Ngươi giết ta… Ngươi có biết sẽ phải đối mặt với… Tồn tại như thế nào sao?

Thanh âm kia nghe giống như là lúc nào cũng có thể không nói hết cả câu.

Không sai.

Mở miệng chính là Hắc Khê đang hấp hối.

Lời này là nói với Ôn Bình.

- Ta không biết, cũng không có hứng thú biết… Thế nhưng ta biết được, ngươi khẳng định sẽ phải đối mặt với ta.

Lúc muốn đem Hắc Khê giết chết, Ôn Bình đã đưa ra một quyết định.

Toàn thây!

Hắc Khê nhất định phải lưu lại toàn thây.

Thần thông Yêu tộc của Hắc Khê có thể phá được Mạch thuật Thiên Dược Động tạo thành tường lửa, đủ để chứng minh lực bộc phát không đơn giản.

Nếu như dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật phục sinh hắn, một khi phóng thích ra Hắc Thứ, lại trải qua tăng phúc năm mươi phần trăm, thực lực sẽ vô cùng kinh khủng.

Tại trước lúc bản thân còn không thể triệu hoán được vong linh sinh vật Bán bộ Địa Vô Cấm, có Tư Đồ Tu Năng cùng với Hắc Khê này cũng có thể tạm sử dụng.

- Ha ha..

Tiếng cười Hắc Khê hơi ngừng, tựa như là thời điểm ăn cái gì đó bỗng nhiên bị mắc nghẹn, nặng nề mà ho khan vài tiếng sau mới mở miệng lần nữa:

- Ngươi cứu hắn, chính là mục tiêu Yêu Hoàng Yêu tộc muốn giết chết. Cứu được hắn, nhúng tay vào bên trong Yêu tộc phân tranh, chẳng khác nào phá hủy hiệp nghị giữa người và yêu. Chuẩn bị nghênh đón phẫn nộ của Yêu Hoàng hồ đi.

Sau khi ho khan vài tiếng, ba câu nói phía sau của Hắc Khê vô cùng rõ ràng, rành mạch.

Lúc nói đến chữ phẫn nộ, từng sợi Hỏa đằng từ đỉnh đầu Tư Đồ Tu Năng lướt qua, giồng như là mưa sa rơi vào trên người hắn.

Đánh cho hai mắt hắn lập tức biến thành màu đen.

Hố to mà Hắc Khê đang ở bên trong, cũng theo đó mà hóa thành một cái biển lửa.

Tuy vậy, Hắc Khê vẫn là gầm thét lên một chút:

- Nhân loại… Tiểu nhi… Không giết chết Anh Chiêu… Ngươi hãy chờ… Toàn tông bị giết… Đi…

Nghe được câu này, mọi người trong Bất Hủ tông không khỏi thay đổi sắc mặt.

Vội vàng đưa ánh mắt về phía Tông chủ Ôn Bình.

Anh Chiêu thấy thế, sợ Ôn Bình bị ảnh hưởng bởi Hắc Khê đe dọa, vội vàng mở miệng:

- Ôn Tông chủ, xin yên tâm, Yêu Hoàng kia cũng chỉ là tự lập làm hoàng mà thôi, cũng không có đạt được sự thừa nhận Yêu tộc. Chỉ cần Ôn Tông chủ nguyện ý đưa bổn vương quay trở lại Yêu Hoàng hồ, bổn vương nhất định sẽ chiêu cáo cho hết thảy Yêu tộc, lúc đó hơn phân nửa Yêu tộc đều sẽ thảo phạt hắn.

Hắn lo lắng rằng khi Ôn Bình biết thân phận của hắn, còn có thân phận của Hắc Khê, cùng với vòng xoáy sau lưng bọn hắn, sẽ vì bảo toàn tông môn, đem hắn bắt đi.

Bất Hủ tông tuy rằng không sợ Hắc Khê.

Nhưng là đối mặt với toàn bộ Yêu tộc, ai có thể nói chính xác?

Ôn Bình nhìn chằm chằm Anh Chiêu đang có chút hoảng hốt, trong lòng không khỏi cười ra tiếng.

Sự thật chứng minh, con trai của Yêu Hoàng lại kiêu ngạo như thế nào, gặp chuyện đều cũng sẽ sợ!

- Ngươi đã muốn lấy Bất Hủ tông làm nơi nương nhờ trong tương lai, bổn Tông chủ chẳng cần biết ngươi là ai, cũng mặc kệ địch nhân của ngươi là người nào, đều sẽ tận lực bảo đảm ngươi an toàn.

Ôn Bình lạnh nhạt lên tiếng.

Nghe được lời Ôn Bình, Anh Chiêu lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần Ôn Bình không bị lời nói của Hắc Khê làm cho dao động, với hắn mà nói đều là một cái cục diện tốt:

- Bổn vương tại đây xin đa tạ Ôn Tông chủ! Ngày sau, bổn vương nhất định đưa lên lượng lớn bạch tinh cùng với thiên tài địa bảo làm lễ vật tạ ơn.

Ngay tại thời điểm Anh Chiêu nhẹ nhàng thở ra, Hắc Khê lại nói.

- Lời Yêu nói…… Nhân tộc tiểu nhi… Ngươi dám… Tin?

Tuy nhiên, lúc một chữ cuối cùng thốt ra, Tư Đồ Tu Năng trực tiếp nhảy xuống biển lửa, mãnh liệt nện trực tiếp cho mấy quyền.

Một bên nện, một bên phát ra tiếng kêu gào.

Ôn Bình không khỏi ghé mắt nhìn sang, lông mày nhíu lại một chút.

Sinh mệnh lực của Đại Yêu này vẫn rất ương ngạnh.

Lực ý chí rất là mạnh mẽ, dù cho thà chết chứ không chịu khuất phục cũng coi như thôi.

Vẫn còn đánh không chết.

Trọng yếu nhất là, đánh không chết thì thôi, làm sao lại nhiều lời như vậy?

Nói nhiều?

Ngay tại lúc Ôn Bình nhíu lông mày một cái, Anh Chiêu phát hiện ra chi tiết này, trong lòng nhất thời hơi hồi hộp một chút, như là trăm trống cùng đánh.

- Ôn Tông chủ minh giám! Bổn vương căn bản cũng không muốn lưu lại cùng Yêu tộc, cũng vô ý tranh đoạt vị trí Yêu Hoàng, càng không có khả năng tiềm phục tại trong nhân tộc. Nếu như Ôn Tông chủ không tin, bổn vương nguyện ý… Sau khi dâng lên lễ tạ, lập xuống nhân yêu huyết thệ, vĩnh viễn không bao giờ bước vào lãnh địa của nhân tộc. Một khi vi phạm, vĩnh thế không thể hóa thành hình người.

- Nhân yêu huyết khế…

Nghe thật quen tai.

Giống như lúc trước mẹ của mình cùng Xích Mục Cự Viên cũng ký một thứ như thế này.

Đại khái chính là, chỉ cần vi phạm, liền vĩnh viễn không thể hóa hình thành người.

Chỉ có thể cả một đời làm tên yêu vật khổng lồ.

- Không phải…

Ôn Bình có chút mơ màng, vốn là đang quyết định nghĩ biện pháp lưu lại Anh Chiêu, làm sao bị Hắc Khê nói ra vài câu miệng, liền thay đổi rồi!

Hiện tại là thành Anh Chiêu muốn thề vĩnh viễn không bước vào lãnh địa nhân tộc.

Làm như vậy, đó không phải là đệ tử chất lượng cao đến miệng liền không ăn được?

Kỳ thật là, hắn vẫn rất là ước mơ cái bánh nướng mà hệ thống vẽ ra cho hắn.

Một khi Anh Chiêu thành Yêu Hoàng.

Yêu tộc liền có khả năng trở thành phụ thuộc Bất Hủ tông.

Bất Hủ tông có Yêu tộc làm phụ thuộc, nếu như Bách Tông liên minh kia lại đến…

【VIP】 Ngươi Đi Đi, Ta Không Lưu Ngươi Lại.

Thu hồi mơ mộng, tầm mắt Ôn Bình liếc nhìn Tư Đồ Tu Năng xa xa.

Hắn biết Anh Chiêu hiện đang sợ cái gì.

Không thể phủ nhận, trong nhân tộc xác thực có nhiều người hai mặt, ưa thích làm cỏ đầu tường. (cỏ đầu tường: gió chiều nào theo chiều ấy)

Loại người này sẽ làm cho Yêu tộc vốn không hiểu rõ nhân tộc ấn tượng đầu tiên vô cùng không tốt.

Nhất là giống như Anh Chiêu này nhập thế chưa lâu.

Bởi vì thứ bọn hắn thấy cũng không phải là thứ bọn hắn muốn xem, mà chỉ là thứ người khác muốn cho hắn thấy.

Hai tộc nhân yêu, tại sào huyệt giống như Yêu Hoàng hồ, thù hận rất sâu. Bình thường, trưởng bối vì muốn tăng cường loại thù hận này, vì để cho loại cừu hận này cùng chán ghét kéo dài tiếp tục, liền sẽ từ trong bụng mẹ liền đem mặt xấu của nhân tộc đánh dấu tại trong đầu đời kế tiếp, dần dà, liền khiến cho Yêu tộc không hiểu rõ nhân tộc, cũng đối với nhân tộc sinh ra chán ghét cùng cừu hận.

Chuyện này tại bên trong hai tộc, đã là nhìn mãi mà quen thuộc.

Đối với loại tình huống này, Ôn Bình biết mình không cần phải làm quá nhiều, chỉ cần để Anh Chiêu tin tưởng mình không phải là loại người như vậy là đủ.

Chỉ cần Anh Chiêu tin tưởng, Anh Chiêu liền sẽ không thật sự ký kết nhân yêu huyết khế, vĩnh viễn không bao giờ vào lãnh địa nhân tộc.

Những kế châm ngòi ly gián của Hắc Khê, cũng sẽ tự sụp đổ.

Bước đầu tiên, chính là trước tiên giải quyết hết sinh mệnh lực cường thịnh của Hắc Khê.

Đương nhiên, vẫn phải để hắn toàn thây.

Tại lúc Anh Chiêu nhìn kĩ lấy biểu lộ của Ôn Bình, muốn biết Ôn Bình đến cùng có vì lời của Hắc Khê mà phản chiến hay không, Ôn Bình lại mở miệng.

- Tiểu Hắc, chưa có ai nói qua thủ pháp khích bác ly gián của ngươi rất thấp kém sao? Cá nhân ta kiến nghị, nếu như kiếp sau có điều kiện, cũng có năng lực , có thể dùng tiền tiến vào học viện nhân tộc học tập một thoáng. Du học đào tạo chuyên sâu , đến khi quay trở lại Yêu tộc, ngươi chính là người.

Dứt lời, bên kia Tư Đồ Tu Năng đã chuẩn bị xong một kích cuối cùng.

Tại bên trong lửa nóng hừng hực, Tư Đồ Tu Năng một tay trực tiếp đánh vào ngực Hắc Khê. Tiếp theo, bỗng nhiên xoay tay một cái, chỉ thấy vẻ mặt Hắc Khê hơi ngừng lại.

Lời nói không nhiều lắm.

Thậm chí ngay cả thời gian hô hấp cũng không nhiều.

Lại lần nữa thở dốc mấy lần, chỉ còn có thở ra, không còn hít vào.

Hắc Khê chính thức hồn về địa ngục.

Đứng tại trên sườn núi, Ôn Bình tự lẩm bẩm một câu:

- Nếu như bóp nát trái tim của ngươi mà ngươi còn có thể nói nhiều như thế, ta thật sự không nỡ lòng nào giết ngươi.

Thuần phục yêu vật có ý chí mạnh mẽ, sinh mệnh lực ngoan cường, đó mới là có tính khiêu chiến.

So với Hắc Khê sau khi chết, dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật đưa nó phục sinh càng có ý tứ hơn.

Nhưng mà, Hắc Khê không có cơ hội này.

Không chịu được khảo nghiệm.

Tại lúc Ôn Bình nỉ non qua đi, biển lửa tan biến, Mạch thuật Thiên Dược Động hình thành tường lửa cũng đi theo biến mất không thấy gì nữa.

Lúc Tư Đồ Tu Năng đóng lại mạch môn, trực tiếp dùng một tay nắm thi thể Hắc Khê hướng về Bất Hủ tông đi tới.

Tràng diện kia, rất nhiều đệ tử tông môn trông thấy mà kinh hãi không thôi.

Nhất là Vân Liêu.

Bởi vì lúc trước hắn tới Bất Hủ tông, hắn nhớ kỹ Ôn Bình mới tới Luyện Thể cảnh, thủ đoạn cũng không có đáng sợ như vậy.

Hiện tại lại trở thành tồn tại chỉ có thể ngưỡng vọng.

Một thân bản lãnh, kinh thế hãi tục.

Trước đó vài ngày, dùng phi kiếm trảm Trấn Nhạc.

Hôm nay làm sống lại Tư Đồ Tu Năng, ép buộc Tư Đồ Tu Năng giết Dực tộc Đại Yêu có huyết thống cực kỳ cao quý.

Về sau còn gì xảy ra nữa, hắn cũng không dám nghĩ.

Sau khi chiến đấu kết thúc, tầm mắt Ôn Bình rơi vào trên thân Anh Chiêu, nghĩ xem hắn đối với mình mà tới, có tỏ ra vẻ tín nhiệm hay không.

Nhưng mà, tinh thần lực của hắn nói cho hắn biết, Anh Chiêu vẫn căng thẳng như cũ.

Đó là sự cảnh giác.

Hắn vẫn có chút không quá tin tưởng mình như cũ.

- Các ngươi nhanh chóng từ đâu tới liền trở lại nơi đó, lần sau nếu như còn dám đánh tới Bất Hủ tông ta, kết cục của Hắc Khê, cũng là kết cục của các ngươi.

Đối với Anh Chiêu không tín nhiệm, Ôn Bình làm ra cái quyết định to gan!

Lạc mềm buộc chặt.

Bởi vì hiện tại Anh Chiêu khá nhạy cảm, cho nên không thể ép ở lại, cũng không thể nói lời giữ lại. Nếu không sẽ để Anh Chiêu cảm thấy đây là mưu đồ làm loạn.

Dù sao hiện tại ca ca của hắn cũng đang phái người đuổi giết hắn.

Thân ca ca cũng tin không nổi.

Còn có thể tin người nào được?

- Ôn Tông chủ, bổn vương thật có thể trực tiếp rời đi sao?

Lúc Anh Chiêu hỏi lời này, cảm giác không tín nhiệm liền lộ rõ.

Từ đó chứng minh tin tức tinh thần lực của Ôn Bình lấy được.

Ôn Bình lập tức thầm nghĩ trong lòng:

- Xem ra lạc mềm buộc chặt là không dùng sai.

- Đúng rồi, suýt nữa quên mất, ngươi là muốn gia nhập Bất Hủ tông ta sao?

Ôn Bình tỏ ra vẻ bỗng dưng tỉnh ngộ.

Mặt Anh Chiêu lập tức lộ ra vẻ khó xử, nói rõ lí do:

- Ôn Tông chủ, thực sự thật có lỗi, bổn vương vốn là nghĩ như vậy. Thế nhưng ngươi cũng thấy đấy, bổn vương liên luỵ sự tình quá lớn, hơi không cẩn thận liền sẽ mang đến cho Bất Hủ tông tai hoạ ngập đầu. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, muốn giết bổn vương, khả năng còn không chỉ có Tam ca bổn vương. Dù sao nhân tộc có câu nói, đã có một lần tức sẽ có lần thứ hai.

- Ngươi có giác ngộ này liền tốt. Yêu như ngươi này, còn vì người khác cân nhắc, cũng là một cái có thể thành tài.

Nếu là lúc trước, Ôn Bình khẳng định sẽ cùng nhau ra vẻ, sau đó lộ ra năng lực của mình, chứng minh chính mình, để cho Anh Chiêu cảm thấy hắn không liên lụy đến chính mình.

Thế nhưng hiện tại Ôn Bình không làm vậy.

Tông chủ siêu cấp tông môn, sao có thể làm như thế?

Nếu đã là Tông chủ siêu cấp tông môn, liền không thể lo được lo mất, mất đi lại có thể làm sao?

Người tiếp theo sẽ tốt hơn.

Mất đi thì sao?

Người tiếp theo sẽ càng tuyệt.

Hiện tại Ôn Bình muốn làm là duy trì hảo cảm, sau đó lại hấp dẫn từng bước một.

Tóm lại một câu, bảo trì phong cách của mình.

- Đa tạ Ôn Tông chủ tán dương… Kỳ thật, trước khi bổn vương đến, cảm thấy Ôn Tông chủ có khả năng giống đại đa số người. Hiện tại thấy tận mắt, mới biết, Ôn Tông chủ thật sự là kỳ nhân trên đời. Cùng với bổn vương nghe được, nhìn thấy lại hoàn toàn khác biệt.

Tinh thần Anh Chiêu đang căng cứng trong nháy mắt thư giãn ra.

Hiện tại, hắn xác định Ôn Bình sẽ không làm gì đối với hắn.

Bởi vì Ôn Bình là người hắn từng gặp qua, có nhân phẩm cao thượng nhất.

Độc nhất vô nhị.

Đáng tiếc, nếu không phải sự tình của mình sẽ liên luỵ Bất Hủ tông, hắn thật đúng là muốn gia nhập Bất Hủ tông tu hành thật tốt, rời xa thị phi của Yêu tộc.

Tương lai giống như phụ hoàng, đi ra Thiên Địa hồ, đi xem một chút thế giới rộng lớn hơn.

- Quá khen.

Nghe được Anh Chiêu khen ngợi, Ôn Bình tính khiêm tốn một thoáng.

Trong đầu không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Anh Chiêu quả thật có một đôi mắt sáng nha.

Không sai.

Đúng là có thể thành tài.

Quả nhiên là đệ tử chất lượng cao.

Cũng khó trách sẽ bị hệ thống nhìn trúng.

Tiếp theo, Ôn Bình lại tiếp một câu:

- Đúng rồi, ngươi có thể yên tâm rời đi, người Bách Tông liên minh trên đỉnh đầu, ta sẽ giúp ngươi ngăn cản.

Anh Chiêu gật đầu, nhìn trên trời liếc qua.

Nói thật, hắn thật đúng là sợ người của Bách Tông liên minh.

Ba vị Trấn Nhạc thượng cảnh.

Còn lại tất cả đều là Trấn Nhạc cảnh.

Nếu như muốn đuổi hắn, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thế nhưng hiện tại Ôn Bình vậy mà đáp ứng giúp hắn ngăn trở, phần nhân tình này, hắn thật sự là không biết phải làm sao để cảm tạ.

Cảm xúc cảm động lập tức lóe lên trong đầu.

Cũng không còn tự xưng là bổn vương nữa.

Đổi là thành tên của mình.

Anh Chiêu rất là cảm kích, lên tiếng nói:

- Đa tạ Ôn Tông chủ, đợi ngày sau Anh Chiêu lại đến, chính là thời điểm tầng tầng đáp tạ. Anh Chiêu dùng thân phận con trai Yêu Hoàng phát thệ!

- Đi thôi, người của Bách Tông liên minh nếu đuổi theo… Ta sẽ thuận tay giúp ngươi ngăn cản.

Ôn Bình nhàn nhạt bồi thêm một câu, trong lòng tâm tình tất nhiên là thật tốt.

Hảo cảm của Anh Chiêu đối với mình có khả năng cảm nhận được, rất mạnh mẽ.

Bằng không sẽ không đổi xưng hô của mình.

Cái này giống như lúc Hoàng đế gặp người khác cũng không tự xưng là ‘trẫm’ vậy.

Đây là một loại tôn trọng phát ra từ nội tâm.

Chẳng qua là, đám người Vân Tĩnh trên đỉnh đầu lại bối rối.

Mấy người đưa mắt nhìn lấy nhau, trong lòng phiền muộn.

Bọn hắn từ lúc nào lại thành người của Bách Tông liên minh rồi?

【VIP】 Tri Thức Chính Là Sức Mạnh.

- Bây giờ, chúng ta nên làm gì?

Cát Giao vội nhìn về phía Vân Tĩnh.

Vẻ mặt đều ngây ngốc, thế nhưng mọi người Tán Nhân Dịch bây giờ căn bản không thèm để ý đến những thứ này. Nếu như Ôn Bình nguyện ý nói như vậy, vậy bọn hắn liền ngầm thừa nhận một lần.

Ngược lại cũng không phải chuyện đại sự gì.

Bọn hắn hiện tại chỉ để ý sự tình lôi kéo Bất Hủ tông làm đồng minh.

Bất Hủ tông mạnh mẽ đã tận mắt nhìn thấy, tiềm lực cũng là vô hạn. Bởi vì trong tình báo của Cát Giao, giết chết Môn chủ Long Thần môn chính là một nữ nhân, có thực lực Trấn Nhạc thượng cảnh.

Hiện tại Tư Đồ Tu Năng lại gia nhập Bất Hủ tông, bạo phát ra lực lượng gần với Bán bộ Địa Vô Cấm.

Hai người cộng lại.

Trong thế lực Tứ tinh, căn bản không có một nhà nào có can đảm lấy cứng chọi cứng với Bất Hủ.

Chủ yếu nhất là, Bất Hủ tông lúc này mới quật khởi được bao lâu?

Tương lai sẽ càng thêm đáng sợ.

Ý nghĩ muốn đem Bất Hủ tông lôi kéo làm đồng minh của ba người trong nháy mắt từ một mầm cây nhỏ lớn lên thành một gốc cây đại thụ che trời.

Vân Tĩnh biểu lộ nghiêm túc nói ra:

- Trước về Thương Ngô thành, chuẩn bị hậu lễ. Mấy ngày nữa, chúng ta đích thân lên núi tiếp kiến Ôn Tông chủ.

Hai người Cát Giao, Phan Túc gật đầu.

Đồng thời, trong đầu bắt đầu suy nghĩ hậu lễ này đến cùng dày bao nhiêu!

Tại bên trong phạm vi quyền lợi của bọn hắn, có thể cho cực hạn là cái gì.

Lại ý tứ sâu xa nhìn Ôn Bình vài lần, đoàn người trở về Thương Ngô thành.

Lại nói Ôn Bình.

Kỳ thật để Anh Chiêu rời đi, đều là phương thức lạc mềm buộc chặt.

Nếu đã thu hoạch được hảo cảm.

Sau đó liền nghĩ biện pháp đem Anh Chiêu giữ ở lại.

Người tiếp theo sẽ tốt hơn, mặc dù lời này không sai, thế nhưng cũng không có nghĩa là Ôn Bình liền sẽ từ bỏ lần này.

Đúng lúc này, ở nơi xa truyền đến một âm thanh:

- Tứ vương, Vu Giang đại nhân còn sống!

Anh Chiêu trong nháy mắt quay người, sau đó hướng về phía yêu thể Vu Giang chạy đi.

Lúc này bởi vì chiến đấu đã kết thúc, cho nên đệ tử, trưởng lão Bất Hủ tông cũng đều dồn dập đi xuống dưới.

Đương nhiên, bọn hắn là đi xem Tư Đồ Tu Năng.

Cũng không phải là nhìn cái gì mà Vu Giang.

Bởi vì không ai quan tâm Vu Giang có phải sống sót hay không.

Bất quá, Ôn Bình lúc này lại hứng thú, tinh thần lực nhào tới hướng thẳng đến Vu Giang.

Vu Giang xác thực sống sót.

Thế nhưng cơ bản là chết chắc.

Trái tim bị xuyên thủng, chức năng thân thể đã đang từ từ chết đi, nếu không phải Yêu tộc trời sinh lực sinh mệnh ương ngạnh, hắn đã sớm cưỡi hạc qua tây thiên rồi.

Nhảy xuống Xuất Nhiễu sơn, Ôn Bình đem thi thể Hắc Khê thu nhập vào bên trong tàng giới, sau đó hướng về phía vị trí Vu Giang đi đến.

Sau khi tới gần, chỉ thấy Anh Chiêu đứng ở bên cạnh Vu Giang, trên mặt mang vẻ tiếc hận, thế nhưng cũng không có ý tứ thương tiếc.

Ôn Bình cũng hiểu được, dù sao cũng là con trai của Yêu Hoàng.

Dù là còn nhỏ, từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, đương nhiên sẽ không bởi vì người bên cạnh chết đi mà khóc ròng ròng.

- Tứ vương, ngài không có việc gì rồi… Ta an tâm.

Tiếng nói Vu Giang tựa như lúc nào cũng có thể sẽ đứt đoạn.

Anh Chiêu gật đầu, nói tiếp:

- Vu Giang, đời sau của ngươi bổn vương nhất định sẽ chiếu cố tốt bọn hắn. Bổn vương thiếu ngươi một cái mạng!

- Vì Tứ vương mà chết, đó là chuyện đương nhiên. Chẳng qua là… Hắc Khê dù đã chết, khó khăn này mặc dù đã qua, thế nhưng tương lai ngài sẽ đối mặt chính là Tam vương. Tam vương tự phong làm Hoàng, chỉ sợ là đã lôi kéo được lực lượng thế lực Yêu tộc. Ngài vẫn là mau chóng rời đi Thiên Địa hồ, bằng không…

Vu Giang đến chết vẫn như cũ vì Anh Chiêu mà lo lắng lấy.

Anh Chiêu cắt ngang Vu Giang, bên trong sức sống mang theo một sợi tức giận, sau đó nói ra:

- Bổn vương sẽ không rời đi, không cần nhiều lời. Bổn vương nhất định phải để cho Đại ca, Nhị ca bọn hắn biết hành vi đồ vô sỉ kia. Bổn vương chính dù cho toàn tâm toàn ý ủng hộ cho Nhị ca lên làm Hoàng, cũng không muốn nhìn thấy tên kia leo lên vị trí Yêu Hoàng.

- Tứ Vương… Yêu Hoàng hồ, ngài không thể trở về…

Vu Giang lập tức đoán được ý nghĩ của Anh Chiêu, vội vàng nói lời ngăn cản.

Anh Chiêu tất nhiên là muốn quay trở lại Yêu Hoàng hồ tìm Nhất Vương, hoặc là Nhị Vương.

Nhưng mà bây giờ người nào dám cam đoan, Yêu Hoàng hồ có người của Tam Vương hay không?

Tứ Vương là có thực lực yếu nhất trong bốn người con trai của Yêu Hoàng, thế lực lại nhỏ nhất, Tam Vương nhất định sẽ trăm phương ngàn kế diệt trừ.

Mà người nào lại dám cam đoan, Nhất Vương, Nhị Vương không có loại suy nghĩ này?

Trước đây, hắn thật không dám suy đoán như thế.

Đây chính là cử chỉ ngỗ nghịch.

Nhưng hiện tại tận mắt thấy Tam Vương muốn giết Tứ Vương, huynh đệ tương tàn.

Hắn không thể không có suy nghĩ như thế.

Anh Chiêu nghe được Vu Giang ngăn cản, trực tiếp bác bỏ nói:

- Không trở về, vậy ai có thể biết được hành vi của tên kia? Bổn vương hôm nay gặp nạn, ngươi chết, cũng không có ai biết được.

- Tứ Vương… Ta đã không còn sống được bao lâu nữa… Xin nghe ta một lời. Nếu muốn quay trở lại Yêu Hoàng hồ, ngài muốn sống sót quay ra, thật là rất khó.

Vu Giang nói năng đứt quãng, sau đó quét mắt chúng yêu đang quỳ sau lưng Anh Chiêu, lòng sinh ra một ý nghĩ:

- Nếu như Tứ Vương ngài chỉ là muốn để Nhất Vương, Nhị Vương biết được chuyện này… Giao cho bọn hắn… Bọn họ đều là tâm phúc của ngài cùng của ta. Tất nhiên sẽ không có nhục sứ mệnh!

- Tứ Vương, chúng ta tất nhiên sẽ không có nhục sứ mệnh.

- Tứ Vương, chúng ta tất nhiên sẽ không có nhục sứ mệnh.

- Tứ Vương, tỳ chức tất nhiên không có nhục sứ mệnh.

Liên tục sáu bảy lời thề từ dưới đất bay lên.

Anh Chiêu không quay đầu lại, mà là nhìn xem Vu Giang, trong lòng sinh ra lưỡng lự.

Hắn biết rõ, lời của Vu Giang hết sức có đạo lý.

Kế hoạch của hắn, so với chính mình nghĩ ra càng có tác dụng.

Một bên, Ôn Bình thấy Anh Chiêu rơi vào trong trầm tư, trong lòng lập tức vui vẻ.

Hắn vốn đang nghĩ biện pháp đem Anh Chiêu lưu lại.

Hiện tại tốt rồi.

Vu Giang lại thay mình làm chuyện này.

Lưỡng lự biểu hiện cho hắn đang suy nghĩ, trong lòng đang lay động không ngừng.

Lúc này, phải có người có một trái tim mạnh mẽ tới, trợ giúp Anh Chiêu làm ra lựa chọn.

- Bổn Tông chủ cho rằng lời của Vu Giang hết sức có đạo lý. Nếu như là chuyện gì cũng phải tự thân đi làm, xảy ra chút việc ngoài ý muốn, chính là cả ván đều thua.

Ôn Bình vội vàng xen vào một câu.

Về phần Ôn Bình vì sao lại nghĩ như vậy chứ?

Cũng là bởi vì hắn rất ít tự thân đi làm.

Đánh nhau đều là trưởng lão, Ác Linh kỵ sĩ làm, hắn ở một bên vẩy nước, bảo tồn thực lực.

Thích hợp thời điểm, hắn mới đi lộ mặt ra.

Không đợi Anh Chiêu mở miệng tiếp, Vu Giang liền khen:

- Ôn Tông chủ quả thật là người có đại trí tuệ.

- Quá khen.

Ôn Bình khiêm tốn một chút.

Sau đó, thấy Anh Chiêu còn đang do dự, lại nói thêm một câu:

- Lưu lại núi xanh, không lo không có củi đốt, Anh Chiêu, câu nói này ngươi đã nghe nói qua chưa?

- Lưu lại núi xanh, không lo không có củi đốt?

Anh Chiêu quay đầu, nhìn xem Ôn Bình, trên mặt lộ ra vẻ thắc mắc.

Tuy nhiên Ôn Bình cũng không có ý định nói rõ lí do.

Bởi vì câu nói này trên mặt chữ đều đã có ý tứ, rất dễ hiểu.

Không mất mấy hơi thở, Anh Chiêu lập tức bừng tỉnh ngộ, nhìn xem Ôn Bình với ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái:

- Ôn Tông chủ thật là đại trí tuệ… Lưu lại núi xanh, không lo không có củi đốt; Lưu lại núi xanh, không lo không có củi đốt… Lời này thật quá có đạo lý. Bổn vương hiểu rồi.

- Hiểu rõ thì tốt.

Dứt lời, trong lòng Ôn Bình không khỏi trộm nở nụ cười.

Quả nhiên, tri thức chính là sức mạnh.

Lữ tú tài cũng không có nói sai.

Lúc này, đã quyết định tốt, Anh Chiêu xoay người sang chỗ khác, đối mặt với chúng yêu đang quỳ trước người, sau đó lạnh giọng nói ra:

- Chư vị, bổn vương đem cái này chia làm bảy phần, các ngươi mỗi người một phần. Cầm lấy nó, đi tìm Nhất Vương, Nhị Vương. Nhớ kỹ nhất định phải tự mình giao tới trong tay bọn họ.

Dứt lời, Anh Chiêu liền nôn bảy ngụm máu.

Mỗi một ngụm máu sau khi rơi vào Anh Chiêu lòng bàn tay, lập tức kết thành tinh thể.

Bên trong tinh thể, một cỗ lực lượng huyết mạch uy nghiêm, dày nặng đập vào trong mặt, cái này là huyết mạch Yêu Hoàng kết tinh.

Có thứ này, sẽ chính là minh chứng tốt nhất.

Bởi vì không có yêu nào ngốc đến nỗi đem chính mình thương tổn, phun ra mấy ngụm máu kết tinh đem ra chơi.

…

【VIP】 Bất Hủ Tông Lại Thêm Trấn Nhạc Thượng Cảnh (Thượng).

- Đem thứ này giao cho bọn hắn, bọn hắn nhất định sẽ không hoài nghi lời các ngươi nói là thật là giả.

Sau khi phun ra bảy ngụm máu, sắc mặt Anh Chiêu trắng bệch ra rất nhiều.

Loại tái nhợt này ngay cả mắt thường cũng có thể thấy, mặc dù bị Hắc Khê đuổi theo một đường, đứng ở ranh giới sinh tử, thế nhưng sắc mặt của hắn vẫn không có biểu hiện qua loại tái nhợt như thế. Hiện tại mặt của Anh Chiêu, tựa như là một quả táo đỏ rực, đột nhiên tất cả màu đỏ bị rút sạch.

- Tứ Vương, chúng ta chắc chắn sẽ không làm nhục sứ mệnh.

Bảy người lại lần nữa 'trăm miệng một lời' tuyên thệ một câu, sau đó theo nhảy lên một cái, hóa thành Dực tộc Đại Yêu, bay thẳng vào trong mây xanh.

Nhìn theo phương hướng thất yêu rời đi, Anh Chiêu thở ra một hơi thật sâu.

Lúc Ôn Bình quay người muốn đi, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, hai chân lảo đảo kém chút ngã trên mặt đất, còn tốt được Long Kha ở một bên vịn lấy.

Nhìn thấy một màn này, Vu Giang mở miệng, thế nhưng mắt cũng đã nhắm lại, tựa hồ chống mí mắt lên đã là việc hắn không thể chịu được.

- Tứ Vương… Con đường sau này, chỉ có thể chính ngài tự đi… Ta không còn sống lâu nữa.

Anh Chiêu mím môi, bên trong hai mắt lướt qua vẻ chịu đựng.

Cuối cùng vẫn là tuổi nhỏ.

Lúc nghĩa nặng tình sau, vẫn sẽ lộ ra một chút cảm xúc.

- Yên tâm, đời sau ngươi, gia đình ngươi, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt bọn hắn.

- Tứ Vương…

Vu Giang phun ra hai chữ Tứ Vương, về sau lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Anh Chiêu cũng quay người theo, hướng về phía Ôn Bình nói ra:

- Ôn Tông chủ, Anh Chiêu muốn ở lại đây một khoảng thời gian, có thể không?

- Thương Ngô thành có rất nhiều khách sạn, ngươi cứ việc ở lại.

Ôn Bình trả lời một tiếng.

Tuy nhiên lúc này Ôn Bình cũng không có ý định đi quản Anh Chiêu, sự chú ý của hắn lúc này đều đặt trên người của Vu Giang.

Vu Giang, không thể nghi ngờ là một yêu bộc trung thành tận tâm.

Về thực lực, hẳn là tại cấp bậc bọn người Vân Tĩnh kia. Khoảng cách so với Long Kha kém rất nhiều, khoảng cách với Tư Đồ Tu Năng hiện tại cũng liền kém càng nhiều.

Thế nhưng, Vu Giang dù sao cũng là Trấn Nhạc thượng cảnh.

Cứ như vậy bị mất mạng, thật đúng là khá đáng tiếc.

Hiện tại, Vu Giang đã làm tốt công tác chuẩn bị chờ chết, hai mắt khép lại. Chỉ cần tại đây hậu sơn Xuất Nhiễu sơn lại nằm một hai ngày, lúc sinh mệnh lực hoàn toàn trôi qua hầu như không còn, chính là ngày mà hắn hồn về địa ngục. Nếu như có thể, Ôn Bình muốn tranh thủ lấy một thoáng, nhìn một chút Vu Giang có thể gia nhập Bất Hủ tông hay không.

Thực lực Vu Giang không tính là siêu quần bạt tụy, thế nhưng dù sao cũng là Trấn Nhạc thượng cảnh.

Tại Thiên Địa hồ, Trấn Nhạc thượng cảnh cũng không có quá nhiều.

Chết một cái liền thiếu một cái.

Mà Bất Hủ tông nếu như có thể thêm ra một cái, liền mạnh hơn một điểm.

- Vân trưởng lão, ngươi mang Anh Chiêu đi Thương Ngô thành bố trí chỗ ở ổn thỏa một lát.

Vân Liêu đang nhìn từ trên xuống dưới Tư Đồ Tu Năng, nghe Ôn Bình gọi hắn, như trong mộng tỉnh dậy, quay đầu, vội vàng gật đầu lên tiếng:

- Vâng, Tông chủ.

Đi về phía Anh Chiêu nhẹ gật đầu, nói ra:

- Mời!

- Ôn Tông chủ?

Anh Chiêu thấy Ôn Bình không có ý tứ rời đi, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Ôn Bình không có tìm lý do khác, trực tiếp nói thẳng ra:

- Ta muốn cùng hắn trò chuyện hai câu. Tứ Vương… Ngươi sẽ không để tâm chứ?

- Đương nhiên sẽ không. Chẳng qua là còn xin Ôn tông chủ tạo thuận lợi, đợi Vu Giang sau khi chết, Anh Chiêu sẽ đích thân tới xử lý thi thể.

Dứt lời, Anh Chiêu liền đi theo Vân Liêu hướng Thương Ngô thành đi đến.

Hắn quá suy yếu rồi.

Bằng không thì cũng sẽ không vội vã rời đi như thế.

Ôn Bình nhìn bóng lưng Anh Chiêu ừ một tiếng, đưa mắt nhìn hắn hướng Thương Ngô thành đi tới.

Tại Anh Chiêu đi xa, về sau Ôn Bình xoay người sang chỗ khác, nhàn nhạt đối Vu Giang nói ra:

- Nhanh như vậy liền chọn tốt nơi chôn xương cho mình rồi sao?

Có chút yêu, có thói quen lựa chọn tử địa cho mình.

Cho dù là sắp chết rồi, chúng nó cũng sẽ phí hết tâm tư đi đến nơi đó, sau đó lại chết.

Vu Giang muốn đem hậu sơn Bất Hủ tông hắn xem như tử địa, Ôn Bình không có ý kiến, nhưng là không thể để cho Vu Gian chết đơn giản như vậy.

Nhưng mà, Ôn Bình nói một câu, về sau Vu Giang cũng không có trả lời.

Ôn Bình ngờ tới lại là loại cục diện này.

Thế là lại mở miệng nói:

- Không nói lời nào, ta liền đi đem Anh Chiêu nhốt lại , chờ Tam Hoàng kia tới! Vừa vặn, cũng miễn cho Bất Hủ tông gặp phiền phức.

Đương nhiên, câu nói này chẳng qua là phép khích tướng.

Thế nhưng rất hữu hiệu.

Vừa dứt lời, Vu Giang liền phát ra âm thanh yếu ớt:

- Chậm đã…

Một bên, trong lòng Long Kha cũng hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Vừa rồi còn là một bộ dáng vẻ người tốt.

Bây giờ vì bức Vu Giang nói chuyện, thật sự là lời gì cũng dám nói.

Ôn Bình liếc mắt lườm Long Kha một bên, thấy Long Kha đang trợn trắng mắt, trong lòng thầm nghĩ:

“Trợn trắng mắt làm gì? Ta vốn cũng không phải là người tốt lành gì rồi.”

Mặc dù có thể những lời nói này làm không được, nhưng nói là khẳng định có thể nói.

Lời nói này, ai cũng không biết nha.

Quay đầu về sau, Ôn Bình không tiếp tục để ý biểu lộ Long Kha, nhìn xem Vu Giang, nói ra:

- Những Đại Yêu khác, tại trong trận loạn thế này đều vội vàng kiến công lập nghiệp, dương danh ra xa, ngươi lại đến đây lựa chọn trong lãnh địa nhân loại bừa bãi vô danh mà chết đi. Cứ như vậy chết đi, rất không cam tâm phải không?

- Ôn Tông chủ, ta hi vọng ngài có thể tuân thủ lời hứa… Không được làm khó Tứ Vương.

Vu Giang không có tiếp lời Ôn Bình.

Ôn Bình cười cười, nói tiếp đề tài của mình:

- Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi có cam tâm không?

- Không cam tâm… Thì làm sao?

Vu Giang khó khăn phun ra sáu chữ.

Nhất là ba chữ sau, ý tứ bất đắc dĩ, từ bên trong khẩu khí có thể nhận ra rất rõ ràng.

Lúc này, Ôn Bình không có tiếp tục nói chuyện.

Hắn đang cho Vu Giang thời gian suy nghĩ.

Đại Yêu Trấn Nhạc thượng cảnh này, sinh mệnh dài dằng dặc, lại một lòng đi theo con trai Yêu Hoàng, khẳng định không phải chỉ vì làm nô tài, cũng sẽ không phải không có dã tâm của mình.

Trung thành tuyệt đối bảo hộ Anh Chiêu là một mặt, một mặt khác khẳng định cũng muốn cùng Anh Chiêu kiến công lập nghiệp.

Anh Chiêu nếu là Hoàng, hắn chính là khai triều nguyên lão!

Trên thực tế, lúc này trong đầu Vu Giang một vài hình ảnh đang bay qua.

Không chỉ có hình ảnh chính mình tung hoành bốn phương.

Còn có tình cảnh rực rỡ, vạn yêu cúng bái.

Cuối cùng lại là hình ảnh đuổi theo Hắc Khê… Cuối cùng ngay cả một chiêu đều không cùng Hắc Khê giao thủ, liền bị giết.

Sự không cam tâm lập tức như sóng triều mãnh liệt dâng lên.

Liền suy nghĩ đến chính mình sắp chết, lúc bất đắc dĩ chuẩn bị tiếp nhận hết thảy, Ôn Bình lại mở miệng.

- Vu Giang, Bổn Tông chủ cho ngươi một lần tâm sinh cơ hội, ngươi có muốn hay không?

Tâm sinh!

Hai mắt Vu Giang chậm rãi mở ra.

Một đôi yêu nhãn không chớp nhìn xem Ôn Bình.

Ôn Bình thấy Vu Giang mở mắt, trong lòng mừng thầm, sau đó nói ra:

- Chỉ cần ngươi muốn sống, Bổn Tông chủ là có thể cho ngươi sống sót. Mặc kệ ngươi bị thương nặng bao nhiêu, dù bị đánh nát đến chỉ còn lại có một cái đầu lâu. Bổn Tông chủ vẫn như cũ có thể cho ngươi tâm sinh cơ hội.

Ôn Bình nhìn qua.

Bởi vì bên trong Yêu tộc tồn tại quy tắc, hắn giết đều là người cạnh tranh, cho nên trên người Vu Giang điểm tội ác cũng không có vượt qua 10.

Điểm tội ác không cao hơn 10, Ác Linh kỵ sĩ có ‘Thiên sứ chữa trị’ vừa vặn có thể sử dụng.

Nghe được Ôn Bình, Vu Giang hai mắt phóng ra hào quang kinh ngạc, sau đó vội hỏi:

- Ôn Tông chủ thật sự là vị kỳ nhân… Ôn Tông chủ, mời nói, ngươi muốn cái gì?

Làm yêu, nhưng hắn hiểu được, nhân tộc trợ giúp cũng không có cái gì gọi là vô duyên vô cớ.

Cũng không có cái gì mà lòng tốt đột nhiên xuất hiện.

【VIP】 Bất Hủ Tông Lại Thêm Trấn Nhạc Thượng Cảnh (Hạ).

Tại trước yêu thể dài đến trăm trượng, Ôn Bình đứng ở một bên thoạt nhìn hết sức nhỏ bé.

Thế nhưng khí tràng này ngay cả yêu thể dài trăm trượng cũng không thể sánh bằng.

Ôn Bình nhìn chằm chằm hai con ngươi Vu Giang, sau đó nói ra:

- Ta muốn ngươi buông xuống lòng trung thành của ngươi.

Câu nói này nói ra rất chậm.

Từng chữ từng chữ chui vào trong tai Vu Giang.

- Ôn Tông chủ, không phải là muốn để cho ta hiệu trung với ngươi đi?

Trong con ngươi Vu Giang hiện ra một ý cười.

Ý cười nay, lộ ra ngoài là vẻ lưỡng lự.

Do dự ở giữa tin hay không tin.

Ôn Bình gật đầu:

- Có khả năng nói như vậy. Bất quá, nói như vậy có chút quá giang hồ đi, bổn Tông chủ cảm thấy phải gọi là gia nhập Bất Hủ tông. Dùng thực lực cảnh giới của ngươi, bổn Tông chủ có thể cho ngươi một vị trí trưởng lão. Ngày sau vì Bất Hủ tông bày mưu tính kế, vì phát triển Bất Hủ tông làm ra cống hiến là đủ.

Lời nói này vừa ra, Vu Giang còn chưa kịp có phản ứng.

Một bên, Long Kha phát ra một tiếng kinh ngạc khó tin.

Bởi vì vốn dĩ là, nàng tưởng rằng chẳng qua là muốn như Tư Đồ Tu Năng, phục sinh Vu Giang như thế, sau đó lấy thân thể của hắn giúp Ôn Bình chiến đấu.

Ôn Bình muốn chẳng qua là một cái thân thể chết đi.

Thế nhưng hiện tại, Ôn Bình vậy mà lại mời chào một cái yêu vật sắp chết?

Dù sao cũng sắp chết, chẳng lẽ Ôn Bình còn muốn tiêu tốn hàng loạt thiên tài địa bảo đem hắn chữa trị cho tốt hay sao?

- Tông chủ, tha thứ ta nói thẳng, mặc dù hắn gia nhập Bất Hủ tông có thể làm bất Hủ tông lớn mạnh hơn. Hiện tại, Bất Hủ tông cũng hết sức cần thiết, thế nhưng nếu như Tông chủ muốn dùng Linh thiện tới chữa trị cho hắn, còn mời tính toán tốt tiêu hao trong đó. Chữa trị một đầu Đại Yêu Trấn Nhạc thượng cảnh sắp chết, cũng không thua gì bồi dưỡng lại một đầu.

Như vậy cũng tốt hơn so với cứu một Đại Yêu sắp chết.

Ở trong đó phải trả giá lớn, trong ngày thường nhất định phải chữa trị thương thế gấp trăm lần, thậm chí gấp nghìn lần.

Nàng tuy là dì nhỏ, mặc dù có đôi khi đặc biệt giận dỗi Ôn Bình, thế nhưng lúc cần thiết vẫn là đến thay Ôn Bình suy nghĩ, nhất định phải giúp đỡ Ôn Bình thấy mặt khác của sự việt.

Không thể bởi vì lợi ích, liền không nhìn tới tai hại.

Thấy Ôn Bình không có phản ứng, Long Kha lên tiếng lần nữa:

- Ngày sau ta có thể vì Bất Hủ tông lại chinh phục một đầu.

Ôn Bình liếc qua Long Kha, hiểu rõ Long Kha có ý tứ gì.

Nếu là Ác Linh kỵ sĩ không có đạt được năng lực ‘Thần thánh chữa trị’, hắn thật đúng là sẽ nghe theo lời Long Kha.

Nhưng mà bây giờ không phải là có được ‘Thần thánh chữa trị’ rồi sao.

Nhìn thấy cơ hội liền phải bắt lấy.

Dực tộc Yêu Vương Trấn Nhạc thượng cảnh cũng không dễ tìm đâu.

Trước mắt hắn cũng chỉ gặp qua hai tên là Hắc Khê cùng Vu Giang.

Lúc trước đi Long Thần môn, lúc mà đi ngang qua một góc Yêu Hoàng hồ, đám Dực tộc Yêu Vương truy kích phi thuyền cũng tối đa mới là Trấn Nhạc trung cảnh.

Đối với chuyện này, Ôn Bình chẳng qua là nhàn nhạt trả lời một câu:

- Triệu trưởng lão, ta có làm qua quyết định lỗ vốn bao giờ chưa?

Long Kha ngây ra một lúc.

Cũng giống như thật không có.

Cho tới bây giờ Ôn Bình cũng chỉ kiếm tới, quyết không cho phép chính mình thua thiệt.

Đúng lúc này, Vu Giang bỗng nhiên mở miệng:

- Vị trí trưởng lão… Đa tạ mỹ ý của Ôn Tông chủ.

- Không cần phải nói nhiều lời khách sáo như vậy. Trực tiếp nói cho ta biết, ngươi có thể buông xuống lòng trung thành của mình hay không, ta liền cho ngươi một cuộc sống mới.

Ôn Bình trực tiếp trả lời một câu.

Vu Giang trầm mặc.

Thật lâu, nhìn Long Kha một chút.

Sau đó lại nhìn một chút phương hướng Anh Chiêu rời đi.

Cuối cùng nháy nháy mắt, xem như ngầm thừa nhận.

Cuối cùng còn tăng thêm một câu:

- Chỉ cần không phải để cho ta giết hại Tứ Vương.

Nói xong, trong lòng Vu Giang mơ hồ có chút mong đợi.

Hắn cảm thấy Ôn Bình không phải đang nói đùa.

Có lẽ có biện pháp có thể cứu sống của hắn thật.

Nói thật, ai lại nguyện ý chết?

Không phải khi tuyệt vọng, mới lựa chọn cách thản nhiên tiếp nhận sao?

Nghe lời cuối cùng Vu Giang, Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng:

"Ta tự dưng đi hại hắn làm gì? Ta còn muốn đem hắn cũng thu vào Bất Hủ tông, hệ thống cũng còn muốn mượn hắn thu Yêu tộc làm phụ thuộc đây."

Đương nhiên, suy nghĩ trong lòng là khẳng định không thể nói ra.

Ôn Bình chỉ có thể trả lời hai chữ:

- Tất nhiên.

Tiếp theo Ôn Bình quay lại, đồng thời hướng phía Xuất Nhiễu sơn đi đến.

Đột ngột dừng bước, giống là nghĩ đến cái gì, quay đầu hướng về phía Vu Giang lại lần nữa nói ra một câu:

- Nếu muốn sống lại, cái giá phải trả sẽ có chút đau đớn.

Nói xong, nhìn về phía Long Kha không chịu ngồi yên, nói:

- Triệu trưởng lão, đưa hắn lên đường đi.

- A?

Long Kha bối rối.

Không phải muốn Vu Giang trở thành trưởng lão Bất Hủ tông sao?

Không phải không làm quyết định lỗ vốn sao?

Hiện tại làm sao lại muốn giết Vu Giang?

- Nhìn ta làm gì, động thủ đi. Nếu muốn sống lại, liền trước tiên chết đi. Chờ hắn chết, vẫn phải cần một hai ngày, không bằng dứt khoát tiễn hắn một đoạn.

Nói xong, Ôn Bình mang theo Tư Đồ Tu Năng lên Xuất Nhiễu sơn.

Tầm mắt mọi người cũng từ trên người Tư Đồ Tu Năng chuyển đến trên người Vu Giang.

Chỉ nghe Long Kha tự mình lẩm bẩm, đang nhẩm lấy lời Ôn Bình:

- Mong muốn tân sinh, trước tiên chết đi?

Nhưng mà, nghĩ mãi mà không nghĩ ra.

Thế nhưng Ôn Bình nếu nói vậy, vậy khẳng định là không sai.

Xuất ra long tu, ba cái mạch môn của Long Kha theo tiếng mà ra, cũng cùng nhau kêu vang lên.

Liên tục hai lần, trái tim Vu Giang còn lại một điểm sức sống triệt để bị phá huỷ.

Sinh mệnh Vu Giang cũng vào lúc này tiến nhập kết thúc.

Thấy máu tươi chảy xuôi tại dưới chân, Vu Giang không có bất kỳ khí tức gì, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nhất là Long Kha, hắn cũng muốn nhìn một chút, cái gì là tân sinh.

Nhưng mà, chờ một khắc đồng hồ, lại một chút động tĩnh cũng đều không có.

Bên tai ngoại trừ gió thổi.

Ngoại trừ mùi máu tươi.

Không có vật gì.

Vu Giang căn bản cũng không có cái gọi là tân sinh.

- Tại sao ta lại có cảm giác bị tiểu tử này đùa nghịch?

Long Kha thu hồi long tu, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

Dứt lời, lập tức hướng Xuất Nhiễu sơn mà đi, muốn tìm Ôn Bình tranh luận vài câu..

Nếu như không phải là không thể bại lộ thân phận, nàng còn muốn đánh Ôn Bình hai lần.

Bằng không thì tiểu tử này căn bản không nhớ được lâu, luôn luôn đùa nghịch nàng.

…

Ngay tại lúc Long Kha cùng với mọi người Bất Hủ tông rời đi không lâu, Ác Linh kỵ sĩ lặng yên đi tới bên cạnh Vu Giang.

Một đôi xương tay tăm tối đặt ở trên trán Vu Giang, ngọn lửa màu xanh lam vui sướng nhảy ra, nhảy đến trên trán Vu Giang.

Thời gian ngần ấy liền một tích tắc trôi qua.

Đột nhiên, hai cánh Vu Giang bỗng nhiên chấn động một cái, giống như là đang mơ thì bị kinh động.

Sau khi xoay người tức thì, con mắt Vu Giang đột nhiên mở ra.

Đôi mắt này, tản ra ánh sáng lóa mắt, không có suy yếu, không có tuyệt vọng, càng không có cảm giác tử vong.

Nguyên bản thương thế bên trên yêu thể, lúc này cũng đã khôi phục lại.

Ngay tại thời điểm Vu Giang chuẩn bị cử động, chỉ thấy lam sắc hỏa diễm thiêu đốt trước mắt khô lâu bỗng nhiên tại trước mắt hắn bày ra một tờ giấy:

- Biến thành hình người, đi theo nó tới Bất Hủ tông gặp ta.

Vu Giang kinh ngạc mà nhìn thân thể tân sinh của mình, vui mừng quá đỗi.

Tâm tình vui sướng lộ rõ trên mặt.

Nhìn xem Ác Linh kỵ sĩ, trong lòng càng dâng lên ngu muội.

Ôn Tông chủ làm quả nhiên không phải là kỳ nhân tầm thường!

Hắn rõ ràng nhớ được bản thân đã chết rồi, bây giờ lại sống lại.

Năng lực khủng bố này, có thể xưng là kỳ tích!

Không chỉ như thế, vậy mà dưới trướng Ôn Tông chủ còn có Nhiên Hỏa Khô Lâu khí tức tương tự như Triệu trưởng lão.

Con chó bên cạnh Nhiên Hỏa Khô Lâu, nhìn qua cũng mạnh hơn hắn.

Đang lúc trong đầu kinh ngạc, ngón tay Ác Linh kỵ sĩ chỉ hắn một chút, run lên tờ giấy trong tay, Vu Giang này mới phản ứng được, vội vàng hóa thành hình người.

Hóa thành một vị đàn ông trung niên cõng trọng kiếm ở sau lưng!

Ác Linh kỵ sĩ chợt tiêu hủy tờ giấy, hướng về phía Dược sơn mà đi.

Ôn Bình đang chờ ở đó…

【VIP】 Triệu Hoán Hắc Khê.

Trên Dược sơn.

Bên trên bờ ruộng trên đỉnh núi, Ôn Bình đứng chắp tay sau lưng.

Phía sau là linh điền của Bất Hủ tông, đám người Triệu Doanh đang tưới nước vào trong ruộng Linh mễ.

Trước người thì là thi thể bị gãy cánh của Hắc Khê.

Tại bên trong thời gian Ác Linh kỵ sĩ chữa trị cho Vu Giang, Ôn Bình lại lần nữa xuất ra đũa phép:

- Linh hồn nghe ta triệu hoán…

Như hệt như là vừa rồi, niệm thần chú xong, tinh thần lực bỗng nhiên bị lôi kéo đi ra, sau đó tiến vào bên trong thân thể Hắc Khê.

Lực lượng xưa cũ, thần bí lại phủ xuống!

Lúc loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, thân thể Hắc Khê chậm rãi nhúc nhích một chút.

Sau đó loạng chà loạng choạng mà đứng lên.

Đần độn đứng tại trước người Ôn Bình.

Hai con ngươi giống hệt như Tư Đồ Tu Năng, hiện lên màu trắng.

Lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng động ngã xuống đất.

Một bên, Tư Đồ Tu Năng bị mất đi ma pháp duy trì, theo tiếng ngã xuống.

Ôn Bình liếc mắt, sau đó trực tiếp đem thi thể Tư Đồ Tu Năng thu vào bên trong tàng giới.

Tàng giới có năng lực bảo tồn thi thể, sẽ không để cho thi thể bị mục nát, Ôn Bình cân nhắc lúc nào cũng có thể đem Tư Đồ Tu Năng lấy ra dùng, cho nên thu vào bên trong tàng giới.

Thu hồi thi thể xong, Ôn Bình nhìn xem Hắc Khê, trong lòng lặng yên hỏi:

- Hệ thống, Hắc Khê tăng phúc năm mươi phần trăm, lực lượng so sánh với Tư Đồ Tu Năng mà nói, ai mạnh hơn?

- Chia năm năm.

- Chia năm năm? Vì sao thế?

Ôn Bình nghe hệ thống nói như vậy, trong lòng suy nghĩ muốn cho Tư Đồ Tu Năng cùng Hắc Khê lại đánh một trận.

Nhưng không biết làm sao, trước mắt hắn chỉ có thể phục sinh một cái.

Chỉ có đến Bán bộ Trấn Nhạc cảnh, mới có thể đồng thời triệu hoán Hắc Khê cùng Tư Đồ Tu Năng.

Hệ thống giải thích nói:

- Hắc Khê có thần thông 'Hắc Thứ ' chỉ có Hoàng tộc Yêu Hoàng hồ mới có thể thu được, về sau lại tăng phúc năm mươi phần trăm, hoàn toàn có khả năng so sánh với hiệu quả tăng phúc của Thiên Dược Động • đệ tứ cơ cảnh của Tư Đồ Tu Năng. Tuy nhiên… Nếu như tại dưới tình huống đặc biệt, Hắc Khê là mạnh mẽ hơn Tư Đồ Tu Năng.

- Ví dụ như là gì?

- Ví dụ như dưới tình huống sức mạnh ngang nhau. 'Hắc Thứ' lực xuyên thấu, không phải Huyền cấp Mạch thuật có khả năng ngăn cản, cũng không phải Linh thể bài danh 2000 trở xuống trong Linh Thể bảng có khả năng ngăn cản. Nếu như kí chủ đả thông kinh mạch về sau, thật sự thảnh thơi mà để bọn hắn đánh một trận, căn cứ số liệu phân tích, sẽ là bảy trên ba. Hắc Khê chiếm 7, Tư Đồ Tu Năng chiếm 3.

- Hiểu rõ ý tứ của ngươi. Hắc Khê thuộc về sát thương bùng nổ, mà Tư Đồ Tu Năng lại thuộc về loại hình chiến đấu kéo dài.

- Kí chủ có thể hiểu như vậy.

Từ hệ thống đạt được phân tích, ánh mắt Ôn Bình nhìn Hắc Khê, hoặc nhiều hoặc ít sinh ra một chút ý nghĩ đáng tiếc.

Đáng tiếc bị chặt đứt mất một cánh.

Khẳng định là không thể bay được.

Bằng không thì thời điểm không muốn ngồi phi thuyền, có thể cưỡi một chút Hắc Khê thử.

Hắc Khê tốc độ rõ như ban ngày, nhanh đến đáng sợ!

Nếu như Tư Đồ Tu Năng không phải tốc độ cũng tăng phúc năm mươi phần trăm, nghĩ đến tiếp cận Hắc Khê là điều không thể nào.

Đúng lúc này, Ác Linh kỵ sĩ đi đến.

Vu Giang vừa giành lấy một cuộc sống mới cũng đến.

- Ôn Tông chủ…

Vừa leo lên sườn núi, lúc vừa chuẩn bị hành lễ, liền thấy ngay phía trước là Hắc Khê 'sống sót'.

Tay phải không tự chủ được liền móc hướng ra sau lưng, cầm chuôi trọng kiếm.

Đột nhiên, giọng nói của Ôn Bình lại truyền đến.

- Vu Giang, cảm giác tân sinh như thế nào?

- Ôn Tông chủ, Vu Giang nhìn hắn một chút, bỗng nhiên chú ý tới trong hai con ngươi của Hắc Khê màu trắng, còn có toàn thân tỏa ra cảm giác chất phác hiền lành.

Là Hắc Khê.

Nhưng lại không giống Hắc Khê.

Vốn dĩ Hắc Khê trước đây, cuồng ngạo hơn, sắc bén hơn.

Hiện tại Hắc Khê từ khí tức nói ra được… càng giống cường giả mắt trắng kia của Bất Hủ tông!

Lúc hắn đang nghi hoặc, Ôn Bình mở miệng, nói:

- Chuyện trước kia, đã theo gió mà đi rồi, hiện tại Hắc Khê là người của ta.

- Ôn Tông chủ cũng cho hắn tân sinh sao?

Nghĩ đến việc này, trong lòng Vu Giang bỗng nhiên hơi hồi hộp một chút.

Phản ứng đầu tiên chính là Hắc Khê tạm nhân nhượng vì lời ích toàn cục, đợi thu hoạch được tân sinh về sau lại tùy thời mưu hại Tứ Vương!

Ôn Bình nói tiếp:

- Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, hắn đã chết rồi, tuy nhiên chỉ có thể di động mà thôi. Nếu như nghe không thể hiểu được, hãy đem hắn nghĩ thành một cái tượng gỗ, một cái con rối nghe theo hiệu lệnh của ta.

Lời ấy lọt vào trong tai, trong lòng Vu Giang tâm ý kinh hãi lập tức như là thủy triều dâng lên:

- Ôn Tông chủ có khả năng… Thật sự là kinh thế hãi tục.

Có khả năng cho hắn một cuộc sống hoàn toàn mới.

Hiện tại còn đem Hắc Khê đã chết đi làm thành đồ vật như tượng gỗ.

Hai mắt trắng này, khí tức này… vị cường giả mắt trắng kia của Bất Hủ tông, lẽ nào cũng là như vậy sao?

Nghĩ đến điều này, trong lòng Vu Giang lập tức khẩn trương.

Hắn chưa bao giờ thấy qua một cái thế lực tứ tinh mạnh giống như thế này.

Cũng chưa từng nghe qua.

- Lời vuốt mông ngựa ngươi cũng không cần nói, nhớ kỹ lời ngươi đã hứa hẹn, buông xuống lòng trung thành của ngươi, từ đó chỉ thuần phục tại Bất Hủ tông. Đến đây, giao lệ phí vào tông đi.

- Hả?

Vu Giang sửng sốt một chút.

Không có chờ Vu Giang phản ứng lại, Ôn Bình lại nói:

- Quy củ tại Bất Hủ tông, Trấn Nhạc thượng cảnh vào tông phí 300 miếng bạch tinh.

- Ôn Tông chủ, quy củ này của ngài… Ngài gọi ta tới, không lẽ chỉ là vì thế sao?

300 miếng bạch tinh đối với hắn mà nói, không coi là nhiều.

Hắn cũng tin tưởng, nam nhân trước mắt này không phải loại người cố ý dọa dẫm hắn lấy bạch tinh.

Bởi vì hắn có thực lực.

Bởi vì Ôn Bình nắm giữ lực lượng.

Không nghĩ tới Ôn Bình lại trả lời một câu:

- Không sai, chính là chuyện này, giao bạch tinh ra, từ hôm nay trở đi ngươi chính là trưởng lão của Bất Hủ tông.

- Đa tạ Ôn Tông chủ, ngày sau Vu Giang sẽ dốc hết toàn lực phụ tá Tông chủ.

Vu Giang vội vàng quỳ một chân trên đất, tuy nhiên trong lòng đầu cảm thấy có chút quái lạ.

Lời này của Ôn Bình là thật hay giả?

Gọi hắn tới chỉ vì thu bạch tinh?

Loại chuyện nhỏ nhặt này, còn cần phái Nhiên Hỏa Khô Lâu thực lực còn mạnh hơn đi đón hắn?

Việc này, không phải tùy tiện một trưởng lão liền có thể làm sao?

Ôm những nghi vấn này, Vu Giang từ bên trong tàng giới móc ra 300 miếng bạch tinh, đưa cho Ôn Bình.

Thu hồi bạch tinh xong xuôi, nội tâm Ôn Bình chỉ có một chút gợn sóng liền phất phất tay:

- Đi Vân Lam sơn tìm Vân Liêu đi, hắn sẽ mang ngươi đi dạo tại Bất Hủ tông.

- Tông chủ… Không còn chuyện gì sao?

Vu Giang vẫn là thật không dám tin.

Cứ như vậy kết thúc?

- Không có chuyện gì nữa, đi thôi.

Hiện tại, Ôn Bình đã không còn kịp chờ đợi muốn nhìn xem bên trong tàng giới của Hắc Khê có thứ gì.

Vu Giang đưa 300 miếng bạch tinh nhập trướng.

Nếu như Hắc Khê lại có thể đưa ra thêm nhiều một chút, sẽ gom góp đủ 2000 miếng bạch tinh.

Thế là có thể mua một viên Phá Kính đan, thử đầu tư trên thân tên cường giả Địa Vô Cấm sắp thức tỉnh kia.

Sau khi hắn tỉnh dậy, thể lực rơi xuống đến Bán bộ Địa Vô Cấm, đến lúc đó chỉ cần cho hắn một khỏa Phá Kính đan bình thường đều có thể trở lại đỉnh phong.

Không hề nghi ngờ, chỉ cần thuận lợi, lần đầu tư này thu hoạch sẽ vô cùng phong phú.

- Ôn Tông chủ, vậy ta xin cáo từ.

Vu Giang thấy Ôn Bình thật không có ý tứ lại nói thêm cái gì, chỉ có thể ôm quyền cáo từ, hướng về phía Vân Lam sơn mà đi.

Vu Giang vừa đi, Ôn Bình ngay lập tức gỡ xuống tàng giới mà Hắc Khê giấu trong thân thể.

Mở ra xem.

Rải rác mấy trăm miếng bạch tinh ở trong đó.

Trừ cái đó ra, lại không có thứ gì khác đáng giá.

- Cái này.

Ôn Bình lúc này mới nhớ tới, yêu vật không thể so với nhân loại.

Nhân loại có thói quen đem một vài đồ vật tùy thân mà xem là trọng yếu hơn mang theo bên người.

Thế nhưng yêu vật đúng lúc lại trái ngược.

Bọn hắn sẽ đem vật trân quý giấu ở sào huyệt.

Chính lúc bởi vì tập hợp chưa đủ 2000 miếng bạch tinh mà ảm đạm, chán nản, Ôn Bình thấy được bên trong tàng giới có

một khỏa huyết tinh!

Nó mang theo khí tức so với Yêu Hoàng huyết mạch còn muốn hùng hậu hơn nhiều.

【VIP】 Bạo Tài Phú.

Huyết tinh chỉ lớn chừng nắm đấm, so với bạch tinh lớn hơn cũng không có bao nhiêu.

Thế nhưng khí tức mà nó tản ra, cùng với đồ vật chứa đựng lấy nó, làm cho cặp mắt Ôn Bình trong thời gian ngắn thật sự không thể dời đi chổ khác.

Cùng với máu của Anh Chiêu phun ra so sánh, khí tức huyết mạch của nó càng dày đặc, càng bá đạo hơn.

- Đây là thứ gì vậy?

Ôn Bình còn chưa có trưởng thành đến mức độ việc gì cũng biết, cho nên chỉ có thể vội vàng hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống lên tiếng nói:

- Đây là một khối huyết mạch kết tinh có chứa thần thông huyết mạch, căn cứ kiểm tra được, nó cùng nguồn gốc với huyết mạch trên người Anh Chiêu.

- Bên trong chứa thứ gì vậy?

- Thiên Địa hồ Yêu Hoàng nhất tộc thần thông 'Hắc Thứ'.

- Hắc Thứ!

Ôn Bình vội vàng đem viên huyết tinh đem ra, ánh mắt nhìn chằm chằm trong đó, muốn dùng tinh thần lực xâm nhập vào trong.

Tuy nhiên liền bị hệ thống lập tức ngăn cản.

- Kí chủ, tinh thần lực là không thể phát hiện được sự tồn tại của thần thông Yêu tộc. Huyết tinh bên trong đồ vật này chỉ có Yêu tộc mới có thể cảm ứng được, mà lại nhất định phải là yêu tộc có huyết mạch không thấp. Huyết mạch phế vật, cảm tri của bọn hắn ngay cả huyết tinh đều không mở ra được.

- Hệ thống, vậy vật này có giá trị như thế nào?

Ôn Bình quan tâm so sánh cái này.

Hệ thống nói tiếp:

- Có tồn tại huyết mạch kết tinh bên trong, Yêu tộc cao đẳng dựa vào cảm tri có thể giúp bọn hắn thu hoạch được phương pháp tu hành 'Hắc Thứ' giấu ở trong đó. Tỷ lệ lĩnh ngộ hình như là một trăm phần trăm. Đồng thời về sau còn có khả năng thông qua lĩnh hội đến đề thăng cảnh giới 'Hắc Thứ'. Kí chủ nếu như hỏi giá trị… Chỉ có thể nói nó đối với Yêu tộc, đã đủ dùng làm đồ vật trấn tộc của một cái tộc quần Yêu tộc cao đẳng.

- Trấn tộc chi bảo.

Ôn Bình trong lòng không khỏi mừng thầm.

Cứu Anh Chiêu, mặc dù về sau đối mặt không chỉ có Bách Tông liên minh. Trong Yêu tộc vị gọi là Tam Hoàng kia cũng sẽ tới nhằm vào hắn, cùng với Bất Hủ tông.

Thế nhưng tiền lời này là thật là để cho người ta hết sức thoải mái.

Thoải mái đến cả sự tình phía sau cũng không muốn đi lo lắng, kiêng nể.

- Có thể bán được bao nhiêu bạch tinh?

Cái đồ chơi này đối với Bất Hủ tông mà nói, không được coi là là vật gì tốt, cho nên ý nghĩ đầu tiên của Ôn Bình là bán nó đi.

Trấn tộc đồ vật, hẳn là có thể bán được không ít bạch tinh.

- Giá trị của nó được quyết định bởi ham muốn của người mua, tuy nhiên bổn hệ thống có khả năng đánh giá giá trị thấp nhất của nó, thấp hơn 2 vạn viên bạch tinh, không cần phải bán. Giá trị của nó cao hơn nhiều lưu phái Mạch thuật Huyền cấp thượng phẩm, nếu như không phải chỉ có Yêu tộc cao đẳng được Hoàng tộc công nhận mới có thể tu hành, khả năng bán được lại càng cao.

- Bao nhiêu cơ?

- Lỗ tai Kí chủ bị bệnh rồi sao?

- Không có… Ta chính là thật không dám tin tưởng. Thấp nhất hai vạn!

Cùng Bách Tông liên minh đàm phán không thành, không có thu được 5 vạn viên bạch tinh. Hiện tại lại tới hai vạn, họa phúc không thể lường trước được.

- Kí chủ không cần cao hứng quá sớm. Căn cứ số liệu ta thu thập được, muốn bán nó đi độ khó không thấp.

- Sao?

Ôn Bình không hiểu.

- Bởi vì trong này dính dáng đến Yêu Hoàng nhất mạch. Bực này thần thông không có Yêu Hoàng tán thành, Yêu tộc khác dám tu hành sẽ bị xử tử… Hơn nữa là toàn tộc! Cho nên, mong muốn đem bán nó đi, độ khó không thấp.

- Yêu tộc này, thật lắm chuyện đi mà!

Nghe được hệ thống nói, Ôn Bình chỉ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Giống như là có người đột nhiên bưng một chậu vàng thỏi đặt ở trước mắt ngươi, ngươi lại không thể đi lấy, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Thực sự khó chịu!

Có điều Ôn Bình là loại người mà một khi bất đắc dĩ, một khi khó chịu, liền sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Để cho mình không bất đắc dĩ, để cho mình được thoải mái!

Lúc này, hệ thống bỗng nhiên đưa ra một cái chủ ý:

- Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có cách nào. Kí chủ có khả năng cầm tới địa phương bên ngoài Thiên Địa hồ bán đi, hoặc là tìm một tên Yêu tộc gia nhập nhân tộc nhưng huyết mạch lại rất cao, hoặc lại là chờ Anh Chiêu kế thừa vị trí Yêu Hoàng xong lại đạt được hắn đồng ý.

Ôn Bình lông mày nhíu lại, đem huyết tinh thu vào, trực tiếp không để mắt đến ba cái biện pháp của hệ thống, sau đó

nói ra:

- Ta cũng không tin, tại Thiên Địa hồ cái đồ chơi này bán không được. Khẳng định luôn có một đám không sợ chết.

Nghĩ như vậy, Ôn Bình cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Đột ngột một ngọn lửa hi vọng lại lần nữa bị nhen nhóm.

…

Lại nói đến Vu Giang.

Lúc dọc theo đường đá đến Vân Lam sơn, vừa vặn gặp gỡ Vân Liêu.

Bởi vì Vân Liêu tuổi không lớn lắm, mà dáng dấp lại vô cùng thanh tú, cảnh giới lại không cao, Vu Giang liền coi là Vân Liêu là đệ tử.

Mở miệng liền hỏi:

- Tiểu tử, Vân trưởng lão của các ngươi ở đâu?

Vân Liêu nhìn tên lạ hoắc ở trước mặt, cảm tri thả ra. Tìm tòi Vu Giang, liền cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ ép đi qua.

Loại cảm giác này so dò xét Tử Nhiên là phải mạnh mẽ hơn nhiều.

Thế nhưng so sánh với lúc dùng cảm tri đi dò xét Long Kha, phải kém hơn một chút.

Gặp nhiều Trấn Nhạc như vậy, Vân Liêu lúc này lại phán đoán, người trước mắt này tuyệt đối không thua kém Trấn Nhạc trung cảnh.

- Ta chính là Vân Liêu.

Vân Liêu gật đầu trả lời, trong lòng thì nghĩ xem trước một chút người này tìm mình là có chuyện gì.

Lúc Vu Giang không có đoán được, Vân Liêu nói chính mình là người hắn đang muốn tìm, biểu lộ lập tức liền thay đổi.

Không còn tư thế như vừa rồi.

Lập tức dùng ánh mắt bạn hữu nhìn Vân Liêu, sau đó ôm quyền chắp tay, nói:

- Vân trưởng lão, xin lỗi rồi… Ta nghĩ không được ngươi lại tới.

- Ngươi là ai?

Vân Liêu bị thái độ này làm có chút mơ màng.

Hai người giống như chưa từng thấy nhau.

Mà hắn lại là một người mạnh như thế, có cần phải đối với mình là Thông Huyền trung cảnh lễ phép như vậy không?

Vu Giang vội trả lời:

- Ta gọi Vu Giang.

- Vu… Vu Giang!

Vân Liêu kinh ngạc.

Hắn nhớ kỹ rồi, vừa rồi tại hậu sơn Xuất Nhiễu sơn, Đại Yêu Trấn Nhạc thượng cảnh vừa chết kia gọi Vu Giang.

Vu Giang gật đầu:

- Nhận được Ôn tông chủ cứu giúp, cho ta một lần cơ hội tái sinh, lại đem ta chiêu vào Bất Hủ tông làm trưởng lão… Vân trưởng lão, ngày sau còn xin chiếu cố nhiều hơn.

- Khách… khí…rồi.

Vân Liêu nói lắp ba lắp bắp trả lời một câu, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Khởi tử hoàn sinh!

Tông chủ lại có loại bản sự này.

Thực sự quá kinh người.

Vậy bây giờ Bất Hủ tông lại thêm ra một cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh, thực lực lại lần nữa tăng lên dữ dội!

Nói xong, Vân Liêu vội hỏi:

- Vu trưởng lão, ngươi tìm ta có việc gì?

- Tông chủ nói, ngươi sẽ mang ta đi dạo bốn phía, hiểu rõ hơn Bất Hủ tông.

- Được, đi theo ta. Ta mang ngươi đi dạo, tùy tiện an bài chỗ nghỉ ngơi cho ngươi.

Nói xong, Vân Liêu liền hướng khu Ký Túc Xá đi đến:

- Vu trưởng lão, chắc hẳn ngươi đã giao phí vào tông rồi?

- Giao rồi.

- Ừm ừm… Đằng sau mang ngươi đi dạo, ngươi hẳn là sẽ không còn ngạc nhiên. Bởi vì tại Bất Hủ tông mặc kệ là ở, hay là tu luyện, đều cần tốn kim tệ, tốn bạch tinh. Tại Bất Hủ tông, việc duy nhất không dùng tiền để nói chuyện, chính là ăn.

- Hiểu rõ.

Vu Giang hoảng hồn, bất quá trong lòng lập tức liền tiếp nhận sự thật này.

Trấn Nhạc thượng cảnh vào tông đều cần giao nộp bạch tinh.

Tu luyện tốn bạch tinh, là chuyện bình thường.

Vân Liêu nói tiếp:

- Thế nhưng, Tông chủ thu bạch tinh kỳ thật cũng không phải thật sự quan tâm muốn kiếm bạch tinh của chúng ta. Chỉ là muốn để cho chúng ta biết, mặc kệ đồ vật gì, đều không phải là vô cùng đơn giản liền có thể lấy được. Đồng thời là muốn nói cho chúng ta biết, hãy trân quý hết thảy, trân quý hết thảy những thứ có được trước mắt.

- Ôn Tông chủ thật là tốn nhiều tâm tư trí lực để suy nghĩ cho chúng ta.

Vu Giang trong lòng không khỏi cảm thán một câu.

Vân Liêu cười cười, xoay người lại, hết sức nghiêm túc nhắc nhở một câu:

- Đúng rồi, Vu trưởng lão, sự tình tại Bất Hủ tông không nhiều. Thế nhưng có một chuyện cần vô cùng chú ý… Cái kia chính là một ngày ba bữa. Bởi vì Tông chủ sẽ cùng chúng ta

ngồi cùng bàn ăn chung, cho nên chúng ta nhất định phải đến sớm. Nếu như không thể sớm đến, nhất định phải chào hỏi trước.

Tông chủ tôn trọng bọn hắn, nguyện ý cùng ăn chung một chỗ.

Bọn hắn nhất định cũng phải tôn trọng trở lại như thế.

Tại Bất Hủ tông, đây là một quy tắc ngầm!

【VIP】 Hoài Không, Nhị Vương.

- Một ngày ba bữa?

Vu Giang có chút không hiểu, đoạn đường này hắn cũng không phải không có đi qua thành trì nhân loại.

Người tu hành nhân loại không phải đều là mấy ngày mới ăn một bữa sao?

Vân Liêu giải đáp nói:

- Thứ nhất bởi vì Bất Hủ tông chúng ta có đầu bếp đứng thứ hai trong thiên hạ, thứ hai bởi vì cơm của Bất Hủ tông chúng ta có thể tăng lên cảnh giới Linh Thể. Đối với yêu thể của ngươi, chắc là cũng có thể tăng lên không ít. Trên cơ bản, một bữa cơm có thể giống như ngươi cố ý đi tu luyện yêu thể mấy ngày.

- Thì ra là thế.

Vu Giang gật gù.

Lúc này hắn cũng không vội phát biểu ý nghĩ trong lòng, gật gù xong lại tiếp tục đi theo Vân Liêu.

Trên đường đi ngang qua, những thứ hắn thấy đều để cho hắn rất là kinh ngạc.

Tuy nhiên mỗi lần đều kiềm chế lại.

Bởi vì điều tiếp theo sẽ luôn làm cho hắn kinh ngạc hơn.

Cứ như vậy, đảo mắt một cái thời gian đã về đêm. Vân Liêu đã sớm đưa Vu Giang dẫn tới bên ngoài Trù phòng, sau đó giới thiệu thân phận của Vu Giang cho mọi người.

Mặc kệ là trưởng lão hay là đệ tử, lúc biết Vu Giang chính là đầu Cự yêu, đều là kinh ngạc vạn phần.

Nhất là Long Kha.

Vốn còn tưởng là Ôn Bình trêu đùa nàng.

Hiện tại tận mắt thấy Vu Giang đứng ở trước mắt, trong lòng tràn đầy kinh hãi. Dĩ nhiên, kinh hãi này không phải chỉ dành riêng cho Ôn Bình, mà còn là do ma pháp.

Ma pháp thức tỉnh người chết vì mình chiến đấu.

Còn có thể phục sinh người chết cho sống lại.

Điều này khiến nàng cảm thấy sau khi có được dị mạch Phong thuộc tính, có phải cũng nên chỉ đem Phong Chi Cấm Cố đạt tới, Cụ phong thuật cũng không cần, sau đó liền sử dụng toàn lực xem 《Harry Potter》để thu hoạch ma pháp.

Bên trong《Harry Potter》có ma pháp phục sinh.

Voldemort liền là được phục sinh!

Nếu như học được thứ này, trở lại Long gia đem lão tổ sắp chết đi phục sinh, sau đó thực lực của Long gia sẽ…

Chính lúc đang hưng phấn tưởng tượng, Ôn Bình lại tới.

- Tông chủ!

- Tông chủ!

Mọi người vội vàng hành lễ.

Ôn Bình gật đầu, như thường ngày nói:

- Đi thôi, đi lên trên ăn cơm.

Tuy nhiên lần này sau khi nói xong câu đó, liếc qua Vu Giang, sau đó hỏi:

- Vu trưởng lão, mọi người trong Bất Hủ tông đều biết hết chưa?

Vu Giang trả lời nói:

- Đều đã thấy qua. Từ Vương bá, Triệu Doanh… đến Triệu trưởng lão, đều đã chào hỏi rồi.

- Quen biết là tốt rồi… Thế nào, đồ ăn ở Bất Hủ tông có phải rất thơm không?

- Hương thơm lan xa trăm dặm, chỉ là ngửi một chút liền để cho người ta thèm nhỏ nước dãi.

Vu Giang híp mắt cười.

Bởi vì đây còn là lần đầu tiên có người hỏi hắn vấn đề này.

Tại Yêu tộc, hay là mặc kệ tại bất kỳ địa phương nào, hắn đều không cùng người nói tới việc ăn uống.

Nhưng thật ra, hắn vẫn là thích ăn ngon.

Chẳng qua là Yêu tộc, bại lộ yêu thích của mình, chính là bại lộ điểm yếu của mình, cho nên hắn vẫn luôn giấu kín sự thật mình là kẻ tham ăn.

Nghe được Vu Giang trả lời, Ôn Bình cười cười, sau đó đi vào Trù phòng, đi lên lầu hai.

Tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó đám người Hoài Diệp bắt đầu mang thức ăn lên.

Tất cả trước mặt mọi người đều bày đầy món ngon mỹ vị, duy chỉ có trước mặt Dương Nhạc Nhạc là trống rỗng.

Chỗ đặt tay liền chỉ có một bát Linh mễ.

- Haizzz..

Dương Nhạc Nhạc thở dài, liếc mắt làm lấy mặt quỷ với Hoài Diệp, sau đó rất có khí phách đem ánh mắt thu hồi lại.

Tuy nhiên lúc ánh mắt liếc qua thức ăn trên bàn, nhịn không được nuốt ực nước miếng một cái.

Dương Nhạc Nhạc đứng dậy:

- Tông chủ, trưởng lão… Các ngươi ăn trước đi, ta đi xuống dưới lầu cùng Vương bá trò chuyện.

- Thế nào, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?

Ôn Bình thuận miệng hỏi.

Không đợi Dương Nhạc Nhạc trả lời, Hoài Diệp giành nói.

- Tông chủ, bởi vì lần trước ta học được ma pháp, hắn thua cá cược cho nên mười ngày không thể ăn món ăn ta làm. Ngài đừng để ý tới hắn… Đúng rồi, ngươi có phải muốn đi xuống dưới lầu ăn đồ ăn của Vương bá không?

Nói xong, mọi người không thể nín được, cười phá lên.

Ôn Bình lắc đầu, lần này Dương Nhạc Nhạc là bị Hoài Diệp nắm trong lòng bàn tay rồi.

Món ăn ngon như vậy mà mười ngày không thể ăn.

Không phải có thể nhịn chết sao.

- Không ăn, Dương Nhạc Nhạc ta là người nói lời giữ lời, ngươi cho rằng ta gọi là Hoài Diệp hả!

Nói xong, liền bưng bát hướng phía dưới lầu chạy đi.

Hoài Diệp bị nói một câu, cũng không giận, nhìn cũng không thèm nhìn Dương Nhạc Nhạc, đứng dậy múc canh cho Ôn Bình.

Từ Ôn Bình, liền bắt đầu tới trưởng lão, biết rõ Vu Giang mới tới.

Vu Giang nhận bát sứ, ngửi ngửi bát canh màu trắng đậm, lộ ra một biểu lộ hết sức thoải mái, nếm thử một miếng xong, không khỏi tán thưởng:

- Canh ngon! Hoài Diệp… Trù nghệ của ngươi thật sự không hổ là Vân trưởng lão cho ngươi một lời khen thiên hạ đệ nhị. Với tay nghề này, đều muốn nhanh vượt qua Nhị Vương của yêu tộc ta.

- Đa tạ Vu trưởng lão.

Hoài Diệp được khen như thế, cười khanh khách một cái.

Vu Giang lại uống một ngụm, bởi vì đang lúc vui vẻ, cho nên lại nói:

- Năm đó, lúc Nhị Vương đi đến chỗ Tứ Vương, từng làm qua một bàn món ăn. Ta may mắn hả hê nếm thử một chút, mùi vị đó đến bây giờ còn nhớ kỹ. Mùi vị canh này, cùng với khi đó ta uống cũng không kém bao nhiêu. Phải biết, Yêu tộc Nhị Vương chúng ta là vừa ra đời đã nghiên cứu trù nghệ.

Chỉ với thức ăn này, liền đã đủ khiến cho hắn một ngày ăn ba bữa không ngừng.

Nghe xong lời này, Hoài Diệp lộ ra vẻ càng hưng phấn hơn, sau đó nói ra:

- Bên trong Yêu tộc còn có nghiên cứu trù nghệ sao? Ta tưởng là cũng chỉ có nghĩa phụ.

Hoài Diệp nói xong, Ôn Bình liền nói tiếp.

- Nghĩa phụ của Hoài Diệp là Hoài Không, hẳn được xem là đệ nhất đầu bếp tại Thiên Địa hồ. Cùng Yêu tộc Nhị vương của các ngươi là một loại, cũng vô cùng thích ăn.

Ban đầu Ôn Bình chỉ muốn theo chủ đề để tâm sự.

Ăn cơm nói chuyện phiếm, trò chuyện một chút là rất bình thường.

Chẳng qua là không nghĩ tới nghe lời này, biểu lộ của Vu Giang bỗng nhiên đọng lại.

- Tông chủ, ngài vừa nói là Hoài Không hả?

Ôn Bình nhìn thấy biểu cảm này, trong lòng lập tức hoài nghi.

Chẳng lẽ nhận biết?

Một bên Hoài Diệp vội hỏi:

- Vu trưởng lão, ngài nhận biết nghĩa phụ của ta?

- Đâu chỉ nhận biết!

Vu Giang quay đầu nhìn xem Hoài Diệp, lắc đầu cười:

- Yêu tộc chúng ta, có ai là không biết Nhị Vương?

- Nghĩa phụ của nàng là Nhị vương?

Hoài Diệp ngây ngẩn cả người.

Không chỉ như thế, Ôn Bình cũng có chút choáng váng.

Đây là có chuyện xưa!

Hoài Không lại là Nhị Vương Yêu tộc, chuyện này ai có thể nghĩ tới?

Thật đúng là cuộc sống khắp nơi đều có điều đáng kinh ngạc.

Không ngờ hết thảy bốn Yêu Vương của Yêu tộc, hiện tại Bất Hủ tông cùng hai Vương nhấc lên quan hệ.

Vu Giang vội hỏi:

- Ôn Tông chủ, không biết hiện tại Nhị Vương người đang ở chỗ nào?

Nếu như Nhị vương ở phụ cận, sự tình Tứ Vương bị Tam Vương mưu sát là có thể trực tiếp nhanh chóng thông báo.

Như vậy liền ít đi rất nhiều nguy hiểm.

Dù sao bên trong Yêu Hoàng hồ có không không ít tai mắt của Tam Vương, người của Tứ Vương đi vào, khẳng định liền sẽ bị đuổi giết.

Nghĩ đến nơi này, trong lòng Vu Giang âm thầm cao hứng.

Có thể đâm thủng khối u ác tính Tam Vương, vì Tứ Vương lấy lại công đạo, lúc này hắn mới xem như không phụ nhắc nhở của Yêu Hoàng đã chết đi.

Ôn Bình lên tiếng:

- Mấy tháng trước, Hoài Không cùng bằng hữu đã rời khỏi Đông hồ. Tung tích của Nhị vương các ngươi, chẳng phải các ngươi so với chúng ta phải rõ ràng hơn sao?

Đó chính là Nhị Vương của các ngươi đó.

Vừa nghe Ôn Bình trả lời, ngọn lửa cao hứng trong lòng Vu Giang trong nháy mắt bị dập tắt.

- Rời đi rồi…

Nghe xong Vu Giang có chút cảm thấy mất mác, Ôn Bình chỉ vào Hoài Diệp:

- Tuy nhiên con nuôi của Hoài Không tại đây, ngươi muốn biết cái gì có thể hỏi.

- Nghĩa phụ chỉ nói muốn đi chung quanh một chút, đi ra chỗ xa hơn.

Hoài Diệp vội vàng trả lời.

- Vậy xem ra Nhị vương đang ở Yêu Hoàng hồ, bởi vì không muốn để ngươi bị liên luỵ bởi tranh đoạt vị trí Yêu Hoàng, cho nên mới đưa ngươi lưu tại Bất Hủ tông. Hoài Diệp, việc này ngươi tuyệt đối không thể nói cho người khác.

Ngoại trừ người nơi này, tuyệt đối không nên để cho người bên ngoài biết được sự tình ngươi là con nuôi của Nhị Vương… Nếu không sợ rằng Tam Vương sẽ gây bất lợi cho ngươi. Ngươi cũng thấy đấy, ngay cả Tứ Vương hắn cũng dám phái người tới giết, nếu thêm cả ngươi, Nhị Vương liền sẽ ở tình thế bị động.

Nhị Vương cả đời chỉ để ý ăn uống.

Bây giờ lại thu một đứa con nuôi.

Có thể nghĩ được Hoài Diệp trong lòng hắn có địa vị nặng bao nhiêu.

Cho nên… Hoài Diệp không thể có việc gì, bằng không thì Nhị Vương tranh đoạt Hoàng vị chỉ sợ khó càng thêm khó.

【VIP】 Tuyên Bố Nhiệm Vụ Mới

Một khi Nhị Vương xảy ra sự cố, cũng chỉ còn lại có một người cùng Tam Vương cạnh tranh.

Mặc dù bây giờ hắn đã là một phần tử của Bất Hủ tông, từ đó là cùng Nhân tộc đứng chung một chỗ, thế nhưng hắn cũng không muốn thấy Tam Vương đạt được vị trí Yêu Hoàng.

Hoài Diệp nhìn xem ánh mắt hết sức chăm chú Vu Giang, vội vàng gật đầu:

- Vu trưởng lão, ta hiểu được.

- Vu trưởng lão, nghĩa phụ sẽ không có việc gì phải không?

Lúc này nàng lại không lo lắng cho mình, bởi vì nàng đứng phía sau Bất Hủ tông.

Có Tông chủ.

Có Triệu trưởng lão.

Còn có Tư Đồ Tu Năng mới sống lại.

Vân vân…

Nàng lại lo lắng cho nghĩa phụ, bởi vì Tam Vương kia cũng dám phái người giết đệ đệ của mình, rất có thể cũng sẽ phái người đi giết nghĩa phụ của nàng.

- Nhị Vương tại Yêu Hoàng hồ có rất nhiều yêu ủng hộ hắn làm Yêu Vương. Tam Vương cho dù lá gan lớn, Yêu Vương dưới trướng lại nhiều, cũng không có khả năng ra tay ở trong Yêu Hoàng hồ mưu hại Nhị Vương. Cho nên, Hoài Diệp ngươi chỉ cần bảo toàn chính mình.

Vu Giang gạt đi lo lắng của Hoài Diệp, lại lần nữa nhắc nhở một câu.

Lúc này ở một bên Ôn Bình không nói gì, mà là nhớ tới dáng vẻ của Hoài Không.

Đương nhiên, Ôn Bình cũng không cảm thấy Hoài Không nhất định có thể lên làm Yêu Hoàng.

Giống như thế cũng không thấy Anh Chiêu nhất định có thể lên làm Yêu Hoàng.

Hoài Không thực lực bản thân cũng không mạnh, mà lại chỉ thích ăn uống, tại bên trong việc cạnh tranh Hoàng vị, khẳng định sẽ bị yếu thế.

Mà Anh Chiêu.

Ý chí không muốn làm Yêu Hoàng.

Thế nhưng nếu như hắn để Anh Chiêu cùng Hoài Không, hai cái Vương đứng chung một chỗ, có phải khả năng tranh đoạt vị trí Yêu Hoàng liền lớn một chút hay không?

Anh Chiêu cùng lắm chỉ là Thần Huyền cảnh mà thôi, Tam Vương kia lại vẫn là muốn trừ khử hắn, đủ để chứng minh lựa chọn Yêu Hoàng cũng không phải là dựa vào thực lực.

Đang nghĩ ngợi, trước mắt bỗng nhiên nhảy ra cái cửa sổ.

Theo sát phía sau, âm thanh hệ thống vang lên tại bên tai.

- Tuyên bố nhiệm vụ du lịch!

【 Nhiệm vụ du lịch: Thanh danh kinh thiên động địa 】

【 Trước mắt, Bất Hủ tông thanh danh đã lan xa, rất nhiều người lúc nằm mộng cũng muốn gia nhập Bất Hủ tông. Con đường đi tới Bất Hủ tông xa xôi mà gian nan, bọn hắn cũng chỉ dám suy nghĩ. Cho nên, lúc này cần phải một cái động lực càng lớn, động lực kinh khủng để cho bọn hắn tan rã. Chính là đem danh tiếng làm rung động Thiên Địa hồ! 】

【 Nhiệm vụ thứ nhất - Ma pháp xâm lấn: Đệ tử tông môn thành công dẫn đầu học tập ma pháp tại bên trong xếp hạng Tân Tú lấy được thành tích trước 100. 】

【 Nhiệm vụ ban thưởng: 10000 điểm danh vọng. 】

【 Nhiệm vụ thứ hai - Người người đều biết: Khiến một trăm triệu người biết đến Bất Hủ tông. 】

【 Nhiệm vụ ban thưởng: 20000 điểm danh vọng. 】

【 Nhiệm vụ thứ ba – Thế lực đỉnh tiêm phụ thuộc: Thành công để cho ba đại thế lực đỉnh tiêm tại Thiên Địa hồ thần phục với Bất Hủ tông, trở thành phụ thuộc. 】

【 Nhiệm vụ ban thưởng: 50000 điểm danh vọng, cộng thêm quyền xây dựng cổng truyền tống. 】

【 Thời hạn 30 ngày (sau ba ngày bắt đầu tính theo thời gian) 】

- Nhiệm vụ lần này còn sắp xếp hồ sơ?

Thứ nhất, ban thưởng 10000 danh vọng.

Thứ hai, ban thưởng 20000 danh vọng.

Chỉ cần hoàn thành hai nhiệm vụ này, danh vọng của hắn liền có thể trực tiếp lên tới cấp ba.

Danh vọng cấp ba hắn đã biết, chỉ cần tại trong lãnh địa Bất Hủ tông, thực lực có khả năng lại tăng lên năm mươi phần trăm.

Vốn dĩ là tăng lên một trăm phần trăm.

Chỉ cần tới cấp ba, chính là một trăm năm mươi phần trăm.

Nếu như sử dụng Mạch thuật, là có thể lại thêm Tam Tinh Tuyền Qua Đồ tăng phúc bảy thành.

Như vậy, có khả năng dùng Mạch thuật cũng có thể giết được Trấn Nhạc cảnh, mà không cần sử dụng cực hạn của phi kiếm.

- Hệ thống, nhiệm vụ thứ ba này?

Năm vạn danh vọng, Ôn Bình đối với cái này âm thầm kinh hãi.

Nhiều lắm!

Đơn giản nhiều đến khủng bố.

Nó có phải hay không sẽ trực tiếp thăng lên cấp bốn?

- Kí chủ, ngươi không có đoán sai, năm vạn danh vọng xác thực đủ để ngươi từ cấp ba lên tới cấp bốn.

- Nói cách khác, ta chỉ cần hoàn thành ba nhiệm vụ, đẳng cấp danh vọng liền có thể trực tiếp thăng lên cấp bốn, mở ra danh ngạch phụ thuộc?

Mặt mũi Ôn Bình tràn đầy kinh hỉ.

- Đúng, không chỉ như thế. Đồng thời cũng sẽ mở ra đặc quyền xây dựng truyền tống trận. Ngày sau kí chủ có khả năng ở bất kỳ địa phương nào xây dựng truyền tống trận dùng cho đi qua lại với Bất Hủ tông.

- Tùy tiện xây ở bất cứ đâu sao?

Ôn Bình kinh ngạc đến không có cách nào nói chuyện.

Trên thế giới này, cái gì làm cho hắn đau đầu nhất?

Chính là đi ra ngoài.

Cho dù hiện tại, phi thuyền đã thăng cấp đến năm cánh, tốc độ ngay cả yêu vật Trấn Nhạc cảnh cũng theo không kịp.

Nhưng loại cảm giác nhức đầu này vẫn còn tồn tại.

Bởi vì sống ở thế giới trước kia kia quen thuộc mặc kệ đi đâu đều không cần tốn một ngày.

Có truyền tống trận, vấn đề này liền có thể được giải quyết.

Mặc kệ đi đâu, chỉ cần đi một lần, lần thứ hai liền có thể tùy thời có thể quay lại. Ví dụ như bên ngoài Thiên Địa hồ có truyền tống trận, buổi sáng đi qua đó uống trà, uống xong trà còn có thể trở lại ăn kịp điểm tâm của tông môn. Sao mà sung sướng thế. Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là nêu ví dụ, hắn còn không có rảnh đến mức dùng truyền tống trận đi uống trà.

- Kí chủ, không nên cao hứng quá sớm, ban thưởng của nhiệm vụ mặc dù phong phú dị thường, thế nhưng độ khó hoàn thành cũng cao không bình thường. Liền lấy nhiệm vụ thứ nhất tới mà nói, nó cũng không phải là chuyện tình đơn giản. Căn cứ số liệu bổn hệ thống thu hoạch, trước mắt Tân Tú bài danh trước 100 tại Thiên Địa hồ ít nhất là Bán bộ Thần Huyền cảnh. Mà lại yêu cầu hoàn thành lại là cần đệ tử tông môn mượn nhờ ma pháp để thủ thắng, trước mắt tại bên trong Bất

Hủ tông nắm giữ ma pháp cũng chỉ có Hoài Diệp. Mà nàng mới là Thông Huyền hạ cảnh.

- Cái này…

Ôn Bình trầm mặc.

Mới vào chỉ xem lấy xem để ban thưởng.

Cũng không có nhìn lấy điều kiện hoàn thành nhiệm vụ.

Ma pháp…

Ma pháp…

Cái này không phải là gây khó dễ cho người ta sao?

Tại bên ngoài, Bách Niệm Hương tuy cũng là nắm giữ ma pháp, nhưng cũng chỉ là Thông Huyền hạ cảnh.

Hai cái Thông Huyền hạ cảnh nắm giữ ma pháp, làm gì cũng không có khả năng đánh thắng Bán bộ Thần Huyền cảnh. Tốc độ, năng lực phản ứng giữa hai bên kém xa nhiều lắm.

Ma pháp có thể giúp các nàng chiến thắng Thông Huyền trung cảnh.

Thế nhưng Bán bộ Thần Huyền cảnh chỉ cần một quyền liền có thể hạ gục Thông Huyền trung cảnh.

- Lại nói tới nhiệm vụ thứ hai. Nhiệm vụ thứ hai cần một trăm triệu người biết đến tên của Bất Hủ tông, đồng thời số người tích lũy trước kia cũng không tính. Căn cứ hệ thống kiểm tra, địa vực Thiên Địa hồ vô cùng rộng lớn, yêu vật Yêu tộc Trấn Nhạc cảnh mong muốn đi khắp Thiên Địa hồ, cũng cần tiêu tốn mấy chục năm, nhưng nhân khẩu cũng chỉ có 5000 triệu người. Dựa theo tốc độ truyền bá tin tức của thế giới hiện tại, mong muốn để cho một trăm triệu người biết đến Bất Hủ tông, độ khó không thua gì kí chủ trong một tuần tăng lên đến Trấn Nhạc cảnh.

- Ừm…

Ôn Bình vẫn như cũ là nói gì.

Khó!

Quá khó khăn!

Một trăm triệu!

Thiên địa hồ này cũng không có vệ tinh Tivi.

Để một trăm triệu người tại bên trong thời gian một tháng ngắn ngủi biết đến Bất Hủ tông tồn tại, việc này làm sao hoàn thành?

Thời điểm Ôn Bình đang bất đắc dĩ, hệ thống lại tới:

- Còn có nhiệm vụ thứ ba. Để Bách Tông liên minh, Tán Nhân Dịch cùng với Yêu tộc thần phục với Bất Hủ tông, trước mắt cũng là khó như lên trời . Tuy nhiên, nhiệm vụ này vẫn là có thể tranh thủ một chút. Cường giả Tán Nhân Dịch đang ở tại Thương Ngô thành, hai vị Vương Yêu tộc cũng có liên hệ với ngươi… Chẳng qua là tranh thủ cái này độ khó vẫn như cũ không giảm. Ít nhất tại trong vòng 30 ngày, gần như không có khả năng.

- Vậy cho hỏi… tác dụng của việc thiết lập ba cấp bậc ban thưởng này là gì?

Ôn Bình rất không hiểu được.

Còn có thể liên tiếp phát sinh ra ba cái kỳ tích hay sao?

Đây là muốn khiến cho hắn biết cái gì gọi là thống khổ khi nhìn thấy nhưng ăn không được sao?

【VIP】 Du Lịch Theo Danh Ngạch.

- Vậy cho hỏi… tác dụng của việc thiết lập ba cấp bậc ban thưởng này là gì?

Ôn Bình rất không hiểu được.

Còn có thể liên tiếp phát sinh ra ba cái kỳ tích hay sao?

Đây là muốn khiến cho hắn biết cái gì gọi là thống khổ khi nhìn thấy nhưng ăn không được sao?

- Cũng chính bởi vì khó, cho nên ban thưởng mới phong phú như thế. Kí chủ không phải cũng muốn nhanh chóng có được thực lực đi ra Thiên Địa hồ sao?

Ôn Bình một lời kinh ngạc.

- Đúng vậy nha.

Thở dài một hơi, trong tâm trí Ôn Bình lại lần nữa hiện lên hình ảnh cha mẹ.

Từ lần trước, tại phường thị Thiết Sơn giải cứu huynh đệ Lan Bằng của phụ thân, từ Long Thần Môn trở về, lúc trên phi thuyền sau khi cùng Long Kha nói một chút, hắn luôn một mực khát vọng nhanh chóng mạnh lên.

Mạnh lên không phải vẫn luôn là điều mà hắn mong muốn sao?

Tại sao khi hệ thống cấp ra một con đường để mạnh lên mà hắn lại rụt rè sợ hãi?

Cảm thấy nhiệm vụ khó sao?

Nếu như nhiệm vụ quả thật không thể hoàn thành, như vậy hệ thống tại sao phải đưa ra nhiệm vụ này?

Liên tiếp tự hỏi bốn câu, ý chí chiến đấu của Ôn Bình lập tức sục sôi.

Cũng ngay lúc này, hệ thống lên tiếng:

- Bởi vì cân nhắc đến độ khó khi kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, cho nên hệ thống hi vọng có thể mang đến cho kí chủ thuận lợi. Từ giờ đến khi xuất phát du hành, trong ba ngày này, khi xem thế giới Harry Potter xác suất thu hoạch được đồ vật ma pháp sẽ được tăng cao gấp ba lần.

- Tốt!

Ôn Bình nhịn không được tán thưởng một câu.

- Đúng rồi, lần này du hành có hạn chế mang theo số người hay không?

- Giới hạn chỉ ba người.

- Ba người, vậy lần này ra ngoài cũng chỉ có thể mang theo người nắm giữ được ma pháp. Dù sao phần thưởng nhiệm vụ đầu tiên liền phải dựa vào bọn họ để hoàn thành. Cân nhắc đến đệ tử gần đây xem Harry Potter tiêu hao biết bao nhiêu bạch tinh, hệ thống ngươi có phải nên làm một cái sự kiện khác không? Như là giảm 50% phí xem phim? Hoặc là xem phim được tặng bỏng ngô?

- Kí chủ có thể đầu tư bạch tinh của mình vào, hệ thống trước mắt sẽ không mở loại hoạt động này.

- Được rồi, ta là người liêm khiết thanh bạch.

Cả người liền chỉ có hơn một ngàn miếng bạch tinh, Ôn Bình thực sự không bỏ ra nổi.

Đương nhiên, sự kiện là miễn cưỡng rồi.

Nhưng ngươi có thể không hạn chế thời gian xem.

Ban đầu hệ thống không có hạn chế thời gian xem, thời gian xem chẳng qua là do Tông chủ hắn lo sợ các đệ tử và trưởng lão giải trí đến chết mà đặt ra.

Vì hoàn thành nhiệm vụ, đôi khi vẫn có thể nới lỏng hai ngày.

Trong các đệ tử vẫn là có không ít kẻ có tiền, có thể ở tại phòng chiếu phim suốt ngày.

Dù sao Long Kha ngày ngày tại Phong chi cốc thí luyện đánh Phong Ma, mỗi ngày đều muốn thu thập rất nhiều hồng thạch, không ít đệ tử đều dựa vào tìm hồng thạch mà phát tài rồi.

Đang nghĩ ngợi, một bên Chiêm Đài Thanh Huyền nhẹ giọng kêu Ôn Bình.

Bởi vì Ôn Bình đã ngưng cơm tối, ngẩn người rất lâu.

- Tông chủ!

- A.

Ôn Bình như ở trong mộng mới tỉnh.

Chiêm Đài Thanh Huyền rút ra chiếc khăn lụa của mình đem nhặt những hạt cơm trên bàn trước ngực Ôn Bình:

- Ngài làm sao vậy?

Ôn Bình lúc này mới ý thức được mình là Tông chủ, biểu hiện vừa rồi thật không đúng. Thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, Ôn Bình trực tiếp để chén đũa xuống, điều chỉnh tâm trạng, sau đó nói:

- Ta đang suy nghĩ về chuyến du hành vừa rồi. Bổn tông chủ dự định ba ngày sau lại ra ngoài du lịch một chuyến, đi trong vòng một tháng.

- Tông chủ, lần này có thể mang theo một vài người không?

- Tông chủ, ta cũng muốn đi.

- Tông chủ.

Trong lúc nhất thời, đủ loại thanh âm bên tai vang lên không dứt.

Nữ nũng nịu.

Nam học theo cũng đi theo nũng nịu.

Mọi người đều biết rằng Tông chủ ra ngoài du hành tất nhiên là chuyện tốt.

Có thể đi đến một nơi rất xa nhìn một lần việc đời thì đã không nói, còn có thể đi theo Tông chủ ra ngoài làm các loại náo động.

Những người chưa từng đi ra ngoài, mỗi lần nghe được những đệ tử từng đi theo Ôn Bình ra ngoài nói về những điều ngoài đó, đều cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Cái loại cảm giác này tựa như bị muỗi chích một cái vào tim.

Bắt không được.

Cào cũng không được.

Tóm lại, có thể đi du hành liền là chuyện vô cùng tốt.

Mặc dù sẽ đi trong vòng một tháng, thế nhưng đi hay không đi đều như đang đánh mất một thứ gì đó.

Đồng thời đều tổn thất, vậy liền lựa chọn một cái làm trong lòng cảm thấy ít mất mát hơn.

Mọi người đều nhất trí quyết định đi theo Tông chủ ra ngoài du hành.

Ôn Bình đưa tay ngăn lại lời của mọi người:

- Lần này chỉ mang theo đệ tử ra ngoài, lại chỉ có ba cái danh ngạch, ưu tiên lựa chọn đệ tử nắm giữ ma pháp.

- A!

Hoài Diệp cao hứng nhảy dựng lên đầu tiên.

Trước khi chờ đám người bày tỏ lời chúc mừng, cùng với cảm giác chính mình mất mát, Ôn Bình tiếp tục nói:

- Trong ba ngày này, phòng chiếu phim sẽ mở cửa cả ngày, đồng thời xác suất thu hoạch được vật phẩm ma pháp sẽ tăng lên gấp ba! Cho nên, còn có hai cái danh ngạch…

Nói xong, rất nhiều đệ tử hai con ngươi lập tức tỏa sáng.

Sẽ có cơ hội tốt.

Ngay cả khi không dễ dàng như vậy, bọn hắn cũng có thể nỗ lực.

Điều đáng sợ là không có cơ hội.

Hai cái vị trí, ba ngày trừ ăn cơm ra thời gian đều xem phim, xác suất thu hoạch được vật phẩm ma pháp tăng thêm gấp ba lần là rất lớn.

Tại lúc bọn hắn nói chuyện với nhau, Ôn Bình quét mắt một vòng qua mọi người.

Trước mắt đệ tử gia nhập Bất Hủ tông thời gian tu luyện đều quá ngắn, mong muốn cùng những Tân Tú đứng hàng đầu Thiên Địa hồ kia so sánh vẫn là kém quá nhiều.

Bất Hủ tông mặc dù được hệ thống xây dựng nên, có thể giúp hắn cải thiện rất nhiều trong một thời gian ngắn, thế nhưng không có cách nào cho những đệ tử này tiến bộ nhanh chóng hơn được.

Tuy nhiên suy nghĩ kỹ một chút, Thạch Hóa chú nếu như sử dụng tốt, có thể thu được hiệu quả bất ngờ hay không cũng khó nói.

Chỉ cần nhảy ra một cái đồ đần đứng đấy bất động.

Nhiệm vụ đầu tiên liền ổn rồi.

- Đề cao gấp ba sao?

Chẳng biết lúc nào, Dương Nhạc Nhạc đã xuất hiện tại đầu bậc thang, gương mặt hưng phấn.

Hoài Diệp quay đầu lại liền trực tiếp nói một câu:

- Cho dù vậy cũng không có phần của ngươi! Muốn đi cũng là các nàng Triệu Tình tỷ tỷ đi.

Nhất thời tiếng cười nổi lên khắp bốn phía.

…

Vào đêm.

Trong bữa cơm tối, Vu Giang vẫn một mực giữ im lặng.

Thỉnh thoảng sẽ chen vào một hai câu nói, thế nhưng quả thực có chút khó hòa nhập vào bầu không khí này.

Bầu không khí của Bất Hủ tông quả thật quá vui vẻ.

Đồng dạng, cũng quá thân mật.

Tông chủ, trưởng lão, đệ tử đều có thể trò chuyện lẫn nhau khí thế ngất trời, không ai bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng.

Việc này khiến cho hắn đã sống mấy trăm năm, trong xương cốt khắc lấy tôn ti khác biệt, vô cùng không thích ứng được.

Về sau có thể thích ứng hay không thì không thể biết được.

Nhưng ít nhất là không phải bây giờ.

Sau khi ăn xong bữa tối, tất cả mọi người đều hướng phòng chiếu phim đi đến, Vu Giang lặng lẽ tìm Ôn Bình:

- Tông chủ, chuyện của Hoài Diệp, ta muốn cùng ngài nói một chút.

- Nói đi.

Ôn Bình dự đoán được Vu Giang một mực im lặng, khẳng định sau khi ăn xong sẽ có điều muốn nói.

Vu Giang nói tiếp:

- Ngài thật sự muốn mang theo Hoài Diệp đi ra ngoài du hành sao?

- Không phải.

Hắn cũng muốn chọn, thế nhưng lại không chọn được.

Sắc mặt Vu Giang lộ vẻ cẩn thận, suy nghĩ một chút, vẫn như cũ lựa chọn nói thẳng:

- Tông chủ, ngài làm như thế không thể nghi ngờ là đem rất nhiều người đều đẩy đến rìa vựa sâu.

- Nói tiếp đi.

Đối với những người dám nói thẳng, mặc kệ có đúng hay không, Ôn Bình đều muốn nghe thử.

Vu Giang thấy Ôn Bình không có lộ ra vẻ không hài lòng, còn bảo hắn nói tiếp, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

- Nếu như Tam Vương Yêu tộc đã sớm ngấp nghé vị trí Yêu Hoàng, hẳn là từ rất sớm, đã bắt đầu đề phòng ba vị Yêu Vương khác, chuyện Hoài Diệp là con nuôi của Nhị Vương có khả năng cũng đã bị phát hiện. Lúc này, ngài mang theo nàng ra ngoài du hành chính là đang cấp cho tam vương cơ hội ra tay… Xin ngài hãy nghĩ lại.

【VIP】 Sự uy hiếp của Tam Vương tính là gì?

Nhìn ánh mắt lo lắng của Vu Giang, Ôn Bình không có cảm giác được nguy cơ ẩn giấu trong việc mang Hoài Diệp đi, ngược lại lại cảm nhận được một vấn đề khác.

Cái Vu Giang đang sợ hãi kia được gọi là Tam Vương.

Trong mắt hắn, cái Tam Vương cực kì đáng sợ kia. E rằng sau khi nhìn thấy Hắc Khê bị Tư Đồ Tu Năng nghiền ép tiễn vào địa ngục, hắn vẫn như cũ không có cảm giác an toàn gì.

Ngược lại, như thế lại khiến hắn ta khá kỳ quái đó.

Cái Tam Vương này rốt cuộc là người nào?

Không…

Nên nói, là yêu gì?

- Nghe ngươi nói nhiều như thế, vậy Tam Vương rốt cuộc là yêu gì?

- Một con Tử Quang thú của Bể Mỹ nhân tộc Bán Bộ Địa Vô Cấm, trong đêm tối, lại có thể phóng thích ra ánh đèn như sáng sáng tím. Nhưng những nơi nó đến, quả thực mang đến là một màng đen tối.

Nói đến đây, Vũ Giang trong lòng vẫn còn tồn tại nỗi sợ như cũ.

- Hả? Vậy Anh Chiêu vậy mà chỉ mới là Thần Huyền cảnh của bể mỹ nhân tộc?

Anh Chiêu và Tam Vương kia đều là huynh đệ, nhưng thực lực hơn kém nhau cũng quá lớn rồi?

Một cái Thần Huyền.

Một cái Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Nói hai người này có quan hệ ông cháu, đoán chừng cũng không hợp lý lắm.

Vu Giang thấy chủ đề nói chuyện của Ôn Bình càng lúc càng kéo xa, trong lòng có chút không nói lên lời, nhưng mà Ôn Bình đã hỏi rồi, hắn chỉ có thể thành thành thật thật mà trả lời thôi.

- Bởi vì Tam Vương luôn dựa vào việc hấp thụ yêu vật đồng tộc đã trưởng thành, hắn sẽ hấp thụ tất cả những yêu phản kháng hắn, sau đó dùng sức mạnh của đối phương dung nhập trong cơ thể của bản thân, thậm chí còn có thể lấy huyết mạch của đối phương biến thành cấp dưỡng của bản thân, cung cấp cho hắn sức mạnh liên tục không ngừng.

- Vậy hắn ta ăn không ít nha.

Ôn Bình nhịn không được cảm thán một câu.

Đã ăn đến Bán Bộ Địa Vô Cấm rồi, những năm này những thứ ăn được tuyệt đối không nhiều hơn so với Hoài Không.

Hoài Không thân là Thao Thiết, sống mà không ăn, vậy mà lại thua bởi cái tên gọi là Tử Quang Thú.

Thú vị…

Lúc Ôn Bình đang cảm thán, Vu Giang ở một bên vội quay trở lại vấn đề,

- Tông chủ, cho nên ngài tuyệt đối không thể mang Hoài Diệp rời khỏi tông môn. Nếu như Hoài Diệp xảy ra chuyện, khiến Nhị Vương có nghi ngờ, vậy vị yêu hoàng bị Tam Vương bắt đi kia có thể bị phóng đại không giới hạn, đến lúc đó, có thể không chỉ là yêu tộc, thậm chí là nhân tộc cũng sẽ vĩnh viễn không có ngày yên bình.

- Vu Giang, ngươi đã là trưởng lão của Bất Hủ Tông rồi.

Ôn Bình không có cho câu trả lời thuyết phục, chỉ là vỗ vỗ bả vai của Vu Giang, sau đó đi về phía núi Xuất Nhiễu.

Vu Giang ngây ra một lúc.

Sau đó lúc muốn chạy đuổi theo, Vân Liêu bỗng kéo hắn lại.

- Vu trưởng, đừng nói nữa.

- Lúc này không thể không nói… Các ngươi không biết sự tàn nhẫn của Tam Vương kia đâu. Nếu như để hắn trở thành yêu hoàng, Bất Hủ Tông sẽ là kẻ đứng mũi chịu sào, sẽ bị Yêu Hoàng hồ nhắm đến.

Vu Giang chưa nói Anh Chiêu, cũng chưa nói là vì yêu tộc.

Chỉ nói Bất Hủ Tông.

Hắn cảm thấy nếu như thế, Vân Liêu có thể sẽ giúp hắn cùng khuyên tông chủ hồi tâm chuyển ý.

Nhưng mà, Vân Liêu chỉ cười cười, sau đó nói:

- Vu trưởng lão, đầu tiên, chuyện tông chủ đã quyết, cho dù là ai cũng không có cách nào thay đổi. Tiếp theo, một cái Tam Vương mà thôi, tông chủ có thể sẽ luôn không đặt vào mắt. Ngươi có biết cường giả Bạch Mâu đánh nhau với Hắc Khê là ai không?

- Hở?

Vu Giang lộ vẻ nghi ngờ.

Vân Liêu cười nói:

- Ngươi có thể không biết, cái thằng cha tên là Tư Đồ Tu Năng. Nói danh tự, ngươi có thể không rõ lắm, nhưng chức vị của hắn, ngươi khẳng định biết.

- Chức vị?

Vu Giang càng lúc càng mơ hồ.

Vân Liêu vì sao bỗng nhiên lại nói cái này?

- Ngân cấp chủ sự, cái này chắc ngươi biết chứ.

- Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh?

- Đúng.

- Cho nên, phía sau Bất Hủ Tông có một vị ngân cấp chủ sự?

Vu Giang hơi có chút ngạc nhiên.

Hắn biết sự tồn tại của ngân cấp chủ sự.

Người chủ sự của Bách Tông Liên Minh, một câu nói có thể khiến đại nhân vật ở Thiên Địa hồ này biến sắc.

Về quyền lợi, địa vị đủ để so sánh với con của một Bể Mỹ yêu hoàng.

- Lại nói cho ngươi biết thêm một chuyện, thật ra cái ngân cấp chủ sự đó mấy ngày trước đã chết trong tay Triệu trưởng lão đó. Cho nên, so với Bách Tông Liên Minh, cái Tam Vương trong miệng ngươi, hắn chắc không dám tự mình đến lãnh địa nhân tộc đâu? Nếu dám đến, thật ra cũng không tính là gì.

Vân Liêu cũng vỗ vỗ vai Vu Giang, chẳng qua là hắn giúp Vu Giang đi về phía núi Xuất Nhiễu.

- Cái này…

Vu Giang kinh ngạc đến đơ rồi.

Trong lòng không khỏi run lên.

Đúng vậy.

Tam Vương không dám đến lãnh địa nhân tộc.

Bởi vì nhân, yêu hai tộc trước đây có giao ước.

Một khi yêu tộc xâm phạm lãnh địa nhân tộc, giao ước sẽ hết hiệu lực, Bách Tông Liên Minh sẽ không để cho yêu tộc còn nơi nghỉ chân nữa.

Vì sao Hắc Khê lại tiến vào Đông hồ?

Chính bởi vì tốc độ của Hắc Khê cực kỳ nhanh, đều là Bễ Mỹ Bán Bộ Địa Vô Cấm rồi.

Ở lãnh địa của nhân tộc giải quyết Tứ Vương, cần phải tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không thể để người của Bách Tông Liên Minh phát hiện hoặc phát giác ra.

Bây giờ Vân Liêu nói cho hắn biết, ngay cả ngân cấp chủ sự cũng bị cường giả trong tay Bất Hủ Tông giết chết.

Nói cách khác, cả cái Bách Tông Liên Minh đều sẽ thảo phạt Bất Hủ Tông.

Nhưng Ôn Bình vẫn không sợ như cũ.

So với thế lực của Tam Vương, không thể nghi ngờ Bách Tông Liên Minh cường đại hơn rất nhiều rất nhiều.

Vậy Ôn Bình sẽ sợ?

- Thì ra là thế…

Trong lòng Vu Giang giật mình, nhìn Vân Liêu thở dài một hơi:

- Ngược lại lúc nãy ta đã lắm lời rồi.

- Ngươi biết được là tốt. Hơn nữa nói thật, chính là ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh, nếu như không phải có cái Can trường thương kia, cũng không chắc có thể vào được Bất Hủ Tông.

- Ah?

- Không có gì… Giải thích ra quá phức tạp rồi. Ta chỉ có thể nói trước với ngươi, xung quanh Bất Hủ Tông đều có mê trận, chỉ cần tông chủ không cho hắn vào, chính là hắn không thể vào. Ngươi nói cái Tam Vương gì gì đó, chỉ cần không đích thân đến, phái ai đến cũng không có tác dụng. Bọn chúng ngay đến mê trận cũng không phá được.

- Còn có trận!

Vu Giang vội ngẩng đầu nhìn, sau đó quét mắt nhìn xung quanh.

Hắn thật chưa chú ý đến.

Bởi vì lúc lên núi, một đường thông suốt không trở ngại.

Bây giờ nghe Vân Liêu nói thế, cảm nhận hơi phóng ra bên ngoài tìm tòi, phát giác được sự bất thường.

Cảm giác của hắn ở đây, không đi được quá trăm mét!

Ở bên ngoài, cảm giác của hắn có thể phóng thích ra mấy nghìn mét đấy.

So sánh hai cái, chênh lệch hơn 10 lần.

Chính cái này đã nói rất rõ ràng rồi. Về cái mệ trận kia mà nói, khẳng định cũng không phải là không lửa làm sao có khói.

Trong lòng Vu Giang không khỏi thầm nghĩ:

- Tứ Vương nếu như có thể gia nhập Bất Hủ Tông, vậy cho dù Ôn Bình đi ra ngoài dạo chơi, cũng không cần sợ yêu tộc đánh lén.

Sau khi trong đầu có suy nghĩ này, Vu Giang quyết định ngày mai sẽ xuống núi.

Nhất định phải để cho Tứ Vương gia nhập Bất Hủ Tông.

Tất cả sự cổ vũ của Tứ Vương, bây giờ hắn nhìn lại, đều có thể giải quyết dễ dàng rồi.

Sợ liên lụy Bất Hủ Tông?

Không tồn tại.

Kẻ địch của Bất Hủ Tông chính là cả Bách Tông Liên Minh đó.

Bất Hủ Tông còn không sợ điều này, còn sợ cái Tam Vương nhất mạch của yêu tộc không đáng nói kia sao?

- Cuối cùng lại nói cho người biết một cái bí mật, chính là Tư Đồ Tu Năng, lần trước cùng Triệu trưởng lão ở trước chủ điện chiến đấu, người nhớ lại một chút, trước chủ điện… Ngươi lại đối chiếu một chút nơi chúng ta xảy ra đại chiến.

Một mảng hỗn độn đối với hoàn hảo không hư tổn gì.

Nghĩ đến đây, Vu Giang lại mơ màng rồi.

- Cái này…

- Tư Đồ Tu Năng có thể bộc phát ra sức mạnh của Bán Bộ Địa Vô Cám, mà gạch sàn không vỡ một viên nào.

Dứt lời, Vân Liêu cười tăng nhanh cước bộ.

Lúc Vu Giang nghe được những lời này, tay nhịn không được mà run lên một chút.

Gạch sàn không vỡ một viên!

Bất Hủ Tông này dùng cái gì chế tạo vậy?

Vu Giang không khỏi nhìn xuống dưới chân mình, sau đó nhịn không được nhảy lên nhảy xuống, đạp mấy cái.

Hệ thống siêu cấp tông môn

Hệ thống siêu cấp tông môn

【VIP】 Lần đầu tiên dùng bạch tính nâng cao thực lực.

- Vu trưởng lão, ngươi đang làm gì thế?

Vân Liêu buồn cười.

- Thử xem viên gạch này.

Các loại thiên tài địa bảo hắn đều đã gặp qua rồ, nhưng chưa từng thấy qua loại này.

Dáng vẻ rất giống Thanh Thạch Bản, nhưng lại không giống lắm.

Nếu là Thanh Thạch bản, hai dậm vừa nãy của hắn, Thanh thạch bản tuyệt đối sẽ vỡ thành không biết bao nhiêu mảnh.

Vân Liêu bất đắc dĩ lắc đầu,

- Đi thôi, đi theo.

- Vân trưởng lão, ngươi đi đi… Sau khi trải qua một lần sinh tử, bây giờ trong lòng có rất nhiều cảm ngộ, ta muốn yên tĩnh để tiêu hóa một chút.

- Được thôi.

Nếu Vu Giang đối với phim ảnh không có hứng thứ, vậy hắn cũng không miễn cưỡng.

…

Lại nói đến Ôn Bình, sau khi nhìn một lượt tất cả mọi người đều vào trong Quan Ảnh thất, một mình đi đến Dược Sơn.

Hắn muốn đi xem cây bất tử của bản thân - được xưng là thành thục chi hậu, cung cấp cho mộc khí của bản thân chính là Thần mộc của mười lần Kiến Thụ.

Lúc đến Dược Sơn, khỉ đột Xích Mục, Hắc Trạch cùng với Linh Đồng ba người vây quanh một đống đất nhỏ.

Xung quanh bọn họ, còn có 19 đống đất giống y chang nhau.

Trên đỉnh đầu của những đống đất ấy, có thể nhìn thấy được hai mầm nhỏ trồi lên mặt đất. Thu hút sự chú ý của Ôn Bình là, bọn chúng đang dùng tốc độ của mắt thường nhìn thấy được mà mở ra phiến lá, hơn nữa không ngừng lớn lên. Loại tốc độ sinh trưởng này, nhìn liền cảm thấy đáng sợ.

- Tông chủ!

Nghe thấy bước chân, ba người vội vàng xoay người lại.

- Trở về núi Vân Lam đi.

Ôn Bình muốn ở đây vận chuyển Trường Mạch Công, cho nên cần yên tĩnh.

- Vâng…

Ba người vội vàng gật đầu rời đi.

Đợi sau khi ba người rời đi, Ôn Bình bắt đầu vận chuyển Trường Mạch công vừa đến Dược Sơn liền có chút bạo động. Chính là vừa vận chuyển, chính là cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể hắn không tự chủ được mà cùng luyện tập với cây non của cây Bất tử. Một luồng mộc khí thoải mái giống như của Kiến Mộc cung cấp nhưng mộc khí tiến vào trong cơ thể lại không giống như thế.

Cỗ mộc khí này mang theo khí tức giống như của Bất Hủ Tông.

Khiến Ôn Bình lúc này tựa như nhìn thấy một vùng biển, một cái đảo, và cây Bất Tử ở trên đảo vĩnh viễn không chết!

Biển kia, yên lặng mà mênh mông.

Đảo kia, cô tịch mà bình tĩnh.

Cây kia, chọc trời cũng bất tử.

- Ngược lại làm nổi bật ba chữ Bất Hủ Tông kia.

Cảm thụ được một cỗ khí tức bất tử, Ôn Bình nghĩ đến ba chữ Bất Hủ Tông kia.

Cây bất tử này trồng ở đây thôi.

Bất Hủ Tông lúc này mới được xem là có một thứ chân chính mang ý nghĩa bất hủ.

Đúng lúc này, bên tai bỗng truyền đến một âm thanh.

- Kí chủ, ý tốt nhắc nhở một chút, chỉ có thời gian ba ngày thôi. Ngươi hoặc nên nhanh một chút đả thông kinh mạch, bước vào cái gọi là Bán Bộ Trấn Nhạc cảnh của thế giới này, lần du lịch này, nơi ngươi đi chính là đầm rồng hang hổ. Hoặc là, sau khi ngươi đả thông kinh mạch của Tụ Thần Mạch môn, ngươi hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ đảm bảo hơn rất nhiều.

- Cái này hình như là ngươi lần đầu tiên nhắc nhở ta nâng cao thực lực!

Bởi vì lần du lịch này cân nhắc đến yếu tố Bách Tông Liên Minh, cho nên hệ thông phải tận tực bảo vệ tông chỉ không đổi kí chủ, lựa chọn ý tốt nhắc nhở.

- Ngược lại đã như thế, nhiệm vụ đầu tiên của lần du lịch này chính là đi Thiên Cơ hồ. Thiên Cơ hồ là đại bản doanh của Bách Tông Liên Minh, mang theo đệ tử đi đánh người Bách Tông Liên Minh sao, quả thật có chút nguy hiểm… Nhưng mà, ngươi đứng đây nói chuyện không đau lưng, Kiến Mộc Lâm căn bản không có cách nào khiến ngươi trong vòng ba ngày đả thông được kinh mạch. Về phần hai mươi hạt cây Bất Hủ, lúc này mới nảy mầm, chính là không thể thêm vào.

- Kí chủ hình như đã quên rồi, tác dụng vốn có của bạch tinh ở thế giới này.

- Đừng… ta không có giàu như thế.

Ở thế giới này, bạch tinh tuy là kim tệ, lại là thiết bị tu luyện.

Người của đại gia tộc vì sao muốn chiếm lĩnh quặng bạch tinh?

Đều là vì thu hoạch tài nguyên tu luyện này - bạch tinh.

Nếu như không phải hệ thống không bảo sở hữu nước phụ thuộc, trong đó bao gồm cả quặng bạch tinh, hắn sớm đã nghĩ cách đi chiếm lĩnh quặng bạch tinh của Đông hồ rồi.

Tuy rằng sản lượng không nhiều, nhưng hắn tin rằng, tổng sản lượng có thể lên đến một hai nghìn viên bạch tinh.

Nghe xong lời của Ôn Bình, hệ thống lạnh nhạt trả lời,

- Quyền quyết định nằm trong tay kí chủ, vạn nhất phát sinh ngoài ý muốn, ta chỉ cần đổi một kí chủ là được chứ gì.

- Ta…

Ôn Bình bó tay rồi.

Dùng bạch tinh tu luyện, lòng hắn đau nha!

Đây đều là tiền mồ hôi nước mắt!

Người khác từng chút từng chút đưa đến cửa đó!

Nhưng vừa nghĩ đến lần đầu tiên hệ thống nhắc nhở bản thân cần nâng cao thực lực, hắn chính đã đề phòng rồi.

Có lẽ Thiên Cơ Hồ còn nguy hiểm hơn so với tưởng tượng.

Được rồi!

Hôm nay chính là nhà giàu một lần.

Dù sao còn có một nghìn hơn viên bạch tinh.

Đả thông một cái kinh mạch, lại không phải tiêu hết toàn bộ.

Sau khi quyết định xong, Ôn Bình xoay người đi về phía Thính Vũ Các. Sau khi đóng cửa, trực tiếp móc 200 viên bạch tinh đặt trên mặt đất.

Nhìn xung quanh đống bạch tinh đó, Ôn Bình liền vội vàng vận chuyển Trường Mạch Công.

- Rốt cuộc cũng đi đến bước này…

Vừa nghĩ đến mấy trăm viên bạch tinh chính là không còn nữa, trong lòng Ôn Bình lại có chút đau đớn.

Trước mắt dựa vào thu nhập tông môn, mấy trăm viên bạch tinh cần phải mất một tháng thời gian mới có.

Cho dù bây giờ Quan Ảnh Thất có chút lợi nhuận.

Bắp rang.

Cocacola.

Đều có thể kiếm được rất nhiều bạch tinh.

Nhưng dù sao người của Bất Hủ Tông cũng không nhiều.

Sau một khắc, sau khi Trường Mạch Công vận chuyện bắt đầu điên cuồng mà hấp thụ.

Quanh thân Ôn Bình, tựa như có một cái hố đen vậy, năng lượng màu trắng sữa của bên trong bạch tinh lập tức tràn vào trong thân thể hắn.

Sau khi tiến nhập vào thân thế, những năng lượng đó trực tiếp trải qua sự chuyển hóa, chiết xuất của Trường Mạch Công, chuyển hóa thành năng lượng càng thuần khiết hơn xông vào trong ngực Ôn Bình - Tụ Thần Mạch Môn ở đây.

Trải qua những ngày này, kinh mạch của Ôn Bình thật ra đã được đả thông một ít.

Năng lượng bạch tinh vừa vào trong cơ thể, "con đường này" lại bắt đầu kéo dài rồi.

Cái hiệu suất này nhanh hơn quá nhiều so với hấp thụ mộc khí.

Nhưng mà, chỉ là một chốc lát, thời gian không đến nửa khắc, cái tiến độ này bỗng nhiên dừng lại.

Ôn Bình mơ màng rồi, vừa mở mắt, màu trắng sữa bạch tinh xung quanh đều biến thành trong suốt. Điều này đại biểu cho cái gì Ôn Bình rất rõ ràng. Nó đại biểu năng lượng của những bạch tinh đã bị hắn vắt cạn rồi.

Bất đắc dĩ, Ôn Bình chỉ có thể lại móc thêm 500 viên bạch tinh.

Chịu đựng sự đau đớn trong lòng, Ôn Bình tiếp tục vận chuyển Trường Mạch công hấp thụ năng lượng trong bạch tinh.

Cái quá trình phi tốc thông mạch lại bắt đầu rồi.

Lần này, hiệu suất cao của quá trình kiên trì được một khắc.

Sau một khắc, Ôn Bình vừa mở mắt, sau đó cảm nhận được mới đả thông được một nửa kinh mạch.

Mơ màng luôn!

- Ta sao lại lãng phí bạch tinh như thế này?

- Hệ thống, tu luyện Trường Mạch Công không phải không có thuyết pháp rào cản sao?

Hệ thống giải thích:

- Đúng vậy, kí chủ quả thật không có rào cản. Nhưng Trấn Nhạc cảnh không thể so với Thần Huyền Cảnh. Đến cảnh giới cao hơn, chính là có thể trực tiếp tiến nhập xuống một cảnh giới. Bởi vì Trường Mạch công của kí chủ là Địa Cấp công pháp, nó mang đến cho kí chủ sức mạnh cường đại, cho nên lúc nâng cao cảnh giới lên cũng cần năng lượng càng nhiều hơn. Theo như tính toán, Thần Huyền Thượng cảnh thông thường cần 500 viên bạch tinh mới có thể đả thông kinh mạch, sau đó còn phải dùng thêm 1000 viên bạch tinh, mới có thể có tỷ lệ phá rào cản tiến nhập Trấn Nhạc cảnh. Trấn Nhạc thượng cảnh của dị mạch bẩm sinh số lượng bạch tinh cần có là gấp đôi đó. Kí chủ có được hai cái dị mạnh bẩm sinh, có được địa cấp công pháp, vậy tất nhiên phải tốn nhiều hơn.

- Kinh mạch của ta đã có mộc khí đả thông một nửa. Bây giờ tốn mất 700 viên bạch tinh, mới tăng lên một phần tư. Vậy há chẳng phải ta lại phải tốn thêm 700 viên?

Tiêu như thế, tàng giới sẽ trống không rồi.

Hắn còn định những ngày đi du lịch, thuận tiền nâng cấp hai cái kiến trúc tông môn.

Đợi lúc du lịch quay về, chỉ cần ngồi thu thành quả.

Bây giờ xem ra…

Kế hoạch này không thể thực hiện rồi.

【VIP】 Vong Linh sinh vật Bán Bộ Địa Vô Cấm

Thân là hệ thống hiểu rõ Ôn Bình, nó đương nhiên biết kế hoạch của Ôn Bình.

Vì thế lạnh nhạt nói một câu,

- Quyền lựa chọn trong tay ngươi.

Chính là câu nói đó, khiến Ôn Bình hung hắn hạ quyết tâm, trực tiếp lấy hết bạch tinh trong tàng giới ra.

Lần đi Thiên Cơ hồ này, hắn không định mang theo Ác Linh kỵ sĩ.

Tất cả chỉ có Tư Đồ Tu Năng và Hắc Khê là đủ dùng rồi, hơn nữa hai người vẫn không thể đồng thời xuất hiện.

Muốn để hai người bọn họ cùng lúc xuất hiện, bắt buộc phải đả thông kinh mạch.

Đương nhiên, như thế còn không bằng Ôn Bình tự mình đi Vong linh địa ngục tìm một cái Vong Linh sinh vật Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Sau khi đem tất cả bạch tinh bày xung quanh mình, Ôn Bình tiếp tục vận chuyển Trường Mạch Công.

Thời gian cứ thế từng chút từng chút trôi qua.

Lúc này đây quá trình hấp thu có chút chậm lại, hiệu suất của đả thông kinh mạch có chút chậm. Đương nhiên, chỉ là đối với lúc nãy mà thôi.

Cái này so với hiệu suất của hấp thụ mộc khí nhanh hơn không phải là ít đâu.

Thật ra vốn dĩ Ôn Bình còn không đành lòng đó.

Nhưng khi thấy năng lượng trong bạch tinh từng chút từng chút bị kinh mạch của bản thân đẩy về Tụ Thần Mạch môn, Ôn Bình khó hiểu đứng dậy.

Không nói đâu xa.

Bây giời muốn đứng vững ở Thiên Địa hồ, ít nhất cần phải có một cái tọa trấn của Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Bách Tông Liên Minh, yêu tộc, còn có Tán Nhân Dịch đều như thế.

Hiện tại Bách Tông Liên Minh đã hoàn toàn trở thành kẻ địch, sẽ là cái loại không chết không ngớt kia.

Vậy thì Bất Hủ Tông càng cần có một Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Dựa vào cái vị cường giả Địa Vô Cấm đuối nước trong chủ điện kia, Ôn Bình cảm thấy không ổn. Vạn nhất Bách Tông Liên Minh đến xâm phạm, lúc đó hắn vẫn không tỉnh thì sao?

Hoặc nói là, lúc đó hắn vừa tỉnh dậy, không thể ra sức cho mình được đâu?

Cho nên Vong linh sinh vật Bán Bộ Địa Vô Cấm, đây là tất cả Ôn Bình cần có nhất ở hiện tại.

Còn nữa, ngoại trừ cái này, trong lòng Ôn Bình còn có phụ mẫu.

Phụ mẫu ở bên ngoài Thiên Địa hồ.

Còn có Long gia ở bên ngoài còn cường đại hơn Bách Tông Liên Minh.

Những thứ cản trở này, khiến Ôn Bình dần dần cảm thấy bạch tinh của bản thân tiêu hao có giá trị!

Bởi vì đây không chỉ đơn thuần là đả thông kinh mạch, đây còn là đường thông đến Trấn Nhạc cảnh.

Chỉ cần thu hoạch của tông môn, hoặc là bản thân cố gắng xoay sở đủ 1000 viên bạch tinh, vậy hắn có thể mua được Phá Cảnh Đan phổ thông.

Trấn Nhạc, ở trong tầm tay!

Tiêu xài này đáng giá!

- Sắp rồi…

Lúc nhìn hơn nghìn viên bạch tinh xung quanh trong nháy mắt đã bị hấp thụ sạch sẽ, Ôn Bình nhìn tiến độ đả thông kinh mạch của bản thân, không khỏi thở phào một hơi.

Vốn dĩ dự tính sẽ lại hấp thụ 700 viên bạch tinh.

Không ngờ rằng lại hấp thụ hơn một nghìn viên bạch tinh.

Còn may hắn không chỉ có 700 viên, nếu không chuyện đả thông kinh mạch hôm nay sẽ gặp rắc rối rồi.

Nếu thật sự bị kẹt ở điểm này.

Cái tông chủ như hắn đây cũng phải ngại ngùng đi tìm trưởng lão mượn bạch tinh.

Đột nhiên, giai đoạn thông mạch cuối cùng theo cái đứng lên của Ôn Bình mà dừng lại.

Dựa theo viên bạch tinh cuối cùng biến thành màu sắc trong suốt ây, ngực của Ôn Bình chấn động một chút, giống như có người nện một đấm vào vậy.

- Thông rồi!

Ôn Bình mừng rỡ cúi đầu nhìn lồng ngực của mình.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạch của Trấn Nhạc cảnh.

Có thể cảm giác được tụ thần mạch môn ở trong gang tấc.

Tụ Thần Mạch Môn của bây giờ, giống như một cái long môn, chính là đợi bản thân tích góp sức mạnh sau đó nhảy lên một cái, sau đó vượt qua nó, từ đó tiến vào cảnh giới mới.

Ngoại trừ những thứ này, cảm giác chân thực nhất vẫn là sự nâng cao của sức mạch, nâng cao của cảm ứng mạch khí đối với trong thiên địa.

So với sức mạnh vốn có, Ôn Bình cảm giác gần như trực tiếp tăng gấp đôi rồi!

Nhưng mà cụ thể thì Ôn Bình cảm thấy vẫn để sau này thử xem một chút.

Bây giờ…

Hắn muốn triệu hoán Vong Linh sinh vật rồi.

Vong Linh sinh vật Bán Bộ Địa Vô Cấm.

- Hệ thống, ta nên làm thể vào để tìm Vong Linh sinh vật Bán Bộ Địa Vô Cấm?

Hệ thống trả lời:

- Lấy đũa phép ra, phóng thích ma pháp, tinh thần lực của ngươi sẽ dẫn ngươi tiến vào Vong Linh địa ngục. Nhưng xin kí chủ nhớ rõ, sau khi tiến vào chỉ có một lần cơ hội. Tìm được ngươi muốn mang Vong Linh sinh vật đi, sau đó dùng tinh thần lục chế trụ hắn, những chuyện khác tự nhiên nước chảy thành sông.

- Đã rõ rồi.

Ôn Bình vội vàng lấy đũa phép từ trong tàng giới ra.

- Lắng nghe triệu hoán của ta…

Tiếng vừa dứt, đũa phép phóng ra một đạo ánh sáng trắng, gần như mở ra một cánh cửa vậy, tinh thần lực bị kéo dài trực tiếp tiến vào trong ánh sáng trắng.

Sau khi tiến vào ánh sáng trắng, tinh thần lực lại xuất hiện chính là một cái thế giới tràn đầy hương vị cổ quái.

Bởi vì tinh thần lực không phải là đôi mắt.

Thứ hắn cảm nhận được và nhìn thấy được có sự khác biệt rất lớn.

Hiện tại Ôn Bình đã cảm ứng được rồi, tinh thần lực của nó ở trong không trung, bên dưới có nồng nặc sự mục nát, hơi thở chết chó xông lên.

Cái loại cảm giác này, bất giác sẽ khiến người ta lạnh cả sống lưng.

- Cái này là thế giới của Vong Linh sinh vật?

Ôn Bình tò mò sau đó cảm thán một câu, tinh thần lực nhanh chóng đi xuống phía dưới, sau đó xẹt qua Sơn Xuyên không có cây cối, lòng sông không có giọt nước, và không có đất đai của con người sinh sống.

Cảm giác chết chóc, càng lúc càng xâm nhập đến trong lòng Ôn Bình.

Cho đến khi có chút chịu không được, Ôn Bình ngừng lại.

Tinh thần lực bắt đầu vội vàng chính sự!

Khi tinh thần lực bao phủ xuống, lực lực của Vong Linh sinh vật xung quanh đều cảm ứng được rõ ràng.

- Cái này so sánh với Thần Huyền…

- Cái này mới so sánh với Trấn Nhạc…

- Cái này quá mạnh mẽ… e rặng là sự tồn tại của trên Địa Vô Cấm.

Ôn Bình vội vàng phóng tinh thần lực đi về phía trước

Sau khi đi thật lâu, Ôn Bình nghi ngờ.

- Vì sao không có sự tồn tại của Bán Bộ Địa Vô Cấm?

Hệ thống giải đáp:

- Bởi vì ở thế giới này không có khái niệm Bán Bộ Địa Vô Cấm.

- Vậy ta tìm như thế nào?

- Vong Linh sinh vật vượt qua thực lực Bán Bộ Địa Vô Cấm, cảm nhận của ngươi đủ để cảm giác được cảm giác sợ hãi của cái chết. Khi tinh thần lực của ngươi xẹt qua bên cạnh một cái Vong Linh sinh vật mà ngươi cảm nhận được sự nguy hiểm của chúng, loại cảm giác nguy cơ này chính là đại biểu cho tinh thần của ngươi đủ giới hạn để giam cầm nó.

- Đã hiểu… hả?

Đang lúc Ôn Bình nói chuyện với hệ thống, tinh thần lực đột nhiên xẹt qua một cái cảm giác được sự nguy hiểm của Vong Linh sinh vật ở bên cạnh.

Đây là một con quái vật do khung xương tạo thành.

- Là cái dáng vẻ gì, Ôn Bình nói không được.

Hắn có chút nhớ đến cuộc sống ở thế giới trước, khủng long trong phim ảnh.

Có hai chân.

Bốn tay.

Hai tay phía trước là xương gai sắc bén.

Hai tay ở giữa giống như cái kẹp vậy.

Lúc tinh thần lực của Ôn Bình xẹt qua, cái thằng đó bỗng nhiên đánh về phía tinh thần lực của hắn, có chút muốn xét nát cái thứ đến từ thế giới bên ngoài này

Những nơi đi qua, cát bay đá chạy.

Những Vong Linh Sinh Vật nhỏ bé kia vội vàng chạy tứ hướng, không kịp rồi, trực tiếp bị nó dẫm nát dưới chân, dẫm thành bả vụn.

- Hê, đuổi theo tinh thần lực của ta… còn là một tính khí nóng nảy!

- Chính ngươi rồi!

Sau khi Ôn Bình quyết định xong, tinh thần lực trực tiếp bay thẳng về phía Vong Linh Sinh Vật nóng nảy.

Theo sát đó, tinh thần lực đột nhiên biến hòa thành một cái lưới lớn, bao lấy cái Vong Linh Sinh Vật nóng nảy này.

Mặc cho nó giãy dụa ra sao, mặc kệ nó gào rú như thế nào, đều không làm được gì. Lưới khổng lồ của tinh thần lực, sau khi bị giam cầm, nó muốn tránh thoát, khó như lên trời.

Nhưng lúc Ôn Bình chuẩn bị thu lại tinh thần lực, lúc muốn đem nó kéo lên trên, trong sơn cốc bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng khiến cho lòng Ôn Bình lúng túng lo sợ.

Cảm giác sợ hãi chết chóc đập vào mặt.

Khiến Ôn Bình không nhịn được mà cả người hơi run rẩy một chút.

【VIP】 Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm

Địa Vô Cấm

Đây là phản ứng đầu tiên của Ôn Bình.

Dựa theo lời của hệ thống nói, cũng chính là chỉ có Địa Vô Cấm mới có thể cho hắn cảm giác này.

- Cái thằng này sao lại tức giận như thế, đây là muốn làm gì?

Dựa theo cổ khí tức truyền đến phần nộ này, Ôn Bình vội vàng đẩy nhanh tiết tấu lôi kéo giam cầm Vong Linh sinh vật. Đồng thời lúc Ôn Bình đẩy nhanh tốc độ, trong sơn cốc cái Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm kia cũng bắt đầu tăng nhanh, theo sát mà nhảy lên, nhảy lên cao đến trăm trượng.

Sau khi nhảy dựng lên, vung móng vuốt muốn chặt đứt lồng giam tinh thần lực của Ôn Bình.

Chỉ là Ôn Bình nhanh hơn một bước, khi móng vuốt sắc bén của hắn rơi trên lồng giam, Ôn Bình đã lôi kéo và nâng càng cao hơn trong không trung.

Bành!

Theo sát đó là tiếng vang thật lớn, con Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm kia rơi xuống mặt đất.

Theo đó, không cam lòng mà phẫn nộ hô lên một tiếng vang tận trời xanh.

Cái loại cảm giác khủng bố này, khiến cho Ôn Bình cách hai cái thế giới đều cảm giác được không rét mà run.

Ôn Bình vội hỏi,

- Hệ thống, cái Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm này muốn làm gì?

- Căn cứ theo tư hiệu hiển thị, ngươi bắt được một Vong Linh Sinh vật là thê tử của lãnh tụ một chủng tộc, thuộc về sự tồn tại cao quý nhất trong một khu vực.

- Hoàng hậu?

Ôn Bình lúc này mới hiểu ra, chẳng trách Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm này lại tức giận như thế.

Hóa ra là bị chia rẽ.

Đang lúc trong lòng Ôn Bình thổn thức hai câu, hắn cảm thấy sự khác thường của bầu trời. Tinh thần lực khuếch tán xung quanh nhu thế, càng cảm ứng được hàng vạn vong linh sinh vật đang hướng về phía hắn bay lại. Một một con đều là Trấn Nhạc thượng cảnh, còn có rất nhiều Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Cỗ lực lượng này, đủ để nghiền nát tất cả các thế lực của Thiên Địa Hồ.

Nhìn thấy thê tử của mình bị bắt đi, Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm kia ra tay thật hào phóng đó, vậy mà lại triệu hoán Vong Linh đại quân khổng lồ như thế.

- Hệ thống, sẽ không bị cứu đi mất chứ?

Cứ như thế một cỗ sức mạnh khổng lồ bay về phía hắn, mỗi một cái đều là sự tồn tại của bất tử, Ôn Bình đối với tinh thần lực của mình đột nhiên không có có tự tin gì lắm.

Hệ thống lên tiếng:

- Đang phóng thích trùng kích không…

Tiếng vừa dứt, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Bỗng nhiên một ánh sáng trắng xuất hiện từ trên trời, sau đó bành một tiếng nổ tung.

Một làn sóng xung kích màu trắng lập tức như mãnh thú và dòng nước lũ từ khắp nơi nhào đến, những nơi đi qua, bất kể là Vong Linh sinh vật Trấn Nhạc thượng cảnh hay là Bán Bộ Địa Vô Cấm đều bị chấn động đến vỡ nát. Hóa thành trận mưa xương bay đầy trời, rơi xuống dưới là thổ địa của cái chết.

Cứ như thế một lúc, toàn quân hơn vạn con Vong linh sinh vật bị diệt!

- Ta!

- Hệ thống, chiêu này của ngươi quá đẹp trai rồi!

Một chiêu đi xuống, quét sạch hết tất cả.

Nói thật, Ôn Bình chính là khát vọng cái loại sức mạnh này.

Lực công kích cực hạn!

- Nhưng mà, chúng nó giết không chết đó.

- Vì sao?

- Bởi vì đây là Vong linh địa ngục, Vong linh sinh vật ở đây có phương thức tu luyện hoàn toàn khác biệt. Đơn giản mà nói, chính là ở trên thế giới này, bọn hcúng là bất tử. Trừ phi cái thế giới này bị phá nát, nếu không bọn chúng vĩnh viễn chết không nổi. Ngươi cảm nhận một chút sẽ biết thôi.

Ôn Bình dùng tinh thần lực đi xuống tìm kiếm.

Quả nhiên, cơ thể bị vỡ nát của bọn họ sau khi rơi xuống đất lại nhanh chóng tụ lại rồi, bởi vì xung quanh có hắc khí không ngừng rót vào xương cốt.

Cảm thụ được phát sinh một màn này, trong lòng Ôn Bình có chút kinh hãi.

Quả nhiên là Vong Linh Sinh Vật, có chút bản lĩnh.

Lúc Ôn Bình muốn thu hồi tinh thần lực, cái Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm ở xa xa kia đã bạo phát rồi.

Hơn vạn đại quân trong phút chốc bị tan rã, nhưng nó không hề sợ hãi.

Ngược lại phẫn nộ không ngừng, càng không ngừng khiến cho Vong Linh Sinh Vật đã tập hợp lại đuổi theo tinh thần lồng giam của Ôn Bình.

Lúc nhìn thấy thê tử của mình càng lúc càng xa, hắn bỗng nhiên quay người lại đụng mấy ngọn núi nhỏ. Giống như nhổ một gốc cây vậy, chính là mấy ngọn núi đa cam trăm mét gần đâó đều bị đụng sập rơi trên mặt đất.

Ầm ầm ——

Ầm ầm ——

Âm thanh hòn đá cực lớn lăn xen lẫn tiếng hắn gào thét.

Tựa như đang hô - Đem lão bà của ta trả lại cho ta!

Ôn Bình lúc này, đã bắt Vong Linh sinh vật đến bên ngoài Thính Vũ các.

Một bộ xương cao lớn mười mét cứ như thế mà đứng đó.

Không có hốc mắt.

Không có động tác tứ chi giống như Ác Linh kỵ sĩ.

Chợt nhìn một cái, giống như một hóa thạch sống vậy.

- Hệ thống, hiện tại ta có thể tùy ý điều khiển hắn rồi phải không?

- Có thể. Chỉ cần bị vong linh triệu hoán thuật chọn trúng, chính là sẽ bị quán thấu người triệu hoán là cách nghĩ của thần địa ngục. Nó của bây giờ, chỉ nghe theo ngươi.

- Ừm ừm.

Ôn Bình gật gật đầu, sau đó chỉ thấy Vong Linh Sinh Vật từ từ quỳ gối phủ phục trên mặt đất.

Giống như gặp thần thánh vậy.

- Nó tên gì?

Vừa dứt lời, một cái cửa sổ xuất hiện ở trước mắt.

【 Thôn Phệ Thú (Vong Linh sinh vật)】

[Một cái Vong Linh Sinh Vật bị chết trong lúc mang thai vạn năm không sanh được, bất tử bất diệt. Có thể thông qua hấp thụ không ngừng trở nên cường đại. Hấp thụ con mồi có thể có được tất cả năng lượng của sinh vật. Hấp thụ kẻ yếu mười lần, nhưng thực lực trực tiếp gấp đôi. Hấp thụ sinh vật đồng cảnh giới, một lần là đủ.]

- Thôn Phệ Thú!

Chậc chậc!

Trong lòng Ôn Bình không khỏi cảm khái một câu.

Khó trách có thể làm thê tử của Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm.

Hóa ra thiên phú mạnh như vậy.

- Ngươi trở về đi, lão công ngươi bây giờ chắc rất nôn nóng.

Sau khi nhìn thôn phệ thú thêm mấy cái, Ôn Bình thu đũa phép lại, tự động bỏ Vong Linh triệu hoán thuật.

Vong Linh triệu hoán thuật vừa thu lại, thôn phệ thú tất nhiên trực tiếp bị đuổi về Vong Linh địa ngục.

Trong vong linh địa ngục, cái Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm kia đang trợn mắt phá hủy vong linh địa ngục, biểu lộ sự phẫn nộ của mình, cùng với phóng thích sự bi thương của bản thân.

Tuy rằng nó là sự tồn lại của cái chết, nhưng cũng có cảm tình nha.

Thê tử làm bạn sớm chiều đã mười vạn năm bị bắt đi rồi, nó hoàn toàn không biết ngày tháng sau này nên trải qua như thế nào.

- Ô ——

- Ô ——

Sau khi phá hủy thật lâu, cái Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm này giống như đang khóc thút thít, hướng lên trời thét dài.

Một đời cường giả, địa vô cấm.

Giờ phút này chảy xuống nước mắt độc thân!

Nhưng vào lúc này, một đạo ánh sáng trắng từ trên trời giáng xuống.

Một thân ảnh quen thuộc từ trong đó đi ra.

Vong Linh sinh vật Địa Vô Cấm mãnh liệt nhìn sang

Là nàng!

Là vợ con của hắn!

Thê tử của hắn trở lại rồi!

…

Không cần nói năng rườm rà.

Sau khi Vong Linh sinh vật đoàn tụ, Ôn Bình bắt đầu lập kế hoạch sự việc của tông môn trong 30 ngày.

Bất Hủ Tông bây giờ không nhiều đệ tử lắm, nhưng việc nói ra lại không ít.

Ác Linh kỵ sĩ bởi vì sẽ ở lại đây, cho nên Thương Ngô Thành bên kia Ôn Bình hoàn toàn không cần quan tâm.

Về phần an toàn tông môn, Long Kha sẽ ở lại trong tông môn, Ôn Bình cũng không cần lo lắng.

Ôn Bình chỉ cần chú ý một chút đến tình hình tiếp nhận nhiệm vụ của các đệ tử. Bây giờ Bất Hủ Tông gần như tất cả đệ tử đều quay về đại sảnh nhiệm vụ để tiếp nhận nhiệm vụ.

Thương sẽ có rời khỏi Bất Hủ Tông đi đến nơi nhiệm vụ của tông môn.

Ôn Bình quyết định để hệ thống hạn chế một chút các loại nhiệm vụ của đại sảnh nhiệm vụ, trong vòng 30 ngày này, nhiệm vụ phải đi xa khỏi tông môn không cần đưa cho các đệ tử nữa.

Sau khi làm xong cái này, đảo mắt đã là bình minh ngày thứ hai.

Thông qua hệ thống, Ôn Bình biết được tối hôm qua có người luyện Harry Potter cày ra được ma pháp!

【VIP】 Anh Chiêu luống cuống rồi

- Ai cày ra rồi?

- Tần Mịch.

- Tần Mịch?

Tuy rằng Tần Mịch đột phá Thông huyền hạ cảnh chưa bao lâu, nhưng thực lực vượt cảnh chiến thắng địch nhân căn bản là không có vấn đề gì. Pháp thuật của Địa ngục hỏa dị mạch, Ngự Kiếm Thuật và Hỏa thuộc tính dị mạch, những thứ này trên phương diện trình độ đều không tệ.

Từ trên người hắn Ôn Bình có thể thấy được một chút hi vọng.

Hiện tại chính là xem Tần Mịch đạt được ma pháp gì, nếu như cái loại ma pháp cấm kị tương đối hung hãn kia, hoặc là ma pháp công kích đặc biệt mạnh, vậy hi vọng càng thêm lớn rồi.

- Hệ thống, Tần Mịch cày ra ma pháp gì?

- Hiện hình chú.

- Hiện hình chú!

Ôn Bình lại lặp lại lời của hệ thống một lần.

Lần trước là thuận miệng.

Lần này đây…

Đơn thuần là vì ngạc nhiên!

Dựa vào trí nhớ của Ôn Bình, và trong miêu tả của phim Harry Potter, hiện hình chú thuộc về một loại ma pháp không có lực sát thương gì. Theo đó Ôn Bình cho phân loại ma pháp trong thế giới của Harry Potter, nó ngoài trừ không phải hệ cuộc sống, điểm sáng duy nhất chính là có năng lực phá vỡ trạng thái tàng hình của kẻ địch.

Dùng để đối phó với gai long lân của Long Kha hiệu quả nhất định không tệ, nhưng muốn dùng trên trận đại chiến Tân Tú, tác dụng của hiện hình chú gần như là 0.

Vốn còn có thể nhìn thấy hi vọng, bây giờ Ôn Bình bỗng cảm tháy một đám tuyệt vọng.

Cày được đều là những thứ ma pháp gì vầy nè?

Còn không bằng dứt khoát cày ra ra Tước vũ khí của bạn còn hơn.

Lúc này, hệ thống bỗng nói chuyện,

- Kí chủ nghĩ quá nhiều rồi. Chiến trường của xếp hạng tân tú, không có nghĩa nhất định là 1vs1 thực chiến đối kháng. Vẫn có sự tồn tại của nhưng trận đấu hình thức khác. Ở trong những hình thức đó, hiện hình chú có thể sẽ phát huy ý công hiệu không ngờ đến.

- Hình thức trận đấu khác?

- Dựa vào tư liệu hiển thị hệ tống thu thập được, trận đại chiến Tân Tú sẽ có 1vs1, đội vs đội, và bí cảnh thí luyện các loại nhiều hơn một phương thức quyết định xếp hạng. Cụ thể sẽ sử dụng phương thức nào, không có cách đưa ra quyết định. Bởi vì bọn họ mỗi trăm năm, đều sẽ có một cách thứ thi đấu mới.

- Hiểu ý của ngươi. Không cần thử có ý đồ an ủi ta, tâm trạng ta chưa suy sụp. Không phải còn có cái danh ngạch thứ ba sao? Nếu như Lâm Khả Vô có thể đạt được ma pháp, vậy thì cái nhiệm vụ thứ nhất đã ổn rồi.

Lâm Khả Vô, trước mắt đã là Thông Huyền trung cảnh rồi.

Tốc độ tu luyện ở trong đám đệ tử được cho là tiến bộ phi tốc.

Có khả năng chuyện này và ôm được mỹ nhân về nhà có liên quan với nhau, tình yêu khiến tên tiểu tử này quyết chí tự cường, thuận tiện đem tiềm năng trong cơ thể kích hoạt.

Thêm vào đó Lâm Khả Vô là có được Thiêu Hỏa côn, và Phong chi cấm cố thuật nữa.

Những ngày tiếp theo, Lâm Khả Vô lại lấy được Địa Ngục Hỏa dị mạch, ngoài ra đối với thành tựu của Ngự Kiếm Thuật cũng ngày càng tiến sâu.

Khiêu chiến cái Thông Huyền thượng cảnh, thậm chí Bán Bộ Thần Huyền nhất định không có vấn đề gì.

…

Lại nói đến trong Thương Ngô Thành.

Anh Chiêu sau khi bị Vân Liêu dắt đi vào Thương Ngô Thành, luôn đóng cửa ở trong phòng.

Đại môn không bước ra hai bước.

Bởi vì Bất Hủ Tông mang qua, cho nên ông chủ khác sạn, tiểu nhị đều cực kì cung kính, cực kì nhiệt tình.

Thương Ngô Thành bởi vì thương đội vãng lai trở nên nhiều hơn rồi, đường đi tất nhiên cũng cực kì náo nhiệt phồn hoa. Ông chủ khách sạn, cũng là phụ thân của Dương Nhạc Nhạc - Dương Tông Hiền, nhìn thấy Anh Chiêu vẫn luôn buồn phiền không vui, lúc mang thức ăn cho Anh Chiêu thì thuận tiện nói một chút về phương pháp loại trừ ưu phiền của bản thân.

Anh Chiêu lúc này mới đành rời khỏi khách sạn, muốn thử cách của Dương Tông Hiền đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Bản thân hắn rất rõ ràng, nếu như lại tiếp tục để bóng tối của hôm qua trôi nổi trong đầu hắn, vậy trạng thái của hắn chỉ sẽ càng ngày càng kém.

Cho dù là ai cũng có thể như thế.

Nhưng hắn không được.

Hắn là Yêu Hoàng chi tử.

Mặc dù không muốn kế thừa yêu hoàng chi vị, cũng không thể yếu ớt như thế.

- Kể từ lúc bước một bước ra khỏi khách sạn trở đi, ta cần phải đối mặt với nhân sinh mới. Cái chết của Vu Giang, Tam Ca mưu hại, những thứ này đối với ta mà nói đều là thoảng

qua như mây khói. Nhất định phải kiên cường, mới có thể không phụ cái chết của Vu Giang. Nhất định phải kiên cường, mới có thể không khiến Tam ca chế giễu.

Anh Chiêu âm thầm thề.

Trên đường phố ngựa xe như nước, người đi đường qua lại không dứt.

Dương Tông Hiền nhìn thấy Anh Chiêu đã có chút tinh thần, lập tức lộ ra dáng vẻ tươi cười.

- Đại nhân, ngươi đi dạo dạo, để cho tâm trạng tồi tệ bỏ lại phía sau như con đường sau lưng vậy.

Dương Tông Hiền nở nụ cười.

Nói thật, có thể giúp được Anh Chiêu, hắn cảm thấy rất có thành tựu.

Lúc Vân trưởng lão đưa Anh Chiêu đến đây đã thông báo rằng, đây là một đại nhân vật.

Một nhân vật nhỏ bé như hắn giúp được đại nhân vật…

Chậc chậc!

Ngẫm lại đã ghiền.

Nhưng ngay tại đây, Anh Chiêu đột nhiên xoay người trở lại khách sạn, sau đó chạy như một cơn gió vào trong phòng.

Ầm!

Sau khi đóng cửa, Anh Chiêu trở nên đặc biệt nghiêm túc.

- Làm sao bây giờ, người của Bách Tông Liên Minh tìm đến cửa rồi.

Lúc này ở dưới lầu, lúc Dương Tông Hiền vẫn chưa kịp phản ứng lại, đã nghe tiếng ở ngoài cửa truyền đến.

- Vân trưởng lão, minh chủ nói thế nào?

- Ý của minh chủ là, đưa quà gặp mặt cho Bất Hủ Tông chúng ta tự mình chuẩn bị. Nhất định cần phải cực kỳ long trọng, đủ để Bất Hủ Tông thấy lợi ích. Bất Hủ Tông cái minh hữu này, suy nghĩ của minh chủ và suy nghĩ của chúng ta

giống nhau như đúc, cần phải đạt được, cho dù phải bỏ ra bất cứ giá nào.

- Nhưng đồ tốt trên người chúng ta không nhiều.

- Có cái gì lấy cái đó.

- Phan Túc nói không sai, lấy thứ tốt nhất của bản thân ra, nhất định sẽ làm cho Bất Hủ Tông thấy được lợi ích.

Dựa theo tiếng nói, ba người Vân Tĩnh từ bên ngoài quay trở lại rồi.

Dương Tông Hiền vội vàng nghênh đón.

Ba người Vân Tĩnh nhìn Dương Tông Hiền một cái, tiếp tục nói chuyện đi về phía trước, những cường giả Trấn Nhạc cảnh sau lưng cũng đều lần lượt tiến vào.

- Hả?

Đám người Vân Tĩnh muốn lên lầu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về lầu hai, chính là gian phòng của Anh Chiêu.

Đây là khí tức của yêu vật Tứ Vương mà hôm qua nhìn thấy.

Yêu Hoàng chi tử vậy mà lại đi vào nơi này!

- Có muốn đi lên chào hỏi?

- Nếu đã là yêu hoàng chi tử, quen biết một chút cũng tốt đó. Dù sao bây giờ không phải là hơn một nghìn năm về trước, địch nhân của bọn chúng là Bách Tông Liên Minh, mà chúng ta lại không phải!

Đám người Vân Tĩnh lập tức đi về phía gian phòng của Anh Chiêu.

Có thể lấy được hảo cảm của yêu hoàng chi tử, đối với tương lai của Tán Nhân DỊch tất nhiên là có lợi.

Nhưng mà, lúc vừa mới đi đến nơi cách căn phòng khoảng 10 mét, một cỗ sát ý đột nhiên đập vào mặt.

Yêu hoàng chi tử ở trong nhà vậy mà lộ ra sát tâm!

Có cảm giác chính là xem bọn họ như là kẻ địch

- Ngừng!

Vân Tĩnh vội vàng hô ngừng.

Tuân theo thà không có hảo cảm, cũng không có thái độ đắc đội, Vân Tĩnh bắt đầu xoay người lùi về sau.

Nhưng trong đầu là buồn bực đó.

Cái yêu hoàng chi tử này sao lại nổi sát tâm chứ?

Giữa bọn họ hình như không có thù gì đi?

- Đi thôi.

Đám người Vân Tĩnh chỉ đành lựa chọn quay về phòng của mình. Vốn dĩ muốn kế hoạch muốn lấy được hảo cảm của yêu hoàng chi tử còn chưa triển khai đã bị chìm vào khoảng không rồi.

- Tiếp tục thảo luận lễ vật gặp mặt đi.

Phan Túc cười khổ nói.

Vân Tĩnh gật gật đầu, sau đó nói:

- Ta sẽ lấy ra Lưu Nguyệt kiếm pháp.

- Không thể nào. Vân trưởng lão, đây là lưu phái mạch thuật! Lúc đầu vì Lưu Nguyệt kiếm pháp, cái bí cảnh kia đã chết với bị thương năm vị Trấn Nhạc Thượng cảnh.

Cát Giao kinh ngạc!

Lễ gặp mặt lại bao hàm cả lưu phái mạch thuật!

Vân Tĩnh vậy mà cũng cam lòng!

【VIP】 Lễ gặp mặt của Tán Nhân Dịch

Nói thật, Vân Tĩnh thật sự nỡ sao?

Thật ra là không nỡ đấy.

Như lời của Cát Giao nói, lúc đầu ở Lưu Nguyệt bí cảnh, bởi vì lưu phái mạch thuật "Lưu Nguyệt kiếm pháp" mà chết đi hơn năm vị Trấn Nhạc thượng cảnh. Rõ ràng là ở Thiên Địa hồ, trừ phi là đại chiến bạo phát, nếu không trăm năm cũng không ai giết được một vị Trấn Nhạc thượng cảnh, nhưng một lần này lại chết đi hơn năm vị.

Nàng nhớ rất rõ, trong đó có một vị là thành viên nòng cốt của Bách Tông Liên Minh, sắp trở thành ngân cấp chủ sự, bản thân có tu luyện huyền cấp thượng phẩm của lưu phái mạch thuật, chính là chỗ dựa phía sau của thế lực đứng đầu tứ tinh. Nhưng dù là thế, hắn vẫn như cũ chết ở chong trận tranh đấu kia.

Về những chuyện khác, địa vị hoặc là không cao như hắn, nhưng vẫn như cũ là chỗ dựa phía sau của thế lực đứng đầu tứ tinh.

Địa vị, thế lực của bọn họ ở Thiên Địa hồ, đều giống như đỉnh cao vậy.

Theo như nàng biết, chỉ là một cái vừa bước vào Trấn Nhạc thượng cảnh, không may vào nhầm Lưu Nguyệt bí cảnh của đám cao tầng Tán Nhân Dịch mà thôi.

Cho nên Lưu nguyệt kiếm pháp ở trên người nàng, không chỉ là đại biểu cho sức mạnh của cường đại, còn đại biểu cho một phần vinh quang.

Một phần vinh quang đoạt được từ thức ăn ở trước miệng cọp.

Và một phần vinh quang độc nhất của Tán Nhân Dịch.

Mỗi lần nhớ đến chuyện này, buổi tối nàng đều có thể vui vẻ cười to.

Đồng thời, Lưu nguyệt kiếm pháp giống như nhãn hiệu của nàng. Ai cũng đều biết đòn sát thủ của nàng là lưu nguyệt kiếm pháp.

Cùng là linh thể của nàng không manh, khó có có thể thi triển uy nnagư của lưu nguyệt kiếm pháp chân chính, nếu không danh tiếng của lưu nguyệt kiếm pháp nhất định có thể nổi danh cùng với Thiên Dược Động của Tư Đồ Tu Năng. Có thể trở thành đồ vật mà các thế lực to lớn như Bách Tông Liên Minh và Tán Nhân Dịch muốn che giấu, chỉ duy nhất những nhân vật cao tầng mới có thể tu luyện.

Âm thanh của Phan Túc truyền đến,

- Vân Tĩnh, ngươi có nghĩ đến. Lưu Nguyệt kiếm pháp là lưu phách mạch thuật là loại mạch thuật đỉnh cao của Thiên Địa hồ, giá trị vô hạn, ý nghĩa đối với ngươi quan trọng như thế, ngươi thật sự muốn đem nó làm lễ gặp mặt?

Vân Tĩnh gật gật đầu, thể hiện đã khẳng định.

- Các ngươi không biết minh chủ lúc nói chuyện với ta có khẩu khí gì đâu, ta chưa từng nhìn thấy khát vọng, sự sốt ruột của tông chủ như thế. Hiện tại ta tuy là trưởng lão của Tán Nhân Dịch, tất nhiên sẽ vì Tán Nhân Dịch mà suy nghĩ. Nếu như có thể khiến Bất Hủ Tông trở thành minh hữu của Tán Nhân Dịch, đưa Lưu Nguyệt kiếm pháp qua đó cũng đáng giá.

Cát Giao bất đắc dĩ gật gật đầu, cười khổ:

- Tựa như năm ngoái, hai đại thế lực đứng đầu tứ tinh của Bách Tông Liên Minh vì lưu phái mạch thuật của Huyền cấp trung phẩm mà đánh một trận lớn, nếu như không phải có sự ngăn cản của ngân cấp chủ sự, e rằng đàm đạo đã thành tử thù. Không ngờ đến lưu phái mạch thuật của huyền cấp thượng phẩm lại bị ngươi đem đi tặng như thế.

Với tư cách là người phụ trách tổ chức tình báo của Tán Nhân Dịch, Cát Giao liên tiếp lắc đầu cảm khái.

Lúc này, Phan Túc lại nói.

Đồng thời lúc nói chuyện, còn từ trong tàng giới lấy ra một cái hộp ngọc màu đỏ.

- Vân trưởng lão, nếu ngươi đã nói như thế rồi, vậy Phan Túc ta cũng không thể trách gì, cũng là vì Tán Nhân Dịch mà làm chút chuyện. Bất Hủ Tông tông chủ Ôn Bình tuyệt đối không phải người bình thường, lưu phái mạch thuật có thể khiến hắn động tâm, nhưng không nhất định sẽ khiến hắn điên cuồng. Vậy Phan Túc ta sẽ đem chút đồ ra, cho lễ gặp mặt của Vân trưởng lão - thêu hoa trên gấm.

Dứt lời, Phan Túc đem cái hộp ngọc màu đỏ mở ra.

Trong nháy mắt mở ra đó, từng sợi từng sợi khí màu xanh có thể nhìn thấy được giống như hoa tương đang nở rộ.

- Phục Sinh Hoa!

- Phục Sinh Hoa!

Hai người Vân Tĩnh đồng thời kinh ngạc hô lên.

Nhìn trăm loại hoa màu xanh trong hộp to cỡ bàn tay mà ngây ngẩn rồi.

Cát Giao không khỏi thì thào tự nói,

- Trong truyền thuyết lúc cường giả phục sinh thể thứ 1900 trong bảng tu luyện linh thể qua đời, máu của hắn ngưng tụ thành phục sinh hoa. Màu trắng có thể trị hết cho thần huyền trở xuống, màu xanh có thể trị hết cho trấn nhạc, màu đỏ có thể trị cho cường giả Địa Vô Cấm trong truyền thuyết. Chỉ cần không ngừng thở, cho dù thương tổn có nặng bao nhiêu, một ngày đều có thể trị hết.

- Cái này là một đóa màu xanh đó, vậy chỉ cần là Trấn Nhạc cảnh, có được nó chính là tương đương với có được tính mạng thứ hai.

Vân Tĩnh cũng cảm thán một câu.

Nét mặt Phan Túc nghiêm túc hạ giọng nói:

- Cái Phục sinh hoa là Phan gia ta 300 năm trước có được, từ trước đến nay luôn cho làm vật truyền thừa, chỉ có tộc trưởng mới có thể có được. Phụ thân ta, gia gia ta, bọn họ đều không nỡ dùng, cho nên giữ lại đến tộc trưởng hiện tại là ta. Nhưng hôm nay vì Tán Nhân Dịch, vì minh hữu Bất Hủ Tông,

ta đồng ý dùng nó để Vân trưởng lão chuẩn bị làm lễ gặp mặt thêu hoa trên gấm. Nếu như Bất Hủ Tông cho dúng ta cơ hội ngồi xuống nói chuyện một chút, vậy cái Phục sinh hoa này của ta chính là đáng giá!

- Phan trưởng lão, ngươi có thể suy nghĩ như thế, thật là phúc của Tán Nhân Dịch.

Vân Tĩnh lộ chút biểu tình vui mừng, lúc đầu nàng cho rằng hai người Phan Túc khẳng định sẽ không lấy ra đồ gì tốt, nên mới đưa ra Lưu Nguyệt kiếm pháp. Bây giờ nhìn thấy Phan Túc bọn họ thông suốt rồi, sao lại không cao hứng chứ?

Lưu Nguyệt kiếm pháp, phục sinh hoa tuy rằng rất trân quý, trân quý đến mức giá trị không thể đánh giá được.

Nhưng so với Bất Hủ Tông mà nói, cũng chỉ là phù du.

Sức mạnh cường đại của Bất Hủ Tông, tiềm lực cực lớn, đều nói cho nàng, không cần đến mấy chục năm, Bất Hủ Tông liền có thể trở thành thế lực lớn nhất ngoại trừ Bách Tông Liên Minh và Tán Nhân Dịch.

Khi đó, bth sẽ cùng đối kháng?

Đáp án rất nhiển nhiên là sẽ không.

Bách Tông Liên Minh chỉ ở trước lúc Tán Nhân Dịch chưa lôi kéo được Bất Hủ Tông mới lôi kéo Bất Hủ Tông.

Lúc này đây Cát Giao nhìn thấy hai người trước mắt ra tay hào phóng như thế, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ. Nhưng nghe hai người càng nói càng có đạo lý, hắn cũng có chút ngồi không yên rồi.

Nghĩ đến nhất định phải lấy ra chút gì đó, làm lễ gặp mặt của hắn!

Hoặc là nói…

Làm lễ gặp mặt của Tán Nhân Dịch và minh chủ.

Hắn là chưởng quản tình báo đó, biết rõ Bất Hủ Tông nắm giữ phương pháp chế tác đặc thù của tuyền qua đồ, tương lai nhất định có thể tài nguyên cuồn cuộn.

Đưa bạch tinh cái gì gì đó, Bất Hủ Tông tông môn Ôn Bình khẳng định sẽ không động tâm.

- Đúng rồi, Bất Hủ Tông tông chủ Ôn Bình lúc trước khi chúng ta đến, không phải đã tốn một đống tiền mua tin tức của chúng ta sao? Không bằng ta sẽ đưa tổ chức tình báo của Tán Nhân Dịch cho hắn!

- Ngươi biết ngươi nói cái gì không?

Hai người Vân Tĩnh cùng lúc nhìn về phía Cát Giao.

Tổ chức tình báo chính là một mạch máu khác của một thế lực lớn.

Không có nó, chính là mắt không tròng rồi.

Cát Giao vội giải thích,

- Không phải tất cả đều giao cho hắn, mà mở tất cả các tin tình báo cho Bất Hủ Tông. Chúng ta có thể biết được, hắn cũng có thể biết, hơn nữa có thể tùy ý điều động tổ chức tình báo của chúng ta, đi điều tra bất cứ chuyện gì mà hắn muốn làm. Tổ chức tình báo là sự nghiệp trăm năm của Tán Nhân Dịch chúng ta, trực tiếp dùng hai tay dâng lên, cái lễ vật này đủ lớn rồi chứ?

- Cái này…

Hai người Vân Tĩnh nhất thời không còn chủ ý.

Lấy thứ này ra, cho dù có bao nhiêu trân quý, chỉ cần Bất Hủ Tông cho cơ hội chính là đáng giá.

Nhưng tổ chức tình báo nó là mạch máu của một thế lực lớn, muốn phồn vinh, muốn hưng thịnh, cần phải dựa vào nó chèo chống

Bởi vì Trấn Nhạc thượng cảnh có thể bảo đảm gia tộc cường đại, nhưng hắn không có cách nào bảo đảm gia tộc hưng thịnh.

Tán Nhân Dịch mấy trăm năm nay mới thành lập được mạng lưới tình báo khổng lồ, thậm chí ngay cả cao tầng của Bách Tông Liên Minh cũng có người của bọn họ, đây là muốn cộng hưởng ra ngoài, sau khi trở lại minh chủ biết rồi…

Vân Tĩnh không khỏi rơi vào trong trầm tư.

Thật lâu sau, trong đầu đã hạ chủ ý

Đưa!

Có thể đưa!

- Tiềm lực của Bất Hủ Tông quá đáng sợ rồi, cộng hưởng mạng lưới tình báo, không nghi ngờ gì là sự thành khẩn lớn nhất của chúng ta, nói rõ chúng ta thật lòng đối đãi, vậy sự nghi ngờ của Bất Hủ Tông nhất định sẽ ít đi rất nhiều. Nhưng mà chuyện này quan hệ trọng đại, cần phải nói một tiếng với minh chủ trước, để hắn biết chuyện này.

【VIP】 Yêu Hoàng chi tử, nổi lòng muốn nhập tông

Dứt lời, Vân Tĩnh từ trên ghế đứng dậy.

Ý của Vân Tĩnh Cát Giao trong chốc lát đã hiểu rõ, cũng theo đó đứng dậy.

- Vậy thì lại một lần thi triển truyền âm bí thuật, Vân trưởng lão, ngươi vừa mới thi triển một lần, hao tổn không nhỏ, lần này để ta.

Nói xong, Phan Túc xoa xoa tay, lộ chút kích động, trạng thái muốn thể hiện một phen.

Vân Tĩnh cũng không phản ứng gì, thi triển một lần bí thuật liên lạc với minh chủ, quá trình này cần tiêu hao lượng lớn bạch tinh.

Cái này so với sự tiêu hao có người gánh chịu rồi, không gì tốt hơn.

…

Lại nói đến Anh Chiêu.

Lúc biết rằng địch nhân của Bách Tông Liên Minh và bản thân ở cùng một cái khách sạn, cả cơ thể đều cẳng thẳng cả lên.

Sau khi cảm giác được đám người Vân Tĩnh đã rời đi, Anh Chiêu liền vội vàng từ trong phòng đi ra, đồ đạc bỏ tỏng tàng giới chính là muốn rời đi.

- Ông chủ, trả phòng!

Lòng muốn rời đi của Anh Chiêu như mũi tên rời khỏi cung.

Dương Tông Hiền thân là chủ khách sạn nhìn thấy Anh Chiêu mới ở một đếm liền muốn rời đi, vội vàng mở miệng hỏi,

- Đại nhân, chiêu đãi của chúng ta có chỗ nào không thỏa đáng sao?

- Chiêu đãi của ngươi không có vấn đề gì cả, nhưng là người ở nơi này của ngươi, bọn họ đối với bản vương mà nói rất nguy hiểm. Bản vương suy đi nghĩ lại, vẫn là định đi Bất Hủ Tông mượn chút thuận tiện, ở đó càng an toàn hơn.

Anh Chiêu đem chìa khóa phòng đưa đến.

Dương Tông Hiền vội vàng mở miệng giải thích:

- Đại nhân, ngài không biết rồi, người của Thương Ngô Thành ai cũng biết cả, chỉ cần không phải là phần tử của Bất Hủ Tông, thì không được phép qua đêm ở Bất Hủ Tông, đây là quy định cho Bất Hủ Tông tông chủ định ra. Chưa từng có ngoại lệ, hơn nữa vấn đề an toàn, xin ngài yên tâm, ở Thương Ngô Thành tuyệt đối an toàn. Ý chí của Bất Hủ Tông tông chủ trải ở nơi này, cho dù là ai cũng không thể xung đột ở trong Thương Ngô Thành. Vài ngày trước có một vị cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh gây chuyện, bây giờ mộ còn ở bên ngoài Thương Ngô Thành kia kìa… Trấn Nhạc thượng cảnh, ngài chắc biết chứ?

Nói xong, Dương Tông Hiền chính là cẩn thận quan sát nét mặt của ANh Chiêu.

Anh Chiêu vội hỏi:

- Ngươi không nói đùa chứ?

- Không có, hơn nữa người kia còn là Bách Tông Liên Minh đấy.

Dương Tông Hiền đáp.

Anh Chiêu lập tức kinh ngạc.

- Bách Tông Liên Minh cũng giết!

Dương Tông Hiền cười hắc hắc, thấy vẻ bất an trên mặt Anh Chiêu đã biến mất một chút rồi, tâm trạng mới được xem là ổn định.

- Không chỉ giết, tóm lại, mang hết nhưng tên Trấn Nhạc cảnh bị bắt lên núi. Bây giờ đều trồng cây trong Bất Hủ Tông.

Những ngày Thương Ngô Thành tu sử này, đều là vật liệu gỗ bọn họ đưa đến đó.

Lúc Dương Tông Hiền nói những lời này, trên mặt mang theo một phần đắc ý.

Bởi vì Dương Nhạc Nhạc là đại đệ tử của Bất Hủ Tông.

Cái người làm phụ thân như hắn, trên mặt có ánh sáng!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Chợt nghe được tiếng nữ bộc vội vàng nghênh đón, nhỏ nhẹ hỏi:

- Cung nghênh ngài đến.

Dương Tông Hiền đánh giá người đến bằng một ánh mắt, thấy khí độ bất phàm, vội vàng nói với Anh Chiêu:

- Đại nhân, người yên tâm ở đây đi. Trấn Nhạc thượng cảnh của Bách Tông Liên Minh ở đây gây chuyện còn bị giết, những người khác làm sao dám tổn thương ngài chứ?

Nói xong, cước bộ như gió đi về phía người đến.

Người đến là một nam nhân trung niên - Vu Giang, mặc áo choàng Bất Hủ Tông, sau lưng mang một thanh trọng kiếm.

- Tứ Vương.

Vu Giang vừa tiến vào khách sạn, liền quỳ một chân xuống đất.

Lúc âm thanh quen thuộc vang lên, Anh Chiêu đầu tiên là sững sờ.

Bởi vì không dám tin rằng có thể lại nghe được âm thanh này, rõ ràng nó đã bị tiêu rán trong tay của Hắc Khê.

Thế nhưng ngoại trừ Vu Giang, ở Thương Ngô Thành giờ phút này ai sẽ có âm thanh này?

Ai sẽ mô phỏng?

Ai sẽ gọi hắn là bốn vương?

- Vu… Giang!

Một khắc Anh Chiêu xoay người này, hai con ngươi mạnh mẽ mở to.

Sau đó vội bước lên hai bước, đi đến phía trước Vu Giang, vội dùng tay dìu Vu Giang đứng lên. Cái trạng thái kia, giống như nhiều năm không gặp vậy.

- Ngươi không phải…

Sau khi Vu Giang đứng dậy, vội vàng giải thích nghi ngờ của Anh Chiêu,

- Nhận được đại ân của Ôn tông chủ, cho Vu Giang một cơ hội tái sinh.

- Ôn tông chủ quả nhiên không tầm thường, rõ ràng…

Anh Chiêu không có tiếp tục câu nói, bởi vì quá kinh ngạc, miệng không thể nhúc nhích rồi.

Rõ ràng Vu Giang muốn chết rồi.

Nhưng chỉ cách một ngày, chính là tinh thần dồi dào, hoàn hảo không tổn hại đứng ở trước mặt hắn.

Kỳ tích!

Quả nhiên là kỳ tích!

Bởi vì hắn thân là Yêu hoàng chi tử, nhưng từ trước đến nay không có nghe nói đên có cái thiên tài địa bảo nào có được thần hiệu như thế.

Thấy Anh Chiêu có biểu tình giống như hắn dự liệu, Vu Giang nở nụ cười, tiếp tực nói:

- Tứ Vương, chúng ta trước hết ngồi xuống đã, từ từ nói chuyện.

Một bên Dương Tông Hiền cũng vội tiếp lời,

- Vu trưởng lão, mời ngài lên lầu.

Thấy Vu Giang mặc áo choàng của Bất Hủ Tông, hơn nữa là kiểu dáng của trưởng lão, cho nên hắn biết nên xưng hô với Vu Giang như thế nào.

Chẳng qua lúc Anh Chiêu nghe thấy ba chữ Vu trưởng lão này, lại có chút nghi hoặc. Chỉ bởi vì Vu Giang mời hắn đi lên lầu, cho nên Anh Chiêu không hỏi gì cả, theo Dương Tông Hiền đến một gian phòng riêng ở lầu ba.

Sau khi Dương Tông Hiền đi, Vu Giang mở miệng trước.

- Tứ Vương, hôm nay ta đến là muốn nói với ngài, băn khoăn của ngài có thể bỏ xuống được rồi.

- Hả?

Có thể bỏ xuống băn khoăn.

Nguồn gốc của sự băn khoăn của hắn là ở Tam ca của hắn.

Tam ca hắn không đổ, hoặc không chết, sự băn khoăn của hắn làm sao có thể tiêu vong đây?

Vu Giang tiếp tục nói:

- Ngài không phải là sợ việc gia nhập Bất Hủ Tông chứ, sẽ khiến Bất Hủ Tông nhận sự liên lụy sao? Hôm qua ta ở Bất Hủ Tông đã chứng kiến hết thảy rồi, đủ để ngài buông bỏ cái băn khoăn này. Dựa theo giải thích vụng về của ta, Thiên Địa hồ này chắc không có nơi nào an toàn hơn so với Bất Hủ Tông. Yêu cầu của ngài, có thể lấy Bất Hủ Tông làm điểm xuất phát.

- Ngươi nhìn thấy cái gì?

Lòng hiếu kỳ của Anh Chiêu lúc này đây chính là giống như bầu trời trên đỉnh đầu vậy.

Vô biên vô hạn!

Rốt cuộc đã thấy gì, nghe thấy cái gì, khiến Vu Giang cật lực khích lệ mình gia nhập Bất Hủ Tông đến vậy.

Phải biết rằng, hắn cần gia nhập thế lực của nhân tộc, Vu Giang nhưng này tuy rằng không có phản đối, thế nhưng từ trước đến nay cũng không tán đồng qua.

Luôn chỉ là thái độ giải thích.

Bây giờ lại biến thành đồng ý, thậm chí là tôn sùng.

Vu Giang nói:

- Nhìn thấy rất nhiều thứ. Chính là đối với sự băn khoăn của Tứ Vương mà nói, Bất Hủ Tông căn bản không quan tâm.

- Hả?

- Bởi vì địch nhân của Bất Hủ Tông là toàn bộ Bách Tông Liên Minh, cùng so với Tam Vương, căn bản không tính là cái gì. Vài ngày trước Bất Hủ Tông còn giết một cường giả Trấn Nhạc thượng cảnh của Bách Tông Liên Minh! Theo đó, sau khi Bất Hủ Tông diệt Long thần môn, cường giả của Bách Tông Liên Minh trước đến đàm phán hòa bình, nhưng bởi vì muốn tổn thương một vị đệ tử tông môn, bị cường giả Bất Hủ Tông giết. Chuyện đàm phán hòa bình, Bất Hủ Tông tông môn trực tiếp từ bỏ rồi… chỉ là vì bảo vệ một đệ tử tông môn.

Lúc nói lời này, Vu Giang vẫn kinh ngạc như cũ.

Bởi vì nhân tộc, cho dù là một đại nhân vật, đều có một suy nghĩ.

Người thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết.

Hi sinh một bộ phận nhỏ, thu hoạch được thành quả lớn, đây là cách mà mỗi một đại nhân vật đều làm.

Nhưng Bất Hủ Tông tông chủ lại trái ngược hoàn toàn.

Hẵn sẽ bảo vệ một đệ tử bình thường, không tiếc phá đi cuộc đàm phán hòa bình, để cho Bất Hủ Tông chính thức trở thành tử địch.

- Trấn Nhạc thượng cảnh… cái này bản vương biết, chính là trước khi ngươi đến, ông chủ ở dưới lầu đã nói cho ta biết rồi.

Anh Chiêu vội vàng trả lời, chỉ là lại mơ màng rồi.

Chẳng qua khi chưa kịp ngạc nhiên, đã nghe Vu Giang lại nói mấy chữ:

- Cường giả đến đàm phán hòa bình là Tư Đồ Tu Năng, một vị ngân cấp chủ sự.

Anh Chiêu sửng sốt!

Ngân cấp chủ sự vậy mà bị giết rồi.

Vậy chính là có thể ngồi cùng hàng đại nhân vật với yêu hoàng chi tử bọn họ.

Một suy nghĩ trong đầu lập tức đánh úp đến, ngân cấp chủ sự đều chết rồi, vậy những tên cường giả Bách Tông Liên Minh trong khách sạn này, sao lại không chạy, ngược lại lại ở trong khách sạn này.

Chẳng lẽ nào, Bách Tông Liên Minh tuy bị giết mất một ngân cấp chủ sự, cũng không đồng ý từ bỏ đàm phán hòa bình với Bất Hủ Tông?

Nghĩ đến đây, Anh Chiêu chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Vốn dĩ vì gia sự mà bị áp lực cực kỳ, sự theo đuổi, ước mơ trong lòng bây giờ lập tức như núi lửa phun trào.

Một cái suy nghĩ đột nhiên sinh ra.

Hắn muốn gia nhập Bất Hủ Tông!

Đem Bất Hủ Tông trở thành nơi bắt đầu của giấc mộng!

【VIP】 Chuẩn bị cuối cùng của trước khi tiến đến tổng bộ Bách Tông Liên Minh

Tương lại của hắn, chắc là đứng ở bên ngoài Thiên Địa hồ.

Trong khoảng trời càng rộng lớn hơn.

Ở đó, hắn có thể đối với mỗi một đối thủ thua bởi hắn, nói một câu:

- Người giết ngươi, yêu tộc kim thiểm quang Anh Chiêu!

Ở đó, hắn có thể đối với mỗi một cường giả trông thấy hắn liền chạy trốn nói,

- Chạy đi, nhớ lấy sự sợ hãi mà bản vương mang đến cho ngươi!

Sau khi bổ não những hình ảnh kia, khóe miệng Anh Chiêu bất chợt lộ ra nụ cười.

- Tứ Vương, ngài làm sao vậy?

Vu Giang ở một bên mơ hồ.

Tứ Vương sao lại cười… ngốc như thế?

Nghĩ đến đây, Vu Giang vội vàng thu hồi suy nghĩ của mình, sau đó trong đem ý đồ trong đầu này xóa đi.

Dù sao đi phỏng đoán Tứ Vương, chính là đại bất kính.

Anh Chiêu vội thu lại nụ cười, sau đó tiếp tục nói:

- Không sao cả, bản vương chỉ muốn đến tương lại của bản vương, kìm lòng không được.

- Tứ Vương, chúng ta đây…

- Đi! Lên Bất Hủ Tông, hôm nay bản vương chính là muốn gia nhập Bất Hủ Tông, đặt chăn lên hành trình trở thành tuyệt thế yêu vương của bản vương.

- Ừa… ừa.

Trước một câu là muốn nói lại thôi, một câu này thì.

Vu Giang không còn lời nào để nói.

Thói quen.

Thói quen.

Tứ Vương tóm lại thích nói những lời này,

Diễn quá nhiều rồi.

Rõ ràng mới Thần Huyền cảnh…

Đẩy cửa ra, Anh Chiêu và Vu Giang bèn đi về phía Bất Hủ Tông.

Bởi vì nguyên do có mê trận, Vu Giang chỉ có thể để Anh Chiêu dừng ở dưới chân núi đợi, hắn liền đi lên tìm Ôn Bình.

Trong quá trình Anh Chiêu chờ đợi, trên con đường này đã có một đám người đi đến, nhìn khí thế hùng hổ. Đặc biệt là ba vị Trấn Nhạc thượng cảnh dẫn đội, Anh Chiêu vừa nhìn, không tự chủ được lùi về sau một bước, sau đó trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh đám người này bắt lấy hắn.

Nắm đấm không khỏi nắm chặt.

Địch ý trong đôi mắt, cũng cự kỳ rõ ràng.

Đám người Vân Tĩnh vừa đến, nhìn thấy Anh Chiêu vậy mà cũng muốn lên Bất Hủ Tông, lập tức lộ ra ý cười.

Nụ cười này, trong lòng Anh Chiêu lộp độp một chút.

Miệng nam mô, bụng một bồ dao găm!

Quả nhiên, người của Bách Tông Liên Minh mỗi một người đều không phải nhân vật tầm thường, như hắn chứng kiến đều là xảo trá như thế.

- Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi thật sự cười sao? Hừm… muốn khiến bản vương buông lỏng cảnh giác sao, sau đó bắt ta về lĩnh công? Si tâm vọng tưởng!

Trong lòng Anh Chiêu nói thầm, đi theo đó là một nụ cười khinh miệt.

Lời cảnh cáo cũng tự nhiên mà thoát ra khỏi miệng.

- Bổn vương không tin các người dám ra tay! Bây giờ bổn vương muốn gia nhập Bất Hủ Tông, sẽ trở thành một phần tử của Bất Hủ Tông. Dám ra tay, Tư Đồ Tu Năng chính là vết xe đổ của các ngươi.

Đám người Vân Tĩnh lập tức sững sờ.

Nụ cười lập tức đông lại.

Sau đó mặt đối mặt bắt đầu nhìn nhau, khi Vân Tĩnh chuẩn bị nói cái gì đó, Anh Chiêu lại nói.

- Không cần che giấu, bổn vương đã nhìn thấy các ngươi rồi!

Dứt lời, Anh Chiêu tiếp tục lùi về sau hai bước, lùi đến tấm bia kiếm. Sau lưng dựa tấm kia kiếm, khiến bản thân sau này bảo trì khí thế của yêu hoàng chi tử nên có. Đương nhiên, cái khí thế này cần phải dựa vào bia kiếm, nếu không sẽ có thể so sánh với hư không.

Cát Giao bị nói như thế, lập tức tức giận.

- Vân trưởng lão, đừng để ý đến hắn, bệnh thần kinh. Chúng ta cũng chẳng nói gì, cái gì cũng không làm, một người diễn không dừng.

Cát Giao chợt muốn đi lên Ngàn Bậc Thềm, đám người Vân Tĩnh gật gật đầu, chỉ có thể lựa chọn không nói chuyện với Anh Chiêu.

Nàng thật sự không thể hiểu nổi đường đi trong não của yêu hoàng chi tử này.

Lúc đám người Tán Nhân Dịch muốn đi lên Bất Hủ Tông, Vu Giang từ phía trên đi xuống, cước bộ gấp gáp.

- Tứ Vương…

Vừa mới hô lên một tiếng, đã nhìn thấy đám người Vân Tĩnh, vội giơ tay ngăn cản,

- Các vị, bây giờ tông chủ đang bế quan, cho nên các ngươi không thể lên Bất Hủ Tông.

- Bế quan?

- Ôn tông chủ muốn bế quan bao lâu?

Đám người Vân Tĩnh vội hỏi lại.

- Không biết… lúc tông chủ bế quan chưa nói. Nhưng có bàn giao rằng, không thể có bất kỳ ai đến làm phiền hắn.

Câu nói này của Vu Giang là nói cho đám người Vân Tĩnh nghe, cũng là nói cho Anh Chiêu nghe.

Một đoàn người nghe được câu đó, trên mặt lập tức lộ ra chút thất lạc.

Mọi người của Tán Nhân Dịch, thất lạc ở chỗ là ngay cả lễ gặp mặt cũng đã chuẩn bị xong rồi, nhưng là không có cách nào đưa qua được,

Mà Anh Chiêu thất lạc ở chỗ, tạo nên hành trình của tuyệt đại yêu hoàng bị dời lại sau đó.

…

Phong chi cốc.

Nói về Ôn Bình, đêm hôm qua sau khi tự mình triệu hoàn Vong Linh sinh vật Bán Bộ Địa Vô Cấm ra nhìn một chút, cảm giác vẫn là không đủ ổn thỏa. Dù sao chuyến đi này là đi lãnh địa của tổng bộ của Bách Tông Liên Minh.

Nơi đó có ba vị Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Cho nên vẫn cần phải nâng cao thực lực lên một chút. Chỉ là thời gian này cho dù là nâng cao linh thể, còn có luyện thành thục tước đoạt vũ khí của ngươi đều không thể trong một thời gian ngắn nâng cao lên thật nhiều, Chỉ có cày một chút!

Phong Chi Cấm Cố!

Cảnh giới của Phong Chi Cấm Cố tăng lên, không chỉ có thể thông qua luyện tập mà nâng cao, còn có thể thông quan nhiều lần cày thí luyện.

Cái khái niệm này so với cày Mười tầng tháp không khác biệt lắm.

Phong Chi Cấm Cố, tiểu thành chỉ có thể mạnh mẽ khống chết địch nhân trong thời gian 3 hơi thở, nhưng sau khi viên mãn có thể khống chế địch nhân trong thời gian 6 hơi thở.

Ôn Bình muốn thử xem, có thể hay không trong mấy ngày này đem Phong Chi Cấm Cố cày đến đại thành hoặc là viên mãn.

Có thể tăng lên thời gian giam cầm của một hơi thở, tính quan trong ở trong trận chiến là cực kỳ khủng bố.

Bời vì cao thủ quyết đấu, luôn là kém một chút.

Nhưng chỉ là kém một chút, chính là thua và thắng, sống và chết.

Hắn vừa thử qua mấy lần, thông qua tất cả các cổng vòm đá, một lần cần một tiếng đồng hồ.

Lúc này cách thời gian bắt đầu du lịch còn lại hai ngày rưỡi, khoảng 60 tiếng, cũng có thể nói, ít nhất có thể cày 60 lần thí luyện. Hắn cảm nhận qua, thông qua một lần thí luyện của Phong Chi cấm Cố, Phong Chi Cấm Cố chính là có thể tăng cao lên rõ rệt.

Vốn dĩ luôn ở tại tiểu thành của Phong Chi Cấm Cố thuật, chính giống như con rùa đen vậy, bắt đầu bò về đích!

- Kí chủ, bây giờ người của Tán Nhân Dịch và yêu hoàng chi tử đang ở dưới núi, muốn lên núi Vân Lam, ngươi xác định không muốn gặp sao?

- Không gặp!

Trên trán Ôn Bình đổ hạt mồ hôi to như hạt đậu, cắn chặt răng phun ra hai chữ liền đi về phía trước.

Lúc này đây Ôn Bình cái gì cũng chẳng quan tâm.

Tăng thêm một chút sức mạnh khi hoàn thành nhiệm vụ du lịch, đây mới là quan trọng nhất.

Không hoàn thành được nhiệm vụ du lịch, vậy thì Tán Nhân Dịch chủ động quy hàng, Yêu hoàng chi tử lập tức muốn tiếp thừa yêu hoàng ở bên ngoài, vậy cũng không có tác dụng gì.

- Kí chủ Phong Chi Cấm Cố hiện tại có thể giam cầm sự tồn tại của Bán Bộ Địa Vô Cấm, cộng thêm Vong Linh sinh vật chiến thắng một cường giả Bán Bộ Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh. Hoặc là điều thứ hai của nhiệm vụ du lịch chính là có hi vọng rồi.

- Ta sớm đã nghĩ xong rồi.

Đối với cái hành vi mã hậu pháo này của hệ thống, Ôn Bình thể hiện sự khinh bỉ.

- Vậy ta chính là nói một thứ kí chủ không biết. Dựa theo tiến độ lúc trước của kí chủ, liền có thể luyện đầy 60 lần, Phong Chi Cấm Cố Thuật cũng nhiều nhất có thể nâng cao đến đại thành. Sau đại thành, Phong Chi Cấm Cố thuật, chỉ có thể nâng cao thời gian giam cầm của một hơi thở.

- Có thể ổn định tiến vào đại thành cảnh giới?

- Không vấn đề gì. Nhưng mà tiền đề là nhưng ngày này kí chủ căn bản không ngừng nghỉ, mới có thể nâng cao một cái hơi thở.

- Đã rõ!

Trong lòng Ôn Bình lập tức vui vẻ.

Có thể ổn định tiến vào là tốt, giam cầm cường giả Bán Bộ Địa Vô Cấm nhiều hơn thời gian một hơi thở, rất có thể chính vì thời gian của một hơi thở kia, khiến cái cân tiểu ly của chiến thắng trực tiếp bị đổi rồi! Dù sao thời gian của một hơi thở, Bán Bộ Địa Vô Cấm có thể ra tay rất nhiều lần, có thể mang đến cho địch nhân rất nhiều thương tổn!

【VIP】 Chuẩn bị xuất phát!

Có thể ổn định tiến vào là tốt, giam cầm cường giả Bán Bộ Địa Vô Cấm nhiều hơn thời gian một hơi thở, rất có thể chính vì thời gian của một hơi thở kia, khiến cái cân tiểu ly của chiến thắng trực tiếp bị đổi rồi! Dù sao thời gian của một hơi thở, Bán Bộ Địa Vô Cấm có thể ra tay rất nhiều lần, có thể mang đến cho địch nhân rất nhiều thương tổn!

Một khi linh thể bị thương, ý nghĩa không thể là ăn quá nhiều mạch môn để hấp thụ mạch khí, cũng không thể ăn xong mạch môn lại chuyển qua ăn tiếp mạch thuật.

Dưới sự ác tính tuần hoàn, cân tiểu ly của sự chiến thắng rất có thể trực tiếp định hình.

Cân tiểu ly định hình, thường chỉ xuất hiện trong trường hợp một đầu kia nặng hơn hoàn toàn đầu còn lại mới sẽ xuất hiện.

Cứ như thế, thời gian lặng lẽ trôi qua.

60 tiếng đồng hồ, nói dài cũng không dài, đối với người trong tu luyện mà nói, hoàn toàn chỉ là một cái nháy mắt.

Khi Ôn Bình mệt mỏi cày thí luyện, âm thanh của hệ thông vang lên bên tai,

- Nhiệm vụ du lịch sau một tiếng nữa sẽ bắt đầu tính giờ. Đồng thời, cũng sau một tiếng sẽ mở cổng truyền tống, mời kí chủ chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi Phong Chi Cấm Cố đạt được đại thành, Ôn Bình theo thói quen muốn lại một lần nữa tiến vào khu thí luyện, sau đó nghe hệ thống nói như thế, liền dừng bước.

Nên đi ra rồi!

Một tiếng đồng hồ sau bắt đầu tính giờ, thời gian không thể trì hoãn.

Từ trong tàng giới lấy ra một bộ áo choàng mới của Bất Hủ Tông sau đó choàng lên người, Ôn Bình bắt đầu vận chuyển Trường Mạch công, vận chuyển mộc khí toàn thân, tiêu trừ mệt mỏi và sự chua sót ở cả người. Lúc đi ra ngoài, Ôn Bình nhớ đến một câu nói cuối cùng của hệ thống.

- Cổng truyền tống?

- Trạm thứ nhất của nhiệm vụ lần này ở quá xa, suy nghĩ đến vấn đề giới hạn thời gian của nhiệm vụ, và vấn đề tốc độ của phi chu, cho nên hệ thống mới mở ra cổng truyền tống. Thông qua cổng truyền tống, có thể trưucj tiếp đpá xuống nơi muốn đến.

- Cho nên, nếu như ta hoàn thành nhiệm vụ du lịch. Đủ khả năng kiến tạo truyền tống trận, chính là cái loại mà ngươi đã mở này?

- Không, kí chủ nếu như hoàn thành trạm thứ ba của nhiệm vụ, kiến tạo của truyền tống trận sẽ càng cao cấp hơn. Có thể thực hiện xác định điểm truyền tống.

Ôn Bình gật đầu,

- Xác định điểm truyền tống, ngươi cái này của ta, tâm tình ngứa ngáy đây.

Xác định điểm truyền tống trận tốt thì tốt, nhưng đáng tiếc, trạm thứ ba của nhiệm vụ không phải là khó bình thường.

Để một trong ba đại thế lực một phương thần phục Bất Hủ Tông, trước mắt hắn nghĩ không được bất cứ biện pháp nào.

Lúc nói chuyện, đã đến cửa ra của Phong chi cốc.

Rời khỏi Phong chi cốc, Ôn Bình trực tiếp thuận đường đem phi chu nhập vào trong không gian hệ thống, sau đó hỏi hệ thống ai đã lấy được ma pháp.

Người thứ ba đi theo vẫn còn chưa quyết định đó.

- Tuy nhiên nâng cao gấp ba lần tỷ lệ nổ tung, nhưng vì người có đủ thời gian cày Harry Potter không nhiều, cho nên sau khi Tần Mịch cày được không có ai cày được ma pháp

nữa. Nói cách khác, nhiệm vụ tạm đầu tiên của kí chủ muốn hoàn thành, độ khó không nhỏ…

Nhận được câu trả lời của hệ thống, lông mày Ôn Bình nhảy run lên một cái.

Không sai, hắn đoán được sẽ có kết quả như thế.

Dù sao thời gian dài xem phim, cho dù là bắp rang, hay là xem một phim Harry Potter, đều không phải đại đa số các đệ tử trong tông môn có thể chấp nhận được. Vượt qua bảy phần đệ tử, bọn họ cùng lắm cũng chỉ có thể cày nửa này.

Nhìn lại thời gian, vừa hay là giờ ăn cơm trưa, Ôn Bình vội đi về phía Trù phòng.

Sau khi đến núi Vân Lam, từ xa xa đã nhìn thấy đại đa số người của tông môn đều tụ tập ở bên ngoài trù phòng, trông thấy Ôn Bình đến, vội chạy đến chào đón.

Ôn Bình không dong dài, trực tiếp để cả đám đệ tử lên lầu,

- Tất cả các đệ tử của Bất Hủ Tông lên lầu, tiếp theo đây sẽ quyết định đi theo lần này danh ngạch thứ ba.

Danh ngạch người thứ ba đi theo, xem ra vẫn là dựa vào chuyền đũa mà quyết định!

Mọi người vốn dĩ vì cày không ra ma pháp mà thất lạc, vừa nghe đến vẫn còn cơ hội, vội đi lên lầu hai.

Sau khi tìm một bàn trống, mọi người vây thành một vòng, do Vân Liêu chủ trì hoạt động chuền bút.

Ôn Bình sao, lúc này tất nhiên là ở trong cửa hàng nội thất mua đồ. Trong ba ngày này, Bất Hủ Tông cũng thu thập được không ít bạch tinh, phát cho mỗi đệ tử tông một một viên khẳng định là không làm được, cho nên chỉ có thể mua lấy ba cái.

Hắn cầm một cái.

Vân Liêu ở lại trấn thủ Bất Hủ Tông lấy một cái.

Và đám người Hoài Diệp cùng hắn đi ra ngoài lấy một cái.

Mục đích đúng là để cho tiện việc liên lạc.

Sau khi mua xong ba viên truyền âm thạch, trong tàng giới của Ôn Bình lập tức có ba viên truyền âm thạch nằm trong đó.

Ôn Bình lấy ra, lúc xoay đầu, đã nghe tiếng thở dài trong đám đệ tử, còn có tiếng vui mừng. Vân Liêu đi qua, nói:

- Tông chủ, danh ngạch thứ ba là Lâm Khả Vô!

- Lâm Khả Vô…

Ôn Bình nhìn về phía Lâm Khả Vô đang hưng phấn kia, bất đắc dĩ cười. Tên nhóc này lần trước đi Vân Hải thành cũng đi theo rồi. Đáng tiếc, Lâm Khả Vô không có thu hoạch được ma pháp, nếu không mang hắn đi, nhiệm vụ trạm đầu tiên chính là ổn thỏa rồi.

- Đi thu thập một chút, nửa nén nhang sau tập hợp ở ngoài chủ điện.

Nói xong, Ôn Bình đối với đám trưởng lão phất phất tay.

Đám người Vân Liêu vội sáp lại.

Ôn Bình cũng không dài dòng, trực tiếp lấy một viên truyền âm thạch - màu đen, bên trên hiện đầy đường vân của mật mã.

- Vân trưởng lão, viên truyền âm thạch này ngươi cầm lấy. Nếu như tông môn có chuyện, có thể trực tiếp nói với truyền âm thạch, cho dù ta ở đâu, đều có thể nghe thấy tiếng của ngươi.

Nói xong, Ôn Bình đưa truyền âm thạch đi qua.

Lúc Ôn Bình lấy truyền âm thạch qua,, hắn cũng không chú ý đến nét mặt kinh ngạc của đám trưởng lão.

Long Kha, Vu Giang hai người là người đã thấy qua chuyện đời, càng thêm ngạc nhiên.

Ai đều biết muốn truyền âm ở khoảng cách dài cái giá phải trả là cái gì.

Bách Tông Liên Minh dựa vào tuổi thọ làm cái giá phải trả.

Tán Nhân Dịch dùng số lượng lớn bạch tinh làm cái giá phải trả.

Bây giờ Ôn Bình lấy ra một cái, chỉ cần nói với cục đá này là có thể thực hiện truyền âm xa rồi.

Chậc chậc…

- Tông chủ, đúng rồi…

Sau khi kinh ngạc trôi qua, Vu Giang vội bẩm báo chuyện của Tứ Vương cùng người của Tán Nhân Dịch.

Nhưng mà, Ôn Bình trực tiếp ngắt ngang.

- Anh Chiêu mà nói… Vân trưởng lão, ngươi đi thu một chút phí nhập tông, trực tiếp cho nhập tông, ta sẽ cho hắn quyền lực xuyên qua mê trận. Đối với nguuời của Tán Nhân Dịch… đợi ta đến Thiên Cơ hồ rảnh rỗi một chút lại bàn đến.

Chuyện của Tán Nhân Dịch trong chốc lát không nói rõ được, Ôn Bình chính là không muốn vì chuyện này mà tiếp tục lãng phí thời gian.

Theo đóm Ôn Bình đối với sự vụ của tông môn cái nào đơn giản liền bàn giao một chút.

Đồng thời, sắp xếp tu luyện cũng tiến hành điều chỉnh một phen. Giống như loại Ngàn Bậc Thềm, chỉ có thể do Ôn Bình đến thu phí để mở ra, chỉ có thể tạm thời đóng cửa. Chẳng qua cũng tốt, tuy rằng đóng cửa một chút, nhưng đại đa số nơi tu luyện của tông môn cũng có thể sử dụng đó.

- Đúng rồi, hệ thống, đoạn thời gian ta không ở đây, ngươi có thể đem đại sảnh nhiệm vụ đưa nhiệm vụ cho các đệ tử và trưởng lão của tông môn sửa một chút không? Để bọn họ không nhận được nhiệm vụ phải đi ra ngoài.

- Cái này có thể.

- Được.

Sau khi giải quyết chuyện đệ tử có thể vì nhiệm vụ của tông môn mà đi ra ngoài xong, Ôn Bình lập tức nhẹ nhõm một chút rồi.

Họa từ ngoài, Ôn Bình không sợ!

Có mê trận chống đỡ đấy.

Tuy nhiên không có cách nào ngăn cản Bán Bộ Địa Vô Cấm, nhưng mà nơi này của hắn cũng không thể nào xuất hiện một Bán Bộ Địa Vô Cấm.

Thời gian như thoi đưa.

Đảo mắt một giờ là đến.

Hoài Diệp, Tần Mịch và Lâm Khả Vô đã ở trước chủ điện cùng nhau tạm biệt mọi người.

- Tông chủ, lần này chúng ta đi không ngồi phi chu sao?

Hoài Diệp đột nhiên hỏi.

- Không ngồi!

Ôn Bình trả lời một tiếng, hệ thống cũng bắt đầu đếm ngược.

10, 9, 8 …

Nhiệm vụ du lịch, sắp bắt đầu!

Cổng truyền tống, sắp mở ra!

【VIP】 Thiên Cơ Hồ của bên ngoài hai mươi vạn dặm

3, 2, 1!

Truyền tống mở ra.

Phanh!

Dựa theo một âm thanh nặng nề vang lên, trong bầu trời một luồng ánh sáng đột nhiên rơi xuống đất, bảy sắc cồng vồng, cực kỳ sáng lạn.

- Vào đi thôi.

Ôn Bình nhìn về phía ba người Hoài Diệp ở một bên, kéo ba người từ trong kinh ngạc đi ra.

Sau khi Ôn Bình cũng đi vào truyền tống trận, trưởng lão và đệ tử tông môn mới phản ứng lại, liền khom người nói tạm biệt.

- Tông chủ, thuận buồm xuôi gió.

- Tông chủ, ngài sớm quay về.

…

Trong biết từ biệt của mọi người, hào quang bảy sắc cầu vồng biến mất, bốn người Ôn Bình ở trong truyền tống trận cũng theo đó biến mất rồi.

Lúc lại mở mắt ra, Ôn Bình nhìn thấy là một thế giới màu bạc hoàn toàn bất đồng.

Trong bầu trời, tuyết trắng tinh khôi bay bay.

Bên cạnh là hồ nước bao la rộng lớn, hàn khí bốc lên như làn khói xanh.

Gió lạnh vừa thổi như thế, một sự lạnh lẽo trực tiếp chạy vào tim. Bởi vì sở hữu Hỏa linh chi thể, chút lạnh lẽo này đối với Ôn Bình mà nói không đáng gì. Đồng dạng đó, đối với

đám người Hoài Diệp mặc áo choàng của Bất Hủ Tông, và sở hữu linh thể mà nói, cũng không tính là gì.

Bốn người Ôn Bình lúc đứng ở bên bờ hồ, phương hướng ngược lại của hồ nước là một đồng bằng màu trắng cũng mênh mông như thế.

- Tuyết rời rồi!

Dù sao Hoài Diệp cũng là nữ hài tử, nhìn thấy một hình ảnh này, lộ vẻ đặc biệt cao hứng.

Ôn Bình ngẩng đầu nhìn Thiên Địa hồ, không khỏi cảm thán một câu. Bây giờ Đông hồ vẫn là mùa hè nóng nực.

- Hệ thống, bây giờ chúng ta đang ở đâu?

Tuy rằng bốn phía nơi đây đẹp không tả xiết, nhưng cũng rất hoang vu.

Trước hết Ôn Bình phải xem nơi đây là nơi nào.

- Ở bên cạnh Thiên Cơ hồ, cách đông hồ 20 vạn dặm.

- 20 vạn!

Cái này nếu như ngồi phi chu, dựa theo tốc độ trước mắt của phi chu, vậy cần phải bay hơn nửa tháng, còn là 24 tiếng không ngừng nghỉ đó.

Theo đó, trước mắt Ôn Bình xuất hiện một cửa sổ, bản đồ của Thiên Cơ hồ bất thình lình xuất hiện trước mắt.

Đơn giản quét mắt nhìn một cái, Ôn Bình dự đoán đất của Thiên Cơ hồ gần như gấp năm lần Huyền Sắc hồ. Đồng thời thành trì của Thiên Cơ hồ cũng chằng chịt đó, từ trên bản đồ mà xem, gần như là cách mỗi trăm dặm sẽ có một cái đại thành.

Lúc đang xem, chợt nghe thấy ở phía xa xa tiếng chuông lục lạc truyền đến, nghe rất mơ hồ. Trong gió tuyết, vậy mà lại còn có tiếng lục lạc.

- Tông chủ người xem!

Ba người Hoài Diệp chỉ tay về phía tiếng lục lạc, từng tiếng từng tiếng của xe thú đang hướng về phía bọn họ.

Ôn Bình tập trung nhìn, những xe thú này không có bánh xe, bên dưới của bánh xe là một khối kim chúc bản, Kim chúc bản có thể đã bị tuyền qua thần tượng động tay động chân qua rồi, cho nên không dính đất, khoảng cách với đất tuyết vĩnh viễn là khoảng một tấc.

Đang nói chuyện, đội trưởng trong đội xe thú thật dài rời khỏi đội ngũ, lựa chọn dừng trước mặt Ôn Bình.

Cánh cửa gỗ dày nặng mở ra, một cỗ hơi nóng đập vào mặt, tuyết bay trên bầu trời lập tức tan ra.

Theo đó, một gã nam nhân trung niên mặc áo lông da thú xuất hiện ở cửa, sau đó hỏi:

- Đi Hạo Hãn thành sao?

- Không đi.

Dưới cái nhìn chăm chú của ba người Hoài Diệp, Ôn Bình lắc lắc đầu.

Nam nhân trung niên dường như không có định từ bỏ, tiếp theo lại nói:

- Các ngươi đều đi đến đây rồi, không phải là đi Hạo Hãn thành thì đi đâu? Bách niêm thịnh hội bay ngày sau sẽ khai mạc, các ngươi muốn tiếp tục dựa vào đi bộ, sẽ không đến kịp đâu. Lên xe, ta đảm bảo các ngươi có thể đến kịp khai mạc, hơn nữa tính rẻ cho các ngươi, hai người một viên bạch tinh!

Nam nhân trung niên cho rằng Ôn Bình không muốn tốn bạch tinh, cho nên mới cự tuyệt.

Nghe xong lời của nam nhân, Ôn Bình cười ha ha một tiếng,

- Hai người, một viên bạch tinh…

Ha ha.

Thực là rẻ.

Chỉ là tiện đường ngồi xe một chút, hắn vừa nhìn nhìn một chút, khoảng cách đến Hạo Hãn thành cũng mấy trăm dặm.

Đối với phi chu mà nói, một tiếng là có thể đến nơi.

Chỉ cần không phải là bạch tinh nhiều rối loạn đến sợ hĩa, Ôn Bình mới không thèm ngồi trên cái đồ chơi này.

Thể nghiệm cuộc sống gì gì đó… bây giờ hắn không có nhiều thời gian.

- Rất rẻ rồi. Lên xe đi, đội xe chúng ta có thể bảo đảm an toàn cho ngươi. Một đường đi qua này, người càng ngày càng nhiều, cũng có ý nghĩa là không quá thái bình. Bốn người các người trẻ như thế này, tuyệt đối sẽ là mục tiêu đầu tiên của đám người ưa thích cướp giật đồ đạc đó.

- Còn có yêu thích cướp giật đồ đạc?

Ôn Bình tỏ vẻ kinh ngạc.

Nam nhân trung niên cho rằng Ôn Bình bị dọa, cuối cùng vội vàng nói:

- Đương nhiên, dù sao cái bách niên thịnh hộ này loại người gì cũng có, ngay cả người của Tán Nhân Dịch cũng đến. Bọn họ là địch nhân số một của Bách Tông Liên Minh, tất nhiên sẽ làm những chuyện gà gáy trộm chó như thế này.

Sau đó, Ôn Bình trực tiếp cự tuyệt rồi.

- Vậy không đi rồi!

Nói giỡn thôi, có người cướp đồ, vậy thì càng không thể ngồi xe.

Đang lo không có bạch tinh mua phá cảnh đan, cũng không có bạch tinh phát triển tông môn, và trông cây bất tử, nhưng đây chính là cơ hội.

Chính như nam nhân này nói, bọn họ có thể trở thành mục tiêu ra tay số một.

- Hả?

Nghe được câu trả lời, nam nhân trung niên ngẩn người, lúc đang muốn tiếp tục khuyên bảo, đã nghe được trong xe truyền đến tiếng thúc giục.

Không có cách nào, nam nhân trung niên chỉ có thể rời đi.

Nam nhân trung niên vừa rời đi, Ôn Bình liền nói với ba người sau lưng:

- Đi đằng sau ta, chạy về phía Hạo Hãn thành.

- Vâng, tông chủ.

Ba người gật đầu, cùng nhau chạy trốn theo Ôn Bình.

Gió lạnh thổi qua bên tay, bông tuyết rơi trên vai, mục tiêu của việc Ôn Bình chạy trốn lại là từ trước đến nay chưa từng có.

Lúc chạy trốn, bên cạnh càng ngày càng xuất hiện nhiều đoàn xe, trên bầu trời đôi ngũ dực tộc yêu vật cũng tầng tầng lớp lớp. Cảm giác đến tất cả mọi nơi, Trấn Nhạc cảnh tầng tầng lớp lớp, rung động càng nhiều hơn so với lần trước trông thấy ở Đông hồ.

Ôn Bình đoán chừng, một tiếng này đã thấy được trên trăm vị cường giả Trấn Nhạc cảnh.

Đương nhiên, cũng có một ít Trấn Nhạc hạ cảnh.

Nhưng người này lúc nhìn thấy bốn người Ôn Bình đang chạy, đều lộ chút kỳ lạ, xem nó như đang xem kịch vậy. Cho dù là ai, vẫn đều là lần đầu tieen nhìn thấy chạy đến Hạo Hán Thành xem bách niên thịnh hội đó.

Ngay lúc đó, ở một bên sườn núi nhỏ kia, vài tên nam nhân trung niên mặc quần áo lông tơ đang ngồi ở đó, vây xung quanh một đống lửa.

Đoàn xe cách xa bọn họ, bọn họ đều xem như không nhìn thấy.

Chỉ là lúc nhìn thấy Ôn Bình đến, ba người đồng thời đứng dậy, cũng cầm theo đao ở bên cạnh đống lửa.

- Đến rồi!

- Ta đã thấy qua đi đường đến, cũng thấy qua một mình cưỡi yêu vật đến, chạy đến đây, ta vẫn là lần đầu tiên trông thấy.

- Đáng tiếc a… Làm nhiều đơn như thế, đoán chừng một đơn này thu hoạch ít nhất.

Ba người ta một câu ngươi một câu, đứng đó đợi Ôn Bình đến. Đồng thời vì phòng ngừa Ôn Bình đào tẩu, ba người lựa chọn để yêu vật của bản thân để cách xa nơi bọc đanhs một chút, hình thành một cái thế kẹp.

Ôn Bình lúc này, lúc xa xa nhìn thấy ba người mang theo đao, trong đầu thầm nghĩ: Đây chắc là cản đường cướp bóc đây.

Cảm giác tìm tòi, ba người mạnh nhất chỉ mới là Thần Huyền thượng cảnh,

Khi Ôn Bình muốn trực tiếp trốn ba người mà đi, trên đỉnh đầu đột nhiên bay xuống một con dực tộc đại yêu, sau đó xẹt qua bên cạnh Ôn Bình. Lúc xẹt qua, phía trên còn truyền đến một câu nói,

- Có người cướp bóc ở phía trước.

Ôn Bình chú ý đến, đây là một nữ nhân mặc áo màu lam.

Nhìn vào bóng lưng, tuyệt đối là sát thủ.

Tóc dài bồng bềnh, những nơi đi qua còn để lại một mùi hương thơm ngát, lại cộng thêm phần lương thiện này, tất nhiên Ôn Bình đối với tình cảm nam nữ không có hứng thú gì, nhưng mà vẫn nhịn không được tán thưởng một chút đối nới nữ nhân như thế.

Sau khi thấy nữ nhân này xẹt qua bên cạnh Ôn Bình như diều gặp gió, ba người nam nhân trung niên lập tức nóng này lên.

- Ai rãnh rỗi như vậy!

- Nhanh chút vây lại, tên tiểu tử này muốn chạy!

Có người nhắc nhở, ba người bọn họ cũng là lần đầu gặp mặt.

Mắt thấy bách niên thịnh hồi sắp bắt đầu rồi, có thể nhiều một đơn thì nhiều một đơn, thịt đến tay, cho dù bao nhiêu bọn họ cũng không muốn buông tha.

Lúc đang nói chuyện, ba người lập tức nhảy sang sườn núi nhỏ, sau đó đạp lên tuyết trắng chạy về phía ba người Ôn Bình.

Tốc độ của Thần Huyền cảnh, trực tiếp nâng lên cao nhất!

【VIP】 Bôn Tẩu Trên Con Đường Kiếm Tiền

Ngay tại lúc đó, Ôn Bình cũng tăng tốc.

Nếu như không phải một phương khí thế hùng hổ, còn bên kia thoạt nhìn rất quái lạ, cảnh tượng này hẳn là có một chút ấm áp.

Tình lữ nhiều năm xa cách nay được trùng phùng, chạy về phía nhau, sau đó ôm cùng một chỗ…

Chậc, ngẫm lại hình ảnh kia, nhất là có thêm phông nền bông tuyết đầy trời… Cỡ nào lãng mạn!

Đương nhiên, cảnh tượng này đối với Ôn Bình cũng rất lãng mạn.

Bạch tinh đang chạy về phía hắn nha!

Đúng thật là… Cmn quá lãng mạn!

Hắn chưa từng thấy nam nhân nào hiểu lãng mạn hơn so với ba nam nhân trung niên này.

May mắn hắn không phải nữ nhân.

- Ừm?

- Tiểu tử này sao không chạy?

Ba nam nhân trung niên tạo thành vòng vây ép tới, thấy cảnh tượng này, không khỏi đờ ra. Hai mặt nhìn nhau, thầm than một tiếng.

Làm nhiều sinh ý như vậy, mỗi một lần đều là đối phương chạy, bọn hắn truy.

Lần đầu thấy có người chạy về phía bọn hắn đấy.

Nếu nói không thấy thì còn hiểu được. Nhưng đã có người lên tiếng nhắc nhở, vậy mà hắn ta vẫn chạy về phía này.

- Có cổ quái, cẩn thận một chút! - Ba người cũng chẳng phải nghé con mới ra ràng, đương nhiên không có chuyện tự cho là đúng. Dám trên đường đến Bách Niên thịnh hội làm ra chuyện này, không có đầu óc sao được?

Người nào không thể chọc, người nào không thể đoạt, đều phải làm rõ ràng.

- Đại ca, chẳng lẽ tiểu tử này tính là ăn chắc chúng ta?

- Tuổi trẻ khí thịnh, chúng ta cũng không phải chưa thấy qua.

- Lão nhị, ngươi xuất thủ thăm dò thử, nếu không ổn, lập tức rút.

- Hiểu rõ.

Đôi ba câu, ba người đã định xong kế hoạch, nam nhân trung niên được gọi là Lão Nhị đưa tay, hai cái mạch môn hoàng sắc đồng loạt mở ra, đi cùng với âm thanh chấn mạch, mạch khí hoàng sắc cuộn trào cuốn theo phong tuyết đánh về phía Ôn Bình.

Thời điểm hắn động thủ, hai người còn lại lựa chọn chia ra thủ hai bên sườn, phòng ngừa con mồi chạy trốn.

Đồng thời cũng lưu cho mình một đường lui.

Thế nhưng thời điểm còn đang di chuyển, mắt thấy mạch khí hoàng sắc vừa rồi còn khí thế hùng hổ đột nhiên tan rã.

Tuyết hoa vốn xoáy thành cơn lốc thoáng cái tựa như đóa hoa tàn lụi cùng lá khô lả tả rơi rụng trên nền đất.

Bịch!

Một thanh âm truyền đến.

Nam nhân được gọi là Lão Nhị ngã xuống trong đống tuyết, máu tươi từ dưới thân hắn trào ra, nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng.

- Lão nhị! - Hai người nhất thời giật mình.

Thời điểm hai người còn đang kinh hãi, ngước mắt muốn nhìn về phía Ôn Bình, thế nhưng chỉ thấy một đạo bạch mang

xuất hiện trong tầm mắt.

Cảm giác nhói đau truyền đến, sau đó cả người tựa như bị móc rỗng, không có một chút khí lực.

Cúi đầu quan sát, chẳng biết từ lúc nào trước ngực đã xuất hiện một cái lỗ, máu tươi đang không ngừng rỉ ra.

Đến tận lúc này đây, hai người mới hiểu rõ.

Đây là bại!

Chính bởi vì không muốn đánh rắn động cỏ, nên bọn hắn không phóng thích cảm giác dò xét cảnh giới đối phương, chỉ dựa vào mắt thường mà phán đoán. Lần này, mắt… Hố bọn hắn một trận quá đau!

Bịch!

Bịch!

Hai người đồng thời ngã xuống đất.

Ba cái Yêu vật vốn đang nhìn chằm chằm ở một góc nào đó thoáng cái ỉu xìu, nhe răng trợn mắt nhìn Ôn Bình một cái thật sâu, sau đó trực tiếp tan biến vô tung vô ảnh.

- Một người một đầu! - Ôn Bình nói với ba người Hoài Diệp vừa chạy đến.

Chủ nhân bỏ mình, ba Yêu vật coi như vô chủ.

Vừa hay có thể dùng làm vật cưỡi.

…

Trên bầu trời.

Nữ nhân vừa nhắc nhở Ôn Bình đã quay về đội ngũ, liền nghe một vị bằng hữu bên cạnh nói:

- Xem đi, xen vào việc của người khác. Bọn hắn căn bản không sợ loại người này, nháy mắt giết cả 3 tên, ngay cả mạch môn cũng không mở.

- A! - Nữ nhân lập tức cúi đầu nhìn xuống dưới.

Vốn dĩ, nàng thấy đối phương còn trẻ, là một thiếu niên, cho nên hảo tâm nhắc nhở một chút.

Không ngờ lại nhìn sai.

Đối phương có thể giải quyết 3 tên Thần Huyền cảnh trong chớp mắt, xem ra là có pháp môn Trú Nhan.

- Ha ha, hóa ra bọn hắn cũng làm loại chuyện này. Người cùng ngành gặp nhau, không cần che đậy cừu hận. - Nữ nhân còn đang mơ màng, chợt nghe bằng hữu bên cạnh nói, nàng lập tức định thần nhìn lại.

Liền thấy người bên dưới đang bắt đầu hôi của trên người ba cái xác chết.

- Thiện tâm dùng lộn chỗ. Đi mau, tông chủ cùng Bách Niệm Hương sư muội sắp đuổi kịp chúng ta rồi, chúng ta phải đi trước đoạt chỗ mới được.

Cùng với âm thanh cảm thán bên cạnh, nữ nhân kia không khỏi liếc nhìn Ôn Bình một cái.

Thấy thế nào thì thiếu niên này đều mang đến cho nàng cảm giác không giống với loại người cướp gà trộm chó.

Khí chất của hắn với… Mấy chuyện này không cùng một đường.

Lại nói, có thể trong nháy mắt giết chết ba tên Thần Huyền cảnh thì hắn cũng không thiếu bạch tinh…

…

Trong đống tuyết.

Ôn Bình không biết hành động của mình đã bị người khác nhìn thấy, đương nhiên, biết thì biết, hắn cũng không quan trọng.

Người khác thấy thế nào, không trọng yếu, trọng yếu chính bản thân thấy thế nào kìa.

Ôn Bình cảm giác hiện tại hắn chính là đang kiếp phú tế bần!

Mấy tên thế này… Bạch tinh trên người đều không sạch sẽ, còn không bằng giao cho hắn, để hắn tiến hành phát triển cùng kiến thiết.

Sau khi thu một đợt chiến lợi phẩm, Ôn Bình cẩn thận lật xem tàng giới của ba người. Trừ vài thứ loạn thất bát tao, bạch tinh cũng chỉ có 1, 2 trăm khối.

Đúng!

Không sai!

Ba người cộng lại chỉ được gần 200 khối bạch tinh.

- Xem ra chuyến này cũng không có lời! - Ôn Bình cảm khái một câu, sau đó lại nghĩ đến chuyện còn thiếu gần 800 khối bạch tinh nữa mới đủ mua Phá Kinh đan. - Xem ra phải đi xung quanh tìm vài cái mục tiêu mới được.

Nói xong, tinh thần lực lập tức khuếch tán ra.

Trong phạm vi 20 dặm, tinh thần lực bắt đầu quét.

Không bao lâu sau, khóe miệng Ôn Bình cong lên… Lại phát hiện một đám cướp đường.

Đám người này so với mấy tên vừa chết cũng không mạnh hơn bao nhiêu, mạnh nhất chỉ tới Thần Huyền thượng cảnh mà thôi, số còn lại cơ bản là Thần Huyền cảnh. Khá hơn một chút có Thần Huyền trung cảnh, bất quá… Hiển nhiên là thuộc loại gà bệnh.

- Đi.

Phân phó 3 người Hoài Diệp một câu, Ôn Bình liền chạy về hướng kia.

…

Cứ như vậy, một ngày trôi qua.

Ngay lúc đó, trên bầu trời, một đội ngũ Dực tộc khổng lồ đang từ từ bay về phía này.

Dẫn đầu là cự ưng toàn thân hỏa diễm, sải cánh lên đến 200 trượng. Những nơi nó bay qua, mặc kệ là mặt đất hay bầu trời, tất cả yêu vật đều lựa chọn nhượng bộ lui binh. Bởi vì đó là một đầu Yêu Vương Dực tộc Trấn Nhạc trung cảnh.

Theo sau nó còn có mấy chục Dực tộc đại yêu sánh đôi phi hành, từng đầu điều hiển lộ khí tức Trấn Nhạc cảnh.

Đội ngũ bực này, cho dù là nhân tộc cũng sẽ lựa chọn nhượng bộ. Thậm chí sau khi nhượng bộ, còn phải cúi đầu tỏ lòng kính nể.

Bởi vì ai cũng biết Cự ưng này.

Đỉnh tiêm tứ tinh cự đầu thế lực Tiềm Long tông trấn tông Yêu Vương!

Tọa kỵ của Tiềm Long tông tông chủ.

Phàm một cái danh hiệu đã đủ khiến người người kính sợ.

Trên lưng hỏa diễm cự ưng, Bách Niệm Hương ngồi ở vị trí cánh chim, ánh mắt nhìn phía dưới, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Đã một tháng trôi qua, cuối cùng cũng đến Hạo Hãn thành.

Nàng nhất định phải nổi danh tại Tân Tú tranh tài.

Vừa nghĩ đến phụ thân, tộc nhân cùng Hạ Quý đều phải kinh ngạc đến không ngậm miệng được, nàng đã cảm thấy rất kích thích rồi.

Bỗng nhiên, tầm mắt Bách Niệm Hương ngưng tụ.

- Đó là tông chủ!

【VIP】 Gặp Nhau

Bỗng nhiên, tầm mắt Bách Niệm Hương ngưng tụ.

- Đó là tông chủ!

Bách Niệm Hương có chút không dám tin vào mắt mình, tại Thiên Cơ hồ sao có thể thấy được tông chủ?

Không phải tông chủ đang ở Đông Hồ xa xôi sao?

Khoảng cách từ Đông Hồ đến Thiên Cơ hồ ít nhất cũng mấy chục vạn dặm.

Thế nhưng Bách Niệm Hương cũng không cho rằng mình nhìn nhầm. Nàng đã mặc Bất Hủ Thanh Phong bào được một thời gian rồi đấy. Đương nhiên, khiến Bách Niệm Hương chú ý nhất chính là phi kiếm, chỉ có Bất Hủ tông mới có Ngự Kiếm thuật.

Nhìn kỹ một lần nữa, ngoại trừ tông chủ, còn có Hoài Diệp sư tỷ, Lâm Khả Vô sư huynh cùng Tần Mịch sư huynh.

- Sư phụ.

Bách Niệm Hương khẽ gọi Tử Nhiên bên cạnh.

Tử Nhiên liếc nhìn sang thì thấy Bách Niệm Hương chỉ chỉ phía dưới, nàng tò mò bước tới.

Vừa xem lập tức ngẩn người.

Đó là Ôn tông chủ?

Nàng không đến mức cảm thấy kinh ngạc khi thấy Ôn Bình có mặt ở Thiên Cơ hồ, bởi vì nàng đã từng chứng kiến tốc độ kinh người của phi chu. Cái khiến nàng để tâm chính là Ôn Bình dám đi vào Thiên Cơ hồ, lại còn mặc Bất Hủ Thanh Phong bào nữa chứ.

Thiên Cơ hồ chính là tổng hội của Bách Tông Liên Minh.

Tư Đồ Tu cũng là đại nhân vật bậc nhất trong Hạo Hãn thành.

Chuyện Bất Hủ tông giết Tư Đồ Tu, hiện tại toàn bộ thế lực Tứ Tinh Cự Đầu tại Đông Hồ, cùng với cao tầng Bách Tông Liên Minh đều biết. Ôn Bình chạy đến đây chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp. Thế nhưng… Hắn đã đến.

Còn tiêu sái như thế.

Lúc này, hắn đang quần ẩu với địch nhân trong tuyết.

Sau khi đánh chết đối phương còn rãnh rỗi đi thu chiến lợi phẩm.

- Tử Nhiên đại sư, Niệm Hương, sao vậy? - Lúc này, một lão giả chậm rãi nhích đến gần.

Tóc cùng râu lão giả đã đổi màu hoa râm, nhưng trên mặt lại không có bao nhiêu nếp nhăn. Nếu như không phải làn da không trắng bóng như thiếu niên, sợ là không ai tin hắn đã là một lão đầu gần 200 tuổi.

- Bộ Lĩnh gia gia…

- … Ta nhìn thấy… Một người quen. - Bách Niệm Hương đang định trả lời, chợt thấy cái liếc mắt của sư phụ nhà mình, nàng vội đổi giọng, từ "tông chủ" biến thành "người quen".

Tuy nàng cảm thấy rất khó hiểu, nhưng thiết nghĩ sư phụ ắt có đạo lý của mình.

Bộ Lĩnh ngưng mắt nhìn xuống, trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

- Người quen? Sao, muốn gặp mặt?

Bách Niệm Hương vội gật đầu.

Tử Nhiên bên cạnh cũng lên tiếng:

- Đây là một vị tiểu hữu của lão thân… Cố nhân chi tử!

Vì đảm bảo an toàn của Ôn Bình, Tử Nhiên không định nói thật.

Nàng tuyệt đối yên tâm Bách Niệm gia, dù sao thì Bách Niệm Hương cùng phụ thân nàng cũng đều là người quen cũ.

Nhưng Tiềm Long tông cùng những gia tộc khác thì Tử Nhiên không tin được. Tỷ như Bộ gia gần với Bách Niệm gia.

Tử Nhiên không dám tin tộc trưởng Bộ gia - Bộ Lĩnh. Nàng sợ hắn sẽ giở trò sau lưng mình.

Nghe mấy chữ "cố nhân chi tử", vẻ mặt Bộ Lĩnh không có quá nhiều thay đổi, vẫn duy trì tươi cười như cũ, nói:

- Nếu đã là con một vị cố nhân của Tử Nhiên đại sư, ta sẽ phải người đi đón bọn họ, cùng đồng hành.

Bộ Lĩnh tính toán muốn bán cho Tử Nhiên một cái nhân tình. Tử Nhiên là Tam tinh Tuyền Qua thần tượng, có thể thân cận với nàng là chuyện tốt đối với Bộ gia.

Ngay lúc đó, Ôn Bình đang tổng kết chiến lợi phẩm thu được, đếm đếm xem trên suốt đoạn đường này, hắn đã lời được bao nhiêu bạch tinh.

- Hơn 600 miếng bạch tinh, cộng thêm vài món đồ thượng vàng hạ cám… Cuối cùng cũng không lãng phí thời gian.

Một ngày hôm nay, Ôn Bình đã xử lý bốn năm toán cướp.

Vất vả trong đó không cần phải nói.

Đều là chuyện một kiếm cả.

Lúc này đây, hắn đã có ý định thu tay. Tuy lấy được đều là của phi nghĩa, giết cũng toàn là kẻ xấu, nhưng nói gì thì nói, làm vậy không hẳn tốt. Loại chuyện này nếu làm nhiều sẽ nghiện, ngay sau rất khó thu tay.

Ôn Bình vẫn muốn là tông chủ một Siêu Cấp Tông Môn, mấy hành vi làm giảm phẩm cách kiểu này vẫn nên tiết chế một chút.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên có một Dực tộc đại yêu hạ xuống.

Người đứng trên Dực tộc đại yêu thả xuống một sợi dây thừng, nói:

- Bốn vị có nhận biết Tử Nhiên đại sư không?

- Tử Nhiên trưởng lão.

Nghe xong, bọn Hoài Diệp không khỏi lộ vẻ mừng rỡ.

Không đợi người bên trên kịp nghĩ rõ bốn chữ "Tử Nhiên trưởng lão", Ôn Bình đã lên tiếng:

- Tử Nhiên à… Có biết!

- Vậy xin mời lên đây, Tử Nhiên đại sư đang chờ các vị.

- Đi, cùng lên đi. - Nếu là người của Tử Nhiên đến tiếp đón bọn họ, Ôn Bình cũng không cần khách khí.

Ở đây có thể thấy người tông mình, cảm giác rất không tệ.

Cùng loại với dị quốc tha hương gặp được đồng hương.

- Tông chủ, còn có mấy…?

Hoài Diệp hướng về phía mấy đầu yêu vật "chiến lợi phẩm" sau lưng.

- Để bọn chúng tự do đi. - Một đám yêu vật thực lực thấp kém, không cần mang theo, để chúng quay về thế giới của mình cũng tốt.

Chỉ là, Ôn Bình phát hiện, thời điểm hắn nói trả tự do cho đám yêu vật kia, biểu lộ tương phản cực lớn xuất hiện.

Nó xuất phát từ người đứng trên lưng Dực tộc đại yêu vừa hạ xuống kia.

Phi thường kinh ngạc.

Cứ như chứng kiến một chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Ngay khi Ôn Bình còn đang nghi hoặc, thanh âm hệ thống vang lên:

- Căn cứ theo số liệu, người ở thế giới này đối với Yêu tộc, hoặc là thuần phục, hoặc là giết chết, căn bản không có lựa chọn phóng sinh. Trong mắt bọn họ, Yêu vật vốn chính là đầy tớ.

- Vậy à?! - Ôn Bình có thể hiểu cách nghĩ này.

Đương nhiên, hiểu thì hiểu, nhưng hắn vẫn không thích thái độ đối đãi với Yêu vật như vậy.

Hàng phục thì muốn hàng phục Yêu vật cường đại nhằm thỏa mãn hư vinh. Thế nhưng kết quả lại xem Yêu vật như nô lệ, hoặc nhiều hoặc ít có chút không nhân đạo. Bất quá, đã văn hóa khác biệt, Ôn Bình cũng lười nói.

Kiếp trước, thế giới của hắn có một số người đặc biệt yêu thích chó, hễ ai đá chó một cái thì bị cả cộng đồng thóa mạ, khiến trách. Xem chó là sủng vật, sủng như con của mình, vô cùng yêu thương.

Nhưng có ít người lại thích ăn thịt chó, thậm chí còn có lễ hội thịt chó nữa kìa.

Trước cái nhìn quái lại của người nọ, Ôn Bình nhảy lên Dực tộc đại yêu, sau đó bay về phía Cự yêu trên bầy trời. Từ rất xa đã thấy Bách Niệm Hương đang vẫy tay với bọn hắn, sau đó nàng còn hô tên đám người Hoài Diệp.

Hay thật!

Một cái tông chủ như hắn vậy mà không chiếm được chú ý.

Sau khi bước lên lưng Cự Ưng, Ôn Bình thản nhiên chào Tử Nhiên, thấy không có người của Tiềm Long tông đến chào hỏi, hắn cứ thế tiếp tục hàn huyên.

Lúc nghe Bách Niệm Hương hỏi vì sao lại đến Thiên Cơ hồ, Ôn Bình cũng không che giấu, nói rõ là đi lịch lãm.

Nghe Ôn Bình nói vậy, Tử Nhiên cũng thuận lý thành chương mời hắn cùng đồng hành.

Ôn Bình không cự tuyệt, đều là người quen, đồng hành đương nhiên không có vấn đề.

Đúng lúc này, ở cách đó không xa, người của Tiềm Long tông không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Ôn Bình.

- Người kia là ai?

- Tử Nhiên đại sư lại mời hắn đồng hành?

Đám người Tiềm Long tông tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Dù sao địa vị của Tử Nhiên tại Thiên Địa hồ có thể so sánh với toàn bộ Tiềm Long tông, trên Bách Niên thịnh hội có thể

có được ưu đãi.

Cũng bởi vì có quan hệ với Bách Niệm Hương, cho nên Tiềm Long tông bọn họ mới có thể mời Tử Nhiên đại sư cùng đồng hành.

Nếu như không có tầng quan hệ này.

E là nàng sẽ không đi cùng bọn họ.

Bởi vì ngoại trừ Tiềm Long tông, có không dưới mười thế lực Tứ Tinh Cự Đầu lôi kéo Tử Nhiên đại sư.

Bộ Lĩnh đứng bên cạnh nói:

- Nghe nói là con một vị cố nhân.

- Không thể nào, con của cố nhân mà Tử Nhiên đại sư lại cố ý mời hắn đồng hành?

- Chỉ sợ quan hệ không đơn giản!

Cùng với tiếng nghị luận của mọi người, Bộ Lĩnh dẫn đầu tiến đến kết giao Ôn Bình, nhưng người khác của Tiềm Long tông cũng theo sát phía sau.

【VIP】 Xung Quanh Đều Là Người Bách Tông Liên Minh, Có Kỳ Quái Không?

Ai cũng hiểu rõ, vị cố nhân này chỉ sợ không đơn giản.

Động tĩnh của đám người Bộ Lĩnh hiển nhiên đã hấp dẫn Tiềm Long tông tông chủ, cũng chính là phụ thân Bách Niệm Hương.

Kết quả, tất cả những người có mặt trên Dực tộc cự yêu đều nhích lại gần Ôn Bình.

Nhìn thấy một màn này, Ôn Bình có chút mộng, bởi vì lúc đi lên, tất cả bọn họ đều đang bận hàn huyên, không một ai chú ý đến hắn. Hiện tại thì hay rồi, nguyên một đám xông tới, ánh mắt đồng loạt quét hắn từ trên xuống dưới.

Ôn Bình chủ ý đến một người.

Chình là nam nhân trung niên đi phía trước nhất, khí tức thuộc về Trấn Nhạc thượng cảnh.

Vóc người hắn có hơi mập, ước chừng 200 ~ 300 cân gì đó. Nhưng lại không hề có cảm giác béo, giơ tay nhấc chân rất có một cỗ ý vị. Thế nhưng hắn thể hiện lại không uy vũ bá khí như vậy.

- Hệ thống!

Ôn Bình thầm triệu hoán hệ thống.

Hệ thống quen tay hay việc, đưa ra một loạt tin tức sơ lược.

Bách Niệm Hàn Sơn

Tuổi: 120 tuổi.

Cảnh giới: Trấn Nhạc thượng cảnh.

“Tiềm Long tông tông chủ, phụ thân đệ tử Bất Hủ tông Bách Niệm Hương.”

…

Còn có một vài tin tức đơn giản, Ôn Bình trực tiếp lướt qua.

- Hóa ra là phụ thân Bách Niệm Hương.

Ôn Bình thầm giật mình, khó trách người nọ có khí thế áp đảo như vậy.

Chỉ dựa theo cảm giác đơn thuần, khí thế của Bách Niệm Hàn Sơn không chênh lệch bao nhiêu so với Tư Đồ Tu, bất quá, dựa trên khí tức phán đoán, chênh lệch giữa hắn ta và Tư Đồ Tu vẫn có một khoảng lớn, có cảm giác hắn ta hẳn là cùng cấp bậc với Vu Giang.

So với người trên chưa đủ, so với người dưới lại có dư.

- Tử Nhiên đại sư. - Bách Niệm Hàn Sơn ha hả cười, bước đến.

Tử Nhiên vội giới thiệu Ôn Bình, đương nhiên cũng không nói ra thân phận thật sự của hắn.

- Bách Niệm tông chủ, đây là hài tử của một vị cố nhân của lão thân.

Cùng với thiện ý chào hỏi của đám người Bộ Lĩnh, trong mắt Bách Niệm Hàn Sơn lóe lên một tia hài lòng.

- Cố nhân chi tử của Tử Nhiên đại sư quả nhiên bất phàm, tuổi còn nhỏ, nhìn thấy bổn tông chủ lại chẳng chút ngượng ngùng. - Vào nam ra bắc, sống trên trăm năm, mặc kệ là ai, dù có là thiên tài mạnh nhất trên bảng xếp hạng Tân Tú, hắn đều đã gặp qua.

Nhưng những người kia vừa thấy hắn, động tác thoáng cái trở nên lóng ngóng, lộ vẻ ngượng ngùng, cho dù là nhưng… kẻ đã trải qua nhiều sóng gió, cũng không khỏi rụt rè.

- Bách Niệm tông chủ, quấy rầy. - Ôn Bình mỉm cười đáp lại.

Ngượng ngùng?

Nếu là lúc trước, có lẽ hắn sẽ như vậy.

Nhưng bây giờ thì không, bởi vì đối với hắn, Bách Niệm Hàn Sơn cũng không phải "thái sơn" không thể chạm.

- Khách khí! Không biết vị tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?

- Ôn Bình, Bách Niệm tông chủ có thể xưng ta là Ôn tông chủ. Bọn họ đều là đệ tử tông ta.

Nói xong, Ôn Bình chỉ vào ba người Hoài Diệp bên cạnh Bách Niệm Hương.

Bất quá, ánh mắt mọi người đảo qua, cũng không có quá nhiều biểu lộ.

Bởi vì không cần dùng cảm giác dò xét, cảnh giới của ba người Hoài Diệp đã hiển lộ rõ.

Thông Huyền hạ cảnh.

Thông Huyền hạ cảnh.

Thông Huyền trung cảnh.

Coi như cũng có chút tư chất, nhưng đối với Tiềm Long tông cũng không phải thần kỳ.

- Hóa ra là Ôn tông chủ.

- Hửm?

Liếc nhìn Bách Niệm Hương đang giả vờ giả vịt, Ôn Bình có chút nghi hoặc.

Bách Niệm Hương không nói với phụ thân nàng chuyện nàng gia nhập Bất Hủ tông?

Bất quá nghĩ lại, cũng đúng, Tiềm Long tông là tông môn trong biên chế Bách Tông Liên Minh, mà Bất Hủ tông hiện tại là địch nhân của Bách Tông Liên Minh.

Thử hỏi Bách Niệm Hương sao có thể nói ra miệng?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Bách Niệm Hàn Sơn nói:

- Không biết Ôn tông chủ đến từ phương nào?

Cái này là muốn đập nồi dìm thuyền hỏi cho ra ngọn ngành à?

Đối với kiểu tra hỏi hộ khẩu này, Ôn Bình hoàn toàn không có hứng thú trả lời.

Vì vậy thuận miệng đáp:

- Đến từ Đông Hồ.

- Đông Hồ?

Bách Niệm Hàn Sơn ngây ra một lúc.

Đám người Bộ Lĩnh cũng ngẩn người.

Đông Hồ?

Trong Thiên Địa hồ, ai cũng biết mảnh đất cằn cỗi kia. Ở đó, thậm chí thế lực Tam tinh cũng không có.

Mấy người Bộ Lĩnh lập tức hiểu ra.

Hóa ra, Tử Nhiên nhớ tình bạn cũ, cho nên mới mời đối phương đồng hành, chứ không phải vì thân thế hiển hách của hắn.

Hiểu rõ điểm này, hứng thú kết giao với đám người Ôn Bình cũng thoáng cái vụt tắt.

Đúng lúc này, Dực tộc cự yêu đột nhiên gáy vang, mọi người liền quay đầu nhìn lại.

Phía dưới, một tòa thành thị nhìn như vô biên xuất hiện trong tầm mắt.

Mặc dù là cách ngàn mét trên không trung nhưng cũng không cách nào nhìn thấy một bên khách của tòa thành này.

Bách Niệm Hàn Sơn liếc nhìn một cái, sau đó quay đầu, nói với Ôn Bình:

- Đã đến Hạo Hãn thành, Ôn tông chủ, chúng ta hữu duyên gặp lại.

Ôn Bình gật đầu.

Hiện tại, trong đầu hắn toàn là biểu lộ của Bách Niệm Hàn Sơn khi biết nữ nhi của mình gia nhập tông môn đối địch.

Sau khi thu hồi suy nghĩ, Cự Ưng cũng bắt đầu hạ xuống.

Đối với Hạo Hãn thành, nói thật là Ôn Bình không có gì rung động.

Thứ khiến hắn cảm thấy chấn động duy chỉ có một trời đầy Yêu vật, cùng với một thế lực cường đại nhưng cuối cùng cũng chỉ là nhà hoang tuyết phủ. Ngoài ra, Ôn Bình cảm thấy chẳng có gì đáng giá để thưởng thức.

Dù sao ở kiếp trước, tùy tiện mang ra một thành phố cũng đã rộng hơn 10 dặm. Chớ nói chi là đại thành diện tích trăm dặm. So ra, Hạo Hãn thành vẫn còn non.

- Tông chủ, ở đây đều là người của Bách Tông Liên Minh. - Đúng lúc này, chợt nghe Hoài Diệp bên cạnh thì thầm một câu.

Ôn Bình mỉm cười đáp lại, tỏ vẻ chính mình cũng biết rõ.

Thời điểm hạ xuống nội thành Hạo Hãn thành, Ôn Bình vẫn như cũ đi theo bên cạnh người Tiềm Long tông. Đương nhiên, hắn là đi cùng Tử Nhiên.

Cũng không phải người Tiềm Long tông.

Chỉ là phía Tiềm Long tông cho rằng hắn đi theo họ. Mặc dù không có ý định kết giao, nhưng vì Tử Nhiên, cho nên bọn hắn vẫn lễ phép mời một tiếng:

- Ôn tông chủ, hay là cùng chúng ta đi đến chỗ nghỉ ngơi trước?

- Được! Cám ơn!

Ôn Bình cười đáp, người vừa nói ra lời này - Bộ Lĩnh - giật giật khóe mắt liên hồi, sau đó mới cố nặn ra một nụ cười.

- Vậy… Mời Ôn tông chủ đi cùng chúng ta.

- Được! - Ôn Bình lần nữa gật đầu.

Lúc này, cơ mặt của Bộ Lĩnh cũng bắt đầu co giật.

Tên Ôn Bình này đúng là mặt dày.

Không hiểu mấy lời khách khí của hắn à?

Hơn nữa, hắn cảm thấy rất thắc mắc, tên Ôn Bình này chẳng lẽ không biết tự mình hiểu lấy. Tử Nhiên mời hắn đồng

hành nhưng không có nói là muốn hắn lẽo đẽo theo sau kiểu đó. Hiện tại đã vào thành, còn một mực đi theo, đây là muốn gì?

Chưa đi được bao lâu, người đi đường càng lúc càng ít. Phàm là người đi ngang qua, hầu như đều là cường giả Trấn Nhạc cảnh.

Đi lên phía trước một khoảng, cuối cùng cũng đến chỗ ở.

Tiềm Long tông dù gì cũng là Tứ Tinh Cự Đầu thế lực, bọn hắn có thể lựa chọn ở gian khách sạn này, hiển nhiên lão bản cùng với người của Bách Tông Liên Minh không khỏi vội vàng tiếp đón.

Trong lúc song phương hàn huyên, Ôn Bình chú ý đến một người.

Một nữ nhân trẻ tuổi đang từ một lối rẽ khác chạy đến.

Tóc dài bồng bềnh, nhìn có hơi quen.

- Đây không phải là nữ nhân đã nhắc nhở ta khi thấy bọn cướp đến sao? - Ôn Bình liếc nhìn nàng, vô thức dừng bước.

Đương nhiên, không phải hắn thưởng thức mỹ mạo của nàng.

Mà là vì cảnh giới.

Thông Huyền thượng cảnh.

Không dùng đến hệ thống điều tra tin tức sơ lược của nàng, Ôn Bình có thể đoán được vị trước mắt quá lắm cũng chỉ 22 tuổi.

Bên cạnh nàng còn có một đám nam thanh nữ tú.

- Sư tỷ! Sư huynh!

Bách Niệm Hương vội phất tay với các nàng.

Thấy Bách Niệm Hương, mấy người kia vội bước nhanh hơn.

Bởi vì các nàng đến sớm là để giành phòng, an bài chỗ ở, cho nên lúc này phải mau đến báo cáo kết quả công tác.

Nhưng khi chạy đến trước mặt Ôn Bình, nữ nhân tóc dài híp mắt nhìn hắn thật sau, sau đó kinh ngạc thốt lên:

- Các ngươi… Bọn cướp trên cánh đồng tuyết!

Mấy lời này vừa ra, đám người Bộ Lĩnh vốn chuẩn bị gọi Bách Niệm Hương tiến vào khách sạn thoáng sửng sốt.

Theo ánh mắt nàng nhìn về phía Ôn Bình.

【VIP】 Biến Thành Cản Đường Bọn Cướp

Mấy lời này vừa ra, đám người Bộ Lĩnh vốn chuẩn bị gọi Bách Niệm Hương tiến vào khách sạn thoáng sửng sốt.

Những người có liên quan…. đều hướng theo ánh mắt nữ nhân tóc dài nhìn về phía Ôn Bình.

Bọn cướp trên cánh đồng tuyết?

- Nói nhãm cái gì?! - Bộ Lĩnh lạnh giọng răn dạy.

Bất kể là thế nào, Ôn Bình cũng là con một vị cố nhân của Tử Nhiên, ngay cả Bách Niệm Hương cũng quen biết đám người này. Lúc này, trước mặt mấy người Tiềm Long tông nói ra mấy lời vũ nhục kiểu đó… Hoặc nhiều hoặc ít đều không thích hợp.

Bị Bộ Lĩnh khiển trách, nữ tử tóc dài vội khom người tạ lỗi với Ôn Bình:

- Tiền bối, rất rất xin lỗi. Ta nhận nhầm…

Bộ Lĩnh bước đến bên cạnh Ôn Bình, giải thích:

- Ôn tông chủ, đây là đệ tử Tiềm Long tông ra, vừa rồi đã mạo phạm.

- Không có việc gì đâu… Chỉ là ta thoạt nhìn giống với bọn cướp đường à? - Ôn Bình cười cười, cao thấp dò xét một phen, sau đó nhìn chằm chằm vào nữ tử tóc dài.

- Tiền bối anh minh thần võ, đương nhiên không giống.

Nữ tử tóc dài vội vàng lắc đầu.

Bộ Lĩnh bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó hỏi:

- Văn Mộng, ngươi đi an bài chỗ ở cho mấy người Ôn tông chủ, bọn họ đều là bằng hữu Tử Nhiên đại sư mời đến.

- Vâng! - Văn Mộng vội vàng gật đầu.

Bộ Lĩnh nói:

- Ôn tông chủ, các ngươi đi theo nàng là được. Gian khách sạn này chỉ có người của Tiềm Long tông chúng ta ở.

- Được, cám ơn!

- Ôn tông chủ khách khí!

Dứt lời, Bộ Lĩnh vẫy vẫy tay với Bách Niệm Hương, nàng vội vàng chào tạm biệt mọi người, sau đó đi theo Bộ Lĩnh tiến vào khách sạn.

Mấy người Ôn Bình thì đi theo đám Văn Mộng, sau đó tìm mấy gian phòng trống trụ lại.

Khi Ôn Bình đã yên vị trong phòng, chuẩn bị suy nghĩ một chút kế hoạch tiếp theo, cùng lúc đó, đám người Văn Mộng bị triệu tập.

Trong phòng, Bộ Lĩnh nhìn chằm chằm mấy người.

Đám Văn Mộng biết mình làm sai, vội vàng quỳ xuống nhận lỗi.

- Tất cả đứng lên! - Bộ Lĩnh rống lên một tiếng.

Cả đám lập tức đứng dậy.

Ngay sau đó, Bộ Lĩnh hỏi:

- Văn Mộng, vừa rồi ngươi gọi Ôn Bình là bọn cướp trên cánh đồng tiếp… Đã từng gặp trước đó?

Văn Mộng đáp:

- Đã gặp bên ngoài Hạo Hãn thành.

- Nói cặn kẽ.

- Bộ trưởng lão, là như thế này. Lúc đó, ta ở trên không trung nhìn thấy bọn họ đi qua chỗ bọn cướp mai phục, liền cho rằng bọn họ không thấy, liền hảo tâm nhắc nhở. Thế nhưng không ngờ sau đó lại thấy bọn họ chạy về phía bọn cướp, giết chúng, rồi còn vơ vét chiến lợi phẩm. Về sau, nghe mấy vị bằng hữu nói, có một đám người chuyên giết người cướp của, ngay cả người đồng hành cũng không buông tha.

Văn Mộng một hơi kể rõ, mấy người bên cạnh cũng gật đầu xác nhận.

- Đúng vậy… Bộ trưởng lão, lúc đó chúng ta cũng nhìn thấy. Chuyện sau đó là do các bằng hữu ở thế lực khác tận mắt nhìn thấy. Cho nên Văn Mộng sư muội mới lỡ miệng thốt ra như vậy, thật ra… Nàng cũng không nói sai.

Có người hỗ trợ giải thích.

Dĩ nhiên cũng có người hỗ trợ xin tha.

- Bộ trưởng lão, Văn Mộng sư muội không biết người nọ là người quen của Bách Niệm Hương sư muội, cho nên mới thất thố. Kính xin ngài tha thứ!

Nhìn đám người trước mắt, Bộ Lĩnh không nói gì thêm, chỉ phất phát tay:

- Được rồi, tất cả lui hết đi… Chuyện cũ bỏ qua, lo mà chuẩn bị cho thi đấu… Đúng rồi, Văn Mộng, tông chủ đã thông báo, lúc đối ngoại không được phép che giấu, nhất định phải xuất hết toàn lực, đánh vì uy danh của Tiềm Long tông chúng ta. Nhất là đối với người Hạ gia.

Văn Mộng lập tức đáp ứng.

- Thỉnh trưởng lão cùng tông chủ yên tâm. Văn Mộng nhất định sẽ giành được thành tích tốt trong Tân Tú chiến.

Nõi xong, cả đám lục tục kéo nhau ra ngoài.

Lúc này, bên trong phòng, Bộ Lĩnh suy nghĩ miên man bất định.

Vốn dĩ nghĩ Ôn Bình có thể là giấu tài.

Dù sao khí chất của hắn quả thực có chút kinh người, rất nhiều tông chủ, tộc trưởng của Tứ Tinh thế lực cũng không có được khí chất như vậy. Hơn nữa Ôn Bình còn mang đến cho hắn cảm giác nhìn không thấu, bởi vì hắn không cảm giác được cảnh giới của thiếu niên kia.

Phải biến, hắn là Trấn Nhạc trung cảnh đấy!

Giờ nghe bọn Văn Mộng nói, xem ra Ôn Bình này cũng chỉ được cái danh con một vị cố nhân của Tử Nhiên, ngoài ra, là một kẻ vô dụng.

Chỉ cần là người có cốt khí, muốn thể hiện, thì không ai lại làm loại chuyện này bên ngoài Hạo Hãn thành trước khi Bách Niên thịnh hội bắt đầu.

Không… còn lời nào để nói.

Ôn Bình vậy mà còn muốn đen ăn đen.

Cái này đúng là không có hạn cuối.

Mà cũng đúng, đã cản đường cướp bóc rồi thì còn cần gì hạn cuối?

May là tông chủ cũng không tỏ ý muốn kết giao cùng Ôn Bình, hắn không cần phải lãng phí đi giải thích.

Loại người như Ôn Bình muốn ở cùng bọn họ, vậy thì xem như nể mặt Tử Nhiên, cho hắn ở lại một thời gian.

Chỉ cần không dùng danh tiếng của Tiềm Long tông ra ngoài diễu võ giương oai, hắn cũng không muốn quản.

Dù sao thì không đến vài ngày nữa, Bách Niên thịnh hội sẽ bắt đầu.

…

Cùng lúc đó, Ôn Bình đang ngồi trong phòng hỏi hệ thống, cân nhắc nên sắp xếp thời gian sắp tới như thế nào.

Hắn không biết bản thân đã trở thành cướp trong mắt người khác.

Mà còn lại là một kẻ không có hạn cuối, thích chơi đen ăn đen.

Đương nhiên, có biết thì Ôn Bình cũng chẳng để tâm. Bởi vì hắn làm chính là trừ gian diệt ác, là chuyện tốt mà!

Về phần đám người mới gặp một lần nghĩ thế nào…

Không liên quan đến hắn.

- Tông chủ. - Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm của Tử Nhiên.

Ôn Bình đứng dậy mở cửa, sau đó liền thấy Tử Nhiên cầm theo một quyển giấy vàng đến.

Sau khi tiến vào phòng, Tử Nhiên đặt quyển giấy lên bàn, rồi nói:

- Tông chủ, đây là tư liệu quy trình cùng quy tắt của Tân Tú chiến mà ta lấy được từ Tiềm Long tông. Ngài nhìn thử trước, đợi lát nữa chúng ta lại bàn bạc.

Mục đích Tử Nhiên rời khỏi Bất Hủ tông chính là vì tiễn Bách Niệm Hương trở về.

Đến đây chỉ đơn thuần là xem náo nhiệt.

Hiện tại có tông chủ nhà mình ở đây, đương nhiên nàng sẽ đi theo tông chủ, làm việc vì tông môn.

Ôn Bình kéo ghế, ra hiệu Tử Nhiên ngồi xuống, sau đó mới cầm thứ mà nàng mang đến lên xem.

Nhìn một hồi, Ôn Bình nở nụ cười.

- Chế độ thi đấu tính điểm tích lũy.

- Quả nhiên hệ thống không nói sai.

Theo như lời hệ thống, quy tắc Tân Tú chiến trong từng đợt Bách Niên đều không giống nhau.

Tân Tú chiến lần này là dùng điểm tích tũy định bài danh, cũng không đơn thuần là 1 đấu 1, ai mạnh nhất thì đứng nhất.

Đương nhiên, điểm tích lũy cao nhất nói rõ người kia chính là kẻ mạnh nhất.

Bất quá, từ góc độ chuyên nghiên nhìn lại, bài danh Tân Tú chiến lần này còn cân nhắc một số nhân tố khác.

Dựa theo Ôn Bình lý giải, hiện tại, người bên ngoài Thiên Địa Hồ không chỉ coi trọng thực lực cá nhân, còn nhìn trúng năng lực chỉ huy cùng với khả năng đoàn đội. Nếu không cũng sẽ không sinh ra đoàn chiến 5 - 5.

Cùng với tiếng thì thầm của Ôn Bình, vẻ mặt tử nhiên cũng vô cùng đặc sắc, nàng vội nói:

- Tông chủ đoán không lầm, lúc này đây, thế lực lớn bên ngoài Thiên Địa hồ có nói muốn bọn họ đến lựa chọn thiên tài ở Thiên Địa hồ thì những thiên tài này phải càng yêu nghiệt. Chỉ đơn thuần đánh nhau, đối với bọn họ là vô dụng, bởi vì thiên tài bên ngoài Thiên Địa hồ mạnh hơn so với Thiên Địa hồ nhiều lắm. Cái bọn họ cần là khả năng nhìn được đại cục, năng lực làm việc tập thể cùng với năng lực chỉ huy.

【VIP】 Đoàn Chiến 5vs5

Nói xong, Tử Nhiên càng thêm kính nể Ôn Bình.

Tông chủ chỉ cần liếc mắt đã có thể đoán ra những… điều này, vậy mà những người khác của Thiên Địa hồ, kể cả nàng, mấy lão bất tử sống gần hai trăm năm đều phải nhờ người đến từ bên ngoài Thiên Địa hồ giảng giải một trận mới hiểu được dụng ý của hắn.

- Xem xong rồi, đi, đi trước báo danh. - Ôn Bình thu hồi quyển kia vào tàng giới, sau đó đứng dậy.

Những thế lực như Tiềm Long tông chắc hẳn là đã sớm có người xử lý xong loại chuyện báo danh này.

Còn Bất Hủ tông muốn dự thi thì hiện tại nhất định phải đi báo danh.

Cân nhắc không còn mấy ngày nữa là đến thời điểm bắt đầu, người cùng thế lực đến Hạo Hãn thành nhiều như vậy, Ôn Bình quyết định vẫn nên đi báo danh sớm thì tốt hơn.

Trước tiên đi đến chỗ báo danh xem thử, sau đó suy nghĩ xem làm thế nào để bọn Hoài Diệp, Tần Mịch lợi dụng ma pháp tiến vào bảng 100.

Lúc trước, hắn đã thấy rất rõ chỉ riêng một Tiềm Long tông, đệ tử của bọn họ đến dự thi đã là Thông Huyền thượng cảnh, chớ nói chi là các thế lực Tứ Tinh Cự Đầu khác.

Sau khi Ôn Bình đứng dậy, Tử Nhiên liền nói:

- Mấy chuyện báo danh… Tông chủ, lão thân có thể nhờ người của Tiềm Long tông thay chúng ta báo danh.

- Không cần, tự chúng ta đi.

Không quen không biết, Ôn Bình hắn cũng chẳng muốn nợ nhân tình của người khác.

Hơn nữa, vốn dĩ hắn không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Tiềm Long tông.

Nói không chừng một ngày nào đó, Bách Tông Liên Minh sẽ phái bọn họ đánh lên Bất Hủ tông.

- Lão thân đi gọi bọn họ! - Nói xong, Tử Nhiên bước ra ngoài, đi đến gian phòng của mấy người Hoài Diệp.

Ba người Hoài Diệp đến, Ôn Bình liền đi đến nơi báo danh.

Đương nhiên, Bất Hủ Thanh Phong bào chắc chắn không thể mặc rồi.

Mặc như vậy đi báo danh thực sự quá phách lối. Tuy không sợ người của Bách Tông Liên Minh, nhưng Ôn Bình cũng không muốn bọn họ quấy nhiều kế hoạch của mình.

Lúc chạng vạng tối, Ôn Bình đến nơi ghi danh.

Đó là một quảng trường rộng lớn, ít nhất có được 1000 mét vuông.

Lúc này trên quảng trường tuyết bay đầy trời, thế nhưng vẫn đầy ắp người là người.

Đủ các thế lực, muôn hình muôn vẻ, mọi người vai sóng vai, chen chúc không một kẽ hở.

Tử Nhiên không nhấc lên phong ba trong đám người, bởi vì mỗi người đều đang tự lo thân mình, không ai chú ý bên cạnh có thêm một Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng.

Ôn Bình xếp hàng một lúc lâu, đến khi màn đêm buông xuống mới đến phiên hắn.

- Tiền bối, ngài cứ trực tiếp điền vào là được. Tên thế lực, nếu là cá nhân đi dự thi, vậy thì chỉ cần ghi tên của mình.

Ôn Bình ngẩng đầu nhìn nữ hài tại điểm ghi danh của Bách Tông Liên Minh, sau đó lưu loát viết vào mục tông môn mấy chữ “Bất Hủ tông”.

- Bất Hủ tông… Quả thật là một cái tên uy vũ! - Nữ hài còn khen tượng trưng một câu.

Ôn Bình gật đầu cười.

Uy vũ.

Đương nhiên uy vũ.

Chạy đến ổ địch luôn rồi.

Còn không uy vũ sao?

Nhìn Ôn Bình điền, cô bé kia đột nhiên nghi hoặc hỏi:

- Tiền bối, ngài có ba người dự thi?

- Ừm.

- Là chúng ta…

Đám Hoài Diệp, Tần Mịch đứng sau lưng Ôn Bình vội chỉ vào mình.

Nữ hài cười một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn Ôn Bình, nói:

- Tiền bối, ngại quá! Ba người không đủ tham gia đoàn đội thi đấu. Đoàn đội thi đấu cần ít nhất 5 người, e là ngài phải tìm đủ chiến hữu để bọn họ thi đấu đoàn đội trước đã… Như vầy đi, ngài cứ giữ cái này trước, đến khi điền đủ tên của hai người còn lại, bất kỳ lúc nào cũng có thể đến giao cho ta.

- Tông chủ.

- Giao cho lão thân… Ngài cứ ở đây chờ một chút.

Tử Nhiên hướng mắt nhìn quanh, sau đó đi ra ngoài.

Ôn Bình còn chưa kịp hỏi, Tử Nhiên đã mất hút trong đám người.

Một lúc sau, nàng quay về.

Bên cạnh còn đi theo ba người.

Ôn Bình biết một trong số đó… Chính là đồ đệ Hô Lan của Tử Nhiên mà hắn đã gặp ở Huyền Sắc hồ - một vị Nhị tuyền Tuyền Qua thần tượng. Lúc trước nhờ có chỉ dẫn của Hô Lan, hắn mới biết được Tử Nhiên đang ở tại Hải Long sơn.

- Ôn tông chủ! - Ôn Bình còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi, Hô Lan đã kinh hô một tiếng.

- Cái này…

- Cái này…

Hô Lan cà lắm luôn rồi.

Sau đó, hắn vội vã đi tới, lộ vẻ khó xử, thấp giọng nhắc nhở:

- Ôn tông chủ, ngài sao lại tới đây?

- Đến chơi. - Ôn Bình đáp lại một câu.

- Đây là chỗ chơi sao? - Hô Lan bó tay rồi.

Chỗ này chính là tổng bộ của Bách Tông Liên Minh đấy!

Hiện tại, toàn bộ Bách Tông Liên Minh đều muốn xử lý Bất Hủ tông cùng tông chủ Bất Hủ tông, nếu như không phải bởi vì tổ chức Bách Niên thịnh hội, giờ này có khi đại quân của bọn họ đã tiếp cận Đông hồ rồi.

Đúng lúc này, Tử Nhiên lạnh giọng nói:

- Xú tiểu tử, ai cho ngươi hỏi nhiều như vậy? Mau bảo hai đệ tử của ngươi điền tên mình vào?

- Dạ dạ vâng… - Hô Lan vội vàng đáp ứng, sau đó phất phất tay với một nam một nữ sau lưng. - Điền tên của các ngươi vào. Lần này đoàn chiến Tân Tú, các người đi cùng bọn họ. Nhớ biểu hiện thật tốt cho vi sư.

- Vâng, sư tôn!

- Vâng, sư tôn!

Một nam một nữ đồng loạt lên tiếng.

Lúc này, Ôn Bình thả ra cảm giác dò xét, hai người này tuy thoạt nhìn mới khoảng 20 nhưng đều là Thông Huyền thượng cảnh.

Được Hô Lan bồi dưỡng, khí tức cả hai hùng hậu hơn xa so với Thông Huyền thượng cảnh bình thường.

Loại thiên tài này, theo Ôn Bình thì hẳn phải là thiên kiêu cấp bậc cao nhất ở Tứ Tinh Thế Lực. Không ngờ Tử Nhiên thoáng cái lại kéo đến hai người. Giờ thì tốt rồi, số lượng ứng viên đoàn chiến xem như giải quyết xong, hơn nữa, có hai Thông Huyền thượng cảnh gia nhập, điểm tích lũy có thể tăng vọt nha.

Trong khi một nam một nữ tiếp nhận phiếu báo danh từ Ôn Bình, điền tên, Hô Lan nói tiếp:

- Ôn tông chủ, đây là Lục Giang… Nữ hài này là Lục Tuyết, long phượng thai. Là môn hạ đệ tử của ta. Mạch thuật tạo nghệ không cạn, tuyệt đối sẽ không kéo chân đệ tử quý tông.

Nói xong, Hô Lan đánh giá Ôn Bình.

Một thời gian ngắn không gặp, hắn phát hiện càng ngày mình càng không nhìn thấu được Ôn Bình.

Mấy tháng trước hắn còn có thể cảm nhận được cảm giác non nớt của đối phương.

Giờ thì Ôn Bình đã trở nên trầm ổn rồi!

Khí chất càng thêm đặc biệt.

Hơn nữa, hắn đã nghe qua sự tích của Bất Hủ tông, tự nhiên sẽ không cho rằng đám người Hoài Diệp thật sự đơn giản như bọn họ biểu hiện.

Mượn Lâm Khả Vô mà nói, vừa rồi đến Sơn Hải thành mới chỉ là Thông Huyền hạ cảnh, thế nhưng chỉ dùng một gậy đã có thể đánh bại Thông Huyền trung cảnh. Hiện tại Lâm Khả Vô đã là Thông Huyền trung cảnh, không biết còn cường đến mức nào.

Có khi một gậy đánh bay Trấn Nhạc thượng cảnh cũng không phải không thể.

Dù sao xuất thân từ Bất Hủ tông…

Không có ai dính dáng đến hai chữ “bình thường” cả.

- Cái đó… Ôn tông chủ, sư phụ, ta còn có việc bận rộn trong Bách Tông Liên Minh, tối nay sẽ đi tìm các ngươi. - Nói xong, Hô Lan liền khom người, phó thác Lục Giang cùng Lục Tuyết cho Ôn Bình rồi vội vàng rời đi.

Nhìn ra được hắn thực sự có việc gấp.

Lúc này, hai người Lục Giang xoay người, đưa bản khai cho Ôn Bình:

- Sư tổ, Ôn tông chủ, chúng ta điền xong rồi.

Tử Nhiên tiếp nhận bản khai, liếc mắt dò xét hai người, thuận miệng tán dương một câu:

- Thoạt nhìn hai người các ngươi cũng không tệ lắm, tiểu tử Hô Lan coi như không mai một các ngươi. Mấy ngày này cứ đi theo lão thân, cho đến khi đoàn đội chiến chấm dứt.

- Vâng, sư tổ!

Hai người Lục Tuyết không ngốc, có thể đi theo Tử Nhiên, hiên nhiên cầu còn không được.

Tam tuyền Tuyền Qua thần tượng.

Nhân vật đỉnh phong Thiên Địa hồ.

Có thể được người chỉ điểm một hai đã xem như là vạn hạnh.

Tiếp theo đó, hai người đồng loạt nhìn về phía đám người Hoài Diệp.

- Xin chào, ta gọi Lục Giang, năm nay 22 tuổi, mới là Thông Huyền thượng cảnh. Đây là muội muội ta Lục Tuyết, giống với ta, cũng là Thông Huyền thượng cảnh. Hi vọng chúng ta sẽ không kéo chân các ngươi. - Lục Giang còn nhớ rõ trước khi đi sư phụ đã nói, hắn ngượng ngùng cười.

- Nếu thật có cản trở, cũng xin chớ nói lại với sư phụ ta. Gần đây hắn luôn bị sư mẫu mắng, tâm tình không được tốt. - Lục Tuyết nói theo.

Lúc này, ba người Hoài Diệp nhìn Lục Giang cùng Lục Tuyết, cười càng thêm ngượng ngùng.

【VIP】 Người Trong Ký Ức

Quá mức lúng túng!

Vốn ba người cũng muốn giới thiệu bản thân, cùng cảnh giới của mình, nói gì thì ngày sau cũng sẽ là bằng hữu kề vai chiến đấu.

Thế nhưng hai Thông Huyền trung cảnh này một mực nói mình cản trở cũng thôi đi, lại còn nhìn bọn họ bằng ánh mắt áy náy…

Cái này bảo bọn họ sao có thể chịu được?

Mạnh nhất là Lâm Khả Vô, cũng mới chỉ đến Thông Huyền trung cảnh mà thôi.

Nên nói xin lỗi không phải là bọn họ hay sao?

- Xin chào, ta gọi là Hoài Diệp.

- Ta gọi là Tần Mịch.

- Lâm Khả Vô…

Ba người kiên trì giới thiệu một phen.

- Tông chủ, để bọn họ cùng đi tập luyện thôi. Đoàn chiến 5vs5 đòi hỏi sự phối hợp giữa mạch môn và mạch thuật, cái này lão thân có hiểu đôi chút. - Cách thời gian Bách Niên thịnh hội khai mạc còn 2 ngày, lâm trận mới mài gươm so ra không tính là cường.

Ôn Bình hiếu kỳ hỏi:

- Tử Nhiên trưởng lão, không phải người là Tuyền Qua thần tượng sao?

- Dù sao cũng đã đến cái tuổi này, mấy thứ khác hoặc nhiều hoặc ít cũng từng đọc lướt qua. Tại Thiên Địa hồ, đoàn chiến kỳ thực không được đề xướng, bởi vì không có pháp môn tu luyện, hiển nhiên không cách nào tạo sự phối hợp giữa mạch môn. Bên ngoài Thiên Địa hồ, tuyệt đại đa số thế lực, ở thời gian đầu tu hành đều được học tập cách hợp tác cùng người

khác, tiến hành câu thông mạch môn. Một khi nắm vững có thể tạo thành mạch trận với số lượng người bất kỳ. Nếu nói không cần pháp môn… Mạch trận đơn giản nhất chính là do 5 người tạo thành.

- Ngươi có pháp môn tu luyện?

- Ây da… Tông chủ, cái này thì lão thân thật không có. Nhưng ta đã từng chứng kiến đoàn chiến bên ngoài Thiên Địa hồ, hoặc ít hoặc nhiều có thể hiểu được một vài kỹ xảo cơ bản nhất.

- Không có pháp môn coi như xong, mấy cái khác để ta tự mình tới giáo, trước tiên chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã.

Ôn Bình không hiểu… Mạch trận.

Nhưng giữa một đám không hiểu mạch trận, không thể nghi ngờ hắn là người có lý giải sâu sắc nhất đối với đoàn chiến 5vs5.

Trước mắt Ôn Bình cảm thấy vẫn nên giải quyết vấn đề vị trí đứng.

Trong đoàn chiến, vị trí đứng rất quan trọng.

Đối với cái này… Trong đầu Ôn Bình có rất nhiều phương pháp.

- Tông chủ, không cùng Tiềm Long tông…

Ôn Bình gật đầu:

- Đương nhiên không ở cùng chỗ… Dù sao ngày sau rất có thể là địch nhân. Ta không lo lắng Tiềm Long tông làm gì chúng ta, chỉ sợ bọn họ vô duyên vô cớ vì chúng ta mà lưng đeo bêu danh. Hơn nữa, bọn họ cũng là đối thủ cạnh tranh của chúng ta. Mấy thứ ta nói không thể để bất kỳ người nào nghe được, cho nên tự tìm chỗ cho mình vẫn là thích hợp nhất.

- Đã hiểu. - Tử Nhiên gật đầu.

Kế đó, Ôn Bình quay đầu hướng về phía Hoài Diệp, nói:

- Đợi lát nữa, các người nói kỹ càng cho ta biết mạch thuật mà mình am hiểu nhất, cùng với cảnh giới, linh thể. Muốn

chiến thắng đoàn chiến 5vs5 chỉ có một điểm đơn giản… Chế tạo cơ hội. Trong hai ngày này, ta sẽ sắp xếp vị trí đứng tốt nhất cho các ngươi, bố trí một vài chiến thuật.

- Tông chủ, ngài…

- Làm sao vậy?

- Không có việc gì. Không có việc gì.

Ngoài miệng Tử Nhiên nói không có việc gì, nhưng kỳ thật trong nội tâm đã kinh hãi không thôi.

Bởi vì nàng đến từ bên ngoài Thiên Địa hồ, nhà cũng nằm bên ngoài Thiên Địa hồ, cho nên lý giải đối với mạch trận nhỏ nhất tạo thành từ 5 người tuyệt đối sâu sắc hơn so với người Thiên Địa hồ. Người ở đây hẳn là không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cho nên không hiểu được mạch trận.

Mặc dù Tứ Tinh Cự Đầu thế lực đã nhận được pháp môn tu luyện mạch trận, nhưng đó cũng chỉ là cơ bản nhất, tối đa có thể giúp bọn họ gia tăng lực lượng mạch trận mà thôi. Đó lại không phải chỗ tinh túy thật sự của mạch trận.

Nếu như mạch trận chỉ làm tăng lên lực lượng, vậy thì người bên ngoài Thiên Địa hồ cũng không cần tôn sùng nó như vậy.

Còn đem nó đặt ở vị trí đỉnh cao tương đương với lưu phái mạch thuật.

Hiện tại, tông chủ chỉ 2, 3 câu đã nói đúng trọng tâm đoàn chiến, có thể thấy được hắn hẳn là hiểu mạch trận.

Nhưng nàng không cảm thấy tông chủ là người từ bên ngoài tiến vào Thiên Địa hồ.

Bất quá nghĩ lại.

Có thể là có khả năng khác.

Ví dụ một người nào đó ngầm chỉ dạy hắn.

Rất có thể là mẫu thân hắn.

Nàng biết rõ mẫu thân tông chủ là một người vô cùng thần bí. Thoắt hiện thoắt ẩn, không ai ở Thiên Địa hồ biết được bất

kỳ tin tức gì về nàng ta… Đây chẳng phải nói rõ nàng là người đến từ bên ngoài à.

Chứ còn ở đâu chui ra được?

Trong lúc suy tư, bảy người rảo bước trên quảng trường.

Đến khi rời khỏi quảng trường, đột nhiên, dòng người phía trước từ từ tản ra.

Ở giữa là một cỗ xe thú, người đi đường hai bên xe vội vã lách vào bên đường, dù là nữ nhân cũng không ngừng chen vào, dường như không hề sợ bị chiếm tiện nghi.

Thời điểm Ôn Bình ngẩn người, Tử Nhiên vội lên tiếng:

- Tông chủ, hẳn là thế lực từ bên ngoài Thiên Địa hồ.

- Ừ.

Đúng trên đường cái, Ôn Bình khẽ gật đầu, quan sát đám người từ từ tản ra cùng với đám người cao ngạo đang tiến đến. Bọn họ không khác đại đa số người ở đây, cũng là hai mắt một mũi.

Nhìn kỹ lại, điểm khác biệt duy nhất chính là y phục của bọn họ, trên y phục có thêu một chữ "Long" màu đỏ cỡ ngón tay cái.

Chính một chữ kia khiến cho tất cả đều phải tránh ra.

Từ Thông Huyền cho đến Trấn Nhạc, không ai dám chắn đường.

Ôn Bình nhìn lướt qua một lượt, không khỏi cảm thán.

Rốt cuộc cũng là thế lực bên ngoài Thiên Địa hồ, đội hình thật đúng là cường đại. Cầm đầu chính là một nữ nhân hồng y, tuyệt đối không chỉ là Trấn Nhạc thượng cảnh. Bởi vì dựa vào cảm giác có thể thấy được khí tức của nàng hơn xa so với Tư Đồ Tu, mạnh hơn Long Kha.

Hẳn là ngang ngửa với Vong linh sinh vật Thôn Phệ thú mà hắn bắt được.

- Đây là một vị Bán bộ Địa Vô Cấm.

Một Bán bộ Địa Vô Cấm mang theo một đám thủ hạ rêu rao khắp nơi, cảnh tưởng này quả thật có chút ý tứ.

Lòe người hay là tìm cảm giác tồn tại?

Ôn Bình không có hứng thú xem cuộc vui, hắn vốn muốn quay đầu rời đi, nhưng đúng lúc đó, hắn cảm giác được một cỗ khí tức rất quen thuộc.

Quen thuộc tới mức nào à?

Chính là từ nhỏ đã quen.

Là lạc ấn trong ký ức.

Không cần dùng tinh thần lực dò xét.

Không cần nhìn mặt đối phương.

Chỉ là đi ngang qua, khí tức đặc biệt kia liền có thể khơi dậy ký ức của Ôn Bình.

…

Cùng lúc đó, giữa đội ngũ cường giả đến từ bên ngoài Thiên Địa hồ, có một người đột nhiên dừng bước.

Không nhìn rõ mặt bởi người nọ đeo một tấm mặt nạ. Bên cạnh hắn còn có mấy người mặc y phục giống hắn như đúc. Vốn dĩ hắn đi cuối đội ngũ, vì dừng bước mà thoáng cái rơi lại phía sau.

Thế nhưng dường như hắn không phát giác được mình bị rơi lại.

Mà dáo dác nhìn quanh, mặt dù không nhìn thấy mặt, nhưng vẫn có thể cảm giác được hắn vô cùng gấp gáp.

- Ôn Bình? - Chợt nghe hắn nỉ non một cái tên.

Đúng lúc này, đội ngũ đột nhiên dừng lại. Nữ nhân hồng y cầm đầu trực tiếp xoay người, dùng một ngón tay chỉ vào mặt nam nhân, sau đó lạnh giọng khiển trách:

- Lề mề cái gì, mau đuổi theo! Tiến lên trước mở đường.

- Vâng!

Lúc này, nam nhân che mặt bị rơi lại phía sau mới hoàn hồn.

Hắn nhìn quanh bốn phía vài lần, sau đó vội vàng tiến lên trước đội ngũ, làm tiên phong mở đường.

Nữ nhân hồng y dường như có chút tức giận, lại lần nữa khiển trách:

- Nhớ kỹ thân phận của ngươi hiện tại! Ngươi là nô lệ của ta!

Thế nhưng mấy lời này… Tựa hồ có hàm ý khác.

【VIP】 Nóng Lòng Tìm Cha

Hồng y nữ nhân dường như có chút tức giận, lại lần nữa khiển trách:

- Nhớ kỹ thân phận của ngươi hiện tại! Ngươi là nô lệ của ta!

Thế nhưng mấy lời này… Tựa hồ có hàm ý khác.

Đồng thời cũng khiến người ta cảm giác có gì đó không đơn giản.

Đương nhiên, đây chẳng qua là cảm giác của Ôn Bình.

Ngoại trừ hắn, không có ai là để tâm đến chuyện một cường giả bên ngoài Thiên Địa hồ răn dạy tôi tớ.

Ôn Bình thấy không đơn giản là vì chủ nhân sao lại nhắc nhở một tên đầy tớ? Hắn có thật là đầy tớ? Trừ phi tên đầy tớ này quen biết với nàng trước đó. Giữa bọn họ thậm chí có ngàn vạn sợi tơ liên hệ.

Hẳn là người Long gia các nàng.

Ngay sau khi răn dạy tôi tớ của mình, hồng y nữ nhân liền dẫn người hướng về một kiến trúc xa hoa ở đối diện quảng trường.

- Các người chờ ở đây!

Hồng y nữ nhân lưu lại đám Trấn Nhạc cảnh tùy tùng bên ngoài, chỉ dẫn theo nô lệ che mặt tiến vào trong.

Mắt thấy bọn họ đi vào kiến trúc kia, Ôn Bình liếc nhìn bảng hiệu, liền quay đầu hỏi Tử Nhiên:

- Tử Nhiên trưởng lão, “Hạo Hãn Trân Bảo” là nơi nào?

Tử Nhiên lập tức giải thích:

- Hạo Hãn Trân Bảo là một trong những phòng đấu giá cao cấp nhất của Hạo Hãn thành. Đồ được đấu giá trong đó đều là

vật tương đối trân quý, vật phẩm tầm thường căn bản không lên được mặt bàn của Hạo Hãn Trân Bảo.

- Các ngươi đi trước tìm chỗ nghỉ chân, đợi lát nữa ta sẽ đi tìm các ngươi. - Ôn Bình muốn vào phòng đấu giá kia xem thử, nhìn xem nô lệ che mặt đó có phải phụ thân hắn hay không.

Tử Nhiên nói:

- Tông chủ, không cần lão thân đi cùng sao?

Tông chủ vừa nãy còn nói tìm một chỗ "Lâm trận mới mài gươm."

Hiện tại lại muốn một mình rời đi.

Tử Nhiên không hiểu nổi tông chủ nhà mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Ôn Bình lắc đầu:

- Không cần, các ngươi đi trước tìm chỗ ở đi.

- Nếu tông chủ không tìm được chúng ta, có thể đến chỗ Tiềm Long tông. - Tử Nhiên lưu lại một câu, sau đó dẫn bọn Hoài Diệp đi khỏi.

Thời điểm bóng lưng bọn họ mất hút giữa đám người, Ôn Bình đi xuyên qua dòng người, tiến đến trước cửa phòng đấu giá Hạo Hãn Trân Bảo.

Liếc nhìn hai cường giả Trấn Nhạc cảnh đứng canh giác hai bên, ánh mắt hắn thản nhiên xẹt qua chữ "Long" trên y phục bọn họ. Tiếp đó, hệ thống liền hiển thị thông tin sơ lược của một trong hai người trước mặt Ôn Bình.

Long Hao

Giới tính: Nam

Tuổi: 88

Cảnh giới: Trấn Nhạc thượng cảnh

(Đến từ Triêu Thiên hạp Ngũ tinh thế lực Long gia…)

- Long gia!

Cả người Ôn Bình nhịn không được run lên một cái.

May mà đang di chuyển về phía trước cho nên không ai phát giác hắn đột nhiên run lên.

Từ sau khi Long Kha xuất hiện bên ngoài Bất Hủ tông, hắn đã muốn tiếp xúc với Long gia. Hôm nay rốt cuộc cũng gặp được ở tổng bộ Bách Tông Liên Minh.

Không thể không nói, quả thực Long gia rất cường đại.

Bất kể là Long Kha hay một vài tên tùy tùng ở đây, trên người bọn họ đều lộ ra một cỗ khí phách cường đại.

Hiện tại, chỉ một góc của tảng băng lộ ra đã thể hiện nó mạnh hơn so với Bất Hủ tông.

Xem ra, hắn phải giúp phụ thân của mình, trợ giúp hắn ta đạt được tán thành từ Long gia, sau đó cùng với mẫu thân thành người hữu tình thành thân thuộc. Trước mắt, chuyện này không phải khó bình thường đâu.

Đương nhiên, đây đều là nói sau.

Việc cấp bách hiện tại chính là Ôn Bình phải gặp mặt nô lệ che mặt kia một lần.

Rốt cuộc hắn ta có phải phụ thân của hắn không?

Hắn có rất nhiều lời muốn hỏi.

Cũng có rất nhiều lời muốn nói.

Ngay khi vừa đặt chân bước vào phòng đấu giá, trước mặt Ôn Bình có một thị nữ cơ trí, ăn mặc rất thỏa đáng bước đến, dịu dàng nói với hắn:

- Vị đại nhân này, xin ngài xuất ra phiếu vào bàn của phòng đấu giá Hạo Hãn Trân Bảo.

- Phiếu vào bàn? - Ôn Bình lắc đầu, ý nói không có.

Thị nữ cũng không vì Ôn Bình không có phiếu vào bàn mà trực tiếp đuổi hắn, tiếp tục hỏi:

- Vậy xin hỏi ngài muốn mua đồ hay bán đồ?

- Bán.

Hiện tại trong túi hắn không có nhiều bạch tinh, chỉ có một ít lấy được thông qua con đường đặc thù.

Vừa vặn trong tàng giới của hắn có không ít đồ.

Đều là chiến lợi phẩm thu được, công pháp, mạch thuật các loại.

Hắn không dùng được, cứ thế bán đi thôi.

- Vậy mời ngài đi theo ta… - Thị nữ đi thẳng đến con đường bên cạnh.

Ôn Bình không vội vã đi theo, mà ngẩng đầu nhìn hành lang tầng ba của phòng đấu giá. Hồng y nữ tử mang theo nô lệ của mình đi đến một gian phòng ở tầng cao nhất, xa hoa nhất.

Thời điểm không nhìn thấy gì nữa, âm thanh thúc giục của thị nữ cũng truyền đến.

Ôn Bình vội bước tới.

Nhanh chóng đi đến một căn phòng dùng để tiếp khách của Phòng đấu giá.

Lúc này, trong phòng có một lão giả lam y đang đứng, trong tay hắn cầm một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ, nhìn tới nhìn lui, miệng còn lẩm bẩm mấy thứ chỉ có Tuyền Qua thần tượng mới nghe hiểu được.

- Lý thúc, khách tới rồi.

Thị nữ nhẹ giọng hô một tiếng.

Lam y lão giả quay đầu nhìn Ôn Bình, đánh giá vài lần, vẫn không buông Tuyền Qua đồ trong tay xuống, chỉ liếc nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục dời mắt về món đồ trên tay mình:

- Muốn bán cái gì thì trực tiếp lấy ra.

- Ừ!

Ôn Bình dùng ý thức xuất hết mấy thứ chiến lợi phẩm trong tàng giới ra.

Vũ khí, công pháp… Đủ thứ loạn thất bát tao chồng chất đầy đất.

- Chậc, không ít đồ.

- Huyền cấp hạ phẩm mạch thuật…

- Huyền cấp trung đẳng công pháp…

- Ngươi đoạt tàng giới của bao nhiêu người vậy hả?

Âm thanh sợ hãi thán phục qua đi, lam y lão giả lại qua đầu nhìn Ôn Bình, thế nhưng lần này, trong mắt hắn lóe lên một tia không kiên nhẫn.

- Tiểu tử, mấy thứ này không tệ, cộng lại cũng có thể bán được 2000 ~ 3000 miếng bạch tinh. Nhưng không ai nói cho ngươi biết à, phòng đấu giá Hạo Hãn Trân Bảo chỉ bán thứ thú vị?

Dứt lời, lam y lão giả phát tay.

Thị nữ quen tay hay việc liền bước lên giúp Ôn Bình thu dọn đồ đạc, sau đó nói:

- Đại nhân, Hạo Hãn Trân Bảo chúng ta còn có một vài phòng đấu giá cấp thấp, ta giúp này mang đồ vật đến đó, cam đoán có thể bán ra một cái giá vừa ý.

- Ngươi tiện tay cầm qua bán giúp ta đi. Giờ thì làm người mua vậy.

Có được 2000 ~ 3000 miếng bạch tinh, tư cách tiến vào phòng bán đấu giá chắc chắn là có.

Không làm người bán được.

Thì làm người mua.

Nói tóm lại, trước tiên tiến vào phòng đấu giá rồi tính.

Vạn nhất người Long gia mang phụ thân đi khỏi, muốn gặp hắn sợ là rất phiền toái.

Lúc đầu ở Huyền Sắc hồ, hắn vô duyên vô cớ biến mất?

Nếu nói được người cứu, nhưng tại sao hiện tại lại che mặt xuất hiện ở Hạo Hãn thành?

Trong đó nhất định có vấn đề.

Mấy… thứ này khoan hãy nói, đến lúc gặp phụ thân, trực tiếp hỏi hắn là được. Hiện tại, vấn đề quan trong nhất chính là vì sao phụ thân lại che mặt?

Nhất định là hắn đề phòng ai đó…

Ngay khi Ôn Bình chuẩn bị xoay người, lão giả sâu kín nói một câu:

- Tiểu tử, tiến vào phòng đấu giá Hạo Hãn thành, ít nhất phải có 5000 miếng bạch tinh, trước lấy ra xem. Đây là quy củ phòng đấu giá, nếu như không có, thỉnh rời đi.

Nghe được câu này, Ôn Bình nhíu mày.

Chậc!

Không bán ít đồ, sợ là hôm nay không thể vào phòng đấu giá rồi!?

Lúc này, Ôn Bình dùng tinh thần lực thăm dò bên trong tàng giới, trực tiếp khống chế Lang Nguyệt kiếm, sau đó nhắm vào khối Hãn thạch cao ba trượng, rộng ba trượng… Thứ này hắn lấy được từ bảo khố Long Thần môn.

Mức độ trân quý không gì sánh kịp.

So với huyết tinh tìm được trong tàng giới của Hắc Khê còn trân quý hơn, thuộc về loại tồn tại có tiền cũng không mua nổi.

Long Thần môn dùng nó làm cửa, đoán chừng là không biết nhìn hàng. Dù sao bọn họ không có Tam tinh Tuyền Qua thần tượng, cũng không có hệ thống như Ôn Bình.

Hãn thạch cơ bản nhất là tài liệu dùng để chế tác Tam tinh Tuyền Qua đồ. Cỡ một bàn tay đã hơn trăm miếng linh thạch.

Ôn Bình trực tiếp điều khiển phi kiếm cắt xuống một khối.

Chỉ một phần hai mươi.

Đương nhiên, hắn không thể cắt quá nhiều.

Vật quý vì hiếm.

Một lần bán ra một khối cao ba trượng, đoán chừng không ai xuất ra 100 bạch tinh cho một khối cỡ bằng bàn tay đâu.

- Nó đủ để ta tiến vào phòng đấu giá rồi chứ?

Rầm!

Âm thanh một khối Hãn thạch cao gần nửa thước rơi xuống đất!

【VIP】 Đúng Là Phụ Thân

- Nó đủ để ta tiến vào phòng đấu giá rồi chứ?

Rầm!

Âm thanh một khối Hãn thạch cao gần nửa thước rơi xuống đất!

Nghe được âm thanh kia, cả người lão giả đột ngột sững lại, bàn tay đang cầm chặt Tam tinh Tuyền Qua đồ thoáng run lên.

Đương nhiên, đây không phải là bởi vì nghe ra cái gì khác thường.

Mà chỉ đơn thuần là bị hoảng sợ.

Bởi vì hắn đang xem Long Bích văn trên Tuyền Qua đồ quá mức mê mẩn.

- Tiểu tử…

Lão giả nhướng mày, có chút không kiên nhẫn quay đầu lại, hướng mắt nhìn Ôn Bình:

- Ngươi muốn làm gì?

Vừa dứt lời, lão giả đang định quay đầu lại tiếp tục xem Tuyền Qua đồ trong tay mình.

Nhưng hắn vừa quay được một nửa thì chợt sững người.

Lúc này đây…

Vẫn bị hù dọa!

Lão giả giật bắn người, chuyển mắt, kinh ngạc nhìn Hãn thạch bên cạnh Ôn Bình.

Hắn không còn tâm tư quan sát Tam tinh Tuyền Qua đồ quý giá trên tay mình nữa, cứ thế đặt nó lên bàn. Nhưng vì không nhìn nên Tuyền Qua đồ trực tiếp rơi xuống đất.

Nghe được tiếng rơi, lão giả vội quay đầu nhìn, thế nhưng lập tức lại quay đi.

- Nhặt lên…

Hắn trực tiếp ra lệnh cho thị nữ nhặt lên.

Còn mình thì đi về phía Hãn thạch bên cạnh Ôn Bình.

- Một khối Hãn thạch lớn như vậy… - Lão giả bước vòng quanh Hãn thạch, kiểm tra một thoáng, thế nhưng tựa như bị điện giật, vội rụt tay trở về. Ngẫu nhiên lại ngửi ngửi một cái, trên mặt đầy vẻ hưởng thụ.

- Nếu như đám… Tam tinh Tuyền Qua thần tượng kia thấy được chắc sẽ phát điên lên mất!

Nguyên nhân lớn nhất khiến Tam tinh Tuyền Qua đồ chế tác khó khăn là vì khan hiếm tài liệu, chỉ có Tứ Tinh Cự Đầu thế lực mới miễn cưỡng thu thập đủ.

Trong đó, khó tìm nhất chính là Hãn thạch.

Bởi vì nó là vật chịu tải.

Có thể nói Hãn thạch tựa như vậy chứa, dung nạp lực lực kỳ dị cho Tuyền Qua thần tượng chế tạo ra.

Ôn Bình mới không có tâm tư quản Tam tinh Tuyền Qua thần tượng có điên hay không điên, hắn hỏi thẳng:

- Đủ chưa?

- A… Đủ, đủ rồi!

Bị Ôn Bình hô một tiếng, mới đầu lão giả còn chưa kịp phản ứng.

Mấy giây sau, hắn mới kịp nhớ ra Ôn Bình đến đây làm gì.

Liên tục nói hai lần đủ rồi, hắn vội vã nói với thị nữ sau lưng:

- Đi lấy một tấm huy chương bạch ngân dành cho khách quý mang đến cho vị tiên sinh này. Về sau hắn chính là vị khách tôn quý nhất của Hạo Hãn trân bảo, gặp hắn như gặp lão phu.

- Vâng! - Thị nữ lập tức gật đầu, nhanh chân xoay người ra khỏi cửa.

- Không cần lãng phí thời gian, trực tiếp mang ta đến đấu giá hội. - Dứt lời, Ôn Bình cũng cất bước đi ra cửa.

Lúc ra ngoài, hiển nhiên hắn không quên lưu lại mấy câu.

- Mấy thứ… đồ vụn vặt kia, bán giúp ta.

- Hãn thạch thì… Lúc nào cũng có thể bắt đầu đầu giá, lát nữa cho ta thông tin chính xác. Đúng rồi, chớ có giở trò.

Lão giả cười ra tiếng:

- Tiên sinh cứ yên tâm, Phòng đấu giá Hạo Hãn có thể đứng sừng sững suốt 800 năm tại Hạo Hãn thành cũng bởi vì uy tín gấp hai lần. Đợi lão phu an bài tốt thời gian đấu giá Hãn thạch, ta sẽ đích thân đến thông tri ngài.

Ôn Bình gật đầu, sau đó đi theo chỉ dẫn của thị nữ, tiến lên lầu.

Xuyên qua lầu hai, đi đến lầu ba.

- Đây là phòng bao đặc biệt ngân cấp, mời ngài vào! - Nói xong, thị nữ đẩy cửa phòng bao xa hoa ra.

Ôn Bình cũng chẳng quan tâm xem bên trong có gì.

Chỉ biết đồ trang trí được bài biện đều là mấy thứ hay ho.

Hơn nữa, chân trước hắn vừa vào cửa, chân sau đã có mấy cái mỹ nữ đỉnh cấp ăn vận mê người tiến vào.

Mỹ danh là đến hầu hạ hắn, nhưng Ôn Bình biết, chẳng qua là thủ đoạn thúc đẩy tiêu phí mà thôi. Sau khi đuổi đám người này đi, Ôn Bình bước đến cạnh cửa sổ, từ một góc nhìn thẳng về phía phòng bao của hồng y nữ tử ở đối diện.

Hắn có thể nhìn thấy nàng ta đang đứng cạnh cửa sổ, quan sát bàn đấu giá bên dưới, thỉnh thoảng sẽ kêu giá một lần.

Ở cửa phòng bao có ba gã nô lệ che mặt đang đứng đó.

Ba người ăn mặt giống hệt nhau.

Lúc này đây không thể cảm giác được, Ôn Bình phát giác phòng bao này rất có thể được chế tác bằng chất liệu đặc thù.

- Dùng tinh thần lực tìm thử?

Ôn Bình không rõ lắm nếu làm như vậy có thể kinh động đến hồng y nữ nhân Bán bộ Địa Vô Cấm kia hay không, cho nên liền hỏi hệ thống.

Lúc này, hệ thống đáp:

- Kí chủ có thể thử khống chế tốt hơn. Dù sao tinh thực của ngươi đã bước vào giai đoạn thứ hai rồi. Không giống trạng thái cảm giác giai đoạn đầu, chỉ cần phóng thích liền bị phát giác.

- Ừ!

Trước mắt, Ôn Bình muốn nhìn xem dưới lớp mặt nạ kia…. Ai là phụ thân hắn?

Hắn xác định cảm giác của mình không sai.

Lúc này, Ôn Bình dùng tinh thần lực dò xét, bất quá tinh thần lực phóng thức chỉ là một sợi tơ vô cùng mảnh, thông qua khe hở cửa sổ chui vào. Hắn tận lực thả chậm tốc độ kéo dài của sợi tinh thần lực, không để hồng y nữ nhân phát giác.

Xuyên qua bệ cửa sổ.

Lướt qua bác cổ khung.

Lại đến giữa bàn.

Ôn Bình cẩn thận từng chút một.

Bỗng nhiên, hồng y nữ tử quay đầu.

Sợi tơ tinh thần lực của Ôn Bình thoáng cái dừng lại.

- Bị phát hiện?

Hắn không chế tinh thần lực, tận lực không để nó sinh ra một chút ba động nào.

Cũng may, sau khi quay đầu, hồng y nữ tử trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống, miệng lầm bầm:

- Quả nhiên không sai. Thiên Địa hồ tuy không có thứ gì tốt, nhưng mấy món thú vị thì lại không ít.

Thấy hồng y nữ tử không phát hiện mánh khóe của mình, Ôn Bình tiếp tục điều khiến tinh thần lực kéo dài về phía trước.

Sau một cái hô hấp, tinh thần lực đã cách một nộ lệ đeo mặt nạ chỉ vài centimet ngắn ngủn.

Ôn Bình dừng lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, tinh thần lực xuyên qua mặt nạ, thấy được khuôn mặt người nọ.

Người đầu tiên là… Một người lạ.

Người thứ hai… Cũng lạ.

Người thứ ba… Chính là phụ thân hắn.

Chỉ có điều khuôn mặt phụ thân không giống như trước kia.

Lúc trước, vẻ mặt hắn uy nghiêm lại mang theo một điểm bá khí, mỗi lần nhìn thấy đều khiến Ôn Bình kinh hãi đến lạnh người.

Còn bây giờ, trên mặt phụ thân chỉ còn lại mệt mỏi cùng tang thương.

Không còn tốt đẹp như lúc trước.

Trạng thái tinh thần cũng tệ hơn rất nhiều.

- Phụ thân, ngài chịu khổ… - Thoáng cái, hốc mắt Ôn Bình ươn ướt.

Đúng lúc này, hồng y nữ nhân bỗng nhiên đứng lên, ném một cái tàng giới qua, nói với hai nô lệ còn lại:

- Hai người các ngươi đi lấy đồ ta đã mua, sau đó quay về chỗ ở.

- Vâng.

Hai người tiếp nhận tàng giới, sau đó cất bước ra khỏi phòng.

Tiếp đó, bước đến gần phụ thân Ôn Bình:

- Đi thôi… Đúng rồi, ở đây chỉ có hai người chúng ta, ta nhắc nhở ngươi một lần nữa, chớ có quên thân phận của mình hiện tại. Đợi sau khi trở về, trước mặt tỷ tỷ ta muốn làm gì thì làm, miễn sao đừng có liên lụy đến ta! Chuyến này là ta trốn ca ca đi đấy, hắn thế nhưng là nhân vật số một phản đối chuyện các ngươi ở cùng nhau, hận không thể giết ngươi, ngươi muốn chết không sau, nhưng đừng có hại ta!

- Thực xin lỗi… Nhưng hình như ta cảm ứng được hài tử của ta. - Nhẹ giọng nói rõ ngọn nguồn.

Nữ nhân này là muội muội của thê tử hắn.

Cũng là người thê tử phải đến đón hắn.

Hoặc nhiều hoặc ít xem như thân nhân của hắn.

Cho nên không có gì hắn không thể nói.

Hồng y nữ tử vội nói:

- Ngươi có thể đừng nói nữa được không… Ngươi không có nhi tử, không có nhi tử, nhớ chưa? Nếu như để các ca ca ta biết được, trăm phần trăm bọn họ sẽ đi diệt khẩu. Ngươi nên biết huyết dịch Long gia không thể chảy trên người một kẻ không được tán thành, đối với Long gia đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn! Hơn nữa, ngươi thật sự suy nghĩ quá nhiều. Đây là Hạo Hãn thành, cách Đông Hồ đến mười mấy vạn dặm, cho dù chất tử của ta có chắp cánh cũng không cách nào phi đến Hạo Hãn thành được.

【VIP】 Cuối Cùng Phụ Tử Cũng Tương Kiến

Nghe thế, Ôn Ngôn tháo mặt nạ xuống, phiền muộn trên mặt dần ngưng hiện.

Đúng vậy.

Sao Ôn Bình có thể xuất hiện tại đây được chứ?

Hai nơi cách xa mấy chục vạn dặm.

Hiện tại chỉ sợ hắn còn chưa đứng lên được sau những chuyện đã xảy ra ấy chứ?

Thoáng cái mất đi phụ mẫu.

Cũng mất đi gia đình.

Cũng không biết hắn có còn tiếp tục lêu lổng cùng đám hồ bằng cẩu hữu kia không?

Tuy tâm những người kia không xấu, nhưng sẽ ngăn cản bước tiến của hắn. Bản thân cũng đã nhiều lần mắng hắn, thế nhưng gia hỏa này chưa bao giờ nghe vào tai.

Hiện tại ngẫm lại, lúc trước hắn nên hung ác một chút, trực tiếp nhốt tiểu tử kia trên Vân Lam sơn.

Nếu như bản thân ngoan tâm một chút, hiện tại có lẽ Ôn Bình cũng đã dựng được bầu trời tại Thương Ngô thành rồi.

- Suy nghĩ lại, chuyện ta và tỷ ngươi, đối với hắn là không công bằng nhất. Hắn vẫn chỉ là một hài tử.

Ôn Ngôn thở dài một tiếng, sau đó mở cửa để hồng y nữ tử đi ra ngoài.

Hồng y nữ tử bước ra ngoài, bất đắc dĩ lắc đầu, bước chân nàng có hơi khựng lại, lại lần nữa dặn dò:

- Yên tâm đi. Tỷ ta có thể để ta cứu ngươi thì sao lại không an bài người bảo hộ hắn? Hiện tại, ngươi chỉ cần diễn một chút. Ta thật sự không nói đùa với ngươi. Tỷ ta muốn ta cứu

ngươi đưa đến Triêu Thiên Hạp là có mục đích, ngươi chớ có phá hỏng nửa đường. Đến lúc đó bản thân không sống được, còn liên lụy tỷ muội ta.

- Ta sẽ không tái phạm nữa.

Ôn Ngôn gật đầu.

Lúc gật đầu, trong đầu hắn vẫn chỉ nghĩ đến Ôn Bình.

Tuyết Nhi có phải người đi bảo hộ Ôn Bình.

Vậy thì tốt rồi.

Chỉ là đi lần này, chẳng biết đến khi nào có thể gặp lại?

Có lẽ là mười năm…

Có lẽ cả đời cũng không cách nào gặp lại.

Bởi vì chỉ cần hắn không đủ cường đại, gặp lại Ôn Bình, đối với tiểu tử này chính là thêm một phần nguy hiểm.

Người Long gia vô cùng xem trọng huyết mạch, nếu như biết huyết mạch của mình chảy trên thân một tiểu tử ở Thiên Địa hồ, chỉ sợ Ôn Bình khó sống. Bởi vì hắn đã tận mắt thấy, Bách Tông Liên Minh mà lúc trước hắn chỉ có thể ngước nhìn, đứng trước mặt ca ca Long Tuyết có bao nhiêu nhỏ bé.

Một người cường đại như vậy, nếu hắn biết sự tồn tại của Ôn Bình, chỉ sợ toàn bộ Bách Tông Liên Minh đều sẽ giúp hắn truy ra tiểu hài tử này.

Muốn truy ra hắn ở Đông Hồ… Dễ như trở bàn tay.

Sau khi đạt được hứa hẹn của Ôn Ngôn, hồng y nữ tử lạnh nhạt nói:

- Đi thôi, vất vả lắm mới được dạo chơi, lại bị người biến thành như vậy, một chút tâm trạng cũng mất. Trở về… Trở về…

Đúng lúc này, dưới phòng bán đấu giá bỗng vang lên một âm thanh.

- Các vị, Lý Bảo ta rất vinh hạnh đại diện cho Phòng đấu giá Hạo Hãn Trân Bảo tuyên bố một tin tốt.

Thanh âm lam y lão giả tựa như chuông đồng.

Những lời này làm cả hội trường thoáng chốc sôi trào.

- Lý Bảo, có tin gì tốt?

- Chẳng lẽ lại xuất hiện Tam tinh Tuyền Qua đồ?

…

Cùng với tiếng lao xao quanh quẩn hội trường, Lý Bảo mỉm cười tự giễu.

- Tam tinh Tuyền Qua đồ tính là gì… Các vị, bản hành vừa mới đạt được một khối Hãn thạch có thể tích phi tường to lớn. Theo như kinh nghiệm của lão phu, tin tưởng chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của các vị.

- Không thể nào?

- Khối Hãn thạch này rốt cuộc to đến bao nhiêu?

- Lý lão đừng có thừa nước đục thả câu nữa được không?

Trong đấu giá hội đã có rất nhiều người kiềm chế không được, cảm thấy ngứa ngáy khắp người.

Đúng lúc này, hồng y nữ tử vốn chuẩn bị rời đi đột nhiên dừng bước.

- Hãn thạch… Có chút ý tứ. Vừa ra đã vượt qua thứ tốt mà ta đoạt được. Xem thử một chút, rốt cuộc nó lớn bao nhiêu.

Hồng y nữ tử lập tức quay trở về.

Lúc chuẩn bị bước vào phòng, nàng vội quay sang Ôn Ngôn nói:

- Ngươi đi gọi một tên quay lại, nếu như lát nữa đấu giá Hãn thạch, lấy của hắn chi.

Ôn Ngôn là tỷ phu của nàng, người lúc trước… Sai một chút cũng chẳng sao.

Còn người sau, bảo nàng xem như nô lệ sai sử, nàng không dám nha!

- Vâng! – Ôn Ngôn xoay người đi xuống lầu.

Đúng lúc này, Ôn Bình cũng đứng dậy rời khỏi phòng bao, cất bước đi về phía phụ thân mình.

Nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng, Ôn Bình bước theo sau Ôn Ngôn.

Giờ khắc này, hắn rất muốn xông lên.

Sau đó hô một tiếng phụ thân.

Thế nhưng hắn đã nghe được mấy lời của phụ thân cùng muội muội mẫu thân trong phòng bao, mối quan hệ phụ tử giữa bọn họ tuyệt đối không thể cho người khác biết.

Vốn dĩ Ôn Bình định cứu phụ thân đi, mang hắn về Bất Hủ tông, sau đó đợi đến lúc Bất Hủ tông phát triển đủ cường đại để sánh ngang với Long gia.

Nhưng nghe được kế hoạch của mẫu thân, hắn lại quyết định bỏ đi suy nghĩ này.

Bởi vì nói thế nào hắn cũng không thể đoạt nam nhân của mẫu thân nha!

Hiện tại, Ôn Bình chỉ muốn gặp mặt, vốn cho rằng còn phải tìm cơ hội khác, không ngờ là lam y lão đầu kia lại lên đài rất đúng lúc.

Ngay khi Ôn Ngôn đi đến bậc thân, Ôn Bình bước nhanh đến, tay phải trực tiếp túm lấy tay phụ thân.

Ôn Ngôn cả kinh, vội quay đầu lại.

Vừa quay đầu, đôi con ngươi bên dưới mặt nạ thoáng sững lại. Đồng thời càng ngày càng trừng to chẳng khác nào mắt trâu.

Dường như trước mắt đang xảy ra chuyện gì đó kinh thiên động địa.

Ôn Bình không nói gì, trực tiếp xoay người đẩy hắn vào phòng bao bên cạnh, sau đó quay đầu phân phó thị nữ một câu:

- Đừng cho bất luận kẻ nào đến gần. Nếu có người đến gần, tảng đá kia không cần bán nữa.

Thị nữ gật đầu lia lịa, chẳng khác nào con lật đật.

Đóng cửa lại, Ôn Bình xoay người sang chỗ khác, hốc mắt hồng nhuận nhìn phụ thân.

- Phụ thân. – Nghẹn ngào thật lâu mới thốt được hai chữ.

Ôn Ngôn căn bản không thể tin được hết thảy trước mắt, thiếu niên trước mặt có vẻ ngoài rất giống Ôn Bình, nhưng hắn vẫn không dám tin.

Mãi cho đến lúc Ôn Bình kêu hai tiếng "phụ thân", cả người hắn như bị ai gõ cho một búa, run lên bần bật:

- Ôn… Bình…

- Phụ thân, đã lâu không gặp. – Ôn Bình tiến lên ôm lấy Ôn Ngôn. – Có thể nhìn thấy ngài không có việc gì, ta thật rất vui!

- Hài tử, sao ngươi lại ở đây? – Ôn Bình thế mà thật sự chạy đến Hạo Hãn thành.

Cảm giác của hắn không hệ sai.

Ôn Ngôn sửng sốt một hồi, sau khi lấy lại tinh thần, hắn vội vàng nhìn quanh mấy lượt. Tiếp đó, kéo Ôn Bình đi đến vị trí góc chết trong phòng bao, sau khi xác định không ai có thể thông qua cửa sổ nhìn thấy bọn họ, lúc này, hắn mới tháo mặt nạ xuống.

Đối với Ôn Bình, khuôn mặt này vô cùng quen thuộc.

Rốt cuộc cũng được nhìn thấy lần nữa.

Trước kia Ôn Bình không chỉ một lần chán ghét.

Thế nhưng hiện tại hắn thật sự rất cảm động.

Bất quá, lúc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt ẩn chứa tang thương của phụ thân, tim Ôn Bình lập tức co thắt lại. Lúc trước người khí phách tao nhã bực nào, giờ thì chẳng khác nào một người trung niên đã sắp bước vào những ngày bóng xế tuổi già.

Tương phản to lớn quả thật khiến lòng người kinh sợ.

Ôn Bình điều chỉnh tâm trạng, rồi nói:

- Ngài đừng có vừa gặp đã hỏi ta, nên hỏi không phải là ta sao? Ngày đó, ngài cùng mẫu thân đột nhiên mất tích, sau đó lại xuất hiện ở Huyền Sắc hồ. Ta chạy đến đó tìm ngày nhưng không thấy. Cũng may, hiện tại rốt cuộc cùng gặp được ngài ở Hạo Hãn thành.

Ôn Bình cố sức điều chỉnh cảm xúc bản thân, coi như trang, hắn cũng phải trang ra một mặt kiên cường.

Lúc này, Ôn Bình biết, dù hắn chỉ rơi một giọt nước mắt cũng sẽ khiến phụ thân có thêm cố kỵ, cũng thêm vài phần tang thương.

【VIP】 Hài Tử Của Ngài Đã Không Còn Như Trước

Ôn Bình cố sức điều chỉnh cảm xúc bản thân, coi như trang, hắn cũng phải trang ra một mặt kiên cường.

Lúc này, Ôn Bình biết, dù hắn chỉ rơi một giọt nước mắt cũng sẽ khiến phụ thân có thêm cố kỵ, cũng thêm vài phần tang thương.

Nhưng dù hắn có trang cỡ nào thì cảm xúc của Ôn Ngôn cũng không kiềm chế được:

- Hài tử, là chúng ra có lỗi với ngươi.

Một vị nam nhân đã qua tứ tuần, cho tới bây giờ chỉ có đổ máu, vậy mà lúc này lại nhịn không được đỏ vành mắt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hắn không biết vì muốn tìm mình, Ôn Bình đã chịu bao nhiêu cực khổ.

Chỉ riêng việc từ Đông Hồ đến Huyền Sắc hồ, đoạn đường này… Hắn biết rõ có bao nhiêu gian khổ.

- Không có gì, phụ thân, thật ra ta sống rất tốt, ngài không cần lo lắng cho ta. Sau khi ngài cũng mẫu thân mất tích, có một vị tiền bối đã thu ta làm đồ đệ, là hắn mang ta đi khắp nơi tìm ngài. – Ôn Bình không nói rõ hiện trạng bản thân, bởi vì nó quá mức có thể tưởng tượng được, hơn nữa, nói ra cũng rất phức tạp, bây giờ không phải lúc để giải thích.

- Vậy thì tốt rồi! – Ôn Ngôn nhịn không được ngẩng đầu, không để nước mắt của mình rơi xuống.

Thầm nghĩ trong lòng, có cường giả do Tuyết Nhi phái đến một lòng bảo hộ Ôn Bình, bản thân hắn cũng yên lòng.

- Hài tử, ngươi đã gặp được ta rồi, giờ thì về nhà đi thôi. Tình huống hiện tại của ta cùng mẫu thân ngươi rất phức tạp, ta cũng phải rời khỏi Thiên Địa hồ một thời gian ngắn. Sau này, ngươi nhất định phải đi theo vị tiền bối kia, cố gắng tu

hành, tương lai đột phá Thông Huyền cảnh, đặt chân vào Thần Huyền cảnh, trở thành bá chủ một phương, cả đời không cần phải lo gì cả. Về sau đừng nghĩ đi tìm chúng ta, thế giới này rất phức tạp, không phải người như chúng ta có thể làm chủ được.

Ở đây cũng không phải chỗ tốt gì, người của Long gia ở xung quanh, hắn không dám cam đoan trong đó không có tai mắt của đại ca Long Tuyết.

Hắn thấy được Ôn Bình rất tốt.

Hắn không hi vọng tiểu tử này lại tiếp tục đi tìm mình.

Hôm nay là lần đầu tương kiến sau bao ngày xa cách, hắn hy vọng… Một thời gian rất lâu sau đó, đây cũng là lần cuối cùng.

Ôn Bình sửng sốt:

- Chúng ta vừa mới gặp lại!

Ôn Bình rất muốn nói vì lần gặp mặt này, hắn đã đợi rất lâu, rất lâu!

Bất quá, hắn lựa trọn trầm mặc.

Nhìn phụ thân gầy gò, tang thương, Ôn Bình liền dò xét cảnh giới của hắn.

Thông Huyền trung cảnh.

Cảnh giới vẫn như lúc trước.

Không có gì biến hóa.

Không bởi vì cực khổ mà giảm xuống.

Cũng không vì khó khan mà thối lui.

Nhưng theo Ôn Bình thấy lại là… Bất lực. Phụ thân muốn dựa vào bản thân để đạt được sự đồng ý của Long gia? Đến bao giờ?

Dù là Trấn Nhạc cảnh, thiên tài bậc nhất trong Thiên Địa hồ cũng phải bỏ ra gần 30 năm.

Chớ nói chi là Long gia nhi nữ đều là Trấn Nhạc thượng cảnh, Bán bộ Địa Vô Cấm. Phụ thân muốn đuổi kịp bọn họ, sợ rằng phải mất trăm năm.

Đúng lúc này, Ôn Ngôn kéo Ôn Bình ngồi xuống ghế.

Còn mình thì đi ra cửa.

Lúc bước đến cạnh cửa, hắn nói:

- Đi theo sư phụ ngươi rời khỏi đây, trở về, về Đông Hồ hảo hảo mà tu luyện. Nhớ kỹ, cố gắng tu luyện, không được tùy hứng như lúc trước, tương lai phụ tử chúng ta sẽ có ngày tương kiến.

- Vậy hiện tại ngài muốn đi đâu?

- Rời xa ngươi… Bởi vì đây mới là bảo hộ ngươi. Hài tử, ngươi phải hiểu được khổ tâm của ta.

Dứt lời, Ôn Ngôn giơ tay cầm lấy tay nắm cửa.

Thấy tâm Ôn Ngôn đã quyết, Ôn Bình vội mở ra giao diện hệ thống, trực tiếp mua một khối truyền âm thạch.

Ngày sau nếu phụ thân không dám gặp hắn, vậy thì trò chuyện cũng được.

Có truyền âm thạch, hắn đến Long gia cũng có thể tâm sự cùng mẫu thân.

Có như vậy, dù cho cách một hai năm, hắn cũng kiềm chế được khổ sở vì phụ tử không được gặp nhau.

- Phụ thân, đúng rồi, đây là của sư phụ để lại cho ta. Mang nó lên, chỉ cần không vượt qua trăm vạn dặm, ngươi có thể dùng nó liên lạc với ra. Ngươi đặt cái này bên trong tàng giới, tuyệt đối sẽ không bị phát giác.

Ôn Bình đưa Truyền Âm thạch đến.

Ôn Ngôn liếc nhìn một cái, sau đó nhận lấy.

Ôn Bình vội nói:

- Nếu muốn cùng ta nói chuyện, ngài chỉ cần nhìn vào Truyền Âm thạch nói ra tên của ta.

- Được… Thay ta cám ơn sư phụ ngươi.

Ôn Ngôn thu Truyền Âm thạch vào tàng giới.

Sau đó liền mở cửa, bước chân khựng lại vài giây, sau đó kiên định đi về phía trước. Bởi vì cửa không đóng chặt, cho nên Ôn Bình có thể nghe rất rõ tiếng bước chân phụ thân xuống lầu.

Hắn đi rất chậm, Ôn Bình tin tưởng hiện tại cảm xúc trong lòng phụ thân rất phức tạp, nếu không người sẽ không đi chậm như vậy.

Sau khi Ôn Ngôn rời đi, thị nữ liếc mắt nhìn một cái, sau đó đưa tay kéo cửa lại, không dám quấy rầy.

Thật lâu sau, ánh mắt Ôn Bình đột nhiên trở nên kiên định, trong lòng đã có chủ ý:

- Không được, phải nghĩ biện pháp gặp lại phụ thân, không đưa hắn về Bất Hủ tông được thì cũng phải giúp hắn một tay.

- Không có cách đoạt nam nhân cùng mẫu thân, nhưng cũng phải làm chút gì đó.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh:

- Vị khách quý vừa rồi ở trong phòng?

Người đến chính là người phụ trách phòng đấu giá Hạo Hãn – Lý Bảo!

Sau khi tuyên bố thông tin về Hãn thạch trong hội đấu giá, hắn vội vàng đi lên tìm Ôn Bình báo ngày cử hành đấu giá.

Thị nữ vội nói:

- Hiện đang ở bên trong.

Thị nữ chỉ vào phòng bao bên cạnh.

Lý Bảo liền phất tay, ra hiệu nàng có thể rời đi. Sau đó hắn nhẹ tay gõ cửa.

Cốc….

Cốc….

- Vào đi! – Ôn Bình thấp giọng đáp.

Lúc này, Lý Bảo mới đẩy cửa bước vào. Vừa vào cửa, hắn liền hướng Ôn Bình nở nụ cười tươi rói, thập phần chuyên nghiệp.

- Công tử, chúng ta chiêu đã ngài có… Hài lòng không?

Bởi vì trong phòng bao chỉ có mình Ôn Bình, cho nên vừa tiến vào, Lý Bảo liền hỏi vấn đề này, đồng thời, hắn cũng nhìn ra sắc mặt Ôn Bình không tốt lắm.

Ôn Bình không muốn nói nhiều, dứt khoát hỏi:

- Không có vấn đề gì… Hãn thạch của ta đã quyết định ngày đấu giá?

- Đã định!

Ngay sau đó, Lý Bảo lấy ra một cái hộp ngọc ôn nhuận, mở hộp ra, dần dần bước đến trước mặt Ôn Bình. Trong hộp có một khối huy chương bạch tinh hình tròn, ngân sắc, thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo.

- Ngài nhận… Thời gian đấu giá Hãn thạch sẽ được cử hành ngay trong đêm Bách Niên thịnh hội khai mạc. Ngài đeo nó, đến lúc đó có thể đi thẳng lên lầu ba quan sát. Bởi vì ngài là khách quý ngân cấp của chúng ra, cho nên lần thứ nhất sẽ được miễn trừ phí thủ tục, đến lúc đó, tất cả bạch tinh đấu giá được đều giao cho ngài.

Nói xong, Lý Bảo lại cường điệu một câu bởi vì Ôn Bình là lần đầu tiên đến phòng đấu giá Hạo Hãn.

- Ngày thường, phòng đấu giá Hạo Hãn chúng ta sẽ thu một thành phí thủ tục đấy. Giá trị càng cao, phí thủ tục càng cao. Như của ngài, thông thường sẽ thu hai thành.

Lý Bảo nói như vậy cũng là vì tranh thủ hảo cảm.

Dù sao Hãn thạch không rẻ.

Miễn trừ hai thành phí thủ tục ít nhất cũng 2000 miếng bạch tinh!

Ai dám nói 2000 miếng bạch tinh là con số nhỏ?

Nếu đối phương đã muốn lấy lòng, Ôn Bình cũng vui vẻ tiếp nhận, thuận miệng nói một tiếng cảm ơn, sau đó hỏi:

- Đúng rồi, Hãn thạch của ta có thể bán được bao nhiêu?

Hắn quyết định.

Toàn bộ bạch tinh có được từ Hãn thạch đều cho phụ thân.

Lý Bảo suy tư một thoáng, sau đó đáp:

- Ừm… Đến Bách Niên thịnh hội lần này đều là thế lực Tứ Tinh Cự Đầu, bất quá hiếm có thế lực nào có thể thoáng cái mua một khối Hãn thạch lớn như vậy. Cho nên giá cả sẽ không quá cao, nhưng cũng không quá thấp, hơn một vạn miếng bạch tinh.

Có được đáp án, Ôn Bình vội hỏi hệ thống:

- Hệ thống, có thể giúp ta tính toán một chút, với một vạn miếng bạch tinh, phụ thân ta có thể tu luyện đến cảnh giới gì?

【VIP】 Bố Trí Vị Trí Đoàn Chiến

Sau khi có được đáp án, Ôn Bình vội hỏi hệ thống:

- Hệ thống, có thể giúp ta tính toán một chút, với một vạn miếng bạch tinh, phụ thân ta có thể tu luyện đến cảnh giới gì?

Hệ thống liền nói:

- Một vạn miếng bạch tinh… Căn cứ theo tư liệu thu hoạch được cho thấy, phụ thân ngươi là tư chất 3 sao, một vạn miếng bạch tinh đủ cho hắn tu luyện đến Trấn Nhạc thượng cảnh. Đương nhiên, đó là dưới tình huống không có cổ chai. Trên thực tế, theo như tư chất của phụ thân Kí chủ, cổ chai bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện. Mà muốn phá vỡ cổ chai cần một lượng lớn bạch tinh, dựa trên tính toán của ta, một vạn miếng bạch tinh tối đa tu luyện được đến Trấn Nhạc hạ cảnh.

- Vậy cũng tốt!

Một vạn miếng bạch tinh có thể giúp phụ thân tu luyện đến Trấn Nhạc hạ cảnh, tại Thiên Địa hồ chí ít cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Còn chuyện sau đó, hắn sẽ nghĩ biện pháp.

Hiện tại cứ xem xem khối Hãn thạch kia có thể bán bao nhiêu, nếu như nhiều một chút thì mua thêm cho phụ thân một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ, cùng với Huyền cấp thượng phẩm công pháp. Ôn Bình có Huyền cấp thượng đẳng mạch thuật, Tư Đồ Tu Năng Thiên Dược Động Mạch Thuật.

- Nếu như ngài nguyện ý chờ… Lão thân có thể kéo ngày đấu giá Hãn thạch xa hơn một chút, kéo hoảng một tháng. Chỉ cần đám Tam tinh Tuyền Qua thần tượng nhận được tin tức nhất định sẽ chạy đến đây. Một tháng sau, cam đoan có thể bán được ba bốn ngàn miếng bạch tinh. – Lý Bảo thấy Ôn Bình không nói gì, cho rằng hắn không hài lòng với giá tiền.

Ôn Bình lên tiếng:

- Không đợi, cứ dựa theo kế hoạch của ngươi mà làm.

Một tháng sau…

Ôn Bình không có nhiều thời gian như vậy.

Ôn Bình lại hỏi:

- Đúng rồi, các ngươi có bán Huyền cấp thượng đẳng công pháp không?

- Có. Giá cả trong khoảng 1500 miếng bạch tinh. Ngài cần không?

- Hỏi một chút… Tam tinh Tuyền Qua đồ thì sao?

- Cũng có. – Hôm nay hắn vừa đạt được một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ, định là chuẩn bị cho đấu giá, bởi vì quá ưa thích nên nhịn không được vuốt ve một chút. – Tam tinh Tuyền Qua đồ cũng được an bài đấu giá sau khi khai mạc Bách Niên thịnh hội, cùng một chỗ với Hãn thạch.

- Ừm… Vậy thôi đi. Làm phiền chuẩn bị giúp ta một phần tài liệu chế tác Tam tinh Tuyền Qua đồ, ta có thể trả thù lao.

Ôn Bình nghĩ nghĩ, đi tranh đoạt cũng những người kia, còn không bằng nhờ Tử Nhiên hỗ trợ làm một cái, có thể tiết kiệm được mấy trăm miếng bạch tinh.

Lý Bảo cười nói:

- Tiện tay mà thôi.

- Vậy thì làm phiền. – Dứt lời, Ôn Bình liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Hàn huyên ngắn gọn đôi câu, Ôn Bình rời khỏi phòng đấu giá Hạo Hãn. Bước đi trên phố, dùng Truyền Âm thạch liên hệ với đám Hoài Diệp.

Lúc đến chỗ ở, Tử Nhiên vuốt vuốt Truyền Âm thạch, nghi hoặc trên mặt còn khiến người chú ý hơn so với tuyết rơi ngoài trời. Sau khi nhìn thấy Ôn Bình, lòng hiếu kỳ cũng triệt để bạo phát, nàng không ngừng hỏi thăm Ôn Bình về chuyện Truyền Âm thạch.

Đương nhiên Ôn Bình nói qua loa tắc trách cho qua, cuối cùng nói:

- Qua vài ngày nữa giúp ta làm một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ, ta tặng ngươi một viên.

Tử Nhiên vô cùng cao hứng, lập tức đáp ứng.

So với Bách Niên thịnh hội gì gì đó, nàng càng ưa thích Truyền Âm thạch hơn.

Ôn Bình dẫn theo mấy người đi vào phòng, chuẩn bị cùng bọn họ nói một chút về vị trí đứng trong đoàn chiến.

Đối với hắn, một trận đoàn chiến 5vs5 có thể thắng hay không, mấu chốt cơ bản nhất phải xem vị trí đứng lúc giao chiến.

Chỉ cần không phải đánh lén.

Cũng không phải nghiền áp.

Vị trí đứng có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Sau khi vào phòng, Ôn Bình hỏi:

- Tin rằng tất cả mọi người ở đây đều rất rõ quy tắc cùng quy định tích lũy điểm. Số lần đoàn chiến là 5, cá nhân chiến là 10 lần. Bất kể là khiêu chiến hay bị khiêu chiến đều được tính vào số lần. Thắng có thể đạt được điểm tích lũy, thua sẽ bị khấu trừ điểm tích lũy.

Mọi người gật đầu.

Đúng vậy, bọn họ đã nắm rất rõ quy tắc.

Bọn họ cũng hiểu trên cơ bản đại đa số đoàn đội đều là cường cường liên hợp. Bởi vì điểm tích lũy khi chiến thắng là cộng hưởng, đoàn đội đạt được bao nhiêu thì cá nhân cũng đạt được bấy nhiêu. Nếu như bị đánh bại, điểm khấu trừ cũng giống như vậy.

Ví dụ như một người đứng cuối cùng bảng xếp hạng Tân Tú, thứ 1 vạn. Tổ đội của hắn đánh bại đội khác sẽ đạt được điểm tích lũy của cường giả đứng đầu bảng xếp hạng Tân Tú trong đội bị đánh bại, mỗi người chiến thắng có thể đạt được đến 10 điểm.

Mà đội thua trận cũng sẽ bị khấu trừ đúng với số điểm tích lũy bị cướp đoạt, là 10 điểm.

Làm như vậy sẽ ngăn cản được một số thế lực có ý định dùng cường giả kéo kẻ yếu.

Ý đồ chui vào chỗ trống trong bảng xếp hạng.

Tiếp đó, Ôn Bình lại hỏi:

- Lục Giang, Lục Tuyết, hiện tại ai trong hai người các ngươi có bài danh Tân Tú cao?

Lục Giang liền đáp:

- Ta cao. So với muội muội ta cao hơn đại khái 100 thứ tự, trước mắt xếp hạng 980.

Hoài Diệp bên cạnh tiếp lời:

- Vậy hiện tại đội chúng ta có điểm tích lũy hơn 9000. Nếu như bị khiêu chiến, thua thì tất cả mọi người bị khấu trừ hơn 9000 điểm.

- Oa, quá cao!

Tần Mịch cùng Lâm Khả Vô cũng nhịn không được sợ hãi than.

Không thể thua!

Nếu như thua thì đến lúc thi đấu cá nhân coi như trực tiếp đi tong.

Bởi vì cảnh giới của bọn hắn quá thấp.

Ôn Bình không để ý đến hai tiểu thí hài còn đang kinh ngạc kia, tiếp tục nói:

- Vì cam đoan các ngươi thắng, mỗi một lần khiêu chiến cùng với tiếp nhận khiêu chiến đều phải được nghĩ sâu, tính kỹ. Trận đầu chắc chắn là không có biện pháp nhìn vào đối thủ vạch ra chiến thuật rồi, cho nên trước tiên ta nói với các ngươi một chút về vị trí đứng.

Tử Nhiên tìm đến hai cái tiểu thiên tài này, tuy có thể gia tăng thực lực đoàn đội, nhưng vấn đề cũng theo đó mà đến.

Chính là đội ngũ này tồn tại tại hạn cuối.

Nhiều khi, hạn cuối sẽ quyết định hết thảy.

May mắn là hắn hiểu rõ bài danh Tân Tú, đều là người trẻ không quá 25 tuổi.

Ví như Lục Giang cùng Lục Tuyết, cảnh giới cao cũng có nghĩa là cảnh giới Linh Thể, Mạch Thuật sẽ không quá cao.

Bởi vì niên kỷ, không ai có thể đồng thời bao quát hết cả ba thứ đó.

- Vị trí đứng?

Nghe thấy từ này, tất cả mọi người đều cảm thấy có hơi khó hiểu.

Lục Giang, Lục Tuyết khó hiểu.

Ngay cả Tử Nhiên cũng ngẩn ra.

Ôn Bình giải thích:

- Vị trí đứng chính là trong chiến đấu, mỗi người các ngươi cần có một vị trí nhất định.

- À… - Mọi người giật mình.

Ôn Bình nói:

- Lục Giang, ngươi đứng phía trước nhất đội ngũ.

Dứt lời, Ôn Bình vẽ một cái vòng tròn đen trên tờ giấy trắng trên bàn, phía trong viết danh tự Lục Giang.

Tiếp đó, hắn lại vẽ tiếp một cái vòng tròn đen phía sau vòng tròn đầu tiên, ở vị trí bên phải, viết tên Lục Tuyết vào đó.

- Lục Tuyết, ngươi đứng bên phải. Bảo trì khoảng cách từ 3 đến 5 bước với ca ca ngươi, có thể tùy thời trợ giúp ca ca ngươi. Nếu như đối phương vây công hắn, ngươi trực tiếp nhảy vào cánh sườn, sau đó tấn công phía sau địch nhân.

Kế tiếp, Ôn Bình lại viết tên Hoài Diệp ở vị trí trung tâm.

- Hoài Diệp, ngươi đứng giữa, vĩnh viễn không được rời khỏi vị trí này. Lợi dụng thật tốt khả năng công kích từ xa của Hỏa Xà thuật. Bắt đầu từ lúc giao chiến không ngừng quấy rối,

đả kích người đứng đầu ở đội đối phương. Nếu như Lục Tuyết thành công tiến vào cánh sườn, phía sau, chú ý hiệp trợ nàng. Đồng thời vận dụng Thạch Hóa chú của ngươi. Nếu như ngươi có thể đánh trúng một người bên trong đối thủ liền có thể khiến bọn họ bị mất đi một phần thực lực.

Hoài Diệp gật đầu:

- Tông chủ, ta hiểu được.

Ôn Bình viết tên Lâm Khả Vô ở vị trí bên trái, nói:

- Khả Vô, ngươi đứng ở đây. Dùng Phong Chi Cấm Cố thuật của ngươi bảo hộ Hoài Diệp cùng Tần Mịch ở phía sau. Ngươi không cần gấp gáp đánh giáp lá cà cùng đối thủ.

Lâm Khả Vô gật đầu.

Tiếp đó, Ôn Bình lại viết tên Tần Mịch lên vị trí sau cùng, rồi nói:

- Tần Mịch, ngươi giống với Hoài Diệp, vận dụng Phi Kiếm thuật cùng Hỏa hệ thuật pháp của ngươi. Không ngừng quấy rối đối phương. Luôn đứng ở vị trí này, không được tiến lên trước.

- Nhớ kỹ, trận đầu đoàn chiến, lui các ngươi phải giữ vững trận hình này.

- Tiến các ngươi cũng phải duy trì.

- Khả Vô, ngươi phải ngăn lại những kẻ có ý đồ phá hư trận hình. Đừng để Hoài Diệp cùng Tần Mịch rối loạn trận tuyến, nếu không có Lục Tuyết vọt lên cánh sườn hoặc phía sau sẽ gặp nguy hiểm.

Trước mắt, Ôn Bình xây dựng vị trí đứng cơ bản nhất, trung quy trung củ, công thủ nhiều mặt.

Xem như giải quyết vấn đề sở đoản trước mắt.

Hoàn mỹ bảo hộ 2 Thông Huyền hạ cảnh Hoài Diệp cùng Tần Mịch.

Ôn Bình quyết định trận đầu trước hết cứ như vậy, hai ngày nữa tìm đoàn đội nằm trong bài danh 1000 thử tay xem sau.

Nếu thuận lợi, Ôn Bình sẽ khiêu chiến đoàn đội toàn bộ là Thông Huyền thượng cảnh.

Đến lúc đó lại dựa trên chiến thuật của đối phương mà thay đổi đấu pháp.

Tóm lại, 5 trận đoàn chiến nhất định phải thăng.

Bách Niệm Hương, Tần Mịch, một trong hai người phải nằm trong bảng 100, không muốn đoàn đội thi đầu bị rớt lại phía sau, nhất định phải như vậy.

【VIP】 Hạ Gia, Phụ Thân Hạ Kim – Hạ Hầu

- Tông chủ, cái này là ai dạy ngài?

Nói thật, nếu như mấy tên lãnh tụ mạch trận bên ngoài Thiên Địa Hồ bố trí trận hình đoàn chiến 5vs5 tinh diệu, Tử Nhiên sẽ không cảm thấy có gì quái lạ. Bởi vì bọn họ vốn tu luyện, học tập và thực hành mấy thứ này.

Nhưng Ôn Bình thì khác.

Hắn mới qua 18 tuổi không bao lâu, tri thức về mạch thuật cùng pháp thuật đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng được.

Hiện tại lại còn hiểu thấu triệt đối với mạch trận.

Nàng đã từng gặp không dưới 55 mạch trận đoàn đội loại nhỏ, thế nhưng bọn họ không có được lý giải cẩn thận như tông chủ.

Vị trí đứng cùng với chức trách của từng người đều đặc biệt rõ ràng.

Việc này khiến nàng cảm thấy vô cùng tò mò đối với người đã dạy bảo Ôn Bình.

Ôn Bình chỉ liếc mắt nhìn Tử Nhiên một cái, lạnh nhạt đáp:

- Mấy thứ này không cần dạy, tự học.

Hắn rất muốn nói ở thế giới hiện đại, mấy cái này cơ bản đến mức mợt đứa trẻ mười mấy tuổi cũng biết.

Nhưng ở đây hắn lại không thể nói vậy, nền văn minh khác biệt, văn hóa cũng khác biệt.

- Tự học! – Tử Nhiên không tin, nàng thật sự không tin.

Tự học thành tài… Ở một khía cạnh nào đó chính là lời mà người bình thường hay dùng để tự khích lệ mình.

Thế nhưng đối với tu hành, không có cái gọi là Tự học thành tài. Ngươi chỉ có thể đứng trên vai người đi trước mới có thể kiến tạo hết thảy.

Ôn Bình không để ý đến Tử Nhiên, tiếp tục nói:

- Từ đây cho đến khi đoàn chiến mở ra, các ngươi tìm chỗ tập luyện một phen. Nhớ kỹ một điểm, học được nắm bắt cơ hội! Trong đoàn chiến chỉ có nắm bắt được cơ hội mới có thể giành thắng lợi.

- Đã hiểu.

Mấy người cái hiểu cái không gật đầu.

Tiếp đó, Tử Nhiên nói:

- Lục Giang, ở đây sư phụ ngươi có chỗ ở hay hậu viện gì không?

- Có! – Lục Giang gật đầu.

Lục Tuyết tiếp lời:

- Sư phụ, đừng nói ngài định… Hậu viện kia của sư phụ chứa toàn thiên tài địa bảo mà hắn tìm được.

Tử Nhiên trực tiếp nói:

- Gọi hắn mang chúng ta đi, không mang đến lúc đó lỡ có đánh nát thứ gì, thứ ta không phụng bồi.

- Vâng, sư tổ, ta sẽ đi tìm sư phụ nói. – Lục Tuyết bất đắc dĩ cười cười. Từ sau khi sư phụ nhà nàng nhận việc của Bách Tông Liên Minh, chuyển đến Hạo Hãn thành, hắn vẫn luôn xem hậu viện là bảo bối.

Hoa cỏ trồng bên trong chính là thiên tài địa bảo trân quý.

Hòn non bộ cũng dùng thiên tài địa bảo dựng lên.

Ngay cả gạch cũng như thế.

Hiện tại nói dùng làm sân huấn luyện liền biến thành sân huấn luyện.

Nếu sư phụ nhà nàng mà biết tin này, đoán chừng hắn đau lòng đến chết?!

Lúc này, Ôn Bình không có gì muốn nói nữa, bởi vì có nói nhiều hơn cũng không bằng đi luyện tập. Vì vậy, hắn trực tiếp đứng dậy, nói:

- Hai ngày này, ta sẽ giám sát các ngươi huấn luyện, tiến thêm một bước giúp các ngươi hiểm rõ nhiệm vụ ở vị trí đứng của mình.

Không có quá nhiều lời dư thừa, Ôn Bình đứng dậy, đi theo chỉ dẫn của Lục Giang, hướng đến đại trạch của Hô Lan tại Hạo Hãn thành.

Đến phủ đệ của Hô Lan, hắn lại lần nữa gặp mặt Hô phu nhân.

Từ sau khi từ biệt tại Huyền Sắc hồ đến nay cũng đã một đoạn thời gian ngắn, sau khi hàn huyên đôi câu, Tử Nhiên mang mọi người đi đến hậu viện.

Quả nhiên hậu viện không giống bình thường.

Tất cả đều là thiên tài địa bảo.

Ôn Bình quét mắt nhìn một vòng, so với bảo khố của Long Thần môn còn giàu có hơn.

Tử Nhiên quát lạnh một tiếng:

- Muốn thu dọn cái gì thì mau mà thu dọn.

Hô Lan đắng chát cười, sau đó vội vàng chạy đến thu ghế đá, bàn tròn, tóm lại cái gì có thể thu vào tàng giới thì đều thu.

Thế nhưng hòn non bộ, bãi cỏ cùng với gạch thì thật sự không thu được.

Nhìn Tử Nhiên để đám Hoài Diệp đứng lên trên mấy thứ đó, Hô Lan đau lòng không thôi.

- Sư phụ, các ngươi luyện… Luyện… Ta đi uống miếng nước.

Tử Nhiên hỏi lại:

- Không phải ngươi vừa uống ba chén à?

- Lại khát rồi… Ta gần đây bị thiếu nước. – Tâm Hô Lan rỉ máu, nghe âm thanh bọn Hoài Diệp giẫm đạp lên nền gạch…

mà đau!

Tuy không đến mức giẫm nát, nhưng ngày thường hắn đi cũng không nỡ đi đấy.

…

Đảo mắt đã hai ngày trôi qua.

Chạng vạng tối, rốt cuộc Bách Niên thịnh hội cũng khai mạc.

Bởi vì 100 năm mới cử hành một lần, nên toàn bộ Hạo Hãn thành phải nói là vô cùng náo nhiệt.

Trên bầu trời, pháo hoa không ngừng nở rộ, khiến cho phiến thiên địa này rực sáng cả lên.

Phố lớn ngõ nhỏ…

Người qua kẻ lại, phi thường náo nhiệt.

Trung tâm Hạo Hãn thành có một cái quảng trường cực lớn có thể chứa được mấy chục vạn người. Với tư cách là địa điểm chính thức khai mạc Bách Niên thịnh hội, nơi nàng càng đông đúc hơn. Hơn nữa có thể đến đây đều là thế lực đỉnh phong của Thiên Địa hồ.

Có được vị trí ngồi trên quảng trường nhất định phải là thành viên của thế lực Tứ tinh.

Dù vậy, ngay cả thế lực Tứ tinh cũng bị hạn chế số ghế, trên cơ bản sẽ không vượt qua mười cái.

Ở vị trí trung tâm chính là người của thế lực Tứ tinh Cự đầu, cùng với các thế lực bên ngoài Thiên Địa hồ được mời đến tham dự.

- Đây là vị trí do ai an bày vậy hả? – Bộ Lĩnh ngồi xuống ghế của mình, tay bưng chung trà, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang bên cạnh.

Mười người ngồi bên cạnh hắn đều lộ ra thần sắc bất thiện.

Bọn họ là Hạ gia!

Là địch nhân của Tiềm Long tông suốt mấy trăm năm.

Cùng với tiếng thì thầm của Bộ Lĩnh, đám người Tiềm Long tông cũng nhỏ giọng nghị luận.

Vai kề vai ngồi cùng cừu nhân khiến bọn họ cảm thấy rất không quen. Trong những người này, có nhiều người bọn họ đã từng giao thủ, hai bên gây thương tích cho nhau không nhẹ, có thể nói hoàn toàn là tử địch.

Đúng lúc này, một đại hán trung niên có dáng người khôi ngô đột nhiên quay đầu nhìn Bộ Lĩnh, nhếch mép cười âm hiểm:

- À? Phó tông chủ Bộ Lĩnh, dường như ngươi có ý kiến với sắp xếp của Bách Tông Liên Minh?

- Ngươi!

Bộ Lĩnh tức giận, rõ ràng hắn chỉ thuận miệng nói một câu, vậy mà đối phương lại đổ cho hắn nghi ngờ Bách Tông Liên Minh.

Muốn chụp mũ hắn?!

Bộ Lĩnh vừa định đứng lên giải thích thì bị Bách Niệm Hàn Sơn đè xuống.

Bách Niệm Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Hạ Hầu, nghe nói nhi tử kia của ngươi chết rồi à? Chậc chậc, ngay cả chỗ dựa Tư Đồ Tu cũng bị làm thịt luôn rồi?

- Hừ! Việc này… Tiềm Long tông các ngươi tuyệt đối thoát không khỏi liên quan, đợi sau khi Bách Niên thịnh hội kết thúc, lão tử sẽ tính sổ với các ngươi. Hơn nữa, dù cho nhi tử của lão tử có chết thì đã sao? Lão tử cũng đâu chỉ có một nhi tử. Gia hỏa kém cỏi nhất của ta so ra vẫn tốt hơn nữ nhi của ngươi! Mang nàng theo, ngươi không thấy mất mặt sao?

Hạ Hầu bị một câu của Bách Niệm Hàn Sơn chọc cho nổi giận.

Cứ thế nói hoạch toẹt ra, không một chút lựa lời, muốn bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu khó nghe.

Bách Niệm Hàn Sơn hừ lạnh một tiếng, lơ đãng liếc sang Bách Niệm Hương bên cạnh, sau đó cả giận nói:

- Đường đường là Hạ gia gia chủ vậy mà luân lạc đến mức phải tìm lại mặt mũi trên người tiểu bối, ngươi không cảm thấy buồn cười lắm sao?

- Buồn cười? Hài tử của mình tư chất kém còn không cho người ta nói? Bách Niệm Hàn Sơn, chẳng phải ngươi già rồi nên hồ đồ. Người khác tán dương Bách Niệm Hương tư chất tốt, đó đều là nịnh nọt mà thôi… Nể mặt ngươi cả đấy, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ hài tử của mình có tư chất tốt?

- Ngươi không nên quá phận!

- Quá phận? Chuyện càng quá phận hơn còn ở phía sau, nếu như nhịn không được, ngươi có thể tùy thời động thủ, nếu lão tử hoàn thủ thì ta là cháu trai ngươi. Còn nếu ngươi không dám ra tay, ha ha, ngươi chính là cháu trai! Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết một việc, tuy Hạ Kim không còn, nhưng lão tử còn có một nhi tử khác là Hạ Nghiệp, hắn đã đặt nửa chân lên ngưỡng Bán bộ Thần Huyền rồi. Các ngươi có muốn đầu hàng không? Để lại một nửa địa bàn cho Hạ gia ta, lão tử có thể cho các ngươi mấy trăm năm nghỉ ngơi dưỡng sức. Nếu không, đời sau Tiềm Long tông các người coi chừng không người kế tục.

- Ngươi! – Bách Niệm Hàn Sơn đứng bật dậy.

Hạ Hầu nói đến chỗ đau của hắn.

Đời sau Tiềm Long tông xác thực không được, căn bản không đủ tiêu chuẩn thế lực Tứ tinh Cự đầu.

Đây là chuyện khiến hắn vẫn luôn đau đầu, không ngờ hôm nay Hạ Hầu lại công khai nói trước mặt nhiều người như vậy.

【VIP】 Tiềm Long Tông Quẫn Cảnh

- Bình tĩnh… Hàn Sơn, hôm nay ở đây không chỉ có những… Thế lực Tứ Tinh Cự Đầu chúng ta, ba vị Bán bộ Địa Vô Cấm Bách Tông Liên Minh, mà còn có thế lực lớn đến từ bên ngoài Thiên Địa hồ. Nếu thật động thủ, không chỉ mất mặt ngươi, còn ném đi thể diện của Tiềm Long tông, Bách Tông Liên Minh, và cả Thiên Địa hồ.

Thấy Bách Niệm Hàn Sơn nổi giận, Hạ Hầu lộ ra đắc ý.

Hạ Kim chết khiến hắn rất tức giận.

Tư Đồ Tu Năng chết cũng khiến hắn tức giận.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Bách Niệm Hàn Sơn, đối thủ một mất một còn hơn trăm năm của mình tức sùi bọt mép, đột nhiên hắn cảm thấy tâm trạng tốt lên không ít.

Bách Niệm Hương bên cạnh nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm, vội đứng dậy kéo ống tay áo Bách Niệm Hàn Sơn, kéo hắn ngồi xuống:

- Phụ thân, ngồi xuống trước đã. Có rất nhiều người đang nhìn!

Bách Niệm Hàn Sơn vừa quay đầu lại, nhìn thấy nữ nhi nhà mình, nội tâm lập tức có một cỗ hận rèn sắt không thành thép.

Con cái Hạ Hầu có được tài nguyên so với Bách Niệm Hương không tính là nhiều, nhưng hết lần này đến lần khác bọn họ đều đã đứng đầu trên bảng xếp hạng Tân Tú.

Còn nữ nhi nhà mình thì sao, vẫn còn là Thông Huyền hạ cảnh, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Muốn lớn tiếng mắng hai câu, nhưng Bách Niệm Hàn Sơn biết rõ bản thân không thể để lộ tâm trạng, làm như vậy đối với ai cũng không tốt cả.

- Xem xem ai mới là người cười đến cuối cùng. – Bách Niệm Hàn Sơn bỏ lại một câu, sau đó thản nhiên ngồi xuống.

- Phụ thân, yên tâm, ta nhất định toàn lực ứng phó!

Bách Niệm Hương không nói quá nhiều, nhưng kỳ thật trong lòng nàng vẫn có chút uất ức.

Bất quá, nếu là lúc trước, có lẽ nàng sẽ áy náy, cũng có lẽ sẽ khó chịu.

Nhưng hiện tại đã khác, tuy gia nhập Bất Hủ tông không lâu, nhưng nàng có chổi ma pháp.

Đợi đến Tân Tú khai mạc, Hạ gia… Các ngươi chờ rớt cằm kinh ngạc đi!

Hạ Hầu cười khẩy, nói:

- Niệm Hương, toàn lực ứng phó không có nghĩa là có thể đạt được kết quả tốt. Ngươi nói với phụ thân ngươi, tốt nhất nên khiêm tốn một chút, miễn cho đến lúc đó hắn lại đau đớn. Cười đến cuối cùng nhất định không phải là ngươi. Đao pháp Bách Niệm gia các ngươi hiện tại vốn là tiểu cô nương Văn Mộng luyện tốt nhất, tạo nghệ sâu nhất. Nhưng có thể làm được gì, đao pháp của nàng cũng không thương tổ được Linh thế Hạ gia Tân Tủ chúng ta. Đúng rồi… Hình như Văn Mộng xếp hạng 1200 trên bảng Tân Tú mà nhỉ, điểm cũng không ít đâu nha!

Câu cuối cùng Hạ Hầu dùng ngữ khí cảm thán, ngụ ý trong đó rất rõ.

Đớp sh..t!

Đoán chừng là Bách Niệm gia.

- Ngươi… - Bách Niệm Hàn Sơn trợn trừng mắt.

- Hàn Sơn, ngươi thật đúng là thông minh, thoáng cái đã hiểu ra lão tử muốn làm gì. Chúng ta không sợ các ngươi không tiếp khiêu chiến, bởi vì bất kể các ngươi có tiếp hay không tiếp thì kết quả cũng đều rất thê thảm.

Tươi cười trên khóe miệng Hạ Hầu càng lúc càng sâu.

Bởi vì kế hoạch của hắn có thể nói là không chê vào đâu được.

Hiện tại Hạ gia là đội mạnh nhất, có ba thành viên đều xếp hạng trước bài danh 1000.

Bằng vào đội của Hạ gia, đi khiêu chiến đội Văn Mộng, nếu nàng ta tiếp nhận, vậy nhất định sẽ thua.

Thua liền bị trừ điểm!

Nếu như không tiếp chiến, tuy không đến mức bị trừ điểm, nhưng thể diện cũng mất sạch.

Trước mặt tất cả thế lực Tứ Tinh Cự Đầu, Tiềm Long tông sắp bị Hạ gia hắn giẫm trên mặt đất.

Bách Niệm Hàn Sơn đè nén tức giận, sau đó trực tiếp đứng dậy, quay người ly khai:

- Chúng ta chờ xem!

Hắn cũng không còn tâm tư xem tiếp nghi thức khai mạc.

Nếu cứ tiếp tục ngồi ở đây, hắn sợ bản thân sẽ không nhịn được đánh một trận.

Bách Niệm Hàn Sơn vừa đi, Bách Niệm Hương cũng đi theo. Cứ như vậy, Tiềm Long tông từng người một nối bước ly khai.

Giữa quảng trường vẫn là một mảnh ca múa thái bình, những chỗ khác là người nối tiếp người, chen chúc không thôi, duy chỉ có khu vực của Tiềm Long tông là vô cùng trống trải.

Đương nhiên, không phải Bách Niệm Hàn Sơn không có đầu óc. Hắn rời khỏi, thoạt nhìn là bởi vì tức giận, nhưng sau khi rời khỏi lễ khai mạc, quay về chỗ ở, hắn liền triệu tập tất cả mọi người lại.

Mục đích chính là nghĩ biện pháp đối phó dương mưu của Hạ gia.

Bách Niệm Hàn Sơn nói:

- Văn Mộng, trước mắt là nhân tuyển của Tiềm Long tông có thể tiến xa nhất trong bảng Tân Tú. Hạ gia tất sẽ giở trò. Bộ Lĩnh, lát nữa ngươi đi phân phó, bất kể là ai khiêu chiến cũng không được tiếp.

- Bởi vì có thể sẽ có người của Hạ gia trà trộn vào giở trò xấu. Đoàn đội mà các nàng khiêu chiến, ngươi nhất định phải kiểm tra thật kỹ, cam đoan toàn thắng! Chỉ cần đoàn đội chiến không bị trừ điểm, trong thi đấu cá nhân, người của Hạ gia cũng không có biện pháp nhằm vào chúng ta.

- Vậy Bách Niệm Hương thì sao? Niệm Hương dù sao cũng là nữ nhi của ngài, nếu như nàng… - Bộ Lĩnh không dám nói tiếp, muốn nói lại thôi, cuối cùng, hắn cũng lên tiếng. – Nếu Niệm Hương không thể đi quá xa, chỉ sợ sẽ làm mất mặt ngài.

- Niệm Hương đâu rồi?

- Sau khi trở về vẫn ở trong phòng.

- Mất mặt thì mất mặt thôi! Bất quá vẫn làm như vậy, đội của nàng cũng đừng tiếp khiêu chiến, chỉ có thể chọn đối thủ. Có thể lấy ít điểm một chút, nhưng cam đoan không thua. – Bách Niệm Hàn Sơn không khỏi thở dài.

Cảm thấy có rất nhiều bất đắc dĩ, nghẹn khuất trong lòng ngực.

Giống với hắn, rất nhiều cao tầng Tiềm Long tông cũng nhịn không được thở dài.

Trước mắt, xác thực Tiềm Long tông có vẻ yếu kém trong Tân Tú. Nói khó nghe một chút chính là không người kế tục.

Đây là vấn đề khiến người đau đầu nhất!

Trái lại là Hạ gia, Hạ Kim chết rồi, nhưng vẫn còn ba cái thiên tài đứng trước Tân Tú bài danh 1000.

…

Lại nói đến Ôn Bình.

Buổi tối vẫn như cũ luyện tập vị trí đứng cùng bọn Hoài Diệp, kiến tạo độ ăn ý.

Ôn Bình cũng không nghĩ chỉ trong chốc lát bọn họ có thể hoàn mỹ, hắn chỉ muốn sau mấy ngày này, mỗi người có thể nhớ kỹ chức trách của mình.

Đứng ở phía trước nhất cần phải làm gì.

Ở giữa cần làm gì.

Bên cạnh lại phải làm gì.

Đến đêm, Ôn Bình mới cho mọi người đi nghỉ, dưỡng đủ tinh thần, chuẩn bị ngày mai chiến đấu.

Còn hắn thì một mình đi đến phòng đấu giá Hạo Hãn. Sau khi được thị nữ dẫn vào một ian phòng, liền gặp Lý Bảo nhiệt tình đi tới, dừng lại cách Ôn Bình 1 mét, hành lễ.

- Chúc mừng công tử!

Ôn Bình hỏi:

- Chúc mừng? Xem ra Hãn thạch bán được không ít bạch tinh nhỉ!

Lý Bảo cười híp mắt, nói:

- Được, món đồ này của công tử đã phá kỉ lục bán đấu giá trong suốt 200 năm của phòng đấu giá Hạo Hãn. Khối Hãn thạch kia bị thế lực bên ngoài Thiên Địa hồ tranh đoạt, đạt đến cái giá 1 vạn 5 ngàn miếng bạch tinh.

- Mấy thứ khác của ta đã bán chưa?

Ôn Bình gợn sóng không sợ hãi.

Bởi vì hiện tại trên người hắn còn có 19 khối Hãn thạch như vậy.

Còn có một khối Huyết tinh có giá trị giất cao.

Đương nhiên, mấy thứ này đều rất trân quý, bán đi nhất định đáng tiếc.

Nói cách khác đó đều là bất động sản đấy.

Nhìn thì quý, nhưng Ôn Bình lại không có biện pháp đem đổi ra tiền.

Thấy vẻ mặt Ôn Bình không biến hóa, Lý Bảo càng thêm xác định ý nghĩ của mình, thiếu niên trước mắt ắt có lai lịch bất phàm.

Nếu không, kiếm được hơn một vạn miếng bạch tinh, vậy mà biểu lộ lại không có chút chấn động.

Chỉ có nhìn quen rồi mới có thể gợn sóng không sợ hãi.

- Đã bán đi rồi, khoảng 2000 miếng bạch tinh. Cộng lại có 1 vạn 7 ngàn miếng bạch tinh. – Lý Bảo đưa ra một cái tàng giới vô chủ chứa bạch tinh. – Ngài có còn cần Huyền cấp thượng phẩm công pháp cùng với thiên tài địa bảo chế tác Tam tinh Tuyền Qua đồ?

- Ừm! – Ôn Bình gật đầu.

Lý Bảo cười nói:

- Đã giúp ngài thu đủ. Trừ lại một phần bạch tinh, trong tàng giới còn 1 vạn 3563 miếng bạch tinh. Nếu như ngài cần kiểm tra thực hư, có thể tùy tiện ra ngoài tìm một phòng đấu giá, bọn họ sẽ nói cho ngài biết giá cả một quyển Huyền cấp thượng phẩm công pháp. Về phần tài liệu thiên tài địa bảo, lão phu đều dựa theo giá thị trường do Bách Tông Liên Minh xây dựng, tuyệt đối không nhiều hơn một phân.

- Không cần, ta tin. – Ôn Bình thu hồi tàng giới, dùng tinh thần lực thăm dò bên trong.

Số lượng bạch tinh đã đúng.

Huyền cấp công pháp cùng thiên tài địa bảo cũng chuẩn xác.

Kế đó, Ôn Bình lấy ra 3563 miếng bạch tinh, để lại trong tàng giới 1 vạn miếng bạch tinh.

Một vạn miếng bạch tinh này, cùng với Huyền cấp thượng phẩm công pháp và Tam tinh Tuyền Qua đồ sau khi làm xong đều là cho phụ thân.

【VIP】 Tân Tú Chiến Khai Mạc

Tiếp đó, Ôn Bình tập trung tinh thần lực trên Huyền cấp thượng phẩm công pháp trong tàng giới.

"Quy Nguyên công" - Huyền cấp thượng phẩm công pháp.

Nhìn vào cấp độ công pháp, cùng độ khó khi tu luyện, Ôn Bình cảm thấy nếu so với Trường Mạch Công của mình thì chênh lệch nhiều lắm.

Duy có thể vào mắt Ôn Bình chính là đặc tính công pháp.

Tu luyện "Quy Nguyên công", theo cấp độ tăng lên có thể đi sâu gia tăng tốc độ ngưng tụ mạch thuật, đồng thời đề thăng lực lượng cùng tốc độ trên diện rộng. Bất kể là cái trước hay cái sau, Ôn Bình đều cảm thấy tạm ổn, có thể sử dụng.

Nếu không phải chỉ có tông chủ Bất Hủ tông mới được phép tu hành Trường Mạch Công, Ôn Bình đã đưa nó cho phụ thân rồi.

- Hệ thống, căn cứ theo kho số liệu của ngươi, đẳng cấp của bộ Huyền cấp thượng phẩm công pháp Quy Nguyên công này ở đâu?

- Ở Thiên Địa hồ xem như thượng đẳng, hiếm có thứ phẩm chất tốt hơn so với nó, ngoại trừ một vài công pháp bất truyền của thế lực Tứ Tinh Cự Đầu.

- Vậy cũng tạm được. – Ôn Bình cảm thán một tiếng.

Thật ra, Ôn Bình cảm thấy tạm, nhưng nếu như mấy cái lãnh tụ của Tứ tinh thế lực vừa rồi điên cuồng đoạt bộ công pháp này mà nghe Ôn Bình nói vậy, hoặc phàm là một Trấn Nhạc thượng cảnh nào đó nghe được, hẳn là đều thầm mắng Ôn Bình vờ vịt.

Thử hỏi có bao nhiêu Trấn Nhạc thượng cảnh tu luyện công pháp tương đương Quy Nguyên công?

Lại có bao nhiêu Trấn Nhạc cảnh muốn có một bản Huyền cấp thượng phẩm công pháp nhưng không được.

Ôn Bình lại hỏi:

- Đúng rồi, hệ thống, nếu đặt Quy Nguyên công ở Triêu Thiên hạp, đó là cấp bậc gì?

- Căn cứ theo số liệu biểu hiện, vẫn là công pháp đẳng cấp cao nhất. Bởi vì tại Triêu Thiên Hạp, theo như số liệu ta thu được, cũng không có nhiều Địa cấp công pháp tồn tại. Địa cấp công pháp vừa xuất hiện đều bị Ngũ tinh thế lực chưởng khống.

- Có thể thông qua Niết Bàn ốc thăng cấp Quy Nguyên công lên Địa cấp?

- Có thể. Bất quá Kí chủ, có thể phải liên tục thăng cấp Niết Bàn ốc mấy lần.

- Đó là hiển nhiên. Cho dù không vì phụ thân ta, Niết Bàn ốc cũng cần phải thăng cấp. Trước mắt Niết Bàn ốc cao nhất tăng lên Huyền cấp thượng phẩm, ta đã sớm nghĩ đến, tốt nhất để mỗi đệ tử trong tông đều có công pháp Địa cấp.

Đã có thể thông qua Niết Bàn ốc thăng cấp công pháp lên Địa cấp, mức độ thỏa mãn của Ôn Bình đối với Quy Nguyên công lập tức tăng vọt.

Hiện tại không có Địa cấp công pháp cho phụ thân cũng không sau, ngày sau phụ thân quay về Bất Hủ tông, đề thăng đẳng cấp công pháp là được.

Ôn Bình thu hồi suy nghĩ, sau đó chắp tay muốn cáo biệt Lý Bảo.

Bất quá, vừa cất bước, bỗng nhiên Ôn Bình khựng lại.

Nhãn lực Lý Bảo rất tốt, vội vàng hỏi:

- Công tử, còn cần lão thân hỗ trợ gì nữa sao?

Ôn Bình liền nói:

- Có… Mấy ngày trước, tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ ngươi vuốt ve kia, còn không?

- Vừa mới bán đi. Nếu là Tam tinh Tuyền Qua đồ thì… Có thể phải một năm mới xuất hiện một tấm, cho nên nếu ngài muốn mua, e rằng lão hủ cũng không có biện pháp.

Mỗi một Tam tinh Tuyền Qua đồ đều bị thế lực Tứ Tinh Cự Đầu cung phong, sản phẩm của bọn họ rất khó lạc ra ngoài. Ngẫu nhiên có một tấm Tam tinh Tuyền Qua đồ xuất hiện, chỉ cần thả ra tiếng gió, lập tức sẽ bị mua mất.

Ôn Bình nói:

- Ta muốn mua mấy tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ.

Từ sau lần bán Tuyền Qua đồ tại Vân Hải chi đô, Ôn Bình không dựa vào bán Tuyền Qua đồ thu bạch tinh nữa.

Cẩn thận ngẫm lại, Tuyền Qua đồ sau khi cải tạo, 1 tấm có thể lời được mấy trăm bạch tinh.

Sau chuyến lịch lãm này trở về, thăng cấp kiến trúc tông môn rất cấp bách, cho nên có thể kiếm được bao nhiêu bạch tinh thì kiếm bấy nhiêu.

Về phần vì sao Ôn Bình không để Tử Nhiên làm mà lại đi mua…

Nguyên nhân rất đơn giản.

Trăm năm mới có một lần thịnh hội, dù sao cũng phải lưu lại ít thời gian cho Tử Nhiên.

Tuy Tử Nhiên là trưởng lão tông môn, có nghĩa vụ, cũng phải hoàn thành nhiệm vụ do hắn phân phó, nhưng Ôn Bình vẫn hiểu thương cho cấp dưới.

Lý Bảo đáp:

- Bản hội vẫn có Nhị tinh Tuyền Qua đồ. Xin hỏi công tử cần bao nhiêu?

- Chờ một chút!

Ôn Bình trả lời Lý Bảo, trong lúc đó thầm hỏi hệ thống:

- Hệ thống, mấy tháng nay ta không có bán Tuyền Qua đồ, có thể cộng dồn không?

Cải tạo Nhị tinh Tuyền Qua đồ theo quy định là 7 ngày 1 tấm.

Nếu như một chuyến này chỉ bán một tấm Nhị tinh Tuyền Qua đồ cũng lời được mấy trăm bạch tinh.

Tuy không ít, nhưng cũng không nhiều.

Hệ thống liền đáp:

- Tối đa chỉ có thể tích lũy một tháng.

- Bốn trương, cũng có thể.

Khóe miệng Ôn Bình lập tức nhếch lên, vui vẻ dựng 4 ngón tay với Lý Bảo, nói:

- Ta muốn 4 tấm.

- Bản hội có Nhị tinh Tuyền Qua đồ phẩm chất cao nhất giá 700 miếng bạch tinh. Bốn tấm là 3200 miếng bạch tinh. – Lý Bảo cười lên tiếng.

Hắn là lần đầu thấy có người thoáng cái mua 4 tấm Tuyền Qua đồ.

Cuộc làm ăn này… Không nhỏ nha!

Ôn Bình nói:

- Ừm, lấy ra giúp ta.

…

Hài lòng mua được 4 tấm Tuyền Qua đồ, Ôn Bình liền quay về chỗ ở.

Về đến nơi đã là rạng sáng, Hạo Hãn thành bắt đầu một ngày dậy sóng.

Hạng mục đầu tiên trong Bách Niên thịnh hội – Tân Tú chiến mở ra.

Tất cả Tân Tú đều hướng quảng trường tổ chức lễ khai mạc đêm qua đi đến.

Trung tâm quảng trường có một cái vòng xoáy cực lớn… Đó là đường đi thông đến Bí cảnh.

Bởi vì Tử Nhiên phải chế tác Tam tinh Tuyền Qua đồ, Hô Lan đang việc tại Bách Tông Liên Minh, cho nên Ôn Bình mang theo bọn Hoài Diệp tiến vào Tân Tú bí cảnh.

Hồng âm cuồn cuộn bao trùm toàn bộ bí cảnh.

Lúc này, Ôn Bình quét mắt nhìn quanh, tìm kiếm đối thủ thứ nhất của Bất Hủ tông.

- Tông chủ. – Một âm thanh bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Ôn Bình quay đầu nhìn lại, đứng giữa đám người có một tiểu gia hỏa đang vẫy tay.

Chính là Bách Niệm Hương!

- Nhường một chút… Nhường một chút! – Bách Niệm Hương vội vàng gạt ra đám người, chạy về phía này.

- Niệm Hương. – Ba người Hoài Diệp cùng bước lên đón.

Ôn Bình chú ý bên cạnh Bách Niệm Hương có bốn người, nam nữ đều có.

Hai cái Thông Huyền thượng cảnh, hai cái Thông Huyền trung cảnh.

Thoạt nhìn quả thật là một đội có phẩm chất rất tốt, hai cái Thông Huyền thượng cảnh dẫn đội, cơ bản có thể duy trì không thua. Xem ra phụ thân Bách Niệm Hương cố ý để cho nữ nhi của mình hướng lên trên.

Chạy đến nơi, Bách Niệm Hương mỉm cười, dò hỏi:

- Tông chủ, ngài đã tìm được đoàn đội khiêu chiến chưa?

- Nhìn kỹ rồi nói. Niệm Hương, ngươi sao rồi?

Ôn Bình chú ý theo sau Bộ Lĩnh gặp mặt ngày đó, hẳn là cố ý đến giúp nàng lựa chọn đội ngũ khiêu chiến.

Bách Niệm Hương đáp:

- Vẫn chưa đâu! Bất quá Bộ thúc nói tìm một đội toàn bộ Thông Huyền trung cảnh là ổn. Hoặc tìm một đội chỉ có Thông Huyền thượng cảnh dẫn đỗi cũng được, dù sao điểm tính lũy cũng được tính dựa trên người mạnh nhất đội mà.

- Ừm, là biện pháp không tệ. – Ôn Bình lên tiếng.

Sau khi nói ra chiến thuận của mình, Bách Niệm Hương vội hỏi:

- Tông chủ, vậy đội của Hoài Diệp thì sao? Ngươi định sắp xếp thế nào?

Nàng thật sự hiếu kỳ, tông chủ mang bọn Hoài Diệp sư tỷ đến tham gia Tân Tú chiến, rột cuộc là muốn làm thế nào.

Ôn Bình quét mắt bốn phía, trên mặt hiện rõ hai chữ không có mục tiêu, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Trước tìm đoàn đội Tân Tú bài danh trước 1000 thử xem, coi bao lâu có thể kết thúc trận chiến, sau đó lại chọn tiếp lên trên.

- Đã hiểu, vậy thì Hoài Diệp sư tỷ… Các ngươi cố gắng nhé, ta đi trước. – Bách Niệm Hương vui đến không ngậm miệng được.

Nàng biết nhất định là tông chủ nói đùa.

Ngay từ đầu đã tìm đội có bài danh trước 1000.

Đáng sợ thật!

Ngay cả bọn Văn Mộng sư tỷ cũng không dám như vậy nha!

- Ừm, niệm hương sư muội, cố lên.

- Cố lên!

Mấy người vẫy tay chào từ biệt Bách Niệm Hương.

Cùng lúc đó, Ôn Bình híp mắt quan sát đoàn đội xung quanh, bỗng nhiên thấy mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Không riêng gì những người xung quanh, ngay cả Bộ Lĩnh ở xa xa cũng nhìn qua đây.

Dường như là nghe được cái gì ghê gớm lắm.

Chương Trống

Tác giả không biết đếm nên đặt sót 1 chương, mình đành phải để 1 chương trống cho đúng số.

【VIP】 Đối Thủ - Hai Vị Thiên Tài Tiên Thiên Dị Mạch

- Đúng là dám nói! – Bộ Lĩnh ngượng ngùng cười, sau đó thu hồi tầm mắt.

Trước bài danh Tân Tú 1000 cơ đấy, gần như đều là nhân tuyển cường đại liên hợp, tối đa chỉ có mang theo 1, 2 tên thực lực yếu kém.

Loại đội ngũ như vậy, chỉ bằng mấy cái đệ tử của Ôn Bình cũng có thể chiến thắng?

Suy nghĩ một chút, hẳn là đối phương muốn khoe khoang với Bách Niệm Hương.

Bộ Lĩnh dứt khoát tiếp tục xem tập tranh trong tay, sau đó tìm kiếm người xuất hiện trong tranh. Những người trong tập tranh này đều là tình báo hắn mua được.

Tân Tú bài danh trước 3000!

Hiện tại, trong bảng xếp hạng Tân Tú, trước 3000 đều là Thông Huyền thượng cảnh. Có thể nói là nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Bất quá, những người trong tập tranh của hắn, dù là bài danh trước 3000, nhưng thực lực tổng thể của cả đội cũng không phải quá cường đại.

Dựa theo thực lực đội Bách Niệm Hương, có hai Thông Huyền thượng cảnh dẫn đội, muốn khiêu chiến bọn họ có lẽ sẽ thắng được, thuận lợi giành được một số điểm lớn.

Tóm lại, nhất định phải dùng hết sức giúp bài danh của Bách Niệm Hương hướng lên trên.

Nếu không mất mặt cũng không chỉ một hai người.

Lại nói đến Ôn Bình.

Hắn không để ý đến ánh mắt của đám người xung quanh, sau khi dùng tinh thần lực quét một vòng, Ôn Bình dõi theo

một tiểu thanh niên.

Bên cạnh hắn có hai gã Thông Huyền thượng cảnh, một nam một nữ, ánh mắt rất sắc bén, đang quét một lượt xung quanh, cứ như là sói đang đi săn. Nói thật, khiến Ôn Bình quyết định chọn nhóm này không phải vì ba người bọn họ, mà là hai gã Thông Huyền trung cảnh bên cạnh.

Đội ngũ này tồn tại nhược điểm.

Cho nên bọn họ nhất định sẽ khiêu chiến đội ngũ có thực lực kém hơn, hoặc ngang với mình.

Gặp đội có năm cái Thông Huyền thượng cảnh, bọn họ có chiến cũng chỉ là đi tặng điểm mà thôi.

- Đi nhanh lên…

Người đi ngang qua đám người kia lập tức tăng nhanh bước chân, còn thúc giục đồng bạn.

Tuy có thể cự tuyệt khiêu chiến, nhưng bị bọn họ nhìn chằm chằm như vậy… Khó tránh khỏi có chút hoảng hốt.

- Hoài Diệp, ngươi cầm thư khiêu chiến qua đó đi. Trận đầu tiên các ngươi khiêu chiến chính là bọn họ. Ba Thông Huyền thượng cảnh, hai Thông Huyền trung cảnh. – Ôn Bình chỉ về phía đó, sau đó móc từ trong ngực ra thư khiếu chiến mà Bách Tông Liên Minh đã phát.

Chỉ cần đối phương tiếp nhận, chính là tiếp nhận khiêu chiến.

Hoài Diệp gật đầu, cầm thư khiêu chiến bước đến. Lúc thư khiêu chiến được đưa qua, đám người xung quanh nhao nhào nhìn sang. Lúc nãy, Ôn Bình nói những lời kia, bọn họ cũng dùng loại ánh mắt này nhìn hắn.

- Thật khiêu chiến?

- Đinh Thái, Hướng Hải, Thủy Quỳnh đều là Thông Huyền thượng cảnh, mà bài danh cũng đứng trước 1000. Tuy mang theo hai cái Thông Huyền trung cảnh, thế nhưng ảnh hưởng không quá lớn.

- Đây là cái thế lực gì? Vậy là dám có ý khiêu chiến?

- Hai cái Thông Huyền thượng cảnh mang theo một cái Thông Huyền trung cảnh, 2 cái Thông Huyền trung cảnh. Chậc chậc… Tặng điểm à?

- Người tốt! Thế lực này chính là người tốt!

…

Mọi người ngươi một câu ta một câu.

Lục Giang không có giải thích, cũng không phản bác, bước qua nói:

- Lục Giang, Tân Tú bài danh 980! Thỉnh chỉ giáo…

Nghe được lời Lục Giang, người chung quanh thoáng giật mình.

Khó trách dám làm vậy, hóa ra là có tân tú trước 1000 dẫn đội.

Bất quá, nhìn đám người Hoài Diệp, thấy cảnh giới của ba người bọn họ thấp như vậy, mọi người lập tức mất hết hứng thú.

Cái này cũng quá vô lễ đi?

Thật cho rằng thiên tài trước bài danh 1000 có thể có năng lực lật bàn?

Hiện tại, bài danh Tân Tú đều dựa trên số liệu điều trà của Bách Tông Liên Minh mà biểu hiện, không có nghĩa đó là thực lực chân chính.

Trận đầu Tân Tú chiến, chẳng lẽ lại muốn đưa điểm?

- Ta tiếp nhận! – Đinh Thái dẫn đầu trực tiếp tiếp nhận thư khiêu chiến.

Sau khi tiếp nhận khiêu chiến, Đinh Thái liền dẫn người đi sang bên trái:

- Chờ các người ở khu chiến đấu!

- Ừm! – Lục Giang gật đầu, sau đó nhìn về phía Ôn Bình đứng sau lưng.

- Ôn tông chủ…

Lục Giang cố ý hỏi Ôn Bình, muốn nghe xem trước khi chiến đấu, vị này có điều gì muốn căn dặn.

Nói thật ra là hắn sợ.

Ngày hôm qua, lúc biết rõ cảnh giới của bọn Hoài Diệp, hắn còn chưa sợ đến mức đó.

Nhưng hiện tại, trong trận đầu tiên Ôn Bình đã để bọn họ khiêu chiến đội ngũ mạnh như vậy, hắn không muốn sợ cũng không được.

Bất quá, hắn tự nhủ với lòng mình, sư phụ, sư tổ đã tín nhiệm Ôn tông chủ như thế.

Đều là tôn kính có thêm… Vậy thì, vậy thì chắc hắn không hố đám tiểu bối bọn họ đâu! Hắn lựa chọn như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Ôn Bình nói:

- Đi đi. Nhớ rõ vị trí đứng ta đã dạy ngươi. Tiến, thối có trình tự.

- Tông chủ, ngài không đi sao?

Trên đường tiến đến khu vực chiến đấu, Hoài Diệp thấy Ôn Bình vậy mà đi sang hướng khác.

Ôn Bình lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

So với việc xem bọn họ chiến đấu, làm một khán giả, Ôn Bình cảm giác mình nên đi tìm đối thủ kế tiếp thì hay hơn. Nghiên cứu, sau đó đưa ra chiến thuật đối chiến, cam đoạn trận sau toàn thắng.

Muốn cho một trong mấy người Hoài Diệp, Tần Mịch tiến vào Tân Tú bảng vị trí trước 100 cũng không phải chuyện đơn giản.

Người xung quanh thấy Ôn Bình đi sang hướng khác, không khỏi xì xào bàn tán… Nói xong liền nở nụ cười.

- Có thể là sợ mất mặt!

- Tự tát vào mặt mình, đúng là khôi hài.

Những đội vẫn chưa chọn được đối tượng khiêu chiến nhao nhao kéo đến gần khu vực chiến đấu.

Rìa khu vực chiến đấu, một thanh niên mày kiếm cầm khiêu chiến thư, sau đó cao giọng hô:

- Bất Hủ tông Lâm Khả Vô, Hoài Diệp, Tần Mịch, Lục Giang, Lục Tuyết, năm người khiêu chiến Tú Nguyệt môn Đinh Thái, Hướng Hải, Thủy Quỳnh… Trong Bất Hủ tông, Tân Tú bài danh cao nhất là Lục Giang, xếp hạng 980, điểm tích lũy có được 9020. Tú Nguyệt môn, Tân Tú bài danh cao nhất là Đinh Thái, xếp hạng 1010, điểm tích lũy 8900.

- Song phương tiến vào khu vực chiến đấu,.

Đi cùng tiếng hô của thanh niên kia, bọn người Hoài Diệp bắt đầu tiến vào khu vực chăng dây kim tuyết… Khu vực chiến đấu.

Bên kia, lúc đám người Đinh Thái bước vào khu vực chiến, Đinh Thái dùng ánh mắt sắc bén quét về phía bọn Hoài Diệp.

- Ta trực tiếp tiến lên đấu với tên Lục Giang kia. Ta cuốn lấy hắn, tuy bài danh hắn cao hơn ta, nhưng thực lực chưa chắc có thể hơn ta. Trước ta cùng hắn cầm cự, Hướng Hải, ngươi đi tìm Lục Tuyết. Chỉ cần chúng ta ngăn chặn được hai người bọn họ, ba người còn lại, Thủy Quỳnh, nếu ngươi còn không làm được…

Nữ tử lam y phía sau lưng gật đầu, sau đó trực tiếp khai mở mạch môn.

Phanh!

Mạch môn trên tay trái ứng thanh mà ra.

Thủy Quỳnh cũng lên tiếng:

- Yên tâm đi, bọn họ cứ giao cho ta. Một cái Thông Huyền trung cảnh, hai cái Thông Huyền hạ cảnh còn không đủ nhét kẽ răng.

- Bắt đầu đi!

Đinh Thái hô vang một tiếng.

Hắn cùng Hương Hải, hai người lập tức phóng về phía Lục Giang, Lục Tuyết.

Phanh!

Phanh!

Hai cái dị mạch mạch môn kim sắc đồng loạt chấn mở.

Đám người chung quanh không khỏi thổn thức… Vậy mà là hai thiên tài tiên thiên dị mạch thuộc tính kim.

- Tú Nguyệt môn quả thật đã thu được hai đệ tử giỏi. Mặc dù chỉ là thế lực Tứ Tinh bình thường, nhưng nếu để hai gia hỏa này trưởng thành, tương lai Tú Nguyệt môn khó mà nói được.

- Quả nhiên là đi tặng điểm. Hai cái Thông Huyền thượng cảnh tiên thiên dị mạch, thật đáng sợ! Thực lực đúng là chênh lệch quá xa.

Mọi người ngươi một câu, ta một câu, thế nhưng một màn kế tiếp lại khiến tất cả đứng sững.

Đi cùng âm thanh chấn mạch từ phía Bất Hủ tông.

Một đầu Hỏa Long.

Một thanh phi kiếm.

Lực lượng vừa mới xuất hiện dẫn đầu giết ra đám người Đinh Thái.

Song phương rõ ràng còn cách nhau 20 trượng.

- Đây là mạch thuật gì?

Đinh Thái lách mình muốn trách, nhưng vừa nghiêng người thì thấy Hỏa Long cũng điều chỉnh phương hướng. Hết cách, bộ pháp vốn muốn tiến lên đành phải đổi thành lui về sau. Thế nhưng Hỏa Long vẫn đuổi theo không bỏ, hắn có chút mộng rồi.

Ở hậu phương, phi kiếm của Tần Mịch bay vào trong đám người, tốc độ cực nhanh, khiến người ứng đối không xuể.

Cho dù hai gã Thông Huyền trung cảnh phía sau có tránh được lần thứ nhất thì cũng không tránh được lần thứ hai.

- A!!! – Một tiếng hét thảm vang lên.

Có người đã chảy máu.

Vốn hướng về phía Lục Tuyết, Hướng Hải chỉ có thể lui về, ngăn cản phi kiếm.

Nhưng có thể thấy được thanh kiếm kia tự do bay trong đám người, không cách nào tìm ra quỹ tích, hắn cũng có chút mộng rồi.

【VIP】 Thắng Lợi Nằm Trong Dự Liệu

- Đây rốt cuộc là mạch thuật gì? - Hướng Hải không khỏi sợ hãi than một tiếng.

Thấy một trong hai đồng môn Thông Huyền cảnh bị thương trên vai, vết thương đã rỉ ra máu tươi, Đinh Thái vội hô lên:

- Hai người các ngươi mau lui về sau, lui càng xa càng tốt. Ta cũng không tin mạch thuật của bọn họ có thể truy kích đến cùng.

Đinh Thái hiểu rất rõ với cái tuổi này của bọn họ, tạo nghệ mạch thuật kỳ thật không cao.

Hầu hết đều là tiểu thành.

Đại thành có xác suất rất thấp.

Cho nên không thể công kích được khoảng cách quá xa.

Hắn không tin đối phương có thể công kích vượt quá hai trượng.

Nghe lời của Đinh Thái, hai người kia vội vàng lui về sau. Cả hai đều hận không thể mọc thêm mấy cái chân để chạy cho nhanh. Rõ ràng là địch thủ phóng xuất mạch thuật công kích bọn họ đều chỉ mới là Thông Huyền hạ cảnh, thế nhưng chiêu chiêu trí mạng. Nếu như lúc nãy bọn họ chậm một chút, rất có thể không chỉ là vết thương trên tay đơn giản như vậy.

Thời điểm hai người kia thối lui, khóe miệng Lâm Khả Vô cong lên:

- Không cần đuổi, tông chủ từng nói, đoàn chiến năm người, sau khi khai mở mạch môn cấu thành một mạch trận đơn giản, nếu có thể tạo cơ hội khiến đối phương giảm quân số thì nhất định phải thực hiện cho bằng được.

Bọn họ còn chưa tạo cơ hội đấy…

Vậy mà đối phương đã tự cắt tay mình.

Hai người Hoài Diệp, Tần Mịch gật đầu, kế đó vận dụng Hỏa Long thuật cùng Ngự Kiếm thuật công kích Đinh Thái và Hướng Hải.

Một đầu hỏa long vây quanh Đinh Thái, không ngừng dùng đầu va chạm.

Mỗi khi bị Đinh Thái ngăn cản, Hỏa Long lập tức nổ tung, khiến xung quanh nháy mắt hóa thành biển lửa. Đồng thời dư chấn từ vụ nổ cũng gây ra không ít tổn thương cho Đinh Thái, khiến hắn chật vật không chịu nổi. Tuy không phải là vết thương trí mạng, thế nhưng cũng là bị thương.

Nhưng không ngăn cản thì Hỏa Long cũng vẫn tìm cơ hội phát nổ ngay bên cạnh hắn.

Khiến Diệu Âm đầu hắn run lên.

Tâm trí nhanh chóng sụp đổ.

Bên kia, Hướng Hải bị phi kiếm dây dua, muốn xông về phía bọn Hoài Diệp, thế nhưng vừa lách mình tránh được một lần công kích, chuẩn bị lao lên trước thì phi kiếm quay đầu, phóng thẳng vào sau lưng hắn.

Trốn?

Mục đích tấn công nhất định thất bại.

Không né?

Hắn không dám cam đoan linh thể của mình có thể đỡ nổi thanh phi kiếm kia.

- Cái này…

- Mạch thuật của Bất Hủ tông có thể nói là quá mức tinh diệu. Hoàn toàn không nghĩ ra được phương pháp phá giải.

- Nếu như muốn công phá, chỉ có thể tiếp cận kẻ phóng thích mạch thuật. Thế nhưng đối phương căn bản không cho đệ tử Tú Nguyệt môn có cơ hội.

Nhìn một màn này, đám khán giả trên phù không đảo sững sờ, không khỏi bàn tán xôn xao.

Không chỉ bọn họ, ngay cả phía dưới cũng một mảnh ồn ào náo nhiệt, đám người vốn đến xem Tân Tú tặng điểm cũng không khỏi ngạc nhiên.

- Hai Thông Huyền hạ cảnh này thật đúng là khó chơi!

- Vốn tưởng rằng thế cục nghiêng về một bên, hiện tại hai Thông Huyền trung cảnh không cách nào tham chiến, hai Thông Huyền thượng cảnh lại bị hai Thông Huyền hạ cảnh của đối phương kiềm hãm. Trận này… Thắng bại khó nói!

- Cứ chờ xem, Thông Huyền hạ cảnh của Bất Hủ tông đã khó chơi như vậy, Thông Huyền trung cảnh, Thông Huyền thượng cảnh e là còn khó dây dưa hơn.

Đám người tự nhận đã nhìn lầm.

Vốn tưởng đi tặng điểm.

Ai ngờ người ta cũng là Đại Ma Vương!

Đồng thời, mọi người cũng âm thầm phỏng đoán rốt cuộc Bất Hủ tông này thế lực như thế nào?

Trong các thế lực tứ tinh, chưa từng nghe qua có thế lực này.

Chẳng lẽ là thế lực tam tinh?

Lại nói đến Ôn Bình, lúc này hắn đang tản bộ theo dòng người, trên đường cũng quan sát mấy cuộc tranh tài, bất quá tiêu chuẩn đều không cao.

Hầu hết chỉ là tiểu đội, tùy tiện hợp thành một tổ.

Không có gì khác.

Ăn ý?

Phối hợp lẫn nhau?

Mạch môn câu thông?

Vân vân và mây mây… Mấy thứ này đều không tồn tại.

Nói thật, cân nhắc đến mạch trận tồn tại ở thế giới này, năm người dù là không có tu luyện mạch trận pháp môn, cũng có thể thông qua câu thông mạch môn có được tăng phúc mạch

thuật. Ôn Bình tự hỏi mình có nên phát triển theo phương hướng này hay không.

Hiện tại, Bất Hủ tông mạch thuật nhất mạch trên cơ bản đã hình thành, pháp thuật cũng là như thế.

Ma pháp nhất mạch cũng từ từ thành lập…

Có lẽ tương lai nên xây dựng một hệ thống mạch trận.

Hắn nhớ Tử Nhiên từng nói, bên ngoài Thiên Địa hồ, có hàng trăm, hàng ngàn, thậm chí là hàng vạn mạch môn tu luyện giả, dù chỉ là Thông Huyền cảnh cơ bản nhất, nhưng sau khi xây dựng mạch trận, bọn họ phóng thích mạch thuật ngay cả Trấn Nhạc cảnh cũng không dám tiếp.

Giữa Thông Huyền cảnh cùng Trấn Nhạc cảnh có bao nhiêu chênh lệch, cái đó không cần phải bàn.

Có thể thông qua nhân số đền bù phần chênh lệch này, nói thật, tại Thiên Địa Hồ vẫn chưa làm được. Nhưng người bên ngoài lại làm được.

Đang lúc suy tư, truyền âm thạch bỗng nhên chấn động.

Ôn Bình lấy ra truyền âm thạch, chợt nghe giọng Hoài Diệp vang lên:

- Tông chủ, trận đầu đã xong!

Nhanh vậy à?

Ôn Bình có hơi bất ngờ.

- Vậy các ngươi trước đi dạo đi, đợi lát nữa ta sẽ tìm các ngươi.

Thu hồi truyền âm thạch, Ôn Bình thầm nghĩ:

- Xem ra phải tìm đội ngũ mạnh một chút. Thắng được quá dễ, điểm tích lũy cũng không được bao nhiêu.

…

Tách khỏi dòng người, không thấy truyền âm thạch có động tĩnh gì, Hoài Diệp bất đắc dĩ cười, sau đó thu hồi nó vào tàng giới.

Thấy thái độ của nàng, hai người Lục Giang, Lục Tuyết cảm thấy có hơi khó hiểu.

Ôn tông chủ vậy mà không hỏi kết quả Tân Tú chiến?

Lục Tuyết vốn là người nhanh mồm nhanh miệng, nhịn không được liền hỏi:

- Hoài Diệp, sao Ôn tông chủ không hỏi kết quả?

- Sớm đã biết kết quả, có lẽ tông chủ không muốn nói lời vô ích. - Hoài Diệp cũng có hơi thất vọng.

Thật ra nàng rất mong được tông chủ tán dương.

Trong Bất Hủ tông, người có thể được tông chủ tán dương quả thật không có bao nhiêu.

…

Nói đến Ôn Bình, sau khi quyết định tìm đội ngũ mạnh hơn, hắn đánh chủ ý vào đội ngũ hạt giống của một Tứ Tinh Thế Lực Cự Đầu.

Do Hạ Bình, Tân Tú bảng bài danh 500, dẫn đội. Điểm tích lũy cao đến 9500.

Trong đội của hắn, ngoại trừ hắn còn có ba Thông Huyền thượng cảnh, đều là bài danh trước 1000. Thực lực chỉnh thể cao hơn không chỉ một cấp so với đội ngũ mà bọn họ vừa khiêu chiến. Muốn thắng cũng phải chật vật một phen.

Vì cam đoan tỷ số thắng trăm phần trăm, Ôn Bình vẫn một mực nán lại khu vực ngoài lôi đài, quan sát trận chiến của đội Hạ Bình cùng với một đội khác. Thực lực song phương không có khác biệt quá lớn, xem ra là thế lực ngang nhau.

Trận này kéo dài suốt mấy canh giờ, Ôn Bình quan khán đến cùng.

Kết quả, đội Hạ Bình dùng ưu thế về Linh Thể giành được thắng lợi.

Linh Thể đối phương không chịu đựng được cường đại mạch thuật phóng thích, thế nhưng bọn họ lại có thể.

Thời điểm Ôn Bình đang hồi tưởng lại trận chiến vừa này, đột nhiên sau lưng vang lên một âm thanh.

Chẳng biết từ lúc nào, Bách Niệm Hương xuất hiện phía sau hắn.

Bất quá lúc này không chỉ riêng nàng, mà còn có đội của nàng, thậm chí có đám người Văn Mộng mà hắn từng gặp, cùng với Bộ Lĩnh.

Tất cả mọi người đều mồ hôi đầm đìa, xem ra là vừa trải qua một trận chiến không nhỏ.

- Ôn tông chủ.

- Niệm Hương à? - Ôn Bình quay đầu lại, thuận tiện chào hỏi những người khác.

Thế nhưng, Bách Niệm Hương còn chưa lên tiếng, chợt nghe Bộ Lĩnh nói:

- Ôn tông chủ, thật ngại quá, mấy người Văn Mộng vừa chiến thắng đội bài danh 1500, hiện tại cần nghỉ ngơi.

Ý muốn rời đi rất rõ ràng.

Hoàn toàn không nguyện ý trò chuyện đôi câu.

Ôn Bình tự nhiên cũng sẽ không tự vả mặt mình, phất phất tay với Bách Niệm Hương, thuận tiện chào từ biệt những người khác.

Sau khi cáo biệt, hắn lại bắt đầu suy tư.

Có điều, không ngờ là còn chưa đi được bao xa, Bộ Lĩnh đã quay sang nói với Bách Niệm Hương:

- Niệm Hương, chú ý giữ khoảng cách. Tương lai ngươi rất có thể là Tiềm Long Tông tông chủ, không thể quá mức thân cận với tông môn nhỏ yếu hơn chúng ta. Ngươi lại càng không thể chủ động chào hỏi. Ngươi có từng thấy phụ thân ngươi chủ động chào hỏi tông chủ Tam Tinh tông, hay Tứ Tinh tông lần nào chưa?

- Đã hiểu…

Bách Niệm Hương lườm hắn một cái, bước nhanh hơn.

【VIP】 Thắng Thua Không Trọng Yếu

- Đã hiểu…

Bách Niệm Hương lườm hắn một cái, bước nhanh hơn.

Nàng không muốn nghe Bộ Lĩnh tiếp tục lải nhãi.

Bất quá, Bộ Lĩnh dường như vẫn chưa nói xong:

- Nên thân cận cùng với đám Tân Tú của các thế lực Tứ Tinh Cự Đầu.

- Bộ thúc, ta đã biết… - Bách Niệm Hương thờ ơ đáp lại một tiếng, sau đó đi thẳng vào đám đông.

Chỉ cần trốn thật nhanh thì không cần nghe nữa.

Thấy Bách Niệm Hương biến mất trong biến người, Bộ Lĩnh bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn không phải kẻ ngu, sao có thể không nhận ta Bách Niệm Hương phản đối. Thế nhưng hắn rất muốn biết đến khi nào nàng mới có thể trưởng thành được.

Mãi như hài tử thì sao có thể dẫn dắt Tiềm Long Tông đánh bại Hạ gia, đừng nói chi là hướng đến tương lai huy hoàng.

Tuy Tiềm Long tông vẫn chưa đến thời điểm đổi mới, thế nhưng thế hệ sau đã lộ rõ yếu nhược.

Thế hệ sau của Tiềm Long Tông hiện tại tối đa chỉ đạt đến tiêu chuẩn thế lực Tứ Tinh, căn bản không đủ tiêu chuẩn Tứ Tinh Cự Đầu.

Trong đó, không riêng gì tư chất yếu kém, mà còn có một nguyên nhân khác. Chính là đời trước, thậm chí hôn phối của đời trước tư chất không tốt, bọn họ kết hợp dẫn đến thế hệ sau yếu kém.

Cái này hiện tại không bàn đến, trước mắt, hắn chỉ hi vọng Bách Niệm Hương thân cận nhiều hơn với đám Tân Tú của các thế lực Tứ Tinh Cự Đầu khác, tiếp thu ưu điểm của bọn họ, chứ không phải suốt ngày xưng bằng hữu với đám người của thế lực nhỏ yếu.

Khoan hãy tính đến chuyện bị nhiễm thói xấu.

Chỉ riêng một việc… Nếu Tiềm Long Tông xảy ra chuyện, bọn họ có thể giúp được à?

Bộ Lĩnh quay đầu liếc nhìn đám Văn Mộng đang cười trộm, trừng bọn họ một cái, sau đó nghiêm túc nói:

- Văn Mộng, các ngươi trước quay về nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng sức, đợi đến chiều sẽ chiến tiếp trận thứ hai. Bài danh Tân tú lần này của Tiềm Long Tông trông cậy vào ngươi. Đảm bảo mang theo bốn người khác giành được vị trí trước 1000.

Nhiều hơn hai người tiến vào top 1000, Tiềm Long Tông cũng không quá mất mặt.

Nếu như bị Hạ gia trào phúng, bọn họ còn có thể đáp trả lại mấy câu.

Văn Mộng cũng không có gan lớn như Bách Niệm Hương, nào dám qua loa, lập tức gật đầu, đáp:

- Văn Mộng đã biết.

Những người khác cũng gật đầu đáp ứng.

Bộ Lĩnh vừa đi vừa nói:

- Đối tượng khiêu chiến trận thứ hai mà ta tìm cho các ngươi chính là đội của Tứ Tinh thế lực Vạn Tượng Môn. Trong đội, Tân Tú mạnh nhất gọi là Vạn Sơn, Tân Tú bài danh… Văn Mộng, xếp hạng cao hơn so với ngươi 100 vị. Bất quá bài danh cũng không nói lên thực lực chân chính, xếp hạng của hắn cao hơn ngươi là bởi vì hắn xuất hiện nhiều, còn ngươi thì rất ít xuất hiện trước mọi người. Đồng thời, thực lực chỉnh thể của đội bọn họ không cao bằng các ngươi, có sự chênh lệch mạch thuật, Linh Thế, công pháp cùng với dị mạch. Chỉ cần cẩn thận, không để đối phương phát hiện phát hiện sơ hở, xác suất thắng là vô cùng cao.

Nói xong, Bộ Lĩnh thỏa mãn cười.

Đội Vạn Tượng Môn thực lực không kém, nhưng cũng không quá mạnh.

Đánh thắng sẽ không bị nói là khi dễ người khác.

Vì điểm tích lũy, Tứ Tinh Cự Đầu thế lực cũng không cần mặt nữa rồi!

Còn nếu như thua…

Sao có thể thua được?

Tuy gần đây Vạn Tượng Môn có xu thế mạnh lên, sau khi tiếp xúc với mấy cái Tứ Tinh Thế Lực, chiếm được một ít tiện nghi, thế nhưng nói cho cùng vẫn không phải thế lực Tứ Tinh Cự Đầu, nội tình không sâu. Bất kể là phẩm chất mạch thuật, công pháp, thậm chí là Linh Thể, Vạn Tượng Môn vẫn còn kém xa thế lực Tứ Tinh Cự Đầu.

Chiếm được chút lợi cũng chỉ là thừa dịp lão hổ ngủ mà thôi.

…

Đảo mắt đã đến buổi chiều.

Bởi vì khó có khi mấy cái Tứ Tinh Cự Đầu thế lực mới tụ lại được một chỗ, vì thế hôm nay tất cả các vị lãnh tụ đều được Bách Tông Liên Minh mời đến, sau khi tụ tập đông đủ, mọi người lại bắt đầu lôi kéo mấy vị bằng hữu quen thuộc hội hợp lại với nhau.

Đối với những thế lực Tứ Tinh Cự Đầu, Bách Niên Thịnh Hội lần này cũng là một cơ hội hợp tác.

Đoàn chiến của Tiềm Long tông vào buổi chiều vẫn do Bộ Lĩnh giám sát.

Bất quá, tình hình chiến đấu lúc sáng, đội ngũ Tiềm Long Tông tham gia thi đầu thua nhiều thắng ít, điều này khiến Bộ Lĩnh vô cùng khó chịu.

Tạm không so với những thế lực khác.

Chỉ nói riêng đối thủ của bọn họ, Hạ gia, tỷ số bàn thắng của hai bên có chênh lệch rất lớn.

Tỷ lệ thắng đoàn chiến của Hạ gia luôn nằm ở mức trên tám mươi phần trăm.

Bách Niệm gia chỉ vào khoảng sáu mươi phần trăm.

Đương nhiên, Hạ gia sao có thể bỏ qua cơ hội lần này. Buổi chiều, người Bách Niệm gia vừa xuống đài, liền có mấy tên trưởng lão Hạ gia làm bộ đi ngang qua, sau đó trào phúng vài câu:

- Chậc chậc, Bộ Lĩnh, Tiềm Long Tông các ngươi có tỷ số thắng cao ghê ha… Xem ra, các ngươi quả thật không thích hợp để bồi dưỡng nhân tài.

Đám người Tiềm Long Tông vô cùng phẫn nộ, thế nhưng không thể phát tiết.

Dù sao thì người ta nói đúng sự thật mà.

Đồng thời, Bách Tông Liên Minh cũng đã có quy định, không cho phép bất kỳ thế lực nào phát sinh xung đột trong Bách Niên Thịnh Hội.

Nhìn theo hai người Hạ gia đã đi xa, trong mắt Bộ Lĩnh lóe lên sát ý. Hắn cố nén cỗ sát ý này, nhìn về phía đám người Văn Mộng:

- Chuẩn bị lên đài, nếu như trong có hỏa khí, vậy thì phát tiết trên người đám người Vạn Tượng Môn đi! Vạn Tượng Môn thường hay lui tới với Hạ gia, đánh bọn họ cũng chẳng khác nào đánh người Hạ gia.

- Đã hiểu.

Đám Văn Mộng dứt khoát đáp.

Bị trào phúng, đương nhiên các nàng cũng nhịn một bụng hỏa khí.

Trước khi lên lâm trận, Bách Niệm Hương hóa lửa giận thành dũng khí, thét lên một tiếng gây chấn động quần hùng.

Trong đám người chỉ có giọng của nàng là to nhất.

- Sư tỷ, cố lên!

- Đánh ngã Vạn Tượng Môn, xem bọn họ là người Hạ gia mà đánh.

Nghe thấy lời Bách Niệm Hương, quần chúng xung quanh không khỏi lắc đầu cười.

Tất cả mọi người cũng thấy một màn vừa phát sinh, cũng hiểu vì sao Bách Niệm Hương lại kích động như vậy.

- Tiềm Long Tông Văn Mộng, Lý Nguyên, Khương Nghị, Quảng Ninh khiêu chiến cùng Vạn Tượng Môn Hoằng Ô, Nam Môn Thường,… Phía Tiềm Long Tông, Tân Tú bài danh cao nhất là Văn Mộng, xếp hạng thứ 1200, điểm tích lũy 8800. Phía Vạn Tượng Môn, Tân Tú bài danh cao nhất là Nam Môn Thường, xếp hạng 1080, điểm tích lũy 8920. Vì thế, dựa theo quy tắc, người thắng đạt được 8920 điểm, thua trừ 8920 điểm.

- Hiện tại, Tiềm Long Tông do Văn Mộng dẫn đầu, có được một bàn thắng.

- Vạn Tượng Môn là trận đầu khiêu chiến.

- Song phương tiến vào khu vực chiến đấu.

Cùng với bọn Văn Mộng tiến vào đấu trường, quần chúng vây xem cũng bắt đầu nghị luận, dự đoán kết quả trận đấu.

- Vạn Tượng Môn này đúng là gan lớn, vậy mà trực tiếp khiêu chiến đội ngũ hạt giống của Tiềm Long tông.

- Có gì kỳ quái chứ? Thực lực Tân Tú đôi bên tính ra cũng ngang bằng, thậm chí bài danh Nam Thường Môn cao hơn Văn Mộng cả trăm vị. Với bản tính hung tàn sẵn có, đám người Vạn Tượng Môn tiếp nhận khiêu chiến của Tiềm Long Tông là chuyện rất bình thường. Đoán chừng, bọn họ muốn nhân cơ hội lần này giẫm lên đầu Tứ Tinh Cự Đầu thế lực một phát đấy!

- Quả thật gần đây khí thế Vạn Tượng Môn ngày càng mãnh liệt!

- Đáng tiếc lại chọn sai người. Nội tình Tiềm Long Tông không phải một cái Vạn Tượng Môn có thể so được. Tiềm Long Đao chính là Huyền cấp thượng phẩm lưu phái mạch thuật. Linh Thể Vạn Tượng Môn vốn không cách nào ngăn được, bởi vì xếp hạng Vạn Vật Linh Thể của bọn họ chỉ mới hơn 2600 vị. Tuy lực lượng đáng sợ, nhưng khả năng phòng ngự lại không có gì đáng kể.

Bộ Linh đứng bên cạnh mỉm cười, sau đó quay sang nói vời người vừa lên tiếng:

- Yến phó tông chủ, xem ra ngươi cũng hiểu biết sơ lược về Vạn Tượng Môn.

Nam nhân trung niên cười cười, nói:

- Không dám nói hiểu rõ, chỉ là đã từng đụng chạm với bọn họ. Dưới Tiềm Long Đao, Vạn Tượng Môn Linh Thể không chịu được quá lâu đâu.

Bộ Lĩnh liền đáp:

- Yến phó tông chủ khen nhầm… Kỳ thật trận này vẫn có nhiều áp lực. Dù sao đám hài tử Vạn Tượng Môn này có thiên phú không tệ. Ta cố ý lựa chọn đối thủ có thực lực tương đương, chính vì vậy, chúng ta muốn thắng cũng không phải dễ dàng. Đồng thời, có thể xem Tân Tú chiến là một lần cơ hội ma luyện. Dù sao tu hành là một chặng đường dài, quan trọng nhất vẫn là ma luận. Chuyện thắng thua cứ để sang một bên!

Nam nhân trung niên bật cười:

- Bộ phó tông chủ quả thật nhìn xa trông rộng. Yến mỗ tự ti không bằng.

- Nói đùa!

Bộ Lĩnh càng cười lớn hơn.

Ánh mắt không khỏi hướng về phía khu vực chiến đấu, bởi vì trận chiến sắp bắt đầu.

Biểu lộ nam nhân trung niên cũng thoáng đọng lại, sau đó đột nhiên mỉm cười, nói:

- Bộ phó tông chủ quả thật dụng tâm lương khổ, thật sự xem Tân Tú chiến là cơ hội để đệ tử ma luyện. Khó trách Bộ phó tông chủ nói áp lực lớn, là do chúng ta không có mắt, nhìn lầm, nhìn lầm rồi. Nam Môn Thường cùng Hoằng Ô vậy mà lại tu luyện Man Yêu Linh Thể của Hạ gia, xếp hạng 2200. Tính ra lực phòng ngự… Nếu ở Thiên Địa Hồ xưng thứ hai thì tuyệt không ai dám xưng đệ nhất.

【VIP】 Âm Mưu Của Hạ Gia

Trong khu vực chiến đấu, Nam Môn Thường, Hoằng Ô, hào quang màu cam tỏa từ trong cơ thể hai người, sau đó tạo ra thành một tầng quần áo bọc lấy bọn hắn.

Từ xa nhìn lại, hai người giống như đang mở ra Trấn Nhạc hộ giáp.

Đương nhiên, vẻn vẹn giống như mà thôi.

Tuy nhiên vừa nhìn thấy nó, những người đang xem trận đấu này dồn dập kinh ngạc tán thán giống như thấy Trấn Nhạc hộ giáp thật vậy. Thực ra, đây là Man Yêu linh thể, đặc thù linh thể của Hạ gia nhất mạch ở hồ Thiên Địa, chỉ người mang Hạ gia huyết mạch mới có thể tu hành.

Tiềm Long tông, Hạ gia, cuối cùng bắt đầu va chạm!

Bộ Lĩnh và rất nhiều cao tầng Tiềm Long tông đồng thời biến sắc, Bộ Lĩnh vội vàng quay đầu, nhanh chóng liếc qua đám đông, dường như đang tìm kiếm ai đó, tầm mắt hắn nhanh chóng dừng lại ở khu vực bên trái, đó chính là vị trí của mấy người Hạ gia lúc trước mới vừa trào phúng.

Bọn họ nở nụ cười rất đắc ý, ánh mắt họ nhìn Bộ Lĩnh cứ như đang nhìn con mồi vậy.

Bộ Lĩnh bối rối!

Hắn quay đầu đi, thầm hỏi một vấn đề.

Vì sao trong Vạn Tượng môn lại xuất hiện người của Hạ gia?

Khoảng cách từ Vạn Tượng môn đến Hạ gia lên tới tận mười vạn dặm. Cả hai vốn không có khả năng hợp tác, thậm chí chẳng có liên hệ gì mới đúng.

- Phó Tông chủ, làm sao bây giờ?

- Lực phòng ngự của Hạ gia Man Yêu linh thể cực kỳ mạnh mẽ, nếu so sức bền, chỉ sợ nhóm Văn Mộng không chịu

đựng nổi.

Mấy tên trưởng lão Tiềm Long tông vội vàng xì xào bàn tán bên tai Bộ Lĩnh.

Chẳng hiểu sao lại rơi vào bẫy Hạ gia nên bọn họ đều hoảng loạn.

Hiện tại, trong khu vực chiến đấu, Nam Môn Thường, Hoằng Ô đã phóng về hướng nhóm Văn Mộng.

Hai người bước lên một bước, mạch môn màu vàng đất bên sườn chấn mở, đằng sau lưng cả hai hiện ra một con trâu lớn cao tới ba trượng, trâu vừa to vừa hung hãn, hai chiếc sừng dài của nó chĩa ra ngoài thoạt nhìn càng thêm khủng bố.

Nếu bị nó húc một phát thì…

Ầm ầm!

Hai người di chuyển giống như đàn trâu lao nhanh.

Văn Mộng vội vàng mở ra mạch môn, mạch môn màu vàng kim run lên, một thanh trường đao chẳng biết đã nằm trong tay nàng từ bao giờ.

- Mọi người lui lại trước. Lý Nguyên, ngươi có Thổ thuộc tính dị mạch, trước hết tạm ngăn bọn chúng tiến công rồi tính sau.

Ba người bên cạnh lui về sau, Lý Nguyên vội vàng bước lên tiếp đón.

Lại một mạch môn chấn mở, mười mấy cây cột đột đá ngột vụt lên trước mặt Nam Môn Thường và Hoằng Ô.

Cột đá hiện lên tạo thành vòng vây, trên cột phủ đầy gai đá bén nhọn, đâm thẳng đến hai người kia. Mạch thuật phòng ngự đủ để không ít thiên tài phải nhức đầu nhưng va chạm với Nam Môn Thường lại chẳng tạo được tác dụng gì, vừa chạm vào liền sụp.

Tiếng ầm ầm liên tiếp vang lên, bụi bay mù mịt, mỗi một tiếng ầm tương đương với một cây cột ngã xuống.

Mấy người Văn Mộng kinh hãi, Lý Nguyên lại lần nữa chấn chiến mạch môn, một đám cột đá lại vụt lên từ mặt đất.

- Văn Mộng sư tỷ, 'Tường đá' của ta căn bản ngăn không được bọn chúng xung phong, bây giờ nên làm gì?

- Tiếp tục chống đỡ. Những người khác mau tản ra. Lý Nguyên, ngươi và ta cùng một chỗ đối phó Nam Môn Thường và Hoằng Ô.

Mặc dù bây giờ tình huống không ổn, tuy nhiên Văn Mộng vẫn không có lộ ra vẻ nhút nhát.

Đối phương đột nhiên lộ ra thân phận Hạ gia, quả thật khiến nàng trở tay không kịp, thế nhưng Văn Mộng không cho rằng mình nhất định phải thua.

Bởi vì hai bên đều là Thông Huyền thượng cảnh!

Hạ gia linh thể phòng ngự cực cường, không sai, cơ mà Tiềm Long tông Tiềm Long Thập Bát Trảm cũng không phải loại Mạch thuật vô danh.

- Nam Môn Thường, Hoằng Ô, Man Yêu linh thể của chúng giỏi lắm chỉ là tiểu thành. Chỉ cần tìm được cơ hội, đao của chúng ta vẫn có thể cắt ra linh thể của bọn chúng như thường. Lý Nguyên, chú ý, đừng nên đối cứng với chúng.

- Tất cả mọi người, rút đao… Lên!

Nói xong, mọi người lần lượt rút đao.

Trừ bỏ Văn Mộng, Lý Nguyên, những người khác đều chạy về các hướng khác nhau.

Thanh âm hùng hậu của Nam Môn Thường truyền đến:

- Đuổi theo, lần lượt đánh tan ba tên kia cho ta.

- Rõ!

Ba người Vạn Tượng môn gật đầu, mỗi người đuổi theo một đối thủ.

Tiếp đó, mạch môn của Văn Mộng run lên, trường đao xoay một vòng, theo tiếng chấn mở của mạnh môn, trường đao bổ thẳng xuống mặt đất.

Ầm!

Ầm!

Tiếng trước là thanh âm mạch môn chấn chiến.

Tiếng sau là thanh âm đao bổ xuống mặt đất, khoét ra một vết nứt.

Đương nhiên, đao vừa rồi không phải để phô trương thanh thế. Dưới vết nứt do Văn Mộng bổ ra, kim sắc quang mang đột nhiên phóng lên, kim quang cao tới một trượng, dài hai trượng, dọc theo mặt đất tựa như tia chớp chém về phía hai người Nam Môn Thường.

Kim quang chém vào đám bụi đất, tiếng va chạm phát ra, bụi đất lại càng thêm mịt mù hơn.

- Không đau không ngứa.

Thanh âm khinh miệt truyền đến.

Văn Mộng vẫn bình tĩnh đáp:

- Một đao không đủ, vậy thêm mấy đao.

Văn Mộng từ từ lui về phía sau mấy bước, mỗi một bước nàng đều trảm ra một đao.

Ánh vàng lần nữa vụt lên từ mặt đất, lại chém về phía hai người.

Oanh ——

Oanh ——

Sóng khí mang theo âm thanh va chạm khuếch tán ra xung quanh.

Lý Nguyên đương nhiên không thể đứng chơi, trong lúc Văn Mộng sử dụng Mạch thuật, mạch môn Lý Nguyên cũng chấn chiến liên tục, hấp thu mạch khí, sau đó ngưng tụ ra gai đá khắp mặt đất. Mảng gai đá kia có thể dễ dàng giết chết một tên Thông Huyền trung cảnh.

Tuy nhiên khi Nam Môn Thường, Hoằng Ô bước ra khỏi lớp bụi, Lý Nguyên biết, Mạch thuật của căn bản không ngăn được thân thể man ngưu của hai người.

- Văn Mộng sư tỷ, lui!

Lý Nguyên vội vàng hô lên, sau đó mạch môn run lên, mạch khí chậm rãi ngưng tụ thành đoàn đỉnh đầu hắn rồi hóa thành cự thạch.

Lý Nguyên vung tay lên, cự thạch đập thẳng về phía Nam Môn Thường, Hoằng Ô.

Ầm!

Cự thạch nện trên đỉnh đầu Nam Môn Thường, lập tức bị hai cái sừng trâu sắc bén đâm nát vụn.

Hoằng Ô phất tay đánh nát cự thạch, sau đó tiện tay nắm lấy hai khối đá vụn, ném về phía hai người Văn Mộng đang rút lui. Lúc này hai người Văn Mộng đã lui về sau được hơn mười trượng, đang định tiếp tục kéo dài khoảng cách thì đá vụn đã bay tới, Văn Mộng liền nhấc đao đón đỡ.

Thật ra bọn họ có khả năng tránh.

Thế nhưng nếu tránh thì thật quá mất sĩ khí!

Bọn chúng dám đón đỡ, Văn Mộng sao lại không dám?

Đá vụn lập tức bị chém vỡ, Nam Môn Thường tiếp tục đuổi tới. Dĩ nhiên, Man Yêu linh thể phối hợp Mạch thuật làm cho sức phòng ngự, lực lượng kinh người, có khả năng nghiền ép đối thủ.

Tuy nhiên như vậy cũng có nghĩa rằng tốc độ của hai người vô cùng chậm.

Dù lại lần nữa bị kéo dài khoảng cách, tuy nhiên Nam Môn Thường không hề giận, mà chỉ tùy ý chế nhạo:

- Chạy? Ta xem các ngươi có thể chạy bao lâu? Các ngươi dùng Hoàng cấp Mạch thuật đại thành, căn bản không đả thương được chúng ta. Nếu dùng Huyền cấp Mạch thuật, có lẽ có thể tiêu hao chúng ta, nhưng ngược lại khiến linh thể của các ngươi không duy trì được quá lâu. Nói về đánh tiêu hao, bền bỉ, Vạn Tượng Môn ta chưa từng sợ bất kì ai!

- Vô sỉ!

Lý Nguyên nghe được Nam Môn Thường còn nói chính mình là Vạn Tượng môn, nhịn không được tức giận mắng to.

Cơ mà mắng xong, trong đầu Lý Nguyên lập tức bắt đầu suy nghĩ những lời Nam Môn Thường vừa nói.

Tiêu hao chiến, bên thiệt thòi chính là bọn họ.

Cứng đối cứng càng có khả năng thiệt thòi hơn.

Nên làm thế nào cho phải?

…

Chiến đấu đang tiến vào giai đoạn quyết liệt, hai người Hạ gia ra trận khiến chiến cuộc bỗng nhiên lật ngược, Bộ Lĩnh hơi hoảng hốt rồi.

Tình hình vốn đang tốt, thoắt cái liền thay đổi hoàn toàn, Bộ Lĩnh vội vàng gọi người máu chóng tìm Tông chủ đến.

Khi nhận được tin tức, Bách Niệm Hàn Sơn không kịp để ý gì nữa, dứt khoát lướt qua phù không đảo, đi đến rìa khu vực chiến đấu, mắt sáng như đuốc mà nhìn chằm chằm vào trận đấu.

- Sao lại để rơi vào trong cạm bẫy Hạ gia? Không phải ta đã dặn các ngươi lựa chọn đối thủ cho tốt rồi sao?

Hai câu hỏi liên tục làm những người chung quanh lập tức sáng tỏ.

Hóa ra đây không phải Bộ Lĩnh vì rèn luyện tân tú mà cố ý an bài.

Bọn họ bị Hạ gia gài bẫy!

Bây giờ mọi người đều đã thấy rõ ý đồ của Hạ gia, chắc chắn là muốn đội ngũ hạt giống của Tiềm Long tông thua.

Tuy chỉ thua một trận nhưng rất có thể sẽ khiến Tiềm Long tông vô duyên với vị trí trước 1000.

Thậm chí khả năng rơi xuống cực kỳ xa trên tân tú bảng.

Thua một trận chí ít bị khấu trừ hơn chín nghìn tích phân, con số phi thường lớn.

Hạ gia và Tiềm Long tông phân tranh suốt mấy trăm năm, hai bên có thắng có thua, lần này xem ra Hạ gia toàn thắng. Chẳng ai ngờ ngoại trừ mấy vị thiên tài kia thì Hạ gia lại còn ẩn giấu được hai thiên tài như Nam Môn Thường và Hoằng Ô.

Cả hai đều có Tiên Thiên dị mạch, lại thêm linh thể, trình độ Mạch thuật cũng không thấp. Trái lại, bên Tiềm Long tông có hơi kém.

Bộ Lĩnh bị Bách Niệm Hàn Sơn liên tục chất vấn hai câu, trên mặt treo đầy vẻ hoang mang ảo não:

- Tông chủ, tình báo của chúng ta đều mua từ Bách Tông liên minh. Ta điều tra rất rõ thực lực, bối cảnh từng thành viên trong tất cả đội ngũ. Nam Môn Thường, Hoằng Ô rõ ràng là người của Vạn Tượng môn. Không hiểu sao đột nhiên lại thành người của Hạ gia?

- Bách Tông liên minh không đến mức điều tra sai chút chuyện nhỏ này… Âm mưu, đây chắc chắn là âm mưu!

Bách Niệm Hàn Sơn tức sùi bọt mép, xoay người nghênh ngang rời đi, phương hướng đi tới đương nhiên là vị trí Hạ gia.

Đám người Bộ Lĩnh vội vàng đuổi theo, để lại mỗi Bách Niệm Hương tiếp tục động viên nhóm Văn Mộng cố gắng lên.

Bách Niệm Hương thấy tình thế không ổn, lập tức hô lớn hơn.

Bởi vì nàng cũng tức giận!

- Văn Mộng sư tỷ cố gắng lên, đánh ngã hai tên khốn kiếp kia đi!

Bách Niệm Hương hô như thế làm người chung quanh bàn tán liên tục.

Đánh ngã?

Đánh như thế nào?

Trước mắt hai người Văn Mộng chỉ có thể cầm chân Nam Môn Thường, Hoằng Ô, hoàn toàn không có biện pháp đối phó.

- Cố gắng làm gì nữa!

Ở đằng sau, giọng nói của một nam nhân đột nhiên vang lên, tất cả mọi người lập tức quay đầu nhìn lại.

Hạ Nghiệp!

Thiên kiêu Hạ gia, đệ đệ của Hạ Kim.

Hạ Nghiệp tề danh với Hạ Kim, nhưng bởi vì Hạ Kim lý giải Man Yêu linh thể sâu hơn, cho nên từ trước đến nay, hắn luôn đứng dưới Hạ Kim một bậc. Lần này Hạ Kim theo Tư Đồ Tu Năng chết rồi, Hạ Nghiệp tự nhiên trở thành thiên kiêu duy nhất trong Hạ gia.

Hạ Nghiệp, người cầm quyền Hạ gia tương lai, lựa chọn duy nhất!

Thêm cả thân phận thiên kiêu nên rất khó để cho người ta không chú ý đến hắn.

Hạ Nghiệp mang theo nụ cười tráo phúng, chậm rãi đi đến bên cạnh Bách Niệm Hương, tươi cười chào hỏi:

- Niệm Hương, đã lâu không gặp.

Bách Niệm Hương giận dữ trả lời:

- Lăn đi, chúng ta không quen!

- Ha, bản lĩnh không lớn, tính tình không nhỏ.

Hạ Nghiệp vẫn giữ nụ cười trên môi, tản ra một cỗ khí chất đặc biệt.

Đương nhiên, trong mắt Bách Niệm Hương cũng như những người Tiềm Long tông, cỗ khí chất đặc biệt này vô cùng đáng ghét, giống như lúc ngươi đang buồn ngủ mà có người cứ cố ý lải nhải bên tai vậy.

Hạ Nghiệp xoay người rời đi, không quên để lại câu khiêu khích:

- Đừng nóng vội, tiếp theo sẽ đến lượt ngươi. Văn Mộng thua, ngươi sao lại không thua?

Dứt lời, Hạ Nghiệp ngửa mặt lên trời, cười to hai tiếng.

Chính diện trào phúng kẻ địch, nhìn kẻ địch từng bước một rơi vào bẫy rập… Thật sự sảng khoái!

Hạ Kim chết rồi.

Hiện tại hắn là độc đinh Hạ gia, thoải mái hơn lúc trước nhiều!

…

Hiện tại, Văn Mộng và Nam Môn Thường đã kéo dài suốt một canh giờ.

Người vây xem, người trên phù không đảo, tất cả đều cảm giác phát chán.

Mỗi một phút, mỗi một giây đều làm người say mê.

Trong hơn một canh giờ vừa rồi, Văn Mộng tiêu hao vô cùng lớn.

Mồ hôi thấm đẫm mái tóc dài, thẩm thấu ra cả quần áo trước ngực và phía sau lưng. Mỗi một lần vung đao, mỗi một lần quay người, mỗi một lần lùi lại, Văn Mộng đều sẽ vẩy mồ hôi ra xung quanh.

Trong thời gian đó, Nam Môn Thường, Hoằng Ô lộ ra rất nhiều sơ hở.

Văn Mộng đương nhiên không bỏ qua cơ hội.

Thế nhưng đa số đều là không công mà lui, thậm chí còn chẳng thể tiêu hao đối phương.

Bởi vì cảnh giới Linh Thể của đối phương rất cao!

Cao đến mức đao của Văn Mộng căn bản không có thể năng tạo ra vết thương trí mạng.

Rõ ràng cùng tuổi, bọn họ mới tiểu thành, vậy mà đối phương đã linh thể đại thành!

Mạch môn của Nam Môn Thường lại lần nữa run lên, hóa thành man ngưu đột nhiên xung phong, sau đó hỏi:

- Văn Mộng, Lý Nguyên, mệt không? Nói thật, gia chủ vì để cho chúng ta gài bẫy các ngươi trên Tân Tú chiến mà đã

chuẩn bị tận năm năm. Năm năm qua, chúng ta chủ yếu tập trung tu luyện cảnh giới và linh thể, chỉ vì ngày hôm nay.

- Huyền Cơ hạ phẩm Mạch thuật của các ngươi mới chỉ tiểu thành, căn bản không thể đả thương được chúng ta. Mặc dù chúng ta cũng có tiêu hao, tuy nhiên còn chưa bằng một nửa các ngươi. Đợi thêm một canh giờ nữa, đến lúc ngươi hoàn toàn kiệt lực thì… Ha ha!

Hoằng Ô cười như sấm.

Văn Mộng, Lý Nguyên vẫn tràn đầy chiến ý, mặc dù đã có chút mỏi mệt, thế nhưng hai người bọn họ vẫn không muốn chịu thua.

Văn Mộng rất rõ ràng, nếu cứ tiếp tục tiêu hao như thế, bọn họ chắc chắn phải thua.

Cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Hiện tại đành phải trông chờ ba người kia giải quyết hết đệ tử Vạn Tượng môn.

Chỉ cần đệ tử Vạn Tượng môn bị giải quyết hết, như vậy cục diện chắc chắn sẽ thay đổi.

- A!

Một tiếng hét thảm tiếng truyền đến.

Văn Mộng, Nam Môn Thường đều nhìn về phía phát ra tiếng hét.

Chỉ thấy một tên đệ tử Tiềm Long tông đã bị đấm văng ra khỏi khu vực chiến đấu, ngã trên mặt đất, đau đến không muốn sống. Sau khi người đó được Bách Tông liên minh khiêng đi, nụ cười của Nam Môn Thường và Hoằng Ô càng thêm xán lạn.

Văn Mộng lập tức nản long.

Xong!

Cục diện tồi tệ nhất đã xuất hiện.

Bốn đánh năm!

Nam Môn Thường cười cười, đột nhiên nhảy lên, đánh xuống hai người Văn Mộng.

Oanh!

Hai người chật vật lách mình né tránh, còn chưa kịp ổn định thân hình, Hoằng Ô lại lao đến.

Văn Mộng vội vàng trảm ra một đao, nghênh kích đối phương, đao này có vẻ mạnh mẽ, đao mang cao tới mấy trượng, thế nhưng sau khi trảm xong, Văn Mộng lại vội vàng chạy đi chứ không định chiến tiếp.

Hoằng Ô va nát đao mang, vừa đuổi theo Văn Mộng vừa chế nhạo:

- Chạy đi, nhớ kỹ sự kinh khủng mà ta mang đến cho ngươi.

【VIP】 Đối thủ thứ hai của đội Bất Hủ Tông

Chương 660: Đối thủ thứ hai của đội Bất Hủ Tông

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Cục diện đã từ bốn đánh năm chuyển thành ba đánh năm, cuối cùng dừng lại ở hai đánh năm.

Chỉ có hai người Văn Mộng, Lý Nguyên còn đang chống đỡ. Dĩ nhiên, hai người gượng chống đến bây giờ mà chưa có ngã xuống là vì Nam Môn Thường không có kêu ba người còn lại gia nhập vào chiến đấu. Có vẻ như hai người Nam Môn Thường muốn tự tay kết thúc tất cả.

Thoạt nhìn có vẻ như là Hạ gia muốn tự tay kết thúc phân tranh với Tiềm Long Tông.

Tuy rằng Nam hai người Môn Thường cũng không có tu luyện Mạch Thuật Huyền Cấp, nhưng mà sức phòng ngự của Man Yêu Linh Thể phối hợp với mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm quá kinh khủng. Mặc dù hai người Văn Mộng vẫn luôn dùng mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm đánh trả, nhưng mà tiêu hao và lợi ích hoàn toàn không tỉ lệ thuận với nhau.

Trước mắt hai người Văn Mộng đã sức cùng lực kiệt, linh thể đã mỏi nhừ, phát run, lần sau phóng thích mạch thuật yếu hơn lần trước. Nhưng mà hai người Nam Môn Thường vẫn biểu hiện tinh lực dồi dào, nhìn dáng vẻ thì có vẻ như là còn có thể đại chiến thêm năm trăm hiệp nữa.

“Văn Mộng, Lý Nguyên, rời khỏi khu vực chiến đấu!” Đúng vào lúc này, Bộ Lĩnh đột nhiên lên tiếng.

Rời khỏi đại biểu cho nhận thua.

Trong mắt đa số mọi người, thua cũng không đáng sợ.

Nhận thua mới đáng sợ nhất.

Bởi vì nhận thua thì có nghĩa là trong lòng ngươi sợ? Như vậy còn xấu hổ hơn là bị đối phương đánh bại nữa!

"Ta…"

Văn Mộng nhìn khu vực phía sau, sau đó lại lui mấy chục bước, đó chính là bên ngoài khu vực chiến đấu.

Nàng do dự.

Nàng không cam tâm nhận thua.

Nàng tình nguyện bị đối thủ đánh bại.

Bộ Lĩnh thấy nàng không nghe thì mở miệng nói tiếp: "Ngươi vẫn còn có ba trận và mười trận thi đấu cá nhân nữa, nên nhìn xa một chút."

Bộ Lĩnh sợ đối phương khiến cho hai người Văn Mộng tổn thương quá nặng, một khi xuất hiện tình huống này thì có ý nghĩa là trong bất kỳ một trận thi đấu nào sau đó Văn Mộng đều không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, nếu còn tiếp tục như thế thì cục diện của Tiềm Long Tông sẽ càng bị động hơn.

"Lý Nguyên, ngươi lui ra ngoài!" Văn Mộng khẽ cắn môi, sau đó quay qua nhìn Lý Nguyên, hô.

"Sư tỷ, vậy ngươi thì sao?"

"Ta… xin lỗi, cho dù ta thua thì cũng phải để cho bọn họ trả giá đắt."

Văn Mộng quật cường nhấc đao lên, mạch môn lại rung vang.

Ầm!

Mũi đao chĩa xuống đất, sau đó mạnh mẽ vung lên.

Bắt đầu từ dưới chân, ba đạo đao mang vụt lên từ mặt đất, bổ về phía Nam Môn Thường.

Nam Môn Thường nhếch miệng cười một tiếng, không tránh cũng không né, ngược lại, hắn đón đỡ đao mang từ đối diện đánh tới.

Oanh.

Cả hai chạm vào nhau, bụ bặm mù mịt.

Sau đó một luồng sóng khí từ trong khu vực bụi bặm bao phủ bắn ra, xua tán bụi bặm, cũng bắn Văn Mộng bay ra.

Văn Mộng như là diều đứt dây, bị chấn bay ra khỏi khu vực chiến đấu, cũng may Lý Nguyên đã thối lui ra khỏi khu vực chiến đấu từ trước, đỡ lấy nàng.

Đến lúc này, chiến đấu mới hạ màn kết thúc.

Đồng thời cũng mang ý nghĩa đội của Văn Mộng bị trừ tám ngàn chín trăm hai mươi điểm.

Đến lúc này, điểm số kiếm được của những trận thắng trước đó hoàn toàn không có, tích phân đã là số âm.

Cũng may thế giới này cũng không có số âm, tích phân chỉ vọt về mức không thôi.

…

Hôm sau.

Ôn Bình nghiên cứu Hạ Bình, người đứng hạng thứ năm trăm trong Tân Tú Bảng đó một phen, sau đó ngày thứ hai thì hắn cho Hoài Diệp đi đưa thư khiêu chiến.

Nghe nói đội của Hoài Diệp có tích phân không thấp, đồng thời thấy còn có một nhược điểm là Hoài Diệp thì hắn đồng ý đáp ứng.

Hạ Bình là người số một trong thế hệ này của Quý Dương Môn, tứ tinh cự đầu, hắn cũng có ngạo khí của hắn.

Ví dụ như là không cần trưởng bối trong tông môn hỗ trợ.

Từ lúc vừa mới bắt đầu thì hắn đã là một người lãnh đạo, tất cả đội ngũ của Quý Dương Môn hắn đều quản, đồng thời cũng chọn lựa đối tượng khiêu chiến cho tất cả đội ngũ. Có thể nói, Hạ Bình cũng không ngốc, hắn vẫn xem bọn người Hoài Diệp là đối thủ.

Bởi vì hắn cảm thấy bọn người Hoài Diệp cũng sẽ không ngốc!

Đương nhiên, xem bọn người Hoài Diệp là đối thủ và xem bọn họ như đối thủ không thể chiến thắng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Khi nhận được thư khiêu chiến của Hoài Diệp thì Hạ Bình bắt đầu động thủ ở trận thứ ba, đi thẳng tới Bách Tông Liên Minh mua sắm tình báo. Sau khi mua được tình báo thì Hạ Bình chọn đối thủ cho mình trước, mục tiêu khóa chặt ở hạng thứ ba trăm trên Tân Tú Bảng.

"Hạ Bình, Lục Lang này chính là người số một ở Lục gia bây giờ, xếp hạng cao hơn ngươi hơn hai trăm hạng trên Tân Tú Bảng, ngươi suy tính thêm một chút đi. Đoàn đội thi đấu, chỉ có thể thắng, không thể bại. Bại một lần thì tương đương với đánh hai trận vô ích."

Lão giả đang nói chuyện là Đại trưởng lão của Quý Dương Môn, tuy rằng Hạ Bình có ý nghĩ của riêng mình, hắn cũng hết sức yên tâm, nhưng mà hắn vẫn không nhịn được khuyên một câu.

Hạ Bình lắc đầu, nói: "Đại bá, ngươi quá lo lắng rồi. Ngươi xem tư liệu trên này, Lục Lang thích việc lớn hám công to, ỷ vào mình đã tu luyện công pháp Huyền cấp hạ phẩm đến đại thành, trong trận giao đấu đầu tiên thì đã thành công một chọi ba. Các ngươi nhìn thấy chính là năng lực của hắn mà ta nhìn thấy chính là tâm tình của hắn bây giờ, còn có hành động tiếp theo của hắn."

"Cõ nghĩa là sao?"

"Trong Bách Niên Thịnh Hội, còn có thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa nhìn, không phải đây chính là cơ hội tốt nhất để chứng minh mình sao? Hắn một chọi ba, chẳng lẽ là để cho mấy kẻ yếu xem? Không… hắn đang làm cho người ở ngoài Hồ Thiên Địa xem. Cho nên chắc chắn tiếp theo hắn cũng sẽ làm như thế. Ai mà không phải là một Thông Huyền Thượng Cảnh chứ? Ta có nắm bắt có thể thắng được hắn!"

"Quá mạo hiểm."

"Đại bá, ý ta đã quyết!"

Hạ Bình cũng không muốn nói tiếp nữa, Đại bá nghĩ không sai, nhưng hắn cho rằng người trẻ tuổi thì phải có nhuệ khí của người tuổi trẻ.

Đại bá, bọn họ già rồi.

Hắn không muốn chấp nhận cái gọi là ổn định của bọn họ.

Hạ gục loại thiên tài ưa thích một chọi ba này, một khi thắng thì hắn có thể nhận được tán thành và nhiều người lớn tiếng khen hay hơn.

Đương nhiên, hắn không cho là mình sẽ thua.

Thua bởi một mãng phu?

Sao có thể có chuyện đó được?

Nhưng mà Đại trưởng lão của Quý Dương Môn này cũng không phải là một người chỉ bị một hai câu nói là từ bỏ ý nghĩ của mình, nói thẳng: "Ta không phải là đang thương lượng với ngươi! Đổi trường hợp khác, nếu như thua, có lẽ người cũng không giữ được hạng năm trăm trong Tân Tú Bảng của mình."

Hạ Bình cũng chỉ đáp lại một câu; "Đại bá, ta cũng không phải là đang thương lượng với ngươi! Hơn nữa, ta cũng không cho rằng bọn họ có thể thắng."

Nhìn vẻ mặt chắc chắn của Hạ Bình, trong lòng của vị Đại trưởng lão của Quý Dương Môn này càng khó chịu hơn, nhưng hắn cũng biết là hắn không thể rung chuyển được quyết định của Hạ Bình. Hết cách rồi, hắn chỉ đành bỏ ra ngoài đi tìm môn chủ.

Hạ Bình thấy Đại trưởng lão đi ra ngoài thì biết ngay vị Đại bá này của mình muốn đi làm gì, vội hô lên một câu: "Cho dù phụ thân ta đến thì hắn cũng không rung chuyển được quyết định của ta."

Muốn ăn, thì ăn lớn.

Trận thứ ba, hắn nhất định phải thắng.

Hắn cũng rất muốn lãnh giáo một chút mạch thuật của hệ phái Lục gia. Khi Lục Lang một chọi ba thì hắn dùng nắm đấm đánh phế ba người. Hắn cũng muốn nhìn một chút xem

rốt cuộc là nắm đấm của Lục gia cứng hay là mũi kiếm của Quý Dương Môn hắn bén!

Đóng cửa lại, Hạ Bình bắt đầu sắp xếp đối tượng khiêu chiến cho một đội khác của Quý Dương Môn.

Đội nào nhận được thư khiêu chiến thì ưu tiên lựa chọn đội khiêu chiến.

Không có nhận được thư khiêu chiến thì bắt đầu tìm đội có thực lực ngang nhau. Bởi vì tìm những đội có thực lực yếu hơn bọn họ thì chưa chắc những đội đó sẽ đồng ý.

…

Ngày thứ ba.

Ngày khiêu chiến đúng hạn mà tới.

“Tông chủ, nên xuất phát.” Dưới lầu, Hoài Diệp hô lên.

Ôn Bình ở trong phòng, cất bốn tấm Tuyền Qua Đồ Nhị Tuyền đã bị cải tạo vào, sau khi đi ra ngoài thì Ôn Bình chợt nghĩ đến một vấn đề.

Tuyền Qua Đồ, bán hay là không bán?

Nói thật, bán thì có thể nhận được không ít bạch tinh.

Một tấm Tuyền Qua Đồ thì ít nhiều gì cũng kiếm được mấy trăm miếng bạch tinh.

Bốn tấm thì ít nhất cũng được một ngàn miếng!

Không bán, thì có thể dùng danh nghĩa ban thưởng đưa ba trong số bốn tấm Tuyền Qua Đồ đó cho ba người Hoài Diệp. Trong lúc đang túng quẫn thì đưa ra ngoài ba tấm Tuyền Qua Đồ Nhị Tuyền, thủ bút rất lớn, Ôn Bình có chút không đành lòng.

Một tấm bảy trăm miếng bạch tinh!

Ba tấm chính là hai ngàn một trăm miếng!

“Ừm, chờ đánh xong trận này đi. Vì nhiệm vụ, cần hào phóng một lần thì cứ hào phóng một lần đi.” Ôn Bình bất đắc dĩ cười thầm một tiếng.

“Đi thôi.”

Sau khi xuống lầu, Ôn Bình dẫn năm người Hoài Diệp đi tới bí cảnh.

Đi vào bí cảnh, Ôn Bình cầm thư khiêu chiến, đúng hẹn đến khu vực khiếu chiến thứ bốn mươi bốn.

Trên phù không đảo, người ngồi lít nha lít nhít, Ôn Bình đoán chừng rất nhiều người đã xem suốt mấy ngày liên tục.

Đợi một lát ở bên ngoài khu vực chiến đấu, Hạ Bình dẫn người tới.

Hạ Bình liếc nhìn mấy người Hoài Diệp, quay đầu lại tiếp tục trò chuyện với người bên cạnh: “Thế nào, Lục Lang có nhận không?”

Thanh niên bên cạnh gật gật đầu, nói: “Nhận. Khi thấy ta tới đưa thư khiêu chiến thì hắn hết sức hưng phấn, nhất là khi nhìn thấy ta.”

“Ừm ừm, đến lúc đó ngươi hãy đánh ngã hắn. Còn chiến thuật, đợi chút nữa ta suy nghĩ một chút, tối sẽ nói cho các ngươi.” Nghe báo Lục Lang đã nhận thư khiêu chiến, Hạ Bình lập tức xắn tay áo lên, dáng vẻ vô cùng hưng phấn.

“Ừm.”

Bốn người bên cạnh khẽ gật đầu.

Rất nhanh, khu vực khiêu chiến trở nên trống không.

Dựa theo thứ tự thì nên tới lượt Bất Hủ Tông và Quý Dương Môn lên.

Đi vào khu vực chiến đấu, người của Quý Dương Môn chỉ liếc mắt nhìn người của Bất Hủ Tông một cái, đa số thời gian còn lại đều bàn chuyện Lục Lang.

Hai người Lục Giang, Lục Tuyết có chút bất đắc dĩ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ bị khinh thường như vậy.

Trước khi vào trận, Ôn Bình lại dặn dò một câu: “Nhớ kỹ, ổn định đội hình, đừng cho đối phương có cơ hội xáo trộn đội hình của các ngươi.”

Nói xong, Ôn Bình lặp lại động tác cũ, tìm đối thủ cho trận khiêu chiến tiếp theo.

Hai người Lục Giang, Lục Tuyết nhìn lại thì đã không thấy tung tích của Ôn Bình, lập tức có chút hoảng.

Ôn tông chủ đi đâu?

Nếu như còn ở đây thì còn có thể chỉ bảo hai người bọn họ một câu.

Đối diện chính là Hạ Bình!

Nhân vật xếp hạng thứ năm trăm trong Tân Tú Bảng.

"Hai người các ngươi nhìn cái gì đó?" Ngay lúc Lục Giang, Lục Tuyết quay qua quay lại nhìn thì Hạ Bình lên tiếng hỏi.

Nói xong, Hạ Bình đi thẳng tới bên cạnh tên Thông Huyền Trung Cảnh nói: "Hai tên Thông Huyền Hạ Cảnh đằng sau đó giao cho ngươi."

Thanh niên gật gật đầu, cười rất vui vẻ.

"Hạ sư huynh, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Hạ Bình chỉ vào đám người Lục Tuyết, tiếp tục nói: "Những người khác thì các ngươi tùy tiện chọn, mau giải quyết chiến đấu."

"Vâng!"

"Vâng!"

"Vâng!"

Ba người gật gật đầu, sau đó bắt đầu thương lượng người nào giải quyết người nào.

Lâm Khả Vô nhìn cảnh này thì bất đắc dĩ nhún nhún vai: "Chúng ta cũng bắt đầu đi."

"Được."

Hoài Diệp, Tần Mịch trăm miệng một lời đáp.

Như cũ, vừa động thủ thì dùng ra Ngự Kiếm Thuật và Hỏa Long Thuật.

Lần này, Tần Mịch trực tiếp vận dụng Địa Ngục Hỏa, Hỏa Long màu đỏ thắm trực tiếp nhào về phía đám người Hạ Bình.

Hoài Diệp không có xông qua Thiên Tằng Giai để lấy được dị mạch Địa Ngục Hỏa, cho nên chỉ có thể phóng ra Ngự Kiếm Thuật. Nhưng mà lần này, Thiên Gia Kiếm đã ra khỏi vỏ.

Thiên Gia Kiếm là La Mịch đưa cho nàng trước khi đi, bởi vì biết Hoài Diệp mới Thông Huyền Hạ Cảnh, thứ nàng am hiểu nhất cũng chỉ có Ngự Kiếm Thuật.

【VIP】 Pháp thuật vs mạch thuật, Bất Hủ Tông vs Quý Dương Môn

Chương 661: Pháp thuật vs mạch thuật, Bất Hủ Tông vs Quý Dương Môn

Thiên Gia Kiếm ra khỏi vỏ, để lại một vết kiếm màu lam nhạt ở trên trời cao.

Giống như là tia chớp đột nhiên xuất hiện trong bầu trời trong.

Sau đó, Thiên Gia Kiếm vọt thẳng vào trong đám người, nhanh chóng giết tới chỗ đám người đó, chỉ thẳng vào trán của tên tiểu thanh niên Thông Huyền Trung Cảnh được giao nhiệm vụ giải quyết Hoài Diệp, Tần Mịch.

Thế như muốn lấy tính mạng của hắn.

Tân Tú chiến, bất luận sinh tử.

Nhưng mà các thế lực lớn vì không muốn gây ra mâu thuẫn không cần thiết, không ảnh hưởng hòa khí trong liên minh cho nên có rất ít người sẽ đoạt mạng đối phương thật.

Nhưng ở trong mắt Hoài Diệp thì người của Bách Tông Liên Minh đều là kẻ địch.

Đối đãi với kẻ địch, Thiên Gia Kiếm không hề thu liễm chút phong mang nào.

Thiên Gia Kiếm vừa tới, một tiếng hô kinh hãi vang lên!

“Thứ quỷ gì?”

Tên thanh niên Thông Huyền Trung Cảnh đó thấy Thiên Gia Kiếm chỉ thẳng tới phía mình thì lập tức giật mình, vội vàng lui về sau.

Nhưng khi nhìn thấy người điều khiển nó là Thông Huyền Hạ Cảnh Hoài Diệp thì lập tức bỏ đi cảm xúc hoảng hốt trong lòng, mạch môn chấn động, sau đó mạch khí hóa thuẫn rồi

thuận thế lấy kiếm từ trong tàng giới ra, muốn đỡ lấy thanh kiếm đang bay tới.

Đứng bên cạnh tên thanh niên Thông Huyền Trung Cảnh đó còn có hai tên Thông Huyền Thượng Cảnh, mặc dù bọn họ cảm nhận được sát ý lăng lệ của Thiên Gia Kiếm nhưng bọn họ cũng giống như tên thanh niên đó, không có để ý nhiều. Thấy Thiên Gia Kiếm từ bên cạnh lướt qua, thì kiếm trong tay thuận thế chọt tới, muốn đánh bay nó.

Nhưng mà khi phát hiện tốc độ của mình hoàn toàn không thể so với thanh kiếm bay qua, sắc mặt của mấy người đều biến đổi.

Kiếm của hai người đều đâm vào khoảng không!

Trong chớp mắt, Thiên Gia kiếm đã bay tới trước mặt tên thanh niên Thông Huyền Trung Cảnh đó.

Mạch khí hóa thuẫn bị đâm rách không một chút sức chống cự nào, Thiên Gia Kiếm đâm thẳng vào trong đó, sau đó đâm thủng cánh tay của hắn.

Phốc!

Máu tươi bắn ra.

Tên thanh niên Thông Huyền Trung Cảnh đau nhức kêu lên một tiếng, toàn thân bị Thiên Gia Kiếm kéo bay một vòng trên không trung, sau đó nện xuống đất, khiến cho bụi bay mịt mù.

Bịch!

Bốn người Hạ Bình ngẩn ra.

Những người đang quan chiến cũng ngẩn ra.

Đây là mạch thuật gì vậy?

Mới vừa bắt đầu thì đã khiến cho một người bên phía Hạ Bình bị thương!

Nhưng mà bốn người Hạ Bình sẽ không lạnh lùng đứng tại chỗ tỏ vẻ kinh ngạc tán thán như người xem, bởi vì Hỏa Long cũng đã đánh tới. Hạ Bình cũng bỏ ngày ý nghĩ đón đỡ và phá vỡ Hỏa Long.

Còn chưa kịp nói chuyện thì thanh niên hồng y bên cạnh đã vọt tới.

Ầm!

Mạch môn chấn động, kiếm trong tay đã đánh ra thức thứ nhất.

Người này tên là Nguyên Biên.

Chính là người đứng thứ hai trong đội của Hạ Bình.

Hai mươi bốn tuổi, Thông Huyền Thượng Cảnh, chiếm hạng rất cao trong số ngàn tên trong Tân Tú Bảng.

Mới bị mạch thuật của Hoài Diệp làm cho kinh sợ, thấy người phe mình bị thương, cảm thấy hết sức khó chịu, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Điêu trùng tiểu kỹ."

Nguyên Biên nghĩ, nhất định phải phá mạch thuật mà Tần Mịch phóng ra.

Nếu không, vừa mới khai chiến thì Bất Hủ Tông sẽ chiếm hết toàn bộ phong quang.

Trong đầu của hắn, dị mạch thuộc tính hỏa bá đạo hoặc là mạch thuật thuộc tính hỏa thì còn chưa tới trước mặt là nhiệt độ nóng bỏng đã đập vào mặt rồi.

Nhưng mà hỏa diễm mà Tần Mịch thả ra đã sắp tới trước mắt rồi mà lại không cảm thấy chút cảm giác nóng rực nào.

Đồng thời, từ trước tới giờ dị mạch thuộc tính hỏa có hỏa diễm có nhiệt độ càng cao thì mạch thuật được phóng ra sẽ càng bá đạo.

Cho nên khi phá nó, Nguyên Biên chỉ dùng một thức thứ nhất của mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm.

Kiếm lên, cuốn theo một luồng gió nhẹ thổi tới.

Trong gió nhẹ, kiếm khí màu xanh lam tùy ý bay múa, theo kiếm nâng lên, chút kiếm khí màu xanh lam này bị gió bọc lấy, bắn về phía Hỏa Long.

Nhưng mà khi kiếm khí mà Nguyên Biên thả ra đâm vào cái trán của Hỏa Long thì bị đốt sạch ngay lập tức.

Không chỉ không thể cắt nát Hỏa Long mà ngược lại, số kiếm khí này còn không gây ra được chút động tĩnh nào.

Hỏa Long vẫn không giảm tốc độ!

Vọt thẳng tới chỗ Nguyên Biên.

Sắc mặt Hạ Bình lập tức thay đổi, sau đó giơ kiếm trong tay lên, mạch môn sau lưng cũng rung lên.

Ầm!

Kiếm quang lập tức xuất hiện như là ánh trăng trong sáng, kèm theo thanh kiếm bay múa mà hạ xuống.

Bá bá bá!

Rớt xuống người Hỏa Long thì vẫn như là châm nhỏ rơi xuống biển.

Oanh!

Hỏa Long cũng không có cho đám người Hạ Bình có cơ hội ra tay lần thứ ba, khi vọt tới trước mặt mấy người thì lập tức nổ tung.

Trong nháy mắt, hỏa diễm màu đỏ thắm khuếch tán, hóa phạm vi vài thước xung quanh chỗ nổ tung thành một cái biển lửa.

Hỏa diễm cháy hừng hực, nhưng mà còn nghe được có tiếng kêu đau đớn trong đó: “Tại sao hỏa diễm này lại bá đạo như vậy!”

Bịch!

Bốn người phe Hạ Bình xông vào hỏa diễm.

Mái tóc đen nhánh của hắn gặp nạn trước nhất, tất cả đều bị thiêu huỷ. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, bốn cái đầu trọc đập vào trong mắt. Còn quần áo thì nhờ có tài liệu khác biệt nên khi bọn họ lao nhanh ra cũng không có bị đốt trụi, nhưng lại có chút chật vật.

Có người nửa cái ống tay áo bị đốt trụi.

Có người áo chỉ còn lại có ống tay áo.

Ngoài quần áo, tóc ra thì linh thể cũng chật vật như thế.

Mới trong một thoáng đó, bốn người Hạ Bình cũng cảm nhận được năng lượng của linh thể bỗng nhiên bị tiêu hao hết một phần lớn.

Nói cách khác, linh thể vì không bị thương nặng mà đã triệu tập hàng loạt năng lượng của mình tới để chống cự lại nhiệt đột nóng bỏng đó.

Cùng lúc đó, bốn người không có phát hiện, trong biển lửa, tên thanh niên Thông Huyền Trung Cảnh đó không thể đi ra ngoài.

Sau khi biển lửa do Hỏa Long Thuật nổ tung hình thành tan biến thì tên thanh niên Thông Huyền Trung Cảnh đó đã không thấy tung tích.

Chỉ để lại một thanh kiếm!

Bởi vì Hỏa Long Thuật không phải là Địa Ngục Hỏa thuần túy cho nên không có hòa tan thanh kiếm đó trong một thời gian ngắn được.

Nguyên Biên nhìn thấy cảnh này thì có chút choáng váng.

“Sao hai tên Thông Huyền Hạ Cảnh này có thể phóng ra mạch thuật khủng bố như vậy?”

“Chẳng lẽ là tu luyện mạch thuật Huyền cấp thượng phẩm?”

…

Bốn người nhìn hai người Hoài Diệp, Tần Mịch, trong mắt hiện vẻ kiêng dè.

Đội của Bất Hủ Tông, không đơn giản!

Lúc này, Lâm Khả Vô thấy vòng công kích thứ nhất có hiệu quả thì mở miệng nói: “Hoài Diệp, Tần Mịch, tiếp tục công kích. Dựa theo những gì Tông chủ đã dặn dò, lấy quấy rối làm chủ, có thể khiến cho đối phương bị thương là tốt nhất, nếu như không thể thì quấy nhiễu bọn họ.”

Nói xong, Lâm Khả Vô tiến về phía trước.

Trận hình năm người, vẫn giữ vững đội hình giống như Ôn Bình đã dặn, không có vì bên phe Hạ Bình giảm quân số xuống một người mà tản ra, vẫn tiếp tục duy trì nguyên trạng.

Lâm Khả Vô biết rất rõ, tuy đợt thăm dò đầu tiên, bọn họ chiếm thượng phong, cũng thành công khiến cho đối phương giảm quân số xuống một người, nhưng đối phương còn lại bốn tên Thông Huyền Thượng Cảnh. So sánh hai bên thì đội hình bên mình vẫn kém hơn một chút.

Thắng bại vẫn chưa thể nói chắc được.

Lâm Khả Vô di chuyển, Lục Giang, Lục Tuyết lấy lại tinh thần, hai người vội vàng lấy lại bình tĩnh do Hỏa Long Thuật, Ngự Kiếm Thuật mang tới, vội vàng hỏi thăm Lâm Khả Vô: "Chúng ta có cần thử cưỡng chế loại bỏ một người trước hay không?"

Tại trong lòng hai người, ba người của Bất Hủ Tông đã trở thành nhân vật chủ chốt trong đội!

Thông Huyền Trung Cảnh.

Thông Huyền Hạ Cảnh.

Cảnh giới hoàn toàn không bị để ý tới.

Lâm Khả Vô lắc đầu, nói: "Không cần, cứ dùng trận hình này tiến lên. Lục Tuyết, khi chúng ta đến trước mặt bọn họ thì ngươi phụ trách xông tới bên cạnh hoặc là tìm cơ hội vòng ra phía sau bọn họ. Hoài Diệp, Tần Mịch sẽ phối hợp ngươi. Hoài Diệp, hai người các ngươi lui về sau, có gắng làm sao cho đừng có cách xa ta quá hai mươi trượng!"

Mọi người gật gật đầu, đều làm theo sự sắp xếp của Lâm Khả Vô đâu vào đấy.

Lục Giang, Lục Tuyết vọt thẳng tới đánh giáp lá cà.

Hai đánh bốn, trong nháy mắt áp lực đập vào mặt.

Hoài Diệp, Tần Mịch bắt đầu lui về sau.

Vì giảm bớt áp lực của Lục Giang và Lục Tuyết, trong lúc hai người lui lại thì cũng không có đình chỉ công kích bằng Hỏa Long Thuật và Ngự Kiếm Thuật.

Hỏa Long không ngừng vẫy vùng ở giữa bốn người, cũng không ngừng dùng đầu, đuôi công kích bốn người của Quý Dương Môn.

Thiên Gia Kiếm cũng không ngừng đâm về phía mấy người đó.

Trước mặt Thiên Gia Kiếm thì mạch thuật phòng ngự có cũng như không có, trong nháy mắt là bị đâm thủng hết.

Chuyện bốn người có thể làm bây giờ chỉ là tránh né.

Hạ Bình vì ngăn cản Hỏa Long Châu, cho nên mới tránh né chậm một chút, Thiên Gia Kiếm cắt trúng tay hắn một cái, cắt đứt linh thể.

Mặc dù linh thể của Quý Dương Môn không có sức phòng ngự mạnh mẽ bằng Man Yêu Linh Thể của Hạ gia nhưng trong số linh thể thì cũng có thứ hạng không thấp.

Một thanh kiếm lại có thể dễ dàng cắt da thịt.

Không dám nghĩ, nếu như trốn không thoát, trực tiếp đâm vào ngực…

Hạ Bình biết, đội này cũng không có đơn giản như vậy.

Thông Huyền Hạ Cảnh này không phải thông Thông Huyền Hạ Cảnh bình thường!

Mạch thuật, vũ khí, tất cả đều là đỉnh cao nhất trong Hồ Thiên Địa.

“Giải quyết hai người bọn họ trước! Chúng ta không thể nào lập tức đánh trọng thương Lục Giang và Lục Tuyết được, nhưng hai tên đệ tử Thông Huyền Hạ Cảnh của Bất Hủ Tông lại có thể làm tổn thương đến chúng ta.” Hạ Bình vội vàng chỉ huy người bên cạnh, thuận thế tiến lên, vung kiếm trong tay lên, sau đó một mảnh kiếm khí tạo thành khí cường dựng đứng trước mặt hai người, ngăn cản đuôi rồng quét tới.

Nguyên Biên gật gật đầu, vội vàng nhắm thẳng một bên chạy như bay.

Vừa kéo dài khoảng cách vừa cố gắng tìm cơ hội để tiếp cận hai người Hoài Diệp ở phía sau.

Nguyên Biên vừa đi, Hạ Bình lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Không cần biết là Tần Mịch và Hoài Diệp có dùng con Hỏa Long hoặc là thanh kiếm biết bay đó đi chặn đánh không để cho Nguyên Biên tới gần bọn họ hay không thì đối với mình và đồng đội của mình bây giờ đều là một kết quả khả quan, nếu như làm rối loạn đội hình của bọn họ thì tình huống sẽ hoàn toàn thay đổi.

Chỉ cần Nguyên Biên vọt tới trước mặt của Tần Mịch và Hoài Diệp được thì với cảnh giới hai người bọn họ thì hoàn toàn không chống đỡ được bao lâu.

Bây giờ Hỏa Long và thanh kiếm biết bay đó khiến cho bọn họ sứt đầu mẻ trán, hoàn toàn không thể tập trung đối phó mạch thuật mà Lục Giang phóng ra. Nếu như Hoài Diệp và Tần Mịch dùng mạch thuật chặn đánh không cho Nguyên Biên tới gần thì lại càng tốt hơn nữa.

Không chỉ tình huống sẽ có chuyển biến mà còn có thể đảo ngược thế yếu bốn đánh năm.

Để cho Nguyên Biên đi ngăn chặn hai người Tần Mịch và Hoài Diệp một thời gian hoàn toàn không có vấn đề.

Sau khi Nguyên Biên kéo dài khoảng cách, thấy thanh kiếm và con Hỏa Long đó không có đuổi theo tấn công mình thì lập tức mừng rỡ.

Bành!

Hai chân lập tức đạp một cái, vọt mạnh ra!

Mạch môn cũng theo đó mà run lên, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào hai người, thân thể và kiếm lập tức hóa thành một cái bóng trắng, xuyên qua kiếm khí như cánh hoa bay múa, vọt thẳng tới chỗ hai người Hoài Diệp và Tần Mịch. Khoảng cách hai mươi trượng, chỉ trong chớp mắt là đến.

Lâm Khả Vô quơ Thiêu Hỏa Côn, lập tức nghênh đón.

“Thông Huyền Trung Cảnh mà cũng muốn cản ta? Chiêu này của ta chính là mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm Nhất Điểm Kiếm, mặc dù chỉ mới luyện đến tiểu thành nhưng cũng không phải là chỉ là một Thông Huyền Trung Cảnh như ngươi có thể

cản được nó.” Kiếm khí quanh thân Nguyên Biên đột nhiên tăng lên, khí thế trực tiếp biến từ bàng bạc chi ý thành một điểm, hội tụ lại trên mũi kiếm.

“Nếu ngươi đã muốn chết thì cũng đừng có trách ta!”

Nói xong, kiếm đã đâm tới trước mắt Lâm Khả Vô!

【VIP】 Thiêu Hỏa Côn, Phong Chi Cấm Cố lại hiện ra!

Chương 662: Thiêu Hỏa Côn, Phong Chi Cấm Cố lại hiện ra!

“Cái tên này đang suy nghĩ gì?”

“Cầm một cây côn mà muốn đón đỡ mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm?”

Trên phù không đảo, bên ngoài khu vực chiến đấu, không ít người đang quan chiến đều tỏ vẻ nghi ngờ ngạc nhiên.

Nói thật, dưới tình huống một đánh một, Thông Huyền Trung Cảnh đối đầu với Thông Huyền Thượng Cảnh thì tuyệt đối không có phần thắng.

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất là cường giả Thông Huyền Thượng Cảnh với mạch môn bình thường đối đầu với Thông Huyền Trung Cảnh có Tiên Thiên Dị Mạch.

Bởi vì người tu luyện có Tiên Thiên Dị Mạch thì được dị mạch tăng phúc, cho nên mới có sức đánh một trận với Thông Huyền Thượng Cảnh.

Nhưng mà tình huống bây giờ là Thông Huyền Thượng Cảnh có Tiên Thiên Dị Mạch.

Thông Huyền Trung Cảnh Lâm Khả Vô không có!

Dưới tình huống này, Tần Mịch còn dám đón đỡ mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm của Nguyên Biên?

“Hắn đang muốn chết hả?”

“Đừng nói càn, bọn họ cũng hết cách rồi. Mặc dù là năm đánh bốn, có ưu thế nhất định về nhân số nhưng như vậy cũng có làm được cái gì đâu? Nguyên Biên vòng qua đó, Lâm Khả Vô này chỉ có thể cắn răng vọt lên. Hắn không lên thì hai người Hoài Diệp đó sẽ gặp nạn.”

“Ai, cũng đúng. Không cắn răng lên thì hai người Hoài Diệp sẽ gặp nạn. Bây giờ hai người Hoài Diệp còn có thể dựa vào mạch thuật kinh khủng kiềm chế đám người Hạ Bình. Nếu như hai người Hoài Diệp bị giải quyết thì thắng bại đã có thể định!”

Mọi người ngươi một lời ta một câu.

Mạch môn gần như trong suốt của Lâm Khả Vô cũng mở ra.

Bởi vì gần như trong suốt cho nên đa số mọi người đều cảm thấy đó là mạch môn bình thường, chẳng qua là màu sắc có chút nhạt thôi.

Trên thực tế thì trong số mạch môn bình thường, màu sắc đậm hay nhạt quyết định tư chất của người sở hữu nó.

Màu sắc càng đậm thì tư chất càng cao.

Cái mạch môn gần như trong suốt này của Lâm Khả Vô lập tức khiến cho người ta không khỏi thấy buồn cười.

Trong nháy mắt khi Lâm Khả Vô mở mạch môn ra thì Nhất Điểm Kiếm cũng đâm tới. Mạch môn của Lâm Khả Vô cũng chấn động.

Phong Chi Cấm Cố!

Kiếm ý sắc bén kèm theo sát ý thẳng tiến không lùi của của Nhất Điểm Kiếm lập tức hơi ngừng.

Nguyên Biên cũng ngẩn ra tại chỗ.

Quần áo, tóc, đều đọng lại. Bây giờ chỉ có tròng mắt của hắn là còn có thể chuyển động vài lần.

Trong mắt Nguyên Biên toát ra vẻ sợ hãi, sau đó hắn nhìn cây gậy đen thui đó đánh thẳng vào ngực mình.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Nguyên Biên bị một côn này đánh bay ra như đang hất bay một cục đá.

Mấy vạn người nhất thời trợn tròn mắt!

Chuyện gì vừa mới xảy ra?

“Chuyện này…”

“Vừa xảy ra chuyện gì, tại sao lại là Nguyên Biên bị đánh lùi?”

Mọi người kinh ngạc tán thán, cùng lúc đó, Nguyên Biên bị một gậy hất bay, trực tiếp rơi xuống rìa của khu vực chiến đấu cũng bối rối.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi!

Hoàn toàn không còn dáng vẻ của thiên kiêu người mang Tiên Thiên Dị Mạch, xếp hạng trước một ngàn trên Tân Tú Bảng.

Bây giờ hắn tựa như là một kẻ thất bại chiến bại.

Trong mắt tràn đầy hoảng hốt, cùng với thống khổ!

“Thế nào?” Hạ Bình không kịp suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra, vội vàng hỏi thăm Nguyên Biên sao rồi.

Bây giờ tuyệt đối không thể giảm quân số.

Một khi giảm quân số thì chắc chắn bọn họ sẽ thua.

Nguyên Biên cắn răng, nuốt máu trong miệng xuống, sau đó nắm ngực, ráng chống đỡ muốn đứng dậy.

Nhưng mà đau đớn kịch liệt khiến cho thân thể hắn run lên bần bật, Nguyên Biên vất vả lắm mới đứng lên được thì lại xụi lơ xuống, hắn quỳ một chân xuống đất mới giữ vững được thân thể không có chật vật té xuống.

“Ta… không sao…”

Nguyên Biên cắn răng nói ra ba chữ này.

Hắn vừa dứt lời thì một con Hỏa Long bỗng nhiên rơi xuống đất.

Oanh!

Nổ tung ngay bên cạnh Nguyên Biên.

Trong nháy mắt, hỏa diễm nuốt sống cái chỗ đó, Nguyên Biên cũng bị nổ bay ra ngoài.

Lâm Khả Vô thấy thế thì quay đầu lại tán thưởng: “Làm tốt lắm!”

Tần Mịch cười cười, sau đó lại là một cái Hỏa Long Thuật đánh ra ngoài, lần nữa xông vào trong đám người Hạ Bình.

Lâm Khả Vô cũng không còn đứng yên trong coi vị trí của mình mà là gia nhập vào trong chiến đấu, nâng Thiêu Hỏa Côn lên, liên tục quơ múa. Lúc này, hai người Lục Giang và Lục Tuyết cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn tình huống của Nguyên Biên.

Lúc này, Nguyên Biên đã hấp hối bất tỉnh, nằm bất động dưới đất.

Khí tức vô cùng mỏng manh!

Người của Bách Tông Liên Minh vội vàng tới khiêng hắn đi trị liệu.

Trong lòng hai người Lục Giang đồng thời kinh ngạc tán thán.

Quả nhiên!

Lâm Khả Vô càng không đơn giản!

Thông Huyền Trung Cảnh, một gậy đánh cho Thông Huyền Thượng Cảnh ra nông nỗi như vậy, thực lực của hắn kinh khủng cỡ nào?

Cái majhc môn gần như trong suốt đó đúng là đáng sợ!

Có thể mạch môn của Lâm Khả Vô còn tốt hơn Tiên Thiên Dị Mạch của bọn họ nhiều.

“Tốc chiến tốc thắng đi.”

Tiếng Lâm Khả Vô vang lên.

Còn nhớ, đây cũng là lời của Hạ Bình nói lúc mới bắt đầu.

Lục Giang và Lục Tuyết không thể nín được, cười cười, sau đó mạch môn cũng chấn động, thực lực trực tiếp tăng lên đến mức cao nhất.

Bởi vì bọn họ đã không cần phải tiếp tục đánh tiêu hao chiến nữa.

Năm đánh bốn, muốn không thắng cũng rất khó!

Oanh!

Oanh!

Lần này Hỏa Long càng không ngừng hạ xuống, nổ tung.

Tần Mịch không nương tay nữa, cũng hoàn toàn không để ý tới lực lượng của linh thể đang không ngừng bị tiêu hao.

Sau khi Lâm Khả Vô vọt vào đám người, mạch môn lại run lên lần nữa, tiếp tục phóng ra Phong Chi Cấm Cố vào một người trong đó.

Người này chính là người đang vọt tới chỗ hắn, Hạ Bình!

Lúc này Hạ Bình còn chưa nhụt chí, không cần biết là có thể thắng hay không hắn cũng muốn liều một phen. Cho nên việc cấp bách bây giờ là phải phá vòng vây trước. Đừng để mình lọt vào trận thế của đối phương, liên tục bị động bị đánh.

Lâm Khả Vô chính là điểm đột phá mà hắn chọn.

Dù sao thì Lâm Khả Vô chỉ là Thông Huyền Trung Cảnh.

Lâm Khả Vô thấy thế thì không khỏi cười một tiếng, nói: “Mới nãy ngươi không nhìn ra là có chuyện gì xảy ra sao?”

Lời vừa dứt, Hạ Bình thấy được nụ cười của Lâm Khả Vô, nụ cười này khiến cho Hạ Bình cảm thấy có gì đó không đúng lắm, lúc này Phong Chi Cấm Cố phát động.

Gió dừng lại.

Bụi mù đang bay lung tung cũng ngừng lại.

Hạ Bình cũng cứng đơ như một khúc gỗ.

Thiêu Hỏa Côn đập vào ngực của hắn.

Thiên Gia Kiếm cũng giết tới.

Khí thế hung hăng Hỏa Long đã mở miệng rộng ra, nhìn thế như muốn nuốt gọn Hạ Bình.

Hạ Bình nhìn tất cả những thứ này, bối rối!

Hắn không rõ tại sao mình lại không thể cử động.

Khi hắn vừa định suy nghĩ thì công kích toàn rơi vào trên người hắn, không có cho Hạ Bình bất kỳ một cơ hội suy tính nào hết.

"Lại xảy ra!"

Lần này, có cường giả Trấn Nhạc Cảnh thấy được chi tiết.

Là Hạ Bình đột nhiên bất động!

Có vẻ như là trong nháy mắt biến thành một khúc gỗ.

Điều khiến cho hắn buồn bực là rõ ràng mới nãy Hạ Bình còn khí thế hùng hổ, chiêu thức cũng hết sức cương mãnh, nhưng tại sao lại đột nhiên bất động rồi?

Chỉ có một khả năng duy nhất là đối phương đã khống chế hắn!

"Đây là mạch thuật gì thế?"

"Có thể khống chế không cho một người động đậy được!"

"Rốt cuộc thì Bất Hủ Tông này lại là thế lực gì, tại sao lại có nhiều mạch thuật đáng sợ như vậy chứ?"

"Có ai biết Bất Hủ Tông này là thế lực ở hồ nào không?"

Một cảnh giới Trấn Nhạc Cảnh của Bách Tông Liên Minh lắc đầu, nói: "Không biết… nhưng mà sau này Bất Hủ Tông này nhất định có thể trở thành trụ cột vững vàng trong Bách Tông Liên Minh. Chỉ với ba chiêu mạch thuật thì có thể nói tuyệt đối là thuộc về lưu phái mạch thuật đỉnh cao trong Hồ Thiên Địa!"

"Không biết rốt cuộc tông chủ Bất Hủ Tông này lại là người phương nào, vậy mà có thể bồi dưỡng được đệ tử ưu tú như thế."

"Thông Huyền Trung Cảnh, Thông Huyền Hạ Cảnh mà lại có thể tỏa sáng trong chiến đấu với hạng trên một ngàn trong Tân Tú Bảng như thế, quả là đáng sợ!"

Mọi người ngươi một lời ta một câu.

Lúc này trong khu vực chiến đấu, Quý Dương Môn chỉ còn lại hai người.

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, hình như là đang hỏi đối phương, còn đánh nữa không?

【VIP】 Bổn tông chủ chỉ bảo đệ tử, ngươi xen vào làm gì!

Chương 663: Bổn tông chủ chỉ bảo đệ tử, ngươi xen vào làm gì!

Kèm theo hai người đồng loạt rời khỏi khu vực chiến đấu.

Chiến đấu hạ màn!

Trên một cái phù không đảo, môn chủ Quý Dương Môn đang đàm phán với tộc trưởng của một thế lực tứ tinh cự đầu.

Bàn về những chuyện mà song phương có thể hợp tác với nhau.

Bàn về những tân tú có thể thông gia của hai nhà.

"Tông chủ, thiếu môn chủ… bọn hắn thua." Lúc này, một tên đệ tử của Quý Dương Môn bỗng nhiên đi tới, nói: "Thiếu môn chủ, Nguyên Biên sư huynh trọng thương."

"Cái gì?"

Môn chủ Quý Dương Môn và Đại trưởng lão đồng thời quay đầu lại, nét cười trên mặt hơi cứng lại.

Không phải còn chưa đánh với bọn người Lục Lang hay sao?

Hôm nay là đánh với một cái Bất Hủ Tông không có chút danh tiếng nào, hai cái Thông Huyền Thượng Cảnh dẫn theo hai cái Thông Huyền Ha Cảnh.

Sao có thể thua được?

Hai người không để ý tới tới chuyện đang nói nữa, nhanh chân rời khỏi phù không đảo, về nơi ở của mình.

Hạ Bình nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn xà nhà, bên cạnh, Linh Thiện đại sư đang xử lý vết thương.

Môn chủ và Đại trưởng lão của Quý Dương Môn về đến nhà, Hạ Bình đưa mắt nhìn thoáng qua một cái, sau đó lại quay

đầu đi…

“Phụ thân, ta thua…”

“Ta xem thường Bất Hủ Tông.”

“Ta xem thường người có can đảm khiêu chiến ta.”

Liên tục ba câu nói, trong lời nói tràn đầy ảo não.

Sau đó đột nhiên thân thể run lên bần bật, khóe mắt có nước mắt chảy ra, ngất đi.

Môn chủ Quý Dương Môn vội vàng cất bước đến bên giường, hỏi: “Tiểu tử thúi, ngươi không sao chứ?”

Linh Thiện đại sư nói: “Bẩm môn chủ, thiếu môn chủ bị thương quá nặng, vừa rồi bởi vì quá mức hối hận cho nên mới chống đỡ được. Bây giờ thấy ngài đã tới, thực sự không chịu được nữa nên mới ngất đi.”

Môn chủ Quý Dương Môn vội hỏi: “Tình huống của con ta thế nào?”

Linh Thiện đại sư trả lời: “Tình huống cụ thể thì trước mặt thiếu môn chủ có kiếm thương, bỏng, đồng thời xương cốt trong cơ thể còn bị đứt mấy cây. Coi như lão phu dùng Linh thiện tốt thì đoán chừng cũng phải tu dưỡng một hai tháng mới có thể khôi phục.”

“Chuyện này…”

Môn chủ Quý Dương Môn lập tức thở dài.

Bách Niên Thịnh Hội Tân Tú Chiến, Quý Dương Môn vô duyên!

Môn chủ Quý Dương Môn đột nhiên quay đầu nhìn về phía mấy người Đại trưởng lão, hỏi: “Bất Hủ Tông này là thế lực của hồ nào, sao lại ra tay hung ác như vậy?”

“Chưa nghe nói qua.”

“Sau khi mấy người thiếu môn chủ xảy ra chuyện thì cơ thể đi tra ngay, bọn họ giống như là một thế lực đột nhiên xuất hiện, trước đó hoàn toàn không có tin tức gì cả.”

Mấy người Đại trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu.

Môn chủ Quý Dương Môn tức giận nói: “Tra, cẩn thận tra! Ta cũng muốn xem xem Bất Hủ Tông này là thần thánh phương nào, cố ý giả heo ăn thịt hổ, phế ta tiền đồ của tân tú của Quý Dương Môn ta.”

…

Thời gian đảo mắt lại qua một ngày.

“Ngươi có xem trận đấu ngày hôm qua không?”

“Là trận nào?”

“Là trận đánh giữa Bất Hủ Tông và Quý Dương Môn.”

“Nghe nói, bốn tên thiên tài Thông Huyền Thượng Cảnh của Quý Dương Môn, hơn nữa đều là Tiên Thiên Dị Mạch mà lại bại bởi một Bất Hủ Tông không chút danh tiếng nào. Bất Hủ Tông đó làm ra một thanh kiếm biết bay, còn có mạch thuật hỏa diễm cực kỳ mạnh mẽ…”

“Hơn nữa rốt cuộc Bất Hủ Tông này có lai lịch như thế nào. Sao trước giờ chưa từng nghe nói tới?”

Ôn Bình đi trên con đường rời khỏi bí cảnh, bên tai vang lên tiếng người đi đường nói chuyện với nhau.

Tuy không nhiều nhưng theo Ôn Bình thì đây là khởi đầu cho trăm triệu người biết Bất Hủ Tông!

“Xem ra vẫn phải giẫm lên cường giả để thượng vị.”

Sau khi chiến thắng trận đánh hôm qua, Ôn Bình cố ý xem thanh tiến độ của nhiệm vụ một chút.

Nhiệm vụ du lịch vòng thứ hai, trước mặt thì đại khái đã có năm sáu vạn người trong Hạo Hãn Thành biết tới sự tồn tại của Bất Hủ Tông.

Trước mắt, con số đang vững bước tăng lên…

Quan sát suốt một ngày hôm qua với một buổi sáng hôm nay, Ôn Bình lại khóa chặt mấy đội tương đối mạnh và có danh tiếng.

Lập lại đường cũ, hắn cho Hoài Diệp đem theo thư khiêu chiến đi tìm mấy đội đó.

Tính toán thời gian thì cũng nên ra tới.

Lúc này, Bách Niệm Hương từ trong bí cảnh chạy ra.

“Tông chủ.”

Ôn Bình quay đầu lại hỏi: “Thế nào, có nhận hay không?”

Hoài Diệp thất vọng, nói: “Không có. Bọn họ đều biết tới trận chiến của chúng ta với Quý Dương Môn ngày hôm qua, bọn họ không chịu nhận thư khiếu chiến!”

Con gái!

Tuy đã xong qua Thiên Tằng Giai, đã lịch luyện tâm cảnh nhưng vẻ thất vọng trên mặt vẫn biểu hiện ra rất rõ ràng.

Hoài Diệp tiếp tục thở dài, nói: “Tông chủ, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Không sao, không cần phải gấp gáp.”

Trong đầu Ôn Bình điên cuồng hiện ra đủ loại ý nghĩ.

Dứt lời, nói thật, hắn cũng không ngờ được những tân tú đó lại nhát như vậy.

Đều là nhân vật tân tú xếp hạng trước năm trăm, cũng có mặt mũi mà lại nhát như vậy!

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Trong giọng nói này còn mang theo chút kinh hỉ.

“Ôn tông chủ!”

Ôn Bình không cần quay đầu lại cũng biết đó là Bách Niệm Hương tới.

Quả nhiên, vừa quay đầu lại thì Bách Niệm Hương đang theo đám người của Tiềm Long Tông đi ra ngoài.

So với nụ cười trên mặt Bách Niệm Hương thì vẻ mặt không cảm xúc của đám người Bách Niệm Hàn Sơn càng khiến cho người ta chú ý hơn.

Ôn Bình hỏi Bách Niệm Hương: “Sao rồi?”

“Thắng một đội do một tân tú xếp hạng hơn năm ngàn trên Tân Tú Bảng dẫn đầu. Xem như không có mất mặt.” Bách Niệm Hương cười cười.

Mục đích ban đầu của nàng là thắng được năm ngàn.

Cho nên có thể thắng được trận chiến này thì nàng rất vui vẻ.

“Tiếp tục cố gắng! Đừng có vui quá, nhớ kỹ, phát huy ưu thế của mình. Đừng dùng khuyết điểm của mình để chống lại ưu thế của đối phương.” Ôn Bình gật gật đầu, không có mừng thay cho Bách Niệm Hương, hắn biết, hạn mức cao nhất của Bách Niệm Hương không phải ở đây.

Chỉ riêng chổi ma pháp thì đã có thể giúp nàng thắng được Thông Huyền Thượng Cảnh.

Chẳng qua là cần phải tốn thời gian dài mà thôi.

【VIP】 Một vị phụ thân thất vọng

Chương 664: Một vị phụ thân thất vọng

Bách Niệm Hương gật gật đầu: “Biết rồi!”

Giọng điệu lão sư của Ôn Bình lập tức khiến cho đám người Bộ Lĩnh chú ý tới, mới đầu Tử Nhiên không có ở đây, bọn hắn đều không muốn để ý tới Ôn Bình.

Nhưng mà Ôn Bình dùng giọng điệu lão sư dạy dỗ Bách Niệm Hương khiến cho người ta rất là không thoải mái.

“Ôn tông chủ, từ khi chia tay đến giờ ngươi vẫn khỏe chứ.”

Bộ Lĩnh cũng dùng giọng điệu dạy bảo nói: “Tiểu cô nương nhìn u sầu như vậy, xem ra là có chút không thuận… thua một hai trận không sao cả, theo ý kiến cá nhân của ta thì tiếp theo nhất định phải tìm đối thủ mà mình có thể chiến thắng được.”

“Ừm?”

Ôn Bình đưa mắt nhìn Bộ Lĩnh.

Sau đó lại nhìn Hoài Diệp một chút.

Ặc… tiểu tử này sao vẫn tỏ vẻ u sầu như thế.

Khiến cho người ta hiểu lầm.

Nhưng mà hiểu lầm như vậy hắn cũng lười giải thích.

Cười cười một tiếng, thuận miệng chào đám người Bách Niệm Hàn Sơn một tiếng.

Cho dù không thích nhưng đối phương cũng là người nhà và trưởng bối của Bách Niệm Hương.

“Niệm Hương, đi!”

Bộ Lĩnh lạnh giọng hô, cũng không muốn ở lại trò truyện thêm một câu nào.

Nhưng mà ngay lúc Bộ Lĩnh hô lên câu nói đó thì Ôn Bình thấy Bách Niệm Hương phải đi, trước khi đi hắn còn dặn dò một câu: "Niệm Hương, nhớ kỹ, không cần phải vội vã muốn chứng minh cái gì, làm tốt những gì mình có thể làm, Tân Tú Chiến chỉ là một chỗ để khảo nghiệm bản thân mình thôi."

Khi hắn còn ở Bất Hủ Tông thì đã cảm nhận được Bách Niệm Hương rất muốn chứng minh mình.

Ôn Bình sợ ý nghĩ này của nàng sẽ khiến cho nàng tốn công mà không đạt được kết quả.

Lỡ như xảy ra chuyện thì sao, thân là tông chủ, Ôn Bình cũng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng mà câu nói này lại khiến cho Bộ Lĩnh lập tức ngừng bước!

"Hừ! Người nào đó cũng nhiều chuyện qua đó chứ. Người của Tiềm Long Tông ta cần một tiểu tử miệng còn hôi sữa như người tới nói này nói kia?" Lúc này tâm tình Bộ Lĩnh đang không tốt, thấy Ôn Bình vẫn không biết điều nên xoay người lại, lạnh giọng trách móc.

Nói một câu không dễ nghe, nói chuyện với Ôn Bình là vì nể mặt Tử Nhiên đại sư.

Nếu không có Tử Nhiên đại sư thì với thế lực nhỏ như Ôn Bình hắn thật sự không muốn để ý tới, miễn cho sau này xảy ra phiền phức.

Chuyện này không phải là chưa từng xảy ra.

Cũng chỉ là hàn huyên hai câu, bị thế lực khác thấy, không ngờ đối phương lại mượn danh nghĩa của Tiềm Long Tông làm mưa làm gió ở bên ngoài, nói cái gì mà có Tiềm Long Tông làm chỗ dựa! Những thế lực không biết rõ tình hình đều tin!

Bộ Lĩnh vừa dứt lời, trong lòng Ôn Bình có chút không vui, lạnh giọng đáp lại: "Đệ tử của Bất Hủ Tông ta, bổn tông chủ muốn dạy cái gì cũng cần ngươi tới chỉ trỏ?"

Cho thể diện mà không cần hả?

“Đệ tử của Bất Hủ Tông ta, bổn tông chủ muốn dạy cái gì cũng cần ngươi chỉ trỏ hay sao?”

Cho thể diện mà không cần?

Ôn Bình vừa dứt lời, người chung quanh dồn dập tản ra, trong nháy mắt, mười mét xung quanh Ôn Bình không một bóng người.

Bách Niệm Hàn Sơn, Bộ Lĩnh vừa là người cầm quyền của thế lực cự đầu ở Hồ Thiên Địa, thực lực của bọn họ cũng nổi tiếng xa gần.

Bây giờ lại có người cãi vã với bọn họ.

Bộ Lĩnh nghe Ôn Bình nói xong thì ngây người mấy giây, sau đó trực tiếp ba bước hóa thành hai bước, đi tới trước mặt Ôn Bình mấy bước. Khí tức Trấn Nhạc Thượng Cảnh như nước từ trong giếng sâu trào ra.

“Tiểu tử, ngươi vừa nói cái gì?”

“Niệm Hương.”

Ôn Bình bình tĩnh tự nhiên đứng đó.

Người ngoài nhìn vào thì thấy dưới luồng khí thế này, Ôn Bình nhỏ bé như một người đứng dưới chân núi.

Bộ Lĩnh thì là ngọn núi cao đó!

Bách Niệm Hương bị Ôn Bình gọi một tiếng, vội vàng nói: “Bộ thúc, thực ra thì ta đã gia nhập vào Bất Hủ Tông.”

“Cái gì?”

Khí thế của Bộ Lĩnh đột nhiên tăng lên.

Lần tăng lên dữ dội này thuộc về đột phát.

Đồng thời, ánh mắt của Bách Niệm Hàn Sơn cũng trở nên sắc bén.

Bách Niệm Hương nói tiếp: “Mới đầu ta định chờ thêm một thời gian nữa mới nói cho các ngươi biết, nhưng mà hôm nay ngươi quá đáng lắm. Bộ thúc, tâm trạng ngươi không tốt, tại sao ngươi phải trút giận lên người khác? Tông chủ hiểu rất rõ ta, hắn nói như vậy cũng là vì tốt cho ta.”

“Ngươi…”

Bộ Lĩnh nhất thời nghẹn lời.

Sắc mặt Bách Niệm Hàn Sơn lập tức xụ xuống, nhấc chân đi, một câu cũng không muốn nói.

Là tông chủ của Tiềm Long Tông mà nữ nhi của mình lại gia nhập vào một tiểu môn phái, chuyện này truyền đi chắc chắn sẽ bị người ta cười chết.

Chứ đừng nói chi là chuyện này lại được nói trước mặt mọi người!

“Phụ thân!”

Bách Niệm Hương hô một tiếng, sau đó hơi cúi người với Ôn Bình một cái rồi vội vàng đuổi theo.

Bộ Lĩnh quay đầu lại nhìn Ôn Bình, trong mắt lóe lên chút địch ý, sau đó nói: “Ngươi có tài đức gì mà dám thu người nối nghiệp của Tiềm Long Tông ta làm đệ tử?”

“Chuyện này không cần phải nói cho ngươi, ngươi cũng không cần biết.” Ôn Bình dứt lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bộ Lĩnh.

Nếu như Bộ Lĩnh muốn động thủ thì Ôn Bình không ngại thả Thôn Phệ Thú ra.

Vừa hay Bất Hủ Tông cần nổi tiếng.

Theo Ôn Bình thì dùng cách gì cũng được.

Bộ Lĩnh hơi nhíu mày một cái, sau đó nghe được mấy người xung quanh bàn tán ầm ĩ thì không khỏi lạnh lùng nhìn đám người đang bàn tán đó một cái.

“Chúng ta sẽ gặp lại!”

Bộ Lĩnh khẽ cắn môi, quay người rời đi.

Chuyện này can hệ trọng đại, phải nhanh về tìm tông chủ.

Cãi nhau ở đây hoàn toàn không có ý nghĩa, ngược lại sẽ khiến cho Tiềm Long Tông biến thành con khỉ cho mấy người này quan sát!

Bộ Lĩnh vừa đi, Ôn Bình khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Giống như là không phải là mới giằng co với Bộ Lĩnh vậy.

“Về khách sạn trước.”

“Vâng.”

Hoài Diệp gật gật đầu, đi theo Ôn Bình.

…

Cùng lúc đó, Bách Niệm Hàn Sơn ngồi xe thú đi thẳng về tới chỗ ở.

Khi Bách Niệm Hương chạy trở về thì người Tiềm Long Tông đang bàn tán chuyện nàng gia nhập vào một cái tiểu môn phái.

Bách Niệm Hương không để ý đến mấy lời bàn tán này, đi thẳng lên lầu hai tìm phụ thân mình.

Nhưng mà cửa phòng khóa chặt!

Bách Niệm Hương có gõ cửa cũng không được.

【VIP】 Một Vị Phụ Thân Thất Vọng (2)

Khi các trưởng lão khác của Tiềm Long Tông đi tới thì đều dồn dập khuyên nhủ Bách Niệm Hương để cho tông chủ tỉnh táo lại một chút.

Bách Niệm Hương bất đắc dĩ, đành phải rời đi, sau đó ngoan ngoãn ở trong phòng chờ Bách Niệm Hàn Sơn hết giận.

Cứ như vậy, mấy ngày liên tục phụ thân đều không muốn gặp nàng nhưng thư khiêu chiến lại không hẹn mà tới. Cũng may là mặc dù Bách Niệm Hàn Sơn không muốn gặp Bách Niệm Hương nhưng khi có thư khiêu chiến đến thì lại tự mình đến tìm Bách Niệm Hương.

"Phụ thân!"

Bách Niệm Hương hô một tiếng, nhìn ánh mắt thì có vẻ như không có chút xấu hổ nào.

Bởi vì nàng không cảm thấy gia nhập Bất Hủ Tông là chuyện đáng xấu hổ gì, ngược lại gia nhập Bất Hủ Tông là quyết định tốt nhất mà nàng từng làm.

Bách Niệm Hàn Sơn lạnh lùng nói: "Không cần phải nói nhiều như vậy, bổn tông chủ coi như không có sinh ra ngươi…"

Sau đó, Bách Niệm Hàn Sơn quay đầu lại hỏi Bộ Lĩnh: "Lão Bộ, có nghiên cứu đối tượng khiếu chiến chưa?"

Bộ Lĩnh đáp: "Nghiên cứu rồi, thực lực bình thường thôi, có xác suất rất lớn sẽ chiến thắng."

Bách Niệm Hàn Sơn nói: "Cẩn thận một chút… nàng có thể không hăng hái, thế nhưng Tiềm Long Tông ta cũng cần thể diện."

Dứt lời, dạo bước rời đi.

Bách Niệm Hương nhìn bóng lưng phụ thân rời đi, muốn nói lại thôi.

Thầm nghĩ trong lòng: nếu ngài nghĩ là ta không hăng hái, ta sẽ chứng minh cho ngài xem!

Từ khi nàng từ Đông Hồ về nhà thì sư phụ đã từng nghĩ tới kết quả này, cũng biết phụ thân nhất định sẽ như vậy. Bởi vì sư phụ hiểu rõ phụ thân của mình cho nên nàng mới giữ kín không có nói cho phụ thân biết chuyện nàng đã gia nhập vào Bất Hủ Tông.

Kế hoạch của nàng là sau khi mình chứng minh được bản thân thì mới nói chuyện Bất Hủ Tông.

Nhưng bây giờ phụ thân biết sớm.

Thì cũng không sao.

Bộ Lĩnh thở dài, cũng rời đi, nhưng mà vừa đi đến cửa thì bỗng nhiên mở miệng nói: "Niệm Hương, lần này ngươi làm cho phụ thân ngươi quá thất vọng. Ngươi có biết, cử động lần này của ngươi sẽ khiến cho phụ thân ngươi bị Hạ gia chế nhạo như thế nào sao? Đồng thời cũng khiến cho Tiềm Long Tông bị bao nhiêu thế lực chê cười sao?"

Bách Niệm Hương đáp: "Cười? Bọn hắn có tư cách gì cười?"

Là cười Bất Hủ Tông nhỏ yếu?

Ha ha.

Bất Hủ Tông mạnh mẽ, vượt xa tất cả thế lực tứ tinh cự đầu!

Bộ Lĩnh thấy Bách Niệm Hương không có chút hối hận nào thì vẻ thất vọng trên mặt càng đậm hơn.

Đảo mắt đã tới buổi chiều, đám người Bách Niệm Hương đúng hẹn đi tới bí cảnh, chuẩn bị nhận khiêu chiến.

Bách Niệm Hàn Sơn không có quan sát ở khoảng cách gần bên ngoài khu vực chiến đấu mà chọn ở trên phù không đảo, tìm một chỗ xa một chút. Bởi vì chuyện tốt không ra khỏi cửa tiếng dữ đồn ngàn dặm, chuyện của Bách Niệm Hương, Bách Niệm Hàn Sơn kết luận Hạ gia sẽ đến chế nhạo hắn.

Nhưng mà, trốn xa cỡ nào cũng vô dụng.

Hạ gia vẫn tìm tới.

Hạ Hầu dẫn theo một đám trưởng lão ngồi xuống cách Bách Niệm Hàn Sơn không xa, khiêu khích chào hắn.

Bách Niệm Hàn Sơn không để ý đến, đứng dậy muốn rời khỏi.

Hạ Hầu cười ha ha một tiếng, sau đó nói: "Chậc chậc, Bách Niệm Hương đúng là một đứa nhỏ tốt. Tư chất không được tốt lắm mà còn gia nhập vào tông môn lung tung, để cho vẻ mặt của Hàn Sơn đại tông chủ chúng ta khó coi như mất dấu mười mấy cái mỏ bạch tinh."

Thấy Bách Niệm Hàn Sơn vẫn muốn đi, Hạ Hầu lại nói một câu nữa: "Đi thôi, đi thôi… bây giờ Tiềm Long Tông chỉ có thể trốn Hạ gia chúng ta."

"Nếu như mấy lời rác rưỡi có thể giết người được thì Hạ Hầu ngươi đã giết ta trăm ngàn lần." Bách Niệm Hàn Sơn quay đâu lại ngồi xuống.

Đi?

Nếu là đi thì chẳng khác nào thừa nhận là sợ, như vậy thì mất mặt cỡ nào?

Ở lại nơi này, coi Hạ Hầu là không khí là được.

Sau đó, tất cả mọi người của Tiềm Long Tông cũng học theo Bách Niệm Hàn Sơn, nhìn cũng không nhìn người của Hạ gia, cũng hoàn toàn không thèm để ý tới người của Hạ gia đang nói cái gì.

Lúc này, lời nào có thể khiến cho người ta khó chịu thì người của Hạ gia sẽ nói lời đó.

Trong lòng người của Tiềm Long Tông tràn đầy lửa giận nhưng lại không thể phát tiết ra.

Hạ gia thấy Bách Niệm Hàn Sơn giống như một khúc gỗ, không hề bị lay động, khóe miệng nở một nụ cười quái dị.

Hắn biết trong lòng Bách Niệm Hàn Sơn đang rất khó chịu.

Sau đó hắn sẽ để cho Bách Niệm Hàn Sơn biết cái gì còn khó chịu hơn nữa.

“Hàn Sơn, nói cho ngươi một chuyện. Đội khiêu chiến nha đầu nhà ngươi cũng có người của Hạ gia ta. Tất cả đều căn cứ vào cảnh giới tu luyện đao pháp của Tiềm Long Tông người hiện giờ, hoàn mỹ khắc chế.”

Dứt lời, Hạ Hầu ngửa mặt lên trời cười rộ lên.

Bách Niệm Hàn Sơn nheo mắt lại, nhưng mà phản ứng đầu tiên không phải là nhìn về phía Hạ Hầu, mà là nhìn về phía Bộ Lĩnh bên cạnh mình!

Lại trúng bẫy của Hạ gia nữa?

Bách Niệm Hàn Sơn nheo mắt lại, nhưng mà phản ứng đầu tiên của hắn không phải là nhìn về phía Hạ Hầu mà là quay qua nhìn Bộ Lĩnh bên cạnh mình!

Lại trúng bẫy của Hạ gia nữa?

Bộ Lĩnh vội nói: “Tông chủ, ta đã xem tư liệu của mỗi người trong đội khiêu chiến Niệm Hương rất kỹ, không có gì bất thường cả.”

“Tư liệu?”

Hạ Hầu cười không ngừng.

Lần này, rõ ràng là đang chê cười người của Tiềm Long Tông ngây thơ.

Sau đó, Hạ Hầu lại nói: “Nếu như tư liệu có thể chính xác trăm phần trăm thì sao các ngươi lại thua trận đó được?”

“Ngươi!”

Trong đầu Bách Niệm Hàn Sơn xuất hiện một ý nghĩ, đó là tình báo bị người ta cố ý xuyên tạc.

Những tin tình báo này đều là mua được từ Bách Tông Liên Minh, theo lý thì sẽ không xê xích gì nhiều. Cho dù không có chuẩn xác từng chi tiết nhưng cũng có thể thông qua tình báo mà tính được đại khái thực lực của một cá nhân đó ra làm sao.

Chỉ có một khả năng duy nhất là tình báo bị sửa đổi.

Hạ Hầu cười nói: “Hàn Sơn, ngươi là người thông minh, chuyện này hẳn là ngươi cũng nghĩ ra được. Ngươi muốn dùng một Thông Huyền Thượng Cảnh để tăng thêm một ít tích phân cho Bách Niệm Hương, Hạ Hầu ta sao có thể để cho ngươi được toại nguyện chứ?”

…

【VIP】 Đệ Tử Tiềm Long Tông, Vĩnh Viễn Không Sợ!

Trong khu vực chiến đấu.

Bách Niệm Hương đi theo bốn người đi vào trong khu vực chiến đấu.

Một chỗ đối diện, cách năm người năm mét là đội khiêu chiến bọn họ, Cổ Nguyệt Các.

Cổ Nguyệt Các cũng không phải là thế lực ghê gớm gì trong Hồ Thiên Địa, chẳng qua cũng chỉ là một thế lực tứ tinh bình thường mà thôi.

Nhìn từ phương diện nào thì nó cũng không bằng được đội của Bách Niệm Hương, tuy rằng sắp xếp không khác gì, đều có Thông Huyền Thượng Cảnh, cũng có Thông Huyền Hạ Cảnh.

Tên Thông Huyền Thượng Cảnh lĩnh đội của Cổ Nguyệt Các bỗng nhiên mở rộng mạch môn, mạch khí màu vàng đất như là gợn sóng khuếch tán ra ngoài.

Sau đó, mạch khí màu vàng đất bỗng nhiên thu lại, sau đó bám vào trên người tên Thông Huyền Thượng Cảnh đó.

Man Yêu Linh Thể lại hiện ra!

"Hạ Lan Sơn, xin chỉ giáo!" Hạ Lan Sơn mở Man Yêu Linh Thể ra, sau đó hướng về phía Bách Niệm Hương, ôm quyền nói.

"Đại thành Man Yêu Linh Thể!"

Thanh niên cầm kiếm, Thông Huyền Thượng Cảnh, người dẫn đội của Tiềm Long Tông lập tức kinh ngạc.

Người trước mặt này cũng tương đương với đối thủ hôm đó thắng được mấy người Văn Mộng sư tỷ.

Ít nhất là linh thể và cảnh giới giống nhau!

Chênh lệch giữa hắn và Văn Mộng không nhỏ, bây giờ lại gặp được một người của Hạ gia vừa hay có khả năng khắc chế đao pháp của Tiềm Long Tông ở giai đoạn hiện tại.

Phần thắng càng nhỏ hơn!

Nhưng mà tên đã lên dây, không bắn không được!

Thanh niên cầm kiếm nói: "Tình huống có chút ngoài dự tính, nhưng mà vẫn còn có thể chấp nhận được. Niệm Hương, các ngươi lui ra sau trước đi, giữ vũng khoảng cách mười trượng với ta, ta đi so chiêu với hắn một chút. Đánh ngã hắn trước!"

Sợ?

Đương nhiên là hắn sẽ không sợ!

Vừa dứt lời, đao thon dài được rút ra khỏi vỏ.

Trong khoảnh khắc khi trường đao ra khỏi vỏ, mạch môn của thanh niên cũng mở ra.

Ầm!

Mạch khí màu vàng kim từ trong mạch môn chui vào trong thanh trường đao sáng loáng mà thanh niên nắm trong tay, bao phủ nó. Chuẩn xác hơn là mạch khí màu vàng kim khiến cho trường đao càng sắc bén hơn, càng kiên cố hơn.

"Bộ Lam sư huynh, cẩn thận một chút." Bách Niệm Hương khuyên bảo một câu, sau đó dẫn người bên cạnh lui về sau: "Đều cẩn thận một chút, nhìn chằm chằm bốn người kia. Nếu như bọn hắn nhúng tay vào chiến đấu của Bộ Lam sư huynh thì chúng ta cũng lên."

"Đã rõ."

Ba người còn lại cùng mở ra mạch môn, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Lúc này, Bộ Lam đã đánh nhau với Hạ Lan Sơn.

Đao của Bộ Lam rất trực tiếp, không giống như Văn Mộng, dùng nó làm một cái môi giới để phóng ra những mạch thuật không giống nhau. Đao của Bộ Lam là bay thẳng đến bổ

xuống, sau khi được mạch thuật tăng phúc, trực tiếp chiến đấu ở khoảng cách gần với Hạ Lan Sơn.

Ầm!

Đao trong tay Bộ Lam liên tục chém vào nắm đấm vung vẩy, thế nhưng mỗi một lần chém vào mạch khí kim sắc đó thì đều bị đánh văng ra.

Bộ Lam thấy chuyện này vô dụng thì lui về sau hai bước, sau đó mạch môn run lên, nói: "Hạ Lan Sơn, ngươi thử chiêu này của ta!"

Nói xong, tốc độ của đao trong tay Bộ Lam bỗng nhiên tăng lên!

Bá bá bá.

Trong chớp mắt, Bộ Lam đã chém ra ba mươi đao về phía Hạ Lan Sơn.

Mỗi một đao đều bắn ra đao ý mạnh mẽ, mỗi một luồng đao ý, đao mang đều giống như một thanh đao, cùng nhau chém về phía Hạ Lan Sơn. Ba mươi đao được chém ra đều rơi vào các vị trí khác nhau trên cơ thể của Hạ Lan Sơn.

Ầm!

Bụi mù tung bay.

Hạ Lan Sơn đột nhiên lui về sau xa mấy chục bước trong bụi mù, lảo đảo ổn định thân hình.

Mạch khí hộ thuẫn trong tay vỡ nát.

Ầm!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bách Niệm Hàn Sơn thở phào nhẹ nhõm.

"Mặc dù Tứ Ý Đao chỉ là mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm nhưng Bộ Lam có thể luyện nó đến cảnh giới đại thành, trong chớp mắt chém ra ba mươi đao. Đúng là không tồi!"

Bộ Lĩnh vội vàng nói tiếp: "Tông chủ, thực ra thì Tứ Ý Đao của Bộ Lam đã viên mãn. Bách Tông Liên Minh cũng

không có điều tra ra. Một trận chiến này ai thắng ai bại còn chưa chắc đâu.”

“Không sai!”

Bách Niệm Hàn Sơn cuối cùng cũng nở một nụ cười đã lâu không thấy.

Ai mà không ẩn giấu thủ đoạn chứ?

Tứ Ý Đao viên mãn, thực ra thì nếu so sánh thì lực sát thương của nó cũng không thấp hơn mạch thuật Huyền Cơ hạ phẩm tiểu thành.

Dưới tình huống này, mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm tiêu hao sẽ thấp hơn mạch thuật Huyền Cơ hạ phẩm.

Hoàn toàn không cần phải sợ tiêu hao chiến!

Hoàn toàn không cần lo lắng xuất hiện tình huống như khi Văn Mộng đối kháng với Hạ gia!

“Đa tạ tông chủ khen ngợi!”

Bộ Lĩnh dứt lời, liếc mắt nhìn Hạ Hầu.

Hạ Hầu xem thường cười một tiếng: “Mới chiếm thượng phong được một chiêu mà thôi, bây giờ mới bắt đầu…”

“Ha ha!” Trong khu vực chiến đấu, Hạ Lan Sơn giống như Hạ Hầu, không những không giận mà còn cười.

Sau khi đứng vững lại thì đột nhiên vung tay cánh tay mấy cái, xua tan cảm giác tê liệt trên cánh tay. Mạch môn lại run lên lần nữa, toàn thân Hạ Lan Sơn rung theo mạch môn sau lưng, đồng thời còn ngưng tụ ra một con man ngưu.

Thân ngưu tới mấy trượng, sừng trên đầu dài chừng một trượng. Sau khi Hạ Lan Sơn bước ra một bước thì con man ngưu hư hóa ra này cũng bước theo mấy bước, tiếng bước chân phanh phanh, giống như hư ảnh này là vật sống vậy.

“Hẳn là ngươi không có tu luyện mạch thuật Huyền cấp chứ? Cũng đúng, ngươi chỉ xếp hạng hơn hai ngàn ở trên Tân Tú Bảng, dựa vào cái gì mà có tư cách tu luyện mạch thuật

Huyền cấp hạ phẩm?” Khóe miệng Hạ Lan Sơn nở một nụ cười đắc ý như đã tính trước được.

Hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không sợ chút nào, nói: “Thì tính sao, mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm vẫn có thể trảm ngươi!”

“Ngây thơ!”

Ầm!

Dứt lời, Hạ Lan Sơn bước ra một bước.

Kèm theo một tiếng nổ vang lên, Hạ Lan Sơn nhảy lên thật cao, sau đó như là thiên thạch nặng nề nện xuống Bộ Lam.

Bộ Lam vội vàng thu đao rút lui qua một bên, đồng thời lại chém ra ba mươi đao, chém thẳng vào cái sừng ngưu nhìn như giả như thật đó.

Bành!

Bành!

【VIP】 Cuộc Chiến Cháy Bỏng, Cân Tiểu Ly Thắng Lợi Nghiêng Như Thế Nào?

Kèm theo từng tiếng va chạm vang lên, Hạ Lan Sơn không bị ảnh hưởng chút nào, những đao ý cương mãnh, đao mang đó không còn lực sát thương như vừa rồi. Sau khi đánh văng mấy đao ý, đao mang này, Hạ Lan Sơn vọt thẳng tới chỗ Bộ Lam.

Lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ có hai mươi mét.

Đối với Thông Huyền Thượng Cảnh thì cái này đã không tính là khoảng cách.

Chỉ cần có một cơ hội thì ở ngoài hai mươi mét này đã đủ để dùng cơ hội đó để giành được thắng lợi.

Cho nên Bộ Lam chỉ có thể đánh trả!

Đao trong tay lại vung lên, lần này chém ra ba mươi đao thì không hề có trực tiếp công kích Hạ Lan Sơn như vừa nãy mà là sau kh đao mang, đao ý được chém ra thì lại đột nhiên từ ba mươi đao biến thành một đao, hội tụ lại thành một điểm.

Một điểm này chính là một luồng đao ý.

Một điểm này chính là một đạo đao mang.

Mang tới cho người ta một cảm giác, một đao này mạnh mẽ hơn ba mươi đao lúc nãy rất nhiều.

Bộ Lam gầm lên một tiếng: “Tiểu nhân hèn hạ, xem đao!”

Tứ Ý Đao!

Viên mãn cảnh!

Ứng chiến Man Yêu Linh Thể của Hạ Lan Sơn!

“Viên mãn?”

Hai con ngươi của Hạ Lan Sơn lập tức co rút lại.

“Viên mãn?”

Hai con ngươi Hạ Lan Sơn lập tức co rụt lại.

Chờ phản ứng lại thì đao ý ngưng tụ lại từ ba mươi đao của Tứ Ý Đao đã từ đối diện chém tới. Khoảng cách gần trong gang tấc, tốc độ của đao ý lại cực nhanh, Hạ Lan Sơn muốn tránh là chuyện không thể.

Hết cách rồi, hắn chỉ có thể nổi giận gầm lên một tiếng.

Man ngưu sau lưng cũng ngẩn đầu lên, sừng thon dài đón đỡ lấy đao ý đánh tới.

Con man ngưu đó không có kêu bò… ò… nhưng mà những người xung quanh lại cảm thấy như là có tiếng kêu bò… ò… lọt vào trong tai.

“Con man ngưu này không có há mồm mà sao cũng có thể phát ra âm thanh được?”

Trong tiếng chấn kinh của mọi người, đao ý và sừng ngưu đụng vào nhau.

Ầm!

Một tiếng nổ như tiếng sấm vang lên.

Theo đó là đợt sóng khí mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh, thổi cho mấy người Bách Niệm Hương cách rất xa cũng lung lay muốn ngã.

Trong trung tâm trận chiến, sau khi chém ra một đao, Bộ Lam sát ý tuôn trào, trực tiếp vọt tới cận chiến với Hạ Lan Sơn.

Mạch môn rung động, Tứ Ý Đao viên mãn cảnh không ngừng chém vào hư ảnh con man ngưu đó. Hạ Lan Sơn cũng gầm thét lên một tiếng, không ngừng đối chiến với đao của Bộ Lam, phát ra tiếng vang, tạo thành sóng khí, khiến cho người xem mà sợ hãi.

Rất khó tưởng tượng được đây là trận chiến giữa hai người trẻ tuổi.

Bên ngoài khu vực chiến đấu, trên phù không đảo, không thiếu mấy nam tử trung niên Thông Huyền Thượng Cảnh mới qua bốn mươi tuổi cảm khái một tiếng.

Thiên tài đúng là khiến cho người ta đố kỵ!

Likn, tiếng bàn tán xôn xao khắp phù không đảo.

"Thế hệ này của Hạ gia đúng là mạnh đến mức không còn gì để nói, thế lực tứ tinh cự đầu bình thường có thể xuất hiện ba bốn thiên tài như Nam Môn Thường thì đã rất mạnh mẽ rồi, nhưng mà thế hệ này của Hạ gia lại xuất hiện tới bảy tám người, gấp đôi người ta!"

"Cho dù Hạ gia không bẫy Tiềm Long Tông thì Tiềm Long Tông cũng không thể nào chống lại Hạ gia về xếp hạng trên Tân Tú Bảng. Tiềm Long Tông chỉ có một mình Văn Mộng Nhất mà thôi."

"Xem ra tranh đấu giữa hai nhà không tới một hai trăm năm cũng có thể hạ màn kết thúc."

"Hẳn là vậy, có lẽ cũng không cần lâu như vậy. Đợi đến thời đại của mấy người Bách Niệm Hương, Văn Mộng thì chắc chắn không thể chống lại Hạ gia. Có nhiều tài nguyên như vậy mà Bách Niệm Hương mới Thông Huyền Hạ Cảnh, hơn nữa hình như nàng còn gia nhập vào một tiểu môn phái!"

"Chuyện này chúng ta biết, căn cứ mấy người nhìn thấy chuyện hôm đó nói lại thì hình như là một tông môn không có chút danh tiếng gì."

Kèm theo mấy lời bàn tán này, mặt Bách Niệm Hàn Sơn lại nghiêm lại, giống như là một cục sắt bị nung đỏ đột nhiên nhúng vào trong nước.

Hết lần này tới lần khác những người đang bàn tán này đều là thế lực tứ tinh, hoặc là người của thế lực tứ tinh cự đầu, thân phận của Bách Niệm Hàn Sơn hắn nhiều nhất chỉ khiến cho người ta kiêng kỵ, còn không đến mức khiến cho người ta sợ hãi. Hoàn toàn không chặn được miệng của những người này.

Hạ Hầu liếc nhìn Bách Niệm Hàn Sơn, cười nói: "Mặc dù không ngờ được Bộ Lam này có thể tu luyện mạch thuật

Hoàng cấp thượng phẩm đến viên mãn, nhưng Hàn Sơn… ngươi nên nhận thua. Thế hệ này, thế lực hai bên chúng ta ngang nhau, nhưng đến đời của bọn Bách Niệm Hương thì các ngươi lấy cái gì để đánh? Về chuyện này nữ nhi của ngươi nhìn thấu hơn ngươi nhiều, dứt khoát gia nhập vào tông môn khác, không cần ở lại từng bước suy sụp theo Tiềm Long Tông. Cũng có thể nói là thông minh?”

“Tư Đồ Tu Năng cũng đã chết, các ngươi chống qua được một trăm năm này rồi nói tiếp!” Bách Niệm Hàn Sơn lạnh giọng trả lời.

Hạ Hầu từ chối cho ý kiến, cười nói: “Có thể ngươi không biết, thực ra thì Hạ gia đã vượt qua thời đại phải dựa vào Tư Đồ Tu Năng rồi, bây giờ chúng ta với hắn chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi. Hắn giúp ta, ta giúp hắn, đôi bên cùng có lợi mà thôi. Hắn chết, chúng ta sẽ ít đi một chút gì đó, nhưng mà thực lực của Hạ gia vẫn còn đó. Đâu như ngươi, phải chú ý một chút, đừng có đợi không được bọn họ trưởng thành thì đã bị tức chết…”

Nói xong, Hạ Hầu cười to vài tiếng.

Tiếng cười quanh quẩn trên không phù không đảo, kéo dài không dứt.

Lúc này Bách Niệm Hàn Sơn nắm chặt hai bên ghế, tay siết thật chặt, cơ gò má giật giật.

Nhưng mà Bách Niệm Hàn Sơn cũng không có bùng nổ.

Hắn đang chờ.

Không phải là Hạ Hầu thích chơi âm mưu, dương mưu sao?

Nếu như Bộ Lam thắng.

Hôm nay hắn cũng có thể mở mày mở mặt một phen.

Thời gian cứ từng chút từng chút trôi qua như vậy, vốn là một đội năm người thi đấu thì giờ lại biến thành đơn đấu.

Bởi vì giữa Bộ Lam và Hạ Lan Sơn, chỉ cần một bên thắng hoặc bại thì đều đại biểu cho kết quả của trận đấu đội này.

【VIP】 Cuộc chiến cháy bỏng, cân tiểu ly thắng lợi nghiêng như thế nào? (2)

Chương 668: Cuộc chiến cháy bỏng, cân tiểu ly thắng lợi nghiêng như thế nào? (2)

Lúc này, hai người tiêu hao như nhau, vốn Hạ Lan Sơn chuẩn bị tiêu hao chiến nhưng mà bây giờ đã không còn tác dụng. Nếu như muốn kết thúc trận chiến đấu này thì chỉ có đợi xem người nào lộ ra sơ hở trí mạng trước hoặc là người nào có thể nắm được sơ hở trí mạng của đối thủ trước.

Lúc này hai bên đã nắm được mấy sơ hở của đối thủ, nhưng đều vì sơ hở của mình mà khiến cho ưu thế lại trở nên ngang nhau.

Dẫn đến tiêu hao vẫn luôn như nhau.

Hạ Lan Sơn thấy tiếp tục như vậy cũng không phải là một cách hay, vội vàng hô lớn với bốn ngươi sau lưng: “Bốn người các ngươi, quấy rối hắn!”

“Đến ngay!”

Bốn người của Cổ Nguyệt Các vội đáp.

Ầm!

Ầm!

…

Bốn tiếng mạch môn đồng thời vang lên.

Bốn người đồng thời phóng thích mạch thuật, sau đó đánh tới chỗ Bộ Lam.

Có người phóng xuất ra một cây cự tiễn do mạch khí ngưng kết thành, sau khi bắn lên không trung thì phạm vi mười trượng xung quanh đều có mưa tên rơi xuống rào rạt.

Choang!

Choang!

Có người liên tục chém ra hơn mười đạo kiếm mang, khí thế hung hăng xông vào trong mưa tên, vọt thẳng tới chỗ Bộ Lam.

Còn có người tới gần, đưa tay ngưng kết ra một cái thạch chuỳ to lớn, sau đó nâng cao lên, đột nhiên đập xuống.

Bộ Lam liên tục trốn tránh, tuy tránh thoát được nhưng lại khiến cho Hạ Lan Sơn lợi dụng được thời cơ, đột nhiên nhào tới, móng ngưu đánh thẳng vào ngực của hắn, đá hắn bay ra hơn mười trượng, phải dùng đao cắm xuống mới có thể đứng vững thân hình được.

"Các ngươi đi cản bọn họ lại."

Bộ Lam vội vàng nói.

Tuy rằng công kích của mấy người này không đau không ngứa nhưng nếu liên tục quấy rối như vậy thì cũng phiền lắm, không có ai thích có tiếng con muỗi bay vo ve liên tục bên tai mình. Phiền thì không nói, lỡ như lòng bị rối loạn thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ba người của Tiềm Long Tông đáp, dồn dập rút đao, mũi đao chĩa xuống đất, phóng thích ra lửa giận và sát ý, sau đó nhanh chóng vọt tới chỗ bốn người của Cổ Nguyệt Các.

Nhưng mà, có một người không động!

Người đó chính là Bách Niệm Hương!

"Nàng làm sao vậy?"

"Không phải là sợ choáng váng đó chứ?"

Có người đứng từ xa nhìn cười cười, cũng có người tỏ vẻ khó hiểu.

Thấy ba người khác của Tiềm Long Tông đã triền đấu với ba người của Cổ Nguyệt Các, Bách Niệm Hương vẫn đứng im không động, mấy người mới đầu còn không hiểu thì giờ trở nên bối rối.

Hoàn toàn không biết bây giờ nàng đang muốn làm cái gì?

Hay là sợ choáng váng thật?

“Sao vẫn còn đứng im đó?”

“Mau đi hỗ trợ đi chứ!”

Người của Tiềm Long Tông cũng không khỏi thấp giọng thúc giục.

Đúng vào lúc này, Bách Niệm Hương lấy một thanh kiếm từ trong tàng giới ra.

Trong Tiềm Long Tông thì người người đều dùng đao, dưới hoàn cảnh có được có được mạch thuật loại đao, Bách Niệm Hương lại lấy một thanh kiếm ra!

Kiếm dài ba thước!

Thon dài sắc bén!

Nhưng Bách Niệm Hương cầm nó trong tay thì lại rất phù hợp.

Nếu như không phải nghĩ đến Tiềm Long Tông thì cho dù là ai cũng sẽ nghĩ là Bách Niệm Hương là một tên kiếm tu mà không phải là người tu luyện đao pháp.

Sau đó, trường kiếm rời tay.

Lơ lửng trên không!

Sau đó, trường kiếm rời tay.

Lở lửng trên không!

Bách Niệm Hương đứng chắp tay, tư thái ngạo nghễ, đứng nhìn Hạ Lan Sơn. Trong một hơi thở, trường kiếm hóa thành một đạo bạch mang, như là một tia chớp giật đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, vọt thẳng tới chỗ Hạ Lan Sơn.

“Thứ gì đó?”

Hạ Lan Sơn đang giằng co với Bộ Lam, nhưng mà cảm giác vẫn luôn khuếch tán ra ngoài. Đột nhiên cảm nhận được trong phạm vi cảm giác xuất hiện một thứ rất kỳ quái bay thẳng về phía mình, Hạ Lan Sơn không nhịn được đưa mắt nhìn lại.

Vừa mới nhìn thì kiếm đã tới trước mắt.

Bá.

Vệt trắng xẹt qua một bên mặt của Hạ Lan Sơn, sau đó trực tiếp rẽ ngoặt bay vọt lên trên không.

Phốc!

Máu tươi lập tức rỉ xuống, nhuộm đỏ nửa bên mặt.

Hạ Lan Sơn cảm nhận được trên mặt nóng bỏng thì trong lòng lập tức kinh hãi, sau đó thu chiêu muốn lui về sau.

Hắn có chút lo lắng.

Lo lắng cái thứ màu trắng đó lại đến.

Nó lại có thể tuỳ tiện cắt đứt Man Yêu Linh Thể, tuyệt đối không phải thứ đơn giản.

"Muốn đi?"

Bộ Lam phát hiện được ý đồ của Hạ Lan Sơn thì trực tiếp nâng đao gấp vọt theo, kèm theo mạch môn rung lên, Tứ Ý Đạo viên mãn cảnh không ngừng đánh ra, không thèm quan tâm tới tiêu hao. Nhưng mà do lần này Hạ Lan Sơn chỉ muốn lui cho nên cũng không có đánh trả.

Mấy hơi thở qua, Bộ Lam đã phóng ra bảy tám lần mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm Tứ Ý Đao cảnh giới viên mãn, cho dù Hạ Lan Sơn có cứng rắn cỡ nào thì lúc này cũng cảm thấy ngực có chút khó chịu. Vừa muốn gọi người giúp đỡ một chút thì vệt trắng từ trên trời giáng xuống!

Cái thứ mà hắn đang lo lắng lại vọt ngược trở về rồi!

Bạch!

Trong nháy mắt, nó lướt qua cánh tay Hạ Lan Sơn, xuyên thấu qua hộ giáp phòng ngự của Man Yêu Linh Thể, cũng xuyên qua thân thể man ngưu. Theo đó, man ngưu ngửa mặt lên trời nộ kêu bò… ò… một tiếng, cánh tay Hạ Lan Sơn có máu tươi rỉ xuống.

Cũng vì đang chiến đấu, máu nóng sôi trào, vừa bịt cắt đứt da thịt, huyết dịch vốn đang sôi trào như tìm được chỗ thoát, không kềm được.

Quần áo dưới nửa cánh tay lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ, Hạ Lan Sơn nhíu mày một cái, trong lòng bắt đầu sợ hãi, vội nói: "Không cần quan tâm tới bọn họ, mau tới giúp ta!"

"Hạ sư huynh, chúng ta… đi không được!"

"Ngươi kiên trì một lát… chúng ta lập…"

Lúc này bốn người bị ba người ngăn chặn cũng sứt đầu mẻ trán, muốn nhanh chóng thoát khỏi sự quấy nhiễu của ba người, sau đó đi giúp Hạ Lan Sơn. Nhưng mà, ba người của Tiềm Long Tông thấy đối phương càng muốn thoát ra thì bọn họ công kích càng tàn nhẫn hơn.

Ba đánh bốn, hết sức thuận lợi kéo chân đối phương lại được.

Hạ Lan Sơn quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng tức giận: "Bốn người đánh ba người làm gì?"

"Mau tới giúp ta!"

Hạ Lan Sơn lại nổi giận gầm lên một tiếng.

Lúc này, Bách Niệm Hương mở miệng nói: "Hạ Lan Sơn, nhận thua, ta có thể thả ngươi một con đường sống!"

Hạ Lan Sơn không có lên tiếng, chỉ liếc nhìn Bách Niệm Hương một cái, thấy Bách Niệm Hương đứng im tại chỗ thì không thèm để ý chút nào, thu tầm mắt lại.

Lúc này, hắn không muốn để ý tới lời nói của loại phế vật thân phận thì cao những thực lực thì không ra gì này.

Nhận thua?

Hạ Lan Sơn hắn còn chưa có thua!

"Được… vậy thì ngươi cũng đừng có trách ta." Bách Niệm Hương tâm niệm vừa động, trường kiếm trực tiếp thay đổi, lướt về phía Hạ Lan Sơn đang rút lui về sau.

【VIP】 Mưu lợi?

Chương 669: Mưu lợi?

Mặc dù nàng mới luyện Ngự Kiếm Thuật đến nhập môn, nàng thử mấy lần, tuy Ngự Kiếm Thuật không thể trực tiếp giết chết Hạ Lan Sơn nhưng mà không phải chỉ có một cách để làm chết Hạ Lan Sơn, giết chết hắn thì không nhất định phải dùng kiếm của mình.

Chỉ cần không ngừng khiến cho hắn bị thương thì linh thể của Hạ Lan Sơn sẽ tiêu hao rất nhanh, đến lúc đó muốn cản Bộ Lam đao cũng khó khăn.

Bạch!

Kiếm hóa thành một vệt trắng, không ngừng bay tới bay lui quanh người Hạ Lan Sơn, vẫy vùng trong bụi mù do chiến đấu tạo ra.

Mỗi một lần lướt qua thì kiếm này đều để lại một chút dấu tích trên người Hạ Lan Sơn.

Hoặc vết thương.

Hoặc khiến cho hắn hoảng sợ.

Hoặc khiến cho hắn thất thố.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt của đám người Hạ gia trên phù không đảo, bọn họ lập tức trừng to hai mắt, không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra trước mặt mình.

“Đây là mạch thuật gì?”

“Trời đất ơi, người đứng ở hơn mười trượng bên ngoài mà lại có thể thao túng kiếm bay tới bay lui. Đồng thời mỗi một kiếm đều có thể tạo thành tổn thương cho Man Yêu Linh Thể.”

“Chẳng lẽ Bách Niệm Hương này học được từ một vị cường giả kiếm đạo đỉnh cao nào đó?”

“Chẳng lẽ là Sơn Xuyên Hải Hà Mạc Tử Kiếm?”

“Không phải, mặc dù Mạc Tử Kiếm là đệ nhất kiếm khách ở Hồ Thiên Địa nhưng kiếm của hắn cũng không thể rời tay. Hắn luyện là nhân kiếm hợp nhất. Người và kiếm là một thể.”

“Vậy thì Bách Niệm Hương đó bái người nào mới học được kiếm pháp huyền diệu như thế?”

Tiếng bàn tán sôi nổi khắp bốn phía, lúc này, nụ cười đắc ý trên mặt người của Hạ gia cũng đã tan biến không còn tăm tích.

Hạ Hầu cực kỳ không phục nhìn phía dưới, sau đó nói: “Hài hước, thân là người của Tiềm Long Tông mà lại dùng kiếm pháp của lưu phái khác!”

“Hạ Hầu, nếu như lời rác rưởi có thể giúp cho Hạ Lan Sơn thắng được tranh tài thì câu nói này của người đã đủ để cho Hạ Lan Sơn leo lên hạng nhất của Tân Tú Bảng.” Lúc này Bách Niệm Hàn Sơn thấy thế cục đột nhiên thay đổi thì trong lòng thầm hô quá đã.

Đương nhiên, biểu cảm của Hạ gia khiến cho hắn càng thoải mái hơn.

Vốn từng người bọn họ đều cười như người chết, vừa nhìn thấy thì đã thấy ghê tởm.

Tiểu nhân đắc chí.

Bây giờ, từng người bọn họ đừng nói là không cười nói, bộ mặt còn như là ăn trúng khổ qua.

Hình ảnh này thiệt là quá đã rồi!

Bộ Lĩnh ngồi bên cạnh cũng cười hì hì nói: “Đại cục đã định.”

“Hạ Hầu, lần sau đừng để cho người của các ngươi chuyên tu linh thể, ăn no rửng mỡ luyện chính mình thành đống cát làm cái gì… thỉnh thoảng cũng nên tu luyện mạch thuật một chút. Ngươi ưa thích bị đánh nhưng chưa chắc là dòng dõi bên trong gia tộc người cũng ưa thích. Bây giờ phòng ngự của Man Yêu Linh Thể không có tác dụng, Hạ Lan Sơn thậm chí ngay cả một chiêu để đánh trả cũng không có… đây chính là bài học.”

Bách Niệm Hàn Sơn tỏ vẻ quan tâm nói.

Nhưng mà dáng vẻ quan tâm của hắn nhìn giống như đang khinh bỉ hơn, biểu cảm trào phúng có lực sát thương cực lớn.

Hạ Hầu hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đứng dậy, rời đi giống như Tiềm Long Tông trong ngày Bách Niên Thịnh Hội khai mạc.

Bách Niệm Hàn Sơn cũng đứng dậy theo, quay qua nhìn Hạ Hầu đang muốn đi gấp, nói: "Hạ Hầu, xem ra đời sau, Hạ gia các ngươi phải từ bỏ Man Yêu Linh Thể… Man Yêu Linh Thể cảnh giới đại thành mà một thanh kiếm cũng đỡ không nổi."

Bộ Lĩnh nói theo: "Chúng ta đành phải mở rộng kiếm pháp, chờ khi trở về tông thì lão phu sẽ hiệu triệu các đệ tử đều luyện kiếm."

Hai người ngươi một câu ta một câu, chọc cho Hạ Hầu giận đến lông mày rung liên tục.

"Đừng vui vẻ quá sớm, mưu lợi một lần, chẳng lẽ còn có thể có lần thứ hai?" Hạ Hầu lạnh lẽo nhìn phía trước, không muốn tiếp tục để ý tới Tiềm Long Tông nữa. Nhưng mà hắn đang muốn đi thì nghe được một tiếng hét thảm xuyên thủng bầu trời!

Hạ Hầu đưa mắt nhìn xuống dưới, Hạ Lan Sơn đã ngã xuống trong vũng máu, đao của Bộ Lam còn cắm ở ngực hắn.

Nhưng mà ánh mắt của hắn chỉ tập trung vào Bách Niệm Hương, còn có thanh kiếm vừa mới bay trở về trong tay nàng.

Chính là nó đã phá vỡ trận tranh tài thắng bại không phân rõ này.

Chính là nó trực tiếp đưa quả thắng lợi cho Tiềm Long Tông.

Nó cũng là thứ duy nhất hoàn toàn không thèm để ý tới mạch thuật phòng ngự Man Yêu Linh Thể.

Đao của Tiềm Long Tông, cho dù là mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm hay là Huyền cấp hạ phẩm thì đều không phá

được phòng ngự của Man Yêu Linh Thể. Nhưng mà kiếm của Bách Niệm Hương lại có thể đâm thủng phòng ngự của Man Yêu Linh Thể, trực tiếp tổn thương đến thể xác.

"Bốn người các ngươi, nhận thua hay là chết, chọn một đi." Bách Niệm Hương mở miệng nói.

Hạ Hầu nghe được câu này thì lông mày lập tức run lên.

Mới nãy Bách Niệm Hương cũng hỏi như thế.

Hạ Lan Sơn không để ý đến!

Cho nên hắn chết.

Bốn người nghe nàng hỏi như vậy thì vội vàng kêu lên: "Nhận thua! Nhận thua!"

Nói đùa.

Thua thì cũng chỉ tương đương với đánh hai trận uổng công thôi.

Không nhận thua thì sẽ chết.

Bọn họ đứng ở phía Hạ gia, mà đối thủ thì lại là tử địch Tiềm Long Tông.

Bách Niệm Hương tiếp tục nói: "Vậy thì lăn ra ngoài đi."

Bốn người hai mặt nhìn nhau, thấy thanh kiếm đang lơ lửng trước mặt Bách Niệm Hương thì hơi hồi hộp một chút, đành phải nằm rạp xuống đất, sau đó lăn ra khỏi khu vực chiến đấu như một cái thùng gỗ. Tiếng cười vang từ khắp bốn phương tám hướng truyền đến.

Mọi người đều biết mục đích mà Bách Niệm Hương muốn làm như vậy.

Chính là đang muốn làm cho Hạ gia mất mặt!

Làm như vậy càng khiến cho Hạ gia khó chịu hơn là giết người của Cổ Nguyệt Các.

Sau đó, mấy vạn người hướng mắt nhìn lên trên phù không đảo, muốn nhìn biểu cảm của Hạ Hầu lúc này. Đối với người có thể đi vào trong bí cảnh xem tranh tài thì khoảng cách giữa hai nơi hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Đừng nói là con mắt có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thậm chí ngay cả người ở phía trên nói cái gì, chỉ cần tập trung nhìn chăm chú thì cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

【VIP】 Mưu lợi? (2)

Chương 670: Mưu lợi? (2)

Khi bị tầm mắt của mọi người khóa chặt, Hạ Hầu cực kỳ lạnh lùng nghiêng đầu qua một bên, nhưng cũng không phải là không nói một lời, chật vật rời đi. Hắn quay đầu lại, cao giọng nói: "Thắng được một trận thôi mà làm như là Tiềm Long Tông đã đạt được đệ nhất Tân Tú Bảng vậy. Hơn nữa, chỉ thắng được một người trong Hạ gia ta, hơn nữa còn là người tương đối vụng về trong số những người xuất chiến của Hạ gia ta. Như vậy mà cũng đắc chí cho được?"

"Đúng rồi! Như vậy mà cũng có thể đắc chí được? Đúng là có can đảm, đúng là có bản lĩnh, có dám nhận thư khiếu chiến của Nam Môn Thường hoặc là Hạ Nghiệp hay không?" Một tên trưởng lão sau lưng Hạ Hầu lên tiếng, tỏ vẻ khinh bỉ.

Sau đó, bọn người trong Hạ gia cũng thi nhau lên tiếng hùa theo: "Xếp hạng từ một ngàn trở lên trên Tân Tú Bảng, sợ là lần này các ngươi không ai có thể lọt vào, như vậy cũng đáng vui vẻ hả?"

Nghe nói như thế, mấy người đang có mặt ở đây muốn xem trò hay của Hạ gia cũng không khỏi lắc đầu, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Đúng vậy, Tiềm Long Tông chỉ thắng một trận mà thôi.

Hơn nữa còn không phải là thắng được người nổi bật trong số thiên tài của Hạ gia.

"Ai, vốn cho rằng có thể mở mày mở mặt, không ngờ kết quả lại ngược lại."

"Hết cách rồi, nội tình không bằng Hạ gia."

"Đau lòng cho Tiềm Long Tông nha."

Tiếng bàn tán lại nổi lên.

Thấy hướng gió thay đổi, Hạ Hầu rất tự nhiên xoay người lại, trên mặt lại nở một nụ cười đắc ý và kiêu ngạo.

Sau đó quay qua nhìn hai đội của Hạ Nghiệp và Nam Môn Thường nói: "Đưa thư khiêu chiến cho bọn họ!"

Dứt lời, hắn hứng thú nhìn đám người của Tiềm Long Tông sau lưng.

Nhất là khi đối mặt với Bách Niệm Hàn Sơn thì sắc mặt giận dữ, tràn đầy ý lạnh mới nãy đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó là một nụ cười đắc ý.

Giống như là đang muốn nói với Bách Niệm Hàn Sơn là: Không có thực lực, có thể may mắn thắng một lần, nhưng là cuối cùng thì vẫn sẽ mất mặt.

Thấy thiên kiêu đỉnh cấp Hạ Nghiệp, Nam Môn Thường của Hạ gia chia nhau cầm hai tấm thư khiêu chiến đi xuống dưới thì người đang quan chiến trên phù không đảo và người đang quan chiến ngoài khu vực chiến đấu đều dồn dập nở nụ cười.

"Chiêu này của Hạ gia tuyệt lắm!"

"Tiềm Long Tông vừa lấy lại được một chút mặt mũi thì kết quả là bây giờ lại phải mất mặt?"

"Nếu nhận thì mặc dù không có mất mặt nhưng chắc chắn là phải thua. Nếu không nhận thì có mấy vạn người đang xem, nếu chuyện này truyền ra, không được mấy ngày thì đoán chừng tất cả thế lực tứ tinh cự đầu đều đều biết chuyện này."

Nghe được mấy người này bàn tán với nhau, Bộ Lĩnh hoảng hốt, vội thấp giọng hỏi thăm Bách Niệm Hàn Sơn: "Tông chủ, chúng ta nên làm cái gì?"

Bách Niệm Hàn Sơn vừa muốn nói chuyện thì Hạ Hầu lại lên tiếng chặn họng hắn trước.

"Ài!"

"Nếu như muốn kéo dài thời gian thì không sao cả, Hạ gia ta có hai đội, đội nào cũng có thể chờ được!"

Khách sạn.

Hoài Diệp tay cầm Truyền Âm Thạch, cười nói với mấy người trên Vân Lam Sơn: "Nói thật ra thì Hạo Hãn Thành quá đáng sợ. Tùy tiện nhìn một chút cũng có thể nhìn thấy người của thế lực tứ tinh cự đầu, tông chủ rồi phó tông chủ. Chà chà!"

Bên kia, Vân Liêu cười khẽ một tiếng, nói tiếp: "Nếu là chỗ tổ chức Bách Niên Thịnh Hội, có nhiều thế lực tứ tinh cự đầu như vậy cũng không kì lạ. Đi, Hoài Diệp, ngừng nói chuyện phiếm đi, ta có chuyện muốn nói với tông chủ."

Hoài Diệp gật gật đầu.

Ôn Bình đứng một bên, nghe Vân Liêu nói như vậy thì lấy Truyền Âm Thạch của mình ra, kết nối với Truyền Âm Thạch trong tay Vân Liêu.

"Vân trưởng lão, có chuyện gì?"

"Tông chủ, sau khi Anh Chiêu vào tông, tổng thể mà nói thì tiến độ tu luyện rất không tệ. đối với hắn thì mỗi người trông tông môn chúng ta tu luyện đều như hổ thêm cánh. Nhưng mà mấy vị cường giả của Tán Nhân Dịch mỗi ngày đều đứng đợi ở dưới chân Vân Lam Sơn."

Trong mắt Vân Liêu và rất nhiều trưởng lão thì Tán Nhân Dịch cũng không phải là thế lực miêu a cẩu gì đó, nhất định phải xem trọng.

Ít nhất không thể để cho bọn họ chờ lâu như vậy được.

Thêm một người bạn vĩnh viễn tốt hơn thêm một kẻ địch.

Ôn Bình giật mình, nói: "Suýt chút nữa quên bọn họ."

Vân Liêu nói tiếp: "Tông chủ, vậy có cần ta đi tìm bọn họ hay không?"

"Không cần. Thực ra thì không có gì đáng nói, thay ta hỏi bọn họ một chút, Tán Nhân Dịch nguyện làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông không?"

"Tông chủ, ngài nghiêm túc sao?"

Vân Liêu ngáo, Tán Nhân Dịch là thế lực lớn thứ hai trong Hồ Thiên Địa.

Mặc dù không bằng Bách Tông Liên Minh nhưng cũng không có kém hơn Bách Tông Liên Minh bao nhiêu.

Câu nói này của tông chủ quá kinh người!

Ôn Bình dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói: "Ngươi nghe xem ta có giống như là đang nói đùa sao? Ngươi cứ y như lời ta dặn dò mà hỏi bọn họ là được. Nếu như bọn họ không muốn thì lại bàn lại chuyện đồng minh. Nhớ kỹ, là 'bàn lại'. Đừng có bọn họ còn chưa từ chối trở thành phụ thuộc của Bất Hủ Tông thì ngươi lại làm lộ ra ý đồ có thể trở thành đồng minh. Bởi vì so với đồng minh, ta càng hy vọng Bất Hủ Tông có thể có được một thế lực như Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc."

"Đã rõ." Vân Liêu gật gật đầu.

Mặc dù không biết tại sao Tông chủ lại có niềm tin như thế nhưng Vân Liêu cảm thấy vẫn nên tin Tông chủ cho thỏa đáng.

Có vẻ như trước giờ toog chủ chưa bao giờ làm chuyện mà hắn không nắm chắc.

Thu Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc!

Ông trời ơi..!

Chỉ sợ ý nghĩ này là ý nghĩ to gan nhất trong vòng ngàn năm nay ở Hồ Thiên Địa chứ?

"Vậy cứ như thế… à đúng rồi, có một chuyện ra quên mất, mỗi ngày ngươi đi tới Thính Vũ Các một chuyến, ta mở quyền cho ngươi đi vào Thính Vũ Các. Trên cái bàn trong trong đó, mỗi ngày sẽ có ba cái hạt giống của Bất Tử Thụ, ngươi đưa chúng nó cho đám Xích Mục Cự Viên."

"Đã rõ."

"Vân trưởng lão, ngươi đi mau đi."

"Vâng, tông chủ."

Ôn Bình bỏ Truyền Âm Thạch xuống, tiếp tục nghiên cứu đối thủ đội chiến.

Bây giờ những đội biết Bất Hủ Tông hoàn toàn không có nhận thư khiếu chiến, Ôn Bình chỉ có thể đặt mục tiêu ở các khu vực chiến đấu xa một chút. Đội ở khu vực chiến đấu xa một chút thì hẳn là sẽ có rất nhiều đội chưa từng nghe tới Bất Hủ Tông.

【VIP】 Bất Hủ Tông lại thêm một người!

Chương 671: Bất Hủ Tông lại thêm một người!

Đang nghĩ ngợi thì có tiếng bước chân vang lên ở ngoài hành lang.

“Ôn tông chủ, ngài có ở đây không?”

Đó là tiếng của Hô Lan.

Đã qua mấy ngày, rốt cuộc Hô Lan cũng chịu xuất hiện.

Ôn Bình đáp: “Đến ngay đây.”

Hô Lan vui vẻ, vội vàng đẩy cửa, dẫn hai người Lục Giang và Lục Tuyết đi vào phòng. Hô Lan mặt mày hớn hở thấy Ôn Bình, vui đến con mắt híp lại chỉ còn một cái khe hở: “Ôn tông chủ, ngài đúng là quá lợi hại.”

Ôn Bình khẽ cười một tiếng, không có đáp lại.

Sự lợi hại của mình là chuyện mà người người trong Hồ Thiên Địa đều biết.

Hô Lan nói tiếp: “Mấy ngày nay quá bận, nhưng mà Lục Giang và Lục Tuyết đều kể lại cho ta biết mấy trận đấu đội đó. Đệ tử của quý tông lại có thể đánh vỡ khoảng cách về cảnh giới, vượt biên chiến thắng dị mạch Thông Huyền, đúng là đáng sợ nha!”

Ôn Bình không có nói tiếp, cũng không phải hắn không thích nghe này mấy lời tán dương như vậy, chẳng qua là hắn không muốn vừa mới gặp mặt thì đã không ngừng khen tặng lẫn nhau. Sau đó, thực ra thì không ai biết được trong những lời mà đối phương mới nói thì câu nào là thật, câu nào đúng đúng giả.

Nếu như Hô Lan thật lòng cảm thấy Bất Hủ Tông không tệ, trực tiếp lựa chọn gia nhập vào Bất Hủ Tông thì tốt, nhưng chỉ là lời khen ngoài miệng thì không nghe cũng được.

Ôn Bình đổi chủ đề, hỏi: “Hô Lan đại sư, Bách Tông Liên Minh có phát hiện ra ta đến Hạo Hãn Thành không?”

Nghe hắn hỏi như vậy, Hô Lan bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Chuyện này thì không có. Lúc này từ trên xuống dưới Bách Tông Liên Minh đều bận rộng chuyện của Bách Tông Liên Minh, hoàn toàn không có ai chú ý tới ngài. Hơn nữa cũng không ai dám nghĩ ràng sau khi giết Tư Đồ Tu Năng thì Bất Hủ Tông còn gióng trống khua chiêng tham gia trận chiến xếp hạng tân tú.”

“Dưới đĩa đèn thì tối… nhưng mà hẳn là cũng nhanh thôi, Bất Hủ Tông gây ra sóng gió càng lớn thì người chú ý tới sẽ càng nhiều, sẽ có người điều tra Bất Hủ Tông. Hô Lan đại sư, ngài không sợ mang đến tai hoạ cho mình sao?”

Ôn Bình hỏi như vậy khiến cho sắc mặt Hô Lan hơi đổi.

Đúng nha!

Cao tầng của Bách Tông Liên Minh chú ý tới Bất Hủ Tông cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đến lúc đó thấy đệ tử của hắn ở chung một chỗ với người của Bất Hủ Tông, hắn cũng thường xuyên đi gặp tông chủ của Bất Hủ Tông, đến lúc đó rất có thể bọn họ sẽ cho là ‘cùng một bọn’?

“Chuyện này…”

“Hô Lan đại sư, ngươi sao vậy?” Thấy biểu cảm trên mặt Hô Lan cứng lại, Ôn Bình biết ngay, Hô Lan khó xử.

Nói thật, Hô Lan cũng là Nhị Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.

Nhân mạch tại khu vực Hồ Huyền Sắc cũng cực kỳ khổng lồ, có thể từ Hồ Huyền Sắc đến Hạo Hãn Thành nhậm chức thì chứng tỏ là hắn còn có những chỗ dựa khác, cho nên hắn có nguyện đứng về phía Bất Hủ Tông, thậm chí là gia nhập Bất Hủ Tông hay không, đây là một cái lựa chọn rất khó lựa chọn.

Nhưng mà…

Nhưng mà Ôn Bình lại thích ép Hô Lan một chút.

Khiến cho Hô Lan có quyết tâm gia nhập vào Bất Hủ Tông.

Đừng nhìn bây giờ Bất Hủ Tông có hai vị Tuyền Qua Thần Tượng, một vị trong đó vẫn là Tam Tuyền, trong tông môn cho dù là ai muốn làm Tuyền Qua Đồ thì đều có thể giải quyết được. Nhưng mà sau này thì sao? Sau một năm, hai năm, thậm chí mười năm nữa, người càng ngày càng nhiều, hai người thì tuyệt đối không đủ dùng.

Hơn nữa Ôn Bình cũng muốn tạo một món làm ăn chuyên môn bán Tuyền Qua Đồ, càn có người bỏ thời gian ra liên tục chế tạo ra Tuyền Qua Đồ.

Sau khi gặp được người của Long gia mạnh mẽ, sau khi biết được tình cảnh của phụ thân, ý nghĩ muốn nhanh chóng phát triển, nhanh chóng lớn mạnh Bất Hủ Tông trong đầu Ôn Bình càng ngày càng mạnh. Mà Bất Hủ Tông muốn biến thành tông môn siêu cấp thì cuối cùng vẫn phải dựa vào người.

Người của Bất Hủ Tông càng ngày càng mạnh mẽ thì Bất Hủ Tông sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, không phải là hệ thống càng mạnh mẽ thì Bất Hủ Tông sẽ càng mạnh mẽ.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao Ôn Bình hào phóng đưa ba tấm Tuyền Qua Đồ đã được cải tạo cho ba người Hoài Diệp.

Nếu như là trước đây thì Ôn Bình sẽ không hào phóng như thế.

Có tiền cũng không như thế.

Chứ đừng nói chi là chỉ có chút giàu có như bây giờ.

Sau khi trong phòng trở nên lặng ngắt như tờ, Hô Lan bỗng nhiên lên tiếng nói: “Không sao, ngày mai ta sẽ từ chức ở Bách Tông Liên Minh. Nếu như Ôn tông chủ không chê Hô Lan tài sơ học thiển thì Hô Lan nguyện vào Bất Hủ Tông, đời này như Thiên Lôi, Ôn tông chủ sai đâu đánh đó. Ôn tông chủ nói đi hướng đông, Hô Lan ta tuyệt đối sẽ không đi hướng tây!”

Nói thật, trong Bách Tông Liên Minh thì tiền đồ hắn như gấm.

Bởi vì tìm được một cái chỗ dựa rất lớn, mặc dù thành tựu tương lai không phải Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng nhưng ít nhất cũng có thể leo lên được một vị trí không thấp ở trong Bách Tông Liên Minh.

Ngược lại, nếu như hắn gia nhập vào Bất Hủ Tông thì sẽ có chút nguy hiểm, nhưng mà nghĩ đến sư phụ của mình, một người đã từ chối lời mời của đủ loại thế lực tứ tinh cự đầu lại đột nhiên gia nhập vào Bất Hủ Tông, chỉ sợ là trong chuyện này cất giấu nguyên nhân khiến cho sư phụ không thể từ chối. Đồng thời, chắc chắn sư phụ mình cũng tin tưởng là Bất Hủ Tông sẽ không tan thành mây khói dưới gót sắt thảo phạt của Bách Tông Liên Minh.

"Hoan nghênh gia nhập vào Bất Hủ Tông." Ôn Bình còn chưa mở miệng hoan nghênh thì đã nghe được ba người Hoài Diệp ở sau lưng vỗ tay, cười nói.

Ôn Bình cũng cười nói: "Hô Lan đại sư, hoan nghênh gia nhập vào Bất Hủ Tông, tin tưởng có sự gia nhập của ngươi thì Bất Hủ Tông sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa."

Ôn Bình cũng vỗ tay.

Hô Lan thấy Ôn Bình cũng vỗ tay thì lập tức cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, sau đó vội vã lên tiếng: "Ôn tông chủ quá khen rồi, Hô Lan nhận lấy thì ngại… nguyện làm tùy tùng theo chân Ôn tông chủ, xông pha khói lửa."

Dứt lời, Hô Lan lập tức kinh hãi không thôi.

Quả nhiên sư phụ không có nhìn lầm.

【VIP】 Chấp nhận khiêu chiến!

Chương 672: Chấp nhận khiêu chiến!

Dù đã có Tam Tuyền Tuyền Qua Thân Tượng ở trong tông môn nhưng mà thái độ của Ôn Bình khi có một Nhị Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng như hắn gia nhập thì vẫn nhiệt liệt như thế. Chỉ riêng điểm này thì đã cao hơn rất nhiều tông chủ tứ tinh cự đầu một bậc rồi, cũng đủ để thấy được lòng dạ của hắn!

Ít nhất như thế này cũng đủ để chứng minh là hắn không chọn lầm người!

Ôn Bình nói: "Hô Lan đại sư, vậy chuyện nhập tông và sắp xếp chức vị cụ thể như thế nào thì chờ chúng ta về tông rồi nói sau."

"Vâng, Tông chủ."

Hô Lan gật gật đầu.

Khi nào cho chức vị gì gì đó thì để sau đi.

Hắn tin tưởng Ôn Bình sẽ không để cho "ở lãnh cung" ở Bất Hủ Tông.

Hô Lan chợt nhớ tới mình còn có một vấn đề nữa: "Đúng rồi, Ôn tông chủ, Bách Niệm Hương của Tiềm Long Tông gia nhập vào Bất Hủ Tông thật sao?"

Mấy ngày này có không ít người lan truyền chuyện này.

Nhưng mà không ai biết tông môn mà Bách Niệm Hương gia nhập vào là Bất Hủ Tông nhưng mà Hô Lan thì khác, hắn chỉ nghe miêu tả vài câu thì có thể khóa chặt mục tiêu ở Bất Hủ Tông. Bởi vì người làm sư phụ là Tử Nhiên cũng đã gia nhập vào Bất Hủ Tông rồi thì thân là đồ đệ Bách Niệm Hương lại không lý nào không gia nhập vào.

Ôn Bình gật gật đầu: "Ừm."

“Quả nhiên!” Mặc dù đã đoán được nhưng trên mặt Hô Lan vẫn không nhịn được vẻ kinh hãi: “Vậy xem ra lần này Bách Niệm Hương và Hạ gia đối bính thì hẳn là sẽ hữu kinh vô hiểm. Có thể được Ôn tông chủ truyền thụ tuyệt học thì chiến đấu hôm nay, Hạ gia tuyệt đối sẽ thất bại tan tác mà quay về.”

Không đợi Ôn Bình nói tiếp thì bên cạnh, ba người Hoài Diệp đã ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

“Bách Niệm Hương sư muội đánh nhau với Hạ gia?”

“Hô Lan đại sư, bắt đầu bao lâu rồi?”

Ôn Bình liếc mắt nhìn ba người bên cạnh, ba người đột nhiên xen vào hắn cũng không giận, dù sao ở đây cũng không có người ngoài, ra vẻ tông chủ cũng không có ý nghĩa gì. Mở miệng dò hỏi: “Sao nào, đều muốn đi xem?”

Ba người Hoài Diệp tha thiết gật đầu.

Có thể thấy ba người đều rất muốn đi.

Đương nhiên, chắc chắn ba người đều không phải là vì muốn xem náo nhiệt mới đi. Nếu vì muốn xem náo nhiệt thì trong bí cảnh có nhiều thiên tài tranh tài như vậy, đủ để cho bọn họ lưu luyến quên đường về. Không cần nghĩ Ôn Bình cũng biết được, bọn họ đều vì một thứ.

Chổi ma pháp!

Nói thật, Ôn Bình cũng rất muốn nhìn một chút.

Bây giờ, trong Bất Hủ Tông thì ma pháp mới chỉ ở giai đoạn cất bước, chổi ma pháp là một vật có tính đại biểu cho thế giới ma pháp. Hắn cũng đã xem pháp thuật và chậm với mạch thuật của thế giới này, trước mắt không ai có biện pháp khắc chế nó cả.

Đương nhiên, tương lai thì không nhất định sẽ không có người có thể nghiên cứu ra được thứ có thể đối kháng với pháp thuật, Ôn Bình tin tưởng nhất định sẽ có người có thể nghiên cứu ra được.

Về phần ma pháp sẽ như thế nào?

Vẫn chân tay luống cuống khi gặp pháp thuật?

Hay có thể nhanh chóng tìm được biện pháp phản kích?

Dù sao, cho dù nói như thế nào thì mạch thuật của cái thế giới này cũng được xây dựng dựa trên cơ sở là lực lượng của một thế giới mạnh mẽ. Đều giống như pháp thuật và ma pháp.

Ôn Bình suy nghĩ một chút, hẳn là có thể bớt chút thời gian đi xem một chút, dù bây giờ thời gian của hắn cũng không dư dả lắm..

"Vậy thì đi xem một chút đi."

Ba người cười hì hì một tiếng, cực kỳ vui vẻ.

"Tông chủ vạn tuế!"

…

Trong bí cảnh.

Nam Môn Thường, Hạ Nghiệp đều đã cầm lấy thư khiêu chiến đi đến bên ngoài khu vực chiến đấu chờ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của vạn người, hai người đồng thời đưa thư khiếu chiến tới trước mặt Bộ Lam và Bách Niệm Hương. Hạ Nghiệp trên mặt thì cười, nhưng dưới nét cười đó cất giấu một thanh đao vô cùng sắc bén. Nam Môn Thường gương mặt lạnh lùng, dường như đã đoán được là Bộ Lam không dám nhận.

"Có muôn chơi đùa một chút không?"

"Hạ gia, Nam Môn Thường!"

Hai người vừa dứt lời, đám người đang vây xem xung quanh lập tức ngừng bàn luận, thở mạnh một cái cũng không dám, nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt.

Nhận?

Hay là sẽ không nhận?

Cứ như vậy, thời gian trôi qua đại khái chừng mười mấy hơi thở, là người mạnh nhất trong đội này, sắc mặt Bộ Lam có chút khó xử. Nhìn chung quanh, rốt cuộc cũng không có dũng khí đưa tay lên nhận đó, trong lòng bắt đầu có ý nghĩ lui lại.

Trên phù không đảo, Hạ Hầu thấy cảnh này thì đưa mắt nhìn mấy vạn người đang vây xem xung quanh một chút, trong lòng mừng rỡ.

Thứ hắn muốn chính là cảnh tượng này!

Tiềm Long Tông mất hết mặt mũi, không ngóc đầu lên được trước mặt Hạ gia!

Lúc này, Hạ Hầu cao giọng nói: "Nếu không dám nhận thì thôi đi. Hạ gia chúng ta cũng không thích chuyên chọn quả hồng mềm mà bóp!"

Nói xong câu này, người của không ít thế lực tứ tinh, thậm chí là thế lực tứ tinh cự đầu đều dồn dập cười ra tiếng.

Một thế lực tứ tinh cự đầu mà lại bị nói là quả hồng mềm ngay trước mặt mọi người.

Bên ngoài khu vực chiến đấu, hai người Nam Môn Thường nghe Hạ Hầu nói như vậy thì muốn lấy thư khiêu chiến lại. Nhưng mà ngay lúc này, một cánh tay bỗng nhiên đưa qua, nắm lấy một trong hay tấm thư khiêu chiến, đó là một cánh tay mảnh khảnh rất trắng mịn.

Sắc mặt Hạ Nghiệp hơi đổi, khi hắn đưa mắt nhìn xuống tay mình thì thư khiêu chiến đã không thấy tăm hơi. Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy có một người đang cầm lấy nó, hắn hơi kinh ngạc, khi nhìn rõ là ai cầm lấy thì khóe miệng nở một nụ cười nghiền ngẫm.

"Ha ha…"

"Có cốt khí!"

Bách Niệm Hương một tay nắm lấy thư khiêu chiến, trên mặt lộ vẻ tức giận, nói: "Có cốt khí hơn người Hạ gia các ngươi nhiều."

Hạ Nghiệp cười nói: "Cốt khí cũng không phải là dựa vào miệng nói. Thư khiêu chiến này, nhận thì không được trả lại!"

Bách Niệm Hương đáp: "Người thua, không được khóc!"

"Ha ha ha ha…" Hạ Nghiệp cười rộ lên: "Không thể không nói, ngươi hết sức hài hước. Nữ tử hài hước thì có thể thêm

điểm, nhưng mà đây là sinh tử đấu. Chọn thời gian đi, ta có thể cho ngươi rất nhiều thời gian để chuẩn bị.”

【VIP】 Chấp nhận khiêu chiến! (2)

Chương 673: Chấp nhận khiêu chiến! (2)

“Không cần, chúng ta có thể đi vào khu vực chiến đấu luôn ngay bây giờ.” Bách Niệm Hương nghĩ cũng không không nghĩ, nói.

“Đi.”

Hạ Nghiệp lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Trên phù không đảo, mấy người của Tiềm Long Tông nhìn thấy cảnh này thì cả kinh, đứng dậy muốn xuống phù không đảo, đi tới khu vực chiến đấu.

Bách Niệm Hương quá vọng động rồi.

Bị người ta khích vài câu thì mạo muội nhận thư khiêu chiến.

Mọi người vừa muốn đứng dậy thì Hạ Hầu liền ngăn lại, nói: “Không cần đi, một khi nhận thư khiêu chiến thì không được trả lại. Đây là quy củ của Bách Tông Liên Minh! Hơn nữa, cho dù như thế nào thì các ngươi cũng mất mặt, hà tất phải quan tâm mất mặt khi nào chứ?”

Bộ Lĩnh nhìn xuống dưới, Hạ Nghiệp của Hạ gia dẫn người đi vào khu vực chiến đấu, chỉ có thể lo lắng suông: “Tông chủ, làm sao bây giờ? Thua mất mặt cũng không sao, nhưng nếu như người của Hạ gia làm thật…”

“Đao kiếm không có mắt.” Hạ Hầu ở bên cạnh nói tiếp, sau khi nói xong trong mắt còn lóe lên một tia sát ý.

Bách Niệm Hàn Sơn nghe được lời này thì sắc mặt lập tức lạnh xuống.

“Nếu như người dám đụng đến nữ nhi của ta, ngày mà Bách Niên Thịnh Hội kết thúc thì cũng chính là ngày mà hai người chúng ta nhất quyết sinh tử! Có lẽ thế hệ trẻ tuổi của

Tiềm Long Tông chúng ta không bằng Hạ gia các ngươi, nhưng thế hệ này thì thực lực hai bên chúng ta ngang nhau.”

Hạ Hầu nghe hắn nói vậy thì không có dọa dẫm nữa, chỉ hơi thâm ý cười một tiếng, nói: “Yên tâm, ta giết nàng để làm gì? Ta có một cách còn thú vị hơn là giết nàng, hơn nữa cách này lúc nãy nữ nhi của ngươi từng dùng.”

“Ngươi!”

Trong đôi mắt Bách Niệm Hàn Sơn bắn ra một tia sáng lạnh lẽo khiến cho người xung quanh đều cảm thấy sau lưng phát lạnh, không khỏi sợ hãi.

Ai nấy đều thấy được, Bách Niệm Hàn Sơn nổi giận thật!

Nếu như không phải có Bách Tông Liên Minh hạn chế thì chỉ sợ là Bách Niệm Hàn Sơn đã rút đao.

…

Trên phù không đảo.

Đi cùng với Hô Lan, Ôn Bình tìm một chỗ đứng, đưa mắt nhìn xuống phía dưới, đồng thời nghe người bên cạnh bàn tán chuyện của Bách Niệm Hương. Nghe một chút thì nhịn không được hỏi thăm người bên cạnh.

“Bằng hữu, trận đầu Tiềm Long Tông thắng được như thế nào?”

Người đó liếc mắt nhìn Ôn Bình, thuận miệng trả lời một tiếng: “Dựa vào một loại kiếm pháp, chưa bao giờ thấy… kiếm có thể bay ra trăm trượng, hơn nữa còn có thể phá vỡ Man Yêu Linh Thể dễ dàng.”

Dứt lời thì quay qua trò chuyện với người khác.

Ôn Bình vừa quay đầu lại thì nghe ba người Hoài Diệp ở bên cạnh bàn tán với nhau.

“Hẳn là Ngự Kiếm Thuật chứ?”

“Trận đầu, Bách Niệm Hương sư muội chỉ dùng Ngự Kiếm Thuật?”

Trò chuyện một chút, Lâm Khả Vô bỗng nhiên đặt câu hỏi: "Tông chủ, ngài cảm thấy trận thứ hai này, Bách Niệm Hương sư muội có thể thắng không?"

Ôn Bình nói tiếp: "Thực ra thì thắng hay thua cũng không quan trọng. Nàng mới vào Bất Hủ Tông được một hai tháng, bây giờ thua cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt. Chỉ cần sau này cố gắng tu luyện thì chắc chắn Hồ Thiên Địa này không thể làm sân khấu của nàng. Đương nhiên, có lẽ hôm nay mấy người đó còn chưa có đủ tư cách để cho nàng thua. Chuyện này thì phải nhìn xem nàng có thể vận dụng những thứ mình đang có đến mức nào!"

…

Trong khu vực chiến đấu.

Kèm theo bước chân chậm rãi như thường của bốn người Hạ Nghiệp là tiếng hoan hô như sóng thủy triều xung quanh, từng đợt nối tiếp nhau.

Đương nhiên, đa số là muốn làm náo nhiệt.

Va chạm giữa Hạ gia và Tiềm Long Tông trên Tân Tú Chiến chính thức bắt đầu.

Nhi tử của gia chủ hiện này của Hạ gia, Hạ Hầu giao đấu với nữ nhi Bách Niệm Hương của tông chủ hiện nay của Tiềm Long Tông, Bách Niệm Hàn Sơn.

Trong mắt mọi người, thực ra thì vừa mới bắt đầu là có thể kết thúc rồi.

Hạ Nghiệp, xếp hạng hơn chín trăm trên Tân Tú Bảng, trong đội của hắn còn có hai tên Thông Huyền Thượng Cảnh, tuy xếp hạng không cao nhưng mà dù sao cảnh giới vẫn còn ở đó, trừ cái đó ra thì bọn họ còn có hai tên Thông Huyền Trung Cảnh, xem như một cái nhược điểm.

Nhưng mà khi so sánh với Tiềm Long Tông thì đội hình này vẫn quá xa hoa.

Trong đội của Bách Niệm Hương chỉ có vẻn vẹn một mình Bộ Lam là Thông Huyền Thượng Cảnh, hơn nữa còn mới trải qua một trận đại chiến, linh thể tiêu hao rất nhiều.

Nhưng đúng vào lúc này, khi đám người Bộ Lam cắn răng định đi vào khu vực chiến đấu thì Bách Niệm Hương lại dùng kiếm ngăn cản ở trước mặt bốn người.

"Các ngươi không cần đi vào đâu!"

"Các ngươi không cần đi vào!"

Bách Niệm Hương dùng giọng điệu rất nghiêm túc ngữ nói ra sáu chữ này!

"Ừm?" Mấy người Bộ Lam có chút không hiểu được hành vi của Bách Niệm Hương.

Tại sao không để cho bọn họ đi vào?

Bách Niệm Hương tiếp tục nói: "Bọn người Hạ Nghiệp cố ý khiêu chiến chúng ta ở thời điểm này, không đơn thuần là chỉ muốn làm cho chúng ta khó coi, kiếm lại mặt mũi, mà còn muốn làm nhục Tiềm Long Tông. Cho nên một mình Bách Niệm Hương ta đi vào là đủ. Các ngươi đi vào cũng chỉ làm tăng thêm thương vong vô ích thôi."

Bộ Lam lắc đầu cự tuyệt:"Không được, chuyện này nếu muốn gánh thì cùng nhau gánh, không phải chỉ là thương cân động cốt hay sao, Bộ Lam ta cũng không sợ! Hơn nữa cho dù bị giết thì đã sao, cũng không phải là Hạ gia hắn không có người chết trong tay ta. Không lỗ!"

"Cùng nhau gánh!"

Ba người sau lưng cũng lên tiếng.

Sau đó ba người đồng thời đưa tay muốn nhấc kiếm của Bách Niệm Hương lến để đi vào khu vực chiến đấu.

…

Mấy người đang quan chiến và mấy người trên phù không đảo nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng hoang mang. Không biết rốt cuộc là Bách Niệm Hương muốn làm gì.

Duy chỉ có một mình Hạ Hầu là đang vỗ tay, nhìn thoáng qua Bách Niệm Hàn Sơn, hắn lại tán dương Bách Niệm Hương: "Hàn Sơn, nữ nhi này của ngươi cũng rất có đảm đương nha. Tự mình nhận thư khiêu chiến, sau đó một mình ra

trận, tuyệt đối không làm liên luỵ tới những người khác. Riêng về phần này thì nàng mạnh hơn ngươi nhiều.”

【VIP】 Ngự Kiếm Thuật, từ trước tới giờ cũng không phải chỉ ngự một thanh kiếm!

Chương 674: Ngự Kiếm Thuật, từ trước tới giờ cũng không phải chỉ ngự một thanh kiếm!

Bách Niệm Hàn Sơn nghe Hạ Hầu bên cạnh làm bộ làm tịch như vậy, nhíu mày lại, không thèm đáp lại lấy một chữ.

Sau đó, Hạ Hầu lại nói: "Ta vốn có chút tán thưởng hành vi này của nàng. Dù sao đó cũng không phải là học được từ trên người ngươi, loại phẩm chất này ngươi không có, cũng chắc chắn là không có học được từ Tiềm Long Tông, Tiềm Long Tông như thế nào ta biết rõ, các ngươi bồi dưỡng không được người có loại phẩm chất này. Đáng tiếc tiểu cô nương này từ bỏ Tiềm Long Tông gia nhập vào tông môn khác, bây giờ nhìn giống như là rất có đảm đương nhưng thực chất chỉ là giả vờ cho người khác xem. Nếu có đảm đương thật thì nàng sẽ không vứt bỏ Tiềm Long Tông để gia nhập vào tông môn khác."

Chuyện này nếu là bất kỳ người nào khác làm thì hoàn toàn không có gì sai.

Chim khôn biết chọn cây mà đậu!

Không thể bình thường hơn được.

Nhưng mà dù sao thì Bách Niệm Hương cũng là gia chủ kế tiếp của Bách Niệm gia, rất có thể là tông chủ kế tiếp của Tiềm Long Tông, nàng gia nhập một cái tông môn khác thì ý nghĩa hoàn toàn không giống.

"Lão Bộ, đi xuống xem một chút xem rốt cuộc nàng muốn làm gì." Hạ Hầu trào phúng, Bách Niệm Hàn Sơn giả bộ không nghe thấy, tiếp tục nhìn mình, đứa mắt nhìn Bách Niệm Hương đang ngăn cản bốn người Bộ Lam ở rìa khu vực chiến đấu.

Lúc này là lúc để biểu lộ mình có đảm đương sao?

Không cần biết trước đó Bách Niệm Hương làm cái gì, tức giận thì tức giận, nhưng mà lúc này hắn vẫn rất lo cho Bách Niệm Hương.

Dù sao đây là nàng là thứ duy nhất mà người hắn yêu nhất để lại.

Thực ra thì thân là phụ thân, chỉ riêng thắng lợi trong trận đấu mới nãy thì hắn đã rất vui vẻ rồi. Không chỉ vì có thể hóa giải âm mưu của Hạ gia mà vui vẻ, mà hắn còn vui vẻ vì Bách Niệm Hương đã trưởng thành.

Mặc dù không biết kiếm pháp đó là ai dạy nhưng chỉ với mấy chiêu kiếm pháp huyền diệu vừa rồi thì hắn tin tưởng, nếu cho Bách Niệm Hương một thời gian hai mươi năm thì nhất định có thể để cho nàng tỏa hào quang rực rỡ trên sân khấu Hồ Thiên Địa.

Nếu như Bách Niệm Hương không có tự tiện gia nhập Bất Hủ Tông gì gì đó thì hắn sẽ càng vui vẻ hơn!

Sau trận chiến mới nãy thì có thể trực tiếp xác nhận Bách Niệm Hương là gia chủ đời tiếp theo của Bách Niệm gia, thậm chí có thể là môn chủ đời tiếp theo của Tiềm Long Tông!

…

Dưới phù không đảo.

Ngay lúc ba người muốn mạnh mẽ nhấc kiếm của Bách Niệm Hương đi vào khu vực chiến đấu thì Bách Niệm Hương bỗng nhiên lắc một cái, không chỉ đánh văng tay mấy người ra mà còn đột nhiên phóng ra một sợi kiếm y vừa sắc bén vừa kinh khủng kiếm.

Ba người đồng thời giật mình, vô thức lui về sau.

Sau khi phóng kiếm ý ra, đồng thời Bách Niệm Hương cũng đưa mắt nhìn Bộ Lam, ánh mắt kiên quyết không thay đổi.

Nhưng mà lúc này Bách Niệm Hương không có nói thêm câu nào, quay người đi vào trong khu vực chiến đấu, kiếm

trong tay như vật sống khoan thai bay lên không, lượn vòng cách đỉnh đầu của Bách Niệm Hương không xa, giống như là yêu vật hộ giá.

"Bách Niệm Hương, nhận thua hay là chết, chọn một!"

Một câu nói quen thuộc chậm rãi vang lên.

Người lên tiếng chính là Hạ Nghiệp!

Lúc này Hạ Nghiệp đã mở mạch môn màu vàng đất ra, khí tức Thông Huyền Thượng Cảnh, Tiên Thiên Dị Mạch tỏa ra. Chỉ riêng một mình hắn thì đã khiến cho Bách Niệm Hương, thậm chí là tất cả tân tú của Tiềm Long Tông trở nên ảm đạm phai mờ.

Giống như là đang nói cho tất cả mọi người, dù Hạ Kim chết nhưng có Hạ Nghiệp! Mà Tiềm Long Tông, có ai?

Bách Niệm Hương mặt mũi lạnh lùng, nói: "Ta không chọn cái nào cả!"

Lời vừa dứt, Bách Niệm Hương tâm niệm vừa động, trường kiếm đang lượn vòng trên đỉnh đầu hóa thành vệt trắng bắn về phía Hạ Nghiệp.

Hạ Nghiệp hoàn toàn không vội, cũng không gọi mấy người khác ra tay.

Ầm!

Mạch môn chấn động, một cái bàn tay màu đen cao hơn nửa người lăng không duỗi ra, bất ngờ xuất hiện ở trước người Hạ Nghiệp, theo tay trái của Hạ Nghiệp biến động vi diệu thì nó cũng đang biến hóa, phóng ra sát khí.

Mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm —— Man Chưởng.

Hạ Nghiệp nắm tay lại, nó chính là quyền.

Hạ Nghiệp xòe tay ra, nó sẽ là chưởng.

Bách Niệm Hương kiếm đến, nó đỡ lấy.

Oanh ——

Kiếm và quyền đụng thẳng vào nhau trên không, khiến cho một mảnh bụi mù tung bay. Sau đó chỉ nghe một tiếng tạch

tạch, Man Chưởng vốn khí thế hung hăng đột nhiên vỡ mất một miếng —— chính là chỗ bị kiếm của Bách Niệm Hương đâm trúng.

Tạch…!

Tạch…!

Không tới mấy hơi thở, kiếm của Bách Niệm Hương bắt đầu đi sâu vào trong Man Chưởng từng tấc một.

Ý muốn xuyên thủng Man Chưởng!

Hơn nữa nếu dựa theo xu thế đâm vào này thì Man Chưởng bị xuyên thủng đã là chuyện chắc chắn!

Sắc mặt Hạ Nghiệp hơi đổi, âm thầm kinh ngạc đồng thời ngạo nghễ nói: "Ta không giống Nam Môn Thường, Hạ Lan Sơn, chỉ tu luyện Man Yêu Linh Thể, cho nên kiếm của ngươi cũng không phải là uy hiếp với ta. Man Chưởng, ta cũng tu luyện đến cảnh giới viên mãn!"

Nói xong, mạch môn của Hạ Nghiệp lại rung lên một lần.

Ầm!

Kèm theo mạch môn rung lên, tay phải của Hạ Nghiệp lại lăng không duỗi ra một cái Man Chưởng, nhanh chóng nắm lấy thân kiếm.

Hạ Nghiệp mỉm cười nói: "Với lực lượng bùng nổ của Man Chưởng cảnh giới viên mãn, lại thêm Tiên Thiên Dịch Mạch của ta tăng phúc, trước mắt lực lượng ít nhất đã sánh ngang với người tu luyện mạch môn bình thường tu vi nửa bước Thần Huyền. Cho dù dù kiếp pháp của người có kinh khủng như thế nào đi nữa, khủng bố như thế nào đi nữa, chẳng lẽ còn có thể để cho ngươi vượt qua ba cái cảnh giới làm tổn thương được ta?"

Quả nhiên, khi một cái tay khác chộp vào trên thân kiếm của Bách Niệm Hương, kiếm vốn thế như trẻ tre nhưng giờ lại không thể tiến thêm về trước nữa.

Đúng vào lúc này, một đạo bạch mang đánh tới.

"Cẩn thận!"

Tiếng nhắc nhở của người của Hạ gia vang lên sau lưng.

Hạ Nghiệp vội vàng thu hồi sự chú ý từ thắng lợi do Man Chưởng đem lại, đúng lúc nhìn thấy một thanh kiếm khác đã bắn tới trước mặt. Kiếm ý bén nhọn như là hồng thủy mãnh thú, vọt thẳng đến trước mặt, khiến cho trong lòng của hắn căng thẳng.

Lúc này Hạ Nghiệp hoàn toàn không kịp làm những gì khác, trong đầu chỉ có hai chữ —— né tránh!

Nhưng mà tốc độ của thân thể cũng không theo kịp tốc độ của đầu óc.

Bạch!

Vệt trắng lướt qua tay trái của Hạ Nghiệp, cắt đứt ống tay áo, cũng cắt đứt máu thịt bên dưới.

Một cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, tay trái của Hạ Nghiệp lập tức run lên, mạch môn bên tay trái cũng thu vào.

【VIP】 Cây chổi tinh?

Chương 675: Cây chổi tinh?

Man Chưởng tan biến.

Trường kiếm loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất!

Giọng của Bách Niệm Hương cũng theo đó mà vang lên: “Ngươi không chuyên tu Man Yêu Linh Thể, ta cũng không nói ta chỉ có một thanh kiếm!”

Giọng Bách Niệm Hương lọt vào trong tai: “Ngươi không chuyên tu Man Yêu Linh Thể, ta cũng không nói ta chỉ có một thanh kiếm!”

“Nhị thiếu gia!”

“Nhị thiếu gia, ngài không có sao chứ!”

Bốn người sau lưng nhìn thấy cảnh này thì giật mình, nhấc chân muốn chạy tới xem thương thế của Hạ Nghiệp.

Bốn người này hoàn toàn không ngờ được kiếm pháp của Bách Niệm Hương còn có thể thi triển như thế. Một thanh kiếm bị bắt lại, trực tiếp vứt bỏ nó đổi một thanh kiếm khác. Kỹ xảo kiếm pháp này bọn họ chưa từng nghe nói tới!

Đương nhiên, không riêng gì bốn người bọn họ chưa từng nghe thấy, Hạ Nghiệp cũng chưa từng nghe nói tới. thấy bốn người định đi qua thì hắn vội đưa tay chặn bốn người lại: “Không sao đâu, chỉ là vết thương ngoài da thôi, đối với tới thì cũng không là cái thá gì cả.”

Lúc này bốn người mới ngừng bước.

Hạ Nghiệp lại quay qua nhìn Bách Niệm Hương, trên mặt hiện vẻ dữ tợn, nói: “Bách Niệm Hương, ngươi làm cho ta kinh ngạc đó.”

Ầm!

Mạch môn mở lại.

Lần này Hạ Nghiệp không còn muốn khống chế kiếm lại nữa.

Vốn khi giao đấu với kiếm tu thì khống chế kiếm của đối phương lại thì xem như là khống chế được chiêu thức của đối phương, có thể làm cho đối phương vô kế khả thi. Nếu như kiếm bị hắn cướp đi, thì trong đa số tình huống đều có thể trực tiếp giải quyết chiến đấu, bởi vì có rất ít người bình thường sẽ đem hai thanh kiếm theo bên mình.

Cho dù có người mang theo hai thanh thì khi đổi thanh kiếm thứ hai cũng đồng nghĩa với không có khả năng chiến thắng đối thủ, chuyện vừa rồi sẽ lặp lại.

Chuyện này có liên quan tới người dùng kiếm.

Kiếm tu, một khi dùng một thanh kiếm trong thời gian dài, thuận buồm xuôi gió, nhưng nếu muốn dùng thêm thanh kiếm thứ hai thì cần phải có một quá làm quen với nó. Chuyện này hoàn toàn không có liên quan tới mạch thuật, cảnh giới, linh thể, chuyện này giống như là đi ngủ vậy, đổi một cái giường thì rất nhiều người đều ngủ không được thoải mái dễ chịu như trước.

Một thanh kiếm dùng thuận buồm xuôi gió còn bị khống chế bắt lại, đổi một thanh binh khí không được tiện tay thì làm sao đảo ngược tình thế được?

Nhưng mà hình như cái định luật này hoàn toàn không tồn tại với Bách Niệm Hương, bởi vì Bách Niệm Hương hoàn toàn không có dùng tay cầm kiếm.

Sau khi Hạ Nghiệp mở lại mạch môn, Bách Niệm Hương lạnh nhạt trả lời một câu: “Muốn đánh cứ đánh, sao lại nói nhảm nhiều như vậy.”

Nói xong, kiếm lơ lửng ở bên cạnh lại bắn ra ngoài nữa.

Bạch!

Vệt trắng phiết qua, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hạ Nghiệp. Hạ Nghiệp vội vàng nghiêng người tránh né, nhưng hắn đánh giá thấp tốc độ của kiếm, thân thể vừa mới nghiêng

qua một bên thì kiếm đã lướt qua cánh tay của hắn, cắt đứt ống tay áo của hắn, để lộ cánh tay bên trong ra.

Hạ Nghiệp giật mình, vội vàng rút lui về sau hai bước.

Vừa mới rút lui về sau mấy bước, kiếm ở sau lưng lại thay đổi hướng đi, từ một góc khác đánh tới. Lần này là chỉ thẳng vào ngực hắn, ngay vị trí của mệnh môn. Lúc này Hạ Nghiệp hai tay chống đất, một luồng mạch khí từ trong tay trào ra.

Mạch khí đụng xuống đất, tạo thành lực đẩy dễ dàng nâng Hạ Nghiệp lên, cũng trợ giúp Hạ Nghiệp tránh né được một kiếm đó.

Nhưng mà hai chân vừa hạ xuống thì kiếm lại tới.

Hạ Nghiệp vội vàng lộn qua một bên, toàn thân nằm rạp xuống đất. Vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một chân của hắn đã bị thương.

Tuy rằng vết thương không sâu, cũng không ảnh hưởng gì tới hành động của hắn nhưng trong mắt Hạ Nghiệp thì vết thương này rất chói mắt.

Đó chính là khắc họa lại sự chật vật của hắn!

Bây giờ Hạ Nghiệp mới hiểu được, tốc độ của kiếm của Bách Niệm Hương ít nhất cũng còn cao hơn tốc độ phản ứng của Thông Huyền Thượng Cảnh một chút. Hoàn toàn không thể liều tốc độ phản ứng với nó, bởi vì nó không cần phải dùng tay vung lên, nó hoàn toàn giống như là một vật sống.

Lại thêm tính chất đặc biệt của nó, độ sắc bén phải nói là biến thái, Hạ Nghiệp vội vàng bỏ phương án chiến đấu thứ hai trong đầu đi.

Cùng lúc đó, cảnh tượng này rơi vào trong mắt của đám người Bộ Lam ở bên ngoài khu vực chiến đấu, phải nói là đặc sắc vô song.

Tuy rằng nhất định sẽ thua nhưng mà Bách Niệm Hương đã chứng minh được mình.

Cho dù có thể giằng co được với Hạ Nghiệp nhưng mà hạ gia vẫn còn có bốn người.

Như bây giờ liên tục để cho Hạ Nghiệp ăn quả đắng, đây là chuyện mà bất kỳ một Thông Huyền Thượng Cảnh nào cũng không làm được, nhưng mà Bách Niệm Hương dùng tu vi Thông Huyền Hạ Cảnh làm được. Đối với trận khiêu chiến này mà nói, Bách Niệm Hương đã làm rất tốt rồi.

Cho dù thua thì cũng sẽ không có ai nói là Bách Niệm Hương không làm được việc, Tiềm Long Tông mất hết mặt mũi.

"Kiếm pháp tốt lắm!"

"Niệm Hương sư muội, cố gắng lên!"

Kèm theo tiếng hô tốt của bốn người Bộ Lam thì còn có người đang quan chiến ngoài khu vực chiến đấu, người trên phù không đảo cũng khen hay.

Sau đó thì có người bắt đầu thảo luận chuyện kiếm pháp của Bách Niệm Hương.

Một tên cảnh giới Trấn Nhạc của thế lực tứ tinh không khỏi cảm thán một câu: "Chỉ mấy chiêu đơn giản, kiếm pháp này đúng là làm ta phải kinh ngạc. Tu hành trăm năm, đây là lần đầu tiên ta thấy được kiếm pháp tinh diệu như thế!"

Một tên thanh niên Thông Huyền Cảnh cũng lên tiếng nói: "Kiếm này phải ứng phó như thế nào thì đúng là khiến cho người ta phải nhức đầu. Thường nói ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, lần này người ngoài cuộc như ta cũng u mê."

"Man Yêu Linh Thể đại thành còn ngăn không được nó, những linh thể khác thì càng không cần phải nói. Khi sử dụng mạch thuật khống chế một thanh kiếm đó, không ngờ được Bách Niệm Hương còn có thể trực tiếp đổi một thanh kiếm khác để thi triển kiếm pháp. Cái này…"

…

Trong tiếng bàn luận, có thể là do nghe được trong tiếng bàn luận đó có chút xem nhẹ hắn, biệt khuất trong lòng do ngày thường bị ca ca Hạ Kim che đậy hào quang bạo phát ra trong nháy mắt, lúc này, trong mắt Hạ Nghiệp không còn chút ý trêu tức nào.

Thực ra thì nãy giờ Hạ Nghiệp giống như là đang chơi, nói chuyện cũng mang theo chút khiêu khích.

Bây giờ hai mắt Hạ Nghiệp trở nên lạnh lùng, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức điên cuồng.

“Cho dù kiếm pháp của người có mạnh thì có làm sao?” Dứt lời, mạch môn của Hạ Nghiệp chấn động, vài vòng mạch khí gợn sóng khuếch tán ra ngoài.

Lại chấn động, lại vài vòng mạch khí.

【VIP】 Cây chổi tinh? (2)

Chương 676: Cây chổi tinh? (2)

Kèm theo mạch khí gợn sóng dập dờn, khí tức của Hạ Nghiệp liên tục tăng lên, trong nháy mắt đã tăng vọt đến đỉnh điểm. Từ xa nhìn lại thì thấy thân hình Hạ Nghiệp đột nhiên tăng lên dữ dội mấy phần, toàn bộ thân thể đều biến lớn.

Chân giẫm một cái, một tiếng "bang" vang lên, nhấc chân lên thì dưới đất để lại một dấu chân. Kèm theo đó là một tiếng trâu rống vang lên, như lôi âm cuồn cuộn. Sau khi tiếng nổ qua đi, một con thanh ngưu to lớn bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Hạ Nghiệp.

Kèm theo ánh mắt lạnh lùng của Hạ Nghiệp, lỗ mũi thanh ngưu phun ra một ngụm trọc khí, chân sau cọ một cái, co cẳng chạy thẳng tới chỗ Bách Niệm Hương.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Thanh ngưu lao nhanh, tiếng giống như lôi âm.

Trong bụi mù cuồn cuộn, thanh ngưu cách Bách Niệm Hương càng ngày càng gần.

Bách Niệm Hương nhìn thấy tình huống này thì không chút do dự ngự kiếm đón đỡ, còn bản thân nàng thì cấp tốc lui về sau.

Mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm Man Yêu Hư Ảnh.

Nàng biết đây là một loại trong số mạch thuật truyền thừa của Hạ gia, mặc dù chỉ là Huyền cấp hạ phẩm, cũng không phải là tự thành một phái, không thể được xưng tụng là lưu phái mạch thuật, nhưng mà nó có chỗ đặc biệt của riêng nó, lực lượng khổng lồ bùng nổ ra đã đủ để tiếu ngạo hai cảnh Thông Huyền, Thần Huyền.

Nếu như chỉ bàn về lực lượng, bàn về bùng nổ thì trong số mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm của Hồ Thiên Địa, Ma Yêu Hư Ảnh này là mạnh nhất.

Ầm!

Trường kiếm đã chém vào ngưu đầu.

Lần này kiếm của Bách Niệm Hương đã không thể chém vào thứu gì cũng có thể thế như chẻ tre giống như mới nãy. Mũi kiếm của Bách Niệm Hương đâm vào ngưu đầu thì chỉ đâm vào được một tất rồi ngừng lại, không thể đâm sâu hơn dù chỉ một chút.

Bò… Ò…

Một tiếng ngưu rống nữa vang lên.

Tiếng chặt móng vang động đất trời.

Sau khi bị kiếm của Bách Niệm Hương ngăn cản không thể tiến lên được nữa thì thanh ngưu phát cuồng, không ngừng bộc phát lực lượng.

Bách Niệm Hương vừa lui về sau vừa vận dụng tinh thần lực của mình đến mức cao nhất, dùng hết lực lượng toàn thân, kèm theo một tiếng chấn mạch vang lên, Bách Niệm Hương mở mạch môn của mình ra, sau đó rung lên, mạch môn bắt đầu rót mạch khí vào trong kiếm.

“Ta cũng không tin ngươi có thể cản được bao lâu!”

Hạ Nghiệp nhìn thấy tình huống này thì trên mặt hiện vẻ không tin.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được người có thể đối bính được với Man Yêu Hư Ảnh, rõ ràng chỉ là một thanh kiếm, vậy mà lực lượng khi bùng nổ lại có thể sánh ngang được với thanh ngưu. Càng khó tin hơn chính là sau khi Bách Niệm Hương mở mạch môn ra thì lực lượng từ kiếm truyền lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Thử…

Một tiếng móng đạp xuống vang lên.

Trong bụi mù cuồn cuồn, thanh ngưu to lớn lại bị ép cho lui lại!

"Ông đây cũng muốn xem xem người có thể chống được bao lâu!" Hạ Nghiệp cả giận nói, sau đó thì mạch môn cũng run lên bần bật, bắt đầu điên cuồng quán thâu mạch khí vào trong thanh ngưu, sử dụng khí mà hoàn toàn không thèm quan tâm đến linh thể tiêu hao. Khi thanh ngưu được một loạt mạch khí quán thâu vào thì lại nổi giận gầm lên một tiếng như là điên cuồng nữa, ổn định thân thể, sau đó tiếp tục xông về phía trước.

Hai người lại giằng co với nhau nữa.

…

Trên phù không đảo.

Bách Niệm Hàn Sơn nhìn tình huống này, trong lòng âm thầm kinh hãi: "Rốt cuộc là người phương nào truyền cho nàng loại kiếm pháp này?"

Mặc dù là tông chủ của thế lực tứ tinh cự đầu, tu hành gần trăm năm nhưng đối với kiếm pháp của Bách Niệm Hương thì sâu trong lòng hắn cũng cảm thấy khủng bố.

Loại kiếm pháp này lại có thể làm cho tu vi chỉ mới Thông Huyền Hạ Cảnh Bách Niệm Hương có thể cứng rắn chống đỡ người của Hạ gia vốn được xưng là có sức bùng nổ đệ nhất ở Hồ Thiên Địa. Mà người này còn là người mạnh nhất trong thế hệ này của Hạ gia! Quả là có chút không thể nghĩ bàn. Cho dù là đệ tử chân truyền của đệ nhất kiếm tu trong Hồ Thiên Địa thì sợ là cũng không thể làm được như thế.

Bộ Lĩnh càng xem càng kinh hãi, sau khi kinh hãi thì không khỏi cảm khái một câu: "Kiếm pháp siêu quần như thế, chỉ sợ người truyền thụ không phải Trấn Nhạc Thượng Cảnh!"

Hạ Hầu thấy cảnh này, lại nghe hai người nói như vậy thì trên mặt có chút trào phúng, sau đó quay đầu nhìn xuống dưới, hô: "Mau mau kết thúc!"

…

Trong khu vực chiến đấu.

Khi nghe được Hạ Hầu nói như vậy thì bốn người vốn đứng im sau lưng xem trò vui như ở trong mộng mới tỉnh.

Bốn người đồng thời vọt tới trước.

Cục diện giằng co một đánh một thay đổi trong nháy mắt.

Hạ Nghiệp nghe được động tĩnh sau lưng thì khóe miệng nở một nụ cười, nói: "Bách Niệm Hương, kiếm pháp này của ngươi đúng là kinh khủng. Nhưng như vậy thì đã làm sao, hôm nay ngươi vẫn phải thua, hơn nữa giờ ta thay đổi chủ ý… có nhận thua cũng không thể để cho ngươi sống được!"

Nói đùa!

Bách Niệm Hương tu luyện kiếm pháp khủng bố như vậy, làm cho nàng có thể vượt qua hai cái cảnh giới nhỏ đánh có qua có lại với hắn.

Những chuyện khác thì không nói, nhưng tiềm lực của nàng thì không thể nghi ngờ. Đợi một thời gian nữa, sợ là cho dù thế hệ này của Hạ gia có bao nhiêu tân tú xếp hạng trước một ngàn thì cũng không phải là đối thủ của Bách Niệm Hương. Dù sao thì Bách Niệm Hương cũng là dòng dõi duy nhất của Bách Niệm Hàn Sơn.

Hôm nay để cho Tiềm Long Tông thấy được tiềm lực của Bách Niệm Hương, sau đó nhất định bọn họ sẽ dùng tài nguyên gấp mười lần, gấp trăm lần so với trước kia để bồi dưỡng nàng.

"Đừng có để cho nàng có cơ hội rời khỏi khu vực chiến đấu!"

Hạ Nghiệp nói xong, bốn người tách ra bao vây tới đánh Bách Niệm Hương.

Bên ngoài khu vực chiến đấu, bốn người Bộ Lam thấy cảnh này thì vội vàng kêu gào Bách Niệm Hương.

"Niệm Hương, lui về sau!"

"Rời khỏi khu vực chiến đấu, bọn họ động sát tâm."

Bọn họ lòng nóng như lửa đốt kêu gào một đợt, lúc này, rốt cuộc Bách Niệm Hương cũng thu kiếm, vứt bỏ thanh kiếm

đang tranh phong với thanh ngưu.

【VIP】 Cây chổi tinh? (3)

Chương 676: Cây chổi tinh? (3)

Không có tinh thần lực, linh khí và mạch khí gia trì, trong nháy mắt thanh kiếm đó đã bị thanh ngưu đụng vỡ. Sau khi kiếm vỡ, thanh ngưu như đạt được thắng lợi đã lâu mới có, rống lớn một tiếng, sau đó lại vọt tới Bách Niệm Hương.

Thế rất mãnh liệt, như muốn một cước giẫm chết Bách Niệm Hương.

"Hạ Ba, ngươi dùng Man Chưởng hạn chế kiếm của nàng. Ta cũng không tin nàng lại có được hàng trăm hàng ngàn thanh kiếm đặt ở trong tàng giới."

"Hạ Hà, linh thể của ngươi đã đại thành, ngươi cố gắng tới gần nàng. Thông Huyền Hạ Cảnh thôi, linh thể cũng mới nhập môn, chỉ cần đến trước mặt nàng thì muốn giết thế nào thì giết thế đó!"

…

Lúc này, Hạ Nghiệp chỉ huy bọn họ, sau đó bản thân hắn cũng bắt đầu hành động, theo sau thanh ngưu, tới gần Bách Niệm Hương.

Đối mặt năm người tới gần, Bách Niệm Hương lấy chổi ma pháp ra.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt của những người khác, sau khi lo sợ cho Bách Niệm Hương thì trên mặt lộ vẻ hoang mang.

Trong lúc này mà lấy một thứ như vậy ra để làm gì?

Hạ Hầu thấy cảnh này thì cười lên ha hả, nói: "Hàn Sơn, nếu như ta không nhìn lầm thì nó là một cây chổi chứ?"

Hạ gia đang cười, trong lòng người của Tiềm Long Tông thì nóng như lửa đốt, duy chỉ có Bách Niệm Hương vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh.

Đương nhiên, lúc này còn có một nhóm người khác trên mặt hiện vẻ chờ mong, đó chính là nhóm người của Ôn Bình.

Chổi ma pháp vừa ra, Bách Niệm Hương nhảy lên trên nó, chân đạp trên bàn đạp, sau đó hai cánh tay nắm chặt chổi ma pháp.

Bạch!

Khi năm người và thanh ngưu to lớn đến rất gần thì Bách Niệm Hương lên như diều gặp gió, xông vào trong mây trắng.

Oanh!

Sau khi Bách Niệm Hương bay lên trời, thanh ngưu không ngăn được bước chân của mình, va thẳng vào một người của Hạ gia.

Một tiếng hét thảm vang lên, người đó bị đụng bay ra xa vài chục trượng, lăn mười mấy vòng trên đất mới ngừng lại được. Sau khi dừng lại thì không còn động tĩnh gì hết, mặc cho Hạ Nghiệp kêu gào như thế nào cũng không có trả lời.

Bị đụng chết?

Hạ Nghiệp lập tức ngáo.

Thực ra thì cảnh tượng này cũng không có gây ra bao nhiêu kích thích, bởi vì so với Bách Niệm Hương bỗng nhiên cưỡi một cây chổi đột ngột bay lên trên không thì chuyện bị mạch thuật của người một nhà đánh chết quá bình thường, bọn họ đã nhìn riết thành quen rồi.

“Chuyện gì vừa mới xảy ra đó?”

“Bách Niệm Hương cưỡi yêu vật bay lên trời?”

“Không phải là Tân Tú Chiến thì không được mang theo yêu vật dực tộc sao?”

“Ngươi mù sao, đó mà là yêu vật? Có yêu khí hay không ngươi không cảm nhận được sao? Đó chính là một cây chổi.”

“Cây chổi?”

“Cây chổi tinh?”

Trong tiếng bàn tán của quần chúng, người phụ trách của Bách Tông Liên Minh ở bên ngoài khu vực chiến đấu không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Trong lúc bọn họ còn đang hai mặt nhìn nhau thì giọng Hạ Hầu từ trên phù không đảo vọng xuống: "Đây là phạm quy! Mẹ nó, chính là phạm quy!"

Bên ngoài khu vực chiến đấu, quản sự của Bách Tông Liên Minh phụ trách giám sát khu vực chiến đấu này suy nghĩ một chút, sau đó đáp: "Có phải phạm quy hay không thì trước mắt còn phải chờ thương thảo lại. Ít nhất ta không có cảm nhận được trên cây chổi đó có bất kỳ yêu khí gì. Nếu không có yêu khí thì nó có thể là sản phẩm được Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo ra!"

Nghe người đó đáp như vậy, Hạ Hầu tức giận mắng: "Ngươi đang thiên vị! Như vậy còn chưa phải là dùng yêu vật dực tộc? Tuyền Qua Thần Tượng nào có thể có được thủ đoạn như thế, có thể chế tạo một cây chổi biết bay!"

Bạch!

Một thân ảnh bỗng nhiên hạ xuống.

Bách Niệm Hương cưỡi trên chổi ma pháp, đưa mắt nhìn Hạ Hầu đang đỏ mặt tía tai trên phù không đảo, sau đó lên tiếng nói: "Ngươi chưa thấy thì chính là không có? Vậy ngươi có thấy kiếm pháp ta mới dùng hay không?"

"Cưỡng từ đoạt lý!" Hạ Hầu nghẹn lời, không có cách nào cãi lại.

Nói thật, hắn chưa từng nhìn thấy.

Không chỉ là chưa từng nhìn thấy, nghe cũng chưa từng nghe nói tới.

Quản sự bên ngoài khu vực chiến đấu cũng hùa theo một câu: "Lời ấy có lý! Bây giờ chiến đấu tiếp tục… còn thứ này có trái với quy định hay không thì phải đợi báo cáo cho Ngân cấp chủ sự, bọn họ thương thảo một phen rồi mới có thể quyết định được."

Bách Tông Liên Minh có văn bản quy định rõ ràng, trong Tân Tú Chiến thì không được phép đem yêu vật dực tộc theo nhưng lại không nói là không thể bay lên trời.

Quản sự của Bách Tông Liên Minh nói xong thì rời khỏi khu vực chiến đấu, đoán chừng là đi báo cáo chuyện này. Bách Niệm Hương thì cưỡi chổi ma pháp, trong chớp mắt thì lượn quanh khu vực chiến đấu một vòng, sau đó cười nhìn đám người Hạ Nghiệp: "Chiến đấu tiếp tục!"

Nói xong, kiếm lên!

Bạch!

Vệt trắng vọt thẳng xuống phía dưới, như là sấm sét từ trên trời đánh xuống.

Nhanh hơn nó còn có Bách Niệm Hương, nàng cưỡi chổi ma pháp đáp xuống đất, khi lướt qua bốn người bên cạnh thì thuận tay nắm lấy người yếu nhất trong đội của Hạ Nghiệp. Chờ đến khi mấy người Hạ Nghiệp lấy lại tinh thần thì người đó đã bị ném ra khỏi khu vực chiến đài rồi.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt của những Trấn Nhạc Cảnh bên ngoài khu vực chiến đấu, bọn họ lập tức giật mình.

Đây là tốc độ của Yêu Vương Dực tộc Trấn Nhạc Cảnh!

"Cái 'cây chổi' này lại có được tốc độ phi hành bằng với Trấn Nhạc Cảnh Yêu Vương, chuyện này có chút quá không thể tưởng tượng nổi chứ."

"Trước đó Bách Niệm Hương này có kiếm pháp huyền diệu như thế."

"Bây giờ lại lấy ra một cái 'cây chổi' có được tốc độ phi hành ngang với Trấn Nhạc Cảnh. Rốt cuộc sư phụ của nàng là người nào?"

Rất nhiều đại lão Trấn Nhạc Cảnh lập tức đoán tới đoán lui, trong đầu nhớ lại từng người, từng cái thế lực, thậm chí là từng cái ẩn thế tông môn mà mình có thể nghĩ tới được. Nhưng mà bọn họ nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu rõ được.

Sau đó bọn họ dồn dập quay đầu nhìn về phía đám người Tiềm Long Tông.

Bách Niệm Hàn Sơn và những người khác bị nhìn như vậy thì chỉ có thể dùng một nụ cười xấu hổ đáp lại.

Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, thân là phụ thân, Bách Niệm Hàn Sơn cũng chỉ có thể nói là bí mật, vị tiền bối đó không cho phép mình để lộ tên tuổi ra. Thực ra thì thân là phụ thân nhưng hắn lại không biết cái gì hết.

Nhưng mà nghĩ đến Tử Nhiên thì lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khoảng thời gian trước, Tử Nhiên nói là phải đi Đông Hồ chữa bệnh.

Đông Hồ có cái gì?

Thứ duy nhất mà hắn có ấn tượng chính là Bất Hủ Tông đó!

Tử Nhiên cũng không biết dùng kiếm!

【VIP】 Bái người nào làm sư phụ?

Chương 678: Bái người nào làm sư phụ?

Lại nói Ôn Bình.

Nhìn thấy tình huống trong khu vực chiến đấu, trong đầu đã không còn mong đợi gì về trận chiến này nữa.

Lúc này Ôn Bình đang nghĩ về tương lai của Bất Hủ Tông, tương lai hẳn là chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện một đám cảnh giới cưỡi chổi ma pháp như vậy.

Có lẽ cưỡi chổi ma pháp sẽ không bá khí như cưỡi yêu vật Dực tộc to lớn, khiến người ta sợ hãi nhưng cũng sẽ không kém.

Mặc dù chổi ma pháp khó xoạt ra được nhưng so với chinh phục yêu vật Dực tộc Trấn Nhạc Cảnh thì đơn giản hơn nhiều.

Trong lúc hắn còn đang suy tư thì bên cạnh, Tần Mịch nhịn không được mở miệng nói: “Được lắm, ta thừa nhận ta ghen ghét, ta cũng muốn có chổi ma pháp.”

Hoài Diệp cũng hùa theo, nói: “Sau khi trở về thì ta phải ăn nhiều bắp rang, tiếp tục xoạt, xoạt một hai tháng, nhất định có thể xoạt ra được chổi ma pháp.”

Tần Mịch bất đắc dĩ cười cười, nói: “Ta… ta cảm thấy có thể xoạc ra được những loại ma pháp khác, thậm chí là ma dược vân vân.”

“Cũng tốt. Chổi ma pháp vốn chỉ là một cái công cụ bay lượn, cho dù nói như thế nào thì chắc chắn nó cũng không tốt hơn ma dược, ma pháp. Cái ‘xe’ biết bay đó ta cảm thấy nó cũng không tệ.” Hoài Diệp bỗng nhiên nhìn về phía Ôn Bình, hỏi: “Tông chủ, cái đó kêu là ‘xe’ hả?”

“Ừm.” Ôn Bình gật đầu.

Ừ một tiếng, Ôn Bình không muốn xem tiếp nữa, nhìn Hô Lan bên cạnh một chút, nói: “Hôm nay xem náo nhiệt đến đây

thôi. Tiếp tục đánh nữa cũng không có gì phải lo lắng, với tốc độ của Trấn Nhạc Cảnh, người của Hạ gia hoàn toàn không thể đụng tới được."

Hô Lan dời ánh mắt kinh ngạc đi, lấy lại bình tĩnh, sau đó hỏi: "Tông chủ, ngai đã chọn được đội khiếu chiến tiếp theo chưa?"

Ôn Bình nói: "Sau khi thắng thiên tài của Quý Dương Môn xong thì bây giờ thư khiêu chiến đưa ra không có ai nhận hết."

Hô Lan trả lời: "Vậy có muốn đợi không, khiêu chiến đấu đội có thời gian hạn chế, toàn bộ chỉ có mười lăm ngày. Chờ tới mấy ngày cuối rồi tìm, khi đó để không lãng phí số lần khiêu chiến thì chắc chắn rất nhiều đội sẽ ai đến cũng không có cự tuyệt."

"Không đợi, đúng rồi, vừa hay có một chuyện cần ngươi đi làm. Chuẩn bị nhiều thư khiêu chiến một chút, thả lưới rộng, hẳn là sẽ có người không biết chúng ta thắng Quý Dương Môn." Bây giờ Hô Lan vẫn là người trong Bách Tông Liên Minh, có chức vị cũng tiện, ngu sao mà không dùng.

Hô Lan gật đầu: "Vâng, tông chủ, ta sẽ đi làm ngay, làm mấy chục tấm."

Nói xong, mọi người cất bước rời đi.

Đi xuống dưới phù không đảo, Hô Lan nhịn không được mở miệng hỏi: "Tông chủ, à ừ… cây chổi… ma pháp là gia sư làm?"

"Chổi ma pháp là sản phẩm của Bất Hủ Tông." Ôn Bình đáp.

"Ồ —— đã hiểu!"

Hô Lan âm thầm kinh hãi.

Không ngờ Tuyền Qua Đồ có được năng lực đặc thù khiến cho cao tầng của Bách Tông Liên Minh chấn động cũng không là gì cả.

Bất Hủ Tông lại có thể khiến cho cây chổi bay lên được, để cho nó có được tốc độ ngang với Dực tộc Yêu Vương Trấn

Nhạc Cảnh.

"Đúng rồi!"

Ôn Bình bỗng nhiên dừng bước.

"Tông chủ, có chuyện gì vậy?" Mọi người không hiểu.

Ôn Bình nhìn mấy người Hoài Diệp một chút, sau đó nói: "Hoài Diệp, ngươi đi tìm Bách Niệm Hương một chuyến, nói cho nàng, chổi ma pháp đừng có tuỳ tiện giao cho những người khác… nó không dễ xoạt ra được."

Sau khi chứng kiến sự thần kỳ của chổi ma pháp thì chắc chắn sẽ có người ngấp nghé nó.

Nhất là khi còn chưa xác định được chổi ma pháp có làm trái quy tắc hay không thì lại càng dễ dàng xuất hiện chuyện này.

Nhiều khi, nói là mượn xem, nhưng mà xem xong rồi sẽ không trả nó lại cho ngươi.

Bách Niệm Hương lại vô tư không biết đề phòng người khác, rất dễ dàng bị lừa.

…

Bịch!

Một bóng người chật vật từ trong khu vực chiến đấu đột nhiên bay ra ngoài, ngực đập xuống đất.

Bụi mù dâng lên, bóng người đó đột nhiên đứng lên, sau đó hai cánh tay, hai cánh tay đồng thời bò dưới đất, trốn xa ra mấy trượng mới dừng lại. Trên gương mặt chật vật hiện lên vẻ vui mừng khi sống sót sau tai nạn.

Cuối cùng tê liệt nằm bẹp xuống đất.

Người này chính là Hạ Nghiệp!

Người trở thành thiên tài chói mắt nhất của Hạ gia sau khi Hạ Kim chết!

Kèm theo Hạ Nghiệp bị phi kiếm bức ra khỏi khu vực chiến đấu thì trận đấu giữa tân tú của Hạ gia và Tiềm Long Tông cũng hạ màn.

Cho dù là những người đang quan chiến bên ngoài khu vực chiến đấu hay là trên phù không đảo đều thổn thức không thôi. Nói thật, từ khi mới bắt đầu thì bất kỳ người nào cũng không nghĩ là kết quả của trận đấu đội này sẽ là như vậy.

Hạ gia năm đánh một, cuối cùng lại thua tranh tài.

Kèm theo người Hạ gia bị khiêng đi, tiếng bàn tán vang lên như thủy triều.

"Rốt cuộc là vị Tuyền Qua Thần Tượng nào mà lại có thủ đoạn như thế, giao cho cây chổi năng lực phi hành? Nghe nói Tiềm Long Tông và Tử Nhiên đại sư quan hệ không tệ, chẳng lẽ cây chổi này chính là kết quả của mấy năm nay Tử Nhiên đại sư mai danh ẩn tích?"

"Nói không chừng là vậy, cho dù nói như thế nào thì người đưa cây chổi cho Bách Niệm Hương tuyệt đối không đơn giản."

"Các ngươi có phát hiện ra không, kiếm pháp mà Bách Niệm Hương dùng cũng là bay. Cả hai không mưu mà hợp!"

Trong tiếng bàn tán xôn xao, Bách Niệm Hương cưỡi chổi ma pháp đáp xuống đất, trên mặt khó mà ức chế được vẻ hưng phấn. Cười sờ sờ chổi ma pháp trong tay mình giống như như con yêu vật Dực tộc đầu tiên mà phụ thân tặng cho nàng khi còn bé vậy, sau đó cẩn thận từng li từng tí cất nó vào trong tàng giới.

Đưa mắt nhìn thoáng qua thì vừa vặn đối diện với ánh mắt của mấy người Nam Môn Thường đang đứng bên ngoài khu vực chiến đấu.

Mặt Nam Môn Thường đột nhiên co rúm lại, nửa bên mặt run lên, hốt hoảng xoay người sang chỗ khác, cất bước muốn muốn rời đi.

Nam Môn Thường quay qua nhìn người bên cạnh, hỏi: "À ừ… các ngươi có đói bụng không?"

Còn chưa đợi bọn họ trả lời thì đã cất bước rời đi.

Miệng thì lải nhải là ăn gì.

【VIP】 Bái người nào làm sư phụ? (2)

Chương 679: Bái người nào làm sư phụ? (2)

Có thể nhìn thấy, bước chân Nam Môn Thường rời đi càng đi càng nhanh, bởi vì hắn cũng không muốn bị đưa thư khiêu chiến. Đến lúc đó sẽ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Hắn lại càng không muốn sau khi nhận thư khiêu chiến thì sẽ bị Bách Niệm Hương ở trên không trung một mực dùng kiếm công kích, giống như là dê đợi làm thịt, phản kích đều thành hy vọng xa vời.

Cuối cùng trong công kích thì sẽ bị làm cho tiêu hao nhiều, sau đó từng bước một đi tới tử vong hoặc là thất bại.

Bách Niệm Hương thu tầm mắt lại, không có ngăn cản Nam Môn Thường.

Thực ra thì nàng muốn ít nhất cũng đi vào được trước năm ngàn trong Tân Tú Bảng, hôm nay mượn chổi ma pháp lách chỗ trống trong quy định của Tân Tú Chiến chiến thắng Hạ Nghiệp của Hạ gia thì nàng đã rất thỏa mãn. Còn có đánh với Nam Môn Thường hay không thì cũng không còn quan trọng nữa.

Lúc này nàng chỉ nghĩ đến những người khác của Bất Hủ Tông.

Đáng tiếc những sư huynh sư tỷ khác của mình đều không có tới tham gia Tân Tú Chiến, nếu không thì có thể trở thành thiên tài chói mắt nhất.

Bọn họ có pháp khí.

Biết nhiều pháp thuật hơn.

Ngự Kiếm Thuật cũng thuần thục hơn.

Còn có dị mạch thuộc tính phong, mạch thuật thuộc tính phong…

Mình dựa vào một cái chổi ma pháp làm được việc khiến nàng rất vui vẻ, nhưng nàng cũng không vì đó mà kiêu ngạo.

Nếu là lúc trước, không có gia nhập Bất Hủ Tông thì chuyện hôm nay có thể để cho nàng kiêu ngạo rất nhiều năm.

Khi ra khỏi khu vực chiến đấu thì được mọi người vây quanh, hoan hô, lúc này, Bách Niệm Hương chợt thấy Hoài Diệp đứng trong đám người ra hiệu cho nàng. Bách Niệm Hương vội vàng qua loa hai câu, sau đó chen ra khỏi đám đông, đi tới chỗ Hoài Diệp.

"Sư tỷ, sao ngươi lại tới đây." Bách Niệm Hương xông lên ôm chặt người tới.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh này thì khó hiểu.

Nhìn Hoài Diệp, không khỏi buồn bực —— người đó là ai?

Chỉ có người của Tiềm Long Tông biết, người trước mặt chính là đệ tử của Bất Hủ Tông mà bọn họ nhìn thấy hôm bữa.

Nhưng mà Bách Niệm Hương sư muội nhìn thấy nàng thì còn vui hơn nhìn thấy mấy người mình là sao?

Lúc này, Hoài Diệp còn chưa kịp nói chuyện thì Bách Niệm Hương đã lên tiếng hỏi trước: "Sư tỷ, ngươi ở đây, có phải tông chủ cũng tới hay không?"

Nếu như tông chủ đích thân đến xem nàng tranh tài…

Suy nghĩ một chút thì đều cảm thấy hưng phấn.

Hoài Diệp gật gật đầu, nói: "Tông chủ có em."

Bách Niệm Hương vui vẻ, cảm giác vui vẻ còn hơn khi chiến thắng trận đấu.

Sau đó Hoài Diệp tiếp tục nói: "Tông chủ kêu ta tới nhắc nhở ngươi một chút, đừng có đưa chổi ma pháp cho bất kỳ người nào xem. Nó không dễ dàng gì xoạt ra được! Ta thấy ý của tông chủ là có thể sẽ có người muốn mưu đồ làm loạn."

Bách Niệm Hương gật gật đầu, nói: "Sư tỷ, các ngươi yên tâm đi. Ta nhất định sẽ không đưa cho người khác xem."

…

Phù không đảo.

Bách Niệm Hàn Sơn đang từ từ vỗ tay, nghênh đón thắng lợi không thể tưởng tượng nổi này.

Biểu cảm của Hạ Hầu trở nên vi diệu, đồng thời âm tình bất định nhìn cảnh Hạ Nghiệp bị khiêng đi ở dưới, sau đó nghiên đầu nhìn người sau lưng mình, hét: "Cái này là nắm vững thắng lợi mà các ngươi nói sao, cái này là tình báo mà các ngươi dùng nhiều tiền mua được?"

"Tông chủ thứ tội!"

"Tông chủ thứ tội!"

Mười mấy người người người cảm thấy bất an, đột ngột quỳ xuống đất.

Hạ Hầu nhịn không được nhỏ tiếng chửi một chập, sau đó hận đến nghiến răng nhìn Bách Niệm Hàn Sơn, nói: "Hàn Sơn, ngươi giỏi lắm… hóa ra ngươi đưa nàng ra ngoài sớm là để học mấy thứ này, chuẩn bị cho Tân Tú Chiến."

"Như nhau!" Bách Niệm Hàn Sơn ôm quyền cười một tiếng.

Sau nụ cười này, biệt khuất khi khai mạc biến mất không còn sót lại chút gì.

Sau nụ cười này, tức giận do bị Hạ gia chơi hai lần biến mất vô tung vô ảnh.

Sau nụ cười này, phẫn nộ khi Bách Niệm Hương vào Bất Hủ Tông cũng theo nó mà tan thành mây khói.

"Sau này thế nào cũng có cơ hội gặp lại, ngươi chớ có vội mừng! Ngươi cũng biết, bây giờ Bách Niệm Hương là người của Bách Niệm gia, cũng không phải người của Tiềm Long Tông!" Lại nói một câu khiến cho người nghe cảm thấy buồn nôn, Hạ Hầu sải bước rời khỏi phù không đảo.

Bách Niệm Hàn Sơn đưa mắt nhìn Hạ Hầu tức giận một bước một câu nhục mạ thủ hạ mình, trong đầu vô cùng thông suốt. Đúng là ở thế hệ của Bách Niệm Hương thì Tiềm Long Tông không bằng Hạ gia, nhưng mà có Bách Niệm Hương.

Là nữ nhi của tông chủ, lúc này nàng có thể đảm đương trách nhiệm thì có thể nói là một chuyện may mắn đối với Tiềm Long Tông.

Còn chuyện gia nhập Bất Hủ Tông gì gì đó thì sau này sẽ bàn lại sau, hắn tin tưởng tông chủ Bất Hủ Tông đó cũng sẽ không vì một mình Bách Niệm Hương mà đắc tội với toàn bộ Tiềm Long Tông. Tới thời điểm thích hợp cho chút ngon ngọt thì chuyện này giải quyết cũng dễ dàng thôi.

Lúc này, tiếng chúc mừng vang lên khắp bốn phía.

Không ít thế lực tứ tinh, người của thế lực tứ tinh cự đầu đều dồn dập tới chúc mừng.

"Chúc mừng Bách Niệm tông chủ, lần này tranh chấp thắng ngay từ trận đầu!"

"Hạ gia bại một lần này, chỉ còn lại có một mình Nam Môn Thường. Mà Nam Môn Thường đó còn chuyên tu linh thể, hoàn toàn không thể chống lại người khác được, hoàn toàn không đi được bao xa. Hàn Sơn, lần này xem như ngươi kiếm lợi lớn!"

"Đúng rồi, rốt cuộc là nữ nhi của ngươi bái người nào làm sư phụ?"

"Đúng đó, rốt cuộc là bái người nào làm sư phụ?"

"Chẳng lẽ nàng muốn gia nhập tông môn khác, xem ra là gặp cao nhân!"

Câu nói sau cùng khiến cho ánh mắt Bách Niệm Hàn Sơn đột nhiên ngưng lại, trong đầu có một tia sáng lóe lên.

Gặp cao nhân?

Sau đó, Bách Niệm Hàn Sơn nhìn xuống phía dưới, tầm mắt khóa chặt vị trí của Bách Niệm Hương.

Bên cạnh nàng có một tên đệ tử của Bất Hủ Tông mà hắn đã từng gặp —— Hoài Diệp.

Đúng!

Sao hắn lại không nghĩ ra chứ.

Tại sao nữ nhi của mình gặp nhiều cường giả như vậy, thậm chí sau khi bái Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng ở Hồ Thiên Địa làm sư phụ rồi mà vẫn chọn gia nhập vào Bất Hủ Tông gì đó. Nhìn bề ngoài là từ bỏ thân phận Tiềm Long Tông, nhưng ẩn sâu trong đó thì sao?

Có phải là ẩn giấu những nguyên nhân sâu xa hơn nữa không.

Một ý nghĩ khác lại nổi lên trong lòng.

Tử Nhiên cũng không biết dùng kiếm.

Tay của Tử Nhiên cũng mới được chữa khỏi, cũng không thể nào sáng tạo ra cây chổi biết bay,

Chẳng lẽ tất cả những gì mà nữ nhi của mình đang có bây giờ đều do Bất Hủ Tông ở Đông Hồ cho?

【VIP】 Thi đấu đội kết thúc!

Chương 680: Thi đấu đội kết thúc!

Thời gian đảo mắt đã qua mấy ngày, Ôn Bình lấy rất nhiều thư khiêu chiến, quăng lưới rộng, đúng là có người nhận thật.

Luôn có người không tin tà!

Mà đội nhận đều có xếp hạng không thấp, không dưới mấy thiên kiêu của Quý Dương Môn.

Hai ngày sau, mấy người Hoài Diệp một ngày chiến một trận, đều thắng hết. Nhưng mà một trận cuối cùng lại giằng co thật lâu. Không chỉ vì năm người trong đội đối thủ đều là Thông Huyền Thượng Cảnh mà còn vì có một người trong số đó xếp hạng trước một trăm trên Tân Tú Bảng.

Dưới tình huống Lâm Khả Vô vận dụng Phong Chi Cấm Cố cưỡng ép giải quyết một người, năm đánh bốn mà còn năm mươi năm mươi.

Trên phù không đảo, Hô Lan nhìn trận tranh tay gay cấn bên dưới, không thèm để ý đến tiếng hò hét như sóng thủy triều bên tai.

Cho dù những tiếng hò hét đó cầm đao nhọn đâm vào trong tai Hô Lan thì cũng không vào được trong đó.

Lúc này, Hô Lan tập trung toàn bộ tinh thần.

Hai nắm tay siết thật chặt, thật tình không biết bàn tay mình đã ướt đẫm.

Ôn Bình thấy thế thì lắc đầu cười một tiếng.

Đột ngột, Hô Lan quay đầu lại nhìn Ôn Bình, bất đắc dĩ nói: “Tông chủ, xin lỗi, hai tên đệ tử của ta làm vướng víu.”

Nếu như không phải lúc này, hai người Lục Giang và Lục Tuyết ngay cả một người cũng không giải quyết được thì tình huống sẽ không biến thành như thế này.

Ôn Bình không nóng không vội, lạnh nhạt đáp: "Lục Giang, Lục Tuyết đi theo con đường Tuyền Qua Thần Tượng, hai người họ có thể ngăn cản được tên Lục Bách xếp hạng trước một trăm trong Tân Tú Bảng thì đã rất tốt rồi. Thực lực của Lục Bách đó đã đến rất gần nửa bước Thần Huyền Cảnh, trong thời gian ngắn thì chắc chắn không thể nào đánh vỡ cục diện này. Bây giờ thì phải nhìn xem bọn họ có biết biến hóa hay không."

Lúc vừa mới bắt đầu thì Ôn Bình có thể nói mấy loại chiến thuật cho bọn họ nghe, bảo trì trận hình, cưỡng ép giải quyết một người trước, tạo nên ưu thế năm đánh bốn cho mình chỉ là một trong số đó thôi.

Trong khu vực chiến đấu, Lâm Khả Vô và Tần Mịch dùng Hỏa Long thuật, kết hợp với Ngự Kiếm Thuật của Hoài Diệp, đánh cho khó hòa giải với ba tên Trấn Nhạc Thượng Cảnh của đối phương. Nhìn Lâm Khả Vô đứng trước mặt ba người, áp lực của hắn rất lớn, đối phương vì kiêng kị Thiên Gia Kiếm, cho nên một lòng vọt tới chỗ Hoài Diệp đến, thế công cực kỳ mãnh liệt.

Ngay lúc Hoài Diệp chuẩn bị móc đũa phép ra thì Lâm Khả Vô vội vàng kêu dừng: "Hoài Diệp sư tỷ, khoan hãy gấp gáp!"

Tuy rằng áp lực lớn nhưng mà Lâm Khả Vô cho rằng với tình huống trước mặt thì còn chưa đến nổi phải bại lộ Thạch Hóa Chú của Hoài Diệp.

Nếu không thì với cảnh giới của Hoài Diệp và tốc độ phóng thích của Thạch Hóa Chú thì sẽ gặp bất lợi trong thi đấu cá nhân.

Khi Hoài Diệp để cánh tay đang định móc đũa phép ra xuống, Lâm Khả Vô tiếp tục nói: "Lục Tuyết, chuẩn bị sẵn sàng!"

Một bên khác, Lục Tuyết đang bận chống đỡ thế công của Lục Bách ừ một tiếng.

Lúc này, Lâm Khả Vô nhấc tay lên, sau một tiếng mạch môn nổ vang thì Phong Chi Cấm Cố xuất hiện!

Mấy người đang chiến đấu chính diện với Lâm Khả Vô nhìn thấy hình ảnh quen thuộc này xuất hiện thì vội vang rút lụi lại gần nhau.

Cứ như vậy thì bất kể là ai bị chế trụ như mới đầu thì những người khác đều có thể giúp đỡ ngăn chặn Lâm Khả Vô.

Nhưng mà gió lại đánh về phía Lục Bách.

Đang phóng thích mạch thuật, Lục Bách không có chút phòng bị nào, trực tiếp bị Phong Chi Cấm Cố khống chế, mạch thuật đang thả ra hơi ngừng lại. Lục Tuyết như trút được gánh nặng, vội vàng nhảy lên trên không, kiếm trong tay kèm theo một tiếng mạch môn nổ vang, hóa thành một mảnh tuyết bay.

Nhìn kỹ lại thì nó kiếm vẫn còn, tuyết bay là do Lục Tuyết vung kiếm tạo nên.

Tuyết bay khắp bốn phía, khi Lục Tuyết thu chiêu thì bỗng nhiên giống như mọc mắt, đánh thẳng tới Lục Bách.

Mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm – Nhất Kiếm Phiêu Tuyết!

Hô…

Tuyết bay hạ xuống.

Kèm theo đó là Thiên Gia Kiếm, Hỏa Long Thuật và Lâm Khả Vô cầm Thiêu Hỏa Côn trong tay đồng thời chuyển hướng.

Trong đầu mọi người đồng loạt hiện ra câu nói của Ôn Bình, khi giằng co không xong thì làm động tác giả, lựa chọn tập kích mục tiêu lần nữa!

“Nguy rồi!”

Ba người thấy thế thì hô to không ổn.

Nhưng mà đã chậm.

Lúc này ba người trong trạng thái phòng ngự, tuyết bay đã hạ xuống, trong điện quang hỏa thạch ba người hoàn toàn không thể ngăn cản được tuyết bay, sau đó lại phóng thích mạch thuật công kích Lâm Khả Vô và ngăn cản Hỏa Long, kiếm!

Thiên Gia Kiếm giết tới trước.

Một kiếm xuyên qua người, không hề đình trệ chút nào.

Theo sát đó chính là Thiêu Hỏa Côn của Lâm Khả Vô, một gậy đập vào ngực, một gậy này đánh xuống đồng thời Phệ Hồn Châu nhanh chóng thôn phệ lấy máu tươi từ trong vết thương tràn ra. Cuối cùng chính là Hỏa Long ngậm chặt thân thể Lục Bách bay lên bầu trời.

Oanh!

Trên không trung, Hỏa Long ầm ầm nổ tung.

Nương theo một tiếng vang lớn, Hỏa Long nổ tung hình thành liệt diễm hình tròn trên không trung như là mặt trời treo cao. Lúc này, Lục Bách bị vụ nổ trùng kích bay lên trên không, quanh người còn có hỏa diễm bao bọc.

Đại khái bay lên gần mấy chục trượng, sau đó Lục Bách như sao băng rơi xuống đất dưới ánh mắt của mọi người.

Ầm!

Bụi mù nâng lên.

Hỏa diễm hình tròn trên bầu trời cũng tan biến theo.

Toàn trường yên tĩnh!

Sau đó, yên tĩnh đi qua, tiếng người huyên náo.

“Chuyện này… Lục Bách lại thua như thế.”

“Không phải là đã chết rồi chứ.”

“Không chết, còn có hơi thở hơi thở, ngực còn hơi phập phồng, còn cứu được!”

“Cứu được thì đã sao, thương thế này, toàn thân đều bỏng. Làn da cháy đen không nói, ngực bị đâm thủng, còn có một gậy của Lâm Khả Vô đó nữa. Chậc chậc, ước chừng phải tốn chừng một năm nữa năm mới có thể khỏe lại được. Sau một năm nửa năm, không biết những thiên tài khác đã mạnh cỡ nào.”

“Đúng đó, sau một năm nửa năm nữa, cái gì cũng đã trễ. Chẳng qua là sau đám người của Bất Hủ Tông đột nhiên lại

đổi qua công kích Lục Bách?”

“Năm người giao đấu, không phải nên giết yếu nhất trước sao?”

Mọi người bàn tán từng câu từng câu, trên phù không đảo, rốt cuộc Hô Lan cũng thở dài một hơi.

【VIP】 Thi đấu đội kết thúc! (2)

Chương 681: Thi đấu đội kết thúc! (2)

Mới nãy bọn họ không kiên trì được cũng là vì có Lục Bách.

Bây giờ Lục Bách hấp hối, trận chiến đấu này chắc chắn là tất thắng.

Không có Lục Bách, ba người kia hoàn toàn không là cái thá gì cả trước mặt Bất Hủ Tông và hai người Lục Giang và Lục Tuyết.

Hô Lan quay đầu lại, thấp giọng hỏi: "Ôn tông chủ, đây là kế hoạch ngài chuẩn bị trước?"

"Ta cũng không có kêu bọn họ tập kích Lục Bách, dù sao thực lực của Lục Bách đã đến rất gần nửa bước Thần Huyền."

Ôn Bình dứt lời, trong lòng có chút hài lòng với Lâm Khả Vô.

Cái tên này rất thích hợp với tác chiến theo đội như thế này!

Phán đoán nhạy cảm, quả quyết, đây là những yếu tố thiết yếu để trở thành một người chỉ huy khi tác chiến theo đội, cũng là một tố chất quan trọng.

Nếu như tương lại Bất Hủ Tông tổ chức đoàn thể mạch trận thì có thể sắp xếp cho Lâm Khả Vô làm người chỉ huy. Trước mắt mặc dù không nhìn thấy mạch trận có uy lực như thế nào nhưng từ trình độ coi trọng của cường giả bên ngoài Hồ Thiên Địa với nó thì hẳn là mạch trận sẽ rất mạnh.

Đương nhiên, hững chuyện này đều là sau này.

Ôn Bình không muốn cưỡng chế tổ chức cái gì, giống như là tu hành vậy, sự phụ dẫn vào cửa, tu hành do cá nhân.

Tương lai Lâm Khả Vô đi như thế nào thì cùng lắm Ôn Bình chỉ có thể cung cấp cho hắn một phương hướng.

Suy nghĩ kỹ lại một chút, lúc này Tử Nhiên cũng nên làm xong Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Đêm qua khi hắn đến hỏi thì đã chuẩn bị kết thúc rồi.

"Hô Lan, giao bọn họ cho ngươi. Chờ tích phân được sắp xếp ra thì gọi Hoài Diệp truyền âm cho ta." Ôn Bình đã muốn trở về, hắn muốn dùng Mệnh Hạch Điếu Trụy thử vận may một chút.

Có lẽ sẽ có được niềm vui bất ngờ thì sao?

Dù sao thì đó cũng là thứ hắn muốn tặng cho phụ thân.

Hô Lan gật gật đầu, đưa mắt nhìn Ôn Bình rời đi: "Tông chủ yên tâm!"

…

Lại nói Tiềm Long Tông.

Từ ngày thắng Hạ gia, tất cả mọi người đều chìm trong vui vẻ.

Mấy trận thi đấu đội sau đó đều đạt được thắng lợi, mặc dù chiến thắng đối thủ có xếp hạng không cao nhưng mà sau khi kết thúc năm trận, nhìn xếp hạng tích phân thì đội của Bách Niệm Hương nằm ở một ngàn năm trăm.

Thi đấu đội, tất cả chỉ có ba ngàn đội!

Tuy mấy người Văn Mộng thua một trận, nhưng xếp hạng cũng không thấp, vào khoảng hai ngàn.

Đương nhiên, trước mắt còn có rất nhiều đội chưa có đánh xong, cuối cùng xếp hạng có thể cao, cũng có thể thấp.

Nói tóm lại, Bách Niệm Hàn Sơn cũng rất hài lòng.

So với những thế lực khác thì không tranh nổi thì không tranh nổi, chuyện thế hệ của Bách Niệm Hương thì chờ về tông rồi giải quyết sao.

Có thể làm cho đội của Hạ gia gặp khó khăn là chuyện mà hắn vui vẻ nhất.

Đồng thời, thủ đoạn mà Bách Niệm Hương có được cũng làm cho hắn cao hứng.

Trước mắt Bách Tông Liên Minh còn chưa nói cây chổi của nữ nhi mình là làm trái quy tắc, nếu như thi đấu cá nhân vẫn giống như trăm năm trước, là thi đấu trên lôi đài một đánh một thì còn có thể dùng cây chổi đó nữa.

Chỉ cần có nó thì có thể xông một lần xếp hạng tân tú!

Xông vào trước một trăm hẳn là không thành vấn đề.

Nhìn thủ hạ lấy bảng xếp hạng ra, Bách Niệm Hàn Sơn bỗng nhiên đổi chủ đề, quay qua nói với Bộ Lĩnh: "Lão Bộ, đối với chuyện Bách Niệm Hương gia nhập Bất Hủ Tông gì đó, người có cái nhìn như thế nào? Nói nghe một chút?"

"Chuyện có liên quan đến truyền thừa của Tiềm Long Tông, ta nghe tông chủ."

"Cứ nói đi! Giữa chúng ta còn che giấu làm gì?"

Bộ Lĩnh suy nghĩ một chút, nói: "Nếu Tông chủ đã không tức giận, vậy chuyện này chúng ta chờ Bách Niên Thịnh Hội kết thúc rồi xử lý cũng không muộn. Mặc dù Bất Hủ Tông có quan hệ với Tử Nhiên đại sư, nhưng chỉ cần làm áp lực thì chuyện này rất dễ giải quyết. Mặc dù Bách Niệm Hương có không muốn thì tông chủ Bất Hủ Tông đuổi nàng, nàng còn dám mặt dày mày dạn ở lại Bất Hủ Tông sao?"

"Vậy ngươi nói xem có thể nào… một thân bản lĩnh và cây chổi của Bách Niệm Hương đều tới từ Bất Hủ Tông gì đó hay không?"

Bách Niệm Hàn Sơn thăm dò nói một câu.

Vốn định xem xem Bộ Lĩnh có ý tưởng gì không, không ngờ Bộ Lĩnh đột nhiên cười thành tiếng.

"Tông chủ, nếu Bất Hủ Tông có năng lực đó thì sao lại đưa một Thông Huyền Trung Cảnh với hai cái Thông Huyền Hạ Cảnh tới tham gia Bách Niên Thịnh Hội? Hơn nữa, theo suy đoán của ta thì hẳn là cây chổi đó là do Tử Nhiên đại sư cố ý chế tạo, mục đích hẳn là vì để trợ giúp Tiềm Long Tông chúng ta. Tuy làm như vậy có chút đầu cơ trục lợi nhưng mà như vậy lại có thể đã kích Hạ gia!"

“Thực ra thì có một chuyện ngươi không biết, những năm gần đây Tử Nhiên đại sư ẩn cư, là do tay có tật, mới khôi phục lại mấy ngày nay thôi.”

“Cái gì?”

“Chuyện này Tử Nhiên đại sư chỉ cho ta biết, nhưng mà bây giờ tật ở tay Tử Nhiên đại sư đã được chữa trị, nói cho ngươi cũng không sao.”

“Tông chủ, ý của ngươi là…” Sau khi hết khiếp sợ, Bộ Lĩnh quay qua nhìn Bách Niệm Hàn Sơn, nói.

Bách Niệm Hàn Sơn đáp: “Không sai, Tử Nhiên đại sư, không biết kiếm pháp, lại không thể vận dụng kỹ nghệ của Tuyền Qua Thần Tượng. Cho nên kiếm pháp và cái chổi biết bay đó hoàn toàn khó có khả năng là đến từ tay nàng được…”

Bách Niệm Hàn Sơn vừa nói vừa đưa mắt nhìn lên trên bảng xếp hạng.

Thỉnh thoảng lật qua lật lại hai trang.

Thực ra thì hắn cũng không có nhìn xếp hạng, đây chỉ là thói quen của hắn, khi suy nghĩ thì sẽ xem chút gì đó.

Giống như là có người thích ăn khi suy nghĩ.

Lật vài trang nhìn, đột nhiên có ba chữ đập vào mắt hắn.

Bất Hủ Tông!

“Ừm, Bất Hủ Tông này lại lên bảng.”

Nếu là vài ngày trước đó thì cho dù hắn thấy thì cũng sẽ không dừng lại nhìn kĩ. Nhưng mà hôm nay không giống, rất nhiều nghi vấn trong đầu hắn không có đạt được chứng thực, mới lật có vài trang thì lại nhìn thấy ba chữ Bất Hủ Tông.

“Bảng xếp hạng này, một ngày đổi mới một lần, một trang giấy ghi chép năm mươi đội của năm mươi thế lực… lúc này ta mới lật hai trang, tại sao lại nhìn thấy Bất Hủ Tông?”

【VIP】 Gặp lại phụ thân

Chương 682: Gặp lại phụ thân

“Tông chủ, có chuyện gì vậy?”

Thấy Bách Niệm Hàn Sơn nhìn bảng xếp hạng tự lẩm bẩm, Bộ Lĩnh vội vàng nhích lại gần.

“Ngươi xem!” Bách Niệm Hàn Sơn chỉ vào dòng chữ Bất Hủ Tông trên bản xếp hạng, nói: “Lục Giang, Lục Tuyết, Lâm Khả Vô, Hoài Diệp, Tần Mịch năm người… chiến năm trận thắng năm trận, tạm thời tích phân thi đấu đội chiếm vị trí thứ một trăm bốn mươi sáu!”

“Hạng một trăm bốn mươi sáu?”

Bộ Lĩnh cho là tông chủ đọc sai, vội cúi người tập trung nhìn lại.

Nhưng mà chữ trên bảng xếp hạng nói cho hắn biết, tông củ của mình cũng không có đọc sai.

Bất Hủ Tông xếp hạng một trăm bốn mươi sáu.

Bộ Lĩnh kinh ngạc, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì: “Chuyện này… thật hay giả?”

Mặc dù Bộ Lĩnh nói như vậy, nhưng mà trong lòng hắn cũng biết.

Chuyện này còn có thể giả được sao?

Đây chính là Bách Tông Liên Minh vận dụng trên vạn người làm ra.

“Phái người đi dò xét xem, đối thủ trong năm trận của Bất Hủ Tông này là những người nào, tình huống chiến đấu nữa. Tóm lại càng kỹ càng càng tốt.” Trong lúc mơ hồ, Bách Niệm Hàn Sơn cảm thấy có lẽ mình không có đoán sai.

“Đúng rồi, gọi Niệm Hương tới đây, ta có chuyện muốn hỏi nàng.”

…

Khách sạn.

Từ hôm qua, khi Ôn Bình trở lại khách sạn thì đi thẳng tới trước cửa phòng Tử Nhiên vận dụng Mệnh Hạch Điếu Trụy, lần này vận may không tệ, mặt dây chuyền lắc lư.

Mặc dù không có niềm vui bất ngờ nhưng lại gặp vận may.

Để cho phẩm chất của Tuyền Qua Đồ đạt tới mức cao nhất, tăng phúc bảy thành.

Sáng sớm ngày thứ hai, rốt cuộc Tử Nhiên cũng thành công xuất quan, trong tay cầm một tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao, có ba cái vòng xoáy.

"Tông chủ, may mắn không có nhục sứ mệnh."

Trong ánh mắt mệt mỏi của Tử Nhiên lóe lên một tia hưng phấn rất rõ ràng.

Ôn Bình cũng biết rõ nguyên nhân, đây là tình yêu của một Tuyền Qua Thần Tượng dành cho Tuyền Qua Đồ.

Còn có mừng rỡ khi làm ra được Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao, bởi vì cho dù là bất kỳ Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng nào cũng khó mà cam đoan được mình nhất định có thể làm ra được Tuyền Qua Đồ có phẩm chất cao. Bình thường mà nói, làm mấy tấm liền cũng rất có thể sẽ không có được một tấm có phẩm chất cao nào.

Ôn Bình nói: "Tử Nhiên, vất vả cho ngươi rồi."

Nói xong, Ôn Bình đưa tay phải ra, khoác lên trên vai Tử Nhiên. Trường Mạch Công vận chuyển, từng sợi mộc khí từ lòng bàn tay chui vào trong cơ thể Tử Nhiên. Ánh mắt vốn mỏi mệt của Tử Nhiên nhanh chóng trở nên rạng rỡ hẳn lên.

Không đầy mấy hơi thở, Tử Nhiên đã tinh thần quắc thước đứng trước mặt Ôn Bình.

Tử Nhiên vui vẻ nói: "Đa tạ tông chủ."

Ôn Bình cười nói: "Nên vậy, dù sao ngươi làm việc cho bản tông chủ. Đúng, rồi, đệ tử Hô Lan của ngươi đã gia nhập

vào Bất Hủ Tông, ta định sắp xếp cho hắn đến dưới trướng ngươi, sau này sẽ chế tạo Tuyền Qua Đồ cho Bất Hủ Tông, ngươi cảm thấy thế nào?”

Tử Nhiên đáp: “Hô Lan có thể được tông chủ ưu ái là phúc phần của hắn. Còn sắp xếp như thế nào thì toàn bộ do tông chủ.”

Ôn Bình gật gật đầu, lại nói: “Trước mắt Bất Hủ Tông cũng không có phương pháp tăng lên kỹ nghệ Tuyền Qua, bổn tông chủ chỉ có thể tặng ngươi một thứ khác. Khi người ở Hải Long Sơn thì có Thanh Điểu kề bên người, bây giờ Thanh Điểu ở lại Hải Long Sơn. Viên Phá Kính Đan này cho ngươi, có thể trợ giúp ngươi từ nửa bước Trấn Nhạc Cảnh tiến vào Trấn Nhạc Cảnh.”

Nếu quyết định cho ba người Lâm Khả Vô mỗi người một một tấm Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ đã được cải tạo, Ôn Bình cảm thấy cũng nên cho Tử Nhiên một ít đồ. Trước mắt tông môn đã qua thời kì cần có đệ tử, trưởng lão cung cấp.

Một ngàn miếng bạch tinh một viên Phá Kính Đan bình thường, bây giờ Ôn Bình vẫn mua được.

Nhìn Ôn Bình đưa cái hộp đen tới, Tử Nhiên vui vẻ ra mặt nhận lấy, định quỳ xuống đất, nói: “Đa tạ tông chủ ban thưởng!”

Cho dù Tử Nhiên si mê với Tuyền Qua nhưng cũng không có nghĩa là nàng không có chút dục vọng nào với cảnh giới.

Nếu như có thể mạnh lên thì ai mà không muốn?

“Thời cơ phá cảnh thì tự mình dò lấy.”

Ôn Bình đỡ Tử Nhiên đang muốn quỳ xuống lên, cầm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ đi vào phòng của mình.

Sau khi vào phòng thì không nói hai lời, mở ra cải tạo Tuyền Qua Đồ!

Nhìn Tuyền Qua Đồ trên tay tan biến, Ôn Bình âm thầm cầu nguyện, hy vọng có thể lấy được một cái phẩm chất cao có năng lực đặc thù.

Sau mấy hơi thở, Tuyền Qua Đồ lại xuất hiện trên bàn.

Giống y như lúc trước, hoàn toàn không có gì khác biệt.

Nhưng mà Ôn Bình liếc mắt nhìn nó một cái, trên thông tin của Tuyền Qua Đồ có thêm một dòng.

Ôn Bình tự lẩm bẩm: "Một kích trí mạng… khi phóng thích mạch thuật thì có năm phần trăm tỷ lệ tăng phúc gấp ba, có mười phần trăm tỷ lệ tăng phúc gấp hai."

"Cũng không tệ."

Mặc dù xác suất tăng phúc không cao nhưng cũng không thấp.

Trong đa số tình huống, hai phe địch ta chiến đấu đều sẽ kéo dài thời gian dài dằng dặc, trong thời gian này nếu như phát động một kích trí mạng một lần, thậm chí phát động hai lần thì tuyệt đối có thể nắm lấy thắng lợi!

Đương nhiên, thực ra thì Ôn Bình càng có khuynh hướng về năng lực đặc thù thuộc loại bảo vệ.

Giống như là phòng ngự vô địch vậy.

Nhưng mà Ôn Bình cũng biết, không có gì mà thập toàn thập mỹ.

Tay cầm Tuyền Qua Đồ, Ôn Bình quyết định đi tìm phụ thân một chuyến, đưa Tuyền Qua Đồ, công pháp, bạch tinh giao cho hắn.

"Phụ thân Ôn Ngôn." Nói với Truyền Âm Thạch một câu, sau đó lẳng lặng chờ phụ thân kết nối Truyền Âm Thạch.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, suốt một ngày, Truyền Âm Thạch cũng không có bất kỳ đáp lại nào, yêu cầu kết nối của hắn như là trâu đất xuống biển.

Nhưng mà Ôn Bình không vội, hắn cảm thấy lúc này chắc chắn phụ thân không tiện đáp lại.

Cho đến ban đêm, rốt cuộc Truyền Âm Thạch cũng có phản ứng.

"Người nào?"

“Phụ thân, là ta.”

“Ôn Bình?”

“Đúng, đúng, đúng! Phụ thân, ta muốn gặp mặt ngài một lần, ta có một ít đồ muốn đưa cho ngài!”

【VIP】 Gặp lại phụ thân (2)

Chương 683: Gặp lại phụ thân (2)

Truyền Âm Thạch đột nhiên im lặng không có đáp lại.

Yên tĩnh giống như đột nhiên rơi vào cực dạ.

Sau một hồi lâu, giọng của Ôn Ngôn lại từ Truyền Âm Thạch vọng ra: "Tối nay giờ Tý, chúng ta gặp ở phòng đấu giá Hạo Hãn, vừa hay ta cũng có nhiều thứ muốn đưa cho ngươi."

Nói xong, Truyền Âm Thạch không có động tĩnh gì nữa.

Ôn Bình không khỏi cảm thán một câu: "Ta đúng là sợ ngài vì bảo hộ ta mà lựa chọn không gặp mặt ta nữa."

Nếu như phụ thân không muốn gặp hắn thì hắn cũng không thể vọt tới chỗ ở của Long gia, cưỡng chế đưa đồ cho phụ thân.

Nếu như bại lộ phụ thân thì chẳng phải là làm loạn kế hoạch của mẫu thân?

Hắn cũng không muốn làm heo đồng đội.

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình cất Tuyền Qua Đồ vào trong tàng giới, đẩy cửa đi thẳng tới phòng đấu giá Hạo Hãn.

Một lần nữa đi vào phòng đấu giá Hạo Hãn, Ôn Bình đưa lệnh bài ra, nói với thị nữ ở cổng: "Giúp ta sắp xếp một chỗ vắng vẻ nhất."

"Khách quý cấp Bạch Ngân thân mến, mỗi một phòng ở lầu ba đều mời Tuyền Qua Thần Tượng tới xử lý, tuyệt đối sẽ không có người nghe được một chút tiếng động nào trong đó." Đây cũng không phải là lần đầu tiên thị nữ nhận được yêu cầu như vậy, cho nên rất rõ ràng Ôn Bình cần gì.

"Để lại một phòng cho ta, ta chờ người."

Dứt lời, Ôn Bình đứng bất động ở cửa ra vào.

Thị nữ mỉm cười, nghĩ thầm nghĩ có nên dâng trà nước lên không, nhưng sực nhớ lại đây là cửa ra vào phòng đấu giá, dâng trà nước lên thì không được lịch sự cho lắm.

"Nếu không thì ngài dời bước vào bên trong nghỉ ngời một chút?"

"Không được."

Ôn Bình cự tuyệt.

Cứ như vậy, Ôn Bình đứng cho đến giờ Tý.

Trong lúc đó, Lý Bảo đi ra mấy lần, hàn huyên với Ôn Bình một hồi, nhưng công việc bận rộn nên hắn lại đi vào.

Đêm càng ngày càng sâu, mắt thấy sắp đến lúc nửa đêm, rốt cuộc phụ thân cũng xuất hiện trong phạm vi cảm giác của Ôn Bình.

Mặc dù là đêm khuya, nhưng Ôn Ngôn vẫn bịt rất là kĩ.

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới, chỉ để lộ ra một đôi mắt có chút vẩn đục, những chỗ khác đều bị quần áo và vải che lại.

Hai cha con gặp nhau ở cửa ra vào, liếc nhau nhưng lại không nói lời nào, sau đó rất ăn ý đi vào.

Thị nữ thấy rốt cuộc Ôn Bình cũng đi vào trong thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dẫn đường, đi thẳng lên lầu ba.

Vừa đóng cửa xong thì Ôn Ngôn chậm rãi lấy miếng vải che mặt xuống, có vẻ như là rát gấp gáp, nói: "Mấy ngày nay ta chuẩn bị cho ngươi một ít đồ. Có thể sau này phụ thân không giúp được cho ngươi nữa, cho nên ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình."

Dứt lời, quay đầu ý vị thâm trường nhìn Ôn Bình.

Sau đó, Ôn Ngôn lấy một miếng Minh Ngọc có khắc mạch thuật từ trong tàng giới ra, thông qua ánh sáng mà miếng ngọc phát ra thì có thể khẳng định nó tuyệt đối không phải là mạch thuật Hoàng cấp.

“Đây là mạch thuật Huyền cấp hạ phẩm, Yêu Hống, cực kỳ hiếm thấy. Sau này nhớ tu luyện hàng ngày, như vậy khi đại thành, viên mãn thì có thể giúp ngươi quét ngang hết thảy kẻ địch ở Đông Hồ.” Sau đó Ôn Ngôn lại lấy bạch tinh từ trong tàng giới ra.

Một miếng!

Hai miếng!

Ba miếng!

Bốn miếng!

…

Hết thảy móc ra hai mươi mốt miếng bạch tinh, sau đó để vào trong một cái túi giao cho Ôn Bình, tiếp tục nói: “Đây là bạch tinh mà ta góp nhặt được ở Hồ Huyền Sắc, ngươi có thể dùng để phát triển Bất Hủ Tông, tu luyện, nhưng nhớ đừng để cho người của Kháo Sơn Tông biết được. Bọn họ có dã tâm, có lẽ sẽ vì e ngại Bách Tông Liên Minh mà không dám làm gì Bất Hủ Tông, nhưng mà một ngày nào đó bọn họ sẽ bộc lộ ra sự tham lam của mình, từng bước thôn phệ Bất Hủ Tông. Nếu như thực sự không chịu đựng nổi thì hãy giao Bất Hủ Tông cho bọn họ, sau đó gia nhập Bách Tông Liên Minh. Mặc dù Bách Tông Liên Minh cũng không phải là đồ tốt lành gì, nhưng mà nó cũng không kém, có thể bảo vệ ngươi bình an!”

Ôn Bình nhìn đồ trong tay một chút, cười cười, sau đó thấp giọng hùa theo một câu: “Bây giờ hẳn là Bách Tông Liên Minh chỉ hận không thể ngàn đao bầm thây ta.”

“Ngươi nói cái gì?”

Đang móc đồ từ trong tàng giới ra, Ôn Ngôn nghe Ôn Bình nói nhỏ thì quay đầu lại, hỏi.

Ôn Bình lắc đầu cười, nói: “Không có chuyện gì, ta tự nói.”

“Đúng rồi, còn có một ít chuyện ngươi phải nhớ cho kỹ. Nhất định phải khiêm tốn, cho dù ngươi mạnh hơn người khác, có một sư phụ mạnh mẽ thì nhất định cũng phải khiêm tốn. Chớ có ỷ vào trẻ tuổi nóng tính mà muốn làm cái gì thì làm, có sư phụ bảo đảm ngươi nhất thời nhưng không thể bảo vệ được

người cả một đời.” Dứt lời, Ôn Ngôn lấy mấy bức thư từ trong tàng giới ra.

“Mấy bức thư này đều là ta viết cho những người bạn cũ ở Đông Hồ, đều là một vài sinh tử chi giao, ngươi có thể cầm tới Bách Tông Liên Minh gửi đi. Bọn họ đều là tầng lớp hạch tâm của thế lực nhị tinh, một khi Bất Hủ Tông gặp khó khăn thì bọn họ đều sẽ ra tay tương trợ. Đương nhiên, Bất Hủ Tông không có Thông Huyền Cảnh tọa trấn, vẫn may là còn có sư phụ ngươi, hẳn là sẽ không có chuyện lớn gì. Nhưng cũng sẽ có rất nhiều chuyện, chỉ dựa vào một cường giả thì không giải quyết được… cầm lấy!”

Nói xong, Ôn Ngôn đưa thư qua.

Khi đưa qua thì hốc mắt hắn ửng hồng, nhìn Ôn Bình, trong mắt tràn đầy cảm giác biệt ly.

Giống như là đang cáo biệt với hắn.

Ôn Bình không có từ chối không nhận đồ của phụ thân đưa cho, hắn cất hết vào tàng giới, sau đó mở miệng nói: “Phụ thân, ta cũng có đồ đưa cho ngài.”

“Phụ thân, ta cũng có chút đồ cho ngài.”

Nói xong, Ôn Bình lấy tàng giới chứa Quy Nguyên Công, Thiên Dược Động, Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ và một vạn miếng bạch tinh ra.

Suy nghĩ một chút, Ôn Bình quyết định không nói bên trong có những gì.

Sau đó lại lấy một thanh kiếm từ trong tàng giới ra, đó là Lang Nguyệt Kiếm!

Công pháp, mạch thuật, Tuyền Qua Đồ và tài nguyên tu luyện đều có đủ, còn thiếu một thanh binh khí tiện tay.

“Phụ thân, thanh kiếm này tên là Lang Nguyệt, đi theo ta hơn nửa năm rồi, sau này để nó đi theo ngươi đi.” Ôn Bình đưa tàng giới và Lang Nguyệt Kiếm tới: “Trong tàng giới này có một số nhu yếu phẩm cần cho tu luyện, ngài cũng lấy đi.”

【VIP】 Thân phận bại lộ, người của Long gia tới!

Chương 684: Thân phận bại lộ, người của Long gia tới!

Ôn Ngôn không có nhận, nói: “Ngươi để dùng đi, ngươi cần chúng hơn ta nhiều.”

“Những thứ này ta đều không cần đến, còn Lang Nguyệt Kiếm, ta có thể đi kiếm.” Lang Nguyệt Kiếm, Ôn Bình lười đi xoạt, nếu không thì cho dù Thập Tầng Tháp chỉ cho mảnh vỡ của Lang Nguyệt Kiếm nhưng Ôn Bình cũng có thể xoạt ra được mười thanh tám thanh.

Nói xong, Ôn Bình cưỡng chế nhét đồ vào trong tay phụ thân mình.

Vì để tránh cho xảy ra tình huống xấu hổ, phụ thân chắp tay đưa tàng giới cho người khác, Ôn Bình quyết định nhấn mạnh một chút.

“Phụ thân, đồ trong tàng giới này, xin ngài nhất định phải tự dùng.”

“Cái đưa nhỏ này, sao lại cứng đầu như vậy?”

Ôn Ngôn không muốn nhận đồ của Ôn Bình.

Bởi vì không có thứ gì có thể cho hắn, chuyện này đã khiến cho Ôn Ngôn cảm thấy xấu hổ rồi, sao có thể nhận đồ mà nhi tử cho hắn được?

Sau khi hắn đi, tình cảnh của nhi tử mình, tình cảnh của Bất Hủ Tông, hắn không cần nghĩ cũng biết sẽ khó khăn cỡ nào, cho nên hắn lại càng không có lý do nhận những thứ này.

Thấy phụ thân lại từ chối, Ôn Bình vội nói: “Nếu không thì ngài xem trước một chút?”

“Có gì có thể xem.”

Dứt lời, Ôn Ngôn đưa cảm giác vào trong tàng giới.

Lần đầu tiên nhìn thấy bạch tinh chồng chất thành núi, xem hoa cả mắt.

Nhìn lần thứ hai thì là tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ thuộc tính dị mạch.

Đến lúc này, Ôn Ngôn đã sửng sốt.

Cảm giác quét qua, Ôn Ngôn cả kinh nói: "Một vạn miếng bạch tinh!"

Nói ra cái số này, nhìn bạch tinh trước mắt, Ôn Ngôn chỉ cảm thấy trái tim mình đang run rẩy. Mới đầu ở trong quặng mỏ của Hồ Huyền Sắc, hắn cũng chưa từng nhìn thấy nhiều bạch tinh như vậy. Hơn nữa cái mỏ bạch tinh ở chỗ hắn thì tối đa cũng chỉ có thể đào ra được mấy ngàn miếng bạch tinh, hơn nữa còn phải tốn rất nhiều năm mới có thể đào móc ra hết được.

Trong tàng giới này lại có nhiều bạch tinh như vậy!

Còn có tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ đó nữa, làm tông chủ của thế lực nhị tinh, sao hắn lại không biết Tuyền Qua Đồ trân quý như thế nào.

Một tấm Tuyền Qua Đồ, giá trị của nó ngang với một cái thế lực nhị tinh.

Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ, đây chính là thứ trong truyền thuyết ở Hồ Thiên Địa, chỉ có những thế lực tứ tinh cự đầu mới có được.

Nhưng bây giờ trong tàng giới này lại có một tấm!

Khi Ôn Ngôn còn đang kinh ngạc thì Ôn Bình tiếp tục nói: "Phụ thân, còn có một bản công pháp tên là Quy Nguyên Công, Huyền cấp thượng đẳng. Một cái khác thì là mạch thuật lưu phái Huyền cấp thượng phẩm, Thiên Dược Động, ta từng thấy được uy năng của nó, nếu ngài có thể tu luyện đến viên mãn thì cũng không tệ lắm. Thiên Dược Động, lại phối hợp với thanh Lang Nguyệt Kiếm này, thực lực của ngài có thể lại tăng thêm mấy lần."

Nói một cách khách quan, năng lực tăng phúc thực lực của Lang Nguyệt Kiếm chắc chắn có thể sánh ngang với cây

thương của Tư Đồ Tu Năng.

Bàn về trình độ cứng cáp thì Lang Nguyệt Kiếm còn hơn một bậc.

Điểm khác biệt duy nhất chính là cây thương đó của Tư Đồ Tu Năng có thể hô ứng với mạch môn, mà Lang Nguyệt Kiếm thì chỉ phù hợp với pháp thuật.

"Chuyện này…" Nghe Ôn Bình nói, Ôn Ngôn sững sờ tại chỗ.

Ôn Bình cười nói: "Thực ra thì con của ngươi đã không giống như trước kia."

Từ sau khi phụ thân biến mất, thực ra thì Ôn Bình muốn nói nhất chính là câu nói này, cũng muốn cho hắn thấy mình đã thay đổi như thế nào.

Bây giờ mình đã không còn là cái tên chỉ biết chơi bời lêu lổng ăn chơi đó nữa.

Hắn bây giờ, dựa vào một mình hắn thì cũng đủ để cho bất kỳ một thế lực tứ tinh cự đầu nào cúi đầu!

"Không giống trước kia, vậy thì tốt, sau này phải nghiêm túc tu luyện." Ôn Ngôn cất Lang Nguyệt Kiếm vào trong tàng giới, sau đó giấu tàng giới vào trong ngực, nói: "Thay ta cám ơn sư phụ ngươi, nếu có ngày Ôn Ngôn ta trở lại Đông Hồ thì nhất định sẽ cảm tạ hắn."

Thấy Ôn Bình có thể lấy ra nhiều đồ như vậy, Ôn Ngôn lập tức yên tâm.

Xem ra sư phụ mà Tuyết Nhi phái cho con của bọn họ mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều.

Có thể lấy ra nhiều đồ như vậy, chỉ sợ sẽ là nhân vật cấp lãnh tụ của thế lực tứ tinh cự đầu.

Ôn Bình có chút dở khóc dở cười:"Cảm ơn sư phụ ta?"

Ôn Bình bó tay rồi.

Sớm biết như vậy thì lúc trước sẽ không bịa ra sư phụ gì gì đó rồi.

Bây giờ khiến cho mình muốn chứng minh cho phụ thân biết mình không giống như ngày xưa nữa thì phụ thân cũng không tin.

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói: "Được, sau khi trở về thì ta sẽ dập đầu cảm ơn hắn."

Mặc dù Ôn Ngôn là một nam nhân nhưng vẫn không nhịn được mà ôm Ôn Bình vào lòng, vỗ bả vai Ôn Bình, nói: "Đứa nhỏ, bây giờ tạm biệt, hi vọng hai phụ tử chúng ta có thể có ngày trùng phùng."

"Nhất định sẽ có… nếu như không có thì ta cũng sẽ đi tìm ngài. Thực ra thì bây giờ con của ngươi vô cùng mạnh!"

Ôn Bình cảm thán một câu.

Ôn Ngôn đập bả vai hắn hai lần, buông lỏng tay ra, nói: "Cố gắng tu hành, luyện thể, thực ra thì Thông Huyền chỉ là khởi đầu của con đường tu hành. Có thành tựu thì chớ tự mãncũng nhất định phải nhớ kỹ những gì ta đã nói."

"Nhất định!"

Ôn Bình nhìn phụ thân đã đưa một tay lên nắm cửa, trong lòng biết mình đã không giữ hắn lại được.

Nếu không giữ lại được thì tùy phụ thân đi.

Có những thứ mà mình cho thì chắc chắn trong thời gian ngắn, phụ thân có thể phát triển rất nhiều.

Bước vào Thần Huyền, dễ dàng!

…

Vân Hải Lâu.

Là đệ nhất lâu trong Hạo Hãn Thành, ngày thường Bách Tông Liên Minh đều dùng nó để đón người lãnh đạo của những thế lực tứ tinh cự đầu.

Nhưng mà từ khi Bách Niên Thịnh Hội bắt đầu, chỗ này chỉ đón thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa.

Long gia, đang ở chỗ này!

Lúc này, đêm đã về khuya, gió nhẹ thổi chầm chậm. Trong tầng bốn của Vân Hải Lâu là một chỗ không có vách tường, bốn phía đều là bình phong chạm ngọc, phía trong bình phong, một nữ nhân áo đỏ đang đánh cờ với một tên thanh niên có dáng người khôi ngô nhưng mặt mày thì hớn hở.

【VIP】 Thân phận bại lộ, người của Long gia tới! (2)

Chương 685: Thân phận bại lộ, người của Long gia tới! (2)

Nữ nhân áo đỏ tên là Long Nguyệt, là nữ nhi thứ tư của gia chủ hiện nay của Long gia.

Nam nhân cường tráng tên là Long Dã, là con thứ ba của gia chủ hiện nay của Long gia.

Long Nguyệt áo đỏ cười ha hả, hoàn toàn không có dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo ở phòng đấu giá Hạo Hãn hôm đó. Mỗi đi một nước cờ thì còn nói với người thanh niên trước mặt một câu: "Ca, nhanh lên, sao lại giống như một lão già vậy, chậm quá."

Mỗi lần như vậy, Long Dã trước mặt đều cười không nói, tiếp tục dựa theo tiết tấu của hắn mà đánh cờ. Nhưng khi ván cờ chuẩn bị kết thúc thì bỗng nhiên có một giọng nói vang lên bên ngoài bình phong: "Thống lĩnh, đã xác nhận thân phận."

Tay đang hạ cờ của Long Dã dừng lại.

Biểu cảm trên mặt cũng ngưng lại, sau đó khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười đắc ý.

"Tứ muội, đi bắt người với ca ca?"

Long Nguyệt áo đỏ lập tức không vui, nói: "Cờ còn chưa có đánh xong, bắt ai, có phải là ngươi sợ thua hay không?"

"Người mà ta muốn bắn, tên là Ôn Ngôn!"

"Ôn… Ôn Ngôn… ai vậy?"

Trong lòng Long Nguyệt hơi hồi hộp một chút, hoàn toàn không còn hứng thú đánh cờ nữa.

Bị phát hiện rồi?

Không thể nào nha.

Từ khi Ôn Ngôn được nàng cứu tới nay, hắn vẫn luôn ẩn nấp rất kĩ, hơn nữa vẫn luôn ở chung với các nô lệ.

Long Dã lãnh đạm nói: "Nếu tứ muội không biết Ôn Ngôn là ai, vậy thì hãy theo ta đi xem một chút. Long Liệt, dẫn đường!"

Dứt lời, Long Dã nhanh chóng đứng dậy, lúc này, dáng người khôi ngô tựa như một bức tường, đứng ở trước mặt Long Nguyệt.

Long Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng bối rối.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Không đúng, nàng đã làm tốt như vậy, sao lại bị phát hiện?

Long Dã tiếp tục nói: "Tam muội đưa ngươi đến, nước cờ này đúng là không có đi sai. Bản tính ngươi hoạt bát, ưa thích đi khắp nơi, hơn nữa thỉnh thoảng còn biến mất một thời gian, để cho người đi cứu Ôn Ngôn đó là lựa chọn thích hợp nhất. Nhưng mà ngươi sai ở chỗ không muốn trảm thảo trừ căn, thấy những thợ mỏ đó tội nghiệp thì để lại người sống. Đồng thời, ngươi còn đánh giá cao kỹ thuật diễn của Ôn Ngôn, hắn giả không giống nô lệ. Có lẽ quần áo trên người giống, nhưng những thứ đã ăn vào xương máu thì hắn không thể thay đổi được. Nếu như người cho rằng thần không biết quỷ không hay, ta không phát hiện được, vậy thì ngươi đã quá coi thường nhị ca ta!"

"Nhị ca, ngươi đang nói cái gì đó… sao ta nghe không hiểu gì hết." Long Nguyệt ngượng ngùng cười một tiếng.

"Chết cũng không thừa nhận?"

"Cũng được!"

"Chuyện này ta sẽ giả bộ không biết, ngươi không muốn đi cùng cũng được, ở lại đây đi, một bước cũng không thể rời đi, nếu không thì ta sẽ nói chuyện này lại cho phụ thân biết, từ nay về sau, không cho phép ngươi rời khỏi nhà nửa bước!"

Long Dã nói mấy câu, sau đó chắp tay rời đi.

Long Nguyệt nắm tóc, tâm tình hỏng bét, vội vàng đứng lên đuổi theo.

Nàng biết, nhị ca đi chuyến này, nhất định sẽ giết Ôn Ngôn!

"Nhị ca, chờ ta một chút."

Long Nguyệt đuổi kịp Long Dã, sau đó cũng không dám thở mạnh, đi theo sau. Một đường đi về hướng tây, đi tới bên ngoài phòng đấu giá Hạo Hãn.

Rất khéo, Ôn Ngôn vừa đi ra ngoài!

Thấy Long Dã xuất hiện, Ôn Ngôn vội vàng cúi đầu xuống, bước chân cũng chậm lại một chút.

Bởi vì hắn sợ đi quá nhanh sẽ bị hoài nghi.

Vừa đi, Ôn Ngôn vừa nín hơi, sau đó nghe được một tiếng hỏi thăm ân cần sau lưng: "Ôn Ngôn, ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có thể đi sao?"

Một tiếng gầm thét khiến cho Ôn Bình thân bất do kỷ, dừng bước.

Quay người lại, dứt khoát lấy miếng vải đen trên mặt xuống, sau đó nhìn chằm chằm Long Dã.

Bốn mắt nhìn nhau, người bên cạnh Long Dã đã vây lại, đề đao muốn bắt lấy hắn. Bên cạnh, Long Nguyệt cũng muốn mở miệng ngăn cản. Nhưng mà lúc này, Long Dã lại kêu mọi người ngừng lại, tự mình đi lên.

Long Dã ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, hỏi: "Ngươi có biết, ta là ai?"

"Biết." Ôn Ngôn vừa nói vừa tháo khăn trùm đầu xuống.

Lúc này, Ôn Ngôn không dám đưa mắt nhìn phòng đấu giá Hạo Hãn, hắn sợ Long Dã có thể nhìn ra được mánh khóe từ ánh mắt của hắn.

Cũng rất sợ lúc này Ôn Bình sẽ chạy ra.

So với bản thân mình thì hắn lo lắng cho Ôn Bình hơn. Ôn Bình vẫn còn là con nít, thấy hắn bị giết thì chắc chắn sẽ điên

cuồng.

Chắc chắn cái tên Long Dã này tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay với Ôn Bình. Đối với bọn họ mà nói, con của mình và Tuyết Nhi chính là một nghiệt chủng.

Là nỗi nhục của Long gia!

Long Dã lạnh lùng nói: "Cho nên, ngươi còn có di ngôn gì đó thì nói nhanh một chút đi, ta sẽ báo lại cho tam muội."

Ôn Ngôn không có sợ hãi, chẳng qua là hắn chỉ nghiến răng đáp lại một câu: "Ta rất nghi ngờ chuyện người có phải là anh ruột của Tuyết Nhi hay không."

Long Nguyệt khẽ hô lên: "Ôn Ngôn, ngươi nói bậy bạ gì đó!"

Ôn Ngôn ngửa mặt lên trời cười dài, nói: "Ta có nói sai sao? Thử hỏi xem, hắn giống anh ruột ngươi chỗ nào, giống anh ruột của Tuyết Nhi chỗ nào? Nếu bị phát hiện, ta không lời nào để nói, muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được! Nhưng nếu hôm nay ngươi dám để cho ta phơi thây đầu đường thì ta cũng dám nói ra hết thảy trước khi ngươi rút đao!"

Chuyện mà hắn có thể làm bây giờ chính là ép cho Long Dã phải đem hắn đi, trước đó, hắn hi vọng Ôn Bình nhất định đừng có đi ra ngoài.

Nhẫn nhịn một chút, một ngày nào đó sẽ có cơ hội.

Bây giờ mà đi ra thì cơ hội gì cũng sẽ bị mất hết.

Long Dã lạnh giọng nói: "Rất có cốt khí, mang đi!"

Long Dã lạnh giọng nói: "Rất có cốt khí, mang đi!"

Nếu dùng một đao giết chết ngay bây giờ thì Long Dã cảm thấy quá lợi cho Ôn Ngôn rồi.

Nếu không phải tại Ôn Ngôn thì Long gia đã thông gia xong từ lâu rồi, một khi thông gia thành công thì Long gia sẽ có thể có thêm một vị đồng minh Địa Vô Cấm. Hơn nữa tên Địa Vô Cấm này còn không phải là hạ cảnh mà là trung cảnh mạnh hơn!

Nhưng mà chỉ vì Ôn Ngôn mà bây giờ Long Tuyết có chết cũng không chịu lấy chồng, trong đầu chỉ còn lại ích kỷ và tư dục của cá nhân.

【VIP】 Vong linh sinh vật đại chiến với Long Dã

Chương 686: Vong linh sinh vật đại chiến với Long Dã

Người sống một đời, nếu như chỉ sống vì chính mình thì sống để làm gì?

Long Dã nói xong, Long Liệt trực tiếp vẫy tay một cái, mấy tên thị vệ Trấn Nhạc Cảnh nâng đao đi lên muốn bắt lấy Ôn Ngôn.

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy tức giận đột nhiên xuất hiện.

Giọng nói này tựa như lôi đình đang góp nhặt uy thế trong mây đen, rơi vào trong tai mọi người, người vây xem nơi xa thì khiếp sợ, người của Long gia thì tức giận.

“Ngươi dựa vào cái gì mà mang phụ thân của Ôn Bình ta đi!”

Ôn Bình vẻ mặt lạnh lùng từ trong phòng đấu giá Hạo Hãn đi ra.

Giờ khắc này, trong lòng Ôn Ngôn đắng chát.

Chuyện mà hắn sợ nhất vẫn xảy ra.

Rốt cuộc thì Ôn Bình vẫn không nhịn được mà đi ra.

Mấy người đang vây xem ở xa nhìn thấy Ôn Bình thì dồn dập bàn tán, suy đoán Ôn Bình là ai mà cũng dám nhúng tay vào chuyện của Long gia. Phải biết, Long gia là tồn tại kinh khủng mà ngay cả Bách Tông Liên Minh cũng phải phụng làm khách quý.

“Tiểu tử, ngươi đang tìm đường chết đúng không?” Long Dã lạnh lẽo nhìn Ôn Bình, dùng tư thái bề trên nhìn hắn.

Ánh mắt nhìn Ôn Bình, giống như là đang nhìn một con sâu kiến có thể tiện tay nghiền chết, tràn đầy khinh miệt.

Tuy rằng đã trải qua Thiên Tầng Giai, tâm cảnh đi đến một loại cảnh giới không có chút rung động nào, nhưng mà lúc này Ôn Bình vẫn không nhịn được tức giận: "Có lẽ là ngươi đang tìm cái chết! Hôm nay Ôn Bình ta ở đây, ngươi dám mang phụ thân ta đi thử xem."

"Phụ thân?"

Đầu tiên, Long Dã sững sờ.

Sau đó bừng tỉnh đại ngộ, lông mày bởi vì phẫn nộ mà run rẩy.

"Tốt!"

"Tốt!"

"Không ngờ còn sinh ra một cái nghiệt chủng!"

Liên tục ba câu nói, Long Dã trực tiếp vung tay lên, ra hiệu cho người mình bắt luôn Ôn Bình lại.

Ôn Ngôn vội vàng đi lên, rút Lang Nguyệt Kiếm ra đứng trước mặt Ôn Bình, dùng thân thể vĩ ngạn cản trở mấy tên thị vệ Trấn Nhạc Cảnh đối diện.

"Long Dã, hài tử vô tội."

Long Dã lãnh khốc hạ lệnh: "Giết hết!"

Đột ngột, một đạo bạch mang lướt qua.

Tựa như tia chớp, thậm chí còn không ai thấy rõ được là chuyện gì xảy ra, bốn tên thị vệ Trấn Nhạc Cảnh đang vọt tới chỗ Ôn Ngôn cứng đờ tại chỗ. Sau đó lảo đảo vài bước, ngã xuống đất.

Biểu cảm trên mặt Long Dã cứng lại.

Hắn không ngờ được sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Bốn tên thị vệ Trấn Nhạc Hạ Cảnh, chỉ trong một hơi thở thì chết rồi? Ngay cả mạch môn cũng không kịp phóng thích?

Lại nhìn Ôn Bình, sau lưng lơ lửng một thanh kiếm, trên lưỡi kiếm còn đang có máu chảy xuống. Sau đó, Ôn Bình kéo Ôn Ngôn ra sau lưng mình, nói: "Phụ thân, ngài vào phòng đấu giá đợi một chút đi, chuyện này để ta giải quyết."

Ôn Ngôn vừa quay đầu lại, trước mặt Ôn Bình lộ vẻ lạnh lẽo mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy, tỏa ra khí tức mà hắn cảm thấy hết sức xa lạ.

Hắn chợt phát hiện, mình không biết đứa con trai này.

Nếu như không phải giọng nói vẫn giống.

Nếu như không phải dáng vẻ vẫn giống.

Hắn sẽ không dám thừa nhận người này là con của mình.

Trong một hơi thở, liên tục giết bốn tên thị vệ của Long gia, thực lực này chỉ sợ đã vượt qua Trấn Nhạc Cảnh!

"Hài tử…"

Ôn Bình lên tiếng: "Phụ thân, ta đã không phải là ta của trước đó, hôm nay ta sẽ để cho ngài xem một chút."

Nói xong, Ôn Bình ánh mắt lạnh lùng nhìn Long Dã.

Bốn mắt nhìn nhau, một tia lửa vô hình cháy hừng hực.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ba cái mạch màu xanh lam theo tiếng vang mà mở ra.

Khí tức nửa bước Địa Vô Cấm mạnh mẽ như gió bão bao phủ, sắc mặt của mấy người đang đứng vây xem ở cách đó mười bước đột nhiên thay đổi. Như là chim rừng kinh hoảng, vội vàng bỏ chạy tán loạn.

Không ai dám dừng lại lâu, cho dù là thối lui đến ngoài ngàn mét mà vẫn như thế.

Nửa bước Địa Vô Cấm ra tay thì rất khủng bố, không ai có thể tưởng tượng được.

"Bằng hữu, mặc dù không biết ngươi là ai, nhưng chuyện của Long gia thì ngươi không nên nhúng tay vào! Hậu quả này ngươi không gánh nổi!"

Long Dã hừ lạnh một tiếng, khí tức nửa bước Địa Vô Cấm ép tới.

Bên cạnh, Long Nguyệt cũng bị luồng khí tức này khiến cho lui về phía sau mấy bước, tuy rằng nàng cũng là nửa bước Địa Vô Cấm, nhưng so với Long Dã thì nàng yếu hơn quá nhiều. Sau khi lui ra phía sau mấy bước, Long Nguyệt nhìn Ôn Bình, muốn nói lại thôi.

Ôn Bình này đúng là có chút giống tỷ tỷ, cũng có chút giống Ôn Ngôn.

"Ca, ngươi giơ cao đánh khẽ đi, hắn là con ruột của muội muội ngươi, ngươi nhẫn tâm nhìn tam tỷ sau này ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt sao?"

Long Dã không hề bị lay động.

Khí tức bàng bạc như đại sơn ép tới.

"Ca!"

Ngay lúc Long Nguyệt chuẩn bị đi lên hỗ trợ thì bước chân hơi ngừng lại.

Đối mặt với uy thế của Long Dã, Ôn Bình đứng trước cửa phòng đấu giá, không hề động một chút nào, ngay cả mày cũng không nhíu một cái.

"Chuyện này…"

Long Nguyệt không thể tin được.

Bởi vì cho dù là nàng thì cũng chưa chắc có thể chống đỡ được khí tức mênh mông mà Long Dã thả ra.

Lúc này, Ôn Bình mở miệng nói: "Chơi chán chưa?"

Nói xong, Ôn Bình lấy đũa phép ra.

"Lắng nghe ta triệu hoán…"

Lời vừa dứt, một luồng khí tức tử vong đột nhiên theo gió mà tới, như là sương mù bao vây lấy phạm vi ngàn mét.

Mặc dù luồng khí tức này không sánh kịp với khí tức bàng bạc mà Long Dã mới thả ra lúc nãy, nhưng nó lại có điểm đặc biệt của riêng nó. Đặt mình vào trong đó thì phảng phất như đi tới địa ngục trần gian.

Bi thảm.

Thống khổ.

Thê lương.

Kêu rên.

Vân vân… chúng nó quanh quẩn xung quanh đây.

Kèm theo một tiếng gầm lên giận dữ, từng con vong linh sinh vật chỉ có khung xương từ trong cánh cửa kết nối với thế giới vong linh đi ra.

Long Dã lập tức biến sắc.

Khí tức này lại khiến cho trái tim sắt thép đã chinh chiến suốt mấy chục năm của hắn cảm thấy sợ hãi một chút.

Ôn Bình lại lên tiếng: “Hắn là của ngươi.”

Thôn Phệ Thú ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, bốn cái xương tay như cây kẹp đột nhiên căng ra. Sau đó nó giậm chân một cái, mặt đất run lên bần bật như là địa chấn, mấy chục cây cốt thứ như là lồng giam vụt lên từ mặt đất, muốn vây khốn Long Dã.

【VIP】 Vong linh sinh vật đại chiến với Long Dã (2)

Chương 687: Vong linh sinh vật đại chiến với Long Dã (2)

Ầm!

Mạch môn run lên, lúc này Long Dã thi triển mạch thuật, một cột nước cũng vụt lên từ mặt đất, thấy Long Dã vọt thẳng đến giữa không trung. Giữa không trung, mạch môn lại nổ vang một tiếng, Long Dã đưa tay một cái, lam vũ đầy trời.

"Tử Vong Tẩy Lễ!"

Lam vũ như là mưa tên hạ xuống.

Phòng ốc, đường đi, chỉ cần nằm trong phạm vi bao phủ của lam vũ thì tất cả đều trở thành một vùng phế tích, mấy người xem thấy lạnh cả sống lưng. Nhưng mà Thôn Phệ Thú nằm trong phạm vi bao phủ của lam vũ lại không hề động một chút nào, giống như là đang tắm một trận mưa xuân.

Đột ngột, thôn phệ nhảy lên thật cao, toàn bộ thân thể đột nhiên nở lớn ra, thân hình mở rộng chừng gấp ba gấp bốn lần vừa rồi. Sau đó như một tòa núi lớn ép xuống Long Dã, bốn cái xương tay cũng như mũi tên chỉa thẳng vào Long Dã.

Long Dã vội vàng lấy một thanh cự phủ màu đỏ như máu từ trong tàng giới ra, dài trọn vẹn một trượng, quơ lên nghênh đón công kích của Thôn Phệ Thú.

Ầm!

Ầm!

Cự phủ và xương tay đụng vào nhau tạo nên một tiếng nổ vang trời.

Mỗi một trận sóng xung kích xuất hiện đều như hóa thành gió lốc, hất bay, phá hủy tất cả những gì yếu ớt.

Phòng đấu giá Hạo Hãn, dưới sự bảo vệ của Ôn Bình cho nên không hề bị hao tổn chút nào. Ôn Ngôn đứng ở cửa sổ của

phòng đấu giá nhìn ra ngoài, uy thế đó khiến cho hắn nhìn thấy mà kinh hồn tán đảm. Khi nhìn Ôn Bình thì thấy hắn khí định thần nhàn đứng ở đó.

Ôn Ngôn không thể tin được đây là nhi tử bất học vô thuật, chơi bời lêu lổng trước đó của hắn.

Càng không thể tin được, yêu bộc của Ôn Bình đã mạnh mẽ đến mức có thể chống lại với Long Dã của Long gia.

Thực lực của Long Dã, dựa theo những gì Long Nguyệt nói thì trong Hồ Thiên Địa này không có một người nào là đối thủ của hắn, hơn nữa hắn còn vô địch dưới Địa Địa Vô Cấm.

Sau đó, Ôn Bình lạnh giọng hô một câu: "Ta cho ngươi đi ra ngoài là để cho ngươi chơi phải không?"

Thôn Phệ Thú nghe được câu này thì thân thể đột nhiên rung một cái, sau đó toàn thân cuộn lại thành một cục, trực tiếp đụng vào Long Dã. Long Dã thấy thế thì đưa tay đánh ra một chiêu mạch thuật thanh thế chấn thiên, chống cự Thôn Phệ Thú va chạm tới, cũng phá hủy tất cả dưới chân.

Oanh!

Thôn Phệ Thú bị Long Dã nện rơi xuống đất.

Bụi dâng lên mù mịt, Thôn Phệ Thú nằm im trong đó không có động tĩnh, Long Dã không có bỏ qua cơ hội này, trực tiếp dùng ra một chiêu Tử Vong Tẩy Lễ nữa. Lần này, chiêu này còn khủng bố lần trước nhiều, lam vũ to như hạt đậu đã biến thành lớn bằng nắm tay.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Lam vũ rơi xuống tựa như là lôi đình vạn quân rơi xuống đất.

"Chỉ có như thế!"

Long Dã vừa nhếch miệng cười một tiếng, phóng cảm giác xuống dò xét động tĩnh của Thôn Phệ Thú thì phát hiện Thôn Phệ Thú lại ăn thi thể của bốn tên thị vệ Trấn Nhạc Cảnh bị

Ôn Bình giết. Mở miệng một cái, thi thể của bốn tên đó bị nuốt vào trong cái bụng vô hình.

Bốn cái thi thể vào trong bụng, trạng thái của Thôn Phệ Thú đột nhiên tăng lên!

So với vừa rồi, khí tức của nó chợt tăng lên hơn bốn thành!

Nhưng mà Thôn Phệ Thú cũng không có đình chỉ, nhào thẳng đến đám thị vệ của Long gia đang đứng xung quanh hỗ trợ.

Thấy thế, sao Long Dã lại không biết được Thôn Phệ Thú đang định làm gì, vội vàng hô to: "Chạy mau!"

Nhưng mà Trấn Nhạc Cảnh thì sao lại chạy thoát khỏi tay của nửa bước Địa Vô Cấm được!

Mắt thấy Thôn Phệ Thú đã tiếp cận những thị vệ đó, Long Dã hết cách rồi, chỉ có thể chuyển hướng lam vũ tới những thị vệ của mình.

Cho dù thị vệ thịt nát xương tan cũng không thể để cho quái vật này ăn được.

Mạch thuật Huyền cấp Địa cấp hạ phẩm Tử Vong Tẩy Lễ cũng không thể tạo thành thương thế hữu hiệu cho nó, nếu để cho nó ăn nữa, tình huống thực lực ngang nhau sẽ không còn tồn tại. Nhưng mà chiêu ngọc thạch câu phần này sẽ có hiệu quả sao?

Thôn Phệ Thú mở to miệng rộng ra, một đoàn huyết quang bỗng nhiên xuất hiện.

Mấy tên thị vệ đó hóa thành một đám sương máu, chui thẳng vào trong bụng Thôn Phệ Thú.

Sáu đám sương máu vào bụng, khí tức của Thôn Phệ Thú kèm theo một tiếng gầm thét sảng khoái mà nhảy vọt lên tới một mức độ kinh khủng.

Nói đúng hơn, sau khi liên tục ăn mười cái năng lượng thể, thực lực của Thôn Phệ Thú đã tăng lên gấp bội!

Ầm!

Thôn Phệ Thú to lớn cuộn mình lại thành hình cầu, bắn mạnh tới chỗ Long Dã ở xa xa, tốc độ nhanh chóng khiến cho Long Dã trở tay không kịp.

Hết cách rồi, chỉ có thể cầm phủ lên chống đỡ!

Cái Huyết Phủ theo hắn chinh chiến mấy chục năm, giết không dưới mấy vạn người, chém không dưới mười tên nửa bước Địa Vô Cấm này, trong khoảnh khắc khi tiếp xúc với Thôn Phệ Thú thì bị đánh bay, Long Dã cầm cũng không cầm chắc được.

Đồng thời, Long Dã bị va chạm một cái, cũng bay về sau vài trăm mét, xuyên thủng mấy chục phòng ốc, từ không trung nhìn xuống thì hắn để lại một đường rãnh thật sâu, khiến cho người nhìn mà sợ hãi. Thôn Phệ Thú hoàn toàn không cho Long Dã có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, hai chân giẫm một cái, lồng giam bằng cốt thứ giam lại Long Dã vừa mới ổn định thân hình lại.

Lần này Long Dã không thể tránh thoát.

Sau khi bị lồng giam bằng cốt thứ cao tới mấy trượng cầm tù, Thôn Phệ Thú chạy như bay, biểu hiện ra tư thế nuốt người lúc nãy.

“Không muốn!”

Một tiếng thét chói tai vang lên.

Nhưng Ôn Bình đứng ngoài cửa phòng đấu giá Hạo Hãn mặt không đổi sắc, giống như là không có nghe được.

Nhìn Thôn Phệ Thú càng ngày càng gần, Long Nguyệt lo lắng hô: “Ôn Bình, ngươi giết ca ta, vui vẻ nhất thời cũng vô dụng, một khi ca ta chết, phụ thân ta sẽ càng không đồng ý.”

Không biết tại sao, nàng lại cảm thấy rằng con quái vật khô lâu đó có thể ăn Long Dã.

Mà một khi Long Dã chết, chỉ sợ chuyện sẽ không chỉ đơn giản là phụ thân nàng không đồng ý cho tỷ tỷ đến với Ôn Ngôn.

Chắc chắn chuyện này sẽ diễn biến theo một hướng càng ác liệt hơn.

Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ không thể ngăn cản nữa.

Nghe Long Nguyệt nói như vậy, Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại một câu: “Không đồng ý, thì tính sao?”

【VIP】 Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, lưu phái mạch thuật Địa cấp!

Chương 688: Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, lưu phái mạch thuật Địa cấp!

Không phải là người của Long gia ghét bỏ Bất Hủ Tông sao?

Chỉ cần cho hắn thời gian thì chuyện Bất Hủ Tông trở thành một thế lực mà Long gia chỉ có thể ngưỡng vọng hoàn toàn không thành vấn đề.

Khi đó người của Long gia sẽ còn ngăn cản chuyện hôn nhân này nữa sao?

"Ngươi thả ca ta trước, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói." Thấy Ôn Bình khó chơi như vậy, Long Nguyệt tiếp tục khuyên can.

Ôn Bình đáp: "Mới nãy khi hắn muốn giết phụ thân ta thì tại sao ngươi lại không đứng ra nói 'có chuyện gì từ từ nói?'. Là ngươi cảm thấy Ôn Bình ta dễ nói chuyện hay là ngươi cảm thấy ta sẽ sợ Long gia các ngươi?"

Long Nguyệt vội vàng lắc đầu: "Không phải, ngươi kêu nó dừng lại trước, nghe ta nói…"

Nói xong, Thôn Phệ Thú đã cách lồng giam gần trong gang tấc.

Lúc này, Long Dã nắm chặt hai nắm tay, sau đó như cự thú hình người, điên cuồng đấm vào lồng giam bằng cốt thứ. Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên.

Long Nguyệt cảm nhận được, thân là người trong cuộc thì Long Dã còn cảm nhận sâu sắc hơn.

Hắn không dám khuếch đại rằng mình có thể đỡ được một chiêu này của con quái vật khô lâu đó mà vẫn bình yên vô sự. Thực ra thì hắn cũng không có nắm chắc mình có thể sống sót.

Nhưng mà hắn là nửa bước Địa Vô Cấm, Long Dã có lòng tự tôn của mình. Hắn sẽ không ngồi chờ chết, cho dù chết cũng muốn chết trong phản kháng!

Sau một khắc, Thôn Phệ Thú mở to cái miệng rộng của nó.

Thôn phệ chi lực bỗng nhiên bùng nổ trong lồng giam, giống như là nước biển vậy, từ bốn phương tám hướng đánh tới, hoàn toàn không chút nương tay, đè xuống Long Dã.

Động tác công kích lồng giam bằng cốt thứ của Long Dã hơi ngừng lại, sau đó toàn bộ thân thể đều bị đè ép tới cuộn tròn lại. Trong ánh mắt quật cường, hắn cố sức phản kháng nhưng mà chỉ có bả vai có thể nhúc nhích một chút dưới áp lực này, còn những chỗ khác hoàn toàn không thể cử động dưới áp lực này.

Rốt cuộc là lực lượng gì?

Tại sao lại bá đạo như vậy?

Đây là ý nghĩ còn sót lại trong đầu Long Dã.

Sau mấy hơi thở, áp lực bốn phương tám hướng bỗng nhiên giống như là bị nhóm lửa, bắt đầu nổ tung quanh người hắn.

Lần nổ tung thứ nhất thì khiến cho Long Dã đau đến nhe răng trợn mắt.

Trong đầu Long Dã lập tức hiện ra hình ảnh mấy người thị vệ của mình nổ tung thành sương máu, một cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Sau đó nổ tung càng làm cho Long Dã đau đến không muốn sống. Dù cho hắn tu luyện linh thể xếp hạng thứ một ngàn tám trăm linh sáu trong bảng xếp hạng linh thể, Chiến Ý Linh Thể, đồng thời cũng đã viên mãn nhiều năm, nhưng thống khổ này vẫn khiến cho hắn khó mà chịu đựng được. Đồng thời trong khoảnh khắc thì đã nổ cho toàn bộ thân thể hắn máu thịt be bét, hoàn toàn không còn hình người.

Thôn Phệ Thú sững sờ, cái miệng há to ra, giống như muốn nói: “Không chết?”

Sau đó quay đầu nhìn Ôn Bình một cái, lại nhìn Long Dã vài lần, có vẻ như nó đang hoang mang. Sau đó lại quay đầu nhìn Ôn Bình một cái, lại nhìn Long Dã vài lần, giống như là đang cầu xin tha thứ.

Ôn Bình thấy cảnh này thì trong lòng không khỏi cảm thán, nửa bước Địa Vô Cấm bên ngoài Hồ Thiên Địa này đúng là có có chút tài năng.

Thôn Phệ Thú trong địa ngục vong linh lại không thể một ngụm nuốt trọng hắn được.

Tỉ mỉ nghĩ lại thì lập tức hiểu được nguyên nhân.

Sau khi thôn phệ mười lần, thực lực tăng lên gấp bội, thôn phệ chi lực của Thôn Phệ Thú sẽ giảm bớt đi nhiều, cũng không có bá đạo như mới đầu nữa.

Nhưng mà mặc dù Long Dã may mắn không chết nhưng bây giờ hắn cũng không dễ chịu gì.

Trải qua thôn phệ chi lực tẩy lễ, Long Dã đã thương tích đầy mình, máu tươi chảy ướt toàn bộ thân thể, từ xa nhìn lại thì giống như là một huyết nhân tà ác.

Đám người Lý Bảo đang trốn trong phòng đấu giá Hạo Hãn nhìn thấy cảnh này thì trong lòng giật mình không thôi.

Nhìn Ôn Bình một chút, trong lòng kính ngưỡng.

Đó là đại nhan vật bên ngoài Hồ Thiên Địa, đại biểu cho lực lượng siêu việt Hồ Thiên Địa, tam đại cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh đều phải cung kính có thừa, nhưng lại bị Ôn Bình ngoài cửa gọi một con quái vật khô lâu tới đánh cho thành cháu trai.

Đây là chuyện mà thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa xuất hiện ở Hồ Thiên Địa hơn một nghìn nằm mà chưa bao giờ xảy ra, cũng là chuyện mà không ai dám nghĩ tới.

Chuyện hôm nay đủ để ghi vào sử sách cả Hồ Thiên Địa.

Bọn họ là người đứng xem gần nhất thì cũng có thể nói khoác trăm năm!

Đồng thời bọn họ cũng bắt đầu tò mò, rốt cuộc thì thanh niên này là ai?

Rốt cuộc là ai?

Cùng lúc đó, Ôn Ngôn ở trong phòng đấu giá Hạo Hãn cũng nhìn thấy cảnh này.

Mới đầu hắn chỉ kinh ngạc, vẫn chỉ không thể tin được Ôn Bình trước mắt là nhi tử chơi bời lêu lổng, bất học vô thuật trước đó của mình.

Bây giờ Ôn Ngôn rất xúc động.

"Thực ra thì con của ngươi đã không giống như trước kia nữa."

Câu nói lúc trước của Ôn Bình đột nhiên xuất hiện trong đầu, vang vọng bên tai.

Bây giờ hắn mới hiểu được.

Giờ mới hiểu được.

Ý nghĩa chân chính của câu mà Ôn Bình nói lúc trước.

"Ca!"

Đột ngột, Long Nguyệt gào lên một tiếng phá vỡ yên lặng ngắn ngủi.

Khi Long Nguyệt đang muốn chạy về phía Long Dã thì Long Dã thương tích đầy mình, chật vật không chịu nổi bỗng nhiên mở miệng nói: "Không được qua đây!"

Long Nguyệt hỏi lại: "Ca, ngươi không sao chứ?"

"Không chết được!" Long Dã dứt lời, đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt lãnh khốc máu me đầm đìa, tay vừa nhấc, cự phủ đỏ như máu đang nằm im ngoài mấy chục mét bay về trong tay Long Dã như chim bay về tổ.

Sau một giây, Long Dã bỗng nhiên hô to một tiếng.

"Ôn Bình!"

Ôn Bình đứng tại chỗ, không hề động một chút nào, dùng ánh mắt cực kỳ bình thản nhìn Long Dã.

Long Dã cười dữ tợn, phóng ra một luồng khí tức tử vong tà ác không thuộc về hắn, nói với Ôn Bình: “Ngươi triệt để chọc giận ta!”

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng chấn mạch vang lên.

Sau đó, bốn cái vòng xoáy màu xanh lam ở ngực Long Dã bắt đầu chuyển động.

【VIP】 Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, lưu phái mạch thuật Địa cấp! (2)

Chương 689: Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, lưu phái mạch thuật Địa cấp! (2)

Sau khi Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ mở ra, hồng quang đột ngột xuất hiện, lượn lờ quanh người Long Dã như là khói bếp.

Khí tức bắt đầu liên tục tăng lên!

Ôn Bình nói: "Ồ… Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ."

Lần đầu tiên nhìn thấy Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, Ôn Bình cẩn thận quan sát Long Dã, muốn biết Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có thể tăng phúc cho mạch thuật bao nhiêu lực lượng.

Nhưng thấy Long Dã cũng không muốn phóng thích Tử Vong Tẩy Lễ, Ôn Bình vội gọi hệ thống hỗ trợ kiểm tra.

Sau đó, tiếng hệ thống vang lên bên tai: "Căn cứ kiểm tra thì Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ ở ngực Long Dã tăng phúc tám phần mười."

"Mới tám phần mười?"

Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ đã bảy phần.

Tứ tuyền mới tám phần mười, có phải hơi ít không?

Hệ thống vội trả lời: "Tuyền Qua Đồ chất lượng cao có thấp có, phẩm chất cao nhất có thể tăng uy lực của mạch thuật lên tới chín phần. Hết sức rõ ràng, Tuyền Qua Đồ mà Long Dã hấp thu cũng không là phẩm chất cao."

Ôn Bình nói: "Xem ra ở bên ngoài Hồ Thiên Địa thì Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng ít. Nếu như Tử Nhiên có thể trở thành Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng…"

Kết thúc cuộc nói chuyện với hệ thống, Long Dã đã hóa những khí đỏ đó thành một chùm sáng, bao bọc toàn thân mình trong đó.

“Sát Ý Vô Song. Đệ Nhất Nộ Cảnh!”

Cự phủ vung lên, Long Dã tựa như Chiến Thần giết chóc, đứng trong phế tích.

Hình chật vật không còn sót lại chút gì cả!

Sát ý tạo thành vòng bảo vệ hình tròn đó tranh phong với khí tức tử vong của Thôn Phệ Thú, không còn thế nghiền ép mới nãy nữa. Thôn Phệ Thú phát hiện ra được biến hóa này thì thân thể co rụt lại, hóa thành một quả cầu to lớn nhảy lên thật cao, sau đó đánh tới Long Dã. Long Dã nổi giận gầm lên một tiếng, cầm búa nghênh đón.

Trong chớp mắt, cả hai đánh giáp lá cà.

Tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên, sóng khí tạo ra san bằng những phòng ốc chỉ còn lại mấy cây cột.

Trong thời gian ngắn, cả hai cân sức ngang tài.

Nhìn thấy cảnh này, Ôn Bình hơi có chút kinh ngạc nói: “Lưu phái mạch thuật Địa cấp. Sau khi phóng thích thì phòng ngự, lực lượng, tốc độ đều được tăng phúc, người của Long gia cũng không phải là không chịu nổi một đòn nha. Đệ Nhất Nộ Cảnh mà đã như vậy rồi, những cảnh giới sau đó thì hẳn là sẽ tăng phúc nhiều hơn nữa.”

Ôn Bình vừa dứt lời thì bên phía Long Dã lại có tiếng nói vang lên.

“Sát Ý Vô Song. Đệ Nhị Nộ Cảnh!”

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Kèm theo tiếng mạch môn chấn chiến, một sát ý màu đỏ như khói bếp bò lên trên Huyết Phủ.

Một búa đánh xuống, đã không còn đơn giản như vậy nữa. Thôn Phệ Thú dùng xương tay của mình ngăn cản một búa này, Huyết Phủ lại còn có lực lượng truyền tới.

Luồng lực lượng kỳ dị này đến từ dưới chân!

Huyết Phủ hạ xuống, một đống đá bất ngờ từ dưới chân Thôn Phệ Thú vọt lên, xuất hiện với hình quạt, kéo dài hơn ba mươi mét.

Đống đá đột nhiên nhô lên đẩy Thôn Phệ Thú lên, Thôn Phệ Thú lảo đảo một cái, suýt chút nữa đứng cũng không vững. Cũng may Thôn Phệ Thú có bốn cái tay, chia ra hai cái nữa chống đỡ mới có thể đứng vững lại được. Nhưng mà nó lại trốn không thoát được Huyết Phủ mà Long Dã chém xuống, phần lưng bị Huyết Phủ chém trúng.

Răng rắc!

Tiếng xương nứt vang lên.

Cột sống bị Huyết Phủ chém trúng bất ngờ xuất hiện một cái vết rách.

Đương nhiên, như vậy vẫn chưa hết.

Đống đá dưới lòng đất vẫn tiếp tục dâng lên, đẩy Thôn Phệ Thú lên cao.

Đống đá này mặc dù không có lực lượng như Huyết Phủ nhưng vẫn không thể coi thường nó được. Thôn Phệ Thú khổng lồ bị đẩy lên như vậy, rốt cuộc thân hình không thể giữ vững được nữa, lật nghiêng ngã xuống đất.

Long Dã lập tức vui vẻ.

"Sát Ý Vô Song. Đệ Tam Nộ Cảnh!"

"Xem ta một búa, băm nát từng đốt xương của ngươi!"

Sát Ý Vô Song Đệ Nhất Nộ Cảnh chỉ tăng phúc cho toàn thân một thành.

Sát Ý Vô Song Đệ Nhị Nộ Cảnh chỉ tăng phúc cho toàn thân hai thành.

Cho nên Long Dã quyết định trực tiếp sử dụng Đệ Tam Nộ Cảnh, để cho tăng phúc đạt tới mức tối đa – tăng phúc ba thành!

Ba thành tăng phúc lại thêm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc cho Sát Ý Vô Song, hắn có tự tin mình có thể đập bể

toàn bộ các đốt xương của con quái vật khô lâu này.

Rửa sạch toàn bộ khuất nhục mới nãy!

Bỗng nhiên, Ôn Bình lên tiếng nói.

“Không phải ngươi chỉ có chút bản lãnh này đó chứ? Xem ra lần sau ta phải đi bắt chồng của ngươi.”

Thôn Phệ Thú ngã xuống đất, khi nghe được câu này thì đột nhiên nhảy dựng lên, quay đầu nhìn về phía Ôn Bình, hình như là đang cầu xin Ôn Bình đừng có làm như vậy.

Khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Ôn Bình thì con hoàng hậu Thôn Phệ Thú này vội vàng quay đầu nhìn về phía Long Dã.

Nhìn Long Dã lại được tăng phúc lần nữa, hoàng hậu Thôn Phệ Thú cũng điên rồi!

Cất bước nhào thẳng tới chỗ Long Dã!

Thế như muốn đồng quy vu tận.

“Đến hay lắm!”

Long Dã cầm búa đỡ lấy.

Được Đệ Tam Nộ Cảnh tăng phúc, bây giờ Long Dã giống như một sát thần, sát ý thao thiên.

So với vừa rồi, ngoại trừ sát ý huyết sắc có thay đổi về lượng ra thì thứ đáng chú ý nhất chính là sát ý bám lên trên Huyết Phủ.

Ở phần chuôi của Huyết Phủ có một vòng sáng màu đỏ như máu.

Tương tự như mạch môn.

Nó vẫn luôn lay động theo một quy luật rất vi diệu.

Nhìn kỹ lại thì nó cũng không có dáng vẻ giống như là mạch môn, nó chỉ là một cái vòng sáng mà thôi.

Không giống như mạch môn, một cái vòng ngoài bọc lấy một cái vòng trong, còn có một vòng tròn ở trung tâm.

Cái vòng sáng màu đỏ như máu đó run run, lấy Long Dã làm vị trí trung tâm, mặt đất run rẩy giống như là mặt hồ gợn sóng, gơn sóng khuếch tán ra ngoài, kéo dài hơn năm mươi mét mới dừng lại.

Ầm!

Sau một tiếng vang thật lớn, cự phủ đụng vào Thôn Phệ Thú.

Lần này Huyết Phủ vỗ xuống, không chỉ công kích Thôn Phệ Thú bị đống đá đẩy lên phía trước, lấy Long Dã làm trung tâm, phạm vi năm mươi thước xung quanh đều có đống đá dâng lên nửa thước. Sau khi đống đá nâng Thôn Phệ Thú lên thì trong nháy mắt, nó xuất hiện vết rách, trong khoảnh khắc tất cả đều đồng loạt vỡ nát. Mặc dù lúc vỡ nát sẽ không sinh ra lực phá hoại to lớn nhưng mà đống đá đột nhiên bay lên lại có chút khó giải quyết.

Thôn Phệ Thú hoàn toàn không có cách đứng vững trong tình huống này.

Không thể đứng vững đồng nghĩa với có nhiều sơ hở.

【VIP】 Vạn chúng chú mục

Chương 690: Vạn chúng chú mục

Mười mấy chiêu xuống, mặc dù Thôn Phệ Thú hung mãnh, pháp thuật chiến đấu không muốn mạng, có chút ý đồng quy vu tận nhưng bởi vì Sát Ý Vô Song Đệ Tam Nộ Cảnh mà không có tạo thành bất kỳ đòn tấn công hữu hiệu nào.

Đánh một hồi, Long Dã càng đánh thì càng thoải mái, sau khi dùng một búa đánh lui Thôn Phệ Thú thì nhịn không được cười to, nói: "Ông đây dựa vào một chiêu này tung hoành sa trường hơn ba mươi năm, qua lại trong vạn người mà một mảnh lá cũng không dính vào người, Trấn Nhạc Thượng Cảnh hoàn toàn không dám cận thân, cho dù nửa bước Địa Vô Cấm bình thường đều không thể đứng vững quanh người ta, ngươi chỉ là một con quái vật máu thịt cũng không có, ngươi thì tính là cái thá gì?"

Thôn Phệ Thú nghe hiểu được những lời này của Long Dã, khi nó bị bắt tới cái thế giới này thì được trao cho loại năng lực này.

Nhưng mà nó hoàn toàn không quan tâm Long Dã nói cái gì, trong đầu chỉ có Ôn Bình, và ánh mắt kiên quyết không thể nghi ngờ lúc nãy của Ôn Bình.

Không thể để cho người yêu bị bắt!

Bộ tộc cần nó.

Địa ngục vong linh cũng cần nó.

Mình lại càng cần nó hơn.

Mình bị chọn trúng, trở thành triệu hoán thú của nhân loại này, kết cục đã định, không thay đổi được, nhưng mà vận mệnh của người yêu thì có thể thay đổi!

Sau một khắc, Thôn Phệ Thú trực tiếp nhảy lên thật cao, quên đi hình ảnh xương sống lưng bị một búa chém ra vết rách

mới vừa nãy. Hóa thân thành một quả cầu, nhảy lên thật cao sau đó đập mạnh xuống.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Nhiều lần liên tục như thế…

Hiệu quả công kích đặc thù mà Sát Ý Vô Song Đệ Tam Nộ Cảnh mang tới đã không thể ảnh hưởng đến Thôn Phệ Thú, nhưng mà khi va chạm với Huyết Phủ, bạch cốt trên người nó xuất hiện không ít vết rách.

Mới đầu Long Dã còn chiến nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề, hô to thoải mái.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, linh thể mạnh mẽ chống đỡ hiệu quả của mạch khí, cùng với chống cự lực lượng mạnh mẽ thì đồng thời cảm giác suy yếu bắt đầu xuất hiện.

Bởi vì hắn vốn có thương tích không nhẹ.

"Tay cũng bị ta chặt đứt một cái, sao lại không ngừng nện ta như vậy!" Long Dã chém ra một búa, sau khi bị đẩy lui vài chục bước thì không khỏi nói thầm một tiếng.

"Thứ này không muốn sống nữa sao?"

Long Dã nhìn Thôn Phệ Thú lại nhảy lên thật cao, lông mày không khỏi run lên.

Cúi đầu nhìn tay mình một chút, hổ khẩu đã bị máu tươi nhiễm đỏ, kèm theo mồ hôi thẩm thấu vào thì cảm giác đau nhói cũng truyền đến.

Nhưng lúc này không phải là lúc để xem vết thương, Huyết Phủ vừa nhấc, hắn cắn răng đón đỡ lần nữa: "Ta phải xem xem là xương cốt của ngươi cứng rắn hay là Huyết Phủ của ta cứng rắn!"

Nếu như con quái vật toàn thân chỉ có xương cốt này không muốn sống nữa thì hắn sẽ dùng Huyết Phủ tiếp tục nện, nện đứt hết từng cây xương cốt đó. Còn thương thế của mình,

hắn từng trải qua tình huống còn nghiêm trong hơn bây giờ nhiều, chỉ với thương thế mức độ này, cho dù phải đánh một ngày một đêm nữa thì cũng không có vấn đề gì cả.

…

Tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Tổng đà sừng sững ở dãy đất trung tâm của Hạo Hãn Thành đã gần ngàn năm. Không chút khoa trương, chỗ này chính là cung điện cao nhất trong suy nghĩ của tất cả mọi người tu hành, cũng là nơi mà tất cả mọi thế lực đều kính ngưỡng.

Chạy một vòng quanh đây, dù cho chỉ tốn thời gian mười mấy hơi thở thì cường giả Trấn Nhạc đi qua trước mặt còn nhiều hơn số người đã gặp trong suốt cuộc đời.

Theo thi đấu đội chuẩn bị kết thúc, mấy ngày nay, Bách Tông Liên Minh tập kết tất cả thế lực tứ tinh, tiến hành thảo luận về thi đấu cá nhân tiếp theo.

Trong một cái phòng lớn, lúc này người có thể ngồi ở đây thì ít nhất cũng là cường giả Trấn Nhạc Cảnh. Có thể ngồi ở mấy hàng trước thì ít nhất cũng là cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Trước mặt mọi người, một lão giả râu bạc đang đứng chắp tay, khí chất ngạo nghễ. Ánh mắt của hắn lơ lửng không cố định, giống như đang tìm người, lại như đang nhìn tất cả mọi người.

Người này chính là một trong ba đại nửa bước Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh – Ôn Tôn!

Ôn Tôn nói: “Sân thi đấu cá nhân đã được người của Long gia chọn xong, chính là Yêu giới vừa mới bị phát hiện đó. Quy tắc cụ thể chắc hẳn các ngươi cũng đã biết được, nhưng mà lão phu phải cố ý nhắc nhở các ngươi, lần thi đấu cá nhân này không được để cho thế lực của Tán Nhân Dịch ra mặt, nếu như có thể thì phải gạt bỏ bọn họ trong thi đấu.”

Nói xong, mọi người dồn dập gật đầu xác nhận.

Một vị tông chủ của một thế lực tứ tinh cự đầu đứng phắt dậy, hùa theo: "Ôn Tôn, ngài nói rất đúng, Long gia đã có ý dìu dắt thiên tài của Hồ Thiên Địa, muốn bồi dưỡng bọn họ, vậy thì chúng ta nên giữ vững lợi ích của mình, mấy cái thiên tài của Tán Nhân Dịch có thể giết thì phải giết. Quy cũ trong Bách Niên Thịnh Hội không được nổi lên xung đột gì gì đó, loại quy củ này nên sửa lại, đối phó với Tán Nhân Dịch thì chúng ta không nên nương tay."

"Dương tông chủ nói có lý lắm. Nếu lần này Long gia muốn lựa chọn thiên tài của Hồ Thiên Địa mang ra bên ngoài Hồ Thiên Địa tiến hành bồi dưỡng, tu hành, như vậy thì phải cam đoan toàn bộ danh ngạch đều do thế lực trong biên chế của Bách Tông Liên Minh ta đạt được. Giờ phút này, chúng ta nên nhất trí đối ngoại!" Lại một người lãnh đạo của thế lực tứ tinh cự đầu đứng lên.

Sau đó, tất cả thế lực đều nhìn nhau.

Đương nhiên, những người nhìn nhau này đều là những thế lực có mâu thuẫn với nhau.

Sau đó hai bên đều rất có ăn ý gật gật đầu, xem như tạm thời buông bỏ khúc mắc.

Bách Niệm Hàn Sơn, Hạ Hầu cũng liếc nhìn nhau, thế nhưng trong ánh mắt lại không có một chút ăn ý nào, ngược lại càng nhìn thì càng hung ác.

【VIP】 Vạn chúng chú mục (2)

Chương 691: Vạn chúng chú mục (2)

“Nhớ kỹ, lần này Long gia bọn họ không có quy định nhân số, cho nên để cho người của các ngươi cố hết sức biểu hiện mình. Cơ hội lần này có thể ngộ nhưng không thể cầu.” Ôn Tôn cảm thán một câu, trong đầu không khỏi nhớ tới mình lúc còn trẻ. Nếu thời điểm đó Long gia bọn họ cũng có ý nghĩ này, cho Hồ Thiên Địa có cơ hội này thì hắn tuyệt đối không chỉ là nửa bước Địa Vô Cấm như vậy đâu.

Phải biết, Long gia bọn họ tùy tiện phái vài người đến thì đã bễ nghễ toàn bộ Hồ Thiên Địa. nếu được bồi dưỡng một thời gian trong thế lực như thế này, chỉ cần không phải heo thì đều có thể có tiến triển cực nhanh trong tu luyện!

Ngay lúc này, cửa phía sau mọi người bị đẩy ra!

Ầm!

Cánh cửa nện vào vách tường hai bên, khiến cho tất cả mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một tên nam tử trung niên mặc áo Ngân cấp chủ sự vội vã đi tới, sau đó nhìn Ôn Tôn nói: “Đại nhân, xảy ra chuyện lớn.”

“Chuyện gì?”

Ôn Tôn có chút không hiểu, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà khiến cho Ngân cấp chủ sự không quan tâm tất cả vọt vào như vậy?

“Trong Hạo Hãn Thành phát sinh đại chiến, Long Dã của Long gia phát sinh xung đột với cường giả không biết tên! Đã đại chiến gần một canh giờ.”

“Cái gì!”

Ôn Tôn ngây ra một lúc.

Hai cái nửa bước Địa Vô Cấm đánh nhau.

Vậy thì Hạo Hãn Thành…

Ý nghĩ này chợt lóe lên, sau đó tổn thất do đại chiến gây ra bị hắn bỏ qua một bên. Bây giờ trong lòng của hắn chỉ còn lại kinh ngạc.

Long Dã, đó chính là nửa bước Địa Vô Cấm, người mạnh mẽ đến mức chỉ liếc mắt một cái là có thể khiến cho hắn cảm thấy mình nhỏ bé.

Vậy mà lại có người đánh nhau với hắn?

Ôn Tôn cất bước đi tới cửa, vừa đi vừa hỏi: "Đã thông báo cho hai vị Kim cấp chủ sự khác chưa?"

Tên Ngân cấp chủ sự đó vội nói: "Không có. Bây giờ hai vị Kim cấp chủ sự khác đang ở trong bí cảnh Yêu giới, nhưng mà ta đã phái người đi tìm."

"Theo ta qua đó." Sau khi kinh ngạc, Ôn Tôn lấy lại bình tĩnh mà Kim cấp chủ sự nên có, nghĩ: "Phải mau đi ngăn cản bọn họ, nếu không thì Hạo Hãn Thành sẽ tổn thất lớn lắm."

Long Dã là người mà ba đại Kim cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh cùng tiến lên cũng không dám nói có thể thắng được hắn.

Bây giờ hắn lại đánh nhau với một cường giả khác, tạo thành lực phá hoại ít nhất cũng sẽ khiến cho tất cả tồn tại trong vòng ba trăm trượng hóa thành một vùng phế tích.

Theo thời gian trôi qua, tổn thất này sẽ càng lúc càng lớn!

Ôn Tôn vừa đi, những thế lực tứ tinh, thế lực tứ tinh cự đầu cũng ngồi không yên, đứng dậy đi ra ngoài, đi theo sau lưng Ôn Tôn, muốn đi xem trận đại chiến vô tiền khoáng hậu này.

So với Bách Niên Thịnh Hội gì đó thì bọn họ càng muốn xem cường giả nửa bước Địa Vô Cấm chiến đấu hơn.

Lần xảy ra chiến đấu giữa cường giả nửa bước Địa Vô Cấm gần đây nhất cũng là một trăm năm trước, là khi ba đại nửa bước Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh biểu diễn thi đấu.

…

Lại nói Ôn Bình.

Theo chiến đấu bắt đầu đi vào giai đoạn quyết liệt, tầm mắt của Ôn Bình không phải là nhìn chằm chằm Long Dã mà là Long Nguyệt.

Nàng cũng là nửa bước Địa Vô Cấm.

Có thể vì Long Dã là ca ca của nàng thì nàng sẽ lên hỗ trợ không?

Đương nhiên, không phải Ôn Bình lo lắng là có Long Nguyệt tham chiến thì Thôn Phệ Thú sẽ thua.

Căn cứ tin tức đơn giản mà hệ thống cung cấp thì thực lực của Long Nguyệt cũng không như Long Dã, cũng không có Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ trong người.

Linh thể gì đó thì cũng không cần phải nói, hoàn toàn không bằng Long Dã, nàng không đỡ được một lần thôn phệ chi lực của Thôn Phệ Thú.

Ôn Bình chỉ đang nghĩ, rốt cuộc là Long Nguyệt đứng về phe mẫu thân của hắn hay là đứng về phía ca ca tuyệt tình Long Dã đó đây.

Chuyện này sẽ quyết định mình sẽ xưng hô với nàng như thế nào!

Nếu như đứng về phía của Long Dã.

Vậy thì xin lỗi, Ôn Bình hắn cũng không muốn nhận vị thân nhân này.

Đúng vào lúc này, Long Nguyệt bỗng nhiên nhìn về phía Ôn Bình, nói: “Ôn Bình, để cho phụ thân ngươi rời khỏi đây trước đi, tiếp tục đánh như vậy, lỡ như lan đến gần hắn…”

“Không cần, có ta ở đây.” Ôn Bình lạnh nhạt đáp.

Long Nguyệt không cách nào phản bác lại năm chữ này.

Bởi vì Ôn Bình đã thể hiện ra hắn có thể khống chế được lực lượng mạnh mẽ.

Có thể làm cho một con quái vật như thế nào nghe lời hắn răm rắp, nếu như nói Ôn Bình không có sức mạnh lớn hơn thì

Long Nguyệt cũng không tin.

Sau khi yên lặng một lúc lâu, cuối cùng Long Nguyệt nói ra lời muốn nói trong lòng: "Ôn Bình, ta van cầu ngươi, đừng có giết ca ta, có được không?"

"Cho ta một cái lý do."

Nếu Long Nguyệt lựa chọn không tham chiến, nàng vẫn được tính là trưởng bối của mình.

Ôn Bình cũng không thể quá lạnh lùng.

Long Nguyệt nói tiếp: "Bởi vì ca ta phản đối phụ mẫu ngươi ở bên nhau, nguyên nhân cũng là vì suy nghĩ cho Long gia chúng ta, cho dù là thế lực nào thì cũng đều có kẻ địch. Long gia chúng ta cũng không ngoại lệ. Đứng trên lập trường của Long gia mà nói, ca ta có ý tốt. Chỉ là đối với chúng ta và với ngươi thì chuyện mà ca ta làm lại là chuyện xấu. Cho nên ngươi có thể trừng phạt hắn nhưng ta hi vọng ngươi đừng có giết hắn."

"Lý do này không đủ. Long gia có kẻ địch, tại sao lại không nghĩ cách làm bản thân mạnh lên mà nhất định phải chọn hi sinh hạnh phúc của mẫu thân của ta?"

Trên mặt Ôn Bình lộ vẻ hờ hững.

"Lý do này không đủ. Long gia có kẻ địch, tại sao không nghĩ cách làm cho bản thân mình mạnh lên mà nhất định phải chọn hi sinh hạnh phúc của mẫu thân của ta?"

Trên mặt Ôn Bình lộ vẻ hờ hững.

Nói một câu dễ nghe, đó là nhu nhược.

Nói câu khó nghe, đó là cực kỳ không biết xấu hổ.

Sau đó, Ôn Bình hỏi thẳng luôn: "Nếu như phụ thân của ngươi cũng yêu cầu ngươi sống hết quãng đời còn lại, chung giường chung gối với một người hết sức xa lạ thì ngươi sẽ làm thế nào?"

【VIP】 Kết cục của Long Dã

Chương 692: Kết cục của Long Dã

“Không đồng ý.” Long Nguyệt trả lời rất kiên quyết.

Ôn Bình nói: “Rất tốt, nếu như vậy thì chuyện này ngươi không nên nhúng tay vào. Long Dã hắn đã dám muốn lấy mạng của phụ thân ta, cho dù ta không giết hắn thì ít nhất hắn cũng phải trả một cái giá lớn.”

…

Trong phế tích.

Kèm theo thời gian chiến đấu giữa Thôn Phệ Thú và Long Dã kéo dài, phạm vi ngàn mét xung quanh đã hoàn toàn biến thành một vùng phế tích.

Long Dã vốn bị thôn phệ chi lực đả thương, hắn dùng mạch khí cưỡng chế khép vết thương lại, nhưng giờ vì chiến đấu trong thời gian dài thì vết thương bắt đầu nứt ra, máu tươi chảy xuống.

Trạng thái của Long Dã đang từ từ giảm xuống.

Mặc dù có Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc.

Mặc dù có lưu phái mạch thuật Địa cấp gia thân.

Nhưng Thôn Phệ Thú vẫn hung mãnh như lúc ban đầu, Long Dã bất đắc dĩ nghĩ thầm trong lòng: “Cái tên này không muốn sống nữa sao? Bốn cái tay đã bị ta chặt đứt hai cái, nhưng vẫn không muốn sống xông về phía trước.”

Mặc dù chinh chiến sa trường mấy chục năm.

Mặc dù trải qua không dưới hai mươi lần đại chiến sinh sinh tử tử.

Mặc dù trải qua cũng không dưới ba lần cửu tử nhất sinh.

Nhưng mà trạng thái chiến đấu bây giờ vẫn khiến cho hắn dựng hết cả tóc gáy lên?

Đối thủ này hoàn toàn không sợ đau, hoàn toàn không muốn sống!

Đau đớn, cảm xúc, những thứ này sẽ ảnh hưởng đến phát huy sức chiến đấu, nhưng mà con quái vật khô lâu này hoàn toàn không có cảm giác đau đớn với cảm xúc sẽ sinh ra trong chiến đấu.

"Lại tới!"

Thật vất vả mới lui lại trăm thước, có thể thở một hơi, Thôn Phệ Thú lại nhào tới.

Long Dã chỉ có thể khẽ cắn răng, kiên trì đánh tiếp.

Đầu tiên là nghiêng người né tránh Thôn Phệ Thú va chạm tới, sau đó đột nhiên vung Huyết Phủ chém xuống. Bị một cái tay của Thôn Phệ Thú vững vàng đón đỡ, sau đó Huyết Phủ vừa nhấc, lại là một búa chém mạnh xuống, chém lên sống lưng của Thôn Phệ Thú. Chỉ nghe một tiếng răng rắc, xương sống lưng nứt ra một cái khe, nhưng mà một cái tay khác của Thôn Phệ Thú đã xuyên thấu qua khe hở của xương cốt đâm đi qua, đâm vào phần bụng của Long Dã.

Ầm!

Trong nháy mắt Long Dã bị đánh bay, trượt vài trăm mét trong phế tích.

Sau khi ổn định thân hình, hắn nhìn cánh tay đang phát run của mình, quất cho mình một bợp tay, sau đó cắn răng trừng mắt nhìn Thôn Phệ Thú.

"Khốn kiếp, cố ý lộ ra sơ hở cho ta!"

Tâm trạng của Long Dã hỏng bét.

Nhược điểm lớn nhất của Thôn Phệ Thú ở trên lưng.

Khi phần lưng chống đỡ toàn bộ thân thể vừa đứt thì chắc chắn toàn bộ thân thể sẽ tan tành, hắn cũng không tin, con quái vật khô lâu này tan thành từng mảnh mà vẫn có thể sống.

Nhưng mà mới nãy Thôn Phệ Thú cố ý để lộ xương sống lưng ra, hoàn toàn tiến vào trạng thái đồng quy vu tận!

Sau khi ổn định thân hình, Long Dã vừa định động thủ thì kết quả là một ngụm nhiệt huyết từ phần ngực vọt ra. Nhịn không được muốn nôn đi ra, Long Dã che miệng dùng sức nhìn lại, cưỡng chế nuốt máu tươi vào lại.

Long Dã cũng nổi giận gầm lên một tiếng: "Có gan ngươi tiếp tục để lộ sơ hở đi!"

Hắn cũng không tin, tiếp tục đánh như vậy, cái xương sống lưng toàn là vết rách của con quái vật khô lâu này còn không gãy.

Muốn liều mạng, ai mà không biết?

Ầm!

Mạch môn chấn động, một chiêu Tử Vong Tẩy Lễ đánh ra. Sau đó Long Dã vung phủ nhào về phía Thôn Phệ Thú.

Cả hai lại bắt đầu vòng đi vòng lại vật lộn.

Người đánh ta một cái, ta đánh ngươi một cái.

Liều mạng coi ai sẽ là người đứng cuối cùng!

Thời gian chậm rãi trôi qua, Long Dã đã giết tới đỏ cả mắt, toàn thân hoàn toàn đắm chìm trong liều mạng, ngoại trừ liều mạng ra thì hắn không còn ý nghĩ nào khác.

Bởi vì tôn nghiêm nói cho hắn biết, không thể ngã xuống.

Tín niệm nói cho hắn biết, người đứng cuối cùng chắc chắn sẽ đạt được thắng lợi.

Vết rách trên xương sống lưng của Thôn Phệ Thú nói cho hắn biết, chắc chắn không được mấy lần thì có thể chém đứt.

Răng rắc!

Đột ngột, khi một búa chém vào xương sống lưng của Thôn Phệ Thú thì cái xương trắng toàn là vết rác đó cuối cùng cũng gãy.

Thân thể khổng lồ của Thôn Phệ Thú bắt đầu sụp đổ từ giữa, đứt thành hai khúc!

Sau khi rơi xuống đất, bụi dâng lên mù mịt.

Long Dã máu me khắp người, hai tay hai chân run rẩy đáp xuống trong đám bụi mù, sau khi đi ra khỏi đám bụi đó thì khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười đắc ý.

"Liều mạng?"

"Ông đây còn chưa biết sợ ai!"

"Người đứng cuối cùng là ta, Long Dã!"

"Ôn Bình, tới phiên ngươi!"

Quay mặt qua, Long Dã trừng đôi huyết mâu nhìn thẳng vào Ôn Bình, sau đó một luồng sát ý ngập ập tới Ôn Bình, như hồng thủy mãnh thú.

Long Nguyệt đứng ở một bên bị luồng sát ý này bao phủ thì nổi da gà khắp người.

Nhưng lúc này trong đầu nàng lại có một ý nghĩ.

Ca ca này của mình còn muốn gây hấn với Ôn Bình.

Giết đỏ mắt cũng không thể mất đi lý trí chứ!

Quái vật khô lâu chết rồi.

Bây giờ, Ôn Bình sẽ ra tay.

Nhìn Ôn Bình một chút, thấy thần thái khí định thần nhàn của Ôn Bình, Long Nguyệt biết mình ý nghĩ của mình chính xác.

Nếu như bản thân Ôn Bình không mạnh thì khi con quái vật khô lâu đó vừa chết thì chắc chắn biểu cảm của hắn sẽ thay đổi, thậm chí còn sẽ dẫn Ôn Ngôn chạy khỏi chỗ này.

Nhưng mà bây giờ, biểu cảm không thay đổi, thậm chí Ôn Bình còn không thèm di chuyển lấy một bước.

Long Nguyệt vội vã hô: "Ca, ngươi có thể lý trí một chút hay không!"

"Không chịu giúp đỡ thì đứng qua một bên!" Long Dã nhìn cũng không thèm nhìn Long Nguyệt, lạnh giọng răn dạy một câu.

Răn dạy xong, Long Dã từng bước đi tới chỗ Ôn Bình.

Một bước để lại một cái dấu chân máu.

Sát ý trùng thiên!

Đám người Lý Bảo vốn đang ở trong phòng đấu giá Hạo Hãn vội vàng chạy trốn từ cửa sau.

Ôn Ngôn cũng chuẩn bị đứng ra, sau đó tự mình gánh chịu hết tất cả

Lúc này, Long Dã lại nói tiếp.

“Ôn Ngôn, quỳ xuống nhận lấy cái chết cho ông!”

Ôn Bình vẫn đứng tại chỗ, không hề động một chút nào.

Sau đó nâng một cái tay lên, chỉ vào sau lưng Long Dã, nói: “Tự nhìn lại sau lưng đi.”

【VIP】 Kết cục của Long Dã (2)

Chương 693: Kết cục của Long Dã (2)

“Đằng sau?”

Long Dã cười khẩy.

Lại chơi trò vặt này?

Bây giờ ngay cả đứa nhỏ cũng không chơi!

Đột ngột, một tiếng gầm lên giận dữ chọc thủng bầu trời.

Tiếng gầm này rất quen thuộc, tiếng gầm khiến cho Long Dã hoài nghi nhân sinh rót vào tai, khiến cho bước đi tới chỗ Ôn Bình của Long Dã hơi ngừng lại.

Vừa quay đầu, quái vật khô lâu chầm chậm đi ra từ trong đám bụi mù mịt.

Cánh tay vốn bị đánh gãy giờ đã lành lặn.

Những vết rách bị Huyết Phủ chém ra đều biến mất hết.

Xương sống lưng vốn đã bị chém đứt giờ lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Trạng thái này giống y như lúc nó vừa mới xuất hiện.

Ôn Bình rất là bình thản nói ra một câu: “Trong vùng đất này, mặc dù nó không thể bất tử bất diệt nhưng mà nó là vong linh sinh vật, cũng không phải là thứ mà ngươi có thể giết chết.”

Câu nói này lọt vào trong tai Long Dã, sắc mặt Long Dã lập tức thay đổi.

Một cái ý nghĩ lập tức lóe lên trong đầu.

Bắt giặc thì phải bắt vua trước!

Không thể tiếp tục đánh với con quái vật khô lâu nữa, pháp thuật chiến đấu của nó hoàn toàn không muốn sống.

Với trạng thái của hắn bây giờ thì chắc chắn không chống đỡ được bao lâu.

Hơn nữa sau khi nó bị đánh chết thì còn có thể trùng sinh, mà hắn là nhân loại thì lại không có năng lực này.

"Vậy thì ngươi đi chết trước đi!" Long Dã lập tức quay đầu, Huyết Phủ chuyển hướng, bắn mạnh tới trước mặt Ôn Bình.

Ôn Bình không tránh không né, lấy đũa phép từ trong tàng giới ra.

"Trừ Nhĩ Vũ Khí!"

Bốn chữ vừa dứt, một lực lượng vô hình trực tiếp bắn ra ngoài.

Chớp mắt đã đến trước mặt Long Dã.

Long Dã đang nhấc Huyết Phủ chuẩn bị dùng một búa chém chết Ôn Bình, khiến cho con quái vật khô lâu đó trở thành vật vô chủ.

Nhưng bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay đột nhiên bị cái gì đó kéo một cái, Huyết Phủ cũng bị cái gì đó kéo một cái, chớp mắt một cái, chỉ thấy Huyết Phủ trong tay bay ra ngoài, sau đó rơi vào trong tay Ôn Bình.

Huyết Phủ không còn, Long Dã khẽ giật mình, trong lúc hắn còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì một cái lồng giam bằng cốt thứ từ dưới mặt đất vụt lên.

Ầm ầm!

Long Dã đụng thẳng vào cốt thứ, bị giam cầm trong đó.

Sau khi giam cầm hắn, Thôn Phệ Thú đánh thẳng tới, chuẩn bị phóng thích thôn phệ chi lực.

Sau khi Thôn Phệ Thú sống lại, đã mất đi hiệu quả tăng phúc gấp đôi sau khi thôn phệ năng lượng thể, cho nên nếu muốn nhận được lực lượng tăng phúc gấp đôi thì nhất định phải thôn phệ năng lượng thể mười lần.

Long Dã trọng thương, đồng thời tương đối suy yếu, dĩ nhiên sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu.

Đồng thời nếu thôn phệ cùng cảnh giới thì chỉ cần một lần là được!

Nhưng mà khi thôn phệ chi sắp bộc phát thì Ôn Bình lên tiếng: "Đừng ăn."

Thôn Phệ Thú vội vàng dừng động tác lại.

Sau đó, Ôn Bình lại bồi thêm một câu: "Chỉ cần không chết, muốn làm gì tùy ngươi."

Trong lồng giam, Long Dã nghe được câu này thì cảm thấy sống lưng mát lạnh.

"Có gan thì ngươi giết ta đi!"

Hắn tình nguyện chết cũng không muốn bị tra tấn.

Ôn Bình không có trả lời.

Long Nguyệt đứng quan chiến ở khoảng cách gần, tầm mắt dừng trên cây đũa phép của Ôn Bình.

Đó là vũ khí gì?

Chỉ chỉ một cái mà có thể đoạt lấy Huyết Phủ bị Long Dã nắm chắc?

"Quả nhiên!"

Long Nguyệt âm thầm gật đầu.

Quả nhiên Ôn Bình rất mạnh mẽ!

Mạnh mẽ đến mức không cần mở mạch môn ra mà vẫn có thể tước đoạt sát khí của ca ca nàng.

Trong ấn tượng của nàng thì Huyết Phủ này theo ca ca nàng chinh chiến sa trường mấy chục năm, từng bị đánh bay khỏi tay, nhưng chưa từng bị cướp đi.

Người muốn cướp lấy nó thì gần như đã chết hết.

Bên cạnh, Ôn Bình không biết suy nghĩ trong lòng Long Nguyệt, lúc này, hắn quay đầu nhìn phụ thân một chút, sau đó quay qua nhìn Long Nguyệt đang sững sờ bên cạnh, nói: "Ta

muốn nghe, tại sao mẫu thân phải mang phụ thân về Long gia?”

“A!”

Long Nguyệt lại sững sờ.

Vẫn còn đang chiến đấu đó!

Bây giờ không phải nên quan tâm tình hình chiến đấu sao?

Nhưng mà nghĩ đến Long Dã không có Huyết Phủ thì đã là nỏ mạnh hết đà, Long Nguyệt bình thường trở lại.

Nàng cảm thấy Ôn Bình đã tính trước được chiến đấu kết thúc.

Long Nguyệt liếc nhìn Long Dã đang bị giam cầm trong lồng giam, lặng lẽ suy tính một lúc, sau đó thu ánh mắt lo lắng lại, đáp lời Ôn Bình: “Vậy chúng ta đi qua chỗ khác nói đi.”

Nếu Ôn Bình đồng ý không giết ca ca này của mình, vậy thì nàng cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Bị thương một chút, bị chà đạp một chút, đây là chuyện mà hắn phải chịu.

Nam nhân không muốn mạnh lên, không muốn tự mình tranh thủ mà lại muốn hi sinh hạnh phúc của bọn họ để thỏa mãn dục vọng của mình. Loại ca ca này nên ăn chút đau khổ mới được!

Hôm nay hãy để cho Ôn Bình thay thế tỷ tỷ dạy dỗ hắn một chút.

Ôn Bình gật gật đầu, đi tới bên ngoài phòng đấu giá Hạo Hãn gọi Ôn Ngôn một tiếng, sau đó ba người cùng với mấy tên thị vệ còn sót lại cất bước rời đi.

Ra khỏi khu vực chiến đấu, đi trên đường phố người đông nghìn nghịt, Long Nguyệt mở miệng nói: “Thực ra thì tỷ tỷ cũng không muốn mang hắn về Long gia, mà là muốn cho phụ thân ngươi đi sa trường lịch luyện. Mặc dù Long gia chúng ta là thế lực gia tộc nhưng vẫn lệ thuộc vào một cái quốc gia. Cho nên nhất định phải phái người đi tới chiến trường chinh chiến với những quốc gia khác. Ở chỗ đó, chỉ cần có thể sống

sót thì có thể ma luyện ra thực lực mạnh mẽ, thậm chí lấy được quyền lực lớn lao. Tỷ tỷ hi vọng hắn có thể lập công ở đó, sau đó dùng năng lực của mình chứng minh bản thân với Long gia. Chỉ cần dùng quân công đi đến cấp thống lĩnh thì phụ thân tuyệt đối sẽ không phản đối cuộc hôn nhân này."

"Sa trường, sinh và tử cùng tồn tại, nhất định phải dùng pháp thuật cực đoan như thế sao?"

Ôn Bình lại sinh ra ý nghĩ muốn mang phụ thần về Bất Hủ Tông.

Ở Bất Hủ Tông, phụ thân cũng có thể trưởng thành.

Cũng có thể trở thành cường giả một phương.

Không phải đám người ở Long gia cảm thấy phụ thân yếu sao?

【VIP】 Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!

Chương 694: Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!

Long Nguyệt tiếp tục nói: “Con đường tu hành này, không phải là vẫn luôn là sinh và tử cùng tồn tại sao? Người còn sống mới có tư cách nắm lấy quyền nói chuyện. Hơn nữa ở sa trường, có tỷ tỷ của ta đứng sau lưng trợ giúp. Dĩ nhiên, còn có ta nữa. Chỉ cần chúng ta cùng nhau trợ giúp phụ thân ngươi thì nhất định hắn có thể trưởng thành rất nhanh. Để cho phụ thân tán thành Ôn Ngôn thì rất khó, nhưng con đường này thì có thể làm được.”

Nghe được câu này, Ôn Bình ngơ ngẩn.

Sau đó trong đầu hiện ra một ý nghĩ.

Xem ra mình phải cướp nam nhân với mẫu thân rồi.

Sa trường, con đường này không cần nghĩ cũng biết xác suất tử vong của nó.

“Nhất định phải được tán thành thì bọn họ mới có thể ở bên nhau sao?”

“Nếu như phụ thân ta trở thành tồn tại khiến cho Long gia các ngươi cũng phải ngưỡng vọng thì sao?”

Ôn Bình nói thẳng.

Nếu chỉ trợ giúp phụ thân được tán thành, để cho Long gia không ngăn cản cuộc hôn nhân này thì chỉ cần cho hắn thời gian, Bất Hủ Tông ct trth tồn tại như vậy.

Thời gian này không cần quá dài, dựa theo tốc độ phát triển trước mắt của Bất Hủ Tông, có lẽ vài năm là được rồi.

Nhưng mà có đôi khi Ôn Bình sẽ cảm thấy so với tán thành thì có lẽ để cho phụ thân trở thành tồn tại mà Long gia phải ngưỡng vọng sẽ tốt hơn.

Mặc dù quá trình này sẽ dài đằng đẵng nhưng có hắn.

Trong quá trình trưởng thành này, hắn có thể làm ô dù che chở cho phụ thân khỏi Long gia.

"Ừm ——"

Long Nguyệt nhất thời nghẹn lời.

Nàng nhìn không thấu Ôn Bình, cho nên cũng không thể nói cái gì.

Một lúc sau nàng mới mở miệng nói: "Để cho Long gia ngưỡng vọng thì ít nhất cũng phải trở thành người nổi bật trong số Địa Vô Cấm."

Dứt lời, Long Nguyệt nhìn về phía Ôn Bình.

Không biết là nàng muốn nhìn biểu cảm trên mặt Ôn Bình.

Hay là muốn nhìn xem có thể đoán được xem Ôn Bình đang nghĩ gì khi nghe được câu này hay không.

Tóm lại vừa đưa mắt qua thì nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Ôn Bình.

Sau đó, Long Nguyệt lại nói: "Người nổi bật, đồng nghĩa với nhất định phải là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh…"

Địa Vô Cấm, đã là mục tiêu cuối cùng trong cả đời của đa số mọi người, nhưng trong số những người này thì cực ít người có được tư chất như vậy.

Chớ đừng nói chi là muốn trở thành người nổi bật trong đó, bễ nghễ rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm, chuyện này cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Với thiên phú của Ôn Ngôn thì nàng khó mà tin tưởng được Ôn Ngôn có thể làm đến bước này.

Cho dù là bước đầu tiên thì cũng khó như lên trời với Ôn Ngôn.

Lại nhìn Ôn Ngôn một chút, sau đó Long Nguyệt tiếp tục nói: "Bồi dưỡng được đến trình độ này, cho dù Long gia đem tài nguyên của cả gia tộc đưa hết cho Ôn Ngôn thì cũng không thể giúp hắn trở thành Địa Vô Cấm. Bởi vì tư chất của Ôn Ngôn không được tốt lắm. Tỷ tỷ cho rằng, chỉ có đưa hắn đến

sa trường, dựa vào lập công huân đổi lấy tài nguyên của quốc gia, theo đó thay đổi tư chất, như vậy mới có thể để cho hắn trưởng thành đến Địa Vô Cấm. Thực ra thì mấy ca ca của ta đều làm như vậy."

"Hóa ra…" Ôn Ngôn nghe Long Nguyệt nói xong thì nói ra hai chữ, sau đó lại trầm mặc.

Ôn Bình quay đầu lại nhìn phụ thân mình, hỏi: "Phụ thân, bây giờ có hai con đường mà ngài có thể chọn. Thứ nhất, dựa theo ý của mẫu thân, đi vào sa trường lịch luyện, từng bước trở thành cường giả. Con đường thứ hai là theo chân ta trở lại Bất Hủ Tông tu luyện. Trở lại Bất Hủ Tông, ta cam đoan, chỉ cần ngài nghiêm túc tu luyện thì nhất định có thể trở thành tồn tại mà Long gia cũng phải ngưỡng mộ."

Chỉ cần mình trở thành Trấn Nhạc Cảnh, Vong Linh Triệu Hoán Thuật có thể triệu hoán vong linh sinh vật cấp Địa Vô Cấm.

Thế lực có cường giả Địa Vô Cấm, muốn phát triển ở Hồ Thiên Địa thì chắc chắn có thể thông suốt.

Cứ như vậy là có thể phát triển mạnh tông môn.

Kiến trúc đặc thù càng nhiều, tài nguyên tu luyện cũng sẽ nhiều hơn.

"Bây giờ Bất Hủ Tông, đã vượt khỏi sự tưởng tượng của ngài."

Cuối cùng Ôn Bình còn bồi thêm một câu.

Ôn Ngôn chăm chú nhìn Ôn Bình, khóe miệng nở một nụ cười, sau đó nói: "Phụ thân ngươi vẫn rất muốn đi sa trường đó học hỏi kinh nghiệm một chút. Hơn nữa đó phương thức mà mẫu thân ngươi cũng công nhận, ta đâu có lý do gì để không đi? Còn sinh và tử… ta tin tưởng mình chắc chắn sẽ không xui xẻo như vậy. Dù sao có thể gặp được mẫu thân ngươi thì đã chứng minh ta không phải là là loại người có số con rệp."

"Ngài chắc chắn chứ?" Ôn Bình hỏi lại lần nữa.

Nói thật, đúng là mới nãy hắn muốn giữ phụ thân lại.

Hơn nữa bây giờ hắn cũng còn nghĩ như vậy.

Những thứ mà Bất Hủ Tông có thể cho thì những thế lực bên ngoài tuyệt đối không thể.

Đồ tốt nhất ở ngay trong Bất Hủ Tông, tại sao còn phải để cho phụ thân đi cố gắng lấy những thứ vốn không tốt đó?

Lúc này Ôn Ngôn vỗ vỗ bả vai Ôn Bình, cười nói: "Sao lại không chắc? Thấy ngươi như vậy, ta đã vừa lòng thỏa ý. Nếu ngươi đã có năng lực bảo vệ mình, không cần ta phải lo lắng cho ngươi nữa, vậy thì bây giờ thân làm phụ thân ta cũng nên sống cuộc sống của mình."

Ôn Bình nói thẳng: "Nhưng chắc chắn Bất Hủ Tông có thể cho ngài nhiều hơn quốc gia bên ngoài Hồ Thiên Địa, cũng tốt hơn."

"Sau này hãy nói."

Ôn Ngôn lại vỗ vỗ bả vai Ôn Bình.

Sau đó còn nói thêm: "Ngươi kêu nó dừng tay đi, tiếp tục đánh nữa thì sẽ làm cho chuyện này chuyển biến xấu hơn thôi."

"Được… ta tôn trọng lựa chọn của ngài." Nếu phụ thân đã quyết tâm muốn đi theo Long Nguyệt, đi gặp mẹ mình sớm, vậy thì hắn cũng không tiện giữ lại.

Nhưng cũng không thể để cho phụ thân tự mình cố gắng được.

Phải nghĩ cách tìm người bảo hộ hắn.

Lúc này, bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng rống giận dữ của Thôn Phệ Thú.

Trong đầu Ôn Bình lập tức lóe lên một ý nghĩ, cảm giác vọt thẳng tới Long Dã. Lúc này Long Dã hoàn toàn bị Thôn Phệ Thú đè đầu đánh liên tục, muốn đánh trả nhưng lại không có năng lực đánh trả, muốn chạy cũng không thoát khỏi được lồng giam của Thôn Phệ Thú. Chỉ có thể bị động bị đánh như thế.

【VIP】 Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! (2)

Chương 695: Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! (2)

Mắt thấy giờ hắn đã đứng không nổi nữa, Ôn Bình kêu Thôn Phệ Thú dừng tay, đồng thời đưa Thôn Phệ Thú về địa ngục vong linh.

Tâm niệm vừa động, lấy đũa phép ra lần nữa, triệu hoán đồng thời lấy Tư Đồ Tu Năng trong tàng giới ra.

Sau khi Tư Đồ Tu Năng với vẻ mặt chất phác, không có chút sức sống nào xuất hiện, Long Nguyệt giật mình.

Nàng không cảm nhận được trong cơ thể Tư Đồ Tu Năng có bất kỳ sức sống nào, nhưng Tư Đồ Tu Năng lại đứng trước mặt nàng.

Long Nguyệt nhìn Ôn Bình một chút.

Rốt cuộc đây là thủ đoạn gì?

Lúc này, Ôn Bình mở miệng nói: “Mang Long Dã đến khách sạn.”

Tư Đồ Tu Năng gật đầu, chạy như bay.

Sau khi đi vào chiến trường, khiêng Long Dã đã hấp hối trong bụi đất lên, sau đó lại vội chạy đi.

Cùng lúc đó, Ôn Bình tạm biệt hai người Long Nguyệt: “Phụ thân, các ngươi đi về trước đi. Còn Long Dã, trời vừa sáng thì hắn sẽ tự mình đi về.”

Long Nguyệt gật gật đầu, hắn tin Ôn Bình.

Nếu như Ôn Bình muốn giết thật thì hà tất phải vẽ vời thêm chuyện?

Long Nguyệt nói: “Ôn Bình, đừng khó xử ca ta.”

“Ta biết.” Ôn Bình đáp.

Nói xong, Ôn Bình lại nhìn Ôn Ngôn một chút, sau đó ngược dòng người, cất bước rời đi.

…

Ngay lúc mấy người Ôn Bình rời đi được một khắc đồng hồ thì người của Bách Tông Liên Minh tới.

Trên bầu trời, mấy chục con cự yêu Dực tộc tỏa ra khí tức khủng bố vỗ cánh lơ lửng trên đó. Những người từ trên lưng nhảy xuống, cho dù là ăn mày ven đường cũng có thể nhận ra mấy người.

Bọn họ đều là nhân vật lãnh tụ của thế lực tứ tinh!

Hơn nữa còn có rất nhiều người lãnh đạo của thế lực tứ tinh cự đầu!

Giờ khắc này, quần chúng vây xem đều đại khái hiểu trận chiến đấu mới xảy ra lúc nãy khiến cho người ta quan tâm đến mức nào.

Đồng thời, bọn họ càng hiếu kỳ hơn, rốt cuộc là ai không màng đến quy tắc của Bách Tông Liên Minh, còn hấp dẫn nhiều thế lực siêu cấp ở thiên nam địa bắc của Hồ Thiên Địa đến như vậy.

“Mau nhìn!”

“Ông trời ơi..! Đó là Ôn Tôn?”

“Đúng là Ôn Tôn đại nhân!”

Lúc này, một con đại điêu màu đỏ thắm xuất hiện hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Lão giả râu bạc đứng trên đại điêu khiến cho mọi người liên tục kinh hô.

“Rốt cuộc người mới chiến đấu ở đây là ai, lại khiến cho Ôn Tôn đại nhân tới. Hắn là một trong ba đại nửa bước Địa Vô Cấm đó!”

“Mới đầu ta chỉ suy đoán, bây giờ ta dám đoán chắc, người mới chiến đấu lúc nãy chắc chắn là cường giả nửa bước Địa

Vô Cấm!” Lúc này, một người khi chiến đấu vừa bắt đầu thì đã chạy đến xem mở miệng nói.

Cùng lúc đó, sau khi vô số cường giả đáp xuống đất, đứng trên phế tích rộng lớn, nhìn dưới chân mấp mô, đa số đều lộ vẻ kinh hãi.

“Lực phá hoại này, đúng là kinh người!”

“Rốt cuộc là ai đánh nhau với cường giả của Long gia?”

“Chiến đấu kết thúc nhanh như vậy, rốt cuộc là người nào thắng?”

Khi mọi người còn đang bàn tán với nhau, Ôn Tôn chầm chậm đi tới dãy đất trung tâm chiến trường.

Chỗ ấy bị phá hư nghiêm trọng nhất.

Chỉ riêng hố to sâu mấy trượng thì có tới mười cái.

Ôn Tôn vừa đi vừa nói với người của Bách Tông Liên Minh bên cạnh: “Nhanh chóng phái người tới dọn dẹp phế tích, nhất định phải dọn dẹp sạch chỗ này trong vòng ba ngày. Bây giờ phái người đi tìm một ít người tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình chiến đấu, hỏi cho rõ ràng diễn biến, kết quả, càng kỹ càng càng tốt. Đúng rồi, tập trung hỏi thăm cường giả vô danh chiến đấu với Long Dã của Long gia. Ta muốn biết hắn là ai!”

Hồ Thiên Địa bỗng nhiên xuất hiện cường giả số một như thế.

Hắn không dám không truy vấn ngọn nguồn.

Nếu cường giả bực này lại đứng ở mặt đối lập với Bách Tông Liên Minh thì phiền toái lắm.

Hi vọng không phải là người của Tán Nhân Dịch!

Trong lòng cầu nguyện, Ôn Tôn bắt đầu đi dạo trong phế tích.

Vô số cường giả đi theo sau lưng Ôn Tôn vừa đưa vừa giật mình cảm thán, chỉ chỉ trỏ trỏ vào những cái hố sâu đó.

Bách Niệm Hàn Sơn đứng trước một cái hố sâu, nhìn xuống phía dưới, sau đó nói với Bộ Lĩnh bên cạnh: "Lão Bộ, cường giả có thể tạo thành thiệt hại lớn trong thời gian ngắn như vậy, ngươi có nghĩ tới ai không?"

Bộ Lĩnh lắc đầu, nói: "Nghĩ không ra. Hình như Hồ Thiên Địa không có người như vậy… chẳng lẽ là hai thế lực khác từ bên ngoại Hồ Thiên Địa đến đánh nhau với Long gia?"

"Hẳn là sẽ không. Nếu như bọn họ muốn đánh thật thì chắc chắn sẽ không chỉ đánh một lát như vậy." Bách Niệm Hàn Sơn bắt đầu nhớ lại trong đầu, tìm kiếm dấu vết để lại.

Nhưng mà, cường giả nửa bước Địa Vô Cấm mà hắn biết chỉ có ba người của Bách Tông Liên Minh.

Có thể chống lại của cường giả Long gia, trong ba người, không có bất kỳ một người nào có thể làm được.

Sau khi nhìn một hồi lâu, Bộ Lĩnh thấp giọng cảm thán một câu: "Nếu như Tiềm Long Tông ta cũng có cường giả như thế làm chỗ dựa thì cần gì phải kiêng kị một Hạ gia nhỏ bé."

Bách Niệm Hàn Sơn cũng gật gật đầu.

Hạ gia có một Ngân cấp chủ sự làm chỗ dựa, làm việc gần như không chút kiêng kỵ nào.

Nếu Tiềm Long Tông có một chỗ dựa mạnh hơn thì đoán chừng Hạ gia thấy bọn họ thì đều sẽ đi vòng qua.

Sau đó, Bách Niệm Hàn Sơn ghé vào tai Bộ Lĩnh, nói nhỏ: "Nếu như vị cường giả này đã hiện thân, thì chắc chắn sau này sẽ còn xuất hiện nữa. Đi một bước xem một bước, một khi vị cường giả này xuất hiện và để lại dấu vết thì lập tức phái người đi thăm dò."

Bộ Lĩnh gật đầu.

…

Lại nói Ôn Bình.

Khi trở lại khách sạn, Tư Đồ Tu Năng và mấy người Tử Nhiên đã ở bên trong phòng chờ Ôn Bình.

Đối với chuyện Tư Đồ Tu Năng đột nhiên đem một người đến, trong lòng mấy người Tử Nhiên có chút hiếu kỳ, khi Ôn Bình đi vào thì bắt đầu hỏi thăm.

Tử Nhiên hỏi: “Tông chủ, người này là ai vậy?”

“Một người thích bị đánh.” Ôn Bình hời hợt trả lời một câu.

Mấy người Tử Nhiên cười một tiếng.

Không cần phải nói!

【VIP】 Bảo tiêu cho phụ thân

Chương 696: Bảo tiêu cho phụ thân

Chắc chắn là có người chọc tới tông chủ!

Ôn Bình nói tiếp: “Các ngươi ra ngoài đi, đi chuẩn bị cho thi đấu cá nhân sắp tới.”

“Vâng!”

Mọi người cùng nhau rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Ôn Bình, Ôn Bình trực tiếp đánh một sợi mộc khí vào trán Long Dã đã hấp hối.

Long Dã run rẩy một cái, chậm rãi mở mắt.

Vừa mở mắt ra thì chuyện thứ nhất hắn làm là kêu rên một tiếng, sau đó hô nhỏ: “Đừng đánh nữa… Đừng đánh nữa…”

Đừng đánh nữa!

Long Dã hai mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà, trên mặt còn mang vẻ kinh ngạc chưa tỉnh hồn lại.

Chỉ trong chốc lát, Long Dã chớp chớp mắt.

Hai dòng suy nghĩ tự nhiên sinh ra.

Không chết?

Ta đang ở đâu?

“A ——” Sau khi nhận ra được mình cũng chưa chết, Long Dã vội thử động đậy người một chút, kết quả vừa mới động đậy thì cảm nhận được đau nhức.

Cảm giác đau đớn này tựa như là có một ít thịt chui vào trong khe hở của xương gãy, sau đó vừa dùng sức thì xương cốt bắt đầu kẹp lấy thịt của mình.

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng.

“Long Dã.”

Long Dã vội quay đầu nhìn lại chỗ giọng nói vang lên, nhưng bởi vì thân thể ngã xuống đất không thể động đậy, cái cổ động một chút lại đau như xé nên chỉ có thể hô.

"Người nào?"

"Người nào ở chỗ nào?"

"Ta tới!"

Ôn Bình từ phía sau chậm rãi đi tới trước mặt Long Dã, đứng chắp tay, cúi đầu quan sát Long Dã, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo.

Sự lạnh lẽo này cũng không phải là địch ý.

Sự lực lượng này, thuần túy là xa lạ lạnh lùng.

Thấy được khuôn mặt quen thuộc, Long Dã ấp a ấp úng kêu tên Ôn Bình: "Ôn… Ôn Bình… không, ngươi không phải nhi tử của Ôn Ngôn!"

Muốn cho hắn tin tưởng đây là nhi tử của Ôn Ngôn?

Không thể nào!

Long Tuyết rời nhà đi du lịch cũng chỉ có hai ba mươi năm thôi.

Cho dù là năm đầu tiên ra khỏi nhà thì gặp Ôn Ngôn, sau đó sinh ra hài tử.

Như thế, cho dù là nhi tử của bọn họ tu luyện từ trong bụng mẹ.

Thì Ôn Bình cũng khó có thể sẽ mạnh mẽ như vậy, giơ tay nhấc chân một cái thì có thể cướp đi Huyết Phủ của hắn, cũng không thể nào có thể thu phục được yêu bộc mạnh mẽ như quái vật khô lâu.

Cho nên hắn kết luận rất có thể người trước mặt có thân phận thần bí hơn.

Chẳng lẽ là kẻ địch của Long gia?

Nuốt nước miếng một cái, Long Dã cúi đầu nhìn thân thể không thể động đậy của mình một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ôn Bình, nói: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Ôn Bình đáp: “Bổn tông chủ họ Ôn, tên Ôn Bình!”

“Ôn tông chủ, nếu cắm trong tay ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được. Nhưng nếu ngài dám làm thì cần gì phải che che giấu giấu. Ngươi có giấu như thế nào thì chắc chắn Long gia cũng sẽ tra được thân phận thật của ngươi.” Ở trong mắt Long Dã, Ôn Bình chính là kẻ địch của Long gia cố ý giả trang thành, mục đích là giải quyết mình.

Ánh mắt lạnh lùng của Ôn Bình hơi nheo lại, lạnh lùng nói: “Long Dã, nghe cho kỹ, bổn tông chủ giữ lại một cái mạng của ngươi không phải là vì lòng từ bi. Kể từ một khác ngươi muốn giết phụ thân ta trở đi thì ta đã không muốn để cho ngươi còn sống rời đi. Giữ lại mạng của ngươi là nể mặt mẫu thân của ta… ngươi nên vui mừng vì ngươi cũng họ Long!”

Nói xong, Tư Đồ Tu Năng một bước đi tới trước mặt Long Dã.

Một tay nắm lấy cổ Long Dã nhấc hắn lên, một tay khác nắm lại, đấm mạnh vào bụng Long Dã.

Ầm!

A ~

Ầm!

A ~

…

Trong phòng, tiếng rên đau nhức trầm thấp kéo dài không dứt.

“Đừng đánh nữa!”

“Đừng đánh nữa!”

Long Dã cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi.

Này còn khó chịu hơn chết.

Mỗi một quyền xuống, không riêng gì phần bụng đau nhức mà là toàn bộ thân thể, từ da đầu cho đến ngón chân đều đau muốn chết.

“Đừng…” Đau nhức rên một tiếng, Long Dã định cầu xin tha thứ lần nữa thì mí mắt đã cụp xuống, mắt thấy sắp bất tỉnh.

Ôn Bình đưa tay tiếp tục đánh một đạo mộc khí vào trong cơ thể Long Dã.

Long Dã lập tức khôi phục tinh thần lại.

Nắm đấm của Tư Đồ Tu Năng tiếp tục đánh vào bụng Long Dã.

Lặp đi lặp lại như thế.

Ôn Bình đưa tất cả hơn mười đạo mộc khí vào trong cơ thể Long Dã, Long Dã cũng có vài chục lần suýt chút bị đánh đến ngất đi.

Sau một lần sắp ngất đi, nhưng lại bị Ôn Bình truyền mộc khí vào cứu tỉnh, Long Dã nhìn Ôn Bình, ánh mắt sợ hãi như gặp khủng bố: “Tha cho ta… ngươi muốn cái gì… ta cũng chịu! Hoặc là… ngươi để cho ta chết đi… muốn cái gì ta cũng… cho… cho ngươi…”

Ở trong mắt Long Dã, con quái vật khô lâu đó đánh nhau thì không muốn sống, phương thức chiến đấu của nó khiến cho hắn hết sức sợ hãi.

Mà thủ đoạn tra tấn người của Ôn Bình càng điên rồ hơn.

Hắn tình nguyện chết cũng không muốn bị tra tấn như thế này!

Lúc này Ôn Bình giơ tay lên ra hiệu cho Tư Đồ Tu Năng ngừng tra tấn, sau đó mạch môn ở tay phải vừa mở, chậm rãi đưa tay phải ra ngoài.

Một ngọn lửa màu trắng hiện ra trong lòng bàn tay.

Sau đó, tay trái Ôn Bình lấy Huyết Phủ ra, sau đó đưa hỏa diễm kề sát vào Huyết Phủ đó.

Sau một khắc, hỏa diễm như là rắn quấn người, bò lên trên Huyết Phủ, sau đó bao lấy Huyết Phủ.

Không tới mấy hơi thở thì Huyết Phủ đã hóa thành một bãi nước đỏ chảy xuống đất.

Long Dã nhìn thấy cảnh này thì trong lòng hơi hồi hộp một chút!

Binh khí bồi bạn hắn nhiều năm, hơn nữa là do Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng bỏ thời gian nửa năm ra chế tạo lại bị hòa tan chỉ trong mấy hơi thở.

Không phải Ôn Bình định dùng ngọn lửa này hòa tan mình luôn chứ?

Ngay lúc trong lòng Long Dã đang run sợ thì Ôn Bình nói: "Nhớ cho kỹ, nó tên là Hình Phạt Chi Hỏa, chỉ cần một hơi là có thể làm cho ngươi bốc hơi khỏi nhân gian này."

Dứt lời, Ôn Bình để một tay lên ngực Long Dã.

Khi Ôn Bình rút tay ra thì ngọn lửa màu trắng đã biến mất không thấy gì nữa.

【VIP】 Bảo tiêu cho phụ thân (2)

Chương 697: Bảo tiêu cho phụ thân (2)

Thế nhưng Long Dã cảm nhận được trong thân thể mình có thêm một thứ.

Còn chưa kịp sợ hãi thì Ôn Bình lại nói tiếp: "Yên tâm, nó sẽ rất yên tĩnh ở lại trong thân thể của ngươi, chờ mệnh lệnh của ta."

"Ngươi muốn làm gì?" Long Dã bối rối.

Mặc dù kiểu gì cũng là thân bất do kỷ, nhưng loại cảm giác này càng khó chịu hơn.

Muốn sau này mình phải nghe hắn?

Ôn Bình tiếp tục nói: "Phụ thân ta vẫn sẽ theo các ngươi rời khỏi Hồ Thiên Địa, sau đó đi vào sa trường lịch luyện. Long Dã, vén lỗ tai của ngươi mà nghe cho kỹ đây, nếu như phụ thân ta có bất kỳ sơ xuất nào ở sa trường thì đến lúc đó cho dù ngươi đổi họ Ôn thì ngươi cũng sẽ giống như Huyết Phủ đó!"

Vừa nói xong, Ôn Bình lại vội vàng bồi thêm một câu.

"Thiện ý nhắc nhở một câu, đừng nghĩ nhờ cường giả Địa Địa Vô Cấm giúp ngươi lấy nó ra, nó rất mẫn cảm, giống như củi khô kế bên đống lửa, chạm vào là cháy."

Nói xong, Ôn Bình lẳng lặng nhìn chằm chằm Long Dã, đợi Long Dã tỏ thái độ.

Tuy chỉ mới biết mặt nhưng hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng Long Dã không phải là loại người kiên cường, thấy chết không sờn.

Bây giờ thì xem dục vọng muốn sống của hắn có thể chiến thắng sự kiêu ngạo và thành kiến giai cấp trong lòng hay không.

Nếu có thể thì chuyện tìm bảo tiêu cho phụ thân giải quyết xong.

Nếu như không thể thì hắn chỉ có thể tìm người khác.

Giờ phút này, bị Tư Đồ Tu Năng ném qua một bên, trong lòng Long Dã cực kỳ xoắn xuýt.

Hắn vốn phản đối cuộc hôn nhân này, đồng thời muốn giết Ôn Ngôn.

Nhưng bây giờ kết quả là hắn phải bảo vệ cho Ôn Ngôn.

Nếu như đồng ý thì mình sẽ buồn cười tới mức nào?

Nhưng nếu không đồng ý thì hắn sợ Ôn Bình tiếp tục tra tấn hắn, tàn phá trên cả thân thể và tâm linh.

Hắn tình nguyện chết cũng không muốn bị như vậy.

"Ta đồng ý!"

Cuối cùng, Long Dã cắn răng đồng ý.

Buồn cười thì buồn cười.

Tự mình cười mình mà thôi.

Mấy người khác đâu có biết.

…

Khi trời tờ mờ sáng, ánh sáng trong phố lớn ngõ nhỏ của Hạo Hãn Thành bắt đầu dập tắt.

Chỉ một đêm, đã có gần nửa thành biết trận chiến lúc nửa đêm hôm qua.

Lúc này, Ôn Tôn đã trở lại trong tổng đà của Bách Tông Liên Minh, hai vị Kim cấp chủ sự khác vốn đang chuẩn bị cho thi đấu cá nhân trong Yêu giới cũng đã trở về.

Tia nắng ban mai chiếu xuống, hai người bọn họ đứng bên cửa sổ trên lầu cao của tổng đà.

Nam tử trung niên đứng bên trái cửa sổ tên là Tác Đồng Phương.

Đừng thấy hắn có dáng vẻ như nam tử trung niên, dáng người tráng kiện, thực ra thì hắn đã qua ba trăm tuổi, đã liên tục trải qua ba lần Bách Niên Thịnh Hội.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên gặp được chuyện cường giả nửa bước Địa Vô Cấm đại chiến.

Mà lão giả đứng bên phải cửa sổ tên là Cung Tào.

Thực ra thì Cung Tào rất ít xuất hiện, thân là Kim cấp chủ sự, cho dù là Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh cũng chưa gặp được hắn vài lần, thậm chí rất nhiều người chỉ biết là có một người như hắn, còn về dáng dấp hắn như thế này thì không biết.

Là một người si mê với tu luyện, từ năm mươi năm trước khi bước vào nửa bước Địa Vô Cấm đến nay, một năm hắn chỉ xuất hiện một lần như vậy, những lúc khác thì đều ở trong bí cảnh tu luyện.

Lúc này, hai người đều hết sức chăm chú nghe thủ hạ báo cáo tin tức vừa tra được.

Một tên Ngân cấp chủ sự nói: "Đại nhân, đã tìm được Lý Bảo của phòng đấu giá Hạo Hãn. Theo như hắn nói thì từ khi chiến đấu bắt đầu thì hắn vẫn ở trong phòng đấu giá, chưa từng rời đi."

Ôn Tôn nói: "Cũng có chút bản lãnh, vậy mà không chết."

Tên Ngân cấp chủ sự đó nói: "Đại nhân, thật ra là dựa vào tên cường giả bí ẩn đó bảo vệ mới sống tiếp được. Cho nên mới may mắn có thể nhìn thấy trận đại chiến đó ở khoảng cách gần, theo như những gì hắn nói thì thật ra người đại chiến với Long Dã của Long gia cũng không phải là tên cường giả bí ẩn đó mà là yêu bộc của hắn."

"Yêu bộc?"

"Yêu bộc!"

Ba người sợ hãi.

Cung Tào vẫn luôn trầm mặc lên tiếng: "Yêu bộc nửa bước Địa Vô Cấm?"

Ngân cấp chủ sự gật gật đầu, sau đó nói: "Lý Bảo đó nói chính hắn tận mắt nhìn thấy, một con quái vật không có máu thịt, chỉ có xương cốt."

"Đó là loại yêu vật gì?" Ôn Tôn vội nhìn về phía Tác Đồng Phương.

Là người sống lâu nhất trong ba người, đương nhiên kiến thức cũng rộng rãi hơn.

Nhưng mà, Tác Đồng Phương lắc đầu, nói: "Ta chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe nói. Có thể là một loại yêu vật tương đối hiếm thấy… nhưng mà đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là chủ nhân của yêu bộc đó. Một cường giả có thể chinh phục yêu vật nửa bước Địa Vô Cấm, rốt cuộc thì hắn là ai? Có phải là người trong Hồ Thiên Địa hay không? Có phải là người của Tán Nhân Dịch hay không?"

Tác Đồng Phương lập tức nhìn về phía tên Ngân cấp chủ sự đó.

Ngân cấp chủ sự lắc đầu, nói: "Lý Bảo bên trốn tránh trong phòng đấu giá, vách tường đều được Tuyền Qua Thần Tượng xử lý, có thể thấy bên ngoài nhưng không nghe được tiếng bên ngoài. Cho nên cũng không hỏi được cường giả bí ẩn đó nói gì với người của Long gia. Nhưng mà Lý Bảo nói người đó cũng không phải là lần đầu tiên tới phòng đấu giá Hạo Hãn."

Nghe được năm chữ không phải lần đầu tiên, Ôn Tôn không nhịn được đứng phắt dậy.

Bên cạnh, Tác Đồng Phương vội hô: "Nhanh chóng mang Lý Bảo tới đây!"

Không lâu sau, Lý Bảo được đưa tới tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Hỏi han một phen, Lý Bảo nói hết toàn bộ từ khi gặp Ôn Bình cho đến kết thúc.

Nhưng bởi vì gặp nhau không nhiều cho nên cũng không hỏi ra được tin tức gì hữu dụng.

Đầu mối duy nhất chính là mấy thứ mà Ôn Bình bán cho phòng đấu giá.

Nhưng mà tất cả những thứ đó đều được bán ra, trong số những người mua thì loại người gì cũng có, muốn thu về thì vô cùng gian nan.

Hơn nữa cho dù thành công thu về thì những thứ đó cũng chỉ là một ít thứ không có trân quý lắm, chỉ cần có bạch tinh thì tùy tiện đi tới thương hội hoặc là phường thị thì đều có thể mua được.

Xem chúng như manh mối thì quá vô lý.

Nhưng mà Bách Tông Liên Minh cũng không hề bỏ cuộc, sau khi hỏi thăm Lý Bảo thì bắt đầu đại quy mô đi tìm những người chứng kiến đại chiến.

Mấy vạn người, từng người đều được hỏi thăm.

Công trình to lớn, nghe rợn cả người.

Cùng lúc đó, giờ phút này, nhân vật chính của trận đại chiến này đang giúp đệ tử của hắn chuẩn bị cho thi đấu cá nhân sắp bắt đầu vào ngày mai.

【VIP】 Ba tấm Tuyền Qua Đồ

Chương 698: Ba tấm Tuyền Qua Đồ

Mặc dù nói là chuẩn bị cho thi đấu cá nhân nhưng thực ra thì cho đến bây giờ thì quy tắc thi đấu cá nhân cũng chưa có.

Trước mắt chỉ biết được một tin tức, đó chính là địa điểm tranh tài vẫn trong một bí cảnh.

Tên là Yêu giới!

Sau khi chuẩn bị nửa ngày, lúc chạng vạng tối, rốt cuộc Hô Lan cũng cầm theo quy tắc thi đấu cá nhân đi tới khách sạn.

“Tông chủ, có quy tắc thi đấu cá nhân rồi.”

Hô Lan cầm sổ trong tay chạy vào.

Sau đó lại hết sức hưng phấn mà nói ra bốn chữ: “Là thi đấu đồ yêu!”

Có thể nhìn ra, sau khi Hô Lan biết được tin tức này thì hết sức hưng phấn. Cảm giác như đã thõa mãn khi đạt được thứ mà mình tha thiết mong chờ.

“Hô Lan đại sư, cho ta xem một chút!” Hoài Diệp vội vàng chạy tới chộp lấy sổ trong tay Hô Lan, sau đó vừa xem vừa chạy lại chỗ Ôn Bình.

Đương nhiên, Ôn Bình không có xem.

Hắn nhìn Hô Lan, nói thẳng: “Cẩn thận nói một chút.”

Hô Lan gật gật đầu, nói: “Thi đấu đồ yêu, thời gian quy định là mười ngày. Mỗi người trước khi đi vào bí cảnh thì đều sẽ cầm theo một cái lệnh bài tích phân, do Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng tự mình chế tạo. Chỉ cần giết yêu bên trong Yêu giới thì lệnh bài tích phân này sẽ chuyển hóa nó thành tích phân tương ứng, được ghi lại ở trong đó. Đồng thời, lệnh bài tích phân sẽ chỉ tính tích phân cho người cuối cùng giết yêu vật, đồng thời, lệnh bài tích phân sẽ kiểm tra chung quanh

người cầm nó, nếu có nhiều người hỗ trợ thì tích phân đồ yêu vô hiệu."

Ôn Bình hỏi: "Vậy thì tích phân được tính thế nào?"

Hô Lan đáp: "Yêu vật cảnh giới Luyện Thể, một con là mười tích phân. Đi tới Thông Huyền Hạ Cảnh, một con một trăm tích phân. Thông Huyền Trung Cảnh, một con một ngàn tích phân. Thông Huyền Thượng Cảnh, một con là một vạn tích phân. Nửa bước Thần Huyền Cảnh là năm vạn tích phân."

Ôn Bình hỏi: "Tại sao không có Thần Huyền Cảnh?"

Hô Lan trả lời: "Trước mắt trong bảng xếp hạn tân tú, người mạnh nhất chỉ là nửa bước Thần Huyền. Cho dù là Tiên Thiên Dị Mạch mà gặp được yêu vật Thần Huyền Cảnh thì vẫn chỉ có một con đường chết, cho nên không cần thiết phải làm Thần Huyền Cảnh."

"Không cần thiết? Vậy thì chưa chắc."

Ôn Bình vô thức đưa mắt nhìn Lâm Khả Vô.

Có được Thiêu Hỏa Côn và Phong Chi Cấm Cố, Lâm Khả Vô gặp được Thần Huyền Cảnh cũng không hẳn là không có cơ hội.

Dù sao Thiêu Hỏa côn rất đặc biệt.

Nó là pháp bảo đỉnh cấp trong thế giới Tru Tiên, có thể làm cho Lâm Khả Vô có được quá nhiều nhân tố không xác định.

Trước mắt, điều kiện tiên quyết là Lâm Khả Vô vận dụng nó một cách thoả đáng.

Hô Lan nghe Ôn Bình câu nói này thì biểu cảm trên mặt hơi cứng lại, nhưng mà hắn chỉ cho là tông chủ nói đùa, tiếp tục nói: "Bách Tông Liên Minh không muốn xuất hiện tình huống đoàn đội hỗ trợ giết yêu, cho nên nếu như chỉ có một người thì thời gian mười ngày tối đa cũng chỉ có thể giết được bảy, tám con yêu. Trừ phi chuyên chọn yếu hơn mình mà giết, nhưng chọn lựa yếu hơn mình để giết thì cũng cần tốn hao rất nhiều thời gian, kết quả là rất có thể tích phân lấy được còn không nhiều bằng tìm giết yêu vật cùng cảnh giới."

“Cho nên tốt nhất là nên chọn mạnh hơn mình.” Ôn Bình một lời kinh người.

Hô Lan lại sững sờ.

Thực ra thì hắn chỉ muốn nhắc nhở mấy người Hoài Diệp đừng nghĩ đến chuyện dùng yêu vật yếu để kiếm tích phân, đừng có làm sao mà kết quả cuối cùng lại là lấy giỏ trúc mà múc nước công dã tràng.

Khi Hô Lan còn đang cười ngượng thì Ôn Bình lấy ba tấm Tuyền Qua Đồ từ trong tàng giới ra, nhìn hai người Lục Giang và Lục Tuyết một chút, nói: “Lục Giang, Lục Tuyết, các ngươi vừa mới gia nhập vào Bất Hủ Tông, cho nên lần này tự do phát huy, có thể lấy được thư hạng cao thì tốt, không được thì cũng không quan trọng.”

Lục Giang và Lục Tuyết gật gật đầu.

Sau đó Ôn Bình lại nói với ba người Hoài Diệp: “Ba người các ngươi thì không giống. Nhớ kỹ, bây giờ xếp hạng tích phân đoàn đội thì các ngươi xếp hạng hơn một trăm, thực tế thì cá nhân xếp hạng sau năm trăm. Nhưng yêu cầu của ta là vận dụng ma pháp cho tốt, sau đó lấy được hạng trước một trăm trong Tân Tú Bảng. Ba tấm Tuyền Qua Đồ này là bổn tông chủ trợ lực cho các ngươi, hi vọng xếp hạng của các ngươi có thể xứng đáng với sự hào phóng của bổn tông chủ.”

Khi nhìn thấy ba tấm Tuyền Qua Đồ, ba người Hoài Diệp vui mừng.

Lần này tông chủ ra tay cũng quá hào phóng chứ.

Đây là Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ đó!

Hô Lan cũng không có quá kinh ngạc khi thấy Tuyền Qua Đồ, chẳng qua là hắn cảm thấy kinh ngạc với mục tiêu của Ôn Bình, vội vàng hỏi thăm: “Tông chủ, ngài nghiêm túc?”

Xếp hạng trước một trăm trong Tân Tú Bảng đều là tinh nhuệ Tiên Thiên Dị Mạch Thông Huyền Thượng Cảnh.

Thậm chí còn có người là nửa bước Thần Huyền Cảnh.

Mục tiêu này nghe kiểu gì cũng thấy nó quá khoa trương.

Hơn nữa nỗ lực vì một mục tiêu không thiết thực cũng không phải là một chuyện tốt lành gì. Dù sao yêu đều là máu lạnh vô tình, nó sẽ không vì tông chủ là ai mà thả móng vuốt xuống không xé nát thân thể ngươi.

"Ngươi nghĩ như thế nào."

Nói xong, Ôn Bình nhìn chằm chằm Hô Lan.

Hô Lan bị nhìn như vậy thì trong lòng hơi hồi hộp một chút, trong nháy mắt hắn nhận ra mình nói nhiều.

Cái gì không nên nói, cái gì không nên nghi ngờ, tất cả đều có tiêu chuẩn.

Tử Nhiên thấy cảnh này thì cũng lạnh nhạt trừng mắt nhìn Hô Lan, nói: "Tông chủ sẽ không nói đùa khi làm việc chính."

Hô Lan vội vàng gật đầu.

Kinh sợ xin lỗi: "Tông chủ, thuộc hạ biết sai rồi."

"Hô Lan, ngươi không có sai, chẳng qua là ngươi còn chưa đủ hiểu rõ Bất Hủ Tông." Ôn Bình lại đưa mắt nhìn mấy người Hoài Diệp. Hô Lan là người đã sống an ổn quá lấu, có gia thất, có thành tựu, chắc chắn nhiệt huyết và sự nỗ lực của hắn cũng giảm đi nhiều. Cho nên khi nhìn thấy Bất Hủ Tông sáng tạo ra kỳ tích rồi mà hắn vẫn còn nghi ngờ.

Chuyện này, Tử Nhiên khác hắn rất nhiều.

Cho dù đã thành Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng nhưng nhiệt huyết của Tử Nhiên vẫn còn mãnh liệt như vậy.

Dù trong nghịch cảnh cũng khát vọng trở nên tốt hơn.

Hô Lan thì hoàn toàn khác.

【VIP】 Ba tấm Tuyền Qua Đồ (2)

Chương 699: Ba tấm Tuyền Qua Đồ (2)

Đến Nhị Tuyền, hắn chọn an nhàn sống sót.

Ôn Bình cảm thấy có thể phải chờ khi trở lại Bất Hủ Tông thì mới giải quyết vấn đề này.

Phải khơi dậy nhiệt huyết của Hô Lan một lần nữa, phải có can đảm sáng tạo kỳ tích.

Nếu không thì tương lai của hắn rất có thể hắn sẽ dừng bước ở Nhị Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.

"Tuyền Qua Đồ của ba người các ngươi đều có năng lực đặc thù, cụ thể dùng như thế nào, dùng khi nào thì các ngươi tự nghĩ. Hoài Diệp, Tần Mịch, hai người các ngươi đều nắm giữ ma pháp cho nên bổn tông chủ cho các ngươi Tuyền Qua Đồ làm trợ lực, chỉ yêu cầu các ngươi làm được một chuyện, chỉ cần một trong hai người các ngươi xếp hạng trước một trăm trên Tân Tú Bảng cho ta. Nếu như có thể thành công thì ta sẽ cho các ngươi thêm một kinh hỉ nữa. Chắc chắn sẽ không kém hơn Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ này."

Hai người Hoài Diệp, Tần Mịch nhìn nhau, mừng rỡ.

Bọn họ đều biết độ quý của Tuyền Qua Đồ mà tông chủ cho.

Thứ còn tốt hơn nó thì bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Tông chủ, nếu như hai chúng ta đều lọt vào hạng trước một trăm thì sao?" Tần Mịch hỏi dò.

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu: "Vậy thì tắm một cái rồi đi ngủ đi, trong mơ, ngươi muốn cái gì cũng sẽ thành sự thật."

Tần Mịch ngượng ngùng cười một tiếng, gãi đầu một cái.

Mấy người Tử Nhiên không thể nín được cười rộ lên.

Ôn Bình tiếp tục nói: “Hoài Diệp, tấm Tuyền Qua Đồ này của ngươi có năng lực đặc thù là Phong Thứ. Là một năng lực chủ động, người bị đâm trúng sẽ tê liệt toàn thân trong khoảng thời gian ngắn. Cảnh giới càng cao thì thời gian tê liệt càng ngắn. Thời gian tê liệt dài nhất là ba canh giờ. Nhưng mà nó có một nhược điểm đó là một canh giờ mới có thể sử dụng một lần, cho nên mỗi một lần sử dụng đều phải suy tính cho kĩ. Phối hợp với ma pháp, dùng cẩn thận!”

Ôn Bình cảm thấy Phong Thứ này có thể kết hợp với Thạch Hóa Thuật và Ngự Kiếm Thuật của Hoài Diệp, nhưng cụ thể như thế nào thì phải để cho Hoài Diệp tự mình ngộ ra.

Hắn chỉ lấy được một chuỗi số liệu lạnh như băng thôi.

“Tông chủ, ta sẽ dùng cẩn thận.” Hoài Diệp gật đầu.

Ôn Bình nhìn về phía Lâm Khả Vô, nói ra: “Khả Vô, tấm Tuyền Qua Đồ của ngươi có năng lực đặc thù là Nhị Thứ Trọng Kích, mỗi khi ngươi dùng lực lượng thuần túy công kích kẻ địch lúc thì đều sẽ tự động gia tăng Nhị Thứ Trọng Kích. Lực lượng trọng kích đạt bảy thành lực lượng mà ngươi đánh ra trước đó. Năng lực này không tệ, vận dụng thoả đáng thì kẻ địch của ngươi sẽ bị ngươi đánh cho trở tay không kịp, nhưng mà như vậy sẽ rất tiêu hao lực lượng của linh thể. Thận trọng mà dùng!”

Lâm Khả Vô gật gật đầu, ôm Tuyền Qua Đồ vào trong lòng.

Cuối cùng, Ôn Bình nhìn về phía Tần Mịch, sau đó nói: “Tần Mịch, tấm Tuyền Qua Đồ của ngươi mang tới cho ngươi năng lực cộng một. Ngươi có thể áp dụng năng lực này lên bất kỳ một trong linh thể, mạch thuật, ma pháp của ngươi. Chúng nó đều có thể tăng lên một cảnh giới, tỉ như linh thể của ngươi là tiểu thành, sau khi cộng một thì chính là đại thành. Năng lực này không có hạn chế gì, cũng sẽ không tiêu hao quá lớn, còn có thể tùy thời chuyển đổi đến bất kỳ một cái nào khác. Có thể phối hợp với ma pháp, cẩn thận mà dùng!”

Dứt lời, Ôn Bình nhìn ba người, ánh mắt lộ vẻ mong chờ.

Mình đã xuất huyết nhiều, Hoài Diệp, Tần Mịch, nhất định phải bắt được hạng trước một trăm trên Tân Tú Bảng nha.

Nếu không thì vòng thứ nhất của nhiệm vụ cũng không qua được.

Chứ đừng nói chi là hoàn toàn vòng thứ hai, thứ ba, sau đó thăng lên danh vọng cấp bốn, thậm chí có được thế lực như Yêu tộc, Tán Nhân Dịch phụ thuộc.

Nếu nhiệm vụ này thất bại.

Vậy thì hắn sẽ mất đi rất nhiều.

Bất Hủ Tông mạnh lên, mình mạnh lên, thậm chí là kế hoạch cho tất cả mọi người mạnh lên cũng sẽ bị chậm lại.

Lại nói về Long Dã.

Mấy ngày trước, hắn một mình ôm thân thể bị trọng thương trở về thì tự nhốt mình trong phòng, lẳng lặng dưỡng thương.

Ai cũng không gặp!

Ai cũng không để ý tới!

Một mạch lấy hết những thứ thiên tài địa bảo mà ngày thương mình không nỡ lấy ra dùng ra, bào chế toàn bộ bọn chúng thành từng món Linh thiện dưỡng thương. Chỉ cần có ích thì Long Dã đều nuốt hết vào trong bụng.

Long Dã cũng không mong cầu có thể hoàn toàn khôi phục trong thời gian ngắn, hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian khôi phục bảy tám phần thực lực.

Trong lúc chữa thương, có nhiều lần Long Dã xúc động muốn nhìn trộm ngọn lửa ở chỗ ngực, nhưng mà luôn dừng lại khi cảm giác còn cách nó chừng mấy tấc.

Bởi vì một khi cảm giác đi được tới đó thì câu nói của Ôn Bình lại vang lên trong đầu hắn.

“Hình Phạt Chi Hỏa hết sức mẫn cảm”.

Sau đó, hình ảnh Huyết Phủ bị hòa tan dễ dàng hiện lên, khiến cho Long Dã vội vàng thu cảm giác lại.

Đông đông đông.

Tiếng đập cửa lại vang lên giữa đêm khuya.

Đây là lần gõ cửa thứ tư trong mấy ngày nay.

Lần đầu tiên là ba đại nửa bước Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh đến đây bái phỏng.

Lần thứ hai là Hà Phủ.

Lần thứ ba thì là người của Long Dương Vương.

Người đó chính là người của hai thế lực khác của Triều Thiên Hạp tới đây trong lần Bách Niên Thịnh Hội này.

Nhưng mà những người này Long Dã không có gặp bất kỳ người nào, còn cố ý mắng chửi vài câu khi Long Nguyệt tới gõ cửa. Những người đó thấy Long Dã ngay cả muội muội mình mà cũng mắng, hơn nữa lại mắng rất tàn nhẫn thì sau đó bọn họ cũng không dám tới tự chuốt lấy nhục nhã, coi như để cho Long Dã co được mấy ngày thanh tịnh.

Giọng Long Nguyệt vang lên: "Ca, hai ba canh giờ nữa thì thi đấu cá nhân sẽ bắt đầu."

"Biết."

Long Dã từ trên bồ đoàn đứng dậy.

Lúc này xương gãy đã khép lại, vết thương ngoài da cũng hoàn hảo như lúc đầu, chỉ có linh thể khôi phục không được như ý.

Long Dã tự lẩm bẩm một câu: "Toàn bộ thiên tài địa bảo trên người đều dùng hết rồi, thương thế của linh thể chỉ mới khôi phục lại bảy thành… đúng là khiến cho người ta đau đầu!"

【VIP】 Hà Phủ, Long Dương Vương

Chương 700: Hà Phủ, Long Dương Vương

Mở cửa, Long Dã chỉ nói một câu: “Long Nguyệt, đi thu mua thiên tài địa bảo có thể khôi phục linh thể, càng nhiều càng tốt.”

Long Nguyệt gật đầu.

Sau đó liếc mắt ra hiệu cho Ôn Ngôn bên cạnh.

Ôn Ngôn gật đầu, nói: “Ta đi mua.”

Long Dã nghe được tiếng của Ôn Ngôn thì lông mày lập tức run lên, đưa mắt nhìn Ôn Ngôn một cái, sau đó không cam lòng thu tầm mắt lại.

Long Nguyệt hỏi: “Ca, Ôn Bình không có làm gì ngươi đó chứ?”

“Không có… hắn chỉ là một tên mao đầu tiểu tử thì có thể làm gì ta.” Long Dã đứng bên cạnh lan can, ngạo nghễ nói.

Long Nguyệt nghi ngờ nói: “Vậy tại sao Ôn Bình lại nói với ta, đừng để cho phụ thân của hắn đóng vai nô lệ nữa? Hơn nữa còn nói ngươi chính miệng đồng ý với hắn, để cho Ôn Ngôn làm cận vệ của ngươi.”

Nói thật, Long Nguyệt không tin ca ca của mình.

Nếu không có chuyện gì thì tại sao lúc nãy khi vừa nhìn thấy Ôn Ngôn thì Long Dã lại không nói câu nào?

Lông mày Long Dã run lên, nửa bên mặt cũng không nhịn được mà giật một cái, ấp a ấp úng nói: “Thiếp thân thị vệ… ừm… có chuyện như vậy. Nếu đã làm rõ thân phận, có ẩn nấp nữa cũng vô dụng, dù sao thì hắn ở bên cạnh cũng tốt hơn là theo ngươi đi làm loạn khắp nơi.”

“Ta đâu có làm loạn?” Long Nguyệt trừng mắt nhìn hắn.

Long Dã vẫn đứng đó không nhúc nhích, không dám nhìn thẳng vào Long Nguyệt, sau đó hỏi: “Vậy ta hỏi ngươi, bên

phía Hà Phủ và Long Dương Vương có những người nào tới?”

Long Nguyệt đáp: “Người của Hà Phủ thì có Bán Thế Phù Trầm Hà Niên tới. Bên phía Long Dương Vương thì có Thiên Mộc Thống Lĩnh.”

“Bán Thế Phù Trầm Hà Niên… Thiên Mộc Thống Lĩnh…” Long Dã yên lặng một hồi, khóe miệng nở một nụ cười lạnh: “Hai người này sẽ không có lòng tốt mà tới thăm ta như vậy. Chồn chúc tết cho gà, không có ý tốt. Đúng rồi, sau khi ta cố ý mắng ngươi thì bọn họ trực tiếp rời đi luôn hả?”

Long Nguyệt đáp; “Ừ ừ, đều trực tiếp rời đi, ta tự mình tiễn bọn họ đi. Đồng thời tiễn bọn họ đi rất xa mới đi về.”

“Ngươi cũng không ngu lắm.”

Nói xong, Long Dã thầm nghĩ trong lòng.

Đầu tiên là chắc chắn hai người này đều tới để dò xét hư thực của hắn.

Muốn biết có phải hắn đã trọng thương hay không, hoặc là hắn hoàn toàn không sao cả.

Bây giờ Long Dã tình nguyện nghĩ hai người này tới để diệt trừ hắn, suy yếu lực lượng của Long gia cũng không muốn nghĩ tới một kết quả khác.

Đó chính là người của Hà Phủ và người của Long Dương Vương cũng lấy được ‘Yêu Hoàng Di Ngôn’.

Nghĩ đi nghĩ lại, Long Dã nhịn không được lên tiếng tự hỏi: “Hẳn là sẽ không đâu? Trong Long gia thì sẽ không có gian tế mới đúng.”

Khi Yêu Hoàng của Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa bỏ mình ở Triều Thiên Hạp thì cũng chỉ có người của Long gia ở bên cạnh.

Chuyện này cũng chỉ có cao tầng của Long gia mới biết được.

Những người đó đều là thân nhân sinh sống ở trong Long gia mấy chục năm, trên trăm năm.

“Ca, ngươi nói cái gì đó?” Thấy Long Dã đột nhiên tự lẩm bẩm, Long Nguyệt không hiểu.

Long Dã quay đầu, cười nói: “Không có gì.”

Quay người lại, Long Dã vốn định rời đi nhưng hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng quay qua dặn dò Long Nguyệt: “Ngươi cũng đi theo hắn đi! Bí mật làm việc với Ôn Ngôn, có thể mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, mua được thì lập tức đem tới cho ta.”

Bây giờ hắn chỉ hy vọng trong Long gia không có gian tế, nếu không thì đồ của Yêu Hoàng nhất khó mà lấy được.

Dù sao Hà Phủ, Long Dương Vương, bất kỳ phe nào thì thực lực tổng hợp lại đều không kém gì Long gia.

Nếu đúng là Thánh Địa của Yêu Hoàng nhất tộc có thứ có thể làm cho linh thể siêu việt cảnh giới viên mãn, chắc chắn người của hai phe Hà Phủ và Long Dương Vương sẽ ra tay cướp.

Nếu như Hà Phủ và Long Dương Vương đều nhúng tay vào thì cục mà hắn lợi dụng Bách Tông Liên Minh bày ra ngược lại sẽ giúp cho người của Hà Phủ và Long Dương Vương.

Nếu Huyết Phủ vẫn còn, trạng thái của hắn còn rất tốt, vậy thì hắn cũng không sợ người của Hà Phủ và Long Dương Vương.

Nửa bước Địa Vô Cấm của hai phe cùng tiến lên cũng chặt như thường!

Nhưng bây giờ bị Ôn Bình giày vò thành như vầy, hắn không thể không cẩn thận.

…

Sắc trời dần sáng.

Ôn Bình dẫn theo mọi người bắt đầu đi tới lối vào của thi đấu cá nhân.

Lần này, lối vào bí cảnh cũng không nằm trong thành thị mà nằm ở trong một cái động trên một cánh động tuyết bên

ngoài Hạo Hãn Thành.

Ra khỏi Hạo Hãn Thành, một lần nữa đạp lên trên mặt tuyết, Ôn Bình phát hiện ra lại có người nhận ra bọn họ.

“Chính là bọn họ.”

“Oa, đều rất trẻ tuổi.”

“Nghe nói mấy người phía sau đó chỉ mới có mười lăm mười sáu tuổi, không ngờ được lại có thể giương danh trong Tân Tú Chiến.”

Trong đám người, có người thấy mấy người Hoài Diệp thì bắt đầu bàn tán.

Thậm chí có người đi tới tự mình chào hỏi.

Thân làm tông chủ, đương nhiên là Ôn Bình cũng được rất nhiều thế lực thân thiện ân cần chào hỏi.

Từng người lãnh đạo của thế lực tứ tinh đều tới móc nối quan hệ, mong được làm bạn với Ôn Bình.

Ôn Bình chỉ đáp lại vài câu đơn giản, sau đó bắt đầu tập trung nhìn vào thanh nhiệm vụ.

Nói mới nhớ, đã rất lâu rồi hắn không có xem nhiệm vụ.

Vòng thứ hai người người đều biết, để cho một trăm triệu người biết Bất Hủ Tông, bây giờ đã hoàn thành được bao nhiêu?

“Hệ thống, ta muốn xem thanh nhiệm vụ.”

Màn sáng lập tức xuất hiện!

Nhìn vòng thứ hai trên thanh nhiệm vụ, biểu cảm trên mặt Ôn Bình dần dần cứng lại.

Mới hơn một triệu người?

“Chiến thắng nhiều đội thiên tài đứng đầu của thế lực tứ tinh cự đầu mà chỉ khiến cho một chút người như vậy biết đến Bất Hủ Tông?”

Khó trách cho đến bây giờ mà Bách Tông Liên Minh cũng chưa tìm tới cửa.

Không ngờ còn chưa đủ nổi tiếng.

“Kí chủ, trước mắt ngươi đã làm cho một phần hai mươi người ở Hạo Hãn Thành nhớ kỹ tên của Bất Hủ Tông, rất tốt.”

“Trước mắt Hạo Hãn Thành chỉ có hơn hai ngàn vạn người?”

“Đúng thế.”

“Vậy sao ngươi không nói sớm?”

Hơn hai ngàn vạn, cách một trăm triệu rất lớn.

Tuy rằng theo thời gian trôi qua, nếu như Ôn Bình có thể khiến cho toàn bộ người trong Hạo Hãn Thành đều biết Bất Hủ Tông thì không bao lâu sau thì nửa cái Hồ Thiên Địa cũng biết.

【VIP】 Hà Phủ, Long Dương Vương (2)

Chương 701: Hà Phủ, Long Dương Vương (2)

Nhưng mà nhiệm vụ có thời gian hạn chế.

Chỉ vẻn vẹn một tháng!

“Nếu không thể kéo dài thời gian nhiệm vụ thì ta phải nghĩ cách tăng tốc truyền bá tin tức.” Ôn Bình nhìn Hô Lan bên cạnh một chút, trong lòng xuất hiện một ý nghĩ.

Không phải Bách Tông Liên Minh có hệ thống tình báo sao?

Mượn nó để lan truyền tin tức của Bất Hủ Tông, có lẽ có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Ôn Bình thuận miệng hỏi một câu: “Đúng rồi, hệ thống, ngươi có kiến trúc đặc thù nào có thể tăng tốc truyền bá tin tức hay không?”

“Có, tên là Thiên Mạc!”

“Nói nghe một chút.”

Trong nháy mắt, Ôn Bình nổi hứng thú với nó.

“Thiên Mạch có rất nhiều tác dụng, nếu chỉ để truyền bá tin tức thì có thể kí chủ sẽ thích tác dụng này của Thiên Mạc nhất: Chuyển tin tức thành hình ảnh rồi chiếu lên trên bầu trời, để cho người dưới đất chỉ cần ngẩn đầu lên một cái là có thể nhìn thấy được, phạm vi có thể nhìn thấy sẽ mở rộng khi Thiên Mạc thăng cấp.”

“Chức năng này không tệ.”

Có Thiên Mạc, vòng thứ hai của nhiệm vụ du lịch sẽ trở nên rất đơn giản.

“Nhưng mà, Thiên Mạc chỉ xuất hiện trong ban thưởng của nhiệm vụ, không nằm trong số kiến trúc có thể tự do xây dựng.” Hệ thống dội cho hắn một chậu nước lạnh.

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu Thiên Mạc lên tới cấp cao nhất thì tác dụng lớn nhất của nó nằm ở chỗ thay đổi thế giới. Kí chủ có thể dùng nó để biến thế giới tin tức truyền đi chậm này thành thế giới mới với tin tức truyền đi tức thời.”

“Thay đổi thế giới sao…”

Trong lòng Ôn Bình đột nhiên có một chút cảm xúc là lạ.

Nói mới nhớ, đúng là hắn từng có ý nghĩ như vậy.

Nhưng mà đó cũng là khi còn bé.

Sau này phát hiện cái thế giới này quá mức khổng lồ, muốn thay đổi thì thay đổi Thương Ngô Thành cũng được, cho nên hắn bỏ cái ý nghĩ không thiết thực này đi.

Trong lúc hắn còn đang mơ màng thì đã đến lối vào.

Các thế lực lớn đã đứng sẵn trước cửa động, chờ Yêu giới mở ra.

Ôn Bình vừa tới thì nghe được có người nhiệt tình kêu hắn.

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

Ôn Bình tập trung nhìn lại, hóa ra là người của Tiềm Long Tông.

Bách Niệm Hương thấy mấy vị trưởng bối này của mình đã dành chào hỏi trước cho nên chỉ đành đi theo bọn họ qua, sau đó cười cười với mấy người Ôn Bình.

“Hoài Diệp sư tỷ.”

“Niệm Hương sư muội.”

Mấy người Hoài Diệp lập tức đi lên đón.

Bộ Lĩnh, Bách Niệm Hàn Sơn vốn đang nói chuyện với người của thế lực khác, bàn chuyện thi đấu đội, hơn nữa còn cố ý đứng cách Hạ gia không xa, cố tình làm cho bọn họ khó chịu.

Thấy Ôn Bình đến thì lập tức ngừng nói, muốn đi qua chỗ hắn.

Vừa quay người lại thì thấy Tử Nhiên đứng sau lưng Ôn Bình.

Đúng!

Chính là đứng sau lưng Ôn Bình.

Bên cạnh hắn còn có đệ tử của Tử Nhiên đại sư, Hô Lan.

Con ngươi Bách Niệm Hàn Sơn hơi co lại, lúc này hắn mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Ôn Bình không phải là nhi tử của bạn cũ gì hết.

Bách Niệm Hàn Sơn ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Lấy giỏ trúc mà múc nước công dã tràng."

Bộ Lĩnh cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Tông chủ, không sao, không phải bây giờ Niệm Hương cũng là người của Bất Hủ Tông sao? Người một nhà, người một nhà."

"Đúng, cũng xem như người một nhà!" Lúc này, Bách Niệm Hàn Sơn mới mặt mày hớn hở.

Sau đó bước nhanh mấy bước đến trước mặt Ôn Bình, nhiệt tình cười, ân cần thăm hỏi: "Ôn tông chủ, mấy ngày không có gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?"

"Hàn Sơn tông chủ." Ôn Bình cũng đáp lễ.

Bộ Lĩnh đi theo bên cạnh, hơi khom mình hành lễ, mĩm cười nói: "Ôn tông chủ, trước đó vài ngày ta không biết nên nói quá lời, xin hãy thứ lỗi cho. Hôm khác nhất định sẽ lên môn tạ tội. Nói mới nhớ, đứa nhỏ Niệm Hương này cũng thật là, gia nhập vào Bất Hủ Tông là chuyện tốt mà lại chậm chạp không nói."

"Ha ha."

Ôn Bình cười một tiếng.

Bộ Lĩnh thấy Ôn Bình cười cười thì cho rằng đây là gặp lại nhất tiếu mẫn ân cừu, vội vàng nói một ít lời khách sáo.

Đối với chuyện này, Ôn Bình yên lặng không nói.

Tình cờ phối hợp gật gật đầu.

Với loại lõi đời như Bộ Lĩnh, những gì hắn nói cũng không biết thật giả, nếu không phải Yêu giới chưa mở thì Ôn Bình cũng đâu có đứng đây nghe.

…

Trong đám người, Văn Mộng thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Ôn Bình.

Lúc này nàng rối lắm.

Ai mà ngờ được cướp đường mà nàng gặp lúc trước lại là tông chủ một tông.

Toàn bộ Hồ Thiên Địa, không có mấy người có thể mặt đối mặt bắt chuyện với Bách Niệm Hàn Sơn, Bộ Lĩnh như thế.

Ôn Bình lại là một trong số đó!

Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ lúc trước Ôn Bình hoàn toàn không phải là đang cướp đường, chỉ muốn hỗ trợ dọn dẹp đám người làm xằng làm bậy trên đường một chút.

…

Cùng lúc đó, khi nhìn thấy Bách Niệm Hàn Sơn nói chuyện với Ôn Bình, rất nhiều thế lực trong lòng khó hiểu.

Một tộc trưởng của một thế lực tứ tinh cự đầu thấy Hạ Hầu đứng cách đó không xa thì mở miệng hỏi thẳng: “Hạ Hầu, mấy người đó là ai? Sao chưa từng gặp.”

Mọi người nhất thời quay qua nhìn Hạ Hầu.

Là tử địch của Bách Niệm Hàn Sơn.

Hắn hiểu Bách Niệm Hàn Sơn rõ nhất, đối phương là ai, chỉ sợ là trong số những người đang có mặt ở đây thì chỉ có Hạ Hầu biết rõ nhất.

Hạ Hầu ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm người hỏi mình, sau đó lạnh lùng nói: “Là cha của các ngươi! Mau qua đó liếm!”

Dứt lời, Hạ Hầu trực tiếp quay đầu đi, nhìn cũng không nhìn.

Bị mắng như vậy, mọi người muốn lên án Hạ Hầu.

Lúc này chợt nghe được một tiếng nói nhỏ: “Bọn họ chính là Bất Hủ Tông đó, là tông môn mà Bách Niệm Hương gia nhập vào.”

“Vậy thì sao?”

Mọi người hơi khó hiểu một chút.

Bách Niệm Hương chính là người thừa kế vị trí tông chủ.

Nàng gia nhập tông môn khác, không phải mấy người Bách Niệm Hàn Sơn nên rất tức giận sao?

Sao lại thân cận với Bất Hủ Tông đó như thế?

“Các ngươi, mấy ngày này chỉ lo cho mình, chuyện gì cũng không quan tâm. Nói cho các ngươi biết, tông chủ Bất Hủ Tông đó chỉ dẫn mấy đứa nhỏ đó đến, lớn nhất thì thoạt nhìn cũng chỉ mười tám mười chín tuổi, hai trong số đó vẫn là Thông Huyền Hạ Cảnh, nhưng xếp hạng tích phân trong thi đấu đội lại hơn trăm.”

【VIP】 Nơi ấp trứng của Yêu tộc

Chương 702: Nơi ấp trứng của Yêu tộc

“Không thể nào?”

“Không tin? Ngươi tự mình lật bảng xếp hạng hoặc là đi hỏi người khác một chút xem, mạch thuật của Bất Hủ Tông đó phải nói là xuất thần nhập hóa. Mạch thuật thuộc tính hỏa, Thông Huyền Hạ Cảnh sử dụng thì có thể làm tổn thương tới Thông Huyền Thượng Cảnh. Còn có kiếm pháp, có thể bay trăm trượng, trăm trượng bên ngoài mà vẫn có thể giết người. Thông Huyền Hạ Cảnh sử dụng, Man Yêu Linh Thể của Hạ gia cũng đỡ không nổi.”

“Mạnh như thế?”

Mọi người kinh ngạc liên tục tán thán, dồn dập nhìn về phía Ôn Bình.

Sau đó nhìn Hạ Hầu một chút.

Giờ thì bọn họ mới hiểu tại sao Hạ Hầu “miệng phun hương thơm”.

Tiềm Long Tông có được bằng hữu mạnh mẽ như thế, sau này Hạ gia còn tranh kiểu gì với Tiềm Long Tông nữa?

Chẳng qua là sao trước giờ chưa từng nghe nói tới Bất Hủ Tông này?

Sau đó, có người bắt đầu kinh hô một tiếng.

“Không phải Bất Hủ Tông này chính là ẩn thế tông môn gì đó chứ?”

“Chưa nghe nói qua.”

“Từ trước khi Bách Niên Thịnh Hội lần này bắt đầu thì chưa từng nghe nói tới.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, đều tỏ vẻ mình chưa từng nghe nói tới.

Khi bọn họ bắt chuyện thì chỉ có một người trên mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Bởi vì hình như hắn đã từng nghe nói tới ba chữ Bất Hủ Tông, hơn nữa còn mới đây không lâu.

Chẳng qua là giờ đột nhiên phải nhớ lại là nghe ở đâu.

Trong thời gian ngắn hắn đúng là nghĩ không ra.

…

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đến khi trời sáng hắn thì sáu trong số bảy đại Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh đã đến.

Ba đại cường giả nửa bước Địa Vô Cấm cũng đến.

Cuối cùng chính là ba nhà thế lực siêu nhiên ở bên ngoài Hồ Thiên Địa.

Long gia!

Hà Phủ!

Long Dương Vương!

Người của Long gia tới dĩ nhiên chính là Long Dã và Long Nguyệt.

Người của Hà gia tới thì là một lão giả trông như là quản gia, nhìn dáng vẻ hòa ái dễ gần, con mắt vẫn luôn hơi híp lại.

Nếu nhìn thấy trước phủ của một kẻ có tiền thì không ai sẽ tin tưởng hắn là một cường giả nửa bước Địa Vô Cấm, chỉ sẽ cảm thấy hắn là một lão quản gia.

Người này chính Bán Thế Phù Trầm Hà Niên!

Người của Long Dương Vương tới là một nam tử trung niên mặc áo giáo đỏ, trên đầu rồng trên mũ giáo khắc một thái dương xích kim sắc, ở sau lưng hắn là một đội thị vệ mặc khôi giáp.

Người này chính là Thiên Mộc Thống Lĩnh!

Ba bên có mặt, tất cả đều cưỡi Dực tộc Yêu Vương cao cao tại thượng.

Ôn Tôn lên tiếng trước, nói một đống lời ca tụng Long gia, Hà Phủ, Long Dương Vương. Đồng thời nhấn mạnh lần này chỉ cần phát huy tốt thì có thể được tuyển chọn đi tới Triều Thiên Hạp bồi dưỡng, đồng thời cũng tranh thủ được cơ hội cho những người khác trong thế lực của mình cũng có được cơ hội bồi dưỡng, đồng thời cũng không hạn chế cảnh giới.

Ý chính là đệ tử phát huy tốt, tông chủ cũng có thể đi tới Triều Thiên Hạp bồi dưỡng.

Phần thưởng này, có thể nói chính là sức hấp dẫn trí mạng với các thế lực trong Hồ Thiên Địa.

Hạn mức cao nhất của Hồ Thiên Địa bày ra đó, chỉ có tiếp xúc với thế lực ở Triều Thiên Hạp, thử đi vào Triều Thiên Hạp thì mới có cơ hội đặt chân lên cảnh giới cao hơn nữa.

Trong lúc mấy người được coi là mấy đại nhân vật này nói chuyện thì tầm mắt Ôn Bình vẫn luôn nhìn chằm chằm cửa động, trực tiếp phóng tinh thần lực vào đó.

Sau khi trải qua chuyện ở phòng đấu giá Hạo Hãn, hắn biết nửa bước Địa Vô Cấm hoàn toàn không phát hiện ra được sự tồn tại của tinh thần lực.

Tinh thần lực vào động không lâu thì cảnh tượng trước mặt đột nhiên rộng mở trong sáng.

Ánh nắng, cỏ xanh đập vào mắt.

Đỉnh đầu cũng không còn là mấy tảng đá đen thùi lùi mà là bầu trời, mây trắng.

“Đây là bí cảnh?”

Một câu hỏi xuất hiện trong đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại bí cảnh như thế này.

Những thứ trong bí cảnh lại xuyên thấu qua Khúc Cảnh kéo dài đến cái thế giới này?

Hệ thống đáp lại: “Kí chủ, đây không phải là cảnh. Tần suất chấn mạch bóp méo không gian, gọi là cảnh. Chúng nó đều không ổn định, đồng thời cách đại thế giới một cái Khúc Cảnh.”

“Vậy cái này là?”

“Giới! Không gian có tần suất chấn mạch ổn định được gọi là giới. Chúng nó không có bị Khúc Cảnh ngăn cách, tồn tại ở trong không gian, đồng thời cửa vào trực tiếp dính liền lại một chỗ với đại thế giới.”

“Hóa ra đây chính là giới.”

Cảm giác của Ôn Bình như là ánh mắt, vọt thẳng vào trong Yêu giới.

Ôm lấy tò mò khi lần đầu tiên phát hiện ra giới, Ôn Bình thầm hỏi: “Hệ thống, có thể cho ta địa đồ của nó không?”

“Có thể.”

Nói xong, một cái địa đồ hình tròn xuất hiện ngay ở trước mắt hắn.

Điểm đỏ đại biểu cho chỗ mà Ôn Bình đang đứng. Hồ Thiên Cơ, Hắc Thạch Sơn.

Hệ thống lại tiếp tục nói: “Yêu giới này có đường kính một nghìn dặm, căn cứ kiểm tra được thì nó thuộc về một giới tương đối cấp thấp, trong này chỉ có mấy con yêu vật vượt qua Thần Huyền Cảnh.”

“Vậy thì không phải chỗ này chính là một bãi săn giết tự nhiên sao?” Ôn Bình chậm rãi đưa mắt nhìn những nơi hẻo lánh khác trên địa đồ.

Nhìn một chút, Ôn Bình đột nhiên hơi khó hiểu một chút.

Không đúng!

Nếu là như vậy thì tại sao khi tinh thần lực của hắn vừa mới đi vào bên trong thì yêu khí lại nặng như vậy?

Loại yêu khí nồng đậm đó, khi hắn đi qua vùng trời của Hồ Yêu Hoàng cũng không có cảm nhận được.

Hệ thống giải đáp: “Có nhiều yêu khí như vậy là bởi vì thực ra thì cái giới này chính là một cái chỗ ấp trứng.”

“Ấp?”

“Năm mươi phần trăm thổ địa bên trong Yêu giới đều là trứng của yêu vật. Căn cứ kiểm tra được thì sau khi những yêu vật này được ấp ra thì đều sẽ theo lối ra để rời đi.”

“Lối ra…” Ôn Bình lập tức nhìn về chỗ mà hệ thống đánh dấu.

Ngoại trừ một cái bên ngoài Hạo Hãn Thành thì trong Yêu giới này còn có ba cái khác.

Một trong số đó chính là Hồ Yêu Hoàng!

Mà hai cái khác…

Cũng là sào huyệt của Yêu tộc!

Ba cái lối ra của Yêu giới này nối liền với ba cái sào huyệt của Yêu tộc.

【VIP】 Nơi ấp trứng của Yêu tộc (2)

Chương 703: Nơi ấp trứng của Yêu tộc (2)

“Xem ra yêu tộc bị nhân tộc chèn ép nhiều năm như vậy nên cũng nghĩ ra được một số cách. Ở chỗ như Hồ Yêu Hoàng, có nhiều yêu tộc mạnh mẽ như vậy, tỉ lệ sống sót chắc chắn sẽ là cực thấp. Nhưng nếu ấp đời sau bên trong tiểu thế giới thì rất có thể bảo đảm được tỉ lệ sinh tồn trăm phần trăm. Khó trách lực lượng của Yêu tộc có thể sánh ngang với Bách Tông Liên Minh mà không có bị Bách Tông Liên Minh biết được.”

Đáng tiếc.

Bây giờ bị nhân tộc phát hiện.

Nhưng mà hình như là người của Bách Tông Liên Minh cũng không biết được đây là chỗ ấp trứng của Yêu tộc, bọn họ chỉ xem chỗ này như là một bãi săn giết thôi.

Dù vậy thì Yêu tộc muốn lặng lẽ ấp đời sau cũng đã là chuyện không thể nữa.

Nếu có nhiều tiểu yêu vừa ra đời như vậy, như vậy thì rất có thể nhân tộc sẽ để cho nó biết thành một dây chuyền sản nghiệp, bắt mấy con tiểu yêu này ra, sau đó đem bán!

Đến lúc đó, rất có thể sẽ nổ ra đại chiến giữa hai tộc nhân yêu.

Dù sao Bách Tông Liên Minh vẫn cứ cho rằng Yêu tộc không bằng bọn họ.

Nhưng mà thực ra thì Yêu tộc đã rất mạnh mẽ.

Ngay lúc Ôn Bình còn đang mơ màng thì giọng mấy người Hoài Diệp vang lên.

“Tông chủ, bây giờ chúng ta đi vào nha.”

Ôn Bình thu tinh thần lực lại, như ở trong mộng mới tỉnh, gật gật đầu, sau đó nói với mấy người: “Không cần phải đi vào trong Yêu giới quá sâu, giết yêu ở bên ngoài là được.”

Tần Mịch hỏi: “Tại sao vậy?”

Ôn Bình đáp: “Không thể lãng phí thời gian cho đi đường.”

Mấy người gật gật đầu, theo dòng người chậm rãi đi vào trong động.

Khi mọi người đi vào Yêu giới thì Ôn Bình cũng nổi ý muốn rời khỏi đây.

Chuyện Tân Tú Bảng thì giao cho mấy người Hoài Diệp là được.

Đối với đệ tử trong tông môn của mình thì Ôn Bình vẫn có lòng tin lắm.

Chuyện hắn cần làm bây giờ là đi giải quyết vòng thứ hai của nhiệm vụ.

Thời gian không nhiều lắm!

Bởi vì Ôn Bình còn chưa có đầu mối cho việc hoàn thành vòng thứ ba của nhiệm vụ.

Phải làm như thế nào để cho Yêu tộc và Tán Nhân Dịch đồng ý phụ thuộc vào Bất Hủ Tông?

Thời cơ ở đâu?

Khi hắn đang muốn quay người rời khỏi đây thì Bách Niệm Hàn Sơn mở miệng gọi hắn lại: “Ôn tông chủ, chúng ta cùng nhau đi uống một chút được không?”

…

Ở một chỗ khác chỗ thế lực của Bách Tông Liên Minh hội tụ, thế lực của Tán Nhân Dịch tụ tập ở đây.

Minh chủ của Tán Nhân Dịch bất ngờ đứng trước mặt mọi người, rất bình tĩnh.

Dáng vẻ của minh chủ của Tán Nhân Dịch là một người thanh niên rất là nho nhã, cầm một cây quạt sắt trong tay, trên môi luôn nở nụ cười, cho dù khi đối mặt với bọn người Ôn Tôn thì cũng như vậy.

“Bùi Vu, từ khi chia tay đến giờ đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ.” Ôn Tôn đứng ở xa hỏi thăm.

Mặc dù là ân cần thăm hỏi nhưng mà trong lời nói rất là bất thiện.

Bùi Vu vẫn bình tĩnh cười, gật gật đầu, sau đó nhắm một chỗ đi tới.

Sau lưng Bùi Vu, những nòng cốt khác của Tán Nhân Dịch cũng đi theo.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp tới, người của Bách Tông Liên Minh đều ngẩn ra.

Tán Nhân Dịch muốn khai chiến?

Ở đây?

Tất cả người của Bách Tông Liên Minh đều quay qua nhìn cường giả của Tán Nhân Dịch, thậm chí có người đã nắm chặt hai nắm tay lại.

Nhưng mà Bùi Vu vẫn mỉm cười đi tới, đồng thời nhìn một người, cười một cái, phất tay lên tiếng chào: "Ôn tông chủ, từ khi chia tay đến giờ đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ."

Không sai, người mà hắn chào chính là Ôn Bình!

Thực ra thì từ lúc Bách Niên Thịnh Hội bắt đầu thì Bùi Vu vẫn đang quan sát Ôn Bình, quan sát càng lâu thì hắn càng cảm thấy Ôn Bình thú vị.

Đừng nhìn Bách Tông Liên Minh quy định trong thời gian diễn ra Bách Niên Thịnh Hội thì không cho phép phát sinh xung đột nhưng thực ra thì những Trấn Nhạc Thượng Cảnh của Tán Nhân Dịch, những người ngày thường quát tháo phong vân này đều theo sát hắn như hình với bóng.

Là vì sợ Bách Tông Liên Minh hạ độc thủ sau lưng.

Trong Tán Nhân Dịch, không ai ngoại lệ.

Nhưng mà Ôn Bình thì sao?

Hắn nghênh ngang trà trộn lại với người của Bách Tông Liên Minh.

Đừng trong đám người của Bách Tông Liên Minh.

Còn rất thuận lợi làm việc với thế lực của Bách Tông Liên Minh.

Rõ ràng bây giờ hắn là mục tiêu số một mà Bách Tông Liên Minh muốn trừ diệt, đồng thời cũng là mục tiêu yếu nhất.

Còn tại sao lại chọn lúc này để tới chào hỏi, công khai làm lộ thân phận của Ôn Bình ra, khiến cho Ôn Bình gặp phải nguy hiểm.

Mục đích của hắn rất đơn giản.

Đo chính là muốn thúc đẩy Ôn Bình đứng về phía Tán Nhân Dịch.

Ba người Cát Giao, Phan Túc, Vân Tĩnh ở Đông Hồ chậm chạp không đàm phán được, nên giờ hắn tự thân xuất mã.

Ôn Bình sớm muộn gì cũng bại lộ thân phận.

Hắn làm như vậy cũng chỉ khiến cho kết quả tới nhanh hơn thôi.

Cũng không phải là chơi Ôn Bình.

Nếu như Ôn Bình khó chịu với cách làm của mình thì chờ sau khi trở về cho Ôn Bình một bút tài nguyên để cho hắn phát triển Bất Hủ Tông, hắn tin tưởng chắc chắn Ôn Bình sẽ hết giận.

“Ôn tông chủ, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.”

Bùi Vu lên tiếng chào, dẫn theo rất nhiều cường giả của Tán Nhân Dịch nhanh chóng đi đến trước mặt Ôn Bình.

Ôn Bình đưa mắt nhìn Bùi Vu, hỏi: “Ta biết ngươi sao?”

“Hẳn là ngươi đã gặp mấy tên bộ hạ của ta. Cát Giao, Phan Túc và Vân Tĩnh, hẳn là bây giờ bọn họ vẫn còn ở Đông Hồ chứ?” Bùi Vu cười đáp.

Ôn Bình nở một nụ cười, nói: “À, hóa ra là minh chủ của Tán Nhân Dịch.”

Sau đó trong đầu lập tức xuất hiện một ý nghĩ.

Đây là đang tới đưa thời cơ cho mình?

Chuyện mấy người Cát Giao không quyết định được thì giờ minh chủ Tán Nhân Dịch này tự mình quyết định?

Trong lúc hắn còn đang mơ màn thì Bùi Vu hành lễ, nói: “Tại hạ Bùi Vu. Thực ra thì nếu không phải có Bách Niên Thịnh Hội thì ta sẽ đích thân đến Đông Hồ bái phỏng các hạ. Đúng rồi, mấy tên bộ hạ của ta không có làm gì vô lễ đó chứ?”

【VIP】 Bại lộ thân phận

Chương 704: Bại lộ thân phận

“Chuyện này thì không có. Chỉ là đề nghị mà bọn họ đưa ra thì ta không thấy hứng thú cho lắm.” Ôn Bình muốn phụ thuộc chứ không có muốn hợp tác gì đó.

Trở thành đồng minh, là hạ sách.

Lời này lọt vào trong tai Bùi Vu khiến cho sắc mặt Bùi Vu lập tức biến đổi.

Đây là từ chối đứng về phía Tán Nhân Dịch?

Bùi Vu nhìn Ôn Bình, hỏi dò một câu: “Chẳng lẽ là lễ vật mà mấy người Phan Túc chuẩn bị không đủ phong phú?”

“Bùi Vu minh chủ, ngươi nghĩ ta là người thiếu chút đồ đó sao?”

Ôn Bình cũng rất bất đắc dĩ.

Hắn thiếu!

Chẳng qua là bây giờ coi như đã bắt đầu đàm phán, hắn cũng không thể lộ ra là mình đang có nhu cầu.

Để lộ ra mình có nhu cầu thì chẳng khác nào là thua.

Đối phương sẽ nhắm vào nhu cầu đó mà tấn công từng bước, cho tới khi tan rã hắn.

Có thể ngồi vào vị trí minh chủ này, đồng thời dẫn đầu thế lực không bằng Bách Tông Liên Minh chống lại Bách Tông Liên Minh nhiều năm như vậy, hắn cũng không phải là một nhân vật đơn giản?

Nghe Ôn Bình nói như vậy, Bùi Vu phe phẩy quạt sắt trong tay, cười.

“Cũng đúng. Ôn tông chủ, vậy chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh từ từ nói chuyện đi? Bùi Vu ta cam đoan sẽ thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của Ôn tông chủ.”

“Đi.”

Ôn Bình gật đầu đồng ý.

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, thật tình không biết người của Tán Nhân Dịch và Bách Tông Liên Minh đã mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai bên giương cung bạt kiếm.

Ba người Ôn Tôn cũng đi qua bên này.

Đồng thời, chuyện này cũng hấp dẫn sự chú ý của Long gia. Còn người của Hà Phủ và Long Dương Vương thì hoàn toàn không hứng thú với chuyện này, trực tiếp bỏ đi.

Đột ngột, một tiếng kinh hô vang lên trong Bách Tông Liên Minh.

Chính là người mới phát hiện ra ba chữ Bất Hủ Tông quen thuộc.

“Ta nhớ ra rồi! Bởi ta nói, sao lại cảm thấy Bất Hủ Tông quen tai như vậy, hóa ra đó chính là thế lực giết Tư Đồ Tu Năng và Hạ Kim của Hạ gia!”

Oanh!

Câu nói này như là một quả bom nổ tung trong đám người.

“Bất Hủ Tông!”

“Lại là bọn họ!”

“Ta đệch, mới nãy ta còn gọi Ôn Bình đó một tiếng hảo ca ca.”

Mọi người ngươi một lời, ta một câu, trong nháy mắt như ong vỡ tổ.

Hạ Hầu nhìn Ôn Bình, nghe được đó là thế lực đã giết con trai mình, ba bước hóa thành hai bước, đẩy đám người ra vọt tới chỗ Ôn Bình.

Con trai chết, cũng không phải là chuyện quá đáng gì.

Tổn thất này vẫn còn trong giới hạn chịu đựng.

Nhưng có thể chấp nhận thì không có nghĩa là không tức giận, cũng không có nghĩa là hắn không muốn báo thù cho con trai.

"Hóa ra là các ngươi!"

Hạ Hầu nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chân đi tới.

Kèm theo Hạ Hầu di chuyển, Bách Niệm Hàn Sơn trợn tròn mắt.

Nhìn Ôn Bình, khó khăn chớp chớp mắt.

Đông Hồ!

Hắn nghĩ tới, lần đầu gặp gỡ, Ôn Bình cũng đã nói hắn đến từ Đông Hồ.

Nhưng mà lúc đó hắn lại không để ý đến.

"Chuyện này…" Biết trừ Tán Nhân Dịch ra thì Ôn Bình chính là kẻ địch số một của Bách Tông Liên Minh, Bách Niệm Hàn Sơn bối rối.

Vừa nãy hắn còn rất vui vẻ vì Bách Niệm Hương có thể gia nhập vào Bất Hủ Tông.

Bây giờ nghe được tin dữ này.

Hắn nên làm gì…

…

Lúc này, ba người Ôn Tôn cũng đã đến trước mặt.

Ba người ánh mắt lạnh lẽo nhìn Ôn Bình, hoàn toàn không thèm để mắt đến Bùi Vu.

Ôn Tôn lạnh lùng nói: "Hóa ra ngươi chính là Ôn tông chủ đã giết Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh ta."

Hắn từng xem tư liệu của Ôn Bình.

Năm nay chỉ mới mười chín.

Hơn nửa năm trước, Bất Hủ Tông vẫn chỉ là một thế lực nhị tinh đã xuống dốc.

“Tiểu tử, Bách Tông Liên Minh ta chấp nhận bỏ qua hiềm khích, đồng thời phái Tư Đồ Tu Năng đi chiêu an ngươi. Ngươi lại giết Ngân cấp chủ sự của chúng ta, đúng là muốn chết!” Một trong ba đại nửa bước Địa Vô Cấm, Tác Đồng Phương cũng rống giận.

Ôn Bình nhìn một đám người căm tức nhìn hắn, ngoài ra còn ba tên nửa bước Địa Vô Cấm, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Bọn họ chuẩn bị động thủ?

“Cho nên, các ngươi định động thủ?” Ôn Bình hỏi.

Bùi Vu thấy tình thế không ổn, vội vàng chen vào nói: “Thú vị nha, Bách Tông Liên Minh lại bị bức thành như thế này. Xem ra sau này Tán Nhân Dịch đã không thể tham dự Bách Niên Thịnh Hội nữa.”

Nói thật, Bùi Vu có chút hoảng.

Mới đầu hắn chỉ định ép Ôn Bình đứng về phía Tán Nhân Dịch.

Nhưng mà hắn đánh giá thấp thù hận của Bách Tông Liên Minh dành cho Bất Hủ Tông khi giết chết một Ngân cấp chủ sự.

Nói mấy lời này, Bùi Vu muốn thử nhắc nhở Bách Tông Liên Minh không được làm trái với thiết luật mà bọn họ quy định. Mà câu nói sau đó thì là mượn uy của Long gia, Hà Phủ, Long Dương Vương. Bởi vì rất nhiều năm trước ba nhà bọn họ đã nói, toàn bộ thế lực trong Hồ Thiên Địa nhất định phải tham gia Bách Niên Thịnh Hội.

Nói xong, Ôn Tôn nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn Dực tộc yêu vật trên không một chút.

Long gia còn trên đỉnh đầu!

Thấy cảnh này, Bùi Vu lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nghe Ôn Tôn cố nén tức giận phất tay, nói: “Đều vây quanh đây làm gì! Đi!”

“Đại nhân, bỏ qua như vậy sao?”

Một tên Ngân cấp chủ sự không cam lòng hỏi.

Ôn Tôn quăng cho hắn một ánh mắt lạnh lẽo: “Có chuyện cũng chờ Bách Niên Thịnh Hội kết thúc thì sẽ giải quyết. Quy định do Bách Tông Liên Minh tự định ra, không thể phá!”

Dứt lời, Ôn Tôn lại quay qua nhìn Bùi Vu, nói: “Bùi Vu minh chủ, ngươi hài lòng không?”

Bùi Vu cười, gật gật đầu.

Không khỏi ngẩng đầu nhìn Long gia trên đỉnh đầu.

Trong lòng thở dài một hơi: may mà Long gia còn chưa đi.

Ôn Tôn quay người lại, cũng ngẩn đầu nhìn lên.

Nhìn người của Long gia, tự ép mình cất bước rời đi.

Cuối cùng, Ôn Bình cũng đưa mắt nhìn người của Long gia trên đỉnh đầu.

Nhìn tới lông mày Long Dã giật giật!

【VIP】 Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc, ngươi thấy sao?

Chương 705: Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc, ngươi thấy sao?

Sau khi Ôn Tôn rời đi, những thế lực khác cũng bắt đầu lục tục ngo ngoe tán đi.

Những thế lực khác của Bách Tông Liên Minh cùng nhau rời khỏi đây, đoàn người của Tiềm Long Tông càng xấu hổ hơn, chỉ có thể luống cuống tự mình rời khỏi đây.

Bình thường những thế lực giao hảo với bọn họ thì hôm nay đều tránh đi.

Hết sức rõ ràng, bọn họ không muốn dính líu quan hệ với Bất Hủ Tông.

Còn Ôn Bình, Tiềm Long Tông muốn đi một mình, Ôn Bình cũng không có ngăn cản.

Hắn hiểu được tình cảnh của Bách Niệm Hàn Sơn bây giờ.

Là thế lực trong biên chế của Bách Tông Liên Minh, lại thân mật với kẻ địch của Bách Tông Liên Minh như thế, tạm thời không nói tới chuyện nếu truyền đi thì thanh danh sẽ bị ảnh hưởng, giờ chọn như thế nào mới là khó khăn nhất.

Tiếp tục làm bạn với Bất Hủ Tông?

Hay là trở mặt với Bất Hủ Tông?

Ôn Bình không có ép buộc Bách Niệm Hàn Sơn đưa ra lựa chọn, không giống như Bùi Vu, trước mặt mọi người, nhất định phải đứng chung một chỗ với hắn.

Bách Niệm Hàn Sơn chọn như thế nào là do chính hắn.

Hắn chỉ hy vọng, Tiềm Long Tông đừng có chọn bậy, chọn đứng về phía đối lập với Bất Hủ Tông.

Thu tầm mắt đang nhìn bóng lưng của mấy người của Tiềm Long Tông lại, Ôn Bình nói với hai người Tử Nhiên sau lưng: "Chúng ta cũng đi thôi."

"Vâng."

Hai người Tử Nhiên gật đầu.

Hô Lan đưa mắt nhìn bộ quần áo Bách Tông Liên Minh của mình, định khi về sẽ cởi xuống.

Tử Nhiên thu tầm mắt đang nhìn người của Long gia còn ở trên bầu trời chưa chịu rời khỏi đây lại.

Khi nhìn Long gia cao cao tại thượng, trong mắt của Tử Nhiên cũng không có kính ngưỡng, cũng không có bội phục, mà chỉ có chút phiền muộn, có chút xúc cảnh sinh tình.

Thu tầm mắt lại, đồng thời cũng không nghĩ nữa.

Nhưng lúc này đột nhiên một người lọt vào tầm mắt của nàng.

Đầu tiên, Tử Nhiên ngây ra một lúc.

Thầm nghĩ trong lòng: sao khí tức của người Long gia này giống y như người bị Tông chủ bắt về phòng hôm đó vậy, là ảo giác sao?

Suy nghĩ này lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó Tử Nhiên bình tĩnh đi theo sau lưng Ôn Bình, dịch bước chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Bùi Vu không có lên tiếng, chỉ quan sát biểu cảm của hai người Tử Nhiên và Hô Lan lúc này.

Biểu cảm của Hô Lan mang theo chút kinh hoảng.

Mà biểu cảm của Tử Nhiên khi nhìn về phía nhiều thế lực của Bách Tông Liên Minh chung quanh như vậy thì mặt không đổi sắc, hoàn toàn không xem ra được chút mánh khóe gì.

Ngoại trừ trấn định!

Có vẻ như Tử Nhiên hoàn toàn không có lo lắng cho tình huống bây giờ.

"Bất Hủ Tông, xem ra đúng là sau lưng có người thật." Bùi Vu thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, Bùi Vu phất tay với đám người sau lưng, cười nói: "Các ngươi về trước đi, ta đi với Ôn tông chủ một chút, có chuyện riêng muốn nói."

"Muốn…" Một tên cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh sau lưng Bùi Vu đang muốn mở miệng thì bị Bùi Vu ngắt lời.

Bùi Vu biết hắn muốn nói cái gì, ngắt lời hắn, nói: "Đi hết đi! Không cần chừa người lại. Nếu Bách Tông Liên Minh muốn động thủ thì đã động thủ lúc nãy rồi."

"Đã rõ." Người đó gật gật đầu, cũng theo đám người rời khỏi đây.

Sau khi người một nhà đi hết, Bùi Vu nhanh chóng bước lên hai bước, đuổi kịp Ôn Bình, vừa đi vừa hô: "Ôn tông chủ, đi thong thả một chút, chờ ta một chút."

"Không đợi… không có chuyện riêng gì để nói, chuyện này không hợp ý của ta."

Ấn tượng của Ôn Bình với Tán Nhân Dịch vẫn rất tốt.

Khí chất bất phàm, đồng thời còn thích nói đùa.

Ngày cả 'nói chuyện riêng' mà cũng dám nói ra miệng.

(*) 'Tư phòng thoại - Nói chuyện riêng': ý chỉ hai vợ chồng đóng cửa nói chuyện với nhau.

Muốn ép hắn cụp đuôi làm người?

Bùi Vu cười đuổi theo, hỏi: "Chỉ nói giỡn thôi… Đi, Ôn tông chủ, ta mời ngươi uống một chén?"

"Không có thời gian. Có chuyện gì thì có thể vừa đi vừa nói." Vừa đúng lúc Bất Hủ Tông đã bại lộ, chắc chắn tin tức này sẽ tản ra như gió.

Ôn Bình quyết định nhanh chóng đi tìm tổ chức tình báo, bỏ ra nhiều tiền để thổi gió mạnh hơn.

Để cho gió nhẹ này biến thành gió lốc.

Tốt nhất là trong một tuần thì có thể thổi khắp nửa cái Hồ Thiên Địa.

“Vậy thì vừa đi vừa nói.” Bùi Vu cười cười, cũng không có để ý tới mấy chuyện này.

Có thể nói, Ôn Bình cũng rất thú vị.

Chỉ có một mình hắn dám để cho minh chủ Tán Nhân Dịch như mình bàn chuyện chính sự với hắn trên đường phố.

Mấy thứ khác thì không bàn, hắn không sợ bị nghe được sao?

Nhưng mà nghĩ lại, thực ra thì mình nói cái gì thì hẳn là Bách Tông Liên Minh cũng có thể đoán ra được.

Nghĩ như vậy, Bùi Vu cũng cũng không sợ, mở miệng hỏi thẳng: “Ôn tông chủ cần gì thì cứ nói đi, chỉ cần đồng ý vào Tán Nhân Dịch ta thì ta đều cho ngươi hết.”

“Vị trí minh chủ, cũng cho?” Ôn Bình quay đầu lại đpá một câu.

Bùi Vu lập tức sững sờ.

Hắn từng nghĩ có thể Ôn Bình sẽ nói bạch tinh mỏ, công pháp, mạch thuật gì gì đó, hơn nữa có thể hắn cũng không đòi ít.

Nhưng mà hắn không ngờ được Ôn Bình sẽ nói như vậy.

Bùi Vu bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Vị trí này, nếu Ôn tông chủ muốn ngồi thì cứ lấy đi. Vừa hay ta cũng ngại ngồi nó phỏng mông.”

Nói xong, trong lòng Bùi Vu âm thầm cười một tiếng.

Muốn thì cứ lấy đi đi.

Cái thứ đồ phỏng tay này, ta chỉ sợ ngươi không dám cầm.

Ôn Bình trả lời: “Được rồi, minh chủ gì gì đó, ta không hứng thú. Thực ra thì thứ mà ta muốn rất đơn giản, Bùi Vu minh chủ, ngươi có thể suy tính thử một chút.”

Bùi Vu cười hỏi: “Không biết rốt cuộc là Ôn tông muốn cái gì?”

“Ngươi có thể hỏi người của ngươi.”

Dứt lời, Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra.

Đưa cho Tử Nhiên, sau đó nói: "Tử Nhiên trưởng lão, liên lạc cho Vân trưởng lão, kêu Vân trưởng lão gọi mấy người Phan Túc lên núi tự nói với Bùi Vu minh chủ."

"Vâng." Tử Nhiên gật đầu, cầm lấy Truyền Âm Thạch, bắt đầu kêu gọi Vân Liêu.

Ôn Bình thì quay qua nhìn Hô Lan, cất bước bước lên xe thú đồng thời hô: "Hô Lan."

Hô Lan lấy lại tinh thần, vội vàng đi theo Ôn Bình lên xe thú.

Bùi Vu muốn đi theo nhưng lại bị Tử Nhiên cản lại.

"Bùi Vu minh chủ, tông chủ không muốn lặp đi lặp lại một vấn đề, hắn tương đối bận rộn, cho nên để lão thân tới bàn với ngài. Chờ một chút, Vân trưởng lão đã xuống núi mời mấy người Phan Túc trưởng lão."

【VIP】 Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc, ngươi thấy sao? (2)

Chương 706: Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc, ngươi thấy sao? (2)

Bị Tử Nhiên cản lại, Bùi Vu cũng nhét quạt sắt vào sau đai lưng, vốn muốn đuổi theo Ôn Bình nhưng lại nghe được một tiếng nói vọng ra từ Truyền Âm Thạch: "Tử Nhiên trưởng lão, rất khéo, hôm nay mấy người Phan Túc cũng muốn lên núi, ta đã thấy bọn bọn họ xuất hiện ở Thiên Tầng Giai. Chờ ta mười hơi!"

Tuy bọn họ là trưởng lão, không có năng lực một bước ngàn bậc như Ôn Bình, chớp mắt là đến chân núi, nhưng mà đối với Vân Liêu thì một ngàn bậc thang cũng không cần tốn thời gian quá lâu.

Còn chưa tới mười hơi thì tiếng của Vân Liêu lại vọng ra từ Truyền Âm Thạch: "Ba vị, minh chru của các ngươi muốn nói chuyện với các ngươi."

"Minh chủ?"

Một giọng nói quen thuộc vọng ra.

Bùi Vu giật mình.

Thật hay giả?

Phan Túc đang ở Đông Hồ rất xa!

Bùi Vu thăm dò hỏi: "Phan trưởng lão?"

"Minh chủ, là ta, là ta!" Một giọng nói kích động từ trong Truyền Âm Thạch vọng ra.

"Minh chủ!"

"Minh chủ!"

Lại có hai giọng nói vọng ra..

Vân Tĩnh, Cát Giao, hai cái tên này lập tức xuất hiện trong đầu.

…

Sau khi thăm dò một hồi, Bùi Vu kinh ngạc.

Cụ đá nho nhỏ trước mắt này lại có thể liên thông Đông Hồ với Hạo Hãn Thành.

Không chỉ như thế, còn có thể kết nối với hiệu suất cao.

Tùy thời hỏi, tùy thời trả lời.

Khoảng cách tới chỗ này, cho dù Dực tộc Yêu Vương Trấn Nhạc Cảnh cũng phải bay hơn một tháng.

Tử Nhiên nhìn thấy cảnh này, tuy Bùi Vu giấu cảm xúc kinh ngạc rất kỹ nhưng nàng vẫn nhìn ra một chút.

Trong lòng không khỏi cười rộ lên.

Cùng lúc đó, sau khi nghe Bùi Vu hỏi thăm thì Phan Túc mở miệng nói: "Minh chủ, Ôn tông chủ của Bất Hủ Tông có thái độ rất chân thành. Chỉ cần phụ thuộc!"

"Có ý gì?"

Bùi Vu có chút không hiểu.

Phan Túc giải thích: "Chính là để cho Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông, trừ chuyện này ra, Ôn tông chủ của Bất Hủ Tông không cần gì cả. Chúng ta đã lấy toàn bộ tài sản ra, nhưng mà Ôn tông chủ cái gì cũng không vừa mắt."

"Được rồi, ta biết rồi." Bùi Vu lập tức hiểu được, khó trách Ôn Bình rời đi, không tiếp tục nói chuyện với hắn nữa, thậm chí còn không cho mình có cơ hội mời hắn.

Để cho Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông.

Ôn Bình này đúng là dám nghĩ!

Đến lúc này, Tử Nhiên mới xen vào, nói: "Bùi Vu minh chủ, còn chuyện gì muốn nói nữa không?"

"Có… Tử Nhiên đại sư, chờ một lát." Bùi Vu lại kề mặt tới, ra lệnh cho ba người Phan Túc: "Các ngươi ở Đông Hồ

chờ lệnh, không cần đi đâu cả, chờ mệnh lệnh của ta."

Biết Ôn Bình không có nói đùa và ý đồ chân chính của hắn, Bùi Vu mê mang.

Mới đầu hắn cảm thấy Ôn Bình thú vị.

Đương nhiên, chỉ giới hạn trong thú vị thôi.

Bây giờ lại phát hiện ra hắn rất khó để nhìn thấu Ôn Bình.

Nếu chỉ là một thằng chăn trâu chỉ vào hắn nói muốn vị trí minh chủ của hắn hoặc là muốn hắn thần phục thì chắc chắn hắn chỉ coi thằng chăn trâu này là đồ đần, cười cười rồi thôi.

Nhưng mà Ôn Bình thì không giống như vậy.

Chuyện này đại biểu cho dã tâm của Ôn Bình.

Có thể cười trừ?

Kết thúc cuộc trò chuyện với Phan Túc, Bùi Vu quay qua nhìn Tử Nhiên, hỏi người đi theo bên cạnh Ôn Bình này: "Tử Nhiên đại sư, không biết Ôn tông chủ có ý gì?"

Bùi Vu biết rõ còn cố hỏi một câu.

Tử Nhiên cất Truyền Âm Thạch, đáp: "Bùi minh chủ, ý của tông chủ đã quá rõ ràng rồi."

Bùi Vu nói theo: "Để cho Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông, có vẻ như… khẩu vị của Ôn tông chủ hơi lớn đó."

Tử Nhiên gật đầu cười một tiếng, nói thật, nàng cũng cho rằng khẩu vị của tông chủ mình hơi lớn.

Nhưng mà chắc chắn tông chủ mình không có nói đùa.

Tử Nhiên nói: "Bùi minh chủ, lão thân vốn không nên lắm miệng chuyện này, nhưng thực ra thì đối với bảo hộ, có thể Bất Hủ Tông cũng không cần."

Nghe Tử Nhiên nói như vậy, Bùi Vu lập tức nghĩ đến người sau lưng Ôn Bình, hắn kết luận chắc chắn là người đó muốn Ôn Bình nói như vậy.

Vậy thì hắn không ngại thăm dò trước thử xem.

“Vậy có thể nói lại cho Ôn tông chủ giùm, nói Bùi mỗ muốn gặp người đứng sau hắn một chút. Nếu có thể, Tán Nhân Dịch làm phụ thuộc cũng không vấn đề gì.” Bùi Vu bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, cầm quạt mỉm cười: “Lần sau, Bùi mỗ cũng không muốn đến Bách Niên Thịnh Hội, cũng không muốn thấy Bách Tông Liên Minh còn tồn tại nữa.”

“Lão thân sẽ chuyển lời lại.”

Tử Nhiên gật đầu.

Bùi Vu đáp: “Vậy thì cảm ơn Tử Nhiên đại sư.”

Tử Nhiên cũng khách khí đáp lại một câu.

Vốn nghĩ sẽ tiếp tục nói thêm một vài câu về chủ đề này nhưng mà cảm thấy cũng không nên lộ ra quá nhiều chuyện về tông môn như vậy, trong đầu xuất hiện một chủ đề khác.

Nàng không giống Ôn Bình, không có chuyện gì để nói thì đi ngay.

Điển hình là không hợp thì không nói dù chỉ nửa câu.

Tử Nhiên hỏi: “Bùi minh chủ, tìm một chỗ ngồi xuống tâm sự?”

Bùi Vu vui vẻ, nói: “Cầu còn không được.”

“Mời ——” Tử Nhiên nhìn một quán rượu cách đó không xa.

…

Lại nói Ôn Bình.

Trên xe thú, Ôn Bình dặn dò Hô Lan: “Hô Lan, có một chuyện muốn giao cho ngươi đi làm.”

“Tông chủ cứ nói.”

Hô Lan vội vàng đáp lại.

Ôn Bình muốn giao việc cho hắn làm, hắn cầu còn không được.

Mới vừa vào Bất Hủ Tông, có cơ hội để biểu hiện mình thì sao hắn lại bỏ qua được?

Ôn Bình tiếp tục nói: “Ngươi đi lợi dụng mạng lưới tình báo của Bách Tông Liên Minh, lại thêm một vài tổ chức tình báo khác. Để bọn họ truyền bá một tin tức, càng nhanh càng tốt.”

“Tông chủ cứ nói.”

“Lan truyền tin tức Bất Hủ Tông xuất hiện ở Hạo Hãn Thành ra ngoài, càng nhanh càng tốt.”

“Tông chủ, ti chức ngu dốt, ngài làm như vậy là có ý gì?”

Giờ đang ở trong tổng đà của Bách Tông Liên Minh, không nên khiêm tốn làm việc sao?

Hôm nay mặc dù thế lực của Bách Tông Liên Minh không có ra tay nhưng chắc chắn sẽ giở trò sau lưng, sau khi Bách Niên Thịnh Hội kết thúc thì nhất định sẽ có động tác lớn.

Giờ phút này, sao tông chủ còn sợ người biết chưa đủ nhiều?

Ôn Bình lạnh nhạt nói: “Ngươi chỉ cần dựa theo ta nói mà làm là được, truyền bá càng nhanh càng tốt. Đúng rồi, nhwos đổi một bộ quần áo khác, ẩn nấp khí tức của ngươi.”

“Đã rõ.” Hô Lan gật đầu.

Sau đó trong mắt đột nhiên toả hào quang rực rỡ.

Hô Lan nói tiếp: “Tông chủ, bây giờ vừa hay ti chức có một vị sư huynh ở Hạo Hãn Thành. Hắn có chức vị rất cao trong tổ chức tình báo của Bách Tông Liên Minh, chỉ cần tìm hắn thì chắc chắn tin tức này có thể truyền bá ra ngoài với tốc độ nhanh nhất. Còn mấy cái tổ chức tình báo to to nhỏ nhỏ khác thì tốn chút bạch tinh là đủ.”

【VIP】 Vào Yêu giới

Chương 707: Vào Yêu giới

“Ngươi tính xem, cần bao nhiêu bạch tinh.” Ôn Bình đã chuẩn bị tinh thần xuất huyết nhiều.

Thời đại này, truyền bá tin tức đắt đỏ cỡ nào hắn cũng biết.

Truyền một tin tức giữa thành với thành đều không phải là người bình thường có thể gánh được, huống chi Ôn Bình muốn truyền bá với tốc độ kinh khủng nhất.

Hô Lan trầm tư một hồi, đáp: “Ít nhất cũng phải năm trăm miếng bạch tinh. Mặc dù ở chỗ sư huynh thì dùng danh nghĩa của sư phụ, không cần bỏ ra bạch tinh, nhưng mà tổ chức tình báo khác thì bọn họ thu phí vẫn rất cao.”

“Ta cho ngươi bảy trăm.” Ôn Bình trực tiếp bảy trăm miếng bạch tinh lấy trong tàng giới ra: “Lát nữa, để cho tin tức này lấy Hạo Hãn Thành làm điểm xuất phát, bắt đầu nhấc lên sóng to gió lớn.”

“Đã rõ!” Hô Lan cất bạch tinh vào, vẻ mặt hưng phấn lĩnh lệnh, sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe thú: “Tông chủ, bây giờ ta xuống xe?”

Ôn Bình nói: “Không vội, chờ đi xa một chút, lúc này chắc chắn tai mắt của Bách Tông Liên Minh còn đi theo. Kế hoạch này không thể để cho Bách Tông Liên Minh biết được.”

Ôn Bình sợ Bách Tông Liên Minh gây sự.

Dù sao chỉ cần là chuyện mà kẻ địch muốn làm thì chắc chắn phải quấy nhiễu.

…

Yêu giới.

Vạn người lục tục ngo ngoe bước vào trong đó, yêu khí đập vào mặt khiến cho không ít người vì đó mà biến sắc.

Sau khi năm người Hoài Diệp đi vào bên trong, liếc nhìn bốn phía mênh mông, quyết định chia ra mỗi người đi một ngã.

Tần Mịch nói: “Chia nhau tại đây đi.”

Hoài Diệp, Lâm Khả Vô, Lục Giang và Lục Tuyết nhìn nhau một chút, bắt chuyện với nhau một câu, sau đó đều nhắm vào các hướng khác nhau mà đi.

Bởi vì Ôn Bình đã dặn trước, mọi người không định đi sâu vào trong.

Không giống những người khác vừa đi vào thì chuyện thứ nhất mà bọn họ làm chính là đi sâu vào trong, giống như là trong đó có thứ gì hấp dẫn bọn họ vậy.

Lúc này, sau khi Hoài Diệp và mọi người chia tay nhau, hắn bắt đầu tìm kiếm đối thủ thứ nhất của mình.

Bởi vì bản thân hắn chính là yêu.

Cho nên hắn cảm ứng vị trí của yêu rất dễ dàng.

Nhất là cảm ứng Yêu tộc có huyết mạch nhỏ bé.

Trước mắt, cảnh giới của nàng mới Thông Huyền Hạ Cảnh, cho nên tìm đối thủ thì phải bảo thủ một chút, chỉ có thể tìm yêu vật Thông Huyền Thượng Cảnh huyết mạch cấp thấp thử nghiệm trước.

Mà Tần Mịch, sau khi tách ra thì chuyện thứ nhất mà hắn làm chính là cướp quái.

Đi theo dòng người về một hướng, nhất định sẽ gặp được một ít yêu vật, Tần Mịch ỷ lại tốc độ của mình, cho nên khi gặp được yêu vật thì lập tức vọt lên.

Mặc kệ cảnh giới của nó.

Nắm giữ Địa Ngục Hỏa, lại thêm Hỏa Linh Chi Thể tiểu thành vân vân, lại có Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ mà tông chủ cho, gặp được yêu vật Thông Huyền Trung Cảnh thì giống như là nhìn thấy thịt.

“Ta!”

Sau khi cướp được một con quái, Tần Mịch trực tiếp tuyên bố chủ quyền.

Để cho những người khác nhanh chóng đi tìm một con khác.

Mấy người chậm một bước đó cũng hết cách, chỉ có thể hùng hùng hổ hổ đi ra.

Người ở lại chính là Lâm Khả Vô.

Lâm Khả Vô giống như Hoài Diệp, chọn tìm kiếm trước.

Trước mắt mục tiêu là yêu vật Thông Huyền Thượng Cảnh. Nếu như có thể thì hắn muốn thử nửa bước Thần Huyền Cảnh.

Tông chủ ra mục tiêu cho hắn là trước một trăm, nhưng mà hắn muốn ép bản thân mình một chút.

Thử một chút xem có thể cao hơn hay không.

Làm một con lai nửa người nửa yêu, tuy vào Bất Hủ Tông, khiến cho mẫu thân vốn là tiểu thiếp có quyền ngẩng đầu nói chuyện nhưng vẫn chưa được tôn trọng thật sự.

Nếu như trong Tân Tú Bảng này, hắn có thể đứng đầu thì Lâm gia đó sẽ rất xem trọng mẫu thân.

Sẽ không đối xử giống như hắn, ngay cả tên cũng lấy là Khả Vô.

“Mục tiêu trước mắt là trước năm mươi.” Lâm Khả Vô thầm nghĩ trong lòng, sau đó thả cảm giác ra, tìm kiếm con mồi.

Cuối cùng chính là Lục Giang và Lục Tuyết.

Mặc dù Ôn Bình không có ra mục tiêu gì cho bọn họ.

Nhưng mà thấy tông chủ yêu cầu cao như vậy với Thông Huyền Hạ Cảnh Hoài Diệp và Tần Mịch thì hai người không khỏi có chút mất mác.

Bất kỳ chỗ nào, bọn họ đều là thiên tài chúng tinh phủng nguyệt.

Nhưng mà sau khi mất mác một chút, hai người Lục Giang và Lục Tuyết cũng bị kích đấu chí. Bỏ đi ý nghĩ xem thwuofng

xếp hạng tân tú, đổi thành có thể xếp cao bao nhiêu thì cao bấy nhiêu.

Tuy là hai người đều chọn làm Tuyền Qua Thần Tượng, nhưng đối với tu hành mạch môn và thực lực bản thân thì bọn họ cũng không muốn lạc hậu hơn bất kỳ người nào trong Bất Hủ Tông.

…

"Lại ăn một chiêu Hỏa Long Thuật của ta!"

Tần Mịch ném một con Hỏa Long cao vài trượng vào Đại Yêu Thông Huyền Trung Cảnh cách đó không xa.

Oanh!

Con yêu vật đó vốn đã mình đầy thương tích, bây giờ đâu thể chịu đựng Địa Ngục Hỏa đốt nữa, trong một tiếng gào thét không cam lòng, nó bị Hỏa Long nổ chết.

Một ngàn tích phân đến tay.

Trước trước sau sau Tần Mịch chỉ tốn một khắc đồng hồ.

"Dưới tình huống có Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc, đánh con yêu vật Thông Huyền Trung Cảnh này hoàn toàn không có áp lực gì luôn." Tần Mịch đi qua đá thi thể con yêu vật đang bốc khói đen hai cước.

"Lúc này đoán chừng đa số mọi người còn đang tản bộ trong Yêu giới."

Dứt lời, Tần Mịch lấy lệnh bài tích phân nhìn.

Quả nhiên, xếp hạng của hắn chợt vọt lên.

Từ hơn năm trăm trực tiếp vọt lên đến hơn bốn trăm.

Bởi vì sau khi thi đấu đội kết thúc, thực ra thì chỉ cần là đội toàn thắng thì khoảng cách xếp hạng tích phân cũng không có lớn lắm, tối đa cũng chỉ mấy ngàn điểm.

Nắm được một ngàn tích phân trong thi đấu cá nhân trước thì chẳng khác nào đi trước một bước trong thi đấu cá nhân.

"Tiếp tục cướp thời gian!" Cất lệnh bài tích phân, Tần Mịch nhanh chóng phóng tới một hướng.

Xa xa, một con yêu vật cao ba, bốn trượng đập vào mi mắt.

Đó là một con Tam Giác Yêu Tê hết sức non nớt.

Mặc dù ba cái sừng mơi hơi nhô ra một chút nhưng thực lực đã có thể sánh ngang Thông Huyền Trung Cảnh.

【VIP】 Vào Yêu giới (2)

Chương 708: Vào Yêu giới (2)

Không nói nhiều, Tần Mịch móc kiếm ra.

Ngự Kiếm Thuật!

Kiếm trong tay lập tức hóa thành một vệt trắng, vọt thẳng tới Tam Giác Yêu Tê.

Lúc này, xung quanh Tam Giác Yêu Tê còn có mấy người, ba người này đều tranh nhau chen lấn vọt tới chỗ đó.

"Đã nói rồi, công kích của người nào đụng nó trước thì con yêu vật này chính là của người đó."

"Ta nói lời giữ lời, ngươi cũng vậy, đừng đổi ý là được, nếu không đợi chút nữa ta trực tiếp không đi, giúp ngươi đánh, để cho ngươi cũng không chiếm được tích phân."

Khi mấy người phóng thích mạch thuật lúc, con tranh luận ngươi một câu ta một câu.

Đúng lúc này, vệt trắng đã giết tới.

Phốc!

Khi ba người còn còn cách Tam Giác Yêu Tê vài chục bước thì vệt trắng đó bắn thẳng vào sau lưng Tam Giác Yêu Tê.

Mũi kiếm đâm vào bụng Tam Giác Yêu Tê, chui vào đại khái một tấc.

Tam Giác Yêu Tê lập tức đau đến rống giận.

Nhưng mà không ai để ý.

Chợt thấy có thanh kiếm cắm ở trên bụng Tam Giác Yêu Tê, mấy người bối rối, vội vàng quay qua nhìn người bên cạnh mình.

"Kiếm của ai?"

“Kiếm của ai?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

“Ta, ta!” Tần Mịch đã đã tìm đến.

Tần Mịch trực tiếp lướt qua bên cạnh mấy người, vươn mình một cái, rút thanh kiếm đang cắm sau lưng Tam Giác Yêu Tê ra.

Tam Giác Yêu Tê lại đau nhức kêu một tiếng, yêu nhãn đổi thành màu đỏ như máu, quay đầu nhìn về phía Tần Mịch, cái mũi dài khịt một hơi, vọt thẳng tới chỗ Tần Mịch.

Tần Mịch trực tiếp thi triển Hỏa Linh Chi Thể, hai tay nắm lại thành quyền, lại để cho Địa Ngục Hỏa bám lên trên nắm tay, đập thẳng tới Tam Giác Yêu Tê đang vọt tới trước mặt.

Ầm!

Một tiếng trầm muộn vang lên.

Trong điện quang hỏa thạch, Tam Giác Yêu Tê rút lui mấy bước.

Tần Mịch đứng yên bất động.

Mấy người vốn bị cướp con mồi nhất thời nghẹn lời.

Dùng linh thể chống đỡ yêu vật, khủng bố như vậy!

Hơn nữa người trước mắt mới Thông Huyền Hạ Cảnh mà thôi.

“Chuyện này…”

“Coi như ta không may.”

Đều thở dài vài tiếng, nhắm vào những hướng khác nhau mà đi.

Tuy rằng không vui, không cam tâm nhưng đối với một đối thủ cạnh tranh có thể chống đỡ yêu vật, mấy người cũng chỉ đành người câm ăn hoàng liên, có khổ không thể nói.

Mấy người vừa đi, Tần Mịch đưa tay đánh ra một con Hỏa Long.

Ầm!

Tiếng chấn mạch vang lên.

Hỏa Long giương nanh múa vuốt hiện ra, nhào về phía Tam Giác Yêu Tê.

Mặc dù Tam Giác Yêu Tê mới vừa ra đời không lâu, linh trí cũng không không đạt tới độ cao của yêu vật trưởng thành nhưng mà năng lực di truyền của yêu vật thúc dục nó vội vàng tránh né.

Một lần kia đối bính lúc nãy, nó đã biết nhân loại trước mắt không dễ chọc.

Nhưng mà, da dày thịt béo thì sẽ có một khuyết điểm kèm theo, đó chính là phản ứng chậm.

Khi Hỏa Long Thuật đập tới, nó vừa mới nghiêng người.

Mặc dù đầu tránh được đầu của Hỏa Long, nhưng thân thể không có tránh được.

Oanh!

Hỏa Long nổ tung ngay bụng của Tam Giác Yêu Tê.

Vốn trên bụng đã có một vết kiếm thương, lại bị Hỏa Long nổ tung như thế, vết thương nhanh chóng mở rộng, biến thành một cái lỗ máu.

Máu thịt đỏ thẫm rõ mồn một trước mắt.

Một chiêu đắc thủ, Tần Mịch cũng không có đình chỉ, tiếp tục thi triển Hỏa Long Thuật với Tam Giác Yêu Tê, khiến cho thương thế trên bụng Tam Giác Yêu Tê nặng thêm.

Lần này không tới một khắc đồng hồ thì Tam Giác Yêu Tê ngã xuống.

Lại có một ngàn tích phân nữa vào túi.

Cảnh tượng này đập vào mắt nhiều tân tú đi ngang qua, khiến cho mọi người kinh ngạc tán thán liên tục.

“Đây là thiên tài của thế lực nào vậy!”

“Thông Huyền Hạ Cảnh mà có thể giải quyết một con yêu vật Thông Huyền Trung Cảnh trong thời gian ngắn như vậy, hắn cũng quá mạnh đi chứ.”

Nhưng trong tiếng than thở kinh ngạc này, có một giọng nói khác vang lên.

“Tiểu tử, coi như ngươi không may, lại bị ta gặp được! Nhục nhã mà Bách Niệm Hương mang đến cho ta, hôm nay ông đây trả lại cho ngươi gấp đôi!”

“Tiểu tử, coi như ngươi không may, lại bị ta gặp được! Sỉ nhục mà Bách Niệm Hương mang đến cho ta, hôm nay ông đây sẽ trả lại cho ngươi gấp đôi!”

Trong đám người, Hạ Nghiệp vẻ mặt hưng phấn nhìn Tần Mịch.

Ánh mắt đó giống như là thợ săn nhìn thấy con mồi.

Nói thật, ngày đó dưới ánh mắt của tất cả mọi người, hắn bại bởi Bách Niệm Hương.

Không!

Phải nói là bị Bách Niệm Hương chơi xấu thắng, Hạ Nghiệp vẫn cảm thấy xấu hổ và phẫn nộ.

Hạ Kim vừa chết, vốn nên tới lúc mình toả hào quang rực rỡ, cũng nên tới lúc hắn nhảy lên trở thành người số một ở Hạ gia.

Nhưng mà kèm theo đó lại là thất bại và sỉ nhục.

Cho nên bây giờ khi nhìn thấy Tần Mịch, trong đầu Hạ Nghiệp xuất hiện một ý nghĩ, đó là giải quyết từng người bên cạnh Bách Niệm Hương, cuối cùng sẽ giải quyết Bách Niệm Hương, rửa sạch sỉ nhục.

Nhưng mà phải nghĩ cách lừa gạt hắn đến một chỗ không có ai.

Động thủ ở đây, bị người của thế lực khác thấy, tương lai chắc chắn sẽ bị tông môn của hắn biết.

Mặc dù Bất Hủ Tông tới không được mấy người nhưng chỉ nhìn thái độ của Tiềm Long Tông thì đủ để chứng minh thực lực của bọn họ.

Lại thêm Tử Nhiên đại sư mà rất nhiều thế lực cầu cũng không cầu được cũng lựa chọn gia nhập vào Bất Hủ Tông, như vậy càng chứng minh là Hạ gia không thể chọc.

Nhìn những người khác rời khỏi đây, Hạ Nghiệp bắt đầu đi tới chỗ Tần Mịch.

Trăm trượng.

Năm mươi trượng.

Ba mươi trượng.

…

Khi Tần Mịch chuẩn bị rời khỏi đây tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp thì Hạ Nghiệp đã đến trước mặt hắn.

"Có chuyện gì không?"

Tần Mịch quay đầu nhìn lướt qua Hạ Nghiệp, bởi vì không biết cho nên cũng không nghĩ nhiều. Chỉ là thấy đối phương đột nhiên nhích lại gần mình, vô thức hỏi một câu.

Bên cạnh, Hạ Nghiệp ôn hòa cười một tiếng, dáng vẻ người vật vô hại.

"Bằng hữu, ngươi thuộc thế lực nào?"

Tần Mịch suy nghĩ một chút, quyết định không nói gì cả, há mồm hỏi ngược lại một câu: "Có việc mau nói, không có chuyện gì thì ta đi."

Hạ Nghiệp vẫn nở một nụ cười ấm áp như cũ, thấy Tần Mịch hấp tấp như vậy thì cũng không giận. Nhưng mà trong lòng thì cười dữ tợn, cười Tần Mịch còn non lắm.

Hạ Nghiệp tỏ vẻ lo lắng, vội nói: "Chờ chút… ta thấy thực lực của bằng hữu không tệ, không bằng theo ta đi vào bên trong? Chúng ta đi giết một ít yêu vật cảnh giới cao."

【VIP】 Hạ Nghiệp trả thù

Chương 709: Hạ Nghiệp trả thù

“Không có hứng thú.” Tần Mịch lắc đầu, muốn rời khỏi.

Hạ Nghiệp nói theo: “Bằng hữu, đừng nóng vội. Ta có thể giúp ngươi giết một ít yêu vật Thông Huyền Thượng Cảnh. Chờ sau khi chúng ta cùng nhau đánh trọng thương yêu vật đó thì ta sẽ tránh ra, sau đó ngươi tới lấy tích phân.”

“Nếu ngươi muốn thử chui lỗ hổng của lệnh bài tích phân, vậy tại sao ngươi không tìm một người mạnh hơn? Ta mới Thông Huyền Hạ Cảnh.” Nói thật, đúng là lời đề nghị của đối phương hấp dẫn được hắn.

Nếu có thể làm như vậy thật, vậy thì ngon hơn tự mình đánh nhiều.

Trong lòng Hạ Nghiệp nở một nụ cười giả dối, thấy Tần Mịch sắp trúng kế thì trong lòng có chút đắc ý. Nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như không có ý đồ xấu gì, nói: “Bởi vì mặc dù ngươi mới Thông Huyền Hạ Cảnh nhưng đã có thể giết chết một con yêu vật Thông Huyền Trung Cảnh trong khoảng thời gian ngắn. Chứng minh thực lực của người chắc chắn không bình thường. Hơn nữa trong thời gian ngắn này ta biết đi tìm Thông Huyền Thượng Cảnh ở chỗ nào? Đợi khi tìm được thì không biết đã lãng phí bao nhiêu thời gian.”

Nghe Hạ Nghiệp nói như vậy, trong lòng Tần Mịch từ nghi kỵ biến thành bán tín bán nghi.

Nhưng ý nghĩ thử một lần trong đầu càng ngày càng nặng.

Nếu như có thể.

Vậy thì kiếm tích phân sẽ tương đối đơn giản.

Hai người hợp nhau vây công một con Thông Huyền Thượng Cảnh thì chắc chắn tiết kiệm được nhiều thời gian hơn tự mình đi tìm yêu vật Thông Huyền Thượng Cảnh mà giết.

Đang muốn gật đầu đồng ý đi thử thì Tần Mịch giật mình.

Hắn nhớ tới lời của tông chủ.

Tông chủ dặn dò hắn nhất định phải giành được hạng trước một trăm trong Tân Tú Bảng, vì thế tông chủ còn tặng Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ cho hắn.

Có vẻ như là tông chủ rất quan tâm tới xếp hạng này.

Nhưng mà ý đồ chân chính của tông chủ sẽ đơn giản như vậy sao?

Tông chủ của một tông môn đối địch với Bách Tông Liên Minh, muốn một xếp hạng trong Tân Tú Bảng làm gì?

Hơn nữa, nếu như phải xếp hạng, muốn dựa vào đó để dương danh thì trực tiếp chọn mấy người có cảnh giới cao trong tông môn như Lâm Khả Vô, vài phút thì đã đạt được hạng trước một trăm trong Tân Tú Bảng.

Nhưng mà tại sao tông chủ lại cho mình cơ hội?

Cũng bởi vì hắn nhận được ma pháp?

"Tông chủ nhấn mạnh muốn xếp hạng một trăm trong Tân Tú Bảng, có lẽ là chỉ chọn một mục tiêu cố định, để cho chúng ta nỗ lực tranh thủ đạt tới mục tiêu này, mục đích chính là muốn cho chúng ta rèn luyện mình, thuận tiện dùng thực chiến để tìm hiểu tác dụng của ma pháp. Bởi vì loại phương thức công kích bằng ma pháp mới vừa được sáng tạo ra."

"Chẳng lẽ tông chủ có ý muốn bồi dưỡng ta và Hoài Diệp là người mở đường cho Ma Pháp Dị Mạch?"

"Nếu đúng là như vậy, ta vì một cái tích phân mà chơi tiểu thông minh, không phải là lẫn lộn đầu đuôi sao?"

Trong đầu Tần Mịch liên tục xuất hiện mấy ý nghĩ, sau đó nghe Hạ Nghiệp kêu gọi ầm ĩ thì tỉnh táo lại.

Hạ Nghiệp cười tươi nói: "Vậy chúng ta đi."

Tần Mịch dừng bước, lắc đầu, nói: "Xin lỗi, ta đột nhiên cảm thấy chơi loại tiểu thông minh này không có ý nghĩa gì. Tích phân có thể kiếm rất nhiều, ý nghĩ cũng không lớn lắm."

Hạ Nghiệp sững sờ, sau đó vội vàng nói: “Tích phân càng cao thì cơ hội được thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa chọn trúng sẽ càng cao, tài nguyên mà tông môn cho cũng càng nhiều, đó không phải ý nghĩa sao?”

“Xin lỗi, đây không phải mục đích mà ta tới tham gia Tân Tú Chiến.” Tần Mịch ôm quyền, địch dọc theo một con đường nhỏ rời khỏi đây: “Sau này còn gặp lại.”

So với được thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa gì đó chọn trúng thì tu hành ở Bất Hủ Tông có sức hấp dẫn lớn hơn.

Còn tài nguyên tông môn gì gì đó.

Tông chủ đã hào phóng cho bọn họ một tấm Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Hào phóng một lần là đủ rồi.

Còn tài nguyên khác, thực ra thì trong tông môn đều mở ra hết, vẫn nên dựa vào thực lực của mình lấy.

Như vậy mới có ý nghĩa.

“Khốn nạn!” Lúc này, Hạ Nghiệp đã không thể nhịn được nữa.

Nếu còn không giết thì cơ hội sẽ vụt mất.

Còn những chuyện khác thì sau này hãy nói!

Ầm!

Nương theo một tiếng chấn mạch mạch môn màu vàng đất mở ra.

Khí thế Thông Huyền Thượng Cảnh như mây như biển ép tới sau lưng Tần Mịch.

Lúc này, Tần Mịch quay đầu lại, lui về sau vài chục bước, kéo ra một khoảng cách an toàn, hỏi: “Bằng hữu, ngươi làm cái gì vậy?”

Hạ Nghiệp lạnh lùng nhíu mày, nói: “Giết ngươi! Trừ cái đó ra thì còn có thể làm cái gì nữa! Ông đây vốn muốn dụ người đến một chỗ không có ai rồi mới giết, miễn cho thêm chuyện, không ngờ diễn lâu như vậy mà ngươi lại không mắc

mưu. Ngươi nghĩ ta nói với ngươi lâu như vậy là do coi trọng thực lực của ngươi thật?”

Vừa dứt lời, Hạ Nghiệp giương hai tay ra.

Bên cạnh, một cự thạch cao hơn nửa người bị hắn ôm lấy, sau đó ném ra ngoài. Sau khi ném cự thạch ra, thân hình Hạ Nghiệp cũng động. Đi theo sau lưng cự thạch, tay phải nắm quyền, mạch khí màu vàng đất nương theo một tiếng chấn mạch, bắt đầu hội tụ vào trong nắm tay, hình thành một cái sừng trâu.

Thấy thế, Tần Mịch cũng không đoái hoài tới những chuyện khác nữa, mở ra mạch môn, một chiêu Hỏa Long Thuật đánh tới.

Hỏa Long đỏ rực dễ dàng hòa tan cự thạch bay tới, sau đó nhào tới Hạ Nghiệp đang vọt tới.

Hạ Nghiệp đưa tay rút một cái thổ thuẫn từ dưới đất lên, trong nháy mắt khi Hỏa Long Thuật đụng vào thổ thuẫn, hắn thoát thân ra, nhanh chóng vòng qua một bên khác đánh tới Tần Mịch.

Bởi vì có tốc độ của Thông Huyền Thượng Cảnh cho nên Hạ Nghiệp không sợ gì cả.

“Cái thứ đó có thể đánh trúng ông đây sao?”

Nói xong, Hạ Nghiệp đã tới trước mặt Tần Mịch.

Nắm đấm hóa thành sừng trâu đột nhiên đâm vào phần bụng của Tần Mịch.

Đối với đòn công kích của Thông Huyền Thượng Cảnh, Tần Mịch không dám khinh thường, dùng trăm phần trăm trạng thái ứng đối. Hai cánh tay chộp vào sừng trâu, đồng thời thi triển ra Hỏa Linh Chi Thể. Dùng Địa Ngục Hỏa bọc lấy hai tay, túm lấy sừng trâu cách mình gần trong gang tấc. Kèm theo một sức mạnh lớn không ngừng truyền đến, Tần Mịch không nghĩ nhiều, dùng sức mạnh toàn thân.

【VIP】 Tần Mịch bốn bề thọ địch

Chương 710: Tần Mịch bốn bề thọ địch

Dưới tình huống đối phương không có thi triển linh thể, sức mạnh hoàn toàn không bằng hắn.

Nắm lấy sừng trâu đồng thời Tần Mịch cũng dùng sức nâng hắn lên, chân phải được Địa Ngục Hỏa bao bọc đá móc lên.

Động tác lưu loát liền mạch.

Ầm!

Nhưng mà, một cước đá ra trong nháy mắt này chỉ đá trúng vào cổ tay trái của Hạ Nghiệp.

Tốc độ phản ứng của Thông Huyền Thượng Cảnh quá nhanh, khi nhìn thấy Tần Mịch đá móc lên thì trong nháy mắt Hạ Nghiệp đã phòng ngự.

Nhưng mà mặc dù một đòn công kích này không thể đánh thẳng vào Hạ Nghiệp nhưng cũng làm cho Hạ Nghiệp phải liên tục lùi về mười bước.

Sau khi liên tục lùi lại mười bước, chân trái Hạ Nghiệp bước chéo qua một bước, dẫm vào một cái hố đất nhỏ mới đứng vững lại được.

Sau đó, vẻ mặt tràn đầy tự tin của Hạ Nghiệp chậm rãi cứng lại, cúi đầu nhìn tay của mình, cái tay bị Tần Mịch đá trúng.

Có chút run lên!

Vì mặt mũi, Hạ Nghiệp vội vàng đưa cái tay đang rung lên này ra sau lưng, nhưng khi cảm nhận được cảm giác tê liệt không thể tiêu trừ trong thời gian ngắn này thì trên mặt Hạ Nghiệp đã không còn tự tin như lúc nãy nữa.

Qua một cước này, có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Nếu một cước này là Thông Huyền Thượng Cảnh đá ra, hắn tin!

Nhưng nếu nói là Thông Huyền Hạ Cảnh đá ra thì hắn hoàn toàn không tin.

Nhưng mà bây giờ người bị đá chính là mình, hắn không muốn tin cũng không được.

"Rất tốt! Rất tốt!" Vừa nói chuyện, Hạ Nghiệp liên tục xòe tay ra rồi nắm lại, gia tốc huyết dịch lưu động để giảm bớt cảm giác tê liệt.

"Không ngờ được người còn là một người chuyên tu lực lượng. Man Yêu Linh Thể của Hạ gia ta được ca tụng là phòng ngự đệ nhất Hồ Thiên Địa, lực lượng linh thể, hôm nay ta cũng muốn lĩnh giáo một ít."

Nói xong, Hạ Nghiệp khẽ cắn răng, toàn bộ thân thể bắt đầu bành trướng.

Xoẹt ——

Quần áo trên người bị cơ bắp bành trướng chấn rách.

Nhưng mà vì có trường sam rộng che lại nên biến hóa của cơ bắp dưới quần áo cũng không lộ ra ngoài. Không tới mấy hơi thở, trường sam rộng bị căng phồng lên. Nhìn từng bắp thịt hằn lên trên quần áo, trạng thái thân thể khủng bố của Hạ Nghiệp đập vào mắt Tần Mịch.

Sau đó, Hạ Nghiệp nhặt một hòn đá lên, sau đó dùng cái tay không có bị tê đó nắm chặt lại.

Ầm!

Hòn đá vỡ thành mười mấy miếng, rơi lả tả dưới đất.

Hạ Nghiệp xắn tay áo lên nói: "Tiểu thành cảnh Man Yêu Linh Thể, xin chỉ giáo!"

"Trước giờ chúng ta không oán không thù chứ?" Cảm nhận được đối phương liên tục tăng khí tức lên, còn có sát ý lăng lệ, Tần Mịch có chút bó tay.

Này người có bệnh sao?

Người khác đều chạy về phía trước, vì muốn cướp yêu vật lấy được tích phân.

Nhưng sao người này lại để mắt tới hắn?

Chẳng lẽ… bọn họ bại lộ!

Lúc này, Hạ Nghiệp trào phúng: "Đúng là một thằng nhóc ngây thơ. Không oán không thù? Ngươi quen biết Bách Niệm Hương thì là có thù với ta. Chịu chết đi!"

Vừa dứt lời, Hạ Nghiệp đạp chân vọt tới. Sau mấy bước, kèm theo một tiếng mạch môn chấn chiến, một con Ngưu Yêu to lớn chậm rãi ngưng tụ ra. Ngưu Yêu với một đôi mắt đỏ căm tức nhìn Tần Mịch, cũng vọt theo Hạ Nghiệp tới. Tần Mịch thấy thế thì vội đánh ra một chiêu Hỏa Long Thuật, sau đó nhanh chóng lui về sau.

Dù sao thì đối phương cũng là Thông Huyền Thượng Cảnh.

Mặc dù Hỏa Linh Chi Thể không tệ nhưng cũng không thể bỏ qua khoảng cách giữa hai cảnh giới nhỏ được.

Oanh!

Hỏa Long bị Ngưu Yêu ủi một cái, nổ tung trên không trung.

Trong hỏa diễm cháy hừng hực, Hạ Nghiệp vững vàng vọt ra, cũng không có khiến cho Hạ Nghiệp bị thương, chỉ khiến cho Hạ Nghiệp dừng lại mấy hơi thở mà thôi.

Tần Mịch vừa lui về sau vừa âm thầm suy tính xem nên làm cái gì.

"Không được, dùng Hỏa Long Thuật để công kích Thông Huyền Thượng Cảnh thì hoàn toàn không đủ sức."

"Huống chi dùng nó đối kháng với thiên tài đứng đầu trong Hồ Thiên Địa, cường giả Tiên Thiên Dị Mạch như thế này thì ý nghĩa không lớn. Dù sao ta mới lấy được Hỏa Long Thuật không bao lâu."

"Nhưng mà Hỏa Xà Thuật thì ta lại tu luyện có thành tựu, nhưng mà nó cũng không đủ để đền bù khoảng cách hai cảnh giới nhỏ."

Nhanh chóng suy nghĩ một phen, Tần Mịch lấy một thanh kiếm ra.

Ngự Kiếm Thuật —— ra!

Kiếm hóa thành vệt trắng, lướt về phía Hạ Nghiệp.

Đương nhiên, Hỏa Long Thuật cũng không có nhàn rỗi, Ngự Kiếm Thuật vừa ra, Hỏa Long Thuật cũng theo sát sau đó.

Tần Mịch nghĩ thông suốt, nếu lực lượng của đối phương mạnh kinh người, vậy thì không cho hắn tới gần mình. Hỏa Long Thuật, Ngự Kiếm Thuật, hai bút cùng vẽ, đồng thời tiêu hao hắn.

Lúc này Hạ Nghiệp nhìn thấy Ngự Kiếm Thuật thì lập tức giật mình.

Trong thi đấu đội, Bách Niệm Hương dùng một chiêu này công kích hắn, cảnh tượng lúc đó lập tức hiện ra trước mắt hắn.

Cho đến bây giờ trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Cho nên sau một khắc, Hạ Nghiệp vô thức vội vàng vọt qua một bên, tránh né một kiếm này. Đầu óc trở nên rối bời.

Làm sao bây giờ?

Người này cũng biết loại kiếm pháp quái dị này.

Lỡ như hắn cũng lấy một cái chổi biết bay ra…

Hạ Nghiệp không khỏi run lên, trong đầu có chút sợ. Dĩ nhiên, không phải là vì sợ hãi Tần Mịch mà là sợ Tần Mịch lấy một cây chổi biết bay ra. Mắt thấy công kích của Tần Mịch đã tới trước mặt, đã không còn đường lui nữa, Hạ Nghiệp vội vàng né tránh một kiếm này, sau đó khống chế Ngưu Yêu sau lưng đón đỡ Hỏa Long. Bản thân hắn thì chăm chú nhìn chằm chằm thanh kiếm sau lưng, để phòng nó bay ngược về, đánh lén mình từ phía sau.

Oanh!

Ngưu Yêu đụng vào Hỏa Long, Hỏa Long nổ tung, trong nháy mắt, một cái biển lửa bao trùm Hạ Nghiệp.

Lần này Hạ Nghiệp đã không thể thong dong đón đỡ Địa Ngục Hỏa như lúc nãy nữa, hắn để mặc cho nso thiêu đốt, trong đầu chỉ nhớ lấy thanh kiếm đó.

Đến rồi!

Trong nháy mắt khi vệt trắng vọt vào trong biển lửa thì bị Hạ Nghiệp cảm giác được, Hạ Nghiệp vội vàng đặt một tay xuống đất, sau đó một cây cột đất lớn chừng gấp hai lần hắn từ dưới đất vọt lên, khi kiếm sắp đến trước mắt thì đột nhiên ném qua, đồng thời vội vàng lăn qua một bên mấy vòng. Hắn cũng không cho rằng mình dùng mạch khí ngưng tụ ra cột đá thì có thể ngăn được kiếm của Tần Mịch, hắn làm như vậy chỉ để giảm bớt tốc độ của kiếm, nếu không thì gần trong gang tấc, hắn hoàn toàn trốn không thoát.

【VIP】 Tần Mịch bốn bề thọ địch (2)

Chương 711: Tần Mịch bốn bề thọ địch (2)

Lực lượng của Man Yêu Linh Thể đứng thứ nhất trong Hồ Thiên Địa, phòng ngự đứng thứ nhất trong Hồ Thiên Địa, nhưng mà tốc độ phản ứng lại không phải là số một.

Tốc độ bay tới bay lui của kiếm này có phải đứng thứ nhất hay không thì còn chưa nói chắc được, nhưng mà hắn dám nói hắn chưa từng gặp được thủ đoạn công kích nào nhanh hơn nó.

"Không được, ta phải nghĩ cách tới gần hắn. Bị Hỏa Long tiêu hao lực lượng của linh thể, lại phải đề phòng thanh kiếm biết bay đó, tiếp tục như thế thì sẽ tái diễn lại cảnh tượng khi đối mặt với Bách Niệm Hương." Sau khi né một kiếm đó, Hạ Nghiệp tranh thủ gạt bỏ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cố gắng tìm cách giải quyết. Càng nghĩ, hắn càng muốn liều một lần, cược rằng Tần Mịch không có cái chổi biết bay đó.

Nếu như không có thì sau khi tới gần hắn được thì mọi chuyện đều dễ làm.

Dù sao cảnh giới còn nằm đó.

Hạ Nghiệp có thể chịu được mấy quyền của hắn?

Trong một khắc đồng hồ sau đó, Hạ Nghiệp vẫn luôn cố gắng đạt được mục tiêu này, dùng toàn bộ lực lượng.

Mặc dù đã có mấy lần hắn tới rất gần Tần Mịch, khoảng cách giữa hai người cũng chỉ có mấy trượng, nhưng mà chớp mắt một cái thì lại bị Tần Mịch kéo dài khoảng cách ra.

Bởi vậy, rõ ràng là vừa phải đối phó với Hỏa Long và thanh kiếm biết bay rồi đồng thời còn phải tìm cách tới gần Tần Mịch, thực sự quá khó.

Hạ Nghiệp vội vàng suy nghĩ tìm cách giải quyết.

Đáng tiếc, bình thường đã ít khi dùng tới đầu óc, bây giờ đột nhiên phải dùng thì sao có thể nghĩ ra được cách ngay chứ.

Theo thời gian trôi qua, Hạ Nghiệp càng đánh càng nổi nóng.

Hắn chưa bao giờ phải chịu đựng như vậy?

Mặc dù trước đó bị Hạ Kim chèn ép, không có được danh hiệu đệ nhất thiên tài của Hạ gia nhưng cũng chỉ thế thôi.

Cùng cảnh giới thì có mấy người dám khiêu khích hắn?

Nhưng mà chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi thì hắn hết bị Bách Niệm Hương làm nhục thì bây giờ khi đánh với Tần Mịch thì lại vướng tay vướng chân như vậy.

Nếu không phải có khoảng cách về cảnh giới thì hắn tuyệt đối sẽ bỏ đi ngay, không tiếp tục đánh nữa. Bởi vì có khoảng cách về cảnh giới cho nên Hạ Nghiệp tin tưởng mình nhất định có thể mài chết Tần Mịch.

…

"Hoằng Ô, chúng ta chia nhau ở đây đi." Nam Môn Thường nhìn lướt qua chung quanh, chọn hướng mình nên đi.

Bên cạnh, Hoằng Ô gật gật đầu: "Chờ thi đấu đồ yêu kết thúc, chúng ta cùng nhau đem vinh dự về Hạ gia."

Hai người nắm tay lại cụng một cái, nhìn nhau cười.

Thời khắc dương danh Hồ Thiên Địa đã đến!

Che giấu tung tích ở lại Vạn Tượng Môn nhiều năm như vậy, giờ đã đến lúc dùng thân phận thật dương danh trên sân khấu Hồ Thiên Địa.

Chỉ tiếc là ẩn giấu lâu như vậy, mục đích là để cho Tiềm Long Tông gặp khó trên Tân Tú Chiến của Bách Niên Thịnh Hội, nhưng không ngờ được lại bị Tiềm Long Tông chiếm thượng phong.

Bọn họ giải quyết được đám người Văn Mộng.

Kết quả lại để cho Bách Niệm Hương trục lợi, đạp bọn họ dưới chân.

Cũng may thi đấu đồ yêu là dựa vào thực lực cá nhân, chỉ cần đủ mạnh là được.

Hai người lần lượt quay đầu, đi về hai hướng khác nhau, phía trước là điểm xuất phát của mơ ước của bọn họ.

Nhưng đúng vào lúc này, Hoằng Ô đột nhiên dừng bước.

"Chờ một chút!"

"Được rồi, đi thôi, chờ cái gì mà chờ? Một nam nhân, sao lại như đàn bà vậy." Nam Môn Thường còn tưởng là Hoằng Ô không nỡ bỏ hắn, muốn nói vài câu để khích lệ đối phương.

Hoằng Ô nhướng mày, nói: "Ta mới cảm nhận được khí tức của Hạ Nghiệp, hình như hắn đang chiến đấu…"

Nam Môn Thường lạnh nhạt đáp lại một câu: "Vào Yêu giới không phải là vì đồ yêu sao."

Hoằng Ô lắc đầu, nói: "Không phải, hắn không có chiến đấu với yêu mà là chiến đấu với người."

"Người!" Vẻ mặt nhẹ nhõm của Nam Môn Thường lập tức cứng lại, nói: "Chẳng lẽ là Tiềm Long Tông, đi, đi giúp hắn!"

Hai người vội vàng chạy như điên tới chỗ phát ra khí tức của Hạ Nghiệp.

Sa sa sa ——

Thân thể Tần Mịch xuyên qua cành lá um tùm tạo ra tiếng kêu soàn soạt, trong quá trình chạy trốn, Tần Mịch vẫn ngự kiếm công kích, đuổi sát không buông tha cho Hạ Nghiệp.

Lúc này, chiến đấu đã kéo dài gần nửa canh giờ, từ bình nguyên đánh tới trong rừng rậm. Mặc dù Tần Mịch không thể giải quyết Hạ Nghiệp một cách đơn giản như giết một con yêu vật nhưng trong thời gian này, Tần Mịch cũng không vì cảnh giới chênh lệch mà bị thua thiệt.

Bàn về linh thể, Hỏa Linh Chi Thể mạnh hơn Man Yêu Linh Thể nhiều.

Bàn về mạch thuật, Hỏa Long Thuật phối hợp với Ngự Kiếm Thuật, trong tình huống cả hai hợp tác thì cũng không kém hơn thủ đoạn công kích của Hạ Nghiệp.

Cuối cùng bàn về dị mạch, Địa Ngục Hỏa Dị Mạch mạch hơn dịch mạch thuộc tính thổ một bậc.

Dưới tình huống ba cái đồng thời mạnh hơn, chênh lệch cảnh giới đã được bù đắp.

Chẳng qua là nếu muốn chiến thắng trong trận chiến này thì Tần Mịch vẫn chưa nghĩ ra cách gì tốt, chỉ có thể vừa đánh vừa chờ cơ hội. Chờ đợi khoảnh khắc đối thủ phạm sai lầm, để lộ ra sơ hở trí mạng.

Sau lưng, tiếng rống tức giận như bò của Hạ Nghiệp không ngừng vang lên.

"Tiểu tử, có gan thì đừng chạy!"

"người có còn là đàn ông hay không!"

"Ngươi là cái đồ hèn nhát!"

Tần Mịch nghe vậy thì chỉ cười một tiếng, vẫn duy trì tiết tấu, vừa công kích vừa lui về sau.

Lúc này Hạ Nghiệp càng đánh càng phiền lòng, chiến đấu lâu mà không có kết quả khiến cho trong lòng hắn càng ngày càng nôn nóng. Hết cách rồi, chỉ có thể lựa chọn "đấu văn", cố gắng chọn giận đối thủ.

Nhưng mà, Tần Mịch không chút dao động.

Hạ Nghiệp cũng buồn bực.

Hắn chưa bao giờ thấy người có thể nhẫn nhịn tốt như vậy.

Cho dù có mắng như thế nào đi nữa thì hắn cũng không tức giận.

Cho dù bị ân cần thăm hỏi phụ mẫu thì Tần Mịch vẫn bình tĩnh.

Giống như những tiếng chửi rủa đó đi từ lỗ tai bên trái vào rồi lại vọt thẳng ra từ lỗ tai bên phải vậy.

Hắn không phải thanh niên?

【VIP】 Khát vọng mạnh lên

Chương 712: Khát vọng mạnh lên

Làm gì có thanh niên nào nhịn được khi bị mắng như vậy?

Lại né một kiếm nữa, Hạ Nghiệp thoắt ẩn thoắt hiện giữa mấy cái cây, truy kích Tần Mịch, đồng thời trong đầu suy nghĩ xem có nên tiếp tục đuổi theo hay không.

Đang do dự thì Hỏa Long Thuật của Tần Mịch ập tới.

Né tránh không kịp, Hạ Nghiệp bị đánh cho chật vật, tóc bốc khói, Hạ Nghiệp lập tức đề khí, không thèm quan tâm nữa, tiếp tục truy kích.

Thời gian, tích phân, xếp hạng đều bị hắn ném ra sau ót.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, một giọng nói khác vang lên bên cạnh hắn, cảnh cáo.

"Hạ thiếu gia, phía trước là khu Mê Vụ, không thể đuổi theo nữa."

Hạ Nghiệp vội vàng quay qua nhìn, ở phía bên trái sau lưng hắn, hai người Nam Môn Thường và Hoằng Ô đang theo sát phía sau.

Hạ Nghiệp thấy thế thì vội vàng hô: "Các ngươi tới đúng lúc lắm, vây lại, giúp ta bắt được người này. Ta muốn rút gân lột da hắn!"

Nam Môn Thường vội mở miệng đáp lại: "Hạ thiếu gia, không thể đuổi theo nữa. Phía trước là một khu Mê Vụ."

Khu Mê Vụ, mọi người đều biết đây là chỗ nguy hiểm nhất trong rừng rậm.

Sương mù này không phải là sương mù bình thường, sương mù này là do yêu vật tạo ra. Cho dù ở bất kỳ chỗ nào của Hồ Thiên Địa, người bình thường khi nhìn thấy khu Mê Vụ trong rừng rậm thì đều sẽ không đi vào, bởi vì chắc chắn trong đó là sào huyệt của yêu vật. Nếu đi theo nhóm thì còn đỡ, có thể

nhưng mà như mấy người Hạ Nghiệp như vậy thì đi vào không khác gì là tìm đường chết.

Hạ Nghiệp nghe vậy thì vội vàng phóng cảm giác ra, vội vàng nhảy lên một cái, mượn cành lá phóng lên trên không rừng rậm.

Khi hạ xuống thì trên mặt Hạ Nghiệp có chút không cam.

Khẽ cắn răng, giậm chân một cái, nói với hai người Nam Môn Thường: "Mặc kệ, tóm lại ta nhất định phải giết chết hắn."

"Hắn là người cùng một nhóm với Bách Niệm Hương?" Hoằng Ô nhìn chằm chằm phía trước, sau đó thấy Tần Mịch thả ra mạch thuật với kiếm pháp thì hơi kinh ngạc.

Hạ Nghiệp gật đầu: "Đúng! Cho nên người này phải chết. Mặc dù không biết bọn họ tới từ chỗ nào nhưng chỉ cần là bạn của Bách Niệm Hương thì rất có thể sau này sẽ trở thành kẻ địch của Hạ gia. Hơn nữa, hắn mới tí tuổi như vậy mà thủ đoạn đã quá lợi hại, không thể bỏ mặc cho hắn tiếp tục trưởng thành được!"

"Đúng, vì Hạ gia, nhất định phải giết hắn." Hai người Nam Môn Thường nhìn nhau, lập tức bước nhanh hơn.

Hạ Nghiệp không chút do dự, chỉ huy: "Hai người các ngươi vòng theo hai bên trái phải bọc đánh, phân tán công kích của hắn. Hôm nay phải giết hắn!"

"Vâng!"

Hai người Nam Môn Thường gật đầu.

Ầm!

Ầm!

Hai cái mạch môn thuộc tính thổ mở ra.

Sau đó hai người tách ra, một người vòng qua bên phải Tần Mịch, một người thì tiếp tục ở bên trái, bộc phát ra tốc độ nhanh nhất, đuổi theo không bỏ.

Mặc dù trong thời gian ngắn thì bọn họ không thể đuổi kịp Tần Mịch.

Nhưng mà khu Mê Vụ khiến cho người ta sợ hãi càng ngày càng gần.

Hạ Nghiệp đắc ý cười nói: “Tiểu tử, ta xem bây giờ ngươi còn có thể chạy tới chỗ nào! Ngươi có gan thì ngươi chạy vô khu Mê Vụ đi, ha ha ——”

Chạy vô đó?

Đó chính là một con đường chết.

Ở đây, chỉ phải đối mặt với ba người bọn họ.

Trong khu Mê Vụ, cái chỗ mà cảm giác không dùng được đó, dưới tình huống nửa bước cũng khó đi thì còn phải đối mặt với rất nhiều yêu vật ẩn núp.

Chậc chậc ——

Ngẫm lại thì rất kích thích.

Hai người Hoằng Ô và Nam Môn Thường đã vận dụng Man Yêu Linh Thể, hóa thành hai con Ngưu Yêu to lớn phóng tới chỗ Tần Mịch: “Tiểu tử, để mạng lại!”

Giờ phút này, Tần Mịch đột ngột dừng bước, nhìn khu Mê Vụ gần trong gang tấc, lại quay đầu nhìn ba tên cường giả Thông Huyền Thượng Cảnh sắp đến sau lưng một chút.

Một người còn có thể đối phó được.

Ba người, cho dù hắn có làm như thế nào thì cũng không thể thủ thắng được.

Cho dù có thêm Tuyền Qua Đồ mà tông chủ cho, lại thêm năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ.

Trong lúc nhất thời, áp lực ập tới như là hồng thủy mãnh thú.

Đây là áp lực mà từ khi gia nhập vào Bất Hủ Tông thì hắn không còn cảm nhận được nữa.

Quả nhiên, bây giờ hắn vẫn còn non lắm.

Mặc dù có rất nhiều bản lĩnh học được từ Bất Hủ Tông, nhưng mà ra khỏi cửa, đâu phải ai cũng đơn đả độc đấu với mình.

Cho dù là đơn đả độc đấu thì cũng chưa chắc sẽ là cùng cảnh giới.

"Ta sẽ không chết ở đây chứ?"

Tần Mịch đột nhiên rất muốn mạnh lên.

Như vậy cũng sẽ không như là thú bị nhốt.

"Chạy đi! Ngươi chạy nữa đi! Ha ha ——tiểu tử thúi không biết tốt xấu!" Lúc này, Hạ Nghiệp bước chậm lại, bắt đầu chậm rãi tới gần Tần Mịch, vẻ đắc ý trên mặt càng đậm hơn.

Tần Mịch nhìn ba người Hạ Nghiệp ép sát từng bước, khẽ cắn răng một cái, quay đầu vọt vào khu Mê Vụ. Trước khi đi còn để lại một câu: "Ta nhớ kỹ các ngươi rồi."

Chỉ cần lần này hắn sống tiếp được.

Chỉ cần lần này hắn có cơ hội.

Đợi khi hắn trở nên mạnh hơn thì hắn sẽ một kiếm lấy mạng ba người này!

Để báo mối thù ngày hôm nay!

Khi nói xong, Tần Mịch chui vào trong sương mù.

Nhìn bằng mắt thường thì không thấy.

Cảm giác dò xét không được.

Tần Mịch giống như là đột nhiên biến mất.

Nam Môn Thường gấp gáp kêu: "Đứng…"

Hoằng Ô vội vàng nhìn về phía Hạ Nghiệp, hỏi: "Hạ thiếu gia, làm sao bây giờ?"

"Tiểu tử này cũng rất có cốt khí, tình nguyện bị yêu vật ăn cũng không để cho chúng ta giết." Hạ Nghiệp phun một bãi nước bọt, nhìn hướng Tần Mịch biến mất, phỉ nhổ: "Đi! Trong khu Mê Vụ khắp nơi đều là yêu vật, sau khi đi vào thì chắc

chắn phải chết. Đằng nào cũng phải chết, bị chúng ta giết hay là bị yêu vật ăn thì cũng vậy thôi.”

Hai người Nam Môn Thường và Hoằng Ô gật gật đầu, thu mạch môn lại.

Hạ Nghiệp nói tiếp: “Được rồi, các ngươi nên làm cái gì thì làm đi. Đúng rồi, nếu gặp được người của thế lực này thì tiếp tục giết, một tên cũng không để lại!”

Hai người Nam Môn Thường và Hoằng Ô đáp: “Vâng!”

【VIP】 Lợi dụng Bách Tông Liên Minh

Chương 713: Lợi dụng Bách Tông Liên Minh

Lại nói Ôn Bình.

Ôn Bình dùng tinh thần lực đánh ngất xỉu người mà Bách Tông Liên Minh phái đến theo dõi mình, sau đó để Hô Lan xuống xe thú. Còn hắn thì một mình ngồi xe về khách sạn.

Không bao lâu sau, Tử Nhiên trở về, chuyển lời của Bùi Vu cho Ôn Bình.

Bùi Vu muốn gặp người đứng sau Ôn Bình rồi mới quyết định.

Nhưng mà Ôn Bình biết đi đâu tìm cao nhân?

Chỉ có một cái hệ thống đứng sau hắn.

"Xem ra Tán Nhân Dịch này là không có cơ hội gì." Ôn Bình nói thầm.

Mặc dù Tử Nhiên là một trong số không nhiều những Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng ở Hồ Thiên Địa, nhưng đối với Bùi Vu thì vẫn rất tán thưởng và kính ngưỡng. Sau khi nói chuyện với nhau ở quán rượu một chút thì cảm thấy đối với Bất Hủ Tông bây giờ thì minh hữu Tán Nhân Dịch này hoàn toàn có thể hợp tác. Trước mắt không cần sợ Bùi Vu có ý nghĩ gì.

Sau khi nói rõ lý do với Ôn Bình thì Tử Nhiên chờ Ôn Bình ra quyết định.

Sao cứ nhất định phải là phụ thuộc mà không nghĩ một cách khác dễ cho cả hai bên, cũng dễ ứng phó với Bách Tông Liên Minh.

Nhưng mà Ôn Bình đã quyết định từ bỏ Tán Nhân Dịch.

Cho nên trong đầu hoàn toàn không có ý khác.

"Tông chủ, Bùi Vu hứa với lão thân, trăm năm sau hắn sẽ cố hết sức nâng đỡ Bất Hủ Tông, Bất Hủ tông cần gì thì hắn sẽ

ưu tiên trước. Ngài xem?" Tử Nhiên nhìn sắc mặt Ôn Bình, cố gắng nhìn ra chút mánh khóe trên mặt Ôn Bình. Nhưng mà Ôn Bình yên lặng không nói, nghiêm túc nghe nàng nói chuyện.

Ôn Bình hỏi: "Nói xong rồi?"

Tử Nhiên lại nhấn mạnh một câu: "Lão thân cho rằng có thể hợp tác với Tán Nhân Dịch."

Ôn Bình nhếch miệng mỉm cười, dùng giọng điệu trưởng bối nói chuyện với vãn bối, nói: "Tử Nhiên, ngươi có biết bổn tông chủ muốn xây dựng một thế lực như thế nào không?"

"Tông chủ cứ nói."

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình nói chuyện này với nàng.

Tử Nhiên cũng nghiêm túc nghe.

Ôn Bình nói tiếp: "Nhớ kỹ, Bất Hủ Tông phải là một tông môn có thể trấn áp thời đại và sáng tạo thế giới mới."

"Trấn áp, sáng tạo…" Tử Nhiên cẩn thận ngẫm nghĩ bốn chữ này.

Cái hiểu cái không.

Nàng có thể cảm nhận được hùng tâm của tông chủ.

Nhưng mà nàng không hiểu sáng tạo thế giới mới là có ý gì.

Ôn Bình nói: "Nếu Bùi Vu lại tới tìm ngươi thì ngươi cứ dựa vào ý của ta lúc trước mà trả lời hắn. Đúng rồi, đêm nay có muốn cùng ăn cơm hay không?"

"A!" Ôn Bình bỗng nhiên đổi chủ đề, Tử Nhiên ngây ngẩn cả người.

Sao tự nhiên lại nói tới chuyện ăn cơm.

Ôn Bình nói: "Nếu người có việc thì thôi."

"Không có, không có." Tử Nhiên vội vàng gật đầu.

"Vậy ngươi chuẩn bị một chút, đợi chút nữa chúng ta xuất phát." Mới đầu Ôn Bình muốn một mình đi mời phụ thân ăn cơm, nhưng mà nghĩ đến đêm nay Tử Nhiên một mình đến

khách sạn, dứt khoát kêu nàng đi cùng, hơn nữa, Tử Nhiên cũng không phải người ngoài. Phụ thân là tông chủ đời trước của Bất Hủ Tông, theo bối phận thì Tử Nhiên vẫn phải kêu một tiếng lão tông chủ.

…

Một bên khác, Hô Lan cầm bảy trăm miếng bạch tinh, chuyện đầu tiên hắn làm là đi tìm sư huynh của hắn.

Bên phía tổ chức tình báo thì chỉ cần tốn bạch tinh là có thể giải quyết được, nhưng mà bên phía sư huynh của hắn thì Hô Lan không dám bảo đảm.

Chỉ có thể đánh cược một lần, tin tức hắn gia nhập vào Bất Hủ Tông còn chưa bị hắn biết được.

Thuận đường mua mấy vò rượu ngon, Hô Lan một khắc cũng không dám trễ nãi, cầm rượu vội vàng tới cửa.

Lúc này đã là chạng vạng tối, Hô Lan khẽ gõ cửa, sau đó nghe được tiếng người giữ cửa bên trong vọng ra.

Người giữ cửa biết Hô Lan, dẫn Hô Lan đi thẳng đến thư phòng.

Bên ngoài thư phòng, Hô Lan vừa mở miệng, còn chưa nói dứt câu thì người trong thư phòng đã lên tiếng ngắt lời hắn.

“Còn dám tới tìm ta?”

Trong giọng người nói không có ý tốt.

Biểu cảm trên mặt Hô Lan cứng lại.

Biết rồi?

Hô Lan chỉ có thể nghĩ theo chiều hướng tốt, sau đó nở một nụ cười, vừa đi vào vừa nói: “Sư huynh, đã mấy ngày này không gặp, sư đệ nhớ ngươi muốn chết. Nhìn xem ta đem cái gì tới cho ngươi?”

“Rượu mơ. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể nghĩ ra được.” Trong lúc nói chuyện, sau đống sổ sách chất như núi trên bàn, một bóng người cao to chậm rãi đứng dậy, một đôi mắt ưng nhìn chằm chằm Hô Lan: “Lá gan của ngươi lớn lắm.

Ta vừa mới lấy được tin tức ngươi gia nhập Bất Hủ Tông thì ngươi lại tự mình đưa tới cửa."

Lần này, Hô Lan hoàn toàn ngơ ngẩn.

Đối phương biết hết.

Từ từ, trên gương mặt tràn đầy nhiệt tình của Hô Lan bắt đầu chuyển thành cảnh giác.

"Không cần khẩn trương, Trần Hiết ta còn chưa đến mức dùng đầu của sư đệ mình để đổi công lao." Trần Hiết lấy một cái ghế vuông ngồi xuống, chỉ chỉ, ra hiệu cho Hô Lan cũng ngồi xuống.

Nhưng mà Hô Lan vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp nói chuyện thì Trần Hiết lại nói: "Ta không ngờ được ngươi lại từ bỏ tiền đồ tốt đẹp, đi lên một con đường cùng. Xem ra sau này, phải định nghĩa lại mối quan hệ giữa hai chúng ta."

Hô Lan đáp: "Sư huynh sẽ vĩnh viễn không phải là kẻ địch của ta."

Trần Hiết nói: "Đến lúc đó thì sợ rằng ngươi sẽ thân bất do kỷ. Hô Lan, đi thẳng vào vấn đề đi, lúc này ngươi tới tìm ta, chuyện ngươi muốn nhờ cũng không nhỏ chứ?"

"Sư phụ kêu ta tới kêu ngươi làm một chuyện." Hô Lan nói lý do mình đã nghĩ kĩ ra.

Nếu Trần Hiết đã biết chuyện hắn gia nhập vào Bất Hủ Tông.

Vậy thì bây giờ hắn chỉ có thể đánh cược là Trần Hiết vẫn còn nể mặt sư phụ.

Trần Hiết tự lẩm bẩm một tiếng: "Sư phụ?"

Hô Lan nói tiếp: "Đúng, sư phụ muốn ngươi lan truyền một tin tức ra ngoài, có thể nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, có thể rộng bao nhiêu thì rộng bấy nhiêu."

"Sao ta có thể tin ngươi được?" Trần Hiết nhìn người sư đệ đã trở thành một thành viên của thế lực đối địch này của mình, trong đầu trần đầy nghi ngờ.

Nếu như là lúc trước thì hắn tuyệt đối sẽ không nghi ngờ gì cả.

Nhưng bây giờ thì không giống như vậy.

Địa vị của hắn trong Bách Tông Liên Minh cũng không thấp, ngoại trừ mấy vị Ngân cấp chủ sự trên hắn thì không có ai nữa.

Nếu Hô Lan lừa hắn, sai một bước thì sẽ vạn kiếp bất phục.

【VIP】 Long gia, Hà Phủ chợt nổi lên xung đột!

Chương 714: Long gia, Hà Phủ chợt nổi lên xung đột!

Hô Lan cũng không giải thích, tiếp tục nói: “Tin tức mà sư phụ muốn ngươi lan tuyền chính là tin tức có liên quan tới Bất Hủ Tông, có thể nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiều, có thể rộng bao nhiêu thì rộng bấy nhiều. Đối với ngươi thì chuyện này vốn là chức trách của ngươi, nếu không phải sư phụ yêu cầu thì ta đâu có tới tìm ngươi làm chuyện này?”

“Lan truyền tin tức của Bất Hủ Tông…” Trần Hiết trầm mặc.

Trong quá trình này, Hô Lan cực kỳ thấp thỏm.

Hắn đã cam đoan với tông chủ.

Nếu như làm hỏng chuyện thì sẽ rất xấu hổ.

Đây chính là chuyện lớn đầu tiên mà tông chủ giao cho hắn làm sau khi hắn gia nhập vào Bất Hủ Tông!

Một lúc lâu sau, Trần Hiết khẽ gật đầu.

Hô Lan cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Hiết nói: “Nói lại với sư phụ, chuyện này Trần Hiết nhất định sẽ làm thỏa đáng. Nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất! Không tới mười ngày thì hơn phân nửa phân hội của Bách Tông Liên Minh trong Hồ Thiên Địa đều biết được chuyện này!”

“Đã làm phiền sư huynh rồi, rượu này…”

“Còn muốn lấy về? Buông xuống!”

“Được rồi.”

Hô Lan ngoan ngoãn để rượu lại, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, đó là năng lực của Trần Hiết.

Nếu như hắn cũng lôi kéo được sư huynh này tới thì có phải là một công lớn hay không?

Không nói tới Trần Hiết sư huynh chính là một Nhị Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, cũng không nói thực lực của hắn đã đạt tới Trấn Nhạc Thượng Cảnh, chỉ riêng chuyện hắn quản lý tổ chức tình báo ở Bách Tông Liên Minh nhiều năm như vậy, chắc chắn những thứ mà hắn biết rất có ích lợi cho Bất Hủ Tông.

"Đúng rồi, sư huynh, không bao lâu nữa thì sư phụ sẽ rời khỏi Hạo Hãn Thành, ngươi tìm một thời gian rảnh đi thăm nàng một chút. Lão nhân gia nàng thường xuyên nhắc tới ngươi."

Dứt lời, Hô Lan thầm nở một nụ cười gian xảo.

Sau khi Trần Hiết gật đầu, Hô Lan quay người cáo từ.

Mồi câu đã thả, chuyện tiếp theo là từng bước để cho vị su huynh này của mình cắn câu.

Vân Hải Lâu.

Khi màn đêm dần dần bao phủ vùng trời này, Long Nguyệt và Ôn Ngôn vội vàng trở về.

Bọn họ vơ vét cả ngày trong từng cái thương hội, phòng đấu giá của Hạo Hãn Thành, hai người thu hoạch tương đối khá, trong thời gian ngắn, bọn họ mua được không ít thiên tài địa bảo có thể khôi phục thương thế.

Nhưng kèm theo đó, bạch tinh mà bọn họ mang theo cũng tiêu hao gần như không còn. Bởi vì thiên tài địa bảo vẫn luôn là mặt hàng khan hiếm, không chỉ bọn họ có nhu cầu, gần như mỗi lần Long Nguyệt đều bất đắc dĩ dùng giá cao hơn giá thị trường để mua. Hành động của nàng có chút khác thường, dễ khiến cho người khác chú ý tới, làm trái với lời dặn của Long Dã, nhưng mà Long Nguyệt cũng không để ý được nhiều như vậy nữa.

So với bị Hà Phủ, Long Dương Vương thăm dò được thì nàng biết vị ca ca này của mình lo lắng muốn nhanh chóng hồi phục thương thế hơn.

Vừa mới lên lầu thì thấy Long Dã đã đứng ở đầu cầu thang chờ sẵn, trong mắt còn mang theo chút khát vọng.

"Sao rồi?"

Long Nguyệt đáp: "Ta nói cho ngươi biết, khi ngươi về thì phải thanh toán lại cho ta. Ta ra ngoài chỉ đem theo có chút bạch tinh như thế, bây giờ lại dùng hết cho ngươi. Nếu như có thứ tốt như Hãn Thạch… ta lỗ chết rồi."

Long Dã đâu có rảnh nghĩ tới mấy chuyện này của Long Nguyệt, cầm lấy tàng giới mà Long Nguyệt đưa tới, sau đó dặn dò: "Được rồi, ít nói lời ong tiếng ve, bây giờ ngươi đi xuống dưới chặn tất cả mọi người muốn lên lầu cho ta. Nhớ kỹ, cho dù là ai thì cũng thể để cho hắn lên lầu quấy rầy ta."

Nắm chặt tàng giới chứa thiên tài địa bảo, Long Dã vội vã vào phòng, đóng cửa lại.

Long Nguyệt vốn định nói thêm mấy câu, thấy Long Dã gấp gáp như vậy thì bất đắc dĩ liếc mắt ra hiệu cho mấy tên thị vệ sau lưng, kêu bọn họ trấn giữ ở đầu cầu thang.

Thị vệ cũng hiểu ý trong câu nói của Long Dã, lúc trấn giữ ở đầu cầu thang, đao cũng ra khỏi vỏ.

Lưỡi đao sáng loáng tỏa ra sát ý bức người.

Lúc này, Long Nguyệt vừa mới quay người, muốn dẫn Ôn Ngôn rời đi thì nghe được có tiếng người vội vã đi lên lầu

Là thị nữ của Vân Hải Lâu!

Thị nữ trẻ cung kính nói: "Đại nhân, dưới lầu có người cầu kiến."

Long Nguyệt nhướng mày, thầm nghĩ không phải là người của Hà Phủ và Long Dương Vương đến đó chứ?

Sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó?

So với người của Bách Tông Liên Minh hoặc là người của Tán Nhân Dịch thì người của Hà Phủ và Long Dương Vương tới mới khó đuổi đi.

Cho dù là Bán Thế Phù Trầm Hà Niên.

Hoặc là Thiên Mộc Thống Lĩnh của Long Dương Vương.

Cả hai người này đều không phải là loại tốt lành gì.

Lần thứ nhất bị cự ở ngoài cửa, lần thứ hai, muốn đuổi bọn họ đi thì sợ là không thể.

Nàng không muốn biết người ca ca này của mình đang âm mưu cái gì, nhưng mà Hà Niên và Thiên Mộc Thống Lĩnh chắc chắn muốn biết.

"Là ai?" Long Nguyệt hi vọng sẽ không phải là sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó.

Thị nữ trẻ đáp: "Lầu dưới, một vị đại nhân nói hắn họ Hà, chỉ cần nói cho ngài thì ngài sẽ biết. Hắn còn kêu ta nói lại cho ngài một câu, nếu như không gặp thì đừng có trách sao bọn họ đánh lên."

Nói đến đây, thị nữ trẻ tỏ vẻ bối rối.

Nàng biết rất rõ người trước mặt này là tồn tại như thế nào.

Thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa đó!

Một khi phân tranh giữa những người này bùng nổ, vậy thì Vân Hải Lâu biến mất cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi, mà nàng mất mạng cũng là chuyện chắc chắn.

Dù sao nàng chỉ là Thông Huyền.

Lúc này Long Nguyệt nghe nói là họ Hà thì lập tức nhíu mày lại, không tự chủ được quay qua nhìn Ôn Ngôn bên cạnh, sau đó chậm rãi phất phất tay, đuổi thị nữ đi.

Cả buổi sau, Long Nguyệt mới nói với Ôn Ngôn: "Ôn Ngôn, ngươi đừng xuống dưới."

"Ừm." Ôn Ngôn gật đầu.

Người khiến cho Long Nguyệt cũng phải cau mày, hắn có xuống cũng không giúp đỡ được cái gì.

【VIP】 Long gia, Hà Phủ chợt nổi lên xung đột! (2)

Chương 715: Long gia, Hà Phủ chợt nổi lên xung đột! (2)

Sau đó Long Nguyệt đi xuống cầu thang, vừa đi trong đầu vừa nghĩ chắc chắn là khi mình mua thiên tài địa bảo thì gây ra động tĩnh quá lớn.

Nhưng mà nàng vừa về tới Vân Hải Lâu thì bọn họ cũng vừa tới, Long Nguyệt đoán có thể là Hà Niên và Thiên Mộc đã núp trong bóng tối theo dõi nàng. Mặc dù đều là là nửa bước Địa Vô Cấm, nhưng dưới tình huống nàng không có phóng cảm giác ra thì Hà Niên và Thiên Mộc có rất nhiều cách khiến cho nàng không phát hiện ra được sự tồn tại của bọn họ.

Nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác đã đi tới lối rẽ vào lầu một, từ chỗ rẽ này thì có thể nhìn thấy toàn bộ lầu một.

Hà Niên, Thiên Mộc Thống Lĩnh ngồi ở một cái bàn vuông, đang nói chuyện với nhau.

Không hẹn mà hai người cùng nhìn về phía chỗ rẽ cầu tháng, Long Nguyệt đang đứng đó.

Long Nguyệt mới đầu dừng bước nhưng lại bất đắc dĩ bước tiếp, từng bước đi xuống lầu một. Mỗi một bước giẫm lên cầu thang bằng gỗ đều sẽ phát ra một tiếng vang trầm trầm, giống như là đang đánh trống vậy. Kèm theo đó là tâm trạng vốn đang thấp thỏm của Long Nguyệt khi đi tới lâu một thì lại trưng ra bộ mặt lạnh lẽo.

“Có chuyện gì sao?”

Khóe miệng Hà Niên nở một nụ cười lạnh, không nói lời nào.

Bên phía Long Dương Vương, Thiên Mộc Thống Lĩnh mở miệng nói: “Không có chuyện gì, chỉ muốn đến thăm Long Dã huynh đệ thôi.”

Dứt lời, Thiên Mộc đừng dậy, cất bước đi lên cầu thang.

Nhưng mà hắn không có lên lầu mà đứng chờ ở bậc cầu thang thứ nhất. Đưa tay vị lan can, sau đó đứng yên ở đó.

Mà ánh mắt Thiên Mộc thì nhìn chằm chằm Long Nguyệt.

Long Nguyệt biết lúc này mình càng nói nhiều thì sẽ càng sai nhiều, hờ hững nói: "Long gia ta cũng không có liên quan gì tới các ngươi, bình thường ca ca ta cũng không có lui tới với các ngươi, gặp cái gì mà gặp?"

Vẻ mặt Thiên Mộc không thay đổi, nói mấy chữ khiến cho người nghe run sợ ra.

"Thương thế của hắn không nhẹ chứ?"

"Không cần các ngươi quan tâm!" Trong lòng Long Nguyệt hơi hồi hộp một chút, quay người lạnh lùng trả lời một câu.

Thiên Mộc nói tiếp: "Long Dương Vương vẫn luôn kính Long gia. Thiên Mộc ta là người của Long Dương Vương, đương nhiên cũng sẽ là như thế. Nhưng mà, ta cảm thấy có một số việc vẫn nên nói ra mới tốt. Theo ta được biết thì Long Dã chủ động yêu cầu tới Hồ Thiên Địa. Tục ngữ nói, không có lợi ích thì không thức sớm, Long gia các ngươi thật sự cần mấy thiên kiêu non nớt của Hồ Thiên Địa này? Chỉ sợ là không phải chứ."

Thiên tài của Hồ Thiên Địa cũng không tệ, nhưng mà thiên kiêu như thế này thì Triều Thiên Hạp cũng có.

Thậm chí ở Triều Thiên Hạp còn tốt hơn.

Long gia cũng không phải là thế lực không hấp dẫn được thiên kiêu ở Triều Thiên Hạp gia nhập vào.

Long Nguyệt nghe vậy thì vẫn lạnh nhạt đáp lại một câu: "Đâu cần ngươi quan tâm, ta thích tới Hồ Thiên Địa chơi, không được sao?"

Long Nguyệt dứt lời, sau đó tỏ thái độ là mình sẽ không nói gì cả.

Không cho bọn họ nắm được bất kỳ sơ hở nào!

Muốn lấy được tin tức từ miệng nàng, không có chuyện đó đâu.

Dáng vẻ này, Thiên Mộc có thể nhịn được, dù sao Long Dương Vương không phải là địch nhân của Long gia. Nhưng mà Hà Niên bên cạnh lại không chịu nổi, Hà Phủ là đối thủ cạnh tranh với Long gia. Đột ngột, Hà Niên một chưởng đánh gãy chân bàn, giận dữ nói lớn: "Thiên Mộc, đừng nói nhảm, trực tiếp lên! Long Dã bị cường giả bí ẩn đó đánh cho trọng thương, thừa dịp bây giờ hắn còn chưa có hoàn toàn khôi phục thương thế, xông lên trực tiếp dùng đao ép hắn nói ra. Ta cũng không tin Long Dã hắn lại rảnh rỗi như vậy, sẽ chủ động đi tới chỗ như Hồ Thiên Địa. Chắc chắn là hắn đã tìm được cơ hội đột phá Địa Vô Cấm!"

Cơ hội đột phá Địa Vô Cấm, câu nói này vang lên, trong mắt Thiên Mộc lóe lên một tia sáng.

Sau đó, Thiên Mộc vô thức giật giật ngón tay, nắm lấy lan can mà hắn dựa vào.

Không sai, Thiên Mộc động lòng.

Đột phá Địa Vô Cấm có sức hấp dẫn quá lớn.

Long Nguyệt nghe hắn nói như vậy thì lập tức nổi giận.

"Ngươi dám!"

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ba cái mạch môn lập tức mở hết ra!

Mạch môn màu vàng kim tỏa ra mạch khí dào dạt.

Long Nguyệt không có hứng thú muốn biết Long Dã đang âm mưu gì, lại càng không muốn biết mục đích Long Dã tới Hồ Thiên Địa, nhưng cho dù mưu tính cái gì thì hắn cũng là ca ca ruột của nàng, nói thế nào thì nàng cũng không thể để cho người của Hà Phủ và Long Dương Vương nhúng tay vào.

Nếu đó là cơ hội đột phá Địa Vô Cấm thật.

Vậy thì hôm nay nàng càng không thể để cho Hà Niên đi lên.

Chẳng qua là xung đột này tới quá đột ngột, Ôn Ngôn còn đang ở trên lầu, nếu đánh lên, lan đến gần Ôn Ngôn thì nàng phải ăn nói như thế nào với Ôn Bình, phải ăn nói như thế nào với tỷ tỷ?

Thấy thế, những tạp dịch, thị nữ vốn còn ở lầu một dồn dập trốn đi. Nhưng mà bọn họ cũng biết, cho dù trốn thì cũng có ích lợi gì đâu? Nếu đánh thật, mấy cái phòng ốc bằng gỗ này có thể ngăn cản được mạch khí xung kích sao. Linh thể của bọn họ cũng như vậy sao?

Ngay lúc Hà Niên cũng chuẩn bị mở ra mạch môn thì Long Nguyệt nhìn về phía Thiên Mộc, không khách khí chút nào, mở miệng hỏi: "Cho nên, Long Dương Vương định đứng về phe của Hà Phủ đối phó Long gia ta sao?"

Thiên Mộc lập tức sững sờ.

Câu hỏi này của Long Nguyệt quá sắc bén, hắn không biết trả lời như thế nào.

Mục đích hắn tới lần này chỉ là vì thăm dò hư thực, hắn thật sự không muốn động thủ. Đi tới với Hà Niên cũng chỉ là trùng hợp, hai người đồng thời đến Vân Hải Lâu mà thôi.

Bây giờ tình huống đã phát triển đến mức động thủ, hắn giúp Hà Niên thì cũng đồng nghĩa với việc kết thù với Long gia, tuy rằng mục đích của hai người đều giống nhau, nhưng hắn và Hà Niên không giống nhau. Hơn nữa, mặc dù hắn cũng muốn động thủ nhưng mà Long gia và Hà Phủ đều có thế lực ngang nhau ở Triều Thiên Hạp, Long Dương Vương đều muốn lôi kéo, mục đích là làm lớn mạnh phe phái của mình.

【VIP】 Long Nguyệt thua nhanh chóng

Chương 716: Long Nguyệt thua nhanh chóng

Trong tình huống Hà Phủ còn chưa chọn đứng về phe nào, hắn tùy tiện gây xung đột với Long gia thì sợ là sẽ làm hỏng chuyện của Long Dương Vương.

Hắn cũng muốn biết Long Dã tới Hồ Thiên Địa là có mưu đồ gì.

Cũng muốn chia một chút canh.

Nhưng mà ban đầu hắn chỉ định tìm đường hợp tác một chút, cũng không đối kháng với Long gia.

Đương nhiên, nếu đúng là cơ hội đột phá Địa Vô Cấm thật thì hắn cũng có thể suy tính một chút xem nên động thủ với Long gia, dù sao sức hấp dẫn của Địa Vô Cấm lớn hơn nhiều.

Thấy Thiên Mộc giữ im lặng, Long Nguyệt lại nói tiếp: "Nếu không giúp Hà Niên, Thiên Mộc Thống Lĩnh, mời lui ra khỏi Vân Hải Lâu."

Vừa dứt lời, giọng Hà Niên vang lên.

"Thiên Mộc, nếu chờ Long Dã khôi phục thương thế, vậy thì chúng ta không còn cơ hội nữa. Long Dã ở thời kỳ toàn thịnh, cho dù là ngươi hay ta thì đều không phải là đối thủ của hắn."

Ý của Hà Niên rất rõ ràng, thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn.

Thiên Mộc nghe vậy thì sắc mặt không thay đổi, liếc mắt nhìn Long Nguyệt một cái, sau đó chậm rãi đi từ cầu thang ra thẳng cửa.

Cho đến lúc này, Thiên Mộc vẫn không nói gì.

Ai cũng không biết Thiên Mộc đang nghĩ như thế nào.

Nhưng Thiên Mộc lại biết rất rõ mình nên làm gì, hắn không phải là địch nhân của Long Dã, mặc dù mục đích mà

Long Dã tới Hồ Thiên Địa khiến cho hắn thèm nhỏ dãi nhưng không đáng cho hắn động thủ. Hơn nữa mục đích hắn tới đây đã đạt được hơn phân nửa, lại càng không có lý do nào để 'điên' chung với Hà Niên. Xác định Long Dã có mưu đồ là đủ rồi.

Khi Thiên Mộc đi ra ngoài, Hà Niên lại kêu hai tiếng.

Nhưng vẫn không có kết quả!

Rơi vào đường cùng, Hà Niên chỉ đành tự mình động thủ.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tam mạch đều mở.

Mạch khí màu vàng đất lập tức nhộn nhạo lên, tranh phong với mạch khí màu vàng kim sắc bén.

"Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn cản ta?"

Vừa dứt lời, tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ giấu dưới ống tay áo cũng hiện ra.

Trong mắt Hà Niên, loại nửa bước Địa Vô Cấm dựa vào tài nguyên để tích tụ ra như Long Nguyệt này thì hoàn toàn không có bất kỳ uy hiếp gì với hắn, tuy nhiên hắn cũng phải tốc chiến tốc thắng.

Tuyệt đối không thể để cho Long Dã có cơ hội khôi phục.

Long Nguyệt hờ hững đáp, cũng bày ra tư thế phòng ngự: "Vậy thì ngươi tới thử xem?"

Chẳng biết lúc nào, Long Nguyệt đã cầm một cây dù màu hồng phấn trong tay.

Mặt dù bung ra, che ở trước người.

Ngoại trừ có vẻ ngoài rất đẹp thì cây dù này còn đặc biệt ở chỗ cách mà Long Nguyệt nắm dù.

Bình thường khi người ta cầm dù thì đều cầm cán dù, nhưng mà Long Nguyệt cầm dù thì lại dùng tay trái nắm lấy

mặt dù, tay phải nắm lấy nan dù, nhìn giống như là đang cầm một thanh kiếm.

"Phi Nguyệt ——" Khi nhìn thấy cây dù này thì Hà Niên không khỏi phun ra hai chữ này, trong mắt lóe lên chút kinh ngạc.

Ý muốn động thủ cũng hơi ngừng lại.

Không sai, Hà Niên biết cây dù này.

Hơn nữa cây dù này cũng có sức chấn nhiếp không nhỏ.

Trong lòng Hà Niên càng thêm coi trọng Long Nguyệt: "Không ngờ được nó lại bị Long gia mua đi."

Một năm trước, một vị cường giả Địa Vô Cấm qua đời, sát khí bên người của nàng là "Phi Nguyệt" cũng theo đó mà lưu lạc vào trong tay người khác, cuối cùng rơi vào trong tay của người đấu giá.

Lúc đó cây dù này bị rất nhiều người tranh cướp, Hà Phủ cũng tham dự nhưng mà lại thất bại tan tác mà về.

Một cái vũ khí của cường giả Địa Vô Cấm, ít nhất cũng là do Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo ra. Đương nhiên là Phi Nguyệt cũng là như thế. Vũ khí mà Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo ra có thể câu thông mạch môn, Tuyền Qua Đồ, khả năng tăng phúc cho thực lực không gì sánh kịp. Vũ khí do Tuyền Qua Thần Tượng càng mạnh mẽ chế tạo ra thì hiệu quả càng rõ rệt.

Cụ thể có thể tăng phúc bao nhiêu thì không nói rõ được, hoàn toàn dựa vào mức sử dụng thành thạo của người cầm nó. Nhưng mà ít nhất cũng có thể dùng nó để rút ngắn khoảng cách về thực lực của Long Nguyệt và hắn. Hắn chỉ có Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc, bây giờ hắn cũng không dám nói mình có thể sánh ngang với Long Nguyệt đã có Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ lại thêm Phi Nguyệt.

"Suy cho cùng thì cũng là chủ hệ của Long gia, đúng là cam lòng, lại đưa một cái vũ khí của Địa Vô Cấm cho một nửa bước Địa Vô Cấm dùng." Hà Niên ghen tỵ nói.

Long Nguyệt thuận thế chế giễu một câu: “Ngươi cũng đổi họ thành Hà, vậy sao không liếm nhiều một chút? Nói không chừng ngươi cũng có thể liếm ra được một cái Phi Nguyệt.”

Hà Niên nhíu mày, hắn ghét nhất là người ta nói tới chuyện hắn đổi họ!

Trước đó, mấy người nói tới chuyện này đều chết hết rồi.

“Muốn chết!”

Rống một tiếng giận dữ, Hà Niên nắm tay lại thành quyền, đánh tới Long Nguyệt. Trong quá trình vọt lên, trong chớp mắt, trên nắm tay Hà Niên đã được phủ lên một lớp vật chất màu đen. Nó giống như là một lớp bảo hộ, vũ trang cho tay của Hà Niên, nhìn có vẻ như là càng cứng cỏi hơn.

Long Nguyệt nắm lấy Phi Nguyệt đón đỡ, tay phải nắm cán dù rút ra ngoài một cái, một đạo kiếm khí màu trắng bay ra.

Tán Trung Kiếm!

Một đạo bạch mang xẹt qua, kiếm ý sắc bén theo mũi kiếm cắt vào nắm đấm của Hà Niên. Hà Niên thấy mà không tránh, dùng hai quả đấm đón đỡ.

Oanh!

Quyền, kiếm đụng vào nhau.

Một tiếng vang thật lớn vang lên, trùng kích bùng nổ do hai người chiến đấu chấn cho cột trụ của Vân Hải Lâu nứt ra, lầu một trở thành một đống bừa bộn.

Những thị nữ, tạp dịch từ sân sau chạy ra nghe được tiếng nổ thì quay đầu lại, thấy cửa sổ đều bị đánh vỡ, vách tường cũng nứt ra từng cái khe, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, vội vàng tăng tốc độ chạy đi. Lúc trước khi biết mình có thể tới làm việc ở Vân Hải Lâu thì bọn họ bước nhanh cỡ nào, hôm nay bọn họ cũng chạy trốn nhanh như thế.

Cùng lúc đó, còn có một bóng người bay ra khỏi Vân Hải Lâu.

Nhưng mà hắn không phải là chạy trốn.

Mà hắn bị một kiếm từ Phi Nguyệt chém bay ra ngoài.

Bị một câu nói mới nãy của Long Nguyệt làm cho đầu óc choáng váng, Hà Niên đánh giá thấp uy lực của Phi Nguyệt, lại muốn dùng lực lượng của linh thể để tới gần Long Nguyệt.

Sau khi bị một kiếm chém bay ra trăm trượng, kèm theo tiếng kêu sợ hãi trong đêm tối của mấy người xung quanh, Hà Niên từ trong đám phế tích bò ra. Vừa đứt dậy vừa phun tro bụi lẫn vụn gỗ trong miệng ra.

【VIP】 Long Nguyệt thua nhanh chóng (2)

Chương 717: Long Nguyệt thua nhanh chóng (2)

Một kiếm này hoàn toàn chém tan lửa giận trong lòng Hà Niên.

Cũng đâu phải lần đầu mình bị người ta nói như vậy, tại sao lần này lại tức giận như vậy?

Kèm theo đó, một đạo kinh hồng ba màu bỗng nhiên xẹt qua trong đêm tối.

Màu vàng kim, màu hồng phấn và màu trắng.

Kinh hồng ba màu từ trong Vân Hải Lâu lao ra, bắn thẳng về phía Hà Niên vừa mới bò dậy.

Phanh ——

Tiếng chấn mạch vang lên.

“Tán Vũ!” Long Nguyệt khẽ mở môi đỏ.

Phi Nguyệt hợp hai thành một, hóa thành một cây dù hoàn chỉnh, bị Long Nguyệt ném ra ngoài. Mặt dù mở ra, xoay tròn bay về phía Hà Niên. Kèm theo mỗi một lần Phi Nguyệt xoay tròn thì lại tạo thành một luồng sức kéo vô hình, toàn bộ mọi thứ trong phạm vi hai ba mươi thước xung quanh đều bị kéo tới, bị Phi Nguyệt bay qua đụng cho tan ra từng mảnh.

Hà Niên thấy thế thì vội vã phóng mạch thuật ra.

Phanh ——

Theo một tiếng chấn mạch vang lên, một bức tường đá đột ngột hiện ra trước mặt Hà Niên.

Sau một khắc, Phi Nguyệt đâm thẳng vào tường đá, xé nát tường đá một cách dễ dàng. Đợi khi Phi Nguyệt bay trở về trong tay Long Nguyệt thì Hà Niên bỗng nhiên không thấy tung tích.

“Đi chết đi!”

Đột ngột, tiếng nguyền rủa của Hà Niên vang lên sau lưng.

Long Nguyệt giật mình, vội vã muốn tránh né nhưng mà vừa mới cất bước thì dưới chân Long Nguyệt đột nhiên mềm nhũn ra, giống như là đạp lên trên vũng bùn vậy.

Ngay lúc Long Nguyệt định nhảy lên một cái thì lập tức có một đám bùn lỏng từ dưới chân vọt lên, trong nháy mắt quấn chặt toàn thân Long Nguyệt ở trong đó. Bùn mềm lập tức từ tất cả mọi hướng tràn vào trong miệng, trong lỗ mũi Long Nguyệt, cánh tay vốn đang cầm Phi Nguyệt bây giờ hoàn toàn không nhấc lên nổi.

Hơn nữa bùn mềm này còn có sức trùng kích rất mạnh, nó không chỉ đánh thẳng vào linh thể mà còn nhanh chóng tiêu hao lực lượng của linh thể, còn có thể khống chế động tác của người khác.

Muốn động, rất khó!

Lúc này, Hà Niên chậm rãi hiện thân, từ trong lòng đất chui ra.

Mặt đất vốn cứng rắng nhưng giờ lại giống như là mặt nước, mặc cho Hà Niên ra ra vào vào.

“Mạch thuật Địa cấp hạ phẩm, Lưu Thổ Lĩnh Vực. Sao nào, chưa từng thấy đúng không?” Hà Niên cười khẩy, hắn biết Long Nguyệt bị nhốt trong lớp bùn mềm thì còn không đến mức không nghe được hắn nói gì.

“Nếu là nhị ca của người thì hắn sẽ không bị ta nhốt dễ dàng như vậy. Suy cho cùng thì chỉ là dùng tài nguyên tích tụ ra, một chút kinh nghiệm chiến đấu cũng không có. Phi Nguyệt trong tay ngươi thật đúng là lãng phí!”

Trong đầu Hà Niên lóe lên một ý nghĩ tham lam, đó chính là thừa cơ hội này để cướp lấy Phi Nguyệt, sao đó giết chết Long Nguyệt.

Mặc dù mình không dùng tới nhưng cũng có thể bán được một lượng bạch tinh lớn.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Một giây sau, trong lớp bùn mềm đột nhiên xuất hiện một lực hút lớn, trực tiếp hút lớp bùn mềm lại, sau đó kéo nó tới một chỗ khác. Sau đó, Long Nguyệt từ trong đó vọt ra. Sau khi đáp xuống đất thì nàng cúi xuống đất nôn mửa một hồi, phun số bùn chui vào trong miệng ra.

"Sao trong số chủ hệ của Long gia lại có người phế như ngươi chứ?" Hà Niên nhìn Long Nguyệt, không có tiếp tục công kích nữa, nếu không thể giết Long Nguyệt thì hắn cũng không muốn dây dưa với nàng.

Loại nữ nhân này, đoán chừng chiêu vừa rồi đã dọa cho nàng sợ gần chết.

Dứt lời, Hà Niên nhìn Vân Hải Lâu vẫn đứng sừng sững, muốn đi tới đó.

Lúc này Long Nguyệt nghe hắn nói như vậy thì thân thể đang cúi gập dưới đất run lên một hồi. Cảm nhận được trái tim đang đập mãnh liệt của mình, cũng nhận ra trong lòng mình đang sợ hãi. Nhưng mà khi nhớ lại Hà Niên buông lời nhục nhã nàng thì Long Nguyệt chậm rãi đưa tay gạt bùn đất trên mắt ra, sau đó đứt khoát đứng dậy.

Ở Long gia, nàng không có quyền nói chuyện, cho nên nàng mới chọn du sơn ngoại thủy.

Thực ra thì cũng không phải là nàng dở, nhưng mà nếu không chơi thì nàng còn có thể làm gì nữa?

Phụ thân bọn họ luôn xem mình như một đứa bé, một đứa bé không chịu lớn, ngoại trừ gây rắc rối ra thì hoàn toàn không làm được chuyện gì nên thân.

Nhưng mà trong lòng nàng vô cùng khát vọng mình có thể làm được chút gì đó cho gia tộc.

"Kinh Hồng Nhất Miết!" Rút thanh kiếm chỗ cán dù ra, kèm theo một tiếng chấn mạch vang lên, Long Nguyệt bổ thẳng tới chỗ Hà Niên.

Một đạo kim mang chợt nổi lên, giống như lôi điện hạ xuống.

Khi rơi xuống đất thì tất cả những chỗ mà nó chạm tới đều bị chém ra, mặt đất cũng để lại một cái vết kiếm dài mười trượng, sâu không thấy đáy.

Nhưng mà một kiếm với uy lực to lớn này cũng không có chém trúng Hà Niên. Dù sao thì Hà Niên cũng có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, lâu dài trà trộn trong sa trường, năng lực phản ứng của hắn mạnh hơn Long Nguyệt quá nhiều.

Sau khi tránh khỏi một kiếm đó, Hà Niên lấy cự chùy của mình từ trong tàng giới ra, sau đó quay người đột nhiên đánh tới chỗ Long Nguyệt. Một chùy đập mạnh vào mặt dù đang bung ra.

Long Nguyệt vừa dùng mặt dù ngăn cản thế công của Hà Niên, vừa dùng kiếm đánh ra Kinh Hồng Nhất Miết để đánh trả.

Hà Niên biết kinh nghiệm và tố chất chiến đấu của Long Nguyệt hoàn toàn không bằng được mình, thậm chí có thể nói là kém một khoảng lớn. Nhưng mà Phi Nguyệt lại là vũ khí mà Địa Vô Cấm từng sử dụng. Xịn hơn cái cự chùy do Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo của hắn quá nhiều. Cho nên khi công kích Long Nguyệt thì đồng thời hắn cũng cảnh giác với kiếm của Long Nguyệt.

Nếu bị chém trúng thì cho dù không chết cũng phải lột một lớp da.

“Phản kháng, được, vậy thì ta giải quyết người trước, ta đánh cho ngươi gần chết thử xem Long Dã có hiện thân hay không.” Hà Niên tay thì vung chùy, miệng thì phun hương thơm.

…

Trong màn đêm.

Lấy Vân Hải Lâu làm trung tâm, người ở mấy ngàn mét xung quanh bắt đầu dồn dập bỏ trốn.

Lúc này, chỉ có hai người là dám đi vào trong đó.

Hai người này chính là Ôn Bình và Tử Nhiên.

Nhưng mà khi Tử Nhiên đi vào trong thì trong lòng lại rất là thấp thỏm, vừa đi vừa nhìn chằm chằm trung tâm, nơi mà tiếng chiến đấu vọng tới.

【VIP】 Ôn Ngôn cứu cô em vợ

Chương 718: Ôn Ngôn cứu cô em vợ

“Tông chủ, bây giờ chúng ta đi đâu đó. Thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa đang đánh nhau trong đó. Chúng ta làm như vậy có phải là quá nguy hiểm hay không?”

“Đi tới đó là được, chẳng lẽ bổn tông chủ còn dẫn ngươi đi tìm đường chết hay sao?” Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu.

Tử Nhiên bất đắc dĩ gật đầu, chỉ có thể đi theo.

Nếu như nàng biết bữa cơm này sẽ hung hiểm như thế thì nàng sẽ không đi ăn rồi.

Mấy món ăn này không thơm!

Cơm này ăn cũng không ngọt!

Sau khi đi tới, trận chiến làm cho nửa bầu trời cũng sáng rực lên này đập vào trong mắt. Tuy rằng còn cách rất xa nhưng với nhãn lực Trấn Nhạc Cảnh của nàng thì vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Một nam một nữ, đang phóng ra lực lượng vượt xa khỏi Trấn Nhạc Cảnh vật lộn với nhau.

Tử Nhiên nhớ mặt một người trong đó, nam tử đó chính là đầu lĩnh của một phe thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa đứng trên bầu trời khi thi đấu đồ yêu bắt đầu.

Một người khác thì Tử Nhiên không dùng đầu để suy nghĩ cũng có thể đoán ra được đó là người của một thế lực khác.

Chiến đấu ở cấp bậc này, cho dù là ba vị của Bách Tông Liên Minh cũng không dám tới gần chứ!

Tử Nhiên cảm thán một tiếng, đi đường cũng càng ngày càng lệch ra xa, may mà Ôn Bình kêu nàng lại.

…

Chiến đấu kéo dài được nửa canh giờ thì người của Bách Tông Liên Minh mới chạy đến.

Nhìn dáng vẻ như là chuẩn bị đi qua đó khuyên can nhưng mà lại bị Thiên Mộc đứng ngoài quan sát quát lui lại, bất đắc dĩ phải đứng ở xa nhìn.

Lúc này chiến đấu đã chuẩn bị kết thúc.

Hà Niên càng đánh càng hăng mà Long Nguyệt thì càng đánh càng không có sức lực.

Lúc này, kinh nghiệm chiến đấu của hai người chính là mấu chốt quyết định thắng lợi.

Phi Nguyệt của Long Nguyệt đã không còn có lực thống trị như lúc nãy nữa, Hà Niên cầm cự chùy nện xuống, hoàn toàn không cần kiêng kị Kinh Hồng Nhất Miết của Long Nguyệt.

Theo nàng không ngừng phóng ra mạch thuật Địa cấp, linh thể tiêu hao càng lúc càng lớn, số lần nàng có thể sử dụng Kinh Hồng Nhất Miết cũng càng ngày càng ít.

Rất rõ ràng, Long Nguyệt sắp bại.

Nửa bước Địa Vô Cấm chiến đấu, chỉ nửa canh giờ thì sắp hạ màn kết thúc.

Nửa canh giờ sau, thời gian này thậm chí còn không đủ để rủ bằng hữu đi ăn cơm, nói chuyện một hồi.

Nhưng mà chiến đấu mới bắt đầu được nửa canh giờ, cùng là nửa bước Địa Vô Cấm nhưng Long Nguyệt lại sắp thua.

Xa xa, Thiên Mộc Thống Lĩnh nhìn thấy cảnh này thì cũng không nói một lời. Bởi vì hắn đã dự đoán trước được kết quả sẽ như thế này.

Long Nguyệt là được dùng tài nguyên làm ra, mặc dù thiên phú của nàng không tồi nhưng mà lại thiếu kinh nghiệm chiến đấu.

Mặc dù có vũ khí do Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo là Phi Nguyệt tương trợ, Long Nguyệt có thể đánh một trận với phần lớn cường giả nửa bước Địa Vô Cấm nhưng không bao gồm những người như bọn họ trong số đó.

Hà Niên kinh nghiệm sa trường mấy chục năm, tích lũy phản ứng chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu, có thể nói là khủng bố.

Khi Long Nguyệt ra chiêu thứ nhất thì thậm chí Hà Niên đã nghĩ đến chiêu thứ hai, chiêu thứ ba của nàng.

Đây chính là khoảng cách!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Thiên Mộc định thần nhìn lại!

Lúc này Long Nguyệt bởi vì không trốn kịp nên bị một búa của Hà Niên đập trúng ngực, bị nện bay vào sâu trong ngõ hẻm, va sụp mười mấy căn phòng mới ngừng lại được.

Bụi mù bay trắng dã, Long Nguyệt không có lập tức từ trong đó leo ra, tiến hành phản kích mà là rơi vào yên lặng. Hết sức rõ ràng, một chùy này của Hà Niên đánh cho Long Nguyệt bị thương không nhỏ.

Hà Niên dùng một chùy đánh bay Long Nguyệt, sau đó đưa lưng về phía Vân Hải Lâu còn chưa có sụp đổ, nói: "Long Dã, ngươi cũng nên ra rồi chứ?"

Hắn tin tưởng chắc với một búa mới nãy của mình, dưới tình huống bình thường thì ít nhất cần một tháng thì linh thể của Long Nguyệt mới có thể khôi phục.

Nàng không thể tiếp tục chiến đấu với mình nữa.

Đến lúc này, xem như đã phân ra thắng bại.

Hà Niên nói dứt lời, Thiên Mộc cũng dời mắt khỏi chỗ bụi bay trắng dã đó, nhìn về phía Vân Hải Lâu.

Muội muội của mình bị nhục nhã, dựa theo tính tình của Long Dã thì giờ phút này hẳn là hắn đã cầm Huyết Phủ giết ra mới đúng.

Cho dù lúc này là lúc mấu chốt chữa thương thì hắn cũng sẽ ngừng.

"Đến rồi!"

Quả nhiên, cửa sổ của tầng cao nhất của Vân Hải Lâu bỗng nhiên mở toang.

Thiên Mộc, ba đại Kim cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh lập tức đưa mắt nhìn qua đó.

Chỉ có Hà Niên vẫn quay lưng về phía đó.

Khi cửa sổ mở rộng ra, một bóng người trực tiếp nhảy qua bệ cửa sổ, nhảy lên cao mười trượng, như là cự yêu rơi xuống đất.

Ầm!

Chỗ hai chân chạm đất, mặt đất nứt ra.

Long Dã dùng một đôi mắt như có thể giết người lạnh lùng nhìn chằm chằm Hà Niên, sau đó lạnh lùng nói: "Hà Niên, ngươi muốn chết?"

Long Dã không dám động thủ ngay, có nhiều thiên tài địa bảo như vậy nhưng hắn chỉ mới hấp thu ba thành, thực lực khôi phục lại còn chưa tới tám phần mười.

Lại Huyết Phủ đã bị Ôn Bình đó hủy mất, nếu như hắn đánh với Hà Niên thật thì chuyện này sẽ tiếp tục diễn biến theo chiều hướng không tốt.

Nếu lại có thêm vết thương mới thì chuyến đi đến Hồ Thiên Địa lần này coi như là ăn trộm gà không thành mà còn bị mất thêm nắm gạo.

Hà Niên nghe Long Dã lên tiếng thì chậm rãi xoay người sang chỗ khác, ngoài cười nhưng trong không cười, nói tiếp: "Muốn gặp ngươi một lần cũng khó lắm đó…"

Hà Niên nhìn Long Dã từ trên xuống dưới.

Một lát sau, khóe miệng nở một nụ cười đắc ý.

"Quả nhiên là đã bị thương. Ngươi biết không, bây giờ người khiến cho ta cảm nhận được ngươi giống như là một con hổ lớn bị trói bốn chân lại. Nếu là ngày thường thì chắc chắn ngươi đã cầm búa đánh với ta."

Long Dã giận đáp: “Hà Niên, đừng quá đắc ý, ta khôi phục thương thế cũng là chuyện của một hai ngày. Chờ ta khôi phục thương thế thì nhất định sẽ tới cửa bái phỏng. Những gì mà ngươi ban cho hôm nay thì ta nhất định sẽ hoàn trả lại cho người gấp mười lần!”

【VIP】 Ôn Ngôn cứu cô em vợ (2)

Chương 719: Ôn Ngôn cứu cô em vợ (2)

Hà Niên tiếp tục nói: “Ngươi nghĩ là ta sẽ cho ngươi có cơ hội đó sao? Hôm nay ta sẽ bắt ngươi lại, moi ra mục đích mà ngươi tới Hồ Thiên Địa. Nếu như không nói thì đi chết đi!”

Cự chùy nện xuống, phanh một tiếng, đập xuống đất.

Đồng thời cũng đập vào trong lòng Long Dã.

Hà Niên muốn hoàn toàn trở mặt, khiến cho cấp cao của hai nhà tranh đấu với nhau?

Ngày xưa Long gia và Hà Phủ tranh chấp thì cùng lắm cũng chỉ là đạo bất đồng bất tương vi mưu, theo đuổi và lý niệm của Hà Phủ và Long gia đi ngược lại với nhau, cho nên tránh không được thủ hạ dưới trướng thường có ma sát với nhau, nhưng mà giữa thế hệ cấp cao thì chưa từng có phân tranh. Bây giờ Hà Niên làm như vậy rõ ràng là muốn đâm thủng cửa sổ giấy, đưa thư khiếu chiến cho Long gia.

Long Dã không khỏi nghi ngờ, không lẽ Hà già đã biết được di ngôn của Yêu Hoàng của Hồ Thiên Địa để lại ở Triều Thiên Hạp?

Long Dã vội thăm dò, nói: “Long gia ta nguyện tụ hiền nạp tài, ngươi nghĩ chúng ta đều giống như Hà Phủ các ngươi sao?”

“Tụ hiền nạp tài, hừ, đúng là hài hước.” Trên mặt Hà Niên nở một nụ cười chế giễu, bởi vì hắn nghe được một chuyện buồn cười nhất trên đời này.

Hồ Thiên Địa làm gì có nhân tài nào?

Cứ mỗi trăm năm, người có thể lọt vào pháp nhãn của bọn họ chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu không có quy định của quốc chủ, cố ý nâng đỡ Hồ Thiên Địa thì còn lâu bọn họ mới tới Hồ Thiên Địa này, lãng

phí thời gian.

“Bớt nói nhiều lời, bây giờ không nói, chờ ta bắt được ngươi thì sẽ có rất nhiều cách để cho nhường ngươi nói ra.” Hà Niên đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa, bây giờ nhìn thấy Long Dã bị thương, hắn cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này!

Ầm!

Mạch môn chấn động.

Mạch khí màu vàng đất mênh mông điên cuồng hội tụ vào cự chùy của Hà Niên, giống như là một cái vòng xoáy vậy. Trong khoảnh khắc, màu sắc, khí tức của cự chùy thay đổi nghiêng trời lệch đất. So với cự chùy khi đại chiến với Long Nguyệt lúc nãy thì lúc này cự chùy giống như là đã thoát thai hoán cốt vậy. Một chùy đánh xuống đất, mặt đất rạn nứt, một vết nứt dữ tợn chạy thẳng tới chỗ Long Dã.

Long Dã thấy thế thì cũng không dám khinh thường, mở mạch môn ra, dưới sự gia trì của Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, đánh ra một chiêu Tử Vong Tẩy Lễ.

Lam vũ như từng thanh kiếm hạ xuống.

Mà Hà Niên đang đứng giữa trung tâm của nó.

Đương nhiên, đây chỉ là mới bắt đầu thôi.

Theo vết nứt tới gần, lam vũ hạ xuống, thân thể Long Dã bắt đầu ửng hồng, từng sợi hồng mang màu đỏ như khói bếp bay ra từ trong từng lỗ chân lông của thân thể.

“Sát Ý Vô Song. Đệ Nhất Nộ Cảnh!”

Không có Huyết Phủ, Long Dã hai tay nắm thành quyền, vọt tới.

Vượt qua vết nứt, vượt qua phế tích, Long Dã nhảy lên, nắm chặt hay tay để trước ngực, sau đó đấm mạnh vào Hà Niên đang bị lam vũ đánh tới.

Hà Niên hét lớn một tiếng, nói: “Tới hay lắm!”

Cự chùy đổi hướng, linh hoạt múa vài vòng quanh người như là một cây côn nhỏ, sau đó đánh thẳng tới Long Dã.

Hai người đều không có nương tay, vừa mới đánh thì bắt đầu dùng toàn lực.

Oanh!

Quyền, chùy đụng vào nhau, tiếng vang như là sấm nổ.

Sóng khí khổng lồ đẩy ngã tất cả trong phạm vi ngàn mét, Vân Hải Lâu vốn đứng sừng sững mấy trăm năm ở Hạo Hãn Thành nay cũng ầm ầm sụp đổ.

Mới đầu, đám người của Bách Tông Liên Minh đứng trong phạm vi ngàn mét xem náo nhiệt bị luồng sóng khí này xông tới, hơn phân nửa bọn họ lảo đảo té nhào xuống đất, ngay cả ba đại Kim cấp chủ sự cũng bị thổi cho lung lay.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh!

Đây là lực lượng đỉnh phong trong nửa bước Địa Vô Cấm hay sao?

Nếu là thời gian chiến đấu kéo dài hơn một ngày thì chỉ sợ là hơn phân nửa Hạo Hãn Thành sẽ biến thành một đống đổ nát.

Lúc này Hà Niên cười to không thôi.

Mà vẻ mặt của Long Dã thì cực kỳ nghiêm túc.

Hà Niên lại vung cự chùy lên một lần nữa, nện vào ngực Long Dã, mặc dù Long Dã có Trấn Nhạc hộ giáp, đồng thời dùng hai tay ngăn cản nhưng vẫn bị đánh cho bay ngược ra.

“Sát Ý Vô Song của ngươi đã suy sụp!”

Được Sát Ý Vô Song gia trì mà Hà Niên vẫn có thể chiếm thượng phong, rất rõ ràng, Long Dã không thể đánh thắng được Hà Niên.

Cho dù hắn có dùng tới Đệ Nhị Nộ Cảnh thì cũng không thắng được.

Không có Huyết Phủ, sức chiến đấu của hắn giảm mất mấy thành, lại thêm thương thế còn chưa có khỏi hẳn, cho dù hắn

có Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc thì cũng rất khó để áp chế được Hà Niên chớ đừng nói chi là thủ thắng.

Cho nên, hôm nay không thể tái chiến!

Phải tranh thủ thời gian tìm một chỗ khôi phục thương thế hoàn toàn, sau đó đi vào Yêu giới, từ Yêu giới đi tới mục tiêu cuối cùng —— Hồ Yêu Hoàng.

Nhưng mà bây giờ Long Nguyệt chính là một vấn đề lớn.

Nếu như hắn một lòng muốn thoát đi thì chắc chắn Long Nguyệt sẽ bị bắt lại.

Còn nếu bây giờ hắn dẫn Long Nguyệt đi thì sẽ bị Hà Niên cuốn lấy, muốn đi cũng đi không được.

Đúng lúc này, Ôn Ngôn đã chạy ra khỏi ngàn mét nhưng lại lặng lẽ vọt trở về trong khu vực chiến đấu.

Với lực lượng non nớt và cảnh giới nhỏ bé của hắn mà chạy vào trong khu vực chiến đấu thì gần như là đang tìm đường chết.

Nhưng mặc dù phía trước nguy cơ tứ phía nhưng Ôn Ngôn lại có lý do, không thể không đi tới!

Dù sao thì Long Nguyệt cũng là muội muội của thê tử mình.

Cũng là cô em vợ của hắn cô.

Lâu như vậy Long Nguyệt còn chưa có đi ra khỏi đống đổ nát thì chắc chắc là một đòn vừa rồi khiến cho nàng bị thương rất nặng, nặng đến mức trong thời gian ngắn nàng không thể động đậy được.

Cho nên Ôn Ngôn dẫn theo rất nhiều thị vệ của Long gia lặng lẽ chạy vội tới chỗ đống đỗ nát mà Long Nguyệt té vào, muốn cứu nàng ra.

Bởi vì sợ Hà Niên đang chiến đấu Long Dã phát hiện ra bọn họ cho nên Ôn Ngôn không dám dùng cảm giác để tìm kiếm trong đống đổ nát, chỉ có thể dùng ánh mắt để tìm kiếm.

Nhưng mà trong khu vực đó toàn là lầu cao, sụp xuống chất thành một ngọn núi nhỏ.

【VIP】 Mạch thuật Địa cấp diễn sinh ra bí thuật!

Chương 720: Mạch thuật Địa cấp diễn sinh ra bí thuật!

Long Nguyệt bị đè ở phía dưới!

Mắt thường hoàn toàn không nhìn thấy được!

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, sóng khí sinh ra do Long Dã chiến đấu với Hà Niên không ngừng đánh thẳng vào đống đổ nát như là một ngọn núi nhỏ này.

Đạp lên trên đó mà đi, hoàn toàn không thể đứng vững được.

Đi sâu vào bên trong đống đổ nát mà tìm, xa nhà cột gãy ngàn cân có thể xà xuống đỉnh đầu bất kỳ lúc nào.

"Tứ tiểu thư!"

"Tứ tiểu thư!"

Mấy tên thị vệ thấp giọng kêu.

Bỗng nhiên, phía trước có một giọng nói đáp lại bọn họ.

"Ta đang ở đây…"

Ôn Ngôn vui vẻ, vội vàng nhảy qua một cái nóc nhà chỉ còn lại một nữa, chạy tới chỗ phát ra tiếng nói.

Mấy người cùng nhau ra tay, đào Long Nguyệt đang bị chôn dưới đó lên.

Lúc này, chiến đấu vẫn còn đang kéo dài.

Nơi xa vẫn còn rung động ầm ầm.

Ôn Ngôn lập tức kêu phó thị vệ đào lên.

"Nhanh một chút."

Sau khi đào lên được thì phải lập tức rút lui.

“Chậm một chút, eo của ta sắp đứt luôn rồi.” Long Nguyệt đau rên lên một tiếng.

Ôn Ngôn đâu có rảnh mà lo tới mấy chuyện này, bây giờ chạy khỏi đây mới là quan trọng nhất, hắn nhặt một cây gậy gỗ lên, để cho Long Nguyệt cắn nó, sau khi lôi nàng ra ngoài.

Thực ra thì, những chuyện mà hắn đang làm, Long Dã đều nhìn thấy hết.

Cho nên hắn cố ý gia tăng thế công, đồng thời dẫn Hà Niên ra xa khu vực đó.

Làm như vậy thì dư âm chiến đấu sẽ không lan đến mấy người Ôn Ngôn, đồng thời cũng có thể tranh thủ không gian cho mình rút lui.

Chỉ cần Ôn Ngôn cứu được Long Nguyệt đi thì hắn chỉ cần đánh thêm một hồi nữa là có thể an toàn rút lui.

Lúc này Hà Niên hồn nhiên không biết.

Hoàn toàn chìm trong khoái cảm khi mình có thể đè đánh Long Dã, không thể tự kềm chế.

Thế nhưng đúng lúc này, Thiên Mộc vốn luôn đứng ở ngoài quan sát hành động, khiến cho tâm trạng của Long Dã trùng xuống.

Hắn động!

Trực tiếp nhảy qua đống đổ nát, chặn đám người Ôn Ngôn sắp lui ra khỏi khu vực chiến đấu lại.

“Long Nguyệt cô nương, ngươi bị thương có nặng không?” Thiên Mộc cố ý nói lớn.

Ôn Ngôn lập tức biến sắc.

Long Dã thầm mắng Thiên Mộc một trăm lần trong lòng.

Lúc này Hà Niên mới hậu tri hậu giác quay đầu qua nhìn, bởi vì nghe được tiếng của Thiên Mộc, lại thêm trong câu nói của Thiên Mộc còn nhắc tới Long Nguyệt.

Vừa quay đầu lại nhìn thì ánh mắt khóa chặt hướng đi của mấy người Ôn Ngôn.

Hà Niên gầm lên, quay người muốn đuổi theo: “Muốn chạy?”

Hà Niên vừa dứt lời, Long Nguyệt quay đầu trừng đôi mắt to nhìn Thiên Mộc.

Nàng biết Thiên Mộc sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như vậy.

Nàng từng nghĩ Thiên Mộc sẽ bỏ đá xuống giếng.

Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ được Thiên Mộc sẽ nhúng tay vào trong lúc này!

Thấy Long Nguyệt nhìn mình chằm chằm như thế, lúc này, Thiên Mộc ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Đừng hiểu lầm, ta chỉ có lòng tốt muốn hỏi thăm thôi.”

“Thôi đi!”

Long Nguyệt thấp giọng mắng một câu.

Vừa quay đầu lại thì mấy tên thị vệ do Ôn Ngôn dẫn tới đã vội vàng rút đao đứng cản ở trước mặt Long Nguyệt, bảo vệ nàng. Ôn Ngôn thấy thế, không cần nghĩ ngợi, trực tiếp cõng Long Nguyệt, sau đó nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng mà bây giờ Hà Niên còn để cho hắn đi nữa sao?

Cũng không phải là Hà Niên chưa từng nghĩ tới chuyện Long Dã sẽ chọn tạm thời lánh đi.

Chiến đấu trong sa trường nhiều năm như vậy, hắn biết rõ Long Dã không phải là loại mãng phu sẽ liều chết với mình, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không để cho đám người Long Nguyệt rời khỏi đây.

Hà Niên hoàn toàn không thèm để ý tới mấy tên thị vệ Trấn Nhạc Cảnh cản sau lưng Long Nguyệt, tầm mắt khóa chặt hướng Ôn Ngôn, thấy Ôn Ngôn cõng Long Nguyệt chạy như điên thì hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là một Thông Huyền nho nhỏ, không biết tự lượng sức mình.”

Sau một khắc, Hà Niên ném cự chùy đi, kèm theo một tiếng mạch môn nổ vang, cự chùy bỗng nhiên đứng yên ở độ cao mười mét trên không trung, sau đó nhanh chóng rơi xuống, nhắm thẳng vào Ôn Ngôn.

Sau khi ném cự chùy đi, Hà Niên quay người đánh một quyền ra sau lưng.

Oanh!

Trong lúc cát bay đá chạy, Long Dã muốn xông lên tới cuốn lấy Hà Niên tiếc nuối bị một quyền này đánh lui.

Nhưng mà lần này Long Dã bị một quyền đánh lui thì không có dừng lại, ngược lại hắn như điên lên, mở Đệ Nhị Nộ Cảnh lao qua.

Hoàn toàn không để ý đến Hà Niên.

Mục tiêu chính là cái cự chùy đang hạ xuống!

"Ngươi muốn hại chết ta sao!" Long Dã nhìn cái cự chùy đang hạ xuống đó, sau đó lại liếc mắt nhìn Ôn Ngôn, giận sôi lên.

Sau khi mở ra Sát Ý Vô Song. Đệ Nhị Nộ Cảnh, tốc độ của Long Dã tăng lên rất nhiều.

Ngay tại cự chùy còn cách đỉnh đầu của Ôn Ngôn mười mét thì rốt cuộc Long Dã cũng chạy tới, một cước đá vào cự chùy, sút bay nó.

Sau khi một cước đá bay cự chuy, Long Dã thở phào nhẹ nhõm.

"May quá, may quá!"

May mà Ôn Ngôn không sao cả.

Nếu không thì hắn phải xui xẻo.

Nhớ lại ngày đó hắn bị Ôn Bình tra tấn, còn có Hình Phạt Chi Hỏa trong thân thể, Long Dã không nhịn được rùng mình một cái.

Lúc này Hà Niên thấy Long Dã mở ra Sát Ý Vô Song. Đệ Nhị Nổ Cảnh nhưng lại không phải đánh với mình mà là chạy đi cứu Long Nguyệt thì có chút kinh ngạc.

"Không ngờ ngươi cũng là một người ca ca tốt." Dứt lời, Hà Niên bỗng cười lên dữ tợn.

Nhìn bóng lưng Long Nguyệt, Hà Niên nảy sinh một kế.

Nếu Long Dã quan tâm Long Nguyệt như thế, vậy thì nhắm vào Long Nguyệt.

Bắt được Long Nguyệt, không tin Long Dã không khai!

Long Dã thấy thế thì vội nói: “Hà Niên, ngươi có gan thì đánh ta.”

Hà Niên nói: “Nếu đã như vậy thì ta bắt được Long Nguyệt là mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Nói xong, Hà Niên hóa thành một đạo mị ảnh, nhanh chóng vọt tới chỗ Long Nguyệt.

“Mẹ nó!”

Long Dã giận chửi một câu, vội vàng đỡ lấy.

Cho dù thua Hà Niên, cho dù thương thế tăng lên thêm một chút thì cũng không quan trọng.

Bây giờ Hà Niên một lòng muốn bắt Long Nguyệt, nhưng mà Ôn Ngôn đang cõng Long Nguyệt.

【VIP】 Mạch thuật Địa cấp diễn sinh ra bí thuật! (2)

Chương 721: Mạch thuật Địa cấp diễn sinh ra bí thuật! (2)

Một khi động thủ thì chắc chắn Ôn Ngôn sẽ bị ảnh hưởng đến.

Ôn Ngôn tuyệt đối không thể có chuyện được!

Oanh!

Trong chớp mắt, hai người lại va vào nhau.

Trong lúc cát bay đá chạy, Long Dã đón đỡ một quyền của Hà Niên, sau đó hai người lao vào đánh giáp lá cà với nhau. Cho dù Long Dã bị Hà Niên đánh lui bao nhiêu lần thì Long Dã đều nhanh chóng nhào qua, phương thức chiến đấu hoàn toàn khác với lúc nãy.

Mặc dù Hà Niên đánh Long Dã đánh rất thoải mái nhưng mà hắn biết, nếu tiếp tục đánh như vậy nữa thì phải đánh rất lâu thì Long Dã mới mất sức chiến đấu.

Cho nên Hà Niên hoàn toàn không định dây dưa tiếp nữa, sau khi đánh lui Long Dã thì chớp lấy thời cơ đó nhào về phía Long Nguyệt.

Mỗi lần như thế, Long Dã đều sẽ nhanh chóng tới quấy nhiễu, hoàn toàn không quan tâm đến thương thế trên người mình.

Hà Niên bất đắc dĩ, chỉ có thể liên tục đánh lui Long Dã, sau đó lại tìm thời cơ truy kích Long Nguyệt.

Lặp đi lặp lại như thế, Ôn Ngôn đã cõng Long Nguyệt chạy ra xa khu vực chiến đấu, mắt thấy sắp lao đầu vào trong đám người.

Nếu vọt được vào trong đám người thì muốn lặng lẽ rời khỏi đây thì cũng đơn giản.

Hà Niên nhìn Long Dã như bị điên một cái, lại nhìn hướng Long Nguyệt chạy đi một chút, vội vàng quay mặt về một chỗ xa xa hô: "Thiên Mộc, giúp ta bắt Long Nguyệt… ngươi muốn cái gì thì ta sẽ cho ngươi cái đó!"

Đã lui ra đến biên giới khu vực chiến đấu, Thiên Mộc nghe được câu này thì trong mắt lóe lên một tia sáng.

Nhưng mà, Thiên Mộc lại lắc đầu bất đắc dĩ cười cười, sờ cằm nói: "Hà Niên, đúng là câu nói này của ngươi hấp dẫn đến ta… đúng là trong tay ngươi có thứ ta muốn. Nhưng mà nếu ta giúp ngươi thì cũng khó mà ăn nói với Long Dương Vương được."

Hà Niên thấy Long Nguyệt càng ngày càng xa, lo lắng hô: "Giúp ta… đến lúc đó mưu đồ của Long Dã, chúng ta một người một nửa. Không giúp ta… hôm nay ngươi sẽ không chiếm được gì cả."

"Thiên Mộc, nếu như ngươi giúp hắn, từ nay về sau Long gia ta chính là kẻ địch của Long Dương Vương!" Long Dã cũng vội hô một câu.

Nghe Long Dã nói như vậy, Thiên Mộc vốn đang do dự chưa quyết định được thì lập tức cười một tiếng đắng chát, lui về sau hai bước, nói: "Được rồi, ta sẽ tiếp tục xem trò vui."

Hắn cũng muốn biết Long Dã mưu đồ cái gì.

Lại càng muốn có được thứ trong tay Hà Niên.

Nhưng mà chỉ vì như vậy mà khiến cho Long gia trở thành đối địch, vậy thì hắn khó mà ăn nói với Long Dương Vương được.

Vẫn là câu nói đó, Long Dương Vương cần Long gia đứng về phía mình!

Hắn thân là cấp dưới, không thể làm loạn kế hoạch của Long Dương Vương được.

Thấy Thiên Mộc không lên giúp mà còn lui về sau mấy bước, trong lòng Hà Niên không vui, không khỏi thấp giọng mắng: "Đúng là thứ hèn nhát! Không làm gì hết, không phải ngươi tới đây làm chuyện vô nghĩa sao?"

Sau đó, hắn dùng sức vung cự chùy mạnh hơn.

Hắn muốn đánh lui Long Dã, sau đó tạo ra một cơ hội thoát thân, bởi vì lúc này Long Nguyệt đã trốn vào trong đám người, nếu còn không đi ngăn cản nữa thì không còn cơ hội nữa.

"Nếu biết trước tình huống sẽ là như thế này thì ta đã mang theo nhiều người rồi." Trong lòng Hà Niên vô cùng hối hận, hắn phải tính trước được chuyện Thiên Mộc là một tên hèn nhát mới đúng.

Chẳng lẽ giờ phải lộ át chủ bài ra sao?

Khi va chạm với Long Dã, Hà Niên từ hỏi mình.

Lộ ra át chủ bài, như vậy thì chắc chắn có thể đánh lui Long Dã, cũng hẳn là có thể bắt được Long Nguyệt. Mấy tên hộ vệ Trấn Nhạc Cảnh đó ngay cả cản hắn một hơi cũng không làm được.

Nhưng mà một khi lộ át chủ bài ra thì át chủ bài sẽ không còn là át chủ bài nữa.

Mạch thuật Địa cấp diễn sinh ra bí thuật, trong hơn nghìn người cũng chưa chắc sẽ có một người luyện được, cho nên nếu có thể không lộ ra thì vĩnh viễn đừng có để lộ ra.

Chỉ có thể dùng nó khi gặp nguy cơ sinh tử!

"Thôi…"

Cảm giác được Long Nguyệt càng ngày càng đi sâu vào trong đám người, Hà Niên nhịn không nổi nữa.

Ầm!

Mạch môn chấn động.

Một luồng mạch khí mênh mông bắt đầu hội tụ lại trong thiên địa, phạm vi vài trăm mét xung quanh đều bị bao phủ.

Đồng thời tất cả mọi vật trong phạm vi vài trăm mét này đều bị dừng lại.

Long Dã có thể di động nhưng mà động tác của hắn còn chậm hơn cả ốc sên.

Sau đó, Hà Niên bỗng nhiên nâng cự chùy trong tay lên, sau khi tụ lực xong thì đột nhiên đập xuống đất.

Ầm!

Chùy thứ nhất, lấy Hà Niên làm trung tâm, mặt đất trong phạm vi trăm mét đều nứt ra hết.

Ầm!

Chùy thứ hai, mặt đất trong phạm vi vài trăm mét như là bị cự nhân đạp một cái, bỗng nhiên lõm xuống.

Ầm!

Một chùy cuối cùng, tất cả mọi thứ trong phạm vi vài trăm mét đều bị nghiền nát hết.

Là người duy nhất còn lại trong phạm vi vài trăm mét, toàn thân Long Dã đều bị ép lún vào trong đất không thể động đậy.

Mặc dù chưa chết nhưng đã thương tích đầy mình, không thể động đậy.

Sau ba chùy, Hà Niên quay đầu hóa thành một đạo kinh hồng đuổi theo hướng Long Nguyệt chạy trốn!

Long Dã bị nện lún xuống đất, khó khăn ngẩng đầu lên, cắn răng quay đầu nhìn về hướng mà Hà Niên chạy đi.

Nhưng mà, Long Dã chỉ có thể nhìn thấy đống đá vụn trước mắt, kèm theo đó là bụi mù ở xa xa.

Muốn ngẩng đầu lên cao thêm một chút nữa nhưng thân thể hoàn toàn không cho phép.

Ba chùy đánh xuống, toàn bộ thiên tài địa bảo mà hắn ăn trong mấy ngày nay coi như vô bổ, thương thế lại trở nên giống như mấy ngày trước đó.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải là chuyện khẩn yếu nhất.

Chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là Hà Niên xông về phía Long Nguyệt.

Ôn Ngôn còn đang cõng Long Nguyệt chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu.

“Cái tên này lại tu luyện mạch thuật Địa cấp ra bí thuật…” Long Dã cắn răng, hai tay chống đất, muốn đứng lên.

Liên tục mấy lần, cuối cùng Long Dã cũng vọt ra khỏi đất.

Quay đầu qua hướng Hà Niên chạy đi, Long Dã vội vàng dùng hết sức toàn thân hô lớn: “Hà Niên, ngươi đừng tìm đường chết!”

Hà Niên cũng không quay đầu lại, như cự thạch rơi vào trong đám người.

Lúc này, đám người chung quanh bắt đầu tán đi, sợ hãi lui nhanh về sau.

Ba đại Kim cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh thấy thế thì không dám tới gần quấy nhiễu Hà Niên chút nào, chỉ đành dọn đường di chuyển dân chúng trong Hạo Hãn Thành.

【VIP】 Hà Niên, ngươi tự cầu phúc đi

Chương 722: Hà Niên, ngươi tự cầu phúc đi

Sau khi đám người tán đi, Ôn Ngôn vẫn cõng Long Nguyệt chạy lộ ra.

“Ngươi đang tìm đường chết.”

Hà Niên không vui, đưa tay ngưng tụ ra mạch khí đao vứt ra ngoài, muốn chặt đứt hai chân Ôn Ngôn.

Mấy tên hộ vệ Trấn Nhạc Cảnh vội vàng đón đỡ, mặc dù chặn được chuôi đao này nhưng lại bị Hà Niên xông lên trước một chùy một người, đánh bay tất cả.

Sau khi đánh bay hết đám hộ vệ Trấn Nhạc Cảnh, tay phải Hà Niên cong lại thành trảo, ngưng tụ ra một cái ưng trảo màu vàng đất, nắm lấy hai người Ôn Ngôn và Long Nguyệt.

Long Dã mới bò tới nhìn thấy cảnh tượng xa xa thì tim như muốn vọt ra ngoài, vội vàng điên cuồng hô: “Hà Niên, mẹ nó, dừng tay cho ta! Ngươi muốn chết nhưng mà ông đây vẫn muốn sống!”

Một trảo này, mặc dù Long Nguyệt bị bắt lại nhưng cũng sẽ bình yên vô sự.

Bởi vì ưng trảo này chỉ là mạch khí ngưng tụ ra.

Chỉ có thể làm tổn thương đến Trấn Nhạc Cảnh.

Nhưng mà Ôn Ngôn thì không giống, chỉ cần bị bắt lại thì sẽ bị bóp chết.

Ôn Ngôn vừa xảy ra chuyện thì hắn cũng sẽ chết theo.

Nghe Long Dã la lên, Hà Niên vẫn không ngừng tay.

Chuyện hắn muốn làm, cho dù Long Dã tới trước mắt cũng không ngăn được chớ nói chi là nói mấy câu không đau không ngứa này.

“Tới đây cho ta!”

Một tiếng gầm thét, mắt thấy ưng trảo sắp bắt được Long Nguyệt.

Đột ngột.

Một vệt trắng như thiểm điện xẹt qua, sau đó lại biến mất trong chớp mắt.

Nó biến mất, cũng mang cái ưng trảo to lớn đó đi.

Định thần nhìn lại, giống như là cái ưng trảo đó hoàn toàn chưa từng xuất hiện. Nếu không phải trong không khí còn sót lại dấu vết của mạch khí thì ai cũng không biết được là chuyện gì vừa mới xảy ra.

"Ai!"

"Ai!"

Hà Niên nắm chặt chùy, nhạy bén nhìn xung quanh.

Vệt trắng biến mất…

Xung quanh hoàn toàn không có người nào.

"Lắng nghe ta triệu hoán…" Nhưng mà, một giọng nói đột ngột vang lên nơi xa.

Kèm theo sự xuất hiện của nó, đột nhiên toàn bộ thiên địa trở nên lạnh lẽo, như là hầm băng.

Khí tức tử vong bắt đầu tràn ngập.

Một cảm giác khiến cho người ta sợ hãi đột nhiên xuất hiện.

Long Dã thấy cảnh này thì sắc mặt lập tức thay đổi, hắn biết chuyện gì xảy ra.

"Ta đã… cố gắng hết sức."

Long Dã bất đắc dĩ nói ra câu nói này, đồng thời nhìn khắp bốn phía, tìm kiếm Ôn Bình.

Đồng thời cũng để lộ vết thương trên người mình ra cho Ôn Bình xem.

Hà Niên cứ nghĩ là Long Dã đang nói chuyện với mình, vội mở miệng hỏi: "Long Dã, ngươi làm?"

Long Dã vốn còn hơi bàng hoàng, nhưng vừa nghĩ tới Ôn Bình muốn đối phó Hà Niên thì lập tức hơi hả hê cười một tiếng, nói: "Ngươi thành thành thật thật đánh với ta không tốt sao, nhất định phải đi tổn thương những người khác… ngươi tự cầu phúc đi."

Dứt lời, Long Dã ôm lấy bả vai bị thương lui về sau, trên đường đi lung lay sắp đổ.

Được chưa được hai bước thì trong màn đêm, một thân thể màu trắng cao lớn, vĩ ngạn che khuất bầu trời đi tới.

Thôn Phệ Thú!

Lại hiện ra!

Nhìn xuyên qua bóng đêm, thấy được cảnh này, trong lòng Hà Niên hơi hồi hộp một chút.

"Chuyện này…"

Hắn biết, đây là con quái vật khô lâu đánh trọng thương Long Dã vài ngày trước đó!

Nhìn nó chậm rãi đi về phía mình, Hà Niên nhịn không được nuốt nước miếng một cái, sau đó ôm quyền cung kính nói: "Xin hỏi các hạ, Hà Niên ta đã mạo phạm tới ngươi sao?"

Thôn Phệ Thú không nói gì.

Bởi vì nó không có miệng.

Nhưng Long Dã thì có chút hả hê, cười nói: "Bảo trọng, hi vọng ngươi có thể nhìn thấy được mặt trời sáng ngày mai."

Dứt lời, Long Dã chạy ra.

Ôn Ngôn thấy thế thì biết là con của mình tới, cũng gạt cảm giác kinh hoảng qua một bên, cõng Long Nguyệt chạy đi.

Còn cưa đi được mấy bước thì gặp được Ôn Bình.

"Phụ thân, ngươi không sao chứ?" Ôn Bình chồm tới hỏi.

Ôn Ngôn lắc đầu, sau đó quay đầu liếc liếc Long Nguyệt trên lưng, nói: "Dì nhỏ của ngươi có chuyện."

“Thương thế không nghiêm trọng lắm… đúng rồi, Long Dã đâu?” Ôn Bình nhìn chằm chằm Long Nguyệt, Tử Nhiên bên cạnh vội vàng đi lên cõng nàng.

Bây giờ Ôn Bình rất không vui.

Hắn muốn tìm Long Dã nói chuyện một chút.

Kêu hắn làm bảo tiêu cho cha hắn, hắn ngon lắm, lại để cho phụ thân rơi vào nguy hiểm.

Cũng may hôm nay hắn đến tìm phụ thân ăn cơm, nếu không thì một trảo mới nãy của Hà Niên đánh xuống, phụ thân còn mạng không?

Ôn Ngôn nhìn vẻ không vui trên mặt Ôn Bình, đối với chuyện này hắn cũng không muốn nói cái gì, chỉ nói: “Chúng ta tìm một chỗ an toàn trước, dì nhỏ của ngươi, tình huống của nàng rất không ổn.”

Ôn Bình không có phản đối, quay qua nói với Tử Nhiên: “Tử Nhiên trưởng lão, dẫn phụ thân ta về khách sạn.”

“Tông chủ, vậy ngài thì sao?” Tử Nhiên miệng thì hỏi, nhưng trên mặt lại lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì Tử Nhiên vẫn chưa hết kinh ngạc sau cảnh tượng vừa rồi.

Tông chủ lại triệu hoán ra một con quái vật khô lâu nửa bước Địa Vô Cấm.

Khi nghe tông chủ đọc chú ngữ, nàng còn tưởng rằng tông chủ lại muốn triệu hoán Tư Đồ Tu Năng.

Nhưng ai mà ngờ được…

“Đi tìm người.” Dứt lời, Ôn Bình vọt lên một con đường khác.

“Vậy ngài cẩn…” Tử Nhiên vốn muốn nói một câu cẩn thận, nhưng khi nghĩ đến chuyện tông chủ đã có lực lượng khống chế nửa bước Địa Vô Cấm, có vẻ như hai chữ cẩn thận này có chút dư thưa.

…

Ầm ầm!

Thôn Phệ Thú cuộn mình lại thành một vòng tròn từ trên trời giáng xuống, Hà Niên móc cự chùy ra nghênh đón, chiến đấu mở màn với kết quả lần thứ nhất cả hai đụng vào nhau, Hà Niên rút lui hai mươi mấy bước.

Sau khi bị đánh lui lại, Hà Niên cảm nhận được cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền đến, trong đầu xuất hiện một chữ: Mạnh!

Ít nhất còn mạnh hơn Long Dã ở thời kỳ đỉnh cao!

"Yêu Vương các hạ, gần đây chúng ta không oán ngày xưa không thù, ngươi làm cái gì vậy?"

Bây giờ Hà Niên cũng ngáo lắm.

Không phải con quái vật khô lâu này địch nhân của Long Dã sao?

Sao tự nhiên lại giúp đỡ Long Dã.

Vừa dứt lời, có động tĩnh từ dưới đất vọng lên.

Hà Niên giật mình, vội vàng lách mình né tránh, nhưng mà chính câu nói hắn vừa nói xong khiến cho hắn mất thời cơ né tránh.

Lồng giam bằng cốt thứ vây khốn hắn trong nháy mắt.

Thôn Phệ Thú mở to cái miệng rộng ra.

Thôn phệ chi lực, hiện!

Thôn phệ chi lực bỗng nhiên nổ tung trong lồng giam, giống như là thuỷ triều, từ bốn phương tám hướng đánh tới, không hề nương tay mà trút xuống người Hà Niên.

Hà Niên vốn định dùng cự chùy đánh lồng giam bằng cốt thứ, bởi vì hắn biết chắc chắn đợt tấn công tiếp theo của đối phương sẽ đến ngay sau đó. Nhưng vừa có ý nghĩ này, cự chùy còn chưa kịp vung lên thì toàn bộ thân thể đã bị đè chặt, hoàn toàn không thể động đậy.

【VIP】 Tình thế nghịch chuyển?

Chương 723: Tình thế nghịch chuyển?

Không thể động đậy trong chốc lát khiến cho Hà Niên hoảng hốt.

Nếu như chỉ bị cầm tù, không có áp lực mạnh mẽ này trói buộc thì trong lòng của hắn hoàn toàn sẽ không sợ hãi.

Bởi vì phóng thích bí thuật do mạch thuật Địa cấp tạo ra chỉ khiến cho Hà Niên hành động chậm chạp, cũng không thể khiến cho Hà Niên hoàn toàn không động đậy được.

"Yêu Vương các hạ ——"

Hà Niên kinh hô.

Nhưng mà, lời mới vừa đến miệng thì thôn phệ chi lực đã bùng nổ.

Áp lực đang đè lên người hắn giống như là pháo bị nhóm lửa, bắt đầu nổ tung quanh người hắn. Nhưng mà, linh thể mà Hà Niên tu luyện kém hơn Long Dã quá nhiều. Lực Nguyên Linh Thể mà Hà Niên tu luyện chỉ nằm ở hạng một ngàn chín trăm trên Bảng Linh Thể, thống khổ mà thôn phệ chi lực nổ tung mang đến lập tức khiến cho hai mắt Hà Niên biến thành màu đen, suýt chút bất tỉnh.

Thế nhưng đầu óc chưa kịp phản ứng thì đau đớn do nổ tung liên miên bất tuyệt kéo nhau mà đến.

Trong chớp mắt, da tróc thịt bong!

Máu me đầm đìa!

Toàn bộ thân thể từ trên xuống dưới, máu đỏ thẫm chảy xuống, nhuộm đỏ toàn thân Hà Niên.

"A ——"

"A ——"

Tiếng kêu thống khổ vang lên không dứt.

Tiếng kêu này vang lên, phàm là những người nghe được thì đều run như cầy sấy.

Cường giả nửa bước Địa Vô Cấm mới vừa rồi còn không ai bì nổi, bây giờ lại kêu thảm thiết thê lương như thế.

Nghe giống như là tiếng rít thê lương đến từ sâu trong phong tuyết bên ngoài Hạo Hãn Thành.

Lọt vào tai thì không rét mà run!

"Linh thể xếp hạng giọng nói kém ta một trăm hạng, nhưng chênh lệch lại lớn như vậy, ta cũng chỉ mới miễn cưỡng đỡ được một chiêu này. Hà Niên, ngươi tự cầu phúc đi…"

Trong đêm tối, Long Dã cười trộm.

Một bên khác, người của Bách Tông Liên Minh thấy mà vô cùng lo sợ.

"Rốt cuộc Yêu Vương này từ đâu tới?"

Thân là một trong ba đại nửa bước Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh, Ôn Tôn nhìntcc trước mặt, vẻ mặt cũng khó coi, sau đó yên lặng lui về sau.

Chuyện này, Bách Tông Liên Minh không tham dự vào mới tốt.

Lỡ như rước họa vào thân thì làm sao bây giờ?

Ba người bọn họ đủ cho Yêu Vương này đánh không?

Theo đám người của Bách Tông Liên Minh càng lùi càng xa, thôn phệ chi lực của Thôn Phệ Thú cũng dần dần tan biến, tiếng kêu đau đớn của Hà Niên cũng theo đó mà tắt.

Bịch!

Sau khi lực trói buộc tan biến, Hà Niên ngã quỵ xuống đất.

Lúc này có thể nhìn thấy thân thể Hà Niên run rẩy rất rõ ràng, giống như là không mặc quần áo đứng trong đống tuyết.

Đương nhiên, lúc này Hà Niên cũng chưa chết.

Dù sao Thôn Phệ Thú cũng không có thôn phệ năng lượng thể để tăng phúc thực lực lên gấp bội, hơn nữa linh thể của Hà

Niên cũng không yếu.

Nhưng mà dưới một đòn này, linh thể của Hà Niên đã tổn thương hơn bảy thành, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ kinh mạch trong cơ thể không có bị thương, không đến mức gây ra nguy hiểm trí mạng.

Xa xa, Thiên Mộc thấy cảnh này thì hít vào một hơi khí lạnh: "Cũng may lúc nãy không có ra tay, nếu không thì…"

Nhìn Thôn Phệ Thú trong bóng đêm, Thiên Mộc khiếp sợ không nói nên lời.

Đây là yêu vật có thần thông kinh khủng nhất trong số những yêu vật mà hắn đã từng nhìn thấy.

Nửa bước Địa Vô Cấm như như Long Nguyệt, bị lồng giam bằng cốt thứ vây khốn, sau một đòn này thì chỉ sợ là cũng không còn sức đánh một trận.

"Hà Niên, tự cầu phúc đi."

Dứt lời, Thiên Mộc cũng không quay đầu lại, lùi về sau.

Đứng ở một chỗ có thể chạy trốn bất kỳ lúc nào, ai cũng không đuổi kịp.

Cùng lúc đó, Ôn Bình cũng nhìn thoáng qua trung tâm của chiến trường, liếc nhìn Hà Niên, nhướng mày, nói: "Không phải ngươi chỉ có chút năng lực như thế chứ?"

Nếu chỉ như vậy thôi mà Hà Niên đã thua thì quá không có ý nghĩa.

Khiến cho hắn cho hả giận cũng không làm được.

"Vui cái gì? Linh thể bị thương thì chỉ không thể đánh lâu dài được thôi." Cảm nhận được Thôn Phệ thú đắc ý quá, Ôn Bình truyền âm khiển trách.

Mặc dù chỉ là sinh vật vong linh mà hắn triệu hoán ra, không phải yêu bộc mà hắn bồi dưỡng, nhưng dù sao thì bây giờ nó cũng là tay chân của minh, nói gì thì cũng phải phổ cập kiến thức cho nó biết về năng lực của người tu luyện mạch môn ở thời giới này.

Linh thể bị thương chẳng qua chỉ khiến cho Hà Niên không thể đánh lâu dài và phóng thích mạch thuật phẩm chất cao thôi.

Đó cũng không phải kết thúc!

Hôm đó linh thể của Long Dã cũng bị thương nghiêm trọng nhưng hắn vẫn có thể chiến đấu lâu như vậy.

Nếu không phải hắn dùng Trừ Nhĩ Vũ Khí cướp lấy Huyết Phủ của Long Dã thì chắc chắn chiến đấu sẽ kéo lâu hơn nữa.

"Nói mới nhớ, Hà Niên này hiểu về mạch thuật hơn Long Dã nhiều. Vậy mà có thể tu luyện mạch thuật Địa cấp đến cảnh giới đăng phong." Ôn Bình vừa đi vừa nói thầm.

Trước kia hắn cũng từng gặp có người tu luyện mạch thuật Hoàng cấp đến cảnh giới đăng phong, nhưng hắn lại chưa từng thấy ai tu luyện mmth Huyền cấp đến cảnh giới đăng phong.

Hôm nay thì nhìn thấy Địa cấp.

Đáng tiếc, ngộ tính với mạch thuật không tệ nhưng nhất định phải đứng về phía đối lập với hắn.

Sau khi bị Ôn Bình răn dạy một câu, Thôn Phệ Thú hoảng hốt dẹp tâm tình vui sướng qua một bên, lập tức nhảy lên một cái, cuộn mình thành vòng tròn trên không trung, hóa thành sao băng nện xuống Hà Niên.

Thấy thế, mới đầu nhìn giống như là trong thời gian ngắn không thể động đậy nhưng bỗng nhiên Hà Niên liên tục lăn qua một bên, muốn né tránh đòn công kích của Thôn Phệ Thú.

Nhưng mà tránh như thế nào được!

Thôn Phệ Thú tâm niệm vừa động, trên đường Hà Niên lăn qua đột ngột có từng cái cốt thứ từ dưới đất vụt lên như cỏ, như thủy triều đuổi theo Hà Niên.

Mỗi một cây đều sắc bén như châm.

Cảm nhận được động tĩnh từ mặt đất truyền đến, trong lòng Hà Niên vừa tức vừa hận.

"Khinh người quá đáng!"

Hà Niên lập tức quyết định, đưa tay hút cự chùy cách đó không xa tới, sau đó một cái lý ngư đả đĩnh bật dậy. Tiếp theo, cự chùy đưa về sau tụ lưng, eo uốn căng như cung.

Oanh!

Oanh!

Trong nháy mắt, cự chùy nện xuống vài chục lần.

Đại địa nứt ra, cốt thứ như thủy triều bị cưỡng ép cắt đứt.

Nhưng mà không đợi Hà Niên có động tác tiếp theo thì Thôn Phệ Thú đã từ đỉnh đầu hạ xuống.

【VIP】 Ai dám tranh phong!

Chương 724: Ai dám tranh phong!

Thân thể khổng lồ của Thôn Phệ Thú mạnh mẽ nện lên đỉnh đầu Hà Niên, kèm theo một tiếng nện đinh tai nhức óc, bụi dâng lên mù mịt? Khí tức của Hà Niên đột nhiên biến mất.

“Hà Niên đâu rồi?”

“Bị nện chết rồi sao?”

Đứng ở xa xa, thấy cảnh này, Thiên Mộc lập tức nhíu chặt mày.

Thiên Mộc không khỏi tự hỏi mình, nếu gặp tình huống giống như thế thì hắn sẽ làm như thế nào?

Tránh?

Chắc chắn là tránh không thoát.

Đón đỡ?

Dưới tình huống linh thể bị thương nghiêm trọng như vậy, đón đỡ thì cũng tương đương với chịu chết.

“Xem ra là kết thúc rồi. Long Dã còn đánh không lại nó, Hà Niên không thể thi triển ra bí thuật Địa cấp một lần nữa thì có thể làm gì được nó?”

Lại một lần nữa, Thiên Mộc thấy mừng vì lúc nãy mình không có ra tay.

Trong đêm tối, cảm nhận được khí tức của Hà Niên tan biến, Long Dã không khỏi thở dài.

Đương nhiên, không phải là thở dài oán trời trách đất.

Mà là cảm thán.

“Linh thể yếu như vậy, ngươi dựa vào cái gì để đánh?”

Trong mấy chục năm, bọn họ giao thủ với nhau không chỉ một lần ở sa trường, không có chết ở trong tay hắn, phản lại

chết trong Hồ Thiên Địa nho nhỏ này.

Nhưng lúc này, đột nhiên một mùi tanh tỏa ra.

Biểu cảm trên mặt Thiên Mộc và Long Dã cũng thay đổi.

Khí tức của Hà Niên lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa lần này còn kèm theo mùi tanh trước này chưa từng có.

"Khinh người quá đáng! Hôm nay, ông đây nhất định phải giết ngươi!" Trong đêm tối, trong bụi mù, tiếng rống giận dữ như nộ lôi của Hà Niên vang lên.

Hoàn toàn khác hẳn Hà Niên yếu ớt lúc nãy.

Thay vào đó là một người điên cuồng, khí tức bỗng nhiên tăng lên đến đỉnh điểm.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Mạch môn chấn động, mạch khí màu máu mênh mông hội tụ lại trong thiên địa, bao phủ phạm vi ngàn mét xung quanh.

Cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện, tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn mét đều ngừng lại.

Tro bụi không rơi xuống nữa.

Gió cũng ngừng lại.

Tựa như ngay cả thời gian cũng ngừng lại.

Long Dã thấy cảnh này thì ngừng bước, cả kinh nói: "Hà Niên này… linh thể yếu như vậy nhưng dưới tình huống bị thương nghiêm trọng như vậy mà còn có thể thi triển ra bí thuật Địa cấp. Cái tên này, uống lộn thuốc chứ?"

Hơn nữa, rõ ràng là bí thuật lần này có uy lực mạnh hơn lần trước đó nhiều!

Chỉ dùng cảm giác quét qua một cái thì khiến cho tim hắn đập nhanh liên hồi.

Nếu như người bị bí thuật bao phủ là hắn thì cho dù là ở trạng thái mạnh nhất, đồng thời có Huyết Phủ kề bên người thì

sợ là hắn cũng sẽ dữ nhiều lành ít.

Hà Niên này lại ẩn giấu sâu như thế!

“Phải tranh thủ chạy trốn!” Long Dã quay đầu đi ngay.

Lỡ như con yêu vật khô lâu đó không chịu được một đòn này thì chắc chắn Hà Niên sẽ đuổi theo hắn!

Cùng lúc đó, Thiên Mộc thấy cảnh này thì cũng nghiêm mặt lại.

Hắn thừa nhận mình đã coi thường Hà Niên.

Dưới trạng thái cực hạn như vậy mà Hà Niên còn có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ vượt qua đỉnh phong như vậy, có thể nói là đáng sợ.

“Một chiêu này, sợ là toàn bộ nửa bước Địa Vô Cấm của Triều Thiên Hạp cũng không có ai dám đỡ?”

Đương nhiên, hắn sẽ không cho là đó chỉ là trùng hợp.

Bởi vì không có cái gì là vô duyên vô cớ.

Hà Niên có thể như thế thì chắc chắn là có nguyên nhân, chẳng qua là nguyên nhân này ẩn giấu quá sâu, sâu đến mức trong thời gian ngắn thì hắn cũng không nhìn ra được.

Bây giờ, phải xem xem Hà Niên có thể dùng một một chiêu này để nghịch chuyển thế cục hay không.

…

Mạch khí màu máu bao phủ xuống, Hà Niên bắt đầu nện cự chùy xuống

Nhưng mà đáng lưu ý chính là mặt của Hà Niên lúc này.

Trên gương mặt máu me đầm đìa hiện ra dị dạng khó mà nhìn thấy được, chỉ có người trong chiến cuộc mới có thể nhìn thấy.

Lúc này, mỗi con mắt của Hà Niên là một màu.

Như vậy có nghĩa là Hà Niên là con lai.

Là sản phẩm của người và yêu.

Sau khi cự chùy tụ lực xong, bắt đầu nện xuống thì một con mắt kháng của hắn tỏa ra hào quang màu đỏ, nhìn mỏng mạnh nhưng lại cứng chắc.

“Hôm nay, ngươi khiến cho ta ra hết át chủ bài, cho nên nhất định ngươi phải chết!”

Hà Niên cười lên dữ tợn.

Bởi vì có một một trong mắt là màu đỏ như máu, cho nên nụ cười của Hà Niên càng thêm quái dị.

Chùy thứ nhất, tụ lực xong.

Đột ngột rơi xuống đất.

Oanh.

Mạch khí màu máu vốn nở rộ như pháo hoa bị một luồng áp lực vô hình bức bách rơi xuống, khi nó tới gần mặt đất thì tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn mét đều bị đập vụn.

Những phòng ốc, lầu cao vốn còn sừng sững không ngã ầm ầm sụp đổ, hóa thành đống đổ nát trong đêm tối.

Tất cả gạch đá lót đường đi hoàn toàn biến mất, hóa thành mảnh vỡ bị ép vào trong đất.

Nhưng mà như vậy còn chưa hết, tất cả đều bị lực lượng của một chùy này nghiền nát, phạm vi ngàn mét trong thiên địa giống như là bị một cái cự chùy hạ xuống, mặt đất bị nện lún xuống chừng vài mét.

Đánh cho mặt đất mười trượng, trăm trượng thành một cái hố to, lực lượng khủng bố như vậy.

Mặt đất phạm vi ngàn mét lún xuống, có thể tưởng tượng được sức ép của nó kinh khủng cỡ nào.

Mà đây mới chỉ là chùy thứ nhất!

Khi đánh với Long Dã thì Hà Niên có thể đánh ra ba chùy.

Bây giờ Hà Niên bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ hơn, sợ là hắn không chỉ nện ba chùy xuống thôi.

“Chấn Thiên Hám Địa, Đệ Nhị Chùy!” Thấy chùy thứ nhất đánh xuống mà Thôn Phệ Thú trước mắt chỉ có hai chân hơi

lún vào trong đất một chút, Hà Niên điên cuồng giơ chùy lên muốn nện xuống.

Bởi vì bị những cái mạch khí màu máu đó ảnh hưởng, mặc dù Thôn Phệ Thú vẫn có thể hành động tự nhiên nhưng mà tốc độ di chuyển không bằng một phần trăm lúc mạnh nhất.

Bây giờ tốc độ di chuyển của Thôn Phệ Thú tối đa chỉ có thể so với Thông Huyền.

Với tốc độ của Thông Huyền thì không thể nào đi ra khỏi phạm vi ngàn mét trong một hơi được.

Oanh.

Khi nó di chuyển được trăm thước thì chùy thứ hai rơi xuống.

Một tiếng vang rung chuyển trời đất khiến cho toàn bộ Hạo Hãn Thành đều chấn động, như lôi đình nổ vang bên tai.

【VIP】 Ai dám tranh phong! (2)

Chương 725: Ai dám tranh phong! (2)

Mặc dù mạch khí màu máu chỉ bao trùm ngàn mét, nhưng sau khi một chùy này đánh cho mặt đất lún xuống ba thước, mạch khí tản ra ngoài, trùng kích gây họa tới những chỗ xa hơn nữa.

Trọn vẹn ba ngàn mét!

Nói cách khác, những người đứng ở phạm vi ba ngàn mét trong khu vực chiến đấu thì vẫn cảm nhận được mạch khí trùng kích đập vào mặt.

"Không chịu nổi hả?" Nhìn chùy thứ hai đánh xuống, Thôn Phệ Thú gãy mất bảy tám cái xương sườn, trên mặt Hà Niên nở một nụ cười.

Hắn còn có chùy thứ ba.

Lực lượng của chùy thứ ba gấp đôi chùy thứ nhất và chùy thứ hai!

Nhìn thấy Hà Niên cười, người còn dám ở lại chỗ gần nhất để quan chiến là Thiên Mộc tỏ vẻ tán thưởng.

Hà Niên đã có được tư thái của Địa Vô Cấm.

Mặc dù mười mấy hai mươi năm này Hà Niên không có tăng lên đến Địa Vô Cấm nhưng mà Hà Niên tuyệt đối cũng là tồn tại số một số hai trong cảnh giới nửa bước Địa Vô Cấm.

Có thể sánh ngang với nhị thiếu gia Long Dã của Long gia!

Phải biết, Hà Niên chỉ là một tên tôi tớ của Hà Phủ, ngay cả họ cũng là được ban cho, phía trên hắn còn có không biết bao nhiêu người. Cho nên những gì mà Hà Phủ có thể cho hắn cũng ít đến đáng thương.

Mà Long Dã, hắn chính là nhị thiếu gia của Long gia.

Tài nguyên dùng mãi không hết!

Muốn cái gì thì có cái đó!

“Dưới bí thuật này, cho dù ta ra toàn lực thì sợ cũng phải thua.” Thiên Mộc cảm thấy mình không bằng.

Hắn vừa dứt lời thì chùy thứ ba tới.

So với chùy thứ nhất, chùy thứ hai thì chùy thứ ba đã có được uy lực quấy động thiên địa. Trong nháy mắt khi cự chùy giơ lên, bỗng nhiên có một đạo lôi đình màu vàng lướt qua đỉnh đầu, giống như là bị Hà Niên triệu hoán tới.

Trong nháy mắt khi lôi đình tan biến, một tầng mạch khí màu vàng bỗng nhiên xuất hiện trong thiên địa.

Sự xuất hiện của nó giống như bị nâng lên.

Nhìn một cái thì sẽ cảm thấy nó dày nặng!

Cự chùy của Hà Niên đặt ở phía trên đó!

Theo cự chùy hạ xuống, tầng mạch khí màu vàng bỗng nhiên xuất hiện cũng hạ thấp xuống theo.

Phạm vi bao trùm, đã vượt ra ngàn mét!

“Chịu chết đi!” Hà Niên liên tục gầm thét.

Thực ra thì bản thân Hà Niên cũng không biết một chùy này sẽ có uy lực lớn cỡ nào, hắn chỉ có thể cảm nhận được uy lực đang hạ xuống. Nhưng mà, chỉ cảm nhận lực lượng đó thôi thì hắn cảm thấy nó đã đủ để cho mình vô địch trong nửa bước Địa Vô Cấm.

Hắn không có Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Không có vũ khí tốt như Huyết Phủ nhưu Long Dã, Phi Nguyệt của Long Nguyệt.

Thế nhưng hắn có một loại huyết mạch khác.

Huyết mạch yêu vật.

Một loại huyết mạch mà ít nhiều gì khi bị lộ ra là sẽ có người khinh thường nó.

Vốn ban đầu hắn rất tự ti khi mình là sản phẩm kết hợp của người và yêu, nhưng hôm nay hắn hết sức tự hào.

Bởi một nửa huyết mạch yêu vật đó khiến cho hắn đạt tới một mức mạnh mẽ hơn, một mức mà không cần ẩn giấu át chủ bài để sống qua ngày.

Dưới loại lực lượng này, cho dù bị địch nhân biết trước hắn muốn đánh ra một chiêu này thì đã làm sao?

Không quan trọng.

Ai dám tranh phong?

Long Dã không thể, Thiên Mộc không thể, lại có bao nhiêu người ở Triều Thiên Hạp có thể?

"Chết đi! Chết đi!"

Hà Niên tự tin gào thét, cự chùy nện xuống.

Răng rắc!

Răng rắc!

Tiếng vang kì dị không ngừng vang lên.

Giống như là tiếng xương của Thôn Phệ Thú gãy.

Lại giống như mặt đất không chịu nổi lực lượng này mà rạn nứt

Cùng lúc đó, Ôn Bình dừng bước, nhịn không được phóng tinh thần lực về hướng Thôn Phệ Thú.

Lúc này, xương đùi, xương sườn… của Thôn Phệ Thú đều gãy hết, có thể tan ra thành từng mãnh bất kỳ lúc nào.

Đương nhiên, Thôn Phệ Thú không có sợ hãi.

Nó còn có thể phục sinh.

Nó đã nghĩ kỹ, chờ đến khi công kích của người trước mắt này kết thúc thì nó sẽ tái tạo thân thể, sau đó mài chết hắn.

Giống như là khi nó đánh với Long Dã vậy.

Liều mạng chứ sao.

Ai sợ ai?

Nhưng mà lúc này Ôn Bình lại lên tiếng: "Ta rất tò mò, ngươi thuộc tầng lớp nào ở địa ngục vong linh? Đã bất tử mà

sao một đứa lai nửa người nửa yêu cũng không đánh lại được, còn muốn liều mạng với đối phương?”

Thôn Phệ Thú cảm nhận được Ôn Bình thất vọng thì ngẩn ra.

Không đợi nó có bất kỳ suy nghĩ gì khác, Ôn Bình lại nói.

“Chờ ta đến Trấn Nhạc Cảnh, có thể triệu hoán sinh vật vong linh Địa Vô Cấm thì ta phải suy nghĩ cho kĩ. Đến lúc đó để cho phu quân ngươi ra đánh thử một chút, nếu giống như ngươi… mỗi lần đánh nhau đều dựa vào liều mạng với người ta mà không phải là lực lượng áp chế tuyệt đối, vậy thì hẳn là ta phải từ bỏ chủng tộc Thôn Phệ Thú này rồi. Địa ngục vong linh lớn như vậy, hẳn là sẽ còn có những chủng tộc khác tốt hơn.”

Chỉ có thể triệu hoán một con sinh vật vong linh có cảnh giới mạnh hơn mình.

Với tình huống trước mắt thì Ôn Bình nhất định phải quý trọng cơ hội.

Tình huống bên ngoài Hồ Thiên Địa như thế nào thì không cần nghĩ cũng biết là hết sức phức tạp. Chỉ sợ là có không ít cường giả Địa Vô Cấm, nếu qua một thời gian nữa, phát triển đến Triều Thiên Hạp, chạm đến ích lợi của bọn họ thì chắc chắn sẽ phiền toái không ngừng.

Chỉ khi nắm giữ một thủ đoạn có thể tuyệt đối áp chế địch nhân thì hắn mới có thể an an ổn ổn phát triển tông môn.

Từ đó chế tạo ra một cái tông môn siêu cấp!

Cùng lúc đó, giọng điệu thỏa mãn của Hà Niên lại vang lên.

“Nói thật, Sửu Bát Quái, ta rất cảm ơn ngươi. Bán Thế Phù Trầm, vẫn luôn ẩn giấu. Là ngươi, là ngươi gây áp lực, khiến cho ta không thể không sử dụng một loại huyết dịch khác, thiên phú trên người mình. Bây giờ ta mới hiểu được, mặc dù có bị người ta khinh thường như thế nào đi nữa thì nó vẫn là lực lượng của ta. Linh thể bị thương, thì tính sao… ta vẫn còn huyết mạch yêu tộc, còn có thể sử dụng yêu thể. Nó còn mạnh

hơn linh thể vốn có của ta, càng hoàn mỹ hơn. Tất cả nhhgg thứ này đều nhờ ngươi ban cho! Cho nên, quỳ xuống, thần phục với ta, ta có thể chừa lại cho ngươi một mạng!”

【VIP】 Thôn Phệ Thú có thể nuốt tất cả

Chương 726: Thôn Phệ Thú có thể nuốt tất cả

Mạch khí màu vàng như bầu trời đè xuống, càng ép càng nặng.

Phạm vi ngàn mét, đã không còn đơn giản là lún xuống vài thước nữa.

Đồng thời, xương cốt của Thôn Phệ Thú cũng không còn chậm chạp gãy một cái hai cái nữa.

Chỉ trong mấy hơi thở mà đã gãy mất hai ba mươi cái.

Đây thương tích mà ngay cả Long Dã cũng không tạo thành được.

“Còn không thần phục sao?”

“Thần phục ta, ta sẽ trả lại tôn nghiêm cho ngươi.”

“Thần phục ta, ta có thể cho ngươi sống sót.”

Liên tục nói ba câu, Hà Niên cắn răng hạ cự chùy xuống thấp hơn.

Phạm vi ngàn mét, mặt đất đã lún xuống hơn trượng!

Nhưng mà, Thôn Phệ Thú hoàn toàn không chút cảm giác gì với Hà Niên.

Bởi vì nghe không hiểu!

Ngoại ngữ không thông!

Lúc này, trong đầu nó chỉ có lời của Ôn Bình.

Ôn Bình vừa dứt lời không lâu thì giọng của Thôn Phệ Thú bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Ôn Bình, trong lời nói tràn ngập phản bác và không phục.

“Thôn phệ nhất tộc, đã là chủng tốc đỉnh cao ở địa ngục vong linh!”

Ôn Bình xem thường, đáp lại: “Vậy thì để cho ta nhìn một chút.”

Thôn Phệ Thú rất muốn bảo vệ tôn nghiêm của mình, vô cùng kiên quyết, nói: “Chỉ cần là năng lượng thì chúng ta đều có thể nuốt! Hôm nay, ta sẽ nuốt nó!”

Vừa dứt lời, Thôn Phệ Thú mở to miệng rộng.

Thôn phệ chi lực, lại hiện ra.

Nhưng mà lần này thôn phệ chi lực không giống mấy lần trước, bao quanh người, từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài, bạo phát ra, thôn phệ đối thủ hoặc là trọng thương đối thủ.

Lần này thôn phệ chi lực giống như là một cái dù lớn, đột nhiên căng ra, như muốn chống lên lực vạn quân đang đè xuống.

Giờ phút này, Thôn Phệ Thú chỉ có hai ý nghĩ.

Nuốt năng lượng khổng lồ đang hạ thấp xuống này, hóa nó thành của mình, tăng thực lực của mình lên.

Đồng thời, tuyệt đối không thể để cho người triệu hoán xem thương thôn phệ nhất tộc chúng nó, bởi vì Thôn Phệ Thú chúng nó mạnh nhất không phải tái tạo mà là thôn phệ.

Đột ngột, mặt đất ngừng lún xuống.

Cự chùy của Hà Niên cũng không thể hạ thấp xuống được chút nào nữa, ngừng lại giữa không trung.

Sắc mặt Hà Niên chợt đổi!

Một cảm giác khó hiểu tự nhiên xuất hiện.

Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ lại thì đã cảm nhận được lực lượng vừa rồi —— lực lượng gần như phá hủy linh thể của hắn lại xuất hiện.

Sau đó là cảnh tượng khiến cho người ta trợn mắt há hốc mồm —— mạch khí màu vàng đất như màn trời nhanh chóng hạ xuống lại hội tụ lại ở một điểm.

Chính là trong miệng của Thôn Phệ Thú.

Phong quyển tàn vân, trong nháy mắt, một mảng lớn mạch khí tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Đồng thời, mạch khí, năng lượng chung quanh cũng giống là bị vòng xoáy cuốn qua, điên cuồng vọt vào trong miệng của Thôn Phệ Thú.

"Chuyện này…"

Thiên Mộc thấy cảnh này thì ngây người.

Long Dã đang tăng tốc độ rút lui cũng dừng bước.

Trợn mắt há hốc mồm mà nhìn!

"Cái này mà nó cũng có thể nuốt?"

Hắn vẫn cho là yêu bộc mà Ôn Bình triệu hoán ra chỉ có thể nuốt người, từ đó lớn mạnh lực lượng của bản thân. Hà Niên không dẫn theo bất kỳ người nào thì nó hoàn toàn không có cơ hội.

Mắt thấy mạch khí màu vàng đất như màn trời đó mỏng dần, Long Dã chăm chú nhìn Thôn Phệ Thú.

Không sai, khí tức của nó tại tăng lên!

Mạnh gấp bội trước đó!

Dừng bước không bao lâu, một bóng người xuất hiện ở trong bóng tối cách đó không xa, chân bước không nhanh, dáng người không vĩ ngạn, nhưng lại khiến lưng hắn phát lạnh: "Ôn Bình… tới."

Long Dã nhìn Ôn Bình, nhịn không được nuốt nước miếng một cái, hơi khẩn trương lên.

Bành!

Bỗng nhiên, một tiếng vang thật lớn vọng đến.

Chỉ thấy trong bóng tối, một bóng đen vạch phá bầu trời, rớt vào chỗ tối.

Bóng đen này chính là Hà Niên, hắn bị Thôn Phệ Thú đụng bay.

Thôn Phệ Thú thôn phệ năng lượng của bí thuật Địa cấp, thực lực tăng lên gấp bội, mặc dù không có tái tạo thân thể,

nhưng lực lượng tăng gấp bội thì sao Hà Niên không kịp đề phòng có thể đỡ được?

Sau khi đụng bay Hà Niên, Thôn Phệ Thú hoàn toàn không ngừng lại, cuộn mình thành một vòng tròn, nhảy lên một cái, toàn thân bốc cháy Địa Ngục Hỏa, như sao băng rơi xuống.

Hỏa diễm này không phải là Hình Phạt Chi Hỏa, nhưng nó cũng là hỏa diễm đặc biệt đến từ thế giới vong linh.

Nhóm lửa bầu trời đêm, đồng thời cũng kéo Hà Niên xuống thâm uyên.

Oanh!

Hỏa diễm màu trắng, đá vụn bắn khắp nơi khiến cho rốt cuộc hoa cả mắt, hoàn toàn không thấy rõ chuyện gì xảy ra.

Chỉ nghe một tiếng trầm muộn vang lên.

Phốc ——

Hà Niên phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cự chùy trước ngực hắn.

"Không thể nào…"

Trong đầu Hà Niên lập tức xuất hiện một ý nghĩ.

Sao trên đời này lại có loại yêu vật có thể có có thể thôn phệ mạch thuật?

Yêu vật có thể ngăn cách mạch khí đã hiếm thấy trên đời, cũng tương đối biến thái, giờ sao lại có tồn tại còn biến thái hơn nó nữa chứ?

Nhưng mà trong gần vạn năm văn hiến của Triều Thiên Hạp lại không có bất kỳ ghi chép gì về nó.

Còn chưa hết kinh hãi hoảng hốt thì Thôn Phệ Thú lại công kích tới. Hà Niên chỉ có thể kiên trì vung cự chùy đón đỡ lấy.

Va chạm, bị đánh lui lại vài trăm mét.

Lại va chạm, lại lui lại mấy trăm mét.

Mỗi một lần lui lại thì đều là một lần hắn phun máu.

Thời gian chậm rãi qua đi, Thôn Phệ Thú càng đánh càng hăng say, hoàn toàn dựa vào lực lượng mà nghiền ép Hà Niên.

Hà Niên đã không thể điều động linh thể được nữa, mà yêu thể của hắn bây giờ cũng thương tích đầy mình.

Mức độ tổn thương đã cao tới sáu thành!

Long Nguyệt đang chạy tới khách sạn cảm nhận được khí tức của Hà Niên càng ngày càng yếu thì nhịn đau kêu Tử Nhiên dừng lại. Kêu Tử Nhiên cõng nàng đến một chỗ có thể quan sát được chiến trường ở xa xa.

Bởi vì nơi bọn họ dừng chân đủ cao, lại có hỏa diễm của Thôn Phệ Thú thăp sáng chiến trường cho nên bọn họ đại khái có thể quan sát được hết tình huống trong chiến trường.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Hà Niên phải thua.

Long Nguyệt vừa cười vừa nói: “Ôn Ngôn, nếu tỷ tỷ nhìn thấy cảnh này thì hẳn là sẽ rất vui đó…”

【VIP】 Kế hoạch thật của Long Dã khi tới Hồ Thiên Địa

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Kẻ đứng sau khiến cho Yêu tộc đại loạn

Chương 728: Kẻ đứng sau khiến cho Yêu tộc đại loạn

Ôn Bình hỏi: “Cái gì?”

Long Dã vội vàng đáp: “Là thứ có thể để cho linh thể đột phá viên mãn! Nếu là nửa bước Địa Vô Cấm thì linh thể có thể bước vào cảnh giới trước nay chưa từng có, nếu đến Địa Vô Cấm thì chắc chắn có thể nhảy lên trở thành cường giả đỉnh cao trong đó. Chỉ cần lấy được nó, ta đồng ý hai tay dâng nó lên!”

“Chỉ cần lấy được? Ngươi đoán ta tin hay không… nếu có thể lấy được dễ dàng như vậy thì ngươi còn lãng phí thời gian ở đây.” Cảnh giới trên cảnh giới viên mãn của linh thể thì cũng giống như mạch thuật thôi.

Đăng phong.

Tạo cực.

Mạch thuật từ viên mãn đến cảnh giới Đăng phong thì có thể xuất hiện biến hóa rất lớn, chắc chắn linh thể cũng như thế.

Nhưng mà trước mắt pháp thuật, mạch thuật của Bất Hủ Tông cũng không yêu cầu linh thể quá cao, viên mãn là đủ rồi, cho nên Ôn Bình cũng không hứng thú lắm với chuyện này.

Long Dã thấy Ôn Bình tỏ vẻ không tin tưởng mình thì giải thích: “Đơn giản, rất đơn giản. Ta đã bố trí xong tất cả, chỉ chờ đám thiên kiêu trong Yêu giới hấp dẫn sự chú ý của Yêu tộc là ta có thể lấy được thứ đó.”

“Hử?”

Ôn Bình nhìn chằm chằm Long Dã.

Sao Long Dã lại cảm thấy nhất định mình sẽ thấy hứng thú?

Long Dã không quan tâm, tiếp tục nói: "Thực ra thì Yêu giới chính là một chỗ ấp trứng do Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa âm thầm tìm ra, vì tránh cho nhân tộc chèn ép, gần như tất cả Yêu tộc đều sẽ sinh đời sau trong Yêu giới. Cho nên chỉ cần thiên kiêu của nhân tộc ở trong Hồ Thiên Địa trắng trợn đồ yêu thì nhất định sẽ bị Yêu tộc phát hiện ra. Đến lúc đó, mọi sự chú ý của Yêu tộc đều sẽ tập trung trong Yêu giới. Đại chiến hết sức căng thẳng! Khi Bách Tông Liên Minh và Yêu tộc đánh nhau, ta có thể thông qua lối đi kết nối giữa Yêu giới và sào huyệt của Yêu tộc để đi vào Hồ Yêu Hoàng, bây giờ Hà Niên bị thương, Thiên Mộc lại không biết kế hoạch của ta, cho nên chắc chắn ta có thể lấy được thứ đó!"

Nghe Long Dã nói như vậy, Ôn Bình không có bội phục năng lượng có thể đùa giỡn Bách Tông Liên Minh như khỉ của Long Dã, hắn chỉ lạnh nhạt hỏi một câu: "Sao ngươi lại cho rằng ta sẽ xem thứ này còn quan trọng hơn an nguy của phụ thân ta?"

"Không phải… ta chỉ muốn nói, bây giờ còn kém một bước là ta có thể lấy được nó. Tin tức về nó là chính miệng Yêu Hoàng nói cho ta biết trước khi vẫn lạc ở Triều Thiên Hạp, tám chín phần mười là không có giả. Chỉ cần ngươi chịu tin tưởng ta, ta có thể dùng thứ đó đổi lấy sự tin tưởng ngươi dành cho ta. Sau này ta sẽ bảo vệ Ôn Ngôn, tuyệt đối sẽ không có chút sai lầm nào. Chỉ cần ngươi chịu tha cho ta một lần!"

Mặc dù có chút không nỡ, nhưng nếu so với tính mạng của mình thì mấy thứ đó có đáng là gì chứ?

Có thể làm cho tất cả mọi người ở Triều Thiên Hạp điên cuồng, thời cơ để cho linh thể đột phá viên mãn, nhưng so với tính mạng của hắn thì nó không là cái thá gì cả.

Nhưng mà, mặc dù tỏ thái độ như thế nhưng Ôn Bình vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Thứ rất có thể là không tồn tại này không thể đổi được sự tin tưởng của ta."

Lời nói trước khi lâm chung sẽ là lời nói thật?

Người sắp chết nên lời nói đều là thiện?

“Không!”

“Dĩ nhiên không phải, từ khi ta lấy được di ngôn của Yêu Hoàng thì bắt đầu điều tra chuyện này. Bỏ ra bảy tháng mới biết được bí mật truyền thừa của Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa từ miệng của tam vương. Hóa ra Yêu Hoàng thế hệ này của Yêu tộc cũng không có đạt được truyền thừa của Yêu tộc, hắn hoàn toàn không có thông qua khảo nghiệm truyền thừa của Yêu tộc. Sở dĩ có thể có thể trở thành Yêu Hoàng là vì lúc đó Yêu tộc bị nhân tộc áp bức cực kỳ gian khổ, bước đi gian nan, lúc đó hắn là người mạnh nhất cho nên hắn đứng lên, tranh thủ được một nơi kéo dài hơi tàn cho Yêu tộc cho nên mới được tôn sùng là Yêu Hoàng.”

“Đồng thời, trong lịch sử của Bách Tông Liên Minh cũng có miêu tả về Yêu Hoàng mấy đời trước. Mấy đời Yêu Hoàng trước, đúng là yêu thể có một không hai thiên hạ, dựa vào tay không là có thể xé nát nửa bước Địa Vô Cấm. Trong ghi chép của Bách Tông Liên Minh viết là mấy đời Yêu Hoàng đó lực lượng đều đến rất gần Địa Vô Cấm, cho nên mới có dùng tay không xé nửa bước Địa Vô Cấm. Nhưng mà bọn họ không biết là cho dù ở Triều Thiên Hạp thì cũng không có nửa bước Địa Vô Cấm mạnh mẽ như vậy.”

“Trừ cái đó ra thì trong văn hiến của Bách Tông Liên Minh còn có những ghi chép khác. Yêu tộc bắt đầu suy sụp từ khi Yêu Hoàng đời trước chết già, cũng chính lúc đó, nhân tộc quật khởi, nắm đại thế của Hồ Thiên Địa trong tay. Từng sự kiện liên tục, nếu chỉ nói một cái thì không có gì lạ, nhưng nếu kết hợp di ngôn của Yêu Hoàng và tam vương của Yêu tộc, cộng thêm ghi chép của Bách Tông Liên Minh lại thì đều chỉ về một thứ, đó chính là nơi truyền thừa của Yêu tộc.”

Long Dã nói một hơi, nói rất nhiều thứ có thể chứng minh kế hoạch của mình, sợ Ôn Bình vẫn không tin.

Nhưng mà hắn không biết Ôn Bình vốn không có hứng thú.

Ôn Bình chỉ chú ý tới hai chữ “tam vương” trong câu nói của hắn.

Long Dã nói tiếp: “Chính là con thứ ba của Yêu Hoàng. Tên đó tính toán không nhỏ, nhưng với năng lượng của hắn mà muốn nhất thống Yêu tộc thì không thể. Đồng thời hắn cũng không có chìa khóa để mở nơi truyền thừa của Yêu tộc ra, bây giờ chìa khoá đang ở trong tay ta. Cho nên ta hứa, ta sẽ ủng hộ hắn nhất thống Yêu tộc, dùng chuyện này để trao đổi, như vậy hắn lập tức nói bí mật của Yêu tộc ra. Bởi vì hắn cũng biết, trông giữ bí mật truyền thừa của Yêu tộc hoàn toàn là chuyện vô bổ, còn không bằng tranh thủ được ta ủng hộ. Có ta trợ giúp, diệt hết tất cả những người phản đối trong Yêu tộc cũng là chuyện trong nháy mắt thôi.”

“Thì ra là thế.”

Giờ Ôn Bình cũng hiểu rõ, tại sao tam vương của Yêu tộc đó dám gióng trống khua chiêng phái Yêu Vương thủ hạ của hắn mưu hại huynh đệ ruột của hắn.

Vốn tưởng rằng hắn phát rồ.

Không ngờ được nguyên nhân là có Long Dã làm chỗ dựa.

Cũng đúng, có thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa ủng hộ, thống nhất Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa cũng là chuyện không đáng kể chút nào.

【VIP】 Kẻ đứng sau khiến cho Yêu tộc đại loạn (2)

Chương 729: Kẻ đứng sau khiến cho Yêu tộc đại loạn (2)

Mưu sát mấy huynh đệ của mình thì có là gì đâu?

Long Dã nghe Ôn Bình nói vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Có thể cho một cơ hội được không?"

Ôn Bình gật gật đầu.

"Ừm."

Đương nhiên, không phải là Ôn Bình tin Long Dã, tin kế hoạch của Long Dã và cái thứ có thể giúp linh thể tăng lên tới cảnh giới Đăng phong.

Hắn chỉ tin là giữ lại Long Dã sẽ có ích.

Giữ lại Long Dã, tên tam vương của Yêu tộc giọng nói nằm trong khống chế của hắn.

Chẳng qua là tứ vương Anh Chiêu đã là đệ tử của Bất Hủ Tông, mà Hoài Không thân là nhị vương thì lại có quan hệ không cạn với Bất Hủ Tông. Tam vương xem bọn họ như kẻ địch, để lại hay không đây?

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình quay qua nhìn Long Dã, nói: "Chuyện của ngươi, nếu còn để cho phụ thân ta bị cuốn vào thì sẽ không còn cơ hội nào nữa. Hình Phạt Chi Hỏa sẽ hóa ngươi thành tro tàn, ta dám cam đoan, tốc độ nó hòa tan ngươi tuyệt đối sẽ nhanh hơn hòa tan cái Huyết Phủ đó của ngươi."

Long Dã đáp: "Ta biết rồi, ta biết rồi, xin yên tâm, tuyệt đối không có có lần nữa."

Cuối cùng cũng lắng được cơn giận của Ôn Bình, Long Dã nhìn về phía Hà Niên.

Lúc này, Hà Niên đang bị Thôn Phệ Thú đánh, hoàn toàn mất hết năng lực phản kháng.

Đối với người khiến cho hắn phải chắp tay nhường thứ trong truyền thừa của Yêu Hoàng cho Ôn Bình thì Long Dã hoàn toàn không có một chút hảo cảm nào.

Long Dã quay đầu nói: "Hà Niên này, tuyệt đối không thể để cho hắn có cơ hội, một khi có cơ hội đào tẩu thì hắn sẽ sử dụng 'Quy Oa Đồ. Đó là một tứ đặc thù mà chỉ có Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng của Hà gia mới có thể chế tạo ra, phàm là cường giả cấp thống lĩnh của Hà Phủ đi xa nhà thì Hà Phủ đều sẽ phát cho bọn họ một tấm 'Quy Oa Đồ. Chỉ cần sử dụng nó thì có thể trực tiếp trở lại ổ chó mà hắn đánh dấu."

Thực ra thì Quy Sào Đồ mới là tên thật của nó.

Nhưng bởi vì có quá nhiều người ở Triều Thiên Hạp không chịu nổi cái đồ chơi này của bọn họ cho nên mới đổi tên lại, kêu nó là Quy Oa Đồ.

Sau khi Ôn Bình nghe xong thì cũng quay đầu lại nhìn Thôn Phệ Thú trong đêm tối.

Biết Hà Niên có một món đồ như thế, hắn truyền âm kêu Thôn Phế Thú tốc chiến tốc thắng.

Sau đó, Ôn Bình cất bước đi về khách sạn, Long Dã thấy Ôn Bình không nói lời nào thì vội vàng đi theo. Thỉnh thoảng nhìn qua chiến đấu, thưởng thức hình ảnh Hà Niên bị đánh.

…

Vốn đang muốn giết Hà Niên để chứng minh mình, Thôn Phệ Thú nghe Ôn Bình lệnh cho nó tốc chiến tốc thắng thì lập tức không khách khí nữa, thay đổi thế công, lại dùng lồng giam bằng cốt thứ nữa.

Chỉ cần dùng lồng giam bằng cốt thứ vây Hà Niên lại, vậy thì Hà Niên không muốn chết cũng khó.

Ầm!

Ầm!

Kèm theo hết cái lồng giam bằng cốt thứ này đến cái lồng giam bằng cốt thứ khác từ dưới đất vọt lên, Hà Niên quẫn bách tránh né.

Đương nhiên Hà Niên cũng biết.

Nếu bị nhốt lại lần nữa, hắn muốn sống cũng khó khăn.

Sau một khắc, Hà Niên vô thức đưa mắt nhìn tàng giới trên ngón tay cái bên tay phải.

Quy Sào Đồ, nhất định phải dùng.

Bởi vì Quy Sào Đồ đại biểu cho cơ hội cuối cùng của hắn, cho nên Hà Niên vẫn đang do dự.

Không dùng.

Thì sau khi trở về dưỡng thương, còn có thể có cơ hội mưu tính thứ mà Long Dã đang muốn có.

Còn có thể cướp thử một lần.

Nhưng nếu như dùng.

Vậy thì không còn cơ hội nữa.

Thân thể bị đánh thành tàn tật như thế, sao hắn có thể tranh với Long Dã được. Nếu hắn dám đi tranh, chắc chắn Long Dã sẽ giết hắn. Đến lúc đó hắn hắn sẽ trở thành cường giả cấp thống lĩnh đầu tiên của Hà Phủ chết trong ba mươi năm qua.

Khi hắn tiến thối lưỡng nan, Thôn Phệ Thú càng ngày càng tăng thế công khiến cho Hà Niên cũng hạ quyết tâm.

Tâm niệm vừa động, một tấm Tuyền Qua Đồ rất mỏng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, sau đó Hà Niên phun một ngụm máu tươi lên đó.

Vòng xoáy màu đỏ trên Tuyền Qua Đồ đó bắt đầu xoay tròn, một sức kéo to lớn từ bên trong bạo phát ra, nhanh chóng hút một tay của Hà Niên vào trong đó.

Hà Niên lập tức quay đầu lại, lạnh giọng nói: “Thù này, Hà Phủ ta nhớ kỹ rồi.”

Vừa dứt lời, toàn thân Hà Niên đều bị hút vào trong vòng xoáy màu đỏ. Sau khi tấm Tuyền Qua Đồ đặc biệt đó hút hắn vào trong thì bỗng nhiên bốc cháy, hóa thành tro tàn, chậm rãi rơi xuống đất như một chiếc lá khô.

Khi bụi bặm lắng xuống, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Thôn Phệ Thú sững sờ đứng đó, một lát lại nhìn sau lưng, một lát lại nhìn bên trái, một lát lại nhìn bên phải.

Nó choáng váng.

Sao tự nhiên không thấy nữa!

Không phải nó còn chưa có thôn phệ hắn sao?

Phóng cảm giác ra xung quanh, hoàn toàn không tìm được tung tích của Hà Niên, cuối cùng Thôn Phệ Thú mới nhận ra là Hà Niên đã bỏ chạy rồi!

Xong!

Thôn Phệ Thú tranh thủ chạy đi, mạnh mẽ đâm vào trong bóng đêm đen như mực, trốn ở trong đó, chỉ truyền âm nói cho Ôn Bình một câu.

"Đại nhân, kẻ địch… hắn… hắn… chạy rồi!"

Thành bắc, Hạo Hãn Thành, khách sạn Phong Lai.

Ầm!

Ầm!

Toàn bộ cửa sổ trên lầu ba đột nhiên đóng sầm lại, khiến cho thị nữ đi qua phía dưới giật nảy mình.

Ngẩng đầu lên, thấy được nơi phát ra tiếng vang làm cho các nàng giật mình thì vội và cúi đầu xuống dưới, nhanh chóng rời khỏi phòng này.

Bởi vì đó là chỗ ở của cường giả bên ngoài Hồ Thiên Địa!

Đó là chỗ ở của một nhân vật mà ngay cả Bách Tông Liên Minh cũng kính sợ, mấy thị nữ nho nhỏ như các nàng thì hoàn toàn không dám quấy rầy, xảy ra chuyện gì khác thường thì nhanh chóng trốn xa.

Hơn nữa, cũng không tới phiên các nàng hầu hạ nhân vật bực này.

Sau khi bọn thị nữ vội vàng rời khỏi đây, từng tiếng bước chân gấp gáp đi lên đầu.

Ước chừng mấy chục người vội vàng từ lầu một, lầu hai đi lên lầu ba.

“Thống lĩnh đại nhân, ngài không có sao chứ?” Một tên nam tử trung niên Trấn Nhạc Thượng Cảnh kề sát mặt vào cửa phòng, hỏi dò.

Trong phòng, giọng nói run rẩy của Hà Niên vọng ra.

“Lấy một thùng nước tới… đem hết thiên tài địa bảo chữa thương trên người vào…”

Trong lúc chiến đấu, dục vọng chiến đấu có thể lấn át cảm giác đau đớn, bây giờ chiến đấu kết thúc, cảm giác đau đớn vọt tới giống như là thuỷ triều.

“Nhanh!”

Một gã hộ vệ vội vàng chạy xuống lầu lấy nước.

Ngoài ra, mấy chục người vội vàng tại tìm kiếm thiên tài địa bảo loại chữa thương trong tàng giới, gom lại một chỗ, sau đó đưa cho một người đem vào.

【VIP】 Mệnh lệnh bắt buộc của Hà Phủ!

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Thế vây quét!

Chương 731: Thế vây quét!

Kinh Hồng Điểu vội vàng nói: “Đại nhân, thành này cũng không nhỏ, bây giờ bắt đầu trắng trợn mua thiên tài địa bảo thì hẳn là còn kịp!”

“Không kịp… mấy ngày trước, Long Dã đã mua hết tất cả thiên tài địa bảo chữa thương ở Hạo Hãn Thành. Bây giờ đi mua, có thể mua được một hai cái thì coi như ta đã may mắn lắm rồi.”

“Chuyện này…”

Kinh Hồng Điểu lại nghẹn lời.

Hà Niên bất đắc dĩ lắc đầu, chuẩn bị để cho Kinh Hồng Điểu quay về.

Hắn thì muốn trở về khôi phục một chút sức lực, chuẩn bị rời khỏi Hạo Hãn Thành trong đêm nay.

Chỗ này, hắn không ở lại được nữa.

Hắn sợ Long Dã tìm tới cửa!

Nhưng đúng lúc này, Kinh Hồng Điểu bỗng nhiên đổi thái độ cứng rắn: “Đại nhân, phía trên bắt buộc phải làm, bất cứ giá nào, ngay cả mạng sống của ngươi!”

Lại nói Thôn Phệ Thú, khi để cho Hà Niên trốn đi, nó xấu hổ không chịu nổi, trốn ở trong góc, không dám nhìn mặt Ôn Bình.

Bởi vì mới nãy nàng còn nói sẽ chứng minh mình, đột nhiên lại bị vả mặt với tốc độ ánh sáng, hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không có trách nó, cho nó trở về địa ngục vong linh, trước khi đi còn bàn giao vài câu: “Sau khi trở về, học phu quân ngươi nhiều một chút, một lần sai lầm không sao, sau này ngươi vẫn còn cơ hội xuất thủ.”

Phu quân của của nó là vua của thôn phệ nhất tộc, trình độ đạt tới Địa Vô Cấm.

Chỉ cần nó chịu học thì chắc chắn có thể học được không ít thứ.

Bây giờ, mới mua một viên Phá Kính Đan cho Tử Nhiên, giúp nàng đột phá Trấn Nhạc Cảnh. Muốn mua nữa thì cũng chỉ có thể chờ thêm một tháng. Cho nên một tháng này, trong lúc nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, chắc chắn vẫn phải dùng tới con Thôn Phệ Thú này, có thể có thêm chút thủ đoạn thì tốt hơn.

"Lần sau, ta sẽ không để cho kẻ địch chạy trốn nữa." Hoàng hậu của thôn phệ nhất tộc phát thề, sau đó trở về địa ngục vong linh như một làn khói.

Trở lại địa ngục vong linh, chuyện thứ nhất mà nó làm chính là đi thỉnh giáo phu quân của mình, học tập những thủ đoạn mạnh hơn.

Bây giờ ngoài chuyện đòi lấy lại danh dự thì nó còn muốn làm một chuyện nữa, đó là nói cho người của một thế giới khác biết là thôn phệ nhất tộc cũng không chỉ như vậy, kẻ địch tuyệt đối không thể chạy trốn khỏi tay nó lần thứ hai. Chỉ biết mấy chiêu, để cho kẻ địch có cơ hội chạy trốn, chỉ vì nó không am hiểu chiến đấu thôi.

Những Thôn Phệ Thú thật sự am hiểu chiến đấu trong thôn phệ nhất tộc thì cực kỳ mạnh mẽ!

Một bên khác, sau khi Ôn Bình trở lại khách sạn thì tin tức về trận đại chiến đã lan tới nơi này.

Chuyện người ta nói nhiều nhất chính là cường giả bí ẩn hôm đó lại xuất hiện.

Lần này lạnh đánh nhau với cường giả bên ngoài Hồ Thiên Địa, vẫn chiếm thượng phong như cũ.

Đối với những người lan truyền tin tức này thì bọn họ rất tự hào.

Dù sao thì cường giả bí ẩn đó tám chín phần mười chính là cường giả của Hồ Thiên Địa.

Cường giả bản thổ của Hồ Thiên Địa lại có thể đánh thắng được cường giả bên ngoài Hồ Thiên Địa, nói như thế nào thì bọn họ cũng được hưởng tiếng thơm.

Đồng thời, Ôn Bình còn nghe Hô Lan nói, Bách Tông Liên Minh và Tán Nhân Dịch đồng thời âm thầm thả tin tức ra, muốn tìm Yêu Vương thần bí đó.

Mấy tổ chức tình báo trong Hồ Thiên Địa đều bận tới muốn điên.

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ cười cười.

Thôn Phệ Thú là sinh vật trong địa ngục vong linh, tổ chức tình báo trong Hồ Thiên Địa có thể tìm được bất kỳ dấu vết để lại nào mới là lạ.

"Chuyện giao cho ngươi đã làm xong chưa?" Ôn Bình quan tâm nhiệm vụ của mình hơn.

Vòng thứ hai của nhiệm vụ, để cho một trăm triệu người biết được Bất Hủ Tông, rất gấp.

Thời gian của hắn không còn nhiều lắm.

Hô Lan gật đầu, nói: "Tông chủ yên tâm, những tổ chức tình báo đó đều là nhận tiền làm việc, tuyệt đối chắc chắn. Còn lợi dụng bên phía Bách Tông Liên Minh thì ta mượn danh nghĩa của gia sư tới tìm sư huynh của ta. Trần Hiết sư huynh là do sư phụ một tay nuôi nấng, hắn tuyệt đối sẽ không không tận tâm làm chuyện mà sư phụ nhờ vả. Trần Hiết cam đoan là trong vòng mười ngày, mười ngày sau thì sẽ có hơn phân nửa phân hội của Bách Tông Liên Minh đều sẽ biết, sau đó bọn họ lại truyền ra, mọi người đều biết là chuyện trong tầm tay."

Trong lòng Ôn Bình lập tức thả lỏng hơn rất nhiều: "Chuyện này ngươi làm không tệ. Tiếp tục làm, nhất định phải làm cho chuyện này không có sơ hở nào!"

"Thuộc hạ biết rồi, tông chủ, có muốn ta nói bóng nói gió một thoáng, kéo Trần Hiết sư huynh tới Bất Hủ Tông chúng ta luôn không? Một cái thế lực mạnh mẽ thì phải chân không bước ra khỏi nhà mà vẫn biết rõ chuyện thiên hạ, ta dám cam

đoan, nói về kinh doanh tổ chức tình báo thì toàn bộ Hồ Thiên Địa tuyệt đối không có ai lợi hại hơn sư huynh của ta."

"Hắn không phải là tầng lớp hạch tâm của Bách Tông Liên Minh sao?" Nói thật, Ôn Bình cũng có chút động lòng.

Bất Hủ Tông thiếu cái gì?

Thiếu nhân tài.

Hô Lan mặt mày hớn hở nói: "Không sao, có thể để cho sư phụ nói chuyện, tám chín phần mười là có thể thành công. Trần Hiết sư huynh không có bất kỳ khát vọng quyền lực sao, thứ duy nhất hắn muốn là làm tình báo, hắn rất hưởng thụ cảm giác khi biết chuyện thiên hạ."

Ôn Bình nói tiếp: "Không có khát vọng quyền lực sao? Có đôi khi loại người này mới khó giải quyết nhất. Vậy chuyện này trước hết giao cho ngươi, mạnh dạn mà làm, thành thì tốt, không thành được cũng không sao. Bên phía Tử Nhiên trưởng lão thì bổn tông chủ sẽ nói một tiếng."

Hô Lan vui vẻ, nghĩ thầm trong lòng: Lại được giao một chuyện lớn!

"Tông chủ, vậy thuộc hạ cáo lui."

"Ừm."

Ôn Bình gật gật đầu, quay người chạy lên lầu, Hô Lan cũng lập tức quay đầu về phòng.

Đi một vòng trong phòng dưỡng thương của Long Nguyệt, sau đó Ôn Bình cũng về phòng nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau, hắn xuống lầu lấy một cái bảng điểm do Tán Nhân Dịch sai người đưa tới.

Thời điểm thống kê chính là buổi sáng hôm nay.

Ôn Bình nhìn một lượt, trước một trăm, không có phát hiện tên ba người Hoài Diệp, Tần Mịch, Lâm Khả Vô thì hắn không có xem nữa.

【VIP】 Thế vây quét! (2)

Chương 732: Thế vây quét! (2)

Đúng lúc này, Bùi Vu đột nhiên đến thăm.

Một mình tới gặp Ôn Bình.

Vừa vào cửa, chủ khách sạn vội vàng nghênh đón, Bùi Vu không có mặt quần áo của Tán Nhân Dịch, cho nên nàng cũng không biết người đến là kẻ địch số một của Bách Tông Liên Minh, Bùi Vu.

Bùi Vu phất phất tay đuổi chủ khách sạn đi, đi thẳng tới chỗ Ôn Bình, cười khẽ một tiếng, nói: "Ôn tông chủ, thoạt nhìn tâm tình người không tệ nha."

"Bùi minh chủ." Ôn Bình đáp.

Một câu đáp lại này khiến cho chủ khách sạn giật nảy mình.

Nàng biết Ôn Bình có lai lịch gì, nhưng bởi vì nàng làm khách sạn cho nên ai đến cũng không có từ chối, vì thế nên nàng cũng mặc kệ mấy thứ rối loạn này.

Nhưng nghe Ôn Bình hô một câu Bùi minh chủ!

Thử hỏi, trong Hồ Thiên Địa này có mấy Bùi minh chủ?

Không phải chỉ có một mình chủ của Tán Nhân Dịch sao!

Nuốt một ngụm nước miếng, nàng vội vàng xua đuổi hết người ở lầu một đi, bản thân nàng cũng trốn ra sân sau, sợ mình lỡ nghe được chút gì, mang họa vào người.

Lúc này, Bùi Vu khép cây quạt trong tay lại, hứng thú nhìn Ôn Bình, nói: "Ôn tông chủ, ta mang một tin tức xấu, một tin tức tốt tới cho ngươi, ngươi muốn nghe cái nào trước?"

Vừa dứt lời, Tử Nhiên xuất hiện, mở cửa phòng đi ra.

"Tông chủ, Bùi minh chủ."

Dứt lời, Tử Nhiên muốn đi về phòng.

Bùi Vu lập tức gọi nàng lại, nói: “Vừa khéo, Tử Nhiên đại sư cũng nghe một chút. Tin tức ta đem tới có liên quan đến Bất Hủ Tông.”

“Bùi minh chủ, xảy ra chuyện gì rồi?” Tử Nhiên tò mò đi xuống lầu.

Sau khi Tử Nhiên xuống lầu, Bùi Vu nhìn Ôn Bình, thấy Ôn Bình không định lựa chọn thì rất bất đắc dĩ, đành phải nói: “Nếu Ôn tông chủ muốn nghe tin xấu trước thì ta sẽ nói tin xấu trước.”

“Ta nói khi nào?” Ôn Bình bó tay.

“Ôn tông chủ, cái này không quan trọng.” Bùi Vu lấy một trang giấy trong ngực ra đưa cho Ôn Bình: “Trên đó viết, trước đó vài ngày, Bách Tông Liên Minh tổ chức hội đàm bí mật, nhất trí quyết định muốn vĩnh viễn để cho ba tên đệ tử của Bất Hủ Tông ở lại Yêu giới. Nói cách khác, bây giờ các đệ tử của Ôn tông chủ, ngoại trừ yêu vật khắp nơi trong Yêu giới thì còn có mấy ngàn tên thiên kiêu của Bách Tông Liên Minh là kẻ địch của bọn họ.”

“Này…” Tử Nhiên lập tức hoảng hốt.

Nàng không ngờ Bách Tông Liên Minh tuyệt tình như vậy.

Bọn họ chỉ là ba đứa nhỏ?

Như vậy mà Bách Tông Liên Minh cũng không chịu buông tha cho bọn họ.

Mấy ngàn tên thiên kiêu của Bách Tông Liên Minh vây công ba người Lâm Khả Vô, như vậy thì còn có đường sống nữa sao?

Tử Nhiên lập tức quay qua nhìn Ôn Bình, nói: “Tông chủ, bây giờ nên làm gì?”

Ôn Bình mặt không cảm xúc, tùy ý đáp: “Tin tưởng bọn họ, không phải chỉ là mấy tên địch thôi sao?”

“Đó cũng không phải là mấy tên, mà là mấy ngàn tên thiên kiêu của Bách Tông Liên Minh, song quyền nan địch tứ thủ, huống chi là mấy ngàn người!” Ba người Hoài Diệp, Lâm Khả

Vô, Tần Mịch đều là đệ tử thiên tài mà Bất Hủ Tông bồi dưỡng ra được, chỉ cần cho bọn họ mấy năm thì cam đoan bọn họ có thể đè đầu đánh bất kỳ thiên tài gì ở Hồ Thiên Địa. Để cho bọn họ bị hại chết ở Yêu giới như vậy thì cho dù nói như thế nào cũng quá đáng tiếc.

Tử Nhiên không muốn nhìn thấy cảnh này.

Nàng tin tưởng, hẳn là tông chủ cũng không muốn thấy.

Nhưng có vẻ như là tông chủ không có chút lo lắng nào?

"Đừng nóng vội, không phải Bùi Vu minh chủ còn có tin tức tốt chưa nói hay sao?"

Lúc này, Ôn Bình quay qua nhìn Bùi Vu, trên mặt nở nụ cười.

Bùi Vu ngửa đầu cười một tiếng, nói: "Ôn tông chủ, ta đã nói tin tức xấu, ngươi có muốn đoán thử tin tức tốt là gì không?"

"Vậy thì ta phối hợp ngươi một chút?" Ôn Bình biết ngay Bùi Vu sẽ chơi chiêu này.

Được rồi, phối hợp một chút đi.

Miễn cho Bùi Vu lại mạnh miệng, nói không thành có.

Ôn Bình đoán mò, nói: "Ừm, chẳng lẽ là phu nhân của Bùi Vu minh chủ có tin vui?"

Bùi Vu cười: "Đoán lại đi."

"Chẳng lẽ là Bách Tông Liên Minh sắp giải tán?"

"Có muốn đoán thêm một lần nữa không."

"Quá khó, không đoán." Ôn Bình quay đầu nhìn về phía lầu hai.

Lời của Bùi Vu cũng nhắc nhở hắn.

Bây giờ Yêu giới rất không an toàn, thi đấu đồ yêu trong Yêu giới chính là một cái âm mưu, đến lúc đó chờ khi tầm mắt của yêu tộc đều nhắm vào Yêu giới, muốn lui lại cũng khó.

Lát nữa kêu Long Dã phái người bảo vệ Dương Nhạc Nhạc, Tần Mịch, Lâm Khả Vô.

Có thể bình yên lấy được một cái thành tích đồ yêu, cũng có thể thành công lui khỏi âm mưu của Long Dã.

"Ôn tông chủ, ngươi có thể đừng suy đoán qua loa như vậy được không." Bùi Vu nhìn Tử Nhiên một chút: "Tử Nhiên trưởng lão, ngươi có muốn đoán thử không? Đoán xem bổn minh chủ mang đến tin tức tốt gì cho các ngươi?"

Tử Nhiên liếc mắt nhìn tông chủ mình, suy tư một lát, nói: "Không đoán ra được."

Bùi Vu nghe vậy thì trong lòng càng mừng hơn.

Khẽ ho khan hai tiếng, sau đó Bùi Vu đắc ý nói: "Ôn tông chủ yên tâm, ta đã đã thông báo tất cả thế lực trong Tán Nhân Dịch, phàm là có đệ tử vào Yêu giới, chỉ cần thấy đệ tử của Bất Hủ Tông gặp nạn thì nhất định phải ra tay tương trợ. Đây cũng là tin tức tốt mà bổn minh chủ mang tới cho hai vị, sao nào, có phải có cảm giác như xua tan mây mù nhìn thấy trời xanh không?"

"Cảm ơn Bùi minh chủ." Tử Nhiên vui vẻ.

có thể được người của Tán Nhân Dịch giúp đỡ, như vậy thì đệ tử của mình ở trong Yêu giới cũng dễ chịu hơn.

Chuyến này, Tán Nhân Dịch cũng có mấy ngàn người đi vào Yêu giới, bảo vệ ba người Hoài Diệp, Tần Mịch, Lâm Khả Vô thì hẳn là dư xài.

Bùi Vu cười, quay qua nhìn Ôn Bình: "Ôn tông chủ, thấy sao hả?"

Ôn Bình nghiêng đầu sang chỗ khác, ôm quyền nói: "Cảm ơn Bùi minh chủ. Cho nên, bây giờ ta thiếu ngươi một cái nhân tình rồi chứ?"

"Ha ha ha." Bùi Vu gật gật đầu: "Nhưng mà ta cũng không cần trả, Ôn tông chủ chỉ cần nhớ, Tán Nhân Dịch vĩnh viễn đứng về phía các ngươi."

【VIP】 Cho Bùi Vu một lời khuyên

Chương 733: Cho Bùi Vu một lời khuyên

Ôn Bình nói tiếp: “Ta cám ơn ý tốt của Bùi minh chỉ, nhưng ta phải nói một câu. Nếu như Bùi minh chủ vẫn còn muốn để cho Bất Hủ Tông gia nhập vào Tán Nhân Dịch thì ta chỉ có thể khuyên ngươi không cần phí tâm tư nữa, bây giờ Bất Hủ Tông chỉ tiếp thụ phụ thuộc hoặc là đồng minh, không muốn gia nhập vào bất kỳ bên nào trong Bách Tông Liên Minh và Tán Nhân Dịch.”

Ôn Bình thực sự không muốn tốn nước bọn cho vấn đề này nữa, cho nên hắn dứt khoát nói thẳng.

Còn nữa, Ôn Bình cũng không thích nợ nhân tình.

“Biết.” Bùi Vu nở nụ cười, như đã biết trước Ôn Bình sẽ nói như vậy.

Ôn Bình nói tiếp: “Bùi minh chủ, ta cũng có một tin tức xấu, ngươi có muốn nghe một chút hay không?”

Bùi Vu đáp, trên mặt cũng không còn ý mừng như mới nãy: “Mời nói!”

Ôn Bình nói: “Yêu giới xảy ra chuyện lớn, tốt nhất đừng đi sâu.”

“Ừm?”

Bùi Vu lập tức cảm thấy khó hiểu.

Nhưng nhìn mặt Ôn Bình cũng không giống như đang nói đùa, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

Phải biết, vạn người đi vào Yêu giới, chút thịt nhỏ bên ngoài chắc chắn là không đủ ăn, muốn gặp được nhiều yêu vật, lấy được nhiều tích phân thì chắc chắn là phải đi vào chỗ sâu.

Nhưng Ôn Bình nói không nên đi sâu vào.

“Ôn tông chủ biết được nội tình gì sao?” Bùi Vu vội hỏi.

Ôn Bình lắc đầu, cũng không định nói tiếp: “Ta chỉ có thể nói nhiều như vậy, giờ phải xem Bùi minh chủ có tin ta hay không… đúng rồi, có muốn ăn cơm cùng ta không. Liệt Diễm Gà của khách sạn này có mùi vị không tệ.”

“Không ăn.” Bây giờ Bùi Vu ăn không vô nữa.

Thiên kiêu của Tán Nhân Dịch đều ở Yêu giới.

Nhất định phải không có sơ hở nào.

Dù cho những lời Ôn Bình nói là giả thì hắn cũng phải trở về tranh thủ phái người ra thăm dò một chút.

Dứt lời, Bùi Vu đứng dậy muốn rời khỏi.

Tử Nhiên đứng dậy, đưa hắn ra ngoài.

Khi trở về thì Ôn Bình đã lên lầu, Tử Nhiên vội vàng đi lên tìm.

Mà sau khi Bùi Vu về thì lập tức phái một đám người ra ngoài, nghe ngóng chuyện liên quan tới Yêu giới, đồng thời cũng tìm kiếm dấu vết để lại thông qua đủ loại tổ chức tình báo, kèm theo đó hắn còn liên lạc nằm vùng trong Bách Tông Liên Minh.

Bùi Vu tin Ôn Bình sẽ không nói chơi, không có lửa thì sao có khói.

Nhưng mà, trong lúc này, hắn muốn liên lạc với năm vùng trong Bách Tông Liên Minh thì có không ít người trong Tán Nhân Dịch ngăn cản.

Dù sao sắp xếp một người nằm vùng trong tầng lớp cấp cao của Bách Tông Liên Minh khó như lên trời, vì một câu nói của Ôn Bình mà gây ra nguy hiểm bại lộ hắn, đa số tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch đều không muốn.

Đồng thời, cũng không muốn để cho đa số thiên tài của Tán Nhân Dịch rút lui đến rìa Yêu giới. Bởi vì chuyện này liên quan đến xếp hạng tích phân, đồng thời còn liên quan đến chuyện được đi ra ngoài Hồ Thiên Địa tu hành.

Bách Niên Thịnh Hội lần trước, những người đi ra ngoài Hồ Thiên Địa tu hành một thời gian, đến nay còn không có

ngã xuống thì bây giờ đều đã đạt tới Trấn Nhạc Thượng Cảnh, có thanh danh hiển hách trong Hồ Thiên Địa.

Tán Nhân Dịch đang bị Bách Tông Liên Minh chèn ép thì càng cần một cơ hội như vậy.

Bùi Vu thấy không thuyết phục đa số mọi người thì quyết định tra trước một chút, đồng thời cũng quan sát Ôn Bình một chút.

Vẫn là câu nói đó, hắn tin Ôn Bình không có nói chơi, không có lửa thì sao có khói!

Một bên khác, sau khi Tử Nhiên lên lầu, muốn tìm Ôn Bình trò chuyện một chút về kế sách đối phó. Mặc dù Tán Nhân Dịch đồng ý hỗ trợ nhưng nếu liên quan đến sinh tử thật thì chắc chắn sẽ không có ai chịu giúp.

Nhất là khi nhân số của Bách Tông Liên Minh nhiều hơn.

Nhưng phàm có một người chết thì đều là tổn thất đối với Bất Hủ Tông.

Tử Nhiên dò hỏi: “Tông chủ, chúng ta có nên hủy bỏ lịch luyện của bọn họ, qua đợt thi đấu đội, bọn họ đã chứng minh mình cũng không yếu hơn bất kỳ người nào ở trong Hồ Thiên Địa, như vậy hẳn là cũng đủ rồi chứ?”

“Tử Nhiên trưởng lão, ngươi phải có lòng tin với bọn họ, hơn nữa ta đã thông báo cho bọn họ đi săn ở rìa Yêu giới. Chuyện này cũng không cần nói nữa.” Ôn Bình đổi một chủ đề khác, nói: “Đúng rồi, Hô Lan có chuyện cần ngươi giúp đỡ một chút. Hắn nói ngươi có một tên đệ tử tên là Trần Hiết, là một nhân tài, có cách nào đào hắn tới Bất Hủ Tông không?”

Thấy Ôn Bình không muốn nhắc lại chuyện này, tuy rằng trong lòng Tử Nhiên vẫn lo lắng nhưng nàng vẫn chọn tin tưởng Ôn Bình.

Nàng tin Ôn Bình sẽ không lấy tính mạng của đệ tử của Bất Hủ Tông ra đùa giỡn.

Nhưng tại sao tông chủ lại chắc chắn như vậy, chỉ đơn thuần là tin tưởng mấy người Hoài Diệp?

Tử Nhiên giấu điều muốn hỏi vào sâu trong lòng, bắt đầu bàn về Trần Hiết: "Trần Hiết là đệ tử thứ nhất của ta, vừa là đồ đệ vừa là con. Ở phương diện tình báo thì đúng là hắn rất lợi hại, trước kia ta cần mua thiên tài địa bảo thì đều do hắn cung cấp tình báo, nói cho ta biết hồ nào, người nào có mấy thứ này. Nếu tông chủ muốn đào hắn thì ta sẽ cố hết sức thuyết phục hắn."

"Ta sẽ cho hắn một vị trí trưởng lão, tu luyện ở Bất Hủ Tông cũng sẽ mở ra cho hắn, miễn phí." Ôn Bình định sửa đổi thiết lập hình thức trả tiền tu luyện của Bất Hủ Tông, cho nên dùng Trần Hiết làm mở đầu.

Chờ sau khi trở về, có Hô Lan, Tử Nhiên đồng thời giúp mình chế tạo Tuyền Qua Đồ, sau khi hình thành dây chuyền sản nghiệp chế tạo Tuyền Qua Đồ, dù cho hệ thống có hạn chế số lượng bán ra thì chắc chắn tông môn cũng sẽ không thiếu tiền.

Sau này, tu luyện chỉ hạn chế thời gian!

Vừa nói xong, Ôn Bình lại nghĩ tới một chuyện, vội nói với Tử Nhiên: "Đúng rồi, đồng thời còn cung cấp cho hắn một chỗ độc nhất vô nhị để cho hắn phát huy tài năng của mình. Để cho hắn quản lý một loại phương thức đưa tin không cần lo về khoảng cách, không cần trả giá bằng tuổi thọ, còn nhanh như gió."

Truyền Âm Thạch xuất hiện, Ôn Bình đã có ý định chế tạo một cái thế giới thông tin tức thời từ lâu, chẳng qua là Bất Hủ Tông khan hiếm nhân tài ở mặt quản lý, cho nên Ôn Bình chỉ làm nhiệm vụ hệ thống.

Ôn Bình tin tưởng, một người không có ham muốn quyền lực thì hắn là sẽ có hứng thú với thông tin tức thời.

【VIP】 Đào người của Bách Tông Liên Minh (thượng)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Đào người của Bách Tông Liên Minh (hạ)

Chương 735: Đào người của Bách Tông Liên Minh (hạ) (2)

“Bách Tông Liên Minh đã đến hạn mức cao nhất. Xuống chút nữa cũng không đi tới đâu được, nó không nuốt nổi Tán Nhân Dịch, cũng không nuốt nổi Yêu tộc.”

“Sư phụ, ý ngài muốn nói là hạn mức cao nhất của Bất Hủ Tông rất cao? Có thể vượt qua Bách Tông Liên Minh?” Trần Hiết không tin.

Bách Tông Liên Minh là cơ nghiệp ngàn năm.

Bất Hủ Tông mới quật khởi không đến một năm.

Nhưng mà, hắn thấy sư phụ mình gật đầu.

“Không sai.” Tử Nhiên nói.

Trần Hiết nửa tin nửa ngờ, hỏi thăm: “Xin sư phụ giải thích cho đệ tử.”

“Chuyện này chờ ngươi theo lão thân về tông môn thì sẽ hiểu. Nhưng mà trước đó thì lão thân sẽ nói cho ngươi biết về những gì mà tông chủ muốn cho ngươi. Hẳn là ngươi sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

“Sư phụ, ngài phải biết, ta chỉ cảm thấy hứng thú với tình báo… thích cảm giác biết hết tất cả.” Trần Hiết chăm chú nhìn Tử Nhiên.

“Ôn tông chủ, ngoại trừ hứa cho ngươi vị trí trưởng lão, tu luyện miễn phí ra thì còn muốn giao một thứ cho ngươi quản lý.” Tử Nhiên tâm niệm vừa động, lấy Truyền Âm Thạch mà Ôn Bình cho nàng trong tàng giới ra: “Ôn tông chủ cho ngươi một chỗ độc nhất vô nhị để phát huy tài năng. Tất cả bắt đầu từ nó…”

Tử Nhiên chậm rãi để Truyền Âm Thạch lên trên bàn.

Nhìn thứ đồ trước giờ chưa từng thấy trước mặt mình, Trần Hiết chỉ nhìn một cái.

Không đợi hắn lên tiếng hỏi thì Tử Nhiên bắt đầu gọi Hoài Diệp, sau một khắc, hai bên kết nối.

"Này?"

"Hoài Diệp, là ta."

"Tử Nhiên trưởng lão, ngài có chuyện gì không?"

Một tiếng vật cứng va chạm vào nhau vang lên.

"Hoài Diệp, bên chỗ ngươi xảy ra chuyện gì thế, không có sao chứ?"

"Không sao, ngài yên tâm, ta gặp được một con yêu vật Thông Huyền Trung Cảnh, trúng Thạch Hóa Thuật của ta, bây giờ ta chuẩn bị làm thịt nó, lấy tích phân xong sẽ rời đi."

"Không có chuyện gì thì tốt, vậy người làm việc của ngươi đi."

Dứt lời, Tử Nhiên trưởng lão đóng Truyền Âm Thạch lại.

Không đợi Trần Hiết kịp phản ứng, Tử Nhiên tiếp tục nói: "Thứ này tên là Truyền Âm Thạch, trước mắt chỉ sử dụng trong Bất Hủ Tông. Chỉ cần có được nó thì cho dù là ngươi ở đâu, cho dù là đối phương ở đâu, chỉ cần kêu tên của đối phương thì có thể kết nối, muốn nói gì thì nói. Không cần trả giá bằng tuổi thọ, cũng không cần dùng những thứ khác để đổi. Với năng lực của ngươi thì hẳn phải biết Hoài Diệp là ai, nàng đang ở đâu chứ."

"Biết!" Mặc dù trên mặt Trần Hiết không có cảm xúc gì nhưng trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Cảnh tượng vừa rồi hắn chứng kiến hết.

Hắn không tin sư phụ sẽ lừa hắn.

Truyền Âm Thạch này, chỉ cần kêu tên của đối phương thì có thể muốn nói cái gì thì nói cái đó, có thể trò chuyện!

Nếu dùng nó trong tổ chức tình báo thì sẽ có ý nghĩa như thế nào?

Chuyện gì xảy ra ở ngoài vạn dặm, không cần vận dụng Đại Yêu Trấn Nhạc Cảnh đưa tin, sau đó mấy ngày sau mới biết được.

Chỗ xa hơn có chuyện gì xảy ra, cũng không cần phải chờ tới mười ngày nửa tháng mới biết được.

Lại muốn biết chuyện gì xảy ra ngoài vạn dặm thì chỉ cần gọi tên một cái!

Bày mưu nghĩ kế, không phải chỉ vận dụng mưu kế thôi, còn có thời gian nữa. Nếu như ngươi có thể biết được bây giờ kẻ địch đang làm cái gì vậy thì chẳng phải là đã đứng ở thế bất bại rồi sao?

"Chuyện này…" Trong lúc nhất thời, Trần Hiết không biết nói gì.

Tựa như hắn thấy được một thời đại mới sắp đến.

Chỉ cần Truyền Âm Thạch có thể chế tạo với số lượng lớn thì Bất Hủ Tông chính là người khai sáng ra thời đại này.

Tông chủ Bất Hủ Tông lại chấp nhận giao thứ quý giá như vậy cho hắn quản lý?

Hô Lan thấy Trần Hiết chậm chạp không nói lời nào thì vội đi tới, hỏi: "Sư huynh, ngài nghĩ như thế nào thì cũng nên nói một câu chứ. Không đồng ý thì cũng nói sớm một chút, để ta tranh thủ đi tìm những sư huynh khác."

"Để ta nghĩ lại."

Trần Hiết chậm rãi rơi vào trầm tư.

Lần này nên nghe theo sự sắp xếp của sư phụ mà gia nhập vào Bất Hủ Tông hay vẫn làm việc cho Bách Tông Liên Minh?

Gia nhập Bất Hủ Tông, chỉ cần vận dụng Truyền Âm Thạch thoả đáng thì tuyệt đối có thể mở ra một cái thời đại mới.

Khi đó dù vạn dặm thì chỉ trong một hơi thôi là tin tức đã truyền đến, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý cũng chỉ là chuyện của một bữa ăn sáng.

Nhưng mà nếu gia nhập vào Bất Hủ Tông thì thoát khỏi Bách Tông Liên Minh như thế nào?

Cho dù may mắn thoát khỏi được nhưng phải làm sao mới có thể bình yên rời khỏi đây với Bất Hủ Tông?

Trong Yêu giới, mệnh lệnh nhắm vào Bất Hủ Tông đã được tuyên bố rồi, Tầm Mịch cũng đã rơi vào trong khu Mê Vụ yêu vật hoành hành, nguy cơ của Bất Hủ Tông đã đến!

"Sư huynh, vậy ngươi nên nghĩ nhanh lên, Bách Niên Thịnh Hội vừa kết thúc thì tông chủ sẽ rời khỏi đây, đến lúc đó ngươi muốn tìm hắn thì phải đi tới Đông Hồ xa xôi. Mà chờ đến khi ngươi chạy tới Đông Hồ thì tông chủ đã giao việc này cho người khác rồi." Hô Lan thấp giọng nói một câu như vậy, sau đó rót một chén trà, đứng tựa vào cửa sổ, yên lặng nhìn Trần Hiết đang trầm tư.

Tử Nhiên bên cạnh, giữ im lặng.

Nàng tôn trọng ý nghĩ của Trần Hiết.

Một lúc lâu sau, Trần Hiết lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: "Sư phụ, ngài cho ta về nghĩ thêm, quyết định trọng đại như thế, trong khoảng thời gian ngắn ta không nghĩ được…"

Tử Nhiên đưa tay, nói: "Không sao, nghĩ kỹ thì tới đây tìm ta. Trước khi Bách Niên Thịnh Hội kết thúc thì ta và tông chủ sẽ không rời khỏi đây."

"Ừm." Trần Hiết gật gật đầu: "Đúng rồi, có một tin tức, ta suy nghĩ mãi, cảm thấy vẫn nên nói cho sư phụ ngài nghe mới được."

Tử Nhiên hỏi: "Cái gì?"

Trần Hiết không hề giấu diếm chút nào, nói: "Đệ tử của quý tông, Tần Mịch, bị người của Hạ gia đẩy vào trong khu Mê Vụ yêu vật hoành hành trong Yêu giới. Với sức của một mình hắn thì chắc chắn sẽ dữ nhiều lành ít."

"Hạ gia!" Tử Nhiên nhíu mày, trong lòng nổi giận.

Quả nhiên, chuyện mà nàng lo lắng vẫn xảy ra.

Mặc dù Tán Nhân Dịch có không ít người, nhưng cũng khó đảm bảo chắc chắn sẽ gặp được đệ tử của Bất Hủ Tông..

“Sư phụ, xin lỗi, thi đấu đồ yêu, tuy ta có chức vụ giám sát nhưng cũng không thể làm trái với quy tắc mà ra tay tương trợ.” Trần Hiết cũng không muốn nói lời an ủi, tình huống trong khu Mê Vụ như thế nào thì hắn hiểu rõ nhất. Phạm vi có thể nhìn thấy tối đa là một mét, cảm giác cũng sẽ bị hạn chế, yêu vật ở đâu cũng nhìn không thấy, sao có thể tránh được những yêu vật đó tập kích được?

【VIP】 Đào người của Bách Tông Liên Minh (hạ) (2)

Chương 736: Đào người của Bách Tông Liên Minh (hạ) (2)

“Bách Tông Liên Minh đã đến hạn mức cao nhất. Xuống chút nữa cũng không đi tới đâu được, nó không nuốt nổi Tán Nhân Dịch, cũng không nuốt nổi Yêu tộc.”

“Sư phụ, ý ngài muốn nói là hạn mức cao nhất của Bất Hủ Tông rất cao? Có thể vượt qua Bách Tông Liên Minh?” Trần Hiết không tin.

Bách Tông Liên Minh là cơ nghiệp ngàn năm.

Bất Hủ Tông mới quật khởi không đến một năm.

Nhưng mà, hắn thấy sư phụ mình gật đầu.

“Không sai.” Tử Nhiên nói.

Trần Hiết nửa tin nửa ngờ, hỏi thăm: “Xin sư phụ giải thích cho đệ tử.”

“Chuyện này chờ ngươi theo lão thân về tông môn thì sẽ hiểu. Nhưng mà trước đó thì lão thân sẽ nói cho ngươi biết về những gì mà tông chủ muốn cho ngươi. Hẳn là ngươi sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

“Sư phụ, ngài phải biết, ta chỉ cảm thấy hứng thú với tình báo… thích cảm giác biết hết tất cả.” Trần Hiết chăm chú nhìn Tử Nhiên.

“Ôn tông chủ, ngoại trừ hứa cho ngươi vị trí trưởng lão, tu luyện miễn phí ra thì còn muốn giao một thứ cho ngươi quản lý.” Tử Nhiên tâm niệm vừa động, lấy Truyền Âm Thạch mà Ôn Bình cho nàng trong tàng giới ra: “Ôn tông chủ cho ngươi một chỗ độc nhất vô nhị để phát huy tài năng. Tất cả bắt đầu từ nó…”

Tử Nhiên chậm rãi để Truyền Âm Thạch lên trên bàn.

Nhìn thứ đồ trước giờ chưa từng thấy trước mặt mình, Trần Hiết chỉ nhìn một cái.

Không đợi hắn lên tiếng hỏi thì Tử Nhiên bắt đầu gọi Hoài Diệp, sau một khắc, hai bên kết nối.

"Này?"

"Hoài Diệp, là ta."

"Tử Nhiên trưởng lão, ngài có chuyện gì không?"

Một tiếng vật cứng va chạm vào nhau vang lên.

"Hoài Diệp, bên chỗ ngươi xảy ra chuyện gì thế, không có sao chứ?"

"Không sao, ngài yên tâm, ta gặp được một con yêu vật Thông Huyền Trung Cảnh, trúng Thạch Hóa Thuật của ta, bây giờ ta chuẩn bị làm thịt nó, lấy tích phân xong sẽ rời đi."

"Không có chuyện gì thì tốt, vậy người làm việc của ngươi đi."

Dứt lời, Tử Nhiên trưởng lão đóng Truyền Âm Thạch lại.

Không đợi Trần Hiết kịp phản ứng, Tử Nhiên tiếp tục nói: "Thứ này tên là Truyền Âm Thạch, trước mắt chỉ sử dụng trong Bất Hủ Tông. Chỉ cần có được nó thì cho dù là ngươi ở đâu, cho dù là đối phương ở đâu, chỉ cần kêu tên của đối phương thì có thể kết nối, muốn nói gì thì nói. Không cần trả giá bằng tuổi thọ, cũng không cần dùng những thứ khác để đổi. Với năng lực của ngươi thì hẳn phải biết Hoài Diệp là ai, nàng đang ở đâu chứ."

"Biết!" Mặc dù trên mặt Trần Hiết không có cảm xúc gì nhưng trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Cảnh tượng vừa rồi hắn chứng kiến hết.

Hắn không tin sư phụ sẽ lừa hắn.

Truyền Âm Thạch này, chỉ cần kêu tên của đối phương thì có thể muốn nói cái gì thì nói cái đó, có thể trò chuyện!

Nếu dùng nó trong tổ chức tình báo thì sẽ có ý nghĩa như thế nào?

Chuyện gì xảy ra ở ngoài vạn dặm, không cần vận dụng Đại Yêu Trấn Nhạc Cảnh đưa tin, sau đó mấy ngày sau mới biết được.

Chỗ xa hơn có chuyện gì xảy ra, cũng không cần phải chờ tới mười ngày nửa tháng mới biết được.

Lại muốn biết chuyện gì xảy ra ngoài vạn dặm thì chỉ cần gọi tên một cái!

Bày mưu nghĩ kế, không phải chỉ vận dụng mưu kế thôi, còn có thời gian nữa. Nếu như ngươi có thể biết được bây giờ kẻ địch đang làm cái gì vậy thì chẳng phải là đã đứng ở thế bất bại rồi sao?

"Chuyện này…" Trong lúc nhất thời, Trần Hiết không biết nói gì.

Tựa như hắn thấy được một thời đại mới sắp đến.

Chỉ cần Truyền Âm Thạch có thể chế tạo với số lượng lớn thì Bất Hủ Tông chính là người khai sáng ra thời đại này.

Tông chủ Bất Hủ Tông lại chấp nhận giao thứ quý giá như vậy cho hắn quản lý?

Hô Lan thấy Trần Hiết chậm chạp không nói lời nào thì vội đi tới, hỏi: "Sư huynh, ngài nghĩ như thế nào thì cũng nên nói một câu chứ. Không đồng ý thì cũng nói sớm một chút, để ta tranh thủ đi tìm những sư huynh khác."

"Để ta nghĩ lại."

Trần Hiết chậm rãi rơi vào trầm tư.

Lần này nên nghe theo sự sắp xếp của sư phụ mà gia nhập vào Bất Hủ Tông hay vẫn làm việc cho Bách Tông Liên Minh?

Gia nhập Bất Hủ Tông, chỉ cần vận dụng Truyền Âm Thạch thoả đáng thì tuyệt đối có thể mở ra một cái thời đại mới.

Khi đó dù vạn dặm thì chỉ trong một hơi thôi là tin tức đã truyền đến, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý cũng chỉ là chuyện của một bữa ăn sáng.

Nhưng mà nếu gia nhập vào Bất Hủ Tông thì thoát khỏi Bách Tông Liên Minh như thế nào?

Cho dù may mắn thoát khỏi được nhưng phải làm sao mới có thể bình yên rời khỏi đây với Bất Hủ Tông?

Trong Yêu giới, mệnh lệnh nhắm vào Bất Hủ Tông đã được tuyên bố rồi, Tầm Mịch cũng đã rơi vào trong khu Mê Vụ yêu vật hoành hành, nguy cơ của Bất Hủ Tông đã đến!

"Sư huynh, vậy ngươi nên nghĩ nhanh lên, Bách Niên Thịnh Hội vừa kết thúc thì tông chủ sẽ rời khỏi đây, đến lúc đó ngươi muốn tìm hắn thì phải đi tới Đông Hồ xa xôi. Mà chờ đến khi ngươi chạy tới Đông Hồ thì tông chủ đã giao việc này cho người khác rồi." Hô Lan thấp giọng nói một câu như vậy, sau đó rót một chén trà, đứng tựa vào cửa sổ, yên lặng nhìn Trần Hiết đang trầm tư.

Tử Nhiên bên cạnh, giữ im lặng.

Nàng tôn trọng ý nghĩ của Trần Hiết.

Một lúc lâu sau, Trần Hiết lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: "Sư phụ, ngài cho ta về nghĩ thêm, quyết định trọng đại như thế, trong khoảng thời gian ngắn ta không nghĩ được…"

Tử Nhiên đưa tay, nói: "Không sao, nghĩ kỹ thì tới đây tìm ta. Trước khi Bách Niên Thịnh Hội kết thúc thì ta và tông chủ sẽ không rời khỏi đây."

"Ừm." Trần Hiết gật gật đầu: "Đúng rồi, có một tin tức, ta suy nghĩ mãi, cảm thấy vẫn nên nói cho sư phụ ngài nghe mới được."

Tử Nhiên hỏi: "Cái gì?"

Trần Hiết không hề giấu diếm chút nào, nói: "Đệ tử của quý tông, Tần Mịch, bị người của Hạ gia đẩy vào trong khu Mê Vụ yêu vật hoành hành trong Yêu giới. Với sức của một mình hắn thì chắc chắn sẽ dữ nhiều lành ít."

"Hạ gia!" Tử Nhiên nhíu mày, trong lòng nổi giận.

Quả nhiên, chuyện mà nàng lo lắng vẫn xảy ra.

Mặc dù Tán Nhân Dịch có không ít người, nhưng cũng khó đảm bảo chắc chắn sẽ gặp được đệ tử của Bất Hủ Tông..

“Sư phụ, xin lỗi, thi đấu đồ yêu, tuy ta có chức vụ giám sát nhưng cũng không thể làm trái với quy tắc mà ra tay tương trợ.” Trần Hiết cũng không muốn nói lời an ủi, tình huống trong khu Mê Vụ như thế nào thì hắn hiểu rõ nhất. Phạm vi có thể nhìn thấy tối đa là một mét, cảm giác cũng sẽ bị hạn chế, yêu vật ở đâu cũng nhìn không thấy, sao có thể tránh được những yêu vật đó tập kích được?

【VIP】 Ma pháp mở đường!

Chương 737: Ma pháp mở đường!

Tử Nhiên nói: “Không trách ngươi… rốt cuộc là bây giờ Tần Mịch sống hay chết?”

Trần Hiết nói: “Tạm thời không biết, sau khi về thì đệ tử sẽ lập tức phái người âm thầm tra.”

Tử Nhiên nói: “Vất vả cho ngươi. Vậy hôm nay ở lại ăn bữa cơm đi, đã lâu rồi sư huynh đệ các ngươi chưa có gặp nhau. Ăn cơm tối, lão thân sẽ dẫn người đi gặp tông chủ Bất Hủ Tông một chút.”

Trần Hiết nói: “Sư phụ, ở lại ăn cơm thì khỏi đâu. Trước khi đưa ra quyết định thì ta không nên gặp Ôn tông chủ mới tốt.”

Trần Hiết cũng muốn để lại cho mình một con đường lui, hắn đi thăm sư phụ thì không sao.

Nhưng nếu như hắn đi gặp Ôn Bình, có người trong khách sạn lan truyền ra ngoài, tới tai cấp trên thì chắc chắn họ sẽ sinh nghi kỵ.

Một khi đã nghi kỵ hắn thì hắn mất vị trí này cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.

Dứt lời, Trần Hiết đứng dậy cáo từ.

Tử Nhiên cũng không có cản lại, nếu Trần Hiết nghĩ thông suốt, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian để gặp nhau, nàng cũng không quan trọng một buổi này.

Đứng ở cửa ra vào tiễn Trần Hiết đi, hai người Tử Nhiên đang chuẩn bị đi về thì Ôn Bình đã xuất hiện sau lưng hai người từ lúc nào.

“Vẫn có chút không nỡ bỏ mạng lưới tình báo trong tay.” Ôn Bình nói:

“Tông chủ.”

“Tông chủ.”

Hai người khom người.

Ôn Bình nói tiếp: “Hô Lan, ngươi có bao nhiêu phần trăm nắm chắc có thể kéo hắn tới Bất Hủ Tông ta?”

Hô Lan nói: “Dùng chút thủ đoạn thì bảy thành! Nhưng nếu bị hắn biết được thì sẽ có mâu thuẫn với Bất Hủ Tông.”

“Vậy thì thuận theo tự nhiên đi, có thể đào tới thì tốt, đào không được thì ta sẽ bồi dưỡng người khác.”

Đào người, đào được thì có thể dùng.

Mặc dù bồi dưỡng tốn thời gian lâu nhưng độ trung thành lại là trăm phần trăm.

Cả hai đều có lợi có hại.

Hô Lan đáp: “Đã rõ.”

Hô Lan nói xong, Tử Nhiên mở miệng hỏi: “Tông chủ, chuyện của Tần Mịch giờ phải làm sao?”

“Không trải qua mưa gió thì sao thấy cầu vồng?” Ôn Bình hỏi ngược lại một câu, đi vào trong khách sạn.

Tử Nhiên không khỏi thở dài, tuy nói như vậy, mỗi một vị cường giả đều đi ra từ trong sinh tử.

Nhưng mà thiên phú của đứa nhỏ Tần Mịch này không thấp, không tới một năm nửa năm nữa thì chắc chắn có thể danh chấn Hồ Thiên Địa, chắc chắn sẽ có một vị trí trong mười vị trí đầu của Tân Tú Bảng cho hắn.

Nếu chết ở Yêu giới, chết bởi tính toán của Bách Tông Liên Minh thì có chút đáng tiếc.

…

Hạ gia.

Lúc này Hạ Hầu đang nâng cốc ngôn hoan với với vài vị thủ lĩnh của thế lực tứ tinh cự đầu, vừa uống rượu vừa bàn chuyện có thể hợp tác sau này.

Lúc này, một người đột nhiên đi tới, cắt đứt cuộc nói chuyện của hắn.

Người tới đưa một tờ giấy cho Hạ Hầu, sau đó Hạ Hầu không những không có trách hắn lỗ mãng mà còn thưởng cho hắn một chén rượu.

Mở tờ giấy ra, mấy vị thủ lĩnh của thế lực tứ tinh cự đầu cũng đưa mắt qua nhìn, muốn nhìn thử xem trên đó viết gì.

Hạ Hầu thấy thế thì để tờ giấy lên mặt bàn, nói: "Thực ra thì cũng không có gì lớn. Chính là nhi tử không ra hồn của ta giết đệ tử Tần Mịch của Bất Hủ Tông."

"Hạ Nghiệp, tiểu tử này không tệ."

"Tú Nguyệt Môn, Quý Dương Môn, hạt giống thiên tài của bọn họ đều bại bởi Bất Hủ Tông đó, Hạ Kim tiểu tử này lại giải quyết một người, cũng không tệ."

Mấy người khen không dứt miệng.

Hạ Hầu cười nói: "Các vị quá khen, tiếp tục uống rượu nào, cạn một chén cho chuyện vui này!"

Một chén rượu vào trong bụng, buồn bực, biệt khuất trong lòng Hạ Hầu khi thi đấu đội lập tức giảm mất một nửa.

"Bất Hủ Tông gì đó chỉ có mấy người, toàn quân bị diệt cũng là chuyện sớm hay muộn thôi."

Dứt lời, Hạ Hầu lại uống cạn một chén.

Một chén này vào trong bụng, trong lòng càng thêm thoải mái.

…

Trong khu Mê Vụ.

Từ khi Tần Mịch bị ép vào trong đó đến nay đã được một quãng thời gian, nhưng mà hắn cũng không sợ.

Hắn chỉ hận mình không đủ mạnh.

Nếu như đủ mạnh thì mấy tên tiểu tử Hạ Nghiệp đó, chỉ cần hắn một chiêu Hỏa Cầu Thuật là xong.

Cũng không cần đến Hỏa Long Thuật!

"Đã lâu như vậy, phải nghĩ cách đi ra ngoài." Tần Mịch nằm rạp trên mặt đất, cẩn thận từng li từng tí bò tới, sợ sẽ làm động tới yêu vật trong khu Mê Vụ.

Cảm giác hoàn toàn không dò xét được bao xa.

Trong tầm mắt là một mảnh trắng xoá.

Tần Mịch đang nghĩ xem mình nên dùng cách gì để thoát thân?

Hắn bò như vậy cũng không tránh được bao lâu.

Sẽ có yêu vật phát hiện hắn.

Đúng lúc này, một tiếng yêu vật kêu vang lên, đồng thời càng ngày càng gần.

Tần Mịch biết, hắn bị phát hiện!

Vừa dứt lời, hắn đứng dậy móc đũa phép ra quay về hướng phát ra tiếng kêu hô một tiếng: "Hiện hình!"

Hiện Hình Thuật ra!

Một lực lượng vô hình vọt thẳng đến hướng mà yêu vật đang bay tới, xua tan sương mù, khiến cho con yêu vật cách đó mười mấy mét hiện ra thân hình.

"Mặc dù ma pháp mà ta lấy được này không có chút sức công kích nào nhưng vừa khéo nó có thể làm cho địch nhân đang ẩn nấp thân hình hiện ra nguyên hình, cho nên ngươi tránh trong mê vụ công kích ta không có một chút tác dụng nào!"

Khóe miệng Tần Mịch nở một nụ cười đắc ý.

Ba giây sau!

"A! Mẹ nó!!! Móa móa móa!!"

"Đại Yêu nửa bước Thần Huyền!!!"

"Giời ạ!"

"Hiện Hình Thuật! Hiện Hình Thuật! Mở đường! Mở đường!"

Từng chiêu Hiện Hình Thuật bị hắn ném vào trong sương mù.

Chúng nó hóa thành ánh sáng, xua tan sương mù, một con đường như đường hầm xuất hiện ở trước mặt Tần Mịch.

Dọc theo con đường này, Tần Mịch liều mạng chạy như điên.

Mặc dù làm như vậy có thể tránh không đụng được vào mấy thứ trong sương mù nhưng mà Tần Mịch chỉ là Thông Huyền Cảnh, hơn nữa còn là Thông Huyền Hạ Cảnh, bị Đại Yêu nửa bước Thần Huyền truy kích thì sao có thể chạy thoát được?

"Có thể đừng đuổi theo nữa hay không! Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, không ai mãi mãi hèn!"

Tần Mịch không dám quay đầu, chỉ có thể dùng cảm giác ngắn đến đáng thương cảm nhận xem chuyện gì xảy ra sau đó là một chiêu Hỏa Long Thuật đập tới.

Đối với yêu vật nửa bước Thần Huyền, Tần Mịch tự biết Hỏa Long Thuật không thể tạo nên tổn thương nghiêm trọng gì cho nó, cho nên hắn chỉ đánh Hỏa Long Thuật tới trước mặt Đại Yêu.

Oanh!

Hỏa Long cháy hừng hực ngăn cản Đại Yêu.

【VIP】 Trứng yêu khắp mọi nơi

Chương 738: Trứng yêu khắp mọi nơi

Oanh!

Hỏa Long cháy hừng hực ngăn cản Đại Yêu.

Có lẽ là chưa từng thấy hỏa diễm, con Đại Yêu đó bị giật nảy mình, hoảng hốt dừng bước, sau đó nhìn hỏa diễm rống giận. Theo cây cối bị nhóm lửa, một bức tường lửa hình thành, ngăn Đại Yêu ở đó.

Tần Mịch thừa cơ quay đầu, thấy thế thì mừng rỡ.

"Hiện Hình Thuật!"

"Hiện Hình Thuật!"

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Đại Yêu sợ lửa, mạng ta còn chứa đến tuyệt lộ, mạng ta còn chứa đến tuyệt lộ!"

Tần Mịch một đường chạy như điên, cũng không quay đầu lại.

So với những thứ không biết phía trước, hắn để ý nguy hiểm phía sau hơn.

Lỡ như con Đại Yêu đó phát hiện ra hư thực của hỏa diễm, phát hiện nó không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn cho mình, sau đó vọt qua hỏa diễm đuổi theo hắn.

Có thể nói như vậy, chỉ cần bị đuổi kịp thì với linh thể của hắn, dưới nanh vuốt của Đại Yêu thì không tới một trăm hơi thở là hắn sẽ toi mạng.

Đúng lúc này, một lùm cây xuất hiện trước mặt.

Sau khi Hiện Hình Thuật xua tan sương mù, Tần Mịch phát hiện mặc dù lùm cây này vô cùng dài, nhưng lại không cao lắm, hắn có thể nhảy qua dễ dàng.

Không hề nghĩ ngợi, Tần Mịch nhanh chóng vọt về hướng đó, sau đó nhảy lên cao hơn trượng, vững vàng nhảy qua lùm

cây đó.

Sau đó chân đạp hụt một cái.

Một cái lỗ thủng sâu không thấy đáy xuất hiện dưới chân hắn.

“Mẹ nó! Má má má! Người nào đặt bẫy, còn dùng cỏ đắp lên!”

Tần Mịch bối rối.

Nhưng mà hắn đã xuyên qua đám cỏ đắp trên hố, bắt đầu hạ xuống.

Tần Mịch tranh thủ đưa tay ngưng tụ ra một sợi mạch khí, ngưng tụ thành dây thừng, sau đó dùng sức ném nó về phía bên ngoài lùm cây.

Hắn nhớ bên ngoài lùm cây có đại thụ.

Sau khi ném dây thừng do mạch khí ngừng tụ ra bên ngoài, Tần Mịch quay đầu đánh một cái Hiện Hình Thuật xuống dưới chân mình.

Nhưng mà, xua tan sương mù cũng không giúp cho hắn nhìn thấy được gì dưới chân.

Dưới chân vẫn đen kịt!

Cũng may lúc này dây thừng quấn vào một cành cây của đại thụ, kịp thời giữ thân thể đang rơi xuống của hắn lại.

Sau đó, Tần Mịch bắt đầu đu đưa ra ngoài rìa…

Chỉ nghe một tiếng răng rắc, một chân Tần Mịch đá trúng một thứ yếu ớt gì đó, chân vọt thẳng vào trong đó. Nhưng mà trước mắt đen kịt, Tần Mịch không nhìn thấy gì cả, rút chân ra, lại bắt đầu đu đưa.

Từ từ, cuối cùng thân thể cũng vững vàng ngừng lại.

Tần Mịch cắn đũa phép, rảnh tay búng ra một đám lửa.

Theo ánh sáng xuất hiện, mặc dù phía dưới vẫn bị sương mù che kín nhưng thứ vừa đá trúng thì Tần Mịch lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Một cái trứng màu xanh lá!

Nó dính lên tường đất trên đỉnh đầu, bởi vì bị đá trúng, giờ có chất lỏng sền sệt màu xanh lá chảy xuống. Đột ngột, nửa bên khác của vỏ trứng kêu răng rắc, vỡ ra.

Một con yêu vật nhỏ màu đen từ bên trong bò tới, sau đó rơi xuống.

Hai hơi thở sau, một tiếng răng rắc lại vang lên.

Tần Mịch tắt đốm lửa trong tay, sau đó ngưng tụ ra Hỏa Xà.

Sau khi Hỏa Xà dài ba, bốn trượng xuất hiện, phạm vi chiếu sáng đã mở rộng ra rất nhiều. Tần Mịch đã có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng trên đỉnh đầu có cái gì… lít nha lít nhít, tất cả đều là trứng yêu!

Theo Hỏa Xà bay xuống phía dưới, cảnh tượng trong động cũng đập vào mắt.

Ba bốn trượng phía dưới cũng là một đống trứng yêu.

“Phải đi tiếp, nếu không thì mẫu yêu về tới, thấy ta đá nát trứng của nó, không chừng nó sẽ liều mạng truy sát ta.” Nói xong, Tần Mịch tạm thười cất đũa phép vào trong tàng giới, leo lên.

Nhưng mới bò lên được một chút thì một tiếng rống to quen thuộc vọng tới.

“Là con Đại Yêu lúc nãy!”

Vẻ mặt Tần Mịch lập tức trở nên khó coi.

Nghe tiếng rất lớn, Tần Mịch đoán có thể nó ở cách chỗ cửa hang không xa.

Cũng may chỗ này yêu khí trùng thiên, con Đại Yêu đó cũng không có ngửi được khí tức của hắn trong không khí.

“Xem ra bây giờ không thể đi lên được, chỉ có thể chờ nó đi xa.” Tần Mịch bất đắc dĩ, chỉ đành dùng hai cánh tay nắm lấy dây thừng, tiếp tục ẩn mình vào sâu trong hang.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Nhưng mà con Đại Yêu đó cũng không hề rời đi.

Nó bắt đầu nổi điên trên đầu.

Không ngừng rống giận, không ngừng chặt đất.

Sau đó không ngừng quét sạch tất cả mọi thứ xung quanh, Tần Mịch nghe được tiếng một cây đại thụ gãy đổ.

"Không phải chứ!"

Tần Mịch liên tục cười khổ, nhưng lại không thể hành động.

Cho đến khi dây thừng do mạch khí ngưng tụ ra đứt vì một cây đại thụ gãy, Tần Mịch bối rối!

Thân thể đột nhiên rơi xuống!

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Sau khi hạ xuống, bởi vì là một cái sườn dốc cho nên sau khi Tần Mịch đụng nát một cái trứng yêu thì thân thể vẫn không ngừng lăn xuống dưới, không ngừng đụng nát trứng yêu, một hồi lâu mới dừng lại.

Nhưng mà ngừng thì ngừng, hắn cũng bị chất lỏng sền sệt bao phủ.

Gạt chất lỏng ở mũi, mắt ra, sau đó Tần Mịch ngưng tụ hỏa diễm trong lòng bàn tay, chiếu sáng xung quanh.

Những nơi có thể nhìn thấy được, toàn là trứng yêu!

Có một số yêu vật nhỏ rời khỏi vỏ trứng, đang dần dần chết đi.

Nhìn sơ qua một lượt thì chỗ mà hắn mới lăn xuống, ít nhất cũng đánh nát mấy chục cái.

Ngẩng đầu một cái, Đại Yêu còn không càm lòng rống giận, phá hư trên đó.

"Đám yêu vật nhỏ, ngươi muốn trách thì trách con Đại Yêu đó, hắn muốn bắt ta."

“Ài, nói mới nhớ, sao con Đại Yêu này cứ như là một thằng nhóc, không có chút dáng vẻ Đại Yêu nào. Dưới tình huống bình thường thì không phải yêu vật đều chọn rời đi sao? Sao nó lại đứng đó khóc lóc om sòm như vậy được?”

Tần Mịch tỏ vẻ mình rất là cạn lời với con yêu vật tính tình như đứa bé này.

Rất là cạn lời!

Bây giờ thì hay rồi, hắn thành như vậy, toàn thân đều tỏa ra mùi vị khiến cho người ta chán ghét, còn hại chết nhiều đồng loại còn nằm trong tã lót của nó.

Trong lúc hắn thầm mắng con Đại Yêu đó, một chỗ Tần Mịch không có chú ý tới đang xảy ra biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Đến lúc này, con số trên lệnh bài tích phân trong ngực hắn mới dừng lại.

So với khi hắn vừa mới rớt vào trong động thì tích phân trên lệnh bài tích phân đã nhiều hơn mười vạn năm ngàn tích phân!

【VIP】 Nữ nhân, đừng quấn lấy ta được không?

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Gặp lại Hạ Nghiệp, oan gia ngõ hẹp

Chương 740: Gặp lại Hạ Nghiệp, oan gia ngõ hẹp

“Sao lại có loại nữ nhân hung hăng càn quấy như ngươi!” Phương Vĩ Kỳ bất đắc dĩ nói.

Là do lời hắn nói còn chưa đủ tuyệt tình sao?

Lúc này, ba nữ nhân còn lại cũng quyết định.

“Phương sư huynh, ta cũng không đi!”

“Cho dù ta chết thì cũng phải kéo theo một người.”

“Muốn đi thì cùng đi, nếu không thì ta cũng không đi.”

Ba nữ nhân nói xong, trong lòng Phương Vĩ Kỳ không khỏi thở dài lần nữa.

Hắn muốn dùng mạng của mình để tạo ra một cơ hội cho mấy người bằng hữu này có thể chạy trốn được, nhưng mà bọn họ đều không muốn đi.

Sao mình lại có một đám bằng hữu ngu như vậy chứ?

Thôi!

Thôi!

Hôm nay chết chung với nhau cũng không sao.

Nếu chết rồi, vậy thì kiếp sau làm bằng hữu.

…

Yêu sào.

Khi Tần Mịch càng ngày càng đi sâu vào trong thì một tiếng nước chảy vang lên.

“Có tiếng nước chảy, tiếng này tuyệt đối không phải là do dòng sông bình thường phát ra.”

Chảy xiết!

Chảy cực kỳ xiết!

Đây là cảm nhận đầu tiên của Tần Mịch.

Tần Mịch không khỏi tranh thủ bước nhanh hơn, đi không được bao xa thì một màu trắng xóa đập vào mắt.

Có ánh sáng thì sẽ có lối ra!

Tần Mịch tắt Hỏa Xà, phòng ngừa nhiệt độ của nó hòa tan vách đá trong động, khiến cho sụp xuống.

Đi theo ánh sáng, không được trăm bước thì một cái hang đá đập vào mắt.

Cuối của hang đá là một dòng nước che kín hơn phân nửa lối ra, Tần Mịch đến gần nhìn, thấy được rừng rậm ở phía xa thì xác định đây là một thác nước.

Cúi đầu nhìn, khoảng cách từ đấy đến đầm nước phía dưới chừng hai mươi trượng, nhảy xuống thì hoàn toàn có thể lông tóc không thương.

"Đi!"

Không nghĩ nhiều, Tần Mịch nhảy thẳng xuống dưới.

Từ nhỏ hắn đã sống ở Đảo Phi Ngư, khả năng bơi lội không thua gì Ngư yêu.

Trong tiếng nổ khi thác nước đập vào mặt nước của hàn đàm, một tiếng bịch vang lên.

Sau đó lại là một tiếng tiếng kêu đau đớn thảm thiết!

"Má ơi!"

"Sao nước này lại lạnh như vậy!"

Tần Mịch nổi lên mặt nước, sau đó vội vàng bơi vào bờ.

Nước trong hàn đàm này lạnh buốt tới trán, khiến cho đầu hắn cũng đau.

Vừa rồi không có dùng Hỏa Linh Chi Thể chống lại sự lạnh lẽo của hàn đàm, suýt chút nữa răng hắn cũng lạnh tới rụng. Bây giờ dùng Hỏa Linh Chi Thể chống lại mới ấm lên một chút.

Đang bơi lên thì Tần Mịch chợt bất động.

Bởi vì bỗng nhiên hắn nhận ra một vấn đề.

Hắn đột nhiên bước vào Thông Huyền Trung Cảnh.

Chuyện này vừa mới xảy ra thôi.

Hậu tri hậu giác, Tần Mịch mới phát hiện ra, lắc đầu cười, nỉ non: "Đúng là niềm vui ngoài ý muốn. Ta vốn nghĩ rằng cần phải có chút áp lực thì mình mới có thể đột phá…"

Cảnh giới đã thuận lý thành chương mà đột phá, chuyện cần phải quan tâm tiếp theo là đột phá cảnh giới của Hỏa Long Thuật.

Tuyền Qua Đồ mà tông chủ cho có năng lực đặc thù là thêm một.

Chỉ cần hắn tăng Hỏa Long Thuật lên đến cảnh giới đại thành, sau khi dùng Tuyền Qua Đồ thì khi vận dụng Hỏa Long Thuật, nó sẽ là cảnh giới viên mãn.

Đến lúc đó, lại tái đấu với những thiên tài của Bách Tông Liên Minh thì hẳn là sẽ dễ dàng hơn.

"Đợi chút nữa đi tìm một con Đại Yêu Thông Huyền Thượng Cảnh." Dứt lời, Tần Mịch chậm rãi bò ra từ hàn đàm ra, vận chuyển Hỏa Linh Chi Thể hong khô toàn thân, nhưng mà vừa đi ra được mấy chục bước, tiếng nước của thác nước nhỏ lại một chút thì có những tiếng khác vang lên bên tai.

Tiếng tiếng cây đỗ, cành gãy.

Có tiếng đao kiếm va chạm.

Còn có tiếng mạch môn chấn chiến.

Tần Mịch phóng cảm giác ra dò xét: "Một người, hai người, ba ngươi… nhiều Thông Huyền Thượng Cảnh như vậy?"

Đột nhiên, cảm giác của Tần Mịch hơi ngừng lại.

Mấy khí tức quen thuộc xuất hiện trong phạm vi cảm giác của hắn.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp!"

Tần Mịch nhảy lên một cái, nhảy vào trong rừng, vọt đến chỗ xảy ra chiến đấu. Xa xa, hình ảnh trong rừng đập vào mắt.

Tại khu rừng rậm bừa bộn, mười người vây quanh bảy người mà đánh.

Mặc dù không biết bảy người bị vây lại là ai, nhưng nếu bị bọn người Hạ Nghiệp vây quét thì không phải là kẻ địch.

Tần Mịch tìm một cái cây, đứng trên đó lẳng lặng xem tình hình chiến đấu.

Hắn không vội.

Hắn cũng không phải là người hiền lành gì, nhất định phải đi qua hổ trợ.

Hắn chỉ muốn làm chết đám người Hạ Nghiệp, dĩ nhiên, dưới tình huống bọn người Hạ Nghiệp chiếm ưu thế tuyệt đối về nhân số thì hắn phải tìm một cơ hội thích hợp trước đã.

…

Liễu Hạ Nguyệt một tay cầm kiếm, múa điên cuồng, mấy luồng Liễu Diệp Kiếm Khí đánh tới đối thủ của mình.

Đáng tiếc, mặc dù kiếm khí dày đặc nhưng đối thủ lại là một tên thanh niên Thông Huyền Thượng Cảnh.

Có vẻ như hắn cũng không định lập tức giết chết Liễu Hạ Nguyệt.

Có lẽ là thương hương tiếc ngọc, có lẽ là vì có ý nghĩ tà ác khác.

Một côn ngăn cản toàn bộ kiếm khí đánh tới, sau đó thanh niên mở miệng cười, nói: “Mỹ nữ, Liễu Diệp Kiếm Khí này của ngươi luyện cũng không tồi, có hứng thú gia nhập vào Vạn Côn Tông không?”

Liễu Hạ Nguyệt lạnh lùng đáp: “Có hứng thú, đương nhiên là có hứng thú, cho ta vị trí tông chủ thì ta sẽ suy nghĩ một chút!”

Nói xong, dáng người thay đổi, Liễu Diệp Kiếm Khí không ngừng đánh vào từng chỗ hiểm yếu của đối phương.

Mạch môn của thanh niên cũng chấn động, cây côn trước người xoay tròn, giống như hóa thành một tấm chắn, bảo vệ toàn bộ thân thể trong đó.

Thông qua kẽ hở khi côn xoay tròn, thanh niên không chút hoang mang, tiếp tục nói: "Nếu như ta chia cho ngươi một nữa cái giường thì có thể làm cho người từ bỏ vị trí tông chủ không?"

"Vô sỉ!" Liễu Hạ Nguyệt mắng.

Nhưng mà một tiếng mắng này lại càng làm cho đối phương vui vẻ hơn.

Đồng thời cười ha ha ha không ngừng.

…

"Chính là ngươi!"

Tần Mịch nhìn tên thanh niên Thông Huyền Thượng Cảnh đang không ngừng cười to trước mặt minh, chậm rãi đi tới.

Nếu là lúc trước, khi ở gần đối phương, cho dù có nấp kĩ cỡ nào nhưng trong vòng mười trượng, cho dù không phóng cảm giác ra thì Thông Huyền Thượng Cảnh cũng có thể phát hiện có kẻ địch ở xung quanh trong nháy mắt.

Nhưng mà hôm nay không giống, bây giờ trong đầu cái tên đó đang nghĩ đến chuyện khác.

Ngay trong khoảng cách mười trượng, Tần Mịch mở mạch môn ra, Hỏa Long chợt hiện ra sau lưng.

Khoảng cách mười trượng, Hỏa Long chớp mắt là tới, hoàn toàn không có cho đối phương có cơ hội phản ứng.

【VIP】 Gặp lại Hạ Nghiệp, oan gia ngõ hẹp (2)

Chương 741: Gặp lại Hạ Nghiệp, oan gia ngõ hẹp (2)

“Chuyện gì!” Tên thanh niên Thông Huyền Thượng Cảnh đó phát hiện ra khí tức liệt diễm sau lưng thì đã muộn rồi, vừa nghiêng đầu lại thì sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Ầm!

Mạch môn chấn động.

Lập tức xoay côn trong tay, chống dưới đất, sau đó một vùng rừng côn do mạch khí ngưng tụ lại xuất hiện, ngăn không cho Hỏa Long đi tới.

Cùng lúc khi rừng côn vừa xuất hiện, Hỏa Long đã há miệng nuốt tới.

Oanh!

Hỏa Long thôn phệ hắn, sau đó lập tức nổ tung, mười trượng xung quanh, tất cả đều hóa thành biển lửa.

Cho dù là thứ gì, dính vào hỏa diễm này thì đều hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc khi Hỏa Long thôn phệ đối thủ thì Liễu Hạ Nguyệt đã lui lại, nhưng mà kiếm trong tay vẫn là dính một tia lửa, sau khi lui đến bên cạnh Phương Vĩ Kỳ, nhìn lại kiếm của mình thì đã thấy mũi kiếm không còn nữa.

“Chuyện này…”

Liễu Hạ Nguyệt nhìn hỏa diễm cách đó không xa, trong lòng không khỏi rụt rè.

Mũi kiếm không còn.

Tên Thông Huyền Thượng Cảnh mới giao đấu với mình giờ cũng không còn.

Có vẻ như ngay cả kêu thảm cũng không kịp kêu.

“Ai!”

“Ai đang ở đó!”

Hỏa Long ra trận khiến cho trận chiến khí thế hừng hực dừng lại.

Bên phía Hạ Nghiệp lập tức lui về sau, cũng tụ lại với nhau, cảnh giác nhìn vào trong rừng.

Kèm theo tiếng la của mọi người, Hạ Nghiệp bỗng nhiên nhíu mày một cái: “Sao hỏa diễm này lại quen thuộc như vậy?”

Vừa dứt lời, một con Hỏa Long nữa từ trong rừng bay ra, khí thế hung hăng đánh tới, trong chớp mắt đã đến trước mắt.

Hạ Nghiệp chậm rãi phóng thích Man Yêu Linh Thể, đồng thời mạch môn cũng chấn động, hóa thành man ngưu to lớn, ủi vào Hỏa Long đang bay tới.

Kết quả vừa mới đụng vào thì Hỏa Long nổ tung.

Hạ Nghiệp bị đẩy lui vài chục bước.

Có một phần hỏa diễm còn quấn lên trên linh thể của hắn.

Vừa dính vào, sắc mặt Hạ Nghiệp lập tức đại biến, linh thể lại bị tổn thương cao tới một thành.

Chuyện này làm hắn nghĩ tới một cái tên, lập tức thốt ra: “Bất Hủ Tông Tần Mịch!”

Trong rừng, Tần Mịch vẹt cành lá đi ra: “Hạ Nghiệp, chúng ta lại gặp mặt.”

“Ngươi lại sống sót được trong khu Mê Vụ.” Hạ Nghiệp lạnh lùng nhìn Tần Mịch chằm chằm, nét mặt khi nhìn hắn còn nghiêm túc hơn khi đối mặt với Phương Vĩ Kỳ.

Phương Vĩ Kỳ cùng cảnh giới với hắn, xếp hạng khoảng năm trăm trên Tân Tú Bảng, mạnh hơn hắn rất nhiều.

Thế nhưng trong thời gian ngắn thì không đủ để uy hiếp tính mạng của hắn.

Nhưng Tần Mịch thì có thể.

Từ trong khu Mê Vụ đi ra, cảnh giới của Tần Mịch tăng lên, cảnh giới của mạch thuật cũng tăng lên.

Theo tiếng nói của Hạ Nghiệp vang lên, trong lúc tụ lại với nhau, bảy người của Tán Nhân Dịch cũng nhìn về phía Tần Mịch.

"Bất Hủ Tông Tần Mịch…"

Mấy người nói thầm một tiếng, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Chỉ không đến một năm ngắn ngủi, Bất Hủ Tông đã phát triển đến mức khiến cho Bách Tông Liên Minh thảo phạt, đồng thời còn giết một tên Ngân cấp chủ sự Thông Huyền Thượng Cảnh vô địch.

Người trước mặt lại là đệ tử của Bất Hủ Tông!

Khó trách lại mạnh như vậy.

Thông Huyền Trung Cảnh, một chiêu miểu sát Thông Huyền Thượng Cảnh.

"Người một nhà, người một nhà!"

Mấy nữ hài tử như túm được cây cỏ cứu mạng.

Khi mới vào Yêu giới thì minh chủ đã ra lệnh cho bọn họ, khi thấy được đệ tử của Bất Hủ Tông bị vây đánh thì nhất định phải cứu.

Theo lý mà nói, Bất Hủ Tông chính là người mình.

"Tần sư huynh!"

"Tần sư huynh!"

Mấy nữ hài tử lập tức vẫy tay hô.

Tần Mịch đưa mắt nhìn bọn họ, khẽ gật đầu một cái, sau đó lại đưa mắt qua nhìn đám người Hạ Nghiệp.

Cảnh giới tăng lên, sau khi được Tuyền Qua Đồ tăng phúc thì uy lực của Hỏa Long Thuật đã lớn vượt khỏi dự tính của hắn, nhìn mấy người Hạ Nghiệp trước mặt, trong mắt Tần Mịch tràn đầy sát ý.

Phương Vĩ Kỳ thấy được luồng sát ý này thì nói: “Tần sư đệ, chúng ta giúp ngươi!”

“Cảm ơn, nhưng mà xin để Hạ Nghiệp và hai người này lại cho ta.” Tần Mịch chỉ vào ba người Hạ Nghiệp, Nam Môn Thường, Hoằng Ô.

Phương Vĩ Kỳ gật đầu đáp: “Nhất định!”

Tần Mịch nhìn về phía Hạ Nghiệp, lạnh giọng nói: “Ngày đó ở Bất Hủ Tông, Hạ Kim muốn chạy nhưng bị tông chủ một kiếm giết chết ở ngoài hai mươi dặm. Hôm nay, ta sẽ đưa ngươi đi gặp Hạ Kim!”

Hạ Nghiệp cả giận nói: “Muốn chết!”

Hạ Kim chết, mặc dù hắn cũng không buồn, thậm chí còn có thể nói là có lợi ích cho hắn, nhưng mà chuyện này được nói ra từ miệng kẻ địch thì tương đương với sỉ nhục Hạ gia hắn.

Bởi vì kiêng kị Hỏa Long Thuật của Tần Mịch, lúc này Hạ Nghiệp nhìn về phía Nam Môn Thường bên cạnh: “Nam Môn Thường, chúng ta cùng tiêu diệt hắn.”

Nam Môn Thường liếc nhìn Hạ Nghiệp.

Theo Nam Môn Thường, Hạ Nghiệp đang sợ?

Hạ Nghiệp, một Thông Huyền Thượng Cảnh, xếp hạng dưới một ngàn trên Tân Tú Bảng, đánh với một tiểu tử vừa mới bước vào Thông Huyền Trung Cảnh mà còn cần hắn giúp đỡ?

Chỉ vì mới bị Tần Mịch đánh lén giết chết một phế vật?

Chần chờ mấy hơi thở, Nam Môn Thường mới đáp: “Đi.”

“Ta trái ngươi phải.” Lúc này, Hạ Nghiệp đánh tới bên trái Tần Mịch, muốn kết hợp với Nam Môn Thường hình thành thế giáp công.

Hạ Nghiệp khẽ động, hai bên lại tiếp tục đối kháng với nhau.

Nhưng mà vì có Tần Mịch gia nhập cho nên nhân số, cảnh giới giữa hai bên Tán Nhân Dịch và Bách Tông Liên Minh đã ngang hàng. Bây giờ phải xem Tần Mịch, nếu Tần Mịch có thể chống đỡ được thì thắng bại sẽ rất khó nói.

Phương Vĩ Kỳ rất có lòng tin với Tần Mịch, bởi vì Tần Mịch là đệ tử của tông môn thần bí ở Đông Hồ đó.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng mạch môn mở ra vọng tới chỗ Tần Mịch.

Sau khi mạch môn chấn chiến, Hạ Nghiệp dùng Man Yêu Linh Thể, vận dụng mạch thuật mạnh mẽ nhất của mình, hình thành một con man ngưu to lớn khí thế bàng bạc trước người.

Man ngưu giẫm một cái, mặt đất không khỏi run lên.

Nam Môn Thường nhìn thấy cảnh này thì trong lòng không khỏi khinh miệt Hạ Nghiệp.

Khó trách nhiều năm như vậy mà vẫn luôn bị Hạ Kim đè đầu.

Đánh với một Tần Mịch mà vừa mới bắt đầu thì đã toàn lực ứng phó, đúng là có dũng không mưu.

Nam Môn Thường không để ý đến Hạ Nghiệp toàn lực ứng phó, kèm theo một tiếng mạch môn chấn chiến, hắn chậm rãi cong lưng, dưới chân tụ lực, mạch khí hội tụ trước người và hai quả đấm.

【VIP】 Tần Mịch độc chiến hai đại Thông Huyền

Chương 742: Tần Mịch độc chiến hai đại Thông Huyền

Hắn muốn thăm dò Tần Mịch trước, sau đó mới chọn phương án hạ gục hắn.

"Đúng là muốn cái gì thì tới cái đó." Tần Mịch thấy thế thì cũng không có sử dụng Ngự Kiếm Thuật, hắn chỉ ngưng tụ Hỏa Long ra.

Được năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ tăng phúc, Hỏa Long Thuật cảnh giới đại thành trở nên uy phong lẫm liệt. Hỏa Long dài mười trượng trở nên tồn tại chói mắt nhất, làm cho người ta sợ hãi nhất trong chiến trường.

Chính mắt thấy con Hỏa Long này, cho dù là ai thì đều không tin Thông Huyền Cảnh chiến đấu thì sẽ xuất hiện mạch thuật thuộc tính hỏa mạnh mẽ như vậy.

Khi mọi người đang choáng váng vì cảnh tượng này thì Hỏa Long thét dài một tiếng, sau đó nhào về phía Hạ Nghiệp.

Thấy thế, lông mày Hạ Nghiệp run lên, lúc này hắn muốn tránh né, đồng thời quay qua nhìn Nam Môn Thường hô: "Thừa lúc này!"

Nam Môn Thường gật đầu, gia tốc, tới gần người Tần Mịch.

Nhưng hắn đâu có ngờ được, con Hỏa Long thứ hai đã ngưng tụ, bức cho Nam Môn Thường gần trong gang tấc phải lui vài chục bước.

Mặc dù hắn không cho rằng Tần Mịch sẽ uy hiếp được tới tính mạng của hắn nhưng Nam Môn Thường cũng không dám đón đỡ con Hỏa Long có thể đốt rụi một người trong nháy mắt này.

Sau khi lui về sau vài chục bước, Nam Môn Thường đấm hai đấm xuống đất, sau đó giống như là nhấc một tấm vải lên,

nhấc mặt đất lên chắn Hỏa Long đang đánh tới.

Một bên khác, Hạ Nghiệp cũng áp dụng phương pháp giống như vậy.

Tuyệt đối không tới gần Hỏa Long.

Hắn vaanc còn ghi khắc cảm giác khi bị hỏa diễm đó làm bị thương lúc nãy.

Man ngưu to lớn trước người quẹo mấy cái, sau đó dùng sừng ghim vào một cây đại thụ thô to, hất lên, đánh vào Hỏa Long.

Oanh!

Oanh!

Hai con Hỏa Long đồng thời nổ tung, liệt diễm bao phủ, khiến cho mấy người đang chiến đấu xung quanh Tần Mịch phải lui xa mấy chục trượng.

Khu vực chiến đấu vốn có thể dung nạp mười mấy người giờ chỉ thuộc về ba người Tần Mịch.

Liệt diễm vừa mới vừa bao phủ, Tần Mịch lại đánh ra một chiêu Hỏa Long Thuật, sau đó lại đánh ra thêm một chiêu Hỏa Long Thuật nữa, chia ra đập tới Hạ Nghiệp và Nam Môn Thường.

Hai người Hạ Nghiệp lập lại chiêu cũ, vẫn không dùng thân thể của mình để chống lại Hỏa Long, chỉ mượn nhờ ngoại vật.

Nhưng mà đối mặt với thế công mãnh liệt của Tần Mịch, mặc dù hai người có thể chống đỡ được nhưng hoàn toàn không thể tới gần Tần Mịch.

Hạ Nghiệp vội vàng hô: “Giữ vững, để xem linh thể của hắn có thể chống đỡ được bao lâu. Mạch thuật mạnh mẽ như thế, liên tục sử dụng, không tới một khắc đồng hồ thì chắc chắn linh thể của hắn sẽ không chịu được.”

“Tới gần hắn thì tất cả sẽ kết thúc.” Nam Môn Thường lên tiếng.

Hạ Nghiệp vội nói: “Nghe ta!”

Nam Môn Thường không đáp, khi biết Hỏa Long của Tần Mịch cũng không phải là vô địch thì trong lòng của hắn đã có kế hoạch tác chiến.

Mạch môn chấn động, lần này hắn dùng hết toàn bộ thực lực.

Thân hóa man yêu, vọt tới.

Kèm theo tiếng đạp đất ầm ầm, một hòn ngoan thạch lớn từ dưới đất vọt lên trước mặt Nam Môn Thường, sau đó từng hòn từng hòn bị sừng trâu hút bay ra ngoài.

Dùng ngoan thạch lớn mở đường, đây là phương pháp tới gần Tần Mịch của hắn!

Mặc dù làm như vậy cũng khiến cho hắn tiêu hao rất nhiều, nhưng bây giờ ngõ hẹp gặp nhau, chỉ có người dũng cảm mới có thể thắng.

Hắn không giống Hạ Nghiệp, vẫn luôn dùng trạng thái mạnh nhất để ngăn cản thế công của Tần Mịch. Hạ Nghiệp cũng không nghĩ, Tần Mịch đang tiêu hao, chẳng lẽ Hạ Nghiệp duy trì trạng thái mạnh nhất này thì không có tiêu hao linh thể hay sao?

Oanh!

Oanh!

Từng hòn cự thạch và từng con Hỏa Long đụng vào nhau.

Cự thạch bị hòa tan trong nháy mắt, nhưng hòa tan một hòn thì sẽ có hòn thứ hai xuất hiện.

Nam Môn Thường đã bắt đầu tới gần Tần Mịch.

Lúc này Tần Mịch cũng bắt đầu chậm rãi bước lui về sau, nhưng hắn cũng không dám lui quá nhanh, một khi lui quá nhanh thì sẽ tạo cơ hội cho Nam Môn Thường xông lên.

“Lui? Đã tới rồi, ngươi còn lùi về đâu được.” Nam Môn Thường hờ hững cười một tiếng.

Khóe miệng Tần Mịch nở một nụ cười, sau đó trả lời một câu: “Không thể không nói, đối phó ngươi khó thật.”

Nam Môn Thường đáp: “Đây chỉ mới là bắt đầu thôi.”

Nói xong, Nam Môn Thường từ từ tăng tốc.

Một bên khác, Hạ Nghiệp cũng không dám cấp tiến như Nam Môn Thường, vẫn đang vừa chống cự Hỏa Long vừa chờ đợi.

Hắn cũng muốn xem thử xem, Nam Môn Thường có thể ép Tần Mịch đến mức nào.

Tốt nhất là khiến cho linh thể của hắn đến sơn cùng thủy tận.

Cứ như vậy, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Phạm vi chiến đấu của ba người Tần Mịch bắt đầu chậm rãi mở rộng, từ trăm trượng đến mấy trăm trượng. Thanh thế giao đấu của mười bốn người còn lại cũng không có hùng vĩ như bọn họ.

Người bên phía Tán Nhân Dịch thấy cảnh này thì trong lòng đều kinh hãi.

Một Thông Huyền Trung Cảnh mà có thể đánh tới mức này với hai thiên tài xếp hạng dưới một ngàn trong Tân Tú Bảng, quá khoa trương!

Đây cũng không phải là mạch môn bình thường giao đấu với một Tiên Thiên Dị Mạch.

Mà là ba Tiên Thiên Dị Mạch giao đấu, không có chuyện mạch môn áp chế.

“Khó trách minh chủ lệch cho chúng ta nhất định phải trợ giúp đệ tử của Bất Hủ Tông trong Yêu giới.” Phương Vĩ Kỳ cảm thán một tiếng.

Đúng vậy, sẽ không tìm được một Thông Huyền Cảnh mạnh mẽ như vậy trong bất kỳ chỗ nào khác trong toàn bộ Hồ Thiên Địa.

Hắn cảm thấy không bằng.

Lúc này, chiến đấu đã kéo dài một khắc đồng hồ.

Khoảng cách giữa Nam Môn Thường và Tần Mịch càng ngày càng gần.

Hai mươi bước!

Không tới một thước.

Chỉ cần có một cơ hội thì Nam Môn Thường có thể vọt tới cho Tần Mịch một đòn trí mạng.

Thế công của Nam Môn Thường càng ngày càng mãnh liệt, mà Hạ Nghiệp thấy cảnh này thì lại cảm thấy có chút không đúng.

"Không phải Tần Mịch chỉ biết một chiêu này chứ."

"Tại sao hắn lại không dùng những chiêu khác."

Thuật phi kiếm đó, chỉ cần hắn dùng nó thì chắc chắn kế hoạch tới gần của Nam Môn Thường sẽ hóa thành công dã tràng.

Hắn đã từng chịu đau khổ vì kiếm pháp đó.

Đến này ký ức vẫn còn mới mẻ!

"Không phải là tên này muốn mượn tay chúng ta để làm bồi luyện cho hắn tu luyện Hỏa Long Thuật đó chứ?"

Một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi hiện lên trong đầu Hạ Nghiệp.

Một Thông Huyền Trung Cảnh, dám mượn tay hai thiên tài xếp hạng dưới một ngàn trong trong Tân Tú Bảng làm bồi luyện?

【VIP】 Đi gặp Ôn Bình

Chương 743: Đi gặp Ôn Bình

Trong lúc Tần Mịch và hai người Hạ Nghiệp đánh khí thế hừng hực thì bảng xếp hạng tích phân cũng đang được biên soạn.

Trước bức tường ghi chép tích phân của Bách Tông Liên Minh, lúc này có không dưới trăm người đang vùi đầu biên soạn, ghi chép lại xếp hạng.

Trăm người liên tục ghi chép một canh giờ, sau đó mới gộp các bản ghi chép lại, đem tới cho cơ cấu khác bắt đầu in ấn.

Nửa đêm, giờ Tý, một vạn bản danh sách xếp hạng chính thức ra lò.

Bắt đầu từ tổng đà của Bách Tông Liên Minh, chúng nó như mưa hoa đầy trời, bắt đầu tản mát trong Hạo Hãn Thành.

Mấy ngày này mặc dù Trần Hiết cực kỳ bận rộn, nhưng vẫn sai người lấy một bản danh sách tới cho hắn.

Đương nhiên, hắn không có người thân tham gia Tân Tú Chiến này. Trần Hiết chỉ muốn nhìn xem những người xếp hạng trước một trăm bây giờ là của Bách Tông Liên Minh nhiều hay là Tán Nhân Dịch nhiều.

Đồ yêu, hoàn toàn không liên quan cảnh giới.

Kinh nghiệm chiến đấu và thực lực mạnh mẽ mới là tiêu chuẩn để quyết định tích phân cao thấp.

Tốn hàng loạt tài nguyên tích tụ so với lần mò trong sinh tử ra, khi chiến đấu với yêu vật thì hoàn toàn khác nhau.

Đang muốn mở danh sách xếp hạng ra thì đột nhiên có bên ngoài có người nói.

“Đại nhân, có chuyện rồi.”

“Vào đi.” Trần Hiết thuận tay để danh sách xếp hạng qua một bên.

Một tên nam tử mặc cẩm y đi vào, sau đó vẻ mặt quái dị, nói: "Đại nhân, vừa lấy được tin tức từ thám tử trong Yêu giới truyền về, hàng loạt tân tú của Tán Nhân Dịch đều tụ lại ở rìa Yêu giới, không có đi sâu vào trong Yêu giới săn yêu. Đồng thời, rất nhiều người mới đầu đã đi sâu vào cũng lục tục lui xuống trong tối nay. Đều về tới khu vực biên giới của Yêu giới, chỉ săn yêu trong khu vực đó."

"Ừm…" Trần Hiết nhíu chặt lông mày: "Đây là cách mà Bùi Vu dùng để ứng đối với đồ đao của Bách Tông Liên Minh?"

Vì phòng ngừa cơ hội được đi tới thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa tu hành xói mòn, trước khi vào Yêu giới thì Bách Tông Liên Minh đã thống nhất với nhau, nếu gặp được đệ tử của Tán Nhân Dịch trong Yêu giới, nếu giết được thì giết.

Xem ra bây giờ Bùi Vu cũng biết được tin này, cho nên mới ra lệnh cho người của hắn tụ lại với nhau.

Chẳng qua hắn luôn cảm thấy Bùi Vu sẽ không ngu như thế.

Bên ngoài Yêu giới có bao nhiêu yêu vật, sao đủ cho mấy ngàn người săn giết.

Chẳng lẽ hắn không cần mấy cơ hội đi tới thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa tu hành nữa?

Trần Hiết suy tư một hồi, sau đó nói: "Tiếp tục phái người giám thị, đồng thời mật thiết chú ý động tĩnh của Tán Nhân Dịch, một khi có bất kỳ hành động khác thường gì thì lập tức trở về bẩm báo."

Nam tử mặc cẩm y gật gật đầu, nhưng hắn đột nhiên quay lại, nói: "Đại nhân, ba canh giờ trước, có người nói chuyện ngài đi gặp Tử Nhiên đại sư cho Bác Liên đại nhân. Người mật báo này vừa về nhà, có muốn ta đi bắt người đó tới đây không?"

"Không, nếu như bắt hắn tới thì sẽ khiến cho bên phía Bác Liên đại nhân sinh nghi, một khi hạt giống hoài nghi được gieo xuống thì ngày mà ta rời khỏi vị trí này cũng không xa." Hôm đó đi gặp Tử Nhiên thì Trần Hiết đã nghĩ đến chuyện

này, với tính tình thẳng như Bác Liên đại nhân thì nếu như nghi ngờ hắn thì chắc chắn sẽ cho hắn rớt chức trước.

Giống như hôm đó khi ở Trân Tịch Các, mình chỉ tra con Yêu Vương nửa bước Địa Vô Cấm không biết tên đó chậm một chút thì hắn trực tiếp tìm tới, giao chuyện này cho người khác.

Trần Hiết tiếp tục nói: "Chuyện này ngươi không cần phải để ý tới, tiếp tục giám sát Tán Nhân Dịch là đủ. Nếu có người cảm thấy có thể dựa vào mấy loại tôm tép nhãi nhép đó để đẩy ngã ta thì quá hài hước."

"Vậy thì ti chức lui xuống trước."

Nam tử mặc cẩm y quay người rời khỏi phòng.

Sau khi hắn đi, Trần Hiết lại cầm danh sách xếp hạng lên.

Lật trang thứ nhất ra!

Sau đó lông mày run lên.

Động tác của Tán Nhân Dịch không có khiến hắn kinh ngạc nhưng bảng xếp hạng tích phân này lại khiến cho hắn kinh ngạc vạn phần.

…

Ngay lúc đó, dưới bóng đêm yểm hộ, Long Dã dẫn theo mấy tên hộ vệ Trấn Nhạc Thượng Cảnh đánh bất tỉnh tất cả cơ sở ngầm, hộ vệ ở cửa vào Yêu giới, đi vào Yêu giới.

Ba tên Trấn Nhạc Thượng Cảnh hộ vệ đó đi vào Yêu giới thì đều tách ra, không có đi theo Long Dã đi vào sâu trong đó.

Bởi vì ba người này đều được điều tới để âm thầm bảo vệ mấy người Hoài Diệp.

Theo sát Long Dã đi vào Yêu giới còn có Thiên Mộc Thống Lĩnh bên phía Long Dương Vương.

Nhưng hắn không giống Long Dã, khi đi vào Yêu giới thì hắn dẫn theo tất cả thị vệ.

Ba Đại Yêu Trấn Nhạc Thượng Cảnh cùng với hai mươi tên cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Thuận tay bổ thêm một đao cho đám cơ sở ngầm, thủ vệ đang té xỉu đó.

Hà Niên núp trong bóng tối nhìn thấy hết tất cả chuyện này thì tim như bị đao cắt. Bởi vì kế hoạch của Long Dã đã bắt đầu, mà thương thế của hắn mới khôi phục ba thành.

Bây giờ cho dù hắn xuất hiện ở trước mặt Long Dã hay là xuất hiện ở trước mặt Thiên Mộc thì đều không có một chút sức đánh trả nào.

Nhưng mà Hà Phủ lại có mệnh lệnh bắt buộc!

Không tiếc bất cứ giá nào, bao gồm cả mạng sống, nhất định phải ngăn cản Long Dã đạt được thời cơ để linh thể đột phá viên mãn.

"Đại nhân, chúng ta có cần theo sau hay không?" Bên cạnh, thị vệ đã đứng ở cửa vào một khắc đồng hồ mở miệng hỏi.

Hà Niên do dự, gật đầu: "Đi theo đi."

Không muốn theo cũng phải theo.

Chần chừ nữa thì sẽ mất dấu đám người Thiên Mộc.

Bây giờ chỉ có thể trông chờ vào Thiên Mộc, xem hắn có thể vì thời cơ để linh thể đột phá viên mãn mà vi phạm ý chỉ của Long Dương Vương hay không.

Chỉ cần Thiên Mộc dám ra tay thì hắn còn có cơ hội.

Chỉ sợ tên Thiên Mộc đó ngu xuẩn, vẫn tuân theo ý muốn mời chào Long gia của Long Dương Vương.

Sau đó, Hà Niên cũng dẫn người đi vào Yêu giới.

Một khắc đồng hồ sau, cường giả đến tuần tra cửa vào Yêu giới của Bách Tông Liên Minh cũng tới.

Lại một khắc đồng hồ trôi qua, tin tức mười tên Trấn Nhạc Cảnh cộng thêm hơn một trăm tên Thần Huyền Cảnh lặng lẽ tử vong ở cửa vào Yêu giới bắt đầu lan ra trong Hạo Hãn Thành.

【VIP】 Danh vọng thăng cấp! Đi tới sào huyệt của Yêu tộc —— Hồ Yêu Hoàng

Chương 744: Danh vọng thăng cấp! Đi tới sào huyệt của Yêu tộc —— Hồ Yêu Hoàng

Khi bên phía Tán Nhân Dịch biết được tin tức này thì rốt cuộc Bùi Vu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng!

Hắn hoàn toàn không có điều tra mà đã ban bố lệnh cho tất cả thành viên của Tán Nhân Dịch lui đến rìa Yêu giới!

Hắn lừa tất cả tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch!

Bùi Vu đang đánh cược, cược Ôn Bình sẽ không nói đùa.

Đứng bên cửa sổ, Bùi Vu thở một hơi thật dài, nhìn thoáng qua bầu trời dần sáng tỏ trên đỉnh đầu, nói: "Xem ra có mây đen lớn hơn sắp tới, Bách Tông Liên Minh, lần này các ngươi sẽ bị thương nguyên khí nặng."

Bùi Vu không khỏi mừng thầm.

Bách Tông Liên Minh còn định đồ sát người của Tán Nhân Dịch trong Yêu giới.

Bây giờ ngược lại là Bách Tông Liên Minh mơ hồ, tai vạ đến nơi rồi mà còn không biết.

Bây giờ vừa mới bắt đầu mà ở cửa vào Yêu giới đã chết trăm người.

Trọng điểm là tất cả chỉ mới bắt đầu…

"Đi, đi gặp Ôn tông chủ lần nữa." Bùi Vu cười đi ra cửa, đi tìm Ôn Bình.

…

Một đêm này Trần Hiết hoàn toàn không có nghỉ ngơi, vốn định cầm danh sách xếp hạng đó đi gặp sư phụ một lần, nhưng không ngờ ở chỗ Yêu giới lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Cửa vào Yêu giới chết trăm người lặng yên không một tiếng động, bao gồm nhiều Trấn Nhạc Cảnh như vậy, thậm chí còn có Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Một cảm giác bất an xuất hiện trong lòng Trần Hiết.

Bây giờ hắn không có thời gian suy tính chuyện gia nhập hay không gia nhập vào Bất Hủ Tông, bây giờ hắn chỉ muốn biết, rốt cuộc trong đám mây đen đang bao phủ trên đỉnh đầu có cái gì.

Trước kia cho dù là chuyện gì thì hắn đều có cái gì mình nắm hết trong tay.

Nhưng hôm nay không giống.

Hắn thậm chí còn không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu nào báo trước những chuyện lớn trong Hạo Hãn Thành.

Bọn người cứ như là đột nhiên xuất hiện.

Từ cửa vào Yêu giới về, ngồi xe thú đi trên đường về nhà, đnag đi thì bỗng nhiên hắn muốn đi gặp tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình.

Trần Hiết nói: "Đổi đường, chúng ta đi gặp tông chủ Ôn Bình của Bất Hủ Tông một lần!"

"Yêu vật Thông Huyền Hạ Cảnh, một con một trăm tích phân; yêu vật Thông Huyền Trung Cảnh, một con một ngàn tích phân; yêu vật Thông Huyền Thượng Cảnh, một đầu con một vạn tích phân. Yêu vật nửa bước Thần Huyền cũng mới năm vạn tích phân. Tại sao tích phân của Tần Mịch của Bất Hủ Tông đó lại cao như thế? Hơn hai mươi vạn tích phân, đúng là có chút đáng sợ."

"Vốn cho rằng Tân Tú Chiến lần này thì Lục Tùng sẽ nhất chi độc tú. Dù sao cũng không có nhiều người có thể đạt tới nửa bước Thần Huyền trước hai mươi lăm tuổi, hơn nữa hắn còn được một trong ba đại Kim cấp chủ sự Tác Đồng Phương dạy bảo. Không ngờ lại bị một tên vô danh tiểu tốt vượt qua."

"Cao hơn tới mười ba vạn tích phân, mười mấy ngày còn lại của thi đấu đồ yêu, cho dù Lục Tùng chuyên tìm yêu vật

nửa bước Thần Huyền Cảnh thì sợ là cũng không giết được ba con, muốn vượt qua e là khó lắm.”

Sau khi có xếp hạng tích phân, phố lớn ngõ nhỏ đều đang bàn tán chuyện tích phân của Tần Mịch.

Nhưng mà có rất ít người nghi ngờ.

Có vẻ như trong lòng đa số mọi người đều mong đợi tình huống này xuất hiện.

Người trong Hạo Hãn Thành, lúc này đa số bọn họ đều đoán xem rốt cuộc Tần Mịch giết bao nhiêu con yêu vật.

Sau khi rời khỏi Yêu giới, Trần Hiết vòng đi tìm Ôn Bình, đang ngồi trong xe thú, nghe tiếng bàn tán không dứt bên ngoài xe thì chậm rãi nhắm nghiền hai mắt lại, rơi vào trong trầm tư.

Hắn có chút mờ mịt.

Từ sau khi Bất Hủ Tông xuất hiện ở Hạo Hãn Thành thì hắn không còn cảm giác nắm tất cả mọi thứ trong tay nữa.

Lục Tùng, được công nhận là người mạnh nhất thế hệ này, nói vượt qua liền vượt qua.

Nếu như hôm qua có người tới nói cho hắn biết thì chắc chắn hắn sẽ xem người đó như kẻ điên.

Trần Hiết cảm thán một câu: “Hóa ra Tần Mịch này vẫn luôn ẩn giấu mình, có thể vượt qua Lục Tùng trong một ngày thì sợ là thực lực mà ta thấy trong mấy ngày nay chỉ là một phần mười của thực lực chân chính của Tần Mịch. Lần này nếu như không phải bị bọn người Hạ Nghiệp bức bách thì không biết Tần Mịch này còn giấu tới khi nào.”

Hắn cho là mình đã đánh giá thấp Bất Hủ Tông, không ngờ hắn còn đánh giá thấp một thiếu niên mười lăm tuổi nữa.

“Đại nhân!”

Đang nhắm mắt mơ màng thì người hầu đánh xe bỗng nhiên hô một tiếng.

Trần Hiết mở mắt ra, bởi vì hắn cảm nhận được xe thú ngừng lại.

Đợi Trần Hiết xốc rèm trước mặt lên, đập vào mắt là một nam tử đang cầm quạt sắt chắn đường đi của ngựa.

Trong Hồ Thiên Địa, ngoại trừ một người thích cầm quạt sắt trong tay ta thì không còn người nào khácnữa.

Đó chính là Bùi Vu!

Bây giờ, Bùi Vu đứng giữa đường, trong tay ngoài cầm quạt sắt thì còn cầm một ít hộp, nhìn giống như là đang muốn đi tặng quà.

"Đi đường vòng." Trần Hiết không muốn xung đột với Bùi Vu, chỉ vào ngỏ hẻm bên cạnh.

Người hầu gật gật đầu, điều khiển thú quay đầu, đi vào trong ngõ nhỏ.

Hình như là Bùi Vu hoàn toàn không có phát hiện chuyện xảy ra sau lưng mình, tiếp tục chậm rãi đi.

Đi vào ngõ nhỏ thì Trần Hiết bắt đầu mơ màng.

Bùi Vu muốn làm gì?

Cầm mấy cái hộp quà, hắn muốn đi gặp người nào?

Phái người theo dõi thì chắc chắn là không được, đối với nửa bước Địa Vô Cấm thì cho dù không phóng cảm giác ra thì tất cả gió thổi cỏ lay trong phạm vi vài trăm mét đều rõ như lòng bàn tay.

Phái người theo dõi không khác gì là phái người đi chịu chết.

Đang phỏng đoán xem Bùi Vu đi gặp người nào thì hắn vòng một đường khác đi tới chỗ ở của Ôn Bình thì vừa khéo cũng gặp được Bùi Vu ở cửa vào.

Bùi Vu không thèm nhìn hắn một cái, đi thẳng vào khách sạn.

"Hắn cũng tới gặp Ôn tông chủ?"

Trần Hiết bỗng có chút lưỡng lự, nên xuống hay là không nên xuống xe thú?

…

Vừa mở đôi mắt còn nhập nhèm do mới thức dậy thì tiếng của hệ thống vang lên bên tai.

“Nhiệm Vụ Du Lịch —— Danh Động Thiên Địa, vòng thứ nhất: Ma pháp xâm lấn, thuận lợi hoàn thành!”

“Nhiệm vụ ban thưởng: Một vạn điểm danh vọng.”

“Nhiệm Vụ Du Lịch —— Danh Động Thiên Địa, vòng thứ hai: Người người đều biết, thuận lợi hoàn thành!”

【VIP】 Danh vọng thăng cấp! Đi tới sào huyệt của Yêu tộc —— Hồ Yêu Hoàng (2)

Chương 745: Danh vọng thăng cấp! Đi tới sào huyệt của Yêu tộc —— Hồ Yêu Hoàng (2)

"Nhiệm vụ ban thưởng: Hai vạn điểm danh vọng."

"Đẳng cấp danh vọng thành công tăng lên một cấp!"

Ôn Bình.

Giới tính: Nam.

Cảnh giới: Nửa bước Trấn Nhạc.

Thể chất: Hỏa Linh Chi Thể (đại thành).

Thần binh: Đũa phép của Harry Potter.

Công pháp tu luyện: Trường Mạch Công (Địa cấp).

Năng lực đặc thù: Kim Bặc Nhãn.

Tu luyện mạch thuật: Hoàng cấp hạ phẩm - Giao Long Nộ (viên mãn), Huyền cấp thượng phẩm - Hỏa Long Thuật (Tạo Cực), Ngự Kiếm Thuật (Tạo Cực), Phong Chi Cấm Cố (đại thành), Trừ Nhĩ Vũ Khí (độ thuần thục 99/ 100).

Đẳng cấp danh vọng: Cấp 3 (cách cấp tiếp theo năm vạn điểm danh vọng).

"Ừm?"

Ôn Bình nhìn cột thông tin cá nhân trước mắt, có chút ngáo.

Nhiệm vụ hoàn thành?

Vòng thứ nhất, ma pháp xâm lấn, cần đệ tử của Bất Hủ Tông lợi dụng ma pháp vọt vào hạng trước một trăm trên Tân Tú Bảng.

Tranh tài còn chưa có kết thúc thì sao lại hoàn thành?

lúc này, hệ thống trả lời: “Trước mắt, Tần Mịch xếp hạng thứ nhất trên Tân Tú Bảng. Nhiệm vụ hoàn thành, cũng không nhất định phải chờ đến khi Tân Tú

Chiến kết thúc mới được. Bởi vì nhiệm vụ không có thiết lập như vậy.”

“Vậy thì tốt.”

Ôn Bình vui vẻ.

Đối với hắn thì như vậy cũng tốt hơn là phải đợi đến khi Tân Tú Chiến kết thúc thì mới kết toán nhiệm vụ.

Hắn vốn cho rằng là Hoài Diệp dùng ma pháp xông vào hạng trước một trăm trên Tân Tú Bảng, dù sao Hoài Diệp biết Thạch Hóa Thuật, so với Hiện Hình Thuật thì sức chiến mạnh hơn một chút.

Tần Mịch lại mang tới chút kinh hỉ nhỏ cho hắn.

Hệ thống tiếp tục nói: “Trong một đêm kí chủ ngủ say, vòng thứ hai của nhiệm vụ, mục tiêu là một trăm triệu người, vốn đang thiếu hơn bốn mươi triệu người nhưng bởi vì Tần Mịch mạnh mẽ trèo lên đỉnh gây ra chấn động, cho nên tin tức liên quan tới Bất Hủ Tông cũng bắt đầu điên cuồng lan truyền ra, chỉ trong một đêm, tin tức Tần Mịch leo lên đỉnh kèm theo tin tức của Bất Hủ Tông gần như điên cuồng lan truyền khắp trăm thành xung quanh.”

“Không phải chỉ leo lên đỉnh sao? Có cần phải như vậy hay không?”

Hắn lợi dụng Bách Tông Liên Minh để truyền tin tức ra, bỏ ra mấy trăm miếng bạch tinh cũng mới miễn cưỡng để cho sáu mươi triệu người biết được tin tức của Bất Hủ Tông trong mấy ngày nay.

Hệ thống nói tiếp: “Kí chủ đánh giá thấp ý nghĩa khi Tần Mịch leo lên đỉnh trong lòng người khác. Nói một cách đơn giản là khi hào quang của một thiên tài quá lấp lánh, lúc này có bao nhiêu người khâm phục hắn thì sẽ có bấy nhiêu người chờ hắn bị người ta vượt qua. Tần Mịch xuất hiện, vừa khéo thỏa mãn tà niệm nho nhỏ giấu trong lòng những người đó, sau

khi bọn họ nghe được tin tức này thì sẽ tự động truyền bá ra, từ đó một truyền mười, mười truyền trăm."

Ôn Bình gật gật đầu, nói tiếp: "Nếu vòng thứ nhất, vòng thứ hai của nhiệm vụ đều đã hoàn thành, ta chỉ cần tập trung hoàn thành vòng thứ ba của nhiệm vụ. Bây giờ Bùi Vu hoàn toàn không có đồng ý làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông, ta cũng không nghĩ cách dựa vào vài ba câu của ta thì có thể giải quyết Bùi Vu. Xem ra ta chỉ có thể đặt mục tiêu vào Yêu tộc trước. Vừa hay tứ vương Anh Chiêu của Yêu tộc vào Bất Hủ Tông ta, nhị vương Hoài Không của Yêu tộc lại là quen biết đã lâu, tam vương lại là người của Long Dã… xem ra giải quyết Yêu tộc thì tỷ lệ thành công cao hơn giải quyết Tán Nhân Dịch một chút."

Đương nhiên, trong đầu Ôn Bình cũng không chắc chắn lắm.

Còn phải làm như thế nào thì trước mắt Ôn Bình chỉ nghĩ ra được mình phải đi Hồ Yêu Hoàng một chuyến.

Vừa hay Long Dã đã thông qua Yêu giới đi vào Hồ Yêu Hoàng. Hắn có thể lợi dụng hướng dẫn của hệ thống đi theo tới đó

Còn phải làm sao mới khiến cho Yêu tộc thần phục thì phải suy tính kĩ hơn.

Ôn Bình nói: "Thử xem có thể tăng cảnh giới lên một chút hay không, nếu như có thể bước vào Trấn Nhạc Cảnh thì có thể dùng Vong Linh Triệu Hoán Thư triệu hoán sinh vật vong linh cấp Địa Vô Cấm, xác suất thành công khi đi Hồ Yêu Hoàng cũng nhiều hơn."

Vốn chỉ cách Trấn Nhạc Cảnh có một bước, muốn đột phá thì nói đơn giản thì cũng đơn giản, nói phức tạp thì cũng phức tạp.

Không có Phá Kính Đan thì hắn còn những cách khác. Chỉ cần dùng Trường Mạch Công thôn phệ hàng loạt mộc khí, dùng chút mộc khí này làm năng lượng, từ đó khiến cho mạch môn thứ ba mở ra.

Chẳng qua là mở ra mạch môn cần lượng mộc khí cực kỳ lớn, nhiều mộc khí như vậy cũng không dễ tìm. Nếu không thì hắn cũng không điên cuồng trồng Kiến Mộc và Bất Tử Thụ ở Bất Hủ Tông, riêng bọn Xích Mục Cự Viên trồng cây thôi còn chưa đủ, hắn còn đưa hơn mười cường giả Trấn Nhạc Cảnh dưới trướng Tư Đồ Tu Năng vào trong đội ngũ trồng cây.

Nhưng mà hắn cũng có thể đi Hồ Yêu Hoàng tìm kiếm chút vận may, lần trước khi từ không trung bay ngang qua Hồ Yêu Hoàng, thấy được rừng rậm um tùm vô ngần trong Hồ Yêu Hoàng. Nó có thể thai nghén số lượng Yêu tộc khổng lồ như thế thì chắc chắc là hoàn cảnh sinh thái của nó tốt nhất Hồ Thiên Địa, đương nhiên mộc khí cũng vô cùng dư dả.

Sau khi hạ quyết định, Ôn Bình khởi hành đi gặp Long Nguyệt.

Hắn có thể đi Hồ Yêu Hoàng, nhưng người của Bất Hủ Tông vẫn phải đợi ở Hạo Hãn Thành. Cho nên Long Nguyệt không thể đi theo hắn tới Hồ Yêu Hoàng, nàng phải ở lại đây chăm sóc phụ thân và mấy người Tử Nhiên.

Cho dù Long Nguyệt có tổn thương nhưng cũng có thể ngừa được một số kẻ có lòng dạ khó lường.

Tuy nói tỷ lệ xảy ra chuyện trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội rất nhỏ, nhưng bây giờ Long gia, Hà Phủ, Long Dương Vương đều ở trong Yêu giới, khó mà đảm bảo Bách Tông Liên Minh sẽ không chơi âm mưu quỷ kế gì đó.

Ôn Bình nhờ, đương nhiên là Long Nguyệt cũng đồng ý.

Nhưng mà lòng hiếu kỳ của Long Nguyệt cũng không nhỏ.

“Ôn Bình, ngươi định đi giúp ca ca ta?”

Long Nguyệt bắt đầu suy đoán tất cả nguyên nhân mà Ôn Bình muốn rời khỏi Hạo Hãn Thành.

【VIP】 Thủ vệ của cửa vào Yêu giới —— Ngân cấp chủ sự

Chương 746: Thủ vệ của cửa vào Yêu giới —— Ngân cấp chủ sự

Nàng cảm thấy mặc dù bề ngoài Ôn Bình tỏ vẻ không quan tâm đến thời cơ giúp linh thể đột phá viên mãn, nhưng chắc chắn trong lòng muốn lắm.

“Ta cũng không quan tâm chuyện của Long gia các ngươi.” Nhưng mà Ôn Bình chỉ lạnh nhạt nói một câu rồi đi ra khỏi phòng Long Nguyệt.

Long Nguyệt nói: “Vậy ngươi còn cứu ta?”

Long Nguyệt vừa dứt lời thì Ôn Bình đã đóng cửa lại, chỉ để lại tiếng bước chân rời đi, còn có một câu nói khiến người nghe giận sôi: “Đừng hiểu lầm, ta chỉ đi cứu phụ thân ta.”

“Ôn Bình, vậy ngươi cũng đừng hiểu lầm, ta đồng ý chăm sóc người của ngươi trong lúc người không có mặt chỉ là muốn trả lại ân tình của phụ thân ngươi hôm đó, không phải ta muốn giúp ngươi.”

Long Nguyệt cố ý đứng dậy chạy tới cửa, mở cửa ra, nhìn bóng lưng Ôn Bình hô một câu, giống như là làm như vậy thì nàng thắng vậy.

Sau khi trở lại phòng, Long Nguyệt lầm bầm không ngừng.

Tiểu tử này không giống tỷ nàng, cũng không giống phụ thân hắn Ôn Ngôn, thật là lạ.

Khi Long Nguyệt vừa trở về phòng thì vừa khéo Bùi Vu đi vào trong khách sạn.

Cho dù Bùi Vu không có phóng cảm giác ra thì câu nói này của Long Nguyệt vẫn vang lên bên tai vô cùng rõ ràng.

Nhưng mà cho dù nghe thì Bùi Vu cũng làm như không nghe thấy, tiếp tục đi vào trong.

Vừa đi vừa hô: “Ôn tông chủ, Ôn tông chủ, ngươi ở đâu…”

“Có chuyện?”

Ôn Bình đứng ở đầu bậc thang quan sát Bùi Vu.

Bùi Vu vui vẻ ra mặt nói: “Cũng không có chuyện lớn gì, chỉ là muốn đem mấy món quà nhỏ tới cảm ơn Ôn tông chủ, nếu hôm đó người không khuyên bảo ta thì ta đã xui xẻo rồi.”

Tai vách mạch rừng, Bùi Vu cũng không nói rõ ra.

Ôn Bình hiểu là được.

Lúc này, Ôn Bình đang muốn đi tới Yêu giới, đương nhiên là không có thời gian chào hỏi với Bùi Vu: “Đồ vật để lại, ngươi có thể đi rồi.”

“Được được.” Bùi Vu đưa đồ trong tay cho Hô Lan bên cạnh, sau đó đi tới bên cạnh Ôn Bình trên lầu: “Ôn tông chủ muốn đi đâu, có thể dẫn ta theo không? Bùi Vu tự nhận một thân thực lực này vẫn có thể giúp được Ôn tông chủ. Chỉ cần là chuyện gây bất lợi cho Bách Tông Liên Minh thì ta đều cố hết sức giúp đỡ!”

Ôn Bình dùng giọng điệu mà người ngoài nghe thì sẽ cảm thấy hắn ngạo mạn, không nể mặt mũi.

Nhưng lọt vào tai Bùi Vu thì ý nghĩa hoàn toàn không giống.

Ôn Bình trả lời: “Thực lực của ngươi mà đi thì có thể sẽ chết.”

“Ách…” Bùi Vu nhất thời nghẹn lời.

Hắn muốn xác định có phải Ôn Bình đang nói đùa hay không.

Khi trong đầu còn đang suy nghĩ thì một khí tức khiến cho hắn rất không thích xuất hiện ngoài khách sạn.

Trần Hiết lại đi theo tới tận đây!

Trần Hiết này lá gan thật là lớn!

Thực ra thì Trần Hiết cũng rất mâu thuẫn, lưỡng lự thật lâu mới quyết định xuống xe thú tới gặp Ôn Bình.

Thứ nhất, nếu lấy chuyện mới vừa xảy ra trước người Yêu giới điều tra Ôn Bình thì bằng với ném trả cành ô liu mà Ôn Bình mới đưa vài ngày trước về.

Lúc này, hắn còn chưa muốn quyết đoán như thế, sự hấp dẫn của mở ra thời đại mới quá lớn.

Thứ hai, hắn vô cùng muốn biết rốt cuộc thì có bao nhiêu chuyện ẩn giấu sau lưng chuyện mới xảy ra ở Yêu giới?

Không biết tại sao, hắn cảm thấy Ôn Bình biết.

Trần Hiết vừa tới cửa, Hô Lan đi lên đón: "Sư huynh, sao ngươi lại tới đây?"

"Có chuyện tới tìm Ôn tông chủ." Trần Hiết cười đáp.

Dứt lời, Trần Hiết kêu người hầu đợi ở bên ngoài, sau đó một mình vào trong khách sạn.

"Ôn tông chủ, kính đã lâu."

Nhìn xem Ôn Bình cực kỳ trẻ tuổi, mặc dù đã xem chân dung Ôn Bình không dưới trăm lần nhưng hắn vẫn kinh ngạc.

Ở Hồ Thiên Địa, bằng tuổi với Ôn Bình thì chỉ mới có tư cách vào Tân Tú Bảng, không một ai có được địa vị có thể nói chuyện ngang hàng với Bùi Vu giống như Ôn Bình.

Ôn Bình đi xuống: "Trần Hiết, ngươi đến cho bổn tông chủ một câu trả lời?"

Trần Hiết nở một nụ cười xấu hổ, trong lòng có chút e ngại, "Ôn tông chủ, chuyện này nói sau được không, hôm nay Trần mỗ tới đây là có chuyện khác."

Bùi Vu ở đây, nếu Ôn Bình nói chuyện mời chào ra, chắc chắn Bùi Vu sẽ thêm mắm thêm muối trắng trợn tuyên dương.

Đến lúc đó, chắc chắn Bách Tông Liên Minh sẽ không còn chỗ dung thân cho Trần Hiết hắn.

Ôn Bình nói: "Thời gian không nhiều, nhanh chóng quyết định đi. Ngươi không muốn cơ hội Tử Nhiên đại sư đưa cho ngươi, bổn tông chủ có thể bồi dưỡng người khác."

"Chắc chắn Trần mỗ sẽ quyết tâm sớm."

Nói xong, Trần Hiết thầm nghĩ, hôm nay xem như tới uổng công.

Quả nhiên, lúc này ánh mắt Bùi Vu nhìn hắn đã hoàn toàn không giống như ngày xưa.

Mặc dù Ôn Bình không có nói tỉ mỉ nhưng ai cũng có thể nghe ra được Trần Hiết hắn có liên quan tới Bất Hủ Tông.

Lúc này, Bùi Vu cười có chút thâm ý, lớn tiếng nói: "Trần Hiết, cũng có một sư phụ tốt."

Lúc này, trong lòng Trần Hiết lại hơi hồi hộp một chút.

Xong!

Không tới mấy ngày, Bách Tông Liên Minh sẽ không còn chỗ dung thân cho hắn.

Thông minh một đời hồ đồ nhất thời.

Hắn có thể có được thành tựu như ngày hôm nay là vì lòng hiếu kỳ của mình.

Bây giờ hắn có thể sẽ bị ép rời khỏi Bách Tông Liên Minh cũng vì lòng hiếu kỳ mạnh mẽ của mình.

Trong lúc trong lòng Trần Hiết suy nghĩ đủ thứ thì Bùi Vu đã lui bước muốn đi gấp, nói: "Ôn tông chủ, nếu ngươi còn có chuyện thì không tiếp tục quấy rầy nữa."

Lúc này, trong lòng Bùi Vu có chút vui vẻ, không ngờ được hôm nay lại là song hỷ lâm môn.

Trong Bách Tông Liên Minh, Trần Hiết cũng là một kỳ tài không được thế, ở phương diện tình báo thì hắn có thiên phú đặc biệt. Tổ chức tình báo của Bách Tông Liên Minh trong tay hắn thì hơi có thế muốn chiếm đoạt luôn những tổ chức tình báo khác.

Điểm này, hắn thấy chỉ cần Bách Tông Liên Minh và Tán Nhân Dịch khai chiến lần nữa thì chắc chắn hắn sẽ là đại địch của Tán Nhân Dịch.

Nói cách khác, Trần Hiết là người có thể làm ra vô số con mắt cho Bách Tông Liên Minh.

Cho nên mấy năm qua, gian tế mà Tán Nhân Dịch xếp vào Bách Tông Liên Minh không ít lôi kéo những tiểu nhân có tính đố kỵ người khác xa lánh, hãm hại Trần Hiết.

【VIP】 Thủ vệ của cửa vào Yêu giới —— Ngân cấp chủ sự (2)

Chương 747: Thủ vệ của cửa vào Yêu giới —— Ngân cấp chủ sự (2)

Chẳng qua mấy năm này bọn họ hãm hại không thành, bây giờ lại có liên quan tới Bất Hủ Tông.

Chuyện này nhất định phải thêm mắm thêm muối khiến cho người của bọn họ trong Bách Tông Liên Minh làm ra vài chuyện, khiến cho những tiểu nhân đố kị người tài đó làm cho sự tín nhiệm của Ngân cấp chủ sự với Trần Hiết thành không, xem như giúp Bất Hủ Tông một tay.

Chỉ cần Trần Hiết không ở Bách Tông Liên Minh thì hắn đi đâu cũng được.

Khi Bùi Vu vừa đi khỏi, Ôn Bình cũng muốn nhích người đi Yêu giới, trước khi còn nhìn Trần Hiết đang suy tư, nói: "Trần Hiết, nếu quyết định xong thì hãy đến đây. Cho dù ta không có ở đây thì cũng có người có thể bảo vệ cho ngươi bình an."

"Ít nhất trong Hồ Thiên Địa này, không ai dám giết ngươi tại đây."

Ôn Bình bồi thêm một câu, sau đó đi thẳng tới Yêu giới.

Lúc này, trong đầu Trần Hiết có chút choáng váng, nhưng hắn biết, bây giờ là lúc đưa ra quyết định.

Thời gian để cho hắn suy tính không còn nhiều nữa.

"Sư huynh?" Hô Lan thấy Trần Hiết sững sờ ở đó thì vội vàng đẩy hắn một cái.

Trần Hiết kịp phản ứng, sau đó để lại một câu nói, tông cửa xông ra: "Sư đệ, thay ta hỏi thăm sư phụ."

Giờ hắn không còn tâm tư lo chuyện Yêu giới nữa, bây giờ hắn chỉ muốn về nhà.

Về nhà xếp gọn những thứ quý giá mình cất giữ, chuẩn bị đứng đội bất kỳ lúc nào.

Còn là Bất Hủ Tông.

Hay là Bách Tông Liên Minh.

Mấy ngày sau thì sẽ có kết quả.

…

Cửa vào Yêu giới.

"Ba vị đại nhân, xin yên tâm, lần này cam đoan không có sơ hở nào!" Người lãnh đạo trực tiếp của Trần Hiết, một trong số Ngân cấp chủ sự Bác Liên đang cam đoan với ba người Ôn Tôn.

Làm Ngân cấp chủ sự phụ trách Yêu giới Bác Liên, đếm qua khi Yêu giới xảy ra chuyện lớn như vậy thì chuyện đầu tiên mà hắn làm là tăng thêm nhân thủ.

Ngoại trừ điều thêm hai mươi tên cường giả Trấn Nhạc tới thì hắn còn điều thêm ba tên cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh trấn thủ.

Để tránh cho chuyện bất ngờ xảy ra, hắn còn gọi một vị bạn tốt Ngân cấp chủ sự tới hỗ trợ dò xét, cam đoan không có sơ hở nào.

Đương nhiên, chuyện nhờ Ngân cấp chủ sự hỗ trợ dò xét thì hắn không có nói cho ai biết hết.

Ôn Tôn nói: "Kêu người của ngươi nhanh chóng đi tra, có phải là có liên quan đến Yêu Vương thần bí hôm đó không."

Chuyện này xuất hiện trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội, ba người Ôn Tôn đều có chút bất an.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, xảy ra hơi nhiều chuyện.

Nhất là trong lúc mấu chốt này, xảy ra chuyện gì cũng sẽ cảm thấy là sắp có chuyện lớn xảy ra.

Bác Liên tiếp tục nói: "Xin ba vị đại nhân yên tâm, lần này ta phái thêm nhân thủ, đủ để làm Yêu giới thành thùng sắt, một con ruồi cũng không bay vào được!"

Bác Liên nhìn các cường giả Trấn Nhạc đang trấn thủ xung quanh cửa vào Yêu giới, cực kỳ hài lòng.

Đương nhiên, không phải là hài lòng với bọn họ, mà là hài lòng khi có bạn tốt là Ngân cấp chủ sự chịu giúp hắn.

Cũng chính là hắn, trừ hắn ra thì trong Hồ Thiên Địa này còn có ai có mặt mũi lớn như vậy.

…

Phòng tuyết phiêu linh, hàn phong gào thét.

Một thanh niên áo trắng từ Hạo Hãn Thành ấm áp như xuân đi tới ngoài thành phong tuyết đan xen, không ít người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn.

Bây giờ trời đang rất lạnh, không có chuyện gì thì chạy ra thành làm cái gì.

Ngoài thành, chỗ Yêu giới lại chết nhiều cường giả của Bách Tông Liên Minh như vậy, bây giờ ra khỏi thành thì không phải là người ngu sao?

Không sai, thằng đần này chính là Ôn Bình.

Khi đi tới trước cửa vào Yêu giới, rất nhiều khí tức mạnh mẽ xuất hiện ở trong cảm giác của hắn.

"Ừm? Sao lại có nhiều Trấn Nhạc Thượng Cảnh trông coi như vậy, còn có một người, khí tức này lại không kém gì Tư Đồ Tu Năng. Dùng người mạnh như thế để trấn thủ cửa vào Yêu giới, Bách Tông Liên Minh cũng cam lòng!"

Cường giả thực lực này, nếu đổi lại là hắn thì chắc chắn sẽ không nỡ dùng để trông cửa.

Sau đó, Ôn Bình lấy đũa phép ra.

"Lắng nghe ta triệu hoán…"

Trong khoảnh khắc, tử khí dập dờn, cuồn cuộn tới.

Mặc dù thị vệ thử ở cửa vào Yêu giới đều đã không sợ lạnh lẽo nhưng vẫn cảm nhận được một luồng hơi lạnh thấu xương xuất hiện.

Thôn Phệ Thú, vượt giới tới.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Thân thể to lớn Thôn Phệ Thú đáp xuống chỗ không đủ trăm mét trước cửa vào Yêu giới, tuyết lở như là một cơn sóng đánh ra ngoài.

"Tình huống gì vậy?"

"Địch tập!"

Bị sóng tuyết ngăn cản ánh mắt, thủ vệ ở cửa vào Yêu giới lâm vào trong khủng hoảng.

Chuyện xảy ra đêm qua, không phải là bọn họ không biết.

"Công Tôn Tương đại nhân, địch tập!"

"Công Tôn đại nhân!"

Mọi người vội vàng kêu tên Ngân cấp chủ sự mới xuất hiện lúc nãy.

Có hắn ở đây thì có thể yên tâm.

Mặc dù Công Tôn Tương không đánh lại kẻ địch nhưng hắn tích lũy trăm năm, cũng không đến mức bị giết trong khoảnh khắc.

Trong Hồ Thiên Địa, hẳn là vẫn chưa có ai có thể lặng yên không một tiếng động giết chết một Ngân cấp chủ sự vô địch Trấn Nhạc Thượng Cảnh chứ?

Chỉ cần động tĩnh đủ lớn thì người ở Hạo Hãn Thành có thể phát hiện chuyện xảy ra ở Yêu giới.

Đến lúc đó, cho dù kẻ địch có cả gan làm loạn cũng không dám tiếp tục ở đây.

Nhưng mà, mọi người kêu gào nhưng không có ai đáp lại.

Khí tức của Công Tôn Tương không còn sót lại chút gì.

Sau đó, một giọng nói từ bên kia sóng tuyết vọng lại.

"Tiếp tục ăn, mấy tên Trấn Nhạc Thượng Cảnh ở hướng sáu giờ…"

Bành!

Bành!

Tiếng nổ tung liên tục vang lên.

Nhiều cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh trấn thủ cử vào Yêu giới liên tục nổ tung, sau đó hóa thành từng sợi năng lượng màu đỏ ngòm xông vào trong sóng tuyết, biến mất không chút tăm tích.

Mọi người thấy cảnh này thì lạnh run cả người.

Cảm nhận được khí tức khủng bố ở sau sóng tuyết, mọi người sợ đến chân run lên.

"Nhanh lên!"

"Kẻ địch này không phải là chúng ta có thể đối phó được."

Mấy chục người dồn dập chạy về Hạo Hãn Thành, sợ chạy chậm một chút thì kết quả sẽ giống như mấy người trước đó.

Đương nhiên, sẽ có người tò mò quay đầu ra sau nhìn một chút.

Lúc này, sóng tuyết hạ xuống, Thôn Phệ Thú hiện thân, đứng trên đồng tuyết.

Người quay đầu lại nhìn thấy nó thì trợn mắt há hốc mồm.

Lại là Yêu Vương thần bí đó!

…

Lại nói Tần Mịch.

【VIP】 Hoài Diệp, Lâm Khả Vô vào chiến trường

Chương 748: Hoài Diệp, Lâm Khả Vô vào chiến trường

Tần Mịch đã kịch chiến với đám người Hạ Nghiệp đã một ngày, mới đầu hai bên đều không đủ mười người, nhưng bởi vì tiếng chiến đấu đêm qua lan ra, tiếp viện của Tán Nhân Dịch, Bách Tông Liên Minh cũng dần dần chạy đến.

Bên phía Bách Tông Liên Minh có thêm mười mấy người.

Bên phía Tán Nhân Dịch chỉ có thêm bảy tám người.

Cũng may bên phía Tán Nhân Dịch không có yếu như Thông Huyền Trung Cảnh gia nhập vào chiến trường, cho nên lúc này mặc dù phía Tán Nhân Dịch bị áp lực về nhân số nhưng vẫn có thể kiên trì.

Dựa theo tình huống bây giờ, tiếp tục đánh xuống thì số người tham chiến sẽ càng ngày càng nhiều.

Thật ra thì phía Tán Nhân Dịch, đa số mọi người đều có ý định rút lui rồi, nhưng Tần Mịch lại không có ý rời khỏi đây.

Mấy người Liễu Hạ Nguyệt, Phương Vĩ Kỳ cảm thấy Tần Mịch tới giúp bọn họ, bây giờ Tần Mịch độc chiến hai người Hạ Nghiệp, Nam Môn Thường, thực sự thoát thân không ra, bọn họ đã không giúp được gì thì thôi đi, tuyệt đối không thể bội bạc quay lưng đi được.

Ngay mới nãy, nhân số hai bên lại thay đổi nữa.

Phía Bách Tông Liên Minh lại có thêm gần hai mươi người.

Phía Tán Nhân Dịch lại bị Bách Tông Liên Minh nghiền ép về số lượng một lần nữa, chỉ có mười mấy người mới gia nhập chiến trường.

Cán cân thắng lợi bắt đầu lắc lư!

“Tần Mịch, không chịu đựng nổi rồi chứ?”

Hạ Nghiệp lấy một viên bạch tinh ra, sau đó hoàn toàn năng lượng trong đó, dùng để bổ sung tiêu hao to lớn của linh thể.

Tần Mịch thì lấy ra hai cái.

Bởi vì Tần Mịch đồng thời đối phó hai người, cũng đánh ra hai cái Hỏa Long Thuật, cho nên nếu dùng bạch tinh để khôi phục thì chắc chắn cần nhiều hơn Hạ Nghiệp.

Hạ Nghiệp tiếp tục lập lại chiêu cũ, hắn chống cự, chờ đợi linh thể của Tần Mịch chống đỡ không nổi nữa, Nam Môn Thường thì tiếp tục tới gần Tần Mịch, tìm cơ hội chiến thắng Tần Mịch.

Tuy đã đánh lâu như vậy nhưng Nam Môn Thường cũng không có tay, nhưng mà đánh đến lúc này, Hạ Nghiệp đã bỏ ý nghĩ hôm qua đi.

Sao Tần Mịch có thể xem bọn họ như bồi luyện Hỏa Long Thuật được?

Nếu tiếp tục đánh như vậy, không sớm thì muộn thì bạch tinh của Tần Mịch cũng sẽ tiêu hao sạch, đến lúc đó hắn chính là thịt cá.

Làm gì có ai tu luyện mạch thuật cực đoan như vậy?

“A!”

Bỗng nhiên, một tiếng hét thảm vang lên.

Một người của Tán Nhân Dịch ngã xuống trong vũng máu, hai tay nắm chặt lấy trường đao cắm vào ngực, không cam lòng cắn răng trừng mắt nhìn đối thủ.

Đối thủ của hắn đột nhiên rút đao ra, sau đó một cước đá bay hắn.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt mọi người, có mừng có buồn. Người của Bách Tông Liên Minh thì vui, mà người buồn thì đương nhiên là Tán Nhân Dịch.

Có thể vào Tân Tú Bảng thì đều là thiên tài vạn người khó được một.

Nhưng hôm nay lại chết trong Yêu giới này, thành vong hồn dưới đao của kẻ địch, biến thành bữa ăn trong bụng yêu vật.

Đáng tiếc!

Hạ Nghiệp thaansh cảnh này thì vui vẻ nói: "Vị bằng hữu đó, ngươi đi giúp ta đối phó Phương Vĩ Kỳ. Phương Vĩ Kỳ vừa chết thì Tán Nhân Dịch sẽ tan tác!"

"Được!" Người đó nhấc trường đao lên, vọt thẳng tới chỗ Phương Vĩ Kỳ.

Những lời này cũng bị Tần Mịch được, thật ra thì hắn cũng gấp, nhưng vẫn chưa tìm được cảm giác đột phá Hỏa Long Thuật.

Không đơn giản như cảnh giới, chỉ cần nước lạnh kích thích một cái thì đột phá.

Nếu cảm giác đột phá của Hỏa Long Thuật có thể đến sớm một chút thì Tần Mịch tin chắc người đó sẽ không chết, người chết chỉ có thể là Bách Tông Liên Minh.

"Bạch tinh cũng còn thừa không nhiều lắm." Nhìn số lượng bạch tinh không nhiều trong tàng giới, Tần Mịch quyết định cho mình thêm một chút áp lực.

Hai người không được thì ba người.

Mục tiêu khóa chặt, Hoằng Ô.

Thêm Hoằng Ô nữa, đã đủ Hạ gia tam kiệt!

Ngay lúc hắn gọi Hỏa Long ra thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Tần Mịch, chúng ta tới!"

"Có đánh nhau mà không gọi ta."

Giọng nói thứ nhất là của Hoài Diệp.

Giọng nói thứ hai thì của Lâm Khả Vô.

Tần Mịch không khỏi nở một nụ cười, không nhìn được đưa mắt nhìn hai người Hoài Diệp.

“Đến tốt lắm!”

Tần Mịch vừa dứt tiếng cảm thán, Nam Môn Thường đã đến trước mắt, hư ảnh man yêu to lớn đụng thẳng vào. Tần Mịch né tránh không kịp, chỉ có thể vận chuyển Hỏa Linh Chi Thể đỡ lấy một chiêu này của man yêu.

Sau khi lùi lại vài chục bước, Tần Mịch mới đứng vững, sau đó vội vàng sử dụng Hỏa Long Thuật bức lui Nam Môn Thường đang truy kích tới lần nữa.

Hoài Diệp thấy thế thì vội hô: “Tần Mịch, ngươi không sao chứ?”

“Dám đánh sư huynh ta!” Lúc này, Lâm Khả Vô tay cầm Thiêu Hỏa Côn vọt tới chỗ Tần Mịch.

Tần Mịch vội trả lời: “Ta không sao, hai người các ngươi đi giúp các bằng hữu của Tán Nhân Dịch, ba tên này giao cho ta.”

Hoài Diệp hỏi: “Ngươi chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn!” Tần Mịch gật đầu.

Hoài Diệp và Lâm Khả Vô liếc nhau, cũng không nghĩ nhiều, nếu Tần Mịch nói không muốn giúp thì bọn họ sẽ giúp Tán Nhân Dịch.

Hoài Diệp giận mắng một tiếng, sau đó là một đạo phi kiếm đánh tới tới kẻ địch gần nhất.

Lâm Khả Vô thì hưng phấn nhảy lên cao, sau đó tay cầm Thiêu Hỏa Côn, tỏa ra khí tức Thông Huyền Thượng Cảnh vừa mới đột phá, đánh xuống một tên cường giả Thông Huyền Thượng Cảnh gần nhất.

Bên phía Tần Mịch, khi nghe Tần Mịch nói như vậy thì Hạ Nghiệp cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi mà có thể chiến thắng ba chúng ta sao?”

“Ba!”

Nói xong, Hạ Nghiệp sửng sốt một chút.

Một…

Hai…

Có thêm Nam Môn Thường thì không phải chỉ mới hai người sao?

Trong lúc hắn còn đang ngớ ra thì một con Hỏa Long vọt tới chỗ Hoằng Ô. Lúc này Hoằng Ô đang đại chiến với một tên Thông Huyền Thượng Cảnh của Tán Nhân Dịch, lúc này Hỏa Long giết qua, Hoằng Ô hoàn toàn không kịp né tránh.

"Ngươi còn muốn dẫn Hoằng Ô tới!"

Cảm giác vừa mới biến mất hôm qua lại quay trở về.

Tần Mịch đang dùng bọn họ để rèn luyện Hỏa Long Thuật!

Xem bọn họ như một cái công cụ!

Suy đoán của hắn không sai.

Nếu không thì trong thời điểm như này, ai lại tăng thêm áp lực cho mình.

Chỉ có một tình huống cần tăng áp lực lên, đó là muốn mượn áp lực để đột phá.

Tần Mịch vừa bước vào Thông Huyền Trung Cảnh, dựa vào áp lực thì chắc chắn là không thể là muốn bước vào Thông Huyền Thượng Cảnh, khả năng duy nhất chính là hắn đang không ngừng sử dụng Hỏa Long Thuật.

Nghĩ đến đây, Hạ Nghiệp vội hô: "Huynh đệ mới nãy, không cần gấp giết Phương Vĩ Kỳ, qua giúp ta trước, chúng ta giết chết cái tên Tần Mịch này!"

【VIP】 Ba tên biến thái!

Chương 749: Ba tên biến thái!

Tần Mịch muốn ba đánh một, tăng thêm áp lực.

Sao Hạ Nghiệp có thể để cho hắn toại nguyện được?

Hạ Nghiệp vừa dứt tiếng gào, Hỏa Long đã nhào đến sau lưng Hoằng Ô.

Tuy Hoằng Ô cũng cảm nhận được khác thường sau lưng nhưng bị người của Tán Nhân Dịch giằng co, hoàn toàn không thể nào toàn lực phòng ngự.

Vừa chia ra một phần lực để tạo thành mạch khí hộ thuẫn thì đầu Hỏa Long đã đâm mạnh vào mạch khí hộ thuẫn, phá hủy mạch khí hộ thuẫn được tạo thành trong lúc cấp bách một cách dễ dàng.

Mạch khí hộ thuẫn vừa bị hủy, Hoằng Ô đâu thể giữ vững trận cước được nữa?

Lực trùng kích mạnh mẽ trong nháy mắt hất bay Hoằng Ô, đập vào một cây đại thụ che trời cách đó mười mấy mét.

Ầm!

Hoằng Ô nện trúng cành cây thô to, chấn động cả cây rung động.

Tuy hỏa diễm không có đả thương đến hắn nhưng mà Hoằng Ô bị Hỏa Long trùng kích chấn động đến đau đớn khó nhịn, thân thể vừa ổn định lại thì phun ra một ngụm máu tươi vào rễ cây dưới chân.

“Phốc!”

Máu tươi như mưa rơi xuống cành khô, lá rụng dưới chân.

Hoằng Ô quay qua nhìn Tần Mịch, cả giận nói: “Tần Mịch, ông đây muốn giết ngươi!”

Hắn ghét nhất là bị người khác đánh lén!

Loại hành vi tiểu nhân này đáng bị tru diệt!

Hoằng Ô đứng dậy, không chiến đấu với những người khác nữa, mục tiêu rất rõ ràng, hắn vọt thẳng tới chỗ Tần Mịch.

Tên thanh niên cầm đao nghe Hạ Nghiệp kêu gào thì cũng lui ra khỏi vòng chiến đấu, gia nhập vào cuộc chiến tru diệt Tần Mịch.

Bốn người chia làm bốn hướng, giáp công Tần Mịch.

Tần Mịch giống như cá trong chậu, bị vây quanh, chỉ đành tiếp chiến.

Một bên khác, sau khi Hoài Diệp gia nhập chiến trường, nơi phi kiếm lướt qua, Thông Huyền Trung Cảnh bị một kiếm xuyên thủng trái tim, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Lại nhìn Hoài Diệp, hắn đã bước vào Thông Huyền Trung Cảnh.

Khi Thông Huyền Hạ Cảnh thì phi kiếm đã có thể làm cho Thông Huyền Thượng Cảnh ăn quả đắng.

Bây giờ đột phá cảnh giới, tái chiến Thông Huyền Thượng Cảnh thì là một chuyện rất là dễ dàng, còn Thông Huyền Trung Cảnh thì hắn đã có thể giết như giết gà.

Bá!

Kiếm quang như gió, Thông Huyền Trung Cảnh ngay cả cơ hội nhìn thấy nó cũng không có, bị nó lấy đi tính mạng.

Trong nháy mắt, ba người đã chết dưới kiếm.

“Chuyện này…”

“Còn nhỏ tuổi mà đã lợi hại như thế.”

Những Thông Huyền Thượng Cảnh ở đây cũng không nhịn mà hít sâu một hơi.

Bọn họ nhìn thấy kiếm nhưng hoàn toàn không nghĩ ra được cách đối phó nó.

Nữ đệ tử của Bất Hủ Tông này, thoạt nhìn mới mười lăm mười sáu tuổi, sao lại lợi hại như thế?

Khi bọn họ còn chưa hết kinh ngạc thì một tiếng nổ vang hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Thông Huyền Thượng Cảnh Lâm Khả Vô một côn đánh vỡ hộ thuẫn phòng ngự của một tên dị mạch thuộc tính, sau đó một côn đánh cho hắn hôn mê bất tỉnh.

Chỗ hắn ngất đi, một cái hố vừa to vừa sâu đập vào mắt mọi người.

"Thiên kiêu xếp hạng trước năm trăm trên Tân Tú Bảng, hai côn thì không còn?"

"Sao người của Bất Hủ Tông này, người này còn biến thái hơn người kia?"

Thiên kiêu Thông Huyền Thượng Cảnh của Tán Nhân Dịch không nhịn được dừng tay cảm thán một tiếng.

Nói thật, trận chiến đấu này lật đổ cách nhìn của bọn họ về chiến đấu.

Cũng không phải dị mạch đánh mạch môn bình thường, sao lại kết thúc nhanh như vậy?

Sau khi Lâm Khả Vô giết một tên Thông Huyền Thượng Cảnh thì cũng không dừng lại mà khóa chặt mục tiêu là tên thiên kiêu của Bách Tông Liên Minh ở gần nhất, sau đó cười nhạt một tiếng, đi tới chỗ hắn.

Nụ cười này rơi vào trong mắt đối phương thì còn lạnh lẽo hơn cả hàn băng.

"Ngươi đừng tới đây!"

Tên kia thiên kiêu Thông Huyền Thượng Cảnh của Bách Tông Liên Minh lại lui về sau mấy bước.

Lâm Khả Vô nói: "Chỉ như các ngươi mà là thiên kiêu của Tân Tú Bảng?"

Nói xong, nâng côn lên.

Hạ côn xuống.

Người kia bay ra ngoài như sao băng rơi xuống, sau đó nện trên một cành cây thô to cách đó mười mấy mét, đụng gãy cây

đại thụ đó.

Đương nhiên, bị nện một côn như thế, người đó cũng không tốt đẹp gì.

Muốn đứng dậy lần nữa, sợ là đời này vô vọng.

…

Oanh!

Oanh!

Tiếng vang lớn như tiếng sấm.

Ánh lửa của Hỏa Long như tia chớp ẩn giấu trong tiếng sấm.

Cả hai hỗn hợp lại, tỏa ra khí tức kinh khủng.

Bị bốn người giáp công, lúc này Tần Mịch chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Mặc dù dùng Tuyền Qua Đồ tăng Hỏa Long Thuật lên đến đại thành, nhưng vẫn không thể đối mặt với công kích của bốn người mà vẫn liền mạch không kẽ hở.

Chỉ chậm một hơi thôi mà Hoằng Ô đã giết tới sau lưng.

Man yêu to lớn húc tới, dù Tần Mịch dùng Hỏa Linh Chi Thể ngăn cản nhưng vẫn bị húc đến choáng váng.

“Ai bảo ngươi dám đánh lén ông đây!”

Một kích thành công, Hoằng Ô toàn lực thi triển Man Yêu Linh Thể, lại phối hợp với mạch thuật tăng phúc vọt thẳng tới Tần Mịch.

Có thể thấy, Tần Mịch một chọi bốn vẫn quá miễn cưỡng.

Có thể dùng Hỏa Linh Chi Thể, Hỏa Long Thuật đền bù khoảng cách cảnh giới, nhưng mà song quyền nan địch bát thủ.

“Nhanh chóng giải quyết hắn.” Hạ Nghiệp lại ra lệnh.

Nhưng mà, vừa dứt lời thì một cảm giác bất an lặng yên ập tới.

Bốn người đồng thời cảm thấy như vậy, sau đó quay đầu nhìn Tần Mịch đang đứng sững sờ tại chỗ.

Lúc này, Hỏa Long mà Tần Mịch phóng ra cực kỳ khổng lồ, cũng cực kỳ hung mãnh.

Thân dài mười lăm trượng xuất hiện trước mắt bọn họ, man yêu chỉ như một đưa nhỏ, cả hai hoàn toàn không phải là cùng một cấp bậc.

Sự xuất hiện của nó cũng làm cho Hoài Diệp và Lâm Khả Vô đưa mắt qua nhìn.

"Hỏa Long Thuật viên mãn."

"Ngoại trừ tông chủ ra, chỉ có mình Tần Mịch tu luyện Hỏa Long Thuật lên đến viên mãn chứ?"

Hai người nhìn lướt qua, đồng thời dừng thế tấn công lại, bắt đầu đứng xem trò vui.

"Hỏa Long Thuật viên mãn, hẳn là có thể hòa tan Man Yêu Linh Thể như hòa tan một cục băng chứ?" Lâm Khả Vô cố gắng tìm kiếm hình ảnh khi tông chủ sử dụng Hỏa Long Thuật, muốn dự đoán uy lực của nó một chút.

Ngay lúc Lâm Khả Vô vừa nói xong thì Hỏa Long to lớn đã động.

Nó khẽ động một cái, bay lên cao, như Chân Long quan sát ba người Hạ Nghiệp và tên thanh niên cầm đao đó.

Một giây sau, sau khi phát ra một tiếng long ngâm chấn thiến thì nó nhào về phía Hoằng Ô ở gần nhất.

【VIP】 Sinh vật vong linh Địa Vô Cấm lên sàn (thượng)

Chương 750: Sinh vật vong linh Địa Vô Cấm lên sàn (thượng)

Hoằng Ô giật mình, lập tức sử dụng toàn bộ lực lượng chống cự, mà trong nháy mắt khi Hỏa Long nhào tới thì hộ thuẫn bị hòa tan, Ngưu yêu to lớn sau lưng cũng sụp đổ, cuối cùng ngay cả linh thể cũng bị đốt thành tro bụi.

Hoằng Ô vừa chết, Hỏa Long quay đầu nhào về phía thanh niên cầm đao.

Lại một tiếng vang lên, lại là một người chết dưới miệng Hỏa Long.

Hạ Nghiệp, Nam Môn Thường giật mình, vẻ mặt đã trắng bệch.

Nam Môn Thường cất bước chạy, hoàn toàn mất hết đấu chí.

Hạ Nghiệp cũng chạy ra ngoài theo hắn, nhưng mà trong đầu vẫn còn một ý nghĩ khác, bây giờ hắn rất hối hận tại sao lúc trước mình lại đẩy Tần Mịch vào khu Mê Vụ.

“Không!”

Một tiếng hét thảm vang lên, Hạ Nghiệp biết Nam Môn Thường đã bỏ mình.

Sau đó sẽ đến lượt hắn.

Hạ Nghiệp vội hướng về đệ tử của Bách Tông Liên Minh cách đó trăm mét cầu cứu: “Cứu ta!”

Nói xong, Hỏa Long cũng nhào tới sau lưng.

Oanh!

Sau một tiếng vang thật lớn, Hỏa Long nổ tung.

Khi hỏa diễm tan hết, mọi người chỉ nhìn thấy một cái hố to rộng mười trượng, trừ cái đó ra thì không còn gì khác.

Đám người Hạ Nghiệp, Nam Môn Thường, tất cả đều chết không toàn thây.

Bốn người này vừa chết, lại thêm người do Hoài Diệp và Lâm Khả Vô giết, phía Bách Tông Liên Minh đã rơi vào thế hạ phong.

Toàn quân bị diệt là chuyện sớm hay muộn.

Tần Mịch lẩm bẩm nói: "Cảnh giới, mạch thuật đều có tăng lên, chuyến đi này cũng tính là không phụ sự coi trong của tông chủ chứ?"

Đối với chuyện trả thù Hạ Nghiệp, Tần Mịch cũng không có cảm thấy gì.

Bởi vì trước giờ hắn chưa từng xem Hạ Nghiệp là đối thủ.

Giết bọn người Hạ Nghiệp là để cho hả giận thôi.

Ngay lúc này, bỗng nhiên có một con yêu vật lớn bay qua trên bầu trời của Yêu giới.

Đó là một con yêu vật Trấn Nhạc Cảnh, thân thể rộng chừng trăm trượng.

Nó vừa bay qua không được mấy hơi thì lại là một con yêu vật Trấn Nhạc Cảnh bay qua, trên lưng nó chở hàng trăm hàng ngàn cường giả của Bách Tông Liên Minh, khí thế hùng hậu.

Bọn họ mới từ cửa vào Yêu giới đi vào, hướng bọn họ đi đều là chỗ sâu trong Yêu giới.

Cảnh tượng này xuất hiện, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, bao gồm cả Tần Mịch.

Nhiều cường giả đồng thời đi vào chỗ sâu trong Yêu giới như vậy, chắc chắn là xảy ra chuyện lớn.

Bởi vì một trong những quy tắc của thi đấu đồ yêu chính là không cho phép bất kỳ một cường giả vượt qua Thần Huyền nào đi vào Yêu giới, người vi phạm giết chết bất luận tội.

Lúc này bọn họ đánh vỡ quy tắc mà vào, có thể nghĩ được chuyện cấp bách đến mức nào.

Lúc này, Hoài Diệp nhích lại gần, nói: "Không có chuyện gì đâu, yên tâm đi, hôm qua tông chủ dùng Truyền Âm Thạch liên lạc với ta và Lâm sư đệ. Chỉ cần chúng ta không đi sâu vào trong Yêu giới thì sẽ không sao. Chẳng qua là bây giờ người ở sâu trong Yêu giới thì phải gặp xui xẻo rồi, một đám tân tú Thông Huyền Cảnh phải đối mặt với Thần Huyền Cảnh, Đại Yêu Trấn Nhạc Cảnh, Yêu Vương, chắc chắn là không thể sống sót nổi rồi."

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Tần Mịch có chút khó hiểu.

Hoài Diệp tiếp tục nói: "Tông chủ không có nói quá nhiều, hắn chỉ dặn dò chúng ta yên tâm lịch luyện là được. Tai nạn lần này cũng không có ảnh hưởng tới chúng ta."

"Ừm."

Cho dù Tần Mịch hơi khó hiểu về tình huống khác thường xuất hiện trên bầu trời, nhưng tông chủ đã thông báo cho bọn họ chỉ cần an tâm lịch luyện, rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng. Bởi vì chuyện vượt ra khỏi cảnh giới của hắn, cho dù hắn có biết thì cũng không làm được gì.

Đang lúc Tần Mịch vừa mới lấy lại bình tĩnh thì bên phía Bách Tông Liên Minh, đột nhiên có người trốn vào rừng rậm xa xa.

Có người thấy cảnh này thì vội vàng nói với người bên cạnh: "Mau bỏ đi!"

Chiến ý trong lòng tan biến, đám người còn sống sót của Bách Tông Liên Minh trong trận chiến đấu này vội vàng bỏ trốn, không quan tâm.

Bên phía Tán Nhân Dịch cũng không có truy kích, tuy rằng những người đang thoát đi trước mặt bọn họ đều là kẻ địch, nhưng chuyện xảy ra trên bầu trời đã khiến cho bọn họ hoảng hốt. Nghe nói là người của Bất Hủ Tông biết là chuyện gì xảy ra thì vội đưa mắt nhìn mấy người Hoài Diệp, ánh mắt tràn đầy khát vọng muốn biết sự thật.

Phương Vĩ Kỳ chậm rãi đóng mạch môn lại, sau đó gật gật đầu với Tần Mịch: “Tần Mịch huynh đệ, cảm ơn đã xuất thủ tương trợ.”

Tần Mịch cũng chậm rãi đóng mạch môn lại, quay qua nhìn Phương Vĩ Kỳ, cười một cái, coi như là đáp lời.

Sau đó, Phương Vĩ Kỳ rất khách khí tỏ vẻ cảm ơn hai người Hoài Diệp, sau đó giới thiệu người bên cạnh một chút, sau đó mới hỏi: “Hoài Diệp cô nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cụ thể thì ta cũng không biết, tóm lại các ngươi không cần đi sâu vào trong Yêu giới là được. An phận đi săn yêu ở khu vực biên giới.” Hoài Diệp đáp.

Phương Vĩ Kỳ thấy Hoài Diệp không có giải thích nhiều thì cũng không có hỏi nữa.

“Chắc chắn là chuyện lớn.” Tên thanh niên chạy đến giúp trong quá trình chiến đấu suy tư, nhìn Đại Yêu Dực tộc đã đi xa trên không trung: “Hôm qua có người nói với ta, minh chủ lệnh cho tất cả thành viên của Tán Nhân Dịch từ chỗ sâu trong Yêu giới lui ra ngoài. Hôm nay ta mới từ chỗ sâu trong Yêu giới lui đến đây, không ngờ chỗ sâu trong Yêu giới lại xảy ra chuyện.”

“Hơn nữa, hình như Bách Tông Liên Minh cũng không biết chuyện này, khi chúng ta lui ra ngoài thì bọn họ lại không ngừng đi sâu vào trong.”

“Khó trách sẽ có nhiều cường giả của Bách Tông Liên Minh bay vào chỗ sâu trong Yêu giới như vậy.”

Một đám người bắt đầu bàn tán với nhau trên phế tích của chiến trường.

…

Chỗ sâu trong Yêu giới.

Ôn Bình lái phi thuyền theo hướng dẫn của hệ thống, đi tới cánh cửa thông với Hồ Yêu Hoàng, nhưng khi còn cách nó chừng mười dặm thì Ôn Bình cất phi thuyền vào, đồng thời ngụy trang một phen, định sẽ lặng lẽ đi vào đó.

Lúc này, từ trên bầu trời nhìn xuống cánh cửa thông tới Hồ Yêu Hoàng thì có yêu vật lít nha lít nhít giống như là có ngàn vạn con kiến.

Không sai, tất cả đều là yêu vật.

Hơn nữa đều là yêu vật trên Thần Huyền Cảnh.

Khi tinh thần lực lướt qua, Ôn Bình có thể cảm nhận được khí tức của mấy con Yêu Vương sánh ngang Trấn Nhạc Cảnh.

【VIP】 Sinh vật vong linh Địa Vô Cấm lên sàn (thượng) (2)

Chương 751: Sinh vật vong linh Địa Vô Cấm lên sàn (thượng) (2)

Giống như những gì Long Dã nói, Yêu tộc phát hiện động tĩnh trong Yêu giới, bây giờ xuất động đại quân, muốn muốn giết sạch nhân tộc trong Yêu giới, cứu đời sau của chúng nó. Dựa theo tốc độ tràn vào trước mắt thì không tới nửa ngày là sẽ có tới mấy vạn yêu vật tề tụ trong Yêu giới.

Yêu vật từ ba đại sào huyệt cùng đi vào Yêu giới, đoán chừng phải có gần mười vạn.

Nhưng mà đối với Bách Tông Liên Minh thì số lượng này hoàn toàn không đáng chú ý tới. Chắc chắn trong thời gian kế tiếp thì Yêu tộc sẽ tụ tập càng nhiều yêu vật hơn nữa.

"Xét thấy mục đích của chuyến đi này là thu phục Yêu tộc, nếu không có yêu vật phát hiện ra ta thì ta sẽ không khai sát giới."

Ôn Bình liếc mắt nhìn Tư Đồ Tu Năng hai mắt vô thần và Hắc Khê thân thể mười trượng sau lưng, sau đó dẫn Tư Đồ Tu Năng nhảy lên lưng Hắc Khê, bay tới cửa ra cách đây mười dặm.

Khoảng cách mười dặm, Hắc Khê hóa thành tia chớp, bay một chút xíu là đến.

Bởi vì Hắc Khê là Yêu Vương có thể sánh ngang với Trấn Nhạc Thượng Cảnh cho nên trên đường đi, gặp được yêu vật thì bọn chúng đều không dám nhìn thẳng, vì thế nên dưới yêu khí mạnh mẽ bao quanh, không có yêu vật nào phát hiện ra Ôn Bình và Tư Đồ Tu Năng trên lưng nó.

Dần dần, cánh cửa thông tới Hồ Yêu Hoàng xuất hiện.

Hắc Khê vọt thẳng tới như là một tia chớp, vạn yêu tụ tập ở cánh cửa đó hoàn toàn không kịp để ý đến.

Khi trước mặt Ôn Bình xuất hiện ánh sáng thì hắn đã đứng dưới ánh mặt trời của Hồ Yêu Hoàng.

Quay đầu nhìn lại, sau lưng là một cái vách đá cao tới trăm trượng, ở giữa vách đá có một cái cổng vòm đá to lớn, đó chính là cánh cửa nối tới Yêu giới. Lúc này, bên ngoài cổng vòm đá cũng hội tụ hàng loạt yêu vật.

Đáng lưu ý là có một con yêu vật có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn nằm sấp trên cổng vòm đá, nhưng mà khí tức nó lộ ra ngoài lại chứng minh nó cũng không yêu hơn Hắc Khê. Sau khi Hắc Khê bay ra ngoài, ánh mắt của nó vẫn luôn nhìn chằm chằm Hắc Khê.

Ôn Bình không xác định được là nó đang nhìn mình hay là đang nhìn Hắc Khê.

Trong nháy mắt, Hắc Khê đã bay ra rất xa, chỉ dựa vào tầm mắt thì đã không thể nhìn thấy rõ được vách đá trăm trượng đó nữa.

Nhưng mà Ôn Bình dùng tinh thần lực quan sát thì thấy yêu vật đó đang nhìn chằm chằm mình, nhìn Hắc Khê dần dần đi xa.

“Hệ thống, ta muốn xem tin tức của nó.”

Thiên Vu.

Giới tính: Công.

Tuổi tác: Năm trăm mười.

Cảnh giới: Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Yêu thân tên là Lục Dực Kim Cương Chuẩn, làm Đại Yêu Vương của tộc Thiên Không, một trong ba đại yêu quần ở Hồ Yêu Hoàng.

“Lục Dực Kim Cương Chuẩn, thú vị. Hẳn là còn mạnh hơn Hắc Khê khi chưa biến thành sinh vật vong linh.”

Nói xong, Ôn Bình thu tinh thần lực để lại ở chỗ cổng vòm đá, sau đó lấy địa đồ của Hồ Yêu Hoàng mà Long Dã cho hắn nhìn kĩ vài lần, sau đó suy tư, cất vào. Nói: “Bây giờ phải nghĩ cách mở ra mạch môn thứ ba trước đã.”

Ôn Bình nhìn về phía đại thụ che trời cao vút trong mây, khống chế Hắc Khê chậm rãi hạ xuống. Càng nhìn thì trong lòng Ôn Bình càng vui vẻ. Quả nhiên không ngoài dự tính của hắn, đa số cây cối bên trong Hồ Yêu Hoàng đều đã sống hơn ngàn năm, có thể nhìn thấy những cây có thân cây rộng chừng mười trượng ở khắp nơi.

Mặc dù mộc khí mà chúng nó cung cấp còn không bằng Kiến Mộc mới trồng được một hai tháng, nhưng mà trong rừng rậm bao la ở đây toàn là những cổ thụ che trời với số năm tuổi như này.

Chất lượng không được, số lượng bao no!

Khống chế Hắc Khê đáp xuống rừng, sau đó Ôn Bình toàn lực vận chuyển Trường Mạch Công, bắt đầu điên cuồng thôn phệ mộc khí trong cổ thụ che trời.

Tư Đồ Tu Năng và Hắc Khê ở bên cạnh hộ pháp, tạo ra hoàn cảnh tốt nhất để Ôn Bình thôn phệ.

Có Hắc Khê ở đây, Yêu Vương bình thường cũng không dám tới gần, cho nên suốt một ngày, Ôn Bình cũng không có bị quấy rầy.

Dựa theo tính toán của Ôn Bình, cứ theo tốc độ này thì ba ngày là có thể thôn phệ được lượng mộc khí đủ để mở ra cái mạch môn thứ ba.

Đương nhiên, đây chỉ là tính toán.

Ngày đầu tiên kết thúc, khu rừng rậm vô ngần này đã bị Ôn Bình ép khô.

Cho dù tiếp tục thôn phệ thì còn có thể mót được một chút mộc khí, nhưng hiệu suất quá thấp.

Bây giờ Ôn Bình chỉ có thể đi tìm một khu rừng khác giống như thế này.

Tìm kiếm suốt một đêm, một khu rừng rậm vô ngần thứ hai xuất hiện ở trước mặt.

Cho đến ngày thứ ba, khu rừng rậm vô ngần thứ hai lại bị rút sạch, Ôn Bình lại bước lên con đường tìm kiếm.

Khi tìm được khi rừng rậm vô ngần thứ ba thì đã là ngày thứ tư, tốn thêm một ngày so với thời gian trong dự tính của Ôn Bình. Lại thêm thời gian thôn phệ mộc khí, tương đương với hắn tốn năm ngày. Tốn năm ngày để mở ra cái mạch môn thứ ba, đối với người khác thì có thể nói là kỳ tích, nhưng đối với Ôn Bình thì quá lãng phí thời gian.

Bởi vì thu phục Yêu tộc thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, nhưng mà nhiệm vụ của hệ thống đưa ra chỉ có một tháng.

Đêm khuya ngày thứ năm, cuối cùng Ôn Bình cũng tích lũy đủ mộc khí để mở ra cái mạch môn thứ ba.

Theo Trường Mạch Công chuyển hóa mộc khí thành năng lượng vọt tới Tụ Thần Mạch Môn ở ngực, cái mạch môn thứ ba vô cùng sinh động.

Sau đó là một tiếng vang trong trẻo vang lên, cái mạch môn thứ ba theo tiếng mà mở ra.

Ầm!

Sau một tiếng vang thật lớn, Ôn Bình chính thức bước vào Trấn Nhạc Cảnh.

Vong Linh Triệu Hoán Thuật cũng thuận lý thành chương mà đề cao hạn mức triệu hoán cao nhất, từ nửa bước Địa Vô Cấm nâng lên Địa Vô Cấm.

“Tiếp theo là đi vào địa ngục vong linh.”

Dứt lời, Ôn Bình đưa mắt nhìn một vòng xung quanh khu rừng rậm rạp, ánh mắt khóa chặt một gốc cổ thụ che trời cách đây không xa, sau đó nhảy lên đó, chui vào trong cành lá um tùm.

Tư Đồ Tu Năng ở dưới.

Hắc Khê ở trên.

Cả hai bảo vệ, tạo thành một hoàn cảnh yên tĩnh, cam đoan sẽ không có yêu vật tới quấy rầy.

Lúc này, tinh thần lực của Ôn Bình cũng bước vào địa ngục vong linh.

Vừa đi vào địa ngục vong linh thì khí tức tử vong quen thuộc đập vào mặt, khí tức này còn đậm hơn khí tức tử vong lộ ra khi Thôn Phệ Thú hiện thân gấp trăm ngàn lần.

【VIP】 Sinh vật vong linh Địa Vô Cấm lên sàn (hạ)

Chương 752: Sinh vật vong linh Địa Vô Cấm lên sàn (hạ)

Trong bóng tối vô biên đưa tay không thấy được năm ngón, các ngõ ngách giống như đều tràn ngập làm những thứ khiến cho người ta bất an.

Mặc dù đây là lần thứ hai hắn đi vào nhưng loại cảm giác này vẫn khiến cho Ôn Bình có chút không thích ứng được, mang đến cho hắn một cảm giác tử thần đang đứng ở sau lưng dùng lưỡi hái để ngang đầu hắn vậy.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Ôn Bình mới phóng tinh thần lực về nơi xa, bắt đầu tìm kiếm con mồi.

Đúng, Ôn Bình không có đi tới lãnh địa của Thôn Phệ Thú, không có đi tìm con Thôn Phệ Thú cấp bậc Địa Vô Cấm đó.

Bởi vì lần này Ôn Bình cho hắn vào vị trí dự bị thứ hai.

Đứng đầu trong danh sách dự bị, Ôn Bình muốn dành nó cho sinh vật mạnh mẽ hơn.

Nếu như trước khi trời sáng mà vẫn không tìm thấy sinh vật vong linh ưu tú hơn Thôn Phệ Thú thì hắn mới quay đầu chọn Thôn Phệ Thú.

Có át chủ bài càng mạnh mẽ hơn thì hắn càng nắm chắc mình có thể thu phục Yêu tộc hơn.

Một lúc lâu sau, một khí tức mạnh mẽ bị tinh thần lực bắt được.

Ôn Bình lần theo khí tức này tìm qua thì thấy một đám sinh vật vong linh như báo đen đang vây công một con Cự Viên cao mấy trăm trượng.

Cự Viên liên tục rống to, điên cuồng nện xuống mặt đất, vỗ thân thể, cố gắng giết chết những người xâm phạm mà nó nhìn thấy.

Một quyền của Cự Viên hạ xuống thì một cái dốc núi cao trăm trượng bị san bằng dễ dàng như đánh nát một miếng đậu hủ.

Theo cảm giác thì Ôn Bình cảm thấy con Cự Viên này tùy tiện đánh ra một quyền thì có thể đánh chết một Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Đáng tiếc, khí tức của nó chỉ sánh ngang với nửa bước Địa Vô Cấm.

Dần dần, đám sinh vật nhỏ bé nhưng công kích mau lẹ càng ngày càng nhiều, giống như là bầy kiến, không tới mấy phút thì có mấy vạn con chạy tới.

Chỉ một láy sau thì Cự Viên đã bị chúng nó bao phủ, động tĩnh của nó cũng càng ngày càng nhỏ.

Trong khoảnh khắc khi Cự Viên ngã xuống, Ôn Bình thu tinh thần lực lại, tiếp tục tìm kiếm con mồi.

Lại mấy canh giờ trôi qua.

Ôn Bình bắt được khí tức của một tồn tại Địa Vô Cấm, nhưng mà vừa thăm dò qua thì nó lập tức cảm nhận được sự tồn tại của Ôn Bình.

Vung tay lên, mặc dù Ôn Bình đang ở một cái thế giới khác nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

Loại áp lực này giống như là hắn đang ở trong địa ngục vong linh, đứng dưới chân con sinh vật vong linh đó, có thể bị đạp chết bất cứ lúc nào.

Nhưng mà hắn biết hệ thống sẽ không để tinh thần lực của hắn bị tổn thương một chút nào trong thế giới này, bao gồm cả phản kháng, cho nên Ôn Bình lại vì thế mà cảm thấy hưng phấn.

Nó đã được chọn!

Nhưng mà, hệ thống lại lên tiếng ngăn cản hắn: “Kí chủ, thực lực của đối phương vượt xa Địa Vô Cấm, đã đến gần cảnh giới trên Địa Vô Cấm, với cảnh giới của người bây giờ thì không thể bắt!”

“Đã đến gần cảnh giới trên Địa Vô Cấm?”

Ôn Bình cảm giác như mình bị tạt một chậu nước lạnh.

Sau đó lưu luyến không rời thu tinh thần lực lại, bay về một hướng khác.

“Đáng tiếc.”

“Quá là đáng tiếc.”

“Xem ra chỉ đành tìm ngươi sau vậy.”

Trong lúc Ôn Bình đang nói thầm, tinh thần lực còn chưa đi được bao xa thì lại một luồng khí tức sánh ngang với Địa Vô Cấm lặng lẽ ập tới.

Khi hắn dùng tinh thần lực khóa chặt nó thì một cảm xúc phức tạp tự nhiên xuất hiện.

Bỗng nhiên hắn có chút hận người của Long gia.

Hận bọn họ chia rẽ mình với phụ mẫu ở thế giới này.

Càng hận bọn họ cao cao tại thượng.

“Có gì đó quái lạ!”

Đối với thù hận đột nhiên sinh ra, Ôn Bình vận chuyển Trường Mạch Công ổn định mình trước, nhưng mà cảm xúc thù hận còn chưa kịp bị xua tan thì một địch ý khó hiểu lại sinh ra.

Bách Tông Liên Minh năm lần bảy lượt mạo phạm hắn, nên tru diệt.

Bùi Vu của Tán Nhân Dịch từ chối làm phụ thuộc, cũng nên giết.

Còn có người của Long gia, bọn họ cao cao tại thượng, càng nên hủy diệt.

…

Cảm xúc thù hận, địch ý lặng yên chiếm lấy đầu óc Ôn Bình.

Ngay lúc mộc khí trong Trường Mạch Công của Ôn Bình hoàn toàn không có hiệu quả chống cự những tâm tình tiêu cực

này thì một lực lượng vô danh lóe lên trong đầu, xua tan sạch sẽ thù hận, địch ý đó.

Lực lượng này đến từ Vong Linh Triệu Hoán Thuật.

Khi tâm trạng hoàn toàn ổn định lại, Ôn Bình bắt đầu nhìn chằm chằm con sinh vật vong linh Địa Vô Cấm mà hắn mới tìm thấy đó.

Ôn Bình nghi ngờ nói: "Rốt cuộc thì bên dưới là cái gì, vậy mà có thể phóng đại chút tà niệm nhỏ giấu ở sâu trong lòng ta, còn sáng tạo ra nhiều tà niệm chưa từng xuất hiện ở sâu trong lòng ta?"

Khi Ôn Bình kéo dài tinh thần lực xuống dưới thì thấy được một người đang nhìn hắn.

Không sai!

Là một người có máu có thịt!

Mặc dù không có khiến cho hắn cảm thấy áp lực như con đã đến gần cảnh giới trên Địa Vô Cấm lúc nãy, nhưng trong địa ngục vong linh lại xuất hiện một người, chuyện này khiến cho Ôn Bình có chút giật mình.

Người đó không có mặc bất cứ quần áo gì, một đôi tròng mắt rất là kỳ dị. Nói đúng hơn thì Ôn Bình hoàn toàn không nhìn thấy hắn có mắt, bởi vì hai con ngươi hắn chỉ là một vùng tăm tối.

Lúc này, hắn đưa một tay lên một bên gò má, nhìn chằm chằm tinh thần lực do Ôn Bình phóng ra, sau đó há miệng như đang nói.

Bởi vì có năng lực đặc thù của Vong Linh Triệu Hoán Thuật gia trì nên Ôn Bình có thể nghe hiểu hắn.

Hắn đang nói:"Khí tức của nhân loại."

Ôn Bình giật mình.

Con sinh vật vong linh lại biết đến sự tồn tại của nhân loại?

"Hệ thống, con này có lai lịch gì?"

Khiển Trách Giả.

Thân phận: Đọa thiên sứ.

Có thể gợi lên thù hận, địch ý ở sâu trong lòng người khác.

“Đọa thiên sứ!”

Nhìn người phía dưới, Ôn Bình có kiến giải mới về cánh sau lưng nó.

Đó là cánh thiên sứ.

Nhưng mà đối với Đọa thiên sứ thì hắn chỉ hiểu rõ về Lucifer, đối với Khiển Trách Giả này thì Ôn Bình hoàn toàn không biết.

【VIP】 Ngưng tụ mạch trận, lực lượng đến gần Địa Vô Cấm

Chương 753: Ngưng tụ mạch trận, lực lượng đến gần Địa Vô Cấm

“Lát nữa tìm hiểu ngươi sau, giờ bắt lại đã!”

Nếu là Đọa thiên sứ, đương nhiên Ôn Bình sẽ không buông tha.

Đây chính là thần trong truyền thuyết của một thế giới khác, mặc dù sa đọa, lưu lạc tới địa ngục nhưng nó vẫn là truyền thuyết.

Chỉ dựa vào hắn có thể cách một thế giới mà vẫn gợi lên tà niệm ở sâu trong lòng hắn ra thì đã mạnh hơn Thôn Phệ Thú quá nhiều.

Nói là làm.

Tinh thần lực lập tức hóa thành một cái khóa bay về phía Khiển Trách Giả, không để cho hắn có bất cứ cơ hội phản ứng nào, lập tức trói hai tay hắn lại.

Khiển Trách Giả lập tức gầm thét.

Từng tiếng nhục mạ vang lên bên tai Ôn Bình.

“Nhân loại!”

“Ta là Đọa thiên sứ Mastema, thả ta ra!”

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi sẽ chết không yên lành!”

Ôn Bình cười nói: “Đánh nhau, ta không được; Mắng chửi, ngươi không được!”

Khi Khiển Trách Giả bị chậm rãi túm lên trên trời, Vong Linh Triệu Hoán Thuật cũng bắt đầu tẩy não nó, giống như lần trước khi hắn bắt Thôn Phệ Thú, chỉ một lát sau thì hắn yên tĩnh lại.

Khi cái khóa do tinh thần lực hình thành được mở ra, Khiển Trách Giả dang đôi cánh đen ra chậm rãi đáp xuống đất, sau đó quỳ một chân dưới đất, cúi cái đầu kiêu ngạo xuống.

Ôn Bình hỏi: "Ngươi là ai?"

"Đọa thiên sứ Mastema, tham kiến Thần Địa Ngục!"

"Ngươi đến từ chỗ nào?"

Ôn Bình tương đối hiếu kỳ về chuyện này.

Nghe đồn Đọa thiên sứ là Chúa Tể Địa Ngục, nhìn dáng vẻ của hắn thì cũng không giống như chúa tể trong địa ngục vong linh, cho nên Ôn Bình cảm thấy rất có thể là hắn từ một thế giới khác tới.

Khiển Trách Giả đáp: "Một cái địa ngục khác."

"Quả nhiên." Xác định được Đọa thiên sứ tới từ chỗ nào, Ôn Bình không định tiếp tục ở lại thế giới vong linh nữa, bắt đầu thu tinh thần lực lại: "Ở địa ngục tu luyện cho tốt, chuẩn bị nghe ta triệu hoán bất cứ lúc nào."

Nói xong, tinh thần lực của Ôn Bình lui ra khỏi thế giới vong linh.

Khi mở mắt ra, Ôn Bình nhảy lên trên lưng Hắc Khê, sau đó cất Tư Đồ Tu Năng vào trong tàng giới.

Hắc Khê lập tức hóa thành tia chớp màu đen, bay vào sâu trong Hồ Yêu Hoàng.

Yêu Tổ Nhai.

Nghe nói vài ngàn năm trước con Yêu Hoàng đầu tiên của Hồ Thiên Địa sinh ra ở đây, cũng không biết chỗ này có ma lực gì mà Yêu Hoàng của các triều đại tiếp theo đều chọn đột phá cảnh giới ở đây, cuối cùng thậm chí ngay cả bí cảnh của Yêu tộc cũng được bố trí ở đây.

Nhưng mà chỗ này đối với Yêu tộc bình thường thì là một chỗ biết nhưng không thể vào, chỉ có Yêu Hoàng hoặc là người thừa kế được Yêu Hoàng chọn ra mới có thể xuất hiện ở xung quanh Yêu Tổ Nhai, bất kỳ một người nào xông vào thì tội ngang với phản tộc.

Đã mấy chục năm rồi không có ai đi vào Yêu Tổ Nhai, hôm nay nó lại nghênh đón mấy chục cường giả nhân tộc.

Những người này chính là người của Long Dã và bộ hạ của Thiên Mộc.

Trước mặt tất cả mọi người là một cái đại điện to lớn, cao tới mười trượng, đại điện được khảm vào trong vách đá, có chút kỳ lạ, giống như là cả đại điện được dùng đục tạc ra.

Trên vách đại điện thì đa số là bích họa của những yêu vật dữ tợn, chúng nó phóng ra khí tức bất an, hai con ngươi nhìn chằm chằm đám người Long Dã đang đối đầu với nhau, tự như có sinh mạng, khiến cho người nhìn thấy mà trong lòng nao nao.

Bên phía Long Dã, lúc này cũng không giống như khi còn ở Hạo Hãn Thành, chỉ có một ít thị vệ Trấn Nhạc Cảnh đi theo. Hôm nay, sau lưng Long Dã có mười tên cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh, người mặc giáp đen nghiêm túc đứng đó, sau lưng đều là mạch môn dị sắc.

Bên phía Thiên Mộc, tuy bộ hạ dẫn theo nhiều nhưng lại không có nhiều cường giả Trân Nhạc Thượng Cảnh mạnh mẽ đi theo như Long Dã. Nhưng bên cạnh hắn có một lão giả để lộ răng nanh màu xanh dài một tấc ra, còn nữa, khí tức mà hắn thả ra cũng gần bằng với nửa bước Địa Vô Cấm, không kém hơn mười người sau lưng Long Dã bao nhiêu.

Sau khi giằng co một hồi, Long Dã nói: “Thiên Mộc, ngươi muốn chết sao?”

Thiên Mộc lắc đầu, hiền lành cười, tỏ vẻ vô hại nói: “Không phải, là ta thấy Long huynh phá cửa lâu như vậy mà vẫn chưa phá được cho nên mới tới giúp đỡ một chút. Long gia là đối tượng mà Long Dương Vương muốn lôi kéo, Thiên Mộc ta chỉ là một người cô đơn, sao dám đắc tội chứ?”

“Nếu không muốn xảy ra xung đột thì lùi ra khỏi Yêu Tổ Nhai cho ta.” Long Dã rất không thích cảm giác khi bị người không phải là bằng hữu theo đuôi.

Thiên Mộc dám theo tới, hắn cũng không thấy bất ngờ.

Bất ngờ chính là Thiên Mộc lại nhảy ra đúng lúc này.

Rõ ràng thứ trong bí cảnh của Yêu tộc còn chưa hiện thế, lúc này Thiên Mộc nhảy ra thì cùng lắm chỉ đổi lấy một trận chiến thôi.

Nhưng mà, tuy Long Dã xua đuổi như vậy nhưng Thiên Mộc cũng không định rút lui, vẫn giữ vẻ mặt hiền lành lúc nãy nói: "Long huynh, mấy ngày nay, mặc dù Đại Yêu trong Hồ Yêu Hoàng Hồ Yêu Hoàng đều bị Yêu giới hấp dẫn, nhưng mà nếu người tiếp tục đập như thế thì khó mà đảm bảo được sẽ không bị phát hiện. Ta biết ngươi không sợ những đám gà đất chó sành đó, nhưng mà chúng nó trở về đúng lúc này thì cũng sẽ gây ra phiền phức cho ngươi. Ta đoán hẳn là Long huynh ngươi dụ bọn chúng đi là vì muốn giảm thiểu phiền phức chứ? Ta thật sự không có ý muốn đối nghịch với Long huynh, cũng không muốn tranh đoạt gì với Long huynh, chỉ xin Long huynh cho một cơ hội, chắc chắn ta và vị bằng hữu bên cạnh có thể trở thành phụ tá đắc lực cho Long huynh, giúp ngươi phá vỡ cửa đá, thuận lợi lấy được thứ ngươi muốn."

Nói xong, Thiên Mộc im lặng nhìn biểu cảm của Long Dã.

Bởi vì hắn sợ Long Dã sẽ từ chối hắn cho nên Thiên Mộc cũng không hề nói là mình muốn cái gì, chỉ nói là Long Dã cần gì, hắn có thể giúp Long Dã cái gì.

Đúng là sau khi Thiên Mộc nói những lời này xong thì Long cũng nhịn không được mà nhíu mày nhìn cửa đá khổng lồ. Cảnh tượng này khiến cho trong lòng Thiên Mộc vui vẻ. Cũng may là cửa đá kiên cố này cho hắn một cơ hội.

Quả nhiên, Long Dã mở miệng hỏi: "Vậy ngươi muốn cái gì?"

【VIP】 Ngưng tụ mạch trận, lực lượng đến gần Địa Vô Cấm (2)

Chương 754: Ngưng tụ mạch trận, lực lượng đến gần Địa Vô Cấm (2)

Thiên Mộc nghe xong thì cười nói: “Có thể húp miếng canh là được.”

Lúc này Long Dã quay đầu ra hiệu cho mọi người tạm thời thu địch ý lại, mặc dù không nói gì nhưng cũng không có từ chối Thiên Mộc nữa. Thiên Mộc thấy thế thì vui vẻ, vội vàng dẫn theo người của mình chạy tới chỗ Long Dã, đều mở mạch môn ra gia nhập vào đám người Long Dã.

Bên phía Long Dã có mười tên Trấn Nhạc Thượng Cảnh, lại thêm Long Dã nữa thì đã tạo thành mạch trận có uy lực vô tận. Bây giờ lại có thêm Thiên Mộc và tên Đại Yêu răng nanh xanh có thực lực gần bằng với nửa bước Địa Vô Cấm thì uy lực của mạch trận lại tăng lên một cấp nữa.

Cẩn thận phỏng đoán, lực lượng mà mạch trận có thể phát huy lúc này đã gần bằng với Địa Vô Cấm.

“Long huynh, ra lệnh đi!”

Long Dã gật gật đầu: “Toàn lực ngưng tụ mạch khí… tụ năng lượng vào mạch trận… tập trung vào một điểm, chúng ta cùng nhau đánh vỡ nó.”

Trên đỉnh đầu của mọi người, một cái mạch môn lớn màu lam chợt hiện ra.

Nó giống như miệng của một ngọn núi lửa sắp bộc phát, kèm theo một tiếng chấn mạch lớn, một luồng năng lượng hình trụ do mạch khí ngưng tụ phun ra.

Oanh!

Trụ năng lượng đánh vào cửa đá của đại điện khiến cho toàn bộ ngọn núi cũng rung lên, không tới mấy hơi thở thì Yêu Tổ Nhai đồ sộ nổ tung trong nháy mắt, vô số cự thạch rơi ra

khỏi vách đá, ầm ầm lăn xuống dưới, bụi bốc lên như là sương mù.

Với công kích có cường độ như thế, lúc này, cho dù cửa đá trước mắt cứng như thế nào đi nữa thì cũng không đáng chú ý.

Có lẽ người chế tạo đại điện này là cường giả Địa Vô Cấm, có lẽ tài liệu làm thành cánh cửa này cũng rất đặc biệt, nhưng mà chỉ một cánh cửa thì còn chưa đến mức làm cho lực lượng gần bằng với Địa Vô Cấm không công mà lui.

Bị năng lượng được mạch trận ngưng tụ ra công kích, chỉ chốc lát, cửa đá dày nặng xuất hiện một vết rách dài chừng một trượng. Vết rách xuất hiện, đương nhiên là mọi người cũng tăng vọt sĩ khí, vận dụng linh thể, mạch môn lại tụ khí lần nữa.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Cửa đá bị phá ra một cái lỗ thủng lớn!

Long Dã thu mạch môn lại, những người khác cũng thu mạch môn lại, trụ năng lượng do mạch trận bắn ra cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Hai người Long Dã vui vẻ nhìn nhau, vừa định mở miệng nói chuyện thì một luồng yêu khí nồng đậm từ trong điện bay ra, đập vào mặt.

Nhưng mà hai người cũng không để ý, dù sao đây cũng là bí cảnh của Yêu tộc, có yêu khí khổng lồ như vậy cũng là chuyện bình thường thôi.

Long Dã quay đầu lại nhìn một tên cảnh giới mặc giáp đen sau lưng, nói: “Đã phá được cửa, đi gọi cái tên Thời Phong, tam vương của Yêu tộc đang trốn tránh không dám xuất hiện tới dẫn đường.”

“Vâng!” Cường giả mặc giáp đen nhận lệnh đi.

Sau khi hắn đi, Thiên Mộc cười hỏi: “Long huynh, nếu đã mở được cửa rồi, ngươi còn cần hắn làm gì nữa?”

Chỉ là một cái công cụ, không phải là dùng xong rồi thì phải vứt bỏ sao?

Long Dã đáp: "Đương nhiên là Long Dương Vương chướng mắt một Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa, nhưng Long gia chúng ta thì cần."

"Đã hiểu." Thiên Mộc gật gật đầu, không nói gì nữa.

Trong lúc đám người Long Dã đang chờ Thời Phong đến thì chỗ cửa nối Yêu giới và Hồ Yêu Hoàng, một con Cửu Đầu Xà màu nâu cực lớn đang cuộn mình tên núi đá bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Chín cặp mắt đều nhìn về hướng Yêu Tổ Nhai.

Yêu này chính là đại vương của Yêu tộc.

Hắn nhìn hướng Yêu Tổ Nhai một hồi, sau đó thân thể lay động, chín cái đầu rắn đồng thời mở miệng nói: "Yêu Tổ Nhai đã xảy ra chuyện!"

Vừa dứt lời, mấy con Cự yêu khổng lồ đang vây quanh cửa vào Yêu giới dồn dập quay đầu lại.

Bên cạnh đại quân của Yêu tộc còn có một người, trong vô số yêu vật lít nha lít nhít, khí tức của hắn rất là mỏng manh, như vậy cũng có nghĩa là thực lực của hắn cũng không mạnh. Rõ ràng, đây chỉ là một con yêu vật nhỏ yếu đang xuất hiện dưới hình người.

Nhưng mà hắn lại đang hiệu lệnh cho bầy yêu mấy vạn con bên dưới.

Cái tên này chính là Hoài Không, cũng chính là nghĩa phụ của Hoài Diệp, là yêu vật nuôi chí ăn sạch thiên hạ —— Thao Thiết.

Đồng thời cũng là nhị vương của Yêu tộc!

Từ khi Yêu Hoàng qua đời, Hoài Không vẫn ở lại Hồ Yêu Hoàng, không có tiếp tục đi du lịch nữa. Bởi vì hắn không chỉ có một thân phận, cũng không thể vứt bỏ thân phận nhị vương được, trước khi Yêu Hoàng mới chưa xuất hiện thì hắn phải chịu trách nhiệm với Yêu tộc.

Hoài Không vừa nghe Cửu Đầu Xà nói như vậy thì phản ứng đầu tiên của hắn chính là có phải là hắn đoán sai hay không.

Yêu Tổ Nhai chính là bí cảnh của Yêu tộc, ai dám đi tới đó?

"Tiếp tục đi vào Yêu giới, tăng tốc độ!" Hoài Không quay đầu khiển trách bầy yêu đang dừng bước một câu, sau đó nhìn Cửu Đầu Xà trên ngọn núi. Hắn cũng đang đợi Cửu Đầu Xà nói rõ ra, xác định không phải là Yêu Tổ Nhai xảy ra chuyện thật.

Trên ngọn núi, Cửu Đầu Xà to lớn chậm rãi ngọ nguậy thân thể, chín cái đầu đều nhìn về hướng Yêu Tổ Nhai, đột nhiên, chín cặp con ngươi đều co rụt lại.

Trong lòng Hoài Không bắt đầu hồi hộp.

Xong.

Yêu Tổ Nhai xảy ra chuyện thật.

Nếu không thì với thực lực của đại ca cũng không đến mức có biểu cảm như vậy.

"Yêu Tổ Nhai có khí tức của tam vương."

Dứt lời, Cửu Đầu Xà nhìn xuống Hoài Không.

"Thời Phong?" Hoài Không giật mình.

Những yêu vật khác không dám đi vào Yêu Tổ Nhai nhưng Thời Phong dám!

Hắn ngay cả tứ đệ cũng dám phái yêu đi giết.

Còn có chuyện gì mà hắn không dám làm nữa?

Sau đó, Cửu Đầu Xà trên ngọn núi bỗng nhiên hóa thành một lão giả mắt nâu, hô lớn: "Hoài Không, Thiên Vu, mau theo ta về Yêu Tổ Nhai."

Lục Dực Kim Cương Chuẩn đang nằm trên cửa vào Yêu giới vỗ sáu đôi cánh của mình, thân thể vốn nhỏ nhắn xinh xắn bỗng nhiên biến lớn ra, hóa thành Đại Yêu che khuất bầu trời. Khi Hoài Không và lão giả mắt nâu nhảy lên lưng thì hắn vỗ

sáu đôi cánh một cái, trong chớp mắt đã biết mất khỏi cửa vào Yêu giới, hóa thành một đạo bạch mang vọt thẳng đến Yêu Tổ Nhai.

Đại vương, nhị vương Hoài Không của Yêu tộc và đại Yêu Vương Thiên Vu của tộc Thiên Không vừa đi, bầy yêu đang vọt vào Yêu giới nhìn thấy cảnh này thì nhanh chóng chia ra một đội hơn vạn yêu vật nhanh chóng chạy vào sâu trong Yêu giới.

【VIP】 Cơ hội đột phá Địa Vô Cấm

Chương 755: Cơ hội đột phá Địa Vô Cấm

Đại Yêu Dực tộc đang lượn vòng trên bầu trời, sau khi bay một vòng trên không trung thì cũng nhanh chóng bay vào chỗ sâu trong Yêu tộc.

Tuy diệt trừ nhân tộc trong Yêu giới cũng quan trọng nhưng bây giờ Yêu Tổ Nhai xảy ra chuyện, chuyện này có liên quan đến truyền thừa Yêu Hoàng.

Yêu tộc không thể lặp lại thời đại không có Hoàng được!

Thời đại không Hoàng lần trước khiến cho chúng nó chỉ có thể co đầu rút cổ trong ba đại sào huyệt, nếu như thời đại đó lặp lại một lần nữa thì sợ là Yêu tộc bị hủy diệt sẽ bắt đầu từ chuyện Yêu giới náo động.

Xa xa, Yêu Tổ Nhai đập vào mắt.

Vách đá đồ sộ ngày xưa nay đã thành một đống đá vụn.

Thấy cảnh này, trên không, Hoài Không và đám yêu đều biến sắc, cực kỳ kinh ngạc. Chậm rãi tới gần, nhìn thấy thi thể đồng tộc lít nha lít nhít trên mặt đất thì đều rất tức giận, nhưng mà khi nhìn thấy đại điện còn chưa bị hủy thì cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhìn thấy cửa đại điện bị phá vỡ một cái lỗ thủng lớn thì vừa thở ra một hơi thì lại hít ngược về.

Trong khoảnh khắc khi Lục Dực Kim Cương Chuẩn đáp xuống đất, Hoài Không nhảy xuống trước, đáp xuống rìa cửa đá của đại điện, chăm chú nhìn một hồi, sau đó nói: “Với lực lượng của một mình tam vương Thời Phong thì hoàn toàn không thể đánh thủng cửa đá này.”

“Bổn vương ngoại trừ cảm ứng được khí tức của Thời Phong thì còn cảm ứng được một chút khí tức xa lạ mạnh mẽ của nhân tộc.” Lão giả mắt nâu bất an nói, hắn vẫn luôn lo lắng gì đó.

Hắn cảm thấy những chuyện này không khỏi quá khéo.

Yêu giới cực kỳ ẩn nấp, đã ẩn giấu được mấy trăm năm, tại sao lại bị xâm lấn quy mô lớn trong một đêm, sau đó Yêu Tổ Nhai lại xảy ra biến cố?

Hắn chậm rãi tới gần cửa đá: "Thiên Vu, sau khi đi vào thì cẩn thận một chút, ta nghi ngờ Thời Phong hợp tác với nhân tộc, bán đứng Yêu tộc."

Hoài Không quay qua nhìn đại ca, cố gắng chứng thực thật giả: "Lê Quan, ngươi chắc chắn chứ?"

Lê Quan không có gật đầu cũng không có lắc đầu: "Đúng là bổn vương cảm ứng được khí tức của nhân tộc, còn Thời Phong có phản bội Yêu tộc hay không thì đi vào nhìn là biết. Hoài Không, ngươi không muốn đi vào thì ở bên ngoài chờ những Yêu tộc khác đến, sau đó dùng mười vạn Đại Yêu vây chặt Yêu Tổ Nhai. Bổn vương muốn cho những nhân tộc này và Thời Phong đó có chắp cánh cũng khó thoát!"

"Các ngươi cẩn thận." Hoài Không lo lắng chỉ có đại ca Lê Quan và Thiên Vu đi vào thì sẽ không đánh lại phe Thời Phong.

Thiên Vu tuy là vương của tộc Thiên Không, nhưng thực lực cũng chỉ sánh ngang với Trấn Nhạc Thượng Cảnh, cũng chỉ mạnh hơn Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh một chút, nếu như phe Thời Phong có nửa bước Địa Vô Cấm thì chuyến đi này Lê Quan sẽ nguy hiểm.

Trong lúc Hoài Không đang suy ngẫm thì Lê Quan và Thiên Vu đã cất bước xông vào trong đại điện, vội vã tan biến trong tầm mắt.

…

Cùng lúc đó, đám người Long Dã đã được tam vương Thời Phong dẫn đường, đi qua đại điện, đi tới bí cảnh của Yêu tộc thật.

Không trong cảnh, cũng không trong giới.

Nó ở trên tầng cao nhất của đại điện.

Nhưng mà bởi vì người sáng tạo ra đại điện này dùng thủ đoạn phi phàm, trên vách tường tràn đầy Long Bích Văn mà chỉ có Tuyền Qua Thần Tượng mới có thể khắc được, cho nên đại điện này cũng không nhỏ hẹp mà ngược lại nó cực kỳ khổng lồ. Dọc theo cầu thang phù không đi thẳng lên, đi vạn bước mới tới điểm cuối.

Thời Phong đi ở trước nhất, nở nụ cười dương dương tự đắc, vừa đi vừa nói: "Long đại nhân, theo phụ thân ta nói, sau cánh cửa ở bậc cuối cùng của cầu thang này chính là nơi truyền thừa của Yêu tộc, cần có Yêu Hoàng Huyết Tinh đời trước mới mở ra được."

Thời Phong nhìn về phía Long Dã, như có chút chờ mong.

Long Dã cũng không có che giấu, lấy một viên tinh thể mày đỏ tím từ trong tàng giới ra, yêu khí thô bạo lập tức tràn ra.

"Ta biết ngay là Long đại nhân có nó." Thời Phong vui vẻ.

Long Dã không có nói tiếp, chỉ dò hỏi: "Mở như thế nào?"

Khi Yêu Hoàng để lại di ngôn thì đúng là có giao Yêu Hoàng Huyết Tinh cho hắn, nhưng lại không có nói cho hắn biết cách dùng nó. Thâm ý trong đó thì đại khái là cũng hi vọng Long Dã tự mình đi tiếp xúc với mấy đứa con trai của Yêu Hoàng trong Yêu tộc này.

Thời Phong cẩn thận đưa hai tay cầm lấy Yêu Hoàng Huyết Tinh, chậm rãi bước qua một bên nửa bước, ba bước hai quay đầu nói: "Chỉ cần dùng huyết mạch Yêu Hoàng của ta kích hoạt nó là đủ."

Thời Phong nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc khi Yêu Hoàng Huyết Tinh tiếp xúc với cửa thì bỗng nhiên có gợn sóng yêu khí xuất hiện.

Cánh cửa đột nhiên biến mất.

Phần cuối của cầu thang là một bãi cỏ vô ngần.

Thời Phong mở mắt ra, nói: "Long đại nhân, thứ ngươi muốn ở bên trong đó. Cơ hội để cho linh thể đột phá đến viên mãn."

Nói xong, Thời Phong cũng cực kỳ khát vọng nhìn vào trong đó.

Thời Phong không ngốc, sẽ không đi vào.

Một khi hắn đi vào thì cho dù hắn không có làm gì nhưng đoán chừng mấy người Long Dã cũng sẽ giết chết hắn không chút do dự.

Nếu đã ăn nhờ ở đậu thì lúc này Thời Phong cũng tự mình biết mình.

"Thủ ở chỗ này, đừng để cho bất cứ ai đi vào, sau khi chuyện thành công thì ngươi chính là một phần tử trong Long gia ta, là thân tín của Long Dã ta." Long Dã nói xong thì nhảy lên một cái, xông vào bãi cỏ vô ngần trước mắt.

Đám người Thiên Mộc theo sát phía sau.

Dọc theo bãi cỏ đi lên phía trước, mọi người đi chưa được mấy bước thì một cái ao xuất hiện trước mặt. Càng đi lên phía trước thì năng lượng đập vào mặt càng dày đặc, mạnh mẽ hơn bất kỳ mỏ bạch tinh mỏ đỉnh cấp nào mà bọn họ từng thấy.

Có lẽ khí tức của năng lượng do mười cái mỏ bạch tinh đỉnh cấp thả ra mới có thể dánh được với độ tinh khiết của năng lượng của ao thả ra ở khoảng cách ngoài trăm bước.

【VIP】 Cơ hội đột phá Địa Vô Cấm (2)

Chương 756: Cơ hội đột phá Địa Vô Cấm (2)

Lúc này, linh thể của tất cả mọi người cực kỳ sôi động, tựa như có mắt, tham lam nhìn cái ao trước mặt.

“Long huynh, ngươi phát tài rồi.” Đương nhiên linh thể của Thiên Mộc cũng không ngoại lệ.

Long Dã cười cười, hỏi: “Thiên Mộc, ngươi có biết chất lỏng màu trắng trong hồ là cái gì không?”

Thiên Mộc lắc đầu.

Nhưng mà Đại Yêu có răng nanh xanh đó lại lên tiếng.

“Đó là Yêu Tinh do yêu vật thực lực Địa Vô Cấm ngưng tụ thực lực cả đời lại mà thành, vậy mà đủ để lấp đầy một cái ao rộng mười trượng, chỗ này sợ là có năng lượng suốt đời của ít nhất năm mươi con Đại Yêu Địa Vô Cấm trở lên. Nhiều Đại Yêu như vậy cam nguyện để cho lực lượng suốt đời lắng đọng ở đây, nếu để cho tồn tại trên Địa Vô Cấm biết được thì sợ là bọn họ cũng điên cuồng.”

“Vị này là?” Long Dã nhìn về phía Thiên Mộc.

Thiên Mộc mỉm cười nói: “Trước đó vài ngày, thu phục một lão yêu, thực lực bình thường thôi, chỉ là sống lâu một chút.”

Dứt lời, Thiên Mộc tức giận nhìn về phía lão giả răng nanh xanh, nói: “Đây là chỗ để ngươi nói chuyện sao?”

Lão giả răng nanh xanh vội vàng cuối đầu xuống, lui về sau mấy bước.

Thiên Mộc quay người: “Đã khiến cho Long huynh chê cười, bình thường bỏ bê quản giáo.”

“Không sao, để cho hắn nói tiếp đi.” Long Dã quan sát tỉ mỉ lão giả răng nanh xanh thêm vài lần, thấy khí tức mà đối

phương thả ra còn không bằng nửa bước Địa Vô Cấm thì vẻ ngờ vực trong lòng cũng không sót lại chút gì.

Có lẽ trước đây hắn từng gặp được thứ trong hồ này.

Thiên Mộc nói với lão giả răng nanh xanh: "Nói hết những gì ngươi biết ra. Biết gì nói nấy, hiểu chưa?"

Lão giả răng nanh xanh gật gật đầu, nói: "Hai vị đại nhân, mặc dù không biết một ao Yêu Tinh này có thể giúp cho linh thể đột phá cảnh giới viên mãn hay không, nhưng ta dám khẳng định, một ao Yêu Tinh này, chỉ cần hoàn toàn hấp thu nó thì đủ để làm ra một cường giả Địa Vô Cấm cực kỳ mạnh mẽ. Cho dù chỉ hấp thu hết một phần mười thì cũng đủ để cho hai vị đại nhân thành công đạt tới thực lực Địa Vô Cấm."

Long Dã hỏi: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Xác định." Lão giả răng nanh xanh gật gật đầu: "Chỉ một phần mười đó thì cũng đủ để so sánh với vài cái mỏ bạch tinh cực phẩm."

"Long huynh, theo ta thì không bằng dùng số Yêu Tinh này ngưng tụ ra mạch môn thứ tư trước đã, sau khi ngưng tụ mạch môn thì dùng số Yêu Tinh còn lại cho linh thể." Thiên Mộc bắt đầu nghĩ cách dùng cho Long Dã: "Chín thành còn lại, nếu như còn không thể giúp cho linh thể đi đến cảnh giới cao hơn thì nhiều một ít hoặc ít một ít cũng không có gì khác nhau đúng không?"

"Người nói như vậy cũng không phải là không có lý."

Long Dã dứt lời thì đi tới chỗ Yêu Tinh Trì, càng ngày càng gần thì ý nghĩ nhảy vào cũng càng ngày càng nặng.

Cơ hội đột phá Địa Vô Cấm.

Cơ hội đột phá linh thể.

Cả hai đều đang bày ở trước mắt!

Nhưng mà người đi trước thì rõ ràng, người đi sau thì vẫn mờ mịt. Trước khi chết thì Yêu Hoàng đó cũng chỉ nói cho hắn biết, trong bí cảnh của Yêu tộc có cơ hội để cho linh thể vượt

qua viên mãn, chuyện có liên quan đến linh thể thì nửa chữ cũng không nói.

"Long huynh, ngươi vào trong hồ ngưng tụ ra mạch môn thứ tư trước, ta ở chung quanh bảo hộ ngươi. Đợi người mở ra Cuồng Chấn Mạch Môn thì ngươi bảo hộ ra, hai chúng ta cùng nhau đạt đến Địa Vô Cấm thì chẳng phải là tốt lắm sao!" Thiên Mộc thấy Long Dã đứng bên cạnh Yêu Tinh Trì thì cũng đi qua.

Thiên Mộc hết sức hưng phấn, Long Dã sao lại không hưng phấn cho được, nhưng mà Long Dã vẫn cưỡng chế làm cho mình tỉnh táo lại: "Số lượng Yêu Tinh như thế này, có muốn đem đi cũng không có thứ gì chứa. Ta thử đột phá linh thể trước xem sao."

Thiên Mộc nói: "Nếu Long huynh kiên trì như vậy thì ta cũng không có gì để nói. Ta đi trong coi cửa vào cho ngươi là được!"

"Thiên Mộc huynh đệ, cảm ơn." Long Dã bỏ quần áo trên người xuống.

Thiên Mộc quay người bắt đầu đi tới cửa vào, chậm rãi đi, khóe miệng cũng chầm chậm nhếch lên.

Mắt thấy Long Dã muốn vươn mình đi vào Yêu Tinh Trì thì một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên vang lên phía sau bọn họ.

Động tác đi vào hồ của Long Dã cũng hơi ngừng.

Ầm!

Kèm theo tiếng nổ này, sóng khí do hai cái nửa bước Địa Vô Cấm đụng vào nhau trào ra, sau một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Mặc dù phá hư cực kỳ ít, thậm chí không bằng lực phá hoại khi Trấn Nhạc Cảnh đánh nhau nhưng mà mọi người lại cảm nhận được là có hai cái nửa bước Địa Vô Cấm đang giao thủ. Sau một lần giao phong thì không có động tác gì lớn nửa, chỉ có hai giọng nói vang lên.

"Tiểu tử, ngươi khẳng định ngươi muốn cản đường ta?"

“Hôm nay ngươi muốn đi vào thì phải hỏi xem nắm đấm của bổn vương có đồng ý hay không?”

Người đó là ai, Long Dã và Thiên Mộc nghe một cái là nhận ra ngay.

Đó là Hà Niên.

Người còn lại chính là tam vương của Yêu tộc đang thủ bên ngoài, Thời Phong.

“Cái tên này!” Nụ cười nơi khóe miệng Thiên Mộc biến mất không còn sót lại chút gì, vừa nghe được tiếng của Hà Niên thì một cơn giận ập tới.

Nếu Hà Niên tới chậm thêm một hồi thì kế hoạch của đã thành công.

Nhưng tên khốn kiếp Hà Niên này lại nhảy ra gây rối đúng vào lúc này.

lúc này, Thiên Mộc nói với Long Dã: “Xem ra ngươi chỉ có thể giải quyết Hà Niên trước, nếu không thì chắc chắn sẽ không thể yên ổn được.”

“Ừm.” Long Dã gật gật đầu.

Hà Niên đã bị thương thì hắn cũng không coi ra cái thá gì.

Hôm nay Hà Niên dám đến thì hắn dám giết!

“Tên đáng chết, rất biết cách làm hỏng chuyện tốt của người khác.” Thiên Mộc thấp giọng giận chửi một câu, lui về phía sau mấy bước, ý như muốn lui ra khỏi chiến trường.

Long Dã cũng không để ý, dù sao Thiên Mộc thuộc về thế lực trung lập, Thiên Mộc không thể vì bất cứ một phương nào mà đi đối phó một phương khác. Có lẽ không phải là Thiên Mộc không thể làm mà là Thiên Mộc không dám làm như thế.

【VIP】 Đúng là ta tới để tìm chết

Chương 757: Đúng là ta tới để tìm chết

Long Dã thu tầm mắt lại, mặc quần áo lại, cũng mở mạch môn ra.

Ầm!

Tiếng chấn mạch vang lên.

“Để cho hắn đi vào!” Long Dã nói với Thời Phong đang ở bên ngoài.

Thời Phong nghe xong thì có chút không cam lòng ngừng động tác lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hà Niên, chậm rãi lui về sau. Hà Niên hừ lạnh một tiếng, đám người mà hắn dẫn theo cũng theo sát. Thực lực kém xa người của hai phe đang đứng trên dưới sườn núi nhỏ.

Hà Niên từ trên cao nhìn xuống, sau lưng cũng chỉ có chút cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh, lại thêm trên người có thương, thực lực chỉ bằng một nửa so với bình thường. So với bên phe Long Dã, ba vị nửa bước Địa Vô Cấm toàn thịnh cộng thêm một số Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Hà Niên cảm thấy như là mình đang tới để chịu chết.

Long Dã ngẩng đầu lên hỏi: “Hà Niên, ngươi đến tìm cái chết hả?”

Theo hắn phán đoán, cho dù Hạo Hãn Thành còn thiên tài địa bảo cho hắn mua, Bách Tông Liên Minh cũng chịu ra tay giúp, trong thời gian ngắn như vậy thì thương thế của Hà Niên nhiều lắm cũng chỉ khôi phục được phân nửa thôi, thậm chí còn có thể thấp hơn.

“Không kém bao nhiêu đâu, ngược lại hôm nay ngươi không chết thì chính là Hà Niên ta chết.” Hà Niên thẳng thắn nói.

Long Dã giận dữ, nói: “Khiến người ta tức chết đi được, ngươi muốn chết không thể chọn một thời gian khác sao?”

“Kết mạch trận!”

Hà Niên gầm thét một tiếng.

Lúc này, mấy chục người sau lưng mở mạch môn ra, tiếng vang trong trẻo đồng loạt vang lên.

Hà Niên quay người lại, gia nhập vào đoạn trước nhất của mạch trận, có mạch môn của hắn gia nhập vào trong mạch trận, mấy chục người như bị một sợi mạch khí màu lam như có như không dính liền lại với nhau, cũng theo động tác của Hà Niên, một cái mạch môn khổng lồ hóa thành tấm chắn xuất hiện trước mặt của mọi người.

Mạch trận thành, Hà Niên giễu cợt: “Dùng thân thể tàn tật của ta làm trận nhãn chủ, Long Dã, ngươi có dám tới thử một lần hay không?”

“Đại nhân, ta tới!” Thời Phong xung phong muốn lên.

Long Dã ngăn hắn lại, nói: “Mạch trận vừa mở, bây giờ lực lượng mà hắn thả ra không kém gì lúc mạnh nhất. Mặc dù không cầm cự được bao lâu nhưng vẫn không phải là ngươi có thể đối phó được.”

Nếu là quân cờ bình thường, muốn đi chịu chết thì hắn sẽ không ngăn cản, Long Dã còn muốn mượn tay Thời Phong khống chế Yêu tộc.

“Cho nên, hôm nay ngươi không chết, chính là ta chết.” Khi Long Dã vừa đi lên một bước thì Hà Niên đã móc cự chùy của hắn ra, đồng thời cũng lấy ra Tuyền Qua Đồ và sử dụng yêu thể của mình.

Vừa mới ra tay thì đã dùng toàn lực!

“Muốn liều mạng thật?”

Long Dã không có tiếp tục mạo hiểm đi tới mà là triệu tập người sau lưng mình tới, nhanh chóng kết thành mạch trận.

Dùng mạch trận để đối kháng với mạch trận!

Đơn đả độc đấu, Long Dã cũng không dám khinh thường.

"Chấn Thiên Hám Địa!" Khi người của Long Dã vừa tập kết xong thì Hà Niên đã dẫn theo mạch trận đánh tới, vừa ra tay thì đã dùng bí thuật Địa cấp.

Ầm!

Một chùy đánh xuống đất, thiên địa biến sắc.

Chùy mang theo khí thế rộng rãi đập xuống đất một cái, một áp lực vô hình từ trên trời giáng xuống, đánh lên mạch trận của Long Dã.

Có mấy tên cường giả Trấn Nhạc kết thành mạch trận vừa chạm vào lực lượng này thì lập tức bị ép cong chân, suýt chút nữa là quỳ xuống đất.

Long Dã thấy thế thì cũng không tiến hành theo trình tự nữa, mở Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ ra, đồng thời khi mạch môn nổ vang, hắn cũng mở Sát Ý Vô Song ra.

"Sát Ý Vô Song. Đệ Nhất Nộ Cảnh!"

Sát ý màu đỏ như máu, khí thế hung hăng sôi trào trong mạch trận, được nó tăng phúc, Long Dã đánh ra một quyền, hóa thành một cái biển máu nhào về phía phe Hà Niên, như là ngày tận thế tới. Thời Phong tuy là nửa bước Địa Vô Cấm nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể trốn ra xa.

Đến bây giờ Thời Phong mới hiểu được lúc ấy tại sao Long Dã lại cản hắn, chỉ với lực lượng của một chùy mà Hà Niên mới đánh ra lúc nãy, hắn cảm thấy nếu mình đi đỡ nó thì chắc chắn không thể đỡ được. Dù không chết thì cũng bị thương.

Như vậy cũng chứng tỏ được Long Dã rất mạnh. Mạch thuật mà hắn không đỡ nổi nhưng Long Dã lại có thể đỡ được, đồng thời còn phản kích.

Lúc này, sau khi Long Dã đánh ra một quyền phản kích, Hà Niên dùng mạch trận ngưng tụ thành hộ thuẫn đón đỡ, huyết hải nện lên trên cái hộ thuẫn đó, mặc dù đánh cho mạch trận có chút chập chờn nhưng cũng không có đả thương tới căn bản. Thế công vừa mới hòa hoãn một chút thì Hà Niên đánh ra chùy thứ hai.

Lúc này, Long Dã cũng đánh ra mạch thuật mạnh hơn: “Sát Ý Vô Song. Đệ Nhị Nộ Cảnh!”

Oanh!

Một chùy của Hà Niên hạ xuống, mặt đất nổ tung, dùng mạch trận làm trung tâm, bắt đầu lan tràn ra ngoài, cho dù cách xa ngàn mét cũng có thể cảm nhận được chấn động. Chùy thứ hai này hạ xuống, áp lực lớn hơn chùy thứ nhất nhiều, hộ thuẫn do mạch trận của Long Dã ngưng tụ ra bị nện vỡ trong nháy mắt.

Nhưng mà công kích của Long Dã cũng đã tới trước mạch trận của Hà Niên.

Sau khi mở ra Sát Ý Vô Song. Đệ Nhị Nộ Cảnh, công kích của Long Dã không chỉ mạnh hơn mà còn có năng lực đặc thù. Khi cự phủ lớn trăm trượng do mạch khí ngưng tụ ra bổ lên trên mạch trận của Hà Niên thì dưới đất cũng có một đống đá nhô lên, tiến hành phá hư phòng ngự của mạch trận.

Lần này, bên phe Hà Niên có mấy người ngã xuống trước, bị lực lượng mà Huyết Phủ thả ra khi hạ xuống chấn chết.

Mặc dù mạch trận có lực phòng ngự mạnh mẽ, đồng thời có thể phóng ra lực lượng mạnh mẽ, nhưng nó lại không thể hóa giải bao nhiêu lực lượng đánh xuống.

Người trong mạch trận vẫn phải gánh chịu một phần.

Long Dã đã tính trước được Hà Niên không cầm cự được quá lâu, hắn không ngừng dùng mạch trận ngưng tụ ra Huyết Phủ bổ vào mạch trận của Hà Niên, không quan tâm đến hao tổn.

Mà Hà Niên thì ôm suy nghĩ chỉ có Long Dã chết hoặc là hắn chết, cho nên cự chùy cũng không ngừng nện xuống. Nhưng mà các thành viên kết thành mạch trận bên phía Long Dã đều có thực lực không tệ, mặc dù phòng ngự của mạch trận bị phá, không thể tiếp tục ngưng tụ lại nhưng không có một người nào ngã xuống.

【VIP】 Đúng là ta tới để tìm chết (2)

Chương 758: Đúng là ta tới để tìm chết (2)

“Hà Niên, ta không hiểu, tại sao người nhất định phải đi chịu chết?” Long Dã gấp, trợn mắt nhìn chằm chằm Hà Niên.

“Không cần nói nhiều!” Hà Niên dùng cặp mắt tràn đầy tơ máu nhìn lại Long Dã, dáng vẻ vẫn là thấy chết không sờn.

Long Dã nói: “Với trạng thái thân thể của ngươi, người không chống đỡ được cho đến khi ta phóng ra Đệ Tam Nộ Cảnh.”

“Ngươi đỡ được một chùy này của ta rồi hẳn nói.” Hà Niên hấp thu lực lượng trong mạch trận, cự chùy trong tay ngưng tụ ra lực vạn quân, muốn ném xuống. Nhưng mà cự chùy chưa kịp rơi xuống đất thì thế công của Long Dã đã khiến cho mạch trận của Hà Niên tan rã.

Một cái Huyết Phủ rơi xuống đất, mười mấy người không chịu đựng nổi, mạch môn đều đóng lại.

Hà Niên vừa mới giơ cự chùy lên cao thì đã bị Huyết Phủ mà Long Dã đánh ra bổ trúng.

Oanh!

Kèm theo tiếng nổ khi Huyết Phủ rơi xuống đất, cự chùy của Hà Niên quay tròn, bay ra xa.

Màu máu tản đi, trong một cái khe lớn, Hà Niên quần áo rách bươm, nằm trong đó, ánh mắt vẫn rất kiên quyết.

“Ta biết ngay!”

Hà Niên nỉ non một câu, cố gắng chống người đứng dậy.

Hắn biết mình sẽ thua, cũng chắc chắn mình sẽ chết khi tới đây.

Nhưng hắn vẫn tới!

Bởi vì hắn không được chọn.

Ý chí của Hà Phủ, hắn không thể kháng lại được.

…

Thiên Mộc nhìn cái khe khiến người nhìn thấy mà giật mình ở xa xa đó, nhịn không được mà thở dài.

Vừa rồi hắn có chút phẫn nộ, nhưng bây giờ, hắn đột nhiên có chút tiếc hận.

Bởi vì suy nghĩ kỹ lại thì Hà Niên này ngoại trừ tính cách xung động thì hầu như là không có chỗ nào xấu.

"Hà Niên này là một người thừa kế không sai." Đúng lúc này, lão giả răng nanh xanh đứng bên cạnh đột nhiên nói.

Thiên Mộc cũng gật gật đầu, trong mắt có chút tán thưởng: "Đúng là không tệ, nếu có thể thu phục thì hẳn sẽ là một giúp đỡ lớn cho ta."

"Muốn cứu hắn?"

"Có lẽ…"

…

Long Dã đã tán mạch trận đi, trong chớp mắt đi tới trên đỉnh đầu Hà Niên, dùng tư thái cao cao tại thượng nhìn Hà Niên.

"Hà Niên, hôm đó người đả thương muội muội ta, còn suýt chút nữa là hại chết ta, ngươi muốn tự vẫn hay là để ta giúp ngươi!"

Hà Niên cười ha hả: "Ta hại chết ngươi?"

Giao đấu hai lần, hai lần đều là hắn thất bại, Long Dã còn nói mình hại hắn, thật thú vị!

Nhưng mà chuyện đã đến nước này, Long Dã muốn nói như thế nào thì nói như thế đó đi.

Tất cả đều phải kết thúc.

"Ta cũng lười giải thích với ngươi, ngươi tự động thủ đi." Long Dã vốn định một đao chém Hà Niên, nhưng mà nhớ lại nhiều lần tranh đấu với Hà Niên trong những năm này, hắn

quyết định để cho Hà Niên tự kết liễu, xem như giữ lại cho hắn chút tự tôn cuối cùng.

Hà Niên đưa tay phải lên chụp lấy đao mà Long Dã vứt xuống, nhìn kĩ vài lần, đột nhiên hỏi: “Trong cái hồ đó là thứ gì?”

Long Dã hơi không kiên nhẫn nhìn về phía Hà Niên, lúc này, mạch khí trong tay đã ngưng tụ lại thành đao.

Nhưng đúng vào lúc này, Hà Niên vốn đang hấp hối thì đột nhiên động.

Tốc độ giống như quỷ mị.

Đối với một Hà Niên đã nỏ mạnh hết đà thì tốc độ di chuyển này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

lúc này, Long Dã quay đầu lại, chỉ thấy Hà Niên giống như đang cưỡi gió vọt về phía Yêu Tinh Trì.

Những nơi mà hắn đi qua đều tràn ngập một loại mùi vị khiến cho người ta kinh hãi —— Hà Niên đang thiêu đốt linh thể và mạch môn của mình!

“Nguy rồi!”

Lúc này, Long Dã mới nhận ra là Hà Niên đang muốn đồng quy vu tận với Yêu Tinh Trì.

Mới nãy, khi chiến đấu bắt đầu thì người bên phe Thiên Mộc rút đi nhưng vẫn luôn che chở một ao Yêu Tinh đó, Hà Niên cũng nhận ra độ quý giá của nó.

“Muốn chết!” Long Dã giận dữ, lập tức quay người đuổi theo.

Nhưng mà một người đã thấy chết không sờn thì tốc độ mà hắn bùng nổ ra đã vượt qua tốc độ cao nhất của Long Dã.

Muốn đuổi kịp, đã là chuyện không thể nào.

Khi còn cách ao gần trong gang tấc, Hà Niên bỗng nhiên quay đầu lại, cười một tiếng: “Nhiệm vụ của ta chính là để cho ngươi không lấy được gì cả.”

Sau khi cười, Hà Niên nhắm mắt lại.

Thế giới này, tạm biệt.

Tạm biệt, Hà Phủ khốn nạn.

“Hèn mạt!”

Long Dã cực kỳ phẫn nộ rống lên, hắn cũng không dám đuổi theo nữa, Hà Niên tự bạo mạch môn, nếu như hắn tới quá gần thì hắn cũng chết chắc.

Không có.

Mất hết.

Sự cố gắng trong mấy tháng nay của hắn bị phá hủy chỉ trong nháy mắt.

Cái tên Hà Niên này bị bệnh tâm thần hả? Cho dù không còn mạng cũng muốn khiến cho mình khó chịu.

Đây là cơ hội ngưng tụ ra mạch môn thứ tư, đột phá linh thể viên mãn.

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên bên tai Hà Niên.

“Hà Niên, ngươi cần gì phải làm như vậy.”

Nói xong, không biết tại sao bầu trời đột nhiên tối lại.

Rõ ràng nơi này không có mặt trời thì làm sao có đêm tối được?

Long Dã chỉ thấy trong bóng tối, một người đột nhiên xuất hiện trước người Hà Niên, giống như vượt qua thiên địa mà tới. Hắn đưa một tay nắm lấy bả vai Hà Niên, tay còn lại đè mạch môn đang thiêu đốt của Hà Niên lại.

“Phong!”

Ầm!

Một tiếng vang lanh lảnh vang lên, cái mạch môn thứ ba của Hà Niên bị phong lại, chui vào ngực biến mất không thấy gì nữa.

Mạch môn thứ hai, thứ nhất cũng lần lượt bị phong bế.

Cảnh tượng này khiến cho Long Dã nhìn mà cực kỳ kinh hãi, cùng cảnh là có thể phong bế mạch môn, thủ đoạn của đối phương quá kinh khủng?

Người này hắn cũng biết, chính là Thiên Mộc của Long Dương Vương.

Nhưng mà lúc này Thiên Mộc đứng ở trong bóng tối, nụ cười ôn hoà trên mặt đã không con nữa, giống như nó chưa từng tồn tại. Thay vào đó là lạnh lùng, lực lượng như bóng tối xuất hiện xung quanh vậy.

"Thiên Mộc, làm rất tốt!" Long Dã tán dương một câu, không cần biết Thiên Mộc đã trở nên như thế nào, ít nhất hắn đã cản được, không để cho Yêu Tinh Trì bị hủy diệt.

Thiên Mộc lại không thèm để ý tới Long Dã, lạnh như băng nhìn Hà Niên, nói: "Hà Niên, không cảm ơn ta đã cứu được ngươi một mạng sao?"

【VIP】 Người ác nhất là người luôn tươi cười

Chương 759: Người ác nhất là người luôn tươi cười

Hà Niên bị phong bế mạch môn, bị xách lên như một con gà con. Hà Niên cười thảm một tiếng, phun một ngụm máu sắp tràn ra khóe miệng, nói: "Rốt cuộc ngươi vẫn không nhịn được mà giúp Long gia, nếu Hà Phủ biết, nếu Long Dương Vương biết…"

Thiên Mộc ngắt lời Hà Niên, nói: "Không, ta giúp ngươi."

"Buồn cười!" Hà Niên hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi có biết, Long Dã đắc thủ thì kết quả của ta là cái gì không? Cái ao này không hủy, ta sống còn không bằng chết."

"Nói ngươi cũng không chịu hiểu, được rồi, ta đổi một thân phận khác nói với ngươi đi. Già Thiên Lâu, thế nào?" Biểu cảm của Thiên Mộc bỗng nhiên trở nên dữ tợn.

Hà Niên, Long Dã lần lượt ngơ ngẩn.

Già Thiên Lâu, cái tên này chính là cấm kỵ ở Triều Thiên Hạp.

Rất nhiều người không thích nói tới nó, bởi vì nó đại biểu cho tà ác.

Đồng thời, nó còn đại biểu cho không có điểm mấu chốt, không có nguyên tắc, thậm chí không có tình cảm.

Trong sa trường, trong địch nhân, đa số đều là người của Già Thiên Lâu, không ai muốn chiến đấu cho bọn họ, bao gồm cả cường giả Địa Vô Cấm.

"Ngươi là người của Già Thiên Lâu!" Long Dã giật mình, nhớ tới lúc nãy mình lại tin tưởng Thiên Mộc, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

"Không sai, Già Thiên Lâu, một tay che trời." Thiên Mộc lại nhìn về phía Hà Niên, nhìn chằm chằm vào hai mắt của Hà

Niên: "Đi theo ta, thế nào? Vì tự do của ngươi, vì cuộc sống của ngươi mà phấn đấu một lần. Không giống như bây giờ, Hà Phủ xem người như một quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào. Đám người Hà Phủ đó chỉ muốn đạt được mục đích của bọn họ, không cần biết ngươi nghĩ như thế nào, cũng không cần biết ngươi đã làm gì, thậm chí ngay cả sinh mệnh của ngươi cũng không quan trọng."

"Ta…"

Hà Niên trầm mặc.

Đúng vậy, hắn từng không cam lòng.

Nhưng cuối cùng vẫn khuất phục dưới vận mệnh, chọn đi lên con đường chết mà Hà Phủ bày ra cho hắn.

Người mà mình vẫn luôn trung thành cũng không quan trọng tới tính mạng của mình, không quan tâm mình đã làm những gì, vậy thì lòng trung thành của hắn còn có ý nghĩa gì chứ?

Có vẻ như là Thiên Mộc biết được suy nghĩ trong lòng Hà Niên, vội nói: "Một ao Yêu Tinh này có thể trợ ngươi và ta mở ra mạch môn thứ tư. Đi theo ta, ta giúp ngươi mở ra mạch môn thứ tư, như thế nào?"

"Hà Niên, Già Thiên Lâu là đại địch của ngươi và ta, có không ít bằng hữu của người và ta đều chết trong tay Già Thiên Lâu, hắn đang gạt ngươi, tuyệt đối không được tin hắn, ngươi phải tỉnh táo một chút cho ta!" Lúc này, Long Dã phóng tới chỗ Thiên Mộc.

Ầm!

Sát Ý Vô Song. Đệ Nhị Nộ Cảnh, mở!

Màu đỏ như máu tràn ngập ra, Long Dã ngưng ra cự phủ, nhảy lên một cái, từ trên trời giáng xuống.

Thiên Mộc ném Hà Niên cho người đứng phía sau, bỗng nhiên dung nhập vào trong bóng tối, khi xuất hiện lại thì đã ở trên bầu trời, trên đỉnh đầu của Long Dã.

"Ám Dạ Già Thiên!"

Đây cũng không phải là lần đầu Long Dã gặp được mạch thuật lưu phái Già Thiên Lâu, lúc này Huyết Phủ hóa thuẫn, quay người đỡ lấy một đao mà Thiên Mộc chém xuống.

Oanh!

Một đòn, Long Dã bị nện xuống đất, nhưng may mà có hộ thuẫn đón đỡ cho nên cũng không có bị thương gì.

"Long Dã, nếu ta đã bại lộ, không bằng ta cũng cho ngươi một cơ hội chứ? Gia nhập vào Già Thiên Lâu."

Thiên Mộc chậm rãi từ không trung rơi xuống đất, trường đao trong tay phóng ra khói đen nồng đậm, thoạt nhìn cực kỳ tà ác.

"Khó trách các ngươi lại thích ẩn nấp trong bóng tối, hóa ra là do các ngươi thích nằm mơ giữa ban ngày!" Dứt lời, Long Dã lại vọt tới Thiên Mộc.

Liên tục mười mấy chiêu, cho dù Long Dã đánh như thế nào thì Thiên Mộc đều dùng mạch thuật lưu phái Ám Dạ Già Thiên của Già Thiên Lâu đánh cho Long Dã bị thương. Những kinh nghiệm khi đối kháng với cường giả của Già Thiên Lâu trước đây hoàn toàn không dùng được.

Bởi vì tần suất Thiên Mộc xuyên qua bóng tối quá cao, một hai chiêu đánh xuống thì sẽ xuyên qua một lần, mỗi một lần đều phát động công kích không thể tưởng tượng được.

Ngày xưa, những cường giả của Già Thiên Lâu mà hắn gặp được ở sa trường đều hoàn toàn không làm được như thế này.

Một nén nhang sau, Long Dã đã đứng thở hổn hển, ánh mắt ngưng trọng nhìn Thiên Mộc, giống như là ánh mắt nhìn Thôn Phệ Thú hôm đó. Dĩ nhiên, đã trải qua Thôn Phệ Thú tẩy lễ, Thiên Mộc có mạnh như thế nào đi nữa thì cũng không đến mức hắn phải lùi bước.

Thiên Mộc đứng trong bóng tối, cười khặc khặc không ngừng, nói: "Ám Dạ Già Thiên của ta đã vượt qua viên mãn từ lâu, đã diễn sinh ra bí thuật. Không bằng ngươi dùng luôn Đệ Tam Nộ Cảnh, thử với bí thuật của ta một cái xem sao?"

"Ông đây thỏa mãn ngươi!"

Long Dã gầm một tiếng.

Sát Ý Vô Song. Đệ Tam Nộ Cảnh, mở!

Long Dã lại hóa thành sát thần, tuy không có Huyết Phủ trong tay nhưng mà Huyết Phủ do mạch khí ngưng tụ ra vẫn khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Cái vòng trong đỏ như máu ở chuôi Huyết Phủ rung động theo quy luật, giống như lần chiến đấu với Thôn Phệ Thú trước đó.

Lấy Long Dã làm trung tâm, mặt đất bắt đầu rung động, như là gợn sóng khuếch tán ra ngoài, kéo dài cho đến hơn năm mươi mét.

"Đến, để ta xem thử bí thuật của ngươi!" Long Dã vung Huyết Phủ lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thiên Mộc.

Thiên Mộc cười hắc hắc, thân thể trốn vào trong đêm tối. Long Dã quyết định thật nhanh, đánh một búa xuống mặt đất quanh người mình, lấy Long Dã làm trung tâm, một rừng cột đá lập tức vọt lên, sau đó nổ tung.

"Muốn tời gần ta, ngươi chỉ có thể tới từ trên không!"

Bởi vì có hiệu quả của Đệ Tam Nộ Cảnh, Long Dã hoàn toàn không cần e ngại xung quanh, những cột đá đó nổ tung, hôm đó ngay cả Thôn Phệ Thú đánh không chết đều không chịu được chứ đừng nói chi cái tên linh thể không mạnh của Già Thiên Lâu này.

Trong chốc lát, một đạo hắc mang xẹt qua bầu trời đêm.

Nó giống như từ trên trời giáng xuống, dùng thế lôi đình đâm thẳng về phía Long Dã.

Long Dã đưa Huyết Phủ trong tay lên đỡ!

"Ám Dạ Thập Liên!"

【VIP】 Người ác nhất là người luôn tươi cười (2)

Chương 760: Người ác nhất là người luôn tươi cười (2)

Giọng nói lạnh lùng của Thiên Mộc vọng ra trong đêm tối, khiến cho Long Dã đột nhiên cảm thấy vô cùng lo sợ.

Khi Huyết Phủ đỡ lấy đòn thứ nhất của Thiên Mộc thì Long Dã cũng biết được, cảm giác hoảng sợ của hắn đến từ đâu.

Huyết Phủ vừa mới chạm đến ánh đen đó thì lập tức tan rã, mặc dù ánh đen đó cũng biến mất không thấy gì nữa nhưng mà đây mới là lần thứ nhất.

"Nếu Huyết Phủ của ta còn!"

Lúc này, Long Dã ngưng tụ mạch khí hộ thuẫn với Trấn Nhạc hộ giáp.

Trong chớp mắt, đòn thứ hai đến.

Ánh đen lướt qua sau lưng Long Dã, đánh cho mạch khí hộ thuẫn thủng một lỗ lớn.

Đòn thứ ba.

Đòn thứ tư.

Đòn thứ năm.

…

Trong một hơi, ánh đen đã hoàn thành mười lần liên kích.

Đòn thứ ba thì mạch khí hộ thuẫn đã bị đánh tan hoàn toàn, Trấn Nhạc hộ giáp thì bị kích thứ năm đánh cho tan rã.

Năm lần công kích còn lại, Long Dã toàn dựa vào linh thể của mình mà đỡ.

Mặc dù gây ra tổn thương lớn bằng một lần thôn phệ của Thôn Phệ Thú, nhưng mà lúc này linh thể của Long Dã đã bị

thương nghiêm trọng, máu tươi từ góc áo, khuỷu tay, gót chân, cái cằm chảy xuống.

"Há, vậy mà không chết."

Thiên Mộc từ trong đêm tối hiện ra, có chút kinh ngạc.

"Ám Dạ Tập Liên cứt chó, thật kém cỏi." Long Dã gắng nở nụ cười, sau đó xé quần áo trên người xuống.

Máu tươi đã nhuộm đỏ thân thể Long Dã.

Thiên Mộc cười hỏi: "Ta còn có thể phóng thích Ám Dạ Thập Liên một lần nữa, không biết ngươi có thể chống đỡ được hay không."

"Chờ một chút, ta có một câu hỏi!"

"Ừm?"

Thiên Mộc dừng động tác lại.

Long Dã hỏi: "Nếu ngươi là người của Già Thiên Lâu, có phải là khi ta chuẩn bị vào Yêu Tinh Trì thì ngươi đã định hạ sát thủ?"

"Sao người lại cảm thấy mình quan trọng như vậy… nếu không phải vì Hà Niên thì sao ta lại bại lộ thân phận của mình. Còn vào Yêu Tinh Trì đó, thật ra thì không cần ta giết ngươi, ngươi cũng sẽ chết trong đó. Ngươi nghĩ là Yêu Tinh có thể dễ dàng hấp thu như vậy sao. Không chỉ không hấp thu được Yêu Tinh, ngươi còn sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho Yêu Tinh Trì. Ngươi chết, ta thuận lý thành chương nhận lấy Yêu Tinh Trì, không đắc tội Long gia, cũng không đắc tội Hà Phủ."

Thiên Mộc cho là Long Dã đã là một kẻ hấp hối sắp chết, cho nên hắn cũng không vội ra tay giết chết hắn.

Hắn rất hưởng thụ quá trình này.

Đồng thời hắn cũng đang hưởng thụ kết quả.

Không có gì dễ chịu bằng khiến cho người sắp chết không cam lòng khi biết được sự thật.

"Đó là yêu, ngươi cho rằng trước kia chết nó sẽ nói hết mọi thứ cho ngươi biết sao?" Thiên Mộc khẽ cười chế giễu.

“Ha ha… tới đi!” Long Dã cười to hai tiếng, mạch môn chợt chấn động, giống y như Hà Niên lúc này, dáng vẻ thấy chết không sờn.

Thời Phong thấy thế thì đứng ngồi không yên, Long Dã là núi dựa của hắn.

Thời Phong hắn mặc dù tàn nhẫn nhưng cũng không đến mức đầu nhập vào hai người khác nhau trong một thời gian ngắn.

Hắn không phải tiện nhân!

“Đại nhân, ta tới giúp ngươi!”

Lúc này, Thời Phong hóa ra yêu thể, hóa thân thành Ngũ Vĩ Hồ đánh tới Thiên Mộc.

Đúng lúc này, một tiếng rống to từ chỗ gần đó vọng lại!

“Thời Phong!”

Một tiếng gầm giận dữ kèm theo gió lốc gào thét vọt tới.

Lối vào, Lục Dực Kim Cương Chuẩn chở đại vương Lê Quan xông vào bí cảnh.

Thời Phong nhìn thấy cảnh này thì trong lòng hoảng hốt, bởi vì chỉ dựa vào Long Dã thì hoàn toàn không đánh lại đối thủ, nhưng lúc này đại ca Lê Quan của mình lại tới. Hắn đến, đại biểu cho toàn bộ Yêu tộc của Hồ Yêu Hoàng đều đang nhìn vào chỗ này.

“Thời Phong, hôm nay chắc chắn bổn vương sẽ giết ngươi!”

Lê Quan không nói hai lời, hóa thân thành Cửu Đầu Xà nhào về phía Thời Phong.

Theo Lê Quan, chính là Thời Phong đưa nhân tộc vào trong đó. Thời Phong không chỉ muốn diệt trừ huynh đệ mình mà còn phản bội Yêu tộc. Những nhân tộc này thì có thể giao cho những Yêu tộc khác nhưng Thời Phong thì hắn phải diệt trừ trước.

Thấy Lê Quan vọt thẳng về phía mình, Thời Phong rất muốn chửi thề.

Nhưng lúc nãy không phải lúc mắng chửi, chỉ có thể đón lấy: "Đại nhân, ngươi cẩn thận, chờ ta giải quyết nó thì sẽ đến giúp ngươi."

…

Bên ngoài đại điện.

Hoài Không đang thủ ở bên ngoài, chờ đại quân Yêu tộc đến.

Bỗng nhiên, trên bầu trời, một tia chớp màu đen càng ngày càng gần.

Lúc này, Hoài Không đưa mắt nhìn lên, thấy được người đến thì ngẩn ra.

"Ôn tông chủ?"

Hoài Không có chút hoài nghi có phải là mình nhìn lầm hay không.

Tại sao Ôn tông chủ của Bất Hủ Tông lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, Đại Yêu đang chở Ôn Bình hắn cũng biết, chính là thủ hạ đại tướng của tam vương Thời Phong, Hắc Khê. Chính là yêu này truy sát tứ vương Anh Chiêu. Tin tức do Anh Chiêu truyền về không chỉ một lần nhắc tới Hắc Khê, nhưng không phải hắn đã bị cường giả của Bất Hủ Tông chém giết sao?

Sao lại không chết?

Chẳng lẽ hôm nay, biến cố ở Yêu Tổ Nhai còn có liên quan tới Ôn tông chủ?

Nghĩ vậy, trong lòng Hoài Không không khỏi cảnh giác.

Mà khi Ôn Bình nhìn thấy Hoài Không thì ôm tâm tình gặp lại bằng hữu cũ, kêu Hắc Khê đáp xuống đất.

"Hoài Không, đã lâu không gặp."

Hoài Không biết Ôn tông chủ bây giờ đã không phải là Ôn Bình ngày xưa, cho nên thái độ thay đổi một chút, không nói

chuyện vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề luôn: “Ôn tông chủ, ngài đến nơi truyền thừa của Yêu tộc là muốn làm gì?”

“Bàn một ít chuyện, tình huống bây giờ như thế nào?” Ôn Bình hỏi ngược một câu.

Hoài Không không khỏi rút lui một bước: “Ôn tông chủ đã biết trước chuyện này?”

“Cũng không hẳn là biết trước.” Ôn Bình cũng phát hiện được địch ý của Hoài Không, nhưng hắn lặng yên cất Hắc Khê vào trong tàng giới, cũng xem như biểu hiện thủ đoạn của mình ra: “Hoài Không, chúng ta tính là bằng hữu chứ?”

Hoài Không nói: “Hoài Không ta có thể phó thác con gái nuôi cho Bất Hủ Tông thì đương nhiên là xem Ôn tông chủ như bằng hữu, nhưng nếu như Ôn tông chủ muốn đối địch với Yêu tộc ta, làm chuyện tổn thương Yêu tộc thì Hoài Không ta chỉ có thể không nhận người bằng hữu như ngài.”

【VIP】 Mạch thuật này đa số đệ tử của Bất Hủ Tông đều biết

Chương 761: Mạch thuật này đa số đệ tử của Bất Hủ Tông đều biết

"Yên tâm, bổn tông chủ không định làm tổn thương Yêu tộc, ta không phải là cùng một bọn với tam vương Thời Phong đó. Lần này ta đến là để bàn một ít chuyện với Yêu tộc. Biết các ngươi đều tụ tập ở đây cho nên mới tới." Ôn Bình dứt lời, cất bước đi vào trong đại điện.

Hoài Không không có cản Ôn Bình, bởi vì biết chỉ với thực lực của hắn thì hoàn toàn không ngăn được Ôn Bình.

Thực lực của Hắc Khê sánh ngang với Ngân cấp chủ sự của nhân tộc nhưng trước mặt Ôn Bình thì lại như đồ chơi, hắn chỉ là một yêu không thích tu hành thì lấy cái gì đánh với Ôn Bình?

"Ngươi không đi vào xem tình huống một chút sao?" Ôn Bình dừng bước.

Hoài Không đưa mắt nhìn bóng lưng hắn, đi theo.

Từng bước một leo lên cầu thang trôi nổi trên không, cho dù Ôn Bình không phóng thích tinh thần lực thì cũng có thể cảm nhận được trình độ gay cấn của chiến đấu trong đó. Cũng may là bí cảnh này được xây dựng bền chắc, nếu không thì đã bị mấy cường giả nửa bước Địa Vô Cấm này phá hủy.

Hoài Không từng bước đi lên, dần dần đứng cũng không vững.

Khi đi đến cửa vào thì chỉ có thể đứng sau lưng Ôn Bình.

Ôn Bình vừa bước vào bí cảnh thì cũng không gây ra gợn sóng quá lớn, bởi vì không ai có thể cảm ứng được cảnh giới của hắn.

Chỉ có lão giả răng nanh xanh đó đứng ở chỗ rất xa nhìn thoáng qua.

Ôn Bình liếc mắt nhìn một cái, trong lòng lập tức òa một tiếng, nhưng không lâu sau thì hắn lại dời tầm mắt về phía Long Dã.

Lúc này, Long Dã đã hoàn toàn rơi vào hạ phong, không có tốt hơn khi đại chiến với Thôn Phệ Thú ngày đó bao nhiêu, dưới Sát Ý Vô Song Đệ Tam Nộ Cảnh mà vẫn bị đối phương đánh cho liên tục bại lui.

"Long Dã, cái này chính là kế hoạch của ngươi?"

Ôn Bình nhịn không được mở miệng hỏi thăm.

Long Dã vốn đang cắn răng định liều mạng, nhưng đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc thì không khỏi mừng rỡ vạn phần.

"Cứu ta!"

Cái phao cứu mạng Ôn Bình này tới quá kịp lúc.

Nghe Ôn Bình nói vậy, một trong chín cái đầu của Lê Quan quay lại nhìn Ôn Bình, cả giận nói: "Lại có nhân tộc tới tìm chết!"

Nhưng thấy Hoài Không đứng ở sau lưng hắn thì bỗng nhiên Lê Quan có chút khó hiểu.

Hắn cũng không cho là Hoài Không cũng cấu kết với nhân tộc, mà là tò mò tại sao Hoài Không lại đi theo sau lưng nhân tộc này đi vào bí cảnh của Yêu tộc. Ở ngoài điều phối đại quân Yêu tộc sắp đến mới là chuyện quan trọng nhất.

Hoài Không sợ Lê Quan hiểu lầm, vội vàng nói rõ lí do: "Vị này là Ôn tông chủ của Bất Hủ Tông, người đã cứu tứ đệ."

"Chuyện của Yêu tộc hôm nay không cần hắn nhúng tay vào, Hoài Không, đưa hắn ra ngoài!" Biết không phải là kẻ địch, Lê Quan cũng không thèm để ý.

Bây giờ hắn chỉ muốn giết chết Thời Phong trước.

Chờ đại quân Yêu tộc đến, sau đó giết sạch đám nhân tộc còn đang nội đấu này.

Lê Quan vừa nói xong, Long Dã lại bắt đầu kêu lên: “Ôn tông chủ, ta sắp không chống nổi.”

“Ta không làm chuyện lỗ vốn, cho nên ngươi thiếu ta một ân tình.”

Nói xong, Ôn Bình móc đũa phép ra.

“Lắng nghe ta triệu hoán…”

Cánh cửa tử vong mở ra.

Thế giới vốn đang rơi vào trong đêm đen đột nhiên có tử khí bắt đầu tràn ra, hoàng hậu Thôn Phệ Thú lặng lẽ vượt giới, từ trong địa ngục vong linh đến.

Ầm!

Thân thể cao lớn vừa rơi xuống đất thì lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Long Dã vui vẻ.

Lúc này, hai con ngươi của Thiên Mộc co lại: “Là Yêu Vương thần bí hôm đó.”

Trong lúc hắn còn đang kinh ngạc thì đã nghe một giọng nói vang lên sau lưng.

“Hắn là của ngươi.” Ôn Bình chỉ Thiên Mộc.

Lúc này, Thiên Mộc quay đầu lại nhìn thì thấy người ra lệnh cho Yêu Vương thần bí là một thanh niên, không khỏi quan sát Ôn Bình: “Hóa ra Yêu Vương này nghe lệnh của ngươi.”

Yêu Vương thần bí này đánh trọng thương Long Dã, Hà Niên, để lại cho hắn ấn tượng quá sâu, Thiên Mộc cũng không dám khinh thường nghĩ là mình có thể đánh nổi nó.

Nhưng mà nếu tìm được chủ nhân của hắn thì mọi chuyện đều dễ nói.

“Ngươi đúng là thích xen vào chuyện của người khác.” Lúc này Thiên Mộc chuyển tầm mắt từ Long Dã qua Ôn Bình ở cửa vào.

Khi hắn muốn đánh tới chỗ Ôn Bình thì Thôn Phệ Thú đã nhào tới, hưng phấn vung cánh tay như lưỡi hái lên.

Ầm!

Ầm!

Thiên Mộc và hoàng hậu Thôn Phệ Thú lập tức triền đấu với nhau.

Long Dã vội vàng thừa dịp lúc này mà né ra xa, cũng vọt tới chỗ Ôn Bình.

Hắn cảm thấy bây giờ ở chỗ nào cũng không an toàn, chỉ có ở bên cạnh Ôn Bình là an toàn nhất.

Lúc này, Ôn Bình đang ngắm nghía yêu bên trong bí cảnh: "Đại vương, nhị vương, tam vương đều đến đến đông đủ, lúc này, tứ vương Anh Chiêu cũng đang ở trên Vân Lam Sơn. Mặc dù Long Dã làm không tốt chuyện của mình nhưng cũng giúp ta rất nhiều."

Muốn cho Yêu tộc làm phụ thuộc thì phải được hoàng tộc chính tông đồng ý.

Bây giờ chỉ cần nghĩ cách, phải làm như thế nào mới có thể để cho Yêu tộc kiêu ngạo này gật đầu nói một câu ta đồng ý.

Lúc này, Long Dã chậm rãi nhích lại gần, cười thảm, xem Hoài Không như không khí, nói: "Cũng may là ngươi đến rồi."

Ôn Bình nói: "Ngươi bố trí một ván lướn như vậy, hai tộc nhân yêu đều bị cuốn vào. Bách Tông Liên Minh, Yêu tộc đều bị ngươi đùa bỡn trong lòng bàn tay, tại sao không có đoán ra Thiên Mộc?"

"Một lời khó nói hết."

Long Dã thật sự là có khổ mà nói không nên lời.

Ai mà ngờ được Thiên Mộc hoàn toàn không phải là người của Long Dương Vương, hắn lại là người của phe khác chứ.

Càng khiến cho hắn không ngờ tới là tay của Già Thiên Lâu đã chạm tới hoàng tộc.

Nếu chuyện này truyền về Triều Thiên Hạp thì chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn, đoán chừng Long Dương Vương sẽ bị điều tra đến tận gốc rễ luôn.

Đúng vào lúc này, chiến đấu giữa Thôn Phệ Thú và Thiên Mộc càng ngày càng kịch liệt, hoàn toàn lấn át hai con cự yêu thân thể lớn trăm trượng là Lê Quan và Thời Phong.

Vừa so sánh thì bên phía Lê Quan giống như là trẻ con đánh nhau.

“Không thể tiếp tục đánh với nó nữa, cái tên này cho dù bị đánh tan ra thì cũng có thể tái tạo lại.” Lúc này, Thiên Mộc chuẩn bị vẫn dụng mạch thuật lưu phái lần nữa.

【VIP】 Mạch thuật này đa số đệ tử của Bất Hủ Tông đều biết (2)

Chương 762: Mạch thuật này đa số đệ tử của Bất Hủ Tông đều biết (2)

Bắt giặc bắt vua trước!

Bắt được chủ nhân của nó thì chắc chắn sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Ám Dạ Già Thiên ——

Thiên Mộc chui vào trong đêm tối, khiến cho Thôn Phệ Thú vồ hụt.

Khi xuất hiện lại thì Thiên Mộc đã ở phía xa.

Thôn Phệ Thú dùng một chiêu Cốt Thứ Tù Lung giết tới, sau đó khi cốt thứ từ dưới mặt đất vụt lên muốn khóa Thiên Mộc lại thì Thiên Mộc lại biến mất.

Đánh tới đánh lui, Thôn Phệ Thú liên tục thất thủ, càng ngày càng tức giận.

Còn Thiên Mộc thì khoảng cách với Ôn Bình càng ngày càng gần.

Hoài Không thấy thế thì vội nói: “Ôn tông chủ, hắn nhắm vào ngươi!”

“Không sao cả.”

Lúc này, Ôn Bình mở ra mạch môn.

Gió nhẹ chợt nổi lên, quất vào mặt.

Ba cái mạch môn trong suốt mở ra, Thiên Mộc nhìn thấy thì rất muốn cười.

Hóa ra chỉ là một Trấn Nhạc Cảnh!

Long Dã thấy Ôn Bình phóng ra ba cái mạch môn thì dự đoán được con Yêu Vương đó mới là chỗ dựa lớn nhất của Ôn

Bình cho nên vội vàng nhắc nhở: "Hắn giống như Hà Niên, đều tu luyện mạch thuật Địa cấp diễn sinh ra bí thuật."

"Giam cầm!" Ôn Bình không hề động một chút nào, môi khẽ mở, nói ra hai chữ.

Nói xong!

Gió dừng!

Sát ý dữ tợn trên mặt Thiên Mộc bỗng nhiên cứng lại, bởi vì hắn phát hiện thân thể của mình đột nhiên không thể động đậy được.

"Đây là mạch thuật gì!" Thiên Mộc có chút hoảng.

Đưa tay một cái là có thể giam cần thân thể của hắn, tuyệt đối không phải là mạch thuật bình thường có thể làm được.

"Ăn đi." Ôn Bình không có trả lời câu hỏi của Thiên Mộc, chỉ vân đạm phong khinh nói hai chữ với Thôn Phệ Thú.

Thôn Phệ Thú vui vẻ, lúc này, nó mở rộng thôn phệ chi lực, nhanh chóng bao phủ lấy toàn thân Thiên Mộc.

Sắc mặt Thiên Mộc lập tức biến đổi, còn chưa kịp nói ra hai chữ cứu ta thì thôn phệ chi lực đã bùng nổ, nổ cho thân thể Thiên Mộc phụt ra một đám sương máu. Mặc dù không chết nhưng khí tức cũng trở nên uể oải trong nháy mắt.

Chỉ với một kích này thì dáng vẻ của Thiên Mộc đã chật vật hơn Long Dã bây giờ nhiều, linh thể bị thương cao tới bảy thành. Dưới tình huống linh thể như thế này, Thiên Mộc hoàn toàn không thể sử dụng bí thuật Địa cấp nữa, cho nên bây giờ dù hắn không chết thì cũng không còn là đối thủ của Thôn Phệ Thú nữa.

Lúc này, lực lượng của Phong Chi Cấm Cố cũng biến mất không thấy gì nữa, trong khoảnh khắc Ôn Bình vừa thu mạch môn lại thì Thiên Mộc giống như diều bị đứt dây, từ trên bầu trời rơi xuống dưới. Thiên Mộc vừa bị thương thì mạch thuật Địa cấp cũng tan rã.

Đêm tối vô tận đang bao phủ bí cảnh cũng chậm rãi tan biến, ánh sáng lại chiếu rọi.

Long Dã nhìn thảm trạng của Thiên Mộc, trong đầu mừng thầm, nhịn không được tán dương Ôn Bình. Nói là khoa trương nhưng thật ra thì chính là đang vuốt mông ngựa.

"Ôn tông chủ, một chiêu của người mới nãy quá mạnh!"

Khi vuốt mông ngựa thì hắn hồn nhiên quên mất mẫu thân của Ôn Bình chính là muội muội của hắn, tính thế nào thì Ôn Bình cũng là vãn bối của mình.

"Không có gì, chẳng qua là một chút mạch thuật cơ sở thôi, có không ít đệ tử của Bất Hủ Tông đều biết." Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu.

Nhưng mà Long Dã cũng không cho rằng những gì Ôn Bình nói là thật, hắn cho là Ôn Bình chỉ khiêm tốn thôi, gián tiếp gièm pha Thiên Mộc.

Không thể không nói, cảnh tượng vừa rồi khiến cho hắn cảm xúc sục sôi, nhất là một chiêu giam cầm Thiên Mộc đó.

Thiên Mộc muốn mượn hắc ám tới gần Ôn Bình, kết quả bị giam cầm biến thành bia ngắm sống. Chuyện này còn đáng sợ hơn ngày đó hắn đứng trước mặt Ôn Bình, Ôn Bình chỉ nói một câu thì khiến cho Huyết Phủ của hắn rời tay.

Hoài Không cũng không thấy kinh ngạc với thủ đoạn của Ôn Bình, dù sao ở Bất Hủ Tông, hắn đã chứng kiến quá nhiều thứ khiến cho người ta phải ngạc nhiên, hắn cũng đã quen rồi.

Chỉ có một thứ duy nhất mà hắn không ngờ tới, đó là tốc độ phát triển của Ôn Bình, bây giờ mới qua bao lâu mà thực lực của Ôn Bình đã đứng ở đỉnh phong của Hồ Thiên Địa, cường giả nửa bước Địa Vô Cấm không là cái thá gì trong mắt hắn.

Lê Quan thấy cảnh này thì tuy ngoài miệng nói không cần Ôn Bình nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc nhưng thấy nhân tộc bị đánh ngã một tên thì vẫn rất vui vẻ.

"Ôn tông chủ, bổn vương đại biểu Yêu tộc cám ơn ngài xuất thủ tương trợ."

Ôn Bình đưa mắt nhìn Lê Quan và Thời Phong đánh tới khí thế hừng hực, không muốn nói gì cả.

Lúc này, hai yêu quái này là địch hay bạn còn chưa rõ.

Lại nói về Thôn Phệ Thú, một chiêu thôn phệ chi lực đánh trúng Thiên Mộc, lúc này nó thừa thắng xông lên, mở rộng thôn phệ chi lực với những cường giả Trấn Nhạc tới giúp đỡ Thiên Mộc. Liên tục mười lần, thực lực tăng vọt gấp đôi.

Long Dã thấy cảnh này thì nhịn cười không được: "Thiên Mộc, kết thúc rồi."

Thôn Phệ Thú thực lực tăng vọt, thời kỳ đỉnh cao thì Thiên Mộc còn có thể liều một phen, bây giờ thì chắc chắn sẽ bại.

Cuối cùng vẫn là mình thắng.

"Ha ha, đúng vậy, nên kết thúc."

Thiên Mộc lại cười ha hả, cực kỳ khác thường.

Long Dã nói: "Ngươi điên rồi?"

Thiên Mộc đưa mắt nhìn Thôn Phệ Thú đang đánh tới, nói: "Ngươi sẽ không cho rằng trong đợt hành động này, phía Già Thiên Lâu chỉ có một mình ta đó chứ?"

Ngay vào lúc này, lão giả răng nanh xanh vốn đang đứng im bên canh Yêu Tinh Tri không nhúc nhích bỗng nhiên chậm rãi đi vào chiến trường.

Mỗi một bước thì khí thế tăng cao một phần.

Khi bước ra thứ ba thì khí thế đã vượt xa nửa bước Địa Vô Cấm.

Đi đến bước thứ năm thì hắn bỗng nhiên giơ tay lên, cánh tay bỗng nhiên ngưng tụ ra một cái bàn tay lớn vô hình, đánh bay Thôn Phệ Thú đang nhào tới chỗ Thiên Mộc.

Cảnh tượng này giống như là đang đập bay một con ruồi vậy.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bốn cái mạch môn màu vàng đất lần lượt mở ra.

【VIP】 Đọa lạc thiên sứ, xuất kích!

“Bốn cái mạch môn, cường giả Địa Vô Cấm!”

Long Dã kinh hô một tiếng.

Già Thiên Lâu chơi lớn thật đó nha!

Không đúng, nếu như chỉ là một cái di ngôn giả đối không có thật của Yêu Hoàng thì tại sao Già Thiên Lâu lại phái cường giả Địa Vô Cấm ra?

Chắc chắn bên trong Long gia cũng có người của Già Thiên Lâu!

Nghĩ đến đây, Long Dã vừa tức vừa hận.

Bọ ngựa bắt ve hoàng tước núp phía sau, vốn cho rằng Ôn Bình đến thì xem như đã kết thúc.

Lúc này Lê Quan, Thời Phong cũng lần lượt dừng tay, mặc dù hai người bọn họ không phải là bằng hữu nhưng lại có chung kẻ địch.

Lão giả răng nanh xanh đưa tay quất bay Thôn Phệ Thú, sau đó hời hợt nói: “Thiên Mộc, ta ra tay, vậy coi như là chín một.”

“Theo ý ngài.” Thiên Mộc gật đầu.

“Một ao Yêu Tinh lớn như vậy, chín thành, đủ để cho ta nhảy từ hạ cảnh, vọt qua trung cảnh, bước vào thượng cảnh.” Lão giả răng nanh xanh cười nhạt một tiếng, chợt đưa mắt nhìn khắp xung quanh: “Đều suy nghĩ di ngôn đi, dù sao các ngươi một người cũng không chạy đi được.”

Tất cả mọi người lập tức hơi hồi hộp một chút.

Một cảm xúc tuyệt vọng lướt qua trong tim.

“Dĩ nhiên, ngươi ngoại lệ.”

Hắn chỉ Ôn Bình.

Ôn Bình cười cười, hỏi: “Há, tại sao ta có thể sống?”

Lão giả răng nanh xanh nói: “Bởi vì ngươi có thiên phú không tồi, thậm chí có thể nói là kinh người. Mặc dù lực lượng thả ra chỉ có Trấn Nhạc Hạ Cảnh, chẳng có gì lạ nhưng ngươi tuổi tác rất nhỏ. Cho dù ở Triều Thiên Hạp cũng chưa từng thấy có thiên tài nào mở ra mạch môn thứ ba ở tuổi ngươi.”

“Vi Sinh Thương Lam… ánh mắt của ngươi cũng rất chuẩn.” Nói xong, Ôn Bình đóng cột thông tin cá nhân trước mặt lại.

Vừa dứt lời, ánh mắt Vi Sinh Thương Lam lập tức đọng lại.

Nhìn Ôn Bình, trong mắt bỗng nhiên có chút kinh ngạc.

Bởi vì hắn là không có ai trong Hồ Thiên Địa biết tên của hắn mới đúng, thậm chí ngay cả Thiên Mộc cũng không biết hắn là ai.

Nhưng người trước mắt biết!

“Thú vị, xem ra lai lịch của ngươi cũng không đơn giản nha.” Trong đầu Vi Sinh Thương Lam lóe lên sát ý.

Vốn định giữ lại, nhưng đối phương kêu ra tên của mình, vậy thì không thể không giết.

Bởi vì tên thật của hắn còn chưa thể lộ ra được.

Mà lúc này, Long Dã đã không rảnh quan tâm Ôn Bình kêu đối phương là gì, trong đầu của hắn chỉ có một cái ý nghĩ, liều mạng!

“Vi Sinh Thương Lam đúng không, Long gia ta nhớ kỹ ngươi.” Long Dã lại mở mạch môn ra, đã chuẩn bị tinh thần tử chiến.

Trước sao gì cũng phải chết, Long Dã hắn cũng không sợ.

“Nếu ta chết rồi, ngươi chỉ là một Địa Vô Cấm Hạ Cảnh, ta xem ngươi làm sao để thoát khỏi sự truy xét của Long gia ta!”

Lúc này, Long Dã đã mở ra Sát Ý Vô Song. Đệ Tam Nộ Cảnh.

Một bên khác, Thôn Phệ Thú bị đánh bay cũng thở phì phò xông về, giương nanh múa vuốt chuẩn bị đại chiến một trận

với Vi Sinh Thương Lam.

Thời Phong thấy Long Dã cũng lên thì biết cường giả Địa Vô Cấm này không thể nào buông tha cho mình nên cũng vọt tới.

Sau đó, trừ Ôn Bình, Hoài Không và Hà Niên đã ngã xuống đất ra thì tất cả mọi người đều vọt thẳng tới Vi Sinh Thương Lam.

Đầu tiên là Long Dã cầm Huyết Phủ bổ xuống, bị Vi Sinh Thương Lam cười đỡ được. Sau đó là một trảo của Thời Phong vỗ xuống, mấy cái đầu của Lê Quan cũng há to cái miệng lớn như chậu máu cắn Vi Sinh Thương Lam. Nhưng mà tất cả đều bị một tầng mạch khí hộ thuẫn cản lại.

Vi Sinh Thương Lam cười nhìn nhân yêu phản kháng, ánh mắt không khỏi lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, bước ra một bước, tất cả mọi người bị đẩy về sau một bước. Sau đó, Vi Sinh Thương Lam từng bước đi lên trên bầu trời, như giẫm trên đất bằng.

Tùy thời vung lên, mọi người liên tục bay ngược ra.

Oanh!

Phanh!

Mấy tiếng nổ vang lên.

Lê Quan, Thời Phong, Thôn Phệ Thú, ba cái thân thể khổng lồ nện mạnh xuống đất.

Đám người Long Dã bay ngược về sau, lùi lại trăm bước mà vẫn chưa ổn định được thân hình.

Vi Sinh Thương Lam bất động như chuông, ngạo nghễ đứng trên bầu trời, nhìn xuống mọi người, nói: “Lực lượng của các ngươi thực sự quá yếu. Thằng oắt con của Long gia, không bằng lại dùng Sát Ý Vô Song của Long gia các ngươi thử một chút?”

Long Dã gầm lên một tiếng, nhắm lên bầu trời bổ một búa. Đồng thời, mới nãy Lục Dực Kim Cương Chuẩn không có lên

cũng hóa thành tia chớp nhào tới, lăng không ngưng tụ ra một đôi cự trảo sắc bén nắm lấy Vi Sinh Thương Lam.

Nhưng mà Vi Sinh Thương Lam chỉ vung tay lên thì đã hóa giải được thế công của nó.

Thậm chí vì thực lực của Lục Dực Kim Cương Chuẩn còn không phải là nửa bước Địa Vô Cấm cho nên bị một tay này vỗ chết ngất. Long Dã còn đỡ một chút, nhưng muốn đứng lên cũng phải ráng chống đỡ thân thể, nếu không thì vừa đứng dậy thì sẽ ngã xuống lại.

"Thật không có ý nghĩa." Vi Sinh Thương Lam đưa mắt nhìn toàn bộ mọi người trong bí cảnh, không khỏi cảm thán một tiếng: "Một người có thể đánh cũng không có. Thiên Mộc, mang Hà Niên ra xa một chút, lão phu chuẩn bị hạ sát thủ."

Thiên Mộc vui vẻ, lúc này hắn kéo Hà Niên lui lại, có thể lui bao xa thì lui bấy xa.

Lê Quan, Thời Phong, Hoài Không, ba yêu không khỏi nhìn đối phương một chút.

Thời Phong cười thảm một tiếng: "Không ngờ lại phải chết chung một chỗ với hai người các ngươi, thật là uất ức."

Chín cái đầu của Lê Quan đồng thời giận dữ nói: "Còn không phải tại ngươi dẫn nhân tộc tới, tên phản đồ này!"

Lúc này Ôn Bình cũng sửng sốt một chút, thầm nghĩ: Vi Sinh Thương Lam này đang trang B ở trước mặt hắn?

Mới đầu Ôn Bình còn muốn để cho Vi Sinh Thương Lam đắc ý một hồi, đả kích Yêu tộc một chút, dễ cho mình thu phục bọn chúng hơn, nhưng mà bây giờ Vi Sinh Thương Lam này muốn hạ sát thủ, hắn không muốn ra tay cũng không được. Vừa khéo, để cho Khiển Trách Giả ra luyện tay một chút.

Thần trong truyền thuyết của một thế giới khác.

Không biết ở cái thế giới này thì sẽ có hào quang như thế nào.

"Vậy thì để cho người của ta chơi với ngươi?"

Ôn Bình một câu vạch phá bầu trời.

【VIP】 Đọa lạc thiên sứ, xuất kích! (2)

"Ồ!"

Vi Sinh Thương Lam lập tức đưa mắt nhìn qua, thế công trong tay cũng hơi ngưng lại.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Hi vọng ngươi có thể chống lâu một chút."

Mọi người nhìn về phía Ôn Bình, không rõ ràng cho lắm.

Nhưng thấy Ôn Bình chắc chắn như thế thì trong lòng bắt đầu chờ mong.

Nhất là Long Dã, từng chứng kiến sự mạnh mẽ và thần bí của Ôn Bình, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác này, có lòng tin mãnh liệt với Ôn Bình không đánh nhau thì không quen biết này. Không rõ lòng tin này từ đâu tới nhưng Long Dã tin chắc như vậy.

"Lắng nghe ta triệu hoán…"

Đũa phép vung lên.

Lối đi kết nối với địa ngục vong linh lại được mở ra.

Sau lưng Ôn Bình, một nam tử cao ba mét, sau lưng có một đôi cánh chim đen kịt chậm rãi đi tới. Giống y như khi còn ở địa ngục vong linh, hoàn toàn không nhìn thấy được đôi mắt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy hai cái hố đen sâu thăm thẳm.

Khiển Trách Giả xuất hiện khiến cho hai mắt Long Dã lập tức sáng lên.

Quả nhiên, hắn không có tin sai.

Ôn Bình nắm giữ lực lượng không hề đơn giản như vậy.

Đây là một cường giả Địa Vô Cấm, khiến cho người ta hoàn toàn không thể nhìn thấy được, còn khiến cho người ta cảm thấy khủng bố hơn cả Vi Sinh Thương Lam đó.

Hơn nữa ở trên người hắn, khí tức quái dị còn nồng đậm hơn cả Thôn Phệ Thú.

"Các ngươi đều lui ra ngoài đi." Ôn Bình không biết có chỉ mặt gọi tên nhưng mọi người đều biết hắn muốn nói tới ai.

Long Dã dẫn theo mấy tên bộ hạ còn sót lại, rời khỏi bí cảnh trước. Hoài Không theo sát phía sau. Hoài Không vừa đi, Lê Quan chăm chú nhìn Khiển Trách Giả một cái, sau đó cũng kéo Lục Dực Kim Cương Chuẩn, hóa thành hình người bước ra bí cảnh. Chỉ có Thời Phong, trước khi đi chăm chú nhìn Ôn Bình, trong ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi.

Bởi vì bộ hạ Hắc Khê của hắn đã từng vì giết tứ vương mà đánh tới cổng Bất Hủ Tông, mạo phạm Bất Hủ Tông.

Nhưng mà nghĩ lại, hình như là Long Dã đại nhân dựa vào Ôn tông chủ, hắn là người của Long Dã đại nhân, có phải là chuyện này có thể từ lớn hóa nhỏ rồi từ nhỏ hóa không?

Đợi Thời Phong đi khỏi, Ôn Bình không tiếp tục để Khiển Trách Giả đè nén thiên phú của mình nữa, cũng có thể nói là ma lực.

Luồng ma lực này vừa phóng ra, mới đầu Vi Sinh Thương Lam mười phần cảnh giác nhưng đột nhiên trong con ngươi lại xuất hiện cảm xúc tức giận. Sau đó Vi Sinh Thương Lam cả giận nói: "Tại sao vừa có chuyện tốt thì đám người các ngươi lại tới phá hư! Người của Triều Thiên Hạp như thế, người trong Hồ Thiên Địa các ngươi cũng là như thế, ông đây có trêu vào các ngươi không?"

"Giết hắn." Ôn Bình ra lệnh cho Khiển Trách Giả.

Nhận được mệnh lệnh, Khiển Trách Giả chậm rãi đi tới chỗ Vi Sinh Thương Lam, theo Khiển Trách Giả tới gần thì ma lực cũng tăng cường, Vi Sinh Thương Lam càng ngày càng nóng nảy, thù hận, địch ý, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi thì đã bộc phát ngút trời.

"Đều đáng chết, các ngươi đều đáng chết!"

Nói xong, Vi Sinh Thương Lam trực tiếp hóa thành sao băng từ trên bầu trời bắn về phía Khiển Trách Giả. Mạch môn

màu vàng đất chấn động, tay vừa nhấc, mặt đất bình tĩnh lập tức xuất hiện ngàn vạn cự thạch, từ dưới mặt đất bay vọt lên, đánh tới chỗ Khiển Trách Giả.

Trong nháy mắt, đất đai trong phạm vi ngàn mét đều bị Vi Sinh Thương Lam khống chế, hắn nghiễm nhiên thành chúa tể thiên địa này.

Đối với Vi Sinh Thương Lam đã bị địch ý, thù hận trong lòng hoàn toàn chiếm lấy tâm trí, đương nhiên là Ôn Bình định tránh xa một chút.

"Ngục Lâm!"

Chỉ thấy Khiển Trách Giả miệng nói tiếng người, đôi cánh đen sau lưng bỗng nhiên hoàn toàn dang ra, bí cảnh vốn vẫn là ban ngày bị hắc ám bao phủ trong nháy mắt. Dĩ nhiên, bóng tối này hoàn toàn khác biệt với hắc ám mà Thiên Mộc phóng ra.

Bóng tối này tràn ngập này một luồng khí tức tử vong, trong đó còn xen lẫn đủ loại tâm tình tiêu cực tới từ địa ngục.

Nóng nảy.

Đau khổ.

Không khí cũng khiến cho người ta có cảm giác như là bị châm chích.

Sau đó Khiển Trách Giả tiện tay vung lên, tử khí này tung hoành trong đêm tối hóa thành đao mang, chém nát hết toàn bộ những thứ đang tới gần mình. Sau đó lại hóa thành một mũi thương, đâm về phía Vi Sinh Thương Lam đang từ trên trời giáng xuống.

Oanh!

Cả hai đụng vào nhau, cho dù là Thiên Mộc đã tránh đến rất xa thì cũng bị sóng khí đánh bay.

Thiên Mộc biến sắc, đứng lên tiếp tục lui về sau.

Sau đó, từng tiếng vang vọng ra trong đêm tối, như là tiếng sấm, kéo dài không dứt, sinh sôi không ngừng.

Sắc mặt Hà Niên ảm đạm, tiếp tục lui về phía sau, bởi vì đây mới chỉ là cường giả Địa Vô Cấm thân thể va chạm với nhau, nếu là dùng mạch thuật đối kháng thì trong phạm vi mấy ngàn mét hoàn toàn không có chỗ nào là an toàn, cho dù trốn ra xa mấy ngàn mét thì vẫn không an toàn.

Cách duy nhất chính là rời khỏi cái bí cảnh này.

Nhưng mà nhìn thấy Ôn Bình đang đứng ở cửa ra vào của bí cảnh thì hắn chỉ đành tiếp tục đi vào chỗ sâu trong bí cảnh, hi vọng cái bí cảnh này có thể rộng một chút.

"Chết đi cho ta!"

Tiếng rống giận dữ của Vi Sinh Thương Lam vang lên theo mỗi lần hắn ra quyền.

Khiển Trách Giả cũng không có quá nhiều thế công, chỉ tiếp tục dùng nắm đấm đánh với nắm đấm, dùng chân đánh với chân, lấy tử khí đánh với mạch khí.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cả hai từ mặt đất đánh tới bầu trời, lại từ không trung đánh về mặt đất.

Một ao Yêu Tinh đó đã bị bùn đất phủ kín, thẩm thấu vào mặt đất, sau đó chảy vào trong Khúc Cảnh. Không riêng gì nó, ngay cả bầu trời, mặt đất của bí cảnh này cũng bắt đầu xuất hiện vết rách, theo thời gian cả hai đánh nhau càng kéo dài thì vết rách xuất hiện càng nhiều.

Đám yêu và người ra khỏi đại điện, cho là đứng ở một chỗ an toàn rồi, đột nhiên một giây sau, đại điện nổ tung. Khiển Trách Giả, Vi Sinh Thương Lam chấn vỡ bí cảnh, dẫn chiến đấu tới ngoài Yêu Tổ Nhai. Chúng yêu vội vàng tiếp tục lùi lại.

Lê Quan vừa rút lui về sau vừa quay đầu lại nhìn đại điện đã đổ sụp, trong lòng cực kỳ đau đớn, nói: "Truyền thừa của Yêu tộc, mất rồi!"

【VIP】 Người dưới Tử Kiếm, linh hồn bị nhốt vĩnh viễn

Lòng Lê Quan đang rỉ máu.

Thật sự đang rỉ máu.

Yêu tộc đã trải qua một lần xuống dốc, vất vả bảo dưỡng ngàn năm mới có chuyển biến tốt đẹp, bây giờ nơi truyền thừa của Yêu tộc bị hủy, truyền thừa của Yêu Hoàng cũng đứt gãy, không còn cơ hội lấy được truyền thừa nữa, chẳng lẽ ông trời muốn diệt Yêu tộc?

"Đại ca, đừng nhìn nữa, chúng ta lui ra trước đã." Hoài Không nhìn thấy phạm vi ảnh hưởng của chiến đấu sau lưng càng ngày càng rộng thì vội vàng kéo Lê Quan đi.

Lê Quan liếc nhìn Thời Phong, lên cơn giận dữ, mắng: "Thời Phong, ngươi có tội với toàn bộ Yêu tộc!"

Thời Phong không phục đáp lại một câu: "Ngươi có biết bổn vương đã làm gì cho Yêu tộc không. Nếu chúng ta thể được thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa ủng hộ thì Yêu tộc chúng ta còn cần phải ở khúm núm ở trong ba đại sào huyệt hay sao? Ngươi muốn làm rùa đen rút đầu, vĩnh viễn bị Bách Tông Liên Minh trên đầu thì ngươi tự mình làm đi, bổn vương không muốn làm!"

"Bây giờ nơi truyền thừa của Yêu tộc vì ngươi mà bị hủy hoại, nếu không phải ngươi phản bội thì truyền thừa của Yêu tộc vẫn còn, đợi một thời gian nữa, chỉ cần một người trong ba huynh đệ chúng ta đạt được truyền thừa thì có thể trở thành Yêu Hoàng mới, từ đó thay đổi thế cục bây giờ. Ngươi là hoàng tộc mà lại đi cấu kết với nhân tộc, ngươi còn dám nói đạo lý!" Lúc này, Lê Quan muốn hiện ra yêu thân tái chiến với Thời Phong.

Đúng lúc này, lấy Yêu Tổ Nhai làm trung tâm, thiên địa dần dần bị hắc ám thôn phệ, chỉ nghe một tiếng tiếng nổ đùng

đoàng vang lên, một người từ trên trời rơi xuống, chỗ rơi xuống cách Lê Quan không xa.

Oanh!

Mặt đất như là bị thiên thạch đập trúng, lập tức lõm xuống.

Hai yêu Lê Quan không cãi nữa, vội vàng lui về sau.

"Thạch Bạo!"

Vi Sinh Thương Lam từ trong hầm bò dậy, gầm thét một tiếng, mạch môn cũng kêu vang.

Sau một khắc, thiên địa đột nhiên xuất hiện cuồng phong, nó cuốn lấy vô số đá vụn hóa thành tinh vũ đầy trời rơi xuống chỗ Khiển Trách Giả. Lúc này, Khiển Trách Giả tử khí hóa thuẫn, chắn đá vụn đầy trời lại, chỉ nghe tiếng nổ mạnh vang vọng tận mây xanh, phạm vi ngàn mét lập tức bị một lớp bụi màu vàng bao phủ.

Sau đó, Vi Sinh Thương Lam lại phóng thích mạch thuật nữa.

"Thạch Long Như Giang!"

Đêm tối bị bụi màu vàng bao phủ, một con Thổ Long như ẩn như hiện bỗng nhiên xuất hiện, từ xa nhìn lại, chỉ một đoạn nhỏ thì đã dài đến ngàn mét.

Nó nghểnh đầu lên, tỏa ra sức ép vô tận, dưới sự khống chế của Vi Sinh Thương Lam, ầm ầm đánh xuống, giống như Ngạ Long chụp mồi: "Đây là uy lực của mạch thuật Địa cấp trung phẩm viên mãn, nếu muốn cản ta, vậy thì ngươi đi chết đi!"

Oanh!

Thạch Long đánh tan hộ thuẫn của Khiển Trách Giả, bao phủ hắn.

Vi Sinh Thương Lam lập tức cười ha hả, nói: "Chỉ với thực lực này của ngươi mà cũng muốn cản ta!"

Nói xong, trong tay Vi Sinh Thương Lam xuất hiện một thanh cự kiếm, dài đến hơn trượng, cự kiếm được khắc kín Long Bích Văn lít nha lít nhít, theo mạch môn của hắn chấn

chiến, thỉnh thoảng nó tỏa ra hào quang nhàn nhạt. So với Huyết Phủ của Long Dã thì chính là tiểu vu gặp đại vu.

"Đây là kiếm do Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, đã từng có một cường giả Địa Vô Cấm chết dưới nó, ngươi sẽ là người thứ hai!" Vi Sinh Thương Lam cười lớn, sau đó nâng kiếm thế lên: "Vô Tận Đồ Sát. Điên Cuồng Trảm!"

Phốc!

Vi Sinh Thương Lam như là mũi tên bắn ra, cự kiếm trong tay ngưng tụ ra áp lực còn hùng hậu hơn cả Thạch Long.

Một kiếm đánh xuống!

Oanh!

Nụ cười nơi khóe miệng Vi Sinh Thương Lam hơi cứng lại: "Sao có thể như vậy được, đây là mạch thuật Địa cấp trung phẩm!"

Khiến cho Vi Sinh Thương Lam kinh sợ không phải là Khiển Trách Giả có thể đỡ được một kiếm này mà là Khiển Trách Giả dựa vào một đôi cánh đen thì đã chặn được một kiếm này. Độ cứng của thân thể đã đạt đến mức đáng sợ.

Có lẽ trong Triều Thiên Hạp cũng có người có linh thể cứng rắn như đối phương, nhưng Vi Sinh Thương Lam chưa bao giờ gặp!

Cùng lúc đó, Long Dã thấy Vi Sinh Thương Lam đánh xuống một kiếm rồi đột nhiên không có động tĩnh thì trong lòng bắt đầu suy đoán.

Chẳng lẽ Khiển Trách Giả đó bại?

Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, hẳn là không có khả năng đó.

Chiến đấu giữa Địa Vô Cấm, không đánh mười ngày nửa tháng thì sao có thể phân ra thắng bại?

Trừ phi là thực lực nghiền ép tuyệt đối.

"Đúng rồi, Ôn tông chủ đâu?"

Long Dã đưa mắt nhìn bốn phía nhưng không thấy tung tích của Ôn Bình.

Ngẩng đầu lên một cái, hóa ra Ôn Bình đang ở trên lưng một con Yêu Vương, đứng trên không quan sát tình huống chiến đấu bên dưới.

"Lực phá hoại lớn như vậy sao?" Ôn Bình đứng trên lưng Hắc Khê nhìn đại điện, tự mình lẩm bẩm.

Không sai, Ôn Bình hoàn toàn không ngờ được hai cường giả Địa Vô Cấm chiến đấu sẽ phá hủy nơi truyền thừa của Yêu tộc.

Hắn sợ Yêu tộc sẽ vì vậy mà hận nhân tộc, như vậy lại càng khó có khả năng sẽ phụ thuộc Bất Hủ Tông.

Dùng Khiển Trách Giả ép buộc…

Ôn Bình suy nghĩ một chút, vẫn thấy hay là thôi đi.

Phụ thuộc, ít nhất đối phương sẽ chân chính thần phục với Bất Hủ Tông, bạo lực áp chế thì trong thời gian ngắn còn được, lâu dài thì không được. Bởi vì chỗ nào có áp bách thì chắc chắn chỗ đó sẽ có phản kháng, Yêu tộc có số lượng khổng lồ, nếu nổi loạn thì hắn cũng bó tay hết cách.

"Hệ thống, ngươi có cách gì không?"

Ôn Bình suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn hỏi thăm hệ thống.

Có lẽ nó có thể giúp đỡ.

Hệ thống đáp: "Ta không thể cung cấp cho kí chủ bất cứ phương pháp hoàn thành nhiệm vụ nào, nhưng mà ta có thể nói trước cho kí chủ biết chuyện sau khi có thế lực phụ thuộc."

"Nói nghe một chút."

"Thế lực phụ thuộc cũng xem như là một bộ phận của Bất Hủ Tông, cho nên trên địa bàn của thế lực phụ thuộc, lãnh tụ của thế lực phụ thuộc có thể được gia tăng năng lượng giống như kí chủ. Nhưng mà nhiều nhất chỉ có thể gia tăng năm thành. Đồng thời, một khi thế lực phụ thuộc xác định, kí chủ cũng có thể xây dựng kiến trúc mới trên địa bàn của thế lực

phụ thuộc. Liên quan tới vấn đề truyền thừa của Yêu tộc, kí chủ có thể xây dựng truyền thừa tốt hơn cho bọn họ, từ đó tăng thực lực của bọn họ lên.”

【VIP】 Người dưới Tử Kiếm, linh hồn bị nhốt vĩnh viễn (2)

“Có kiến trúc như vậy?”

Lúc này, Ôn Bình mở giao diện kiến trúc.

Hệ thống lật một cái, một danh sách kiến trúc xuất hiện, trong đó có ba cái kiến trúc liên quan tới bồi dưỡng chủng tộc.

Một cái trong đó chính là truyền thừa của Yêu Tiên!

Để cho yêu vật bước lên con đường tu tiên, ngưng tụ yêu đan, yêu đan hội tụ tu vi càng dài thì thực lực sẽ càng mạnh, cuối cùng có thể thành Yêu Tiên.

So với cách tu luyện bây giờ của yêu vật thì khác nhau từ căn bản.

Bây giờ thực lực của yêu vật được quyết định bởi huyết mạch.

Yêu vật có huyết mạch cấp thấp muốn đi đến cảnh giới cao hơn thì chỉ có thể hóa hình thành người, sau đó tu luyện mạch môn.

“Cái này không tệ.”

Lúc này, Ôn Bình đưa mắt nhìn xuống giá của kiến trúc bên dưới.

Một vạn bạch tinh!

“Sao lại đắt như thế?”

Hệ thống giải đáp: “Bởi vì đây là kiến trúc bồi dưỡng chủng tộc, có thể cải tạo một chủng tộc thì đương nhiên là phải đăt rồi. Nếu kí chủ xem một ít kiến trúc bồi dưỡng chủng tộc cao cấp hơn thì sẽ cảm thấy một vạn bạch tinh này đã là giá rất rẻ rồi.”

“Đừng, ta không nhìn, ta không nhìn, ta sợ hù chết mình.”

Ôn Bình đóng giao diện hệ thống lại, sau đó thầm nghĩ trong lòng: Xem ra một vạn miếng bạch tinh này không xài không được. Đợi lát nữa có lẽ có thể nghĩ cách lấy một chút bạch tinh từ Yêu tộc, không phải trong địa bàn của yêu vật có rất nhiều mỏ bạch tinh sao? Ngược lại đối với đa số Yêu tộc thì bạch tinh cũng không có tác dụng gì, chỉ có số ít yêu vật chọn hóa thành hình người mới cần bạch tinh.

Đang lúc Ôn Bình nhìn xuống, tinh thần lực quét qua một cái, một giọng nói cực kỳ chói tai vang lên.

"Đại nhân, giết, giết sạch bọn họ."

"Không còn Yêu Tinh Trì, ta cũng không còn cơ hội đi vào Địa Vô Cấm, đều là lỗi của bọn họ!"

Ôn Bình phóng tinh thần lực nhìn qua, ngoài mấy ngàn mét, Thiên Mộc đang đứng trên một ngọn cây, điên cuồng hét to, nhìn như điên. Dĩ nhiên, Ôn Bình biết, đây là kết quả do tâm ma bị Khiển Trách Giả gợi lên.

Lúc này, Ôn Bình cũng lười quan tâm đến cái thằng hề này, hắn lẳng lặng quan sát Khiển Trách Giả chiến đấu.

Căn cứ những gì mà tinh thần lực của hắn cảm nhận được thì cái tên Vi Sinh Thương Lam này rất mạnh, ít nhất là người mạnh nhất mà hắn gặp được. Mạch thuật Địa cấp trung phẩm viên mãn có uy lực cực kỳ khủng bố, thanh cự kiếm do Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo này cũng có uy lực không nhỏ.

Hai cái này, bất cứ một cái nào cũng có thể miểu sát toàn bộ yêu người trong bí cảnh trong nháy mắt.

Nhưng đánh lên người Khiển Trách Giả thì hoàn toàn không có bất kỳ tổn thương gì.

Một cọng lông cũng không tổn thương được, cho nên mới có tình huống này.

"Ngươi không tệ lắm." Khiển Trách Giả lại dùng đôi cánh đen đỡ lấy mấy kiếm của Vi Sinh Thương Lam, sau đó hình như là hắn mất kiên nhẫn rồi.

Ngay lúc Vi Sinh Thương Lam bị thù hận, địch ý hoàn toàn chiếm lấy đầu óc, trong khoảnh khắc này, Khiển Trách Giả không phòng ngự nữa.

"Ác Lai!"

Nói xong, Khiển Trách Giả đưa tay vào trong bóng đen tử khí, trong tay cũng xuất hiện một thanh hắc kiếm rộng lớn. Kiếm dài bốn thước, khói đen lượn lờ, vừa xuất hiện thì khí tức tử vong trong không khí nồng nặc lên gấp hai lần.

"Ác Lai" trong tay, Khiển Trách Giả tùy ý vung lên hai lần, sau đó vỗ đôi cánh đen một cái, thân thể tan biến.

Một tia chớp màu đen lướt qua trời cao, trực tiếp xuyên thủng thân thể Vi Sinh Thương Lam, những nơi đi qua, đều để lại khói đen từ kiếm "Ác Lai". Một chỗ trong đó chính là bụng của Vi Sinh Thương Lam.

Từ trước đâm xuyên ra sau, có hai cái lỗ đang tỏa ra khói đen, giống như sức sống đang xối mòn, cực kỳ khủng bố.

Phốc!

Vi Sinh Thương Lam phun ra một ngụm máu tươi, hóa thành mưa máu rơi xuống. Hắn không dám tin, cúi đầu nhìn bụng của mình.

"Linh thể của ta!"

Mặc dù linh thể của hắn không có cứng rắn như Khiển Trách Giả nhưng cũng không phải là bùn nặn, nói đâm xuyên qua thì đâm xuyên qua.

Nhưng mà một kiếm này cũng không có đả thương tới căn bản của Vi Sinh Thương Lam.

"Chết đi cho ta!"

Vi Sinh Thương Lam nổi giận gầm lên một tiếng, bốn cái mạch môn đồng thời chấn chiến, cự kiếm trong tay hóa ra một cái đầu rồng trăm trượng đánh tới Khiển Trách Giả. Khiển Trách Giả nhìn "Ác Lai" trong tay một chút, bay tới trên đầu rông, chém mấy kiếm.

Một kiếm, đầu rồng bị gọt mất một nửa.

Kiếm thứ hai, đầu rồng bị chém đứt.

Thứ ba, kiếm thứ tư, những bộ phận bên ngoài đều bị tan rã.

Kiếm thứ năm và những kiếm sau đó, Khiển Trách Giả điên cuồng chém, kiếm mang màu nâu bay múa, giống như là giống như là lá mùa thu. Những người đứng xa thấy vậy đều kinh hồn táng đảm, đều chọn một đạo kiếm mang trong đó so sánh với thực lực của mình. Nếu mình dùng toàn lực thì có thể đánh ra được một kiếm như vậy không.

Đáp án đương nhiên là không rồi.

Oanh!

Khi tất cả mọi người kinh ngạc thì một bóng đen nện xuống đất.

Kiếm mang tan biến, Khiển Trách Giả vẫn vững vàng cầm kiếm đứng ở trên không trung, chậm rãi vỗ đôi cánh đen, khiến cho vạn thú chạy tới đều nằm rạp dưới đất.

"Khục."

Vi Sinh Thương Lam nằm dưới hầm, lại ho ra một ngụm máu, sau đó nhìn những lỗ đen khắp người mình.

Hắn cảm nhận được lực lượng đang xói mòn, sức sống đang tan biến theo khói đen.

Lần trước hắn mài chết kẻ địch cùng cảnh cũng chưa từng bị thương nặng như thế.

Đương nhiên, nếu là bình thường thì chắc chắn Vi Sinh Thương Lam đã chuồn đi.

Đánh không lại thì chạy, mạch môn thứ tư mở ra không dễ, không ai muốn ngã xuống cả.

Nhưng bây giờ trong đầu Vi Sinh Thương Lam toàn là thù hận, địch ý, không giết Khiển Trách Giả thì hắn sẽ không đi.

Ầm!

Mạch môn cùng run lên.

Vi Sinh Thương Lam bay lên bầu trời, xông vào trong mây xanh.

Trong mây đen, giọng Vi Sinh Thương Lam như là sấm nổ, một khí thế tuyệt sát khổng lồ, hùng hậu xuất hiện.

Mấy người Long Dã cảm nhận được khí thế tuyệt sát này thì lông tơ dựng hết lên.

Muốn đi ra xa hơn nhưng lại phát hiện chân mình hoàn toàn không cử động được.

【VIP】 Bách Tông Liên Minh ta không phục!

“Vô Tận Đồ Sát. Đọa Thiên Nhất Kích!”

Vi Sinh Thương Lam đánh thủng bầu trời, như sao băng rơi xuống đất, lao tới chỗ Khiển Trách Giả vẫn đứng yên đó.

Khiển Trách Giả chỉ nói hai chữ: “Tội Lai!”

Dứt lời, xông về phía Vi Sinh Thương Lam đang phóng ra mạch thuật mạnh nhất, “Ác Lai” trong tay chém ra một kiếm. Kiếm mang xuyên qua bất cứ mọi thứ chắn trước người Vi Sinh Thương Lam, chém vào thân thể của hắn.

Uy thế tuyệt sát trên bầu trời lập tức hơi ngừng lại, cự kiếm tuột khỏi tay Vi Sinh Thương Lam, hai mắt tối sầm lại, rơi xuống đất.

Ầm!

Sau một tiếng vang thật lớn, mặt đất chậm rãi trầm tĩnh lại.

Lúc này, Ôn Bình chỉ thấy Khiển Trách Giả đột nhiên vung một sợi xích sắt màu đen ra, lưỡi câu ở đầu xích sắt đâm vào trong ngực Vi Sinh Thương Lam, bị Khiển Trách Giả kéo một cái, một hình người màu đen bị kéo ra ngoài.

Thông qua tin tức mà Khiển Trách Giả truyền đến, Ôn Bình mới biết được phàm là cường giả bị Khiển Trách Giả giết chết thì đều bị giam cầm linh hồn vĩnh viễn, để cho hắn sử dụng.

Đương nhiên, không ai nhìn thấy cảnh tượng này.

Mọi người, yêu chỉ nhìn thấy được một hình ảnh.

Sau khi tất cả bình tĩnh lại, Vi Sinh Thương Lam cũng không có đứng lên nữa, khí tức mạnh mẽ cũng không còn sót lại chút gì, chỉ có một chút dấu vết rất nhạt của khí tức của Vi Sinh Thương Lam còn sót lại trong không khí, nhưng mà theo gió thổi qua, khí tức này càng ngày càng nhạt.

“Không phải là đã kết thúc chứ?”

Long Dã nhìn về phía chiến trường, trong đầu còn đang đợi Vi Sinh Thương Lam đứng lên, sau đó tiếp tục đại chiến.

Nhưng sau một khắc, Ôn Bình cưỡi Đại Yêu chậm rãi bay tới chỗ Vi Sinh Thương Lam rơi xuống.

Tuy trong lòng còn có chờ mong, còn có nghi ngờ nhưng mà Ôn Bình hành động như vậy không khác gì đã đưa ra câu trả lời cho Long Dã.

Đúng!

Chiến đấu đã kết thúc.

“Rốt cuộc thì hắn là ai.” Long Dã nhìn về phía Khiển Trách Giả thần bí ở nơi xa, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, khó hiểu.

Rõ ràng mới nãy uy thế mà Vi Sinh Thương Lam thả ra đã mạnh mẽ hơn trước đó quá nhiều. Theo lý thuyết thì lúc đó phải là lúc chiến đấu thật sư bắt đầu mới đúng. Cường giả nửa bước Địa Vô Cấm chiến đấu với nhau còn khó mà kết thúc trong thời gian ngắn chứ huống chi là chiến đấu ở cấp bậc Địa Vô Cấm, mấy canh giờ trước thì hẳn là chỉ làm nóng người mới đúng.

Nhưng mà nam nhân cánh đen thần bí này lại kết thúc trận chiến đầu này trong vòng không tới một canh giờ.

Đáng sợ nhất là nam nhân cánh đen thần bí này từ đầu đến cuối đều không có mở ra mạch môn.

Bởi vậy, có thể thấy được hắn chỉ dùng lực lượng của linh thể.

Linh thể của hắn là loại nào?

Xếp hạng bao nhiêu trong Bảng Linh Thể?

Thực lực chân chính của hắn là như thế nào?

Địa Vô Cấm Trung Cảnh hay là Thượng Cảnh?

Hoặc là cao hơn nữa?

Ở Triều Thiên Hạp, ở sa trường, hắn chưa từng nghe nói tới trong số những cường giả Địa Vô Cấm có một người như vậy,

với thực lực như hắn thì hẳn là phải có thanh danh hiển hách ở Triều Thiên Hạp mới đúng.

Một đống câu hỏi lóe lên trong đầu, Long Dã chợt nghe tiếng Thiên Mộc vang lên ở chỗ xa xa. Vội xua tan nghi ngờ trong lòng, sau đó vọt tới chỗ Thiên Mộc. So với những nghi ngờ về nam nhân cánh đen thần bí thì bây giờ hắn chỉ muốn giết chết Thiên Mộc.

Hoặc là nhốt Thiên Mộc lại, đưa hắn tới Triều Thiên Hạp trước khi cường giả của Già Thiên Lâu đuổi tới diệt khẩu. Chỉ cần thành công đưa đến nơi thì chắc chắn Long Dã hắn sẽ đổi được một công lớn, thậm chí còn có thể tạo phúc cho toàn bộ Long gia. Phải biết, Thiên Mộc là thành viên đầu tiên của Già Thiên Lâu trà trộn vào vương tộc mà hắn biết được.

"Thiên Mộc, Vi Sinh Thương Lam đã chết, bây giờ ngươi chạy đi đâu!" Long Dã lập tức chạy như bay tới, muốn muốn bắt Thiên Mộc lại.

Ngay lúc đó, Ôn Bình đi tới bên cạnh thi thể của Vi Sinh Thương Lam, tinh thần lực quét hình hắn từ trong ra ngoài một lượt.

Quả nhiên đúng như hắn suy nghĩ, một chiêu cuối cùng "Tội Lai" của Khiển Trách Giả, thứ chém trúng không phải là bên ngoài thân thể, một chiêu "Tội Lai" đó trực tiếp chém vào trong thân thể Vi Sinh Thương Lam, không chỉ chặt đứt kinh mạch mà còn cắt đứt trái tim.

"Bỏ qua phòng ngự, quả nhiên, suy cho cùng thì thần vẫn là thần!"

Không hổ là tồn tại được xưng là thần ở một thế giới khác.

Có thể được xưng là thần, quả nhiên là có đạo lý của hắn.

Sau đó, thông qua nói chuyện với Khiển Trách Giả, Ôn Bình hiểu sâu hơn về chiêu "Tội Lai" của hắn.

Hóa ra chỉ cần thù hận, địch ý hoàn toàn chiếm lấy lòng kẻ địch thì Khiển Trách Giả có thể chém ra một kiếm trí mạng này.

“Như vậy cũng không tệ, mặc dù điều kiện đánh ra tương tối hà khắc nhưng bản thân ngươi đã có được năng lực mạnh mẽ có thể gợi ra thù hận, địch ý trong nội tâm người khác, một chiêu này gần như là chắc chắn có thể đánh ra.” Ôn Bình hài lòng gật đầu, sau đó bắt đầu vơ vét chiến lợi phẩm.

Cự kiếm, tàng giới gì đó thì đương nhiên là phải cất vào, trân tàng của Địa Vô Cấm, không cần suy nghĩ cũng biết nó phong phú cỡ nào.

Ôn Bình chỉ tùy ý dùng tinh thần lực quét qua tàng giới một cái, phát hiện số lượng bạch tinh trong đó đã hơn vạn.

Đối với Ôn Bình trước mắt không thiếu tiền, chỉ thiếu rất nhiều tiền thì số bạch tinh của Vi Sinh Thương Lam này tới rất kịp lúc.

Lại thu thi thể của Vi Sinh Thương Lam vào, Ôn Bình quay qua nhìn về hướng Long Dã.

Ở đó còn có một số chiến lợi phẩm.

Nếu đã đánh rồi thì đánh luôn cho trót.

…

Vi Sinh Thương Lam vừa chết, lúc này, Thiên Mộc đã mất hết chiến ý, dưới công kích của Long Dã, hắn chỉ phòng thủ và lui lại.

Long Dã cầm Huyết Phủ chém xuống một cái, đánh cho Thiên Mộc lùi lại trăm bước, đứng cũng đứng không vững: “Chỉ biết dựa vào nơi hiểm yếu chống lại!”

【VIP】 Bách Tông Liên Minh ta không phục! (2)

Long Dã đang muốn tiếp tục thừa thắng xông lên thì phát hiện Ôn Bình đang tới gần. Ôn Bình vừa đến, Long Dã vô thức ngừng tay, sau đó nhìn về phía cường giả Địa Vô Cấm đang thong thả vỗ đôi cánh đen sau lưng Ôn Bình.

Vừa nhìn một cái, thân thể không khỏi nhích qua một bên.

Có lẽ hắn cũng không phát hiện ra, cách làm của hắn lúc này giống hệt như phản ứng của đám thị vệ khi thấy hắn.

"Ôn tông chủ."

"Ôn tông chủ."

Đám cường giả Trấn Nhạc Cảnh còn sống từ trong bí cảnh ra bên phe Long Dã cũng dồn dập dừng tay, lui về sau.

Thiên Mộc vừa nhìn thấy Ôn Bình thì câu nói đầu tiên: "Rốt cuộc thì ngươi là ai!"

Ôn Bình không có lên tiếng.

Hắn không cần phải nói cho Thiên Mộc biết mình là ai.

Hắn tới đây chỉ có một mục đích —— đó là lấy chiến lợi phẩm thuộc về hắn.

Ôn Bình lạnh lùng nói: "Ta không có hứng thú giết chết các ngươi, ta không cần mạng của các ngươi, ta chỉ cần những thứ giá trị hơn."

"Ha ha, nằm mơ!" Thiên Mộc nở một nụ cười thảm, nói: "Ta không biết gì cả, cũng sẽ không nói gì cả. Người đừng hòng biết được một chút tin tức gì của Già Thiên Lâu từ miệng ta! Chết cũng không thể!"

"Ừm?"

Ôn Bình sững sờ.

Mình biểu đạt như vậy còn chưa đủ rõ?

Đang lúc Ôn Bình muốn tiếp tục nói rõ thì Thiên Mộc bỗng nhiên cười, cười đến rất thống khổ, sau đó dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Ôn Bình, nói: "Không cần biết ngươi là ai, nhưng ta cho ngươi biết, Già Thiên Lâu ở khắp mọi nơi. Bây giờ chúng ta nói gì bọn họ cũng biết hết… ngươi đợi Già Thiên Lâu trả thù đi!"

Nói xong, Thiên Mộc bắt đầu tự đốt mạch môn.

Long Dã kinh hô một tiếng, muốn xông lên: "Ngăn hắn lại, không thể để cho hắn chết!"

"Chúng ta nói gì thì bọn họ cũng biết hết… cho nên các ngươi chờ chết đi!" Thiên Mộc nhìn Ôn Bình, sau đó lại đưa mắt nhìn Long Dã, trong ánh mắt lập loè hận ý mãnh liệt. Khi nói đến một chữ cuối cùng thì mạch môn ầm ầm nổ tung.

Oanh!

Lực trùng kích lớn lập tức tràn ra.

Khiển Trách Giả vội ngăn trước mặt Ôn Bình, dùng đôi cánh đen ngăn cản lực trùng kích do mạch môn nổ tung tạo ra. Nhưng mà đám người Long Dã thì không quá lạc quan, bị mạch môn nổ tung đánh bay trăm mét, Trấn Nhạc Cảnh đều bị chấn đến ngất đi, chỉ có hai người Long Dã và Hà Niên còn có thể tỉnh táo đứng lên, nhưng mà vừa đứng lên một cái thì lảo đảo suýt chút ngã xuống lại.

Ôn Bình được Khiển Trách Giả bảo vệ thì đương nhiên là bình yên vô sự, nhưng nhìn phế tích sau nổ tung thì hắn có chút bó tay.

Chỉ muốn lấy tàng giới, kiếm một bút, không chỉ dùng để trồng cây mà còn có thể dùng để xây dựng kiến trúc mới, Thiên Mộc này sao phải liều mạng phản kháng chứ?

Ài!

Đúng rồi.

Trước khi chết Thiên Mộc nói người của Già Thiên Lâu đang nghe bọn họ nói chuyện.

Đối với Già Thiên Lâu này, Ôn Bình không cần đoán cũng biết chắc chắn là bọn họ mạnh hơn Bất Hủ Tông bây giờ nhiều.

Thật ra thì hắn cũng mới chỉ nhìn thấy được một góc của thế giới này, có lẽ đúng là có cách để biết được người ở ngoài ngàn dặm đang nói gì. Tuy nói trời sập xuống thì có người cao gánh, nhưng để cho an toàn…

Ôn Bình lạnh nhạt nói: "Ha ha, Già Thiên Lâu là thứ đồ gì, Bách Tông Liên Minh ta không phục, giết các ngươi thì đã sao!"

Dứt lời, Ôn Bình phóng tinh thần lực ra cẩn thận thăm dò bất cứ thứ gì khác thường trong không khí.

Hắn sẽ không coi thường bất kỳ người nào.

Huống chi là Già Thiên Lâu, vừa nghe là biết nó là quái vật khổng lồ.

Nếu như trong không khí toàn là những thứ có thể nghe lén hắn nói chuyện thì nhất định Ôn Bình phải tìm ra nó, nếu không thì hắn ăn ngủ không yên.

Liên tục thăm dò những thứ tồn tại trong phạm vi mười dặm xung quanh mấy lần, cuối cùng tinh thần lực của Ôn Bình khóa chặt dải đất trung tâm chỗ Thiên Mộc nổ tung.

Những chỗ khác đều không có gì cả, chỉ có chỗ Thiên Mộc tự bạo còn sót lại một thứ ngoài mạch khí, đó là những cái hạt tròn. Mỗi hạt đều rất nhỏ, nếu dùng mắt thường nhìn thì cho dù là Địa Vô Cấm cũng không thể nhìn thấy được. Ôn Bình thử để cho Khiển Trách Giả tìm kiếm chúng nó nhưng mà Khiển Trách Giả cũng không phát hiện được bọn chúng.

Chỉ có hắn với tinh thần lực đã tiến vào giai đoạn thứ hai mới có thể phát hiện ra chút hạt tròn nhỏ này, nhưng mà sau khi Thiên Mộc chết thì chúng nó cũng bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Chỉ trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, những hạt tròn đó chỉ còn lại lẻ tẻ mấy cái.

"Hệ thống, chúng nó là cái gì."

Ôn Bình hỏi hệ thống, chắc chắn là trong kho số liệu của hệ thống sẽ có tin tức về thứ này.

Hệ thống đáp: "Số liệu biểu hiện, đám hạt tròn này đến từ một loại yêu vật đặc thù. Chúng nó có năng lực nghe lén, người cầm theo nó thì cho dù ở chỗ nào thì tất cả mọi tiếng động xung quanh đều sẽ được truyền về tai yêu vật đó, nhưng mà cũng chỉ thế thôi. Người mang theo nó chết đi thì chúng nó cũng sẽ tử vong theo."

Ôn Bình hơi kinh ngạc, nếu để cho yêu vật này làm gián điệp thì phải nói là vô địch!

Ôn Bình vội hỏi: "Đây là yêu vật gì?"

"Yêu vật này được thế giới này đặt tên là Đế Thính."

"Đế Thính…"

Một cái tên rất quen thuộc.

Trong truyền thuyết thần thoại ở thế giới của hắn cũng có nói về sự tồn tại của loại thần thú này.

Nhìn đám hạt tròn đang dần tan biến, trong lòng Ôn Bình bắt đầu mơ màng, Già Thiên Lâu có đi tìm Bách Tông Liên Minh không?

Với những gì mình mới nói, hẳn là sẽ không ai nhịn được chứ?

Đúng lúc này, một tiếng ho khang vang lên kéo Ôn Bình đang mơ màng trở về với thực tại.

"Khụ khụ ——"

Long Dã ho khan, ráng chống người đứng lên, sau đó vội vàng lấy thiên tài địa bảo dùng để chữa thương trong tàng giới ra ăn, lúc này, vẻ thống khổ trên mặt mới giảm bớt một chút.

Ôn Bình nhìn sang, hỏi: "Không có sao chứ?"

Long Dã miễn cưỡng gật gật đầu, nói: "Coi như may mắn, không chết được."

Dứt lời, Long Dã quay đầu nhìn về phía Hà Niên đang rên rỉ cách đây trăm mét, thấy hắn không chết thì lửa giận trong

lòng lập tức dâng lên.

Người của mình bị diệt sạch, hắn cũng bị thương nặng, còn Hà Niên một lòng muốn chết này lại sống rất tốt.

Sau đó, Long Dã tức giận đi tới chỗ Hà Niên, thuận tay nhặt một cây đao dưới đất lên, mặt lộ sát ý nói: “Như vậy mà cũng không chết, vậy thì ông đây tới tiễn ngươi một đoạn đường!”

【VIP】 Thu nhận Hà Niên, giữ Long Nguyệt lại

Nhìn Long Dã cầm đao đi tới, Hà Niên không có trốn, thậm chí cũng không lui một bước, gắng gượng đứng đó, thản nhiên chấp nhận tất cả.

“Tới đi, cho một cái thống khoái.”

“Yên tâm, cũng nhờ người làm cho Thiên Mộc bại lộ thân phận, hôm nay Long Dã ta sẽ để cho ngươi được ra đi thoải mái.”

Dứt lời, Long Dã đã tới trước mặt Hà Niên.

Đao trong tay đã giơ lên.

Chỉ cần hạ xuống thì có thể làm cho Hà Niên đầu một nơi thân một nẻo.

Nhưng ngay lúc Long Dã chuẩn bị chém xuống thì chợt dừng lại.

Đao dừng ở vị trí cách cổ Hà Niên một mét, Long Dã mở miệng hỏi: “Hà Niên, ngươi và ta đều vì chủ mình, không có thâm thù đại hận gì. Nhưng bây giờ ngươi cảm thấy Hà Phủ còn đáng cho ngươi bán mạng như vậy sao? Ta tin, nếu như không phải bọn họ ra lệnh bắt buộc thì chắc chắn ngươi sẽ không tới đây chịu chết?”

Thấy Long Dã dừng tay, Hà Niên mở mắt ra, cười cười, sau đó lạnh nhạt nói: “Bây giờ nói mấy chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa, Hà Phủ… đám người đó chưa từng quan tâm tới người khác.”

Trong câu trả lời của Hà Niên, đã đổi lại cách gọi Hà Phủ là đám người, không còn chút kính ý nào.

Như vậy cũng chứng tỏ, lòng Hà Niên đã nguội lạnh.

Lòng cũng đã chết.

Tín ngưỡng đã không còn.

Long Dã nói theo: “Vậy thì gia nhập vào Long gia không, với thiên phú của ngươi, ta bảo đảm chắc chắn ngươi có thể tỏa sáng ở Long gia!”

Nói thật, Thiên Mộc của Già Thiên Lâu cũng chấp nhận bại lộ thân phận để lôi kéo Hà Niên, Long Dã cảm thấy nếu như cứ giết Hà Niên như vậy thì thật đáng tiếc.

Nhưng mà khi Hà Niên nghe Long Dã nói như vậy thì trầm mặc, không gật đầu.

Nhưng Hà Niên cũng không có lắc đầu từ chối.

Một lúc sau, dưới sự mong đợi của Long Dã, rốt cuộc Hà Niên cũng mở miệng nói: “Ta không muốn trở về Triều Thiên Hạp, lại càng không muốn nhìn thấy mấy người đó, cho nên ngươi giết ta đi!”

Nghe được câu trả lời này, trong lòng Long Dã không khỏi thở dài.

Đáng tiếc.

Hà Niên có thiên phú như vậy, vốn nên bước vào Địa Vô Cấm, có được sức mạnh lớn hơn.

Nhưng mà tiếc hận thì tiếc hận, nếu Hà Niên không muốn thì đương nhiên Long Dã cũng không để cho hắn sống.

“Lên đường bình an ——”

Long Dã lại giơ đao lên.

Sau đó khi còn cách cổ Hà Niên chỉ một tấc thì lại dừng lại.

Nhưng lần này không phải là Long Dã ngừng mà là Khiển Trách Giả đưa tay nắm lấy đao.

Long Dã giật mình, khi ánh mắt tiếp xúc với Khiển Trách Giả thì trong nháy mắt hắn đổ mồ hôi lạnh.

Sau lưng, giọng Ôn Bình vọng lại.

“Vậy thì ở lại Hồ Thiên Địa, thấy sao?”

Hà Niên chậm rãi mở mắt ra, liếc mắt nhìn Khiển Trách Giả cao lớn bên cạnh, nuốt nước miếng một cái, sau đó nhìn Ôn Bình đang chậm rãi đi tới.

Ôn Bình là ai, hắn không biết.

Nhưng nam nhân cánh đen thần bí có thực lực có thể nghiền ép cường giả Địa Vô Cấm đnag đứng bên cạnh mình lại nghe lời Ôn Bình, như vậy cũng đủ chứng minh được Ôn Bình không phải là hạng tầm thường.

"Chết như vậy, ta đoán ngươi cũng không cam lòng đúng không." Ôn Bình biết, nếu như Hà Niên chịu chết thì sao trong lời nói của hắn lại tràn đầy không cam lòng như vậy?

Tuy Hà Niên đã từng trở thành kẻ địch của hắn, thậm chí suýt chút làm tổn thương phụ thân của hắn.

Nhưng mà suy cho cùng thì nguyên nhân vẫn là do Hà Niên không biết.

Nếu để cho Hà Niên chết dưới đao của Long Dã như vậy, Ôn Bình cảm thấy quá đáng tiếc.

Thiên phú rất tốt, cũng rất trung thành.

Chỉ sai ở chỗ theo sai người.

Không đợi Hà Niên trả lời, Ôn Bình lại tiếp tục nói: "Đi theo ta, ta có thể cho ngươi một cơ hội để thể hiện giá trị của bản thân, thậm chí có thể cho ngươi một cơ hội mở ra mạch môn thứ tư, bước vào Địa Vô Cấm. Nhưng mà ngươi nên nghe cho rõ, cơ hội này ta chỉ cho một lần."

"Lưỡng lự thì sẽ lỡ mất."

"Gật đầu, có lẽ sẽ là một khởi đầu mới."

Sau khi nói mấy câu, Ôn Bình cũng đi tới trước mặt Hà Niên.

Liếc mắt một cái, Khiển Trách Giả đưa tay chộp Hà Niên tới, vỗ lưng Hà Niên một cái, ba cái mạch môn bị Thiên Mộc phong bế theo tiếng mà mở lại.

Lực lượng trở về với thân thể, vốn nên là một chuyện vui nhưng Hà Niên lại ngẩn người.

Yên lặng một hồi, thấy Ôn Bình quay đầu muốn đi, Hà Niên vội vàng gật đầu, nói: "Ta đồng ý với ngươi!"

Cũng không phải là những gì Ôn Bình nói đánh động hắn.

Chỉ là Hà Niên cảm nhận được vẻ chắc chắn trong mắt Ôn Bình, đây là thứ mà hắn không nhìn thấy được trong mắt những người đó.

Có lẽ đi theo một người như thế này thì có thể làm nên nghiệp lớn!

Cho dù không thể thì cùng lắm cũng chỉ là chết thôi.

Sớm một chút, trễ một chút cũng không có gì khác nhau.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là hắn cũng khát vọng được bước vào Địa Vô Cấm, có được thực lực giống như cường giả cánh đen bí ẩn bên cạnh mình.

"Nếu đã chọn đi theo bổn tông chủ, vậy thì ta phải nói trước với ngươi, mặc dù ta sẽ không lợi dụng ngươi, xem ngươi như một quân cờ có thể ném đi bất cứ lúc nào, nhưng chỉ cần ngươi làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến Bất Hủ Tông thì bổn tông chủ sẽ khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong." Dĩ nhiên, Ôn Bình cũng không sợ hắn làm chuyện xấu gì với Bất Hủ Tông, tất cả trong tông môn đều có nguồn gốc từ hệ thống, đương nhiên hệ thống sẽ bảo vệ chúng nó, nói như vậy vì Ôn Bình chỉ muốn báo cho hắn biết trước hậu quả thôi.

Là tông chủ, ít nhất cũng phải biểu hiện ra uy nghiêm của mình.

Trước mắt, Hà Niên không có tôn kính hắn, như vậy thì Ôn Bình phải để cho Hà Niên sợ hãi, cho dù là bất cứ cái nào trong hai cái đều là kết quả mà Ôn Bình muốn.

Sau khi thấy Hà Niên gật đầu lia lịa, đồng thời cũng thề, Ôn Bình mới chuẩn bị đi tìm Yêu tộc, hoàn thành kế hoạch chân chính khi hắn tới Hồ Yêu Hoàng lần này: "Đi theo ta."

Hà Niên vội đuổi theo Ôn Bình.

Đúng lúc này, Long Dã đột nhiên đi tới, nói nhỏ một câu bên tai Ôn Bình.

Ôn Bình ngây ra một lúc, hỏi: "Ngươi nghiêm túc?"

【VIP】 Bắt đầu đàm phán với Yêu tộc!

“Đương nhiên là nghiêm túc. Long Nguyệt nàng không có khát vọng tu luyện, chỉ thích chạy khắp nơi, du ngoạn khắp nơi, vậy không bằng để cho nàng ở lại Hồ Thiên Địa chơi một hồi. Dĩ nhiên, chủ nếu là bởi vì trong mắt phụ thân ta thì nàng chính là bảo bối, lúc Long Nguyệt theo ta ra ngoài thì bọn họ liên tục dặn đi dặn lại, bây giờ nàng bị thương nặng như vậy, nếu về nhà, bị bọn họ thấy thì chắc chắn ta sẽ xui xẻo, không bằng để cho nàng ở lại chỗ ngươi một thời gian, thuận tiện dưỡng thương.”

Lúc này, Long Dã đưa mắt nhìn Hà Niên bên cạnh.

Trong đầu có chút căm tức.

Long Dã nói lớn: “Hà Niên, nói cho ngươi biết, thấy muội muội ta thì nhất định phải xin lỗi đến khi nàng tha thứ mới thôi, nàng chữ thương hao tổn bao nhiêu cũng do ngươi lo hết!”

Hà Niên cười khổ một tiếng, gật gật đầu.

“Vậy còn tạm được.” Long Dã hơi hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Ôn Bình, nói: “Ôn tông chủ, ta sẽ chăm sóc chu toàn cho phụ thân ngươi Ôn Ngôn, cam đoan không ai có thể tổn thương tới một sợi lông của hắn, đồng thời cam đoan khi hắn đến Long gia thì sẽ không ai biết được thân phận thật sự của hắn, đồng thời sau khi về đến nhà, ta sẽ cực lực ngăn cản kế hoạch gả tiểu muội của phụ thân!”

“Được, vậy thì để nàng ở lại đi.”

Mới đầu, Ôn Bình không muốn giữ Long Nguyệt lại, nhưng nghe Long Dã nói muốn giúp cha mẹ của hắn một tay thì suy nghĩ một chút, sau đó đồng ý.

Bây giờ hắn không có năng lực thay đổi ý chí của Long gia, có Long Dã hỗ trợ, chắc chắn áp lực của mẫu thân sẽ giảm đi nhiều.

Ôn Bình trầm tư một lát, tiếp tục nói: "Chăm sóc hai người bọn họ cho tốt, không bao lâu sau thì ta sẽ đi Triều Thiên Hạp một chuyến, đến lúc đó chỉ cần bọn họ sống tốt thì ta có thể cho ngươi một cơ hội bước vào Địa Vô Cấm, giảm bớt mười mấy hai mươi năm khổ tu cho ngươi."

"Thật!"

Long Dã vui vẻ.

Ôn Bình có quá nhiều thứ mà hắn không biết, cho nên hắn cũng không nghi ngờ Ôn Bình sẽ lừa gạt mình.

Ôn Bình nói: "Đương nhiên, nếu như ta đi Triều Thiên Hạp mà không thấy được những thứ ta muốn thấy, vậy thì ngươi sẽ nối gót Huyết Phủ của ngươi."

"Đương nhiên, đương nhiên."

Long Dã vội vàng gật đầu.

Sau đó vô thức nhìn thân thể mình.

Suýt nữa quên mất còn có một đám lửa đang ở trong người mình.

Lúc này, Ôn Bình đột nhiên hỏi: "Yêu tộc đến đây, tất cả những thứ này đều là do ngươi mà ra, ngươi muốn đi hay ở?"

Lúc này, Ôn Bình đột nhiên hỏi: "Yêu tộc đến đây, tất cả những chuyện này đều do ngươi mà ra, ngươi muốn đi hay ở?"

Long Dã nhìn bầy yêu đang chạy đến một chút, nếu như bí cảnh của Yêu tộc đã bị chiến đấu mới nãy phá hủy, vậy thì ở lại cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa bây giờ hắn bị thương rất nặng, ở lại đây, nếu như Yêu tộc làm loạn thì chắc chắn hắn sẽ không có năng lực phản kháng, cuối cùng vẫn phải dựa vào Ôn Bình cứu.

Lúc này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Gặp ở Hạo Hãn Thành." Dứt lời, Long Dã vọt về hướng ngược lại.

Lúc này, Yêu tộc đã không còn là tứ cố vô thân như vừa rồi, trong quá trình chiến đấu của Khiển Trách Giả lúc nãy,

Yêu tộc tập kết gần mười vạn yêu chúng. Liếc mắt nhìn qua, đủ loại Đại Yêu hiếm gặp bên ngoài Hồ Yêu Hoàng cũng có mặt, nhưng vì e ngại Khiển Trách Giả nên không có yêu nào dám đuổi theo Long Dã.

Thời Phong đầu phục vào Long Dã, mặc dù Long Dã đi, không có cho hắn thứ mà hắn muốn nhưng Ôn Bình vẫn còn ở đây, Thời Phong cũng không định đứng về phía Hồ Yêu Hoàng.

Nhưng mà Thời Phong cũng rất hoang mang, không biết rốt cuộc tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình này đứng về phe nào?

Cứu được tứ vương Hoài Không, hướng về Yêu tộc?

Nhưng hắn lại trợ giúp Long Dã.

Đang nghĩ ngợi thì ánh mắt lạnh lùng của Lê Quan quét tới: "Chuyện của ngươi lát nữa tính sau!"

"Không cần đợi chút nữa, bây giờ tính luôn đi. Ngươi và ta, người nào sống thì người đó sẽ làm Yêu Hoàng mới của Yêu tộc." Lúc Thời Phong nói lời này thì vô thức đưa mắt nhìn Hoài Không, trong ánh mắt mang theo khiêu khích.

Hoài Không chọn không nói một lời.

Thứ nhất là hắn không có thực lực này.

Thứ hai là bây giờ bí cảnh của Yêu tộc đã hủy, Yêu Hoàng mới cũng chỉ là một cái danh hão mà thôi.

Không lấy được truyền thừa của Yêu tộc, Yêu Hoàng mới chỉ có thể dừng bước ở nửa bước Địa Vô Cấm.

Chẳng lẽ Yêu Hoàng mới cũng phải học phụ thân, đi ra ngoài Hồ Thiên Địa xông xáo, sau đó dùng mạng để tìm cơ hội bước vào cảnh giới cao hơn?

Lê Quan cũng không để ý đến Thời Phong, tiếp tục đi tới chỗ Ôn Bình.

Khi còn cách Ôn Bình chừng trăm mét thì hắn dừng lại, sau đó nói, trong giọng nói không chút cảm xúc: "Ôn tông chủ, bí cảnh của Yêu tộc đã bị hủy, các ngươi nên rời khỏi đây rồi chứ?"

Hắn phẫn nộ nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

Lúc này mà nổi giận thì nam nhân cánh đen đó chỉ dùng mấy kiếm là có thể giết hết Yêu tộc ở đây.

Nhưng mà, Ôn Bình lắc đầu.

Sau đó, Ôn Bình nói: "Để Hoài Không nói chuyện với ta, ta và hắn là quen biết cũ."

Lúc này, Hoài Không đi tới, cũng không dừng lại ở cách trăm mét mà tiếp tục đi tới trước một khoảng nữa.

Sau khi dừng bước, Hoài Không nặn ra một nụ cười, nói: "Ôn tông chủ, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ. Nữ nhi không nên thân của ta vẫn ổn chứ?"

Ôn Bình mỉm cười trả lời: "Xong chuyện ở đây có định đi xem một chút không? Hồ Yêu Hoàng cách Đông Hồ cũng không xa."

"Sẽ đi." Hoài Không gật gật đầu.

Ôn Bình không chào hỏi nữa, đi thẳng vào vấn đề, nói: "Thật ra thì bổn tông chủ tới đây là có một chuyện muốn thương lượng với Yêu tộc, tìm một chỗ nói một chút? Phế tích này hình như không thích hợp để nói chuyện."

"Không biết Ôn tông chủ có chuyện gì?" Hoài Không vội hỏi.

Ôn Bình nói: "Đầu tiên, ta nói trước, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay ta đều không tham dự vào. Chuyện bí cảnh của Yêu tộc bị hủy hoại cũng không liên quan đến ta, nếu các ngươi muốn truy cứu thì có thể hỏi hắn."

【VIP】 Bắt đầu đàm phán với Yêu tộc! (2)

Ôn Bình chỉ Khiển Trách Giả bên cạnh.

Khiển Trách Giả mặt không chút cảm xúc nhưng mà ánh mắt hơi nhúc nhích một chút, giống như đang nhìn về phía mấy người Lê Quan.

Hoài Không nở một nụ cười khổ, nói: "Đã hiểu, nếu Ôn tông chủ muốn nhằm vào Yêu tộc thì cũng sẽ không cứu tứ đệ của ta."

"Chuyện ta muốn thương lượng với ngươi cũng đơn giản thôi, chỉ cần các ngươi gật đầu thì ta có thể chia tài nguyên của Bất Hủ Tông tới giúp đỡ Yêu tộc các ngươi đi lên một con đường càng rộng rãi hơn."

"Con đường càng rộng rãi hơn?"

"Ngươi có thể hiểu thành để cho Yêu tộc các ngươi càng mạnh mẽ hơn."

"Ôn tông chủ muốn lôi kéo chúng ta cùng đối kháng với Bách Tông Liên Minh?"

Đối với chuyện Bách Tông Liên Minh muốn tiêu diệt Bất Hủ Tông thì Hoài Không cũng có nghe nói tới.

Nhưng mà nghĩ lại thì ngay cả cường giả Địa Vô Cấm cũng nghe lệnh của Ôn Bình, Ôn Bình không đến mức sợ Bách Tông Liên Minh chứ?

Đang suy tư thì Ôn Bình cười nói: "Cũng không phải. Thật ra thì ta cũng không có hứng thú với Yêu tộc các ngươi, chia sẻ tài nguyên của Bất Hủ Tông cho các ngươi cũng không có chỗ tốt gì cho ta. Nhưng mà người đứng phía sau ta rất hứng thú với Yêu tộc, chịu giúp các ngươi một lần. Dĩ nhiên, tương ứng, Yêu tộc các ngươi phải phụ thuộc vào Bất Hủ Tông."

Nếu tất cả đều đoán hắn có người sau lưng, lần này Ôn Bình dứt khoát nói thẳng ra.

Hoài Không nghe vậy thì vội nhìn Lê Quan một chút, sau đó lại nhìn Thời Phong.

Lúc này, Lê Quan lên tiếng: "Phụ thuộc? Không thể!"

Lúc này, Thời Phong phản bác: "Ta biết ngay ngươi sẽ nói như vậy, dựa vào người khác thì nhục nhã lắm sao? Ngươi có biết đối với thiên địa này thì Yêu tộc nhỏ bé cỡ nào không? Chúng ta đóng kín cửa, tự mình gạt mình, nói cho ngươi biết, chuyện hôm nay chỉ mới bắt đầu, lần sau kẻ địch tới có thể sẽ là Địa Vô Cấm. Ta hỏi ngươi, đến lúc đó ngươi lấy cái gì ngăn cản!"

"Nếu ngươi sợ chết thì ở cứ tách địa bàn của ngươi ra. Yêu tộc có tính ngưỡng của mình, nếu sinh lòng thần phục nhân tộc thì chúng ta kiên trì đời đời kiếp kiếp như vậy để làm gì? Phụ hoàng liều mình đi ra ngoài Hồ Thiên Địa đâu có ý nghĩa gì? Yêu tộc có con đường của mình, hoàn toàn không cần nhân tộc." Lê Quan cả giận nói.

…

Trong lúc Lê Quan và Thời Phong tranh luận không ngớt thì Ôn Bình đưa mắt nhìn Hoài Không.

Lê Quan, Thời Phong, hai người này ý kiến không hợp, chọn bất kỳ một người nào trong hai người bọn họ lên làm Yêu Hoàng là chuyện không thể.

Cách tốt nhất là nâng đỡ Hoài Không làm Yêu Hoàng, sau đó để cho Lê Quan và Thời Phong làm trợ thủ, hai người kiềm chế lẫn nhau, chỉ cần Hoài Không có thể trấn được thì Yêu tộc sẽ không loạn.

"Các ngươi còn có lựa chọn sao?"

"Hoặc là các ngươi cho rằng không có Yêu tộc truyền thừa thì các ngươi còn có thể giữ lấy địa bàn này được?"

Ôn Bình liên tục hỏi hai câu, xen lẫn khí thế Địa Vô Cấm của Khiển Trách Giả ép về phía hai yêu Lê Quan và Thời Phong.

Bị khí thế Địa Vô Cấm đè lên, hai yêu hơi ngừng tranh luận.

Ôn Bình tiếp tục nói: “Hoặc là ta nói thẳng luôn, diệt vong hoặc là thần phục Bất Hủ Tông, các ngươi chọn đi?”

“Ôn tông chủ, nếu hôm nay chúng ta không gật đầu thì có phải ngươi dự định giết sạch chúng ta hay không?” Lê Quan mở miệng chất vấn.

“Giết các ngươi? Không hứng thú. Người muốn các ngươi chết cũng không ít, có ta hay không cũng không quan trọng. Ta chỉ mang ý chí của người khác tới, giờ phải xem Yêu tộc các ngươi có muốn hay không muốn cơ hội ta cho này.” Ôn Bình nửa câu đầu là trả lời Lê Quan, nửa câu sau là nói với Hoài Không.

Ôn Bình cố ý nhường quyền nói chuyện lại cho Hoài Không.

Bởi vì là Yêu Hoàng, nhất định phải có quyền lên tiếng.

Hoài Không hiểu ý, hỏi tiếp: “Vậy không biết tiền bối sau lưng Ôn tông định trợ giúp chúng ta như thế nào?”

“Nói nhiều thì không thể nói. Ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết là tiền bối sau lưng ta có thể trợ giúp tất cả Yêu tộc đánh vỡ giới hạn huyết mạch. Huyết thống không thể hạn chế Yêu tộc tu hành nữa, cũng không còn là mấu chốt quyết định hạn mức cao nhất của một yêu vật. Ngược lại, yêu vật huyết thống cấp thấp có thể dựa vào thời gian để nắm giữ được lực lượng mà chỉ có yêu vật huyết thống cấp cao mới có được. Ví dụ như là một con Ngưu yêu, huyết mạch tầm thường, cả đời này nhiều lắm cũng chỉ có thể sánh ngang với một cường giả nhân loại Thần Huyền Cảnh mở ra mạch môn thứ hai, nhưng nếu dựa theo phương pháp tu hành mà tiền bối đứng sau ta đưa cho, thời gian chậm rãi trôi qua, con Ngưu yêu này có thể sánh ngang với Trấn Nhạc Cảnh, Địa Vô Cấm, thậm chí cảnh giới càng cao hơn nữa, sẽ không còn bị huyết mạch trói buộc. Dĩ nhiên, huyết mạch mạnh mẽ vẫn còn ưu thế của nó, tốc độ tu luyện càng nhanh thì thực lực sẽ càng mạnh mẽ. Nói tóm lại, mỗi một yêu vật trong Yêu tộc đều sẽ có cơ hội vượt qua nó.”

Nói xong, Ôn Bình vỗ vỗ cánh của Khiển Trách Giả bên cạnh mình.

Câu nói này Ôn Bình cố ý nói lớn, cho mấy người Hoài Không nghe đồng thời cũng để cho mười mấy vạn yêu vật sau lưng bọn họ nghe được.

Quả nhiên, khi Ôn Bình nói xong thì mười mấy vạn yêu vật đó lập tức rối loạn.

Hoài Không hưởng ứng theo: "Ôn tông chủ, nếu đúng như ngài nói, cường giả sau lưng ngài chịu cho chúng ta cơ hội này thì Hoài Không ta là người thứ nhất đáp ứng!"

"Vậy thì bàn chuyện phụ thuộc trước."

Hoài Không nói: "Nếu như muốn Yêu tộc phụ thuộc thì tất cả vương và Yêu Vương của tộc Thiên Không, Yêu Vương của tộc Thủy, Yêu Vương của tộc Địa đều có mặt ở đây."

"Vậy thì triệu tập chúng nó tới, bàn chuyện phụ thuộc, ta cũng dễ bàn giao lại hơn." Thời gian không nhiều, nếu có thể tăng tốc độ lên thì đương nhiên là Ôn Bình phải tranh thủ.

Lúc này, Hoài Không nhìn Yêu Vương Thiên Vu của tộc Thiên Không vừa mới tỉnh lại không bao lâu, Thiên Vu hiểu ý của Hoài Không, lúc này nó giương cánh bay đi, biến mất ở chân trời.

Sau đó, Hoài Không nói: "Ôn tông chủ, chúng ta đi qua chỗ khác nói đi."

…

Đứng trên lưng yêu vật to lớn, lúc này, Ôn Bình đang đi tới đại bản doanh của Yêu tộc.

【VIP】 Xu thế tất yếu, Yêu tộc thần phục

Lúc này, Thời Phong chậm rãi nhích lại gần, lần lượt bái Ôn Bình và Khiển Trách Giả một cái, sau đó hỏi: “Ôn tông chủ, không biết quan hệ giữa ngài và Long Dã đại nhân là như thế nào?”

Ôn Bình nói: “Long Dã là người của ta.”

Thời Phong giật mình, mặc dù trong lòng hắn đã có suy đoán nhưng khi nghe nói như vậy thì vẫn có chút kinh ngạc.

“Ta đã hiểu.”

Thời Phong suy tư, cúi mình vái chào lần nữa, sau đó đứng sau lưng Ôn Bình, giống như Khiển Trách Giả.

Ôn Bình nhắm mắt lại, không có nhìn, chấp nhận Thời Phong đầu nhập vào mình.

…

Lúc chạng vạng tối, đã đến đại bản doanh của Yêu tộc.

Ôn Bình từng nghĩ đại bản doanh của Yêu tộc có thể là một cái phúc địa, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo.

Cùng từng nghĩ, có thể Yêu tộc giống như như nhân loại, ở trong cung điện to lớn.

Nhưng hắn không ngờ tới, đại bản doanh của Yêu tộc lại là một cái thạch trận lớn.

Năm mươi cái cột đá che trời dựng thẳng lên, mỗi một cây đều tỏa ra một luồng khí tức Yêu Vương đặc biệt, mạnh hơn mấy người Lê Quan nhiều.

Chúng yêu đáp xuống trước cột đá, sau đó tập thể nằm rạp xuống đất bái những cây cột đá này, bao gồm cả Thời Phong không hợp ý với Lê Quan cũng là như thế.

Sau khi đứng dậy, Hoài Không giải thích: “Ôn tông chủ, đây là linh trụ của năm mươi vị Yêu Hoàng của Yêu tộc, dựa theo cách giải thích của nhân loại thì đây chính là mộ bia của bọn họ. Dĩ nhiên, vẫn có khác. Đó chính là năm mươi cây cột đá này có Yêu Linh, Yêu Linh của Yêu Hoàng có thể tồn vạn năm không tiêu tan, để cho chúng ta biết bọn họ đã từng tồn tại.”

“Bọn họ tới…”

“Ôn tông chủ, ta sẽ cố hết sức thuyết phục bọn họ.”

“Bên trái chính là Yêu Vương Giang Tiên của tộc Thủy, là một con Bạch Giao Long.”

“Bên phải chính là Yêu Vương Tướng Linh của tộc Địa, là một con Thiên Viêm Hổ.”

“Thực lực của bọn người đều tương tự như Yêu Vương Thiên Vu của tộc Thiên Không…”

Ôn Bình nhìn một đám lít nha lít nhít ở chân trời, thầm nghĩ: Rốt cuộc nhiệm vụ cũng có thể hoàn thành rồi!

Giao Long trăm trượng, vén mây mà tới.

Liệt diễm mãnh hổ, đạp đất mà tới.

Nhưng mà cho dù khí thế thao thiên, trước mặt Ôn Bình, trước mặt Khiển Trách Giả thì đều có chút miệng cọp gan thỏ.

Khi ba yêu đến trước mặt thì Yêu Vương Tướng Linh của tộc Địa trực tiếp đứng sau lưng Thời Phong.

Rất rõ ràng, Tướng Linh của tộc Địa ủng hộ Thời Phong.

Mà Giang Tiên của tộc Thủy thì đứng sau lưng Lê Quan, chung với Yêu Vương Thiên Vu của tộc Thiên Không.

Duy chỉ có Hoài Không, không ai đứng chung một chỗ với hắn.

Chuyện này Ôn Bình cũng thấy nhưng không nói gì, chẳng qua là hắn đang tự hỏi nếu Yêu tộc đồng ý trở thành phụ thuộc thì phải làm như thế nào để cho Hoài Không thành Yêu Hoàng.

Hoài Không làm Yêu Hoàng thì ít nhiều gì cũng có chút không thể phục chúng.

Bầy yêu đến, Hoài Không nói.

“Nếu đã đến đủ rồi, vậy thì bắt đầu đi.”

Ba vị hậu duệ của Yêu Hoàng, lại thêm Yêu Vương của tam tộc đều có mặt, đã đến ‘khâu bỏ phiếu’ cuối cùng.

Trong lúc còn chưa có bên nào tỏ thái độ thì Thời Phong đứng dậy trước.

Thời Phong dứt khoát nói: “Yêu tộc muốn mạnh lên thì không thể tiếp tục trông coi mảnh đất dưới chân này nữa, bây giờ có cường giả nhân tộc ưu ái Yêu tộc chúng ta, chúng ta nhất định phải nắm lấy cơ hội này. Hôm nay, nhân tộc dám vào xâm phạm Yêu giới, sau này bọn họ sẽ dám giết thẳng tới Hồ Yêu Hoàng, đến lúc đó, chúng ta lui cũng không thể lui!”

“Nếu bí cảnh của Yêu tộc đã hủy, Yêu tộc lại không còn truyền thừa, không bằng đánh cược một phen. Như Yêu Hoàng đại nhân.” Thiên Viêm Hổ biến thành tráng hán nói theo.

Bạch Giao Long Giang Tiên giận đáp: “Cho nên đây là nguyên nhân các ngươi đông ý làm chó cho nhân tộc?”

“Một cái yêu ngay cả huynh đệ của mình cũng dám giết, Yêu tộc cũng dám bán, có cái gì mà hắn làm không được.” Thiên Vu cũng phụ họa một câu.

Ôn Bình thấy bọn họ lại tranh luận thì đưa tay ngăn chúng yêu lại.

“Ta tới đây không phải để nghe các ngươi cãi lộn, nếu như không phục đối phương thì sau đó các ngươi có thể đánh. Bây giờ, bổn tông chủ chỉ muốn các ngươi đưa ra ý kiến, có chịu làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông hay không. Dĩ nhiên, ta tuyên bố trước một chút, làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông ta thì có thể có được rất nhiều, đồng thời cũng phải trả giá.”

Đương nhiên Ôn Bình không thể đối xử với phụ thuộc như là đồng minh được.

Nên lấy thì vẫn phải lấy.

Bạch tinh, thiên tài địa bảo, những thứ này Yêu tộc cũng không thiếu, tùy tiện lấy một chút ra thì Bất Hủ Tông đã có đủ tiền thăng cấp kiến trúc.

Hoài Không nói theo: "Tiền bối sau lưng Ôn tông chủ sẽ giúp toàn bộ Yêu tộc chúng ta đánh vỡ hạn chế của huyết mạch, đồng thời bước lên một con đường trở nên mạnh mẽ hơn. Mà chuyện chúng ta cần làm chỉ là quy hàng thôi. Chỉ cần quy hàng thì có nghĩa là chúng ta đã có cường giả Địa Vô Cấm trợ giúp. Các vị, ý kiến của các ngươi như thế nào, mời quyết định đi."

Hoài Không dứt lời, chúng yêu hai mặt nhìn nhau, thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu.

Thời Phong vẫn là cái đầu tiên đưa phiếu đồng ý.

Thiên Viêm Hổ Tướng Linh cũng theo sau đó.

Sau đó Hoài Không cũng nhấc tay đồng ý.

Sáu người tham gia bỏ phiếu thì lập tức đã có ba vị đồng ý.

Chỉ có ba yêu Lê Quan, Thiên Vu và Giang Tiên không hề động một chút nào.

Lúc này, đám Đại Yêu ở ngoài rìa cũng bắt đầu bàn tán ầm ĩ, suy tính lợi và hại trong đó.

Ôn Bình thấy thế thì biết còn cần một mồi lửa, chỉ mang đến hi vọng cho bọn họ thì vẫn chưa đủ, tốt nhất vẫn phải miêu tả tương lai một thoáng.

"Chờ một chút!"

Ôn Bình đột nhiên hô ngừng khiến cho Thời Phong và Hoài Không cũng sững sờ.

Lê Quan và đám yêu cũng hơi khó hiểu một chút, nhưng mà bọn họ suy tính nhiều hơn mấy người Thời Phong.

【VIP】 Xu thế tất yếu, Yêu tộc thần phục (2)

Ôn Bình nhìn lướt qua tất cả yêu vật xung quanh, nói tiếp: "Trước khi bỏ phiếu, ta còn có một chuyện muốn tuyên bố. Tương lai Bất Hủ Tông sẽ càng mạnh mẽ hơn, ta không hy vọng khi Bất Hủ Tông đi ra khỏi Hồ Thiên Địa thì các ngươi vẫn còn nhỏ yếu giống như bây giờ. Thứ tiền bối sau lưng ta cho các ngươi là tạo hóa cải thiên hoán địa, nếu các ngươi không chuyên tâm tu hành, làm vướng chân Bất Hủ Tông ta, ta có quyền lợi loại bỏ tư cách phụ thuộc của các ngươi!"

Ôn Bình biết đa số ở đây đều là Đại Yêu đã sống mấy trăm năm, đầu óc rất sáng suốt, nói kế hoạch phát triển tương lai gì gì đó thì bọn họ sẽ không tin.

Cho nên Ôn Bình đổi một cách khác, làm ngược lại.

Hoài Không nghe Ôn Bình nói xong thì biểu cảm trên mặt dần trở nên nghiêm túc.

Hắn tin Ôn Bình.

Bởi vì lúc trước khi hắn thấy Ôn Bình thì người mạnh nhất Bất Hủ Tông mới là cảnh giới Luyện Thể, cũng không có năng lực khiến cho Bách Tông Liên Minh cũng không làm gì được.

Lúc này, Hoài Không đứng ra đảm bảo: "Ôn tông chủ yên tâm, chắc chắn Yêu tộc ta sẽ không vướng chân Bất Hủ Tông!"

Hai yêu Thời Phong cũng gật đầu, tỏ vẻ sẽ dốc hết toàn lực tu hành.

Khi nhìn thấy sự tự tin mạnh mẽ của Ôn Bình, trong lòng Lê Quan cũng bắt đầu dao động.

Chuyện trở thành phụ thuộc đã là thế không thể đỡ được, ba yêu Thời Phong đều đã gật đầu, ba người bọn họ cố gắng chống đỡ nữa thì sợ là nam nhân cánh đen đó sẽ ra tay.

“Chắc chắn bổn vương sẽ không vướng chấn Bất Hủ Tông!”

Lê Quan lưỡng lự một lúc lâu sau, cuối cùng vẫn bỏ phiếu đồng ý.

Giang Tiên và Thiên Vu mặc dù trong lòng không vui nhưng mà giờ đã là xu thế tất yếu rồi, bọn họ chỉ đành bỏ phiếu đồng ý.

Khi tất cả sáu yêu đều gật đầu đồng ý, tiếng báo nhiệm vụ hoàn thành vang lên bên tai Ôn Bình.

Nhưng mà lúc này Ôn Bình không có thời gian đi lĩnh thưởng, bởi vì chúng yêu đã nằm rạp dưới đất, hô to ba chữ Ôn tông chủ.

Thiên địa rộng lớn.

Mấy chục vạn Đại Yêu nằm rạp ở đó.

Cự hổ trăm trượng.

Cự mãng ngàn mét.

Thậm chí còn có Giao Long.

Trước đây bọn họ chỉ tôn Yêu Hoàng, hôm nay lại thêm một Ôn Bình.

Ngay một khắc này, một lực lượng vô hình bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Oanh!

Nó vọt thẳng vào trong cơ thể Ôn Bình, sau đó vọt tới mạch môn.

Trấn Nhạc Hạ Cảnh!

Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Cuối cùng dừng lại ở Trấn Nhạc Thượng Cảnh!

“Ừm?”

Ôn Bình có chút choáng váng.

Hệ thống giải thích: “Được Yêu tộc thần phục thì có khí vận của Yêu tộc, khí vận gia thân, tự nhiên cảnh giới cũng nước lên thì thuyền lên.”

Ôn Bình kinh hỉ nói: “Còn có bug như thế này?”

Hệ thống giải thích: “Là phúc lợi mà chỉ khi có một chủng tộc gia nhập vào mới có.”

“Niềm vui ngoài ý muốn… bớt được không ít thời gian.”

Ôn Bình dứt lời, nhìn rất nhiều Yêu tộc xung quanh, trong lòng vui vẻ.

Ôn Bình nói: “Đứng lên hết đi.”

Chúng yêu đứng dậy!

Thanh thế vô cùng hạo đại, thiên quân vạn mã xung phong cũng không bì nổi sự hùng vĩ lúc này.

“Nếu Yêu tộc đã thành phụ thuộc, vậy thì sau này các ngươi có thể tùy ý ra vào Đông Hồ, đồng thời, chỉ cần là địa bàn của Bất Hủ Tông thì các ngươi đều có thể tự do đi lại. Nhưng phải nhớ kỹ, trong địa bàn của Bất Hủ Tông, nếu không có nhân tộc chọc tới các ngươi thì các ngươi không được đụng tới nhân tộc. Nếu làm trái với quy định này thì các ngươi tự mình suy nghĩ hậu quả đi…”

Nói xong, Ôn Bình nhìn về phía chúng yêu.

Chúng yêu cũng chăm chú nhìn Ôn Bình.

“Đúng rồi, bổn tông chủ sẽ không quan tâm tới chuyện xảy ra trong nội bộ của Yêu tộc các ngươi, tất cả đều do Yêu Hoàng tân nhiệm của các ngươi quyết định!”

Ôn Bình vừa nói xong câu đó, Lê Quan, Giang Tiên và các yêu vật khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ chỉ sợ Bất Hủ Tông sẽ quản chế bọn họ.

Từ đó tất cả mọi chuyện, Yêu tộc đều phải nghe lệnh của Bất Hủ Tông.

“Vậy Yêu Hoàng tân nhiệm thì?”

Lê Quan, Thời Phong đồng thời đặt câu hỏi.

Bởi vì bọn họ đều sánh ngang với cường giả nửa bước Địa Vô Cấm.

Theo lý thuyết thì Yêu Hoàng sẽ là một trong hai bọn họ.

Ôn Bình quan sát hai yêu từ trên xuống dưới vài lần, trong lòng hai yêu Lê Quan cũng không khỏi căng thẳng. Đều đang nghĩ ai sẽ được chọn làm Yêu Hoàng? Nhưng mà cuối cùng tầm mắt của Ôn Bình lại dừng lại trên người Hoài Không, khiến cho hai yêu đều hơi choáng váng, thậm chí không thể tin được: "Yêu Hoàng tân nhiệm… Hoài Không, có chịu làm hay không?"

"Ta?"

Hoài Không sửng sốt.

Thực lực của hắn còn lâu mới mạnh bằng bất cứ một Đại Yêu nào đang có mặt ở đây.

Nếu không phải có huyết thống của Yêu Hoàng thì hắn còn không có tư cách đứng ở chỗ này.

Tại sao Ôn Bình lại chọn hắn?

Ôn Bình chém đinh chặt sắt nói: "Đúng, chính là ngươi. Kể từ hôm nay vị trí Yêu Hoàng chính là của ngươi."

"Tại sao?" Hoài Không còn chưa kịp đặt câu hỏi thì Lê Quan đã lên tiếng trước.

Lê Quan nhìn Hoài Không, lần đầu tiên hắn cảm thấy bất mãn.

Đương nhiên, còn có nghi ngờ.

Đương nhiên là Ôn Bình không muốn giải thích nguyên nhân, bởi vì hắn có tính toán của hắn, cho dù có giải thích thì Lê Quan cũng sẽ không hiểu được.

Ôn Bình nói: "Muốn biết tại sao thì chờ khi lực lượng của người vượt qua Địa Vô Cấm rồi tới hỏi lại ta… Thời Phong, ngươi cũng giống vậy."

Thời Phong gật gật đầu, mặc dù có không cam lòng nhưng bây giờ hắn cũng không dám phản đối gì.

Hết cách rồi, chỉ có thể tự an ủi mình.

Tóm lại để cho Hoài Không làm Yêu Hoàng vẫn tốt hơn để cho Lê Quan làm nhiều.

“Yêu Hoàng đại nhân!”

“Yêu Hoàng đại nhân!”

…

Chỉ một lát sau, tiếng thú rống, tiếng long ngâm vang tận mây xanh.

Cho dù ở cách xa trăm dặm thì cũng nghe được động tĩnh ở chỗ này.

Chuyện tiếp theo Ôn Bình không có lo tới, cảnh tượng gì gì đó Ôn Bình cũng không có nhìn.

Ôn Bình chỉ mở địa đồ của hệ thống ra, tìm vị trí của thế lực phụ thuộc.

Lúc này ba cái sào huyệt của Yêu tộc đều đã thành địa bàn phụ thuộc của Bất Hủ Tông, mỗi một cái Hồ đều có thể xây dựng, dĩ nhiên, hạn mức cao nhất cũng chỉ có một cái.

【VIP】 Nội bộ Yêu tộc nghi ngờ

Nói cách khác, nếu xây dựng kiến trúc mới ở Hồ Yêu Hoàng thì không thể xây dựng thêm ở hai chỗ khác.

“Vậy thì chọn Hồ Yêu Hoàng đi.”

Hồ Yêu Hoàng ở gần Đông Hồ, dễ quản lý, đồng thời cũng dễ khống chế.

Mở danh sách kiến trúc ra.

Ánh mắt Ôn Bình khóa chặt truyền thừa của Yêu Tiên.

Hôm nay nhìn kỹ lại thì Ôn Bình mới biết đây là một pho tượng lớn.

Cao mấy trăm trượng, tuy là pho tượng nhưng lại sinh động như thật.

Ngoại trừ dung nhan tuyệt mỹ đó ra thì Ôn Bình nhìn thấy thân thể pho tượng này khác thường ở chỗ đầu người mình rắn.

“Đây không phải là Nữ Oa nương nương đó chứ!”

Ôn Bình giật mình.

Hệ thống đáp: “Yêu tộc Nữ Oa. Nàng là Yêu Tổ của Yêu Tiên!”

“Quả nhiên.” Ôn Bình không biết nên nói cái gì.

Sau đó, Ôn Bình xem giới thiệu sơ lược về kiến trúc.

Nói một cách đơn giản thì chỉ cần quỳ lại trước pho tượng Nữ Oa thì có thể nhận được truyền thừa của Yêu Tiên.

Đương nhiên, không có cực hạn.

Có thể là phương pháp ngưng tụ yêu đan, cũng có thể là những thần thông khác của Yêu Tiên.

Nhưng mà kiến trúc sơ cấp chỉ có truyền thừa phương pháp ngưng tụ yêu đan.

Cuối phần giới thiệu còn có một chức năng khá thú vị của pho tượng Nữ Oa, yêu vật đầu tiên quỳ lại thì sẽ có truyền thừa thuần khiết nhất.

Còn cụ thể là truyền thừa cái gì thì trong giới thiệu sơ lược không có viết, chỉ để là ngẫu nhiên, không bị cấp bậc của kiến trúc hạn chế.

Không cần phải nói, con yêu đầu tiên tới quỳ lạy thì phải để cho Hoài Không tới, dù sao hắn là Yêu Hoàng, dù sao cũng phải cho hắn một chút phúc lợi đặc biệt chứ.

Sau đó, Ôn Bình bắt đầu suy nghĩ, nên đặt pho tượng Nữ Oa này ở chỗ nào?

Nhìn địa đồ, suy nghĩ một hồi, Ôn Bình quyết định đặt ở Yêu Tổ Nhai.

Bây giờ chỗ đó là một vùng phế tích, tượng Nữ Oa đứng ở đó mới hợp.

Đóng giao diện hệ thống lại, Ôn Bình quay qua nhìn Hoài Không.

Lúc này, nghi thức cúng bái Yêu Hoàng mới đã kết thúc, buổi diễn thuyết của Hoài Không cũng chuẩn bị kết thúc.

Sau khi tất cả những thứ này kết thúc, Ôn Bình cũng định rời khỏi đây, gọi Hoài Không tới, dặn dò: “Hoài Không, từ hôm nay trở đi, Yêu tộc do ngươi quản lý, có chuyện gì thì có thể tới Đông Hồ tìm ta… còn có một chuyện, nửa đêm ngày mai, người tới Yêu Tổ Nhai, truyền thừa của Yêu Hoàng mới sẽ mọc lên ở đó, đến lúc đó, ngươi phải là con yêu thứ nhất dùng yêu thể quỳ bái.”

Câu sau, Ôn Bình dùng dùng tinh thần lực ngăn cách xung quanh, cam đoan chỉ có mình Hoài Không mới nghe được.

Nửa đêm ngày mai thì tượng Nữ Oa sẽ hoàn thành, còn có thời gian một ngày để cho Hoài Không chuẩn bị, chỉ cần Hoài Không không cố ý để lộ chuyện này ra thì yêu đầu tiên quỳ gối trước mặt tượng Nữ Oa chắc chắn là hắn.

Hoài Không nghe Ôn Bình nói vậy thì đầu tiên là ngơ ngẩn mấy giây.

Biết Ôn Bình đang cực lực giúp đỡ mình cho nên Hoài Không vội vàng cảm ơn.

Nhưng mà thấy Ôn Bình cũng không muốn nói nhiều, Hoài Không cũng không tiện hỏi nhiều.

Khi Ôn Bình thả Hắc Khê ra, Hoài Không vội nói: "Ôn tông chủ, ngài đi thong thả…"

"Một ngày sau, ngươi có thể nhận được cái gì thì phải xem vận mệnh của ngươi." Dứt lời, Ôn Bình nhảy lên lưng Hắc Khê, Hà Niên cũng nhảy lên theo.

Khi Khiển Trách Giả tan biến trước mắt chúng yêu, Hắc Khê đột nhiên giương cánh ra, lập tức biến mất trên bầu trời.

Ôn Bình rời khỏi đây, khi Lê Quan khom người tiễn đưa thì đang suy đoán mới nãy Ôn Bình nói gì với Hoài Không.

Trong lúc mọi tiếng động đều bị ngăn cách đó, rốt cuộc đã giấu đi tin tức gì?

Khi Lê Quan chuẩn bị đặt câu hỏi thì Hoài Không đứng thẳng lưng lên, chậm rãi ngẩng đầu lên, ý cười trên mặt biến mất không còn sót lại chút gì, trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Lê Quan muốn nói lại thôi, lựa chọn không hỏi.

Tân hoàng vừa được lập, khi Hoài Không còn chưa có vững chắc địa vị thì tất nhiên hắn sẽ dùng Đại Yêu mạnh mẽ để lập uy.

Vừa rồi, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng của nhị đệ của mình đã chứng minh điều đó.

Theo hắn thấy, người có thể nhất chính là hắn và Thời Phong.

Hoặc là Yêu Vương của ba tộc khác.

Hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ bị tội.

Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai: "Đại ca, ngươi dẫn Giang Tiên và Thiên Vu hoả tốc chạy tới Yêu giới trợ giúp, nhất thiết phải đuổi hết nhân tộc ra khỏi Yêu giới trong vòng ba ngày."

“Đã rõ.”

Lê Quan xắn tay áo lên gật đầu.

Hoài Không nói tiếp: “Nhớ kỹ, làm xong chuyện này thì đưa tất cả yêu vật mới sinh ra đi. Sau đó lập tức lui về Hồ Yêu Hoàng, tuyệt đối không được ra khỏi Yêu giới.”

Sau khi nghe xong, Lê Quan vừa bước chân đi thì đột nhiên dừng lại, hắn hơi không hiểu quyết định của Hoài Không, vội hỏi: “Tại sao không đuổi theo? Nhân tộc bọn họ có thể đi vào Yêu giới, tất nhiên là đã đả thông một lối đi từ Khúc Cảnh. Vừa khéo chúng ta có thể sử dụng lối đi này, chỉ cần đuổi theo, đây chính là cơ hội tốt để lật đổ nội bộ Bách Tông Liên Minh.”

Theo Lê Quan, bây giờ Yêu tộc dựa dẫm vào hòn đá lớn Bất Hủ Tông, có cường giả Địa Vô Cấm trợ giúp, sao không nhân cơ hội này khiến cho Bách Tông Liên Minh nợ máu trả bằng máu?

Không thể để vọt mất thời cơ này được!

Lê Quan nói như vậy, các yêu Bạch Giao Long, Giang Tiên cũng lòng đầy căm phẫn phát biểu ý kiến của mình.

“Yêu Hoàng đại nhân, hẳn là chúng ta nên khiến cho Bách Tông Liên Minh phải trả một cái giá lớn.”

“Giết mười ngày nửa tháng rồi chúng ta lại lui về Yêu giới cũng không muộn.”

Có các Yêu Vương như Bạch Giao Long kích động, rất nhiều Đại Yêu đều rống giận theo.

Tựa như không báo thù này thì không làm yêu.

Hoài Không yên lặng mấy giây, trong mắt lóe lên một chút bất đắc dĩ, chỉ đành giải thích: “Mối thù với Bách Tông Liên Minh sẽ tính sau, bây giờ chuyện khẩn cấp trước mắt là nghênh đón truyền thừa mới của Yêu tộc, chậm rãi lớn mạnh Yêu tộc. Cho dù bây giờ chúng ta đuổi theo ra khỏi Yêu giới, đi vào địa bàn của Bách Tông Liên Minh, giết một hai tháng thì sao, thật ra thì cũng không thể thương tổn tới căn bản của

Bách Tông Liên Minh, mà ngược lại, Yêu tộc chúng ta sẽ chết nhiều hơn nữa.”

【VIP】 Nội bộ Yêu tộc nghi ngờ (2)

Nói xong, Hoài Không âm thầm thở dài.

Bách Tông Liên Minh hiểu rất rõ Yêu tộc.

Nhưng mà Yêu tộc cũng không hiểu rõ Bách Tông Liên Minh.

Bách Tông Liên Minh bây giờ đã không phải là Bách Tông Liên Minh của ngàn năm hoặc là mấy trăm năm trước.

Mặc dù nhìn mặt ngoài thì số lượng cường giả đỉnh cao của nhân tộc cũng nhưu Yêu tộc. Nhưng Bách Tông Liên Minh bây giờ, chỉ với nhân số thì đã là gấp trăm lần, nghìn lần Yêu tộc, người nào dám cam đoan những gì mà Bách Tông Liên Minh để lộ ra trước mắt người đời chắc chắn là thật?

Chớ nói chi lúc này Bách Niên Thịnh Hội đang diễn ra, không ít thế lực siêu nhiên bên ngoài đi vào Hồ Thiên Địa, lúc này Yêu tộc đánh vào lãnh địa của Bách Tông Liên Minh với quy mô lớn, phá hỏng Bách Niên Thịnh Hội, vậy thì trúng ý của Bách Tông Liên Minh. Bách Tông Liên Minh hoàn toàn có thể mượn tay những thế lực ngoài Hồ Thiên Địa để diệt trừ Yêu tộc.

Thiên địa bên ngoài Hồ Thiên Địa rất rộng.

Cường giả cũng nhiều vô số kể.

Nếu không thì với thực lực của Bất Hủ Tông, Bách Tông Liên Minh dám tập kết liên quân khiêu khích như vậy thì bây giờ Bất Hủ Tông đã giết đến tận tổng đà của Bách Tông Liên Minh, giết bọn họ người ngã ngựa đổ, thuận tay giết chết ba đại Kim cấp chủ sự, cho Bách Tông Liên Minh một bài học xương máu, nhưng mà tại sao Bất Hủ Tông không có làm như thế?

Hại!

Hết sức đáng tiếc, những chỗ mà hắn đã thấy, đã hiểu trong những năm nay, cho dù hắn nói ra hết thì mấy người Lê Quan

cũng sẽ không hiểu.

Giống như Hoài Không nghĩ, Lê Quan rất kiên quyết nói: "Nhị đệ, mới đầu bổn vương còn lo lắng ngươi vừa làm Yêu Hoàng thì sẽ bắt ta lập uy, nhưng bây giờ cho dù ngươi có bắt ta lập uy thì đã sao? Yêu tộc, xưa nay không sợ gì hết, cũng không sợ chết, chắc chắn Bách Tông Liên Minh phải nợ máu trả bằng máu."

"Ngân cấp chủ sự của nhân tộc giao cho chúng ta." Bạch Giao Long Giang Tiên nói tiếp.

Thiên Vu cũng nói: "Ba đại Kim cấp chủ sự giao cho đại vương và tam vương, hoặc là đi tìm Bất Hủ Tông giúp. Ba cái nửa bước Địa Vô Cấm thôi."

…

"Đủ rồi!"

Hoài Không quát lạnh một tiếng.

Đợi Lê Quan và các yêu không nói nữa, Hoài Không ra lệnh bắt buộc: "Bách Tông Liên Minh không đơn giản là Bách Tông Liên Minh thôi đâu. Không lẽ các ngươi không thấy được đứng sau nó là cái gì sao? Chỉ dựa vào không sợ chết thì có làm được gì? Đại ca, ngươi đừng ép ta bắt ngươi lập uy thật. Ta không muốn như vậy…"

Lúc này, Lê Quan yên lặng, sau đó nhìn chằm chằm Hoài Không thật lâu.

Một hồi lâu sau, Lê Quan con mói chuyển tầm mắt.

Sau đó, Lê Quan quay người đi, để lại một câu: "Ngươi thiếu một trái tim dũng cảm! Yêu Hoàng cần nó, ta sẽ giúp ngươi tìm được nó."

Lê Quan vừa đi, những Yêu Vương khác cũng đành đi theo.

Trên bầu trời.

Dưới đất.

Lê Quan và các Đại Yêu dẫn đầu, mười mấy vạn Đại Yêu trùng trùng điệp điệp đi tới Yêu giới.

Lúc này, Thời Phong vẫn khoanh tay đứng cách đây không xa, hắn không giống Lê Quan, hắn sẽ không phản bác quyết định của Hoài Không.

Thời Phong đứng tại đó, trầm mặc.

Lẳng lặng nhìn tất cả những chuyện đang xảy ra trước mắt.

Đương nhiên là hắn hi vọng sẽ có nhiều người nghi ngờ Hoài Không hơn, bởi vì như vậy có nghĩa là bọn họ đang nghi ngờ Ôn tông chủ đó.

Chỉ khi Hoài Không làm không tốt, hắn mới có cơ hội làm Yêu Hoàng.

Nhưng mà Hoài Không quay đầu lại, dùng ánh mắt giận dữ nhìn hắn.

"Thời Phong, ngươi có biết sai?"

Hoài Không lạnh lùng chất vấn.

Lúc này, khóe miệng Thời Phong nở một nụ cười, sau đó nhận sai: "Ta biết sai! Nhưng mà bổn vương làm như vậy cũng vì Yêu tộc, thật ra thì so với nhị ca ngài cũng không có gì khác biệt. Nhân tộc có một câu, mỗi người đều có cách làm việc của riêng mình. Yêu cũng giống vậy."

Hoài Không lạnh lùng nói: "Cho nên, đây là lý do người muốn giết Anh Chiêu?"

Thời Phong nói: "Anh Chiêu không thích hợp làm Yêu Hoàng, lòng hắn hướng về nhân tộc. Nhưng hắn lại có tư đi cách đi vào bí cảnh của Yêu tộc nhận truyền thừa, cho nên khi đó ta không có lựa chọn nào khác. Nhưng mà xin nhị ca yên tâm, qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ tự đi tìm tứ đệ, sau đó thành khẩn nhận lỗi." Thời Phong nói.

Thời Phong cũng không sợ mất mặt gì.

Nếu chuyện đã đến nước này thì đương nhiên là hắn có thể làm cái gì thì sẽ làm cái đó.

Bởi vì hắn còn có cơ hội, có thể nhịn.

Uy tín và thực lực của Hoài Không trong Yêu tộc ai cũng biết, không trấn áp được Yêu tộc là chuyện sớm hay muộn thôi.

Trừ Hoài Không ra, người thân cận Bất Hủ Tông nhất chỉ có hắn, chỉ cần Hoài Không không trấn được những Đại Yêu của Yêu tộc thì hắn sẽ có cơ hội vươn mình làm Yêu Hoàng.

Nhưng mà một câu tiếp theo của Hoài Không lại khiến cho Thời Phong có chút hốt hoảng.

"Nếu có một ngày như vậy, ta cản đường ngươi, có phải ngươi cũng chọn giết ta hay không?"

"Nếu có một ngày ta cản trở con đường của ngươi, có phải ngươi cũng chọn giết ta hay không?"

Nhìn đôi mắt lợi hại của Hoài Không, Thời Phong ngượng ngùng cười một tiếng.

Hắn không khỏi cũng tự hỏi mình như vậy.

Có thể hay không?

Đáp án đương nhiên là có.

Nhưng mà bây giờ vấn đề không phải là có hay không mà là dám hay không.

"Vấn đề này có ý nghĩa không?" Thời Phong hỏi ngược lại một câu.

Dứt lời, Thời Phong cũng muốn rời khỏi đây.

Nhưng mà vừa đi hai bước thì bỗng nhiên Thời Phong ngừng bước, đưa lưng về phía Hoài Không, nói: "Tốt nhất là ngươi nên nghĩ làm sao cho mấy ngàn vạn Yêu tộc tâm phục khẩu phục trước đi? Ngươi được Bất Hủ Tông khâm điểm, đúng là sẽ không ai phản ngươi, nhưng mà những yêu vật có ý nghĩ của mình có nghe ngươi hay không thì là một chuyện khác."

Nói xong, Thời Phong cưỡi một con Đại Yêu Dực tộc, biến mất ở chân trời.

Đương nhiên, không phải Thời Phong trở về địa bàn của hắn.

Trước khi truyền thừa mới của Yêu tộc xuất hiện thì hắn sẽ không rời khỏi đây.

【VIP】 Yêu tộc sắp loạn?

Thứ mà cường giả sau lưng Bất Hủ Tông đưa cho, hắn có một dự cảm hết sức mãnh liệt, đó là thứ đó sẽ là con đường để cho hắn trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Khi Thời Phong đi được một thời gian ngắn, Hoài Không mới thu tầm mắt lại.

Sau đó giải tán các yêu vật đang ở chỗ này.

Một người đứng trước năm mươi cái cột đá che trời, rơi vào trong trầm tư.

Nửa ngày sau, Hoài Không nói nhỏ: "Nếu có pháp môn nào có thể dựa vào ăn để mạnh lên thì tốt rồi."

Bản thân hắn vốn không thích tu hành gì đó.

Chuyện mà hắn thích làm nhất là ăn khắp nơi, ăn trời nam biển bắc, cái gì mới lạ thì ăn cái đó, cái gì ăn ngon thì ăn cái đó.

…

Sau khi giải quyết Yêu tộc, lúc này, toàn thân Ôn Bình nhẹ nhõm, dùng Truyền Âm Thạch tìm hiểu được mấy người Hoài Diệp đều bình yên vô sự thì Ôn Bình chuẩn bị đi Hạo Hãn Thành dẫn bọn họ về Bất Hủ Tông.

Ôn Bình hoàn toàn không có hứng thú quan tâm xem tiếp theo Bách Niên Thịnh Hội sẽ làm gì.

Mở bảng thông tin cá nhân ra, không ngoài dự tính của Ôn Bình, ngoại trừ cảnh giới thay đổi thì đẳng cấp danh vọng cũng thuận lợi lên tới cấp bốn.

Bởi vì có Yêu tộc gia nhập vào cho nên bây giờ có thêm một cột tin tức mới.

Thế lực phụ thuộc thế lực.

Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa.

Số lượng của chủng tộc hơn ba ngàn một trăm sáu mươi ba vạn.

Lực lượng mạnh nhất (sánh ngang Trấn Nhạc Cảnh) có ba ngàn một trăm. Trụ cột vững vàng (sánh ngang Thần Huyền Cảnh) hơn năm trăm sáu mươi hai vạn. Lực lượng cơ sở (dưới Thần Huyền Cảnh) hơn hai ngàn sáu trăm ba mươi bảy vạn.

Lực lượng đỉnh phong: Cửu Đầu Xà Lê Quan, Ngũ Vĩ Hồ Thời Phong.

Yêu Hoàng đương nhiệm: Hoài Không (lực lượng tăng phúc năm mươi phần trăm).

Tài nguyên trong địa bàn có ba mươi ba cái mỏ bạch tinh phẩm chất cao có thể khai phá được.

…

Phía dưới là một đống tin tức của Yêu tộc, Ôn Bình không có hứng thú xem, ánh mắt ngừng lại ở dòng mỏ bạch tinh.

Ba mươi ba cái!

Chuyến đi này không có phí công!

“Hệ thống, một cái mỏ bạch tinh có thể khai thác được bao nhiêu bạch tinh?”

Hệ thống nói: “Một cái khai thác được ít nhất là mười vạn bạch tinh, căn cứ thợ mỏ có thực lực khác biệt thì tốc tốc độ khai thác cũng không giống nhau, thời gian cũng không giống nhau.”

“Thợ mỏ… Yêu tộc có rất nhiều.”

Vấn đề này Ôn Bình định đợi có rảnh sẽ nói chuyện với Hoài Không, nhất định phải khai thác ba mươi ba cái mỏ này.

Hệ thống nói: “Kí chủ, hữu nghị nhắc nhở một chút, dánh vọng của kí chủ bây giờ là là cấp bốn. Khi kí chủ tăng lên đến cấp năm thì sẽ có hiệu quả tăng phúc mới. Thành viên của Bất Hủ Tông càng mạnh thì lực lượng tăng lên cho kí chủ càng nhiều. Cũng giống như vậy, thế lực phụ thuộc càng mạnh thì cũng có thể tăng lên cho kí chủ với tỉ lệ thấp hơn một chút. Cho nên tốt nhất là kí chủ đừng nghĩ đến chuyện nghiền ép

Yêu tộc, bọn người mạnh mẽ thì ngươi cũng sẽ mạnh mẽ, Bất Hủ Tông cũng sẽ mạnh mẽ."

"Biết rồi."

Ôn Bình gật gật đầu.

Vừa nãy bị bạch tinh làm cho váng đầu, đúng là hắn có suy nghĩ xem yêu vật như công cụ.

Nếu danh vọng cấp năm có thể phản hồi lại cho hắn như vậy, vậy thì chắc chắn Ôn Bình không thể nện chén cơm của mình, cũng sẽ để lại một ít mỏ bạch tinh cho bọn họ, ba mươi ba cái, đến lúc đó hắn khai thác hai mươi cái cũng đủ rồi.

Vẫn là câu nói đó, nhất định phải khai thác mỏ!

Trồng cây trong Bất Hủ Tông, hấp thu mộc khí, đây là một quá trình dài dằng dặc.

Muốn mạnh lên trong thời gian ngắn thì có lẽ đây là một cơ hội.

Đương nhiên, chuyện này nói sau.

Tăng lên danh vọng cấp bốn mà phải mạo hiểm kích thích như vậy, trong ba ngày cuối cùng mới có thể hoàn thành chứ đừng nói chi là cấp năm.

"Đúng rồi, truyền tống trận của ta ở đâu?"

Lúc này, Ôn Bình nhớ tới một phần thưởng khác của vòng thứ ba của nhiệm vụ.

Một cái truyền tống môn vượt qua thời đại, vượt qua thiên địa.

Sau này nếu cần đi chỗ ngoài Hồ Thiên Địa thì không cần phải dùng tới phi thuyền nữa.

Nếu dùng nó thì phải bay đến khi nào.

Một khi có chuyện khẩn cấp, chờ dùng phi thuyền bay qua tới thì đồ ăn cũng đã nguội lạnh.

"Kí chủ còn chưa nhận lấy phần thưởng nhiệm vụ, bây giờ có muốn nhận lấy hay không!"

“Nhận!”

Hắn vừa dứt lời, trong nháy mắt, danh sách kiến trúc xuất hiện ở trước mắt.

Cái thứ nhất chính là truyền tống trận.

Theo hình ảnh mà hệ thống hiển thị ra thì nó giống như là một cái cửa, xanh trắng giao nhau, hai mặt đều được khắc đầy Long Bích Văn, có chín mươi phần trăm là Ôn Bình không biết.

Ôn Bình không có quan tâm quá nhiều về bề ngoài của nó.

Phản ứng đầu tiên của Ôn Bình là xem giới thiệu về chức năng của nó.

Truyền tống trận.

Lấy truyền tống trận làm trung tâm, khoảng cách truyền tống là trong phạm vi ba trăm vạn dặm xung quanh.

Số người có thể truyền tống được là mười người.

Chỉ có thể truyền tống một chiều.

Phương pháp sử dụng truyền tống trận đã ghi vào bản đồ chi tiết năm triệu dặm xung quanh, người sử dụng chỉ cần nói chỗ muốn đi ra là được.

Hạn chế, một địa bàn chỉ được xây dựng một cái.

Giá xây dựng một vạn miếng bạch tinh (lần này miễn phí).

Nhìn giá cả xây dựng truyền tống trận, Ôn Bình cảm thán một câu: “Thứ này không rẻ nha.”

Đương nhiên.

Chỉ không rẻ với hắn bây giờ.

Hắn cảm thấy khi xây dựng truyền tống trận thứ hai thì chắc chắn mình sẽ không thiếu bạch tinh.

Có mỏ bạch tinh của Yêu tộc, còn có sản nghiệp Tuyền Qua Đồ của mấy người Tử Nhiên, trừ đi chi tiêu của tông môn và các loại phí khác thì chắc chắn có thể xây nổi một cái truyền tống môn.

Ôn Bình nhìn khoảng cách truyền tống một chút, nói: “Phạm vi năm triệu dặm, đã đủ để bay ra khỏi Hồ Thiên Địa.”

Con đường dài nhất trong Hồ Thiên Địa cũng không hơn trăm vạn dặm.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ chỉ có thể truyền tống một chiều, rất đáng tiếc.

Như vậy cũng có nghĩa là nếu như cách trăm vạn dặm mà không có địa bàn, truyền tống đi rồi, muốn trở về thì nhất định phải dựa vào phi thuyền chậm rãi bay về.

Quả nhiên, trên đời này không có cái gì là hoàn mỹ.

Đóng giao diện hệ thống lại, Ôn Bình nhìn về phía cửa vào Yêu giới quen thuộc ở xa xa!

【VIP】 Yêu tộc sắp loạn? (2)

Lúc này, cửa vào Yêu giới hội tụ không biết bao nhiêu yêu vật, nối đuôi nhau mà vào Yêu giới.

"Đã mấy ngày, đoán chừng trong Yêu giới đang đại chiến…"

Sau khi xông vào Yêu giới, quả nhiên tình huống trong Yêu giới không ngoài dự tính của hắn.

Trên đường đi qua, vô số yêu vật đếm mãi không hết đang ngậm lấy thi thể của đồng loại mình lùi về sau.

Khi chúng nó rút lui thì bên cạnh chúng nó còn có vô số Yêu tộc xông về phía trước.

Tiếp tục bay một thời gian ngắn nữa, Ôn Bình nhìn thấy chiến trường chính.

Nói thật, có chút rung động.

Trong chiến trường vô ngần, tiếng la giết, tiếng rống giận dữ rung trời.

Ôn Bình dùng tinh thần lực quét qua, cẩn thận tính toán, chiến trường đã mở rộng hơn mười dặm, hơn trăm vạn nhân tộc Yêu tộc đang chém giết lẫn nhau.

Có thể nói, mỗi một hơi thở trôi qua thì đều có hàng trăm hàng ngàn người chết đi.

Nhưng mà Ôn Bình rất lạnh nhạt khi thấy hình ảnh này.

Thế giới này chính là như vậy, sinh mệnh không đáng tiền.

Sinh mệnh cũ mất đi thì sẽ có sinh mệnh mới xuất hiện.

Lòng vòng vô tận như vậy.

Hắn không phải là thánh mẫu, cho nên hắn sẽ không nghĩ tới chuyện cứu vớt hai phe lúc này.

Chẳng qua là Ôn Bình nghĩ tới kẻ gây ra cuộc chiến tranh này là Long Dã đã cao chạy xa bay, trở về Long gia, nghĩ vậy,

hắn có chút cạn lời.

Hai cái chủng tộc lại bị một mình Long Dã đùa giỡn như khỉ.

Tiếp tục bay về phía trước, Ôn Bình cất Hắc Khê vào, sau đó bắt đầu đi bộ tới chỗ cửa vào Yêu giới.

Bởi vì là nhân tộc, đồng thời thoạt nhìn dáng vẻ cũng chỉ mười tuổi cho nên Ôn Bình rất thuận lợi đi tới lối ra.

Khiến cho Ôn Bình kinh ngạc chính là thì đấu đồ yêu vẫn được tiếp tục!

Từ trong miệng mấy người khác, Ôn Bình biết được ngày mai là ngày cuối cùng, phạm vi hoạt động cũng giới hạn trong khu vực biên giới của Yêu giới.

"Cho dù mấy chục vạn người chết trên chiến trường, Bách Tông Liên Minh vẫn không cho ngừng thi đấu đồ yêu, ta vốn cho rằng mình đã đủ tuyệt tình, không ngờ Bách Tông Liên Minh còn không xem sinh mạng ra cái thá gì cả." Ôn Bình dứt lời, cất bước đi vào cửa vào Yêu giới, từ đó đi ra ngoài, trở về khách sạn.

…

Yêu giới.

Yêu Tổ Nhai bị hủy, Hoài Không thành Yêu Hoàng, cộng thêm Yêu tộc đầu nhập vào thế lực lớn, tin tức lúc này đang nhanh chóng lan tràn như hồng thủy mãnh thú.

Yêu Tổ Nhai bị hủy, mặc dù Yêu tộc tiếc hận nhưng vì đầu nhập vào thế lực lớn, sẽ có được truyền thừa tốt hơn, hơn nữa còn là dành cho tất cả yêu vật cho nên Yêu tộc cũng không có bối rối.

Trong lúc chờ đợi truyền thừa thần bí dành cho tất cả yêu vật, Yêu tộc bàn tán nhiều nhất là về Hoài Không.

Vị Yêu Hoàng mới với thực lực có thể nói là tầm thường trong Hồ Yêu Hoàng!

Đa số Yêu tộc đều không phục.

Bởi vì chúng nó chỉ tôn trọng thực lực mạnh mẽ.

Để cho một yêu vật còn không mạnh bằng mình thống trị mình, không yêu nào muốn.

Mặc dù có một ít yêu vật mạnh mẽ áp chế những lời đồn này, nhưng mà yêu ngôn cũng giống như nhân ngôn, không có chỗ nào mà nó không tới được.

Lại thêm có một ít người chỉ dám núp trong bóng tối trợ giúp, những lời đồn này lan truyền nhanh hơn.

Còn chưa tới nửa ngày thì đã có không ít Yêu tộc phản đối sự thống trị của Hoài Không.

Theo Lê Quan dẫn theo hàng loạt Đại Yêu đi vào Yêu giới, nhưng mà chỉ bức nhân tộc ra khỏi Yêu giới, mệnh lệnh của Hoài Không ngày đó cũng dần dần bị chúng yêu biết được.

Lời đồn Yêu Hoàng không cho phản kích cũng truyền ra.

Khi lan truyền rộng ra thì biến thành lòng Yêu Hoàng hướng về nhân tộc.

Câu nói này không khác gì ném một quả bom vào trong Yêu tộc, khiến cho những yêu vật vốn bất mãn với thực lực của Hoài Không càng kích động hơn.

Không tới một ngày, Yêu tộc gần như muốn nội loạn.

Đương nhiên, người của ba tộc lớn biết chỉ dựa vào thực lực của mình thì tuyệt đối không thể chống lại, cho nên bọn chúng lén tìm Yêu Vương.

Hi vọng Yêu Vương cũng đứng về phe bọn chúng.

Khi Bạch Giao Long thấy bọn yêu vật do mình thống trị tìm tới cửa nói này nói kia thì cả giận nói: “Lật trời rồi, các ngươi cũng dám phản lại hoàng tộc!”

Dứt lời, Bạch Giao Long Giang Tiên lập tức hóa long, sau đó vọt vào trong đám yêu vật đó. Một trảo nắm lấy tính mạng của hơn trăm con yêu vật.

Nhưng mà người chống lại hoàn toàn giết không hết, giết một lần hai lần thì bọn chúng không tìm tới nữa mà chuyển

qua tìm người khác hợp tác.

Khi tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, mấy đại Yêu Vương lại tụ họp lại với nhau, cố gắng tìm cách giải quyết.

Chắc chắn là trong lòng bọn họ không hài lòng với Hoài Không.

Nhưng mà đã là xu thế tất yếu, bọn họ biết bọn họ không thể thay đổi những chuyện này, cho nên chỉ có thể giải quyết chuyện trước mắt trước, quan trọng nhất là phải giữ cho nội bộ của Yêu tộc hài hòa.

Bạch Giao Long Giang Tiên cho rằng chỉ có một cách: "Đó là Yêu Hoàng phải mạnh lên, nếu không thì Yêu tộc sẽ đại loạn."

"Hôm nay ta làm thịt hàng ngàn con Hổ yêu."

Thiên Viêm Hổ Tướng Linh lạnh lùng nói.

Rõ ràng, hắn thân là Hổ yêu, giết đồng tộc thì dù sao cũng thấy hơi khó chịu.

Tướng Linh tiếp tục nói: "Loạn thì loạn đi. Không loạn thì tam vương lấy đâu ra cơ hội?"

Lúc này, Bạch Giao Long Giang Tiên nói: "Cho dù có cơ hội thì cũng không phải là tam vương. Ta và Thiên Vu đều ủng hộ đại vương Lê Quan, tam vương chỉ có một mình Tướng Linh ngươi ủng hộ mà thôi."

Tướng Linh khẽ cười một tiếng, chế giễu: "Hài hước, tam vương đã đầu hàng Bất Hủ Tông từ mấy tháng trước rồi. Trong mắt chúng ta, hai ngươi ủng hộ hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì. Hai ngươi nghĩ mình là đại nhân vật sao?"

…

Có vẻ như chúng yêu đã quên mục đích mà bọn chúng tụ họp lại đây…

Khách sạn.

Chân trước vừa mới bước vào cửa khách sạn, đang định bước luôn chân sau vào thì một cái cửa sổ màu đỏ xuất hiện

trước mặt khiến cho Ôn Bình vừa trở lại khách sạn có chút kinh ngạc.

Nhắc nhở: Yêu tộc đang rơi vào rối loạn, dự đoán trong vòng mười ngày tới thì rối loạn sẽ diễn biến thành náo động!

【VIP】 Ôn Bình trở về, Trần Hiết yên tâm

“Yêu tộc có chuyện gì vậy?”

Dứt lời, Ôn Bình mở giao diện hệ thống ra.

Cột tin tức của Yêu tộc bây giờ so với khi hắn xem ở Yêu giới thì có thêm một dòng tai họa ngầm.

Nhắc nhở: Yêu tộc đang ở rơi vào rối loạn, dự đoán trong vòng mười ngày tới thì rối loạn sẽ diễn biến thành náo động!

Nguyên nhân: Yêu Hoàng mới không đủ uy vọng, khiến cho hàng loạt yêu vật không phục.

Hậu quả khi chuyển biến xấu: Yêu tộc phân liệt, Yêu tộc nội loạn vân vân.

Vừa xem Ôn Bình vừa đi vào trong.

“Tông chủ, ngài về rồi.” Hô Lan đứng ở cửa vội lui qua một bên nghênh đón Ôn Bình.

Ôn Bình chỉ gật đầu đáp một tiếng: “Ừm.”

Sau đó nhanh chóng đi lên lầu.

Sau khi lên lầu thì hắn vội vàng tìm một cái ghế ngồi xuống, cẩn thận nhìn cảnh báo đang hiện ra trước mắt.

Vừa thu Yêu tộc dưới trướng thì nó lại sắp loạn, chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ!

…

Nhìn chằm chằm nam nhân che mặt đứng trước cửa phòng Ôn Bình một chút, tuy trong lòng Hô Lan có nghi ngờ nhưng hắn không có vội vã đi tìm tòi nghiên cứu mà là đi lên lầu bà của khách sạn, đẩy cửa căn phòng ở sâu nhất ra.

Kẽo kẹt!

Cửa vừa mở, Hô Lan nói với bên trong một câu: “Sư huynh, rốt cuộc tông chủ cũng về rồi.”

Nghe nói như vậy, trong phòng, người đàn ông trung niên đang tựa bên cửa sổ lập tức mừng rỡ quay người lại.

Người này chính là Trần Hiết.

Từ lần trước, khi hắn đến khách sạn sạn gặp Ôn Bình và bị Bùi Vu thấy được, Bùi Vu về thì thêm mắm thêm muối tiết lộ tin tức ra ngoài, khiến cho Trần Hiết vốn có nhiều tin đồn bất lợi về hắn hoàn toàn mất hết tín nhiệm của Bách Tông Liên Minh. Không chỉ quyền lực trong tay bị tước đoạt mà khách sạn đêm đó hắn tới cũng bị đốt trụi.

Rất rõ ràng, Bách Tông Liên Minh muốn giết hắn.

Cũng may kinh doanh mạng lưới tình báo nhiều năm, Trần Hiết biết nên làm như thế nào mới tránh được thám tử của Bách Tông Liên Minh truy kích. Bây giờ trốn ở trong khách sạn, mặc dù Bách Tông Liên Minh còn chưa phát hiện ra hắn nhưng càng ngày càng có nhiều thám tử xuất hiện ở đầu đường. Mặc dù những người đó ngụy trang tốt nhưng Trần Hiết liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

Ngày đó khi Ôn Bình rời khỏi đây thì đã từng nói, chỉ cần đến khách sạn thì sẽ có người bảo đảm cho hắn bình an, nhưng mà mấy ngày này, hắn luôn lo lắng đề phòng.

Bây giờ thì tốt rồi, Ôn Bình đã về.

Rốt cuộc hắn đã có thể yên tâm rồi.

Đương nhiên, hắn cũng không quan trọng lắm, không có sợ chết như vậy.

Nhưng mà còn có người nhà của hắn theo hắn, bọn họ vô tội.

Bây giờ hắn muốn đi theo Bất Hủ Tông mở ra một thời đại mới, nhưng nếu như liên lụy tới thê tử và hài tử thì hắn sẽ đau khổ cả một đời.

Trần Hiết mừng rỡ, lập tức đưa mắt nhìn một vị mỹ phụ và một đứa nhỏ ba bốn tuổi đang ngồi trên chiếc giường cách hắn

vài chục bước.

Mỹ phụ chính là thê tử của Trần Hiết.

Cái đứa bé đó thì là nhi tử của Trần Hiết.

Trần Hiết nói: “Không sao!”

Trong mắt của mỹ phụ luôn lộ ra vẻ bất an, nhưng nàng lại không nói gì, chỉ ôm hài tử trong ngực.

Dáng vẻ khẩn trương này, mấy ngày nay, Trần Hiết đều nhìn thấy hết.

Tử nhiên đang ngồi trước cái bàn tròn trong phòng đứng dậy, nói: “Nếu tông chủ đã về thì cả nhà các ngươi theo lão thân đi gặp tông chủ một lần đi.”

“Bình Bình, đi theo nãi nãi.” Mỹ phụ vội nói.

Tử Nhiên híp mắt cười một tiếng, ôm đứa nhỏ từ trong ngực mỹ phụ chạy tới, trong mắt tràn đầy từ ái, nhìn nó như nhìn cháu ruột của mình vậy.

Ra tới cửa, Hô Lan nói tiếp: “Sư phụ, sau khi tông chủ trở về thì biểu cảm hết sức nghiêm túc, ta cảm giác hắn là có chuyện gì… hơn nữa… hơn nữa phía sau hắn còn có một người thần bí không muốn để lộ mặt thật ra, đeo một cái mặt nạ màu đen trên mặt.”

“Không muốn để lộ mặt thật ra sao?” Tử Nhiên nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ, xem ra chuyến này tông chủ ra ngoài thì đã trải qua không ít chuyện.

Nói xong, đám người Tử Nhiên đi tới phòng Ôn Bình.

…

Về đến phòng, Ôn Bình nhìn số liệu cũng không tỉ mỉ trước mắt, rơi vào trầm tư.

Yêu tộc mới về dưới trướng hắn được một ngày mà đã xảy ra phiền phức như vậy.

Phân liệt, nội loạn gì đó cũng đều là chuyện rất phiền phức, chỉ cần xảy ra chuyện như vậy thì chắc chắn sẽ làm cho thực lực của Yêu tộc suy yếu.

Cho dù đẳng cấp danh vọng của hắn còn chưa tới cấp năm, thực lực cũng không được tăng lên vì Yêu tộc trở nên mạnh mẽ thì Ôn Bình cũng không muốn nhìn thấy Yêu tộc đại loạn mà lui bước.

Suy đi nghĩ lại, Ôn Bình không định đi Hồ Yêu Hoàng.

Thật ra thì thì muốn hóa giải bạo động ở Yêu tộc cũng rất đơn giản.

Lợi dụng thù hận là đủ.

Không phải bây giờ bọn chúng đang đại chiến với nhân tộc sao?

Hoài Không có thể lợi dụng chuyện này để mưu đồ lớn, dựng nên uy vọng của mình, thậm chí còn có thể tạo thành hình ảnh cao lớn vĩ ngạn cho mình.

Bởi vì thời điểm này thì nên nhất trí đối ngoại.

Trừ cái đó ra thì dĩ nhiên là còn có những cách khác, trong đó bao gồm hắn đi Yêu tộc một chuyến nữa.

Nhưng mà Ôn Bình suy nghĩ một chút, nếu ngay từ đầu mà đã nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc thì đó không đơn giản là vi phạm lời hứa của hắn với Yêu tộc rồi.

Còn sẽ khiến cho cơ hội rèn luyện Hoài Không lần này bị bóp chết từ trong trứng nước.

Lãnh đạo một chủng tộc không dễ dàng gì, nếu như không có một chút trắc trở thì Yêu tộc hoàn toàn không trưởng thành nổi.

Nếu có ngoại lực can thiệp vào chuyện của Yêu tộc, Hoài Không không giải quyết được thì hắn mới ra tay cũng được.

Nói thật, bản thân Ôn Bình cũng không phát hiện ra tâm tính của hắn bây giờ đã dần dần thay đổi nhiều so với trước đây.

Trở nên tự tin hơn.

Thật ra thì mạnh không có nghĩa là tự tin.

Cường giả chưa hẳn sẽ tự tin.

Nếu như tự tin và mạnh yếu móc nối với nhau thì chỉ có người vẫn luôn trở nên mạnh mẽ mới có tự tin.

Nếu là trước đây thì hắn sẽ đi Yêu tộc, giải quyết cái tai hoạ ngầm này.

Bởi vì hắn không hy vọng có cái bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra.

Hắn sợ sẽ xảy ra chuyện.

【VIP】 Ôn Bình trở về, Trần Hiết yên tâm (2)

Sợ mọi chuyện lại vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Nhưng bây giờ không giống, hắn có thể cho phép tai hoạ ngầm như thế này xuất hiện, đồng thời sẽ cảm thấy xuất hiện tai họa ngầm như thế nào là một chuyện tốt.

Đóng lại cửa sổ tin tức trước mắt, Ôn Bình tự lẩm bẩm: "Hoài Không, hi vọng ngươi đừng có khiến cho bổn tông chủ thất vọng."

Vừa nói xong, một tiếng động vang lên phá vỡ sự trầm tư của hắn.

Thùng thùng!

Tiếng đập cửa vang lên.

"Tông chủ, có người tìm ngươi." Hà Niên nói.

Giọng Tử Nhiên vang lên ở ngoài cửa: "Bằng hữu, không biết xưng hô ngươi như thế nào?"

Hà Niên hỏi: "Ngươi là ai?"

Tử Nhiên đáp: "Trưởng lão của Bất Hủ Tông, Tử Nhiên! Không biết các hạ xưng hô như thế nào?"

"Ngươi không cần biết tên của ta." Hà Niên lạnh giọng trả lời.

Mặc dù hắn đồng ý đi theo Ôn Bình nhưng không có nghĩa là hắn sẽ khách khí với những người trong Bất Hủ Tông.

Chỉ với thực lực của những người này, trong sa trường thì ngay cả tư cách gia nhập dưới trướng của hắn cũng không có.

Thấy sư phụ bị coi thường, Hô Lan vội vàng nói: "Ngươi nói chuyện kiểu gì đó?"

"Vào đi!"

Ôn Bình mở cửa, lạnh lùng nhìn qua, mấy người Hô Lan vội khom mình hành lễ, sợ Ôn Bình tức giận.

Ôn Bình nói tiếp: “Hắn là trưởng lão mới của Bất Hủ Tông, họ Hà.”

Nghe nói nam nhân che mặt thần bí trước mắt này là trưởng lão mới tới, biểu cảm trên mặt mấy người Hô Lan lập tức đổi khác.

“Hà trưởng lão! Ta tên Hô Lan.”

“Hà trưởng lão, lão thân hoan nghênh ngươi gia nhập Bất Hủ Tông.”

Mọi người vội vàng chào hỏi.

Hà Niên đưa mắt nhìn Ôn Bình, hắn không muốn đáp lời nên chỉ khẽ gật đầu.

Trần Hiết đang đứng ở phía sau mọi người cất bước đi tới, dẫn thê tử và hài tử hơi khom người với Ôn Bình, nói: “Trần Hiết dẫn theo thê tử, con trai, bái kiến Ôn tông chủ!”

Ôn Bình cười nói: “Nghĩ thông suốt thì tốt rồi… dáng dấp của đứa nhỏ này rất phong nhã.”

“Ôn tông chủ quá khen.” Trần Hiết cười đáp.

Ôn Bình đưa thay sờ sờ đầu đứa nhỏ, cười nói: “Không sợ người lạ, điểm này ta thích! Dáng dấp giống thê tử ngươi, con mắt giống ngươi.”

Trần Hiết cười nói: “Dáng vẻ này của ta… may mà đứa nhỏ này giống mẫu thân hắn, nếu không thì sau này khó mà tìm vợ được.”

Trần Hiết nói một câu khiến cho mọi người vui cười không ngừng.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt Hà Niên, hắn cảm thấy có chút khó tin.

Hắn không ngờ Ôn Bình lại là một người hiền hoà như thế.

Đồng thời cũng kinh ngạc, tại sao lại có một tông chủ tông môn gần gũi như thế?

Ở Triều Thiên Hạp, cường giả nên cao cao tại thượng, kẻ yếu chỉ xứng ngưỡng vọng. Thế giới của hai bên khác biệt, gần như gặp cũng sẽ không gặp chứ đừng nói là vừa cười vừa nói như bây giờ.

Ôn Bình rất đặc biệt —— Hà Niên dần dần phát hiện một mặt khác của Ôn Bình.

Tiếp tục tán gẫu một lát, Trần Hiết dẫn theo vợ, con trai đi về phòng, Hô Lan cũng đi theo, chỉ để lại hai người Tử Nhiên và Hà Niên.

Ôn Bình quay người đi về phòng, vừa đi vừa hỏi: "Thi đấu đồ yêu kết thúc chưa?"

Nhiệm vụ du lịch đã hoàn thành, Ôn Bình một khắc cũng không muốn ở lại Hạo Hãn Thành.

Hắn chỉ muốn trở về xây dựng truyền tống môn, sau đó chờ khai thác mỏ bạch tinh của Yêu tộc.

Có bạch tinh, phát triển tông môn cũng dễ dàng như là đẩy thuyền xuôi theo dòng nước.

Tử Nhiên đi theo vào, đáp: "Đã kết thúc, hẳn là mấy người Hoài Diệp đang trên đường trở về. Đúng rồi, tông chủ, Bách Tông Liên Minh xảy ra chuyện lớn, bọn họ liên tục đưa cường giả trên Thần Huyền Cảnh vào trong Yêu giới, đến nay còn chưa có một người nào trong số những người đó đi ra."

Ôn Bình nói: "Không cần để ý tới chuyện này, đợi mấy người Hoài Diệp về thì kêu bọn họ thu dọn đồ đạc, sáng sớm ngày mai chúng ta về Bất Hủ Tông."

Thấy Ôn Bình không có hứng thú với chuyện của Bách Tông Liên Minh, Tử Nhiên cũng không nói nữa.

Tử Nhiên đáp: "Vâng!"

"Đúng rồi, ngươi có đi không?"

"Bách Niên Thịnh Hội còn chưa kết thúc, thuộc hạ muốn chờ nó kết thúc rồi mới về Bất Hủ Tông."

"Được, vậy ngươi chú ý an toàn."

“Cảm ơn tông chủ quan tâm. Đúng rồi, tông chủ, ngài có muốn xem xếp hạng tích phân của thi đấu đồ yêu không? Thi đấu đồ yêu lần này, có thể nói là ba đứa nhỏ rực rỡ hào quang, còn vì tuổi tác mà giờ người người đều biết tới.”

Ôn Bình đứng dậy, ba bốn bước đi tới cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, dừng lại trước cửa ra vào mấy hơi, sau đó cất bước đi tới, dựa vào lan can.

“Nói nghe một chút!”

Tử Nhiên lấy bảng xếp hạng tích phân trong tàng giới ra, đưa tới, sau đó nói: “Lâm Khả Vô giết một con yêu vật sánh ngang với Thần Huyền Cảnh, cho nên xếp hạng thứ hai trong danh sách. Nha đầu Hoài Diệp bởi vì có Thạch Hóa Thuật, lại thêm Ngự Kiếm Thuật cho nên xếp hạng cũng vọt tới hai mươi ba. Dựa theo tuổi tác của hai người bọn họ, theo ta được biết thì trong Tân Tú Chiến của Bách Niên Thịnh Hội, chưa từng xuất hiện xếp hạng cao như vậy.”

“Tình huống này khiến cho ta có chút bất ngờ.”

Bởi vì Ôn Bình cảm thấy bọn họ rất khó mà tiến vào một trăm vị trí đầu được.

Dù sao tuổi tác của bọn họ còn quá nhỏ.

Nhưng mà hắn không ngờ được, những người được gọi là thiên tài của Hồ Thiên Địa lại quá yếu.

Cũng không uổng công hắn khẳng khái hào phóng đưa ba tấm Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ đã qua cải đạo ra!

Tử Nhiên mỉm cười, tiếp tục nói: “Còn có Tần Mịch nữa, chắc chắn là ngai không đoán được hắn xếp hạng bao nhiêu đâu.”

Ôn Bình mĩm cười, nói: “Hẳn là cũng không thấp chứ. Mặc dù Hiện Hình Thuật của Tần Mịch hoàn toàn không có tác dụng gì, chỉ là một cái ma pháp tương đối đơn giản, nhưng mà có năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ tăng phúc, hẳn là cảnh giới của mạch thuật, pháp thuật của hắn sẽ rất cao, đám thiên tài trong Tân Tú Chiến này hoàn toàn không thể sánh bằng.”

【VIP】 Tiễn biệt phụ thân, chuẩn bị đi về

“Tông chủ đoán không sai. Tiểu tử Tần Mịch này dựa vào thực lực Thông Huyền Trung Cảnh, lấy được xếp hạng thứ nhất trong Tân Tú Chiến, còn cao hơn cả Lâm Khả Vô. Lại thêm hắn tuổi tác của hắn gần như tương đương với Hoài Diệp, cảnh giới cũng mới Thông Huyền Trung Cảnh, cho nên bây giờ đã vinh dự được mọi người xem là thiên tài số một ở Hồ Thiên Địa. Nhưng mà mấy ngày nay, trong Hạo Hãn Thành có không ít người hoài nghi hắn, thậm chí còn có rất nhiều tin đồn nhảm nói là đệ tử của Bất Hủ Tông gian lận, chửi bới Bất Hủ Tông, giống là có người cố ý truyền bá vậy. Bởi vì tích phân của tiểu tử Tần Mịch đó là kiếm được trong vòng một ngày, cho nên có rất nhiều người tin vào tin đồn này.” Tử Nhiên nói xong, biểu cảm trên mặt trở nên hơi nghiêm túc.

“Vậy thì cứ để cho bọn họ tiếp tục chửi bới đi. Này cũng giống như chúng ta thôi, ngươi không thể nào làm cho tất cả mọi người đều thích ngươi.” Ôn Bình yên lặng mấy giây, sau đó nói tiếp: “Chờ Hoài Diệp về thì cơ thể về Bất Hủ Tông, Tử Nhiên, ngươi đi kêu mọi người chuẩn bị một chút, thuận tiện hỏi Bách Niệm Hương luôn.”

Bách Niệm Hương, bây giờ rất nhiều người đều biết nàng gia nhập vào Bất Hủ Tông.

Tiềm Long Tông sẽ chống lại ý chí của Bách Tông Liên Minh mà bảo vệ Bách Niệm Hương hay không, theo Ôn Bình thấy, đây cũng là một vấn đề.

Để Bách Niệm Hương tiếp tục ở lại Hạo Hãn Thành thì có thể sẽ xảy ra chuyện, đến lúc đó người làm tông chủ như hắn lại phải ra giúp Bách Niệm Hương tiêu diệt kẻ địch. Tuy rằng khi hắn đến thì có thể sử dụng truyền tống trận truyền tống tới, nhưng mà thời gian trở về còn nằm đó, bây giờ, hắn đã chuyển từ thiếu bạch tinh thành thiếu thời gian.

Dĩ nhiên Tử Nhiên cũng lo lắng chuyện này: “Lát nữa lão thân sẽ đi một chuyến.”

“Được, đi xuống đi.”

Ôn Bình chợt đưa mắt nhìn Long Dã đang đứng ngoài cửa, quan sát từ trên xuống dưới vào lân: “Thoạt nhìn trạng thái cũng không tệ, định khi nào sẽ đi?”

Sau khi trở về, Long Dã đổi một bộ quần áo khác, tuy vết thương trên mặt vẫn còn nhưng đã không còn chật vật như khi ở Hồ Yêu Hoàng nữa. Sau khi Tử Nhiên cung kính lui ra ngoài, Long Dã đi tới đóng cửa lại: “Ngươi đến rồi, lát nữa ta sẽ đi. Chuyện ở Hồ Thiên Địa sẽ giao cho bọn thủ hạ xử lý, ta phải nhanh chóng đi về báo cáo tin tức Thiên Mộc là thành viên của Già Thiên Lâu lên trên, chuyện này không thể khinh thường được.”

“Nhớ kỹ lời hứa của ngươi.” Ôn Bình không quan tâm Già Thiên Lâu hay Già Địa Lâu gì đó, hắn chỉ quan tâm phụ thân và mẫu thân.

Nếu trong nhà có một người địa vị không thấp giúp đỡ thì chắc chắn mẫu thân hắn có thể dễ chịu hơn nhiều, phụ thân có hắn chiếu cố thì hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn.

Long Dã bất đắc dĩ cười một tiếng: “Yên tâm, ta dám thất hứa sao? Như vậy, ngươi có thể tiết lộ một chút hay không, rốt cuộc thì nam nhân cánh đen hôm đó là người nào?”

“Muốn biết?”

“Chưa từng gặp ở Triều Thiên Hạp, cũng không có yêu khí nhưng sau lưng lại mọc ra hai cánh.”

“Hắn… nói như thế nào đây, xem như Thần tộc đi.”

“Thần tộc?”

“Nói ngươi cũng sẽ không biết, biếtngươi cũng sẽ không hiểu.”

Muốn giải thích rõ lai lịch của Khiển Trách Giả thì khó lắm.

Ít nhất phải nói mấy vạn chữ.

Cho nên chỉ dùng hai chữ Thần tộc để khái quát.

Có thể đơn giản thì đương nhiên là phải đơn giản, hắn là loại người kéo chữ tới mấy vạn chữ sao?

Long Dã quật cường nói: "Thần tộc… ta nhớ rồi. Chắc chắn Triều Thiên Hạp sẽ có ghi chép liên quan tới bọn họ, chỉ cần không phải là ngươi đang lừa ta thì chắc chắn ta có thể tra được."

"Muốn đi thì đi đi." Ôn Bình đứng dậy, muốn đi theo Long Dã.

Long Dã ngăn lại: "Không cần đưa, không cần khách khí như thế ——"

Ôn Bình ngắt lời Long Dã: "Ta đi tiễn phụ thân ta!"

Long Dã khẽ thở dài, quay người đi theo Ôn Bình ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa thì vỗ vỗ vai Hà Niên, trêu chọc: "Không tệ, ngươi cũng rất thích hợp để làm hộ vệ."

"Làm phiền ngươi một chuyện, sau khi trở về thì nói là ta chết rồi." Dưới mặt nạ, Hà Niên nói như đang cầu xin.

Long Dã khoát khoát tay, sắc mặt nghiêm chỉnh lại: "Yên tâm, ta sẽ nói cho tất cả mọi người là ngươi đã chết. Nhưng mà, ngươi vừa 'chết', gia đình của ngươi sẽ không dễ chịu gì. Hà Phủ là như thế nào thì ngươi ta đều biết, sẽ không giữ lại bất cứ một người không có giá trị nào."

"Ta biết, nhưng chuyện đã đến nước này, ta không được chọn, mọi người trong nhà của ta cũng không được chọn. Sinh tử do mệnh, thành bại do trời!" Khi Hà Niên nói những lời này thì rất bình tĩnh, giống như là đã suy nghĩ với về chuyện này mấy trăm, mấy ngàn lần!

Long Dã nói: "Trước đây ngươi gây thù với không ít ngươi, không có ngươi thì có thể bọn họ sẽ khó sống. Nhưng mà nếu ngươi đã nghĩ đến vậy thì ta còn có thể nói gì nữa?"

Hà Niên không có trả lời.

Long Dã cũng không có nói tiếp nữa.

Hà Niên này đúng là làm cho hắn vừa yêu vừa hận.

Yêu là sao, là yêu tính tình ngay thẳng, trung thành và thiên phú mạch thuật của Hà Niên.

Mà hận là sao, chính là hận tính cố chấp của Hà Niên, theo hắn về Long gia tốt biết bao nhiêu, chẳng lẽ Long gia còn không giữ được một người mà tương lai sẽ trở thành cường giả Địa Vô Cấm như hắn?

Nhưng mà nếu gia nhập vào Bất Hủ Tông thì cũng tính là người một nhà.

Gia đình gì gì đó, hắn có rảnh thì sẽ giúp trông chừng một chút.

"Ca, ngươi đi thong thả." Chỗ rẽ hành lang, Long Nguyệt vui vẻ lên tiếng.

Mặt Long Dã lập tức xụ xuống: "Sao, người làm ca ca như ta lại khiến cho ngươi ghét như vậy?"

"Rốt cuộc ngươi cũng phát hiện ra." Long Nguyệt cười hì hì một tiếng.

Long Dã liếc nàng, móc một cái tàng giới từ trong tàng giới ra, nói: "Trong này là toàn bộ gia sản của ca ngươi, ở ngoài, muốn mua gì thì mua cái đó. Còn ngươi chữa thương, tốn hao cái gì thì cứ tìm hắn!"

"Hắn?"

Long Nguyệt theo ngón tay của Long Dã, nhìn về phía Hà Niên đang che mặt.

【VIP】 Hoài Không được truyền thừa

Nhưng mà vì bị thương, cảm giác không nhạy bén cho nên nàng không thể nhìn trộm được gương mặt Hà Niên dưới mặt nạ.

Nhưng mà lại nghe được Hà Niên ho khan hai tiếng, sau đó không tự chủ được xoay người qua chỗ khác.

Ôn Bình thấy thì thì trong lòng thầm cười một tiếng, tiếp tục đi xuống lầu dưới.

Dưới lầu, lúc này phụ thân đã đứng chờ sẵn.

Rất nhiều thành viên của Bất Hủ Tông đều đang tam biệt Ôn Ngôn, có chút lưu luyến không muốn chia tay.

Ôn Bình xuống lầu, nói: “Lên đường bình an, có chuyện thì dùng Truyền Âm Thạch liên lạc với ta, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.”

Phụ tử chia tay, thật ra thì Ôn Bình cũng không biết nên gì.

Lần chia tay này không giống như phu thê, nếu là mẫu thân thì nên nói một vài lời ôn nhu mới đúng, chia tay phụ thân, cách tốt nhất mà Ôn Bình nghĩ ra được chính là —— vẫy tay!

Sau đó nói một câu: “Ta đi.”

Bình thường phụ thân không biết nói chuyện, hoặc chỉ nói một câu lên đường bình an.

Hoàn toàn không nói thêm gì khác.

“Chờ khi gặp được mẫu thân ngươi thì ta sẽ liên lạc với ngươi.” Ôn Ngôn chỉ đáp một câu.

Nhưng mà rõ ràng nơi khóe mắt có nước mắt.

Lúc này, Ôn Bình quay ra sau nhìn Long Dã: “Long Dã, ta chỉ nói một lần! Nếu như cha mẹ ta có chuyện, ta không dám hứa chắc mình sẽ làm ra chuyện gì quá khích đâu. Đến lúc đó đừng có lấy quan hệ máu mủ ra nói chuyện, đối với ta nó

không có một chút tác dụng nào cả, ngược lại sẽ khiến cho cho ta càng tức giận hơn.”

Long Dã tranh thủ gật đầu.

“Yên tâm! Ngài yên tâm! Ta nhất định sẽ xem phụ thân ngài như tổ tông.”

Long Dã đột nhiên muốn nhanh chóng đi khỏi chỗ này.

Đối mặt với Ôn Bình thì còn kinh khủng hơn so với đối mặt với Vi Sinh Thương Lam mấy ngày trước đó nữa.

“Đi thôi.” Ôn Bình đứng chắp tay, đưa mắt nhìn Long Dã.

Long Dã ôm quyền hỏi thăm tất cả mọi người, dẫn Ôn Ngôn đi khỏi khách sạn, bước lên một chiếc xe thú, sau đó nhanh chóng biến mất ở đầu đường.

Sau lưng, mọi người bước tới trước an ủi.

Hi vọng Ôn Bình cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Ôn Bình đuổi mọi người đi, sau đó nhìn Trần Hiết đang nhìn mình chằm chằm: “Có chuyện gì vậy?”

Trần Hiết thấp giọng hỏi: “Tông chủ, ngài là…”

Long Dã, Long Kha, hắn biết hai người này.

Là cường giả của thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa.

Bách Tông Liên Minh cũng không dám ngỗ nghịch lại ý của bất kỳ người nào trong hai người bọn họ.

Nhưng bây giờ Long Dã lại khúm núm trước mặt Ôn Bình, hơn nữa nghe ý trong lời Ôn Bình nói thì hẳn là hắn là người ngoài Hồ Thiên Địa.

“Được rồi, đi thu dọn đồ đạc đi, chuẩn bị về Bất Hủ Tông.” Ôn Bình cất bước đi thẳng lên lầu, vừa lên lầu thì đã nghe Long Nguyệt đang mắng Hà Niên, đang đuổi Hà Niên xuống lầu.

Hà Niên tự biết mình đuối lý cho nên không nói lời nào.

Chỉ chờ khi Long Nguyệt mắng mệt mỏi thì nói xin lỗi.

Đi tới tầng đó, Ôn Bình cũng không có về phòng.

Mà là đi thẳng tới cuối hành lang.

Một thanh kiếm từ trong tàng giới bay ra, sau đó bay vào một phòng ở cuối hành lang, sau một khắc, tiếng người ngã xuống đất vang lên trong đó.

Kẽo kẹt ——

Cửa bị Ôn Bình đẩy ra.

Phi kiếm bay về trong tay, Ôn Bình nhìn nam nhân mập nằm trong vũng máu cạnh cửa.

Áo gấm, ngón tay còn có mấy cái thật nhẫn bảo thạch lớn, nhìn dáng vẻ của hắn thì sẽ cảm thấy hắn là một người khéo đưa đẩy, kiểu gì cũng giống một người làm ăn.

Đương nhiên, nếu là làm ăn thật thì sao Ôn Bình sẽ động thủ giết hắn?

Sau khi đóng cửa lại, Ôn Bình yên lặng đi về phòng của mình.

Về đến phòng, Ôn Bình lau sạch máu trên lưỡi kiếm, vừa cười vừa nói: "Người của Hạ gia có lá gan không nhỏ nha, Bách Tông Liên Minh cũng không dám phái thám tử tới đây, vậy mà bọn họ lại dám phái thám tử ở chung một tầng với ta."

Đông đông đông!

Tiếng đập cửa vang lên bên ngoài.

"Ai đó?"

"Tông chủ, là ta."

Là tiếng của Trần Hiết.

Ôn Bình đưa tay, một sợi mạch khí bay tới mở cửa ra, nhưng hắn không có hỏi Trần Hiết tới đây làm gì, có chuyện gì.

Hắn cảm thấy Trần Hiết có chuyện muốn nói.

Trần Hiết khom người tạ lỗi, nói: "Tông chủ, chút chuyện nhỏ này lần sau ngài phân phó ta một tiếng là được."

Ôn Bình cất kiếm vào, lạnh nhạt hỏi: “Nếu biết có thám tử của Hạ gia đang ở đây, tại sao không thanh lý?”

“Bình thường khi thám tử của Hạ gia ra ngoài thì đều sẽ để lại tinh huyết ở nhà, một khi chết thì bên Hạ gia sẽ biết được ngay. Ngài còn chưa trở về cho nên thuộc hạ không dám đánh rắn động cỏ. Vốn định đợi chút nữa thì sẽ xử lý, không ngờ tông chủ lại ra tay sớm một bước.” Mới vừa vào tông, Trần Hiết không muốn bị đánh giá là không có năng lực, cho nên hắn cảm thấy mình cần phải giải thích rõ.

Ôn Bình nói: “Lần sau gặp loại người không quan trọng này thì cứ giết là được, không cần lo lắng kinh động tới ai.”

“Vâng.” Trần Hiết gật đầu.

Nghe nói như vậy, Trần Hiết nhớ kỹ chuyện hôm nay ở trong lòng.

Từ chuyện hôm nay, có thể thấy, hẳn Ôn Bình là kiểu người sát phạt quyết đoán, không cho phép bất cứ một hạt cát nào xuất hiện trong mắt.

Nếu như muốn lấy lòng hắn thì sau này hắn cũng phải quả quyết một chút, nếu không thì cho dù tương lai hắn nắm quyền được thì cũng không được trọng dụng.

“Đi về thu dọn đi.” Ôn Bình nói xong, Trần Hiết cẩn thận từng li từng tí lui ra khỏi phòng.

Sau khi đi ra, Trần Hiết dùng tàng giới cất thi thể của người đó vào, định khi đi ngang qua vùng dã ngoại hoang vu thì ném đi.

Vừa giải quyết xong, chuẩn bị xuống lầu thì thấy Hà Niên đeo mặt nạ, quần áo không chỉnh tề đi lên. Để lộ ra ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ, vừa sửa sang lại quần áo vừa thấp giọng than thở.

“Hà trưởng lão.”

Trần Hiết dò xét vài lần, nín cười.

Dù sao bị nữ nhân dây dưa, tuy không bị thương nhưng sẽ rất là chật vật.

Hà Niên thấy Trần Hiết nhìn mình thì quát: “Có gì đáng xem!”

…

Yêu giới.

Bóng đêm lặng lẽ buông xuống.

Yêu tộc rối loạn, Hoài Không cũng nhìn thấy, nhưng hắn không làm gì cả.

【VIP】 Hoài Không được truyền thừa (2)

Còn chuyện ở Yêu giới thì bây giờ đã dần dần kết thúc. Hàng loạt Yêu tộc đi vào, chỉ dùng một ngày thì đã dồn Bách Tông Liên Minh đến nơi hẻo lánh. Như vậy thì tiếp theo Bách Tông Liên Minh chỉ có hai lựa chọn, hoặc là lăn ra khỏi Yêu giới hoặc là phái nhiều người vào nữa.

Hoài Không hy vọng bọn họ sẽ chọn cái trước.

Bởi vì hắn cảm thấy lúc này không phải là thời cơ tốt nhất để Yêu tộc phát động đại chiến với Bách Tông Liên Minh.

Thù hận thì cần phải ghi khắc.

Nhưng không thể lỗ mãng báo thù.

"Truyền thừa của Yêu tộc, nó ở đâu…" Đứng ở giữa phế tích của Yêu Tổ Nhai, Hoài Không nhìn khắp bốn phía, tìm kiếm bất cứ thứ gì khác thường.

Nhưng mà xung quanh chỉ có phế tích.

Trừ cái đó ra thì không còn thứ gì khác.

Nhưng mà hắn tin Ôn Bình sẽ không gạt hắn, cho nên hắn tiếp tục chờ.

Đột ngột, mây đen che kín bầu trời.

Đại địa rời vào tăm tối, không có một tia sáng.

Sau đó, từng tiếng vọng vô cùng quái dị quanh quẩn ở trên bầu trời, giống như từ trên trời vọng xuống.

Nó trang nghiêm.

Nó thần bí.

Nó khiến cho Hoài Không tự nhiên sinh lòng tôn kính.

Hoài Không lập tức ngơ ngẩn, sau đó không tự chủ được mà chậm rãi quỳ xuống đất, sau đó nhắm mắt lại, thành kính

dập đầu.

Giờ phút này, Hoài Không chỉ cảm thấy tất cả đều hóa thành hư không.

Tiếng vọng kỳ diệu xung quanh khiến cho hắn như rơi vào trong một thế giới kỳ diệu khác.

Kèm theo đó là một hình ảnh lướt qua trước mắt.

Đó là một nữ nhân tuyệt mỹ, mình người đuôi rắn, giống như là Yêu tộc. Nhưng khí tức tỏa ra lại cực kỳ thần thánh.

Nàng đứng trong một thế giới yên tĩnh, sau đó dùng bùn nắn thứ gì đó.

Còn nàng bóp cái gì thì Hoài Không không thấy rõ.

Một lúc lâu sau, nàng ngừng lại, ném thứ đã được nắn xong trên tay ra ngoài.

Lúc này Hoài Không thấy rõ ràng.

Đó là một cái tượng đất.

Mà trong nháy mắt khi tượng đất rơi xuống đất thì nó từ từ lớn lên, hóa thành người thật.

Chỉ chốc lát sau, nàng lại ném ra một cái.

Lần này, nó hóa thành cự hổ.

…

Nhìn thấy cảnh này, Hoài Không kinh ngạc.

Nữ nhân trước mắt đang sáng tạo sinh linh.

Người, mãnh thú, còn có rất rất nhiều sinh linh đều được nàng dùng bùn nặn ra.

Khi hình ảnh chậm rãi tan biến thì Hoài Không ngẩng đầu lên. Nhưng trong khoảnh khắc khi hắn ngẩng đầu lên, cảnh tượng trước mắt khiến cho hắn hết hồn, tim đập loạn xà ngầu.

Nữ nhân sáng tạo sinh linh đó đang đứng ở trước mặt hắn!

Nàng đang dùng đôi mắt trong sáng mà thần bí quan sát hắn.

Oanh!

Trong chốc lát, toàn thân Hoài Không chấn động, rơi vào trong một mảnh hỗn độn, toàn bộ hình ảnh trước mắt đều biến mất hết.

Hắn đã đứng trên một mặt hồ sáng như gương.

Cái hồ này lớn vô biên vô hạn.

Cho dù đi như thế nào thì cũng không thấy bờ.

…

Trong khách sạn.

Ôn Bình thông qua hình ảnh mà hệ thống cung cấp, nhìn Hoài Không quỳ gối trước tượng Nữ Oa, sau đó hỏi: "Hoài Không nhận được cái gì?"

"Truyền thừa."

Đối với câu trả lời này của hệ thống, Ôn Bình chỉ muốn nói 'nói vậy thì ngươi đừng có nói'.

Ôn Bình hỏi tiếp: "Ta biết là truyền thừa, nhưng ít nhất thì truyền thừa cũng nên có một cái tên chứ?"

"Trước mắt thì đang truyền thừa lực lượng của thần thú, thăng hoa năng lực thôn phệ của Thao Thiết thành thành thần thông vĩ đại hơn. Tương lai Hoài Không không cần dựa vào thời gian tích tụ tu vi, tu luyện yêu đan, hắn chỉ cần ăn là được rồi. Ăn bất cứ thứ gì thì hắn cũng có thể tăng cường thực lực! Đây là truyền thừa mà Yêu Tiên cho Yêu Hoàng cùng với phúc lợi dành cho yêu đầu tiên quỳ lạy."

Ôn Bình nói: "Ăn là được rồi, như vậy không phải là hắn chỉ cần vài phút là đã vượt qua ta? Sao ta cảm thấy ta bận rộn nửa ngày kết quả người kiếm lợi lớn nhất không phải là ta mà là hắn?"

"Thần thông mạnh bao nhiêu thì tăng cao thực lực sẽ khó khăn bấy nhiêu, cho nên như vậy cũng công bằng. Nếu hắn vượt qua kí chủ thật, vậy thì cũng là chuyện tốt với kí chủ. Chỉ cần danh vọng của kí chủ thăng lên đến cấp năm, sự mạnh mẽ

của hắn sẽ gián tiếp biến thành chất dĩnh dưỡng cho kí chủ, khiến cho kí chủ càng mạnh mẽ hơn.”

“Tuy nói như thế nhưng ta cảm thấy năng lực ăn là mạnh lên này hơi biến thái. Rất dễ khiến cho hệ thống sức mạnh này tan vỡ.”

Trường Mạch Công của hắn, chỉ cần thôn phệ đủ mộc khí thì có thể mạnh mẽ lên.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại thì năng lực biến thái như vậy vẫn không bằng được thần thông mà Hoài Không lấy được.

Bởi vì muốn có hàng loạt mộc khí thì phải có hàng loạt cây cối có thể cung cấp mộc khí, cho nên hắn phải cố gắng trồng cây.

Nhưng mà Hoài Không không cần.

Nhìn thấy cái gì thì ăn cái đó là được.

Hắn đã có được một cái dạ dày có thể chuyển hóa bất cứ thứ gì thành lực lượng!

Về lâu về dài, chẳng phải là hắn sẽ vô địch thế gian này?

Lúc này, hệ thống giải thích: “Kí chủ yên tâm, tất cả mọi thứ mà hệ thống cung cấp đã được điều chỉnh thành phù hợp với thế giới này trăm phần trăm. Bất kỳ thứ gì đều có hạn mức cao nhất của nó, đồng thời sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng trái chiều nào. Hơn nữa người tu hành mạch môn ở thế giới này mạnh mẽ hơn những gì mà kí chủ nhìn thấy nhiều.”

“Thật sao…” Ôn Bình chậm rãi yên lặng, đưa mắt nhìn Hoài Không.

Đúng vào lúc này, Ôn Bình chỉ vào tượng Nữ Oa trong hình.

Biểu cảm kinh ngạc đã lâu không xuất hiện hiện ra trên mặt Ôn Bình.

Bởi vì tựng Nữ Oa cử động.

Nàng cúi người xuống, muốn hôn môi Hoài Không.

“Đang làm gì đó?”

“Kiến trúc của ta coi trọng Hoài Không?”

Người và yêu yêu nhau.

Người và quỷ yêu nhau.

Người và tay yêu nhau.

Người và búp bê yêu nhau.

Mấy kiểu yêu đương này Ôn Bình đều gặp rồi.

Nhưng mà yêu đương với kiến trúc, tình yêu động lòng người này có chút đột ngột, trong lúc nhất thời chuyện này khiến hắn khó mà chấp nhận được.

Nếu bọn họ ở bên nhau, vậy sau này, kiến trúc này của Hoài Không hay là của hắn?

Hệ thống vội giải thích: “Đây là ‘Nữ Oa Ưu Ái’. Mỗi một thành viên trong Yêu tộc đến cầu truyền thừa thì đều có một phần vạn cơ hội nhận được, yêu được ưu ái sẽ tăng tu vi kéo dài trong một thời gian ngắn. Nhưng mà cụ thể tăng lên bao nhiêu thì không xác định được, chỉ có thể dựa vào vận may của người được ưu ái.”

【VIP】 Hạ gia điên cuồng —— Hạ Hầu

“Dọa ta một hồi.” Ôn Bình đưa mắt nhìn tượng Nữ Oa, nàng chậm rãi cúi người xuống, sau đó dừng trên Hoài Không, đôi môi đỏ khẽ hôn.

Sau cái hôn này, một đám ánh sáng tím ôn hòa phá vỡ mây đen dày đặc, vượt qua khoảng cách xa xôi giữa đất trời, cuối cùng rơi vào đỉnh đầu Hoài Không.

Theo tượng Nữ Oa chậm rãi khôi phục lại như cũ, ánh sáng tím cũng chậm rãi tiêu tán theo.

Khí tức của Hoài Không theo đó mà tăng lên, đồng thời còn có dấu hiệu sẽ tiếp tục kéo dài.

Ôn Bình không khỏi cảm thán một câu: “Xem ra ta chọn Hoài Không làm Yêu Hoàng là đúng, nếu đổi một yêu khác thì sợ là quỳ ở đó tới chết cũng không chiếm được mấy thứ này.”

Quả nhiên, vận may đúng là kỳ diệu.

Bây giờ Ôn Bình đã có lý do tin tưởng, cái mặt dây chuyện có thể thay đổi vận may của hắn, sẽ có một ngày trong tương lai, nó sẽ mang tới cho hắn một kinh hỉ.

Mà không phải giống như bây giờ, chỉ giới hạn ở thăng cấp cải tạo Tuyền Qua Đồ.

“Hắn có thể tăng lên đến cấp bậc nào?” Nhìn Hoài Không trong màn ảnh, Ôn Bình tò mò hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống đáp: “Căn cứ tính toán thì Hoài Không sẽ quỳ gối trước tượng Nữ Oa chừng mười ngày. Còn tu vi tăng lên bao nhiêu thì không biết được.”

“Không phải ngươi biết tính toán sao?”

“Xác suất và vận may không tính toán được.”

“Như vậy sao…”

Ôn Bình mở ra bản thông tin cá nhân giản lược của Hoài Không.

Hoài Không.

Giới tính: Công.

Chủng tộc: Yêu tộc.

Thân phận: Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Tu vi của Yêu đan: ba mươi năm (sánh ngang Thần Huyền Cảnh)

…

Mấy hơi thở trôi qua, tu vi đã biến thành ba mươi mốt năm.

sau đó lại biến thành ba mươi hai năm.

“Theo tốc độ tăng trưởng như vậy, ta có chút tò mò, mười ngày sau thì ngươi sẽ đi đến cảnh giới gì.”

Lẩm bẩm một câu, Ôn Bình đóng hình ảnh lại.

…

Ngay lúc đó, có chuyện xảy ra trong một góc của Hạo Hãn Thành.

Trong thời kỳ vốn là tất cả mọi người nên vui vẻ thì tất cả mọi người của Hạ gia đều lộ vẻ u sầu.

Từ trên xuống dưới, không ai thấy vui khi nghe được tiếng cười nói, tiếng chiêng trống bên ngoài.

Bởi vì mặc dù thi đấu đồ yêu kết thúc mỹ mãn nhưng mà thiên tài của Hạ gia lại bị diệt sạch.

Thế hệ mới của Hạ gia đã không còn lãnh tụ.

Chỉ còn lại có một vài người tư chất bình thường, hoàn toàn không thể gánh lấy trách nhiệm hưng suy của Hạ gia mấy chục năm tiếp theo.

“Tộc trưởng, tin tức bên kia truyền về, thám tử chúng ta phái đến đó vừa mới bị giết.” Một vị trưởng lão Hạ gia đứng ở cuối hành lang nhìn Hạ Hầu, nói.

Hạ Hầu lạnh giọng nói: “Vậy thì phái tiếp.”

Trưởng lão Hạ gia nói: “Trong Hạo Hãn Thành, chúng ta cũng không có nhiều người để phái đi như vậy. Hơn nữa chúng ta đã kinh động Bất Hủ Tông, bây giờ có phái thám tử đi ẩn núp nữa thì chắc chắn cũng sẽ bị bắt được. Lão hủ cho rằng bây giờ tốt nhất là chúng ta đừng tiếp cận Bất Hủ Tông, Hạ gia chúng ta không đối phó được bọn họ.”

“Ngươi nói cái gì! Ngươi muốn ta nhịn?” Hạ Hầu quay lại, trừng mắt nhìn chằm chằm lão giả trước mặt.

Nhịn?

Sao mà nhịn được?

Thiên kiêu của Hạ gia chết sạch trong tay đệ tử của Bất Hủ Tông.

Khiến cho tương lai Hạ gia sẽ mấy chục năm không người kế thừa.

Có thể nói là một đả kích trí mạng với tương lai của một gia tộc.

Trưởng lão Hạ gia không cam lòng yếu thế, nói: “Hạ Hầu, ngươi có thể bình tĩnh một chút hay không! Không phải lão hủ kêu ngươi nhịn… lão hủ chỉ cho là có rất nhiều người có thù với Bất Hủ Tông, cũng có rất nhiều người muốn Bất Hủ Tông hủy diệt. Tại sao chúng ta phải một mình đối phó Bất Hủ Tông, chờ Bách Niên Thịnh Hội kết thúc, dựa vào Bách Tông Liên Minh không tốt hơn sao?”

Dứt lời, hắn mong đợi nhìn Hạ Hầu, hi vọng hôm nay Hạ Hầu luôn chuyên quyền độc đoán có thể nghe kiến nghị của hắn một lần.

Dù sao cánh tay của Hạ gia quá nhỏ, không vặn nổi Bất Hủ Tông này.

Dưới gót sắt của Bất Hủ Tông, không phải là không có thế lực tứ tinh ngã xuống.

Nhưng mà, Hạ Hầu lại gầm một tiếng: “Ngươi biết cái gì? Kiếm thứ nhất phải do Hạ gia chúng ta đâm ra! Nếu không thì Hạ gia chúng ta mãi mãi cũng không ngóc đầu lên được, ta cũng mãi mãi có lỗi với hai đứa nhỏ đã chết đó, bây giờ đang

ở Hạo Hãn Thành, chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Ngươi không chịu thì đứng qua một bên chờ, không phái người đi giám sát Bất Hủ Tông thì ông đây tự phái đi."

Hạ Hầu quay người đi một mạch xuống cầu thang.

Sau đó nghe lão giả sau lưng hùng hùng hổ hổ nói "Hạ Hầu, người lập tức dừng lại cho lão hủ, Hạ gia còn chưa tới lượt một mình ngươi làm chủ!"

Nhưng mà Hạ Hầu cũng không có quay đầu lại.

Ra khỏi chỗ ở, Hạ Hầu đi thẳng đến tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Khi đi tới cổng tổng đà của Bách Tông Liên Minh, Hạ Hầu bỗng nhiên dừng bước.

Dừng lại rất lâu.

Đêm xuống, những thủ vệ đi qua nhìn thấy người tới là Hạ Hầu thì cũng không nói gì, chỉ tò mò dò xét Hạ Hầu vài lần.

Mà Hạ Hầu không quan tâm, đứng tại chỗ, hình như đang suy tư cái gì.

Ánh sáng bạc dần hiện ra nơi chân trời.

Rốt cuộc Hạ Hầu cũng cất bước, giống như là đã hạ quyết tâm, sải bước đi vào.

Đi qua đại điện, phân điện, sau đó dừng ở trước một đình viện ưu mỹ, chim hót líu lo.

Trong đình viện, thỉnh thoảng có thị nữ tuyệt mỹ đi qua, chỗ nàng đi qua để lại mùi thơm lâu khó phai.

Cho dù là ai cũng không ngờ được trong tổng đà của Bách Tông Liên Minh lại có một kiến trúc, cảnh tượng như vậy.

Đi đến cuối, Hạ Hầu dừng lại bên cạnh một ao cá, khom người với nam nhân đang cho cự mãng trong ao ăn: "Sư phụ, ngài vẫn khỏe chứ?"

Nam nhân không quay đầu lại, chỉ cười một tiếng, sau đó nói: "Hạ Hầu, khó khăn cho ngươi, tách ra mấy chục năm mà còn xem ta là sư phụ ngươi!"

Trên mặt Hạ Hầu không chút xấu hổ, theo lý mà nói, mấy chục năm không đến thăm thụ nghiệp ân sư thì ít nhiều gì cũng nên cảm thấy xấu hổ.

Nhưng mà Hạ Hầu không có.

【VIP】 Hạ gia điên cuồng —— Hạ Hầu (2)

Bởi vì Hạ Hầu thật lòng không muốn làm đệ tử của người trước mắt, hắn chính là một tên điên!

Hạ Hầu chỉ từ tốn nói một câu: “Cho dù nói như thế nào thì sư phụ vẫn là sư phụ.”

“Hừ! Nói đi, tới tìm ta làm gì?” Nam nhân đáp, có vẻ như cũng không quan tâm phản ứng của Hạ Hầu.

“Sư phụ, ta hi vọng ngài có thể dùng thân phận Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh giúp ta một chuyện, sau đó, ngài muốn cái gì ta cũng cho ngài.”

Lúc đến, Hạ Hầu đã nghĩ kỹ.

Tranh ăn với hổ thì tranh ăn với hổ đi.

Dù sao cũng hơn là Hạ gia không làm được gì cả.

Nam nhân dò hỏi: “Ngươi muốn đối phó Bất Hủ Tông?”

“Nếu sư phụ đã biết được, vậy không bằng đi thẳng vào vấn đề đi.” Hạ Hầu đã quyết định sẽ chấp nhận bất cứ yêu cầu gì.

“Giúp ngươi đối phó Bất Hủ Tông cũng không phải là chuyện đơn giản… để ta nghĩ lại xem, ta nên yêu cầu cái gì đây?” Nam nhân yên lặng một hồi, sau đó bỗng nhiên quay đầu lại, nhe răng cười: “Đồ tức của ta nhìn vẫn rất là ngon!”

“Đồ điên!”

Hạ Hầu gầm lên.

“Ngươi chính là đồ điên!”

Hạ Hầu lại gầm lên.

“Đừng kích động, ta có nói gì đâu, ngươi đừng nghĩ nhiều quá. Ta chỉ hỏi thăm thôi.” Nam nhân nhếch miệng cười một tiếng, khiến cho người ta rất sợ hãi.

“Ngoại trừ cái này thì những thứ khác đều được.” Hạ Hầu nén cơn giận xuống.

“Ngươi có, sao Liêm Kim ta lại không có? Nếu không chịu thì nói sau đi. Bây giờ muốn đưa ra yêu cầu ngày thì sao ta nhớ được. Giúp ngươi giải quyết chuyện này trước, sau đó lại nghĩ cũng không muộn.”

Lúc nói những lời này, nam nhân vẫn cười, khiến cho người ta rất sợ hãi.

Rất đúng với danh hiệu mà tất cả mọi người trong Hồ Thiên Địa tặng cho hắn, Phong Ma.

Hạ Hầu cũng không dám để cho hắn làm rồi mới đưa ra yêu cầu.

“Ta sẽ dâng cho ngươi một ngàn mỹ nhân tuyệt mỹ! Chỉ cần ngươi giúp ta một chuyện nhỏ.”

“Một ngàn, chậc chậc, hào phóng lắm. Nhưng Liêm Kim ta không có thèm. Liên quân của Bách Tông Liên Minh do ta chỉ huy, tìm một ngàn mỹ nhân cũng chỉ cần một câu nói là được.”

Liêm Kim lắc đầu.

Rõ ràng là hắn vẫn muốn thứ hắn mới nói.

“Nàng, không thể cho ngươi!” Hạ Hầu cự tuyệt lần nữa.

Liêm Kim cũng xoay người qua chỗ khác.

“Đường ở sau lưng!”

“Ta cho!”

Liêm Kim vừa ra lệnh đuổi khách thì Hạ Hầu bỗng nhiên không kiên trì nữa.

Giống như là hắn kiên trì cũng chỉ là làm dáng cho có vậy thôi.

Khi Hạ Hầu đồng ý, Liêm Kim cũng cười xoay người lại, hỏi: “Nói đi, cần ta làm cái gì?”

Hạ Hầu nói thẳng: “Ta cần quyền lực, quyền lực có thể mang đệ tử của Bất Hủ Tông đi. Ta cũng tìm được lý do. Tần Mịch, trong vòng một ngày vọt lên hạng một trên bản xếp

hạng, tất nhiên là gian lận. Còn có Hoài Diệp, Yêu tộc bỗng nhiên xâm lấn Yêu giới, quấy nhiễu thi đấu đồ yêu, chắc chắn nàng là gian tế. Còn có Lâm Khả Vô đó, cây côn trong tay hắn là của Hạ gia ta."

"Chỉ nhiêu đó?"

Liêm Kim lắc đầu cười một tiếng.

Không ai biết được hắn đang cười cái gì.

Hạ Hầu tiếp tục nói: "Còn nữa, nếu như người của Bất Hủ Tông ra tay quấy nhiễu thì ngươi nhất định phải ra tay giết bọn họ cho ta."

Liêm Kim cười nói: "Tư Đồ Tu Năng chết trong tay Bất Hủ Tông, độ khó của chuyện này không nhỏ… nhưng mà ta thích, bởi vì ta rất chờ mong thứ ngươi cho ta."

Hạ Hầu nói: "Vậy thì sau khi trời sáng ta sẽ ra tay."

Liêm Kim móc một cái lệnh bài ra đưa cho hắn: "Cầm nó, từ giờ trở đi, ngươi chính là người phát ngôn của ta, cũng là Chấp Pháp Giả được cho phép trong thời gian diễn ra Bách Niên Thịnh Hội! Chỉ cần bóp nát nó thì tất cả Ngân cấp chủ sự, Kim cấp chủ sự đều sẽ cảm ứng được, sẽ nhanh chóng chạy tới chỗ ngươi."

Hạ Kim vui vẻ, đi nhanh lên cầm lấy.

Sau khi nhận lệnh bài, Hạ Kim mừng rỡ, lật tới lật lui xem, yêu thích không buông tay, ý nghĩ tìm Bất Hủ Tông báo thù bùng nổ trong lòng.

Bộp!

Một con chim cắt đưa tin màu vàng kim vững vàng đáp xuống cửa gỗ, Trần Hiết đi tới, gỡ cái ống nhỏ cột trên chân chim cắt đưa tin xuống.

Mượn ánh sao, Trần Hiết kiểm tra ống nhỏ một phen, xác định không có dấu vết bị người động tay động chân thì mới bóp nát nó, lấy tờ giấy trong đó ra.

Trên tờ giấy viết:

Hạ Hầu lấy được lệnh bài chấp pháp từ chỗ Liêm Kim, muốn gây bất lợi cho Bất Hủ Tông!

"Lệnh bài chấp pháp của Liêm Kim!"

Trong lòng Trần Hiết căng thẳng.

Lệnh bài chấp pháp của Liêm Kim cũng không đơn giản.

Đó là do người của thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa chế tạo ra, người có nó sẽ là người duy nhất có quyền sinh sát trong thời gian diễn ra Bách Niên Thịnh Hội.

Nói đúng hơn thì nó đại biểu cho thái độ của thế lực lớn bên ngoài Hồ Thiên Địa, đồng thời cũng có được quyền lực hiệu lệnh cho cường giả của Bách Tông Liên Minh.

Theo tin tức mà hắn lấy được thì chỉ cần có lệnh bài chấp pháp, thì trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội, có thể mời cường giả bên ngoài Hồ Thiên Địa ra tay.

Đương nhiên, chuyện này là thật hay giả thì không biết được.

"Giao dịch với tên điên Liêm Kim đó, Hạ Hầu ơi là Hạ Hầu, rốt cuộc ngươi dùng thứ gì để giao dịch? Không được, chỉ sợ phải thông báo cho tông chủ, thừa dịp trời còn chưa sáng ra khỏi thành."

Trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội, cái lệnh bài đó tuyệt đối không phải trò đùa.

Trọng lượng của nó còn lớn hơn cả Kim cấp chủ sự.

Trần Hiết thả chim cắt đưa tin màu vàng kim đi, quay lại hôn thê tử bị đánh thức một cái, sau đó mới mở cửa đi tới chỗ Ôn Bình.

Thịch thịch thịch!

Theo tiếng bước chân dồn dập vang lên, Trần Hiết đi tới trước phòng Ôn Bình.

Trước phòng, Hà Niên vẫn đứng canh ở ngoài cửa, không định đi ngủ, Trần Hiết đến thì hắn gõ cửa dùm cho Trần Hiết một cái, sau đó tiếp tục đứng bất động như khúc củi.

“Sao lại dậy sớm như vậy?” Ôn Bình cất tàng giới vốn thuộc về Vi Sinh Thương Lam vào.

【VIP】 Lệnh bài trong tay, quyền lực ta có!

Trần Hiết vội nói: “Tông chủ, tâm phúc của ti chức trong Bách Tông Liên Minh vừa mới truyền tin tới. Hạ Hầu của Hạ gia nuôi hận ngài và Bất Hủ Tông, lấy được lệnh bài chấp pháp từ tay một vị Ngân cấp chủ sự được thế lực lớn bên ngoài Hồ Thiên Địa thừa nhận, cho nên trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội, Hạ Hầu có thể ra tay trong thành. Tất cả thiên tài của Hạ gia đều bị đệ tử của Bất Hủ Tông giết chết, Hạ Hầu lấy được lệnh bài thì chắc chắn chuyện thứ nhất mà hắn làm sẽ là tới tìm chúng ta gây sự.”

“Lệnh bài chấp pháp?” Ôn Bình liếc nhìn Hà Niên đang đứng ngoài cửa.

Lệnh bài chấp pháp có tác dụng gì, hẳn là Hà Niên biết rõ.

Hà Niên quay đầu giải thích: “Cái lệnh bài chấp pháp đó là do Long Dương Vương phát ra, bởi vì có quy định trong thời gian diễn ra Bách Niên Thịnh Hội, tất cả thế lực không được xảy ra bất cứ xung đột nào, nhưng cũng sợ trong lúc diễn ra thịnh hội thì sẽ có người quấy rối, cho nên người cầm lệnh bài này chính là Chấp Pháp Giả duy nhất được cho phép trong thời gian này. Trong thời gian này, người cầm lệnh bài có thể điều động bất kỳ thế lực nào trong Hồ Thiên Địa để tiêu diệt người dám làm trái quy tắc.”

Sau khi nghe xong, Ôn Bình nhịn không được chửi bậy một câu: “Rảnh quá đi chứ!”

Nếu không yên lòng, phái một đội chấp pháp tới Hồ Thiên Địa là được.

Nhất định phải làm một cái lệnh bài, chơi mấy trò này.

Hà Niên nói: “Theo ta được biết thì hắn đúng là một người rất rảnh rỗi, đồng thời cũng là một người quái dị. Long gia, Hà phủ vốn là tử địch với nhau, kiểu mà cho dù có mấy trăm năm nữa cũng không thể có chuyện bỏ qua hiềm khích đứng chung

chiến tuyến, nhưng mà Long Dương Vương lại muốn được cả hai nhà ủng hộ.”

“Tưởng ảo.”

Ôn Bình trò chuyện, Trần Hiết ở bên cạnh không biết nên nói gì.

Sao tự tự nhiên lại nói chuyện với nhau?

Bây giờ không phải là nên nghĩ cách đối phó sao?

Như nam nhân đeo mặt nạ nói, quyền hạn của cái lệnh bài đó lớn kinh khủng.

Loại tiểu nhân như Hạ Hầu mà lấy được thì đoán chừng chuyện gì hắn cũng làm ra được.

“Tông chủ ——” Trần Hiết hô một tiếng, cố gắng kéo sự chú ý của Ôn Bình ra khỏi cuộc nói chuyện.

Nhưng mà Ôn Bình vẫn trò chuyện vài câu nữa rồi mới đáp Trần Hiết.

“Không cần phải để ý tới hắn, có nhiều người muốn gây sự với chúng ta lắm, không chỉ một mình Hạ Hầu hắn. Hơn nữa bây giờ chúng ta còn chưa thể đi được, có một đệ tử của Bất Hủ Tông còn chưa tới.”

“Thuộc hạ biết rồi.”

Trần Hiết không có nói tiếp, nếu Ôn Bình không sợ thì hắn còn lo lắng cái gì nữa?

Dứt lời, Trần Hiết cất bước muốn đi ra ngoài.

Trước khi đi nhịn không được nhìn Hà Niên bên cửa vài lần.

Một người còn biết nhiều về tác dụng của lệnh bài hơn hắn thì chỉ có hai trường hợp.

Một là thế lực tình báo đã thẩm thấu đến tầng cao nhất của Bách Tông Liên Minh.

Hai là hắn đền từ thế lực lớn bên ngoài Hồ Thiên Địa.

Trần Hiết cảm thấy có thể Hà trưởng lão này là trường hợp thứ hai.

Tại Trần Hiết đi tới cửa, Ôn Bình nói: "Khép cửa lại, nếu không còn chuyện gì khác thì trước khi hừng đông sáng thì đừng có tới tìm ta."

"Thuộc hạ rõ!"

Trần Hiết đóng cửa lại, vừa định đi thì có một cánh tay đặt lên vai hắn.

Chỉ chạm một cái như vậy mà lông tơ trên người Trần Hiết đều dựng đứng lên.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ.

"Đi theo ta, có một ít chuyện muốn hỏi ngươi." Hà Niên lấy tay ra, đi xuống lầu.

Hà Niên vừa lấy tay ra, Trần Hiết lập tức thở phào nhẹ nhõm, toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, hít sâu mấy hơi, sau đó đi theo Hà Niên.

…

Trong khách sạn.

Sau khi Hạ Hầu lấy được lệnh bài thì khi trở về chỗ ở, chuyện thứ nhất hắn làm chính là tản ba lý do ra.

Càng nhiều người biết càng tốt.

Bởi vì một người nói thì có thể là giả. Chỉ cần trăm người, ngàn người, vạn người nói thì lúc đó giả cũng có thể là thật.

Đến lúc đó hắn ra tay, chắc chắn sẽ không có ai phản đối.

Ầm!

Lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị đá ra.

Hạ Hầu đang nổi giận thì tất cả trưởng lão của Hạ gia khí thế rào rạt đi vào.

Những tầng lớp cấp cao khác của Hạ gia theo sát phía sau.

"Hạ Hầu, lão hủ không cần biết bây giờ ngươi muốn làm gì, nhất định phải dừng lại cho ta."

“Nhất định phải dừng lại, không thể tùy tiện hành động.”

“Chúng ta tổn thất mấy đứa nhỏ Hạ Kim, Hạ Nghiệp đã đủ để cho người ta đau lòng rồi, bây giờ ngươi còn làm việc theo cảm tính!”

…

Tất cả trưởng lão đồng tâm hiệp lực muốn ngăn cản chuyện Hạ Hầu muốn làm.

Theo bọn họ nghĩ, bây giờ nên chờ Bách Niên Thịnh Hội kết thúc, đến lúc đó Bách Tông Liên Minh muốn đối phó Bất Hủ Tông thì ra tay cũng không muộn.

Khi đó, cho dù Tán Nhân Dịch muốn bảo đảm Bất Hủ Tông cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Bây giờ hà tất phải xúc động?

Khiến cho Hạ gia lại tổn thương thêm?

“Nói đủ chưa!” Hạ Hầu tức giận quát.

Không đợi rất nhiều trưởng lão tiếp tục mồm năm miệng mười, Hạ Hầu lấy lệnh bài ra: “Bây giờ ông đây đã có quyền chấp pháp duy nhất trong thời gian diễn ra Bách Niên Thịnh Hội. Đừng nói là Bất Hủ Tông, cho dù có thêm minh chủ của Tán Nhân Dịch, chỉ cần có lý do là ta có thể bắt hắn, thậm chí giết hắn!”

Nói xong, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Một lúc sau, một lão giả cầm lệnh bài trong tay Hạ Hầu, sau đó truyền cho nhau.

“Chuyện này…”

“Tại sao lệnh bài chấp phải của Liêm Kim chủ sự lại nằm trong tay ngươi?”

“Vậy chẳng phải là bây giờ chúng ta có quyền điều động toàn bộ Hồ Thiên Địa và cường giả từ bên ngoài Hồ Thiên Địa tới?”

Các trưởng lão vốn tới để ngăn cản giờ lại lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Hạ Hầu cười lạnh, lấy lệnh bài lại: “Trời vừa sáng, ông đây sẽ nghiền xương tất cả người của Bất Hủ Tông thành tro!”

“Nghiền xương thành tro!”

“Nghiền xương thành tro!”

…

Mọi người trăm miệng một lời hô.

Cuối cùng cũng đến lượt Hạ gia bọn họ mở mày mở mặt.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên tiếng bước chân âm u vang lên ngoài cửa.

Rất chậm, cũng ko mạnh mẽ.

Đông!

Đông!

Đông!

Sau đó dừng ở trước cửa phòng.

Một tiếng hỏi lạnh lẽo vọng vào.

“Tiểu nhị dưới lầu nói, các ngươi đều là tầng lớp cấp cao của Hạ gia. Không sai chứ?”

【VIP】 Hà Niên ra tay

“Biết còn dám ồn ào ở đây!”

Một tên trong tầng lớp cấp cao tên là Hạ Kim quát lạnh một tiếng, đi tới mở cửa.

Trong nháy mắt khi hắn mở cửa ra, một cái tay thọc vào, ổn chuẩn tàn nhẫn bóp cổ hắn, sau đó đẩy hắn đi ngược vào trong phòng.

“Muốn chết!”

Bị bóp lấy cổ, điều đầu tiên mà tên đó nghĩ ra là phản kích.

Nhưng vừa định mở mạch môn ra phản kích thì hắn cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ truyền đến, bóp tới hắn thở dốc cũng không được.

Hắn biết, nếu đối phương dùng sức thêm một chút nữa thì cổ của hắn sẽ bị bóp nát như bóp nát một nhánh cây, cho nên hắn hoàn toàn không dám động đậy.

Nhưng mà cho dù hắn bất động thì cánh tay đó vẫn phát lực.

Răng rắc!

Một tiếng xương vỡ vụn chói tai vang lên.

Quăng thi thể của tên đó ra, Hà Niên đeo mặt nạ chậm rãi bước vào trong phòng.

“Muốn chết!”

Một người của Hạ gia muốn xông lên báo thù.

Nhưng mà trong nháy mắt khi hắn xông lên thì Hà Niên tan biến tại chỗ giống như quỷ mị.

Sau một khắc, tên Hạ gia vừa muốn xông lên lúc nãy giống như là bị cự thú lao mạnh tới húc vào, hoàn toàn không có bất cứ phản kháng nào, bay ngược lại, kêu lên một tiếng đau đớn, tông thủng vách tường, bay ra ngoài, sau đó không còn động

tĩnh gì nữa, chỉ nghe được tiếng kêu kinh hoảng bên ngoài phòng.

“Giết người!”

“Giết người!”

Hạ Hầu đè trưởng lão bên cạnh mình lại, tránh cho bọn họ mù quáng xông lên.

Nam tử đeo mặt nạ trước mắt rất mạnh.

Dựa vào lực lượng của linh thể, một quyền đấm chết một cường giả Trấn Nhạc Cảnh, chuyện này đa số Trấn Nhạc Cảnh đều không làm được.

Lực lượng mạnh mẽ như thế này, hắn chỉ nhìn thấy trên người mấy Ngân cấp chủ sự.

Hạ Hầu hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

“Người đến giết ngươi.” Hà Niên lạnh lùng đáp.

Hạ Hầu thấy hoàn toàn không có ý trao đổi thì biết không thể tránh được một trận chiến này, lúc này, hắn lấy lệnh bài trong tay ra.

Hắn muốn xác định một chuyện.

“Ngươi tới vì nó?”

“Nói xong chưa? Nói xong thì chuẩn bị chết đi.”

Hà Niên nói xong, ba cái mạch môn mở ra.

Ầm!

Khí tức mạnh mẽ bao trùm.

Lúc này, người của Hạ gia sửng sốt.

Đều không thể tin được, cường giả như vậy lại đánh tới tận cửa.

“Nửa bước Địa Vô Cấm!”

“Vậy mà…”

Khi người của Hạ gia vừa kịp phản ứng mở ra mạch môn thì Hà Niên đã ra tay.

Mặc dù chuyến đi Yêu giới khiến cho linh thể vốn đã bị thương rất nặng của hắn đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, nhưng mà hắn cũng không xem mấy người Hạ gia này ra cái thá gì.

Vừa mới gia nhập Bất Hủ Tông, được Ôn tông chủ trọng dụng, sao hắn có thể không làm gì cả được!

Nếu người của Hạ gia dám trăm phương ngàn kế muốn đối phó Bất Hủ Tông, vậy những người này không nên nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai nữa.

"Chạy!" Lúc này, Hạ Hầu hạ lệnh.

Đối mặt với nửa bước Địa Vô Cấm, không ai muốn chiến đấu tiếp.

Ầm!

Hạ Hầu quay người đụng vỡ cửa sổ sau lưng, bay ra khỏi phòng.

Những người khác của Hạ gia đang muốn đi thì cự chùy của Hà Niên đã quét ngang qua. Những người của Hạ gia chạy chậm vội mở mạch môn ra, muốn chống cự một chút, nhưng mà trong nháy mắt khi tiếp xúc với cự chùy thì đều bị đập bay ra ngoài. Người chính diện đón đỡ cự chùy thì ngón tay gãy vỡ như là cành khô.

Trấn Nhạc Trung Cảnh còn đỡ, chỉ bị gãy tay, sau đó bị đập bay ra, trong thời gian ngắn không đứng dậy được mà thôi.

Nhưng Trấn Nhạc Hạ Cảnh thì không có may mắn như thế.

Một đòn!

Hà Niên giết chết ba người!

Sau đó Hà Niên cầm cự chùy trong tay đuổi theo, một chùy đánh xuống, lại giết một người.

Oanh!

Oanh!

Trong khoảnh khắc, khách sạn đều bị Hà Niên đánh cho sụp đổ.

Trong thời gian ngắn ngủi khi khách sạn sụp đổ, Hà Niên đã liên tục giết mười người.

Chỉ có bốn người của Hạ gia chạy đi!

Nhưng mà Hà Niên cũng không chịu bỏ qua, bởi vì bốn người chạy trốn đó là bốn người mạnh nhất.

Chỉ khi giết bọn họ thì chuyến đi này của hắn mới xem như không uổng công.

…

Khi khách sạn ầm ầm đổ sụp, lập tức có không ít người vây quanh.

Bọn họ cũng đúng lúc nhìn thấy Hà Niên truy sát tầng lớp cấp cao của Hạ gia.

Thấy được ba cái mạch môn sau lưng Hà Niên thì đều vội vã tránh xa.

Sợ bị tai bay vạ gió.

Sau khi tìm một chỗ tự cho là an toàn, bọn họ bắt đầu bàn tán.

“Người của Hạ gia chọc tới người nào, đối phương lại muốn giết bọn họ trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội.”

“Lập tức chết nhiều người trong tầng lớp cấp cao như vậy, lần này Hạ gia khó chịu rồi.”

“Thiên tài thế hệ này chết sạch trong Yêu giới, bây giờ tầng lớp cấp cao lại bị giết sạch, xem ra Hạ gia sắp không còn.”

Trong lúc bọn họ bàn tán với nhau, hộ vệ tuần tra cũng nhanh chóng chạy tới hiện trường.

Khi thấy tầng lớp cấp cao của Hạ gia bị nện chết thì đều hít vào một hơi.

“Tầng lớp cấp cao của thế lực tứ tinh lại bị giết nhiều như vậy.”

“Nhiều cường giả Trấn Nhạc Cảnh bị giết như vậy, chúng ta còn đuổi theo nữa không?”

Hộ vệ tuần tra hai mặt nhìn nhau vài lần, cuối cùng chọn báo cho cấp trên.

Nói đùa!

Người mạnh nhất trong số bọn họ là đội trưởng thì cũng chỉ mới Trấn Nhạc Cảnh.

Bọn họ đuổi theo hung thủ có khác gì là đi chịu chết đâu!

…

"Tiền bối tha mạng! Lão hủ nguyện đời này kiếp này làm trâu làm ngựa cho ngài…"

Một tên trưởng lão của Hạ gia quỳ dưới đất, vội vàng cầu xin Hà Niên vung vẩy cự chùy đi tới.

Chạy là chạy không thoát.

Bị nửa bước Địa Vô Cấm để mắt tới, tốc độ chạy trốn của hắn chẳng khác gì là chơi.

Nếu như hắn là người cuối cùng bị đuổi theo thì có thể còn có chút hi vọng sống sót.

"Ta không cần." Hà Niên hờ hững trả lời một câu.

Ầm!

Một chùy rơi xuống.

Lại một trưởng lão của Hạ gia chết.

Còn có hai tên trưởng lão và Hạ Hầu đang lẩn trốn.

Hà Niên phóng cảm giác ra, sau đó lập tức khóa chặt một tên trưởng lão của Hạ gia đang chạy như điên cách hắn không xa.

Bị cảm giác khóa chặt, sắc mặt của tên trưởng lão Hạ gia đó lập tức tái nhợt, lông tơ toàn thân dựng hết lên.

【VIP】 Hà Niên ra tay (2)

“Tiền bối tha mạng!”

“Tiền bối tha mạng!”

Trưởng lão Hạ gia hoảng hốt chạy trốn, vừa chạy vừa xin tha.

Vượt đường phố, qua hẻm nhỏ, khiến cho người đi đường nhìn thấy mà cực kỳ kinh ngạc.

Trấn Nhạc Thượng Cảnh bị đuổi theo, sau đó hô to tha mạng?

Cái thế giới này bị gì vậy?

Không phải Trấn Nhạc Thượng Cảnh đã đứng trên đỉnh của Hồ Thiên Địa rồi sao?

Sau đó mọi người chỉ thấy một người như bóng đen, từ trên không lao xuống, quơ cự chùy đập xuống đỉnh đầu của trưởng lão Hạ Kim.

Mặc dù trưởng lão của Hạ gia thả ra mạch thuật phòng ngự Huyền cấp nhưng lại không đỡ được cự chùy mà Hà Niên chỉ dùng mạch thuật Hoàng cấp gia trì.

Oanh!

Sau khi nện trưởng lão thứ hai trong số đám còn sót lại của Hạ gia thành một đống bầy nhầy, lún xuống đất, Hà Niên nhảy lên một cái, vọt lên mái hiên, khóa chặt một tên trưởng lão Hạ gia khác.

Ngay lúc đó, Hạ Hầu chạy như điên, đồng thời không dám quay đầu lại nhìn.

Hắn nghe tiếng vang sau lưng

Không ngoài dự liệu, Hạ Hầu cảm thấy người một nhà đang bị giết.

Lúc này, Hạ Hầu đã không để ý tới rốt cuộc người đuổi giết hắn là ai, nguyên nhân là gì.

Hắn chỉ muốn chạy tới tổng đà của Bách Tông Liên Minh!

Chỗ đó là hi vọng sinh tồn duy nhất.

Đương nhiên, hắn còn có thể bóp nát lệnh bài trong tay, triệu hoán các đại Ngân cấp chủ sự đến đây.

Nhưng hắn không muốn phí phạm nó như vậy.

Không có lệnh bài, hắn cũng không còn cơ hội trở mình nữa.

Liên tục chạy như điên suốt một khác đồng hồ, Hạ Hầu mới dám quay ra sau nhìn một chút, thấy trong đêm tối sau lưng không có một ai thì lập tức thở dài một hơi: "Không có đuổi theo?"

Hạ Hầu không để ý tới ánh mắt khác thường của người xung quanh, vừa quát to kêu bọn họ cút đi vừa vọt tới hướng tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Trên đường phố ánh đèn mập mờ, mọi người đều cảm thấy đây là một người điên.

Nhưng có người của thế lực tứ tinh nhìn hấy Hạ Hầu, lập tức nhận ra được: "Hắn không phải kẻ điên, hắn là gia chủ Hạ Hầu của Hạ gia!"

"Sao hắn lại kinh hoảng như thế?"

"Chạy không muốn sống!"

Trong lúc mọi người đang có mặt ở đây còn đang khó hiểu thì thấy mái hiên bên cạnh, một bóng người xẹt qua, nhanh đến hoàn toàn không thấy rõ.

Chỉ khi hắn chậm rãi giảm tốc độ thì mọi người mới thấy rõ dáng vẻ của hắn.

Nhưng mà thứ đầu tiên bọn họ nhìn là ba cái mạch môn sau lưng hắn.

"Đêm nay, ngươi chạy không thoát!"

Theo giọng Hà Niên vang lên, mọi người cũng nhận ra được, có người đang truy sát Hà Niên!

Trong lúc nhất thời đám người như ong vỡ tổ.

Cường giả như gia chủ Hạ gia bị truy sát, chuyện lạ mới thấy.

Lúc này, Hạ Hầu nhìn Hà Niên càng ngày càng gần, cả giận nói: "Ngươi đừng có ép ta!"

Hạ Hầu bóp nát lệnh bài trong tay, sau đó mạch môn chấn động, hóa thành một con man ngưu to lớn chạy như điên trong phố lớn ngõ nhỏ.

Phòng ốc, đường đi, chỉ cần là những nơi Hạ Hầu đi qua thì bất cứ thứ gì cũng bị đụng nhão nhoẹt.

"Tu dưỡng hai ngày, hẳn là có thể phóng ra bí thuật một lần." Hà Niên thấy Hạ Hầu chạy không nghỉ thì cũng không muốn đuổi tiếp nữa.

Ầm!

Một giây sau, mạch môn cùng chấn động.

Giống như mấy ngày trước đây, mạch khí mênh mông bắt đầu hội tụ lại, trong chốc lát, tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn mét xung quanh đều bị nó bao phủ.

Đồng thời tất cả đều ngừng lại.

Hạ Hầu hóa thành man ngưu chạy lung tung cũng không ngoại lệ.

Thử hỏi, dưới mạch thuật này, hành động của Long Dã cũng trở nên chậm hơn ốc sên, Hạ Hầu chỉ là Trấn Nhạc Thượng Cảnh, hơn nữa cũng không phải là vô địch cùng cảnh thì làm sao mà chống lại được?

Hà Niên giam cầm Hạ Hầu, nhưng Hà Niên không có đánh ra ba chùy đó.

Mà chỉ đi tới trước mặt Hạ Hầu, một chùy đánh vỡ man ngưu, xóa bỏ phòng ngự mạnh mẽ mà Hạ Hầu muốn dựa vào nó để sinh tồn.

“Tiền bối tha mạng!” Hạ Hầu vội xin tha.

Lúc này, ngoại trừ cầu xin tha thứ ra thì hắn không nghĩ ra được cách nào khác nữa.

Nhưng mà sao Hà Niên lại bỏ qua cho hắn được?

Cự chùy nâng lên, sau đó đập mạnh xuống.

Ầm!

Theo tiếng đó, Hạ Hầu bị đánh bay vào một lầu cao cách đây vài trăm mét, đập sụp lầu cao đó.

Tiếp theo, Hà Niên cũng không tiếp tục truy kích nữa mà là cất cự chùy vào, đổi một cây dao găm sắc bén đi tới chỗ lầu cao sụp đổ đó…

Ánh sáng bạc dần nở rộ nơi chân trời, cho đến khi trời sáng hẳn.

Hạo Hãn Thành chậm rãi thức tỉnh, người trên đường phố tăng gấp bội, tiểu thương dọn quầy ra rao hàng cũng càng ngày càng nhiều.

Giờ phút này, trong một con đường rất bình thường trong Hạo Hãn Thành, người từ bốn phương tám hướng đang hội tụ tới, chỉ trong một thời gian ngắn, người tới đó càng ngày càng nhiều. Chuyện này rất hiếm thấy trong Hạo Hãn Thành, bởi vì bây giờ con đường đó đã là một vùng phế tích, không còn là phồn hoa như trước.

Mọi người hội tụ lại con đường này, nhìn phòng ốc bị hủy bốn phía, lại nhìn hộ vệ của Bách Tông Liên Minh đang khiêng thi thể từ bên trong phế tích ra.

Có người hoảng sợ nói: “Đó không phải là người của Hạ gia sao?”

“Người đó là Hạ Đồ của Hạ gia, thực lực Trấn Nhạc Trung Cảnh. Sao lại bị giết trong thành này?”

“Không phải lời đồn là thật đó chứ? Rạng sáng nay có cường giả truy sát Hạ gia, tầng lớp cấp cao của Hạ gia bị tàn sát gần như không còn.”

Người tới xem bàn tán ầm ĩ.

Không ai ngờ được một thế lực tứ tinh cự đầu lại gặp nạn như thế.

Rõ ràng cho dù thế lực tứ tinh cự đầu ở đâu thì cũng đều là tồn tại cao cao tại thượng, không ai dám trêu chọc, cũng hiếm có ai dám ngỗ nghịch bọn họ.

Đột nhiên, một tiếng kinh hô bùng nổ trong đám người.

"Đến rồi!"

"Ba đại Kim cấp chủ sự đến rồi!"

"Người của Hạ gia chết trong thành lại khiến cho Kim cấp chủ sự đến."

Mọi người nhìn lên Đại Yêu Dực tộc trên không, ba người đứng trên lưng nó không phải là ba đại Kim cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh sao?

Ôn Tôn, Tác Đồng Phương và Cung Tào.

Tiếng kinh hô còn chưa dứt thì lại tiếp tục vang lên như sóng thủy triều.

【VIP】 Người của Hạ gia, thuộc hạ không để lại một người nào!

"Còn nữa! Còn nữa!"

"Đó là Kim cấp chủ sự."

"Một người… hai người…"

"Tổng cộng sáu vị. Ngoại trừ Tư Đồ Tu Năng bị Bất Hủ Tông giết chết thì toàn bộ Ngân cấp chủ sự đều đến."

Mấy người đang quan sát cảm thán một tiếng, bọn họ phải cảm ơn người hành hung tối hôm qua, nhờ có hắn nên mình mới có cơ hội gặp được mấy vị đại nhân vật này.

…

Trước thi thể không đầu của Hạ Hầu, Liêm Kim nhíu chặt mày đứng đó.

Hắn hoàn toàn không nghĩ ra được, lệnh bài mới đưa ra được một lát thì đã bị bóp nát.

Hắn lại càng không nghĩ ra được, lệnh bài vừa vỡ không bao lâu thì Hạ Hầu đã chết.

Quá trình này quá nhanh, nhanh đến mức Liêm Kim luống cuống chân tay.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Lại có người hành hung trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội?"

Ba đại Kim cấp chủ sự chậm rãi đi tới, đứng trước thi thể của Hạ Hầu, cảm giác quét từ trên xuống dưới, tra xét thương thế trên người Hạ Hầu.

Ôn Tôn nhìn Liêm Kim, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Ta cũng không biết…" Liêm Kim bất đắc dĩ trả lời.

Ôn Tôn tức giận, nói: “Ngươi bóp nát lệnh bài nhưng lại không biết chuyện gì xảy ra?”

“Ta vội vàng lo chuyện trong Yêu giới, hơn một canh giờ trước ta mới giao lệnh bài cho tên đệ tử Hạ Hầu này, để cho hắn giám sát thay ta. Nhưng mà chưa được bao lâu thì lệnh bài nát, khi chạy tới hiện trường thì đã là như thế này.” Thật ra thì Liêm Kim không quan tâm Hạ Hầu chết hay là sống sót, hắn chỉ tò mò không biết rốt cuộc là ai giết Hạ Hầu.

Vì lệnh bài?

Nhưng nếu không được hắn thừa nhận thì lệnh bài này không có chút tác dụng nào, không điều động được bất cứ người nào.

Trả thù?

Hạ gia đắc tội cường giả khủng bố như thế từ khi nào?

Ôn Tôn nỉ non: “Hơn một canh giờ mà giết chết một tên cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh, xem ra thực lực của người hành hung cũng không đơn giản.”

Liêm Kim gật đầu: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Đúng vào lúc này, hộ vệ trưởng của Bách Tông Liên Minh vội vàng chạy tới.

Đầu tiên là dùng mạch khí tạo thành một đạo bình chướng cách âm, sau đó nói: “Đại nhân, ta đã tra được một chút manh mối, theo người chứng kiến nói lại thì người truy sát Hạ gia là một tên cường giả nửa bước Địa Vô Cấm che mặt. Bị hắn truy kích, liên tục giết hơn mười người trong tầng lớp cấp cao của Hạ gia, không buông tha cho bất cứ người nào. Trước mắt vẫn chưa tra ra được chút manh mối nào về thân phận của người hành hung, chỉ biết vũ khí mà hắn sử dụng là một cây cự chùy, có lẽ đây là một điểm đột phá.”

“Nửa bước Địa Vô Cấm…”

Rất nhiều Ngân cấp chủ sự rơi vào trầm tư.

Thật sao.

Lại là cường giả bực này.

Vậy thì còn làm cái gì nữa, hoàn toàn không cần tra.

Bởi vì cho dù có tra được là ai thì đã sao?

Cho dù biết đáp án thì bọn họ dám đến hỏi tội sao?

Đáp án chắc chắn là không dám.

Khi bọn họ yên lặng thì Ôn Tôn quay qua nhìn Bác Liên bên cạnh.

Bác Liên là người cầm quyền tổ chức tình báo.

Nếu muốn nói người có thể biết được chuyện bây giờ là ai thì chắc chắn chỉ có Bác Liên.

"Bác Liên."

Bác Liên lấy lại tinh thần, cười một tiếng đắng chát, nói: "Ta…"

"Ta hỏi ngươi, bình thường ngươi làm cái gì?" Trong lòng Ôn Tôn xuất hiện ý định đổi Bác Liên.

Trước đó vài ngày, không tra ra được bất kỳ thứ gì về Yêu Vương thần bí, còn chuyện tập kích cửa vào Yêu giới cũng không có tra được cái gì, bây giờ trên đường, người của Hạ gia bị tàn sát không còn, hỏi Bác Liên thì hắn cái gì cũng không biết.

Giao tổ chức tình báo lại cho người này thì nó lại biến thành gân gà!

Bác Liên vội giải thích: "Đại nhân, gần đây thuộc hạ có một tên bộ hạ trọng yếu phản bội. Hắn nắm giữ gần như hơn phân nửa tình báo và bí mật của Bách Tông Liên Minh, cho nên ti chức vẫn luôn điều tra tung tích của hắn, trọng tâm đều đặt ở chuyện diệt trừ phản đồ, cũng không phân tâm giám sát Hạo Hãn Thành."

Ôn Tôn cả giận nói: "Nói cách khác, đối với chuyện này, ngươi hoàn toàn không biết gì cả?"

"Ti chức có tội!"

Bác Liên biết, hôm nay mình không tránh khỏi bị khiển trách, vậy thì dứt khoát không giải thích nữa.

Nếu còn giải thích nữa thì hắn sợ dưới cơn nóng giận, Ôn Tôn sẽ cách chức mình.

Tiếp tục răn dạy Bác Liên một chập, Ôn Tôn không có trách Bác Liên nữa, hỏi: "Vận dụng tất cả mọi người đi tra cho ta, ta muốn biết rốt cuộc người truy sát Hạ gia là ai. Lão phu muốn đích thân hỏi một chút, tại sao hắn muốn tru diệt tất cả tầng lớp cấp cao của Hạ gia, nghĩ Bách Tông Liên Minh chúng ta không ai sao?"

"Vâng!" Bác Liên vội vàng gật đầu, quay người rời khỏi đây, không dám ở lại thêm chút nào.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, người đến vây xem càng ngày càng nhiều.

Bởi vì có bình chướng cách âm nên cuộc nói chuyện của mấy người Ôn Tôn không có bị người vây xem nghe được một chữ nào.

Nhưng mà như vậy cũng tạo không gian cho vô số người tưởng tượng, khi nhìn thấy Ôn Tôn khiển trách Bác Liên thì rất nhiều người lập tức suy đoán Bách Tông Liên Minh cũng không biết người giết người của Hạ gia là ai.

Nếu như biết thì tại sao lại khiển trách Bác Liên chủ sự, người khống chế tổ chức tình báo?

"Theo ta thấy, người giết chết người của Hạ gia ít nhất cũng là cấp Ngân cấp chủ sự."

"Khó mà nói. Cho dù cấp Ngân cấp chủ sự thì cũng không thể nào giết hơn mười tên Trấn Nhạc Cảnh trong thời gian ngắn như vậy chứ?"

"Chẳng lẽ là cường giả cấp Kim cấp chủ sự?"

"Có lẽ vậy!"

"Tất nhiên là vậy rồi, nếu không thì sao người của Hạ gia lại chạy."

…

Người của Tiềm Long Tông cũng có mặt ở đó.

Khi thi đấu đồ yêu kết thúc, chuyện khiến bọn họ rất vui là Tiềm Long Tông lấy được thành tích tốt, còn có đám thiên tài Hạ Kim đều chết sạch.

"Những thiên tài của Hạ gia đó chủ động đi trêu chọc Bất Hủ Tông, kết quả tất cả đều bị giết. Hả cơn giận lắm!"

"Nếu tiểu nha đầu Bách Niệm Hương này tu hành trong Bất Hủ Tông thêm mấy năm thì sợ là cũng sẽ trở thành yêu nghiệt như mấy người Tần Mịch, Lâm Khả Vô."

【VIP】 Người của Hạ gia, thuộc hạ không để lại một người nào! (2)

“Chắc chắn là vậy, ngươi không có nghe Bách Niệm Hương nói sao, bọn họ cũng mới vào Bất Hủ Tông không đến một năm.”

“Đúng rồi, ngươi nói chúng ta, hôm nay chúng ta có nên chạy tới trước mặt Hạ gia tản bộ một vòng, xem vẻ mặt của bọn họ như thế nào?”

“Cũng được, lão Lưu, ta cũng đi.”

Mọi người nhất thời cười lên ha hả.

Bách Niệm Hàn Sơn là tông chủ, tuy phải nên bảo trì lãnh ngạo và phong độ nên có, nhưng mà lúc này hắn cũng không nhịn được mà bật cười.

Sau khi cười xong, Bách Niệm Hàn Sơn nói: “Cứ như vậy đi, chúng ta ráng khiên chừng vài chục năm nữa, lúc đó Hạ gia không có ai kế tục.”

“Đúng vậy, chỉ cần chống được mấy chục năm này.”

“Mấy chục năm sau, chắc chắn Hạ gia sẽ xuống dốc. Khi đó chúng ta có Bách Niệm Hương, chúng ta đều đi, tất cả địa bàn của Hạ gia đều trở thành vật trong tay nha đầu Niệm Hương.”

Mọi người nhất thời tràn đầy lòng tin.

Thế hệ bọn họ kiên trì, cuối cùng cũng có chút hiệu quả.

Mặc dù bọn họ không thể hưởng thụ kết quả đó, nhưng mấy chục năm sau, các hài tử của bọn họ lại có thể hưởng thụ.

Như vậy cũng đáng giá!

Đúng vào lúc này, một tiểu tử đi chân trần bỗng nhiên xông vào trong khách sạn, không đợi ông chủ khách sạn đi lên xua đuổi thì đã nghe hắn hô to một câu.

“Xảy ra chuyện lớn! Hạ Hầu của Hạ gia, tính luôn tất cả tầng lớp cấp cao của Hạ gia đều bị một cường giả bí ẩn giết chết!”

Hô xong, tiểu tử đi chân trần chạy ra ngoài.

Hắn cũng sợ ông chủ khách sạn bắt được hắn, sau đó đánh một trận.

Sau khi tiểu tử đi chân trần chạy đi, nụ cười mọi người của Tiềm Long Tông đang đứng trước cửa sổ của nhã gian duy nhất trên lầu hai bỗng nhiên cứng lại.

Bộ Lĩnh cố nặn ra một nụ cười, nói: “Tiểu tử này nói càn chứ?”

Không đợi hắn nói xong thì mọi người đều nghe được tiếng ồn ào bên ngoài cửa sổ.

Đại khái là nói chuyện người của Hạ gia chết hết.

“Không thể nào!”

“Đều bị giết!”

Mọi người của Tiềm Long vội lao xuống, bắt lấy một người hỏi thăm.

Đương nhiên, câu trả lời giống như trong lòng bọn họ nghĩ.

…

Trong khách sạn.

Ôn Bình mở cửa sổ, duỗi người một cái, hít một hơi thật sâu.

“Về nhà!”

Sau đó quay người rời khỏi phòng.

Đi trên hành lang, trong khách sạn, người của Bất Hủ Tông lục tục dọn đồ đã xếp xong từ trong phòng ra, vừa nói vừa cười.

Đối với bọn họ thì mặc dù thế giới bên ngoài có đẹp như thế nào thì cũng không bằng Bất Hủ Tông.

Bất Hủ Tông có kịch truyền hình xem, còn có phim xem, còn có thể đại chiến với ma phong trong Tu Luyện Thành, những thứ này Hạo Hãn Thành không có.

Trong Hạo Hãn Thành, phương thức giải trí duy nhất chính là hát hí khúc và kể chuyện, nghe mấy người đó kể về những chuyện mạo hiểm của cường giả Trấn Nhạc.

"Niệm Hương tới rồi sao?"

Hô Lan vội vàng đáp: "Đêm qua sư phụ ở lại Tiềm Long Tông, lát nữa sẽ dẫn nàng tới."

"Vậy thì xuống dặn khách sạn làm chút thức ăn mà chúng ta chưa từng ăn, chúng ta vừa ăn vừa chờ." Ôn Bình dứt lời, đưa mắt nhìn xuống dưới lầu một cái, nhìn phụ tử Trần Hiết vì hắn xuất mà ngừng vui đùa ầm ĩ, trong đầu lập tức phác hoạ ra một bộ kế hoạch phát triển. Xét thấy năng lực tình báo mạnh mẽ của Trần Hiết đêm qua, hắn xem tàng giới của Vi Sinh Thương Lam xong thì lật danh sách kiến trúc ra, trong danh sách kiến trúc có một kiến trúc phát triển nhân viên tình báo, vừa khéo rất thích hợp cho hắn quản lý.

Có thêm Truyền Âm Thạch, khi đưa tin thì hoàn toàn không sợ bị kẻ địch chặn lại, Ôn Bình tin tưởng, không được bao lâu thì Bất Hủ Tông có thể có được một tổ chức tình báo mạnh mẽ.

Đến lúc đó sẽ là lúc hắn thẩm thấu ra ngoài Hồ Thiên Địa!

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, hắn vẫn luôn xem trọng đạo lý này.

Lúc này, Hà Niên bỗng nhiên đi từ ngoài vào, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Hà trưởng lão, ngài đi đâu về vậy?"

Hô Lan đón hắn.

Hà Niên lạnh nhạt đáp: "Đi ra giết mấy tên hề."

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Bình chỗ hành lang trên lầu, chậm rãi lấy một cái đầu người từ trong tàng giới ra, ném xuống đất.

Đó là một cái đầu người máu me đầm đìa, có thể lờ mờ nhìn ra diện mạo của nó.

Bên cạnh, Trần Hiết vội che mắt nhi tử lại, nhìn xem đầu Hạ Hầu, trong lòng hơi kinh hoảng.

Hai canh giờ trước, Hà Niên hỏi mình địa chỉ của Hạ gia, sau hai canh giờ thì cầm đầu của Hạ Hầu về.

Thực lực của Hà trưởng cũng không đơn giản!

Hà Niên ném đầu người ra, quỳ một chân xuống đất, nói: "Tông chủ, mười bốn Trấn Nhạc Cảnh của Hạ gia, thuộc hạ không để lại một người nào!"

Vừa dứt lời, người trong khách sạn dồn dập hít một hơi khí lạnh.

Nhìn Hà Niên, có kinh nghi, có sợ hãi.

Mười bốn Trấn Nhạc Cảnh, nói giết thì giết.

Quá tàn nhẫn!

"Bổn tông chủ có kêu ngươi đi giết người của Hạ gia sao?"

Ôn Bình xác định mình không có ra lệnh này.

Thật ra thì đối với Hạ gia, Ôn Bình không hề để tâm, để mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

Thế lực và người ghen ghét, thù hận, muốn diệt Bất Hủ Tông đếm mãi không hết, sao hắn có thể thanh toán tất cả bọn họ được?

Hà Niên lại không cho là như vậy: "Nếu người của Hạ gia sinh lòng muốn đối kháng tông ta, thuộc hạ phải mạt sát bọn họ. Mặc dù Độc Lạc sức yêu nhưng nó là Lang Vương, có năng lực triệu tập đàn sói, chắc chắn sẽ gây ra phiền phức cho tông chủ và Bất Hủ Tông, thuộc hạ không muốn thấy phiền phức này."

Ôn Bình nhìn Hà Niên, phát hiện mình bỗng nhiên có chút ưa thích hắn.

Cho tới bây giờ, Hà Niên chưa từng nói hắn cần gì.

Cũng không có nói tới nhu cầu khôi phục thương thế.

Không nói tới thương thế của mình nặng cỡ nào.

Ngược lại chỉ suy tính cho tông môn.

Không ngờ được, ngày đó tiện tay thu một nửa bước Địa Vô Cấm, là một người không tệ.

Xem như nhặt được bảo bối.

Thật ra thì khi thu Hà Niên, tâm tính của Ôn Bình rất khác khi Trần Hiết hoặc là Tử Nhiên. Thu Hà Niên, đơn thuần chỉ là cảm thấy thực lực của hắn không tệ, có thể dùng để lớn mạnh tông môn, cho mình sử dụng. Thu mấy người Tử Nhiên thì vì phát triển tông môn lâu dài, bọn họ chính là tương lai của Bất Hủ Tông.

【VIP】 Ôn Bình muốn đi gấp nhưng có người lại muốn giữ hắn lại

Bây giờ nhìn Hà Niên, tâm tính của Ôn Bình dần thay đổi một chút.

"Làm không tệ… ngồi xuống ăn chút gì đi, nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta về tông." Một ngọn lửa màu trắng giống như cánh bướm từ trong lòng bàn tay Ôn Bình bay ra, xóa bỏ đầu của Hạ Hầu trong khách sạn.

"Vâng!" Hà Niên đứng dậy theo, gọi rượu, một hơi uống cạn một vò.

Lúc này, Ôn Bình nói: "Ông chủ, đem mấy món ăn tối qua ra."

Ông chủ khách sạn nơm nớp lo sợ, tranh thủ chạy ra sau bếp, tự mình nhìn giám sát nấu ăn.

Mặc dù đầu bếp chưa từng phạm sai lầm nhưng hắn không dám đảm bảo đầu bếp sẽ luôn không phạm sai lầm.

Một thế lực tứ tinh cự đầu có rất nhiều cường giả Trấn Nhạc Cảnh mà nói giết sạch thì giết sạch, nếu vì món ăn mà đưa tới họa sát sinh cho hắn thì quá oan.

…

Món ăn ra đủ thì Tử Nhiên cũng dẫn Bách Niệm Hương đến khách sạn.

Nhưng mà còn có người của Tiềm Long Tông đi theo Bách Niệm Hương tới.

Nói thật, Ôn Bình cho là Bách Niệm Hàn Sơn sẽ dẫn theo người trong tông mình lánh đi để tránh hiềm nghi, miễn cho biến thành chủ đề nói chuyện của những tông môn trong Bách Tông Liên Minh, nhưng mà Bách Niệm Hàn Sơn không có làm như thế.

Hắn tới.

Còn dẫn theo tất cả mọi người tới.

“Ôn tông chủ.” Bách Niệm Hàn Sơn dẫn đầu, rất nhiều người trong tầng lớp cấp cao của Tiềm Long Tông dồn dập hành lễ.

Ôn Bình đáp: “Hàn Sơn tông chủ khách khí. Sau này, chúng ta gặp ở Bất Hủ Tông, các vị đến thì tất có rượu ngon!”

Nếu Tiềm Long Tông có ý giao hảo, không sợ bị người nói này nói nọ thì đương nhiên là Ôn Bình cũng không từ chối.

“Ôn tông chủ khách khí.”

“Ôn tông chủ, ngài nói rồi đó, đến lúc đó lão phu đến thì đừng nói lão phu là tửu quỷ.”

“Ha ha ——”

Trong lúc nhất thời, tiếng cười vang lên bốn phía.

Ôn Bình thấy Bách Niệm Hương đã đến thì không định ở lại thêm nữa: “Hàn Sơn tông chủ, có chuyện thì chúng ta vừa đi vừa nói.”

“Được, vừa đi vừa nói.” Bách Niệm Hàn Sơn không khỏi đưa mắt nhìn mấy người Hoài Diệp một lượt.

Đi chưa được mấy bước thì Ôn Bình đi thẳng vào vấn đề, nói: “Hôm nay Hàn Sơn tông chủ không chỉ tới để tiễn Niệm Hương chứ?”

“Thực không dám giấu giếm, đúng là như thế.”

Lúc này, Bách Niệm Hàn Sơn làm một cái bình chướng cách âm, cam đoan những gì mình nói ra tiếp theo sẽ không bị người khác nghe được.

Ôn Bình liếc mắt nhìn bình chướng cách âm gần trong gang tấc, đại khái đoán được Bách Niệm Hàn Sơn sẽ nói cái gì.

Quả nhiên, sau một khắc, Bách Niệm Hàn Sơn nói: “Ôn tông chủ, ta có một yêu cầu quá đáng.”

Ôn Bình dứt khoát nói: “Không sao, nói đi.”

“Những đệ tử của Tiềm Long Tông sau lưng ta, ngươi có coi trọng ai không. Nếu có thì ngươi có thể dẫn đi bất cứ lúc nào.” Bách Niệm Hàn Sơn chân chất cười một tiếng.

Ôn Bình cũng không quay đầu lại nhìn.

Không thể không nói, đúng là trong số các đệ tử của Tiềm Long Tông có thiên phú tốt.

Giống như Văn Mộng mà hắn gặp lúc trước.

Nhưng mà Ôn Bình không có ý phát triển Bất Hủ Tông thành một tông môn học trò khắp thiên hạ, người của Tiềm Long Tông gia nhập vào Bất Hủ Tông, vậy bọn họ nên tính là thế lực nào?

Chuyện này hoàn toàn khác với chuyện Bách Niệm Hương vào tông.

Ôn Bình cự tuyệt, nói: “Trước mắt tài nguyên của Bất Hủ Tông có hạn, cũng không định thu nhiều đệ tử.”

Bách Niệm Hàn Sơn còn chưa chịu bỏ cuộc, nói: “Những người hôm nay ta dẫn tới đều là dòng dõi của trưởng lão, phó tông chủ của Tiềm Long Tông, có thể lui tông bất cứ lúc nào. Nếu Ôn tông chủ có thể coi trọng thì từ hôm nay trở đi, bọn họ chính là đệ tử của Bất Hủ Tông. Sau này chỉ còn quan hệ thân thích với Tiềm Long Tông ta chứ không còn dây mơ rễ má gì hết.”

“Sau này nếu có cơ hội vào tông thì chắc chắn bổn tông chủ sẽ thông báo cho Hàn Sơn tông chủ.” Ôn Bình lại cự tuyệt.

Thấy thái độ Ôn Bình kiên quyết như vậy, Bách Niệm Hàn Sơn chỉ đành thôi.

Hắn cũng biết, Tiềm Long Tông không có đệ tử có tư chất đỉnh tiêm gì.

Cho dù là mấy người Văn Mộng thì cũng chỉ có thể nói là xuất sắc, cũng không tính là đỉnh tiêm trong Hồ Thiên Địa.

“Một lời đã định!” Có thể tranh thủ được một cơ hội cho đệ tử của Tiềm Long Tông thì Bách Niệm Hàn Sơn đã thấy đủ

rồi. Ôn Bình từ chối là chắc chắn, đồng ý chỉ là ngẫu nhiên.

Lúc này, Bách Niệm Hàn Sơn dỡ bỏ bình chướng cách âm, sau đó vừa cười vừa nói: "Ôn tông chủ, xin hỏi biểu hiện của Niệm Hương ở Bất Hủ Tông như thế nào?"

Ôn Bình đáp: "Rất tốt."

"Ta vẫn luôn lo lắng nha đầu này gây phiền phức cho ngài, nàng nha, trong nhà chỉ có một mình nàng, đã quen thói chuyện gì cũng làm theo ý mình rồi."

Ôn Bình chỉ đáp hai chữ: "Thường thôi."

…

Chỗ Hạ Hầu chết.

Sau khi đặt tất cả thi thể của người của Hạ gia ở đây, các chủ sự bắt đầu nghiệm thương.

Nói như vậy là vì xem thưsơng thế thì có thể nhìn ra mạch thuật.

Bởi vì mỗi loại mạch thuật đều để lại vết thương không giống nhau.

Trong lúc mọi người đang nhíu mày, Bác Liên vốn rời đi rồi bỗng lại trở lại: "Ba vị đại nhân, bên phía Bất Hủ Tông có biến!"

"Bất Hủ Tông làm?" Liêm Kim vội hỏi!

Bởi vì Hạ Hầu muốn đối phó Bất Hủ Tông, lúc này nghe được ba chữ Bất Hủ Tông, dù sao cũng hơi mẫn cảm.

Bác Liên vội nói: "Chuyện này cần phải điều tra thêm. Nhưng mà Bất Hủ Tông sắp rời khỏi Hạo Hãn Thành, bây giờ đang trên đường ra khỏi thành."

Ôn Tôn có chút không hiểu: "Muốn đi vào lúc này?"

"Thi đấu đồ yêu của Bách Niên Thịnh Hội vừa mới kết thúc, Bách Niên Thịnh Hội mới diễn ra được một nữa. Lúc này, Bất Hủ Tông muốn rời khỏi là có ý gì?"

Một trong ba đại Kim cấp chủ sự Tác Đồng Phương lên tiếng, dứt lời thì quay qua nhìn Bác Liên.

Bác Liên chỉ lắc đầu, nói: “Chuyện này thuộc hạ không có tra được.”

“Ngươi…” Tác Đồng Phương cũng bó tay.

Người khống chế một cái tổ chức tình báo lớn như vậy mà hỏi gì cũng không biết.

Chỉ biết được những chuyện đã xảy ra.

Tổ chức tình báo vào trong tay hắn thì đã biến thành tổ chức giám sát.

【VIP】 Ôn Bình muốn đi gấp nhưng có người lại muốn giữ hắn lại (2)

Bên cạnh, Liêm Kim đột nhiên nói chen vào một câu: “Chư vị đại nhân, Bất Hủ Tông như mãnh hổ, nếu để cho bọn họ rời khỏi đây, sau này muốn tiêu diệt bọn họ thì khó lắm.”

Ôn Tôn hỏi: “Ý của ngươi là giữ bọn họ lại?”

Liêm Kim gật gật đầu, nói: “Mặc dù lệnh bài của ta nát nhưng muốn giữ bọn họ lại cũng đơn giản. Mấy đệ tử của Bất Hủ Tông đều có thiên tư trác tuyệt, chắc chắn ba thế lực lớn ngoài Hồ Thiên Địa cũng để ý tới, cũng chắc chắn sẽ mang bọn họ đi, cho nên chúng ta chỉ cần lấy cớ là giữ Bất Hủ Tông lại dùm cho ba thế lực đó. Nếu tông chủ Bất Hủ Tông không đồng ý thì chúng ta có thể động thủ cưỡng chế bọn họ lại, giết bọn họ cũng được, thế lực lớn ngoài Hồ Thiên Địa biết chuyện này thì cũng sẽ không cho là chúng ta làm sai.”

“Vậy thì làm theo lời ngươi nói đi.” Ôn Tôn gật đầu.

…

Ngoài thành.

Băng phong ngàn dặm, tuyết bay vạn dặm.

Ôn Bình không giống như trước, ra khỏi thành một khoảng cách mới lấy phi thuyền ra.

Chuyện phi thuyền đã lộ ra, cho nên hắn lấy ra ở đây cũng được.

Trong khoảnh khắc phi thuyền to lớn từ trong không gian của hệ thống xuất hiện, tuy Tiềm Long Tông có nhiều người kiến thức rộng rãi nhưng vẫn kinh hãi không thôi.

“Lên đi.”

Ôn Bình lên tiếng, ngoại trừ mấy người Tử Nhiên còn đang tạm biệt thì những người khác đã lên phi thuyền.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng yêu rống vang vọng bầu trời.

Mọi người vội vàng quay đầu lại nhìn vào trong Hạo Hãn Thành.

Lúc này, một Đại Yêu Dực tộc khổng lồ đang từ phía chân trời bay tới.

Thân hình Đại Yêu vô cùng to lớn, chừng hơn trăm trượng, khi nó bay thấp, chỉ vỗ cánh thì đã tạo thành gió lốc, suýt chút thổi sập những lầu các dưới đất.

Những dân chúng chạy tới xem Ôn Bình rời khỏi Hạo Hãn Thành dồn dập chạy khỏi đây, chỉ có cường giả Thần Huyền Cảnh trở lên mới dám ở lại.

"Xin Ôn tông chủ dừng bước!"

Trên lưng cự yêu, Liêm Kim cao giọng hô.

Ôn Bình tập trung nhìn lại, thấy hắn ăn mặc quần áo giống như Tư Đồ Tu Năng thì biết chắc chắn hắn là Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh.

Vốn muốn nghe xem hắn sẽ nói cái gì thì thấy Bách Niệm Hàn Sơn biến sắc, nói: "Ôn tông chủ, người này tên là Liêm Kim, là một tên điên, đồng thời cũng là một trong số Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh, còn là người duy nhất được thế lực ngoài Hồ Thiên Địa thừa nhận là có quyền chấp pháp trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội."

"Hắn tới đây giữ người lại thì chắc chắn là không có lòng tốt!" Bộ Lĩnh cũng nói hùa theo.

Ôn Bình nhìn hắn một cái, sau đó lạnh nhạt đáp: "Không biết… được rồi, các vị, sau này gặp lại!"

Dứt lời, định lên phi thuyền rời khỏi đây.

Hắn có ý nói tạm biệt, nhưng mà mà mấy người Bách Niệm Hàn Sơn lại nói không ra lời.

Tất cả đều nhìn chằm chằm Liêm Kim đồng thời không khỏi lo lắng cho Bất Hủ Tông.

Liêm Kim cũng không phải là một người dễ đối phó.

Hắn là một tên điên.

Là một tên điên vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Lúc này, hắn tới giữ Ôn Bình lại, Ôn Bình lại một lòng muốn đi.

Ôn Bình muốn đi như vậy thì rất khó!

Liêm Kim thấy sau khi Ôn Bình nghe mình nói vậy mà không có ý dừng lại thì trong lòng sinh ra sát ý, nhưng hắn vẫn nhịn xuống, sau đó ngự yêu đi tới trên đầu Ôn Bình, nhìn xuống, nói: "Ôn tông chủ, quý tông tỏa hào quang rực rỡ trong thi đấu đội và thi đấu đồ yêu, còn chưa được thế lực lớn bên ngoài Hồ Thiên Địa ca ngợi, hà tất phải vội vã rời khỏi đây như vậy?"

"Ca ngợi? Ta không có hứng thú gì."

"Giương buồm!"

Ôn Bình nói xong, năm lá buồm bay lên.

Cầu thang cũng chầm chậm thu lại.

Bách Niệm Hàn Sơn thấy thế thì thầm nghĩ không ổn.

Ôn Bình hoàn toàn không nể mặt Liêm Kim chút nào.

Liêm Kim là một tên điên, sợ là chuyện sẽ không ổn.

Quả nhiên, Liêm Kim thấy phi thuyền giương buồm lên thì rốt cuộc không dằn được sát ý nữa: "Hôm nay ngươi muốn đi cũng phải ở lại, không muốn đi cũng phải ở lại."

Nói xong, Đại Yêu Dực tộc dưới chân Liêm Kim lập tức đánh tới phi thuyền.

Thân thể to lớn che khuất bầu trời đè xuống, móng vuốt sắc bén chộp vào phi thuyền như đang chộp vào con mồi của nó.

"Tông chủ!"

Lúc này, Hà Niên muốn lên nghênh địch.

Nhưng lại bị Ôn Bình đè lại.

Có bia ngắm miễn phí đưa tới, hắn bỗng nhiên muốn thử xem thực lực Trấn Nhạc Thượng Cảnh của mình.

Hà Niên lui bước.

Ôn Bình đứng chắp tay trên boong thuyền, đầu ngẩng lên một góc bốn mươi lăm độ.

Sau đó mỉm cười.

Trong khoảnh khắc nụ cười hiện ra, kiếm động.

Một thanh cự kiếm, từ trong tàng giới bay ra, hóa thành kinh hồng bắn tới.

"Đừng khiến ta thất vọng."

Ôn Bình nỉ non một câu, tuy rất nhỏ những vẫn bị mọi người nghe được.

Sau khi nói xong, lợi trảo của Đại Yêu Dực tộc và cự kiếm sắp chạm vào nhau.

Giống như là muốn hiện ra uy nghiêm của mình, Đại Yêu Dực tộc khổng lồ đó còn hót lên một tiếng, tiếng hót vang động thiên địa.

Tuyết trắng mênh mông như thác nước bị sóng âm đánh văng ra, trong phạm vi vài trăm mét, không một hạt tuyết nào rơi xuống, nhìn từ đằng xa thì sẽ cực kỳ rung động.

Trên lưng nó, Liêm Kim ngạo nghễ nói: "Kiến càng lay cây!"

Một kiếm đánh ra chưa mở mạch môn mà cũng muốn cản Kim Cương Điêu của hắn.

Đừng nói là Ôn Bình.

Cho dù là Trấn Nhạc Thượng Cảnh thì cũng không thể làm được.

Sau một khắc, mũi kiếm đụng vào lợi trảo.

Liêm Kim vẫn ngạo nghễ đứng đó, nhìn xuống mọi người.

Nhưng mà trong mắt Đại Yêu Dực tộc lại lộ vẻ hoảng sợ, không ngăn được thế lao xuống nữa.

Lợi trảo có thể xé rách tường thành, sơn hà đó, trong nháy mắt khi chạm vào cự kiếm thì sụp đổ, giống như là nhánh cây đỡ lấy thiết kiếm.

Nhưng mà, cự kiếm vẫn đâm tới.

Sau đó đâm thủng lợi trảo của Đại Yêu Dực tộc như đâm thủng tấm ván gỗ, yêu huyết còn chưa rơi xuống thì một tiếng kêu đau đớn vang lên trên không trung, cự kiếm đâm qua ngực Hắc Vũ.

Đâm vào từ phía trước, chui ra từ phía sau, vọt thẳng tới Liêm Kim phía sau nó.

【VIP】 Một kiếm!

Liêm Kim chỉ cảm thấy sau lưng bỗng nhiên lạnh lẽo, có đánh chết hắn cũng không ngờ được một kiếm tùy tiện này lại mạnh mẽ như thế.

Xuyên thủng Kim Cương Điều rồi mà còn có dư lực đánh tới hắn.

Đáng sợ nhất là khi tới gần hắn, hắn cảm nhận được kiếm ý sắc bén và sát cơ trên đó.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Liêm Kim hoàn toàn không có thời gian lưỡng lự, cũng không làm được quá nhiều, sau khi mở ra mạch môn thì muốn dùng Trấn Nhạc hộ giáp và mạch khí hộ thuẫn cản một kiếm này.

Quá gần!

Thực sự quá gần!

Không tới một cái chớp mắt, hắn chỉ có thể làm được nhiều như vậy.

Phanh.

Chuyện hắn sợ nhất vẫn xảy ra, khi mạch khí hộ thuẫn tiếp xúc với cự kiếm thì bị đánh nát trong nháy mắt.

Sau đó Trấn Nhạc hộ giáp cũng giống như thế.

Cả hai đều không thể ngăn cản cự kiếm tới gần, bị vô tình xuyên thủng.

Phốc!

Cự kiếm vô tình chui vào ngực.

Thân thể Liêm Kim run lên bần bật, khi cự kiếm từ phía sau lưng hắn bay ra thì ba cái mạch môn chậm rãi tiêu tán, người cũng rơi xuống…

Một yêu một người, một cái rơi bên trái, một cái thì rơi xuống trước phi thuyền.

Bịch!

Thi thể của Liêm Kim rớt vào trong đống tuyết trước phi thuyền, lún vào trong đó.

Sau đó không một tiếng động.

Cũng không còn khí tức.

So với Liêm Kim bị một kiếm giết chết thì tình huống của Kim Cương Điêu tốt hơn nhiều, một kiếm đánh cho nó bị thương, phế bỏ một cái móng vuốt, không đến mức nguy hiểm tới sinh mệnh. Té xuống đất tuyết xa xa, giãy dụa muốn chạy khỏi nơi này, cánh không ngừng vỗ xuông đất tuyết, muốn bay lên.

Ôn Bình thấy vậy thì nói với Kim Cương Điêu: "Về Hồ Yêu Hoàng đi, đó mới là nhà của ngươi."

Nếu Yêu tộc đã là phụ thuộc của Bất Hủ Tông.

Vậy thì hắn cũng nên độ lượng một chút, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định không giết.

Kim Cương Điều nghe nói như vậy, thấy Ôn Bình thu sát cơ lại thì ổn định lại rất nhiều, có thể vỗ cánh bay lên không trung lại, sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo biến mất ở chân trời.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có huyết vũ rơi xuống, thấm vào trong tuyết trắng, khiến cho người qua đường nhìn thấy mà kinh hãi.

Mắt thấy Kim Cương Điều rời khỏi đây, Ôn Bình cất cự kiếm lại, liếc mắt nhìn Liêm Kim đã lún vào trong tuyết, nói thầm một câu: "Nếu để cho ngươi có thời gian toàn lực ứng phó thì có lẽ ngươi có thể đỡ được một kiếm này của ta."

Hại.

Mặc dù một kiếm giết chết Liêm Kim nhưng còn chưa kiểm tra ra được hạn mức cao nhất của Ngự Kiếm Thuật khi thực lực tăng lên, chuyện này khiến Ôn Bình có chút mất mác, chỉ có thể tự suy đoán.

Nhưng mà dù không thể đo được hạn mức cao nhất của nó nhưng Ôn Bình vẫn cảm nhận được, lực sát thương của phi kiếm của hắn đã sánh ngang nửa bước Địa Vô Cấm.

Nếu về tông, có thời gian đi Thập Tầng Tháp xoạt một thanh Lang Nguyệt Kiếm hoặc là làm một thanh Tru Tiên Kiếm trong thế giới Tru Tiên thì chỉ với phi kiếm là hắn có thể giết chết được nửa bước Địa Vô Cấm.

…

Tuyết tiếp tục rơi xuống.

Mọi người trong Bất Hủ Tông nhìn thấy cảnh này thì cũng không bất ngờ.

Chỉ giết một Ngân cấp chủ sự.

Mọi người chỉ cảm thấy một kiếm này của Ôn Bình quá đẹp.

Nhưng mà người vây xem trong Hạo Hãn Thành, còn có người của Tiềm Long Tông thì đã trợn mắt há hốc mồm.

Tư Đồ Tu Năng chết trong tay Bất Hủ Tông, bọn họ chỉ nghe nói.

Bất Hủ Tông có thể giết Ngân cấp chủ sự, bọn họ vẫn luôn cho là phí rất nhiều sức, bởi vì Ngân cấp chủ sự còn có danh xưng là vô địch trong Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Nhưng ai mà ngờ được, những Ngân cấp chủ sự cao cao tại thượng đó thậm chí ngay cả một kiếm của tông chủ Bất Hủ Tông cũng không đỡ nổi.

“Quá mạnh!”

“Một kiếm thì giết Liêm Kim…”

“Bách Tông Liên Minh chúng ta còn có thể làm gì được Bất Hủ Tông sao?”

“Ngân cấp chủ sự đã không phải là đối thủ, chúng ta thì khó hơn. Trừ phi Kim cấp chủ sự ra tay!”

Theo đám người trong Hạo Hãn Thành kinh ngạc tán thán, còn có hoảng sợ, sắc mặt của người của Tiềm Long Tông cũng không giống nhau.

Có người sùng bái.

Có người cảm thán.

Còn có người thích Ôn Bình.

Không ít người cũng nhớ tới lại khi gặp Ôn Bình.

Trong gió tuyết, Ôn Bình cực kỳ giống một tiểu nhân vật, chỉ đi cản đường cướp bạch tinh.

Phàm là những người có chút thân phận thì đều khinh thường làm chuyện như vậy.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, Ôn tông chủ thực lực mạnh mẽ như thế, lại làm ra cử chỉ chỉ tiểu nhân vật hôm đó, như vậy không phải là đang dạo chơi nhân gian thì là gì nữa?

…

“Kiếm pháp này, Bách Niệm Hương cũng biết.” Trong mấy người của Tiềm Long Tông, Văn Mộng không khỏi cảm thán một câu.

Những đệ tử khác của Tiềm Long Tông nhìn về phía Bách Niệm Hương, rất hâm mộ.

Bọn họ biết kiếm pháp mà Bách Niệm Hương sử dụng rất mạnh, đã từng nhìn thấy trong Yêu giới.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngờ được kiếm pháp mà Bách Niệm Hương tu luyện còn mạnh hơn bất cứ loại kiếm pháp nào trong Hồ Thiên Địa.

Hồ Thiên Địa chưa từng xuất hiện kiếm pháp có thể miểu sát Trấn Nhạc Thượng Cảnh?

…

Ngoài ngàn mét.

Chỗ cao nhất trong một quỳnh lâu, ba vị Ngân cấp chủ sự đứng cao nhìn xa, tận mắt nhìn thấy Kim Cương Điêu chạy.

Cũng nhìn thấy Liêm Kim tử vong.

Quá nhanh.

Thật sự là quá nhanh.

Tất cả đều nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Ngay từ đầu, bốn người bọn họ vốn nghĩ để cho Liêm Kim ra mặt trước, nếu như Bất Hủ Tông không muốn ở lại, Liêm Kim ra tay dẫn dụ cường giả sau lưng Bất Hủ Tông ra, sau đó bọn họ lại ra tay.

Bốn vị Ngân cấp chủ sự đồng thời ra tay, nửa bước Địa Vô Cấm không ra thì chắc chắn là vô địch trong Hồ Thiên Địa.

Nhưng mà Liêm Kim vừa mới vừa động thủ thì đã bị giết.

Cách xa ngàn mét, bọn họ có thể thấy rõ Liêm Kim bị một kiếm xuyên thủng thân thể.

“Chúng ta có qua đó nữa không?”

“Một kiếm trảm Liêm Kim, sợ là ba người chúng ta không đối phó được.”

“Báo cho ba vị đại nhân đi.”

Ba người rất thẳng thắn, dùng bí thuật truyền âm truyền tin tức Liêm Kim chết đi, đồng thời còn báo cho hai vị Ngân cấp chủ sự khác.

【VIP】 Kiểm tra thực lực, đám Ngân cấp chủ sự không chịu nổi một kích

Cho dù Bất Hủ Tông có mạnh cỡ nào thì ở đây vẫn là Hạo Hãn Thành!

Giết Ngân cấp chủ sự ở Hạo Hãn Thành thì chắc chắn phải trả giá bằng máu.

“Ba người chúng ta đi kéo chân bọn họ trước.”

“Đi!”

Ba người lập tức nhảy ra khỏi lầu cao, nhắm hướng ngoại thành mà chạy như điên.

Khoảng cách xa ngàn mét, chớp mắt đã tới!

“Lại có Ngân cấp chủ sự tới.”

“Hơn nữa còn là ba người!”

“Bình thường một vị cũng khó gặp, hôm nay lại xuất hiện ba vị.”

Có một người kinh hô, tất cả mọi người lập tức bị hấp dẫn sự chú ý.

Lúc này, ba vị cường giả trong ngày thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ đang đứng trên quỳnh lâu sau lưng.

Một người cầm kiếm, mắt sáng như đuốc.

Một người cầm đao, sát ý tùy thân.

Còn có một người cõng côn, chiến ý cuồn cuộn sục sôi.

“Hàn Mang Kiếm —— Hoàng Phủ Chính Hùng.”

“Mười năm trước, Hoàng Phủ Chính Hùng từng một kiếm trảm hai Đại Yêu Trấn Nhạc Thượng Cảnh, khẳng định tên tuổi Đệ Nhị Kiếm Thánh. Mười năm trôi qua, lần này hắn lại ra tay vì Bất Hủ Tông.”

“Bên trái là Tích Vanh Đao Câu Cao Trì?”

“Hình như lần hắn ra tay gần đây nhất là ba mươi năm trước. Nghe nói thực lực của hắn đã đến rất gần nửa bước Địa Vô Cấm, vẫn luôn tiềm tu, vậy mà lại xuất quan vì Bất Hủ Tông.”

“Còn một người nọ, chắc là Vô Sinh Loạn Côn Đông Môn Ngưu! Tuổi nhỏ đã từng ra ngoài Hồ Thiên Địa tu hành, cao cư Ngân cấp chủ sự mấy chục năm qua, hắn nói côn pháp đệ nhị thì không ai dám nhận đệ nhất. Bây giờ ba người hợp lại, Bất Hủ Tông muốn rời khỏi Hạo Hãn Thành, sợ là rất khó.”

Mọi người ngươi một câu ta một câu, vừa nói vừa lui về sau.

Tiếp tục ở lại đây, cho dù bọn họ giống như Miêu yêu, có chín cái mạng cũng không đủ xài.

Theo bọn họ thoát đi, mọi người của Tiềm Long Tông cũng lui lại dưới sự chỉ huy của Bách Niệm Hàn Sơn.

Trước khi đi, Bách Niệm Hàn Sơn nhắc nhở một câu: “Ôn tông chủ, nhanh chóng lên đường đi, tuyệt đối đừng bị ba người này cuốn lấy. Ba người này là ba người mạnh nhất trong Ngân cấp chủ sự, liên hợp lại với nhau thì cho dù nửa bước Địa Vô Cấm muốn giết bọn họ cũng rất khó. Nếu còn tiếp tục trì hoãn nữa thì sợ là Kim cấp chủ sự sẽ ra tay.”

Bách Niệm Hàn Sơn thân là Trấn Nhạc Thượng Cảnh, đương nhiên là hắn cũng nhìn thấu hơn những người khác nhiều.

Với thực lực của Ôn Bình, cho dù ba người bọn họ cùng lên cũng không làm gì được.

Nhưng mà đây là Hạo Hãn Thành.

Giết một Ngân cấp chủ sự đã là thù không đợi trời chung. Nếu không phải đang có quy củ của Bách Niên Thịnh Hội ước thúc Bách Tông Liên Minh thì Bách Tông Liên Minh đã động thủ lâu rồi.

Bây giờ Ôn Bình lại giết một người.

Còn là trong lúc diễn ra Bách Niên Thịnh Hội.

Như vậy thì Bách Tông Liên Minh đã có đủ lý do để giết Ôn Bình.

Nhưng mà tâm tính Ôn Bình đã thay đổi, lạnh nhạt trả lời một câu: "Hàn Sơn tông chủ, ngươi đi trước đi. Bổn tông chủ không gấp."

Hắn cũng muốn nhìn thử xem Bách Tông Liên Minh có thể làm gì được hắn.

Ngược lại sau khi trở về thì cũng phải đối mặt với liên quân của bọn họ thảo phạt, vậy không bằng ở đây, thử sâu cạn của Bách Tông Liên Minh trước một chút.

"Chuyện này…" Bách Niệm Hàn Sơn liếc Bách Niệm Hương, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Ôn Bình nhìn thấy nhưng lại không nói gì.

Cũng không có cam đoan cái gì.

Bởi vì muốn cho người khác yên tâm, không phải chỉ nói là được.

Không bao lâu sau, Bách Niệm Hàn Sơn không nói tiếng nào, cất bước rời đi.

Sau khi Bách Niệm Hàn Sơn rút đi, không bao lâu sau thì khu vực biên giới của Hạo Hãn Thành đã không còn một ai.

Mấy người đang đứng xa đều nhìn qua bên này, chờ đợi ba đại Ngân cấp chủ sự xông lên tru diệt người của Bất Hủ Tông.

Nhưng mà sau trăm hơi thở mà ba người vẫn không có động tĩnh.

Lại qua trăm hơi thở.

Vẫn là như thế.

…

Lại hơn trăm hơi thở nữa, ba người vẫn không nhúc nhích.

"Tông chủ, hay là chúng ta đi thôi, ba người bọn họ cũng không dám lên." Hoài Diệp ghé vào mạn thuyền, đầu gác lên đó, nhàm chán thổi thổi tóc rủ xuống trán mình.

Tóc bay lên rồi lại hạ xuống.

Bay lên, hạ xuống.

Trần Hiết ôm hài tử, nắm tay thê tử hắn, nhìn thấy cảnh này thì bỗng nhiên có chút muốn cười.

Đám Ngân cấp chủ sự không ai bì nổi, xưa nay người nào cũng là cao cao tại thượng, không coi ai ra gì.

Nhưng lúc này ba người đứng chung một chỗ, nhưng hoàn toàn không dám lên.

Kiếm pháp đệ nhị Hàn Mang kiếm.

Đến gần với nửa bước Địa Vô Cấm Tích Vanh Câu.

Còn có thiên địa đệ nhất Vô Sinh Loạn Côn gì đó.

Bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy như một trò hề.

"Xuất phát." Có vẻ như Ôn Bình cũng không muốn tiếp tục như vậy nữa, thu tầm mắt lại, sau đó quay người khởi động phi thuyền.

Năm lá buồm nâng lên, phi thuyền dần dần bay lên không.

Khi phi thuyền bay lên, Ôn Bình dùng tinh thần lực quét qua phía dưới, phát hiện rốt cuộc ba người đó cũng muốn động.

Xem ra, tuy là không muốn lên nhưng lại muốn giữ hắn lại.

"Cùng tiến lên, ta cũng không tin kiếm của hắn có thể mạnh vô biên."

Hàn Mang Kiếm Hoàng Phủ Chính Hùng rút kiếm ra vung vẩy.

Hai người khác cũng gật gật đầu.

Nếu còn không lên nữa thì người của Bất Hủ Tông sẽ đi.

Nếu chuyện này truyền ra, sau này ba người bọn họ sẽ trở thành trò hề.

"Lên!"

Vô Sinh Loạn Côn Đông Môn Ngưu rút côn từ sau lưng ra, hai tay nắm chặt, chân giẫm mạnh, nhảy lên thật cao, xông tới chỗ phi thuyền.

Hoàng Phủ Chính Hùng cũng theo sau, sau khi mở mạch môn ra, ngưng tụ mạch khí, thân hóa hàn mang, kề vai sát cánh với Đông Môn Ngưu, vọt tới chỗ phi thuyền.

Câu Cao Trì mở mạch môn ra, phóng thích bí thuật nhuộm đao thành huyết sắc, sau đó cũng vọt lên.

"Lên!"

"Lên!"

Đám người trong Hạo Hãn Thành kích động.

【VIP】 Kiểm tra thực lực, đám Ngân cấp chủ sự không chịu nổi một kích (2)

Không ít người còn nhảy dựng lên cỗ vũ cho ba người.

Lúc này, thanh cự kiếm đã giết Liêm Kim lại xuất hiện trên không trung.

Trong lòng ba người căng thẳng.

Lúc này, thế xông hóa thành thế thủ, không hẹn mà cùng khóa chặt mục tiêu là phi thuyền.

Theo ba người nghĩ, một khi hủy cái thuyền gỗ biết bay này đi thì người của Bất Hủ Tông có chắp cánh cũng khó thoát.

"Đông Môn, ngươi ngăn cản!"

Dứt lời, Hoàng Phủ Chính Hùng phát huy kiếm thế, kiếm ý bàng bạc đánh về phía phi thuyền, trong kiếm ý, một đạo hàn mang ẩn hiện, giống như con báo đi săn, chuẩn bị phát ra một kích trí mạng bất cứ lúc nào. Câu Cao Trì hiểu ý Hoàng Phủ Chính Hùng, mạch môn chấn chiến, sau đó huyết đao bay múa trên không trung, huyết sắc đao mang hóa thành gió lốc vọt theo Hoàng Phủ Chính Hùng.

"Muốn phá phi thuyền?"

Mấy người Hoài Không vội vàng tới gần, kề sát ở mạn thuyền nhìn hai người càng ngày càng gần —— chỗ đó vốn là chỗ nguy hiểm nhất.

"Hoài Diệp!" Trần Hiết kinh hô một tiếng, bước chân đi về hướng buồng nhỏ trên thuyền ngừng lại, muốn gọi ba người về.

Nhưng mà Hoài Diệp chỉ cười đáp: "Không sao, Trần thúc, không có chuyện gì."

Nói xong, công kích của hai người đó đánh thẳng vào phi thuyền.

Ầm!

Công kích của hai người đánh lên thân thuyền, phát ra tiếng nổ như là tiếng sấm.

Nhưng mà thuyền không động một chút nào.

Ba người Hoài Diệp đứng bên mạn thuyền còn cười ha ha ha.

"Chuyện gì xảy ra!"

"Thuyền này có một cái vòng bảo hộ!"

Sắc mặt hai người Hoàng Phủ Chính Hùng thay đổi.

Chỉ một chiêu thì hai người bọn họ lập tức phát hiện ra được, thuyền này hai người bọn họ không đánh hư được.

Độ cứng của nó đã vượt xa sức phòng ngự của bất cứ một cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh nào, thậm chí còn vượt qua ba vị đại nhân.

Hai người đang muốn quay đầu thì nghe được một tiếng kêu đau, sau đó nhìn thấy trường côn của Đông Môn Ngưu rời khỏi tay, người bị cự kiếm xuyên qua ngực, rớt xuống.

Hai người giật mình, vứt luôn ý nghĩ tiếp tục công kích phi thuyền.

Đông Môn Ngưu thậm chí ngay cả một kiếm cũng không đỡ nổi.

Trường côn rời tay, chuyện này chỉ xảy ra khi hắn còn đang học nghệ, không có lực lượng khổng lồ để nắm chặt vũ khí, khiến cho vũ khí không thể rung chuyển.

Bây giờ Đông Môn Ngưu đã đến cảnh giới này mà trường côn lại bị một kiếm chấn tuột tay.

Có thể thấy lực lượng của một kiếm của Ôn Bình khủng bố đến mức nào.

"Đông Môn, ngươi không sao chứ!"

"Đông Môn!"

Sau khi hạ xuống, hai người thấy cự kiếm trở lại trên không thì vội vàng chạy đến xem Đông Môn Ngưu bị đánh vào trong lòng đất.

Lúc này, Trấn Nhạc hộ giáp trên ngực Đông Môn Ngưu đã bị hủy, ngực cũng có một cái huyết động, nếu không phải vị trí công kích không nằm ở bên ngực trái thì Đông Môn Ngưu đã chết rồi.

Nhưng mà bây giờ Đông Môn Ngưu cũng không ổn chút nào.

Sau khi đón đỡ một kiếm, cả buổi cũng không đứng dậy nổi, Hoàng Phủ Chính Hùng phải đỡ hắn.

"Sao đại nhân còn chưa tới!"

"Sao chúng ta có thể chống đỡ được."

Hai người vịn Đông Môn Ngưu, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Chuyện này khiến cho bọn họ quên mình vừa mới ra tay, Kim cấp chủ sự muốn tới cũng sẽ không tới nhanh như thế.

Đột ngột, Hoàng Phủ Chính Hùng kinh hô một tiếng: "Lại tới!"

Cự kiếm đánh xuống như sấm sét.

Hoàng Phủ Chính Hùng vội vàng đẩy Đông Môn Ngưu qua một bên, bản thân hắn cũng lăn qua một bên tránh.

Nhưng mà khi lăn quan một bên thì thấy thanh kiếm vốn nên đâm thẳng xuống đất đó lại thay đổi hướng đi, như có mắt vậy, đuổi kịp Đông Môn Ngưu bị hắn đẩy ra.

"Nguy rồi!" Hoàng Phủ Chính Hùng thầm kêu không ổn.

Nhưng lúc này muốn làm gì cũng không kịp rồi.

Trấn Nhạc hộ giáp và vũ khí đều không còn, sao Đông Môn Ngưu có thể cản được một kiếm này?

Bạch!

Cự kiếm hóa kinh hồng, kéo theo thân thể của Đông Môn Ngưu bay lên trời.

Nhưng bay cao mười mấy trượng thì thân thể Đông Môn Ngưu từ trên cự kiếm trượt xuống, lộn vòng đập xuống mặt tuyết bên dưới.

Máu tươi chảy ra nhuộm đỏ một vùng tuyết ở đó, khiến cho hai người Hoàng Phủ Chính Hùng vừa mới chạy tới nhìn mà lạnh cả sống lưng.

Câu Cao Trì vội nói: "Nhất định phải hợp lực lại, bất cứ người nào trong chúng ta cũng không đỡ được kiếm đó."

Ầm!

Mạch môn cùng chấn động.

Tuyền Qua Đồ cũng được mở ra.

"Cố Nhược Kim Thang!"

Lúc này, mạch khí màu vàng kim mênh mông hội tụ xung quanh người Câu Cao Trì, hóa thành từng sợi dây nhỏ bao bọc lấy thân thể hắn.

Hoàng Phủ Chính Hùng cũng phóng thích mạch thuật, dùng mạch thuật phòng ngự mạnh mẽ nhất của mình.

"Bát Môn Kim Tỏa!"

Mạch khí màu vàng kim hội tụ, hóa thành tám thanh kim kiếm trôi nổi quanh người hắn như cái thùng.

Cùng lúc, hai người trăm miệng một lời, nói: "Cùng tiến lên!"

Mạch môn cùng vang!

Phanh ——

Câu Cao Trì nhấc huyết đao trong tay lên. Mũi đao chỉ thẳng bầu trời, sau đó nhảy lên cao, huyết đao bị hắn ném ra ngoài, đón lấy cự kiếm.

Huyết đao dữ tợn bay múa, có thể thấy được người ngự đao có thực lực kinh khủng.

Lấy Câu Cao Trì làm trung tâm, đao bay ra ngoài, đập trúng cự kiếm giết tới, sau có lay bay ngược trở lại trong tay của hắn, rồi lại bị ném ra.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Huyết đao và cự kiếm liên tục đụng nhau ba lần, mặc dù mỗi lần huyết đao đều sẽ bị vô tình đánh bay nhưng mà vẫn có thể bay về lại trong tay Câu Cao Trì.

Cùng lúc đó, Hoàng Phủ Chính Hùng cũng cầm kiếm đánh thẳng tới cự kiếm.

Kiếm ý mênh mông hóa thành hàn mang không ngừng đánh vào nó, cố gắng khiến cho nó dừng lại.

Sau mấy chiêu, kiếm chiêu của Hoàng Phủ Chính Hùng càng hung ác hơn.

Kiếm mang bay lượn, như hoa vũ đầy trời, từ bốn phương tám hướng công kích tới, trấn áp cự kiếm.

Thấy cự kiếm dừng lại trong khoảnh khắc thì Hoàng Phủ Chính Hùng vội hô: "Toàn lực ứng phó, nó sắp bị chúng ta vây khốn."

Câu Cao Trì nói theo: "Toàn lực ra tay, ta sẽ dùng đao ý khóa nó lại, lúc đó kiếm chiêu của Ôn Bình sẽ tự sụp đổ!"

Dứt lời, mạch môn của Câu Cao Trì chấn động lần nữa, có thêm lực lượng của linh thể gia trì, đao của hắn lại mãnh liệt thêm mấy phần.

Hoàn toàn không để ý tới lực lượng của linh thể điên cuồng tiêu hao.

【VIP】 Bình yên rời đi

Thấy Câu Cao Trì dứt khoát như thế, Hoàng Phủ Chính Hùng cũng không do dự, không chút kiêng kỵ mà vận dụng lực lượng của linh thể.

Không lâu sau, bị hai người công kích với cường độ cao, cự kiếm giống như là cá chậu chim lồng, bị thế công của bọn họ vây lại.

Ầm!

Một tiếng vang thanh thúy vang lên.

Cự kiếm bị hất bay.

Bay ra ngoài như diều bị đứt dây, lộn mấy vòng trên không trung rồi rơi xuống lớp tuyết.

"Thành công!"

Câu Cao Trì vui vẻ, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Cất huyết đao đang bay múa vào tay, hắn dùng mạch khi hóa thành dây thừng, cướp cự kiếm.

Cự kiếm tới tay, Câu Cao Trì đắc ý cười nói: "Ôn Bình, kiếm chiêu của ngươi bị phá!"

Ôn Bình từ chỗ cao nhìn xuống, khóe miệng nở một nụ cười, nói: "Tại sao ngươi lại cho rằng nó động là vì ta thi triển kiếm pháp?"

Câu Cao Trì còn chưa kịp hiểu lời Ôn Bình nói là có ý gì.

Nhưng Hoàng Phủ Chính Hùng thì hiểu.

Hoàng Phủ Chính Hùng biến sắc, vội vàng muốn xông tới giật lấy cự kism đó nhưng mà hắn vẫn chậm một bước.

Cự kiếm giống như có sinh mệnh.

Nó vọt thẳng đến ngực Câu Cao Trì, đâm thủng Câu Cao Trì, sau đó bay lên, lơ lửng trên bầu trời.

Cho đến lúc chết thì Câu Cao Trì cũng không rõ.

Tại sao kiếm này lại tự chuyển động được?

Từ khi nào mà kiếm không cần người khống chế cũng có thể giết người?

“Lão Câu!”

Hoàng Phủ Chính Hùng ngước nhìn trời, quát lên.

Một cảm giác bất lực đập vào mặt.

Quá lớn.

Khoảng cách giữa bọn họ và Ôn Bình quá lớn.

Không chỉ là khoảng cách về thực lực.

Mà còn có khoảng cách về tri thức.

Câu Cao Trì và Đông Môn Ngưu đến chết cũng không biết được đây là kiếm pháp gì.

Hắn mặc dù chưa chết nhưng vẫn không nhìn không thấu được rốt cuộc là kiếm pháp này được sử dụng như thế nào.

Chưa mở mạch môn.

Không thấy mạch khí.

Mà kiếm lại có thể tùy ý bay lượn như vật sống.

Trốn!

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện khi Hoàng Phủ Chính Hùng cảm thấy bất lực.

Hắn đã không muốn tái chiến nữa, tiếp tục đánh nữa cũng chỉ là một con đường chết.

Giao Ôn Bình lại cho Kim cấp chủ sự và các cường giả bên ngoài Hồ Thiên Địa tới giữ gìn Bách Niên Thịnh Hội thì tốt hơn.

“Ôn Bình, ngươi sẽ phải trả một cái giá thê thảm cho hành vi của ngươi hôm nay!” Nói xong, Hoàng Phủ Chính Hùng thân hóa hàn mang, vọt vào trong Hạo Hãn Thành.

Bạch!

Trong chớp mắt thì đã tan biến trước mắt mọi người.

Trên phi thuyền, sắc mặt Ôn Bình như thường, không khỏi cảm thán một câu: “Thật yếu.”

Nói xong, phi kiếm lao đi, truy sát Hoàng Phủ Chính Hùng.

Phi kiếm của hắn có thể bay xa mấy chục dặm, hơn nữa lực sát thương cũng không thay đổi.

Hoàng Phủ Chính Hùng trốn kiểu gì được?

Thân là Ngân cấp chủ sự nhiều năm như vậy, sao ngay cả giác ngộ đi chết cũng không có.

Dám lên trang mà không muốn trả giá, sao có thể như vậy được!

Bạch!

Phi kiếm lao đi.

Hoàng Phủ Chính Hùng vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy kiếm đuổi theo mình, suýt chút bị sợ tới mất hết hồn vía.

“Đại nhân cứu ta!”

“Đại nhân cứu ta!”

“Ta không muốn chết ——”

Lúc này, Hàn Mang Kiếm Hoàng Phủ Chính Hùng với danh hiệu Đệ Nhị Kiếm Thánh đã không còn dáng vẻ siêu nhiên của Đệ Nhị Kiếm Thánh.

Kếu lớn giống như một tên ăn mày bị đuổi đánh.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt chạy bừa, hoàn toàn không còn tư thái của Kiếm Thánh.

Bách Niệm Hàn Sơn từ xa nhìn thấy cảnh này thì nhịn không được cảm thán một câu: “Kể từ hôm nay, danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Thánh thuộc về Ôn tông chủ.”

Mười chín tuổi, bễ nghễ các cường giả trong Hồ Thiên Địa.

Thiên phú này có thể nói là kinh thế hãi tục.

Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì dưới sự lãnh đạo của Ôn Bình, tiền đồ sau này của Bất Hủ Tông sẽ không thể lường được, thậm chí có thể trở thành thế lực đầu tiên đi ra khỏi Hồ Thiên Địa trong mấy trăm năm nay.

Dù sao tuổi tác của Ôn Bình còn rất nhỏ.

Thời gian cũng rất nhiều.

Sau đó, mọi người của Tiềm Long Tông cũng bàn tán.

"Ngươi nói Hoàng Phủ Chính Hùng có thể sống sót không?"

"Không sống nổi, nha đầu Bách Niệm Hương lén nói cho lão phu biết, kiếm của Ôn tông chủ có thể đoạt tính mạng người ngoài mấy chục dặm."

"Ngoài mấy chục dặm!"

"Kiếm pháp này lại khủng bố như thế?"

"Không phải nha đầu Niệm Hương đó nói vào tông thì có thể học được sao? Sao có thể dễ dàng học được kiếm pháp mạnh mẽ như thế."

Mọi người nói xong thì trên mặt lộ vẻ hâm mộ.

Đều là một đám mấy chục tuổi, thậm chí trên trăm tuổi, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua rồi, vậy mà lúc này bọn họ lại ước ao một tiểu nha đầu như Bách Niệm Hương.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, khoảng cách giữa phi kiếm và Hoàng Phủ Chính Hùng đã gần trong gang tấc.

"Đại nhân cứu ta!"

Cảm nhận được sát cơ lăng lệ càng ngày càng gần sau lưng, Hoàng Phủ Chính Hùng muốn điên.

Không ai đến cứu hắn!

Không có ai!

Mắt thấy thanh kiếm sau lưng sắp giết tới, hy vọng sống sót dần dần xa vời.

Phốc!

Khi Hoàng Phủ Chính Hùng hô xong bốn chữ đó, cự kiếm giết tới, vô tình xỏ xuyên qua lồng ngực hắn.

Trấn Nhạc hộ giáp, mạch khí hộ thuẫn và tám thanh kim kiếm bảo vệ quanh người hắn cũng chỉ tranh thủ được cho hắn mấy hơi thở để sống.

Khi cảm nhận được lực lượng truyền đến, Hoàng Phủ Chính Hùng run rẩy chậm rãi cúi đầu, hai con ngươi trừng trừng nhìn thanh kiếm đã bị máu nhuộm đỏ đâm xuyên qua ngực mình.

Giống như không cam lòng.

Giống như hoảng sợ.

Càng giống như hối hận.

Mấy hơi qua đi, Đệ Nhị Kiếm Thành của Hồ Thiên Địa chỉ đành không cam lòng nhắm mắt lại, vĩnh biệt cái thế giới đặc sắc này.

Bịch!

Hoàng Phủ Chính Hùng ngã xuống giữa đường.

Máu tươi chảy theo khe hở của gạch đá, nhuộm toàn bộ gạch đá xung quanh thành màu đỏ tươi, cũng dọa cho dân chúng trong Hạo Hãn Thành sợ đến chạy bán sống bán chết.

Giờ phút này, đa số mọi người đứng xa nhìn thấy cảnh này đều trầm mặt.

Bốn vị Ngân cấp chủ sự bỏ mình, chỉ trong một lát như vậy.

Sao có thể để cho người ta chấp nhận được?

Bọn họ đều là một trong nhóm người mạnh nhất Hồ Thiên Địa!

【VIP】 Bình yên rời đi (2)

“Xem ra hôm nay Bất Hủ Tông muốn đi, không ai có thể cản được.”

“Vì cản một cái Bất Hủ Tông mà đã chết bốn vị Ngân cấp chủ sự, sẽ không còn Trấn Nhạc Cảnh nào của Bách Tông Liên Minh ngu ngốc nhảy ra.”

Trong tiếng cảm thán của người vây xem, cự kiếm nhanh chóng rút ra khỏi thân thể Hoàng Phủ Chính Hùng, hóa thành kinh hồng bay về theo đường cũ, trở lại sau lưng Ôn Bình.

Kiếm về bên người, giờ phút này, Ôn Bình vô thanh thắng hữu thanh.

Tuyết, tiếp tục rơi xuống.

Nó định che kín thế giới trước mắt mọi người.

Tử Nhiên lên tiếng: “Tông chủ, chúng ta nên lên đường.”

“Không vội.”

Ôn Bình lắc đầu.

Hà Niên cảm thấy có vẻ như Ôn Bình không muốn đi, hắn nói: “Tông chủ, chuyện kế tiếp hãy giao cho thuộc hạ đi, thuộc hạ giúp ngài giải quyết. Nếu ba vị Kim cấp chủ sự dám ra đây, cho dù thuộc hạ liều mạng thì cũng sẽ để cho bọn họ an nghỉ trong gió tuyết này.”

Ôn Bình cất cự kiếm vào trong tàng giới, lấy đũa phép ra: “Ngươi có thương tích trong người, không cần liều với bọn họ… chờ thêm một lát đi, cho bọn họ một khắc đồng hồ, nếu bọn họ không ra thì chúng ta đi.”

Dứt lời, Ôn Bình lập tức trải rộng tinh thần lực ra.

Trong phạm vi hai ba mươi dặm, tất cả gió thổi cỏ lay đều không chạy khỏi mắt Ôn Bình.

Thời gian cũng từng giây từng phút trôi qua.

Cũng có người của Bách Tông Liên Minh đến, cũng có cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh đến, nhưng mà khi biết được bốn vị Ngân cấp chủ sự đều bị giết trong một khắc đồng hồ thì bọn họ đều tranh thủ né đi.

Đoán chừng nếu ba vị Kim cấp chủ sự xuất hiện thì bọn họ cũng sẽ không ra.

Còn dưới Trấn Nhạc Cảnh thì hoàn toàn không dám tới gần chiến trường.

Đồng thời khi biết được phi thuyền có thủ đoạn công kích đặc thù thì đều lui lại hơn hai ngàn mét.

Trần Hiết là thành viên mới mới vào tông.

Vốn là ôm khát vọng sáng tạo một cái thời đại mới mà gia nhập vào Bất Hủ Tông.

Hắn đã chuẩn bị đi theo Bất Hủ Tông vượt qua giai đoạn hắc ám mà Bách Tông Liên Minh mang tới.

Nhưng mà bây giờ cảm thấy mình quá võ đoán.

Bất Hủ Tông chờ ở ngoài thành nhưng lại không một người dám tới nghênh chiến.

Lúc này, Tử Nhiên nói: “Tông chủ, đã một khắc đồng hồ.”

Lúc này, Ôn Bình thu tinh thần lực lại, cất đũa phép vào, sau đó chắp tay đi vào buồng nhỏ trên thuyền: “Xuất phát!”

Nói xong, năm lá buồm dâng lên.

Phi thuyền hóa thành kinh hồng, trong chớp mắt đã tan biến trong gió tuyết đầy trời.

…

Người vây xem thấy cảnh này thì đều trợn tròn mắt.

Bọn hắn hoàn toàn không ngờ được, Bất Hủ Tông lại đi như vậy.

Kim cấp chủ sự không ở, những cường giả Trấn Nhạc Cảnh đó lại không ai dám ngăn cản.

“Ở đây là Hạo Hãn Thành đó!”

“Không phải, đúng là đang ở Hạo Hãn Thành!”

Theo thành viên của Bất Hủ Tông như không dám tin la lên một tiếng, mọi người của Tiềm Long Tông cũng hai mặt nhìn nhau, trong lòng cảm khái rất nhiều.

“Lão phu từng nghĩ sẽ không có cường giả Trấn Nhạc Cảnh tùy ý ra tay nữa, bởi vì mở ra mạch môn thứ ba rất là gian nan, người ai mà không ích kỷ, sẽ không chịu chết vô ích. Nhưng mà lão phu không nghĩ tới, Bất Hủ Tông sẽ rời khỏi đây dễ dàng như vậy, đợi ở đây một khắc đồng hồ mà không một ai ra tay ngăn bọn họ lại.”

“Đây chính là Hạo Hãn Thành đó.”

“Đúng vậy, đây chính là Hạo Hãn Thành.”

Mọi người không biết làm sao, cười một tiếng, sau đó quay người đi.

…

Tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Bác Liên ngồi trên ghế bành, tay trái bưng ly uống, tay phải cầm một cuốn sổ ghi chép đủ loại tư liệu đọc.

Nhìn một chút.

Uống một ngụm.

Uống một ngụm.

Sau đó nhìn một chút…

Đột nhiên, Bác Liên dừng lại, sau đó quay qua nói với thị nữ bên cạnh: “Ngươi đi hỏi một chút, có tra ra được tin tức gì không? Còn nữa, nói cho những người đó, nếu như còn không tìm được tung tích của Trần Hiết, thì đêm nay chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ làm mồi cho yêu vật đi. Đã bao nhiêu ngày rồi mà Trần Hiết đi đâu cũng không tra ra được, đó không phải là phế vật thì là cái gì.”

“Nô tỳ đi ngay!”

Thị nữ vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng.

Bác Liên uống một hơi cạn sạch thứ trong ly, sau đó mắng: "Tên Trần Hiết khốn kiếp này, tốt nhất là ngươi đừng để cho ông đây bắt sống được ngươi. Cho dù ngươi chỉ còn một hơi thở thì trước khi giết chết ngươi, ta nhất định phải hành hạ thê tử, hài tử của ngươi đến chết ngay trước mắt ngươi. Đến lúc đó khiến cho tên khốn kiếp ngươi xin ông đây cho ngươi chết thống khoái."

Mới nói xong thì đột nhiên cửa bị mở ra.

Ầm!

Không, nó giống như là bị đụng vỡ hơn.

Một trong số người tới vội la lên: "Đại nhân, người của chúng ta phát hiện tung tích của Trần Hiết ở phố Long Thiên ——"

Vừa mới nói được nửa câu thì Bác Liên vội hỏi: "Bắt về chưa?"

Người đó không có trả lời mà lại nói tiếp: "Hắn ở chung với người của Bất Hủ Tông, hơn nữa còn muốn rời khỏi Hạo Hãn Thành ——"

Mới nói được một nửa thì bị ngắt ngang.

"Khốn kiếp, phản đồ! Đúng là đường sống ngươi không đi, nhất định phải đi tìm đường chết. Tên điên Liêm Kim đó vừa đi cản Bất Hủ Tông lại, các ngươi nhanh đi theo, mang Trần Hiết từ trong tay Liêm Kim tới. Nhớ, nói là ông đây dặn dò, nhất định phải sống!" Bác Liên tức giận dặn dò.

"Đại nhân, ngài có thể nghe ti chức nói hết lời hay không!" Người đó đột nhiên nói, sau đó lại sợ Bác Liên đánh hắn, vội nói: "Trần Hiết đi theo Bất Hủ Tông đi, mới lúc nãy thôi. Đúng là Liêm Kim chủ sự cũng đi cản Bất Hủ Tông. Nhưng mà Liêm Kim chủ sự cũng không có cản được, ngược lại, trong thời gian không quá một nén nhang, tông chủ Bất Hủ Tông đó còn liên tục giết chết bốn vị Ngân cấp chủ sự, kể cả Liêm Kim chủ sự. Sau đó, người của Bất Hủ Tông chờ ở bên ngoài Hạo Hãn Thành một khắc đồng hồ, trong lúc đó không ai dám lên ngăn cản. Sau một khắc đồng hồ, Bất Hủ Tông ngồi chiếc thuyền biết bay đó bình yên rời khỏi Hạo Hãn Thành."

【VIP】 Yêu tộc phản loạn, bắt đầu!

"Cái gì!"

Bác Liên nổi giận, vốn định giết chết người trước mắt bối rối.

Càng nghe càng rối!

Không đến một nén nhang mà tông chủ Bất Hủ Tông đã giết chết bốn người Liêm Kim?

Tông chủ Bất Hủ Tông lại có thực lực nửa bước Địa Vô Cấm!

Không phải… không phải tình báo của hắn nói là Ôn Bình chỉ mới mười chín tuổi hay sao?

Đương nhiên, đó cũng không phải là chuyện đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là để cho Bất Hủ Tông bình yên rời khỏi đây.

Nếu như bị ba vị đại nhân biết chuyện này thì hắn nên giải thích như thế nào?

"Các ngươi… lên đường bình an!" Bác Liên lập tức mở mạch môn ra, giết chết hết mấy người còn chưa kịp phản ứng đó trong phòng này.

Lần này xảy ra chuyện, trách nhiệm này hắn không dám gánh.

Hắn cũng không gánh được.

Cho nên chỉ đánh để cho mấy tên thuộc hạ này của mình gánh hết.

Cất thành trường kiếm nhuốm máu vào, Bác Liên hô: "Người tới, quăng thi thể bọn chúng ra ngoài tổng đà, phơi thây ba ngày để răn đe!"

"Này!"

Mấy tên thị vệ đi vào thấy cảnh này thì đều trợn tròn mắt.

Không phải mấy vị đại nhân này đều là tướng tài đắc lực dưới trướng Bác Liên sao?

Sao hôm nay lại giết sạch tất cả vậy?

Tại sao?

Nhưng mà tuy khó hiểu, tuy kinh ngạc nhưng mà bọn họ chỉ là tiểu tốt.

Chỉ có thể theo lệnh mà làm, lôi thi thể của mấy người ra ngoài, dựa theo mệnh lệnh của Bác Liên, phơi thây bọn họ.

Khi phơi thây, Bác Liên đã lên đường đi tìm ba vị Kim cấp chủ sự.

Vừa rồi, thế công của Yêu tộc trong Yêu giới càng ngày càng mãnh liệt, chiến tuyến đã dời đến gần khu vực cửa vào Yêu giới, còn có Yêu Vương sánh ngang nửa bước Địa Vô Cấm xuất hiện, cho nên ba vị Kim cấp chủ sự đều vào Yêu giới.

Tóm lại, trách nhiệm này đã có mấy người chết đó cõng thay hắn, bây giờ hắn chỉ cần đi thỉnh tội là được, cùng lắm thì chỉ bị trách không biết dùng người thôi.

Mà theo sau đó thì hắn sẽ lấy được nhiều quyền lực, lợi ích hơn.

Bốn vị Ngân cấp chủ sự vừa chết, tất nhiên quyền lực, của cải của của bọn họ sẽ có một phần lớn rơi vào trong tay hắn.

Ít nhất trước khi Ngân cấp chủ sự mới xuất hiện.

Trong quá trình này, hắn hoàn toàn có thể chuyển hóa những thứ đó thành đồ của mình.

Nói đến đây hắn cũng phải cảm ơn Ôn Bình.

Cho dù Ôn Bình có mạnh hơn nữa thì có sao đâu?

Sau này hắn cũng không chọc tới, cũng sẽ không đi Đông Hồ.

…

Lại nói Yêu giới.

Sự rung chuyển trong Yêu giới đang chậm rãi khuếch đại, chỉ mấy ngày, đã từ một bộ phận biến thành một quần thể.

Rất nhiều Đại Yêu đứng sau thôi động tất cả những thứ này, bởi vì bọn họ không muốn bị kẻ yếu thống trị.

Mặc dù hắn có huyết mạch Yêu Hoàng.

Nhưng mà không chỉ có một mình Hoài Không có huyết mạch Yêu Hoàng.

Có Thời Phong.

Có Lê Quan.

Thậm chí có thể là Anh Chiêu.

Đối với chuyện này, Thời Phong cũng không có phát biểu ý kiến của mình.

Không tham dự, cũng không ủng hộ, chỉ yên lặng nhìn tất cả.

Lúc này, hắn rất hiếu kỳ muốn biết Hoài Không đi đâu.

Hoài Không đã biến mất ba ngày

Trong ba ngày này, cho dù Yêu giới xảy ra chuyện gì thì Hoài Không cũng không có xuất hiện.

Bây giờ hắn rất hiếu kỳ, không biết Hoài Không đang làm cái gì?

Cái này mà là thái độ của một Yêu Hoàng?

Nếu là như vậy, đến lúc đó dù Bất Hủ Tông không thay Yêu Hoàng thì chắc chắn hắn cũng sẽ đi thỉnh cầu, cho dù phải trả giá đắt.

Dù sao tương lai Yêu tộc cần một Yêu Hoàng mạnh mẽ, anh minh, đồng thời còn phải có trách nhiệm.

Hắn không muốn nhìn thấy Yêu tộc bị nhân tộc đạp dưới chân, bị nhân loại bắt làm tù binh, xem như vật cưỡi, xem như công cụ, thậm chí xem như đồ chơi.

Cùng lúc đó, Hoài Không vẫn quỳ gối trước tượng Nữ Oa.

Phía sau đại địa của Yêu tộc.

Đỉnh đầu là bầu trời mênh mông.

Xung quanh khu vực này, ngoại trừ hắn ra thì không còn bất cứ yêu vật nào khác.

Ba ngày trôi qua, trong cơ thể Hoài Không đã ngưng tụ ra yêu đan màu vàng kim lớn chừng ngón cái, yêu đan cũng đang phóng ra yêu lực thay đổi, cải tạo Hoài Không một cách vô tri vô giác.

Từ yêu vật bình thường đến yêu tu chân chính, Yêu Tiên thì phải trải qua một quá trình tu hành dài đằng đẳng.

Bây giờ Hoài Không muốn đột nhiên chuyển biến thành thì nhất định phải bắt đầu từ thân thể.

Hoài Không nhất định phải hoàn thành thích ứng yêu lực bên trong yêu đan mà không phải là chờ xong rồi mới chậm rãi tập làm quen với nó.

Tuy quá trình này rất chậm nhưng mới ngày thứ ba thì khí tức mà thân thể Hoài Không tỏa ra đã sánh ngang với cường giả Trấn Nhạc Cảnh.

Cho dù Yêu tộc có thiên tài, huyết mạch có mạnh mẽ đi nữa thì cũng không thể nào làm được chuyện như vậy trong vòng mười năm, hai mươi năm.

Mà Hoài Không lại phá vỡ định luật này.

Ôn Bình thấy cảnh này thì có chút kinh ngạc, nhưng mà hắn chờ mong nhiều hơn.

Hắn bỗng nhiên rất muốn nhìn thử xem rốt cuộc Hoài Không có thể lấy được tạo hoá lớn gì.

Đồng thời, Ôn Bình còn chú ý tới chuyện đang xảy ra trong Yêu giới, một thế lực phản loạn đang ngưng tụ, chỉ trong thời gian mấy ngày thì đã hội tụ mười mấy vạn yêu vật.

Đương nhiên, đối với một bộ tộc thì số lượng này rất nhỏ bé.

Ôn Bình vốn không cần để ý.

Bởi vì không có chủng tộc nào mà nội bộ luôn hài hòa.

Nhân tộc như thế.

Yêu tộc cũng là như thế.

Nhưng thủ lĩnh của bọn họ khiến cho Ôn Bình không thể không chú ý nhiều hơn.

Bởi vì nó cũng không phải là yêu vật trong Hồ Thiên Địa.

Mấy ngày trước nó đột nhiên xuất hiện, sau đó như đã có âm mưu từ trước, bắt đầu chinh phục các Yêu Vương chiếm cứ các địa bàn lớn, đồng thời từ một nơi bí mật gần đó, lợi dụng Yêu tộc nội loạn, bắt đầu tụ tập những yêu vật không vừa lòng đó. Nhìn tình huống thì hẳn là muốn tham dự vào trong cuộc nổi loạn trong Yêu tộc, đồng thời làm chút chuyện.

【VIP】 Toàn quân bị diệt (thượng)

Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Bình cảm thấy hẳn là còn có âm mưu đằng sau nó.

Dù sao không phải chỉ có mình ngươi biết tính toán người khác.

Long Dã có thể đùa nghịch Bách Tông Liên Minh như khỉ, Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa cũng có thể đã bị Yêu tộc khác giám thị từ lâu.

Căn cứ tin tức giản dị mà hệ thống cung cấp, Ôn Bình biết được nó đến từ Triều Thiên Hạp.

Đến từ hạp cốc dài ngăn giữa Hồ Thiên Địa và Triều Thiên Hạp!

Trong mấy ngày kế tiếp, số yêu vật mà hắn tụ lại càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng mạnh.

Cũng đúng vào lúc này, trong lãnh địa của Yêu tộc lại xuất hiện thêm mấy con Yêu tộc mạnh mẽ đến từ bên ngoài.

Bọn chúng đều đến từ cùng một nơi.

Dưới hạp cốc!

“Đây là sào huyệt của Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa?”

Một con cự mãng đen như mực với đôi mắt đỏ rực, vừa di chuyển trong rừng vừa đảo mắt quan sát xung quanh.

Bên cạnh hắn còn có một con Hắc Báo.

Hắc Báo mọc ra hai cánh, thỉnh thoảng sẽ bay lên, nhìn về phía xa xa: “một chỗ rất phì nhiêu, hoàn cảnh rất đẹp, rất thích hợp cho chúng ta sinh tồn.”

“Đối với Yêu tộc ở đây, các Yêu Thần định làm như thế nào?”

“Đa số Yêu Thần đều cảm thấy không thể giữ lại, bọn họ cảm thấy lúc trước mình xem thường nhân tộc cho nên nhân

tộc mới phát triển đến một mức độ mà bọn họ cũng chỉ có thể ngưỡng vọng. Nếu như xem thường Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa, Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa cũng có thể đi đến một bước đó.” Hắc Báo lạnh lùng đáp lại.

“Long Tích đã điều tra, số lượng Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa không ít, muốn giết sạch chúng nó thì sợ là không thể làm được trong một thời gian ngắn. Hơn nữa nếu chúng ta động can qua lớn như vậy thì chắc chắn nhân tộc trong Hồ Thiên Địa sẽ nhúng tay. Dù sao chuyện mà nhân tộc thích làm nhất là làm ngư ông.”

“Ý của các Yêu Thần là không diệt hết, chỉ để lại một bộ phận có huyết mạch cấp thấp. Cam đoan bộ tộc này sẽ không xuất hiện yêu vật sánh ngang với nhân tộc Trấn Nhạc Cảnh.”

“Có thể được.”

“Vậy thì chia nhau đi.”

Hai yêu đồng thời tách ra đi về hai hướng khác nhau.

Một yêu hướng đông.

Một yêu hướng tây.

Trên đường đi, chỉ phóng thích ra khí tức sánh ngang Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

…

Trên phi thuyền.

Ôn Bình thấy cảnh này thì lâm vào trầm tư.

“Lại bị để mắt tới.”

Đóng hình ảnh lại, Ôn Bình tăng tốc độ của phi thuyền đến mức cao nhất, mục đích là trở về Bất Hủ Tông trong vòng bảy ngày.

Mặc dù hắn sẽ không nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc nhiều nhưng hắn sợ vì có mấy con Yêu tộc khác xuất hiện khiến cho Yêu tộc tan vỡ.

Hắn vất vả lắm mới thu bọn họ làm phụ thuộc.

Nhưng mà có vẻ như là chuyện diễn biến xấu vô cùng nhanh.

Ba ngày sau, Ôn Bình nhìn tin tức của Yêu tộc thì trong ba ngày, đã có bảy Yêu Vương sánh ngang Trấn Nhạc Thượng Cảnh chết.

Khiến cho người ta không ngờ được là Yêu Vương của tộc Thiên Không, Lục Dực Kim Cương Chuẩn cũng chết.

Mặc dù Thời Phong xuất hiện, giết chết Hắc Báo đã giết Lục Dực Kim Cương Chuẩn, nhưng mà Lục Dực Kim Cương Chuẩn chết cũng là sự thật.

Lục Dực Kim Cương Kim Cương Chuẩn vừa chết, thế lực phản loạn vốn đang tích súc lực lượng cầm vũ khí nổi dậy, bắt đầu đồ sát Yêu tộc với diện tích lớn.

Phàm là yêu vật ủng hộ Yêu Hoàng thì đều bị đồ sát gần như không còn.

Mấy ngày kế tiếp, thế lực phản loạn càng lúc càng lớn.

Dần dần phát triển thành trăm vạn!

Bên phía Yêu giới, sau khi Lê Quan đuổi nhân loại ra khỏi Yêu giới thì phong bế cửa vào lại, bây giờ hắn đang chạy về Hồ Yêu Hoàng.

Thiên Vu chết khiến cho Lê Quan hết sức phẫn nộ.

Nhưng biết được thực lực của Hắc Báo khiến cho hắn không thể không tỉnh táo lại.

Đúng.

Không sai.

Mặc dù Thời Phong giết Hắc Báo đó nhưng hắn cũng bị thương.

“Tại sao Hồ Yêu Hoàng lại đột nhiên xuất hiện hai Yêu Vương thực lực tương đương với ta và ngươi như vậy?” Vẻ mặt Lê Quan nghiêm lại, đưa mắt nhìn yêu thể Hắc Báo đang trong vũng máu.

Hắc Báo này, hắn chưa từng nhìn thấy.

Cũng chưa từng cảm nhận được Yêu khí.

Ít nhất là chưa từng gặp trong Hồ Yêu Hoàng.

Thời Phong chán ghét nói: "Đừng nhìn, hoàn toàn không phải là khí tức của Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa, toàn thân từ trên xuống dưới đều đặc mùi hôi thối của kẻ ngoại lai."

"Kẻ ngoại lai… có phải còn có một con hay không?"

"Ở phía tây, bây giờ nó đang thu nạp hàng loạt Yêu tộc, đang điên cuồng tàn sát những yêu vật ủng hộ Yêu Hoàng mới. Lê Quan, nói thực đi, Hoài Không đâu? Lúc này, thân làm Yêu Hoàng mà hắn không ra duy trì toàn cục, hắn làm Yêu Hoàng kiểu gì vậy?"

"Ngươi tự mình đi hỏi hắn đi, chỉ cần ngươi có thể tìm được hắn."

Lê Quan cũng không quan tâm Hoài Không đang ở đâu.

Bởi vì Hoài Không có mặt thì đã sao, thực lực của hắn quá thấp.

Bây giờ hắn chỉ hiếu kỳ, tại sao tất cả những chuyện này lại xảy ra đột ngột như thế, trùng hợp như thế?

Truyền thừa trong Yêu giới vừa bị hủy thì lại xuất hiện người xâm nhập Yêu tộc có thực lực mạnh mẽ.

Lúc này, Lê Quan nhìn Thời Phong một chút, trong mắt lộ vẻ nghi ngờ, hỏi: "Thời Phong, tất cả những thứ này là âm mưu của ngươi?"

Nếu như không phải Thời Phong âm mưu và bày kế thì tại sao Hồ Yêu Hoàng lại đột nhiên xuất hiện một nhánh Yêu tộc phản kháng Hoài Không?

Yêu tộc từ bên ngoài đến, tại sao phải phản Hoài Không?

Nếu nói không có Đại Yêu đứng sau thúc đẩy tất cả những thứ này thì Lê Quan không tin.

Thấy Lê Quan nghi ngờ mình, biểu cảm trên mặt Thời Phong lập tức trở nên lạnh lùng, lạnh giọng nói: "Ngươi nói vậy cũng nhắc nhở ta, tất cả những thứ này là mưu đồ của

ngươi đúng không? Sớm không tới, muộn không tới, chờ bổn vương giết Hắc Báo này thì ngươi tới, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Ngươi nghĩ bổn vương giống như ngươi, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, sẽ làm chuyện hèn hạ như thế?” Lê Quan hừ lạnh một tiếng, một ngụm nuốt yêu thể Hắc Báo vào trong bụng, sau đó hiện ra yêu thân Cửu Đầu Xà: “Một con khác giao cho ta. Mối thù Thiên Vu, bổn vương báo cho hắn!”

【VIP】 Toàn quân bị diệt (thượng) (2)

Nói xong, Lê Quan dẫn theo chúng yêu, trùng trùng điệp điệp đi tới phía tây.

Phía tây chính là căn cứ của phản quân Yêu tộc.

Thời Phong nhìn bóng lưng Lê Quan, sau đó nói nhỏ với Thiên Viêm Hổ Tướng Linh bên cạnh: "Đi theo bọn họ, có tình huống khác thường thì lập tức trở về báo cáo cho bổn vương."

Nói thật, hắn không tin Lê Quan.

Hắn chỉ tin tưởng những Yêu Vương trung thành với mình.

Bởi vì chúng nó không có tư cách và thực lực mưu tính mấy chuyện này.

…

Trong màn đêm, Giao Long Lĩnh, trăm vạn yêu vật chiếm lấy chỗ này.

Bầu trời.

Mặt đất.

Dòng sông.

Tất cả đều là yêu vật.

Năm dặm bên ngoài Giao Long Lĩnh, Lê Quan hóa thành hình người, nuốt thiên tài địa bảo có thể ẩn nấp yêu khí, dẫn theo hơn vạn Đại Yêu lặng lẽ tới gần.

Những nơi đi qua, hết sức an tĩnh.

Không thấy chim hót, không nghe thấy côn trùng kêu vang.

Chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của chúng yêu, còn có tiếng thở dốc.

Lê Quan ra hiệu: "Giang Tiên, ngươi dẫn năm ngàn Đại Yêu đi vào từ dòng sông, từ cạnh bên giết vào, trực tiếp đánh

tới hướng của bổn vương, đừng ham chiến.”

“Tuân mệnh.”

Bạch Giang Long Giang Tiên lập tức vung tay lên, dẫn theo chúng yêu đi qua một bên khác, vọt vào trong nước.

Lê Quan không động mà là lạnh nhạt nói: “Tướng Linh, nếu đã tới rồi, ngươi xác định không đến giết cho thống khoái?”

Thiên Viêm Hổ chậm rãi từ trong rừng hiện ra, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

Hắn không muốn để ý tới Lê Quan.

Bởi vì hắn vẫn luôn không ưa Lê Quan.

Nhưng mà nhìn nhiều phản yêu trước mắt như vậy, hắn hết sức phẫn nộ.

Vốn cùng là Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa mà giờ lại nghe lời của kẻ ngoại lai, không có chút cốt khí nào.

Những yêu vật này nên bị liệt diễm thiêu chết, nên bị răng kiếm của hắn giết chết.

Thấy Thiên Viêm Hổ không có đáp lại, Lê Quan tiếp tục nói: “Ở bên bổn vương, chờ Giang Tiên dẫn đám yêu vật đó ra, sẽ cho người giết thoải mái.”

“Được.” Thiên Viêm Hổ Tướng Linh chỉ đáp lại một chữ.

Nói xong, trong rừng không còn bất kỳ tiếng động nào.

Cùng lúc đó, Giang Tiên ở trong sông, khoảng cách bầy yêu càng ngày càng gần.

Năm ngàn Đại Yêu chen chúc trong lòng sông sâu không tới mười trượng, cho dù đã thu nhỏ yêu thể nhưng động tĩnh vẫn không nhỏ.

Nhưng mà Giang Tiên lại muốn hiệu quả này.

Trăm trượng.

Năm mươi trượng.

Mười trượng!

Giang Tiên đứng bên bờ sông, sau đó hóa thành Bạch Giao Long trăm trượng, ngẩng cao đầu trên sông, há mồm phun nước.

So với hắn, dòng sông hắn ở đang ở trong đó biến thành một dòng sông nhỏ.

Nước lũ trùng trùng điệp điệp, phô thiên cái địa bao phủ tới, khi rất nhiều yêu vật bừng tỉnh lại từ trong trạng thái mê man thì đã bị nước lũ cuốn tới chỗ xa.

Khi một đám yêu vật bị nước lũ cuốn đi, hoàn toàn không đứng dậy nổi trong thời gian ngắn, những Đại Yêu khác dưới sông cũng nhảy lên, mỗi người đều bộc phát ra lực lượng mạnh nhất, vọt lên bờ.

Có cự hổ từ trên trời giáng xuống, đè chết hơn ngàn yêu vật.

Có kim giác tê giác xông vào trong bầy yêu, đâm chết mấy ngàn yêu vật.

Thậm chí, có thân thể tuôn ra một đám khói đen, bao phủ mấy vạn yêu vật, hóa thành bạch cốt.

Trong lúc nhất thời, trăm vạn yêu vật bị đánh cho trở tay không kịp.

Hơn nữa vì có Bạch Giao Long dẫn đầu, chúng yêu đều biết Bạch Giao Long Giang Tiên khủng bố như thế nào, chỉ có thể hốt hoảng chạy trốn.

“Bạch Giao Long!”

“Mau bỏ đi!”

Theo đám yêu vật kêu hét ầm ĩ, Yêu Vương trong trăm vạn phản yêu cũng tỉnh dậy.

Các Yêu Vương nhìn Bạch Giao Long ra vào bầy yêu như vào chỗ không người thì lập tức nhào tới.

Ngày xưa bọn chúng biết uy danh của Bạch Giao Long, cho nên lần này Bạch Giao Long tự mình đưa tới cửa, chúng Yêu Vương đều chuẩn bị đồ Giao Long để dựng nên uy danh của mình.

“Giang Tiên, hôm nay ngươi dám đến thì đừng hòng đi được!”

“Để mạng lại!”

Bảy, tám con Đại Yêu sánh ngang với Trấn Nhạc Thượng Cảnh hiện ra yêu thể khổng lồ, khí thế mạnh mẽ, xông tới chỗ Bạch Giao Long Giang Tiên.

Những yêu vật khác thấy có Yêu Vương nhào về phía Bạch Giao Long Giang Tiên thì lập tức lấy lại can đảm, quay đầu lại vọt theo chúng nó.

Năm ngàn Đại Yêu và Bạch Giao Long Giang Tiên lập tức bị mấy chục vạn yêu vật còn sót lại vây quanh.

Trong lúc nhất thời giống như là thú bị nhốt trong lồng.

Lúc này, Giang Tiên suất lĩnh chúng yêu nhào về một phía, muốn đánh vỡ vòng vây.

“Giang Tiên ngươi trốn cái gì?” Trăm trượng man ngưu gầm lên một tiếng, chạy vội tới.

Giang Tiên lạnh lùng trả lời một câu: “Thanh Ngưu, còn nhớ cái sừng bị chặt đứt ba mươi năm trước của ngươi không?”

“Cho nên hôm nay ta muốn dùng mạng của ngươi để bù lại!” Man ngưu rống lên một tiếng, tiếng rống như sóng lớn đánh tới Bạch Giao Long.

Bạch Giao Long không sao nhưng đám Đại Yêu xung quanh xui xẻo.

Thực lực thấp thì bạo thể mà chết.

Thực lực mạnh hơn một chút thì cũng bị chấn động đến lung lay sắp đổ, yêu thể còng xuống.

Lúc này, Giang Tiên cũng đáp lại bằng một tiếng Giao Long rống, hóa giải tiếng gầm của Thanh Ngưu mới giữ vững được tình thế, sau đó không tiếp tục để ý tới Thanh Ngưu mà lao vào trong bầy yêu.

Có hắn dẫn đầu, mấy ngàn Đại Yêu xông vào trong bầy yêu, giống như cối xay thịt, những nơi đi qua thì có vô số yêu vật bị xé nát.

Sau khi đánh thủng vòng vây, Giang Tiên nhanh chóng vọt tới chỗ Lê Quan.

Mấy vị Yêu Vương đuổi theo ở sau lưng, vừa đuổi theo vừa chế giễu.

“Giang Tiên, thân là Giao Long, dũng khí của ngươi đâu?”

“Một con Giao Long chỉ biết trốn mà cũng xứng làm Yêu Vương của tộc Thủy, đúng là hài hước.”

Nhưng mà Giang Tiên lại làm bộ như không nghe thấy.

Cho đến khi chúng yêu đuổi tới bên rừng, Giang Tiên bỗng nhiên quay đầu lại.

Lê Quan đã hóa thành Cửu Đầu Xà, trong đêm tối, hắn bay ra khỏi rừng rậm, sau đó ầm ầm đáp xuống đất.

Chín cái đầu mổ tới, miệng cắn chặt Thanh Ngưu khổng lồ, sau đó điên cuồng vung lên, chỉ mấy hơi thở thì đã xé đứt một chân trước của Thanh Ngưu.

Mấy cái đầu khác thì nhào về phía những Yêu Vương khác.

Một đầu cắn một cái, cắn chặt mấy Yêu Vương.

Đám Yêu Vương đuổi theo tới nhìn thấy cảnh này thì sợ tới mất hết hồn vía.

Quay người muốn chạy trốn.

“Cửu Đầu Xà!”

“Nguy rồi, mau bỏ đi, là mai phục!”

【VIP】 Toàn quân bị diệt (hạ)

Trong lúc nhất thời, mấy chục vạn yêu vật đều hoảng hốt.

Chuyện này không giống như khi đối mặt với Giang Tiên.

Giang Tiên chỉ là Yêu Vương, ít người không đánh lại nhiều người, nhưng mà Lê Quan thì không giống, có huyết mạch Yêu Hoàng, bọn chúng bị huyết mạch của Lê Quan áp chế, nhiều nhất chỉ phát huy ra được sáu bảy thành lực lượng. Thực lực của bọn chúng và Lê Quan chênh lệch một trời một vực, lại thêm huyết mạch áp chế, đi thì chẳng khác nào chịu chết.

Theo sau đó, Giang Tiên cũng phản công.

Trong rừng, Tướng Linh theo sát phía sau.

Chỉ là vạn yêu thì đã dọa cho mấy chục vạn yêu vật chạy trối chết.

Lê Quan vừa xé Yêu Vương, vừa giận rống rùm trời: “Kẻ ngoại lai, không dám hiện thân sao?”

Một tiếng rống giận qua đi, không ai đáp lại.

Lê Quan cũng không có cảm nhận được khí tức của bất kỳ kẻ ngoại lai nào.

Nhưng mà Lê Quan tin, chắc chắn bọn họ đang ở gần đây: “Hắc Báo đã chết trong tay Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa, tiếp theo tới lượt ngươi!”

Nói xong, Lê Quan xé Thanh Ngưu ra làm hai, máu tươi nhuộm đỏ tại chỗ.

Tỏ vẻ khiêu khích!

“Không ra?”

“Vậy thì bổn vương sẽ giết sạch bọn chúng.”

Đối với những yêu vật đã phản bội sự thống trị của tộc Yêu Hoàng, Lê Quan không có một chút xíu thương hại nào.

Bọn hắn đi ra tiền tuyến, chống lại Bách Tông Liên Minh, dùng sinh mạng ngăn cản thế công của bọn họ, đám yêu vật an nhàn ở trong Hồ Yêu Hoàng này còn muốn tạo phản.

Nếu không thích được bảo hộ thì đi chết hết đi.

"Mở to hai mắt ra nhìn một chút, Đại Yêu mà các ngươi đi theo, hắn có giúp các ngươi hay chưa?"

Chín cái đầu của Lê Quan như quần ma loạn vũ công kích tới bốn phía, chín cái đầu đồng thời phun lửa, lửa nóng hừng hực tản ra xung quanh như gợn sóng. Vô số yêu vật bị ngọn lửa bao phủ, sau đó chỉ có thể giãy dụa ở trong hỏa diễm, chạy loạn bốn phía, cuối cùng bị liệt diễm đoạt mất sinh mệnh.

Hai yêu Giang Tiên, Tướng Linh cũng càng giết càng hung, vốn là lãnh tụ tam tộc, thực lực không thể địch nổi, gần bằng với tộc Yêu Hoàng, đối phó đám người ô hợp này thì quá dễ dàng.

Nhìn thế cục này thì phản quân tất bại.

Có lẽ không phải tất cả đều bị giết nhưng có thể chỉ còn có một nửa là sống sót chạy khỏi đây.

…

Trên phi thuyền.

Ôn Bình ở trong khoang thuyền, nhìn thấy cảnh này thì biểu cảm trên mặt cũng không có thay đổi gì, ko vui, cũng không lo.

"Nếu như Lê Quan có thể tại sống sót trong trận này thì hắn là có thể trở thành một viên đại tướng dưới tay Hoài Không. Vốn định giữ lại hắn kiềm chế Thời Phong, phụ tá Hoài Không, nhưng mà kế hoạch không đuổi kịp biến hóa." Ôn Bình đưa mắt nhìn vào một cái ao nhỏ sau Giao Long Lĩnh, có hai người đang đứng đó.

Nói đúng hơn thì đó là yêu.

Hai con Yêu Vương mạnh ngang Lê Quan.

Đúng lúc này, Long Nguyệt bỗng nhiên đẩy cửa đi vào: "Ôn Bình, nghe nói phi thuyền này của ngươi còn có Tuyền

Qua Pháo? Có thể lấy ra cho ta xem một chút hay không.”

“Không cho.”

Ôn Bình trực tiếp từ chối.

“Thật nhỏ mọn, hoàn toàn không giống tỷ ta.” Long Nguyệt chửi bậy một câu, mất mác đi ra ngoài.

Ôn Bình liếc một cái: “Nữ tử xem thứ đồ đó làm gì?”

…

Sau Giao Long Lĩnh.

“Có vẻ như hoàng tộc trong Hồ Thiên Địa này phấn khởi quá rồi đó.”

“Còn không phát hiện được chúng ta, huyết mạch thấp kém như vậy mà lại được xưng là hoàng tộc, thật thú vị.”

Hai thiếu niên nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đi lên trên Giao Long Lĩnh.

Chúng yêu vốn đang chạy trốn nhìn thấy bọn họ thì dồn dập dừng bước.

Tiếng ca hi vọng vang lên bên tai.

Thủ lĩnh của bọn chúng đến rồi!

Lê Quan là hoàng tộc thì đã sao?

Lê Quan cũng phát hiện ra bầy yêu dừng bước, hơi nghi hoặc một chút, nhưng cũng không dừng truy kích.

Nhưng khi cách Giao Long Lĩnh không xa, phát hiện chúng yêu đều dừng lại ở Giao Long Lĩnh thì hắn mới để ý thấy có hai thiếu niên nhân loại đứng trên Giao Long Lĩnh.

Không có yêu khí.

Có vẻ như là người.

“Ngươi là hoàng tộc?” Một thiếu niên cười tà một tiếng, sau đó hóa thân thành yêu vật, là một con cự mãng mắt đó, tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Một thiếu niên khác cũng hiện ra chân thân.

Đó là một con cự ngạc có vảy màu vàng kim nhạt, thân thể cũng không nhỏ hơn Lê Quan, áp lực tỏa ra y như cự mãng mắt đỏ.

Lúc này, Lê Quang đứng tại chỗ, hắn cảm nhận được uy áp của huyết mạch cấp cao hơn.

Một mãng.

Một ngạc.

Huyết mạch lại cao cấp hơn cả Cửu Đầu Xà hắn.

"Nếu giết lão Hắc, vậy thì dùng mạng trả lại đi." Cự mãng mắt đỏ nhanh chóng bò tới, trong lúc bò tới thì trong mắt bắn ra hai sợi khói mù màu đỏ.

Hai sợi khói mù giống như khói bếp, nhỏ bé không đáng chú ý.

Nhưng khi chậm rãi kéo dài ra thì lại hóa thành hai con rắn nhỏ màu đỏ.

Lưỡi phun một cái, hóa thành hồng quang, hung ác nhào tới chỗ Lê Quan.

Hai đầu của Lê Quan lập tức đón lấy, hắn hoàn toàn không dám khinh thường, cho dù bọn nó rất nhỏ.

Chỉ thấy khi hai con rắn nhỏ màu đỏ đó tới gần thì đột nhiên phát ra tiếng xì xì, đôi mắt huyết hồng tiếp xúc với con mắt trên hai cái đầu của Lê Quan thì đột nhiên tỏa nhiệt. Không đợi Lê Quan kịp phản ứng thì hai cái đầu đó bắt đầu bốc cháy từ con mắt, đồng thời lan tràn xuống dưới với tốc độ vô cùng nhanh.

"A!"

Lê Quan đau nhức kêu lên một tiếng, vội vàng điều khiển hai cái đầu khác cắn đứt hai cái đầu răn sđang cháy đó.

Đầu rắn rơi xuống đất, cùng lúc hỏa diễm cũng bao phủ nó, sau đó chúng nó chậm rãi hóa thành tro tàn.

"Rất quyết đoán!"

Cự mãng mắt đỏ đã tới trước người.

Lê Quan vội vàng dùng bảy cái đầu khác đón lấy, há cái miệng to như chậu máu muốn đớp lấy cự mãng mắt đỏ đang đánh tới.

Nhưng mà còn chưa kịp cắn thì cự mãng mắt đỏ vung đuôi qua, đánh trung một cái đầu rắn, đánh cho cái đầu đó của Lê Quan hôn mê, cả buổi cũng không tỉnh lại.

【VIP】 Toàn quân bị diệt (hạ) (2)

Lê Quan giận dữ, sáu cái đầu còn lại lập tức nhào tới, cắn cự mãng mắt đỏ.

Muốn xé hắn da tróc thịt bong.

Nhưng mà rõ ràng yêu thể của đối phương cũng không yếu.

Mặc dù bị cắn sứt mấy miếng thịt nhưng cũng không có bị xé rách.

"Lực lượng thật lớn." Cự mãng mắt đỏ cảm thán một câu, sau đó hai con rắn nhỏ đó bỗng nhiên bay trở về, dung nhập vào chỗ da thịt bị cắn đứt.

Lúc này, vết thương khôi phục lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Lê Quan thấy cảnh này thì kinh hãi không thôi.

Lúc này, ở xa xa, Long Ngạc không chịu nổi tịch mịch, không muốn tiếp tục đứng ngoài quan sát nữa, nói: "Tốc chiến tốc thắng đi, các Yêu Thần vẫn chờ tin tức của chúng ta."

Sau đó, Long Ngạc nhìn rất nhiều yêu vật dưới Giao Long Lĩnh một chút.

"Đi xé nát những Đại Yêu đó."

Bầy yêu lập tức gào thét nhào tới.

Không có Lê Quan, đối mặt với mấy chục vạn yêu vật phản công, mặc dù hơn vạn Đại Yêu bên phe Giang Tiên cũng không yếu nhưng mà cũng lập tức rơi vào bị động.

Con kiến nhiều còn cắn chết voi huống chi bây giờ còn là mấy chục vạn yêu vật.

Sau đó, Long Ngạc nhào về phía Lê Quan.

Lê Quan thấy thế thì cũng không ẩn giấu nữa.

Một đánh một còn chưa biết thắng hay không.

Một đánh hai, nếu còn lưu thủ thì chắc chắn sẽ thiệt thòi lớn.

Thiên phú thần thông Cửu Anh, mở ra!

Hai cái đầu rắn bị chính hắn cắn đứt lập tức khôi phục lại, không lâu sau thì đã mọc trở lại, còn nhanh hơn cả cự mãng mắt đỏ.

"Thần thông khôi phục, thú vị."

"Nếu ăn nó thì hẳn là hai ta cũng có được chút năng lực tự lành."

Hai yêu thấy thế thì cực kỳ vui vẻ.

Một mãng, một ngạc nhào tới.

Lê Quan hoàn toàn không sợ, dứt khoát xông lên.

Bốn cái đầu đối kháng với cự mãng mắt đỏ, năm cái đầu còn lại đối kháng với Long Ngạc.

Một đánh hai!

Đương nhiên, trong thời gian ngắn thì Lê Quan cũng không rơi xuống hạ phong.

Lại dựa vào năng lực tự lành mạnh mẽ này, khi liều mạng với hai yêu thì Lê Quan có ưu thế rất lớn.

Nhưng mà khi thời gian chậm rãi kéo dài, Lê Quan bắt đầu lực bất tòng tâm.

Mặc dù khôi phục nhanh nhưng thương thế cũng tới nhanh.

Một bên khác, đám Đại Yêu mà Giang Tiên suất lĩnh đã thương vong hơn phân nửa, Giang Tiên là Bạch Giao Long, nhưng giờ toàn thân đã bị máu nhiễm đỏ, thành Huyết Giao Long.

Thiên Viêm Hổ Tướng Linh bị mấy vạn yêu vật, thậm chí hơn mười vạn yêu vật vây công, càng đánh càng lùi.

Mặc dù dưới chân toàn là thi thể nhưng trên người hắn cũng vết thương chồng chất, dần dần, liệt diễm trên người cũng mờ dần.

Dưới tình thế như vậy, cự mãng mắt đỏ muốn cho Lê Quan một cơ hội cuối cùng: "Lê Quan, mặc dù đẳng cấp huyết mạch của ngươi không cao, nhưng thần thông của người không tệ, thần phục hay là tử vong, ngươi chọn một đi?"

Chín cái đầu của Lê Quan vung vẩy, lạnh lùng đáp: "Các ngươi là cái thá gì!"

Long Ngạc nói tiếp: "Yêu Hoàng yếu đuối như vậy, ngươi cần gì phải đau khổ thủ hộ Yêu tộc? Khi ngươi bán mạng thì hắn cũng không xuất hiện, cũng không giúp ngươi."

Sau khi Lê Quan nghe xong thì trong lòng chỉ thở dài.

Nhưng hắn lại không bị hai yêu khuyên lùi.

Đối với hắn, chết cũng không đáng sợ, cho dù có chết thì hắn cũng muốn kéo theo một con chôn cùng.

Sau đó Lê Quan càng ngày càng điên cuồng, cự mãng mắt đỏ, Long Ngạc cũng biết thái độ của Lê Quan, không giấu diếm thực lực nữa.

Cự mãng mắt đỏ trong mắt bắn ra thiên ti vạn lũ rắn nhỏ màu đỏ, phô thiên cái địa nhào về phía Lê Quan.

Long Ngạc thì đấu đá lung tung, ỷ vào chính mình có long lân màu vàng kim, hoàn toàn không sợ chín cái đầu của Lê Quan cắn xé và đập vào.

Đột nhiên, tiếng kêu đau đớn của Giang Tiên vọng tới.

Lê Quan ngẩng một đầu lên, nhìn qua, cảnh tượng nhìn thấy khiến hắn liên tục gầm thét.

Giang Tiên đã bị lít nha lít nhít yêu vật bao phủ, lân phiến bị rút ra, thịt cũng bị cắn xé từng miếng.

Thiên Viêm Hổ muốn tới trợ giúp nhưng khổ nổi yêu vật vây quanh hắn càng ngày càng nhiều.

Không đến một hồi thì Thiên Viêm Hổ cũng bị lít nha lít nhít yêu vật bao phủ, cũng không còn tiếng động.

"Các ngươi!"

"Các ngươi đều đáng chết!"

Thấy cảnh này, Lê Quan liên tục gầm thét.

Bây giờ trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ.

Cự mãng mắt đỏ và Long Ngạc phải chết.

Nếu không, khi hắn chết trong tay bọn chúng thì Yêu tộc cũng không còn Đại Yêu nào có thể cản được bước chân của bọn chúng.

Thời Phong không được.

Yêu Hoàng Hoài Không lại càng không được.

Chờ Hoài Không gọi được Bất Hủ Tông tới trợ giúp thì sợ là Yêu tộc cũng đã bị hủy diệt gần hết.

Hắn chết cũng không muốn nhìn thấy Yêu tộc gặp phải kiếp nạn như vậy.

"Đi chết đi cho ta!"

Lê Quan bạo phát tất cả yêu lực ra, giống như là một thùng thuốc nổ bị nhóm lửa.

Oanh!

Yêu lực khổng lồ nổ tung.

Trong chớp mắt bao phủ cự mãng mắt đỏ và Long Ngạc, còn có mấy chục vạn yêu vật lít nha lít nhít đó.

Nhưng mà trong khoảnh khắc này, cự mãng mắt đỏ và Long Ngạc cũng tuôn ra yêu lực khổng lồ, hóa thành một viên cầu vững chắc.

Áp súc toàn bộ yêu lực bắn ra khi Lê Quan tự bạo vào trong đó.

Cự mãng mắt đỏ và Long Ngạc lông tóc không thương.

Chỉ có một chút yêu vật thực lực nhỏ yếu chết.

"Ngươi cũng không phải là Đại Yêu thứ nhất tự bạo yêu lực." Cự mãng mắt đỏ há mồm nuốt viên cầu chứa yêu lực bị áp súc trong đó vào.

Long Ngạc không vui, nói: "Ngươi ăn một mình?"

“Không phải còn có một con sao? Yêu lực của hắn, ngươi ăn.” Sau khi ăn yêu lực, cự mãng mắt đỏ thỏa mãn thè lưỡi ra.

Long Ngạc nghiêm túc nói: “Ngươi nói rồi đó, con còn lại ta ăn!”

Trên đám mây.

Ôn Bình nhìn Lê Quan và đám yêu đó chết đi, biểu cảm trên mặt không thay đổi.

Thậm chí cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Bởi vì hắn thấy Yêu tộc không có một Lê Quan thì sẽ xuất hiện một Lê Khai, thậm chí có thể sẽ là một Lê Khai Quan xuất hiện.

Hắn không phải thánh mẫu, trước giờ chưa từng quan tâm tới sống chết của người khác.

“Lại tới nữa?”

Đột nhiên, bỗng nhiên một cái cửa sổ nhảy ra trước mắt.

“Kiểm tra được một lượng lớn yêu vật sánh ngang nửa bước Địa Vô Cấm xuất hiện ở trong Hồ Yêu Hoàng!”

【VIP】 Lôi kiếp thứ nhất sinh ra!

“Hai con không đủ, còn muốn tới nữa?”

“Xem ra Yêu tộc ở thế giới bên ngoài này cho là Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa không là cái thá gì cả!”

Vừa dứt lời, một cái cửa sổ lại nhảy ra.

“Kiểm tra được có yêu vật Địa Vô Cấm xuất hiện trong Hồ Yêu Hoàng!”

“Có muốn quan sát hình ảnh hay không?”

“Xem!”

Hình ảnh thay đổi.

Trước mắt Ôn Bình xuất hiện một hồ nước, có yêu vật lục tục bò từ trong hồ nước lên.

Mới đầu là yêu vật sánh ngang nửa bước Địa Vô Cấm.

Cuối cùng là một con cự thú hắc lân bao phủ khắp người, trong khoảnh khắc nó bò ra khỏi nước thì thanh thế hạo đãng, khiến cho người ta có cảm giác như tận thế sắp tới.

Cảm giác như đang xem Godzilla.

“Hệ thống, ta muốn xem tin tức của nó.”

Nói xong, một cái cửa sổ lập tức xuất hiện ở trước mắt.

Hắc Một.

Giới tính: Công.

Thực lực: Sánh ngang Địa Vô Cấm.

Chủng tộc: Dùng đá làm thức ăn, là yêu vật đặt thù sinh sống trong đoạn bích trong hạp cốc. Có thể tự do điều khiển đất đai, nham thạch, còn có thể hấp thu năng lượng từ trong đại địa và nham thạch tăng cường tự thân.

Đẳng cấp huyết mạch: Cấp A.

“Cấp A?”

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình xem tin tức của Yêu tộc mà xuất hiện phân chia đẳng cấp huyết mạch.

Hệ thống giải thích: "Yêu vật có thể điều khiển tự nhiên chi lực, bọn chúng đều là huyết mạch cấp A. Còn dưới A thì người sáng lập ra hệ thống không có xếp cấp bậc cho chúng nó."

"Vậy có đẳng cấp cao hơn không?"

"Có, trên A là S, bình thường loại yêu vật này đều do thiên địa dựng dục ra, vừa ra đời thì có thể điều khiển nhiều loại thiên địa chi lực, thế giới này giống như là mẫu thân của bọn nó. Bọn nó không cần tu luyện, chỉ cần đợi thời gian trôi qua, tuổi tác tăng trưởng thì số thiên địa chi lực có thể điều khiển cũng sẽ tăng theo."

"Đây là thiên phú của Yêu tộc có huyết mạch đỉnh tiêm trong thế giới này sao?"

"Đúng."

Ôn Bình đóng bảng tin tức giản dị của Hắc Một lại, đột nhiên có chút chờ mong.

Chờ mong tượng Nữ Oa có thể bồi dưỡng Hoài Không thành yêu gì.

Có thể vượt qua cái cấp A này không?

Thậm chí vượt qua yêu vật được trời ưu ái huyết mạch cấp S của cái thế giới này?

"Còn có hai ngày."

Ôn Bình đóng hình ảnh bên hồ lại, đổi thành hình ảnh Yêu Tổ Nhai.

Hoài Không còn đang quỳ ở đó.

Nhưng mà lực lượng đã tăng lên đến nửa bước Địa Vô Cấm.

Cấp độ sinh mệnh đã hoàn toàn bị yêu đan cải tạo xong, hình dáng thân thể của hắn không còn cậu nệ với thực thể nữa, chỉ cần sử dụng yêu lực thì có thể biến thành bất cứ thứ gì.

Cái này cũng là năng lực cơ bản nhất của yêu.

…

Hồ Yêu Hoàng.

Lê Quan chết, tin dữ này nhanh chóng lan rộng trong Hồ Yêu Hoàng.

Hàng loạt yêu vật bắt đầu hoảng hốt.

Cũng có rất nhiều yêu vật bởi vì hoảng hốt mà lựa chọn gia nhập vào phe đối phương.

Đương nhiên, đa số yêu vật vẫn lựa chọn phản kháng, bảo vệ gia viên của mình.

Nhưng khi chính diện đối đầu với đám yêu vật tạo phản thì mới phát hiện mình ngay cả năng lực quấy nhiễu gót sắt, không cho đối phương tiến lên cũng không có; Lại phát hiện bên phe đối phương có chừng hơn mười yêu vật mạnh mẽ như Lê Quan, Thời Phong thì đám Yêu tộc trong Hồ Yêu Hoàng tuyệt vọng.

Lực lượng hùng hậu như vậy khiến cho hàng loạt yêu vật trong Hồ Yêu Hoàng vốn muốn phản kháng lựa chọn bỏ cuộc, rút vào trong rừng sâu, giấu dưới đáy hồ nước, thậm chí bắt đầu rời khỏi Hồ Yêu Hoàng.

Đương nhiên là Thời Phong không có nhận thua, hắn đã dẫn theo Yêu tộc mà mình thống lĩnh tụ tập ở đại bản doanh Hồ Yêu Hoàng, dưới năm mươi cái cột đá che trời đó.

Chờ đợi trận chiến cuối cùng này.

“Tam vương, ba mươi vạn đại quân Yêu tộc của thuộc hạ đã tập kết xong!”

“Năm mươi vạn đại quân tộc Thủy của thuộc hạ cũng đã tập kết được hơn phân nửa.”

Rất nhiều Yêu Vương đều đã chuẩn bị sẵn sàng tử chiến.

Thời Phong hỏi: “Yêu phái đi Đông Hồ về chưa?”

Một Yêu Vương đáp: “Không có tin tức, hôm qua thuộc hạ phái thêm một chút yêu vật đi Đông Hồ cầu viện Bất Hủ Tông,

nhưng mà vẫn không có bất cứ tin tức gì.”

“Vậy thì chỉ có thể dựa vào chính chúng ta rồi.” Thời Phong khẽ cắn môi, ngẩng đầu nhìn năm mươi cái cột đá che trời.

Trong lòng không khỏi tự hỏi.

Yêu tộc sắp kết thúc rồi sao?

Sau đó, Thời Phong dặn dò: “Thông báo cho tất cả yêu vật, nhanh chóng tập kết, trận địa sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng!”

“Thề sống chết chiến một trận!”

“Thề sống chết chiến một trận!”

Chúng Yêu Vương hô to lên, tiếng như tiếng sấm, vang vọng không thôi.

Đợi chúng Yêu Vương yên tĩnh lại thì Thời Phong nói tiếp: “Chỉ cần chúng ta kiên trì đến khi cường giả Địa Vô Cấm của Bất Hủ Tông đến thì bọn chúng tuyệt đối không phải là đối thủ.”

Nhưng mà, đúng lúc này.

Một Đại Yêu Dực tộc vội vàng bay tới.

“Tam vương, việc lớn không ổn!”

Bịch ——

Đại Yêu xông tới ngã nhào xuống đất nhưng vẫn hô to bốn chữ ‘chuyện lớn không tốt.”

Thời Phong tức giận nói: “Nói rõ xem chuyện gì xảy ra!”

Nếu không phải cần biết là chuyện gì xảy ra thì Thời Phong chỉ hận không thể cắn chết con yêu này.

Đại chiến sắp đến, hắn lại hô to “chuyện lớn không ổn” trước mặt chúng yêu, diệt sĩ khí phe mình.

Yêu vật Dực tộc ngã nhào xuống đất vội vàng nói: “Trong quân bạn có hàng loạt yêu vật Dực tộc phong tỏa bầu trời Hồ

Yêu Hoàng, yêu vật chúng ta phái đi liên lạc Bất Hủ Tông không có một yêu nào may mắn thoát khỏi, đều bị giết.”

“Cái gì!”

Thời Phong giật mình.

Đưa tay tới nhấc bổng nó lên.

Trợn mắt nhìn nó, hỏi lại lần nữa: “Ngươi lặp lại lần nữa!”

Nhưng mà, kết quả vẫn như vậy.

Hồ Yêu Hoàng bị đối phương phong tỏa.

Yêu vật mà hắn phái đi hoàn toàn không ra được.

“Bây giờ phải làm sao?”

“Chúng ta không có tăng viện?”

Trong lúc nhất thời, đám Yêu Vương vốn mới có chút niềm tin đều hoảng hốt.

…

Yêu Tổ Nhai.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Hoài Không vốn luôn nhắm mắt quỳ dưới đất bỗng nhiên mở mắt ra.

Ngày thứ mười đến!

Sau đó, mây đen dày đặc xuất hiện.

Giống như một ngọn núi bay tới Yêu tộc, đồng thời càng lúc càng lớn.

Oanh ——

Răng rắc ——

【VIP】 Lôi kiếp thứ nhất sinh ra! (2)

Lôi đình không ngớt gầm thét trong mây đen, cho dù là ở bên ngoài Hồ Yêu Hoàng thì cũng có thể nghe được lôi âm cuồn cuộn kinh khủng này.

Hoài Không mở mắt ra, sau đó đứng dậy, chuyển ánh mắt sùng kính đang nhìn tượng Nữ Oa lên lôi vân dần dần ngưng tụ trên đỉnh đầu, sùng kính biến thành ngưng trọng.

"Yêu Tiên một đạo, tuy có thể khiến cho Yêu tộc thoát khỏi trói buộc của huyết mạch, cho Yêu tộc chúng ta vô hạn khả năng. Nhưng mà, có vẻ như thiên địa không dung."

Hoài Không biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

Yêu Tiên một đạo, mỗi khi tăng trưởng ba trăm năm tu vi thì đều sẽ nghênh đón một đợt lôi kiếp.

Yêu Tiên tu luyện, hết thảy cần độ lôi kiếp ba lần, cho đến khi tu vi đạt tới ngàn năm thì mới thành Yêu Tiên.

Rất khéo, hắn đạt được truyền thừa ba trăm năm tu vi.

Vừa khéo phải độ cái lôi kiếp thứ nhất.

Mặc dù thực lực đã đạt đến một cấp độ mà chính hắn cũng không thể tính ra được nhưng nhìn lôi vân trên đỉnh đầu thì trong đầu vẫn rụt rè.

Thiên địa đều muốn hủy diệt hắn, rốt cuộc hắn đã trở thành tồn tại như thế nào?

Hạt giống nghi ngờ chôn trong lòng, Hoài Không nhìn lôi vân như núi cao trên bầu trời, hóa thân thành Thao Thiết hung ác, cả giận nói: "Muốn hủy ta, ngươi đến thử xem!"

Nói xong, một tia chớp lớn như cánh tay từ trên trời giáng xuống.

Răng rắc!

Tia chớp bổ thẳng vào đỉnh đầu Hoài Không.

Hoài Không còn chưa kịp phản ứng thì tia chớp thứ hai nối đuôi tới.

Răng rắc!

Sau đó là tia thứ ba.

Tia thứ tư.

Tia thứ năm.

…

Cho đến lôi đình đầy trời như là thác nước che khuất Yêu Tổ Nhai.

Ở trong sấm sét, Hoài Không cắn răng, không nói tiếng nào, sau đó trơ mắt nhìn yêu thể của mình da tróc thịt bong.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Hoài Không vẫn cắn răng chịu đựng.

Mặc dù lôi kiếp bổ đến hắn da tróc thịt bong nhưng yêu lực có thể khiến cho những thương thế này lập tức phục hội lại như cũ.

“Chỉ như vậy thôi?”

“Lôi kiếp ba trăm năm một lần mà chỉ như vậy thôi sao?”

Không biết Hoài Không lấy dũng khí từ đâu ra, ngẩng mặt lên trời rống giận.

Sau một khắc, lôi hải màu trắng tan biến, giống như là đã kết thúc.

Hoài Không lập tức thở dài một hơi, lảo đảo một cái suýt chút quỳ xuống đất, sau đó nhìn nhìn yêu thể còn coi như hoàn chỉnh của mình, thỏa mãn cười.

Nhưng mà, một giây sau, nét cười trên mặt hắn cứng lại.

Lôi vân trên đỉnh đầu cũng không tán đi.

Tia chớp màu trắng biến mất, thay vào đó là tia chớp màu nâu kinh khủng hơn.

Chúng nó như quần ma loạn vũ trong mây đen, tỏa ra khí tức hủy diệt.

Răng rắc ——

Hoài Không chưa kịp phản ứng thì lôi hải lại trút xuống nữa.

Trong nháy mắt, phạm vi vài trăm mét rừng núi rừng núi, đại địa xung quanh bị lôi hải hủy diệt.

Chỉ có tượng Nữ Oa và Hoài Không vẫn còn hoàn hảo như cũ.

Nhưng so với tượng Nữ Oa thì Hoài Không tệ hơn nhiều.

Một tia chớp bổ lên trên người hắn, bổ đến hắn nhe răng trợn mắt, còn đau đớn hơn khi mấy chục tia chớp màu trắng bổ lên người lúc nãy nhiều.

Yêu lực cũng hoàn toàn không khôi phục được thương thế do lôi đình mang tới.

Rất rõ ràng, hắn chỉ có thể dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ.

Chống được thì sống.

Không chống được thì chỉ có một con đường chết!

“Muốn ta chết?”

“Không thể nào!”

Hoài Không nổi giận gầm lên một tiếng.

Lần đầu tiên hắn ngửa mặt lên trời rống!

Cũng là lần đầu tiên hắn muốn đánh thủng trời, diệt Thiên Đạo!

…

Lôi Hải xuất hiện, toàn bộ Hồ Yêu Hoàng đều có thể nhìn thấy.

Tất cả yêu vật đều tập trung nhìn qua.

Cho dù cách rất xa nhưng bọn người cũng có thể cảm nhận được khí tức hủy diệt kinh khủng của nó.

“Cái này…”

Thời Phong thấy cảnh này thì sửng sốt rất lâu.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy lôi đình đột nhiên rơi xuống như vậy.

"Đi, đi xem một chút xem đã xảy ra chuyện gì?" Thời Phong dẫn theo chúng Yêu Vương, lập tức vọt tới chỗ lôi đình xuất hiện.

Một bên khác, rất nhiều Yêu Vương của phản quân Yêu tộc cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

"Yêu Thần đại nhân!"

"Yêu Thần đại nhân!"

Chúng yêu kinh hô.

Hắc Một nhìn về phía Lôi Hải, trong đầu xuất hiện cảm giác e ngại trước này chưa từng có.

Chuyện này khiến hắn rất tò mò, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ có thiên tài địa bảo tuyệt thế xuất hiện?

"Không cần biết đó là cái gì, nhất định nó phải là của ta!" Hắc Một lập tức bay về phía vị trí của lôi hải: "Mang đại quân Yêu tộc theo, nếu như gặp nguy hiểm thì có thể để cho bọn người đi thử!"

Yêu Tổ Nhai.

Trong lôi hải, Hoài Không đã thương tích đầy mình, thậm chí có những chỗ đã bị lôi đình màu nâu bổ đến nhìn thấy được xương cốt trắng toát.

Thấy lôi đình vẫn không có dấu hiệu yếu bớt, trong lòng Hoài Không khổ sở.

Đến khi nào mới có thể kết thúc được!

Nhưng mà không lâu sau Hoài Không phát hiện ra một chuyện thú vị.

Đó là khi lôi đình không cẩn thận rơi vào trong miệng của hắn thì lực lượng hủy diệt cuồng bạo của lôi đình đột nhiên biến mất.

Nó vào miệng, ăn hơi ngon.

Tê tê dại dại.

Rất giống với món ăn cay mà hắn từng ăn ở chỗ nào đó.

“Ta nuốt!”

Sau khi Hoài Không phát hiện chuyện này thì vội vàng há cái miệng to như chậu máu ra.

Vừa há miệng ra thì một lực lượng mạnh mẽ từ trong miệng vọt ra, nuốt lôi đình phía trước và cả đất đai vào trong bụng.

Sau khi lôi đình, thổ địa vào bụng thì đều hóa thành yêu lực, khiến cho phần lưng vốn đã da tróc thịt bong khôi phục lại như cũ.

Hoài Không ngây ngẩn.

Hồn nhiên quên mất mình đang độ lôi kiếp.

“Này…”

Hoài Không lại thử một lần nữa, trực tiếp ngẩn đầu lên nhìn lôi đình đang rớt từ trên bầu trời xuống, há mồm ra.

Quả nhiên đúng như hắn suy nghĩ.

Có vẻ như là hắn có được thần thông cái gì cũng ăn được.

Hơn nữa những thứ mà hắn ăn vào đều sẽ nhanh chóng hóa thành yêu lực.

Hoặc dùng để chữa thương.

Hoặc dùng để mạnh mẽ bản thân.

Thần thông này có thể nói là cực kỳ khủng bố.

Hắn có dự cảm, nếu trước mắt có một ngọn núi cao thì hắn cũng có thể nuốt gọn.

【VIP】 Độ kiếp xong, tin dữ truyền đến

Nếu có một con sông hắn cũng có thể nuốt gọn.

Mà tất cả những thứ này đều có thể biến thành chất dinh dưỡng cho hắn.

“Cái này là thần thông của Yêu Tiên sao?”

Trong lòng Hoài Không kinh hãi.

Đồng thời, cùng lúc này Ôn Bình ở trên phi thuyền cũng nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cười thành tiếng.

“Nuốt lôi kiếp, gia hỏa này được thần thông thôn phệ thì lá gan cũng lớn hơn. Cũng may là hình như thế giới này không có Thiên Đạo, nếu không thì hắn vừa mới nuốt một cái đó, thế nào Thiên Đạo cũng sẽ đến giết hắn.”

“Nếu như Hoài Không có thể nuốt lôi kiếp này thì có lẽ thực lực có thể tiến thêm một bước nữa. Tăng lên chừng mười năm tám năm cũng không vấn đề gì. Ba trăm năm tu vi đã đủ để sánh ngang với cường giả Địa Vô Cấm, lại tiến thêm một bước nữa thì sẽ là trung cảnh.”

Ôn Bình đứng ở đầu thuyền cười ra tiếng, khiến cho những người khác nhìn qua.

Hoài Diệp đi tới, hỏi: “Tông chủ, ngài cười cái gì đó?”

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy tông chủ cười như vậy.

“Ừm… nghĩa phụ của ngươi, hắn đang ăn một thứ ghê gớm.” Ôn Bình nhoẻn miệng cười.

Hoài Diệp nghi hoặc gãi gãi đầu, không rõ Ôn Bình nói mấy lời này là có ý gì.

Ôn Bình không cười nữa, cảm thấy mình nên về khoang thuyền xem mới tốt, bằng không tiếp tục đứng ở chỗ này bật cười thì dễ bị người ta xem như bệnh tâm thần.

Cùng lúc đó, Thời Phong và đám Đại Yêu cũng chậm rãi tới gần Yêu Tổ Nhai.

Từ xa, khi nhìn thấy chỗ mà lôi đình bao trùm chính là phế tích của Yêu Tổ Nhai thì trong lòng chỉ cảm thấy có chút không ổn.

Dù sao Yêu Tổ Nhai cũng là cấm địa của Yêu tộc, tuy bây giờ đã thành phế tích nhưng nó vẫn là cấm địa.

Sao lại bị sét đánh?

Hơn nữa mỗi một đạo lôi đều có uy lực thật lớn.

Hơn mười lần lôi đình mà bọn họ chứng kiến hàng ngày.

"Tam vương, ngài nhìn đi, trong lôi hải đó có yêu!" Một Yêu Vương đưa tay chỉ Hoài Không trong lôi hải.

Thời Phong tập trung nhìn vào: "Sao lại có yêu có thể sống sót trong lôi đình diệt thế như vậy được?"

Vừa nhìn thấy, Thời Phong cả kinh, đúng là có thật!

Lôi đình hủy diệt đầy trời này nhắm vào hắn?

Bóng dáng này, hình như là chưa từng gặp.

Nhưng khí tức lại khiến cho Thời Phong kinh hãi, tuyệt đối là trên Địa Vô Cấm.

"Kẻ ngoại lai!" Thời Phong phẫn nộ nói.

"Tam vương, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

"Kẻ ngoại lai này có được lực lượng vượt qua lực lượng mạnh nhất Hồ Thiên Địa chúng ta, hơn nữa có thể chống đỡ được lôi hải có thể hủy diệt tất cả đó, chúng ta…"

Chúng yêu luống cuống.

Nhưng lại thấy có một cự yêu khác đang tới gần từ phía bầu trời bên kia Yêu Tổ Nhai.

Lại là một Yêu Vương khí tức vượt xa mình.

"Lại một vị Địa Vô Cấm!" Thời Phong ngáo.

Từ khi nào mà Yêu Vương sánh ngang Địa Vô Cấm dễ gặp như vậy?

Gần đây, Hồ Yêu Hoàng gần như sắp trở thành chỗ cho Địa Vô Cấm tụ tập.

Nhưng mà tên đó dừng lại trên không trung xa xa, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào lôi hải đó, tựa như cũng không để ý tới đám Thời Phong.

Nhưng đám Yêu Vương sau lưng Thời Phong vẫn sợ hãi.

"Tam vương, chúng ta rời đi hay sao?"

"Nếu hai kẻ ngoại lai này ra tay với chúng ta…"

Thời Phong lắc đầu: "Yêu Tổ Nhai là cấm địa của Yêu tộc, bọn họ lại mạnh mẽ như thế, đều tụ tập ở đây, chắc chắn là có nguyên nhân. Nếu tới vì đồ của Yêu tộc, cho dù bổn vương dùng tánh mạng đi cản cũng phải cản không cho bọn họ lấy được!"

Chúng Yêu Vương không có trả lời.

Chỉ là hai mặt nhìn nhau, sau đó chọn đứng chung một chỗ với Thời Phong.

Nếu đối phương muốn đuổi tận giết tuyệt Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa thật thì bọn chúng có thể chạy đi đâu?

Đúng lúc này, lôi vân trên bầu trời dần dần trở nên ôn hòa, đương nhiên cũng chỉ ôn hòa hơn trạng thái hủy thiên diệt địa lúc nãy một chút.

Dần dần, lôi đình cũng càng ngày càng ít.

Mười lăm phút sau, lôi đình hoàn toàn biến mất.

Rốt cuộc cự yêu trong lôi hải cũng lộ ra dáng vẻ hoàn chỉnh.

"Thao Thiết!"

"Sao lại như vậy được?"

Thời Phong và đám yêu giật mình.

Chính là Yêu Hoàng Hoài Không!

Hắn biến mất nhiều ngày như vậy, hóa ra vẫn luôn ở đây.

Nhìn khí tức này, đã là Địa Vô Cấm hàng thật giá thật.

Thời Phong vui vẻ: “Chúng ta có hi vọng!”

Ý nghĩ thứ nhất xuất hiện trong đầu Thời Phong chính là.

Truyền thừa của Yêu tộc!

Chắc chắn là truyền thừa của Yêu tộc do Bất Hủ Tông đem tới!

Hoài Không biến mất nhiều ngày như vậy, hắn biết tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

“Đi, qua đó!”

Thời Phong vội vàng đi tới chỗ Hoài Không.

Lúc này Hoài Không nuốt đạo lôi đình cuối cùng vào, chép miệng mấy cái, cảm thấy đần độn vô vị, sau đó bắt đầu cảm nhận yêu đan trong cơ thể mình thay đổi.

Hắn cảm nhận được vốn là ba trăm năm tu vi lại tăng mạnh thêm mười mấy hai mươi năm.

Đều là lợi ích mà lôi kiếp mang tới.

“Rất muốn đến một lần nữa!” Hoài Không cảm thán một câu.

Đương nhiên, hắn chỉ nói như vậy thôi.

Hắn biết, càng về sau thì lôi kiếp càng mạnh mẽ.

Ba trăm năm chỉ là lôi kiếp bình thường.

Cảm nhận biến hóa của tu vi của mình xong, Hoài Không xoay người hướng về tượng Nữ Oa, quỳ xuống trước tượng Nữ Oa một lần nữa.

Sau đó dập đầu ba lần!

Sau ba lần, Hoài Không đứng dậy nỉ non: “Yêu tộc, bắt đầu nghênh đón cuộc sống mới!”

Hoài Không giống như đã thấy được dáng vẻ của mười năm, hai mươi năm sau.

Yêu tộc sẽ mạnh mẽ tới mức vô tiền khoáng hậu!

“Yêu Hoàng đại nhân!”

“Yêu Hoàng đại nhân!”

Hoài Không nghe được tiếng gọi ầm ĩ.

Khôi phục lại hình người, mặc quần áo vào, sau đó Hoài Không nhìn về phía phát ra tiếng gọi.

Hóa ra là chúng yêu ở Hồ Thiên Địa!

Cũng đúng lúc này, Hoài Không đột nhiên xoay người lại, nhìn ra phía sau.

Hắn cảm ứng được sự tồn tại của Yêu Vương Địa Vô Cấm.

Ở trên bầu trời sau lưng hắn!

Quay người lại, quả nhiên thấy được cự thú Hắc Một trên bầu trời, cùng với số Yêu Vương đông đảo đang nhanh chóng tới gần sau lưng hắn, mỗi một con đều sánh ngang Lê Quan, Thời Phong.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao đột nhiên Hồ Yêu Hoàng lại xuất hiện nhiều Yêu Vương như vậy?”

Hoài Không không hiểu.

【VIP】 Yêu Thần bản thổ đại chiến với Hoài Không của Yêu Tiên nhất mạch

Nhưng mà lúc này Thời Phong đã qua tới, ôm Hoài Không, sau đó vội nói: “Nhị ca, đám Yêu Vương đó đều là kẻ ngoại lai. Đại ca và Yêu Vương của ba đại Yêu tộc đều chết ở trong tay bọn họ.”

“Cái gì!”

Hoài Không ngẩn người ra.

Đại ca đã chết?

Ba đại Yêu Vương cũng chết rồi?

“Tại sao lại như vậy!” Hoài Không không ngờ, rốt cuộc khi hắn nhìn thấy Yêu tộc sắp quật khởi thì tin tức đầu tiên mà hắn nhận được lại là tin dữ.

“Không!”

“Không!”

Hốc mắt Hoài Không đỏ lên.

Tuy rằng không có nước mắt, nhưng tim lại đau như bị dao cắt.

“Nhị ca.”

Thời Phong gọi một tiếng.

Sau đó nhắc nhở một câu: “Nhị ca, đại địch trước mặt!”

Hoài Không nhắm mắt lại, nén đau thương hỏi: “Tình huống của Yêu tộc bây giờ như thế nào rồi?”

Thời Phong đáp: “Đa số Yêu tộc đều lẩn trốn, trong số không trốn thì có hơn ba trăm vạn yêu vật phản bội chúng ta.”

Hoài Không lại hỏi: “Thương vong bao nhiêu Yêu tộc?”

Thời Phong lắc đầu: “Không rõ, ít nhất hơn trăm vạn.”

“Hơn trăm vạn Yêu tộc…” Hoài Không nói thầm một câu, lửa giận ngùn ngụt trong lòng.

Chiến đấu với Bách Tông Liên Minh, Yêu giới đột biến khiến cho Yêu tộc tổn thất không nhỏ, hắn vẫn muốn khống chế tổn thất này trong phạm vi nhỏ nhất. Nhưng mà trên đời này có quá nhiều chuyện không như ý muốn, tai hoạ ngầm bên phía nhân tộc còn chưa có giải quyết, bây giờ lại có kẻ ngoại lai tới xâm nhập.

Thiên địa to lớn, người không muốn cho bọn họ sống yên ổn.

Bây giờ đến yêu cũng không cho!

Hoài Không ngẩng đầu, trong mắt bắn ra sát ý.

Cùng lúc đó, trên không trung, trong khoảnh khắc ánh mắt của Hắc Một và Hoài Không chạm nhau, tiếng thiên quân vạn mã tiến lên vang vọng chân trời.

Rất nhiều Yêu Vương dẫn theo đại quân Yêu tộc tới gần Yêu Tổ Nhai!

Tiếng tiến lên trùng điệp điệp, tiếng yêu rống vang vọng trên bầu trời.

“Không phải nói Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa cũng không có Yêu Thần sao?” Sau khi Hắc Một hạ xuống thì vặn hỏi Long Ngạc bên cạnh.

Long Ngạc kinh sợ đáp: “Trong tin tức mà thuộc hạ thu thập được cũng không có cường giả Yêu Thần, ngài không tin có thể hỏi mấy trăm vạn Yêu tộc sau lưng một chút.”

“Có Yêu Thần cường giả, xem ra không thể dùng sức mạnh.” Hắc Một nhớ lại cảnh tượng Hoài Không thản nhiên đối mặt lôi hải thì tim vẫn còn đập nhanh.

Nếu để cho hắn đi vào đó thì hắn chắc chắn mình sống không nổi.

Chuyện này khiến cho hắn không nắm chắc có thể bắt được đối phương.

Không có tự tin tất sát, mặc dù hắn cũng là Yêu Thần nhưng hắn sẽ không đi chọc giận một Yêu Thần khác!

"Bàn một chút?"

Hắc Một nhìn về phía Hoài Không.

Hoài Không lạnh giọng đáp: "Bàn? Không, khi các ngươi giết con yêu thứ nhất trong Hồ Yêu Hoàng chúng ta thì đã không thể ngồi xuống bàn chuyện rồi."

"Ngươi có biết Hồ Yêu Hoàng chỉ có một Yêu Thần là ngươi?" Hắc Một lạnh nhạt đáp.

Hoài Không nói tiếp: "Thì tính sao!"

Dứt lời, Hoài Không trực tiếp hóa thành Thao Thiết.

Bước ra một bước, lăng không mà đi, bay thẳng tới chỗ Hắc Một.

Bàn?

Hoài Không một câu cũng không muốn nói.

Hắn chỉ muốn những kẻ xâm lấn này chết!

Hắc Một thấy thế thì cũng nổi giận gầm lên một tiếng, đón lấy Hoài Không: "Muốn đánh đúng không!"

Trong khoảnh khắc khi Hắc Một bay lên, hắc lân toàn thân bỗng nhiên lắc một cái, sau đó nhanh chóng khép kín lại, dán sát vào người, nhưng mà so với lúc nãy thì có thêm một tầng yêu lực.

Oanh!

Trong chớp mắt, hai yêu đụng vào nhau.

Hắc Một lui lại, Hoài Không không có lui.

Hai yêu giằng co trên bầu trời.

"Lực lượng của ngươi, rất mạnh!" Hắc Một cảm thán.

"Nhưng mà lực lượng của ngươi lại rất yếu!" Hoài Không đáp, sau đó vận chuyển yêu đan, yêu lực mênh mông lập tức lan tràn khắp toàn thân, sau đó lao ra từ đỉnh đầu, bùng nổ trên hắc lân của Hắc Một, đẩy lui Hắc Một ngàn mét.

Ngay cả hắc lân bao trùm trên đầu Hắc Một đều bị chấn bể mấy miếng.

Thân thể vốn đen nhánh lại đột nhiên xuất hiện hai chỗ khác màu, nhìn rất dị hợm.

Hắc Một đứng vững lại, trong lòng có chút kinh ngạc: "Lại có thể vận dụng yêu lực đến mức này, xem ra Hồ Yêu Hoàng này cũng không có tệ hại như trong lời đồn."

Hắc Một bắt đầu nghiêm túc nhìn kỹ Yêu Thần trước mắt hắn.

Khi biết khả năng vận dụng yêu lực của đối phương mạnh hơn hắn thì Hắc Một không dám nói chắc mình có thể thắng được.

Mặc dù hắn cũng hiểu đủ sâu về yêu lực, có thể dùng yêu lực làm rất nhiều chuyện, khi chiến đấu cũng không dựa vào thần thông và yêu thể. Nhưng mà có thể phóng yêu lực ra ngoài, xem yêu lực như vũ khí, mặc dù Yêu Thần mạnh nhất tộc bọn họ cũng không làm được. Nhưng mà, trước mắt, Yêu Thần ở Hồ Thiên Địa lại làm được.

"Ta cũng phải nghiêm túc!" Thần thái của Hắc Một thay đổi, không ở trên bầu trời nữa mà đáp xuống đất.

Ngay một khắc này, những Yêu Vương tới từ dưới hạp cốc hoảng hốt, dồn dập lùi lại.

Một ngàn mét.

Hai ngàn mét.

Chỉ khi lùi đến hơn ba ngàn mét mới ngừng lại được.

"Hoài Không, ngươi nhất định phải thắng nha!" Thời Phong âm thầm cổ vũ cho Hoài Không, bởi vì rất có thể tiếp theo mới là chiến đấu chân chính.

Trước đây, nếu muốn Thời Phong cổ vũ cho Hoài Không thì ngay cả nằm mơ cũng không có chuyện đó.

Đột ngột.

Đại địa rung lên.

Chỗ Hắc Một đứng, sơn nhạc bỗng nhiên từ dưới mặt đất vụt lên, vỡ nát, sau đó tụ lại hóa thành một hình dạng khác.

Mặt đất cũng xuất hiện hàng loạt vết nứt dữ tợn, vô số cự thạch, bùn đất từ trong khe nứt bay ra, che khuất bầu trời, đánh thẳng tới Hoài Không.

So với động tĩnh khi mạch môn thuộc tính Thổ điều khiển đất đai thì có thể nói là một trời một vực.

Mặc dù Hoài Không đã gặp được không ít cảnh tượng lớn trong truyền thừa của Yêu tộc nhưng vẫn có chút kinh hãi.

Hắc Một vừa cười vừa nói: “Tuy khả năng vận dụng yêu lực của ta không bằng ngươi nhưng huyết mạch của ngươi lại không bằng ta.”

“Điều khiển đại địa sao?”

Hoài Không nhìn cảnh tượng trước mắt, muốn há mồm nuốt hết tất cả xung quanh.

Nhưng lại phát hiện ra năng lực thôn phệ không thể sử dụng.

【VIP】 Yêu Thần bản thổ đại chiến với Hoài Không của Yêu Tiên nhất mạch (2)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Truyền tống Hồ Yêu Hoàng

“Nếu để cho Hoài Không có thời gian làm quen với yêu lực, tu luyện yêu pháp thì Hắc Một đó tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, nhưng mà đối phương không chịu cho Hoài Không thời gian.”

Hắn cho phép Yêu tộc gặp trắc trở, bởi vì như vậy mới có thể làm cho Yêu tộc mạnh lên.

Nhưng mà đối với kẻ địch mới tới là muốn diệt tộc này.

Ôn Bình rất không ưa!

…

Yêu Tổ Nhai.

Hoài Không và Hắc Một đã chiến đấu với nhau kéo dài một hai canh giờ, đại địa mấy ngàn mét xung quanh đã bị hủy diệt không còn gì cả.

Chỉ có xung quanh tượng Nữ Oa vẫn còn nguyên vẹn không chút hủy hoại.

Nhưng mà vì đều vùi đầu chiến đấu nên không ai để ý tới chuyện này.

“Ngươi có thể tránh tới khi nào?”

“Chết sớm chết muộn gì thì cũng phải chết, ra đi!”

Lúc này, ở trong sương mù trắng, mười Yêu Vương đang tìm kiếm Thời Phong.

Bởi vì sương trắng có năng lượng ngăn cách cảm giác cho nên mười Yêu Vương đi vào sương trắng thì trong thời gian ngắn cũng không có cách nào để đối phó Thời Phong.

Nhưng đây chỉ là tạm thời.

Thần thông cực kỳ hao phí yêu lực, hoàn toàn không chống đỡ được bao lâu.

Nhưng mà bọn họ cũng không định chờ đợi mãi như thế.

“Nếu hắn không ra thì mấy người các ngươi ra ngoài, giết sạch đám yêu vật đó.” Cự mãng mắt đỏ lạnh lùng đưa mắt nhìn xung quanh, nở một nụ cười xảo quyệt.

Quả nhiên, vừa dứt lời thì một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên đánh tới.

Cự mãng mắt đỏ lập tức đón đỡ, ngạnh kháng Thời Phong.

Ngoài ra, chín con Yêu Vương khác cũng lập tức nhích lại gần, mặc dù hành động trở nên chậm chạp nhưng không bao lâu sau thì đã vây quanh Thời Phong.

“Không ẩn nấp nữa?”

“Ha ha, thoạt nhìn thì có vẻ như yêu lực rất ngon.”

“Đây là của ta, ta đặt trước rồi! Ai dám cướp của ta thì đừng trách ta trở mặt!”

Chúng yêu ồn ào, hoàn toàn không xem Thời Phong ra gì.

Trong mắt bọn chúng, Thời Phong đã là thức ăn trong chén.

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn vang lên, sau đó là một thân thể khổng lồ bay tới.

Mười Yêu Vương vội vàng né tránh, nhưng mà trên mặt đều là vẻ đắc ý.

Bởi vì yêu bay tới là Hoài Không.

“Nhị ca!”

Thời Phong thấy thế thì vội vàng hô một tiếng.

Hoài Không lảo đảo đứng lên, lắc lắc đầu lấy lại tỉnh táo sau cảm giác choáng váng khi bị núi lớn đập bay.

Giọng Hắc Một vang lên: “Đều tản ra!”

Mười Yêu Vương đó vội vàng tản ra, sau đó chỉ thấy một ngọn núi lớn một trăm trượng từ trên trời đập xuống.

Thời Phong và Hoài Không kịp phản ứng lại thì nó đã cách bọn họ gần trong gang tấc.

Tránh thì đã không thể tránh được nữa.

Chỉ có thể đón đỡ ngọn núi này.

“Chết đi!”

Hắc Một cười, lại dời vài ngọn núi ép tới.

Ngay lúc này, một luồng năng lượng bỗng nhiên xuất hiện giữa thiên địa.

Nó lăng hiện ra, không có lực phá hoại gì nhưng tất cả yêu vật đều cảm nhận được.

Trong lúc còn đang nghi hoặc thì một đạo bạch mang từ trên trời giáng xuống!

Ông!

Kèm theo một tiếng vang, vệt trắng xuyên thủng mấy ngọn núi lớn, dễ dàng như đâm thủng đậu hủ.

Núi đá rơi vãi, xua tan sương trắng.

Nhưng lại tạo nên một lớp bụi mù.

“Đó là thứ gì?” Chúng yêu nhìn lập tức dùng cảm giác dò xét trong lớp bụi mù.

Sau đó nghe được một giọng nói vang lên: “Hoài Không, bổn tông chủ có lời khen cho cách mà ngươi đối phó lôi kiếp, không thể không nói lá gan của ngươi rất lớn!”

Nghe được giọng nói này, gương mặt vốn đằng đằng sát khí của Hoài Không lộ vẻ vui mừng.

Thời Phong cũng thế.

“Ôn tông chủ!”

Hai yêu đồng thời hô một tiếng.

Ôn Bình vung tay lên, xua tan bụi mù, sau đó nhẹ nhàng đi tới chỗ hai yêu.

Ôn Bình hỏi: “Mùi vị của lôi kiếp như thế nào?”

Hoài Không đáp: “Mùi vị cũng không tệ… Ôn tông chủ, ngài cũng thấy được!”

Hoài Không giật mình!

Hóa ra Ôn tông chủ vẫn luôn nhìn.

Ôn Bình cười cười, sau đó bất đắc dĩ nhìn xung quanh: "Vừa mới về Bất Hủ Tông, nước cũng không kịp uống một ngụm thì Hồ Yêu Hoàng đã biến thành như thế này rồi?"

Hoài Không đáp: "Ôn tông chủ, ta cũng vừa hoàn thành truyền thừa…"

Thời Phong vội vàng nói: "Ôn tông chủ, đều là bọn chúng! Đám xâm lấn bọn chúng muốn tiêu diệt Yêu tộc chúng ta, bọn Lê Quan đã chết trong tay đám xâm lấn này!"

Ôn Bình vừa đến thì Thời Phong biết, thời khắc hắc ám đã qua.

Bây giờ đã đến lúc bọn chúng bị trừng phạt.

Cho nên hắn nhanh chóng nói rõ tình huống.

Cự mãng mắt đỏ nhìn Ôn Bình, hắn không cảm ứng được lực lượng của Ôn Bình nhưng đối với cách mà Ôn Bình từ trên trời giáng xuống thì hắn vẫn thấy kính sợ.

"Cường giả nhân tộc, đây là chuyện của Yêu tộc cơ thể!"

Ôn Bình liếc mắt nhìn qua, lạnh nhạt đáp: "Nhưng mà Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa là phụ thuộc của bổn tông chủ, ngươi muốn khai chiến với bọn họ, tương đương với đang tuyên chiến với bổn tông chủ."

"Vậy ngươi cũng đi chết đi!" Lúc này, giọng Hắc Một vọng lại.

Đối với Hắc Một thì tuy người tới thần bí nhưng hắn không sợ.

Một cái tông môn mà ngay cả Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa cũng muốn thu làm phụ thuộc thì có thể mạnh bao nhiêu?

Những thế lực lớn ở Triều Thiên Hạp đó, bất cứ một thế lực nào cũng có thể khinh thường Hồ Thiên Địa.

Rõ ràng, tông môn này không bằng những thế lực lớn trong Triều Thiên Hạp.

Nếu như vậy thì hắn hoàn toàn không sợ!

Ôn Bình nhìn Hắc Một một chút, sau đó nói với hai yêu Hoài Không: “Đi giúp những yêu vật khác đi.”

Hoài Không vừa muốn đi thì Ôn Bình lại gọi hắn lại.

“Đúng rồi, có một thứ muốn đưa cho ngươi.”

Thủ lĩnh của thế lực phụ thuộc có thể được tăng phúc năm thành thực lực, tăng phúc xong thì đi cũng không muộn.

Lúc này Hoài Không quỳ xuống đất.

Ôn Bình mở giao diện phụ thuộc ra, sau đó nhấn vào truyền năng lực tăng phúc.

Để tăng thêm hiệu quả, Ôn Bình đưa tay đặt lên trên trán Hoài Không.

Sau đó, khí tức của Hoài Không chầm chậm tăng lên.

Ầm!

Một tiếng vang vang lên.

Khí tức của Hoài Không tăng vọt lên tới Địa Vô Cấm Trung Cảnh, hơn nữa vẫn còn tăng lên.

Cảnh tượng này khiến cho cự mãng mắt đỏ kinh ngạc.

“Không ổn!”

【VIP】 Quần long hiện, Nữ Oa truyền đạo

“Nguy rồi, là cường giả ở Triều Thiên Hạp!”

Lật tay một cái thì có thể giúp Yêu Thần tăng cao thực lực, thủ đoạn này chỉ sợ là đã là Địa Vô Cấm đỉnh phong.

Mà cường giả cấp độ đó thì cho dù là cả tộc quần của bọn chúng cũng không khiêu khích!

Thời Phong thấy thế thì nổi giận gầm lên một tiếng: “Bây giờ muốn chạy? Muộn rồi!”

Hô một tiếng vọt qua.

Một yêu đuổi mười yêu chạy.

Cảnh tượng này đập vào mắt đám bộ hạ đang chiến đấu, cả đám đều phấn chấn không thôi.

“Giết!”

“Theo tam vương, giết!”

Tiếng la giết vang tận mây xanh.

Sĩ khí đã tăng lên mức cao nhất.

Cục diện giằng co ban đầu lập tức biến thành nghiêng về một bên.

Lúc này, hệ thống đã hoàn thành truyền thâu năng lực tăng phúc, Ôn Bình rút tay lại.

Ôn Bình đứng chắp tay, nói: “Chỉ cần ngươi không rời khỏi Hồ Yêu Hoàng thì lực lượng của ngươi sẽ được tăng lên vĩnh viễn, đây là lễ vật mà bổn tông chủ tặng cho Yêu Hoàng!”

Lúc này, Hoài Không cực kỳ phấn khởi, cảm nhận được lực lượng tăng vọt, đưa mắt nhìn Hắc Một, rất muốn xông lên tái chiến.

Nhưng mà Hoài Không lập tức bỏ ý nghĩ này đi.

Nếu đánh với hắn mấy ngày đêm, đánh cho xung quanh Yêu Tổ Nhai bừa bộn khắp nơi thì không bằng giao lại cho Ôn tông chủ.

“Cảm ơn Ôn tông chủ!”

“Hoài Không và Yêu tộc sẽ vĩnh viễn trung thành với ngài!”

Hoài Không cúi đầu.

“Đi thôi, còn có rất nhiều kẻ địch, nhưng mà nhớ để lại một ít, bổn tông chủ cần.”

Ôn Bình đang lo không có ai đào quáng.

Thì đám Yêu tộc phản loạn này lại đưa tới cửa.

Mặc dù chỉ để lại mấy chục vạn Yêu tộc thì tốc độ đào mấy cái mỏ đó cũng tăng lên nhiều.

“Vâng!”

Hoài Không nhận lệnh, sau đó đuổi theo mười Yêu Vương chạy trốn.

Yêu Vương muốn được Yêu Thần truy kích thì trừ phi Yêu Thần đó vốn không có ý muốn giết, nếu không thì hoàn toàn không thể chạy trốn nổi.

Đầu tiên, tốc độ đã không cùng đẳng cấp.

Hai là Yêu Thần đã có thể bay lượn trên bầu trời.

“Chết đi!”

Hoài Không hóa thành một sợi khói xanh vọt tới, khi tới gần Long Ngạc chạy ở sau nhất thì hiện ra yêu thể khổng lồ.

Một cước đạp xuống!

Ầm!

Cái đuôi Long Ngạc bị đạp sâu vào trong đất, mặc cho Long Ngạc giãy dụa như thế nào thì vẫn không thể thoát khỏi.

“Yêu Thần đại nhân, cứu ta!”

Long Ngạc hoảng hốt.

Hắn không muốn chết!

Nhưng mà Ôn Bình không động, Hắc Một cũng không dám động.

Thủ đoạn tiện tay giúp Hoài Không phá cảnh khiến cho Hắc Một trở nên vô cùng cẩn thận.

Trước khi còn chưa hoàn toàn nhìn thấu Ôn Bình thì Hắc Một sẽ không động thủ, cũng sẽ không quan tâm đám Yêu Vương dưới trướng.

Đột ngột, tiếng kêu đau đớn của Long Ngạc vang vọng mây xanh.

Sau mấy hơi, tiếng kêu ngừng lại.

Sau đó yêu khí của Long Ngạc bắt đầu tiêu tán, khí tức cũng càng ngày càng yếu, cuối cùng chỉ để lại một cái yêu thể bị đạp nát nhừ còn đang run rẩy ở đó.

Thời Phong thấy thế thì vội hô: "Nhị ca, để lại cho ta!"

Hoài Không chỉ vào cự mãng mắt đỏ: "Giao nó cho ngươi."

"Còn muốn chạy?" Thời Phong nổi giận gầm lên một tiếng, thay đổi hướng đi, đánh tới chỗ cự mãng mắt đỏ đang dùng tốc độ cao nhất để bỏ trốn.

Cự mãng mắt đỏ không sợ Thời Phong, bởi vì tính theo huyết mạch hoặc là thực lực thì Thời Phong đều không phải là đối thủ của nó.

Nhưng mà nó sợ Ôn Bình.

Ôn Bình không động, nó biết là vì hắn không xem mình là đối thủ.

Nhưng nếu bọn chúng không mau chóng thoát khỏi chỗ này thì chưa chắc Ôn Bình sẽ không ra tay với bọn chúng.

Cường giả đỉnh cao ở Triều Thiên Hạp muốn bóp chết bọn chúng thì dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Đúng lúc này, mấy con Yêu Vương vốn đang chạy trốn bỗng nhiên hô: "Yêu Thần đại nhân, Cửu Đầu Xà của Hồ

Thiên Địa bị Long Ngạc và Hồng Nhãn giết!”

“Hồng Nhãn chính là cự mãng mắt đỏ!”

Cự mãng mắt đỏ nghe nói như vậy thì suýt chút thổ huyết.

Lúc này, Yêu Thần phe mình mặc kệ bọn chúng thì cũng thôi đi.

Nó còn bị người mình thọc một dao!

“Hóa ra là ngươi!” Thời Phong nghe nói như vậy thì nổi giận, tốc độ tăng vọt.

Thời Phong không thích Lê Quan nhưng hắn cũng ghét kẻ xâm nhập giết Lê Quan!

…

Ôn Bình nhìn thấy cảnh này thì mặt không cảm xúc.

Mà Hắc Một nhìn từng con Yêu Vương dưới tay mình bị Hoài Không cắn chết, giẫm chết thì cũng không có bất kỳ động tác gì.

Đương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài.

Tinh thần lực của Ôn Bình có thể cảm nhận được phạm vi hơn mười dặm xung quanh, sao lại không cảm nhận được động tĩnh dưới lòng đất được.

Lúc này, dưới nền đất đang xảy ra chuyện “ghê gớm”.

Đối với chuyện này, Ôn Bình cũng không quan tâm.

Nếu đã tới rồi thì cũng nên tới lúc truyền đạo cho Yêu tộc.

Yêu Tiên một đạo, đi con đường nghịch thiên, cũng là lần đầu tiên xuất hiện trên thế giới này.

Nên dùng phương thức gì để mở ra truyền thừa đây?

Trong truyền thừa của Yêu Tiên cũng có mấy lựa chọn.

Có hình thức quỳ lạy.

Loại này thì cần bọn yêu vật đều phải quỳ lạy Nữ Oa mới có thể nhận được truyền thừa của Yêu Tiên.

“Quên đi thôi, nhiều yêu như vậy, từng con quỳ thì phải quỳ tới khi nào?”

Ôn Bình đi đến trước tượng Nữ Oa, đưa mắt nhìn Hắc Một, ánh mắt lợi hại xuyên thấu thân thể Hắc Một.

Đầu tiên, hắn che đậy Hắc Một.

Sau đó đến lượt mấy con Yêu Vương còn sống.

Bởi vì truyền thừa không thể đưa cho kẻ ngoại lai đến xâm nhập, chỉ có thể cho chúng yêu Hồ Yêu Hoàng đã thần phục với Bất Hủ Tông.

Còn đám phản yêu đó.

Không.

Nói đúng hơn thì là đám yêu vật thích nội đấu.

Đám đó cũng có tư cách nhận lấy truyền thừa của Yêu Tiên.

Bởi vì suy cho cùng thì bọn chúng vẫn là Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa.

“Thời đại mới của Yêu tộc tới.”

Ôn Bình hô lớn một tiếng, lại dùng lực lượng long ngâm khiến cho giọng nói vang vọng bầu trời.

Chúng yêu lập tức dừng lại.

Sau đó dồn dập nhìn về phía Ôn Bình.

Thời đại mới?

Cái gì là thời đại mới?

Chúng yêu không hiểu.

Đúng vào lúc này, tượng Nữ Oa động!

Tay của nàng chậm rãi giương ra, dùng lòng dạ bác ái đón lấy vô số rặng mấy đỏ từ chân trời bay tới.

Hào quang vạn trượng, như cải thiên hoán địa.

【VIP】 Quần long hiện, Nữ Oa truyền đạo (2)

Trong rặng mây đỏ, Hồng Long chợt hiện, ngâm lên từng hồi.

“Cái này…”

“Uy áp huyết mạch thật mạnh mẽ!”

“Long tộc!”

“Lại là Long tộc trong truyền thuyết!”

“Rất nhiều Long!”

Mười vạn, trăm vạn yêu vật chậm rãi ngừng chém giết, nằm rạp trên mặt đất.

Không phải bọn chúng không muốn giết chết địch nhân trước mắt mà là uy áp huyết mạch từ trên bầu trời truyền đến quá khủng bố.

So với tồn tại trên bầu trời thì bọn chúng như là sâu kiến.

Nhỏ bé và yếu đuối.

Khi bầy yêu đều phủ phục xuống, rặng mây đỏ hoàn toàn che kín thiên địa.

Hồng Long xuất hiện, sau đó chính là Kim Long, sau đó là Thanh Long vân vân, vô số Long bay múa trên không trung.

Hoài Không thấy cảnh này thì quay đầu nhìn về phía tượng Nữ Oa, không truy sát người xâm nhập nữa.

Hoài Không nhìn thấy hình ảnh xuất hiện khi hắn quỳ gối trước tượng Nữ Oa mười ngày trước, nó lại xuất hiện!

“Thời Phong!”

Hoài Không hô Thời Phong một tiếng, sau đó chân trước quỳ xuống đất, hướng về phía Ôn Bình, hướng về phía tượng Nữ Oa.

Thời Phong xoay người lại, không truy kích cự mãng mắt đỏ nữa.

Giọng nói uy nghiêm của Ôn Bình vang vọng: “Hôm nay, bổn tông chủ ban thưởng cho Yêu tộc các ngươi một cái thế giới mới.”

Vừa dứt lời, hào quang vạn trượng, rải xuống mặt đất của Hồ Yêu Hoàng.

Cá, núi đá và phi điểu…

Chúng nó vẫy vùng trong hào quang, chậm rãi sinh ra linh trí.

Một cái cây, nó mở mắt ra.

Nhánh cây là tay, rễ làm chân, sau đó từ mặt đất bước lên, phát ra một tiếng vô cùng lười biếng.

Còn có cá, vẫy vùng trong hào quang, chúng nó chậm rãi lớn lên, trong thân thể bắt đầu sinh ra yêu khí.

Cuối cùng cá hóa thành ánh sáng, ngao du trên bầu trời.

“Cây thành yêu!”

“Cá cũng thành yêu!”

Yêu vật ở các nơi trong Hồ Yêu Hoàng nhìn thấy cảnh này thì cực kỳ khiếp sợ.

Đương nhiên, cảnh tượng này xuất hiện ở trong toàn bộ Hồ Yêu Hoàng.

Sau khi chúng nó hóa yêu thì đều hướng về phía tượng Nữ Oa quỳ lạy, như một tín đồ thành kín.

Lúc này, Yêu Hoàng Hoài Không chân trước quỳ xuống đất, thấy vậy thì cực kỳ kích động.

“Lại xuất hiện!”

Hình ảnh mà hắn từng nhìn thấy thật sự xuất hiện trước mắt hắn.

Khi Hoài Không xúc động, Ôn Bình lại nói tiếp: “Kể từ hôm nay, cây, dây leo, đá, gió… vạn vật đều có thể thành

yêu!”

Nhìn càng ngày càng nhiều Yêu tộc mới xuất hiện trước mắt, Ôn Bình rất hài lòng.

Một vạn miếng bạch tinh, đáng giá.

Đây mới là Yêu tộc.

Yêu tộc trước đó cũng chỉ là một danh từ.

Nhiều lắm cũng chỉ có thêm chút năng lực so với mãnh thú thôi.

Yêu này đâu thể xưng là yêu thật được?

Lúc này, Hắc Một nhìn cảnh tượng trước mắt, ngẩn ngờ, đồng thời cũng khiếp sợ không thôi.

Nhìn Ôn Bình, hắn hoảng hốt!

Động tác mờ ám dưới nền đất hơi ngừng lại.

Kế hoạch dùng đất đai trong phạm vi vài dặm xung quanh làm làm vũ khí đối kháng Ôn Bình cũng chết yểu.

Hắc Một biết, hắn không phải là đối thủ.

Người trước mắt mới là cường giả thật sự.

Hắn có thể đưa Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa vào một thế giới Yêu tộc chân chính.

Một cái Yêu giới mà mình có nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Năng lực này vượt qua tất cả những gì mà hắn từng thấy, từng nghe!

“Rốt cuộc thì người này là ai?”

Trong lòng Hắc Một xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn.

Trong lúc hắn còn đang nghi hoặc thì hào quang trên bầu trời dần dần rút về.

Giọng Ôn Bình lại vang lên.

“Kể từ hôm nay, yêu không còn bị huyết mạch trói buộc, sâu kiến cũng có thể thành Yêu Vương!”

“Ba trăm năm Yêu Thần.”

“Ngàn năm có thể thành Yêu Tiên.”

“Bổn tông chủ ban cho các ngươi bí pháp truyền thừa của Yêu Tiên một đạo!”

Nói xong, đuôi rắn của tượng Nữ Oa rung động, chậm rãi đứng lên cao hơn.

Hai tay vung lên.

Kim quang vạn trượng, hóa tất cả trước mắt thành màu vàng.

Chỉ có thể nhìn thấy vô số Kim Long ngao du ở trước mắt.

Chúng yêu còn chưa kịp phát ra tiếng kinh hô thì trong đầu đã bắt đầu hiện ra truyền thừa Yêu Tiên, phương pháp tu luyện yêu đan trực tiếp khắc vào trong trí nhớ.

Yêu đan cũng thành hình trong bụng!

Ba trăm năm có thể thành Yêu Thần!

Ngàn năm thành Yêu Tiên!

Khi kim quang trước mắt tiêu tán thì chúng yêu không nói một lời.

Mấy trăm vạn yêu vật chỉ quỳ ở đó, thành kính nhìn Ôn Bình, nhìn tượng Nữ Oa sau lưng hắn.

Ôn Bình tiếp tục nói: “Con đường tu hành khó như lên trời. Hôm nay bổn tông chủ đồng ý thỉnh cầu của Yêu Hoàng, tặng Yêu tộc truyền thừa Yêu Tiên, để cho các ngươi thấy được phương pháp tu hành Yêu đạo chân chính, chỉ hy vọng trăm năm, ngàn năm về sau ta sẽ thấy được một chủng tộc mạnh mẽ, một chủng tộc có thể sánh ngang với nhân tộc. Chớ để cho bổn tông chủ thất vọng…”

Ôn Bình cố ý nhắc tới Hoài Không, thuận tiện kiếm cho Hoài Không một đợt danh vọng.

Sau ngày hôm nay, hẳn là sẽ không có yêu vật nào không phục Yêu Hoàng mới Hoài Không nữa.

Bởi vì thời đại mới đến này có một phần là vì Hoài Không.

Hoài Không cao giọng nói tiếp: “Đại ân của Ôn tông chủ, Yêu tộc vĩnh thế không quên. Từ hôm nay, Yêu tộc đời đời kiếp kiếp đều sẽ nghe Bất Hủ Tông, như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó!”

Ngay sau đó, mấy trăm vạn yêu vật cùng gầm vang.

“Yêu Hoàng đại ân! Ôn tông chủ đại ân!”

“Yêu Hoàng đại ân! Ôn tông chủ đại ân!”

“Yêu Hoàng đại ân! Ôn tông chủ đại ân!”

…

Cảnh tượng này đập vào trong mắt Hắc Một, toàn thân Hắc Một run lên.

Quay đầu muốn trốn!

Giờ phút này, trong lòng Hắc Một cực kỳ khiếp sợ.

Đồng thời cũng lo lắng.

Một chủng tộc mạnh thì nhất định phải tiêu diệt một chủng tộc yếu, ở chỗ hắn, cái này được gọi là luật rừng.

Ngàn năm qua, bọn hắn tiêu diệt không biết bao nhiêu chủng tộc, trong đó cũng không thiếu chủng tộc có thực lực mạnh mẽ.

Bây giờ Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa rất nhỏ yếu, có thể nói là cực kỳ nhỏ yếu.

Nhưng khi cường giả bí ẩn hôm nay cho Yêu tộc truyền thừa Yêu tộc mới, hắn có dự cảm, không tới trăm năm thì Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa chắc chắn sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

【VIP】 Dùng lực lượng của yêu đan chém Yêu Thần

Đến lúc đó, căn cứ luật rừng, bọn hắn sẽ bị diệt vong.

Cho nên hắn nhất định phải mang tin tức này về.

Nhất định phải để cho những Yêu Thần khác biết.

Không thể để cho Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa có cơ hội phát dục.

"Muốn đi!"

Hoài Không tan biến tại chỗ.

Sau khi đạt được tăng phúc, tốc độ tăng lên không ít, tuy Hắc Một chạy trước nhưng Hoài Không cũng không bị bỏ lại bao xa.

Thấy Hoài Không nhanh chóng đuổi theo, Hắc Một tâm niệm vừa động, dùng thủ đoạn mà hắn định dùng để đối phó Ôn Bình công kích Hoài Không.

Oanh ——

Đại địa trong phạm vi mấy trăm dặm đột nhiên bay vụt lên.

Động tĩnh kinh thiên!

Dọa cho không ít yêu vật điên cuồng trốn đi.

Giống như đây không còn là chiến đấu giữa Yêu Thần nữa mà là giống như thiên địa đang đánh cờ.

Khi nó từ mặt đất vụt lên, cảnh tượng càng kinh khủng hơn.

Đại địa cao tới ngàn mét, rộng tới mấy dặm bay lên.

Trọng lượng của nó không thể tưởng tượng nổi.

Nếu từ trên cao hạ xuống thì chắc chắn có thể tạo thành uy lực diệt thế.

Hoài Không giật mình, giờ mới hiểu được hóa ra Hắc Một vẫn luôn tích cóp lực lượng.

Nhưng khi nhìn thấy hắn chỉ dùng nó để cản đường thì hắn biết chắc chắn là đối phương đang sợ Ôn tông chủ, cho nên chỉ dùng nó để cản hắn mà không dùng nó như một thủ đoạn công kích.

"Đáng tiếc, không thể dùng năng lực thôn phệ, nếu không thì ta có thể thử nuốt nó."

Hoài Không cảm thán một tiếng, chỉ có thể dựa vào bay tới đâm xuyên qua mảnh đất này.

Nhưng mà Hoài Không phát hiện, nó cũng sẽ di động theo.

Tuy là tốc độ của nó không nhanh nhưng lại có thể cản mình ở đây trong một thời gian ngắn, để cho Hắc Một có nhiều thời gian chạy trốn hơn.

"Tránh ra cho ta!"

Hoài Không giận dữ, vọt tới đúng vào mảnh đất khổng lồ đó.

Yêu đan tỏa sáng rực rỡ, yêu lực trong cơ thể dâng trào ra.

Cho dù tiêu hao hết mảnh lôi hải mà hắn mới ăn lúc nãy thì hôm nay hắn cũng phải đánh vỡ này mảnh đất khổng lồ này, không cho kẻ địch có cơ hội đào tẩu.

Phanh ——

Phanh ——

Liên tục đụng mấy lần, vách đá bị đụng nát, từng miếng rơi xuống như là thác nước.

Ôn Bình thấy thế thì nói: "Hoài Không, đừng cuống lên. Khi truyền thừa Yêu tiên bắt đầu thì Hồ Yêu Hoàng đã bị phong bế hoàn toàn. Truyền thừa không kết thúc thì bất kỳ yêu gì cũng không ra, không vào được. Chỉ là một con Yêu Vương Địa Vô Cấm thôi, chỉ được xưng là Yêu Thần mà không phải là thần chân chính."

Hoài Không nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Dừng lại không đụng nó nữa, hỏi: “Ôn tông chủ, vậy có cần đuổi theo nữa không?”

“Ngươi có thể dùng nó để thử xem lực lượng của ngươi bây giờ. Một cái vật thử cấp Yêu Thần cũng xịn lắm.”

Ôn Bình dứt lời, nhìn về mấy kẻ xâm nhập còn sống sót khác.

Chúng yêu vốn đang tránh ở một bên, không dám chạy cũng không dám nói lời nào, bị Ôn Bình nhìn khắp một lượt.

Ánh mắt hờ hững khiến cho chúng yêu run lên.

Bịch!

Chúng yêu quỳ xuống đất!

“Ôn tông chủ tha mạng!”

“Tiểu yêu nguyện làm trâu làm ngựa, xin ngài tha cho tiểu yêu một mạng!”

“Ta cũng vậy!”

“Ta cũng giống vậy!”

Lúc này, chín con Yêu Vương sánh ngang nửa bước Địa Vô Cấm đâu còn bận tâm tới mặt mũi nữa, dồn dập lạy Ôn Bình.

Ôn Bình nhìn chúng yêu, sau đó nói: “Đối với kẻ xâm nhập, vốn nên chém tận giết tuyệt. Nhưng nếu các ngươi cũng là yêu, Yêu Tổ Nhai là do các ngươi hủy, vậy thì giao công tác tu sửa lại cho các ngươi. Lần sau bổn tông chủ đến, ta hi vọng có thể nhìn thấy một Yêu Tổ Nhai chim hót hoa nở, giống như thế ngoại đào nguyên.”

“Cảm ơn ân không giết của Ôn tông chủ!”

“Cảm ơn Ôn tông chủ!”

Chúng yêu vui vẻ, vội vàng lạy tạ.

Ôn Bình phất tay: “Dừng lại, nếu lần sau đến, bổn tông chủ không nhìn thấy được một cái Yêu Tổ Nhai có thể khiến cho ta hài lòng thì các ngươi vẫn khó thoát khỏi cái chết.”

Nghe Ôn Bình nói như vậy, chúng yêu vội vàng cam đoan.

Còn độ tin cậy, Ôn Bình hoàn toàn không suy tính tới.

Tóm lại sau này Ôn Bình cũng sẽ không buông tha cho bọn chúng.

Tu sửa Yêu Tổ Nhai, xây dựng một chỗ dung thân đẹp đẽ cho tượng Nữ Oa chỉ là bước thứ nhất.

Sau đó còn phải đào mỏ.

Nửa bước Địa Vô Cấm Yêu Vương đào quáng thì hẳn là tốc độ sẽ rất nhanh.

…

Biên giới Hồ Yêu Hoàng.

Từ Hồ Yêu Hoàng đi thẳng ra chính là một cái hạp cốc lớn.

Hắc Một từ đó đi lên đây, bây giờ cũng phải từ đây đi xuống đó.

Thấy Hoài Không không có đuổi theo, Hắc Một mừng rỡ: "Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa, nếu cho bọn họ trăm năm thì chắc chắn sẽ xuất hiện không ít Yêu Thần mới, hơn nữa còn có Tông chủ tông môn thần bí như vậy làm chỗ dựa, không bao lâu sau thì thân phận thợ săn và con mồi sẽ đảo ngược. Đáng tiếc, hôm nay để cho ta trốn được."

Chỉ cần rời khỏi Hồ Thiên Địa, hôm nay hắn có thể trở về tộc.

Sau đó báo lại chuyện xảy ra trong Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa, chắc chắn trong tộc sẽ toàn lực thảo phạt.

Diệt Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa là một chuyện, một chuyện nữa là còn có thể cướp lấy truyền thừa Yêu Tiên.

"Đúng rồi!"

"Ta lại quên chuyện này!"

Hắc Một nhớ có yêu đã từng nói, Yêu Hoàng ở Hồ Thiên Địa chỉ có thực lực Đại Yêu bình thường.

Một yêu hai yêu nói, hắn không tin.

Dù sao hắn cũng thấy Hoài Không rồi.

Thực lực không yếu hơn hắn.

Nhưng mà có vạn, thậm chí mười mấy vạn yêu vật đều nói như vậy, độ tin cậy sẽ cao hơn.

Như vậy chứng tỏ là thực lực của Yêu Hoàng ở Hồ Thiên Địa đã tăng vọt lên trong một khoảng thời gian ngắn.

Có thể thấy truyền thừa Yêu Tiên mạnh cỡ nào!

Cho nên càng không thể cho Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa có cơ hội phát dục.

"Hồ Thiên Địa, các ngươi chờ đó!"

Hắc Một dứt lời, nhảy vào trong hồ, bắt đầu bơi xuống hạ du.

Một đường thông suốt không trở ngại.

Tốc độ của Hắc Một cũng càng lúc càng nhanh.

Nhưng mà đúng vào lúc này, 'phịch' một tiếng, Hắc Một đâm vào "chướng ngại vật" trong nước.

Cú đâm này khiến cho đầu óc Hắc Một hơi váng.

"Thứ quỷ gì!"

Hắc Một nhìn về phía chỗ mình vừa đụng vào, thấy không có gì cả.

"Rõ ràng ta cảm nhận được có vật cản!"

【VIP】 Dùng lực lượng của yêu đan chém Yêu Thần (2)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Lại tặng cho Yêu tộc một đợt tạo hóa

Hắc Một cũng chết dưới yêu lực khổng lồ của Hoài Không, một con cự mãng mắt đỏ, có thể chống được mấy hơi thì đã may mắn lắm rồi.

Dây thừng do yêu lực hóa ra co lại một cái, thân thể cự mãng mắt đỏ bị siết nổ, thân rắn bị cắt thành mấy đoạn rơi lả tả xuống đất.

Tám con Yêu Hoàng còn lại hoảng hốt, sợ Hoài Không lại muốn giết bọn nó, vội vàng nằm rạp xuống đất, đầu cúi sát xuống đất, tỏ vẻ tôn kính.

Đương nhiên, Hoài Không giết cự mãng mắt đỏ xong thì cũng không có tính sổ với bọn nó.

Sl giết cự mãng mắt đỏ, Hoài Không bỗng nhiên nước mắt tuôn đầy mặt.

Khi nghe tin Lê Quan chết thì Hoài Không không có rơi lệ.

Nhưng bây giờ hắn không nhịn được nước mắt nữa.

"Tử vong không phải là kết thúc." Ôn Bình đứng trước tượng Nữ Oa, an ủi một câu.

Hoài Không lau nước mắt nơi khóe mắt, gật gật đầu, nói: "Đã khiến cho Ôn tông chủ chê cười rồi, người đã già, dễ dàng rơi lệ."

"Như vậy đi, bổn tông chủ cho Yêu tộc ngươi thêm một đợt tạo hóa."

Thật ra thì ngay từ đầu là Ôn Bình đã bắt đầu suy tính chuyện này rồi.

Có nên thăng cấp tượng Nữ Oa hay không?

Khi hắn thả ra truyền thừa Yêu Tiên thì phát hiện sau khi thăng cấp tượng Nữ Oa thì sẽ có thêm một chức năng, đó là "Nữ Oa ưu ái".

Chỉ cần tốn bạch tinh thì có thể sử dụng nó với toàn bộ Hồ Yêu Hoàng.

Đương nhiên, đây chỉ là "Nữ Oa ưu ái" cấp thấp.

Sẽ không tạo ra một Hoài Không nữa, nhưng mà vẫn có thể tạo ra yêu vật mạnh mẽ như Thời Phong trong một thời gian ngắn.

Hoài Không nghe Ôn Bình nói xong thì dập đầu: "Cảm ơn Ôn tông chủ!"

"Hi vọng ngươi có thể để cho bổn tông chủ nhìn thấy một Yêu tộc phồn thịnh." Ôn Bình nói.

Hoài Không nói: "Nhất định không nhục sứ mệnh!"

Hoài Không dứt lời, cùng lúc đó Ôn Bình cũng thăng cấp tượng Nữ Oa.

Một hai ngàn bạch tinh, nhín một chút thì vẫn có.

Chỉ là thời gian thăng cấp hơi dài, cần mười hai giờ.

Nhưng mà cũng không quan trọng, trước lúc này, Ôn Bình có thể kiểm tra Yêu tộc này một chút.

Truyền thừa Yêu Tiên xuất hiện, rốt cuộc tạo ra bao nhiêu Yêu tộc mới.

Ôn Bình lạnh lùng nói với tám con Yêu Vương đó: "Cho các ngươi sáu canh giờ, dọn dẹp Yêu Tổ Nhai cho sạch sẽ."

"Vâng vâng vâng!"

Tám con Yêu Vương đứng dậy, vội vàng chạy tới.

Lấp hố.

Dọn đất.

Trong khoảng thời gian này thì Ôn Bình đi lòng vòng xung quanh.

Nhìn Thụ yêu một chút.

Nhìn Ngư yêu một chút.

Lại nhìn Thạch yêu một chút.

Không thể không nói, Yêu tộc bây giờ có thể nói là trăm hoa đua nở.

Loại yêu gì cũng có.

Khiến cho Ôn Bình hứng thú nhất là có Thạch Đầu Nhân, bây giờ bọn chúng đã có thể nói chuyện, có thể di chuyển.

Không biết là khi đánh nhau thì có phải là bọn chúng sẽ dùng phương thức đụng hay không?

…

Thoáng cái đã qua mười hai giờ.

Tám con Yêu Vương làm việc cũng rất nhanh, không chỉ lấp hố, còn trồng lại đám cây ngã trái ngã phải xung quanh.

Tuy không thể nói là tươi tốt nhưng ít nhất cũng dễ coi hơn.

Trong mười hai giờ này, càng ngày càng có nhiều Yêu tộc hội tụ ở Hồ Yêu Hoàng.

Chúng yêu đều nghe lời hiệu triệu của Hoài Không mà tới, chuẩn bị đón tạo hóa của Yêu tộc.

Ôn Bình dùng tinh thần lực quét qua, ngàn mét bên ngoài Yêu Tổ Nhai có hơn ngàn vạn yêu vật, số lượng khổng lồ, dày đặc, có thể nói là khủng bố.

Khiến cho Ôn Bình bất ngờ là Thời Phong lại đứng bên cạnh Hoài Không.

Có chút giống tay trái tay phải.

“Quả nhiên, vẫn phải trải qua chút gì đó mới được.” Mất đi Lê Quan, đổi lấy Thời Phong phụ tá Hoài Không, cũng không lỗ.

Đúng lúc này, Hoài Không, Thời Phong dẫn đầu, ngàn vạn yêu vật bỗng nhiên học tư thế của nhân tộc, quỳ xuống đất, hô to năm chữ.

“Bái kiến Ôn tông chủ!”

“Bái kiến Ôn tông chủ!”

“Bái kiến Ôn tông chủ!”

…

Tiếng hô lớn, không kém hơn lôi kiếp mà Hoài Không độ.

Ôn Bình im lặng đứng trước tượng Nữ Oa, đợi chúng yêu im lặng lại thì mở miệng nói: “Lần này Yêu giới gặp nạn cũng không phải là ngẫu nhiên. Ở bên ngoài Hồ Thiên Địa có thế lực mạnh mẽ mà các ngươi không tưởng tượng nổi, cũng có Yêu tộc mạnh mẽ mà các ngươi không tưởng tượng nổi. Bổn tông chủ rất vui khi lần này các ngươi thắng.

Nhưng tương lai các ngươi có thể thắng hay không thì bổn tông chủ không biết. Bởi vì tương lai thắng bại được quyết định bởi toàn bộ Yêu tộc các ngươi, mỗi một yêu vật các ngươi.

Hôm nay, bổn tông chủ lại tặng cho Yêu tộc một đợt tạo hóa, hi vọng các vị sẽ dốc lòng tu hành, sau này sẽ không bị mấy yêu vật yêu như kiến hôi quấy nhiễu Yêu tộc rối loạn không chịu nổi!”

Nói xong, chúng yêu dập đầu.

Tiếng gọi ầm ĩ lại vang lên.

Rung động đất trời!

Ôn Bình đưa tay, lúc này, tượng Nữ Oa cũng thăng cấp xong.

“Nữ Oa ưu ái: Một tháng có thể sử dụng một lần, trị số ưu ái: từ ba đến chín. Ngẫu nhiên truyền thừa các loại tu vi, thần thông, yêu thuật vân vân.

“Giá cả: Một ngàn miếng bạch tinh.”

Tuy bây giờ túng quẫn nhưng Ôn Bình vẫn móc ra một ngàn miếng bạch tinh.

Trong khoảnh khắc khi bạch tinh tan biến, hào quang lại hiện ra.

Rặng mây đỏ che khuất bầu trời, trong rặng mây đỏ có Kim Long bay múa.

Đúng lúc này, Kim Long cúi đầu.

Năm con Kim Long bỗng nhiên thò đầu ra từ trong rặng mây đỏ, nhìn về phía khu vực Hồ Yêu Hoàng.

Con Kim Long thứ nhất bỗng nhiên lao ra khỏi mây xanh, vọt thẳng xuống Hồ Yêu Hoàng.

Chúng yêu giật mình, sau đó Kim Long lớn chừng ngàn trượng bỗng nhiên thu nhỏ lại, xông vào trong cơ thể Thời Phong bên cạnh Hoài Không.

Thời Phong vốn kinh hãi, liên tục lui lại mấy bước, nhưng mà tốc độ của Kim Long lại quá nhanh.

"Ôn tông chủ!"

Thời Phong kinh hô.

"Không ngờ yêu đầu tiên được tạo hóa là ngươi." Trong mấy ngàn vạn Yêu tộc, tất cả chỉ có năm lượt, yêu thứ nhất lấy được lại là Thời Phong.

Thời Phong này cũng có chút may mắn.

Khó trách có thể an toàn sống sót qua kiếp nạn.

Thời Phong nghe nói là tạo hóa thì vẻ hoảng sợ trên mặt lập tức biến mất không thấy gì nữa, chuyển thành kinh hỉ!

【VIP】 Kim Long hàng thế

“Tạo hóa!”

“Bổn vương nhận được tạo hóa!”

Đột ngột, ánh vàng từ trong cơ thể tỏa ra.

Sau đó, Thời Phong hóa thành Ngũ Vĩ Hồ, sau đó, càng ngày càng biến lớn ra ngay trước mặt của chúng yêu.

Biến hóa cũng xuất hiện ngay trong lúc này.

Một cái đuôi mới mọc ra.

Sau đó lại mọc ra thêm một cái nữa.

Cho đến khi mọc ra chín cái đuôi rồi mà vẫn không có dừng lại.

“Cửu Vĩ!”

“Cửu Vĩ!”

Chúng yêu thấy cảnh này thì cực kỳ kinh hãi.

Bởi vì đã ngàn năm rồi, Cửu Vĩ Hồ chưa từng xuất hiện trong Hồ Yêu Hoàng.

So với thời gian mà Chân Long biến mất còn dài hơn!

“Còn không dừng lại!”

“Còn không dừng lại!”

Chúng yêu kinh hô.

Lúc này, Thời Phong cũng mọc ra thêm một cái đuôi nữa.

Hóa thân thành Thập Vĩ Yêu Hồ!

Sau đó, khí tức của hắn cũng liên tục tăng cao, loáng thoáng muốn đột phá trói buộc nửa bước Địa Vô Cấm.

Mặc dù dừng lại đúng lúc quan trọng nhất như Thời Phong cũng cực kỳ vui vẻ.

“Không hơn một tháng thì bản vương có thể thành Yêu Thần!”

Thành Thập Vĩ Yêu Hồ, lại có thể bước vào cảnh giới mới, Thời Phong cười đến miệng không khép lại được.

Thập Vĩ Yêu Hồ, có thể nói là ngay cả trong truyền thuyết cũng không có.

Nhưng bây giờ hắn xuất hiện.

Cho nên hắn đã trở thành truyền thuyết mới ở Hồ Yêu Hoàng.

Cũng là truyền thuyết trong toàn bộ Yêu tộc.

“Cảm ơn Ôn tông chủ!”

Thời Phong vội vàng quỳ xuống đất.

Liên tục dập đầu.

Cũng ngay lúc này, con Kim Long thứ hai từ trên trời đáp xuống.

Rơi vào trong ngàn vạn Yêu tộc.

Chi chi.

Tiếng kêu hoảng sợ của một con Hầu yêu lên.

Kim Long chui vào yêu thể của con Hầu yêu đó, sau đó con Hầu yêu vốn vừa nhỏ vừa gầy đó càng ngày càng lớn.

Mười trượng.

Mấy chục trượng.

Sau đó bành trướng đến trăm trượng.

Hầu yêu vừa nhỏ vừa gầy hóa thành một con Thái Thản Cự Viên to lớn.

Phanh phanh phanh!

Hai cánh tay đánh vào lồng ngực, rống lên một tiếng rung trời.

“Thái Thản Cự Viên, không tệ.” Ôn Bình nói thầm một tiếng.

Bởi vì là "Nữ Oa ưu ái" bản cấp thấp cho nên Ôn Bình có thể thấy rõ lực lượng mà nó được tăng lên.

Tốc độ tăng không khủng bố bằng Hoài Không.

Không phù hợp bằng Thời Phong.

Nhưng lại tặng cho nó lực lượng hám thiên chấn địa.

Chỉ dựa vào yêu thể, lực lượng này thì đã đủ để đại chiến với nửa bước Địa Vô Cấm.

Lúc này, Ôn Bình nhìn lên bầu trời: "Tới cái thứ ba."

Sau đó, con Kim Long thứ ba đáp xuống.

Lần này cũng không rơi vào trong bầy yêu mà là rơi xuống một chỗ xa xa trong Hồ Yêu Hoàng, đó là một khu rừng hoa đào cách Yêu Tổ Nhai chừng mười dặm.

Kim Long vào rừng, hoa đào bay lên đầy trời.

Giống như bị cuồng phong quấy.

Hoa đào nở, bắt đầu tản ra xung quanh, bay lên bầu trời, bay về phương xa.

Trong hoa đào như có tiếng ca vang lên.

Dịu dàng dễ nghe, như tiếng trời.

Trong cánh hoa đầy trời, từ từ, hoa đào hóa thành một nữ nhân tuyệt mỹ, theo gió mà bay tới tượng Nữ Oa.

Mặc dù bầy yêu không biết tán thưởng cái đẹp như nhân loại nhưng khi nhìn thấy Hoa Đào yêu thì cũng bị hớp hồn, nhìn không chớp mắt.

Bởi vậy, có thể thấy được lực sát thương của Hoa Đào yêu rất lớn.

"Yêu này…"

Thời Phong sửng sốt.

Hoài Không cũng có chút kinh hãi.

Ôn Bình cười cười, nhịn không được đưa mắt nhìn tượng Nữ Oa giống: "Này còn không phải là cho Hoài Không một

thê tử sao?”

Hoài Không nghe nói như vậy thì ngẩn ra.

Sau đó mặt mo đỏ ửng, vội vàng dời ánh mắt đang nhìn Hoa Đào yêu đi.

Sau đó, con Kim Long thứ tư đáp xuống.

Lần này vẫn rơi vào trong bầy yêu.

Nhưng lần này lại không phải là vào trong yêu thể.

Kim Long vào cây, một cây cổ thụ che trời lập tức hóa yêu.

Nhánh cây, rễ cây che khuất bầu trời, lan rộng ra ngoài, dọa cho bầy yêu tranh thủ lui về sau đi.

“A!”

Thụ yêu phát ra một tiếng vang trầm trầm, đứng dậy.

Rễ cây là chân, nhánh cây là tay.

Trong khoảnh khắc nó đứng dậy, toàn bộ cây cỏ trong Hồ Yêu Hoàng đều quay đầu nhìn về phía Thụ yêu, sau đó hơi hơi uốn cong, giống như khom người.

Sau đó, thụ yêu càng ngày càng cao, càng ngày càng cao.

Trăm trượng rồi mà vẫn không ngừng.

Cuối cùng khi ngừng lại thì đã đạt độ cao ba trăm trượng.

Gió nhẹ lướt qua, cành lá của Thụ yêu đung đưa theo gió, tỏa ra một mùi hương đặc biệt.

Sau khi bầy yêu ngửi được thì cảm thấy yêu đan nóng lên, tốc độ tăng trưởng yêu lực tăng lên gấp bội.

Lúc này, Hoài Không cũng cảm nhận, quá đỗi vui mừng, nói: “Trấn tộc Thụ yêu!”

Có nó, sau này Yêu tộc tu hành sẽ làm ít công to.

Đối với toàn bộ Yêu tộc thì có thể nói là phúc phận kéo dài vĩnh viễn.

Hoài Không vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn Ôn tông chủ ban thưởng tạo hóa cho Yêu tộc!”

Ôn Bình đáp: “Đừng nóng vội, còn có một con rồng cuối cùng.”

“Ừm.”

Hoài Không gật đầu, sau đó chỉ thấy con Kim Long cuối cùng lao xuống.

Nhưng mà lần này không có đi vào trong người bất cứ yêu vật hoặc là vật gì đó.

Nó quanh quẩn trên không trung, khuấy động phong vân.

“Ừm?”

Ôn Bình định thần nhìn lại.

Trong lúc hắn còn đang tò mò thì Kim Long đã hóa thành hình người, chậm rãi đi từ trên bầu trời xuống.

“Lĩnh thần dụ của Nữ Oa, kể từ hôm nay Ngao Ly ta chính là Thánh Sư của Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa, truyền đạo, thụ nghiệp, giải thích khó hiểu cho Yêu tộc. Mời Yêu Hoàng phân công!”

Thanh niên mặc áo vàng hơi khom người, hành lễ với Hoài Không.

Hoài Không vui vẻ đáp: “Long Thần đại nhân khách khí!”

Ôn Bình nhìn Ngao Ly do con Kim Long biến thành trước mắt, vội vàng hỏi thăm hệ thống: “Có chuyện gì vậy?”

Hệ thống giải đáp: “Yêu này giống như Ác Linh Kỵ Sĩ của Thính Vũ Các, sinh ra theo tượng Nữ Oa. Trong lòng hắn, ngài chính là Yêu tổ, cái gọi là thần dụ của Nữ Oa cũng chỉ là kí chủ ngươi ra lệnh mà thôi. Cho nên kí chủ có thể phân công, điều động, nhưng mà nhiệm vụ nồng cốt của hắn là trợ giúp Yêu tộc.”

【VIP】 Kim Long hàng thế (2)

“Thì ra là thế, Nữ Oa ưu ái bản cấp thấp này cũng mang đến cho ta niềm vui bất ngờ. Kim Long nha, trong thế giới trước kia ta thì nó là thần thú cao quý nhất, không ngờ ta lại có thể sai sử nó.” Ôn Bình cười: “Nhưng nếu sinh ra vì Yêu tộc thì hãy để cho hắn giúp đỡ Yêu tộc đi.”

Ôn Bình nhìn thực lực của Ngao Ly một chút.

Yêu Thần cấp.

Cũng không tính là quá cao.

Xem ra muốn tăng cường thực lực thì phải dựa vào hắn thăng cấp kiến trúc.

Cũng may sau này có mỏ bạch tinh của Yêu tộc, nếu không thì lấy đâu ra nhiều bạch tinh như vậy để thăng cấp kiến trúc.

“Hoài Không, làm xong chuyện của Yêu tộc thì tới Đông Hồ tìm ta, bổn tông chủ có chuyện cần ngươi làm.” Hết việc, Ôn Bình muốn về tông.

Hoài Không gật đầu, quỳ hành lễ: “Cảm ơn đại ân của Ôn tông chủ, Yêu tộc suốt đời khó quên! Cung tiễn Ôn tông chủ!”

“Cung tiễn Ôn tông chủ!”

“Cung tiễn Ôn tông chủ!”

Sau đó là tiếng gào như núi sụp biển gầm của bầy yêu.

Ôn Bình cười cười, lấy phi thuyền ra, bay về Đông Hồ.

…

Thời Phong, ít ngày nữa có thể thành Yêu Thần.

Hơn nữa hắn là Thập Vĩ Hồ Yêu, mặc dù không được đánh giá là huyết mạch cấp A nhưng hẳn cũng không kém gì Hắc Một.

Yêu tộc có hắn và Hoài Không trông coi thì hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Nếu như Bách Tông Liên Minh vẫn không biết sống chết khiêu khích Yêu tộc thì chuyện sẽ rất thú vị.

Còn Thái Thản Cự Viên, lực lượng của hắn cũng rất mạnh mẽ, nếu tiếp tục tu hành thì chắc chắn cũng là một Yêu Thần.

Còn Thụ yêu đó thì Ôn Bình rất hài lòng.

Mặc dù thực lực không mạnh nhưng có thể làm tộc bảo của Yêu tộc.

Còn Hoa Đào yêu, Ôn Bình cảm thấy sự xuất hiện của nó có chút đột ngột.

Tại sao nó lại xuất hiện?

Là muốn tạo ra Yêu Hậu cho Hoài Không thật sao?

Thôi không suy nghĩ nữa, Đông Hồ đã gần trước mắt.

Sau khi về tông, chuyện thứ nhất mà Ôn Bình làm là đi xem Bất Tử Thụ Lâm của mình.

Một tháng chưa về.

Một ngày trồng ba cây.

Chắc hẳn đã thành rừng.

Còn chưa tới Bất Tử Thụ Lâm thì đã nghe được tiếng gào to.

“Mấy người các ngươi, động tác xách nước có thể nhanh một chút hay không.”

“Cái tên xấu xí kia, khi tưới nước có thể nhẹ nhàng một chút hay không. Đây đều là bảo bối của tông chủ, phải tinh tế tỉ mỉ, phải ôn nhu, biết hay không.”

“Ngày nào cũng vậy, cũng không biết nên nói các ngươi như thế nào. Còn Trấn Nhạc Cảnh, giời ạ, tu luyện thành cái gì rồi? Chút chuyện nhỏ này mà ngày nào cũng cần ta lo.”

Đúng, không sai, là tiếng của Xích Mục Cự Viên.

“Cái tên này đúng là xem mình là quan.” Ôn Bình lắc đầu cười một tiếng, sau đó tằng hắng một cái, nhắc nhở Xích Mục Cự Viên hắn tới.

Xích Mục Cự Viên vội vàng đứng dậy, cung kính đón: "Tông chủ, rốt cuộc ngài cũng về. Đám gia hỏa này một chút chuyện cũng làm không được, ta đang giúp ngài mắng bọn họ đây."

Ôn Bình đưa mắt nhìn Bất Tử Thụ Lâm ngay ngắn xung quanh, nói: "Sau này ngươi giao chuyện ở đây cho Linh Doãn."

Xích Mục Cự Viên sững sờ, vội vàng nói: "Tông chủ, hình như ta cũng không có làm sai gì chứ?"

"Không nói ngươi làm sai, mà là có chuyện quan trọng hơn giao cho ngươi làm." Ôn Bình quyết định giao nhiệm vụ trông coi mỏ bạch tinh cho Xích Mục Cự Viên và Hắc Trạch.

Xích Mục Cự Viên huyết mạch không kém, còn Hắc Trạch cũng là yêu vật hết sức đặc thù, giúp hắn trông coi mỏ bạch tinh đồng thời còn có thể tu hành.

Bất Hủ Tông thích hợp với người, không thích hợp với yêu vật.

Hồ Yêu Hoàng mới thích hợp với yêu vật nhất.

"Như vậy sao, cảm ơn tông chủ!" Xích Mục Cự Viên nghe nói là có chuyện quan trọng thì mừng tít mắt.

Bây giờ hắn không sợ làm nhiều.

Chỉ sợ làm ít.

Những người trên Bất Hủ Tông càng ngày càng mạnh.

Mà đám người trước mặt hắn càng ngày càng yếu.

Hắn cũng hy vọng tông chủ có thể tốt với hắn một chút, cho hắn một cơ hội.

Bây giờ cơ hội tới!

Ôn Bình nói: "Tiếp tục làm việc đi, đến lúc đó ngươi dẫn theo Hắc Trạch theo."

"Được!"

Xích Mục Cự Viên cười, cười đến có chút ngu ngơ.

Đang lúc Ôn Bình muốn rời đi thì Dương Nhạc Nhạc vội vàng chạy tới: “Tông chủ, người ở chủ điện, hắn tỉnh.”

“Tỉnh?”

Lúc trước Ôn Bình vốn muốn cứu hắn, sau đó dùng làm ác chủ bài trong tay hắn.

Không ngờ cho hắn uống trà đậm Hải Niệm rồi mà vẫn không chịu thức tỉnh, bây giờ không còn chuyện của hắn nữa thì hắn lại tỉnh.

“Đi.”

Ôn Bình quay người đi tới chủ điện.

Chủ điện trên Vân Lam Sơn.

“Vân Nghê, Vân Nghê!”

Ầm!

Người trong chủ điện tỉnh lại, tông cửa xông ra.

Vừa chạy vừa kêu gào tên của một người.

Trong giọng nói mang theo hoảng hốt.

Còn có lo lắng.

“Tiền bối, ngài chờ một chút!” Triệu Tình vội vàng đuổi theo.

Nhưng mà thực lực của Triệu Tình kém đối phương quá nhiều, vừa mới chạy ra cửa thì đã không thấy tung tích của đối phương.

“Vân Nghê!”

“Vân Nghê!”

Sau đó, tiếng gào của hắn vang lên trong quảng trường trước chủ điện.

Tiếng gào ầm ĩ này nhanh chóng hấp dẫn mấy người chưa tu hành trong Bất Hủ Tông chạy tới.

Mọi người đứng dọc theo quảng trường, nhìn người thần bí đang kêu gào cái tên “Vân Nghê”.

“Người này thực lực hùng hậu, ta không có nắm chắc bắt hắn lại.” Mặc dù không có nắm chắc nhưng mà Long Nguyệt vẫn mở mạch môn ra, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Vân Liêu lắc đầu: “Long cô nương, ngài có thương tích trong người, chớ ra tay. Hơn nữa trong Bất Hủ Tông, hắn không gợi nổi sóng gió gì đâu, chỉ cần chờ tông chủ tới là được.”

“Không sao, một chút thương thế mà thôi.”

Long Nguyệt quay qua nhìn Vân Liêu, mỉm cười.

Sau đó vội thu tầm mắt lại.

Không thể nhìn Vân Liêu trưởng lão nhiều.

Bởi vì quá tuấn tú, toàn thân tỏa ra một sức hấp dẫn đặc biệt.

Lúc này, Hà Niên ở bên cạnh, lông mày đen khẽ run lên.

Hắn nghe được người thần bí ở trên quảng trường đột nhiên hô một câu.

“Vô Uổng Sâm!”

Chính là ba chữ này khiến cho Hà Niên nhịn không được quan sát tỉ mỉ người trước mắt.

Vô Uổng Sâm.

Đại trưởng lão đầu tiên của Già Thiên Lâu.

Mặc dù đã chết hơn hai trăm năm nhưng uy danh vẫn lưu truyền đến nay.

Chỉ vì hắn là tồn tại siêu việt Địa Vô Cấm.

【VIP】 Hà Niên hoảng hốt

Đồng thời cũng là người mang đến nhiều đau khổ cho Triều Thiên Hạp nhất.

Trước mắt, nửa bước Địa Vô Cấm này lại gọi thẳng tên huý của hắn.

“Chờ một chút!”

“Vân Nghê?”

“Vân Nghê!”

Hà Niên giật mình, muốn nói lại thôi.

Ầm!

Tiếng mạch môn mở ra vang lên.

Một luồng gió nhẹ thổi qua, cuốn về phía người trên quảng trường.

Trực tiếp giam cầm hắn.

“Các ngươi muốn làm gì?” Cường giả nửa bước Địa Vô Cấm trên quảng trường thấy có người trói buộc hắn thì trong mắt lập tức hiện ra sát ý.

Sát ý này sục sôi cuồn cuộn, đột nhiên xuất hiện.

Tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

“Chúng ta không có ác ý.” Ôn Bình chầm chậm đi tới, biểu cảm hòa nhã.

“Vậy sao ngươi lại trói ta lại?”

“Bổn tông chủ chỉ không muốn ngươi kêu gào ầm ĩ.”

Nói xong, hiệu quả Phong Chi Cấm Cố biến mất.

Nhưng mà khi có thể nhúc nhích được thì có vẻ nhu đối phương cũng bình tĩnh lại.

Mặc dù đầu óc hắn mơ mơ màng màng nhưng thanh niên ôn nhã trước mắt lại mang đến cho hắn áp lực cực lớn.

Nhất là khi nhìn thấy mạch môn trong suốt đó, cái này khiến hắn càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Đây là chỗ nào?"

"Ngươi trả lời bổn tông chủ trước, ngươi là ai. Những chuyện khác ta sẽ giải thích cho ngươi."

"Ta…" Ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên mờ mịt.

"Xem ra trí nhớ của ngươi còn chưa hoàn toàn khôi phục."

Đương nhiên không phải là Ôn Bình biết người trước mặt tên gì.

Hắn vừa dùng hệ thống xem một ít tin tức đơn giản của hắn.

Rất khéo, cùng họ với cái tên Vi Sinh Thương Lam mà hắn giết trong Yêu giới, tên là Vi Sinh Tinh Vũ.

Trừ cái đó ra thì Ôn Bình không thấy thêm thông tin gì khác.

Ôn Bình hỏi hệ thống, hệ thống trả lời là do trong tất cả văn hiến của Triều Thiên Hạp đều không có ghi chép về Vi Sinh Tinh Vũ.

Sự tồn tại, cuộc đời của hắn như bị người ta cố gắng xóa đi.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Ta cứu người từ Khúc Cảnh lên, dùng Linh thiện cho ngươi thức tỉnh, nói một cách nghiêm chỉnh thì bổn tông chủ xem như ân nhân cứu mạng ngươi."

"Cảm ơn."

Mặc dù Vi Sinh Tinh Vũ không nhớ được nhiều nhưng vẫn biết cảm ơn.

Nhưng hắn lập tức nhắm mắt lại, kêu lên đau đớn, đồng thời không ngừng lăn lộn trên đất.

A!

A!

Còn gõ mạnh đầu của mình.

Lúc này, Ôn Bình đánh một đạo tinh thần lực tới, đánh cho Vi Sinh Tinh Vũ bất tỉnh: “Mang hắn về phòng.”

“Tông chủ, thuộc hạ có chuyện muốn nói với ngài.” Bỗng nhiên, Hà Niên nhích lại gần, nói.

“Chuyện gì?”

“Có liên quan tới hắn… thuộc hạ biết một ít.”

“Ừm?”

Không phải hệ thống nói là Vi Sinh Tinh Vũ bị người ta cố ý xóa đi hay sao?

Sao còn có người biết tới hắn.

“Nếu như ti chức không có đoán sai thì hắn chính là lâu chủ khái sáng ra Già Thiên Lâu, Vi Sinh Tinh Vũ.”

“Nói tiếp.”

“Bởi vì vừa rồi hắn hô tên của hai người. Vô Uổng Sâm, đây là một trong đại trưởng lão đầu tiên của Già Thiên Lâu, chết từ hơn hai trăm năm trước. Dĩ nhiên, chỉ dựa vào cái tên này thì thuộc hạ không dám đoán. Nhưng hắn còn gọi tên của một người, cho nên thuộc hạ kết luận hắn là Vi Sinh Tinh Vũ.”

Ôn Bình hỏi: “Người nào?”

“Vô Uổng Sâm, bản cô nương biết. Nhưng Vân Nghê… Vân Nghê, cái tên này không có gì đặc biệt.” Long Nguyệt đi tới, nói xen vào.

Hà Niên không khỏi lui qua bên cạnh một bước, tiếp tục nói: “Vân Nghê, cái tên này là cấm kỵ ở Triều Thiên Hạp, ba trăm năm trước nó đã bị xóa hết tất cả những dấu hiệu tồn tại của nó, đương nhiên là Long tiểu thư không thể biết được rồi.”

Long Nguyệt bước theo, nhất định phải đứng sát bên Hà Niên, không phục nói: “Đều bị xóa mất mấy trăm năm, sao ngươi lại biết được?”

“Long tiểu thư, ngài có thể đừng đứng gần ta như vậy được không?”

“Ta thích, ngươi quản được sao? Tất cả thương thế trên người ta đều là do ngươi gây ra, đứng gần ngươi một chút, nhắc nhở ngươi tranh thủ thường tiền thuốc men.”

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu.

Đột nhiên hắn cảm thấy.

Hà Niên sẽ bị lừa bịp cả một đời.

Ôn Bình nhắc nhở: “Hà Niên, nói tiếp.”

Hà Niên gật đầu, không quan tâm tới Long Nguyệt, tiếp tục nói: “Mặc dù có người cố gắng xóa hết tất cả tin tức về Vân Nghê nhưng thuộc hạ đã từng tới mộ Vân Nghê, nhìn thấy chân dung của Vi Sinh Tinh Vũ. Chân dung của Vi Sinh Tinh Vũ được để trong một cái thạch quan, trên đó còn có năm chữ mà Vân Nghê tự tay viết – phụ thân Vi Sinh Tinh Vũ.”

“Thì ra là thế.”

Ôn Bình gật gật đầu.

Nói thật, hắn đã không còn hứng thú với Vi Sinh Tinh Vũ.

Từ từ, nếu như Vi Sinh Tinh Vũ chịu ở tại Bất Hủ Tông thì hắn hoan nghênh.

Nếu như không chịu thì lúc đó thu chút phí thuốc men, sau đó tiễn đi.

Bây giờ Bất Hủ Tông đã không còn là một tông môn cần nửa bước Địa Vô Cấm hoặc là Địa Vô Cấm bảo vệ.

Hà Niên hỏi: “Tông chủ, có vẻ như ngài cũng không kinh ngạc?”

“Bổn tông chủ đâu cần biết hắn là ai, ban đầu cứu hắn trong Khúc Cảnh là ngẫu nhiên, đương nhiên ta cũng không có hứng thú với quá khứ của hắn.”

Dứt lời, Ôn Bình muốn đi gấp.

Hà Niên lại bước nhanh theo, do dự một hồi, nói nhỏ: “Tông chủ, lâu chủ Già Thiên Lâu là truyền thừa một mạch. Chắc chắn lâu chủ của Già Thiên Lâu bây giờ chính là đời sau của Vi Sinh Tinh Vũ. Nếu ngài giữ hắn lại Bất Hủ Tông, nếu

bị Già Thiên Lâu biết được thì sợ rằng sẽ mang tới phiền phức lớn cho ngài và Bất Hủ Tông.”

“Sao bọn họ lại biết được?” Ôn Bình mĩm cười, nói.

“Bởi vì linh thể của hắn.”

“Linh thể?”

“Phục Sinh Thể, là linh thể mà chỉ có một mạch của lâu chủ của Già Thiên Lâu mới có thể tu hành. Già Thiên Lâu có cơ sở ngầm khắp mọi nơi, lỡ như để cho bọn họ phát hiện Phục Sinh Thể thì lúc đó Già Thiên Lâu tới, các thế lực lớn ở Triều Thiên Hạp cũng sẽ tới. Đến lúc đó, Bất Hủ Tông sẽ bị kẹp ở giữa, muốn sống không được muốn chết không xong. Cho nên, tông chủ, nhất định phải lập tức đưa người này ra khỏi Hồ Thiên Địa, đồng thời không thể giữ lại bất cứ manh mối gì ở Bất Hủ Tông. Chỉ có hoàn toàn không đếm xỉa đến thì Bất Hủ Tông mới không bị liên lụy tới.”

【VIP】 Có vinh cùng vinh

“Cho nên cái tên này là một củ khoai nóng bỏng tay?”

“Không sai!”

Hà Niên gật đầu.

Già Thiên Lâu mạnh cỡ nào hắn cũng không biết.

Ngay cả tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi.

Bởi vì sa trường chỉ là một chỗ trong chiến trường Triều Thiên Hạp thôi.

Nếu bị người của Già Thiên Lâu biết truyền thuyết cũng không phải là giả, người sáng lập Già Thiên Lâu không chết thật, chắc chắn bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào để mang Vi Sinh Tinh Vũ về.

Đồng thời, diệt sát tất cả những người biết chuyện.

Còn phía U Quốc của Triều Thiên Hạp, bọn họ phân tranh với Già Thiên Lâu nhiều năm, chắc chắn sẽ không để cho Vi Sinh Tinh Vũ trở về như vậy.

Bởi vì năng lực của Vi Sinh Tinh Vũ quá kinh khủng.

Không chỉ là thực lực mà còn có trí tuệ.

Mấy trăm năm trước, U Quốc một tay che trời ở Triều Thiên Hạp, nhưng Vi Sinh Tinh Vũ lại có thể sáng lập ra Già Thiên Lâu, chia đều thiên hạ với U Quốc.

Độ khó trong đó, có thể nói là còn khó hơn lên trời.

Nhưng mà Vi Sinh Tinh Vũ làm được.

Thời điểm đó, Già Thiên Lâu còn không mạnh bằng bây giờ, nếu bây giờ có lãnh tụ không gì sánh kịp như Vi Sinh Tinh Vũ trở về Già Thiên Lâu, lãnh đạo Già Thiên Lâu còn mạnh hơn U quốc một chút này thì đoán chứng hoàng tộc U Quốc bị dọa tới mặt cũng trắng nhợt, cho nên bên phía U Quốc chắc chắn sẽ dốc toàn lực ngăn cản Vi Sinh Tinh Vũ trở về.

Nằm giữa hai cái thế lực khổng lồ, Bất Hủ Tông có thể làm gì?

Nhưng mà Ôn Bình chỉ cười một tiếng, nói: "Hắn còn thiếu nợ bổn tông chủ, chờ hắn trả hết rồi mới tiễn hắn được được. Trước đó, chỉ cần hắn không rời khỏi Bất Hủ Tông thì sẽ không có ai có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn hoặc là Phục Sinh Thể gì gì đó. Hà Niên, yên tâm đi, trông chừng hắn, đừng để cho hắn chạy trốn."

"Thuộc hạ biết rồi." Nếu Ôn Bình chắc chắn như vậy, Hà Niên cũng không muốn nói tiếp.

Nói nhiều sẽ dễ bị ghét.

Hắn tin Ôn Bình có thể hiểu được hung hiểm trong đó.

Khi Hà Niên xoay người đi chủ điện, Ôn Bình nhìn Long Nguyệt lặng lẽ đi theo phía sau, hỏi: "Gặp Long Kha rồi?"

"Gặp ——"

Long Nguyệt đáp, sau đó sửng sốt.

Giật mình nhảy dựng lên, đồng thời lập tức nhích lại gần, nói: "Hóa ra ngươi cũng biết!"

"Ha ha." Ôn Bình cười một tiếng, không lắc đầu cũng không gật đầu.

Ôn Bình cảm thấy nếu đã tiếp xúc với Long gia thì không cần phải giả bộ không biết thân phận thật của Long Kha nữa.

Làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Khi Long Nguyệt biết chân tướng này thì lập tức mở máy hát ra, thao thao bất tuyệt nói: "Tỷ ta vẫn cho là ngươi không biết, vẫn luôn kêu nàng Triệu trưởng lão. Hôm qua khi đi gặp nàng thì nàng còn kêu ta giả vờ không biết nàng, sau đó cũng gọi nàng là Triệu trưởng lão…"

Ôn Bình cười hỏi: "Ngoại trừ chuyện này ra thì tỷ ngươi không nói chuyện khác sao?"

"Không có… chỉ tương đối lo lắng trong nhà. Sợ mấy người phụ thân biết chuyện này. Bởi vì lúc trước tỷ ta nói

muốn đi sa trường lịch luyện. Nếu để cho mấy người phụ thân biết tỷ ta không chỉ không có đi sa trường mà còn chạy đến đây giúp ngươi thì chuyện này sẽ hỏng bét."

Ôn Bình lạnh lùng nói: "Hỏng bét? Ha ha, chờ bổn tông chủ đạp vào Triều Thiên Hạp, bọn họ sẽ biết cái gì mới là hỏng bét thật sự."

"Ôn Bình, ngươi sẽ không khai chiến với Long gia thật chứ?"

"Khai chiến, ta không có rảnh rỗi như vậy!"

"Có rảnh thì tốt nhất cũng đừng có khai chiến, bởi vì Long gia không chỉ là Long gia đơn giản như vậy. Nước ở Triều Thiên Hạp sâu hơn ngươi tưởng nhiều. Nếu ngươi xảy ra chuyện, tỷ ta còn không điên mất?"

"Không đơn giản thì không đơn giản."

Ôn Bình cười một tiếng, cũng không để ý đến cảnh báo của Long Nguyệt.

"Đúng rồi, nếu ngươi muốn chữa thương thì có thể đem thiên tài địa bảo mà Hà Niên mua được cho Hoài Diệp làm. Hoài Diệp có thể làm ra Linh thiện không tệ."

"Tiểu gia hỏa Hoài Diệp đó lợi hại như vậy?"

"Nàng có một cái ngoại hiệu là Trù Thần."

"Trù Thần!"

Long Nguyệt đảo tròng mắt một cái, sau đó ngu ngơ bật cười.

Trong lúc bọn họ nói chuyện phiếm thì mấy người Vân Liêu đi tới.

"Tông chủ, có một số chuyện chúng ta muốn hỏi hỏi ý kiến của ngài."

"Chuyện không nhỏ, chúng ta không quyết định chắc chắn được."

Ôn Bình đáp: "Nói."

Vân Liêu nói: “Tháng gần nhất, người tới bái tông đếm mãi không hết. Trong đó không thiếu công tử, tiểu thư của thế lực lớn, ngài xem, chúng ta có muốn chọn thu một ít người thích hợp không? Nếu như không thu ai cả thì Bất Hủ Tông sẽ bỏ lỡ cơ hội thiết lập quan hệ ngoại giao với rất nhiều tông môn. Còn nữa, người của Tán Nhân Dịch còn ở Thương Ngô Thành…”

“Tán Nhân Dịch, không cần phải để ý đến bọn họ, ta đã gặp minh chủ của bọn họ. Minh chủ của bọn họ cũng không muốn làm phụ thuộc của chúng ta. Còn chuyện Bất Hủ Tông nhận người, chuyện này các ngươi xem rồi làm, nhưng không thể thu nhiều.”

Ôn Bình vẫn luôn không muốn khuếch đại số lượng đệ tử, bởi vì lúc trước tài nguyên tu luyện đã rất khẩn trương, nhiều đệ tử thì được không bù mất.

Nhưng mà bây giờ có những mỏ bạch tinh của Yêu tộc, xây dựng thêm Bất Hủ Tông hoàn toàn không phải là vấn đề gì, nhận nhiều đệ tử cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Vân Liêu gật đầu: “Số lượng nhận người lần này là mười người? Tông chủ, ngài thấy thế nào? Bây giờ Thương Ngô Thành có không ít thiên tài thiên phú rất tốt, có thể chọn người ưu tú.”

Ôn Bình nói: “Chuyện này các trưởng lão các ngươi tự thương lượng đi, đến khâu xét duyệt cuối cùng thì giao cho Trần Hiết trưởng lão mới tới. Khi còn ở Bách Tông Liên Minh thì hắn khống chế tình báo, đối với tình huống của những thiên tài ở Hồ Thiên Địa thì hắn rõ như lòng bàn tay.”

Vân Liêu gật đầu: “Vâng.”

Sau đó Chiêm Đài Thanh Huyền nói: “Tông chủ, thành chủ Thương Ngô Thành Hoàn Thành nhờ ta hỏi ngài một chút, bây giờ rất nhiều thế lực đều muốn tiến hành mâu dịch, lui tới với Thương Ngô Thành. Thành chủ Hoàn Thành cũng muốn mượn cơ hội này phát triển Thương Ngô Thành thành trung tâm mậu dịch mới, ngài cảm thấy thế nào?”

【VIP】 Ôn tông chủ không cho ngươi đi, ngươi còn muốn đi?

Ôn Bình đáp: “Đây là chuyện tốt. Như vậy đi, ngươi kêu thành chủ Hoàn Thành cứ lớn mật mà làm, còn yêu vật ở Đông Hồ thì bổn tông chủ sẽ phái người đi giải quyết. Nếu như có thể phát triển Thương Ngô Thành thành một cái trung tâm mậu dịch thì là chuyện tốt với tất cả mọi người.”

“Tông chủ mắt sáng như đuốc, bây giờ thành chủ Hoàn Thành nhức đầu nhất chính là vấn đề yêu vật. Bởi vì chúng ta cách Hồ Yêu Hoàng quá gần.”

“Nhưng mà bổn tông chủ vẫn giữ câu nói cũ. Mậu dịch thì được nhưng không cho phép có bất cứ tranh đấu nào xảy ra trong Thương Ngô Thành, người vi phạm thì đuổi ra ngoài.”

“Đã rõ, thuộc hạ sẽ chuyển ý của ngài cho hắn.”

Chiêm Đài Thanh Huyền gật gật đầu, cười rất vui vẻ.

Có thể nhìn thấy Thương Ngô Thành phát triển từng bước, nàng rất tự hào.

Bởi vì tất cả những thứ này đều là nàng tự tay sáng tạo, cảm giác tự hào này không kém gì tự tay chế tạo ra một cái Tuyền Qua Đồ.

Chiêm Đài Thanh Huyền nhắc nhở: “Vu Mạch trưởng lão, xong chuyện của ta rồi, ngươi muốn nói gì.”

Vu Mạch gật gật đầu, tiếp lời: “Tông chủ, vẫn là vấn đề cũ. Liên quân thảo phạt của Bách Tông Liên Minh đã tập kết càng ngày càng nhiều. Hôm qua thuộc hạ nhận được tin tức, sau khi ngài đại náo Bách Niên Thịnh Hội, ba đại Kim cấp chủ sự đã phát lệnh tất sát. Lần này sợ là muốn tới thật.”

“Còn không hết hi vọng?”

Ôn Bình thật lòng không muốn dây dưa với Bách Tông Liên Minh.

Không có ý nghĩa gì.

Còn lãng phí thời gian.

Vu Mạch hỏi: “Cũng chưa từ bỏ ý định, tông chủ, chúng ta có cần làm chút gì hay không?”

“Không cần, tiếp tục quan sát bọn họ là được. Khi nào bọn họ động thật thì đến bẩm báo cho ta, thời gian khác thì không cần quá để ý đến Bách Tông Liên Minh. Nếu có Kim cấp chủ sự xuất hiện thì ngươi đi tìm Hà Niên trưởng lão, chỉ cần không phải Địa Vô Cấm thì hắn đều có thể giải quyết.”

“Vâng!”

Vu Mạch chấn động, sự lo lắng trong lòng lập tức tan mất một nửa.

Những người khác nghe nói về thực lực của Hà Niên thì ồ lên.

“Hóa ra Hà Niên trưởng lão mạnh như thế?”

“Vậy thì cho dù Kim cấp chủ sự tới chúng ta cũng không cần phải sợ.”

Long Nguyệt ở bên cạnh cũng nói: “Còn có ta nữa. Chỉ là mấy Kim cấp chủ sự, bản cô nương tiện tay là có thể bãi bình một cái.”

Nghe Long Nguyệt nói vậy, mấy người trợn tròn mắt.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ được Long Nguyệt lại là cường giả nửa bước Địa Vô Cấm.

“Cái này…”

“Tha thứ cho mắt tại hạ vụng về, vậy mà không biết Long cô nương cũng là cường giả nửa bước Địa Vô Cấm.”

“Long cô nương đúng là thiên tư trác tuyệt nha. Tuổi còn trẻ mà đã đứng trên độ cao như thế, xem chắc chắn sẽ đạt tới Địa Vô Cấm.”

Nghe mọi người tán thưởng, khen tặng, Long Nguyệt mừng thầm, cười cười, nói: “Các vị trưởng lão rất biết khen.

Ha ha, yên tâm, chỉ cần bọn họ dám đến thì tới một người bản cô nương đánh một người!”

Ôn Bình ở bên cạnh, chỉ cười cười, biết tông môn không còn chuyện gì khác nữa thì rời đi. Đầu tiên là đến khu ký túc xá trước, cho hai con Điện Thủ mà mình nuôi ăn, sau đó nhìn linh điền bên Dược Sơn một chút. Sau khi đi dạo khắp một lượt rồi thì Ôn Bình đâm đầu đi thẳng vào trong rừng, mở Trường Mạch Công ra thôn phệ mộc khí, bắt đầu tiềm tu.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Mãi đến bốn ngày sau thì Ôn Bình mới từ trong rừng đi ra.

Bởi vì Hoài Không đến!

Hoài Không ở Thương Ngô Thành ông chuyện với phụ thân của Dương Nhạc Nhạc một phen, sau đó thì cùng nhau đi tới Vân Lam Sơn.

Ôn Bình đi vào phòng bếp, thấy Hoài Diệp đang cho Cáp Cáp ăn.

“Hoài Diệp, ngươi đi chuẩn bị một vài món ăn, mấy bình rượu, lát nữa bổn tông chủ muốn uống hai chén với nghĩa phụ của ngươi.”

Hoài Diệp kín đáo cầm đùi gà trong tay đút cho Cáp Cáp, để cho nó cắn một cái, sau đó xúc động đứng lên: “Tông chủ, nghĩa phụ sắp tới?”

“Đang trên đường tới.”

“Nhanh như vậy!”

Hoài Diệp tranh thủ chạy về phòng bếp, sợ trễ.

…

Trong chủ điện.

Vi Sinh Tinh Vũ hôn mê vài ngày, rốt cuộc vừa tỉnh lại.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn nằm mơ thấy một giấc mơ rất mơ hồ.

Hắn mơ thấy mình là một hoàng tử.

Uy phong lẫm liệt.

Còn vì quốc gia của mình mà chinh chiến trăm năm, đánh chiếm vô số cương thổ, được nhân dân trong quốc gia này xưng tụng là anh hùng huy hoàng nhất.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy.

Nhân dân ủng hộ.

Nhân dân ca ngợi.

Đương nhiên khi tỉnh lại, Vi Sinh Tinh Vũ mới phát hiện tất cả chỉ là mơ.

Nhưng mà giấc mơ này khiến cho hắn nhớ lại hình ảnh khi mình rơi vào trong Khúc Cảnh, còn nhớ lại tên của mình, thậm chí còn nhớ được mình tới từ chỗ nào.

Mặc dù không nhiều nhưng Vi Sinh Tinh Vũ cũng hết sức xúc động.

"Cũng không biết nha đầu Vân Nghê đó sống có tốt không?"

"Rốt cuộc ta đã trôi dạt trong Khúc Cảnh bao nhiêu năm?"

"Vô Uổng Sâm… tại sao ta lại nghĩ tới ba chữ này? Hắn là ai?"

Ôm những nghi vấn này, Vi Sinh Tinh Vũ từ trên giường bò xuống.

Hắn nhớ lại hình ảnh hắn gặp Ôn Bình mấy ngày trước, cũng biết là Ôn Bình cứu hắn.

Nhưng mà hắn không rảnh cảm ơn.

Đứng dậy khoác thêm quần áo, Vi Sinh Tinh Vũ liếc nhìn ngoài cửa sổ.

"Có vẻ như tông môn này không có người nào."

Thu tầm mắt lại, Vi Sinh Tinh Vũ rời khỏi phòng.

Khi tiếng bước chân chậm rãi vang lên sau lưng, Hà Niên vẫn luôn ngồi chữa thương ở cửa chủ điện đột nhiên mở mắt ra.

“Tỉnh!”

Lúc này, Hà Niên còn có chút thấp thỏm.

Dù sao hắn phải đối mặt với một truyền kỳ.

Bây giờ hắn cũng không có thực lực Địa Vô Cấm.

“Dừng bước!”

Hà Niên đứng dậy, cản Vi Sinh Tinh Vũ trước chủ điện.

Ánh mắt lạnh như băng của Vi Sinh Tinh Vũ lập tức bắn tới, sau đó lạnh lùng nói: “Ngươi muốn ngăn ta?”

“Ngươi muốn đi đâu?” Hà Niên hỏi thăm.

Vi Sinh Tinh Vũ thu ánh mắt bất thiện lại, tiếp tục đi về phía trước: “Ngươi không cần biết.”

“Vậy thì ngươi không thể rời khỏi đây!”

Nói xong, Hà Niên mở mạch môn ra.

Phanh ——

Ba mạch cùng chấn.

【VIP】 Ôn tông chủ không cho ngươi đi, ngươi còn muốn đi? (2)

“Mặc dù ta cảm nhận được lực lượng của mình còn lại không đến một phần nhưng cũng không phải là ngươi có thể ngăn lại được.” Vi Sinh Tinh Vũ cũng không mở mạch môn ra mà lợi dụng lực lượng của linh thể trực tiếp xông ra ngoài.

Hà Niên thấy thế thì vội lao lên cản lại.

Bành!

Chỉ chạm nhau một quyền mà Hà Niên đã bị đẩy lui về sau bảy tám bước.

Hà Niên âm thầm kinh hãi: “Mặc dù mạch môn thứ tư của Vi Sinh Tinh Vũ bị đóng lại nhưng lực lượng linh thể vẫn còn nguyên đó, nếu như không toàn lực ứng phó thì sợ là không ngăn được hắn.”

“Chỉ một nửa bước Địa Vô Cấm nho nhỏ mà cũng muốn cản đường đi của ta?”

Một quyền đánh lui Hà Niên, Vi Sinh Tinh Vũ khẽ chế giễu một câu, sau đó tiếp tục vung quyền, ép sát Hà Niên, thoáng cái bức cho Hà Niên lui mấy chục bước.

Hà Niên tự biết lực lượng linh thể không sánh bằng Vi Sinh Tinh Vũ, vừa lui về sau vừa lấy cự phủ của mình ra, không chút do dự.

Lấy cự phủ ra, Hà Niên lập tức bổ thẳng về phía Vi Sinh Tinh Vũ đang lao tới ở đối diện.

Hắn cũng không tin.

Hắn đánh không lại một người đã ngừng tu hành mấy trăm năm, đồng thời thực lực mười không còn một.

“Chưa gì hết đã dùng tới vũ khí?” Vi Sinh Tinh Vũ nở một nụ cười khinh miệt khiến cho Hà Niên hết sức căm tức, sau đó cũng mở mạch môn ra.

Ầm!

Trong khoảnh khắc khi mạch môn mở ra thì mạch khí màu xanh lá cuộn trào, hóa thành vô số dây leo nhào về phía Hà Niên.

Lúc này, Hà Niên vung Huyết Phủ lên, lao vào dòng chảy dây leo.

…

Oanh!

Ầm ầm!

Tiếng chiến đấu từ chủ điện truyền đến khiến cho không ít người chú ý tới.

Cũng không phải là bọn họ thích xem đánh nhau mà là đã một khoảng thời gian rồi không có ai dám động thủ trên Vân Lam Sơn.

Lần này là người nào?

Mấy người chưa tu hành lập tức tụ tập lại xem.

Khi thấy là Hà Niên thì mọi người đều kinh ngạc.

“Hà trưởng lão lại đánh nhau với người được tông chủ cứu.”

“Sao đột nhiên lại đánh nhau?”

Ngoại trừ các đệ tử nghi ngờ ra thì tất cả trưởng lão nhìn thấy cảnh này thì đều lo lắng cho Hà Niên.

Bởi vì bây giờ Hà Niên đang bị người trong chủ điện đó đè đánh.

Mặc dù cùng là nửa bước Địa Vô Cấm nhưng có vẻ như là Hà Niên hoàn toàn không địch lại đối phương, đồng thời thủ đoạn cũng rất thô sơ.

Mà người vừa mới thức tỉnh trong chủ điện đó thì chiêu thức tầng tầng lớp lớp, mỗi một chiêu đều có vẻ vô cùng hung hiểm.

“Nguy rồi!”

Lúc này Hà Niên kinh hô một tiếng.

Vừa dứt lời, hai chân Hà Niên bị dây leo từ trong phiến đá bò ra cuốn lấy, đồng thời chỉ trong một hơi thở ngắn ngủi thì dây leo nhanh chóng lan ra, quấn chặt nửa người dưới của Hà Niên, khiến cho hắn trong lúc nhất thời hoàn toàn không thể động đậy.

Tình huống này cực kỳ trí mạng.

"Ngươi còn chưa trả tiền thuốc men cho ta!" Thấy thế, Long Nguyệt muốn xông lên hỗ trợ.

Hà Niên vội vàng nhắc nhở: "Dây leo này có gì đó quái lạ, thân thể ta đã tê dại, trong lúc nhất thời không động đậy nổi. Không cần phải để ý đến ta, ngươi chặn hắn lại, tông chủ nói không thể để cho hắn rời khỏi Bất Hủ Tông."

"Ngươi yêu cầu nhiều như vậy làm gì, hơn nữa, ngươi cũng ngăn không được thì sao ta ngăn hắn được!" Biết là ý của Ôn Bình, Long Nguyệt cũng hết cách, chỉ đành kiên trì vọt tới

Nhưng mà Vi Sinh Tinh Vũ nhanh chóng đánh một chiêu mạch thuật tới.

Thanh Liên nở rộ trước mặt Long Nguyệt, đồng thời nhanh chóng xoay tròn đánh tới.

Long Nguyệt bối rối.

Bởi vì nàng biết mạch thuật này.

"Địa cấp thượng phẩm, Nộ Thanh Liên!"

"Cái tên này là ai, sao lại biết mạch thuật của hoàng tộc của U Quốc?"

Long Nguyệt bối rối.

Vội vàng rút lui về sau.

Nộ Thanh Liên, nàng cũng không dám để cho nó đụng vào.

Mấy năm gần đây, cường giả Địa Vô Cấm chết dưới Nộ Thanh Liên cũng không ít!

Ngay lúc đó, Vi Sinh Tinh Vũ đã đến rìa quảng trường, xuống núi chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Vi Sinh Tinh Vũ bỗng nhiên dừng bước, nói: "Ơn của tông chủ các ngươi, sau này ta sẽ báo. Bây giờ trong lòng của ta có rất nhiều nghi vấn, cho nên hôm nay ta nhất định phải đi."

Dứt lời, nhảy lên một cái, bay xuống phía dưới.

"Có giỏi thì quay lại đánh!" Bị dây leo trói chặt, Hà Niên liên tục gầm thét, muốn tránh thoát nhưng vì thân thể tê liệt cho nên chỉ có thể tránh được mấy sợi dây leo, hoàn toàn không thể thoát khỏi toàn bộ dây leo đang trói buộc mình.

"Nói sau đi." Vi Sinh Tinh Vũ lạnh nhạt trả lời một câu, sau đó không tiếp tục để ý tới nữa.

Trong đầu thì đang nhớ lại câu nói của Long Nguyệt.

Mạch thuật của hoàng tộc của U Quốc?

"Chẳng lẽ ta là người của hoàng tộc của U Quốc?" Vi Sinh Tinh Vũ nói thầm một câu, quyết định mục tiêu thứ nhất của mình chính là Hoàng Thành của U Quốc ở Triều Thiên Hạp.

Nhưng đúng vào lúc này, một cự trảo từ trên trời giáng xuống, đập thẳng tới hắn.

"Ừm?"

Vi Sinh Tinh Vũ giật mình, muốn tránh nhưng mà tốc độ hoàn toàn không cùng một cấp.

Khoảng cách gần như thế, hoàn toàn trốn không thoát.

Ầm!

Một trảo, Vi Sinh Tinh Vũ bị đánh bay lên Vân Lam Sơn, đập vào vách tường của chủ điện.

"Ôn tông chủ không cho ngươi rời đi thì ngươi không thể rời đi."

Sau đó, một giọng nói vang lên ở bậc thang.

Sắc mặt Hà Niên cũng thay đổi theo.

"Yêu Thần!"

"Bất Hủ Tông còn có Yêu Thần." Long Nguyệt né tránh Thanh Liên, sau đó cũng quay đầu nhìn về chỗ bậc thang.

Thật sao.

Long gia cũng không thể lung lạc được một vị Yêu Thần.

Bất Hủ Tông lại có!

Bên cạnh, đám người Dương Nhạc Nhạc vội vàng hỏi: “Tiền bối, Yêu Thần là cái gì?”

Long Nguyệt nghiêm túc trả lời: “Đồng nghĩa với Địa Vô Cấm.”

Mọi người nghe xong thì đều đưa mắt nhìn cầu thang.

Còn chưa kịp nhìn thấy rõ người tới thì Ôn Bình đột nhiên xuất hiện ở phía sau.

“Tới.”

“Thuộc hạ tham kiến Ôn tông chủ.”

Hoài Không bước từng bước lên, quỳ xuống đất trước mắt của tất cả mọi người.

【VIP】 Yêu tộc cung phụng

“Thuộc hạ tham kiến Ôn tông chủ.”

Hoài Không chậm rãi đi lên, quỳ xuống ngay trước mắt của tất cả mọi người.

Ôn Bình cười đáp; “Đứng lên đi! Vừa khéo nữ nhi bảo bối của người vừa làm xong một bàn đồ ăn, nàng biết ngươi sắp tới cho nên rất vui. Ta kêu nàng làm một chút rượu, hôm nay chúng ta vừa uống vừa trò chuyện.”

“Ôn tông chủ.”

Phụ thân của Dương Nhạc Nhạc đi lên, sau đó cũng quỳ.

“Đứng lên đi.”

Ôn Bình dứt lời, liếc mắt ra hiệu cho Hà Niên.

Hà Niên thoát ra khỏi dây leo, vội vàng cất Huyết Phủ vào, sau đó vọt lên trời Vi Sinh Tinh Vũ lại.

Vì hả giận, hắn còn đánh Vi Sinh Tinh Vũ mấy quyền.

Khi đã trói chặt Vi Sinh Tinh Vũ thì Hà Niên mới quan sát Hoài Không từ trên xuống dưới.

Bởi vì Yêu Thần cũng hiếm thấy ở Triều Thiên Hạp.

“Ta lại đoán sai, Bất Hủ Tông không chỉ có một vị cường giả Địa Vô Cấm.” Trong lòng Hà Niên thất kinh.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, Ôn Bình giữ lại hắn không phải là do Ôn Bình cần hắn.

Tông môn có cường giả Địa Vô Cấm thì sao còn cần nửa bước Địa Vô Cấm như hắn đi theo?

“Tông chủ, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra thêm một lần nữa!” Khi biết mình cũng không quan trọng như thế, Hà Niên có chút hoảng hốt.

Ôn Bình nói: “Chỉ là chuyện nhỏ.”

“Thả ta ra!” Tuy Vi Sinh Tinh Vũ bị Hà Niên trói lại nhưng vẫn không ngừng phản kháng, không ngừng giãy dụa trong tay Hà Niên, còn gào to.

Hoài Không nhướng mày, mặc dù hắn không biết người trước mắt là ai nhưng đối phương cũng dám rống to kêu gào trên Bất Hủ Tông, này không phải là cho hắn một cơ hội biểu hiện sao?

Hoài Không không chút do dự đi tới chỗ hắn.

Khí tức cấp Yêu Thần trực tiếp ép tới, sau đó là một quyền đánh tới, đánh cho Vi Sinh Tinh Vũ bay ra, đập mạnh vào trụ đá lớn của chủ điện.

Mặc dù Hoài Không không chuyện tu lực lượng nhưng dù sao thì hắn cũng là Yêu Thần, lực lượng cho dù nhỏ thì cũng sẽ không nhỏ bao nhiêu.

Một quyền đánh ra, cho dù không sử dụng yêu lực thì cũng không phải là Vi Sinh Tinh Vũ thực lực mười không còn một có thể đỡ được.

Chỉ với một quyền!

Vi Sinh Tinh Vũ thiếu chút nữa ngất đi.

Sau đó, Hà Niên đi tới, một tay nhấc hắn lên như đang xách một con gà con: “Tông chủ, có cần phong bế mạch môn của hắn lại không!”

Ôn Bình cũng không gật đầu mà là nhìn Vi Sinh Tinh Vũ, lạnh lùng nói: “Vi Sinh Tinh Vũ, ngươi muốn rời khỏi Bất Hủ Tông, bổn tông chủ sẽ không ngăn ngươi. Nhưng ngươi có biết ta vì cứu ngươi mà bỏ ra bao nhiêu tài nguyên không? Mặc dù cứu ngươi cũng không phải là vì muốn ngươi báo đáp nhưng mà ngươi cũng không thể để cho bổn tông chủ tốn của vô ích chứ?”

Ôn Bình lạnh lùng nhìn qua, ánh mắt lãnh khốc xen lẫn tinh thần lực khổng lồ đánh thẳng tới Vi Sinh Tinh Vũ.

Oanh!

Vi Sinh Tinh Vũ tinh thần lực yếu ớt, lại bị đánh cho bất tỉnh lần nữa.

“Hoài Không, phong bế mạch môn của hắn lại.”

“Vâng!”

Lúc này, Hoài Không ra tay phong kín mạch môn của Vi Sinh Tinh Vũ.

Sau khi phong kín mạch môn, Hoài Không vui vẻ.

Hắn hoàn toàn không ngờ được, mình vừa mới tới thì đã có một cơ hội biểu hiện.

…

Vi Sinh Tinh Vũ chỉ là khúc nhạc dạo ngắn, sau đó Ôn Bình dẫn Hoài Không đi lên Thính Vũ Các.

Hai người vừa uống rượu vừa tán gẫu.

Nói tới vấn đề giữa Yêu tộc và Bách Tông Liên Minh, Ôn Bình đưa cho Hoài Không một chỉ thị.

Chờ cơ hội.

Chờ một cơ hội có thể phản công Bách Tông Liên Minh.

Còn để cho Yêu tộc chung sống hoà bình với Bách Tông Liên Minh là chuyện không thể nào, dù sao thù hận giữa hai bên đã khắc sâu vào trong xương cốt.

Cho nên chỉ có thể là Yêu tộc sống hoặc là Bách Tông Liên Minh chết.

“Bây giờ nếu như người tấn công Bách Tông Liên Minh thì thế lực sau lưng Bách Tông Liên Minh cũng sẽ không mặc kệ. Cho dù các ngươi có thể lật đổ Bách Tông Liên Minh thì cũng phải trả một cái giá rất lớn. Chúng ta hoàn toàn không cần phải trả giá như vậy.”

Nghe Ôn Bình nói, Hoài Không tỉnh ngộ ra, gật đầu, rất đồng ý với ý nghĩ này, có thể nói là không mưu mà hợp với suy nghĩ của hắn: “Ôn tông chủ, thuộc hạ cũng có ý này. Yêu tộc không cần phải trả một cái giá lớn như vậy, có truyền thừa Yêu Tiên mà ngài ban cho, Yêu tộc chỉ cần phát dục một

quãng thời gian, mười năm, hai mươi năm sau, đến lúc đó hắn là có thể hoàn toàn tiêu hóa truyền thừa Yêu Tiên. Đến lúc đó, Bách Tông Liên Minh hoàn toàn không phải là đối thủ của chúng ta."

"Ngươi nghĩ được như vậy là tốt nhất rồi, nhưng nếu bọn họ xâm phạm thì cũng không cần sợ. Thời điểm thích hợp thì ta sẽ ra tay tương trợ."

"Cảm ơn Ôn tông chủ!"

Hoài Không vui vẻ.

Nghe được câu nói này của Ôn Bình, hắn cũng tự tin hơn rất nhiều.

"Đúng rồi, Ôn tông chủ, đây là lễ gặp mặt mà mấy ngày nay thuộc hạ chuẩn bị cho ngài. Hơn nữa ta cũng kiểm tra rồi, Tam Hồ của Yêu tộc có rất nhiều mỏ bạch tinh. Đến lúc đó ta phái đám yêu vật đến xâm nhập đã đầu hàng chúng ta đi khai thác mỏ, nhất định có thể khai thác ra nhiều bạch tinh hơn nữa."

Dứt lời, Hoài Không móc năm cái tàng giới đầy ắp ra.

"Có lòng."

Ôn Bình cười vui vẻ.

Hoài Không vẫn rất hiểu chuyện.

Cung phụng năm cái tàng giới đầy ắp, có thể nghĩ đồ trong này tuyệt đối không ít.

Còn nữa, hắn còn chưa nói chuyện mỏ bạch tinh ra mà Hoài Không đã nghĩ tới trước rồi.

Trí thông minh cũng quá cao.

Hoài Không thấy Ôn Bình lộ ra ý cười thì tâm trạng hồi hộp cũng bình tĩnh lại, thật ra là hắn sợ Ôn Bình thấy đồ ít.

Dù sao hắn cũng biết cả hai không cùng một đẳng cấp.

Hắn cảm thấy rất nhiều.

Nhưng có thể Ôn tông chủ lại cảm thấy chỉ như một sợi lông trâu.

Chuyện này giống như là một đứa nhỏ cầm tiền tiêu vặt đi so với người lớn xem ai có nhiều tiền hơn vậy.

“Ôn tông chủ hài lòng, thuộc hạ an tâm.”

【VIP】 Cường giả của Già Thiên Lâu hiện thân!

“Tám con Yêu Vương đó, ngươi cũng có thể phái đi đào quáng, như vậy có thể tăng tốc đào quáng. Đến lúc đó bổn tông chủ lại phái hai người qua hỗ trợ ngươi, nói cho ngươi biết khái thác bạch tinh nào thì sẽ không ảnh hưởng tới hoàn cảnh của Hồ Yêu Hoàng, khai thác mỏ bạch tinh nào thì sẽ ảnh hưởng tới hoàn cảnh của Hồ Yêu Hoàng. Bạch tinh tuy tốt nhưng có những thứ vẫn quý hơn nó nhiều.”

“Cảm ơn Ôn tông chủ.”

Hoài Không nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Qua ba lần rượu, món ăn qua ngũ vị.

Lại tiếp tục uống, tiếp tục nói chuyện phiếm nữa sẽ làm lãng phí thời gian.

Bàn giao vấn đề của yêu vật ở Đông Hồ xong, Ôn Bình đưa Hoài Không rời khỏi Thính Vũ Các.

Hoài Không vừa đi, Ôn Bình lập tức dò tinh thần lực vào trong năm cái tàng giới.

Vừa nhìn, Ôn Bình thỏa mãn.

Bốn cái tàng giới đầy ắp, ròng rã hai trăm ngàn bạch tinh!

Một cái tàng giới còn lại thì có hơn vạn cái thiên tài địa bảo.

Những thiên tài địa bảo này giá cả ít nhất cũng có một trăm ngàn bạch tinh.

Đồng thời có chút thiên tài địa bảo còn không thể nào tính toán được, ngay cả giá mà hệ thống định ra cũng dao động cực lớn.

“Có nhiều bạch tinh như vậy, đã đến lúc nên tăng kiến trúc của tông môn lên.”

Ôn Bình cảm thán một câu.

Nhưng mà hai trăm ngàn bạch tinh này, Ôn Bình cũng không định dùng nó để tăng kiến trúc vốn có lên.

Chủ điện, khu ký túc xá gì đó thì được.

Còn những thứ khác thì hoàn toàn không cần thiết.

Ôn Bình muốn làm là xây dựng kiến trúc đặc thù mới.

Mở ra giao diện hệ thống, cái đầu tiên mà Ôn Bình chọn là cải tạo thiên địa.

Lần trước khi Bất Hủ Tông cải tạo thiên địa đã cách đây rất lâu, hơn nữa theo thời gian trôi qua thì mê trận của Bất Hủ Tông đã không theo kịp, ngay cả Địa Vô Cấm cũng không vây lại được.

Thăng cấp!

Phải thăng cấp cái này trước.

"Cải tạo thiên địa sơ cấp."

"Giá cả: Một trăm miếng bạch tinh."

…

"Cải tạo thiên địa trung cấp."

"Giá cả: Một ngàn miếng bạch tinh."

…

"Cải tạo thiên địa cao cấp."

"Giá cả: Một vạn miếng bạch tinh."

"Yêu cầu: Trong số thành viên của Bất Hủ Tông có Địa Vô Cấm, danh vọng của tông chủ không thể thấp hơn cấp bốn."

"Thời gian: Hai mươi bốn giờ."

"Cải tạo thiên địa cao cấp."

Ôn Bình nhìn lựa chọn này, rơi vào trầm tư.

Bây giờ trong tay hắn có hai trăm ngàn bạch tinh, có vẻ như là không cần tốn từng ngàn từng ngàn một.

Muốn làm thì chọn luôn cao cấp.

“Tại sao không có giới thiệu sau cải tạo?”

Hệ thống đáp: “Hình dạng mặt đất, diện tích, các loại nhân tố đều sẽ ảnh hưởng tới kết quả cuối cùng sau khi cải tạo thiên địa, cho nên hệ thống cũng không thể cho ra kết quả cuối cùng sau khi cải tạo thiên địa.”

“Như vậy sao… cũng tốt, có thể giữ lấy một chút cảm giác thần bí.”

Lúc này, Ôn Bình tiêu hết một vạn miếng bạch tinh, chọn cải tạo thiên địa cao cấp.

Sau đó, Ôn Bình đóng giao diện hệ thống lại, bắt đầu kiểm tra hơn vạn món thiên tài địa bảo trong tàng giới.

Bán thì chắc chắn là Ôn Bình không muốn bán.

Những thứ này đều là Yêu tộc cung cấp, đa số đều rất hiếm hoi, bán đổi bạch tinh thì quá đáng tiếc.

“Để trong bảo khố của chủ điện đi, một cái tông môn lớn mà trong bảo khố lại không có thứ gì hết thì quá là tầm thường.”

Ôn Bình cầm tàng giới lên, đi vào chủ điện, giao tàng giới cho Vân Liêu.

Vân Liêu là trưởng lão thứ nhất, Ôn Bình quyết định giao bảo khố chứa thiên tài địa bảo cho hắn phụ trách.

Khi Vân Liêu nhìn thấy thiên tài địa bảo bên trong tàng giới thì giật nảy mình.

“Tông chủ, này cũng quá nhiều chứ.”

“Ta cảm thấy chỉ sợ là trong bảo khố của thế lực tứ tinh cự đầu cũng không bằng được một nửa của chúng ta.”

Vân Liêu lấy từng cái hộp chứa thiên tài địa bảo ra, sau đó để vào kệ trong bảo khố, vừa để vừa liên tục cảm thán.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng: “Vân trưởng lão, đừng có như đưa chưa từng ra đời. Sau này thiên tài địa bảo trong bảo khố sẽ càng ngày càng nhiều.”

“Tông chủ, những gì ngài nói ta đều hiểu, chẳng qua là… không phải ta cũng là chưa từng trải đời hay sao.”

“Một câu rất có sức thuyết phục, được, ngươi chậm rãi làm đi. Sau này đồ trong bảo khố sẽ do ngươi phụ trách, mỗi một món thiên tài địa bảo được lấy từ nơi này ra ngoài ngươi đều phải ghi chép lại. Chỉ cần người trong Bất Hủ Tông cần thì đều có thể lấy ra dùng.”

“Tông chủ, thuộc hạ cả gan muốn hỏi một câu, sao đột nhiên ngài lại hào phóng như vậy?”

Mặt Ôn Bình tối sầm lại: “Không thích thì bổn tông chủ có thể thu hồi.”

Vân Liêu tranh thủ nói: “Thích lắm! Dĩ nhiên là thích! Trước đây Bất Hủ Tông chỉ có thể ăn miễn phí, bây giờ thiên tài địa bảo cũng có thể dùng miễn phí, ta vui vẻ còn không kịp đây, sao lại không thích.”

“Nếu như tất cả đều tới quá dễ dàng thì sao lại biết quý trọng được?”

Ôn Bình hỏi ngược lại một câu, đi ra khỏi bảo khố.

Trước khi đi, Ôn Bình thấy được gương mặt nghiêm túc của Vân Liêu.

Rõ ràng, Vân Liêu cảm thấy lời mình nói rất có đạo lý.

“Tự do không phải là tiền có thể mua được, nhưng có thể bán nó đi vì tiền.”

“Phải nhịn được khổ sở nhất thời thì mới có thể hạnh phúc vĩnh cửu được.”

“Hy vọng là nguồn suối sinh mạng, không còn nó thì sinh mạng sẽ khô héo.”

“Sách vở là cầu thang tiến bộ của nhân loại.”

“Câu số bốn hình như có chút không phù hợp với thế giới này… ta suy nghĩ lại một chút.”

Ôn Bình chậm rãi bước ra khỏi chủ điện.

…

Hạo Hãn Thành.

Từ khi Bất Hủ Tông kiếm trảm bốn vị Ngân cấp chủ sự, Bách Niên Thịnh Hội trở nên là lạ.

Một luồng khí tức đặc biệt tràn ngập trong không khí.

Khiến cho người ta cảm thấy là lạ.

Chuyện này chưa từng xuất hiện trong Bách Niên Thịnh Hội trước đó.

Lại thêm ba thế lực lớn bên ngoài Hồ Thiên Địa tới duy trì Bách Niên Thịnh Hội tan biến, chuyện này khiến cho Bách Niên Thịnh Hội đột nhiên đổi khác.

Bởi vì không ai biết được mấy người tỏa sáng trong Bách Niên Thịnh Hội có còn cơ hội đi ra khỏi Hồ Thiên Địa tu hành hay không.

Cuối cùng hết cách, Bách Tông Liên Minh chỉ có thể tuyên bố tạm dừng.

【VIP】 Cường giả của Già Thiên Lâu hiện thân! (2)

Bọn họ cần phải liên lạc với thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa, thông báo tình huống thông báo cho bọn họ, đồng thời cũng tìm hiểu thái độ của bọn họ một chút.

Nếu không thì bọn họ so tài khí thế ngất trời ở đây, thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa lại không nhìn thấy, không cho bọn họ danh ngạch, vậy thì không phải tất cả đều vô nghĩa sao?

Nhưng mà mấy ngày trôi qua, bên ngoài Hồ Thiên Địa không có tin tức gì truyền về.

Ba vị Kim cấp chủ sự gấp nhảy nhót tưng bừng.

…

Cùng lúc đó, đột nhiên có năm người xuất hiện trong gió tuyết bên ngoài Hạo Hãn Thành.

Năm người đều từ trên trời giáng xuống.

Sau đó đi trong gió tuyết, vào Hạo Hãn Thành.

Năm người mới vừa vào thành thì một người trong đó lập tức ngưng mạch khí thành lưỡi đao, kề sát vào cổ họng một người.

“Dẫn bọn ta đi Bách Tông Liên Minh.”

Người nói chuyện sắc mặt rất lạnh, nhưng tiếng nói lạnh hơn.

Còn lạnh hơn cả gió tuyết ngoài thành.

Theo bốn người không giận tự uy bên cạnh đi tới, người xung quanh đều không dám tới gần, hoàn toàn bản không dám lo tới sống chết của người bị khống chế.

…

Tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Ôn Tôn đứng ở chỗ cửa sổ, ánh mắt vô thần nhìn Hạo Hãn Thành ngoài cửa sổ.

Sau lưng, một trong ba đại Kim cấp chủ sự Tác Đồng Phương đang bực tức, líu lo không ngừng.

"Nếu như không có Yêu giới quấy rối thì Bách Tông Liên Minh chúng ta cũng không đến mức mất mặt trước Tán Nhân Dịch như vậy. Bốn vị Ngân cấp chủ sự bị giết bên đường, Bất Hủ Tông còn đợi chúng ta ròng rã một khắc đồng hồ sau đó mới rời đi, phải nói là đang sỉ nhục Bách Tông Liên Minh chúng ta. Yêu tộc đáng chết!"

"Còn nữa, tại sao ba chúng ta nhất định phải cùng đi Yêu giới? Ôn Tôn, ngươi ở lại chủ trì toàn cục không tốt sao?"

Thật sự nghe không nổi nữa, Ôn Tôn quay người quát lạnh một câu: "Được rồi, có chịu im không. Ngươi nghĩ ta cũng muốn nhìn thấy tình huống lúc này sao? Ngươi có bản lĩnh, ngươi…"

Ôn Tôn hơi ngừng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy một cái mạch khí trảm hình bán nguyệt to lớn từ cửa sổ bay tới.

Sau đó là tháp Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh sụp đổ ầm ầm.

Ầm ầm!

"Chuyện gì xảy ra!"

Tiếng vang ầm ầm lập tức hấp dẫn sự chú ý của hai người sau lưng Ôn Tôn.

Nhưng mà vừa định nhìn một chút xem ngoài cửa sổ xảy ra chuyện gì thì một đạo mạch khí bỗng nhiên đánh thẳng về chỗ cửa sổ chỗ bọn họ.

Ba người vô thức né tránh, chỉ thấy vách tường bị mạch khí phá vỡ một cái lỗ thủng to.

Ba người vừa định nổi giận thì thấy một người đạp không đi tới.

“Cường giả Địa Vô Cấm!”

Ba người đồng thời kinh hô một tiếng.

Còn chưa kịp suy nghĩ người tới là người nào thì lại thấy bốn cường giả Địa Vô Cấm nữa đạp không đi tới.

Một lần năm người!

Ba người nhất thời trợn tròn mắt.

Năm cường giả Địa Vô Cấm, Hồ Thiên Địa này biến thiên rồi sao?

Trong khoảnh khắc khi cường giả Địa Vô Cấm đi trước nhất bước vào phòng thì lạnh lùng đưa mắt nhìn ba người Ôn Tôn một lượt, hỏi: “Thế nào, người của Bách Tông Liên Minh các ngươi dám giết Thương Lam, bây giờ thấy chúng ta thì sợ rồi?”

“Các vị tiền bối, có phải là các ngài tìm nhầm hay không.” Ôn Tôn vội vàng đứng dậy, cưỡng chế mình bình tĩnh lại.

Nếu hiểu lầm thì phải làm sáng tỏ.

Nếu như năm vị cường giả Địa Vô Cấm mà ra tay.

Bọn họ ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

“Đế Thính, bọn họ nói chúng ta tìm nhầm.”

“Không có tìm nhầm. Người giết Thương Lam chính là người của Bách Tông Liên Minh, phút chót còn cố ý khiêu khích chúng ta.”

Trong số bốn người sau lưng có một nam nhân mặt mũi dữ tợn, quái dị vừa nói vừa đi về phía trước, tới gần ba người Ôn Tôn.

“Nếu ngươi không nghe lầm thì giết đi, người trong thành này, có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu. Dù gì thì chúng ta cũng phải làm chút gì đó cho Thương Lam.”

“Giết cho đến khi Địa Vô Cấm của bọn họ ra tới.”

“Ta đồng ý.”

“Đồng ý.”

Dứt lời thì mấy người đồng thời mở ra mạch môn.

Năm người, hai mươi cái mạch môn cùng mở ra.

Ba người Ôn Tôn thấy trận thế này thì bị dọa sợ, nhưng vừa nghe mấy cường giả Địa Vô Cấm này muốn đồ thành thì vội vàng đứng lên nói rõ lí do.

"Các vị tiền bối, có thể là các vị tìm nhầm người thật."

"Mạnh nhất trong Bách Tông Liên Minh chúng ta chình là ba người chúng ta, cũng không có cường giả Địa Vô Cấm."

"Tiền bối, tiền bối."

Ba người nóng nảy, còn thiếu hét lên.

Nhưng mà sợ nói lớn thì khiến cho năm người đó không vui, ngay cả giải thích cũng không cho bọn họ giải thích, nên chỉ có thể cố nặng ra nụ cười, nói.

Đế Thính nghe ba người nói như vậy, cười nói: "Không có Địa Vô Cấm? Ngày đó khi cường giả Địa Vô Cấm của các ngươi khiêu khích Già Thiên Lâu ta thì cũng không có sợ như các ngươi. Bây giờ biết sợ? Muộn!"

Dứt lời, Đế Thính trực tiếp đưa tay đánh tới Tác Đồng Phương.

Tác Đồng Phương thấy tình thế không ổn thì vội vàng mở mạch môn ra, muốn trốn.

Nhưng mà trong nháy mắt thì bị Đế Thính đuổi kịp, một tay nắm lấy cổ hắn, bóp chặt.

"Còn cử động nữa thì tay của ta sẽ dùng sức!" Đế Thính uy hiếp.

Tác Đồng Phương khóc không ra nước mắt, nói: "Tiền bối, các vị hiểu lầm thật mà!"

"Hiểu lầm?"

Đối với Đế Thính thì giết Tác Đồng Phương như bóp chết một con kiến, sở dĩ không trực tiếp động thủ là vì hắn muốn nghe xem người của Bách Tông Liên Minh này sẽ nói gì.

Khi giết Vi Sinh Thương Lam và Thiên Mộc thì cường giả Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh vô cùng hung hăng càn quấy.

Nếu là Địa Vô Cấm của U Quốc mà phách lối như vậy thì còn được.

Dù sao thì thực lực của U Quốc và Già Thiên Lâu gần như ngang nhau, bọn họ cũng không dám đi tìm cường giả U Quốc gây sự, nhưng mà Địa Vô Cấm của Hồ Thiên Địa này lại dám phách lối như vậy.

Đồng thời hắn còn làm chậm kế hoạch thẩm thấu Long Dương Vương của Già Thiên Lâu.

Thiên Mộc chết, nói theo một cách nào đó thì cũng không kém gì Vi Sinh Thương Lam chết.

Tác Đồng Phương thấy Đế Thính không có lập tức động thủ thì trong lòng lập tức xuất hiện một chút hi vọng, vội vàng tiếp tục giải thích: "Tiền bối, chúng ta chỉ là một thế lực nho nhỏ ở Hồ Thiên Địa, miễn miễn cưỡng cưỡng mới ngũ tinh, sao lại có Địa Vô Cấm tọa trấn? Vãn bối không biết là người nào giả mạo Bách Tông Liên Minh chúng ta chọc ngài, nhưng ta dám khẳng định, chắc chắn Bách Tông Liên Minh không dám chọc tiền bối."

"Còn tưởng rằng ngươi sẽ nói ra cái gì." Đế Thính dùng sức bóp một cái.

Răng rắc!

【VIP】 Điều tra Hồ Yêu Hoàng

Cổ Tác Đồng Phương bị bóp nát dễ dàng như bóp một cành cây khô.

Tác Đồng Phương đến chết cũng không thể phản kháng một chút nào.

Tác Đồng Phương vừa chết, hai người Ôn Tôn lập tức hoảng hốt.

Rốt cuộc là ai đang hãm hại Bách Tông Liên Minh, hai người đâu còn tâm tình suy nghĩ nữa, bây giờ bọn họ chỉ nghĩ xem làm sao để chạy trốn.

Dù cho chỉ có một chút hi vọng sống cũng được.

Khi Ôn Tôn còn đang ép mình nghĩ cách thì Cung Tào đã động thủ.

"Bá Vương Trùng!"

Mạch khí mênh mông hóa thành sóng biển đánh về phía năm người Đế Thính.

"Ồ… mạch thuật Địa cấp." Đế Thính không thèm để ý tới, mạch khí hóa thành thuẫn, sau đó nhìn Cung Tào đạp sập phòng.

Phòng sập xuống, lúc này Cung Tào biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện trên đường lớn bên ngoài tổng đà, xông vào trong đám người, nhanh chóng bỏ chạy.

Cung Tào biết, cho dù là mạch thuật Địa cấp thì có làm sao?

Hắn hoàn toàn không thể chống lại bất cứ người nào trong số năm người đó.

Cho nên chỉ có thể lẩn vào trong đám người mà chạy.

Giết người thì cũng cần có thời gian, hắn hoàn toàn có thể dựa vào mạng của chút Trấn Nhạc Cảnh này kéo một hồi,

trong thời gian này, chạy được xa đến đâu thì cố mà chạy xa đến đó.

Một cường giả Già Thiên Lâu từ trong phế tích lao ra, vỗ vỗ bụi đất trên người, cảm giác khóa chặt Cung Tào: "Thú vị, trong lòng vẫn còn ôm huyễn tưởng."

Nhưng vừa định truy kích thì người của Bách Tông Liên Minh vây lại.

Hộ vệ của Bách Tông Liên Minh thấy Cung Tào chạy trốn, có một ít người hoảng hốt; Lại nhìn thấy kẻ địch mở ra bốn cái mạch môn thì có người sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn có một bộ phận người vây lại.

Bọn họ cũng có tính ngưỡng của mình.

Không cần biết là cường giả gì, dám mạo phạm tổng đà của Bách Tông Liên Minh thì phải chết!

Hơn nghìn người rống giận vọt thẳng tới chỗ cường giả Già Thiên Lâu.

"Giết!"

"Giết!"

Cường giả Già Thiên Lâu thấy thế thì hừ lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình!"

Ầm!

Mạch môn chấn động.

Lập tức từng tiếng ầm ầm vang lên trong thiên địa.

Có vẻ như là nó từ trên trời tới.

Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn lên, sau đó biến sắc.

Thiên thạch đầy trời từ trên trời giáng xuống, như mưa sa.

"Lui lại!"

Một thống lĩnh của Bách Tông Liên Minh vội vàng ra lệnh.

Nhưng mà, đã không thể lui được nữa.

Một giây sau, thiên thạch đầy trời ầm ầm rớt xuống.

Ầm!

Ầm!

…

Tiếng vang thao thao bất tuyệt, vang tận mây xanh.

Chỉ trong nháy mắt, hơn phân nửa tổng đà của Bách Tông Liên Minh bị thiên thạch nện thành phế tích.

Hơn ngàn người vốn định xông lên chống lại cường giả Già Thiên Lâu cũng mất đi một nửa trong nháy mắt.

Chỉ có Trấn Nhạc Trung Cảnh, Thượng Cảnh còn có thể sống tạm được, nhưng nếu như mưa thiên thạch tiếp tục nữa thì Trấn Nhạc Thượng Cảnh cũng chống đỡ không được bao lâu.

Lúc này, Đế Thính nắm lấy Ôn Tôn muốn chạy trốn, chậm rãi đi tới: "Sao, giữ hắn hay là giữ tên kia?"

"Tạm thời giữ lại cả hai đi."

"Nếu như hắn không thể tìm được cường giả Địa Vô Cấm đó tới thì chúng ta lại giết hắn cũng không muộn."

"Nếu như ta nhớ không lầm thì có vẻ như là Bách Tông Liên Minh có quan hệ đến thế lực ở U Quốc."

"Có thì có, giết sạch cái thành này, không lẽ Địa Vô Cấm của U Quốc còn tìm chúng ta báo thù hay sao?"

"Báo thù? Bọn họ cũng phải có lá gan đó mới được."

…

Nghe mấy người nói chuyện, trong lòng Ôn Tôn không khỏi đắng chát.

Bách Tông Liên Minh lấy đâu ra Địa Vô Cấm.

Ôn Tôn giải thích tiếp: "Các vị tiền bối, có thể nghe ta một lời hay không."

"Vẫn muốn phủ nhận?" Đế Thính hỏi ngược một câu.

"Ta biết phủ định thì chắc chắn ngài không tin. Nhưng không có chính là không có, người mà các tiền bối muốn giết

thật vẫn sống thoải mái. Nhưng nếu như các tiền bối có thể tha cho ta một mạng, vãn bối lập tức sai người đi thăm dò. Trong Hồ Thiên Địa, cho dù là chuyện gì thì vãn bối đều có thể cam đoan là sẽ tra ra được cho các tiền bối."

Dứt lời, Ôn Tôn bất an tim đập không ngừng.

Nhất là khi Đế Thính trầm mặc thì Ôn Tôn càng thấp thỏm hơn.

Hắn không cam lòng chết không minh bạch như vậy.

Cũng không cam lòng bị người ta hại chết.

Một lúc lâu sau, Đế Thính mới mở miệng hỏi: "Ta hỏi ngươi, Hồ Yêu Hoàng ở đâu?"

"Hồ Yêu Hoàng… tiền bối, Hồ Yêu Hoàng không có liên quan gì tới Bách Tông Liên Minh chúng ta." Ôn Tôn vội vàng phủ nhận.

Đế Thính không vui, nói: "Ta hỏi cái gì thì ngươi trả lời cái đó đi."

Ôn Tôn gật gật đầu, nói: "Hồ Yêu Hoàng là một trong ba sào huyệt lớn của Yêu tộc. Nếu ngài muốn đi thì vãn bối biết một con đường tắt, chỉ trong một ngày là có thể đến Hồ Yêu Hoàng."

Đế Thính nghe vậy thì nhìn mấy người bên cạnh, sau đó hỏi: "Vi Sinh Thương Lam và Thiên Mộc đều chết ở Hồ Yêu Hoàng, có muốn đi thăm dò một chút hay không?"

"Có thể đi tra một chút."

"Như vậy đi, ta và Quỷ Bức đi tới Hồ Yêu Hoàng đó xem một chút. Các ngươi tiếp tục ở lại Hạo Hãn Thành chờ cái cường giả Địa Vô Cấm đang lẫn trốn đó."

Sau khi Đế Thính nghe xong thì thân thể run lên.

Một đám hạt vô cùng nhỏ bé rơi ra dưới ánh mặt trời.

Nếu như không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhìn thấy sự hiện hữu của bọn nó.

Khi số hạt đó rơi vào người hai cường giả Già Thiên Lâu đang chuẩn bị đi Hồ Yêu Hoàng đó, Đế Thính nói: "Nếu có chuyện thì gọi chúng ta, chúng ta sẽ nhanh chóng chạy tới."

"Yên tâm đi, hai chúng ta cũng không phải là cái tên Vi Sinh Thương Lam vô dụng đó."

Hai cường giả Già Thiên Lâu chế giễu một tiếng, sau đó kêu một người khác dừng mưa thiên thạch lại.

Cảnh giới tên là Quỷ Bức của Già Thiên Lâu nói với Ôn Tôn: "Bách Tông Liên Minh, đường tắt đi Hồ Yêu Hoàng ở đâu, dẫn bọn ta đi, nếu như dám giở trò thì tự gánh lấy hậu quả."

"Hai vị tiền bối, xin mời đi theo ta!"

Dứt lời, Ôn Tôn nhìn người thương vong ở tổng đà của Bách Tông Liên Minh, sau đó dẫn Đế Thính đi tới Yêu giới.

Tuy nhìn thấy người thương vong thì trong lòng không thoải mái.

Nhưng so với cả Hạo Hãn Thành thì Ôn Tôn cảm thấy trấn an mấy cường giả Địa Vô Cấm này mới là nhiệm vụ thiết yếu.

Bây giờ bọn họ tin hay không tin Bách Tông Liên Minh cũng không có Địa Vô Cấm cũng không còn quan trọng như vậy nữa.

…

Trên Vân Lam Sơn.

Khi báo tin Lê Quan chết cho Anh Chiêu, Hoài Không cũng không ở lại thêm.

Bởi vì bây giờ Yêu tộc rất cần có hắn.

Dẫn theo hai yêu Xích Mục Cự Viên mà Ôn Bình giao cho, Hoài Không trực tiếp trở về Hồ Yêu Hoàng.

Nhưng mà vừa tới Hồ Yêu Hoàng thì nhận được một tin tức xấu.

Lối đi đến Yêu giới được mở ra.

Có người xông vào.

【VIP】 Thiên địa đại biến

Cùng lúc đó, trên Vân Lam Sơn, Ôn Bình cũng nhận được thông báo.

Một người một yêu đã đi sâu vào mấy chục dặm trong Hồ Yêu Hoàng.

“Sao bây giờ những người này đều để mắt tới Hồ Yêu Hoàng?” Lúc này, Ôn Bình kêu hệ thống chiếu hình ảnh của người xâm nhập Hồ Yêu Hoàng ra.

Sau đó là tư liệu giản dị.

Quỷ Bức.

Giới tính: Loài lưỡng tính.

Thực lực: Sánh ngang Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

(Đến từ Già Thiên Lâu).

Thái Toàn.

Giới tính: Nam.

Thực lực: Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

(Đến từ Già Thiên Lâu).

“Lại là người của Già Thiên Lâu, xem ra là tới điều tra nguyên nhân cái chết của bọn người Vi Sinh Thương Lam.”

Ôn Bình nhớ lại tư liệu mà hệ thống cho hắn.

Đế Thính đó.

Có thể phóng ra hạt tròn đặc thù nào đó, bám lên trên người người của Già Thiên Lâu, cho dù bọn họ đi đến đâu thì tất cả tiếng động xung quanh Đế Thính đều có thể nghe được.

Có nó tồn tại, chắc hẳn là người của Già Thiên Lâu sẽ chĩa mũi dùi thẳng vào Yêu Tổ Nhai, sẽ không quanh co lòng vòng.

“Vậy thì để hai tên này cho Yêu tộc luyện tay một chút đi.”

Ôn Bình không thèm để ý, đóng hình ảnh lại, nhìn đếm ngược cải tạo thiên địa.

Còn lại chưa đến một giờ.

…

Thương Ngô Thành.

Từ khi Hoàn Thành được Ôn Bình đồng ý thì bắt đầu kế hoạch phá tường.

Bởi vì nếu như muốn chế tạo Thương Ngô Thành thành một cái trung tâm mậu dịch thì nhất định phải rất rộng rãi, tường thành chắc chắn không thể để lại.

Còn nữa, Ôn Bình đồng ý giải quyết Yêu tộc ở Đông Hồ, cái tường thành vốn dùng để chống cự Yêu tộc đó cũng trở nên dư thừa.

"Lão Trần, hôm nay ngươi phái người dán thông cáo ra, chuyện hủy thành cũng giao cho ngươi. Với thực lực Thần Huyền Cảnh của ngươi thì hủy thành chắc cũng sẽ không chậm."

Một lão giả đứng dậy nhận lệnh, nói: "Hoàn Thành thành chủ, chuyện hủy thành giao cho lão hủ đi. Hai ngày là được!"

Hoàn Thành hài lòng gật đầu, sau đó nói với những người khác: "Những người còn lại, cho các ngươi thời gian một tháng để dọn dẹp sạch tương thành sau khi phá hủy. Mặt khác, phương diện kiến thiết các ngươi không cần phải để ý đến, tất cả đều giao cho những thương hội đến từ bên ngoài đó, các ngươi chỉ cần giám sát là được."

Nói đến đây thì đột nhiên có binh sĩ vội vàng tới.

"Báo!"

Hoàn Thành nói: "Vào đi."

"Thành chủ, chúng ta phát hiện một cái vấn đề rất lớn." Binh sĩ rút một thanh đao mà lưỡi đao đã cùn lại ra, dâng lên cho Hoàn Thành.

Hoàn Thành cầm lấy nó, nghi ngờ hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

“Thành chủ, tường thành có chút không đúng, cho dù chúng ta dùng đao búa chặt chém tường thành như thế nào thì ngay cả một miếng đá cũng không làm vỡ được. Ngược lại đao của chúng ta còn bị cùn hết.”

Binh sĩ dứt lời, Hoàn Thành nhìn kỹ lại thanh đao mà lưỡi đao đã cùn trong tay, rơi vào trầm tư.

Sau đó đột nhiên nói: “Lão Trần, ngươi mau đi thử xem.”

Hoàn Thành muốn kiểm tra suy đoán trong lòng mình.

Lão giả nhận lệnh, lập tức ra khỏi phủ thành chủ.

Sau một khắc đồng hồ sau, khi trở về thì mặt mũi lão giả đầy vẻ thất bại.

“Thành chủ, lão hủ cũng không thể rung chuyển tường thành dù chỉ một chút.”

Hoàn Thành gật gật đầu, nói: “Ngươi đi xuống trước đi.”

Hắn cảm thấy hẳn là Ôn Bình làm.

Bởi vì trên Bất Hủ Tông, cho dù là bất cứ một miếng gạch, đá nào cũng không thể phá vỡ.

Vì bảo hộ Thương Ngô Thành, Ôn Bình đã âm thầm gia cố Thương Ngô Thành.

Nếu muốn hủy đi thì sợ là phải đi tìm Ôn Bình.

Hoàn Thành phất phất tay, nói: “Tất cả các ngươi cũng đi xuống đi, chuyện tường thành tạm thời không bàn nữa, chờ ta lên núi tìm Ôn tông chủ một chuyến mới quyết định.”

Mới nói tới đây thì lại có một binh sĩ vội vàng tới báo.

“Thành chủ đại nhân, không xong!”

Binh sĩ tới báo tin cực kỳ kinh hoảng chạy tới trước cửa.

Sau đó không kịp giải thích, nói: “Thành chủ đại nhân, ngài mau đi xem một chút đi, Thương Ngô Thành xảy ra chuyện lớn.”

Chúng tướng trong phòng nghị sự lập tức đứng dậy, dồn dập đi ra ngoài.

Hoàn Thành theo sát phía sau.

Khi ra khỏi phủ thành chủ thì thứ đầu tiên mà Hoàn Thành nhìn thấy chính là dòng người hỗn loạn trên đường phố.

Cả đám bọn họ đều nhắm vào một chỗ mà chạy —— hướng đó là hướng ra khỏi thành.

Hoàn Thành vội vàng hỏi binh sĩ đến báo tin: "Chuyện gì xảy ra?"

Binh sĩ đáp: "Ngay mới nãy, tường thành của phủ thành chủ đột nhiên biến mất, trong thành cũng trở nên không giống."

"Không giống?"

"Nhiều, rất nhiều đất!"

Hoàn Thành sửng sốt một chút, vội vàng bước nhanh.

Khi đi tới cửa thành ngày trước thì quả nhiên, tường thành không còn.

Thay vào đó là một mảnh đất rộng không thấy bờ.

"Chẳng lẽ Ôn tông chủ biết ta muốn hủy tường?" Hoàn Thành suy đoán.

Đúng lúc này, trên bầu trời, một Dực tộc yêu vật bỗng nhiên hạ xuống trước mặt hắn.

Yêu vật hóa thành người, sau đó kinh ngạc nói: "Thành chủ đại nhân, chúng ta tìm được tường thành."

"Ừm?"

"Cách đây năm dặm." Yêu vật lại hiện ra chân thân: "Mời các vị đại nhân lên, từ chỗ này thì không nhìn thấy gì đâu, thuộc hạ đưa các vị lên cao nhìn một chút."

Lúc này, mấy người Hoàn Thành nhảy lên lưng yêu vật.

Yêu vật giương cánh, bay vút lên cao.

Ở trên không trung nhìn xuống, tất cả mọi người kinh ngạc.

Tường thành của Thương Ngô Thành vòng quanh một mảnh đất bao la bát ngát, Thương Ngô Thành cũ giống như là

một thôn xóm nhỏ nằm ở trong đó.

Đương nhiên, ngọn núi ngoài thành vẫn còn ở đó.

Cái rãnh to bị Ôn tông chủ đập ra ngoài thành vẫn còn ở đó.

Nhưng mà trong Thương Ngô Thành lại trở nên cực kỳ rộng lớn.

Hoàn Thành kinh ngạc tán thán: “Xem ra là Ôn tông chủ ra tay rồi.”

“Thủ đoạn của Ôn tông chủ, có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thoáng cái làm ra thêm nhiều đất đai như vậy.”

“Đúng vậy, nếu xây dựng hết thì chắc chắn Thương Ngô Thành sẽ biến thành một thành trì phồn hoa.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn bốn phía.

“Các ngươi mau nhìn Bất Hủ Tông!”

Bỗng nhiên một người chỉ về phía Bất Hủ Tông.

Lúc này Bất Hủ Tông đã cách xa Thương Ngô Thành.

Thiên Tầng Giai thật dài đó không còn kề sát Thương Ngô Thành nữa mà đã cách xa một dặm.

…

【VIP】 Nhiệm vụ mới của một tháng sau

Cùng lúc đó, tất cả mọi người bên trong Bất Hủ Tông cũng tụ tập lại với nhau.

Mọi người đứng trên Dược Sơn, nhìn về phía xa xa.

Mới đầu dưới Dược Sơn là một vùng bình địa, một cánh rừng.

Vậy mà bây giờ lại là một dãy núi non trùng điệp, nhìn không thấy phần cuối.

Ngoại trừ dãy núi ra thì còn có một dãy núi đá cao ngất, bọn chúng vụt lên từ mặt đất, như là cột đá.

Trong lúc này, dị thú bay lượn, sương trắng lượn lờ, từ xa nhìn lại tựa như là Tiên cảnh.

"Sao mới có một đêm mà đã biến dạng rồi?"

"Tông chủ đâu, hỏi tông chủ một chút."

"Tông chủ đang ở Thính Vũ Các, Dương Nhạc Nhạc đã đi tìm."

Mọi người bàn tán, nhịn không được xuống núi, đi vào trong quần sơn.

Lúc này, Ôn Bình đạp lên phi kiếm đứng trên Bất Hủ Tông, nghe hệ thống giới thiệu Bất Hủ Tông sau khi cải tạo.

"Ngoại trừ Thương Ngô Thành được xây dựng và gia cố thêm thì nội bộ Bất Hủ Tông cũng được xây dựng thêm. Dĩ nhiên, từ bên ngoài nhìn vào thì Bất Hủ Tông vẫn là ba ngọn sơn, nhưng nếu đi vào trong Bất Hủ Tông thì có thể thấy Thiên Sơn. Ngoại trừ xây dựng thêm thì Bất Hủ Tông còn được trang bị chiến pháp mới. Có sát trận, mê trận và phòng ngự trận."

"Sát trận tên là Vận Kiếm Trầm Trì, có thể tru diệt cường giả Địa Vô Cấm cực hạn."

“Khốn trận tên là Tiên Cảnh Mê Tung, có thể khốn cường giả trên Địa Vô Cấm.”

“Phòng ngự trận tên là Cực Địa Hoàng Chung, có thể phòng ngự cảnh giới trên Địa Vô Cấm công kích.”

“Trừ cái đó ra thì hoàn cảnh trong toàn bộ Bất Hủ Tông cũng được tăng lên. Lượng mạch khí gấp bốn lần trước đó, có thể giúp cho người tu hành tăng tốc độ tu hành lên bốn lần.”

“Cuối cùng là tuyên bố nhiệm vụ mới!”

“Lại có nhiệm vụ mới.”

Nói thật, bây giờ hắn rất không muốn làm nhiệm vụ du lịch!

Tuy rằng ban thưởng phong phú.

Nhưng mà sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, cho nên nhanh chóng vứt ý nghĩ này đi..

“Nhiệm vụ —— vào ở thiên địa mới.”

“Bất Hủ Tông đã tích súc đủ danh tiếng ở Hồ Thiên Địa, cũng có đủ người biết uy danh của Bất Hủ Tông. Cho nên tông môn phải bước ra ngoài, đi ra khỏi đáy giếng.”

“Mục tiêu nhiệm vụ: Xây dựng cửa vào sơn môn của Bất Hủ Tông ở Triều Thiên Hạp.”

“Nhiệm vụ ban thưởng: Tông môn phát triển nổ mạnh.”

“Nhiệm vụ bắt đầu đếm ngược: Hai mươi chín ngày hai mươi ba giờ năm mươi chín phút.”

“Thất bại trừng phạt: Tông môn phát triển lui mạnh.”

Nhìn nhiệm vụ mới trước mắt, Ôn Bình thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, hệ thống tương đối nhân tính.

Cho hắn một tháng thời gian.

Chẳng qua là tông môn phát triển nổ mạnh, phần thưởng này hắn không biết.

“Tông môn phát triển nổ mạnh là ban thưởng gì?”

Hệ thống đáp: "Trong thời gian tông môn phát triển nổ mạnh, tông môn lên tới tông chủ, xuống tới đệ tử bình thường, năng lực lĩnh ngộ, vận khí vân vân đều tăng mạnh. Đồng thời thăng cấp kiến trúc, xây dựng kiến trúc mới thì có xác suất thấp sẽ nhận được cơ hội liên tục miễn phí thăng cấp không hạn chế. Nói tóm lại, trong thời gian tông môn phát triển nổ mạnh, thời gian càng dài thì càng có lợi cho tông môn. Chuyện mà có thể người khác ngàn năm cũng không làm được nhưng trong tông môn phát triển nổ mạnh thì chỉ một năm ngắn ngủi là Bất Hủ Tông có thể làm được."

"Vậy tông môn phát triển lui mạnh thì sao?"

"Không giống như nổ mạnh, lui mạnh sẽ làm cho thành viên trong tông môn giảm ngộ tính, giảm vận khí xuống, đồng thời tu luyện thì sẽ xuất hiện hàng loạt bình cảnh. Đồng thời, thăng cấp kiến trúc, xây dựng kiến trúc mới sẽ xuất hiện rất nhiều hạn chế, còn sẽ xuất hiện giá cả xây dựng tăng gấp bội, thậm chí gấp trăm lần. Trong thời gian lui mạnh, chuyện mà tông môn khác một năm thì có thể làm được nhưng ngàn năm cũng chưa chắc là Bất Hủ Tông làm được."

Ma quỷ!

Tuyệt đối là ma quỷ!

Nhiệm vụ này mà thất bại thì trừng phạt thực sự quá kinh khủng.

Ôn Bình nhịn không được tò mò hỏi: "Xây dựng cửa vào sơn môn ở Triều Thiên Hạp, chuyện này rất khó sao?"

"Cũng không khó. Nhưng mà muốn giữ được cửa vào sơn môn lại không phải là chuyện đơn giản. Căn cứ số liệu lấy được biểu hiện ra thì mỗi một mảnh đất ở Triều Thiên Hạp đều có chủ hết, hơn nữa chủ nhân của mỗi mảnh đất đều thuộc về U Quốc. Nếu kí chủ cưỡng chế chiếm lấy thì không chỉ bị người sở hữu công kích mà còn có U Quốc trùng kích nữa. Với thực lực tổng hợp của Bất Hủ Tông trước mắt thì cũng không thể chịu được U Quốc trùng kích."

"Hóa ra là vì khó khăn như vậy, đều là chuyện nhỏ, không thể cưỡng chế chiếm lấy thì ta mua còn không được sao?"

“Số liệu biểu hiện, thế lực ở Triều Thiên Hạp, cho dù lớn hay nhỏ thì đều phải cung phụng U Quốc. Đây là chuyện mà hệ thống không cho phép!”

“Ta đây đi Triều Thiên Hạp lập cửa vào sơn môn, công khai thu người, lại không cung phụng, như vậy thì tương đương với đối kháng với toàn bộ U Quốc.”

Rốt cuộc, Ôn Bình cũng hiểu được độ khó ở đâu.

Nhưng mà cũng may là còn một tháng nữa thì nhiệm vụ mới bắt đầu.

Trong khoảng thời gian này, hắn còn có thể làm rất nhiều chuyện.

“Xe đến trước núi ắt có đường!”

Lúc này, Ôn Bình khống chế phi kiếm bay tới Thính Vũ Các.

Nếu cải tạo thiên địa đã kết thúc, như vậy cũng đến lúc xây dựng kiến trúc mới.

“Bây giờ Bất Hủ Tông có Thiên Sơn, chắc chắn không thể xây dựng kiến trúc đặc thù trên cùng một đỉnh núi.”

Ôn Bình mở giao diện kiến trúc ra, chọn cái kiến trúc mà hắn đã muốn xây dựng từ lâu.

Pháp Sư Tháp!

Khi làm cái nhiệm vụ tên là ma pháp xâm lấn thì Ôn Bình từng nghĩ tới chuyện chế tạo một cái hệ thống ma pháp.

Bây giờ Bất Hủ Tông có mạch thuật, pháp thuật, nhưng ma pháp chỉ có thể thu được trong phim ảnh, cho nên cần phải có một cái kiến trúc học tập ma pháp.

Pháp Sư Tháp.

Giá xây dựng: Mười lăm ngàn miếng bạch tinh.

Thời gian xây dựng: Bốn mươi tắm giờ.

Hạn chế xây dựng: Phạm vi năm trăm mét xung quanh không được có kiến trúc đặc thù.

“Xây dựng!”

Sau đó, Ôn Bình lại xây thêm ba cái khu ký túc xá mới, sân thí luyện hung thú cũng có thêm mấy cái, cam đoan đệ tử trong tông môn nghỉ ngơi và rèn luyện thực chiến hàng ngày.

【VIP】 Nhiệm vụ mới của một tháng sau (2)

Làm xong tất cả những chuyện này, tin tức bên phía Yêu tộc cũng truyền tới.

Hệ thống nhắc nhở hai cường giả của Già Thiên Lâu tới xâm lấn Hồ Yêu Hoàng đã chạm mặt với Yêu tộc.

…

Yêu giới.

Trước Yêu Tổ Nhai, một con Quỷ Bức lớn màu đen đang dây dưa với Thời Phong.

Mỗi một lần Thời Phong công kích thì đều bị Quỷ Bức ép đến sít sao, khổ không thể tả.

Sau khi hắn trở thành Thập Vĩ Hồ thì chưa từng khó chịu như vậy.

"Tà môn!" Lúc này, trong lòng Quỷ Bức cũng đang thất kinh.

Hắn muốn dùng yêu thể cấp Yêu Thần đi đối phó một Yêu Vương nửa bước Địa Vô Cấm, hơn trăm lần mà cũng không thể nào làm đối phương bị thương, ngược lên trên mình lại dính nhiều vết trảo thương.

Nếu không phải thấy Thời Phong không biết bay, yêu khí cũng chỉ có Yêu Vương nửa bước Địa Vô Cấm thì hắn sẽ cho là mình đang đối mặt với một Yêu Thần.

"Hồ Ly này có gì đó quái lạ!"

Quỷ Bức không dám tiếp tục dùng yêu thể chiến đấu tiếp, mặc dù hắn bay được, có thể nói là nắm giữ ưu thế tuyệt đối nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục như thế.

Đây là Hồ Thiên Địa.

Không phải sa trường Triều Thiên Hạp!

Lúc này, Quỷ Bức hóa thành hình người, mở mạch môn ra.

Thấy thế, Thời Phong vội vàng hô: "Đào Nương, giúp ta!"

Lời vừa dứt, hoa đào đầy trời xuất hiện.

Che khuất bầu trời.

Trong hoa đào, một nữ tử xinh đẹp mỹ lệ nhẹ nhàng đi tới, đưa tay một cái, biển hoa đào đánh về phía Quỷ Bức.

"Tam vương, Đào Nương tới."

Ầm!

Quỷ Bức thấy biển hoa đánh tới thì vội vàng phóng thích mạch thuật.

Há to cái miệng lớn ra, sau đó bộc phát ra tiếng vang như biển gầm, sóng âm đánh thẳng vào trong biển hoa, đánh cho vô số cánh hoa vỡ nát, dạt ra.

"Gọi người?"

"Lão Thường, ngươi cũng tới chơi đùa?"

Quỷ Bức lên tiếng gọi một cường giả khác của Già Thiên Lâu đang đứng trên bầu trời chưa ra tay.

Lão Thường nhìn chằm chằm Đào Nương trong biển hoa, khóe miệng nở một nụ cười say mê: "Quỷ Bức, ngươi không phát hiện yêu vật trong biển hoa này rất đẹp sao?"

"Tuyệt mỹ chi tư, đáng tiếc Quỷ Bức ta là loài lưỡng tính." Quỷ Bức dứt lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thời Phong, sau đó hóa thành một bóng đen nhanh chóng lướt tới chỗ Thời Phong.

Mạch môn cũng chấn động theo.

"Quỷ Tam Thông!"

Nói xong, một cái Quỷ Bức trước mặt biến thành ba cái.

Lão Thường ở phía sau nhắc nhở một câu: "Quỷ Bức, ngươi cẩn thận một chút, có vẻ như cánh hoa trong biển hoa mà yêu vật đó thả ra có thể ngăn cách mạch khí. Nếu như bị

vây khốn, thì yêu thể của ngươi đánh không lại con Hồ Ly này."

"Vây khốn ta, nàng đang nằm mơ!"

Ba cái Quỷ Bức há mồm, phát ra tiếng như núi kêu biển gầm, chấn vỡ toàn bộ cánh hoa bay tới lần nữa.

…

Từ xa nhìn thấy cảnh này, Hoài Không cầm lấy Truyền Âm Thạch, liên hệ với Ôn Bình.

"Ôn tông chủ, có một cường giả Địa Vô Cấm và một Yêu Thần xông vào Yêu Tổ Nhai, ta sợ bọn họ nhắm vào tượng Nữ Oa mà tới."

Ôn Bình đáp: "Không phải Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa thì không tới gần tượng Nữ Oa được. Một người một yêu đó không phải là cùng một bọn với kẻ xâm nhập lần trước, thuộc về một cái thế lực khác, bọn họ nhắm vào Bất Hủ Tông, ngươi trực tiếp ra tay giết là được."

"Đã rõ."

Hoài Không gật đầu.

Sở dĩ hắn xin chỉ thị của Ôn Bình là vì sợ có âm mưu.

Nếu tất cả những thứ này đều nằm trong lòng bàn tay Ôn tông chủ, hơn nữa Ôn tông chủ cũng biết rõ rõ ràng ràng lai lịch của bọn họ, vậy thì hắn cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Bọn họ nghĩ Hồ Yêu Hoàng bây giờ vẫn giống như lúc trước?

Bây giờ Yêu tộc có thể dễ dàng khi dễ như vậy?

Đóng Truyền Âm Thạch lại, Hoài Không gọi Kim Long Ngao Ly, bay về phía Yêu Tổ Nhai.

"Chỉ là Địa Vô Cấm mà dám xem Yêu tộc ta như hậu hoa viên sao?"

Hoài Không đứng chắp tay trên bầu trời.

Ánh mắt lạnh lùng như đao, nhìn về phía Thái Toàn, Quỷ Bức.

Thời Phong nghe tiếng Hoài Không thì mừng rỡ, hô: "Nhị ca!"

Vốn vừa đánh vừa lùi nhưng lúc này lại ngừng lại, không chút nương tay mà phản công lại, xé nát một cái phân thân của Quỷ Bức.

"Yêu Hoàng đại nhân, Đào Nương duy trì không được."

Trong cánh hoa đầy trời, Đào Nương tuyệt mỹ kêu lên một tiếng.

Khiến cho người nghe mủi lòng.

"Cái tên Thái Sơn đâu?" Hoài Không hỏi.

Đào Nương nhỏ nhẹ nói: "Thái Sơn ca, hắn nói muốn tìm một chỗ đột phá Yêu Thần, không biết đi đâu rồi."

"Cái tên này!"

Hoài Không tức giận thở phì phò.

Đột phá Yêu Thần gì chứ.

Đây là chuyện hắn nên làm bây giờ sao?

Mới vừa nhận được tạo hóa, yêu lực còn chưa nắm giữ hoàn toàn, ít nhất vẫn phải tích súc mấy chục năm tu vi mới có thể đột phá đến Yêu Thần, nhưng bây giờ hắn lại muốn thành Yêu Thần, sao đầu óc lại đơn giản như vậy?

Đào Nương đáp: "Nghĩ là có ngài thì có thể yên tâm, đúng là Thái Sơn ca hơi tùy hứng một chút."

Nói xong, Quỷ Bức nổi giận.

"Chỉ là Yêu Thần mà lại dám thản nhiên nói chuyện trước mặt Quỷ Bức ta như vậy!" Quỷ Bức trong lòng không vui, xông về phía Đào Nương trong hoa đào, một đám khói đen bỗng nhiên nổ tung, Quỷ Bức tan biến ở trong đó.

Hoài Không vội nói: "Đào Nương, cẩn thận!"

Tay phải phất một cái, mênh mông yêu khí lập tức cuốn lấy Đào Nương tuyệt mỹ, sau đó kéo về sau một cái, kéo Đào Nương đến bên cạnh mình.

Hoa đào thơm ngát, khiến cho Hoài Không ngửi được mà tâm thần thanh thản.

Nhưng mà tình huống trước mặt cấp bách, Hoài Không vội vàng đẩy nhẹ Đào Nương ra.

Đào Nương mỉm cười, sau đó nói: "Yêu Hoàng đại nhân, cám ơn ngươi…"

Khi nụ cười như gió nhẹ quất vào mặt của Đào Nương xuất hiện, Quỷ Bức nổi giận.

"Các ngươi quá đáng!"

Quỷ Bức đã xuất hiện trước mặt Hoài Không.

Một tay thành trảo, chộp lấy Hoài Không.

Chộp lấy Hoài Không đồng thời trong lòng bàn tay còn xì ra một luồng khói đen bẩn thỉu, nhanh chóng lan rộng, muốn bao quanh Hoài Không.

"Chỉ có chút thủ đoạn này mà cũng muốn đi mạo phạm Bất Hủ Tông?"

Hoài Không hơi vung tay, yêu lực hóa thành sóng lớn thao thiên ép tới.

So với vừa rồi, yêu lực lần này tăng gấp mười lần!

Khí tức Địa Vô Cấm Trung Cảnh tỏa ra!

Sắc mặt Quỷ Bức lập tức thay đổi: "Nguy rồi!"

Hắn tuyệt đối không ngờ, Yêu Thần trước mắt bước vào cảnh giới cao hơn.

Không chỉ là hạ cảnh!

【VIP】 Kim Long mới hiện thần uy

“Thái Toàn, đừng nhìn trò vui, mau giúp ta!” Quỷ Bức vội vàng kêu lên, nhưng mà khi một chữ cuối cùng thốt ra thì yêu lực như sóng triều đã vỗ xuống.

Ầm!

Một đòn, Quỷ Bức bị nện xuống đất.

“Ngươi không sao chứ?”

Lúc này, Thái Toàn cũng tập trung một trăm phần trăm.

Lên tiếng hỏi.

“Có Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh!”

“Mau tới!”

Hai câu này là nói cho Đế Thính nghe.

“Cầu viện?” Hoài Không nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có một ai.

Chỉ nghĩ là đối phương dùng hư chiêu.

Lúc này, Ngao Ly sau lưng Hoài Không chậm rãi đi lên phía trước.

Không giống như Hoài Không, khi Ngao Ly phóng thích yêu khí thì Quỷ Bức chấn động.

Một uy áp bẩm sinh đến từ huyết mạch khiến cho Quỷ Bức không ngẩng đầu lên được.

Quỷ Bức có huyết mạch không thấp.

Nhưng nếu so với Kim Long thì huyết mạch của nó cũng quá tầm thường.

Sau đó, Ngao Ly vừa sải bước ra, từ trên trời bay xuống.

Ầm!

Quỷ Bức vừa định đứng dậy thì bị Ngao Ly một cước giẫm xuống dưới, sau đó Ngao Ly hóa thành Kim Long, ngửa mặt

lên trời ngâm một tiếng, há miệng cắn tới Quỷ Bức.

Quỷ Bức vội vàng né tránh, nhưng vì quá gần, huyết mạch uy áp cực kỳ mạnh cho nên đầu tránh được nhưng cánh không có tránh được.

Xoẹt ——

Một cánh tay bị Ngao Ly xé xuống.

"Quỷ Bức!"

Thái Toàn thấy thế thì nổi giận phóng thích mạch thuật.

Một cái cự thủ to lớn màu vàng kim đánh qua.

"Ông đây cũng không tin ngươi là Chân Long!"

"Tịch Diệt Thủ!"

Kim Long chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Chưa có ai ở Triều Thiên Hạp nhìn thấy.

Chỉ là một Hồ Thiên Địa nho nhỏ thì sao có thể có Kim Long chân chính xuất hiện?

Nhưng kim thủ vừa mới hạ thấp xuống thì bị một luồng yêu lực khổng lồ kéo ra khỏi quỹ đạo của nó.

Sau đó, Hoài Không hóa thành Thao Thiết, từ trên trời giáng xuống, nhào tới chỗ Thái Toàn: "Nhân loại, ngươi quên, còn có ta!"

Thấy Hoài Không đánh tới, Thái Toàn vội vàng lui lại.

Trung cảnh, hắn cũng không dám ngạnh kháng.

"Nhị ca, giết chết hắn!"

Thời Phong thấy thế thì rất hưng phấn.

Có người giúp hắn trút giận, cảm giác này rất là sảng khoái!

"Thời Phong, ngươi còn không phải Yêu Thần, lui ra khỏi chiến trường trước đi." Hoài Không đáp xuống đất, bức cho Thái Toàn lui lại vài trăm mét, sau đó quay đầu khuyên bảo một câu.

“Đào Nương, chúng ta đi!”

Lúc này, Thời Phong nhảy lên cao, vượt qua rừng núi, chạy ra xa.

Hắn cũng biết mình không giúp được gì, cho nên dứt khoát rời đi, không ở lại làm vướng víu thêm.

Lúc này, mặc dù Thái Toàn hết sức phẫn nộ, vô cùng muốn đánh chết Thời Phong nhưng trước mắt có Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh cản trở, hắn chỉ đành để mặc cho Thời Phong đi.

Nhìn tình hình chiến đấu bên phía Quỷ Bức một chút, Thái Toàn mất hết chiến ý.

Quỷ Bức bị ép đến sít sao.

Không có một cánh tay, yêu thể bị thương nghiêm trọng, mạch thuật phóng thích ra hoàn toàn không đả thương được Kim Long chút nào.

“Hồ Yêu Hoàng có Chân Long!”

Thái Toàn vội vàng báo tin.

Trong lòng cũng muốn rời khỏi đây.

Thái Toàn vội hô: “Quỷ Bức, chúng ta rút lui!”

“Ta không thoát ra được!” Quỷ Bức đáp.

“Vậy ngươi tự cầu phúc đi.” Lúc này, Thái Toàn muốn đi.

Quỷ Bức cả giận nói: “Khốn nạn, mau giúp ta!”

Ầm!

Quỷ Bức vừa mới nói dứt câu thì Kim Long Ngao Ly một cước đạp xuống đất.

“Long… Viêm!”

Ngao Ly ấp ủ mấy hơi, bỗng nhiên hai con ngươi biến thành màu đỏ thắm, há mồm phun ra hỏa diễm đỏ tươi, bao phủ Quỷ Bức dưới chân.

Quỷ Bức thuần âm, đối mặt với hỏa diễm của Chân Long thì nó hoàn toàn bị khắc chế.

Yêu thể vừa đụng vào long viêm một cái thì lập tức bị thiêu đến nổ đôm đốp.

“Thái Toàn, cứu ta!”

Giọng Quỷ Bức từ trong ngọn lửa vọng ra, Thái Toàn càng kiên quyết muốn rời khỏi đây.

Hai chân tụ lực, muốn bay lên trời.

“Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?” Hoài Không trầm giọng nói, sau đó mở cái miệng lớn như chậu máu ra, thôn phệ chi lực mênh mông ập tới.

Bởi vì trên bầu trời không có cái gì, chỉ có Thái Toàn vừa mới bay lên trời cho nên thôn phệ chi lực gần như đều tập trung vào trên người hắn.

Thái Toàn vốn đang dùng tốc độ cao bay lên không thì bị kéo ngừng lại giữa không trung.

Cho dù hắn có dùng sức như thế nào thì cũng không tránh thoát được lực hút này.

“Đây là thần thông gì!”

Thái Toàn hoảng hốt.

Nhất là khi nhìn thấy thân thể của mình dần dần rơi xuống thì hắn điên cuồng mở ra mạch môn, phóng thích mạch thuật đánh xuống dưới.

Nhưng mà mạch thuật đánh vào trong miệng Hoài Không thì tan biến không còn sót lại chút gì.

“Này ——”

Thái Toàn thấy cảnh này thì trợn tròn mắt.

Hắn chưa từng nghe nói có yêu vật nào có thể nuốt mạch thuật!

Đến lúc này, Thái Toàn cảm giác mình chỉ có thể báo tin cho Đế Thính: “Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa có đại thần thông, Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng không địch lại!”

Nói xong, Thái Toàn bị Hoài Không hút vào trong miệng.

Thái Toàn vừa bay vào, Hoài Không vội vàng ngậm miệng lại.

Sau đó ợ một cái.

“Yếu đuối như vậy mà cũng dám tìm Bất Hủ Tông gây sự. Ngay cả thế lực phụ thuộc như chúng ta mà cũng đánh không lại, đi tìm Bất Hủ Tông để chịu chết sao?”

Hoài Không hừ lạnh một tiếng, hóa thành hình người.

Cùng lúc đó, trong tổng đà của Bách Tông Liên Minh, Đế Thính đột nhiên vỗ bàn một cái.

Ầm!

Bàn tròn bằng ngọc theo tiếng mà vỡ thành hai mảnh.

Bọn thị nữ vốn đang châm trà, khiêu vũ bị dọa đến vội vàng trốn qua một bên.

Ôn Tôn vội vàng cho bọn họ rời đi, đứng xa thấp giọng hỏi: “Tiền bối, ngài làm sao vậy?”

Đế Thính không để ý đến Ôn Tôn, chỉ quay qua nhìn hai người bên cạnh, nói: “Mấy người Quỷ Bức chết!”

“Cái gì?”

“Là cường giả Địa Vô Cấm của Bách Tông Liên Minh ra tay?”

Hai người kinh hô khiến cho Ôn Tôn bên cạnh sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Xong.

Bây giờ lại có thêm hai mạng người.

Không phải là lại tính lên trên đầu của hắn nữa chứ?

Ôn Tôn vội vàng quỳ xuống đất: “Tiền bối bớt giận, chuyện này thật sự không có liên quan gì đến Bách Tông Liên Minh chúng ta.”

Đế Thính lạnh lùng nói: “Không phải cường giả của Bách Tông Liên Minh làm, là Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng. Căn cứ những gì ta nghe được thì Hồ Yêu Hoàng có hai Yêu Thần.

Một trong số đó là một con Chân Long, một người khác thì sánh ngang Địa Vô Cấm trung cảnh. Đây là những gì Thái Toàn nói trước khi chết.”

【VIP】 Kim cấp chủ sự khiếp sợ

“Chân Long!”

“Trung cảnh?”

Hai người đứng phắt dậy, sau đó nhìn về phía Ôn Tôn.

Không phải nói Hồ Yêu Hoàng còn yếu hơn cả Bách Tông Liên Minh sao?

Sao lại yếu như vậy?

“Nói năng bậy bạ!”

Lúc này một cường giả của Già Thiên Lâu muốn hạ sát thủ.

Dọa cho Ôn Tôn lộn nhào.

Đế Thính đưa tay ngăn lại, sau đó nói: “Chuyện này rất kỳ quặc, theo lý thuyết thì Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa cũng sẽ không mạnh như vậy. Còn có Chân Long, không biết là thật hay giả. Hơn nữa, mấy trăm năm nay Triều Thiên Hạp cũng chưa từng xuất hiện Chân Long gì, sao trong Hồ Thiên Địa này lại có được?”

Chân Long đến tận đây, có mưu đồ gì?

Muốn mảnh đất cằn cỗi này?

Muốn chỗ mà cái gì cũng không có này?

Hay là vì nó là một mảnh đất sơn thanh thủy tú?

Hai gã cường giả khác của Già Thiên Lâu hai mặt nhìn nhau.

“Hẳn là Thái Toàn sẽ không nói lung tung.”

“Vậy chúng ta nên làm cái gì?”

“Gọi người đi.”

“Chỗ này cách U Quốc rất gần, nếu lại đến một ít cường giả Địa Vô Cấm nữa thì e là sẽ bị phát hiện.”

“Vậy cũng không thể để cho chuyện này không rõ ràng như vậy được.”

…

Khi hai người cãi lộn, Đế Thính trầm giọng hỏi: “Lão đầu, ngươi biết Bất Hủ Tông không?”

“Bất Hủ Tông?”

Ôn Tôn không rõ vì sao lại nhắc tới Bất Hủ Tông.

Người trước mặt này rốt cuộc là kẻ địch hay là bằng hữu của Bất Hủ Tông.

Sau khi lưỡng lự mấy hơi, Ôn Tôn đáp: “Biết, là một cái tông môn danh tiếng không nhỏ.”

Đế Thính nói: “Nói rõ chi tiết về Bất Hủ Tông cho ta.”

“Bất Hủ Tông là một tông môn thế lực nằm ở Đông Hồ, nối liền với Hồ Yêu Hoàng. Tông chủ tên là Ôn Bình, thực lực hẳn là giữa Trấn Nhạc Thượng Cảnh và nửa bước Địa Vô Cấm… nếu là tiền bối còn muốn biết thì ta có thể sai người lấy toàn bộ tin tức về Bất Hủ Tông tới.”

Dứt lời, Ôn Tôn quan sát biểu cảm trên mặt Đế Thính.

Hắn không chắc chắn được rốt cuộc những người này là bằng hữu hay là kẻ địch của Bất Hủ Tông.

Sợ mình nói nhầm.

“Thú vị, xem ra Bất Hủ Tông này giấu rất sâu. Có thể làm cho một Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh và một tôn Yêu Thần Hạ Cảnh thần phục, xem ra người đứng sau lưng nó thực lực không kém.” Nghĩ đi nghĩ lại, Đế Thính cảm thấy hẳn là tất cả những chuyện này có liên quan tới Bất Hủ Tông.

Từ cái chết của Vi Sinh Thương Lam đến mấy người Quỷ Bức, chắc chắn người giật dây chính là Bất Hủ Tông.

May mà có Yêu Thần ở Hồ Yêu Hoàng.

Bọn họ không biết đến sự tồn tại của hắn.

Cho nên khi nói chuyện không biết giữ mồm giữ miệng.

“Đại nhân, ngài không nói sai chứ? Địa Vô Cấm thần phục với Bất Hủ Tông?” Bên cạnh, Ôn Tôn nghe được câu này thì ngẩn ra.

Nhưng nghĩ lại thì hẳn là cường giả Địa Vô Cấm trước mặt sẽ không nói chuyện vô căn cứ, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Hóa ra Bất Hủ Tông mạnh mẽ như vậy!

Khó trách tông chủ đó dám giết bốn vị Ngân cấp chủ sự, sau đó còn ở bên ngoài Hạo Hãn Thành đợi một khắc đồng hồ mới đi.

Đế Thính nghe Ôn Tôn kinh ngạc thốt lên thì khẽ cười một tiếng, chế giễu: “Còn là thế lực mạnh mẽ nhất Hồ Thiên Địa, ngay cả một tông môn cũng không điều tra rõ được. Ngươi đi lấy tất cả tư liệu liên quan tới Bất Hủ Tông tới đây, không cần biết là thật hay giả.”

“Chúng ta cần gọi người hay không?”

“Nói nhảm!”

Hai tên cường giả còn lại của Già Thiên Lâu tranh luận, ngươi một câu, ta một câu.

…

Bất Hủ Tông.

Sau khi Ôn Bình đi ra khỏi Thính Vũ Các thì theo Dương Nhạc Nhạc đi Dược Sơn một chuyến.

Đối với chuyện Bất Hủ Tông đột nhiên biến hóa, Ôn Bình chỉ cười cười chứ không nói gì.

Tình cơ hỏi ngược lại một câu: “Một Bất Hủ Tông như vậy không tốt sao?”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đang suy đoán xem rốt cuộc người sau lưng tông chủ là cường giả cảnh giới gì.

Có được năng lực cải thiên hoán địa, loại cảnh giới này chỉ sợ không chỉ là Địa Vô Cấm đơn giản như vậy.

“Triệu trưởng lão, tại sao ngươi không nói chuyện?”

Ôn Bình nhận ra hai ngày này có vẻ như Long Kha không có để ý đến hắn.

Còn có chút tức giận.

Long Kha không có đáp, quay người muốn đi.

“Không muốn nói chuyện với ngươi, ta sẽ nói chuyện này cho tỷ tỷ!”

“Hẹp hòi.”

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, rời khỏi Dược Sơn.

Hắn có thể lúc xưa không phải là mình cố ý làm khó dễ sao?

Đối với Long Kha như thế.

Đối với những người khác cũng như thế.

Hắn đều đối xử như nhau được không?

Sao nào, thân thích là muốn làm gì thì làm?

Ôn Bình xuống núi, sau đó bỗng nhiên Truyền Âm Thạch có động tĩnh.

“Xem ra là đã giải quyết.”

“Giải quyết nhanh như vậy, xem ra hai Địa Vô Cấm hoàn toàn không đủ để cho Yêu tộc luyện tập.”

Lấy Truyền Âm Thạch ra.

Quả nhiên, người liên hệ hắn chính là Hoài Không.

“Ôn tông chủ, một người một yêu đều bị chúng ta giải quyết.”

Ôn Bình nói: “Sau này những chuyện như vậy thì ngươi không cần bẩm báo lại cho ta, tự mình xử lý là được.”

“Thuộc hạ biết rồi. Đúng rồi, có một chuyện ta cảm thấy rất quái lạ.”

“Nói đi.”

“Có một người trong số bọn họ luôn nói chuyện một mình.”

“Không có chuyện gì, có thể là do đầu óc có bệnh.”

Trong lòng Ôn Bình biết rõ.

Xem ra Đế Thính đó cũng tới.

Có nó, hẳn là không được bao lâu thì Già Thiên Lâu sẽ tra được Bất Hủ Tông.

Một con yêu vật đặc biệt như vậy, rất muốn chộp tới canh cổng.

Đế Thính canh cổng, hẳn là có thể khiến cho Bất Hủ Tông tăng lên phong cách.

Sau này đi Triều Thiên Hạp thành lập cửa vào sơn môn, có nó canh cổng, cho dù mình cưỡng chế chiếm một mảnh đất thì hẳn là cũng không có ai dám tới cửa khiêu khích chứ?

Không nghĩ nữa, Ôn Bình trở về trong rừng tiếp tục tu luyện.

Vừa tu luyện chính là hai ngày.

Cũng đến thời gian Pháp Sư Tháp được xây dựng xong.

Ôn Bình đi tới Dược Sơn từ sớm, chờ đợi mỏm núi đối diện biến hóa.

Một khắc đồng hồ sau, xây dựng hoàn thành.

Pháp Sư Tháp, sau khi một đám sương trắng thổi qua thì nó xuất hiện, đồ sộ sừng sững trên đỉnh núi đối diện.

Toàn thân đen kịt, cao vút trong mây, từ xa nhìn lại thì tràn ngập trang nghiêm uy nghiêm.

Trên đỉnh Pháp Sư Tháp có một cái hỏa cầu thật lớn đang không ngừng thiêu đốt, phóng thích ra khí tức ma lực.

Ngự kiếm đi tới trước Pháp Sư Tháp, Ôn Bình chú ý tới rồng phun lửa bị xích sắt khóa lại ở cổng.

【VIP】 Đi vào Pháp Sư Tháp

“Rất có mùi vị của thế giới ma pháp.”

Rồng phun lửa, có thể nói là sinh vật đặc trưng của thế giới ma pháp.

Nhưng mà có vẻ như rồng phun lửa này không mạnh, chỉ có Trấn Nhạc Cảnh, chắc chắn là chỉ dùng để trang trí.

Khi Ôn Bình đẩy đi vào thì nó cũng không có tỉnh lại.

Trong khoảnh khắc khi Ôn Bình đẩy cửa ra, cửa sổ thông báo của hệ thống cũng nhảy ra.

Giới thiệu vắn tắt về Pháp Sư Tháp: Pháp Sư Tháp có tất cả một trăm tầng. Từ tầng một đến tầng ba mươi trưng bày ma pháp nhất giai, từ tầng ba mươi mốt đến tầng sáu mươi trưng bày ma pháp nhị giai, từ tầng sáu mươi mốt đến tầng tám mươi trưng bày ma pháp tam giai. Từ tầng tám mươi mốt đến tầng một trăm thì trưng bày ma pháp tứ giai.

Hạn chế đi vào: Đệ tử, mỗi tuần chỉ có thể đi vào một lần, chỉ có thể đem một quyển sách ma pháp ra; Trưởng lão, một tuần có thể đi vào hai lần, chỉ có thể đem hai quyển sách ma pháp ra. Tông chủ có thể tùy ý ra vào. (Nhất định phải có đũa phép).

Điều kiện đi vào: Điểm nhiệm vụ tông môn: Một điểm.

“Ma pháp nhất giai, lực lượng đánh ra sánh ngang với Thông Huyền Cảnh.”

“Ma pháp nhị giai, lực lượng đánh ra sánh ngang với Thần Huyền Cảnh.”

“Ma pháp tam giai, lực lượng đánh ra sánh ngang với Trấn Nhạc Cảnh.”

“Còn ma pháp tứ giai nha, đương nhiên là lực lượng đánh ra sánh ngang với Địa Vô Cấm. Ma pháp không giống với mạch thuật, cấp bậc của ma pháp tương ứng với cảnh giới.

Cảnh giới nào thì sẽ tu hành ma pháp tương ứng với cảnh giới đó. Đương nhiên, nếu như tinh thần lực của ngươi đủ mạnh mẽ thì cũng có thể vượt cảnh giới sử dụng ma pháp cao cấp hơn."

Nghe hệ thống giải thích lí do, Ôn Bình nhíu mày lại.

Cho nên còn phải khai phá tu hành tinh thần lực?

Pháp Sư Tháp xuất hiện đã không chỉ là sáng tạo hệ thống ma pháp đơn giản như vậy.

Tiếp tục đi tới trước, Ôn Bình nhìn thấy.

Tầng thứ nhất, sách ma pháp rực rỡ muôn màu lơ lửng giữa không trung, giống như là mọc cánh, tràn ngập màu sắc ma huyễn.

Tiện tay đi qua cầm một quyển Khái Quát Ma Pháp Hệ Thủy, khi Ôn Bình suy nghĩ muốn lật nó ra thì nó tự động lật ra.

Ôn Bình suy nghĩ muốn lật sách thì sách tự động lật một tờ.

"Có chút thú vị."

Để sách về lại chỗ cũ, Ôn Bình không ở lại tầng thứ nhất.

Đối với hắn thì ma pháp nhất giai, nhị giai không có chút ý nghĩa nào, hắn muốn xem ma pháp tam giai thậm chí là tứ giai.

"Đúng rồi, hệ thống, sau khi tinh thần lực của ta đi vào giai đoạn thứ hai thì có thể sử dụng ma pháp cấp mấy?"

Hệ thống đáp: "Mới vào giai đoạn thứ hai thì có thể sử dụng ma pháp tứ giai. Vong Linh Triệu Hoán Thuật mà kí chủ nắm giữ, nó thuộc về ma pháp tứ giai. Nhưng mà nếu chỉ là tinh thần lực giai đoạn thứ hai thì sử dụng ma pháp tứ giai cũng rất miễn cưỡng, một lần chỉ có thể sử dụng một cái, nếu như kí chủ có thể tu luyện tinh thần lực tới giai đoạn thứ ba thì có thể thuận buồm xuôi gió sử dụng ma pháp tứ giai, có thể phóng thích đủ loại ma pháp tứ giai đan xen nhau, xếp chồng lên nhau."

"Trong Pháp Sư Tháp này có sách ma pháp tu luyện tinh thần lực không?"

“Có, kí chủ có thể nhìn danh sách sách.”

Nói xong, Ôn Bình đi đến tầng thứ ba, danh sách sách ở tầng thứ ba xuất hiện ở trước mắt.

Xem hoa cả mắt, ít nhất cũng có hơn ngàn quyển.

Nhưng mà Ôn Bình để ý thấy những sách ma pháp này đều được phân loại.

Sách ma pháp tu luyện tinh thần lực được phân loại trong sách tu luyện.

Đóng danh sách lại, Ôn Bình tiếp tục hỏi: “Hệ thống, sách ma pháp giúp cho tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ ba ở tầng thứ mấy?”

Hệ thống đáp: “Ở tầng thứ tám mươi hai. Trong Pháp Sư Tháp, kí chủ chỉ cần nhắm mắt lại, nghĩ đến tầng tám mươi hai thì có thể lên tầng tám mươi hai.”

“Ừm.”

Ôn Bình gật gật đầu.

Lúc này, trong lòng nghĩ đến tầng tám mươi hai mà mình muốn đi.

Khi mở mắt ra thì đã ở tầng tám mươi hai.

Đưa mắt nhìn danh sách sách ở tầng tám mươi hai, Ôn Bình đi thẳng vào bên trong.

Sau đó thấy được một quyển sách tên Tinh Thần Lực Giai Đoạn Thứ Ba.

Cầm lấy.

Lật ra.

Mở đầu sách là giới thiệu về tinh thần lực giai đoạn thứ ba.

Ôn Bình đọc rất chăm chú.

“Không giống như giai đoạn thứ hai, thật ra thì tinh thần lực giai đoạn thứ ba là một giai đoạn vượt qua bản thân. Nói một cách đơn giản thì là tinh thần lực giai đoạn thứ ba giống như một bản sao khác của mình. Một bản sao do tinh thần lực

thuần túy cấu tạo thành, vượt qua hình dáng thể xác. Nhưng mà nó không có ý thức, vẫn dùng chung một đại não.”

Câu đầu tiên lập tức hấp dẫn Ôn Bình.

Nhìn xuống dưới, lúc này Ôn Bình đã hiểu rõ đại khái về tinh thần lực giai đoạn thứ ba.

Nói một cách đơn giản thì giai đoạn thứ ba chính là sáng tạo một bản sao khác của mình, do tinh thần lực cấu tạo thành.

Cũng chính là tinh thần lực hoá hình.

Hệ thống nói, giai đoạn thứ ba có thể tùy ý sử dụng ma pháp tứ giai đan xen, chồng lên nhau, thật ra thì chính xác là do có một cái tinh thần lực hóa hình giúp đỡ mình phóng ra ma pháp.

Mặc dù người ngoài nhìn thì vẫn thấy là ma pháp do hắn phóng ra nhưng xét về bản chất thì là có một cái bản sao do tinh thần lực hóa hình hỗ trợ phóng ra, chỉ là do những người này còn chưa đạt tới giai đoạn thứ ba nên không thấy được thôi.

“Ta muốn lấy quyển sách này đi, lúc không có chuyện gì làm thì lật xem. Mặc dù tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ ba cũng không phải là chuyện gấp gáp gì nhưng nếu có thể cố gắng thì vẫn nên cố gắng một chút.”

Cất sách vào, Ôn Bình rời khỏi tầng tám mươi hai, tiếp tục đi lên.

Đi đi, Ôn Bình bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Đúng rồi, ta không thể nào khiến cho tinh thần lực lập tức bước vào giai đoạn thứ ba nhưng có lẽ ta có thể học một cái ma pháp tăng cao tinh thần lực, chắc chắn là trong ma pháp hệ phụ trợ sẽ có?”

【VIP】 Đi vào Pháp Sư Tháp (2)

Lúc này, Ôn Bình mở danh sách sách ra, tìm tòi loại ma pháp này.

Quả nhiên.

Có thật!

Hệ phụ trợ, tứ giai Trí Tuệ Chi Thư.

Nằm ở tầng chín mươi.

Lúc này, Ôn Bình đi lên tầng chín mươi, tìm được Trí Tuệ Chi Thư.

"Ma pháp tứ giai, Trí Tuệ Chi Thư, có thể tăng cường tinh thần lực theo tỉ lệ phần trăm, cao nhất có thể tăng lên một trăm phần trăm tinh thần lực, thời gian duy trì là ba giờ… ta muốn quyển sách này!"

Ôn Bình cất sách vào.

Sau đó, Ôn Bình tiếp tục chọn.

Hắn còn muốn tìm hai cái ma pháp loại công kích.

Có Trí Tuệ Chi Thư tăng phúc tinh thần lực, khi sử dụng Vong Linh Triệu Hoán Thuật thì đồng thời rất có thể hắn còn có thể sử dụng ma pháp tứ giai khác.

Đương nhiên, rốt cuộc có được hay không thì phải kiểm tra mới biết được.

Nếu như có thể, vậy sau này hắn cũng có thể có được lực lượng Địa Vô Cấm trong một khoảng thời gian ngắn.

Mặc dù chỉ có ba giờ nhưng Ôn Bình cũng không xem thường ba giờ ngắn ngủi này.

"Nếu chỉ có được lực lượng Địa Vô Cấm trong một khoảng thời gian ngắn thì đương nhiên là không thể chọn loại ma pháp dùng để đánh lâu dài. Tốt nhất vẫn nên chọn loại ma pháp có thể hạn chế năng lực giống như Phong Chi Cấm Cố và Trừ

Nhĩ Vũ Khí. Nhưng mà cũng không thể hoàn toàn không có lực phá hoại hoặc là chỉ theo đuổi lực phá hoại mạnh nhất."

Nói xong, Ôn Bình bắt đầu lục lọi trong biển sách.

Ma pháp tứ giai Mạt Nhật Phong Bạo.

Lực phá hoại mạnh nhất.

Ôn Bình lấy nó ra, nhưng cũng không có cất vào mà là vừa đi vừa chọn tiếp.

Cuối cùng chọn năm quyển.

Trong năm quyển này, Ôn Bình chỉ cần hai quyển.

Ma pháp tứ giai, Ôn Bình quyết định tạm thời chỉ tu hành hai loại.

Tham thì thâm.

"Băng Phong Thiên Địa, cái này không tệ. Mức cao nhất có thể đóng băng tất cả mọi thứ trong phạm vi ba ngàn mét, có thể dùng để quần chiến, hơn nữa phân loại của nó là ma pháp công kích, rõ ràng là có hạn chế năng lực đồng thời còn có lực công kích siêu cường." Ôn Bình cất Băng Phong Thiên Địa vào trong tàng giới.

Nhưng đến quyển thứ hai thì Ôn Bình khó xử.

Ma pháp ghi chép trong bốn quyển còn lại, hoặc là có khả năng khống chế năng lực cực hạn, như Ngũ Tinh Phong Ấn Trận, có thể phong ấn chặt kẻ địch trong phạm vi ngàn mét, không hạn chế thời gian. Phóng thích ra, nếu có thể duy trì Ngũ Tinh Phong Ấn Trận bao lâu thì người trong đó sẽ bị phong ấn bấy lâu.

Đồng thời chỉ có lực lượng của ma pháp ngũ giai mới có thể phá vỡ.

Nói cách khác, không gặp được cường giả trên Địa Vô Cấm thì Ngũ Tinh Phong Ấn Trận có thể phong bế bất cứ ai.

Ma ba quyển khác thì đều là ma pháp có lực phá hoại mạnh nhất.

"Ta nên chọn cái nào?"

Cuối cùng, Ôn Bình không có chọn Ngũ Tinh Phong Ấn Trận.

Hắn chọn Mạt Nhật Phong Bạo.

Lực phá hoại cực hạn, đồng thời phạm vi cực lớn.

“Muốn đánh thì phải đánh lớn.”

“Làm tông chủ, đương nhiên là không thể chuyện gì cũng cần ta ra tay. Nhưng một khi ra tay thì phải đánh lớn!”

Sau khi rời khỏi Pháp Sư Tháp, giữa trưa, Ôn Bình cố ý đi phòng bếp một chuyến.

Trong lúc ăn cơm, Ôn Bình tuyên bố chuyện Pháp Sư Tháp.

Nhưng mà khi hắn nói nhất định phải có đũa phép thì có không ít người cảm thấy mất mác.

Cuối cùng, Ôn Bình nhấn mạnh thứ quan trọng nhất.

“Ma pháp chỉ là một hệ thống tu luyện khác. Nếu các ngươi cảm thấy mình không thích hợp tu luyện mạch thuật, không thích hợp tu luyện pháp thuật thì có thể đi tu luyện ma pháp. Bởi vì ma pháp cũng không liên quan đến các loại nhân tố như mạch môn, mạch khí. Nó chỉ dựa vào tinh thần lực của các ngươi, cũng chính là cái gọi là cảm giác. Khi tinh thần lực càng mạnh mẽ thì có thể phóng ra ma pháp càng mạnh mẽ. Cụ thể thì nếu trong số các ngươi có người muốn tu luyện ma pháp thì có thể đi thử một chút.”

“Lần này, đi vào Pháp Sư Tháp không cần bạch tinh nhưng cần điểm nhiệm vụ. Các ngươi làm mỗi một cái nhiệm vụ tông môn thì đều sẽ nhận được điểm nhiệm vụ. Nhiệm vụ cường độ khác nhau thì điểm nhiệm vụ đạt được cũng không giống nhau. Nếu các ngươi muốn đi Pháp Sư Tháp xem thử thì có thể đi sảnh nhiệm vụ tra điểm nhiệm vụ của mình.”

“Cuối cùng ta nhấn mạnh một lần, nếu như các ngươi thích hợp tu luyện mạch thuật, tương lai có thể đạt được thành tựu với mạch thuật thuộc tính phong thì không bắt buộc phải luyện ma pháp. Làm như vậy chỉ phí phạm thời gian của các ngươi.

Tu hành, chỉ cần chuyên chú một cái là được, tham thì thâm, đạo lý này hẳn là các ngươi cũng hiểu.”

“Hôm nay, những người nào không tới, nếu các ngươi gặp bọn họ thì phổ biến lại cho bọn họ, ta sẽ không nói lại.”

Nói xong, Ôn Bình để bát đũa xuống, đứng dậy rời đi.

Sau khi rời khỏi đó, Ôn Bình tìm một vị trí ở dãy núi sau Pháp Sư Tháp, bắt đầu tu luyện Trí Tuệ Chi Thư.

Sau khi ăn xong, tất cả mọi người trong Bất Hủ Tông bắt đầu tụ lại ở Pháp Sư Tháp.

Đều đến xem náo nhiệt.

Nhưng lại không có mấy người đi vào.

Triệu Tình hỏi: “Nhạc Nhạc, ngươi có muốn tu luyện ma pháp hay không?”

“Ta luyện pháp thuật, mạch thuật đều rất tốt, bây giờ đổi qua tu luyện ma pháp thì ta cảm thấy hơi lãng phí thời gian.” Dương Nhạc Nhạc lắc đầu, cũng không định tu luyện ma pháp.

Triệu Tình nhìn về phía mấy người Lâm Khả Vô.

Mấy người Lâm Khả Vô cũng không có ý nghĩ tu luyện ma pháp.

“Tông chủ nói ma pháp giống như pháp thuật và mạch thuật, thuộc về một cái hệ thống tu luyện. Ta cảm thấy mình rất thích hợp tu luyện pháp thuật, hơn nữa ta cũng có pháp khí, tạm thời không tu luyện ma pháp.”

“Ta cũng thế. Ta cảm thấy Ngự Kiếm Thuật, chúng nó thích hợp với ta hơn.”

Khi mọi người bắt chuyện với nhau thì bên cạnh, Trần Hiết hỏi thăm thê tử.

“Có muốn cho Bình Bình tu luyện ma pháp hay không?”

Thê tử Trần Hiết, Giang Y trầm mặc.

Mấy ngày nay ở lại Bất Hủ Tông, nàng nhìn thấy đủ thứ trong Bất Hủ Tông.

Nàng từng suy tính cho con mình tu luyện mạch thuật thuộc tính phong.

Cũng từng suy tính cho con mình tu luyện pháp thuật.

【VIP】 Long Nguyệt không cam lòng

Nhưng chưa từng tính tới chuyện cho con tu luyện ma pháp.

Trần Hiết thấy thê tử do dự thì nói: “Vậy thì để cho Bình Bình lần lượt thử từng cái đi, mỗi một cái đều học một tháng, sau đó đi hỏi tông chủ một chút, xem Bình Bình thích hợp tu luyện loại nào. Trước mắt thì cho dù là mạch thuật thuộc tính phong, pháp thuật hay là ma pháp thì đều rất mạnh mẽ, hơn nữa có vẻ như là bên ngoài cũng không có biện pháp đối phó. Hẳn là cần không ít thời gian mới có mạch thuật đối ứng với ba cái này, cho nên cho dù tu luyện loại nào thì cũng rất tốt cho Bình Bình.”

Giang Y gật gật đầu.

Xem như đồng ý với ý kiến của trượng phu.

…

Hai ngày sau.

Pháp Sư Tháp xuất hiện, cũng không được mấy người chuyển qua tu luyện ma pháp.

Ôn Bình cũng không thèm để ý.

Ý định ban đầu của hắn là dùng ma pháp để mở ra cửa lớn Triều Thiên Hạp.

Phổ biến ma pháp ở Triều Thiên Hạp.

Bây giờ trong tông môn có bao nhiêu người chuyên tu ma pháp cũng quan trọng, bởi vì mạch thuật, pháp thuật hoàn toàn không kém gì ma pháp.

Ba cái này chỉ khác nhau ở phương pháp tu luyện mà thôi.

Chuyện quan trọng trước mặt là hắn muốn thử xem sau khi tu luyện Trí Tuệ Chi Thư thành công thì có thể khiến cho tinh thần lực của mình đủ để cho mình đồng thời phóng ra hai loại ma pháp tứ giai hay không.

Hai ngày trôi qua, cuối cùng Ôn Bình cũng coi như đã nhập môn Trí Tuệ Chi Thư.

Tiếp theo thì nên tu luyện ma pháp hệ băng.

…

Khu ký túc xá mới.

Mấy ngày nay Long Kha vẫn luôn qua lại giữa Phong Chi Cốc và những khu tu luyện khác, sau đó muốn đi tìm khu thí luyện khác.

Trong Phong Chi Cốc có cái gì nàng cũng biết.

Chắc chắn còn có linh thể thuộc tính phong.

Và mạch thuật thuộc tính phong mạnh mẽ hơn.

Trưa hôm nay khi nàng chuẩn bị đi Phong Chi Cốc thì bị Long Nguyệt gọi lại.

"Tỷ, ngươi tính khi nào thì về?"

"Không biết, ta hẹn với tam tỷ là một năm, nhưng ta cảm thấy một năm sau ta sẽ không rời khỏi đây. Ít nhất là trước khi thuộc tính phong bước vào Địa Vô Cấm thì chắc chắn ta sẽ không rời khỏi đây."

Đối với cô muội muội này, Long Kha không giấu diếm chút nào.

"Vậy nếu như phụ thân bọn họ biết thìsẽ bắt ngươi về đó?"

Long Kha lắc đầu cười một tiếng: "Ngươi nên suy tính cho mình một chút đi, luôn du ngoạn bốn phía, ngươi không định tu luyện sao?"

"Ta còn tu luyện được gì nữa. Đã bị phụ thân dùng tài nguyên chất thành nửa bước Địa Vô Cấm, chỉ có thể đợi mấy năm sau gã cho một người không quen biết. Hơn nữa bởi vì dựa vào tài nguyên chồng chất ra cho nên con đường phía trước của ta cũng đã bị bịt kín, đời này, Địa Vô Cấm không có duyên với ta. Cho nên như vậy còn không bằng ta du ngoạn khắp nơi, hưởng thụ mấy năm tự do còn lại của mình."

Long Nguyệt không tim không phổi cười.

Nếu không phải trong nụ cười có không cam lòng thì nàng còn cho là mình cười thật.

Nàng không muốn tu luyện?

Chẳng lẽ nàng không muốn mạnh lên?

Nhưng mà ở Long gia, nàng không làm chủ chính mình được.

Chuyện duy nhất mà nàng có thể làm đó là du ngoạn khắp nơi.

Đây là quyền lực cuối cùng mà Long gia cho nàng.

Long Kha nhẹ nhàng ôm lấy Long Nguyệt, tiếp tục nói: "Hai ngày sau.

"Giang Y, rảnh rảnh thì cho con ngươi tới xem thử, để cho hắn có chút tuổi thơ. Harry Potter trong phim ảnh này tuổi cũng tương đương con ngươi, kêu hắn tới xem thử, còn có thể học được không ít đạo lý."

Long Nguyệt vừa ăn bắp rang vừa trò chuyện với Giang Y bên cạnh.

Giang Y mỉm cười trả lời: "Gần đây đứa nhỏ Bình Bình đó đang tu luyện Ngự Kiếm Thuật, hai chúng ta đang tính xem thử xem hắn có thiên phú Ngự Kiếm Thuật hay không. Nếu như có thể tu luyện tới cảnh giới như tông chủ thì ta và Trần Hiết cũng không mong gì hơn."

Chúng ta thân ở Long gia, không có lựa chọn nào khác, gia tộc có rất nhiều mối quan hệ cần dùng hôn nhân để duy trì. Chúng ta không có dũng khí như tam tỷ, nhưng mà tu luyện thì ngươi vẫn nên cố gắng một chút. Mấy năm nay ngươi có thử trùng kích Địa Vô Cấm không?"

"Thử rồi, vô dụng. Đường đi của mạch môn đã bị phá hủy, mạch khí hoàn toàn không đi qua được. Hết cách rồi, đây là cái giá lớn phải trả cho việc dùng tài nguyên chồng chất đến nửa bước Địa Vô Cấm."

Ánh mắt Long Nguyệt dần dần ảm đạm.

Nàng không cam lòng.

“Ngươi có hỏi Ôn Bình hay chưa?”

“Hắn sẽ có cách?”

“Không biết, cho dù tiểu tử đó không có cách nhưng có lẽ người sau lưng hắn có cách. Chẳng qua là người đứng phía sau Ôn Bình có thể giúp ngươi hay không thì khó mà nói được.”

Có thể giúp hay không, Long Kha không dám cam đoan.

Bởi vì nàng đến Bất Hủ Tông lâu như vậy mà chưa từng nhìn thấy người đó xuất hiện.

Long Nguyệt nói: “Ta đi thử xem!”

Không có hi vọng, Long Nguyệt cũng muốn đi thử.

Long Kha trầm giọng nói: “Nếu như có thể tu luyện tới Địa Vô Cấm thì còn có một chút hi vọng thoát khỏi sự khống chế của gia tộc. Nhớ kỹ, thời gian của ngươi còn lại không nhiều, cần phải nắm lấy cơ hội ở Ôn Bình này!”

“Ừm, ta lập tức đi hỏi ngay!”

Long Nguyệt không nói hai lời, đẩy cửa rời khỏi khu ký túc xá.

Nàng đi lần này, Long Kha nhìn bóng lưng Long Nguyệt rời đi, lẩm bẩm: “Hi vọng nha đầu Long Nguyệt này có thể may mắn một lần, thời gian của chúng ta còn lại không nhiều.”

Dứt lời, Long Kha rời khỏi khu ký túc xá đi vào Phong Chi Cốc.

Cùng lúc đó, Long Nguyệt tìm rất nhiều chỗ cũng không tìm được Ôn Bình.

Hỏi rất nhiều người cũng không có ai biết Ôn Bình đi đâu.

Khi nàng đi tìm Tử Nhiên thì Tử Nhiên nhắc nhở: “Long cô nương. Nếu tông chủ không ở thì chắc chắn là đang tu luyện, tốt nhất là ngươi đừng nên quấy rầy hắn.”

“Được rồi.”

Long Nguyệt hết cách rồi, chỉ đành chờ.

Nhưng mà chờ bảy ngày liên tục mà vẫn không thấy bóng dáng của Ôn Bình đâu.

Cũng may có Quan Ảnh Thất có thể giết thời gian, trời vừa tối thì Long Nguyệt chạy ngay tới Quan Ảnh Thất.

Giống như trước đó.

Nàng chọn dùng những chuyện khác để che lấp sự bất đắc dĩ và khát vọng trong lòng.

Bảy ngày, cuối cùng cũng xem xong Tru Tiên.

Đáng tiếc, không có xoạt được pháp khí.

Sau khi xem xong Tru Tiên, đang muốn rời đi thì thê tử của Trần Hiết, Giang Y gọi Long Nguyệt lại: "Nguyệt tỷ, chúng ta cùng nhau xem Harry Potter đi."

Hai ngày sau.

"Giang Y, rảnh rảnh thì cho con ngươi tới xem thử, để cho hắn có chút tuổi thơ. Harry Potter trong phim ảnh này tuổi cũng tương đương con ngươi, kêu hắn tới xem thử, còn có thể học được không ít đạo lý."

Long Nguyệt vừa ăn bắp rang vừa trò chuyện với Giang Y bên cạnh.

Giang Y mỉm cười trả lời: "Gần đây đứa nhỏ Bình Bình đó đang tu luyện Ngự Kiếm Thuật, hai chúng ta đang tính xem thử xem hắn có thiên phú Ngự Kiếm Thuật hay không. Nếu như có thể tu luyện tới cảnh giới như tông chủ thì ta và Trần Hiết cũng không mong gì hơn."

【VIP】 Ma pháp hệ băng tứ giai, Băng Phong Thiên Địa

“Chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Ta kiểm tra rồi, tư chất con ngươi không tệ, bây giờ lại gia nhập vào Bất Hủ Tông, có thể sửa đổi công pháp, hơn nữa còn sửa đổi vô cùng hoàn thiện, hơn nữa còn có thể lấy được dị mạch, có tài nguyên khủng bố như vậy, chắc chắn tương lai của Bình Bình sẽ không kém ta.”

“Nguyệt tỷ quá khen. Nếu Bình Bình có được thực lực như ngươi thì ta và phụ thân hắn nằm mơ cũng cười được.”

Long Nguyệt cảnh giới gì?

Là chân chính đỉnh phong ở Hồ Thiên Địa.

Ngày xưa nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ngày xưa chỉ muốn tương lai con của mình có thể thành tựu Trấn Nhạc Cảnh là nàng thỏa mãn lắm rồi.

Long Nguyệt cười nói: “Ta không có nói bừa, với hoàn cảnh tu luyện ở Bất Hủ Tông, không có tông môn nào ở Triều Thiên Hạp có thể sánh ngang được.”

Nói xong, trong lòng Long Nguyệt lại thấy đắng chát.

Bởi vì nàng nghĩ tới mình.

Nàng lại luân lạc tới mức phải hâm một một đứa bé.

Đúng lúc này, Long Nguyệt đưa tay nắm bắp rang nhưng lại lấy được một cây đũa.

“Thứ gì?”

Long Nguyệt đưa lên nhìn.

Lại là đũa phép.

“Chúc mừng nguyệt tỷ.” Giang Y bên cạnh vui mừng nói.

“Thu hoạch ngoài ý muốn, ha ha.”

Lấy được đũa phép, Long Nguyệt cũng rất vui vẻ.

Bởi vì trong Bất Hủ Tông, thứ này còn chưa tới mức người người đều có.

Bỗng nhiên Giang Y nói: "Mấy ngày nay ta vẫn luôn xem Harry Potter, cũng muốn kiếm một cây đũa phép cho đứa nhỏ nhà ta, chờ hắn luyện Ngự Kiếm Thuật không sai biệt lắm thì cho hắn thử tu luyện ma pháp một chút. Lỡ như hắn có thiên phu tu luyện ma pháp thì tương lai có thể làm ma pháp sư cũng không tệ."

"Làm ma pháp sư?"

"Ừm."

"Làm ma pháp sư!"

Long Nguyệt lặp lại một câu, sau đó khóe miệng nở một nụ cười mừng rỡ.

Đúng!

Làm ma pháp sư!

Sao giờ nàng mới nhớ tới?

Nếu không thể tu luyện mạch thuật thì nàng có thể tu luyện ma pháp mà.

Hình như là ma pháp tu luyện tinh thần lực, hoàn toàn không cần đến mạch môn.

Nhưng mà ma pháp có thể đi được bao xa?

"Giang Y, ngươi từ từ xem, ta đi ra ngoài một chuyến!"

Lúc này, Long Nguyệt chạy ra khỏi Quan Ảnh Thất.

Trong khoảnh khắc khi nàng chạy ra khỏi Quan Ảnh Thất thì một luồng năng lượng mạnh mẽ đập vào mặt.

Như đứng trong gió lốc.

Sau đó là lạnh lẽo vô biên kéo tới.

Nàng biết, trong Bất Hủ Tông này bốn mùa như mùa xuân, cho dù Thương Ngô Thành mưa, lạnh lẽo thì ở Bất Hủ Tông cũng ấm áp như ngày xuân.

Quan trọng nhất là nàng đã là nửa bước Địa Vô Cấm.

Sao lại cảm nhận được lạnh lẽo?

“Sao lại lạnh như vậy?”

Long Nguyệt đưa mắt nhìn bốn phía.

Không chỉ một mình Long Nguyệt thấy khó hiểu, các đệ tử của Bất Hủ Tông cũng khó hiểu: “Sao đột nhiên lại lạnh như vậy?”

Long Nguyệt đưa mắt nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt của nàng hơi ngừng ở một hướng.

Một đám sơn phong ở sau núi lại trở nên trắng xóa như tuyết.

Gần mười ngọn núi, phạm vi rộng chừng mấy ngàn mét lại bị đóng bằng hoàn toàn!

Là người làm hay là trời làm?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Long Nguyệt vội vàng chạy tới chỗ mỏm núi bị đóng băng.

Những người chưa tu luyện trong Bất Hủ Tông cũng cảm nhận được vẻ lạnh lẽo thấu xương này, dồn dập đi theo sau Long Nguyệt tới mỏm núi bị đóng băng.

“Trong nháy mắt đóng băng nhiều mỏm núi như vậy, rốt cuộc là ai xông vào Bất Hủ Tông!”

“Băng… có người nắm giữ được lực lượng của băng tuyết sao?”

Hà Niên mới từ chủ điện đi ra, vừa chạy theo vừa tự hỏi.

Khi mọi người tụ lại ở ria khu vực bị đóng băng, cùng nhau nhìn về nơi xa thì nhìn thấy một người đang đứng trong khu vực bị đóng băng.

Chỉ cảm ứng khí tức thì không ai biết được người này là ai.

So với những người khác thì Long Nguyệt và Hà Niên cảm nhận được trực tiếp hơn.

Bọn họ cảm nhận được áp lực cực kỳ kinh khủng, giống như khi đối mặt với cường giả Địa Vô Cấm, khiến cho người

ta tim đập nhanh.

Trừ cái đó ra thì còn có giá rét thấu xương.

Đây là cảm giác mà bọn họ chưa bao giờ cảm nhận được.

Lúc này, hai người đưa mắt nhìn lên bầu trời.

“Tông chủ?”

Hà Niên kinh ngạc nói.

Mọi người cả kinh.

“Đúng là do tông chủ làm.”

“Nhạc Nhạc đoán đúng rồi.”

“Bây giờ tông chủ cũng có thể khống chế lực lượng băng tuyết, thật lợi hại.”

“Trong phạm vi mấy ngàn mét, toàn bộ đều bị đóng băng, nếu như ở trong đó thì sợ là sẽ chạy không thoát?”

Trong lúc mọi người còn đang bối rối thì có một người nói.

Là một trong số ít người đi vào Pháp Sư Tháp, hiểu về ma pháp, Bách Niệm Hương cả gan đoán.

“Hẳn là tông chủ tu luyện ma pháp hệ băng!”

“Cái gì?” Long Nguyệt là người đầu tiên quay đầu nhìn về phía Bách Niệm Hương.

Bách Niệm Hương suy nghĩ một hồi, tiếp tục nói: “Trong Pháp Sư Tháp có một quyển sách ghi lại các hệ ma pháp. Trong đó có giới thiệu về ma pháp hệ băng. Ma pháp hệ băng nhất giai có thể đóng băng ba mươi trượng xung quanh, đóng băng tất cả. Ma pháp hệ băng nhị giai có thể đóng băng trăm trượng; Ma pháp tam giai có thể đóng băng ba trăm trượng; Mà ma pháp tứ giai thì có thể đóng băng phạm vi ngàn trượng, không ai còn sống! Hẳn là tông chủ tu luyện ma pháp hệ băng tứ giai.”

“Hóa ra đây chính là lực lượng của ma pháp!”

Long Nguyệt quay đầu nhìn về phía khu vực bị đóng băng, cảm thán một tiếng, sau đó hai con ngươi chớp lóe.

Giờ khắc này, khát vọng tràn ngập trong lòng Long Nguyệt.

Lúc này, nàng nhìn thấy, rõ ràng Ôn Bình không có mở mạch môn ra.

Ôn Bình chỉ cầm lấy đũa phép thì có thể đánh ra lực lượng sánh ngang với Địa Vô Cấm.

Đây không phải là thứ mà nàng cần hay sao?

“Ta bỗng nhiên có chút muốn tu luyện ma pháp.”

“Ta cũng thế.”

Không ít đệ tử Bất Hủ Tông nhìn thấy cảnh này thì rất là hâm mộ.

Trong lúc bọn họ còn đang ước ao và kinh ngạc tán thán, chuẩn bị đi vào trong khu vực băng tuyết thử một chút thì băng tan, một đạo kinh hồng từ nơi xa vọt tới trước mắt.

“Ma pháp nhất giai, lực lượng sánh ngang Thông Huyền Cảnh; ma pháp nhị giai lực lượng sánh ngang với Thần Huyền Cảnh; ma pháp tam giai thì lực lượng sánh ngang Trấn Nhạc Cảnh; ma pháp tứ giai thì lực lượng sánh ngang Địa Vô Cấm. Có được đũa phép thì có thể thử chuyển tu một cái ma pháp, có lẽ có người thích hợp làm ma pháp sư hơn.”

【VIP】 Tin tưởng Ôn Bình là được rồi

Ôn Bình chân đạp phi kiếm, chậm rãi đáp xuống đất.

“Tông chủ!”

“Tông chủ!”

Mọi người khom người.

Giờ phút này, Long Nguyệt vô cùng kích động đi lên, hỏi: “Ôn Bình, ngươi mới thi triển là ma pháp tứ giai?”

“Ừm, ma pháp hệ băng tứ giai —— Băng Phong Thiên Địa.” Ôn Bình đáp.

Ôn Bình nhìn Long Nguyệt, hắn để ý thấy vẻ kinh hỉ trong mắt Long Nguyệt, còn có khát vọng nữa.

Hắn không khỏi cười cười.

Hắn có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, Long Nguyệt lập tức nói: “Ta muốn vào tông! Vào tông!”

Ôn Bình cười nói: “Không phải ngươi đã vào rồi sao?”

Vì thuận tiện cho Long Nguyệt ở lại Bất Hủ Tông, Ôn Bình đã cho nàng vào tông.

Với thân phận là đệ tử ký danh.

Chờ Long Dã tới đón thì đá ra khỏi tông môn.

Long Nguyệt chậm rãi lắc đầu: “Không phải loại có thời hạn!”

Nhưng mà Long Nguyệt lại xúc động, lần này Ôn Bình chỉ lắc đầu.

Nói: “Xin lỗi, ta đã hứa với ca ngươi, chỉ cho ngươi đi theo ta một thời gian ngắn.”

“Không thể dàn xếp một chút hay sao?”

Long Nguyệt khát vọng nhìn Ôn Bình.

Nàng rất muốn rất muốn tu luyện ma pháp, bởi vì rất có thể đây là con đường tương lai duy nhất của nàng.

Nhưng mà Ôn Bình vẫn lắc đầu.

Cũng không thay đổi quyết định.

"Ta đã hứa với Long Dã." Dứt lời, Ôn Bình phất phất tay, ra hiệu cho mọi người tán đi, không có gì để xem nữa.

Đột ngột, Long Nguyệt hô: "Ôn Bình, ta xin ngươi!"

Đây là lần đầu tiên nàng cầu xin người khác.

Cũng là lần đầu tiên nàng buông tự ái và kiêu ngạo của mình xuống.

Chuyện này khiến cho Ôn Bình run lên một hồi, đổi một cách nói khác: "Không phải vẫn còn một khoảng thời gian cho người tu luyện ma pháp hay sao?"

"Nhưng mà chỉ chút thời gian này thì sợ là ngay cả nhập môn cũng không làm được." Trong nháy mắt, hốc mắt Long Nguyệt đỏ lên.

"Không đi thử thì sao ngươi biết được?"

Dứt lời, Ôn Bình không muốn tiếp tục dây dưa nữa, ngự kiếm rời khỏi đây.

Hắn đã hứa với Long Dã, chuyện này không giả.

Nhưng nếu như trong khoảng thời gian này, Long Nguyệt có thể biểu hiện ra thiên phú tu luyện tinh thần lực thì hắn cũng sẽ không không nhận nàng.

Long Kha cũng nhận rồi.

Hắn cũng không ngại nhận thêm một người nữa.

Chẳng qua là Long Nguyệt thuộc về kiểu người luôn xuôi gió xuôi nước, lần trước bại bởi Hà Niên, nghe nói nàng gần như là tan vỡ, cơm nước không vào, nếu như gặp trắc trở khi tu luyện ma pháp thì sẽ biến thành như thế nào, Ôn Bình không dám nghĩ. Cho nên chỉ có thể để cho nàng thử trước một chút, cho dù là có trắc trở thì nàng cũng có thể bỏ cuộc giữa chừng.

Nhưng mà lúc này, những lời này thì không nên nói mới tốt.

Sau khi Ôn Bình rời đi, Long Nguyệt tức giận đi tìm Long Kha.

Chờ đến đêm khuya, Long Kha từ Phong Chi Cốc đi ra thì nàng lập tức tố khổ.

"Tỷ, Ôn Bình không cho ta gia nhập vào Bất Hủ Tông."

"Không phải ngươi đã vào Bất Hủ Tông sao?"

"Nhưng mà tu luyện ma pháp, trở thành ma pháp sư, chút thời gian này thì sao đủ được? Ta muốn ở lại Bất Hủ Tông, trở thành một ma pháp sư mạnh mẽ. Ta đã không thể tu luyện mạch môn nữa, nhưng ta có thể cảm nhận được, trở thành ma pháp sư là lựa chọn tốt hơn."

"Sao ngươi lại thấy như vậy?"

Long Kha ném cho nàng một ánh mắt hoài nghi.

Giống ma pháp trong Harry Potter, ngoại trừ Tác Mệnh Chú có chút mạnh thì có vẻ như là cũng không còn thứ gì khác chứ?

Mà hình như ma pháp cũng chỉ dùng như một thủ đoạn phụ trợ.

Long Nguyệt đáp: "Tỷ, ngươi vẫn luôn tu luyện cho nên không biết. Vài ngày trước, Bất Hủ Tông xây dựng một cái Pháp Sư Tháp, mới đầu tất cả mọi người không để ý chút nào, nhưng mới nãy Ôn Bình biểu hiện ra uy lực của ma pháp tứ giái, đóng băng rừng núi ngàn trượng, lực lượng lộ ra chính là Địa Vô Cấm.

"Có chuyện này?" Trong lòng Long Kha thất kinh.

Sinh lòng hiếu kỳ.

Nhưng mà thấy Long Nguyệt đang bực tức thì dằn lòng hiếu kỳ xuống.

Sau đó tận tình khuyên bảo: "Theo ta hiểu thì nếu như ngươi chịu gia nhập vào Bất Hủ Tông thì chắc chắn Ôn Bình

sẽ rất hoan nghênh. Thật ra thì hắn rất giống tam tỷ, thậm chí còn lớn gan hơn cả tam tỷ. Cho nên hắn không chịu nhận ngươi hẳn là có nguyên nhân đặc biệt gì đó."

"Nguyên nhân đặc biệt?"

Nghe tỷ tỷ của mình nói như vậy, Long Nguyệt trầm mặc, suy tư.

Nguyên nhân đặc biệt?

Được rồi, nàng nghĩ không ra!

Long Kha sờ đầu Long Nguyệt, tiếp tục nói: "Tóm lại, tiểu tử đó kêu người làm như thế nào thì ngươi cứ làm như thế đó đi, hắn sẽ không hại ngươi."

"Phải không?"

Long Nguyệt tỏ vẻ hoài nghi.

Lúc Ôn Bình thì không chùng tay chút nào.

Hung nhân như vậy, nói hắn sẽ không hại người?

Long Kha gật gật đầu, nói: "Đúng! Ngươi xem những người trong tông môn thì biết, loại người gì cũng có, Ôn Bình lại chịu cởi mở tất cả trong tông môn cho bọn họ. Ngươi đừng nghĩ bình thường hắn luôn nói chuyện khiến cho ngươi muốn đánh hắn, nhưng nếu làm tông chủ thì không ai có thể làm xuất sắc hơn hắn. Dù cho chỉ cần là chuyện của đệ tử thì hắn sẽ đi lo; Có uy nghiêm của tông chủ trước giờ cũng không cảm thấy mình cao cao tại thượng thượng, đối với mỗi một đệ tử thì đều giống như người nhà."

Long Nguyệt nói: "Tỷ, trước giờ ngươi chưa từng đánh giá người nào như vậy. Những cường giả ở Triều Thiên Hạp đó có không ít người bị ngươi mắng sau lưng."

"Được rồi, đừng ba hoa, tóm lại, Ôn Bình kêu ngươi làm thế nào thì ngươi làm như thế đó, hắn có lý do của hắn, ngươi tin tưởng hắn là được."

Dứt lời, Long Kha ném cho nàng một ánh mắt kiên định.

Long Nguyệt cũng khẽ gật đầu.

“Vậy ta đi làm nhiệm vụ tông môn trước, kiếm điểm nhiệm vụ, đi vào Pháp Sư Tháp học tập.” Dứt lời, Long Nguyệt quay người muốn đi.

Ngủ là không có chuyện đó rồi.

Làm nhiệm vụ tông môn trong đêm nay.

Sáng sớm ngày mai là có thể đi Pháp Sư Tháp.

…

Khi Long Nguyệt nhận nhiệm vụ tông môn sau đó xuống núi, Ôn Bình tắt hình ảnh mà hệ thống đang chiếu ra.

Tắt hình ảnh đi, Ôn Bình tiếp tục tu luyện.

Trí Tuệ Chi Thư đã nhập môn.

Băng Phong Thiên Địa cũng đã nhập môn.

【VIP】 Chuyển cơ của Bách Tông Liên Minh

Sau đó chính là thử dùng Trí Tuệ Chi Thư tăng phúc tinh thần lực của mình, sau đó thử phóng thích Vong Linh Triệu Hoán Thuật đồng thời phóng thích Băng Phong Thiên Địa.

Nếu như có thể thì ma pháp hệ phong tứ giai Mạt Nhật Phong Bạo đó cũng có thể thuận lý thành chương, đồng thời sử dụng.

Sau khi đến phòng bếp lấy ít đồ ăn, Ôn Bình lại đi vào trong quần sơn.

…

Hạo Hãn Thành.

Trong mấy ngày này, sau khi có thông cáo Yêu tộc cùng một giuộc với Bất Hủ Tông thì Hạo Hãn Thành sôi trào.

Đồng thời tin tức này cũng bắt đầu nhanh chóng lan truyền ra.

Nhưng mà không lâu sau thì mọi người lại chú ý tới một thông cáo khác, rất là khiếp sợ.

Không phải Bất Hủ Tông cùng một giuộc với Yêu tộc mà là Yêu tộc thần phục Bất Hủ Tông.

Khi tin tức này truyền vào trong tai tông chủ Tiềm Long Tông thì hắn giật mình, gọi tất cả mọi người trong Tiềm Long Tông lại.

Bởi vì vì Yêu tộc chưa bao giờ thần phục nhân tộc.

Cho dù trong truyện cổ tích cũng không có chuyện đó.

Nhưng bây giờ chuyện này lại xảy ra ngay trước mắt bọn họ.

Không giống như Tiềm Long Tông, khi Tán Nhân Dịch lấy được tin tức này thì còn khiến cho bọn họ rung động hơn cả

khi từ Yêu giới ra ngoài và biết Ôn Bình giết bốn vị Ngân cấp chủ sự.

"Khó trách Ôn tông chủ không định kết minh với chúng ta, chỉ nói muốn nhận Tán Nhân Dịch chúng ta làm thế lực phụ thuộc." Trên bàn cơm, Bùi Vu nâng ly rượu lên, cả buổi cũng không có uống cạn.

Nghe Bùi Vu nói, nhưng tầng lớp cấp cao khác của Tán Nhân Dịch cũng thổn thức không thôi.

"Yêu tộc thần phục Bất Hủ Tông, như vậy sợ là lực lượng của Bất Hủ Tông đã siêu việt Hồ Thiên Địa."

"Sợ là cường giả sau lưng Ôn tông chủ ra tay rồi."

"Người đó hoặc là cường giả Địa Vô Cấm, hoặc là trên Địa Vô Cấm."

Trong lúc người của Tán Nhân Dịch cảm thán thì hai vị Kim cấp chủ sự còn sống của Bách Tông Liên Minh lại mặt ủ mày chau.

Bọn họ không có nói tình huống cụ thể của Yêu tộc ra.

Nhưng mà liên quân của Bách Tông Liên Minh còn đang tụ tập ở Hồ Huyền Sắc, chỉ đợi Bách Niên Thịnh Hội kết thúc thì sẽ thảo phạt Bất Hủ Tông.

Bây giờ biết Bất Hủ Tông có cường giả Địa Vô Cấm giúp đỡ, cái gọi là liên quân này đã trở thành một trò cười.

"Bác Liên, ngươi đi phát lệnh đi. Tạm thời gác nhiệm vụ thảo phạt Bất Hủ Tông lại, chúng ta không muốn nhìn thấy đại chiến nhân tộc và Yêu tộc lại nổ ra, thương vong vô số."

Ôn Tôn tìm đại một lý do, chuẩn bị hủy bỏ chuyện thảo phạt.

Đang lúc Bác Liên muốn nhận lệnh ra cửa thì Cung Tào gọi lại, nhắc nhở: "Khi phát lệnh thì thái độ phải cứng rắn, nhưng đừng dính tới Bất Hủ Tông quá nhiều, để tránh cho khi Bất Hủ Tông biết thì sẽ nổi giận. Tác Đồng Phương chết rồi, bây giờ chúng ta không gánh nổi khó khăn nữa."

Bác Liên hiểu ra, gật đầu.

Lúc này hắn không muốn nói thêm cái gì hết.

Bởi vì bây giờ chuyện giữa Bách Tông Liên Minh và Bất Hủ Tông đã trở nên vô cùng phức tạp, đi nhầm một bước thì rất có thể sẽ là vực sâu vạn trượng.

Còn cái gì mà không muốn nhìn thấy Bách Tông Liên Minh đổ máu, thương vong vô số, đương nhiên Bác Liên biết nó chỉ là một cái cớ để thoái thác thôi.

Tóm lại, hai vị Kim cấp chủ sự kêu hắn làm cái gì thì làm cái đó, chuyện không được kêu làm thì hắn sẽ không làm dù chỉ một chút xíu.

"Đại nhân, ta đi ra ngoài trước."

"Đi thôi ——"

Sau khi Bác Liên rời đi thì lập tức trở về chỗ của mình, viết một mệnh lệnh tương đối hòa hoãn gửi đi.

Mệnh lệnh vừa phát ra, Bác Liên đi tìm một chỗ uống rượu.

Vốn cho rằng bốn vị Ngân cấp chủ sự ngã xuống thì quyền lực của hắn sẽ càng đủ càng lớn, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện ra được, gánh nặng phía sau quyền lực có thể đè chết người.

Đối mặt với các đại tông môn, quần tình xúc động phẫn nộ, hắn nên giải thích như thế nào?

Phải làm như thế nào để cho bọn họ cũng chọn nuốt giận vào bụng?

Đám người đó chính là một lũ ngu không biết gì cả, cả ngày chỉ muốn cướp đoạt, còn có lấy lại chút mặt mũi của Bách Tông Liên Minh.

Cùng lúc đó, sau khi Bác Liên rời đi, hai vị Kim cấp chủ sự bắt đầu thảo luận về thái độ của Triều Thiên Hạp.

Long Dương Vương đã tỏ thái độ, lần này Bách Niên Thịnh Hội dừng lại ở đây, Triều Thiên Hạp sẽ không phái người đến, kêu bọn họ chờ trăm năm nữa.

Cung Tào tức giận nói: “Đã nhiều năm như vậy, những thế lực lớn ở Triều Thiên Hạp chưa từng xuất hiện tình huống như thế này, năm nay là thế nào?”

Nếu Bách Niên Thịnh Hội dừng lại như vậy thật, đối với Bách Tông Liên Minh thì không chỉ là mất mặt vậy thôi đâu.

Mà là bọn họ sẽ bị đóng lên trụ sỉ nhục

Ôn Tôn trầm mặc.

Hắn không cảm tính như Cung Tào.

Mà là vẫn luôn trầm tư, nghĩ xem nên giải quyết chuyện Bách Niên Thịnh Hội như thế nào.

“Thực sự không được thì chúng ta đổi cơ chế ban thưởng một chút. Đối với những mao đầu tiểu tử xếp hạng gần trước trong Tân Tú Chiến thì chúng ta để cho những Trấn Nhạc Thượng Cảnh khác chỉ điểm một chút, một người nhận mấy người làm đệ tử, sau đó lại ban thưởng cho bọn họ mỗi người một tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ, những bạch tinh này đều do Bách Tông Liên Minh gánh.”

“Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ có phải quá quý rồi không? Trước mắt cũng không có bao nhiêu người trong Hồ Thiên Địa có thể dùng tới Tam Tuyền. Bọn họ mới bao lớn mà cho bọn họ Tam Tuyền?”

Một tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ có phí tổn không thấp, hơn nữa tài liệu khan hiếm, một lần đưa ra mấy tấm cũng không có vấn đề gì, chỉ khi nào hơn mười tấm thì mới khiến cho Bách Tông Liên Minh khó mà gánh được.

Ôn Tôn lạnh nhạt hỏi ngược lại một câu: “Vậy ngươi nghĩ ra phần thưởng khác tốt hơn, có thể sánh ngang với cơ hội đi tới Triều Thiên Hạp tu hành!”

“Ta nghĩ không ra.” Cung Tào có chút không phục: “Nhưng mà phần thưởng này của ngươi cũng quá quý giá, cho người mình cũng được, nhưng mà Tán Nhân Dịch cũng có rất nhiều mao đầu tiểu tử đứng hàng đầu, chẳng lẽ cũng phải cho?”

“Cho đi, cho đi, đuổi bọn họ đi sớm một chút. Bây giờ, chuyện gấp trước mắt là chúng ta phải xử lý mối quan hệ với Bất Hủ Tông.” Ôn Tôn có chút bất đắc dĩ.

Đương nhiên, hắn còn sợ một chuyện.

Đó chính là thái độ của Tán Nhân Dịch.

【VIP】 Chuyển cơ của Bách Tông Liên Minh (2)

Nếu như bọn họ cũng nghiềng về phía Bất Hủ Tông, ba nhà liên hợp lại thảo phạt Bách Tông Liên Minh thì sao Bách Tông Liên Minh có thể chịu đựng nổi?

Bàn về nhân số thì Yêu tộc và Tán Nhân Dịch cộng lại thì nhiều hơn Bách Tông Liên Minh rất nhiều.

Bàn về cường giả đỉnh cao, Bất Hủ Tông và Yêu tộc đều có cường giả Địa Vô Cấm, Bách Tông Liên Minh hoàn toàn không thể so sánh.

Bách Tông Liên Minh bây giờ, ngay cả tư cách bị Triều Thiên Hạp lợi dụng cũng không có.

Có thể đoán, nếu như Bách Tông Liên Minh không có thì Triều Thiên Hạp sẽ thân cận Bất Hủ Tông, thừa nhận địa vị của Bất Hủ Tông ở Hồ Thiên Địa.

Bách Tông Liên Minh sẽ trở thành mây khói thoảng qua.

Nghĩ đến chỗ này, Ôn Tôn nhịn không được nhắm nghiền hai mắt, đưa tay lên khẽ xoa mày.

Đúng lúc này, có tiếng nói chuyện ngoài cửa vọng vào.

“Ba vị tiền bối, hai vị Kim cấp chủ sự ở trong đó.”

Sau đó cửa phòng bị vô lễ đẩy ra.

Nhìn thấy người tới, hai người Ôn Tôn hoàn toàn không dám có chút bất mãn nào.

Ngược lại, hai người lập tức cung kính đi lên đón.

“Tiền bối!”

“Tiền bối!”

Hai người lập tức nhường chỗ ngồi, đứng ở một bên.

Sau khi ba người Đế Thính ngồi xuống, Đế Thính đi thẳng vào vấn đề, nói: “Chuyện đã điều tra rõ ràng, hắn là người của Bất Hủ Tông giết người Già Thiên Lâu ta.”

Thật ra thì mấy ngày nay ba người Đế Thính cũng không có điều tra.

Bởi vì kết quả hoàn toàn không quan trọng.

Quan trọng là Bất Hủ Tông đặc biệt khiến cho Già Thiên Lâu cảm thấy rất hứng thú.

Nhưng mà khi hai người Ôn Tôn nghe được câu này thì biểu hiện rất vui vẻ.

“Ba vị tiền bối mắt sáng như đuốc.”

“Mắt sáng như đuốc!”

Hai người than thở, sau đó đi qua hổ trợ rót nước.

Đế Thính tiếp tục nói: “Nghe nói các ngươi có thù với Bất Hủ Tông đó?”

Ôn Tôn gật đầu.

Đế Thính khẽ cười một tiếng, khiến cho người ta suy nghĩ không thấu.

Chợt nói: “Nếu Bách Tông Liên Minh các ngươi thần phục với Già Thiên Lâu ta, mối thù của các ngươi cũng chính là mối thù của chúng ta, thấy sao?”

“Này ——”

Ôn Tôn ngẩn ra.

Một lúc sau, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười.

Sau cơn mưa trời lại sáng!

Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng!

Ôn Tôn vội trả lợi, chỉ sợ chậm: “Các vị tiền bối chịu nâng đỡ Bách Tông Liên Minh ta thì đó là may mắn của Bách Tông Liên Minh ta, sao hai người chúng ta lại không muốn chứ?”

“Vậy thì rất tốt.” Lúc này, Đế Thính liếc mắt ra hiệu cho hai cường giả của Già Thiên Lâu bên cạnh.

Hai cường giả khác của Già Thiên Lâu đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng.

Khi trở lại thì sau lưng có rất nhiều cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh đi theo, đều là tầng lớp cấp cao của Bách Tông Liên Minh.

Sau khi bọn họ đi vào phòng, Đế Thính tiếp tục nói: "Từ giờ trở đi, các ngươi đều đi chuẩn bị kế hoạch công phạt Bất Hủ Tông, nhất định phải vô cùng tàn nhẫn, sáng sớm ngày mai trình lên cho ta xem. Còn những tồn tại trên Địa Vô Cấm thì sẽ do Già Thiên Lâu chúng ta giải quyết."

"Nghe chưa?"

Ôn Tôn ở bên cạnh lên tiếng phụ họa.

Mọi người mới sáng tỏ.

Bách Tông Liên Minh thay đổi.

Kim cấp chủ sự không còn là lãnh tụ cao nhất.

"Đại nhân, chúng ta sẽ đi nghĩ kế."

"Xin đại nhân yên tâm!"

Mọi người cùng kêu lên, đều muốn biểu hiện một chút trước mặt lãnh tụ mới một phen, sau đó hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang rời khỏi phòng.

Sau khi bọn họ đi, Đế Thính nói với hai người Ôn Tôn: "Quyền lãnh đạo bọn họ thì ta vẫn giao cho ngươi, hi vọng ngươi có thể làm cho chúng ta hài lòng. Chúng ta hài lòng thì chính là Già Thiên Lâu hài lòng. Hiểu chưa?"

Lúc này, hai người Ôn Tôn gật đầu.

"Đại nhân, chúng ta hiểu rõ!"

Đương nhiên, thật ra thì hai người Ôn Tôn và Cung Tào đều không tham quyền lực gì đó.

Bọn họ muốn thứ khác.

Đó là từ này về sau bọn họ đã có chỗ dựa, cái chỗ dựa này không chỉ có thể giúp đỡ bọn họ quét dọn nỗi lo về sau mà có lẽ còn có thể trợ giúp bọn họ bước vào Địa Vô Cấm!

Thấy thái độ của hai người Ôn Tôn không tệ, Đế Thính hài lòng cười: "Hai người các ngươi nói chuyện của Già Thiên Lâu chúng ta cho bọn họ nghe, cũng để cho bọn họ hiểu rõ, có thể làm thế lực phụ thuộc của Già Thiên Lâu là một chuyện may mắn như thế nào."

Dứt lời, Đế Thính cất bước rời khỏi phòng.

Chỉ để lại bốn người, hai người chậm rãi nói, hai người khác thì nhỏ giọng phụ họa.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Lúc sáng sớm, nhiều đến bảy tám chục cái kế hoạch thảo phạt Bất Hủ Tông, tất cả đều được đưa đến trong tay hai người Ôn Tôn.

Ôn Tôn nhận được thì lập tức đi tìm Đế Thính, trình kế hoạch lên.

Có một cái kế hoạch trong đó được Đế Thính chọn.

Đồng thời còn không ngừng tán thưởng nó!

"Không sai, ngươi rất thích hợp gia nhập Già Thiên Lâu."

Đế Thính không hề keo kiệt mà khen tặng một Trấn Nhạc Thượng Cảnh trong Bách Tông Liên Minh.

Sau khi liên tục tán dương vài câu, hắn dặn dò Ôn Tôn làm theo kế hoạch.

Sau nửa canh giờ, người của Bách Tông Liên Minh đã vây chặt thành viên của Tán Nhân Dịch còn trong Hạo Hãn Thành.

Không cho bọn họ rời khỏi đây dù chỉ một bước.

Minh chủ Bùi Vu hết cách, chỉ đành chọn tiếp tục ở lại trong khách sạn, biến thành "tù phạm".

Cùng lúc đó, mệnh lệnh thảo phạt Bất Hủ Tông được phát ra lần nữa, toàn bộ người trong Hạo Hãn Thành đều sôi trào.

Nhất là khi biết sẽ có cường giả Địa Vô Cấm tương trợ thì càng kích động hơn.

Các thế lực tứ tinh cự đầu đều biết mạch thuật của Bất Hủ Tông cực kỳ huyền diệu, Tuyền Qua Đồ của bọn họ là cử thế

vô song, bọn họ đều muốn có.

Khi Hạo Hãn Thành đang xôn xao chuẩn bị chuyện thảo phạt thì trong khách sạn, Bùi Vu lòng nóng như lửa đốt.

Bây giờ hắn không rảnh lo cho Bất Hủ Tông gì đó.

Hắn lo cho mình hơn.

Sau Bất Hủ Tông thì sợ là sẽ đến phiên Tán Nhân Dịch.

Đương nhiên, cũng không chỉ một mình Bùi Vu nóng vội, những thành viên khác của Tán Nhân Dịch cũng đều muốn mau chóng rời khỏi Hạo Hãn Thành.

【VIP】 Độc kế nhằm vào Bất Hủ Tông!

“Minh chủ, chúng ta nhất định phải nghĩ cách chạy trốn, trở lại địa bàn của chúng ta, nếu không thì hậu quả khó mà lường được.”

“Minh chủ, thuộc hạ có một kế!”

“Trực tiếp giết ra ngoài, xem bọn họ cản được hay không!”

Bị bọn họ nói tới khó chịu, Bùi Vu khép quạt sắt lại, quát: “Đủ rồi, Bách Tông Liên Minh còn chưa giết đến cửa mà đã tự loạn trận cước… liên hệ người của chúng ta trong Bách Tông Liên Minh, kêu hắn nghĩ cách tìm hiểu kế hoạch thảo phạt Bất Hủ Tông của Bách Tông Liên Minh lần này, không tiếc bất cứ giá nào!”

Chỉ khi biết được kế hoạch thì hắn mới biết được khi nào mới là thời cơ tốt nhất để rời khỏi Hạo Hãn Thành.

Thảo phạt Bất Hủ Tông không phải là chuyện nhỏ, chắc chắn cường giả Trấn Nhạc Cảnh trong Hạo Hãn Thành sẽ đi hơn phân nửa, cho nên nhất định phải biết khi nào bọn họ sẽ đi.

Không thể để mình bị người ta cấm túc trong khách sạn, còn cái gì cũng không biết!

…

Bảy ngày sau.

“Lên!”

“Lên!”

Bên cạnh khu ký túc xá, Trần Bình Bình vẻ mặt thành thật, cắn răng trừng mắt nhìn kiếm dưới chân.

Kiếm bay lên một thước.

Lạch cạch một tiếng, lại rớt xuống.

Lặp đi lặp lại như thế…

Thấy vậy, Giang Y nhịn không được hô to cố gắng lên cố gắng lên.

Có thể thấy, thân làm mẹ, nàng cũng cuống lên.

Tử Nhiên ở bên cạnh khẽ cười một tiếng, nói: "Tiểu Y, cho đứa nhỏ nghỉ ngơi một hồi đi, dù gì thì nghỉ ngơi trong khu ký túc xá cũng có thể tu luyện Ngự Kiếm Thuật."

"Nghỉ ngơi một khắc đồng hồ." Giang Y gật gật đầu, nói với Trần Bình Bình một tiếng.

Trần Bình Bình trừng to mắt nhìn kiếm.

Chỉ hận không thể trừng cho thanh kiếm này gãy luôn.

"Đứa nhỏ này." Tử Nhiên thấy vậy thì cười một tiếng: "Có kiên trì, giống phụ thân hắn khi còn bé, nhưng mà hắn quá chăm chỉ. Ngự Kiếm Thuật vốn không phải chỉ thành công một lần là được, cảnh giới Luyện Thể, cho dù có thể ngự kiếm thật thì kiếm đó cũng không có uy lực gì. Tiểu tử này còn muốn ngự kiếm đối địch."

Giang Y cũng cười theo.

Đúng lúc này, Trần Hiết vội vàng chạy tới.

Thấy Tử Nhiên nhưng hoàn toàn mất hết lễ tiết trước đây, mở miệng hỏi ngay: "Sư phụ, tông chủ đâu?"

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Tử Nhiên có thể cảm nhận được Trần Hiết gấp gáp.

Trần Hiết trầm giọng nói: "Bảy ngày trước, Bách Tông Liên Minh phát lệnh thảo phạt Bất Hủ Tông, do Kim cấp chủ sự tự mình suất lĩnh, vì thế mà bọn họ còn kết thúc Bách Niên Thịnh Hội!"

Tử Nhiên đột nhiên đứng dậy.

Biểu cảm trên mặt nghiêm lại.

"Ngươi triệu tập tất cả trưởng lão đi chủ điện, lão thân đi thỉnh tông chủ!"

Tử Nhiên biết, sợ là Bách Tông Liên Minh bắt buộc phải làm như vậy.

Nếu không thì cũng không vì Bất Hủ Tông mà kết thúc Bách Niên Thịnh Hội.

"Sư phụ, ta đi triệu tập chư vị trưởng lão." Trần Hiết chạy vòng quanh núi.

Tử Nhiên thì đi vào trong núi tìm Ôn Bình.

Sau nửa canh giờ, Ôn Bình đi tới chủ điện.

Tất cả trưởng lão của Bất Hủ Tông đều tề tụ ở trong chủ điện.

Trừ ăn cơm ra thì đây là lần duy nhất tầng lớp cấp cao của Bất Hủ Tông có mặt đông đủ hết như vậy.

"Trần trưởng lão, nói tình huống cụ thể đi." Ôn Bình cảm thấy hẳn là có thế lực khác đứng sau hành động lần này của Bách Tông Liên Minh.

Có lẽ sẽ có Già Thiên Lâu.

Trần Hiết vội vàng đứng lên, nghiêm túc nói: "Tông chủ, chư vị trưởng lão, ta nhận được rất nhiều tin tức, phân tích tổng kết lại, ta cho rằng trước mắt có hai vấn đề lớn nhất. Thứ nhất, có cường giả Địa Vô Cấm đứng sau hành động lần này của Bách Tông Liên Minh, đồng thời số lượng không rõ, ít nhất khoảng năm người."

"Địa Vô Cấm!"

"Hồ Thiên Địa lấy ở đâu nhiều cường giả Địa Vô Cấm như vậy?"

Mấy người Vu Mạch đưa mắt nhìn nhau.

Địa Vô Cấm cũng không phải đùa giỡn.

Đó chính là lực lượng siêu việt Hồ Thiên Địa, trước mắt không một ai trong số các trưởng lão có thể chống lại.

Ôn Bình đưa tay, ra hiệu cho mọi người ngưng bàn, hỏi tiếp: "Vấn đề thứ nhất, không đủ gây sợ. Ta rất tò mò muốn biết vấn đề thứ hai mà ngươi muốn nói là gì?"

Nhìn ánh mắt tự tin của Ôn Bình, Trần Hiết tiếp tục nói: "Vấn đề thứ hai, Bách Tông Liên Minh không định đối kháng

chính diện với chúng ta.”

“Không đối kháng chính diện?”

Ôn Bình cười nhạt một tiếng.

Rốt cuộc Bách Tông Liên Minh cũng khôn ra?

Hay là có người của Già Thiên Lâu nghĩ kế.

Trần Hiết gật gật đầu, đột nhiên biểu cảm có chút khó coi: “Tông chủ, theo tình báo mà ta nhận được thì Bách Tông Liên Minh dự định ra tay với nội bộ chúng ta trước. Bước thứ nhất là công tâm!”

“Công tâm?”

Tất cả trưởng lão đều không hiểu.

Trần Hiết trầm giọng nói: “Bọn họ định bắt hết tất cả những người có liên quan tới Bất Hủ Tông chúng ta lại, dùng bọn họ để áp chế đệ tử, trưởng lão của Bất Hủ Tông rời khỏi Bất Hủ Tông. Nếu không bắt được thì giết sạch tại chỗ, khiến cho lòng người trong Bất Hủ Tông rối loạn.”

Ầm!

Vân Liêu vỗ bàn đứng dậy.

“Quá độc.”

“Cái này đã không thể dùng độc để hình dung nữa, phải nói là phát rồ!”

Tất cả trưởng lão đều tức điên lên, nói theo.

Cho dù Hà Niên đã trải qua rất nhiều chuyện thì lúc này hắn cũng chau mày.

Đối với kiểu làm việc không có đạo đức như vậy, Hà Niên cũng hết cách.

Thấy mọi người bắt đầu có chút không khống chế được tâm tình của mình, Tử Nhiên đứng dậy, nói: “Chư vị yên tĩnh một chút trước, lúc này chúng ta không thể tự loạn trận cước. Nếu đã phải đối mặt với chuyện này, vậy thì ngồi xuống nghĩ cách đi. Tranh luận hay mắng địch nhân của chúng ta không có điểm mấu chốt cũng không giải quyết được vấn đề gì.”

Trần Hiết nói: “Đúng vậy, lúc này hẳn là chúng ta nên ngồi xuống nghĩ cách đối phó mới được.”

“Trần trưởng lão, chúng ta còn bao nhiêu thời gian? Nếu như thời gian đủ thì chúng ta có thể đưa người nhà vào Bất Hủ Tông.” Vân Liêu hỏi.

Trần Hiết đáp: “Không chắc được, khi tình báo phát tới thì bộ đội tiên phong của Bách Tông Liên Minh đã xuất phát đi từng hồ, lúc này bọn họ đang ở đâu thì người của ta cũng không tra được. Ta chỉ biết được, những bộ đội tiên phong này đều là Trấn Nhạc Cảnh.”

【VIP】 Dùng Già Thiên Lâu đánh Già Thiên Lâu

“Chuyện này…”

Câu nói này của Trần Hiết khiến cho chư vị trưởng lão Bất Hủ Tông rơi vào trong trầm mặc.

Sau đó đề nghị lập tức hành động, có thể đưa được bao nhiêu thân nhân về thì hay bấy nhiêu.

Cũng có người đề nghị lúc này không thể tách ra hành động, bởi vì làm như vậy dễ dàng bị đánh tan từng cái, đâu ai xác định được là sẽ không có kế trong kế.

Tóm lại là không ai nghĩ ra được một sách lược vẹn toàn nào.

Bởi vì ám tiễn thực sự khó phòng.

Huống chi là ám tiễn mạnh như Trấn Nhạc C

“Cho nên nói, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa?”

Ôn Bình nhìn về phía Trần Hiết.

Trần Hiết gật gật đầu, chấp nhận sự thật không tốt lắm này.

Sau đó Ôn Bình quay qua nhìn Hà Niên bên cạnh, trầm giọng nói: “Hà Niên, ngươi có ý kiến gì không?”

Hà Niên ngơ ngẩn.

Mọi người cũng tập trung nhìn về Hà Niên.

Hà Niên biết, đây là một cơ hội để biểu hiện, hơn nữa còn là cơ hội tự đưa tới cửa.

Nhưng mà mặc dù hắn chinh chiến sa trường nhiều năm, có chút tâm nhãn, nhưng chưa bao giờ gặp chuyện như vậy.

Đối với kẻ địch không có điểm mấu chốt như vậy, chuyện mà hắn có thể nghĩ ra chính là nếu như đối phương giết một

người thì hắn sẽ hoàn trả lại gấp mười!

Ôn Bình thấy cả buổi mà Hà Niên vẫn không nói lời nào thì tiếp tục nói: “Không sao, nghĩ thế nào thì nói thế đó.”

Hà Niên muốn nói lại thôi, do dự một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Tông chủ, thật ra thì thuộc hạ có một cái ý nghĩ to gan.”

“Nói.”

Ôn Bình ngồi đợi.

Hà Niên nói tiếp: “Đối với thủ đoạn không có điểm mấu chốt như vậy, những người thường xuyên dùng mà ta biết chính là Già Thiên Lâu. Cho nên nếu như có thể để cho Vi Sinh Tinh Vũ, người sáng lập ra Già Thiên Lâu giúp chúng ta thì đối phó với thủ đoạn không có điểm mấu chốt này sẽ dễ dàng hơn. Dù gì thì hắn cũng là thủy tổ của thủ đoạn này.”

Nói xong, tất cả trưởng lão trong Bất Hủ Tông đều tỏ vẻ đồng ý.

“Tông chủ, thuộc hạ cảm thấy có thể thử một lần.”

“Đúng là chúng ta không có kinh nghiệm đối phó với loại thủ đoạn này.”

Sau đó, Hà Niên còn nói thêm: “Tông chủ, thuộc hạ nguyện đi khuyên thử, nhưng không dám cam đoan là chắc chắn sẽ thành công.”

“Đi đi.” Ôn Bình đồng ý.

Sau khi Hà Niên rời phòng, Ôn Bình nói với Tử Nhiên: “Tử Nhiên trưởng lão, ngươi dẫn mấy vị trưởng lão đi phát một thông báo cho tất cả thế lực trong Đông Hồ. Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người không được ra ngoài, tất cả đều phải ở trong thành hoặc trong lãnh địa của mình.”

Bầy yêu vào Đông Hồ, chuyện này cũng không phải là chuyện đùa.

“Vâng! Nhưng mà tông chủ, tại sao lại làm vậy? Không phải lúc này nên để cho bọn họ đến giúp chúng ta hay sao?” Tử Nhiên có chút không hiểu.

“Không cần đến bọn họ.”

“Lát nữa thuộc hạ với Vân trưởng lão sẽ tự mình đi một chuyến.”

“Vậy thì tất cả giải tán đi, nếu có chuyện gì khác thì có thể tới chủ điện tìm ta.” Ôn Bình đứng dậy, rơi vào trong trầm tư.

Một lát sau, Ôn Bình mở Truyền Âm Thạch kết nối với Hoài Không.

“Hoài Không, cho ngươi thời gian năm ngày, tập kết hai ngàn con Yêu Vương sánh ngang Trấn Nhạc Cảnh, cộng thêm một trăm vạn con Đại Yêu sánh ngang Thần Huyền Cảnh, đưa tất cả đến Đông Hồ, ngoài ra, mang tám kẻ xâm nhập đó tới luôn. Đại chiến giữa chúng ta và Bách Tông Liên Minh sắp bắt đầu!”

Bây giờ, Yêu Vương sánh ngang Trấn Nhạc Cảnh trong Yêu tộc đã từ hơn ba ngàn một trăm biến thành hơn năm ngàn, nhưng mà Ôn Bình muốn cho Yêu tộc ổn định, cho nên hắn không định để cho tất cả bọn họ vào chiến trường. Đại Yêu sánh ngang Thần Huyền Cảnh, Ôn Bình định chỉ phái ra chừng một triệu, không tới một phần năm tổng số lượng.

Đương nhiên, nếu so sánh với liên quan thảo phạt của Bách Tông Liên Minh thì số lượng này kém hơn rất nhiều, nhưng mà Ôn Bình cảm thấy suy cho cùng thì trận chiến tranh này sẽ dùng người mạnh nhất của hai bên tử vong mà kết thúc. Cảnh tượng mấy triệu người vật lộn thì hẳn là sẽ không xảy ra bao nhiêu lần. Cho nên lực lượng trung kiên bên phía Bất Hủ Tông có ít một chút cũng không quan trọng.

Căn dặn Hoài Không xong, Ôn Bình đứng dậy đi tới chỗ Vi Sinh Tinh Vũ.

Lúc này, Hà Niên đã dẫn Long Nguyệt đi tới chỗ Vi Sinh Tinh Vũ.

Hà Niên không định từ từ nói chuyện với Vi Sinh Tinh Vũ, hắn cũng chưa làm chuyện này, cho nên hắn tìm Long Nguyệt tới hỗ trợ.

Mặc dù Long Nguyệt không muốn nhưng vì mình có thể thanh thản ổn định học tập ma pháp nên chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý giúp Hà Niên.

Vừa mới vào cửa, Long Nguyệt ân cần hỏi han.

"Tiền bối, đói bụng không?"

Sau đó kêu Hà Niên để một rổ trái cây lớn bên giường Vi Sinh Tinh Vũ.

Vi Sinh Tinh Vũ sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm kẻ đến không thiện là Hà Niên và Long Nguyệt, sau đó lạnh lùng nói: "Có chuyện thì nói thẳng, vòng vo như vậy làm gì?"

"Tiền bối, vãn bối rất thích kiểu người thẳng thắn như ngày. Trước đó vài ngày, giữa chúng ta xảy ra một chút mâu thuẫn nhỏ nhưng cũng không phải là bọn vãn bối cố ý, cho nên mục đích chủ yếu hôm nay hai chúng ta tới là để xin lỗi."

Long Nguyệt cũng không nói chuyện mình muốn nhờ ra ngay.

Mời người làm việc, kiêng kỵ nhất là vừa mới bắt đầu thì đã nói mình cần gì.

Quả nhiên, nói đến chuyện xin lỗi, ánh mắt như ưng của Vi Sinh Tinh Vũ hơi hòa hoãn lại một chút, không nhìn chằm chằm hai người nữa.

Vi Sinh Tinh Vũ tiện tay cầm một cái trái cây trong rổ, vừa ăn vừa nói: "Khi nào ta mới có thể rời khỏi đây?"

Long Nguyệt nói: "Tiền bối, nếu ngài muốn đi thì đi lúc nào cũng được. Nhưng mà ngài thương nặng mới khỏi, cần tĩnh dưỡng."

"Thương thế của ta cũng không thể khỏi hẳn trong thời gian ngắn được, như vậy còn không bằng không tĩnh dưỡng."

Vi Sinh Tinh Vũ lạnh nhạt nói.

Long Nguyệt lại nói: "Tiền bối, chỉ cần ngài ở lại đây, dựa vào thủ đoạn của tông chủ chúng ta, hắn có thể cứu ngài từ Khúc Cảnh lên, lại có thể thức tỉnh ngài, còn thương thế của

ngài, cái này đối với tông chủ chúng ta thì hoàn toàn không phải là chuyện khó khăn gì.”

【VIP】 Dùng Già Thiên Lâu đánh Già Thiên Lâu (2)

“Chuyện này ta tin.” Vi Sinh Tinh Vũ không thể không thừa nhận điều này.

Long Nguyệt cười cười.

Vi Sinh Tinh Vũ ăn xong một trái thì lấy một trái khác.

Long Nguyệt thấy Vi Sinh Tinh Vũ không có cảnh giác với mình thì bắt đầu đi thẳng vào vấn đề chính, nói: “Tiền bối, ngài xem, tông chủ chúng ta giúp ngài như thế, ngài có thể giúp chúng ta một chuyện nhỏ hay không?”

“Ngươi nói.”

Vi Sinh Tinh Vũ thả trái cây trong tay xuống.

Long Nguyệt vui vẻ nói: “Nói thật, một chút gà đất chó sành thôi, thực sự không cần phiền tới tiền bối ngài ra tay, cho nên ta chỉ mong tiền bối nghĩ cách giúp ta. Bây giờ kẻ địch của chúng ta không dám đối kháng chính diện với chúng ta mà lại phái người đi giết thân nhân của đệ tử, trưởng lão trong tông môn, sử dụng thủ đoạn không có điểm mấu chốt, ghê tởm như vậy. Tiền bối ngài xem…”

Dứt lời, Long Nguyệt cười nhìn Vi Sinh Tinh Vũ.

Nàng đột nhiên cảm thấy Vi Sinh Tinh Vũ cũng dễ nói chuyện lắm.

Không có khủng bố không thể tả nổi như trong truyền thuyết.

Nhưng mà, đột nhiên Vi Sinh Tinh Vũ đổi thái độ, cực kỳ kiên quyết, nói: “Muốn ta giúp, cũng được! Trả tự do cho ta!”

“Tiền bối, tông chủ chúng ta giúp ngươi nhiều như vậy!” Long Nguyệt vội nói.

“Nhưng ta cũng không cần hắn cứu ta.”

Vi Sinh Tinh Vũ cười.

"Ngươi… ngươi… ngươi làm như vậy không phải là vong ân phụ nghĩa sao?" Long Nguyệt không thể nào ngờ được Vi Sinh Tinh Vũ sẽ ăn nói vô lại như vậy.

"Ta cũng không xin tông chủ các ngươi cứu ta, cho nên nói một cách nghiêm chỉnh thì ta cũng không cần phải cảm ơn. Bây giờ là các ngươi xin ta hỗ trợ, cho nên nhất định phải trả giá." Vi Sinh Tinh Vũ cười lạnh nhìn hai người Long Nguyệt.

Quá non.

Đúng là quá non.

Còn muốn lôi kéo làm quen trước?

Trong trí nhớ của hắn, loại người như vậy hắn từng gặp không dưới một vạn người.

Nếu không phải có chuyện không giải quyết được thì sao lại tới tìm hắn?

Cho nên bây giờ rất thích hợp để chào giá.

Hắn không sợ đối phương không chịu, bởi vì nếu như có thể giải quyết được thì sao lại đến tìm một người ngoài không rõ lai lịch như hắn?

Ngay lúc Long Nguyệt không biết nên tiếp tục nữa hay không thì Ôn Bình xuất hiện ở cổng.

Sau đó lạnh giọng nói.

"Vậy thì có phải là ta cũng có quyền rút lại quyền tự do hít thở của ngươi hay không! Bởi vì bây giờ ngươi có thể nói chuyện đều là do ta ban ân. Dù sao ngươi cũng đã chết từ rất nhiều năm trước rồi, bây giờ còn sống tiếp được chỉ là ngoài ý muốn thôi."

Ôn Bình lạnh lùng nhìn Vi Sinh Tinh Vũ.

Gặp được loại người rượu mời không uống nhất định phải uống rượu phạt này thì hắn cũng sẽ không khách sáo.

Trước giờ hắn không thích bị người khác uy hiếp, cũng sẽ luôn như thế!

Cho nên, hắn lại càng ghét loại người không biết mang ơn!

Hà Niên thấy Ôn Bình đến, không biết nên nói gì, dù sao mình cũng không làm được việc: "Tông chủ… ta."

Ôn Bình nói: "Không sao. Nếu như hắn không chịu làm thì ta cũng không cần phải giữ hắn lại."

"Tông chủ thánh minh!"

Long Nguyệt cười vui vẻ, sau đó liếc nhìn Vi Sinh Tinh Vũ một cái rồi chạy ra ngoài.

Đợi Hà Niên cũng đi ra ngoài, Ôn Bình chú ý tới một chi tiết, Vi Sinh Tinh Vũ vẻ mặt nghiêm túc, nhích lại gần cửa sổ.

Đối với hành động này, Ôn Bình chỉ cười một tiếng, nói: "Không cần khẩn trương, chỉ cần ngươi chịu giúp ta làm chuyện này thì cái mạng mà ngươi vất vả mới nhặt được sẽ không mất đi lần nữa."

Vi Sinh Tinh Vũ vẫn kiên trì, nói: "Chuyện ta có thể làm giúp ngươi, không cần biết kẻ địch là người nào, nhưng ta muốn tự do!"

Ôn Bình nhìn Vi Sinh Tinh Vũ như đang nhìn một đứa trẻ đang nói mớ, nói: "Chỉ dựa vào giúp ta làm một chuyện mà muốn được tự do, vậy không phải là tự do quá rẻ tiền rồi hay không? Ngươi cũng biết, chỗ sâu trong Khúc Cảnh, nếu không phải đúng lúc ta đi ngang qua đó thì ngàn năm, vạn năm cũng sẽ không có ai có thể đến đó, thậm chí cũng sẽ không có ai cứu ngươi lên."

Câu nói này khiến cho Vi Sinh Tinh Vũ trầm mặc xuống.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không muốn biết bây giờ hắn đang suy nghĩ gì.

Tiếp tục bức vua thoái vị, nói: "Cho nên, tốt nhất là ngươi nên thận trọng trả lời ta."

Vi Sinh Tinh Vũ không có đồng ý, chỉ hỏi một câu: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta là ai thì không cần ngươi quan tâm. Bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một lần, chuyện này ngươi có làm hay không?" Ôn Bình

lạnh lẽo nhìn qua.

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Ôn Bình, Vi Sinh Tinh Vũ nhịn không được nuốt nước miếng một cái.

Đương nhiên, hắn không đến mức sợ Ôn Bình.

Chẳng qua là hắn đang đắn đo khó định, không biết Ôn Bình có lai lịch gì.

Có thể tới lui tự nhiên trong Khúc Cảnh, còn cứu hắn lên, năng lực này đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của hắn.

Với thực lực tầm thường của hắn bây giờ, nếu như đối phương muốn giết hắn thật thì sợ là hắn khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng hắn không muốn chết.

Hắn muốn đi tìm người.

Tìm nữ nhi của mình, còn có huynh đệ nữa.

"Nghĩ kỹ chưa?" Một lát sau, Ôn Bình lại hỏi.

Lúc này, Vi Sinh Tinh Vũ mới khẽ gật đầu, sau đó nói: "Ta có thể giúp ngươi làm ba chuyện, sau ba chuyện, giữa chúng ta ai cũng không nợ ai!"

"Thứ lỗi cho ta nói thẳng, đối với ta thì tác dụng của ngươi cũng không lớn."

"Vậy tại sao còn tới tìm ta?"

"Có người nói ngươi thích hợp đối phó với loại người không có điểm mấu chốt. Bởi vì ngươi đã từng là một người rất không có điểm mấu chốt."

"Đã từng?"

Hai mắt Vi Sinh Tinh Vũ bỗng nhiên sáng lên.

Sau đó kích động hỏi: "Ngươi biết quá khứ của ta?"

"Biết, nhưng ta không có hứng thú nói cho ngươi."

"Ta… ta có thể giúp ngươi làm chuyện này, nhưng ngươi phải nói cho ta biết tất cả."

Đối với Vi Sinh Tinh Vũ thì ngoại trừ nữ nhi và huynh đệ trong trí nhớ ra thì thứ mà hắn cấp thiết nhất chính là tìm lại trí nhớ của mình.

Cảm giác khi trong đầu chỉ có một chút ký ức ngắn ngủi, một chút hồi ức quá khó chịu.

Có thể nói là sống không bằng chết.

"Có lẽ ngươi biết cũng không phải là chuyện tốt, ngươi có từng nghĩ tới chuyện này không?" Ôn Bình hỏi ngược lại một câu.

Vi Sinh Tinh Vũ chấp nhất nói: "Có một số chuyện, ngươi không làm được, người trong tông môn ngươi cũng không làm được, nhưng ta làm được!"

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ không có điểm mấu chốt hơn

Hồ Minh Kính, Lâm gia.

Khi tên Lâm Khả Vô nằm ở số hai trên Tân Tú Bảng truyền về, toàn bộ Lâm gia đều mừng như điên.

Tất cả đệ tử Lâm gia, bao gồm cả người biết Lâm gia đều xem Lâm Khả Vô như tấm gương và thần tượng của mình.

Chuyện này cũng khiến cho Lâm mẫu vốn địa vị không cao, qua một đêm thì biến thành chính thất của gia chủ Lâm gia, hóa ra là đêm đó, chính thất rút lui. Nhưng mà, không ai có ý kiến gì, bởi vì Lâm mẫu sinh được một đứa nhỏ ưu tú đến nghe mà rợn cả người.

Hồ Thiên Địa lớn bao nhiêu, bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng trong thế giới lớn như vậy, Lâm Khả Vô có thể trổ hết tài năng, danh dương thiên hạ, có thể nghĩ bây giờ Lâm Khả Vô ưu tú cỡ nào.

Tất cả những thứ này là do gia nhập vào Bất Hủ Tông mới lấy được.

Lâm gia hưng phấn, quyết định đưa thêm một ít tinh nhuệ trong gia tộc vào Bất Hủ Tông.

Mà những thế lực của Bách Tông Liên Minh thì bây giờ không quan tâm nữa, len lén mấy đứa nhỏ ưu tú trong tộc đến Thương Ngô Thành.

Tất cả mọi người đều trông mong con của mình có thể gia nhập vào Bất Hủ Tông, sau đó trở thành không kém hơn Lâm Khả Vô.

Nhưng mà khi toàn bộ người trong thành đều đang hoan hô thì không ai chú ý tới có hai người lạ mặt đột nhiên xuất hiện ở cửa thành.

Hai người này chính là cường giả Trấn Nhạc Cảnh của Bách Tông Liên Minh.

Khi vào thành, hai người biến mất.

Lúc này, La gia ở hồ Minh Kính, Bích Nguyệt gia ở Tử Mạch Hồ cũng như vậy, khi uy danh của Bất Hủ Tông truyền khắp Hồ Thiên Địa, bọn họ đều lặng lẽ gạt Bách Tông Liên Minh, đưa mấy đứa nhỏ ưu tú trong nhà mình vào Thương Ngô Thành, chờ mong có người có thể may mắn được gia nhập vào Bất Hủ Tông.

Người mấy nhà này cũng đang âm thầm hối hận, lúc trước khi La Mịch, Hoa Tiểu Chu và Bích Nguyệt Di vào Bất Hủ Tông thì rất đơn giản.

Chỉ cần giao tiền là được.

Nhưng mà bây giờ bọn họ tìm hiểu được, Bất Hủ Tông ngay cả cơ hội giao tiền cũng không cho.

Không cần biết là ưu tú cỡ nào, đến dưới sơn môn thì ngay cả mặt trưởng lão cũng không thấy, chỉ nhận được một câu bây giờ Bất Hủ Tông không nhận người.

Đương nhiên, những người khác thì còn hối hận hơn nữa.

Mặc dù mấy người La gia, Bích Nguyệt gia hối hận nhưng bọn họ biết La Mịch, Hoa Tiểu Chu và Bích Nguyệt Di đều là người của Bất Hủ Tông, chắc chắn là sẽ có được một số ưu thế nhất định. Nếu như nói những người khác đưa con cái đi, cơ hội vào tông cực kỳ thấp, vậy người từ ba nhà bọn họ đưa đi, bởi vì có quan hệ của ba người La Mịch, cơ hội vào tông sẽ tăng lên nhiều.

Mọi người ở đây đang nhiệt liệt tuyển chọn người đưa vào Bất Hủ Tông, bọn họ cũng giống như Lâm gia, không có chú ý tới có người lạ mặt xuất hiện.

Sáu tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh của Bách Tông Liên Minh chia làm ba đội, lúc này, bọn họ đều đứng trước cửa ba nhà.

Nhưng bọn họ không có xông vào.

Bởi vì bọn họ sợ bắt nhầm, giết nhầm.

Trừ ở đây ra thì Phi Ngư Đảo ở Đông Hồ cũng xuất hiện mấy tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh.

Nhưng bởi vì ở Đông Hồ cho nên mấy người đều hành động vô cùng cẩn thận, xác định Phi Ngư Đảo không có người của Bất Hủ Tông thì mới dám lên bờ.

…

Hồ Huyền Sắc.

Sơn Hải Thành.

Sơn Hải Thành là một trong số những căn cứ của Bách Tông Liên Minh, lúc này, trong này ít nhất cũng tụ tập hai ba mươi vạn người.

Nhìn lều vải kéo dài tới vài dặm ngoài Sơn Hải Thành thì có thể thấy được, tuyệt đối không ít hơn hai ba mươi vạn.

Bởi vì có lệnh của Kim cấp chủ sự, mấy ngày này không ngừng có lều mới được dựng lên, nhân số của quân liên minh trong Sơn Hải Thành vẫn đang tăng lên không ngừng.

Nhưng mà Thiết Sơn Các ở Sơn Hải Thành vẫn như cũ.

Không tham dự.

Cũng không phản đối.

Nhưng khi Kim cấp chủ sự ra lệnh, người của Thiết Sơn Các cũng bắt đầu do dự.

Bọn họ sợ Bất Hủ Tông đồng thời cũng sợ người đứng sau Bất Hủ Tông.

Nhưng mà dù sao thì Kim cấp chủ sự cũng là tầng cao nhất của Bách Tông Liên Minh, bọn họ không nghe điều động cũng không ổn.

Tại mây đen âm mưu đã sắp che khuất người mấy nhà ở Minh Kính Hồ và Tử Mạch Hộ, lúc nào cũng có thể biến thành cuồng phong bạo vũ thì Vi Sinh Tinh Vũ xuất hiện ở bên ngoài Sơn Hải Thành, Hồ Huyền Sắc.

Không ai chú ý tới sự xuất hiện của hắn.

Nhìn lều vải kéo dài vài dặm này, Vi Sinh Tinh Vũ lạnh giọng lẩm bẩm một câu: “Vậy thì bắt đầu từ các ngươi đi.”

Vi Sinh Tinh Vũ dùng vải đen che kín mặt, sau đó đi tới chỗ doanh trướng.

Vi Sinh Tinh Vũ xuất hiện, không ai để ý tới hắn.

Bởi vì gần đây, Sơn Hải Thành xuất hiện đủ loại người.

Khi Vi Sinh Tinh Vũ đi được chừng trăm trường trên con đường giữa doanh trướng thì những doanh trướng trên đường Vi Sinh Tinh Vũ đi qua, vô số người ngã xuống đất, sùi bọt mép.

Không được mấy hơi thì mặt mũi đều biến thành màu xanh, cực kỳ dữ tợn khủng bố.

Khiến cho người nhìn thấy không rét mà run.

Bịch!

Bịch!

Theo Vi Sinh Tinh Vũ từng bước từng bước đi tới, tiếng người ngã xuống sau lưng nối liền không dứt.

Khi số lượng dần dần nhiều lên thì mọi người bắt đầu tụ lại ở nơi xảy ra chuyện.

Khi bọn họ tụ lại, Vi Sinh Tinh Vũ khẽ cười một tiếng, chế giễu: “Còn có người dám chạy tới đây?”

Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ nói thầm trong lòng.

Thế nhân đều biết Phục Sinh Thể có thể bảo mệnh.

Là linh thể rất hiếm hoi, cũng cực kỳ khó tu luyện.

Nhưng được mấy người biết Phụ Sinh Thể muốn phục sinh thì cần phải trả giá lớn.

Sau lưng của sự bất tử là giày vò.

Bởi vì trong thân thể sẽ lắng đọng độc tố vô cùng vô tận.

Cho nên Phục Sinh Thể còn được gọi là Diệt Tuyệt Thể.

Khi độc tố trong thân thể bị phóng ra thì nó sẽ giết chết tất cả vật sống, bao gồm cả cường giả Địa Vô Cấm.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ không có điểm mấu chốt hơn (2)

"A! Chết hết!"

"Sao lại chết hết!"

Lúc này, trong doanh trướng bắt đầu có tiếng kêu sợ hãi vọng ra.

Những tiếng thét chói tai này trộn lẫn với tiếng ngã xuống đất nối liền không dứt, Vi Sinh Tinh Vũ nghe được cũng tâm thần thanh thản.

Hắn rất thích tiếng này!

Đây mới là giai điệu dễ nghe nhất thế giới!

Theo người trong Sơn Hải Thành liên tục đi ra xem tình huống, nhân số tử vong cũng bắt đầu nhanh chóng gia tăng, mãi đến khi có người phát hiện ra có chỗ không đúng, trốn mất thì những người khác mới nhận ra có một thứ vô hình đang giết chết bọn họ.

Có người chú ý tới điểm này thì đương nhiên cũng có Trấn Nhạc Cảnh chú ý tới Vi Sinh Tinh Vũ.

So sánh với những người kia, Trấn Nhạc Cảnh có thể cảm nhận được khí tức kì lạ phát ra từ Vi Sinh Tinh Vũ.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì Vi Sinh Tinh Vũ đã đưa một tay nắm lấy, xác hắn lên như xác một con gà con.

"Truyền lời ta lại cho Ngân cấp chủ sự, Kim cấp chủ sự của ngươi, La gia, Bích Nguyệt gia vân vân, chỉ cần bọn họ chết một người thì Bách Tông Liên Minh sẽ chết mười vạn ngươi. Hôm nay chỉ là một cảnh cáo, sáng mai, rất có thể ngươi trong Sơn Hải Thành sẽ… chết sạch!"

Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ vung tay ném hắn vào trong Sơn Hải Thành.

Đến lúc này, đã đi tới cuối doanh trướng.

Vi Sinh Tinh Vũ đi một vòng ở ngoài thành, sau đó đổi một bộ quần áo, tìm một chỗ ở Sơn Hải Thành, ở lại.

Khi nghe được có người nói ở ngoài thành xác chết khắp nơi thì Vi Sinh Tinh Vũ không có hoảng sợ như những người khác mà còn cười khẽ.

Muốn so xem ai mới không có điểm mấu chốt hơn?

Hắn sẽ không sợ!

…

Đêm xuống.

Tối nay, Sơn Hải Thành yên tĩnh khiến cho người ta sợ hãi.

Không ai dám ra đương, mà mấy vạn người chết bất đắc kỳ tử ngoài thành cũng không có ai nhặt xác.

Những lời Vi Sinh Tinh Vũ nói với Trấn Nhạc Cảnh đó cũng lan ra trong Sơn Hải Thành.

Nhưng mà cũng không có ai biết là có ý gì.

Cũng không biết tại sao lại nhắc tới thế lực trong Minh Kính Hồ và Bích Nguyệt Hồ.

Đúng lúc này, chuyện xảy ra ở Sơn Hải Thành cũng truyền đến tai Ôn Tôn.

Nghe tới La gia, Bích Nguyệt gia thì mấy người Ôn Tôn hiểu ngay.

Bất Hủ Tông biết kế hoạch của bọn họ!

Đồng thời ra tay trước.

Vừa ra tay thì giết mấy vạn người của liên quân.

Mà khiến cho mấy người Ôn Tôn không thể tưởng tượng nổi và sợ hãi đó là mấy vạn người này chết rất ly kỳ.

“Bây giờ nên làm gì?”

Ôn Tôn nhìn về phía tên Ngân cấp chủ sự tân nhiệm đã viết ra kế hoạch này.

“Này không giống như phong cách làm việc của Bất Hủ Tông, mặc dù Bất Hủ Tông có thù tất báo nhưng sẽ không tùy tiện giết mấy vạn người chỉ để uy hiếp chúng ta như vậy.” Lúc này, Ngân cấp chủ sự tân nhiệm cũng đang hoảng hốt, hắn hoàn toàn không nghĩ tới sẽ xảy ra tình huống như thế này.

Hắn cho là cách làm không điểm mấu chốt như thế này sẽ khắc chế Bất Hủ Tông gắt gao.

Ngân cấp chủ sự tân nhiệm tiếp tục nói: “Nếu như Bất Hủ Tông thích giết chóc như thế thì không thể nào rời khỏi Hạo Hãn Thành dễ dàng như vậy!”

“Ngươi nói là không phải người của Bất Hủ Tông làm?” Ôn Tôn ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm đối phương, trên mặt lộ vẻ không vui.

Bây giờ hắn rất muốn bãi chức Ngân cấp chủ sự của hắn.

Rõ ràng chỉ là một tiểu nhân, không có đại tài nhưng lại được cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu tán thưởng.

“Chưa hẳn! Tuy tông chủ Bất Hủ Tông không thích giết chóc như thế, sẽ không dùng cách này đả kích chúng ta nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người trong Bất Hủ Tông đều như thế.”

“Người đó nói, không phải là hắn cảnh cáo chúng ta dừng bước thứ nhất của kế hoạch lại sao, cho dù không phải là người của Bất Hủ Tông thì cũng không thoát khỏi liên quan.”

“Cho nên bây giờ chúng ta dừng lại hay là tiếp tục?”

“Tiếp tục, ngươi điên sao? Đối phương có thể lặng yên không một tiếng động giết mấy vạn người, mà người của chúng ta không tra ra được gì hết. Lỡ như hắn tiếp tục giết, vậy chúng ta còn chưa bắt đầu chiến tranh thì đã phải trả giá lớn như vậy?”

“Đúng đó, nếu như tiếp tục như thế thì không sớm thì muộn, lòng người Bách Tông Liên Minh cũng sẽ tan rã. Người vốn ích kỷ, khi cảm thấy những gì lấy được khi thảo phạt Bất Hủ Tông không bù được nguy hiểm phải chịu thì sợ là sẽ có rất nhiều người rút lui.”

Mọi người trong Bách Tông Liên Minh bắt đầu bàn tán.

Ôn Tôn tỏ vẻ khó xử: "Ngừng thì chắc chắn là phải ngừng, nếu không Bất Hủ Tông còn chưa sụp đổ thì bên phía chúng ta sẽ rối loạn trước. Nhưng mà bây giờ ngươi và ta nói cũng không có tác dụng gì, người hạ lệnh áp dụng hành động này chính là Đế Thính tiền bối của Già Thiên Lâu."

Nghe nói như vậy, mọi người cũng tỏ vẻ khó xử.

Đúng là như vậy.

Quyền quyết định không nằm ở trong tay bọn họ!

"Như vậy đi, kêu bọn họ án binh bất động trước, bên phía Đế Thính tiền bối thì chúng ta tìm đại một lý do dàn xếp trước. Nếu như không thể tiến hành bước thứ nhất của kế hoạch vậy thì vào thẳng bước thứ hai, ngược lại chúng ta cũng chỉ là chút đệ tử của Bất Hủ Tông. Bọn họ rời khỏi hoặc là tiếp tục ở lại Bất Hủ Tông cũng không ảnh hưởng lớn tới toàn cục."

Cung Tào đứng dậy, nói ra ý nghĩ của mình.

Sau khi được không ít người tán thành, Cung Tào đưa mắt nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Bất Hủ Tông có thể biết được kế hoạch của chúng ta trước khi chúng ta động thủ, chắc chắn là trong chúng ta có người của bọn họ. Nếu vậy thì xin mời vị bằng hữu này chuyển lời lại cho Ôn tông chủ, chỉ cần người của Ôn tông chủ không tiếp tục thì chúng ta cũng sẽ không áp dụng bước thứ nhất của kế hoạch."

Bất Hủ Tông.

Ngày thứ hai sau khi Cung Tào nói ra câu này, Trần Hiết nhận được tin tức.

Nói thật, mới đầu Trần Hiết có chút vui, dù sao vấn đề mà bọn họ lo lắng nhất đã được giải quyết dễ dàng, nhưng nghĩ đến cách mà Vi Sinh Tinh Vũ giải quyết chuyện này thì hắn có chút sợ.

Kẻ địch gì đáng sợ nhất?

Không phải là kẻ địch mạnh hơn mình.

Cũng không phải là kẻ địch hiểu rõ mình.

Mà là kẻ địch không có điểm mấu chốt.

【VIP】 Lâu chủ của Già Thiên Lâu tới?

Hắn rất vui mừng khi Vi Sinh Tinh Vũ đứng về phía Bất Hủ Tông, nếu không thì bây giờ người ở Vân Lam Sơn sẽ xui xẻo.

Cảm thán xong, Trần Hiết vội vàng trở lại chủ điện báo chuyện này lại cho tất cả mọi người.

Khi mọi người biết chuyện này thì vừa vui vừa lo.

Mấy trưởng lão do Vân Liêu dẫn đầu lo là Vi Sinh Tinh Vũ làm việc ngoan độc, lại quyết định nhanh chóng, nếu như giữ lại Bất Hủ Tông thì sau này sẽ trở thành tai họa ngầm lớn. Dù sao thì hắn cũng là một người rất đáng gờm, đồng thời cũng là một người rất nguy hiểm.

Một nhóm trưởng lão khác do Tử Nhiên dẫn đầu thì cảm thấy có thể nhận Vi Sinh Tinh Vũ, chỉ cần ở chung hòa hợp thì hoàn toàn có thể tránh được tất cả những chuyện này xảy ra. Bây giờ Bất Hủ Tông gặp phải tình huống như vậy, rất cần thủ đoạn của Vi Sinh Tinh Vũ, thắng làm vua thua làm giặc, thỉnh thoảng người làm đại sự cũng phải không từ thủ đoạn.

Sau khi tranh luận một phen ở chủ điện, trên bàn cơm, mọi người lại bàn tán không ngừng.

Ôn Bình thấy vậy thì không khỏi vui vẻ.

“Các ngươi tranh luận không có ý nghĩa gì, bổn tông chủ cũng không định giữ Vi Sinh Tinh Vũ lại Bất Hủ Tông, bởi vì không có tác dụng gì, ngược lại sẽ rước lấy một đống phiền toái. Nhưng mà hắn có một câu nói rất đúng. Có một số chuyện các ngươi không làm được, bổn tông chủ cũng không làm được nhưng mà hắn có thể làm được, bây giờ hắn đứng về phía chúng ta, là một trợ lực rất tốt.”

Sau đó, Ôn Bình lại nói: “Các ngươi ngồi nghĩ những chuyện này chi bằng nên nghĩ ít ngày nữa nên đối phó với Bách Tông Liên Minh như thế nào đi… lần đại chiến này, không phải trên Trấn Nhạc Cảnh thì không được tham chiến.

Tất cả những người trên Trấn Nhạc Cảnh đều phải gia nhập trận chiến này.”

Tử Nhiên gật gật đầu.

Thật ra thì trước mắt trong Bất Hủ Tông cũng không có mấy người trên Trấn Nhạc Cảnh.

Tử Nhiên tính một người, còn có Thanh Điểu mà nàng mới gọi từ Hải Long Sơn cũng tính là một người.

Trừ hai người bọn họ ra thì chỉ có ba người Long Kha, Long Nguyệt và Hà Niên.

Tính toán cẩn thận, chỉ có năm người!

Tử Nhiên hỏi: “Tông chủ, năm người chúng ta đủ không?”

Ôn Bình đáp: “Năm người đúng là không đủ, cho nên nhiệm vụ thứ nhất của các ngươi là chỉ huy đại quân yêu vật của Hồ Yêu Hoàng, phối hợp với Yêu Hoàng Hoài Không, khi Yêu Hoàng xuất thủ thì các ngươi phụ trách chỉ huy Yêu tộc tiến công và rút lui, các ngươi hoàn toàn không cần đi dục huyết phấn chiến.”

“Tông chủ, chúng ta kết minh với Yêu tộc rồi hả?”

“Yêu Hoàng Hoài Không?”

“Sao Hoài Không lại thành Yêu Hoàng rồi?”

Mọi người nghi hoặc không hiểu.

Chỉ có Trần Hiết tỏ vẻ đã biết trước.

Ôn Bình không khỏi cảm thán một câu, Tử Nhiên không có giới thiệu sai người cho mình.

Mặc dù Trần Hiết không ở trong Bách Tông Liên Minh nhưng vẫn có thế lực tình báo của mình, nắm rõ thế cục ở Hồ Thiên Địa như trong lòng bàn tay.

Chuyến đi Triều Thiên Hạp, Ôn Bình cảm thấy phải dẫn Trần Hiết theo.

Bởi vì Ôn Bình rất thích cảm giác chỉ cần kẻ địch có ý nghĩ muốn đánh là hắn có thể biết được.

Chứ không phải là như lúc trước, khi kẻ địch đánh tới cửa mới biết kẻ địch đến. Cảm giác này khiến cho người ta rất khó chịu.

Trong Triều Thiên Hạp, Ôn Bình cần Trần Hiết đi qua đó phát triển, làm con mắt quan sát thiên hạ của hắn.

Bên cạnh, Trần Hiết thấy Ôn Bình không nói gì mà nhìn mình thì lập tức hiểu ý Ôn Bình.

"Các vị trưởng lão, thật ra thì tông chủ đã nhận Yêu tộc làm phụ thuộc."

Trần Hiết nói xong, mọi người đều kinh.

"Tông chủ, chiêu này của ngài đúng là quá kinh người."

"Khó trách ngài vẫn luôn nói chỉ cần phụ thuộc không cần đồng minh."

Mọi người cảm thán một chút.

Ôn Bình cười một tiếng, đứng dậy muốn muốn rời đi: "Đều chuẩn bị một chút đi, nếu như muốn biết cái gì thì cứ đi tìm Trần Hiết, hắn sẽ nói cho các ngươi biết tất cả những chuyện liên quan tới Bách Tông Liên Minh."

Mọi người đồng thánh đáp một tiếng, Ôn Bình rời đi.

Cùng lúc đó, toàn bộ liên quân của Bách Tông Liên Minh ở Sơn Hải Thành.

Nhiều đến ba trăm vạn người!

Nhưng mà bị Vi Sinh Tinh Vũ giày vò một trận, liên quân của Bách Tông Liên Minh ít nhiều gì cũng có chút e sợ.

Tuy rằng Ôn Tôn cực lực áp chế câu nói mà Vi Sinh Tinh Vũ nói nhưng mà bởi vì trong nội bộ có người của Trần Hiết cho nên hoàn toàn không làm nên chuyện gì.

Chỉ trong thời gian một ngày ngắn ngủi, càng ngày càng nhiều người biết.

Càng về sau ai cũng sợ người đó lại đến một lần nữa, lại chết mấy vạn người.

Bởi vì so với chết đi thì bọn họ sợ nhất là biết Tử Thần ở ngay bên cạnh, có thể tùy thời đoạt lấy sinh mạng của bọn họ.

Ôn Tôn hết cách, chỉ có thể đem dời ngày tiến công lại mấy ngày, nghĩ cách giải quyết vấn đề này.

Bây giờ tầng lớp cấp cao trong Bách Tông Liên Minh đều biết, cũng hiểu được, liên quân cần một cơ hội tăng sĩ khí lên.

Sao có thể xuất chinh mà cả đám đều lo lắng đề phòng?

Đánh như vậy thì có thể thắng sao?

Bất Hủ Tông cũng không phải đơn thương độc mã như trước, bây giờ có Yêu tộc tương trợ, như hổ thêm cánh.

Ngay lúc đám người Ôn Tôn nghĩ mãi mà không ra thì một con cự yêu Dực tộc xuất hiện trên bầu trời.

Cự yêu phi hành trên không trung, che khuất bầu trời, những nơi nó bay qua thì như là gió lốc thổi qua, thổi đến người người lung lay sắp ngã.

Bên cạnh cự yêu còn có mấy người lăng không phi hành.

Đám người Ôn Tôn thấy vậy thì lập tức dẫn người đi ra khỏi thành đón người tới.

Thấy cảnh này, bọn họ biết.

Cường giả Địa Vô Cấm trợ giúp bọn họ đến rồi!

Cường giả Địa Vô Cấm trong truyền thuyết!

“Đây là Địa Vô Cấm sao.”

“Đạp không mà đi, quá trâu.”

“Một vị, hai vị, ba vị… ròng rã sáu vị!”

Người của Bách Tông Liên Minh ngửa đầu nhìn cảnh này, nhiệt huyết sôi trào.

Tất cả mọi người đều sùng bái cường giả.

Lại càng sùng bái cường giả chỉ tồn tại trong truyền thuyết của Hồ Thiên Địa này.

Đúng lúc này, không biết người nào đột nhiên hô một câu: “Tất thắng!”

Lập tức tiếng người như thủy triều, vang tận mây xanh.

【VIP】 Lâu chủ của Già Thiên Lâu tới? (2)

"Tất thắng!"

"Tất thắng!"

"Tất thắng!"

Nhìn cảnh này, đám người Ôn Tôn hưng phấn không thôi.

Sĩ khí tăng vọt!

Đây là tình huống bọn họ muốn.

"Cung nghênh sáu vị đại nhân!" Ôn Tôn dẫn đầu quỳ hành lễ, không có gọi tiền bối nữa.

Ôn Tôn quỳ xuống đất, đương nhiên những người khác cũng quỳ theo.

Đế Thính đưa mắt nhìn người dưới chân, lại quay đầu nhìn các bằng hữu bên cạnh một chút, không khỏi cười ra tiếng.

"Bách Tông Liên Minh này xem chúng ta như thần."

Mấy người còn lại cũng cười cười theo.

"Đối với bọn họ thì chúng ta không phải là thần sao?"

"Thần cũng được, người cũng được, Đế Thính, chúng ta rất ngạc nhiên, tại sao chỗ này lại xuất hiện một tông môn đặc biệt như vậy?"

"Chúng ta cũng xem qua tin tức mà ngươi đưa tới, Tuyền Qua Đồ còn kèm theo năng lực đặc thù, đúng là chưa từng nghe thấy. Còn có kiếm pháp mà kiếm biết bay… chậc chậc."

Thấy mấy người tò mò, Đế Thính giải thích: "Có thể là bất ngờ phát hiện một cái bí cảnh nào đó, chỗ đó có truyền thừa mà cường giả trước kia để lại. Không phải trong cổ tịch của Già Thiên Lâu cũng từng ghi lại, Triều Thiên Hạp vài ngàn năm trước còn phồn hoa hơn Triều Thiên Hạp bây giờ sao?"

Mấy người gật gật đầu.

“Cho dù là truyền thừa hay cái gì cũng được, ý của bên trên là phải lấy được nó, chúng ta nghe ngươi điều động là được rồi.”

Đế Thính đáp: “Được, vậy chúng ta đi xuống trước đi.”

“Chờ một chút, Đế Thính, ngươi có cảm nhận được mùi vị đặc biệt gì không?”

“Ta cũng ngửi được.”

Mấy người nhướng mày, nhìn nhau một chút.

Đế Thính sửng sốt: “Ngửi được cái gì?”

“Vãng Sinh Cực Lạc Độc của lâu chủ!”

“Đúng! Mùi vị rất nhạt nhưng cực kỳ gần!”

“Lỗ mũi của ta không được tốt cho lắm, chuyện này cũng không phải là các ngươi không biết. Nhưng mà sao lâu chủ lại xuất hiện ở đây? Lâu chủ là nhân vật bậc nào.”

“Nhưng đúng là có mùi của Vãng Sinh Cực Lạc Độc của lâu chủ thật. Loại vị này cả đời ta cũng không quên được, chúng ta đã từng tận mắt nhìn thấy lâu chủ dùng nó giết không dưới mấy chục vạn người ở sa trường. Trong đó bao gồm cả mấy tên thần tướng Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của U Quốc.”

“Ở chỗ đó!”

Một người bỗng nhiên chỉ vào một vùng đất trống bên ngoài Sơn Hải Thành.

Đế Thính nhìn theo, lúc này mới phát hiện khác thường.

Bên ngoài Sơn Hải Thành, người đông nghìn nghịt, toàn bộ thành đều bị vây lại, nhưng ở chỗ gần tường thành lại có một mảnh đất trống lớn. Có lều vải nhưng hoàn toàn không có một người ở đó. Từ trên nhìn xuống thì rất là quỷ dị và khác thường.

“Đi, đi xuống xem một chút!”

Lúc này, năm người một yêu đáp xuống.

Khi đứng giữa đống lều vải trống rỗng, cường giả đầu tiên của Già Thiên Lâu ngửi được mùi của Vãn Sinh Cực Lạc Độc đó khẳng định: "Chính là Vãng Sinh Cực Lạc Độc của lâu chủ!"

"Sao lâu chủ lại tới đây phóng ra Vãng Sinh Cực Lạc Độc?"

"Ta cảm thấy có gì là lạ, với độc tính của Vãng Sinh Cực Lạc Độc của lâu chủ thì hẳn là trong thành này phải không một ai sống sót mới đúng."

Đế Thính nghe được, gọi Ôn Tôn vội vàng chạy tới, hỏi: "Chỗ này xảy ra chuyện gì?"

Ôn Tôn đáp: "Đại nhân, một chuyện không quan trọng lắm, người của Bất Hủ Tông đến đây đánh lén, không biết dùng thủ đoạn gì giết một ít người. Nhưng may là thương vong cũng không nghiêm trọng lắm, vẫn còn nằm trong phạm vi mà Bách Tông Liên Minh có thể chấp nhận được."

"Bất Hủ Tông?"

"Chúng ta không có hỏi tình huống của Bất Hủ Tông!"

Cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu trợn mắt nhìn qua.

Ôn Tôn lập tức giật mình, vội vàng nói rõ lí do: "Chư vị đại nhân, đúng là không có chuyện lớn gì, bọn họ đánh lén cũng không có thành công, mới chết mấy vạn người. Bây giờ Bách Tông Liên Minh chúng ta đã hội tụ hơn ba triệu người, chỉ thiếu mấy vạn thì hoàn toàn không có ảnh hưởng gì."

Đế Thính thấy Ôn Tôn trả lời vô nghĩa thì nói với mấy tên đồng hành: "Xem ra hắn hoàn toàn không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc."

"Từ trước đến này ta chỉ nghe nói chỉ có lâu chủ nhất mạch mới có thể dùng Vãng Sinh Cực Lạc Độc, sao Bất Hủ Tông đó lại có?"

"Đúng là Bất Hủ Tông này có chút cổ quái?"

“Nhưng mà uy lực của Vãng Sinh Cực Lạc Độc ở đây hơi nhỏ, nếu không thì không thể nào chỉ chết mấy vạn người đơn giản như vậy được, bởi vậy có thể thấy thực lực của người sử dụng cũng không mạnh, nếu chúng ta có thể tra rõ chuyện gì xảy ra trước khi mấy vị đại nhân đến thì chắc chắn sẽ là một công lớn!”

Mấy người nhìn nhau, tỏ vẻ đồng ý!

“Vậy thì chúng ta lên đường luôn đi, điều tra rõ ràng chuyện này trước đã.” Đế Thính quay qua nhìn Ôn Tôn: “Ở đây không còn chuyện của ngươi nữa, ra lệnh cho liên quân lập tức xuất phát. Ta cho các ngươi thời gian ba ngày, ba ngày sau tất cả mọi người nhất định phải tụ tập ở rìa Đông Hồ.”

“Vâng!” Ôn Tôn đáp, sau đó vội vàng xoay người đi tới trước đại quân.

Ra lệnh một tiếng.

Mấy trăm vạn liên quân chậm rãi đi tới Đông Hồ.

Từ trên bầu trời.

Ở dưới mặt đất.

Từ xa nhìn lại, dòng người khổng lồ, cực kỳ hùng tráng.

Những nơi đi qua, người người kinh ngạc tán thán.

Rất nhiều người đã biết được Bất Hủ Tông mạnh mẽ, nhưng khi nhìn thấy liên quân mạnh mẽ như vậy thì cũng không nhịn được kinh hãi.

Cũng không biết khi Yêu tộc ba hồ thấy Bách Tông Liên Minh tới gần thì nhảy cẳng hoan hô.

Nói thực ra, không ai sợ Bất Hủ Tông hơn bọn họ.

Thực lực không mạnh.

Bất Hủ Tông lại cách gần như vậy.

Mấy ngày nay bọn họ ăn ngủ không yên.

Bây giờ thì tốt rồi, liên quân thảo phạt của Bách Tông Liên Minh tới.

Cho dù Bất Hủ Tông có mạnh như thế nào đi nữa, song quyền nan địch tứ thủ, diệt vong là điều chắc chắn.

Những người vốn định đưa con cái đến Bất Hủ Tông thì cũng đình chỉ kế hoạch, đưa mắt nhìn liên quân đang dùng tốc độ cao chạy tới Đông Hồ

…

Cùng lúc đó, đại quân Yêu tộc cũng đã tới Đông Hồ.

Mười vạn Đại Yêu Dực tộc chở trăm vạn đại quân Yêu tộc trùng trùng điệp điệp đi vào Đông Hồ.

Người trong Đông Hồ nhìn thấy cảnh này thì suýt nữa bị dọa cho bay mất hồn phách.

【VIP】 Đại chiến nổ ra, Thái Thản Cự Viên hiện thân!

Bây giờ bọn họ mới biết được tại sao người của Bất Hủ Tông lại kêu bọn họ trong khoảng thời gian này thì cứ ở yên trong địa bàn đừng đi ra.

Thấy vậy còn ai dám ra ngoài?

Đám yêu vật khổng lồ đi ngang qua bọn họ, mỗi một con đều có thể hủy mất một thành một tông bọn họ.

Khi đại quân Yêu tộc tụ tập ở bên ngoài Bất Hủ Tông, người trong Thương Ngô Thành dồn dập bò lên trên đầu tường, nhìn cảnh tượng bên ngoài thành.

"Tình huống như thế nào!"

"Trời ơi, Đại Yêu khổng lồ như vậy."

"Bầy yêu lít nha lít nhít này, thấp nhất cũng có khí tức Thần Huyền Cảnh."

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc tán thán thì Hoàn Thành đứng ở đầu tường, nỉ non một câu: "Xem ra cuối cùng đại chiến với Bách Tông Liên Minh cũng nổ ra! Nhưng mà không ngờ được là ngay cả đại quân Yêu tộc mà Ôn tông chủ cũng có thể điều động được. Sợ là lần này, người thắng sẽ là người nắm quyền lực to nhất ở Hồ Thiên Địa…"

Trong lúc nói chuyện, một người từ trên bầu trời đáp xuống, rơi vào Vân Lam Sơn.

Người này chính là Hoài Không!

Đứng ở trước Kiếm Bi, Hoài Không đưa mắt nhìn chỗ sau lưng mình, giờ đã cách xa Thương Ngô Thành. Nhưng mà Hoài Không cũng không kinh ngạc lắm, hắn vốn biết Ôn tông chủ chắc chắn có năng lực dời núi.

Khi hắn đang định lên núi thì mấy người Tử Nhiên đi xuống.

Hoài Không vội hỏi: “Các vị trưởng lão, đại quân Yêu tộc đã tập kết theo mệnh lệnh, tông chủ đâu rồi?”

Tử Nhiên giải thích: “Tông chủ dặn dò, trận chiến này do chúng ta tới hiệp trợ Yêu Hoàng ngươi. Khi ngươi ra tay thì chúng ta sẽ thay ngươi phụ trách chỉ huy đại quân Yêu tộc. Trong chiến đấu, nếu thật sự cần thiết thì tông chủ mới ra tay.”

“Vậy thì xin cảm ơn các vị trưởng lão trước.”

Đối với chuyện Bất Hủ Tông chỉ phái ra mấy trưởng lão trên Trấn Nhạc Cảnh, Hoài Không cũng không có dị nghị gì.

Bất Hủ Tông vốn là một tông môn chỉ trọng tinh không trọng nhiều, không chiếm ưu thế về số lượng.

Có mấy người hiểu rõ về Bách Tông Liên Minh hiệp trợ Yêu tộc thì đã đủ rồi.

Đúng lúc này, Truyền Âm Thạch trong tay Tử Nhiên rung động.

Vừa kết nối thì giọng nói của Trần Hiết truyền đến: “Sau năm canh giờ nữa, liên quân sẽ đi vào ranh giới Đông Hồ, từ dãy núi Vong Xuyên đi vào.”

“Đã rõ.” Tử Nhiên cất Truyền Âm Thạch vào, nhìn về phía Hoài Không, nói: “Chúng ta lên đường đi.”

Hoài Không gật gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay.

Mấy con Đại Yêu Dực tộc lập tức bay xuống dưới, chở mấy người Tử Nhiên bay trở về trong đại quân Yêu tộc.

Sau khi Hoài Không ra lệnh một tiếng, đại quân Yêu tộc già thiên cái địa bay qua Thương Ngô Thành, bay về phía dãy núi Vong Xuyên.

Năm canh giờ đã đủ cho bọn họ bay tới dãy núi Vong Xuyên trước!

Mặt hồ Minh Kính Hồ, liên quân lít nha lít nhít đạp nước mà đi, dọa cho yêu vật trong nước trốn xuống dưới đáy hồ, ôm hòn đá dưới đáy hồ run lẩy bẩy.

Trên vùng trời, Ôn Tôn và rất nhiều cường giả của Bách Tông Liên Minh đang nhìn Đông Hồ, nơi sắp trở thành chiến trường lớn.

Ngoại trừ núi thì là rừng.

Có có yêu vật khắp nơi!

Ai mà ngờ được, trận chiến lớn nhất mấy trăm năm nay sẽ nổ ra ngay ở chỗ này.

"Còn một canh giờ nữa thì sẽ tới dãy núi Vong Xuyên. Thám tử báo lại, dãy núi Vong Xuyên không có bất kỳ khác thường gì."

"Không có khác thường cũng đúng. Bất Hủ Tông và Yêu tộc sẽ không ngốc đến xem dãy núi Vong Xuyên như chiến trường. Chỗ gần Hồ Yêu Hoàng nhất mới là chiến trường mà bọn họ chọn. Ở chỗ đó, Yêu tộc có thể nhanh chóng chạy tới giúp đỡ, có ý nghĩa không bình thường trong trận chiến này."

Ôn Tôn nghe người sau lưng bàn tán thì biểu cảm hơi nghiêm túc, chế tạo ra một cái bình chướng cách âm, nói với Cung Tào bên cạnh: "Khi chúng ta chờ cường giả của Già Thiên Lâu ở dãy núi Vong Xuyên thì ngươi lập tức thông báo cho phía sau, kêu nhóm liên quân thứ hai chuẩn bị sẵn sàng. Chiến đấu nổ ra thì lập tức chạy tới Đông Hồ, đồng thời bắt đầu tổ chức nhóm liên quân thứ ba. Nếu muốn so số lượng, Bách Tông Liên Minh ta cũng không sợ một cái Hồ Yêu Hoàng!"

"Hai cái sào huyệt khác của Yêu tộc, ta cũng đã sắp xếp người chuẩn bị xâm lấn. Nhưng mà đều là đánh nghi binh, nếu như bọn họ không quay về phòng ngự thì chúng ta liền tiếp tục thâm nhập sâu vào, tạo đủ uy hiếp cho Yêu tộc, cứ như vậy thì có thể khiến cho Yêu tộc chú ý đầu thì không thể chú ý đuôi." Kim cấp chủ sự Cung Tào cười cười.

Ôn Tôn cũng cười nói: "Chỉ cần kiềm chế Yêu tộc, khiến cho bọn họ không thể toàn lực trợ giúp Bất Hủ Tông thì bắt được Bất Hủ Tông chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Trước đó, ngươi phải nghĩ cách tra rõ ràng ai là gian tế trong chúng ta, nếu không thì kế hoạch của chúng ta đều bị Bất Hủ Tông biết

được, trận chiến này chúng ta sẽ tổn thất cực lớn. Ta không muốn chiến tranh thắng rồi lại cần tới mấy chục năm thậm chí là trăm năm để khôi phục nguyên khí."

"Hoặc là chúng ta có thể lợi dụng gian tế này, tuyên bố một vài mệnh lệnh giả, dụ người của Bất Hủ Tông cắn câu. Chỉ cần chúng ta làm thật một chút thì không thành vấn đề."

"Sắp tới dãy núi Vong Xuyên, đi xuống hạ trại trước, chờ chư vị đại nhân của Già Thiên Lâu tới. Chuyện gian tế thì ngươi xem rồi xử lý đi, tìm ra cũng được, lợi dụng cũng được."

"Được, lát nữa ta sẽ nghĩ lại rồi chọn một cách tốt nhất."

"Còn nhớ cách hồi xưa chúng ta dùng để đối phó với Tán Nhân Dịch không?" Ôn Tôn chăm chú nhìn Cung Tào, như có âm mưu.

Cung Tào cười nói: "Nhớ, không thể không nói, rất lớn mật. Ngươi sẽ không dùng nó cho lần này đó chứ?"

"Sao lại không thể, có Già Thiên Lâu làm hậu thuẫn, chúng ta hoàn toàn có thể cho mấy trăm vạn người này đánh nghi binh, sau đó chúng ta trực tiếp giết tới Bất Hủ Tông, phá huỷ nó, chiếm lấy Bất Hủ Tông, khiến cho bọn họ có nhà không thể về, chỉ có thể bị chúng ta hai mặt giáp công."

"Vậy chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng gian tế của Bất Hủ Tông trong chúng ta, đánh lừa bọn họ là chúng ta muốn giết thẳng qua đó."

Cung Tào vỗ tay một cái, trong lòng liên tục kêu to.

Gian tế vốn khiến cho hắn nhức đầu giờ lại có tác dụng.

【VIP】 Đại chiến nổ ra, Thái Thản Cự Viên hiện thân! (2)

Hơn một trăm năm trước, phương pháp tru diệt minh chủ của Tán Nhân Dịch đời trước sắp tái hiện!

"Kế hoạch cụ thể thì chúng ta chờ các vị đại nhân của Già Thiên Lâu đến dãy núi Vong Xuyên rồi thương lượng kỹ hơn, nếu như mấy vị đại nhân chịu tương trợ thì khả năng thành công sẽ cao hơn." Ôn Tôn thu biểu cảm trên mặt lại, sau đó đưa tay thu bình chướng cách âm lại.

Cung Tào rất phối hợp nói tiếp: "Lão Ôn, ta cảm thấy cháu trai của ngươi muốn cưới cháu gái của ta, chuyện này chờ về rồi nói. Cháu gái của ta ưu tú cỡ nào, không thể vì ngươi và ta là bằng hữu thì có thể đi cửa sau được, có không ít hậu sinh trẻ tuổi còn ưu tú hơn cháu trai của ngươi!"

Lúc này, Ôn Tôn liếc Cung Tào một cái.

Chỉ có thể phối hợp diễn trò trước mặt mọi người, làm cho những gian tế sau lưng xem: "Nói cứ như cháu gái của ngươi ưu tú lắm vậy."

Sau đó, hai người lại tiếp tục trêu đùa hai câu, nói xong thì cũng đến dãy núi Vong Xuyên.

Theo lệnh của Ôn Tôn, liên quân của Bách Tông Liên Minh bắt đầu đáp xuống, chuẩn bị xây dựng cơ sở tạm thời trong dãy núi Vong Xuyên, dùng dãy núi Vong Xuyên làm đại bản doanh trong trận chiến này.

Ngay lúc gần trăm vạn người đồng thời đáp xuống đất, phân tán ra chuẩn bị hạ trại thì toàn bộ mọi thứ xung quanh thay đổi!

Cây cối.

Tảng đá.

Cá bơi trong sông.

Vô số thứ thoạt nhìn thì không có gì khác thường, trong nháy mắt lại hóa thành Đại Yêu, ra tay với đám người không chút chuẩn bị này.

"Địch tập!"

"Địch tập!"

Bách Tông Liên Minh lập tức hỗn loạn.

Gần trăm vạn liên quân đi xuống trước nhất đó trong nháy mắt thì ngã xuống hơn phân nửa.

Bởi vì không có bất kỳ phòng bị gì.

Cũng vì hai ba Yêu tộc đối phó một người.

"Chuyện gì xảy ra!"

"Sao đột nhiên lại có nhiều yêu khí như vậy?"

Thậm chí mấy người ở phía sau đang chậm rãi đi tới còn không biết chuyện gì xảy ra, cho đến khi nhìn thấy đại quân Yêu tộc tàn sát liên quân thì bọn họ mới biết được, bọn họ trúng mai phục!

Nhìn thấy Yêu tộc vây tất cả những người đi xuống trước lại thì lập tức cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì nhiều Yêu tộc như thế mai phục ở dãy núi Vong Xuyên thì sao lại không có một người nào phát hiện ra được?

Chuyện này hoàn toàn vô lý.

Nhưng mà Yêu tộc lại không quan tâm tới những chuyện đó, sau khi đợt tấn công thứ nhất thành công thì lập tức bắt đầu tụ lại, đồng thời bắt đầu chính diện công kích liên quân của Bách Tông Liên Minh.

"Người của ngươi dò đường kiểu gì thế! Không phải nói là không có dị thường gì sao?"

Ôn Tôn trừng mắt nhìn Cung Tào, xúc động muốn thổ huyết.

Nhưng mà bây giờ hắn cũng không kịp nói gì, khống chế Đại Yêu Dực tộc vọt xuống dãy núi Vong Xuyên.

Đáp xuống tuyến đầu công kích của Yêu tộc.

Thế nhưng tuyến đầu của Yêu tộc đã hỗn chiến với liên quân của Bách Tông Liên Minh, Ôn Tôn và các vị cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh hoàn toàn không thể khống chế chỉ giết yêu vật được.

Giết hai con yêu vật thì sẽ ngộ thương tới một người phe mình.

Hơn nữa chuyện này còn không tránh được.

Người lui về sau.

Yêu sẽ tiếp tục truy.

Cả hai luôn giăng co như vậy.

"Yêu tộc đáng chết!"

nhưng mà Ôn Tôn không thể để ý tới nhiều như vậy.

Bây giờ hắn chỉ muốn đánh lùi một đợt này.

Nếu không thì liên quân của Bách Tông Liên Minh sẽ tổn thất khó mà chịu đựng được.

Trên thực tế thì bây giờ cũng đã khó mà gánh được.

Mạch môn của Ôn Tôn chấn động mãnh liệt, mạch khí trong tay hóa đao, không ngừng bổ tới yêu vật trước mặt. Không bao lâu thì máu tươi đã nhuộm đỏ nửa người hắn. Ôn Tôn gầm thét một tiếng, một đường vọt mạnh tới trước, trực tiếp giết ra một con đường máu trong quân Yêu tộc.

Liên quân vốn bị đánh tan thấy cảnh này thì e ngại trong đầu dần dần biến mất, bắt đầu hội tụ dưới chỉ huy của Cung Tào.

Đang lúc có chuyển cơ thì bầy yêu đột nhiên tách ra tạo thành một con đường.

Thái Thản Cự Viên to lớn từng bước từng bước đi tới chỗ Ôn Tôn.

Gầm lên giận dữ, chấn động đến mọi người hoa mắt váng đầu.

“Không phải nửa bước Địa Vô Cấm mà cũng dám tới?”

Ôn Tôn thấy Thái Thản Cự Viên thì trong mắt lóe lên vẻ ngoan độc.

Trong lúc hắn còn đang nghĩ nên làm sao để tru diệt Thái Thản Cự Viên thì Thái Thản Cự Viên đã đánh một quyền tới.

Ôn Tôn đỡ lấy, mạch khí hóa thành nắm đấm lớn, muốn cứng đối cứng với Cự Viên.

Nếu Cự Viên này là chủ tâm cốt của Yêu tộc, vậy thì hắn phải giết chết Cự Viên này trước.

Như vậy có thể diệt được sĩ khí đang mạnh mẽ của Yêu tộc.

Cũng có thể khôi phục sĩ khí đã tán của Bách Tông Liên Minh.

Nhưng mà kết quả vượt qua dự tính của Ôn Tôn, nắm đấm do mạch khí của hắn ngưng tụ ra chỉ kiên trì được trong chốc lát thì đã bị đánh nát.

Ôn Tôn biết, mặc dù thứ hắn dùng không phải là mạch thuật Địa cấp nhưng cũng là Huyền cấp.

Mạch thuật Huyền cấp hoàn toàn không thể chống lại Cự Viên trước mặt!

Ôn Tôn lập tức nhận ra được một vấn đề, Cự Viên trước mắt mặc dù khí tức không tới nửa bước Địa Vô Cấm nhưng mà yêu thể đã đạt đến.

“Sao Yêu tộc lại xuất hiện một quái vật như vậy được?”

Ôn Tôn âm thầm kinh hãi.

Hắn chưa từng nghe nói có chuyện như vậy.

Cũng chưa từng gặp!

“Cũng may chỉ là yêu thể đạt tới nửa bước Địa Vô Cấm, cũng chỉ như vậy thôi. Thần thông của Yêu tộc hoàn toàn không có uy hiếp gì tới ta!”

Đồng thời Ôn Tôn biết, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Bởi vì nếu Yêu tộc có thể mai phục ở đây thì chắc chắn còn có hậu thủ.

Còn bọn họ lại không kịp chuẩn bị gì cả.

Phanh.

Ôn Tôn ba mạch cùng chấn.

Mạch khí mênh mông giữa thiên địa bắt đầu hội tụ, sau đó nhấc bổng Ôn Tôn lên không trung, Ôn Tôn nhấc chân, một cây búa khổng lồ bắt đầu ngưng tụ lại, đồng thời nhanh chóng thành hình, khi chân Ôn Tôn hạ xuống thì cự phủ cũng rơi xuống theo.

Thái Thản Cự Viên đúng là cao lớn như một ngọn núi nhỏ, nhưng mà cây búa của Ôn Tôn cũng không nhỏ, thấy cảnh này, người và yêu ở gần Thái Thản Cự Viên vội vàng tứ tán né ra, sợ đi chậm một bước thì sẽ bị ảnh hưởng đến, rơi vào kết cục hài cốt không còn.

【VIP】 Yêu tộc khiến cho người ta rung động

Thấy cự phủ đột kích, Thái Thản Cự Viên gào thét một tiếng, lập tức dùng cánh tay của mình đỡ lấy, mạnh mẽ nắm lấy lưỡi búa của cự phủ.

Đến đây, cự phủ như là bị đóng đinh.

"Yêu thể thật mạnh!"

Ôn Tôn cảm thán một câu, trong mắt lóe lên sát cơ.

Ầm!

Ba mạch lại run lên.

Cự phủ vốn bị Thái Thản Cự Viên nắm lấy bỗng nhiên trầm xuống, trong nháy mắt ép cho bàn chân Thái Thản Cự Viên lún vào trong đất.

Ôn Tôn cười lạnh một tiếng, quát: "Cho dù lực lượng của ngươi có lớn thì đã sao, búa của ta nặng như dãy núi! Ta xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào."

Không chịu đựng nổi thì phải chết!

Cho dù tránh được thì gãy chân, cụt tay cũng là chuyện tất nhiên!

Thấy cảnh này, Hoài Không ở đỉnh núi xa xa kéo Đào Nương đang muốn đi hỗ trợ lại.

"Hắn làm được!"

Hoài Không gật đầu, nói với Đào Nương.

Đào Nương nhìn chằm chằm Hoài Không mấy hơi, cuối cùng yên lặng lui ra sau lưng Hoài Không, chọn đứng ngoài quan sát Thái Thản Cự Viên chiến đấu.

Mặc dù nàng lo lắng cho Thái Sơn nhưng nàng chọn tin tưởng Yêu Hoàng Hoài Không.

“Hắn còn chưa có dùng tới yêu lực, gấp cái gì?” Thời Phong nhìn Thái Sơn, mặt lộ vẻ chờ mong.

Dù sao Thái Sơn là do Kim Long biến thành.

Huyết mạch tuyệt đối không kém gì hắn.

“Là Đào Nương gấp.” Đào Nương tạ lỗi.

Hoài Không nói tiếp: “Ngươi có lòng, ta hiểu. Nhưng mà lúc này cho dù Thái Sơn không địch lại thì ngươi cũng không thể đi lên hỗ trợ, còn phải chờ một chút, đề phòng Bách Tông Liên Minh có hậu thủ. Ôn tông chủ đã thông báo, chuyến này bọn họ có cường giả Địa Vô Cấm đến từ bên ngoài Hồ Thiên Địa tương trợ, chúng ta không thể liều lĩnh.”

Dứt lời, Hoài Không tập trung chú ý xung quanh chiến trường.

Chú ý đến bất kỳ gió thổi cỏ lay xung quanh.

Cũng đúng vào lúc này, Thái Thản Cự Viên phản kích.

Nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó toàn bộ thân thể chợt bộc phát ra một từng sợi tơ máu, chúng nó từ trong cơ thể của Thái Thản Cự Viên vọt ra, thân thể Thái Thản Cự Viên bắt đầu bành trướng. Vốn đã cao lớn như một ngọn núi nhỏ, bây giờ tiếp tục biến lớn thì càng kinh khủng.

Cự phủ vốn còn có thể sánh ngang với hắn, chỉ trong thời gian mười hơi thở ngắn ngủi thì đã biến thành bú nhỏ trong tay tiều phu, bị Thái Thản Cự Viên nắm lấy.

“Cái gì!”

Ôn Tôn trợn tròn mắt.

Đây là huyết mạch gì?

Thần thông lại mạnh mẽ như vậy?

Chút may mắn còn sót lại trong lòng Ôn Tôn lập tức biết mất.

Đúng vậy, Cự Viên trước mắt hắn không chỉ có yêu thể đạt đến nửa bước Địa Vô Cấm nhưng thực lực tổng hợp thì không bằng.

Nhưng dưới tình huống như vậy mà Cự Viên vừa dùng thần thông thì có thể phá giải sát chiêu của hắn.

Chuyện này Ôn Tôn hoàn toàn không ngờ tới.

Nếu Cự Viên hoàn toàn phát triển đến nửa bước Địa Vô Cấm thì sẽ mạnh mẽ như thế nào?

"Cung Tào, giúp ta!"

Ôn Tôn vội vàng hô một câu với Cung Tào đang chém giết trong bầy yêu.

Vừa dứt câu, cự phủ của hắn đã bị Thái Thản Cự Viên nắm lấy cán, sau đó ném thẳng vào trong đám người của Bách Tông Liên Minh.

Nếu để cho nó hạ xuống thì sợ là số lượng thương vong sẽ đếm mãi không hết!

Ôn Tôn vội vàng thu chiêu, xóa bỏ cự phủ, sau đó vọt tới chỗ Cung Tào.

Cho dù Ôn Tôn không kêu thì Cung Tào cũng chú ý tới Thái Thản Cự Viên, đối với yêu vật như một ngọn núi lớn di động này, Cung Tào lập tức chuyển mục tiêu qua hắn. Khi Ôn Tôn chạy qua chỗ hắn thì hắn cũng vọt về phía Ôn Tôn.

Lật tay một cái, một cái thổ thuẫn khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu, đỡ lấy đại thụ và cự thạch bị Thái Thản Cự Viên ném qua.

"Chúng ta nên làm cái gì?"

"Nghĩ cách làm mù mắt hắn, khiến cho hắn không nhìn thấy nữa."

Hai người Ôn Tôn thương lượng một câu, sau đó một người trong đó nắm lấy chân một người khác ném thẳng lên không trung.

Sau đó người còn lại nhảy một cái, theo sát phía sau, không ngừng ngưng tụ thổ thuẫn to lớn, ngăn cản công kích và tầm mắt của Thái Thản Cự Viên.

Ôn Tôn ở trên.

Cung Tào ở dưới.

Một người tấn công!

Một người phòng thủ, mở đường cho người trước!

Mắt thấy sắp nhảy lên trên thân thể cao lớn của Thái Thản Cự Viên thì bỗng nhiên Thái Thản Cự Viên thu nhỏ lại, hóa thành một cái cây nhỏ.

Cây nhỏ rơi vào trong rừng, lại có yêu khí xung quanh quấy nhiễu, hai người hoàn toàn không biết Thái Thản Cự Viên đi đâu.

Hai người nhất thời trợn tròn mắt.

"Cái này…"

"Hắn đi đâu!"

Hai người lập tức nhớ lại hình ảnh khi mới bị phục kích.

Những yêu vật đó là do cây cối, hoa cỏ đột nhiên biến thành.

Khi bọn họ còn đang nghĩ cách giải quyết thì đột nhiên một bàn tay khổng lồ từ dưới đất vươn lên, chộp lấy Cung Tào cách mặt đất gần nhất.

Cung Tào đã nhận ra, đồng thời cũng phòng ngự.

Nhưng mà động tác của Thái Thản Cự Viên cũng không chậm, một quyền đánh vỡ phòng ngự của Cung Tào, trong một cái hô hấp, nắm chặt Cung Tào trong tay.

Tuy rằng Cung Tào dùng tay cực lực chống đỡ, tránh cho Thái Thản Cự Viên nắm tay lại bóp chết hắn nhưng mà Thái Thản Cự Viên từ từ biến lớn lên, lực lượng cũng bắt đầu tăng gấp bội.

Cho dù bị Ôn Tôn công kích thì Thái Thản Cự Viên vẫn không quan tâm, hội tụ tất cả lực lượng trong tay.

Sau đó chỉ nghe bụp một tiếng.

Cung Tào bị Thái Thản Cự Viên bóp nát nhừ.

"Cung Tào!"

Ôn Tôn hô to, hoàn toàn không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra trước mặt mình.

Sau đó, Thái Thản Cự Viên mở miệng nói tiếng người, một quyền đánh về phía Ôn Tôn: “Ta còn chưa dùng toàn lực thì hắn đã gục xuống!”

Lần này, Ôn Tôn không dám chọi cứng với Thái Thản Cự Viên nữa.

Bởi vì thủ đoạn của Yêu tộc hơi vượt qua tưởng tượng của hắn.

Trước đó Yêu tộc có thể biến lớn hoặc thu nhỏ lại.

Nhưng mà bọn chúng cũng không thể biến thành cây cỏ, cá.

Còn nữa, Cự Viên này từ đâu ra?

Trong đại chiến ở Yêu giới, hắn chưa từng nhìn thấy bóng dáng của nó.

“Rút lui!”

Càng nghĩ càng hoảng, Ôn Tôn lập tức hạ lệnh rút lui.

Cũng trong khoảnh khắc này, Hoài Không nhảy lên một cái, hóa thành Thao Thiết to lớn.

【VIP】 Yêu tộc khiến cho người ta rung động (2)

Ở trên bầu trời, miệng nói tiếng người, hét lớn một tiếng: "Giết!"

Tiếng như tiếng sầm, ầm ầm rơi xuống đất.

Hai trăm vạn Yêu tộc lập tức điên cuồng nhào tới, đuổi theo không bỏ.

Mà bên phía Bách Tông Liên Minh, theo Ôn Tôn rút lui, binh lính đang tác chiến ở tuyến đầu lập tức tan rã, vừa định rút lui thì bị Yêu tộc ở phía sau đuổi tới vây lại.

Cứ như vậy, Yêu tộc đuổi theo năm mươi dặm đường, đuổi Bách Tông Liên Minh chạy về trong Minh Kính Hồ.

Trận chiến thứ nhất, hoàn toàn thắng lợi!

Yêu tộc tổn thất không tới hai ba mươi vạn.

Thế nhưng thi thể của liên quân Bách Tông Liên Minh để lại dãy núi Vong Xuyên thì nhiều đến trăm vạn.

Cộng thêm một tên Kim cấp chủ sự!

Người ở Minh Kính Hồ nhìn thấy Bách Tông Liên Minh đột nhiên lui trở về thì đều ngẩn ra.

"Không phải nói đi thảo phạt Bất Hủ Tông sao?"

"Đúng vậy, sao lại lui về rồi?"

"Các ngươi ngốc hả, không thấy người ít đi rất nhiều sao?"

"Không thể nào, mới bắt đầu thì đã chiến bại? Bất Hủ Tông mạnh mẽ như vậy sao?"

Nương theo tiếng bàn tán của người trong Minh Kính Hồ, Ôn Tôn tạm thời xây dựng lại cơ sở tạm ở Minh Kính Hồ, sau đó nhìn hai triệu người đã mất hết sĩ khí.

Sau đó, nói tới chuyện Yêu tộc đột nhiên xuất hiện ở dãy núi Vong Xuyên thì từng người đều run như cầy sấy.

Đối với chuyện Yêu tộc có thể biến thành hoa cỏ, cá thì càng nghĩ càng sợ.

Có vẻ như Yêu tộc đã hoàn toàn không giống như Yêu tộc mà bọn họ biết.

…

Bất Hủ Tông.

Khi Trần Hiết nhận được chiến báo mà Tử Nhiên truyền về thì hắn đưa cho Ôn Bình trước.

"Tông chủ, trận chiến thứ nhất hoàn toàn thắng lợi!"

Trần Hiết có chút hưng phấn.

Bách Tông Liên Minh không ai địch nổi, bây giờ lại ăn một cái thiệt thòi lớn như thế.

Ngay cả hắn cũng bị thủ đoạn của Yêu tộc làm khiếp sợ.

Đồng thời lúc này hắn mới hiểu được, hóa ra Yêu tộc đã mạnh hơn Bách Tông Liên Minh từ lâu rồi.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Trần Hiết đang vui sướng, nhắc nhở: "Đừng có mừng vội như vậy, nếu Bách Tông Liên Minh chỉ như vậy thôi thì bọn họ sẽ không kéo Yêu tộc xuống khỏi vị trí chúa tể Hồ Thiên Địa. Kêu người của ngươi chú ý tới động tĩnh của Bách Tông Liên Minh, lần này là do đánh bọn họ trở tay không kịp, lần sau chắc chắn sẽ không dễ dàng như thế."

Trần Hiết vội vàng thu nụ cười lại, nói: "Thuộc hạ rõ."

Ngay trong đêm, Trần Hiết viết báo cáo chiến đấu đưa cho Ôn Bình, sau đó rời khỏi Thính Vũ Các.

Ôn Bình cầm lấy báo cáo chiến đấu nhìn mấy lần, sau đó quyết định rời khỏi Bất Hủ Tông, đi dãy núi Vong Xuyên xem thử.

Bách Tông Liên Minh ăn thiệt thòi lớn như thế, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đồng thời Già Thiên Lâu sau lưng bọn họ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hắn dám coi thường Bách Tông Liên Minh nhưng cũng không dám coi thường Già Thiên Lâu.

Bởi vì so với Già Thiên Lâu thì bây giờ Bất Hủ Tông còn chưa đủ mạnh.

…

Trong lúc này, Ôn Tôn ở Minh Kính Hồ chỉnh đốn lại, đồng thời lệnh cho nhóm liên quân thứ hai đi Đông Hồ.

Mặc dù nhóm liên quân thứ hai cũng Bách Tông Liên Minh có không tới ba trăm vạn nhưng cũng không ít, có chừng một hai trăm vạn.

Lúc này, Ôn Tôn đã hoàn toàn quên ý nghĩ trước đó, bây giờ trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ.

Tập hợp lực lượng cả tất cả mọi người, nhắm thẳng tới một phương hướng, tiến lên!

Bởi vì tình huống của Yêu tộc khiến cho hắn hơi chột dạ.

Một ngày sau, rốt cuộc Ôn Tôn cũng chờ được đám người Đế Thính của Già Thiên Lâu tới.

Khi đám người Đế Thính nhìn thấy liên quân thấp thỏm thì đều ngẩn cả ra.

Khi biết Bách Tông Liên Minh thảm bại trong trận chiến đầu tiên thì mặt mũi đen lại.

“Không phải đã dặn các ngươi chờ chúng ta tới hay sao?”

Đế Thính cảm thấy chắc chắn là do Ôn Tôn chỉ vì cái trước mắt.

Nếu không thì tại sao mới trận đầu tiên mà đã thua thê thảm?

Ôn Tôn đắng chát thở dài, nói: “Đại nhân, thuộc hạ làm theo dặn dò của ngài. Nhưng mà không ai ngờ được những yêu vật đó, cả đám hóa thành những thứ bình thường như cây cối, hoa cỏ, cá vân vân, chờ chúng ta ở dãy núi Vong Xuyên.”

“Hóa thành cây cối, hoa cỏ?”

Đế Thính sửng sốt.

Sao hắn lại không nhớ là Yêu tộc có năng lực như thế này?

Nhìn ánh mắt chất vấn của Đế Thính, Ôn Tôn kể lại chi tiết chuyện đã xảy ra ở dãy núi Vong Xuyên.

Lúc này, cho dù Đế Thính có không tin thì cũng không thể cho là đó là giả được.

Đế Thính đưa mắt nhìn bốn người bên cạnh mình, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Sợ là phương pháp biến hóa của Yêu tộc có liên quan tới Bất Hủ Tông.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

“Cũng không biết thực lực mạnh nhất của Bất Hủ Tông bây giờ là gì, lỡ như năm người chúng ta không giải quyết được?”

“Thử trước một chút đi, nếu như không được thì chắp tay dâng những công lao này cho đám người đại nhân đang trên đường tới.”

Bốn người còn lại cũng đưa mắt nhìn nhau.

Đế Thính cũng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Ôn Tôn: “Đừng nói cho ta là bây giờ ngươi cũng không có cách nào!”

Ôn Tôn quả quyết nói: “Có! Thật ra thì chúng ta đã đoán trước được sẽ có đại chiến với Yêu tộc cho nên đã âm thầm chế tạo tru yêu cường nỏ. Do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo ra, sau đó lại được Long Bích Văn tăng phúc, có thể một tiễn bắn thủng yêu thể của bất cứ yêu vật Thần Huyền Cảnh nào một cách dễ dàng.”

“Có bao nhiêu?”

“Mười vạn cái!”

“Vậy thì đi chuẩn bị đi.” Đế Thính vốn định lâm trận mới mài gươm, dạy cho Bách Tông Liên Minh tu hành một vài mạch trận.

Mấy triệu người, nếu như kết thành mạch trận thì giết chết một tên Địa Vô Cấm cũng không thành vấn đề gì.

Nếu như dùng trong chiến đấu với Yêu tộc thì mấy trăm vạn người này đủ để đối phó với Yêu tộc đã được Bất Hủ Tông cải tạo.

Nhưng mà cuối cùng Đế Thính vẫn từ bỏ ý nghĩ này.

Tại vì thời gian không đợi người.

Muốn cho mấy triệu người đều nắm giữ thì ít nhất cũng phải nửa năm.

【VIP】 Vạn tên cùng bắn

Sau khi Ôn Tôn rời đi, Đế Thính quay qua nhìn bốn người bên cạnh, nói: “Các vị, tới lượt chúng ta ra tay rồi, trong trận chiến tiếp theo, chỉ cần đối phương xuất hiện một tên Địa Vô Cấm thì chúng ta sẽ giết một tên, cam đoan có thể cho Bách Tông Liên Minh tiến lên. Nếu như gặp được cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh thì chúng ta trực tiếp kết mạch trận đối phó, cầm cự cho đến khi các vị đại nhân tới.”

Bốn người gật đầu.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, nhóm liên quân thứ hai của Bách Tông Liên Minh đã tới.

Lại thêm gần hai trăm vạn còn lại thì bây giờ số lượng liên quân tổng cộng lại hơn ba triệu.

Dưới dự dẫn đầu của Ôn Tôn, liên quân trùng trùng điệp điệp xông vào Đông Hồ, vọt thẳng tới dãy núi Vong Xuyên, chuẩn bị rửa sạch nhục nhã.

Cùng lúc đó, nhận được tình báo của Trần Hiết, Hà Niên cũng bắt đầu hiệp trợ Hoài Không thành lập phòng tuyến ở dãy núi Vong Xuyên.

Nhưng mà lần này, không phải tất cả yêu vật đều hóa thành cỏ cây ẩn núp mà là lộ ra một phần, ẩn núp một phần.

Ở hai bên dãy núi Vong Xuyên, tất cả Yêu Vương sánh ngang Trấn Nhạc Cảnh đều giấu đi.

Mặc dù số lượng không nhiều nhưng nếu bọn họ xung phong ra thì với kinh nghiệm chinh chiến sa trường của Hà Niên, lực sát thương của bọn họ tuyệt đối sẽ không nhỏ. Bởi vì đại chiến nổ ra, chắc chắn ngươi mạnh nhất sẽ đi ở trước nhất, mà người yếu thì sẽ đi ở phía sau.

Khi mặt trời lên cao.

Kèn lệnh tiến công của Bách Tông Liên Minh được thổi lên.

Tiếng gầm thét của Thái Thản Cự Viên của Yêu tộc cũng từ trong núi vọng ra.

Trận chiến thứ hai, hết sức căng thẳng!

"Bày trận!"

Ôn Tôn trên không trung hô to một tiếng, liên quân dưới mặt đất bắt đầu xép thành đội hình san sát nhau ở lối vào dãy núi Vong Xuyên.

Từ xa nhìn lại thì đen nhánh một mảnh, kéo dài vài dặm.

Bên phía Yêu tộc, Thái Thản Cự Viên đi đầu, đứng ở trước bầy yêu. Thân thể khổng lồ giống như là một ngọn núi đứng trước mặt tất cả mọi người.

"Nhân loại, lại đi tìm đường chết?"

Giọng nói Thái Sơn vang lên như sấm nổ.

Ôn Tôn đáp: "Đúng là một con man yêu, đầu óc ngu si, cho là chúng ta không có cách đối phó ngươi thật sao?"

Tru yêu cường nỏ!

Do nhiều vị Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng của Bách Tông Liên Minh tốn trăm năm chế tạo ra.

Cho dù là dùng nó bắn một mũi tên bình thường ra thì cũng có thể xuyên thủng yêu thể của Đại Yêu Thần Huyền Cảnh.

Nếu trang bị Tru Yêu Tiễn thì có thể giết chết Yêu Vương Trấn Nhạc!

Chỉ tiếc là Yêu tộc còn đắm chìm trong vui sướng khi thắng lợi, không có cảm nhận được nguy cơ đã ập tới.

"Công kích!"

Theo Ôn Tôn công kích cầu tiên, liên quân bắt đầu xông về phía trước. Từ xa nhìn lại thì như một dòng thủy triều màu đen.

Trong khoảnh khắc liên quân xông vào, đại quân Yêu tộc do Thái Sơn dẫn đầu cũng nhào tới phía trước.

Ôn Tôn và Thái Thản Cự Viên triền đấu với nhau, cả hai đối kháng lẫn nhau, trong khoảng thời gian giao thủ ngắn ngủi, hai bên cân sức ngang tài.

Lần này Ôn Tôn không vội.

Bởi vì mục đích của hắn không còn là nhanh chóng giải quyết Thái Thản Cự Viên mà là ổn trọng cầu thắng.

Khi cả hai giao phong được mười mấy hơi thở, liên quân của Bách Tông Liên Minh đã bắt đầu đợt giao phong thứ hai với đại quân Yêu tộc ở lối vào dãy núi Vong Xuyên.

Hàng loạt yêu vật bắt đầu ngã xuống.

Liên quân của Bách Tông Liên Minh cũng ngã xuống hàng loạt.

Chỉ là vừa mới đối bính nhưng số lượng thương vong đã cao tới mấy ngàn.

Thật ra thì đây cũng là bộ mặt thật của chiến tranh!

Trước mặt chiến tranh, sinh mệnh vĩnh viễn không đáng tiền như vậy.

Trong lúc đại quân hai bên giao phong thì ở phía sau, đội ngũ tru yêu cường nỏ cũng bắt đầu đẩy nó tới trước.

Một cái cung nỏ cao gấp mấy lần người bình thường được mười mấy người tạo thành phương trận đẩy tới, sau đó dừng ở trước dãy núi Vong Xuyên mấy trăm trượng.

Nhưng mà chỉ mới vòng thứ nhất nên không có phóng tru yêu cường nỏ ra.

Vòng thứ nhất chỉ phóng ra mũi tên bình thường.

Nhưng mười mấy vạn người đồng thời bắn tên, tạo thành mưa tên phô thiên cái địa, dưới mưa tên, có hàng loạt yêu vật ngã xuống.

Nhưng mà một yêu vật ngã xuống thì sẽ có một yêu vật khác nhào lên.

Bởi vì thắng một trận đầu, từng yêu vật trong Yêu tộc đều không sợ sinh tử, một lòng chỉ nghĩ đến chuyện xé nát người của Bách Tông Liên Minh.

Xa xa, Hoài Không nhìn thấy cảnh này, mặc dù đau lòng nhưng vẫn đứng yên không động.

Hắn cũng đã dự đoán trước được cảnh này.

Chiến tranh giữa Bách Tông Liên Minh và Yêu tộc sẽ kết thúc bằng sự hy sinh lớn.

"Đó là cái gì!"

Bên cạnh, Thời Phong bỗng nhiên chỉ vào trận doanh tru yêu cường nỏ ở chính giữa Bách Tông Liên Minh.

Mấy người Hoài Không lập tức định thần nhìn lại.

Nhưng không ai biết đó là thứ gì.

Tử Nhiên nhắc nhở: "Trần trưởng lão không có cung cấp tình báo về cái này, hẳn là thủ đoạn ẩn giấu của Bách Tông Liên Minh, mọi người phải cẩn thận."

Ở bên cạnh, Hà Niên nói: "Nếu như ta không nhìn lầm thì đó hẳn là là tru yêu cường nỏ, cách đây rất lâu, khi Triều Thiên Hạp đại chiến với Yêu tộc thì một đám Tuyền Qua Thần Tượng hợp tác với nhau phát minh ra. Tru yêu cường nỏ cấp cao nhất có thể một tiễn giết một Yêu Vương, loại mà Bách Tông Liên Minh chế tạo này thì hẳn là còn chưa đủ để tổn thương đến Yêu Vương."

Nếu như không nhìn thấy chúng nó thì suýt chút nữa Hà Niên cũng quên luôn.

Đây là thứ Hà Phủ cho Bách Tông Liên Minh cách đây rất lâu.

"Nhất định phải phá hủy chúng nó!"

Ánh mắt Hoài Không khóa chặt chỗ tru yêu cường nỏ.

Hà Niên nói tiếp: "Ta dẫn những Yêu Vương đang ẩn núp đi giải quyết chúng nó, một khi để bọn nó phát huy hiệu quả thì sợ là sẽ chết rất nhiều yêu vật."

Dứt lời, Hà Niên liền cưỡi một con Đại Yêu Dực tộc bên cạnh, bay về phía đó.

Sau đó, Hà Niên ra lệnh một tiếng, gần ngàn con Yêu Vương vốn đang ẩn núp trong rừng trong dãy núi Vong Xuyên đều lộ ra yêu thể, vọt tới chỗ Hà Niên.

Đang triền đấu với Thái Thản Cự Viên, Ôn Tôn thấy vậy thì vội hô: “Bảo hộ cường nỏ!”

【VIP】 Vạn tên cùng bắn (2)

Ôn Tôn hoàn toàn không nghĩ tới Yêu tộc sẽ giấu nhiều Yêu Vương ở trong rừng như vậy.

Nếu để cho nhiều Yêu Vương như vậy vọt tới trước tru yêu cường nỏ thì chắc chắn mười vạn tru yêu cường nỏ đó cũng không đủ cho bọn họ hủy.

Tâm huyết mà Bách Tông Liên Minh ẩn giấu suốt trăm năm sẽ uổng phí hết.

Ôn Tôn hô to, Ngân cấp chủ sự phụ trách chỉ huy tru yêu cường nỏ vội vàng hạ lệnh.

Mười vạn bộ tru yêu cường nỏ đồng thời kéo căng dây cung.

Từng cây Tru Yêu Tiễn lớn nhắm thẳng vào bầy yêu.

"Phóng!"

Kèm theo một tiếng hiệu lện, một trận mưa tru yêu tiễn đen nhánh kèm theo tiếng vang như núi kêu biển gầm trút xuống bầy yêu.

Những Yêu Vương đang vọt tới đó lập tức bị hấp dẫn sự chú ý.

Mấy hơi thở sau, toàn bộ Yêu Vương đều nổi giận.

Bởi vì cơn mưa tru yêu tiễn hạ xuống, tất cả yêu vật trong phạm vi trăm trượng mà mưa tên đó hạ xuống đều bị bắn chết.

Gần vạn yêu vật, bị giết sạch chỉ trong mấy hơi!

Hà Niên thấy thế thì vội vàng hô to: "Không tiếc bất cứ giá nào, phá hủy những tru yêu cường nỏ đó!"

Hà Niên dẫn đầu, xông vào chặn đánh đám cường giả Trấn Nhạc Cảnh của Bách Tông Liên Minh.

Gần ngàn Yêu Vương cũng rống giận, vừa đánh vừa vọt tới chỗ tru yêu cường nỏ.

Cho dù là Hà Niên hay là những Yêu Vương đó.

Bây giờ ai cũng biết, nếu như không giải quyết những tru yêu cường nỏ đó, để cho nó bắn mấy lượt nữa thì sợ là Yêu tộc sẽ thương vong vô số!

Nhưng mà trận doanh tru yêu cường nỏ được mấy chục vạn liên quân bảo bộc thì đâu có dễ tiếp cận như vậy.

Yêu Vương mạnh mẽ nhưng cũng không thể đồng thời đối phó vạn người.

Hà Niên mạnh mẽ nhưng cũng không thể trong nháy mắt giết sạch mấy vạn người đến chặn đánh được.

"Ngây thơ!"

Tên Ngân cấp chủ sự chỉ huy tru yêu cường nỏ cười một tiếng, lại phát lệnh, chuẩn bị bắn lượt thứ hai.

Mấy hơi sau, tiếng xé gió như biển gầm đó lại tới nữa.

Một cơn mưa tru yêu tiễn đen nhánh lại đánh về phía yêu bầy Yêu tộc.

Trong từng tiếng gào thét, lại có mấy vạn yêu vật ngã xuống dưới Tru Yêu Tiễn.

Hoài Không thấy cảnh này thì nổi giận.

Lúc hắn định ra tay thì Thời Phong lên tiếng trước: "Đại ca, để cho ta đi đi!"

"Ta cũng đi!"

Long Nguyệt cũng nói theo.

Người của phe mình ngã xuống hàng loạt khiến cho mấy người phụ trách chỉ huy là Long Nguyệt, Thời Phong ngồi không yên.

Nếu bắn thêm mấy lượt nữa thì Yêu tộc sẽ chết bao nhiêu nữa?

Lúc này, giọng nói của Ôn Bình đột nhiên vang lên sau lưng.

“Các ngươi đi cũng vô dụng, ở xa xa có mấy ánh mắt đang nhìn chằm chằm các ngươi, các ngươi vừa tiếp cận thì bọn họ sẽ ra tay.”

Mấy người Hoài Không lập quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Ôn Bình ngự kiếm đi tới sau lưng mọi người.

Hoài Không vội nói: “Tông chủ, nhưng nếu như không giải quyết những tru yêu cường nỏ đó thì không biết sẽ chết bao nhiêu Yêu tộc nữa!”

“Nếu để cho các ngươi có thời gian quen thuộc với cách sử dụng yêu lục thì sẽ hoàn toàn tránh được chuyện như vậy.”

Ôn Bình biết, Yêu tộc mới mạnh mẽ nhất là gì?

Yêu thể?

Thần thông?

Không, đều không phải.

Mạnh mẽ nhất chính là yêu lực!

Ôn Bình nói: “Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả yêu vật vận chuyển yêu đan, dùng yêu lực đón đỡ.”

“Bầy yêu phía sau nghe lệnh, vận chuyển yêu đan!”

Hoài Không cao giọng hạ lệnh.

Hoài Không nói xong, trong nháy mắt, bầy yêu vốn còn hơi tán loạn phía sau nhanh chóng tập hợp lại.

Dù sao thì Yêu Hoàng cũng là người mạnh nhất Yêu tộc.

Có Yêu Hoàng, chúng nó có lòng tin.

Hơn trăm vạn yêu vật hội tụ, lúc này, đầu vận chuyển yêu đan trong cơ thể bắt, yêu khí lập tức cuộn trào, nhộn nhạo quanh người. Thấy cảnh này, các tầng lớp cấp cao của Bách Tông Liên Minh đang quan sát xa xa nhìn nhau một chút, hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Bọn họ đang làm gì?”

“Yêu đan?”

“Cái gì là yêu đan?”

Trong tiếng bàn tán của mấy người này, tru yêu cường nỏ lại kéo căng dây cung.

Mười vạn Tru Yêu Tiễn được lắp xong trong mười mấy hơi thở, sau đó dưới ánh mắt tự tin của Bách Tông Liên Minh, bắn về phía bầy yêu xa xa.

Trong nháy mắt, mưa tên che khuất bầu trời bắn qua, bên phía Bách Tông Liên Minh như lại thấy được hình ảnh bầy yêu chết loạn xà ngầu.

Giờ phút này, Hoài Không hồi hộp nhìn Ôn Bình, chờ Ôn Bình ra lệnh thực thi bước kế tiếp.

“Phóng yêu lực lên không!”

Khi Ôn Bình thốt ra chữ cực kỳ thì Hoài Không lập tức hô to ra lệnh cho bầy yêu: “Bầy yêu phía sau, phóng yêu lực lên không!”

Nói xong!

Yêu khí sục sôi quanh người mấy chục vạn yêu vật như là vô số cây dù bay lên trên không, thật ra thì mỗi phần yêu khi đều rất nhỏ bé, nhất là đối vói Yêu tộc còn chưa thể thuần thục vận dụng yêu lực thì chút yêu lực này còn chưa thể dùng để đối địch.

Nhưng mà khoảnh khắc khi yêu lực của mấy chục vạn yêu vật bay lên không, từng phần yêu lực màu vàng kim nối tiếp nhau, sau đó như hóa thành một cái vòng bảo hộ che trên đỉnh đầu bầy yêu. Cũng trong một khắc này, cơn mưa Tru Yêu Tiễn rơi xuống.

Bạch!

Mấy chục vạn mũi tên đồng thời hạ xuống, dọa cho ít yêu vật ở dưới đều nhắm mắt lại.

Nhưng mà mấy hơi sau, chúng nó chậm rãi mở mắt ra, phát hiện mình bình yên vô sự, các yêu xung quanh cũng bình yên vô sự.

Nhìn lên đỉnh đầu, chúng yêu xôn xao.

Tru Yêu Tiễn vốn có thể xuyên thấu cả yêu thể của bọn chúng nhưng bây giờ lại bị bọn chúng ngăn cản trên không.

Nhìn giống như là một đóa mây đen lơ lửng trên đỉnh đầu bầy yêu.

“Yêu tộc tất thắng!”

“Yêu tộc tất thắng!”

Một giây sau, chúng yêu cùng quát lên, sĩ khí lập tức tăng vọt theo.

Thấy cảnh này, liên quân của Bách Tông Liên Minh trợn tròn mắt.

Ngay cả Ôn Tôn đang đại chiến với Thái Sơn cũng không nhịn được mà dừng lại nhìn cảnh tượng này.

Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, lồng ánh sáng màu vàng óng đó là cái gì?

“Bắn tiếp!”

Bên phía Bách Tông Liên Minh, Ngân cấp chủ sự chỉ huy tru yêu cường nỏ gấp gáp.

Ra lệnh cho liên quân nhét Tru Yêu Tiễn vào lần nữa.

Mười mấy hơi sau, mười vạn mũi Tru Yêu Tiễn lại được lắp xong.

“Bắn ra!”

【VIP】 Yêu tộc mới, toàn thắng

Ra lệnh một tiếng, mười vạn mũi Tru Yêu Tiễn lại bắn về phía bầy yêu.

Nhưng mà vẫn giống như lúc nãy, mười vạn mũi Tru Yêu Tiễn bắn trúng hộ thuẫn do yêu lực hình thành thì hoàn toàn không thể tiếp tục tiến lên một chút nào.

Lần này, đám tầng lớp cấp cao trong Bách Tông Liên Minh hoàn toàn hoảng hốt.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Thứ ngăn cản Tru Yêu Tiễn là thứ gì?"

Nơi xa, Thái Sơn đang đánh nhau với Ôn Tôn lập tức cười lên ha hả: "Bách Tông Liên Minh, các ngươi nghĩ Yêu tộc chúng ta vẫn giống như Yêu tộc trước đây sao? Đây là yêu lực, yêu lực! Nhìn dáng vẻ vô tri của các ngươi, thật là hài hước."

Thái Sơn chế giễu một phen, Yêu tộc lại nổ.

"Yêu tộc tất thắng!"

"Yêu tộc tất thắng!"

Nương theo tiếng kêu như thủy triều, bên phía Bách Tông Liên Minh bối rối, lắp Tru Yêu Tiễn lần nữa.

Nhưng mà chỉ vô dụng thôi.

Bắn lần thứ ba, bắn lần thứ tứ, vẫn không làm nên trò trống gì.

Tới lần thứ tư, trong tay bọn họ chỉ còn lại có một mũi Tru Yêu Tiễn.

Thấy cảnh này, Hoài Không cười nói: "Tông chủ, hóa ra yêu lực còn có thể dùng như vậy."

Ôn Bình nói: "Yêu lực không giống như mạch khí, bản thân yêu lực chính là một loại vũ khí, chỉ cần học được cách

sử dụng nó thì nó có thể sánh ngang với mạch thuật của nhân tộc chúng ta. Khi niên hạn tu vi của ngươi càng cao thì yêu lực cũng sẽ càng mạnh, điểm này hẳn là ngươi cũng cảm nhận được."

Hoài Không gật gật đầu: "Thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ!"

"Được rồi, cũng đã đến lúc các ngươi nên tham chiến!"

Ôn Bình không muốn tiếp tục kéo dài nữa, làm như vậy chỉ khiến cho Yêu tộc thương vong nhiều hơn thôi.

Trận chiến tranh này, cuối cùng vẫn phải do cường giả trên Địa Vô Cấm tới kết thúc.

Sau đó chính là so chiến lực cao.

"Ôn tông chủ, vậy chúng ta lên!" Thời Phong hóa thành Thập Vĩ Yêu Hồ trước, hóa thành một đạo bạch hồng xông về phía liên quân Bách Tông Liên Minh.

Khí thế mạnh mẽ thuộc về Yêu Thần cũng ép xuống phía dưới.

Người bên phía Bách Tông Liên Minh thấy thế thì đều không tự chủ được mà lui về sau mấy bước.

Hoài Không và các yêu lập tức bắt kịp.

Mấy người Tử Nhiên hỏi: "Tông chủ, vậy chúng ta thì sao?"

"Cũng tham chiến đi." Mới đầu Ôn Bình định để cho bọn họ giúp đỡ chỉ huy Yêu tộc, nhưng bây giờ nhìn lại, bọn họ nên tham chiến mới tốt.

Bởi vì dưới sự dẫn đầu của Hà Niên, rất nhiều Yêu Vương của Yêu tộc đã từ bên hông đánh vào trong liên quân Bách Tông Liên Minh, lúc này, bọn họ cần giúp đỡ.

Có mấy người Tử Nhiên tương trợ, Yêu tộc có thể dễ dàng đánh thủng một lỗ từ chính diện, trợ giúp bọn Hà Niên.

"Tông chủ, vậy chúng ta cũng tới."

Mấy người Tử Nhiên lập tức khống chế Đại Yêu Dực tộc đáp xuống.

Cũng ngay lúc này, một con yêu vật đột nhiên dùng linh tinh bổ sung yêu lực.

Nắm lấy Tru Yêu Tiễn bị nó ngăn cản, Long Bích Văn vốn có thể tạo thành tổn thương lớn cho Yêu tộc nhưng giờ mất hết tác dụng, dùng yêu lực cuốn lấy nó, còn yêu vật đó bỗng nhiên linh cơ khẽ động, cầm Tru Yêu Tiễn ném vào trong liên quan Bách Tông Liên Minh.

Thấy cảnh này, từng yêu vật bên cạnh đều như thể hồ quán đỉnh, kịp phản ứng lại, lập tức nắm chặt lấy Tru Yêu Tiễn đang bị yêu lực của mình chặn lại. Học theo còn yêu vừa rồi, ném nó vào trong liên quân Bách Tông Liên Minh.

Mới đầu là một mũi.

Sau đó là trăm mũi.

Cuối cùng, ngàn vạn Tru Yêu Tiễn bị bầy yêu ném tới.

Lần nữa "mây đen" Tru Yêu Tiễn lại trôi dạt đến vùng trời trên đầu Bách Tông Liên Minh.

Không nói Long Bích Văn, chỉ với mũi tên lớn của Tru Yêu Tiễn, chúng nó rơi từ vài trăm mét cao xuống thì không phải là thân người có thể chống đỡ được.

"A!"

Kèm theo một tiếng hét thảm, người thứ nhất bị Tru Yêu Tiễn bắn chết xuất hiện!

Sau đó chính là người thứ hai, người thứ ba…

Trong khoảnh khắc, một đám liên quân ngã xuống dưới Tru Yêu Tiễn.

Sĩ khí của Yêu tộc lại tăng vọt, mỗi yêu đều như không muốn sống nữa, tranh nhau vọt vào trong liên quân.

Mới đầu thì còn có thể đỡ một chút, nhưng mà Yêu tộc càng đánh càng mạnh mẽ, liên quân phía trước từng đám người ngã xuống, những người phía sau vì sợ mà bắt đầu lui

lại. Lại thêm các yêu Thời Phong, Hoài Không gia nhập chiến trường, liên quân của Bách Tông Liên Minh sụp đổ trong nháy mắt.

Đối với tình huống này, Ôn Bình không cảm thấy kinh ngạc.

Nếu như không có Già Thiên Lâu đứng sau trợ giúp thì bây giờ Bách Tông Liên Minh hoàn toàn không chịu nổi một đòn trước mặt Yêu tộc.

Nhận thức của bọn họ về Yêu tộc vẫn còn dừng lại ở khoảng thời gian cách đây rất lâu, đối với Yêu tộc, yêu lực và yêu đan bây giờ, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

…

Hai mươi dặm bên ngoài dãy núi Vong Xuyên.

Đám người Đế Thính đứng trên không trung nhìn thấy cảnh này nhưng không có lập tức ra tay.

Nói thật.

Bách Tông Liên Minh có như thế nào cũng không liên quan tới bọn họ.

Một cái thế lực ngay cả cường giả Địa Vô Cấm cũng không có, ở Triều Thiên Hạp thì nó không đáng là gì cả.

“Chỉ có hai con Yêu Thần sao?” Đế Thính nghe động tĩnh trên chiến trường, trên mặt lộ vẻ trầm tư.

Yêu tộc ở Hồ Thiên Địa này đúng là hoàn toàn không bình thường, nhưng có vẻ như cũng không có đủ năng lực giết mấy người Quỷ Bức.

Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh đâu?

Tại sao chưa từng xuất hiện?

Ôm mối nghi ngờ này, Đế Thính tiếp tục đứng xa nhìn.

…

Lúc này, liên quân Bách Tông Liên Minh đã tại liên tục bại lui.

Tục ngữ nói, binh bại như núi đổ.

Một khi sĩ khí rơi xuống đáy cốc thì cho dù có nhiều người thì cũng không làm nên được chuyện gì.

Nhất là khi Hoài Không một cước đạp Ôn Tôn dưới lòng bàn chân thì bên phía Bách Tông Liên Minh càng hoảng hốt trốn.

"Ôn Tôn."

"Yêu tộc ta chỉ có ba cái chỗ ở như Hồ Yêu Hoàng, một trăm lẻ năm cái hồ khác đều là nhân tộc các ngươi, nhưng tại sao các ngươi còn muốn giết tới?"

"Khế ước mà phụ hoàng ta ký kết với Bách Tông Liên Minh các ngươi, Yêu tộc ta cũng luôn tuân thủ, xưa nay không rời khỏi Hồ Yêu Hoàng một bước. Nhưng tại sao các ngươi còn muốn diệt Yêu tộc ta?"

【VIP】 Khúc Cảnh Chi Thủy, từ trên trời tới!

Hoài Không dùng Thao Thiết chi thân giẫm lên Ôn Tôn, lạnh lùng hỏi.

Ôn Tôn nhịn đau giải thích: “Chúng ta chỉ tới để thảo phạt Bất Hủ Tông, cũng không có ý tiến đánh Yêu tộc.”

“Vậy chuyện trong Yêu giới, chẳng lẽ không phải là do các ngươi làm?” Hoài Không tiếp tục chất vấn.

Ôn Tôn không có giải thích nữa, biết rơi vào tay Yêu Hoàng tân nhiệm, muốn tiếp tục sống thì gần như là không thể.

“Thắng làm vua thua làm giặc, muốn ra tay thì ra tay đi!”

Ôn Tôn không hận ai, chỉ hận người của Già Thiên Lâu.

Bọn họ giật dây mình tiến đánh Bất Hủ Tông, nhưng bây giờ bên phía Bách Tông Liên Minh bị đánh đang mà bọn họ lại chưa từng xuất hiện.

Trong khoảnh khắc khi Ôn Tôn nhắm mắt lại, Hoài Không một cước đạp xuống.

Ba!

Giống như là giẫm chết một con côn trùng.

Sau đó, Hoài Không nổi giận gầm lên một tiếng rung trời, khiến cho liên quân Bách Tông Liên Minh trốn nhanh thêm mấy phần.

Đúng lúc này, Ôn Bình nói chuyện.

“Đều lui về!”

Một tiếng kêu gào khiến cho Thời Phong và các yêu đang truy kích hơi dừng bước, ngay cả mấy người Hà Niên cũng không biết vì sao tông chủ mình bỗng nhiên gọi bọn họ lui lại.

Không phải bây giờ có thể thừa thắng xông lên hay sao?

Nhưng mà cho dù không hiểu gì thì Hà Niên vẫn ra lên cho Yêu tộc đang truy kích dừng lại.

Hoài Không thấy thế thì cũng lạnh giọng ra lệnh cho Yêu tộc: “Các ngươi không có nghe sao?”

Theo giọng nói như sấm nổ của Hoài Không vang lên, rốt cục đại quân Yêu tộc cũng ngừng lại, đồng thời bắt đầu lui về sau.

Khi Yêu tộc như nước triều rút lui khỏi dãy núi Vong Xuyên, người của Bách Tông Liên Minh mới phát hiện, dừng bước.

“Mau nhìn!”

Có người kinh ngạc chỉ lên bầu trời.

Lúc này, liên quân không chạy trốn nữa, dồn dập nhìn lên bầu trời.

Hắc ám chân chính yên lặng xuất hiện trên bầu trời, nó từ đằng xa bay tới, thời gian dần qua, thôn phệ tất cả ánh sáng. Trong bóng đêm có cái gì, không ai thấy rõ, ngay cả cảm giác cũng không thể thấm vào, chỉ có thể cảm nhận được ngoài rìa hắc ám thần bí.

Yêu tộc đang rút lui cũng nhìn thấy được cảnh này, nhưng mà chúng yêu cũng không biết đó là cái gì, chỉ có Hà Niên cau mày, đồng thời nhanh chóng lui về sau, vô cùng vội vàng. Vừa chạy vừa hô to kêu bầy yêu cũng chạy nhanh lên.

Chỉ chốc lát, hơn một trăm vạn yêu vật đều lui khỏi dãy núi Vong Xuyên, dồn dập ngẩng đầu nhìn về hắc ám còn đang di chuyển qua đây. Rõ ràng tốc độ nó bao phủ tới cũng không nhanh, nhưng mà Hà Niên của Bất Hủ Tông vẫn kêu bọn họ rút lui.

Đối với Bất Hủ Tông, Yêu tộc vẫn vô cùng tín nhiệm, bởi vì Bất Hủ Tông đêm đến cuộc sống mới cho Yêu tộc, cho nên Yêu tộc tiếp tục lui về phía sau.

Hoài Không không hiểu gì cả, vội vàng vọt tới bên cạnh Hà Niên, dò hỏi: “Hà trưởng lão, có chuyện gì vậy?”

Hà Niên vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thủ đoạn thường dùng của Già Thiên Lâu, phá vỡ không gian bích chướng, mở Khúc Cảnh ra. Không gian bích chướng của Hồ Thiên Địa không bằng Triều Thiên Hạp, cho nên cho dù là chế tạo bí cảnh hay là chế tạo giới, mặc dù rất khó nhưng đối với cường giả Địa Vô Cấm thì vô cùng đơn giản. Cho nên bọn họ mở không gian bích chướng ra, để cho Khúc Cảnh đường hoàng xuất hiện trước mặt chúng ta. Vùng hắc ám đó chỉ là thủ đoạn che giấu, phía dưới hắc ám chính là Khúc Cảnh.”

Hà Niên ngơ ngẩn một hồi, lại tiếp tục nói: “Nếu như bị nó thôn phệ thì cho dù chúng ta có bao nhiêu người, cho dù ngươi ta mạnh như thế nào thì đều sẽ chết trong Khúc Cảnh.”

Hà Niên vốn còn muốn nói không có ngoại lệ.

Nhưng vừa nghĩ tới Vi Sinh Tinh Vũ được tông chủ cứu từ trong Khúc Cảnh, vậy không có ngoại lệ cũng biến thành có ngoại lệ.

“Bọn họ muốn làm gì?”

“Không biết.”

Hà Niên lắc đầu.

Ở sa trường Triều Thiên Hạp, cường giả Già Thiên Lâu không thể tùy ý phá vỡ không gian bích chướng, cũng không thể tùy ý lợi dụng Khúc Cảnh.

Cho nên hắn cũng không thấy nhiều phương pháp lợi dụng Khúc Cảnh chiến đấu, chỉ đọc được trong ghi chép tình huống chiến đấu ở sa trường.

Lúc này, giọng Ôn Bình lại từ chỗ cao vọng đến: “Hà Niên, chỉ huy Yêu tộc lui lại, rời khỏi dãy núi Vong Xuyên, sau đó vòng qua dãy núi Vong Xuyên đi tìm liên quân Bách Tông Liên Minh. Hoài Không, Thời Phong, theo bổn tông chủ nghênh địch!”

Hà Niên đáp: “Vâng, tông chủ!”

Lúc này, Hà Niên bước nhanh hơn, bắt đầu chỉ huy đại quân Yêu tộc.

Hoài Không và Thời Phong thì vội vàng tới gần Ôn Bình.

Giờ khắc này, tất cả mọi người, tất cả yêu đều hiểu, đại chiến chân chính sắp bắt đầu.

“Đến rồi!”

Hoài Không giật mình.

Rìa hắc ám, cường giả vô danh của Già Thiên Lâu do Đế Thính dẫn đầu đang bay về phía bọn họ.

“Ôn tông chủ, có năm người!” Thời Phong vội nói.

Đối phương có năm cường giả Địa Vô Cấm.

Nhưng bọn họ chỉ có ba người!

Chênh lệch có chút lớn.

Cảnh tượng này đập vào mắt người của Bách Tông Liên Minh thì cả đám đều cực kỳ hưng phấn.

Lúc này khủng hoảng trong đầu bị xua tan không ít, sau đó từng người đều cao giọng quát to lên.

“Già Thiên Lâu tất thắng!”

“Bách Tông Liên Minh tất thắng!”

Tiếng vang như thủy triều vọng lên tận mây xanh trong dãy núi Vong Xuyên.

Giờ khắc này, bọn họ quên cái chết của Ôn Tôn.

Quên hai ba mươi vạn người ngã xuống.

Cũng quên hoảng hốt trong lòng lúc nãy.

Thay vào đó là tín ngưỡng, tín ngưỡng Già Thiên Lâu.

Thời Phong thấy cảnh này thì không khỏi mắng: “Đúng là một đám cỏ đầu tường, gió thổi hướng nào thì bọn họ đảo theo hướng đó. Kim cấp chủ sự nhà mình vừa mới chết thì bọn họ không kịp chờ đợi nhận người của Già Thiên Lâu làm cha.”

“Không cần phải để ý đến bọn họ, nhìn hắc ám trên đỉnh. Mục đích của bọn họ không rõ, cho nên các ngươi phải vô cùng cẩn thận.” Ôn Bình nhắc nhở.

Lúc này, hai người Hoài Không nhìn lên đỉnh đầu.

Đối với Ôn Bình thì Khúc Cảnh không có quan hệ gì.

Linh thể của hắn có thể gánh chịu được một hồi.

【VIP】 Khúc Cảnh Chi Thủy, từ trên trời tới! (2)

Nếu thật sự không chịu nổi thì hắn cũng có thể lấy phi thuyền trong không gian của hệ thống ra.

Phi thuyền có thể tùy ý di chuyển trong Khúc Cảnh.

Nhưng mà hai yêu Hoài Không không được.

Khi nhìn hắc ám khuếch trương, Ôn Bình nhịn không được, nói: "Ta cũng muốn xem thử xem các ngươi muốn diễn trò hề gì."

Ôn Bình móc đũa phép ra.

Bắt đầu ngâm xướng chú ngữ.

Đồng thời cũng lấy thi thể của Vi Sinh Thương Lam trong tàng giới ra.

Khi chú ngữ được ngâm xướng xong, Vi Sinh Thương Lam mở hai tròng mắt màu trắng trống rỗng ra, đồng thời cầm cự kiếm ngày xưa lên.

Hai người Hoài Không liếc mắt nhìn, trong đầu thất kinh.

Hai người bọn họ đều biết người này.

Khiến bọn họ rất ngạc nhiên là hắn lại đứng lên, Ôn tông chủ ngay cả người chết cũng có thể phục sinh.

Sau một khắc, Vi Sinh Thương Lam trực tiếp bay về phía hắc ám, một tay nắm lấy cự kiếm, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Trên không, đám người Đế Thính thấy Vi Sinh Thương Lam thì giật mình.

"Thương Lam?"

"Ngươi không chết?"

Mấy người vội vàng hỏi.

Nhưng mà Vi Sinh Thương Lam không có trả lời mà vọt thẳng tới năm người, giơ cự kiếm trong tay lên.

Giờ khắc này, triển khai toàn bộ mạch môn.

Vô Tận Sát Lục. Điên Cuồng Trảm, lần nữa xuất chinh!

Bởi vì có Vong Linh Triệu Hoán Thuật khiến cho thực lực tăng thêm, cho nên lần này Điên Cuồng Trảm càng cuồng bạo hơn, cự kiếm vung vẩy giống như điên, khiến cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi. Đồng thời không chỉ là cự kiếm trong tay, Vi Sinh Thương Lam cũng giống như điên, vọt thẳng tới chỗ Đế Thính cách hắn gần nhất, nhìn dáng vẻ như muốn giết Đế Thính trước.

"Vi Sinh Thương Lam, hóa ra là ngươi giả chết!" Lúc này Đế Thính phẫn nộ, bởi vì hắn hận nhất là phản bội.

"Dám một mình xông lên, đúng là muốn chết!" Bốn người khác cũng bay từ sau lưng Đế Thính ra, vòng qua hai bên Vi Sinh Thương Lam.

Bốn người đều mở mạch môn, chia nhau đứng bốn góc, sau đó đồng thời công kích Vi Sinh Thương Lam.

Nhưng mà Vi Sinh Thương Lam chỉ nhìn chằm chằm Đế Thính.

Điên Cuồng Trảm bổ mạnh về phía Đế Thính.

Đế Thính cũng hiện ra yêu thể, hóa thành một con yêu vật hình người, lỗ tai dài nhọn rất đặc trưng. Trong khoảnh khắc khi hiện ra yêu thể, lỗ tai Đế Thính bỗng nhiên lắc một cái, sau đó bốn cánh tay nhỏ chừng đầu ngón tay bay tới, một tiếng nổ vang lên.

Ông ——

Giống như tiếng quái vật reo hò trong vực sâu.

Tiếng này vọt tới trước người Vi Sinh Thương Lam, sau đó đỡ lấy cự kiếm của Vi Sinh Thương Lam.

Nhưng mà chỉ kéo dài được một hồi, sóng âm do tiếng đó hình thành bị kiếm thứ hai chém đứt, cự kiếm vung lên, bổ xuống Đế Thính.

Ngay lúc đó, công kích của bốn người khác cũng đã đến.

Bốn người, mỗi người một chiêu, nhưng mà đều bị Trấn Nhạc hộ giáp của Vi Sinh Thương Lam chặn lại, chỉ làm cho thân thể Vi Sinh Thương Lam run một chút. Thừa cơ hội này, Đế Thính mạch môn chấn động, đưa tay đánh ra một luồng sóng âm nữa.

Sóng âm như sóng biếc dập dờn đi qua, ngăn cản từng lần cự kiếm điên cuồng chém xuống.

Bốn người khác công kích, Vi Sinh Thương Lam vẫn không thèm quan tâm.

"Đế Thính, ngươi cẩn thận, hình như cái tên này một lòng muốn giết ngươi!" Bốn cường giả khác của Già Thiên Lâu nhắc nhở một câu.

"Vi Sinh Thương Lam, muốn giết ta thì phải xem ngươi có bản lãnh này hay không. Để xem Trấn Nhạc hộ giáp của ngươi có thể chống được bao lâu!" Đế Thính cũng không vội, chỉ tiếp tục phóng thích ra sóng âm, không ngừng ngăn cản Điên Cuồng Trảm của Vi Sinh Thương Lam.

Nhưng mà sau một khắc, Vi Sinh Thương Lam bỗng nhiên nhảy lên một cái.

Năm người ngây ra một lúc, không biết tại sao Vi Sinh Thương Lam đột nhiên rút đi.

Nhưng khi cảm nhận được sát thế to lớn trên đầu thì mấy người Đế Thính hiểu ngay.

Chiến đấu vừa mới bắt đầu mà Vi Sinh Thương Lam đã dùng ra tuyệt chiêu áp đáy hòm.

Vô Tận Đồ Sát. Đọa Thiên Nhất Kích!

"Cái tên này không sợ chống đỡ không được bao lâu sao?"

"Điên rồi, điên rồi!"

"Đế Thính, ngươi cẩn thận, thực lực của tên này tăng lên rất nhiều, mạnh hơn bất cứ người nào trong số chúng ta."

Sau khi trao đổi, mấy người lập tức đứng dựa vào nhau.

Năm người cản một người, bọn họ vẫn là có lòng tin tuyệt đối.

Khi năm người mạch khí hóa thuẫn, phóng lên đỉnh đầu đón đỡ thì Vi Sinh Thương Lam cũng vạch phá bầu trời, như sao băng rơi xuống.

Oanh!

Trong khoảnh khắc cả hai đụng nhau, lực trùng kích to lớn xua tan hắc ám.

Để lộ ra Khúc Cảnh đang lơ lửng giữa không trung, khi không còn hắc ám che đậy, nó như là thác nước chảy thẳng xuống.

Thấy cảnh này, Ôn Bình thầm nghĩ: Đúng là đủ hung ác.

Người của Già Thiên Lâu lại muốn dùng Khúc Cảnh Chi Thủy này diệt sạch hai phe Bất Hủ Tông và Bách Tông Liên Minh.

May mà có Vi Sinh Thương Lam đi lên thử một chút, sớm mở nó ra, bằng không nếu để cho nó tiếp tục khuếch trương thì không biết sẽ lớn tới cỡ nào, sẽ phun bao nhiêu nước trong Khúc Cảnh ra ngoài. Đến lúc đó, đoán chừng cũng có thể bao phủ Đông Hồ một cách dễ dàng.

Đến lúc đó, có thể có bao nhiêu sống sót được?

Hôm nay, hắn xem như thấy được người Già Thiên Lâu ngoan độc như thế nào.

“Nguy rồi!” Đế Thính nhìn cảnh này thì trong lòng cực kỳ tức giận.

Khúc Cảnh Chi Thủy hiện ra sớm, vậy thì đối phương sẽ có đề phòng.

Hơn nữa bây giờ lỗ hổng Khúc Cảnh còn chưa đủ lớn, với lưu lượng lúc này thì nhiều nhất cũng chỉ bao phủ dãy núi Vong Xuyên mà thôi.

Nhưng lúc này, dãy núi Vong Xuyên đã không còn ai.

Yêu tộc, Bách Tông Liên Minh, tất cả đều đã lui ra ngoài.

Đế Thính liên tục gầm thét: “Vi Sinh Thương Lam, ngươi phản bội Già Thiên Lâu, ngươi có biết ngươi phải trả một cái giá như thế nào không!”

Vi Sinh Thương Lam không có đáp!

Chỉ nhảy lên lần nữa.

Sát thế to lớn hội tụ trên không trung lần nữa!

Chỉ trong mấy hơi, lại như sao băng rơi xuống.

Oanh!

Lần này công kích trực tiếp đánh nát mạch khí hộ thuẫn do mạch khí của năm người biến thành.

Trong khoảnh khắc nổ nát, năm người đều lui về sau, trong lòng nhất thời khó hiểu.

Nhưng một giây sau Vi Sinh Thương Lam lại nhảy lên không trung.

Đọa Thiên Nhất Kích, tiếp tục buông xuống!

【VIP】 Đọa thiên sứ đối kháng với Mạch Trùng Trận

“Cái tên này điên rồi, linh thể của hắn có thể gánh được mấy lần công kích như vậy!”

“Sao trước đây không biết là cái tên này điên như vậy.”

Lúc này, người của Già Thiên Lâu cũng cạn lời.

Bất đắc dĩ, đành phóng thích mạch thuật Địa cấp, cũng may mạch thuật Địa cấp của năm người hội tụ vào một chỗ thì uy lực cũng có thể ngăn cản Đọa Thiên Nhất Kích của Vi Sinh Thương Lam. Nhưng khiến cho cho bọn họ đau khổ nhất là Vi Sinh Thương Lam hoàn toàn không muốn sống, không ngừng sử dụng cùng một chiêu.

Sau bốn năm lần, cuối cùng mấy người đã nhận ra chân tướng.

Phóng thích mạch thuật cường độ cao như vậy, theo lý thuyết thì hẳn là linh thể phải không chịu nổi rồi mới đúng, nhưng mà Vi Sinh Thương Lam không có chút ảnh hưởng nào.

Đồng thời, khi dùng cảm giác bao phủ người Vi Sinh Thương Lam thì.

Vi Sinh Thương Lam không có tim có đập.

Không có hô hấp.

Đồng tử cũng đã trắng bệch.

Thậm chí ngay cả làn da cũng có chút mục nát.

Nhìn kiểu gì cũng giống như một người chết.

“Đây là tử thì mà Ôn Bình khống chế! Vi Sinh Thương Lam đã chết lâu rồi, bây giờ Vi Sinh Thương Lam chỉ là một cỗ thi thể!” Đế Thính hoàn toàn tỉnh ngộ, sau đó nhìn về phía Ôn Bình ở xa xa.

Trong đầu hắn lại đổi mới nhận biết về Bất Hủ Tông.

Loại thủ đoạn này, cũng không có ai trong Già Thiên Lâu biết —— trên Địa Vô Cấm cũng không thể khống chế người chết cho bản thân sử dụng!

Đế Thính vội nói: "Kết mạch trận, mau giết nó, tông chủ Bất Hủ Tông phái nó tới để tiêu hao chúng ta, không thể để cho Vi Sinh Thương Lam không ngừng sử dụng Đọa Thiên Nhất Kích như vậy được."

Ngay lúc đó, Khúc Cảnh Chi Thủy còn không ngừng từ Khúc Cảnh chảy ra ngoài, đã hoàn toàn lấp đầy một cái sơn cốc bên dưới.

Sau khi lấp đầy nó, Khúc Cảnh Chi Thủy bắt đầu cuồn cuộn chảy ra ngoài, tràn ra khỏi sơn cốc, dũng mãnh lao tới bốn phương tám hướng. Từ xa nhìn lại thì như là một dòng nước lũ, khiến cho người nhìn mà sợ.

Nhưng nếu chỉ chảy qua thôi thì còn tốt, có thể tìm một chỗ cao để trốn đi. Nhưng mà nước trong Khúc Cảnh không chỉ là chảy xuống, khi gặp được núi cao thì nó sẽ dâng cao theo.

Cho dù núi cao bao nhiêu, vách tường có cao cỡ nào thì Khúc Cảnh Chi Thủy đều sẽ dâng lên, hoàn toàn bao trùm nó.

Cuối cùng khiến cho tất cả những thứ mà nó bao trùm biến thành tử vật không chút sức sống, cho dù là bất cứ thứ gì cũng không thể chạy thoát được. Trừ phi ngươi bay được hoặc là linh thể của ngươi mạnh mẽ đến mức có thể kháng lại Khúc Cảnh Chi Thủy.

Khi Khúc Cảnh Chi Thủy cuồn cuộn chảy ra ngoài, những nơi đi qua cây cối, hoa cỏ, khô héo trong nháy mắt, sau đó bị Khúc Cảnh Chi Thủy cuốn đi như rác rưởi, trôi xuôi theo dòng chảy xiết của Khúc Cảnh Chi Thủy.

Hoài Không nhìn thấy cảnh này thì vẻ mặt càng ngày càng khó coi, vội nói: "Tông chủ, nếu như không vá vách ngăn Khúc Cảnh lại thì sau khi Khúc Cảnh Chi Thủy liên tục không ngừng này nuốt hết dãy núi Vong Xuyên thì sẽ dũng mãnh lao tới nhgg chỗ khác."

Tùy ý để cho Khúc Cảnh Chi Thủy càn quấy như thế, Đông Hồ chính là chỗ bị trùng kích trước nhất.

Ôn Bình nhìn lên bầu trời, vẻ mặt như thường: “Ngươi và Thời Phong nghĩ cách vá vách ngăn Khúc Cảnh lại. Năm người này giao cho bổn tông chủ.”

“Vâng!”

Hai người Thời Phong gật đầu.

Sau đó một trước một sau bay tới đầu nguồn Khúc Cảnh Chi Thủy.

Đế Thính đang đứng trên không trung nhìn thấy cảnh này thì cũng không muốn ngăn cản, bởi vì có thể phân tán hai Yêu Thần Địa Vô Cấm của phe Bất Hủ Tông thì mục đích khi đạt tới phóng thích Khúc Cảnh Chi Thủy cũng đạt được.

Mở vách ngăn Khúc Cảnh ra dễ dàng, nhưng nếu muốn vá lại vách ngăn đã bị xé rách thì khó khăn hơn nhiều.

Cần rất nhiều thời gian.

Đồng thời còn phải vô cùng cẩn thận.

Nếu có người quấy nhiễu, không cẩn thận rơi vào trong Khúc Cảnh thì rất khó sống sót đi ra.

“Ôn Bình, ngươi cũng đánh giá mình quá cao. Ngươi nghĩ chỉ với năng lực làm cho người chết sống lại thì có thể chống đỡ được năm người chúng ta sao?” Đế Thính nói xong, năm người lập tức đứng thành một trận hình ngôi sao năm cánh trên bầu trời.

Tu luyện khi ngũ mang tinh hình thành thì bỗng nhiên giữa năm người xuất hiện năm cái tia sáng màu trắng, xâu chuỗi mấy người lại cùng nhau. Được nó xâu chuỗi lại, khí thế mạch môn của năm người bắt đầu tăng lên.

Ầm!

Chấn động hai mươi cái.

Sau đó trên đỉnh đầu của năm người, một cái mạch môn lớn màu vàng kim nhanh chóng hình thành.

Nó chấn động, một đạo mạch khí trùng thiên từ trong năm người phóng ra ngoài, phóng tới Vi Sinh Thương Lam đang

đáp xuống. Trước mặt nó, sát thế vốn có của Vi Sinh Thương Lam trở nên vô cùng nhỏ bé.

Trụ lớn trùng thiên với thế hoàn toàn thế không thể đỡ, khi chạm đến Đọa Thiên Nhất Kích của Vi Sinh Thương Lam thì trong nháy mắt đánh phá sát thế của Đọa Thiên Nhất Kích, thuận tiện bắn bay Vi Sinh Thương Lam về phía bầu trời.

Xa xa, người của Bách Tông Liên Minh và Yêu tộc nhìn thấy cảnh này thì từng người đều dừng bước.

Bởi vì đại địa đang run rẩy!

Cho dù là cách xa mấy ngàn thước thì lực lượng này vẫn khiến cho đất đai dưới chân bọn hắn đang rung động. Chuyện này khiến trong lòng mọi người không khỏi kính trọng, đồng thời cũng bắt đầu e ngại lực lượng này.

Đương nhiên, bên phía Bách Tông Liên Minh, phần lớn là hứng phấn.

Bởi vì bọn họ thấy đó là công kích mà cường giả của Già Thiên Lâu đánh ra.

Nhưng mà Yêu tộc chỉ kính sợ chứ cũng không có quá nhiều ý nghĩ khác, bởi vì trong mắt chúng nó, Bất Hủ Tông đại biểu cho lực lượng vô thượng. Mấy cảnh giới của Già Thiên Lâu này cho dù có chế tạo động tĩnh lớn như thế nào đi nữa thì cũng không đủ.

“Cũng đừng nhìn, nhanh chóng vòng qua dãy núi Vong Xuyên, giữ đám người của Bách Tông Liên Minh lại, dám đến Đông Hồ thì cũng đừng muốn bình yên rời đi!” Hà Niên thu tầm mắt lại, sau đó quát to lên, cưỡi một con cự thú nhanh chóng chạy như điên tới trước.

Những Yêu Vương khác cũng bắt đầu thu tầm mắt lại, sau đó đi theo bước chân Hà Niên tiếp tục chạy tới.

【VIP】 Đọa thiên sứ đối kháng với Mạch Trùng Trận (2)

Cùng lúc đó, trụ mạch khí lớn như muốn chọc thủng trời chậm rãi tiêu tán, cuối cùng hóa thành một sợi dây nhỏ tan biến trên bầu trời.

Vi Sinh Thương Lam đã không thấy tung tích.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy được chính là cự kiếm của hắn, lúc này đang từ trên bầu trời bay tới chỗ Ôn Bình.

Sau một kích, Đế Thính nhìn về phía Ôn Bình, cao giọng hô: "Ôn Bình, biết đây là cái gì không?"

"Vậy ngươi biết kiếm pháp của ta là gì không?"

Cự kiếm khéo léo bay trở về bên cạnh Ôn Bình, sau đó như sủng vật chậm rãi bay quanh Ôn Bình.

Từ xa nhìn lại, cự kiếm tựa như là có linh trí.

Đế Thính cười lạnh, không thèm quan tâm, chậm rãi dùng mạch môn màu vàng kim lớn trên đỉnh đầu nhắm ngay Ôn Bình, sau đó nói: "Hi vọng đợi lát nữa ngươi còn có thể vững vàng như vậy, Vi Sinh Thương Lam ngăn không được một kích, không biết ngươi thân là tông chủ Bất Hủ Tông thì ngươi có thể chống đỡ được mấy lần?"

"Ta cũng chúc mừng các ngươi, giết người một nhà." Ôn Bình khẽ cười một tiếng, sau đó lại nâng đũa phép lên.

Đế Thính nghe Ôn Bình nói như vậy thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Sau đó cả giận nói: "Đỡ một đòn của Mạch Trùng Trận của ta!"

Ầm!

Mạch môn khổng lồ rung động một tiếng, sau đó lại có một đạo mạch khí trụ trào ra.

Ôn Bình cũng không muốn khuếch đại, ngự kiếm bay tới nơi xa, đồng thời đũa phép trong tay cũng chầm chậm giơ lên.

"Lắng nghe ta triệu hoán…"

Mấy giây ngâm xướng ngắn ngủi kết thúc, lúc này, Trung Trận mà năm người Đế Thính tạo thành phóng ra mạch khí trụ lớn cũng đánh trúng dãy núi Vong Xuyên dưới chân Ôn Bình. Chỉ trong nháy mắt, một ngọn núi cao mấy trăm thước bị san thành bình địa.

Lực trùng kích khuếch tán ra, sơn dã xung quanh đều dồn dập sụp đổ theo, bị san thành bình địa.

Khi mạch khí trụ lớn tan biến thì vị trí vừa rồi mà Ôn Bình đứng, bảy tám ngọn núi cao đều ngã xuống dưới đòn công kích của Trùng Trận của năm người Đế Thính.

Ầm!

Sau đó, mạch môn to lớn lại thay đổi, nhắm chuẩn Ôn Bình đang đứng trên không, đồng thời phóng thích mạch khí trụ lớn lần nữa.

Oanh!

Mạch khí trụ lớn đi ngang qua trời cao, thẳng tới ngàn mét bên ngoài, mặc dù Ôn Bình ngự kiếm tránh thoát nhưng mà vách ngăn Khúc Cảnh trên bầu trời lại bị đánh ra một cái lỗ hổng nữa. Trong nháy mắt, Khúc Cảnh Chi Thủy phun ra ngoài.

"Tiếp tục tránh!"

"Khi Khúc Cảnh giấu dưới không gian bích chướng xung quanh bị chúng ta đánh nát thì Đông Hồ cũng không còn lại gì cả!"

"Đám Yêu tộc quái dị dưới trướng ngươi cũng không thoát được con nào."

Mặc dù mấy người Đế Thính không thể trực tiếp đánh trúng Ôn Bình nhưng có thể phá vỡ Khúc Cảnh dưới không gian bích chướng, đối với bọn họ thì chuyện này cũng là một chuyện này vui.

Từ xa nhìn thấy cảnh này, Hoài Không và Thời Phong càng gấp hơn, bởi vì cái lỗ hổng thứ nhất còn chưa có chặn lại được!

"Tông chủ, chúng ta tới giúp người giết bọn họ trước!" Hoài Không biết, không giết năm người này thì chuyện như vậy sẽ không ngừng xảy ra. Tốc độ chắn của hắn và Thời Phong còn lâu mới sánh được với tốc độ phá hư của đám người Đế Thính.

Khi hai người vừa định nhích người thì Ôn Bình lên tiếng.

"Không cần!"

Hoài Không vừa định nói tiếp nhưng sau đó thì thấy một nam nhân cánh đen đứng trên bầu trời.

Trong lòng Hoài Không lập tức run lên.

Hắn đến rồi!

Đồng thời trong đầu xuất hiện cảnh tượng ngày đó ở Yêu Tổ Nhai.

"Thời Phong, chúng ta tiếp tục chắn!"

Hoài Không kêu Thời Phong, quay người bay trở về chỗ lúc nãy.

Khi Hoài Không quay đầu, hắc ám bắt đầu bao phủ bầu trời, khí tức tử vong nồng nặc bắt đầu quanh quẩn giữa thiên địa. Đồng thời, Khiển Trách Giả mở rộng cánh đen ra, dưới đêm tối thì càng thêm thần bí và khủng bố.

"Ngục Lâm!"

Khiển Trách Giả mở miệng nói tiếng người, sau đó biến tất cả những chỗ có thể thấy được xung quanh thành một vùng tăm tối.

Trong bóng tối này, người bắt đầu sinh ra đủ loại tâm tình tiêu cực, cũng bắt đầu trở nên táo bạo.

Giống như là con kiến trong chảo nóng.

"Ai!" Đế Thính lập tức khóa chặt Khiển Trách Giả đang ở trên bầu trời, trong lòng giật mình.

Bởi vì người trước mắt xuất hiện lúc nào, hắn hoàn toàn không cảm nhận được.

Khiến cho Đế Thính kinh hãi hơn chính là người trước mắt còn chưa mở mạch môn mà đã phóng ra khí tức vô cùng kinh khủng.

Lúc này, Ôn Bình trầm giọng nói một câu: "Linh hồn của năm người này thuộc về ngươi."

Trong khoảnh khắc khi hắn nói xong thì Đế Thính đột nhiên cảm thấy trong lòng sốt ruột một cách khó hiểu, đồng thời có chút tức giận.

"Ác Lai!"

Khiển Trách Giả duỗi tay vào trong bóng tối, một thanh hắc kiếm rộng lớn xuất hiện ở trong tay hắn. Kiếm dài bốn thước, khói đen vờn quanh, giống y như lần trước, khi nó xuất hiện thì trong nháy mắt khí tức tử vong trong không khí trở nên nồng nặc gấp đôi.

Khiển Trách Giả tùy ý vung Ác Lai trong tay hai lần, sau đó, biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

Mấy người Đế Thính vội vàng nhìn chung quanh, tất cả đều thả cảm giác ra, tìm kiếm tung tích Khiển Trách Giả khắp nơi.

Nhưng mà lại không có thu hoạch được gì.

Bóng tối này khiến cho bọn họ cảm nhận được đối phương ở khắp mọi nơi.

Khi nhìn thấy Khiển Trách Giả thì Khiển Trách Giả đã xuất hiện ở trên năm người, đồng thời quơ Ác Lai chém xuống mạch môn màu vàng kim. Đế Thính thấy cảnh này thì vội vàng phản kích.

"Chết đi cho ta!"

Đế Thính nổi giận gầm lên một tiếng, mạch môn màu vàng kim to lớn run lên bần bật.

Mạch khí trụ lớn trùng thiên lập tức phun về phía Khiển Trách Giả đang vọt tới.

Trong chớp mắt, mạch khí trụ lớn chính diện va chạm với Khiển Trách Giả, mạch khí trụ lớn vốn thẳng tiến không lùi lại bị tách ra. Khiển Trách Giả cầm Ác Lai Kiếm bổ thẳng vào giữa mạch khí trụ lớn, khiến cho tất cả mạch khí chạm tới Ác Lai đều bị chém làm đôi.

Từ xa nhìn lại, hắc ám hoàn toàn chiếm cứ thượng phong.

Khiển Trách Giả lại mở miệng nói tiếng người tiếp: "Tội Lai!"

Khói đen vốn chỉ vờn quanh Ác Lai Kiếm bỗng nhiên trào ra hàng loạt tử khí, hoàn toàn nuốt chửng lấy mạch khí, che giấu, đồng thời từng chút từng chút lan xuống, mặc dù tốc độ không nhanh lắm nhưng cũng không chậm.

【VIP】 Đọa thiên sứ đối kháng với Mạch Trùng Trận (3)

Cảm nhận được công kích của Trùng Trận lại bị tan rã, đồng thời có chút không địch lại thì năm người Đế Thính cũng không có bối rối.

Bởi vì bọn họ càng tức giận hơn.

Chuyện này năm người đều không có ý thức được, lại càng không nghĩ tại sao mình càng ngày càng nổi giận.

"Chuẩn bị phóng thích Nộ Trùng!"

Lúc này, Đế Thính hạ lệnh.

Bốn người còn lại gật gật đầu, sau đó mạch môn sau lưng bắt đầu không ngừng tụ lực, sau đó run lên bần bật.

Kèm theo động tác của bọn họ, mạch môn màu vàng kim to lớn cũng đồng thời chậm rãi tụ lực, sau đó run lên bần bật. Không giống như năm người Đế Thính, khi mạch môn màu vàng kim to lớn run lên bần bật thì mạch khí trụ lớn hơi ngừng phóng thích.

Một đoạn mạch khí trụ lớn còn lại phóng tới chỗ Khiển Trách Giả thì mạch môn màu vàng kim to lớn tuôn ra ra một đám sóng mạch khí. Uy lực của nó mạnh mẽ hơn mạch khí trụ lớn nhiều.

Phạm vi của sóng mạch khí từ trăm mét trong nháy mắt hóa thành ngàn mét, sau đó ập tới Khiển Trách Giả.

Dưới một kích này, khí thế thẳng tiến không lùi của hắc sắc tử khí do Ác Lai Kiếm thả ra bị đánh gãy, tản ra từng mảnh bị thổi ngược về sau. Đồng thời, thân thể Khiển Trách Giả cũng bị sóng mạch khí đánh cho lui về sau.

Đế Thính thấy thế thì lập tức vui vẻ, nhưng còn chưa kịp cười thành tiếng thì cánh đen sau lưng Khiển Trách Giả khẽ vỗ.

Sau một khắc, Khiển Trách Giả hóa thành một tia chớp màu đen trực tiếp đâm vào trong sóng mạch khí mênh mông.

"Tăng nguồn phát!" Đế Thính cả giận nói, căn răng bắt đầu phóng thích mạch khí nhiều hơn.

Nhưng mà, mỗi lần cánh đen của Khiển Trách Giả khẽ vỗ thì có thể để cho Khiển Trách Giả tiến lên trước thêm một khoảng cách nữa, trong chớp mắt thì đã đến trước mặt mạch môn màu vàng kim, Tội Lai vốn đang không ngừng tụ lực trực tiếp bổ vào mạch môn màu vang kim.

Mạch môn màu vàng kim to lớn run lên bần bật, nhộn nhạo lên, lực trùng kích đánh cho núi bên dưới cũng sập mất, nhưng lại không tạo thành bất cứ tổn thương thực tế nào. Đế Thính vừa muốn cười nhưng một giây sau, nụ cười hơi cứng lại.

Bởi vì một lực lượng khổng lồ không biết từ chỗ nào đến, bỗng nhiên đập vào trên người hắn, đập bay hắn, trực tiếp thoát ly khỏi Trùng Trận. Trước khi bay ngược ra ngoài, hắn liếc nhìn người bên cạnh, kết quả phát hiện bốn người còn lại cũng giống như thế.

Năm người tản ra, mạch môn màu vàng kim to lớn cũng chậm rãi tiêu tán theo.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt Hoài Không, hoàn toàn đúng như trong dự liệu của hắn: "Quả nhiên là như vậy."

"Nam nhân cánh đen này quá mạnh! Không phải là cùng một cấp bậc với chúng ta và đám người của Già Thiên Lâu này." Thời Phong cũng không nhịn được mà cảm thán một câu, trong lòng dâng lên kính nể nồng đậm.

Trong lúc hai người Hoài Không cảm thán thì trong bóng tối, đại quân Yêu tộc đang đi tới cũng bị động tĩnh này hấp dẫn sự chú ý.

Khi nhìn thấy mạch môn màu vàng kim to lớn trên bầu trời tan biến thì tất cả đều gào lên, tăng tốc chạy về phía Bách Tông Liên Minh. Đám Yêu Vương vọt ra khỏi dãy núi Vong Xuyên trước thì vọt thẳng vào trong liên quân.

Trong chớp mắt, hàng đầu tiên của liên quân Bách Tông Liên Minh bị va nát, nương theo đám Yêu Vương phi tốc va chạm vào, chỉ với hơn hai ngàn con Yêu Vương mà đánh cho liên quân gần ba trăm vạn người không ngừng lui về sau.

Có thể nhìn ra được, Bách Tông Liên Minh đã không còn chút chiến ý nào, sĩ khí cũng đã xuống đến mức thấp nhất.

Khi nghe tiếng hành quân chấn động thiên địa của đại quân Yêu tộc ở phía xa thì cả đám đều xông vào mặt hồ, sau đó nhanh chóng rút lui lại. Rút lui chậm thì chỉ đành ở lại chém giết với Yêu tộc.

Nhưng vẫn là câu nói cũ, sĩ khí đã tan.

Không có chỉ huy.

Cho dù có nhiều người như thế nào đi nữa thì cũng chỉ làm năm bè bảy mảng.

Có Hà Niên thống lĩnh, lại thêm Thái Sơn mở đường, đại quân Yêu tộc thế như bổ trúc, đánh cho đa số liên quan phải chạy tới mặt hồ. Mười mấy vạn còn lại thì bị hơn trăm vạn đại quân Yêu tộc vây công.

Đợt công kích thứ hai của Bách Tông Liên Minh hoàn toàn thất bại.

Đồng thời đợt tấn công thứ nhất của Già Thiên Lâu cũng thất bại.

Sau khi năm người bị đánh bay, mặc dù không trọng thương nhưng cũng biết được Trùng Trận không làm gì được kẻ địch trước mặt. Cho nên chỉ đành chọn rút lui, đánh không lại nhưng có thể chạy được!

Nhưng Đế Thính phát hiện, bốn người khác đều xông về phía đối thủ.

“Cùng tiến lên, giết hắn!”

Bốn người còn kêu gọi Đế Thính qua hỗ trợ, nhưng mà, lúc này mặc dù Đế Thính phẫn nộ nhưng vẫn còn có một ít lý trí.

Lúc này, Đế Thính cũng đã nhận ra một chút vấn đề.

Bởi vì khi đối phương vừa xuất hiện thì mấy người bọn họ đều trở nên vô cùng dễ giận, đồng thời vô cùng thù hận người của Bất Hủ Tông. Trước khi nam nhân cánh đen đó xuất hiện thì những tâm tình tiêu cực này không có nhiều như vậy.

"Không được, nhất định phải đi, người này có gì đó quái lạ!" Lúc này, Đế Thính tuyệt không muốn quan tâm bốn người đó nữa.

Vừa định quay người rời đi thì thấy nam nhân cánh đen đột nhiên đưa tay chỉ một cái, một cái bóng người màu đen chậm rãi hiện ra ở trong khói đen. Nhìn kỹ lại thì chính là Vi Sinh Thương Lam bọn họ đã giết!

Thấy cảnh này, Đế Thính càng hoảng hốt hơn.

Người chết rồi còn có thể sống lại được!

Giết không chết thì còn đánh cái gì nữa!

Lúc này, Đế Thính nhanh chóng bỏ chạy, hoàn toàn không để ý tới mấy người ở sau lưng kêu gọi hay nhục mạ như thế nào.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo bạch mang giết tới.

Đế Thính nhìn kĩ lại thì thấy đó là một thanh kiếm.

"Ôn Bình!"

Đế Thính nhìn Ôn Bình ở phía xa xa, triển khai toàn bộ tốc độ của yêu thể, bắt đầu liều với phi kiếm.

Nhưng mà so với tốc độ của phi kiếm thì tốc độ của hắn vẫn hơi chậm.

【VIP】 Đóng băng Khúc Cảnh

Bá ——

Phi kiếm lướt qua trời cao bay trở về đến bên cạnh Ôn Bình, giống như là lão bộc lẳng lặng lơ lửng ở bên tay trái.

Một người một kiếm, đứng trên không trung.

Mà Đế Thính thì hóa thành kinh hồng, nhanh chóng tan biến ở phương xa.

Khi Đế Thính hoàn toàn tan biến lúc, Ôn Bình thu ánh mắt vui mừng lại.

Ngược lại không lâu sau thì hắn liền sẽ đi tới Triều Thiên Hạp, lập sơn môn ở Triều Thiên Hạp. Sơn môn ở Đông Hồ đã có Ác Linh kỵ sĩ trông coi, như vậy sơn môn ở Triều Thiên Hạp thiếu một người giữ cửa.

Đế Thính, đúng là rất thích hợp để canh cổng!

Một kiếm vừa nãy chỉ khiến cho Đế Thính bị thương ngoài da một chút, dựa theo lực xuyên thủng bình thường của phi kiếm thì loại Yêu Thần chuyện tu luyện mạch môn như Đế Thính mà không vận chuyển mạch khí ngăn cản thì không ngăn nổi.

Nhưng mà Đế Thính lại đỡ được.

Chỉ bị một chút vết thương ngoài da.

Liếc nhìn Đọa thiên sứ và bốn người của Già Thiên Lâu đang chiến đấu với nhau, Ôn Bình chuẩn bị rời khỏi đây.

Triệu hồi linh hồn thể của Vi Sinh Thương Lam ra, Đọa thiên sứ giết bốn cường giả hoàn toàn bị che đậy tâm trí của Già Thiên Lâu cũng không thành vấn đề. Bởi vì linh hồn của Vi Sinh Thương Lam không yếu, lại thêm biến thành linh hồn thể, công kích không chỉ có thể xác mà còn sẽ công kích tinh thần lực, điểm này giúp cho Đọa thiên sứ như hổ thêm cánh.

Rời khỏi hắc ám do Đọa thiên sứ chế tạo ra, Ôn Bình đi tới chỗ lỗ hổng nơi nước trong Khúc Cảnh đang trút xuống.

Bây giờ hắn quan tâm vấn đề Khúc Cảnh Chi Thủy hơn.

Lúc này, bởi vì có thêm mấy cái lỗ hổng cho nên Khúc Cảnh Chi Thủy dũng mãnh chảy ra, sắp tràn ra khỏi dãy núi Vong Xuyên. Mà bên ngoài dãy núi Vong Xuyên thì có mấy cái thành trì có mấy chục vạn người sinh sống.

Trong những thành trì này có hài đồng, có phụ nữ, còn có người già yếu, nhưng người mạnh nhất là thành chủ thì chỉ mới Thông Huyền Cảnh thôi.

Một khi Khúc Cảnh Chi Thủy tràn ra khỏi dãy núi Vong Xuyên thì bọn họ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Nếu là chỗ khác thì đúng là hắn không muốn quản.

Nhưng mà đây là Đông Hồ.

Là địa bàn của Bất Hủ Tông!

Thời Phong thấy Ôn Bình đi tới thì vội vàng nói: “Tông chủ, chuyện nhỏ nhặt này giao cho ta là được.”

Ôn Bình đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Còn cần bao lâu nữa mới có thể chặn lỗ hổng lại?”

Thời Phong khẳng định: “Nếu như muốn chặn tất cả các lỗ hổng thì nhiều nhất là ba canh giờ.”

“Ba canh giờ, thời gian không đủ.” Ôn Bình nhìn về Khúc Cảnh Chi Thủy mãnh liệt dưới chân.

Không tới một giờ thì Khúc Cảnh Chi Thủy này sẽ thôn phệ toàn bộ dãy núi Vong Xuyên, sau đó tràn ra ngoài dãy núi Vong Xuyên.

Thời Phong đoán được đại khái tông chủ đang lo lắng cái gì, đưa mắt nhìn thành trì bên ngoài dãy núi Vong Xuyên, sau đó nói: “Tông chủ, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Hơn nữa tất cả những thứ này đều là lỗi của Già Thiên Lâu, không liên quan gì đến chúng ta, chuyện chúng ta có thể làm là giảm thiểu số người gặp nạn thôi.”

Ôn Bình đưa mắt nhìn Thời Phong, nói: “Nhưng mà Đông Hồ là địa bàn của Bất Hủ Tông, mà ta là tông chủ Bất Hủ Tông.”

Thời Phong cười một tiếng đắng chát, nói: “Tông chủ, không chặn nổi Khúc Cảnh Chi Thủy.”

“Vậy thì thử xem nó có bị đóng băng hay không.”

Ôn Bình ngự kiếm bay xuống dưới, không cho Thời Phong chút thời gian phản ứng nào.

“Đóng băng?”

Thời Phong hơi không hiểu.

Nhưng mà Ôn Bình đã bay xa, chỉ có thể dẹp nghi hoặc qua một bên, tiếp tục vận chuyển yêu lực tu bổ không gian bích chướng.

Khi Ôn Bình ngự kiếm đi tới trên Khúc Cảnh Chi Thủy, nghe tiếng sóng thao thao bất tuyệt phía dưới, rơi vào trầm tư. Một lát sau, Ôn Bình giơ đũa phép lên, trong miệng bắt đầu đọc chú ngữ.

Mấy hơi sau, sau lưng Ôn Bình tỏa ánh sáng tím rực rỡ, giống như một đóa hoa sen màu tím đang nở rộ.

Trong nháy mắt, ánh sáng tím phủ lên toàn bộ bầu trời, khiến cho không ít người đều ghé mắt nhìn lại.

Trong lúc bọn họ còn đang khó hiểu thì một quyển sách to lớn, phóng ra hào quang màu tím xuất hiện ở trên bầu trời.

Đây cũng là ma pháp tứ giai —— Trí Tuệ Chi Thư!

Khi Trí Tuệ Chi Thư chậm rãi mở ra, màu sắc rực rỡ mà nó tỏa ra khiến cho mọi người rung động.

Trăm hoa đua nở cũng không sánh được với nó lúc này.

“Đó là thứ gì?”

“Thật xinh đẹp.”

Mấy người Hà Niên nhìn thấy thì nhịn không được khống chế yêu vật Dực tộc bay lên bầu trời, muốn nhìn Trí Tuệ Chi Thư đang mở ra đó kĩ một chút.

Đúng vào lúc này, một tia sáng trắng bỗng nhiên bùng nổ ở dưới Trí Tuệ Chi Thư, bọn họ còn chưa kịp nhìn rõ Trí Tuệ Chi Thư thì một luồng ý lạnh bỗng nhiên kéo tới.

Mấy người Hà Niên cảm thấy có chút quen thuộc, hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn thấy hàn băng không ngừng lan ra ngoài.

Rõ ràng mặt trời vẫn treo trên đỉnh đầu nhưng mà dãy núi Vong Xuyên lại giống như là đang vào mùa đông.

Khúc Cảnh Chi Thủy vốn sóng cả mãnh liệt bị luồng hàn ý này lướt qua thì bắt đầu chậm lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, sau đó dưới sự xâm nhập của hàn khí, hóa thành hàn băng màu xanh trắng.

Theo hàn khí lan tràn, mấy hơi ngắn ngủi, Khúc Cảnh Chi Thủy trong phạm vi mười mấy ngọn núi đều bị đông cứng.

Thế giới hóa thành một màu xanh trắng.

Giá rét thấu xương xuất hiện.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người nhịn không được líu lưỡi.

Long Nguyệt đã bắt đầu thử tu luyện ma pháp nhìn thấy cảnh này thì trên mặt không giấu được vẻ kinh hỉ: “Ma pháp tứ giai —— Băng Phong Thiên Địa. Trời ơi, thậm chí ngay cả Khúc Cảnh Chi Thủy mà ma pháp tứ giai cũng có thể đóng băng lại được.”

Cho dù là ở Triều Thiên Hạp thì cũng không có cách khống chế Khúc Cảnh Chi Thủy.

Trên Địa Vô Cấm cũng không thể!

“Hóa ra là tông chủ ra tay rồi.” Hà Niên nói.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì tâm trạng cũng bình tĩnh lại.

Bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

【VIP】 Đóng băng Khúc Cảnh (2)

Cùng lúc đó, Ôn Bình lại di chuyển mấy nơi, liên tục phóng thích ma pháp tứ giai Băng Phong Thiên Địa, đóng băng toàn bộ Khúc Cảnh Chi Thủy trong dãy núi Vong Xuyên. Được Trí Tuệ Chi Thư tăng phúc, phạm vi bao phủ của Băng Phong Thiên Địa lớn ra gấp hai ba lần.

Hàn băng chậm rãi kéo dài, càng ngày càng lớn, cuối cùng còn đóng băng luôn Khúc Cảnh Chi Thủy đang từ mấy lỗ hổng trút xuống, sau khi Khúc Cảnh Chi Thủy đang từ mấy lỗ hổng trút xuống cũng bị đóng băng, hàn băng thuận lợi đóng băng luôn lổ hổng đó lại.

Thấy thế, Ôn Bình thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà mấy chỗ Khúc Cảnh Chi Thủy trút xuống cũng không có dễ giải quyết như vậy, chỉ mấy hơi thì mặt băng đã có vết nứt xuất hiện. Chúng nó hoàn toàn không chịu đựng nổi áp lực của nhiều Khúc Cảnh Chi Thủy trong Khúc Cảnh như vậy, hoàn toàn vỡ nát cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Ôn Bình vội nói với hai yêu Hoài Không: “Tăng tốc độ, hàn băng ở mấy lỗ hổng đó không trụ được bao lâu.”

…

Bên ngoài Đông Hồ.

Đại quân Bách Tông Liên Minh đã vượt qua hồ nước giữa dãy núi Vong Xuyên và Minh Kính Hồ.

Gần ba trăm vạn người bình yên bước đất liền ở Minh Kính Hồ.

Trong khoảnh khắc khi đặt chân lên đất liền ở Minh Kính Hồ, phản ứng đầu tiên của mọi người là quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy Yêu tộc ở rìa hắc ám không có đuổi theo thì tất cả mọi người mới thở dài một hơi, sau đó lại nhìn xung quanh mình.

Chỉ thấy từng gương mặt đầy mỏi mệt.

Còn có người bị trọng thương đang kêu thảm không ngừng.

Mà những người không bị thương thì vẻ mặt cũng rất uể oải.

Không ai nghĩ đến lần thảo phạt này sẽ có kết quả như vậy, Bất Hủ Tông mạnh mẽ, còn có sự thay đổi của Yêu tộc cũng làm cho tất cả mọi người khiếp sợ.

Liên tục thất bại hai lần, khiến cho trong lòng không ít người xuất hiện ý định rút lui. Tuy cống hiến liên minh quan trọng, cũng có thể đổi không ít tài nguyên tu luyện nhưng bọn họ cũng không cho rằng mình có thể thắng được trận chiến tranh này.

Khi nhìn thấy Đế Thính đang hốt hoảng chạy trốn qua đỉnh đầu thì trong lòng mọi người càng kiên quyết hơn.

"Lạc Trần Tông ta rút lui!"

Một giọng nói vang lên trong đám người.

Sau đó là từng tiếng hưởng ứng.

"Ta cũng rút lui."

"Ta cũng vậy!"

Những Ngân cấp chủ sự tân nhiệm của Bách Tông Liên Minh nghe nói như vậy thì trong lòng có chút tức giận nhưng cũng biết đây là chuyện bất khả kháng. Liên quân vốn là tới lui tự do, bọn họ cũng không thể hạn chế.

Trừ phi bây giờ đổi pháp lệnh của Bách Tông Liên Minh lại, nếu không thì không ai có thể giữ bọn họ lại khi bọn họ muốn rút lui.

Khi những người này trở lại Sơn Hải Thành và những thành trì khác của Minh Kính Hồ thì tất cả mọi người đều biết, lần tấn công thứ hai lại thất bại.

Trong lúc nhất thời, bách tông đều trầm mặc.

Nhất là khi biết hai vị chủ sự còn lại trong ba đại Kim cấp chủ sự cũng chết ở Đông Hồ thì mọi người đều bỏ cuộc giữa chừng.

Bởi vì Bùi Vu của Tán Nhân Dịch đã suất lĩnh bộ hạ giết ra khỏi Hạo Hãn Thành, hôm qua đã về đến địa bàn của Tán Nhân Dịch, có thể nghĩ, không tới mấy ngày nữa thì Tán Nhân Dịch sẽ tấn công với quy mô lớn.

…

Địa bàn của Tán Nhân Dịch.

Sau khi trở về tổng đà của Tán Nhân Dịch, Bùi Vu lập tức tổ chức hội thảo luận.

Đồng thời liên hệ ba người Cát Giao còn đang ở Đông Hồ.

Ba người bọn họ vẫn luôn ở lại Đông Hồ không hề rời đi, trước kia là phụng mệnh không được rời đi, còn muốn bàn chuyện kết minh với Bất Hủ Tông. Bây giờ thì bị tình hình chiến tranh ép cho phải ở lại Đông Hồ.

Nhờ vậy nên mới trở thành đôi mắt duy nhất của Tán Nhân Dịch ở Đông Hồ.

Khi tin tức của Bất Hủ Tông và Bách Tông Liên Minh còn chưa truyền ra thì Tán Nhân Dịch cũng có thể biết trước được.

Lúc này, dù phải tốn bao nhiêu bạch kim để đưa tin cũng đáng.

Khi biết được Bất Hủ Tông liên tục đánh lui hai nhóm liên quân của Bách Tông Liên Minh, còn giết chết hai người Ôn Tôn thì Bùi Vu kích động không thôi. Bị cấm túc mấy ngày ở Hạo Hãn Thành, hắn nhịn gần chết.

Thậm chí có lúc hắn còn muốn đồng quy vu tận với Ôn Tôn.

Mà khi Bùi Vu biết được trong Bất Hủ Tông có cường giả trên Địa Vô Cấm thì càng xúc động hơn.

Sau khi triệu tập tất cả mọi người, câu nói đầu tiên của Bùi Vu là: “Các vị, hai vị Kim cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh đã chết. Đây là thời điểm Tán Nhân Dịch chúng ta bắt đầu phản kích, đều đi chuẩn bị đi.”

Hoàn toàn không cần thương thảo, bởi vì không có Kim cấp chủ sự thì Tán Nhân Dịch có thể thẳng tiến không lùi!

Lúc này, nằm vùng của bọn họ trong Bách Tông Liên Minh cũng nên phát huy công hiệu.

…

Dãy núi Vong Xuyên.

Sau khi hoàn toàn chữa trị không gian bích chướng, Hoài Không mở ra một cái bí cảnh, dẫn toàn bộ Khúc Cảnh Chi Thủy vào trong đó. Đến lúc này, uy hiếp mà Khúc Cảnh Chi Thủy mang tới cũng được giải quyết sạch sẽ.

Nhưng mà Hoài Không sợ người của Già Thiên Lâu sẽ chơi một chiêu như vậy nữa, bởi vì đối với Địa Vô Cấm thì không gian bích chướng ở Hồ Thiên Địa vô cùng dễ dàng đánh vỡ. Nhưng mà khi nhìn thấy bốn cái vong hồn dưới kiếm của Đọa thiên sứ thì lo lắng trong lòng Hoài Không cũng ít đi một chút.

Chết bốn Địa Vô Cấm, hẳn là thế lực ở Triều Thiên Hạp này cũng không dám ra tùy tiện ra tay nữa!

Ôn Bình cất bốn cỗ thi thể Địa Vô Cấm mà Đọa thiên sứ mang đến vào trong tàng giới, sau đó đi thẳng về Bất Hủ Tông.

Bởi vì lúc này còn cách thời gian mà hệ thống tuyên bố nhiệm vụ mới chỉ có năm ngày!

Năm ngày sau, hắn nhất định phải đi tới Triều Thiên Hạp.

Đại quân Yêu tộc thì tiếp tục do Hoài Không, Hà Niên thống lĩnh, trú đóng ở rìa Đông Hồ, cảnh giác động tĩnh của Bách Tông Liên Minh.

Nếu như Bách Tông Liên Minh động.

Vậy thì chứng tỏ là người của Già Thiên Lâu lại tới nữa.

Ôn Bình tin chắc người của Già Thiên Lâu sẽ còn đến nữa.

【VIP】 Anh hùng hay là kẻ hủy diệt?

Bởi vì trong mắt Già Thiên Lâu thì Bất Hủ Tông quá nhỏ, giống như là sâu kiến. Ăn thiệt thòi trong tay một con kiến hôi, Già Thiên Lâu sẽ không nuốt trôi cơn giận này. Chỉ khi hủy diệt được Bất Hủ Tông thì bọn họ mới có thể hả giận.

Sau khi trở lại tông môn, mấy người Trần Hiết lập tức lên đón.

"Chúc mừng tông chủ, đại hoạch toàn thắng!"

Ôn Bình vui vẻ nói: "Trần Hiết, làm không tệ."

"Tông chủ quá khen." Trần Hiết thỏa mãn cười cười, hắn cũng không mong Ôn Bình có thể ban thưởng cái gì, chỉ cần được khen ngợi một câu là đủ. Chuyện lập công ban thưởng thì còn nhiều thời gian.

"Tiếp tục kêu người của ngươi giám thị Bách Tông Liên Minh cho ta, nếu như Bách Tông Liên Minh lại có động tác lớn thì lập tức đi Thính Vũ Các tìm ta. Còn nữa, đêm nay ngươi tới Thính Vũ Các một chuyến, ta cho ngươi một chỗ để thi triển quyền cước." Còn có mấy ngày nữa thì phải đi Triều Thiên Hạp, nhất định phải dẫn Trần Hiết theo.

Hoàn cảnh ở Triều Thiên Hạp hết sức phức tạp, tình báo cực kỳ hữu dụng.

Một chút tin tức số liệu đơn giản thì hệ thống có thể làm được nhưng mà Ôn Bình không muốn tình huống đối phương đánh tới cửa mới biết ai là kẻ địch như vậy xảy ra nữa. Trần Hiết nhất định phải trở thành tháp quan sát của hắn ở Triều Thiên Hạp.

"Vâng!" Trần Hiết đáp.

Vi Sinh Tinh Vũ đi tới, trong mắt lộ vẻ bất thiện, nói: "Chuyện đã giải quyết, ngươi nên nói những gì mà ngươi biết cho ta chứ? Rốt cuộc thì ta là ai?"

“Trong đầu ngươi không có chút trí nhớ nào hay sao?” Ôn Bình vừa đi vừa nói.

Vi Sinh Tinh Vũ nhướng mày, nói: “Cho nên ngươi định đổi ý?”

“Đổi ý? Không đến mức đó. Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã, trong đầu ngươi không có chút ký ức nào cả?”

“Có… nhưng giống như nằm mơ.”

“Nói nghe thử một chút.”

Ôn Bình còn nhớ rõ câu nói của Long Nguyệt.

Cũng nhớ kỹ hình ảnh ngày đó Vi Sinh Tinh Vũ sử dụng ra mạch thuật Thanh Liên.

Căn cứ vào những gì Long Nguyệt nói thì Nộ Thanh Liên là mạch thuật Địa cấp thượng phẩm, hơn nữa còn là mạch thuật của hoàng tộc của U Quốc.

Một chuyện rất là mâu thuẫn.

Rõ ràng là người sáng lập ra kẻ địch lớn nhất của U Quốc, Già Thiên Lâu nhưng lại dùng mạch thuật của hoàng tộc của U Quốc.

Mạch thuật lưu phái thì chỉ truyền nội không truyền ngoại.

Còn mạch thuật đặc hữu của hoàng tộc thì hẳn là khi truyền thụ sẽ càng nghiêm ngặc hơn nữa.

Thế nên sao người sáng lập ra Già Thiên Lâu này lại biết được mạch thuật của hoàng tộc của U Quốc?

“Ta còn nhớ ta tên là Khải Tin Dư!”

Vi Sinh Tinh Vũ có chút đần độn nói.

“Ta còn nhớ ta tên là Khải Tinh Dư!”

Vi Sinh Tinh Vũ có chút đần độn nói.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Ôn Bình hỏi lại.

“Hẳn là vậy… bởi vì từng cảnh tượng ngày xưa thường xuyên hiện ra ở trước mắt, ta thấy được mình trong những cảnh tượng đó.”

Bỗng nhiên, sắc mặt Vi Sinh Tinh Vũ trở nên khó coi.

Ôn Bình cười cười, không có vội vã nói chuyện với Vi Sinh Tinh Vũ mà là hỏi hệ thống thân phận của Khải Tinh Dư. Hệ thống đưa ra câu trả lời cũng rất trực tiếp, họ Khải là họ của hoàng tộc của U Quốc.

Ngoại trừ hoàng tộc của U Quốc ra thì không có ai được phép mang họ Khải!

Mà người tên là Khải Tinh Dư, trong văn hiến của hoàng tộc của U Quốc ghi chép thì chỉ có một người. Hắn là nhị hoàng tử của U Quốc trong một giai đoạn nào đó, đồng thời cũng là anh hùng khiến cho U Quốc ghi khắc ngàn năm.

Ví dụ cụ thể thì Ôn Bình không có nhìn kỹ, hắn chỉ xem kết quả cuối cùng.

Kết quả là Khải Tinh Dư hi sinh bản thân mình trong trận chiến tranh quyết định vân mệnh của U Quốc đó, bảo vệ U Quốc.

Cách nay đã được năm trăm năm!

"Có chút thú vị." Ôn Bình không khỏi bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, sau đó tiếp tục nhìn tư liệu mà hệ thống cung cấp. Bao gồm cả sự tích cuộc đời của Khải Tinh Dư với chân dung của Khải Tinh Dư.

So với Vi Sinh Tinh Vũ, Khải Tinh Dư là một người rất có anh khí, hai đầu lông mày tỏa ra khí chất hạo nhiên chính khí. Hoàn toàn khác biệt so với ngoan ý và căm thù của Vi Sinh Tinh Vũ.

Ôn Bình rất khó ghép hai người lại với nhau, nhưng mà Vi Sinh Tinh Vũ lại nhớ được mình tên là Khải Tinh Dư.

Ít nhiều gì cũng có chút kì quái.

Ôn Bình có một cái suy đoán to gan.

Khải Tinh Dư là Vi Sinh Tinh Vũ, mà Vi Sinh Tinh Vũ cũng là Khải Tinh Dư.

Hắn là anh hùng cứu thế của U Quốc, cũng là kẻ âm mưu muốn hủy diệt U Quốc.

“Vô nghĩa thật, cũng không dám viết như thế.” Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng.

Đóng tư liệu của hệ thống lại, Ôn Bình nhìn về phía Vi Sinh Tinh Vũ đứng chờ đã lâu, sau đó nói: “Đầu tiên, bổn tông chủ muốn nói, ngươi có một cái tên khác, mà không phải tên là Khải Tinh Dư.”

Vi Sinh Tinh Vũ càng thêm nghi ngờ: “Ta có một cái tên khác?”

“Ngươi tên là Vi Sinh Tinh Vũ.”

“Vi Sinh… Tinh Vũ…”

Vi Sinh Tinh Vũ chậm rãi nhớ kỹ tên của mình, có vẻ như vô cùng lạ lẫm.

“Vân Nghê mà ngươi vẫn luôn nhắc tới chính là con gái của ngươi, nhưng mà nàng đã chết hơn ba trăm năm rồi.”

“Vân Nghê…”

Ánh mắt Vi Sinh Tinh Vũ càng mờ mịt hơn.

Biết rồi còn mù mờ hơn là không biết.

Ôn Bình nói tiếp: “Cuối cùng, ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi là người sáng lập Già Thiên Lâu. Mà người của Già Thiên Lâu mà ngươi sáng tạo đó mới chém giết với bổn tông chủ xong. Mặc dù trong mắt ta ngươi không phải là địch nhân, ta cũng sẽ không giết ngươi nhưng người muốn giết ngươi thì rất nhiều, với thực lực của ngươi bây giờ, đoán chừng sống không được bao lâu.”

“Già Thiên Lâu…” Vi Sinh Tinh Vũ lẩm bẩm mấy chữ này, biểu cảm trên mặt vẫn mù mịt.

Ôn Bình không có nói chuyện liên quan tới Khải Tinh Dư ra mà chọn rời đi trong lúc Vi Sinh Tinh Vũ xuất thần.

Rốt cuộc thì Khải Tinh Dư có liên quan gì tới Vi Sinh Tinh Vũ, có phải giống như mình đoán hay không, Ôn Bình tuy có nghi hoặc nhưng không muốn tra xét tới cùng.

Đối với hắn thì chuyện quan trọng nhất trước mắt là tạo ra cơ hội đi vào Triều Thiên Hạp, hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

【VIP】 Anh hùng hay là kẻ hủy diệt? (2)

Trở lại Thính Vũ Các, Ôn Bình bắt đầu lợi dụng hệ thống tìm đọc tin tức liên quan tới Già Thiên Lâu, đồng thời bắt đầu quyết định vị trí khi đi tới Triều Thiên Hạp. Tóm lại, không thể tùy tiện đi vào Triều Thiên Hạp.

Tìm một chỗ có thể đứng vững gót chân để lập sơn môn là cực kỳ quan trọng, nếu không thì khả năng thất bại rất lớn. Bởi vì mỗi một mảnh đất đai ở Triều Thiên Hạp đều có chủ, hơn nữa mỗi một mảnh đất đai còn thuộc về U Quốc. Nếu như cưỡng chế chiếm lấy, như vậy thì sẽ bị U Quốc trùng kích, bây giờ Bất Hủ Tông không gánh được.

Nếu là mua một miếng đất thì phải cung phụng cho U Quốc, chuyện này lại là chuyện mà Ôn Bình không muốn làm.

Nguyên nhân rất đơn giản, Bất Hủ Tông tông không thể cúi đầu trước người khác.

Dưới hai cái khó khăn lớn này, một khi nhiệm vụ thất bại thì sẽ gặp phải tông môn phát triển lui mạnh.

Ngộ tính của các thành viên trong tông môn giảm xuống.

Khí vận cũng giảm xuống.

Khi tu luyện thì còn sẽ xuất hiện hàng loạt bình cảnh vân vân.

Đồng thời khi thăng cấp kiến trúc, xây dựng kiến trúc mới cho tông môn cũng có hạn chế, thậm chí xuất hiện tình huống giá cả xây dựng gấp bội, gấp trăm lần.

Chuyện này không thể xuất hiện trong lúc Bất Hủ Tông cần nhanh chóng phát triển được!

“Đầu tiên, khi Bất Hủ Tông đi vào Triều Thiên Hạp thì không thể quá kiêu căng, cho nên không thể chọn chỗ mà thế lực lớn tập trung. Thứ hai, cũng không thể chọn một nơi hoang vu không người ở, dù sao cũng là đi Triều Thiên Hạp phát

triển chứ không chỉ là đi lập một cái sơn môn đơn giản như vậy.” Ôn Bình bắt đầu tìm kiếm địa điểm trên địa đồ.

Cứ như vậy, một ngày đi qua.

Đến giờ cơm, Ôn Bình quyết định dành ba ngày ra đi Triều Thiên Hạp khảo sát thực địa một thoáng.

Hình dạng mặt đất của Triều Thiên Hạp không giống như Hồ Thiên Địa. Thật ra thì Hồ Thiên Địa không có nhiều lục địa, diện tích lớn nhất chính là hồ nước. Mà chín thành diện tích của Triều Thiên Hạp là lục địa, mà trong lục địa thì có chừng năm thành là núi cao.

Trước mắt hắn chọn trúng ba chỗ thích hợp nhất để làm điểm dừng chân cho Bất Hủ Tông ở giai đoạn bây giờ.

Ít nhất số liệu mà hệ thống cho ra là thích hợp nhất.

Cụ thể thì Ôn Bình định mỗi chỗ sẽ dùng một ngày để khảo sát, cuối cùng chọn ra chỗ tốt nhất trong ba khu.

Sau khi ăn xong, đêm xuống Trần Hiết đi tới Thính Vũ Các.

“Tông chủ!”

“Vào đi.”

Sau khi Trần Hiết tiến vào Thính Vũ Các, Ôn Bình ra hiệu cho hắn ngồi xuống, sau đó đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Trần Hiết, ngươi có từng cảm thấy Hồ Thiên Địa quá nhỏ hay không?”

“Không lớn, nhưng mà cũng không nhỏ.” Trần Hiết đáp.

Hắn mơ hồ đoán được tông chủ muốn làm cái gì.

Chẳng qua là hắn không dám xác định.

Bởi vì quá không thể tưởng tượng.

Ôn Bình tiếp tục nói: “Ngươi là một người thông minh, cũng là một người rất có năng lực. Trên bàn có một viên Phá Kính Đan, chỉ cần ngươi có thể tu luyện tới Trấn Nhạc Thượng Cảnh thì có thể dùng nó thử đột phá Địa Vô Cấm. Xác suất đột phá chỉ có một thành, nhưng mà ta sẽ liên tục cung

ứng Phá Kính Đan cho ngươi, mãi đến khi ngươi chân chính đột phá cảnh giới."

"Đa tạ Tông chủ!" Trần Hiết vội vàng ngỏ ý cảm ơn, liếc mắt nhìn cái hộp trên bàn, sau đó thu ánh mắt khát vọng lại, nói: "Đại ân của tông chủ, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực để báo đáp!"

Ôn Bình nói: "Thật ra thì ta cho ngươi Phá Kính Đan là vì phòng ngừa ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Dù sao không thể so Triều Thiên Hạp với Hồ Thiên Địa được, ở Hồ Thiên Địa thì ngươi có thể lợi dụng Bách Tông Liên Minh để thành lập mạng lưới tình báo của mình, thậm chí là tổ chức tình báo. Nhưng ở Triều Thiên Hạp thì ngươi chỉ có thể dựa vào bản thân mình."

Nghe được câu này, Trần Hiết ngây ra một lúc, sau đó trong đôi mắt lóe lên vẻ cuồng nhiệt, nhanh chóng đáp: "Tông chủ, thuộc hạ nguyện ý dùng tính mệnh đi thử, không thành công thì thành nhân!"

"Không cần ngươi dùng tính mệnh đi làm, ngươi phải sống, cho dù là vì Bất Hủ Tông hay là vì thê tử và hài tử. Ngày kia ta sẽ đi tới Triều Thiên Hạp, ngươi cũng đi theo ta tới đó, còn mạng lưới tình báo ở Hồ Thiên Địa thì trong hai ngày này ngươi tìm một người mà ngươi tín nhiệm để giao lại đi."

"Tông chủ, vội vã như vậy?"

Bây giờ không phải là lúc đại địch trước mặt hay sao?

Ôn Bình cười nói: "Đúng là có chút gấp, nhưng mà cũng không có gì, ngươi coi như đi một chỗ mới để thành lập mạng lưới tình báo mới thôi. Đừng có tự tạo áp lực cho mình, tất cả đã có tông môn."

"Thuộc hạ hiểu rõ." Trần Hiết gật gật đầu.

"Được, ngươi đi xuống đi, chờ đến Triều Thiên Hạp, cần gì thì có thể trực tiếp nói với ta."

"Vậy thì thuộc hạ lui xuống trước để chuẩn bị." Trần Hiết cất cái hộp đựng Phá Kính Đan trên bàn vào, lui ra khỏi Thính Vũ Các.

…

Sơn Hải Thành.

Đế Thính ngồi dựa vào ghế, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh bên dưới.

“Loại chuyện nhỏ nhặt như Tán Nhân Dịch mà các ngươi cũng không xử lý được sao?”

Đám Ngân cấp chủ sự đang quỳ ở dưới hai mặt nhìn nhau vài lần, lộ vẻ khó xử.

“Bên phía Tán Nhân Dịch có cường giả nửa bước Địa Vô Cấm tọa trấn, rất khó để ngăn cản thế tiến công của bọn họ.”

“Đại nhân, chỉ sợ ngài vẫn phải ra tay.”

Đế Thính nghe nói như vậy thì không nhịn được muốn chửi ầm lên, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn nhịn được, sau đó hỏi ngược một câu: “Không cần phải để ý đến Tán Nhân Dịch gì đó, nói cho minh chủ Tán Nhân Dịch gì đó biết, nếu hắn còn dám bước tới địa bàn của Bách Tông Liên Minh một bước thì ta không ngại tới chỗ hắn một chuyến.”

Lúc này, đám Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh nghe vậy thì vui vẻ.

Đế Thính tiếp tục nói: “Tóm lại, cứ yên lặng chờ người phía trên tới là được. Nếu Yêu tộc đánh tới thì các ngươi lui. Để cho Bất Hủ Tông hung hăng càn quấy một hồi, không được bao lâu nữa thì Bất Hủ Tông sẽ biết cái gì mới là đáng sợ thật sự! Những gì mà chúng ta phải chịu đựng sẽ được trả lại gấp trăm lần như thế!”

【VIP】 Triều Thiên Hạp —— Nguyên Dương Vực!

Năm tên Địa Vô Cấm chết trong tay Bất Hủ Tông, phía trên sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Bất Hủ Tông có thể ngăn cản sự tấn công của bọn họ.

Những có thể đỡ được cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh sao?

Có thể đỡ được cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh sao?

Không bao lâu nữa, mối thù một kiếm này và tất cả những biệt khuất khác sẽ được hắn trả lại gấp trăm lần!

Khi tin tức Bất Hủ Tông sắp đi vào Triều Thiên Hạp truyền ra, toàn bộ tông môn từ trên xuống dưới bỗng nổi lên sóng to gió lớn. Mấy người Vân Liêu có chút khiếp sợ, bởi vì Bất Hủ Tông đi ra khỏi Hồ Thiên Địa, đi một nước cờ mà các thế lực muốn đi cũng không dám đi, cũng không đi được.

Đối với hai người Long Kha, Long Nguyệt thì chỉ cảm thấy chuyện này quá nhanh chứ cũng không khiếp sợ gì mấy.

Hai nàng nhìn thấy hết tất cả trong Bất Hủ Tông, biết Bất Hủ Tông tuyệt đối sẽ không ở lại Hồ Thiên Địa bao lâu. Bởi vì sân khấu Hồ Thiên Địa quá nhỏ, Bất Hủ Tông không thi triển được.

“Trần trưởng lão, chúc mừng, không ngờ lần đầu tiên tông chủ đi tới Triều Thiên Hạp mà chỉ dẫn theo một mình ngươi.”

“Trần trưởng lão, chúc mừng!”

“Trần trưởng lão, chúc mừng, chúc mừng!”

Trong tiếng chúc mừng với tiếng khen ngợi của tất cả trưởng lão, Trần Hiết hoảng hốt, liên tục đáp tạ.

Hắn không ngờ được tông chủ chỉ dẫn theo mình hắn.

“Mới ở cùng chư vị có mấy ngày giờ lại phải tác ra, nói thật ta cũng không nỡ.” Trần Hiết trả lời một câu, sau đó định rời đi, những gì nên thu dọn thì đều thu dọn xong rồi, cuối cùng phải dành chút thời gian ở bên cạnh thê tử và hài tử.

Bởi vì ngày mai sẽ phải xuất phát.

…

Hôm sau.

Phi Giáp Sơn.

Dưới ánh nhìn của toàn tông, Ôn Bình dẫn theo Trần Hiết đứng trong truyền tống trận.

“Tông chủ, đây là cái gì?”

Long Nguyệt vốn muốn nói mấy câu với Ôn Bình như cẩn thận vân vân, bởi vì dù sao thì Hồ Thiên Địa cũng không thể so với Triều Thiên Hạp. Nhưng khi vừa nhìn thấy truyền tống trận hình địa đàn trải đầy Long Bích Văn thì lập tức biết được, đây là một thứ ghê gớm.

Ôn Bình giải thích: “Truyền tống trận, ngươi muốn đi đâu thì có thể truyền tống mình đến đó, hơn nữa có thể đến trong chớp mắt, nhưng mà một lần chỉ có thể truyền tống tối đa mười người. Nếu như bên Yêu tộc có chuyện thì các ngươi có thể dùng nó để truyền tống thẳng qua đó. Nhưng mà chỉ có thể truyền tống đi, không thể truyền tống các ngươi ngược về.”

Ôn Bình không có nói phạm vi ba trăm vạn dặm ra.

Bởi vì quá khoa trương.

Mặc dù hắn không biết cái thế giới này lớn hơn cái thế giới mà hắn sống trước kia bao nhiêu, nhưng hắn cảm thấy nó không chỉ rộng ba trăm vạn dặm như vậy.

“Muốn đi đâu thì truyền tống đến đó, trong nháy mắt là đến… vậy, Ôn tông chủ, nói thật đi, trong Bất Hủ Tông còn có những thứ gì thần kì nữa!” Long Nguyệt nhìn truyền tống trận, trong lòng rất muốn hỏi cho tới cùng.

“Được rồi, đều rời khỏi truyền tống trận đi. Ba ngày nữa ta mới về, chuyện trong tông môn sẽ giao cho các ngươi.” Ôn

Bình đuổi mọi người ra khỏi truyền tống trận, sau đó đặt điểm truyền tống ở mục tiêu thứ nhất trên địa đồ, sau đó khởi động truyền tống trận.

Bạch quang trùng thiên lập tức đưa hai người Ôn Bình và Trần Hiết ra khỏi Hồ Thiên Địa.

Sau khi Ôn Bình đi, mọi người kích động đi tới trong truyền tống trận, sau đó nhìn nhau một chút, tùy tiện chọn một điểm ở Đông Hồ trên địa đồ!

Phanh.

Một tia sáng trắng xông lên trời.

Trong chớp mắt thì từ trên trời giáng xuống, đáp xuống một chỗ trên Đông Hồ.

Mọi người bất ngờ, tất cả đều bịch một tiếng, rơi vào trong nước, khi từ trong nước đi ra, mọi người đều cười như một đứa trẻ.

…

Rìa Triều Thiên Hạp.

Trên một cái bình nguyên vô tận, gió nhẹ quất vào mặt, một tia sáng trắng bỗng nhiên bay tới, oanh một tiếng, hạ xuống đó. Giữa bạch quang, hai người Ôn Bình và Trần Hiết chậm rãi đi ra, giống như thiên ngoại lai khách.

"Đi lên."

Ôn Bình ném kiếm xuống đất.

Khi Trần Hiết đi lên, Ôn Bình đạp lên, hóa thành một đạo kinh hồng tan biến ngay tại chỗ.

Trong mây, Ôn Bình nhìn chằm chằm phía dưới, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn địa đồ hệ thống.

Mục tiêu Nguyên Dương Vực!

Một trong bảy đại vực ở Triều Thiên Hạp, chỉ một cái đại vực thì lớn gấp mấy lần Hồ Thiên Địa!

Đáng sợ nhất là, Nguyên Dương Vực chỉ là một cái vực có diện tích nhỏ nhất trong số bảy đại vực ở Triều Thiên Hạp mà

U Quốc chưởng khống.

Khi đi qua bình nguyên rộng lớn ở rìa Triều Thiên Hạp, một cây trụ đá lớn xuất hiện trước mắt.

Trụ đá đâm thẳng lên trời, cao tới năm trăm trượng, giống như cột chống trời.

Trên trụ đá còn có ba chữ.

Nguyên Dương Vực!

"Tông chủ, Nguyên Dương Vực!" Trần Hiết có chút xúc động.

Ôn Bình gật đầu đáp: "Đây là trạm thứ nhất của chúng ta."

Khi vượt qua trụ đá trùng thiên, Ôn Bình mới hiểu được tại sao ở Hồ Thiên Địa không có thế lực Triều Thiên Hạp.

Bởi vì nồng độ mạch khí ở trong thiên địa, mạch khí ở Triều Thiên Hạp ít nhất cũng gấp hơn ba lần Hồ Thiên Địa. Đã sắp sánh ngang được với Bất Hủ Tông qua hai lần cải tạo.

Trải qua lần cải tạo thứ hai, nồng độ mạch khí ở Bất Hủ Tông so với Hồ Thiên Địa là năm so một.

Dưới mạch khí nồng đậm như thế, tốc độ thông mạch sẽ cực kỳ nhanh, chỉ cần có công pháp tốt hơn là được.

"Tông chủ, khó trách một thế lực bất kỳ ở Triều Thiên Hạp cũng có thể khiến cho Hồ Thiên Địa chúng ta ngưỡng vọng. Phát triển ngàn năm, vạn năm trong hoàn cảnh được trời ưu ái như thế, không biết sẽ trở nên mạnh mẽ như thế nào." Trần Hiết cũng cảm nhận được sự khác biệt trong thiên địa này, không khỏi cảm thán một câu.

Ôn Bình cười nói: "Tương lai sân khấu của Bất Hủ Tông sẽ ở chỗ này."

Trần Hiết nhìn Ôn Bình trước mắt mình, cho dù không nhìn thấy gương mặt hăng hái và tự tin đó nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được khí thế của Ôn Bình. Giờ khắc này, hắn thất thần.

Hắn đột nhiên thấy được vô hạn khả năng.

Đây là thứ mà hắn chưa từng nhìn thấy trên người của người nào khác.

“Tông chủ, thuộc hạ nhất định cúc cung tận tụy, trợ tông chủ hoàn thành đại nghiệp!”

【VIP】 Triều Thiên Hạp —— Nguyên Dương Vực! (2)

“Trần trưởng lão, đây chỉ là thế giới bên ngoài Hồ Thiên Địa, ngươi có từng nghĩ tới bên ngoài Triều Thiên Hạp này hay không?”

“Bên ngoài Triều Thiên Hạp còn có thế giới khác?”

“Có lẽ có…”

Ôn Bình cười cười, sau đó bắt đầu ngự kiếm đáp xuống đi.

Sắp đến mục đích thứu nhất!

Tinh Kiếm Sơn!

Căn cứ tư liệu mà hệ thống cung cấp thì xung quanh Tinh Kiếm Sơn có mười cái thành, nhân khẩu rất nhiều. Đồng thời đại phái trên Tinh Kiếm Sơn cũng đã xuống dốc, giống y hệt với tình huống ban đầu của Bất Hủ Tông.

Về phần nguyên nhân xuống dốc thì là do cường giả đỉnh cao của tông môn bị giết, sau đó bị các phe chèn ép, cây đổ bầy khỉ tán. Ít nhất trong tư liệu mà hệ thống thu thập được viết như vậy.

Còn có nguyên nhân sâu xa hơn hay không thì không biết được.

Nhưng không cần biết là xuống dốc vì nguyên nhân gì, suy cho cùng thì vẫn là xuống dốc.

Khi Ôn Bình ngự kiếm dừng trên vùng trời của Tinh Kiếm Sơn, nhìn thấy được một cái tông môn tiêu điều, cỏ dại rậm rạp. Có thể thấy, tông môn trên Tinh Kiếm Sơn này đã đã từng cũng vô cùng rực rỡ, kéo dài mấy chục cái mỏm núi đều có kiến trúc phong phú. Chẳng qua là bây giờ đã mọc đầy dây leo, có kiến trúc chỉ có thể nhìn thấy mái ngói hiên nhà, những chỗ khác đều bị dây leo bao phủ.

“Tông chủ, đây là?” Trần Hiết đặt câu hỏi.

Ôn Bình đáp lại: “Một cái tông môn đã xuống dốc, có lẽ sau này chỗ này sẽ thành sơn môn của Bất Hủ Tông ở Triều Thiên Hạp.”

“Dọn dẹp ra thì hẳn là cũng rất tốt.” Trần Hiết tán thưởng một câu.

Phi kiếm bay một vòng, Ôn Bình đáp xuống chủ điện của tông môn đã xuống dốc này. Ngửi mùi cỏ hoang trong không khí, Ôn Bình chậm rãi đi vào, mặc cho dưới chân không ngừng phát ra tiếng răng rắc răng rắc.

Có lẽ là vì lỗ tay của lão ẩu trước chủ điện cũng không tốt lắm.

Cho nên khi Ôn Bình phát ra tiếng càng ngày càng gần thì nàng mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn một chút, dừng việc trong tay lại.

“Chàng trai trẻ, những thứ bên trong đều bị lấy sạch rồi, giờ không còn gì để lấy nữa đâu.” Lão ẩu ngẩng đầu, híp mắt nhìn Ôn Bình.

Ôn Bình đưa mắt ngắm nhìn bốn phía, nói: “Bà, ta không phải là tới nhặt ve chai, ta tới đây dạo một chút.”

“Có gì mà xem chứ, bây giờ Lăng Tiêu Kiếm Phái ngoại trừ cỏ hoang ra thì cũng chỉ có một cái lão thái bà như ta thôi. Không có chuyện gì thì xuống núi đi, ban đêm trên Tinh Kiếm Sơn này không an toàn.”

“Không sao đâu.”

Sau đó, Ôn Bình phóng tinh thần lực ra quét qua xung quanh, bao trọn cả cái Lăng Tiêu Kiếm Phái.

Lão ẩu nói không sai, toàn bộ Lăng Tiêu Kiếm Phái chỉ có một mình nàng.

Khi Ôn Bình dùng hệ thống nhìn nàng thử thì phát hiện hoàn toàn không có tin tức gì cả.

Đương nhiên, như vậy không có nghĩa là thực lực của đối phương cao thâm, hệ thống nhìn không thấu.

Mà là vì trên thế giới này đã không còn bất cứ ghi chép gì về lão ẩu trước mắt, cũng không có ai còn nhớ nàng. Người sống, còn đang hô hấp nhưng đã không còn ai biết được là nàng còn sống, cũng không có ai biết là có một người như nàng.

Giống như là chết rồi.

Ôn Bình hỏi: "Bà, tại sao ngươi ở đây có một mình?"

"Có tiền không?"

Lão ẩu hỏi ngược một câu.

Ôn Bình lấy một miếng bạch tinh ra, hỏi: "Bây giờ có thể trả lời câu hỏi của ta sao?"

"Có thể, có thể!" Lão ẩu lập tức cười cười, dáng vẻ thấy tiền sáng mắt: "Chỗ này tốt, yên tĩnh, còn không có ai nhao nhao. Đi ra khỏi Tinh Kiếm Sơn thì có thể tìm được chỗ nào tốt như vậy để sống qua ngày?"

"Tông chủ…" Trần Hiết chỉ chỉ bảng hiệu trước chủ điện.

Mấy chữ Lăng Tiêu Kiếm Phái, không nhuốm bụi trần.

Ôn Bình hiểu ý Trần Hiết, một cái lão ẩu, ngay cả Luyện Thể Cảnh cũng không phải, tại sao phải bò lên cao năm sáu mét lau sạch sẽ bốn chữ Lăng Tiêu Kiếm Phái, nguyên do trong đó chỉ sợ chỉ có chính nàng mới biết được.

Ôn Bình cũng không muốn tiếp tục hỏi tiếp nữa mà trong lòng bắt đầu suy tính chuyện lập sơn môn.

Một khi lập sơn môn thì địa bàn của Lăng Tiêu Kiếm Phái trước mắt đều có thể dung hợp vào Bất Hủ Tông. Những kiến trúc này có tám phần mười đều sừng sững không ngã, đều có thể trực tiếp dời qua, tương đương với vô duyên vô cớ nhặt được một đợt tiện nghi lớn.

Nếu tốn bạch tinh xây dựng thì không có mười mấy hai mươi vạn bạch tinh cũng không được.

tình huống trước mắt thì Ôn Bình không có cách nào xây dựng số lượng kiến trúc đặc thù lớn, nếu có một chút kiến trúc bình thường này, sắp xếp đệ tử mới vào tông thì sẽ đơn giản

hơn nhiều. Dù sao Bất Hủ Tông không thể đi con đường chỉ nhận tinh anh mãi được.

"Chúng ta đi thôi." Ôn Bình quyết định đi hai chỗ khác xem thử một chút, sau đó chọn chỗ ưu tú nhất.

Trường kiếm rơi xuống đất, Ôn Bình dẫn theo Trần Hiết trực tiếp rời khỏi Lăng Tiêu Kiếm Phái.

Bà lão đó vừa định nói hai câu, ngẩng đầu một cái thì không nhìn thấy gì nữa, ngắm nhìn xung quanh, lông mày bỗng nhiên run lên, trong đôi mắt vẫn đục chợt lóe lên ánh sáng sắc bén: "Lại là cường giả Địa Vô Cấm!"

Địa Vô Cấm!

Lúc trước tông chủ của Lăng Tiêu Kiếm Phái chính là Địa Vô Cấm!

Ngay lúc đó, Ôn Bình đã xuyên qua trời cao, nhìn một lượt xung quanh Tinh Kiếm Sơn.

Nói tóm lại, đừng thấy Tinh Kiếm Sơn đã xuống dốc, cỏ hoang mọc tùm lum.

Nhưng mà thành trì xung quanh thì lại cực kỳ phồn hoa. Không giống như Hồ Thiên Địa, thành trì này không có tường thành, thường thường thì một thành trì sẽ kéo dài hơn mười dặm, nhân khẩu rất nhiều.

Cái này có chút giống với thành thị ở thế giới trước kia của Ôn Bình.

Sau khi rời khỏi Tinh Kiếm Sơn, Ôn Bình bắt đầu nhìn chằm chằm địa đồ, bay tới chỗ thứ hai. Đêm xuống, cuối cùng cũng đi tới chỗ thứ hai. Đó là trên một ngọn núi cao vút trong mây.

Núi này cao vút vào trong mây thật, phong quang vô hạn. Từ xa nhìn lại thì những dãy núi kéo dài xung quanh đều ẩn vào trong mây mù, giống như tiên cảnh. Nếu thành lập sơn môn trên biển mây này thì đúng là chuyện mà Ôn Bình tha thiết ước mơ.

【VIP】 Triều Thiên Hạp —— Nguyên Dương Vực! (3)

Không phải là tông môn trong tiên hiệp đều lập ở những nơi như thế này sao?

Người lên núi vẫn phải ngồi Tiên Hạc, đi cầu treo bằng dây cáp.

Đáng tiếc, nơi này tốt thì tốt nhưng người ở xung quanh lại thưa thớt, dùng phi kiếm bay nữa người mới thấy được thành trì.

Cho nên chỗ thứ hai này cũng được liệt vào trong hàng ngũ chờ.

Ngày thứ hai, lúc sáng sớm tinh sương, Ôn Bình bay đến chỗ thứ ba.

Chỗ thứ ba này thì không giống, nó là thành trì lớn nhất vùng này, từ trên không trung nhìn xuống thì nhìn không thấy bờ. Nhân khẩu có bao nhiêu thì căn cứ theo ghi chép của hệ thống thì ít nhất cũng có chừng một trăm triệu.

Thành trì có một trăm triệu nhân khẩu, nếu như xây dựng sơn môn của Bất Hủ Tông ở trong đó, chắc chắn sẽ phát triển rất nhanh chóng.

Nhưng mà nếu thành lập sơn môn ở đây thì phải chấp nhận rất nhiều thứ, cái thành này có thế lực rắc rối phức tạp, thế lực cạnh tranh với nhau tương đối kịch liệt, hơn nữa người thống trị cái thành này lại là người làm quan trong U Quốc.

Mặc dù không sớm thì muộn cũng phải đối diện với mấy cái này, nhưng mà cuối cùng Ôn Bình vẫn cảm thấy nên tìm một chỗ vững chắc hơn.

Dù sao bên phía Già Thiên Lâu còn đang nhìn chằm chằm vào.

Cứ như vậy, Ôn Bình buông tha cho chỗ thứ ba, bắt đầu đấu tranh giữa chọn chỗ thứ nhất và chỗ thứ hai. Cuối cùng,

Ôn Bình lựa chọn chỗ thứ nhất là địa điểm cũ của Lăng Tiêu Kiếm Phái.

Chỗ đó nhân khẩu rất nhiều, có lợi cho phát triển, hơn nữa còn có thể để cho hắn bình ổn vượt qua một tháng này trước.

Tóm lại, chọn tới chọn lui thì vẫn là Tinh Kiếm Sơn hợp khẩu vị hơn!

Ngày thứ ba sau khi rời khỏi Hồ Thiên Địa, Ôn Bình về tới một cái thành trì xung quanh Tinh Kiếm Sơn, tìm một chỗ ở lại. Hắn muốn biết một chút về tình huống xung quanh Tinh Kiếm Sơn.

Ở bên cạnh cửa sổ của sương phòng trong khách sạn, Ôn Bình nhìn người đến người đi trên đường, hỏi: "Trần trưởng lão, trong thành này, nếu như ngươi muốn dựng lên mạng lưới tình báo của mình thì mất bao lâu?"

"Nếu như muốn hoàn toàn chưởng khống bất cứ một chút gió thổi cỏ lay nào trong thành này, có Truyền Âm Thạch mà tông chủ cung cấp thì hẳn là chỉ cần mấy tháng thời gian." Trần Hiết cung kính đáp.

"Mấy tháng…"

Dựa theo thường lệ mà nói thì để cho nhãn tuyến của mình thẩm thấu thành trì có ngàn vạn nhân khẩu này trong thời gian mấy tháng thì tuyệt đối là một chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng mà Ôn Bình cảm thấy quá lâu.

Xem ra đã đến thời điểm xây dựng Tẫn Tri Lâu. Kiến trúc đặc thù, Tẫn Tri Lâu, tất cả công năng cũng là vì chế tạo ra một cái mạng lưới tình báo. Ôn Bình muốn thành lập lên một cái mạng lưới tình báo trong một thời gian ngắn.

"Tông chủ cảm thấy thời gian quá lâu sao?"

Trần Hiết cảm thấy đại khái là Ôn Bình không hài lòng, nhưng mà hắn cũng hết cách rồi, giải thích cũng rất là phiền phức.

Dù sao chỗ này cũng không phải là Hồ Thiên Địa.

Mà là Triều Thiên Hạp.

Có nhiều thứ không biết lắm.

Ôn Bình từ chối cho ý kiến, nói: “Là hơi lâu, nhưng mà có thể làm từ từ.”

“Tông chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để thành lập mạng lưới tình báo.” Trần Hiết vội vàng đáp lại.

“Ừm!” Ôn Bình vừa định tiếp tục nói chuyện thì một tiếng kinh hô trên đường phố khiến cho Ôn Bình nuốt lại những lời vừa ra đến khóe miệng.

“Khanh gia ra bố cáo!”

“Khanh gia ra bố cáo!”

Ôn Bình còn chưa kịp cảm thấy tò mò thì chỉ thấy người trên đường phố như bị điên vọt tới một chỗ.

Ngay cả có rất nhiều người đang ăn cơm trong khách sạn cũng chạy ra ngoài, tính tiền cũng không kịp tính tiền, quái nhất chính là Tiểu Nhị đuổi theo ra ngoài nhưng không phải đuổi theo để tính tiền mà là theo chân dòng người chạy về phía trước.

“Có chút thú vị.” Ôn Bình đứng dậy: “Trần trưởng lão, chúng ta cũng đi xem một chút.”

“Vâng.”

Trần Hiết vội vàng đuổi theo.

Khi chạy tới chỗ đám người hội tụ lại, Ôn Bình thấy được hình ảnh người đông nghìn nghịt, đoán chùng ít nhất cũng có mấy vạn người tụ tập ở đây. Trong đám người, cảnh giới thấp nhất cũng là Thần Huyền Cảnh, Trấn Nhạc Cảnh thì khỏi phải nói, đếm cũng không đếm hết được.

Lúc này, Ôn Bình mới hiểu tại sao hộ vệ của Long gia đều là Trấn Nhạc Cảnh, bởi vì ở Triều Thiên Hạp, đúng là Trấn Nhạc Cảnh tương đối nhiều.

Những người này hội tụ lại một chỗ, đều nhìn một cái thông cáo được dán trước một lầu cao.

Thông cáo dùng mạch khí ngưng thành chữ, tất cả chỉ có mấy chữ thôi nhưng lại khiến cho mấy vạn người tụ tập ở đây.

Ôn Bình lập tức nhìn lại.

"Thu Trấn Nhạc Cảnh mười người, Thần Huyền Cảnh một ngàn người, cống hiến đầy đủ thì có thể học được mạch thuật lưu phái của Khanh gia. Thời gian bắt đầu thi đấu: Sau ba ngày."

"Cuối cùng cũng chờ được!"

"Mạch thuật lưu phái, ta đến rồi!"

Tiếng reo vui mừng như thế vang lên không dứt trong đám người.

Ôn Bình thấy thế thì khóe miệng nở một nụ cười, bởi vì tình huống này hắn đã thấy được trong tư liệu về Nguyên Dương Vực ở Triều Thiên Hạp mà hệ thống cung cấp cho hắn. Trong toàn bộ Nguyên Dương Vực, không, phải nói là trong toàn bộ Triều Thiên Hạp thì mạch thuật lưu phái có được tác dụng hết sức quan trọng.

Cơ bản thì mỗi một môn phái, mỗi một cái thế lực đều có mạch thuật lưu phái cao thâm, mà những mạch thuật này thì mạnh mẽ hơn mạch thuật bình thường rất nhiều, là thứ mà mỗi một tán tu đều tha thiết ước mơ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Ôn Bình nhất định phải xây dựng Pháp Sư Tháp!

"Tông chủ, những người này đúng là vì học tập mạch thuật lưu phái mà điên cuồng. Mấy vạn người đi tranh đoạt bao nhiêu danh ngạch đó, quá thảm thiết đi chứ." Trần Hiết nhịn không được cảm thán một câu.

Ôn Bình đáp lại: "Ở Triều Thiên Hạp, không bao giờ thiếu người. Hơn nữa đúng là mạch thuật lưu phái cực kỳ mạnh mẽ."

Về điểm này, khi gặp được đám người Long Dã thì Ôn Bình đã có ấn tượng rất sâu.

Bởi vì bọn họ có được mạch thuật lưu phái nên mạnh mẽ hơn mấy người Ôn Tôn quá nhiều, thậm chí còn có thể nói như này, đoán chừng ba người Ôn Tôn cũng đánh không lại một trong hai người Long Dã hoặc là Hà Niên.

【VIP】 Triều Thiên Hạp —— Nguyên Dương Vực! (4)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Không gì không biết —— Tẫn Tri Lâu

“Có thành lập sơn môn hay không?”

“Có!”

Ôn Bình không chút do dự.

Chọn xong, Tinh Kiếm Sơn lập tức bị một đám sương trắng bao phủ, Ôn Bình cũng bị truyền ra bên ngoài địa điểm cũ của Lăng Tiêu Kiếm Phái.

“Đang dung hợp…”

“Thời gian còn lại: Một giờ.”

Ôn Bình đứng chờ ngoài sương trắng một giờ.

Sau một giờ, sương trắng tiêu tán.

Lúc này Ôn Bình ngự kiếm bay vào bên trong, thấy địa điểm cũ của Lăng Tiêu Kiếm Phái rực rỡ hẳn lên. Tất cả kiến trúc đều dung vào trong địa bàn của Bất Hủ Tông, chiếm lấy mấy chục mỏm núi sau Vân Lam Sơn.

Còn chủ điện của Lăng Tiêu Kiếm Phái thì bị hệ thống xóa đi.

Lúc này Ôn Bình ngự kiếm đi vòng quanh một vòng, về tới Vân Lam Sơn, thấy được cầu thang mới xuất hiện.

Bên cầu thang bên trái dựng một cái bia đá ghi —— Thông Đông Hồ.

Bên cầu thang bên phải dựng một cái bia đá ghi —— Thông Triều Thiên Hạp.

Khi Ôn Bình dọc theo cầu thang phía bên phải đi ra khỏi Bất Hủ tông thì xuất hiện ở dưới Tinh Kiếm Sơn, vừa quay đầu lại nhìn thì Tinh Kiếm Sơn vẫn là Tinh Kiếm Sơn ban đầu. Cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái cầu thang.

“Tông chủ, vừa rồi…”

Trần Hiết muốn hỏi sương trắng vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

Ôn Bình đáp: “Sơn môn đã lập, về tông đi.”

Ôn Bình quay người đi.

Trần Hiết theo sát phía sau, khi bước lên bậc thang thứ nhất thì hình ảnh trước mắt bỗng nhiên thay đổi.

Cảnh tượng quen thuộc xuất hiện ở trước mắt.

Đây không phải Vân Lam Sơn sao?

Hắn cũng không quên được Thiên Tầng Giai ở Vân Lam Sơn, bởi vì nó là một chỗ có thể nhận được dị mạch.

Lúc này, Thiên Tầng Giai ở ngay bên cạnh.

Ôn Bình giải thích: “Cái cầu thang này nối thông với Triều Thiên Hạp, cầu thang bên cạnh là Thông Đông Hồ, sau này đừng đi nhầm.”

“Thuộc hạ đã rõ!”

Trong lòng Trần Hiết rung động, không khỏi quay đầu nhìn Triều Thiên Hạp phía sau.

Thủ đoạn như thế khiến cho hắn kinh động như gặp thiên nhân!

Rốt cuộc tông chủ là ai?

Khi đi tới Thiên Tầng Giai thì những người khác trong tông môn cũng đã tụ tập tới.

“Tông chủ!”

“Tông chủ!”

Mọi người trong Bất Hủ Tông thấy cầu thang đột nhiên xuất hiện này và Ôn Bình đang từ phía dưới đi lên thì không khỏi hiếu kỳ nhìn hắn.

“Đều trở về tu luyện đi, có gì đáng xem?” Ôn Bình thấp giọng răn dạy một câu, đuổi đi mọi người đi.

Nhưng mà cho dù đuổi đi thì cũng không thể ức chế tò mò trong lòng mọi người.

Khi Trần Hiết vừa rời khỏi Ôn Bình thì mọi người đi qua tìm.

Hỏi một chút thì biết chuyện cầu thang nối tới Triều Thiên Hạp, trong lúc nhất thời trong tông môn lại trở nên xôn xao.

Cả đám đều chạy tới chỗ cầu thang, đi mở mang kiến thức một chút về Triều Thiên Hạp.

Cùng lúc đó, Ôn Bình thì đang dẫn lão ẩu đi tới chỗ ở của Vương bá.

Từ khi Cáp Cáp đi theo Ác Linh Kỵ Sĩ ngày ngày tuần tra thì Vương bá chỉ ở một mình, chơi tượng gỗ.

"Vương bá, Bất Hủ Tông có người mới tới, ngươi hỗ trợ chăm sóc một chút."

Ôn Bình từ xa đã bắt đầu hô.

Vương bá đang làm việc trước sân khấu, ngẩng đầu lên nhìn về phía Ôn Bình, vẻ mặt kinh hỉ nói: "Cái gì, tông chủ, ngươi nói là ngươi tìm thê tử cho ta?"

"Lỗ tay của ngươi tuy không dùng được nhưng lại đoán được tiếng lòng." Ôn Bình bất đắc dĩ cười cười, giao lão ẩu cho Vương bá.

Khi quay người muốn đi gấp thì nghe được tiếng nói chuyện sau lưng.

"Đại muội tử, hoan nghênh hoan nghênh, hoan nghênh gia nhập Bất Hủ Tông chúng ta."

"Đại ca, ngươi thật khéo tay, mỗi cái tượng gỗ đều sinh động như thật."

"Đại muội tử nói đùa, tượng gỗ này dù có tinh xảo đến đâu thì cũng không xinh đẹp như ngươi… đừng động, ngươi vừa cười vô cùng đẹp, ta muốn khắc nó ra, sau đó tặng lại cho ngươi."

"Đại ca, ta ngồi, ngươi chậm rãi khắc…"

Ôn Bình buồn cười, sau đó trở về Thính Vũ Các.

…

“Chỗ này là Triều Thiên Hạp!”

“Quả nhiên chênh lệch rất lớn với Hồ Thiên Địa.”

Mọi người trong Bất Hủ Tông liên tục cảm thán.

Long Nguyệt cũng cười cười, sau đó ngắm nhìn bốn phía, nói: “Đây là Nguyên Dương Vực.”

“Long tỷ, ngươi nhìn ra được?”

“Long tỷ, nói cho chúng ta nghe một chút.”

Một đám đệ tử Bất Hủ Tông vội vàng hỏi.

Long Nguyệt cười nói: “Nguyên Dương Vực là một trong bảy đại vực của U Quốc, là đại vực gần Hồ Thiên Địa nhất, đồng thời cũng là một cái nhỏ nhất trong bảy đại vực. Nhưng mà ngươi đừng thấy nó nhỏ chứ thật ra nó lớn hơn Hồ Thiên Địa rất nhiều. Đi, dẫn các ngươi đi dạo một chút, ta rất quen thuộc với Triều Thiên Hạp!”

…

Bên ngoài Bái Nguyệt Thành.

Trong Nghịch Thiên Tông.

Hạo Thanh kéo được mấy đệ tử ở Bái Nguyệt Thành thì trở về tông môn, vừa về đến thì đi thẳng tới chủ điện.

Trong chủ điện, tông chủ Nghịch Thiên Tông đang thương lượng với mấy trưởng lão thủ hạ.

Hạo Thanh đi vào, tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó lười biếng nói: “Khanh gia ra thông cáo nhận người.”

Tông chủ Nghịch Thiên Tông Vạn Trường Thanh lập tức ngừng thương lượng, sau đó nhướng mày nói: “Ta thấy hẳn là bọn họ chuẩn bị đi vào Nam Bố giới thật, những nhà khác có động tác gì không?”

“Những nhà khác thì tra không được, mặt ngoài thì không có động tĩnh gì, nhưng đoán chừng cũng giống như chúng ta, ngầm chuẩn bị.” Hạo Thanh đáp.

Vạn Trường Thanh tiếp tục nói: “Vậy thì chúng ta phải tăng tốc chuẩn bị, lần này rất có thể trong Nam Bố giới sẽ có

mạch thuật lưu phái tồn tại. Nghịch Thiên Tông chúng ta có thể trọng chấn lại hùng phong của Lăng Tiêu Kiếm Phái ngày xưa hay không thì phải xem lần này."

Hạo Thanh nói: "Hi vọng không lớn, bây giờ không biết có bao nhiêu cái thế lực nhìn chằm chằm Nam Bố giới."

"Hi vọng không lớn cũng phải thử xem. Không có mạch thuật lưu phái, muốn nhận người thì quá khó khăn." Vạn Trường Thanh lộ vẻ khó xử.

Mạch thuật lưu phái là thứ quan trọng nhất trong một cái thế lực, muốn lớn mạnh thì nhất định phải có.

Cho nên vì mạch thuật lưu phái, lần này Nghịch Thiên Tông bọn họ đi vào Nam Bố giới thì nhất định phải liều mạng.

Trước mắt, chuyện duy nhất khiến cho hắn cảm thấy có hi vọng là thực lực tổng hợp của Nghịch Thiên Tông cũng không mạnh, trong mắt thế lực lục tinh thì bọn họ không có cảm giác tồn tại. Cho nên sẽ không nhắm vào bọn họ.

【VIP】 Không gì không biết —— Tẫn Tri Lâu (2)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Không gì không biết —— Tẫn Tri Lâu (3)

Biểu cảm, cước bộ của bảy ngươi hơi cứng lại.

Người bên ngoài Tinh Kiếm Sơn thấy cảnh này thì cũng ngơ ngẩn, sau đó nhìn bảy người như ngã xuống như cây bị đốn.

Lộc cộc ——

Lộc cộc ——

Bảy người lăn xuống cầu thang, nằm ngang ở trước mắt mọi người.

Máu tươi chảy rỉ ra, trong nháy mắt nhuộm bậc thang dưới chân Tinh Kiếm Sơn thành màu đỏ.

Trong nháy mắt, bảy người đều bỏ mình, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có. Trong chớp nhoáng này, mọi người dưới Tinh Kiếm Sơn sợ đến trắng bệch cả mặt, ngay cả tên cường giả nửa bước Địa Vô Cấm đó cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái.

“Các ngươi nhìn thấy không?”

“Không nhìn thấy, quá nhanh”

“Trong chớp mắt bảy người chết hết, đây là cường giả Địa Vô Cấm giả ra tay rồi sao?”

Mọi người cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

Dương Nhạc Nhạc thấy thế thì không khỏi thở dài: “Đều nói các ngươi đừng xông loạn, bây giờ thì hay rồi, mất mạng… trước khi đi các ngươi nhớ dọn dẹp chỗ này sạch sẽ, nếu để cho tông chủ chúng ta thấy tình huống này thì các ngươi có bao nhiêu tính bấy nhiêu, tất cả đều không đi được.”

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc đi về, chỉ để lại một đám người đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhìn bảy ngươi chết trước mặt một chút.

“Phụ một tay!”

Trong đó, một tên cường giả Trấn Nhạc Hạ Cảnh nhanh chóng đi dời thi thể.

Hắn không dám đứng ngẩn người như đám Trấn Nhạc Thượng Cảnh đó.

Những người còn lại kịp phản ứng, đưa mắt nhìn nhau vài lần, sau đó tranh thủ di dời thi thể dưới chân núi.

Sau khi dọn dẹp xong thi thể và máu thì mọi người vội vàng rời khỏi đây.

Trên bầu trời, Vạn Trường Thanh thấy cảnh này thì choáng váng.

“Rốt cuộc thì Bất Hủ Tông này ở đâu ra?”

Mặc dù hắn là nửa bước Địa Vô Cấm nhưng tất cả những chuyện vừa mới xảy ra cũng khiến cho cho sau lưng hắn lạnh lẽo.

Lúc này, Hạo Thanh bừng tỉnh đại ngộ, rất kích động hô lên: “Ta biết rồi! Ta đã gặp! Ta đã gặp!”

“Ngươi đã gặp cái gì?”

“Ta đã gặp tông chủ của bọn họ… lúc ấy ta còn muốn kéo hắn vào tông! Má ơi, lúc ấy ta đứng trước mặt tông chủ của bọn họ nói câu này ‘Bất Hủ Tông, chưa từng nghe nói tới’ á.”

Nhớ lại lúc đó, mặt mũi Hạo Thanh trắng bệch.

“Ngươi cũng dám nói như vậy!” Vạn Trường Thanh nhìn Hạo Thanh, bó tay.

Hắn biết ngay với tính tình của Hạo Thanh thì sớm muộn gì cũng gây ra chuyện.

Bây giờ thì hay rồi, đắc tội luôn cả tông chủ của một thế lực thần bí mới đến.

…

Bất Hủ Tông.

Ôn Bình hỏi thăm Hoài Không: “Bách Tông Liên Minh có động tĩnh gì không?”

Hoài Không đáp: “Hồi bẩm tông chủ, Bách Tông Liên Minh không có động tĩnh gì, cũng không có tiếp tục tụ tập nhiều người nữa.”

“Ngươi có thể về Hồ Yêu Hoàng trước, để cho Thời Phong ở lại thủ là được.” Hoài Không là Yêu Hoàng, thời gian dài ở lại Đông Hồ cũng không được. Nếu Bách Tông Liên Minh không có động tác thì để cho một mình Thời Phong ở lại đó là được.

Sau khi ngắt kết nối Truyền Âm Thạch, Ôn Bình nhìn thoáng qua tiến độ xây dựng Tẫn Tri Lâu.

“Tẫn Tri Lâu.”

“Thời gian xây dựng còn lại: Bảy giờ.”

Đi vào Triều Thiên Hạp, chuyện thứ nhất mà Ôn Bình muốn làm là vững vàng vượt qua một tháng này trước.

Đồng thời cũng nhận người.

Nếu Triều Thiên Hạp là tình huống như vậy thì chỉ có thể dùng ma pháp để thu hút một ít thiên tài có thiên phú rất tốt và cường giả đỉnh cao. Nhưng mà chuyện này cần Tẫn Tri Lâu hỗ trợ mới được, bởi vì Bất Hủ Tông chỉ lấy người thích hợp.

Lúc chạng vạng tối, Trần Hiết từ Bái Nguyệt Thành trở về.

Sau khi trở về thì chuyện thứ nhất mà hắn làm là đi tới Thính Vũ Các tìm Ôn Bình.

“Tông chủ, ta đã thăm dò rõ ràng tình huống đại khái ở Bái Nguyệt Thành, ít ngày nữa thì có thể phát triển mạng lưới tình báo. Nhưng mà có một vấn đề, đó là trước mắt Bái Nguyệt Thành đều đang bàn tán về Bất Hủ Tông chúng ta.”

Ôn Bình hỏi: “Bàn tán cái gì?”

“Đại khái là bàn tán về lai lịch của Bất Hủ Tông ta, hoàn toàn là bịa chuyện, nhưng mà nếu bọn họ tiếp tục lan truyền như vậy thì chắc chắn sẽ khiến cho thế lực lục tinh chú ý, không biết bọn họ sẽ như thế nào.”

“Những chuyện này ngươi chú ý là được, không cần quá lo lắng, nếu như bọn họ có mục đích nhằm vào Bất Hủ Tông thì ngươi hãy tới báo.” Ôn Bình lại hỏi: “Thành lập mạng lưới tình báo cần cái gì?”

Trần Hiết đáp: “Giai đoạn đầu thì cần không ít bạch tinh, bởi vì cơ sở ngầm cái gì đó đều cần dùng đến. Nếu như mạng lưới tính báo sơ bộ thành hình thì cũng có thể bán tình báo để duy trì.”

“Đi theo ta.”

Ôn Bình dẫn theo Trần Hiết đi xuống Thính Vũ Các, đi thẳng đến chỗ xây dựng Tẫn Tri Lâu ở phía sau.

“Đây là Tẫn Tri Phong, là dùng tên Tẫn Tri Lâu đặt tên. Đi lên xem, cái đó chính là Tẫn Tri Lâu.” Ôn Bình chỉ vào lâu cao trên Tẫn Tri Phong.

Trần Hiết nhìn lại thì chỉ cảm thấy có chút thần bí.

Khi đi theo Ôn Bình đến trước Tẫn Tri Lâu thì chạm mặt với hai người áo đen.

Ngay cả khuôn mặt cũng là hắc ám, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Ôn Bình nhìn hệ thống giới thiệu, đọc cho Trần Hiết nghe: “Đây là Hắc Ảnh của Tẫn Tri Lâu, sau này sẽ tạo điều kiện cho ngươi điều động. Chúng nó có thể chui vào bất kỳ chỗ nào mà ngươi muốn chui vào, làm ánh mắt của ngươi. Chỉ cần không gặp được cường giả trên Địa Vô Cấm thì chúng nó sẽ không bị phát hiện, cũng sẽ không bị giết chết.”

“Không phải trên Địa Vô Cấm thì không phát hiện được, đây cũng là ngươi của Tẫn Tri Lâu sao? Thật là mạnh!” Trong lòng Trần Hiết thất kinh.

Mặc dù hắn đã từng huyễn tưởng về Tẫn Tri Lâu nhưng hắn không ngờ được Tẫn Tri Lâu lại có loại tồn tại như thế này.

Nhiệm vụ ẩn núp vẫn luôn là nhiệm vụ khó khăn nhất, hi sinh lớn nhất, trả giá nhiều nhất trong mạng lưới tính báo.

Có bọn họ, vậy thì nhiệm vụ ẩn núp không còn là nhiệm vụ khó khăn nhất nữa.

Trần Hiết vui vẻ, theo Ôn Bình tiếp tục đi vào bên trong.

【VIP】 Không gì không biết —— Tẫn Tri Lâu (4)

Ôn Bình nói tiếp: “Tẫn Tri Lâu có tất cả ba lầu, lầu một là kho chứa đựng tình báo, bên trong có toàn bộ tin tức tư liệu đã được ghi chép lại của Nguyên Dương Vực trước mắt. Những thứ này không cần ngươi tốn thời gian đi tìm tòi nghiên cứu, cần thì cứ đứng tại chỗ nói ra tin tức tư liệu mà ngươi muốn thì chúng nó sẽ được Ảnh Nhân tự mình đưa đến trong tay ngươi. Ngươi thử một chút…”

Trong lòng Trần Hiết thất kinh, sau đó thử nói một câu: “Ta muốn tin tức về mạch thuật lưu phái của Khanh gia.”

Nói xong, bỗng nhiên một luồng khói đen bay tới trên đỉnh đầu.

Không có chân, giống như là u linh, nhưng lại có hai cánh tay. Chúng nó đưa tay vươn vào trong hai bên ngăn tủ, sau đó lấy ra một trang giấy —— trên đó viết tin tức về mạch thuật lưu phái của Khanh gia.

Trần Hiết nhìn qua, kinh ngạc.

“Tông chủ, hóa ra ngươi đã chuẩn bị trước những thứ này rồi.”

Ôn Bình nói tiếp: “Đây đều là những thứ đã được ghi chép lại, còn có rất nhiều thứ không được ghi chép. Cho nên nhiệm vụ của mạng lưới tình báo của ngươi là đi ghi chép những tình báo chưa được ghi chép lại. Bởi vì ta giao Tẫn Tri Lâu cho ngươi, mục đích không chỉ là để ngươi biết một chút gì đó đơn giản như vậy.”

“Tông chủ, vậy ta cần phải làm những gì?”

“Nhiệm vụ của ngươi là mượn nhờ Tẫn Tri Lâu, trong tương lai chế tạo Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông thành cái tồn tại không gì không biết. Sau này người ở Nguyên Dương Vực nhắc tới thì sẽ biết ngay Bất Hủ Tông có một cái Tẫn Tri Lâu

biết rõ tất cả mọi chuyện. Sau này, thậm chí có thể tuyên bố hàng loạt bảng danh sách, giống như Linh Thể Bảng vậy, chế tạo Tẫn Tri Lâu thành một cái tổ chức quyền uy. Tóm lại, Tẫn Tri Lâu cần phải làm là chưởng khống tất cả tin tức! Sau này, xếp hạng cường giả Địa Vô Cấm có chúng ta ra, xếp hạng mạch thuật cũng do chúng ta ra, vẫn là câu nói đó… làm được không gì không biết!"

"Tông chủ, mục tiêu này của ngày quá khủng bố!" Trần Hiết nghe Ôn Bình nói, càng nghe càng rùng mình.

Ôn Bình đưa mắt nhìn qua: "Ngươi sợ mình không làm được?"

Trần Hiết vội vàng đáp: "Không không… thuộc hạ có lòng tin sẽ làm được! Chẳng qua là mục tiêu lớn có chút đáng sợ."

Ôn Bình gật gật đầu, tiếp tục nói: "Bây giờ ta giới thiệu tiếp cho ngươi về lầu hai và lầu ba. Lầu hai tương đối đặc biệt, là nơi bồi dưỡng Hắc Ảnh. Nếu như phát hiện ra cường giả Địa Vô Cấm đã chết thì có thể mang thi thể của bọn họ về lầu hai chuyển hóa thành Hắc Ảnh, giúp ngươi tăng thêm nhiều 'con mắt' hơn."

Nói đến đây, Ôn Bình đau lòng một hồi.

Toàn bộ tin tức tư liệu của Nguyên Dương Vực trong tầng thứ nhất của Tẫn Tri Lâu này là do Ôn Bình bỏ ra ba vạn miếng bạch tinh để mua.

Lại thêm xây dựng Tẫn Tri Lâu cần có năm ngàn miếng bạch tinh.

Như vậy, hắn đã tốn ba vạn năm ngàn miếng bạch tinh rồi.

Lại thêm còn sử dụng hai bộ thi thể của cường giả Già Thiên Lâu chế tạo thành hai Hắc Ảnh, mỗi bột tốn năm ngàn miếng bạch tinh, cộng lại thì là một vạn. Trước mắt Ôn Bình đã bỏ ra bốn vạn năm ngàn miếng bạch tinh!

Nếu như sau này Trần Hiết lại tìm được thi thể của cường giả Địa Vô Cấm thì nhất định phí chuyển hóa vẫn là do hắn ra.

Khi mỏ bạch tinh của Yêu tộc còn chưa có khai thác ra thì Ôn Bình vẫn rất đau lòng khi dùng bạch tinh trong tay mình.

Trần Hiết vội đáp: “Tông chủ, thuộc hạ đã rõ.”

“Tóm lại, nếu như cần Hắc Ảnh thì có thể tùy ý chuyển hóa.” Mặc dù đau lòng nhưng lúc cần thì Ôn Bình cũng sẽ không keo kiệt.

Nếu như cần mười Hắc Ảnh, chỉ cần Trần Hiết có thể tìm được mười bộ thi thể của cường giả Địa Vô Cấm thì năm vạn bạch tinh phí chuyển đổi sẽ do hắn ra.

Trần Hiết đáp: “Trước mắt hai Hắc Ảnh hẳn là cũng đủ rồi, thật ra thì giai đoạn bây giờ cũng không cần dùng đến chúng nó.”

Ôn Bình tiếp tục nói: “Lúc cần thì chỉ cần có thi thể là có thể dùng để chuyển hóa. Còn lầu ba, ngoại trừ ngươi ra thì ko có bất cứ ai vào được. Phía trên có rất nhiều mặt tường màu đen, trên mỗi một mặt tường đều sẽ hiện ra hình ảnh mà một Hắc Ảnh chứng kiến được và tiếng động mà Hắc Ảnh nghe được. Nếu có cần thì ngươi có thể tuyên bố chỉ lệnh ghi chép. Cũng giống như vậy, đứng tại chỗ hô một tiếng ghi chép thì những hình ảnh và âm thanh này sẽ bị ghi lại trong một quả cầu thủy tinh, thuận tiện cho ngươi quan sát lại.”

“Tông chủ, có phải là những hình ảnh đó tương tự như phim trong Quan Ảnh Thất không?” Trần Hiết tràn đầy chờ mong.

Ôn Bình gật gật đầu: “Không sai biệt lắm.”

“Tông chủ, cái này thuộc hạ rất thích.” Trần Hiết vui vẻ.

Tục ngữ nói, trăm nghe không bằng một thấy!

Có đồ vật đặc thù như thế này, vậy thì tương lai khi kẻ địch thương lượng nên làm gì để đối phó Bất Hủ Tông, trực tiếp phái Hắc Ảnh qua đó thì hắn có thể ngồi ở lầu ba xem như xem phim.

Tẫn Tri Lâu.

Có nó tương trợ thì quả nhiên là muốn biết cái gì thì biết được cái đó!

Khóe miệng Trần Hiết không khỏi nở một nụ cười hưng phấn!

Hắn vô cùng thích cảm giác như vậy!

“Có Tẫn Tri Lâu, bây giờ còn cần bao lâu?” Ôn Bình lặp lại câu hỏi mà hắn từng hỏi khi ở Bái Nguyệt Thành.

“Tối đa một tháng, nếu như thuận lợi thì không tới nửa tháng là thuộc hạ có thể hoàn toàn nắm giữ bất cứ gió thổi cỏ lay của bất cứ một tòa thành nào xung quanh Tinh Kiếm Sơn, sẽ không chỉ là một tòa thành như Bái Nguyệt Thành.” Trần Hiết mở miệng khẳng định.

Ôn Bình hài lòng gật đầu: “Trước đó, ngươi đi làm ra một cái bảng xếp hạng về mạch thuật lưu phái của tất cả thế lực ở bên này, sau đó đóng chúng lại thành sách, lan truyền trong mấy tòa thành này, nhất định phải làm cho mọi người đều biết.”

“Tông chủ, như vậy là có ý gì?” Trần Hiết không hiểu.

Ôn Bình đáp: “Để chúng nó làm náo động, cứ như vậy, ma pháp của Bất Hủ Tông chúng ta mới dễ ra sân.”

【VIP】 Kiến trúc mới Hải Niệm Các, cơ hội để tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai

Trần Hiết giật mình, nói: “Tông chủ, chiêu này đúng là diệu! Hôm nay ta sẽ phái người bắt đầu làm cái bảng xếp hạng này ngay. Tông chủ cho ta thời gian bảy ngày, chắc chắn ta sẽ làm ra một cái bảng xếp hạng mạch thuật lưu phái mà ai cũng tin phục.”

Có Tẫn Tri Lâu tương trợ, có thể nói muốn làm ra được một cái bảng xếp hạng như vậy cũng tương đối nhẹ nhõm. Bởi vì có thể tiết kiệm được rất nhiều quá trình phiền toái.

“Chuyện này giao cho ngươi.”

Ôn Bình bắt đầu tính toán ở trong lòng, đồng thời cũng bắt đầu nghĩ đến nên đối phó với chuyện có thể xảy ra sau đó như thế nào.

Bất Hủ Tông đã bám rễ sinh chồi, diệt Lăng Tiêu Kiếm Phái, binh chiếm lấy vùng đất Tinh Kiếm Sơn này, khi nào bọn họ sẽ quay trở về tìm tới tận cửa. Đồng thời, khi nào thì bên phía quan phương của U Quốc sẽ chú ý tới hắn?

Khi Bách Tông Liên Minh vẫn không có động tĩnh gì, Bái Nguyệt Thành lại cực kỳ náo nhiệt.

Lăng Tiêu Kiếm Phái, đã qua mấy chục năm nhưng vẫn không có mấy người quên được cái tên này. Bây giờ lại có một cái thế lực tên là Bất Hủ Tông mọc lên trên di chỉ của Lăng Tiêu Kiếm Phái, tất cả mọi người cực kỳ tò mò không biết Bất Hủ Tông này ở đâu ra.

Hơn nữa vừa đến thì đã dùng thủ đoạn hung ác mà quỷ dị giết một nhóm tán tu xông sơn môn, chuyện này khiến cho mọi người càng thêm tò mò về lai lịch của Bất Hủ Tông này. Nhưng mà tuy tất cả mọi người đều suy đoán nhưng không ai biết được lai lịch của nó.

Còn mấy người Vạn Trường Thanh của Nghịch Thiên Tông thì sau khi trở lại tông, một bên thì vội vàng chuẩn bị đi vào Nam Bố giới, một bên thì vội vàng quan sát Bất Hủ Tông.

Dù sao bọn họ đều là người cũ của Lăng Tiêu Kiếm Phái, bây giờ di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái lại có một tông môn mới xây dựng lên, bọn họ đều rất tò mò rốt cuộc Bất Hủ Tông này là một thế lực như thế nào.

Không được mấy ngày thì Vạn Trường Thanh muốn đăng môn bái phỏng một lần, nhưng mà hắn không có cho Hạo Thanh đi theo.

Hạo Thanh tìm đường chết, đứng ngay trước mặt tông chủ người ta nói xấu Bất Hủ Tông, ai biết được đối phương có ghi hận trong lòng hay không?

Khi Vạn Trường Thanh tự mình tới dưới núi Bất Hủ Tông, hắn không có tự tiện đi vào mà chọn chờ.

Dù sao kết cục của người xông vào mấy ngày trước đây vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Vừa chờ đợi một hồi thì chỉ thấy một người từ trên bậc thang đi xuống, diện mạo thanh tú, khí khái hào hùng, mặc dù hắn là nam nhưng cũng không nhịn được mà bị đối phương hấp dẫn. Người đó đi tới trước mặt, nói với hắn một câu: "Vạn tông chủ, tông chủ chúng ta mời!"

"Tông chủ quý tông biết ta sẽ tới?" Vạn Trường Thanh nghi hoặc.

Hắn vừa mới đến vậy mà đã có người tới đón hắn!

Người tới chính là trưởng lão Vân Liêu.

Vân Liêu đáp: "Vạn tông chủ tới thì đương nhiên là tông chủ chúng ta biết."

"Thực lực tông chủ quý tông đúng là thâm bất khả trắc." Vạn Trường Thanh cảm thán một tiếng, bởi vì hắn hoàn toàn không có cảm nhận được có cảm giác quét qua xung quanh hắn. Sao đối phương lại biết hắn đến, đúng là khiến cho người ta khó hiểu.

Nhưng mà hắn cũng không hỏi nhiều, chậm rãi đi theo Vân Liêu lên.

Bước một bước vào, Vạn Trường Thanh cảm nhận được Bất Hủ Tông bất phàm.

Dưới cầu thang và trên cầu thang lai hai thế giới.

Quan trọng nhất chính là hoàn toàn không có một chút dáng vẻ của Lăng Tiêu Kiếm Phái ngày xưa.

Núi!

Cây!

Chúng nó hoàn toàn khác.

Giấu nghi hoặc và thấp thỏm trong lòng, Vạn Trường Thanh đi tới trước chủ điện, nhìn thấy chủ điện khí thế bàng bạc thì ngây ngẩn cả người.

Lúc hắn thất thần, Vân Liêu nói với Ôn Bình đang ở trong một cái đình cách đây không xa nói: "Tông chủ, Vạn tông chủ tới."

"Vạn tông chủ, mời!"

Dứt lời, Vân Liêu rời khỏi đây.

Lúc này, Vạn Trường Thanh nhìn về phía Ôn Bình, khi phát hiện Ôn Bình hoàn toàn giống hệt như những gì mà Hạo Thanh miêu tả thì hắn hơi kinh ngạc. Bởi vì quá trẻ, trẻ đến mức khó có thể tin.

"Vạn tông chủ, ngồi đi…"

Ôn Bình lên tiếng chào.

Vạn Trường Thanh dạo bước đi tới, sau đó hơi khom người, hỏi: "Các hạ biết ta?"

"Biết." Ôn Bình đáp.

Vạn Trường Thanh nghẹn lời, bởi vì đối phương biết hắn mà hắn lại không hiểu rõ về bất cứ thứ gì trước mặt.

Chuyện này có chút buồn cười.

Sau khi ngồi xuống, Vạn Trường Thanh chỉ có thể chọn tự mình mở miệng hỏi: “Không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

“Họ Ôn.”

“Ôn tông chủ… lời ong tiếng ve cũng không nói, hôm nay Vạn mỗ tới là muốn nói cho Ôn tông chủ biết một chuyện.”

“Mời nói.”

“Ôn tông chủ, ngươi có biết bây giờ Tinh Kiếm Sơn thuộc về người nào không?”

“Thuộc về Bất Hủ Tông.”

Vạn Trường Thanh ngây ra một lúc, sau đó lại hỏi: “Ta đổi một cách nói khác, Ôn tông chủ có biết trước kia nó thuộc về người nào không?”

“Biết, Hồng Diệp môn.”

“Cho nên Ôn tông chủ tốn bạch tinh mua mảnh đất này từ trong tay của Hồng Diệp?”

Vạn Trường Thanh rất quan tâm tới chuyện này.

Bởi vì hắn cũng muốn làm như thế.

Mục đích khi Nghịch Thiên Tông thành lập chính là như thế.

Chẳng qua là theo Nghịch Thiên Tông chậm rãi phát triển, mục đích này đã bị hiện thực làm cho mai một.

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu: “Không có mua, chẳng qua là thấy chỗ này không tệ nên lập tông ở chỗ này thôi.”

“Ôn tông chủ, vậy ngươi định quy thuận với Hồng Diệp Môn hay là?” Vạn Trường Thanh hỏi ra mục đích cuối cùng của chuyến đi này.

Bởi vì đối với hắn thì Hồng Diệp Môn là địch không phải bạn.

Ôn Bình đáp: “Vạn tông chủ tò mò, ta không có cách nào cho ra giải đáp.”

“Vì sao?”

“Vạn tông chủ hỏi nhiều như vậy, giờ cũng nên đến lượt bổn tông chủ hỏi một chút chứ?”

“Ôn tông chủ muốn biết cái gì, Vạn mỗ chắc chắn biết gì nói nấy.”

Ôn Bình cười hỏi: “Ta muốn biết Vạn tông chủ có hứng thú gia nhập vào Bất Hủ Tông hay không?”

Liên quan tới Vạn Trường Thanh, hắn đã xem tin tức về hắn mấy lần, còn cố ý để cho Trần Hiết điều tra một phen. Cho ra kết luận là người này vô cùng trọng tình, ví dụ như là Lăng Tiêu Kiếm Phái đã mất mấy chục năm, nhưng hắn vẫn đang chăm sóc cố nhân của Lăng Tiêu Kiếm Phái ngày xưa, vì đó mà thành lập nên Nghịch Thiên Tông.

【VIP】 Kiến trúc mới Hải Niệm Các, cơ hội để tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai (2)

Về mặt nhân phẩm thì Vạn Trường Thanh vẫn được. Chỉ riêng trọng tình thì Bất Hủ Tông có thể thu hắn.

Lại thêm hắn có thiên phú không tồi, cũng là cảnh giới nửa bước Địa Vô Cấm, rất phù hợp vào Bất Hủ Tông.

Bởi vì muốn nhận cường giả Địa Vô Cấm, trước mắt còn chưa có làm được.

"Ôn tông chủ nói đùa." Nhưng mà Vạn Trường Thanh chỉ xấu hổ cười một tiếng: "Ôn tông chủ, hôm đó ngươi nhìn thấy Hạo Thanh, thật ra thì hắn cũng không có ý gì khác, hắn không biết thân phận của ngươi cho nên mới nói như vậy. Mong rằng đừng nên trách hắn!"

"Đúng rồi, còn có hắn nữa, Bất Hủ Tông cũng hoan nghênh sự gia nhập của hắn." Ôn Bình giật mình.

Không nhắc tới Hạo Thanh thì hắn cũng quên luôn người này.

Ôn Bình tương đối tán thưởng Hạo Thanh ở chỗ thân là trưởng lão nhưng lại chịu hạ mình đi tuyển người.

Chuyện này là một chuyện không dễ dàng gì.

Không giống như những Trấn Nhạc Thượng Cảnh khác, chảnh như gì.

Vạn Trường Thanh sửng sốt một chút, biết không thể trò chuyện về đề tài này nữa cho nên đứng dậy cáo từ.

Ôn Bình cũng không có ngăn cản, đưa Vạn Trường Thanh đến bên cầu thang nối với Triều Thiên Hạp, nhìn hắn rời khỏi đây.

Khi Vạn Trường Thanh vừa về tới tông môn, chuyện thứ nhất mà hắn làm chính là đi tìm Hạo Thanh.

Sau khi nhìn thấy Hạo Thanh thì liếc hắn một cái, sau đó mắng: “Hạo Thanh, hôm nay ông đây vì ngươi mà mất hết mặt mũi.”

“Làm sao vậy?” Hạo Thanh không hiểu ra sao: “Không phải là ngươi đi gặp tông chủ của Bất Hủ Tông sao?”

“Gặp được, nhưng mà hắn nói lại những lời mà ngươi đã nói hôm đó với ta. Muốn cho ta gia nhập vào Bất Hủ Tông, còn kêu ngươi cũng gia nhập vào.” Vạn Trường Thanh liếc Hạo Thanh một cái, nói: “Ta cũng phục ngươi!”

“Ha ha, chuyện đó có thể trách ta được sao? Như vậy chiêu vừa gặp người là hỏi của ta khiến cho đối phương ấn tượng rất sâu.” Hạo Thanh buồn cười.

Hắn đang tưởng tượng ra sắc mặt của Vạn Trường Thanh lúc đó.

Đoán chừng là xấu hổ muốn chết!

Nghĩ đến đây, Hạo Thanh lại nhịn không được bật cười.

Sau đó nhớ lại chuyện mình nói với tông chủ Bất Hủ Tông, càng nhịn không được.

“Ha ha ha… ta không xong rồi.” Hạo Thanh ôm bụng của mình, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Vạn Trường Thanh liếc nhìn Hạo Thanh như đồ đần một cái, xoay người rời đi.

Hắn không có xem chuyện Ôn Bình muốn lôi kéo hắn là thật.

Cũng không cho rằng Ôn Bình sẽ làm thật.

Sau khi rời khỏi nơi ở của Hạo Thanh, Vạn Trường Thanh tới đại điện, trong đầu toàn là suy nghĩ về lai lịch của Bất Hủ Tông.

Nhất là khi đối phương đã thăm dò hắn rõ ràng nhưng hắn vẫn chỉ biết tông chủ Bất Hủ Tông họ Ôn, hắn càng xúc động và muốn biết rõ lai lịch của Bất Hủ Tông.

Sau khi trở lại chủ điện, Vạn Trường Thanh hỏi trưởng lão: "Liên quan tới lai lịch của Bất Hủ Tông, mấy ngày nay các ngươi tra được chút gì rồi?"

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt khó xử.

"Toàn bộ Bái Nguyệt Thành đều không có một ai biết được Bất Hủ Tông này từ đâu ra, đến đây lúc nào."

"Không phải chúng ta không muốn tra mà là năng lực có hạn."

Nghe được mấy kết quả này, Vạn Trường Thanh bất đắc dĩ khoát khoát tay: "Tiếp tục làm việc của các ngươi đi, nhớ theo dõi kỹ Nam Bố giới trong Phong Gian Nguyên, nó có thể mở ra bất cứ lúc nào. Chuyện Bất Hủ Tông ta tự đi thăm dò."

Vừa định đi, Vạn Trường Thanh có chút không yên lòng, lại căn dặn một câu.

"Phong Gian Nguyên nhất định phải theo dõi chặt chẽ cho ta, nếu xảy ra sai sót thì coi như hai trăm năm nay chúng ta uổng công!"

…

Sau bốn ngày.

Trần Hiết dẫn theo một quyển sổ vội vàng rời khỏi Tẫn Tri Lâu, đi tới Thính Vũ Các của Ôn Bình.

"Tông chủ, xung quanh Tinh Kiếm Sơn, mười bốn thành, bảy mươi hai loại mạch thuật lưu phái, ta đã xếp hạng xong. Đồng thời, còn xếp hạng luôn bảy mươi hai cái thế lực lục tinh này."

Ôn Bình cầm lấy sổ mà Trần Hiết đưa tới, lật xem.

Trần Hiết nói tiếp: "Bảy mươi hai loại mạch thuật lưu phái, chúng ta tổng hợp chiến tích của người tu luyện ở tất cả cảnh giới trong gần năm mươi năm qua. So sánh những người này, phân tích, sau đó cho ra một cái xếp hạng vô cùng chính xác. Bảy mươi hai cái thế lực lục tinh cũng không ngoại lệ. Tông chủ, nếu như không có vấn đề thì hôm nay ta có thể in ra hàng loạt sau đó truyền bá trong mươi bốn thành này."

“Làm không tệ.” Ôn Bình tán thưởng một câu, sau đó còn nói: “Chỗ bí thuật này thì cần thay đổi một chút. Công bố một cái cảnh giới mạch thuật hoàn toàn mới trên bảng xếp hạng này.”

“Tông chủ mời nói.”

Ôn Bình nói: “Nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, ngày xưa chỉ có bốn cái cảnh giới này. Tiếp theo thì được tính vào hàng bí thuật. Kể từ hôm nay, sau viên mãn sẽ có thêm hai cái cảnh giới, đăng phong, tạo cực! Cái gọi là bí thuật chỉ là biến hóa sau khi bước vào đăng phong cảnh thôi.”

“Thuộc hạ đi đổi ngay!”

“Đổi xong thì truyền bá ra ngoài luôn, nhớ kỹ phải đánh dấu sáu chữ Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

…

Lúc chạng vạng tối, sau khi thăng cấp xong một ít kiến trúc, Ôn Bình lại mở danh sách kiến trúc ra.

Lần này, hắn chuẩn bị xây dựng một cái kiến trúc có liên quan tới Pháp Sư Tháp.

Tu luyện ma pháp, mấu chốt nhất chính là tinh thần lực, chỉ cần tinh thần lực đủ mạnh mẽ thì có thể phóng thích ma pháp mạnh mẽ. Cho nên Ôn Bình chuẩn bị xây dựng một cái kiến trúc liên quan tới tu luyện tinh thần lực.

Tông môn đã phát triển đến bước này, kiến trúc như thế nào không thể thiếu.

Ngự Kiếm Thuật không thể chỉ dừng lại ở giai đoạn ngự kiếm.

Tinh thần lực của người trong tông môn cũng không thể vĩnh viễn dừng lại ở giai đoạn thứ nhất.

Ôn Bình bắt đầu lục lọi trong danh sách kiến trúc.

Sau đó hỏi thăm hệ thống: “Hệ thống, có thể đề cử kiến trúc đặc thù có thể tu luyện tinh thần lực hay không?”

“Với tài lực trước mắt của kí chủ và tông môn giai đoạn hiện nay thì đề cử kí chủ xây dựng Hải Niệm Các.”

Nói xong, tin tức về Hải Niệm Các xuất hiện ở trước mắt.

【VIP】 Kiến trúc mới Hải Niệm Các, cơ hội để tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai (3)

Ôn Bình nhìn hai lần, không có quá nhiều lưỡng lự, trực tiếp chọn xây dựng.

Giá xây dựng năm ngàn miếng bạch tinh, Ôn Bình cũng không cần lưỡng lự.

“Hải Niệm Các.”

“Thời gian xây dựng còn lại: Mười giờ.”

Đóng bảng nhắc nhở của hệ thống lại, Ôn Bình đi vào Bất Tử Thụ Lâm, bắt đầu tu luyện, cho đến sáng sớm hôm sau.

Đồng thời, Hải Niệm Các cũng được xây dựng xong.

Sau khi Ôn Bình đi từ Bất Tử Thụ Lâm ra thì đi thẳng tới Hải Niệm Các kế bên Pháp Sư Tháp ở phía sau Vân Lam Sơn.

Hải Niệm Các được xây dựng ở bên cạnh Pháp Sư Tháp!

Hải Niệm Các không có gì khác lạ, chỉ là một cái lầu các, chỉ có một tầng. Nhưng khi bước vào trong nó thì lại thấy có một cái ao lớn hình tròn nhưng trong đó lại không có nước, mà xung quanh thì là một vùng hoang vu rộng lớn.

Dưới đáy áo toàn là đá cục nhưng những cục đá này lại tỏa ra hào quang, còn phóng thích ra tinh thần lực, khiến cho Ôn Bình cũng không dám nhìn thẳng. Giống như mỗi một cục đá đều là một vì sao vậy.

“Hệ thống, giới thiệu một chút.”

Hệ thống đáp: “Đây là Hải Niệm Trì trong Hải Niệm Các, là một cái công chuyên dùng để chiếu ra Vô Niệm Thiên Văn. Kí chủ chỉ cần tốn năm vạn miếng bạch tinh thì có thể đổ đầy Vô Niệm Thiên Văn trong Hải Niệm Trì này. Nhưng mà, một ao Vô Niệm Thiên Văn này chỉ sử dụng được sáu mươi lần.

Mỗi một người đi vào thì chỉ có thể ở lại trong Vô Niệm Thiên Văn mười giờ, mỗi mười giờ được tính là một lần."

"Hiệu quả sử dụng như thế nào?"

Ôn Bình tương đối quan tâm đến cái này.

Hệ thống đáp: "Vô Niệm Thiên Văn là lấy từ sâu trong tinh không, nó có thể nhanh chóng tăng tinh thần lực lên. Nói một cách trực quan thì nếu như để cho ba người sử dụng một ao Vô Niệm Thiên Văn này thì đủ để bồi dưỡng cho tinh thần lực của ba người bọn họ đều đến giai đoạn thứ hai."

"Bồi dưỡng tinh thần lực của ba người đến giai đoạn thứ hai, vậy ta tốn năm vạn miếng bạch tinh cũng có lời."

Tinh thần lực giai đoạn thứ hai thì có thể phóng thích ma pháp tứ giai, có thể khiến cho Bất Hủ Tông có thêm ba chiến lực Địa Vô Cấm.

Nhưng mà, ba danh ngạch này nên cho ai mới được?

Đương nhiên, hắn không định tự mình quyết định, cũng sẽ không dùng hình thức trước đây, dùng bạch tinh để mua. Ba cái danh ngạch này Ôn Bình định dùng một loại phương thức khác để phân phát ra, tăng cường sức cạnh tranh trong tông môn.

Người nào may mắn thì người đó sẽ lấy được!

Lúc này, Ôn Bình mua Vô Niệm Thiên Văn trong cửa hàng Hải Niệm Các, sau đó rời khỏi Bất Hủ Tông, đi vào Phong Gian Nguyên bên cạnh Tinh Kiếm Sơn.

Phong Gian Nguyên, Ôn Bình từng ngự kiếm bay qua nó một lần, mặc dù chỗ đó có yêu nhưng đều là vụn vặt lẻ tẻ. Nói tóm lại, không phải rất nguy hiểm, dùng Phong Gian Nguyên làm địa điểm tranh đoạt danh ngạch lần này thì không có gì thích hợp bằng.

Giấu ba cái lệnh bài đi vào Hải Niệm Các ở ba chỗ trong Phong Gian Nguyên, Ôn Bình về tới phòng bếp của Bất Hủ Tông.

Đã lâu Ôn Bình không có tới phòng bếp ăn cơm, cho nên mọi người biết chắc chắn là hắn có chuyện muốn nói.

Sau khi ăn xong, Ôn Bình tuyên bố: "Lần này cho mọi người một cơ hội chơi, ở trong Phong Gian Nguyên bên ngoài Tinh Kiếm Sơn, ta giấu ba cái lệnh bài đi vào Hải Niệm Các trong đó. Chỗ giấu cũng không bí mật lắm, chỉ cần các ngươi dùng cảm giác đi tìm thì chắc chắn sẽ tìm được."

Ôn Bình lấy một cái lệnh bài đi vào Hải Niệm Các để lên trên bàn, để cho mọi người nhìn kỹ một chút.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghi ngờ.

Không rõ tông chủ làm vậy là có ý gì.

"Tông chủ, lệnh bài này để làm gì?"

Có người mở miệng hỏi.

Ôn Bình đáp: "Có lệnh bài này thì có thể đạt được cơ hội đi vào Hải Niệm Các. Nó nằm ở bên cạnh Pháp Sư Tháp. Trong Hải Niệm Các có một cái ao, trong ao có một thứ tên là Vô Niệm Thiên Văn. Hấp thu Vô Niệm Thiên Văn thì có thể tăng trưởng tinh thần lực của các ngươi. Như vậy đối với các ngươi, ba cái lệnh bài này, chỉ cần một ngươi trong số các ngươi nhận được thì có thể tăng tinh thần lực của mình lên đến giai đoạn thứ hai."

Ôn Bình lắc lắc lệnh bài.

Long Nguyệt tò mò hỏi một chút: "Tinh thần lực giai đoạn thứ hai?"

Nhìn mọi người cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, Ôn Bình giải thích: "Tinh thần lực chia theo giai đoạn, bây giờ các ngươi đang đứng ở giai đoạn thứ nhất. Tinh thần lực giai đoạn thứ nhất thì phạm vi cảm giác có hạn, đồng thời phạm vi ngự kiếm cũng có hạn, ngay cả phóng ma pháp cũng có hạn chế giai cấp. Nhưng nếu như ngươi có thể bước vào giai đoạn thứ hai thì kiếm của ngươi có thể lấy đầu người ngoài mấy chục dặm, đồng thời cảm giác của ngươi cũng có thể cảm ứng được hết thảy động tĩnh trong phạm vi mấy chục dặm. Quan trọng nhất chính là khi tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai thì

nó có thể phóng thích ma pháp tứ giai, khống chế lực lượng sánh ngang Địa Vô Cấm!”

Nói xong, mọi người đều kinh ngạc.

“Má ơi!”

“Tông chủ, lần này ngài quá hào phóng?”

Một đám người nhìn chằm chằm lệnh bài màu đỏ không chớp mắt.

Ôn Bình tiếp tục nói: “Không cần biết các ngươi có muốn đi con đường ma pháp hay không thì đều có thể đi vào Phong Gian Nguyên thử một chút, nhưng mà ta chỉ cho các ngươi thời gian năm ngày. Bảy ngày sau, nếu có cái lệnh bài nào không bị tìm được thì coi như cái lệnh bài đó hết hiệu lực.”

Đúng là Ôn Bình muốn miễn phí tặng ba cơ hội để cho tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai này ra, nhưng mà nếu như bọn họ không nắm bắt được cơ hội thì đương nhiên là Ôn Bình sẽ không cho miễn phí một lần nữa.

Cho dù là dựa theo phương thức trước kia, tiến hành thu phí hay là cho ngươi mới vào tông sau này, kết quả hắn lấy được đều giống như nhau, đó là ma pháp nhất mạch sẽ có được mấy cái trụ cột, có thể thuận lợi biểu hiện ra ma pháp cho người ở Triều Thiên Hạp xem.

Nghe đến đây, Long Nguyệt bên cạnh không nhịn được vội vã hỏi thăm: “Vậy bây giờ chúng ta có thể đi vào Phong Gian Nguyên chưa?”

【VIP】 Bất Hủ Thanh Vân Bảng ra, thế lực lục tinh không vừa lòng!

Nàng vừa hỏi ra, tất cả mọi người mong đợi nhìn Ôn Bình.

Ôn Bình gật gật đầu: “Có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

“Vậy thì bắt đầu đi!” Long Nguyệt vui vẻ, chỉ hận không thể lập tức bay đến Phong Gian Nguyên.

Ôn Bình lại căn dặn một câu: “Chỉ có thời gian bảy ngày, nhớ lấy!”

Nói xong, một đám người liền rời khỏi phòng bếp.

“Tông chủ, chúng ta biết.”

“Tông chủ, lần này ngài quá hào phóng, yêu ngươi!”

Khi một đám người chạy đi, còn có một người hình như là không định đi Phong Gian Nguyên.

Như Long Kha, nàng không có bất cứ ý nghĩ gì khác, lúc này, nàng đang đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Long Nguyệt.

“Không đi thử sao?”

Long Kha lắc đầu: “Mạch thuật hệ phong thích hợp với ta hơn, hơn nữa ta lập tức có thể bước vào nửa bước Địa Vô Cấm, cơ hội này nhường lại cho bọn họ đi.”

Mặc dù tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai rất hấp dẫn nhưng Long Kha biết cái gì mới thích hợp với mình.

Đối với chuyện này, Ôn Bình cũng không muốn nói gì.

“Nếu như bước vào Địa Vô Cấm thì có thể đến chỗ ta mua Phá Kính Đan, ăn Phá Kính Đan thì có một tầng xác suất trực tiếp bước vào Địa Vô Cấm.” Ôn Bình định thăng cấp chủ điện một đợt, gia tăng số lượng Phá Kính Đan có thể mua một chút.

Với tình hình một tháng mới có thể mua một viên Phá Kính Đan trước mắt thì sau khi hắn cung cấp cho Trần Hiết thì không thể cung cấp cho bất cứ người nào khác.

Long Kha sửng sốt một chút, sau đó hỏi: “Bán bao nhiêu?”

“Chờ ngươi bước vào nửa bước Địa Vô Cấm rồi nói.”

Ôn Bình dứt lời, trực tiếp rời khỏi phòng bếp.

Long Kha nhìn bóng lưng Ôn Bình đi xa, sau đó vô thức phóng cảm giác vào trong tàng giới xem thử.

Bạch tinh không nhiều lắm!

Xem ra phải nghĩ cách đi kiếm chút bạch tinh!

…

Hôm sau.

Trần Hiết tìm tới Thính Vũ Các, hồi báo chuyện bản danh sách thứ nhất lại cho Ôn Bình.

Đồng thời Trần Hiết cũng lấy một cái tên cho bảng danh sách này, gọi là Bất Hủ Thanh Vân Bảng.

Hai chữ Bất Hủ lấy từ Bất Hủ Tông.

Hai chữ Thanh Vân lấy từ một bước lên mây.

Nhưng mà bản thứ nhất chỉ có xếp hạng về mạch thuật lưu phái, cũng không có xếp hạng thế lực và phổ cập cảnh giới mạch thuật.

Đối với chuyện này, Trần Hiết giải thích là tuy mỗi một chuyện mà Tẫn Tri Lâu làm đều sẽ dẫn tới tất cả mọi người oanh động. Nhưng mà oanh động này phải từng bước từng bước mà đến, không thể đến một lần, nếu không thì hoàn toàn ngược lại.

Bận rộn suốt một buổi tối hôm qua, chuyện ở Bái Nguyệt Thành gần như đã giải quyết, lúc này bản Bất Hủ Thanh Vân Bảng thứ nhất đã bắt điên cuồng lưu truyền trong Bái Nguyệt Thành, đồng thời tốc độ lưu truyền càng lúc càng nhanh.

Bởi vì Trần Hiết tìm rất nhiều người!

“Đi, đi Bái Nguyệt Thành nhìn một chút.” Ôn Bình muốn xem thử xem Bất Hủ Thanh Vân Bảng tuyên bố ra thì sẽ khiến cho người ở thế giới này bị trùng kích như thế nào. Có phải là sẽ giống như như mong muốn của hắn không.

Khi cùng Trần Hiết đi vào Bái Nguyệt Thành, Ôn Bình phát hiện vô số người đi đường tốp năm tốp ba tụm lại với nhau, trong tay cầm lấy một quyển sách màu lam nhìn say sưa ngon lành, hơn nữa thỉnh thoảng còn cảm thán hai tiếng.

"Thật hay giả, mặc dù mạch thuật lưu phái Phương Thốn Gian của Khanh gia xếp hạng cuối cùng trong Bái Nguyệt Thành nhưng lại xếp hạng tới sáu mươi trong số mười bốn thành xung quanh Tinh Kiếm Sơn, đằng sau Phương Thốn Gian còn có mười hai loại mạch thuật lưu phái."

"Ta vốn cho là Phương Thốn Gian của Khanh gia là kém nhất trong số mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm."

"Nhưng mà xếp hạng sau nó còn có mạch thuật lưu phái Không Thành Lộng của Không gia ở Lạc Thủy Thành, còn có…"

"Ta mới biết được, hóa ra mạch thuật lưu phái Không Thành Lộng thanh danh hiển hách của Không gia lại xếp hạng thấp như vậy!"

Trong tiếng bàn tán, Ôn Bình chậm rãi đi tới trước.

Nói tóm lại, Bất Hủ Thanh Vân Bảng đã làm được từ đường phố đến ngõ hẻm đều biết.

Có người nghi ngờ.

Cũng có người tin phục.

Nhiều nhất là ôm tâm tính xem náo nhiệt.

Nhưng mà khi gặp được người của thế lực lục tinh, Ôn Bình nghe được nhiều nhất là bàn tán về Bất Hủ Tông.

"Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu này muốn làm cái gì?"

"Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu này bỗng nhiên làm ra một cái bảng danh sách như thế, xem ra Tẫn Tri Lâu này hiểu không ít về chúng ta. Bởi vậy có thể thấy, quyết định ở lại Tinh Kiếm Sơn của Bất Hủ Tông cũng không phải là một sớm một chiều."

"Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là Bất Hủ Tông này có lai lịch ra sao không? Nội tình, mạch thuật lưu phái nhà chúng

ta đều bị người ta thăm dò được mà chúng ta đối với Bất Hủ Tông thì vẫn không biết gì cả. Không thấy buồn cười sao?”

Tản bộ một vòng Bái Nguyệt Thành, nghe đủ mấy lời bàn tán kiểu này, Ôn Bình để cho Trần Hiết đi làm việc của mình, mà hắn thì bắt đầu đi dạo trong Bái Nguyệt Thành, muốn thử xem có gặp được mấy kỳ tài kinh thế hay không.

Sau đó nhìn thấy một màn.

Một cường giả nửa bước Địa Vô Cấm cầm lấy Bất Hủ Thanh Vân Bảng ngồi trong khách sạn xem, trong lúc lơ đãng nói một câu: “Đan gia, sau này xem các ngươi còn ngông nghênh nữa hay không. Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia các ngươi xếp hạng còn thấp hơn Lạc Nhật Huy của Tào gia chúng ta năm hạng!”

Lúc này, cảnh giới của Đan gia vừa từ lầu hai đi xuống dưới nghe được câu này thì giống như là củi khô gặp tia lửa.

Nhiễm một cái là cháy!

Lúc này, cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Đan gia vọt xuống, chỉ vào cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Tào gia, nói: “Ngươi nói cái gì, chú ý thái độ nói chuyện của ngươi, đừng mẹ nó tìm việc cho mình!”

“Há, hóa ra là Đan gia. Không phục hả? Tự mình xem Bất Hủ Thanh Vân Bảng, mạch thuật lưu phái Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia các ngươi xếp hạng cũng không cao.” Cường giả Tào gia khẽ cười một tiếng.

“Vậy cũng mạnh hơn Lạc Nhật Huy của Tào gia các ngươi!”

“Thế nào, dựa vào miệng để xếp hạng?”

【VIP】 Bất Hủ Thanh Vân Bảng ra, thế lực lục tinh không vừa lòng! (2)

“Mẹ nó, ra luyện một chút!”

“Đan gia, thử một chút sẽ tạ thế, ngươi phải nghĩ cho thông suốt!”

Lúc này, hai người xông ra ngoài.

…

Hôm sau.

Bên trong Nghịch Thiên Tông.

Vạn Trường Thanh gọi tất cả mọi người trong tầng lớp cấp cao của tông môn tụ tập lại, nhưng mà lần này cũng không phải là thảo luận chuyện liên quan tới Nam Bố giới mà là nghiên cứu thảo luận chuyện liên quan tới Bất Hủ Tông, bởi vì Bất Hủ Thanh Vân Bảng xuất hiện.

“Hôm qua cường giả của Đan gia và Tào gia đánh nhau, hẳn là các ngươi đều biết chứ?”

Vạn Trường Thanh đưa mắt nhìn mọi người.

Hạo Thanh gật gật đầu: “Hôm qua ta ở bên cạnh nhìn từ đầu tới cuối, cuối cùng là Đan gia thua. Rõ ràng thực lực hai người không sai biệt nhiều, nhưng mà sau khi kịch chiến một đêm, cường giả của Đan gia vẫn thua. Bất Hủ Thanh Vân Bảng đưa ra xếp hạng là chính xác, Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia bại bởi Lạc Nhật Huy của Tào gia.”

“Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu này đúng là lợi hại, không ngờ lại xếp hạng chuẩn như vậy.”

“Khiến cho người ta bất ngờ nhất là mạch thuật lưu phái của Khanh gia cũngkhông phải là hạng chót.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu.

Vạn Trường Thanh đưa tay ra hiệu cho mọi người ngừng bàn, tiếp tục nói: "Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu làm ra một cái Bất Hủ Thanh Vân Bảng, không biết là có mục đích gì, nhưng ta thấy được một chuyện vô cùng khinh khủng, đó chính là năng lực kinh khủng của Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu. Có thể sắp xếp ra một cái xếp hạng chính xác cho bảy mươi hai loại mạch thuật lưu phái trong mười bốn thành xung quanh Tinh Kiếm Sơn, tin tức trong đó vô cùng to lớn, này hoàn toàn không phải là một cái thế lực lục tinh có thể làm được, cho dù thế lực lục tinh đỉnh tiêm thì sợ là cũng không làm được, nhưng mà Bất Hủ Tông lại làm được. Chuyện này khiến cho ta có cảm giác…"

Hạo Thanh hiếm khi nghiêm túc hỏi: "Tông chủ, ngươi cảm thấy cái gì?"

Vạn Trường Thanh đưa mắt nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Ta cảm thấy chỉ sợ mười bốn thành này đều nằm dưới mắt Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu. Lúc này, chúng ta đều như mấy đứa trẻ không mặc quần áo!"

"Bất Hủ Tông làm việc như thế, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Bọn họ không sợ thế lực lục tinh cùng công hay sao?" Hạo Thanh nghi hoặc.

"Cùng công? Sao lại như vậy được, ai dám làm con chim đầu đàn này. Ngay cả nội tình bí ẩn nhất của gia tộc ngươi mạch thuật lưu phái mà Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu cũng biết rõ, sẽ có thế lực lục tinh dám gây chuyện sao?" Vạn Trường Thanh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bây giờ chúng ta cần phải làm là yên lặng theo dõi kỳ biến, tìm hiểu rõ xem Bất Hủ Tông muốn làm gì, có thể mang đến mang đến trùng kích cho chúng ta hay không. Lúc trước Lăng Tiêu Kiếm Phái vì quá an nhàn cho nên khi kẻ địch đánh tới cửa mới biết được, lúc đó thì đã trễ rồi. Nghịch Thiên Tông chúng ta không thể giẫm lên vết xe đổ đó được, trước hết phải phòng ngừa chu đáo đã."

Hạo Thanh tiếp tục nói: "Tông chủ, không bằng ngươi đi qua đó lấy lòng, chỉ cần phát triển thành đồng minh thì không phải tốt rồi sao?"

"Ngươi nghĩ gì thế?" Vạn Trường Thanh bó tay.

Bất Hủ Tông làm ra một cái Bất Hủ Thanh Vân Bảng, mục đích là cái gì, còn chưa biết được.

Đồng thời, Bất Hủ Tông có thể an ổn ở lại Tinh Kiếm Sơn hay không cũng chưa biết được.

Tùy tiện đi qua, lỡ như Hồng Diệp Môn tìm Bất Hủ Tông tính sổ, tính luôn lên trên đầu bọn họ.

Vậy những đệ tử của Nghịch Thiên Tông làm sao bây giờ?

Lúc này, đột nhiên Hạo Thanh nói: "Mặc dù không có thế lực lục tinh dám tới gây sự nhưng mà ta cảm thấy Bất Hủ Tông Tẫn Tri Lâu làm ra cái Bất Hủ Thanh Vân Bảng này có thể sẽ khiến cho rất nhiều thế lực lục tinh không vừa lòng. Dù sao thế lực lục tinh đều có tôn nghiêm rất mạnh, bây giờ một cái thế lực mới xuất hiện tuy tiện xếp hạng bọn họ, nếu là ta thì ta cũng sẽ rất khó chịu!"

Vạn Trường Thanh gật gật đầu: "Đúng vậy… xem tình huống trước đã, xem Bất Hủ Tông sẽ đi bước kế tiếp như thế nào."

…

Bất Hủ Tông.

Khi Trần Hiết vội vàng truyền bá Bất Hủ Thanh Vân Bảng thì Ôn Bình đã đi vào Phong Gian Nguyên, thưởng thức "hành trình tầm bảo" lần này. Đến lúc này, vẫn chưa có người nào có thể tìm được lệnh bài.

Nhưng mà Dương Nhạc Nhạc, con đường hắn đi chỉa thẳng vào một trong số ba cái lệnh bài.

Ôn Bình ở trên không chăm chú nhìn một hồi, kết quả Dương Nhạc Nhạc sắp đến chỗ giấu lệnh bài thì đột nhiên lại đổi một phương hướng, chạy qua chỗ khác, đồng thời trên mặt còn rất hưng phấn.

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ có thể tỏ vẻ bó tay.

Đang nhìn thì Truyền Âm Thạch báo Trần Hiết muốn kết nối.

"Có chuyện gì vậy?"

“Tông chủ, người của ta ở Bái Nguyệt Thành mới báo lại, gia chủ của ba thế lực lục tinh ở Bái Nguyệt Thành là Đan gia, Tào gia và Phong gia dẫn theo không ít người đang đi tới Bất Hủ Tông.”

“Bọn họ muốn làm cái gì?”

“Bọn họ không vừa lòng với xếp hạng của bọn họ trong Bất Hủ Thanh Vân Bảng, cho nên muốn đến Bất Hủ Tông làm loạn.”

“Không vừa lòng với Bất Hủ Thanh Vân Bảng? Có chút thú vị.”

Lúc này, Ôn Bình ngự kiếm trở về.

Khi trở lại tông môn thì người ba nhà còn chưa tới dưới Tinh Kiếm Sơn, cho nên Ôn Bình đi tới nửa đường chờ.

Không vừa lòng với Bất Hủ Thanh Vân Bảng, đó chính là không vừa lòng với Bất Hủ Tông, đương nhiên cũng chính là không vừa lòng với người tông chủ như hắn.

Cùng lúc đó, người của ba nhà trùng trùng điệp điệp bay tới Tinh Kiếm Sơn.

Sau lưng Đại Yêu Dực tộc to lớn, người của ba nhà hiếm khi có chung một đề tài, chung một chiến tuyến.

Gia chủ Đan gia Đan Hồn vẻ mặt nghiêm túc, trong ánh mắt mang theo sát ý: “Tẫn Tri Lâu gì đó, Bất Hủ Thanh Vân Bảng gì đó, Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia ta còn chưa tới lượt một cái tông môn không rõ lai lịch tới xếp hạng!”

Gia chủ Đan gia Đan Hồn, Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

【VIP】 Bất Hủ Thanh Vân Bảng ra, thế lực lục tinh không vừa lòng! (3)

Quát tháo Bái Nguyệt Thành hơn một trăm năm, hắn chưa bao giờ tức giận như vậy, bởi vì chưa bao giờ có người dám xếp hạng mạch thuật lưu phái của gia tộc bọn họ. Làm như là Bất Hủ Tông cao hơn bọn họ một cấp vậy.

Bên cạnh, gia chủ Tào gia Tào Thiên Tuyệt cười cười: "Đan huynh hà tất phải tức giận như vậy, một cái tông môn không rõ lai lịch chỉ trỏ trước mặt chúng ta, vốn là một chuyện buồn cười. Ngươi sẽ không cho là thật đó chứ?"

Đan Hồn đáp: "Lão phu không có cho là thật, nhưng người ở Bái Nguyệt Thành và người một nhà đều tưởng thật. Bây giờ cả ngày chỉ chỉ trỏ trỏ Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia, làm như là Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia ta tệ hại lắm vậy."

"Ai nói không phải đâu. Lạc Nhật Huy của Tào gia ta lại kém hơn Cổ gia ở Lạc Thủy Thành mười hạng. Hơn nữa cho dù không bằng mạch thuật lưu phái của Cổ gia thì ông đây cũng không cần Bất Hủ Tông hắn tới chỉ trỏ. Lẽ nào bọn họ nghĩ mình là thế lực thất tinh hay sao?" Tào Thiên Tuyệt cũng hừ lạnh một tiếng.

"Đợi gặp được tông chủ Bất Hủ Tông, có thể trực tiếp hạ sát thủ sao? Đã rất lâu rồi ta không có động thủ." Bên cạnh, gia chủ Phong gia Phong Tiêu Thệ vẻ mặt âm trầm, phun ra một câu lạnh như băng.

"Phong lão đệ, ngươi cứ động thủ đi, hai chúng ta giúp ngươi!"

"Đúng, hai chúng ta giúp ngươi!"

Đan Hồn, Tào Thiên Tuyệt lập tức lên tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ kêu Phong Tiêu Thệ đi theo!

Bởi vì Phong Tiêu Thệ là thằng điên.

Chỉ cần có đối thủ thì hắn sẽ muốn tới liều mạng.

Tôn chỉ trước sau như một, chính là đánh chết đối thủ hoặc là bị đối thủ đánh chết.

Nhưng mà lúc này, đám người Vạn Trường Thanh của Nghịch Thiên Tông đã đến gặp Ôn Bình trước ba nhà.

Ôn Bình nằm trên một thanh kiếm trên bầu trời, ưu nhã giống như thần tiên. Khi đám người Vạn Trường Thanh khống chế yêu vật Dực tộc từ xa nhìn thấy cảnh này thì đều bị kinh ngạc một chút, không khỏi nhìn về phía thứ mà Ôn Bình đang nằm lên.

"Đó là một thanh kiếm chứ?"

"Đúng là một thanh kiếm!"

Mấy tên trưởng lão của Nghịch Thiên Tông thấp giọng bàn luận.

Mới đầu Vạn Trường Thanh định đi tới dưới Tinh Kiếm Sơn xem náo nhiệt, nhưng nửa đường gặp được Ôn Bình, nghi ngờ dừng lại lên tiếng chào: "Ôn tông chủ, sao ngươi lại ở đây?"

Hắn cảm thấy hẳn là Ôn tông chủ trước mắt phải biết chuyện của bọn Đan gia, bởi vì Bất Hủ Tông có Tẫn Tri Lâu.

Nhưng mà tại sao Ôn Bình lại xuất hiện ở đây?

Hắn không hiểu.

Ôn Bình chậm rãi mở mắt ra, đứng dậy: "Hóa ra là Vạn tông chủ, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp…" Vạn Trường Thanh nặn ra một nụ cười, sau đó hỏi: "Ôn tông chủ, ngươi đang làm gì?"

Ôn Bình đáp: "Trong lúc rảnh rỗi, nằm một lát."

"Ôn tông chủ đúng là có nhã hứng." Vạn Trường Thanh cười cười, vừa muốn nói chuyện thì thấy Ôn Bình bỗng nhiên nhìn về phía Hạo Thanh.

Hạo Thanh còn cố ý núp ở phía sau hắn, nhưng vẫn bị nhìn thấy.

Ôn Bình cười nói: "Hạo Thanh trưởng lão, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ."

Hạo Thanh lúng túng từ sau lưng Vạn Trường Thanh đi tới, nói: "Ôn tông chủ, lại gặp mặt. Chuyện lần trước, à ừm, là ta vô tình nói thôi, ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, quên đi…"

"Quên không được." Ôn Bình đáp.

Hạo Thanh cười một tiếng đắng chát, không nói chuyện.

Hắn sợ nói nhiều sai nhiều.

Vạn Trường Thanh vội vàng giúp đỡ nói sang chuyện khác, hỏi: "Ôn tông chủ, ngươi biết đám người Đan gia chứ?"

"Biết một chút."

"Vậy ngươi đang?"

"Trong lúc rảnh rỗi, nằm ở đây một lát, thuận tiện hỏi bọn họ một chút, tại sao lại có ý kiến với Bất Hủ Thanh Vân Bảng của Bất Hủ Tông ta."

Khi Ôn Bình nói lời này, hắn vẫn giữ nụ cười, giống như là bằng hữu nói chuyện với nhau.

Lại giống như là nói đùa.

Nói xong, một cự yêu từ phương xa tới gần.

Cự yêu có hình thể khổng lồ, khi bay tới thì tựa như mây đen, sau lưng của nó, ba gia tộc Đan gia đập vào mắt.

Người của Nghịch Thiên Tông nhất thời trợn tròn mắt.

Giờ mới hiểu được hóa ra tông chủ Bất Hủ Tông trước mắt mình không phải đang nói đùa.

Hắn đang đợi mấy người Đan gia thật!

Tông chủ Bất Hủ Tông này cũng lớn gan quá đi chứ?

Vạn Trường Thanh cũng có chút hoảng hốt, vội vàng dẫn theo người mình lui về sau, sợ bị ảnh hưởng đến.

Trước khi đi còn nói một câu: “Ôn tông chủ, bảo trọng!”

Nhưng mà nói xong thì lại hối hận.

Với thủ đoạn của Tẫn Tri Lâu, tông chủ Bất Hủ Tông lại không biết đám người Đan gia sẽ có bao nhiêu người đến sao?

Khi Vạn Trường Thanh vừa đi, đám người Đan gia tới gần.

Đan Hồn không để ý đến đám người Vạn Trường Thanh, chỉ liếc một cái rồi đưa mắt nhìn Ôn Bình đang đứng trên không. Đối với người trẻ tuổi đang đứng trên thân kiếm này, Đan Hồn luôn cảm thấy có gì đó là lạ.

Ngự kiếm phi hành?

Tình huống như thế nào?

“Ngươi là người phương nào?” Không đợi Đan Hồn mở miệng, bên cạnh, Tào Thiên Tuyệt lạnh lẽo hỏi.

Lúc Tào Thiên Tuyệt nói chuyện, Yêu Vương Dực tộc to lớn dưới chân cũng trừng mắt nhìn Ôn Bình, trong mắt lộ ra hung quang. Có vẻ như là nó xem Ôn Bình như một con chó hoang cản đường, nếu không phải chở đám người Đan Hồn thì nó sẽ há mồm nuốt tới.

Ôn Bình trực tiếp dùng một ánh mắt lạnh lùng đáp lại, đồng thời triển khai toàn bộ tinh thần lực ở giai đoạn thứ hai.

Trong nháy mắt, tinh thần lực khổng lồ theo tầm mắt giết đi qua, dọa cho Đại Yêu Dực tộc mới còn hung ác dị thường vỗ cánh loạn xạ, móng vuốt dưới thân cũng không ngừng cào loạn.

Lúc này, sao người trên lưng Đại Yêu còn không biết được người cản đường trước mắt không phải là người tầm thường.

Liếc mắt một cái thì có thể hù sợ Yêu Vương nửa bước Địa Vô Cấm, chỉ sợ thực lực cũng không đơn giản.

Lúc này, bỗng nhiên trong mắt Phong Tiêu Thệ bốc lên hào quang, hỏi: “Các hạ không phải là người ở Bái Nguyệt Thành?”

Trong Bái Nguyệt Thành, bảy thế lực lục tinh kiềm chế lẫn nhau, khiến cho hắn nhiều năm như vậy đều không có ra tay đánh.

【VIP】 Bất Hủ Thanh Vân Bảng ra, thế lực lục tinh không vừa lòng! (4)

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy một người ngoài, hơn nữa còn có vẻ như là rất mạnh, sao hắn có thể không xúc động được.

Ôn Bình không có trả lời, chỉ lạnh nhạt hỏi ngược lại một câu: "Nghe nói các ngươi có ý kiến với Bất Hủ Thanh Vân Bảng của tông ta?"

Nụ cười nơi khóe miệng Phong Tiêu Thệ đậm hơn, sau đó nói: "Hóa ra là người của Bất Hủ Tông. Có chút thú vị, xem ra chuyến này không uổng công. Nói đi, ngươi tên là gì?"

Ôn Bình đáp: "Tại hạ là tông chủ Bất Hủ Tông, nghe nói các vị có ý kiến với Bất Hủ Thanh Vân Bảng cho nên ta đứng ở đây đợi các ngươi, bây giờ bổn tông chủ tới. Các vị không ngại nói một chút, các vị có ý kiến gì?"

Đan Hồn hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: "Hóa ra ngươi chính là tông chủ Bất Hủ Tông, hài hước, ngươi dựa vào cái gì mà xếp hạng Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia ta? Chuyện của Đan gia ta cần ngươi khoa tay múa chân hả?"

"Bằng hữu, ngươi không khỏi quá khinh người chứ, cho mình là thế lực thất tinh thì có thể tùy ý khoa tay múa chân với thế lực lục tinh sao?" Tào Thiên Tuyệt cũng đáp lại một câu lạnh như băng.

Bên cạnh, Phong Tiêu Thệ không lên tiếng.

Nhưng đao đã ra khỏi vỏ!

Ôn Bình liếc nhìn người sau lưng cự yêu, sau đó bắt đầu đến: "Ba Địa Vô Cấm, mười lăm nửa bước Địa Vô Cấm… ta không muốn đối địch với các vị, nhưng các vị lại nhất định phải sống mái với ta. Nếu các vị không vừa lòng với Bất Hủ Thanh Vân Bảng, ta đây cũng hết cách, chỉ có thể đưa các ngươi xuống địa ngục."

Nói xong, Ôn Bình móc đũa phép ra.

Cùng thời khắc đó, vẻ mặt mấy người Đan Hồn và Tào Thiên Tuyệt cũng ngẩn ngơ.

Mọi người đều cho là mình nghe lầm.

Tông chủ Bất Hủ Tông này còn uy hiếp bọn họ trước.

Phong Tiêu Thệ tràn ngập chiến ý, xông thẳng tới, đao trong tay vạch ra một đạo đao khí dài trăm thước trên trời cao. Nhưng mà, mặc dù đao khí nhanh nhưng vẫn thất bại. Khi đao khí đến thì Ôn Bình đã lui vài trăm mét.

Khi Phong Tiêu Thệ chuẩn bị đuổi theo thì Trí Tuệ Chi Thư màu sắc ngũ thải ban lan lại xuất hiện lần nữa.

Toàn bộ bầu trời trở nên vô cùng xán lạn và mỹ lệ.

Khiến cho người xem tâm thần thanh thản.

"Đây là thứ gì?"

"Thật đẹp!"

Những cường giả nửa bước Địa Vô Cấm trên lưng cự yêu nhịn không được mà cảm thán một tiếng.

Phong Tiêu Thệ quay đầu lườm bọn họ một cái, sau đó muốn tiếp tục đuổi theo Ôn Bình: "Giả thần giả quỷ!"

Nhưng trong khoảnh khắc khi hắn nói xong, tử khí nồng đậm dập dờn trên bầu trời, ngay trước người Ôn Bình, Đọa thiên sứ lại từ trong vong linh địa ngục đi tới, chậm rãi xuất hiện ở trên bầu trời Triều Thiên Hạp.

Cánh đen dang ra, mang tới đêm tối vô biên.

Trong chớp mắt, trời tối.

Đan Hồn sửng sốt một chút, định thần nhìn lại: "Đây là yêu vật gì?"

"Không cần biết hắn là cái gì, đồng loạt ra tay giết hắn!" Lúc này, Tào Thiên Tuyệt đã mở ra mạch môn màu đỏ thắm.

Trong khoảnh khắc mạch môn mở ra, một rặng mây đỏ bay lên trong bóng đêm, giống như ráng chiều lúc mặt trời hạ xuống.

Nó lại có thể xua tan hắc ám.

“Ngươi cũng điên cuồng lắm, chúng ta còn chưa tới Bất Hủ Tông ngươi mà ngươi lại chặn chúng ta ở nửa đường. Ta cũng muốn nhìn thử xem rốt cuộc ngươi có bản lãnh gì!” Tào Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, mạch môn chấn động.

Rặng mây đỏ vô biên lập tức đánh tới chỗ Ôn Bình.

Phong Tiêu Thệ dẫn đầu, bốn cái mạch môn màu vàng kim theo tiếng mà mở ra, sau đó vung đao xông về phía Đọa thiên sứ.

“Ác Lai!”

Đọa thiên sứ mở miệng nói tiếng người, rút Ác Lai Kiếm của mình từ trong bóng tối ra, sau đó cũng giết thẳng tới.

Trong chớp mắt, kiếm của Đọa thiên sứ đỡ lấy đao của Phong Tiêu Thệ, trong nháy mắt khi chạm vào Phong Tiêu Thệ thì tử khí khổng lồ bùng nổ, như sóng đánh đánh cho Phong Tiêu Thệ bay ra.

Liên tục lui gần trăm mét, lúc này Phong Tiêu Thệ mới ổn định thân hình.

“Thật mạnh, ta rất thích!” Phong Tiêu Thệ nhếch miệng cười một tiếng, sau đó, theo một tiếng mạch môn nổ vang, hắn lại nâng đao lên bổ xuống.

Mạch thuật lưu phái của Phong gia, Phong Tầm Trảm!

Khi đao rơi, hư ảnh một thanh kim sắc đại đao lập tức ngưng tụ lại, sau đó bị Phong Tiêu Thệ bổ về phía Đọa thiên sứ. Lúc này, Tào Thiên Tuyệt cũng đã giết tới, đưa tay một cái, đánh ra một cái biển lửa, chiếu đỏ nửa bầu trời.

Lúc này chỉ có Đan Hồn còn chưa ra tay, bởi vì hắn cho rằng có hai người Phong Tiêu Thệ và Tào Thiên Tuyệt là đủ rồi.

Hắn chuẩn bị đi đối phó tông chủ của Bất Hủ Tông đó!

“Để cho ta tới gặp ngươi một lần!” Đám người mà Đan Hồn dẫn theo lập tức vọt tới chỗ Ôn Bình.

Ngay lúc đó, đám người vốn theo sau từ khi còn ở Bái Nguyệt Thành cũng chậm rãi đi tới.

Bọn họ vốn nghĩ đến để xem trò vui.

Nhìn thử xem đám người Đan gia tìm Bất Hủ Tông tính sổ như thế nào.

Nhưng mà mới đi theo không được bao lâu thì nhìn thấy Trí Tuệ Chi Thư hoa mỹ, lập tức bị hấp dẫn tới.

"Bọn họ đang đánh nhau với ai vậy?"

"Nói nhảm, không phải Bất Hủ Tông thì còn là ai nữa?"

"Má ơi, cả một khu vực đó đều đen lại… ta hấy được, đó là gia chủ Phong gia Phong Tiêu Thệ, một người khác là gia chủ Tào gia chúng ta, Tào Thiên Tuyệt. Hả? Người mọc ra cánh đen đó thì hẳn là người của Bất Hủ Tông chứ?"

"Các ngươi nhìn đằng sau, quyển sách ngũ thải ban lan đó là mạch thuật gì?"

"Không biết, hẳn là do bên phía Bất Hủ Tông thả ra. Bất Hủ Tông lai lịch không rõ, mạch thuật mà sử dụng thì đương nhiên là chúng ta không nhận ra được rồi… sao bên phía Bất Hủ Tông chỉ có một ngươi như vậy?"

Mọi người định thần nhìn lại, sau đó thì thấy Ôn Bình phía sau, còn có đám người Đan Hồn đang vọt tới chỗ hắn.

"Bất Hủ Tông chỉ có hai người thôi sao?"

"Hai người của Bất Hủ Tông xui xẻo như vậy sao, bị gia chủ chúng ta phát hiện ở nửa đường."

Lúc này, người trong Bái Nguyệt Thành tản ra bốn phía, tự mình tìm một vị trí có thể xem tốt hơn, lấy cả bàn ghế ra.

【VIP】 Ma pháp tứ giai —— Mạt Nhật Phong Bạo

Bởi vì thường thường cường giả Địa Vô Cấm chiến đấu thì ít nhất cũng là một ngày.

Cường giả Địa Vô Cấm chiến đấu, trong Bái Nguyệt Thành cũng không thường xuyên gặp được, cho nên dù có như thế nào thì bọn họ cũng phải quan sát từ đầu đến cuối!

Vạn Trường Thanh thấy cảnh này thì khịt mũi coi thường, thu tầm mắt lại, không khỏi lẩm bẩm một câu: “Không biết trong đầu đám người này chứ cái gì nữa, lẽ nào bọn họ cho rằng đây là trò vui thật?”

Không cần nhìn kỹ cũng biết, trong số đám người này thì có rất nhiều người của ba nhà Đan gia.

Nhưng bọn họ còn nhàn nhã xem kịch.

Nếu như bọn họ biết tông chủ Bất Hủ Tông cố ý chặn đám người Đan Hồn ở nửa đường thì bọn họ còn xem kịch nữa không? Đoán chừng cơm cũng không ăn được!

Bên cạnh, Hạo Thanh nhịn không được hỏi: “Tông chủ, ngươi cảm thấy kết quả sẽ như thế nào?”

“Tóm lại, nhất định sẽ làm cho đám khán giả này trợn tròn mắt.”

Vạn Trường Thanh thu tầm mắt lại không nhìn đám người vô tri đó nữa, đồng thời trong lòng rất khinh thường, giống như lúc trước khi Hạo Thanh nói về mạch thuật lưu phái của Khanh gia với Ôn Bình vậy.

Khi Vạn Trường Thanh nói xong câu đó thì Đan Hồn đã dẫn theo người nhào tới Ôn Bình.

Mười lăm nửa bước Địa Vô Cấm, cộng thêm một Yêu Vương Dực tộc thực lực nửa bước Địa Vô Cấm, trùng trùng điệp điệp ép tới. Lực lượng này, nếu ở Hồ Thiên Địa thì đủ nghiền ép tất cả.

Nhưng ở Triều Thiên Hạp thì đây chỉ là một góc của băng sơn.

Thân là cường giả Địa Vô Cấm, Đan Hồn ở bên cạnh áp trận, bốn cái mạch môn kim sắc vừa mở. Một cái phi hoàn màu vàng kim xoay tròn quanh người hắn, khi phi hoàn bổ về phía Ôn Bình thì mạch môn chấn động, quanh người Đan Hồn xuất hiện hai cái phi hoàn màu vàng kim.

Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia, khi bát hoàn đều hiện thì chính là lúc mạnh mẽ nhất. Trước mắt chỉ xuất hiện một đến hai hoàn, cho nên có thể thấy, mục đích của Đan Hồn bây giờ là thăm dò.

Đan Hồn lập tức lạnh giọng nói: "Để cho ta kiến thức một chút xem mạch thuật lưu phái của Bất Hủ Tông ngươi có gì đặc biệt hơn người, để cho ngươi có can đảm chỉ trỏ Đoạt Mệnh Liên Hoàn của Đan gia ta !"

Phi hoàn nhanh chóng lướt qua, bỏ cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của hai nhà Phong, Tàu lại đằng sau. Cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của hai nhà thấy thế thì vội vàng mở mạch môn ra, phóng thích mạch thuật, công tới Ôn Bình đã gần trong gang tấc.

Đối diện với mấy người này, Ôn Bình không có ý tránh né, vẫn đứng tại chỗ: "Các ngươi biết cái gì là ma pháp không?"

"Ngươi còn không mở mạch môn sao?" Đan Hồn không thèm để ý đến câu nói của Ôn Bình, hỏi ngược lại một câu.

Nói xong, bỗng nhiên thấy Ôn Bình miệng lẩm bẩm, lại nghe không hiểu là đang nói cái gì. Vừa muốn tiếp tục ném hai cái phi hoàn màu vang kim quanh người ra thì cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo thấu xương theo gió mà tới.

Đã một hai trăm năm rồi không có cảm nhận được lạnh lẽo, Đan Hồn lập tức biết ngay là có gì đó là lạ.

Nhưng mà những cường giả nửa bước Địa Vô Cấm hai nhà Đan Hồn lại không hề hay biết, còn tưởng rằng chỉ là ảo giác của mình.

Phanh ——

Trong chớp mắt, một đám hàn băng thấu xương nổ tung trên đỉnh đầu Ôn Bình, sau đó thế giới màu bạc lập tức lan tràn ra xung quanh. Chỉ trong chớp mắt, phạm vi ngàn trượng trên bầu trời lập tức hóa thành thế giới băng tuyết.

Từ dưới nhìn lên thì trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái đảo băng lơ lửng.

Từ trên nhìn xuống thì con Yêu Vương Dực tộc to lớn đó bị đóng băng lại, cánh chim vốn giương cao nhưng bây giờ lại hoàn toàn không thể động đậy. Còn những người sau lưng cự yêu thì đương nhiên là ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có.

Mạch khí, đao kiếm và phi luân của Đan Hồn đều biến thành tượng băng cùng với tất cả xung quanh.

Từ xa nhìn lại, lúc này, có một hòn đảo băng thật to lơ lửng trên bầu trời.

Một giây sau, đảo băng to lớn này bắt đầu mất đi cân bằng, rơi xuống dưới như một con chim nhỏ gãy cánh.

Mấy hơi sau, đảo băng rơi xuống mặt đất, đập ra một cái hố cực lớn.

Oanh ——

Sau khi rơi xuống, đảo băng vẫn không có vỡ ra, nó dựng đứng trên mặt đất, hứng lấy ánh mặt trời chói chang, hoàn toàn không bị nhiệt độ ảnh hưởng. Ngược lại lại thôn phệ hết toàn bộ hơi nóng xung quanh, đồng thời không ngừng tỏa ra hơi lạnh.

Thấy cảnh này, đám người lấy băng ghế ra ngồi nhàn nhã xem trò vui ở nơi xa đều trợn tròn mắt.

“Người của Đan gia, Tào gia đều bị lạnh tới đóng băng lại!”

“Đây là mạch thuật gì? Lại có thể điều khiển hàn băng!”

Trong biểu cảm thất sắc và tiếng kêu lên kinh ngạc khó tin của mọi người, người của Đan gia và người của Tào gia đều hoảng hốt.

Ngay cả Hạo Thanh thương khinh bỉ mạch thuật lưu phái thấy cảnh này thì cũng cả kinh không khép miệng lại được: "Rốt cuộc là Ôn tông chủ này thi triển mạch thuật gì vậy? Lại có thể điều khiển hàn băng! Nhiều cường giả như vậy mà thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng không có thì đã bị đông lại."

Vạn Trường Thanh sắc mặt nghiêm túc, sau khi tự hỏi một lúc thì nói: "Ôn tông chủ cũng không mở ra mạch môn… cái này hẳn là ma pháp mà hắn vừa nói! Quả nhiên, Bất Hủ Tông là chúng ta không thể tưởng tượng!"

Vạn Trường Thanh cảm thán một câu, sau đó nhìn về phía Đan Hồn.

Mặc dù Đan Hồn tránh thoát Băng Phong Thiên Địa nhưng bởi vì phản ứng quá chậm cho nên một chân đã hàn băng đông cứng. Cho dù Đan Hồn có gõ kiểu gì thì hàn băng đã đông cứng chân trái của hắn cũng không hề vỡ ra chút nào.

Giọng Ôn Bình vang lên: "Đừng uổng phí sức lực, hàn băng này ngay cả Khúc Cảnh Chi Thủy cũng có thể đông cứng lại được, với lực lượng của ngươi thì có lẽ có thể đập nát, nhưng mà hàn băng nát thì chân trái của ngươi cũng nát theo. Cho nên, nghĩ kỹ lại rồi hẳn đập…"

Lúc này, sắc mặt Đan Hồn cực kỳ khó coi, trong lòng bắt đầu muốn rút lui, hắn không muốn tiếp tục đánh nữa.

Nếu đã cảm thấy không thể thắng nổi thì hắn sẽ không tiếp tục liều mạng.

Nhưng hắn biết Ôn Bình sẽ không thả hắn đi dễ dàng như vậy, cho nên chỉ đành nói chuyện kéo dài thời gian.

"Đây là mạch thuật gì?"

"Ma pháp!" Ôn Bình chỉ nói ra hai chữ.

Bởi vì hắn không cần giải thích quá nhiều.

Khi cái hạt giống này ném ra ngoài thì sẽ nảy mầm trong lòng tất cả những người nghe được.

【VIP】 Ma pháp tứ giai —— Mạt Nhật Phong Bạo (2)

Khi hạt giống tò mò bắt đầu nảy mầm thì càng ngày sẽ càng có nhiều người thảo luận về ma pháp.

Đây là hiệu quả mà Ôn Bình muốn.

Còn giết bọn người Đan Hồn, đây chỉ là mục đích thứ hai của hắn.

Dù sao cũng phải để cho ma pháp gặt lấy tính mạng của một hoặc là mấy Địa Vô Cấm, như vậy mới khiến cho ma pháp càng có sức thuyết phục hơn.

"Ma pháp…" Đan Hồn bắt đầu nhớ lại trong đầu, nhưng mà trong trí nhớ lại hoàn toàn không chút tin tức gì liên quan tới ma pháp: "Ôn tông chủ, ta cảm thấy chúng ta có thể nói một chút!"

"Không có gì có thể nói." Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu.

Nói xong, đũa phép lại bị Ôn Bình giơ lên.

Băng Phong Thiên Địa, gần đây Ôn Bình dùng tương đối nhiều, uy lực cũng đúng là không nhỏ.

Phải biết rằng nguyên nhân ban đầu khiến cho Ôn Bình lựa chọn Băng Phong Thiên Địa là nó là một cái ma pháp có tính khống chế rất mạnh, mà ma pháp tứ giai —— Mạt Nhật Phong Bạo mới đúng là ma pháp có được lực phá hoại siêu cường.

Trước khi ngâm xướng chú ngữ, Ôn Bình lại nói một câu: "Cái mà Đan gia ngươi gọi là mạch thuật lưu phái chỉ là trò hề trước mặt ma pháp mà thôi. Cho nên ta không hiểu tại sao ngươi lại dám có ý kiến với Bất Hủ Thanh Vân Bảng."

Nói xong, Ôn Bình ngâm xướng chú ngữ.

Thấy cảnh này, Đan Hồn muốn trốn nhanh, đồng thời kêu hai người Tào Thiên Tuyệt đang đánh hừng hực kí thế với nam

nhân cánh đen trong bóng đêm: “Tào Thiên Tuyệt, mau tới giúp ta!”

Hai người Tào Thiên Tuyệt không khỏi ngây ra một lúc, lập tức đưa mắt nhìn về phía đó.

Khi thấy được trên bầu trời trống rỗng chỉ có một mình Đan Hồn, hai người vừa định hỏi thăm một tiếng nhưng kiếm của Đọa thiên sứ đã bổ xuống. Trái một kiếm phải một kiếm, trực tiếp đánh bay hai người.

Trước mặt Đọa thiên sứ, Tào Thiên Tuyệt cũng được, Phong Tiêu Thệ cũng được, đều là đồ gà bắp.

Ngay cả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu mà hắn cũng chặt được chứ đừng nói chi là loại tiểu nhân vật này?

Sau khi quét bay hai người, Đọa thiên sứ liếc mắt nhìn Đan Hồn đang vừa trốn vừa cầu cứu, lạnh lẽo nói một câu: “Người ngu xuẩn, không đến đánh với ngươi nhỏ yêu như ta mà lại chọn đánh với chủ nhân.”

Đan Hồn nghe nói như vậy thì sắc mặt càng khó coi hơn.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy phía sau đột nhiên sấm sét vang dội, mây đen dày đặc bỗng nhiên bao phủ hơn phân nửa bầu trời, trong ánh mắt Đan Hồn lóe lên vẻ hoảng sợ, đồng thời hắn cũng biết, trốn chắc chắn là trốn không thoát.

Phanh ——

Bốn cái mạch môn cùng chấn vang.

Mạch khí khổng lồ lập tức hội tụ lại, Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng mở ra, một cái mạch khí thuẫn to lớn hội tụ trước mặt Đan Hồn, che chắn toàn bộ thân thể hắn.

“Ôn tông chủ, chúng ta có thể nói chuyện!” Đan Hồn mở miệng lần nữa, cầu xin Ôn Bình ngừng tay.

Nhưng mà sau một khắc, khi thấy xung quanh đột nhiên xuất hiện gió lốc thì Đan Hồn biết, tất cả đều đã không thể thương lượng.

Một hơi sau, gió lốc trở nên cuồng bạo, nó không ngừng cuốn sạch lấy tất cả xung quanh, giống như là Yêu Thần phát

điên. Tiếng rít vô cùng to lớn từ trong gió vọng ra, như muốn lôi Đan Hồn vào trong gió lốc.

Tình huống này khiến cho Đan Hồn cúi đầu thấp hơn, nắm chặt cái thuẫn trước người.

Nhưng mà, bây giờ Đan Hồn như là một cánh buồm nhỏ trong biển lớn.

Cô đơn.

Nhỏ yếu.

Đồng thời còn tầm thường.

Sau khi bị Bạo Phong bao phủ, trong nháy mắt, khí tức biến mất.

Mấy người đứng xa nhìn thấy cảnh này thì bắt đầu chầm chậm lùi về sau, bởi vì cho dù cách rất xa mà vẫn có lực hút lớn kéo bọn họ vào trung tâm gió lốc. Khi rút lui đến một chỗ đủ an toàn, bọn họ nhìn gió lốc chậm rãi tan biến, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

"Cái này là ma pháp sao?"

"Người của Bất Hủ Tông lại có thể điều khiển hàn băng, khống chế gió lốc, lực lượng này cũng quá kinh khủng?"

Mọi người vốn vẫn cho là lực lượng mạnh nhất chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, bây giờ tự nhiên cảm thấy thế giới này có chút xa lạ.

Hóa ra gió là lực lượng.

Băng tuyết lạnh lẽo cũng là lực lượng.

Những thứ này cũng có thể bị người ta khống chế.

Lúc này, bỗng nhiên có người hỏi: "Đan Hồn còn sống không?"

Lúc này, mọi người đưa mắt nhìn lại.

Khi gió lốc hoàn toàn tiêu tán, chỉ để lại bừa bộn khắp nơi, Đan Hồn đã không còn sót lại chút tung tích gì.

Ngay cả một chút khí tức của hắn cũng không còn trong không khí.

Giống như là hắn chưa từng xuất hiện ở đây vậy.

Sau đó, Ôn Bình cất Trí Tuệ Chi Thư vào, Đan Hồn vừa chết, hắn cũng không có tất yếu phải duy trì trạng thái chiến đấu. Nếu như Tào Thiên Tuyệt, Phong Tiêu Thệ muốn tiếp tục đánh, vậy thì Đọa thiên sứ có thể giải quyết bọn họ.

Giống như ý nghĩ của Ôn Bình, khi Đan Hồn bị Mạt Nhật Phong Bạo giết chết thì Tào Thiên Tuyệt lập tức nhận sai: "Ta nhận thua! Ta nhận thua!"

Mà Phong Tiêu Thệ, hắn là một phần tử chiến đấu cuồng nhiệt, mặc dù tôn chỉ trước sau như một là: Không phải bị kẻ địch đánh chết thì sẽ là đánh chết kẻ địch. Nhưng thấy gió lốc nuốt sống Đan Hồn thì lúc này hắn cũng không muốn đánh tiếp nữa.

Chịu chết và chết trận là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

"Ta… cũng nhận thua!"

Phong Tiêu Thệ ấp a ấp úng hô.

Nhưng mà hai người bọn họ hô đầu hàng nhưng không có mệnh lệnh của Ôn Bình thì Đọa thiên sứ sẽ không dừng tay.

Hơn nữa, thế công sẽ càng ngày càng mãnh liệt!

Khi hai người liên tục bị kiếm đánh bay bảy tám lần, cầu xin tha thứ cũng cầu xin tha thứ bảy tám lần, lại có người từ chân trời bay tới. Bốn tên cường giả Địa Vô Cấm, đồng thời bay về phía Ôn Bình, sau đó đứng ở chỗ cách Ôn Bình hai ba trăm mét.

Đưa mắt nhìn một lượt, Ôn Bình biết lai lịch của bốn người —— chính là tộc trưởng của bốn thế lực lục tinh khác ở Bái Nguyệt Thành.

Trong bốn người, lão giả đứng phía trước nhất hơi khom người, thái độ cũng rất thành khẩn: "Lão hủ Lạc Thâm, xin ra mắt tiền bối!"

Sau đó, ba người sau lưng cũng hơi khom người.

Dùng tư thái vãn bối bái kiến tiền bối.

【VIP】 Ma pháp tứ giai —— Mạt Nhật Phong Bạo (3)

Ôn Bình hỏi: “Thế nào, các vị cũng có ý kiến với Bất Hủ Thanh Vân Bảng?”

Lạc Thâm lắc đầu: “Lão hủ cũng không có ý kiến, Bất Hủ Thanh Vân Bảng có thể xếp hạng chính xác mạch thuật lưu phái của các thế lực lớn chúng ta, có thể nói là một chuyện công đức. Cử động lần này của Bất Hủ Tông công đức vô lượng!”

Từ cách nói chuyện thì có thể nhìn ra được, Lạc Thâm vẫn rất lão đạo, vừa xuất hiện thì cái gì cũng không nói, khen Bất Hủ Tông trước đã.

Thật ra thì Ôn Bình dùng chân nghĩ cũng biết bọn họ tới làm gì.

Không phải là cầu tình hay sao?

Cho dù nói như thế nào thì mấy người Tào Thiên Tuyệt cũng là thế lực trong Bái Nguyệt Thành, đồng thời đại biểu cho thực lực của Bái Nguyệt Thành. Không có một Đan Hồn đã là bất hạnh với Bái Nguyệt Thành, nếu như lại không có Tào Thiên Tuyệt, Phong Tiêu Thệ, vậy thì Bái Nguyệt Thành xui xẻo.

Nghe Lạc Thâm nói, Ôn Bình hài lòng gật gật đầu: “Cuối cùng cũng có một người hiểu chuyện tới. Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông ta phí hết tâm tư làm ra Bất Hủ Thanh Vân Bảng, chỉ vì tạo phúc cho mọi người, mục đích là vì để cho mọi người có thể hiểu rõ hơn về mạch thuật lưu phái, nhưng bọn họ lại cho là bản tông chủ làm sai. Đúng là khiến người ta thất vọng đau khổ!”

Dứt lời, Ôn Bình ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hai người Tào Thiên Tuyệt còn đang bị đánh.

Tào Thiên Tuyệt nghe vậy thì vội vàng nói: “Tiền bối, vẫn bối không dám ý kiến nữa, ta biết sai rồi!”

Lạc Thâm cười cười, nói tiếp: “Tiền bối, có thể tha thứ cho mấy người Tào Thiên Tuyệt một lần hay không? Quý tông mới tới Tinh Kiếm Sơn, sau này cũng có không ít chuyện phải làm, có mấy người Tào Thiên Tuyệt tương trợ thì khi Bất Hủ Tông làm mấy chuyện này cũng có thể thuận lợi không ít.”

Ôn Bình nhìn về phía Lạc Thâm, không gật đầu, cũng không có nói tiếp, mà nhằm vào hai người Tào Thiên Tuyệt, nói: “Một người hai mươi vạn miếng bạch tinh, sau ba ngày đưa đến Bất Hủ Tông, bằng không thì bổn tông chủ sẽ tự mình đi lấy.”

Lạc Thâm thấy Ôn Bình nơi tay, không muốn lấy mạng hai người Tào Thiên Tuyệt mà chỉ muốn một chút bạch tinh thì lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hai mươi vạn miếng bạch tinh, mặc dù không ít nhưng nếu dùng để mua mạng thì vẫn đáng giá.

Hai người Tào Thiên Tuyệt nghe vậy thì cũng vội vàng đồng ý.

Lúc này, Ôn Bình mới lệnh cho Đọa thiên sứ dừng tay, về tới bên cạnh mình.

Hai người Tào Thiên Tuyệt nhất thời như trút được gánh nặng, buông lỏng một hơi, sau đó vội vàng cảm ơn Ôn Bình.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt người đứng xem ở xa xa, có vẻ như vô cùng châm chọc. Nhưng bọn họ cũng không cảm thấy hai người Tào Thiên Tuyệt hèn nhát, bởi vì Bất Hủ Tông mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng.

Đối mặt với cường giả như vậy, ngoại trừ cúi đầu thì còn có thể làm cái gì nữa chứ?

Lạc Thâm thấy chuyện kết thúc, vội vàng nói với Ôn Bình: “Tiền bối, chúng ta đã sắp xếp yến hội, ngươi xem…”

Ôn Bình ngắt lời Lạc Thâm, nói: “Sau này có cơ hội thì bàn lại, giờ ta không rảnh.”

Ôn Bình cũng không phải loại người khó chơi.

Mấy người Lạc Thâm không oán không thù với mình, vậy thì nhiều một người bằng hữu vẫn tốt hơn nhiều một kẻ địch.

Thấy Ôn Bình từ chối, Lạc Thâm cũng không kiên trì: "Tiền bối đi thong thả, có rảnh gặp lại."

"Tạm biệt."

Ôn Bình ngự kiếm rời khỏi đây.

Mấy người Lạc Thâm chăm chú nhìn một hồi, cũng quay người rời khỏi đây.

Khi quay người rời đi thì không ai nhắc tới Bất Hủ Tông một câu, bởi vì lúc này, biểu cảm trên mặt từng người đều rất nghiêm túc.

Ai cũng không nói rõ được, Tinh Kiếm Sơn xuất hiện một thế lực mạnh như thế thì là tốt hay là xấu với Bái Nguyệt Thành.

Ngay lúc đó, mấy người Vạn Trường Thanh nhìn đám người vây xem đang đi về thì không khỏi xem thường cười một tiếng.

"Đoán chừng người của Đan gia cũng trợn mắt há hốc mồm."

"Cây đổ bầy khỉ tán, Đan gia, đoán chừng không tới mấy ngày thì sẽ bị xoá sổ."

Tất cả trưởng lão của Nghịch Thiên Tông không khỏi cảm thán.

Không phải lúc trước Lăng Tiêu Kiếm Phải cũng như vậy sao?

Thu ánh mắt xem thường lại, Vạn Trường Thanh nói tiếp: "Thông báo cho đệ tử Nghịch Thiên Tông, địa bàn của Đan gia, có thể lấy thì lấy. Cho dù chỉ kiếm lời được một chút thì cũng là chuyện tốt với Nghịch Thiên Tông ta."

Hạo Thanh gật đầu: "Lát nữa ta sẽ dẫn người đi Bái Nguyệt Thành."

Sau khi người của Nghịch Thiên Tông cũng đi, cường giả Địa Vô Cấm của năm nhà còn lại đều tụ tập ở Lạc gia.

Không có những mục đích khác, hình như bọn họ đang thương lượng chuyện Bất Hủ Tông.

Khi ở trên đường bọn họ không nói câu nào là sợ bị nghe được, dù sao năng lực của Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông quá khủng bố.

Ở Lạc gia thì không đến mức cũng có người của Tẫn Tri Lâu chứ?

"Lão Tào, đầu óc ngươi nghĩ như thế nào? Không biết không rõ về Bất Hủ Tông mà dám giết đến tận cửa?"

"Đầu óc Đan Hồn có hố, ngươi cũng đầu óc có hố hả?"

"Nếu không phải chúng ta kịp thời chạy tới thì ngươi còn ngồi được ở đây sao?"

Cường giả Địa Vô Cấm của ba nhà khác bắt đầu răn dạy Tào Thiên Tuyệt.

Nếu là ngày thường, bọn họ nói mình như vậy thì chắc chắn là Tào Thiên Tuyệt sẽ nhảy dựng lên, không phục thì đánh!

Nhưng mà hôm nay vừa thoát khỏi miệng hổ, hắn cũng không có tâm trạng đó.

Tào Thiên Tuyệt bất đắc dĩ nói: "Còn không phải là bởi vì ma sát ngày hôm qua, hai người chúng ta đều không muốn mâu thuẫn giữa hai nhà trở nên gay gắt, sử dụng bạo lực, cũng chỉ đành trút giận lên Bất Hủ Tông…"

Tào Thiên Tuyệt nhìn Phong Tiêu Thệ ngồi bên cạnh không nói một lời, lại thở dài một hơi.

Ai mà ngờ được, Bất Hủ Tông lại quá mạnh!

Lúc này, Phong Tiêu Thệ không muốn nói gì cả, đứng dậy muốn đi: "Nếu như các ngươi thích nói mấy lời vô nghĩa này thì ta đi đây."

Lạc Thâm chậm rãi đứng dậy, ngăn Phong Tiêu Thệ lại, nói: “Hôm nay mọi người đến là muốn thảo luận chuyện liên quan tới Bất Hủ Tông một chút. Phong huynh, thiếu ngươi, chúng ta cũng không tiện bàn.”

【VIP】 Ma pháp tứ giai —— Mạt Nhật Phong Bạo (4)

Phong Tiêu Thệ nghe vậy thì lại ngồi trở xuống.

Lạc Thâm thỏa mãn cười cười, đang muốn nói tiếp thì có tiếng đập cửa vang lên.

Nhưng mà Lạc Thâm mới dặn dò, trừ phi trời sập xuống, nếu không thì sẽ không có ai tới gần phòng này.

Bây giờ mới chỉ một lát thôi mà đã có người tới gõ cửa.

Chẳng lẽ trời sập thật?

Lạc Thâm đi qua mở cửa ra, nhìn chằm chằm người tới, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Người tới thấy bên trong có nhiều người như vậy thì lời vừa tới miệng lập tức ngừng lại.

Hắn cũng không biết có nên nói hay không.

Lạc Thâm hết cách rồi, chỉ đành chế tạo một cái bình chướng cách âm.

Người tới nói ngay: "Có một vài người xa lạ xuất hiện trong Phong Gian Nguyên, người của chúng ta hỏi thăm được, bọn họ nói mình là người của Bất Hủ Tông. Bọn họ phân tán ra, vừa đi vừa nghỉ, không có mục tiêu, không biết mục đích là cái gì…"

"Biết."

Lạc Thâm phất phất tay, đuổi người tới đi, sau đó triệt tiêu bình chướng cách âm.

Sau khi triệt tiêu, hắn nhìn về phía mọi người, nói: "Các vị, vừa nhận được tin tức, người của Bất Hủ Tông ẩn hiện trong Phong Gian Nguyên. Người không nhiều, đa số đều là thiếu niên mười mấy tuổi. Các ngươi thấy thế nào?"

"Không phải là nhắm vào Nam Bố giới đó chứ?"

“Có thể lắm!”

Nghe nói người của Bất Hủ Tông xuất hiện ở trong Phong Gian Nguyên, có người bắt đầu hồi hộp.

Nhất là Khanh gia.

Lần này vì chuyện Phong Gian Nguyên mà bọn họ tốn không ít tài nguyên nhận người.

Lạc Thâm nghe vậy thì không có nói tiếp, chỉ để cho mọi người tùy tiện thảo luận.

Suy nghĩ lung tung một hồi lâu, Phong Tiêu Thệ đứng lên nói: “Trong Nam Bố giới tối đa cũng chỉ là một bản mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm. Thứ cho ta nói thẳng, Bất Hủ Tông chướng mắt cái gọi là mạch thuật lưu phái.”

“Nói vậy là ý gì?”

Lạc Thâm hỏi.

Phong Tiêu Thệ đáp: “Ngươi từng gặp ma pháp sao?”

Vừa nói ra, Tào Thiên Tuyệt bên cạnh dở khóc dở cười, sau đó nói: “Nghe Phong huynh nói như vậy ta cũng cảm thấy là Bất Hủ Tông chướng mắt mạch thuật lưu phái có thể tồn tại trong Nam Bố giới. Tông chủ Bất Hủ Tông thi triển ma pháp, lực lượng nó biểu hiện ra mạnh mẽ hơn mạch thuật lưu phái nhiều lắm. Khống chế hàn băng, điều khiển gió lốc, thử hỏi mạch thuật lưu phái gì có thể khống chế được những lực lượng này?”

Phong Tiêu Thệ gật gật đầu: “Đó cũng là điều mà ta muốn nói. Cho nên người của Bất Hủ Tông xuất hiện trong Phong Gian Nguyên thì cứ để mặt bọn họ đi, Bất Hủ Tông còn không đến mức xuất động một ít tiểu hài tử đi xông Nam Bố giới.”

Tào Thiên Tuyệt gật gật đầu.

Ba tên cường giả Địa Vô Cấm còn lại không ngừng suy tư những gì mà Phong Tiêu Thệ và Tào Thiên Tuyệt nói, cuối cùng cũng khẽ gật đầu.

Lực lượng gió lốc bọn họ cũng thấy.

Đúng là không phải mạch thuật lưu phái có thể sánh ngang được.

Lạc Thâm thấy ý kiến của mọi người đều nhất trí thì suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Vậy thì truyền lệnh xuống, người của chúng ta nhìn thấy Bất Hủ Tông thì không thể xảy ra xung đột. Bọn họ muốn làm cái gì thì để bọn họ làm cái đó đi."

"Đồng ý!"

Tào Thiên Tuyệt lên tiếng.

Sau đó những người khác cũng tỏ vẻ đồng ý.

…

Bất Hủ Tông.

Thoáng cái kiếm được bốn trăm ngàn bạch tinh về nhà, Ôn Bình tinh thần sảng khoái.

Trở tay thăng Thính Vũ Các lên mấy cấp liền, chuẩn bị tăng sức chiến đấu của Ác Linh Kỵ Sĩ lên.

Dù sao bây giờ Ác Linh Kỵ Sĩ mới chỉ là Trấn Nhạc Cảnh.

Quá yếu.

Liên tục thăng bốn cấp, bỏ ra một vạn hai ngàn miếng bạch tinh, Ôn Bình bắt đầu chờ đợi.

Chỉ cần thăng cấp xong thì Ác Linh Kỵ Sĩ chính là nửa bước Địa Vô Cấm, chỉ cần bốn trăm ngàn bạch tính của mấy người Tào gia đến tay, đến lúc đó lại tốn ba vạn miếng bạch tinh tăng thêm một cấp, vậy thì Ác Linh Kỵ Sĩ có thể lên tới Địa Vô Cấm.

Sau khi thăng cấp Thính Vũ Các, Ôn Bình hỏi Thời Phong tình huống của Bách Tông Liên Minh. Không ngoài sở liệu, Bách Tông Liên Minh vẫn không có bất kỳ động tác gì, trợ giúp từ Già Thiên Lâu cũng chậm trễ chưa tới.

Đương nhiên, hắn biết ngày đó cũng không xa.

Lúc chạng vạng tối, Ôn Bình gặp được Vi Sinh Tinh Vũ đã tự giam mình mấy ngày.

Sau mấy ngày, trong mắt Vi Sinh Tinh Vũ lóe lên vẻ kiên quyết, tựa như không định rời khỏi Bất Hủ Tông. Đối với chuyện này, Ôn Bình không nói gì, chỉ là hắn cũng không định để cho hắn tiếp tục ăn không ở không thôi.

Càng nghĩ, Ôn Bình để cho hắn nhận lấy nhiệm vụ của Triệu Dịch.

Vì chịu khó làm nhiệm vụ tông môn cho nên Triệu Dịch đã thoát khỏi nghèo khó, bây giờ cả ngày đều đang tu luyện.

Cứ như vậy, nhiệm vụ quét dọn tông môn rơi xuống đầu đám cường giả Trấn Nhạc bị bắt làm tù binh.

Chuyện này sẽ khiến cho thiếu một người trồng cây.

"Ngươi định đi trồng cây hay là quét rác? Bất Hủ Tông ta cũng không nuôi người nhàn rỗi, sẽ không để cho ngươi ăn không ở không."

Vi Sinh Tinh Vũ suy nghĩ một chút, cầm cái chổi lên, nói: "Ta quét rác…"

"Quét rác chỉ bao ăn ở."

Dứt lời, Ôn Bình đi về Bất Tử Thụ Lâm tu luyện.

Cùng lúc đó, trong một chỗ nào đó trong Phong Gian Nguyên, mặt đất bắt đầu sụp đổ từng tấc một, nứt ra một cái khe hở sâu không thấy đáy. Sau đó Khúc Cảnh Chi Thủy bắt đầu chảy từ trong đó ra.

Nhưng mà lần này, khi Khúc Cảnh Chi Thủy dâng lên ngang với mặt đất thì ngừng lại không chảy ra nữa, duy trì cân bằng.

Trong nháy mắt khi biến hóa này xuất hiện, ít nhất có trăm người xung quanh biến mất.

Bọn họ lập tức đem tin tức này về Bái Nguyệt Thành và mười ba tòa thành khác.

Bởi vì lối đi vào Nam Bố giới sắp mở ra!

Nói đến đây thì phải giải thích về giới một chút.

Mọi người đều biết, giới là một thứ hoàn thiện và cao hơn bí cảnh, bí cảnh chỉ có thể xem như là một cái không gian, mà giới thì có thể xem như một cái tiểu thế giới. Mà giới xuất hiện thì lại phân làm hai loại, một loại là tự nhiên hình thành còn một loại là cường giả sáng tạo ra.

Cái gọi là giới, sáng tạo nó thì chắc chắn là vô cùng khó khăn, cường giả Địa Vô Cấm không sáng tạo được, chỉ có cường giả trên Địa Vô Cấm, Thiên Vô Cấm mới có thể sáng tạo ra một cái giới độc lập.

【VIP】 Sự kiện lệnh bài

Chính vì vậy cường giả Thiên Vô Cấm đều sẽ xây dựng hang ổ của mình trong giới mà mình sáng tạo ra. Bởi vì đó là một chỗ tuyệt đối an toàn, vô cùng ẩn nấp, chỉ cần không chủ động nói ra thì không ai có thể phát hiện ra được.

Chỉ có khi một vị Thiên Vô Cấm chết già hoặc là xảy ra bất trắc thì giới mà hắn hắn sáng tạo ra mới bị cảm ứng được.

Mà tại sao trong giới sẽ có tỉ lệ xuất hiện mạch thuật lưu phái, chuyện này thì phải nói tới một thủ đoạn khác của cường giả Thiên Vô Cấm.

Đó chính là hiểu rõ về mạch thuật hơn.

Khi hoàn toàn hiểu được bản chất của mạch thuật thì có thể sáng tạo mạch thuật lưu phái. Cái gọi là mạch thuật lưu phái, bình thường thì đều do nhiều cái mạch thuật tương tự nhau tạo thành. Nhưng mà loại này là loại tương đối kém.

Mà mạch thuật lưu phái tốt hơn một chút thì nó cũng không phải là do mấy thứ mạch thuật tạo thành. Mạch thuật lưu phái xịn thì từ chiêu thứ nhất đến chiêu cuối cùng, từng chiêu đều liền mạch với nhau, giống như là một bộ.

Quan trọng nhất là chúng nó có thể hỗ trợ lẫn nhau, đồng thời còn có tính đặc biệt mạnh mẽ.

Còn đến cấp độ sau hơn thì không đề cập tới.

Trở lại vấn đề vừa rồi, tại sao trong giới sẽ có tỉ lệ xuất hiện mạch thuật lưu phái?

Bởi vì mỗi một cái giới tự động hiện ra trước mắt mọi người thì đều do nguyên nhân bất đắc dĩ, chỉ vì người sáng tạo ra nó đã chết đi. Khi một cường giả Thiên Vô Cấm tử vong ngoài ý muốn thì chắc chắn là cũng không kịp xử lý đồ vật trong giới.

Chỉ có cường giả Thiên Vô Cấm tự nhiên chết già thì bọn họ mới có thời gian rảnh rỗi trở lại giới mà mình sáng tạo, sau

đó xử lý từng món di vật, cường giả Thiên Vô Cấm chân chính chết già ít càng thêm ít, cho nên mỗi một cái giới bị phát hiện thì xác suất không có mạch thuật lưu phái cũng vô cùng thấp.

Trở lại chuyện chính, khi tin tức Nam Bố giới sắp mở ra truyền về mười bốn tòa thành thì mọi người trong Bất Hủ Tông còn đang bận bịu tìm kiếm lệnh bài.

Mọi người đều dùng cảm giác dò đường, triển khai truy quét trong Phong Gian Nguyên.

Dương Nhạc Nhạc đã bỏ lỡ lệnh bài một lần, quanh đi quẩn lại, lại đánh bậy đánh bạ đi tới chỗ giấu một tấm lệnh bài trong đó. Nhưng mà lần này Dương Nhạc Nhạc cũng không có chệch hướng.

Mà là hết sức may mắn trực tiếp đi vào trong một cái sơn cốc, nơi giấu lệnh bài.

Nhưng mà ngay lúc Dương Nhạc Nhạc vừa vào sơn cốc không bao lâu thì một đám người bỗng nhiên tụ tập bên ngoài sơn cốc.

Đồng thời theo thời gian trôi qua, người bắt đầu tăng nhiều.

Cuối cùng, tất cả có mười mấy người tụ tập.

Nam nữ đều có, trên mặt bọn họ tràn đầy tự tin.

Biểu cảm này người bình thường không có.

Người tự tin như thế này, hoặc là chưa từng trải qua thất bại hoặc là thiên chi kiêu tử.

Đương nhiên, bọn họ thuộc về cái sau.

Mười mấy người này, nhìn tướng mạo thì không quá hai mươi tuổi, nhưng bọn họ đã là Thần Huyền Cảnh.

Người như vậy, bất kỳ người nào xuất hiện ở Hồ Thiên Địa thì đều là thiên tài đỉnh tiêm.

“Đến đông đủ hết rồi chứ?”

“Những người ta gọi đều tới.”

“Người của ta cũng đến cả rồi.”

“Được, vậy thì đi vào Cửu Quy Cốc thôi, mấy ngày này chính là thời điểm Cửu Quy Hổ sinh con, mục tiêu của chúng ta là con non Cửu Quy Hổ. Chỉ cần tìm được thì ta sẽ thua mua theo giá cao nhất trên thị trường!”

Một tên thiếu niên mày kiếm mắt sáng vỗ ngực cam đoan, sau đó hưng phấn đi vào Cửu Quy Cốc.

Về phần Cửu Quy Hổ mà bọn họ nói tới, đó là một loại yêu vật có huyết mạch không tệ.

Chỉ cần thành niên, đồng thời bồi dưỡng thoả đáng thì có thể dễ dàng có được thực lực sánh ngang nửa bước Địa Vô Cấm.

Nhưng mà tương ứng với đó là nó rất khó tìm.

Muốn tìm thì cũng chỉ có thể thử vận may trong mấy ngày mà Cửu Quy Hổ sinh con.

Sau khi bọn họ đi vào Cửu Quy Cốc, lúc này Dương Nhạc Nhạc đang phóng cảm giác ra, cẩn thận từng li từng tí đi trong sơn cốc, sợ sẽ bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào. Cũng không biết đã qua bao lâu, Dương Nhạc Nhạc dừng bước trước một cái vách đá thẳng tắp.

Nụ cười chậm rãi hiện ra trên mặt, lúc này, Dương Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, hưng phấn suýt chút nhảy dựng lên.

Hắn cảm giác được, lệnh bài ở ngay phía trên!

Đang lúc muốn bò lên trên vách đá thì đột nhiên có mười mấy người từ phía sau lao đến, sau đó không nói lời gì, giận dữ hét lên với Dương Nhạc Nhạc: “Tiểu tử, ngươi là ai, dám giật đồ với chúng ta.”

Mười mấy người hùng hùng hổ hổ tới gần Dương Nhạc Nhạc.

Mười mấy người này chính là đám người vừa rồi. Tìm kiếm nửa ngày trong Cửu Quy Cốc, bọn họ may mắn cảm ứng được khí tức của Cửu Quy Hổ ngay ở trên vách đá này.

Không ngờ khi đến đây thì phát hiện ra có người đã nhanh chân tới trước.

Khi cảm giác được Dương Nhạc Nhạc chỉ là Thông Huyền Cảnh thì mọi người thở dài một hơi.

Sau đó có người đột nhiên nói một câu.

“Hình như là đệ tử của Bất Hủ Tông, y phục này… ta nhớ rồi!”

Mọi người tập trung nhìn vào.

Đúng vậy!

Đang định đuổi Dương Nhạc Nhạc đi, trong nháy mắt bỏ ngay ý định đó.

Bởi vì trưởng bối trong tộc đã hạ lệnh bắt buộc, không thể xảy ra xung đột với người của Bất Hủ Tông.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Vậy có bắt Cửu Quy Hổ hay không?”

“Bắt! Chỉ cần không động thủ với hắn là được!”

“Ừm, vậy cứ như thế đi!”

Mọi người ăn nhịp với nhau, ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Dương Nhạc Nhạc đã bò lên nửa vách đá.

Hết cách rồi, mọi người chỉ có thể tranh thủ trèo lên trên, cố gắng vượt qua Dương Nhạc Nhạc.

“Đuổi theo, hắn sắp đến rồi.”

“Mặc dù trong lúc Cửu Quy Hổ sinh con thì thực lực mười không còn một, nhưng hắn dám một mình tới thì chắc chắn là có chuẩn bị, tuyệt đối không thể để cho hắn nhanh chân đến trước. Ai có thể đuổi theo hắn thì ta cho người đó một trăm miếng bạch tinh.”

“Nhanh lên, tốc độ leo của cái tên này rất nhanh!”

【VIP】 Sự kiện lệnh bài (2)

Mười mấy người tranh thủ tăng tốc độ, nhưng bởi vì vách đá gần như là thẳng tắp, muốn mượn lực nhảy lên thì gần như là không thể, hơn nữa có thể đạp hụt bất cứ lúc nào, cho nên muốn tăng tốc độ thì cũng bất lực.

Cứ như vậy, tất cả mọi người hoảng hốt.

Bởi vì Cửu Quy Hổ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Có thể gặp được một lần thì đã may mắn lắm rồi, nếu bí người cướp trước thì bọn họ hối hận xanh ruột mất.

Trong lúc bọn họ ồn ào truy đuổi Dương Nhạc Nhạc thì Dương Nhạc Nhạc tỉnh táo lại sau cơn vui sướng khi tìm được lệnh bài, đưa mắt nhìn đám người rối bời dưới chân, không khỏi nhướng mày: “Những người này đang làm gì?”

Thu tầm mắt lại, Dương Nhạc Nhạc tiếp tục bò tới phía lệnh bài.

Chậm rãi tăng tốc!

Lệnh bài!

Ta đến rồi!

Nhưng mà Dương Nhạc Nhạc vừa gia tốc, mấy người phía dưới càng gấp gáp hơn.

“Hắn gia tốc!”

“Xong, hắn sắp đến đỉnh vách đá rồi.”

“Mau đuổi theo đi, các ngươi đang làm gì đó?”

Mười mấy người ồn ào, tranh thủ tăng tốc, có người móc đao ra cắm vào vách đá để leo lên dễ hơn.

Nhưng mà Dương Nhạc Nhạc cách đỉnh vách đá chỉ có một trượng.

“Bằng hữu, chúng ta có thể thương lượng!”

“Có thể thương lượng!”

“Ta… ra bạch tinh, ta mua!”

“Có nghe hay không, ta mua, ta mua, ngươi muốn bao nhiêu bạch tinh?”

“Ngươi muốn bao nhiêu ta cho bấy nhiêu.”

Mắt thấy Dương Nhạc Nhạc đã trèo lên đỉnh vách đá, thiếu niên dẫn đầu mười mấy người hoảng hốt.

Dương Nhạc Nhạc nghe người phía dưới kêu lên thì lập tức vui vẻ, nói: “Muốn mua? Ngươi có nhiều bạch tinh như vậy sao?”

Lệnh bài này chính là kỳ ngộ để cho tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai!

Chỉ cần tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai thì có thể sử dụng ma pháp tứ giai, chưởng khống lực lượng Địa Vô Cấm.

Bao nhiêu bạch tinh cũng không bán!

“Cho ta mười vạn bạch tinh ta cũng không bán, các ngươi tính hay lắm!” Dương Nhạc Nhạc trả lời một câu, vội vàng đi lên, tầm mắt khóa chặt lệnh bài cắm trong khe đá cách đây không xa.

Lúc này, mười mấy người đó cũng leo lên, sau đó trơ mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc đi lên…

Sau khi đi lên, lại nhặt lấy một cái lệnh bài không đáng chú ý, nắm chặt trong tay.

Ngay cả sào huyệt của Cửu Quy Hổ ở bên trái nhưng Dương Nhạc Nhạc nhìn cũng không nhìn lấy một cái.

Mười mấy người lập tức trợn tròn mắt.

Sau đó trơ mắt nhìn Dương Nhạc Nhạc nắm chặt lệnh bài, bảo vệ như một cái bảo bối, sau đó rút kiếm ra, dáng vẻ như muốn liều mạng, đồng thời nhanh chóng vọt tới chỗ hắn trèo lên.

Cuối cùng nhảy xuống.

Nhảy rất dứt khoát!

Mọi người bối rối, hoàn toàn không biết nên nói cái gì, không khỏi nhìn sào huyệt của Cửu Quy Hổ bên cạnh một chút, nơi đó còn có mấy con con non Cửu Quy Hổ màu lửa đỏ đang nãi thanh nãi khí kêu to.

Trong lúc nhất thời bọn họ không biết nên làm gì.

"Hắn mới cầm lấy thứ gì."

"Hình như là một cái lệnh bài."

"Vậy chúng ta đuổi theo lệnh bài hay là…"

"Đuổi theo? Lệnh bài đó là cái gì ta cũng không biết."

"Có muốn đuổi theo hỏi một chút hay không?"

"Hình như hắn đã chạy xa."

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Đuổi theo lệnh bài hay là đi vào sào huyệt cướp con non với con Cửu Quy Hổ đó?

Trong lúc bọn họ đang do dự, không biết bước kế tiếp nên làm cái gì thì Dương Nhạc Nhạc đã cầm lệnh bài rời khỏi Cửu Quy Cốc.

Dương Nhạc Nhạc nhìn lệnh bài trong tay, càng không ngừng cảm thán.

Hắn là đại sư huynh ở Bất Hủ Tông, nhưng lại không phải là đệ tử mạnh nhất trong Bất Hủ Tông.

Bây giờ hắn thân làm đại sư huynh, cuối cùng cũng đến thời rồi!

"Bọn họ không có đuổi theo ra?"

Dương Nhạc Nhạc quay đầu nhìn lại mấy lần, thấy không ai đuổi theo ra thì mới yên lòng lại.

Lúc này, mấy người tìm Cửu Quy Hổ đó, trong ngực ôm con non Cửu Quy Hổ, nhưng mà đột nhiên lại cảm thấy không còn hào hứng nữa. Bởi vì bọn họ luôn cảm thấy bọn họ mất thứ quan trọng hơn.

“Rốt cuộc thì lệnh bài đó là cái gì?”

“Hẳn là rất quý giá, hình như ta nghe hắn nói là một trăm ngàn bạch tinh cũng không bán.”

“Lúc ấy chúng ta nên đuổi theo cướp lệnh bài, bắt Cửu Quy Hổ gì chứ.”

Cuối cùng, mọi người chỉ đành ôm Cửu Quy Hổ, mất mác rời khỏi Cửu Quy Cốc, về tới Bái Nguyệt Thành.

Trong đó, tên thanh niên dẫn đầu là người của Lạc gia. Hơn nữa thân phận địa vị của hắn trong Lạc gia cũng không thấp, tộc trưởng đương nhiệm của Lạc gia là Lạc Thâm chính là gia gia của hắn.

Về đến nhà, hắn lập tức nói lại chuyện không bình thường này lại cho người trong nhà.

Lạc Thâm lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

“Xem ra lệnh bài đó còn trân quý hơn đồ trong Nam Bố giới!”

Nếu như không phải thì tại sao Bất Hủ Tông lại không có hứng thú với Nam Bố giới, chỉ phái người tìm lệnh bài gì đó trong Phong Gian Nguyên?

Lúc này, Lạc Thâm hạ lệnh: “Tạm hoãn đi vào Nam Bố giới, tất cả mọi người tìm lệnh bài trong Phong Gian Nguyên cho ta! Vẫn là câu nói đó, gặp được người của Bất Hủ Tông thì tuyệt đối không nên xảy ra xung đột.”

Sau khi Lạc Thâm hạ lệnh, mấy nhà khác nhận được tin tức thì cũng vội vàng hạ mệnh lệnh y như vậy.

Nương theo mệnh lệnh của sáu đại thế lực lục tinh, trong lúc nhất thời, toàn bộ người trong Bái Nguyệt Thành đều biết chuyện liên quan tới lệnh bài.

Bất Hủ Tông là thế lực như thế nào?

Xem tình huống trước mắt thì bọn họ còn mạnh hơn bất kỳ một thế lực lục tinh nào.

Bọn họ ngay cả Nam Bố giới cũng chướng mắt nhưng lại phái người đi tìm lệnh bài. Rõ ràng là lệnh bài trọng yếu hơn đồ vật trong Nam Bố giới nhiều.

Đến lúc này, đầu đường cuối ngõ, cho dù là tán tu hay là người của các thế lực lớn đều bỏ ý nghĩ đi Nam Bố giới.

Khi gặp được bằng hữu còn kiên trì đi Nam Bố giới thì những người này không thể nín được, cười rộ lên.

"Vương huynh, không phải đâu, ngươi còn muốn đi Nam Bố giới?"

"Có vấn đề gì không?"

"Ngươi đi Nam Bố giới, ngươi tự tin ngươi có thể tranh lại những thế lực lớn đó? Ngươi không có nhận được tin tức sao, người của Bất Hủ Tông đang điên cuồng tìm lệnh bài trong Phong Gian Nguyên, nghe nói lệnh bài đó có thể mở ra bảo tàng khổng lồ."

【VIP】 Sự kiện lệnh bài (3)

“Bảo tàng gì?”

“Là thứ tốt hơn mạch thuật lưu phái nghìn lần vạn lần. Nếu không thì ngươi cho rằng Bất Hủ Tông có Tẫn Tri Lâu, tại sao lại không có hứng thú với Nam Bố giới.”

“Dương huynh, ngươi đúng là hảo huynh đệ của ta, nếu ngươi nói cho ta biết muộn một chút thì ta đã gia nhập vào đội ngũ của người khác đi vào Nam Bố giới. Đi, chúng ta cùng đi tìm lệnh bài?”

“Đi!”

Hình ảnh như vậy xảy ra khắp Bái Nguyệt Thành.

Chuyện liên quan tới lệnh bài cũng càng truyền càng điên cuồng.

Đến cuối cùng, hơn phân nửa người trong Bái Nguyệt Thành đều đi vào Phong Gian Nguyên, tìm kiếm lệnh bài có thể mở ra bảo tàng khổng lồ.

Chuyện này truyền tới tai Ôn Bình thông qua tai mắt của Trần Hiết, Ôn Bình đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Vốn hắn chỉ định chơi một trò chơi thôi.

Đối với chuyện này, bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết nảy ra một kế: “Tông chủ, ta lại cảm thấy bây giờ là một cơ hội. Người trong Bái Nguyệt Thành không biết rõ chân tướng, cho nên tin tưởng chắc chắn lệnh bài là thứ quý giá hơn mạch thuật lưu phái. Vậy không bằng chúng ta hãy mượn cơ hội này mà tô điểm một cái truyền thuyết cho lệnh bài?”

“Nói thử ý kiến của ngươi xem.” Ôn Bình đáp.

Trần Hiết nói: “Không phải tông chủ vẫn muốn thu nhiều đệ tử thiên phú tuyệt hảo và người mạnh mẽ vào tông sao? Bây giờ người ở Bái Nguyệt Thành đều thấy, cũng đều biết về

lực lượng của ma pháp, sức hấp dẫn của nó là không thể nghi ngờ. Vậy không bằng tông chủ lại ném thêm một ít lệnh bài như thế này vào Phong Gian Nguyên, người nào tìm được thì có thể gia nhập Bất Hủ Tông, tu luyện ma pháp! Như vậy, người được tuyển ra không thể nghi ngờ chính là người có vận may, năng lực và thiên phú đều tuyệt hảo, có thể tiết kiệm thời gian lựa chọn cho chúng ta."

"Ý nghĩ này của ngươi cũng không tệ, cứ như vậy, tông môn có thể có thêm mấy cường giả năng lực rất khá." Ôn Bình trầm tư một chút, trong lòng lập tức quyết định một cái kế hoạch.

Như Trần Hiết nói, có thể lấy được lệnh bài trong tình huống có nhiều người cạnh tranh như vậy, hoặc là đã cực kỳ mạnh mẽ, hoặc là vận may, năng lực đều là đỉnh tiêm. Người như vậy rất thích hợp với Bất Hủ Tông bây giờ.

Nhưng mà, nếu Ôn Bình đã quyết định lợi dụng chuyện lệnh bài lần này thì mục tiêu tuyệt đối không chỉ là những người này.

Những thiên tài thiên phú tuyệt hảo, đã nổi tiếng xa gần cũng chính là mục tiêu của hắn.

Lúc này, Ôn Bình nói: "Trần Hiết, giao cho ngươi một chuyện, làm xong thì bổn tông chủ cho ngươi một cơ hội đi vào Hải Niệm Các."

Trần Hiết vui vẻ, vội nói: "Mời tông chủ nói, thuộc hạ cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Ôn Bình nói: "Chọn mười thiên tài đỉnh cao trong số người đi vào Phong Gian Nguyên, để cho Hắc Ảnh dưới tay ngươi tìm cách đưa cho bọn họ mỗi người một cái lệnh bài, nhưng mà không thể quá lộ liễu. Mười người này, ta không quan trọng cảnh giới của bọn họ như thế nào, chỉ cần tư chất."

Trần Hiết gật đầu: "Tông chủ, vậy giờ thuộc hạ về tông môn, trong vòng bảy ngày, cam đoan sẽ làm xong chuyện này. Đồng thời thuộc hạ cam đoan mười người này chắc chắn là thiên tài đỉnh cao trong mười bốn thành."

Trần Hiết vui vẻ, vừa khéo trong tay hắn có một cái danh sách thiên kiêu mà hắn mới thu thập được.

Mới đầu định làm ra một cái bảng xếp hạng, mở rộng lực ảnh hưởng của Tẫn Tri Lâu, bây giờ vừa hay cần dùng đến nó.

Hôm sau.

Tẫn Tri Lâu ban bố Bất Hủ Thanh Vân Bảng phiên bản mới nhất, có thêm giải thích về cảnh giới mạch thuật.

Mạch thuật không còn là bốn cảnh giới nhập môn, tiểu thành, đại thành và viên mãn nữa.

Tạo cực, hóa cảnh, hai cái cảnh giới mới chưa bao giờ xuất hiện hiện ra ở trước mặt mọi người.

Sau khi tiến hành phổ cập cảnh giới mạch thuật, Bất Hủ Thanh Vân Bảng còn tăng thêm bảng xếp hạng thế lực lục tinh ở mười bốn thành xung quanh Tinh Kiếm Sơn.

Đến lúc này, những người trong Bái Nguyệt Thành nhìn thấy phiên bản mới của Bất Hủ Thanh Vân Bảng thì giống như là phát hiện đại lục mới.

Đến lúc này, danh vọng của Bất Hủ Tông đã cực kỳ vang dội trong mắt người trong Bái Nguyệt Thành.

Nhất cử vượt qua tất cả thế lực ở Bái Nguyệt Thành!

Những thế lực lục tinh kinh doanh ở Bái Nguyệt Thành mấy trăm năm bị vượt qua trong một đêm!

Từ đầu đường đến cuối ngõ, không nói chuyện lệnh bài thì chính là chuyện cảnh giới mạch thuật.

“Hóa ra sau cảnh giới viên mãn còn có hai cảnh giới nữa.”

“Ta nói rồi, nếu mạch thuật đã viên mãn rồi tại sao còn có người có thể bước thêm một bước, tu luyện ra cái gọi là bí thuật. Hóa ra chỉ là biến hóa sinh ra khi bước vào tạo cực cảnh thôi. Chà chà! Không ngờ được Bất Hủ Tông lại nghiên cứu về mạch thuật sâu như thế.”

“Tăng kiến thức. Sau này viên mãn cảnh không còn là kết thúc của mạch thuật mà là một cái bắt đầu cho thăng hoa.”

“Bất Hủ Tông chịu chia sẻ nghiên cứu này ra, cử động lần này đúng là không thể tưởng tượng nổi, công đức vô lượng. Nếu như bọn họ không nói thì e rằng chúng ta vẫn cho là viên mãn đã là dấu chấm hết.”

“Đúng vậy, cử động lần này của Bất Hủ Tông khiến cho ta phục sát đất.”

Trong từng tiếng tán dương, rất nhiều người không để ý đến bảng xếp hạng thế lực lục tinh rất bắt mắt.

Bởi vì đối với phần lớn tán tu thì biết thế lực lục tinh ai mạnh ai yếu hoàn toàn không có quan trọng.

Bởi những thế lực đó bọn họ không chọc nổi.

Cũng vì mỗi một thế lực đó đều cao không thể chạm.

Chỉ có thành viên của thế lực lục tinh thì bọn họ mới nhìn chằm chằm bảng xếp hạng thế lực lục tinh.

Khi tộc trưởng Khanh gia đứng trong thư phòng cầm Bất Hủ Thanh Vân Bảng, vẻ mặt vô cùng khó coi, đập Bất Hủ Thanh Vân Bảng xuống bàn sách, cả giận nói: “Tẫn Tri Lâu này lại xếp Khanh gia ta ở vị trí thứ bảy mươi!”

Trong mười bốn thành, tất cả có bảy mươi hai cái thế lực lục tinh!

Trừ bỏ Đan gia hạng chót, chỉ có một nhà yếu hơn bọn họ!

【VIP】 Sáu nhà lập kế hoạch muốn hủy diệt Bất Hủ Tông

Hơn nữa, xếp ở vị trí thứ bảy mươi là vì tộc trưởng Đan gia đã bỏ mình, mặc dù Đan gia vẫn còn được xem là thế lực lục tinh nhưng đã không có thực lực của thế lực lục tinh.

Vừa nghĩ tới đó, vẻ mặt tộc trưởng Khanh gia trở nên rất khó coi.

"Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông muốn làm cái gì! Chỉ trỏ mạch thuật lưu phái của chúng ta thì cũng thôi đi, bây giờ còn phải xếp hạng những thế lực chúng ta!"

Tộc trưởng Khanh gia vỗ bàn một cái, giận đứng lên.

Hắn nhịn không được!

Cùng lúc đó, khi lãnh tụ của mấy nhà thế lực lục tinh khác nhìn thấy Bất Hủ Thanh Vân Bảng mới nhất thì có người hết sức kinh hỉ, có người sắc mặt không dễ nhìn chút nào.

Xếp hạng cao thì đương nhiên là vui vẻ.

Mà xếp hạng thấp thì rất khó chịu.

Ngày xưa còn có thể che che giấu giấu, giả bộ như mình rất mạnh, nhưng bây giờ lại xếp hạng. Ai mạnh ai yếu trở nên vô cùng rõ ràng sáng tỏ, rốt cuộc giả không được.

Xếp hạng thấp, tỉ như Tào gia, tức thì tức nhưng lại không thể làm gì được?

Người có ý kiến trước đó đã bị mất mạng, hắn cũng suýt chút nữa là góp vào đó.

Mặc dù không chết nhưng phải trả một cái giá lớn hai trăm ngàn bạch tinh.

Bất đắc dĩ, Tào Thiên Tuyệt chỉ đành đi một lượt mấy nhà khác, sau đó phân tích lợi và hại trong đó ra. Nếu còn tiếp tục như thế, để mặc cho Bất Hủ Tông muốn làm gì thì làm thì sau này cuộc sống của bọn họ sẽ không dễ chịu.

Tục ngữ nói, cường long không ép địa đầu xà.

Nhưng mà bây giờ Bất Hủ Tông đã có khuynh hướng đạp bọn họ ở dưới chân.

Thế là sáu nhà thế lực lục tinh lại tụ họp lại, nhưng mà thương lượng nửa ngày nhưng vẫn không ai nghĩ ra được cách gì.

Cuối cùng, vẫn là Lạc Thâm nghĩ ra một cách, nếu không thể hủy diệt Bất Hủ Thanh Vân Bảng này thì chỉ có thể tìm cách khác ác tâm Bất Hủ Tông một phen, ngăn chặn bước phát triển của bọn họ.

"Truyền lệnh xuống, không thể để cho Bất Hủ Tông tìm được thêm lệnh bài trong Phong Gian Nguyên nữa, cho dù là ai lấy cũng được, trừ Bất Hủ Tông ra."

Sau khi thương lượng xong, Lạc Thâm là người đầu tiên hạ lệnh!

Lần này, Lạc Thâm không có nhấn mạnh không thể xung đột với Bất Hủ Tông nữa.

Không phải hắn quên nhấn mạnh mà là hắn đã không muốn nhấn mạnh nữa.

Nếu xung đột thì xung đột đi!

Lẽ nào Bất Hủ Tông sẽ vì mấy đệ tử bị thương mà khai chiến với thế lực lục tinh sao?

Lạc Thâm ra lệnh một cái, tộc trưởng của năm nhà thế lực lục tinh khác cũng dồn dập hạ lệnh theo, đồng thời điều động càng nhiều nhân thủ đi vào Phong Gian Nguyên.

Mục tiêu của mọi người chỉ có một.

Đó chính là không để cho Bất Hủ Tông lấy được một cái lệnh bài nào cả!

Cho dù để cho những tán tu lấy được những lệnh bài đó thì cũng không thể để cho người của Bất Hủ Tông lấy được!

Sau khi phát lệnh, sáu người bắt đầu thương lượng chuyện phân phối địa vực tìm tòi trong Phong Gian Nguyên.

Mấy người Lạc Thâm cũng biết, nếu như mù quáng tìm, không có một cái kế hoạch hoàn thiện thì sẽ bị Bất Hủ Tông lợi dụng sơ hở.

Chỉ có người của sáu nhà như một tấm lưới, vung ra trong Phong Gian Nguyên, như vậy mới khiến cho người của Bất Hủ Tông tốn công vô ích.

"Hai nhà các ngươi phụ trách đông bộ Phong Gian Nguyên. Khanh gia phụ trách tây bộ, không phải các ngươi vừa thu không ít người sao? Tào gia, Phong gia, các ngươi chia nhau nam bộ, bắc bộ. Lạc gia ta tìm ở trung bộ." Lạc Thâm vách ra năm khu vực trên bản đồ Phong Gian Nguyên, sau đó viết tên của từng thế lực lên trên đó.

Mọi người gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Cuối cùng, Lạc Thâm nói: "Nhớ một câu, người của Bất Hủ Tông, một người cũng không thể chết."

Năm người gật gật đầu.

Bọn họ biết, chỉ cần người của Bất Hủ Tông không chết thì Bất Hủ Tông sẽ không có lý do gì mà khai chiến với bọn họ.

Không ai sẽ ngốc đến vì đệ tử tông môn bị thương, sau đó gióng trống khua chiêng khai chiến với thế lực lục tinh?

Khi chuyện thương lượng không sai biệt lắm thì Phong Tiêu Thệ bỗng nhiên hỏi một câu: "Nếu chúng ta cướp được những cái lệnh bài không biết dùng để làm gì đó thì nên xử lý như thế nào?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Không thể nín được, cười rộ lên, nhìn Phong Tiêu Thệ nhìn đang nhìn đồ đần.

Lạc Thâm cũng cười theo, sau đó giải thích: "Rất đơn giản, chúng ta nắm thứ bọn họ muốn ở trong tay. Như vậy thì chúng ta có quyền chủ động, có thể đàm phán với Bất Hủ Tông, chia một chén canh."

Tào Thiên Tuyệt cũng nói: "Phong huynh, ngươi và ta đều phải cho Bất Hủ Tông hai trăm ngàn miếng bạch tinh, không

thể cho không chứ?”

Phong Tiêu Thệ giật mình, gật đầu nói: “Vậy thì ta tự mình đi Phong Gian Nguyên một chuyến, thử xem có thể tìm thêm mấy cái lệnh bài hay không.”

Vừa dứt lời, mọi người cười lên ha hả.

“Phong huynh, nếu ngươi đi tìm thì mục tiêu quá lớn. Mấy ngày nay, Phong Gian Nguyên cũng không chỉ có mình người trong Bái Nguyệt Thành chúng ta tới đó.” Lạc Thâm dứt lời, vừa muốn nói tiếp thì ngoài cửa có tiếng báo.

“Tộc trưởng, Bái Nguyệt Thành có biến.” Người nhà họ Lạc vội vàng tới, đứng ngoài cửa, nói vội.

Nụ cười trên mặt mấy người Lạc Thâm hơi cứng lại.

Lạc Thâm ôm một bụng nghi hoặc đi qua mở cửa, dò hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người tới nói: “Tộc trưởng, ngài ngẩng đầu nhìn một chút thì biết. Tông chủ Bất Hủ Tông dùng mạch khí ngưng chữ, viết một hàng chữ trên bầu trời Bái Nguyệt Thành!”

Lúc này, biểu cảm trên mặt Lạc Thâm hơi đổi, vội vàng hai, ba bước đi ra ngoài, đứng ở trong sân, ngẩng đầu nhìn lên. Nhưng mà vừa nhìn thì vẻ lo lắng trên mặt không còn sót lại chút nào.

“Lạc huynh?”

Mấy người Tào Thiên Tuyệt cũng vọt ra.

Đập vào mắt là dòng chữ màu lam trên bầu trời.

“Cho dù là ai, chỉ cần tìm được một viên Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh là có thể gia nhập Bất Hủ Tông tu luyện ma pháp. Thời gian hiệu lực: Bảy ngày!”

Khi mọi người người đang có mặt ở đây ngẩng đầu lên nhìn, Lạc Thâm bỗng nhiên thoải mái cười ha hả: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của chúng ta, khát vọng của Bất Hủ Tông với Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh hơn xa Nam Bố giới. Ma pháp một chiêu là có thể miểu sát Địa Vô Cấm, tông chủ Bất Hủ

Tông vì Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh mà chịu lấy ra làm ban thưởng.”

【VIP】 Dị mạch song sinh

Nghe vậy, mấy người Tào Thiên Tuyệt cũng cười theo.

Quả nhiên không ngoài sở liệu!

Bây giờ động tác của Bất Hủ Tông khiến cho bọn họ có thể khẳng định Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh cực kỳ trọng yếu.

Nghe tên thì biết là rất trọng yếu!

Bất Diệt ——

Thánh Hỏa ——

Ai dám nói bất diệt?

Loại hỏa nào dám xưng Thánh Hỏa?

Tào Thiên Tuyệt đắc chí cười nói: "Lạc huynh, xem ra chúng ta phải tự mình đi Phong Gian Nguyên một chuyến."

Lạc Thâm gật đầu, đồng ý với quan điểm của Tào Thiên Tuyệt: "Ngụy trang một chút, chúng ta cũng đi vào Phong Gian Nguyên, tìm kiếm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh."

Nói là làm ngay, lúc này, Lạc Thâm và mọi người tách ra, đi vào mật thất của mình, bắt đầu ngụy trang.

Lúc chạng vạng tối, trong Phong Gian Nguyên xuất hiện sáu người không đáng chú ý.

Ngay lúc đó, Ôn Bình xua tan dòng chữ trên bầu trời, nhưng không xua tan được khát vọng trong lòng mọi người.

Người ở Bái Nguyệt Thành gần như dốc toàn bộ lực lượng, mục đích là vì tìm kiếm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh.

Bởi vì sức hấp dẫn của gia nhập Bất Hủ Tông quá lớn.

Lực lượng của ma pháp, bọn họ cũng biết.

Một chiêu giết Địa Vô Cấm!

Trong lúc càng ngày càng nhiều người đi vào Phong Gian Nguyên thì mấy người Long Nguyệt vốn khổ vì tìm không

thấy lệnh bài càng ngày càng lo lắng. Bởi vì thời hạn chỉ còn lại có hai, ba ngày.

Tìm không thấy, vậy thì cơ hội miễn phí đi vào Hải Niệm Các này sẽ không còn.

Khi phát hiện càng ngày càng có nhiều người giống như nàng thì Long Nguyệt ngẩn ra.

Gọi mấy tiểu cô nương lại, Long Nguyệt ép hỏi: "Các ngươi đang tìm cái gì?"

"Tiền bối… chúng ta đang tìm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh."

Tiểu nữ hài vội vàng trả lời.

Long Nguyệt ngơ ngẩn mấy giây, sau đó lại hỏi: "Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh là cái gì?"

Nữ hài trả lời khiến cho Long Nguyệt ngây dại: "Là thứ mà Bất Hủ Tông muốn tìm, nghe nói vô cùng trân quý, còn trân quý hơn mạch thuật lưu phái. Chỉ cần tìm được, giao nó cho Bất Hủ Tông thì có thể có được cơ hội gia nhập Bất Hủ Tông tu luyện ma pháp."

Nghe lời này, Long Nguyệt khóc.

Cái gì chứ.

Mới đầu thì lệnh bài đã không dễ tìm.

Bây giờ lại có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy.

Ôn Bình muốn làm gì?

Sau khi đuổi mấy tiểu nữ hài đi, Long Nguyệt không có liên hệ với Ôn Bình, bởi vì nàng biết chắc chắn hắn sẽ không trả lời. Cho nên lúc này, nàng dùng Truyền Âm Thạch liên hệ với người làm việc cho Ôn Bình gần đây là Trần Hiết.

"Trần trưởng lão, Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh là chuyện gì?"

"Long tiền bối, ngượng ngùng, tông chủ nói không thể nói, sợ tin tức tiết lộ ra ngoài. Nhưng mà tông chủ đã thông báo, nếu như ngươi hỏi thì nói cho ngươi là tiếp tục tìm lệnh bài, không tìm thấy thì chờ lần sau vào Hải Niệm Các. Còn lần sau

khi nào Hải Niệm Các mở thì tông chủ nói hắn cũng không biết.”

“Ta…”

Long Nguyệt tức giận cất Truyền Âm Thạch.

Sau đó nhanh chóng bay nhanh trong Phong Gian Nguyên, mở cảm giác ra rộng nhất.

Cơ hội mất đi thì sẽ không trở lại!

Đối thủ cạnh tranh nhiều thì nhiều đi, bọn họ lại không biết lệnh bài tỏa ra khí tức như thế nào, chỉ có thể dựa vào con mắt để tìm. Nói tóm lại, trước mắt nàng vẫn chiếm ưu thế vô cùng lớn.

Cùng lúc đó, Ôn Bình lại ngự kiếm đi vào Phong Gian Nguyên.

So với chỗ để ba cái lệnh bài, ba cái lệnh bài mới thì Ôn Bình sẽ để ở chỗ nguy hiểm trong Phong Gian Nguyên.

Đồng thời, vị trí cũng vô cùng dễ thấy.

Cái thứ nhất, Ôn Bình dùng tinh thần lực đưa đến cửa địa động, chỗ ở của một con Yêu Thần Địa Vô Cấm. Yêu Thần này mặc dù không mạnh, không sánh bằng hai con yêu tộc ở dưới Triều Thiên Hạp, nhưng cũng không phải là Địa Vô Cấm bình thường có thể đối phó được.

Nếu có người có thể nhổ răng cọp, vậy thì người này có tư cách đi vào Bất Hủ Tông.

Trước khi đi, Ôn Bình để lại một tia Hình Phạt Chi Hỏa.

Cứ như vậy, chỉ cần không phải mù lòa thì đều có thể nhìn thấy.

Cái thứ hai, Ôn Bình đặt nó ở một khu vực đặc thù trong Phong Gian Nguyên, đó là một cái đầm lầy màu đen.

Dưới đầm lầy có vô số yêu vật qua lại, người bình thường đặt chân tới thì hầu như chỉ có thể bị bọn chúng kéo xuống.

Cái thứ ba, Ôn Bình đặt nó ở lối vào Nam Bố giới.

Mục đích đúng là để cho càng nhiều người nhìn thấy cái lệnh bài ——Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này hơn!

Giấy kỹ ba cái lệnh bài, Ôn Bình lên phi thuyền, ở trên không trung quan sát Phong Gian Nguyên.

Cũng ngay lúc này, có tin tức từ Truyền Âm Thạch truyền đến.

Vẫn là Trần Hiết.

Nhưng mà lần này có vẻ như là bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết rất vui: "Tông chủ, nói cho ngươi, ta phát hiện bảo bối! Bảo bối chân chính!"

Ôn Bình đáp: "Nói thẳng."

Đối với bảo bối trong mắt Trần Hiết, Ôn Bình giữ vững thái độ quan sát.

Dù sao Trần Hiết cũng chưa từng thấy vật gì tốt.

Trước kia, Truyền Âm Thạch cũng là bảo bối với hắn.

Trần Hiết vui vẻ nói: "Tông chủ, ta nói cho ngươi, vừa nãy khi chỉnh lý tin tức ở Tẫn Tri Lâu thì ta phát hiện một vị thiên tài tuyệt thế chân chính. Đều nói dị mạch là thiên tài, nhưng mà tiểu tử này lại là trời sinh song dị mạch. Mới đầu ta còn tưởng là tin tức của Tẫn Tri Lâu bị sai, nhưng ta vừa mới phái người đi kiểm chứng, đúng là có một người như thế."

"Trời sinh song dị mạch, cũng là thiên phú không tồi." Ôn Bình thừa nhận, người này có thể xem như một thiên tài: "Nói tỉ mỉ ta nghe một chút."

Trần Hiết thuật lại những tin tức mà mình nhận được: "Người này tên là Ngôn Sinh, hai mươi ba tuổi, là hài tử của một gia đình bình thường trong Bái Nguyệt Thành, trước mắt chỉ có trình độ Thần Huyền, phụ mẫu cũng chỉ là Thần Huyền Cảnh. Mặc dù đã gia nhập thế lực tứ tinh nhưng lại không có lộ ra cái dị mạch thứ hai, cho nên người ngoài chỉ biết hắn là một thiên tài dị mạch…"

"Kêu người của ngươi đi tìm hắn, ta muốn đích thân đi gặp hắn một chút!"

Trần Hiết cam đoan chuyện không có ai biết Ngôn Sinh là trời sinh song dị mạch, nhưng Ôn Bình biết, những tin tức mà Tẫn Tri Lâu lấy được đều là tin tức được ghi chép lại.

【VIP】 Dị mạch song sinh (2)

Nhất định là đã có người biết chuyện Ngôn Sinh.

Cũng ghi chép lại vào dánh sách!

“Cái thế lực tứ tinh đó tên là gì?” Ôn Bình hỏi lại.

Trần Hiết đáp: “Cận Mục Học Viện, tên của nó được đặt theo tên của viện trưởng đời thứ nhất. Viện trưởng đương nhiệm tên là Phương Hỗ, thực lực Trấn Nhạc Thượng Cảnh.”

Ôn Bình lại hỏi: “Ngôn Sinh này được đãi ngộ trong Cận Mục Học Viện như thế nào?”

Trần Hiết đáp: “Tông chủ, chuyện này còn chưa có điều tra rõ ràng, ta lập tức phái người đi thăm dò.”

“Tình báo liên quan tới Ngôn Sinh này, càng kỹ càng càng tốt. Bây giờ ngươi tìm ra hắn trước, sau đó để cho Hắc Ảnh đi theo hắn.” Ôn Bình quyết định đi gặp Ngôn Sinh này một lần, thiên tài như vậy, không vào Bất Hủ Tông thì chính là bị long đong!

“Tông chủ, ta phái người đi tìm ngay.” Trần Hiết cất Truyền Âm Thạch, lập tức đi Bái Nguyệt Thành.

Ôn Bình thì vừa ở trên bầu trời quan sát động tĩnh phía dưới, vừa chờ tin tức của Trần Hiết.

Một lúc lâu sau, Trần Hiết lại truyền tin đến.

“Tông chủ, tìm được!”

Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch và phi thuyền, lúc này, ngự kiếm bay về hướng Hắc Ảnh, về tới Bái Nguyệt Thành.

Lần theo khí tức của Hắc Ảnh, đi trên đường phố trong Bái Nguyệt Thành, Ôn Bình đi tới bắc bộ Bái Nguyệt Thành. Sau đó gặp được Trần Hiết và tâm phúc của Trần Hiết đã chờ sẵn ở đó.

Trần Hiết vội vàng đón: “Tông chủ!”

Bên cạnh, mấy tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh đó cũng khom mình hành lễ.

Ôn Bình liếc nhìn người đi theo Trần Hiết, ba cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh, hơn nữa đều là người trong Bái Nguyệt Thành.

Không thể không nói, năng lực của Trần Hiết vẫn vô cùng mạnh.

Khi ba người đó nhìn thấy Ôn Bình thì trên mặt lộ vẻ ngưỡng mộ.

Nói thật, mới đầu bọn họ còn không tin Trần Hiết đang làm việc cho Bất Hủ Tông, sau này thấy Bất Hủ Thanh Vân Bảng ra tới thì bọn họ mới tin một chút. Bây giờ thấy tông chủ thần bí mạnh mẽ của Bất Hủ Tông, ba người mừng rỡ như điên.

Nhìn Ôn Bình, trong đầu ba người đồng thời sinh ra một ý nghĩ – lần này bọn họ chọn theo đúng người rồi!

Ôn Bình không biết ý nghĩ của ba người, nhưng mà thấy ánh mắt kính ngưỡng của ba người thì hắn vẫn lên tiếng chào.

Chuyện này khiến ba người càng thêm hưng phấn.

Trong đầu ba người lại xuất hiện một ý nghĩ —— tông chủ của một thế lực mạnh mẽ như thế mà còn chiêu hiền đãi sĩ!

Sau khi bắt chuyện, Ôn Bình hỏi Trần Hiết: “Người đâu?”

Trần Hiết vội vàng chỉ vào ngõ nhỏ cạnh đường đi, nói: “Tông chủ, nhà Ngôn Sinh ở chỗ này.”

Lúc này, Ôn Bình đi vào ngõ nhỏ.

Bốn người Trần Hiết theo sát phía sau.

Thật ra thì nói là ngõ nhỏ nhưng không gian bên trong vẫn lớn lắm. Chỉ không giống với đường lớn người đến người đi tấp nập là người đi tới lui ở đây gần như đều là dân ở chỗ này. Khi Ôn Bình quẹo mấy cái cua quẹo đi tới bên ngoài nhà của Ngôn Sinh thì đột nhiên nghe được tiếng ồn ào từ trong phòng vọng ra.

…

Trong phòng.

“Ngươi bán hay không?”

“Bao nhiêu bạch tinh thiếu gia nhà chúng ta cũng cho!”

Một nam tử trung niên Trấn Nhạc Hạ Cảnh đanh mặt lại, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

Hai con mắt lạnh lẽo này đang nhìn một đôi vợ chồng. Khi không chờ được câu trả lời mà mình muốn, ánh mắt dần chuyển thành thiếu kiên nhẫn, sau đó dùng ngón tay chỉ thẳng vào đôi vợ chồng đó.

“Các phải nghĩ cho kỹ, không đồng ý thì sẽ có hậu quả như thế nào!” Nam tử trung niên không kiên nhẫn nói.

Mà đôi vợ chồng đó vẫn luôn cười làm lành giải thích, cố gắng dùng đủ mọi cách cự tuyệt nam nhân ở trước mắt.

Đôi vợ chồng này chính là phụ mẫu của Ngôn Sinh.

Ngôn phụ cười làm lành, nói: “Tiền bối, danh ngạch mà Cận Mục Học Viện cho là viện trưởng tự mình quyết định, không phải chúng ta muốn đổi là có thể đổi được.”

“Chuyện này không cần ngươi quan tâm, các ngươi chỉ cần nói bán hoặc là không bán, còn lại Lư gia ta sẽ tự xử lý.” Cường giả Lư gia kềm chế cảm giác khó chịu trong lòng, giải thích một câu, sau đó lại cường điệu một lần: “Đừng ép ta động thủ!”

Phụ mẫu Ngôn Sinh chỉ có thể cười làm lành, sau đó giải thích.

Ngay lúc đó, Ngôn Sinh núp sau cửa phòng, nghe cuộc nói chuyện bên ngoài, cắn răng nghiến lợi nắm chặt hai quả đấm, bóp đến hai bàn tay trắng bệch, đầu ngón tay sung huyết.

Mặc dù đã không chỉ một lần nhận khuất nhục như vậy, nhưng mà chưa có lần nào khiến hắn thống khổ như lần này.

Hắn rất muốn lao ra, dùng nắm đấm của mình đánh vào mặt người Lư gia.

Bất chấp hậu quả đánh một quyền như vậy!

Rõ ràng lần này cơ hội đi vào nội viện Cận Mục Học Viện tu hành mạch thuật Huyền cấp thượng phẩm là do hắn tranh thủ được, vì lấy được nó mà năm năm trời, mỗi tháng hắn chỉ ngủ năm canh giờ.

Thời gian năm năm, không ngủ không nghỉ tu luyện!

Lại thêm phụ mẫu nhắc nhở hắn nhất định phải khiêm tốn làm việc, tuyệt đối không được để lộ bí mật mình có song dị mạch trước mặt người khác. Bởi vậy hắn chỉ có thể tu luyện dị mạch thuộc tính hỏa.

Vì thế nên mới khiến cho hắn không có chút ưu thế nào so với những học viên có tuổi tác hơn xa mình.

Nhưng mà như vậy cũng không tính là gì, dù chịu khổ, bị liên lụy, hắn vẫn dựa vào cố gắng của mình lấy được danh ngạch đi vào nội viện tu luyện mạch thuật Huyền cấp thượng phẩm. Có kết quả này, hắn đã thỏa mãn.

Ít nhất hắn nỗ lực năm năm qua, cuối cùng không có uổng phí.

Vốn cho rằng tất cả sẽ kết thúc hoàn mỹ như vậy, nhưng không ngờ Lư Minh Minh tỷ thí thua hắn, không được mấy ngày thì đã kêu cường giả trong nhà tìm tới nhà hắn, muốn mua danh ngạch nội viện!

Cái gọi là mua, thật ra thì giống cướp hơn!

Khiến cho hắn phẫn nộ nhất là người Lư gia lại chỉ trỏ cha mẹ mình.

Phụ mẫu vì hắn mà trở nên cực kỳ hèn mọn.

Thân làm con, thấy cảnh này thì còn gì khổ hơn.

Nhưng mà hắn biết, sợ là mình chỉ có thể thỏa hiệp, muốn đuổi Lư gia đi thì chỉ có thể bán danh ngạch cho Lư gia. Nếu không thì cuộc sống của nhà bọn họ sau này sẽ rất khó.

Còn đi học viện cáo trạng, Cận Mục Học Viện sẽ không vì hắn mà trở mặt với Lư gia?

Tuy rằng phụ mẫu kiên trì để cho mình trốn tránh, bọn họ nói bọn họ có cách đuổi người Lư gia đi, nhưng mà Ngôn Sinh

không muốn nhìn thấy phụ mẫu bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, hèn mọn cười làm lành.

"Cho dù mất cơ hội lần này thì ta còn có thể đi Phong Gian Nguyên liều một phen! Nếu như có thể tìm được Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh đó…" Trong lòng thầm nói, Ngôn Sinh mở cửa ra, thẳng tiến không lùi, đi ra khỏi phòng.

【VIP】 Dùng đá đánh xuyên qua người Lư gia

Kẽo kẹt ——

Cửa mở ra.

Ngôn Sinh đẩy cửa ra, sau đó trầm giọng nói: “Lư Minh Minh ra bao nhiêu bạch tinh?”

“Cuối cùng cũng chịu ra rồi, ta còn nghĩ là ngươi sẽ tiếp tục núp cho đến khi ta ra tay với phụ mẫu ngươi.” Cường giả Lư gia cười lạnh một tiếng, sau đó đi qua đưa tay đòi thạch phù vào nội viện: “Một ngàn miếng bạch tinh!”

“Ta bán!”

Ngôn Sinh rất thẳng thắn đáp.

Đương nhiên, hắn đang run rẩy, đang rỉ máu.

Một ngàn miếng bạch tinh nhiều không?

Không nhiều!

Cơ hội tu luyện mạch thuật Huyền cấp thượng phẩm sẽ không thể rẻ như vậy!

Phụ mẫu ngôn sinh thấy Ngôn Sinh muốn bán tư cách vào nội viện thì lập tức gấp gáp: “Ngôn Sinh, không thể bán!”

Ngôn phụ muốn ngăn cản.

Hắn biết hài tử của mình vì cái danh ngạch này mà ăn bao nhiêu khổ.

Hắn cũng biết tâm nguyện muốn mạnh lên của hài tử của mình.

Nhưng mà vừa nói xong thì bị cường giả Lư gia trừng mắt một cái, sau đó một tay chộp lấy Ngôn phụ. Ngôn Sinh thấy thế thì vội vàng ngăn lại: “Nếu ngươi đụng tới một sợi lông của phụ mẫu ta thì Lư Minh Minh vĩnh viễn sẽ không có được cơ hội vào nội viện!”

Lúc này, cường giả Lư gia mới dừng tay, sau đó đưa tay lấy thạch phù mà Ngôn Sinh đưa tới, nụ cười dần hiện ra trên mặt. Nói thật, thiếu gia Lư gia cho hắn tới năm ngàn miếng bạch tinh.

Nếu như có thể dùng một ngàn miếng bạch kim mua được tư cách trong tay Ngôn Sinh, vậy thì hắn có thể kiếm lời bốn ngàn miếng bạch tinh.

Đối với Trấn Nhạc Cảnh thì bốn ngàn miếng bạch tinh chính là một món tài sản khổng lồ.

Nhưng mà lúc này, Ngôn phụ bỗng nhiên vươn tay ra, móc thanh đao đã giấu bên hông từ lúc nào, đâm mạnh về phía cường giả Lư gia.

Hiển nhiên là Ngôn phụ đã không màng tất cả.

Hắn đã không quan tâm đến sinh tử của mình nữa.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩa, cho dù chết cũng phải giữ lại tư cách đi vào nội viện cho đứa nhỏ.

Nhưng mà Ngôn phụ đã đánh giá thấp cường giả Lư gia.

Cũng đánh giá thấp lực phòng ngự của Trấn Nhạc hộ giáp.

Mũi đao sắc bén chui vào dưới áo, sau đó thì không thể đi vào sâu hơn dù chỉ là một chút.

Cảnh giới Lư gia nổi giận, sau đó đưa tay muốn một quyền đánh bay Ngôn phụ. Mặc dù không có mở mạch môn ra nhưng mà lại dùng đến lực lượng của linh thể. Một quyền đánh xuống, với Ngôn phụ thì không chết cũng bị thương!

Dù sao cả hai chênh lệch một cái cảnh giới lớn!

Một cái cảnh giới nhỏ còn không thể vượt qua, một cái cảnh giới lớn thì không khác gì trời nam biển bắc.

“Phụ thân!”

Ngôn Sinh giật mình.

Ngay lúc này, đột nhiên một đạo hôi mang lướt qua, sau đó đánh thẳng vào eo của cường giả Lư gia.

Ầm!

Cường giả Lư gia lập tức bay rớt ra ngoài, đâm vào trong đống củi trong phòng. Khi hắn mơ mơ màng màng muốn đứng dậy thì phần eo đau nhức khiến cho hắn đứng lên cũng đứng không nổi.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi đó kêu rên.

A ——

A ——

Biến hóa đột nhiên xuất hiện khiến cho người Lư gia hết hồn.

Ngôn Sinh kịp phản ứng lại thì lập tức đi tới bên cạnh Ngôn phụ: "Phụ thân, ngươi không sao chứ?"

"Ta… không sao." Ngôn phụ nhìn cường giả Lư gia đứng cũng không đứng nổi, ấp úng nói không ra lời.

Phản ứng đầu tiên của Ngôn Sinh chính là có người đang giúp hắn, nhưng mà hắn không nghĩ ra là ai sẽ giúp hắn.

Ngay lúc này, cửa phòng mở.

Có người đẩy cửa ra, Ôn Bình đi tới.

Trong tay Ôn Bình còn cầm hai cục đá, sau khi vào nhà cũng không có vứt cục đá bỏ, ngược lại lại ném nó ra, bắn vào người cường giả Lư gia đang kêu rên.

Lần thứ nhất, đánh nát Trấn Nhạc hộ giáp.

Lần thứ hai, trực tiếp xuyên thủng ngực, đưa hắn đi gặp Diêm Vương.

Ngôn Sinh thấy thế thì kinh hãi không thôi, thu ánh mắt lạnh lùng đang nhìn cường giả Lư gia đã chết đó lại, vội vàng khom người hành lễ: "Ngôn Sinh đa tạ tiền bối cứu giúp!"

Phụ mẫu Ngôn Sinh cũng phản ứng lại, vội vàng cảm ơn.

Sau khi Ôn Bình vào nhà, đi tới bên cạnh kho củi, mỉm cười hỏi: "Bị một người chẳng đáng là gì ở Bái Nguyệt Thành uy hiếp, những thứ thuộc về mình cũng bị cướp đi, có phải cảm giác này rất khó chịu hay không."

Ngôn Sinh trầm mặc.

Lưỡng lự một lúc sau đó khẽ gật đầu.

Hắn không khỏi quan sát Ôn Bình trước mắt, nhưng mà trong số cường giả ở Bái Nguyệt Thành, hắn không nhớ là có một người như thế.

Ôn Bình không có nói thẳng chuyện thu người, hắn biết, thời khắc này, trong lòng Ngôn Sinh có một cái hạt giống.

Một hạt giống khát vọng mạnh mẽ.

Muốn độ trưởng thành trong tương lai của hạt giống này là vô hạn thì chỉ có thể từ từ làm.

Sau khi gặp được nhiều người, Ôn Bình càng ngày càng hiểu rõ, tâm cảnh cực kỳ quan trọng, mặc dù hắn đã là một cường giả.

"Nếu cảm giác không dễ chịu thì sao không chịu thay đổi nó." Ôn Bình hỏi lại.

Ngôn Sinh bất đắc dĩ nói: "Xin tiền bối chỉ rõ!"

Ôn Bình cười cười, nói: "Nghe nói Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh không?"

"Vãn bối biết!" Ngôn Sinh gật đầu.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Đó chính là cơ hội thay đổi cuộc đời ngươi, có thể khiến cho ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không bị nhục nhã như hôm nay, cũng sẽ không khiến cho phụ mẫu ngươi phải chịu như vậy nữa."

Ngôn Sinh chém đinh chặt sắt nói; "Tiền bối, ta nhất định sẽ đi Phong Gian Nguyên!"

"Ta chờ ngươi!"

Ôn Bình dứt lời, quay người muốn rời khỏi, chỉ để lại một câu nói khiến cho Ngôn Sinh không hiểu nổi.

Ta chờ ngươi?

Có ý gì?

Chờ hắn trong Phong Gian Nguyên?

Lấy lại tinh thần, vừa định hỏi ý lại thì Ôn Bình đã đi ra khỏi phòng, Ngôn Sinh vội vàng đuổi theo, hỏi: “Tiền bối, xin hỏi tôn tính đại danh! Ơn hôm nay, ngày sau nhất định sẽ báo đáp gấp trăm lần.”

Ôn Bình không có quay đầu lại, chỉ trả lời một câu: “Giữ lời hứa.”

Nói xong, Ôn Bình cười đi.

Đợi Ôn Bình dẫn mấy người Trần Hiết rời khỏi đây, lúc này, Ngôn Sinh nói: “Phụ thân, mẫu thân, ta muốn đi Phong Gian Nguyên!”

“Người tìm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh trong Phong Gian Nguyên nhiều như lông trâu, không thử một chút thì sao biết mình không có cơ hội?” Hôm nay Ôn Bình chỉ dùng cục đá thì có thể giết Trấn Nhạc Cảnh, cảnh tượng này cũng đốt lên ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng Ngôn phụ.

【VIP】 Ta không lấy được thì Bất Hủ Tông cũng đừng có mơ mà lấy được

Hắn biết, nếu Ngôn Sinh không nắm được cơ hội này thì cuộc sống sau này sẽ khó sống.

Mặc dù Ngôn Sinh là trời sinh song dị mạch, nhưng mà phúc họa tương liên, thời đại này, người chết nhiều nhất là ngươi có thiên phú!

Người càng có thiên phú thì chết càng sớm!

Trừ phi sau lưng hắn có một cái thế lực đến mức khiến cho tất cả mọi người đều không dám đụng tới hắn.

Nhưng mà thế lực này cũng có kẻ địch!

Trước mắt chỉ có Bất Hủ Tông là không giống, nghe đồn tông chủ Bất Hủ Tông có thể miểu sát cường giả Địa Vô Cấm, dưới thực lực như vậy, bảo vệ Ngôn Sinh thì không chút vấn đề.

Ngôn phụ đuổi đám hàng xóm nghe tiếng mà đến đi, sau đó đưa Ngôn Sinh rời khỏi nhà, Ngôn Sinh không quay đầu lại, đi thẳng tới Phong Gian Nguyên.

Cũng cùng lúc này, Ôn Bình lại về tới chỗ gần nhà Ngôn Sinh.

Đứng trên mái hiên nhìn xuống, Ôn Bình nói với Trần Hiết: “Ngươi dẫn hai người bọn họ về Bất Hủ Tông, sắp xếp cho tốt. Đồng thời để cho người của ngươi đi theo Ngôn Sinh, chỉ cần hắn không gặp được nguy hiểm đến tính mạng thì không cần ra tay giúp hắn.”

Ngôn Sinh là một người rất đặc biệt, đương nhiên Ôn Bình cũng không định nhận người giống như bình thường.

Trần Hiết gật gật đầu, sau đó Ôn Bình còn nói thêm: “Những người vừa từ nơi này chuồn đi, bọn họ đi đâu, có bao nhiêu người thì tra bấy nhiều người, sau khi tra rõ ràng được

thì lập tức liên hệ ta. Bổn tông chủ muốn xem thử xem rốt cuộc còn có ai để mắt tới Ngôn Sinh nữa."

Dứt lời, Ôn Bình ngự kiếm bay khỏi Bái Nguyệt Thành.

Ôn Bình biết, nếu tra rõ được hướng đi của những người đó thì có thể biết được người phát hiện ra Ngôn Sinh là trời sinh song dị mạch là người nào. Chẳng qua là người đứng sau bọn họ cũng thông minh lắm.

Nếu như dùng người tu luyện giám sát Ngôn Sinh thì chắc chắn chỉ cần đưa mắt nhìn một cái là có thể biết được lai lịch.

Nhưng mà đối phương lại không có dùng người tu luyện, ngược lại lại dùng một đám người bình thường, thậm chí có người còn chưa tới cảnh giới Luyện Thể.

Bọn họ tiềm phục xung quanh nhà Ngôn Sinh, khi Ôn Bình giết người Lư gia, sau đó rời khỏi đây thì bọn họ cũng rời khỏi đây.

Cũng may là cảm giác của hắn có thể bao phủ phạm vi rất rộng, nếu không phải vẫn luôn dùng cảm giác nhìn chằm chằm xung quanh thì sợ là sẽ không phát hiện ra bọn họ.

Sau khi rời khỏi Bái Nguyệt Thành, Ôn Bình chậm rãi bay trong không trung, đi theo Ngôn Sinh vào Phong Gian Nguyên.

Vừa vào Phong Gian Nguyên, Ngôn Sinh bắt đầu nghe ngóng tin tức của lệnh bài từ nhiều người.

Ngôn Sinh muốn biết bây giờ có người phát hiện ra tung tích của lệnh bài hay chưa.

Nhưng mà đa số đều là tin tức giả, nghe hai câu, Ngôn Sinh biết là giả dối nên cũng không nghe tiếp. Gặp mấy bằng hữu trong Cận Mục Học Viện, Ngôn Sinh kế đội với bọn họ, tiếp tục đi về phía trước tìm đi.

Ngay lúc này, Trần Hiết đưa tin tới.

"Tông chủ, ta đã thăm dò được lai lịch của bọn họ."

"Nói."

“Đa số bọn họ cái gì cũng không biết, chỉ vì có người cho bọn họ một chút bạch tinh, để bọn họ nhìn chằm chằm Ngôn Sinh. Một ngày ba bữa ăn cái gì, uống gì, thậm chí đi ngủ lúc nào cũng phải ghi chép lại. Căn cứ kinh nghiệm của thuộc hạ thì hình như đối phương cũng không xác định được Ngôn Sinh là trơi sinh song dị mạch.”

“Nói tiếp.”

“Sau đó ta cũng cho một người trong số bọn họ một ít bạch tinh, để cho hắn dẫn ta đi gặp cái người cho bọn họ bạch tinh, nhưng mà đúng lúc đó thì lại có người nhảy ra muốn giết ngươi diệt khẩu, nhưng mà bị người của ta bắt lấy. Thông qua những gì người này khai ra, hắn làm thuê cho Lạc gia, một trong số thế lực lục tinh ở Bái Nguyệt Thành.”

“Lạc gia…”

Ôn Bình hơi híp tròng mắt, ý vị thâm trường nhìn Ngôn Sinh phía dưới một chút.

Sau đó lấy một cái lệnh bài ra, khi kết thúc cuộc nói chuyện với Trần Hiết thì lập tức dùng tinh thần lực đưa nó xuống dưới.

…

Phong Gian Nguyên, trụ sở của Lạc gia!

Lạc Thâm đang ngồi trong trướng, tra duyệt tin tức mà thủ hạ đưa về, chờ mong có thể tìm được chút tin tức liên quan đến Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh trong đó. Nhưng mà vẫn không có gì cả.

Ngay lúc này, một con chim cắt đưa tin màu vàng kim bay vào trong trướng, đứng trên bờ vai Lạc Thâm.

Lạc Thâm cho người trong trướng lui ra, sau đó mới lấy thư trên người chim cắt màu vàng kim xuống.

Nhìn chữ trên giấy, vẻ mặt hắn càng ngày càng khó coi, cảm giác như ăn phải con ruồi.

Vò giấy trong tay lại thành một cục, Lạc Thâm khó chịu lẩm bẩm một câu: “Sao người của Bất Hủ Tông lại tìm được

Ngôn Sinh? Chẳng lẽ bọn họ phát hiện chuyện Ngôn Sinh là trời sinh song dị mạch?”

Hắn tra xét Ngôn Sinh một năm, mấy ngày trước mới tra ra được chuyện Ngôn Sinh trời sinh song dị mạch, mấy ngày nay hắn đang nghĩ phải làm như thế nào mới có thể lặng lẽ thu Ngôn Sinh vào dưới trướng mình, làm đệ tử quan môn.

Nhưng không ngờ còn chưa kịp bày ra hành động thì người của Bất Hủ Tông lại tới trước một bước.

Căn cứ tin tức nói, người trợ cả nhà Ngôn Sinh là một người trẻ tuổi, thoạt nhìn chừng hai mươi tuổi. Hắn giết chết một cường giả Trấn Nhạc Cảnh của Lư gia rất dễ dàng.

Bởi vậy Lạc Thâm có thể xác định đối phương chính là tông chủ Bất Hủ Tông!

Đường đường là tông chủ của Bất Hủ Tông, sao lại có lòng tốt chạy tới đó giúp người?

Cho nên, chắc chắn tông chủ Bất Hủ Tông biết chuyện Ngôn Sinh là trời sinh song dị mạch.

“Ta phải nghĩ ra sớm mới đúng, dùng thủ đoạn của Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông thì sao lại không phát hiện được?” Lạc Thâm cực kỳ ảo não.

Trời sinh song dị mạch chính là thiên tài tuyệt thế, bây giờ chắp tay đưa cho Bất Hủ Tông?

Không!

Hắn không muốn!

Nhưng lại không thể làm gì!

Yên lặng một lúc lâu sau, Lạc Thâm quyết định: “Không lấy được thì lão phu cũng phải hủy hắn đi, để cho Bất Hủ Tông ngươi cũng không chiếm được!”

Dứt lời, Lạc Thâm đi thẳng ra khỏi trướng, hô to một tiếng: “Lạc Không có ở đó không?”

【VIP】 Cường giả siêu cấp muốn cướp

Một nam tử trung niên nửa bước Địa Vô Cấm lập tức lao ra từ trong trướng bên cạnh. Hai mắt như câu, khi nhìn người khác thì tự mang theo một luồng sát ý. Cho dù nhìn Lạc Thâm thì sát ý đó cũng không giảm chút nào.

Khi hắn đi từ trong trướng ra, người Lạc gia bên cạnh cũng không khỏi lui về sau hai bước.

Bởi vì sát ý mà hắn phóng ra khiến cho người ta có chút rùng mình.

Cho dù biết Lạc Không là người một nhà nhưng bọn họ vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Lạc Không thấp giọng hỏi: “Sư phụ, ngươi tìm ta?”

“Giao cho ngươi một chuyện, đi giết Ngôn Sinh của Cận Mục Học Viện. Một tiểu tử Thần Huyền Cảnh. Sau khi giết hắn, ngươi lập tức rời khỏi Bái Nguyệt Thành, đi đâu cũng được tùy ý ngươi, năm năm sau trở lại.”

Lạc Thâm giao chuyện này cho đại đệ tử mà mình tín nhiệm nhất, bởi vì giao cho những người khác, hắn không chắc người đó có thể giết được!

Lạc Không cũng không có hỏi nhiều, có vẻ như hắn không có hứng thú gì với vấn đề giết ai, đồng ý ngay: “Sư phụ, cần đem đầu của hắn về không?”

Lạc Thâm đáp: “Không cần, sau khi ngươi giết hắn thì rời khỏi Bái Nguyệt Thành, đừng ở lại.”

“Sư phụ, năm năm sau gặp.”

Lạc Không nói một câu, quay người rời khỏi doanh địa Lạc gia.

Khi đi ra ngoài thì không chút lưu luyến, dường như hắn đã quen với chuyện này.

…

Ngay lúc đó, Ngôn Sinh đã đi vào chỗ mà Ôn Bình giấu lệnh bài.

Lệnh bài bị Ôn Bình dùng Hình Phạt Chi Hỏa bao lấy, chỉ cần Ôn Bình không huỷ bỏ thì nó sẽ luôn bao phủ lệnh bài như vậy.

Dưới tình huống này, cho dù là cường giả Địa Vô Cấm đi nữa thì nếu như hắn dám đưa tay vào thì chắc chắn tay sẽ không còn. Như vậy bảo đảm ngoại trừ Ngôn Sinh ra thì không có bất kỳ ai có thể lấy được lệnh bài.

Đây là khảo nghiệm Ôn Bình dành cho Ngôn Sinh, muốn thử sự can đảm của Ngôn Sinh.

Bởi vì tu luyện vốn là một con đường vô úy, cần dũng cảm mới được, nhưng mà bây giờ Ngôn Sinh ngoại trừ chấp niệm muốn trở nên mạnh mẽ ra thì lại thiếu can đảm tiến tới và tự tin.

Đương nhiên, như vậy cũng không sai.

Chỉ là trước đây Ngôn Sinh có thể dựa vào phương thức này sống sót, sau này thì không được.

“Đáy hồ!”

“Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh ở dưới đáy hồ!”

Trên mặt hồ sóng gơn lăn tăn, một tên tán tu đột nhiên từ trong nước chui ra, sau đó nhìn bốn phía, hô lớn.

Những người xung quanh đều bị hấp dẫn tới.

Trong đó có cả Ngôn Sinh.

Mà người vừa hô lớn đó thì là người của Trần Hiết.

Sau đó, chỉ trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi thì lập tức có mấy trăm người hội tụ bên hồ.

Cường giả Trấn Nhạc Cảnh, đưa mắt mà đếm, không đếm hết được.

Bọn họ nhảy vào trong nước, sau đó bắt đầu bơi tới chỗ Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh.

Nhưng mà người bơi chậm không muốn có người bơi trước hắn.

Người bơi nhanh cũng không muốn có người khác bơi theo mình.

Ầm!

Ầm!

Tiếng mạch môn chấn vang không ngừng từ dưới đáy hồ vọng lên, khiến cho mặt hồ như dã thú nổi giận.

Thấy thế, những bằng hữu bên cạnh Ngôn Sinh, từng người đều sắc mặt khó coi, thở dài một hơi.

"Quá kịch liệt đi chứ."

"Quả nhiên, Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này không phải là thứ mà chúng ta có thể nhúng chàm."

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục tìm đi, thứ xem có thể phát hiện ra một cái ở chỗ không người không."

Ngay lúc bọn họ quay người, Ngôn Sinh đứng tại chỗ không hề động.

"Đi nào, Ngôn Sinh!"

"Nhanh lên!"

Người bên cạnh lớn tiếng gọi.

Ngôn Sinh mấy bằng hữu bên cạnh một chút, trầm giọng nói: "Các ngươi đi đi, ta muốn thử."

"Ngươi điên rồi?"

"Ngươi không thấy trong số những người vừa mới nhảy xuống, thấp nhất cũng là nửa bước Trấn Nhạc Cảnh sao?"

Mấy người bằng hữu cực lực khuyên can Ngôn Sinh, bởi vì trong mắt bọn họ, nếu như nhảy vào trong hồ thì có khác gì chịu chết đâu?

Cho dù không chết thì sao Thần Huyền Cảnh có thể cướp đồ trong tay một đám Trấn Nhạc Cảnh?

Thấy Ngôn Sinh đã chậm rãi đi về phía trước, mấy người ngẩn ra.

“Không phải ngươi định làm thật chứ?”

“Mặc dù bình thường ngươi nhát gan nhưng cũng không có ngốc như vậy? Không có cơ hội đâu, quay lại đi!”

Nghe bằng hữu nói, Ngôn Sinh khẽ cười một tiếng, nói: “Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Bây giờ ta muốn đi thử một lần, tranh thủ cười một tiếng… Bởi vì nếu như ngươi nhỏ yếu thì những thứ vốn nên thuộc về ngươi, ngươi cũng không bảo vệ được. Thậm chí còn khiến cho người thân cũng bị liên lụy, cũng phải chịu nhục… các ngươi đi trước đi, ta đã quyết định đi thử một chút.”

Những người đó thấy Ngôn Sinh nói một đống như vậy, tỏ vẻ khó hiểu.

Nhưng mà bọn họ cũng không muốn khuyên Ngôn Sinh nữa.

Ngôn Sinh muốn chết, vậy thì để cho hắn đi tìm chết đi.

“Điên rồi, điên rồi.”

“Vậy chúng ta đi.”

Dứt lời, mấy người nhanh chóng rời khỏi đây.

Ngôn Sinh thì tiếp tục đi về phía trước, đi tới bên hồ, không chút do dự nhảy xuống.

Bịch!

Bọt nước văng khắp nơi.

Trên bầu trời, Ôn Bình nhìn cảnh này thì hài lòng gật gật đầu: “Đúng là một người không tệ, xem ra phụ mẫu dạy bảo nhiều năm, đồng thời ẩn nhẫn nhiều năm như vậy cũng không có khiến cho hắn quên mất dũng khí vốn có.”

Thật ra thì trong mắt hắn, Ngôn Sinh dám nhảy xuống thì đã thành công rồi.

Còn có lấy được lệnh bài hay không thì cũng không quan trọng.

Bất quá Ôn Bình cũng không định kết thúc đợt khảo nghiệm này mà vẫn nhìn Ngôn Sinh quyết chí tiến lên.

Nếu có thể lấy được lệnh bài trong tình huống hiểm yếu như thế, vậy thì lòng tự tin của Ngôn Sinh sẽ bùng nổ đến mức không có gì sánh kịp. Chuyện này sẽ là một chuyện vô cùng có ích cho hắn trong tương lai.

Lúc này, sau khi Ngôn Sinh chui xuống nước, cũng không có vội vã xông về phía trước, chỉ duy trì tốc độ chậm rãi bơi xuống dưới. Phía trước đã có người đánh nhau, cho nên bây giờ bơi chậm chậm ở trên là ổn nhất.

Theo người tới càng ngày càng nhiều, mặt hồ càng ngày càng sóng cả mãnh liệt, từ xa nhìn lại thì những cơn sóng đó như đang rống giận.

【VIP】 Cường giả siêu cấp muốn cướp (2)

Người ở dưới nước thì đương nhiên là sẽ càng khó chịu hơn, Ngôn Sinh bơi tới trước nhưng lại bị dòng nước xiết do xung kích sinh ra bức lùi lại. Bơi được một trượng thì lùi lại ba bốn trượng.

Ầm!

Đến lúc thật sự không chịu được nữa, Ngôn Sinh mở mạch môn ra.

Mạch môn màu xanh nước bắt đầu rung động, khiến cho dòng nước quanh người trở nên thong thả rất nhiều.

Sau một khắc, mạch môn chấn động mạnh một cái.

Dòng nước quanh người Ngôn Sinh bắt đầu xoay tròn, hóa thành một cái vòng xoáy nhỏ, sau đó cuốn theo Ngôn Sinh chui xuống dưới.

Mục tiêu nhắm thẳng vào lệnh bài!

"Tiểu tử thúi!"

"Ngươi đứng lại cho ta!"

Thoáng cái bị Ngôn Sinh vượt qua, những cường giả Trấn Nhạc Cảnh đó lập tức nổi giận.

Nhưng mà bọn họ không phải là dị mạch thuộc tính thủy, cho nên muốn đuổi cũng không đuổi kịp.

Nhưng mà hành động của Ngôn Sinh lại khiến cho những người đang đánh nhau ở dưới đáy chú ý tới.

Bọn họ thấy còn có một tiểu oa nhi Thần Huyền Cảnh dám tới tranh với bọn họ thì muốn ra tay giải quyết Ngôn Sinh.

Nhưng mà khi có người muốn ra tay đối phó Ngôn Sinh thì đột nhiên mạch môn của Ngôn Sinh lại hiện lên màu sắc thứ hai.

Trong vòng mạch môn đã biến thành màu xanh lá.

Phanh ——

Mạch môn lại chấn động.

Đất dưới đáy hồ mọc ra vô số dây leo, chúng nó hội tụ lại, dây dưa, hóa thành một cái lối đi, một cái lối đi mà bên ngoài không nhìn thấy bên trong —— lối đi này kéo dài thẳng đến rìa lệnh bài.

Cảnh tượng này khiến cho những người đó vô cùng chấn động!

Thậm chí có người còn ngừng xuống dưới, nhớ lại cảnh tượng mới xảy ra!

"Tiểu tử này vừa mới dùng hai cái dị mạch sao?"

"Hình như là vậy!"

"Thuộc tính thủy, thuộc tính mộc…"

Một đám người nhìn cảnh này, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Cũng chính lúc này, một nam tử trung niên sống lưng thẳng tắp đột nhiên xuất hiện ở bờ hồ. Không ai biết được hắn xuất hiện như thế nào, chỉ biết hắn đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Đứng trên bờ hồ, ánh mắt nam tử trung niên nhìn chằm chằm sóng cả mãnh liệt trong hồ, giống như tầm mắt có thể nhìn xuyên qua nước hồ vậy. Mấy hơi sau, khóe miệng hắn nở một nụ cười.

"Song sinh dị mạch… không ngờ chỉ tới Phong Gian Nguyên xem thử xem rốt cuộc Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh là chuyện gì mà lại phát hiện được một thiên tài tuyệt thế như vậy. Song thuộc tính thủy, mộc…"

Sau khi lẩm bẩm, hắn đứng bên hồ, lẳng lặng chờ Ngôn Sinh đi lên.

Lúc này Ngôn Sinh đã thông qua lối đi do dây leo tạo ra đi đến trước lệnh bài được Hình Phạt Chi Hỏa bao phủ, nhìn hỏa

diễm chậm rãi tắt, tim Ngôn Sinh đập bình bịch, rất là khẩn trương.

Trong khoảnh khắc khi hỏa diễm hoàn toàn dập tắt, Ngôn Sinh đưa tay túm lấy lệnh bài, bơi lên trên.

Giờ khắc này, lối đi bằng dây leo đó bị đám cường giả Trấn Nhạc xoắn nát trong nháy mắt.

Nhưng mà Ngôn Sinh đã tính trước rồi, bởi vì cho đến giờ hắn vẫn chưa thấy ai có được dị mạch thuộc tính thủy.

Cho nên ở trong nước, tốc độ của hắn tuyệt đối không kém gì những cường giả Trấn Nhạc này.

Nhưng mà lên bờ rồi thì phải đi như thế nào?

Ngôn Sinh cảm thấy có thể mình vẫn phải từ bỏ lệnh bài, sau đó lại tìm một cơ hội khác, nếu không, có mạng cầm lệnh bài nhưng lại không có mạng cầm nó đi tới Bất Hủ Tông!

Bành!

Mười mấy hơi thở sau, Ngôn Sinh vọt ra khỏi mặt hồ.

Trong nháy mắt khi Ngôn Sinh lao ra, một đám người cũng từ trong nước vọt ra theo.

“Tiểu tử, chạy đi đâu!”

“Dám đoạt Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, chết đi cho ta!”

Ngôn Sinh thấy thế thì vội vàng giơ lệnh bài lên, ném về phía xa: “Các ngươi đi đoạt đi!”

Những cường giả Trấn Nhạc mới muốn giết Ngôn Sinh đó bất đắc dĩ, chỉ đành đuổi theo lệnh bài trước, buông tha Ngôn Sinh.

Nhưng mà, đúng lúc này, một cái tay bỗng nhiên chụp lấy lệnh bài đang bay vèo trên không trung.

Chính là nam tử trung niên lúc nãy.

Sau đó, hắn mở mạch môn ra.

Phanh ——

Bốn tiếng vang vang lên, khí tức Địa Vô Cấm Trung Cảnh trào ra như sóng biển.

Mấy Trấn Nhạc Cảnh, nửa bước Địa Vô Cấm đó đều dừng bước lại, đồng thời lui về sau đi.

"Nam Hoa Môn, Đoàn Hồn Sơn."

Nam tử trung niên lạnh lùng phun ra một câu, khiến cho biểu cảm kiêng kỵ trên mặt mọi người biến thành kinh hãi.

Nam Hoa Môn, một tồn tại rất mạnh mẽ trong số thế lực lục tinh.

Vốn hiểu biết của bọn họ với Nam Hoa Môn chỉ dừng lại ở nó rất mạnh mẽ, nhưng bọn họ lại không biết nó mạnh mẽ cỡ nào.

Khi Bất Hủ Thanh Vân Bảng của Bất Hủ Tông xuất hiện, bọn họ phát hiện Nam Hoa Môn có thể xếp hạng thứ bảy, lúc này, bọn họ mới hiểu được thực lực của Nam Hoa Môn.

Mà sở dĩ Nam Hoa Môn này có thể mạnh mẽ như vậy là vì có một khách khanh.

Mà khách khanh đó chính là Đoàn Hồn Sơn.

Được xưng tụng là Địa Vô Cấm Trung Cảnh vô địch thủ.

Đương nhiên, cái này không phải là do hắn tự nhận.

Mà thật sự là không có cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh có thể đánh thắng được hắn, hơn trăm năm này, chưa từng bại một lần nào!

Thấy Đoàn Hồn Sơn lấy được Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, mọi người không còn tâm tư tranh cướp nữa.

Lúc này, đoán chừng thế lực lục tinh trong Bái Nguyệt Thành đều đến, bọn họ gộp lại cũng không dám cướp cái lệnh bài này.

Bởi vì người đang cầm nó chính là Đoàn Hồn Sơn!

Trung cảnh vô địch!

Đúng lúc này, dưới ánh mắt mọi người, Đoàn Hồn Sơn bay về phía Ngôn Sinh, sau đó đưa Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh tới:

“Tiểu tử, muốn làm đệ tử ta không? Đây chính là lễ gặp mặt của ta!”

Ngôn Sinh ngước đầu nhìn lên Đoàn Hồn Sơn đứng giữa không trung, trong mắt có chút kính sợ.

Nhm đó chỉ là sự kính sợ dành cho cường giả.

Chỉ báo tên ra thì có thể khiến cho nhiều cường giả lui bước như vậy, đây là uy danh cỡ nào?

Đối với lệnh bài mà Đoàn Hồn Sơn đưa tới, Ngôn Sinh không có đưa tay cầm lấy, bởi vì hắn cũng không muốn trở thành đệ tử của Đoàn Hồn Sơn. Hoặc là trong lòng của hắn đã có lựa chọn.

“Tiền bối, xin lỗi, vãn bối vô công bất thụ lộc.” Ngôn Sinh vô thức lui về sau.

【VIP】 Lạc Thâm cụt tay

Thấy hắn từ chối, Đoàn Hồn Sơn không có tức giận, ngược lại ném lệnh bài ra, sau đó cười nói: “Vậy thì ta thu hồi câu nói ban đầu, nhưng mà lễ gặp mặt này ngươi phải nhận.”

Ba!

Ngôn Sinh tránh không kịp, chỉ có thể đưa tay chụp lấy.

“Tiền bối…”

Ngôn Sinh vừa muốn từ chối lần nữa thì bị Đoàn Hồn Sơn ngắt lời: “Tiểu tử, thứ mà bản tọa đưa ra thì chưa từng lấy lại. Nếu không muốn thì có thể ném đi.”

“Cảm ơn tiền bối.” Ngôn Sinh vội vàng cảm ơn, không lưỡng lự nữa, cất lệnh bài vào.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh này thì chỉ có thể hâm mộ.

Không ai dám có ý kiến!

Ngay lúc Ngôn Sinh nói cảm ơn, chuẩn bị rời đi thì Đoàn Hồn Sơn lại gọi Ngôn Sinh lại, sau đó hỏi: “Tiểu tử, ngươi trời sinh song dị mạch, nếu bị bọn họ truyền ra, ngươi không sợ có họa sát thân hay sao?”

“Sợ, nhưng đã không quan trọng.” Có lệnh bài thì có thể gia nhập Bất Hủ Tông.

Hắn tin tưởng Bất Hủ Tông có thể bảo hộ mình!

Nhưng mà Đoàn Hồn Sơn lại không biết chuyện này, thấy vẻ tự tin trên mặt Ngôn Sinh thì giật nảy mình, không rõ tại sao Ngôn Sinh lại không sợ.

Mọi người đều biết, thiên tài dễ gãy, thiên tài có thể trưởng thành ít càng thêm ít.

Bởi vì thiên tài bị người đố kỵ, cho nên người muốn muốn hủy diệt thiên tài cũng không ít.

Trời sinh song dị mạch, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Nhân tài như vậy, có không ít cường giả muốn lôi kéo, đồng thời, cường giả muốn giết chết hắn cũng không ít.

"Thôi, bản tọa sẽ giúp ngươi một lần!" Đoàn Hồn Sơn ánh mắt lạnh lùng nhìn những cường giả Trấn Nhạc Cảnh bên hồ.

Sát ý tỏa ra!

Một luồng sát cơ lăng lệ lập tức dâng trào ra, có nửa bước Địa Vô Cấm cơ cảnh, lập tức nhận ra sát ý của Đoàn Hồn Sơn, muốn chạy. Nhưng mà, sau một khắc, mạch môn của Đoàn Hồn Sơn chấn động.

Ầm!

Mạch môn màu vàng kim chấn động, một đạo kim sắc kiếm quang trực tiếp bay về phía tên nửa bước Địa Vô Cấm chạy trốn đó.

Phốc ——

Trong nháy mắt, một kiếm mất mạng!

Hắn ngã xuống, những người khác lập tức hoảng hốt, nhanh chóng chạy tứ tán.

Nhưng mà, trước mặt Đoàn Hồn Sơn, chạy trốn hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì.

Sau một khắc, mấy trăm đạo kiếm khí màu vàng óng bay ra, một kiếm một người, giết sạch toàn bộ mấy trăm người.

Những Trấn Nhạc Cảnh đó ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, không cam lòng ngã xuống trong vũng máu.

Cảnh tượng này khiến cho Ngôn Sinh choáng váng, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Tàn nhẫn!

Quá độc ác!

Người này điên rồi sao?

Sau khi giết sạch tất cả, Đoàn Hồn Sơn thở dài một hơi, vẻ mặt buông lỏng, nói: "Bây giờ không ai có thể tiết lộ chuyện

người là trời sinh song dị mạch ra. Suy tính một chút, gia nhập vào môn hạ của bổn tọa không?”

“Tiền bối, ta đã chọn được tông môn.” Ngôn Sinh suy nghĩ một chút, quyết định nói thẳng nói thật.

Bởi vì đối phương vì hắn mà giết nhiều người như vậy.

Đoàn Hồn Sơn nghe Ngôn Sinh nói vậy thì sửng sốt một chút, sau đó hỏi: “Là tông môn nào? Ngươi phải nghĩ cho rõ, thế lực bình thường không che chở được ngươi.”

“Bất Hủ Tông.”

“Bất Hủ Tông? Chưa nghe nói qua. Nhưng mà bổn tọa muốn nghe thử xem hắn cho ngươi cái gì mà khiến cho ngươi từ chối bổn tọa như vậy.” Đoàn Hồn Sơn vẫn rất có tự tin với mị lực của mình.

Dù sao cũng là trung cảnh vô địch!

Hơn nữa cũng rất có uy thế!

“Tông chủ Bất Hủ Tông có thể một chiêu miểu sát cường giả Địa Vô Cấm.”

“Bổn tọa cũng có thể!”

Thật ra thì hắn cũng chưa từng thử miểu sát cường giả Địa Vô Cấm.

Nhưng mà hắn cảm thấy mình có thể!

Không có miểu sát cường giả Địa Vô Cấm là do hắn chưa có làm thôi.

“Nhưng mà tông chủ Bất Hủ Tông không có dùng mạch thuật.”

“Linh thể?”

“Cũng không phải linh thể.”

“Ừm?”

Đoàn Hồn Sơn ngẩn ra một thoáng.

Không phải mạch thuật, không phải linh thể, vậy thì là cái gì?

“Là một thứ tên là ma pháp.”

“Ma pháp?”

Đoàn Hồn Sơn có chút không hiểu.

Ngôn Sinh biết vài ba câu cũng không giải thích rõ được, dứt khoát không muốn nói thêm nữa, vội vàng từ biệt Đoàn Hồn Sơn: “Tiền bối, nếu như không có chuyện gì khác thì ta về nhà trước.”

“Chờ chút… không có chuyện gì, ngươi đi đi!”

Đoàn Hồn Sơn suy nghĩ một chút, cuối cùng không có ngăn cản.

Bây giờ hắn rất hứng thú với Bất Hủ Tông.

Miểu sát cường giả Địa Vô Cấm, sức chiến đấu này tuyệt đối không phải là Địa Vô Cấm có thể có được.

Nhưng mà thứ mà đối phương dùng lại không phải là mạch thuật.

Mà là ma pháp gì đó?

Cái gì là ma pháp?

Chưa từng nghe nói tới.

Hắn cũng muốn mở mang kiến thức về Bất Hủ Tông này một chút.

Cho nên hắn định đi theo Ngôn Sinh đi xem Bất Hủ Tông này một chút.

…

Trên biển mây.

Ôn Bình đứng trên phi thuyền đã ẩn hình quan sát một màn này, hài lòng gật gật đầu.

“Đoàn Hồn Sơn, cùng cảnh chưa từng bại một lần, cũng là một người có thực lực không tệ.”

Mới đầu Ôn Bình cũng không có hảo cảm với hành động cướp người của hắn, nhưng khi phát hiện đối phương không có ép buộc Ngôn Sinh làm đệ tử của mình, hơn nữa, vì không để

cho tin tức Ngôn Sinh là song sinh dị mạch tiết lộ ra ngoài mà giết sạch người xung quanh, như vậy, Ôn Bình có một chút hảo cảm với Đoàn Hồn Sơn.

Cũng nổi ý muốn lôi kéo!

"Một người như vậy, nếu như có thể song tu ma pháp và mạch môn thì hẳn là cũng không tệ."

Ôn Bình lẩm bẩm một câu, sau đó đưa mắt nhìn về chỗ khác.

Bởi vì lại có một cái lệnh bài bị phát hiện.

Lần này là Long Nguyệt lấy được, nhưng mà khi Long Nguyệt lấy được thì lại bị mấy tên cường giả nửa bước Địa Vô Cấm truy kích. Theo bọn họ truy đuổi, càng ngày càng nhiều người gia nhập vào.

Trong nháy mắt, hơn nghìn người hội tụ sau lưng Long Nguyệt, đa số trong đó đều không phải là người của Bái Nguyệt Thành.

Ngược lại, Nam Bố giới, mặc dù cửa vào đã mở ra nhưng người đi vào không có bao nhiêu.

Đa số đều là thế lực không biết đến sự tồn tại của lệnh bài hoặc là những thế lực yếu cảm thấy không có hi vọng tìm được lệnh bài.

Sào huyệt của một cường giả Thiên Vô Cấm lại bị mấy cái lệnh bài làm lu mờ.

Không thể không nói, sức tưởng tượng quá đáng sợ.

Hắn chỉ phát một cái thông báo thu người ở trên bầu trời của Bái Nguyệt Thành thôi.

…

【VIP】 Lạc Thâm cụt tay (2)

Bái Nguyệt Thành.

Ngôn Sinh vội vàng về đến nhà, chuẩn bị nói chuyện lấy được lệnh bài cho phụ mẫu, chia sẻ vui sướng.

Nhưng mà sau khi về đến nhà, trong nhà trống rỗng.

Không có một ai!

"Phụ thân!"

"Mẫu thân!"

Ngôn Sinh vội vàng chạy tới mấy nhà kế bên, muốn hỏi hỏi hàng xóm coi có nhìn thấy phụ mẫu hắn hay không, nhưng mà chỉ nhận được những cái lắc đầu.

Cùng lúc này, trong ngõ nhỏ, một nam tử hai mắt như câu đang từng bước từng bước đi tới.

Người này chính là Lạc Không.

Hắn đã chờ Ngôn Sinh ở đây rất lâu, chỉ chờ Ngôn Sinh tự chui đầu vào lưới!

Lúc này, trong mắt Lạc Không chỉ có Ngôn Sinh, theo hắn chậm rãi tới gần, bước chân cũng dần nhanh hơn. Sau đó, trong nháy mắt gia tốc tới mức cao nhất, vọt tới chỗ Ngôn Sinh ngoài phòng.

Sát ý khiến cho người ta sợ hãi lập tức bao phủ tới, dọa cho Ngôn Sinh giật mình nhanh chóng lui về sau.

Nhưng mà, đúng lúc này, Lạc Không dừng bước.

Hắn bị người bóp cổ họng!

Hai con ngươi vốn sắc bén của Lạc Không tràn ngập hoảng sợ, bởi vì hắn hoàn toàn không thấy rõ người này tiếp cận mình như thế nào. Nhưng mà hắn có thể khẳng định, người trước mắt mạnh hơn sư phụ hắn nhiều lắm!

Người này chính là Đoàn Hồn Sơn.

Đoàn Hồn Sơn ánh mắt lạnh lùng, hỏi: “Lạc Thâm là gì của ngươi?”

Con ngươi Lạc Không co rụt lại, hắn không biết người trước mắt, nhưng đối phương lại liếc mắt một cái là biết ngay hắn là người Lạc gia.

“Ta không biết Lạc Thâm!”

“Bổn tọa còn không đến mức nhận lầm Thanh Trầm Quyết của Lạc gia.”

“Đi chết đi!”

Lạc Không vô cùng quả quyết, lập tức tự bạo mạch môn.

Nhưng mà dù sao thì thực lực giữa hai bên cũng chênh lệch nhau, Lạc Không vừa định tự bạo mạch môn thì Đoàn Hồn Sơn chỉ dùng một tay là có thể phong bế được mạch môn của Lạc Không, sau đó một quyền đánh ngất hắn.

“Đa tạ tiền bối.” Ngôn Sinh tỉnh táo lại, vội vàng cảm ơn.

Đoàn Hồn Sơn nói: “Người muốn giết ngươi cũng không ít, suy nghĩ thêm một chút, gia nhập vào môn hạ của bổn tọa không. Nếu như ngươi đồng ý, bổn tọa có thể giết luôn cả gia chủ Lạc gia Lạc Thâm đó. Giết gà dọa khỉ, cam đoan sau này sẽ không có ai dám động tới ngươi!”

“Cảm ơn ý tốt của tiền bối… chẳng qua là tại sao Lạc gia phải giết ta? Chúng ta không oán không cừu?”

Ngôn Sinh rất khó hiểu.

Muốn giết hắn thì phải là người của Lư gia mới đúng chứ?

Đoàn Hồn Sơn khẽ cười một tiếng, nói: “Bởi vì ngươi nhỏ yếu, cho nên bọn họ không kiêng nể gì cả. Vẫn là câu nói đó, gia nhập vào môn hạ của bổn tọa, sau này sẽ không ai dám động tới ngươi. Rất có thể cha mẹ của ngươi cũng bị bọn họ bắt đi.”

“Phụ thân mẫu thân…” Ngôn Sinh lo lắng.

Đoàn Hồn Sơn mừng thầm trong lòng: “Không sao, nếu như bọn họ dám đả thương cha mẹ ngươi, Lạc Không sẽ chôn

theo. Bổn tọa dẫn ngươi đi tìm Lạc Thâm đó!”

“Đa tạ tiền bối!”

Ngôn Sinh mừng rỡ.

Thấy thế, Đoàn Hồn Sơn cũng vừa lòng gật gật đầu.

Hắn sợ nhất là Ngôn Sinh không nhận sự trợ giúp của mình.

Một khi Ngôn Sinh nhận sự trợ giúp của mình thì chuyện thu đồ đệ coi như đã thành công một nửa.

“Nắm tay bổn tọa.” Đoàn Hồn Sơn đưa cánh tay tới, sau khi Ngôn Sinh nắm lấy thì lập tức bay tới Lạc gia.

Sau khi đến Lạc gia thì hắn lục tung Lạc gia một lần, nhưng mà không có phát hiện tung tích của phụ mẫu Ngôn Sinh. Thế là Đoàn Hồn Sơn bắt một người, tiếp tục dẫn Ngôn Sinh đi vào Phong Gian Nguyên, đi tới doanh địa của Lạc Thâm.

Khi bay tới vùng trời trên doanh địa của Lạc gia, Đoàn Hồn Sơn trực tiếp ném Lạc Không đã hôn mê từ trên cao xuống.

Ầm!

Lạc Không đập xuống mảnh đất trống trong doanh địa.

Người Lạc gia giật nảy mình, chậm rãi đi qua, khi phát hiện đó là Lạc Không thì vội vàng kêu Lạc Thâm.

Lạc Thâm vừa mới bước chân ra khỏi lều vải thì tiếng Đoàn Hồn Sơn từ trên không vọng xuống: “Lạc Thâm, đã lâu không gặp.”

Lạc Thâm ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt hơi đổi.

Hắn thấy Đoàn Hồn Sơn.

Cũng nhìn thấy Ngôn Sinh bên cạnh Đoàn Hồn Sơn.

“Tiền bối đến tận đây, có chuyện gì không?”

“Còn cần ta nói rõ sao?”

Lạc Thâm liếc mắt nhìn đại đệ tử không rõ sống chết dưới đất, lông mày run lên bần bật, sau đó nói: “Tiền bối, đây là

một cái hiểu lầm!”

Đoàn Hồn Sơn lạnh giọng hỏi: “Phụ mẫu của đứa nhỏ này đâu?”

“Phụ mẫu?”

“Bây giờ giả ngu có ý nghĩa gì không?”

“Vãn bối không biết thật… còn nghịch đồ Lạc Không này của ta làm gì thì ta đều gánh hết, nhưng mà phụ mẫu của kẻ này, vãn bối vẫn là câu nói đó, thật sự không biết.” Lạc Thâm cũng không có phủ nhận trách nhiệm của mình.

Ngược lại, hắn biết nếu như lúc này vội vã phủ bỏ quan hệ, vậy thì không khác nào chứng minh là hắn phái người giết Ngôn Sinh.

Tình huống bây giờ, xem ra Đoàn Hồn Sơn đã biết chuyện Ngôn Sinh là trời sinh song dị mạch, đoán chừng cũng đã nhận hắn làm đệ tử. Cho nên chỉ có thể gánh tội quản giáo không nghiêm, tuyệt đối không thể thừa nhận mình muốn giết Ngôn Sinh.

Đoàn Hồn Sơn lạnh giọng nói: “Tự chặt một tay thì bổn tọa sẽ tin ngươi!”

“Tiền bối bớt giận, vãn bối chưa từng gặp kẻ này, càng chưa nói tới có thù oán gì đó, tuyệt đối không có đả thương phụ mẫu của hắn. Mặc dù không biết tại sao nghịch đồ này của ta lại xung đột với hắn nhưng mà đồ đệ làm sai, thân làm sư phụ như ta cũng nguyện chịu trách nhiệm!”

Lúc này, Lạc Thâm mạch khí ngưng đao, nhắm ngay cánh tay trái của mình, một đao chặt xuống.

Không chút do dự!

Bịch!

Cánh tay trái rơi xuống đất, Lạc Thâm mày cũng không nhăn lấy một cái.

Trên bầu trời, Ôn Bình thấy cảnh này thì cũng nhịn không được tán thưởng một câu.

Ngoan nhân nha!

Nói chặt tay là chặt tay!

Người tàn nhẫn với người khác thì không đáng sợ, đáng sợ nhất là người ngay cả mình cũng đối xử tàn nhẫn.

“Đáng tiếc, nhất định phải đứng ở mặt đối lập với Bất Hủ Tông, nếu không thì một kẻ hung ác như vậy vào Bất Hủ Tông ta cũng là một chuyện may mắn.” Ôn Bình tiếc rẻ, cảm thán một tiếng, sau đó ngự kiếm đáp xuống.

Đến lúc hắn ra sân rồi.

【VIP】 Dạy dỗ Đoàn Hồn Sơn tự đại

Nếu còn để cho Đoàn Hồn Sơn tiếp tục nữa thì nói không chừng Ngôn Sinh sẽ bị cướp đi.

Khi Ôn Bình ngự kiếm bay xuống, Ngôn Sinh đang lo lắng tự hỏi lòng: "Vậy thì phụ mẫu ta có thể đi đâu được?"

Đoàn Hồn Sơn an ủi: "Nếu không ở Lạc gia thì dễ tìm. Bổn tọa đi tìm với ngươi!"

Lạc Thâm vẫn khí định thần nhàn, hơi khom người, nói: "Cung tiễn tiền bối… nếu có nhu cầu, từ trên xuống dưới Lạc gia nhất định sẽ hết sức giúp đỡ, để bù đắp tội lỗi mà nghịch đồ này của ta đã phạm!"

"Lạc Thâm, ngươi cũng rất ác độc!" Đoàn Hồn Sơn khẽ cười một tiếng, sau đó muốn dẫn Ngôn Sinh rời khỏi đây.

Hắn cũng không còn lý do để tức giận với Lạc Thâm nữa.

Đã chặt tay nhận sai, cũng đã nể mặt.

Coi như Nam Hoa Môn hắn mạnh mẽ tới cỡ nào, Đoàn Hồn Sơn hắn mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể ra tay đối phó Lạc Thâm một cách vô lý được, dù sao đối phương cũng là một cái thế lực lục tinh, thuộc về U Quốc!

Biểu cảm của Lạc Thâm trước sau như một, đáp: "Đệ tử làm sai, người làm sư phụ như ta thì phải chịu trách nhiệm với những gì hắn làm. Ta còn phải cảm ơn ơn không giết nghịch đồ này của tiền bối, sau này sẽ gặp mặt cảm ơn!"

Đoàn Hồn Sơn xem như không nghe thấy, quay người muốn rời khỏi đây.

Đương nhiên, những lời này là Lạc Thâm cắn răng nghiến lợi nói.

Lúc này, người Lạc gia đều không nói một lời, mặc dù trong lòng cảm thấy khó chịu nhưng bất lực.

Bọn họ ghi nhớ nổi nhục ngày hôm nay.

Cũng ghi nhớ Đoàn Hồn Sơn!

Đúng lúc này, một giọng nói từ trên bầu trời vọng xuống.

“Ngôn Sinh, bây giờ phụ mẫu của ngươi đang ở Bất Hủ Tông, rất an toàn.”

Ngôn Sinh nghe vậy thì vội ngẩng đầu nhìn lên trên, khi thấy Ôn Bình đang từ không trung chậm rãi rơi xuống thì trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây không phải là vị tiền bối đã giúp hắn hôm đó sao?

Vị tiền bối này lại là người của Bất Hủ Tông.

Ngôn Sinh cả kinh nói: “Tiền bối!”

Ôn Bình ôn hòa cười một tiếng, biết mà còn hỏi: “Yên tâm đi, bây giờ phụ mẫu ngươi hết sức an toàn. Sao rồi, lấy được Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh không?”

“Tiền bối, ta lấy được!”

Lúc này, Ngôn Sinh móc lệnh bài ra, giơ lên trước mặt mọi người.

Thấy cảnh này, người Lạc gia đều run lên, đó chính là Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh mà bọn họ muốn tìm!

Nhìn Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, trong lòng Lạc Thâm đắng chát.

Ngôn Sinh vốn nên là người của hắn!

Đáng tiếc!

Nhưng khi nghe Đoàn Hồn Sơn nói chuyện thì cay đắng trong lòng Lạc Thâm chậm rãi biến mất không ít.

“Ngươi chính là người của Bất Hủ Tông!”

Trong giọng nói của Đoàn Hồn Sơn có chút bất thiện.

Thấy thế, Lạc Thâm lập tức vui vẻ.

Mặc dù hắn không thể đạt được Ngôn Sinh nhưng để cho Đoàn Hồn Sơn xảy ra xung đột với tông chủ Bất Hủ Tông, đối với hắn thì đây cung là một chuyện vui.

Thiên tài trời sinh song dị mạch, cho dù người khiêm tốn tới đâu thì chắc chắn cũng tranh đầu rơi máu chảy.

Hai hổ tranh chấp, chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương!

Lạc gia có thể làm ngư ông đắc lợi.

Lạc Thâm không thèm để ý thương thế trên vai mình, nói: "Đoàn tiền bối, vị này chính là tông chủ Bất Hủ Tông, chiếm lấy di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái."

Đoàn Hồn Sơn nói: "Hóa ra chính là ngươi! Không thể không nói, lá gan ngươi đúng là không nhỏ. Ngươi có biết tại sao nhiều năm như vậy cũng không ai dám ngấp nghé di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái hay không?"

Ôn Bình không có trả lời mà đưa mắt nhìn Lạc Thâm.

Thấy vẻ đắc ý trên mặt Lạc Thâm, Ôn Bình không khỏi cười lạnh một cái.

Chút kế vặt này của Lạc Thâm, sao hắn lại nhìn không thấu được.

Nhưng mà suy cho cùng thì Lạc Thâm không đáng chú ý chút nào, chút thủ đoạn nhỏ này không có tác dụng gì với hắn.

Đưa mắt nhìn Đoàn Hồn Sơn, mặc dù Đoàn Hồn Sơn nói chuyện có chút bất thiện, nhưng trong lòng có ý muốn chiêu hiền, Ôn Bình cũng không có tức giận, tiếp tục tâm bình khí hòa nói: "Không biết, cũng không muốn biết. Cũng là ngươi, Đoàn Hồn Sơn… bổn tông chủ có nghe nói về ngươi. Trung cảnh vô địch, rất không tệ."

"Bổn tọa trung cảnh vô địch, thế nhân đều biết. Thế nhưng bổn tọa cảm thấy có vẻ như ngươi thật sự không biết Hồng Diệp Môn mạnh mẽ đến mức nào."

Đoàn Hồn Sơn nghĩ nếu như Bất Hủ Tông biết Hồng Diệp Môn mạnh mẽ thì cũng không dám chiếm lấy di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái.

Bất Hủ Tông dám chiếm lấy di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái, như vậy chứng tỏ bọn họ cũng không biết Hồng Diệp Môn mạnh cỡ nào.

Ôn Bình không để ý chút nào, nói: “Hồng Diệp Môn cũng được, Thanh Diệp Môn cũng được.”

“Đúng là vô tri!”

Đoàn Hồn Sơn chế nhạo một tiếng.

Hắn vừa nói ra câu này, biểu cảm của Ôn Bình trở nên hơi vi diệu.

Nhưng mà vẫn không thấy khó chịu.

Dù sao Đoàn Hồn Sơn ở trong giếng đã lâu, tầm mắt cũng bị trói buộc.

Ôn Bình đổi giọng nói: “Ngôn Sinh, bổn tông chủ quan sát ngươi rất lâu. Trước kia ngươi biết ẩn nhẫn, biết buông bỏ nhưng vẫn thiếu dũng khí. Nếu như chuyện gì cũng lo trước lo sau thì tương lai chắc chắn sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Cho nên mặc dù ngươi có thiên phú cao nhưng ta cũng chưa từng nghĩ tới chuyện chiêu ngươi vào Bất Hủ Tông. Nhưng mà thấy ngươi quả cảm tranh đoạt Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, ngươi để cho ta thấy được một mặt khác của ngươi. Bây giờ ta không thể không thừa nhận tương lai ngươi có hi vọng, cũng đủ tư cách vào Bất Hủ Tông ta.”

“Tông chủ quá khen.” Mặc dù ngoài miệng Ngôn Sinh khiêm tốn nhưng trong lòng lại cực kỳ hưng phấn, vui vẻ khi đạt được ước muốn.

Sau đó muốn móc lệnh bài bên hông ra.

Nhưng mà, Đoàn Hồn Sơn lại ngăn hắn lại: “Đừng đưa Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh cho hắn, thứ này vô cùng trân quý, cho dù là cho bất cứ thế lực lục tinh nào thì đều có thể đổi lấy không ít thứ, đưa cho hắn thì chỉ đổi được một cơ hội vào tông. Tiểu tử thúi, ngươi không cảm thấy cuộc mua bán này rất lỗ hay sao?”

【VIP】 Dạy dỗ Đoàn Hồn Sơn tự đại (2)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Lạc Thâm phản kích

“Tộc trưởng, vừa rồi Đoàn Hồn Sơn nói…”

“Vừa rồi cái gì? Kêu ngươi làm cái gì thì ngươi làm cái đó đi, lão phu còn không sợ thì ngươi sợ cái gì?”

“Thuộc hạ đã rõ!”

Khi người Lạc gia chạy đi, Lạc Thâm tự mình trở lại trong trướng, ngồi xuống, lấy một ít thiên tài địa bảo từ trong tàng giới ra điều trị thương thế trên tay.

Mối thù cụt tay, chắc chắn là phải báo!

Nếu chuyện Đoàn Hồn Sơn ăn quả đắng hôm nay truyền ra, hắn sẽ không xuống đài được, chắc chắn phải kiên trì lên, nếu không thì danh hiệu trung cảnh vô địch sẽ chấm dứt ở đây.

Đoàn Hồn Sơn tự phụ, không thể để cho uy danh của mình mất hết.

Cho nên chắc chắn Đoàn Hồn Sơn sẽ đi Bất Hủ Tông!

Nam Hoa Môn cũng tốt, Bất Hủ Tông cũng được, cho dù là phe nào bị hao tổn thì cũng đều là chuyện cực tốt với hắn.

Còn uy hiếp chặt tay, Lạc Thâm hoàn toàn không coi ra gì.

Ai mà không có chỗ dựa?

…

Phong Gian Nguyên.

“Các ngươi còn đuổi theo nữa thì bổn cô nương sẽ không khách khí!”

Long Nguyệt chạy như bay trong Phong Gian Nguyên, phía sau là hơn nghìn người liều mạng đuổi theo.

Cũng may là không có cường giả Địa Vô Cấm đuổi theo, cho nên Long Nguyệt có thể chạy mà không bị đuổi kịp.

Nhưng mà liên tục chạy như vậy thì ai mà chịu được?

“Bỏ Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh xuống!”

“Muốn chúng ta đừng đuổi theo, ngươi có thể ngừng chạy không?”

“Đuổi kịp ngươi, ta muốn làm ngươi, hắc hắc hắc…”

Nghe tiếng kêu gào sau lưng, Long Nguyệt nhịn không được.

Nhưng mà nàng không có mở mạch môn mà móc đũa phép ra, miệng nói lẩm bẩm.

Cảnh tượng này đập vào mắt đám người đang đuổi theo phía sau, bọn họ cũng sửng sờ.

Lấy một cây gậy ra là có ý gì?

Sợ choáng váng?

Chuẩn bị dùng gậy gỗ ném bọn họ?

Hài, suy cho cùng thì vẫn là nữ nhân, năng lực chịu đựng vốn kém!

Trong lúc bọn họ mơ màng, đám người phía trước nhất người đột nhiên kinh hô một tiếng.

Bịch!

Bịch!

Tiếng người rơi xuống nước vang lên.

Hóa ra chẳng biết từ lúc nào, trước người bọn họ đột nhiên xuất hiện một cái hồ nước không nhỏ.

Bởi vì hồ nước đột nhiên xuất hiện, đám người trầm mê truy đuổi cũng không có phát hiện, cho nên vô số người đều rơi vào trong nước.

Người phía sau không tránh kịp, cũng đâm đầu vào theo.

Có người chú ý tới, cũng dừng bước nhưng vẫn là bị người đằng sau đuổi tới đụng rơi xuống.

Còn có người không cam lòng, trực tiếp kéo những người vốn có thể tránh thoát được xuống.

“Sao chỗ này lại có cái hồ!”

“Sao lại đột nhiên xuất hiện một cái hồ.”

“Kéo ta xuống nước, ta giết chết ngươi!”

“Mau đuổi theo, nàng sắp chạy mất dạng rồi kìa!”

Người trong hồ bắt đầu giãy dụa, cả đám đều hơi ngáo.

Bởi vì bọn họ thực sự không hiểu tại sao lại đột nhiên xuất hiện một cái hồ nước.

Lúc này, Long Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua, cười một tiếng.

“Không ngờ mấy ngày trước tiện tay học một cái ma pháp nhỏ, cũng không tính là nhất gia nhưng hôm nay lại dùng tới… còn đuổi theo nữa thì bổn cô nương sẽ cho các ngươi tắm thêm mấy lần nữa!”

Long Nguyệt cười hì hì một tiếng.

Nàng càng ngày càng thích ma pháp.

…

Bất Hủ Tông.

Khi ngự kiếm đi vào ranh giới Bất Hủ Tông, Ngôn Sinh nhịn không được liên tục cảm thán, tán thưởng Bất Hủ Tông như một cái thế ngoại đào nguyên.

Rõ ràng nhìn từ bên ngoài thì Bất Hủ Tông chỉ nằm trên Tinh Kiếm Sơn.

Nhưng khi vào trong Bất Hủ Tông thì phát hiện ra Bất Hủ Tông nằm trong quần sơn chạy dài, hoàn toàn không giống như nhìn từ bên ngoài.

Ôn Bình cười cười, nói: “Ngôn Sinh, vào Bất Hủ Tông, sau này ngươi chính là người của Bất Hủ Tông, chuyện trời sinh song dị mạch không cần che giấu nữa. Còn nữa, Bất Hủ Tông mặc dù không có nhiều yêu cầu với đệ tử, nhưng có một chuyện ngươi phải nhớ kỹ. Phải giữ vững tinh thần tiến lên. Bởi vì ở đây, ngươi trời sinh song dị mạch nhưng cũng không có nhiều ưu thế lắm đâu.”

Ôn Bình muốn cho Ngôn Sinh hiểu rõ chuyện này.

Nếu không thì thiên phú sẽ trở thành trói buộc.

Bởi vì cho dù là Địa Ngục Hỏa hay là thuộc tính phong đều có thể vững vàng đè lên song dị mạch.

Dù sao Ngôn Sinh chỉ là song sinh dị mạch bình thường.

Ngôn Sinh hiểu ra, gật đầu, nói: "Tông chủ, đệ tử ghi nhớ trong lòng."

Ôn Bình tiếp tục nói: "Còn có một chuyện, Bất Hủ Tông không giống như những thế lực khác, chờ sau này ngươi tu luyện thì sẽ hiểu."

"Ừm."

Ngôn Sinh gật gật đầu.

Sau đó Ôn Bình ngự kiếm dẫn Ngôn Sinh đáp xuống chỗ phụ mẫu Ngôn Sinh ở.

Kiếm vừa rơi xuống đất, phụ mẫu của Ngôn Sinh lao đến.

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Hai người vội vàng quỳ xuống đất.

Ôn Bình nói: "Đều đứng lên đi, mấy ngày nay ở lại Bất Hủ Tông có thấy hài lòng không?"

Phụ mẫu Ngôn Sinh vội vàng cảm ơn: "Hài lòng, cực kỳ hài lòng. Trong Bất Hủ Tông giống như thế ngoại đào nguyên, hai vợ chồng chúng ta sẽ nhớ mấy ngày này cả đời."

Suy cho cùng thì vẫn là người một nhà, ngay cả lời khen cũng giống nhau.

Ôn Bình cười cười, nói: "Ngôn Sinh đã vào Bất Hủ Tông, bổn tông chủ nể mặt hắn, hôm nay có thể cho hai người các ngươi một cơ hội, vào Bất Hủ Tông ta không?"

"Có thể sao?"

Hai người vừa mừng vừa sợ.

Ôn Bình nói: “Nhưng mà Bất Hủ Tông không nuôi không, sau này các ngươi đi theo Triệu Doanh trên Dược Sơn trồng linh mễ đi.”

“Vâng, tông chủ!”

Hai người lần lượt đáp.

Đối với bọn họ thì có thế lực nhận bọn họ thì cho dù là làm cái gì cũng tốt hơn là làm tán tu trong Bái Nguyệt Thành.

Huống chi là Bất Hủ Tông nhận bọn họ!

Đây là cơ hội mà người khác cầu còn không được!

Ôn Bình nói: “Đều đứng lên đi.”

Ngôn Sinh vui vẻ, sau đó vọt tới, đỡ phụ mẫu lên.

…

Đêm xuống.

Trăng sáng sao thưa, vạn vật im tiếng.

Phong Gian Nguyên giống như là một con yêu thú đã ngủ thiếp đi, doanh địa Lạc gia thì giống một con rận ký sinh trên đó, cực kỳ nhỏ bé.

Lúc đêm khuya, đám người Tào Thiên Tuyệt lần lượt đi vào doanh địa Lạc gia hỏi thăm Lạc Thâm.

Chuyện Lạc Thâm cụt tay cũng truyền rất nhanh, không đến nửa ngày thì cho dù là người biết Lạc gia hay là ngươi không biết Lạc gia đều biết Lạc Thâm bị ép phải chặt tay.

【VIP】 Lạc Thâm phản kích (2)

Tào Thiên Tuyệt không đành lòng nói: “Đoàn Hồn Sơn này cũng quá đáng.”

“Đúng là khinh người quá đáng!”

Mấy người Khanh gia cũng tỏ vẻ bất bình thay cho Lạc Thâm.

Nhưng mà suy cho cùng thì mọi người cũng không thể làm gì, dù sao thực lực của Đoàn Hồn Sơn rành rành ra đó, không chặt tay thì có thể làm gì?

Không chặt tay thì sợ là sẽ mất mạng!

Sắc mặt Lạc Thâm như thường, liếc mắt nhìn vai trái trống rỗng của mình, nói: “Không sao, chuyện nhỏ. Các vị tới đúng lúc lắm, vừa khéo có một chuyện cần các ngươi giúp, nếu có thể thành công thì cho dù kết quả như thế nào cũng là chuyện tốt với chúng ta.”

Tào Thiên Tuyệt hỏi: “Cứ nói thẳng đi, bây giờ mọi người ai cũng đứng trên cùng một chiến tuyến.”

Lạc Thâm nói: “Hôm nay Bái Nguyệt Thành xuất hiện một thiên kiêu trời sinh song dị mạch, nhưng mà bị Bất Hủ Tông thu vào dưới trướng rồi.”

“Trời sinh song dị mạch?”

“Thật hay giả?”

Trên mặt mấy người Tào Thiên Tuyệt lộ vẻ kinh ngạc.

Lạc Thâm gật đầu, nói: “Chính xác trăm phần trăm.”

Thấy Lạc Thâm khẳng định, mọi người không khỏi có chút hâm mộ.

“Bất Hủ Tông này đúng là nhặt được tiện nghi lớn.”

“Trời sinh song dị mạch, quả là đáng tiếc.”

Lạc Thâm chậm rãi nhìn biểu cảm trên mặt mọi người, sau đó nói: "Các vị, cơ hội chế tạo phiền phức cho Bất Hủ Tông cũng đến. Chúng ta chỉ cần lan truyền chuyện này ra, ta tin tưởng có không ít thế lực sẽ vì hắn mà đấu một trận với Bất Hủ Tông."

"Trước mắt có người dám động thủ với Bất Hủ Tông sao?"

Mấy người Tào Thiên Tuyệt tỏ vẻ nghi ngờ.

Bởi vì Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông đã biểu hiện ra năng lực tình báo mạnh mẽ.

Xem một góc mà biết toàn cảnh, bởi vậy, rõ ràng Bất Hủ Tông cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Lạc Thâm thấy mọi người đều có ý không muốn để cho Bất Hủ Tông dễ chịu thì nói luôn: "Chim đầu đàn, đã có! Đó chính là Đoàn Hồn Sơn. Đoàn Hồn Sơn vì cướp đoạt tên thiên tài đó mà xảy ra chút ma sát trong lời nói với tông chủ Bất Hủ Tông, mặc dù không có đánh nhưng Đoàn Hồn Sơn còn bị thiệt nhỏ, đồng thời còn bị ma pháp dọa cho không dám đuổi theo."

"Không thể nào?"

"Đoàn Hồn Sơn ăn quả đắng!"

Trên mặt mấy người Tào Thiên Tuyệt đều lộ vẻ kinh hãi.

Lạc Thâm gật gật đầu, tiếp tục nói: "Chuyện này, các vị chỉ cần cố gắng tuyên truyền ra bên ngoài, để cho càng nhiều người biết chuyện này. Với tính tình của Đoàn Hồn Sơn thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù không dám lên thì nhất định cũng phải làm chim đầu đàn này."

"Với tính tình của Đoàn Hồn Sơn thì đương nhiên là sẽ không để cho uy danh của mình bị chôn vùi vô ích." Tào Thiên Tuyệt trầm tư một hồi, sau đó vỗ bàn một cái: "Cứ làm như vậy! Ta sẽ phái ngươi tản tin tức ngay, để cho Đoàn Hồn Sơn đó không muốn đánh cũng phải đánh!"

Mấy người còn lại cũng lên tiếng đồng ý.

Cuối cùng, Lạc Thâm nhấn mạnh một câu: "Hai chuyện này để cho càng nhiều người biết càng tốt, khi chuyện lớn ra,

chúng ta cũng có thể nhìn rõ Bất Hủ Tông hơn. Nếu không, với khoảng cách giữa mấy nhà chúng ta và Bất Hủ Tông, hắn muốn làm gì năm nhà chúng ta thì cũng không cần phải chuẩn bị!”

Lạc Thâm lại nhấn mạnh sự nguy hại của Bất Hủ Tông với mấy nhà, mục đích là vì muốn cho bốn nhà dốc hết sức làm chuyện này.

…

Hôm sau.

Phòng bếp.

Lúc sáng sớm, đám đệ tử đi vào Phong Gian Nguyên dồn dập trở về, khi nhìn thấy mấy người Long Nguyệt cầm lệnh bài trong tay thì rất hâm mộ.

“Chúc mừng Vân trưởng lão.”

“Chúc mừng Long trưởng lão.”

Trong tiếng chúc mừng của mọi người, Ôn Bình đi tới phòng bếp.

Cũng dẫn Ngôn Sinh mới nhập môn tới.

Sau khi giới thiệu Ngôn Sinh cho từng người, Ôn Bình đưa mắt nhìn ba người đã lấy được lệnh bài là Vân Liêu, Long Nguyệt và Dương Nhạc Nhạc, hài lòng gật gật đầu.

“Ta tin hẳn là mọi người cũng nhìn thấy, mỗi một tấc đất ở Triều Thiên Hạp đều có cường giả, so với bọn họ thì các ngươi vẫn chênh lệch rất lớn. Kể từ hôm nay, ba người các ngươi đi vào Hải Niệm Các tu luyện, cơ hội lần này là miễn phí, hi vọng các ngươi quý trọng nó! Còn nữa, trong ba người các ngươi có ngươi thích hợp tu luyện ma pháp, cũng có không thích hợp. Như Long Nguyệt, sau này ngươi chuyên tu ma pháp, ma pháp thích hợp với ngươi hơn. Nhạc Nhạc, Vân trưởng lão, nếu hai người các ngươi không muốn thử ma pháp thì có thể tu luyện phi kiếm.”

“Tóm lại, không có mạnh nhất, chỉ có thích hợp nhất. Còn những người khác, lần này không lấy được lệnh bài, không có

được cơ hội đi vào Hải Niệm Các cũng không sao. Không bao lâu sau thì Hải Niệm Các sẽ thu phí mở ra, đến lúc đó mọi người đều có thể vào bên trong.”

Ghe được câu nói sau, mọi người đều vui vẻ.

Mọi người trong Bất Hủ Tông đã quen với thu phí tu luyện, bây giờ thứ bọn họ không sợ nhất chính là thu phí.

Bọn họ chỉ sợ hạn chế!

“Hi vọng khi Hải Niệm Các mở ra thì không có hạn chế thời gian và số lần.”

Hoài Diệp mong đợi nhìn Ôn Bình.

Những người còn lại cũng dùng ánh mắt giống vậy nhìn Ôn Bình.

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, nói: “Các ngươi cảm thấy có thể sao?”

“Hài, biết ngay là sẽ như vậy mà.” Hoài Diệp thở dài, sau đó đưa tay khoác lên vai Ngôn Sinh: “Sư đệ mới nhập môn, nghe nói vì tìm cái lệnh bài này mà ngươi suýt chút nữa là mất mạng?”

Ngôn Sinh gật gật đầu.

Hoài Diệp không khỏi cười cười, không muốn nói nữa.

Ngôn Sinh như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, muốn hỏi Hoài Diệp cười cái gì nhưng lại không dám hỏi.

Khi mọi người dẫn Ngôn Sinh chạy tới phòng bếp, các trưởng lão Vân Liêu nhích lại gần.

Vân Liêu nói: “Tông chủ, khi thuộc hạ lấy được lệnh bài thì có gặp được người của mấy nhà thế lực ngũ tinh trong Bái Nguyệt Thành. Có vẻ như bọn họ vô cùng căm thù Bất Hủ Tông chúng ta.”

Lãng Tử Kiếm Vu Mạch nói: “Chúng ta cũng cảm thấy vậy. Mặc dù không có ra tay với chúng ta nhưng trong lời nói luôn khiêu khích chúng ta.”

“Người Lạc gia đánh lén ta, nói là lầm tưởng ta là yêu vật trong Phong Gian Nguyên, chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng mà ta cảm thấy không phải vậy.” Vu Giang nói.

【VIP】 Thính Vũ Các thăng cấp, Ác Linh Kỵ Sĩ lại lột xác!

Vu Giang biết, rõ ràng mình mặc Bất Hủ Thanh Phong Bào!

Hắn cũng không dùng yêu thể đi trong Phong Gian Nguyên..

Ôn Bình nói: “Căm thù Bất Hủ Tông, chuyện bình thường thôi. Chúng ta đột nhiên đi vào địa bàn của bọn họ, muốn đứng trên đỉnh đầu của bọn họ, nếu đổi lại là người khác thì ai cũng khó chịu. Nhưng mà nếu có người ra tay với các ngươi nữa thì cứ giết là được, cho dù là ai, cho dù có lai lịch lớn cỡ nào, bổn tông chủ làm chỗ dựa cho các ngươi!”

“Vâng!”

Mấy người Vân Liêu vui vẻ, đưa mắt nhìn nhau.

Từ trong lời nói của Ôn Bình, bọn họ giống như thấy được bão tố sắp kéo tới Triều Thiên Hạp.

Đang nói chuyện thì tiếng hệ thống vang lên bên tai.

Thính Vũ Các thăng cấp xong!

Khi bốn trăm ngàn bạch tinh của đám người Tào gia đưa tới cửa, Ôn Bình lại thăng cấp Thính Vũ Các một lần nữa.

Sau bốn lần, Ác Linh Kỵ Sĩ đã là nửa bước Địa Vô Cấm.

Một lần nữa, Ác Linh Kỵ Sĩ chính là Địa Vô Cấm.

Mặc dù tốn không ít bạch tinh nhưng nhìn Ác Linh Kỵ Sĩ bước vào Địa Vô Cấm, Ôn Bình cảm thấy cái gì cũng đáng.

Lúc này, Ôn Bình hoàn toàn không còn tâm tư ăn cơm.

Hắn muốn đi Thính Vũ Các!

Xem thử xem Ác Linh Kỵ Sĩ Địa Vô Cấm thì có biến hóa gì hay không.

Đang muốn đi, bỗng nhiên Ngôn Sinh kinh hô một tiếng: "Cái gì, sư huynh, không phải ngươi đang gạt ta chứ?"

"Gạt ngươi làm cái gì." Dương Nhạc Nhạc cười hì hì một tiếng.

Ngôn Sinh lập tức im lặng, sau đó nói: "Nhiều thế lực ngũ tinh đang tìm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh như vậy, nhưng nó chỉ là lệnh bài ra vào Hải Niệm Các, là tông chủ cố ý ném ở đó…"

Ngôn Sinh kinh ngạc.

Hơn nữa, lệnh bài này cũng không phải là thứ ghê gớm gì!

Cũng chỉ là một cái lệnh bài ra vào mà thôi!

Dương Nhạc Nhạc vỗ vỗ vai Ngôn Sinh, nói: "Cho nên chúng ta đều đang cười, ngươi vì cái đồ chơi này mà cửu tử nhất sinh, lỗ vốn rồi nha."

Ngôn Sinh không khỏi lẩm bẩm một câu: "Không biết có bao nhiêu cường giả đang liều mạng chém giết đẫm máu vì cái lệnh bài này."

Sau khi nghe xong, Ôn Bình cười cười.

Chuyện này không liên quan đến hắn.

Hắn hoàn toàn không có nói lệnh bài cực kỳ trọng yếu, đều là những người đó tự mình tưởng tượng ra.

Rời khỏi phòng bếp, Ôn Bình đi thẳng lên Thính Vũ Các.

Đến Thính Vũ Các, hình thượng bên ngoài Thính Vũ Các có chút thay đổi, trên đỉnh Thính Vũ Các, một đóa Thanh Liên lớn chừng bàn tay đang chầm chậm xoay. Khi Ôn Bình đi qua, nó nở rộ ra.

Trong khoảnh khắc nở rộ ra, một đám ánh sáng màu xanh trắng từ trong Thanh Liên chiếu xuống.

Một cảm giác trước nay chưa từng có lóe lên trong đầu, khiến cho toàn thân Ôn Bình cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Tiếng hệ thống cũng vang lên: "Kí chủ, thứ này tên là Địa Đạo Thanh Liên, đến từ địa ngục vong linh. Tu luyện xung quanh nó thì sẽ tự động sinh ra một loại linh thể tên là Địa Đạo

Thanh Liên Thể. Trên Linh Thể Bảng không có ghi chép về nó, vì nó không thuộc về thế giới này."

"Tên rất mạnh, nhưng nó mạnh như vậy thật sao?"

"Nếu là lực phòng ngự, sức mạnh mà kí chủ hiểu thì đúng là Địa Đạo Thanh Liên cực kỳ mạnh mẽ. Nhưng chỗ mạnh mẽ thật sự của nó là người tu luyện được Địa Đạo Thanh Liên Thể thì sẽ là chúa tể của địa ngục vong linh, có thể mở cửa địa ngục ra, liên kết cái thế giới này và địa ngục vong linh." Hệ thống lại nói: "Chuyện này dính dáng đến linh. Cái thế giới này là thế giới phong bế, người sau khi chết thì sẽ sinh ra linh, linh sẽ tiêu tán trong thiên địa này. Đồng thời, nếu như người xuất sinh, linh nhận được là do thế giới này cho. Cứ như vậy, thoạt nhìn cái thế giới này giống như là một cái vùng biển khép kín, cái gì cũng là tự cấp tự túc."

"Như vậy không tốt sao?"

"Đương nhiên là tốt, nhưng thế giới tốt hơn thì sẽ là thế giới có chuỗi mắc xích. Ví dụ như thế này, nếu kí chủ là người của thế giới khác, chết ở thế giới đó, linh của ngươi có thể đi rất nhiều thế giới, sau đó lại lựa chọn một thân thể khác ở đó, sống lại lần nữa. Cái này gọi là chuyển thế. Nhưng cái thế giới này, linh bên ngoài không vào được, đương nhiên linh bên trong cũng không ra được. Cứ như vậy, cái thế giới này không có tính đa dạng. Người mới sinh chỉ đơn giản là có một cái dị mạch. Thế nhưng nếu nó thông qua địa ngục vong linh, liên kết với thế giới khác, vậy thì tương lai sẽ có thể xuất hiện nhiều loại thiên tài, có được đủ loại khả năng."

"Ta hiểu ý của ngươi, ta hỏi thêm một câu, linh của ta đi vào thế giới này chuyển thế như thế nào?"

"Thế giới bích chướng luôn có một hai cái lỗ hổng, kí chủ đến từ đó."

"Ta lại hỏi thêm một câu, mở cửa địa ngục ra, kết nối thế giới này với thế giới khác thì có lợi ích gì với ta?"

Ôn Bình không phải loại người đại vô tư.

Nếu như mình không lấy được chỗ tốt thì hắn cũng không có hứng làm.

Hệ thống lại nói: “Bởi vì Bất Hủ Tông cũng có thể thống trị cái thế giới này.”

“Có lẽ… đã có sắp xếp từ trước.”

Ôn Bình giật mình, trong lòng có chút chờ mong.

Lỡ như tương lai Bất Hủ Tông thống trị cái thế giới này thật, vậy thì mở ra cửa địa ngục sẽ có rất nhiều lợi ích. Người ở thế giới này càng tốt hơn thì Bất Hủ Tông cũng có thể nâng cao một bước.

Ôn Bình lấy lại tinh thần, chuẩn bị kiểm tra Ác Linh Kỵ Sĩ.

Tâm niệm vừa động, Ác Linh Kỵ Sĩ từ Thương Ngô Thành về tới Thính Vũ Các.

Bề ngoài không thay đổi nhiều, vẫn có Lam Hỏa bốc lên, không có mọc ra huyết nhục. Trong lúc Ôn Bình vừa nghĩ là nó không có thay đổi gì thì hỏa diễm bị vầng sáng của Thanh Liên chạm vào.

Nó bắt đầu thay đổi màu sắc!

Hỏa diễm màu xanh lam dần dần biến thành màu xanh da trời, ngay cả chó săn Cáp Cáp cũng bị hỏa diễm màu xanh da trời bao trùm.

Đương nhiên, thay đổi lần này không chỉ đơn giản là thay đổi màu sắc.

Lúc này, một cái cửa sổ thông báo của hệ thống nhảy ra.

【VIP】 Thính Vũ Các thăng cấp, Ác Linh Kỵ Sĩ lại lột xác! (2)

"Ác Linh Kỵ Sĩ nhận được năng lực mới: Tù Cấm!"

"Giới thiệu giản lược về năng lực: Có thể cầm tù đại ác nhân trong trong địa ngục vong linh, chịu nỗi khổ địa ngục."

Năng lực nay không tệ nha!

Trước Ác Linh Kỵ Sĩ chỉ có thể thiêu đốt, thôn phệ linh hồn tội ác, bây giờ lại có thể ném thẳng nó vào địa ngục.

Năng lực này hẳn là còn mạnh hơn Đọa thiên sứ.

Ôn Bình tò mò hỏi một chút: "Hệ thống, như thế nào mới tính là đại ác nhân."

"Ác Linh Kỵ Sĩ có thể tự mình phán đoán, khi nó nhận định đối phương là đại ác nhân thì sẽ thông báo cho kí chủ."

"Đã hiểu."

Ôn Bình hài lòng cười một tiếng, nhìn về phía Ác Linh Kỵ Sĩ, trong bụng vui như hoa nở.

Sau đó, Ôn Bình lại mở cửa hàng kèm theo ra.

Hi vọng Thính Vũ Các liên tục thăng năm cấp thì có thể xoạt ra một hai món đồ.

Mặc dù theo số lần thăng cấp càng nhiều thì muốn quét ra mấy món đồ trong cửa hàng rất khó, nhưng Ôn Bình vẫn rất chờ mong.

Mở cửa hàng ra.

Ôn Bình vui vẻ.

Quét ra một thứ mới!

"Gặp may rồi!"

Nhưng khi Ôn Bình chuẩn bị nhìn thử một chút thì phát hiện ra giá bán của nó không bình thường.

Giá bán của nó không phải là bạch tinh!

Mà là danh vọng!

“Càn Khôn Lôi.”

“Giá bán: Một ngàn danh vọng.”

Ôn Bình vội nói: “Hệ thống, danh vọng này không phải là…”

“Kí chủ đoán không sai. Trước mắt cấp danh vọng của kí chủ là bốn cấp, tổng cộng có được mười vạn danh vọng có thể sử dụng. Dĩ nhiên, cho dù tiêu hao hết mười vạn danh vọng thì đẳng cấp cũng sẽ không giảm. Chẳng qua là danh vọng khó nhận được, sau này sẽ có rất nhiều thứ phải dùng đến danh vọng, cho nên tốt nhất kí chủ đừng phung phí.”

“Cho nên bây giờ danh vọng bắt đầu thay thế bạch tinh rồi?”

“Sắp rồi.”

“Được rồi, ta vừa hết sầu vì không có bạch tinh thì ngươi lại đổi một loại tiền tệ khác.”

“Kí chủ không nên hiểu lầm, kim tệ, bạch tinh chỉ là vì thuận tiện cho kí chủ làm quen với những thứ mới này. Danh vọng mới là đồng tiền chính của Siêu Cấp Tông Môn Hệ Thống, cũng là tiền tệ chủ yếu nhất.”

“Đã hiểu.”

Ôn Bình biết sẽ có một ngày như vậy, cũng lười nói tiếp, nhìn Càn Khôn Lôi.

“Càn Khôn Lôi, ở trong chứa càn khôn. Ẩn chứa một đạo Diệt Thế Thiên Lôi trong đó, uy lực vô tận, khi sử dụng thì chỉ cần ném ra là được.”

“Chú ý: Rời xa khu vực Càn Khôn Lôi nổ hai ngàn mét, nếu không thì người sử dụng cũng sẽ bị liên lụy, rất có thể sẽ chết!”

“Bá đạo như vậy!”

Phải rời xa hai ngàn mét khiến cho Ôn Bình giật mình.

Rốt cuộc Diệt Thế Thiên Lôi này mạnh cỡ nào?

Vậy mà phải lui ra hai ngàn mét!

Chờ kẻ địch tới để cho mình thí nghiệm thử một lần?

Một ngàn danh vọng, trước mắt hắn vẫn có thể tốn được.

Hệ thống lại nhắc nhở lần nữa: "Kí chủ, lần thứ nhất mua sắm là miễn phí."

"Đặc quyền của tông chủ, ta thích!"

Ôn Bình vui vẻ, mua ngay một quả.

…

Hôm sau.

Doanh trướng Lạc gia.

Lúc rạng sáng, một con chim cắt đưa tin bay vào trong trướng.

Lạc Thâm gỡ thư xuống, đọc lại: "Lạc huynh, chuyện Đoàn Hồn Sơn đã truyền đến Nam Hoa Môn. Hôm nay, chắc chắn môn chủ Nam Hoa Môn Phục Nam Hoa sẽ biết được chuyện này. Chuyện xấu đồn tới trong nhà, với tính tình của Đoàn Hồn Sơn thì hắn tuyệt đối ngồi không yên!"

Đọc đến đây, Lạc Thâm ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, muốn dùng tay trái của mình ném thư vào trong đống lửa.

Nhưng mà hắn nắm hụt.

Bởi vì không có tay trái!

Hết cách, chuyển có thể quay ngươi, dùng tay phải ném.

Hỏa diễm chiếu lên trên nét mặt trầm ổn của Lạc Thâm, Lạc Thâm lại lẩm bẩm một câu: "Tin tức về Ngôn Sinh đã truyền ra, hôm qua các thế lực lớn đều biết. Hôm nay, chuyện Đoàn Hồn Sơn cũng làm xong. Bây giờ vạn sự đã sẵn sàng, chỉ chờ Đoàn Hồn Sơn và Phục Nam Hoa làm chim đầu đàn."

Đúng lúc này, ngoài cửa có người Lạc gia tới báo.

“Tộc trưởng, lại có hai cái Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh bị tìm được, lần này không phải là Bất Hủ Tông lấy được.”

Lạc Thâm cười nói: “Chỉ cần không phải là người của Bất Hủ Tông thì ai lấy được cũng là chuyện tốt! Ai lấy được hai cái này?”

“Tam công tử Thủy Trung Nguyệt của Thủy gia ở Kiến Thủy Thành. Còn có đại tiểu thư Thủy Băng Miểu của Bạch gia ở Phong Thành.”

“Ừm?”

Lạc Thâm nhướng mày.

Sao đều là tiểu bối trẻ tuổi tìm được?

Người ở Bái Nguyệt Thành một cái lệnh bài cũng không tìm được?

Nhưng mà Lạc Thâm cũng không nghĩ nhiều, hô: “Nam Di, chuyển qua nơi khác xây dựng cơ sở tạm.”

Mục đích hắn làm như vậy chính là vì né tránh Đoàn Hồn Sơn.

Đoàn Hồn Sơn không tìm thấy mình thì chắc chắn là sẽ đi tìm Bất Hủ Tông gây sự.

Khi Lạc gia trốn đi, theo Bất Hủ Thanh Vân Bảng lan truyền giữa mười bốn thành, Bất Hủ Tông dần dần được mọi người biết đến.

Tất cả mọi người rất khiếp sợ, lại có người dám đối xếp hạng thế lực ngũ tinh.

Ai cao ai thấp, ai yếu ai mạnh đều do hắn định đoạt?

Đúng là cả gan làm loạn!

“Bất Hủ Tông này là gà đất chó sành gì, còn dám làm một cái Bất Hủ Thanh Vân Bảng!”

“Nghĩ mình là thế lực lục tinh sao? Vậy mà dám chỉ trỏ chúng ta.”

“Võ Thần Kiếm của Vô gia ta lại yếu hơn Sơn Nhạc Chấn của Sơn gia, Bất Hủ Thanh Vân Bảng này đang nói hươu nói

vượn gì đó? Tất cả mọi người biết, rõ ràng Sơn gia chỉ có thể nhìn sắc mặt chúng ta mà làm việc, Sơn Nhạc Chấn của Sơn gia bọn họ sao có thể mạnh hơn Võ Thần Kiếm của Vô gia ta được?"

"Toàn là thứ gì chứ, nói hươu nói vượn!"

"Bất Hủ Tông quái quỷ gì, lá gan cũng quá lớn."

Khi mọi người còn đang lên án Bất Hủ Tông thì chuyện Ngôn Sinh giống như là một viên thiên thạch trời giáng, một lần nữa đẩy Bất Hủ Tông lên cao trào dư luận.

Mới đầu đa số thế lực ngũ tinh chỉ xem Bất Hủ Thanh Vân Bảng như một trò hề, nhưng bây giờ cho dù là có hứng thú hay là không có hứng thú với Bất Hủ Tông thì đều chú ý đến Bất Hủ Tông.

Thiên tài dị mạch ở Nguyên Dương Vực cũng được, ở xung quanh Tinh Kiếm Sơn cũng được, cũng không phải là thứ hiếm có gì, trong một vạn người thì sẽ có một người là Tiên Thiên Dị Mạch. Nhưng mà trời sinh song dị mạch, Nguyên Dương Vực có hay không thì bọn họ không biết, ngược lại trong mười bốn thành xung quanh Tinh Kiếm Sơn thì không có.

【VIP】 Mưa gió sắp đến!

Bây giờ lại xuất hiện một thiên kiêu tuyệt thế trời sinh song dị mạch, nhưng lại bị một thế lực mới đến như Bất Hủ Tông thu rồi.

Không hợp quy củ!

Lần này đám người trong mười bốn thành lại nổ.

“Thất phu vô tội mang ngọc có tội, ngay cả đạo lý này mà Bất Hủ Tông cũng không hiểu sao?”

“Dám chiếm lấy di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái thành lập tông môn, còn dám làm một cái Bất Hủ Thanh Vân Bảng tự cho là đúng ra, bây giờ lại thu thiên kiêu tuyệt thế trời sinh song dị mạch, Bất Hủ Tông này đang tìm đường chết sao?”

“Lần này hẳn là những thế lực ngũ tinh đó cũng ngồi không yên, Bất Hủ Tông này sẽ thảm!”

“Thiên kiêu tuyệt thế trời sinh song dị mạch, cũng không phải một cái thế lực mới đến có thể nhúng chàm. Đoán chừng Bất Hủ Tông này sẽ bị diệt tông, giống như Lăng Tiêu Kiếm Phái lúc trước vậy. Cho dù nó đã mạnh mẽ như vậy nhưng đụng tới thứ không nên đụng tới thì cũng phải trả một cái giá lớn là diệt vong. Xem ra Bất Hủ Tông này cái gì cũng không biết.”

“Đúng vậy, luôn có người cảm thấy mình sẽ không giẫm lên vết xe đổ, sẽ không trở thành Lăng Tiêu Kiếm Phái thứ hai, nhưng mà thực tế thì bọn họ đánh giá mình quá cao.”

Một đám tu sĩ Thông Huyền Cảnh đang chậm rãi bàn tán.

Bên cạnh còn có một đám Thần Huyền Cảnh hùa theo vài câu.

Còn cường giả Trấn Nhạc Cảnh thì cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Vẫn là cảnh giới Thông Huyền nhìn rõ!

Trong lúc tán tu trong mười bốn thành, thế lực tam tinh, tứ tinh mua hạt dưa xong, lấy ghế ra chuẩn bị xem trò hay, đồng thời cũng có rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm chuẩn bị đi cướp thiên kiêu tuyệt thế Ngôn Sinh thì lại có tin tức Đoàn Hồn Sơn bị thiệt thòi trong tay Bất Hủ Tông truyền tới.

Đoàn Hồn Sơn là ai?

Khách khanh của Nam Hoa Môn!

Cường giả trung cảnh vô địch!

Hai thân phận!

Địa vị cao thượng!

Thực lực mạnh mẽ!

Nhưng bây giờ Đoàn Hồn Sơn lại bị thiệt thòi trong tay Bất Hủ Tông, trong lúc nhất thời, chuyện này khiến cho đa số thế lực ngũ tinh đều chọn quan sát trước, không dám liều lĩnh. Giống như Lạc Thâm nói, không ai chịu làm chim đầu đàn, chỉ có thể đợi Nam Hoa Môn lên trước.

Cùng lúc đó, trong Nam Hoa Môn cũng xôn xao.

Bọn họ tôn kính Đoàn Hồn Sơn, sùng bái Đoàn Hồn Sơn, kiêu ngạo vì danh hiệu trung cảnh vô địch của Đoàn Hồn Sơn, nhưng mà bây giờ danh hiệu trung cảnh vô địch này chấm hết rồi.

“Hồn Sơn, danh hiệu trung cảnh vô địch của ngươi không thể mất được.” Chủ điện của Nam Hoa Môn, một trung niên nam tử vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng nhìn Đoàn Hồn Sơn phía dưới.

Người này chính là môn chủ Nam Hoa Môn!

Phục Nam Hoa!

Là cường giả cùng cảnh giới với Đoàn Hồn Sơn.

Nhưng mà giữa hắn và Đoàn Hồn Sơn, ai yếu ai mạnh thì không có ai biết rõ.

Đoàn Hồn Sơn tức giận nói: “Môn chủ yên tâm, cái danh hiệu trung cảnh vô địch này, ta sẽ tự mình đi lấy về. Ta sẽ

dùng máu của tông chủ Bất Hủ Tông đó để đúc lại danh hiệu!”

“Vậy thì tốt, tóm lại Nam Hoa Môn cần danh hiệu trung cảnh vô địch, nếu như không lấy về được thì ta không ngại tự mình giành lấy.” Phục Nam Hoa lạnh lùng nói, sau đó đứng dậy: “Chuyến này, Nam Hoa Môn không chỉ muốn danh hiệu trung cảnh vô địch, thiên kiêu tuyệt thế trời sinh song dị mạch đó, Nam Hoa Môn ta cũng muốn.”

“Môn chủ, ngài muốn đích thân động thủ?”

“Nếu tất cả đều đợi Nam Hoa Môn chúng ta làm chim đầu đàn, vậy thì Nam Hoa Môn ta sẽ làm chim đầu đàn này. Một đám tự cho là hết sức thông minh, cho là mình thông minh hơn Bất Hủ Tông tự cho là đúng đó, vậy thì để cho bọn họ nhìn chúng ta ăn thịt!”

“Thuộc hạ khiến Nam Hoa Môn hổ thẹn rồi!”

“Chuyện này không cần nhắc lại, không có ý nghĩa gì, đến lúc đó dùng máu của tông chủ Bất Hủ Tông đúc lại danh hiệu cho ngươi là được.”

“Thuộc hạ rõ!”

Đoàn Hồn Sơn dứt lời, trong hai con ngươi lóe lên sát ý sắc bén.

Hắn vẫn nhớ câu nói của tông chủ Bất Hủ Tông.

“Đoàn Hồn Sơn, làm như vậy, có thể ngươi sẽ chết!”

Hắn còn nhớ đôi mắt lạnh lùng của tông chủ Bất Hủ Tông.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, hắn lại bị một đôi mắt dọa sợ.

Đúng là hài hước!

Hắn còn nhớ một thế giới băng tuyết đó.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, tại sao lại bị nó hù sợ?

Quay người lại!

Xuất phát!

Đi tới Tinh Kiếm Sơn!

Tín niệm, lòng tin, và danh hiệu trung cảnh vô địch đã mất đi đó, hắn muốn tự tay lấy về!

…

Bất Hủ Tông.

Vân Liêu đi vào Thính Vũ Các, bẩm báo: "Tông chủ, lại có vài thiên kiêu vào tông, lệnh bài ta đã thu lại."

Ôn Bình hỏi: "Còn thừa lại mấy cái lệnh bài không tìm được?"

"Còn thừa lại hai cái lệnh bài, vừa mới nãy Trần Hiết trưởng lão đã truyền tin tức về, nói là đang sắp xếp hai tấm lệnh bài đó, trong hôm nay thì sẽ bắt được hai tên thiên kiêu nữa. Đều là thiên tài chừng hai mươi nhưng đã là Thần Huyền Thượng Cảnh, thậm chí nửa bước Địa Vô Cấm. Những thiên tài này, nếu đưa bất cứ người nào đến Hồ Thiên Địa thì đều có thể trấn áp Tân Tú Bảng."

Lần đầu Vân Liêu thấy nhiều thiên tài vào tông như vậy, hết sức kích động.

Lúc nói chuyện, mặt mày hớn hở.

Ôn Bình gật gật đầu, nói: "Ngươi đi xuống đi, chờ hai người đó vào tông thì không cần thu người nữa, tiếp theo, chuyện thu người ta sẽ tự mình xử lý."

Bây giờ Bất Hủ Tông thiếu cường giả.

Mắt thấy kẻ địch của Bất Hủ Tông càng ngày càng nhiều, nhưng mà cường giả trong Bất Hủ Tông lại không có bao nhiêu.

Thời gian một tháng mà hệ thống cho bây giờ chỉ còn lại một nửa, chỉ cần vượt qua được thì sẽ chính thức đón cầu vồng sau cơn mưa.

Một khi tông môn phát triển nổ mạnh bắt đầu thì không được bao lâu là Bất Hủ Tông sẽ xuất hiện rất nhiều cường giả, thực lực tổng thể có thể tăng lên một đoạn rất lớn.

"Tông chủ, thuộc hạ cáo lui." Vân Liêu quay người muốn rời khỏi Thính Vũ Các, nhưng đột nhiên bị Ôn Bình gọi lại.

“Chờ một chút!”

“Tông chủ còn có chuyện gì muốn dặn dò?”

“Đi Hồ Thiên Địa một chuyến, gọi Hoài Không đến, mưa gió sắp đến!”

【VIP】 Mưa gió sắp đến! (2)

Nghe được bốn chữa mưa gió sắp đến, sắc mặt Vân Liêu hơi cứng lại: “Tông chủ, thuộc hạ đi ngay!”

“Đi xuống đi.”

Ôn Bình phất phất tay.

Sau khi Vân Liêu đi, Ôn Bình lẩm bẩm một câu: “Trong thời gian ngắn là không thể tu luyện ra Địa Đạo Thanh Liên Thể.”

Cùng lúc đó, trong Hải Niệm Các, hai người Long Nguyệt, Dương Nhạc Nhạc lấy được lệnh bài, đang ngâm mình trong Vô Niệm Thiên Văn màu bạc, vẻ mặt thỏa mãn.

Đúng vào lúc này, đột nhiên, lấy Long Nguyệt làm trung tâm, Vô Niệm Thiên Văn trong ao bắt đầu nổi lên gợn sóng màu bạc.

Hình ảnh đó có chút quỷ dị.

Không giống như mặt hồ gợn sóng, mặt hồ gợn sóng là đẹp, nhưng cái này thì nhìn có vẻ khủng bố.

Những gợn sóng đó còn phát ra tiếng bạch bạch và tiếng quái khiếu.

Dọa cho Dương Nhạc Nhạc lập tức ngoi lên Hải Niệm Trì, sợ hãi không thôi, nhìn Long Nguyệt đang nhắm mắt tu hành.

Ngay cả Ôn Bình đang ở Thính Vũ Các cũng cảm nhân được luồng dao động này, lúc này, hắn đi vào Hải Niệm Các, đứng ngoài cửa nhìn tất cả những chuyện này.

Hắn có thể cảm nhận được tinh thần lực của Long Nguyệt đang thuế biến.

Giống như lần trước khi tinh thần lực của hắn đi vào giai đoạn thứ hai.

“Xem ra khi Long Dã tới đòi người thì ta cũng không thể trả Long Nguyệt lại cho hắn. Long Nguyệt trời sinh phù hợp đi

ma pháp nhất mạch, nếu để cho nàng trở về tu luyện mạch môn thì tuyệt đối là đang làm long đong một vị ma pháp sư vĩ đại.” Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, Ôn Bình ra hiệu cho Dương Nhạc Nhạc đang ở bên cạnh Hải Niệm Trì tới, đồng thời dặn dò hắn một câu: “Chờ sau khi nàng tỉnh dậy thì cho nàng, ta kêu nàng đến Pháp Sư Tháp một chuyến. Tầng thứ chín mươi có ma pháp tứ giai —— Trí Tuệ Chi Thư, có lẽ nàng sẽ có hứng thú với nó.”

“Đệ tử nhất định sẽ nhắn lại!” Dương Nhạc Nhạc đáp.

Ôn Bình nhìn thêm một lúc, sau đó rời khỏi đây.

Ngay lúc Ôn Bình rời khỏi đây không lâu thì Long Nguyệt tỉnh lại, sau đó kinh hỉ cảm nhận được tinh thần lực của mình bỗng nhiên tăng mạnh, vui vẻ đến miệng cũng không khép lại được.

“Hóa ra tinh thần lực giai đoạn thứ hai khủng bố như vậy! Vốn tinh thần lực của ta chỉ có thể đi ra mấy trượng trong Bất Hủ Tông, bây giờ lại có thể bao trùm phạm vi ngàn trượng. Vân Lam Sơn, Dược Sơn, Phi Giáp Sơn, tất cả đều có thể nhìn được không sót gì…”

Khi biết tinh thần lực giai đoạn thứ hai khủng bố như vậy, trong nháy mắt lòng tin của Long Nguyệt tăng mạnh, trong đầu càng thêm kiên quyết đi ma pháp nhất mạch.

Tóm lại, sau này nàng không về nhà!

Ở lại Bất Hủ Tông!

Không cần biết Ôn Bình có đồng ý hay không, nàng cũng ở lại!

Không cho vào tông thì khóc, đi chỗ tỷ tỷ làm nũng, để cho tỷ tỷ tới nói với Ôn Bình!

Nàng cũng không tin Ôn Bình cũng không nghe lời của tỷ tỷ!

Lúc này, Dương Nhạc Nhạc đi tới, nói: “Tiền bối, tông chủ kêu ngày đi Pháp Sư Tháp một chuyến, nói tầng thứ chín mươi có ma pháp tứ giai —— Trí Tuệ Chi Thư, có lẽ ngài cần.”

“Trí Tuệ Chi Thư…”

Long Nguyệt lẩm bẩm một câu.

Dặn dò Dương Nhạc Nhạc tiếp tục tu luyện, nàng lập tức vọt tới Pháp Sư Tháp, đi thẳng lên tầng thứ chín mươi.

Khi thấy ma pháp tứ giai Trí Tuệ Chi Thư thì khát vọng trong lòng nàng tăng vô hạn.

Muốn!

Nàng rất muốn!

Nhưng khi biết là muốn học thì cần có điểm nhiệm vụ tông môn, nàng khóc.

“Một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, nếu chỉ nhận nhiệm vụ bình thường thì phải nhận một trăm cái, như vậy sao được?”

Một trăm cái nhiệm vụ tông môn, cho dù ba ngày có thể hoàn thành một cái thì cũng cần ba trăm ngày.

Nhưng khi biết ma pháp Trí Tuệ Chi Thư có thể tăng tinh thần lực lên trong một thời gian ngắn, nàng rất muốn có nó.

“Xem ra phải đi nhận mấy cái nhiệm vụ khó một chút, nhận một cái nhiệm vụ một lần có thể cho một trăm điểm nhiệm vụ.”

Long Nguyệt ôm mơ ước trong lòng đi xuống, chuẩn bị đi chọn một ít ma pháp tứ giai rẻ một chút cho mình dùng.

Bây giờ trên người nàng chỉ có mười điểm nhiệm vụ tông môn.

Học tập ma pháp tứ giai, vừa khéo một lần chỉ cần mười điểm nhiệm vụ tông môn.

Hôm sau.

Hai người Vạn Trường Thanh và Hạo Thanh mất mác đi từ trong Nam Bố giới ra.

Đúng là trong Nam Bố giới có mạch thuật lưu phái, mặc dù chỉ là Địa cấp hạ phẩm nhưng vẫn vô cùng trân quý.

Nhưng mà tuy Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh đã hấp dẫn phần lớn thế lực và cường giả trong Phong Gian Nguyên, nhưng mà nghịch thiên tông vẫn không thể đạt được ước muốn.

"Lão ma đó lại trở về đúng lúc này, đúng là lạ thật." Vạn Trường Thanh nhịn không được cào nhàu.

Hạo Thanh bất đắc dĩ nói: "Ba mươi năm không thấy, ta suýt nữa là quên mất hắn. Ngươi nói không phải là vì mạch thuật lưu phái trong Nam Bố giới nên hắn mới từ sa trường về chứ?"

"Ai biết được? Nhưng mà lần này hắn về, đoán chừng Nguyên Dương Vực lại không được được yên bình."

Vạn Trường Thanh cực kỳ bất đắc dĩ.

Hạo Thanh lại nói: "Nếu chúng ta không lấy được mạch thuật lưu phái, không bằng đi tìm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh đó thử xem, được không?"

"Đi."

Vạn Trường Thanh gật đầu.

Nhưng bọn họ đột nhiên phát hiện, nơi chân trời có một con Yêu Thần Dực tộc nhanh chóng tới gần bọn họ, trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu, sau đó nhanh chóng lướt qua phía trên bọn họ. Những nơi đi qua, cuồng phong quay cuồng, thổi đến mọi người lung lay sắp đổ.

Hai người Vạn Trường Thanh không thấy được ai ngồi trên đó, nhưng mà cánh chim màu tím đó thì bọn họ có thể nhìn rõ rõ ràng ràng.

"Tử Kinh Điểu!"

"Yêu Thần trấn phái của Nam Hoa Môn, Tử Kinh Điểu!"

Hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lóe lên vẻ kinh nghi.

Chẳng lẽ Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh đó ngay cả cường giả Địa Vô Cấm của Nam Hoa Môn cũng bị nó hấp dẫn tới?

Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh đúng là thứ quý giá hơn cả mạch thuật lưu phái?

Vạn Trường Thanh nói: “Đi, đi theo xem thử!”

Dứt lời, Vạn Trường Thanh theo sát hướng mà Tử Kinh Điểu bay đi, Hạo Thanh theo sát phía sau, hai người bay theo nó đi ra khỏi Phong Gian Nguyên.

Đuổi theo một hồi, Vạn Trường Thanh phát hiện càng ngày càng nhiều người có cùng ý nghĩ với bọn họ.

【VIP】 Nam Hoa Môn đột kích

Đa số là người của thế lực ngũ tinh!

Tán tu chỉ chiếm số ít.

Chuyện này khiến cho hai người càng khó hiểu, tại sao lại có nhiều thành viên của thế lực ngũ tinh đuổi Tử Kinh Điểu như vậy?

Tử Kinh Điểu lại đang đuổi theo cái gì?

Đang nghĩ ngợi thì hai người nhìn thấy Tử Kinh Điểu đứng trên vùng trời của Tinh Kiếm Sơn ở xa xa, sau đó nghe được một tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh bên cạnh nở nụ cười nói.

"Chỉ là một Bất Hủ Tông nho nhỏ, quá đề cao mình."

"Làm một cái Bất Hủ Thanh Vân Bảng gì đó thì cũng thôi đi, còn muốn xung đột với Nam Hoa Môn, bây giờ Nam Hoa Môn ngay cả Yêu Thần trấn phái cũng xuất động."

"Diệt tông ngay trong hôm nay!"

Nghe người xung quanh bàn tán, hai người Vạn Trường Thanh càng bối rối hơn.

Bất Hủ Tông đánh nhau với Nam Hoa Môn?

Bọn họ chỉ đi Nam Bố giới một chút, sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy?

Bình thường mười năm thậm chí hai mươi năm cũng chưa từng xảy ra chuyện lớn như vậy!

Bất Hủ Tông đang làm gì?

Vừa giết Đan Hồn xong, giờ lại xung đột với Nam Hoa Môn?

Dù sao thực lực của Đan Hồn cũng không mạnh, thế lực cũng yếu, nhưng Nam Hoa Môn thì không giống như vậy.

Nam Hoa Môn là thế lực tông môn đã có ngàn năm lịch sử, tông chủ Phụ Nam Hoa là cường giả đỉnh cao mà ngay cả Yêu

Thần cũng có thể thu phục được.

Hơn nữa Yêu Thần này còn không phải là Yêu Thần bình thường.

Tử Kinh Điểu là Yêu tộc dưới vực sâu Triều Thiên Hạp, có thể điều khiển Thiên Địa Chi Lực, không phải là Yêu Thần bình thường có thể sánh được.

Cường giả Địa Vô Cấm bình thường thấy thì phải nhượng bộ lui binh!

Như Đan Hồn mà Bất Hủ Tông giết chết đó, ngay cả năng lực chạy trốn khỏi tay Tử Kinh Điểu cũng không có.

Khi càng ngày càng có nhiều người tụ tập bên ngoài Tinh Kiếm Sơn, Tử Kinh Điểu đột nhiên há miệng nói tiếng người, hướng về phía núi, hướng về phía người đó.

"Trốn cũng có ích gì không?"

Giọng Tử Kinh Điểu rất dày đục, giống như là sấm rền vang lên trên bầu trời.

Nhưng mà, trong Bất Hủ Tông cũng không có ai đi ra.

"Sẽ không phải là không dám ứng chiến chứ?"

"Không dám ứng chiến thì có ích lợi gì, Tử Kinh Điểu cũng tới, sao có thể không đánh?"

Trong tiếng bàn tán của mọi người, một người từ trong Bất Hủ Tông bay ra.

Chân đạp phi kiếm!

Ngự không mà đi!

"Đến rồi!"

"Tông chủ Bất Hủ Tông!"

Chân đạp phi kiếm, ngoại trừ tông chủ Bất Hủ Tông ra thì thế gian này còn có ai?

Lúc này, Ôn Bình chân đạp phi kiếm, đứng chắp tay, một đôi mắt cực kỳ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Kinh Điểu và người tới.

“Đoàn Hồn Sơn, làm như vậy thì có thể ngươi sẽ chết.”

Ôn Bình lập lại câu nói hắn đã nói với Đoàn Hồn Sơn trong Phong Gian Nguyên lần nữa.

Nhưng mà lần này Ôn Bình không còn quý tài nữa.

Đứng trước tông môn khiếu chiến thì chính là tử địch!

Đoàn Hồn Sơn không nói gì, Tử Kinh Điểu mở miệng nói trước: “Nhân loại, ngươi biết chữ ‘chết’ viết như thế nào không?”

Ôn Bình đáp: “Lần trước có Yêu Thần uy hiếp ta, nó tên là Hắc Một.”

Tử Kinh Điểu lạnh giọng hỏi: “Ngươi gặp Hắc Một?”

“Gặp.”

Ôn Bình không khỏi nhớ tới con Yêu Thần có thể điều khiển thiên địa chi lực đó.

Sau đó tò mò hỏi một câu: “Huyết mạch của Hắc Một có thể để cho hắn điều khiển đại địa, nhưng mà suy cho cùng thì chỉ là có hoa không quả, không biết ngươi có thể điều khiển cái gì?”

Tử Kinh Điểu cho là Ôn Bình đang lôi kéo làm quen, vội vàng lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng mượn danh Hắc Một thì hôm nay ngươi sẽ không phải chết. Hôm nay, Tử Kinh Điểu ta cũng sẽ không nể mặt Hắc Một!”

“Không cần nể mặt, bởi vì hắn đã chết.”

“Chết rồi?”

Tử Kinh Điểu ngây ra một lúc.

Trong lúc hắn đang ngẩn ra thì bên cạnh Ôn Bình đột nhiên hiện ra một ngọn lửa màu xanh, một cái xương tay trắng toát từ trong ngọn lửa màu xanh nhô ra, sau đó là toàn bộ thân thể.

Mấy tháng trôi qua, cuối cùng Ác Linh Kỵ Sĩ lại một lần nữa đứng bên cạnh Ôn Bình.

Lần này, ngọn lửa màu xanh lam đã chuyển thành màu xanh.

Là màu xanh của Địa Đạo Thanh Liên!

Chó săn Cáp Cáp cũng chân đạp hỏa liên màu xanh chầm chậm từ trong ngọn lửa đi ra, ngẩng đầu ưỡn ngực, cao ngạo quan sát Tử Kinh Điểu. Đôi mắt ngạo nghễ, hỏa diễm lập lòe, hoàn toàn không có xem Tử Kinh Điểu ra cái thá gì cả.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt mấy nhà thế lực ngũ tinh ở Bái Nguyệt Thành, mọi người không khỏi cảm thán.

Bất Hủ Tông quả là bất phàm, khó trách có niềm tin như thế. Lần trước, cường giả Địa Vô Cấm mà bọn họ nhìn thấy là một nam nhân cánh đen, lần này nam nhân cánh đen đó không có xuất hiện nhưng lại xuất hiện hai cường giả Địa Vô Cấm mới.

Có vẻ như cũng là Yêu Thần!

Bất Hủ Tông lại có năng lực thuần phục hai Yêu Thần, này còn chưa bắt đầu thì Nam Hoa Môn đã rơi xuống hạ phong.

Đoàn Hồn Sơn đứng trên lưng Tử Kinh Điểu, đối với hai cường giả Địa Vô Cấm mới xuất hiện, hắn cũng rất kinh ngạc.

Ít nhất tình huống bây giờ, Bất Hủ Tông cũng không kém gì Nam Hoa Môn, Nam Hoa Môn cũng có ba tên cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh. Cho dù tên nam nhân cánh đen thần bí hôm đó đi ra thì cũng không kém về mặt nhân số.

Về phần là Yêu Thần hoặc là nhân tộc, trong mắt hắn thì không có chênh lệch, bởi vì người có thể quyết định thắng thua chỉ có thể là người mạnh nhất.

Cũng chính là hắn!

“Ngươi định dựa vào hai người bọn họ chống lại bản tọa?” Đoàn Hồn Sơn đứng trên lưng Tử Kinh Điểu, lạnh lùng nói.

Vừa nói xong, sau lưng Ôn Bình lại xuất hiện một người nữa.

Đó là một lão giả nhìn có vẻ khiêm tốn nhưng mà yêu khí tỏa ra thì mạnh mẽ chưa từng có, Tử Kinh Điểu lập tức hoảng hốt. Bởi vì yêu khí này còn mạnh hơn cả Yêu Thần Địa Vô Cấm Thượng Cảnh mà nó biết.

Hoài Không hơi khom người: “Tông chủ, lão hủ tới chậm.”

Ôn Bình nói: “Không có muộn, con Tử Kinh Điểu đó, nếu như ngươi cần thì có thể bắt về dùng. Còn những người khác, ngươi muốn làm sao thì làm.”

“Tử Kinh Điểu này cũng không tệ, huyết mạch chỉ thấp hơn Hắc Một lần trước một chút, giữ lại dùng để đối phó chiến tranh sau này cũng được.” Hoài Không quan sát Tử Kinh Điểu từ trên xuống dưới.

【VIP】 Chim đầu đàn, đầu sắp mất rồi!

Trong lúc nói chuyện, yêu khí từ người Hoài Không đã lan tràn ra, cho dù là những người đang vây xem cách mấy ngàn mét cũng cảm nhận được luồng yêu khí mênh mông này, người người đều thấy mà biến sắc.

Yêu khí quá đậm!

Bọn họ chưa bao giờ cảm nhận được yêu khí mênh mông như thế, gấp mười mấy lần Yêu Thần.

"Bất Hủ Tông còn thuần phục Yêu Thần mạnh mẽ như thế!"

"Yêu Thần như thế, chỉ sợ không phải là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì không thể thuần phục, càng ngày càng khiến cho người ta tò mò về lai lịch Bất Hủ Tông này."

"Chuyến này Nam Hoa Môn tới cửa là đá trúng thiết bản rồi. Với tình huống bây giờ, rõ ràng là phe Bất Hủ Tông càng mạnh mẽ hơn. Dù cho Đoàn Hồn Sơn là trung cảnh vô địch, nhưng đối mặt với Yêu Thần có yêu khí mạnh mẽ như thế thì sợ là cũng không phải là đối thủ. Dù sao nhân tộc và Yêu tộc vốn có chênh lệch, cho dù là dị mạch thì cũng như thế."

Trong số những người đang bàn tán còn có cường giả Địa Vô Cấm.

Theo bọn họ nghĩ, may mắn chim đầu đàn là Nam Hoa Môn.

Nếu như bọn họ không biết tự lượng sức đi qua, nhìn thấy tình hình như vậy, muốn chạy trốn sợ là cũng rất khó.

Trong lúc người vây xem đang bàn tán thì Ôn Bình ngừng nói chuyện với Hoài Không, Ôn Bình ngự kiếm trở về tông môn.

Ba người Hoài Không, Ác Linh Kỵ Sĩ và chó săn Cáp Cáp đứng lơ lửng trên không, bắt đầu làm nóng người.

Hoài Không bước ra một bước, hiển lộ ra yêu thể khổng lồ, yêu lực màu vàng kim quấn quanh người dọa cho Tử Kinh Điểu như một con chim sợ cây ná.

"Chuyện này…"

Mênh mông yêu khí như thế này khiến cho hắn sợ hãi.

Đoàn Hồn Sơn thấy thế thì vội vàng vỗ vỗ Tử Kinh Điểu, sau đó nói: "Bình tĩnh, giao nó cho ta."

Tử Kinh Điểu gật đầu, sau đó nhìn về phía Ác Linh Kỵ Sĩ, so với Hoài Không khiến cho người ta sợ hãi thì Ác Linh Kỵ Sĩ quanh người có ngọn lửa màu xanh thiêu đốt khiến cho hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng mà sau một khắc, Ác Linh Kỵ Sĩ đột nhiên nắm lấy một sợi dây xích, trong nháy mắt dây xích biến thành màu xanh. Sau đó phát ra một tiếng rống kinh khủng, giống như là tiếng kêu đến từ Thâm Uyên.

Một tiếng rống này, ngọn lửa màu xanh bùng lên, Tử Kinh Điểu chỉ nhìn thoáng qua một cái thì cảm thấy trong người có gì đó sợ hãi.

Thứ này chính là linh hồn!

Linh hồn Tử Kinh Điểu đang run rẩy!

Tử Kinh Điểu vội vàng dời mắt đi, nhìn về phía chó săn Cáp Cáp có vẻ như không có lợi hại lắm: "Một con chó mà cũng tu luyện đến cảnh giới Yêu Thần!"

Ầm!

Chó săn đột nhiên vỗ chân trước xuống đất, sau đó Thanh Liên đột nhiên nở rộ, chậm rãi mở rộng, cho đến khi mở rộng đến trăm trượng. Theo sau đó, thân thể chó săn cũng bắt đầu tăng vọt, đạt tới trăm trượng.

Con ngươi tràn ngập ngọn lửa màu xanh quan sát Tử Kinh Điểu, chó săn đột nhiên nhảy lên một cái, nhào về phía Tử Kinh Điểu!

"Ta còn sợ một con chó như ngươi không thành!" Lúc này, Tử Kinh Điểu vỗ cánh, hóa thành tử sắc thiểm điện phóng tới

trước mặt chó săn Cáp Cáp.

Trong nháy mắt, một xanh, một tím đụng vào nhau.

Ầm!

Cả hai dùng lực lượng thân thể đánh nhau.

Hai cường giả Địa Vô Cấm khác của Nam Hoa Môn thấy thế thì lập tức vọt tới phía Ác Linh Kỵ Sĩ. Chỉ để lại Hoài Không và Đoàn Hồn Sơn còn đang đối đầu nhau, nhưng mà lúc này một người một yêu đang nhìn chằm chằm nhau, có thể động thủ bất cứ lúc nào.

Dưới tình huống hai đánh một, hai tên cường giả Địa Vô Cấm của Nam Hoa Môn muốn giải quyết chiến đấu sớm một chút. Vừa mới bắt đầu thì đã mở Tuyền Qua Đồ ra, đồng thời sử dụng mạch thuật lưu phái.

Mạch khí tung hoành, Ác Linh Kỵ Sĩ nắm dây xích không ngừng vũ động, hóa giải thế công ccuar hai người.

Đột nhiên, xích sắt của Ác Linh Kỵ Sĩ bay thẳng tới một người, lúc này người đó muốn né tránh nhưng lại phát hiện mình hoàn toàn không động được. Nhìn dưới chân thì phát hiện ở dưới xuất hiện một đóa Thanh Liên!

Tù Cấm!

Năng lực mới của Ác Linh Kỵ Sĩ!

Có thể cầm tù đại ác nhân trong địa ngục vong linh!

Ác Linh Kỵ Sĩ cũng không định chơi đùa, vừa mới khai chiến thì đánh ra đại chiêu mới có.

Trong nháy mắt, xích sắt màu xanh trói người đó lại, sau đó bầu trời đột nhiên nứt ra một cái khe hở, tử khí nồng đậm từ bên trong phun ra. Dọa cho một tên cường giả Địa Vô Cấm khác tranh thủ trốn ra xa.

Hồn nhiên không để ý đến người mình đã bị trói chặt!

Ác Linh Kỵ Sĩ đưa mắt nhìn người tránh thoát, cười khặc khặc, vung xích sắt lên, ném tên cường giả của Nam Hoa Môn

vào trong địa ngục vong linh. Lúc này, vết nứt trên bầu trời mới khép kín lại!

Cảnh tượng này đập vào mắt Hoài Không và Đoàn Hồn Sơn, đều khiến cho bọn họ vô cùng rung động.

Một tên cường giả Địa Vô Cấm lại bị diệt như vậy?

Một người một yêu đều nhìn về phía Ác Linh Kỵ Sĩ.

Có lẽ Hoài Không có kinh ngạc, đối với người của Bất Hủ Tông thì này không đáng là gì.

Thủ đoạn của nam nhân cánh đen cũng không kém gì như thế này.

Nhưng mà khí tức trong cái khe đó khiến cho Hoài Không không khỏi nghĩ đến một chuyện, đó là không phải nam nhân cánh đen đó cũng giống như Ác Linh Kỵ Sĩ, đều đến từ một chỗ. Từ cái thế giới trong khe đó!

Trong lúc Hoài Không mơ màng, Đoàn Hồn Sơn đứng không yên nữa.

Đối với một môn phái thì cường giả Địa Vô Cấm chính là trụ cột, thiếu một người đều sẽ khiến cho thực lực của môn phái hao tổn nhiều. Bây giờ Bất Hủ Tông còn chưa chết người nào mà bên phía bọn họ đã mất một Địa Vô Cấm.

Sao có thể nhịn được?

Lúc này, Đoàn Hồn Sơn phóng tới Ác Linh Kỵ Sĩ, Ác Linh Kỵ Sĩ quay đầu trừng mắt nhìn hắn.

Ngọn lửa màu xanh bùng cháy trong hốc mắt trống rỗng đó đột nhiên tỏa ra khí tức khiến cho người ta sợ hãi.

Đoàn Hồn Sơn cảm thấy có thứ gì đó trong thân thể mình đang sợ!

Nhưng mà Ác Linh Kỵ Sĩ nhanh chóng thu ánh mắt lại, bởi vì mặc dù thoạt nhìn linh hồn của Đoàn Hồn Sơn ăn rất ngon nhưng trước giờ, nếu không được Ôn Bình cho phép thì nó sẽ không thôn phệ linh hồn.

【VIP】 Chim đầu đàn, đầu sắp mất rồi! (2)

Mà trong lúc Đoàn Hồn Sơn ngây người trên không trung thì móng vuốt của Hoài Không đã đập tới.

Lợi trảo to lớn màu xanh đen cuốn theo yêu khí màu vàng óng, trong nháy mắt khi đập vào thân thể Đoàn Hồn Sơn, Đoàn Hồn Sơn như thiên thạch từ trên trời rơi xuống, đập xuống quần sơn bên dưới.

Ầm!

Sau một tiếng vang thật lớn, một đỉnh núi cao trăm trượng sụp đổ.

Mấy hơi sau, Đoàn Hồn Sơn từ trong ngọn núi đổ sụp bay ra, khóe miệng chảy máu tươi.

"Nhớ kỹ, lần sau đừng có sững sờ, thân thể của ngươi không gánh được mấy đòn của ta." Hoài Không có sự tự tin mạnh mẽ với yêu lực của mình, Hắc Một còn gánh không được chứ đừng nói chi là một nhân loại như Đoàn Hồn Sơn.

Lúc này, trong lòng Đoàn Hồn Sơn hoảng hốt, hắn hoàn toàn không ngờ được một đòn của Hoài Không sẽ nặng như vậy.

Chỉ một đòn thì khiến cho linh thể của hắn bị thương một thành!

Địa Vô Cấm Thượng Cảnh cũng chỉ như thế chứ?

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Đoàn Hồn Sơn cảm thấy Yêu Thần mạnh mẽ như vậy thì tuyệt đối không thể là hạng người bừa bãi vô danh được.

Hoài Không lạnh lùng nói: "Ngươi tới để bàn chuyện sao?"

Lúc này, Hoài Không nhào về phía Đoàn Hồn Sơn, thân thể khổng lồ như núi lớn ép tới.

Yêu đan toàn lực phát ra, trong nháy mắt yêu lực mênh mông hóa thành một cái lưới lớn, phô thiên cái địa chụp vào Đoàn Hồn Sơn. Đoàn Hồn Sơn muốn tránh ra nhưng phát hiện hoàn toàn không tránh được, yêu khí màu vàng óng đó lại hoàn toàn có thật!

Không chỉ đơn giản là khí!

Dùng hai tay xé thì hoàn toàn không làm nên chuyện gì, móc kiếm ra, một kiếm vỗ xuống thì lưới lớn do yêu lực hình thành cũng không có chút tổn thương nào, bởi vì kiếm đâm xuyên qua luôn, hoàn toàn không gây tổn thương cho nó.

"Sao có thể như vậy được?"

Đoàn Hồn Sơn bối rối.

Khi hắn vừa định phản kích thì lưới lớn do yêu lực hình thành đã giữ chặt hắn. Kéo hắn về phía Hoài Không, lúc này, Hoài Không há to miệng rộng, trong nháy mắt, thôn phệ chi lực bùng nổ.

Sức hút mạnh mẽ phô thiên cái địa ép tới, mắt thấy sắp nuốt gọn Đoàn Hồn Sơn vào trong bụng.

Đoàn Hồn Sơn muốn đi nhưng hắn phát hiện dưới sức hút khổng lồ này thì hắn muốn khống chế thân thể mình cũng khó khăn.

"Rốt cuộc là yêu gì?" Một lần nữa, Đoàn Hồn Sơn cảm nhận được mùi vị của sợ hãi.

Lần thứ nhất là trong Phong Gian Nguyên!

Khi đứng trước khu vực băng tuyết!

Lần thứ hai là lúc này, khi đứng trước sức hút mạnh mẽ mà Yêu Thần này phóng thích ra.

Đoàn Hồn Sơn biết, nếu không tránh thoát thì sợ sẽ dữ nhiều lành ít.

Trong lúc nguy cơ sớm tối này, một sợi dây leo đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lập tức quấn chặt lấy thân thể Đoàn Hồn Sơn, ổn định Đoàn Hồn Sơn đang không ngừng bay tới chỗ Hoài Không lại.

Sau đó là sợi thứ ba, sợi thứ thư…

Cho đến khi hai mươi sợi dây leo hoàn toàn bao trùm Đoàn Hồn Sơn, tất cả dây leo cùng phát lực mới có thể giật Đoàn Hồn Sơn ra ngoài.

Lúc này, Hoài Không thu thôn phệ chi lực lại, nhìn về phía người chỉ huy dây leo —— là một cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh!

Người này chính là môn chủ Nam Hoa Môn, Phục Nam Hoa!

Người vây xem thấy Phục Nam Hoa xuất hiện thì đều cảm thán.

Cái danh hiệu trung cảnh vô địch của Đoàn Hồn Sơn chắc chắn là không lấy lại được rồi. Dưới tình huống một đánh một mà Đoàn Hồn Sơn còn phải nhờ môn chủ Nam Hoa Môn tự mình ra cứu mới có thể thoát hiểm.

Thực lực cách biệt kiểu này, không thể dùng một chút để hình dung được.

“Đoàn Hồn Sơn lại bại nhanh như vậy!”

“Thực lực của Bất Hủ Tông này đúng là đáng sợ.”

“Nhưng mà bây giờ là hai chọi một, không biết kết quả sẽ như thế nào.”

“Hai chọi một, thoạt nhìn bên phía Bất Hủ Tông yếu thế, nhưng khó đảm bảo Bất Hủ Tông sẽ không có cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh khác.”

Mọi người lẳng lặng đứng xa nhìn, nhưng mà phát hiện bên phía Bất Hủ Tông không có chút động tĩnh nào, cũng không có ai ra trợ giúp.

Cùng lúc đó, sau khi Phục Nam Hoa xuất hiện thì cũng không có trực tiếp động thủ mà lại ra hiệu dừng: “Có thể nói một chút không.”

Nhưng mà Ôn Bình cũng chưa từng xuất hiện.

Phục Nam Hoa kêu một tiếng nữa nhưng Ôn Bình vẫn không có xuất hiện.

Lúc này, Hoài Không nhếch miệng cười ha hả, nói: "Chỉ hai người các ngươi mà cũng muốn bàn với tông chủ? Nếu dám đánh tới cửa thì phải có giác ngộ sẽ chết ở đây! Không cần biết ngươi là ai!"

Đoàn Hồn Sơn giận dữ, lúc này lại muốn lao qua.

Phục Nam Hoa ngăn lại, sau đó lạnh nhạt nói: "Tốt nhất là các hạ nên suy nghĩ cho kĩ, nếu không thì hậu quả các ngươi cũng gánh không nổi."

"Người ở Triều Thiên Hạp đều ngây thơ như thế sao? Đã đánh đến tận cửa mà còn muốn ngừng lại bàn?" Hoài Không quát lạnh một tiếng, sau đó thân thể to lớn nhào thẳng qua chỗ Phục Nam Hoa trên bầu trời.

Phục Nam Hoa kinh hỉ nói: "Há, hóa ra là đến từ thế giới bên ngoài Triều Thiên Hạp, đúng là thú vị. Nếu như vậy thì ta sẽ để cho ngươi biết cái gì mới là lực lượng thật sự… Hồn Sơn, ngươi đi giải quyết khô lâu đó, giao hắn cho ta."

"Vâng, tông chủ!" Đoàn Hồn Sơn gật gật đầu, không có kiên trì muốn cùng đối phó Hoài Không.

Cho dù đã biết thực lực của Hoài Không!

Nhưng mà hắn vẫn tin tưởng vào thực lực mạnh mẽ của Phục Nam Hoa!

Bởi vì mọi người đều biết Đoàn Hồn Sơn hắn là trung cảnh vô địch, nhưng bọn họ lại không biết đó chỉ là do Phục Nam Hoa không cướp cái danh hiệu này mà thôi. Thật ra thì Phục Nam Hoa mạnh mẽ hơn mình, đã mạnh đến mức không thể địch nổi.

Phanh ——

Bốn cái mạch môn màu xanh lá chấn động, sau đó Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng bắt đầu xoay tròn, tăng phúc cho mạch thuật của Phục Nam Hoa.

Nhất Tuyền tăng phúc ba thành, Nhị Tuyền tăng phúc năm thành, Tam Tuyền tăng phúc bảy thành, mà Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì có thể tăng phúc chín thành!

Tăng phúc chín thành!

Gần như là gấp bội!

"Nghe nói Bất Hủ Tông các ngươi chia mạch thuật sau viên mãn thành hai cảnh giới nữa, kêu là tạo cực và hóa cảnh gì đó. Nếu như ta tính không sai thì hẳn là mạch thuật của ta là hóa cảnh chứ."

【VIP】 Chim đầu đàn, đầu sắp mất rồi! (3)

Phục Nam Hoa vân đạm phong khinh giơ tay, sau đó một đám dây leo từ dưới đất vụt lên, che khuất bầu trời.

Một sợi dây leo rộng chừng trăm trượng!

"Thanh Đằng Loạn Vũ. Thanh Đằng Vương!" Phục Nam Hoa khẽ phun ra mấy chữ, dây leo to lớn liền nhào về phía Hoài Không, trong chớp mắt đã đến trước mắt Hoài Không.

Hoài Không tránh thoát được sợi thứ nhất, sợi thứ hai nhưng không có tránh thoát được sợi dây leo cuối cùng. Dây leo to lớn quất vào yêu thể Hoài Không, đánh Hoài Không rớt xuống quần sơn dưới chân.

Trong nháy mắt khi yêu thể to lớn rơi xuống đất, mấy ngọn núi bị ép sập, đồng thời lún vào lòng đất.

Phục Nam Hoa nói: "Đây chỉ là lực lượng của mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm tạo cực cảnh thôi, như vậy mà đã không chịu nổi? Nếu như ta dùng lực lượng mà các ngươi gọi là hóa cảnh thì có phải là có thể bàn lại hay không?"

Dứt lời, Phục Nam Hoa khẽ cười một tiếng chế giễu.

Người vây xem ở cách mấy ngàn thước đều hít một hơi khí lạnh.

So với rung động mà Bất Hủ Tông mang tới cho bọn họ, bọn họ càng không ngờ được là Phục Nam Hoa lại mạnh mẽ như thế. Hơn nữa còn tu luyện mạch thuật đến viên mãn, đạt tới cường giả hóa cảnh!

Trước khi hai khái niệm về cường giả tạo cực và hóa cảnh xuất hiện thì Phục Nam Hoa đã tu luyện đến cảnh giới đó rồi.

Chấp nhất này cũng thật là đáng sợ!

Rõ ràng trước đây tất cả mọi người đều cho là viên mãn đã là đỉnh phong, viên mãn chính là đỉnh phong!

“Hóa ra Phục Nam Hoa mới là trung cảnh vô địch, không ngờ hắn giấu nhiều năm như vậy.”

“Khó trách Nam Hoa Môn biết làm chim đầu đàn này thì rất có thể sẽ ngã chổng vó nhưng vẫn làm, hóa ra là môn chủ Nam Hoa Môn Phục Nam Hoa đã mạnh mẽ như vậy.”

Giờ phút này, các thế lực đang chờ Nam Hoa Môn ăn quả đắng đều cảm thấy đáng tiếc, sợ là không giành được thiên kiêu trời sinh song dị mạch đó rồi.

Nhưng mà đột nhiên có người kinh hô một tiếng.

Hoài Không bay lên bầu trời, lông tóc không thương!

Trong nháy mắt, sắc mặt của mọi người lại thay đổi.

Những thế lực ngũ tinh đang cảm thấy thất vọng đó lại dấy lên ngọn lửa hi vọng.

Hoài Không bay lên không trung, sau đó lạnh nhạt nói một câu: “Đánh thì đánh đi, ngươi chảnh cái gì? Lực công kích của ngươi cũng không tệ, nhưng mà ngay cả tư cách đánh xước da ta cũng không có, còn ở đó chảnh cả buổi!”

Trong lòng Hoài Không vui vẻ.

Mặt khác hắn cũng không biết yêu thể của mình lại quá cứng rắn như vậy.

Nhưng nhớ lại lôi kiếp trải qua ngày đó, Hoài Không bình tĩnh lại.

Ngay cả diệt thế lôi kiếp mà hắn cũng đã trải qua, chỉ hai sợi dây leo quật vào thì có thể làm gì được yêu thể sao?

Thấy cảnh này, biểu cảm trên mặt Phục Nam Hoa không còn là vân đạm phong khinh nữa, ánh mắt nhìn Hoài Không trở nên cẩn thận. Tâm niệm vừa động, dây leo tiếp tục bay múa quất tới Hoài Không.

Nhưng mà kết quả là cho dù Hoài Không bị quất bay bao xa thì cũng sẽ lông tóc không thương bay trở về.

Mặc dù lực lượng của Thanh Đằng Vương lớn nhưng lại hoàn toàn không thể tạo thành tổn thương thực chất cho Hoài

Không.

“Ngươi đang gãi ngứa cho ta sao?”

“Muốn chết!”

Phục Nam Hoa tức giận mắng một câu, sau đó mạch môn chấn động lần nữa.

“Thanh Đằng Loạn Vũ. Thanh Hải!”

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Đại địa không ngừng nứt ra từng cái khe nứt lớn, trong khe, dây leo không ngừng phun ra ngoài, mỗi một sợi dây leo đều rộng trăm trượng. Trong nháy mắt, chiến trường mở rộng ngàn trượng!

Những chỗ vốn có thể an toàn quan chiến biến thành chiến trường, dọa cho đám người vây xem vội vàng lui lại ngàn trượng!

Sau đó, toàn thân Phục Nam Hoa đều hóa thành dây leo to lớn, đứng ở giữa tất cả dây leo, dưới sự chỉ huy của hắn, mấy chục sợi dây leo to lớn phô thiên cái địa ép tới Hoài Không.

“Xem ta xé nát ngươi!” Phục Nam Hoa nổi giận gầm lên một tiếng.

Hoài Không lập tức cười một tiếng đắng chát.

Mặc dù vừa rồi dây leo không thể tạo thành tổn thương cho mình nhưng bị quất như vậy cũng đau.

Bây giờ lại đột nhiên có thêm mười sợi, tiếp tục quất như thế, cho dù thân thể có cứng hơn nữa thì cũng không chịu được.

Quả nhiên, sau khi chịu đựng hơn trăm lần quất thì thân thể Hoài Không bắt đầu bắt đầu xuất hiện vết thương. Bởi vì lực lượng khổng lồ không ngừng đánh vào bên trong, mặc dù có yêu đan bảo vệ nhưng cũng dần không chịu nổi.

Hoài Không muốn phản kích, muốn phóng thích thôn phệ chi lực nhưng mà mấy chục sợi dây leo to lớn không ngừng quật, hoàn toàn không cho hắn có cơ hội phóng thích thôn phệ chi lực, hơn nữa còn hạn chế động tác của hắn.

"Vậy thì so thử xem, coi linh thể của ngươi có thể chống được lâu hay là yêu lực trong yêu đan của ta nhiều hơn!"

Hoài Không cắn răng, hạ quyết tâm chuẩn bị liều mạng với Phục Nam Hoa.

Đây là trận chiến đầu tiên của hắn ở Triều Thiên Hạp, tông chủ tín nhiệm mới để cho hắn xuất chiến, nếu như trận đầu thất bại, vậy thì sau này hắn chỉ có thể thủ ở Yêu tộc.

…

Trong Bất Hủ Tông.

Ôn Bình đứng ở chủ điện, nhìn cảnh tượng này, trong lúc bất tri bất giác, Càn Khôn Lôi xuất hiện trong tay.

Càn Khôn Lôi, thương phẩm mới nhất trong cửa hàng của Thính Vũ Các!

Càn Khôn Lôi, ở trong chứa càn khôn. Ẩn chứa một đạo Diệt Thế Thiên Lôi trong đó, một khi kích nổ thì phạm vi bao trùm của đạo Diệt Thế Thiên Lôi này là hai ngàn mét.

Một ngàn danh vọng một quả!

Vô cùng trân quý!

Thân là tông chủ, hắn cũng chỉ có đặc quyền miễn phí mua một quả đầu tiên thôi.

Hắn đang lo không tìm thấy chỗ thử quả Càn Khôn Lôi này, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này, hắn cảm thấy cơ hội tới rồi.

Nhưng mà bây giờ không thể ném ra, để cho mấy người Hoài Không luyện tay thêm một chút, rèn luyện một hồi rồi nói.

…

Bên ngoài Bất Hủ Tông.

Khi thời gian chiến đấu càng ngày càng dài, có vẻ như cân tiểu ly thắng lợi đã nghiêng về phía Nam Hoa Môn.

Phục Nam Hoa đã áp chế Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh, mà con quái vật khô lâu đó cũng bị Đoàn Hồn Sơn áp chế.

【VIP】 Chim đầu đàn, đầu sắp mất rồi! (4)

Nếu như Bất Hủ Tông lại không xuất hiện giúp đỡ mới, vậy thì Bất Hủ Tông muốn thắng được cũng khó.

Giờ phút này, trong lòng người vây xem đều đang mong đợi kết quả cuối cùng, những thế lực ngũ tinh đó càng ngũ vị tạp trần. Bởi vì trong khoảng thời gian này, nỗi lòng của bọn họ bất ổn, hai bên đều không ngừng mang tới kinh hỉ.

"Bây giờ hẳn là sẽ không có biến cố nữa chứ?"

"Đến lúc này rồi mà Bất Hủ Tông cũng không có ai ra giúp, hẳn là không còn ai nữa!"

Cho dù người của những thế lực ngũ tinh đó có chút mất mác khi không chiếm được thiên kiêu tuyệt thế song sinh dị mạch, nhưng mà nhìn thấy thế cục sáng tỏ thì cũng rất vui vẻ.

Ngay lúc này, Phục Nam Hoa cũng đang châm chọc Hoài Không: "Bây giờ đau không? Có phải còn không đau hay không?"

Trong lòng Hoài Không có lửa nhưng chỉ có thể kìm nén.

Cứng miệng nói không đau?

Nhưng mà yêu thể đã máu me đầm đìa!

Đúng vào lúc này, giọng Ôn Bình từ trong Bất Hủ Tông vọng ra: "Các ngươi đều trở về đi."

Vừa dứt lời, Ác Linh Kỵ Sĩ và chó săn tan biến ngay tại chỗ, khiến cho công kích của Đoàn Hồn Sơn và Tử Kinh Điểu đều rơi vào khoảng không.

Hoài Không cũng muốn rời đi nhưng dây leo đuổi theo không bỏ, hết cách, chỉ có thể biến trở lại hình người, sau đó dùng ưu thế thân thể nhỏ nhắn thành công về tới Bất Hủ Tông. Dây leo truy kích Hoài Không đều đập vào hộ tông đại trận!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, hộ tông đại trận không hề động một chút nào.

Nhưng mà không lâu sau thì dây leo già thiên cái địa bao trùm Tinh Kiếm Sơn, trực tiếp bao lấy hộ tông đại trận của Bất Hủ Tông.

"Rùa đen rút đầu!"

Phục Nam Hoa liên tục gầm thét.

Nhưng mà cho dù dây leo có dùng sức như thế nào đi nữa thì hộ tông đại trận cũng không có chút động tĩnh gì.

Ôn Bình không có phát động sát trận lấy được sau lần cải tạo thiên địa thứ hai mà ngự kiếm bay ra ngoài.

"Mời ngươi ăn quả lôi!"

Dứt lời, Ôn Bình dùng sức bóp Càn Khôn Lôi, sau đó ném Càn Khôn Lôi ra ngoài.

Cạch!

Càn Khôn Lôi rơi vào bên trong dây leo, nổ tung.

Đám người Phục Nam Hoa vừa kịp phản ứng lại, nhưng mà Diệt Thế Thiên Lôi đã bị phóng ra ngoài, trong nháy mắt thì biến tất cả mọi thứ trong phạm vi hai ngàn mét thành một cái lôi hải.

Trong khoảnh khắc này, thiên địa cũng đổi sắc!

Bị Diệt Thế Thiên Lôi bao trùm, đám người Phục Nam Hoa lập tức thống khổ kêu gào, linh thể bị tổn thương với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Địa Vô Cấm Hạ Cảnh bị đau ngất xỉu, linh thể yếu ớt không đến một hồi thì đã bị thương đến mười thành, thậm chí còn không còn sức mở mạch môn ra.

Phục Nam Hoa cũng không dễ dàng gì, trong nháy mắt, tất cả dây leo đều bị nhóm lửa, sau đó biến thành tro tàn. Mộc Linh Chi Thể của Phục Nam Hoa cũng liên tục sụp đổ trong lôi hải, trong nháy mắt đã bị thương đến năm thành!

"Đây là cái gì!"

Trong lúc đau đớn, Phục Nam Hoa vẫn không quên kinh ngạc kêu lên!

Những người đang đứng xa quan sát, cho dù cách xa mấy ngàn mét thì bọn họ cũng sợ hết hồn.

Bọn họ cũng tò mò, rốt cuộc thì đó là cái gì?

Lôi đình?

Người điều khiển lôi đình?

"Sẽ không phải là ma pháp của Bất Hủ Tông nữa chứ?"

"Hẳn là vậy, ma pháp của Bất Hủ Tông có thể điều khiển hàn băng, có thể điều khiển Bạo Phong, điều khiển lôi đình thì hẳn cũng không là vấn đề."

"Rốt cuộc thì ma pháp này là cái gì, quá mạnh mẽ."

"Không biết, nếu như ngươi có thể tìm được Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh thì có thể gia nhập Bất Hủ Tông, đến lúc đó thì có thể năng học."

Câu nói này vừa dứt, trong nháy mắ, những người không phải là người trong Bái Nguyệt Thành, không biết có thể dựa vào Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh để gia nhập Bất Hủ Tông thay đổi sắc mặt.

Dồn dập hỏi thăm người bên cạnh có phải thật vậy hay không. Lúc nhận được cầu trả lời thì đa số tán tu đều muốn điên.

Bây giờ bọn họ mới hiểu được, hóa ra mình không có đi Phong Gian Nguyên tìm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh là ngu cỡ nào.

Ma pháp là thứ còn mạnh mẽ hơn mạch thuật lưu phái, bây giờ Bất Hủ Tông chịu lấy ra, chỉ vì trao đổi Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh. Cơ hội này quả là ngàn năm cũng khó gặp một lần.

Cùng lúc đó, trong Bất Hủ Tông, Hoài Không nhìn mảnh lôi hải này, lông mày run rẩy, đang muốn mở miệng hỏi thăm Ôn Bình nhưng lại thấy lôi hải chậm rãi tiêu tan.

Đập vào mắt là mấy bóng người cháy đen nhanh chóng rơi xuống, Tử Kinh Điểu và cường giả Địa Vô Cấm của Nam Hoa Môn.

"Một đòn, tất cả đều ngất đi."

Hoài Không tim đập liên hồi, cảm thán một câu.

Sau đó, Hoài Không nhìn về phía Đoàn Hồn Sơn và Phục Nam Hoa, mặc dù hai người bọn họ không có rơi xuống nhưng cũng đã cháy đen, nhìn thân thể bọn họ, có một ít vết thương lộ ra xương trắng hếu.

Linh thể của Đoàn Hồn Sơn bị thương —— tám phần mười!

Linh thể của Phục Nam Hoa bị thương —— bảy thành!

Hai người đều thành nỏ mạnh hết đà!

"Lợi hại, tuy là công kích phạm vi lớn nhưng vẫn có thể khiến cho bọn người Phục Nam Hoa bị thương nặng như vậy, một ngàn danh vọng cũng không mắc." Giờ phút này, Ôn Bình thầm nhủ trong lòng, cực kỳ hài lòng với Càn Khôn Lôi.

Sau đó, Ôn Bình nói: "Rảnh rỗi thì phải cố gắng tu luyện, trong Triều Thiên Hạp, kẻ địch như Phục Nam Hoa cũng không thiếu."

Hoài Không hổ thẹn cúi đầu.

"Tông chủ, lần sau sẽ không để cho ngài phải phí sức ra tay nữa."

Nói xong câu đó, Hoài Không đột nhiên nhận ra được tháng trước hắn vẫn là một Thông Huyền Cảnh bình thường!

Nhưng mà ngẫm lại lần đầu gặp tông chủ, tông chủ chỉ là Luyện Thể Cảnh, bây giờ đã mạnh mẽ như vậy.

So sánh một chút, đúng là tốc độ của hắn hơi chậm!

"Tông chủ, ta đi giải quyết bọn họ trước!" Hoài Không nhìn hai người Phục Nam Hoa đang quay người muốn chạy, vội vàng đuổi theo. Đuổi theo hai người đã nỏ mạnh hết đà, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện chứ?

【VIP】 Hoài Không đánh lên Nam Hoa Môn

Trên bầu trời.

Đoàn Hồn Sơn, Phục Nam Hoa hóa thành kinh hồng xuyên qua trời xanh mây trắng, không dám quay đầu nhìn lại. Bởi vì sau lưng bọn họ, Hoài Không đang truy kích, khoảng cách với hai người đã càng ngày càng gần.

Rời khỏi phạm vi Bất Hủ Tông, thực lực Hoài Không rớt về Địa Vô Cấm Hạ Cảnh, nhưng mà bây giờ hai người Đoàn Hồn Sơn và Phục Nam Hoa một lòng muốn bỏ trốn giữ mạng nên cũng không có phát hiện ra.

Đương nhiên, nếu còn có lòng dạ thanh thản dùng cảm giác đi kiểm tra thực lực của Hoài Không thì cũng sẽ bị yêu lực khổng lồ của Hoài Không chấn nhiếp. Dù sao yêu khí mà yêu đan của Hoài Không phóng ra đã sánh ngang với Yêu Thần Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!

Mắt thấy Hoài Không càng ngày càng gần, Phục Nam Hoa vội vàng nói: “Hồn Sơn, chúng ta nhất định phải chia ra mà chạy, nếu không thì hai người chúng ta đều sẽ vẫn lạc ở đây!”

“Nam Hoa Môn gặp lại!”

Đoàn Hồn Sơn cũng không có lưỡng lự, lúc này, hắn bay về một hướng khác, sau đó trong lòng mong đợi người mà Hoài Không truy kích không phải mình.

Nếu không thì với tình huống bây giờ của hắn thì hắn chết chắc rồi.

Nói thật, hắn còn không muốn chết.

Tu luyện đến Địa Vô Cấm Trung Cảnh, bước lên một bước nữa là thượng cảnh, mắt thấy cánh cửa Thiên Vô Cấm cách mình không xa. Đời này cố gắng một chút thì có lẽ còn có thể đứng ở ngưỡng cửa Thiên Vô Cấm, hôm nay chết ở chỗ này, hắn chết cũng sẽ không nhắm mắt.

Giống như trên, Phục Nam Hoa cũng nghĩ như vậy!

Vừa quay đầu lại, thấy Hoài Không truy kích Đoàn Hồn Sơn thì hắn nở một nụ cười.

Hảo hữu chí giao, huynh đệ nhiều năm, giờ khắc này, Phục Nam Hoa lại vui mừng khi người chết là Đoàn Hồn Sơn!

Lúc này, Hoài Không đang đuổi theo Đoàn Hồn Sơn, vận dụng lực lượng yêu đan, trong nháy mắt, tốc độ tăng vọt. Hai người xuyên qua sông núi, Đoàn Hồn Sơn vì mạng sống ma không ngừng lao vào núi, muốn mượn núi đá ngăn cản Hoài Không.

Khi đi ngang qua thành trì thì sẽ bay tới chỗ nhiều người, dùng mạng của người khác để kéo dài thời gian cho mình.

Có rất nhiều người đều thấy được cảnh này.

Tất cả mọi người rất tò mò, rốt cuộc thì cường giả Địa Vô Cấm bị Yêu Thần truy sát đó là ai.

Một khắc đồng hồ sau, rốt cuộc thì thân thể của Đoàn Hồn Sơn cũng chống đỡ không nổi, rơi từ trên không trung xuống như là diều bị đứt dây.

Ầm!

Rơi vào trong sông.

Vừa vừa ló đầu lên thì bị một cái lợi trảo của Hoài Không nắm đầu, như nắm một hạt đậu nành.

“Chờ một chút! Bổn tọa muốn biết, ngươi là ai, còn có lai lịch của ngươi…” Đoàn Hồn Sơn tự biết giờ chết đã đến, nhưng mà hắn không muốn chết không rõ ràng.

Hoài Không trừng yêu nhãn nhìn Đoàn Hồn Sơn, sau đó lạnh nhạt nói: “Nói nhiều quá.”

Dứt lời, Hoài Không dùng lực.

Bành!

Đầu nổ tung!

Hoài Không vung tay ném hắn vào trong sông cho cá ăn.

“Còn có một người đã chạy.” Trong lòng Hoài Không có chút hốt hoảng: “Tông chủ giao chuyện thứ nhất cho mình làm ở Triều Thiên Hạp nhưng mình lại làm hỏng rồi, phải làm sao mới ổn đây!”

Hoài Không lập tức nghĩ đến Trần Hiết.

Người phụ trách Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông!

Lúc này, hắn lấy Truyền Âm Thạch ra kết nối với Trần Hiết, hỏi thăm lai lịch của một người khác.

Khi biết lai lịch của Phục Nam Hoa thì Hoài Không bay tới Nam Hoa Môn, thề không giết Phục Nam Hoa thì không quay về.

…

Nam Hoa Môn.

Lúc này, ngoại môn Nam Hoa Môn có hơn nghìn người tụ tập, tất cả đều là đệ tử mới vào tông. Nhưng mà cũng chưa chắc là hơn ngàn người này đều có thể gia nhập vào Nam Hoa Môn, cuối cùng sẽ có chín thành bị quét xuống.

Bởi vì một năm, ngoại môn Nam Hoa Môn chỉ lấy một trăm người!

Trên quảng trường, trên mặt ngàn người đều tràn đầy vẻ kích động, dù sao trong mắt bọn họ, mười người lấy một ngươi, rất có thể xác suất sẽ trúng mình. Nếu như có thể gia nhập Nam Hoa Môn thì may mắn.

Đúng vào lúc này, một bóng người màu đen từ trên trời giáng xuống, đập vào quảng trường.

Người này quần áo tả tơi, toàn thân đen thui, máu thịt, xương trắng, thương tích đầy mình.

“Người này là ai vậy?”

“Sao lại thảm như vậy?”

Trong lúc mọi người bàn tán thì lập tức có trưởng lão từ bên ngoài lao đến, đỡ hắn đi vào trong.

“Môn chủ, ngài làm sao vậy?”

“Môn chủ, ngươi có sao hay không?”

Tất cả trưởng lão lo lắng ân cần thăm hỏi, ngàn người đều kinh ngạc.

Người này lại là môn chủ Nam Hoa Môn —— Phục Nam Hoa!

Là cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh!

Nhưng mà một người mạnh mẽ như vậy sao giờ lại thảm như vậy, bị ai đả thương?

Có thể đánh Phục Nam Hoa thành như vậy, vậy thì thực lực của đối phương mạnh tới cỡ nào!

Trong lúc mọi người ở đây bàn tán ầm ĩ, Phục Nam Hoa đã được đỡ đi khỏi quảng trường. Không được nửa canh giờ sau, một con cự thú che khuất bầu trời xuất hiện ở trên bầu trời.

Uy Thao Thiết ép tới ngàn người đứng cũng đứng không vững.

Trong nháy mắt, yêu lực mênh mông bao phủ toàn bộ Nam Hoa Môn, dọa cho đệ tử Nam Hoa Môn còn tưởng là ngày diệt tông đến.

Hoài Không ở trên bầu trời, lạnh giọng hô: “Phục Nam Hoa, ngươi cho rằng mạo phạm tông chủ rồi thì còn có thể sống được sao? Nếu hôm nay ngươi không ra thì ta sẽ nuốt luôn Nam Hoa Môn này!”

Một trưởng lão nửa bước Địa Vô Cấm của Nam Hoa Môn mặt xám như tro, hắn đại khái đoán được lai lịch của Hoài Không.

Bất Hủ Tông!

Vừa nghĩ tới đó, tim hắn đập lên như là trống trận.

Bất Hủ Tông này quá mạnh mẽ!

Địa Vô Cấm của Nam Hoa Môn đánh tới tận cửa nhưng cuối cùng chỉ có mình môn chủ trốn về được.

Nhưng mà có vẻ như là trốn về cũng vô dụng.

Yêu Thần của Bất Hủ Tông giết tới cửa!

“Vị tiền bối này, chúng ta có thể bàn lại, ngài muốn cái gì, Nam Hoa Môn ta sẽ cho hết!”

“Tiền bối, xin ngài tha cho môn chủ một con đường sống!”

Trưởng lão Nam Hoa Môn quỳ ngay trước mặt các đệ tử, cầu xin Hoài Không.

Mấy ngàn tên đệ tử sợ hãi!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ sững sờ ngay tại chỗ.

Trưởng lão đều như vậy, bọn họ còn có thể làm sao?

【VIP】 Hoài Không đánh lên Nam Hoa Môn (2)

Hoài Không lạnh lùng nhìn xuống dưới, sau đó nói: “Phục Nam Hoa, có phải là ngươi muốn ép ta nuốt trọn cái Nam Hoa Môn không? Nói mới nhớ, đã lâu rồi ta không có ăn gì, mấy ngàn người của Nam Hoa Môn các ngươi, lại thêm chút núi này, ăn hết bọn chúng thì hẳn là có thể để cho ta lửng dạ!”

Mấy ngàn người của Nam Hoa Môn lặng ngắt như tờ, chỉ có mấy trưởng lão còn đang cầu khẩn, cũng tỏ vẻ chịu trả bất cứ giá nào.

Nhưng mà Phục Nam Hoa chưa từng xuất hiện!

Hoài Không cũng không có dài dòng, trực tiếp mở ra thôn phệ chi lực, sức hút to lớn lập tức hút một ngọn núi cao trăm trượng vào trong bụng. Cảnh tượng này khiến cho người của Nam Hoa Môn bị dọa đến mặt mũi trắng bệch.

Phải làm như thế nào mới được?

Yêu Thần này thậm chí ngay cả núi cũng ăn được!

Còn trốn?

Trốn kiểu gì?

Trốn đi đâu?

Bọn họ dùng chân thì có thể chạy nhanh hơn thần thông của Yêu Thần không?

Ngay lúc mấy ngàn người của Nam Hoa Môn mất hết can đảm, Phục Nam Hoa lê thân thể tàn phế đi tới trước chủ điện, cười thảm nhìn Hoài Không, sau đó nói: “Ta ra, mạng này ngươi cứ lấy đi, nhưng đừng làm tổn thương người Nam Hoa Môn!”

Lúc này, Hoài Không thu thôn phệ chi lực lại, sau đó lạnh lùng nói: “Ngươi không có tư cách bàn điều kiện, nhưng mà ta cũng không định ăn Nam Hoa Môn ngươi. Ta chỉ muốn ngươi

chết thôi! Chỉ khi ngươi chết thì cơn giận của tông môn mới lắng xuống.”

Phục Nam Hoa cười thảm một tiếng, nói: “Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, Phục Nam Hoa ta ẩn giấu nhiều năm như vậy, vậy mà lại quên một cái đạo lý đơn giản như vậy… ta nhận thua!”

“Ngươi tự xử hay để ta làm!” Giọng nói lạnh lùng của Hoài Không quanh quẩn trên không Nam Hoa Môn.

Đập vào lòng tất cả mọi người!

Cả buổi sau, Phục Nam Hoa nói: “Ta tự giải quyết!”

Dứt lời, đao trong tay đâm vào lồng ngực, sau đó chậm rãi ngã xuống trong vũng máu, không còn khí tức.

Một đời môn chủ Phục Nam Hoa, ngã xuống trước đại điện!

Giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người trong Nam Hoa Môn tràn ngập tuyệt vọng.

Không ai có thể ngờ được, Bất Hủ Tông lại mạnh mẽ như thế!

Cũng không ai ngờ được, Nam Hoa Môn phong quang sẽ có một ngày như vậy!

Thấy Phục Nam Hoa đã bỏ mình, Hoài Không cũng không tiếp tục ở lại, hóa thành kinh hồng tan biến ở chân trời.

…

Hôm sau.

Tin tức Nam Hoa Môn biến mất bắt đầu khuếch tán.

Những thế lực vây bên ngoài Tinh Kiếm Sơn đang ngẩng đầu mong mỏi kết quả cuối cùng.

Yêu Thần của Bất Hủ Tông đuổi theo, Phục Nam Hoa và Đoàn Hồn Sơn sẽ ra sao?

Hai người Phục Nam Hoa có thể giết ngược lại sao?

Hay là hai người Phục Nam Hoa bị giết?

Đối với kết quả, người khẩn trương nhất thuộc về thế lực ngũ tinh trong Bái Nguyệt Thành.

Bởi vì bọn họ ở gần Bất Hủ Tông nhất!

Sau này, bọn họ quỳ hay đứng thì phải trông chờ vào Nam Hoa Môn.

Lúc này, Lạc Thâm cũng về tới Bái Nguyệt Thành, chờ kết quả.

Sáng sớm hôm nay, dưới sự khuếch tán của mạng lưới tình báo của Trần Hiết, tin tức Phục Nam Hoa, Đoàn Hồn Sơn ngã xuống truyền đến.

Bái Nguyệt Thành, ly trà trong tay bọn người Tào Thiên Tuyệt lạch cạch một tiếng, nát, bởi vì bị hù tới không khống chế được lực tay.

"Phục Nam Hoa thua quá nhanh"

"Đối với Bất Hủ Tông này, sợ là sau này chúng ta phải nhận túng!"

Dù gì thì mấy người cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Đột nhiên có người đứng trên đỉnh đầu của bọn họ, kết thúc tháng ngày bọn họ xưng vương xưng bá, ít nhiều gì cũng có chút khó chịu.

Khi Lạc Thâm nhận được tin tức thì không có kinh hoảng, chỉ là sắc mặt hơi đổi.

Đoàn Hồn Sơn chết rồi, hắn vui vẻ!

Mối thù cụt tay đã báo!

Chẳng qua là Bất Hủ Tông này mạnh mẽ như thế, sau này hắn nên làm gì?

Trước thực lực tuyệt đối, âm mưu quỷ kế không có ích lợi gì.

Nam Hoa Môn Đoàn Hồn Sơn, Phục Nam Hoa đều chết hết, còn ai dám đi chọc Bất Hủ Tông?

"Xem ra chỉ có thể chờ Hồng Diệp Môn chú ý tới Bất Hủ Tông." Lạc Thâm thở dài, trong nháy mắt già vài tuổi.

Sau đó nhìn cánh tay cụt của mình, lại thở dài.

Trước khi Hồng Diệp Môn chú ý tới nơi này, Lạc gia chỉ có thể nằm rạp dưới đất, để mặc cho Bất Hủ Tông quất như thế nào cũng không thể đánh trả!

Sau đó, Lạc Thâm lập tức sai người tuyên bố thiết lệnh, thấy người của Bất Hủ Tông thì đi đường vòng!

Ai dám xung đột với Bất Hủ Tông thì trực tiếp xử tử!

Cùng lúc đó, sau khi mấy nhà thế lực ngũ tinh khác lấy được kết quả này thì đều ngượng ngùng cười một tiếng.

Có mất mác.

Có vui vẻ.

Tóm lại mỗi người đều có cách nhìn của mình.

Nhưng mà tất cả mọi người đều có một mục tiêu chung —— đó là có thể tránh thì tránh!

Trước khi Hồng Diệp Môn chú ý tới nơi này thì tuyệt đối không thể trêu chọc Bất Hủ Tông.

…

Bất Hủ Tông.

Hôm qua, dưới sự sắp xếp của Trần Hiết, hai cái lệnh bài dùng để thu đệ tử cũng đã thu về.

Bất Hủ Tông lại có thêm hai thiên tài!

Nhưng mà đối với Ôn Bình thì bây giờ thiên tài cũng không phải là khẩn yếu nhất, quan trọng nhất chính là ba tấm lệnh bài khác.

Lệnh bài dùng để hấp dẫn cường giả tới!

Cho đến nay vẫn chưa có ai tìm ra ba cái lệnh bài đó!

Cái thứ nhất, Ôn Bình đặt ở trong cửa động của một con Yêu Thần. Muốn lấy được nó thì phải kinh động Yêu Thần, chắc chắn sẽ xảy ra một trận đại chiến.

Cái thứ hai, Ôn Bình để trong một cái đầm lầy rất nguy hiểm.

Cái thứ ba, Ôn Bình đặt ở lối vào Nam Bố giới.

Hai cái sau đều là chỗ dễ thấy, chắc chắn sẽ có nhiều người tranh đoạt, cuối cùng, người có thể lấy được thì chắc chắn cũng là cường giả Địa Vô Cấm.

Ba cái lệnh bài, chỉ cần có thể kiếm được một cường giả Địa Vô Cấm không có thế lực thì đã lời lắm rồi.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn bảy ngày, hẳn là người lấy được lệnh bài cũng sẽ tới.

【VIP】 Cường giả thượng cảnh tới

Phong Gian Nguyên.

“Đao Ma, ngươi đừng quá đáng.”

“Ngươi liên tục lấy ba cái Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, lẽ nào ỷ mạnh mẽ là muốn làm gì thì làm sao?”

Mấy tên cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh đứng ngoài sào huyệt Yêu Thần, lên án nam nhân mặc áo bào đen đang từ từ đi ra.

Nam nhân áo bào đen lạnh nhạt nói: “Nếu như cảm thấy không phục thì có thể đánh với ta một trận. Nếu các ngươi có thể ngăn được một đao của ta thì ba cái Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này đều thuộc về các ngươi.”

Nói xong, mấy tên cường giả Địa Vô Cấm đó còn chưa kịp phản ứng thì nam nhân áo bào đen lại nói.

Lần này, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo!

Như gió lạnh thổi tới.

“Nếu không cản được, vậy thì mạng của các ngươi cũng không còn nữa.”

Nghe hắn nói như vậy, mấy người thu ánh mắt oán hận lại, sau đó hóa thành kinh hồng tan biến ngay tại chỗ.

Nam nhân áo bào đen cầm một cái lệnh bài trên tay, chầm chậm đi từ trong động ra, ánh sáng chiếu rõ gương mặt hắn.

Đây là một nam tử trung niên ánh mắt lười biếng, nhìn như đã lâu không tắm, trên quần áo để lại đủ loại vết máu, khiến cho quần áo trở nên cứng đờ, giống như là một bộ quần áo ăn mày bị ném vào trong tuyết trời giá rét vậy.

“Chất liệu của Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này đúng là đặc biệt, cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua, ngay cả lực lượng của ta cũng không thể bóp nó biến hình được.” Tay cầm lệnh

bài, nam nhân áo bào đen nhảy lên một cái, hóa thành ánh sáng màu đen tan biến ở chân trời.

Nhắc tới người này, thật ra thì lai lịch của hắn vẫn là một bí ấn.

Không có ai biết được hắn tới từ chỗ nào, cũng không ai biết được tên hắn là gì.

Chỉ biết là từ trước tới nay chưa từng có ai còn sống được dưới đao của hắn, cho nên người người gọi hắn là Đao Ma!

Hắn là một người có tính tình quái gỡ, thấy ai không vừa mắt thì sẽ giết, trước giờ luôn không thèm quan tâm thân phận của đối phương là gì.

Ba mươi năm trước, hắn rời khỏi Nguyên Dương Vực đi sa trường, các thế lực ngũ tinh ở mười bốn thành xung quanh Tinh Kiếm Sơn đều thở dài một hơi. Khi tin tức hắn quay về truyền ra thì gây nên rung động không kém gì hạo kiếp ở Nam Hoa môn!

Liên tục lấy được ba cái Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, khiến cho rất nhiều thế lực ngũ tinh không nhận được một cái nào, nhưng lại không có ai dám buông lời oán giận. Chỉ có cường giả Địa Vô Cấm mới dám nói một câu đôi lời như vậy, nhưng mà bọn họ cũng không dám nói nhiều.

Sợ là bọn họ nói nhiều sẽ khiến cho Đao Ma không vui.

Mà một khi Đao Ma không vui thì đao của hắn sẽ không nể tình.

Ba mươi năm trước Đao Ma Địa Vô Cấm Trung Cảnh!

Ba mươi năm sau, ai biết Đao Ma đã phát triển đến một bước nào!

Lúc này, hướng Đao Ma đi đến chính là Bất Hủ Tông.

Thời gian bảy ngày đã đến, hắn muốn đi hỏi ngươi của Bất Hủ Tông một chút, rốt cuộc là Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này có thể làm được gì.

…

Trong Bái Nguyệt Thành.

Trên lầu cao, đám người Lạc Thâm đang đứng ở đó, vẻ mặt bất đắc dĩ bắt chuyện với nhau.

“Tìm tới tìm lui, cuối cùng một cái Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh cũng không có tìm được.”

“Không riêng gì chúng ta, những thế lực ngũ tính khác cũng không lấy được một cái nào.”

“Nếu biết trước như vậy thì ta đã đi Nam Bố giới.”

Mấy người Tào Thiên Tuyệt đang phàn nàn, cảm thán.

Nhưng mà một câu nói của Lạc Thâm một khiến cho mấy người không thể nào chấp nhận được kết quả này.

“Các ngươi có đi cũng vô dụng, Đao Ma đó quay về rồi, hơn nữa còn đi vào Nam Bố giới. Những thứ trong Nam Bố giới thì có tám chín phần mười đều vào túi Đao Ma. Trong số các ngươi, ai có bản lĩnh giật đồ trong túi Đao Ma?”

Nói đến đây, đột nhiên trong đầu Lạc Thâm lóe lên một thứ.

Chuyện này khiến cho hắn trầm mặt hồi lâu.

Sau đó lên tiếng hỏi: “Các ngươi có phát hiện ra không, trong số những người tìm được Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh đó, ngoại trừ Bất Hủ Tông ra thì hình như là đều có chung một đặc điểm. Tất cả đều là thiên tài đỉnh tiêm, hơn nữa lại còn chưa gia nhập vào thế lực nào.”

“Ngươi nói như vậy cũng có lý.”

“Sao những tiểu tử đó lại có thể…”

Nói đến đây, mọi người cũng cảm thấy có một chút kỳ quái.

Những thiên tài đó đều là một đám tiểu hài Thông Huyền Cảnh, Thần Huyền Cảnh nhưng mà bọn họ lại lợi hại hơn tất cả thế lực ngũ tinh.

Hơn trăm vạn người tìm Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh trong Phong Gian Nguyên mà không ai lấy được một cái nào, chỉ có

bọn họ lấy được.

Nhìn kiểu gì cũng thấy kì quái.

Trước đây không có phát hiện ra.

Bây giờ suy nghĩ kĩ lại thì mới thấy không bình thường.

Lúc này, Lạc Thâm đưa ra một cái suy đoán to gan: "Ngươi nói xem, có phải là Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này vốn là một cái bẫy của Bất Hủ Tông, một cái bẫy có thể bao phủ toàn bộ thế lực xung quanh Tinh Kiếm Sơn!"

"Không thể nào?"

"Bất Hủ Tông vừa tới thôi, sao có thể bố trí ra một cái bẫy lớn như vậy được?"

Mọi người không thể tin được.

Nhưng mà Lạc Thâm nói một câu khiến cho sự nghi ngờ trong lòng của mọi người lên tới đỉnh điểm: "Bất Hủ Tông ngay cả Bất Hủ Thanh Vân Bảng mà cũng có thể làm ra được, có vẻ như bọn họ cũng không phải là mới đến Tinh Kiếm Sơn!"

"Ngươi nói là tất cả những thứ này đều là có âm mưu từ trước rồi… Bất Hủ Tông đó còn chưa tới thì đã bố trí hết tất cả?"

Tào Thiên Tuyệt càng nói thì trong lòng càng sợ!

Nói tới đây, hắn cũng không dám nói tiếp nữa.

Bởi vì thực sự quá không thể tưởng tượng!

Lạc Thâm gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Khó mà nói được, đây chỉ là phán đoán của ta. Nhưng mà tất cả những thứ này đều quá trùng hợp, quá giống như một cái bẫy, tất cả số Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh đó đều bị những thiên tài đỉnh tiêm đó lấy được, từ đầu đến cuối, tất cả chúng ta đều không có thu hoạch được bất cứ thứ gì, nhưng mà Bất Hủ Tông lại liên tục lấy được mươi thiên tài đứng đầu, thậm chí còn có cả một thiên tài tuyệt thế trời sinh song dị mạch… Tất cả những thứ này đều quá không bình thường."

【VIP】 Cường giả thượng cảnh tới (2)

“Đúng vậy, đúng là quá không bình thường.”

“Được rồi, không bình thường thì có thể làm sao nữa? Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời gian bảy ngày, chúng ta yên lặng nhìn là được. Đúng rồi, không phải Đao Ma đó cũng lấy được Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh sao?”

“Nếu là bẫy, vậy thì chắc chắn Đao Ma đó sẽ cho Bất Hủ Tông một bài học. Chúng ta không thể trêu Bất Hủ Tông nhưng Đao Ma thì có thể chọc nổi!”

Lạc Thâm đang muốn hùa theo một câu nhưng lại phát hiện một đạo ánh sáng đen đã lướt qua đỉnh đầu.

Trong chớp mắt thì đã tan biến trong vùng trời Bái Nguyệt Thành.

“Thật nhanh!”

Lạc Thâm không nhịn được mà cảm thán một câu.

Đạo ánh sáng bay qua vùng trời Bái Nguyệt Thành đó chính là Đao Ma.

Không đến một hồi, Đao Ma đã bay tới vùng trời của Tinh Kiếm Sơn, sau đó đứng từ trên không nhìn xuống, cũng phóng cảm giác ra.

“Dám lập một cái tông môn trên di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái, không thể không nói, tông chủ Bất Hủ Tông này có lá gan thật là lớn. Ta cũng muốn xem thử xem Bất Hủ Tông ngươi có những người như thế nào.”

Cảm giác phóng xuống lại đột ngột dừng ở trên Tinh Kiếm Sơn, không thể tiếp tục đi xuống dù chỉ một chút xíu.

Nhìn thấy cảnh này, Đao Ma nở một nụ cười đầy thâm ý, trong nháy mắt, vẻ lười biếng trong mắt biến mất không sót chút gì: “Không tệ, cũng có chút thủ đoạn, còn bố trí trận pháp Long Bích Văn có thể ngăn cách cảm giác. Xem ra bên trong

Bất Hủ Tông này có một vị Tứ Tuyền, thậm chí là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.”

Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, trong những thế lực ngũ tinh đỉnh cao đó cũng rất hiếm gặp, mà người có thể chế tạo ra thứ có thể ngăn cách cảm giác của hắn thì lại càng hiếm hơn. Nhưng mà hắn lại thiên về khả năng tên Tuyền Qua Thần Tượng này là Tứ Tuyền.

Bởi vì Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đã lâu chưa xuất hiện ở Nguyên Dương Vực.

Cho dù là ở sa trường thì cũng rất khó nhìn thấy một tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.

“Nếu như vậy thì ta phải thử xem trận pháp Long Bích Văn này của ngươi có thể ngăn cản được một đao của ta hay không.”

Đột nhiên, Đao Ma muốn chơi một chút.

Chuyện Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh cũng không cần phải gấp gáp như vậy.

Lúc này, Đao Ma lấy một thanh trường đao từ trong tàng giới ra, thân đao màu bạc, trên sống đao có lít nha lít nhít Long Bích Văn, hơn nữa còn có mấy con mắt có tròng mắt màu vàng óng.

Bị Đao Ma nắm lấy, con mắt trên sống đao đó lập tức phóng ra ánh đen nhàn nhạt, cũng tỏa ra một sợi khói đen. Khói đen như có mắt, tụ tập trên lưỡi đao, bao phủ lưỡi đao màu bạc.

Theo đó, Đao Ma trực tiếp vung đao lên!

Khói đen trên lưỡi đao lập tức hóa thành một đạo đao khí hình trăng lưỡi liềm bổ về phía đại trận của Bất Hủ Tông.

…

Trong Thính Vũ Các.

Ôn Bình đang tu luyện dưới Địa Đạo Thanh Liên, đột nhiên nhận được tin tức mà Ác Linh Kỵ Sĩ truyền đến.

Có cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh công kích!

Nghe nói là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, Ôn Bình vội vàng đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía xa xa, ở trên bầu trời. Vừa khéo nhìn thấy Đao Ma vung đao khí công tới đại trận của Bất Hủ Tông, sau đó, một tiếng vang lớn vang lên trên bầu trời.

Đương nhiên, phòng ngự trận của Bất Hủ Tông không hề hấn gì cả, bởi vì vừa mới thăng cấp.

Phòng ngự trận mới của Bất Hủ Tông – Cực Địa Hoàng Chung!

Có thể phòng ngự công kích của cường giả Thiên Vô Cấm!

Cho nên hắn chỉ là một Địa Vô Cấm thượng cảnh thì cho dù hắn có ở bên ngoài làm ầm ĩ cả năm cũng không làm gì được.

Nhưng mà hắn vừa đến thì đã công kích phòng ngự trận của Bất Hủ Tông, ít nhiều gì cũng khiến cho Ôn Bình có chút không vui.

Đang muốn dùng hệ thống nhìn tin tức của người tới một chút thì Trần Hiết đã kết nối với Truyền Âm Thạch của hắn.

Ôn Bình cầm lên thì nghe Trần Hiết vội vàng nói: “Tông chủ, chuyện tốt, chuyện tốt. Có một vị cường giả vừa mới từ sa trường về, liên tục lấy đi ba cái Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, không ai dám cướp. Thuộc hạ vừa mới điều tra, người này không có tên, người người đều gọi hắn là Đao Ma, là một nhân vật mà ba mươi năm trước đã khiến cho rất nhiều thế lực ngũ tinh nghe mà biến sắc.”

“Hắn đã tới.” Ôn Bình nói.

Trần Hiết ngây ra một lúc: “Tới?”

“Ngươi nghe!”

Ôn Bình không nói thêm gì nữa, để cho Trần Hiết cẩn thận nghe tiếng vang lớn đang vang vọng.

Trần Hiết nghi ngờ hỏi: “Tông chủ, có chuyện gì thế?”

“Cái tên Đao Ma đó đang công kích phòng ngự trận của Bất Hủ Tông.”

“A!”

“Không sao cả, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thôi, không đánh tan được phòng ngự trận của Bất Hủ Tông… ngươi đi làm việc của ngươi đi, Đao Ma này bổn tông chủ sẽ tự mình đối phó.”

Lúc này, Ôn Bình lại sinh lòng yêu tài.

Dứt khoát ngồi xuống, muốn nhìn xem rốt cuộc thì Đao Ma này có thể đánh ra sức mạnh mạnh tới cỡ nào.

Chỉ cần đối phương không giống như Đoàn Hồn Sơn thì Ôn Bình sẽ không làm gì hắn.

Dưới sự công kích không ngừng nghỉ của Đao Ma, những người khác trong Bất Hủ Tông đều dồn dập chạy ra, nhìn Đao Ma không ngừng công kích phòng ngự trận của Bất Hủ Tông, những đệ tử mới vào tông không nhịn được có chút kinh ngạc.

Nhưng mà Dương Nhạc Nhạc lại tìm một cái ghế ngồi xuống, sau đó vân đạm phong khinh nói: “Bình tĩnh một chút đi, chỉ là một cường giả Địa Vô Cấm đánh tới thôi. Yên tâm, hắn đi tới chỗ chúng ta thì một cọng cỏ cũng không nhổ nổi.”

Chúng đệ tử nhìn Dương Nhạc Nhạc, trong lòng giật mình.

Sau khi vào tông, bọn họ càng ngày càng hiểu rõ, Bất Hủ Tông bất phàm, những thế lực ngũ tinh đó chỉ nhìn thấy được một góc của băng sơn!

Nếu như là người bình thường nói ra những lời như vậy thì bọn họ sẽ nghĩ là người đó đang chém gió!

Nhưng mà ở lại Bất Hủ Tông mấy ngày nay khiến cho thế giới của bọn họ như được mở ra một cánh cửa lớn.

Cùng lúc đó, trên vùng trời của Bất Hủ Tông, Đao Ma liên tục công kích vài chục lần, sau đó dừng lại.

Nhìn phòng ngự trận không hề bị hao tổn một chút nào, Đao Ma nhíu mày lại.

【VIP】 Cường giả thượng cảnh tới (3)

Mặc dù không có mở mạch môn ra nhưng đao của hắn là do Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo ra. Cho dù không mở mạch môn ra thì cũng có thể phát huy ra thực lực đến gần với Địa Vô Cấm trung cảnh, không thể như vậy được!

Phòng ngự trận này cứng rắn như vậy sao?

Trong lòng Đao Ma lại xuất hiện ý nghĩ mở mạch môn ra thử một lần xem sao?

Lực lượng Địa Vô Cấm Trung Cảnh không được!

Vậy lực lượng Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì sao?

Ngay lúc Đao Ma chuẩn bị mở mạch môn ra, giọng Ôn Bình vang lên.

"Đao Ma tiền bối, chơi mệt rồi chứ, xuông uống một ngụm trà?"

Sau đó, Ôn Bình kéo Đao Ma vào trong danh sách trắng, có thể tự do ra vào Bất Hủ Tông, sẽ không bị trận pháp ngăn cản.

Đao Ma nghe Ôn Bình nói vậy thì nhếch mày lên: "Thu vị, những thế lực khác thấy ta thì đều tránh không kịp, người ở Bất Hủ Tông này lại chủ động mời ta đi vào uống trà."

Chỉ là uống trà thôi!

Chẳng lẽ hắn còn không dám đi hay sao?

Lúc này, Đao Ma hạ xuống, sau đó đi vào trong Bất Hủ Tông, cảm nhận được khoảng cách bên ngoài Bất Hủ Tông và bên trong Bất Hủ Tông thì có chút kinh hãi.

Mạch khí trong ngoài lại không hề giống nhau.

Trong Bất Hủ Tông, nồng độ mạch khí cao hơn!

"Thú vị lắm." Khóe miệng Đao Ma nở một nụ cười, sau đó đi tới chủ điện.

Lúc này, Ôn Bình đã đứng trước chủ điện, khi Đao Ma hạ xuống đất thì đưa tay ra mời: "Tại hạ tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình, rất vui khi được gặp Đao Ma tiền bối."

Đao Ma lại khôi phục lại dáng vẻ lười biếng, lạnh nhạt trả lời một câu: "Vui thật? Tiểu tử ngươi là người đầu tiên nói với ta như vậy."

"Những người đó đều quá nông cạn, bọn họ sợ cái này sợ cái kia, ta không giống, ta không sợ gì cả, cho nên Đao Ma tiền bối ở chỗ này của ta thì cũng không khác gì là khách." Ôn Bình đi trước dẫn đường, mời Đao Ma uống một ly.

"Ôn tông chủ cũng là một diệu nhân." Nhưng mà Đao Ma cũng không có đi theo, lấy một cái Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh ra, hỏi: "Không biết Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này rốt cuộc là cái gì."

Ôn Bình cười cười, không có trả lời.

"Đao Ma tiền bối, ta không có chịu trách nhiệm giải đáp thắc mắc."

Đao Ma sững sờ, sau đó khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng, nói: "Tiểu tử, ngươi khiến cho ta rất không vui!"

Ôn Bình đáp: "Ta cũng không phải là nữ tử thanh lâu, vô duyên vô cớ làm cho một nam nhân vui vẻ làm gì. Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này có thể đổi lấy một cơ hội vào tông, không biết Đao Ma tiền bối có hứng thú hay không."

Ôn Bình lên tiếng hỏi thẳng.

Bởi vì lúc này hắn cũng không lo được lo mất nữa.

Đao Ma cũng được, tuy tốt.

Nhưng có đến hay không cũng không quan trọng.

Bởi vì thế giới này vĩnh viễn không thiếu người.

Đao Ma nói: "Có rất nhiều thế lực đều mời chào ta, ngươi là một cái yếu nhất trong số đó."

"Đây chỉ là hiện tại thôi." Ôn Bình đáp.

Nghe nói như vậy, Đao Ma không những không giận mà còn cười.

Không thể không nói, Ôn Bình trước mắt là một người thú vị nhất mà hắn từng gặp.

Diệu nhân!

Diệu nhân!

Đao Ma nói nữa: "Ôn tông chủ, ta không ngại nói cho ngươi. Ta có rất nhiều kẻ thù, có không dưới mười cái thế lực ngũ tinh đỉnh tiêm muốn diệt trừ ta, thậm chí còn có cường giả Thiên Vô Cấm muốn lộng chết ta. Bởi vì người của bọn họ chết trong tay ta cũng không ít. Trước đây, ta có thể dựa vào chuyện trà trộn vào một vị trí trong sa trường khiến cho bọn họ không dám động thủ, nhưng mà bây giờ ta đã rời khỏi sa trường, chỉ là một tán tu, những người muốn giết ta đã có chút không nhịn được nữa. Ta như vậy, Ôn tông chủ còn dám mời chào sao?"

Hắn không tin Ôn Bình còn dám mời chào hắn.

Bởi vì kẻ địch của hắn, cho dù là cái nào thì cũng đều không phải là Bất Hủ Tông có thể chống lại được.

Thấy Ôn Bình không nói gì, Đao Ma bất đắc dĩ cười cười.

Hắn biết ngay sẽ là kết quả này.

Đao Ma nói: "Cho nên Ôn tông chủ hãy nói thẳng cho ta biết tác dụng của Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh này đi, sau đó chúng ta có thể làm một lần giao dịch. Một lần giao dịch khiến cho cả ngươi và ta đều hài lòng."

"Sau khi vào tông thì ta sẽ nói cho ngươi biết." Ôn Bình đáp.

Đao Ma ngây ra một lúc: "Thật thú vị. Thu ta! Ngươi không sợ vạn kiếp bất phục sao?"

Ôn Bình nói: "Ta nói ta không sợ gì cả, Đao Ma tiền bối tin sao?"

Đao Ma cười cười: "Nghé con mới đẻ không sợ cọp! Ngươi nghĩ là ta sẽ tin sao?"

Nói đến đây, Đao Ma cũng lười trò chuyện nữa.

Hỏi rõ được tác dụng của Bất Diệt Thánh Hỏa Lệnh, giờ hắn chuẩn bị đi.

Đúng vào lúc này, tầng trên của chủ điện, Vi Sinh Tinh Vũ vừa mới tỉnh lại, đi xuống.

Vừa đi xuống dưới, vừa mở miệng lẩm bẩm: "Rốt cuộc thì ta là Khải Tinh Dư… hay là Vi Sinh Tinh Vũ?"

Khi đi xuống tới lầu một, vừa khéo nhìn thấy Ôn Bình ngoài cửa.

Trong khoảnh khắc khi thấy được Ôn Bình, Vi Sinh Tinh Vũ giống như là thấy được cầu trả lời vậy, vội vàng nhào tới.

Lúc này, Vi Sinh Tinh Vũ bước nhanh tới, giống như không nhìn thấy Đao Ma, mở miệng nói: "Ôn tông chủ, xin ngươi hãy nói cho ta biết, rốt cuộc thì ta là ai… bây giờ trong đầu ta có hai cái trí nhớ hỗn loạn. Có lúc ta sẽ mơ thấy mình là anh hùng cứu thế, có lúc thì sẽ mơ thấy mình trở thành lâu chủ Già Thiên Lâu!"

Ôn Bình nghe hắn nói như vậy thì sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, nói: "Uống say thì ngủ đi."

Ôn Bình hoàn toàn không ngờ được lúc này Vi Sinh Tinh Vũ sẽ đột nhiên xuất hiện, không để ý đến chuyện có người ngoài ở đây hay không, chuyện gì cũng nói.

Nhưng mà, lúc này, trong đầu Vi Sinh Tinh Vũ đều là trí nhớ hỗn loạn, rất thống khổ, những gì Ôn Bình nói với hắn hắn cũng không nghe vào, trực tiếp quỳ một chân xuống đất, cầu khẩn.

"Ôn tông chủ, ngươi nói ta là người sáng lập ra Già Thiên Lâu, nhưng mà trong đầu ta toàn là trí nhớ CỦA Khải Tinh Dư. Ta là nhị hoàng tử của U Quốc, ta là anh hùng của U Quốc… tại sao…"

【VIP】 Cường giả thượng cảnh tới (4)

Trên mặt Vi Sinh Tinh Vũ lộ vẻ thống khổ.

Ôn Bình bất đắc dĩ, chỉ đành dùng tinh thần lực đánh cho Vi Sinh Tinh Vũ ngất xỉu, khiến cho hắn không thể nói tiếp nữa.

Sau khi gọi người tới đưa Vi Sinh Tinh Vũ về, Ôn Bình ánh mắt bất thiện nhìn về phía Đao Ma.

Đao Ma không thể đi!

Lúc này, Ôn Bình xóa Đao Ma khỏi danh sách trắng!

Lúc này, Đao Ma vẫn không rõ những gì mà Vi Sinh Tinh Vũ nói là có ý gì, nhưng hắn cũng mơ hồ cảm nhận được có gì đó là lạ.

Khải Tinh Dư, người này chính là nhị hoàng tử của U Quốc mấy trăm năm trước.

Là đại anh hùng cứu thế của U Quốc!

Vi Sinh Tinh Vũ thì là người sáng lập ra Già Thiên Lâu, cục diện hỗn loạn ở Triều Thiên Hạp bây giờ chính là do hắn gây ra.

Một chính một tà!

Đều là đại nhân vật!

Bây giờ lại có người nói mình là Vi Sinh Tinh Vũ, còn nói mình là Khải Tinh Dư.

Trong lúc hắn còn chưa hiểu ra chuyện gì thì lông tơ toàn thân xù lên như mèo xù lông, toàn thân lạnh lẽo.

Hắn cảm thấy ánh mắt Ôn Bình từ rất ôn hòa đột nhiên lại chuyển thành bất thiện, đồng thời còn nói: “Đao Ma tiền bối, ngại quá, ta nhất định phải giữ ngươi tại Bất Hủ Tông làm khách một thời gian.”

“Ngươi…”

Đao Ma vừa cảm nhận được ý bất thiện này thì muốn mở mạch môn ra.

Nhưng mà khi hắn vừa định mở mạch môn ra thì.

Áp lực mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu khiến cho máu của hắn cũng trở nên lạnh lẽo.

Cảm giác này, hắn chỉ cảm nhận được trên người những cường giả Thiên Vô Cấm ở sa trường. Hôm đó, hắn chỉ bị cường giả Thiên Vô Cấm từ xa nhìn lại thì đã bị khí tức khổng lồ đó dọa cho không dám hít thở.

Áp lực đó, phải nói là hắc khắc cốt minh tâm!

"Ngươi muốn làm gì?" Đao Ma hỏi.

Ôn Bình đáp: "Đao Ma tiền bối, ta không có ác ý, chỉ trách ngươi xui xẻo, nghe được những thứ mà ngươi không nên nghe. Nhưng mà, ngươi cũng không phải là kẻ địch của ta, cho nên ta không định giết ngươi. Nhưng mà trong khoảng thời gian này thì ta chỉ đành giữ ngươi lại Bất Hủ Tông, dĩ nhiên, ngươi cũng có thể chọn đánh đi ra."

Dứt lời, Ôn Bình chỉ lên trên đầu.

Đao Ma chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu mình.

Đập vào mắt là hàng ngàn thanh kiếm lơ lửng giữa không trung, mỗi một thanh đều phóng ra kiếm ý mạnh mẽ, chúng nó tụ tập lại một chỗ, phóng ra khí tức không thua gì Thiên Vô Cấm, khiến cho Đao Ma lập tức bỏ đi ý nghĩ đó.

Đánh đi ra?

Đánh ra được sao?

Lỡ như đánh không ra được, chết ở chỗ này thì sao?

Nhưng mà cũng không thể ngồi chờ chết ở đây chứ?

Đang lúc Đao Ma suy tư thì Ôn Bình lại nói: "Đao Ma tiền bối, nói thật cho ngươi biết, kiếm trận này có thể giết nửa bước Thiên Vô Cấm. Cho nên ta khuyên ngươi đừng có vọng động, dù sao chúng ta cũng không phải là kẻ địch, ta cũng không muốn giết ngươi."

“Tiểu tử, ngươi là người thứ nhất dám uy hiếp ta.” Sắc mặt Đao Ma cũng không dễ nhìn.

Ôn Bình thở dài, sau đó qua qua nhìn Vân Liêu bên cạnh, nói: “Vân trưởng lão, tìm một chỗ cho Đao Ma tiền bối nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này, Đao Ma tiền bối là khách quý của Bất Hủ Tông.”

Vân Liêu gật đầu.

Đao Ma ngẩng đầu nhìn kiếm trận trên đỉnh đầu một chút, cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ kiếm khí đó, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ chọn thỏa hiệp. Tuy rằng trong lòng vô cùng phẫn nộ nhưng cũng không dám phát tác.

Bất Hủ Tông thần bí mà mạnh mẽ, vượt quá tưởng tượng của hắn, khiến cho hắn có cảm giác như chỗ này còn nguy hiểm hơn sa trường.

Khi Vân Liêu dẫn Đao Ma đi, Ôn Bình lên chủ điện, tìm tới Vi Sinh Tinh Vũ đang từ từ tỉnh lại.

“Xem ra ta không có đoán sai.”

Ôn Bình lẩm bẩm một câu.

Quả nhiên, Vi Sinh Tinh Vũ này vừa là Vi Sinh Tinh Vũ vừa là Khải Tinh Dư.

Là anh hùng!

Cũng là ác ma!

Kịch bản mà ngay cả tiểu thuyết cũng không dám viết này lại xảy ra thật.

Anh hùng của U Quốc, người cứu vớt U Quốc, nhưng đột nhiên lại muốn hủy diệt U Quốc.

Rốt cuộc là vì sao?

Khi Vi Sinh Tinh Vũ tỉnh lại, Ôn Bình mở miệng nói: “Muốn biết rõ chân tướng sao, gia nhập vào Bất Hủ Tông đi.”

Vi Sinh Tinh Vũ đáp: “Ôn tông chủ, ngươi chắc chắn chứ?”

Ôn Bình gật gật đầu, những hậu quả mà Hà Niên nói, Ôn Bình đều nghĩ đến.

Nếu thân phận của Vi Sinh Tinh Vũ bại lộ thì hắn sẽ phải đối mặt với hai quái vật khổng lồ.

U Quốc!

Già Thiên Lâu!

Cho dù là ai thì cũng có thể làm cho Bất Hủ Tông thịt nát xương tan.

Nhưng mà Ôn Bình không quan tâm, hắn sợ cái gì?

Nếu đã có hệ thống tương trợ mà còn bó tay bó chân, vậy thì còn thành lập tông môn siêu cấp làm quái gì nữa?

"Ngươi đang lo lắng cho ta?"

"Không… chỉ là ta không ngờ được lá gan của ngươi lại lớn như vậy."

"Cho nên ngươi đồng ý hay là không? Bởi vì ta trước giờ không hề keo kiệt với người mình."

"Ta gia nhập!"

"Đi. Vậy thì kể từ hôm nay, ngươi chính là trưởng lão của Bất Hủ Tông ta, ta cũng nói cho người biết chân tướng. Căn cứ vào tin tức mà bổn tông chủ nắm được và tình huống của ngươi bây giờ thì có thể kết luận. Ngươi vừa là Khải Tinh Dư vừa là Vi Sinh Tinh Vũ. Người trước là đại anh hùng của U Quốc, mà người sau thì là ác ma muốn hủy diệt U Quốc. Hết sức mâu thuẫn, nhưng ngươi đúng là tồn tại mâu thuẫn như vậy. Còn lý do tại sao thì sợ là chỉ có mình ngươi biết."

"Ta là anh hùng… cũng là ác ma…"

Vi Sinh Tinh Vũ sửng sốt.

Ôn Bình cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy rời khỏi phòng, để lại một mình Vi Sinh Tinh Vũ đã rơi vào trong hồi ức ở trong phòng.

Cùng lúc đó, Đao Ma được đưa tới một căn phòng cũ trong Bất Hủ Tông, để hắn ở lại đó.

Bởi vì Đao Ma không có gia nhập Bất Hủ Tông cho nên không thể để cho Đao Ma ở những chỗ như khu ký túc xá

được.

Đao Ma cũng không có khó chịu với chuyện này, mà sau khi Vân Liêu rời đi thì bắt đầu suy tư về những gì mà người ở chủ điện đó nói.

Khải Tinh Dư!

Vi Sinh Tinh Vũ!

【VIP】 Cường giả thượng cảnh tới (5)

Một ý nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu hắn: “Sẽ không phải là Vi Sinh Tinh Vũ chưa chết chứ?”

Nói mới nhớ, hình như tin tức Vi Sinh Tinh Vũ chết chỉ là tin truyền miệng.

Chưa có ai thấy thi thể của Vi Sinh Tinh Vũ.

Vi Sinh Tinh Vũ bị người nào giết chết cũng không có ai xác định được.

Tiếp tục nghĩ, Đao Ma vội vàng lắc đầu, khôi phục lại dáng vẻ lười biếng, sau đó cười, tự giễu một tiếng: “Sao có thể như vậy được… sao Vi Sinh Tinh Vũ vẫn còn sống được… hơn nữa còn ở trong Bất Hủ Tông này.”

Vừa nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một giấc không để ý tới thế sự thì Đao Ma lại giật mình tỉnh lại.

“Không đúng, nếu như không phải thì tại sao hắn lại cưỡng chế giữ ta lại?” Đao Ma lại bắt đầu ngờ vực vô căn cứ.

“Không được, phải tìm cơ hội tiếp cận người đó tìm tòi hư thực.”

Sự thật chứng minh, lòng hiếu kỳ vĩnh viễn có thể chiến thắng bất cứ cường giả nào.

Cho dù là Thông Huyền Cảnh cũng được.

Hay là Địa Vô Cấm cũng được.

Lòng hiếu kỳ luôn có thể chiến thắng bọn họ.

Nói làm là làm, Đao Ma vội vàng xuống giường, sau đó đi ra ngoài, nhưng mà, đột nhiên hắn bối rối.

Bởi vì lạc đường.

Trong Bất Hủ Tông này, cảm giác của hắn không lan ra được bao xa.

Hết cách rồi, chỉ có thể tự mình tìm đường, sau đó đi tới một sườn núi.

Nhìn chỗ xa xa, Đao Ma ngẩn ra.

Sau dãy núi không phải là cảnh tượng quen thuộc mà hắn biết.

"Đây không phải là trong Tinh Kiếm Sơn!" Đao Ma kinh ngạc nhìn núi non trùng điệp phía xa.

Hắn từng tu hành ở Lăng Tiêu Kiếm Phái mấy chục năm, mặc dù không nhớ được mỗi một ngọn cây cọng cỏ của Lăng Tiêu Kiếm Phái nhưng những sông núi, những phong cảnh đó hắn đều nhớ. Nhưng bây giờ hắn lại không thấy những thứ đó trong Bất Hủ Tông.

Rõ ràng Bất Hủ Tông nằm trên Tinh Kiếm Sơn!

"Sợ là chỗ này đã là trong giới mà cường giả Thiên Vô Cấm sáng tạo ra…" Vừa nghĩ như vậy, Đao Ma định bác bỏ ý nghĩ này.

Bởi vì giới mà cường giả Thiên Vô Cấm sáng tạo, mạch khí ẩn chứa trong đó tối đa chỉ bằng với một thành bên ngoài.

Đây là định luật tuyên cổ bất biến.

Nếu không thì sao những cường giả Thiên Vô Cấm đó lại không mang những người trong gia tộc của mình vào đó.

Chẳng qua là hắn lại nghĩ tới một chuyện, nếu chỗ này không phải là giới thì nó là cái gì?

Chẳng lẽ còn có thứ cấp cao hơn giới nữa sao?

Đao Ma xoắn xuýt.

Nhìn còn đường dưới chân, hắn lại tiếp tục xoắn xuýt.

Đi bên trái hay là đi bên phải.

Đao Ma đột nhiên cảm thấy mình muốn điên.

"Quá khó khăn!"

"Quá khó khăn!"

Tiếng la thống khổ của Đao Ma quanh quẩn trong dãy núi.

…

Cùng lúc đó, sau khi Ôn Bình thu Vi Sinh Tinh Vũ vào Bất Hủ Tông thì cũng không có lập tức đi tìm Đao Ma nói chuyện.

Loại người như Đao Ma, nếu chỉ dùng hai ba câu thì có thể kéo vào Bất Hủ Tông thì cảnh giới Địa Vô Cấm thượng cảnh của hắn coi như bỏ.

Cho nên Ôn Bình cảm thấy mình phải tìm cách hiểu rõ xem Đao Ma cần gì trước đã, xem thứ mà hắn khát vọng là gì.

Đúng là có rất ít người vô dục vô cầu, nhưng chắc chắn là không có Đao Ma trong đó.

Đi Tẫn Tri Lâu tra một cái, lai lịch của Đao Ma hoàn toàn bại lộ ra hết.

Đao Ma vốn tên là Bình Tâm Đạo, là phản đồ của thế lực lục tinh trong Nguyên Dương Vực. Còn nguyên nhân phản bội thì trong tình báo của Tẫn Tri Lâu viết rất rõ ràng, là bởi vì yêu một con Yêu Thần có thù với thế lực của hắn.

Bởi vì yêu, cho nên hắn không chút do dự mà phản bội tông môn.

Buồn cười là hóa ra cái gọi là tình yêu đó đều là giả dối. Con Yêu Thần đó không yêu Bình Tâm Đạo, sở dĩ ở bên cạnh hắn là vì thu thập tình báo. Khi Bình Tâm Đạo vì nàng mà phản bội tông môn thì Bình Tâm Đạo cũng hết giá trị lợi dụng.

Sau này, Bình Tâm Đạo dùng tên giả là Đao Ma, sau đó vĩnh viễn biểu hiện ra dáng vẻ lười biếng, tựa như không có hứng thú với bất cứ thứ gì.

Ngẫm lại cũng thế, tâm đã chết thì còn có hứng thú với những chuyện khác trên thế giới này hay sao?

Đáng nói nhất là trong tình báo viết tuổi thật của Đao Ma còn chưa tới trăm tuổi.

Không đến trăm tuổi mà đã là cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, có thể nói là thiên tài tuyệt thế!

Tốc độ tu luyện này so với trời sinh song dị mạch của Ngôn Sinh thì có thể nói là song tuyệt!

“Đúng là máu chó.” Ôn Bình không có nhìn nữa, nhịn không được thở dài một hơi.

Gặp phải cặn bã yêu, hủy cả một đời.

Đối với Yêu Thần đó, trong tình báo của Tẫn Tri Lâu cũng có ghi lại, hơn nữa còn khá tỉ mỉ, ngay cả sào huyệt ở đâu cũng có ghi lại.

Tiếp tục xem, Ôn Bình chỉ xem được những chuyện mà Bình Tâm Đạo đã làm sau khi dùng tên giả là Đao Ma.

Để tình báo xuống, Ôn Bình khó khăn, bởi vì chuyện này hắn cũng không giải quyết được.

Không thể không nói, thế lực mà hắn đắc tội nhiều thật!

Chỉ thế lực ngũ tinh đỉnh tiêm thì Ôn Bình đếm được hai ba mươi cái.

Thế lực lục tinh cũng có mười cái.

Khó trách hắn mạnh mẽ như thế mà không có ai mời chào hắn.

“Xem ra lần này ta mời chào thì vẫn để lại một ấn tượng tốt trong lòng Đao Ma, ít nhất ta dám làm.” Ôn Bình lẩm bẩm một câu.

Còn hoàn toàn giải quyết Đao Ma, trong thời gian ngắn thì Ôn Bình cũng không có cách nào.

Trước mắt hắn chỉ đoán ra được điểm đột phá nằm trên người nữ nhân, nhưng mà chuyện gặp phải cặn bã nữ thì chỉ có thể trông chờ vào hắn tự mình nghĩ thoáng ra. Nếu như giết cặn bã nữ mà có ích thì Đao Ma đã làm chuyện này từ lâu rồi.

Đao Ma không có làm như thế, chắc hẳn là trong lòng Đao Ma vô cùng rõ ràng.

“Có lẽ ta nên đi tìm Đao Ma bàn lại, hẳn là sẽ không ai muốn làm một con chim không có tổ chứ.”

Ôn Bình lẩm bẩm một câu, rời khỏi Tẫn Tri Lâu.

…

Màn đêm chậm rãi buông xuống.

Yên lặng như tờ, trăng sáng sao thưa.

Đao Ma lặng lẽ đáp xuống núi, đi vào sâu trong dãy núi, chuẩn bị tìm một chỗ len lén rời khỏi Bất Hủ Tông.

Lục tung vài chục ngọn núi, mắt thấy đã rời xa một cái kiến trúc cuối cùng của Bất Hủ Tông, Đao Ma cảm thấy hẳn là mình đã tự do. Sau đó muốn thử một chút xem mình có thể bay hay không.

Nhưng mà kết quả vẫn là không thể bay!

Nói cách khác, chỗ này vẫn còn trong Bất Hủ Tông!

"Rốt cuộc thì trận pháp của Bất Hủ Tông này lớn đến mức nào chứ!" Đao Ma cảm thấy chắc chắn trong Bất Hủ Tông có một vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.

【VIP】 Lòng hiếu kỳ của Đao Ma tăng mạnh

Cũng chỉ có Tuyền Qua Thần Tượng mạnh mẽ như thế mới có thể chế tạo ra trận pháp Long Bích Văn khổng lồ như thế.

Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, cho dù là trong số những người mà hắn gặp hay là nghe nói thì đều không thể làm ra một cái trận pháp Long Bích Văn có kích cỡ như thế này được.

"Tiếp tục đi, ta không tin là không đi ra được!" Lúc này, Đao Ma tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà đi không được bao xa thì cảm nhận được có một luồng khí tức mạnh mẽ phát ra ở phía trước.

Khí tức của Địa Vô Cấm!

"Chẳng lẽ là cường giả Địa Vô Cấm của Bất Hủ Tông?"

Trong lòng Đao Ma tức giận, muốn giết người, nhưng mà sợ đánh rắn động cỏ nên chỉ đành đi đường vòng.

Vòng qua ngọn núi bên cạnh, từ vách đá nhìn xuống, Đao Ma thấy được cường giả Địa Vô Cấm đó.

Là một nữ nhân!

Thoạt nhìn rất trẻ trung, khí tức tỏa ra chỉ có nửa bước Địa Vô Cấm.

"Tự mình lừa gạt mình." Đao Ma bất đắc dĩ cười một tiếng, đang định đi thì thì đột nhiên thấy nàng cầm một cây gậy gỗ, sau đó hô một câu "Lắng nghe ta triệu hoán…", lúc này, cây cối xung quanh đều lay động.

Rễ cây làm chân, nhánh cây làm tay, từng cái cây đều đứng lên như người, chậm rãi tới gần nữ nhân tay cầm gậy gỗ.

Sau đó tất cả những cây cối đó đều mở miệng nói chuyện.

"Nguyện cống hiến sức lực cho ngài, chủ nhân của ta!"

“Nguyện cống hiến sức lực cho ngài, chủ nhân của ta!”

Thấy cảnh này, Đao Ma cảm thấy có chút choáng váng.

Đây là cái quỷ gì?

Thụ yêu?

Nhưng mà cây thì sao thành yêu được?

Hơn nữa còn biết nói chuyện.

Nhưng lại không có lộ ra yêu khí.

Mỗi một cái cây này đều lộ ra thực lực không kém gì Địa Vô Cấm, hàng trăm hàng ngàn cây hội tụ lại một chỗ, không phải Địa Vô Cấm Trung Cảnh thì không thể đánh lại! Địa Vô Cấm Hạ Cảnh, sợ là trong nháy mắt là sẽ bị giết.

Đang nghĩ ngợi thì nữ nhân đó lại vung vẩy gậy gỗ trong tay, những cây cối đó trở về, một lần nữa biến thành cây.

“Triệu hoán đại quân Mộc Tinh Linh thành công… cái ma pháp tứ giai thứ nhất của ta thành công rồi!”

Nữ nhân hưng phấn nhảy dựng lên.

Người này chính là Long Nguyệt!

Khi Đao Ma nghe được hai chữ ma pháp thì lập tức nhớ tới tin tức mà hắn lấy được trong Phong Gian Nguyên.

Bất Hủ Tông nắm giữ ma pháp có lực lượng còn mạnh mẽ hơn mạch thuật lưu phái!

Cái này là ma pháp sao?

Biến những cây cối bình thường thành chiến sĩ, đồng thời còn là chiến sĩ có lực lượng gần bằng cường giả Địa Vô Cấm.

Này có chút khó ma tưởng tượng nổi.

Xem đến đây, đột nhiên Đao Ma có chút không muốn rời khỏi đây.

Mới đầu, trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, bây giờ hắn muốn ở lại xem thử xem rốt cuộc thì ma pháp này là thứ gì.

Có thể điều khiển hàn băng, có thể điều khiển Bạo Phong, còn có thể biến cây cối bình thường thành chiến sĩ mạnh mẽ…

Đều là thứ quỷ gì?

Vừa đi tới trước thêm hai bước, Đao Ma ngừng bước lại.

Sau đó vừa đi vừa nghỉ, trên mặt Đao Ma lại lộ vẻ xoắn xuýt nữa.

Đi?

Hay là không đi?

Mặc dù hắn không có khát vọng lớn gì nhưng mà lòng hiếu kỳ tương đối mạnh.

Điều khiển Bạo Phong, Băng Tuyết, loại lực lượng này thì cho dù là Yêu Thần thì cũng hiếm có làm được.

Nhưng mà ma pháp có thể làm được.

Bây giờ lại có thể biến cây cối bình thường thành chiến sĩ thụ nhân mạnh mẽ.

"Ma pháp…"

Đao Ma như quỷ thần xui khiến, đi xuống núi, đi tới chỗ Long Nguyệt còn đang chìm trong vui sướng.

Khi Đao Ma dọc theo đường núi đi xuống dưới, đi qua rừng cây, Long Nguyệt nghe được tiếng lá cây xào xạc. Lúc này, nàng bình tĩnh nhìn về phía sườn núi, sau đó chậm rãi tới gần.

Trong núi có nhiều tẩu thú kỳ dị, Long Nguyệt nghĩ là chúng nó đang đi lại.

Nhưng mà đi chưa được hai bước thì thấy là người tới, hơn nữa còn là một người xa lạ, Long Nguyệt chợt thất vọng nhún vai.

"Còn tưởng rằng lại là tẩu thú."

Long Nguyệt lạnh nhạt nói một câu khiến cho Đao Ma có chút ngạc nhiên, nghi ngờ.

"Ngươi không sợ ta?"

Long Nguyệt đáp: “Ta sợ người một nhà làm cái gì?”

“Người một nhà?” Trong lòng Đao Ma vui lên.

Người của Bất Hủ Tông này là ngốc thật hay là giả ngốc?

Gặp cũng chưa từng gặp mà dám nói là người một nhà?

Nhưng mà như vậy cũng phù hợp tâm ý của hắn, dứt khoát giả vờ thành người một nhà luôn.

“Ta vừa tới.” Đao Ma lên tiếng.

Long Nguyệt nói: “Vậy chúc mừng ngươi, tìm được chỗ tốt. Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?”

“Tên thật thì không nhớ được, nhưng mà những năm gần đây người người đều gọi ta là Đao Ma.”

“Đao Ma… tên thật thú vị.”

“Chưa từng nghe qua?”

Đao Ma ngây ra một lúc.

Không phải vậy chứ.

Long Nguyệt đáp: “Tiền bối, Triều Thiên Hạp này nhiều người như vậy, sao ta có thể biết hết được.”

“Ngươi cũng thẳng thắn lắm, đã lâu rồi chưa từng gặp được người như vậy. Ở bên ngoài, gần như tất cả mọi người gặp phải ta thì sợ hãi hoặc là nịnh nọt, hoặc là muốn giết ta.” Đao Ma cười cười.

Không thể không nói, ở một chỗ mà không ai biết tới mình thì ít nhiều gì cũng thấy thoải mái.

Tiếp tục giả vờ là người một nhà chào hỏi vài câu, sau đó Đao Ma bắt đầu hỏi thăm chuyện liên quan tới ma pháp: “Có thể nói cho ta nghe về ma pháp không? Chính là thứ mà ngươi vừa dùng đó.”

“Tiền bối còn chưa đi Pháp Sư Tháp?”

“Chưa.”

Pháp Sư Tháp?

Đao Ma âm thầm nhớ kỹ cái tên kỳ cục này.

Pháp sư là cái gì?

Long Nguyệt nói: “Nếu như tiền bối muốn hiểu rõ ma pháp thì ta kiến nghị tiền bối nên đi Pháp Sư Tháp một chuyến. Bởi vì ma pháp là một thứ hết sức phức tạp, trình độ phức tạp của nó không thua gì tu luyện mạch môn. Nói từ đơn giản nhất, người tu luyện ma pháp không gọi là người tu luyện mà là ma pháp sư.”

“Ma pháp sư…”

Trong nháy mắt, lòng hiếu kỳ của Đao Ma tăng mạnh.

Ma pháp sư!

Cái tên rất kỳ lạ.

“Muốn trở thành ma pháp sư thì đầu tiên phải có một cây đũa phép, giống như cái trong tay của ta vậy. Dĩ nhiên, chưa chắc tất cả đũa phép đều giống như thế này, cũng có tương đối lớn, giống như là quyền trượng.”

【VIP】 Lòng hiếu kỳ của Đao Ma tăng mạnh (2)

Nói xong, Long Nguyệt đưa đũa phép trong tay tới trên mặt Đao Ma.

Đao Ma chậm rãi cầm lấy, sau đó cẩn thận cảm nhận năng lượng mà nó tỏa ra, nói: "Tài liệu này ta chưa từng thấy… trong đó còn có một luồng năng lượng rất kỳ lạ."

Thấy Đao Ma không ngừng vuốt đũa phép của mình, Long Nguyệt vội vàng nhắc nhở: "Tiền bối, cẩn thận một chút, nếu như dùng sức quá mạnh thì sẽ bị bẻ gãy. Đây là thứ mà ta xem phim rất lâu mới lấy ra được."

"Phim?"

"À ừm… tiền bối, này không phải trọng điểm, trọng điểm là nó vô cùng khó được. Còn phim là cái gì, ta sẽ không giải thích. Đêm xuống sẽ có không ít người đi xem phim, đến lúc đó ngài đi theo là biết."

"Ồ…" Đao Ma lại hỏi: "Vậy cái đũa phép này yếu ớt như thế thì tại sao lại rất khó được? Sao nó có thể khống chế lực lượng mạnh mẽ như thế?"

"Tiền bối, ta phải giải thích như thế nào mới được? Nói như vầy đi, nó giống như đũa ăn cơm. Mục đích của đũa là dùng để ăn cơm, nhưng nếu như không cầm đũa thì cũng có thể ăn được, bởi vì còn có thìa, thậm chí có thể dùng tay bốc. Cho nên nói nó chỉ là một cái công cụ mà thôi, có thể làm cho ma pháp sư có thể mau lẹ, dễ dàng phóng ra ma pháp hơn."

"Nói cách khác, cho dù không có đũa phép này thì vẫn có thể phóng ra ma pháp?"

"Tông chủ từng nói, đúng là có ma pháp sư vô cùng mạnh mẽ thì không cần công cụ cũng có thể phóng ra ma pháp. Chỉ cần niệm một câu chú ngữ là được rồi. Giống như vầy…" Long Nguyệt cầm đũa phép của mình, sau đó tùy tiện niệm

một câu chú ngữ, sau đó vung đũa phép lên, một cái hồ nước ngay lập tức xuất hiện trước mặt.

Sau đó Long Nguyệt nhặt một cục đá lên, ném vào trong hồ.

Bịch!

Cục đá rơi xuống nước phát ra một tiếng vang nặng nề.

"Thật!" Đao Ma kinh ngạc nói.

Sau đó Long Nguyệt lại quơ quơ đũa phép, dưới ánh trăng, hồ nước biến mất, tất cả lại trở về với nguyên dạng.

"Thứ mà ta vừa nói chính là chú ngữ, muốn phóng ra ma pháp thì nhất định phải đọc chú ngữ."

"Chỉ nói một câu… chú ngữ?"

Đao Ma khó khăn nói ra hai chữ chú ngữ.

Long Nguyệt đáp: "Đúng, chỉ cần nắm giữ chú ngữ, đồng thời có được một cây đũa phép, sau đó tiến hành luyện tập liên tục là được."

"Đơn giản như vậy?"

"Tiền bối, này thoạt nhìn đơn giản nhưng nếu muốn làm thật thì vẫn rất khó khăn. Bởi vì học tập ma pháp có liên quan đến tinh thần lực. Tinh thần lực không mạnh mẽ thì không phóng ra ma pháp được. Mặc dù ngươi nắm giữ chú ngữ, có được đũa phép… a, đúng rồi. Tinh thần lực chính là cảm giác."

"Dựa vào cảm giác?"

Đao Ma hít sâu một hơi.

Long Nguyệt tiếp tục giải thích: "Nhưng mà cảm giác chỉ là một cách giải thích tương đối sơ sài về tinh thần lực, dùng tinh thần lực để biểu đạt thì càng chuẩn hơn. Bởi vì nó chính là một loại lực lượng, nhất là khi tinh thần lực tiến vào giai đoạn thứ hai. Nó không chỉ có thể bao trùm được hai ba mươi dặm mà còn có thể xem nó như một loại thủ đoạn công kích."

Dứt lời, Long Nguyệt trực tiếp phóng ra tinh thần lực cuốn một cái nhánh cây dưới đất lên, khống chế lấy nó bay lên trên không.

Một màn này khiến cho Đao Ma choáng váng.

Cảm giác còn có thể dùng như vậy!

Cách không ngự vật!

Long Nguyệt tiếp tục nói: "Tinh thần lực của tông chủ, hắn có thể khống chế một thanh kiếm, bay ra hơn mười dặm giết một người. Trên cơ bản, chỉ cần bị tông chủ để mắt tới thì hoàn toàn chạy không thoát được. Bởi vì cho dù là cách mấy chục dặm thì uy lực của thanh kiếm đó vẫn sẽ không thay đổi chút nào. Nhưng mà những thay đổi này thì chỉ khi tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai mới có được, giai đoạn thứ nhất cùng lắm thì chỉ có thể ngự kiếm được một hai dặm."

"Giết người ngoài mấy chục dặm?"

Đao Ma càng nghe Long Nguyệt nói thì càng kinh ngạc.

Hắn không thể tin những gì Long Nguyệt nói.

Nhưng mà khi thấy biểu cảm tự tin trên mặt Long Nguyệt, không giống như đang nói láo, hắn lại không thể không tin vào sự thật này.

Long Nguyệt bỗng nhiên cười làm lành, nói: "Tiền bối, ngượng ngùng, lạc đề."

"Không ngại."

Đao Ma đột nhiên muốn hỏi cho cặn kẽ chuyện tinh thần lực.

Long Nguyệt nói: "Người có tinh thần lực càng mạnh mẽ thì có thể phóng ra ma pháp càng cao cấp. Bình thường mà nói, tinh thần lực giai đoạn thứ nhất thì tối đa cũng chỉ phóng ra được ma pháp tam giai. Ma pháp tam giai, chỉ có lực lượng sánh ngang với Trấn Nhạc Cảnh. Khi tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai thì có thể phóng ra ma pháp tứ giai, ma pháp tứ giai chính là lực lượng sánh ngang Địa Vô Cấm hàng thật giá thật."

“Ngươi nói tiếp đi…”

Đao Ma hoàn toàn không muốn ngắt lời Long Nguyệt.

Long Nguyệt nói tiếp: “Có thể nói một cách đơn giản là khi có đũa phép, tinh thần lực đủ mạnh thì có thể đi vào Pháp Sư Tháp chọn lựa ma pháp. Tông chủ đề nghị là khi không thích hợp tu luyện mạch môn thì có thể thử trở thành một ma pháp sư. Bởi vì không phải mỗi người đều có thiên phú tu luyện ma pháp. Tiền bối, nếu như ngài muốn hiểu về ma pháp hơn thì hãy đi Pháp Sư Tháp một chuyến, ở đó có giới thiệu kỹ càng hơn và phương pháp tu luyện.”

“Ta… sau này hãy nói đi.”

Đao Ma cũng muốn vào xem.

Nhưng hắn không phải là người của Bất Hủ Tông.

Long Nguyệt nói: “Tiền bối, nếu không còn chuyện gì khác thì ta tiếp tục tu luyện đây.”

“Ngươi tu luyện đi.”

Đao Ma đáp, sau đó đưa mắt nhìn phương xa. Sau đó khi thu tầm mắt lại thì không đi theo hướng rời xa Bất Hủ Tông nữa mà quay về chỗ ở mà Vân Liêu sắp xếp cho hắn.

Bây giờ, hắn không chỉ có hứng thú với ma pháp.

Mà còn cực kỳ tò mò về cái gọi là tinh thần lực.

Giết người ngoài mấy chục dặm, cái này là thủ đoạn như thế nào?

Rốt cuộc thì Bất Hủ Tông này là một chỗ như thế nào?

Lực lượng mà nó biểu hiện ra hắn chưa từng nghe nói tới!

Rốt cuộc là Bất Hủ Tông này tới từ đâu?

Khi những nghi vấn này chậm rãi mọc rễ nảy mầm trong đầu, Đao Ma chợt nghe một tiếng vang thật lớn vang lên trên bầu trời.

【VIP】 Lòng hiếu kỳ của Đao Ma tăng mạnh (3)

Một đạo tia chớp màu trắng xẹt qua trời cao.

Mới đầu, đối với tia chớp, sét đánh thì Đao Ma cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà hắn đột nhiên nhận ra, hình như trên bầu trời chỉ có một đám mây, nó đang lơ lửng trên vùng trời của Bất Hủ Tông. Hơn nữa khu vực bên ngoài đám mây, trăng sáng sao thưa, hoàn toàn không có dấu hiệu như là sắp mưa.

"Sấm sét này có gì đó kì quái?"

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên một tia chớp lớn bằng cái bát từ trong đám mây trên bầu trời hạ xuống.

Răng rắc!

Nó đánh xuống khu rừng cách đây không xa.

Sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba…

Chúng nó giống như là có mắt, không ngừng đánh xuống một chỗ.

Đang cảm thấy quái dị thì đột nhiên Ôn Bình ngự kiếm xuất hiện, đứng lơ lửng trên không trung.

"Ôn tông chủ."

Thấy Ôn Bình đến, trong lòng Đao Ma thấy khó hiểu.

Quyết định đi tới chỗ tia chớp rơi xuống xem thử xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

…

Trên bầu trời.

Ôn Bình quan sát bãi cỏ phía dưới, Dương Nhạc Nhạc đang đứng trên đồng cỏ, cầm đũa phép trong tay, tia chớp quấn quanh người, tia chớp mảnh như tơ tằm như ẩn như hiện

quanh người Dương Nhạc Nhạc, cảnh tượng không bình thường chút nào.

Theo Dương Nhạc Nhạc vung đũa phép lên, từng đạo Thiên Lôi lớn như miệng chén không ngừng hạ xuống.

Cũng may mặt đất, hoa cỏ thảo mộc ở trong Bất Hủ Tông đều được cải tạo lại, cho nên đối mặt với Thiên Lôi đáng sợ như vậy nhưng hoàn toàn không hề hấn gì cả.

Nhưng mà uy lực ẩn chứa trong Thiên Lôi khiến cho Ôn Bình cảm nhận được một chút hương vị cấm kỵ.

Có thể giết được Trấn Nhạc Cảnh!

"Dương Nhạc Nhạc lấy ma pháp gì trong Pháp Sư Tháp vậy?"

Hệ thống đáp: "Nói đúng hơn thì không phải là Dương Nhạc Nhạc lấy được cái gì trong Pháp Sư Tháp. Bởi vì ma pháp cấm kỵ không thể tìm thấy trong Pháp Sư Tháp, chỉ có nó tự đi tìm người thích hợp để tu luyện nó thôi. Dương Nhạc Nhạc được ma pháp cấm kỵ tam giai —— Thiên Lôi Chú coi trọng."

"Ma pháp cấm kỵ tam giai, xem ra tương lai tiểu tử này có thể trở thành một ma pháp sư không tầm thường."

Phóng thích ma pháp tam giai, tinh thần lực ít nhất cũng phải đến giai đoạn thứ nhất hậu kỳ.

Dương Nhạc Nhạc mới tu hành trong Hải Niệm Các bao lâu?

"Ma pháp cấm kỵ tam giai Thiên Lôi Chú này so với ma pháp tứ giai thì sao?"

"Chia năm năm! Bởi vì là ma pháp cấm kỵ cho nên uy lực không thể khống chế, vì thế nên có thể giết Địa Vô Cấm. Nhưng mà với tình huống trên mặt thì khả năng đó tương đối nhỏ, bởi vì tinh thần lực của Dương Nhạc Nhạc vừa mới bước vào giai đoạn thứ nhất hậu kỳ. Muốn dùng nó để giết Địa Vô Cấm thì chỉ sợ là còn phải chờ tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai hậu kì."

“Tiểu tử này… Pháp Sư Tháp xuất hiện để cho hắn chiếm được lợi ích lớn.”

Đối với chuyện này, Ôn Bình rất vui.

Dù sao Dương Nhạc Nhạc cũng là đại đệ tử.

Đại đệ tử mà không mạnh mẽ thì nói ra cũng quá mất mặt.

Dương Nhạc Nhạc có được thiên phú dị bẩm trên con đường ma pháp sư này thì cũng là một chuyện tốt.

…

Sườn núi.

Khi Đao Ma tới gần thì đã có không ít người của Bất Hủ Tông tụ tập tại đây, tất cả đều tập trung tinh thần nhìn Dương Nhạc Nhạc đang thao túng lôi điện.

Trong đó có cả Long Nguyệt.

“Tiền bối, ngài cũng tới.” Long Nguyệt lên tiếng chào, câu chào này khiến cho tất cả mọi người chú ý tới hắn.

Vân Liêu thấy thế thì cũng lên tiếng gọi một tiếng tiền bối.

Mặc dù Đao Ma bị tông chủ cầm tù ở Bất Hủ Tông nhưng dù sao thì đối phương vẫn là cảnh giới Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Không thể không tôn trọng.

Đao Ma cũng chào lại, sau đó mở miệng dò hỏi: “Động tĩnh này là do hắn làm ra?”

Long Nguyệt gật gật đầu: “Hắn tên là Dương Nhạc Nhạc, là đệ tử của Bất Hủ Tông. Tiền bối, thứ hắn đang dùng bây giờ chính là ma pháp hệ lôi, có thể khống chế lực lượng lôi điện. Cảm giác hắn là ma pháp tam giai, nhưng mà ma pháp hệ lôi này đúng là bá đạo thật, mới là ma pháp tam giai mà đã khủng bố như vậy. Nếu là cường giả Trấn Nhạc Cảnh bị lôi điện này đánh trúng thì chắc chắn là không sống được.”

“Lôi hệ, điều khiển lôi điện…”

Trong lòng Đao Ma thất kinh.

Hóa ra ma pháp không chỉ có thể khống chế băng tuyết, gió lốc.

Ngay cả lôi điện cũng có thể khống chế được!

Còn có cái gì mà ma pháp này không thể khống chế nữa?

Đương nhiên, mặc dù Đao Ma kinh ngạc với năng lực điều khiển lôi điện nhưng mà đối với uy lực chỉ có thể đánh chết cường giả Trấn Nhạc thì Đao Ma lại không có chút rung động nào.

Trấn Nhạc Cảnh, hắn một quyền là đánh chết được!

Nhưng mà tiếp tục nghe thì trong nháy mắt, Đao Ma không nghĩ như vậy nữa.

"Xong, Nhạc Nhạc lập tức vượt xa chúng ta."

"Đã nói là cùng nhau sờ soạn lần mò ở Thông Huyền, Thần Huyền, cùng nhau trưởng thành, hắn lại đột nhiên trở thành ma pháp sư, nắm giữ ma pháp tam giai."

…

Sau khi các đệ tử bàn tán một phen, các trưởng lão cũng bàn tán theo.

"Xem ra tương lai Nhạc Nhạc có thể trở thành một tên ma pháp sư mạnh mẽ nha."

"Không đến mười sau tuổi mà đã nắm giữ ma pháp tam giai. Nếu tu hành lâu dài trong Hải Niệm Các thì đoán chừng hắn nắm giữ ma pháp tứ giai cũng không xa. Tiểu tử này, rất có tương lai!"

Khi nghe được câu này, Đao Ma ngẩn ra.

"Hắn còn chưa tới mười sáu tuổi?"

Bên cạnh, Long Nguyệt nói: "Mấy ngày trước, khi ăn cơm thì hắn còn nói không biết khi nào mới có thể bước vào Thần Huyền Cảnh. Hôm nay thì đã chưởng khống lôi điện!"

Đao Ma hít vào một hơi, nhìn Dương Nhạc Nhạc, trong ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc và ngưng trọng.

Có thể giết Trấn Nhạc Cảnh cũng không phải là một chuyện đáng để khoe khoang.

Nhưng chưa tới mười sáu tuổi mà lại có được lực lượng như vậy thì đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Trong toàn bộ Triều Thiên Hạp cũng không ai làm được như vậy!

Chủ yếu nhất là đây là sau khi tu luyện ma pháp thì mới một bước lên trời, Dương Nhạc Nhạc của mấy ngày trước mới là Thông Huyền Cảnh thôi.

【VIP】 Thượng cảnh gia nhập

Trong lúc Đao Ma kinh ngạc thì Vân Liêu đột nhiên hỏi: “Long Nguyệt, tinh thần lực của ngươi như thế nào rồi?”

Là một trong số ba người đầu tiên đi vào Hải Niệm Các, Vân Liêu đột nhiên cảm thấy cảm nhận được nguy cơ.

Long Nguyệt đáp: “Vừa đột phá giai đoạn thứ hai, đồng thời cũng đã tu luyện một chiêu ma pháp tứ giai.”

Long Nguyệt đắc ý nói.

Trong mắt Vân Liêu đột nhiên lóe lên vẻ u buồn, khiến cho Long Nguyệt nhìn đến ngẩn ngơ.

U buồn tiểu vương tử Vân Liêu không khỏi cảm thán một câu: “Ài, xem ra ta không thích hợp đi con đường ma pháp sư này.”

Long Nguyệt vội vàng khuyên bảo: “Vân trưởng lão, không có chuyện gì đâu. Ngươi tu luyện mạch môn, tu luyện pháp thuật thì cũng có thể trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Không nên nản chí, ngươi nhất định phải tin tưởng bản thân mình.”

Vân Liêu gật gật đầu: “Cảm ơn Long cô nương khuyên bảo, ta biết rồi… dù sao thì tông chủ đã nói trước rồi, không phải tất cả mọi người đều thích hợp để tu luyện tinh thần lực.”

“Cố gắng lên!”

Long Nguyệt vội vàng cổ vũ.

Lúc này, Đao Ma nhìn Dương Nhạc Nhạc không chớp mắt, cho đến khi Dương Nhạc Nhạc kết thúc phóng thích ma pháp.

Nhưng mà một lúc lâu sau mà lòng Đao Ma vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Hôm nay hắn giống như là bước vào một cái thế giới mới vậy.

Đột nhiên, hắn nhớ tới lời mời chào của Ôn Bình.

Nếu có thể vào tông thì có thể tu luyện ma pháp!

Có thể tu luyện tinh thần lực!

Nhưng mà hắn lại cười tự giễu một cái.

Với tình cảnh của hắn bây giờ, có người dám nhận hắn sao?

Ai sẽ chán sống mà nhận hắn?

Ngay cả thế lực lục tinh cũng không dám!

Thế lực lục tinh cũng không dám chứ huống chi là Bất Hủ Tông.

Sau khi nhìn Dương Nhạc Nhạc thêm vài lần, Đao Ma nhân lúc tất cả mọi người không chú ý tới, lặng lẽ rời đi.

Cảnh tượng này đập vào mắt Ôn Bình trên bầu trời.

Tình huống của Đao Ma như thế nào trong lòng Ôn Bình cũng biết, hắn càng cảm thấy mình nên tìm Đao Ma nói chuyện một chút.

Một người si tình bị lừa gạt tình cảm, muốn cho hắn gia nhập vào Bất Hủ Tông thì nhất định phải đi vào nội tâm của hắn.

Khiến cho hắn tin tưởng, thấy hi vọng.

Đánh thức trái tim đã chết đó!

Nhưng mà bây giờ Ôn Bình không định đi nói chuyện với hắn, bởi vì muốn đánh thức một trái tim đã chết không thể chỉ dựa vào miệng được.

Trong lúc Ôn Bình đang suy nghĩ nên làm như thế nào thì Ác Linh Kỵ Sĩ truyền tin tức đến.

Trong chủ điện lại có dị động.

Không cần nghĩ Ôn Bình cũng biết chắc chắn lại là Vi Sinh Tinh Vũ.

Quả nhiên, Ôn Bình chưa kịp ngự kiếm bay tới chủ điện thì hắc ám cực hạn từ trong chủ điện bay lên, nó như một cái hắc động, nuốt hết tất cả mọi ánh sáng vào trong đó.

Chỉ trong mấy hơi, trên Vân Lam Sơn hoàn toàn bị hắc ám bao trùm, khi Ôn Bình kịp phản ứng lại thì hắc ám đã bao phủ gần phân nửa Bất Hủ Tông.

Phạm vi hắc ám bao trùm mấy trăm cái đỉnh núi!

Trong bóng đêm, một luồng khí tức bất an ập tới, khiến cho người ta tâm phiền ý loạn, đồng thời còn khiến cho suy nghĩ của người ta trở nên hỗn loạn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Sao đột nhiên trời tối rồi?"

Mọi người trong Bất Hủ Tông đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn xung quanh.

Ôn Bình đứng trên không trung nói: "Không có chuyện gì, đều trở lại khu ký túc xá đi, tất cả trưởng lão theo ta đi tới chủ điện."

"Vâng!"

Mấy người Vân Liêu đáp, sau khi đưa các đệ tử đi thì lập tức chạy tới chủ điện.

Ngay lúc đó, Đao Ma vừa mới quay người rời đi thì rơi vào trong hắc ám, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Sợ hãi từ sâu trong đáy lòng!

"Hỗn Độn Cực Dạ Thiên!"

Cảm nhận được khí tức phát ra trong đêm tối, Đao Ma lạnh toàn thân.

Hỗn Độn Cực Dạ Thiên vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ của hắn.

Bởi vì cái năm hắn vừa mới tới sa trường, hắn vẫn còn là Địa Vô Cấm Trung Cảnh thì từng rơi vào trong Hỗn Độn Cực Dạ Thiên.

Hắn may mắn sống tiếp được, nhưng ngàn người đồng hành thì không một ai sống sót, trong đó còn có ba vị cường giả Thiên Vô Cấm!

Sau này hắn mới biết được, đó là lâu chủ Già Thiên Lâu trong truyền thuyết ra tay rồi.

Hỗn Độn Cực Dạ Thiên, đó là thủ đoạn mà chỉ có lâu chủ mới có thể sử dụng.

Bây giờ lâu chủ Già Thiên Lâu lại đánh lên Bất Hủ Tông, lại phóng ra Hỗn Độn Cực Dạ Thiên bao phủ hắn.

Hắn có thể may mắn sống sót một lần.

Nhưng sẽ có lần thứ hai sao?

Trong lúc Đao Ma sợ hãi, một tiếng gào thống khổ ở chủ điện Bất Hủ Tông vang lên.

Tiếng gào thét điếc tai nhức óc, trừ nó ra thì không còn bất cứ động tĩnh gì khác nữa.

Không có loại hào quang màu đỏ không ngừng mang đi sinh mạng của cường giả Địa Vô Cấm, cũng không có nguy hiểm.

…

Vân Lam Sơn.

Ôn Bình đứng trước chủ điện, sau lưng là rất nhiều trưởng lão, tất cả mọi người đưa mắt nhìn Vi Sinh Tinh Vũ trong sân rộng.

Giờ phút này, Vi Sinh Tinh Vũ mở tất cả mạch môn ra, không ngừng dùng tay đập đầu của mình, vô cùng thống khổ.

Vân Liêu hỏi: “Tông chủ, hắn bị gì vậy?”

Ôn Bình đáp: “Trí nhớ trước đây đang thức tỉnh, làm cho tinh thần lực của hắn bị xé rách. Tinh thần lực bị xé nứt, loại thống khổ này còn hơn cả dùng đao xẻo từng miếng thịt trên người hắn.”

“Tông chủ, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Vân Liêu nhìn hắc ám làm người sợ hãi xung quanh, có chút lo lắng.

Dù sao người trước mắt chính là Vi Sinh Tinh Vũ.

Người sáng lập ra Già Thiên Lâu!

Cho dù là Long Kha hay là Long Nguyệt, hoặc là Hà Niên thì đều sợ Già Thiên Lâu như sợ cọp.

Bởi vì ở Triều Thiên Hạp, Già Thiên Lâu là tồn tại sánh ngang với U Quốc. Người sáng tạo ra thế lực khổng lồ như vậy, thủ đoạn mạnh mẽ cỡ nào, không ai biết được.

Hà Niên, Long Nguyệt lần lượt nói: "Tông chủ, có muốn chúng ta khống chế hắn lại không."

Ôn Bình lắc đầu, nói: "Không ngại, nếu như hắn phóng thích mạch thuật công kích thì các ngươi hãy ra tay ngăn lại."

Ba người Long Nguyệt, Long Kha và Hà Niên gật đầu, sau đó cùng mở mạch môn ra, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Đối với Vi Sinh Tinh Vũ, ba người đều cực kỳ thận trọng.

【VIP】 Thượng cảnh gia nhập (2)

Ôn Bình lại không lo lắng gì, bởi vì bây giờ Vi Sinh Tinh Vũ cũng không gây ra sóng gió gì được trong Bất Hủ Tông. Bây giờ hắn chỉ chờ mong, chờ mong nhìn thấy dáng vẻ của Vi Sinh Tinh Vũ khi hoàn toàn thức tỉnh trí nhớ.

Trí nhớ thức tỉnh, người đã từng là nhị hoàng tử Khải Tinh Dư, lâu chủ Già Thiên Lâu lâu sẽ trở về.

Hắn rất tò mò, nhất định phải hỏi xem rốt cuộc tại sao nhịn hoàng tử Khải Tinh Dư lại biến thành Vi Sinh Tinh Vũ?

Đúng vào lúc này, Đao Ma cũng chạy tới chủ điện, liếc mắt thấy được Vi Sinh Tinh Vũ đang kêu rên.

Nguồn gốc của hắc ám!

Đao Ma ngẩn ra.

Quả nhiên, giống như những gì hắn nghĩ.

Cũng không phải là lâu chủ Già Thiên Lâu phóng ra Hỗn Độn Cực Dạ Thiên.

“Không đúng, nếu như không phải lâu chủ Già Thiên Lâu thì sao lại…” Đao Ma nhìn cảnh tượng trước mắt, khó hiểu.

Khi Ôn Bình nhìn thấy Đao Ma thì lạnh nhạt nói một câu: “Đao Ma tiền bối, ngươi chắc mình muốn xem tiếp chứ? Biết càng nhiều thì sẽ càng nguy hiểm. Nếu ngươi không đồng ý gia nhập vào Bất Hủ Tông thì rất có thể sẽ chết.”

Đao Ma nhìn về phía Ôn Bình, lại nhìn các vị trưởng lão Bất Hủ Tông một chút, sau đó kềm chế lòng hiếu kỳ lại.

Ôn Bình không giống như nói đùa một chút nào.

Vì tránh cho nhiều phiền phức hơn, không xem cũng được.

Ngay lúc Đao Ma chuẩn bị quay người rời đi thì đột nhiên Vi Sinh Tinh Vũ ngừng tru lên, đồng thời cũng đứng thẳng dậy. Mấy hơi sau thì đã đứng thẳng trong bóng đêm, tỏa ra một luồng khí tức đặc biệt.

Chỉ bình tĩnh đứng đó nhưng lại khiến cho người ta phải kinh sợ.

Ba người Long Nguyệt đều kinh ngạc không thôi, thậm chí có chút sợ hãi, nhịn không được muốn xuất thủ, nhưng mà bị Ôn Bình ngăn lại.

Ôn Bình nói: "Không sao, hắn đã thức tỉnh trí nhớ, bây giờ hẳn là hắn vô cùng tỉnh táo."

Dưới sự chú ý của Ôn Bình, con mắt bên trái của Vi Sinh Tinh Vũ biến thành màu đỏ rực.

Tràn ngập yêu khí!

Ôn Bình kinh hãi, đó lại là một con yêu nhãn!

Vi Sinh Tinh Vũ lại giống như đệ tử Lâm Khả Vô trong tông môn, là con lai nhân yêu.

"Thú vị." Ôn Bình thấp giọng lẩm bẩm một câu, con mắt đỏ rực bị Vi Sinh Tinh Vũ giấu đi.

Lúc này, hắc ám cực hạn cũng tan biến.

Bất Hủ Tông trở lại dáng vẻ như ban đầu.

"Tông chủ!"

Vi Sinh Tinh Vũ mở miệng chào Ôn Bình.

Ôn Bình đáp: "Ta còn tưởng là sau khi ngươi thức tỉnh trí nhớ thì sẽ trở mặt không quen biết nữa chứ."

"Bởi vì ta xem trọng Bất Hủ Tông hơn, những chuyện mà ta làm không được, Già Thiên Lâu làm không được, nhưng có lẽ Bất Hủ Tông có thể làm được." Trong ánh mắt thâm thúy của Vi Sinh Tinh Vũ không mang theo một chút cảm tình nào, lúc nói chuyện thì bộc lộ ra sự tự tin mạnh mẽ cùng với ngữ khí kiên quyết.

Ôn Bình cười nói: "Ngươi muốn hủy diệt U Quốc, tại sao ngươi lại cảm thấy ta cũng muốn hủy diệt nó?"

"Bởi vì Bất Hủ Tông sẽ không khuất phục dưới người khác." Vi Sinh Tinh Vũ đáp.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong lòng Ôn Bình không khỏi có chút vui vẻ.

Vi Sinh Tinh Vũ này cũng hiểu hắn.

Ôn Bình nói: “Kể từ hôm nay, ngươi chính là một trong số trưởng lão của Bất Hủ Tông, có thể chuyển vào khu ký túc xá ở, có thể hưởng thụ tất cả tài nguyên trong tông môn. Nhưng mà trước đó ta muốn biết thái độ của ngươi.”

“Xin tông chủ cứ nói.”

“Nếu như phân tranh giữa Bất Hủ Tông và Già Thiên Lâu kéo dài không ngừng, phát triển đến mức nguy hiểm tới đời sau của ngươi thì ngươi sẽ làm thế nào?”

“Nếu như bọn họ nhận vị lão tổ như ta thì Già Thiên Lâu chính là phụ thuộc của Bất Hủ Tông, nếu như bọn họ không nhận thì hãy khiến cho Già Thiên Lâu thành bàn đạp cho Bất Hủ Tông.” Khi Vi Sinh Tinh Vũ nói những lời này, hắn vẫn cực kỳ lạnh lùng, không có chút rung động nào.

Ôn Bình nói: “Bổn tông chủ rất hài lòng với câu trả lời của ngươi, sau này tu hành cho tốt.”

“Vâng, tông chủ!”

Vi Sinh Tinh Vũ đóng mạch môn lại.

Lúc này, Vân Liêu đi tới dò hỏi: “Vi trưởng lão, có muốn đến khu ký túc xa nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Dẫn đường đi.”

Vi Sinh Tinh Vũ nói.

Một câu này khiến cho Vân Liêu thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời trong lòng Vân Liêu cũng mừng thầm.

Bất Hủ Tông có Vi Sinh Tinh Vũ gia nhập vào thì như hổ thêm cánh, tương lai có hi vọng!

Một bên khác, sau khi Ôn Bình đuổi mấy người Long Nguyệt đi thì gọi Đao Ma đang định lặng lẽ bỏ đi lại.

Đúng, không sai!

Những lời hắn mới nói lúc nãy.

Mục đích chính là để cho Đao Ma nghe được càng nhiều hơn!

Cứ như vậy, Ôn Bình lại càng có lý do không cho Đao Ma đi.

Danh chính ngôn thuận!

"Đao Ma tiền bối."

"Không! Ta không nghe thấy cái gì cả! Ta… ta… không nghe thấy!"

Đao Ma vội vàng lắc đầu!

Khá lắm, người sáng lập Già Thiên Lâu lại không chết, hơn nữa còn gia nhập Bất Hủ Tông.

Nếu chuyện này lộ ra thì toàn bộ Triều Thiên Hạp đều sẽ chấn chấn động!

Lâu chủ đầu tiên của Già Thiên Lâu, đó là nhân vật như thế nào?

Nếu bị U Quốc biết được thì chắc chắn sẽ vận dụng toàn bộ quốc lực giết chết Vi Sinh Tinh Vũ.

Nhân vật như vậy mà Bất Hủ Tông cũng dám nhận!

Hơn nữa nghe hai người nói chuyện với nhau thì có vẻ như Bất Hủ Tông còn muốn đạp U Quốc xuống dưới chân.

Mặc dù tên gọi Đao Ma có một chữ ma nhưng không phải là hắn không sợ gì cả.

"Đao Ma tiền bối, ngươi chọn đi, gia nhập hay là tử vong? Ngươi biết nhiều lắm."

Ôn Bình lạnh nhạt nói.

Nhưng mà hắn càng vân đạm phong khinh thì Đao Ma càng hồi hộp.

Giờ phút này, Đao Ma hoàn toàn không nghi ngờ chuyện Ôn Bình có dám nhận hắn hay không.

Bây giờ đổi thành hắn có dám gia nhập Bất Hủ Tông hay không.

Dù sao ngay cả Vi Sinh Tinh Vũ mà Bất Hủ Tông cũng dám nhận, còn muốn đạp U Quốc dưới chân, còn cái gì mà không dám nữa chứ?

bây giờ vấn đề là hắn có dám gia nhập Bất Hủ Tông hay không?

Đao Ma yên lặng không nói, tim không ngừng đập bình bịch, cũng đang xoắn xuýt vấn đề có nên gia nhập Bất Hủ Tông hay không.

【VIP】 Thượng cảnh gia nhập (3)

Ôn Bình thấy Đao Ma còn đang do dự thì mở miệng nói: "Đao Ma tiền bối, ngươi không muốn mạnh lên sao? Trở thành người mạnh mẽ hơn nữ nhân đã gạt ngươi. Sau đó, sẽ có một ngày trong tương lai, ngươi đứng ở trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng. Khiến cho nàng hối hận, khiến cho nàng phải ngưỡng mộ ngươi…"

Đao Ma ngơ ngẩn!

"Ngươi…"

"Nếu như ta muốn tra thì không có gì mà không tra ra được, cho dù là ai đi nữa. Nhưng mà chuyện này không phải trọng điểm, trọng điểm là Đao Ma tiền bối ngươi có muốn có một ngày như vậy hay không… ngươi trở nên cực kỳ mạnh mẽ, đứng trước mặt nàng nhỏ yếu. Nàng chỉ có thể ngưỡng mộ ngươi, đồng thời hối hận vì những chuyện mà mình đã làm. Nàng sẽ muốn cứu vãn, muốn trở về bên cạnh ngươi, nhưng mà lúc đó ngươi đã không cần nàng nữa."

Ôn Bình kể ra tình huống điên rồ mà kiếp trước hắn hay đọc được trên internet ra.

Mặc dù rất ngốc nghếch nhưng không thể không nói, trong lòng mỗi người đều có ý nghĩ muốn vả mặt người yêu cũ như vậy!

Quả nhiên, đột nhiên, trong ánh mắt Đao Ma phóng ra một luồng hào quang.

Không nhìn thấy, sờ không được.

Nhưng Ôn Bình cảm nhận được.

Trái tim đã chết của Đao Ma bắt đầu sống lại!

Đao Ma mở miệng nói: "Thật ra thì lúc đầu ta đi sa trường là vì tránh nàng, từ sa trường về tới đây cũng là vì tránh nàng. Bởi vì nàng gia nhập vào quân đội U Quốc, đi vào sa trường.

Bây giờ nàng đã là Yêu tổ một tộc, thực lực đã là Thiên Vô Cấm, muốn vượt qua nàng thì khó như lên trời."

Đương nhiên trong lòng Đao Ma cũng có chút tà ác, muốn dùng tư thái cao cao tại thượng xuất hiện ở trước mặt nàng, sau đó khiến cho nàng hối hận.

Nhưng mà chuyện đó vốn không thể xảy ra.

Không phải ai cũng có thể bước vào Thiên Vô Cấm.

Ôn Bình nói: "Tương lai ngươi nhất định có thể vượt qua nàng. Bởi vì chỗ ngươi đang đứng là Bất Hủ Tông."

"Ta gia nhập."

Đao Ma đồng ý.

Ôn Bình cười, nói: "Kể từ hôm nay, ngươi chính là một trong số trưởng lão của Bất Hủ Tông, giống như Vi Sinh Tinh Vũ."

"Đa tạ tông chủ!"

Đao Ma lập tức quỳ một chân xuống đất.

"Đi tìm Vân Liêu đi, kêu hắn dẫn ngươi đi khu ký túc xá… đúng rồi, thật ra thì tinh thần lực của ngươi đã rất mạnh mẽ, có thể đi Hải Niệm Các thử một chuyến, nếu như tinh thần lực có thể bước vào giai đoạn thứ hai thì có thể khống chế được một loại lực lượng thứ hai, một loại lực lượng còn mạnh mẽ hơn tất cả lực lượng của ngươi bây giờ."

Ôn Bình cố ý đạo tạo Đao Ma thành cường giả song tu mạch môn, ma pháp.

Dù sao tinh thần lực của Đao Ma đã đến giai đoạn thứ nhất hậu kỳ, cách bước vào giai đoạn thứ hai chỉ có một bước thôi.

Bây giờ Đao Ma đã là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, muốn bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm thì vô cùng khó.

Mặc dù Ôn Bình có cách nhưng phải đợi thăng cấp chủ điện, sau đó đổi mới ra Phá Kính Đan cao cấp hơn mới được. Bây giờ Phá Kính Đan bình thường thì tỷ lệ đột phá Địa Vô Cấm chỉ có một phần mười chứ nói chi là Thiên Vô Cấm.

Trong khoảng thời gian còn chưa đổi mới ra được Phá Kính Đan cao cấp hơn thì Đao Ma chỉ có thể tu luyện tinh thần lực, trở nên càng mạnh mẽ hơn. Cứ như vậy, sống qua một tháng này, hắn càng có lòng tinh đối mặt với Già Thiên Lâu hơn.

Đao Ma hỏi: "Có phải là ta cần đi xem… điện… ảnh, xoạt ra một cây đũa phép trước hay không?"

Ôn Bình nói: "Đúng. Đồng thời tất cả mọi thứ trong tông môn không phải là miễn phí, có cần kim tệ, có cần bạch tinh, còn có những chỗ cần điểm nhiệm vụ tông môn. Hai loại trước thì hẳn là ngươi cũng không thiếu. Nhưng điểm nhiệm vụ tông môn thì cần phải đi sảnh nhiệm vụ nhận nhiệm vụ tông môn, hoàn thành nhiệm vụ tông môn thì có thể nhận được điểm nhiệm vụ tương ứng."

"Đã rõ."

Đao Ma đáp.

Sau đó Ôn Bình lại dặn dò Đao Ma một số chuyện cần chú ý trong tông môn, sau đó đi về Thính Vũ Các.

Đao Ma thì đi Quan Ảnh Thất trước.

Khi xem phim thì trong lòng rất khiếp sợ.

Tâm tình giống như y như những người khác trong tông môn khi xem phim.

Sau khi xem phim xong, Đao Ma đến sảnh nhiệm vụ tông môn, dưới sự chỉ điểm của Vân Liêu, nhậm một cái nhiệm vụ tông môn.

Nhưng mà vì thực lực ccuar Đao Ma khá mạnh cho nên nhận được những nhiệm vụ có ban thưởng rất cao.

Nhiệm vụ thứ nhất cho một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, tương đương với làm một trăm cái nhiệm vụ tông môn bình thường.

"Đi vào Phong Chi Cốc tìm kiếm nơi tập luyện mạch thuật lưu phái, nơi tập luyện Phong Chi Linh Thể và nơi tập luyện

vũ khí thuộc tính phong?" Đao Ma không hiểu, quay qua nhìn Vân Liêu bên cạnh, đợi hắn giải thích.

Vân Liêu giải thích: "Phong Chi Cốc là một cái bí cảnh trong tông môn, ở trong đó có thể tu luyện mạch thuật thuộc tính phong, có thể nhận được dị mạch thuộc tính phong. Vị Triệu… Long Kha trưởng lão và Chiêm Đài trưởng lão đó, bọn họ đều là dị mạch thuộc tính phong, có thể khống chế lực lượng của gió."

"Thuộc tính phong…" Trong lòng Đao Ma thất kinh.

Vân Liêu nói tiếp: "Đao Ma trưởng lão, nhiệm vụ này của ngươi có độ khó không nhỏ. Long Kha trưởng lão tu hành ở trong đó mấy tháng mà cũng chưa từng phát hiện ra ba nơi tập luyện này."

"Không sao, nhiệm vụ đơn giản quá thì không có tính khiêu chiến." Lúc này, Đao Ma hỏi thăm nhiều tin tức liên quan tới Phong Chi Cốc hơn.

Sau khi hoàn toàn hiểu về Phong Chi Cốc, trong lòng Đao Ma lại kính nể Bất Hủ Tông thêm vài phần.

Thế nhân đều biết năm loại thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ, nhưng lại không biết là còn có thuộc tính phong.

Thuộc tính phong, độc quyền của Bất Hủ Tông!

Chuyện này còn khiến cho người ta vui hơn là gia nhập vào một cái thế lực có được mạch thuật lưu phái của mình nữa.

…

Hôm sau.

Ôn Bình bắt đầu tiến hành thăng cấp kiến trúc, lần này Ôn Bình thăng cấp phi thuyền.

Trước mắt Lưu Vân Giáp của phi thuyền chỉ có thể chống lại nửa bước Địa Vô Cấm công kích.

Mặc dù bây giờ hắn có thể ngự kiếm phi hành, đi những chỗ xa thì cũng có thể dùng truyền tống trận, nhưng cũng phải thăng cấp phi thuyền một chút. Nói không chừng sẽ có lúc phải dùng tới nó.

【VIP】 Thượng cảnh gia nhập (4)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Đi tới Hồng Diệp Môn

Còn Đao Ma thì sau khi vào Phong Chi Cốc, hắn tiếp tục tìm kiếm nơi tập luyện.

Cùng lúc đó, Thời Phong ở Đông Hồ truyền tin tới.

Bách Tông Liên Minh lại tập kết lần nữa!

Lần này có nhiều người hơn!

Ôn Bình gọi Trần Hiết cho người ở Đông Hồ tra một cái, bọn họ đã hội tụ hơn ngàn vạn người, còn có người không ngừng chạy tới, nhìn dáng vẻ như muốn phát động trận chiến cuối cùng vậy.

Mặt khác, Tán Nhân Dịch cũng bắt đầu tăng nhân thủ, gia tăng công kích Bách Tông Liên Minh, đồng thời bắt đầu tập kết nhân mã tiếp viện cho Đông Hồ.

Lần này, Bùi Vu không có thương thảo với Ôn Bình mà là tự tiện chủ trương.

Rất rõ ràng, mặc dù không ai nói đây là trận chiến cuối cùng nhưng mà những gì mà hai phe thế lực làm đều chứng tỏ một trận chiến này chính là trận quyết chiến cuối cùng.

Người thua thì sẽ mất hết quyền lực trong Hồ Thiên Địa!

Người thắng thì trở thành vua mới trong Hồ Thiên Địa!

Đối với chuyện này, Ôn Bình không thèm để ý chút nào, hắn chỉ muốn biết lần này Già Thiên Lâu lại phái cường giả như thế nào tới.

Gọi người tiếp tục theo dõi chặt chẽ động tĩnh của Bách Tông Liên Minh, Ôn Bình chuẩn bị trở về tiếp tục tu luyện.

Chờ chủ điện thăng cấp xong thì hắn phải xây dựng kiến trúc mới.

Hệ thống ma pháp đã hình thành, Pháp Sư Tháp và Hải Niệm Các đều có thể thỏa mãn cho đệ tử của Bất Hủ Tông bây giờ tu hành. Nhưng mà pháp thuật nhất mạch, ngoại trừ Thập

Tầng Tháp và khu ký túc xá thì không còn con đường nào khác để lấy được pháp thuật.

Hơn nữa ngoại trừ Ngự Kiếm Thuật ra thì pháp thuật đã không bắt kịp được tiết tấu phát triển nhanh của Bất Hủ Tông.

Cho nên, Ôn Bình quyết định xây dựng một cái kiến trúc cao cấp hơn, đồng thời hoàn thiện pháp thuật nhất mạch!

Trong ba ngày chờ chủ điện thăng cấp xong, Ôn Bình chuẩn bị nâng cao bản thân mình.

Chủ yếu nhất là hắn muốn đi địa ngục vong linh một chuyến nữa.

Từ khi được Yêu tộc và thực lực tăng lên hàng loạt tới giờ thì Ôn Bình vẫn chưa kịp đi địa ngục vong linh một chuyến, tìm kiếm sinh vật vong linh mới.

Trước mắt, hắn đang là Trấn Nhạc Thượng Cảnh, cho nên có thể dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật triệu hồi ra vong linh Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Trở lại Thính Vũ Các, Ôn Bình đang chuẩn bị đi vào địa ngục vong linh thì Trần Hiết truyền tin đến.

“Tông chủ, Hồng Diệp Môn có động tĩnh.”

Bên kia Truyền Âm Thạch, giọng Trần Hiết trầm xuống, như là đang lo lắng gì đó.

Ôn Bình hỏi: “Bọn họ làm gì?”

Hồng Diệp Môn là tồn tại đã từng diệt Lăng Tiêu Kiếm Phái, mới đầu Ôn Bình cũng không quan tâm lắm, cùng lắm thì chỉ tò mò tại sao đối phương lại không cho bất kỳ thế lực nào thành lập thế lực mới trên di chỉ Lăng Tiêu Kiếm Phái thôi.

Trước có U Quốc cản đường.

Sau có Già Thiên Lâu nhìn chằm chằm.

Cho nên đối với một cái Hồng Diệp Môn, Ôn Bình cũng không quan tâm cho lắm.

Bởi vì người có quá nhiều con rận thì sẽ không sợ bị cắn nữa.

Trần Hiết đáp: “Hôm qua, Hồng Diệp Môn thông báo cảnh cáo, hạn cho Bất Hủ Tông ba ngày phải rời khỏi Tinh Kiếm Sơn, nếu không thì sẽ đồ sát trên dưới toàn tông, cả người lẫn vật đều không tha.”

“Hồng Diệp Môn này đúng là bá đạo.”

“Tông chủ, ta tra được, sở dĩ Hồng Diệp Môn không cho phép bất kỳ người nào thành lập thế lực mới trên Tinh Kiếm Sươn là vì môn chủ hiện này của Hồng Diệp Môn đã từng là phu nhân của tông chủ Lăng Tiêu Kiếm Phái.”

“Còn có người nhớ tình bạn cũ như thế?”

Ôn Bình không tin.

Nếu như nhớ tình bạn cũ thì sao lại để cho Lăng Tiêu Kiếm phái biến mất?

Trần Hiết đáp: “Có lẽ là có chút nhớ tình bạn cũ, nhưng mà càng nhiều hơn là thù hận. Bởi vì môn chủ hiện giờ của Hồng Diệp Môn đã từng bị tông chủ Lăng Tiêu Kiếm Phái phụ tình, cho nên Tinh Kiếm Sơn trở thành hồi ức đau khổ của nàng, nàng thậm chí còn không cho bất kỳ người nào nhắc tới ba chữ Tinh Kiếm Sơn trước mặt nàng.”

“Không cần để ý tới mấy chuyện này, tiếp tục làm việc của ngươi, nếu Hồng Diệp Môn dám đến thì sẽ phải trả giá lớn.” Ôn Bình không để ý chút nào, dặn dò Trần Hiết, sau đó tắt Truyền Âm Thạch.

Mở mê trận của Thính Vũ Các ra, cam đoan sẽ không có người quấy rầy, Ôn Bình lại dò tinh thần lực vào trong địa ngục vong linh.

Lần thứ ba đi vào địa ngục vong linh, Ôn Bình cảm thấy hình như là địa ngục vong linh trở nên là lạ!

Không!

Nói đúng hơn là cảm giác của hắn với địa ngục vong linh trở nên là lạ.

Hắn lại không gạt bỏ tử khí xung quanh mà lại có chút yêu thích nó.

“Có thể là do Địa Đạo Thanh Liên.” Ôn Bình lẩm bẩm một câu.

Những ngày này, tu hành bên cạnh Địa Đạo Thanh Liên, ít nhiều gì cũng dính một chút khí tức của Địa Đạo Thanh Liên.

Dù sao Địa Đạo Thanh Liên Thể mà Địa Đạo Thanh Liên diễn sinh ra là tồn tại đặc thù có thể mở địa ngục vong linh ra.

Nghĩ đến đây, Ôn Bình cảm thấy có phải sinh vật vong linh cũng sẽ có hảo cảm với hắn hay không?

Lúc này, tinh thần lực của Ôn Bình rơi xuống đất, sau đó chậm rãi tới gần một con sinh vật vong linh.

Cái sinh vật vong linh này tương đối yếu ớt, khi tinh thần lực của Ôn Bình tiếp cận thì nó lại hoảng sợ phủ phục dưới đất. Như Yêu tộc bình thường nhìn thấy Yêu Vương vậy.

“Không ngờ được chỉ nhiễm lấy một chút khí tức của Địa Đạo Thanh Liên thì khiến cho sinh vật vong linh sợ hãi như thế.” Trong lòng Ôn Bình vui vẻ, sau đó tiếp tục thí nghiệm mấy lần.

【VIP】 Đi tới Hồng Diệp Môn (2)

Cuối cùng ra kết luận, dù chỉ dính một chút khí tức của Địa Đạo Thanh Liên thì cũng có thể khiến cho sinh vật vong linh sánh ngang Trấn Nhạc Cảnh cảm thấy sợ hãi.

Còn tồn tại Địa Vô Cấm thì lại không thèm để ý tới chút khí tức này, cùng lắm chỉ sững sờ một hồi.

Sau khi kết thúc thí nghiệm, Ôn Bình bắt đầu hành trình tìm kiếm trong địa ngục vong linh.

Sinh vật vong linh Địa Vô Cấm đã rất khó tìm, sánh ngang sinh vật vong linh Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì càng khó.

Tìm thật lâu, tinh thần lực đi trăm vạn dặm trong địa ngục vong linh mà vẫn không thu hoạch được gì.

Cho nên Ôn Bình thuận tay bắt mấy con sinh vật vong linh sánh ngang Địa Vô Cấm Trung Cảnh, bởi vì Vong Linh Triệu Hoán Thuật cũng không phải là chỉ bắt được một con sinh vật vong linh mạnh mẽ.

Nếu như hắn triệu hoán sinh vật vong linh Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì chỉ có thể triệu hoán một con.

Nếu là sinh vật vong linh sánh ngang Địa Vô Cấm Trung Cảnh thì là mười con.

Nếu là hạ cảnh thì sẽ là ba mươi con!

Đương nhiên, Ôn Bình sẽ không đi tìm ba mươi con sinh vật vong linh hạ cảnh, như thế quá tốn thời gian. Cho nên trên đường gặp được sinh vật vong linh sánh ngang Địa Vô Cấm Trung Cảnh thì Ôn Bình mới ra tay.

Tìm một phen, mặc dù không có tìm được sinh vật vong linh sánh ngang Địa Vô Cấm Thượng Cảnh nhưng lại tìm được năm con sánh ngang Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Con thứ nhất, một con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển mà Ôn Bình chờ mong đã lâu!

Con thứ hai, một con Thực Thi Quỷ.

Con thứ ba, một Khô Lâu Chiến Sĩ cầm cự phủ trong tay.

Con thứ tư, một Khô Lâu Chiến Sĩ cầm cung xương trong tay.

Con thứ năm, một con Cốt Long!

Để tóm được tất cả chúng nó, Ôn Bình bỏ ra hai ngày.

Ngày thứ ba, Ôn Bình bắt đầu toàn lực tìm kiếm con mồi cuối cùng.

Trèo núi vượt biển, Ôn Bình đột nhiên nhìn thấy một cung điện, một cung điện khổng lồ ám hắc sắc.

Bên ngoài cung điện, Khô Lâu Chiến Sĩ làm thủ vệ, Cốt Long làm hộ pháp, cực kỳ phô trương.

"Lẽ nào ta gặp được đại lão trong địa ngục vong linh?"

Lúc này, tinh thần lực của Ôn Bình xông vào trong cung điện ám hắc sắc này, nhìn thấy sinh vật vong linh trên vương tọa.

Nói đúng hơn thì có vẻ như hắn không nên tồn tại ở trong thế giới vong linh này.

Bởi vì hắn thánh khiết.

Trắng noãn thuần khiết, phóng ra ánh sáng thánh khiết.

Nhưng mà khi Ôn Bình cẩn thận cảm nhận thì lại phát hiện trong ánh sáng thánh khiết này còn kèm theo một khí tức tà ác.

Đồng thời khí tức tà ác này trực tiếp lóe lên trong đầu, nếu không phải Vong Linh Triệu Hoán Thuật lại phóng thích năng lượng ngăn khí tức tà ác này lại thì Ôn Bình ở một thế giới khác đã bị ảnh hưởng.

"Hệ thống, đây là sinh vật vong linh gì?"

Hệ thống đáp: "Sau lưng có sáu cánh, trong thánh khiết có cao ngạo, chủng tộc này tên là Lục Dực Sí Thiên Sứ. Nhưng mà hắn có rất nhiều tên, một trong số đó là Lucife."

“Lucife, thủ lĩnh Ma Vương trong địa ngục… đại biểu cho ngạo mạn! Nghe nói hắn là một Đọa thiên sứ duy nhất vẫn còn giữ lại hình tượng Thần Thánh Thiên Sứ, không ngờ lại là thật.”

Ôn Bình nhìn Lucife trên vương tọa, cực kỳ kinh hỉ.

Khiển Trách Giả đã mạnh mẽ như vậy, mặc dù chỉ sánh ngang hạ cảnh nhưng lại có thể quét ngang tất cả cường giả hạ cảnh.

Lucife này thân là thủ lĩnh Ma Vương, chắc chắn sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Lúc này Ôn Bình không hề nghĩ ngợi, tinh thần lực hóa thành lưới lớn, chụp thẳng tới.

Cho dù là Lucife thì cũng chạy không thoát vận mệnh bị bắt!

Trong lúc đó Lucife còn muốn đào tẩu nhưng bị năng lượng mà Vong Linh Triệu Hoán Thuật phóng ra đánh cho hôn mê bất tỉnh, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn bị Ôn Bình tóm được, trở thành vật triệu hoán của Ôn Bình.

Làm xong hết mấy chuyện này, Ôn Bình cũng không có lập tức rời đi mà là tiếp tục đi dạo trong cung điện này, cho đến khi bắt đủ năm con sinh vật vong linh sánh ngang Địa Vô Cấm Trung Cảnh còn lại mới rời đi.

Một đợt này, Ôn Bình không chỉ bắt được Lucife mà còn có mười con sinh vật vong linh Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Khi không cần tới Lucife thì có thể dùng chúng nó.

Sau khi trở lại Thính Vũ Các, Ôn Bình hỏi thăm hệ thống, nhìn tin tức của Lucife.

Lucife.

Năng lực đặc thù: Có thể khiến cho người ta trở nên ngạo mạn, cho dù người đó là ai thì đều sẽ trở nên ngạo mạn.

Kỹ năng: Tội Ác Chi Nhãn (khiến cho người ta trở nên ngạo mạn).

Địa Ngục Chi Môn (phóng thích hàng loạt sinh vật vong linh, có thể ở lại trên thế giới này được một trăm hơi, tiến hành công quy mô lớn).

Sa Đọa Thẩm Phán (có thể suy yếu linh thể của đối phương, khiến cho cảnh giới giảm xuống, viên mãn giảm một nửa).

Tội Ác Trùng Kích (bảy lần tổn thương, trong một ngày chỉ có thể sử dụng một lần).

Tội Ác Gia Thân (tăng lực hàng loạt năng lực công kích, tốc độ vân vân).

"Rất mạnh!"

Ôn Bình nhịn không được tán thưởng một câu.

Nhất là bảy lần tổn thương đó, chiêu này khiến Ôn Bình choáng váng.

Mặc dù một ngày chỉ có thể sử dụng một lần nhưng tổn thương gấp bảy, đã đủ để miểu sát cường giả cùng cảnh giới.

"Quả nhiên là Lucife, thủ lĩnh Ma Vương." Ôn Bình vui vẻ tắt giao diện tin tức của Lucife đi.

…

Cùng lúc đó.

Đao Ma lại đi vào Phong Chi Cốc lần nữa.

Trong ba ngày Ôn Bình ở trong địa ngục vong linh, Đao Ma đã tìm được một nơi tập luyện nữa.

Đã tìm được nơi tập luyện Phong Chi Linh Thể, trước mắt cũng chỉ thiếu nơi tập luyện vũ khí thuộc tính phong.

Khi chạm đến biên giới phía đông, phía tây, Đao Ma lập tức quay đầu bay về hướng bắt, bay hơn mười vạn dặm. Cuối cùng tìm được nơi tập luyện vũ khí thuộc tính phong ở biên giới phía bắc.

Đối với vũ khí thuộc tính phong, Đao Ma cực kỳ tò mò, cho nên khi tìm thấy nơi tập luyện thì chuyện trước tiên mà hắn làm là đi vào bên trong thể nghiệm một thoáng.

Lần này, trong nơi tập luyện cũng không có thứ gì khác, chỉ có vũ khí thuộc tính phong rực rỡ muôn màu.

Có cây quạt không có nan quạt, mặt quạt là gió.

Có kiếm với linh phong quẩn quanh.

Còn có trường thương bị gió lốc quấn quanh.

【VIP】 Đi tới Hồng Diệp Môn (3)

Khi Đao Ma muốn tới gần một trong số các món đó thì kiếm, quạt đó lại tự động phóng ra công kích xua đuổi Đao Ma.

Đao Ma không tin tà, muốn mạnh mẽ tới gần, không ngờ một cây quật mà lại đánh ra được công kích sánh ngang với Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

"Rốt cuộc thì ta đã hiểu câu nói ở cổng… vũ khí ở đây là tự chủ chọn chủ mà không phải là người lựa chọn." Đao Ma không dám nghĩ, một loại vũ khí có thể tự mình đánh ra công kích, nếu như bị người khống chế thì sẽ mạnh mẽ như thế nào?

Chuyện này khiến cho Đao Ma có chút muốn chuyển tu thuộc tính phong.

Công pháp có thể trùng tu.

Đương nhiên là dị mạch cũng có thể phế bỏ được.

Nhưng mà trước khi gia nhập vào Bất Hủ Tông thì Đao Ma không dám có ý nghĩ như vậy.

Bởi vì một khi phế dị mạch bỏ thì hoàn toàn không có dị mạch.

Nhưng ở Bất Hủ Tông, thể nhận được dị mạch có.

Thuộc tính hỏa, thuộc tính phong…

Chỉ cần xông qua thí luyện thì có thể nhận được, hơn nữa lại không khác gì trời sinh.

"Sau khi trở về thì hỏi tông chủ một chút, nếu có thể thì ta sẽ phế dị mạch thuộc tính kim của mình bỏ."

Có mất thì sẽ có được.

Đao Ma tin chắc thuộc tính phong mạnh mẽ hơn thuộc tính kim.

Sau khi rời khỏi Phong Chi Cốc, Đao Ma đi sảnh nhiệm vụ trả nhiệm vụ trước, sau đó lập tức đi tìm Ôn Bình.

Vừa khéo Ôn Bình đang ở chủ điện tán thưởng chủ điện mới thăng cấp, cho nên không lâu sau thì Đao Ma đã tìm được Ôn Bình.

Vừa thấy Ôn Bình thì câu nói đầu tiên là: "Tông chủ, ta muốn phế dị mạch của mình bỏ, chuyển tu thuộc tính phong?"

"Ý nghĩ rất lớn mật, nhưng ngươi phải biết, nếu như phế dị mạch của ngươi bỏ thì chắc chắn sẽ khiến cho cảnh giới của ngươi rơi xuống."

Ôn Bình nói như vậy cũng không phải là không ủng hộ ý nghĩ của Đao Ma mà là muốn xem có phải Đao Ma chỉ là tâm huyết dâng trào hay không.

Đao Ma gật đầu, kiên quyết nói: "Chỉ là cảnh giới rơi xuống thôi, có mất thì sẽ có được, ta có lòng tin với thuộc tính phong."

"Nếu như ngươi đã quyết định thì làm đi. Đúng là thuộc tính phong rất mạnh mẽ, nhất là khi ngươi tìm được cả ba nơi tập luyện Phong Chi Linh Thể, mạch thuật lưu phái và vũ khí, lúc này, thuộc tính phong đã gần như hoàn mỹ. Khi ngươi trở lại thượng cảnh thì chắc chắn sẽ mạnh hơn bây giờ nhiều."

"Có câu nói này của tông chủ thì ta có lòng tin rồi!"

Đao Ma cáo từ, đi về khu ký túc xá, phế bỏ dị mạch của mình.

Cảnh giới của hắn cũng từ thượng cảnh rớt xuống trung cảnh.

Hành động này khiến cho mọi người trong khu ký túc xa ngẩn ngơ.

Long Kha nhịn không được cảm thán một câu: "Đao Ma trưởng lão quá quả đoán, khiến cho cho người ta phải kinh ngạc tán thán."

Tất cả trưởng lão cũng không khỏi cảm thán.

Những thiên tài mới vừa vào tông thấy cảnh này thì trong lòng cũng có ý nghĩ giống như Đao Ma.

“Phong thái của tiền bối đúng là khiến cho người ta nhìn mà than thở.”

“Nếu tiền bối cũng dám tự phế dị mạch, sau đó chuyển tu thuộc tính phong, vậy chúng ta còn sợ cái gì nữa?”

“Đúng, chúng ta sợ cái gì.”

Ngoại trừ Ngôn Sinh, chín người còn lại cũng muốn phế dị mạch của mình bỏ.

Hơn nữa còn là nói là làm ngay.

Thật ra thì Ngôn Sinh cũng muốn, nhưng không dám chắc nếu mình phế một cái dị mạch bỏ thì có thể nhận được thuộc tính phong hay không.

Thế là hắn đến tìm Ôn Bình.

“Tông chủ, ta cũng muốn phế dị mạch của mình bỏ, giống như Đao Ma tiền bối, chuyển tu thuộc tính phong.”

Ôn Bình nghiêm túc nhìn Ngôn Sinh, sau đó hỏi hệ thống.

“Hệ thống, tình huống như Ngôn Sinh thì có thể phế dị mạch của mình bỏ, chuyển tu cái khác không?”

“Có thể. Thân thể của hắn có thể dung nạp hai cái dị mạch, cho nên phế hai cái dị mạch bỏ cũng không phấn đề gì.”

Ôn Bình giật mình, sau đó nói với Ngôn Sinh: “Nếu ngươi có lòng này, vậy thì dứt khoát phế hết hai cái dị mạch, chuyển tu dị mạch Địa Ngục Hỏa, thuộc tính phong. Gió trợ thế lửa, ngươi sẽ càng mạnh mẽ hơn. Nhưng mà quá trình phế dị mạch rất thống khổ, hơn nữa cảnh giới của ngươi sẽ rớt xuống thấp nhất, ngươi nghĩ kĩ chưa.”

Ngôn Sinh kiên quyết nói: “Tông chủ, thực lực của ta bây giờ cũng thấp lắm rồi, không quan trọng. Còn thống khổ, ta nhịn được!”

Ôn Bình gật gật đầu, sau đó nói: “Vậy ngươi đi tìm Long Kha trưởng lão, để nàng giúp ngươi phế dị mạch bỏ.”

Ngôn Sinh gật gật đầu, vội vàng chạy trở về khu ký túc xá.

Ngôn Sinh vừa đi, Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hắn không ngờ hành động của Đao Ma lại có ảnh hưởng lớn như vậy.

Bất đắc dĩ lắc đầu một lần nữa, Ôn Bình nhìn về phía cửa hàng trong chủ điện.

Rất đáng tiếc, không có đổi mới ra Phá Kính Đan cao cấp.

Nhưng lại đổi mới ra một thứ khác – một khẩu đại pháo mới.

Vũ khí công kích cấp ba —— Bx - Hủy Diệt!

Tầm bắn mười vạn mét.

So với Tuyền Qua Pháo thì trực tiếp tăng gấp mười lần!

Khoảng cách công kích Tuyền Qua Pháo mới mười kilomet.

Uy lực —— trung cấp!

Tuyền Qua Pháo chỉ là sơ cấp.

"Hệ thống, Bx này có nghĩ là gì? Còn nữa, vũ khí công kích cấp ba có uy lực cỡ nào?"

Hệ thống đáp: "Uy lực của vũ khí công kích cấp ba thì kí chủ phải tự mình kiểm tra, hệ thống không thể dự đoán chính xác được. Còn Bx, thì đại biểu cho hai chữ Bất Hủ."

"Vậy ngươi viết hai chữ Bất Hủ không được sao… viết tiếng Anh làm gì." Ôn Bình nhịn không được chửi bậy một câu.

Giống như là viết thêm chút tiếng Anh lên thì liền trở nên trâu bò vậy.

Ai.

Khoan hãy nói.

Trước đó nhìn không hiểu thì cảm giác đúng là trâu bò thật.

“Không đúng, sao vũ khí công kích cấp ba lại đắt như thế?” Ôn Bình nhìn giá cả một chút, choáng váng.

Một vạn danh vọng!

Càn Khôn Lôi mới một ngàn mà!

“Công khai ghi giá, nếu kí chủ có nghi ngờ thì có thể không mua.” Hệ thống đáp lại một tiếng lạnh như băng.

Ôn Bình bất đắc dĩ nhìn đại pháo Bx- hủy diệt, khẽ cắn môi một cái, cuối cùng vẫn mua, dù sao đổi mới ra được nó cũng không dễ.

Một vạn thì một vạn đi.

Ôn Bình đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Hệ thống, có phải sau này sẽ xuất hiện hàng loạt thứ cần danh vọng hay không?”

【VIP】 Đi tới Hồng Diệp Môn (4)

“Đúng vậy, kim tệ, bạch tinh chỉ là những thứ để cho kí chủ làm quen thôi, khi kí chủ trưởng thành tới nhất định trình độ thì bạch tinh sẽ bị thay thế. Danh vọng thành chủ lưu, cho nên tốt nhất là kí chủ cẩn thận xài danh vọng.”

“Quả nhiên, ta biết ngay mà.”

Ôn Bình bất đắc dĩ thở dài.

Giải quyết xong vấn đề bạch tinh, bây giờ lại phải giải quyết vấn đề danh vọng.

Hệ thống này, thật hố!

“Thừa dịp bây giờ còn có thể dùng bạch tinh xây kiến trúc, thăng cấp kiến trúc, ta phải tranh thủ xây nhiều một chút, thăng nhiều một chút.”

Ôn Bình đóng cửa hàng trong chủ điện lại, lập tức chuẩn bị xây dựng những kiến trúc mà hắn muốn xây.

Pháp Nguyên Sơn Cốc!

Pháp Nguyên Sơn Cốc, một chỗ giống như Phong Chi Cốc, nhưng mà ở bên trong là hoàn cảnh tu chân đường đường chính chính. Tu luyện pháp thuật ở trong đó thì làm ít công to, đồng thời trong đó còn có đủ loại phúc địa.

Trong phúc địa có không thua kém pháp thuật không thua kém Ngự Kiếm Thuật một chút nào, còn có pháp khí chân chính.

Đương nhiên, muốn lấy được chúng nó thì cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Tại sao lại không đơn giản, trên giới thiệu sơ lược về kiến trúc cũng không có viết.

Cho nên chỉ có thể chờ khi kiến trúc được xây dựng xong thì xem lại.

Giá cả xây dựng —— một trăm ngàn miếng bạch tinh.

Ôn Bình nghĩ cũng không thèm nghĩ, nhấn xây dựng luôn.

“Pháp Nguyên Sơn Cốc, đang xây dựng…”

“Thời gian còn lại: Hai mươi ngày.”

“Hai mươi ngày, Pháp Nguyên Sơn Cốc này lại xây dựng lâu như vậy.” Ôn Bình nhịn không được cảm thán một câu.

Nhưng mà, chỉ hai mươi ngày mà thôi.

Ôn Bình vẫn chờ nổi.

Sau khi xây dựng kiến trúc mới, Ôn Bình không tiếp tục ở lại chủ điện nữa, Ôn Bình cũng không có vội vã dùng quyền xây dựng địa bàn mới có được sau khi chủ điện liên tục thăng ba cấp.

Lần trước, địa bàn mới khi chủ điện thăng cấp thì Ôn Bình cho Thương Ngô Thành.

Lần này, Ôn Bình quyết định chờ một thoáng.

Không thể tùy tiện dùng.

Dù sao phân chia địa bàn mới cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Bây giờ Bất Hủ Tông không thiếu, cho nên địa bàn mới không thể tùy tiện phân chia đến một cái bình nguyên, một cái thành lớn nào đó được .

Sau khi giải quyết chuyện này, Ôn Bình trở lại Thính Vũ Các, tiếp tục tu hành. Đồng thời hỏi thăm động tĩnh của Bách Tông Liên Minh một phen.

Biết Bách Tông Liên Minh vẫn đang tập kết người thì Ôn Bình cũng không quan tâm, không có cho Yêu tộc tiếp tục tập kết nữa.

Dù sao trận chiến tranh này đã không còn là dựa vào số lượng là có thể thay đổi được nữa.

Cuối cùng, quyết định thắng thua thì vẫn là câu nói đó, là cường giả của Già Thiên Lâu.

…

Mười bốn thành.

Khi Nam Hoa Môn xuống dốc, đồng thời dần dần suy bại, những thế lực chia cắt địa bàn của Nam Hoa Môn tiếp tục nhìn chằm chằm vào Bất Hủ Tông.

Mặc dù Bất Hủ Tông không có tới cướp tài nguyên nhưng vẫn là một thanh lợi kiếm treo ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Không ai muốn ngồi chờ chết.

Khi Hồng Diệp Môn phát ra cảnh cáo, mười bốn thành, bảy mươi cái thế lực, tất cả đều bàng quan mà nhìn.

Khi Hồng Diệp Môn đã phát ra cảnh cáo với thời hạn ba ngày, bảy mươi cái thế lực vẫn không tin, đồng thời lại tổ chức một lần tập kết lớn.

Đại biểu của bảy mươi cái thế lực đều có mặt.

Trần Hiết phải hắn ảnh lẻn vào đó, sau đó ở tầng ba Tẫn Tri Lâu quan sát.

"Gan lớn lắm, vậy mà muốn công kích chúng ta trước khi Hồng Diệp Môn ra tay, lấy danh nghĩa là phân ưu thay cho Hồng Diệp Môn, thực chất là ngấp nghé ma pháp, muốn chia cắt Bất Hủ Tông chúng ta." Trần Hiết sắc mặt lạnh lùng, trong lòng thoáng chút lo lắng.

Bảy mươi cái thế lực hội tụ lại với nhau, lực lượng không thể khinh thường!

Nếu như động thủ thật thì sợ là Bất Hủ Tông sẽ gặp phải một tràng hạo kiếp.

Sau khi ghi lại quá trình bọn họ thương thảo chung phạt Bất Hủ Tông vào quả cầu thủy tinh, Trần Hiết lập tức đi tìm Ôn Bình.

Ôn Bình nhìn một hồi, sắc mặt lạnh lùng, sau đó mở miệng dò hỏi: "Trần trưởng lão, ngươi cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?"

"Tông chủ, bảy mươi cái thế lực ngũ tinh hội tụ lại với nhau, thực lực không thể khinh thường. Mặc dù phần lớn đều yếu nhược nhưng bảy tám chục cường giả Địa Vô Cấm Hạ

Cảnh tụ lại, lại thêm gần mười vị cường giả trung cảnh, sợ là Bất Hủ Tông chúng ta cũng chịu không được. Bây giờ thuộc hạ cảm thấy nhất định phải tránh mũi nhọn của bọn họ."

"Tránh như thế nào?"

Ôn Bình nhìn Trần Hiết, chờ câu trả lời của Trần Hiết.

Trần Hiết suy nghĩ một chút, sau đó do dự nói: "Đóng cửa không ra! Sau đó thuộc hạ thử ly gián bọn họ. Dù sao cũng là tạm thời đạt thành hiệp nghị, thật ra thì mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, lúc này chỉ cần chúng ta có thể ly gián bọn họ thì chắc chắn bọn họ sẽ sụp đổ."

"Cách này cũng được, ngươi đi làm đi." Ôn Bình đồng ý với cách của Trần Hiết.

Trần Hiết gật đầu, vội vàng rời khỏi Thính Vũ Các.

Chuyện này cấp bách, Trần Hiết nhất định phải lập tức bắt đầu hành động.

Bảy mươi cái thế lực, ngoài hòa thuận trong lòng bất hòa, cho nên chỉ cần khiến cho bọn họ ngờ vực lẫn nhau là được.

Nhưng mà chuyện này cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nói thật, Trần Hiết không có nắm chắc.

Nhưng hắn biết, nhất định phải làm như thế, hơn nữa nhất định phải thành công.

Sau khi Trần Hiết đi, Ôn Bình lẩm bẩm: "Ly gián bọn họ thì cũng không tệ, nhưng vấn đề hoàn toàn không nằm ở chỗ bọn họ. Một đám người ô hợp, chung quy thì chỉ là đám ô hợp, Hồng Diệp Môn mới là then chốt."

Lúc này, Ôn Bình sinh ra một ý nghĩ, đó chính là đi Hồng Diệp Môn một chuyến.

Thời hạn một tháng lập sơn môn ở Triều Thiên Hạp còn thừa lại sáu bảy ngày, Ôn Bình không muốn xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì.

Hồng Diệp Môn.

Bọn họ nghĩ mình là quái vật khổng lồ có thể chúa tể tất cả sao?

Lúc này, Ôn Bình gọi hệ thống lấy tư liệu của Hồng Diệp Môn từ Tẫn Tri Lâu ra.

Tông môn mạnh nhất Hồng Vực!

Áp đảo trên không ít thế lực ngũ tinh cự đầu, hơn nữa hình như vẫn có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nửa bước Thiên Vô Cấm…

【VIP】 Đi tới Hồng Diệp Môn (5)

Chuyện này khiến Ôn Bình rơi vào trong trầm tư, mặc dù trong tình báo biểu hiện chỉ là có thể tồn tại, nhưng Ôn Bình nhất định phải xem như là có tồn tại. Bởi vì không thể có bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì, cho nên muốn đi Hồng Diệp Môn thì nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Sau khi phát bố cáo cấm đi ra khỏi tông môn, Ôn Bình chuẩn bị đi cho chuyến đi Hồng Diệp Môn.

Mới đầu Ôn Bình muốn dẫn Đao Ma đi nhưng suy nghĩ một chút, Đao Ma vừa mới phế bỏ dị mạch của mình, thực lực giảm mạnh, đi Hồng Diệp Môn cũng không giúp đỡ được cái gì.

Còn những người khác, Ôn Bình suy nghĩ một chút, cuối cùng dẫn Hắc Trạch theo.

Hắc Trạch, chuyến lợi phẩm khi giết Vi Thiên Tuyệt, cũng là thành viên thứ ba của đại đội trồng cây trong Bất Hủ Tông.

Năng lực chiến đấu của Hắc Trạch cũng không mạnh mẽ, nhưng lại có thể phóng ra khói đen ngăn cách mạch khí.

Thiên phú ngăn cách mạch khí vẫn tương đối ít.

Nếu là lúc trước thì Ôn Bình chỉ cảm thấy bình thường thôi, chỉ cảm mặc dù năng lực của Hắc Trạch cũng mạnh nhưng không đến mức có thể dùng được cho mình. Nhưng mà Ôn Bình chậm rãi phát hiện, có vẻ như không còn con Hắc Trạch thứ hai.

Hồ Thiên Địa không có.

Hỏi Hoài Không một chút, Yêu tộc cũng không có con Hắc Trạch thứ hai.

Cho nên sự tồn tại của Hắc Trạch, ít nhất cho tới bây giờ thì vẫn có thể xem là độc nhất vô nhị, cho nên, năng lực ngăn cách mạch khí trước mắt cũng là độc nhất vô nhị.

Trong lúc Ôn Bình còn đang suy nghĩ xem nên làm gì thì tiếng hệ thống vang lên bên tai.

"Tuyên bố nhiệm vụ giương oai!"

"Mới tới Triều Thiên Hạp, có thể ở một góc nhỏ, nhưng thanh danh không thể chỉ gói gọn trong một góc nhỏ này được. Đi tới Hồng Vực, tản uy danh của mình ra, làm cho cả Hồng Vực đều biết ba chữ Bất Hủ Tông."

"Mục tiêu nhiệm vụ: Bảy thành người trong Hồng Vực biết Bất Hủ Tông."

"Phần thưởng nhiệm vụ: Mười vạn danh vọng, Trường Mạch Công tăng đến Thiên cấp."

"Số thành viên trong tông môn có thể dẫn theo: Ba người!"

"Má ơi, ta chỉ muốn tới Hồng Diệp Môn quậy một chút, cho Hồng Diệp Môn một bài học, để cho bọn họ biết tại bông hoa lại hồng như vậy. Không ngờ hệ thống này còn ác hơn ta…" Chuyện này khiến cho Ôn Bình lại lâm vào trầm tư.

Nói tóm lại, phần thưởng nhiệm vụ rất ngon.

Nhưng mà độ khó của nhiệm vụ cũng không nhỏ!

Nếu như mạng lưới tình báo của Trần Hiết đã thâm căn cố đế ở Hồng Vực thì làm chuyện này sẽ rất nhẹ nhàng.

Nhưng mà bây giờ mạng lưới tình báo của Trần Hiết mới từ mười bốn thành kéo dài ra ngoài, hoàn toàn không giúp được hắn.

Cũng may nhiệm vụ không có quy định thời gian, cũng không có trừng phạt khi thất bại, cho nên Ôn Bình cũng không có gấp gáp như vậy.

Đóng ô nhiệm vụ lại, Ôn Bình dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Yêu tộc, gọi Yêu tộc trả Hắc Trạch lại cho hắn.

Còn hai cái danh ngạch đi theo, Ôn Bình vẫn dựa theo cách cũ, chọn ngẫu nhiên.

Bởi vì mục đích của chuyến đi này không phải là để hoàn thành nhiệm vụ.

Chủ yếu là đến Hồng Diệp Môn làm một vài chuyện.

Đến giờ cơm, Ôn Bình tụ tập tất cả những người đang có ý đi ra ngoài tông môn xem một chút lại.

"Như cũ, đũa chỉ vào người nào thì người đó sẽ đi theo bổn tông chủ ra ngoài. Chuyến này không có mục tiêu, cũng không nói chính xác được khi nào trở về." Ôn Bình lại căn dặn một câu, sau đó nhìn về phía Vân Liêu.

Vân Liêu cầm đũa, sau đó quay một vòng trên bàn cơm.

Lần thứ nhất, đũa chỉ đến Lan thúc.

Là huynh đệ khác họ của phụ thân Ôn Bình!

Từ khi Ôn Bình cứu Lan thúc về tông đến giờ, trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn tu hành, đã từ Thông Huyền Cảnh bước vào Thần Huyền Cảnh.

Đương nhiên, thực lực như vậy cũng không có ý nghĩa gì ở Triều Thiên Hạp.

Lan thúc thấy đũa quay tới chỗ mình thì mừng rỡ đứng dậy nói: "Đa tạ các vị."

"Lan thúc, đừng có khách sáo như vậy chứ?"

"Lan thúc, khi về nhớ đem về cho ta một vài thứ chỉ có ở Triều Thiên Hạp."

Mọi người mồm năm miệng mười vây lại.

Lan thúc gãi gãi đầu, cười nói: "Đợi chút nữa hẳn nói, giờ để cho Vân trưởng lão quay xong vòng hai đã."

Lúc này, mọi người mới yên tĩnh trở lại.

Lần thứ hai, đũa chỉ đến Hoàn Sơn.

Con trai của thành chủ Thương Ngô Thành, Hoàn Sơn.

Trong khoảnh khắc khi đũa chỉ về phía mình, Hoàn Sơn đứng bật dậy, sau đó hỏi: "Tông chủ, ta có thể nhường cơ hội này lại cho Chiêm Đài Diệp không? Nàng vẫn muốn đi nhìn phong cảnh Triều Thiên Hạp một chút."

Nói xong, Hoàn Sơn cúi đầu đưa mắt nhìn Chiêm Đài Diệp bên cạnh.

Chiêm Đài Diệp lập tức ngượng ngùng cúi đầu xuống, mặt mũi ửng đỏ.

Ôn Bình cười cười, biết đại khái là chuyện gì xảy ra.

Ôn Bình nhìn về phía Chiêm Đài Thanh Huyền, hỏi: "Chiêm Đài trưởng lão, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Chiêm Đài Thanh Huyền nói: "Tông chủ định đoạt."

"Được, vậy thì chọn một thời gian cưới luôn… không phải, ta nói là tìm thời gian… được rồi, hôm nay xuất phát!" Ôn Bình cười cười, cũng lười chỉnh lại lời mình mới nói sai.

Sau khi quyết định người đi theo, Ôn Bình không có tiếp tục dài dòng, cho hai người về thu dọn đồ đạc.

Thấy Ôn Bình vội vàng muốn đi như thế, tất cả trưởng lão có chút không hiểu.

Vân Liêu vội hỏi: "Tông chủ, tại sao lần này lại vội vã như thế?"

"Thời gian không chờ ta, sau khi ta ra khỏi Bất Hủ Tông thì nhớ kỹ coi chừng mỗi người, không cho bất cứ người nào rời khỏi tông môn. Mười bốn thành, bảy mươi cái thế lực ngũ tinh có thể đánh tới cửa bất cứ lúc nào, nhưng mà chỉ cần các ngươi không đi ra khỏi Bất Hủ Tông thì sẽ không có vấn đề gì. Bên ngoài tông có Trần trưởng lão nhìn chằm chằm, nếu các ngươi muốn biết cái gì thì dùng Truyền Âm Thạch hỏi Trần Hiết trưởng lão là được."

Ôn Bình vừa dặn dò vừa đi tới truyền tống trận.

Vừa dứt lời, Hà Niên nhịn không được đặt câu hỏi: "Tông chủ, vậy thì ngài định đi đâu?"

"Đi Hồng Vực chơi một chút."

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu.

Càng lạnh nhạt thì Hà Niên càng cảm thấy chuyện này không hề nhỏ.

Nếu không thì tông chủ sẽ không rời khỏi tông môn trong thời gian then chốt như thế này.

【VIP】 Cửu Vĩ

“Bên phía Đông Hồ?” Hà Niên hỏi.

Lúc này, sắc mặt Ôn Bình nghiêm lại, sau đó nói: “Nếu có đột biến thì cho Vi Sinh Tinh Vũ ra tay.”

Vi Sinh Tinh Vũ là người sáng lập ra Già Thiên Lâu, hắn là ngươi thích hợp nhất để đối phó với Già Thiên Lâu.

Hà Niên đáp: “Tông chủ, ta biết rồi.”

“Được rồi, các ngươi nên làm gì thì làm đi.” Ôn Bình giải tán mọi người, sau đó chờ Hắc Trạch đến.

Khi Hắc Trạch được Đại Yêu Dực tộc trong Yêu tộc đưa đến Bất Hủ Tông, Ôn Bình dẫn theo hai người một yêu đứng trong truyền tống trận.

Xác định rõ điểm đến, Ôn Bình khởi động truyền tống trận.

Bạch quang cuốn theo Ôn Bình phóng lên tận trời, sau đó rơi vào trong dãy núi Hồng Hải trong Hồng Vực.

Dãy núi Hồng Hải, Hồng Diệp Môn ở ngay trong đó.

Sau khi đáp xuống đất, nhìn thấy tất cả cây cối đều là màu hồng cam.

Lá hồng bay theo gió, rơi theo gió.

Nhìn một cái, giống như đưa thân vào trong biển hồng.

“Thật đẹp!”

Chiêm Đài Diệp cảm thán, sau đó nhịn không được nhào vào trong một cái biển hoa màu đỏ cam.

Lúc này, Hắc Trạch tương đối hoảng hốt, sau khi đáp xuống thì quỳ xuống đất, nói: “Tông chủ, ta…”

Hắc Trạch là kẻ có tội, đi theo Xích Mục cự viên trồng cây, từ thành viên đội trồng cây biến thành giám sự giám sát mỏ bạch tinh cho Bất Hủ Tông, đây là một cái nhảy vọt về chất. Khiến cho người ta hoảng hốt.

Lại còn được cho phép đi bái tượng Nữ Oa, tu luyện Yêu Tiên Đại Đạo, chuyện này khiến cho Hắc Trạch giống như sống ở trong mơ. Bây giờ lại được tông chủ cao cao tại thượng gọi đi theo ra Bất Hủ Tông khiến cho hắn càng không biết làm sao.

Ôn Bình cười nói: "Đứng lên đi! Thiên phú của ngươi rất không tệ, nếu chỉ để ngươi trông coi mỏ bạch tinh thì khá là đáng tiếc. Chuyến này nếu ngươi có thể giúp được bổn tông chủ thì ngươi có thể vào Bất Hủ Tông."

"Đa tạ tông chủ, Hắc Trạch nhất định làm hết sức mình." Hắc Trạch mừng rỡ như điên, không ngừng dập đầu.

Ôn Bình gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Mở địa đồ của hệ thống ra, Ôn Bình lấy phi thuyền ra.

Mặc dù bây giờ đang ở dãy núi Hồng Hải nhưng còn cách trụ sở của Hồng Diệp Môn chừng ngàn dặm.

Sau khi lên phi thuyền về sau, Ôn Bình nhắc nhở: "Từ giờ trở đi, nếu có người hỏi các ngươi thì các ngươi tự xưng là tán tu."

Hai người một yêu vội vàng gật đầu.

"Đi, đi Hồng Diệp Môn xem một chút."

Lúc này, Ôn Bình lái phi thuyền bay tới Hồng Diệp Môn.

Phi thuyền đi xuyên qua biển mây, lướt qua từng ngọn núi cao, vượt qua từng con sông.

Nhưng mà Ôn Bình lại không rảnh tán thưởng vẻ đẹp phong cảnh.

Đối với hắn thì Triều Thiên Hạp là một chỗ vô cùng xa lạ, mà hướng hắn đang lái tới cũng hoàn toàn xa lạ.

Trong những chỗ xa lạ này chứa bao nhiêu nguy cơ?

Ẩn giấu bao nhiêu hung hiểm?

Một lúc lâu sau, Ôn Bình thấy được Hồng Diệp Môn ở xa xa.

Một đại phái siêu cấp ẩn trong biểu lá đỏ, nhìn sơ qua một lượt, toàn bộ vùng núi đó toàn là kiến trúc lít nha lít nhít, lớn bằng một cái Bái Nguyệt Thành.

Phải biết, chỗ này chỉ là một cái tông môn.

Không phải là một cái thành thị ngàn vạn người sinh sống.

"Hạ xuống." Ôn Bình lẩm bẩm một câu, phi thuyền nhanh chóng đáp xuống khe núi.

Chiêm Đài Diệp tràn đầy phấn khởi hỏi: "Tông chủ, chúng ta này muốn đi đâu?"

Ôn Bình đáp: "Hồng Diệp Môn, một trong số thế lực thế lực ngũ tinh cự đầu ở Hồng Vực, bây giờ chúng ta đi qua đó xem thử."

"Thế lực ngũ tinh cự đầu!"

"Oa, khó trách khí phái như vậy!"

Lan Bằng và Chiêm Đài Diệp không khỏi liên tục cảm thán.

Hắc Trạch thì nịnh nọt, nói: "Ta cảm thấy nó kém hơn Bất Hủ Tông rất nhiều, không đủ khí phái, kiểu gì cũng không đủ…"

Ôn Bình lắc đầu cười một tiếng, cũng không có ngăn Hắc Trạch tiếp tục nịnh nọt.

Lấy cự kiếm ra, Ôn Bình đi lên trước: "Tất cả lên đi."

Mấy hơi sau, cự kiếm vạch ngang bầu trời, trực tiếp bay vào trong Hồng Diệp Môn, đáp xuống một đỉnh núi vắng vẻ.

Hồng Diệp Môn không có Long Bích Văn trận, cho nên Ôn Bình xông thẳng vào cũng không có ai phát hiện ra.

Cất cự kiếm vào, Ôn Bình dọc theo đường nhỏ đi về phía trước, trên đường gặp được một ít đệ tử Hồng Diệp Môn. Từng người tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, có vẻ như đều vô cùng bận rộn.

Thỉnh thoảng sẽ có người chào hỏi, nhưng mà cũng chỉ là nhìn nhau cười một tiếng, chắp tay một cái mà thôi.

Ôn Bình bình thản tiếp tục đi lên phía trước, hơn mười tên đệ tử Hồng Diệp Môn đâm đầu đi tới, vừa đi vừa bàn tán với nhau, ai cũng mặt mày hớn hở.

"Các ngươi chắc chắn muốn đi?"

"Ta không dám đi, lỡ như bị các chấp sự phát hiện chúng ta tự tiện rời khỏi tông môn thì sẽ bị trục xuất khỏi tông môn."

"Ngươi có ngu không, tìm cái cơ là được. Ba đại thế lực hợp lại xử trí Thần tử của Cửu Vĩ nhất tộc, cảnh tượng lớn trăm năm chưa hẳn có thể nhìn thấy một lần, không nhìn xem thì rất đáng tiếc?"

"Cửu Vĩ nhất tộc, luôn luôn tự cao tự đại, không phục ba đại thế lực, có Vực Chủ quản chế, cho là mình ở sâu trong núi là có thể gối cao không lo, kết quả bây giờ Thần tử ở trong tộc cũng rơi vào tay trưởng lão Hồng Diệp Môn ta. Ngươi đoán Cửu Vĩ nhất tộc bọn họ có dám tới cứu hay không?"

"Ai mà dám? Cửu Vĩ nhất tộc không có Yêu Tổ tọa trấn, sao bọn họ dám đi Vô Thượng Thành chịu chết? Bây giờ ba đại thế lực đều có mặt ở Vô Thượng Thành, Cửu Vĩ nhất tộc đi tới đó thì khác gì chịu chết."

"Đi, đi xem một chút, lỡ như bọn họ dám thì sao?"

Mười mấy người vừa đi vừa bàn, đi ngàng qua bên cạnh mấy người Ôn Bình, hoàn toàn không để ý tới mấy người Ôn Bình.

Trước mặt mọi người, đệ tử Hồng Diệp Môn tan biến ở cuối đường, Ôn Bình không có để ý tới chuyện bọn họ nói, đi tiếp.

Nhân tộc, Yêu tộc, hai chủng tốc khác nhau, xảy ra mâu thuẫn là chuyện bình thường.

Nhưng Ôn Bình lại có hứng thú với Vô Thượng Thành mà bọn họ nhắc tới.

Ba đại thế lực ở Hồng Vực, nếu như Tẫn Tri Lâu không có sai thì hẳn là Hồng Diệp Môn, Âm Dương gia, Hiên Đình Các.

【VIP】 Cửu Vĩ (2)

Vì một Yêu tộc, ba nhà thế lực ngũ tinh cự đầu tề tụ Vô Thượng Thành, đúng là khiến cho Ôn Bình có chút muốn đi xem trò vui.

Dù sao lúc này, thân phận của hắn với mọi người cũng chỉ là một vị khách qua đường thôi.

Không ai thèm để ý tới hắn.

Đi quan chiến cũng không có ai sẽ rút đao ra khiêu chiến.

Nhưng mà trước đó, Ôn Bình vẫn muốn đi một vòng Hồng Diệp Môn, xem xem thế lực ngũ tinh cự đầu phồn hoa như thế nào.

Vừa đi tới trước, Ôn Bình vừa phóng tinh thần lực ra.

Trong nháy mắt, tinh thần lực bao trùm toàn bộ Hồng Diệp Môn.

Nhìn sơ một lượt, Hồng Diệp Môn có ít nhất gần trăm vạn người.

Con số mặc dù khoa trương, nhưng là đối với Hồng Vực bát ngát thì trăm vạn người chỉ như giọt nước trong biển cả mà thôi.

Còn khí tức trên Địa Vô Cấm, Ôn Bình tìm được không nhiều, chỉ có bốn mươi, năm mươi người.

Chín thành đều là Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

Chỉ có mấy người là Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Ôn Bình không cảm nhận được khí tức của Địa Vô Cấm Thượng Cảnh hoặc là trên Địa Vô Cấm.

“Xem ra đều đi Vô Thượng Thành đó hết rồi.” Ôn Bình nói thầm trong lòng, sau đó tiếp tục dò xét.

Cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó có tồn tại hay không?

Đây là chuyện mà Ôn Bình muốn thăm dò cho rõ.

Khi tiếp tục đi tới trước, phía trước bắt đầu xuất hiện người cản đường, đồng thời cũng kiểm tra lệnh bài thân phận của mỗi người.

"Tông chủ, đi tiếp không?" Lan thúc hỏi.

Ôn Bình gật gật đầu: "Dĩ nhiên, nhưng mà trước hết phải làm mấy cái thân phận lệnh bài của bọn họ đã."

Tới cũng tời rồi, sao có thể bỏ đi nửa chừng được?

Lúc này, Ôn Bình đi ngược về, sau đó ngồi xổm trên đường, người nào đi qua thì đánh ngất người đó.

Giải quyết được bốn cái lệnh bài thân phận, Ôn Bình còn thuận tiện lấy đi bốn bộ quần áo, sau đó nhàn nhã đi bộ vào thủ phủ Hồng Diệp Môn.

Nếu Tinh Kiếm Sơn là địa bàn của Hồng Diệp Môn, vậy thì sớm muộn gì Bất Hủ Tông cũng đánh với Hồng Diệp Môn.

Cho nên Ôn Bình quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Đương nhiên, Ôn Bình cũng không muốn đánh thẳng vào mà chỉ muốn nhìn thử xem Hồng Diệp Môn có thứ gì tốt không, có thể mang đi thì trực tiếp mang đi. Mặc dù hắn không nhất định sẽ xem trọng thứ mà Hồng Diệp Môn xem như trân bảo, nhưng mà có thể đệ tử tông môn sẽ cần.

Khi Ôn Bình đi vào trong, trước mặt xuất hiện không ít đệ tử Hồng Diệp Môn, vẫn bàn tán chuyện Vô Thượng Thành.

Nhưng mà lần này, chủ đề xuất hiện nhiều nhất chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc.

"Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc không phải là Yêu tộc lớn nhất Hồng Vực sao? Tại sao đột nhiên ba đại thế lực lại muốn công khai xử quyết Thần tử của Cửu Vĩ nhất tộc?"

"Yêu tộc lớn nhất… vấn đề nằm ở chỗ Yêu tộc lớn nhất này. Nếu nó thứ hai thì sẽ không có chuyện này. Một cái là Yêu tộc đủ để uy hiếp ba đại thế lực, cho dù là Hồng Diệp Môn hay là Âm Dương gia, cho dù là Hiên Đình Các hiền hoà nhất cũng sẽ không cho phép nó tồn tại."

“Tại sao lại như vậy?”

“Mấy ngàn năm nay, không phải đều sống chung hòa bình sao?”

Vị đệ tử lớn tuổi của Hồng Diệp Môn vừa mới lên tiếng giải thích đó tiếp tục nói: “Các ngươi biết cái gì, đó là trong tình huống Cửu Vĩ nhất tộc không có sinh ra Cửu Vĩ Yêu Hồ chân chính. Các ngươi có biết Thần tử của Cửu Vĩ nhất tộc là mấy đuôi không?”

Hắn nhìn mọi người một chút.

Có người thông minh, nghe cái hiểu ngay.

“Chẳng lẽ là Cửu Vĩ?”

“Không sai, chính là Cửu Vĩ. Yêu vật Cửu Vĩ, có thể tu luyện thành Yêu Tổ, có thể sánh ngang với cường giả Thiên Vô Cấm. Một khi vị Thần tử đó trở thành Yêu Tổ, vậy thì ba đại tông sẽ bị triệt để đạp dưới chân. Ba đại tông tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Lần này vị Thần tử đó cũng dám rời khỏi lãnh địa của yêu tộc, vừa khéo để cho ba đại tông nắm được cơ hội.”

“Sư huynh, vậy ngươi nói Cửu Vĩ nhất tộc sẽ đến cứu sao? Ta nghe nhiều sư huynh sư đệ nói, Cửu Vĩ nhất tộc không dám tới.”

“Không dám? Đây là cơ hội của ba đại tông, chưa chắc không phải là cơ hội của Cửu Vĩ nhất tộc? Cửu Vĩ Thần tử vừa chết, vậy thì Cửu Vĩ nhất tộc muốn sinh ra một con Cửu Vĩ nữa thì sợ là phải qua mấy ngàn năm nữa. Mấy ngàn năm nha, khó đảm bảo Yêu Hồ nhất tộc sẽ không suy tàn trong thời gian này. Nhưng nếu giữ được Cửu Vĩ, cho dù là bỏ ra một cái giá lớn thì cũng có thể khiến cho Yêu hồ nhất tộc cường thịnh vạn năm!”

Cho dù là ai cũng không ngờ được, có người dám xông vào Hồng Diệp Môn.

Xông vào còn không xong, thậm chí còn nghênh ngang đi trên đường lớn Hồng Diệp Môn.

Khi Ôn Bình đi qua mấy ngọn núi, đi tới một chỗ đại điện gần đó, hắn thấy được hàng loạt đệ tử Hồng Diệp Môn. Có Thông Huyền Cảnh, có Thần Huyền Cảnh, nhưng mà không có Trấn Nhạc Cảnh.

Căn cứ địa đồ của hệ thống biểu hiện ra thì vị trí hiện tại của hắn là ngoại môn, chỉ có một ít đệ tử bình thường, mà thiên tài chân chính thì đều tập trung ở nội môn.

Giờ phút này, những đệ tử bình thường này đang hội tụ trước đại điện, nhân số ít nhất cũng có ba, bốn vạn người. Ôn Bình phát hiện, gần như biểu cảm trên mặt mỗi người đều là hưng phấn và thấp thỏm.

Ôn Bình không có hỏi thăm, bởi vì làm như vậy sẽ bại lộ chuyện mình không phải là đệ tử Hồng Diệp Môn.

Cho nên Ôn Bình chọn dẫn ba ngươi Lan thúc đứng sau lưng đám người, làm người nghe trung thực.

Nghe đại khái một khắc đồng hồ, Ôn Bình biết nguyên nhân những người này hội tụ ở đây.

Chỉ vì sát hạch ngoại môn mỗi năm một lần.

Người siêu quần bạt tụy có thể vào nội môn!

Ôn Bình cũng lười nghe tiếp, quay đầu rời khỏi đại điện, theo chỉ dẫn của tinh thần lực, đi vào sâu trong Hồng Diệp Môn. Hắn dùng tinh thần lực, mặc dù không có cảm giác được cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó có tồn tại hay không nhưng lại cảm ứng được một thứ rất thú vị.

Hàng loạt Tuyền Qua Đồ, hơn nữa cấp bậc không thấp.

Không có lấy một tấm Tam Tuyền, cơ bản đều là Tứ Tuyền.

【VIP】 Hồng Diệp Môn hào khí

Suy cho cùng thì cũng là thế lực ngũ tinh cự đầu, không phải tầm thường, giá cả Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng không rẻ.

Một tấm có giá năm vạn miếng bạch tinh.

Đương nhiên, thật ra thì giá cả của Tuyền Qua Đồ không phải là thứ trí mạng nhất, cường giả Trấn Nhạc Cảnh tiết kiệm một chút, tích trữ mấy chục năm cũng có thể mua một tấm.

Trí mạng nhất là vấn đề người chế tạo, bởi vì Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng tương đối thưa thớt, bình thường đều hiệu trung với một cái thế lực lớn nào đó. Dưới tình huống này, tán tu muốn cầu một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì sẽ rất khó.

Tình huống ở đây cũng có chút giống như Hồ Thiên Địa.

Hồ Thiên Địa cũng như thế này, có thể dùng giao dịch và lưu truyền trong thương hội, phòng đấu giá thì đều là một ít Tuyền Qua Đồ phẩm chất thấp. Một khi xuất hiện thì sẽ lập tức bị mua đi.

Mà Tuyền Qua Đồ chất lượng cao, tăng phúc cực lớn thì đều bị thế lực lớn lũng đoạn.

Muốn có?

Có thể!

Dựa vào năng lực của ngươi gia nhập vào ta, bán mạng cho ta.

Điểm này, Ôn Bình nhìn rất thấu triệt, cho nên hắn đã ra lệnh cho Yêu tộc trong Hồ Thiên Địa vơ vét đủ loại thiên tài địa bảo, trợ Tử Nhiên trở thành Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng —— không tiếc bất kỳ giá nào.

Bây giờ thân ở Hồng Diệp Môn, cảm ứng được nhiều Tuyền Qua Đồ đẳng cấp cao như vậy, Ôn Bình cảm thấy mình

nhất định phải nhanh chân đến xem.

Có thể mang đi thì đương nhiên là sẽ mang đi.

Lần theo phương hướng mà tinh thần lực chỉ, Ôn Bình vượt qua mười mấy ngọn núi, nhìn thấy một kiến trúc như kim tự tháp.

Đương nhiên, chẳng là hình dạng giống thôi.

Về màu sắc thì kim tự tháp là màu vàng kim còn kiến trúc mà Ôn Bình thấy bây giờ là màu trắng.

Màu trắng thánh khiết!

Bốn phía kiến trúc này đều là cầu thang, kéo dài từ mặt đất cho đến đỉnh chóp.

Cùng lúc đó, hàng loạt đệ tử Hồng Diệp Môn đang hội tụ ở rìa cầu thang, lục tục đi lên. Lần này, số đệ tử mà Ôn Bình thấy không chỉ là Thông Huyền Cảnh, Thần Huyền Cảnh.

Không ít cường giả Trấn Nhạc Cảnh cũng trà trộn ở trong đó, bọn họ bước lên cầu thang, từng bước đi lên đỉnh. Không tới một hồi thì sẽ có đệ tử từ trên cầu thang ngã xuống, sau đó cúi đầu ủ rũ rời đi.

Đương nhiên, đây không phải là thứ hấp dẫn Ôn Bình.

Thứ hấp dẫn Ôn Bình chính là cái cầu thang trắng thánh khiết này, từ bậc thứ một trăm về sau thì mỗi một một cái bậc thang đều bày một tấm Tuyền Qua Đồ.

Bậc thứ một trăm lẻ một bày một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, cho đến bậc thứ hai trăm lẻ một, tất cả có một trăm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Cẩn thận tính toán thì giá trị năm trăm vạn bạch tinh!

Mặc dù đã nhờ mỏ bạch tinh trong lãnh địa của Yêu tộc mà thoát khỏi nghèo khó, nhưng mà Ôn Bình vẫn là không nhịn được tâm động.

Từ bậc hai trăm lẻ một đi lên đến mười cái bậc thang trên cùng thì thứ được trưng bày trên đó càng quý giá hơn.

Ôn Bình dùng tinh thần lực quét qua, thấy được là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, vô cùng trân quý.

Hồng Diệp Môn lại bày mười cái ở đó.

"Hào khí."

Ôn Bình nhịn không được cảm thán một câu, suy cho cùng thì cũng là thế lực ngũ tinh cự đầu, vừa ra tay thì là năm tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

"Nếu không lấy hết thì rất có lỗi với sự hào khí của Hồng Diệp Môn, càng có lỗi với quyết đoán tập thể xuất động đi đối phó Cửu Vĩ nhất tộc của Hồng Diệp Môn." Lúc này, Ôn Bình đi tới chỗ cầu thang đó.

…

Trong đình nghỉ mát trên đỉnh núi thứ nhất.

Ba vị lão giả râu dài đang nâng ly uống rượu, ánh mắt nhìn chằm chằm những đệ tử Hồng Diệp Môn trên cầu thang.

Ba người đều là trưởng lão nội môn Hồng Diệp Môn, Trần Liệt, Thiên Hồi, Thanh Hoàng!

Ba người như hình với bóng, cùng nhau chưởng quản Thiên Giai Duyên.

Cái gì là Thiên Giai Duyên?

Chính là kiến trúc hình kim tự tháp mà bốn phía đều là cầu thang đó.

Thiên Giai Duyên, không phải thiên tài không thể lên, có thể đi hơn một trăm bậc thì là thiên tài trong thiên tài. Không khoa trương chút nào, chỉ cần không chết thì tương lai chắc chắn có thể bước vào Địa Vô Cấm.

"Hình như Thiên Giai Duyên này đã một hai năm rồi chưa từng xuất hiện đệ tử leo lên trăm bậc?"

"Hẳn là có. Lần trước, người lấy đi Tuyền Qua Đồ trên Thiên Giai Duyên là đệ tử thứ mười bảy của lão phu."

“Ta cảm thấy Mục Dã ở ngoại môn rất có hi vọng trở thành người thứ nhất đặt chân lên bậc một trăm lẻ năm trong hai năm này.”

Trưởng lão Thanh Hoàng nhìn chằm chằm bậc thứ chín mươi tám.

Bậc thứ chín mươi tám, một thanh niên đứng đó, lung lay sắp ngã, hắn đang cất bước muốn bước lên bậc thứ chín mươi chín.

“Mục Dã, tiểu tử này lão phu cũng phát hiện ra, không có gì bất ngờ xảy ra thì tương lai nhất định có thể thành tựu Địa Vô Cấm. Xem ra, những Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ đó sẽ có một phần của hắn.”

“Môn hạ của ta lại có thêm một tên đệ tử.”

Thanh Hoàng cười nhìn hai lão già bên cạnh mình, bất đắc dĩ lắc đầu: “Hai ngươi có thể tội nghiệp lão phu một chút hay không. Môn hạ của lão phu mới có chín tên đệ tử, không thể nhường cho lão phu thu vài ngươi hay sao?”

“Bớt đi.”

“Đều dựa vào bản lĩnh của mình!”

Hai người Trần Liệt, Thiên Hồi phản bác, rượu cũng không uống, nhìn Mục Dã trèo lên Thiên Giai Duyên.

Bậc thứ chín mươi chín!

…

Dưới Thiên Giai Duyên.

Ôn Bình nhìn ba người Lan thúc bên cạnh mình.

“Đều đi thử đi, có thể lấy bao nhiêu Tuyền Qua Đồ thì lấy bấy nhiêu.”

Chiêm Đài Diệp thấp giọng nói: “Tông chủ, lỡ như bại lộ?”

“Không sao cả, đã có ta lo.”

Ôn Bình đáp.

Ba người Chiêm Đài Diệp gật gật đầu, lúc này đi về phía trước, hòa vào dòng người bắt đầu đi tới Thiên Giai Duyên.

Ôn Bình đương nhiên là theo sát phía sau, bởi vì nếu Lan thúc, Chiêm Đài Diệp và Hắc Trạch đi không được bao xa thì hắn sẽ xông lên mang những Tuyền Qua Đồ đó đi, cho dù kinh động đến cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn cũng không sao.

Đương nhiên, Ôn Bình vẫn mong không kinh động đến bọn họ.

Vì như vậy thì cũng tiện cho hắn tiếp tục đi dạo, tầm bảo trong Hồng Diệp Môn.

【VIP】 Bậc thứ một trăm lẻ một, chắc chắn sẽ thành Địa Vô Cấm!

Lúc này ba người Chiêm Đài Diệp đã đến dưới Thiên Giai Duyên, bước lên bậc thang đầu tiên trong tiếng kêu như biển gầm.

Lan Bằng thấy thỉnh thoảng có người thống khổ lăn từ phía trên xuống, nhắc nhở: "Không nên miễn cưỡng mình, có thể đi bao xa thì đi bấy xa, thực lực của chúng ta thì không thể giúp được cho tông chủ, nhưng cũng không thể bị thương, làm vướng chân tông chủ."

Chiêm Đài Diệp, Hắc Trạch lần lượt gật gật đầu, sau đó vùi đầu bắt đầu đi lên, tránh né đệ tử Hồng Diệp Môn rơi xuống đồng thời không ngừng vượt qua người trước mặt.

So với tốc độ của ba người Chiêm Đài Diệp, cho dù đã vượt qua hết đệ tử này đến đệ tử khác của Hồng Diệp Môn nhưng vẫn không có ai chú ý tới bọn họ, tất cả đều chăm chú nhìn Mục Dã trên Thiên Giai Duyên.

Bởi vì Mục Dã đã vững vàng đứng ở bậc thứ chín mươi chín!

Cách bậc thứ một trăm chỉ có một bước!

"Còn kém một bậc!"

"Quá mạnh. Mục Dã này năm nay mới hai mươi tuổi, trời sinh thiên phú biến thái như vậy. Ta nhớ có trưởng lão tông môn đã từng nói, hình như chỉ cần bước lên bậc thứ một trăm lẻ một thì chắc chắn có thể bước vào Địa Vô Cấm?"

"Lời này ngươi nghe ai nói?"

"Trần Liệt trưởng lão. Một trong những trưởng lão khống chế Thiên Giai Duyên, cường giả Địa Vô Cấm chân chính."

Trên bậc thang của Thiên Giai Duyên, mấy trăm người ngước nhìn Mục Dã trên chỗ cao, không khỏi cảm thán liên tục.

Chỉ là đệ tử ngoại môn, địa vị thuộc về tầng chót Hồng Diệp Môn, cho nên ai cũng từng mơ ước một bước lên trời.

Nhưng mà sầu một cái là làm sao để một bước lên trời!

Đó chỉ là mơ ước thôi, ai cũng biết muốn một bước lên trời gần như là không thể nào, tư chất trời sinh đã được quyết định từ khi còn nằm trong bụng mẹ rồi, không ai có thể thay đổi tư chất trời sinh được.

Cho nên mỗi người đều kiên trì, đều muốn dựa vào cố gắng của mình để thay đổi tất cả những thứ này.

Bây giờ thấy Mục Dã sắp một bước lên trời, không cần phải cố gắng hết mình như bọn họ nữa.

Trong lòng mọi người đều rất hâm mộ.

Thời khắc này, mọi người không có lớn tiếng hoan hô mà nhìn Mục Dã không chớp mắt.

Bậc thứ chín mươi chín cách bậc thứ một trăm lẻ một có hai bậc.

Mục Dã có thể một hơi xông lên bậc một trăm lẻ một hay không?

Mọi người nín thở tập trung nhìn chằm chằm Mục Dã. Lúc này, Mục Dã thở hổn hển, toàn thân đã bắt đầu run rẩy. Nhưng mà trên mặt Mục Dã vẫn nở nụ cười, bởi vì hắn còn chưa tới cực hạn.

Đi Thiên Giai Duyên, nghị lực, kiên trì đều không có ý nghĩa, bởi vì hạn mức thiên phú cao nhất còn đó, không thể đi lên thì là không thể đi lên.

Bây giờ hắn đứng ở bậc thứ chín mươi chín nhưng không có bị hất ra, cũng không có mệt bở hơi tai, như vậy chứng tỏ hắn có hi vọng leo lên bậc một trăm lẻ một!

“Hôm nay chính là thời điểm ta một bước lên trời!” Gầm nhẹ một tiếng, Mục Dã tiếp tục cất bước.

Nhấc chân lên!

Giẫm mạnh!

Một chân đứng vững ở bậc thứ một trăm.

Chân sau lập tức theo kịp chân trước, đứng vững ở bậc thứ một trăm.

Ở đỉnh núi xa xa, ba vị trưởng lão Trần Liệt, Thiên Hồi, Thanh Hoàng thấy thế thì đều xúc động đứng lên.

"Lão Trần, sao ngươi lại đứng lên?"

"Ngồi lâu, đau lưng."

"Hai ngươi thật không biết xấu hổ."

"Ngươi cũng giống vậy."

"Ngươi cũng giống vậy."

Ba người đều đứng ở rìa đình nghỉ mát, chỉ đợi Mục Dã đi lên bậc thứ một trăm lẻ một thì có thể bay thẳng tới Thiên Giai Duyên.

Thực lực của ba người chênh lệch không nhiều, vài chục năm nay, vô số lần giao thủ, gần như đều là thế hoà, không phân thắng bại, người này cũng không thể làm gì được người kia, cho nên không có ai ưu tú hơn ai về khả năng cạnh tranh.

Chỉ có thể dựa vào tốc độ phi hành!

Người nào tới trước thì sẽ được!

Ba người tập trung tinh thần nhìn, Mục Dã bắt đầu hướng đi lên bậc thứ một trăm lẻ một, chân trước đã nâng lên, sắp hạ xuống.

Tuy run rẩy kịch liệt nhưng chân trước của Mục Dã đã đạp lên bậc thứ một trăm lẻ một.

Theo sau đó là chân sau.

Mục Dã hai tay chống đầu gối chân trước, sau đó khom người dùng sức kéo chân sau lên. Mồ hôi hột lớn chừng bằng hạt đậu chảy dài trên người Mục Dã, từ đế giày rớt xuống đất.

Giờ phút này, Thiên Giai Duyên cũng trở nên là lạ. Theo Mục Dã sắp bước lên bậc thứ một trăm lẻ một, Thiên Giai Duyên tỏa ra một luồng khí tức khác, luồng khí tức này hiện lên màu vàng kim, từ bậc thứ hai trăm mười của Thiên Giai

Duyên đổ xuống, giống như là sương sớm chậm rãi lan tràn xuống, nghênh đón Mục Dã đi lên.

Một hơi sau, hai chân Mục Dã đều hạ xuống, đứng vững ở bậc thứ một trăm lẻ một, cách Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ trên bậc thứ một trăm lẻ một chỉ trong gang tấc. Lúc này, Mục Dã ôm nó vào trong ngực, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

Ngay một khắc này, đệ tử Hồng Diệp Môn trên Thiên Giai Duyên sôi trào, đệ tử Hồng Diệp Môn đang đứng xem dưới Thiên Giai Duyên cũng bùng nổ.

Mấy ngàn người hoan hô, hô to tên Mục Dã.

"Mục Dã!"

"Mục Dã!"

Giờ phút này, tất cả mọi người biết, một vị cường giả Địa Vô Cấm sinh ra!

Hồng Vực lớn biết bao?

Nhân tộc có số lượng nhiều cỡ nào?

Nhưng cường giả Địa Vô Cấm có bao nhiêu?

Cùng lúc đó, ở đỉnh núi xa xa, ba người Trần Liệt cũng lập tức bay về phía Thiên Giai Duyên, hóa thành kinh hồng, ngươi truy ta đuổi, sau đó lần lượt đi tới vùng trời trên Thiên Giai Duyên.

Trần Liệt tới trước, cũng không để ý tới phong phạm trưởng lão gì hết, nói với hai người Thiên Hồi, Thanh Hoàng sau lưng: "Hai vị, lão phu tới trước, các ngươi nên làm gì thì làm đó đi!"

Trong giọng nói tràn đầy mừng rỡ.

Hai người Thiên Hồi, Thanh Hoàng bất đắc dĩ, nhưng mà vẫn đứng trên bầu trời nhìn Mục Dã.

Trên Thiên Giai Duyên, chúng đệ tử vây xem nhìn thấy ba vị cường giả Địa Vô Cấm đích thân đến thì kinh sợ thán phục.

【VIP】 Kết quả khảo nghiệm của Lan thúc

Mục Dã bước lên bậc thứ một trăm lẻ một lại khiến cho ba vị trưởng lão tới!

Chuyện này cũng quá kinh khủng.

Đây chính là ba vị trưởng lão Địa Vô Cấm hàng thật giá thật, bất cứ một người nào ra khỏi Hồng Diệp Môn thì cũng là cự kình.

Trần Liệt nhìn về phía Mục Dã, trầm giọng nói: "Tiểu tử, thiên phú không tồi, có muốn bái ta làm thầy không?"

Mục Dã lập tức vui vẻ ra mặt, bởi vì hắn không chỉ một lần tưởng tượng ra cảnh này.

Trưởng lão thu đồ đệ.

Hắn một bước lên trời!

Khi chuyện này xảy ra thật, tâm tình gần như không thể nào hình dung được.

Lúc này, Mục Dã quỳ một chân xuống đất, sau đó run run rẩy rẩy nói: "Đệ tử bái kiến sư tôn!"

"Ngươi có thể bước lên bậc thứ một trăm lẻ một của Thiên Giai Duyên, chứng tỏ tư chất của ngươi hoàn toàn có thể thành tựu Địa Vô Cấm. Nhưng mà con đường tu hành tràn đầy tình huống không xác định. Ngươi trời sinh tư chất siêu phàm, nếu sau này dốc lòng tu hành, chưa hẳn không thể nâng cao một bước, cho nên vi sư thu ngươi làm đệ tử thân truyền trước." Trong lòng Trần Liệt vui vẻ, nhìn Mục Dã, càng nhìn càng vừa lòng.

Lúc trước hắn có mười hai đồ đệ, nhưng thật ra thì chỉ có hai ba người có tư chất tốt như Mục Dã mà thôi.

Cho nên đối với Trần Liệt, Mục Dã chính là bảo bối!

Khi Trần Liệt nói ra câu này, mấy ngàn đệ tử Hồng Diệp Môn trên dưới Thiên Giai Duyên đều hâm mộ nhìn.

Mục Dã, đúng là một bước lên trời thật!

Đệ tử trưởng lão thì địa vị đã rất cao, tương lai có thể lấy được tài nguyên đem đếm mãi không hết, không có gì bất ngờ xảy ra thì tương lai sẽ trở thành cường giả Địa Vô Cấm.

Nhưng mà Trần Liệt trưởng lão lại trực tiếp thu Mục Dã làm đệ tử thân truyền, dốc túi dạy dỗ!

Cái này đại biểu cho cái gì?

Đó là tương lai Mục Dã có thể vượt qua Trần Liệt trưởng lão!

Dù sao đứng trên vài một vị cường giả Địa Vô Cấm, như vậy thì tương lai sẽ gặp ít trắc trở hơn.

"Đệ tử quỳ tạ ơn sư tôn!" Sau khi cất Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ trong ngực vào tàng giới, Mục Dã vội vàng quỳ xuống đất bái tạ.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt Ôn Bình, khiến cho lông mày Ôn Bình run lên.

Một trăm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ đã thiếu đi một tấm!

Đáng tiếc!

Thật đáng tiếc!

Sau khi Trần Liệt mang Mục Dã đi, Ôn Bình vội vàng kêu ba người Chiêm Đài Diệp tăng thêm tốc độ, phòng ngừa xuất hiện người tiếp theo nối gót Mục Dã, lại lấy đi một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, vậy thì quá khó chịu.

Đúng lúc này, Hắc Trạch mới đi đến bậc thứ ba mươi ba, đột nhiên hụt chân lảo đảo một cái, từ trên Thiên Giai Duyên lăn xuống dưới.

Đối với người xung quanh thì đây là chuyện nhìn nhiều thành quen, cũng không có khiến cho bao nhiêu người quan tâm.

Hắc Trạch vẻ mặt áy náy từ trong đám người đi tới chỗ Ôn Bình đang đứng ở xa xa, hốt hoảng quỳ xuống đất: "Hắc Trạch tội đáng chết vạn lần…"

Ôn Bình nói: "Không sao, ngươi vốn không tu luyện mạch môn, không đi được bao xa cũng là chuyện bình thường."

Dứt lời, thấy Hắc Trạch vẫn có chút hoảng hốt, Ôn Bình tự mình duỗi một tay ra đỡ hắn dậy, như vậy mới khiến Hắc Trạch bớt hoảng hốt một chút. Sau đó, Ôn Bình nhìn về phía hai người Chiêm Đài Diệp và Lan Thúc đang bước đi như bay trên Thiên Giai Duyên.

Trong khoảng thời gian này, thật ra thì hắn cũng có chú ý tới Chiêm Đài Diệp, Lan thúc.

Mặc dù bây giờ cảnh giới của hai người không phải rất cao nhưng không thể phủ nhận là nội tình rất vững chắc. Chiêm Đài Diệp và Lan thúc đều tu luyện dị mạch Địa Ngục Hỏa và Hỏa Linh Chi Thể, hoàn toàn không phải là Mục Dã đó có thể sánh được.

Mặc dù dị mạch Địa Ngục Hỏa, Hỏa Linh Chi Thể đều là thứ xuất hiện ở Bất Hủ Tông sơ cấp, nhưng vẫn là đỉnh tiêm ở thế giới này.

Chỉ trong thời gian trăm hơi ngắn ngủi, Lan thúc đã nhất kỵ tuyệt trần, vọt tới bậc thứ tám mươi chín, hơn nữa vẫn còn đang đi lên như bay.

Cảnh tượng này khiến cho đám đệ tử Hồng Diệp Môn nhìn ngây người.

"Đó là ai vậy?"

"Tuổi tác không nhỏ, lại mặc quần áo đệ tử ngoại môn, xem ra đã cố gắng không ít."

"Cảm thấy với trạng thái của hắn bây giờ thì cũng có cơ hội xông lên bậc một trăm lẻ một… người này là ai vậy?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cố gắng tìm ra một người nhận ra Lan thúc trong đám người, nhưng mà không ai nhận ra.

Hỏi nửa ngày cũng không có ai nhận ra, mọi người cẩn thận nhìn Lan thúc, trong lòng kính trọng.

Mặc dù thiên phú trời sinh khiến cho người ta hâm mộ nhưng đối với bọn họ thì đó là thứ không tồn tại.

Hâm mộ thì hâm mộ nhưng cũng sẽ không khát vọng cái gì.

Nhiều nhất vỗ tay một cái, sau đó ghen ghét một thoáng.

Nhưng Lan thúc trước mắt tuổi tác không nhỏ, chắc chắn là một vị tồn tại vĩ đại dựa vào cố gắng thay đổi thiên phú. Chuyện này đối với đám người thiên phú trời sinh không tốt chút nào như bọn họ, đồng thời cũng là những người tôn trọng sự cố gắng thì Lan thúc chính là tồn tại vĩ đại.

Bọn họ như thấy được hi vọng trên người Lan thúc.

"Đại thúc này lợi hại nha!"

"Dựa vào cố gắng của mình, bây giờ đã bước lên bậc thứ chín mươi, tương lai có hi vọng."

"Xem trạng thái của hắn bây giờ, ta cảm thấy chưa hẳn là hắn không thể đi tới bậc thứ một trăm lẻ một, đạt tới trình độ của Mục Dã. Dựa vào cố gắng lấy được tư cách bước vào Địa Vô Cấm, nghị lực này thật đáng sợ."

Trong tiếng cảm thán, kính sợ của mọi người, Lan thúc bước đi như bay, nhanh chóng xông lên bậc thứ chín mươi.

Cùng lúc đó, hai người Thiên Hồi và Thanh Hoàng vừa mới mất mát mà về, định rủ nhau đi vào đình nghỉ mát uống rượu giải sầu thì đột nhiên nghe được tiếng náo động, hai người không kịp ngồi xuống, lập tức đưa mắt nhìn về phía Thiên Giai Duyên.

Trong nháy mắt, tâm trạng mất mát vì bay chậm mà không giành được Mục Dã biến mất không còn chút gì.

Lại có người sắp đi lên bậc thứ một trăm lẻ một!

Thiên Hồi vuốt râu cảm thán: "Gần đây, một hai năm mới có một đệ tử Hồng Diệp Môn xông lên bậc thứ một trăm lẻ

một như vậy, hôm nay lại có dấu hiệu xuất hiện người thứ hai. Năm nay là năm tốt!”

【VIP】 Kết quả khảo nghiệm của Lan thúc (2)

Thanh Hoàng cũng vuốt râu cười, suy tư, rót một chén rượu, mong đợi Lan thúc leo lên bậc thứ một trăm lẻ một.

Mặc dù tốc độ phi hành của hắn không sánh bằng Trần Liệt trưởng lão nhưng lại chưa chắc kém hơn Thiên Hồi trưởng lão.

Không giành được Mục Dã trời sinh thiên phú tốt thì giành được người có đại nghị lực, dựa vào cố gắng mà leo lên bậc thứ một trăm lẻ một cũng rất tốt!

Hơn nữa, người như thế này thì rất có thể sẽ đi được xa hơn Mục Dã, thậm chí còn có thể mạnh mẽ hơn.

Dù sao đại nghị lực cũng không phải là người nào cũng có được.

Bên cạnh, Thiên Hồi trưởng lão thấy Thanh Hoàng không nói một lời thì cười nói tiếp: “Muốn dựa vào cố gắng mà leo lên bậc thứ một trăm lẻ một, mười năm cũng chưa chắc có được một người như vậy, không ngờ lại bị hai người chúng ta gặp được.”

“Người có đại nghị lực, tương lai có hi vọng!” Thanh Hoàng trưởng lão lạnh nhạt trả lời một câu.

Trong lòng Thiên Hồi cười lạnh, không khỏi đi tới trước một bước.

Thanh Hoàng trưởng lão thấy thế thì lập tức đi tới trước hai bước.

Thiên Hồi cười cười, lại đi tới trước hai bước.

…

Giờ phút này, trên Thiên Giai Duyên, Lan thúc đã cách bậc thứ một trăm lẻ một chỉ trong gang tấc, trong tiếng hoan hô của đệ tử Hồng Diệp Môn, hắn đột nhiên dừng lại, sau đó không khỏi quay đầu nhìn đệ tử Hồng Diệp Môn phía sau.

Đúng là sảng khoái!

Cảm giác được người ta ngưỡng vọng thật là thoải mái!

Lan thúc say mê cười cười, sau đó trực tiếp bước lên bậc thứ một trăm lẻ một.

“Bậc thứ một trăm lẻ một!”

“Quao, đại thúc này thật là đẹp trai.”

“Chờ một chút, đại thúc này còn đang đi lên.”

“Còn có thể đi?”

Cả đám đệ tử Hồng Diệp Môn đều trợn tròn mắt.

Hai người Thiên Hồi đang bay nhanh đến Thiên Giai Duyên cũng ngẩn ra.

Mười năm xuất hiện một người có đại nghị lực dựa vào cố gắng leo lên bậc thứ một trăm lẻ một đã không dễ rồi, bây giờ người có đại nghị lực này còn có thể leo lên?

Còn tiếp tục đi lên nữa thì đại biểu cho cái gì hai người cũng biết.

Vậy chứng tỏ rằng người có đại nghị lực trước mắt không chỉ là có thể trở thành Địa Vô Cấm đơn giản như vậy.

Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, Lan thúc bước lên bậc thứ một trăm lẻ hai, cầm lấy Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ bên cạnh nó, để vào trong tàng giới, sau đó nhanh chóng đi đến bậc thứ một trăm lẻ ba, một trăm lẻ bốn… đi một bước, cầm một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Đón lấy khí tức màu vàng kim từ trên Thiên Giai Duyên lan tràn xuống, Lan thúc vẫn bước đi như bay.

Rất nhiều đệ tử Hồng Diệp Môn trợn tròn mắt lên.

Hai vị trưởng lão Thiên Hồi, Thanh Hoàng cũng trợn tròn mắt.

“Tình huống như thế nào?”

“Nhàn nhã đi dạo?”

“Không phải nói sau bậc một trăm lẻ một, mỗi một bậc đều khó như lên trời sao?”

Mọi người lập tức đưa mắt nhìn hai vị trưởng lão Thiên Hồi, Thanh Hoàng, cố gắng tìm được câu trả lời từ bọn họ.

Trong ánh mắt trông đợi của mấy ngàn người, Thiên Hồi hít một hơi khí lạnh, sau đó nơm nớp lo sợ nói: “Sợ là tương lai kẻ này có thể bước vào trung cảnh, thậm chí có thể trở thành người nổi bật trong trung cảnh.”

Hạ cảnh, trung cảnh, nhất thiên nhất địa!

Khi nghe Thiên Hồi trưởng lão nói như vậy, cả đám đệ tử Hồng Diệp Môn đều bùng nổ.

Không có bao nhiêu người trong Hồng Diệp Môn có thể dựa vào thiên phú trời sinh đi đến mức cao như vậy, bây giờ lại có một đệ tử ngoại môn dựa vào cố gắng của mình đi lên bậc một trăm hai mươi, đồng thời còn được trưởng lão kinh ngạc tán thưởng.

Lần này mấy ngàn người lập tức nổ tung, mấy trăm người lao ra, chạy nhanh đến các nơi trong Hồng Diệp Môn bẩm báo.

Trong lúc nhất thời, nửa cái Hồng Diệp Môn đều kinh ngạc.

Ngay lúc này, Lan thúc đi tới bậc thứ một trăm bốn mươi hai, nhưng mà lúc này hắn lại dừng lại.

“Cực hạn sao?” Hai chân Lan thúc run lên, cảm thấy sức lực bị rút sạch, nhưng mà hắn vẫn bước ra một bước.

Một bước này gian nan hơn trước đó quá nhiều, nhưng mà Lan thúc vẫn bước ra một bước này.

Bởi vì hắn không muốn chấp nhận số mệnh!

Nếu một trăm bốn mươi hai bậc là cực hạn, vậy thì hắn muốn xông lên bậc một trăm bốn mươi ba.

Mặc dù thất bại nhưng cũng không hối hận!

Nếu như thành công thì chính là tiến bộ!

Chuyện này khiến rất nhiều đệ tử Hồng Diệp Môn đều cảm động lây, không khỏi nắm chặt nắm đấm, lo lắng cho Lan thúc.

Dần dần, đám người hô vang.

“Một trăm bốn mươi ba!”

“Một trăm bốn mươi ba!”

“Một trăm bốn mươi ba!”

Trong tiếng hò hét như núi sụp biển gầm, Lan thúc bước một chân lên bậc một trăm bốn mươi ba, sau đó là chân thứ hai!

Khi hắn đứng vững lại, mấy ngàn đệ tử Hồng Diệp Môn vui vẻ nhảy dựng lên.

Mặc dù không phải bọn họ bước lên bậc một trăm bốn mươi ba nhưng ai cũng cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì đây là điển hình cho sự cố gắng, cho bọn họ hi vọng!

Vài chục năm nay, chưa từng nghe nói có người nào dựa vào cố gắng, thay đổi thiên phú của mình tới mức như vậy.

Một trăm bốn mươi ba bậc!

Chỉ sợ tương lai sẽ trở thành cường giả đỉnh cao trong Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Giờ khắc này, hai vị trưởng lão Thiên Hồi, Thanh Hoàng cũng cười theo.

Cả ánh mắt lẫn biểu cảm trên mặt đều là hài lòng.

“Tương lai kẻ này nhất định sẽ danh chấn Hồng Vực!”

“Ài, xem ra hai ta không đủ tư cách làm sư phụ của hắn.”

Hai người vừa vui mừng vừa cảm thấy đáng tiếc!

Lúc này, Lan thúc bốn mươi hai tấm Tuyền Qua Đồ hài lòng cười một tiếng, sau đó bị khí tức màu vàng kim của Thiên Giai Duyên thổi bay, nhưng mà khi bị thổi xuống đất thì không có chật vật như mấy người leo lên bậc thứ một trăm lẻ một thất bại.

Khí tức màu vàng kim đó lại lan tràn xuống tận bên dưới Thiên Giai Duyên, trải thành một cái cái đệm, bảo hộ Lan thúc.

Lúc mấy ngàn đệ tử muốn vây tới thì hai vị trưởng lão Thanh Hoàng, Thiên Hồi đáp xuống bên cạnh Lan thúc trước.

Thiên Hồi vuốt râu, hòa ái nói: “Không tệ, dựa vào cố gắng đi tới được tình trạng như thế.”

【VIP】 Thiên tài kinh thế xuất hiện! Hồng Diệp Môn có tương lai?

“Ngươi tên gì?”

Thanh Hoàng trưởng lão cũng lên tiếng hỏi.

Lúc này, hai người như hai vị trưởng bối dễ gần.

Lan thúc đáp: “Triệu Tứ bái kiến hai vị tiền bối.”

Thiên Hồi cười nói: “Triệu Tứ… ừm, tên rất hay!”

“Đơn giản, vang dội, hơn nữa cũng đủ ngay thẳng, tên rất hay. Lão phu như đã thấy được tương lai tên của ngươi oanh động Hồng Vực.” Thanh Hoàng cũng tán dương một câu.

Lan thúc xấu hổ cười một tiếng.

Nói đùa gì chứ?

“Hai vị tiền bối, nếu như không có chuyện gì thì ta muốn đi nhà vệ sinh một chuyến.” Lan thúc biết, hắn cầm bốn mươi hai tấm Tuyền Qua Đồ của Hồng Diệp Môn, lúc này không đi, lỡ như bị vạch trần thân phận thì chắc chắn sẽ rước lấy phiền toái lớn.

Nghe nói Lan thúc muốn đi nhà xí, hai người Thanh Hoàng vuốt râu cười một tiếng: “Không câu nệ tiểu tiết, không tệ, không tệ!”

Hai người cũng không có cản Lan thúc rời đi.

Dù sao nếu là đệ tử Hồng Diệp Môn thì bây giờ bọn họ mang hắn đến nội môn và để lát nữa hắn tự mình đi nội môn cũng đâu có gì khác?

“Đi nhà cầu xong thì đi nội môn, chỗ đó sẽ có một vị đại nhân vật chờ ngươi.” Thiên Hồi thần bí nói.

Lan thúc gật gật đầu, sau đó càng chạy càng nhanh.

Lúc này, hai vị trưởng lão Thiên Hồi muốn bay đi nội môn, báo chuyện này ngay cho tầng lớp cấp cao trong môn.

Một trăm bốn mươi hai bậc, đây là lần thứ nhất xuất hiện trong vài chục năm nay!

Chỉ sợ kẻ này rất có thể sẽ trở thành đệ tử hạt giống thứ nhất của Hồng Diệp Môn!

Trong thời gian bọn họ chưởng quản Thiên Giai Duyên, phát hiện đệ tử có thiên phú như vậy, lần này bọn họ có thể nhận được ban thưởng cũng không nhỏ.

Ngay lúc hai người muốn bay về nội môn thì dưới Thiên Giai Duyên lại phát ra tiếng kinh hô.

"Lại tới nữa!"

"Không thể nào!"

"Một trăm lẻ một, còn đang xông lên!"

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Chiêm Đài Diệp sải bước xông lên, mục tiêu của nàng là đỉnh cao nhất!

Hai vị trưởng lão Thanh Hoàng, Thiên Hồi thấy cảnh này thì choáng váng.

"Tương lai Hồng Diệp Môn sẽ hưng thịnh hơn!"

"Liên tục xuất hiện đệ tử có thiên phú khủng bố như thế, nếu môn chủ trở về thì sợ sẽ cười hai ngày hai đêm!"

Hai người cảm thán một câu, sau đó cẩn thận quan sát Chiêm Đài Diệp.

Tuổi tác rất nhỏ.

Mười mấy tuổi.

Chân chính thiên phú trời sinh.

Cùng lúc đó, Ôn Bình cầm Truyền Âm Thạch, nghe Lan thúc báo một địa điểm.

Ôn Bình đáp lại: "Lan thúc, ngươi ở đó chờ ta."

Nói xong, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch vào.

Đối với kết quả một trăm bốn mươi ba bậc của Lan thúc, Ôn Bình cũng không kinh hỉ, cũng không có bất ngờ.

Nếu không thể đi cao như vậy, hắn mới sẽ cảm thấy bất ngờ.

Hơn nữa Ôn Bình cũng không coi trọng kết quả ở Thiên Giai Duyên này, bởi vì ở Bất Hủ Tông, muốn thay đổi hạn mức thiên phú cao nhất của một người thì đơn giản như là uống nước.

Lan thúc trước kia thì tối đa cũng chỉ là Thần Huyền Cảnh, tương lai Lan thúc chắc chắn không chỉ là Địa Vô Cấm.

Đây là sự tự tin mạnh mẽ của Ôn Bình với Bất Hủ Tông!

Sau đó, Ôn Bình nhìn về phía Chiêm Đài Diệp.

Rõ ràng thiên phú của Chiêm Đài Diệp mạnh hơn Lan thúc một chút, khi nhanh chóng đi đến bậc một trăm bốn mươi ba mà nàng vẫn không thấy chút khác thường nào.

Bắt đầu từ bậc một trăm bốn mươi bốn, Chiêm Đài Diệp cũng mở ra hình thức thu hoạch!

Từng tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ bị Chiêm Đài Diệp bỏ vào trong túi, kèm theo đó là tiếng kêu như núi sụp biển gầm của đệ tử Hồng Diệp Môn.

“Đây là ai?”

“Một trăm bảy mươi bảy bậc!”

“Thiên phú này cũng quá kinh khủng chứ.”

Giờ phút này, trên bầu trời, hai người Thanh Hoàng, Thiên Hồi nhìn nhau một chút, trong ánh mắt lộ vẻ kinh hãi trước nay chưa từng có, sau đó Thanh Hoàng vội nói: “Thiên Hồi trưởng lão, nhanh đi nội môn tìm phó môn chủ tới.”

Một trăm bảy mươi bảy bậc, khái niệm gì?

Hai người biết rất rõ.

Tư chất thượng cảnh!

Hơn nữa không chỉ đơn giản là thượng cảnh!

Toàn bộ Hồng Vực mới có một cường giả thượng cảnh?

Nếu như tương lai Hồng Diệp Môn có thể có thêm một vị, Hồng Vực sẽ do Hồng Diệp Môn định đoạt!

Thiên Hồi gật đầu, vội vàng bay về nội môn.

…

Nội môn Hồng Diệp Môn.

Mặc dù đa số cường giả trong Hồng Diệp Môn đều đi Vô Thượng Thành, nhưng cũng không phải là không để lại một nhân vật nòng cốt nào.

Giờ phút này, Hồng Diệp Môn vẫn còn một vị phó môn chủ ở lại.

Thiên Hồi trưởng lão bay vào nội môn thì lập tức chạy tới nơi ở của phó môn chủ, thấy phó môn chủ Đông Tân đang tu luyện bên cạnh thác nước như vạn mã bôn đằng!

Đông Tân, một trong những phó môn chủ của Hồng Diệp Môn.

Thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Mặc dù ở Hồng Vực thì không tính là cường giả số một nhưng nếu môn chủ không có mặt thì hắn chính là chủ!

Đông Tân thoạt nhìn mới bốn mươi năm mươi tuổi, mở đôi mắt đang khép hờ ra, liếc mắt nhìn Thiên Hồi trưởng lão, sau đó hỏi: "Thiên Hồi trưởng lão, ngươi không bảo vệ Thiên Giai Duyên của ngươi, tới chỗ bản tôn làm gì?"

"Một trăm bảy mươi bảy… một trăm bảy mươi bảy bậc!" Thiên Hồi vội nói.

"Cái gì?"

"Đông phó môn chủ, ngay mới nãy, một nữ đệ tử, dáng vẻ chỉ mới mười mấy tuổi, nàng bước lên bậc thứ một trăm bảy mươi bảy trên Thiên Giai Duyên, hơn nữa bây giờ còn không ngừng đi lên…"

"Cái gì!"

Đông Tân đứng phắt dậy.

Một trăm bảy mươi bảy bậc…

Đồng thời còn đang đi lên…

Khí tức toàn thân Đông Tân đột nhiên thay đổi, sau đó lại hỏi: “Người này là ai?”

“Một đệ tử ngoại môn, thuộc hạ còn chưa kịp hỏi tên.”

“Đệ tử ngoại môn… trăm năm, cuối cùng lại có người đi được cao như vậy trên Thiên Giai Duyên. Tương lai Hồng Diệp Môn sẽ càng hưng thịnh hơn.” Đông Tân hưng phấn, lập tức bay lên, bay tới chỗ Thiên Giai Duyên.

Thiên Hồi vội vàng đuổi theo, sau đó còn nói thêm: “Trừ nàng ra thì còn có một đệ tử ngoại môn dựa vào cố gắng, thành công đi lên bậc thứ một trăm bốn mươi ba trên Thiên Giai Duyên, cầm đi bốn mươi hai tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.”

【VIP】 Hồng Diệp Môn cực kỳ coi trọng Chiêm Đài Diệp

"Bốn mươi hai tấm, đúng là nhiều… nhưng mà không quan trọng, nếu kẻ này được đại lực vun trồng thì chưa chắc không thể trùng kích thượng cảnh. Nếu trong vòng trăm năm mà Hồng Diệp Môn lại có thêm hai tên cường giả thượng cảnh thì Hồng Vực sẽ phải thay đổi."

Đông Tân càng nói càng hưng phấn.

Tốc độ phi hành cũng càng lúc càng nhanh.

Chỉ chốc lát, đã nhìn thấy Thiên Giai Duyên ở xa xa, thấy được Chiêm Đài Diệp đang đi lên.

Bậc thứ một trăm chín mươi chín!

Hai người Đông Tân, Thiên Hồi thấy cảnh này thì càng kinh ngạc hơn.

Thậm chí hưng phấn run rẩy lên.

Nếu có thể đi lên bậc thứ hai trăm!

Thiên phú chỉ thẳng Thiên Vô Cấm!

Chỉ cách một bước!

Chỉ cách một bước!

Lúc này, Đông Tân dừng lại, cũng không có bay đến Thiên Giai Duyên, bởi vì hắn sợ mình xuất hiện sẽ quấy nhiễu đến Chiêm Đài Diệp.

Khi Chiêm Đài Diệp đứng ở bậc thứ hai trăm, Đông Tân hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Xuất hiện!

Thiên tài tuyệt thế mà Hồng Diệp Môn chờ đợi mấy ngàn năm, cuối cùng xuất hiện!

Bước lên bậc thứ hai trăm, chỉ cần nàng không nửa đường ngã xuống thì chắc chắn có thể bước vào Thiên Vô Cấm!

Đông Tân vội nói: "Phái người, lập tức phái người thông báo cho mấy người môn chủ ở Vô Thượng Thành… còn nữa, lập tức phái người phong tỏa xung quanh Thiên Giai Duyên, không cho bất kỳ ai vào hoặc là rời khỏi đó."

Thiên tài tuyệt thế chắc chắn sẽ bước vào Thiên Vô Cấm, nàng yêu nghiệt bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiều người muốn giết nàng.

Cho nên nhất định phải xuất động lực lượng của toàn bộ Hồng Diệp Môn bảo hộ nàng!

Trước khi nàng trưởng thành thì không cho nàng rời khỏi Hồng Diệp Môn, cũng không cho bất kỳ người không quan trọng nào tiếp cận nàng. Chờ môn chủ trở về thì sẽ tự mình thu nàng làm đệ tử, tự mình bảo hộ!

"Chờ một chút!"

Đông Tân đột nhiên kêu Thiên Hồi đang muốn đi gấp lại.

Phái người bảo hộ, hắn vẫn có chút không yên lòng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên hắn cảm thấy phái một cường giả Địa Vô Cấm bảo hộ nàng là thượng sách. Trước kia môn chủ về tới, người này nhất định phải bảo hộ nàng một tất cũng không rời.

Thực lực của Thiên Hồi trưởng lão cũng không tính là yêu trong số Địa Vô Cấm, nếu như ở ngoài Hồng Diệp Môn, bảo vệ nàng thì có thể sẽ xảy ra bất trắc, nhưng trong Hồng Diệp Môn, bảo vệ một mình nàng thì tuyệt đối không có sơ hở nào.

Thiên Hồi hỏi: "Đông phó môn chủ, còn có gì không ổn sao?"

Đông Tân gật gật đầu: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Từ giờ cho đến khi môn chủ trở về, nàng giao cho ngươi."

Thiên Hồi gật đầu.

Đối với chuyện này, Thiên Hồi không cảm thấy có gì quá đáng.

Trong Hồng Diệp Môn vốn hết sức an toàn.

Ngay lúc Thiên Hồi đồng ý thì Chiêm Đài Diệp lại từ bậc thứ hai trăm bước lên bậc thứ hai trăm lẻ một.

Sau đó từ bậc thứ hai trăm lẻ một đi thẳng lên bậc thứ hai trăm mười.

Mười tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ bị nàng bỏ vào trong túi!

Nhưng mà đây không phải là nguyên nhân khiến cho hai người sửng sốt, nguyên nhân chân chính là —— Thiên Giai Duyên truyền thừa mấy ngàn năm, chưa bao giờ có người trèo lên đỉnh.

Hôm nay lại có người trèo lên đỉnh!

Thiên Hồi đột nhiên cảm thấy trách nhiệm trên bả vai mình nặng hơn rất nhiều: "Nếu như tin tức nha đầu này trèo lên đỉnh Thiên Giai Duyên truyền đi thfi sợ là Âm Dương gia, Hiên Đình Các cũng ngồi không yên. Thậm chí sẽ khiến cho Vực Chủ Hồng Vực ngấp nghé."

"Lập tức phong tỏa!"

Đông Tân cảm thấy tình thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Chuyện trèo lên đỉnh Thiên Giai Duyên tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

Lúc này, Đông Tân móc một viên tinh thạch màu đỏ trong tàng giới ra, dùng sức bóp, lúc này, một đám sương đỏ nổ tung. Chỉ sau mười mấy hơi thở ngắn ngủi, trên trăm con Đại Yêu Dực tộc bay tới trên bầu trời, trên lưng mỗi một con Đại Yêu Dực đều có một cường giả hồng y đứng đó.

Bọn họ lập tức tụ lại ở xung quanh Đông Tân, sau đó dưới sự chỉ huy của Đông Tân, bắt đầu phong tỏa xung quanh Thiên Giai Duyên.

Hơn trăm người tụ lại thành đoàn, cùng mở mạch môn, dùng mạch trận phong bế phạm vi hai trăm trượng xung quanh

Thiên Giai Duyên.

Một con ruồi cũng không bay ra được!

Xung quanh Thiên Giai Duyên, đệ tử Hồng Diệp Môn vẫn còn kinh hãi về chuyện trèo lên đỉnh, còn chưa cảm thán thì đã bị hình ảnh xung quanh làm cho giật nảy mình.

Trên đỉnh Thiên Giai Duyên, Chiêm Đài Diệp thấy cảnh này thì còn nghĩ là thân phận của mình đã bại lộ, lập tức khẩn trương nhìn về phía tông chủ.

Ôn Bình thì giơ tay ra hiệu cho Chiêm Đài Diệp không cần khẩn trương.

Bởi vì nếu là thân phận bại lộ thật thì Ôn Bình cũng không sợ.

Trước kia hắn tới thì đã tiến hành thăng cấp phi thuyền, chở bọn họ bình yên rời khỏi Hồng Diệp Môn là chuyện hết sức đơn giản, hơn nữa cho dù không có phi thuyền. Với tình huống Hồng Diệp Môn trống rỗng như thế này thì cũng không ai có thể giữ hắn lại được.

Trừ phi Hồng Diệp Môn có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm thật!

Nhưng mà Ôn Bình cảm thấy khả năng này cũng không lớn, nếu không thì tinh thần lực của hắn đã phát hiện ra lâu rồi.

Một giây sau, Đông Tân xuất hiện ở vùng trời trên Thiên Giai Duyên, một tiếng quát trận trụ đám đệ tử đang không biết phải làm sao của Hồng Diệp Môn: “Ồn ào!”

Sau đó, Đông Tân mặt mũi hiền lành nhìn về phía Chiêm Đài Diệp, hiền hòa nói: “Không tệ, không tệ! Không hổ là đệ tử Hồng Diệp Môn ta. Nha đầu, ngươi tên là gì?”

Chiêm Đài Diệp thấy mình cũng không có bại lộ, tâm thái khẩn trương cũng biến mất, cười đáp: “Tất cả mọi người đều gọi ta là Tiểu Diệp.”

“Tiểu Diệp… kể từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử hạt giống thứ tư của Hồng Diệp Môn ta.” Đông Tân nói xong, hiện trường xôn xao.

Hồng Diệp Môn chưa bao giờ có đệ tử hạt giống trẻ tuổi như thế.

Nhưng mà nhớ lại Chiêm Đài Diệp có thể trèo lên đỉnh Thiên Giai Duyên, mọi người ngoại trừ kinh ngạc và hâm mộ ra thì cũng không có ai nghi ngờ gì.

Đông Tân không có nói chuyện môn chủ thu đệ tử, bởi vì đây không phải là chuyện mà hắn có thể chủ trương được, tiếp tục nói vài câu với Chiêm Đài Diệp, sau đó hắn dõng dạc tuyên bố trước mặt rất nhiều đệ tử Hồng Diệp Môn.

Diễn thuyết một phen, mấy ngàn đệ tử Hồng Diệp Môn đều vô cùng xúc động.

【VIP】 Hồng Diệp Môn cực kỳ coi trọng Chiêm Đài Diệp (2)

Cuối cùng, Đông Tân nói ra mục đích cuối cùng của buổi diễn thuyết: “Nhưng mà, nếu như có người tiết lộ chuyện hôm nay ra ngoài, vậy thì người đó chính là phản tông! Trước giờ Hồng Diệp Môn ta trừng phạt tội phản tông rất nghiêm khắc, cho nên nếu không muốn liên lụy đến người nhà thì tốt nhất là nên giữ kín miệng của mình!”

Chúng đệ tử Hồng Diệp Môn đồng thanh đáp, không có người dị nghị.

Đến đây, Đông Tân mới ra lệnh dở bỏ mạch trận phong bế mọi người, để cho chúng đệ tử rời khỏi đây.

Nhưng mà khi mọi người chậm rãi tản ra bốn phía, hắn lại âm thầm phái người giám sát từng đệ tử Hồng Diệp Môn rời khỏi đây.

Cùng lúc đó, Chiêm Đài Diệp đã trở lại bên cạnh Ôn Bình, nhưng mà bởi vì bốn phía có rất nhiều cường giả Hồng Diệp Môn nên không dám nói câu nào, chỉ quăng cho Ôn Bình một ánh mắt hỏi thăm.

Nàng cũng không sợ gì, chỉ sợ mình làm ra chuyện lớn như vậy, khiến cho Hồng Diệp Môn coi trọng mình như vậy, có thể mang đến phiền phức cho tông chủ hay không, bọn họ phải thoát thân như thế nào?

“Bụng của ngươi dễ chịu không?”

Ôn Bình hỏi ngược lại một câu.

Chiêm Đài Diệp hiểu ra, gật đầu, nhớ tới cách của Lan thúc.

Nói xong, Ôn Bình nhìn cũng không nhìn đám người Đông Tân, trực tiếp bước lên đường lớn đi ra khỏi Thiên Giai Duyên.

Cảm nhận được sau lưng có cảm giác khóa chặt mình, Ôn Bình cũng không để ý, giả dạng như cái gì cũng không biết, tiếp tục đi tới.

Hắn cũng không vội rời khỏi Hồng Diệp Môn, nếu không hắn lấy phi thuyền ra, dẫn Chiêm Đài Diệp bay đi thì tuyệt đối không có ai ngăn được.

Còn tại sao lại không muốn đi, bởi vì Hồng Diệp Môn còn có mấy chỗ đáng cho hắn đi xem một chút.

Nội tình của Hồng Diệp Môn cũng không chỉ đơn giản là Tứ Tuyền, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trên Thiên Giai Duyên.

Ngay lúc Ôn Bình đi ra ngoài, đám người Đông Tân lập tức bay tới, ba người đều mặt mũi hiền lành, cực kỳ giống trưởng bối hòa ái trong nhà. Dĩ nhiên, đây cũng không phải là hư tình giả ý mà là tình cảm thật.

Nguyên nhân của tất cả tình cảm này là Chiêm Đài Diệp trèo lên đỉnh Thiên Giai Duyên!

Đến đây, Chiêm Đài Diệp chính là người mình.

Người một nhà đúng nghĩa!

“Tiểu Diệp, trong nhà ngươi còn có ai không?”

“Cảm thấy Hồng Diệp Môn thế nào?”

Đông Tân phó môn chủ ân cần hỏi han, mà Chiêm Đài Diệp thì chỉ cau mày.

Mấy người thấy thế thì cho là Chiêm Đài Diệp có ý nghĩ gì, vội hỏi: “Tiểu Diệp, nếu như ngươi bất mãn với ai, ai khi dễ ngươi thì đều có thể nói ra. Lão phu sẽ làm chủ cho ngươi!”

Chiêm Đài Diệp thử hỏi: “Tiền bối, ta muốn đi… thuận tiện… ngài muốn nói gì thì có thể chờ một lát mới nói được không?”

Ba người sửng sốt.

Sao đó cười tỏ vẻ không ngại.

Chiêm Đài Diệp vội vàng cảm ơn, sau đó chạy ra, dáng vẻ hết sức gấp gáp.

Ba người Đông Tân thì lại cảm thấy Chiêm Đài Diệp rất đáng yêu, nhìn bóng lưng Chiêm Đài Diệp, nhìn nhau cười một tiếng.

"Nha đầu này…"

"Chuyện thuận tiện thì nói thẳng ra là được, còn nhịn đó, nghe chúng ta nói cả buổi."

Đông Tân lại nói: "Được rồi, Thiên Hồi trưởng lão, nàng giao cho ngươi. Trước kia môn chủ về tới, ngươi phải bảo đảm không có sơ hở nào!"

"Đông phó môn chủ, thuộc hạ định một tấc cũng không rời."

Thiên Hồi vội cam đoan.

Mà giờ khắc này, Chiêm Đài Diệp đã nhanh chân đuổi kịp Ôn Bình, cũng hội hợp với Lan thúc đang trốn ở bên ngoài Thiên Giai Duyên. Cũng ngay lúc này, Ôn Bình cảm nhận được có hơn mười luồng cảm giác đặt lên người mình, dáng vẻ như muốn nhìn thấu hắn từ trên xuống dưới.

Ôn Bình biết rõ, sau sự kiện Thiên Giai Duyên, muốn cho hai người yên tâm đi theo mình là chuyện không thể.

Nhiều Tuyền Qua Đồ bị hai người Chiêm Đài Diệp lấy vào túi như vậy cũng không phải là chuyện nhỏ.

Thiên phú kinh diễm của hai người đối với Hồng Diệp thì lại càng không phải là chuyện nhỏ.

Cho nên thân phận của hai người bị lộ ra là chuyện sớm muộn thôi.

Nếu còn để cho hai người Chiêm Đài Diệp đi theo mình, tuy rằng không quan tâm mười mấy ánh mắt không đáng kể này nhưng mà Ôn Bình vẫn rất để ý tới trưởng lão Địa Vô Cấm đó.

Một khi xảy ra xung đột với Địa Vô Cấm, như vậy thì chắc chắn sẽ kinh động đến những người khác trong Hồng Diệp Môn, lại muốn lặng yên không một tiếng động đi dạo trong

Hồng Diệp Môn thì không được nữa. Trừ phi Ôn Bình quyết định giết sạch cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn.

Tình huống trước mắt của Hồng Diệp Môn, Ôn Bình vừa mới bắt được một đám sinh vật vong linh ở địa ngục vong linh thì có thể làm được, nhưng mà không cần thiết!

Triều Thiên Hạp quá lớn, nếu ai có địch ý với Bất Hủ Tông thì đều diệt hết thì mỗi ngày đều sẽ bận tới tối mắt tối mũi.

Ôn Bình không tâm tư làm như thế, bởi vì làm như vậy không có lợi ích gì với phát triển Bất Hủ Tông, ngược lại sẽ rước lấy nhiều phiền phức hơn nữa.

Khi Ôn Bình rời khỏi Thiên Giai Duyên, hơn mười luồng cảm giác đó vẫn theo sát không rời một tất, nhưng mà trưởng lão Địa Vô Cấm đó lại không có theo tới.

Rõ ràng hắn cũng không có nghiêm túc.

Cho là dựa vào thủ hạ làm việc thì có thể gối cao không lo.

“Cảm ơn Tuyền Qua Đồ của các ngươi.” Ôn Bình cười cười, trong lòng lẩm bẩm một câu, sau đó dọc theo đường đến mà về.

Mấy người giám sát theo sát Ôn Bình, bọn họ thấy Chiêm Đài Diệp cũng không đi tiểu tiện mà là theo chân bằng hữu rời khỏi Thiên Giai Duyên thì ít nhiều gì cũng có chút khó hiểu. Nhưng mà bọn họ cũng không nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục đi theo, nhưng mà lại phát hiện mấy người Chiêm Đài Diệp càng đi càng xa.

【VIP】 Đột nhiên tan biến

Vượt qua mấy ngọn núi, dần dần đi tới rìa Hồng Diệp Môn.

Mọi người đột nhiên nhận ra được có gì đó là lạ, nhưng mà cũng nói không rõ được là lạ ở chỗ nào, dù sao bây giờ đang ở trong Hồng Diệp Môn.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên cảm nhận được một luồng khí thế mênh mông đột nhiên bao phủ ra, cảm giác mạnh mẽ đè ép mọi người, khiến cho bọn họ thất thần.

Khi mọi người tỉnh táo lại thì đều đổ mồ hôi lạnh đầy mình.

"Cảm giác mới lúc nãy là ai?"

"Cảm giác đó mang tới áp lực cho ta còn kinh khủng hơn khi đứng trước mặt môn chủ. Cho dù là môn chủ dùng cảm giác thăm dò qua thì ta cũng không cảm thấy áp lực lớn như vậy."

"Chẳng lẽ là có cường giả Hồng Diệp Môn ta đột phá?"

"Có thể lắm!"

Mọi người tụ lại một chỗ, châu đầu ghé tai.

Đột ngột, mọi người nhận ra được một vấn đề, đó là mấy người Ôn Bình vẫn bị cảm giác của bọn họ nhìn chằm chằm lại biến mất.

"Không thể nào!"

"Nguy rồi!"

Mọi người sắc mặt đại biến, tim như muốn rớt ra ngoài.

Lập tức hoảng hốt, lập tức không chút kiêng kỵ mà phóng cảm giác ra, rải khắp bốn phía, cố gắng tìm kiếm mấy người Ôn Bình.

Rừng rậm, khe núi, còn có chỗ ở riêng của đệ tử ngoại môn…

Tóm lại, bọn họ không có buông tha cho bất kỳ chỗ nào.

Nhưng mà, mấy người Ôn Bình như là bốc hơi khỏi nhân gian, tan biến vô tung vô ảnh.

Khi bọn họ tụ lại lần nữa thì sắc mặt từng người cực kỳ khó coi, không có khó coi nhất, chỉ có khó coi hơn.

Trong ánh mắt từng người đều tràn đầy hoảng hốt, khi nói chuyện giọng cũng run rẩy.

"Xong, xong."

Có người bi thương cảm thán một câu, ngồi bệt xuống dưới đất.

Nhưng vẫn có người giữ được bình tĩnh.

"Nếu bọn họ là đệ tử ngoại môn Hồng Diệp Môn thì chắc chắn còn ở ngoại môn, chúng ta tranh thủ đi tìm, nhất định phải tìm được bọn họ."

Mọi người vội vàng gật gật đầu, tứ tán ra.

Tìm không thấy là kết quả xấu nhất.

Tất cả mọi người đều biết rõ, hai người Chiêm Đài Diệp có ý nghĩa với Hồng Diệp Môn như thế nào?

Trong mắt những cường giả của Hồng Diệp Môn, bọn họ quan trọng như thế nào?

Trong lúc bọn họ không ngừng tìm kiếm hai người Chiêm Đài Diệp ở ngoại môn thì Ôn Bình đã một thân một mình về tới gần Thiên Giai Duyên.

Che giấu cảm giác của mấy Trấn Nhạc Cảnh cũng là chuyện dễ nhưu trở bàn tay với Ôn Bình.

Còn hai người Chiêm Đài Diệp thì ở lại trên phi thuyền, lúc này đang lơ lửng trên bầu trời.

Phi thuyền có hiệu quả ẩn nấp, người của Hồng Diệp Môn hoàn toàn không phát hiện được, cho nên bọn họ ở trên đó là an toàn nhất.

Xuyên qua Thiên Giai Duyên, sau đó Ôn Bình đi đến chỗ kế tiếp mà cảm giác tìm được. Vì thuận tiện làm việc, Ôn Bình

lấy một bộ quần áo đệ tử nội môn. Cứ như vậy, sau khi đi vào nội môn thì không có ai cản đường hỏi Ôn Bình nữa.

Càng ngày càng đi sâu vào trong Hồng Diệp Môn, cảm giác rơi vào trên người Ôn Bình cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có cảm giác của cường giả Địa Vô Cấm khẽ quét qua.

Vì không làm cho cường giả Hồng Diệp Môn chú ý, Ôn Bình đều chọn đường lớn mà đi, chọn chỗ nhiều người mà đi.

Mục tiêu thứ hai của hắn chính là giới trong Hồng Diệp Môn!

Ở Hồ Thiên Địa thì bí cảnh cũng không hiếm lạ gì, ở Triều Thiên Hạp cũng như vậy.

Cho nên Ôn Bình không có hứng thú với bí cảnh trong Hồng Diệp Môn, chắc chắn trong đó cũng không có thứ tốt gì.

Chuyến này Ôn Bình chỉ muốn đi giới của Hồng Diệp Môn nhìn một chút.

Hồng Diệp Môn có được một cái giới do cường giả Thiên Vô Cấm xây dựng, rốt cuộc trong đó có giấu thứ tốt gì?

Nhưng mà không lâu sau thì Ôn Bình phát hiện muốn tiếp cận giới của Hồng Diệp Môn cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Giới của Hồng Diệp Môn ở chỗ sâu nhất trong nội môn, đi sâu vào trong Hồng Diệp Môn thì được, còn muốn đi vào trong đó thì không phải là thân phận đệ tử nội môn có thể làm được. Hơn nữa càng đi vào trong thì càng có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm hắn.

Trong khoảnh khắc nào đó, có ba bốn luồng cảm giác của Địa Vô Cấm đồng thời rơi lên trên người hắn, đồng thời càng không ngừng nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Vì không đánh rắn động cỏ, Ôn Bình lui về trước, tìm một nơi yên tĩnh, dùng tinh thần lực cẩn thận thăm dò chỗ sâu trong Hồng Diệp Môn.

Đứng trên đỉnh núi nhìn về phía một khu vực đỏ rực sâu trong Hồng Diệp Môn, Ôn Bình chọn đi con đường không có ai ngăn cản.

Khúc Cảnh Hà!

Một Khúc Cảnh Hà sóng ngầm mảnh liệt bao quanh chỗ sâu trong Hồng Diệp Môn, ngăn nội môn và trưởng lão điện, chủ điện ra, giống như sông hộ thành, từ xa nhìn lại cực kỳ hùng tráng.

Đối với người dưới Địa Vô Cấm thì chuyện này không khác gì một cái rãnh trời không thể vượt qua.

Mà cường giả Địa Vô Cấm muốn vượt qua nó thì phải bay lên, một khi bay lên thì khí tức sẽ lộ ra, hoàn toàn chặn được gián điệp trà trộn vào.

Nhưng mà trong mắt Ôn Bình thì chuyện này quá đơn giản.

Tìm một chỗ rừng rậm không người, Ôn Bình lặng yên đi lên phi thuyền.

Chiêm Đài Diệp cho là Ôn Bình chuẩn bị rời khỏi đây, vội hỏi: “Tông chủ, bây giờ chúng ta sao?”

Ôn Bình nói: “Đi giới của Hồng Diệp Môn xem thử.”

Vừa dứt lời, khóe miệng Lam thúc lập tức nở một nụ cười, dường như hiểu được chuyện gì sắp xảy ra.

Hắn biết ngay Ôn Bình sẽ không rời khỏi đây đơn giản như vậy!

“Tông chủ, đây là Tuyền Qua Đồ.” Lan thúc tháo tàng giới của mình xuống đưa cho Ôn Bình.

Chiêm Đài Diệp cũng vội làm theo.

Ôn Bình gật gật đầu, sau đó nói: “Lần này các ngươi làm không tệ, chờ khi trở về, cho mỗi người các ngươi một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù.”

Lan thúc, Chiêm Đài Diệp đều vui vẻ.

Trước đó vài ngày, mấy người Hoài Diệp đi theo tông chủ đi Hạo Hãn Thành một chuyến, đều miễn phí lấy được Tuyền

Qua Đồ có năng lực đặc thù, khiến cho bọn họ hâm mộ muốn chết.

Bây giờ bọn họ cũng có, hơn nữa còn là Tứ Tuyền!

Ngẫm lại đều thấy xúc động!

【VIP】 Thiên tài Tiểu Diệp không có bằng hữu ở Hồng Diệp Môn

Sau khi Ôn Bình đi vào Khúc Cảnh, bởi vì sự kiện Chiêm Đài Diệp và Lan thúc đột nhiên biến mất, những cường giả phụ trách giám sát Hồng Diệp Môn đã trở nên hỗn loạn, toàn bộ ngoại môn Hồng Diệp Môn đều bị cảm giác tìm tòi từ trên xuống dưới ba bốn lượt.

Cuối cùng, ba canh giờ trôi qua mà vẫn không tìm được tung tích của hai người.

Lại đi hỏi thăm người phụ trách ngoại môn, nhưng mà những chấp sự ngoại môn đó lại không có người nào biết hai người.

Đương nhiên, bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện Chiêm Đài Diệp và Lan thúc không phải là đệ tử Hồng Diệp Môn.

Bởi vì không phải là đệ tử của Hồng Diệp Môn thì sao lại tới Hồng Diệp Môn trèo lên Thiên Giai Duyên?

Cho nên bọn họ chỉ cảm thấy có thể là hai người không có bằng hữu gì, bình thường ở ngoại môn cũng không có cảm giác tồn tại, người biết bọn họ cũng không nhiều.

Tìm kiếm một phen, bọn họ lại tụ lại lần nữa.

Từng người hai mặt nhìn nhau, cố gắng tìm một chút gì đó có thể khiến cho mình vui vẻ trên mặt người khác.

“Đã tìm được chưa?”

“Ngươi cũng không tìm được?”

“Không thể nào, ngươi cũng không có?”

“Không thể nào, không có một người nào tìm được?”

Mọi người dần dần trợn tròn mắt, mặt như sương trắng tháng mười hai.

Mặc dù không đọng thành băng nhưng đều lộ vẻ lạnh thấu xương.

Một người trong đó miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “hay là đi về nội môn xem thử xem, có lẽ hai đệ tử ngoại môn đó đã đến đó. Đệ tử ngoại môn một bước lên trời, chắc chắn sẽ không kịp chờ đợi mà đi đến nội môn tìm trưởng lão báo danh.”

Mọi người nhìn nhau, rốt cục vẻ mặt cũng dễ nhìn hơn một chút, sau đó ngựa không dừng vó đi tới nội môn.

Nhưng mà khi chạy đến chỗ giáp giữa ngoại môn và nội môn thì một luồng khí tức đến từ Địa Vô Cấm ép xuống mọi người.

Khí tức từ trên trời giáng xuống, bức cho bọn họ vội vàng dừng bước nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời xanh thẳm, Thiên Hồi trưởng lão đứng chắp tay, râu dài trắng bạc theo gió mà lay động, ý mừng trong ánh mắt kéo dài không tan.

Thiên Hồi cười hỏi: “Từng người đều vội vàng như thế, các ngươi muốn đi đâu?”

Mọi người biến sắc, hoàn toàn không biết nên đáp lại như thế nào.

Nói thật?

Đó là một con đường chết!

May là có một người lanh lợi, vội mở miệng nói: “Hồi bẩm trưởng lão, chúng ta đi nội môn xem hai người Diệp sư muội.”

“Hai người bọn họ đã tới nội môn?”

Thiên Hồi trưởng lão vuốt râu nhíu mày, mi tâm ngưng tụ thành chữ xuyên.

“Các ngươi chắc chắn chứ?” Bởi vì hắn mới từ nội môn tới, cũng chưa gặp hai người Tiểu Diệp.

Ý mừng trong hai mắt chậm rãi tán đi, giống như sương sớm, chậm rãi tan biến giữa thiên địa. Khi phần ý mừng này

tan biến, Thiên Hồi trưởng lão cẩn thận nhìn đám người này.

Nhưng mà bọn họ đều là kẻ lõi đời đã sống trăm năm, ẩn giấu tâm tình của mình trước mặt người khác thì quá dễ dàng.

Người lanh lợi lúc nãy nói: "Thiên Hồi trưởng lão, đúng như những gì mà bình thường ngài hay nói – thiên tài cô độc. Chúng ta phát hiện hai người Tiểu Diệp sư muội gần như không có bằng hữu gì ở ngoại môn, bằng hữu của hai người cộng lại chưa quá một bàn tay… khó trách chúng ta không phải thiên tài."

Mới đầu trong lòng Thiên Hồi trưởng lão còn có lo lắng, nhưng khi thấy mọi người không có gì khác thường thì cảm thấy có thể chỉ là mình bỏ qua hai người Tiểu Diệp.

Hắn vừa rời khỏi thì hai người Tiểu Diệp đến.

Thiên Hồi trưởng lão chuyển thành dáng vẻ hòa ái thường ngày, cười nói: "Đương nhiên là vậy, thiên tài đều là cô độc, chỉ có người bình thường mới tụ tập."

Mấy người dưới đất vội vàng gật đầu, tán dương Thiên Hồi trưởng lão kiến giải độc đáo.

Nhưng mà đột nhiên Thiên Hồi trưởng lão lại chuyển chủ đề, khiến cho nụ cười xán lạn trên mặt mọi người cứng lại trong nháy mắt!

"Sau này hai người Tiểu Diệp sẽ giao cho các ngươi trông coi, có tình huống gì thì phải thông báo cho lão phu. Tóm lại, nếu hai người bọn họ xảy ra chuyện gì thì hậu quả cũng không cần lão phu nói nhiều chứ… dẫn đường đi, đi xem hai người Tiểu Diệp một chút."

Khi nói chuyện với đám người, Thiên Hồi trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, hai con ngươi lộ ra sát cơ.

Nhưng khi nói tới hai người Tiểu Diệp thì sắc mặt chuyển thành hòa ái, dáng vẻ như trưởng bối thân thiện.

Cũng chính vì như thế nên lòng của mọi người cũng nguội lạnh.

Khi khởi hành, cả đám đều cầu xin hai người sẽ xuất hiện ở nội môn.

Nhưng mà lời cầu xin của bọn họ không có ý nghĩa gì.

Khi đi tới chỗ báo danh ở nội môn, hi vọng cũng không có xuất hiện với bọn họ.

Thiên Hồi trưởng lão đi vào trong điện hỏi một chút, câu trả lời mà hắn nhận được là hôm nay không có đệ tử ngoại môn tới đây báo danh.

Nghe được câu này, các cường giả Hồng Diệp Môn chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, dưới chân mềm nhũn, con đường tương lai trở nên tối tăm mù mịt.

Khi bọn họ còn đang nghĩ có nên thẳng thắn hay không thì Thiên Hồi trưởng lão lẩm bẩm một câu: "Chẳng lẽ hai người đều chạy đi tìm Đông phó môn chủ rồi?"

Một tia hi vọng lại dấy lên trong lòng mọi người!

Ôm tia hi vọng này, mọi người lập tức theo Thiên Hồi trưởng lão tới chủ điện nội môn Hồng Diệp Môn, gặp Đông phó môn chủ.

Khi từng bước đi lên chủ điện, tim bọn họ cũng đập bình bịch.

Tầng thứ ba, nơi ở của Đông phó môn chủ!

Khi đi lên tầng thứ ba, nhìn bóng lưng Thiên Hồi trưởng lão đi sâu vào tìm Đông phó môn chủ, mọi người không khỏi nắm chặt nắm đấm, trong lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi.

Sống hay chết, chỉ vào lúc này!

…

Lúc này, Đông Tân đứng bên cửa sổ, ngoài cửa sổ là phong cảnh Hồng Diệp Môn vô ngần.

Gió nhẹ thổi vào mặt, Đông Tân cầm quyển sách trong tay, ánh mắt nghiêm túc nhìn thứ được ghi lại trong quyển sách, từng chuyện đều xem rất tỉ mỉ.

“Thiên Hồi, ngươi tới thật đúng lúc.”

Đông Tân vui vẻ ra mặt, đưa quyển sách trong tay cho người hầu bên cạnh, sau đó ra hiệu cho Thiên Hồi ngồi xuống.

“Tối nay ngươi dẫn Tiểu Diệp và Triệu Tứ đó tới, chúng ta cùng nhau dùng bữa.”

【VIP】 Đi vào bảo khố của Hồng Diệp Môn

“Thuộc hạ rõ.”

Nghe Đông phó môn chủ mời, Thiên Hồi cũng không kinh ngạc lắm.

Nếu là thiên tài bình thường thì đương nhiên là sẽ không được Đông phó môn chủ mời.

Nhưng Triệu Tứ đó không phải.

Tiểu Diệp thì không cần phải nói.

Nhưng mà, lúc này Thiên Hồi cũng cảm thấy có chút là lạ, sau đó vội hỏi: “Đông phó môn chủ, ý của ngài là bây giờ hai người Tiểu Diệp không ở chỗ ngài?”

“Ở chỗ ta?” Ý cười trên mặt Đông Tân biết mất trong khoảnh khắc, một luồng ý lạnh trào ra: “Thiên Hồi, ngươi nói như vậy nghĩa là Tiểu Diệp cũng không ở chỗ ngươi… chuyện gì xảy ra, kêu ngươi trong coi một người ngươi cũng làm không xong?”

Nói xong, Đông Tân chậm rãi đứng dậy, ý lạnh trong mắt bắn qua, ép tới Thiên Hồi cúi người xuống.

Giờ phút này Thiên Hồi còn hơi ngẩn ra, nhưng ý nghĩ thì vẫn hoạt động tốt.

Chẳng qua là hắn không dám nghĩ như vậy.

Đông phó môn chủ giao Tiểu Diệp, Triệu Tứ cho hắn, nếu hắn làm mất giấu bọn họ.

Chuyện này cũng không nhỏ được!

“Đông phó môn chủ, người của thuộc hạ nói hai người Tiểu Diệp đã đi vào nội môn. Ta đến chỗ báo danh tìm không thấy, còn cho là bọn họ tới chỗ ngài.”

“Nếu tới nội môn thì hẳn là ở trong nội môn. Gọi người của ngươi đi tìm bọn họ, hôm nay ta muốn gắp bọn họ trước khi mặt trời lặn!”

Đông Tân lạnh giọng hạ lệnh.

Thiên Hồi vội vàng đứng lên, ba chân bốn cẳng đi ra ngoài.

Đến đây, Đông Tân cũng không cảm thấy có gì lạ, sau khi Thiên Hồi rời khỏi đây thì lại nở nụ cười, tuy rằng nụ cười này có chút bất đắc dĩ.

Hắn nghĩ có thể là hai người Tiểu Diệp cảm thấy nội môn mới lạ cho nến chạy lung tung thôi.

Nhưng mà hai đứa này có thể làm cho người của Thiên Hồi trưởng lão mất dấu thì cũng có chút bản lãnh.

Thiên tài tuyệt thế thật không hổ danh là thiên tài tuyệt thế!

Tuổi còn nhỏ, bản lãnh không nhỏ!

Nhưng mà lúc này, Thiên Hồi đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Đương nhiên, hắn cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Khi hắn đi đến chỗ cầu thang thì thấy mười mấy thủ hạ dưới tay hắn, cả đám đều cúi đầu thật sâu.

Hắn hiểu được!

Đúng là mất dấu thật!

Sau một khắc, lông mày Thiên Hồi run lên bần bật, ý nghĩ mà hắn không dám nghĩ xuất hiện, chiếm lấy toàn bộ trái tim Thiên Hồi, khiến cho hắn tức giận đến mức thân thể cũng run rẩy.

Mười mấy người không trông chừng được hai người!

Vậy thì còn giữ lại để làm gì?

Thiên Hồi cả giận nói: “Cho các ngươi một canh giờ, tìm được Tiểu Diệp và Triệu Tứ trong nội môn. Lão phu không cần biết các ngươi dùng phương pháp gì, nếu như tìm không thấy… đưa đầu tới gặp lão phu!”

Chích Vô giới.

Chính là tổ sư khai tông Hồng Diệp Môn sáng tạo vài ngàn năm trước, là một cái tiểu thế giới đúng nghĩa.

Nhưng mà không có ai trong Hồng Diệp Môn ở lâu trong Chích Vô giới, nguyên nhân cũng giống như đa số giới, đều vì mạch khí bên trong giới mỏng manh.

Phi thuyền lần theo con đường mà địa đồ của hệ thống vẽ ra, tốc độ cao xuyên qua Khúc Cảnh sóng ngầm cuồn cuộn, đỉnh đầu là chủ điện nội môn khổng lồ của Hồng Diệp Môn.

Khi địa đồ hệ thống biểu hiện phi thuyền đã hoàn toàn thoát khỏi nội môn Hồng Diệp Môn thì Ôn Bình mới dời mắt khỏi bản đồ.

Chuyện cần làm bây giờ tiến thẳng tới trước.

Lối ra nằm ngày trong Chích Vô giới!

"Hồng Diệp Môn, hi vọng Chích Vô giới của ngươi có thể cho ta một chút kinh hỉ." Lấy được chín mươi chín tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, cộng thêm mười tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, Ôn Bình cảm thấy đằng trước còn nhiều bảo bối hơn đang chờ hắn.

Hồng Diệp Môn, là một trong số bá chủ ở Hồng Vực, có hai ngàn, ba ngàn năm nội tình, sẽ có bao nhiêu thứ tốt?

Không suy tư nữa, Ôn Bình nhìn Khúc Cảnh Chi Thủy, chắc lưỡi, lại khuyên ba người đang tò mò một câu: "Nếu Hỏa Linh Chi Thể của các ngươi viên mãn thì có thể thử dùng Khúc Cảnh Chi Thủy tu luyện. Địa Ngục Hỏa hộ thân, không đến mức e ngại nó."

Chiêm Đài Diệp kinh hỉ: "Tông chủ, dùng Khúc Cảnh Chi Thủy tu luyện, được thật chứ?"

Địa Vô Cấm cũng sợ Khúc Cảnh Chi Thủy, tông chủ lại nói bọn họ có thể dùng để tu luyện.

Ôn Bình không giải thích, gật đầu, nói: "Khúc Cảnh Chi Thủy, có thể nói là không gì không nuốt, Địa Vô Cấm cường giả cũng không ngoại lệ. Nhưng thật ra thì vẫn có thứ nó

không thể nuốt hết, ví dụ như là Phi Phượng Mộc, loài cây mà Dực tộc Phượng Hoàng chọn làm chỗ nghỉ ngơi. Các ngươi có biết vì sao?”

Ôn Bình đưa mắt nhìn ba ngươi, nhìn ba người vẻ mặt mờ mịt lắc đầu, Ôn Bình nói: “Bởi vì Phi Phượng Mộc được Phượng Hoàng nghỉ lại lâu dài, trong thân cây có hỏa, hỏa diễm của Phượng Hoàng có thể bùng cháy trăm năm mà không tắt, chỉ có Khúc Cảnh Chi Thủy mới có thể áp chế. Trong tình huống cả hai áp chế lẫn nhau, đương nhiên Phi Phượng Mộc sẽ không sợ Khúc Cảnh. Đồng thời, nếu như các ngươi tu luyện Hỏa Linh Chi Thể đến cảnh giới viên mãn, hỏa diễm của Địa Ngục Hỏa còn hơn một bậc so với hỏa diễm của Phượng Hoàng. Nhưng mà thân người lại không giống như cây cối, có Địa Ngục Hỏa bảo hộ thân thể các ngươi, nhưng Địa Ngục Hỏa cũng không thể luôn che chở các ngươi, chỉ có thể bảo đảm các ngươi bình yên vô sự trong nhất thời. Nhưng mà tu luyện như vậy lâu dài thì Hỏa Linh Chi Thể của các ngươi có thể tiến thêm một bước. Cảnh giới tạo cực, hóa cảnh cũng không phải là cảnh giới có thể dễ dàng đạt đến, cho nên cần phải dùng thủ đoạn phi thường, Khúc Cảnh Chi Thủy chính là trợ lực lớn nhất.”

Chiêm Đài Diệp, Lan thúc hiểu ra, gật đầu.

Nghe hiểu thì rất kinh ngạc!

Địa Vô Cấm gặp Khúc Cảnh Chi Thủy đều phải trốn tránh, nhưng bọn họ lại có thể lợi dụng Khúc Cảnh tu luyện Hỏa Linh Chi Thể, đúng là khoa trương!

Nếu không phải tông chủ nói thì ai dám nghĩ như vậy?

Ôn Bình thấy trong lòng hai người đã bị mình chôn hạt giống dùng Khúc Cảnh Chi Thủy tu luyện xuống thì cũng không nói nữa.

Chớp mắt đã đến rất gần Chích Vô giới, phi thuyền đã bắt đầu nổi lên.

Trong quá trình phi thuyền nổi lên, Ôn Bình lại mở ra chức năng ẩn nấp của phi thuyền.

Làm như vậy cũng không phải là lo lắng lối vào có người trông coi, bởi vì cửa vào nằm ở dưới đáy một dòng sông hơn mười dặm trong Chích Vô giới. Ôn Bình làm như vậy là vì không muốn cho mấy ánh mắt trong tối nhìn thấy, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

【VIP】 Đi vào bảo khố của Hồng Diệp Môn (2)

Đi vào hậu hoa viên của Hồng Diệp Môn, phải lặng yên không một tiếng động mới được!

Rào!

Giữa dòng sông bị năm cánh buồm tách ra, phi thuyền vọt thẳng ra khỏi dòng sông, lại thấy ánh mặt trời, sau đó nhanh chóng bay lên trên bầu trời xanh.

Từ xa nhìn lại, dòng sông như bị một con cá lớn quẫy mạnh.

Nhìn Chích Vô giới từ không trung, đập vào mắt Ôn Bình là rừng rậm xanh um tươi tốt. Phóng tinh thần lực xuống tìm tòi, trong rừng linh khí dạt dào, thiên tài địa bảo đếm mãi không hết. Lại tiếp tục mở rộng phạm vi thăm dò, những chỗ như bãi cỏ, sơn cốc, vách đá, đều như bồn nuôi cấy thiên tài địa bảo.

"Một cái giới lớn như thế, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo, Hồng Diệp Môn nha, nội tình hai ba ngàn năm của các ngươi dọa sợ ta." Đã lâu Ôn Bình không có bị thứ gì làm cho kinh hãi, nhưng mà hôm nay, Chích Vô giới khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc lẫn vui mừng!

Nhiều thiên tài địa bảo như vậy, nuôi một nhóm Tuyền Qua Thần Tượng cũng dư xài chứ?

Khó trách Thiên Giai Duyên hào phóng như thế.

Lúc này, Ôn Bình cho phi thuyền chậm rãi đáp xuống đất, sau đó dặn dò ba người Chiêm Đài Diệp bắt đầu thu hoạch.

Bốn người dọn sạch hết thảy thiên tài địa bảo trong Chích Vô giới là chuyện không thực tế chút nào, hơn nữa, thiên tài địa bảo bình thường thì đi đâu cũng có thể tìm được, không cần lãng phí thời gian đi thu hoạc, cho nên Ôn Bình chỉ chọn thiên tài địa bảo trân quý, cao cấp.

Thiên tài địa bảo có linh khí trong đó, thiên tài địa bảo càng cao cấp thì linh khí trong đó càng nhiều. Người chưa từng tu luyện pháp thuật thì đương nhiên là không phân biệt được chúng nó nhưng Chiêm Đài Diệp và Lan thúc đều tu luyện pháp thuật, đương nhiên có thể cảm nhận được rõ ràng.

Hắc Trạch thì sao.

Yêu vật, là chủng tộc mẫn cảm với thiên tài địa bảo nhất trên đời này!

Ôn Bình yên tâm với nàng nhất!

Ôn Bình lấy ba mươi cái tàng giới trống không ra giao cho ba người, sau đó nói: "Thu thiên tài địa bảo càng nhiều thì bổn tông chủ ban thưởng càng tốt. Người thu thiên tài địa bảo cả về số lượng lẫn phẩm chất đều đứng số một thì sẽ có tư cách đi Hải Niệm Các tu luyện, mỗi ngày năm canh giờ, cho đến khi tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai mới thôi. Hắc Trạch, nếu ngươi có thể được một cái trong đó thì có thể được tượng Nữ Oa truyền thừa một lần, đến lúc đó thực lực của ngươi nhất định sẽ không yếu hơn Thái Sơn, Đào Nương."

Ba người đều vui vẻ.

Cơ hội tu luyện trong Hải Niệm Các thì không cần nói.

Bây giờ chỉ có ba người trong Bất Hủ Tông có cơ hội này.

Mà Nữ Oa truyền thừa, Hắc Trạch cũng biết. Khi nàng đến Hồ Yêu Hoàng thì biết chuyện này, cũng tận mắt đi xem tượng Nữ Oa. Khi biết mấy người Thái Sơn, Đào Nương được tượng Nữ Oa truyền thừa mới trở nên mạnh mẽ như thế thì nàng rất hâm mộ.

"Tông chủ, chúng ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó!"

Ba người chém đinh chặt sắt nói, sau đó đường ai nấy đi.

Ôn Bình thì khống chế phi thuyền bay lên không, đồng thời cũng bắt đầu dùng tinh thần lực tìm tòi Chích Vô giới, tìm kiếm những thứ ngoài thiên tài địa bảo.

Bởi vì Ôn Bình luôn cảm thấy Chích Vô giới không chỉ như vậy!

Hồng Diệp Môn, thế lực bá chủ ở Hồng Vực!

Cộng thêm nội tình hai ba ngàn năm!

Chắc chắn có không ít thứ tốt!

…

Trong Hồng Diệp Môn.

Thiên Hồi trưởng lão bay lượn trên vùng trời Hồng Diệp Môn, cảm giác không ngừng tìm kiếm trong nội môn, tìm kiếm khí tức của Chiêm Đài Diệp và Lan thúc.

Khi màn đêm buông xuống, Thiên Hồi trưởng lão nổi giận.

Khi thủ hạ tìm kiếm không có kết quả trở về, hắn nhấc đao lên đến muốn một đao xử lý hết bọn họ.

Mười mấy người này không ai dám trốn, bởi vì dù sao cũng là do bọn họ làm sai trước.

Nếu trốn?

Đầu tiên là trốn không thoát.

Thứ hai là người nhà của bọn họ không thể trốn.

Làm mất dấu một thiên tài tuyệt thế và một vị là tương lai của Hồng Diệp Môn, bọn họ biết nếu bọn họ không chết thì chờ khi môn chủ trở về sẽ có nhiều người chết hơn.

"Các ngươi theo ta bốn năm mươi năm, hôm nay đừng trách lão phu ác độc, con của các ngươi, thân nhân của các ngươi, lão phu nhất định sẽ giúp đỡ trông nom một chút." Thiên Hồi trưởng lão ném đao đến trước mặt mọi người.

Mũi đao chĩa xuống đất, cường giả Trấn Nhạc Cảnh cách nó gần nhất đi lên, cầm lấy đao, trong mắt lóe lên vẻ bất đắc dĩ: "Trưởng lão, thuộc hạ biết nên làm như thế nào, dù chết không oán!"

Nói xong, cầm lên vạch ngang cổ một cái!

Máu tươi phun ra, hắn ngã xuống đất.

Theo đó là người thứ hai, thứ ba…

Mười mấy người, tất cả đều tự sát!

Sắc mặt Thiên Hồi trưởng lão càng khó coi hơn, bọn họ có thể chết, nhưng còn mình thì phải làm sao?

Phó môn chủ còn tưởng rằng hai người vẫn còn, cũng không mất tích!

Chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng biết mình không thể tiếp tục gạt nữa.

Nhất định phải tìm người giúp, nhờ bọn họ tìm giúp mình.

Chỉ có điều động càng nhiều người mới có thể tìm được hai người.

Căn cứ thủ hạ của mình nói lại, hai người biến mất ở ngoại môn, đầu tiên thì phải lật tung ngoại môn lên trước!

Lúc này, người mà Thiên Hồi nghĩ tới trước nhất là hai người Trần Liệt, Thanh Hoàng.

Bạn tốt nhiều năm, nói chuyện này lại cho bọn họ, nhờ bọn họ tìm là bảo đảm nhất.

Không nhiều lời nữa, gọi người xử lý thi thể, sau đó Thiên Hồi đi tới nơi ở của hai người đó.

Người đầu tiên mà hắn bái phỏng là Trần Liệt trưởng lão.

Từ khi Trần Liệt thu được thiên tài một trăm lẻ một bậc Mục Dã thì vẫn luôn nghĩ chuyện nên cho Mục Dã đi con đường nào, cho tài nguyên gì. Thiên tài có thể leo lên một trăm lẻ một bậc Thiên Giai Duyên cũng không nhiều, nhưng cũng không ít, cho nên đi con đường thích hợp rất quan trọng.

Thiếu đường vòng mới có thể đến được đại đạo.

Quanh co mấy chục năm thì còn đại đạo cái nổi gì nữa?

Khi Thiên Hồi trưởng lão đến đỉnh núi hắn ở thì Trần Liệt đang giám sát Mục Dã tu luyện. Trần Liệt thấy Thiên Hồi còn rảnh tới chỗ hắn thì có chút kinh ngạc. Theo lý thuyết thì bây giờ Thiên Hồi phải ở bên cạnh Tiểu Diệp, Triệu Tứ đó một tấc cũng không rời mới đúng chứ?

【VIP】 Gặp được Chân Long trong giới!

“Cho những đệ tử của ngươi tránh một chút đi.” Thiên Hồi vừa tìm tới chỗ Trần Liệt thì muốn đuổi hết tất cả người xung quanh đi.

Trần Liệt gật đầu: “Đi về đi.”

Sau khi đám đệ tử của Trần Liệt đi hết, biểu cảm trên mặt Thiên Hồi thay đổi trong nháy mắt, thay đổi như khí trời vậy. Chuyện này khiến cho bạn tốt nhiều năm của hắn là Trần Liệt giật mình kêu lên, bởi vì Trần Liệt chưa bao giờ thấy Thiên Hồi biểu lộ nghiêm túc như vậy.

Thiên Hồi thấp giọng nói: “Ta làm mất dấu người rồi.”

Trần Liệt ngơ ngẩn.

Hắn cứ nghĩ là mình nghe lầm!

“Ngươi…”

“Đúng, hôm nay, ban ngày ta phái người đi theo Tiểu Diệp và Triệu Tứ đó, kết quả là mất dấu ở ngoại môn.”

Khi Thiên Hồi nói lời này, mặt mũi tràn đầy đắng chát.

Trần Liệt cũng nhíu chặt mày, gương mặt như vỏ cây héo. Khi nghe Thiên Hồi nói như vậy, Trần Liệt cả buổi cũng không nói nên lời, nhìn Thiên Hồi một chút, trong ánh mắt lóe lên đủ loại cảm xúc, có kinh ngạc, có nghi hoặc, cả buổi sau mới tỉnh hồn lại.

Lúc này, Thiên Hồi cười một tiếng đắng chát: “Cho nên chuyến này ta tới tìm ngươi hỗ trợ, tóm lại, nếu như có thể tìm được hai người bọn họ thì ngươi muốn cái gì ta sẽ cho cái đó.”

“Lúc này đã không phải là vấn đề cho cái gì.” Trần Liệt thở dài một hơi, yên lặng nửa ngày, cuối cùng nói: “Còn có ai biết chuyện này nữa?”

“Ta đã giết sạch những người biết chuyện này. Nhưng mà Đông phó môn chủ vẫn đang chờ ta bàn giao lại, cho nên hôm nay nhất định phải tìm được.”

“Như vậy đi, ta lập tức sai người tìm khắp toàn tông. Nhưng mà chuyện này phải nghĩ cách man thiên quá hải đã, tóm lại không thể trực tiếp tìm hai người Tiểu Diệp, bằng không, chuyện này truyền đến tai phó môn chủ thì e là kiếp sống trưởng lão của người cũng chấm dứt.”

Thiên Hồi cười một tiếng đắng chát.

Đúng vậy.

Nếu bị biết được thì hết rồi.

Mặc dù qua nhiều năm như vậy, hắn lập không ít công lao cho Hồng Diệp Môn, cũng có khổ lao, nhưng trong Hồng Diệp Môn, từ trước tới giờ luôn là công không thể xóa tội.

“Hai chúng ta đi tìm Thanh Hoàng, bây giờ nhất định phải cùng nhau làm. Như vậy, chúng ta tìm hai người trong Hồng Diệp Môn hẳn là không thành vấn đề.”

Trần Liệt thử nghĩ tới hướng tốt.

Dù sao bây giờ chỉ là tìm không thấy.

Nếu như bọn họ còn ở Hồng Diệp Môn thì chẳng lẽ với lực lượng của ba người bọn họ mà còn tìm không được sao?

“Vậy đi ngay bây giờ đi!”

Thiên Hồi vội nói, dáng vẻ rất gấp gáp.

Nhưng mà vừa định cất bước thì giật mình, một chân dừng trên không, giống như không khí đột nhiên đọng lại vậy. Thiên Hồi nhìn chằm chằm Trần Liệt, biểu cảm trên mặt lại thay đổi.

“Ngươi đang lo lắng cái gì?”

Trần Liệt lắc đầu: “Cũng không phải lo lắng.”

“Đi thôi.”

Thiên Hồi cũng không dài dòng nữa, không quan tâm bây giờ Trần Liệt đang suy nghĩ gì, bây giờ hắn pphải lập tức đi tìm Thanh Hoàng!

Ba người đồng lòng mới có thể làm được!

Sau khi Thiên Hồi bay đi, vẻ mặt ý vị thâm trường của Trần Liệt mới dần dần biến mất, lắc đầu bay theo. Bay qua từng ngọn núi, trong chốc lát đã đi tới chỗ ở của Thanh Hoàng trưởng lão, mạo muội bay thẳng vào trong sân.

Bạn tốt nhiều năm, đương nhiên là sẽ không câu nệ tiểu tiết.

Lúc này, Thanh Hoàng trưởng lão đang ngồi một mình trên bệ đá, cầm sách cổ trong tay say sưa đọc, thỉnh thoảng bật cười. Nghe được tiếng bước chân dồn dập của hai người, Thanh Hoàng trưởng lão lập tức tỏ vẻ không vui, giận dữ mắng mỏ một câu: "Không phải đã nói là không cho bất cứ người nào đi vào sao?"

Một tiếng gầm thét, cát bay đá chạy!

Hồ cá trong sân, sóng biết khuấy động!

Người đọc sách chính là như vậy, nếu lúc đọc sách mà bị người khác quấy rầy thì khó tránh khỏi tức giận, cũng khó tránh khỏi mất khống chế, nhưng mà hai người Thiên Hồi và Trần Liệt cũng không cảm thấy kinh ngạc. Mấy chục năm qua, ai còn không biết chút thói quen của đối phương chứ.

Thiên Hồi vội nói: "Lão Hoàng, là hai ta."

"Được rồi, đừng xem."

Trần Liệt nhanh chóng đi tới trước mặt Thanh Hoàng, đưa tay giật lấy sách trên tay Thanh Hoàng.

Thấy là lão hữu tới, Thanh Hoàng cũng không nổi giận, chỉ là trên mặt có chút khó chịu, đưa tay cố gắng giật sách lại, nhưng mà Trần Liệt không cho.

"Có chuyện nói mau! Không chuyện thì cút!"

Thanh Hoàng sốt ruột hô lên.

Lúc này Trần Liệt mới trả sách lại cho hắn, sau đó quay người nhìn Thiên Hồi: "Tiểu Diệp, Triệu Tứ mất tích ở ngoại môn."

Thanh Hoàng cứng lại mấy hơi như hóa thạch sống, sau đó lộ vẻ khiếp sợ và không thể tin được, quay đầu nhìn vẻ mặt đắng chát Thiên Hồi. Những năm gần đây, hai lão hữu thỉnh thoảng tới tìm hắn lúc hắn đọc sách, chuyện lớn chuyện nhỏ hắn đều gặp được.

Nhưng mà chuyện lớn như trời sập xuống thế này vẫn là lần đầu!

"Mất tích, sao có thể mất tích được?"

Thanh Hoàng hỏi.

Bây giờ hắn hoàn toàn không dám tin.

Thiên Hồi lập tức kể hết mọi chuyện ra, nói được nửa câu thì lại thở dài một lần, trong giọng nói tràn đầy không dám tin và bất đắc dĩ.

Trần Liệt nói tiếp: "Lúc nãy, ta và Thiên Hồi đã bàn rồi, ba người đồng lòng, lật tung ngoại môn trước đã. Trong vòng tối nay, nhất định phải tìm ra Tiểu Diệp và Triệu Tứ, bởi vì đêm nay Đông phó môn chủ muốn mời hai người bọn họ tới dự tiệc. Hai người không đi, Thiên Hồi và ta có thể qua loa tắc trách một lần, tạm thời nói dối lừa một chút, nhưng nếu kéo dài tới sáng sớm ngày mai mà vẫn không dẫn hai người đi gặp Đông phó môn chủ, vậy thì chuyện này khó mà giấu được nữa."

Thanh Hoàng đứng phắt dậy, hét lớn: "Vậy còn chờ gì nữa, tranh thủ phái người đi tìm. Nhưng mà phải tìm một cái cớ, không thể trắng trợn tìm hai người bọn họ, nếu không truyền đến tai Đông phó môn chủ thì Thiên Hồi cũng tránh không được kết cục bị trừng phạt."

Trần Liệt gật đầu: "Đương nhiên là vậy."

Thanh Hoàng vuốt râu suy nghĩ mấy hơi, trong đầu chợt hiện linh quang: "Bắt đầu tìm từ thiếu niên đó trước đi. Các ngươi có nhớ Triệu Tứ và Tiểu Diệp đều biết thiếu niên đó không?"

【VIP】 Gặp được Chân Long trong giới! (2)

"Nhớ!"

"Lão phu còn nhớ mang máng diện mạo của hắn."

Hai người vội vàng nói.

Thanh Hoàng nói: "Vậy thì nhanh đi tìm người vẽ hắn ra, trong đêm nay phải tìm được người này. Tìm được hắn thì cách tìm được Tiểu Diệp và Triệu Tứ cũng không xa."

"Vậy thì chia ra hành động đi." Thiên Hồi có chút đợi không kịp.

Nói xong thì quay người lên đường, Trần Liệt và Thiên Hồi bay lên trời, tan biến trong đêm tối. Sau nửa canh giờ, một tấm chân dung giống Ôn Bình chín phần được vẽ ra. Lại qua nửa canh giờ, bức vẽ này đã bị phục chế ra hàng ngàn tấm.

Người của ba người Thiên Hồi dốc toàn bộ lực lượng, cầm chân dung tìm khắp ngoại môn, đồng thời còn treo thưởng một tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ. Đối với đệ tử ngoại môn Hồng Diệp Môn thì Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ chính là bảo bối, sau khi biết được tin tức này thì tranh nhau vây xem chân dung, hi vọng mình cũng biết người trong chân dung.

Trong lúc ba người Thiên Hồi làm ầm ĩ ở ngoại môn thì lúc này, phi thuyền của Ôn Bình đã đi dạo một vòng quanh Chích Vô giới, cũng hiểu được một chút về Chích Vô giới.

Trừ bỏ thiên tài địa bảo khắp nơi ra thì hắn còn phát hiện một chỗ phi phàm.

Một đại điện màu đen khảm vào trong núi đá.

Lúc đó, Ôn Bình vội vã đi dạo một vòng Chích Vô giới cho nên không có bay xuống nhìn kỹ. Nhưng từ trên không nhìn xuống thì cũng thấy được đại điện màu đen đó như là một người khổng lồ, nằm trong núi đá, hoàn toàn hòa hợp làm một thể.

Núi là đại điện.

Đại điện cũng là núi.

Thông qua Truyền Âm Thạch tình huống thu thập của ba người một chút, Ôn Bình lập tức điều khiển phi thuyền chạy tới chỗ đại điện màu đen đó.

Hình như là trong Chích Vô giới này không có người của Hồng Diệp Môn, càng không có yêu vật, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng khi ba người thu thập thiên tài địa bảo thì sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Cho dù là có chuyện xảy ra thì bọn họ cũng sẽ dùng Truyền Âm Thạch thông báo cho mình.

Cho dù là dùng phi thuyền hay là ngự kiếm đến chỗ ba người cũng không tốn bao lâu.

Khi phi thuyền dừng ở trước đại điện màu đen trong núi, Ôn Bình lập tức phóng tinh thần lực xuống tìm kiếm, trong chớp mắt thì đã phát hiện ra chỗ vào. Hắc điện cao tới trăm trượng, độ cao ngang với ngọn núi trước mặt, vách tường lộ ra bên ngoài vách núi, bệ cửa sổ mọc đầy dây leo cổ thụ, thậm chí có nhánh cây từ trong cửa sổ vươn ra.

Một cái cây mọc dài ra khỏi tường!

Nhìn sơ một lượt, Ôn Bình dám đoán chắc Hắc Điện này ít nhất cũng đã tồn tại trên ngàn năm, thậm chí có thể là đồng thời xuất hiện cùng Chích Vô giới.

Trong Hắc Điện có gì thì tạm thời Ôn Bình không biết.

Hắn phải đi vào trong mới biết được.

Nhưng ngoài điện có gì thì Ôn Bình có thể nhìn thấy hết.

Phía sau Hắc Điện là núi non trùng điệp, cổ thụ che trời xanh um tươi tốt, che khuất bầu trời, từ trên nhìn xuống thì sâu không thấy đáy. Hoàn toàn không thấy rõ được trong rừng có thứ gì. Nhìn về phía xa thì là một dãy núi quanh co uốn lượn trên đất, kéo dài như một con rồng.

“Không ngờ hôm nay lại có may mắn nhìn thấy được một con rồng còn sống.”

Ôn Bình còn nhớ hài cốt Chân Long mà hắn nhìn thấy trong đợt đi Long Thần Môn trước đây, chỉ lấy một chút cho Điện Thủ ăn, hai tiểu gia hỏa đó đến nay vẫn còn đang tiêu hóa. Ôn Bình đoán chừng long cốt trong bụng hai tiểu gia hỏa đủ cho chúng nó bước vào cấp độ Yêu Vương.

Nếu lại đến Long Thần Môn một chuyến, lại ăn hàng loạt hài cốt Chân Long, chờ tiêu hóa xong thì đoán chừng hai tiểu gia hỏa Đại Quai, Tiểu Quai đó sẽ trở thành Yêu Thần.

Đến lúc này, hắn mới hiểu được rồng đáng sợ như thế nào.

Hài cốt còn như vậy chứ huống chi là rồng chân chính.

Hôm nay hắn tới đúng chỗ rồi.

Trong Chích Vô giới, trong dãy dãy núi kéo dài này này lại có một con Chân Long nằm đó, một con rồng bị núi đá, cây cối che giấu.

Nếu không phải long khí tiết ra ngoài khiến cho hắn có cảm giác quen thuộc thì có lẽ Ôn Bình sẽ không phát hiện ra được sự tồn tại của nó.

Đối với sự tồn tại của Chân Long, Ôn Bình không có tùy tiện dùng tinh thần lực dò xét.

Thứ nhất là không muốn tùy tiện làm cho nó bừng tỉnh, chuốc thêm phiền phức cho mình.

Thứ hai là hắn không rõ thực lực của Chân Long này, một khi bừng tỉnh, xảy ra xung đột, mình lại đánh không lại thì xui xẻo.

Vừa cẩn thận, đồng thời trong lòng Ôn Bình cũng xuất hiện một ý nghĩ to gan.

Chân Long trấn tông, có được không?

Có phải sẽ uy vũ hơn Giao Long không?

Thu phục Chân Long, chắc chắn độ khó lớn hơn thu phục Yêu tộc nhiều, thậm chí không thua gì lên trời. Nhưng mà Ôn Bình không gạt bỏ được ý nghĩ điên cuồng lớn mật này. Thử hỏi, ai sẽ không muốn nuôi một con Chân Long chân chính?

Trên sông núi kéo dài, Ôn Bình nhìn xuống phía dưới, lẩm bẩm: "Đây tuyệt đối là thứ quý giá nhất trong Hồng Diệp Môn."

Không lấy đi thì đúng là đáng tiếc.

Không lấy đi chẳng khác nào thua thiệt!

"Hệ thống, ta muốn nhìn…"

Nói xong, tin tức sơ lược về Mộc Long nhảy ra.

Mộc Long: Dị chủng thời đại trước.

Chủng tộc: Sơn Xuyên Long tộc

Giới tính: Đực.

Thực lực: Địa Vô Cấm Trung Cảnh (đang trong tình trạng hạ thấp xuống…)

…

"Lại giống như Đại Quai, Tiểu Quai, đều là tồn tại của thời đại trước. Xem ra là do trong thời gian dài không được tiếp tế cho nên cảnh giới không ngừng rơi xuống."

Thấy được thực lực của Mộc Long, Ôn Bình có chút kinh ngạc.

Bởi vì trước kia, hắn gặp được Điện Thủ trong bí cảnh ở Hồ Thiên Địa, nó có thể may mắn sống được từ thời đại trước cho đến bây giờ, trải qua thời gian dài như vậy, thế lực của nó rớt xuống chỉ còn có Thông Huyền Cảnh.

Ở cái thế giới này thì có thể nói Thông Huyền Cảnh chỉ là vừa mới bước lên con đường tu hành.

Không đáng nói đến!

Rốt cuộc thì hai cái thời đại cách nhau dài như thế nào, tạm thời không nghiên cứu sâu.

Nhưng mà Mộc Long này trải qua tháng năm dài đằng đẵng như thế mà vẫn còn có được thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh, đúng là nghĩ mà sợ.

Thời đại trước, Mộc Long mạnh mẽ cỡ nào?

【VIP】 Muốn thu phục Chân Long

Chắc chắn vượt qua Thiên Vô Cấm?

Thậm chí còn có thể là cao hơn!

Ôn Bình hơi nhíu mày lại, nói khẽ: “Như vậy thì độ khó lại tăng lên không ít. Rồng vốn kiêu ngạo, thu phục cũng không phải là một chuyện đơn giản, huống chi trước đây thực lực còn mạnh đến không thể tính toán được.”

Vẫn là câu nói đó, mạnh mẽ cỡ nào thì sẽ kiêu ngạo cỡ đó!

Mộc Long ngông nghênh, nó có thể cúi đầu không?

Sau khi cẩn thận suy tính một phen, tinh thần lực cuồn cuộn của Ôn Bình hóa thành sóng lớn mênh mông, ép tới Mộc Long ở sông núi bên dưới. Khi tinh thần lực xuyên qua cỏ cây, đất đá thì nện lên long lân cực dày, không thể tiến lên dù chỉ một chút.

Trước đó, chưa từng có thứ gì có thể ngăn cản tinh thần lực xuyên thấu.

Nhưng mà hôm nay, long lân của Mộc Long chặn được.

“Da đúng là đủ dày!”

Ôn Bình cười nhạt một tiếng, càng thêm mong đợi khi đánh thức Mộc Long.

Đợt tinh thần lực thứ hai phô thiên cái địa đánh đi qua, nện lên trên vảy rồng dày màu xanh.

Ngay sau đó là đợt thứ ba.

Đợt thứ tư.

Đợt thứ năm.

Đến lúc này, sông núi chấn động, đại địa run rẩy.

Núi đá như là da chết bong ra, từng hòn đá lăn xuống.

Đại địa dày nặng cũng như bị ánh mặt trời nóng bỏng chiếu rọi trăm năm, nứt ra ra từng cái rãnh sâu hoắm.

Theo sơn xuyên đại địa chấn động, long khí màu xanh mênh mông từ khe hở nối đuôi nhau mà ra, đập vào mặt Ôn Bình.

"Long khí thật là cổ xưa."

Ôn Bình cảm nhận được long khí quất vào mặt, sau đó so sánh nó với Kim Long Ngao Ly thủ hộ tượng thần Nữ Oa ở Hồ Yêu Hoàng.

Long khí của Kim Long thuần túy hơn, bá đạo hơn.

Long khí của Mộc Long thì xưa cũ, nhu hòa.

Sau một khắc, tiếng long ngâm rung trời, vang tận mây xanh, khiến cho ba người Chiêm Đài Diệp cách đây hơn mười dặm cũng không nhịn được mà giật cả mình.

Ba người đều rất kinh ngạc, xảy ra chuyện gì rồi?

Kèm theo tiếng long ngâm, thân rồng màu xanh vừa khổng lồ vừa dài chậm rãi nhúc nhích. Đầu tiên là đuôi rồng bị muôn vàn dây leo che kín, sau đó là thân rồng dài được long lân màu xanh thẫm bao phủ, cuối cùng là đầu rồng đang trợn mắt ngâm lên.

Thanh Long xuất thổ, nhảy lên trời xanh.

Đầu rồng ngẩng cao, ngao du giữa chân trời.

Quấy phong vân, chỉ trong một ý niệm!

Sau khi khi phát ra mười mấy tiếng long ngâm đầy phẫn nộ do bị quấy nhiễu, đôi mắt rồng thất thải sặc sỡ của Mộc Long nhìn chằm chằm vào vị khách không mời mà đến là Ôn Bình.

Nhưng mà Mộc Long cũng có ra tay diệt sát người quấy nhiễu nó là Ôn Bình mà là truyền âm, dùng long ngữ hỏi Ôn Bình.

Thông qua hệ thống phiên dịch, Ôn Bình hiểu được, con rồng cho rằng hắn là người của Hồng Diệp Môn.

Mà trong số mấy câu nói của Mộc Long, có một câu là 'Hồng Diệp Môn đã suy tàn đến mức này sao?'

Mặc dù Mộc Long nhìn không thấu cảnh giới của Ôn Bình nhưng nhìn thấu được tuổi tác của Ôn Bình.

Nghe Mộc Long hỏi, Ôn Bình cũng nói thật: "Nếu như còn tiếp tục thì cách xuống dốc cũng không xa."

Mộc Long nghe hiểu lời Ôn Bình nói, lại truyền âm: "Ta đã từng hứa cho tiên tổ của Hồng Diệp Môn năm lần ra tay, trong năm tháng dài đằng đẵng, các ngươi lần lượt dùng hết ba lần. Đây là lần thứ tư! Hậu bối đồ tôn của Hồng Diệp Môn, hi vọng ngươi có thể quý trọng phúc phận mà tiền bối dùng sinh mạng đổi lấy cho các ngươi, sau năm lần, ta sẽ tương trợ bọn ngươi nữa, tự giải quyết cho tốt đi!"

Nghe Mộc Long nói vậy, Ôn Bình thầm nghĩ Hồng Diệp Môn này đúng là cơ duyên cũng không nhỏ, lại có được Chân Long tương trợ.

Đến đây, Ôn Bình đột nhiên nghĩ thông suốt.

Hắn đã hiểu!

Xem ra cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm có thể tồn tại trong Hồng Diệp Môn chính là Mộc Long này.

Nó chỉ chịu ra tay năm lần, cho nên mỗi một lần xuất hiện thì chắc chắn là thời điểm mà Hồng Diệp Môn cần nhất.

Lần trước cường giả hộ tông của Hồng Diệp Môn xuất hiện là một ngàn năm trước, hắn xuất hiện với thực lực nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nếu không thì với tư thái cao điệu của Hồng Diệp Môn, nếu như trong môn phái có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm tọa trấn thì sao lại cam lòng làm một trong ba đại bá chủ?

Nhìn xem Mộc Long trên trời xanh, Ôn Bình đứng chắp tay trên đầu phi thuyền, vân đạm phong khinh nói: "Ngươi nghĩ hay lắm, nếu ngươi tiếp tục ngủ say nữa, với lực lượng không ngừng tan biến của ngươi thì có thể trợ giúp Hồng Diệp Môn lần thứ năm sao?"

Nghe Ôn Bình nói vậy, đột nhiên Mộc Long phát ra tiếng long ngâm tràn đầy phẫn nộ, đồng thời trong chốc lát vọt tới trước mặt Ôn Bình. Long uy gần trong gang tấc, như núi cao. Nhưng mà Ôn Bình vẫn khí định thần nhàn đứng trên đầu phi thuyền.

Bởi vì với thực lực của Mộc Long bây giờ thì còn chưa đủ để rung chuyển Lưu Vân Giáp của phi thuyền.

Trước khi tới Hồng Diệp Môn thì hắn đã thăng cấp nó.

Đầu rồng râu xanh bồng bềnh dán chặt vào phi thuyền của Ôn Bình, Ôn Bình thậm chí còn cảm nhận được tiếng hít thở đầy phẫn nộ của nó.

"Mộc Long, bổn tông chủ rất tò mò, tiên tổ của Hồng Diệp Môn cho ngươi cái gì mà khiến cho mấy ngàn năm, ngươi cam nguyện nằm rạp dưới đất chứ không làm Chân Long bay lượng trên bầu trời."

"Ngươi không phải hậu bối của Hồng Diệp Môn?"

"Chuyện này không quan trọng, quan trọng là ta tới đây là muốn giúp ngươi."

"Tiểu nhân yếu ớt, giúp ta?"

Trong đôi mắt rồng thất thải của Mộc Long tràn đầy vẻ khinh thường.

Ôn Bình dùng giọng điệu không thể nghi ngờ đáp lại: "Qua ngàn năm nữa, thực lực của ngươi sẽ rơi xuống đến một cái thung lũng, khi đó, cường giả Địa Vô Cấm có thể giết người ở đây nhiều vô số kể. Khi đó, chỉ sợ ngươi ngay cả tư cách sống tiếp cũng không có. Từ thời đại trước kéo dài hơi tàn tới bây giờ, chẳng lẽ chỉ vì ngủ say ở đây, sau đó bị người mổ gà lấy trứng?"

Dứt lời, Ôn Bình nhìn Mộc Long.

Hắn đang đợi phản ứng của Mộc Long.

Bởi vì hắn thật sự không nỡ giết Mộc Long.

【VIP】 Hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái!

Nội tình của Mộc Long còn đó, nếu như có thể vào Bất Hủ Tông thì tương lai chắc chắn sẽ trở thành một giúp đỡ lớn cho hắn.

Bởi vì có hắn tương trợ, thực lực của Mộc Long trở về đỉnh phong chỉ là vấn đề thời gian.

Hoặc là không cần chờ tương lai, bây giờ Mộc Long cũng có thể làm rất nhiều chuyện cho Bất Hủ Tông.

Thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh, đã đủ xông pha ở Hồng Vực.

Đồng thời, Bất Hủ Tông cũng không có nhiều sức chiến đấu Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Nhưng mà Mộc Long cũng không đáp lại.

Nó chỉ nặng phun ra long tức, như đang suy tư.

Ôn Bình cũng không vội, lẳng lặng chờ Mộc Long đáp lại.

Lúc này gấp cũng không có tác dụng gì.

Nhưng mà để cho Mộc Long nhanh chóng suy nghĩ, Ôn Bình vẫn móc đũa phép ra, thi triển Vong Linh Triệu Hoán Thuật.

“Lắng nghe ta triệu hoán…”

Tử khí lập tức tung hoành bốn phương.

Long khí thánh khiết giữa thiên địa lập tức bị đẩy ra một bên, nó và tử khí, mỗi phe chiếm giữ một bên, giống như Sở hà, Hán giới. (*) Sở hà, Hán giới là điển cố lịch sử thời kỳ Hán Sở tranh hùng sau khi Tần triều diệt vong. Trận chiến tranh đoạt giữa hai phe Sở, Hán diễn ra ở Huỳnh Dương, kéo dài đến bốn năm (từ nằm 205 TCN đến năm 202 TCN), sau đó hai bên ước hẹn lấy hồng câu làm giới tuyến, cùng chia thiên hạ: Phía Tây hồng câu là Hán, phía Đông hồng câu là Sở.

Một con Cốt Long khổng lồ vượt giới tới!

Mộc Long thánh khiết, Cốt Long tà ác.

Cả hai đồng thời xuất hiện cùng lúc, Mộc Long lập tức lui về sau, cũng cảnh giác nhìn Cốt Long khí tức không kém gì nó.

"Không cần khẩn trương."

Thật ra thì Ôn Bình cũng không quan tâm Mộc Long có khẩn trương hay không.

Hắn muốn là có đủ uy vũ, có thể làm cho Mộc Long cúi đầu, nếu không thì sau này quan hệ giữa hắn và Mộc Long có khác gì giữa Hồng Diệp Môn và Mộc Long?

Chỉ hy vọng Mộc Long đừng có quá kiêu ngạo.

Bởi vì hắn thật sự không nỡ giết Mộc Long.

Cả buổi sau, Mộc Long cũng đáp lại, nhưng mà đáp lại Cốt Long.

"Khí tức cực kỳ tà ác!"

Ôn Bình không có để ý tới Mộc Long.

Mộc Long thấy Cốt Long thì có chút rung động, mục đích hắn triệu hoán Cốt Long cũng đạt được.

Lúc này, Ôn Bình lặp lại vấn đề lúc nãy: "Ta sẽ không ở lâu trong Chích Vô giới này, cho nên ngươi suy tính nhanh một chút. Chờ thời gian lấy đi chút quật cường sau cùng của ngươi, sau đó luân lạc làm thịt cá hay là đi theo ta, thử trở lại thời kỳ đỉnh phong."

"Nhân loại, ta không tin ngươi!"

"Nhưng ta tin ngươi."

Ôn Bình chính là như vậy, dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng.

Mộc Long lại yên lặng.

Có vẻ như nó không ngờ được Ôn Bình sẽ trả lời như vậy.

Không biết đã bao nhiêu năm tháng đi qua, nó cũng quên mất tín nhiệm là cái gì!

Nó thấy người xảo trá, yêu cũng xảo trá.

Tín nhiệm, có lẽ không nên bị người ta nhắc tới trên con đường theo đuổi lực lượng này.

Đó là một thứ nó từng tin tưởng nhưng lại không tồn tại.

Mộc Long đáp lại: "Nhân loại, ngươi vô cùng… ngây thơ. Người như ngươi, sẽ không đi xa được trên con đường theo đuổi lực lượng này."

"Cái này cũng không phải là tu tiên, mỗi người đều phải tuyệt tình tuyệt nghĩ."

Ôn Bình cười đáp một tiếng.

"Cái gì?"

"Không có gì… như vậy đi, ta cho ngươi mấy ngày, ngươi suy nghĩ kĩ một chút, chờ ta đi ra khỏi Hắc Điện thì hãy trả lời ta."

Ôn Bình thu hồi Cốt Long, quyết định đi vào Hắc Điện xem thử.

"Đúng rồi, ngươi không phải yêu duy nhất của thời đại trước mà ta gặp, chỗ ta đã có hai con, nếu ngươi đi theo ta thì hẳn là các ngươi có thể trò chuyện."

Có thể trò chuyện hay không thì Ôn Bình không biết.

Nhưng chắc chắn Đại Quai, Tiểu Quai sẽ có thêm một đối tượng để giày vò.

Giao Long dưới khu ký túc xá không còn phải một mình chịu đựng nữa.

Dứt lời, Ôn Bình ngự kiếm đi vào Hắc Điện, để lại một mình Mộc Long trên trời, suy tư nhìn hướng Ôn Bình rời đi.

Nhưng mà, nó đột nhiên nhận ra được.

Nó còn có một cái chức trách là thủ hộ Hắc Điện!

Hắc Điện chính là nơi truyền thừa của Hồng Diệp Môn, nó đã hứa với tiền bối Hồng Diệp Môn là sẽ không để cho Hắc Điện bị người ngoài Hồng Diệp Môn nhúng chàm.

Nhưng mà khi nhìn lại Hắc Điện thì bóng dáng Ôn Bình đã mất hút.

"Vậy thì coi như không thấy đi."

Đã nhiều năm như vậy, Mộc Long cảm thấy cũng tới lúc nên nghĩ cho mình.

Với thủ đoạn phóng thích Cốt Long của người trước mắt này thì cũng nhìn ra được yêu có thực lực như mình thì đã không còn có địa vị thống trị nữa.

Không thể giống như mấy ngàn năm trước, tiện tay là có thể trấn áp hết hạng giá áo túi cơm được.

Theo thời gian trôi qua, thực lực của nó sẽ càng ngày càng thấp, cuối cùng rất có thể sẽ rơi xuống kết cục biến thành thịt cá cho cường giả nhân loại.

Hơn nữa, lúc đó Yêu tộc cũng sẽ nhìn chằm chằm nó.

Cốt nhục của nó đối Yêu tộc thì chính là vật đại bổ.

Hơn nữa, nếu như không đồng ý thì người đó sẽ buông tha cho nó sao?

Còn nữa, nó có thể giải quyết được con Cốt Long đó không?

Khí tức cực kỳ tà ác đó khiến cho tim nó đập nhanh không thôi.

…

Bên trong Hắc Điện.

Ôn Bình ngự kiếm đi vào Hắc Điện, xuyên qua một lối đi mà hai bên là hàng cột đá cao ngất, sau đó dừng lại ở một quảng trường khổng lồ.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy toàn bộ Hắc Điện không sót gì.

Không có mật thất, không có lầu hai.

Có vẻ như sự tồn tại của nó chỉ để che gió che mưa cho quảng trường trung ương.

Ôn Bình chú ý thấy ở quảng trường trung ương, có trăm tên đệ tử Hồng Diệp Môn ngồi xếp bằng trên mặt gạch khắc đầy Long Bích Văn.

Bất cứ một người nào cũng khiến cho người nhìn thấy có chút kinh ngạc.

Dáng vẻ chừng ba mươi tuổi, Trấn Nhạc Trung Cảnh.

Có thể nói là thiên tài!

Nếu như có thể một mạch tu luyện xuống thì chắc chắn người này không tới trăm tuổi là có thể bước vào Địa Vô Cấm.

Thú vị nhất chính là trên quảng trường này, mỗi người đều chừng ba mươi, thực lực cũng đều là trên dưới Trấn Nhạc Cảnh.

【VIP】 Hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái! (2)

Nhưng cũng không có ai vượt qua Trấn Nhạc Trung Cảnh.

Nhưng cho dù là như vậy thì cũng đủ khiến cho người ta kinh ngạc.

"Đây là nội tình. Dưới cơ số nhân khẩu khổng lồ, những thế lực cấp bá chủ này gần như là lung lạc hết anh tài."

Sau đó, Ôn Bình để ý tới bốn phía quảng trường. Từng mặt vách đá màu xanh dựng đứng ở bốn phía, vây quảng trường lại.

Trên những vách đá màu xanh này cũng khắc đầy Long Bích Văn.

Ôn Bình còn để ý thấy Long Bích Văn trên vách đá màu xanh và Long Bích Văn khắc trên gạch trên quảng trường hô ứng lẫn nhau, tạo thành một cái trường năng lượng vừa kỳ lạ vừa phức tạp. Ôn Bình đoán hẳn là cái này cùng loại với Thiên Giai Duyên mà Hồng Diệp Môn dùng để kiểm tra thiên phú, đều xuất xứ từ tay một người.

Ít nhất cũng là Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng!

Có phải là Ngũ Tuyền hay không thì Ôn Bình cũng không dám đoán mò, dù sao có vẻ như là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng hoàn toàn không tồn tại ở Hồng Vực.

Khi Ôn Bình thăm dò bước vào, một luồng năng lượng mênh mông vọt vào trong óc.

Thế giới hiện tại biến mất.

Ôn Bình đưa thân vào bên trong một vùng tinh không.

Sau đó bốn phía lại xuất hiện từng cái vách đá màu xanh, nhưng mà lần này, trên những vách đá màu xanh này lại khắc mạch thuật.

Đều là mạch thuật lưu phái!

Hai mươi ba cái vách đá, tất cả đều như thế!

"Đây cũng là một món tài sản quý giá nha!"

Ôn Bình nhìn chút mạch thuật lưu phái này, trong lòng rất vui.

Đương nhiên, hắn không cần.

Phần lớn người trong Bất Hủ Tông cũng không cần.

Bởi vì Bất Hủ Tông có thứ tốt hơn.

Nhưng mà như vậy cũng không ngại Ôn Bình nhớ kĩ chúng nó, sau đó đem chúng nó về.

Nếu đệ tử Bất Hủ Tông không muốn tu luyện, cho tạp dịch trồng cây, quét rác luyện một chút cũng được.

Tạp dịch của Bất Hủ Tông cũng không thể cái gì cũng không biết, chỉ có một thân thực lực Trấn Nhạc Cảnh.

Không tới một phút, hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái đã được Ôn Bình khắc sâu trong trí nhớ, muốn xóa cũng không xóa được.

Người sáng lập ra Hắc Điện này dưới cửu tuyền, đoán chừng cho dù có chết thêm lần nữa cũng sẽ không ngờ được có người đồng thời đem nhớ hết hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái mà đầu óc không có nổ tung. Bởi vì Địa Vô Cấm bình thường, nếu dám thử nhớ loại mạch thuật lưu phái thứ hai thì đầu óc cũng sẽ căng nứt.

Sau khi nhớ kĩ hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái, Ôn Bình lui ra khỏi quảng trường, tất cả trước mắt cũng trở về trong hiện thực.

Sau một khắc, kiếm lên!

Phi kiếm tung hoành, từng mặt vách đá màu xanh bị phá hủy.

Oanh!

Oanh!

Trong khoảnh khắc này, đám người trên quảng trường cũng tỉnh lại, sau đó vừa kinh ngạc vừa chưa thỏa mãn nhìn xung

quanh.

Khi thấy nơi truyền thừa thành một đống bừa bộn thì bọn họ trợn tròn mắt.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Sao nơi truyền thừa lại bị hủy rồi?”

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, mười phần mờ mịt.

Sau đó chỉ nghe giọng nói Ôn Bình từ nơi xa xăm vọng lại: “Một đám thiên tài, bổn tông chủ đúng là không nỡ giết các ngươi.”

Diệt khẩu, ít nhiều gì cũng thấy đáng tiếc.

Tất cả đều là thiên tài chưa tới bốn mươi tuổi.

Cho dù ném tới bất cứ một thế lực nào thì đều sẽ nằm trong nhóm đỉnh cao nhất.

Lúc này, một đệ tử nóng tính của Hồng Diệp Môn cả giận nói: “Ngươi là người phương nào? Cũng dám tự tiện xông vào nơi truyền thừa trong Chích Vô giới!”

Một giây sau, phi kiếm lướt qua.

Một kiếm đứt cổ!

Người đó bụm cổ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ rút lui hai bước, sau đó nhìn về phía bằng hữu bên cạnh, cố gắng cầu viện bọn họ.

Hắn không thể nào ngờ được mình sẽ chết trong nơi truyền thừa.

Trước đó vài ngày, hắn còn đang hưởng thụ sự hâm mộ và ghen ghét tới từ đệ tử Hồng Diệp Môn.

Trước đó vài ngày, hắn còn đang tưởng tượng cảnh thực lực mình tăng nhanh sau khi rời khỏi nơi truyền thừa.

Hôm qua, hắn còn vì mạch thuật lưu phái đạt đến tiểu thành mà dương dương tự đắc.

Bịch!

Cuối cùng, hắn ngã xuống trong vũng máu, không còn tiếng hít thở.

Rất nhiều đệ tử Hồng Diệp Môn lập tức bị dọa đến lùi lại mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Ôn Bình ngự kiếm bay lên.

Ôn Bình lạnh lùng hỏi: "Cho các ngươi hai lựa chọn, một chết, hai đi theo ta."

"Ta chọn hai!"

"Ta cũng chọn hai!"

Có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, thứ ba.

Không đến mười hơi thở, hơn năm mươi người ở đây đều chọn cái thứ hai.

Vậy rốt cuộc thì lựa chọn thứ hai là gì?

Đương nhiên là về Bất Hủ Tông trồng cây.

Giết thì đáng tiếc.

Chỉ có trồng cây!

Cũng được một quãng thời gian rồi Ôn Bình không có thu người làm việc.

Hôm nay vừa khéo thu một nhóm cường giả Địa Vô Cấm tương lai đến quét rác, trồng cây.

Khi mọi người theo Ôn Bình ra khỏi Hắc Điện, Ôn Bình phát cho mỗi người mười cái tàng giới trống không, sau đó phát nhiệm vụ thu thập thiên tài địa bảo cho bọn họ.

"Mười cái tàng giới, đều đổ đầy cho ta, không cần thiên tài địa bảo cấp thấp. Nếu như lúc rời đi ta phát hiện có người để thiên tài địa bảo cấp thấp vào trong đó, thật giả lẫn lộn, kết cục của hắn sẽ còn thảm hơn người mới nãy."

Bố trí xong nhiệm vụ, lại nhìn bốn phía, đã không còn bóng dáng Mộc Long.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không thèm để ý, bởi vì tinh thần lực của hắn đã tìm được Mộc Long đang ngẩn người bên cạnh Khúc Cảnh Hà cách đây hai ba mươi dặm.

Nó đang trầm tư!

Lúc này, Ôn Bình khống chế phi thuyền bay lên không, bắt đầu giám sát quá trình thu thập thiên tài địa bảo của mấy tên thiên kiêu của Hồng Diệp Môn này.

Tình cờ phát hiện một tên khôn lỏi muốn trốn đi, Ôn Bình trực tiếp một kiếm đứt cổ, sau đó cao giọng báo cho tất cả mọi người là hắn chết.

Mới đầu còn có một hai người ôm tâm tính thử vận may, khi phát hiện hoàn toàn không thực tế thì bọn họ chỉ đành chọn yên lặng thu thập thiên tài địa bảo.

Dù sao sống sót mới là quan trọng nhất!

Theo thời gian trôi qua, mọi người vừa thu tập thiên tài địa bảo vừa tuyệt vọng thở dài.

Các trưởng lão Hồng Diệp Môn, sao còn chưa đi vào cứu bọn họ?

Đã hai ngày rồi.

【VIP】 Chúng ta bị lừa rồi?

Hồng Diệp Môn.

Một đêm đi qua, ba vị trưởng lão Thiên Hồi, Thanh Hoàng, Trần Liệt toàn lực xuất kích, phát động hơn mấy ngàn người, vẽ ra mấy ngàn tấm chân dung Ôn Bình trong đêm, nhưng mà ngay cả một chút bóng dáng của Ôn Bình cũng không có tìm được, thậm chí còn không có một người nào biết hắn.

Khi tia nắng ban mai chiếu xuống, mà đỏ lửa lại trải dài trên dãy núi Hồng Diệp Môn, ba người hoảng hốt, bất đắc dĩ báo cáo chuyện này lại.

Đông Tân đón ánh triều dương thức dậy, tâm tình vốn có chút tốt, dù sao Hồng Diệp Môn xuất hiện hai vị thiên tài tuyệt thế, nhưng hoàn toàn không ngờ được, chuyện mà hắn nghe được lại như sấm sét giữa trời quang.

Khi Thiên Hồi bẩm báo lại từng chuyện đã xảy ra, mặt Đông Tân càng ngày càng khó coi, trong con ngươi ẩn chứa vô tận tức giận.

"Mất dấu!"

Rốt cuộc Đông Tân bùng nổ.

Nộ khí ép tới ba người Thiên Hồi cũng không dám ngẩng đầu lên.

Thiên Hồi thấp giọng trả lời: "Đông phó môn chủ, lão hủ cam chịu bị phạt, cho dù phạt trăm năm thì Thiên Hồi ta vẫn không oán không hối!"

"Ngươi cũng dám có oán!"

Đông Tân cả giận nói, vốn định chỉ vào ba người Thiên Hồi mắng một trận, nhưng tay giơ lên rồi lại thôi, cắn răng nén giận.

Mắng?

Giết?

Cho dù có chôn ba người theo cũng là chuyện vô bổ.

Chuyện cấp bách bây giờ là tìm được Triệu Tứ và Tiểu Diệp.

Hai người có thiên phú tuyệt thế bái nhập Hồng Diệp Môn, có thể nói là phúc phận của Hồng Diệp Môn đã yên lặng ngàn năm, cho dù như thế nào thì cũng phải tìm ra được.

Còn chuyện trừng phạt thì tới lúc đó nói sau.

"Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Còn không mau đi tìm!" Đông Tân gầm thét một tiếng, một cước đá vào đùi Thiên Hồi.

Không đá một cước, thực sự khó chịu!

Thiên Hồi bị một cước đạp bay, liên tục lăn lộn mười mấy vòng, chật vật đâm vào ngưỡng cửa chủ điện, sau khi đứng lên thì tranh thủ đi ra ngoài, chuẩn bị phát động càng nhiều người hơn. Hắn biết, nếu còn không tìm thấy thì không chỉ là một cước đơn giản như vậy.

Hai người Trần Liệt thấy thế thì cũng vội cáo lui.

Sau khi ba người rời đi, Đông Tân vội gọi đệ tử gõ vang kim chung.

Đông.

Đông.

Liên tục bảy tiếng kim chung vang vọng tận mây xanh, đinh tai nhức óc.

Trăm vạn người trong Hồng Diệp Môn ngóng nhìn nội môn, ai cũng tò mò.

Bởi vì đã lâu rồi kim chung không có vang lên tới bảy tiếng!

Tiếng chuông còn quanh quẩn ở trên không, có mấy đạo kinh hồng lướt qua bầu trời, sau đó cùng rơi xuống trước trước chủ điện trong nội môn. Chỉ mấy trăm hơi ngắn ngủi, trong chủ điện nội môn đã tụ tập hơn ba mươi người, mỗi người đều ngự phong mà đến, đều là cường giả Địa Vô Cấm.

Nhìn những người trước mắt, Đông Tân trầm mặc, nói: “Ba ngày, cho dù lật tung Hồng Diệp Môn thì cũng phải tìm được Triệu Tứ và Tiểu Diệp. Lý do tìm người các ngươi có thể tùy tiện bịa ra, nhưng mà sự thật nhất định phải giấu.”

Đông Tân chỉ sợ giấu không được, một khi giấu không được thì sợ là hai thế lực lớn khác sẽ nhìn chằm chằm.

Không được bao lâu, ba nhà đối xử với Cửu Vĩ nhất tộc như thế nào thì hai nhà sẽ đối xử lại với Hồng Diệp Môn y như thế.

Chúng trưởng lão Hồng Diệp Môn còn chưa kịp biết là chuyện gì xảy ra, nghe mệnh lệnh xong thì còn có chút không hiểu.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết Tiểu Diệp và Triệu Tứ.

Loại chuyện này giấu diếm được đệ tử Hồng Diệp Môn, giấu diếm được người ngoài, nhưng lại không gạt được trưởng lão Hồng Diệp Môn.

“Đông phó môn chủ, hai tiểu gia hỏa này mất tích?”

“Xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi?”

Mọi người nghi ngờ hỏi.

Đông Tân nhịn cơn tức xuống, trầm giọng nói: “Hai người mất tích… đi, không cần hỏi nhiều như vậy, nhanh chóng phái người đi tìm.”

Chúng trưởng lão Hồng Diệp Môn hai mặt nhìn nhau vài lần, thấy Đông Tân tức giận thì cả đám cũng không dám hỏi thêm cái gì, vừa ra khỏi cửa thì phát động người, bắt đầu tìm kiếm Triệu Tứ và Tiểu Diệp.

Còn lý do.

Thiên kì bách quái.

Có nói là tìm con gái riêng.

Nói là tìm con riêng.

Trong lúc nhất thời, một trận thủy triều bộc phát trong Hồng Diệp Môn, một trận sóng gió tìm người trước nay chưa

từng có.

Thời gian từng giờ trôi qua, người của rất nhiều trưởng lão Hồng Diệp Môn cứ cách một canh giờ là bẩm báo lại cho Đông Tân một lần, không có lần nào là nghe được kết quả muốn nghe, Đông Tân cũng muốn bóp chết Thiên Hồi.

Cứ như vậy, sau khi liên tục tìm ba bốn ngày, Trần Liệt đột nhiên nhận ra một vấn đề, chạy thẳng tới chỗ báo danh của đệ tử ngoại môn.

Dẫn người đọc hồ sơ của đệ tử ngoại môn trong mười năm gần đây, sau đó Trần Liệt không biết phải làm sao.

Ai mà nghĩ Triệu Tứ và Tiểu Diệp không phải đệ tử Hồng Diệp Môn?

Ai dám nghĩ như vậy?

Lại có người nào sẽ nghĩ như vậy?

Chỉ có hắn nghĩ như vậy, hơn nữa còn đi tra xét.

Kết quả là không có bất cứ ghi chép gì liên quan tới hai người Triệu Tứ, Tiểu Diệp.

Kết hợp với tình huống đệ tử trong môn phái không có ai biết hai người, Trần Liệt choáng, lập tức báo chuyện này lại cho những trưởng lão khác.

Một truyền hai.

Hai truyền ba.

Không đến nửa ngày, tất cả trưởng lão Hồng Diệp Môn đều biết kết quả này.

“Đi nội môn.”

“Nếu để cho Đông phó môn chủ biết được chuyện này thì sợ là hắn sẽ nổ.”

“Vốn đang ném giận, biết chuyện này thì sợ là…”

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, nhưng mà cuối cùng vẫn cùng nhau bay vào nội môn.

Dù sao thì cùng nhau nói vẫn tốt hơn là chia ra nói.

Lúc này, vừa khéo Đông Tân đã làm xong mấy chuyện khác, chuẩn bị nghe bọn thủ hạ bẩm báo lại một chút, nhưng mà rất nhiều trưởng lão Hồng Diệp Môn đều đáp xuống bên ngoài đại điện, vội ra hiệu cho thủ hạ im lặng.

Chẳng lẽ tìm được?

Trên mặt Đông Tân lộ vẻ vui mừng.

Cuối cùng có tin tức tốt!

Nhưng mà thấy khi rất nhiều trưởng lão Hồng Diệp Môn đi vào trong mà không có dẫn theo hai người Tiểu Diệp, nụ cười của Đông Tân hơi cứng lại.

“Đông phó môn chủ, chúng ta có việc muốn bẩm báo.”

“Liên quan đến sự thật hai người Tiểu Diệp, Triệu Tứ mất tích, ngài tốt nhất là ngồi xuống nghe.”

Đông Tân tức giận nói: “Nói nhanh đi!”

【VIP】 Ngươi cần một khởi đầu mới

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cuối cùng đẩy Thiên Hồi ra.

Ai bảo là hắn trông chừng không được.

Bây giờ sự thật cũng phải do hắn nói.

Thiên Hồi kiên quyết đứng dậy, sau đó nói: “Thuộc hạ đã đọc hết hồ sơ của đệ tử nội môn, ngoại môn trong Hồng Diệp Môn trong gần mười năm nay. Cũng không có tìm được bất kỳ ghi chép gì có liên quan tới hai người Tiểu Diệp, Triệu Tứ. Đồng thời, trong trăm vạn đệ tử của Hồng Diệp Môn cũng không có một người nào nhận ra hai người. Từ hai điều trên, tổng hợp lại. thuộc hạ cảm thấy…”

Thiên Hồi dừng lại.

Hắn không dám nói tiếp nữa.

Lông mày Đông Tân run lên bần bật, cả giận nói: “Ngươi nói cái gì!”

Hắn biết Thiên Hồi muốn nói cái gì.

Trần Liệt trưởng lão cũng vội vàng đứng dậy, nói: “Đông phó môn chủ, chuyện này có ẩn tình phức tạp.”

Mặt Đông Tân giật một cái, cắn răng, nén giận, trầm giọng nói: “Ngươi nói là có mấy mao đầu tiểu tử không biết tới từ chỗ nào, giả vờ làm đệ tử Hồng Diệp Môn, sau đó trộm đi chín mươi chín tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, mười tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trên Thiên Giai Duyên? Hơn nữa còn ở ngay trước mặt ta!”

Rất nhiều trưởng lão Hồng Diệp Môn cười một tiếng đắng chát, đều cúi đầu không nói.

Còn có thể làm gì được nữa?

Không thấy người.

Tuyền Qua Đồ cũng không có.

Lần này Hồng Diệp Môn lỗ lớn.

Bất đắc dĩ nhất là tất cả bọn họ đều không tra được lai lịch của mấy người đó, cũng không đoán ra được là thế lực nào to gan như vậy.

Nhổ lông dê của Hồng Diệp Môn thì thôi đi, còn phái ra hai vị thiên tài tuyệt thế.

Như này đã không còn là to gan lớn mật nữa rồi.

Phải nói là vô cùng điên cuồng!

Chẳng lẽ không sợ chuyện bại lộ, hai vị thiên tài tuyệt thế bị Hồng Diệp Môn giữ lại hoặc chém giết?

Chín mươi chín tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, mười tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tuy vô cùng trân quý, nhưng có thể quý hơn hai thiên tài không?

Một lúc lâu sau, trong đại điện vẫn yên tĩnh đáng sợ.

Tất cả mọi người thở mạnh cũng không dám, sợ cho Đông Tân nổi điên lên trút giận vào bọn họ.

Đột nhiên, Đông Tân hô to hai tiếng.

“Tra!”

“Cẩn thận tra!”

Mọi người vội vàng đáp lại, sắc mặt từng người đều cực kỳ khó chịu.

Dám khi dễ đến trên đầu Hồng Diệp Môn?

Đối phương muốn làm Lăng Tiêu Kiếm Phái thứ hai như vậy?

Sau đó, Đông Tân lạnh lùng nhìn đám người, lướt qua từng gương mặt, cuối cùng dừng ở ba người Trần Liệt, Thiên Hồi và Thanh Hoàng. Ba người bọn họ là người trông chừng Thiên Giai Duyên, bây giờ xảy ra chuyện như thế này, khó mà thoát được tội!

Đương nhiên Thiên Hồi cũng biết rõ điều này, cho nên khi ánh mắt lạnh lùng ccuar Đông Tân rơi vào ba người thì hắn đứng dậy ngay.

Thiên Hồi bước tới trước một bước, khom người nói: "Thuộc hạ nên bị phạt, chỉ hi vọng Đông phó môn chủ chớ trách Trần Liệt trưởng lão và Thanh Hoàng trưởng lão."

Đông Tân lạnh lùng nói: "Ngươi đang dạy ta làm việc?"

Thiên Hồi cúi đầu, vội nói: "Thuộc hạ không dám!"

Đông Tân hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Tội làm mất đi Tuyền Qua Đồ, ba người các ngươi đều có phần. Ta cũng lười nói nhiều, kể từ hôm nay… ba người các ngươi đi thủ Chích Vô giới, trong vòng trăm năm, ba người các ngươi không được phép bước ra khỏi Chích Vô giới nửa bước!"

"Chúng ta lãnh phạt."

Ba người chán nản chấp nhận kết quả này.

Thủ thì thủ.

Thời gian trăm năm cũng không có khó chịu như vậy.

Cường giả Địa Vô Cấm có tuổi thọ ngàn năm, trăm năm tuy nhiều nhưng cũng không có khiến cho người ta khó mà chấp nhận được.

Sau khi tuyên bố trừng phạt ba người, Đông Tân lại nói với tất cả mọi người: "Chuyện này nhất định phải tra rõ ràng trước khi môn chủ trở về, nếu tra không ra các ngươi cũng đừng mong dễ chịu. Sau khi điều tra rõ thì lập tức bẩm báo!"

"Thuộc hạ tuân mệnh."

"Tuân mệnh!"

Mọi người đồng thanh đáp.

…

Chích Vô giới.

Trên phi thuyền, Ôn Bình vận chuyển Trường Mạch Công với tốc độ cao, diễn sinh ra vòng xoáy khổng lồ, tham lam thôn phệ mộc khí nồng đậm trong Chích Vô giới.

Mộc khí mênh mông từ bốn phương tám hướng tuôn tới chỗ Ôn Bình.

Nội tình mấy ngàn năm, Ôn Bình há có thể lãng phí được?

Nếu có rất nhiều thiên tài địa bảo không thể ngắt đi vậy thì thôn phệ một phần.

Thiên tài địa bảo thuộc tính mộc, một cái cũng không thể bỏ qua.

Một lúc lâu sau, khi mộc khí ở vùng thế giới này thưa dần, Ôn Bình ngừng vận chuyển Trường Mạch Công, lái phi thuyền đổi một chỗ khác.

"Suy cho cùng thì vẫn là nội tình hai ba ngàn năm, mộc khí ẩn trong những thiên tài địa bảo này nồng đậm hơn Bất Hủ Tông bây giờ quá nhiều."

Ôn Bình không khỏi cảm thán một câu.

Bởi vì tu hành mấy ngày nay lại hơn xa tu hành mấy tháng ở Bất Hủ Tông.

Phải biết, bây giờ Bất Hủ Tông có hơn ngàn cây Kiến Mộc và hơn trăm cây Bất Tử Thụ.

Nhưng mà nồng độ mộc khí vẫn không sánh bằng Chích Vô giới.

Nếu như tu hành trong Chích Vô giới thêm mấy ngày nữa thì thượng cảnh có thể viên mãn, muốn xung kích Địa Vô Cấm thì chỉ cần mấy viên Phá Kính Đan là được.

"Nếu lại có thêm mấy cái Chích Vô giới như vậy thì tốt." Ôn Bình cười cười, nhưng mà hắn cũng biết đây là chuyện không thể.

Có thể gặp được một cái đã là quá may mắn.

Đang lúc Ôn Bình đổi một khu vực khác tiếp tục thôn phệ mộc khí trong thiên tài địa bảo thì một tiếng long ngâm cao vút vang vọng chân trời.

Một giọng nói vang vọng trong đầu hắn.

Mộc Long đã suy nghĩ kỹ!

"Nhân tộc, ngươi nói đây cũng không phải là lần đầu tiên người nhìn thấy yêu của thời đại trước?"

Ôn Bình đáp: “Chỗ ta có hai con Điện Thủ.”

“Điện Thủ… yêu này huyết mạch không tệ. Ngươi trợ giúp bọn chúng như thế nào?”

Mấy ngày nay, Mộc Long nghĩ rất rõ ràng.

Hắn là Chân Long.

Sao có thể thành thịt cá?

Ôn Bình nói thẳng: “Cho bọn nó ăn vài thứ, trước mắt thực lực sắp tới gần Địa Vô Cấm.”

“Cụ thể là ăn cái gì? Ta đã ăn vạn vật ở thời đại này nhưng mà không có thứ gì có thể trợ giúp cho ta.”

【VIP】 Tới rồi còn muốn đi?

Mộc Long hỏi dò.

Nó muốn biết, rốt cuộc nhân tộc trước mắt có cách gì?

Ôn Bình nói tiếp: "Thời đại trước đã kết thúc, những gì trước đây giờ cũng là mây gió thoảng qua, nếu thứ có thể giúp ngươi tăng cao thực lực ở thời đại trước không có ở thời đại này, như vậy ngươi chỉ cần có một khởi đầu mới là đủ. Một cái khởi đầu hoàn toàn mới!"

"Khởi đầu hoàn toàn mới?"

"Ngươi muốn cho ta tu luyện một lần nữa?"

Mộc Long hỏi.

Ôn Bình lắc đầu.

"Dĩ nhiên không phải. Chờ ngươi tu luyện tới đỉnh phong một lần nữa thì ít nhất cũng qua mấy trăm năm hoặc hơn ngàn năm, như vậy thì khiến cho ngươi đi theo ta cũng không có ý nghĩa gì."

"Đó là?"

"Bây giờ yêu lực của ngươi hết sức khổng lồ, vượt xa bất kỳ Yêu Thần thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh nào, cho nên ngươi chỉ cần lợi dụng yêu lực của ngươi là đủ."

"Lợi dụng yêu lực?"

"Cho dù là thời đại trước hay là thời đại này, thật ra thì yêu cũng chưa tiến hóa hoàn mỹ, bao gồm cả Long tộc! Cũng có Yêu tộc dần dần phát hiện tác dụng của yêu lực, đồng thời tiến hành lợi dụng. Nhưng mà phương thức vận dụng lại cực kỳ thô ráp, không khác gì trẻ con."

"Long tộc còn chưa đủ hoàn mỹ? Thời đại trước, thậm chí là thời đại này, Long tộc vẫn luôn là huyết mạch chí cao."

Rõ ràng Mộc Long có chút không phục.

Ôn Bình cười khẽ một tiếng, nói: “Đó là các ngươi tự cho là hoàn mỹ, cũng không phải là hoàn mỹ đúng nghĩa. Dĩ nhiên, ở đây nói nhiều với ngươi thì ngươi cũng sẽ không hiểu được, hơn nữa ta cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây giải thích cho ngươi. Chờ ngươi tận mắt nhìn thấy thì ngươi sẽ hiểu —— cái gì mới là yêu chân chính!”

“Ta đang mong đợi.”

M ặc dù Mộc Long không phục, cũng không dám tin tưởng Ôn Bình, thế nhưng ở trong mắt Ôn Bình, nó thấy được tự tin tuyệt đối.

Cho nên tin hay là không tin đều không quan trọng nữa.

Quan trọng là sau khi tận mắt nhìn thấy thì sẽ tự hiểu.

…

Sau ba ngày.

Chỗ một vách đá hiểm yếu ở sau đại điện nội môn Hồng Diệp Môn, Khúc Cảnh Chi Thủy sóng ngầm cuồn cuộn chảy từ trong vách đá ra —— đây cũng là lối vào Chích Vô giới!

Cách đó không xa, mấy trăm người trùng trùng điệp điệp đi theo ba người Trần Liệt, Thiên Hồi, Thanh Hoàng tới chỗ này, mỗi người đều giữ im lặng, chỉ lo bước đi.

Dừng lại bên bờ Khúc Cảnh Chi Thủy, Trần Liệt quay người, thở dài, nói: “Đều trở về đi, trăm năm, trong nháy mắt là qua. Các ngươi cũng đừng để cho khi lão phu đi ra thì không gặp được!”

Trần Liệt nói xong, Thiên Hồi, Thanh Hoàng cũng cáo biệt bằng hữu, đệ tử và thân nhân, dĩ nhiên cũng chỉ có một câu đôi lời.

Mặc dù tư tưởng khác biệt, có người cảm thấy ly biệt khó chịu, cũng có người cảm thấy chỉ bình thường thôi, nhưng mà ba người đều có chung một suy nghĩ.

“Sau khi các ngươi đào ra được kẻ chủ mưu thì nghĩ cách đưa đầu của bọn họ vào, nếu như có thể bắt được sống thì càng tốt hơn!”

Ba người đều cực hận kẻ chủ mưu của chuyện này.

Đương nhiên, cũng bao gồm mấy người Triệu Tứ, Tiểu Diệp.

Bây giờ nghĩ lại một chút, bọn họ đúng là ngốc.

Triệu Tứ!

Đây là tên của người bình thường sao?

Vậy mà lúc đó bọn họ lại tin.

Dặn dò xong, ba người mới bay vào Chích Vô giới.

Vào Chích Vô giới, ba người nhìn nhau một chút.

"Tìm một chỗ bế quan tu luyện đi."

"Bế quan trăm năm, lỡ như có thể tiến thêm một bước thì sao?"

Ba người an ủi nhau một câu, sau đó từng người bay về từng nơi khác nhau.

Một người hướng đông, một người hướng tây, còn có một người hướng bắc.

Ba người đều muốn đi tìm cái một chỗ vừa ý, chuẩn bị bế quan trăm năm.

Cũng may phong cảnh trong Chích Vô giới tú lệ, so với bên ngoài thì chỉ có hơn chứ không kém, cũng có thể ở lại được.

Chẳng qua là ba người không ai nghĩ ra được, rốt cuộc là cái thế lực nào mà dám đưa hai thiên kiêu tuyệt thế tới trộm một trăm lẻ chín tấm Tuyền Qua Đồ.

Tuy Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ trân quý.

Tuy Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ khó được.

Nhưng đâu thể quý hơn thiên kiêu?

Nhất là "Tiểu Diệp" đó, mặc dù tên là giả nhưng tuổi tác, thiên phú lại là sự thật rành rành ra đó.

Dùng nàng để đổi Tuyền Qua Đồ trên Thiên Giai Duyên, quá điên cuồng!

Âm Dương gia?

Hiên Đình Các?

Sao hai nhà này lại có phách lực như vậy?

Bọn họ dám làm như vậy với Hồng Diệp Môn?

"Ngoại trừ Âm Dương gia, Hiên Đình Các ra thì còn có thế lực nào dám làm như thế?" Thiên Hồi trầm tư, không ngừng lướt qua trời cao.

Một lúc sau, hắn suy tính tới toàn bộ thế lực ngũ tinh thực lực mạnh mẽ, sau đó tập trung bài trừ những thế lực không có khả năng làm chuyện này.

Sau khi bài trừ hết mới phát hiện, có vẻ như không có thế lực nào dám làm như thế.

"Chẳng lẽ là thế lực bên ngoài Hồng Vực?"

Thiên Hồi lại lâm vào trong trầm tư.

Đúng vào lúc này, Thiên Hồi đưa mắt nhìn một chỗ phong cảnh đẹp đẽ. Dựa vào núi, ở cạnh sông, mây quấn sương mù lượn lờ, giống như tiên cảnh. Cũng là một chỗ bế quan tu luyện rất tốt, ở ngoài cũng hiếm thấy cảnh đẹp như thế này.

Ở đó còn có một cái hồ nhỏ, rộng hai mươi, ba mươi trượng, mặt hồ trong veo thấy đáy, trong đến mức có thể nhìn thấy đá và cá bơi dưới đáy hồ. Gió nhẹ lướt qua, thổi cho mặt hồ trong veo gợn sóng từng lớp, làm cho hoa sen đỏ rực trên mặt hồ lay động, cuối cùng lại bình tĩnh trở lại, cảnh đẹp ý vui.

"Chỗ tốt."

Tạm chọn chỗ này ở qua trăm năm!

Lúc này, Thiên Hồi muốn hạ xuống, nhưng khi còn ở không trung thì nghe được tiếng sào sạt từ trong rừng vọng ra.

Yêu vật?

Thiên Hồi ngây ra một lúc.

Nhưng hắn nhớ yêu vật trong Chích Vô giới đã bị đồ sát gần như không còn từ lâu rồi.

Thiên Hồi phóng cảm giác xuống dưới dò xét, bắt được tên đệ tử thiên kiêu của Hồng Diệp Môn đang thu thập thiên tài địa bảo ở trong rừng.

Lại là đệ tử Hồng Diệp Môn?

【VIP】 Tới rồi còn muốn đi? (2)

Lúc này, Thiên Hồi có chút không vui, nếu là bình thường thì hắn còn không đến mức không vui như thế, nhưng hôm nay tâm tình hắn rất kém: "Môn phái đưa ngươi vào nơi truyền thừa, trải đường cho tương lai của ngươi, ngươi lại trả ơn cho môn phái như thế?"

Một tiếng mắng giận dữ xuyên qua cành lá, vọt vào trong rừng!

Tên đệ tử thiên kiêu của Hồng Diệp Môn đó sững sờ, sau đó kích động vội vàng nhảy lên một cái, nhảy trái, nhảy phải, bò lên cành cây của một gốc đại thụ che trời.

Ngẩng đầu nhìn một cái, thấy có một vị trưởng lão Hồng Diệp Môn trên không trung thì vui đến phát khóc!

"Đệ tử Nhạc Nam tham kiến Thiên Hồi trưởng lão! Trưởng lão, rốt cuộc ngài cũng đến rồi!"

Thiên Hồi vẫn giận dữ nói: "Đệ tử của Trần trưởng lão, lão phu biết ngươi! Tiểu tử khốn nạn, ngươi đối xử với cơ hội dành cho mình như thế hả?"

Nơi truyền thừa trong Chích Vô giới, bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn đi vào.

Lại có bao nhiêu người vì một cái danh ngạch này mà đánh đến đầu rơi máu chảy.

Nhưng mà, hằng năm vẫn chỉ có một trăm cái danh ngạch.

Nhạc Nam, cái tên này có thể được Trần Liệt thưởng thức, đến chổ môn chủ xin được một danh ngạch cho hắn, hắn lại không biết quý trọng.

Còn ở trong rừng ngắt thiên tài địa bảo làm gì!

Làm chuyện lãng phí thời gian như vậy!

Lúc này, Nhạc Nam cũng không để ý tới giải thích, vội vàng kể rõ đầu đuôi mọi chuyện: "Thiên Hồi trưởng lão, có

cường giả xông vào Chích Vô giới. Lần này, các đệ tử đi vào Chích Vô giới đều bị gã cường giả đó cầm tù, nhất định phải dùng thiên tài địa bảo lắp đầy tàng giới mà hắn đưa cho chúng ta. Chúng ta muốn chạy trốn nhưng đệ tử chạy trốn đều bị người đó giết đi."

Thiên Hồi sững sờ, thấy sắc mặt hoảng hốt của Nhạc Nam thì mới nhận ra có gì đó không đúng.

Đúng nha!

Đối phương đã chạy đến Thiên Giai Duyên lấy đi nhiều Tuyền Qua Đồ như vậy.

Sao sẽ rời khỏi đây đơn giản như vậy!

"Mau theo ta rời đi!"

Thiên Hồi nhận ra được điểm này, vội vàng muốn rời khỏi.

Nhưng mà, một giọng nói vang lên trên không.

"Đi vội vã như vậy làm gì?"

Thiên Hồi vừa quay đầu lại thì giật nảy mình.

Một cường giả chân đạp phi kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu từ bao giờ, dùng cảm giác quét đi qua thì hoàn toàn không nhìn thấu cảnh giới của hắn.

Bỗng nhiên, một bóng dáng hiện ra trong đầu Thiên Hồi.

Cảm giác quen thuộc xuất hiện!

"Là ngươi!"

Thiên Hồi giật mình.

Đây chẳng phải là thanh niên đi cùng Tiểu Diệp và Triệu Tứ hôm đó sao?

Dáng vẻ này, gương mặt này, trong những ngày tìm kiếm Triệu Tứ và Tiểu Diệp, hắn nhìn không dưới trăm lần.

Có thể nói, ngoại trừ đệ tử đã từng phản bội hắn, chỉ có người này khiến cho hắn khó quên nhất.

Ôn Bình cười nói: "Há, nhận ra ta sao."

“Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

Thiên Hồi hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng hắn.

Ôn Bình đáp: “Không phải là Hồng Diệp Môn các ngươi phát thông cáo diệt môn, muốn hủy diệt tông môn ta trước sao? Sao giờ còn hỏi ngược lại ta là ai.”

Thiên Hồi sửng sốt, sau đó kinh ngạc nói: “Bất Hủ Tông!”

“Nhớ thì tốt.”

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Nếu không phải Thiên Hồi đến thì hắn còn có thể tu luyện thêm mấy ngày, trực tiếp hút sạch mộc khí trong Chích Vô giới.

Thượng cảnh viên mãn ở trong tầm tay!

Đáng tiếc, Thiên Hồi tới.

Sau đó thì không làm được nữa.

“Nhanh lên!” Thiên Hồi trưởng lão lao xuống dưới, ôm Nhạc Nam muốn rời khỏi Chích Vô giới.

Đánh một trận?

Không!

Thiên Hồi không có xúc động như vậy.

Bây giờ hắn phải truyền tin tức đi.

Sau lưng, giọng Ôn Bình lại vang lên: “Không phải ngươi nghĩ là còn có thể đi chứ?”

Thiên Hồi không thèm để ý, hắn cảm thấy mình còn không yếu tới mức không đi được.

Nhưng mà, một hơi sau, hắn biết mình sai.

Một luồng khí tức đáng sợ quanh quẩn giữa thiên địa, đột nhiên xuất hiện, khiến cho Thiên Hồi cực kỳ hoảng sợ.

Khí tức của Địa Vô Cấm Trung Cảnh!

Một luồng!

Hai luồng!

Ba luồng!

Không…

Mười luồng!

“Cái này…” Thiên Hồi ngơ ngẩn.

Nội tình của Hồng Diệp Môn cũng chỉ đến thế thôi!

…

“Thật là thoải mái.”

Trần Liệt dựa vào một tảng đá lớn bên vách núi, ngắm nhìn sơn thủy phương xa.

Nhập gia tùy tục!

Mặc dù mạch khí trong Chích Vô giới mỏng manh một chút, nhưng nếu như bế quan tu luyện trăm năm thì cũng có tiến bộ.

Thời gian trăm năm, dùng tu luyện mạch thuật đi.

Vừa khéo hắn cũng có chỗ muốn tăng lên.

Sau một khắc, sắc mặt Trần Liệt nghiêm lại.

Ngẩng đầu nhìn một cái, một con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển dữ tợn xuất hiện trên không, còn có Khô Lâu Chiến Sĩ cầm cự phủ trong tay và Cốt Long vân vân.

Tổng cộng có năm vị!

Tất cả đều có thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh!

Trần Liệt bối rối, quay người muốn chạy nhưng mà đối mặt với năm sinh vật vong linh thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh giáp công thì sao có thể chạy được?

Cùng lúc đó, Thanh Hoàng cũng bị năm sinh vật vong linh vây quanh.

Sau khi chạy được vài dặm thì bị Khô Lâu Chiến Sĩ một tiễn bắn trúng đầu, kết thúc tính mệnh.

Ba người vừa chết, Ôn Bình cũng không muốn ở lại Chích Vô giới nữa, gọi ba người Chiêm Đài Diệp lại, sau đó lại triệu

tập các đệ tử Hồng Diệp Môn.

Tập hợp tất cả tàng giới lại, ba người Chiêm Đài Diệp, nhét đầy được năm cái trong số mười cái.

Đệ tử Hồng Diệp Môn vì thực lực mạnh hơn ba người Chiêm Đài Diệp cho nên cho dù chậm hơn ba người Chiêm Đài Diệp một chút nhưng vẫn nhét đầy được mười cái tàng giới. Nhưng mà vẫn có người không có đạt được tiêu chuẩn của Ôn Bình, chỉ nhét đầy tám cái tàng giới.

Ôn Bình cũng không có nhân từ.

Nếu đã chọn sau này làm tạp dịch thì tay chân không thể chậm chạp được!

Tay chân chậm chạp thì giữ lại làm gì?

Một kiếm chém giết, Ôn Bình kêu tất cả mọi người lên phi thuyền.

Hắn thì chuẩn bị cho đại chiến cuối cùng.

Ba người vừa chết, Hồng Diệp Môn không thể không phát hiện được.

Giờ phút này, chỉ sợ người Hồng Diệp Môn đã chặn ở cửa ra Chích Vô giới.

【VIP】 Ra Chích Vô giới, cường giả ngăn cửa!

Đông!

Đông!

Đông!

Kim chung lại vang lên bảy tiếng.

Mới mấy ngày trước vang lên bảy tiếng, bây giờ giờ lại vang nữa, chuyện này khiến cho hơn trăm vạn người của Hồng Diệp Môn đều ngẩn người nhìn nội môn.

Vốn kim chung vang lên bảy tiếng trăm năm mới có thể gặp được một lần.

Lần vang lên gần nhất là bảy mươi năm trước!

Nhưng bây giờ lại không giống như vậy!

Không đến bảy ngày, kim chung lại vang lên.

Mấy chục đạo kinh hồng xẹt qua trời cao, đệ tử Hồng Diệp Môn nhìn thấy thì như rơi vào trong sương mù, không hiểu rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra.

Trăm hơi sau khi kim chung vang lên bảy tiếng, hơn năm mươi vị trưởng lão Địa Vô Cấm tụ tập trước chủ điện nội môn, tất cả mọi người nhìn về phía phu nhân áo đỏ bên cạnh Đông Tân phó môn chủ.

Phu nhân đó là một trong số trưởng lão của Hồng Diệp Môn, cũng không có gì hấp dẫn.

Bàn về tuổi trẻ, bàn về dung nhan, nội môn Hồng Diệp Môn có cả tá người mạnh hơn nàng.

Nguyên nhân khiến cho tất cả mọi người nhìn về phía nàng là vì nàng đang cầm ba viên sinh mệnh hồng tinh rạn nứt trong tay.

Trong Hồng Diệp Môn, mỗi một viên sinh mệnh hồng tinh tương thông với huyết mạch của một trưởng lão, người còn thì đương nhiên là hồng tinh cũng còn.

Nhưng nếu như hồng tinh nứt ra thì có nghĩa là một vị trưởng lão Địa Vô Cấm tử vong!

"Chết ba vị?"

"Sao lại như vậy?"

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cố gắng tìm kiếm hảo hữu còn chưa tới.

Phu nhân cũng lên tiếng nói: "Đừng tìm nữa, là sinh mệnh hồng tinh của ba vị trưởng lão Trần Liệt, Thanh Hoàng, Thiên Hồi."

Mọi người ngơ ngẩn.

Ba người Trần Liệt?

Không phải bọn họ vừa bị phạt vào Chích Vô giới thủ trăm năm sao?

Sao đột nhiên lại bỏ mình?

Hơn nữa bọn họ hoàn toàn không có cảm giác nhận có cường giả Địa Vô Cấm chiến đấu.

Chẳng lẽ là bị Đông phó môn chủ xử tử?

Thấy tất cả mọi người lại ngờ vực vô căn cứ, phu nhân áo đỏ đang muốn mở miệng giải thích nhưng lại bị Đông Tân ngăn lại. Đông Tân bước ra một bước, trực tiếp nói: "Tất cả mọi người đi tới ngoài Chích Vô giới đi!"

Mọi người vội vàng gật đầu.

Mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng phó môn chủ có lệnh, đương nhiên phải tuân theo.

Đông Tân dứt lời thì đi trước, bay ra khỏi chủ điện, lướt về phía Chích Vô giới.

Hơn năm mươi vị Địa Vô Cấm trưởng lão cũng theo kịp.

Những người có lòng hiếu kỳ mạnh thì không có đuổi theo mà dừng lại hỏi thăm phu nhân áo đỏ xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Phu nhân áo đỏ nói: "Hôm nay, ba vị trưởng lão Trần Liệt mới vừa đi vào Chích Vô giới, còn chưa tới một canh giờ thì sinh mệnh hồng tinh của ba vị trưởng lão nứt ra."

Nghe được câu trả lời như vậy, tất cả mọi người đều giật mình.

Khó trách kim chung lại vang lên bảy tiếng!

…

Ngoài Chích Vô giới.

Sau nửa nén hương, mấy ngàn cường giả Trấn Nhạc Cảnh của Hồng Diệp Môn kim khôi thiết giáp vây chặt cửa vào, một con kiến cũng không chui lọt được.

Ba tầng trong, ba tầng ngoài!

Ngàn người đều mở mạch môn, tạo thành một cái mạch trận khổng lồ, sau đó từng cột sáng kim sắc trong mạch trận phóng lên tận trời, bay lên không trăm trượng, sau đó nổ tung, tản ra hóa thành kim chung bao trùm toàn bộ phạm vi ngàn mét xung quanh, không chừa lại một chút khe hở nào.

Đừng nói là người, cho dù là một con ruồi cũng không bay ra được.

"Bình Lang trưởng lão, ngươi dẫn mười người đi gia cố mạch trận, tóm lại, ta không muốn có bất kỳ cá lọt lưới nào chạy trốn được!"

Dứt lời, Đông Tân ngồi xếp bằng trên không.

Nhìn chỗ bị kim chung bào trùm bên dưới, yên lặng chờ người trong Chích Vô giới ra tới.

…

Cùng lúc đó, phi thuyền của Ôn Bình cũng đang dùng tốc độ cao chạy tới lối ra Chích Vô giới.

Rất nhiều đệ tử thiên tài của Hồng Diệp Môn đều bị Ôn Bình nhốt trong khoang thuyền, bọn họ thông qua cửa sổ trên khoang thuyền thấy được phi thuyền đang rời khỏi Chích Vô giới, cả đám đều tuyệt vọng.

Mới đầu khi vào Chích Vô giới thì bọn họ cho rằng tương lai của mình sẽ bừng sáng.

Không lâu sau nữa thì có thể tỏa sáng trên sân khấu lớn Hồng Vực này, cũng sẽ được tất cả mọi người nhớ kỹ.

Nhưng mà hiện thực, ngày mai sẽ ra sau bọn họ không biết được!

Sinh tử cũng là ẩn số!

Cũng có người không từ bỏ hi vọng, vẫn luôn an ủi nữ đệ tử bên cạnh: "Yên tâm đi, các trưởng lão nhất định sẽ tới cứu chúng ta."

Được hắn trấn an, cũng có mấy người dần thấy được ánh sáng hi vọng.

Ánh sáng hi vọng phá vỡ hắc ám, chiếu sáng trái tim bọn họ.

"Đúng! Hồng Diệp Môn cũng không phải là chỗ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!"

"Chắc chắn bọn họ sẽ chết!"

Mấy người cắn răng nghiến lợi nhìn về phía cửa gỗ khoang thuyền, giống như tầm mắt có thể nhìn xuyên qua cửa gỗ thấy được Ôn Bình trên boong thuyền.

Ở bên ngoài, Ôn Bình nghe được động tĩnh bên trong nhưng cũng không thèm để ý tới.

Người mà.

Không tuyệt vọng mấy lần thì luôn cảm thấy là còn có hi vọng.

Bên cạnh Ôn Bình, Mộc Long hóa thành lão tẩu râu xanh, hờ hững nhìn lối ra Chích Vô giới, trầm giọng hỏi: "Hồng Diệp Môn có khúc mắc với ngươi?"

“Vậy ngươi sẽ giúp ai?”

Ôn Bình còn nhớ, Mộc Long có một lời hứa với Hồng Diệp Môn.

Mộc Long không hề nghĩ ngợi nói: “Đó là một đám người chỉ biết vòi vĩnh, cũng nên phế bỏ lời hứa vài ngàn năm trước. Ta là Chân Long, vĩnh viễn không muốn làm thịt cá, cho nên kể từ hôm nay, ta chỉ trung với người có thể giúp ta khôi phục thực lực.”

Ôn Bình không có nói tiếp.

Mộc Long nói rất rõ ràng, đó là không giúp Hồng Diệp Môn, nhưng bây giờ cũng sẽ không giúp hắn.

Đây là một cách làm rất khéo.

Tiến thối tự nhiên.

Nhưng mà Ôn Bình không thích!

Không có trả giá mà muốn thấy hồi báo?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.

Ôn Bình nói: “Mộc Long, dẫn ngươi rời khỏi Chích Vô giới, khôi phục thực lực, đó là ta đang giúp ngươi, nhưng ngươi phải hiểu được, ta cũng có thể không giúp.”

Mộc Long bỗng nhiên quay người lại, nhìn chằm chằm Ôn Bình đang cười như không cười.

Hắn không biết lai lịch của người trước mắt này, nhưng hắn biết, người trước mắt này không hài lòng với lời nói mới nãy của hắn.

【VIP】 Mộc Long ra tay

Ngạo khí thấm sâu vào tận xương tủy của Mộc Long nói cho hắn biết, cùng lắm thì đi thẳng một mạch.

Mình không phải là yêu vật sẽ thần phục nhân tộc!

Nhưng mà dục vọng cầu sinh lại ngăn cản hắn.

Nếu như đi, không được bao lâu thì sẽ thành thịt cá trong mắt nhân loại, chết còn không có tôn nghiêm hơn.

Nhìn chằm chằm Ôn Bình trăm hơi thở, Mộc Long thu ánh mắt lại.

Đúng vậy.

Hình như là hắn sai.

Đối phương cũng không có cần hắn lắm, nhưng hắn lại rất cần sự giúp đỡ của người trước mắt này.

Sau đó, Mộc Long trầm giọng nói: "Ngươi đồng ý giúp ta, ta sẽ dẹp tan tất cả kẻ địch cản đường trước mặt cho ngươi!"

Nghe được câu này, khóe miệng Ôn Bình hơi mỉm cười, nhưng chỉ là thoáng qua.

Rốt cuộc hắn cược thắng.

Long tộc ngông nghênh, nhưng cũng không thắng được dục vọng cầu sinh của nó.

Nhưng vào lúc này, phi thuyền đã tới gần lối ra Chích Vô giới, phi thuyền chưa kịp hạ xuống thì Mộc Long đã vội nhắc nhở: "Bên ngoài giới có người!"

"Rất nhiều người!"

Mộc Long còn nhấn mạnh một câu.

Ba người Lan Thúc nghe nói như vậy thì sắc mặt hơi đổi.

Hai mặt nhìn nhau, không nhịn được, bắt đầu khẩn trương.

Bị phát hiện rồi?

Lúc này, Ôn Bình không có thay đổi gì, còn có chút hưng phấn: “Có người thì có người, đường đường là Chân Long, chẳng lẽ sợ?”

Mộc Long lắc đầu: “Ta là Chân Long, tại sao lại sợ nhân tộc?”

“Vậy thì đi ra gặp bọn họ một chút.”

Lần này, Ôn Bình không để cho phi thuyền lặn xuống.

Mà là chậm rãi từ Khúc Cảnh Chi Thủy đi qua lối ra, rời đi từ vách đá dựng đứng.

Trong nháy mắt khi ra khỏi Khúc Cảnh, tiếng thét phẫn nộ rung trời ập tới.

“Cuồng đồ lớn mật!”

“Cuồng đồ lớn mật!”

Bình Lang trưởng lão mặc hoa phục màu hắc kim gầm một tiếng, trong mắt tràn đầy lửa giận, trường thương đỏ rực trong tay chỉ thẳng vào phi thuyền. Chỗ mà mũi thương chỉ thẳng vào chính là mi tâm của Mộc Long đang đứng trên đầu thuyền, sát ý vô hình trùng trùng điệp điệp ép tới.

Ôn Bình cũng không có mở bình chướng của phi thuyền ra, cho nên sát ý xông vào bên trong phi thuyền rất dễ dàng, bao phủ lấy mấy người Mộc Long.

Đương nhiên, mục tiêu chủ yếu bị sát ý bao phủ là Mộc Long.

Hắn cho là Mộc Long chính là chủ mưu, dù sao khi Mộc Long hóa thành hình người thì tuổi tác rành rành ra đó, nhìn kiểu gì cũng thấy không giống như là tiểu lâu la.

Lại thêm chuyện Mộc Long thì chỉ có môn chủ mới biết được.

Cho dù là phó môn chủ cũng không có tư cách biết đến sự tồn tại ccuar Mộc Long.

Chứ đừng nói chi là biết được dáng vẻ của Mộc Long.

Bình Lang gầm thét một tiếng, sau đó giận dữ nói: “Các ngươi đúng là chán sống rồi, cũng dám xông thẳng vào thủ phủ Hồng Diệp Môn ta, còn dám giết trưởng lão Hồng Diệp Môn ta. Nợ máu thì phải trả bằng máu, hôm nay các ngươi đừng hòng có một ai còn sống rời khỏi đây!”

“Trận động!”

Hô to một tiếng.

Gần vạn mạch môn cộng hưởng, phát ra tiếng như sấm sét.

Phanh.

Cho dù là ngoài trăm dặm thì cũng có thể nghe rõ được động tĩnh khổng lồ này.

Khiến cho trong trong ngoài ngoài Hồng Diệp Môn và vô số người bình thường đều nhìn về hướng Chích Vô giới.

Theo mạch môn của mấy ngàn tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh rung động, kim chung màu vàng kim to lớn bắt đầu xoay tròn, cũng là ba tầng trong ba tầng ngoài, bao trùm phi thuyền trong đó. Một tầng một bình chướng, tất cả có sáu tầng, tầng ngoài cùng còn có mười cường giả Địa Vô Cấm.

Lực phòng ngự mạnh, cho dù là cường giả thượng cảnh muốn đột phá cũng phải cân nhắc một chút.

Địa Vô Cấm Trung Cảnh thì tuyệt đối không thể phá trận!

Ôn Bình thân là người trong cục, ngẩng đầu nhìn mạch trận trùng trùng điệp điệp, khí thế khoáng đạt bốn phía, vươn tay vỗ vỗ vai Mộc Long.

“Có nắm chắc không?”

Mộc Long đáp: “Thử một chút thì biết!”

“Không cần phải để ý đến chúng ta, thoải mái mà làm đi.” Ôn Bình tìm một cái ghế, ngồi trên boong thuyền, nhìn dáng vẻ như định xem kịch.

Mộc Long liếc nhìn hành động của Ôn Bình, hắn biết đây là khảo nghiệm của đối phương dành cho hắn.

Nếu đã như vậy thì để cho hắn nhìn một chút, xem cái gì là Long tộc!

Sở dĩ Long tộc có thể thành chí cao Yêu tộc, đó cũng không phải là dựa vào tên tuổi!

Đôi mắt thất thải của Mộc Long ngưng tụ sát ý, sau đó nhảy lên một cái, rời khỏi phi thuyền, bay về phía tầng phòng ngự thứ nhất của mạch trận. Sau đó, kim chung rung lên, tiếng chuông to lớn như Phạn âm vang lên trong thế giới bị kim chung bao phủ.

Tiếng chuông lọt vào tai có thể chấn cho người nghe ngất đi.

Nếu là cường giả Trấn Nhạc Cảnh bình thường bị nhốt trong đó thì tiếng chuông này đủ để đánh chết hắn.

Nhưng mà trước mặt Chân Long thì nó chỉ là trò trẻ con.

Tiếng kim chung sao có thể sánh ngang với long ngâm?

"Chỉ như vậy thôi sao?"

Mộc Long nhìn chằm chằm Bình Lang trưởng lão, khi ánh mắt của hai người đối diện với nhau, Mộc Long tặng cho hắn một ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Bình Lang thì vẫn giữ tư thái cao cao tại thượng, cao ngạo nói: "Chỉ là trung cảnh mà cũng dám càn rỡ ở trước mặt chúng ta?"

"Ngươi chỉ là một hạ cảnh, đồ sâu kiến mà cũng xứng trào phúng ta? Thế đạo này, ai cũng thích cáo mượn oai hùm như vậy sao?"

Mộc Long nhìn người trước mắt, trong lòng không có chút ý nghĩ nương nay nào. Lúc này, hắn hóa thành kinh hồng, giống như mũi tên bị giương cung bắn đi ra, vọt thẳng tới tầng kim chung thứ nhất. Chẳng biết lúc nào, trong tay hắn xuất hiện một cây cốt thứ dài hai thước, do long cốt màu vàng kim chế tạo!

Khoát tay, Mộc Long cầm cốt thứ đâm tới tầng kim chung đang xoay tròn, định phá mất tầng phòng ngự trong cùng này.

“Hài hước, chưa mở mạch môn, muốn dùng thể xác phá kim chung?” Bình Lang nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy cực kỳ hài hước: “Ngươi cho rằng trong ba tầng, ngoài ba tầng sẽ có điểm yếu sao? Vậy thì ngươi quá coi thường mạch trận trấn phái của Hồng Diệp Môn ta. Kim chung trong ngoài, sáu tầng một thể, ngươi công kích tầng thứ nhất thì cũng không khác gì là công kích năm tầng còn lại. Trừ phi ngươi có thể trong nháy mắt đánh vỡ cả sáu tầng, nếu không thì công kích tầng thứ nhất cũng không có ích lợi gì, chỉ lãng phí thể lực.”

Ầm!

【VIP】 Ngươi là tông chủ Bất Hủ Tông!

Một tiếng vang thật lớn từ chỗ Mộc Long vọng ra.

Long cốt đâm vào kim chung, quả nhiên không có chút kết quả nào.

Kim chung hoàn toàn chặn long cốt lại, cho dù long cốt có cứng rắn, cho dù Mộc Long có thi triển lực lượng của mình như thế nào đi nữa thì vẫn không thể đâm vào dù chỉ một chút.

Giống như Bình Lang nói, kim chung sáu tầng một thể, trừ phi lực lượng lớn đến đồng thời đánh vỡ được sáu tầng, nếu không thì công kích tầng thứ nhất hoàn toàn vô dụng.

Bình Lang thấy thế, cười to không ngừng!

"Ha ha ha!"

"Sáu tầng một thể, chỉ là trung cảnh thì không đánh tan được. Thế nhưng ngươi có biết tại sao kim chung lại có sáu tầng không? Tại sao lại không phải là một tầng!"

Bình Lang khoát tay, mạch môn của mấy ngàn người lại chấn động.

Phanh.

Kèm theo mạch môn chấn động thì từ tầng kim chung bên ngoài rồi đến tầng thứ hai… cho đến khi kéo dài đến tầng kim chung trong cùng.

Tiếng chuông vang tăng thêm gấp trăm lần!

Sáu tầng cùng chấn động, trực tiếp đánh bay Mộc Long.

Mà tất cả những gì bị kim chung bao phủ thì đều bị chấn thành bột phấn, vách đá to lớn hóa thành tro bụi đầy trời, bị gió thổi bay đi.

Lại nhìn lối vào Chích Vô giới, lăng không mà đứng, Khúc Cảnh Chi Thủy cũng chảy từ trên không xuống.

Trong khoang thuyền, những đệ tử Hồng Diệp Môn nghe được tiếng chuông vang to lớn này thì cả đám đều ghé vào cửa sổ, nhìn cảnh tượng xung quanh, kích động đến lệ nóng doanh tròng.

Hồng Diệp Môn, vô địch!

Kim Chung Mạch Trận, vô địch!

Rốt cuộc bọn họ cũng được cứu rồi!

Tiếng chuông vang gấp trăm lần vẫn còn tiếp tục, Mộc Long vẫn còn đang lui lại, Ôn Bình cũng mở bình chướng của phi thuyền ra, ngăn cách chín mươi phần trăm tiếng chuông bên ngoài.

Cho dù là một tầng cuối cùng thì vẫn khiến cho Ôn Bình đang ngồi trên boong thuyền cảm thấy như là lôi âm.

"Mạch trận này cũng thú vị lắm, người xây dựng mạch trận chỉ có mấy Địa Vô Cấm thôi mà lại có thể phóng ra lực lượng không kém gì trung cảnh, suy cho cùng thì vẫn là thế lực ở Triều Thiên Hạp." Ôn Bình nhìn về phía Mộc Long còn đang lui về phía sau, hai con ngươi lập tức nhíu lại.

Hắn thấy được sừng rồng!

Hai cái sừng rồng màu xanh từ trong tóc xanh của Mộc Long mọc ra, kèm theo sự xuất hiện của nó, thân thể Mộc Long cũng bắt đầu bành trướng.

Lúc này, nụ cười trên mặt đám người Bình Lang hơi cứng lại.

Trong khoang thuyền, đám thiên kiêu Hồng Diệp Môn cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Mộc Long.

Một tiếng long ngâm cao vút vang vọng chân trời!

Gấp trăm lần tiếng chuông vang, cũng chỉ như thế thôi!

"Hắn không phải người!"

Bình Lang nhìn cảnh tượng trước mắt, ngẩn ra.

Đông phó môn chủ và những trưởng lão khác đang ngồi xem ở bên ngoài kim chung cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Chân Long!

Lại là Chân Long!

“Không phải Long tộc đã biến mất lâu rồi sao?” Đông Tân kinh ngạc, còn có nghi hoặc.

Long tộc mai danh ẩn tích ở Triều Thiên Hạp bao lâu rồi?

Hẳn là có ngàn năm rồi chứ?

Vậy hôm nay lại đột nhiên xuất hiện!

“Các ngươi chỉ có nhiêu đó thôi sao?”

Mộc Long cúi đầu, đôi mắt thất thải lạnh lẽo nhìn đám người Bình Lang đang ở ngoài trận chủ trì đại trận.

Nói xong, Mộc Long đánh thẳng tới kim chung.

Giờ phút này, gấp trăm lần chuông vang đã không còn chút ý nghĩa nào, ngay cả quấy nhiễu Mộc Long cũng không làm được!

Ầm!

Mộc Long đụng kim chung!

Kim chung lại vang!

Phanh.

Nhưng mà lần này, sau một tiếng vang, ba tầng trong ba tầng ngoài của kim chung bắt đầu tan rã.

Mấy ngàn cường giả Trấn Nhạc Cảnh, có một nửa bay ngược ra, hai mắt tối sầm, ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Một đòn của Chân Long!

Uy lực khủng bố như vậy!

“Long.”

“Một con Thanh Long.”

Đám người Chiêm Đài Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vừa mừng vừa sợ.

Bọn hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới lão giả râu xanh đứng bên cạnh tông chủ lại là Chân Long.

Chân Long cũng theo tông chủ!

Oa!

Ôn Bình ở bên cạnh giải thích: “Đây là Mộc Long.”

“Mộc Long?”

Chiêm Đài Diệp vò đầu khó hiểu, nhìn phía trước.

Ôn Bình tiếp tục nói: “Mộc Long có năng lực điều khiển lực lượng tự nhiên, hoa cỏ cây cối, tất cả đều có thể xem như vũ khí. Đây là điểm khác biệt với những Long tộc khác.”

Chiêm Đài Diệp kinh hỉ nhìn Mộc Long, mê muội lẩm bẩm: “Tông chủ, thậm chí ngay cả Chân Long mà ngài cũng thu phục được, quá lợi hại! Nãi nãi nói ngài là người lợi hại nhất Hồ Thiên Địa, ta cảm thấy không phải, ngài phải là người lợi hại nhất trong thiên địa này mới đúng!”

Ôn Bình cười không nói.

Thu phục một con Chân Long thì có lợi hại gì.

Nha đầu này.

…

Cùng lúc đó, Kim Chung Mạch Trận bị phá, không riêng gì những cường giả Trấn Nhạc Cảnh đó bị thương cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả mười cường giả Địa Vô Cấm hỗ trợ đó cũng bị một đòn này làm cho chật vật không chịu nổi, đầu xoay như chong chóng.

Một giây sau, người Hồng Diệp Môn chưa kịp phản ứng lại thì trong nháy mắt, hoa cỏ cây cối trong thiên địa thay đổi hình dáng.

Dây leo lan tràn, như kẻ săn mồi cuốn lấy người Hồng Diệp Môn.

Cổ thụ che trời vụt lên từ mặt đất, cành lá to lớn quét về phía mọi người.

Lần đầu tiên, những thứ trong tự nhiên ra tay công kích con người!

Lá đỏ bay đầy trời, chôn giấu từng đệ tử Hồng Diệp Môn.

Thông Huyền Cảnh.

Thần Huyền Cảnh.

Cho đến Trấn Nhạc Cảnh.

Mấy chục vạn người, trong thời khắc này, tất cả đều bị cuốn vào trong tai nạn.

Mà người làm ra tất cả những chuyện này là Mộc Long lại cao ngạo quan sát cường giả Hồng Diệp Môn bên dưới, nói: "Đây là thực lực của các ngươi? Hồng Diệp Môn, đúng là tàn lụi đến đáng sợ, thật là đáng buồn!"

Đám người Đông Tân không hiểu ý trong lời Mộc Long, chỉ cho là Mộc Long đang chế giễu bọn họ cho nên người nào người nấy tức tới nổi gân xanh.

Nhưng mà bây giờ Đông Tân cũng không dám mạo muội đi lên.

Long tộc tái hiện!

Môn chủ lại không có mặt ở đây!

Nên làm như thế nào mới được?

Chân Long nhất tộc, tồn tại huyết mạch chí cao, tuyệt đối không phải là một nhân loại trung cảnh bình thường như hắn có thể đối phó được.

Nếu như huyết chiến thì hôm nay Hồng Diệp Môn sẽ máu chảy thành sông, tổn thất nặng nề.

【VIP】 Ngươi là tông chủ Bất Hủ Tông! (2)

Đông Tân cũng ngồi không yên nữa, đứng dậy, ngưng trọng nhìn Mộc Long, sau đó lại nhìn đệ tử Hồng Diệp Môn thất kinh ở nơi xa, trầm giọng hỏi: "Các hạ là Long tộc cao quý, không biết Hồng Diệp Môn ta đắc tội ngươi khi nào?"

"Thế nào, muốn cầu xin tha thứ?"

Trong giọng nói Mộc Long mang theo nồng đậm khinh thường.

Không phải mới nãy còn rất khoa trương sao?

Sau khi nhìn thấy Chân Long thể của nó thì sợ?

Đông Tân cắn răng, mặc dù khó chịu nhưng chỉ đành nói tiếp: "Môn chủ bổn môn Diệp Vu Bình, là thượng cảnh, mặc dù các hạ là Chân Long cao quý nhưng cũng chỉ là trung cảnh thôi, ngươi khẳng định ngươi muốn đánh sống đánh chết với Hồng Diệp Môn ta?"

"Thượng cảnh, ta sẽ sợ?"

Giọng Mộc Long vang vọng trong thiên địa, không sợ Đông Tân uy hiếp chút nào.

"Có thể các hạ sẽ không sợ, nhưng Hồng Diệp Môn cũng không có thù oán với các ngươi, cho nên tại sao phải đánh nhau chết sống?"

Mắt thấy đệ tử Hồng Diệp Môn càng ngày càng nhiều bị giết chết, Đông Tân có chút không giữ được bình tĩnh.

Nhưng hắn lại không muốn sống mái với con Chân Long này.

Môn chủ Diệp Vu Bình không ở, hắn không địch lại!

Đúng lúc này, một giọng nói từ chỗ khác vọng lại: "Đông phó môn chủ đúng là quý nhân hay quên, thật sự không oán không thù sao?"

Tất cả mọi người nhìn lại chỗ phát ra tiếng nói thì nhìn thấy Ôn Bình trên phi thuyền.

Đám người Đông Tân nhìn một cái là nhận ra Ôn Bình.

Đồng thời, cũng nhận ra hai người Chiêm Đài Diệp.

"Là các ngươi!"

Mọi người giật mình.

Đây chẳng phải là mấy người trộm chín mươi chín tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ và mười tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ của Hồng Diệp Môn bọn họ sao?

Ôn Bình vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, đắc ý cười cười, sau đó còn nói thêm: "Hồng Diệp Môn quý nhân hay quên. Trước đó vài ngày vừa phát ra lệnh diệt tông, muốn diệt tông môn ta, hôm nay ta đánh tới cửa, ngươi lại nói không thù không oán?"

Đông Tân sửng sốt.

Diệt tông?

Sao hắn lại không nhớ?

Chờ chút!

Lông mày Đông Tân run lên, hắn nhớ ra rồi.

Bất Hủ Tông!

Là Bất Hủ Tông!

Cái tông môn đột nhiên xuất hiện, sau đó to gan lớn mật thành lập tông môn trên di chỉ của Lăng Tiêu Kiếm Phái, Bất Hủ Tông!

Nếu là vậy thì những chuyện này có thể hiểu được.

Ánh mắt Đông Tân lạnh dần, nhìn Ôn Bình, sau đó hỏi: "Ngươi chính là tông chủ Bất Hủ Tông?"

Hắn từng lấy được tình báo, tông chủ Bất Hủ Tông cực kỳ trẻ tuổi, nhưng lại nhìn không thấu tu vi.

Thanh niên trước mắt không phải là như thế sao?

Hơn nữa, khi Chân Long nói chuyện, hắn dám ngắt lời, chứng minh địa vị của hắn cao hơn Chân Long.

"Đông phó môn chủ nhớ ra rồi thì tốt, cho nên sau này đừng có nói là không thù không oán gì nữa, hôm nay đánh lên Hồng Diệp Môn, chính là muốn dạy cho các ngươi một bài học." Ôn Bình nhìn Mộc Long một chút, ánh mắt ra hiệu tru diệt.

Long Ngâm vang lên.

Sắc mặt đám người Đông Tân đột biến.

"Tất cả trưởng lão chuẩn bị, toàn lực ra tay, tru diệt Chân Long! Đưa tin cho môn chủ và những phó môn chủ khác ở Vô Thượng Thành, Hồng Diệp Môn gặp phải cường địch, gọi bọn họ mau trở về!"

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bốn cái mạch môn đều mở ra, Đông Tân dẫn đầu, quyết chí tử chiến.

"Muốn giết chúng ta, vậy thì chuẩn bị chịu chết đi." Đông Tân nói xong thì hơn năm mươi trưởng lão Địa Vô Cấm sau lưng cũng mở mạch môn ra theo.

Hơn năm mươi cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh, lại thêm một phó môn chủ trung cảnh, cũng không phải là không thể đánh.

Con kiến nhiều còn cắn chết voi, huống chi là nhiều cường giả hạ cảnh như vậy?

"Bình Lang, ngươi dẫn người đi bắt tông chủ Bất Hủ Tông đó lại." Đông Tân cũng không tin, nhìn không thấu tu vi thì đã sao?

Chẳng lẽ cái tuổi này mà còn có thể là Thiên Vô Cấm hay sao?

“Các ngươi theo ta đi.” Lúc này, Bình Lang chỉ vài người, sau đó nhanh chóng bay về phía phi thuyền, nhưng khi bay qua thì vẫn cảnh giác Mộc Long, sợ hắn đột nhiên ra tay ngăn cản.

Nhưng mà khi thấy có vẻ như Mộc Long bị mấy người Đông phó môn chủ trấn trụ, cũng không dám qua giúp đỡ thì Bình Lang thở dài một hơi.

Mở mạch môn ra!

Đưa tay một cái, một thanh trường thương màu máu khổng lồ ngưng tụ sau lưng, dài mấy chục trượng, lớn hơn phi thuyền rất nhiều.

Bình Lang giơ cao tay, như là nắm chặt cán cây trường thương màu máu đó.

Đột nhiên, cánh tay đang giơ cao của Bình Lang vung mạnh xuống, cây trường thương màu máu đó lấy thế lôi đình vạn quân đó đánh xuống phi thuyền.

So với trường thương màu máu khí thế hạo đãng thì phi thuyền giống như là một chiếc thuyền con trong biển rộng, cực kỳ yếu ớt.

“Tông chủ Bất Hủ Tông, đi chết đi cho ta!”

Trường thương màu máu hạ xuống.

Bành!

Một tiếng vang thật lớn vọng đến, trong nháy mắt khi mũi trường thương chạm đến bình chướng của phi thuyền thì nó gãy như là một nhánh cây gãy.

Bình Lang ngẩn ra.

Những người còn lại cũng lần lượt sửng sốt.

Chuyện gì vừa mới xảy ra?

Mộc Long nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt như đã đự đoán trước được: “Biết ngay là chiếc thuyền biết bay nay không có đơn giản như vậy rồi.”

Mộc Long thu tầm mắt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Đông Tân.

Sau một tiếng long ngâm, Mộc Long nhào tới.

Đông Tân giật mình, cũng dẫn bốn mươi cường giả Địa Vô Cấm còn lại vọt tới.

Một trận chiến kinh thế mở màn như vậy!

Đông Tân biết rõ, một lần trùng kích của Mộc Long có thể phá vỡ mạch trận mấy ngàn người, tuyệt đối không phải mình có thể chính diện chống lại.

Thân rồng cứng bao nhiêu, ai cũng biết rõ.

Mặc dù linh thể của bọn họ không tệ, nhưng chưa đạt tới mức chống lại được thân rồng.

Trừ phi bọn họ tu luyện là linh thể xếp hạng trước một ngàn trên Linh Thể Bảng, chỉ có linh thể như thế mới có thể đối kháng với Chân Long thể.

"Tất cả mọi người công kích từ xa, tuyệt đối không thể để cho hắn tới gần chúng ta. Đồng tâm hiệp lực, mài chết hắn, xem hắn có thể ngăn được bao nhiêu lần công kích của chúng ta." Đông Tân hạ lệnh, vừa mở mạch môn ra, một đạo đao khí dài trăm thước chém tới.

Sau đó, bốn mươi cường giả Địa Vô Cấm cũng phóng thích mạch thuật, bao phủ nửa bầu trời. Đủ loại mạch thuật như mây đen ép thành đánh tới Mộc Long.

Ầm!

Ầm ầm ——

Một trận kịch đấu xảy ra trên bầu trời!

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, giống như là sắp tận thế.

Một đạo mạch thuật trong đó rơi xuống, một ngọn núi cao trăm trượng bị san thành bình địa trong nháy mắt, biến thành một đống đất nhỏ bị ép sập.

【VIP】 Lại một con rồng nữa?

Mà đối mặt với thế công như thế, Mộc Long thành thạo điêu luyện, trong lúc bay lượn, long vĩ, long trảo không ngừng đánh tới cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn. Cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn tạm thời còn không thể tạo thành tổn thương quá lớn với hắn, cho nên hắn hoàn toàn không có ngạnh kháng công kích của mấy người này.

Cho dù là công kích của Đông Tân cũng thế.

Ngăn thế công của Mộc Long thì được, nhưng muốn tạo thành tổn thương cho Mộc Long trong thời gian ngắn thì thực lực của Đông Tân vẫn lệch quá nhiều.

Đông Tân vội vàng nói: "Công kích ánh mắt của hắn!"

Mắt rồng cũng được tính là nhược điểm chứ?

Hắn cũng không tin, con mắt của hắn cũng cứng rắn như vậy.

Theo Đông Tân hạ lệnh, bốn mươi cường giả Địa Vô Cấm lập tức thay đổi tần suất công kích và mục tiêu công kích, chuyển qua công kích con mắt Mộc Long. Vì đề phòng bị Mộc Long tới gần, tất cả mọi người vẫn áp dụng mạch thuật công kích từ xa.

Có người giương cung bắn tên, tiễn bắn từ thanh cung vô hình, uy năng có thể phá núi.

Có người tay cầm trường kiếm, liên hoàn trăm trảm, kiếm khí giống như sóng lớn, phô thiên cái địa.

Còn có người triệu thủy, gọi hỏa, một hồi nhuộm bầu trời thành màu lửa đỏ, giống như tận thế. Một hồi lại nhuộm bầu trời thành màu xanh da trời, hóa thành hải dương.

Những người này, mỗi một đòn đều công kích vào con mắt Mộc Long.

Khi Đông Tân phát hiện Mộc Long đang tránh né mà không có đón đỡ như lúc trước thì hắn cực kỳ kinh hỉ: "Hắn đang tránh, hắn đang tránh, con mắt là nhược điểm của hắn! Tất cả mọi người tiếp tục tập kích ánh mắt của hắn, khiến cho hắn thành một con rồng mù."

Bốn mười cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn thấy thế thì người nào người nấy cực kỳ nhiệt tình.

Đồ long.

Chỉ tồn tại ở trong mộng.

Ngày xưa khi giết yêu thì ai mà không mơ ước gặp được rồng?

"Thủ tiêu hắn!"

"Hôm nay Hồng Diệp Môn chúng ta muốn đồ long!"

Từng người phấn khởi tru lên, mạch thuật không ngừng công kích tới Mộc Long đang không ngừng tránh né.

…

Cùng lúc đó, Bình Lang đang vây quanh phi thuyền.

Dưới sự công kích không ngừng của Bình Lang, trong khoang thuyền, các đệ tử thiên kiêu của Hồng Diệp Môn hoảng sợ, dồn dập kêu Bình Lang.

"Bình Lang trưởng lão, đừng, chúng ta còn ở bên trong."

"Bình Lang trưởng lão, dừng tay đi."

Dưới công kích như vậy, chiếc thuyền này sẽ hủy, bọn họ cũng không sống nổi.

Lúc này, bọn họ lại hi vọng các trưởng lão Hồng Diệp Môn đừng có lo cho bọn họ.

Thật ra thì lúc này tâm tình của bọn họ cực kỳ mâu thuẫn.

Rõ ràng lúc nãy bọn họ mới còn nhìn thấy được ánh sáng hi vọng trên người trưởng lão Hồng Diệp Môn, bây giờ chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Mà Ôn Bình, vẫn thoải mái ngồi dựa vào ghế, nhìn đám người Bình Lang không ngừng công kích Lưu Vân Giáp của phi thuyền.

Giống như là đang xem phim.

Đáng tiếc là bây giờ không có bắp rang.

Ba người Chiêm Đài Diệp thấy tông chủ không quan tâm như vậy, tâm trạng vốn có chút khẩn trương của bọn họ cũng ổn định hơn nhiều.

Đứng cách mạn thuyền xa một chút, ba người cũng ngồi xuống, cùng Ôn Bình xem cường giả Hồng Diệp Môn vây công.

"Chưa ăn cơm sao?"

Ôn Bình khẽ trào phúng một câu.

Đám người Bình Lang nghe vậy thì như là thuốc nổ bị đốt lên, thế công càng ngày càng mãnh liệt.

Sau đó lại tụ tập lại với nhau, kết mạch trận!

Lực lượng mười người hợp lại, một vệt kim quang từ trong mạch môn trong mạch trận to lớn bắn ra, đánh tới bình chướng của phi thuyền.

Oanh!

Dưới sự trùng kích to lớn, đánh cho cỏ cây, núi đá phía dưới vỡ tan trong nháy mắt.

Trong phạm vi ngàn mét, mọi thứ trở thành một đống bừa bộn.

Nếu là cường giả Địa Vô Cấm bình thường, dưới một đòn này thì sợ là đã hài cốt không còn.

Trong ánh mắt mong đợi của Bình Lang, phi thuyền lại không động chút nào, ngay cả một chút xíu cũng không có.

"Sao có thể như vậy được?"

Bình Lang không tin, tiếp tục công kích.

Nhưng mà cho dù gia tăng hay là giảm bớt mạch trận công kích thì phi thuyền vẫn lù lù bất động, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

“Chơi chán chưa?”

“Vậy thì các ngươi đi trước một bước đi, dưới Hoàng Tuyền chờ phó môn chủ các ngươi.”

Ôn Bình lạnh lùng nhìn về phía đám người Bình Lang, sau đó lấy đũa phép ra.

Triệu hoán vong linh lần nữa!

Đột nhiên, tử khí dâng trào, đồng thời bắt đầu lan tràn theo gió, khiến cho đám người Bình Lang không thể không dừng thế công lại.

“Không đúng!”

Cường giả Địa Vô Cấm bên cạnh Bình Lang vội vàng nhìn xung quanh.

Trong lúc bọn họ còn đang khó hiểu thì Cốt Long tới từ địa ngục đã chậm rãi từ trong vực sâu bò lên, xuất hiện trong thế giới có ánh sáng này.

Đứng ở trên đỉnh đầu đám người Bình Lang!

Một tiếng long ngâm của Cốt Long đến từ địa ngục vong linh vang vọng giữa đất trời, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

“Lại một Long tộc!”

Đông Tân thấy cảnh này thì không khỏi cười một tiếng đắng chát.

Một con Chân Long đã đủ giày vò bọn họ, mặc dù cuối cùng cũng có thể mài chết nhưng bên phía Hồng Diệp Môn chắc chắn cũng tổn thất nặng nề. Nhưng mà cho dù tổn thất nặng nề, nhưng nếu có thể giết chết một con Chân Long, cái giá lớn đó cũng không phải là không chấp nhận được.

Nhưng mà bây giờ lại xuất hiện một con Chân Long Long tộc, khí thế của nó hoàn toàn không kém gì Mộc Long đang

chiến đấu với bọn họ, như vậy thì còn đánh kiểu gì nữa?

Giờ phút này, đám người Bình Lang cũng đình chỉ công kích phi thuyền, từng người đều nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, xác định xem mình có nghe lầm hay không.

Vừa ngẩng đầu một cái, một cường giả Địa Vô Cấm bên cạnh Bình Lang muốn bay đi ngay, bởi vì Cốt Long đã mở cái miệng rộng cắn xuống.

Người nó cắn đúng là hắn!

Nhưng mà tốc độ giữa hai bên hoàn toàn không cùng cấp!

Khoảng cách không tới trăm mét, trong chớp mắt là Cốt Long đến được, cắn đứt cường giả Địa Vô Cấm muốn bay lên đó.

Với linh thể của cường giả Địa Vô Cấm đó, chống lại một hơi cũng không được.

Bình Lang không khỏi nuốt nước miếng một cái, quay người muốn trốn.

Lúc này, giọng nói sâu thăm thẳm của Ôn Bình lại vang lên.

【VIP】 Đám ô hợp

“Đừng có làm hư thi thể.”

Ôn Bình cảm thấy có thể mượn dùng thi thể của mấy cường giả Địa Vô Cấm này một chút.

Trước mắt, Vong Linh Triệu Hoán Thuật của hắn chỉ có thể khống chế mười sinh vật vong linh Địa Vô Cấm Trung Cảnh, nhưng lại có thể khống chế rất nhiều thi thể Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

Nhưng mà trong tay hắn lại không có nhiều thi thể như vậy.

Vừa khéo những người của Hồng Diệp Môn này có thể bù vào chỗ trống đó.

“Rút lui!”

Bình Lang vội hóa thành kinh hồng lui ra hơn ngàn mét, thấy Cốt Long cũng không đuổi theo thì mới sợ hãi không thôi dừng lại.

Lại nhìn sau lưng những trưởng lão Hồng Diệp Môn khác sau lưng, bọn họ làm gì còn phong phạm cường giả Địa Vô Cấm nữa, giống như là mấy con chuột hoảng hốt, bị Cốt Long đuổi đến chạy tứ tán. Trong lúc hốt hoảng, có người còn kinh hoảng hét lên.

Trong lúc lơ đãng, Bình Lang thấy được Ôn Bình quăng một ánh mắt trào phúng tới.

“Không đánh nữa sao?”

Hồng Diệp Môn, chỉ như vậy thôi sao?

“Đừng có đắc ý, nếu như những phó môn chủ khác và môn chủ có ở đây thì…” Bình Lang không phục phản bác lại một câu.

Nghe được câu này, Ôn Bình dùng ánh mắt trêu tức nhìn Bình Lang, cao giọng hỏi ngược lại một câu: “Đây là nguyên

nhân ngươi núp sau lưng, trơ mắt nhìn người một nhà bị đánh?”

“Ngươi…”

Bình Lang ngậm miệng không trả lời được.

Giúp?

Giúp như thế nào?

Cốt Long này có thực lực trung cảnh, hắn đi lên cũng chỉ là thêm một cái pháo hôi thôi.

Hơn nữa, sao tông chủ Bất Hủ Tông này lại đáng sợ như thế?

Có thể được chí cao Long tộc mai danh ẩn tích ngàn năm thần phục, hơn nữa còn là hai con.

Bình Lang nhìn Đông Tân bận túi bụi không thể phân thân, hỏi: “Đông phó môn chủ, bây giờ nên làm gì?”

“Ngăn nó lại trước đã, đợi cơ thể giải quyết xong con rồng này rồi cùng nhau giải quyết nó!” Đông Tân lo lắng đáp lại một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Cốt Long chốc lát, hắn biết, chuyện hôm nay không thể nào phát triển theo những gì hắn đã bố trí trước.

Nếu như môn chủ có ở đây thì chắc chắn sẽ không sợ hai Long tộc trung cảnh.

Nhưng mà môn chủ không có mặt!

Bên cạnh, Bình Lang thấy Đông Tân lại triền đấu với Mộc Long thì lòng như tro nguội, lập tức nổi ý muốn bỏ trốn.

Ý nghĩ như vậy cũng xuất hiện trong đầu không ít trưởng lão Hồng Diệp Môn.

Nhưng mà trốn là vô dụng.

Cốt Long chính là Địa Vô Cấm Trung Cảnh, thực lực của nó vốn đã mạnh hơn bọn họ một bậc, hơn nữa tốc độ phi hành của nó cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu. Nếu như người nào bị đuổi kịp thì bị Cốt Long một trảo nắm lấy hoặc là dùng đuôi quất hắn rơi xuống dưới.

Cho dù linh thể của bọn họ mạnh mẽ tới đâu thì dưới thế công mãnh liệt như vậy thì vẫn không chịu đựng nổi.

Lúc này nếu như muốn an toàn lui ra thì sợ là chỉ có cách là mỗi người chạy về một hướng, Cốt Long có mạnh mẽ tới đâu cũng không thể nào phân thân chia ra truy kích mọi người.

Ôn Bình nhìn quỹ tích bay lượn của bọn họ thì biết ngay ý nghĩ của bọn họ, sau đó cố ý cười to rung trời.

Càng cười càng lớn tiếng!

Mãi đến khi những đệ tử Hồng Diệp Môn đều nhìn lên bầu trời thì Ôn Bình mới dừng cười.

"Đây là trưởng lão Hồng Diệp Môn sao? Vừa xảy ra chuyện thì chuyện đầu tiên nghĩ tới là bỏ trốn mà không phải là bảo vệ tông môn, bảo vệ đệ tử tông môn. Hài hước quá… chỉ với các ngươi thì dựa vào cái gì dám nói diệt Bất Hủ Tông ta, dựa vào cái gì mà đòi người trong Hồng Vực tôn kính?"

Tiếng như sấm sét, truyền khắp mười dặm.

Mấy chục vạn người của Hồng Diệp Môn đều nghe được câu nói này.

Bình Lang đang muốn chạy trốn khỏi Hồng Diệp Môn, trong lúc lơ đãng nhìn Hồng Diệp Môn, từng ánh mắt thất vọng khiến cho lòng hắn không khỏi hồi hộp một chút, mặt mo đỏ ửng.

Có người ngừng.

Có người còn đang trốn.

Người nào trốn thì Ôn Bình chỉ huy Cốt Long đuổi tới, bắt hắn lại, sau đó lại trào phúng một phen.

Giết người tru tâm!

Ôn Bình muốn làm như thế, cho đến khi không ai trong Hồng Diệp Môn dám đụng tới Bất Hủ Tông mới thôi.

Giết tới bọn họ sợ.

Giết tới bọn họ gặp Bất Hủ Tông là phải đi vòng.

“Sợ chết như vậy sao?” Ôn Bình nhìn chằm chằm tên cường giả Hồng Diệp Môn bị Cốt Long cuốn lấy đó, ánh mắt lạnh lùng kích thẳng vào tâm linh.

Tên cường giả Hồng Diệp Môn đó vừa tức vừa buồn bực, lại thêm bị Cốt Long cuốn lấy, sợ hãi trong lòng tăng nhiều, nhất thời nói chuyện không suy nghĩ: “Hài hước, người Hồng Diệp Môn chết bao nhiêu quan hệ gì đến ta. Mạng của tất cả bọn họ đều không quý bằng mạng của ta! Để cho ta đi! Ta van ngươi!”

Nghe hắn cầu khẩn, Ôn Bình thờ ơ.

Cốt Long cũng không có nương tay, một trảo xuyên thủng linh thể hắn, trong chốc lát, tên cường giả Hồng Diệp Môn đó không còn khí tức.

Sau khi cất hắn vào trong tàng giới, Ôn Bình chỉ huy Cốt Long truy kích những người chạy trốn khác. Đúng vào lúc này, những người đó dừng lại, nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của các đệ tử Hồng Diệp Môn, các cường giả Hồng Diệp Môn chọn tiếp tục chiến đấu, dồn dập quay đầu lại.

“Hạng người vô danh mà cũng dám giương oai ở Hồng Diệp Môn!”

“Hôm nay ngươi đến thì cũng đừng hòng rời đi, đợi môn chủ trở về, nhất định sẽ khiến cho Bất Hủ Tông ngươi máu chảy thành sông, không một người sống!”

Năm sáu người lao tới như điên.

Ôn Bình hài lòng nhìn kết quả một phen khẩu tài của mình, quăng cho Cốt Long một ánh mắt, Cốt Long nhào tới.

Một trảo đánh bay một ngươi.

Một đuôi quét bay một người.

Năm sáu người thôi, vừa đối mặt thì đã bị đánh tới đứng cũng không đứng nổi.

Trăm hơi thở đi qua, tất cả đều chết dưới vuốt Cốt Long.

Thấy cảnh này, các đệ tử Hồng Diệp Môn, trong ánh mắt tràn đầy nước mắt, mang theo sợ hãi nồng đậm, bắt đầu tứ tán

thoát đi.

“Ta muốn rời khỏi đây!”

“Chạy mau!”

Mấy chục vạn người, đều muốn rời khỏi Hồng Diệp Môn.

Không ai muốn ở lại chiến đấu bảo vệ Hồng Diệp Môn.

Bởi vì đối với bọn họ thì Hồng Diệp Môn chỉ là một chỗ tu luyện, bọn họ còn có nhà, còn có thân nhân, còn có đường lui.

【VIP】 Không người còn sống

Nhìn cảnh này, ngừng ở giữa không trung, Bình Lang thở dài một tiếng, trong ánh mắt toát ra một chút thất vọng, sau đó đột nhiên hóa thành quyết liệt. Đưa mắt nhìn chằm chằm Cốt Long đang bay tới chỗ hắn, mạch môn chấn động, dáng vẻ thấy chết không sợ.

Chỉ vì, không còn đường lui nữa.

Rời khỏi Hồng Diệp Môn thì không chỗ nào là nhà!

Để mặc cho Bất Hủ Tông giương oai ở nhà mình?

Sao mà được!

"Đáng thương Bất Hủ Tông, các ngươi chỉ dám chọn khi môn chủ không có ở đây để đánh lén, đợi môn chủ trở về, các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!"

Ầm!

Mạch môn chấn động.

Bình Lang dùng huyết thương mở đường, đánh tới Cốt Long.

Cốt Long cũng rất tôn trọng hắn, chọn dùng đầu đâm chết hắn.

Bành!

Bành!

Liên tục bị đụng bay vài chục lần, rốt cuộc Bình Lang cũng không bò dậy nổi, trong miệng ngậm máu tươi, thống khổ chết trong phế tích.

Đông Tân thấy cảnh này thì hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Bất Hủ Tông! Hồng Diệp Môn ta và các ngươi không đội trời chung!"

"Nói cứ như là nếu ta không đến thì các ngươi ssex bỏ qua cho Bất Hủ Tông vậy." Ôn Bình cũng lười nói nhảm với Đông

Tân.

Bắt đầu đồ sát đi!

Giết tới người Hồng Diệp Môn sợ mới thôi.

Để cho người Hồng Vực sợ hãi.

Như vậy thì Bất Hủ Tông có thể bớt được rất nhiều phiền phức.

Chỉ có để bọn họ biết được nắm đấm của mình lớn cỡ nào thì bọn họ mới chịu nói lý, cùng nhau bàn chuyện hợp tác cùng phát triển!

"Đi giúp Mộc Long, không được thả bất cứ người nào đi." Ôn Bình nói xong, Cốt Long nhất phi trùng thiên, nộ ngâm một tiếng, nhào tới đám người Đông Tân.

Cảnh tượng này đập vào mắt rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn, khiến cho bọn họ cực kỳ tuyệt vọng.

Đông Tân thân làm phó môn chủ, lúc này hắn không có tuyệt vọng mà còn an ủi mọi người.

"Giữ vững tinh thần, hai Long tộc trung cảnh, chúng ta chưa hẳn là đánh không lại! Hồng Diệp Môn là nhà của chúng ta, chúng ta không thể lui, chúng ta lui thì những đệ tử Hồng Diệp Môn đó phải làm sao? Còn có thân nhân của chúng ta nữa, bọn họ phải làm sao?"

Lời này khiến cho mọi người phấn chấn tinh thần.

Ánh sáng hi vọng lóe lên trong mắt mọi người.

Ôn Bình cười lạnh, hỏi ngược lại một câu: "Hai con đánh thắng được, vậy ba con thì sao?"

Ôn Bình vung đũa phép lên, con Khô Lâu Chiến Sĩ thứ hai chậm rãi đi từ trong tử khí ra, cầm một cây búa to trong tay xuất hiện trước mắt mọi người.

Bạch cốt sâm sâm, uy áp trận trận!

Chính là trung cảnh không thể nghi ngờ!

Trong nháy mắt sắc mặt đám người Đông Tân trở nên trắng bệch, không khỏi tuyệt vọng nuốt nước bọt một cái, sau đó vừa kinh sợ vừa nghi ngờ nhìn Ôn Bình.

Rốt cuộc thì tông chủ Bất Hủ Tông là ai?

Tại sao chưa từng nghe nói về hắn?

Có thể có được nhiều cường giả trung cảnh như vậy thần phục, thực lực ít nhất cũng phải là thượng cảnh.

Tuổi trẻ như vậy mà đã là thượng cảnh?

Đùa à?

"Ba con, chúng ta… còn có hi vọng. Mặc dù không lớn nhưng chúng ta không thể lui!" Đông Tân cắn răng, nhìn đồng môn bên cạnh mình.

"Vậy bốn con thì sao?"

Ôn Bình lại lên tiếng.

Trong tử khí nồng đậm trên bầu trời, một con Khô Lâu Chiến Sĩ cầm cung xương trong tay, chậm rãi đi ra, đưa tay bắn ra một tiễn.

Mũi tiễn màu đen xẹt qua trời cao, như tia chớp trong đêm tối đột nhiên đánh trúng một người, xỏ xuyên qua hắn, đóng chặt hắn trong hố sâu dưới đất.

Một tiễn mất mạng!

Trên bầu trời, Đông Tân muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng không thể nói ra lời cỗ vũ gì được nữa.

Tuyệt vọng, chỉ có tuyệt vọng!

Đồng thời cũng không dám nói mấy câu như môn chủ về gì gì đó!

Bốn trung cảnh đều xuất hiện.

Chẳng lẽ Bất Hủ Tông không có cường giả thượng cảnh hay sao?

Nếu có, môn chủ trở về thì có thể làm sao?

“Chúng ta có thể bàn lại, ngươi muốn cái gì ta cũng có thể cho ngươi.” Đông Tân lựa chọn chịu thua, bỏ qua những thương vong, tổn thất của Hồng Diệp Môn trước đó: “Hồng Diệp Môn chịu trả một cái giá lớn cho sự khiêu khích của mình.”

“Ta không có hứng thú gì với đồ của Hồng Diệp Môn ngươi. Những thứ nên lấy ta đều lấy được.” Ôn Bình lạnh nhạt nói.

Hai con Khô Lâu Chiến Sĩ nhanh chóng tới gần mọi người.

Lúc này, đám người Đông Tân lui trăm bước, nói tiếp: “Hẳn là các hạ cũng biết, Triều Thiên Hạp như hổ rình mồi, mỗi một vị cường giả Địa Vô Cấm đều là lực lượng không thể tái sinh của U Quốc. Nếu như các hạ tiếp tục giết thì chẳng lẽ không sợ lửa giận ccuar U Quốc sao?”

“Giết bọn họ.”

Ôn Bình dứt khoát hạ lệnh.

Nếu là những người khác thì có thể là sẽ bị câu nói này uy hiếp, nói không chừng sẽ chịu ngồi xuống bàn lại.

Dù sao ở trên vùng đất này, U Quốc chính là trời!

Một cái tông môn, cho dù thế lực mạnh mẽ tới đâu, một người cho dù mạnh mẽ tới cỡ nào thì cũng chỉ là một tiểu nhân vật sống bám vào U Quốc thôi.

Nhưng mà cái này vô dụng với Ôn Bình.

Bởi vì sớm muộn gì hắn cũng sẽ xung đột với U Quốc.

U Quốc muốn cho tất cả thế lực thần phục, nhưng mà Ôn Bình chịu thần phục chứ không chịu cống nạp.

“Ngươi…” Đông Tân khẽ giật mình, không ngờ Ôn Bình sẽ quả quyết như vậy, thấy bốn con yêu vật trung cảnh khí thế hùng hổ đánh tới, Đông Tân chỉ đành chọn tử chiến đến cùng: “Tất cả mọi người chuẩn bị, hôm nay cho dù chết thì chúng ta cũng phải kéo theo một hai người.”

Phanh.

Mạch môn cùng chấn động.

Đông Tân dẫn đầu, dùng mạch thuật nghênh kích Mộc Long ở gần nhất.

Nhưng mà hắn có thể chiến một trận với Mộc Long nhưng không có nghĩa là những người còn lại cũng có thể đánh với Cốt Long và Khô Lâu Chiến Sĩ.

Chỉ vừa mới đối mặt thì Cốt Long và Khô Lâu Chiến Sĩ đã tách mọi người ra, sau đó như là diều hâu vồ gà con, không ngừng thu hoạch sinh mạng của cường giả Hồng Diệp Môn. Trong nháy mắt, trên bầu trời tràn đầy màu máu, tiếng kêu rên rung trời.

Đông Tân còn đang so chiêu với Mộc Long, nhìn thấy cảnh này, tâm như tro tàn, liều mạng chiến đấu với Mộc Long.

Nhưng mà chỉ một khắc đồng hồ, có vẻ như trận chiến kinh thế này chuẩn bị kết thúc.

Hơn mười vị cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh của Hồng Diệp Môn không một người còn sống!

【VIP】 Môn chủ Hồng Diệp Môn

Chỉ còn lại một mình Đông Tân còn đang vùng vẫy giãy chết, lần lượt bị đánh ngã, lần lượt khó khăn đứng lên.

Máu đỏ tươi nhuộm kín toàn thân hắn, hai mắt cũng trở nên đỏ lòm, hoàn toàn không phân biết được máu và mắt.

Phốc!

Cuối cùng, Khô Lâu Chiến Sĩ một tiễn bắn thủng Đông Tân, đính hắn lên trên đại điện nội môn Hồng Diệp Môn.

Nhưng mà một tiễn này cũng làm cho đại điện bị hủy hơn phân nửa, Đông Tân còn chưa tắt thở thì bị tường đổ vùi lấp.

Cảm nhận được khí tức sinh mệnh của Đông Tân tiêu tán, Ôn Bình mới thu bình chướng của phi thuyền lại, sau đó ngự kiếm bay vào Hồng Diệp Môn.

Giờ phút này, đệ tử nội môn đã chạy bảy tám phần, chỉ có những người bị thương không thể đi còn nằm đó kêu rên, thấy Ôn Bình đáp xuống thì bị dọa đến gần chết. Nhưng mà Ôn Bình cũng không có bổ đao mà là xem như không thấy, đi tới trước đại điện nội môn đã biến thành một đống đổ nát.

Đại chiến kết thúc, Mộc Long biến trở lại thành lão giả râu xanh, cũng bay xuống dưới, đứng cùng Ôn Bình trước đại điện Hồng Diệp Môn.

“Ôn tông chủ, còn muốn giết nữa không?”

Mộc Long đã nghĩ kỹ, nếu đã chọn đi theo Ôn Bình thì không cần phải quan tâm lời hứa ngày xưa nữa.

Hắn cũng sắp không sống nổi nữa rồi, còn giữ lời hứa mấy ngàn năm trước làm gì?

Nếu hắn chết thật thì người Hồng Diệp Môn cũng sẽ không phúng viếng hắn.

Hơn nữa, sợ là người đầu tiên đâm sau lưng hắn chính là người Hồng Diệp Môn.

Ôn Bình lắc đầu, nhìn đống đổ nát trước mắt: “Chuyến này môn chủ Hồng Diệp Môn không ở trong môn, đến hụt, nhưng mà cũng tính là cho Hồng Diệp Môn một bài học. Nếu tiếp tục giết tiếp thì cũng chỉ là giết một chút đệ tử nội môn Hồng Diệp Môn và trung tầng Hồng Diệp Môn thôi, cho nên không cần làm như thế.”

Dứt lời, Ôn Bình nhìn về phía một tên đệ tử Hồng Diệp Môn đã bị gãy một chân, nói: “Ngươi đi kéo hắn tới đây.”

Mộc Long do dự hai giây, cuối cùng vẫn nhích người đi làm, lần đầu tiên làm công việc của một tên hầu.

Một tay xách người đó tới trước mặt Ôn Bình, Mộc Long nói: “Ôn tông chủ, sau này đừng có kêu ta làm mấy chuyện nhỏ như thế này.”

Hắn chịu bỏ ngạo khí trong lòng xuống, đi theo nhân tộc.

Nhưng không có nghĩa là chuyện gì cũng muốn làm.

Chuyện nhỏ nhặt này cũng cần hắn làm sao?

Ôn Bình nhìn Mộc Long có chút bất mãn, cười một tiếng, cũng không nói gì thêm mà nhìn về phía tên đệ tử nội môn Hồng Diệp Môn, mở miệng hỏi: “Hồng Diệp Môn các ngươi truyền tin như thế nào, dẫn ta tới đó.”

“Ôn tông chủ, ngươi muốn?” Mộc Long không hiểu.

Ôn Bình giải thích: “Xung quanh Bất Hủ Tông còn có một đám giá áo túi cơm đang nhìn chằm chằm, mưu toan hợp nhau tấn công Bất Hủ Tông. Chuyến này cho Hồng Diệp Môn một bài học, thật ra thì ta cũng muốn chấn nhiếp bọn họ một thoáng, có thể không giết thì sẽ không giết.”

Sau khi Mộc Long nghe xong thì đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, nhớ tới vừa rồi Ôn Bình hạ lệnh giết chết tất cả cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn .

“Ôn tông chủ, khi Hồng Diệp Môn chịu thua, ngươi cũng không có nói như vậy.”

“Ta muốn bọn họ chịu thua làm gì? Bọn họ cầm Hồng Diệp Môn hai tay dâng lên ta cũng không muốn.”

Nói xong, Ôn Bình lại nhìn về phía tên đệ tử nội môn Hồng Diệp Môn đó.

Tên đệ tử nội môn đó nơm nớp lo sợ chỉ một cái, Mộc Long dẫn hắn đi đến chỗ đó, Ôn Bình theo sát phía sau.

Một lát sau, Ôn Bình đi tới trước một cái hàn đàm to lớn.

Đầm nước màu ngà sữa, thoạt nhìn giống như một tấm gương.

Trên mặt nước có rất nhiều chữ, hết thảy mười dòng, một dòng cuối cùng chính là thông cáo tiêu diệt Bất Hủ Tông.

Tên đệ tử nội môn Hồng Diệp Môn đó nói: "Chỉ cần bỏ nhiều bạch tinh vào đó là có thể hiện tin tức cần ban bố ra trong đó, không đến một ngày thì tất cả thế lực phụ thuộc Hồng Diệp Môn đều có thể nhìn thấy thông cáo này."

"Báo chuyện xảy ra ở Hồng Diệp Môn lại cho bọn họ… bạch tinh do ngươi ra." Ôn Bình ra hiệu cho Mộc Long buông hắn xuống.

"A!"

Mặc dù kinh ngạc nhưng vì mạng sống nên tên đệ tử Hồng Diệp Môn đó chỉ đành nhịn đau lấy một đống bạch tinh trong tàng giới ra.

Ôn Bình thì ở bên cạnh chờ đợi, nhìn tên đệ tử Hồng Diệp Môn đó thao tác, trên hàn đàm xuất hiện một ít chữ viết.

Nội dung là: Đông phó môn chủ và hơn năm mươi trưởng lão Hồng Diệp Môn bị Bất Hủ Tông giết chết! Đệ tử thương vong vô số kể!

Tin tức lời ít mà ý nhiều, Ôn Bình muốn chính là hiệu quả như vậy.

Không để ý tên đệ tử Hồng Diệp Môn này nữa, Ôn Bình ngự kiếm bay về chỗ phi thuyền. Nếu mục đích của chuyến này đã đạt được, hắn cũng không cần phải ở lại Hồng Diệp Môn thêm nữa. Bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng trở về Bất Hủ Tông.

"Nhiệm vụ —— vào ở thiên địa mới!"

Đã hoàn thành!

Ôn Bình tới Triều Thiên Hạp thành lập tông môn đã hơn một tháng.

Bất Hủ Tông hữu kinh vô hiểm vượt qua.

Phần thưởng nhiệm vụ —— tông môn phát triển nổ mạnh, có thể nhận lấy bất cứ lúc nào.

Đợi trở lại Bất Hủ Tông thì sẽ Ôn Bình nhận lấy phần thưởng của nhiệm vụ lần này.

Trong thời kỳ tông môn phát triển nổ mạnh, tông môn lên tới Tông chủ xuống tới đệ tử bình thường, tất cả đều có thể tăng các loại năng lực lĩnh ngộ, vận khí lên. Đồng thời, khi thăng cấp kiến trúc, xây dựng kiến trúc mới còn có xác suất rất cao sẽ là không hạn chế liên tục miễn phí thăng cấp.

Tóm lại, trong thời kỳ tông môn phát triển nổ mạnh, Bất Hủ Tông sẽ phát triển nhanh chóng!

Triều Thiên Hạp nhìn chằm chằm, U Quốc lại giống như núi Thái Sơn chặn đường phía trước, Ôn Bình rất cần phần thưởng tông môn phát triển nổ mạnh này.

Cho nên phải nhanh chóng trở về tông môn, nhận lấy càng nhanh càng tốt!

Còn một cái nhiệm vụ khác.

Nhiệm vụ giương oai.

Sau khi chuyện xảy ra ở Hồng Diệp Môn truyền ra rộng rãi, theo thời gian trôi qua, lại thêm Trần Hiết tận lực trợ giúp, để cho bảy thành người trong Hồng Vực biết Bất Hủ Tông cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

【VIP】 Môn chủ Hồng Diệp Môn (2)

Thời gian.

Nhiệm vụ này hoàn toàn có thể dựa vào thời gian mà hoàn thành.

Còn nhiệm vụ thưởng cho mười vạn danh vọng và Thiên cấp Trường Mạch Công, Ôn Bình cũng bắt buộc phải có!

"Về tông."

Ôn Bình cũng không muốn ở lại nữa, đợi sau khi Mộc Long trở về thì lập tức khống chế phi thuyền bay về Bất Hủ Tông.

Muốn dùng tốc độ của phi thuyền để bay về Bất Hủ Tông thì cần năm ngày. Bởi vì phi thuyền vẫn là năm cánh buồm, cũng không có tiến hành thăng cấp, nhưng bởi vì hắn đã thăng cấp toàn thân phi thuyền cho nên tốc độ cũng tăng lên rất nhiều.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao Ôn Bình không có vội vã thăng cấp năm cánh buồm.

Nhưng mà vẫn cần phải thăng cấp năm cánh buồm một chút, đi dạo một vòng ở chỗ nhỏ như Hồng Vực mà phải tốn thời gian lâu như vậy, sau này rời khỏi Hồng Vực, đi dạo trong Nguyên Dương Vực hoặc là U Quốc thì tốn thời gian thấp nhất cũng là một tháng.

…

Vô Thượng Thành.

Đệ nhất thành ở Hồng Vực.

Vực Chủ Phủ của Hồng Vực tọa lạc trong thành này, chính là khu vực hạch tâm của Hồng Vực.

Cho dù là Hồng Diệp Môn cũng được, Âm Dương gia hoặc là Hiên Đình Các cũng được, bọn họ cát cứ một phương, xem như bá chủ, nhưng vẫn nằm trong quản hạt của Vực Chủ. Dĩ

nhiên, Vực Chủ sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì trong tam tông, nhưng mà địa vị của Vực Chủ là không thể nghi ngờ.

Vô Thượng Thành, bởi vì ba đại tông giam giữ Thần tử hiện nay của Cửu Vĩ Hồ nhất tộc ở đây, muốn dùng cực hình xử lý, cho nên mấy ngày nay Vô Thượng Thành cực kỳ náo nhiệt.

Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc chính là Yêu tộc lớn nhất Hồng Vực.

Đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Cho nên Thần tử bị ba đại thế lực bắt được, công khai xử trí, đây đúng là chuyện rúng động nhất trăm năm qua.

Cửu Vĩ nhất tộc sẽ đến cứu Thần tử sao?

Hắn là Cửu Vĩ Yêu Hồ chân chính!

Là tồn tại lai có thể có thể đứng ở cảnh giới Thiên Vô Cấm!

Cửu Vĩ nhất tộc đến, ba đại thế lực sẽ đánh với bọn họ sao?

Cường giả thượng cảnh chiến đấu, trăm năm khó gặp.

Sẽ rung động cỡ nào?

Lúc này, người trong thành đều mong mỏi ngày phán quyết đến, cũng đang chú ý tới mọi gió thổi cỏ lay trong Vô Thượng Thành.

Môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình cũng như thế!

Tầng cao nhất của một kiến trúc cao ngất trong Vô Thượng Thành, Diệp Vu Bình mặc một bộ thanh y, ngạo nghễ đứng đó, ánh mắt cơ trí nhìn khắp Vô Thượng Thành, giống như đang giám sát tất cả mọi người trong Vô Thượng Thành, lại giống như đang đợi gì đó.

Trong lúc giờ tay nhấc chân, tuy là nữ tử nhưng lại có khí khái hào hùng tuyệt thế không nói cũng không tả rõ được. Đôi mi hơi nhíu lại, ánh mắt liếc qua mấy người trước mặt, khiến cho mấy người đó kinh hãi không thôi, cả buổi cũng không thể bình tĩnh lại được.

Thời khắc này, nàng mỉm cười, hết sức hài lòng nhìn Vô Thượng Thành, nhìn lên bầu trời xa xa, cũng nhìn thắng lợi sắp đến.

Nàng mới nhận được tin tức từ trong môn truyền tới.

Tiểu Diệp xuất hiện, mạnh hơn Thần tử của Cửu Vĩ nhất tộc nhiều lắm.

Trèo lên đỉnh Thiên Giai Duyên, đại biểu cho tương lai chắc chắn có thể bước vào Thiên Vô Cấm.

Tương lai Hồng Diệp Môn sẽ huy hoàng khắp chốn!

Nếu có thể lợi dụng thêm chuyện Thần tử mà trọng thương Cửu Vĩ nhất tộc, Hồng Vực sau này, không tới một hai trăm năm thì sẽ do Hồng Diệp Môn định đoạt.

"Môn chủ, có xích huyết cấp báo từ môn phái truyền tới!"

Đột nhiên, một cường giả Hồng Diệp Môn xông tới, cầm phong thư huyết sắc trong tay, hai tay dâng lên trước mặt Diệp Vu Bình.

Xích huyết, đại biểu cho tình báo đẳng cấp cao nhất trong Hồng Diệp Môn!

Đồng thời cũng đại biểu cho nguy hiểm!

Bởi vì muốn truyền tin như thế này thì cần phải dùng toàn bộ máu tươi trong thân thể một người mới có thể truyền phong thư này ra với tốc độ nhanh nhất.

Nếu không phải cấp tốc thì không ai chịu giết một người để truyền tin cả.

"Đọc."

Diệp Vu Bình khẽ mở môi đỏ.

Người đó do dự mấy giây, chậm rãi mở thiệp mời ra, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng lưng Diệp Vu Bình một chút, lại nhìn phong thư một chút.

Cả buổi cũng không dám nói lời nào!

"Đọc!"

Diệp Vu Bình lên tiếng lần nữa.

Người đó giật mình, chỉ đành ấp a ấp úng nói: "Trong môn phái gặp cường địch đánh lén, Đông phó môn chủ với hơn năm mươi vị trưởng lão Địa Vô Cấm Hạ Cảnh đều bị giết… đệ tử nội môn thương vong vượt qua vạn người… thiên kiêu hạt giống trong nơi truyền thừa đều mất tích…"

Diệp Vu Bình xoay người lại, đưa mắt nhìn mấy vị phó môn chủ bên cạnh.

Mười mấy người đồng thời nhíu chặt chân mày, cầm lấy phong thư, xem kĩ vài lần, trong ánh mắt toát ra căm giận ngút trời.

"Ai làm?"

"Đông phó môn chủ, tính cả hơn năm mươi vị Địa Vô Cấm, tất cả đều bị giết? Rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy!"

"Thiên kiêu trong nơi truyền thừa cũng mất tích, còn hủy hoại nơi truyền thừa của Hồng Diệp Môn ta!"

Hơn mười phó môn chủ, từng người đều lửa giận thao thiên, chỉ hận không thể lập tức bay trở về, bắt lấy kẻ địch, lần lượt lấy máu.

Người tới đưa tin đó nơm nớp lo sợ, nói tiếp: "Mặt sau còn có."

Một phó môn chủ vội vàng lật qua trang thứ hai.

Mấy cái chữ to xuất hiện.

Là do Bất Hủ Tông làm!

"Bất Hủ Tông?"

"Bất Hủ Tông?"

"Bất Hủ Tông!"

"Là Bất Hủ Tông dám chiếm lấy di chỉ của Lăng Tiêu Kiếm Phái thành lập tông môn đó?"

Hơn mười vị phó môn chủ hai mặt nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy tức giận.

Diệp Vu Bình thì bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng mà trong đôi mắt thì ẩn chứa vô tận sát ý: “Bất Hủ Tông này đột nhiên xuất hiện, còn biểu hiện thực lực mạnh mẽ của nó ra cho chúng ta xem, đúng là thú vị…”

Diệp Vu Bình trầm mặc.

Trở về báo thù?

Hay là tiếp tục thực thi kế hoạch ban đầu?

Âm mưu của ba nhà ở Vô Thượng Thành như tên đã lên dây, không bắn không được, nếu như nàng đi thì tất cả những gì đã làm trước đó sẽ thất bại trong gang tấc.

Nhưng nếu không đi thì sao Hồng Diệp Môn nuốt được cơn giận này?

Người đời sẽ nhìn Hồng Diệp Môn bọn họ như thế nào?

【VIP】 Về tông

“Môn chủ, vậy chúng ta?”

“Giờ phút này chắc chắn trong Hồng Diệp Môn lòng người bàng hoàng, nếu như chúng ta không quay về thì sợ rằng sẽ ra chuyện lớn.”

“Môn chủ?”

Hơn mười vị phó môn chủ Hồng Diệp Môn quẳng hết chuyện của Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc qua một bên, theo bọn họ nghĩ, Hồng Diệp Môn chính là căn cơ của bọn họ, chết hơn mười vị cường giả Địa Vô Cấm, nếu bây giờ không quay về thì không chừng sẽ xảy ra loạn lớn, nếu như tình huống tiếp tục chuyển biến xấu thì cho dù chuyến này có thể hợp mưu với hai nhà Âm Dương gia, Hiên Đình Các diệt sạch cường giả của Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc thì cũng không thể nào cứu vãn được tổn thất của Hồng Diệp Môn.

Lúc này, Diệp Vu Bình trầm mặc, so với đông đảo phó môn chủ thì nàng suy tính nhiều thứ hơn.

Đi?

Nàng rất không cam tâm.

Vì bắt Thần tử của Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc này, nàng bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, bố cục vài chục năm, nói không giết thì không giết?

Nhưng nếu không đi thì bây giờ Hồng Diệp Môn không có cường giả tọa trấn, sợ rằng tình huống sẽ tiếp tục chuyển biến xấu xuống nữa, cuối cùng sẽ biến thành như thế nào thì vẫn là một ẩn số.

“Bất Hủ Tông nha Bất Hủ Tông. Các ngươi đúng là cho Diệp Vu Bình ta một kinh hỉ lớn. Nếu không diệt sạch Bất Hủ Tông ngươi từ trên xuống dưới thì đúng là có lỗi với kinh hỉ mà các ngươi tặng cho ta.” Diệp Vu Bình nhắm mắt lại, hận

hận xoay người qua chỗ khác, không nhìn Vô Thượng Thành nữa, cũng không nhìn trời xanh mây trắng nữa.

Nàng đã quyết định rời khỏi đây!

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể từ bỏ hùng tâm tráng chí của mình, chọn trở về Hồng Diệp Môn ổn định cục diện.

…

Khi toàn thể cường giả Hồng Diệp Môn rút khỏi Vô Thượng Thành, đám người trong Vô Thượng Thành đều không thể tin được chuyện này.

Bọn họ vẫn còn đang chờ xem trò hay.

Nhưng mà khi nhận được tin tức từ thế lực phụ thuộc của Hồng Diệp Môn truyền tới thì mọi người bình thường trở lại, hiểu được nguyên nhân tại sao Hồng Diệp Môn lại rời khỏi đây.

Đương nhiên, khi biết thì bọn họ lại rơi vào trong kinh hãi hơn.

"Bất Hủ Tông?"

"Chưa từng nghe tới tên cái tông môn này. Bọn họ lại thừa dịp đám người môn chủ Hồng Diệp Môn không ở trong môn, đánh lén Hồng Diệp Môn, giết chết Đông Tân phó môn chủ với hơn năm mươi vị trưởng lão Địa Vô Cấm Hạ Cảnh."

"Các ngươi chỉ biết một mà không biết hai, các ngươi đoán tại sao Bất Hủ Tông sẽ đánh đến tận cửa đi? Đó là bởi vì trước đó vài ngày Hồng Diệp Môn ban bố thông cáo tiêu diệt Bất Hủ Tông, nhưng bởi vì chuyện Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc kéo lấy cho nên không có lập tức động thủ. Nhưng mà lúc này Bất Hủ Tông lại ra tay trước!"

"Bất Hủ Tông này đúng là quả quyết."

Trong Vô Thượng Thành, người tới người lui bàn tán với nhau.

Nhấm nháp chuyện lớn không thua gì chuyện Thần tử của Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc sẽ bị xử cực hình.

Bao nhiêu năm rồi Hồng Diệp Môn không có bị thua thiệt lớn như vậy?

Một trăm năm?

Hai trăm năm?

Bây giờ lại có một cái thế lực trực tiếp đánh lên Hồng Diệp Môn, liên tục giết hơn mười vị cường giả Địa Vô Cấm, có thể nói là nghe mà rợn cả người.

Khi mọi người trong Vô Thượng Thành bàn tán chuyện này thì người trong hai thế lực lớn khác cũng đang cười. Dù sao ba nhà vốn cũng không phải là bằng hữu thân thiết gì, tại sao lại hợp tác? Cũng bởi vì bọn họ có cùng một kẻ địch thôi.

Trừ chuyện này ra, bọn họ nên tính là kẻ địch của nhau.

Bây giờ thấy Hồng Diệp Môn thiệt thòi lớn như vậy, hơn nữa còn không thể không rời khỏi Vô Thượng Thành, hai nhà bọn họ vui vẻ hơn bất cứ người nào.

Nhưng mà hai nhà cũng không ngờ được là chính vì cường giả Hồng Diệp Môn rời đi nên Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc tới nghĩ cách cứu viện Thần tử hiện này của Cửu Vĩ Yêu Hồ thành công. Mặc dù bỏ ra một cái giá lớn thê thảm nhưng mà Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc vẫn thành công cứu được Thần tử đi, vả cho hai nhà một cái bạt tay.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

…

Hồng Vực.

Ôn Bình rời khỏi Hồng Diệp Môn đã bốn ngày, sáng sớm tinh sương ngày thứ năm, cuối cùng hắn cũng dẫn theo mọi người về tới Bất Hủ Tông.

Chuyện thứ nhất Ôn Bình làm sau khi trở về Bất Hủ Tông là đưa mấy tên đệ tử thiên kiêu của Hồng Diệp Môn đi trồng cây.

Khi mấy người Dương Nhạc Nhạc thấy tạp dịch mới tới trồng cây lại đều là cường giả Trấn Nhạc Cảnh thì đều hết sức

kinh ngạc, nhất là khi thấy cả đám bọn họ đều còn trẻ như vậy thì kinh ngạc không nói nên lời.

"Ngươi ngươi ngươi! Kêu cái gì?"

Dương Nhạc Nhạc chỉ nữ tử mặt mũi kiêu ngạo trước mặt.

Nữ tử đó chính là thiên kiêu đỉnh cấp của Hồng Diệp Môn, ở Hồng Vực thì cũng thuộc về tầng cao nhất, bây giờ bị một tên nhóc như Dương Nhạc Nhạc chỉ thì đương nhiên là rất tức giận. Vừa định mắng hai câu thì lại cảm nhận được khí tức khủng bố khiến cho nàng dựng hết cả tóc gáy lên đột nhiên xuất hiện sau lưng, chỉ có thể khúm núm vùi đầu đi.

Những người khác cũng cúi đầu cam chịu như vậy.

Ở đây không phải là Hồng Diệp Môn.

Với thực lực của bọn họ thì nếu phản kháng thì đâu khác gì đi chịu chết?

Sau đó, cả đám nói tên của mình cho Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc nghe mấy người, sau đó nói thẳng: "Ta là đại sư huynh ở Bất Hủ Tông, nhớ kỹ. Sau này các ngươi không cần gọi tên phức tạp như vậy, dùng sso làm tên như những tạp dịch trồng cây khác là được. Ngươi là hai mươi hai, ngươi là hai mươi ba, ngẩng đầu lên, ngươi là hai mươi bốn…"

Liên tục xếp tới hơn bảy mươi, Dương Nhạc Nhạc dẫn mọi người tới sau núi, sau đó bắt đầu phân phát công cụ, đồng thời lệnh cho những tạp dịch trồng cây cũ quản lý bọn họ.

Người nha.

Là một sinh vật có nhiều thói hư tật xấu.

Khi bị ức hiếp thì bọn họ sẽ phản kháng, sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng nếu có người để bọn họ khi dễ thì bọn họ sẽ không chút do dự trút những gì mình phải chịu lên người đó.

Đây là những gì xảy ra một cách vô thức, thậm chí ngay cả người trong cuộc cũng không có phát hiện.

【VIP】 Nhận phần thưởng: Tông môn phát triển nổ mạnh

Sau khi Dương Nhạc Nhạc đi, một cường giả Trấn Nhạc Cảnh trồng cây đã được một thời gian lập tức lớn tiếng khiển trách mấy thiên kiêu Hồng Diệp Môn mới tới.

"Từng người cái ngươi, mặt mũi như đưa đám, trong nhà có người chết hả? Tập trung tinh thần cho ta, nếu không hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày thì đừng hòng nghỉ ngơi, nếu như dám lười biếng thì cẩn thận ta không khách khí với các ngươi."

Nói xong, hắn có chút tự đắc giới thiệu một chút về mình.

Cùng lúc đó, Ôn Bình dẫn theo Mộc Long rời khỏi Bất Hủ Tông, thông qua truyền tống trận đi thẳng đến Hồ Yêu Hoàng.

Trong thời gian này, Hồ Yêu Hoàng được yêu khí khổng lồ cải tạo, đã trở nên hoàn toàn khác với lúc trước.

Yêu vật khắp mọi nơi, hơn nữa đều là những yêu vật vận dụng yêu lực vô cùng thành thạo.

Khi Ôn Bình và Mộc Long đi tới, giờ phút này Mộc Long cực kỳ tò mò, đạp lên đất Hồ Yêu Hoàng, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Bởi vì hắn cảm nhận được khí tức không bình thường.

Đây là khí tức mà thời đại trước hắn chưa từng cảm nhận được.

Trong lúc Mộc Long đang tò mò nhìn bốn phía thì bỗng nhiên chân đạp trúng một gốc cỏ non, sau đó nghe cỏ non kêu lên sợ hãi: "Tiền bối, ngài cẩn thận một chút, ngài dẫm lên ta."

Mộc Long giật mình, nhìn gốc cỏ non mở miệng nói tiếng người đó, sau đó chứng kiến cỏ non trực tiếp vụt lên khỏi mặt đất, tìm mộc chỗ khác cắm rễ.

"Này?"

Ôn Bình cười cười, không để ý đến dáng vẻ chưa từng va chạm xã hội của Mộc Long: "Đi tiếp đi, ngươi sẽ nhìn thấy càng nhiều yêu vật lạ nữa."

Mộc Long gật gật đầu, sau đó đi theo Ôn Bình.

Càng đi về phía trước, càng tới gần tượng Nữ Oa.

Nhưng mà Mộc Long vẫn luôn chú ý tới hoa cỏ cây cối ở trong rừng cho nên cũng không nhìn thấy tượng Nữ Oa cao lớn nơi xa.

Một bông hoa, một cọng cỏ, một cây đều là yêu!

Cho dù Mộc Long là Chân Long, xem thường đa số Yêu tộc nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi không nói nên lời. Dĩ nhiên, sự ngông nghênh của Chân Long khiến cho hắn không có biểu hiện ra ngoài, chỉ giữ im lặng đi qua.

Nếu Mộc Long không nói chuyện, đương nhiên Ôn Bình cũng im lặng không lên tiếng, thỉnh thoảng nhìn Mộc Long bên cạnh một cái, nụ cười thản nhiên vẫn luôn nở trên môi.

Khi đi ra khỏi vùng rừng rậm này, Ôn Bình mới mở miệng nói: "Cái này chính là khởi đầu mới mà bổn tông chủ nói, tất cả đều có khả năng."

"Hoa cỏ cây cối, tồn tại hèn mọn nhất thế gian này cũng có thể thành yêu, đồng thời còn có thể khống chế yêu lực… như lời ngươi nói, tất cả đều có khả năng, ta tin!" Sau khi kinh ngạc, trong lòng Mộc Long ít nhiều gì cũng hơi nghi hoặc một chút, thế giới này làm sao vậy?

Mộc Long cảm thấy có thể không phải là do thế giới này.

Chắc chắn nguyên nhân gây ra toàn bộ chuyện này là tông chủ Bất Hủ Tông.

Đúng vào lúc này, Ôn Bình bỗng nhiên dừng bước.

Chỉ vào tượng Nữ Oa cao vút phương xa.

"Giới thiệu một chút, Yêu Tổ Nữ Oa!"

Theo Ôn Bình chỉ, Mộc Long nhìn về phía tượng Nữ Oa xa xa.

Tượng Nữ Oa giống như đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn cũng nhìn chằm chằm tượng nữ Oa này.

Giờ khắc này, trời đất trở nên yên tĩnh lạ thường.

Chỉ có tiếng tim đập của Mộc Long nhanh dần.

"Yêu Tổ chân chính!"

Rốt cuộc, trong đối mắt thất thải của Mộc Long cũng không giấu được vẻ kinh hãi.

Một bước.

Hai bước.

Mộc Long chậm rãi đi tới trước tượng Nữ Oa.

Yêu Tổ chân chính!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Mộc Long lúc này, bởi vì yêu khí cổ xưa, thuần túy đó mạnh mẽ hơn Chân Long gấp trăm lần nghìn lần vạn lần.

Long tộc bọn họ đã có thể xem như huyết mạch chí cao trong Yêu tộc.

Mà còn thuần túy hơn cả Chân Long thì cấp bậc của nàng đã không phải là hắn có thể lý giải nữa.

Dù là thời đại trước thì cũng không có tồn tại như thế này!

Lúc này, giọng nói sâu thăm thẳm của Ôn Bình vang lên, đánh thức Mộc Long: "Nàng có thể giúp ngươi, khiến cho ngươi trở lại đỉnh phong một lần nữa."

"Ta tin tưởng!"

Mộc Long dùng giọng điệu chắc nịch đáp lại Ôn Bình.

"Thành kính quỳ lạy nàng, nàng sẽ cho ngươi phương pháp tu hành của Yêu Tiên. Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy ở lại Hồ Yêu Hoàng tu hành, đợi lát nữa ta sẽ giới thiệu ngươi cho Yêu Hoàng Hồ Yêu Hoàng, trong khoảng thời gian này, ngươi đi theo hắn."

Mộc Long gật gật đầu: “Ta biết rồi.”

Dứt lời, Mộc Long lại nhìn tượng Nữ Oa.

Cho đến khi Kim Long Ngao Ly bay tới, lúc này Mộc Long mới tập trung tinh thần, nhìn Long tộc huyết mạch còn thuần túy hơn hắn trước mặt.

Long tộc chúa tể Kim Long!

Huyết mạch của yêu vật có đủ loại khác biệt, đương nhiên trong Long tộc cũng chia giai cấp hết sức rõ ràng.

Trước mặt Kim Long nhất tộc, Mộc Long nhất tộc bình thường hơn nhiều.

Khi biết được Kim Long là Thủ Hộ giả thủ hộ tượng Nữ Oa, Mộc Long giật mình, càng thêm sùng kính Yêu Tổ Nữ Oa.

Kim Long chỉ là Thủ Hộ giả.

Vậy thì hắn càng phải khiêm tốn học tập.

Lúc này, nên bỏ sự kiêu ngạo của Long tộc xuống!

Vào đêm, Mộc Long quỳ gối trước tượng Nữ Oa, cúi đầu rồng kiêu ngạo của mình xuống.

…

Tạm thời giao Mộc Long cho Hoài Không, Ôn Bình vội vã trở về tông môn.

Đã đến lúc nhận lấy phần thưởng nhiệm vụ.

Tông môn phát triển nổ mạnh!

Ôn Bình ta đến rồi!

Trước khi đi, Ôn Bình dặn dò Hoài Không một câu: “Để cho hắn tự mình tu hành là được, khi nào hắn bước vào Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì kêu hắn tới gặp ta. Với căn cơ của hắn, chuyển tu Yêu Tiên thì hẳn là không được bao lâu thì sẽ bước vào thượng cảnh.”

Mộc Long, Ôn Bình định sẽ thu hắn vào Bất Hủ Tông.

Hồ Yêu Hoàng đã có một con rồng.

Đã đủ.

Nhưng Bất Hủ Tông vẫn chưa có.

Hoài Không gật đầu: “Xin tông chủ yên tâm.”

Ôn Bình gật đầu: “Đi.”

Dứt lời, ngự kiếm rời khỏi đây.

…

Bất Hủ Tông.

Vào đêm, Ôn Bình cũng về tới Bất Hủ Tông.

“Nhận phần thưởng!”

Ôn Bình nhanh chóng nhận lấy phần thưởng tông môn phát triển nổ mạnh mà hắn chờ mong đã lâu.

“Đang cấp phần thưởng!”

【VIP】 Ôn Bình —— xong

“Chúc mừng nhận được BUFF tông môn phát triển nổ mạnh! Bắt đầu từ hôm nay đến ngày này năm sau, ngộ tính, vận khí vân vân của các đệ tử trong tông môn sẽ tăng lên gấp năm lần. Ngộ tính, vận khí vân vân của tất cả trưởng lão trong tông môn tăng lên gấp bảy. Ngộ tính, vận khí của tông chủ tông môn tăng lên gấp mười lần.”

“Đồng thời trong thời kỳ tông môn phát triển nổ mạnh, sẽ chọn mấy kiến trúc ngẫu nhiên không bố trí quy tắc, thời gian đệ tử vào đó tu luyện là vô hạn.”

“Ngon lành!”

Ôn Bình suýt chút cảm động đến rơi lệ.

BUFF tăng phúc gấp mười lần!

Cực kỳ khoa trương!

Mà kiến trúc không hạn chế thời gian tu luyện cũng là một tin mừng với tông môn.

Những loại hình kiến trúc như Phong Chi Cốc thì hệ thống đều có quy định rất nghiêm, mỗi ngày đệ tử chỉ có thể tu luyện một thời gian nhất định trong đó.

“Mấy kiến trúc nào có thể tu hành không hạn chế?”

“Do kí chủ rút ra!”

Dứt lời, địa đồ Bất Hủ Tông xuất hiện ở trước mắt.

Trọng Lực Trường, Phong Chi Cốc, Quan Ảnh Thất vân vân, tất cả kiến trúc đều đến thời khắc hào quang của nó.

“Có muốn bắt đầu ngẫu nhiên rút ra không?”

“Bắt đầu!”

Ôn Bình chọn bắt đầu.

Từng kiến trúc bắt đầu lấp lánh hào quang, sau đó từng cái ảm đạm xuống.

Phong Chi Cốc vẫn luôn sáng!

Quan Ảnh Thất cũng không có tắt!

Pháp Sư Tháp cũng không có tắt!

Những kiến trúc khác đều tắt!

"Phong Chi Cốc, Quan Ảnh Thất, Pháp Sư Tháp nhận được tông môn phát triển nổ mạnh tăng phúc, kể từ hôm nay đến ngày này năm sau, sẽ không hạn chế thời gian đi vào. Nhưng mà điểm nhiệm vụ tông môn, bạch tinh thì vẫn phải thu."

"Hay lắm!"

Ôn Bình vui vẻ.

Phong Chi Cốc, đại biểu cho mạch thuật nhất mạch của Bất Hủ Tông.

Pháp Sư Tháp, đại biểu cho pháp sư nhất mạch của Bất Hủ Tông.

Sau khi cả hai không hạn chế, mạch thuật, ma pháp sẽ phát triển phồn vinh, thời gian một năm, giọng nói có vô tận khả năng!

Quan Ảnh Thất thì càng khủng bố hơn.

Chỗ ấy đó là nơi chủ yếu sản xuất đũa phép, pháp khí, không có vận khí tăng phúc thì muốn dựa vào xem phim, xem kịch truyền hình xoạt ra một cái pháp khí chân chính thì hoàn toàn dựa vào nhân phẩm.

Sau khi không hạn chế thời gian xem phim, đồng thời các đệ tử còn đạt được tăng phúc vận khí gấp năm lần, không chừng sẽ xoạt ra thứ gì luôn.

Xem phim Tru Tiên, liệu có thể xoạt ra Tru Tiên Kiếm Trận kinh khủng không?

Xem Harry Potter, có thể xoạt ra Đũa Phép Cơm Nguội hay không?

Tóm lại, có vẻ như tất cả đều có thể.

Ôn Bình chưa kịp vui vẻ xong thì hệ thống lại nói: "Trong thời kỳ tông môn phát triển nổ mạnh, kí chủ xây dựng kiến

trúc mới, thăng cấp kiến trúc thì đều sẽ có xác suất không hạn chế miễn phí thăng cấp. Đồng thời, cũng không hạng chế kí chủ sử dụng Mệnh Hạch Điếu Trụy."

"Một năm này, chính là một năm Bất Hủ Tông phát triển phồn vinh." Ngọn lửa dục vọng trong lòng Ôn Bình dần dần bùng cháy.

Con đường phía trước của Bất Hủ Tông có quá nhiều kẻ địch.

Nếu như không có một năm này thì sợ là tháng ngày sau này sẽ khó khăn lắm.

Phụ mẫu vẫn còn đang chờ hắn giúp.

Già Thiên Lâu còn đang nhìn chằm chằm.

U Quốc cũng có thể đột kích bất cứ lúc nào.

Có một năm này, Bất Hủ Tông sẽ có cơ hội.

"Là thời điểm đại triển quyền cước."

Ôn Bình khẽ cắn môi.

Đúng, Pháp Nguyên Sơn Cốc mà hắn xây dựng trước khi đi tới Hồng Diệp Môn đã hoàn thành.

Nên ra sân khấu!

Một cái tiểu thế giới tiên hiệp chân chính!

Có nó, pháp thuật nhất mạch vốn yếu kém của Bất Hủ Tông sẽ được đền bù hoàn mỹ.

Pháp thuật, sẽ không còn cực hạn ở khống hỏa, ngự kiếm nữa!

Giống như Phong Chi Cốc, Pháp Nguyên Sơn Cốc cũng nằm trong một cái bí cảnh đặc biệt.

Nhưng mà không giống Phong Chi Cốc ở chỗ Phong Chi Cốc là đi từ rừng vào mà Pháp Nguyên Sơn Cốc thì đi vào từ bầu trời.

Thềm đá huyền không, từng bậc từng bậc nối thẳng lên không trung.

Tất cả tám mươi mốt bậc!

Đại biểu cho chín chín tám mươi mốt nạn.

Bước vào bậc thứ nhất thì thiên địa bỗng nhiên biến ảo.

Trời đất xung quanh, rừng núi xanh biếc và kiến trúc quen thuộc của Bất Hủ Tông tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhìn bốn phía, chỉ thấy một mảnh trời xanh ngắt.

Cuối cầu thang chính là Thiên Môn.

Thiên Môn mở rộng, trong đó chính là Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Dọc theo cầu thang đi lên cao, linh khí càng thêm nồng nặc hung hãn, giống như là gió biển trước bão táp không ngừng ập tới.

"Thế giới như vậy mới thích hợp tu tiên một đạo." Ôn Bình nhẹ nhàng cất bước đi lên, vừa đi vừa nghe hệ thống giới thiệu.

"Pháp Nguyên Sơn Cốc, không thể thăng cấp, Tông chủ vào bên trong cũng không có đặc quyền. Cho dù là đệ tử hay là trưởng lão. Mỗi ngày chỉ có thể vào bên trong tu hành trong thời gian giới hạn một canh giờ, mỗi canh giờ phải bỏ ra mười điểm nhiệm vụ tông môn, mỗi người một ngày chỉ có một cơ hội miễn tử."

Ôn Bình ngơ ngẩn.

Bước chân cũng ngừng.

"Miễn tử?"

"Pháp Nguyên Sơn Cốc, chính là một góc của thế giới tu tiên chân chính, mặc dù hung hiểm trong đó không bì được thế giới tu tiên chân chính nhưng vẫn không phải là người nào cũng có thể đi vào đó được. Nếu như thành viên tông môn đi vào đó, tử vong lần thứ hai chính là tử vong thật sự."

"Vậy xem ra trong Pháp Nguyên Sơn Cốc này có cơ duyên không nhỏ."

Trong tu tiên có một câu như vậy.

Nguy hiểm cỡ nào thì cơ duyên sẽ lớn cỡ đó.

Pháp Nguyên Sơn Cốc, là một nơi tu luyện duy nhất trong Bất Hủ Tông sẽ chết người, rốt cuộc trong đó bao gồm những thứ gì?

Ôm lòng tò mò, Ôn Bình tiếp tục đi lên.

Hệ thống tiếp tục giải thích: "Pháp Nguyên Sơn Cốc, tổng cộng chia làm ba khu vực. Khu vực bên ngoài, từ cửa vào kéo dài vào trong ngàn dặm, khu vực này có mức nguy hiểm thấp, thích hợp đệ tử tông môn đi vào. Trung bộ cấm khu, từ khu vực ngoài kéo dài vào trong vạn dặm, vùng này cực kỳ nguy hiểm. Dĩ nhiên, cơ duyên trong đó cũng vô cùng phong phú. Đồng thời, nếu muốn đi sâu vào trong khu vực này thì phải tốn thêm một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, thời hạn là một canh giờ. Cuối cùng thì là cấm khu cuối cùng, vùng này hệ số nguy hiểm cao nhất, không phải Địa Vô Cấm không thể vào bên trong. Mặc dù đi vào khu vực này không cần tốn thêm điểm nhiệm vụ tông môn nhưng tỷ lệ ngã xuống cực kỳ lớn."

【VIP】 Ôn Bình —— xong (2)

“Cấm khu cuối cùng…”

Ôn Bình trầm mặc.

Trước mắt, Bất Hủ Tông không có nhiều cường giả Địa Vô Cấm.

Yêu Hoàng Hoài Không, Yêu Vương Thời Phong, còn có Đao Ma, Mộc Long, trừ mấy người đó ra thì còn có bốn ngườiHà Niên, Long Nguyệt, Long Kha và Vi Sinh Tinh Vũ có thể bước vào Địa Vô Cấm bất cứ lúc nào.

Có thể cho bọn họ đi vào thử một chút.

Nếu có người không dám đi vào, Ôn Bình sẽ vô cùng thất vọng.

Lùi bước là một ý nghĩ không nên xuất hiện trong đầu người tu hành.

“Để ta đi trước dò đường cho các ngươi… hệ thống, lần đầu xây dựng thì có phúc lợi gì không?”

“Cũng không có.”

“Không có xây dựng phúc lợi thì ta có thể làm gì khi ở trong đó một giờ?”

“Tốc độ thời gian trôi qua trong Pháp Nguyên Sơn Cốc không giống như bên ngoài, một canh giờ trong Pháp Nguyên Sơn Cốc tương đương với một tháng ở bên ngoài.”

“Một canh giờ tương đương một tháng!”

Ôn Bình vui vẻ.

Vậy có thể làm rất nhiều chuyện trong Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Trong Pháp Nguyên Sơn Cốc không có mạch khí, nhưng mà mặc dù không thể tu luyện mạch thuật nhưng lại có thể tu luyện linh thể, pháp thuật vân vân.

Đúng lúc này, bất tri bất giác Ôn Bình đã đứng ở rìa Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Là tông chủ, đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc thì không cần trừ điểm nhiệm vụ tông môn, nhưng mà lại trừ danh vọng.

"Càn Khôn Lôi có thể giết Địa Vô Cấm mới một ngàn danh vọng một quả, sao đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc một chuyến lại trừ nhiều danh vọng như vậy?"

"Không phải kí chủ muốn vào cấm khu cuối cùng sao? Lần đầu vào cấm khu cuối cùng thì phải thông qua thông qua trung bộ đi vào, không thể trực tiếp đi vào."

"Ngươi nghĩ ta giàu lắm hả?"

Lập tức trừ danh vọng, Ôn Bình vẫn có chút không bỏ được.

Dù sao thì chỉ có thể làm nhiệm vụ mới nhận được danh vọng.

Ai biết sau này có nhiệm vụ danh vọng nữa hay không?

Cái đồ chơi này cũng không phải bạch tinh, không thể tái sinh!

Bước ra một bước!

Thiên địa lại thay đổi.

Ôn Bình đứng ở cột mốc biên giới, cột mốc biên giới cao vút trong mây, giống như đỉnh thiên lập địa, trên đó viết bốn chữ lớn —— Trung bộ cấm khu!

Đứng ở rìa trung bộ cấm khu, Ôn Bình đưa mắt nhìn xung quanh thế giới tiên hiệp.

Cấm khu không nên là một mảnh an lành chứ?

Thất Thải Linh Điểu bay qua ngọn cây, Hồ Điệp từng đàn bay lượn trên hoa, linh thú trong rừng đuổi nhau phát ra từng tiếng xào xạt.

Hoa nở chói lọi, rừng rậm um tùm, thỉnh thoảng trong núi còn truyền đến vài tiếng linh thú hót vang, khiến trong lòng người ta cực kỳ điềm tĩnh.

Đây là một tiên cảnh.

Hoàn toàn không giống như là cấm khu!

Ngự kiếm bay lên không, Ôn Bình quan sát đại địa này. Hắn thấy được linh quả do linh thú thủ hộ, có động thiên phúc địa bị sương trắng che khuất, còn có nhiều chỗ kỳ diệu nữa. Đối với mấy thứ này, Ôn Bình lười nghiên cứu.

Bởi vì trung bộ cấm khu cũng không thích hợp cho Địa Vô Cấm, mấy chỗ này giao cho đệ tử tông môn đi thăm dò đi.

Sau đó, trong ba ngày, Ôn Bình vẫn luôn ngự kiếm phi hành, cuối cùng đi tới cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Cấm khu cuối cùng, rốt cuộc có một chút mùi vị kinh khủng.

Chỉ với một khúc xương thú lộ ra ở khu vực biên giới thì đã ẩn chưa linh khí mênh mông, còn hơn cả Chân Long.

Nếu đem nó về cho Đại Quai Tiểu Quai ăn, nếu như bọn nó có thể tiêu hóa được thì chắc chắn có thể tăng lên đến Địa Vô Cấm.

Đáng tiếc, không có tàng giới lớn như vậy.

Chỉ có thể đợi sau này ném Đại Quai Tiểu Quai vào đây, để cho bọn nó tự ăn.

Đương nhiên, cũng không phải là không thể chém một khúc đem về, mà là phi kiếm trong tay Ôn Bình cũng không thể tổn thương tới nó dù chỉ một chút.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị tiếp tục đi sâu vào thì ngàn mét phía trước, một đống bạch cốt xuất hiện.

Giống như là xương đầu.

Nếu chỉ là xương cốt thì Ôn Bình cũng lười nhìn.

Nhưng chính giữa xương cốt lại có một viên yêu đan lớn màu vàng kim.

Độ tinh thuần, độ dày đặc của yêu lực có thể nói là khủng bố!

“Yêu thú này đã chết bao nhiêu năm, yêu đan lại còn hoàn hảo như lúc ban đầu.” Đi qua nhặt yêu đan lên, còn chưa kịp nhìn kỹ thì có một luồng khí tức yêu đan càng mênh mông hơn truyền đến.

Rất gần!

Chỉ trong phạm vi ngàn mét!

Ôn Bình nhìn bốn phía vài lần, xác định mục tiêu ở một cái sườn núi nhỏ phía trước.

Một kiếm phá vỡ núi nhỏ, quả nhiên, bên trong cũng có một bộ hài cốt, yêu đan vẫn còn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Lúc này, Ôn Bình nhận ra được cái gì.

Nhặt yêu đan lên, trực tiếp ngự kiếm bay lên không!

Phóng tinh thần lực xuống dưới!

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, chỗ này yêu đan khắp mọi nơi.” Ôn Bình vui vẻ, vội vàng ngự kiếm bắt đầu vơ vét.

Nhiều yêu đan chất lượng cao như vậy, Ôn Bình có một cái phỏng đoán to gan!

Không được một hồi, Ôn Bình đã vơ vét sạch trăm dặm xung quanh, hết thảy thu hoạch được hơn ba mươi viên yêu đan.

Trong đó mười viên yêu đan cực kỳ không tầm thường!

Quả nhiên, trong cấm khu này có đại cơ duyên!

Nếu cho mấy người Hoài Không ăn nhiều yêu đan như vậy, sẽ tăng lên được bao nhiêu thực lực?

Ôn Bình cảm thấy tuyệt đối không thể thiếu.

Nhưng mà cụ thể tăng bao nhiêu thì vẫn phải đi về thí nghiệm một hồi.

Ngay lúc Ôn Bình chuẩn bị tiếp tục ngự kiếm tìm kiếm yêu đan thì một trận cuồng phong kéo tới, tốc độ nhanh chóng, thậm chí còn không cho hắn có cơ hội phản ứng.

Cuồng phong thổi qua, Ôn Bình đứng không vững trên thân kiếm.

Bỗng nhiên, một luồng khí tức khủng bố khiến cho hắn lạnh cả người ập tới!

Hơn nữa còn càng ngày càng gần!

“Không tốt!”

Ôn Bình giật mình, vừa định phản ứng thì gió lốc quỷ dị từ bốn phương tám hướng tụ tập tới xé nát hắn.

Một đám sương máu nổ tung trên không trung.

Trong kiếm dưới chân cũng bị xoắn nát.

Ôn Bình —— xong!

【VIP】 Đại ma pháp sư hệ phụ trợ trong tương lai —— Đao Ma?

Cuối cùng ở ngoài vùng cấm.

Một chùm sáng màu xanh tụ lại, Ôn Bình còn chưa tỉnh hồn, hít vào một hơi thật dài.

Thứ mới nãy là cái gì?

Sao lại có thể miểu sát hắn?

Khiến hắn ngay cả thời gian phản ứng cũng không có!

Cấm khu cuối cùng đúng là cấm khu cuối cùng.

Chỉ là khu vực biên giới thì đã khủng bố như vậy!

"Cũng may là ta đã cất hết đống yêu đan này vào trong tàng giới, không có rơi lại đó khi bị giết." Nếu đã chết một lần, Ôn Bình cũng định tiếp tục ở lại, bởi vì hắn chỉ đi vào dò đường, không phải đi tìm chết, huống hồ trước mắt hắn cần nhất cũng không phải là tu hành.

Hơn ba mươi viên yêu đan này, nhất định phải lập tức đem đi ra ngoài thí nghiệm một phen.

"Hệ thống, đưa ta ra ngoài."

Dứt lời, hình ảnh trước mắt Ôn Bình bỗng nhiên thay đổi, chỉ trong một hơi, Ôn Bình đã trở lại dưới cầu thang tám mươi mốt bậc huyền không.

Tiện tay mở địa đồ ra, Ôn Bình lại xây thêm một cái khu ký túc xá, dùng để phòng sau này có thể sẽ thu nhiều người.

Thời kì tông môn phát triển nổ mạnh đã mở ra, chắc chắn phải thu một nhóm người.

Sau khi rời khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc, Ôn Bình đi tới khu ký túc xá trước, tìm Đại Quai Tiểu Quai đang nằm bên đầm nước phơi nắng.

Trong nháy mắt khi Ôn Bình lấy yêu đan ra, dáng vẻ nghịch ngợm của Đại Quai Tiểu Quai biến mất trong nháy mắt.

Ngay cả Giao Long cũng nhịn không được mà nhô đầu ra khỏi mặt nước.

Đủ để chứng tỏ yêu đan có sức hấp dẫn lớn cỡ nào!

Bởi vì Giao Long xuất hiện, những đệ tử nhập môn nghe nói có Giao Long dưới nước, từng người đều kinh hỉ muốn chết.

Nhưng mà bởi vì Ôn Bình ở đây cho nên bọn họ cũng không dám rít gào.

Ôn Bình ném một viên yêu đan cho Giao Long, Giao Long mừng rỡ nuốt xuống, nuốt yêu đan vào, cảm giác vui vẻ như là đứa nhỏ được ăn kẹo. Cảm giác vui vẻ đó là đến từ phế phủ, cảm xúc chân thật nhất đến từ tận đáy lòng.

Một viên yêu đan vào bụng, Hắc Long tinh thần phấn chấn nhảy lên một cái, ngao du một vòng trên không trung mới trở về.

Sau khi trở về, lập tức rơi vào ngủ say.

Ôn Bình lại chia cho Đại Quai Tiểu Quai, mỗi con một viên yêu đan, sau khi nuốt yêu đan vào, chúng nó cũng chầm chậm rơi vào trạng thái ngủ say.

Cũng giống như lần trước khi ăn long cốt.

“Sau đó thì chờ hai ngươi tiêu hóa yêu đan!”

rốt cuộc thì một viên yêu đan có thể tăng lên bao nhiêu thực lực?

Ôn Bình rất muốn biết.

Sau khi rời khỏi khu ký túc xá, Ôn Bình dùng Truyền Âm Thạch thông báo cho Vân Liêu, kêu hắn vào giờ cơm hôm nay thông báo tin tức Phong Chi Cốc, Quan Ảnh Thất và Pháp Sư Tháp không hạn chế thời gian, đồng thời cũng thông báo tin tức mở Pháp Nguyên Sơn Cốc một chút, hắn thì chuẩn bị đi Hồ Yêu Hoàng một chuyến nữa.

Nhưng mà Ôn Bình chưa kịp đi đến truyền tống trận thì đã bị Vân Liêu trưởng lão ngăn cản.

"Tông chủ, bên Đông Hồ, Bách Tông Liên Minh đã đánh nhau với Tán Nhân Dịch, hai bên đồng thời điều động bốn năm trăm vạn người."

"Để bọn họ đánh đi."

Ôn Bình vốn lười đánh với Bách Tông Liên Minh.

Bây giờ hắn chỉ muốn ứng phó với Triều Thiên Hạp.

Nếu lúc này Tán Nhân Dịch chịu đứng ra thì để cho Tán Nhân Dịch đánh với Bách Tông Liên Minh đi.

Ôn Bình suy nghĩ một chút, nói thêm: "Thông báo cho Hà Niên, nếu có Địa Vô Cấm ra tay hoặc là xuất hiện thì lập tức báo lại, đồng thời thông báo cho Vi Sinh trưởng lão. Chuyện Bách Tông Liên Minh thì chủ yếu để cho Vi Sinh Tinh Vũ phụ trách."

Vi Sinh Tinh Vũ là lâu chủ ngày xưa của Già Thiên Lâu, chuyện này không cho hắn phụ trách giải quyết thì giao cho ai giải quyết?

"Đã rõ, lát nữa thuộc hạ sẽ truyền âm cho Hà trưởng lão." Vân Liêu lại nói: "Đúng rồi, tông chủ, còn có một chuyện rất gấp. Bây giờ thế lực xung quanh Tinh Kiếm Sơn đã rục rịch, những ngày ngài không có ở đây, bọn họ vẫn luôn tập kết, căn cứ tình báo của Trần Hiết trưởng lão thì bây giờ bọn họ đang tụ tập ở Diệp Thành, cách Bái Nguyệt Thành không xa, cách Bất Hủ Tông cũng chỉ có một ngày lộ trình, trước mắt tháng ngày tiến công cụ thể còn chưa có thương định ra. Nhưng mà thuộc hạ cảm thấy chắc chắn không được mấy ngày nữa là sẽ đánh tới."

Đối với thế công của mười bốn thành, Vân Liêu vẫn có chút khẩn trương.

Dù sao có nhiều thế lực ngũ tinh như vậy.

Nếu so Bách Tông Liên Minh với bọn họ thì không khác gì so con voi với con kiến.

Ôn Bình cười cười: “Mười bốn thành lật không nổi sóng gió gì, bọn họ dám đến thì bổn tông chủ dám để cho bọn họ tan biến. Đúng rồi, Vân trưởng lão, ngươi làm đại trưởng lão, tuy phải chú ý chuyện trong tông môn nhưng cũng không thể lơ là chuyện tu hành. Lần này Phong Chi Cốc, Pháp Sư Tháp và Quan Ảnh Thất không hạn chế, cũng là cơ hội của ngươi. Thời gian không hạn chế thời gian sẽ không kéo dài quá lâu, cho nên ngươi phải quý trọng cơ hội này!”

Vân Liêu hiểu ra, gật đầu: “Tông chủ, ta nhất định sẽ cố gắng tu hành, chắc chắn sẽ không kéo chân tông môn.”

Chuyện mười bốn thành, nếu tông chủ không quan tâm.

Hắn cũng sẽ không nói thêm cái gì.

Cũng thế.

Hồng Diệp Môn cũng đánh.

Tại sao phải sợ bọn họ?

Không phải bọn họ chỉ là một đám tiểu nhân vật muốn lấy lòng Hồng Diệp Môn sao.

Ôn Bình hỏi: “Đao Ma thế nào?”

“Từ khi Đao Ma tiền bối tìm ra nơi tập luyện mạch thuật lưu phái, Phong Chi Linh Thể và nơi tập luyện vũ khí thuộc tính phong trong Phong Chi Cốc thì bỏ ra giá tiền rất lớn tìm đệ tử tông môn mua một cây đũa phép, sau đó vẫn ở trong núi luyện ma pháp.”

“Hắn chọn ma pháp gì?”

“Thuộc hạ không biết.” Vân Liêu lắc đầu.

Ôn Bình hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống đáp: “Ma pháp tam giai.”

“Tên là gì?”

“Thánh Quan Chiếu Diệu, Thánh Quang Gia Thân và Không Gian Phong Tỏa.”

Hai cái ma pháp Thánh Quang?

Ôn Bình ngơ ngác một chút.

Sao hắn lại muốn chọn luyện loại ma pháp này?

Thánh Quang, đại biểu cho chính nghĩa tuyệt đối, là thánh khiết.

【VIP】 Tông chủ hiếm khi hào phóng một lần

Theo lý thuyết thì loại người liếm máu trên lưỡi đao, không biết đã giết bao nhiêu người như Đao Ma thì phải tuyển một ít ma pháp bá đạo mới đúng.

Làm sao?

Đao Ma muốn làm phụ trợ?

Thánh Quang Chiếu Diệu, Thánh Quang Gia Thân, hai loại ma pháp tam giai này Ôn Bình còn nhớ kĩ, đây là ma pháp hệ phụ trợ.

Thánh Quang Chiếu Diệu, ma pháp có thể khôi phục thương thế trong phạm vi nhất định.

Thánh Quang Gia Thân, xóa bỏ hiệu quả xấu trên người mình hoặc người khác.

Thấy Ôn Bình cả buổi không nói lời nào, Vân Liêu tò mò hỏi: "Tông chủ, Đao Ma trưởng có vấn đề gì không?"

"Không có… Vân trưởng lão, ngươi có đi Pháp Sư Tháp xem thử chưa?"

Ôn Bình lại chuyển sự quan tâm qua Vân Liêu.

Vân Liêu gật gật đầu: "Chọn rất nhiều, cuối cùng xác định sẽ bắt đầu học từ ma pháp nhất giai. Bản thân ta thích ma pháp hệ lôi. Điều khiển lôi điện!"

"Ma pháp hệ lôi, xem như là một loại uy lực cao nhất trong số tất cả ma pháp. Nếu đã chọn thì cố gắng tu luyện cho tốt."

"Thuộc hạ nhất định sẽ cố gắng tu hành."

Vân Liêu đáp.

Mắt thấy người vào tông thực lực càng ngày càng mạnh, thật ra thì Vân Liêu cũng cảm thấy bàng hoàng như Dương Nhạc Nhạc.

Một người là đại đệ tử, một người là đại trưởng lão, nhưng mà thực lực ở trong Bất Hủ Tông cũng không tính là mạnh, thậm chí có thể nói là nằm trong nhóm yếu nhất.

Vân Liêu là một người hiếu thắng, đương nhiên sẽ không thích trạng thái bây giờ.

Được tông chủ coi trọng, vẫn để cho hắn ngồi ở vị trí đại trưởng lão này, hắn cũng không thể kéo chân tông môn được.

Ôn Bình vỗ vỗ vai Vân Liêu, vốn định đi đến truyền tống trận, nhưng mà đi hai bước thì lại ngừng lại.

Trong thời kỳ tông môn phát triển nổ mạnh, Ôn Bình quyết định tàn nhẫn một lần, hung hăng hào phóng một lần, dùng cái này để khích lệ đệ tử, các trưởng lão hăng hái tu hành: "Đúng rồi, đêm nay khi tuyên bố những gì ta dặn thì ngươi thêm một câu này vào."

Vân Liêu vội nói: "Xin tông chủ cứ nói."

"Ngay từ hôm nay, phàm là người tu luyện trong Phong Chi Cốc thì sẽ có cơ hội nhận được Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù. Cơ chế ban thưởng rất đơn giản, ba người đầu tiên tìm được Phong Chi Linh Thể, mạch thuật lưu phái thuộc tính phong hoặc là vũ khí thuộc tính phong thì có thể nhận được."

"Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù!"

Vân Liêu giật mình.

Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù của tông chủ quý cỡ nào, mọi người đều biết.

Đến bây giờ, các cường giả ở Hồ Thiên Địa vẫn còn tâm tâm niệm niệm nó, không tiếc tốn giá cao mua một tấm, cho dù chỉ là Nhị Tuyền.

Ôn Bình còn nói thêm: "Giống vậy, ba người đầu tiên nắm giữ ba loại ma pháp tam giai trong Pháp Sư Tháp thì cũng có thể nhận được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù. Nếu như là ma pháp tứ giai thì chỉ cần một loại!"

"Tông chủ, sao đột nhiên ngài lại hào phóng như vậy?"

Vân Liêu kinh ngạc.

Lại ba tấm!

Ôn Bình liếc Vân Liêu một cái: "Nói như trước đây bổn tông chủ rất keo kiệt vậy."

Ai không muốn hào phóng một chút?

Quan trọng là trước đây nghèo rớt mồng tơi.

Vân Liêu cười hắc hắc, đợi tông chủ nói tiếp.

Quả nhiên, tông chủ lại nói.

"Cuối cùng là Pháp Nguyên Sơn Cốc, Pháp Nguyên Sơn Cốc là chỗ tu luyện mới, trình độ nguy hiểm trong đó ta đã nói với ngươi. Nhưng mà người tu hành nếu như bởi chút nguy hiểm mà sợ hãi không tiến lên thì còn tu hành cái gì nữa? Cho nên ta quyết định tăng cấp ban thưởng ở Pháp Nguyên Sơn Cốc lên. Ba người có thể tìm được nơi tập luyện trong Pháp Nguyên Sơn Cốc trước thì mỗi người có thể lấy được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù. Khu vực bên ngoài, người đầu tiên tìm được nơi tập luyện thì cũng có thể lấy được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ. Trung bộ cấm khu, người đầu tiên tìm được nơi tập luyện thì cũng có thể lấy được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ. Cuối cùng thì là cấm khu cuối cùng, cấm khu cuối cùng không phải Địa Vô Cấm không thể vào, hệ số nguy hiểm vô cùng cao, cho nên chỉ cần có ai nhận được cơ duyên trong đó thì có thể lấy được một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù!"

"Ngũ Tuyền!"

Vân Liêu sửng sốt.

Mấy ngày nay, hắn cũng biết được chút tin tức về Tuyền Qua Đồ từ Tử Nhiên đại sư.

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, đây là thứ mà ở Triều Thiên Hạp cũng hiếm thấy.

Tăng phúc cực kỳ nghịch thiên!

Ôn Bình gật đầu: "Chính là Ngũ Tuyền, cho nên nếu muốn thì có thể đi thử một lần."

“Tông chủ, ta nhất định sẽ truyền lời lại.”

Vân Liêu cảm thấy cho dù tông chủ không có ban thưởng thì mọi người cũng sẽ cố gắng tu luyện.

Bây giờ có tông chủ ban thưởng, vậy thì sẽ càng thêm điên cuồng.

Không có ban thưởng, đệ nhất đệ nhị, không quan trọng.

Có ban thưởng, ba danh ngạch đó, đừng ai mong chiếm được.

Sau khi dặn dò chuyện này xong, Ôn Bình lên truyền tống trận đi Hồ Yêu Hoàng lần nữa, Vân Liêu thì ngưng trọng, triệu tập toàn tông.

Chỉ cần không phải là người hoàn toàn không thể phân tâm thì chắc chắn sẽ đến.

Đến giờ cơm, Vân Liêu nói lại chuyện Phong Chi Cốc, Pháp Sư Tháp và Quan Ảnh Thất không hạn chế thời gian ra, tất cả mọi người sướng đến phát rồ.

Sau đó lại nói chuyện Pháp Nguyên Sơn Cốc ra, thành viên tông môn một lòng muốn tu luyện pháp thuật, ai cũng đều cực kỳ hưng phấn.

Khi Vân Liêu nói ra những ban thưởng của Ôn Bình thì trên dưới toàn tông, ngay cả trưởng lão cũng kinh ngạc.

Ban thưởng cực kỳ phong phú!

Nghe là muốn làm liền!

Đao Ma cười hắc hắc: “Vậy thì sợ là lão phu phải về đích trước rồi.”

Ba loại ma pháp tam giai, hắn đã quen thuộc một loại.

Còn có hai loại, hẳn là không được bao lâu.

Long Nguyệt nghe vậy thì vội hỏi thăm: “Vân trưởng lão, ta thì sao? Ta đã thành công tu luyện ma pháp tứ giai, có thể trực tiếp lấy ban thưởng sao?”

“Không thể, tính từ hôm nay.”

Vân Liêu đáp.

Long Nguyệt bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nhìn xung quanh. Vốn còn có chút thất lạc nhưng đột nhiên phát hiện, hình như không có ai có thể cạnh tranh với nàng.

【VIP】 Tông chủ hiếm khi hào phóng một lần (2)

Long Kha thấy Long Nguyệt không ngừng cười ngây ngô thì vỗ nàng một cái: "Đứng đắn một chút, Vân trưởng lão đang nói chuyện."

"Tỷ, ha ha… xin lỗi, ta quá vui."

Long Nguyệt vội vàng ngừng cười, cúi đầu sát bàn.

Lúc này, Vân Liêu mới nói tiếp: "Hai chỗ khác, thật ra thì đối với các vị, chỉ cần muốn đi tranh thủ thì vẫn rất có cơ hội. Nhưng mà liên quan đến Pháp Nguyên Sơn Cốc thì xin khuyên các vị, đây là một chỗ mới nguy cơ tứ phía. Trong tông môn, người dưới Địa Vô Cấm không thể vào cấm khu cuối cùng, bởi vì không phải Địa Vô Cấm mà đi vào trong đó thì chắc chắn phải chết. Khu vực bên ngoài và trung bộ cấm khu thì các ngươi có thể tùy tiện xông, nhưng mà vẫn là câu nói đó, cũng có nhất định nguy hiểm. Nếu như sợ thì không nên đi vào. Nếu như đi thì tông chủ cũng sẽ không để các ngươi chịu chết vô ích, sẽ cho các ngươi một lần bảo mệnh. Lần thứ nhất tử vong thì có thể cứu vãn được, nhưng nếu tử vong lần thứ hai thì là chết thật…"

Sau khi Vân Liêu nói xong tất cả tin tức về Pháp Nguyên Sơn Cốc thì trên dưới toàn tông đều trầm mặc.

Đương nhiên, phần lớn là phấn khởi nói không ra lời.

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ khiến cho đám người Đao Ma hướng đến.

Phải biết, Đao Ma ở sa trường nhiều năm như vậy cũng không có lấy được một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

"Con đường tu hành vốn là cửu tử nhất sinh, tông chủ còn lấy ra phần thưởng phong phú như thế để khích lệ chúng ta, đương nhiên chúng ta sẽ không lùi bước." Lúc này, Đao Ma

quyết tâm, sau khi tu luyện ma pháp xong thì sẽ đi vào đó một lần.

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, hắn nhất định phải tranh một chút!

Hơn nữa, trên dưới toàn tông, có vẻ như là hắn là người có cơ hội lớn nhất.

Sau khi truyền đạt hết lời tông chủ dặn dò, Vân Liêu cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò thêm một câu rồi đi.

"Tông chủ hiếm khi mới hào phóng một lần, nếu các ngươi không nắm bắt được cơ hội, sau này muốn có lại thì khó."

Mọi người tâm lĩnh thần hội gật gật đầu.

Mỗi người đều rất kích động.

Ăn cơm xong thì lập tức bay tới Phong Chi Cốc, Pháp Nguyên Sơn Cốc và Pháp Sư Tháp.

Quan Ảnh Thất bởi vì không có Tuyền Qua Đồ ban thưởng cho nên mọi người để nó qua một bên.

…

Diệp Thành.

Từ khi mười bốn thành phát động lệnh tập hợp đến nay đã chừng nằm sáu ngày hơn.

Mười bốn thành, bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh, đa số cường giả đã đến đông đủ.

Người của bốn thành người, còn có đám người xung quanh đều nhìn chằm chằm Diệp Thành, chờ đợi rất nhiều nhiều thế lực khởi xướng tiến công cuối cùng.

Nam Hoa Môn, là tồn tại đỉnh cao trong mười bốn thành, bị Hoài Không đánh đến tận cửa bức tử môn chủ Phục Nam Hoa, toàn tông trên dưới đã sớm ôm thái độ không chết không thôi với Bất Hủ Tông, cho nên cường giả Nam Hoa Môn xung phong nhận làm người xuất kích đầu tiên!

Giờ khắc này, trên đường phố ở Diệp Thành, hai người tông chủ Nghịch Thiên Tông Vạn Trường Thanh và trưởng lão

Hạo Thanh đang lặng lẽ trốn ở một nơi hẻo lánh, mặt không đổi sắc nhìn thành viên của thế lực ngũ tinh tới tới lui lui, nhưng mà trong lòng lại rất xoắn xuýt.

"Bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh hợp lực thảo phạt, Bất Hủ Tông gặp nguy hiểm!"

Hạo Thanh không khỏi cảm thán một câu.

Quả nhiên, Bất Hủ Tông cường thế, suy cho cùng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Hồng Diệp Môn, không thể trêu vào!

"tương lai của chúng ta có phải cũng sẽ rơi vào kết quả như vậy không?"

Vạn Trường Thanh nhìn Hạo Thanh một chút.

Thân là dư nghiệt của Lăng Tiêu Kiếm Phái, có thể sống đến bây giờ chỉ là do Hồng Diệp Môn lười quan tâm đến bọn họ thôi.

Nếu như tương lại bọn họ phát triển Nghịch Thiên Tông lên.

Hồng Diệp Môn sẽ trảm thảo trừ căn sao?

Hạo Thanh liếc Vạn Trường Thanh một cái: "Xem kịch thì cứ xem kịch, ngươi rảnh rỗi quá nên tự tìm phiền não cho mình đúng không, nếu như có một ngày như vậy thì chắc chắn người mà Hồng Diệp Môn làm thịt đầu tiên cũng là ngươi. Dù nói như thế nào thì ta cũng sẽ đi chậm hơn ngươi vài bước. Bây giờ ta cũng thấy tiếc cho Bất Hủ Tông, chỉ là chọn sai chỗ xây tông thôi. Nếu như bọn họ chuyển qua nơi khác xây tông, chưa chắc Hồng Diệp Môn sẽ chú ý tới bọn họ. Hồng Diệp Môn không nhúng tay vào, chỉ với những thế lực ngũ tinh ở mười bốn thành này, ai dám chọc Bất Hủ Tông?"

Khi Hạo Thanh nói lời này thì cảm thấy có chút đáng tiếc, tiếc hận cho tình huống của Bất Hủ Tông bây giờ. Dĩ nhiên, hắn nói đến khúc sau thì trong giọng nói ít nhiều gì cũng có chút khinh bỉ, bởi vì hắn ghét nhất chính là mấy thế lực ngũ tinh này, khi Hồng Diệp Môn không nói lời nào thì bọn họ dám chọc Bất Hủ Tông không?

Như Lạc gia ở Bái Nguyệt Thành, bị đánh một lần, sau đó nhìn thấy đệ tử Bất Hủ Tông thì đều chọn đi vòng qua, bây giờ nhảy nhót hăng hơn ai hết.

Bên cạnh, Vạn Trường Thanh cũng nói tiếp: "Đã có Nam Hoa Môn làm một cái vết xe đổ như thế, còn ai dám chọc Bất Hủ Tông. Hôm đó môn chủ Nam Hoa Môn may mắn chạy trốn khỏi Bất Hủ Tông, ai cũng cho là hắn có thể thắng được một chút hi vọng sống, có ai ngờ được cường giả Địa Vô Cấm của Bất Hủ Tông ngay cả một chút đường sống cũng không cho, rượt thẳng đến Nam Hoa Môn, sau đó chém giết hắn ngay trước mặt toàn tông trên dưới. Từ một khác đó trở đi, còn ai dám chọc Bất Hủ Tông? Có thể nói như thế này, trong Hồng Vực, ngoại trừ ba đại thế lực và Vực Chủ thì còn ai có thể khiến cho Bất Hủ Tông cúi đầu, khiến cho Bất Bất Hủ Tông sợ hãi, đâu có thế lực ngũ tinh nào có thể làm được?"

Khi Vạn Trường Thanh nói lời này thì mặt mày hớn hở, giống như người kể chuyện. Có thể thấy được, tâm tình của hắn vô cùng xúc động, giống như hắn cũng là một phần tử của Bất Hủ Tông vậy. Nhưng mà nhìn đường đi một chút, xúc động trong ánh mắt lại mờ đi.

Hạo Thanh cũng thở dài một tiếng, khóe miệng nở một nụ cười khổ, bất đắc dĩ nhìn Vạn Trường Thanh vừa còn hết sức kích động.

【VIP】 Tin tức từ Hồng Diệp Môn truyền đến

"Ngươi còn tưởng rằng tìm được chỗ dựa đúng không? Ta thấy mấy ngày nay ngươi vui lắm."

Vạn Trường Thanh lắc đầu: "Này thì không có, ta đoán sẽ có một ngày như vậy cho nên cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ gia nhập vào Bất Hủ Tông. Cho dù là khi môn chủ Nam Hoa Môn bị giết cũng vậy! Sở dĩ ta vui vẻ chỉ là vì thấy dáng vẻ e ngại của mấy thế lực ngũ tinh này thôi."

Còn có cái gì có thể khiến cho người ta vui vẻ hơn khi thấy đám địa đầu xà này e ngại?

Hai người đứng tại chỗ, lại cảm thán vài câu, sau đó dọc theo đường đi rời khỏi đây.

Sau khi hai người Vạn Trường Thanh cùng rời đi, Diệp Thành cũng không có ngừng bàn tán về Bất Hủ Tông, bởi vì người đến người đi trên đường phố đều thảo luận chuyện này không biết mệt, hơn nữa càng ngày càng náo nhiệt.

Xung quanh Tinh Kiếm Sơn, có bao nhiêu năm rồi không có xảy ra chuyện lớn như vậy, lần xảy ra chuyện lớn như vậy gần đây nhất vẫn là lần mà Hồng Diệp Môn tấn công Lăng Tiêu Kiếm Phái.

Bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh, chỉ cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh thì có bảy tám chục vị, lại thêm mấy vị cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh nữa, đội hình như vậy, ngoại trừ ba cái thế lực cấp bá chủ ở Hồng Vực không sợ thì có thế lực ngũ tinh nào khác không sợ?

Đêm xuống, đầu đường cuối ngõ vẫn như thế.

Có ngồi trước bàn rượu, không ngừng tán gẫu.

Còn có ngồi trong quán trà, phát ngôn bừa bãi.

Tầm mắt của tất cả mọi người đều đặt ở Bất Hủ Tông và bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh, đa số mọi người mấy ngày

nay còn không thèm tu luyện.

"Tối nay, bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh hẳn là đã đến đông đủ chứ?"

"Sắp rồi, không có gì bất ngờ xảy ra, ta có một người bằng hữu là Lạc gia, hắn nói với ta, trước mắt còn kém cường giả Địa Vô Cấm của ba bốn cái thế lực còn chưa tới. Nhưng mà nếu tối nay bọn họ vẫn không tới thì những thế lực khác cũng sẽ không đợi thêm nữa, dù sao tên đã lên dây không bắn không được. Mấy thế lực ngũ tinh đó không chịu tới chia một chén canh thì cũng không ai quan tâm."

"Nếu như Bất Hủ Tông bị hủy diệt thì chắc chắn ma pháp sẽ rơi vào tay những thế lực ngũ tinh này hoặc là Hồng Diệp Môn. Đáng tiếc, ta còn chưa bái vào Bất Hủ Tông để học tập ma pháp."

…

Dưới bóng đêm, mọi người bàn tán không ngớt.

Giờ khắc này, trên một lầu cao trong Diệp Thành, dưới ánh đèn leo lét, Trần Hiết vẻ mặt nghiêm túc ngắm nhìn phương xa, nhìn chằm chằm bóng đêm Diệp Thành.

Cũng nghe người dưới chân bàn tán.

Một lúc lâu sau, Truyền Âm Thạch trong tay bỗng nhiên có động tĩnh.

"Lâu chủ, chuyện đã làm xong!"

Nghe lời này, gương mặt nghiêm túc của Trần Hiết thay đổi, giống như là trời quan mây tạnh.

Lại nhìn Diệp Thành, đèn đuốc rực rỡi, cực kỳ náo nhiệt phồn hoa.

Dưới náo nhiệt, khói mù gì đó cũng không còn sót lại chút gì.

Tốt quá!

Tốt quá!

…

Thành tây Diệp Thành.

Một yêu kỵ vào thành, tốc độ cực nhanh chạy tới mục tiêu, hoàn toàn không để ý đến người đi đường.

Đụng tàn phế coi như bọn họ không may.

Đụng chết thì coi như hắn gặp may mắn.

Con yêu kỵ này đấu đá lung tung như thế nhưng lại không ai dám cản, thậm chí ngay cả cường giả Trấn Nhạc Cảnh gặp cũng chỉ có thể tránh qua một bên.

Bởi vì nó đến từ một trong mười bốn thành Thiên Tuyệt Thành —— Không gia, chính là một trong mấy đại thế lực ngũ tinh đỉnh tiêm xung quanh Tinh Kiếm Sơn.

Không kém gì Nam Hoa Môn thời kỳ cường thịnh!

Yêu kỵ dừng trước một quán rượu đề phòng sâm nghiêm, sau đó cường giả trên lưng yêu vật lập tức hô lớn một tiếng, còn chưa kịp vào cửa.

"Tộc trưởng, xảy ra chuyện lớn!"

Gia chủ Không gia Không Thành vốn đang nâng cốc hoan ngôn trong quán rượu thì sắc mặt lập tức cứng lại, muốn nổi giận răn dạy loại thuộc hạ nôn nôn nóng nóng như thế. Nhưng mà khi nhìn thấy người tới thì Không Thành đứng dậy, đuổi hết thị nữ trong phòng ra ngoài.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Hồng Diệp Môn thông cáo —— sáu ngày trước đó, cường giả bí ẩn của Bất Hủ Tông đột nhiên giết đến tận Hồng Diệp Môn, Đông phó môn chủ và hơn năm mươi danh cường giả Địa Vô Cấm, tất cả đều ngã xuống!"

"Cái gì!"

Không Thành ngơ ngẩn.

Đông phó môn chủ —— Đông Tân!

Tồn tại đỉnh tiêm trong Địa Vô Cấm Trung Cảnh, hắn lại bị giết?

Hơn nữa còn bị giết trong Hồng Diệp Môn.

Đồng thời còn có năm mười trưởng lão Địa Vô Cấm bị giết!

Chuyện này cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

“Thật hay giả?”

“Chính xác trăm phần trăm! Mặc dù thuộc hạ đột nhiên nhận được tin tức này, cũng không phải là tận mắt nhìn thấy nhưng có tìm những thế lực phụ thuộc của Hồng Diệp Môn khác để kiểm chứng, bọn họ xác nhận cũng nhận được thông báo như vậy.”

“Khó trách đến bây giờ mà Bất Hủ Tông cũng không có một chút động tĩnh, hoàn toàn không có để ý tới chúng ta. Lão phu còn ngây thơ cho là bọn họ đang tránh chiến, đang sợ.” Nói xong câu đó, Không Thành trầm mặc, sau đó không ngừng đi tới đi lui trong phòng.

Cả buổi sau, Không Thành ngừng lại.

Trong nháy mắt khi dừng bước, Không Thành trầm giọng quyết định: “Trở về.”

Hồng Diệp Môn đều bị giết nhiều cường giả Địa Vô Cấm như vậy, nếu hắn vẫn đi thảo phạt Bất Hủ Tông thì khác gì đi chịu chết đâu?

Không ngoài một khắc đồng hồ, quán rượu trống rỗng.

Không gia, không một ai ở lại Diệp Thành.

Cùng lúc đó, không ít thế lực ngũ tinh cũng nhận được tin tức này, vốn cũng không tin tưởng cho lắm nhưng khi đi tìm Không gia thương lượng, phát hiện Không gia đã không còn tung tích, cho dù bọn họ có không tin đi nữa thì cũng biết chuyện này là sự thật.

“Thất Vực Đăng Thiên Bảng trăm năm một lần sắp diễn ra, lão phu cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên trở về đốc xúc đám tiểu gia hỏa đó mới là thượng sách, chuyện Bất Hủ Tông chúng ta cũng không tham dự. Ma pháp gì đó, lão phu nhường cho các ngươi.”

Dứt lời, một cường giả Địa Vô Cấm trước quán rượu bay lên trời, tan biến trên không Diệp Thành, trong chớp mắt đã vô tung vô ảnh.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau một hồi, sau đó cũng đều cười một tiếng.

【VIP】 Đao Ma ra tay, liên trảm Địa Vô Cấm

“Nghe nói lần này Hồng Diệp Môn có mấy trăm người dự thi, trong đó có hơn năm mươi người còn chưa tới bốn mươi thì cũng đã là Trấn Nhạc Cảnh. Trần gia ta tuy nhỏ, cũng không thiên kiêu chưa tới bốn mươi tuổi mà đã bước vào Trấn Nhạc, nhưng ta cảm thấy vẫn có thể tranh phong với Hồng Diệp Môn một phen. Đừng hỏi lão phu lấy đâu ra tự tin, bởi vì Trần gia chí hướng cao xa. Chuyện Hồng Diệp Môn chúng ta cũng không tham dự vào.”

Dứt lời, gia chủ Trần gia cũng bay lên rời khỏi đây.

Thấy chỉ một chút mà hai người đã đi, những người khác cũng đứng không yên.

Trong vòng một canh giờ, liên tục mười mấy nhà thế lực ngũ tinh rời khỏi thành trong đêm.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều lặng lẽ rời khỏi thành, cũng tìm được cớ.

Đến hừng đông, những thế lực còn chưa rời đi đều là một đám thế lực ngũ tinh mơ mơ màng màng, chuyện gì cũng không biết.

Tia nắng ban mai đúng hẹn mà chiếu xuống Hồng Vực, xưa tan đêm đen yên tĩnh, Diệp Thành cũng từ trong trạng thái yên tĩnh chuyển qua ồn ào.

Xe ngựa, dòng người đi lại trên từng đường phố, bán dạo, ra ngoài đi tản bộ, nói chuyện trời đất, vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên, tâm điểm được mọi người quan tâm vẫn là bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh.

Đêm qua, thông qua truyền miệng, người trong Diệp Thành đều biết đêm qua là ngày cuối cùng bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh tụ tập. Không đến thì không ai đợi thêm. Trời vừa

sáng thì có thể sẽ cùng nhau đi tới Tinh Kiếm Sơn, tiêu diệt Bất Hủ Tông.

Quả nhiên, đã có không ít cường giả Địa Vô Cấm bay lên trời, bay qua vùng trời Diệp Thành, cùng bay về một hướng.

"Bắt đầu!"

"Đi, chúng ta cũng chuẩn bị một chút, lên đường tới Tinh Kiếm Sơn trước, không thì lát nữa sẽ không tìm được chỗ tốt để xem trò vui."

Nói xong, không ít người gấp gáp ngồi xe thú, cưỡi yêu vật chạy như điên ra khỏi thành, giống như là sợ đi trễ thì sẽ không có chỗ ngồi vậy.

Nhưng mà ngẫm lại cũng thế, chuyện bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh thảo phạt Bất Hủ Tông, cả cái Hồng Vực đều đang quan tâm, giờ phút này, không biết có bao nhiêu người tụ tập xung quanh Tinh Kiếm Sơn. Nếu như đi trễ thì chỉ có thể đứng ở xa nghe tiếng mạch môn vang lên.

Cùng lúc đó, Bái Nguyệt Thành Lạc gia, Tào gia bọn họ cũng tụ tập lại với nhau, so với những người khác, mấy nhà bọn họ là hưng phấn nhất.

Bất Hủ Tông gần bên Bái Nguyệt Thành, Bất Hủ Tông có bất cứ gió thổi cỏ lay gì thì bọn họ đều phải lo lắng sợ hãi, đồng thời còn phải thời thời khắc khắc đề phòng Bất Hủ Tông ra tay với bọn họ. Dù sao Bái Nguyệt Thành có tài nguyên phong phú, Bất Hủ Tông không thể vứt bỏ như giày rách.

Theo bọn họ nghĩ, bây giờ Bất Hủ Tông không nhằm vào mấy nhà bọn họ là do căn cơ chưa ổn, còn đang đợi thời gian lắng đọng, nhưng theo thời gian trôi qua, chờ khi Bất Hủ Tông căn cơ vững chắc thì chắc chắn sẽ diệt mấy nhà bọn họ trước.

Ôm thân thể cụt một tay, Lạc Thâm uống cạn rượu trong chén, sau đó đứng dậy trước bàn rượu, vừa cười vừa nói: "Chúng ta cũng nên đi qua đó."

Mấy người Tào Thiên Tuyệt gật đầu, cũng chuẩn bị đi.

"Lúc trước tông chủ Bất Hủ Tông lấy bao nhiêu bạch tinh từ chỗ ta, hôm nay ta muốn hắn hoàn trả lại gấp mười lần."

Nói đến bạch tinh, Tào Thiên Tuyệt cực kỳ tức giận. Tào Thiên Tuyệt hắn tu hành nửa đời, thẳng tiến không lùi, chưa bao giờ sợ người nào, nhưng mà trước đó vài ngày lại dựa vào giao mấy chục vạn bạch tinh mới có thể giữ mạng.

Nhục này không báo, hắn đêm không thể say giấc!

Nghe nói như vậy, Phong Tiêu Thệ cũng cười một tiếng đắng chát, trong mắt tràn ngập lửa phục thù.

Bởi vì hắn cũng là người phải dự vào tốn bạch tinh để giữ mạng!

Lạc Thâm hùa theo hai câu theo cảm xúc của hai người, sau đó cũng không có quan tâm tới ý nghĩ của hai người nữa. So với mối thù của hai người bọn họ, Lạc Thâm càng quan tâm Bất Hủ Tông hơn: "Không chỉ là hoàn trả gấp mười lần, ma pháp của Bất Hủ Tông, chúng ta cũng phải nghĩ cách lấy tới tay. Tông chủ Bất Hủ Tông đó dựa vào một cái ma pháp có thể khống chế gió lốc, băng tuyết, nếu chúng ta có thể chưởng khống các loại năng lực này, vậy thì Bái Nguyệt Thành chắc chắn nâng cao một bước. Tương lai chỉ cần mấy nhà chúng ta cùng chung mối thù, ai dám phạm Bái Nguyệt Thành?"

Mấy người Tào Thiên Tuyệt không hẹn mà cùng gật đầu, cũng đồng ý với ý kiến của Lạc Thâm.

Nhất định phải lấy được ma pháp vào tay.

Còn ngày sau có hợp tác hay không thì là chuyện khác.

"Ngược lại có Nam Hoa Môn xông trước, chúng ta núp ở phía sau, tùy thời mà động. Có thể vào Bất Hủ Tông trước thì thừa cơ xông vào."

"Đồng ý!"

"Tóm lại, mục tiêu là lấy đồ của Bất Hủ Tông. Cường giả Bất Hủ Tông thì giao cho bọn người Nam Hoa Môn."

Lúc này, năm người Tào Thiên Tuyệt sắp xếp kế hoạch hôm nay rõ ràng, sau đó muốn rời khỏi quán rượu, đi tới nơi họp mặt.

Nhưng mà, khi năm người đi tới khu họp mặt.

Đột nhiên phát hiện có vẻ như người hơi ít.

Ba bốn mươi cường giả Địa Vô Cấm tụ tập ở đây, thoạt nhìn rất nhiều, đội ngũ cũng vô cùng khổng lồ, nhưng mà hoàn toàn không phù hợp với bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh phô trương.

Cường giả Địa Vô Cấm sẽ không ít như vậy chứ?

Mấy người Lạc Thâm nghi ngờ nhìn xung quanh, nhưng mà bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là những người khác tới muộn.

Theo thời gian trôi qua, chuyện bắt đầu có chút không đúng.

Đã qua buổi trưa nhưng vẫn có một nửa thế lực chưa tới.

Hơn nữa những thế lực không tới này đều là thế lực xếp hạng cao trên Bất Hủ Thanh Vân Bảng, thuộc về thế lực ngũ tinh khá mạnh.

"Không đúng!"

"Thủ hạ ta vừa đi chỗ ở của những thế lực này, hoàn toàn không có người. Hỏi một chút mới biết được đêm qua bọn họ đã rời khỏi đây."

"Chẳng lẽ bọn họ đi trước!"

Mấy cường giả Địa Vô Cấm cao giọng bàn tán.

Bọn họ nói như vậy, người của thế lực khác cũng bàn theo.

Lúc này, phó môn chủ Nam Hoa Môn đột nhiên đứng dậy, nói ra một câu kinh người: "Chẳng lẽ bọn họ đi Bất Hủ Tông trước!"

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh.

Bởi vì không phải là không có khả năng này.

Bọn họ chỉ là tạm thời hợp tác, hoàn toàn không phải là thẳng thắn đối đãi, nếu có chỗ tốt thì mấy thế lực khá mạnh như Không gia sao chịu dẫn theo mấy thế lực ngũ tinh tương đối nhỏ yếu như bọn họ được?

【VIP】 Đao Ma ra tay, liên trảm Địa Vô Cấm (2)

"Đi!"

"Không đi nữa thì mọi chuyện đã xong."

Mấy tên cường giả Địa Vô Cấm bay lên trời, dẫn theo thủ hạ phía dưới bay tới Tinh Kiếm Sơn, cực kỳ gấp gáp.

Mấy người của Nam Hoa Môn cũng đuổi theo sát.

Không tới trăm hơi thở, ba bốn mươi cái thế lực ngũ tinh đều bay lên không, dẫn theo đại bộ đội, nhanh chóng chạy tới Tinh Kiếm Sơn.

Nếu là đi chậm thì canh cũng không có uống, không phải là sẽ uổng phí thời gian hay sao?

Sau khi bọn họ đi, cách nơi mấy cái thế lực ngũ tinh này hơn ngàn mét, cửa sổ trên một lầu cao đột nhiên mở ra.

Trần Hiết buồn cười ngước nhìn đại bộ đội đang dần dần đi tới trên bầu trời: "Phó môn chủ Nam Hoa Môn cũng là nhân tài, sao hắn lại đoán như thế chứ?"

"Lâu chủ, bọn họ có hơn ba mươi người, một cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng không có, dám đi Bất Hủ Tông, không phải là muốn chết sao?"

Sau lưng, tâm phúc của Trần Hiết cũng cười theo.

Đương nhiên, không chỉ là cười những thế lực ngũ tinh này ngốc.

Đùa bỡn mấy cái thế lực ngũ tinh không có một chút năng lực tình báo này trong lòng bàn tay mới là một chuyện rất đáng để vui.

Này còn vui hơn là làm trưởng lão của thế lực ngũ tinh nữa.

Trần Hiết liếc mắt nhìn tâm phúc bên cạnh, nói: "Đừng đứng đó, chuẩn bị rời khỏi Diệp Thành. Tông môn phát triển nhanh chóng, ngay cả phó môn chủ Hồng Diệp Môn cũng bị tông chủ giết chết, Tẫn Tri Lâu chúng ta cũng phải tăng nhanh tốc độ khuếch trương."

Dứt lời, Trần Hiết rời khỏi lầu cao, sau đó nhanh chóng đi khỏi Diệp Thành.

Còn hơn ba mươi cái thế lực ngũ tinh đi tới Bất Hủ Tông muốn chết, Trần Hiết hoàn toàn không muốn xem.

Nếu là lúc trước thì đúng là hắn muốn xem.

Nhưng sau khi theo chân tông chủ đi vào Triều Thiên Hạp, tâm tính hắn thay đổi.

Tâm tư của hắn đã rơi vào toàn bộ Hồng Vực!

Sau khi Trần Hiết rời đi, người trong Diệp Thành cũng bắt đầu đi tới Tinh Kiếm Sơn, chuẩn bị tận mắt nhìn thấy Bất Hủ Tông bị tiêu diệt.

Làm tán tu, hoặc là thế lực thấp tinh, bọn họ thích nhất là xem thế lực ngũ tinh bị hủy diệt!

Không cần biết là Bất Hủ Tông bị hủy diệt.

Hay là thế lực khác.

…

Trong Bất Hủ Tông.

Vân Liêu đang chuẩn bị đi Hải Niệm Các tu hành, nhưng lại đột nhiên nhận được tin tức từ Trần Hiết.

"Đáng tiếc, người không nhiều, những cường giả trung cảnh đó sau khi nghe được tin tức của ta thì trong đêm đó bọn họ đều chạy hết."

Vân Liêu vội hỏi: "Còn có bao nhiêu?"

"Hơn ba mươi Địa Vô Cấm Hạ Cảnh."

"Biết."

Đáp một tiếng, Vân Liêu cất Truyền Âm Thạch, trầm tư một lát, vội vàng đi ra sau núi Vân Lam Sơn.

…

Vùng trời Tinh Kiếm Sơn.

Lít nha lít nhít yêu vật Dực tộc chở hàng loạt người tụ tập ở đây, nhưng mà không ai dám tới quá gần, cũng không ai dám xuống quá thấp.

Bởi vì bọn họ chỉ là người tới xem.

Tới quá gần, xuống quá thấp thì sẽ dễ dàng bị cuốn vào trong đại chiến.

Dù sao người tới là bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh, ít nhất cũng có bảy mươi hai cường giả Địa Vô Cấm.

"Đến rồi!"

Đột nhiên, một người hô to một tiếng.

Đám người trên lưng yêu vật Dực tộc vội vàng nhìn về phía nơi xa, thế lực ngũ tinh trùng trùng điệp điệp mà đến, trên mặt từng người đều lộ vẻ kinh hỉ.

Cuối cùng đại chiến cũng bắt đầu!

Bất Hủ Tông, hủy diệt ngay trong hôm nay!

Bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh đồng loạt ra tay, trăm năm khó gặp.

Lần trước khi xuất hiện loại chuyện này vẫn là khi Hồng Diệp Môn tiêu diệt Lăng Tiêu Kiếm Phái.

Thoáng cái đã qua nhiều năm như vậy, những ngũ tinh thế lực này trước giờ đều là ngươi đánh ta ta đánh ngươi, chưa bao giờ cùng chung mối thù, đầu mâu nhắm thẳng vào một người?

"Bất Hủ Tông sẽ nối gót Lăng Tiêu Kiếm Phái."

"Đáng tiếc."

Có người vì thế mà hưng phấn, có người vì thế mà cảm thán, đương nhiên cũng có rất nhiều người tiếc hận.

Nhưng mà ngay lúc những người đứng xem như bọn họ trong lòng ngũ vị trần tạp thì các cường giả Địa Vô Cấm nhìn thấy Tinh Kiếm Sơn an tĩnh xa xa, cũng nhìn thấy người đứng xem trên bầu trời lại buồn bực.

Không có ai!

Hoàn toàn không có ai đánh lên Tinh Kiếm Sơn.

Người Không gia đâu?

"Chuyện gì xảy ra?" Tào Thiên Tuyệt cố ý bay tương đối chậm nhìn thấy một màn này thì trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Lạc Thâm trầm giọng nói: "Ổn định, đi qua nhìn một chút."

Lúc này Lạc Thâm cũng cảm thấy rất không đúng, nhưng lại không nói ra được có chỗ nào không đúng.

Lại nhìn xung quanh một chút, đúng là không có một chút xíu dấu vết chiến đấu nào.

Nếu như Không gia bọn họ ra tay thì Tinh Kiếm Sơn phải không còn sót lại chút gì mới đúng.

Lúc này, tất cả mọi người ngừng.

Hơn ba mươi cường giả Địa Vô Cấm đứng lơ lửng giữa không trung, phía sau là mấy chục con Đại Yêu Dực tộc trăm trượng, sau lưng bọn chúng chở không ít cường giả Trấn Nhạc Cảnh.

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp như thế, đột nhiên dừng lại, sau đó cả đám đều nhìn xung quanh Tinh Kiếm Sơn.

"Mấy người Không gia đâu?"

"Không có tới?"

Giờ khắc này, tất cả mọi người mê mang.

Hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Đám người phó môn chủ Nam Hoa Môn quyết định xung phong đánh trước, bọn họ nhìn thấy cảnh này thì cũng cảm thấy có chút quái dị.

Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy có chút không ổn.

Dù sao bóng mờ mà Bất Hủ Tông cho bọn họ không vung đi được, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Xa xa, những người đứng xem thấy đội ngũ thảo phạt đột nhiên dừng lại, vốn cho là chuẩn bị đánh nhau. Nhưng mà có cường giả Trấn Nhạc Cảnh tập trung nhìn sau đó, phát hiện người tới lại không có một Địa Vô Cấm Trung Cảnh nào thì không khỏi ngẩn ra.

Xem đi xem lại mấy lần, phát hiện đúng là không có nhìn lầm thì bọn họ cũng khó hiểu.

Đã nói bảy mươi hai cái thế lực ngũ tinh chung phạt Bất Hủ Tông mà?

Sao chỉ tới có phân nửa?

Đồng thời một cường giả trung cảnh cũng không có!

【VIP】 Đao Ma ra tay, liên trảm Địa Vô Cấm (3)

Ngay lúc này, trong Tinh Kiếm Sơn, một con Vân Ưng từ trong Bất Hủ Tông đột nhiên bay ra, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Chỉ thấy sau khi nó bay ra khỏi Bất Hủ Tông thì dừng ở giữa không trung, từ xa nhìn rất nhiều thế lực ngũ tinh.

Cảnh giới của nó cũng không cao, khí tức chỉ Thần Huyền Cảnh mà thôi, nhưng mà vì nó từ trong Bất Hủ Tông bay ra nên không ai dám khinh thường.

Người này chính là Tần Sơn!

Một trong số trưởng lão của Bất Hủ Tông!

"Chỉ có chút người đến như vậy?"

Tần Sơn dứt lời, bắt đầu bay quanh vùng trời Bất Hủ Tông, bay một hồi, lại ngừng một hồi, giống như là đang vui đùa.

Giống như phía sau hắn có mười mấy cường giả Địa Vô Cấm.

Nhưng rõ ràng, đối diện với hắn là hơn ba mươi cường giả Địa Vô Cấm nhìn chằm chằm, đồng thời chỉ cần ra tay thì có thể một chiêu đánh giết hắn.

Những người vây xem trên không trung, tất cả đều kinh ngạc.

Người của Bất Hủ Tông đều lớn gan như vậy sao?

Chỉ là yêu vật Thần Huyền Cảnh mà thôi!

Lại nhìn những cường giả Địa Vô Cấm phương xa, có vẻ như bị trấn trụ thật, lại để mặc cho hắn bay quanh vùng trời Bất Hủ Tông, còn bị hắn trào phúng.

"Chỉ là Thần Huyền Cảnh tiểu yêu cũng cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn?"

Trong hơn ba mươi người, chắc chắn sẽ có người tính tình nóng nảy, lúc này người đó giận dữ đáp lại, đồng thời mở ra bốn cái mạch môn chói mắt của hắn.

Khí thế như núi, phô thiên cái địa ép tới.

Bây giờ Tần Sơn rất là thư thái bay lượng xung quanh, sau đó nói ra một câu làm cho mọi người khiếp sợ.

"Tối hôm qua, những thế lực ngũ tinh mạnh hơn các ngươi đều bị hù chạy, tại sao mấy thế lực nhỏ yếu như các ngươi còn dám tới? Thật khó hiểu."

Nghe được câu nói này, trong lòng rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm run lên.

Chạy?

Không thể nào?

"Đừng có hồ ngôn loạn ngữ, chỉ là một Bất Hủ Tông các ngươi mà cũng dám nói sẽ làm cho chúng ta e ngại?"

"Lên, giết hắn!"

"Ta muốn giết hắn!"

Một đám cường giả Địa Vô Cấm nổi giận đùng đùng muốn khai chiến, cũng lần lượt mở mạch môn ra.

Lúc này Tần Sơn lui lại.

Sau khi bay một vòng thì hạ xuống Bất Hủ Tông bên dưới.

Thấy cảnh này, trên mặt những cường giả Địa Vô Cấm đó lộ vẻ đắc ý. Chẳng biết tại sao, hù sợ một yêu vật Thần Huyền Cảnh cũng có thể làm cho bọn họ đắc ý. Không cần biết nguyên nhân ra sao, một giây sau, bọn họ ngẩn ra.

Ngu ngơ, ngơ ngẩn!

"Ngươi làm dữ với ta thì được cái gì, có gan ngươi làm dữ với hắn!"

Tần Sơn nói xong thì bay vào trong Bất Hủ Tông.

Cũng ngay một khắc này, một nam tử cường tráng mặc áo bào đen nhanh chóng bay lên không, đồng thời dùng một đôi

mắt lười biếng chậm rãi nhìn hơn ba mươi cường giả Địa Vô Cấm. Trong nháy mắt khi hắn dừng lại trên không trung, tất cả mọi người nín thở.

Hơn ba mươi cường giả Địa Vô Cấm không một ai dám đi tới trước.

Những người mới nãy còn mở mạch môn ra, khí thế hung hăng cũng dừng bước, đồng thời bắt đầu lui về sau.

Bởi vì người trước mắt chính là Đao Ma!

Là tồn tại mà ba mươi năm trước đã khiến cho bọn họ sợ hãi.

Bọn họ cũng biết Đao Ma trở về, đồng thời trước đó vài ngày còn xuất hiện trong Phong Gian Nguyên, nhưng không ai biết được sau đó Đao Ma đi đâu.

Đối với Đao Ma, tất cả mọi người rất e ngại. Bởi vì hắn giết người không kiêng nể gì cả, không cần biết là ngươi có thân phận gì, cũng mặc kệ chỗ dựa của ngươi là ai. Có thể nói như vầy, cho dù có chỗ dựa là cường giả Thiên Vô Cấm thì Đao Ma cũng dám giết.

Một ma đầu không chút kiêng kỵ như vậy mà lại bay ra từ trong Bất Hủ Tông.

“Đao Ma!”

“Đao Ma vào Bất Hủ Tông.”

“Đáng chết!”

Sắc mặt từng cường giả Địa Vô Cấm trở nên cực kỳ khó coi.

Ngay lúc này, Đao Ma mở miệng nói: “Các ngươi nhất định phải chạy tới ngay lúc ta đang tu hành, đúng là khiến cho người ta thấy khó chịu.”

Một câu, hơn ba mươi cường giả Địa Vô Cấm không một ai dám đáp lại.

Sợ chỉ cần vừa tiếp xúc thì cho dù là nói tốt hay nói xấu thì đều sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên bị Đao Ma nhằm vào.

Khi những người đứng xem đó thấy cảnh này, lại thấy Đao Ma nữa thì cả đám đều lặng ngắt như tờ.

Người bình thường có thể không biết uy danh của Đao Ma, nhưng mà những người đã thành cường giả Trấn Nhạc Cảnh từ ba mươi năm trước lại biết Đao Ma mạnh mẽ cỡ nào.

Nếu như thế lực như Không gia đến thì còn tốt. Dù sao Đao Ma chỉ là một người, song quyền nan địch tứ thủ.

Thế nhưng bọn họ lại không tới!

Cục diện đột nhiên đảo ngược!

Vốn cảm thấy Bất Hủ Tông không có hi vọng, tông chủ Nghịch Thiên Tông Vạn Trường Thanh và trưởng lão Hạo Thanh trong mắt sáng rỡ.

Đao Ma vào tông!

Bất Hủ Tông còn có một chút hi vọng sống!

Ba mươi năm trước Đao Ma là Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Bây giờ Đao Ma đã đến một bước nào?

"Hai ta đúng là ếch ngồi đáy giếng." Vạn Trường Thanh không khỏi cảm thán một câu.

Hạo Thanh gật đầu, thừa nhận mình là ếch ngồi đáy giếng: "Ai mà ngờ được ngay cả Đao Ma tiền bối mà tông chủ Bất Hủ Tông cũng có thể thu phục được. Chẳng lẽ những cường giả trung cảnh đó biết Đao Ma tiền bối ở Bất Hủ Tông cho nên bị dọa đến không dám tới?"

Vạn Trường Thanh lắc đầu rồi lại gật đầu một cái, vội vàng nói: "Ngươi đừng kêu ta đoán. Bất Hủ Tông đúng là không phải ta có thể phỏng đoán được."

"Ta cũng không đoán, tiểu nhân vật như ta thì hoàn toàn không thể nhìn thấu được cái gì."

Hạo Thanh im lặng.

Trên bầu trời, Đao Ma một người trấn trụ hơn ba mươi người, sau đó lại mở miệng nói: "Tông chủ đã thông báo giết

một nửa, giữ lại một nửa. Các ngươi ai muốn chết ai muốn sống?”

Dứt lời, không cho không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào, mở mạch môn ra.

Trong nháy mắt, khí tức Địa Vô Cấm Thượng Cảnh bao phủ.

Tất cả mọi người thay đổi sắc mặt.

Thượng cảnh!

Lại là thượng cảnh!

【VIP】 Đao Ma ra tay, liên trảm Địa Vô Cấm (4)

Lúc này, biểu cảm của hơn ba cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh khó coi như nuốt phải con ruồi, tỏ vẻ muốn ngồi xuống bàn lại.

“Đao Ma tiền bối!”

“Chúng ta có thể bàn lại!”

“Ta muốn sống!”

Rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh hoàn toàn không có tư thái cường giả như lúc nãy, giờ giống như là tiểu nhân vật, cực kỳ tầm thường.

Đao Ma cũng không để ý mấy cái này, Hắc Đao tức khắc xuất hiện trong tay, sau đó bốn cái mạch môn cũng run lên. Lúc này, Hắc Đao ngưng tụ khói đen mênh mông, tỏa ra khí tức kinh khủng với những cường giả Địa Vô Cấm cách hắn mấy ngàn mét.

Còn chưa xuất đao, chỉ là khí tức thì đã khiến cho bọn họ sợ hãi!

Đao Ma một tay nâng đao, nói: “Muốn sống, hạ xuống, muốn chết tiếp tục bay.”

Giết một nửa giữ một nửa, lệnh của tông chủ.

Trong lòng Đao Ma có lửa, nhưng mà cho dù hắn rất muốn giết sạch những người này nhưng cũng không muốn vì những người này mà chống lại lệnh của Ôn Bình.

Ai mà ngờ được, vừa dứt lời thì hơn ba mươi người này đều bay xuống, không một người ở lại.

Bởi vì không ai muốn chết.

Không ai cảm thấy mình có thể sống sót trong tay cường giả thượng cảnh.

Thậm chí không ai cảm thấy mình có thể đỡ được một đao.

"Đúng là vô nghĩa."

Đao Ma có chút căm tức đám người đáp xuống đó, sau đó lại nói thêm một câu: "Bắt đầu chạy đi, ba mươi bốn người ta chỉ giết mười bảy người. Người nào chết, người nào sống thì phải xem tốc độ phi hành của các ngươi. Một khắc đồng hồ sau, nếu các ngươi phát hiện ta không có đuổi theo các ngươi thì chứng tỏ các ngươi chính là người thứ mươi tám. Chúc mừng, các ngươi vô cùng may mắn. Nhưng mà ta nhắc các ngươi một câu, may mắn sống tiếp được thì đừng nghĩ đến chuyện trốn, ta biết rất rõ lai lịch của các ngươi, các ngươi có thể trốn, người nhà của các ngươi, thế lực của các ngươi thì không trốn được. Một khắc đồng hồ sau, ta muốn nhìn thấy mười bảy người còn sống dưới núi Bất Hủ Tông, tốt nhất đừng để ta tự mình đi tìm! Bằng không thì cho dù tông chủ muốn giữ mạng cho của các ngươi lại thì ta cũng sẽ không nương tay."

Đao Ma nói xong thì thân thể bỗng nhiên tan biến ngay tại chỗ.

Những cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh mới đáp xuống này đột nhiên thay đổi sắc mặt, sau đó tứ tán né ra, nhưng mà vừa mới nhích người thì có người kêu thảm. Một tên cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh trên cùng bị đao khí ngập trời bao phủ.

Đao khí hóa thành cái lồng hình tròn bao lấy hắn, bên cạnh cái lồng hình tròn màu đen là Đao Ma đang giơ Hắc Đao, tỏa ra sát khí nồng đậm.

Hắc Đao vừa rơi xuống, đao khí lập tức co vào.

Cường giả Địa Vô Cấm trong lồng đó còn muốn phản kháng một chút, mạch môn chấn động, Tuyền Qua Đồ cũng mở ra, lập tức phóng ra mạch thuật lưu phái Địa cấp tiến hành phản kháng. Nhưng mà, mạch thuật khí thế hung hăng đó vừa lên thì đã vô số đao khí màu đen xé nát.

Mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm hoàn toàn không có khả năng phản kích.

Sau một khắc, đao khí đột nhiên co vào.

Trong nháy mắt, vô số đao khí màu đen chui vào cơ thể, chém hắn thành vô số mảnh vụn, như là cắt đậu hủ.

Đến đây, mới qua năm hơi!

Năm hơi, một tên cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh vẫn lạc.

Linh thể mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo, giờ phút này hoàn toàn không có được chút tác dụng nào.

Đám Địa Vô Cấm còn can đảm quay đầu lại xem thì từng người mặt xám như tro, phải biết, bọn họ tu luyện gần như đều là mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm. Cũng không mạnh hơn người mới bị Đao Ma giết chết bao nhiêu, thậm chí còn có người yếu hơn hắn!

"Mẹ nó!"

"Không được, ta muốn sống!"

"Ta muốn là người thứ mười tám!"

Ba mươi ba người còn lại bay đi tứ tán.

Đao Ma cầm Hắc Đao trong tay, đuổi theo một tên trong lúc hoảng hốt chạy trốn chạy nhầm về hướng Tinh Kiếm Sơn.

Mười hơi sau, hắn bị vô số đao khí bao phủ trên vùng trời Tinh Kiếm Sơn, còn chưa kịp phản kích thì đã mất mạng.

Lại giết một người, Đao Ma đổi hướng, tiếp tục đuổi theo.

Cảnh tượng này đập vào mắt những người đứng xem trên không, khiến cho bọn họ đổ mồ hôi lạnh.

Bọn họ đến xem Bất Hủ Tông bị hủy diệt.

Ai biết cục diện đột nhiên xoay chuyển, những cường giả Địa Vô Cấm của thế lực ngũ tinh này lại bị cường giả của Bất Hủ Tông tiêu diệt từng người.

Người nào bay chậm thì người đó chết!

Đám người Nghịch Thiên Tông nhìn cảnh này thì lập tức hạ quyết tâm.

"Gia nhập vào Bất Hủ Tông!"

“Nhất định phải gia nhập vào!”

Lúc này, Vạn Trường Thanh kiên quyết hơn bất cứ ai.

Hồng Diệp Môn mạnh không?

Mạnh!

Nhưng mà cường giả trấn phải của Hồng Diệp Môn cũng chỉ là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thôi.

Cường giả thượng cảnh của Hồng Diệp Môn có can đảm liều mạng với Bất Hủ Tông không?

Hắn không tin người Hồng Diệp Môn sẽ ngốc như vậy.

Lúc này, một tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh bên cạnh lập tức giội cho bọn họ một chậu nước lạnh.

“Nghịch Thiên Tông các ngươi đang nằm mơ sao? Nghịch Thiên Tông các ngươi ngay cả Địa Vô Cấm cũng không có, dựa vào cái gì mà cho là Bất Hủ Tông sẽ nhận các ngươi?”

Đám người Vạn Trường Thanh sửng sốt.

Muốn phản bác nhưng lại không thể phản bác.

Cũng thế, sau này không biết có bao nhiêu thế lực ngũ tinh muốn làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông, nói thế nào cũng không tới phiên bọn họ.

“Nếu biết trước như vậy thì quyết định sớm một chút.” Vạn Trường Thanh đột nhiên có chút ảo não, chỉ trách mình lúc trước bó tay bó chân.

Lúc trước cường giả Bất Hủ Tông giết môn chủ Nam Hoa Môn thì hắn nên quy hàng mới đúng!

Trong lúc Vạn Trường Thanh ảo não thì Đao Ma đã càng đuổi càng xa.

Nhưng mà đối với Đao Ma thì đuổi kịp bọn họ hoàn toàn không phải là chuyện khó gì, bởi vì cách hai cảnh giới nhỏ, tốc độ hoàn toàn không cùng một cấp. Mấy người Lạc Thâm cũng biết tình huống này, đương nhiên sẽ liều mạng đào vong.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lạc Thâm vẫn luôn dùng cảm giác nhìn chằm chằm sau lưng.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm giác một khắc đồng hồ dài như vậy, nhưng mà theo thời gian trôi qua, trong lòng của hắn có chút may mắn.

【VIP】 Đao Ma ra tay, liên trảm Địa Vô Cấm (5)

Bây giờ còn chưa đuổi theo, chắc hắn là người may mắn!

Chỉ cần hôm nay sống tiếp được thì sau này hắn có hi vọng, dù sao đại nạn không chết tất có hậu phúc.

Nhưng mà, sau một khắc, sắc mặt hắn đột biến.

Vô số đao khí màu đen đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn bao phủ hắn, xung quanh, phía trên và phía dưới cũng như thế.

Trong nháy mắt, tuyệt vọng xâm chiếm cõi lòng hắn.

"Không!"

Hắn không cam tâm!

Phanh.

Bốn cái mạch môn cùng chấn động, Lạc Thâm tuyệt vọng hô to một tiếng sau đó muốn phản kích, nhưng mà mạch thuật vừa mới thả ra ngoài thì vô số đao khí màu đen đã co rút lại. Mạch khí mà hắn phóng ra bị cắt thành vô số mảnh như là cắt giấy.

"Không!"

Lạc Thâm tuyệt vọng hô lên một chữ cuối cùng của đời hắn.

…

Trong rừng rậm.

Phó môn chủ Nam Hoa Môn phi hành sát đất, cũng không có chọn chạy trốn trên không trung, bởi vì hắn cảm thấy bay trên trời quá hấp dẫn sự chú ý.

Lúc này, một khắc đồng hồ đã trôi qua hơn nửa, chuyện này khiến cho hắn buông lỏng rất nhiều.

Nhờ quyết định này của hắn nên Đao Ma không có đuổi kịp hắn.

Những người đần độn bay lung tung trên bầu trời, nguy cơ bại lộ lớn hơn hắn nhiều lắm.

"Ta phải sống!"

Ôm tín niệm này, vị môn chủ tương lai của Nam Hoa Môn này không ngừng xuyên qua rừng núi.

Nhưng mà, sau một khắc, vố số đao khí màu đen từ trên trời giáng xuống.

Không chỉ giết chết hắn mà còn khiến cho chỗ hắn đang đứng, khu vực rừng rậm cổ thụ che trời này không còn một ngọn cỏ.

Một đao một cây, toàn bộ đều phai mờ dưới vô tận đao khí màu đen.

…

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Một khắc đồng hồ đến!

Những người đứng xem xung quanh Tinh Kiếm Sơn, giờ phút này bọn họ cũng không rời đi, bởi vì bọn họ lại có ý nghĩ mới.

Bọn họ muốn nhìn xem là mười bảy người nào còn sống sót.

Mười bảy cái thế lực ngũ tinh nào sắp xuống dốc.

Thế lực ngũ tinh không có cường giả Địa Vô Cấm trấn giữ, bị những thế lực tứ tinh này xâm chiếm cũng chỉ là vấn thời gian.

"Trở về!"

Mọi người hô to một tiếng.

Chỉ thấy Đao Ma mặc áo bào đen hóa thành kinh hồng đi tới, sau đó bay vào trong Bất Hủ Tông.

Một khắc cũng không dừng lại, khiến cho những người vây xem này hứng phấn không thôi.

Tư thái của Đao Ma khiến cho không biết bao nhiêu người sinh lòng kính trọng!

Cũng sợ hãi hắn!

Sau khi Đao Ma vào tông, duỗi lưng một cái, đưa tay ra hiệu cho trưởng lão và các đệ tử đang chờ trước chủ điện Bất Hủ Tông.

Ra hiệu hắn không muốn lãng phí thời gian nữa.

Mấy người Vân Liêu cũng không có cản hắn: "Đao Ma trưởng lão, chuyện kế tiếp giao cho chúng ta là được."

"Nếu có người không có tới, ngươi tới tìm ta."

Dứt lời, Đao Ma đi về chỗ tu luyện của hắn.

Hắn phải nhanh chóng tu luyện ma pháp.

Bởi vì hắn đột nhiên nhận ra được địa vị của mình cũng không có ổn như vậy.

Đại sư huynh của Bất Hủ Tông Dương Nhạc Nhạc, thiên phú và sự lý giải ma pháp của hắn hơn xa mình.

Đao Ma hắn thua Long Nguyệt trưởng lão thì có thể hiểu.

Nếu là thua một đệ tử thì quá mất mặt!

Sau khi Đao Ma đi, Vân Liêu dẫn theo mấy người Tần Sơn đi tới rìa Thiên Tằng Giai, nhưng mà không có đi xuống Thiên Tằng Giai.

Lúc này, cường giả Địa Vô Cấm thứ nhất đi tới.

Còn là một người quen, Tào Thiên Tuyệt!

Tào Thiên Tuyệt bay tới dưới núi Bất Hủ Tông, sau đó vội vàng đi tới trước Kiếm Bi, đột nhiên liền thở dài một hơi, đồng thời mỉm cười.

"Đại nạn không chết tất có hậu phúc!"

Trong lòng Tào Thiên Tuyệt vui vẻ, hồn nhiên quên cơn giận và quyết tâm muốn cho Bất Hủ Tông trả giá gấp mười lần

buổi sáng hôm nay.

Theo sau đó, lại có mười mấy người lục tục đến.

Không đến nửa nén hương thì mươi bảy người đã đến đông đủ!

Không một người dám chạy trốn!

Bởi vì bọn họ biết rõ, hòa thượng chạy được miếu chạy không được, bọn họ có thể chạy nhưng người nhà của bọn họ thì sao?

Nếu tông chủ Bất Hủ Tông nói muốn giữ bọn họ lại thì bọn họ cũng tin là như vậy!

Nếu không thì kêu Đao Ma giết sạch bọn họ cũng được, cũng chỉ tốn thêm chút thời gian thôi.

"Dương huynh không có."

"Tạ lão quái cũng mất."

"Cái tên Lạc Thâm đó cũng mất?"

Mười bảy cường giả Địa Vô Cấm đứng dưới núi Bất Hủ Tông, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đang tìm xem người nào chết rồi.

Nhìn một chút, tất cả mọi người trầm mặc.

Ngẩng đầu một cái, nhìn mấy người Vân Liêu đang đứng trên Bất Hủ Tông cao cao tại thượng.

Vân Liêu ra hiệu, Tần Sơn nói: "Tông chủ nhân từ, mặc dù các ngươi xâm phạm nhưng cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt các ngươi. Nhưng mà, muốn sống sót cũng không phải là một chuyện đơn giản, hiểu chưa?"

Tần Sơn nhìn lướt qua mười bảy người.

Mười bảy người ngượng ngùng cười một tiếng, nhưng mà đều trầm mặc.

Lúc này không ai dám nói chuyện.

Thấy không một ai nói chuyện, Tần Sơn lơ đãng liếc mắt nhìn hai người Tào Thiên Tuyệt và Phong Tiêu Thệ, cái nhìn

này khiến cho trong lòng hai người Tào Thiên Tuyệt hơi hồi hộp một chút.

Trong nháy mắt, cả hai hiểu!

Tào Thiên Tuyệt như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, vội vàng hô: "Ta chịu dùng bất cứ thứ gì để đổi mạng của ta! Bạch tinh, muốn bao nhiêu ta cho bấy nhiêu!"

Nghe được hai chữ bạch tinh, Phong Tiêu Thệ không khỏi run lên.

Buổi sáng còn lời thề son sắt nói muốn báo thù, không ngờ buổi trưa lại phải dùng bạch tinh mua mạng một lần nữa.

Phong Tiêu Thệ cũng nói: "Phong gia nguyện lấy ra bốn trăm ngàn bạch tinh, cầu Bất Hủ Tông buông tha cho Phong gia một lần cuối cùng."

Bốn trăm ngàn bạch tinh không phải là một số lượng nhỏ.

Gần như là chi tiêu trong năm năm của Phong gia.

Toàn tộc từ trên xuống dưới không ăn không uống năm năm mới có thể tích lũy được.

Nhưng mà Phong Tiêu Thệ cũng hết cách rồi, lần trước mua mạng tốn hai trăm ngàn miếng bạch tinh, lần này không tốn bốn trăm ngàn miếng thì sao có thể sống sót được?

Tần Sơn nghe Phong Tiêu Thệ nói xong thì thỏa mãn cười một tiếng, sau đó liếc nhìn những người khác.

Mười lăm cường giả Địa Vô Cấm bị Tần Sơn nhìn như thế thì hiểu ra, sau đó cũng bắt đầu nói mình cũng nguyện trả giá lớn.

Mười bảy người, mỗi người cho bốn trăm ngàn bạch tinh.

Đó chính là sáu triệu tám trăm ngàn bạch tinh!

【VIP】 Kế hoạch lớn thu người của Ôn Bình

Tính toán sơ qua, mấy người Tần Sơn, Vân Liêu nhất thời vui vẻ không thôi.

Nếu nói con số này lại cho tông chủ, với tính cách keo kiệt của tông chủ thì chắc chắn vui vẻ không thôi.

Nhưng mà Vân Liêu cũng không định cứ tính như vậy, cũng không có ý để cho bọn họ rời đi: "Thông báo cho thủ hạ của các ngươi, kêu bọn họ đưa bạch tinh tới. Chỉ cho các ngươi bảy ngày, bảy ngày vừa qua, bạch tinh không đến thì đầu người rơi xuống đất."

Mười bảy người vội vàng khúm núm đáp, cũng tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không hơn bảy ngày.

Vân Liêu còn nói thêm: "Trong lúc này, bảy người các ngươi ở lại Bất Hủ Tông chờ, Tần Sơn trưởng lão sẽ dẫn các ngươi đi nhận công cụ."

Tần Sơn nói tiếp: "Lại cho các ngươi một khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ sau, bàn giao mọi chuyện xong thì phải lập tức tới đây."

Dứt lời, Tần Sơn mừng thầm một phen.

Phải biết, đứng ở trước mặt hắn đều là cường giả Địa Vô Cấm, ở Hồ Thiên Địa thì là truyền thuyết, ở trong nơi lớn như Triều Thiên Hạp thì cũng thuộc về cường giả đỉnh cao, nhưng bây giờ bọn họ phải khúm núm với mình.

Cảm giác này quá thoải mái, không kém gì xem phim xoạt ra được một cái pháp khí.

Còn nhớ ngày đó mình chỉ là một tiểu nhân vật trên Phi Ngư Đảo, ở Đông Hồ cũng không xem là một đại nhân vật gì.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Vừa nghĩ tới đây, một cảm giác vinh dự tự nhiên sinh ra, nhìn Kiếm Bi dưới cầu thang Bất Hủ Tông, trong lòng dâng lên cảm giác yêu thương vô bờ.

Đời này hắn sống là người của Bất Hủ Tông, chết nhất định cũng là hồn thủ hộ Bất Hủ Tông!

Tần Sơn lại nhấn mạnh một câu: "Nhớ đó, chỉ có một khắc đồng hồ! Nếu đến trễ thì đừng trách Bất Hủ Tông không có cho các vị cơ hội sống sót."

Mười bảy cường giả Địa Vô Cấm sắc mặt có chút khó coi, không ai chịu gật đầu, dù sao ngạo khí của Địa Vô Cấm vẫn còn đó. Tất cả đưa mắt nhìn lên bầu trời, sau đó hóa thành kinh hồng bay lên, đi tìm đám thuộc hạ không biết đã chạy đến chỗ nào.

Mấy người Tào Thiên Tuyệt ở Bái Nguyệt Thành thì vội vàng bay về gia tộc, giao trách nhiệm cho thủ hạ, cho dù là đập nồi bán sắt cũng nhất định phải kiếm ra bốn trăm ngàn miếng bạch tinh.

Nhất thời, khoảng tiền lớn này làm khó mấy thế lực lớn.

Bốn trăm ngàn.

Bảy ngày!

Khó!

Nhưng mà đây không phải là chuyện mà mấy cái thế lực này lo lắng nhất, cái mà bọn họ lo lắng là an nguy của lãnh tụ như Tào Thiên Tuyệt.

"Tộc trưởng, để cho chúng ta đi thay ngài đi!"

"Tộc trưởng, an nguy của ngài quan trọng hơn sống chết của chúng ta quá nhiều, ngài tuyệt đối không thể lên núi, ai biết Bất Hủ Tông đó có đổi ý hay không!"

Tào Thiên Tuyệt về đến nhà, nói lại mọi chuyện thì toàn bộ trưởng lão đều mặt ủ mày chau, rất muốn giữ Tào Thiên Tuyệt lại.

Nhưng mà Tào Thiên Tuyệt thở dài một tiếng, nói một câu, một câu làm cho tất cả mọi người trầm mặc.

“Nếu như không muốn các ngươi chết thảm thì ta đã chạy trốn!”

Dứt lời, Tào Thiên Tuyệt hóa thành kinh hồng bay tới Bất Hủ Tông.

Tào Thiên Tuyệt vừa đi, tất cả trưởng lão hai mặt nhìn nhau vài lần, sau đó hóa đau thương thành sức mạnh, bắt đầu toàn lực gom góp bốn trăm ngàn bạch tinh.

Thế lực khác cũng giống như thế, lãnh tụ Địa Vô Cấm bàn giao một câu, sau đó vội vàng toàn lực gom góp bạch tinh.

Bạch tinh là một loại tài nguyên tiêu hao, đồng thời lại là tiền tệ, cho dù là thế lực ngũ tinh cũng không có dự trữ, thời gian bảy ngày đối với ai cũng khó. Nhưng mà các thế lực lớn vì không muốn cho lãnh tụ của mình chết nên chỉ đành đập nồi bán sắt.

Một khắc đồng hồ sau, mười bảy người về tới dưới Thiên Tằng Giai của Bất Hủ Tông, đông đủ không thiếu một ai.

Mười bảy người thản nhiên đứng dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn Vân Lam Sơn cao cao, nhìn vẻ mặt hài lòng của Tần Sơn trưởng lão.

…

Còn những người xem trò vui xung quanh Tinh Kiếm Sơn, thấy chuyện kết thúc nhanh như vậy thì cũng không cảm thấy thất vọng, chỉ cảm thấy xem chưa đã ghiền.

Thật ra thì như vậy đã vô cùng đã ghiền rồi.

Ba mươi bốn cường giả Địa Vô Cấm, có một nửa ngã xuống ở Tinh Kiếm Sơn.

Mấy trăm năm cũng khó gặp cảnh tượng lớn như thế này.

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu tán tu lập chí muốn vào Bất Hủ Tông, chỉ đợi Bất Hủ Tông phát ra tin tức thu người lần nữa.

Cũng có da mặt dày, trực tiếp muốn đi tới quỳ dưới núi Bất Hủ Tông.

Chuẩn bị dùng quỳ phục người!

Sự thật chứng minh, là do bọn họ nghĩ nhiều.

Khi mọi người chậm rãi tán đi, tất cả mọi người chìm đắm trong kinh hãi không thể tự kiềm chế, sau khi về đến nhà thì vô cùng phấn khởi kể lại chuyện này cho tất cả người quen biết nghe. Trong lúc nhất thời, một truyền mười, mười truyền trăm… không ngừng có người biết chuyện này.

Chỉ bảy ngày, mười bốn thành, tất cả mọi người đều biết cường giả Bất Hủ Tông, cũng biết trên Bất Hủ Tông cũng có một cường giả thượng cảnh.

Những thế lực ngũ tinh không có cường giả Địa Vô Cấm trấn giữ thì từng cái đều khẩn trương gần chết, bởi vì nghênh đón bọn họ chính là tháng ngày tối tăm không ánh mặt trời. Bọn họ biết, cho dù Bất Hủ Tông lười tìm bọn họ gây sự thì cũng sẽ có vô số người đâm sau lưng.

Mà những thế lực có dòng dõi bái vào Bất Hủ Tông thì từng cái đều rất vui vẻ, cầm lễ vật muốn tới cửa bái phỏng.

Cứ như vậy, lại qua vài ngày nữa.

Cuối cùng, dưới sự thôi thúc của Trần Hiết, tin tức của Hồng Diệp Môn cũng bùng nổ trong mười bốn thành, những thế lực nửa đường bỏ cuộc đó có muốn che giấu cũng không được.

Đông Tân phó môn chủ, cộng thêm hơn năm mươi vị trưởng lão Địa Vô Cấm bị giết ở trong Hồng Diệp Môn, có thể nói kinh thiên địa khiếp quỷ thần!

Giờ tất cả mọi người giờ mới hiểu được, những thế lực ngũ tinh đột nhiên biến mất đó đã đi đâu.

Vậy mà đúng như trưởng lão Bất Hủ Tông nói, bị hù chạy!

Đến đây, Bất Hủ Tông trở thành tồn tại cấm kỵ.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

…

Bất Hủ Tông.

Mười bảy cường giả Địa Vô Cấm đi theo sau lưng Tần Sơn, dọc theo cầu thang từng bước đi lên đỉnh Vân Lam Sơn, dần dần, có người xác định chỗ này hoàn toàn không phải là Tinh Kiếm Sơn, chỉ là nhìn từ bên ngoài thì giống Tinh Kiếm Sơn thôi.

【VIP】 Kế hoạch lớn thu người của Ôn Bình (2)

Nơi này trong ngoài không đồng đều!

Trừ cái đó ra thì cường giả Địa Vô Cấm cũng có chút hiếu kỳ với những cây cối xa lạ xung quanh, bởi vì cho dù là một cây nhỏ cũng có thể khiến cho bọn họ cảm nhận được không bình thường. Vốn định dùng cảm giác tìm một chút, sau đó lại phát hiện cảm giác chỉ có thể kéo dài không đến ba trượng!

Trước đây bọn họ một bước chính là ba trượng!

Cường giả Địa Vô Cấm phát hiện ra chuyện này trước thì quay nhìn người bên cạnh một chút, nhưng mà không dám lên tiếng, chỉ quăng cho hắn một ánh mắt đầy thâm ý.

Hắn rất sợ hãi.

Muốn tìm một người cũng sợ hãi giống như mình.

Đi một hồi, Tần Sơn đưa bọn họ đến nơi tụ tập tạp dịch trồng cây.

Mấy chục cường giả Trấn Nhạc Cảnh vốn đang cúi đầu gian khổ làm việc, những thiên kiêu của Hồng Diệp Môn thì vừa phàn nàn vừa làm việc. Khi bọn họ nghe được tiếng bước chân vọng tới thì không khỏi đứng thẳng lưng lên tò mò nhìn qua.

“Lại có người bị bắt tới trồng cây.”

“Chúng ta là tư chất tuyệt đỉnh ở Triều Thiên Hạp, Bất Hủ Tông này lại cho chúng ta đi trồng cây, khinh người quá đáng!”

“Hài, ta vẫn chờ sau khi từ nơi truyền thừa đi ra ngoài thì sẽ tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng, chứng minh bản thân trước mặt tất cả mọi người một phen. Không ngờ lại bị bắt tới đây trồng cây!”

Từng người thấp giọng thở dài.

Sau đó mười bảy người tới.

Tần Sơn dẫn mười bảy người qua một bên, chỉ mười bảy bộ công cụ trồng cây dưới đất, nói: "Một người một bộ, trong vòng bảy ngày, các ngươi sẽ ở đây trồng cây!"

Sắc mặt mười bảy cường giả Địa Vô Cấm lập tức cứng lại, có người trực tiếp nắm chặt hai đấm, muốn nổi đóa, còn có người muốn xông lên.

"Ngươi đang làm nhục chúng ta sao?"

"Trồng cây? Lão phu đường đường là cảnh giới Địa Vô Cấm…"

Tần Sơn ngắt lời hắn: "Được, không trồng cây thì đi làm ruộng, tự các ngươi chọn đi. Đương nhiên, lựa chọn thứ ba là đi chết, ta kiến nghị ai không muốn sống thì cứ chọn cái thứ ba. Cũng đừng có lãng phí thời gian của ta."

Dứt lời, Tần Sơn lãnh đạm nhìn tất cả mọi người, ánh mắt nhìn từng đôi mắt phẫn nộ, sau đó dừng lại trên người Tào Thiên Tuyệt.

Tào Thiên Tuyệt khẽ giật mình, ngượng ngùng cười một tiếng, rất ngoan ngoãn đi tới cầm lấy một bộ công cụ, nhìn những tạp dịch đang trồng cây cách đó không xa, học theo bọn họ, bắt đầu đào đất. lúc này, mấy người Phong Tiêu Thệ cũng ngoan ngoãn làm theo.

Mặt mũi có thể coi như cơm ăn?

Không thể!

Những người vốn còn có chút lửa giận nhìn thấy cảnh này thì cũng bất đắc dĩ nén cơn giận xuống, cầm công cụ bắt đầu làm việc.

Cuối cùng, vẫn còn một tên cường giả Địa Vô Cấm trẻ tuổi vẫn quật cường đứng nguyên tại chỗ, dùng lý lẽ biện luận: "Ta đã bỏ ra bốn trăm ngàn bạch tinh, Bất Hủ Tông còn muốn làm nhục ta như thế, các ngươi có ý gì?"

"Ngươi tên gì?" Tần Sơn hỏi.

"Thần gia… Thần Tuyệt!"

Khi Thần Tuyệt nói lời này, ánh mắt kiệt ngạo liếc xéo đỉnh đầu Tần Sơn, thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Tần Sơn vỗ tay một cái, muốn đi: "Được, vậy thì chúc ngươi may mắn. Hi vọng ngươi có thể sống lâu được một chút."

Dứt lời, Tần Sơn bỏ đi.

Thấy Tần Sơn quả quyết như thế, nội tâm vốn kiêu ngạo của Thần Tuyệt trở nên hoảng hốt.

Chết?

Sống?

Nên chọn như thế nào?

Nghĩ Thần Tuyệt hắn, thiên phú có một không hai mười bốn thành, là thiên tài bước vào Địa Vô Cấm sớm nhất trăm năm qua, thậm chí tương lai còn có thể bước vào trung cảnh.

Thậm chí là thượng cảnh!

Sao có thể nhịn nhục như thế được?

"Trồng cây là đang sỉ nhục ta! Ta chọn làm ruộng!" Thần Tuyệt dứt khoát nói.

Tần Sơn ngừng bước, buồn cười hỏi: "Làm ruộng thì có tôn nghiêm hơn?"

"Dân dĩ thực vi thiên!"

Thần Tuyệt kiên định nói.

Tần Sơn bất đắc dĩ cười một tiếng, dẫn hắn đến Dược Sơn, giao cho cô cô và cô phụ của Triệu Dịch.

Cô cô, cô phụ của Triệu Dịch thấy có cường giả Địa Vô Cấm muốn đi theo bọn họ trồng linh mễ thì kinh sợ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì.

"Mỗi ngày giao nhiệm vụ cố định cho hắn làm, nếu như hắn làm không xong thì các ngươi báo lại. Tông chủ nhân từ, giữ bọn họ một mạng, cho nên các ngươi không cần vì cảnh giới của hắn mà hoảng hốt, một tù nhân thôi." Tần Sơn lạnh nhạt liếc nhìn Thần Tuyệt, sau đó rời khỏi Dược Sơn.

Thần Tuyệt tức giận tới lông mày cũng run rẩy, nhưng không dám cãi lại.

Nhưng mà hắn âm thầm thề, bảy ngày sau, chỉ cần rời khỏi Bất Hủ Tông, sau này chắc chắn sẽ thế bất lưỡng lập với Bất Hủ Tông!

Đao Ma hắn đánh không lại, lẽ nào những người khác trong Bất Hủ Tông hắn cũng đánh không lại sao?

Giết một người đủ vốn!

Giết hai người kiếm lời!

Cùng lúc đó, nhìn một đám cường giả Địa Vô Cấm đang đàng hoàng trồng cây, những thiên kiêu Hồng Diệp Môn đều trầm mặc.

Bọn họ không oán giận nữa.

Bọn họ không cảm thán nữa.

Bởi vì cường giả Địa Vô Cấm cũng bị bắt tới trồng cây.

Bọn họ chỉ là Trấn Nhạc Cảnh thì có đáng gì?

Thiên tài đã chế thì không gọi là thiên tài.

"Tranh thủ làm việc!"

"Đột nhiên trong lòng ta không có khó chịu như vậy nữa!"

Lúc này, mọi người bắt đầu hăng say đào hố.

…

Hồ Yêu Hoàng.

Khi Ôn Bình đem theo yêu đan, thông qua truyền tống trận đi tới Hồ Yêu Hoàng, Mộc Long vừa mới quỳ lạy tượng Nữ Oa xong, nhận được Nữ Oa truyền thừa. Lúc này Mộc Long tìm một khu rừng sâu rậm rạp, bắt đầu ngưng tụ yêu lực của bản thân thành yêu đan.

Có thể thấy, khi Mộc Long đã thấy được hi vọng, thì cũng cực kỳ khát vọng trở lại đỉnh cao ngày xưa.

Khát vọng này đã yên lặng mấy ngàn năm.

Hôm nay, nó bùng nổ!

Ba yêu Hoài Không, Thời Phong và Đào Nương đi theo Ôn Bình, nhìn trong khu rừng xa xa, yêu khí như hải dương đang ngưng tụ lại thành yêu đan. Động tĩnh này còn lớn hơn động tĩnh khi một Yêu Thần sinh ra.

Trong lúc ba yêu xuất thần, Đào Nương đột nhiên đưa mắt nhìn Ôn Bình, muốn nhìn trộm tồn tại trên Yêu Hoàng này một chút!

Sau đó nàng nhìn thấy Ôn Bình cũng đang nhìn nàng!

Bịch!

【VIP】 Kế hoạch lớn thu người của Ôn Bình (3)

Chuyện này khiến cho tim nàng giật thót một cái.

Ôn Bình nói: “Đào Nương, ăn.”

Dứt lời, Ôn Bình lấy một viên yêu đan tương đối bình thường từ trong tàng giới ra, dĩ nhiên, yêu đan bình thường này ẩn chưa yêu khí mạnh hơn Yêu Thần bình thường nhiều. Cho dù là Hoài Không thì yêu khí cũng không có tinh thuần, khổng lồ đến tình trạng này.

Đào Nương lập tức sững sờ, sau đó không tự chủ được, nhận lấy yêu đan Ôn Bình đưa tới, tập trung xem xét, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

“Yêu lực thật là tinh thuần, thật là khổng lồ!”

Đào Nương giật mình.

Hai yêu Hoài Không, Thời Phong cũng không nhịn được muốn cảm thán một tiếng.

Ôn Bình đưa tay ngăn hai người kinh ngạc tán thán lại, sau đó nói: “Yêu đan này là của yêu thú chân chính để lại sau khi chết, yêu lực vô cùng tinh thuần, đồng thời cũng vô cùng khổng lồ. Ngươi thử xem có thể tiêu hóa nó được hay không.”

“Đa tạ tông chủ ban ân!”

Đào Nương vội vàng quỳ một chân xuống đất.

Mặc dù nàng không theo đuổi lực lượng, nhưng nếu như có cơ hội trở thành Yêu Thần thì sao nàng không vui vẻ cho được?

Lúc này, hai yêu Hoài Không vô cùng hâm mộ, nhìn yêu đan mà nhịn không được líu lưỡi. Nhất là Hoài Không, thân làm Thao Thiết, nó cực kỳ khát vọng yêu đan của yêu thú chân chính như vậy, dục vọng nguyên thủy nhất cũng bị khơi dậy.

Thời Phong bên cạnh cũng hâm mộ nhưng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy tương lai hắn cũng có thể nhận được.

Dù sao hắn yêu tộc thứ nhất đi theo Bất Hủ Tông!

Hoài Không cũng được.

Những yêu vật khác cũng được!

Đều là bị chinh phục, chắc chắn sẽ không được tín nhiệm nhiều như yêu vật đầu tiên quy hàng.

"Ăn tại đây đi, ăn xong thì bắt đầu tiêu hóa." Ôn Bình rất muốn nhìn thử xem một viên yêu đan có thể tạo ra một Yêu Thần hay không.

Đào Nương đứng dậy, vội vàng nuốt yêu đan vào. Yêu đan vào cơ thể, Ôn Bình thấy thân thể Đào Nương đột nhiên chấn động mạnh một cái, nhưng mà trên mặt thì có biểu cảm vô cùng thoải mái, đồng thơi hai bên má còn đỏ ửng lên.

Hoài Không ngẩn ngơ.

Thời Phong cũng ngẩn ngơ.

Đẹp!

Quá đẹp!

Ôn Bình không có chú ý tới cái này, chỉ dùng tinh thần lực cẩn thận chú ý biến hóa sau khi yêu đan vào bụng, có phản ứng không tốt gì hay không. Chỉ chốc lát, Ôn Bình cảm nhận được yêu khí trong viên yêu đan đó đang bị Đào Nương hấp thu.

Tốc độ rất nhanh, sau khi yêu lực mênh mông đó bị rút ra ngoài thì bị Đào Nương hấp thu, đồng thời hóa thành chính một bộ phận của yêu đan của mình.

Nhưng mà Ôn Bình cảm thấy tỉ lệ chuyển hóa cũng không cao lắm.

Ví dụ như là hấp thu mười đạo yêu lực, thì Đào Nương chỉ có thể bắt lấy một đạo yêu lực hóa thành một bộ phận của yêu đan của mình, chín đạo yêu lực còn lại thì bị yêu thể hấp thu.

Cứ như vậy, thời gian từng chút một trôi qua.

Đào Nương đứng tại chỗ không nhúc nhích, càng không ngừng tiêu hóa yêu đan trong cơ thể, Ôn Bình thì ở bên cạnh, lẳng lặng chờ đợi.

Mặt trời lên, mặt trăng lặn, đảo mắt đã là ngày thứ hai.

Tinh thần lực của Ôn Bình cảm giác được, yêu đan trong cơ thể Đào Nương mới bị hấp thu một bộ phận rất nhỏ thôi, ngay cả một phần mười cũng chưa tới.

Phỏng đoán cẩn thận, nếu như muốn tiêu hóa xong nó thì ít nhất cũng phải tốn chừng ba mươi ngày.

Ôn Bình cảm thấy đã quan sát đủ, lại lấy ra hai viên yêu đan đưa cho Hoài Không, Thời Phong, mỗi người một viên. Yêu đan hắn cho bọn họ là đỉnh tiêm trong số yêu đan mà hắn thu hoạch được, yêu lực trong đó gấp trăm lần một viên yêu đan bình thường!

"Này là của các ngươi."

Lấy hai viên yêu đan ra, hai yêu mừng rỡ.

"Đa tạ tông chủ!"

"Ơn của tông chủ, bổn vương suốt đời khó quên!"

Hai yêu cảm kích, hưng phấn cầm lấy yêu đan, không hề nghĩ ngợi, nuốt ngay vào trong bụng, vẻ mặt thỏa mãn, bắt đầu hấp thu yêu lực sục sôi trong yêu đan. Ôn Bình thì tiếp tục dùng tinh thần lực quan sát một lát, thấy không có phản ứng không tốt gì thì mới yên lòng lại.

Nói cách khác, những yêu đan trong cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, sau này đều có thể sử dụng, dùng để nhanh chóng chế tạo ra một Yêu tộc mạnh mẽ hơn.

Vừa nghĩ tới đó, Ôn Bình vui vẻ.

Có quỷ mới biết trong cấm khu cuối cùng có bao nhiêu yêu đan.

"Chờ sau khi Mộc Long thức tỉnh thì các ngươi theo ta về tông." Nếu như là ở Hồ Yêu Hoàng, muốn tiêu hóa một viên yêu đan tinh thuần thì cần thời gian dài đằng đẵng, cho nên Ôn Bình định để cho bốn yêu đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc, lợi

dụng thời gian chênh lệch trong đó để hấp thu yêu lực trong yêu đan.

Trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, ba mươi ngày bằng với một canh giờ bên ngoài.

Nói cách khác, nếu như Đào Nương đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc thì chỉ cần một canh giờ là có thể hoàn toàn hấp thu yêu đan trong cơ thể.

Hoài Không vội hỏi: "Tông chủ, vậy còn bên Đông Hồ?"

Trong khoảng thời gian này, hắn loáng thoáng cảm nhận được Đông Hồ xuất hiện nhiều luồng khí tức của cường giả Địa Vô Cấm, đồng thời những khí tức đó đều là xa lạ. Chắc chắn là viện binh của Già Thiên Lâu đứng sau lưng Bách Tông Liên Minh phái tới, nhưng mà bọn họ đã tới mà không làm loạn với Yêu tộc, Bất Hủ Tông thì chắc chắn là có ẩn tình trong đó.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Hoài Không vẫn luôn nhìn chằm chằm tình hình chiến tranh ở Đông Hồ, đề phòng cường giả của Già Thiên Lâu đột nhiên tập kích.

Ôn Bình đáp: "Không ngại, bây giờ đã có người phụ trách. Hơn nữa so với nhìn chằm chằm Bách Tông Liên Minh, chuyện quan trọng nhất với ngươi bây giờ là tiêu hóa hết viên yêu đan này. Thực lực của ngươi mạnh mẽ hơn, cho dù là đối với Bất Hủ Tông hay là đối với Yêu tộc thì đều có lợi ích cả."

Hoài Không hiểu ra, gật đầu.

Ôn Bình cũng không nói thêm gì nữa.

Trước có sói U Quốc. Sau có hổ Già Thiên Lâu.

Ôn Bình nhất định phải để cho Hoài Không trở nên càng mạnh mẽ hơn, như vậy mới tiện tới giúp đỡ mình. Chỉ dựa vào mấy con sinh vật vong linh đó thì chắc chắn là không được.

【VIP】 Kế hoạch lớn thu người của Ôn Bình (4)

Hắn đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất, đó chính là U Quốc và Già Thiên Lâu đồng thời công kích Bất Hủ Tông, cho nên nhất định phải có thêm nhiều chiến lực đỉnh cao. Dĩ nhiên, nếu như có thể tạo ra một cường giả Thiên Vô Cấm thì cho dù phải trả giá như thế nào Ôn Bình cũng chịu.

Trước kia không có hi vọng gì, nhưng mà sau khi nhìn thấy cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc thì Ôn Bình cảm thấy vẫn có một chút cơ hội.

Cứ như vậy, Ôn Bình chờ đợi một ngày một đêm, cuối cùng Mộc Long cũng hóa yêu lực toàn thân thành một viên yêu đan, giấu trong thân thể.

Trong khoảnh khắc khi yêu đan thành, thiên địa Hồ Yêu Hoàng biến sắc.

Yêu Tiên một đạo, mỗi tăng cường ba trăm năm tu vi thì đều sẽ phải chịu một lần lôi kiếp.

Cả đời Yêu tộc cần phải trải qua tất cả ba cái lôi kiếp, cho đến khi một ngàn năm tu vi viên mãn là có thể trở thành Yêu Tiên.

Khéo hơn Hoài Không là yêu lực toàn thân của Mộc Long ngưng tụ thành yêu đan thì vừa hay có thể so với ba trăm năm tu vi.

Lần lôi kiếp thứ nhất của Mộc Long, đúng hẹn mà tới!

“Này!”

Mộc Long cảm nhận được vô tận lôi đình hung hãn trên đỉnh đầu thì không khỏi rung động, cũng cảm nhận được thiên địa chi lực.

Mặc dù hắn có thể điều khiển cây cối, hoa cỏ, được cho là có thể điều khiển thiên địa chi lực, nhưng mà lôi hải trên đỉnh

đầu khiến cho hắn cảm nhận được cái gì mới là thiên địa oai chân chính!

Đúng lúc này, Ôn Bình nói vọng lại.

"Yêu Tiên một đạo, vùng thiên địa này không dung, muốn thành Yêu Tiên thì phải nghịch thiên mà đi. Từ giờ trở đi, mỗi khi yêu đan của ngươi tăng cường ba trăm năm tu vi thì sẽ buông xuống một lần lôi kiếp. Đây là lần thứ nhất của ngươi… nếu như không chịu đựng được thì ngươi cũng chỉ có thể nhận mệnh."

Nghe Ôn Bình nói xong, lúc này, Mộc Long hiện ra chân thân Mộc Long, từ trong rừng nhảy lên một cái, vọt thẳng lên trên bầu trời.

Đối mặt trực tiếp với lôi hải!

Từng tiếng long ngâm cao vút vang vọng bầu trời, giống như là muốn phân cao thấp với lôi âm kinh khủng.

"Hôm nay, ta muốn nghịch thiên mà đi."

Ôn Bình thấy cảnh này thì hài lòng cười một tiếng.

Có quyết tâm nghịch thiên này là đủ rồi.

Còn có thể chống được lôi kiếp hay không thì Ôn Bình không hề lo lắng.

Hoài Không tham ăn còn có thể chịu đựng được.

Đương nhiên Mộc Long cũng có thể chịu được.

Răng rắc!

Một đạo sấm sét lớn như cái bát từ trong lôi hải đánh thẳng xuống, giống như mũi tên Hậu Nghệ bắn ra.

Mộc Long dùng thân rồng nghênh kích, đối mặt với lôi đình, từng mảnh vảy rồng bị tia chớp này nổ cho co rút lại. Sau khi kháng được một đạo sấm sét, Mộc Long còn chưa kịp thở dốc thì đã có mấy đạo sấm sét khác đánh xuống.

Sau lôi đình màu trắng là màu nâu.

Trong thiên địa, Mộc Long không ngừng bị Thiên Lôi tẩy rửa, sau khi tẩy lễ thì chính là trùng sinh đúng nghĩa!

Cứ như vậy, một canh giờ nữa trôi qua.

Cuối cùng lôi hải cũng trở nên ôn hòa, không còn tàn bạo nữa, giống như là nhận thua trong trận đọ sức với Mộc Long.

Cuối cùng, lôi hải tiêu tán.

Thiên địa toả hào quang rực rỡ.

Quang minh tiếp tục buông xuống!

Mặc dù Mộc Long có chút thương thế nhưng vẫn không ngại hắn phát ra một tiếng long ngâm phấn chấn khi chiến thắng thiên địa.

Tiếng long ngâm vang vọng ngàn dặm, vang vọng bầu trời!

"Đi."

Giọng nói Ôn Bình lại vọng vào trong tai Mộc Long!

Mộc Long cúi đầu, ánh mắt nhìn Ôn Bình mang theo kính ý, sau đó vội vàng từ trên bầu trời bay trở về mặt đất, hóa thành thân người.

"Ôn tông chủ, ta trùng sinh!"

Mấy người Hoài Không vội vàng chúc mừng, Mộc Long cũng nhất nhất đáp lại, đồng thời trên mặt cũng lộ vẻ vui sướng.

Ôn Bình không có nhiều lời, ném cho hắn một viên yêu đan đỉnh cấp, sau đó ngự kiếm bay lên: "Theo ta về Bất Hủ Tông, tiếp theo, chuyện tu luyện do ta sắp xếp."

Dứt lời, ngự kiếm bay về phía Đông Hồ.

Bốn yêu vội vàng theo sát phía sau.

Sau khi trở về Bất Hủ Tông, Ôn Bình cũng không có vội vã để cho bốn yêu đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc mà để cho bọn họ nhận nhiệm vụ tông môn kiếm điểm nhiệm vụ tông môn. Đối với bốn yêu thì kiếm điểm nhiệm vụ tông môn cũng không khó, mà tu hành một ngày trong Pháp Nguyên Sơn Cốc thì chỉ cần tốn mười điểm nhiệm vụ tông môn mà thôi.

Đêm xuống, sau khi bốn yêu hoàn thành nhiệm vụ, Ôn Bình dẫn theo bốn yêu đi tới bên ngoài Pháp Nguyên Sơn Cốc,

đồng thời dặn dò: “Tu hành ở khu vực bên ngoài là được, nhiệm vụ của các ngươi là tiêu hóa hết số yêu đan này, có thể tăng lên bao nhiêu lực lượng thì phải dựa vào các ngươi.”

Hơn ba mươi viên yêu đan, Ôn Bình đưa hết cho bọn họ.

Mười viên yêu đan đỉnh cấp thì ba yêu Hoài Không, Mộc Long, Thời Phong mỗi người ba viên, Đào Nương cầm một viên.

“Ôn tông chủ, ta nhất định sẽ sớm ngày trở về đỉnh phong, cho dù ngươi toan tính có kinh thế hãi tục cỡ nào thì ta cũng sẽ giúp ngươi một tay.” Mộc Long cất yêu đan, sau đó ghi khắc câu nói này sâu trong lòng, sau đó đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Ba yêu Hoài Không cũng khách sáo cảm ơn một phen, sau đó cũng đi vào theo.

Lúc này, tiếng thông báo khu ký túc xá đã xây dựng xong vang lên bên tai Ôn Bình.

Đồng thời, còn có một tiếng thông báo khác cũng vang lên.

Không phải là thông báo nhiệm vụ hoàn thành.

Mà là nhiệm vụ mới xuất hiện!

“Tuyên bố nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng, giai đoạn thứ nhất!

“Thất Vực Đăng Thiên Bảng là chuyện trong đại trăm năm một lần của U Quốc, đồng thời cũng là thủ đoạn củng cố, lôi kéo nhân tài của U Quốc. Đến lúc đó, tất cả thiên kiêu trong U Quốc đều sẽ tham gia lần tranh tài này, đi tranh đoạn vinh quan vô thượng đó!”

“Mục tiêu thứ nhất của nhiệm vụ: Mười thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm ở Hồng Vực.”

“Phần thưởng khi hoàn thành mục tiêu thứ nhất: Một trăm ngàn danh vọng!”

“Mục tiêu thứ hai của nhiệm vụ: Hai mươi thành viên trong tông môn tiến vào top trăm ở Hồng Vực.”

“Phần thưởng khi hoàn thành mục tiêu thứ hai: Một trăm ngàn danh vọng!”

“Mục tiêu thứ ba của nhiệm vụ: Bốn mươi thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm ở Hồng Vực!”

【VIP】 Kế hoạch lớn thu người của Ôn Bình (5)

“Phần thưởng khi hoàn thành mục tiêu thứ ba: Một trăm ngàn danh vọng!”

“Mục tiêu thứ tư của nhiệm vụ: Tám mươi thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm ở Hồng Vực.”

“Phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ: Một trăm ngàn danh vọng!”

“Nhiệm vụ này là nhiệm vụ có tính lựa chọn, không có trừng phạt, kí chủ có thể lựa chọn không tham dự hoặc là tham dự. Không tham dự thì nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng hết hiệu lực, đồng thời sau này sẽ không công bố nhiệm vụ liên quan đến Thất Vực Đăng Thiên Bảng nữa.”

“Tham dự!”

Tại sao lại không tham dự?

Bốn cái mục tiêu, tổng cộng ban thưởng bốn trăm ngàn danh vọng!

Lại thêm trước đó có nhiệm vụ Danh Chấn Hồng Vực có phần thưởng là một trăm ngàn danh vọng nữa, tổng cộng lại chính là năm trăm ngàn danh vọng.

Chỉ cần hoàn thành hết cả hai cái nhiệm vụ.

Đẳng cấp danh vọng tông môn của hắn sẽ lên tới cấp năm!

Đẳng cấp danh vọng lên tới cấp bốn thì thu phục Hồ Yêu Hoàng khiến cho thực lực của hắn tăng vọt về chất.

Từ Trấn Nhạc Hạ Cảnh đến Trấn Nhạc Thượng Cảnh!

Nếu như danh vọng tông chủ có thể lên tới cấp năm thì sau này hắn tu luyện sẽ dễ dàng hơn nhiều, bởi vì người trong tông môn càng nhiều, cường giả càng nhiều thì hắn có thể tăng lên thực lực, trở nên mạnh mẽ hơn. Không còn là phải dựa vào thôn phệ mộc khí để tăng cao thực lực nữa.

“Thất Vực Đăng Thiên Bảng này là cái gì?” Bây giờ Ôn Bình rất quan tâm cái này và độ khó của nhiệm vụ.

“Thất Vực Đăng Thiên Bảng, là thịnh hội trăm năm một lần ở U Quốc…”

Lúc này, hệ thống giải thích kỹ càng một phen lai lịch và quá trình diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Nói một cách đơn giản thì nó không chỉ là một giải thi đấu thiên kiêu diễn ra trăm năm một lần đơn giản như vậy được, theo như những gì hệ thống nói thì đây là một cuộc tranh tài quyền uy nhất, cũng là một loại thủ đoạn phi thường mà U Quốc dùng để củng cố nhân tài.

Tại sao lại nói là quyền uy nhất!

Bởi vì danh ngạch Thất Vực Đăng Thiên Bảng cực kì thưa thớt.

Toàn bộ Hồng Vực chỉ có một ngàn người có thể lên bảng, so với nhân số khổng lồ của Hồng Vực thì một ngàn người giống như là hạt cát trong sa mạc vậy.

Chuyện này đại biểu cho mỗi một người lên bảng thì đều sẽ giống như là minh tinh.

Thế nhân đều biết!

Thế gian nghe danh!

Đây là chuyện mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ?

Hẳn là không có bao nhiêu người không muốn thanh danh vang dội thế gian!

Cho nên, cả thế gian đều quan tâm khiến cho nó biến thành bảng danh sách quyền uy nhất U Quốc, còn quyền uy hơn Bất Hủ Thanh Vân Bảng bây giờ nhiều.

Nói thật, đây là hiệu quả mà Ôn Bình mong muốn.

Tương lai nhất định Bất Hủ Thanh Vân Bảng phải vượt qua Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Đồng thời, những người lên bảng còn không chỉ là vì thanh danh vang dội thế gian, mà còn được thế lực cấp chúa tể ở

Triều Thiên Hạp là U Quốc mời chào. Từ đó đạt được chức quan trong U Quốc, đồng thời được U Quốc dốc sức bồi dưỡng, đây là những thứ không có được khi gia nhập một thế lực ngũ tinh.

Nhưng mà Thất Vực Đăng Thiên Bảng tranh giành thì chỉ có thiên kiêu chân chính mới có thể tham dự.

Dưới bốn mươi tuổi!

Cho dù vượt qua một ngày cũng không được!

Lúc này Ôn Bình mới hiểu được tại sao trong nơi truyền thừa của Hồng Diệp Môn lại có nhiều thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh chưa tới bốn mươi tuổi như vậy.

Hóa ra là chuẩn bị cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Như vậy thì vấn đề xuất hiện.

Bất Hủ Tông có chưa đến bốn mươi thì đã là Trấn Nhạc Cảnh sao?

Hình như…

Không có chứ?

Mục tiêu thứ nhất của nhiệm vụ là muốn cho mười thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm ở Hồng Vực, này khiến cho Ôn Bình có chút choáng váng.

Bất Hủ Tông mới vừa vào Triều Thiên Hạp, đệ tử thu nhận tuổi tác đều là rất lớn hoặc rất nhỏ.

Tóm lại chính là hai loại cực đoan.

Tuổi rất lớn, thực lực rất mạnh.

Tuổi tác nhỏ, thiên phú không tồi.

Chưa đến bốn mươi thì đã bước vào Trấn Nhạc Cảnh, Bất Hủ Tông không có một người nào.

Sau khi vào Triều Thiên Hạp thì cũng có thu một chút đệ tử, đồng thời có song sinh dị mạch, nhưng mà không đến bốn mươi tuổi thì đã bước vào Trấn Nhạc Cảnh, hình như không có thật.

Vậy thì vấn đề xuất hiện.

Nhiệm vụ này nhận hay là không nhận?

Trong lúc Ôn Bình đang suy nghĩ thì hệ thống nói: "Trong lúc hiệu quả của tông môn phát triển nổ mạnh còn đang kéo dài, kí chủ xác định không thu người?"

"Vậy thì đã tới lúc thu nhiều một chút rồi!"

Nhưng mà Ôn Bình vẫn giữ quan điểm cũ, đệ tử quý tinh không quý nhiều.

Vậy thì thu tám mươi người trước đi.

Vừa khéo hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng mà nếu muốn cho tám mươi người này tiến vào top một trăm ở Hồng Vực, độ khó không nhỏ, dựa theo quy cách dự thi của đệ tử Hồng Diệp Môn để phán đoán thì cách ổn thỏa nhất là thu thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh, nhưng mà ba tháng nữa là Thất Vực Đăng Thiên Bảng mở ra rồi, thời gian không còn kịp nữa.

Trong lúc nhất thời, kiếm đâu ra nhiều thiên kiêu đỉnh cấp như vậy chịu vào Bất Hủ Tông.

"Nhưng mà với nội tình của Bất Hủ Tông thì có thể thích hợp giảm xuống một cảnh giới, như vậy thì cũng dễ thu người hơn một chút." Với nội tình của Bất Hủ Tông bây giờ, cảnh giới kém hơn một bậc thì đã sao? Phi kiếm, ma pháp, pháp thuật, ba thứ kết hợp, người cao hơn một cảnh giới hoàn toàn không ngăn được.

Hơn nữa, chủ điện liên tục thăng cấp, Phá Kính Đan bình thường thì ba ngày có thể mua một viên.

Phá Kính Đan bình thường, xác suất đột phá Trấn Nhạc Cảnh vẫn rất cao, có năm mươi phần trăm.

Quyết định như vậy đi!

Nhưng mà làm như vậy lại xuất hiện một vấn đề khác.

Thất Vực Đăng Thiên Bảng là một cái phương thức củng cố nhân tài của U Quốc, Bất Hủ Tông ta cao điệu chiếm lấy

tám mươi vị trí trong số một trăm vị trí ở Hồng Vực như vậy, sau đó lại không chịu cho bọn họ gia nhập U Quốc, vậy thì chẳng phải là U Quốc sẽ tới diệt Bất Hủ Tông ta?

"Tới thì tới đi!"

【VIP】 Sắp thay đổi thế giới

Ôn Bình khẽ cắn môi, bởi vì vấn đề này cũng không phải là không thể giải quyết.

Trong lúc cạnh tranh Thất Vực Đăng Thiên Bảng, hắn có thể thu thêm cường giả, bồi dưỡng thêm một chút cường giả, tốt nhất là tạo ra một cường giả Thiên Cường.

Có Thiên Vô Cấm tọa trấn, dù sao thì U Quốc cũng nên kiêng kỵ một chút chứ.

"Quyết định như vậy đi. Vừa khéo Bất Hủ Tông đang có thanh danh vang dội ở Hồng Vực, là một thời cơ tốt để thu người."

Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra.

"Trần trưởng lão!"

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết ngây ra một lúc.

Hắn cảm thấy ngữ khí của tông chủ có chút không bình thường, bình thường tông chủ sẽ không dùng giọng điệu trịnh trọng như vậy để nói chuyện.

"Tông chủ, ngài nói!"

"Trong vòng hai tháng sau, Bất Hủ Tông sẽ thu một đợt đệ tử, ngươi chuẩn bị một chút, dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức này ra khắp toàn bộ Hồng Vực." Sau ba tháng nữa là Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu, cho nên Ôn Bình nhất định phải chừa ra một tháng.

Để đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng tốt, để cho đệ tử Bất Hủ Tông có nhiều thời gian để chuẩn bị hơn cũng tốt, một tháng này nhất định phải chừa lại.

"Tông chủ, thu đệ tử thôi mà sao phải hưng sư động chúng như vậy?" Trần Hiết có chút không hiểu.

Ôn Bình đáp: "Bởi vì lần này Bất Hủ Tông chỉ lấy thiên kiêu bốn mươi tuổi trở xuống, thực lực thấp nhất phải là nửa

bước Trấn Nhạc Cảnh.”

“Tông chủ, ngài làm như vậy…” Trần Hiết bị kinh hãi đến có chút nói không ra lời, tông chủ của mình cũng có can đảm thu người lắm, vừa tới Triều Thiên Hạp thì một lần thu nhiều thiên kiêu đỉnh tiêm như vậy: “Thuộc hạ rõ, khi về thuộc hạ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức này khắp toàn bộ Hồng Vực.”

Trần Hiết đột nhiên có chút nhiệt huyết sôi trào.

Tông chủ lại có động tác lớn.

Vậy thì hắn cho dù liều mạng cũng phải làm cho tốt chuyện mà tông môn giao cho, tuyệt đối không thể xảy ra sơ sót!

Ôn Bình lại bồi thêm một câu: “Nhớ phải nói điểm quan trọng nhất cho người Hồng Vực biết, đó chính là nếu đạt tiêu chuẩn này, gia nhập Bất Hủ Tông thì có thể thể bảo đảm tiến vào top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực! Ta, tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình nói!”

“Thuộc hạ đã rõ!”

Trong nháy mắt, ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng Trần Hiết bùng cháy.

Hắn biết Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Hóa ra mục tiêu của tông chủ là nó!

Thất Vực Đăng Thiên Bảng, bảng thiên kiêu quyền uy nhất U Quốc!

Top một trăm ở Hồng Vực, tông chủ muốn chiếm lấy tám mươi vị trí.

Tông chủ quá trâu bò!

Lúc này, Trần Hiết hưng phấn nói: “Tông chủ, vừa khéo ta có một kế hoạch. Vốn là dùng để mở rộng Bất Hủ Thanh Vân Bảng, nếu bây giờ tông chủ có một cái kế hoạch lớn như vậy, không bằng dùng nó để mở rộng kế hoạch thu người của ngài!”

“Ngươi nói đi.”

Ôn Bình dứt khoát dưới dốc núi, im lặng nghe kế hoạch của Trần Hiết.

"Tông chủ, thật ra thì kế hoạch này sinh ra là vì ngài đưa Truyền Âm Thạch cho ta. Mấy ngày nay thuộc hạ vẫn đang nghĩ, nếu có Truyền Âm Thạch, cho dù xa cỡ nào thì đều có thể liên hệ với đối phương, nói những gì mình biết, mình muốn nói lại cho một người khác. Như vậy, có thể lợi dụng Truyền Âm Thạch thay đổi thế giới này một chút không."

Dứt lời, Trần Hiết dừng lại.

Giống như đang chờ Ôn Bình đưa ý kiến.

"Nói tiếp đi." Ôn Bình cũng không có vội vã phát biểu ý nghĩ của mình.

Lúc này Trần Hiết mới tiếp tục nói: "Như ngài nói, cho dù là Hồ Thiên Địa hay là Triều Thiên Hạp thì phương thức đưa tin đều quá mức lạc hậu. Truyền tin tức từ một thành này đến một thành khác, nếu như dùng người bình thường đi truyền lại thì ít nhất cũng mười ngày nửa tháng. Một ít thế lực tứ tinh, ngũ tinh có phương thức đưa tin riêng nhưng mà cũng phải tra một cái giá khổng lồ, nếu muốn truyền tin cho một người xa cuối chân trời trong thời gian ngắn thì thậm chí còn phải trả giá bằng cả mạng sống. Cho nên thuộc hạ cảm thấy có thể lợi dụng Truyền Âm Thạch, hoàn toàn thay đổi cục diện này."

Ôn Bình nói: "Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta lại đào ngươi từ Bách Tông Liên Minh ra, cho nên, rốt cuộc thì kế hoạch là gì?"

Cái tên này lại còn học được thừa nước đục thả câu.

Khống chế tiết tấu nói chuyện?

Sao lại giống như viết vậy?

Trần Hiết càng nói càng hưng phấn, nói ra ba chữ: "Thất Nhật báo!"

"Thất Nhật báo?"

Tên nghe rất quen.

Bỏ chữ thất đi.

Thì đó chính là nhật báo!

Ôn Bình không ngờ mình còn có thể nghe lại được cái tên này!

Trần Hiết cho là Ôn Bình tò mò, vội vàng giải thích: "Tông chủ, Thất Nhật báo thuộc hạ định dùng để mở rộng Bất Hủ Thanh Vân Bảng, đồng thời mở rộng lực ảnh hưởng của Tẫn Tri Lâu. Bảy ngày đổi mới một lần! Tuyên bố động thái của hết thảy thế lực và chuyện xảy ra ở Hồng Vực, để cho người trong Hồng Vực có thể biết được cường giả nào chết, người nào đột phá Địa Vô Cấm, thế lực nào đánh nhau với thế lực nào. Tất cả mọi người trong Hồng Vực muốn biết rõ chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài thì chỉ có thể đọc Thất Nhật báo của Tẫn Tri Lâu. Kế hoạch thu người của tông chủ cũng in lên đó, hơn nữa là vị trí bắt mắt nhất, tuyệt đối có thể làm cho người Hồng Vực biết, đồng thời người người đều biết."

Dứt lời, Trần Hiết lẳng lặng chờ Ôn Bình trả lời.

Nếu như tông chủ tán thành, vậy hắn sẽ rất vui vẻ.

Nếu như tông chủ phản đối chuyện này, hắn cũng không biết nên làm thế nào mới được.

"Không hổ là ngươi, ta không có nhìn lầm." Ôn Bình ít nhiều gì cũng có chút kinh hỉ, bởi vì khái niệm báo chí là hoàn toàn xa lạ với thế giới này, nhưng Trần Hiết nhìn thấy Truyền Âm Thạch thì có thể nghĩ ngay tới chỗ này, có thể nói là tuyệt.

Một người có ý tưởng mở rộng, sâu xa như thế này thì đúng là có thể mở ra một cái thời đại mới!

Nghe tông chủ tán dương, Trần Hiết vui vẻ.

"Nhưng mà…"

Nghe được hai chữ nhưng mà, Trần Hiết lập tức khẩn trương.

Ôn Bình nói: "Nhưng mà phải đổi tên lại, Thất Nhật báo đổi thành Bất Hủ Nhật báo. Chờ Tẫn Tri Lâu ngươi thu nhiều nhân thủ một chút thì đổi thành một ngày đổi mới một lần, để cho người trong thế giới này mỗi ngày đều biết được có chuyện gì đã xảy ra trong ngày đó. Cái thế giới này quá lớn,

người trong Hồ Thiên Địa không biết chuyện gì xảy ra ở Triều Thiên Hạp, mà người ở Triều Thiên Hạp thậm chí còn không biết có một chỗ như Hồ Thiên Địa, như vậy thì để cho Bất Hủ Nhật báo tới nói cho bọn họ.”

【VIP】 Sắp thay đổi thế giới (2)

“Một ngày đổi mới một lần!”

Trần Hiết giật mình.

So với thiết lập của hắn còn kinh người hơn.

Để cho người trong thế giới này không ra khỏi nhà nhưng mỗi ngày đều cct biết chuyện gì xảy ra, tuyệt đối có thể thay đổi cái thế giới này!

Ôn Bình còn nói thêm: “Ngươi có thể áp dụng kế hoạch Bất Hủ Nhật báo, gặp khó khăn thì cứ liên hệ tông môn, tông môn sẽ hỗ trợ ngươi.”

Trần Hiết đáp: “Tông chủ, thuộc hạ nhất định liều mạng cũng sẽ làm được Bất Hủ Nhật báo. Nhưng mà sau này ngài phải chăm sóc nhiều hơn. Bất Hủ Nhật báo xuất hiện, sẽ khiến cho rất nhiều thế lực không vừa lòng, cũng sẽ khiến cho thế lực mạnh mẽ ngấp nghé, cứ như vậy sẽ đưa tới rất nhiều kẻ địch mạnh mẽ cho Bất Hủ Tông, ngày tháng sau này ngài phải bận rộn.”

“Thay đổi thế giới, con đường phía trước đương nhiên sẽ có núi lớn chặn đường, nhưng mà tất cả đã có tông môn, núi lớn có cao thì phá núi là được.”

Ôn Bình dứt khoát nói.

Trần Hiết ngơ ngẩn, nhiệt huyết trong lòng như sóng cả mãnh liệt: “Tông chủ, vậy ta sẽ cho thủ hạ bắt đầu chuẩn bị, sau khi Bất Hủ Nhật báo in ra thì lập tức đưa đến tông môn cho ngài đọc.”

“Cần bạch tinh thì tới tông môn lấy, tóm lại, Bất Hủ Nhật báo phải bao trùm toàn bộ Hồng Vực trong thời gian ngắn nhất.” Lần này, mười bốn thành thảo phạt khiến cho hắn lập tức có hơn sáu triệu bạch tinh vào túi, bây giờ Ôn Bình không thiếu bạch tinh.

“Đa tạ tông chủ, nếu muốn để cho Bất Hủ Nhật báo bao trùm toàn bộ Hồng Vực trong thời gian ngắn nhất thì có thể cần gần trăm vạn bạch tinh. Mỗi một thành đều phải sắp xếp người vào đó, đồng thời còn phải in ấn Bất Hủ Nhật báo, sau đó phải phục chế hơn trăm triệu bản trong thời gian ngắn…”

Trần Hiết biết, phần lớn thế lực ngũ tinh đều không bỏ ra nổi nhiều bạch tinh như vậy.

Trăm vạn bạch tinh.

Một con số vô cùng khổng lồ.

“Tới đây lấy!”

Ôn Bình kiên cường nói.

Trần Hiết vui vẻ: “Tông chủ, cảm ơn ngài ủng hộ!”

Có tông chủ thưởng thức hắn như thế, Trần Hiết vô cùng thỏa mãn.

Ôn Bình còn nói thêm: “Nhớ kỹ, nội dung Bất Hủ Nhật báo nhất định phải đơn giản, mặt này ngươi đi tìm những người bình thường không thể tu hành. Những văn nhân đó. Bọn họ có thể làm tốt chuyện này. Tóm lại nội dung nhất định phải dùng rất ít chữ để biểu đạt rõ ràng một việc, đừng dài dòng. Nếu như gặp lực cản thì liên hệ tông môn.”

Xung quanh mười bốn thành thì chắc chắn không gặp cản trở gì.

Nhưng ra khỏi mười bốn thành thì chưa chắc.

Thế lực ngũ tinh bình thường chắc chắn không dám quấy nhiễu Tẫn Tri Lâu truyền bá Bất Hủ Nhật báo, nhưng thế lực phe Hồng Diệp Môn chắc chắn sẽ ngăn cản.

Bởi vì bây giờ Hồng Diệp Môn là tử địch của Bất Hủ Tông!

Trần Hiết gật gật đầu: “Tông chủ, nếu như gặp được chuyện không giải quyết được thì thuộc hạ sẽ cầu viện tông môn.”

“Vậy thì như vậy trước đi, ngươi in xong kỳ thứ nhất của Bất Hủ Nhật báo thì lập tức gửi đến Bất Hủ Tông để ta xem thử một chút!”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Cất Truyền Âm Thạch, Ôn Bình mở ra danh sách kiến trúc.

Khu ký túc xa đã xây dựng đủ nhiều, cho dù hôm nay lập tức thu tám mươi thiên kiêu thì vẫn đủ ở được.

Cho nên Ôn Bình cảm thấy đã đến lúc suy tính xây dựng một kiến trúc thu người.

Một lần thu tám mươi người thì chắc chắn không phải ai cũng như nhau.

Có người phẩm hạnh không tốt.

Có người phẩm hạnh đoan chính.

Hắn thu người, mặc dù chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ thu người tốt, nhưng mà Ôn Bình cảm thấy vẫn nên sàng chọn một chút mới tốt.

Tuy là hắn có thể dùng hệ thống xem tin tức sơ lược của bọn họ.

Để đề phòng nội gián.

Còn đề phòng mấy người bản tính vốn tà ác.

Thế nhưng cũng không thể mỗi một người vào tông thì hắn đều nhìn chằm chằm chứ, dù sao thì hắn cũng là tông chủ mà không phải là giữ cửa.

“Hệ thống, có kiến trúc đặc thù thoải mãn được những yêu cầu này của ta hay không.” Nếu như tìm từng cái thì hơi khó.

Hệ thống đáp: “Có.”

Dứt lời, hệ thống bày ra mấy cái kiến trúc đặc thù liên quan tới sàng chọn nhân tài.

Ba cái trước mắt ít nhiều gì cũng có chút khác biệt với yêu cầu của hắn, nhưng mà kiến trúc thứ tư lại rất thích hợp với Bất Hủ Tông bây giờ.

Sư Đạo Mê Cục!

Đây là một cái kiến trúc có thể kết hợp.

Nói một cách đơn giản thì nó có thể xếp chồng lên kiến trúc đặc thù đã có.

So với Thiên Tằng Giai!

Tác dụng của Sư Đạo Mê Cục rõ ràng hơn, chính là dùng để sàng chọn nội gián, đồng thời sàng chọn những người tâm tính không tốt, phẩm đức rất kém cỏi, lại không biết mang ơn.

Tâm tính không tốt, nghị lực không được, đã định trước đường tu hành không dễ đi.

Khả năng chết yểu nửa đường gần như là trăm phần trăm.

Dù sao tu hành một đạo, mối nguy khắp nơi, cũng không phải là một cái sân chơi, muốn chơi kiểu gì thì chơi kiểu đó.

Loại người này Sư Đạo Mê Cục sẽ ưu tiên loại bỏ, bởi vì mặc dù Bất Hủ Tông có Thiên Tằng Giai có thể luyện tâm cảnh, nhưng nó lại không thay đổi được ý chỉ của một người.

Nội gián thì không cần nói.

Loại người này chắc chắn không thể thu.

Còn có loại người phẩm đức kém, không biết mang ơn.

Loại người này, nếu sau này gặp chuyện thì xác suất phản bội tông môn sẽ cực kỳ lớn.

Bởi vì chắc chắn bọn họ sẽ cảm thấy tất cả đều là do dựa vào cố gắng của mình lấy được, không liên quan đến tông môn. Đồng thời với thiên phú của hắn, nếu như đi tông môn mạnh mẽ hơn thì có thể trở nên mạnh mẽ hơn bây giờ, tông môn đang kéo chân hắn.

Loại người này sau này chắc chắn sẽ trở thành tai họa ngầm, cho nên càng không thể thu.

“Chỉ cần người vào tông đi vào Sưu Đạo Mê Cục thì Sư Đạo Mê Cục sẽ tiến hành kiểm tra tâm linh người đó, người kiểm tra không qua sẽ bị lạc trong đó, ra không được. Người thông qua kiểm tra mới có thể đi ra khỏi Sư Đạo Mê Cục.”

Nghe hệ thống nói, Ôn Bình lựa chọn xây dựng Sư Đạo Mê Cục.

Xếp chồng nó lên Thiên Tằng Giai.

Còn chút bạch tinh đó, Ôn Bình hoàn toàn không để ý đến.

【VIP】 Nguyên liệu nấu ăn mới sau Linh Mễ

Bởi vì bây giờ hắn không có thiếu bạch tinh.

“Sư Đạo Mê Cục, đang xây dựng…”

“Thời gian còn lại: Năm mươi giờ.”

“Phát động BUFF tông môn phát triển nổ mạnh, Sư Đạo Mê Cục lập tức xây dựng thành công!”

“Phát động BUFF tông môn phát triển nổ mạnh, Sư Đạo Mê Cục bỏ qua điều kiện thăng cấp, miễn phí thăng liền ba cấp!”

“Sư Đạo Mê Cục đang thăng cấp…”

“Thời gian còn lại: Một trăm giờ.”

“Phát động!”

Ôn Bình vui vẻ.

Tông môn phát triển nổ mạnh này đúng là tuyệt.

Xây dựng hoàn thành trong một giây.

Đồng thời còn miễn phí tăng lên ba cấp.

Lúc này, Ôn Bình mở địa đồ hệ thống ra, nhìn thoáng qua kiến trúc chồng lên Thiên Tăng Giai —— Sư Đạo Mê Cục.

Tác dụng giống như giới thiệu sơ lược khi xây dựng, không có gì khác.

Chỉ dùng để sàng chọn người vào tông.

Nhưng sau khi liên tục thăng ba cấp, Ôn Bình cũng có chút chờ mong xem Sư Đạo Mê Cục có thay đổi gì.

Mở cửa hàng kèm theo Sư Đạo Mê Cục, sau đó mới nhớ là khi xây dựng xong Pháp Nguyên Sơn Cốc với khu ký túc xá mới thì hắn cũng quên chưa có xem cửa hàng kèm theo.

Bây giờ, Ôn Bình xem cửa hàng Sư Đạo Mê Cục.

Hạt giống!

Lại là hạt giống.

Nhưng mà không phải là cây, cũng không phải là hạt giống Linh Mễ.

Mà là hạt giống rau

"Tử Duẩn! Đặc sản của Tử Trúc Lâm!"

Ôn Bình còn nhớ, hắn là Tử Trúc Lâm do Quân Âm Đại Sĩ trồng chứ?

Xem hiệu quả, lại có hiệu quả giống như Linh Mễ, cũng dùng để đề thăng linh thể. Nhưng mà trâu bò ở chỗ nó có xác suất cải tạo linh thể, khiến cho nó tiến hóa. Để cho linh thể bình thường tiến hóa thành linh thể rất trâu bò.

Đặc sản của Tử Trúc Lâm đúng là tuyệt.

Thời gian thành thục cũng tuyệt.

Hạt giống Tử Duẩn bồi dưỡng thành Tử Trúc, một trăm năm mới mọc ra Tử Duẩn có thể sử dụng được.

"Hệ thống, nếu như dùng nước giếng tưới tiêu thì có thể rút ngắn bao nhiêu thời gian?"

"Rút ngắn năm mươi năm!"

"Vậy thì vẫn còn cần năm mươi năm."

Năm mươi năm mới có thể ăn một lần sao?

Đối với chu kỳ sinh trưởng dài đằng đẵng này, Ôn Bình không lời nào để nói, lúc này, hắn mở cửa hàng của khu ký túc xá ra nhìn một chút.

Cửa hàng của khu ký túc xá giống như là cùng hưởng, cho nên cũng không có xoạt ra thứ gì mới.

Sau đó Ôn Bình lại mở cửa hàng của Pháp Nguyên Sơn Cốc ra.

Linh dịch!

Do linh khí ngưng kết mà thành!

Dùng để bón cho dược thảo thì có thể khiến cho một gốc dược thảo vừa mới nảy mầm tăng cường thời gian sinh trưởng mười năm chỉ trong một đêm.

"Đồ tốt!"

Ôn Bình vui vẻ.

Đến rất khéo.

Có thể dùng để thúc Tử Duẩn!

Nếu không thì năm mươi năm mới có thể ăn Tử Duẩn một lần, vậy thì phải đợi tới chết.

"Linh dịch tưới tiêu một lần có thể tăng trưởng mười năm, như vậy chỉ cần tưới mười lần thì có thể thu hoạch một lần Tử Duẩn tươi mới."

Mười ngày ăn một bữa!

Có thể chấp nhận được!

Lúc này, Ôn Bình muốn đi mua Tử Duẩn, sau đó phát hiện hạt giống Tử Duẩn hơi đắc, bởi vì chỉ có thể dùng danh vọng để mua nó.

Một cái hạt giống Tử Duẩn chỉ có thể bồi dưỡng được một cây Tử Trúc, nhưng cần tới một trăm điểm danh vọng, hơn nữa một ngày chỉ có thể mua một hạt.

Giá này tương đương với giá của cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Nhưng mà vừa nghĩ tới diệu dụng có thể làm cho linh thể tiến hóa của nó, Ôn Bình vẫn chọn mua.

Sau đó Ôn Bình lại nhìn giá linh dịch một chút.

Một ngàn danh vọng!

Cực kỳ khoa trương!

Cùng giá với Càn Khôn Lôi!

Càn Khôn Lôi có thể giết Địa Vô Cấm nên mới cần một ngàn danh vọng một quả, linh dịch này một bình cũng có giá một ngàn danh vọng.

“Được rồi, mua một bình thử trước một chút.” Ôn Bình nhịn đau mua một bình, sau đó nhìn cái hạt giống Tử Duẩn lớn bằng ngón cái trong tay, lại nhìn bình ngọc màu xanh một chút, vội vàng ngự kiếm bay tới Dược Sơn.

Cô cô và cô phụ của Triệu Dịch nhìn thấy tông chủ đến thì vội vàng buông chuyện trong tay xuống đi đón.

Thần Tuyệt vốn đang hỗ trợ trong ruộng cũng dừng lại.

Tông chủ Bất Hủ Tông!

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Nhân vật phong vân, quấy đảo phong vân ở Hồng Vực, khiến cho đa số thế lực ngũ tinh cúi đầu, lại giết phó môn chủ của Hồng Diệp Môn, lúc này đang xuất hiện ngay trước mặt hắn!

Lúc này, tâm tình Thần Tuyệt ngũ vị trần tạp.

Hắn kiêu ngạo.

Cho nên đang nghĩ xem có nên liều một phen hay không.

Nhưng mà hắn phát hiện mặc dù tông chủ Bất Hủ Tông thoạt nhìn rất trẻ trung nhưng mình hoàn toàn nhìn không thấu cảnh giới của hắn, chuyện này khiến bỏ cuộc.

“Trước yên lặng theo dõi kỳ biến đi.”

Thần Tuyệt chăm chú nhìn Ôn Bình, muốn xem vị tông chủ Bất Hủ Tông này tới đây làm gì.

“Các ngươi tìm một chỗ trống trải, trồng Tử Duẩn này xuống, sau đó cách một canh giờ thì nhỏ một giọt dịch trong bình này vào đất trồng nó. Sau này, mỗi ngày ta sẽ đưa một hạt giống tới, ngươi cứ chăm sóc nó như vậy là được.”

Cô cô của Triệu Dịch Triệu Doanh vội vàng cầm lấy Tử Duẫn và linh dịch, sau đó lên tiếng dò hỏi: “Tông chủ, thứ này rất quan trọng sao? Nếu như cực kỳ quan trọng thì ta sẽ bỏ chuyện đang làm xuống, chuyên tâm chăm sóc Tử Duẩn này.”

“Cũng không có quan trọng lắm. Ngươi có thể phái những người khác trông chừng cũng được.”

Ôn Bình dứt lời, ngự kiếm rời đi.

Triệu Doanh tay cầm Tử Duẩn và linh dịch, đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn trượng phu một chút, cuối cùng ánh mắt khóa chặt Thần Tuyệt.

Thần Tuyệt lập tức ngơ ngẩn!

Xong chưa!

Coi hắn như người hầu mà sai sử thật hả?

Triệu Doanh trong lòng thấp thỏm nói: “Chuyện này giao cho ngươi.”

Nếu không phải không rảnh tay, cũng không có thủ hạ, nàng tuyệt đối sẽ không giao chuyện này cho tên cường giả Địa Vô Cấm này.

Cho dù trưởng lão nói có thể tùy tiện sai sử, nhưng khi nàng sai sử hắn làm việc thì trong lòng ít nhiều gì vẫn có chút sợ hãi.

Thần Tuyệt khẽ cắn răng, trong lòng xúc động muốn giết người trước mắt.

Trong nháy mắt khi hắn động sát ý, một luồng khí tức lăng lệ sau lưng ập tới, khiến cho hắn dựng hết cả lông tóc lên.

Nguy hiểm!

Cực kỳ nguy hiểm!

【VIP】 Bất Hủ Nhật báo, phát hành!

Nếu như đối phương ra tay, có thể hắn sẽ chết!

Thần Tuyệt vội vàng thu sát ý lại, đi qua cầm lấy Tử Duẩn và linh dịch, cố nén tức giận trong lòng, đi tìm một chỗ trống trải.

Cho dù khi khí tức kinh người sau lưng tan biến thì Thần Tuyệt mới thở dài một hơi.

Buông cái cuốc trong tay xuống, sau đó phịch một tiếng, bất đắc dĩ ngồi xuống đất, cũng không thèm quan tâm tư thái cường giả Địa Vô Cấm gì đó.

Dù sao chuyện cũng đã như vậy rồi.

Tính ra nửa đời người, Thần Tuyệt hắn chưa từng bị nhục nhã như thế!

Đôi tay này của hắn trước giờ đều cầm kiếm giết người, cũng chỉ nhiễm máu tươi của kẻ địch và người không phục hắn. Thật ra thì cho tới bây giờ, hắn chưa từng nghĩ tới một ngày hắn sẽ cầm cuốc, làm việc nông mà mấy người không thể tu hành mới làm.

Hắn nhớ lại kiếm của mình, một thanh lợi khí giết người giết ít nhất vạn người. Lâu dài uống máu, khiến cho lỗ khảm kiếm dính đầy vết máu ố, nhưng mà xưa giờ hắn không có rửa sạch, bởi vì đó là minh chứng hắn từng chinh phục Triều Thiên Hạp, thậm chí hắn còn nghĩ tới một ngày bội kiếm sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ, từ màu xám bạc ban đầu đổi thành màu đỏ tươi, khiến cho vô số người nghe mà sợ hãi.

Bây giờ kiếm không ở trong tay.

Trong tay chỉ có một cái cuốc!

Đúng, móng tay còn dính đầy sình bùn!

Thậm chí hắn còn ngồi trên một mảnh đất vàng chỉ có chút cỏ xanh, hoàn toàn không quan tâm nó có làm dơ quần áo của

mình hay là không, giống như một nông phu làm việc mệt mỏi xong chuyện gì cũng không quan tâm tới.

"Không được!"

Thần Tuyệt đứng phắt dậy.

Hắn không thể như vậy!

Hắn là tồn tại bước vào Địa Vô Cấm.

Là tồn tại phía trên chúng sinh!

Thế gian này có vô số nhân tộc, yêu tộc cũng như thế, nhưng có bao nhiêu có thể bước vào Địa Vô Cấm?

Coong!

Sau khi đứng dậy, Thần Tuyệt một cước đá văng cái cuốc, dư quang nhìn thấy bình ngọc bên cạnh. Cái bình rất xinh đẹp, hoa văn trên nó cũng lộng lẫy, nhưng bây giờ hắn không muốn tán thưởng. Bởi vì hắn nghĩ, nó giống như một cái chân, một cái chân đạp tôn nghiêm cường giả Địa Vô Cấm như hắn xuống đất, còn không ngừng chà đạp, chuyện này khiến cho hắn cũng không muốn tán thưởng vẻ đẹp của bình ngọc mà còn cho là nó vô cùng xấu xí.

Một canh giờ nhỏ một giọt?

Giọt bà ngoại nó!

Hôm nay Thần Tuyệt hắn muốn từ đây giết ra ngoài!

Lúc này, Thần Tuyệt quơ tay chụp lấy bình ngọc, dùng sức nện xuống đất, sau đó chỉ nghe phanh một tiếng, bình ngọc bắn ngược ra như một trái banh.

Chất liệu vẫn rất tốt!

Thần Tuyệt lại nhặt lên, tay phải dùng sức nắm bình ngọc.

Tuy dùng sức nhưng không có vỡ.

Lại dùng sức, không có phản ứng gì.

Lúc này, hắn dùng tới cả lực lượng của linh thể, tay cũng có chút trắng bệch.

Thần Tuyệt quăng bình ngọc ra, cũng không biết ném tới chỗ nào, sau đó cả giận nói: "Hôm nay Thần Tuyệt ta muốn từ đây giết ra ngoài!"

Những tên hèn nhát tham sống sợ chết đó, cam chịu nhục nhã làm công việc bẩn thỉu mà chỉ có nô lệ mới làm, nhưng Thần Tuyệt hắn không muốn.

Nhưng mà ngạnh xông ra là không được, phải nghĩ cách bắt người.

Trưởng lão Bất Hủ Tông có thực lực không mạnh, nếu bắt được một người, dùng hắn áp chế Bất Hủ Tông, Bất Hủ Tông tuyệt đối sẽ để cho hắn rời đi. Bởi vì nếu như hắn là tông chủ Bất Hủ Tông, thì chắc chắn hắn cũng không muốn mang tiếng xấu bất nhân bất nghĩa.

Hôm nay không cứu trưởng lão, sau này còn ai dám giao mạng cho hắn?

Nói làm thì làm!

Thần Tuyệt đâm đầu thẳng vào trong rừng, đi về phía Vân Lam Sơn, đồng thời xuyên qua kẽ hở giữa lá cây mà quan sát Vân Lam Sơn. Đúng lúc này, hắn thấy được mười sáu người cùng là Địa Vô Cấm, bọn họ đang tưới nước, đào đất.

"Đúng là một đám kém cỏi!"

Thần Tuyệt thu ánh mắt khinh bỉ lại, tiếp tục đi tới.

Nhưng mà khi đang chuẩn bị chạy thì nghe được một tiếng, giống như đã từng quen biết.

Đó chính là Tần Sơn trưởng lão!

"Không sai, đều thuần thục rất nhiều." Tần Sơn nhìn về phía Linh Doãn cách đó không xa: "Nếu có người lười biếng thì đừng khách sáo với hắn."

Linh Doãn gật gật đầu.

"Tần trưởng lão, khi nào Xích Mục và Hắc Trạch trở về?"

Là ba người đầu tiên trong tổ trồng cây, Linh Doãn bỗng nhiên có chút nhớ nhung Xích Mục Cự Viên và Hắc Trạch.

Tần Sơn nói: “Xích Mục và Hắc Trạch hiện đang ở Hồ Yêu Hoàng giúp tông chủ làm việc khác, nhưng mà qua một thời gian ngắn thì sẽ về. Ta cảm thấy tông chủ coi trọng chuyện trồng cây ở Bất Hủ Tông hơn mỏ bạch tinh ở Hồ Yêu Hoàng nhiều.”

Trong rừng Thần Tuyệt nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của Tần Sơn, tức giận trong lòng như biển động. Cái tên này đúng là cho mình là đại nhân vật? Sau đó, Thần Tuyệt hóa thành kinh hồng, bay vọt từ trong rừng ra, tay phải cầm kiếm lên, vọt thẳng tới chỗ Tần Sơn.

Cử động lần này của Thần Tuyệt làm cho mười sáu người đang trồng cây kinh ngạc.

Cũng khiến cho những thiên kiêu Hồng Diệp Môn kinh ngạc.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bốn cái mạch môn lần lượt mở ra, trong chớp mắt Thần Tuyệt đã đến trước mặt Tần Sơn.

Mũi kiếm sáng loáng chỉ thẳng vào cái trán Tần Sơn, không cho Tần Sơn chút thời gian phản ứng nào.

Tần Sơn giật mình, bị Thần Tuyệt đột nhiên mà đến làm cho giật nảy mình, nhưng hắn cũng không có kinh hoảng mà nở nụ cười.

Thần Tuyệt gầm một tiếng: “Im miệng, dẫn đường, rời khỏi Bất Hủ Tông!”

Dứt lời, Thần Tuyệt gác kiếm lên bờ vai Tần Sơn, hắn không tin tốc độ của Tần Sơn hoặc là Đao Ma còn nhanh hơn động tác dùng kiếm cắt cổ của hắn.

Giờ khắc này, trong lòng mười sáu người đó run lên một cái.

Bọn họ cũng muốn phản kháng, nhưng không dám.

Bởi vì bọn họ sợ chết.

Cũng không muốn nhìn thấy thế lực của mình bị diệt.

Nghĩ nghĩ một chút thì nhịn được.

Bây giờ thấy Thần Tuyệt đứng lên phản kháng, trong lòng bọn họ xúc động hơn ai hết.

Kể cả những thiên kiêu Hồng Diệp Môn đó cũng là như thế, cả đám đều vô cùng xúc động, vừa định hô một tiếng tiền bối dẫn bọn họ đi.

Nhưng mà bọn họ thấy Tần Sơn không hề động một chút nào.

“Ngươi có gặp ác ma chưa?” Tần Sơn nhẹ nhàng hỏi một câu.

Thần Tuyệt cả giận nói: “Ngươi sợ chết không?”

【VIP】 Bất Hủ Nhật báo, phát hành! (2)

Ác ma?

Thứ quỷ gì?

“Nhanh lên!”

Thần Tuyệt xô đẩy Tần Sơn, trên đường đi, đệ tử Bất Hủ Tông nhìn thấy một màn này thì đều dừng lại.

Còn có trưởng lão Bất Hủ Tông cũng bị hấp dẫn tới.

Thần Tuyệt nhếch miệng cười một tiếng, bởi vì hắn muốn chính là kết quả như vậy, người của Bất Hủ Tông đến càng nhiều càng tốt, như vậy thì hắn có thể rời khỏi đây. Nếu như không ai thấy hắn cưỡng ép Tần Sơn thì rất có thể Đao Ma đó sẽ trực tiếp ra tay, mặc kệ Tần Sơn chết sống.

Dù sao Tần Sơn mới chỉ là Thần Huyền Cảnh mà thôi, ở Triều Thiên Hạp thì Thần Huyền Cảnh có đáng là gì? Nếu đổi lại là hắn thì hắn cũng sẽ không màng tới tính mạng của Tần Sơn.

“Thần Tuyệt, ngươi xác định ngươi phải làm như vậy?” Tần Sơn đưa tay ra hiệu cho những trưởng lão Bất Hủ Tông khác đang theo sát, hỏi ngược lại một câu.

“Đi nhanh một chút, kiếm của ta muốn cắt bỏ đầu của ngươi thì chỉ cần một hơi thôi, yên tâm, chỉ cần ngươi yểm hộ ta rời khỏi Bất Hủ Tông ngàn dặm thì ta sẽ thả ngươi, dù sao đối với ta thì mạng của ngươi không đáng là gì cả!”

Lúc này, Thần Tuyệt đã nhìn thấy chủ điện của Bất Hủ Tông, cái này khiến hắn vui vẻ, lúc này lại bước nhanh hơn một chút.

Trong Bất Hủ Tông thì không bay được, nhưng chỉ cần rời khỏi phạm vi Bất Hủ Tông thì hắn có thể bay lên, dẫn theo Tần Sơn chạy trốn.

Khi đó ngoại trừ Đao Ma ra thì còn ai có thể đuổi kịp hắn?

Mà có con tin nơi tay, Thần Tuyệt cũng hoàn toàn cũng không sợ đối phương đuổi theo!

Nhưng mà lúc này, Tần Sơn dừng lại.

Bởi vì phía trước xuất hiện một con chó, nó lại dùng ánh mắt thượng vị giả nhìn kẻ yếu nhìn Thần Tuyệt.

Thần Tuyệt thấy cảnh này thì trong mắt lộ ra hung quang, muốn dọa cho con chó đó bỏ đi.

Tần Sơn lại hỏi lại.

"Ngươi có gặp ác ma chưa?"

"Nhanh lên!"

Thần Tuyệt thấy không dọa được con chó, cũng lười quan tâm tới con chó đó đang dùng ánh mắt gì nhìn mình nữa.

"Vậy hôm nay ngươi thật có phúc." Tần Sơn đột nhiên bước tới trước một bước, khiến cho Thần Tuyệt có chút trở tay không kịp.

Thần Tuyệt giận dữ, muốn một kiếm giết chết Tần Sơn to gan lớn mật này nhưng lại phát hiện kiếm của mình không động được.

Cho dù mình có dùng sức như thế nào thì cũng không thể rung chuyển kiếm.

Nó như bị định lại trên không.

Sau đó, khí tức khủng bố hết sức quen thuộc đó lại xuất hiện lần nữa, Thần Tuyệt giống như là một con mèo con bị kinh hãi, không quan tâm kiếm của mình nữa, liên tục lui vài chục bước. Nhưng mà vừa lui lại thì hắn phát hiện kiếm rơi xuống đất.

Thần Tuyệt chưa kịp phản ứng thì một sợi xích sắt màu xích hồng đột nhiên xuất hiện, sau đó giống như là một cánh tay lấy mạng, bay tới cuốn lấy hắn. Trong Bất Hủ Tông, hắn chậm như là ốc sên, hoàn toàn không tránh thoát được xích sắt đột nhiên xuất hiện.

Nếu ở ngoài Bất Hủ Tông thì có lẽ hắn có thể né tránh.

Bị xích sắt xích hồng quấn chặt, Thần Tuyệt vội vàng muốn dùng lực lượng của linh thể cố gắng thoát khỏi, bởi vì sau khi bị xích sắt quấn lấy, hắn có cảm giác giống như là cừu non đợi làm thịt, hơn nữa cảm giác này thấm sâu vào lòng, khiến cho hắn hoảng sợ.

Sau một khắc, cánh cửa thông tới địa ngục vong linh mở ra.

Một cái cửa đá màu đen bị tử khí bọc lấy chậm rãi mở ra sau lưng Thần Tuyệt.

Khói đen hóa thành vô số xích sắt quấn lấy Thần Tuyệt, kéo thân thể Thần Tuyệt vào trong đó, mặc cho Thần Tuyệt giãy dụa như thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Lúc này, Thần Tuyệt tựa như là một đứa nhỏ bất lực, sợ hãi gào thét.

Ầm!

Cửa đá đóng lại.

Sau khi cửa đá tan biến, Thần Tuyệt cũng tan biến trên cái thế giới này.

Ác Linh Kỵ Sĩ cũng hiện ra một cái, sau đó cưỡi chó săn Cáp Cáp, biến mất ngay tại chỗ, tiếp tục tuần tra Bất Hủ Tông.

Tần Sơn nhìn chỗ Thần Tuyệt tan biến, cười nói: “Hắn là ác ma!”

Sở dĩ Tần Sơn không sợ là vì hắn biết có Ác Linh Kỵ Sĩ.

Hơn nữa tông chủ nói, Ác Linh Kỵ Sĩ có năng lực mới —— Tù Cấm!

Chỉ cần bị Ác Linh Kỵ Sĩ nhận là đại ác nhân thì sẽ bị cầm tù trong trong địa ngục vong linh, chịu nỗi khổ địa ngục.

Hắn từng xem Tru Tiên nên cũng có chút hiểu về địa ngục.

Biết đó là chỗ mà người phải đi sau khi chết, chỗ ấy tràn đầy khổ nạn và tội ác, hoàn toàn không phải chỗ người ở.

Quan trọng nhất chính là, chỉ cần đi vào thì đời này cũng đừng mong ra tới.

…

“Đã nghe chưa?”

“Là ai đang kêu thảm?”

“Tiếng kêu thảm biến mất!”

Mười sáu người tụ tập lại một chỗ, khát vọng nhìn hướng chủ điện, bọn họ đều bức thiết muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thần Tuyệt chạy đi sao?

Phía trước chưa từng xuất hiện tiếng chiến đấu, hẳn là không có đánh, cho nên tiếng kêu thảm đó là của người nào?

Giống vậy, những thiên kiêu của Hồng Diệp Môn cũng vậy, từng người đều trông mong.

Bọn họ trốn không thoát.

Nhưng có thể trốn đi một người thì cũng là một cái cỗ vũ với bọn họ.

Một lúc lâu sau.

Dưới ánh mắt trông mong của bọn họ, Tần Sơn trở về.

Lông tóc không thương đi đến bên cạnh rừng cây, vừa nhìn thấy bọn họ tụ tập lại một chỗ thì khiển trách: “Các ngươi đang làm gì?”

Lòng của mọi người lập tức lạnh.

Chút chờ mong trong lòng bọn họ tàn biến trong nháy mắt, giống như là bong bóng trong nước, vừa bay lên, trong khoảnh khắc nổi lên trên mặt nước thì vỡ nát.

Quả nhiên.

Sao có thể rời khỏi Bất Hủ Tông dễ dàng như vậy được?

Đại chiến chỉ có Đao Ma ra tay, nhưng thật sự chỉ có một cường giả đỉnh cao là Đao Ma sao?

Đao Ma cũng sẽ không gia nhập vào một thế lực yếu!

Chắc chắn là thế lực này vốn rất mạnh mẽ, cho nên Đao Ma mới gia nhập.

Vừa nghĩ tới đó, chút tâm tư mong chờ có thể chạy đi này của bọn họ phai mờ hết, giống như là tôn nghiêm Địa Vô Cấm của bọn họ vậy.

Vẫn là thành thành thật thật trồng cây đi!

Bảy ngày!

Nhất định có thể vượt qua!

"Cây này là do người nào chém, sao còn không dời đi?" Tần Sơn chỉ vào cây đại thụ cứng cáp mới bị chặt ngã cách đó không xa.

【VIP】 Bất Hủ Nhật báo, phát hành! (3)

"Ta dời ngay!"

Một tên cường giả Địa Vô Cấm vội vàng chạy tới.

…

Hôm sau.

Đối với cái chết của Thần Tuyệt, Ôn Bình cũng không quan tâm cho lắm, bởi vì nếu Thần Gia đưa tới bốn trăm ngàn miếng bạch tinh thì hắn vẫn sẽ thu.

Bây giờ hắn chỉ quan tâm chuyện Bất Hủ Nhật báo và khi nào có thể hoàn thành cái nhiệm vụ danh vọng trước đó.

Nhìn tiến độ một chút, trước mắt chỉ có không đến bốn thành người ở Hồng Vực biết đến sự tồn tại của Bất Hủ Tông, còn có sáu thành người không biết đến sự tồn tại của Bất Hủ Tông, cũng không biết Bất Hủ Tông làm những gì. Đây là lý do tại Trần Hiết cố gắng thôi động truyền bá tin tức, nếu như không có Trần Hiết thôi động thì sợ là sẽ càng ít người biết đến.

Xem ra, bây giờ rất cần Bất Hủ Nhật báo ra lò!

Rất cần phải thay đổi thế giới này một cách thích hợp!

Ngày thứ ba, cuối cùng Trần Hiết cũng phái yêu đưa kỳ thứ nhất của Bất Hủ Nhật báo tới. Thật ra thì thì trong quá trình này Ôn Bình cũng không có cho Trần Hiết bao nhiêu kiến nghị, chỉ dặn dò hắn là kỳ thứ nhất thì đừng đưa tin tức của người của Bất Hủ Tông lên, bởi vì Bất Hủ Nhật báo cần lắng đọng một thoáng.

Tích lũy người xem trước.

Như vậy mới có thể để cho quảng cáo đạt tới hiệu quả tốt nhất!

“Ta đã nhận được kỳ thứ nhất của Bất Hủ Nhật báo.” Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra, kết nối với Trần Hiết đang chờ đợi đợi tin tức.

“Tông chủ, ngài xem chưa?”

Trần Hiết thấp thỏm chờ đợi Ôn Bình trả lời.

Hắn muốn thay đổi cái thế giới này, đồng thời vô cùng bức thiết. Nhưng điều kiện tiên quyết để thực hiện được tất cả những thứ này là được tông chủ tán thành, hắn biết rõ, tông chủ nhìn xa trông rộng, cái nhìn đại cục còn mạnh hơn hắn nhiều. Cái này giống như là khi đồ đệ cầm thành tích đi gặp sư phụ đức cao vọng trọng vậy.

Cảm giác thấp thỏm chiếm lấy cõi lòng Trần Hiết.

Ôn Bình lật Bất Hủ Nhật báo ra, nhìn từng tờ, cũng không có vội vã trả lời. Tiếp tục lật mười mấy trang, sau đó Ôn Bình mới khép Bất Hủ Nhật báo lại: “Nội dung không tệ, đơn giản, sáng tỏ, hơn nữa đều là chuyện lớn xảy ra gần đây trong Hồng Vực. Nói tóm lại, ngươi làm không tệ.”

Trần Hiết vui vẻ: “Có thể được tông chủ tán dương, Trần Hiết hoảng hốt.”

“Đừng vội hoảng hốt, trước mắt Bất Hủ Nhật báo có ưu điểm rất lớn, nhưng khuyết điểm cũng vô cùng rõ ràng, ít nhất trong lòng ta thì nó không hợp lệ.”

“Tông chủ, xin ngài chỉ giáo.”

Trần Hiết lập tức nghiêm túc.

Hắn biết.

Phần quan trọng nhất tới.

Ôn Bình lật vài tờ, nói: “Đầu tiên là vấn đề in ấn, cho dù là có Tuyền Qua Thần Tượng tương trợ nhưng muốn cung ứng cho toàn bộ Hồng Vực. Không nói một ngày, cho dù là bảy ngày thì cũng không phải là một chuyện đơn giản, chớ đừng nói chi là trong bảy ngày này ngươi còn phải tìm văn nhân viết ra văn chương. Ngươi cũng không thể đồng thời mời mấy trăm vạn người làm việc chứ?”

“Mấy trăm vạn người, đúng là ta mời không được.” Trần Hiết xấu hổ đáp.

Ôn Bình tiếp tục nói: “Cho nên ngươi cần thay đổi mạch suy nghĩ một cái, tại sao nhất định phải in thành sách? Thời gian đóng thành sách hoàn toàn có thể tiết kiệm được, tại sao Bất Hủ Nhật báo không thể là nguyên một trang giấy! Trang giấy này có thể rất lớn, mặt trước và mặt sau của nó đều có thể in chữ lên, nếu như giấy không đủ thì ngươi chỉ cần viết chữ nhỏ lại một chút là được. Cứ như vậy thì hoàn toàn không cần nhiều nhân công như vậy.”

“Một trang giấy!”

Trần Hiết sửng sốt một chút.

Sau đó không khỏi trầm tư.

Đúng nha, một trang giấy, đơn giản, sáng tỏ, cầm trong tay thì có thể xem ngay lập tức, hoàn toàn không cần phiền phức đóng thành sách.

Tông chủ quả nhiên tông chủ!

Một câu điểm tỉnh người trong mộng!

Tại sao nhất định phải đóng thành sách?

Nếu là thứ thay đổi cả thế giới thì sao phải đóng thành sách?

Trần Hiết càng nghĩ càng hưng phấn: “Tông chủ, ngài thức tỉnh ta, đúng, một trang giấy, càng thuận tiện hơn, càng tốt hơn! Bất Hủ Nhật báo vốn đã tốn mười mấy hai mươi tấm giấy, lại thêm đóng sách thành sách, thời gian này đủ để in ấn loại mà ngài nói được mấy chục tấm.”

“Đúng, hơn nữa một trang giấy tốt ở chỗ chuyện quan trọng thì chữ lớn một chút, nó sẽ vô cùng bắt mắt, mọi người chỉ cần cầm lấy Bất Hủ Nhật báo thì có thể thấy nó, có thể hiểu được tầm quan trọng của nó. Không phải chuyện quan trọng thì khắc nó ở trong góc, chữ có thể nhỏ một chút. Khi mọi người cầm lấy Bất Hủ Nhật báo thì cũng có thể biết nó cũng không có quan trọng lắm…”

Ôn Bình cẩn thận kể lại báo chí trong trí nhớ cho Trần Hiết nghe một lần, Trần Hiết thì giống như là một học sinh hiếu học, không ngừng hỏi. Đối với chuyện này, Ôn Bình biết gì nói nấy, nói rất kỹ về báo chí.

Bao gồm bố cục, phân loại nội dung, lại thêm cột quảng cáo vân vân, khiến cho Trần Hiết nghe xong sợ hãi kêu liên tục, giống như là một đứa nhỏ chưa từng thấy chuyện đời.

Ôn Bình cười cười, nếu như người Địa Cầu tới cái thế giới này, thấy mạch thuật, mạch môn thì có lẽ biểu hiện sẽ giống như Trần Hiết.

"Cứ như vậy, ngươi lấy về sửa lại, dùng tốc độ nhanh nhất làm ra phiên bản mới Bất Hủ Nhật báo."

"Tông chủ, tuyệt đối có thể làm được trong hôm nay, sáng sớm ngày mai ngài chắc chắn có thể thấy Bất Hủ Nhật báo mới." Trần Hiết hưng phấn trả lời.

Cất Truyền Âm Thạch, Trần Hiết lập tức triệu tập nhân thủ bắt đầu làm Bất Hủ Nhật báo mới, chỉ tốn hai canh giờ thì đã làm ra. Sau khi làm xong thì lập tức phái Đại Yêu Dực tộc đưa tới Bất Hủ Tông trong đêm.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Bình nhận được Bất Hủ Nhật báo hoàn toàn mới.

Mặc dù có chút khác biệt với báo chí ở Địa Cầu, nhưng cũng không khác mấy.

Ôn Bình không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lệnh cho Trần Hiết bắt đầu in ấn số lượng lớn, đồng thời phải dùng tốc độ nhanh nhất có thể, bán được bao nhiêu Bất Hủ Nhật báo thì bán bao nhiêu, đồng thời lập tức bắt đầu chuẩn bị kỳ Bất Hủ Nhật báo thứ hai. Kỳ Bất Hủ Nhật báo thứ hai, đương nhiên là phải có quảng cáo Bất Hủ Tông thu người.

【VIP】 Bất Hủ Nhật báo, phát hành! (4)

Nhận được mệnh lệnh, Trần Hiết lập tức đưa tin cho thủ hạ trong hơn hai mươi thành, bắt đầu chế tác số lượng lớn Bất Hủ Nhật báo, đồng thời mở cửa hàng bán Bất Hủ Nhật báo.

Trước cổng để một cái áp phích!

Chân không bước ra khỏi nhà, biết rõ chuyện thiên hạ!

Khi ăn điểm tâm, Ôn Bình cầm trong tay xem, một đám trưởng lão và đệ tử lập tức vây quanh, tò mò nhìn Bất Hủ Nhật báo trong tay Ôn Bình.

"Tông chủ, đây là cái gì?"

Long Nguyệt hỏi.

Ôn Bình đưa báo chí tới: "Thứ có thể khiến cho ngươi không ra khỏi cửa mà cũng có thể biết chuyện thiên hạ."

Long Nguyệt vội vàng cầm lấy, tò mò nhìn chỗ bắt mắt nhất Bất Hủ Nhật báo: "U lịch, hai mươi bốn tháng bảy, năm một ngàn ba trăm bốn mươi bảy, trong Vô Thượng Thành ở Hồng Vực, thế lực cự đầu ngũ tinh Hiên Đình Các, Âm Dương gia đại chiến với Cửu Vĩ nhất tộc. Các chủ Hiên Đình Các Vân Thủy Tại Thiên liên sát sáu tên Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh, cuối cùng kết hợp với Âm Dương Nhị Lão của Âm Dương gia là Nãi Hôn và Nãi Khánh đánh trọng thương tộc trưởng đương nhiệm của Cửu Vĩ nhất tộc. Nhưng mà hết sức đáng tiếc, Cửu Vĩ nhất tộc vẫn cứu được Thần tử hiện nay đi, cũng không có để cho ba đại cự đầu ở Hồng Vực đạt được âm mưu…"

"U lịch, hai mươi bốn tháng bảy, năm một ngàn ba trăm bốn mươi bảy, không phải là hôm trước sao?" Long Nguyệt giật mình, có chút hoài nghi chuyện trên đó là thật hay giả.

Mặc dù đây là chuyện lớn, nhưng sao tông chủ lại nhận được tin tức nhanh như vậy?

Cho dù là Yêu Thần Dực tộc không ngừng bay thì muốn đưa tin tức từ Vô Thượng Thành đến đây cũng cần mười ngày chứ?

Tông chủ xa xỉ như vậy?

Đều dùng Yêu Thần Địa Vô Cấm đưa tin?

Thấy Long Nguyệt không tin, những trưởng lão và đệ tử khác của Bất Hủ Tông cũng rất tò mò, Ôn Bình cười nói: "Bất Hủ Nhật báo này thần kỳ ở chỗ ngươi có thể không bước chân ra khỏi nhà nhưng vẫn có thể biết chuyện xảy ra trong thiên hạ, để cho không còn là ếch ngồi đáy giếng nữa."

"Vậy cũng quá lợi hại chứ?"

Đám người Long Nguyệt lập tức tụ thành một đoàn.

Các đệ tử không dám chen với các trưởng lão, cho nên đành đứng ở một bên, không ngừng nhảy tới nhảy lui, cố gắng nhìn.

Ôn Bình nhìn đám người này, bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Các ngươi đi Bái Nguyệt Thành mua là được rồi, không cần chen lấn như vậy, có bán."

Nghe nói Bái Nguyệt Thành có bán, mọi người vội vàng tỏ vẻ sau khi ăn xong thì sẽ đi mua.

Ai không muốn không bước chân ra khỏi nhà mà biết rõ chuyện thiên hạ?

Hồng Vực xảy ra nhiều chuyện như vậy, bọn họ đều không biết.

Nếu như không xem cái này thì người bình thường sao biết được chuyện gì xảy ra ở những nơi khác?

Cho dù là thế lực ngũ tinh, có năng lực tình báo nhất định thì cũng chưa chắc đã biết chuyện xảy ra ra ngoài vạn dặm.

"Tông chủ, người nào làm ra cái này?"

"Đúng đó, tông chủ, ai làm ra cái này?"

"Bất Hủ Nhật báo!"

"Là Bất Hủ Tông chúng ta làm?"

Thấy mọi người vừa mừng vừa sợ, Ôn Bình vừa cười vừa nói: “Trần Hiết trưởng lão làm ra.”

Nghe nói là Trần Hiết, trên mặt Tử Nhiên lập tức lộ ra nụ cười vui mừng, dù sao Trần Hiết cũng coi như là nửa đứa con trai của nàng.

“Tiểu tử Trần Hiết này, cũng có chút bản lãnh, xem ra trước đây Hồ Thiên Địa trói buộc hắn.”

Hô Lan và Bách Niệm Hương cũng vừa mừng vừa sợ, dù sao bọn họ đều là người thân cận nhất với Trần Hiết, vội vàng muốn dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Trần Hiết.

Ôn Bình ăn chút cơm, sau đó rời khỏi phòng bếp.

Đi Dược Sơn nhìn Tử Trúc của mình, dưới sự chăm sóc của cô cô của Triệu Dịch, Tử Trúc đã mọc lên, gốc Tử Trúc cao nhất đã hơn nửa mét.

Rời khỏi Dược Sơn, Ôn Bình trở về Thính Vũ Các tu hành.

Nói mới nhớ, cho đến giờ hắn vẫn chưa luyện thành Địa Đạo Thanh Liên Thể.

Đêm xuống, Trần Hiết truyền tin mừng đến.

Vừa mở miệng, Trần Hiết đã rất hưng phấn nói.

“Tông chủ, mười bốn thành bán vô cùng thuận lợi, báo chí định giá không cao, chỉ cần một trăm kim tệ. Cho nên cho dù là người tu hành Luyện Thể, Thông Huyền Cảnh cũng sẽ mua. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, chỉ ở Bái Nguyệt Thành thôi thì đã bán một trăm vạn bản, hơn nữa còn là vì nhân thủ ở Bái Nguyệt Thành không đủ, chỉ in ấn một trăm vạn bản Bất Hủ Nhật báo, nếu không thì chắc chắn có thể bán càng nhiều hơn. Mười bốn thành cộng lại, tổng cộng có gần hai ngàn vạn người mua Bất Hủ Nhật báo.”

“Những chỗ khác thì sao?”

Dù sao Ôn Bình vẫn quan tâm bên ngoài mười bốn thành hơn.

Chỗ đó không có uy danh của Bất Hủ Tông chống đỡ, Bất Hủ Nhật báo bán có thuận lợi hay không?

Nếu như thuận lợi thì trong thời gian ngắn, Bất Hủ Tông có thể thay đổi thế giới.

Đồng thời quảng cáo thu người của hắn có thể dựa vào Bất Hủ Nhật báo khiến cho người ở Hồng Vực nhanh chóng biết được.

"Tông chủ, bên ngoài mười bốn thành cũng rất thuận lợi. Nhưng mà thủ hạ của ta có người báo lại, có vài người cố ý quậy, nói tất cả tin tức trên Bất Hủ Nhật báo đều là giả. Thuộc hạ tra xét một thoáng, tất cả đều là người của mấy thế lực tứ tinh, ngũ tinh. Quan trọng nhất chính là đều là thế lực dưới trướng Hồng Diệp Môn!"

Trần Hiết nói đến đây thì hưng phấn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là thận trọng.

Hắn có dự cảm bất thường.

Thế lực phía Hồng Diệp Môn chắc chắn sẽ ngăn cản Bất Hủ Nhật báo truyền bá.

Hồng Vực, từ Bích Uyên Đàm nhìn về phía dãy núi Tinh Kiếm Sơn xa xa, hai địa phương cách xa nhau gần vạn dặm, giống như Tinh Kiếm Sơn, đều là địa phương mang tính đặc trưng của Hồng Vực.

Thật ra thì một đầm nước thăm thẳm này rất bình thường, hoàn toàn không đáng cho mọi người quan tâm. Nó giống như hoa dại trước cửa nhà, nếu không phải ở trước cửa thì ai sẽ nhìn nó? Nếu nói chỗ đáng giá cho mọi người chú ý tới thì cũng chỉ có một, đó là nó sâu không nhìn thấy đáy.

Đương nhiên, thật ra thì nguyên nhân chân chính khiến cho nó bị mọi người quan tâm là vì có hai thế lực ngũ tinh mạnh mẽ tọa lạc ở đây, đó là Tại Thủy Nhất Phương và Long Môn.

【VIP】 Trần Hiết bại lộ?

Tại Thủy Nhất Phương ở bên trái.

Long Môn bên phải.

Hai thế lực lớn vây quanh Bích Uyên Đàm.

Bởi vì cái gọi là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, Bích Uyên Đàm liền trở thành địa phương mang tính đặc trưng như Tinh Kiếm Sơn.

Lấy Bích Uyên Đàm làm trung tâm, trong phạm vi hai vạn dặm đều là địa bàn của Tại Thủy Nhất Phương và Long Môn. Trong đó bao gồm bốn thành lớn siêu cấp nhân khẩu vượt qua năm ngàn vạn. Tiễn Thủy Thành, Ám Hương Thành, Bích Thủy Thành và liền kề với Tại Thủy Nhất Phương, Tại Thủy Thành.

Bốn tòa thành này thuộc về vùng giao tranh với Trần Hiết!

Cho dù là Tẫn Tri Lâu hay là Bất Hủ Nhật báo, muốn đi ra khỏi Tinh Kiếm Sơn, đi ra khỏi mười bốn thành, sau đó xâm lấn toàn bộ Hồng Vực thì nhất định phải vượt qua bốn tòa thành siêu cấp này, nếu không thì chỉ có thể bị chặn trong Tinh Kiếm Sơn.

Ngày thứ ba sau khi Bất Hủ Nhật báo phát hành, môn chủ đương đại của Long Môn một mình đi tới Tiễn Thủy Thành, cùng theo tới còn có tông chủ của Tại Thủy Nhất Phương.

Chuyện liên quan đến Bất Hủ Tông, mặc dù hai người cũng không hiểu tại sao Bất Hủ Tông lại làm ra một cái Bất Hủ Nhật báo, nhưng dù sao Bất Hủ Tông thừa dịp môn chủ Hồng Diệp Môn không ở trong môn mà đánh lén Hồng Diệp Môn, còn giết Đông Tân phó môn chủ với hơn năm mươi vị trưởng lão, bây giờ đã trở thành kẻ địch số một của Hồng Diệp Môn.

Bọn họ thân là phụ thuộc, thấy Bất Hủ Tông đột nhiên có động thái nhỏ trên địa bàn của bọn họ thì đương nhiên phải tự mình đến đây xem xét!

Trên không Tiễn Thủy Thành, môn chủ Long Môn đeo trường thương xích kim sắc, hai tay vắt chéo sau lưng, dùng một ánh mắt nhìn xuống chúng sinh nhìn Tiễn Thủy Thành. Nơi hắn nhìn chính là cửa hàng bán Bất Hủ Nhật vừa xuất hiện ở Tiễn Thủy Thành được mấy ngày.

"Lôi Thiên Sơn, sao ngươi không đi xuống giết sạch những người đó?"

Lúc này, một giọng nói từ nơi xa vọng lại.

Một nam tử mặc thanh sam cầm kiếm chầm chậm bay tới, con mắt cũng nhìn chằm chằm cửa hàng bán Bất Hủ Nhật báo bên dưới, còn có khách hàng ra ra vào vào.

Không ít người ôm chờ mong đi vào trong tiệm, tốn kim tệ mua một bản Bất Hủ Nhật báo, sau khi mua được thì cực kỳ hưng phấn rời đi.

Người không biết còn tưởng rằng hắn mua được Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Càng xem càng thấy hài hước!

Nam tử thanh sam cầm kiếm này chính là tông chủ Tại Thủy Nhất Phương Kiếm Trần Tâm.

Cho đến khi Kiếm Trần Tâm đã đứng ở bên cạnh nhưng Lôi Thiên Sơn cũng không quay đầu nhìn hắn, vẫn nhìn chằm chằm cửa hàng phía dưới, cười khẩy nói: "Giết một bầy kiến hôi để làm gì, loại người như bọn họ, chết người này thì sẽ có người khác, giết không bao giờ hết."

Tại sao giết không bao giờ hết?

Bởi vì cửa hàng này chỉ là giọt nước trong biển cả mà thôi.

Đứng sau màn cửa hàng này thì là Tẫn Tri Lâu, một cái tồn tại thần bí dưới trướng Bất Hủ Tông.

Chuyện này hôm qua hắn mới biết, nếu không phải Bất Hủ Nhật báo xuất hiện thì người của Long Môn cũng không nghĩ ra được có thế lực lặng yên cắm rễ ngay dưới mắt bọn họ. Đồng thời cho dù bọn họ nghiêm tra như thế nào thì cũng không tra được nhiều tin tức về Tẫn Tri Lâu.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu tại sao hắn tự mình đến Tiễn Thủy Thành xem thử.

"Nhưng mà Tiễn Thủy Thành này nằm trong địa bàn của ngươi, ngươi để cho bọn họ không chút kiêng kỵ bán Bất Hủ Nhật báo như thế? Lôi Thiên Sơn, mấy năm không thấy, ngươi càng ngày càng khiến cho ta khó hiểu. Chẳng lẽ ngươi chỉ biết đùa nghịch trò vặt? Quan tâm thật hay giả làm gì, cho dù ngươi có thể nói trắng thành đen thì không phải Bất Hủ Nhật báo này vẫn có người xem sao?" Nói xong, Kiếm Trần Tâm dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn Lôi Thiên Sơn.

Lôi Thiên Sơn lãnh đạm trả lời: "Cho dù ngươi nói như thế, ta cũng không có ra lệnh cho thủ hạ làm gì. Nếu ngươi muốn giết người bên trong cửa hàng đó thì bay xuống giết sạch bọn họ đi. Lôi Thiên Sơn ta tuyệt đối không cản ngươi."

"Một đám tiểu lâu la, còn không đáng cho ta ra tay." Kiếm Trần Tâm chẳng thèm ngó tới.

Lôi Thiên Sơn bất đắc dĩ nói: "Tồn tại sau lưng Bất Hủ Nhật báo này. Ngươi không biết thật hay là đang giả vờ không biết với ta?"

Kiếm Trần Tâm đáp: "Biết, không phải chỉ là một cái Tẫn Tri Lâu hay sao. Dám nói không gì không biết, đúng là hài hước. Chờ mấy ngày nữa, ta moi được bọn họ ra, giết hết tất cả, để cho Bất Hủ Tông biết, Bích Uyên Đàm này cũng có chủ!"

Lôi Thiên Sơn không để ý sát ý của Kiếm Trần Tâm, tiếp tục nói: "Ta có xem qua Bất Hủ Nhật báo đó, không thể không nói, năng lực tình báo của Tẫn Tri Lâu đúng là cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả chuyện xảy ra ở Vô Thượng Thành cũng có thể tra được, chuyện này ngươi ta đều không thể biết rõ. Nhưng mà là thật hay giả thì không biết. Dĩ nhiên, này không quan trọng. Quan trọng là nếu như tình báo trên đó là thật, vậy thì bọn họ vất vả viết tình báo thu thập được lên Bất Hủ Nhật báo, bày ra trước mắt tất cả mọi người là vì cái gì? Nếu như là giả, tại sao bọn họ lại phải làm như thế?"

Đây là một trong những nguyên nhân mà Lôi Thiên Sơn muốn tới Tiễn Thủy Thành, hắn muốn tìm tìm câu trả lời, bởi vì hắn luôn cảm thấy chuyện này có chút không đơn giản.

Kiếm Trần Tâm nói tiếp: “Ngươi lo nhiều như vậy làm gì? Bây giờ Bất Hủ Tông vươn tay tới địa bàn của chúng ta, chặt là được. Nói thật, Bất Hủ Tông cũng chỉ dám thừa dịp môn chủ Hồng Diệp Môn và chư vị phó môn chủ không ở mà phát động đánh lén. Qua ít ngày, môn chủ Hồng Diệp Môn trở về, đến lúc đó chắc chắn Hồng Diệp Môn sẽ không tha cho trên dưới toàn tông bọn họ! Lúc trước Lăng Tiêu Kiếm Phái còn mạnh hơn Bất Hủ Tông này? Không phải vẫn bị diệt sao? So với Lăng Tiêu Kiếm Phái thì Bất Hủ Tông này còn non lắm.”

Nói xong, Kiếm Trần Tâm trưng ra vẻ mặt khinh thường.

Nghe Kiếm Trần Tâm nói vậy, Lôi Thiên Sơn cũng không có phản bác, bởi vì lúc trước đúng là Lăng Tiêu Kiếm Phái cực kỳ mạnh mẽ, nhưng vẫn bị Hồng Diệp Môn diệt.

【VIP】 Phụ thuộc của Long Môn là lâu chủ Tẫn Tri Lâu?

Có là do mình quá lo lắng.

Sao Bất Hủ Tông có thể mạnh hơn Lăng Tiêu Kiếm Phái được.

Suy cho cùng thì chỉ là tôm tép nhãi nhép thôi.

Lôi Thiên Sơn không nghĩ nữa, hỏi lại: “Tại Thủy Thành thế nào?”

“Tại Thủy Thành cũng có, khi ta tới thì những người bán Bất Hủ Nhật báo đó đều bị ta giết sạch. Còn những Bất Hủ Nhật báo đó, đương nhiên là đốt sạch. Ta không cần biết bọn họ muốn làm gì, tóm lại, ra khỏi dãy núi Tinh Kiếm Sơn, ở Bích Uyên Đàm này, Bất Hủ Tông là long cũng phải cuộn lại cho ta! Vạn dặm xung quanh Bích Uyên Đàm này do Kiếm Trần Tâm ta định đoạt!”

“Nếu đã giết hết rồi còn tới chỗ ta làm gì?”

“Xem náo nhiệt.”

“Nhàm chán.”

“Đúng là rất nhàm chán, cho nên ta muốn tới tìm ngươi cùng đi bắt người.”

Kiếm Trần Tâm bỗng nhiên cười rất vui vẻ.

Lôi Thiên Sơn ngơ ngẩn, nghi ngờ hỏi lại: “Bắt người nào?”

“Lâu chủ Tẫn Tri Lâu, mấy tiểu lâu là ở Tại Thủy Thành không nhịn được tra tấn, khai ra vị trí của lâu chủ Tẫn Tri Lâu đó!”

“Chắc chắn chứ?”

“Không chắc chắn thì ta tới Tiễn Thủy Thành của ngươi làm gì? Tới xem xem Tiễn Thủy Thành của ngươi có giống

như một cây kéo cắt nước thật hay không sao?”

Lôi Thiên Sơn thấy Kiếm Trần Tâm không giống như là đang nói đùa thì trong lòng cũng tin tưởng bảy tám phần, quyết định đi theo Kiếm Trần Tâm xem thử một chút.

Xem thử xem lâu chủ thần bí của Tẫn Tri Lâu là ai.

Biết rõ chuyện thiên hạ?

Không gì không biết?

Khẩu khí của Tẫn Tri Lâu cũng lớn lắm, cực kỳ giống với một thằng nhóc mới ra đời cái gì cũng không biết.

“Bây giờ hắn đang ở đâu?”

“Ngay trong Tiễn Thủy Thành bên trong!”

Khi Kiếm Trần Tầm nói ra câu này, Lôi Thiên Sơn ngơ ngác một chút, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, tràn đầy sát ý.

Hắn không thích giết người giống như Kiếm Trần Tâm, nhưng lâu chủ Tẫn Tri Lâu cả gan làm loạn, dám xuất hiện ở Tiễn Thủy Thành, vậy thì có lý do gì mà không giết? Hắn rất không thích địa bàn của mình có người khác chen chân vào, ng hắn không cho phép có nam tử xa lạ xuất hiện bên cạnh nữ nhân của mình vậy.

“Theo ta đi!”

Lúc này, Kiếm Trần Tâm hóa thành kinh hồng, xông vào trong Tiễn Thủy Thành.

Lôi Thiên Sơn vội vàng đuổi theo.

Sau khi đáp xuống một ngõ nhỏ không người, hai người đổi thành đi bộ, dọc theo đường đi như chẳng có mục tiêu, nhưng lại đi vô cùng chuẩn. Cuối cùng đi đến một chỗ, Nhất Thủy Học Viện trong Tiễn Thủy Thành.

Phụ thuộc của Long Môn!

Thế lực ngũ tinh Nhất Thủy Học Viện!

Lôi Thiên Sơn nhướng mày, hỏi: “Ngươi xác định là ở đây?”

“Không ngờ chứ? Thật ra thì thì ta cũng không ngờ được, tại sao phụ thuộc của Long Môn lại trở thành lâu chủ Tẫn Tri Lâu? Nguyên do trong này chỉ sợ chỉ có bắt lấy viện trưởng của Nhất Thủy Học Viện mới có thể biết được.” Kiếm Trần Tâm đi vào cửa, nhàn nhã đi dạo trong đó.

Bên đường có học viên trong học viện đi qua, người muôn hình muôn vẻ, thực lực cao thấp không đều, nhưng không ai quan tâm đến hai người Kiếm Trần Tâm.

Không đến một hồi, hai ngươi đã đứng dưới Nhất Thủy Lâu.

Lúc này, viện trưởng của Nhất Thủy Học Viện đang ở trên đó.

…

Nhất Thủy Lâu.

Trong phòng trên tầng cao nhất, viện trưởng Nhất Thủy Học Viện đang ngồi trên ghế, tay cầm lấy một bản Bất Hủ Nhật báo, thỏa mãn nhìn. Ánh mắt ấy, giống như là nhìn con của mình, tràn đầy cưng chiều, cũng tràn đầy yêu thương.

Trên thực tế thì mấy ngày này hắn đã xem Bất Hủ Nhật báo không dưới trăm lần, mỗi một bài văn nhìn tới nhìn lui không dưới trăm lần.

Nhưng vẫn chưa đủ!

Mỗi khi rảnh rỗi thì hắn muốn đọc Bất Hủ Nhật báo.

Vừa vuốt chòm râu bạc trắng, vị viện trưởng Nhất Thủy Học Viện này vừa cười đọc Bất Hủ Nhật báo. Một nữ tử trẻ tuổi đứng bên cạnh hắn, chân mày to, mắt hạnh, da trắng như ngọc, miệng mỉm cười, nhìn rất là động lòng người.

Người này chính là con gái duy nhất của viện trưởng Nhất Thủy Học Viện, Nhất Nghi.

“Ngài cũng đọc không dưới trăm lần rồi, sao vẫn còn liên tục đọc vậy?” Mấy ngày nay, Nhất Nghi càng ngày càng khó hiểu phụ thân mình.

“Bởi vì nó là một thứ có thể thay đổi thế giới, đừng xem nó chỉ là một trang giấy thật mỏng, nhưng nó lại chứa mộng tưởng của vi phụ. Lão phu giống như đã thấy được tương lai, thấy được thịnh thế, hậu nhân không bước chân ra khỏi nhà mà vẫn biết được chuyện thiên hạ.”

Lúc này, vị viện trưởng của Nhất Thủy Học Viện này vô cùng xúc động, trong đầu ước mơ về tương lai, nội tâm già cỗi nhưng lại tỏa ra nhiệt tình của tuổi trẻ.

Hắn cũng từng là thanh niên, đã từng thích theo đuổi biết tất cả, lực lượng, nữ nhân và quyền lực vân vân. Nhưng mà khi tuổi thanh xuân mất đi, hắn giấu hết tất cả những thứ này trong lòng, giấu cực kỳ sâu, nếu không có người nhắc nhở thì hắn cũng quên phần mộng tưởng sáng chói đó.

Bây giờ ánh sáng hi vọng tỉnh lại mộng tưởng của hắn, sinh thời, hắn muốn cho người đọc Bất Hủ Nhật báo càng ngày càng nhiều.

Ầm!

Cửa phòng viện trưởng đột nhiên bị đá ra.

Lôi Thiên Sơn cất bước đi đến, vừa đi vừa vỗ tay: “Nhất Kiếm, lão bất tử ngươi đúng là khiến cho ta rất kinh ngạc. Lần trước khi thấy ngươi, ngươi vì Long Môn ta trừ đi một cái họa lớn trong lòng, lòng trung thành nhật nguyệt chứng giám. Bây giờ mới mấy năm không thấy, sao ngươi lại thay đổi lớn như vậy?”

“Môn chủ!”

Vị lão viện trưởng này giật mình, Bất Hủ Nhật báo trong tay rơi xuống.

Sao lại như vậy?

Hắn tự cho là mình đã giấu kĩ lắm.

Công xưởng in Bất Hủ Nhật báo hắn đặt ở trong lòng đất của Nhất Thủy Học Viện, đó là chỗ mà trừ hắn và nữ nhi của hắn thì không có một người thứ ba biết được.

“Lôi huynh, ta nói không sai chứ? Lão gia hỏa này chính là lâu chủ Tẫn Tri Lâu.” Sau đó, Kiếm Trần Tâm nở một nụ cười không có ý tốt đi vào.

Trong nháy mắt khi Kiếm Trần Tâm đi tới, Nhất Kiếm trực tiếp mở mạch môn ra, một đạo kiếm khí hình mâm tròn bổ thẳng tới. Sau đó hắn kéo nữ nhi của mình ra sau lưng, quăng ra cửa sổ: “Nhất Nghi, đi nhanh lên!”

Nhất Nghi kinh hô: “Phụ thân, chúng ta cùng đi!”

【VIP】 Bốn yêu tăng nhanh như gió

Nhất Kiếm nhìn đạo kiếm khí mình chém ra bị Lôi Thiên Sơn tiện tay phá hủy, lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Không nên quay đầu lại, chạy đi, chạy ra khỏi Tiễn Thủy Thành! Không bên cạnh Địa Vô Cấm Trung Cảnh thì không nên quay lại!”

Nhất Nghi hai mắt tràn đầy nước mắt, nhìn bóng lưng vĩ ngạn của phụ thân, thất thanh khóc rống lên, nhưng mà bước chân rời đi chưa hề dừng lại.

Cúi đầu xuống, nàng nắm chặt tản đá mà phụ thân lặng lẽ đưa cho nàng!

Lôi Thiên Sơn hoàn toàn không để ý tới Nhất Nghi chạy trốn, chỉ nhìn chằm chằm Nhất Kiếm cùng đồ mạt lộ trước mắt, sau đó hỏi: “Ngươi làm viện trưởng Nhất Thủy Học Viện rảnh lắm đúng không? Tại sao ngươi phải phản bội ta, sáng tạo một cái Tẫn Tri Lâu.”

“Tẫn Tri Lâu… Tẫn Tri Lâu… xem ra là có người bán rẻ lão phu.” Nhất Kiếm cười thảm một tiếng, nhưng mà hắn cũng không hối hận.

Bất Hủ Nhật báo đã ra tới.

Hắn rất vui vẻ!

Mặc dù có thể hắn sẽ không có cơ hội chứng kiến thời khắc huy hoàng của Bất Hủ Nhật báo, nghênh đón thế giới mới sắp đến, nhưng hắn vẫn rất vui vẻ.

Phanh.

Lôi Thiên Sơn mở mạch môn ra.

Mạch môn chấn động, khí thế Địa Vô Cấm Trung Cảnh lập tức ép tới, sau đó chỉ thấy Lôi Thiên Sơn bắn tới, hai quả đấm đánh thẳng vào ngực Nhất Kiếm, đánh hắn bay xa mấy trăm trượng, nên vào cửa sân Nhất Thủy Học Viện.

Các học viên Nhất Thủy Học Viện vốn bị giật nảy cả mình, nhìn thấy cảnh này thì cả đám đều vội vàng chạy tới, lo lắng muốn giúp đỡ.

"Viện trưởng!"

"Viện trưởng, ngài làm sao vậy?"

Trong khoảnh khắc khi bọn họ chạy tới trước, hai người Lôi Thiên Sơn, Kiếm Trần Tâm xuất hiện ở trước mặt, bốn cái mạch môn sáng lóa đó dọa cho bọn họ sợ chạy bán sống bán chết.

Nhất Kiếm cười thảm một tiếng, nhìn Lôi Thiên Sơn, nói: "Lôi Thiên Sơn, Kiếm Trần Tâm, nếu hôm nay lão phu khó thoát khỏi cái chết, vậy thì lão phu không ngại nói cho các ngươi một bí mật trước khi chết!"

"Nói!"

Lôi Thiên sơn lạnh lùng nói.

Nhất Kiếm lao máu tươi nơi khóe miệng nhuộm đỏ râu ria, nở một nụ cười ý vị thâm trường, nói: "Lão phu chỉ là một tồn tại không đáng là gì trong Tẫn Tri Lâu, Tẫn Tri Lâu chân chính và người đứng sau lưng Tẫn Tri Lâu, hai ngươi biết là cái gì không?"

Kiếm Trần Tâm khẽ giật mình.

Không phải lâu chủ Tẫn Tri Lâu?

Kiếm Trần Tâm cả giận nói: "Cố làm ra vẻ bí ẩn, người ở Tại Thủy Thành đã thừa nhận, ngươi còn giả vờ thì có tác dụng gì không?"

Nhất Kiếm cười nói: "Bọn họ chưa từng gặp được Tẫn Tri Lâu chân chính, bọn họ cũng chỉ gặp qua lão phu thôi, người ở phía trên, bọn họ không có tư cách nhìn thấy!"

Dứt lời, Nhất Kiếm cười ha hả.

Hắn thấy được phẫn nộ trên mặt Kiếm Trần Tâm.

Hắn thấy được Lôi Thiên Sơn im lặng.

Hôm nay bị giết, cũng không lỗ!

Tiếng cười đắc ý quanh quẩn trong vùng trời Nhất Thủy Học Viện, giống như là ác mộng, truyền vào trong tai Lôi Thiên Sơ và Kiếm Trần Tâm.

Kiếm Trần Tâm rút kiếm muốn giết, nhưng mà lại bị Lôi Thiên Sơn bên cạnh ngăn cản.

"Cái tên này lớn lối như thế, ngươi còn muốn giữ hắn lại?"

Kiếm Trần Tâm vô cùng phẫn nộ.

Hắn cảm thấy như mình bị chơi xỏ!

Bị đám tiểu lâu la ở Tại Thủy Thành đùa nghịch, đi tới nơi này, lại bị viện trưởng Nhất Thủy Học Viện đùa nghịch, Kiếm Trần Tâm hắn không biết tự ái sao?

Lôi Thiên Sơn trầm giọng nói: "Hắn còn hữu dụng với ta, giết hắn như vậy quả là có chút lợi cho hắn. Muốn giết thì phải giết hắng ngay trước mắt người của Tẫn Tri Lâu!"

Kiếm Trần Tâm sửng sốt một chút, chợt hiểu ý mỉm cười, hắn biết đại khái lão hữu này của mình muốn gì.

"Nha đâu kia thì sao? Giết hay không?"

Lôi Thiên Sơn nói: "Nàng chết rồi thì ai đi báo tinh cho Tẫn Tri Lâu chân chính?"

…

Cảnh Sơn Thành.

Ra khỏi dãy núi Tinh Kiếm Sơn thì đến ngay Cảnh Sơn Thành, lúc này, mấy người Trần Hiết đang ở trong Cảnh Sơn Thành.

Bởi vì có câu quân tử không đứng dưới tường sắp sập.

Trần Hiết cũng không có vội vã đi vào địa bàn của thế lực khác mà tiếp tục tìm kiếm ứng cử viên mới, là những người giống như viện trưởng Nhất Thủy Học Viện.

Trong lúc Trần Hiết đang bố trí kế hoạch thẩm thấu bốn tòa thành lớn siêu cấp trong Bích Uyên Đàm thì Truyền Âm Thạch có động tĩnh.

Nhưng mà vừa kết nối thì trong đó lại phát ra tiếng của một nữ nhân mà hắn chưa từng nghe qua.

"Cứu phụ thân ta!"

"Phụ thân ta là viện trưởng Nhất Thủy Học Viện Nhất Kiếm!"

"Phụ thân ta nói, nếu như xảy ra chuyện thì có thể tìm các ngươi!"

Liên tục ba câu nói bức thiết khiến cho tầng lớp cấp cao của Tẫn Tri Lâu trong phòng đều ngơ ngẩn.

Nhất Kiếm xảy ra chuyện rồi?

Sao lại nhanh như vậy?

Trần Hiết sắc mặt ngưng trọng nói: "Ngươi là Nhất Nghi đúng không? Ta nghe phụ thân ngươi nhắc tới ngươi, đừng gấp gáp, từ từ nói."

"Mau cứu phụ thân ta! Hắn bị Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm bắt đi, hơn nữa sau năm ngày thì sẽ giết hắn trước mắt mọi người trong Tiễn Thủy Thành."

Bên kia Truyền Âm Thạch, Nhất Nghi đã khóc không thành tiếng.

Nàng là một nữ nhân kiên cường, con đường tu luyện vẫn luôn là đổ máu không đổ lệ, nhưng mà chuyện này là liên quan tới phụ thân, chạm tới nội tâm của nàng cho nên chắc chắn nàng không ngăn được nước mắt của mình, cũng không bình tĩnh được.

Trần Hiết nghe nàng nói như vậy thì đáp: "Yên tâm, Tẫn Tri Lâu ta chắc chắn sẽ cứu Nhất Kiếm tiền bối, chúng ta còn có năm ngày!"

Dứt lời, Trần Hiết nhìn bọn thủ hạ một chút, sau đó nói: "Cho các ngươi ba ngày, tra rõ ràng chuyện Nhất Kiếm tiền bối, cho dù là chuyện nhỏ không đáng kể gì cũng không buông tha. Mặt khác, phái một người đi bảo hộ Nhất Nghi, cần phải bảo đảm nàng không sao."

Tiếp tục trấn an Nhất Nghi vài câu, Trần Hiết cho tất cả mọi người rời khỏi phòng, sau đó hắn dùng Truyền Âm Thạch liên hệ với Ôn Bình.

"Tông chủ, thuộc hạ gặp một chút chuyện."

Lúc này, Ôn Bình đang ở đứng trên Dược Sơn thưởng thức Tử Trúc của mình, nghe Trần Hiết nói xảy ra chuyện thì cũng không có kinh ngạc, bởi vì hắn biết chắc sẽ xảy ra chuyện. Dù sao ra khỏi dãy núi Tinh Kiếm Sơn, ở đó Bất Hủ Tông còn không lực khống chế.

"Chuyện gì?"

"Trước đó vài ngày thuộc hạ xách động một cường giả Địa Vô Cấm, hắn vô cùng nguyện ý tiến vào Tẫn Tri Lâu, trợ giúp Tẫn Tri Lâu làm Bất Hủ Nhật báo. Đây là một lão tiền bối rất tốt, đa số Bất Hủ Nhật báo phát hành trong bốn đại thành ở Bích Uyên Đàm đều do hắn ra sức, nhưng mà bây giờ hắn bị hai đại thế lực ngũ tinh ở Bích Uyên Đàm bắt, nói sau năm ngày sẽ chém giết lão tiền bối này trước mắt người trong Tiễn Thủy Thành."

【VIP】 Lại một cường giả Địa Vô Cấm bị xách động

“Giết gà dọa khỉ, có chút thú vị. Xem ra là quyết tâm muốn ngăn kế hoạch của ta. Đúng rồi, hắn tên là gì?”

“Nhất Kiếm! Viện trưởng của thế lực ngũ tinh Nhất Thủy Học Viện trong Tiễn Thủy Thành!”

“Qua mấy ngày nữa sẽ có người đi tìm ngươi, giúp ngươi một tay.”

“Đa tạ tông chủ!”

Trần Hiết vui vẻ.

Tông chủ nói như vậy thì chuyện này ổn!

Chỉ cần người trong tông môn tới, Long Môn và Tại Thủy Nhất Phương đó có là cái thá gì?

Ôn Bình còn nói thêm: “Kỳ thứ hai tạm thời không viết quảng cáo thu người của Bất Hủ Tông, viết chuyện ở mười bốn thành ra, thuận tiện nói về Đao Ma một chút. Nếu bọn họ muốn giết gà dọa khỉ, vậy thì xem ai sẽ hoảng trước.”

Trần Hiết cười nói: “Tông chủ, hóa ra ngài đã tính trước được sẽ có chuyện này xảy ra cho nên không cho ta viết về Đao Ma tiền bối.”

“Nói chính xác hơn là ta không muốn cho tin tức của Bất Hủ Tông truyền đi. Cây to đón gió, ngươi hẳn phải biết ý nghĩa của bốn chữ này.”

Trần Hiết gật đầu: “Tông chủ, thuộc hạ hiểu rõ.”

Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, ở Cảnh Sơn Thành xa xa, Trần Hiết cười một tiếng, sau đó dặn dò người mình bắt đầu chuẩn bị kỳ thứ hai của Bất Hủ Nhật báo.

Lúc này, Ôn Bình đang nghĩ nên phái người nào đi.

Đao Ma?

Mộc Long?

Hay là tự mình đi một chuyến?

Tự mình đi, có chút quá để mắt bọn họ, hai cái thế lực phụ thuộc của Hồng Diệp Môn thôi, miễn cưỡng tính là địa đầu xà.

“Vậy thì chọn một trong hai người Đao Ma và Mộc Long đi.”

Sau khi quyết định xong, Ôn Bình bay tới Pháp Nguyên Sơn Cốc, nói mới nhớ, hôm nay hẳn là mấy người Mộc Long cũng nên ra tới.

Đã đi vào một canh giờ.

Quả nhiên, Ôn Bình chân trước vừa tới, chân sau mấy người Mộc Long cùng nhau đi ra khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc, vừa đi vừa bàn tán, quên cả trời đất. Khi nhìn thấy Ôn Bình thì vội vàng im tiếng, đi tới vấn an: “Tông chủ!”

Đồng thời, bốn yêu đều vô cùng hưng phấn.

Giống như là tiểu hài tử chuẩn bị tranh công, vội vã muốn nói.

Ôn Bình liếc nhìn Đao Nương, tán dương: “Thành Yêu Thần, không tệ, xem ra những yêu đan còn lại có thể để cho ngươi bước vào trung cảnh.”

Đào Nương cười một tiếng vũ mị, trong vũ mị còn mang theo một chút ngọt ngào, nói: “Đa tạ tông chủ vun trồng!”

Thời Phong vội vàng tiếp lời, hưng phấn nói: “Tông chủ, thuộc hạ liên tục hấp thu tất cả yêu đan, ít ngày nữa là có thể bước vào trung cảnh!”

“Không tệ.”

Ôn Bình hài lòng cười một tiếng, sau đó nhìn về phía hai yêu Mộc Long và Hoài Không.

Hoài Không là Thao Thiết, thôn phệ yêu đan hẳn là không có vấn đề gì, tốc độ chắc chắn cũng nhanh hơn Thời Phong và Đào Nương.

Hoài Không nói: “Thuộc hạ đã vào trung cảnh, không phụ tông chủ vun trồng. Nếu có thể tiếp tục tu luyện một quãng thời gian nữa thì hẳn là thượng cảnh cũng không xa.”

Đối với kết quả của Hoài Không, Ôn Bình vẫn rất hài lòng.

Bây giờ Hoài Không là trung cảnh, được BUFF tông môn tăng lên, Hoài Không là thực lực thượng cảnh, đã có thể một mình đảm đương một phía.

Bất Hủ Tông lại có thêm một chiến lực thượng cảnh!

Nhiều một chiến lực thượng cảnh, sức lực của Ôn Bình cũng đủ thêm một chút, dù sao trước có sói sau có hổ, chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Già Thiên Lâu cũng được.

U Quốc cũng được.

Sau đó, Ôn Bình nhìn về phía Mộc Long đang trầm mặc, sau đó chỉ thấy Mộc Long nở một nụ cười cảm kích, nói: “Sau khi luyện hóa những yêu đan đó, ta đã quay về thượng cảnh, đa tạ tông chủ vun trồng! Vẫn là câu nói đó, cho dù tông chủ toan tính kinh thế hãi tục cỡ nào, ta đều sẽ hết sức giúp đỡ!”

Lại một chiến lực thượng cảnh!

Ôn Bình vui vẻ ra mặt nhìn bốn yêu, cười nói: “Trong khoảng thời gian tiếp theo, các ngươi không cần vào Pháp Nguyên Sơn Cốc.”

Nói đến đây, Ôn Bình đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Hệ thống, tông chủ có thể tuyên bố nhiệm vụ tông môn không?”

Hiện nay, tông môn nhiệm vụ hiện có đều là nhận ở sảnh nhiệm vụ tông môn, Ôn Bình còn chưa thử tuyên bố nhiệm vụ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, hình như hắn bỏ qua chút gì.

Hệ thống trả lời: “Dĩ nhiên có thể, Nhưng mà cụ thể sẽ thưởng bao nhiêu điểm nhiệm vụ tông môn thì kí chủ không thể tự quyết định.”

“Nói cách khác là do ngươi quyết định?”

“Hệ thống sẽ căn số liệu để xác định độ khó của nhiệm vụ này, đồng thời cũng cho ra điểm nhiệm vụ tương ứng một cách khách quan.”

“Vậy nhiệm vụ cứu Nhất Kiếm thì sao?”

“Đang ở tín toán… đi tới Tiễn Thủy Thành cứu cường giả Địa Vô Cấm Nhất Kiếm ra, có thể nhận được năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn, chém giết môn chủ Long Môn hoặc là tông chủ Tại Thủy Nhất Phương thì có thể được thưởng thêm năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn.”

Ôn Bình gật đầu.

Một cái nhiệm vụ có một ngàn năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn, hệ thống cũng rất hào phóng.

Lúc này, Hoài Không lên tiếng hỏi, kéo Ôn Bình ra khỏi luồng suy nghĩ: “Tông chủ, vậy tiếp theo chúng ta làm cái gì?”

Ôn Bình như ở trong mộng mới tỉnh, nói: “Tiếp theo ngươi có thể nhận nhiều nhiệm vụ tông môn một chút, sau đó đi vào cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc. Nói mới nhớ, những yêu đan này có khắp nơi trong cấm khu cuối cùng của Pháp Nguyên Sơn Cốc, đây là cơ duyên đặc biệt cho Yêu tộc các ngươi!”

Nghe được hóa ra yêu đan xuất xứ từ cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, bốn yêu đồng thời vui vẻ, ngay cả Mộc Long, kẻ sống sót từ thời đại trước này cũng không nhịn được mà mừng thầm trong lòng.

Thấy trên mặt bốn yêu lộ vẻ vui mừng, lúc này, Ôn Bình khuyên bảo một câu: “Nhưng mà mỗi ngày các ngươi chỉ có thể miễn tử một lần trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, cấm khu cuối cùng nguy cơ khắp nơi. Có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, cho nên tốt nhất là các ngươi lượng sức mà đi. Mộc Long, với thực lực của ngươi bây giờ thì ở cũng có thể chết trong đó nên chớ sơ ý chủ quan.”

【VIP】 Lại một cường giả Địa Vô Cấm bị xách động (2)

Bốn yêu vội vàng gật đầu.

Trên mặt cũng lộ vẻ ngưng trọng.

Thượng cảnh vào bên trong cũng gặp nguy hiểm.

Vậy thì cấm khu cuối cùng đó khủng bố tới cỡ nào chứ!

Trong lúc mấy yêu suy tư, Ôn Bình nói với Mộc Long: "Mộc Long, bổn tông chủ có một nhiệm vụ giao cho ngươi. Đi tới Tiễn Thủy Thành, cứu một vị cường giả Địa Vô Cấm tên là Nhất Kiếm ra, có thể được năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn. Nếu như có thể giết môn chủ Long Môn Lôi Thiên Sơn hoặc là tông chủ Tại Thủy Nhất Phương Kiếm Trần Tâm thì có thể nhận thêm năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn trên một đầu người."

"Tông chủ, ta đi!"

Phần thưởng là một ngàn năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn, đương nhiên là Mộc Long muốn rồi.

Đi vào cấm khu cuối cùng một lần thì tốn một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, dựa vào nhiệm vụ, muốn góp nhặt một trăm điểm nhiệm vụ tông môn cũng khó khăn.

Lập tức nhận được một nhiệm vụ phong phú như vậy, sao Mộc Long có thể không muốn?

Ba yêu cũng hâm mộ hắn, nhưng mà không ai nói gì, dù sao tông chủ cũng cho bọn họ không ít, không cần phải hâm mộ Mộc Long.

…

Tiễn Thủy Thành.

Chuyện viện trưởng Nhất Thủy Học Viện Nhất Kiếm là thành viên của Tẫn Tri Lâu đã Long Môn thôi thúc đến mức làm cho mọi người đều biết.

Bất Hủ Nhật báo là Tẫn Tri Lâu đẩy ra, cũng dần dần bị mọi người biết được.

Tóm lại, tất cả mọi người biết Long Môn muốn lập uy, muốn chặt đứt cánh tay Tẫn Tri Lâu dò tới Tiễn Thủy Thành.

Không tới một ngày, ngay cả phụ nữ trẻ em cũng biết tin tức này!

Nhất Nghi cố ý cải trang dáng vẻ bên ngoài của mình thành nam nhân, đi trên đường lớn, nghe tiếng bàn tán không ngừng vang lên bên tai.

"Nhất Kiếm tiền bối của Nhất Thủy Học Viện lại đầu phục Tẫn Tri Lâu, đúng là khiến cho người ta không tưởng tượng được."

"Chỉ có thể nói là lá gan cực kỳ lớn."

"Đáng tiếc, Nhất Kiếm tiền bối bị giết, không biết sau này Bất Hủ Nhật báo còn có nữa không. Những ngày này, ta đọc bản Bất Hủ Nhật báo đó mấy chục lần, càng đọc càng đã ghiền."

"Ai không như vậy? Bất Hủ Nhật báo, có thể để cho chúng ta chân không bước ra khỏi nhà mà có thể biết chuyện thiên hạ, đúng là một thứ ghê gớm. Tẫn Tri Lâu này làm ra nó thì càng ghê gớm hơn. Đáng tiếc, Nhất Kiếm tiền bối quá xui xẻo, lại bị môn chủ Long Môn bắt được."

"Đó là do hắn tự mình tìm đường chết, không trách được người khác. Dám giở trò ở dưới mí mắt Long Môn, này khác gì muốn chết?"

"Một tên phản đồ thôi, chết thì chết. Tẫn Tri Lâu đó sớm muộn gì cũng bị chúng ta tìm ra được, trảm thảo trừ căn."

Có người tiếc hận, cũng có người chửi mắng.

Nhất Nghi nghe được những tiếng chửi mắng đó thì ít nhiều gì cũng có chút thất vọng đau khổ. Bởi vì nàng biết rõ phụ thân làm như vậy hoàn toàn không phải vì mình mà là vì mấy người bọn họ.

Nhưng mà lòng tốt không được báo đáp!

Lúc này, Nhất Nghi lo lắng tăng nhanh tốc độ, đi vào trong một quán rượu, dựa theo chỉ thị của Truyền Âm Thạch, đi vào trong một sương phòng.

Lúc này, trong phòng chỉ có một người.

Một người thanh niên nho nhã, hắn đứng dựa vào cửa sổ, quạt giấy trong tay vỗ nhẹ một cái, tạo nên một luồng gió mát. Nếu không dùng cảm giác dò xét hoặc là không nhìn thấy chữ trên cây quạt thì đoán chừng tất cả mọi người sẽ cảm thấy hắn chỉ là một người đọc sách.

Một người đọc sách tay trói gà không chặt!

Nhưng khi Nhất Nghi nhìn thấy chữ trên mặt quạt thì kinh ngạc nói không ra lời.

Hai chữ —— Vô Hoan!

Hắn đại biểu cho một người, đó chính là môn chủ Vô Hoan Môn —— Diệp Vô Hoan.

Không giống như Long Môn, hắn là phụ thuộc của Tại Thủy Nhất Phương, cũng là một trong số thế lực ngũ tinh của phe Tại Thủy Nhất Phương.

Nhưng mà, Nhất Nghi nghe Truyền Âm Thạch nói là sẽ có một cường giả Địa Vô Cấm của Tẫn Tri Lâu tới bảo hộ nàng.

Cho nên Diệp Vô Hoan cũng đầu phục Tẫn Tri Lâu?

“Tiền bối?”

Nhất Nghi thấp giọng kêu một tiếng.

Diệp Vô Hoan nho nhã cười, quay đầu nói: “Không cần nói gì cả, không cần hỏi gì cả, mấy ngày nay, ta và ngươi sẽ đợi ở đây. Phía trên đã phái người tới cứu phụ thân ngươi, ít ngày nữa thì sẽ đến Tiễn Thủy Thành, bảo đảm phụ thân ngươi sẽ bình an vô sự.”

Nhất Nghi vui vẻ, vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn tiền bối!”

“Người ngươi nên cảm ơn còn chưa có xuất hiện đâu!”

Diệp Vô Hoan cười cười, đưa đôi đũa cho Nhất Nghi, ra hiệu cho nàng ăn một chút.

Trong khoảnh khắc khi Nhất Nghi ngồi xuống, khóe miệng Diệp Vô Hoan nở một nụ cười, một nụ cười dữ tợn xua tan đi vẻ nho nhã của hắn.

Tại Thủy Nhất Phương!

Ngươi nên trả giá thật lớn!

Không tới mấy ngày!

Thu nụ cười lại, Diệp Vô Hoan lại trở về dáng vẻ nho nhã, cười ngồi xuống, rót một ly rượu, uống rượu, thỉnh thoảng còn kích tình mênh mông cao giọng ngâm một câu thơ, có chút phong phạm của văn nhân nhã sĩ.

…

Lại nói Long Môn.

Sau khi nhốt Nhất Kiếm lại, người Long Môn không ngừng tra tấn hắn ngày đêm, khảo vấn, muốn moi được chút tin tức của Tẫn Tri Lâu từ miệng của hắn.

Nhưng mà đối với Nhất Kiếm bây giờ thì Tẫn Tri Lâu chính là tín ngưỡng.

Hắn sẽ không ruồng bỏ tín ngưỡng.

Cho nên cho dù người của Long Môn tra tấn như thế nào thì hắn cũng không nói một câu nào.

Thậm chí Lôi Thiên Sơn còn tự mình ra trận, nhưng mà không đánh cũng không hỏi, chỉ giết người trước mặt Nhất Kiếm!

Giết người của Nhất Thủy Học Viện!

Còn có những thân nhân chưa kịp trốn của Nhất Kiếm!

“Nha đầu Nhất Nghi đó không có nghe lời ngươi, đến bây giờ còn không rời khỏi Tiễn Thủy Thành. Bây giờ người của ta đang đuổi bắt bốn phía, hẳn là chẳng mấy chốc nữa là sẽ tìm được. Nói mới nhớ, nữ nhi đó của ngươi hết sức xinh đẹp, hiếm người so được, nếu một đao giết chết ngay trước mặt ngươi thì quá đáng tiếc.”

Lôi Thiên Sơn không có có cười đắc ý, chỉ lạnh lùng nhìn Nhất Kiếm.

“Không biết ngày ngươi bị giết, nàng có xuất hiện ở pháp trường hay không, nàng sẽ xông lên cứu ngươi hay không? Hoặc là ngươi nói xem, nàng có khóc hay không?”

Lôi Thiên Sơn liên tục hỏi ba câu, hỏi cho Nhất Kiếm liên tục gào thét.

Nói đến nữ nhi của mình, Nhất Kiếm bộc phát.

“Lôi Thiên Sơn, ngươi chết không yên lành! Chết không yên lành!”

Hắn không sợ mình bị thương tổn, cũng không sợ chết, nhưng tuyệt đối không để cho nữ nhi xảy ra chuyện.

Bởi vì đó là kỷ niệm duy nhất mà thê tử để lại cho hắn!

Là bảo bối mà hắn thề cho dù phải liều mạng cũng phải bảo vệ!

【VIP】 Kỳ thứ hai của Bất Hủ Nhật báo

“Lôi Thiên Sơn, ngươi chết không yên lành!”

“Môn chủ chết không yên lành? Ngươi, cái tên phản bội này, lúc trước ngươi phản bội Long Môn thì sao lại không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy!”

Có một tên đột nhiên xông tới, triển khai toàn bộ bốn cái mạch môn, lấy khí hóa roi quất vào người Nhất Kiếm, quất đến hắn da tróc thịt bong.

Nhưng mà Nhất Kiếm hoàn toàn không quan tâm chút đau đớn này.

Hai mắt đỏ ngầu nhìn thẳng vào Lôi Thiên Sơn, trong đôi mắt đã sớm đục ngầu vì tuổi già đó lại tỏa ra ngoan ý kinh người. Nếu không bị trói thì chắc chắn Nhất Kiếm sẽ nhào tới như một con sói đói, sau đó dùng răng cắn xé Lôi Thiên Sơn.

Nhưng mà Lôi Thiên Sơn lại nở một nụ cười rất vui vẻ, nụ cười này như một cây châm một hung hăng đâm vào lòng Nhất Kiếm.

“Yên tâm, chắc chắn người không phải chờ nữ nhi ngươi lâu đâu. Kỳ hạn năm ngày bây giờ còn có ba ngày, cho nên nhiều nhất là ba ngày!”

“Lôi Thiên Sơn, có ngon chúng ta một đánh một!”

Nhất Kiếm cắn răng, hung tợn phun ra một ba chữ một đánh một.

Nhưng mà Lôi Thiên Sơn vẫn làm như là không nghe thấy, chỉ hỏi ngược lại một câu: “Nói cho ta biết, Tẫn Tri Lâu chân chính ở đâu?”

“Ta chết cũng sẽ không nói cho ngươi!”

“Ngươi cũng mặc kệ con gái của ngươi?”

Bành!

Nhất Kiếm đột nhiên giãy dụa một cái, trong mắt chảy ra huyết lệ.

Hắn muốn giết Lôi Thiên Sơn!

Chém Lôi Thiên Sơn thành muôn mảnh!

Lôi Thiên Sơn sừng sững bất động, một lúc lâu sau mới nói ra: "Nếu không nói vậy thì tiếp tục chờ đi, chờ khi con gái của ngươi bị ta bắt được, lúc đó lại nói cũng không muộn."

Dứt lời, Lôi Thiên Sơn nhìn Chấp Pháp giả của Long Môn bên cạnh một chút, nói: "Không cần đánh hắn, hắn đã điên rồi!"

Vì một cái Tẫn Tri Lâu, thậm chí ngay cả nữ nhi của mình cũng không để ý.

Vậy không phải là điên rồi thì là cái gì nữa?

"Môn chủ, vậy chúng ta?" Chấp Pháp giả của Long Môn hỏi.

Lôi Thiên Sơn nói: "Đi bắt Nhất Nghi đó tới, nàng còn ở Tiễn Thủy Thành. Bắt được thì đưa tới đây, từng đao róc xương lóc thịt nữ nhân đó ở ngay trước mặt hắn, ta cũng không tin lòng hắn cứng như vậy thật!"

"Vâng, môn chủ!"

Lúc này, Chấp Pháp giả của Long Môn nhận lệnh.

Một đêm này, Tiễn Thủy Thành bị lật tung lên, cho dù là chỗ nào thì người của Long Môn cũng đến tìm, đồng thời còn treo giải thưởng kết xù cho Nhất Nghi.

Cung cấp tin tức chính xác thì thưởng vạn viên bạch tinh.

Nếu như có thể bắt được Nhất Nghi thì sẽ có tư cách tu luyện mạch thuật lưu phái của Long Môn.

Cái trước đối với tán tu thì có mị lực không nhỏ.

Cái sau đối với tán tu thì mị lực phải nói là trí mạng.

Đến đây, gần như có bảy thành người đang tìm kiếm tung tích của Nhất Nghi.

Ba thành còn lại, trong lòng bọn họ vẫn có cảm kích với những gì mà Nhất Kiếm tiền bối làm, cho nên cũng không có tham dự vào.

Liên tục như vậy một ngày.

Kỳ hạn năm ngày, chỉ còn lại hai ngày.

Vẫn đi theo Diệp Vô Hoan nấp trong khách sạn, Nhất Nghi thấy hôm nay Diệp Vô Hoan muốn ra cửa thì vội vàng hỏi: "Tiền bối, ngài muốn đi đâu?"

Diệp Vô Hoan ném một cái trái cây đầy hoa văn màu xanh cho nàng, nói: "Ăn nó đi, nó có thể để cho ngươi tạm thời biến thành Yêu tộc, phóng ra yêu khí. Nếu không phải cường giả Địa Vô Cấm dùng cảm giác dò xét ngươi thì tuyệt đối sẽ không biết diện mạo chân thực của ngươi."

Nhất Nghi gật gật đầu, cầm lấy quả trám ăn.

Ăn mấy miếng, mạch khí trong thân thể co đầu rút cổ lại, thay vào đó là một luồng yêu khí thuần khiết từ trong cơ thể tản ra.

Khi ăn hết quả trám, mặt Nhất Nghi thay đổi, hình thể cũng cao hơn rất nhiều.

Cho dù là người quen đến đâu, giờ đứng bên cạnh nàng cũng không nhận ra nàng là Nhất Nghi.

"Không tệ."

Diệp Vô Hoan gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Một cây quạt giấy nơi tay, đong đưa đi ra khỏi khách sạn.

Một tuyên theo sau lưng, thấy Diệp Vô Hoan đi thẳng ra ngoài thành thì nhịn không được hỏi: "Tiền bối, chúng ta đi đâu?"

"Đi mua báo."

Diệp Vô Hoan lạnh nhạt đáp.

Nhất Nghi sửng sốt một chút, sau đó vội vàng tăng tốc mấy bước đi theo Diệp Vô Hoan.

Chỉ chốc lát, nàng nhìn thấy một cửa hàng, một cửa hàng đột nhiên mở cửa, đang bán Bất Hủ Nhật báo.

"Bất Hủ Nhật báo phát hành kỳ thứ hai rồi!"

"Nhất Kiếm tiền bối bị bắt, ta còn tưởng rằng Bất Hủ Nhật báo kỳ thứ hai sẽ không ra!"

Những người từ trong cửa hàng đi ra, từng người đều vui vẻ cầm Bất Hủ Nhật báo, sau đó nhanh chóng cao khỏi cửa hàng, giống như là chuột tránh mèo, vô cùng sợ người Long Môn đột nhiên xuất hiện.

Nhất Nghi ngẩng đầu nhìn Diệp Vô Hoan tiền bối một chút, thấy biểu cảm đắc ý của Diệp Vô Hoan thì dần dần hiểu rõ nguyên nhân.

Đây là người của Diệp Vô Hoan tiền bối làm!

Nhưng mà tại sao Diệp Vô Hoan tiền bối lại làm như thế?

Bây giờ là thời kỳ phi thường.

Thấy Nhất Nghi có chút không hiểu, Diệp Vô Hoan đi qua cầm lấy một tờ báo, đưa cho Nhất Nghi, sau đó để lại một tấm kim phiếu.

"Ngươi xem một chút."

Diệp Vô Hoan dùng quạt giấy chỉ vào chính giữa Bất Hủ Nhật báo, chỗ bắt mắt nhất.

U lịch, ngày hai mươi lăm tháng bảy, năm một ngàn ba trăm bốn mươi bảy.

Tinh Kiếm Sơn, mười bốn thành, tổng cộng bảy mươi hai nhà thế lực ngũ tinh hợp lại thảo phạt Bất Hủ Tông, gần tám mươi vị cường giả Địa Vô Cấm tề tụ. Nhưng mà, một đêm trước khi xuất phát, tin tức phó môn chủ Hồng Diệp Môn bị giết truyền đến, ngày đó, hơn một nửa thế lực ngũ tinh bị dọa lùi, còn lại ba mươi bốn cường giả Địa Vô Cấm hồn nhiên không biết tình huống, vẫn chọn tiến công Bất Hủ Tông.

Dưới sự chứng kiến của mấy chục vạn người, trong Bất Hủ Tông xuất hiện một cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh Đao Ma. Một khắc đồng hồ sau, ba mươi bốn cường giả Địa Vô

Cấm chỉ còn có mười bảy người sống sót. Lúc này, mười bảy người này đều bị Bất Hủ Tông cầm tù ở Bất Hủ Tông, trồng cây cải tạo, đồng thời cần phải bỏ ra một cái giá lớn khổng lồ là bốn trăm ngàn miếng bạch tinh mới có thể còn sống rời đi.

【VIP】 Mộc Long vào Tiễn Thủy Thành

Đến đây, Bất Hủ Tông đặt vững địa vị bá chủ Tinh Kiếm Sơn, tất cả thế lực ở mười bốn thành đều không còn dám tranh phong đối lập với Bất Hủ Tông.

Xem đến đây, Nhất Nghi sửng sốt một chút.

Nhìn Diệp Vô Hoan một chút, lại nhìn báo chí một chút.

Diệp Vô Hoan cười nói: "Đó là thế lực sau lưng Tẫn Tri Lâu, cho nên chỉ là một cái Long Môn, Tại Thủy Nhất Phương thôi, bọn họ không ngăn được kế hoạch của Tẫn Tri Lâu. Bất Hủ Nhật báo, cuối cùng sẽ có một ngày xuất hiện ở mọi nơi trong Hồng Vực, làm cho tất cả mọi người chân không bước ra khỏi nhà mà vẫn có thể biết chuyện thiên hạ. Thứ mà phụ thân ngươi muốn nhìn thấy vĩnh viễn sẽ không phá diệt."

"Tiền bối, vậy Tẫn Tri Lâu lại phái Đao Ma tiền bối tới sao?" Nhất Nghi vô cùng mong đợi nhìn Diệp Vô Hoan, giống như là một học sinh hiếu học khát vọng cầu học vậy.

Nhưng mà, Diệp Vô Hoan lắc đầu.

"Sẽ không."

"Vậy phụ thân…"

Nhất Nghi có chút thất vọng.

Diệp Vô Hoan lạnh nhạt nói: "Phái một vị khác, nhưng mà theo ta được biết thì cũng là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh."

Ánh mắt vốn đã ảm đạm xuống của Nhất Nghi trở nên cực kỳ sáng ngời, giống như thấy được hi vọng, thấy được ánh sáng trong bóng tối.

Diệp Vô Hoan thấy thế thì bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nói: "Tiếp theo thì nên đến lượt Long Môn và Tại Thủy Nhất Phương sợ hãi, mục tiêu của Bất Hủ Tông xưa nay không phải

là bọn họ, bọn họ lại nhất định phải đứng ra ngăn cản bước chân của Bất Hủ Tông, cực kỳ hài hước!”

Dứt lời, Diệp Vô Hoan lấy Truyền Âm Thạch động nhiên rung động ra.

Truyền Âm Thạch chỉ vọng ra hai chữ.

“Đến rồi!”

Lúc này, Diệp Vô Hoan ném cho tất cả mọi người một ánh mắt, sau đó tất cả bọn họ đều rời khỏi cửa hàng.

Sau trăm hơi thở, Chấp Pháp giả của Long Môn đến.

Cửa hàng bị một mồi lửa đốt sạch.

Nhưng mà một khắc đồng hồ sau, trên đường phố của Tiễn Thủy Thành đột nhiên có ‘tuyết’ rơi xuống, ‘tuyết’ đó là từng tấm Bất Hủ Nhật báo.

Bất Hủ Nhật báo bay lượn đầy trời, cho dù Long Môn có nhiều người thì cũng không ngăn được người trong Tiễn Thủy Thành điên cướp Bất Hủ Nhật báo.

Người của Long Môn uy hiếp thì bọn họ nhặt xong là chạy.

Nếu như không có người của Long Môn ở đó thì bọn họ đứng trên đường phố vừa xem vừa bàn tán.

Khi mọi người đọc tin tức liên quan đến Bất Hủ Tông, lại nhìn thấy tin tức Đao Ma liên trảm mười bảy cường giả Địa Vô Cấm thì cả đám vô cùng kinh ngạc.

Cường giả thượng cảnh, Hồng Vực cũng không nhiều.

Môn chủ Hồng Diệp Môn là một người.

Các chủ Hiên Đình Các là một người.

Thái thượng trưởng lão còn sống của Âm Dương gia là một người.

Trừ bọn họ ra thì môn chủ Long Môn cũng chỉ là Địa Vô Cấm Trung Cảnh, tông chủ Tại Thủy Nhất Phương cũng chỉ là trung cảnh.

Bất Hủ Tông lại có cường giả thượng cảnh!

Khó trách không sợ Hồng Diệp Môn!

Dám giết lên Hồng Diệp Môn, giết luôn phó môn chủ!

Trong lúc nhất thời, Tiễn Thủy Thành nổ.

Tin tức của Hồng Diệp Môn điên cuồng lan ra.

Tin tức của Bất Hủ Tông cũng điên cuồng lan ra.

Vốn cho là mình chiếm ưu thế tuyệt đối, cường long không ép địa đầu xà, lúc này, Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm cũng nhận được tin tức.

Khi nhận được tin tức, hai người Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm đều đang khảo vấn Nhất Kiếm, còn chuẩn bị hợp nhau diễn một màn kịch lừa gạt Nhất Kiếm.

Không tìm thấy Nhất Nghi, nhưng có thể giả vờ tìm được.

Chỉ cần diễn đủ thật, chắc chắn Nhất Kiếm sẽ tin.

Mà bọn họ cũng chuẩn bị xong thế thân, đến lúc đó cách một cái vách ngăn, chỉ để cho Nhất Kiếm nghe được tiếng kêu thảm thiết, vì phòng ngừa tiếng kêu sẽ xuất hiện sai lầm, bọn họ còn cắt luôn đầu lưỡi của người đó. Đầu lưỡi bị cắt, giọng nói tuyệt đối sẽ không khiến cho Nhất Kiếm sinh nghi.

“Muốn nghe tiếng kêu thảm thiết của con gái của ngươi không? Nhất Kiếm, nhắm mắt lại, hưởng thụ giờ khắc này đi.” Kiếm Trần Tâm cố ý lộ ra vẻ đắc ý, sau đó chỉ cái bóng hiện lên trên vách ngăn, cười ha hả.

Nhất Kiếm đã tức tới điên rồi, giờ phút này hắn đâu còn tâm tư nghĩ gì nữa, một đôi mắt tràn ngập huyết lệ nhìn chằm chằm cái bóng trên vách ngăn: “Kiếm Trần Tâm, Lôi Thiên Sơn, các ngươi muốn róc thịt thì róc thịt ta, xin các ngươi đừng làm khó nữ nhi của ta…”

Giờ phút này, Nhất Kiếm đã huyết lệ chảy dài.

Nhìn bóng người trên vách ngăn, tiếng gào thét thống khổ nhưng không thét ra được, hắn tan nát cõi lòng.

Đúng lúc này, Chấp Pháp giả của Long Môn bỗng nhiên xông vào, trong tay cầm một tờ báo chí, vội vàng đi tới trước

mặt hai người.

“Môn chủ, Kiếm Trần Tâm tiền bối, bên trong thành bỗng nhiên xuất hiện hàng loạt Bất Hủ Nhật báo, hơn nữa trên đó…”

“Trên đó cái gì?”

Kiếm Trần Tâm tức giận nhìn người trong Long Môn.

Đám người không thức thời này, lại tới quấy rầy nhã hứng của hắn đúng lúc này.

Nếu là người của Tại Thủy Nhất Phương mình thì hắn đã giết rồi.

Lôi Thiên Sơn không có tức giận mà cầm lấy Bất Hủ Nhật báo, không nói gì thêm, quay đầu rời khỏi tù thất.

Kiếm Trần Tâm bất đắc dĩ, đành phải đi theo.

Khi Kiếm Trần Tâm đuổi theo ra, ít nhiều gì cũng có chút khó chịu: “Lôi huynh, bây giờ còn xem Bất Hủ Nhật báo làm gì.”

“Ngươi tự xem đi!”

Lôi Thiên Sơn đưa Bất Hủ Nhật báo tới, đồng thời chỉ chỗ bắt mắt nhất.

“Nhìn cái gì?”

Kiếm Trần Tâm không kiên nhẫn cầm lấy, liếc qua Bất Hủ Nhật báo, thấy được tin tức liên quan tới Bất Hủ Tông.

Cái này khiến cho Kiếm Trần Tâm trầm mặc lại.

Sau một hồi lâu mới nói ra một câu: “Giả chứ?”

Thượng cảnh?

Sao Bất Hủ Tông có thể có thượng cảnh được?

Hơn nữa, hắn cũng không phải là không biết Đao Ma, đó là một kẻ vô pháp vô thiên, thế lực lục tinh mời chào cũng không thể thu hắn vào dưới trướng, Bất Hủ Tông có tài đức gì?

Một cái tông môn đột nhiên xuất hiện thì có tài đức gì?

Lôi Thiên Sơn nhíu chặt chân mày, nói: “Thật giả tạm thời không biết, ta phái người đi mười bốn thành thành tìm hiểu tin tức trước.”

【VIP】 Diệp Vô Hoan, tên phản đồ ngươi

"Ừm."

Kiếm Trần Tâm khoát tay, mạch khí xoắn nát báo chí trong tay.

Lại nhìn tù thất một chút, hắn cũng lười đi vào đóng kịch nữa, chuẩn bị phái người đi tới xung quanh Tinh Kiếm Sơn.

Chuyện này can hệ trọng đại, liên quan đến tồn tại thượng cảnh, hắn không dám sơ suất.

Nếu như Bất Hủ Tông có thượng cảnh thật, vậy thì nếu không có cường giả của Hồng Diệp Môn ra tay thì bọn họ sẽ nguy hiểm.

Hai nhà cách Bất Hủ Tông gần cỡ nào?

Mười bốn thành bị chinh phục.

Sau đó là tới bọn họ.

Kiếm Trần Tâm ngự không bay lên, tan biến trên Tiễn Thủy Thành.

Lôi Thiên Sơn cũng lập tức phái Yêu Vương Dực tộc dưới trướng cả ngày lẫn đêm chạy tới dãy núi Tinh Kiếm Sơn tìm hiểu tin tức.

…

Tiễn Thủy Thành.

Nhạc Vạn Lâu.

Trần Hiết vội vàng dẫn theo người từ Cảnh Sơn Thành chạy tới Nhạc Vạn Lâu ở Tiễn Thủy Thành, đồng thời còn bày sẵn một bàn cơm rau dưa, chỉ đợi Mộc Long đến.

Theo tin tức, vị Mộc trưởng lão này là trưởng lão mới của Bất Hủ Tông, xuất phát từ hôm mà hắn liên hệ với tông chủ.

Đi cả ngày lẫn đêm, khoác tinh che nguyệt, đến bây giờ nước cũng không kịp uống một ngụm!

Ngoại trừ đám người Trần Hiết ra thì còn có Diệp Vô Hoan cũng tới, hắn cũng lười ẩn giấu nữa.

Quang minh chính đại dẫn Nhất Nghi đi tới Nhạc Vạn Lâu, chờ người của Bất Hủ Tông tới.

"Mộc trưởng lão, ngài vào thành chưa?"

Lúc này, Trần Hiết vẫn đang lẳng lặng chờ đợi đột nhiên cầm Truyền Âm Thạch lên, tất cả mọi người trong quán rượu không khỏi đứng lên.

Bên kia Truyền Âm Thạch, giọng Mộc Long vọng ra.

"Đã vào thành. Nói mới nhớ, ta cũng không nhớ được đã bao nhiêu năm ta không có đi vào trong thành trì của nhân loại đi dạo."

Trần Hiết cười đáp: "Đợi chuyện này xong, Trần mỗ nhất định sẽ dẫn Mộc trưởng lão đi dạo một vòng Tiễn Thủy Thành."

Trần Hiết cười cười, sau đó đi ra khỏi quán rượu nghênh đón Mộc Long đến.

Một khắc đồng hồ sau, Mộc Long từ đầu đường đi tới.

Râu xanh bồng bềnh, vừa đi Mộc Long vừa thưởng thức tiểu thương ven đường, Trần Hiết thấy thế thì lập tức dẫn người nghênh đón.

"Mộc trưởng lão, tại hạ Trần Hiết, chờ đã lâu."

Mộc Long đáp: "Ta không có tới chậm chứ?"

"Không chậm."

Trần Hiết vội nói, sau đó đón Mộc Long vào trong quán rượu, muốn mời Mộc Long đi suốt ngày đêm ăn chút gì trước.

Nhưng mà Mộc Long từ chối: "Nguyên nhân ta đã biết, cứu Nhất Kiếm ra trước rồi nói. Long Môn, Tại Thủy Nhất Phương này đúng là không biết tốt xấu, Bất Hủ Nhật báo là để

tạo phúc thương sinh, bọn họ lại muốn ngang ngược ngăn cản! Đúng là đáng chết!”

Bên cạnh, Nhất Nghi nghe xong lời này thì cũng không đoái hoài tới vấn đề thân phận, vội vàng đi lên cảm ơn: “Mộc trưởng lão, cảm ơn ngài! Đại ân đại đức của ngài, Nhất Nghi đời này sẽ không quên, sau này Nhất Nghi sẽ cố gắng báo đáp ngài!”

Lúc này, Mộc Long nhìn về phía Nhất Nghi đang kích động.

Trần Hiết vội vàng giải thích: “Mộc trưởng lão, nàng là ái nữ của Nhất Kiếm tiền bối.”

Mộc Long nhìn Nhất Nghi, nở một nụ cười hòa ái, nói: “Ta tới chậm, để phụ thân ngươi chịu khổ nhiều mấy ngày, ngươi đừng trách ta đó!”

Nhất Nghi vội vàng lắc đầu: “Ngài có thể tới thì Nhất Nghi đã rất vui vẻ rồi.”

Mộc Long đưa thay sờ sờ đầu Nhất Nghi, hòa ái nhìn Nhất Nghi.

“Ta đã nghe Trần trưởng lão chuyện của phụ thân ngươi, không cần biết hắn gia nhập Tẫn Tri Lâu là vì cái gì, nếu như đã chịu làm việc cho Bất Hủ Tông thì chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ bảo đảm hắn chu toàn.” Lúc này, Mộc Long nhìn về phía Trần Hiết: “Trần trưởng lão, dẫn đường đi, đi cứu phụ thân của nàng ra trước. Nếu như người của Long Môn muốn chém đầu Nhất Kiếm để răn chúng, giương uy nghiêm của Long Môn bọn họ, vậy thì hôm nay ta sẽ khiến cho bọn họ mất hết mặt mũi!”

“Mộc trưởng lão, mục tiêu của chuyến đi này là bảo toàn cho Nhất Kiếm!”

Trần Hiết dặn dò một tiếng.

Bởi vì hắn sợ người của Long Môn chó cùng rứt giậu.

Nhất Nghi cũng vội vàng nói, đầu cúi sát đến mức sắp dán vào đầu gối.

“Tiền bối, xin nhờ ngài.”

Mộc Long đưa tay phóng ra một luồng yêu lực đỡ Nhất Nghi lên, chợt nói: “Trần trưởng lão, phái một người dẫn đường đi.”

Trần Hiết vừa muốn mở miệng thì Mộc Long lại nói thêm: “Trước khi đi tông chủ giao cho ta một câu, để cho Trần trưởng lão ngươi có thể không lộ mặt thì nhất định đừng lộ mặt thật ra, lâu chủ của Tẫn Tri Lâu không gì không biết thì vẫn nên là một người thần bí thì tốt hơn!”

Trần Hiết hiểu ra gật đầu, sau đó nhìn bốn phía mấy lần, chuẩn bị phái một tâm phúc dẫn đường cho Mộc Long. Chỗ giam giữ Nhất Kiếm, mấy ngày này hắn đã phái người thăm dò được rất rõ ràng, nằm ở Cửu Thiên Ngục của Long Môn.

Cửu Thiên Ngục là cấm kỵ ở Tiễn Thủy Thành. Bất cứ ai cũng biết, đây là một chỗ khủng bố có vào chứ không có ra.

Nó ăn người!

Hơn nữa còn không nhả xương!

Long Môn dùng Cửu Thiên Ngục giam giữ kẻ địch, cho nên phòng giữ cực kỳ sâm nghiêm. Gần như là mười bước một thủ vệ, đồng thời đều là cường giả Trấn Nhạc Cảnh. Người bình thường muốn đi vào thì khá là phiền toái, nhưng đối với cường giả Địa Vô Cấm thì đi vào bên trong vô cùng đơn giản.

Chẳng qua là Cửu Thiên Ngục đề phòng sâm nghiêm như thế, hắn sợ nếu như Mộc trưởng lão cưỡng chế xông vào Cửu Thiên Ngục, tạo thành động tĩnh quá lớn, những người trong Cửu Thiên Ngục đó vừa thấy là thượng cảnh thì tuyệt vọng chó cùng rứt giậu, giết Nhất Kiếm, vậy thì lần hành động này sẽ mất hết ý nghĩa, cho dù có giết sạch người trong Cửu Thiên Ngục cũng là chuyện vô bổ.

Đang suy tư thì người trong Tẫn Tri Lâu bắt đầu xung phong tự tiến cử bản thân mình.

“Lâu chủ, ta nguyện dẫn đường cho Mộc trưởng lão.”

“Ta cũng vậy!”

Nhưng mà đều bị Trần Hiết bác bỏ.

“Diệp Vô Hoan, việc này giao cho ngươi.”

Cuối cùng Trần Hiết chọn Diệp Vô Hoan mà hắn vừa mới lôi kéo được, hắn vẫn rất tín nhiệm Diệp Vô Hoan, dù sao ở đây, hắn đã nhiều lần làm việc cho Tẫn Tri Lâu, đồng thời hắn còn trắng trợn tỏ thái độ phản bội Tại Thủy Nhất Phương.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn nhận nhiệm vụ bảo hộ Nhất Nghi.

Nếu độ trung thành không có vấn đề gì, hắn lại là chiến lực Địa Vô Cấm duy nhất có thể dùng ở Tẫn Tri Lâu.

Trần Hiết cảm thấy xông Cửu Thiên Ngục, không phải Địa Vô Cấm Diệp Vô Hoan thì không thể!

Lúc này, Diệp Vô Hoan nhận lệnh: “Mộc trưởng lão, chúng ta đi ngay bây giờ sao?”

Mộc Long đáp: “Đi ngay bây giờ!”

【VIP】 Diệp Vô Hoan, tên phản đồ ngươi (2)

Diệp Vô Hoan xếp quạt giấy lại, cất vào, sau đó ôm quyền với tất cả mọi người, trong phong phạm văn nhân nhã sĩ lại kèm theo một luồng hiệp khí.

Vừa cất quạt giấy vào, trong hiệp khí còn kèm theo một luồng sát ý.

Có vẻ như hắn đã mong đợi giây phút này lâu lắm rồi.

…

Cửu Thiên Ngục.

Theo Bất Hủ Nhật báo truyền bá, cho dù là đám thủ vệ cả ngày ở trong Cửu Thiên Ngục cũng dần dần biết được sự tích của Bất Hủ Tông.

Giết phó môn chủ Hồng Diệp Môn!

Thượng cảnh Đao Ma vào tông!

Từ khi xuất hiện đến xưng bá dãy núi Tinh Kiếm Sơn thì chỉ dùng thời gian một tháng!

Đủ loại sự tích, khiến cho đám thủ vệ này có chút lo âu, bởi vì Long Môn bọn họ ở gần Tinh Kiếm Sơn nhất.

Bọn họ tuy là địa đầu xà, nhưng đụng phải Chân Long, cảm giác này cũng không dễ chịu.

Trước đây bọn họ còn tin chắc là trên có Hồng Diệp Môn, có thể gối cao không lo, nhưng mà bọn họ Bất Hủ Tông xuất hiện một thượng cảnh Đao Ma, khiến cho bọn họ có chút lo âu.

“Bây giờ môn chủ nói như thế nào?”

“Hình như môn chủ không có động tĩnh gì, chỉ phái người đi tới dãy núi Tinh Kiếm Sơn kiểm chứng chuyện liên quan tới Đao Ma, có thể thấy, môn chủ cũng có chút lo lắng.”

“Hy vọng là giả.”

“Bất Hủ Nhật báo chính là do Tẫn Tri Lâu dưới trướng Bất Hủ Tông làm ra, những gì viết trên đó là thật hay giả thì hoàn toàn do bọn họ định đoạt. Đừng buồn lo vô cớ, có thể bọn họ biết cái tên Nhất Kiếm này bị chúng ta bắt cho nên cố ý tung tin tức giả này ra.”

“Không phải là không có khả năng này. Đi, đừng buồn lo vô cớ nữa, không phải phía trên chúng ta vẫn còn Hồng Diệp Môn sao?”

Nói đến Hồng Diệp Môn, trong lòng mọi người lập tức trấn định lại.

Một trong ba đại cự đầu ở Hồng Vực, chẳng lẽ còn sợ một Bất Hủ Tông mới quật khởi?

Lúc trước Lăng Tiêu Kiếm Phái mạnh mẽ cỡ nào?

Không phải vẫn bị diệt sao?

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một tiếng vang lớn vang lên bên ngoài Cửu Thiên Ngục, giống như là có thứ gì đó từ trên trời giáng xuống, nện xuống trước cửa Cửu Thiên Ngục.

Oanh!

Tiếng vang vọng lại, kèm theo đó là tiếng kêu rên liên hồi.

Một luồng khí tức khổng lồ cuốn tới, thủ vệ bên trong Cửu Thiên Ngục chưa kịp phản ứng lại, chưa tới mười hơi thì một bóng người màu lam đã bay vào.

Người này chính là Diệp Vô Hoan!

Diệp Vô Hoan cầm một cây quạt giấy trong tay, mạch môn mở hết, đưa tay một cái, làm cho Cửu Thiên Ngục biến thành vũng bùn ướt nhẹp.

Vũng bùn giống như là một cái miệng rộng tràn đầy dục vọng, lấp mãi không đầy, không ngừng kéo thủ vệ của Cửu Thiên Ngục xuống đó, đồng thời thôn phệ hy vọng sống sót của bọn họ. Một cường giả Trấn Nhạc Hạ Cảnh, mấy hơi thì đã bị vũng bùn nuốt gọn, ngay cả thời gian mở mạch môn cũng không có.

Trấn Nhạc Thượng Cảnh còn có thể giãy dụa một thoáng, nhưng mà công kích của hắn cũng chỉ có thể làm văng chút bùn trong vũng bùn lên thôi, không lật không nổi sóng gió gì.

Sau một khắc, sóng bùn khổng lồ từ trong vũng bùn dâng lên, giống như cá chép vượt long môn, nhảy lên thật cao, sau đó lại ập vào trong vũng bùn.

Thuận tiện còn nuốt gọn luôn những thủ vệ của Cửu Thiên Ngục và vách tường vết máu loang lổ của Cửu Thiên Ngục.

"Diệp Vô Hoan!"

"Ngươi muốn tạo phản sao?"

Những thủ vệ từ chỗ sâu trong Cửu Thiên Ngục chạy tới, nhìn thấy một màn này thì như là mèo con xù lông.

Diệp Vô Hoan ngửa mặt lên trời cười một tiếng, nói: "Diệp Vô Hoan ta trung với Long Môn các ngươi từ khi nào? Hơn nữa, ngươi là ai, cũng xứng chất vấn ta?"

Khoát tay, mạch môn chấn động!

Lập tức có trăm ngàn con rắn bùn từ trong vũng bùn bò ra, tốc độ nhanh chóng, từ bốn phương tám hướng nhào về phía đám thủ vệ của Cửu Thiên Ngục đang chạy tới trợ giúp.

Rất nhiều thủ vệ Cửu Thiên Ngục vội vàng kết mạch trận, chống cự công kích của Diệp Vô Hoan. Nhưng mà mạch trận vừa mới thành hình thì công kích của Diệp Vô Hoan đã đến. Từng con rắn bùn như là cá chạch lội bùn, đâm thủng linh thể của bọn họ.

Đi vào từ ngực, đi ra từ sau lưng!

Trong chốc lát, vũng bùn bị máu tươi của bọn họ nhuộm thành màu đỏ tươi, theo rắn bùn cuồn cuộn, máu tươi và bùn trộn lẫn, đỏ xám giao nhau, khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi. Nhưng mà, thủ vệ của Cửu Thiên Ngục vẫn đang không ngừng chạy đến.

Đồng thời, đúng vào lúc này, một đoàn kim quang trong Cửu Thiên Ngục xông lên trời, theo một tiếng nổ đùng đoàng như sấm, kim quang nổ tung, sau đó hiện ra một cái đồ án đầu

rồng trên bầu trời. Nó như triệu hoán đồ đằng, triệu hoán toàn bộ thành viên Long Môn trong Tiễn Thủy Thành tới trong khoảnh khắc.

Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm cũng không ngoại lệ!

Cửu Thiên Ngục bị công kích, hai người biết chắc là Tẫn Tri Lâu phái người tới cứu người.

"Rốt cuộc đã đến!"

Lôi Thiên Sơn nhảy lên một cái, bay về phía Cửu Thiên Ngục.

Đồng thời khi Lôi Thiên Sơn bay lên, đột nhiên có trăm đạo kim trụ trong Tiễn Thủy Thành phóng lên tận trời, giống như trụ lớn chống trời.

Trụ lớn dựng đứng ở bốn phía Tiễn Thủy Thành, sau đó nhanh chóng co vào, bao phủ phạm vi mười dặm Cửu Thiên Ngục, từng cánh cửa lớn màu vàng kim hiện ra.

Long Môn Vô Sinh Trận!

Lên!

Môn chủ đời trước của Long Môn tốn năm mươi năm mới đúc thành, chính là do tinh hoa sinh mệnh cuối cùng của một vị Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm!

Người bị nhốt trong trận, nếu không phải là người tu luyện công pháp Long Môn, không tu luyện mạch thuật lưu phái của Long Môn hoặc là không tu luyện linh thể của Long Môn thì đều sẽ bị hạn chế thực lực.

Trên bầu trời, Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm đụng vào nhau.

Kiếm Trần Tâm muốn đi xem náo nhiệt.

Lôi Thiên Sơn thì định diệt người Tẫn Tri Lâu phái tới cứu Nhất Kiếm.

"Người bị nhốt khí tức cũng chỉ là Địa Vô Cấm, ngươi cần gì phải phát động Long Môn Vô Sinh Trận? Bạch tinh nhiều không chỗ dùng à?" Kiếm Trần Tâm dùng cảm giác dò xét

Cửu Thiên Ngục một thoáng, sau đó quan sát cái Long Môn Vô Sinh Trận để lại ấn tượng sâu đậm trọng ký ức của hắn này!

Trận mạnh!

Nhưng một lần mở ra thì tốn mười vạn bạch tinh!

Lôi Thiên Sơn cũng cam lòng thật!

Lôi Thiên Sơn không có đáp lại mà hỏi: “Chuyện Đao Ma ngươi đã điều tra ra chưa?”

【VIP】 Ngươi tuyệt đối không phải trung cảnh!

Kiếm Trần Tâm đáp: “Còn chưa có tin tức. Nhưng mà mặc kệ nó, trong trận này của ngươi cũng không có khí tức của Đao Ma, ngươi không cần sợ.”

“Khí tức này giống như là Diệp Vô Hoan.”

“Diệp Vô Hoan?”

Kiếm Trần Tâm ngây ra một lúc.

Lúc này hắn ngưng thần, phóng cảm giác xuống dưới, khóa chặt Diệp Vô Hoan, thấy quả nhiên là Diệp Vô Hoan thì biểu cảm trở nên khó chịu.

“Phản đồ!”

“Phản đồ!”

Mấy ngày nay hắn còn cười Long Môn xuất hiện phản đồ, không ngờ không bao lâu thì lại tới Tại Thủy Nhất Phương hắn.

“Ta sẽ chừa lại một hơi.” Dứt lời, Lôi Thiên Sơn bay vào trong trận, chuẩn bị bắt Diệp Vô Hoan lại.

Kiếm Trần Tâm vội nói: “Không cần, giết luôn đi!”

Phản đồ, giết là xong.

Hắn cũng xứng sống lâu thêm một chút?

Khi Lôi Thiên Sơn xông vào trong trận, Diệp Vô Hoan đã dừng tay, sau đó bay vào chỗ sâu trong Cửu Thiên Ngục, trên đường đi thì liên tục giết nhiều tên thủ vệ của Cửu Thiên Ngục, đồng thời động tĩnh càng lúc càng lớn, đến mức tất cả mn đều chạy tới.

“Diệp Vô Hoan, Long Môn Vô Sinh Trận đã khởi động, còn muốn vùng vẫy giãy chết sao?” Giọng Lôi Thiên Sơn vang vọng trên không trung.

Diệp Vô Hoan cười cười: “Lôi Thiên Sơn, ta đã đoán trước được thế nào ngươi cũng khởi động Long Môn Vô Sinh Trận.”

Lôi Thiên Sơn hỏi: “Vậy ngươi còn dám tới?”

Diệp Vô Hoan cười nói: “Lâu chủ sợ ngươi chó cùng rứt giậu, trước khi chết cũng muốn giết Nhất Kiếm. Ta không đến thì lấy ai hấp dẫn sự chú ý của ngươi?”

Vẻ mặt Lôi Thiên Sơn cứng lại, sau đó phóng cảm giác ra, tìm kiếm chỗ sâu trong Cửu Thiên Ngục, kết quả chỉ nhìn thấy tù thất rỗng tuếch.

Nhất Kiếm đã không thấy tăm hơi.

Giống như là bốc hơi khỏi nhân gian!

Nhưng mà Lôi Thiên Sơn cũng không tức giận, ngược lại còn cười lạnh một tiếng: “Cứu đi thì đã sao, ngươi trốn không thoát khỏi Long Môn Vô Sinh Trận này! Đối với Long Môn thì ngươi chết hay là hắn chết đều như nhau!”

“Ngươi không chỉ tự đề cao mình mà còn xem thường tồn tại sau lưng Tẫn Tri Lâu.” Diệp Vô Hoan xòe quạt giấy ra, tìm một chỗ ngồi xuống, dáng vẻ như hoàn toàn không quan tâm đến Lôi Thiên Sơn, càng không quan tâm tới Long Môn Vô Sinh Trận.

Lúc này, Kiếm Trần Tâm giận đứng ở ngoài rìa Long Môn Vô Sinh Trận, nhưng hắn không có đi vào Long Môn Vô Sinh Trận, bởi vì sau khi đi vào, muốn đi ra thì không phải là chuyện đơn giản. Chỉ có thể chờ đợi mọi chuyện kết thúc, Long Môn Vô Sinh Trận đóng lại.

Kiếm Trần Tâm nhìn dáng vẻ khoan thai tự đắc của Diệp Vô Hoan, mặt lộ sát ý, lạnh lùng nói: “Cái tên phản đồ ngươi rất lớn mật!”

Khi thấy Kiếm Trần Tâm, dáng vẻ khoan thai trên mặt Diệp Vô Hoan biến mất, vẻ tự đắc trên mặt bị sát ý lạnh như băng thay thế.

“Rốt cuộc ngươi đã đến!”

“Ta tới, ngươi chuẩn bị nhận lấy cái chết chưa?”

Kiếm Trần Tâm ánh mắt lạnh lùng, sát ý tung hoành, vây quanh Long Môn Vô Sinh Trận, khiến cho người nhìn thấy mà lạnh cả lòng.

Ngay lúc này, một trận yêu phong thổi qua, yêu khí phô thiên cái địa xông vào trong Long Môn Vô Sinh Trận.

Sau một khắc, yêu phong hóa người!

Một lão giả râu xanh chậm rãi hiện ra.

"Năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn, tới tay!"

Mộc Long vẻ mặt vui vẻ vuốt ve râu xanh của mình, híp mắt nhìn hai người Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm trên bầu trời.

"Còn có một ngàn điểm nhiệm vụ tông môn đang ở trước mắt."

Mộc Long tự lẩm bẩm, Diệp Vô Hoan lui qua một bên, hắn vừa lui, Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm đều hiểu.

Yêu này mới là nhân vật chính!

"Yêu tộc?"

"Yêu tộc ngươi muốn nhúng tay vào chuyện của nhân tộc ta?"

Hai người lần lượt hỏi.

"Bất Hủ Tông ta vốn không muốn giết tới giết lui với các ngươi, chỉ muốn làm Bất Hủ Nhật báo, tại sao các ngươi nhất định phải tìm khó chịu cho mình?"

Sau một khắc, Mộc Long bắn mạnh ra.

Đưa tay một cái, yêu lực từ trong yêu đan tuôn ra, sau đó hội tụ trước người, tạo thành một cái long trảo to lớn. Long trảo gần như trăm trượng, yêu khí trùng thiên, trong nháy mắt khi long trảo đánh tới, vùng thiên địa này đều biến sắc.

"Sao lại như vậy?"

Lôi Thiên Sơn cảm nhận được khí thế khủng bố do long trảo phóng thích ra, vội vàng lui lại.

Hắn không rõ, bị Long Môn Vô Sinh Trận áp chế toàn diện mà tại sao Yêu Thần này còn có thể phóng ra công kích kinh khủng như thế.

Lôi Thiên Sơn vội vàng mở mạch môn ra, mạch khí màu vàng kim bắt đầu ngưng tụ lại, Tuyền Qua Đồ nơi ngực cũng bắt đầu xoay tròn.

Bành ——

Trong nháy mắt khi mạch tức màu vàng kim tụ lại bảo vệ Lôi Thiên Sơn, long trảo bắt lấy nó, bóp nát nó chỉ trong một hơi.

Lôi Thiên Sơn cũng thừa dịp một hơi này mà trốn ra được, trường thương màu vàng kim sau lưng nâng cao lên, sau đó theo mạch môn chấn động, mạch khí màu vàng kim như sóng lớn hội tụ ở bên cạnh kim thương, sau đó xông vào trong mũi thương.

“Long Môn Vô Sinh. Vô Sinh Chấn!”

Oanh!

Trường thương màu vàng kim được Lôi Thiên Sơn giơ cao lên, sau đó đột nhiên quăng tới trước.

Kim thương rời tay, kéo theo mạch khí màu vàng kim mênh mông, như thiên ngoại thiên thạch bắn về phía long trảo do yêu lực ngưng tụ phía dưới.

Cả hai không ai nhường ai, bay thẳng tới đối phương.

Oanh!

Lại là một tiếng vang thật lớn.

Trong nháy mắt khi trường thương màu vàng kim đánh thẳng vào long trảo màu xanh, đại địa chấn động, giống như là địa chấn. Trong Long Môn Vô Sinh Trận, tất cả kiến trúc đều đổ sụp trong khoảnh khắc, cho dù là Trấn Nhạc Thượng Cảnh cách ngoài vài dặm toàn lực phòng ngự thì cũng bị rung động bất thình lình trùng kích bay ngược ra, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Vô Sinh Chấn!

Trong điểm nằm ở hai chữ Vô Sinh!

Chấn động này đủ để giết chết Địa Vô Cấm Hạ Cảnh!

Cho dù là đỉnh tiêm trong Địa Vô Cấm Hạ Cảnh thì cũng sẽ bị một đòn này chấn thành trọng thương!

Nhưng mà long trảo màu xanh lại không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn càng nắm càng chặt, muốn nắm lấy trường thương màu vàng kim.

Giờ khắc này, Lôi Thiên Sơn hiểu, lúc này sắc mặt hắn trở nên cực kỳ nghiêm túc!

“Ngươi tuyệt đối không phải là trung cảnh!”

【VIP】 Yêu pháp của Yêu Tiên một đạo

Lôi Thiên Sơn hoàn toàn không ngờ tới, trừ Đao Ma ra thì Bất Hủ Tông vẫn còn có cường giả thượng cảnh!

Đây không phải là nội tình mà chỉ có thế lực ngũ tinh cự đầu mới có được sao?

Một Bất Hủ Tông mới quật khởi thì sao lại có được nội tình như vậy được?

Kiếm Trần Tâm thấy cảnh này thì sắc mặt cũng thay đổi, sau đó thì nghe Lôi Thiên Sơn hô: "Mau tới giúp ta!"

"Long Môn Vô Sinh Trận này của ngươi, ta đi vào thì không phát huy ra thực lực được." Mặc dù Kiếm Trần Tâm gấp gáp nhưng cũng không dám xông vào.

Trên mặt Lôi Thiên Sơn lập tức tràn đầy đắng chát, Kiếm Trần Tâm không dám đi vào, hắn cũng không dám đóng Long Môn Vô Sinh Trận lại.

Nếu như đóng lại, không có áp chế thì sợ là Yêu Thần trước mắt sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa.

Với cường độ công kích của đối phương bây giờ thì hắn vẫn có thể liều một lần, tạm thời sẽ không rơi xuống hạ phong, một khi đóng Long Môn Vô Sinh Trận lại thì chắc chắn đối phương có thể nghiền ép hắn!

Nhưng nếu không đóng lại, một mình hắn đối phó Yêu Thần trước mắt thì sớm muộn gì cũng sẽ thua.

Lúc này, hắn nghe Kiếm Trần Tâm hô: "Nhanh chóng đóng Long Môn Vô Sinh Trận lại, có lẽ hai người chúng ta có thể liều một phen!"

Lôi Thiên Sơn do dự.

Đóng hay không đóng lại?

Đang lúc Lôi Thiên Sơn lưỡng lự thì Mộc Long nói.

"Năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn này, ta nhận!"

Dứt lời, Mộc Long vứt trường thương màu vàng kim mà long trảo đang nắm đi, sau đó nhanh chóng thu long trảo màu xanh lại.

trong nháy mắt khi long trảo màu xanh tan biến, Mộc Long chậm rãi nhắm mắt lại, toàn thân như đọng lại, ngay cả gió cũng không thổi rung được râu xanh của hắn. Cảnh tượng này đập vào mắt Lôi Thiên Sơn, khiến cho khó hiểu.

Tại sao đột nhiên bất động?

Bá!

Mộc Long đột ngột mở to mắt!

Lôi Thiên Sơn giật mình!

Trong nháy mắt khi Mộc Long mở mắt, trong đôi mắt thất thải sặc sỡ phóng ra yêu khí màu xám nhạt, một luồng khí tức chưa bao giờ xuất hiện ở thế giới này dần dần hiện ra, yêu lực mênh mông như biển cả của Mộc Long cũng bộc phát ra trong nháy mắt.

Yêu lực mênh mông hóa thành yêu khí phóng ra, tràn ngập trong toàn bộ Long Môn Vô Sinh Trận, chỉ trong mấy hơi, trong Vô Sinh Trận, ngoại trừ Diệp Vô Hoan ra thì tất cả đều bị bao phủ, nhưng như vậy còn chưa phải là kết thúc, kinh khủng chân chính phủ xuống.

Người trong trận đều ngơ ngẩn.

Dưới trướng Long Môn, mấy ngàn tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh, không một người may mắn thoát khỏi.

Bị yêu khí bao trùm, hai con ngươi của bọn họ dần dần bị màu xám chiếm lấy, sau đó giống như Mộc Long lúc nãy, đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, giống như là cọc gỗ.

Giờ phút này, tuy không phải là đêm đen nhưng yêu khí màu xám bao phủ xuống, toàn bộ Long Môn Vô Sinh Trận yên tĩnh như tử thành trong đêm đen.

“Hóa ra yêu pháp là như thế này!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, lại cảm nhận được tinh khí của tất cả những người này

đều nằm trong lòng bàn tay, Mộc Long nhịn không được kinh hãi không thôi.

Trong Nữ Oa truyền thừa mà hắn nhận được cũng có ghi chép về tinh khí.

Cho dù là cảnh giới gì thì cũng đều dựa vào tinh khí sống sót.

Không có tinh khí thì sẽ chết.

Đương nhiên, người càng mạnh mẽ thì tinh khí càng mạnh, tinh khí cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi.

Vừa rồi hắn chỉ muốn thử xem uy lực của yêu pháp này, xxem có thể trực tiếp rút tinh khí của Lôi Thiên Sơn ra hay không, khiến cho hắn chết dưới yêu pháp. Mặc dù kết quả không thành công nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được vừa ra tay thì có thể khống chế mấy ngàn tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh của Long Môn trong Long Môn Vô Sinh Trận.

Hắn có cảm giác, chỉ cần mình đồng ý thì tinh khí của mấy ngàn người sẽ bị mình rút đi trong nháy mắt, mấy cường giả Trấn Nhạc Cảnh này sẽ chết trong vô hình.

Yêu pháp, quả là khủng bố!

Tông chủ cũng không có khuếch đại sự thật.

Lực lượng này hoàn toàn khác với lực lượng mà hắn đã thấy!

Nó bỏ qua linh thể!

Bỏ qua Trấn Nhạc hộ giáp!

Bỏ qua mạch khí hộ thuẫn!

Bỏ qua bất cứ mạch thuật phòng ngự nào!

Trong lúc Lôi Thiên Sơn ngẩn người, Mộc Long lẩm bẩm: “Lôi Thiên Sơn, nếu ta không thể trực tiếp rút ra tinh khí của ngươi, vậy thì ta sẽ đưa tinh khí của mấy ngàn người này cho ngươi, nhận lấy đi.”

Tinh khí của mấy ngàn người rót vào trong cơ thể, hắn không tin là Lôi Thiên Sơn sẽ chịu được!

Hô!

Yêu khí hóa gió, phiêu đãng trong Long Môn Vô Sinh Trận, những người đang đứng im bất động đó, từng người lần lượt ngã xuống.

Trong khoảnh khắc ngã xuống đất, thân thể của bọn họ nhanh chóng khô quắt lại như que củi, như là cành khô hong gió. Theo sau đó, trong vành môi hơi khô héo của bọn họ, từng đạo từng đạo lưu quang màu bạc bay ra, bay lên không như mưa sao băng.

Sau đó chúng nó lại hóa thành tinh linh, không chút kiêng kỵ bay múa lung tung trên không trung, sau đó dưới sự điều khiển của Mộc Long, tất cả đều bay thẳng tới chỗ Lôi Thiên Sơn.

Bá!

Bá!

Trong khoảnh khắc này, không khí trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

"Thứ quỷ gì?" Lôi Thiên sơn giật mình, khoát tay, trường thương màu vàng kim xa xa bay trở về trong tay hắn.

Trường thương lập tức vung lên, mũi thương màu vàng kim tung hoành bốn phương!

Nhưng mà khi mũi thương màu vàng kim có thể phá núi dẹp rừng này tiếp xúc với từng sợi lưu quang đó thì lại xuyên thẳng qua.

Mũi thương màu vàng kim hoàn toàn không đụng tới những lưu quang đó.

Sau đó, Lôi Thiên Sơn phóng ra mạch thuật phòng ngự, cầm thương ngưng tụ kim thuẫn trước mặt.

Thuẫn này có thể ngăn cản công kích của cường giả trung cảnh, cho dù là ngăn không được mạch thuật của cường giả thượng cảnh công kích nhưng cũng sẽ không khiến cho hắn bị thương.

Nhưng mà, những lưu quang đó lại xuyên qua hộ thuẫn!

Lôi Thiên Sơn giật mình, trong lòng sinh ý rút lui, bởi vì những thứ không biết là đáng sợ nhất, thậm chí hắn còn không biết nên ngăn cản công kích của đối phương như thế nào.

Lại thêm kẻ địch trước mắt là tồn tại thượng cảnh, vậy thì lại càng không thể tiếp tục nữa.

“Không thể đánh nữa!”

【VIP】 Không thành Thiên Vô Cấm thì chỉ là sâu kiến

Giờ phút này, Lôi Thiên Sơn hoàn toàn không để ý tới những thứ khác, hắn bay ra ngoài Long Môn Vô Sinh Trận, vừa quay đầu lại, chỉ thấy lưu quang đầy trời đó theo sát sau lưng hắn, đuổi theo không bỏ, Lôi Thiên Sơn vội vàng tăng tốc, nhưng mà hắn nhanh bao nhiêu thì bọn nó nhanh bấy nhiêu.

Chúng nó như là có mắt vậy, nhìn chằm chằm vào hướng hắn thoát đi.

Mới đầu người trong Tiễn Thủy Thành chỉ muốn đứng xa nhìn xem rốt cuộc trong Long Môn Vô Sinh Trận xảy ra chuyện gì, đột nhiên thấy Lôi Thiên Sơn lao ra, đằng sau còn có vô số lưu quang màu bạc, cảnh tượng này khiến cho bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, dồn dập đuổi theo hướng Lôi Thiên Sơn rời đi.

“Đó là cái gì?”

“Lôi Thiên Sơn bị chúng nó đuổi theo!”

“Đuổi theo xem thử!”

Dòng người bắt đầu hội tụ lại, sau đó đuổi theo hướng Lôi Thiên Sơn chạy trốn.

Thấy Lôi Thiên Sơn đột nhiên bay đi, Kiếm Trần Tâm sửng sốt một hồi, vừa lấy lại tinh thần chuẩn bị đuổi theo, nhưng mà đã chậm.

Yêu khí vốn đang tràn ngập trong Long Môn Vô Sinh Trận lao ra khỏi Long Môn Vô Sinh Trận, trong chớp mắt đã quấn quanh Kiếm Trần Tâm.

Kiếm Trần Tâm muốn chạy nhưng cho dù hắn bay hướng nào thì cũng không thể thoát ra khỏi thế giới màu xám này, giống như con đường trước mắt vĩnh viễn không có điểm cuối.

“Tiền bối, chúng ta có thể bàn lại!” Trong yêu khí màu xám, Kiếm Trần Tâm vung loạn kiếm trong tay, thăm dò hô một câu.

Nói xong, mấy tiếng nổ lọt vào trong tai.

Răng rắc!

Giống như là cái gì nứt ra.

Ầm!

Giống như là cái gì nát.

Kiếm Trần Tâm giật mình, trong đầu đang suy tư xem đó là tiếng của thứ gì thì Mộc Long đã xuất hiện ở trước mắt.

Thấy Mộc Long đứng ở trước mắt, Kiếm Trần Tâm hiểu.

Long Môn Vô Sinh Trận bị phá!

Long Môn Vô Sinh Trận hoàn toàn không khốn được tồn tại trước mắt.

Yêu Thần trước mắt tuyệt đối là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, cùng cấp bậc với môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình!

“Tiền bối, chúng ta có thể bàn lại!”

Kiếm Trần Tâm vội hô.

Mộc Long lại lắc đầu, nói: “Các ngươi nhất định phải làm cho tông chủ khó chịu, cho nên tông chủ rất không vui.”

“Ta nguyện trả bạch tinh… năm trăm ngàn, không… ngài nói bao nhiêu thì sẽ ra bấy nhiêu!” Kiếm Trần Tâm nhớ tới chuyện những thế lực ngũ tinh trong mười bốn thành giao bốn trăm ngàn bạch tinh để mua mạng.

“Nhưng mà tông chủ chỉ muốn muốn mạng của ngươi, ta cũng chỉ cần điểm nhiệm vụ tông môn!”

Dứt lời, Mộc Long chậm rãi giang hai tay ra, giống như là muốn ôm cái gì đó, sau đó chỉ thấy hai cánh tay của hắn bắt đầu co lại.

Khi co lại, yêu khí màu xám xung quanh cũng bắt đầu co lại.

Sau khi yêu khí đầy trời co lại thì ngưng tụ lại, từ đó hóa thành từng sợi yêu lực tinh thuần, thoạt nhìn giống như từng con rắn dài màu xám.

Chúng nó được Mộc Long điều khiển, bắt đầu lợi dụng tất cả mọi hướng mà chui vào trong thân thể Kiếm Trần Tâm.

"Đây là yêu lực?"

Đây là lần đầu tiên Kiếm Trần Tâm nhìn thấy Yêu tộc dùng yêu lực như thế.

Kiếm Trần Tâm không có ngăn cản, trong khoảnh khắc yêu lực màu xám đã vào cơ thể, Kiếm Trần Tâm không kịp kinh ngạc, trong kinh hoảng, hắn vội vàng mở mạch môn ra, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng mở ra.

Kiếm Trần Tâm đột nhiên giơ cao kiếm trong tay, mạch môn chấn động một cái, gấp gáp chém xuống. Trong nháy mắt khi kiếm chém xuống, trên bầu trời xuất hiện mấy đạo kiếm khí dài trăm trượng, vách qua thiên không mà đến, trùng trùng điệp điệp, chặt đứt yêu lực của Mộc Long, đồng thời còn không dừng lại, tiếp tục nhanh chóng chém tới Mộc Long.

Nhưng mà Kiếm Trần Tâm đánh ra kiếm chiêu mạnh nhất của mình cũng không phải là vì muốn đánh với Mộc Long một trận, sau khi yêu lực không ngừng chui vào trong thân thể hắn bị chém đứt, Kiếm Trần Tâm cũng không quay đầu lại, hóa thành kinh hồng bay về phương xa, muốn nhanh chóng trốn khỏi chỗ này!

Chạy trốn không hề quay đầu lại!

Khi thấy phương pháp vận dụng yêu lực biến thái của Mộc Long, hắn hoàn toàn không dám ham chiến.

Trong khoảnh khắc, Kiếm Trần Tâm đã bay xa.

Mộc Long sửng sốt một chút, chợt bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Nếu là lúc trước, khi ta còn chưa chuyển tu Yêu Tiên một đạo thì ngươi chạy như thế, đúng là có thể chạy thoát. Nhưng bây giờ ta đã tu Yêu Tiên một đạo, tập được yêu

pháp truy tung, trong cơ thể hai người các ngươi đều có yêu lực của ta, dù cho ở ngoài vạn dặm thì ta cũng có thể cảm ứng được. Chạy trốn cũng uổng công!”

Sau một khắc, Mộc Long hóa thành một luồng yêu phong tan biến giữa đất trời.

Yêu pháp Vạn Dặm Truy Tung Thuật!

Trong vòng vạn dặm, trong khoảnh khắc là có thể đến!

Hạn chế duy nhất là phải gieo yêu lực của mình vào người đối phương trước.

Khi Mộc Long xuất hiện lần nữa thì đã ở bên cạnh Kiếm Trần Tâm.

Ầm!

Mộc Long vung tay lên, một quyền đánh cho hắn rơi từ trên không trung xuống.

Tuy rằng Kiếm Trần Tâm dựa vào cảm giác bén nhạy phát hiện ra, dùng tay chặn lại một quyền của Mộc Long nhưng với lực lượng của yêu thể của Mộc Long, hoàn toàn không phải là Kiếm Trần Tâm có thể cản được.

Một quyền đánh xuống, Kiếm Trần Tâm rớt xuống, hoàn toàn không bò dậy nổi.

Bởi vì hắn choáng rồi!

Hai mắt tối sầm, tứ chi đều không động dậy nổi.

Ngay sau đó, Mộc Long lại thi triển yêu pháp, cũng laf thứ mà hắn tu luyện trong Pháp Nguyên Sơn Cốc mấy ngày nay.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên từng tiếng vó thú, giống như từ thiên thượng vọng lại. Sau mấy hơi, vó thú càng ngày càng vang dội, vang tận mây xanh, hấp dẫn toàn bộ người trong thành đều ngẫn đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một con cự yêu bốn chân, vô tướng vô hình từ trên bầu trời lao xuống như điên, đụng bay Kiếm Trần Tâm vừa mới đứng dậy được.

Phanh.

Kiếm Trần Tâm như mũi tên bay ra, liên tục đâm xuyên qua vô số phòng ốc, bay ra mấy ngàn thước, đụng phải tường thành Tiễn Thủy Thành mới ngừng lại được.

Mộc Long tâm niệm lại động, cự yêu do yêu lực biến thành đó hóa thành một luồng yêu phong, lặng yên bay đến bên cạnh Kiếm Trần Tâm.

Giơ một chân lên cao, sau đó giẫm mạnh xuống, đạp Kiếm Trần Tâm dưới chân, khiến cho không thể động đậy.

Đến đây, Kiếm Trần Tâm đã không còn sức tái chiến!

Mới đầu đã chênh lệch một cảnh giới, lại thêm Mộc Long tu Yêu Tiên một đạo, khoảng cách giữa hai bên quá khổng lồ.

【VIP】 Không thành Thiên Vô Cấm thì chỉ là sâu kiến (2)

Khi Kiếm Trần Tâm không còn sức tái chiến nữa, Mộc Long nở một nụ cười, nhưng mà cũng không phải là vui vẻ vì bắt được Kiếm Trần Tâm, mà là vì những thứ khác.

"Tu luyện Yêu Tiên một đạo cũng không tồi, có thể khống chế yêu lực đối địch, hoàn toàn không cần phải vật lộn với kẻ địch!"

Từ nay về sau, người có mạch thuật.

Yêu cũng có yêu pháp!

Yêu vật không cần phải hóa thành hình người đi tu luyện mạch môn nữa!

Hơn nữa bây giờ mạch khí còn chưa có biện pháp nhằm vào yêu lực, như tông chủ nói, chỉ cần ngày nào còn chưa có người tìm ra biện pháp thì ngày đó yêu lực vẫn còn đủ khiến cho Yêu tộc bọn họ cùng cảnh vô địch, thậm chí có thể để cho yêu vật vượt cảnh chiến đấu!

"Đáng tiếc, quá yếu, nếu có đối thủ mạnh một chút để ta thử năm trăm năm tu vi này thì tốt quá."

Mộc Long nhìn Kiếm Trần Tâm đang hấp hối một chút, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cảm thán xong, Mộc Long khống chế yêu lực hóa thành trường mâu, đâm thủng Kiếm Trần Tâm đang hấp hối, đóng đinh lên trên phế tích.

Khi máu tươi từ trong cơ thể hắn chảy ra ngoài, cũng đã định trước Kiếm Trần Tâm không còn sống lâu nữa.

Mộc Long không tâm tư kiểm tra xem Kiếm Trần Tâm có chết hay không, hắn tiếp tục hóa thành một luồng yêu phong, lần theo yêu lực mà mình gieo trong thân thể Lôi Thiên Sơn, đuổi theo hắn.

Lôi Thiên Sơn cũng là năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn.

Không thể thả cho hắn chạy đi được.

Năm trăm điểm nhiệm vụ, đủ cho hắn đi vào cấm khu cuối cùng năm lần, dù cho mỗi một lần đi vào chỉ có thể lấy một viên yêu đan ra thì cũng đủ cho tu vi của hắn tăng lên đến sáu trăm năm.

Nếu là bình yên vượt qua lần thiên kiếp thứ hai, hắn tuyệt đối có thể trở lại cấp bậc nửa bước Thiên Vô Cấm.

Giấu ước mơ trong lòng, Mộc Long đuổi theo Lôi Thiên Sơn.

…

Sau khi Mộc Long rời đi, càng ngày càng nhiều dân chúng trong Tiễn Thủy Thành vây quanh, từ xa nhìn tông chủ Tại Thủy Nhất Phương Kiếm Trần Tâm bị đóng đinh trên phế tích!

Cường giả đỉnh cao ngày xưa!

Hôm nay trở thành vong hồn dưới mâu!

"Quả nhiên câu nói đó không sai, không thành Thiên Vô Cấm thì chỉ là sâu kiến."

Người trong Tiễn Thủy Thành không khỏi cảm thán một tiếng.

Đúng lúc này, Trần Hiết che mặt, dẫn người từ trên trời giáng xuống, trở thành một đám người duy nhất dám đứng bên cạnh thi thể của Kiếm Trần Tâm.

"Họa Sư đâu?"

Trần Hiết hô một tiếng, sau đó một lão giả sau lưng chạy đến, cầm giấy bút trong tay, lấy một cái bàn trong tàng giới ra, bắt đầu vẽ lại.

Thứ hắn vẽ đương nhiên là cảnh Kiếm Trần Tâm chết!

Bởi vì Trần Hiết nhớ, tông chủ từng nói có thể vẽ thêm tranh lên Bất Hủ Nhật báo, không nhất thiết chỉ có chữ viết.

Ngay lúc Họa Sư vẽ tranh, Diệp Vô Hoan chạy đến.

Được hắn và Nhất Nghi đỡ lấy, Nhất Kiếm vốn bị trọng thương, cả người là máu cũng đi giữa khu phế tích này.

Theo Nhất Kiếm đến, người trong Tiễn Thủy Thành dồn dập nhìn về vị viện trưởng Nhất Kiếm của Nhất Thủy Học Viện này!

Mọi người dồn dập cảm thán.

"Đúng là mỉa mai, Long Môn tuyên bố sau năm ngày sẽ chém giết Nhất Kiếm bên đường, lấy đó để diệt uy phong của Tẫn Tri Lâu, không ngờ được không tới năm ngày, Kiếm Trần Tâm chết, Lôi Thiên Sơn cũng chạy trốn."

"Những gì mà Bất Hủ Nhật báo nói là thật, Bất Hủ Tông có cường giả thượng cảnh tọa trấn thật, Bất Hủ Nhật báo không gạt ta!"

…

Trong vô số tiếng bàn tán xung quanh, cha con Nhất Kiếm và Diệp Vô Hoan đều đi tới chỗ Kiếm Trần Tâm chết.

Diệp Vô Hoan cười.

Xòe quạt giấy ra, hưng phấn!

Cười đến vô cùng không kiêng nể gì cả, không coi ai ra gì!

Hai cha con Nhất Kiếm và Nhất Nghi cũng tới nhìn tử trạng của Kiếm Trần Tâm, sau đó được người của Tẫn Tri Lâu đỡ rời đi.

Đã đến lúc về Nhất Thủy Học Viện xem một chút!

Đó là nhà của bọn họ!

…

Lại nói Mộc Long.

Mặc dù hắn đuổi sát theo Lôi Thiên Sơn nhưng không có vội vã rút ngắn khoảng cách mà theo sau nhìn mấy ngàn đạo tinh khí đuổi theo hắn không rời.

Lôi Thiên Sơn nửa đường dừng lại, muốn thử đánh tan chúng nó, nhưng mà chỉ chỉ dừng lại chốc lát, vừa mới vừa đưa tay thì có mười mấy đạo tinh khí bay vào trong miệng mũi

Lôi Thiên Sơn, khiến cho toàn thân hắn đột nhiên run rẩy một cái.

Giống như là đột nhiên có người cầm cự chùy gõ vào đầu hắn một cái, khiến cho hắn có chút choáng váng, đầu óc quay cuồng.

Giờ Lôi Thiên Sơn mới hiểu được, không thể ngừng!

Không thể để cho chúng nó đi vào cơ thể!

Hơn mười đạo lưu quang vào cơ thể thì đã khiến cho hắn khó chịu như vậy, nếu như tất cả đều đi vào trong cơ thể thì hắn không dám nghĩ tới hậu quả sẽ như thế nào.

Tóm lại, đại khái là sẽ chết!

"Tiền bối, chúng ta có thể bàn lại!"

Chẳng biết tại sao, Lôi Thiên Sơn cảm thấy cường giả thượng cảnh của Bất Hủ Tông đang ở quanh đây cho nên hắn cao giọng hô lên.

Nhưng mà, Mộc Long không có đáp lại.

Lôi Thiên Sơn cảm thấy cảm giác của mình không có sai, bởi vì hắn bắt được khí tức của Mộc Long, cho nên vội vàng hô tiếp: "Tiền bối, ngài bỏ qua cho ta một lần, ta chấp nhận bỏ ra bất cứ cái giá lớn nào! Nếu như ngài giết ta, Hồng Diệp Môn sẽ trả thù, U Quốc cũng sẽ trả thù! Ngài có mạnh đến đâu thì tóm lại cũng không phải là đối thủ của U Quốc, cho nên ta cảm thấy chúng ta có thể bàn lại một chút!"

"Tông chủ không muốn bàn, ta cũng không muốn bàn." Giọng nói lãnh đạm của Mộc Long vang lên trên không trung: "Biết như thế thì sao lúc trước còn làm? Bất Hủ Tông làm ra Bất Hủ Nhật báo, rõ ràng cũng có ích cho các ngươi, có thể để cho các ngươi chân không bước ra khỏi nhà mà biết được chuyện thiên hạ, hơn nữa một tấm Bất Hủ Nhật báo chỉ lấy các ngươi một trăm miếng kim tệ. Các ngươi lại nhất định phải tự cho là đúng, nhất định phải bóp chết Bất Hủ Nhật báo. Các ngươi muốn tiếp tục làm ếch ngồi đáy giếng thì thôi đi, còn muốn lôi kéo chúng sinh làm theo các ngươi?"

【VIP】 Vừa khéo, chỗ này chính là Tại Thủy Nhất Phương

Nói xong, Mộc Long có chút tức giận.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, Bất Hủ Tông làm Bất Hủ Nhật báo, rõ ràng là tạo phúc cho thương sinh.

Bất Hủ Nhật báo có nhiều tin tức trọng yếu như vậy, thậm chí còn có kiến giải về tu luyện của cường giả, cho dù đối với bất kỳ thế lực nào thì những thứ này đều là báu vật vô giá, nhưng mà tông chủ chỉ bán nó với giá một trăm kim tệ, cho dù là người bình thường.

Bất Hủ Tông đã làm tới mức này rồi, nhưng mà những người này không biết cảm ơn thì cũng thôi đi, còn muốn làm mấy chuyện hại người cũng không lợi mình!

Loại người này cũng xứng làm thượng vị giả?

Cũng xứng đứng trên đỉnh ngàn vạn chúng sinh?

"Tiền bối, mặc dù Lôi Thiên Sơn ta muốn sống sót, cũng chấp nhận trả giá đắt, nhưng ngài cũng không thể xem ta như đồ đần chứ?"

Lôi Thiên Sơn có chút nhịn không được.

Hắn cũng không tin Tẫn Tri Lâu làm ra Bất Hủ Nhật báo không phải là vì mưu đồ cái gì mà chỉ là vì tạo phúc cho nhân tộc.

Người như vậy có tồn tại không?

Có!

Nhưng chỉ có trong truyền thuyết!

Mộc Long thấy Lôi Thiên Sơn ngoan cố không thay đổi, cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Người nhìn thế giới qua đáy giếng lâu rồi thì sẽ cảm thấy ý nghĩ của hắn mới là chân lý, thật tình không biết đối với người

bên ngoài miệng giếng thì chỉ là ngoan cố không thay đổi và không có thuốc chữa mà thôi.

"Nếu có mưu đồ, ngươi cho là chỉ một cái Long Môn ngươi thì có thể ngăn cản được gót sắt của Bất Hủ Tông sao?" Mộc Long khinh bỉ nói.

Nói xong, Mộc Long cũng lười đuổi tiếp, đưa tay một cái, yêu đan phóng ra yêu lực khổng lồ, sau đó hội tụ lại.

Phốc!

Trong nháy mắt, yêu lực bắn ra.

Chỉ một đạo yêu lực bắn ra, nhưng khi nó đuổi theo Lôi Thiên Sơn mấy hơi thì đột nhiên hóa thành mấy đạo, trái phải chính giữa, mỗi hướng một đạo.

Ba đạo yêu lực giáp công Lôi Thiên Sơn!

Ầm!

Ba đạo đồng thời đánh vào sau lưng Lôi Thiên Sơn, đánh bay Lôi Thiên Sơn không dám ngừng lại phòng ngự, đánh cho hắn rơi xuống như một con chim gãy cánh.

Khi Lôi Thiên Sơn rơi xuống dưới, hoàn toàn không để ý tới đau nhức thấu xương sau lưng mình mà là nghĩ cách ngăn cản ngàn đạo lưu quang đó, nhưng mà mạch khí hoàn toàn không ngăn được, trong khoảnh khắc, ngàn đạo lưu quang đã chui vào trong thân thể của hắn.

"A!"

Một tiếng tru đau thấu tim gan quanh quẩn ở chân trời.

Bởi vì thân thể của hắn không chịu được tinh khí khổng lồ như vậy, cho nên lúc này, tinh lực không ngừng tìm kiếm chỗ chui vào.

Trong kinh mạch.

Trong mạch môn.

Trong máu thịt.

Trong óc.

Tất cả những chỗ có thể chui vào đều bị tinh khí chui vào.

…

Bên cạnh Bích Uyên Đàm.

Tại Thủy Nhất Phương xây trên đầm, đệ tử trong môn phái đạt hai ba mươi vạn, cường giả Địa Vô Cấm có năm người, do cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh Kiếm Trần Tâm cầm đầu.

Là một trong số bá chủ trong vòng vạn dặm Bích Uyên Đàm, lúc này, trong Tại Thủy Nhất Phương, đệ tử lui tới, cảnh tượng an lành.

Thân là một thành viên trong Tại Thủy Nhất Phương, bọn họ kiêu ngạo.

Bọn họ tự nhận mình hơn người một bậc.

Đương nhiên, cũng đúng là hơn người một bậc.

Đệ tử Tại Thủy Nhất Phương đi trên đường thì đệ tử thế lực ngũ tinh bình thường hoàn toàn không dám xung đột với bọn họ.

Chỗ một hành lang, mấy nữ đệ tử đang đi, trên mặt tràn ngập hưng phấn, nhìn cái gì cũng cực kỳ vui vẻ.

Trước mặt mấy người, một đệ tử Tại Thủy Nhất Phương ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước dẫn đường, vừa dẫn đường vừa trầm giọng nói: “Các vị sư muội vào Tại Thủy Nhất Phương, sau này chính là một thành viên trong Tại Thủy Nhất Phương. Tại Thủy Nhất Phương súc tích thâm hậu, các vị chỉ cần tu hành cho tốt, trung với tông môn, sau này tất sẽ có một chỗ cắm dùi cho các vị sư muội trong vòng vạn dặm quanh Bích Uyên Đàm này!”

“Sư huynh, chúng ta biết.”

Mấy nữ đệ tử đó cung kính trả lời.

Thật ra thì, bản thân các nàng cũng đã mơ mộng về tương lai.

Vào Tại Thủy Nhất Phương, chỉ cần tu hành cho tốt, tương lai nhất định có thể xông ra danh tiếng ở trong vòng vạn dặm

quanh Bích Uyên Đàm.

Dù sao Tại Thủy Nhất Phương là một trong số thế lực mạnh mẽ nhất trong phạm vi vạn dặm, chỉ có một mình Long Môn có thể sánh ngang với nó thôi.

Tên nam đệ tử dẫn đường thấy các nữ đệ tử mới tới người nào cũng khéo léo như thế thì vội vàng xoay người nói: "Các vị sư muội, tại hạ là Trần Thanh, chính là đệ tử của La Nghiệp chấp, cường giả Địa Vô Cấm, nếu không chê thì chúng ta có thể làm quen một chút."

Mấy người nghe nói sư huynh trước mắt lại là đệ tử của cường giả Địa Vô Cấm thì vội đồng ý.

Bởi vì đây là một cái đùi!

Sau khi nhập môn thì có thể ôm được một cái đùi ngay, ai mà không muốn chứ?

Nhưng mà khi các nàng vừa lên tiếng đồng ý thì một bóng người màu đen từ trên trời giáng xuống, sau đó đập vào trong Bích Uyên Đàm cách đây không xa.

Ầm!

Bọt nước bắn lên như là thác nước, cao tới trăm trượng!

Theo sát đó, chỉ thấy một lão giả râu xanh từ trên trời giáng xuống, đứng ở trên vùng trời của Tại Thủy Nhất Phương, nhìn người rơi vào trong Bích Uyên Đàm.

Người này chính là Mộc Long!

Thấy thế, mấy nữ đệ tử vội vàng chạy tới, gia nhập vào nhóm người vây xem, sau đó đứng ở trên hành lang nhìn vào Bích Uyên Đàm.

"Đây là một vị cường giả Địa Vô Cấm!"

"Oa! Không biết hắn đang đuổi giết người nào."

Các đệ tử của Tại Thủy Nhất Phương sùng bái nhìn Mộc Long trên đỉnh đầu, đồng thời cũng nhìn về phía Bích Uyên Đàm, nhìn người rớt xuống nước đó.

Chỉ chốc lát, bọt nước tan mất.

Lôi Thiên Sơn toàn thân run rẩy chậm rãi bay lên không, khí tức cực kỳ uể oải, từ xa nhìn cũng có thể thấy được tay chân của hắn đang run rẩy.

Rất rõ ràng, Lôi Thiên Sơn đã là nỏ mạnh hết đà!

Tử vong đã là chuyện chắc chắn.

Môi Lôi Thiên Sơn run rẩy, tuyệt vọng phun ra một câu: “Chắc chắn U Quốc sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Lôi Thiên Sơn không có nói tới Diệp Vu Bình, bởi vì Bất Hủ Tông có Đao Ma, còn có vị Yêu Thần trước mắt này, tất cả có hai thượng cảnh.

【VIP】 Hình chiếu kiến trúc!

Cho dù Diệp Vu Bình có nghịch thiên như thế nào đi nữa thì sợ cũng không đánh lại được hai người!

Mộc Long lạnh lùng đáp: “Bây giờ quan tâm cái này thì không bằng Lôi Thiên Sơn ngươi nên ngẫm lại Long Môn của ngươi, sau khi ngươi chết, Long Môn sẽ bị bao nhiêu người từng bước xâm chiếm. Tông chủ vốn rất nhân từ, cũng không có ý nhằm vào Long Môn và Tại Thủy Nhất Phương các ngươi, nhưng mà các ngươi nhất định phải đứng ra quấy nhiễu kế hoạch của tông chủ. Bây giờ ngươi đã hài lòng với kết quả này chưa?”

“Ha ha.”

Lôi Thiên Sơn khẽ cười chế giễu một tiếng.

Đưa tay một cái, một thanh trường thương kim sắc xuất hiện trong tay, mạch môn cũng run lên, muốn làm ra phản kích cuối cùng.

Nhưng mà Mộc Long chỉ chỉ một cái.

Yêu lực đâm thủng Lôi Thiên Sơn.

Giây tiếp theo, trường thương rời tay, sau đó mạch môn cũng đóng lại, môn chủ Long Môn Lôi Thiên Sơn như diều bị đứt dây rơi vào trong Bích Uyên Đàm.

Bịch!

Không còn bất cứ động tĩnh gì!

Các đệ tử Tại Thủy Nhất Phương đứng xa quan sát, nhìn thấy cảnh này thì đều trợn tròn mắt.

Đương nhiên, khiến cho bọn họ ngạc nhiên trợn tròn mắt không phải là chiến đấu trước mặt đột nhiên kết thúc mà là thân phận của người chết đó.

Môn chủ Long Môn, Lôi Thiên Sơn?

“Môn chủ Long Môn bị giết!”

“Sao lại như vậy?”

“Không phải môn chủ Long Môn là cấp bậc đỉnh cao trong Địa Vô Cấm Trung Cảnh sao?”

“Người đó là ai, lại giết môn chủ Long Môn.”

Trong từng tiếng kinh ngạc than thở, thế giới quan của mấy nữ đệ tử vừa mới nhập môn đó nát bấy.

Địa Vô Cấm Trung Cảnh lại chết ở ngay trước mắt.

Long Môn cũng không có mạnh mẽ như vậy.

Tương ứng, Tại Thủy Nhất Phương cũng không có mạnh mẽ như vậy.

Thế lực của cường giả đã giết Lôi Thiên Sơn đó mới là mạnh mẽ thực sự!

Các nàng nhịn không được tò mò, rốt cuộc lão giả trước mắt là ai.

Đúng vào lúc này, mấy tên phó tông chủ Địa Vô Cấm Hạ Cảnh của Tại Thủy Nhất Phương bay ra, tất cả có ba người, đứng cách Mộc Long trăm trượng.

“Bái kiến tiền bối, tại hạ là phó môn chủ của Tại Thủy Nhất Phương, Bình Đạo!”

“Bái kiến tiền bối, tại hạ là phó môn chủ của Tại Thủy Nhất Phương, Diêm Thanh Sơn!”

“Bái kiến tiền bối, tại hạ là phó môn chủ của Tại Thủy Nhất Phương, Xà Hiệp! Không biết tiền bối đến đây, không có tiếp đón từ xa, xin tiền bối thứ tội!”

Mộc Long nghe bọn họ nói xong thì hơi nhíu mày lại.

Hóa ra chỗ này là Tại Thủy Nhất Phương!

Đúng dịp!

“Nếu cũng đã tới rồi, vậy thì ta sẽ đưa các ngươi đi gặp Kiếm Trần Tâm luôn!”

Mộc Long lại vung tay lên!

Yêu lực bùng nổ!

Trong nháy mắt, ba người sắc mặt thay đổi, hoàn toàn không kịp ngẫm nghĩ nữa, lúc này, ba người hóa thành kinh hồng chạy ra khỏi Tại Thủy Nhất Phương.

Vốn cho rằng là bạn không phải địch.

Ai mà ngờ được bọn họ tự chui đầu vào lưới!

Đợt kinh biến này khiến cho các đệ tử của Tại Thủy Nhất Phương cũng giật nảy mình, dồn dập bỏ chạy tứ tán, hoảng hốt chạy bừa.

Trưởng lão cũng chạy, sao bọn họ không sợ cho được?

Nhưng mà Mộc Long không hề rời đi mà vẫn đứng tại chỗ, yêu lực mênh mông hội tụ thành một điểm ở đầu ngón tay, sau đó hóa thành mấy sợi dây nhỏ bắn ra ngoài.

Tổng cộng có ba đạo!

Một đạo yêu lực đuổi theo một người.

Làm xong, Mộc Long cũng không có tiếp tục đuổi theo nữa mà đi tới Bích Uyên Đàm, cất thi thể của Lôi Thiên Sơn vào tàng giới.

Khi hắn đi thì tông chủ đã thông báo, nếu như có thể thì cố gắng mang thi thể hoàn chỉnh của Kiếm Trần Tâm và Lôi Thiên Sơn về.

Mặc dù không biết tại sao tông chủ lại muốn thi thể của hai người, nhưng Mộc Long cảm thấy tông chủ làm như vậy chắc chắn có thâm ý.

Cất thi thể của Lôi Thiên Sơn vào, Mộc Long rời khỏi Tại Thủy Nhất Phương.

Mà ba tên trưởng lão của Tại Thủy Nhất Phương đang trốn bán sống bán chết đó bay ra được vài dặm thì bị yêu lực đâm thủng, sinh cơ tiêu tán.

Có lẽ khi đối mặt với trung cảnh thì có thể hạ cảnh sẽ có cơ hội chạy thoát.

Nhưng trước mặt thượng cảnh, hạ cảnh hoàn toàn không có chút hi vọng sinh tồn nào.

…

Tiễn Thủy Thành.

Một ngày này, Kiếm Trần Tâm chết rồi.

Lôi Thiên Sơn chạy trốn, không rõ sống chết.

Mỗi thế lực, mỗi người trong Tiễn Thủy Thành đều biết, Bích Uyên Đàm thiên biến.

Đối với Bất Hủ Tông, đối với Tẫn Tri Lâu, giờ phút này người Tiễn Thủy Thành đều duy trì kính sợ, bởi vì có thể tương lai thế lực này sẽ là chúa tể vạn dặm Bích Uyên Đàm.

Những bằng hữu, thế lực đồng minh vốn tránh xa Nhất Kiếm vì hắn đầu phục Tẫn Tri Lâu, khi Nhất Kiếm trở về Nhất Thủy Học Viện thì đều lần lượt tới chơi.

Từng người hỏi han ân cần, giả tình giả ý, nhưng Nhất Kiếm cũng không có đuổi bọn họ đi mà hiểu cho nguyên nhân bọn họ làm như vậy.

Bo bo giữ mình!

Nếu là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng mà trong lòng Nhất Kiếm, bọn họ đã không còn là bằng hữu nữa.

Ngược lại già cũng già rồi, cũng không cần thiết có nhiều bằng hữu như vậy, tương lai sau này hắn sẽ tận tuỵ, cố gắng truyền bá Bất Hủ Nhật báo.

Sau khi tất cả mọi người đi, Nhất Kiếm nhìn Nhất Nghi trước giường bệnh: “Nhất Nghi, ngày mai vi phụ sẽ xin cho ngươi một cơ hội vào Bất Hủ Tông. Bất Hủ Tông không giống với bất cứ tông môn nào, bọn họ thu người không nhiều, thà thiếu không ẩu, cho nên ngươi phải biết quý trọng, chớ bỏ lỡ cơ hội này!”

Nhất Nghi lắc đầu: “Phụ thân, chờ thương thế của ngài lành rồi nói sau.”

“Không! Chờ vi phụ lành thương thì khi đó không biết sẽ có bao nhiêu thiên kiêu vì Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm

chết mà muốn bái nhập vào Bất Hủ Tông, ngươi có thiên phú rất tốt, nhưng nếu so với trong Hồng Vực thì cũng không phải là đỉnh tiêm, vi phụ sợ ngươi không cạnh tranh được với bọn họ.”

Nhất Kiếm nghĩ, mình dù sao cũng là công thần từng đổ máu vì Bất Hủ Tông, dù nói thế nào thì cũng có thể xin lâu chủ Tẫn Tri Lâu xin cho Nhất Nghi một cơ hội vào tông.

Nhưng chuyện này phải làm sớm, không được chậm trễ!

Chậm thì sinh biến!

Dù sao hắn chỉ đổ máu, cũng không có làm tốt chuyện mà Tẫn Tri Lâu giao cho.

【VIP】 Hình chiếu kiến trúc! (2)

“Phụ thân, ngài nghỉ ngơi trước, chuyện này ngày mai hẳn nói.” Nhất Nghi vội vàng đỡ Nhất Kiếm nằm xuống.

Thấy Nhất Nghi kiên trì, thân làm phụ thân, hắn cũng không thể ương ngạnh, đành phải cười cười nằm xuống: “Được, vậy thì ngày mai hẳn nói.”

Cùng lúc đó, ngàn vạn tán tu trong Tiễn Thủy Thành cũng có suy nghĩ như Nhất Kiếm, bọn họ cũng muốn bái nhập Bất Hủ Tông.

Đương nhiên, đây chỉ là khúc nhạc dạo ngắn.

Khi Mộc Long đem thi thể của Lôi Thiên Sơn về, Trần Hiết trực tiếp công bố với thế nhân, cũng không có lén gạt đi chờ công bố ở kỳ Bất Hủ Nhật báo tiếp theo.

Khi tin tức Kiếm Trần Tâm, Lôi Thiên Sơn đều chết truyền ra, số lượng Bất Hủ Nhật báo bán ra bắt đầu tăng nhiều, đồng thời cũng bắt đầu điên cuồng truyền bá.

Không ai dám ngán chân nữa.

Cho dù là những thế lực trung với Hồng Diệp Môn cũng như thế!

Nói đùa, bây giờ bọn họ đều đang bận rộn lo chuyện từng bước xâm chiếm Long Môn và Tại Thủy Nhất Phương, đâu có rảnh lo chuyện Tẫn Tri Lâu.

Hơn nữa cho dù là có thời gian thì cũng không ai muốn đi tìm chết.

…

Bất Hủ Tông.

Sau khi tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện, Ôn Bình đi xem Sư Đạo Mê Cục trước, xem xem sau khi thăng cấp thì rốt cuộc Sư Đạo Mê Cục sẽ có thêm chức năng gì?

Đồng thời hắn cũng muốn xem thử xem cửa hàng kèm theo nó có thêm đồ gì mới không.

Ôn Bình mở địa đồ ra, nhìn cửa hàng của Sư Đạo Mê Cục sau khi thăng cấp một chút, trong nháy mắt, mong đợi trong lòng hắn bị dập tắt.

Không có đổi mới ra được cái gì hết!

"Có vẻ như vận may trở nên kém." Ôn Bình sờ Mệnh Hạch Điếu Trụy trên cổ, cảm thấy có chút thất vọng.

Cho nên hắn không định đi xem Sư Đạo Mê Cục sẽ như thế nào sau khi thăng cấp.

Mà kêu hệ thống phục vụ cho mình!

"Hệ thống, sau khi thăng liền ba cấp thì bây giờ Sư Đạo Mê Cục có chức năng gì!"

Hệ thống trả lời: "Sau khi thăng cấp, Sư Đạo Mê Cục không bị hạn chế bởi địa vực nữa, nói một cách khác, nó có thể thành lập ở bất cứ chỗ nào. Sau khi liên tục thăng ba cấp, bây giờ Sư Đạo Mê Cục có thể thành lập mười cái hình chiếu kiến trúc, kí chủ có thể xây dựng chúng ở bất cứ chỗ nào."

"Còn gì nữa không?"

Đừng nói.

Nghe vẫn rất thoải mái.

Hệ thống tiếp tục nói: "Mười cái hình chiếu đều có được toàn bộ chức năng của Sư Đạo Mê Cục trong Bất Hủ Tông, đồng thời còn thiết kế thêm một cái năng lực mới, đó là kết nối với Thiên Tằng Giai! Hình chiếu kiến trúc ở Triều Thiên Hạp có thể kết nối với thêm đá thông tới Triều Thiên Hạp, Hồ Thiên Địa thì kết nối nối thẳng tới thế giới Hồ Thiên Địa. Chỉ cần thông qua Sư Đạo Mê Cục thì điểm đến cuối cùng đều sẽ là Thiên Tằng Giai, cho dù lúc trước người tham gia ở chỗ nào cũng vậy."

"Chức năng này tốt!"

Ôn Bình vốn đang phát sầu vì hạn chế khi thu đệ tử, dù sao Triều Thiên Hạp quá lớn, mà thời gian của hắn chỉ có hai

tháng.

Hai tháng, nếu như không có thú cưỡi là Yêu Thần Dực tộc thì người bình thường muốn từ Hồng Diệp Môn đi tới Bất Hủ Tông thì cần tới mấy tháng.

Mấy tháng sau, Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng bắt đầu.

Có thu bọn họ cũng không có ý nghĩa gì.

Mười cái hình chiếu kiến trúc của Sư Đạo Mê Cục vừa khéo có thể giải quyết vấn đề này cho hắn.

“Hệ thống, ta phải xây dựng hình chiếu kiến trúc như thế nào?”

“Mở địa đồ ra là có thể tùy ý xây dựng.”

Nói xong, một cái địa đồ bao gồm Triều Thiên Hạp và Hồ Thiên Địa xuất hiện ở trước mắt, Ôn Bình có thể tùy ý thu phóng.

Đồng thời, sau khi thu phóng thì hình ảnh biểu hiện ra đều là hình ảnh thật.

Đáng tiếc, không phải là hình động.

Cũng không phải là hình ảnh trực tiếp.

“Xây dựng một cái hình chiếu kiến trúc cần tốn bao nhiêu bạch tinh?”

“Một vạn miếng bạch tinh.”

“Sao lại đắt như thế?”

“Bởi vì khu vực xây dựng ở bên ngoài lĩnh vực của Bất Hủ Tông cho nên giá cả sẽ rất đắt đỏ, nếu như xây dựng trong lĩnh vực của tông môn thì chỉ cần một ngàn miếng bạch tinh.”

“Giá đắt gấp mười lần!”

Mặc dù có tiền, nhưng tốn một vạn miếng bạch tinh để xây dựng một cái hình chiếu, ít nhiều gì Ôn Bình vẫn có chút đau lòng.

Xây dựng mười cái là mười vạn!

Dọa dẫm một cái thế lực ngũ tinh mới kiếm được bốn trăm ngàn thôi!

Không cảm thán nữa, Ôn Bình xem kỹ địa đồ: "Nói mới nhớ, hẳn là trong vòng vạn dặm quanh Bích Uyên Đàm sẽ không còn ai ngăn cản Bất Hủ Nhật báo mở rộng nữa. Bất Hủ Nhật báo được rất nhiều người ủng hộ, kỳ thứ ba là có thể đưa quảng cáo thu người của Bất Hủ Tông lên đó."

Quảng cáo thu người vừa xuất hiện, chắc chắn sẽ có không ít người muốn nhập tông.

Cuối cùng, Ôn Bình quyết định bắt đầu từ Bất Hủ Tông, sau này cứ cách mỗi ba ngàn dặm thì sẽ thả một cái hình chiếu kiến trúc, cứ như vậy thì có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian đi đường, cũng có thể tiết kiện được nhiều thời gian cho hắn.

Cái hình chiếu kiến trúc thứ nhất, Ôn Bình đặt ở giữa mười bốn thành, nằm trong một sơn cốc gần Nam Hoa Môn xưa.

"Sư Đạo Mê Cục. Hình chiếu kiến trúc."

"Bắt đầu xây dựng…"

"Thời gian còn lại: Hai mươi bốn giờ!"

Sau đó, Ôn Bình đặt cái hình chiếu kiến trúc thứ hai ở khu vực biên giới của dãy núi Tinh Kiếm Sơn, trong một cái thảo nguyên phong cảnh động lòng người.

Cái hình chiếu kiến trúc thứ ba thì xây dựng chỗ đi vào Bích Uyên Đàm.

Cái thứ tư…

Tất cả hình chiếu kiến trúc đều chiếm hết toàn bộ khu vực dãy núi Tinh Kiếm Sơn và Bích Uyên Đàm.

Mỗi một cái kiến trúc cách nhau khoảng chừng ba ngàn dặm.

Ngay khi hình chiếu kiến trúc rơi xuống đất, sương trắng bao phủ sơn cốc cách Nam Hoa Môn trăm dặm, hoàn toàn ẩn giấu nó đi.

Trong khoảnh khắc này, yêu vật và nhân tộc trong sơn cốc đều bị dời ra ngoài, không ít người lập tức ngẩn ra.

Còn có một đám thanh niên Thần Huyền Cảnh đang săn bắn một con yêu vật Hổ tộc, hai bên say sưa chiến đấu, đồng thời đánh có qua có lại.

Nhưng trước mắt chợt lóe một cái, không thấy gì nữa.

【VIP】 Ôn Bình hứa hẹn

Vừa mở mắt ra thì phát hiện mình đã ở bên ngoài sơn cốc.

Hổ yêu choáng váng.

Đám thanh niên Thần Huyền Cảnh cũng choáng váng.

“Chúng ta sao vậy?”

“Đây là ngoài sơn cốc!”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, nhìn bốn phía, nhìn Hổ yêu cũng ngẩn ra giống như bọn họ một chút, Hổ yêu bị dọa đến chạy trối chết.

Yêu tương đối mẫn cảm, cho nên đối với những thứ không biết thì nó cực kỳ sợ hãi.

Thấy mình đột nhiên bị chuyển ra khỏi sơn cốc, tưởng rằng cường giả Địa Vô Cấm không ưa nó nên nó vội vàng trốn, được bao xa thì được.

Mà đám thanh niên này thì từng người trợn tròn mắt mà nhìn sơn cốc bị sương trắng bao phủ, đồng thời nhìn về phía những người xa lạ cùng đi vào sơn cốc với bọn họ hôm nay.

Sau đó bọn họ tụ lại một chỗ, cùng nhau nhìn sơn cốc, quan sát sơn cốc bị sương trắng bao phủ!

“Ta nghi ngờ có giới xuất hiện.”

Cuối cùng, có một người lớn mật đưa ra suy đoán.

Cả đám cũng tin là thật.

Đương nhiên, ngoại trừ tin tưởng cái suy đoán này thì bọn họ cũng không cách nào tin tưởng những suy đoán khác được.

Sau đó bọn họ đem tin tức này về thế lực của mình, điên cuồng truyền ra, một truyền mười mười truyền trăm.

Không đến một ngày, lập tức có mấy ngàn người tụ tập ngoài sơn cốc.

Còn có cường giả Địa Vô Cấm cũng đi tới sơn cốc, đồng thời muốn xông vào xem tình huống như thế nào, sau đó vừa bay vào trong sương mù trắng thì lập tức bị bắn ra ngoài. Té xuống đất như một con chó con, lộn mấy vòng dưới đất mới ngừng lại được.

Đồng thời, cảnh tượng như vậy cũng xuất hiện trước bốn cái hình chiếu kiến trúc khác, tất cả mọi người đều cho là nó là bí cảnh hay là giới gì đó.

Những thế lực ngũ tinh gần đó thì tụ tập không ít nhân thủ ở đó, đồng thời bắt đầu nghĩ cách đi vào bên trong.

Ôn Bình không biết những chuyện này, hắn chỉ nói lại vị trí của năm cái hình chiếu kiến trúc khi xây dựng xong cho Trần Hiết.

Đăng báo kỳ thứ ba!

Trần Hiết thấy tông chủ gấp gáp như vậy, muốn đổi báo ra hàng tuần thành hàng ngày, dù sao bây giờ toàn cục đã định, có thể thực hiện kế hoạch báo ra hàng ngày.

Bất Hủ Nhật báo chân chính bắt đầu từ kỳ thứ ba!

Dĩ nhiên Ôn Bình cũng không có ý kiến, bởi vì mục đích ban đầu của hắn vốn là như vậy.

Kết quả là Trần Hiết bắt đầu chiêu thu hàng loạt nhân thủ, lôi kéo thế lực cho Tẫn Tri Lâu sử dụng, lợi dụng Truyền Âm Thạch bắt đầu chuẩn bị Bất Hủ Nhật báo kỳ thứ ba.

Trần Hiết đã quyết định được đầu đề của Bất Hủ Nhật báo kỳ thứ ba.

Đó chính là tin tức Bất Hủ Tông thu người!

Tin tức bạo tạc thứ hai chính là Kiếm Trần Tâm và Lôi Thiên Sơn chết!

Tin tức thứ ba chính là năm cái Sư Đạo Mê Cục đó, người thông qua thì có thể vào Bất Hủ Tông!

Sau khi bàn xong chính sự, Trần Hiết nói: “Tông chủ, thuộc hạ muốn xin một cơ hội vào tông cho Nhất Kiếm tiền bối, ngài xem?”

Nói thật, Trần Hiết có chút thấp thỏm.

Dù sao trước giờ tông chủ thu người đều là như vậy.

Cho dù người là cường giả Địa Vô Cấm thì muốn vào tông cũng phải giao bạch tinh.

Thấy Ôn Bình không có trả lời ngay, Trần Hiết vội nói: "Tông chủ, Nhất Kiếm tiền bối không phải xin cho mình. Nhất Kiếm tiền bối đã chọn mục tiêu cho quãng đời còn lại của mình là mở rộng Bất Hủ Nhật báo, cho nên con đường tu luyện sẽ dừng lại. Nhưng Nhất Kiếm tiền bối muốn cho nữ nhi duy nhất của hắn có thể tu luyện thật tốt, tương lai có thể tự bảo vệ mình."

"Người này cũng không tệ."

Sau khi hiểu sơ về Nhất Kiếm, Ôn Bình tán thưởng một câu.

"Tông chủ, vậy ý của ngài?"

"Để cho nàng đi xông Sư Đạo Mê Cục một lần, nếu có thể vượt qua thì sau này sẽ là đệ tử Bất Hủ Tông, nếu như không vượt qua nổi…"

Thưởng thức thì thưởng thức, nhưng Ôn Bình không định cho bọn họ đi cửa sau.

Trần Hiết hiểu ra, gật đầu: "Tông chủ, thuộc hạ đã rõ."

Ôn Bình nói tiếp: "Hơn nữa, đối với nàng thì xông Sư Đạo Mê Cục cũng có có ích. Người, giống loại này trước đều không biết quý trọng những thứ có thể lấy được một cách dễ dàng! Nói lại cho Nhất Kiếm, chỉ cần hắn cố gắng làm việc, sau này, trưởng lão Bất Hủ Tông sẽ có một chỗ cho hắn!"

Trần Hiết giật mình!

Mặc dù tông chủ không có cho Nhất Nghi đi cửa sau, vào thẳng tông, nhưng lại hứa hẹn một chức trưởng lão, này so với cho Nhất Nghi một cơ hội còn quý hơn.

Trần Hiết vui vẻ nói: "Đa tạ tông chủ!"

“Đi làm việc đi, chờ Bất Hủ Nhật báo ổn định, ngươi về tông tu hành một thời gian, thực lực của ngươi còn phải đề cao.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Dứt lời, Trần Hiết tiếp tục hàn huyên hai câu.

Nói thêm mấy câu, Ôn Bình ngắt liên hệ Truyền Âm Thạch, sau đó chuẩn bị đi chỗ trồng cây một chuyện.

Nói mới nhớ, đã đến lúc cho bọn họ về nhà.

Cũng đén lúc bội thu!

Một bên khác, Trần Hiết nhận được Ôn Bình hứa hẹn thì lập tức dùng Truyền Âm Thạch liên hệ với Nhất Kiếm đang còn nằm ở trên giường tu dưỡng.

Nhất Kiếm tràn đầy mong đợi kết nối, mở miệng hỏi ngay: “Lâu chủ, tông chủ có đồng ý không?”

“Không có.” Trần Hiết đáp.

Trong nháy mắt, vẻ chờ mong trên mặt Nhất Kiếm biến mất một nửa, Nhất Nghi bên cạnh thấy thế thì vội vàng an ủi, đồng thời nói nàng có thể chứng minh mình, dùng thực lực bái vào Bất Hủ Tông!

Nhất Kiếm cười một tiếng đắng chát, an ủi ngược Nhất Nghi hai câu, sau đó nghe Trần Hiết nói: “Nói xong rồi?”

Nhất Kiếm vội nói: “Lâu chủ, ngươi nói… ngươi nói trước đi!”

Trần Hiết cười nói: “Mặc dù tông chủ không có đồng ý cho Nhất Nghi đi cửa sau, trực tiếp vào Bất Hủ Tông nhưng lại chỉ cho Nhất Nghi một con đường sáng. Mấy ngày nữa nàng có thể đi một chỗ, chỉ cần nàng vượt qua thì sau này sẽ là đệ tử Bất Hủ Tông. Tông chủ nói, chỗ đó có ích cho Nhất Nghi!”

Trên mặt Nhất Kiếm lại lộ ra ý mừng rỡ.

Nhất Nghi cũng mỉm cười.

Chỉ cần không từ chối thẳng thừng thì chính là cơ hội cho bọn họ.

Trần Hiết tiếp tục nói: “Còn một chuyện nữa, tông chủ nhờ ta nói lại với ngươi một câu.”

Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Nhất Kiếm cứng lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

【VIP】 Kiến trúc mới —— Đệ Ngũ Thế Giới

“Tông chủ có gì phân phó?”

“Tông chủ nói, chỉ cần ngươi làm tốt, tương lai sẽ có một vị trí trong số trưởng lão của Bất Hủ Tông! Nhất Kiếm tiền bối, chúc mừng ngươi!”

Nhất Kiếm cười rất sáng lạn.

Vị trí trưởng lão!

Đây là vị trí hạch tâm của tông môn!

Tông chủ Bất Hủ Tông lại hứa cho hắn một vị trí trưởng lão!

Ơn này quá lớn!

Làm việc cho Bất Hủ Tông, thật tốt!

“Đa tạ tông chủ, đa tạ lâu chủ!”

Nhất Kiếm vui vẻ nói.

Trần Hiết mĩm cười nói: “Nhất Kiếm tiền bối, hà tất phải khách sáo như thế?”

“Có thể được lâu chủ thưởng thức, có thể được tông chủ hứa hẹn chính là chuyện may mắn nhất đời Nhất Kiếm! Nửa đời còn lại, thuộc hạ nhất định sẽ cúc cung tận tụy với Tẫn Tri Lâu, Bất Hủ Tông, đến chết mới thôi!”

Lúc này, Nhất Kiếm trầm giọng thề.

Trần Hiết đáp: “Nhất Kiếm tiền bối, ta tin tưởng ngươi! Vậy hôm nay nói đến đây thôi, ngươi dưỡng thương cho tốt đi.”

Dứt lời, Trần Hiết cắt đứt liên hệ với Nhất Kiếm, sau đó vội làm việc của mình.

Thật tình không biết, lúc này Nhất Kiếm đang kích động muốn đứng lên đi lo chuyện Bất Hủ Nhật báo.

Cũng may Nhất Nghi cưỡng chế giữ chặt hắn, lúc này, Nhất Kiếm mới chịu nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt.

…

Bất Hủ Tông.

Tại Sư Đạo Mê Cục xây dựng xong, Ôn Bình đi tới Bất Tử Thụ Lâm.

Hắn có một cái ý nghĩ to gan, nếu như nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng thuận lợi hoàn thành thì có phải là hắn có thể xa xỉ một lần, dùng linh dịch đổ vào Bất Tử Thụ mà không phải là dùng nước giếng.

Nhưng mà không lâu sau thì Ôn Bình lắc đầu.

Không được, tuyệt đối không thể có ý nghĩ như vậy được.

Quá xa xỉ.

Từ tiết kiệm chuyển qua xa xỉ dễ dàng!

Từ xa xỉ chuyển qua tiết kiệm thì khó!

Lỡ như sau này nhiệm vụ danh vọng cái sau khó hoàn thành hơn cái trước, những thứ cần danh vọng ngày càng nhiều, vậy làm sao bây giờ?

Lúc này, Tần Sơn vội vàng chạy tới.

“Tông chủ, mười bảy nhà thế lực ngũ tinh đều đến đông đủ.”

Ôn Bình thoáng nhìn mười sáu người đột nhiên ngừng đào đất đó, sau đó nói: “Nếu đã đến, vậy thì các ngươi đi theo bổn tông chủ.”

Mười sáu người vui vẻ, vội vàng đuổi theo Ôn Bình.

Vung tay ném cái cuốc, cuốc chim trong tay qua một bên.

Thậm chí còn có người hít một hơi thật dài, hưởng thụ tự do sắp đến.

Khi mười sáu người tới chủ điện, ai về nhà nấy, người nào tìm mẹ người đó, đi về chỗ thế lực của mình, giao bạch tinh, muốn đi!

"Ôn tông chủ, ngày trước đã đắc tội rồi, tạm biệt!"

Dứt lời, người đó vội vàng thì thầm một câu trong lòng.

Cũng không gặp lại nữa!

Mười lăm người còn lại cũng gọi người nộp bạch tinh, sau đó dồn dập rời khỏi đây, bước chân vội vàng, không muốn ở lại thêm chút nào.

Ra khỏi Bất Hủ Tông, dẫn theo người ngự không bay lên, nhanh chóng biến mất ở Tinh Kiếm Sơn.

Chỉ có người Thần gia đứng ngẩn ra.

Gia chủ Thần Tuyệt đâu?

Người đâu?

Lão giả cầm đầu vội vàng thấp giọng hỏi: "Xin hỏi, gia chủ Thần gia ta đâu?"

Ôn Bình khoát tay, hời hợt nói: "Chết rồi."

"Chết!"

"Sao lại như vậy?"

Rất nhiều người của Thần Gia trợn tròn mắt.

Bọn họ nhọc nhằn khổ sở gom góp bốn trăm ngàn miếng bạch tinh, mục đích đúng là để giữ mạng cho Thần Tuyệt.

Bây giờ bạch tinh gom góp đủ, gia chủ lại chết rồi!

"Bất Hủ Tông các ngươi không giữ lời hứa!" Lúc này, lông mày lão giả đó run lên, giận mắng, trong nháy mắt, lửa giận trong lòng bị đốt lên.

"Bổn tông chủ không có thời gian tán gẫu với các ngươi ở đây." Ôn Bình đáp.

Dứt lời, Ôn Bình ánh mắt lạnh lùng khẽ quét qua tất cả người của Thần gia.

Nhưng mà lão giả đó nghe nói Thần Tuyệt bỏ mình thì hoàn toàn không khống chế được tâm tình của mình, vẫn tức giận hô to: “Bất Hủ Tông các ngươi không giữ lời hứa! Đã nói chỉ cần bốn trăm ngàn miếng bạch tinh là có thể bảo đảm được tính mạng của gia chủ Thần gia ta.”

Ôn Bình không hứng thú nhìn người Thần gia quậy, gọi Ác Linh Kỵ Sĩ ra sau đó đi thẳng.

Trước khi đi chỉ để lại một câu nói: “Tần trưởng lão, nhớ đư bạch tinh vào kho.”

Tần Sơn gật gật đầu.

Hắn hiểu, tông chủ có chút không kiên nhẫn được nữa.

Đang lúc Tần Sơn chuẩn bị mở miệng thì Ác Linh Kỵ Sĩ hiện thân, sau đó trực tiếp ra tay, xích sắt màu đỏ thắm quét qua đám người.

Hơn mười cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh, cộng thêm một tên cường giả nửa bước Địa Vô Cấm, không một ai có thể may mắn trốn được, đều bị xích sắt của Ác Linh Kỵ Sĩ quét chết.

Tần Sơn cất đống tàng giới rớt dưới đất vào, vội vàng gọi tạp dịch: “Hai người các ngươi, dọn dẹp sạch sẽ chỗ này.”

Hai tên thiên kiêu Hồng Diệp Môn đó vội vàng chạy tới, trong lòng vẫn còn sợ hãi, dùng chổi quét rác, bắt đầu dọn dẹp hài cốt của những người đó.

Vừa dọn dẹp vừa run rẩy.

Thật là đáng sợ.

Chỉ trong mười hơi thở ngắn ngủi, con quái vật khô lâu đột nhiên xuất hiện đó đã giết chết tất cả mọi người.

Người Thần gia không chỉ không có chuộc được gia chủ mà còn không công mất bốn trăm ngàn bạch tinh với hơn mười trụ cột trong tộc.

Cùng lúc đó, những cường giả Địa Vô Cấm tốn bạch tinh để mua mạng đó vừa về tới nhà thì bắt đầu tắm rửa.

Bảy ngày trồng cây, không ai tắm rửa.

Toàn thân đều là mùi bùn đất.

Tắm xong, ngày thứ hai, bọn họ phát hiện người Thần gia không có về.

Lúc này, bọn họ hiểu ngay, Thần gia sắp không còn.

Lúc này, bọn họ phát động mọi người trong gia tộc, bắt đầu chia cắt cơ nghiệp của Thần gia.

Rất nhiều năm sau, bọn họ không nghe được ba chữ Bất Hủ Tông thì thôi, nghe được là rụt rè.

Ba chữ Bất Hủ Tông, giống như là ác mộng đeo bám bọn họ.

…

Vào đêm, Ôn Bình xếp bằng ở trong Thính Vũ Các, từ từ tu luyện Địa Đạo Thanh Liên Thể, đồng thời mở địa đồ tông môn ra.

Cũng mở danh sách kiến trúc ra.

Sư Đạo Mê Cục xây dựng xong, vậy kế tiếp sẽ xây dựng một ít kiến trúc phục vụ cho nhiệm vụ.

【VIP】 Vào tông bảo đảm top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng

Thất Vực Đăng Thiên Bảng hội tụ tất cả thiên kiêu đỉnh tiêm.

Triều Thiên Hạp có quá nhiều người.

Đỉnh cấp thiên kiêu cũng quá nhiều.

Ôn Bình cảm thấy nếu như chỉ dựa vào kiến trúc của tông môn bây giờ thì không thể nào trăm phần trăm cam đoan có tám mươi đệ tử tông môn tiến vào top một trăm ở Hồng Vực.

Khi đọc lướt qua danh sách kiến trúc, Ôn Bình cẩn thận tự hỏi tất cả vấn đề, quyết định chế tạo một cái kiến trúc tu luyện có thể thay đổi tốc độ thời gian trôi qua.

Tu luyện pháp thuật, có thể đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Một canh giờ ở ngoài tương đương với một tháng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Nhưng mà tu luyện mạch thuật, ma pháp thì không có phúc lợi như vậy.

Cho nên kiến trúc lần này mà Ôn Bình xây dựng chủ yếu là vì trợ giúp cho người tu luyện mạch thuật, ma pháp.

Cuối cùng Ôn Bình nhắm ngay một cái kiến trúc.

Giá xây dựng hai vạn danh vọng!

Đắt đỏ vô tiền khoáng hậu!

Có thể nói là kiến trúc đặc thù có giá xây dựng đắt đỏ nhất trong danh sách kiến trúc.

Nhưng mà Ôn Bình đọc giới thiệu sơ lược về nó một chút thì cảm thấy ngoại trừ nó ra thì không còn cái nào khác nữa.

Đệ Ngũ Thế Giới.

Tồn tại đặc thù thoát ly khỏi Thời Gian Chi Hải, ở trong này, thời gian rất rẻ tiền, bởi vì thời gian vô cùng dễ điều khiển.

Năng lực đặc thù: Thời Gian Gia Tốc.

Ôn Bình nhìn vài lần, sau đó lựa chọn xây dựng nó ở ngọn núi sau Pháp Sư Tháp.

"Đệ Ngũ Thế Giới đang xây dựng…"

"Thời gian còn lại: Một trăm giờ."

Ôn Bình vội hỏi: "Hệ thống, có thể giới thiệu cho ta hiểu về nó thêm một chút được không? Ví dụ như là nó có thể tiến hành gia tốc thời gian bao nhiêu lần?"

"Không thể trả lời!"

Hệ thống dứt khoát không nói gì.

Ôn Bình cũng không cảm thấy mất mác, bởi vì đây điều là sáo lộ cũ.

Tất cả vẫn phải đợi sau khi xây dựng xong.

Ôn Bình tiếp tục chờ đợi một hồi, phát hiện cũng không có phát động tông môn phát triển nổ mạnh thì đóng giao diện hệ thống lại.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh Địa Đạo Thanh Liên, ngồi suốt hai ngày.

Cho đến khi kỳ thứ ba của Bất Hủ Nhật báo phát hành, quảng cáo thu người của Bất Hủ Tông bắt đầu phổ biến với đám người trong dãy núi Tinh Kiếm Sơn và trong vạn dặm quanh Bích Uyên Đàm, lúc này, Ôn Bình mới giải trừ trạng thái tu luyện.

Bắt đầu thu người!

Dãy núi Tinh Kiếm Sơn, Bích Uyên Đàm, không ngừng có xe thú ra vào sân sau của cửa hàng Tẫn Tri Lâu ở từng tòa thành.

Trên xe thú để từng rương Bất Hủ Nhật báo, mỗi khi có một rương Bất Hủ Nhật báo đưa tới thì người ở cửa hàng lập

tức dời nó vào trong cửa hàng.

Không đến một hồi, gần năm mươi vạn tờ Bất Hủ Nhật báo đã bán sạch.

Người trong tiệm tranh thủ tiếp tục chuyển, nhưng mà tốc độ chuyển Bất Hủ Nhật báo hoàn toàn không theo kịp tốc độ mua Bất Hủ Nhật báo.

Không ngừng có người đứng xếp hàng trước cửa hàng, chờ mua một tấm Bất Hủ Nhật báo kỳ thứ ba.

Cho dù là đợi nửa canh giờ cũng sẽ mừng khấp khởi trả tiền, sau đó cao hứng bừng bừng mua một tấm Bất Hủ Nhật báo.

Cảnh tượng này đồng thời diễn ra ở trong mấy chục toà thành, những thế lực phụ thuộc của Hồng Diệp Môn vốn chống lại Bất Hủ Nhật báo cũng không nhịn được xếp hàng mua một tấm.

Nếu như không thể đánh bại Tẫn Tri Lâu thì gia nhập vào đội ngũ mua báo thôi.

Khi mọi người mua được một tờ Bất Hủ Nhật báo mới, thấy được mấy chữ to Bất Hủ Tông thu người rất bắt mắt đó thì đều hưng phấn hô hào những người không có Bất Hủ Nhật báo bên cạnh.

Trên đường phố người đến người đi, tốp năm tốp ba tụ lại một chỗ quan sát Bất Hủ Nhật báo, vừa xem vừa kinh ngạc tán thán liên tục.

“Bất Hủ Tông thu người!”

“Các ngươi xem chỗ này, mấy cái chữ to này!”

“Người vào tông có thể bảo đảm top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực!”

“Bất Hủ Tông này khẩu khí cũng quá lớn chứ?”

Mọi người kinh ngạc tán thán, bởi vì vào tông bảo đảm top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng, quá khoa trương.

Hồng Vực lỡn cỡ nào.

Mấy tỉ nhân khẩu.

Hằng năm thiên kiêu tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng đếm mãi không hết, trong đó không thiếu thiên kiêu đỉnh cấp không ít trăm năm khó gặp.

Vào tông thì bảo đảm có thể có top một trăm, đúng là kinh người!

Bất Hủ Tông này cũng có can đảm nói ra!

Khi bọn họ nhìn xuống dưới, thấy được số lượng người tuyển thì đều vỡ tổ.

"Tám mươi người!"

"Bất Hủ Tông muốn thu tám mươi người!"

"Nói cách khác, Bất Hủ Tông muốn đưa tám mươi người mới nhập môn này lên top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng."

Mọi người kinh ngạc tán thán liên tục.

Căn cứ quá khứ, Thất Vực Đăng Thiên Bảng gần năm trăm năm nay, cho dù là ba đại bá chủ Hồng Diệp Môn, Hiên Đình Các với Âm Dương gia, bọn họ cũng không chắc có thể làm cho số đệ tử của mình lọt top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng vượt quá hai mươi người!

Đương nhiên, cũng không phải là không có kỳ tích.

Trăm năm Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần trước thì kỳ tích đã xảy ra một lần.

Top một trăm có tới hai mươi ba người là đệ tử Âm Dương gia!

Kinh ngạc Hồng Vực!

Bất Hủ Tông này lại muốn cho tám mươi người này đều lọt vào top một trăm, đúng là quá không thể tưởng tượng nổi.

"Rốt cuộc là Bất Hủ Tông này đang nói bốc nói phét hay là nói thật?"

"Ta có cảm giác giống như là bọn họ đang tấu hài!"

“Tám mươi người! Bảo đảm top một trăm! Thất Vực Đăng Thiên Bảng là Bất Hủ Tông làm hay sao?”

Đa số mọi người đều duy trì nghi ngờ, sau đó tiếp tục nhìn xuống, sau đó thì thấy điều kiện để vào tông.

Dưới bốn mươi tuổi!

Đương nhiên, đây là cơ bản nhất.

Vượt qua bốn mươi tuổi thì không thể tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Như thế không có vấn đề gì.

Điều kiện thứ hai: Nửa bước Trấn Nhạc Cảnh là được!

Vừa nhìn thấy điều kiện này, tất cả mọi người nghi ngờ.

Chuyện gì xảy ra?

Không phải bảo đảm top một trăm sao?

Trước bốn mươi tuổi có thể đạt tới nửa bước Trấn Nhạc Cảnh thì cũng tính là thiên kiêu, nhưng mà thiên kiêu như vậy ở Hồng Vực có quá nhiều.

Trước kia, Thất Vực Đăng Thiên Bảng, top một trăm ở Hồng Vực thì thấp nhất đều là Trấn Nhạc Hạ Cảnh, Trấn Nhạc Trung Cảnh thì có một đống, thậm chí còn xuất hiện Trấn Nhạc Thượng Cảnh!

Đây mới là thực lực chân chính của Thất Vực Đăng Thiên Bảng!

【VIP】 Vào tông bảo đảm top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng (2)

Nhưng mà Bất Hủ Tông lại chỉ yêu cầu nửa bước Trấn Nhạc Cảnh.

Xem đến nơi này, vô số người vô cùng khó hiểu, bỗng nhiên đều cảm thấy có vẻ như Bất Hủ Tông đang diễn một vở hài kịch không hề vui với mọi người.

…

Bái Nguyệt Thành.

Một mình Ôn Bình đi tới, nghe người bên cạnh bàn tán chuyện Bất Hủ Tông thu người.

Nghe thấy đa số mọi người đều cho là Bất Hủ Tông đang nói đùa, thật ra thì Ôn Bình cũng không thèm để ý, bởi vì những người này đều không phù hợp tiêu chuẩn vào tông.

Bọn họ muốn nói gì thì nói đi.

Lúc này, Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra liên hệ Trần Hiết.

"Kỳ thứ ba như thế nào?"

Trần Hiết vội nói: "Tông chủ, căn cứ thành viên của Tẫn Tri Lâu ở từng thành báo lại thì so với kỳ thứ nhất và kỳ thứ hai, kỳ thứ ba sôi động hơn quá nhiều. Đám người ở Bích Uyên Đàm là điên cuồng nhất. Mới đầu ta đã tăng thêm nhân thủ in ấn thêm hai ba trăm vạn tờ Bất Hủ Nhật báo cho mỗi thành, nhưng mà trong vòng một canh giờ thì đều bán sạch hết. Dự tính, thành lớn mấy chục triệu nhân khẩu như Tiễn Thủy Thành thì số lượng Bất Hủ Nhật báo bán ra lên đến chừng một ngàn vạn tờ."

"Không tệ." Ôn Bình tán dương một tiếng.

Trần Hiết tiếp tục nói: "Mọi người người vẫn rất mong mỏi về thế giới bên ngoài, cho dù là những người ở Triều Thiên

Hạp cũng như thế. Dù sao Triều Thiên Hạp quá lớn, chỉ sợ chín mươi chín phần trăm người ở đây cả đời cũng không đi được bao xa. Tông chủ, nếu như chúng ta nhất cổ tác khí, cam đoan có thể trong vòng nửa năm làm cho cả Hồng Vực người người đều coi trọng Bất Hủ Nhật báo!"

Nói đến đây, Trần Hiết có chút xúc động.

Nếu như người người ở Hồng Vực đều xem Bất Hủ Nhật báo, vậy thì bước thứ nhất trong kế hoạch thay đổi thế giới đã ổn!

Sau đó chính là Nguyên Dương Vực!

Sau đó là bảy đại vực!

Cuối cùng là toàn bộ Triều Thiên Hạp!

Trần Hiết kích động một hồi, sau đó đột nhiên nói: "Nhưng mà có một chuyện, có lẽ sẽ khiến cho ngài không hài lòng lắm!"

Ôn Bình nói: "Nói thẳng đi."

Trần Hiết trầm mặc một hồi, tìm từ một lúc, sau đó nói: "Căn cứ tin tức mà thành viên của Tẫn Tri Lâu thu thập được thì cho dù là người trong dãy núi Tinh Kiếm Sơn hay là người trong Bích Uyên Đàm đều nghi ngờ tin tức Bất Hủ Tông thu người."

"Chính là hoàn toàn không có ai tin?"

"Vẫn có một số người tin." Trần Hiết cười một tiếng đắng chát, hắn không ngờ lời mình không dám nói bị tông chủ nói thẳng ra.

Nói thật, khi nhận được tin tức này thì hắn cũng đi ra đi một vòng xem, đồng thời hỏi thăm không ít người đã đọc Bất Hủ Nhật báo.

Có vẻ như ai đều nghi ngờ.

Không tin hứa hẹn top một trăm cực kỳ khoa trương của Bất Hủ Tông.

Không chỉ không tin, còn có chút thằng hề không ưa Bất Hủ Tông còn chửi bới Bất Hủ Tông, nói Bất Hủ Tông muốn nổi tiếng tới điên rồi, tuyệt đối là gạt người vào tông. Dù sao vào tông môn thì ngươi không thể lui, lui tông thì không khác gì phản tông.

Bất Hủ Tông có thượng cảnh.

Biết mắc lừa nhưng ai dám phản tông?

Những lời nói không tốt này và những gì ghi trên Bất Hủ Nhật báo đều được truyền miệng đi, một truyền mười, mười truyền trăm.

Mọi người đều biết!

Lúc này, Trần Hiết nghe bên kia Truyền Âm Thạch, Ôn Bình cười một tiếng, nói: "Không cần để ý tới bọn họ, những người có tư cách vào tông tin là được rồi. Những người như vậy cũng không ít, hơn nữa chắc chắn bọn họ sẽ chọn vào Bất Hủ Tông."

"Tông chủ, tại sao lại như vậy?"

Trần Hiết không hiểu.

Ôn Bình giải thích: "Bởi vì nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, bọn họ vốn không lên được top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực. Vào tông, mặc dù không thể tiến vào top một trăm nhưng có tổn thất gì không? Không, ngược lại bọn họ còn đạt được thân phận đệ tử của Bất Hủ Tông. Bất Hủ Tông có cường giả thượng cảnh tọa trấn, sức hấp dẫn của nó với mấy người là trí mạng."

Trần Hiết hiểu ra, gật đầu.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Phái người nhìn chằm chằm năm chỗ Sư Đạo Mê Cục đó, nếu có tình huống thì liên hệ với ta."

Trần Hiết gật đầu.

Một lúc lâu sau, Ôn Bình ngự kiếm đi tới sơn cốc cách Nam Hoa Môn không xa.

Yên lặng chờ rầm rộ!

Quả nhiên, khi nhìn đọc được Bất Hủ Nhật báo, hàng vạn người tụ tập lại với nhau, đi tới Sư Đạo Mê Cục.

Đồng thời người càng ngày càng nhiều!

Đương nhiên, đa số người là tới xem náo nhiệt.

Dưới cảm giác của Ôn Bình, cũng có một hai thiên tài chưa tới bốn mươi, đồng thời đã đạt tới nửa bước Trấn Nhạc Cảnh.

Nhưng mà bọn họ nhìn trong sơn cốc, đều do dự không có đi lên phía trước.

Mặc dù không biết bọn họ đang do dự cái gì, nhưng Ôn Bình cảm thấy thiếu chút gì.

Chỉ một cái Sư Đạo Mê Cục trụi lủi đặt ở đây, có vẻ như là thiếu sức thuyết phục.

Ôn Bình nghĩ một hồi, ngự kiếm trở về Bất Hủ Tông, sau đó gọi Thập Vĩ Hồ Thời Phong vừa mới bước vào Địa Vô Cấm Trung Cảnh vào trong chủ điện.

Lại gọi thêm Hoài Không nữa.

Ôn Bình cảm thấy có chút không đủ, nên tìm thêm hai người tới.

Long Nguyệt!

Đao Ma!

Long Nguyệt, mặc dù còn chưa đột phá Địa Vô Cấm nhưng đã nắm giữ ma pháp tứ giai, có được chiến lực Địa Vô Cấm.

Đao Ma cũng không cần nói, thượng cảnh!

Hai yêu hai người, tụ tập trong chủ điện, đều rất tò mò không biết tại sao tông chủ đột nhiên đánh thức bọn họ khỏi trạng thái tu luyện.

Ôn Bình cũng không có dài dòng, nói ngay vào điểm chính: “Bây giờ có một nhiệm vụ tông môn muốn giao cho các ngươi, ban thưởng là năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn!”

Nghe nói có năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn thì hai yêu hai người đều vui vẻ.

Nhất là Thời Phong và Hoài Không, ngày đó thấy Mộc Long nhận một cái nhiệm vụ của tông chủ khiến cho bọn họ hâm mộ gần chết.

Sảnh nhiệm vụ tông môn không có nhiệm vụ nào có phần thưởng là năm trăm điểm nhiệm vụ cả!

Mặc dù Long Nguyệt, Đao Ma không hưng phấn nhưu hai yêu nhưng vẫn rất vui vẻ, dù sao năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn cũng không ít.

Đao Ma hỏi thẳng: "Tông chủ, lần này giết ai?"

"Không phải giết người, trong vòng bảy ngày tiếp theo, các ngươi cần phải đi một chỗ trông coi, bảy ngày sau, nhiệm vụ hoàn thành!"

【VIP】 Thượng cảnh thủ vệ

Đúng!

Không sai!

Chỗ đó chính là Sư Đạo Mê Cục.

Hai yêu hai người chia nhau, mỗi người thủ một cái Sư Đạo Mê Cục.

Cuối cùng, cái ở gần Nam Hoa Môn thì do chính hắn trông coi, vừa khéo Ôn Bình cũng muốn xem náo nhiệt.

Giải thích sơ lược một phen, Ôn Bình đưa bọn họ tới truyền tống trận, lần lượt đưa bốn người đến bốn chỗ.

Bích Uyên Đàm ba người Đao Ma, Thời Phong, Hoài Không.

Hai chỗ trong dãy núi Tinh Kiếm Sơn thì giao cho Long Nguyệt và Ôn Bình.

Cuối cùng Ôn Bình dặn dò một câu: "Nhất định phải đứng ở chỗ dễ thấy nhất để trông coi, đồng thời tốt nhất là làm ra một chút động tĩnh."

Nghe Ôn Bình khuyên bảo, bốn người được truyền tống trận đưa đi.

…

Một giây sau, Đao Ma xuất hiện ở cổng Sư Đạo Mê Cục ở Bích Uyên Đàm.

Bạch quang đưa đến!

Động tĩnh không nhỏ!

Những người đang vây quanh trước Sư Đạo Mê Cục đều bị giật nảy mình, sau đó lui về sau.

Thời khắc này, trước Sư Đạo Mê Cục, mấy chục vạn người đều tới xem náo nhiệt.

Sau khi Đao Ma xuất hiện, nhìn lướt qua những người này, hơi không kiên nhẫn, cả giận nói: "Nếu không phải xông Sư Đạo Mê Cục thì lui ra bên ngoài cho ta!"

Dứt lời, Đao Ma mở mạch môn ra.

Khí tức Địa Vô Cấm Thượng Cảnh tỏa ra!

Hắc Đao vào tay!

Chém ra một đạo đao khí mấy trăm trượng, để lại một cái khe dài trăm trượng ngoài cổng Sư Đạo Mê Cục.

Mấy chục vạn người đều bị giật nảy mình.

"Khí tức thật là mạnh!"

"Ta cảm thấy nếu như một đao này bổ lên trên người của ta thì ta sẽ chết chắc!"

"Người này là ai, lại mạnh mẽ như thế?"

"Nghe cách nói chuyện của người này thì hình như hắn là cường giả của Bất Hủ Tông."

Mọi người ngươi một lời ta một câu, thao thao bất tuyệt, nhìn về phía Đao Ma, trong ánh mắt tràn đầy kính nể.

Nhưng mà bọn họ đều là Trấn Nhạc Cảnh, cũng không cảm nhận được cảnh giới sau khí tức mạnh mẽ của Đao Ma.

Nhưng khi một vị cường giả Địa Vô Cấm bay tới, thấy Đao Ma thì vội vàng đi lên hành lễ, tất cả mọi người hiểu.

"Bái kiến tiền bối!"

Đao Ma không kiên nhẫn nói: "Nếu không phải xông Sư Đạo Mê Cục thì đừng đi lên!"

Cường giả Địa Vô Cấm đó không dám bất mãn chút nào, vội lui ra ngoài.

Sau đó thấp giọng cảm thán một câu: "Bất Hủ Tông lại phái một vị thượng cảnh trấn thủ cổng vào Sư Đạo Mê Cục này! Thật là đáng sợ!"

Nghe nói như vậy, mọi người lại kinh!

Phải biết, ở Hồng Vực, thượng cảnh là cường giả đứng đầu.

Ba đại thế lực cấp bá chủ, người mạnh nhất chính là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Một cái Sư Đạo Mê Cục sát hạch đệ tử của Bất Hủ Tông lại có cường giả thượng cảnh trấn thủ!

Quá khoa trương.

Mấy chục vạn người kinh ngạc, sau đó có vài người chạy đi, bắt đầu loan tin này ra.

Đồng thời, những thiên kiêu nửa bước Trấn Nhạc đang do dự đó bắt đầu kết bè kết đội đi vào trong Sư Đạo Mê Cục.

Ngay lúc đó, mấy chỗ khác, Hoài Không, Thời Phong và Long Nguyệt xuất hiện cũng tạo thành náo động rất lớn.

Long Nguyệt tiện tay biến một cây đại thụ trước Sư Đạo Mê Cục thành thụ yêu, đồng thời có thực lực Địa Vô Cấm mạnh mẽ.

Cảnh tượng này khiến cho những người vây xem nhìn mà than thở!

Hoài Không và Thời Phong, hai trung cảnh xuất hiện cũng làm cho người vây xem ở hai chỗ Sư Đạo Mê Cục khác nhìn mà than thở.

Bốn phía Sư Đạo Mê Cục, bởi vì hai yêu hai người ở Bất Hủ Tông xuất hiện, những người còn đang do dự đó lập tức hạ quyết định đi vào trong Sư Đạo Mê Cục.

Chỉ nửa ngày, người vào Sư Đạo Mê Cục nhiều đến trăm người!

Đây vẫn chỉ là ngày đầu tiên!

Sau khi biết được kết quả này, Ôn Bình lại triệu hoán Cốt Long ra, đứng trên đỉnh đầu Cốt Long quan sát những thiên kiêu đó xông vào Sư Đạo Mê Cục.

Liên tục ba ngày!

Đồng thời Bất Hủ Nhật báo cũng đang trắng trợn viết chuyện Sư Đạo Mê Cục.

Người nào vào Sư Đạo Mê Cục.

Người nào thất bại.

Trong lúc nhất thời, Sư Đạo Mê Cục thành chỗ mà toàn dân quan tâm, mỗi ngày người vây xem ở đó đều nhiều đến trăm vạn, thậm chí còn có chỗ có tới mấy trăm vạn người vây xem. Chỗ mới đầu là cằn cỗi thì giờ bắt đầu xuất hiện hàng loạt tiểu thương và hàng loạt thế lực.

Ôn Bình muốn chính là kết quả như vậy.

Liên tục ba ngày, tất cả có ba trăm lẻ tám người vào Sư Đạo Mê Cục, có tám người thành công xông qua Sư Đạo Mê Cục!

…

Bất Hủ Tông, Thiên Tằng Giai.

Người đầu tiên đi ra khỏi Sư Đạo Mê Cục chính là một cô nương, tướng mạo nhìn không quá hai mươi tuổi.

Đương nhiên, đây chỉ là giả.

Thật ra thì đã bốn mươi.

Khi nàng xuất hiện ở Thiên Tằng Giai thì nàng ngẩn ra, trải qua tầng tầng khảo nghiệm trong Sư Đạo Mê Cục, nàng từng nghĩ về điểm cuối cùng. Nhưng nàng không ngờ, điểm cuối cùng là bậc thang, bên cạnh bậc thang còn có một Kiếm Bi uy vũ.

Bất Hủ Tông!

“Phần cuối Sư Đạo Mê Cục là trong Bất Hủ Tông!”

Nàng kinh ngạc.

Bởi vì nàng vào Sư Đạo Mê Cục ở Bích Uyên Đàm.

Theo nàng biết, Bất Hủ Tông ở trong dãy núi Tinh Kiếm Sơn, hai nơi cách nhau gần vạn dặm.

Vạn dặm, lại vượt qua như vậy!

“Quả nhiên, lựa chọn của ta không có sai!” Lúc này, nàng vui vẻ, sau đó đi lên Thiên Tằng Giai, gặp thoáng qua thiên kiêu của Hồng Diệp Môn đang quét rác.

Trong khoảnh khắc gặp thoáng qua, thiên kiêu đang quét rác của Hồng Diệp Môn vội vàng cúi đầu xuống, đồng thời dịch qua chỗ khác vài chục bước, quay lưng về phía nữ nhân trên bậc thang, sau đó tiếp tục vừa quét rác vừa rời đi, thoạt nhìn là muốn tránh xa nữ nhân trước mắt này.

Hắn cố gắng đi rất chậm, nhưng trong lúc lơ đãng lại bước nhanh, cho đến khi đi tới mọt khu rừng thì mới thở dài một hơi.

Nữ nhân đó chau mày lại, trầm tư một hồi, sau đó cười một tiếng, lắc đầu tự giễu, vừa đi vừa nỉ non: "Hẳn là ta nhìn lầm… Dương gia Dương Bình là đệ tử nội môn của Hồng Diệp Môn, sao lại xuất hiện ở chỗ này được?"

Dương Bình, là người mà nàng vô cùng sùng bái từ nhỏ.

Trong Tại Thủy Thành, mấy năm nay truyền thuyết về Dương Bình xuất hiện khắp nơi.

Ví dụ như là: Đệ tử tinh nhuệ trong nội môn Hồng Diệp Môn!

Lại như: Ba mươi bảy tuổi, Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Còn có suy đoán của toàn bộ Hồng Vực dành cho hắn —— lần này sẽ tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng, có tỉ lệ sẽ tiến vào top một trăm!

Cho nên một người như vậy thì lúc này tuyệt đối không nên xuất hiện ở Bất Hủ Tông mới đúng.

【VIP】 Diệp Vu Bình trở về Hồng Diệp Môn

Đang suy tư thì lại có một người xuất hiện trên Thiên Tằng Giai.

Một nam tử trung niên!

Mặc dù tướng mạo hắn không xuất chúng, thậm chí có thể nói là thường thường không có gì lạ, nhưng mà hai con ngươi lại rất hấp dẫn người ta, bởi vì nó phóng ra sự kiên nghị khiến cho người ta kinh hãi. Đây là ánh mắt mà người bình thường không có được, cũng không phải là người chưa từng trải qua khổ nạn sẽ có được.

Hắn đứng ở rìa Thiên Tằng Giai, tò mò nhìn bốn phía, giống như là lữ nhân đi lạc. Nhưng khi nhìn thấy bậc thang thì ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên vô cùng kiên định, cất bước đi lên, mỗi một bước đều rất kiên định.

"Cuối cùng…"

"Bất Hủ Tông có thượng cảnh tọa trấn, những súc sinh đó mạnh nhất cũng chỉ là hạ cảnh thôi, nếu như sau này bọn chúng còn muốn giết ta thì chính là người si nói mộng!"

Hắn thấp giọng lẩm bẩm, kiên định, tràn ngập hi vọng đi lên.

Sau đó Tần Sơn trưởng lão xuất hiện, dẫn hai người tới khu ký túc xá ở lại. Nói sơ về quy củ trong Bất Hủ Tông cho bọn họ, hai người đều rất bình tĩnh, yên lặng chấp nhận sự thật tu luyện cần phải bỏ ra bạch tinh. Nhưng mà, Tần Sơn không có cho hai người lập tức tu hành.

Bởi vì tông chủ đã có kế hoạch!

Đối với tám mươi người này thì thời gian của bọn họ chỉ có ba tháng ngắn ngủi, nếu như đi những chỗ khác tu hành, tu luyện Ngự Kiếm Thuật, Khống Hỏa Thuật vân vân, làm vậy

chỉ lãng phí thời gian, hoàn toàn không thể nào tăng thực lực lên nhiều trong một thời gian ngắn.

"Các ngươi đợi ở đây, tông chủ sẽ đích thân gặp các ngươi." Tần Sơn nói xong thì rời khỏi khu ký túc xá.

Nghe nói tông chủ tự mình đến gặp bọn họ, hai người kinh sợ.

Tông chủ Bất Hủ Tông!

Tương lai sẽ trở thành một trong bá chủ ở Hồng Vực, lại tự mình đến gặp bọn họ!

Đợi một khắc đồng hồ sau, Ôn Bình xuất hiện ở cổng khu ký túc xá.

Hai người thấy Ôn Bình còn trẻ như vậy thì tưởng là hắn là đệ tử, đang muốn mở miệng hỏi xem tính tình của tông chủ Bất Hủ Tông như thế nào thì nghe Ôn Bình kêu tên của hai người.

"Diệp Vũ Mai, Trần Khâm!"

Hai người lập tức nhận ra.

Tông chủ!

Đây là tông chủ Bất Hủ Tông!

"Bái kiến tông chủ."

"Trần Khâm bái kiến tông chủ."

Hai người lần lượt quỳ một chân xuống đất.

Ôn Bình khẽ cười một tiếng: "Hoan nghênh gia nhập Bất Hủ Tông!"

Hai người ngây ra một lúc, thấy tông chủ lại hiền lành với bọn họ như thế, hơn nữa còn cười với bọn họ thì có chút thụ sủng nhược kinh.

Lại khách sáo thêm vài câu, tâm tình vốn thấp thỏm của hai người bình tĩnh lại, bọn họ hoàn toàn không ngờ tông chủ Bất Hủ Tông chiêu hiền đãi sĩ như thế. Thế lực giống như Hồng Diệp Môn thì môn chủ đều là cao cao tại thượng, sao lại đối đãi với đệ tử như thế?

Cho dù là thế lực ngũ tinh bình thường cũng là như thế!

"Diệp Vũ Mai, bổn tông chủ biết ngươi muốn chứng minh mình với gia tộc, bằng hữu, đồng thời muốn lấy được vinh dự vô thượng, làm rạng rỡ tổ tông. Theo đuổi không sai, đường tu hành, có theo đuổi mới có thể sinh ra động lực, có động lực mới có thể thúc đẩy ngươi tiến bộ."

Ôn Bình tán thưởng một câu.

Diệp Vũ Mai vui vẻ nói: "Tông chủ, mấy cái này mà ngai cũng biết! Đúng, tha thứ cho ta mạo muội… ngài có thể để cho chúng ta tiến vào top một trăm Hồng Vực thật sao?"

"Đương nhiên."

Ôn Bình giọng điệu chắc chắn nói ra hai chữ này, khiến cho Diệp Vũ Mai lại vui vẻ, giống như mộng tưởng đã thực hiện được.

Sau đó, Ôn Bình quay qua nhìn Trần Khâm bên cạnh.

Trần Khâm là một người rất kiên định, cũng rất có ý chí, Sư Đạo Mê Cục chấm điểm mục ý chí của hắn cao nhất.

Ý chí điểm cao nhất là một trăm, Trần Khâm đạt được chín mươi lăm điểm.

Trong số hơn ba trăm người mấy ngày nay, hắn là người có ý chí cao nhất.

Với ý chí kinh khủng như vậy, lại thêm thiên phú rất tốt, Ôn Bình cảm thấy hẳn là hắn có thể đi được xa hơn rất nhiều người.

"Thù hận có thể biến thành động lực, nhưng nhớ kỹ, đừng để cho nó khống chế ngươi." Ôn Bình nhìn Trần Khâm, nói.

Trần Khâm nghe nói như vậy thì trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Hắn lưng đeo thù hận, hình như chuyện này hắn chưa từng nói với bất cứ người nào.

Vốn là tường không lọt gió, tại sao có người đứng sau tường mà vẫn cảm nhận được gió thổi?

Đúng rồi.

Tẫn Tri Lâu.

Dưới trướng Bất Hủ Tông có một cái Tẫn Tri Lâu tự xưng là không gì không biết.

Trần Khâm mỉm cười, trả lời: "Tông chủ, đệ tử hiểu rõ!"

"Vậy thì đi theo ta."

Chào hỏi đơn giản, Ôn Bình quay người rời khỏi khu ký túc xá, hai người thấy thế thì vội vàng đuổi theo.

Ba người đi tới sảnh nhiệm vụ tông môn!

Ôn Bình chỉ nhiệm vụ tông môn dày đặc bốn phía: "Nhận một ít nhiệm vụ, khi nào điểm nhiệm vụ tông môn tích lũy được một trăm thì bắt đầu tu luyện. Với thực lực của các ngươi, nếu như tốc độ nhanh một chút thì hẳn là không cần nửa tháng thì có thể tích lũy được một trăm điểm nhiệm vụ tông môn."

Hai người ngây ra một lúc, chợt khó hiểu, nhìn nhiệm vụ tông môn bốn phía.

Không phải muốn bồi dưỡng bọn họ sao?

Sao vừa đến đã phải làm nhiệm vụ?

Tông chủ làm như vậy là ý gì?

Đang lúc hai người muốn mở miệng hỏi thăm thì Ôn Bình đã rời khỏi sảnh nhiệm vụ tông môn, chỉ để lại hai người tỉnh tỉnh mê mê nhận nhiệm vụ tông môn.

Sau khi rời khỏi sảnh nhiệm vụ, Ôn Bình tới tìm Tần Sơn, sau đó nói kế hoạch lại cho hắn, kêu hắn đưa những đệ tử mới vào tông môn tới sảnh nhiệm vụ tông môn.

Cứ như vậy, tám người xông qua Sư Đạo Mê Cục trước nhất cũng bắt đầu rơi vào trong vòng tuần hoàn làm nhiệm vụ thường ngày, đồng thời bị yêu cầu không được đi vào bất cứ chỗ nào trong tông môn tu luyện.

Dần dần, thời gian lại qua vài ngày nữa, Bất Hủ Nhật báo không ngừng làm quảng cáo cho Bất Hủ Tông thu người,

người tới xông Sư Đạo Mê Cục càng càng ngày càng nhiều.

Đến lúc này, người xông Sư Đạo Mê Cục đã nhiều đến ngàn người.

Đáng tiếc, tỉ lệ thông qua lại không cao.

Chỉ có mười hai người thông qua được Sư Đạo Mê Cục, lại thêm tám người trước đó, tổng cộng có hai mươi người.

…

Hồng Diệp Môn.

Bá ——

【VIP】 Vì tương lai của Hồng Diệp Môn

Một đạo kinh hồng bay vào nội môn Hồng Diệp Môn.

Một lát sau, lại một con Yêu Thần Dực tộc chở mười mấy người gấp gáp đáp xuống Hồng Diệp Môn.

Những người này chính là môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình và hơn mười phó môn chủ đó.

Khi Diệp Vu Bình trở về, rốt cuộc Hồng Diệp Môn vốn lòng người bàng hoàng cũng ổn định tâm thần lại, nhưng mà bởi vì một lần chết hơn năm mươi trưởng lão Địa Vô Cấm, khiến cho trong lúc nhất thời Hồng Diệp Môn không người nào dùng được, cho nên hơn mười phó môn chủ chỉ có thể tự thân xuất mã.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, Hồng Diệp Môn ổn định lại.

Đồng thời, dưới sự thôi động của rất nhiều phó môn chủ, toàn bộ Hồng Diệp Môn đều trở nên cực kỳ phấn chấn, bầu không khí bi ai chuyển thành nhiệt huyết. Bởi vì bây giờ người người đều căm thù Bất Hủ Tông, xem Bất Hủ Tông là tử địch.

Diệt Bất Hủ Tông thành mục tiêu duy nhất của trên dưới toàn tông!

Khi có mục tiêu chung, Hồng Diệp Môn lại khôi phục lại ổn định như ngày xưa.

Sau khi ổn định Hồng Diệp Môn, Diệp Vu Bình và rất nhiều phó môn chủ đều đi tới Thiên Giai Duyên, nhìn Thiên Giai Duyên trống rỗng.

Chín mươi chín tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Mười tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Tài sản Hồng Diệp Môn góp nhặt nhiều năm qua mất đi theo mấy người Đông phó môn chủ.

Diệp Vu Bình giận không kềm được, hạ lệnh: “Thông báo cho tất cả thế lực dưới trướng Hồng Diệp Môn, sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc thì tập kết, diệt Bất Hủ Tông!”

Giờ phút này, Thất Vực Đăng Thiên Bảng là quan trọng nhất!

Lúc này, một tên phó môn chủ mở miệng nói: “Tông chủ, những đệ tử trong Chích Vô giới cũng biến mất!”

Diệp Vu Bình tức giận nói: “Ta biết, không cần ngươi nhắc nhở!”

Dứt lời, trừng phó môn chủ vừa mới lên tiếng đó một cái.

Những đệ tử đó đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của nàng trong hai ba mươi năm, chỉ mong Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này sẽ có thêm một vài đệ tử Hồng Diệp Môn top một trăm.

Nhưng mà bây giờ, nàng bố cục hai ba mươi năm lại bị một thế lực đột nhiên xuất hiện làm cho tan rã, sao nàng có thể không tức giận được?

Vốn định răn dạy phó môn chủ này một phen, nhưng nàng biết, lúc này răn dạy là chuyện vô bổ. Nếu như nàng mở miệng khiển trách thì sẽ khiến cho tâm tình song phương càng thêm ác liệt, cho nên nàng cố nén lửa giận trong lòng xuống

“Lặc phó môn chủ, nói chút lời có ích đi!”

Một trong phó môn chủ của Hồng Diệp Môn, Lặc Khánh vội vàng nói tiếp: “Tông chủ, lão hủ cho rằng bọn họ còn chưa chết.”

“Nói tiếp.” Diệp Vu Bình lạnh lùng nói.

Lặc Khánh trầm tư một lát, mở miệng nói: “Lão hủ thăm dò trong Chích Vô giới mấy ngày, cẩn thận kiểm tra thực hư những đệ tử nội môn bị giết một phen. Chỉ tìm được rải rác mấy bộ thi thể của năm mươi người, cho nên lão hủ phán đoán là bọn họ cũng chưa chết. Nhưng mà lão hủ cũng không dám chắc chắn bọn họ còn sống, dù sao mười mấy cường giả Địa Vô Cấm đại chiến, nếu như bọn họ ở trong phạm vi bị chiến đấu ảnh hưởng, muốn để lại toàn thây cũng khó.”

Diệp Vu Bình quả quyết hạ lệnh: “Nếu không cực kỳ thì tiếp tục tra, chuyện này giao cho ngươi phụ trách, nếu như bọn họ còn sống thì phải tìm bọn họ về trong ba tháng. Thất Vực Đăng Thiên Bảng trăm năm một lần, cơ hội mất đi là sẽ không trở lại, chúng ta không thể bỏ lỡ một cách vô ích như vậy được.”

Thật ra thì cho dù là Hồng Diệp Môn hay là Hiên Đình Các thì đều sống phụ thuộc vào U Quốc.

Người chân chính khống chế vùng thiên địa này là U Quốc!

Người có định đoạt cũng là U Quốc!

Cho nên có người trong nội bộ U Quốc trở nên cực kỳ trọng yếu, nó có khả năng rất lớn quyết định hưng suy và tuổi thọ của một thế lực ngũ tinh.

Nhưng mà U Quốc không bao giờ thiếu người, cho nên Thất Vực Đăng Thiên Bảng này chính là cơ hội duy nhất để cho các thế lực lớn đưa người vào nội bộ U Quốc.

Lặc Khánh làm phó môn chủ, đương nhiên không cần Diệp Vu Bình nhắc nhở cũng rõ ràng tính nghiêm trọng của chuyện này, cho nên hắn hứa: “Xin môn chủ yên tâm, lão hủ nhất định sẽ tìm được bọn họ trong vòng ba tháng, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đại kế của tông môn!”

Diệp Vu Bình lại hỏi: “Trong Chích Vô giới còn tổn thất gì nữa không?”

Khi hỏi ra lời này, trong lòng Diệp Vu Bình bỗng nhiên run lên một cái.

Không biết Mộc Long trong Chích Vô giới…

Đang lúc Diệp Vu Bình suy tư thì đột nhiên Lặc Khánh cảm xúc sa sút, trầm giọng nói: “Tông chủ, hàng loạt thiên tài địa bảo trong Chích Vô giới bị trộm, đồng thời đều là thiên tài địa bảo đỉnh tiêm. Tổn thất to lớn, còn hơn cả Thiên Giai Duyên!”

Nghe nói như vậy, Diệp Vu Bình cả giận nói: “Bất Hủ Tông này xem Hồng Diệp Môn chúng ta như sân sau, đánh

cắp nhiều thứ như vậy!”

Trong lúc nói chuyện, tức giận không thôi.

Khiến cho đệ tử Hồng Diệp Môn cách hơn ngàn mét đều vô cùng lo sợ, vội vàng chạy xa ra, rời xa khu vực khiến cho người ta run rẩy này.

Lặc Khánh thấy Diệp Vu Bình như sắp không khống chế nổi thì vội vàng im miệng, bắt đầu lưỡng lự xem có nên nói ra phần còn lại hay không.

Nói ra, sợ là môn chủ sẽ bùng nổ.

Không nói, sau này bị môn chủ biết thì hắn sẽ chịu không nổi.

Do dự mãi, khi Diệp Vu Bình bình tĩnh lại một chút thì Lặc Khánh nói tiếp: “Môn chủ, không chỉ thiên tài địa bảo bị trộm, nơi truyền thừa trong Chích Vô giới, hai mươi ba bia truyền thừa cũng bị Bất Hủ Tông hủy hoại, sau này không còn bia truyền thừa nữa!”

Bia truyền thừa, mỗi một tấm ghi chép một loại mạch thuật lưu phái.

Đương nhiên, nó bị hủy thì mạch thuật lưu phái vẫn còn, sẽ không đứt đoạn truyền thừa, dù sao những năm gần đây có không ít người tu luyện những mạch thuật lưu phái này đến viên mãn.

Điểm chết người nhất là bia truyền thừa!

Nó là bảo bối của Hồng Diệp Môn!

Chúng nó không chỉ ghi chép lại truyền thừa mà còn là thứ phụ trợ tu luyện mà Tuyền Qua Thần Tượng dốc hết tâm huyết chết tạo.

Xem nó thì có thể tiến vào một trạng thái đặc thù, tu hành trong trạng thái này thì tốc độ tu luyện mạch thuật sẽ vô cùng khinh khủng.

【VIP】 Con đường phía trước của Tẫn Tri Lâu gian nan!

Trước mắt, người sáng tạo kỷ lục cao nhất khi tu luyện dưới bia truyền thừa là môn chủ đời trước, cũng chính là phụ thân của Diệp Vu Bình. Khi hắn còn trẻ, chỉ ba tháng thì đã tu luyện một loại mạch thuật lưu phái trên một tấm bia truyền thừa đến cảnh giới đại thành. Nếu tu luyện bên ngoài Chích Vô giới thì không biết phải bao nhiêu năm mạch thuật mới đại thành.

Như vậy mới thấy bia truyền thừa quý giá cỡ nào!

Không có nó, Hồng Diệp Môn sẽ thiếu một phần nội tình.

Sau khi Lặc Khánh nói xong, cắn răng nghiến lợi, liên tục gầm thét: "Môn chủ, chưa diệt trừ Bất Hủ Tông này, không báo huyết thù này, lão hủ ăn ngủ không yên… ăn ngủ không yên!"

Đương nhiên, cũng có chút tình cảm thật trong đó.

Cũng có một phần là để tránh cho Diệp Vu Bình trút giận lên người hắn mà giả vờ ra!

Quả nhiên, Diệp Vu Bình giận đến toàn thân bắt đầu run rẩy, sau một khắc, nàng gầm lên ba chữ.

"Bất Hủ Tông!"

Tiếng như tiếng sấm.

Quanh quẩn ở giữa chân trời.

Người trong toàn bộ Hồng Diệp Môn đều nghe được rõ ràng, cũng đều bị cơn giận này lây nhiễm, dồn dập giận dữ rống ra ba chữ Bất Hủ Tông.

Cơn giận của Diệp Vu Bình lập tức biến thành cơn giận của trăm vạn người!

Sau nửa ngày, rốt cuộc Diệp Vu Bình cũng bình tĩnh lại không ít, một đôi mắt dữ tợn tràn đầy tơ máu nhìn chằm chằm

Lặc Khánh, hỏi: “Còn có cái gì nữa, tiếp tục nói!”

Lặc Khánh vội vàng trả lời: “Môn chủ, so với cái chết của mấy người Đông phó môn chủ, so với một trăm lẻ chín tấm Tuyền Qua Đồ, so với tổn thất trong Chích Vô giới, những tổn thất khác không có ý nghĩa, không đáng nói đến. Chuyện cấp bách bây giờ là chúng ta phải làm cho Bất Hủ Tông trả giá đắt!”

“Đúng, để cho Bất Hủ Tông trả giá đắt!”

“Môn chủ, nhất định phải giết sạch Bất Hủ Tông không chừa lại một người nào, một ngọn cỏ nào!”

Những phó môn chủ khác cũng đều nổi giận đùng đùng hùa theo.

Mỗi người đều vô cùng phẫn nộ, chỉ hận không thể cắn cổ Bất Hủ Tông ngay lúc này, sau đó hút khô máu Bất Hủ Tông.

Hồng Diệp Môn chưa từng bị nhục nhã như thế!

Cho dù là Lăng Tiêu Kiếm Phái ngày xưa cũng chưa từng khiến cho Hồng Diệp Môn tổn thất khổng lồ như thế.

Sau này mặt mũi của bọn họ biết để vào đâu?

Hồng Vực lớn như vậy, sẽ có bao nhiêu người xem bọn họ như một trò cười?

“Tất cả đều giải quyết sau Thất Vực Đăng Thiên Bảng!” Lúc này, Diệp Vu Bình không ngừng nhắc nhở mình, không nên bị lửa giận chiếm lấy đầu óc, lúc này, nàng phải bình tĩnh. Cho dù những phó môn chủ đó liên tục yêu cầu, Diệp Vu Bình vẫn quyết định sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc thì mới báo thù.

Vẫn là câu nói đó, bây giờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng là quan trọng nhất!

Chỉ có làm cho U Quốc tán thành Hồng Diệp Môn thêm nữa thì tương lai Hồng Diệp Môn mới có thể càng hưng thịnh hơn, mới có thể tiến thêm một bước!

Còn Bất Hủ Tông, để cho bọn họ cẩu thả sống thêm mấy tháng!

Rơi vào đường cùng, rất nhiều phó môn chủ cũng đành tuân theo ý Diệp Vu Bình, tạm thời dẹp ý nghĩ giết thẳng tới Tinh Kiếm Sơn.

"Tiếp tục tuyển người cạnh tranh Thất Vực Đăng Thiên Bảng, chúng ta phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, nếu như những đệ tử đó đã chết thảm dưới độc thủ của Bất Hủ Tông, Hồng Diệp Môn nhất định phải có người có thể đứng ra. Top một trăm Hồng Vực, không thể không có Hồng Diệp Môn!"

Diệp Vu Bình vô cùng nghiêm túc nói.

Những phó môn chủ khác cũng hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện này, dồn dập gật đầu, quyết định đặt trọng tâm lên Thất Vực Đăng Thiên Bảng trước.

Vì tương lai!

Chỉ đành tạm thời gạt thù hận qua một bên!

Diệp Vu Bình nói tiếp: "Thông báo cho tất cả thế lực phụ thuộc, ngay từ hôm nay, dồn sức chèn ép Bất Hủ Tông, nếu như ai có thể dâng đầu trên cổ tông chủ Bất Hủ Tông thì hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái của Hồng Diệp Môn mặc cho hắn chọn lựa, Huyền cấp thượng phẩm cũng nằm trong phạm vi có thể chọn lựa!"

Mạch thuật lưu phái Huyền cấp thượng phẩm, mạch thuật trấn tông của thế lực ngũ tinh!

Diệp Vu Bình tung cái bánh nướng hấp dẫn này ra!

Mặc dù không giết được tông chủ Bất Hủ Tông thì cũng có thể làm cho tông chủ Bất Hủ Tông đó ăn ngủ không yên!

"Môn chủ, thượng phẩm… có phải quá mức hay không?"

Lặc Khánh vội vàng nhắc nhở.

Diệp Vu Bình kiên trì nói: "Ta biết, không cần ngươi nhắc nhở!"

Bị dùng câu nói này liên tục răn dạy hai lần, Lặc Khánh vội vàng im miệng, yên lặng lui qua một bên, cũng tự nhủ với lòng, không được lắm miệng.

Sau đó, Diệp Vu Bình tiếp tục dặn dò vài câu rồi hóa thành kinh hồng bay về phía Chích Vô giới, hình như có chuyện gấp gì.

Mấy người Lặc Khánh cũng lần lượt tản ra.

Nên tra tung tích của thiên kiêu trong Chích Vô giới thì bắt đầu toàn lực tra xét, trọng chỉnh tông môn thì trọng chỉnh tông môn, cứ như vậy, lại qua vài ngày nữa.

Rốt cuộc, tin tức Bất Hủ Nhật báo cũng truyền đến Hồng Diệp Môn.

Tin tức Bất Hủ Tông trắng trợn thu người cũng lọt vào tai mọi người trong Hồng Diệp Môn..

Vào tông có thể bảo đảm top một trăm, hứa hẹn này khiến cho rất nhiều phó môn chủ của Hồng Diệp Môn đều cảm thấy buồn cười.

Top một trăm ở Hồng Vực dễ lấy như vậy sao?

Nhưng mà một vấn đề khác lại khiến cho bọn họ coi trọng, đó chính là Bất Hủ Tông không chỉ lợi dụng Bất Hủ Nhật báo lan truyền rộng rãi tin muốn thu người, còn mời cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh ra. Cường giả thượng cảnh, đối với người trong Hồng Vực thì có sức hấp dẫn trí mạng.

“Bây giờ phải làm thế nào mới được đây?”

“Bất Hủ Tông có cường giả thượng cảnh tọa trấn, bây giờ chuyện trở nên có chút khó giải quyết.”

“Có cường giả thượng cảnh ra mặt, cho dù rất nhiều thiên kiêu không tin hứa hẹn top một trăm ở Hồng Vực của Bất Hủ Tông thì cũng chịu gia nhập Bất Hủ Tông. Tiếp tục như vậy, đối với chúng ta thì chính là một loại suy yếu. Hơn nữa, nếu để cho bọn họ tiếp tục phát triển thì chắc chắn sẽ thành họa lớn!”

Hơn mười phó môn chủ Hồng Diệp Môn tề tụ ở chủ điện, một người một câu thảo luận vấn đề liên quan tới Bất Hủ Tông, ai cũng tức giận.

Dù sao khu vực của Bất Hủ Tông là địa bàn của Hồng Diệp Môn, bây giờ Bất Hủ Tông trắng trợn thu thiên tài vào tông trên địa bàn của bọn họ mà bọn họ lại bất lực.

【VIP】 Con đường phía trước của Tẫn Tri Lâu gian nan! (2)

Tại sao bất lực?

Bởi vì sức hấp dẫn của mạch thuật lưu phái cũng không lớn.

Lôi Thiên Sơn, Kiếm Trần Tâm chết, giống như một đòn cảnh cáo cho tất cả thế lực phụ thuộc Hồng Diệp Môn.

Đây là một trận đọ sức của thế lực cấp bá chủ, những thế lực nhỏ như bọn họ thì không nên tham dự vào mới tốt.

Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm tuy quý!

Nhưng mạng quý hơn!

Lúc này, một phó môn chủ bỗng nhiên hỏi: "Môn chủ đâu, mấy ngày nay cũng không thấy nàng?"

"Môn chủ ở trong Chích Vô giới."

Lặc Khánh không biết tại sao môn chủ mình lại ở trong Chích Vô giới lâu như vậy, nhưng mà cho dù có hiếu kỳ thì hắn cũng tự khuyên mình đừng đi hỏi.

Ý nghĩ của môn chủ há là hắn có thể suy đoán lung tung được?

Lặc Khánh nói tiếp: "Môn chủ làm xong thì sẽ tự ra, chúng ta cần nghĩ cách đối phó Bất Hủ Tông trước đã. Mặc dù bây giờ không có thời gian tử chiến với bọn họ nhưng cũng phải ngăn cản bọn họ khuếch trương. Bất Hủ Nhật báo, còn có kế hoạch thu người trắng trợn của Bất Hủ Tông!"

"Lão hủ đề nghị, năm nay Hồng Diệp Môn thu đệ tử sớm! Không thể đợi đến cuối năm, nếu không thì chúng ta không ngăn được kế hoạch thu người của Bất Hủ Tông." Một lão ẩu suy nghĩ sâu xa, nói: "Nếu như Bất Hủ Tông cho cường giả thượng cảnh xuất hiện, vậy thì chúng ta cũng không ngại tới một đợt thuốc mạnh!"

Lặc Khánh nhìn về phía lão ẩu.

Lão ẩu là phó môn chủ lớn tuổi nhất Hồng Diệp Môn, Lặc Khánh tín nhiệm nàng.

"Thuốc mạnh gì?"

Lão ẩu nói: "Tất cả mọi người biết rõ, cái gọi là cam đoan top một trăm ở Hồng Vực, Bất Hủ Tông nói như vậy cũng không có ai tin tưởng. Mọi người chỉ hướng tới Đao Ma đó. Cho nên chúng ta không ngại cũng hứa, kẻ vào tông có thể bảo đảm top năm mươi ở Hồng Vực! Đồng thời có thể tu hành mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm! Sức hấp dẫn của chuyện này không thể nhỏ hơn lời hứa của Bất Hủ Tông thượng cảnh Đao Ma chứ?"

Lặc Khánh vui vẻ: "Có lý lắm!"

Sau đó, Lặc Khánh đưa mắt nhìn những phó môn chủ khác, bọn họ cũng trầm tư mấy hơi, sau đó đồng ý.

So với lời hứa top một trăm của Bất Hủ Tông thì Hồng Diệp Môn bảo đảm top năm mươi ở Hồng Vực, tất cả mọi người biết rõ, Hồng Diệp Môn cũng không phải là không làm được!

Bởi vì mỗi một lần Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì Hồng Diệp Môn đều có bảy tám đệ tử có thể tiến vào top năm mươi ở Hồng Vực!

Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần trước, thậm chí còn có mười người lọt vào top năm mươi.

Nhưng mà lão ẩu vẫn chưa nói xong: "Không chỉ như thế, chúng ta còn có thể thêm một câu, người vào tông sẽ có cơ hội được môn chủ thu làm đệ tử. Dĩ nhiên chỉ là nói như vậy thôi. Nếu như môn chủ coi trọng bọn họ thì đương nhiên sẽ thu. Chướng mắt thì môn chủ không thu, bọn họ cũng chỉ có thể nhịn. Nhưng cho dù bọn họ biết kết quả là như vậy thì cũng sẽ liều mạng một phen, bởi vì thiên kiêu ở Hồng Vực có bao nhiêu người muốn bái thượng cảnh làm sư phụ? Phải nói là đếm mãi không hết!"

Có một sư phụ là thượng cảnh, có thể đi ngang ở Hồng Vực!

Có ai mà chưa từng mơ được như vậy?

Lặc Khánh cười nói: "Cách hay! Làm như vậy thì chúng ta có thể áp chế kế hoạch thu người của Bất Hủ Tông."

Dứt lời, Lặc Khánh nhìn bốn phía.

Rất nhiều phó môn chủ Hồng Diệp Môn đều gật đầu.

"Cứ làm như thế đi!"

"Đồng ý!"

Không người phản bác.

Lặc Khánh lại nói tiếp: "Còn có một vấn đề, đó chính là chuyện liên quan tới Bất Hủ Nhật báo thẩm thấu, trước mắt Bất Hủ Nhật báo đang xâm lấn khu vực biên giới Bích Uyên Đàm, đồng thời tốc độ truyền bá rất nhanh, có thể nói như cỏ dại, sinh trưởng một cách dã man. Có hai vết xe đổ là Lôi Thiên Sơn và Kiếm Trần Tâm, bây giờ hoàn toàn không có người nào dám động thủ quấy nhiễu Tẫn Tri Lâu truyền bá Bất Hủ Nhật báo."

Một phó môn chủ Hồng Diệp Môn đứng lên, nói: "Lão phu cũng xem qua Bất Hủ Nhật báo mà Tẫn Tri Lâu đó làm, tình báo ghi lại trên đó rất kinh người, gần như đều là chuyện xảy ra trong mấy ngày nay. Càng khoa trương hơn là tin tức chúng ta về tông, ngày thứ hai thì đã lên Bất Hủ Nhật báo."

"Đúng, Lưu huynh không nói thì lão phu cũng quên mất chuyện này. Tốc độ truyền tin tức này nhanh đến kinh thế hãi tục. Phải biết từ chỗ này đến Tinh Kiếm Sơn cũng được, đến Bích Uyên Đàm cũng được, hai chỗ cách xa nhau ít nhất là mười mấy vạn dặm. Cho dù là dùng Yêu Thần Dực tộc đưa tin thì ít nhất cũng phải mười ngày. Nhưng mà mới ngày thứ hai thì Tẫn Tri Lâu đã biết được, thậm chí lão phu hoài nghi cùng ngày là bọn họ đã biết." Lại một phó môn chủ Hồng Diệp Môn cau mày bày tỏ.

Hai người nói xong, những người còn lại cũng bắt đầu nói thao thao bất tuyệt.

Đều bị tốc độ truyền tin tức của Tẫn Tri Lâu hù dọa.

Hành động liên quan tới ngăn cản Bất Hủ Nhật báo tiếp tục truyền bá cũng không quan trọng lắm.

Bởi vì so với tốc độ truyền bá kinh khủng của Bất Hủ Nhật báo, Tẫn Tri Lâu sau lưng nó càng khiến cho người ta sợ hơn.

Chuyện gì cũng bị Tẫn Tri Lâu khống chế, khiến người ta cảm thấy giống như mình không mặc quần áo đứng trước mặt Tẫn Tri Lâu vậy.

Hồng Diệp Môn bọn họ không chịu được cảm giác này.

Sau khi thảo luận mấy canh giờ, lão ẩu vẫn luôn trầm mặc lại nói: "Chuyện này chờ môn chủ ra rồi lại thương nghị tiếp. Nếu như Tẫn Tri Lâu đã bố cục sớm ở Hồng Vực, vậy thì vẫn là một chuyện tốt với chúng ta. Hiên Đình Các, Âm Dương gia hoặc là Vực Chủ, bọn họ sẽ không cho phép Tẫn Tri Lâu tồn tại. Ngươi ta không chấp nhận chuyện bị người khác giám thị, Hiên Đình Các, Âm Dương gia và Vực Chủ cũng càng không chấp nhận được."

Lặc Khánh nghe nói như vậy thì trong nháy mắt, ý nghĩ trong đầu trở nên rõ ràng: "Đúng, nếu báo cáo chuyện này cho Vực Chủ thì Vực Chủ cũng đâu thể để cho Tẫn Tri Lâu tồn tại? Kết quả chỉ có một —— một là Tẫn Tri Lâu bị Vực Chủ bỏ vào trong túi, hai là bị Vực Chủ hủy diệt!"

【VIP】 Bất Hủ Tông đang lừa gạt?

Cây cao đón gió!

Lão ẩu lại nói: “Một khi đã như vậy thì chúng ta lan truyền tin tức của Tẫn Tri Lâu đó ra đi. Để cho Hiên Đình Các, Âm Dương gia và Vực Chủ biết đến sự tồn tại của nó, chúng ta không nói thì sợ là bọn họ vẫn chưa hay biết gì, cái gì cũng không biết! Đến nỗi chuyện sau đó thì sau này sẽ bàn lại, chuyện cấp bách bây giờ là tìm được những đệ tử mất tích trong Chích Vô giới và trù bị chuyện thu người.”

Lặc Khánh gật đầu: “Chúng ta tuy không có Bất Hủ Nhật báo, cũng không có thủ đoạn vượt xa người thường như Tẫn Tri Lâu, nhưng có thể thắng ở nhân thủ đủ, muốn tản tin tức ra toàn bộ Hồng Vực thì cũng không bao nhiêu thời gian. Nói tóm lại, chúng ta phải áp chế kế hoạch thu người của Bất Hủ Tông, không thể để cho Bất Hủ Tông không kiêng nể gì mà thu đệ tử ở địa bàn của chúng ta như thế.”

Nói xong, Lặc Khánh lại nhấn mạnh vài câu, sau đó rời khỏi chủ điện.

Áp chế kế hoạch thu người của Bất Hủ Tông phải sớm không được muộn, phải lập tức hành động.

Trước mắt đệ tử trong Chích Vô giới vẫn như tung tích không rõ, thậm chí thủ hạ của hắn còn không điều tra ra được bất cứ dấu vết gì để lại, giống như bọn họ đã bốc hơi khỏi nhân gian. Cho nên để ngừa trường hợp xấu nhất, hắn yêu cầu phải mau chóng tìm kiếm một đám đệ tử, dùng để đối phó Thất Vực Đăng Thiên Bảng hơn hai tháng sau.

Hồng Diệp Môn không thể một người lọt vào top một trăm cũng không có!

Đi tới trước hàn đàm, hắn lập tức sai người thông báo thu người.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, Hồng Diệp Môn mở rộng thu đệ tử, cho đến khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu! Thiên tài

có ý định tranh tài Thất Vực Đăng Thiên Bảng, nhập môn thì có thể tu hành mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, môn chủ Hồng Diệp Môn tự mình chỉ đạo, bảo đảm vào top năm mươi Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực!"

Khi Lặc Khánh nói những lời này cho tên đệ tử nội môn thủ bên hàn đàm nghe, tên đệ tử nội môn đó ngẩn ra một hồi lâu.

Nhập môn thì có thể tu luyện mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm!

Môn chủ tự mình chỉ điểm!

Bảo đảm lọt top năm mươi Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực!

Từng sự kiện, nghe mà rợn cả người.

"Ngẩn ra đó làm gì?"

Lặc Khánh răn dạy một tiếng, hắn mới tỉnh táo lại sau cơn kinh ngạc.

Sau đó, Lặc Khánh còn nói thêm: "Cuối cùng thêm một câu, người nhập môn, môn chủ Hồng Diệp Môn sẽ tự mình chọn người ưu tú thu làm đệ tử!"

Tên đệ tử nội môn đó lại cả kinh, cho đến khi Lặc Khánh rời đi mà hắn vẫn còn đắm chìm trong biển kinh hãi không thoát ra được, vốn đã thấy được bờ nhưng lại bị một đợt sóng to đánh đi! Vòng đi vòng lại, trước sau không thể tránh thoát được.

Sau khi phát thông báo, hắn vội vàng chạy đi nói chuyện này lại cho bằng hữu của mình, chia sẻ kinh ngạc trong lòng.

Kế tiếp thì đương nhiên là một truyền mười, mười truyền trăm!

Phúc lợi thu người lần này của Hồng Diệp Môn ngàn năm chưa từng xuất hiện.

Chỉ nói chuyện môn chủ Hồng Diệp Môn thu đệ tử thì đó giờ vẫn là không phải là cường giả Địa Vô Cấm thì không thu!

Bởi vì môn chủ là thượng cảnh, khinh thường chỉ điểm người tu hành dưới Địa Vô Cấm, chỉ điểm người dưới Địa Vô Cấm chỉ làm chậm trễ thời gian.

Cùng lúc đó, thông báo truyền tới Bích Uyên Đàm, truyền tới tất cả địa bàn của Hồng Diệp Môn.

Tin tức Hồng Diệp Môn thu người lập tức quấy lên phong vân ở gần nửa cái Hồng Vực!

Khi những thế lực phụ thuộc Hồng Diệp Môn đó nhận được thông báo này thì lập tức thông báo chuyện này khắp nơi, hơn nữa còn phát động số lượng lớn nhân thủ nhanh chóng truyền bá chuyện này. Trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng biết, Hồng Diệp Môn ra tay với Bất Hủ Tông rồi.

Tuy rằng bởi vì Thất Vực Đăng Thiên Bảng mà chưa thể lập tức phản công Bất Hủ Tông, nhưng vẫn nghĩ ra cách đối phó với kế hoạch lớn thu người của Bất Hủ Tông.

Bất Hủ Tông bảo đảm top một trăm ở Hồng Vực?

Vậy thì Hồng Diệp Môn bảo đảm top năm mươi Hồng Vực!

Top năm mươi có sức hơn top một trăm nhiều.

Thật ra thì phải nói là cho dù chỉ tiến thêm một hạng trong Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì cũng có ý nghĩa trọng đại, hạng trước vĩnh viễn nặng hơn hạng sau mấy lần!

Bởi vì Hồng Vực có quá nhiều người, thiên kiêu có thể tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng rất nhiều, cho nên lên bảng cũng không phải chuyện dễ.

Phải biết rằng, mỗi một người lên bảng đều là thiên tài vạn trong có một.

“Lần này náo nhiệt rồi.”

“Chậc chậc, Bất Hủ Tông thu người, Hồng Diệp Môn cũng thu người, hơn nữa Hồng Diệp Môn bảo đảm có thể lọt top năm mươi ở Hồng Vực, những thiên tài đó hẳn là đều chạy tới Hồng Diệp Môn.”

“Đương nhiên là vậy rồi. Các ngươi không nghe nói vào Hồng Diệp Môn thì còn có thể tu hành mạch thuật trấn phái sao? Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, cái này ai không động lòng? Cho dù là cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh cao cao tại thượng thì bọn họ tuyệt đối cũng sẽ muốn gia nhập Hồng Diệp Môn! Chứ đừng nói chi là nhập môn thì còn được môn chủ Hồng Diệp Môn tự mình chỉ điểm tu hành…”

Mọi người điên cuồng bàn tán chuyện Hồng Diệp Môn thu đệ tử, cũng bàn tán lời hứa hẹn của Hồng Diệp Môn, đồng thời còn lấy Bất Hủ Tông ra so sánh.

So sánh qua lại, có vẻ như Bất Hủ Tông kém hơn không ít.

…

Bất Hủ Tông.

Ôn Bình đứng ở ngoài cửa Đệ Ngũ Thế Giới, nhìn kiến trúc mới của Bất Hủ Tông trước mặt, khóe miệng nở một nụ cười sâu xa.

Kiến trúc quý giá nhất hiện nay ở Bất Hủ Tông đã xây dựng xong!

Tổng cộng tiêu hao hai vạn danh vọng!

Hai vạn danh vọng này, nếu đổi thành Càn Khôn Lôi thì có thể đổi hai mươi viên!

Hai mươi viên Càn Khôn Lôi, đoán chừng có thể dùng để giết sáu mươi đến một trăm kẻ địch Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

Nếu lợi dụng thích đáng thì trung cảnh cũng có thể giết.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không đau lòng với con số tiêu hao lớn như thế này, bởi vì đây là một tồn tại đặc thù thoát ly khỏi Thời Gian Chi Hải, ở Đệ Ngũ Thế Giới, thời gian là thứ rẻ tiền, bởi vì có thể khống chế được thời gian, gọi là —— Thời Gian Gia Tốc!

【VIP】 Bất Hủ Tông đang lừa gạt? (2)

Đây là trung tâm của kế hoạch lần này của Ôn Bình!

Có thể đưa tám mươi người đi vào top một trăm ở Hồng Vực hay không thì phải xem nó.

"Đi. Đi vào xem thử!" Ôn Bình bước vào cánh cửa bằng đồng thau của Đệ Ngũ Thế Giới, đi qua một khu vực màu trắng trống rỗng, cuối cùng đứng ở một vùng thế giới khác.

Những chỗ mà ánh mắt có thể thấy được thì đều là những hình ảnh không ngừng chuyển động, đều là dáng vẻ của Ôn Bình.

Có Ôn Bình đang ở Thương Ngô Thành làm thành chủ.

Có Ôn Bình đang ngự kiếm phi hành trong vũ trụ.

Có Ôn Bình đang bị cướp bóc.

Từng cảnh tượng này xẹt qua trước mắt Ôn Bình, hơn nữa Ôn Bình còn thấy được địa cầu, thấy được hắn đang học cấp ba, đang làm việc và đang năm ở trên giường bệnh.

Hệ thống giải thích: "Những gì mà kí chủ chứng kiến đều là quỹ đạo nhân sinh ở Đệ Ngũ Thế Giới, mỗi một cái quỹ đạo đều là cả đời một người. Giống như kí chủ nhìn thấy, ở đây có vô số quỹ đạo, nhưng mà có thể nói là chúng nó tồn tại, cũng có thể nói là chúng nó không tồn tại. Nếu kí chủ là thành chủ Thương Ngô Thành thì hình ảnh mà kí chủ thấy chính là tồn tại. Nếu không phải thành chủ Thương Ngô Thành thì hình ảnh quỹ đạo nhân sinh đó không tồn tại. Mà một đời của kí chủ nằm trong quỹ đạo vô hạn này, chỉ cần tìm ra quỹ đạo đó thì kí chủ có thể nhìn thấy tương lai của mình, cũng có thể nhìn thấy được vô hạn khả năng ở tương lai, sau đó có thể vận dụng nó để thao tác thời gian!"

"Nhìn thấy tương lai? Lợi hại." Ôn Bình trầm tư một hồi, nhưng mà cũng không miệt mài theo đuổi, hắn không cần biết nguyên lý vận hành của Đệ Ngũ Thế Giới, bởi vì hắn cũng

không phải nhà khoa học: “Vậy thì quỹ đạo thật sự thuộc về ta ở đâu? Ta phải tìm nó như thế nào?”

Hệ thống trả lời: “Thành viên trong tông môn trả điểm nhiệm vụ. Tông chủ trả danh vọng, sau đó hệ thống sẽ thay mặt tìm kiếm khả năng mà bây giờ kí chủ khác vọng nhất, hoàn mỹ nhất.”

“Ta khát vọng nhất, hoàn mỹ nhất? Vậy thì phải tốn bao nhiêu điểm nhiệm vụ?”

“Phải xem người sử dụng lựa chọn như thế nào, nếu quỹ đạo nhân sinh là tương lai mươi năm thì chỉ cần một trăm điểm nhiệm vụ. Nếu quỹ đạo nhân sinh là một trăm năm thì là một ngàn điểm nhiệm vụ. Với kí chủ thì là một trăm danh vọng và một ngàn danh vọng.”

“Mắc như vậy… vậy thì ta chọn mười năm trước!”

“Đã tìm được quỹ đạo nhân sinh của kí chủ!”

Vừa dứt lời, trước mắt Ôn Bình xuất hiện một hình ảnh.

Hắn đang ở Thính Vũ Các!

Trong hình ảnh, hắn đang ngồi xếp bằng bên cạnh Địa Đạo Thanh Liên, vẫn không nhúc nhích, tu luyện Địa Đạo Thanh Liên Thể!

Thoáng cái chính là mười năm!

Mười năm cũng chưa rời khỏi Thính Vũ Các, cho đến khi tu luyện Địa Đạo Thanh Liên Thể đến nhập môn.

Đúng là thứ mà hắn khát vọng nhất!

Trước mắt hắn mong muốn tu luyện thành Địa Đạo Thanh Liên Thể nhất, còn tăng cảnh giới lên thì hắn cũng không có mong cầu mảnh liệt như vậy.

Nhưng mà nhìn thấy mười năm mới nhập môn, Ôn Bình cực kỳ nghi hoặc, hoàn mỹ ở chỗ nào? Không phải nói hoàn mỹ nhất sao?

“Mười năm sau, sao ta mới nhập môn Địa Đạo Thanh Liên Thể?”

Một cái linh thể mà tu luyện mất mười năm, hoàn mỹ chỗ nào?

"Đây là quá trình tu luyện hoàn mỹ nhất của kí chủ, quá trình không hoàn mỹ là thất bại, đi đường vòng, thậm chí tiêu tốn vài thập niên hoặc hơn trăm năm mới tu luyện thành công. Bởi vì lực lượng của Địa Đạo Thanh Liên Thể có thể đả thông hai cái thế giới, cho nên tu luyện mười năm nhập môn đã là tốt nhất, hơn nữa còn là hoàn mỹ nhất."

"Bây giờ ta nên làm như thế nào?" Ôn Bình cũng chấp nhận kết quả này, suy cho cùng thì Địa Đạo Thanh Liên Thể cũng không giống bình thường.

Có thể đả thông thế giới này với địa ngục vong linh, loại thể chất siêu phàm này, nếu có thể tu luyện thành công một cách vô cùng đơn giản thì sao được?

Nhưng mà phải làm như thế nào mới có thể thao tác thời gian?

Đệ Ngũ Thế Giới không phải là loại hình kiến trúc thời gian gia tốc sao?

Hệ thống trả lời: "Kí chủ chỉ cần đi vào trong hình ảnh này, dựa theo quỹ đạo nhân sinh trong hình ảnh làm lại một lần, mười năm sau, Địa Đạo Thanh Liên Thể có thể tiểu thành! Mà ở thế giới bên ngoài chỉ trải qua mười ngày thôi. Tương ứng, nếu thời gian của quỹ đạo nhân sinh là một trăm năm, kí chủ đi vào trong đó thì bên ngoài sẽ qua một trăm ngày!"

"Ta đã hiểu!"

Ôn Bình bừng tỉnh.

Không uổng hai vạn danh vọng!

Không chờ Ôn Bình cao hứng xong, hệ thống lại nói: "Đệ Ngũ Thế Giới, đệ tử tông môn, trưởng lão tông môn mỗi tháng chỉ có thể sử dụng một lần."

"Hà khắc như vậy?"

Ôn Bình suy nghĩ lại, có thể gia tốc mươi năm, một trăm năm, sau đó để cho ngươi tiếp cận với kết quả hoàn mỹ nhất,

mỗi tháng sử dụng một lần hình như cũng không tồi rồi.

Mỗi tháng tốn một phần ba thời gian gia tốc trăm năm, ngu sao không làm?

Ôn Bình đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Có phải ta có thể trực tiếp gia tốc quá trình tu luyện? Trực tiếp nhận lấy cảnh giới của trăm năm sau?"

Hệ thống trả lời: "Trước mắt Đệ Ngũ Thế Giới chỉ cho phép đi vào quỹ đạo nhân sinh để tu luyện mạch thuật, tu luyện pháp thuật, ma pháp và tu luyện linh thể. Hơn nữa hạn mức cao nhất khi tu luyện mạch thuật là Địa cấp thượng phẩm, hạn mức cao nhất khi ma pháp là ma pháp cấm kỵ tứ giai."

"Ta biết ngay mà, nếu có thể gia tốc trăm năm tu hành thì chẳng phải là vô địch rồi sao." Ôn Bình tự nhận hai vạn danh vọng thì hẳn là không kiến tạo được kiến trúc trâu bò như vậy.

Có lẽ hai trăm vạn thì có thể.

Đương nhiên, có lẽ cũng không thể.

"Nếu cũng tới rồi, vậy thì đi vào tu luyện một phen." Ôn Bình nói, đi tới hình ảnh quỹ đạo nhân sinh trước mắt.

Sau khi đi vào thì hắn xuất hiện trong Thính Vũ Các.

Lẳng lặng tu hành!

Nhoáng cái đã mấy năm!

…

Sảnh nhiệm vụ tông môn.

【VIP】 Bất Hủ Tông đang lừa gạt? (3)

Đã qua nhiều ngày, có mười mấy người lục tục thông qua Sư Đạo Mê Cục vào tông, cộng thêm hai mươi người lúc đầu thì bây giờ tổng cộng có ba mươi hai người.

Đa số mọi người đều ôm khao khát đi vào Bất Hủ Tông, nhưng mà lại được thông báo là phải không ngừng làm nhiệm vụ, cho đến khi tích lũy đủ một trăm điểm nhiệm vụ tông môn.

Tuy rằng có người sẽ nghi ngờ nhưng mà nghe nói nếu nghi ngờ thì có thể lùi tông thì những nghi ngờ đó hoàn toàn tiêu tán.

Không tin thì đừng tới Bất Hủ Tông.

Chỉ đơn giản như vậy!

Diệp Vũ Mai là người vào tông trước nhất, mấy ngày nay không ngừng làm nhiệm vụ tông môn, trước mắt đã tích cóp tới hơn tám mươi điểm nhiệm vụ tông môn.

"Sắp được một trăm rồi."

Sau khi Diệp Vũ Mai từ sảnh nhiệm vụ tông môn đi ra, đưa mắt nhìn điểm nhiệm vụ tông môn trên lệnh bài tông môn, tươi cười thỏa mãn.

Những đệ tử mới tới cũng lục tục ra vào sảnh nhiệm vụ tông môn, nhận được nhiệm vụ thì đi hoàn thành.

Có nhiệm vụ thì có thể hoàn thành ở trong tông.

Có nhiệm vụ phải ra khỏi tông mới làm được.

Khi Diệp Vũ Mai ra khỏi tông, trên đường gặp một ít đệ tử mới vào tông và Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc ấn tượng rất sâu với sư muội mới vẫn luôn cố gắng làm nhiệm vụ tông môn này, cho nên nhìn thấy thì ngăn lại dò hỏi: "Diệp sư muội, tích cóp được bao nhiêu rồi?"

"Dương sư huynh!"

Diệp Vũ Mai vội vàng đáp lại.

Sau đó mới trả lời: “Hơn tám mươi, hôm nay nhận được một cái nhiệm vụ phần thưởng là hai mươi điểm nhiệm vụ, làm xong là đủ rồi.”

“Không tệ!” Dương Nhạc Nhạc tán thưởng một câu, rất có phong phạm đại sư huynh.

Diệp Vũ Mai vốn định cáo từ, nhưng lại nhịn không được hỏi: “Dương sư huynh, nếu ta tích cóp đủ một trăm điểm nhiệm vụ tông môn thì tiếp theo phải làm gì?”

Diệp Vũ Mai thử hỏi.

Dương Nhạc Nhạc cười nói: “Diệp sư muội chỉ lo hưởng thụ những ngày tiếp theo là được, bởi vì cuộc sống mới sẽ bắt đầu sau khi hoàn thành nhiệm vụ!”

Đồng thời, Dương Nhạc Nhạc cũng dùng ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn những đệ tử mới vào tông xung quanh, đồng thời cũng lặp lại lời này với bọn họ.

Chúng đệ tử cái hiểu cái không gật đầu, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Mấy ngày nay bọn họ tuy không thể tu hành nhưng cũng có hiểu biết nhất định về Bất Hủ Tông.

Ngự Kiếm Thuật!

Khống chế ngọn lửa!

Khống chế hàn băng!

Điều khiển gió lốc!

Những thủ đoạn này có thể dễ dàng học được ở Bất Hủ Tông, nhưng những thứ có thể dễ dàng học được này lại hiếm thấy ở bên ngoài.

Tưởng tượng đến chỉ cần tích cóp đủ một trăm điểm nhiệm vụ tông môn thì có thể bắt đầu học tập mấy thứ đó, bọn họ cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Hàn huyên thêm vài câu, Diệp Vũ Mai từ truyền tống trận rời khỏi tông môn.

Đáp xuống Bích Uyên Đàm!

Nhiệm vụ tông môn: Tìm được thiên tài địa bảo Vô Sắc Thạch mà Tử Nhiên trưởng lão cần trong Bích Uyên Đàm.

Vô Sắc Thạch, chỉ có ở Bích Uyên Đàm!

Ở sâu trong trăm trượng trong Bích Uyên Đàm!

Tìm được chúng nó cũng không phải là một chuyện đơn giản, bởi vì nó đúng là không có màu sắc.

Nó ở gần thứ gì thì sẽ có màu của thứ đó, mắt thường rất khó phân biệt.

Nhưng cảm giác thì có thể phân biệt rõ ràng ra Vô Sắc Thạch, nhưng nếu phóng thích cảm giác thì sẽ kinh động yêu vật dưới Bích Uyên Đàm.

Dưới Bích Uyên Đàm cũng có không ít yêu vật!

Trong đó không thiếu Yêu Thần!

Ngay lúc Diệp Vũ Mai chuẩn bị vào nước thì cách đó không xa đột nhiên có người gọi nàng lại.

"Diệp Vũ Mai!"

Diệp Vũ Mai lập tức quay đầu lại.

Đám người đó kinh ngạc cảm thán, nói: "Đúng là ngươi?"

"Không phải người Diệp gia nói ngươi xông qua Sư Đạo Mê Cục, bây giờ là đệ tử Bất Hủ Tông sao? Sao ngươi còn ở đây?"

Diệp Vũ Mai nhìn những bằng hữu ngày xưa, nở một nụ cười xán lạn, cũng không gạt, thẳng thắn nói: "Nhận một nhiệm vụ tông môn, cho nên muốn đi xuống lấy mấy viên Vô Sắc Thạch."

"Lúc này mà ngươi còn nhận nhiệm vụ tông môn gì nữa, còn hơn hai tháng nữa là Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ bắt đầu rồi, ngươi cũng rảnh quá."

"Diệp tỷ, ngươi may mắn hơn chúng ta, vào Bất Hủ Tông. Cho nên phải quý trọng thời gian, sắp tới Thất Vực Đăng

Thiên Bảng. Chúng ta còn đang chờ ngươi đi vào top một trăm đây!”

Mấy người tận tình khuyên bảo Diệp Vũ Mai.

Diệp Vũ Mai bất đắc dĩ cười, biết những người này hiểu lầm nguyên nhân mình làm nhiệm vụ, sau đó nói: “Phải nói với các ngươi như thế nào đây? Đệ tử vào tông chúng ta đều như nhau, vào tông thì bắt đầu nhận nhiệm vụ, tích góp điểm nhiệm vụ, bởi vì trong tông môn có rất nhiều chỗ tu luyện đều cần có điểm nhiệm vụ mới có thể đi vào. Hắc hắc, ta liên tục làm bảy tám ngày, lập tức sẽ tích cóp đủ điểm nhiệm vụ tông môn. Lấy được Vô Sắc Thạch là ta có thể bắt đầu tu luyện, đến lúc đó các ngươi chờ xem ta tỏa sáng vạn trượng ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng đi!”

Diệp Vũ Mai cười nhìn các bằng hữu của mình, hàn huyên vài câu nữa, sau đó từ biệt bọn họ, một mình nhảy vào trong Bích Uyên Đàm.

Vì tránh cho kinh động Yêu tộc, Diệp Vũ Mai vẫn luôn giới hạn cảm giác trong phạm vi mười trượng, như vậy thì có thể tìm kiếm Vô Sắc Thạch trong Bích Uyên Đàm, lại không kinh động yêu vật.

Đương nhiên, mọi chuyện vĩnh viễn không thể thuận lợi như vậy được!

Khi cảm giác được viên Vô Sắc Thạch thứ nhất thì Diệp Vũ Mai gặp được một con yêu vật Trấn Nhạc Cảnh, cũng may nó đã bị thương, tuy rằng Diệp Vũ Mai mạo hiểm lấy được nhưng cũng thuận lợi trốn ra Bích Uyên Đàm, không có chết dưới móng vuốt của yêu vật.

Cầm Vô Sắc Thạch, Diệp Vũ Mai lập tức bay về tông môn.

Không nghĩ tới lúc này, chuyện Diệp Vũ Mai bắt đầu lan truyền ra.

“Nói cho các ngươi biết, thật ra thì vào Bất Hủ Tông cũng không thể lập tức tu luyện ngay, ngươi cho rằng ở Bất Hủ Tông thì tu luyện miễn phí sao? Cái gì cũng phải có điểm nhiệm vụ tông môn, ngươi không có điểm nhiệm vụ thì không thể tu luyện. Bằng hữu của ta Diệp Vũ Mai, vào Bất Hủ Tông

thì đã sao? Bảy tám ngày mà vẫn còn làm nhiệm vụ tông môn. Mắt thấy Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu rồi mà còn chưa có tích cóp đủ điểm nhiệm vụ tông môn để tu luyện. Ta xem Bất Hủ Tông này đang gạt người ta, ba tháng bồi dưỡng ra top một trăm Hồng Vực vốn đã không thể tưởng tượng nổi rồi, bây giờ bọn họ lại còn lãng phí thời gian làm nhiệm vụ tông môn."

【VIP】 Bất Hủ Tông đang lừa gạt? (4)

“Ta thấy Bất Hủ Tông muốn nhận chút người phát triển tông môn, top một trăm Hồng Vực gì đó, ta đoán hẳn đều là nói bừa.”

Theo hai bằng hữu của Diệp Vũ Mai bàn tán, nội dung cuộc nói chuyện này bắt đầu lan rộng ra.

Như ôn dịch.

Thế lực phụ thuộc của Hồng Diệp Môn nghe được thì lập tức đứng sau quạt gió thêm củi, hơn nữa còn báo chuyện này lại cho Hồng Diệp Môn.

…

Hồng Diệp Môn.

Không tới bảy ngày, Hồng Diệp Môn điên cuồng thu một hai ngàn thiên kiêu, trong đó có hơn bốn năm chục người đã là Trấn Nhạc Cảnh.

Bởi vì phuc lợi nhập môn của Hồng Diệp Môn nên còn có một lượng lớn thiên kiêu lục tục hội tụ tới Hồng Diệp Môn, trong đó không thiếu thiên tài đỉnh cấp Trấn Nhạc Hạ Cảnh.

Thậm chí còn xuất hiện trung cảnh.

Thực lực Trấn Nhạc Trung Cảnh, nếu lần này tiêu chuẩn tổng thể giống như Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần trước thì chỉ cần hắn không phải dựa vào bạch tinh đắp ra thì xác suất lọt top một trăm ở Hồng Vực là tám thành!

Thiên kiêu như vậy cũng bị thông báo của Hồng Diệp Môn hấp dẫn đến.

Đối với kết quả này, Lặc Khánh rất vừa lòng.

Lúc này, tin tức về Bất Hủ Tông truyền đến.

Hơn nữa còn điên cuồng truyền bá trong Hồng Diệp Môn, khiến cho mọi người đều biết, khiến cho đông đảo đệ tử Hồng Diệp Môn sôi trào không thôi.

Sau khi Lặc Khánh biết chuyện này thì phản ứng đầu tiên chính là: "Quả nhiên không ngoài sở liệu của lão phu, cái gọi là bảo đảm top một trăm ở Hồng Vực chính là ngụy trang."

Còn hơn hai tháng là Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ bắt đầu.

Lúc này còn để cho những đệ tử mới vào tông đó lãng phí thời gian đi làm nhiệm vụ.

Đúng là nực cười.

"Lặc Khánh trưởng lão, đừng cười. Không phải chúng ta đã biết trước chuyện bồi dưỡng nửa bước Trấn Nhạc Cảnh đoạt top một trăm ở Hồng Vực vốn là lừa gạt sao?"

"Tuy rằng đã biết trước là lừa gạt, nhưng mà Bất Hủ Tông lại tự mình vả mặt của mình."

Vài tên phó môn chủ Hồng Diệp Môn cười, cười đến không kiêng nể gì cả.

Lặc Khánh tiếp tục cười nói: "Đồng ý! Tuy rằng đã đoán trước được sẽ là như thế này nhưng nhanh như vậy thì Bất Hủ Tông tự mình vả mặt mình, ít nhiều gì ta cũng thấy có chút mắc cười. Khụ khụ… lão phu khống chế một chút. Đúng rồi, về Hiên Đình Các, Âm Dương gia có động tĩnh gì không?"

"Tra không được hai nhà sẽ dùng ai tham chiến, giờ phút này, Hiên Đình Các và Âm Dương gia đều ở vào trạng thái nửa phong bế, thám tử của chúng ta cũng không dễ thâm nhập vào bên trong tra xét."

Một phó môn chủ Hồng Diệp Môn đáp.

"Theo ta biết thì mạnh hơn lần trước nhiều."

"Vậy còn phải nói sao, tuyệt đối là mạnh hơn. Bây giờ chúng ta tuyển người, không phải là cũng mạnh hơn lần trước sao?"

Khi nhắc tới Hiên Đình Các và Âm Dương gia, vài tên phó môn chủ Hồng Diệp Môn đều có chút lo lắng.

Bất Hủ Tông gì đó, bọn họ không coi ra gì.

Bồi dưỡng nửa bước Trấn Nhạc Cảnh lọt top một trăm ở Hồng Vực, đó chỉ là trò cười.

Sẽ không ai tin!

So với Bất Hủ Tông gióng trống khua chiêng thu người ở địa bàn của bọn họ thì nhân tài của Hiên Đình Các, Âm Dương gia mới khiến cho bọn họ đau đầu thật sự.

Những năm gần đây, ba nhà vẫn luôn mâu thuẫn không ngừng, Thất Vực Đăng Thiên Bảng chắc chắn sẽ trở thành chiến trường kịch liệt nhất.

Lần này, Hồng Diệp môn mất tích nhiều thiên kiêu đứng đầu như vậy, chỉ dựa vào những người mới thu được trước mắt này thì hoàn toàn không đủ để cân sức ngang tài với hai nhà.

Thậm chí còn có thể là không thể tranh phong!

Lặc Khánh gật gật đầu: "Vậy thì vừa tra tung tích của bọn họ vừa thu người. Còn hơn hai tháng, hẳn là còn kịp."

Hồng Diệp Môn hứa hẹn nhiều phúc lợi như vậy, Lặc Khánh vẫn có nắm chắc thu được không ít thiên kiêu đứng đầu.

Cho dù thực lực không mạnh mẽ lắm thì cũng có thể dựa vào môn chủ chỉ điểm mà tiến thêm một bước, có thể đấu một trận với Hiên Đình Các và Âm Dương gia.

Lúc này, một phó môn chủ đột nhiên nói: "Đúng rồi, các vị, chúng ta không ngại đi tìm tiểu tử đó thử?"

'Tiểu tử đó' ba chữ này vừa vang lên, mọi người đều lộ vẻ vui mừng.

Người đó là ai mọi người cũng biết.

Một trong số đệ tử của Vực Chủ Hồng Vực —— Cực Thiên Phong Tâm!

Cực Thiên Phong Tâm vốn là đệ tử Hồng Diệp Môn, thiên tư trác tuyệt, ba mươi tuổi thì đã bước vào Trấn Nhạc Cảnh, hơn nữa thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Kinh diễm nhất là năng lực lĩnh ngộ mạch thuật siêu phàm của hắn, ba mươi năm ngắn ngủi thì tu luyện Địa cấp mạch thuật ra bí thuật.

Phải biết rằng khi đó hắn mới ba mươi tuổi!

Năm năm đi qua, chắc chắn hắn càng mạnh mẽ hơn.

Thất Vực Đăng Thiên Bảng, quan lại trong U Quốc không thể tham dự. Cực Thiên Phong Tâm tuy là đệ tử của Vực Chủ nhưng không có nhậm chức ở U Quốc, cho nên cũng không tính là quan lại.

Không phải là quan thì có thể tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng!

Nếu hắn đại biểu Hồng Diệp Môn tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì hắn cũng có thể thuận lợi đi vào top mười ở Hồng Vực, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì.

Hơn nữa chỉ cần có hắn gia nhập thì sẽ kéo theo nhiều thiên kiêu gia nhập vào Hồng Diệp Môn hơn.

Lúc đó, Hồng Diệp Môn có thể nói!

Nhập tông bảo đảm top mười!

Này còn chấn động hơn bảo đảm top năm mươi nhiều!

Mượn chuyện này thì có thể thu thêm người nữa!

“Nhưng mà ta sợ điều kiện mà chúng ta khai ra thì hắn không vừa ý?” Một phó môn chủ mở miệng nhắc nhở mọi người.

Lặc Khánh trầm tư một hồi, nói: “Cũng đúng. Là đệ tử của Vực Chủ, hắn không phải không thể tiếp xúc đến mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, cũng không phải không có cơ hội được cường giả thượng cảnh tự mình chỉ điểm. Thứ duy nhất mà hắn không có thì e là chỉ có bạch tinh.”

Một phó môn chủ vui vẻ nói: “Bạch tinh được không, cho dù là đệ tử của Vực Chủ thì cũng không dám nói là minh có đủ bạch tinh dùng chứ?”

Lặc Khánh gật gật đầu, sau đó nói: “Chờ môn chủ ra tới thì chúng ta lại thương thảo lại. Mấy trăm vạn bạch tinh, chúng ta nhín một chút thì vẫn lấy ra được.”

Mấy trăm vạn bạch tinh tuy nhiều nhưng nếu có thể để cho Cực Thiên Phong Tâm đại diện Hồng Diệp Môn tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng, vậy thì có thể thuận lợi thu người hơn nhiều.

Chắc chắn sẽ có thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh nguyện đi theo bước chân Cực Thiên Phong Tâm, sau đó tranh giành với quần hùng trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng!

【VIP】 Cực Thiên Phong Tâm

Chích Vô giới.

Chuyện có liên quan đến Cực Thiên Phong Tâm, đồng thời liên quan đến đại kế Thất Vực Đăng Thiên Bảng của Hồng Diệp Môn, Lặc Khánh không thể không đi vào Chích Vô giới.

Môn chủ đã bặt vô âm tính trong Chích Vô giới gần mười ngày. Hắn không biết tại sao môn chủ lại ở trong Chích Vô giới lâu như vậy, chuyện duy nhất mà hắn biết là nếu như môn chủ không tự mình đưa tin cho Cực Thiên Phong Tâm thì Cực Thiên Phong Tâm hoàn toàn sẽ không chịu đàm phán với Hồng Diệp Môn.

Tính cách Cực Thiên Phong Tâm rất quái lạ, từ khi vào Hồng Diệp Môn thì từ đầu đến cuối đều biểu hiện ra thiện ý với môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình.

Những người khác, bao gồm những phó môn chủ bọn họ thì Cực Thiên Phong Tâm đều dùng lạnh mặt, nói chuyện cũng không chút khách khí.

Vào Chích Vô giới, Lặc Khánh vừa bay vừa hô to: “Môn chủ —— môn chủ ——”

Liên tục kêu gào, tìm kiếm một lúc lâu sau, cuối cùng Lặc Khánh tìm được tìm Diệp Vu Bình đang ngồi trên một hòn nham thạch trong một khe núi trong Chích Vô giới.

Thời khắc này, Diệp Vu Bình nhắm chặt hai mắt, cho dù Lặc Khánh tới thì nàng vẫn không có mở mắt ra.

Khi Lặc Khánh đến gần, sau đó hô một tiếng, lúc này, Diệp Vu Bình mới đột nhiên mở mắt ra, giống như một người mù đột nhiên nhìn thấy lại ánh sáng!

Vô cùng đột nhiên!

Còn có chút dọa người!

Ở trong mắt Diệp Vu Bình tràn đầy nghi hoặc, khiến cho Lặc Khánh vì đó mà kinh hãi.

Bởi vì hắn chưa bao giờ nhìn thấy môn chủ như vậy.

“Môn chủ, xảy ra chuyện gì rồi?” Lặc Khánh thăm dò hỏi một tiếng.

Diệp Vu Bình đưa ánh mắt vô thần nhìn Lặc Khánh bên cạnh, nói: “Tìm được mấy đứa nhỏ kia chưa?”

Lặc Khánh lắc đầu, sau đó kể lại chi tiết kế hoạch thu người trắng trợn của Hồng Diệp Môn, đồng thời nói luôn chuyện liên quan tới Cực Thiên Phong Tâm.

Sau khi Diệp Vu Bình nghe xong thì trầm tư một hồi, nói: “Cách này không tệ, ngươi đi ra ngoài trước, tối nay ta sẽ liên hệ Cực Thiên Phong Tâm!”

Lặc Khánh gật đầu, thấy trạng thái của môn chủ như vậy thì cũng không dám ở lại lâu thêm.

Vội vàng rời khỏi Chích Vô giới.

Chỉ còn lại một mình Diệp Vu Bình ngồi trên nham thạch bên dòng suối, tự mình lẩm bẩm.

“Mộc Long tiền bối đi đâu?”

“Ta đã tìm toàn bộ Chích Vô giới bốn lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng Mộc Long tiền bối.”

Mộc Long là át chủ bài chân chính của Hồng Diệp Môn, bây giờ lá bài tẩy này mất đi, cho dù tâm tính của Diệp Vu Bình có tốt cách mấy thì cũng có chút cuống cuồng.

Rốt cuộc thì Mộc Long đã đi đâu?

…

Vào đêm.

Trong một ngôi nhà nằm sâu trong Vô Thượng Thành, một thanh niên gương mặt cực kỳ lạnh lùng nhìn chằm chằm huyết thiếp trong tay.

Xích Huyết cấp báo của Hồng Diệp Môn!

Một phong thư là một cái mạng!

Không phải thời khắc tất yếu thì Hồng Diệp Môn sẽ không xa xỉ như thế.

"Diệp, ngươi muốn ta đại diện Hồng Diệp Môn tranh giành Thất Vực Đăng Thiên Bảng, vậy thì ta sẽ nghe ngươi…"

Giơ huyết thiếp lên, dùng mạch khí xé nát, trên gương mặt lạnh như băng của Cực Thiên Phong Tâm lộ ra nụ cười.

Sau đó hắn nhìn về phương xa, đó là hướng Hồng Diệp Môn.

"Diệp, ta nhớ ngươi!"

…

Bất Hủ Tông.

Ba ngày sau, Ôn Bình rời khỏi Đệ Ngũ Thế Giới.

Thành công tu luyện thành Địa Đạo Thanh Liên Thể, mặc dù đó là khát vọng của Ôn Bình nhưng còn chưa tới mức nhất định phải làm được.

Trước mắt bồi dưỡng đệ tử mới quan trọng, bởi vì thời gian không có dư dả.

Hai tháng, một cái búng tay!

Ôn Bình không muốn tu luyện Địa Đạo Thanh Liên Thể mà khiến cho nhiệm vụ xảy ra chuyện.

Rời khỏi Đệ Ngũ Thế Giới, Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra đưa tin cho Tần Sơn, thông báo cho đệ tử đã xoay sở đủ một trăm điểm nhiệm vụ tông môn tập hợp trước chủ điện.

Trước mắt, ngoại trừ Diệp Vũ Mai, Trần Khâm thì còn có bốn đệ tử mới vào tông cũng tích lũy đủ một trăm điểm nhiệm vụ.

Ôn Bình quyết định bắt đầu từ sáu người này trước, nhưng mà bước thứ nhất không phải là để cho bọn họ đi vào Đệ Ngũ Thế Giới mà là để cho bọn họ đi vào Biết Bàn Ốc trước.

Sau khi thăng cấp, Niết Bàn Ốc đã không giới hạn ở cải tạo công pháp nữa, cũng không còn bị giới hạn cấp bậc cải tạo ở

Hoàng cấp và Huyền cấp. Bây giờ Niết Bàn Ốc có thể cải tạo mạch thuật Hoàng cấp và Địa cấp, đền bù chúng nó tới một trình độ hoàn mỹ nhất định.

Chỉ có đề cao giới hạn thì bọn họ mới có nhiều không gian tăng lên hơn!

"Các ngươi đi theo ta."

Đến trước chủ điện, Ôn Bình liếc mắt ra hiệu cho sáu người đang chờ trước chủ điện.

Sáu người vội vàng tràn đầy phấn khởi theo chân Ôn Bình đi tới Niết Bàn Ốc.

Ôn Bình nói: "Liên quan tới Niết Bàn Ốc, hẳn là các ngươi cũng biết rồi. Khu Hoàng cấp, một ngàn kim tệ một canh giờ, khu Huyền cấp một miếng bạch tinh một canh giờ, khu Địa cấp mười miếng bạch tinh một canh giờ. Diệp Vũ Mai, ngươi đi vào khu Địa cấp hoàn thiện công pháp và mạch thuật của ngươi, cho đến khi tăng lên đến cực hạn thì đến Thính Vũ Các tìm ta. Mấy người các ngươi cũng giống như thế. Trần Khâm, ngươi đi theo ta!"

Diệp Vũ Mai thấy Ôn Bình dẫn Trần Khâm rời đi, khó hiểu gãi đầu một cái, nhưng mà cũng không nghĩ nhiều, vội vàng đi vào Niết Bàn Ốc.

Bốn người còn lại cũng vội vàng đi vào theo.

Mà Trần Khâm đi theo sau lưng Ôn Bình, đi tới một chỗ không có ai, sau đó nói: "Ngươi không giống như bọn họ, công pháp và mạch thuật của bọn họ đều thuộc về trung thượng đẳng. Niết Bàn Ốc có thể cải tạo chúng nó đến hoàn mỹ trong khoảng thời gian ngắn, làm cho bọn chúng không hề kém cỏi hơn công pháp và mạch thuật trấn phái của thế lực lớn chút nào. Mà công pháp và mạch thuật của của ngươi đều rất kém, nếu như muốn cải tạo đến hoàn mỹ thì có thể cần tới mấy tháng. Mấy tháng sau, Thất Vực Đăng Thiên Bảng đã bắt đầu, cho nên ngươi không có có nhiều thời gian như vậy! Vấn đề công pháp sau này bàn lại, nhưng bây giờ ngươi nhất định phải tu luyện mạch thuật một lần nữa. Tương ứng, ngươi cần phải cố gắng vô cùng kinh khủng, ngươi phải chuẩn bị tâm lý."

【VIP】 Bộc lộ ra hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái

Trần Khâm gật đầu, ánh mắt kiên định nói: “Tông chủ, ta không sợ khổ!”

Hắn chỉ sợ không có cơ hội!

Chỉ sợ không thể báo thù!

Ôn Bình tán thưởng gật đầu, sau đó dẫn hắn tới Phong Chi Cốc, đi tới chỗ có thể nhận được dị mạch thuộc tính phong.

“Cho ngươi mười ngày, ngươi có thể tìm sư huynh sư tỷ trợ giúp, cũng có thể mua sắm hồng thạch hoặc là hồng tinh để giảm bớt sức gió bài xích ngươi. Mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, cho dù là chết thì ngươi cũng phải vượt qua!” Ôn Bình hạ thiết lệnh!

Bởi vì chỉ có nhận được dị mạch thuộc tính phong thì mới có thể tu luyện mạch thuật thuộc tính phong.

Ôn Bình chỉ cho hắn được mười ngày, bởi vì sau đó hắn còn phải đi thu hoạch mạch thuật thuộc tính phong, cẩn thận phỏng đoán thì ít nhất cũng tốn mười mấy hai mươi ngày nữa.

Đây là phỏng đoán cẩn thận!

Bởi vì Long Kha mạnh hơn hắn nhiều nhưng cũng bỏ ra hơn hai mươi ngày mới lấy được.

Cho nên vẫn là câu nói đó, bây giờ thời gian là thứ quý giá nhất.

Để Trần Khâm ở tại Phong Chi Cốc, lúc này, Ôn Bình trở về tông môn.

Sau đó, trong ba ngày, Ôn Bình vẫn dựa theo kế hoạch cũ, đưa những đệ tử đã tích lũy đủ một trăm điểm nhiệm vụ tông môn vào Niết Bàn Ốc hoặc là Phong Chi Cốc.

Trước đó, Đệ Ngũ Thế Giới cũng toàn diện mở ra với đệ tử tông môn.

Đao Ma, Mộc Long đều tràn đầy phấn khởi đi vào trong đó, bởi vì cho dù là Đao Ma hay là Mộc Long cũng đều có đủ điểm nhiệm vụ tông môn.

Nhất là Mộc Long.

Mộc Long có một ngàn năm trăm điểm nhiệm vụ tông môn, hoàn toàn có thể gia tốc trăm năm.

Những đệ tử trong tông môn vốn đang tiềm tu cũng lần lượt xuất quan, điên cuồng làm nhiệm vụ tông môn, chuẩn bị tích lũy đủ điểm nhiệm vụ tông môn đi vào Đệ Ngũ Thế Giới.

Đã nắm giữ ma pháp cấm kỵ tam giai Dương Nhạc Nhạc tích cực nhất, bởi vì nếu có mười năm gia tốc thì hắn có thể tăng ma pháp cấm kỵ tam giai lên đến viên mãn.

Đến lúc đó, cường giả Địa Vô Cấm bình thường cũng không gánh được ma pháp hệ lôi của hắn!

Tưởng tượng đến thực lực sắp tăng lên trên diện rộng, Dương Nhạc Nhạc vô cùng hưng phấn.

Những đệ tử còn lại cũng hết sức hưng phấn, dù sao mười năm gia tốc cũng không phải chuyện đùa.

Trong một tháng, dùng hai mươi ngày làm nhiệm vụ, cũng không đáng kể. Bởi vì mười ngày còn lại, dùng nó đi vào Đệ Ngũ Thế Giới thì đủ để bọn họ tăng một loại mạch thuật mà mình đang tu luyện lên đến viên mãn.

Thậm chí có thể bên cạnh tạo cực!

Hóa cảnh, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn đáng giá ước mơ.

Cứ như vậy, sảnh nhiệm vụ tông môn xuất hiện một tình huống, đó là cung không đủ cầu, chỉ cần có nhiệm vụ ra thì liền bị nhận hết.

Cũng may sảnh nhiệm vụ tông môn có năng lực thích ứng, sau khi xuất hiện cục diện như vậy, nó lập tức tăng thêm rất nhiều nhiệm vụ.

Cùng lúc đó, tin tức Hồng Diệp Môn thu người cũng truyền tới tai Ôn Bình.

Mới đầu Ôn Bình không thèm để ý vấn đề này, dù sao Hồng Diệp Môn thu đệ tử, lẽ nào hắn có chạy qua đó ngăn không cho người ta thu sao?

Cái gọi là bảo đảm top năm mươi, trong mắt Ôn Bình thì chính là một trò hề.

Đến lúc đó chỉ cần chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu thì hắn sẽ dùng hành động nói cho tất cả mọi người. Cái lời hứa bảo đảm top năm mươi của Hồng Diệp Môn sẽ trở thành chuyện cười cho đầu đường đến cuối ngõ.

Nhưng mà khi Trần Hiết nói cho hắn biết, Hồng Diệp Môn gióng trống khua chiêng nói vào Hồng Diệp Môn thì có thể bảo đảm top mười khiến cho người tham gia ở mấy chỗ Sư Đạo Mê Cục càng ngày càng ít thì Ôn Bình cảm thấy phải cho Hồng Diệp Môn biết tay.

Kế hoạch ban đầu của hắn là tối đa hai tháng, thu đủ tám mươi người, nhưng tuyệt đối không thể tốn hai tháng thu người thật.

Nếu làm như vậy, người cuối cùng vào tông có quá ít thời gian.

Cho nên theo Ôn Bình thì thu đủ tám mươi người càng sớm thì càng có lợi cho hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Bốn mươi vạn danh vọng, Ôn Bình sẽ không buông tha!

“Tông chủ, ta nên làm như thế nào?” Giờ phút này, Trần Hiết nghĩ không ra cách gì tốt, chỉ có thể cầu viện Ôn Bình.

Ôn Bình đáp: “Nếu Hồng Diệp Môn muốn chơi thì chơi với bọn họ. Ngày mai, đầu đề Bất Hủ Nhật báo ghi là Bất Hủ Tông thu người, bảo đảm đệ nhất Hồng Vực! Đồng thời, phàm là người vào tông thì đều có thể tu luyện mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm đến Địa cấp trung phẩm. Nhớ kỹ, tên hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái này phải in lớn cho ta! Phải bắt mắt!”

Trần Hiết ngây ra một lúc, không hiểu hỏi: “Tông chủ, tại sao?”

“Bởi vì những mạch thuật này đều lấy từ Hồng Diệp Môn ra, là đồ của bọn họ, những mạch thuật này đều là mạch thuật đỉnh tiêm quen thuộc với tất cả mọi người ở Hồng Vực.” Ôn Bình cười cười.

Trần Hiết cũng không nhịn được mà cười ha hả: “Tông chủ, ngài quá tàn nhẫn. Đi Hồng Diệp Môn một chuyến, cướp cả vốn liếng của Hồng Diệp Môn về.”

“Đều là một ít mạch thuật bình thường, có thời gian ngươi về tông môn một chuyến, đen bọn chúng đi thưởng cho tâm phúc Tẫn Tri Lâu. Nhưng mà ngươi chớ tu luyện, mặc dù những thứ này có thể tăng thực lực của ngươi lên trong thời gian ngắn, nhưng thực chất lại là lãng phí thời gian của ngươi, ngán chân ngươi.”

“Tông chủ, nếu như bị môn chủ Hồng Diệp Môn biết ngươi xem của cải của bọn họ không đáng một đồng, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.”

Trần Hiết cất tiếng cười to.

Tông chủ quá độc ác.

Nếu đăng câu nói này lên báo thì tuyệt đối sẽ là giết người tru tâm!

Ôn Bình cười cười: “Ta đâu có quan tâm nàng nghĩ như thế nào. Mặt khác, ngoại trừ mạch thuật lưu phái, tin tức liên quan tới Tuyền Qua Đồ cũng tuyên bố ra ngoài, thiên kiêu vào tông có thể có một cơ hội mua sắm Tuyền Qua Đồ. Ba ngày sau! Ta sẽ giao cho ngươi mười tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, tất cả đều có năng lực đặc thù, ngươi bán đấu giá chúng nó. Nhớ kỹ, nhất định phải tạo thế trước, hấp dẫn càng nhiều cường giả càng tốt!”

“Thuộc hạ đã rõ!”

Trần Hiết giật mình.

Đến rồi!

Tông chủ muốn phản kích tàn nhẫn một lần!

Hồng Diệp Môn, chuẩn bị tiếp chiêu chưa?

【VIP】 Hồng Diệp môn chấn nộ!

Vào tông thì có một cơ hội mua sắm Tuyền Qua Đồ, chờ buổi đấu giá kết thúc, không biết bao nhiêu thiên kiêu sẽ tập trung lại, giẫm bằng đám cỏ trước Sư Đạo Mê Cục!

Ôn Bình lại dặn dò vài câu, sau đó cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, lúc này, Trần Hiết triệu tập nhân thủ, bắt đầu một đợt tạo thế mới cho Bất Hủ Tông.

Bảo đảm đệ nhất Hồng Vực!

Vào tông có thể tu luyện mạch thuật lưu phái của Hồng Diệp Môn!

Đương nhiên, những thứ này chỉ là để chọc tức Hồng Diệp Môn.

Cướp đồ của bọn họ, trở tay nói cho người ở Hồng Vực, có thể đến Bất Hủ Tông để tu luyện mạch thuật của Hồng Diệp Môn.

Làm như vậy thì mặt mũi của Hồng Diệp Môn biết để ở đâu?

Nghĩ đến đây, Trần Hiết nhịn không được nở nụ cười, khiến cho những người trong Tẫn Tri Lâu, người nào cũng như lọt vào trong sương mù, cuối cùng hết cách, chỉ có thể cười theo.

Sau đó, Trần Hiết dặn dò chuyện bán đấu giá Tuyền Qua Đồ, đồng thời bắt đầu điên cuồng tạo thế, viết một bài viết cụ thể kể lại chuyện ngày xưa Bất Hủ Tông bán Tuyền Qua Đồ. Trong đó nhắc đến không ít năng lực đặc thù.

Mặc dù những Tuyền Qua Đồ đó phẩm cấp không cao nhưng năng lực đặc thù kèm theo đủ để cho cường giả Địa Vô Cấm cũng rung động vì nó!

Nếu tin tức liên quan tới Tuyền Qua Đồ có thể truyền khắp toàn bộ Hồng Vực, Trần Hiết tin tưởng nó có thể khiến cho

người của ba đại thế lực đều đến tranh đoạt, thậm chí cả Vực Chủ cũng tới.

Đáng tiếc, Bất Hủ Nhật báo còn chưa có lan rộng khắp toàn bộ Hồng Vực.

Trước mắt chỉ có thể truyền bá ở trên địa bàn của Hồng Diệp Môn, hơn nữa còn có rất nhiều chỗ không có tới được.

Đáng tiếc!

Đáng tiếc!

…

Hôm sau.

Bất Hủ Nhật báo kỳ mới lại khiến cho oanh động.

Đầu đường cuối ngõ, lại bắt đầu xuất hiện hình ảnh mọi người tốp năm tốp ba bàn tán ầm ĩ.

“Cái gì, Bất Hủ Tông này hứa vào tông thì bảo đảm đệ nhất Hồng Vực! Quá giả đi chứ?”

“Hồng Diệp Môn vừa nói bảo đảm top mười thì Bất Hủ Tông lại nói bảo đảm đệ nhất, xem ra hai nhà đang đánh nhau.”

“Ngươi tin không?”

“Ta không dám tin.”

“Đệ nhất Hồng Vực! Quá không thể tưởng tượng nổi.”

Phân lượng của đệ nhất Hồng Vực này cũng không phải chỉ là hai chữ đệ nhất này có thể khái quát được.

Phải biết, cho dù chỉ thăng lên một hạng ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì cũng có ý nghĩa phi phàm.

Trăm năm trước, lần Thất Vực Đăng Thiên Bảng đó, người đệ nhất Hồng Vực đó chính là cường nhân lấy một địch trăm. Một trăm người này đều không phải là nhân vật tầm thường, tất cả đều là top năm trăm trong Thất Vực Đăng Thiên Bảng, thậm chí trong đó còn có hai ba mươi người là top một trăm Hồng Vực!

Nhưng bọn họ cộng lại cũng đánh không lại tên thiên kiêu đệ nhất Hồng Vực!

Đây chính là khoảng cách!

Vị trí thứ nhất, không phải là thiên kiêu đỉnh tiêm bình thường có thể ngồi được.

Bây giờ Bất Hủ Tông cũng dám nói bảo đảm thứ nhất, nghe kiểu gì cũng thấy vô nghĩa!

Trong lúc này đa số mọi người đều tập trung vào chuyện Bất Hủ Tông cam kết mà không để ý đến chuyện vào tông thì có thể tu luyện mạch thuật lưu phái và mua sắm Tuyền Qua Đồ, những người ở Bích Uyên Đàm và chỗ khác đều như ong vỡ tổ.

Người bình thường không biết rõ những mạch thuật lưu phái đó đại biểu cho cái gì, nhưng những phụ thuộc Hồng Diệp Môn và người kiến thức rộng rãi như bọn họ thì biết rất rõ.

Mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm Tam Thiên Tiệt Sát!

Là đồ của Hồng Diệp Môn!

Mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm Vãng Sinh Cực Nhạc!

Là đồ của Hồng Diệp Môn!

Tổng cộng hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái, tất cả đều là mạch thuật lưu phái thành danh đã lâu của Hồng Diệp Môn, bây giờ Bất Hủ Tông lại nói là vào tông thì có thể học được.

Mới đầu bọn họ không tin nhưng khi nhìn thấy trên đó còn viết ra một phần trong hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái thì bọn họ không thể không tin.

“Sao hai mươi ba loại mạch thuật lưu phái này lại lọt vào tay Bất Hủ Tông?”

“Đúng rồi, trước đó vài ngày không phải tông chủ Bất Hủ Tông đi Hồng Diệp Môn giết mấy người Đông phó môn chủ sao? Hắn là cướp đi khi đó.”

“Trời đất ơi, mạch thuật lưu phái uy danh hiển hách của Hồng Diệp Môn bây giờ lại bị Bất Hủ Tông cướp lấy, mặt mũi Hồng Diệp Môn biết để ở đâu!”

Những lời này bắt đầu lan truyền rộng rãi trong địa bàn của Hồng Diệp Môn.

Bắt đầu có người hoang mang.

Hồng Diệp Môn chỉ bị cướp mạch thuật lưu phái đơn giản như vậy sao?

Chắc chắn còn có thứ gì khác!

Không tới một ngày, tin tức này truyền đến Hồng Diệp Môn.

Những đệ tử Hồng Diệp Môn nghe được tin tức này, lại đọc Bất Hủ Nhật báo, sau đó cả đám đều ngũ vị tạp trần.

Không ai vui vẻ nổi.

Dù sao mạch thuật lưu phái nổi tiếng Hồng Vực của mình đều bị Bất Hủ Tông cướp hết, mặt mũi Hồng Diệp Môn mất sạch.

Khi những phó môn chủ Hồng Diệp Môn biết chuyện này thì từng người đều giận điên lên muốn đi quyết tử chiến với Bất Hủ Tông.

“Quá đáng, đều là mạch thuật lưu phái của Hồng Diệp Môn ta! Hắn lại xem như đồ của mình, còn truyền cho người vào tông!”

“Như vậy cũng nhịn được sao? Nếu như nhịn thì người ở Hồng Vực sẽ xem Hồng Diệp Môn chúng ta như thế nào?”

“Đi, chúng ta giết đến Bất Hủ Tông!”

“Đi!”

Từng vị cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh tức giận đứng lên, đồng thời muốn đi ra ngoài, kéo cũng không kéo lại được.

Khi Diệp Vu Bình đi vào trong phòng, mấy người này mới hơi yên tĩnh một hồi. Nhưng mà mặc dù không có xông ra ngoài nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha.

“Môn chủ, ngài hạ lệnh đi!”

“Đúng đó, môn chủ, Bất Hủ Tông công khai khiêu khích chúng ta, nếu không đánh trả thì sau này mặt mũi Hồng Diệp Môn chúng ta để ở đâu?”

Diệp Vu Bình đưa mắt nhìn mấy người đang nổi giận đùng đùng, sau đó trầm giọng nói: “Trước mắt chuyện gì nhẹ chuyện gì nặng, các ngươi vẫn không rõ sao?”

“Nhưng mà…”

Một phó môn chủ Hồng Diệp Môn vẫn định biện luận nhưng lại bị Diệp Vu Bình cắt ngang.

Diệp Vu Bình nói tiếp: “Hành động lần này của Bất Hủ Tông chính là vì để cho chúng ta mất hết thể diện. Thủ đoạn nhỏ ngây thơ như thế mà đã khiến cho các ngươi biến thành như thế này?”

【VIP】 Hồng Diệp môn chấn nộ! (2)

Bị Diệp Vu Bình giáo dục một trận như thế, mọi người không cam lòng ngồi xuống lại.

Mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn còn nổi giận đùng đùng, dựa vào nét mặt của bọn họ thì có thể nhìn ra.

Lúc này, tuy trong lòng Diệp Vu Bình có hỏa nhưng trước mắt chuyện quan trọng nhất là Thất Vực Đăng Thiên Bảng, còn có điều tra tung tích của Mộc Long nữa.

Thất Vực Đăng Thiên Bảng, liên quan đến tương lai của Hồng Diệp Môn.

Tung tích của Mộc Long liên quan tới nội tình của Hồng Diệp Môn.

Còn hành vi như thằng hề của Bất Hủ Tông, nàng chỉ có thể tạm nhịn trước.

Lúc này, nếu như nàng đánh lên Bất Hủ Tông, không chỉ sẽ khiến cho Vực Chủ không vui, hơn nữa còn khiến cho Hồng Diệp Môn tổn thất không nhỏ. Khả năng bởi vậy sẽ khiến cho Hồng Diệp Môn vô duyên với Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, đến lúc đó thì được không bù mất.

Lúc này, Lặc Khánh vẫn luôn trầm mặc bên cạnh đứng dậy nói: “Cực Thiên Phong Tâm đã hồi âm, quyết định đại biểu Hồng Diệp Môn tham gia thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng. Đến lúc đó Cực Thiên Phong Tâm chúng ta sẽ cho Bất Hủ Tông một bài học ngay trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng, để cho Bất Hủ Tông mất hết mặt mũi, để cho người Hồng Vực biết cái gọi là đảm bảo đệ nhất của Bất Hủ Tông buồn cười cỡ nào.”

Bởi vì có câu quân tử báo thù mười năm không muộn!

Lão ẩu trước đó cũng mở miệng nói: “Các ngươi có biết tại sao Bất Hủ Tông sẽ làm như vậy không, muốn cho chúng ta

nổi giận không? Đó là vì khi thông báo Hồng Diệp Môn bảo đảm top mười phát đi rộng rãi, thiên tài đi xong Sư Đạo Mê Cục càng ngày càng ít. Bất Hủ Tông hoảng rồi! Nếu không phải bọn họ hoảng lên thì tại sao đột nhiên lại chơi thủ đoạn ngây thơ như vậy?"

Nghe hai người nói như vậy, những phó môn chủ Hồng Diệp Môn khác cũng bình tĩnh lại không ít, phẫn nộ trên mặt cũng dần dần tiêu biến.

Vừa rồi bọn họ bị phẫn nộ chiếm lấy đầu óc, không suy nghĩ, chỉ nghĩ tới giết người của Bất Hủ Tông để tiết mối hận trong lòng.

Nhưng bây giờ nghe hai người Lặc Khánh nói như vậy, bọn họ trầm tư một phen, sau đó bừng tỉnh đại ngộ!

Đúng!

Nếu Bất Hủ Tông không hoảng lên?

Thì sao sẽ dùng thủ đoạn này?

Lặc Khánh tiếp tục nói: "Các ngươi chỉ chú ý thủ đoạn nhỏ của Bất Hủ Tông chứ các ngươi có xem Bất Hủ Nhật báo chưa?"

Dứt lời, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lặc Khánh lấy một tờ Bất Hủ Nhật báo hoàn chỉnh ra, bày ra trước mặt mọi người. Chỗ dễ thấy nhất chính là hứa hẹn thu người của Bất Hủ Tông, thế nhưng Lặc Khánh lại chỉ vào một chỗ khác.

Sau ba ngày, Tẫn Tri Lâu sẽ cử hành buổi đấu giá, đấu giá mười tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ!

Lúc này, Diệp Vu Bình lên tiếng nói: "Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ tuy quý nhưng Tẫn Tri Lâu lại gióng trống khua chiêng đặt ở trên Bất Hủ Nhật báo, các ngươi có biết tại sao?"

"Tại sao?"

Mọi người kiến thức nửa vời.

"Vậy thì đọc tiếp đi." Diệp Vu Bình nói.

Mọi người vội vàng đọc Bất Hủ Nhật báo, cẩn thận nhìn văn chương bên dưới.

Phía trên ghi chép liên quan tới năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ, ví dụ như có thể để cho người sử dụng có được dị mạch thuộc tính phong, đồng thời điều khiển gió lốc. Có cái có thể làm cho người sử dụng tạm thời vô địch, đồng thời miễn dịch công kích của bất cứ cường giả nào, dù là công kích của cường giả Địa Vô Cấm thì cũng có thể miễn dịch. Thậm chí còn có loại khiến cho người ta bộc phát ra gấp mười lần lực lượng, khiến người có nó có thể tùy tiện vượt cảnh chiến đấu, đánh vỡ khoảng cách cảnh giới.

Tuyền Qua Đồ vô tiền khoáng hậu!

Tông chủ Bất Hủ Tông chế tạo!

Thấy dòng cuối cùng, rất nhiều phó môn chủ Hồng Diệp Môn đều bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hiểu được hứa hẹn của Bất Hủ Tông.

Tư cách mua một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ!

Mới đầu bọn họ cho là Bất Hủ Tông keo kiệt, ngẫm lại thì thật buồn cười, dù sao Hồng Diệp Môn ngay cả mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm cũng đem ra, chỉ là Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì tính là gì?

Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ tuy quý nhưng cũng không phải là không mua được!

Nhưng bây giờ biết Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ còn kèm theo năng lực đặc thù siêu phàm, bọn họ mới biết, nó sẽ cung không đủ cầu!

Chỉ sợ có bạch tinh cũng không mua được!

“Đây mới là kế hoạch chân chính của Bất Hủ Tông!” Lúc này, Lặc Khánh nói, cũng rất nghiêm túc nhìn mọi người.

“Nếu tông chủ Bất Hủ Tông có thể chế tạo ra Tuyền Qua Đồ như vậy, sợ là sẽ có không biết bao nhiêu thiên kiêu bị hấp dẫn tới. Thậm chí sẽ khiến cho kế hoạch ban đầu của chúng ta thất bại trong gang tấc. Hiên Đình Các, Âm Dương gia không chỉ sẽ không nhằm vào Tẫn Tri Lâu mà thậm chí còn muốn

làm bằng hữu với Bất Hủ Tông. Bởi vì Tuyền Qua Đồ mà Bất Hủ Nhật báo nói, sức hấp dẫn của nó khó mà ngăn cản được."

Lúc này, biểu cảm của lão ẩu cũng trở nên nghiêm túc, thậm chí còn có chút lo lắng.

Lặc Khánh tiếp tục nói: "Cho dù là Hiên Đình Các hay Âm Dương gia thì bọn họ vốn đề không có thù hận gì với Bất Hủ Tông, cho nên hoàn toàn sẽ không vì một cái Tẫn Tri Lâu mà đắc tội với một Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng không gì sáng kịp, thậm chí rất có thể U Quốc cũng sẽ chú ý tới hắn! Đến lúc đó, tháng ngày của Hồng Diệp Môn chúng ta sẽ khó mà qua được!"

Nói xong, trong phòng đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ.

Không ai nói chuyện.

Bởi vì trên mặt mọi người đều lộ vẻ lo âu.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, Tẫn Tri Lâu sẽ thành mối họa!

Diệp Vu Bình nói tiếp: "Cho nên nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách xóa bỏ Tẫn Tri Lâu, cho dù là dùng thủ đoạn gì cũng được, đồng thời còn phải tiêu diệt Bất Hủ Tông trước khi tầng lớp cấp cao trong U Quốc biết tới Tuyền Qua Đồ!"

Lão ẩu trầm giọng nói: "Môn chủ, bây giờ đã đến lúc vận dụng lực lượng của chúng ta trong nội bộ U Quốc, chỉ có bọn họ ra tay thì chúng ta mới có thể ngăn cản Tẫn Tri Lâu cử hành buổi đấu giá, đồng thời giải quyết uy hiếp do tông chủ Bất Hủ Tông Tông mang tới!"

"Liên hệ mấy người Thiên Quân!"

Diệp Vu Bình quả quyết nói.

Không thể chờ!

Bây giờ, cho dù không thể toàn lực tấn công Bất Hủ Tông thì cũng phải làm chút gì đó.

Bắt đầu từ xóa bỏ Tẫn Tri Lâu đi!

【VIP】 Đệ nhất Hồng Vực chính là ngươi!

Vô Thượng Thành.

Chỗ ở của Cực Thiên Phong Tâm.

Vào đêm hơi lạnh, Cực Thiên Phong Tâm ngồi trong sân, cầm một quyển sách cổ tập trung đọc, giống như hoàn toàn không chú ý tới người sau lưng.

"Nghe nói ngươi đồng ý đại biểu cho Hồng Diệp Môn tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này?" Sau lưng, người lặng yên đến gần đó hỏi.

Cực Thiên Phong Tâm nhìn không chớp mắt: "Thế nào, ngươi có ý kiến?"

"Không, sao ta lại có ý kiến được? Ta giống như ngươi, đều là từ Hồng Diệp Môn ra, cũng không phải là người bạc tình bạc nghĩa." Người kia vừa phủ nhận vừa tới gần Cực Thiên Phong Tâm, sau đó lại nói: "Ta muốn đi Hồng Vực một chuyến, cùng đi không?"

Cực Thiên Phong Tâm nói thẳng: "Ngươi đi Hồng Vực làm gì? Chẳng lẽ Cực Sinh Điện rảnh rỗi như vậy, hay là chỉ có ngươi rảnh rỗi như vậy?"

"Tùy ngươi nói thế nào cũng được, ta chỉ tới hỏi một câu, ngươi có đi cùng ta không?"

"Tại sao ta phải đồng hành với ngươi!" Cực Thiên Phong Tâm lạnh lùng nói.

Nếu là người bình thường nghe thì sợ là sẽ lúng túng bỏ đi.

Nhưng người đứng sau lưng Cực Thiên Phong Tâm cũng không có làm vậy, ngược lại nhìn dáng vẻ của hắn như đã quen rồi.

"Mọi chuyện nhờ ta làm một chuyện…"

Dứt lời, người đó mong đợi nhìn bóng lưng Cực Thiên Phong Tâm, chờ hắn quay đầu lại nhìn mình.

Quả nhiên, Cực Thiên Phong Tâm quay đầu.

Hắn mỉm cười, dáng vẻ vui vẻ khi đã được như ý.

Quả nhiên vẫn như vậy, vừa nghe chuyện liên quan tới Diệp Vu Bình thì Cực Thiên Phong Tâm sẽ cảm thấy rất hứng thú!

Cực Thiên Phong Tâm lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

"Trong địa bàn của Hồng Diệp Môn đột nhiên xuất hiện một cái thế lực thực lực không tầm thường, trong khoảng thời gian này khiến cho Hồng Diệp Môn tổn thất rất lớn. Nhưng bởi vì có Đao Ma gia nhập cái thế lực đó cho nên trong lúc nhất thời không tiêu diệt được, cho nên chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn!"

"Sa trường Đao Ma?"

"Ngươi biết, cường giả Già Thiên Lâu trong sa trường đều không làm gì được Đao Ma, đủ để chứng minh hắn cũng không có dễ đối phó như vậy. Rất có thể môn chủ không phải là đối thủ của hắn!"

"Cần ta làm gì?"

"Không cần phải gấp, nếu chúng ta chuẩn bị ra tay thì đương nhiên là không cần ngươi làm cái gì. Ta tới đây chỉ để hỏi xem người có muốn về xem một chút hay không . Lúc này, tình cảnh của mọi chuyện cũng không có lạc quan lắm, nữ nhân nha, nếu ngươi xuất hiện ngay lúc nàng cần có người thì chắc chắn trong lòng sẽ có một chỗ cho ngươi."

"Thật chứ?"

"Nếu không thì ngươi nghĩ xem một trăm tám mươi bảy thê tử của ta ở đâu ra?"

"Tin ngươi một lần." Cực Thiên Phong Tâm lại hỏi: "Khi nào thì đi?"

"Sáng sớm ngày mai."

“Tại sao không phải tối nay?”

…

Trước Sư Đạo Mê Cục.

Mấy trăm người vây quanh trước Sư Đạo Mê Cục, ngẩng đầu lên hỏi Long Nguyệt đang thủ tại đó.

“Tiền bối, xin hỏi một chút, nếu như ta vào tông thì Bất Hủ Tông có thể bảo đảm ta được đệ nhất Hồng Vực không?” Một thiên kiêu cực kỳ trẻ tuổi hỏi.

Tuổi còn trẻ mà đã Trấn Nhạc Hạ Cảnh!

Là thiên tài đệ nhất ở trước Sư Đạo Mê Cục!

Nghe hắn hỏi, mọi người đều chờ mong câu trả lời của Long Nguyệt.

Gần đây người nghi ngờ Bất Hủ Tông đếm mãi không hết, cho nên mọi người đều rất hứng thú với câu trả lời.

Long Nguyệt lắc đầu, nói: “Ngươi cứ vào Sư Đạo Mê Cục, còn có bảo đảm ngươi có trở thành đệ nhất Hồng Vực hay không thì sẽ do tông chủ định đoạt. Nhưng mà với thực lực của ngươi thì Bất Hủ Tông dư sức bảo đảm ngươi đi vào top hai mươi hoặc top mười!”

Tên thiên kiêu đó vui vẻ, đưa mắt nhìn tộc nhân sau lưng.

Tộc nhân sau lưng đều dùng ánh mắt cổ vũ nhìn hắn, cỗ vũ hắn đi vào Sư Đạo Mê Cục.

Có thể bảo đảm top hai mươi cũng được.

Nếu có thể vào được top mười thì càng hay.

Sau khi hắn đi vào bên trong, có không ít người cũng theo vào.

Đến chạng vạng tối, Long Kha trở về Bất Hủ Tông.

Sau khi trở lại Bất Hủ Tông thì chuyện thứ nhất mà nàng làm là hỏi xem rốt cuộc Ôn Bình bảo đảm người nào làm đệ nhất Hồng Vực ngay trên bàn cơm.

Thật ra thì tất cả mọi người đều mong chờ câu trả lời này.

Sức hấp dẫn của Linh Mễ cũng không bì kịp câu trả lời này, tất cả mọi người buông đũa xuống, dồn dập nhìn về phía Ôn Bình đang ăn cơm.

"Tông chủ, ngài nói đi chứ?"

"Tông chủ, ta… ta cảm thấy ta có thể!"

"Nếu như người cũng có thể thì ta cảm thấy ta cũng không thành vấn đề."

"Hai ngươi thật là mất mặt!"

Dương Nhạc Nhạc nhịn không được quay đầu chửi bậy một câu, sau đó khinh bỉ nhìn hai đệ tử mới vừa vào tông này.

Bị đại sư huynh trào phúng, hai người chỉ đành vội vàng ngậm miệng lại, sau đó nhìn nhau một chút, nhếch miệng cười một tiếng, cực kỳ giống thằng đần.

Ôn Bình đưa mắt nhìn mọi người một lượt, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc, đại đệ tử của Bất Hủ Tông.

Vân Liêu, đại trưởng lão của Bất Hủ Tông.

Hai người đều tu luyện ma pháp, đồng thời có được tư cách tu hành trong Hải Niệm Các, tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai là chuyện sớm muộn thôi.

Bảo đảm người nào đệ nhất Hồng Vực, Ôn Bình cũng không có suy tính tới đệ tử vào tông mà là chọn một trong hai người.

Dương Nhạc Nhạc cũng được.

Vân Liêu cũng có thể.

Hai người đều không vượt qua bốn mươi tuổi.

"Vân trưởng lão, tinh thần lực của ngươi có dấu hiệu bước vào tiến vào giai đoạn thứ hai hay không?" Ôn Bình nhìn về phía Vân Liêu.

Vân Liêu vội vàng trả lời: "Tông chủ, còn chưa tới giai đoạn thứ nhất cực hạn, cách giai đoạn thứ hai một khoảng rất dài."

Sau khi nghe xong, Ôn Bình lại nhìn Dương Nhạc Nhạc một chút, nghĩ sâu tính kỹ một phen, sau đó chọn Vân Liêu: "Vân trưởng lão, nếu như vậy thì đệ nhất Hồng Vực giao cho ngươi. Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi chuyện trong tông môn sẽ giao cho mấy người Tần Sơn trưởng lão, ngươi chỉ cần tu hành."

"Tông chủ, ta?"

Vân Liêu kinh ngạc.

"Vân trưởng lão, ngài phải tự tin một chút!"

"Vân trưởng lão, ngươi có thể!"

"Chúng ta tin tưởng ngươi!"

Tất cả trưởng lão và các đệ tử đều ồn ào, hâm mộ nhìn Vân trưởng lão.

【VIP】 Chọn lựa của Vân Liêu: Toàn hệ!

Nhưng những đệ tử mới vào tông đó đều ngây ra một lúc, Vân trưởng lão chưa đầy bốn mươi, đúng là phù hợp với điều kiện dự thi, nhưng mà Vân trưởng lão mới Thần Huyền Cảnh.

Thần Huyền Cảnh muốn lấy đệ nhất Hồng Vực?

Thấy rất nhiều người lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, kinh ngạc, Long Nguyệt giải thích: "Vân trưởng lão tu luyện ma pháp nhất mạch, cũng không phải là mạch môn."

Lúc này, mọi người mới hiểu.

Hóa ra Vân trưởng lão tu luyện ma pháp.

Vậy lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ náo nhiệt.

Ma pháp lần đầu xuất hiện ở trước mặt người đời, đồng thời cưỡng chế chiếm lấy đệ nhất!

Chúng đệ tử đều như thấy trước được biểu cảm kinh ngạc của mọi người ở Hồng Vực.

Nhưng mà, thời khắc này, Vân Liêu liên tục lắc đầu: "Tông chủ, ta không được, thật sự không được! Cơ hội này ngài cho bọn họ, bọn họ còn trẻ!"

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng: "Vân trưởng lão, ngươi rất già sao? Quyết định như vậy đi, Thất Vực Đăng Thiên Bảng, đệ nhất Hồng Vực chính là ngươi!"

Vân Liêu vẫn lắc đầu.

Bởi vì hắn cảm thấy nên trao cơ hội này cho đệ tử tông môn.

Các đệ tử cần cơ hội biểu hiện, cũng cần nhiều vinh quang để làm phong phú cho cuộc đời mình.

Mà hắn thân là trưởng lão, chức trách của hắn chính là quản lý tông môn cho tốt, bồi dưỡng được nhiều đệ tử ưu tú

hơn, không phải là gây náo nhiệt!

Nhưng mà cho dù Vân Liêu lắc đầu thì Ôn Bình vẫn quyết định như thế, cho nên mọi người đều chúc mừng Vân Liêu.

Lệnh tông chủ ban ra, không thể thay đổi xoành xoạch.

Cho nên nói là Vân Liêu thì nhất định phải là Vân Liêu!

"Vân trưởng lão, chúc mừng chúc mừng!"

"Vân trưởng lão, lần này đến lượt ngươi lộ mặt."

"Vân trưởng lão, đêm nay ngươi phải mời chúng ta xem phim, bao bắp rang và coca cola!"

Mọi người cười, chúc mừng, hoàn toàn che lấp tiếng Vân Liêu.

Ôn Bình vỗ vỗ Vân Liêu vẫn đang muốn nhường cơ hội lại cho đệ tử, sau đó nói: "Tự tin lên, ngươi có thể làm được!"

Dứt lời, Ôn Bình rời khỏi phòng bếp, trở về Thính Vũ Các.

Sau khi ăn xong, Vân Liêu tìm tới Thính Vũ Các.

Hắn vẫn hi vọng Ôn Bình có thể thay đổi ý định, nhường cơ hội này lại cho đệ tử, bởi vì hắn cảm thấy các đệ tử cần cơ hội này hơn. Cuối cùng bị Ôn Bình giận dữ mắng mỏ vài câu, Vân Liêu mới không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn mà chấp nhận kết quả này.

Cuối cùng, Ôn Bình nói cho Vân Liêu một câu.

"Đi Pháp Sư Tháp một chuyến, tìm ma pháp thích hợp ngươi. Kế hoạch ma pháp xâm lấn Triều Thiên Hạp sẽ do ngươi bắt đầu giai đoạn mới!"

Nghe được câu này, Vân Liêu hiểu được trách nhiệm trên vai hắn.

Hóa ra lần này không chỉ là lấy một cái đệ nhất Hồng Vực đơn giản như vậy, tông chủ định mượn tay của hắn để cho thế nhân đều biết ma pháp tồn tại.

Rất nhiều người quan tâm Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cho nên nếu có thể lấy được đệ nhất Hồng Vực, ma pháp của Bất Hủ Tông sẽ mở ra một thời đại mới ở Triều Thiên Hạp.

Vừa nghĩ tới đó, Vân Liêu cảm nhận được trách nhiệm lớn trước nay chưa từng có.

Sau khi rời khỏi Thính Vũ Các, Vân Liêu lập tức đi Pháp Sư Tháp!

Thời gian qua hắn tu hành trong Hải Niệm Các, hắn cảm thấy hẳn là mình có thể thử ma pháp tam giai một chút, cho nên hắn đi thẳng tới tầng có ma pháp tam giai.

"Tông chủ từng nói, tu luyện ma pháp thì lựa chọn hệ ma pháp cũng rất quan trọng. Ma pháp không thể tu luyện lung tung, đã tu luyện hệ lôi, rồi lại tu luyện hệ phong, thời gian của một người có hạn, muốn toàn năng thì không quá thực tế."

"Nhưng mà Đệ Ngũ Thế Giới xuất hiện khiến cho ta cảm thấy câu nói này của tông chủ cũng chưa chắc đã đúng. Bởi vì có nhiều thời gian hơn."

"Long Kha trưởng lão chủ tu hệ triệu hoán, Dương Nhạc Nhạc tu luyện hệ lôi, Đao Ma tiền bối chọn hệ phụ trợ và hệ khống chế…"

"Nếu tông chủ chọn ta, ta muốn để cho người ở Triều Thiên Hạp đều thấy được ma pháp mạnh mẽ. Cho nên ta lựa chọn —— toàn hệ!"

"Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi và với hệ triệu hoán vân vân, ta muốn tu luyện hết. Bắt đầu từ hệ kim trước!"

Vân Liêu bắt đầu tìm kiếm ma pháp tam giai hệ kim, cuối cùng trong số ma pháp tam giai hệ kim phong phú, hắn chọn ma pháp có lực sát thương mạnh nhất —— Phong Bạo Kiếm Trận.

Thuộc về ma pháp cấm kỵ!

Đương nhiên, chuyện này Vân Liêu cũng không biết.

Phong Bạo Kiếm Trận nhập môn thì có thể triệu hoán ra một ngàn thanh kiếm tạo thành một cái kiếm trận khổng lồ, trong kiếm trận không có gì có thể còn sống.

Nếu như độ thuần thục đầy, cũng chính là bước vào cảnh giới viên mãn, Phong Bạo Kiếm Trận có thể triệu hồi ra hơn

vạn thanh kiếm. Đồng thời tinh thần lực của thi thuật giả càng mạnh thì uy lực của Phong Bạo Kiếm Trận càng lớn, số lượng kiếm cũng sẽ nhiều hơn.

Còn hệ mộc, Vân Liêu chọn ma pháp tam giai hệ mộc có sức khôi phục —— Sâm Lâm Chi Ca.

Có chỗ không giống với Thánh Quang Chiếu Diệu mà Đao Ma tu luyện ở chỗ nó đặc biệt hơn. Chỉ cần rừng rậm xung quanh vẫn còn mộc khí thì ma pháp này có thể không ngừng khôi phục thương thế của thi thuật giả. Chỉ khi rừng rậm xung quanh thi thuật giả không có mộc khí thì Sâm Lâm Chi Ca mới dừng lại.

Đương nhiên, nếu như cắt ngang ma pháp này thì cũng có thể khiến cho thi thuật giả ngừng khôi phục.

Nếu có thể viên mãn thì mỗi một trăm cái hô hấp thì có thể khôi phục một thành thương thế!

Suy tính đến vấn đề ma pháp sẽ bị đánh gãy, Vân Liêu lại chọn ma pháp tam giai hệ thủy loại khống chế —— Kính Hồ Kết Giới.

Mọi người đều biết, mạch thuật hệ thổ có lực phòng ngự mạnh mẽ nhất.

Nhưng ma pháp thì không giống, lực phòng ngự của ma pháp hoàn toàn được quyết định bởi thi thuật giả mạnh mẽ hay không.

Nước cũng có thể cứng rắn hơn vách đá!

Hơn năng lực quan trọng nhất của Kính Hồ Kết Giới là khống chế kẻ địch.

【VIP】 Chọn lựa của Vân Liêu: Toàn hệ! (2)

Nếu viên mãn thì không phải cường giả Địa Vô Cấm thì không thể phá!

Hai hệ cuối cùng, Vân Liêu vẫn chọn ma pháp có tính công kích khá mạnh.

Ma pháp công kích tam giai hỏa hệ —— Cốt Linh Lãnh Hỏa.

Ma pháp công kích tam giai hệ thổ —— Cực Hạn Trọng Áp.

Cốt Linh Lãnh Hỏa, không cần nói năng rườm rà, triệu hồi ra một loại hỏa diễm mạnh mẽ, đốt kẻ địch thành tro bụi!

Mà ma pháp tam giai hệ thổ Cực Hạn Trọng Áp, đây là kết quả mà Vân Liêu cẩn thận suy nghĩ. Bởi vì trước mắt linh thể của hắn cũng không có mạnh mẽ lắm, cân nhắc đến chuyện sẽ có người liều mạng cận thân công kích hắn cho nên cần một cái ma pháp khống chế và công kích nhất thể.

Vừa khéo Cực Hạn Trọng Áp phù hợp với điều đó!

Trọng áp có thể ép chết kẻ địch.

Đồng thời cũng có thể hạn chế động tác của kẻ địch.

Công kích và khống chế cùng tồn tại!

Cẩn thận liên tục lựa chọn xong năm hệ ma pháp, Vân Liêu không có tiếp tục tìm nữa mà lập tức rời khỏi Pháp Sư Tháp, đi Hải Niệm Các.

Tham thì thâm, nhập môn năm hệ kim mộc thủy hỏa thổ trước rồi nói!

Khi Vân Liêu rời khỏi Pháp Sư Tháp, Ôn Bình ngồi ở trong Thính Vũ Các, lẳng lặng nhìn một màn này, trên môi nở nụ cười.

Hắn hết sức kinh hỉ, bởi vì Vân Liêu biết tự suy tính, có ý nghĩ riêng của mình.

Những gì hắn nói trước đó chỉ phù hợp với tu luyện ma pháp trước khi Đệ Ngũ Thế Giới được xây dựng.

Có Đệ Ngũ Thế Giới, tại sao không thể làm pháp sư toàn hệ?

Vân Liêu đưa ra lựa chọn này cũng không tệ!

Hơn nữa năm hệ ma pháp mà hắn lựa chọn cũng rất thỏa đáng. Không có cấp tiến, theo đuổi công kích cực hạn.

Ma pháp sư sợ nhất là bị cận thân, cho nên thủ đoạn khống chế, phòng ngự rất là quan trọng.

Nhất là người tu luyện mạch môn đa số đều linh thể mạnh mẽ, còn có Trấn Nhạc hộ giáp hộ thân, lúc này, đối ma pháp sư thì hạn chế và khống chế kẻ địch cực kỳ quan trọng.

Hắn cũng không muốn để cho Bất Hủ Tông xuất hiện loại ma pháp sư phế vật có thể phóng ra ma pháp tứ giai giết chết cường giả Địa Vô Cấm nhưng lại bị cường giả Trấn Nhạc Cảnh cận thân giết chết.

“Vân trưởng lão, ta rất chờ mong ngươi trở thành đại pháp sư toàn hệ đầu tiên của Bất Hủ Tông.” Đóng hình ảnh trực tiếp lại, Ôn Bình chuyển qua chú ý động tĩnh bên phía Sư Đạo Mê Cục.

Lại nói Vân Liêu, sau khi đi vào Hải Niệm Các thì bắt đầu thử tu luyện ma pháp tam giai hệ kim Phong Bạo Kiếm Trận, ngâm xướng chú ngữ từng đợt.

Kiếm nhận màu bạc liên tục xuất hiện theo chú ngữ ngâm xướng, sau đó lại hơi ngừng rồi biến mất không thấy gì nữa.

Phong bạo chân chính cũng không có xuất hiện!

Ý nghĩa thất bại!

Vân Liêu không có dừng lại mà tiếp tục luyện tập liên tục, mãi đến khi hết thời gian sử dụng Hải Niệm Các hắn mới dừng lại.

Rời khỏi Hải Niệm Các, hắn lại vội vàng tìm một chỗ yên lặng bắt đầu tu luyện Phong Bạo Kiếm Trận.

Chỉ cần nhập môn!

Là có thể đi Đệ Ngũ Thế Giới tiến hành gia tốc tu luyện.

Liên tục mấy ngày, Vân Liêu đều lặp đi lặp lại luyện tập Phong Bạo Kiếm Trận, cho đến ngày thứ năm tu hành trong Hải Niệm Các thì rốt cuộc Vân Liêu cũng thành công phóng ra Phong Bạo Kiếm Trận hoàn chỉnh trong.

Vô số trường kiếm màu bạc bỗng nhiên bao phủ vùng trời trên Vân Liêu, kiếm khí không thể địch nổi bay múa tứ tung, cũng may Hải Niệm Các là kiến trúc hệ thống cho nên không có tạo thành bất kỳ tổn thương gì. Nếu là phòng bình thường thì những kiếm khí càn quấy này đã xoắn nát nó.

Một giây sau, vô số trường kiếm đó bỗng hóa thành lưu quang, như phong bạo xuyên qua khu vực kiếm quang bao phủ, như muốn chém vỡ tất cả trong Hải Niệm Các. Dọa cho Vân Liêu vội vàng huỷ bỏ ma pháp, sau đó vọt ra ngoài.

Đệ Ngũ Thế Giới, hắn đến rồi!

Đi vào Đệ Ngũ Thế Giới, hắn không hề nghĩ ngợi, trực tiếp chọn mười năm quỹ đạo nhân sinh.

Tiềm tu mười năm!

Rốt cuộc Phong Bạo Kiếm Trận cũng bước vào cảnh giới viên mãn.

Sau khi dùng hết một trăm điểm nhiệm vụ tông môn còn lại, Vân Liêu tiếp tục đi vào mười năm quỹ đạo nhân sinh đó, bắt đầu tiềm tu Phong Bạo Kiếm Trận.

Ngay lúc Vân Liêu đi vào Đệ Ngũ Thế Giới tu hành thì tin tức Bất Hủ Tông đã chọn được ứng cử viên cho hứa hẹn đệ nhất Hồng Vực của Bất Hủ Tông được đăng báo.

Tin tức này xuất hiện, ngày đó đám người mua Bất Hủ Nhật báo đều như ong vỡ tổ, từng cái thế lực ngũ tinh cũng đều hóa thân thành quần chúng thích xem náo nhiệt, dồn dập suy đoán người được Bất Hủ Tông bảo đảm là ai.

Là ai?

Bất Hủ Tông bảo đảm hắn làm đệ nhất Hồng Vực?

Rốt cuộc Bất Hủ Tông thu người nào, cũng dám nói ra lời nói kinh người như vậy trên Bất Hủ Nhật báo.

Không sợ bị vả mặt sao?

Tất cả mọi người hết sức tò mò, trong đầu là một vạn đâu hỏi vì sao.

Ngày này, số lượng Bất Hủ Nhật báo bán ra lại sáng tạo một độ cao mới!

Trong một tòa thành chỉ có một trăm vạn nhân khẩu mà lại bán được năm mươi vạn tờ Bất Hủ Nhật báo.

Hết cách rồi, chuyện có liên quan đến đệ nhất Hồng Vực.

Lão ấu phụ nữ trẻ em đều muốn hóng hớt một phen.

Nhưng mà, khi rất nhiều thiên kiêu chuẩn bị tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, còn có thế lực phụ thuộc Hồng Diệp Môn thấy tin tức này thì đều rất tức giận.

Đệ nhất Hồng Vực há lại nói chọn là chọn được?

Thất Vực Đăng Thiên Bảng còn chưa bắt đầu đây?

Sau khi mua Bất Hủ Nhật báo, mọi người tụ tập tốp năm tốp ba, bàn tán chuyện đệ nhất Hồng Vực.

“Bất Hủ Tông này khẩu khí thật là lớn.”

“Đệ nhất Hồng Vực? Tấu hài hả, Thất Vực Đăng Thiên Bảng còn chưa bắt đầu đâu thì đã tuyên bố như vậy. Bọn họ nghĩ mình là quốc chủ U Quốc hả?”

“Nếu như người đó có bản lãnh thì cứ lộ ra. Bất Hủ Nhật báo nói lấy đệ nhất Hồng Vực, có tài cán gì.”

“Ngươi nói như vậy có chút hài hước, ở Hồng Vực, ai dám cam đoan mình có thể lấy được đệ nhất Hồng Vực? Cho dù là Cực Thiên Phong Tâm đã rời khỏi Hồng Diệp Môn nhưng vẫn là truyền thuyết cũng không thể? Hắn, ta cảm thấy hắn chỉ có thể lọt vào top mười.”

【VIP】 Bất Hủ Tông trở thành công địch!

“Hơn nữa còn có rất nhiều người chưa có xuất hiện? Đám yêu nghiệt một lòng tiềm tu, chỉ đợi Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu. Nếu bọn họ đứng ra thì tuyệt đối đều mạnh đến hù chết người.”

Từng thiên kiêu đều không phục.

Bọn họ cảm thấy mình bị sỉ nhục.

Cũng cảm thấy Bất Hủ Tông không tôn trọng Thất Vực Đăng Thiên Bảng!

…

Ngay lúc đó, ở một nơi nào đó trong Hồng Vực, một thanh niên đang kéo thi thể một con Yêu Vương to lớn đi nhanh.

Thanh niên ở trần, một cái tay kéo lấy Yêu Vương trăm trượng nhưng thi thể Yêu Vương to lớn lại giống như là một con gà con, hắn kéo đi rất dễ dàng.

Hình tượng này đập vào mắt các yêu vật, tất cả yêu vật trong phạm vi vài dặm đều nghe ngóng rồi chuồn.

Yêu Vương Hạ Cảnh cũng dồn dập đi đường vòng.

Ngay lúc hắn đang từng bước kéo thi thể Yêu Vương đi thì đột nhiên một tiếng gọi vang lên trên đỉnh đầu.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia, ngươi xem cái này!”

Một tên người hầu khống chế yêu vật Dực tộc hạ xuống, vội vã chạy tới, sau đó đưa một tờ Bất Hủ Nhật báo tới.

“Thiếu gia, Bất Hủ Tông này nói bọn họ muốn đệ nhất Hồng Vực!”

Thanh niên cười khẩy, sau đó tiện tay quăng Bất Hủ Nhật báo đi, nói: “Bất Hủ Tông này cũng dám nói vậy, đáng tiếc,

bọn họ không chỉ đánh giá thấp những yêu nghiệt ở Hồng Vực mà còn đánh giá cao mình. Sau này đừng có đưa tin tức rác rưởi như thế này cho ta xem."

Người hầu nghẹn lời, chỉ đành im miệng, sau đó yên lặng theo sau lưng.

Thanh niên thì tiếp tục đi, nhưng đột nhiên lại dừng lại, bởi vì phía trước xuất hiện một con Yêu Vương Lang tộc khí tức bàng bạc.

Nó nhe răng trợn mắt gầm nhẹ, ánh mắt nhìn chằm chằm thi thể Yêu Vương sau lưng thanh niên, tức giận nhào tới.

Trong nháy mắt, khí tức sánh ngang Trấn Nhạc Trung Cảnh bùng nổ!

Nhưng mà thanh niên không lùi cũng không nhường, ngược lại còn chính diện đón đỡ, đột nhiên vung quyền đánh về phía con Yêu Vương đó, cũng không có mở mạch môn ra, chỉ dùng lực lượng linh thể thuần túy.

Bành!

Một quyền!

Yêu Vương Lang tộc lui trăm trượng!

Thanh niên không hề động một chút nào!

Thanh niên cười khẩy, nói: "Thật thú vị, chỉ là tiểu yêu mà còn dám tới tìm ta báo thù? Chưa từng nghe tới đại danh của Cực Đạo Thạch ta sao?"

…

Cảnh tượng giống như vậy cũng xuất hiện ở những chỗ khác.

Những yêu nghiệt đang tiềm tu, thấy tin tức trên Bất Hủ Nhật báo thì có không ít người cho Bất Hủ Tông là kẻ địch số một.

Đương nhiên, kẻ địch số một này cũng không phải là cường địch số một.

Bọn họ chỉ xem người của Bất Hủ Tông là mục tiêu phải giết trước thôi.

Đệ nhất Hồng Vực, không phải là ai cũng có thể nhúng tay vào.

Cho dù là nói lớn ra cũng không được!

Trừ phi ngươi là một tên hèn nhát chỉ trốn ở trong chăn nói, vậy thì không ai quan tâm tới ngươi!

Khi người của Hồng Diệp Môn nhận được tin tức này thì đầu tiên là dùng Xích Huyết cấp báo đưa về tông môn, sau đó tầng lớp cấp cao của Hồng Diệp Môn lại tụ tập lại lần nữa.

"Môn chủ, không cần biết là thật hay giả, ta cảm thấy chúng ta nhất định phải nhanh chóng tra rõ ràng người đó là ai, biết người biết ta bách chiến bách thắng!"

"Lão phu cảm thấy không cần thiết phiền phức như vậy. Nếu Bất Hủ Tông dám nói người của bọn họ nắm chắc đệ nhất Hồng Vực, vậy thì chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng mở ra xem. Nếu như bọn họ không lấy được đệ nhất Hồng Vực thì sẽ khiến cho Bất Hủ Tông trở thành trò cười cho trở nên Hồng Vực, đến lúc đó bọn họ sẽ mất hết thể diện, biến thành đối tượng đàm tiếu đầu đường cuối ngõ, lúc đó ta xem bọn họ còn mặt mũi nào ở lại Hồng Vực!"

"Không sai, nhất định phải làm cho bọn họ mất hết thể diện, danh tiếng mất hết. Nếu không thì khó giải mối hận trong lòng của ta!"

"Vậy thì lại càng cần điều tra. Lỡ như người đó có thực lực đệ nhất Hồng Vực thật thì chúng ta phải nhanh chóng diệt trừ!"

"Ngươi nghĩ quá sai, sao có thể có yêu nghiệt như vậy được? Tin ta, Bất Hủ Tông đang tự tin quá đáng thôi!"

Diệp Vu Bình lẳng lặng nghe người bên cạnh thảo luận, một lúc sau, ánh mắt rơi vào Lặc Khánh, sau đó hỏi: "Ngươi có tra được cái gì không?"

"Năm chỗ Sư Đạo Mê Cục thì thuộc hạ đều phái người trông coi. Mỗi một thiên kiêu đi vào bên trong, bao gồm mỗi

một người vào Bất Hủ Tông đều có ghi chép kỹ càng. Hôm nay ta cố ý so lại, phát hiện trước mắt người mạnh nhất gia nhập vào Bất Hủ Tông chỉ là Trấn Nhạc Hạ Cảnh thôi. Trấn Nhạc Hạ Cảnh, top một trăm cũng không vào được chứ nói chi là đệ nhất Hồng Vực."

Lặc Khánh dứt lời, lập tức đưa tay đẩy một chồng tình báo bên cạnh lên trước mặt Diệp Vu Bình, ra hiệu nàng có thể xem một chút.

Diệp Vu Bình nhìn mấy lần, sau đó nói tiếp: "Tiếp tục tra, không cần biết là thật hay là giả, nhất định phải nhìn chằm chằm Bất Hủ Tông. Chuyện liên quan tới đệ nhất Hồng Vực, ngươi trợ giúp một phen, lan tin tức này ra, tốt nhất là thêm mắm thêm muối, náo động càng lớn càng tốt!"

"Thuộc hạ nhất định sẽ khiến cho toàn bộ người trong Hồng Vực đều biết được cuồng ngôn của Bất Hủ Tông trước khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu!" Lặc Khánh vội vàng cam đoan.

Diệp Vu Bình gật đầu đồng ý, sau đó ném chuyện này ra sau đầu, tập trung sự chú ý vào buổi đấu giá mấy ngày sau.

"Mấy ngày nay, kết quả đối phó Tẫn Tri Lâu như thế nào rồi?"

Diệp Vu Bình nhìn về phía tên lão ẩu đó.

Lão ẩu vội vàng đứng lên đáp: "Hồi bẩm môn chủ, đã hoàn toàn áp chế được sự khuếch trương của Tẫn Tri Lâu, đồng thời tiêu diệt bảy trăm ba mươi hai thành viên của Tẫn Tri Lâu…"

Lão ẩu đột nhiên dừng lại, giống như muốn nói lại thôi.

Diệp Vu Bình hỏi: "Muốn nói cái gì thì nói thẳng đi?"

Lão ẩu gật đầu, nói: "Thuộc hạ nghĩ, không biết chúng ta có nên đến xem buổi đấu giá của Tẫn Tri Lâu không?"

"Chuyện buổi đấu giá thì mấy người Thiên Quân đến rồi mới quyết định. Nếu đúng như Bất Hủ Tông nói, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ còn có thể tăng thêm năng lực đặc thù, vậy chúng ta nhất định phải đi! Bất Hủ Tông bọn họ cướp chín mươi chín tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, cộng thêm mười tấm

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ ở Thiên Giai Duyên, sao ta có thể để cho bọn họ dễ chịu được?” Diệp Vu Bình tức giận vỗ mạnh xuống bàn một cái, sau đó còn nói: “Chuyện này ngươi không cần suy nghĩ nhiều, tiếp tục nhìn chằm chằm Tẫn Tri Lâu, chỉ cần người của bọn họ xâm lấn địa bàn khác của chúng ta thì giết sạch!”

Lão ẩu gật đầu!

Thật ra thì không cần môn chủ nói như vậy, bởi vì mấy ngày nay nàng đã làm như vậy rồi!

Nàng chưa từng tha cho người nào của Tẫn Tri Lâu.

Cho dù là Thông Huyền Cảnh tạp dịch bình thường cũng thế!

【VIP】 Tẫn Tri Lâu kế hoạch mới

Khi Bất Hủ Tông trở thành công địch của những yêu nghiệt đó, Hồng Diệp Môn cũng bắt đầu trắng trợn chèn ép Tẫn Tri Lâu thì Tẫn Tri Lâu còn đang không ngừng tuyên truyền đấu giá Tuyền Qua Đồ. Đồng thời không ngừng tạo thế ở các nơi, sau đó chọn thời gian đấu giá là mười ngày sau.

Liên tục mười lăm ngày tạo thế, Trần Hiết tin tưởng chắc chắn có thể hấp dẫn được rất nhiều người đến.

Nhưng mà Trần Hiết phát hiện mấy ngày nay, Hồng Diệp Môn đột nhiên phản kích đột mãnh liệt hơn, phái ra rất nhiều người trắng trợn truy sát người của Tẫn Tri Lâu, đồng thời treo giải thưởng cho thành viên của Tẫn Tri Lâu. Dĩ nhiên, những tình huống này đều xảy ra ở những chỗ bên ngoài Tinh Kiếm Sơn, Bích Uyên Đàm.

Mới đầu Trần Hiết nghĩ chỉ cần cẩn thận một chút, khuếch trương hơi chậm một chút thì không sao, nhưng mà hắn phát hiện có vẻ như Tẫn Tri Lâu xuất hiện nội gián.

Đương nhiên Trần Hiết cũng tin chắc mình có thể tìm được nội gián trong thời gian ngắn, nhưng như vậy sợ là kế hoạch tiếp tục khuếch trương Tẫn Tri Lâu sẽ phải dừng lại.

“Tông chủ, sợ là trong lúc nhất thời chúng ta không thể khuếch trương thêm. Hồng Diệp Môn đột nhiên phản kích vô cùng kịch liệt.”

Trần Hiết cũng không có nói chuyện nội gián.

Bởi vì hắn cảm thấy không cần thiết phải nói, không cần phải để cho tông chủ quan tâm chuyện vặt vãnh này.

Ôn Bình nghe xong thì trầm mặc một hồi, nói: “Chuyện nằm trong dự tính. Vậy thì đổi phương thức bán Bất Hủ Nhật báo, đổi thành miễn phí. Phái Đại Yêu Dực tộc bay trên bầu trời rải xuống, lợi ích lấy được khi đấu giá mười cái Tuyền Qua Đồ này đều thuộc về Tẫn Tri Lâu.”

“Tông chủ, chúng ta không tạm thời ngừng khuếch trương sao?” Trần Hiết thấy trước mắt có nội gian cần bắt, hơn nữa hắn biết kế hoạch của tông chủ sẽ làm ra cục diện như thế nào.

Với của cải của Tẫn Tri Lâu bây giờ, lại thêm bạch tinh do mười cái Tuyền Qua Đồ kiếm được thì vẫn không đủ xài!

Một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ chỉ có thể bán được một trăm ngàn bạch tinh.

Mặc dù tông chủ làm ra Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù thì hẳn là cũng không cao hơn được bao nhiêu.

Nếu rãi miễn phí Bất Hủ Nhật báo xuống toàn bộ Hồng Vực thì một cái thành phải vung mấy trăm vạn, thậm chí ngàn vạn tờ.

Một tháng ít nhất năm trăm ngàn bạch tinh!

Một năm thì sáu triệu bạch tinh!

Ôn Bình nói: “Không thể ngừng! Nếu như chúng ta dừng bước, kẻ địch sẽ được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, tới gần chúng ta. Nói tóm lại, phải mở rộng Bất Hủ Nhật báo đến toàn bộ Hồng Vực trong thời gian ngắn nhất thì sau này mới có thể mở ra kế hoạch của Bất Hủ Tông được. Nếu như ngươi lo lắng bạch tinh thì bỏ lo lắng của ngươi qua một bên, ngươi chỉ cần nhớ bạch tinh sẽ luôn đủ là được!”

Trần Hiết gật đầu, hắn biết đại khái tông chủ nghĩ như thế nào.

Không có bạch tinh thì tiếp tục tìm thế lực phụ thuộc của Hồng Diệp Môn.

Bọn họ có rất nhiều bạch tinh!

“Tông chủ, thuộc hạ đã rõ!” Trần Hiết lại nói: “Tẫn Tri Lâu chắc chắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất rải Bất Hủ Nhật báo xuống Hồng Vực!”

Trần Hiết cam đoan!

Giờ phút này, ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng Trần Hiết lại bị nhóm lên.

Hồng Diệp Môn cản đường thì đã sao?

Bọn họ cản đường thì mình nhảy qua!

Lúc này Ôn Bình nói thêm: “Mười ngày sau ta sẽ đến buổi đấu giá.”

“Thuộc hạ kính chờ tông chủ đại giá!”

Trần Hiết đáp.

Thấy Truyền Âm Thạch không có động tĩnh nữa thì lập tức đứng dậy rời khỏi phòng, đứng ở hành lang ngoài phòng ngắn Tiễn Thủy Thành dưới chân.

Buổi đấu giá còn chưa bắt đầu, thế lực trong Tiễn Thủy Thành càng ngày càng nhiều.

Chỉ thế lực ngũ tinh thì đã tụ tập hơn hai trăm ba mươi nhà.

Cường giả Địa Vô Cấm vượt qua ba trăm người!

Đến lúc buổi đấu giá bắt đầu thì không biết sẽ náo nhiệt cỡ nào nữa.

Lúc này, Trần Hiết vội vàng móc Truyền Âm Thạch ra: “Nhất Kiếm tiền bối, đến lúc đó tông chủ sẽ đích thân tới tọa trấn buổi đấu giá, ngươi không cần phải khẩn trương như vậy.”

Những ngày này, Hồng Diệp Môn phản kích khiến cho Nhất Kiếm căng thẳng lo lắng, sợ thế lực phụ thuộc vào Hồng Diệp Môn sẽ tới quấy rối.

Bên kia Truyền Âm Thạch, Nhất Kiếm nghe được tin tức này thì thở phào nhẹ nhõm: “Tông chủ đích thân đến, vậy thì lão phu yên tâm. Có tông chủ ở, những thế lực phụ thuộc vào Hồng Diệp Môn đó cũng không dám lỗ mãng. Nhưng mà lão hủ sợ là Hồng Diệp Môn sẽ tới quấy rối!”

Trần Hiết gật gật đầu: “Gần đây bọn họ rất điên cuồng, hết sức không tầm thường, cho nên không bài trừ khả năng bọn họ sẽ tới quấy rối. Nhưng mà nếu tông chủ tự mình tới thì vấn đề không lớn. Nếu mọi chuyện Hồng Diệp Môn dám tới quấy rối thì chắc chắn tông chủ sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Nói xong, Trần Hiết lập tức cắt đứt liên hệ với Nhất Kiếm, bắt đầu thông báo cho bọn thủ hạ chuẩn bị xây dựng hàng loạt công xưởng ở Tinh Kiếm Sơn và Bích Uyên Đàm.

Từ hôm nay trở đi, toàn bộ Bất Hủ Nhật báo ở Hồng Vực sẽ được vận chuyển từ đây ra, do yêu vật Dực tộc tự mình rải từ trên bầu trời Hồng Vực xuống.

Còn những chỗ xa thì dùng yêu vật vận chuyển sẽ rất lâu, theo Trần Hiết thì này cũng không phải là vấn đề gì.

Bất Hủ Tông có truyền tống trận!

Có thể đưa đến trong nháy mắt!

Hơn nữa còn có thể lợi dụng truyền tống trận, khi vận chuyển Bất Hủ Nhật báo đến thì đồng thời còn có thể vận chuyển hàng loạt thành viên của Tẫn Tri Lâu đến các nơi trong Hồng Vực, có thể thành lập cứ điểm của Tẫn Tri Lâu ở các nơi trong Hồng Vực trong thời gian ngắn nhất, vượt qua phong tỏa của Hồng Vực.

“Đúng, cứ làm như thế! Đầu óc này của ta, sao giờ mới nhớ tới.” Trần Hiết vội vàng lấy Truyền Âm Thạch ra liên hệ với Ôn Bình.

Đồng thời thao thao bất tuyệt kể ra mấy cái kế hoạch.

Trần Hiết vốn cho là tông chủ sẽ từ chối, bởi vì truyền tống trận quá là quan trọng, nếu như truyền ra thì sợ là sẽ kéo tới không biết bao nhiêu cường địch.

Nhưng mà Ôn Bình đồng ý.

Không chỉ đồng ý mà còn cho phép Trần Hiết muốn đưa bao nhiêu người thì đưa.

【VIP】 Tới cửa khiêu chiến

Đương nhiên, Ôn Bình làm như vậy là có nguyên nhân.

Bởi vì ai có thể phá được phòng ngự trận của Bất Hủ Tông?

Ai có thể đỡ được sát trận của Bất Hủ Tông?

Trong Hồng Vực thì không ai có thể làm được!

Cho nên, có thể nói là trong địa bàn của Bất Hủ Tông thì Bất Hủ Tông có thể gối cao không lo.

Chuyện truyền tống trận bị biết cũng không quan trọng.

…

Đảo mắt đã qua chín ngày.

Trong chín ngày này, Bất Hủ Tông thu được bốn mươi bảy người, cho dù có Bất Hủ Nhật báo điên cuồng tạo thế nhưng cách thu đủ tám mươi người thì còn chừng mười ngày nửa tháng nữa.

Đương nhiên, cũng không phải là vì người đi vào Sư Đạo Mê Cục càng ngày càng ít mà là người có thể qua được khảo nghiệm càng ngày càng ít.

Chín thành người đều tâm hoài quỷ thai, cũng có phản cốt, mục đích vào tông hết sức phức tạp.

Cùng lúc đó, Vân Liêu từ trong Đệ Ngũ Thế Giới đi ra.

Mười ngày cũng không có khiến cho dáng vẻ bên ngoài của Vân Liêu có bất kỳ thay đổi gì.

Cái thay đổi chỉ có tâm đắc tu luyện và độ thuần thục Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu.

Sau khi rời khỏi Đệ Ngũ Thế Giới, Vân Liêu không kịp đi làm chuyện gì, vội vàng chạy tới sảnh nhiệm vụ tông môn, bắt đầu nhận nhiệm vụ tông môn. Bởi vì hắn đã không còn điểm

nhiệm vụ tông môn, mà mỗi lần đi vào Đệ Ngũ Thế Giới thì cần một trăm điểm nhiệm vụ tông môn.

Hết sức may mắn, nhiệm vụ thứ nhất thì có phần thưởng là một trăm điểm nhiệm vụ tông môn!

"Ma pháp giương oai."

"Sau khi cải trang, đi tới Tiễn Thủy Thành, hạ gục một tên yêu nghiệt tên là Cực Đạo Thạch."

"Chú ý: Lực lượng linh thể của Cực Đạo Thạch phi phàm, nhiệm vụ này có độ nguy hiểm rất cao!"

"Phần thưởng khi hạ gục: Bảy mươi điểm nhiệm vụ."

"Phần thưởng khi đánh giết: Một trăm điểm nhiệm vụ."

Xem kĩ nhiệm vụ, Vân Liêu không chút do dự, đi tới chỗ Tử Nhiên một chuyến, tìm Tử Nhiên lấy thiên tài địa bảo có thể dịch dung. Sau đó thì vô cùng lo lắng ngồi truyền tống trận đi tới Tiễn Thủy Thành!

Thật ra thì khi nhận nhiệm vụ thì hắn cực kỳ kích động.

Sau khi Phong Bạo Kiếm Trận viên mãn, hắn rất muốn tìm người luyện tập, nhưng mà tìm kẻ yếu thì hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào.

Bây giờ nhiệm vụ tông môn xuất hiện một đối tượng luyện tập có độ nguy hiểm rất cao, chuyện này khiến Vân Liêu hết sức hưng phấn.

Lực lượng linh thể rất mạnh mẽ, hắn cũng muốn mở mang kiến thức một chút!

"Sắp giao thủ với thiên kiêu chân chính ở Triều Thiên Hạp, ta rất chờ mong!" Hưng phấn lẩm bẩm một tiếng, Vân Liêu đã cải trang thành một thương nhân vân du bốn phương đi vào Tiễn Thủy Thành!

"Ta là Vân Liêu, giúp ta tra một người!"

"Người nào?"

"Cực Đạo Thạch."

"Chờ một lát…"

Nói xong, Truyền Âm Thạch im bặt.

Vân Liêu cất Truyền Âm Thạch, tiếp tục ngồi trước bàn, yên lặng ăn mì, tựa như không để ý tới náo nhiệt bốn phía vậy.

Đại nhân vật vạn chúng chú mục đi ngang qua trên đường phố, hắn không nhìn.

Nữ tử tuyệt mỹ đi ngang qua bên cạnh, hắn cũng không nhìn.

Cho dù có người cố ý tới bắt chuyện thì hắn cũng không trả lời.

Vân Liêu chỉ ngồi như vậy, giống như là một dị loại, chỉ chờ Truyền Âm Thạch truyền tin tức đến.

Một lúc lâu sau, Truyền Âm Thạch động!

Vân Liêu cầm lấy, giọng Trần Hiết lại vang lên.

"Hắn ở Vạn Hoa Lầu, thành tây Tiễn Thủy Thành!"

Nghe hết câu này, Vân Liêu cất Truyền Âm Thạch, móc kim phiếu để lên mặt bàn, dùng một ly nước chặn lại, sau đó không quay đầu lại, đi ra khỏi tiệm mì.

Trên đường phố, người tới lui rất nhiều.

Bởi vì buổi đấu giá sắp bắt đầu, cho nên Tiễn Thủy Thành cực kỳ náo nhiệt.

Trong số người lui tới có không ít hạng người vênh váo tự đắc, gặp ai cũng nghếch mắt lên trời nhìn.

Khi Vân Liêu đi ngang qua, bọn họ lại nhịn không được nhìn Vân Liêu một chút.

Bởi vì Vân Liêu là tồn tại đặc biệt nhất trong đám người!

Ánh mắt kiên định, bước chân như gió!

…

Vạn Hoa Lầu.

Vạn Hoa Lầu là chốn phong nguyệt số một trong Tiễn Thủy Thành, nữ nhân trong đó đều cực kỳ xinh đẹp, đồng thời thực lực của người nào cũng không thấp.

Cho nên chỗ này hoàn toàn không phải là chỗ mà người bình thường có thể tới.

Có bạch tinh cũng phải có thân phận.

Chỉ có bạch tinh thì Vạn Hoa Lầu hoàn toàn không để cho ngươi đi vào.

Giờ khắc này, trong hoa trì ở tầng thứ ba của Vạn Hoa Lầu, Cực Đạo Thạch cởi trần, hai mắt nhắm lại. Trên bàn rượu sau lưng là một đám thiên kiêu của thế lực ngũ tinh, người nào cũng là nhân vật nổi tiếng, nhưng mà cả đám lại a dua nịnh hót Cực Đạo Thạch.

Nói gì mà Cực Đạo Thạch nên đệ nhất Hồng Vực.

Nói gì mà Cực Thiên Phong Tâm của Hồng Diệp Môn hoàn toàn không bằng hắn.

Cho dù Cực Đạo Thạch hoàn toàn không để ý tới bọn họ nhưng bọn họ cũng không ngừng tán dương.

Bởi vì Cực Đạo Thạch là thiên kiêu số một của Cực Lực Môn!

Là một trong số yêu nghiệt ở Hồng Vực!

Đã thoát khỏi phạm trù thiên kiêu!

Tương lai đã được định trước sẽ trở thành đại nhân vật ở U Quốc!

Bây giờ nịnh bợ, nịnh nọt dù sao cũng tốt hơn sau này Cực Đạo Thạch thành đại nhân vật thật rồi mới nịnh bợ.

Sau nửa ngày, Cực Đạo Thạch bỗng nhiên mở mắt ra, chậm rãi từ trong hoa trì đứng dậy, sau đó lạnh lùng nói: “Các ngươi nói nhiều quá!”

Cầm quần khoác lên, Cực Đạo Thạch đi thẳng ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng, lâu chủ Vạn Hoa Lầu ở ngoài phòng nhanh chóng bước tới trước mặt, vội vàng dò hỏi: “Ngài có cần gì không?”

“Không cần canh giữ ở đây, yêu cầu của ta chỉ có nhiều đó!”

Cực Đạo Thạch lạnh nhạt trả lời một câu.

Nói xong, ánh mắt hắn rơi vào lầu một.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ hùng hậu!

Vân Liêu với dáng vẻ thương nhân vân du bốn phương chậm rãi bước vào Vạn Hoa Lầu, người xung quanh cảm nhận được khí tức của hắn thì dồn dập lui qua một bên.

Người này là ai?

Tại sao phóng ra khí tức đi vào Vạn Hoa Lầu?

Hắn muốn làm gì?

Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc thì Vân Liêu ngẩng đầu nhìn về phía Cực Đạo Thạch ở ngoài lầu ba, sau đó nói: “Ngươi chính là Cực Đạo Thạch?”

Bạch!

【VIP】 Tới cửa khiêu chiến (2)

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn lên lầu ba.

Cực Đạo Thạch!

Một trong số yêu nghiệt ở Hồng Vực!

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Cực Đạo Thạch, không ít người đều hưng phấn kêu thành tiếng.

"Cực Đạo Thạch!"

"Cực Đạo Thạch!"

Đối với tồn tại như yêu nghiệt, bọn họ ngoại trừ kính ngưỡng và sùng bái thì không có bất cứ ý gì khác.

Nhưng mà Cực Đạo Thạch lại không để ý đến những người này kêu gào mà tiếp tục nhìn chằm chằm Vân Liêu với dáng vẻ thương nhân vân du bốn phương, sau đó vẻ mặt thành thật đáp: "Không sai, ta chính là Cực Đạo Thạch!"

Vân Liêu trầm giọng nói ra: "Lần này ta cũng sẽ tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng. Nhưng mà bây giờ ta không muốn chờ nữa."

"Không muốn chờ nữa? Thú vị!"

Lúc này, Cực Đạo Thạch nhảy qua rào chắn, bành một tiếng, nhảy xuống lầu một, khiến cho tất cả mọi người ở lầu một kinh sợ lui lại.

Giờ phút này, người trong Vạn Hoa Lầu đều nhìn Vân Liêu, trong lòng cũng tò mò.

Người đó là ai?

Lại tới khiêu chiến Cực Đạo Thạch!

Sau đó, nghe Vân Liêu mở miệng hỏi: "Cực Đạo Thạch, ngươi sợ chết không?"

Cực Đạo Thạch không những không giận mà còn cười, nói: "Chết? Không sợ! Ta chỉ sợ ngươi quá yếu, một quyền cũng

đỡ không nổi.”

“Vậy thì trận đọ sức này sẽ kết thúc bằng cái chết của một người khác.”

Hạ gục Cực Đạo Thạch, bảy mươi điểm nhiệm vụ.

Giết Cực Đạo Thạch, có thể được một trăm điểm nhiệm vụ!

“Tùy ngươi!”

Cực Đạo Thạch mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói, sau đó đi theo Vân Liêu, lao ra khỏi Vạn Hoa Lầu.

Các nam nhân, nữ nhân trong Vạn Hoa Lầu cũng không còn tâm tư vui đùa nữa, một lòng chỉ muốn đi theo xem náo nhiệt một chút.

Cực Đạo Thạch!

Một trong số yêu nghiệt được Hồng Vực công nhận!

Lại bị một người vô danh khiêu chiến.

Khi mọi người theo ra ngoài thì Cực Đạo Thạch và Vân Liêu đứng trên đường phố, từ xa đối mặt nhau, cũng chưa định động thủ.

Bởi vì bọn họ đang đợi người xung quanh rút đi.

Đương nhiên, đó không phải là do bọn họ thánh thiện.

Chẳng qua là hai người không muốn bị quấy nhiễu.

Một lúc sau, Cực Đạo Thạch bắt đầu nắm chặt hai quả đấm, lúc này hai tay bành trướng đến mức còn cứng cáp hơn đùi của người bình thường, tạo thành tương phản mãnh liệt với lúc trước.

Nắm chặc quyền, đồng thời cơ bắp trên thân thể Cực Đạo Thạch cũng bắt đầu căng cứng, căng đến quần áo vốn rất rộng rãi như muốn nổ tung.

Giờ phút này, Cực Đạo Thạch không hề động một chút nào, chẳng hề làm gì, nhưng gạch dưới chân đã không chịu nổi gánh nặng mà bắt đầu liên tiếp nổ tung, giống như là phải chịu đựng trọng lượng vượt quá giới hạn vậy.

Đôi mắt của Cực Đạo Thạch xảy ra biến hóa long trời lở đất, một luồng sát ý lăng lệ hiện ra trong mắt. Từ xa nhìn lại thì toàn thân Cực Đạo Thạch như một con mãnh thú đi săn, vận sức chờ phát động.

"Ngươi tốt nhất đừng khiến cho ta thất vọng!" Nói xong, Cực Đạo Thạch như như đạn pháo bắn mạnh tới, nhanh chóng phóng tới Vân Liêu cách đó không xa.

Khoảng cách trăm trượng, chớp mắt là tới!

Mà Vân Liêu thì đang lui về phía sau!

Không ngừng lui!

Thấy thế, Cực Đạo Thạch nổi giận gầm lên một tiếng: "Đây là sách lược của ngươi?"

Sau khi gầm thét, tốc độ lại tăng lên.

Nhưng mà Vân Liêu vẫn lui lại, nhưng mà bây giờ đã không chỉ là lui về sau.

Một đạo kinh hồng từ trong tàng giới của Vân Liêu bay ra!

Hào quang màu trắng xẹt qua trời cao, đâm về phía Cực Đạo Thạch đang đuổi theo không bỏ.

"Kiếm?"

Cực Đạo Thạch không để ý chút nào, nắm đấm nhắm ngay kiếm đang bay tới, một quyền đánh vào mũi kiếm sắc bén, có vẻ như là không định tránh né.

Bởi vì trong số những người có thể làm cho Cực Đạo Thạch hắn tạm thời tránh mũi nhọn tuyệt đối không bao gồm Vân Liêu trước mắt!

Không phải chỉ là một thanh kiếm bay tới sao?

Đánh vỡ là được!

Ầm!

Nắm đấm và mũi kiếm đụng mạnh vào nhau, nhưng mà cho dù là phi kiếm hay là Cực Đạo Thạch đều không có lui lại.

Phi kiếm ngưng tụ kiếm khí, đánh thẳng đến nắm đấm của Cực Đạo Thạch, nhưng lại không thể làm tổn thương nắm đấm hắn chút nào.

Nắm đấm của Cực Đạo Thạch cũng là như thế.

Hắn không chấn lùi phi kiếm được!

Vân Liêu lui về sau ngàn mét, nhìn cảnh tượng này thì trên mặt lóe lên vẻ hưng phấn.

"Quả nhiên nhiệm vụ giới thiệu không sai, linh thể của Cực Đạo Thạch này mạnh phi thường, lại có thể đón đỡ phi kiếm."

"Như yêu nghiệt!"

"Nhưng mà ta thích!"

Từ khi tinh thần lực của hắn tăng lên trên diện rộng, hắn vẫn luôn đắn đo khó định không biết hạn mức cao nhất của Ngự Kiếm Thuật ở đâu.

Hôm nay, vừa khéo dùng Cực Đạo Thạch thử kiếm!

Vân Liêu đưa tay!

Lại có song kiếm từ trong tàng giới bay ra!

Song kiếm hóa thành kinh hồng, vèo vèo hai tiếng, lướt qua trời cao, vọt thẳng tới Cực Đạo Thạch!

Kiếm quang như tia chớp!

Kiếm khí phá trời cao!

Trong nháy mắt, song kiếm đã đến trước mắt Cực Đạo Thạch, Cực Đạo Thạch giật mình, nhưng mà lại cực kỳ hưng phấn hô to một tiếng: "Đến tốt lắm!"

Dứt lời, Cực Đạo Thạch đột nhiên cong lưng, chân trái gồng lên, như cái cọc đóng vào đất.

Ầm!

Ầm!

Sau hai tiếng vang, kiếm của Vân Liêu dừng lại ở trước mắt Cực Đạo Thạch một thước, Trấn Nhạc hộ giáp bền chắc ngăn cản được song kiếm.

“Bạo!”

Gầm lên một tiếng, mạch khí quanh người Cực Đạo Thạch đột nhiên nổ tung, đẩy ra một luồng đả kích mạnh mẽ, chấn bay ba thanh kiếm.

Đồng thời còn có Vạn Hoa Lầu và phòng ốc xung quanh nó bị san bằng!

Thoạt nhìn giống như là tận thế gió lốc thổi qua!

“Lầu của ta!” Thấy thế, trong nháy mắt, lâu chủ Vạn Hoa Lầu đau lòng muốn chết.

Tâm huyết vài chục năm, hóa thành hư không trong một đêm.

Nhưng mà cho dù có khó chịu như thế nào đi nữa thì nàng cũng không dám lên cản.

Bởi vì người vây xem không đồng ý!

Cũng vì nàng không dám!

Những người đứng xa nhìn thấy cảnh này thì dồn dập giữ chặt lâu chủ Vạn Hoa Lầu, đồng thời không khỏi cảm thán Cực Đạo Thạch mạnh mẽ.

Vừa nghĩ tới Cực Đạo Thạch còn chưa đến bốn mươi tuổi thì trong lòng bọn họ phức tạp hơn.

【VIP】 Vân Liêu hưng phấn

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt!

Thời khắc này, Cực Đạo Thạch đánh bay ba thanh phi kiếm, sau đó cũng không có thư giãn chút nào, bởi vì hắn biết, kiếm chỉ tạm thời bị đánh bay thôi.

Chúng nó sẽ còn quay lại!

Nhưng mà, dừng một chút xíu như vậy là đủ rồi!

Bành!

Bành!

Cực Đạo Thạch liên tục chặt đất, sau đó hai tay xé rách quần áo.

Sau một khắc, thân thể Cực Đạo Thạch bắt đầu cực kỳ bành trướng, chiều cao tăng vọt, trong chớp mắt đã cao đến hai trượng.

Từ xa nhìn lại thì giống như là Man Hoang Cự Nhân.

Khi phi kiếm đánh tới lần nữa, vẻ thú tính và hưng phấn trên mặt Cực Đạo Thạch khiến cho hắn trở nên đặc biệt dữ tợn, nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó vọt lên đón kiếm.

“Ta muốn bóp nát tất cả kiếm của ngươi!”

Ba kiếm bay tới, phanh phanh phanh, Cực Đạo Thạch liên tục đánh ra ba quyền, chỉ với sóng khí mà quyền phong diễn sinh thì đã bao phủ cả con đường.

Mà ba quyền đó thì đều đánh vào phi kiếm.

Đánh gãy ba thanh phi kiếm tại chỗ!

Ba kiếm vừa gãy, Cực Đạo Thạch lập tức phóng tới Vân Liêu ở xa xa.

Vân Liêu nhìn thấy một màn này thì cũng vô cùng hưng phấn, biểu cảm không khác gì Cực Đạo Thạch mới nãy.

Có qua có lại!

Mới là một trận chiến đấu chân chính!

“Yêu nghiệt ở Triều Thiên Hạp không hổ danh là yêu nghiệt, vậy mà có thể đánh nát kiếm của ta.”

Kiếm do Tử Nhiên đại sư làm, công kích bình thường hoàn toàn không gây thương tổn cho nó.

Không ngờ, Cực Đạo Thạch lại một quyền đánh nát một thanh.

Chỉ là tiếc cho ba thanh kiếm, mỗi thanh hắn đều bỏ ra một trăm miếng bạch tinh!

“Vậy thì để cho ngươi thử thanh kiếm này một chút.” Vân Liêu tâm niệm vừa động, một thanh kiếm nữa lại bay ra khỏi tàng giới!

Kiếm quang màu vàng, chỗ nó lướt qua, thất tinh lấp lánh!

Thất Tinh Kiếm!

Kiếm của chưởng môn Thanh Vân Môn trong thế giới Tru Tiên!

Đây là thanh kiếm mà hắn xem phim suốt mấy tháng mới xoạt ra được, ngày thường hắn cũng không cam lòng dùng, hôm nay mới chịu lấy ra.

Bạch!

Trong chớp mắt, Thất Tinh Kiếm đã vọt thẳng tới trước mắt Cực Đạo Thạch.

Cái này khiến Cực Đạo Thạch một lòng chỉ muốn đuổi theo Vân Liêu, sau đó một quyền đánh chết hắn ngẩn ngơ.

Bởi vì Thất Tinh Kiếm phóng ra một luồng uy áp nồng đậm, khiến cho hắn lại sinh ra ý nghĩ không thể ngăn cản.

Đây là lần đầu tiên hắn có ý nghĩ này!

Linh thể của hắn, ngay cả Yêu Vương Trấn Nhạc Thượng Cảnh cũng có thể va vào!

Tuy trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi nhưng hắn vẫn tin tưởng trực giác của mình, vội vàng lách mình tránh đi.

Nhưng mà, bây giờ mới tránh thì đã muộn.

Cánh tay trái không kịp tránh thoát bị Thất Tinh Kiếm đâm trúng, tuy rằng một khắc này Cực Đạo Thạch tập trung tất cả lực phòng ngực của Trấn Nhạc hộ giáp và mạch khí hộ thuẫn vào cánh tay trái nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Thất Tinh Kiếm đâm vào cánh tay trái!

Chui vào trong đó hơn ba tấc!

Đáng sợ nhất là nó cũng không dừng lại, còn đang không ngừng chui vào trong, tựa như muốn phế cánh tay này của hắn.

Cực Đạo Thạch vội vàng dùng tay phải nắm lấy chuôi Thất Tinh Kiếm, hồn nhiên không để ý tới kiếm khí tổn thương, thử rút ra, nhưng mà chỉ có thể làm cho tốc độ Thất Tinh Kiếm chui vào giảm đi một chút, cũng không thể rút Thất Tinh Kiếm ra được.

“Đâm thủng nó cho ta!”

Đột nhiên, Vân Liêu phẫn nộ hét vang lên.

Thất Tinh Kiếm đột nhiên tăng tốc, kéo theo Cực Đạo Thạch bay ra ngoài ngàn mét, liên tục đụng hư hơn trăm cái phòng ốc rồi mới dừng lại trong một cái sân.

Tại sao lại dừng lại?

Chỉ vì Thất Tinh Kiếm đã hoàn toàn đâm thủng cánh tay đó.

Khi Cực Đạo Thạch ôm cánh tay trái máu me đầm đìa chậm rãi đứng dậy, còn chưa kịp thở một ngụm thì Thất Tinh Kiếm lại giết trở về.

Giờ phút này, Cực Đạo Thạch biết rõ, trước mặt người này, linh thể của hắn cũng không phải là không thể phá.

“Vậy thì dùng thủ đoạn chân chính!”

Cực Đạo Thạch nổi giận gầm lên một tiếng, phanh phanh phanh, mở ra ba cái mạch môn.

Mạch môn màu vàng đất vừa mở ra, đại địa cũng bắt đầu run rẩy theo, theo sau đó là một cái cột đá che trời vụt lên từ mặt đất, nâng Cực Đạo Thạch lên trên không. Đồng thời, trong quá trình cột đá bay lên, Cực Đạo Thạch đưa tay xuống đất năm lên một cây thạch chùy lớn.

Được Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc, thạch chuỳ rộng chừng mười trượng, so với Thất Tinh Kiếm thì Thất Tinh Kiếm khéo léo đẹp đẽ hơn.

Theo sau đó, Cực Đạo Thạch vung thạch chuỳ lên, đánh tới Thất Tinh Kiếm đang bay tới, giằng co với Thất Tinh Kiếm trên bầu trời.

Lần này, Thất Tinh Kiếm không còn thẳng tiến không lùi nữa.

Cự chùy không chỉ chặn được Thất Tinh Kiếm mà còn chậm rãi bức cho Thất Tinh Kiếm lùi lại.

"Hám Thiên Chùy!"

Sau một khắc, mạch môn của Cực Đạo Thạch chấn động, mạch khí màu vàng đất rợp trời hội tụ ở trên cự chùy, trong nháy mắt khiến cho cự chùy trở nên to lớn hơn.

Rộng tới ba mươi trượng!

Giống như một ngọn núi nhỏ!

Cực Đạo Thạch hai tay nắm chùy, đột nhiên vung lên!

Hám Thiên Chùy đánh xuống, Thất Tinh Kiếm bay ngược ra!

"Còn ngươi nữa!"

Đánh lui Thất Tinh Kiếm, Cực Đạo Thạch lại nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy lên một cái, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hắn như thiên thạch rơi về phía Vân Liêu cách đó hơn ngàn mét.

Vân Liêu thử dùng Ngự Kiếm Thuật quấy nhiễu một phen nữa, phát hiện mỗi một lần tới thì thế công đều sẽ bị Hám Thiên Chùy của Cực Đạo Thạch tan rã.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể coi như thôi!

"Xem ra lực lượng của Ngự Kiếm Thuật của ta tối đa chỉ có thể sánh ngang Trấn Nhạc Trung Cảnh, gặp được lực lượng gần như sánh ngang Trấn Nhạc Thượng Cảnh thì không đủ sức!" Sau khi Vân Liêu biết được hạn mức cao nhất của Ngự Kiếm Thuật cảnh giới đại thành của mình thì cất Thất Tinh Kiếm vào.

Nếu Ngự Kiếm Thuật vô dụng, vậy thì không cần nữa!

Trở tay mò một cái, một cây đũa phép xuất hiện trong tay.

Sau một khắc, Vân Liêu bắt đầu ngâm xướng.

Một màn này rơi vào trong mắt Cực Đạo Thạch đang phi tốc rơi xuống, cũng không khiến cho hắn sinh ra ý nghĩ gì khác.

【VIP】 Một đối thủ đáng tôn kính

Nếu bất động!

Vậy thì đi chết đi!

Nhưng mà cảnh tượng này đập vào mắt người vây xem thì lại khác rồi.

“Tại sao hắn lại không tránh?”

“Hám Thiên Chùy là mạch thuật Địa cấp trung phẩm, với uy thế này thì chắc chắn Cực Đạo Thạch đã tu luyện nó đến cảnh giới đại thành, bây giờ lực lượng của Cực Đạo Thạch đến gần vô hạn Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Hắn không mở mạch môn thì thôi đi, ngay cả tránh cũng không tránh?”

“Có thể là tuyệt vọng. Có lẽ hắn giống như chúng ta, hoàn toàn không nghĩ tới Cực Đạo Thạch sẽ yêu nghiệt như thế. Không đến bốn mươi tuổi thì đã khống chế lực lượng đến gần vô hạn Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Khi ngươi ta bốn mươi tuổi thì chỉ mới Thần Huyền Cảnh.”

“Chắc chắn người của Bất Hủ Tông cũng đang nhìn cảnh này, đoán chừng cũng bị dọa cho nhảy dựng chứ? Qua ngày hôm nay, có thể Bất Hủ Tông đó sẽ tuyệt đối không dám nói đệ nhất Hồng Vực nữa.”

Trong lúc bọn họ bàn tán thì Cực Đạo Thạch đã giơ cao Hám Thiên Chùy, ầm ầm nện xuống đất.

Oanh.

Tiếng vang chấn thiên!

Trong khoảnh khắc cự chùy rơi xuống đất, giống như một tiếng sấm lớn giữa thiên không, đại địa đều bị dọa đến run một cái.

Chỗ Hám Thiên Chùy rơi xuống.

Trong phạm vi mấy ngàn thước.

Tất cả đều không còn sót lại chút gì!

Tất cả đều bị đập tan, sau đó hóa thành bụi trần.

Khi bụi dày tản đi, bị một cái hố to năm trượng do bị Hám Thiên Chùy gõ ra đập vào mắt hắn, cùng lúc đó ánh kiếm màu bạc như sao đầy trời cũng bao phủ khu vực mà Cực Đạo Thạch đứng.

Kiếm quang đầy trời, rực rỡ như sao!

Vạn chuôi ngân kiếm, kiếm đãng bát phương!

Khiến cho người ta hoa cả mắt, ngân kiếm hóa thành tường cao, vây phạm vi ngàn mét xung quanh như thùng sắt.

Mà Vân Liêu thì đứng ngoài Phong Bạo Kiếm Trận này, thông qua khe hở giữa ngân kiếm mà nhìn Cực Đạo Thạch trong kiếm trận.

"Cuối cùng để ta dùng Phong Bạo Kiếm Trận đánh với ngươi một trận!" Vân Liêu hoàn toàn không ức chế nổi hưng phấn trên mặt, lại vung đũa phép lên!

Vừa vung lên, trăm kiếm tề phát!

Bá bá bá.

Trên trăm thanh ngân kiếm hóa thành kiếm quang màu trắng, từ bốn phương tám hướng đánh thẳng vào Cực Đạo Thạch trong Phong Bạo Kiếm Trận, không chừa cho hắn chút đường lui nào.

Đương nhiên, vẫn còn có một con đường.

Xuống đất!

Điều kiện tiên quyết là Cực Đạo Thạch biết thuật độn địa.

Thời khắc này, Cực Đạo Thạch thấy trên trăm đạo ngân kiếm đánh tới phía mình thì hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều, quơ Hám Thiên Chùy quét qua. Trong lúc nhất thời cát bay đá chạy, Cực Đạo Thạch nhanh chóng xoay tròn đồng thời kéo tới từng tầng vách đá!

Ầm!

Ầm!

Vách đá liên tiếp vụt lên từ mặt đất, sau đó cuộc tròn lại quanh Cực Đạo Thạch, tạo thành một cái hỗ thuẫn ngăn cản kiếm quang đánh tới.

Nhưng mà, tường đá đó như là đậu hủ nát, kiếm quang lướt qua thì bị phá vỡ một cái.

Cực Đạo Thạch hết cách, chỉ có thể tiếp tục, nghĩ tạm thời giằng co như vậy cũng được, có thời gian cho hắn nghĩ cách phá cục.

"Hắn còn chưa mở mạch môn ra!"

Trong vách đá, Cực Đạo Thạch đột nhiên nhận ra được vấn đề này.

Không mở mạch môn ra, tại sao có thể phóng ra mạch thuật?

Cái này không hợp lý!

"Chẳng lẽ nó không phải là mạch thuật?"

Cực Đạo Thạch đột nhiên có một cái phỏng đoán to gan.

Phóng cảm giác ra ngoài tìm tòi!

Quả nhiên!

Kiếm trận này không có mạch khí dao động!

Mà thay vào đó là một luồng khí tức chưa từng thấy, luồng khí tức này hoàn toàn khác với mạch khí, hoàn toàn không biết nó là cái gì.

Nghĩ mãi mà vẫn không rõ, trên mặt Cực Đạo Thạch trở nên phẫn nộ: "Không không cần biết ngươi là cái gì, đừng có mơ giết Cực Đạo Thạch ta!"

Sau khi giận dữ gầm lên, Hám Thiên Chùy của Cực Đạo Thạch hơi ngừng, sau đó giơ lên cao, toàn thân cũng ngửa ra sau, cong như trăng lưỡi liềm.

Mạch khí mênh mông bắt đầu hội tụ!

Hám Thiên Chùy bắt đầu tụ lực!

Hám Thiên Chùy, cũng không phải là mạch thuật bình thường!

Nó là mạch thuật lưu phái!

“Hám Thiên. Cấm Tuyệt Thức!”

Đây là chùy thứ hai của Hám Thiên Chùy!

Chùy rơi, có thể lay thượng cảnh!

Ầm!

Đúng lúc này, một cái vách đá cuối cùng bị kiếm phá vỡ, để lộ ra Cực Đạo Thạch đã tụ lực xong.

Một giây sau, cự chùy rơi xuống đất!

Trong khoảnh khắc, thiên băng địa liệt, phạm vi mấy ngàn thước, toàn bộ mặt đất đều sụp đổ, giống như là đã trải qua một trận địa chấn cực kỳ khủng bố.

Thậm chí toàn bộ Tiễn Thủy Thành đều cảm nhận được động tĩnh này.

Đại địa chấn động, truyền hơn mười dặm!

Giờ phút này, những người đứng xa nhìn đều chật vật chạy ra bên ngoài, sợ một chùy này lan đến gần mình.

Khi chạy tới một chỗ an toàn, bọn họ mới dám ngừng chân, mới dám quay đầu lại nhìn chỗ thiên băng địa liệt đó một chút.

Đưa mắt nhìn tới, trên đất là một đống bừa bộn.

Nhưng mà, kiếm trận vẫn còn.

Vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

“Cái này…”

“Kiếm trận này lại không bị đánh vỡ!”

“Cực Đạo Thạch đã đánh ra lực lượng có thể so với Trấn Nhạc Thượng Cảnh mà còn không đánh vỡ được kiếm trận của người đó, quá khủng bố chứ?”

“Ta có chút hoài nghi, cái tên đó có phải là người tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng không. Sao ta lại cảm thấy hắn

giống như một lão già đã tu luyện trăm năm?”

Theo tiếng bàn tán của bọn họ, trong Phong Bạo Kiếm Trận, lúc này, sắc mặt Cực Đạo Thạch cũng trở nên có chút khó coi.

Hưng phấn lúc trước.

Ngạo khí lúc trước.

Bây giờ đều không còn sót lại gì.

Lúc này hắn cũng không vô tri cảm thấy người trước mặt không phải là đối thủ của mình nữa!

Người trước mắt này tuyệt đối là yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Thực lực thế này, đã có thể chiến đấu với đệ nhất Hồng Vực.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Cực Đạo Thạch nhìn Vân Liêu với dáng vẻ thương nhân vân du bốn phương bên ngoài kiếm trận, cao giọng hỏi.

Thừa dịp đối phương không có công kích mình, hắn muốn biết rốt cuộc đối thủ của mình là ai.

Đây là một yêu nghiệt đáng tôn kính.

Nếu như ngay cả tên cũng không biết thì quá đáng tiếc.

【VIP】 Truy đuổi

Vân Liêu trầm mặc, chỉ phẩy đũa phép trong tay: “Không phải là ngươi yếu mà là Phong Bạo Kiếm Trận này quá mạnh.”

Giờ phút này, Vân Liêu càng thêm kiên định tín niệm muốn trở thành pháp sư toàn hệ của mình.

Trong trận, Cực Đạo Thạch nghe được câu này thì lông mày lập tức run lên, lửa giận trong hai con ngươi lại bị nhóm lên, bắt đầu cháy hừng hực.

Mở Tuyền Qua Đồ.

Triển khai toàn bộ lực lượng linh thể.

Mạch môn cũng chấn động.

Phanh phanh phanh.

Chùy thứ hai của Hám Thiên Chùy, tụ lực lần nữa.

Lần này hắn định trực tiếp công kích kiếm trận, hắn cũng không tin hắn không đánh vỡ được nó.

Một lần không được thì hai lần.

Hai lần không được thì ba lần!

Tóm lại, Cực Đạo Thạch hắn không chết không thôi!

“Vô dụng, lực lượng của ngươi đã gần đến cực hạn nhưng công kích mà Phong Bạo Kiếm Trận phóng ra chỉ mới là uy lực một góc của băng sơn mà thôi.” Vân Liêu cũng không có ý khinh miệt, chỉ là muốn để cho Cực Đạo Thạch hiểu được khoảng cách hai bên.

Nhưng mà Cực Đạo Thạch lại không phục nộ rống.

“Đừng có nói nhảm!”

Khi kiếm quang của Phong Bạo Kiếm Trận lại nổi lên, Cực Đạo Thạch cũng bắt đầu điên cuồng công kích, đồng thời bật hết hỏa lực, dáng vẻ như muốn liều mạng.

Oanh.

Oanh.

Oanh.

Từng tiếng vang lớn trong trận vọng ra, vang vọng tới chân trời.

Đa số người trong Tiễn Thủy Thành đều nhìn về hướng này, trên trăm cường giả Địa Vô Cấm lập tức ngự không bay về phía chỗ phát ra âm thanh.

Lúc này, môn chủ Cực Lực Môn cũng ngự không lên, bay theo lão hữu về phía thành tây.

Một đám cường giả Địa Vô Cấm bay trên không trung, vẫn không quên tán gẫu vài câu.

"Thú vị, dám tư đấu trong Tiễn Thủy Thành."

"Đây không phải là đang vả mặt Tẫn Tri Lâu sao?"

"Tẫn Tri Lâu cũng mặc kệ?"

Môn chủ Cực Lực Môn là một lão đầu, vừa nói vừa cất tiếng cười to, cười nhạo Tẫn Tri Lâu, cười đến nếp nhăn trêm mặt híp hết lại.

Cùng lúc đó, trong Phong Bạo Kiếm Trận, toàn thân Cực Đạo Thạch bắt đầu chảy máu, từ trên xuống dưới, vết thương trí mạng càng ngày càng nhiều.

Có bị kiếm trận đánh bị thương.

Có vì chiến đấu đến cực hạn mà tự mình bị thương.

Nhưng mà Cực Đạo Thạch vẫn không ngừng công kích Phong Bạo Kiếm Trận, hai mắt sung huyết, tự như trong đầu chỉ có một ý nghĩ, phá trận.

Còn sống sót hay tử vong, hắn hoàn toàn không có suy nghĩ tới.

Vân Liêu thấy cảnh này thì trên mặt hiện ra vẻ kính trọng.

Cực Đạo Thạch, mặc dù thua ma pháp, nhưng cũng đáng cho hắn tôn kính.

“Vì biểu hiện tôn kính, ta sẽ vạn kiếm tề phát đưa ngươi xuống hoàng tuyền!”

Nói xong, Vân Liêu vung đũa phép lên.

Phong Bạo Kiếm Trận, vạn kiếm tề phát!

Bá bá bá!

Cả một vùng thiên không đều bị nhuộm thành trắng bạc, giống như trời đông giá rét. Trong Phong Bạo Kiếm Trận, Cực Đạo Thạch chỉ kiên trì được một hơi, sau này bị Phong Bạo Kiếm Trận cắt thành vô số mảnh, hóa thành sương máu, rơi vãi xuống đất.

Mấy hơi sau, kiếm trận tiêu tan.

Cực Đạo Thạch cũng hoàn toàn biến mất trong thiên địa này.

Mấy người vây xem cách đó mấy ngàn thước nhìn Vân Liêu, cả đám đều lặng ngắt như tờ, không biết nên nói cái gì.

Khi bọn họ mở miệng lại thì câu đầu tiên nói ra là.

“Người đó là ai?”

Trong lúc mọi người ở đây đang nghi hoặc thì Trần Hiết đứng bên cửa sổ Tẫn Tri Lâu nhìn về phía xa xa, lấy Truyền Âm Thạch ra.

“Tông chủ, không có gì bất ngờ xảy ra, Vân trưởng lão thắng.”

Ôn Bình đáp lại: “Thắng là chuyện đương nhiên, nếu đi vào Đệ Ngũ Thế Giới mười năm mà còn không thắng được Cực Đạo Thạch thì mười năm gia tốc đó hoàn toàn lãng phí. Trần trưởng lão, ta đoán hẳn là ngươi không chỉ muốn nói chuyện này thôi chứ?”

Trần Hiết vẻ mặt nghiêm túc đáp: “Tông chủ, ngài đoán không lầm, ta còn có một chuyện muốn nói.”

“Nói!”

“Thủ hạ của ta truyền đến tin tức, môn chủ Cực Lực Môn cũng đi qua xem náo nhiệt. Nếu như hắn thấy được Cực Đạo

Thạch bỏ mình thì sợ là hắn sẽ nhịn không được mà ra tay với Vân trưởng lão. Dù nói thế nào thì hắn cũng là cường giả Địa Vô Cấm, sợ là Vân trưởng lão…”

Ôn Bình cười nói: “Địa Vô Cấm thì đã làm sao? Vân trưởng lão không phải là người không có đầu óc, hắn biết nên làm như thế nào. Kêu người của ngươi chú ý một chút, tránh cho xảy ra bất trắc là được.”

Ôn Bình nói như vậy, một phần là do hắn tin tưởng đầu óc của Vân Liêu.

Còn một phần là muốn cho Vân Liêu có cơ hội lịch luyện.

Người nha.

Dù sao cũng phải trải qua một ít chuyện, nội tâm mới có thể mạnh mẽ hơn.

“Tông chủ, thuộc hạ rõ.” Trần Hiết cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, dùng Truyền Âm Thạch thông báo cho Diệp Vô Hoan.

Có Địa Vô Cấm Diệp Vô Hoan trông coi, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Vân trưởng lão cũng có một người trợ giúp.

Còn những chuyện khác, Trần Hiết không làm.

Hắn hiểu ý của tông chủ.

…

Thành tây Tiễn Thủy Thành.

Trong phế tích bừa bộn khắp nơi, Vân Liêu cất đũa phép, đang định lặng yên rời khỏi đây thì đột nhiên bị một cường giả Địa Vô Cấm từ trên trời giáng xuống ngăn lại.

Cũng may đối phương diện mạo hiền lành, không giống như là kẻ địch cản đường. Cho nên Vân Liêu cũng không có nổi giận với đối phương, tiếp tục quay người đi ra ngoài.

Người tới vội vàng gọi lại!

“Tiểu tử, lão phu tên là Trầm Kiệt Thạch!”

Hắn báo danh hiệu ra nhưng Vân Liêu hoàn toàn không có ý dừng bước.

Đương nhiên, không phải là do danh hiệu của Trầm Kiệt Thạch không vang dội, Vân Liêu không biết, mà là Vân Liêu hoàn toàn không muốn phản ứng.

Thế lực mà Trầm Kiệt Thạch lãnh đạo là thế lực ngũ tinh tương đối mạnh mẽ trong số thế lực dưới trướng Hồng Diệp Môn, không kém gì Long Môn và Tại Thủy Nhất Phương.

Trầm Kiệt Thạch còn là người nổi bật trong Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Có thể năng nói như vầy, trong toàn bộ Hồng Vực, rất ít người không biết Trầm Kiệt Thạch.

Dù sao sống hai ba trăm năm, chuyện lớn chuyện nhỏ làm không ít.

Thấy Vân Liêu không có phản ứng hắn, Trầm Kiệt Thạch không chút buồn bực, ngược lại còn hết sức hiền hoà đi theo, vừa đi vừa hỏi: “Tiểu tử, có gia nhập thế lực nào chưa?”

Vân Liêu lắc đầu: “Người cô đơn.”

Nghe được ba chữ này, Trầm Kiệt Thạch vui vẻ, vội vàng ném cành ô liu ra ngoài, không để ý thân phận của mình chút nào.

【VIP】 Truy đuổi (2)

“Vậy bái lão phu làm sư phụ không? Nếu ngươi muốn học, một thân bản lãnh của lão phu đều có thể truyền thụ cho ngươi, tuyệt không giữ lại!”

Cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh nói như vậy, không biết bao nhiêu người tu hành sẽ mừng rỡ như điên.

Dù sao Hồng Vực không có bao nhiêu thượng cảnh.

Trung cảnh đã là là trụ chống nữa bầu trời Hồng Vực!

Trong lúc những người vây xem đó cũng kích động chờ đợi Vân Liêu trả lời thì Vân Liêu lạnh nhạt nói: “Cảm ơn tiền bối thưởng thức, nhưng mà vãn bối không có hứng thú gì.”

Vừa dứt lời, vạn người kinh hãi.

Không ai ngờ được Trầm Kiệt Thạch chiêu hiền đãi sĩ nhưng lại lấy được kết quả như vậy?

Lúc này, vẻ mặt Trầm Kiệt Thạch cũng biến thành âm trầm bất định, trong mắt lộ vẻ giận dữ và khó chịu.

Có thể giết Cực Đạo Thạch thì đã sao?

Thiên tài chết thì không phải là thiên tài!

Ngay lúc Trầm Kiệt Thạch mặt lộ vẻ giận dữ thì bỗng nhiên tiếng một lão giả vang vọng trên bầu trời.

“Tiểu tử, nạp mạng đi!”

Môn chủ Cực Lực Môn —— Nhân Tập, biết người chết là Cực Đạo Thạch thì không nói hai lời vọt thẳng đến chỗ Vân Liêu!

Mặc dù môn chủ Cực Lực Môn chỉ là hạ cảnh nhưng vẫn là tồn tại nhiều người ngưỡng vọng, vẫn là cường giả mà Trấn Nhạc Cảnh không thể chống lại.

Phanh ——

Bốn mạch môn đều mở, sát ý thao thiên.

Trầm Kiệt Thạch thấy cảnh này thì đứng chắp tay, sau đó nói: “Cơ hội sống sót ở ngay trước mắt, lão phu cho ngươi một cơ hội cuối cùng ——”

Còn chưa nói hết thì Vân Liêu đã biến mất ngay tại chỗ.

Vẻ mặt đắc ý chắc chắn của Trầm Kiệt Thạch cứng lại, không khỏi nắm chặt hai quả đấm, hóa thành kinh hồng ngự không rời khỏi thành tây.

Chỉ để lại một câu nói tràn đầy tức giận.

“Đúng là không biết tốt xấu!”

Lại nói Vân Liêu, thấy có người đánh tới hắn thì hắn biết ngay là người có liên quan đến Cực Đạo Thạch, cho nên hắn ngự kiếm rời đi.

Bây giờ mặc dù tinh thần lực của hắn không có bước vào giai đoạn thứ hai, nhưng cũng đã ở vào giai đoạn thứ nhất cực hạn, đã đủ ngự để kiếm một khoảng cách.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám giết Cực Đạo Thạch ở Tiễn Thủy Thành.

Nhưng mà vì tinh thần lực chưa tới giai đoạn thứ hai, ngự kiếm phi hành chắc chắn không chống đỡ được bao lâu, cũng không thể nào đưa hắn về Bất Hủ Tông. Đối mặt với một cường giả Địa Vô Cấm truy kích, nếu trốn không thoát thì kết cục chắc chắn là tử vong.

Cho nên mục tiêu thứ nhất của Vân Liêu là rời khỏi Tiễn Thủy Thành!

Môn chủ Cực Lực Môn Nhân Tập thì đương nhiên là đuổi theo không bỏ, mấy trăm hơi thở sau, hai người một trước một sau lần lượt bay ra khỏi Tiễn Thủy Thành.

Trong lúc nhất thời, Nhân Tập cũng không thể đuổi kịp Vân Liêu.

Nhưng mà Nhân Tập cũng không định buông bỏ.

Hắn thề giết Vân Liêu!

Cực Đạo Thạch chính là hi vọng chấn hưng Cực Lực Môn, hơn nữa còn là yêu nghiệt top mười Hồng Vực, nhưng bây giờ lại bị người ta giết.

Hi vọng của hắn tan vỡ.

Vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không để cho người dập tắt hi vọng của hắn sống được!

Liên tục đuổi theo mấy trăm dặm, tốc độ của Nhân Tập vẫn không giảm, nhưng mà tốc độ ngự kiếm của Vân Liêu dần trở nên thong thả.

Nguyên nhân vẫn là do tinh thần lực.

Không vào giai đoạn thứ hai, sử dụng tinh thần lực vượt quá giới hạn, bây giờ đầu óc Vân Liêu như muốn nổ tung.

"Bay không nổi rồi chứ?"

Thấy cảnh này, Nhân Tập cười lớn không thôi.

Hắn biết ngay sẽ là như vậy!

Người này hoàn toàn không phải Địa Vô Cấm, có thể mượn thủ đoạn khác tạm thời bay lượn thì tuyệt đối sẽ không kéo dài được quá lâu.

Vân Liêu quay đầu nhìn Nhân Tập dần dần rút ngắn khoảng cách, mặt không cảm xúc, sau đó đột nhiên đáp xuống dưới.

Chỗ đáp xuống chính là trong Bích Uyên Đàm!

Bạch!

Bịch!

Vân Liêu lao thẳng xuống, chui xuống nước.

"Vào nước?" Mặc dù không biết Vân Liêu làm trò gì nhưng Nhân Tập vẫn không chút do dự xông vào Bích Uyên Đàm.

Phóng cảm giác ra, khóa chặt vị trí của Vân Liêu.

Diệp Vô Hoan khoan thai tới chậm cũng không nghĩ nhiều, cũng lao thẳng vào trong Bích Uyên Đàm, đuổi theo Nhân

Tập.

Hắn cũng không biết tại sao lâu chủ kêu hắn đi theo người giết Cực Đạo Thạch này.

Nhưng lâu chủ đã trịnh trọng dặn dò qua Truyền Âm Thạch, khi hắn có nguy hiểm tính mạng thì nhất định phải toàn lực bảo đảm hắn không chết!

Đang lúc Diệp Vô Hoan chuẩn bị phóng thích mạch thuật kéo chân Nhân Tập một chút thì bỗng nhiên Nhân Tập mở bốn cái mạch môn ra trong nước.

Một tầng sóng nước nhộn nhạo!

Đồng thời sóng nước càng lúc càng lớn, càng ngày càng rộng.

Những nơi đi qua, không còn gì có thể sống!

Sóng nước này nhanh chóng tới gần Vân Liêu, đập mạnh vào lưng Vân Liêu, tạo thành một đám sương máu.

Diệp Vô Hoan lập tức giật mình!

Nguy rồi!

Đang muốn gia tốc theo sau nhưng lại thấy Nhân Tập đang đuổi theo thì đột nhiên dừng lại.

Người thần bí giết Cực Đạo Thạch đó đã không thấy tung tích, chỉ để lại một đám sương máu đỏ tươi.

“Không thể nào!”

Nhân Tập hoàn toàn không thể tin được một màn trước mắt.

Bởi vì cảm giác của hắn vẫn luôn tập trung vào đối phương, dưới tình huống bị khóa chặt như vậy, cho dù là cường giả Địa Vô Cấm bình thường cũng chạy không thoát.

Đối phương chỉ là một tiểu tử thúi thực lực Trấn Nhạc Cảnh, tại sao khí tức của hắn lại đột nhiên tan biến, thoát khỏi cảm giác của hắn khóa chặt?

“Không!”

“Tiểu tử, đừng để ta tìm được ngươi!”

“Không giết ngươi, lão phu thề không làm người!”

Mạch môn chấn động, trong nháy mắt mạch khí mênh mông nổ tung trong nước, tạo thành một vùng chân không không có nước.

Trong lúc này, Nhân Tập liên tục gầm thét ba tiếng, sau đó quay đầu không cam lòng nhìn Diệp Vô Hoan một chút, sau đó bay ra khỏi Bích Uyên Đàm.

Sau khi bay lên không thì Nhân Tập cũng không hề rời đi.

Mà là phóng cảm giác ra nhìn mặt nước Bích Uyên Đàm và bốn phía, hy vọng có thể tìm được một chút dấu vết.

Nhưng mà đợi rất lâu, Bích Uyên Đàm cũng không có động tĩnh gì.

Chuyện này khiến Nhân Tập vừa tức vừa buồn bực.

Diệp Vô Hoan thấy thế, vội vàng rời khỏi Bích Uyên Đàm.

Sau khi rời khỏi đây thì chuyện thứ nhất mà hắn làm chính là truyền âm cho Trần Hiết, khi kể lại mọi chuyện thì nhịn không được kinh ngạc tán thán liên tục.

“Kẻ này đúng là yêu nghiệt!”

“Có thể giết Cực Đạo Thạch, còn có thể trốn thoát khỏi tay cường giả Địa Vô Cấm, bản lãnh đúng là không nhỏ.”

【VIP】 Hôn mê trong rừng

“Chỉ còn lại hai tháng nữa là đến Thất Vực Đăng Thiên Bảng, ta rất chờ mong nhìn thấy hắn lần nữa. Lâu chủ, giờ thì ta đã hiểu sao ngươi dặn dò ta liều mạng bảo đảm hắn rồi.”

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết cười không nói, tùy tiện qua loa hai câu sau đó cắt đứt liên hệ của Truyền Âm Thạch, nụ cười trên mặt cực kỳ đặc sắc.

Quả nhiên đúng như tông chủ nói, sao Vân trưởng lão lại không có chuẩn bị được?

Vân trưởng lão là người theo tông chủ từ khi là Luyện Thể Cảnh, quả nhiên đúng là có bản lĩnh!

…

Ngàn dặm ngoài Bích Uyên Đàm.

Một tia nước nhỏ lặng lẽ chảy dọc theo rừng rậm, đột nhiên suối nước dao động, một cơn sóng nhỏ xuất hiện.

Không có gió nhưng có sóng!

Sự ra khác thường, tất có yêu!

Quả nhiên, cơn sóng này đập vào bờ, sau đó hóa thành một người.

Này người lảo đảo đi vài bước dọc suối, sau đó ngồi dựa vào cây, vẻ mặt cực kỳ tái nhợt.

Người này chính là Vân Liêu!

Hắn mượn một cái Hóa Thủy Thuật nhất giai hóa thành nước thuận thế chảy đi, thoát khỏi sự truy sát của Nhân Tập.

Nhưng mà cũng không có né được công kích của Nhân Tập.

Bởi vì một giây sau cùng khi hắn ngâm xướng chú ngữ xong, công kích của Nhân Tập vẫn có một phần đập vào phía sau lưng của hắn.

Không có Trấn Nhạc hộ giáp hộ thể, chỉ dựa vào một cái Hỏa Linh Chi Thể đại thành thì chung quy vẫn quá yếu để ngăn cản được công kích của cường giả Địa Vô Cấm.

"Lời tông chủ đã ứng nghiệm, ma pháp sư yếu ớt nhất chính là thể xác… căn cơ của ta vẫn quá nông cạn. Có thể giết một Cực Đạo Thạch hoàn toàn không biết gì về ma pháp, nhưng khi đối mặt với cường giả Địa Vô Cấm thì quá non."

Vân Liêu cười một tiếng đắng chát, khẽ cắn môi, lấy một điếu xì gà sinh mệnh từ trong tàng giới ra.

Thương thế trên thân thể, xì gà sinh mệnh khôi phục nhanh nhất!

Nói mới nhớ, lần trước xin tông chủ một ít xì gà sinh mệnh, hắn vẫn luôn không tìm được cơ hội hút, cực kỳ lần này có cơ hội hút một chút!

Ba!

Đầu ngón tay bắn ra, lửa hiện ra.

Sau khi nhóm lửa xì gà sinh mệnh, Vân Liêu hút một hơi dài.

Một hơi vào cổ họng thì có thể cảm nhận được có một luồng năng lượng tuôn ra sau lưng, bắt đầu khôi phục thương thế sau lưng hắn.

Lúc này, Vân Liêu đột nhiên nở một nụ cười.

Sau đó tự lẩm bẩm một câu.

"Nhân Tập, dợi khi ta tu luyện năm hệ viên mãn hết thì ta sẽ tự mình đi tìm ngươi!"

Nói xong, Vân Liêu lại hút một hơi xì gà sinh mệnh.

Nhưng mà lần hút này, Vân Liêu không tự giác được nhắm hai mắt lại.

Sau đó bịch một tiếng, ngã xuống bên cây, nằm ở giữa khe hở rễ cây.

Xì gà sinh mệnh cũng rớt xuống đất, nhưng mà vẫn bốc cháy bên cạnh Vân Liêu, khôi phục phần lưng da tróc thịt

bong, lộ ra xương trắng hếu của Vân Liêu!

…

Tiễn Thủy Thành.

Sau khi Vân Liêu rời khỏi Tiễn Thủy Thành, tin tức liên quan tới người thần bí giết Cực Đạo Thạch bắt đầu lan truyền điên cuồng, không tới nửa ngày thì mọi người đều biết.

Giờ phút này, tất cả thế lực, tất cả những người mong muốn tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng với tất cả người sống đều đang suy đoán thân phận của Vân Liêu.

Một yêu nghiệt không tới bốn mươi, thực lực mạnh mẽ đến có thể giết Cực Đạo Thạch.

Vậy hắn tới từ đâu?

Hắn tên là gì?

Hắn còn sống không?

Đương nhiên, ngoại trừ tò mò hắn là ai, bây giờ còn có nhiều người tò mò muốn biết hắn còn sống không hơn, bởi vì môn chủ Nhân Tập của Cực Lực Môn đã truy sát hắn.

Nhân Tập là cường giả Địa Vô Cấm hàng thật giá thật, người thần bí giết Cực Đạo Thạch đó chỉ là Trấn Nhạc Cảnh thôi.

Trấn Nhạc Cảnh trốn khỏi tay Địa Vô Cấm, đa số người đều không trong mong gì.

Có nhiều người cảm thấy tuyệt đối không thể!

Nhưng mà khi Nhân Tập xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ lần nữa thì những cường giả Địa Vô Cấm này dồn dập vây lại, hư tình giả ý an ủi một phen, sau đó hỏi thăm Vân Liêu chết sống.

Cực Đạo Thạch chết rồi, bọn họ vui vẻ còn không kịp đây.

Bọn họ chỉ quan tâm yêu nghiệt thần bí giết Cực Đạo Thạch đó còn sống hay không.

Kết quả khi bọn họ hỏi một chút, Nhân Tập trực tiếp đóng sập cửa tiễn khách, bọn họ lập tức hiểu rõ —— người đó còn

sống!

Nhân Tập không thể giết chết đối phương!

Lần này rất nhiều thế lực đều vỡ tổ.

Một đám cường giả Địa Vô Cấm xem chuyện này như đề tài trà dư tửu hậu.

"Đúng là sóng sau đè sóng trước, gia hỏa thần bí đó lại có thể trốn thoát khỏi tay Nhân Tập, đúng là có chút bản lãnh."

"Đoán chừng Nhân Tập này tứng muốn nổ. Ta nghe nói tối hôm qua hắn tự mình đi đến địa bàn của Tẫn Tri Lâu một chuyến, tốn một trăm ngàn bạch tinh treo thưởng người thần bí đó."

"Mà ơi, thật hay giả? Nhân Tập lại đi tìm Tẫn Tri Lâu hỗ trợ, không phải hai ngày trước hắn còn trào phúng Tẫn Tri Lâu sao?"

"Trào phúng thì trào phúng, Tẫn Tri Lâu đúng là mạnh thật, đây là sự thật không thể phủ nhận. Thiên hạ này ai dám nói không gì không biết. Ngoại trừ Tẫn Tri Lâu thì ai có thể tra được thân phận của tên đó? Nhưng mà ta nói cho ngươi biết, Tẫn Tri Lâu hoàn toàn không có phản ứng đến hắn, thu một trăm ngàn bạch tinh, sau đó nói với hắn nếu tra được thì sẽ thông báo cho hắn. Đừng hỏi tại sao tta lại biết được, lúc ấy ta vừa khéo đi ngang qua đó, nghe được người trong cửa hàng đáp lại hắn như thế. Lúc ấy mặt lão gia hỏa đó tái mét nhưng lại không dám quậy, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn rời đi."

Trong lúc nhất thời, đám cường giả Địa Vô Cấm trong quán rượu đều cười như điên.

Nhưng mà sau khi cười một lúc, tất cả mọi người lại chuyển chủ đề quan tâm về tới Vân Liêu, còn có buổi đấu giá sẽ bắt đầu vào ngày mai nữa.

Cũng ngay lúc này, bên ngoài Tiễn Thủy Thành, một con Yêu Thần Dực tộc khổng lồ nhanh chóng đến gần.

Khí tức Yêu Thần sánh ngang Địa Vô Cấm Trung Cảnh như mây đen ép thành tràn vào Tiễn Thủy Thành, khiến cho

đám cường giả Địa Vô Cấm này dồn dập nhìn bầu trời bên ngoài Tiễn Thủy Thành.

【VIP】 Diệp Vu Bình cũng đến Tiễn Thủy Thành

Khi nhìn thấy con Yêu Thần đỏ rực như ráng chiều thì sắc mặt từng người đều thay đổi, hoàn toàn không giống như vừa rồi.

Có người kinh ngạc!

Có người hoảng hốt!

Còn có người lo lắng!

Bởi vì yêu này là Cửu Tử Cửu Sinh Điểu, truyền thuyết có chín cái mạng, chính là Yêu Thần có huyết mạch vô cùng cao.

Quan trọng nhất, trong toàn bộ Hồng Vực, nó chỉ thần phục Cực Sinh Điện dưới trướng Vực Chủ!

"Buổi đấu giá này lại hấp dẫn cả Cực Sinh Điện tới!"

"Xem ra mười cái Tuyền Qua Đồ này không dễ mua."

Ngước nhìn Cửu Tử Cửu Sinh Điểu, những cường giả Địa Vô Cấm đó liên tục cảm thán, sau đó chăm chú nhìn người đứng trên lưng Cửu Tử Cửu Sinh Điểu.

Bọn họ rất tò mò muốn biết là đại nhân vật nào của Cực Sinh Điện tới?

Chẳng lẽ là điện chủ?

Hình như trong Cực Sinh Điện thì chỉ có điện chủ mới có thể điều khiển Cửu Tử Cửu Sinh Điểu.

Cùng lúc đó, Trần Hiết cũng đang nhìn một màn này, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Chuyện ta lo lắng nhất xảy ra."

"Không chỉ Hồng Diệp Môn tới, ngay cả Cực Sinh Điện cũng tới."

“Cực Sinh Điện phụ trách khống chế tất cả thế lực phụ thuộc dưới trướng Vực Chủ, nhưng tông chủ lại không có ý thần phục!”

Lẩm bẩm một tiếng, sau đó Trần Hiết vội vàng lấy Truyền Âm Thạch ra, báo tin tức này lại cho Ôn Bình còn đang ở tông môn.

Nhưng mà chỉ được đáp lại một câu.

“Nên tới thì sớm muộn gì cũng tới!”

Sau này, câu nói này vang vọng trong đầu Trần Hiết thật lâu.

Sau một hồi lâu, hắn mới chấp nhận sự thật này.

Đúng vậy, nên tới thì sẽ tới!

Cho dù bây giờ mối quan hệ với vực chủ Hồng Vực trở thành thù địch thì đã sao, kế hoạch thẩm thấu toàn diện của hắn đã bắt đầu, cũng không sợ trở ngại xuất hiện.

Hơn nữa phía sau hắn còn có tông chủ, những người này đều sẽ do cường giả của tông môn đối phó, hắn còn lo lắng gì nữa.

Sau đó Trần Hiết lập tức phái Hắc Ảnh đi nhìn chằm chằm người của Cực Sinh Điện. Ngoại trừ Hắc Ảnh của Tẫn Tri Lâu, Trần Hiết không yên tâm để cho những người khác làm chuyện này.

Hắc Ảnh là tồn tại đặc thù dùng thi thể của cường giả Địa Vô Cấm chuyển hóa mà thành, mặc dù người của Cực Sinh Điện có thể phát hiện ra được sự tồn tại của bọn chúng nhưng cũng khó giữ bọn họ lại.

…

Thành đông Tiễn Thủy Thành.

Trong khoảnh khắc khi Cửu Tử Cửu Sinh Điểu chuẩn bị đáp xuống thành, tất cả thế lực ngũ tinh trong thành đều vọt tới chỗ đó, cung nghênh người Cực Sinh Điện tới.

Cho dù là trung với Hồng Diệp Môn.

Hay là không trung với Hồng Diệp Môn.

Giờ phút này bọn họ đều phải kính sợ Cực Sinh Điện, bởi vì nó đại biểu cho Vực Chủ một phương.

Ba bốn trăm cường giả Địa Vô Cấm hội tụ ở ngoài thành, cung kính đứng ở hai bên chờ Cửu Tử Cửu Sinh Điểu đáp xuống đất.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, Cửu Tử Cửu Sinh Điểu ầm ầm đáp xuống đất.

Khi bụi mù tán đi, mọi người vội vàng hơi khom người với những người trên lưng Cửu Tử Cửu Sinh Điểu, cực kỳ cung kính.

Có tất cả ba người trên lưng Cửu Tử Cửu Sinh Điểu.

Một người dáng vẻ trung niên, tóc vàng khoác áo choàng, người khoác hắc giáp kim văn, thấy mọi người khom người thì đứng chắp tay, dáng vẻ như thượng vị giả.

Mặc dù đối mặt nhiều người hành lễ như vậy nhưng vẫn dùng lỗ mũi xem người, nhưng không có ai dám lộ vẻ không vui.

Bởi vì người đó chính là Tuyệt Sát Thần Tướng Tam Tuyệt của Cực Sinh Điện!

Dưới trướng điện chủ của Cực Sinh Điện, tất cả có mười vị thần tướng Địa Vô Cấm Trung Cảnh. Mỗi người đều độc cản một phương, đều là trung cảnh vô địch.

Cho dù không nói tới thực lực thì thân phận của hắn cũng là thứ mà bọn họ có muốn cũng không có được.

Còn có một người, tóc đỏ, thân hình như rắn nước, thỉnh thoảng uốn éo một cái, xinh đẹp, vũ mị không gì tả được. Hai đầu lông mày phóng ra khí tức yêu mị, câu hồn đoạt phách.

Người này chính là Đoạt Mệnh Thần Tướng Tà Nguyệt Cơ của Cực Sinh Điện!

Người cuối cùng, dáng vẻ vô hại, thậm chí nhìn còn rất dễ gần.

Khi mọi người hành lễ thì chỉ có hắn tỏ vẻ thân thiện, đồng thời còn lên tiếng đáp lại rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm.

Người này chính là Ác Lâm Thần Tướng Thiên Quân!

Sau khi Thiên Quân nhảy xuống Cửu Tử Cửu Sinh Điểu, mọi người lập tức vây lại, chào hỏi như bạn tốt nhiều năm.

Cả đám đều tranh nhau chen lấn nói.

"Thiên Quân đại nhân, chúng ta không ngờ lại là ba vị giá lâm."

"Thiên Quân đại nhân, nhiều năm không gặp, lần này tới ngài phải nể mặt tới chỗ lão phu chơi một chút. Mấy ngày trước lão phu lấy được mười đàn rượu ngon ngàn năm!"

Thiên Quân mặt mũi vui vẻ đáp lại từng người, sau đó được mọi người chen lấn đưa vào trong Tiễn Thủy Thành.

Trong khoảnh khắc đi vào Tiễn Thủy Thành, có ba Hắc Ảnh đi theo xa xa phía sau.

Khi Hắc Ảnh khẽ động, hai người Tam Tuyệt, Tà Nguyệt Cơ dừng bước, đồng thời quay đầu nhìn bốn phía.

Thiên Quân thấy thế thì biểu cảm trên mặt đọng lại một chút, nhưng mà trong nháy mắt lại khôi phục, sau đó tiếp tục tiếp tục đi theo rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm đi vào trong Tiễn Thủy Thành, đồng thời nhiệt tình trò chuyện, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra.

Tam Tuyệt và Tà Nguyệt Cơ thì liếc nhau, sau đó quay qua nhìn Cửu Tử Cửu Sinh Điểu đã hóa thành hình người, nói: "Sau lưng có gì đó quái lạ!"

Lúc này, Cửu Tử Cửu Sinh Điểu lại hóa thành yêu thân, bay lên không trung quan sát phía dưới, nhưng lại không phát hiện có gì khác thường cả.

Chuyện này khiến cho hai người một yêu nghi hoặc không thôi.

Sau khi vào thành, Thiên Quân cũng không cố ý đi với bọn họ nữa.

“Các vị, hẹn ngày nào rảnh gặp lại, đến lúc đó chắc chắn không say không về! Hôm nay còn có chút chuyện phải làm.”

Rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm đều hết sức biết điều tạm biệt, sau đó ngự không rời khỏi Tiễn Thủy Thành.

Sau khi tất cả bọn họ giải tán, Thiên Quân bay lên trời, Tam Tuyệt và Tà Nguyệt Cơ cũng lần lượt bay lên không trung.

Tam Tuyệt vẻ mặt hờ hững nói: “Vẽ vời thêm chuyện!”

Thiên Quân cười cười, nói: “Ở Hồng Vực này, không chỉ có sát phạt mà còn phải biết đạo lí đối nhân xử thế, ngươi không hiểu.”

Tam Tuyệt không có đáp lại, chuyển qua chuyện vừa mới phát hiện có điều khác thường: “Vừa rồi ta cảm giác được có thứ gì đi theo chúng ta. Nhưng ta cho Cửu Tử Cửu Sinh Điểu bay lên xem xét thì không có phát hiện bất cứ dị thường gì, nhưng mà ta có cảm giác không phải là do ngươi và Tà Nguyệt đa nghi.”

【VIP】 Kẻ đến không thiện

Thiên Quân trầm tư một hồi: “Có thể là ảo giác. Đi, đi gặp môn chủ trước, sau đó lại đi gặp tông chủ Bất Hủ Tông.”

“Ngươi muốn vì Hồng Diệp Môn mà không để ý đến pháp lệnh của Vực Chủ thật?” Tam Tuyệt trầm giọng hỏi: “Ngươi có biết, nếu chúng ta vô duyên vô cớ đối phó Bất Hủ Tông, Vực Chủ nhất định sẽ giết chúng ta, cho dù là điện chủ cầu xin cũng vô dụng!”

Thiên Quân cười nói: “Cái gì gọi là vô duyên vô cớ? Bất Hủ Tông đã bám rễ sinh chồi hơn hai tháng ở Hồng Vực, đến bây giờ còn không có dấu hiệu sẽ cống nạp cho U Quốc, Cực Sinh Điện chúng ta chính là cơ quan lo chuyện này. Cho nên làm gì có chuyện giúp môn chủ đối phương Bất Hủ Tông?”

“Ngươi định làm gì?” Tam Tuyệt hỏi.

Nếu như Bất Hủ Tông ngoan ngoãn cống nạp.

Bọn họ còn có thể tìm lý do gì?

Không có lý do thì không thể vô duyên vô cớ đối phó Bất Hủ Tông, luật pháp của U Quốc cấm làm như thế.

Nhưng mà như vậy thì chẳng phải là phụ sự nhờ vả của môn chủ?

Thiên Quân không hề nghĩ ngợi, nói thẳng: “Có thể làm thế nào nữa, bgd ngày mai, gặp tông chủ Bất Hủ đó rồi nói.”

Tam Tuyệt không có nói nữa.

Nhưng mà Tà Nguyệt Cơ bên cạnh lại ôn nhu mở miệng: “Vậy chúng ta đi gặp môn chủ đi.”

Thiên Quân gật gật đầu, sau đó đột nhiên cười một tiếng.

“Ngươi điên rồi, đột nhiên cười cái gì?”

Tà Nguyệt Cơ ghét bỏ nhìn Thiên Quân lên cơn.

Thiên Quân cười nói: “Ngượng ngùng, vừa nghĩ tới Cực Thiên Phong Tâm thì ta muốn cười. Ta không ngờ Cực Thiên Phong Tâm, tên đó còn thẹn thùng, không dám theo chúng ta đến Tiễn Thủy Thành gặp môn chủ, nhất định phải ở lại trong Hồng Diệp Môn. Nói gì mà ôn chuyện với bằng hữu cũ. Ta cũng phục, hắn lấy đâu ra bằng hữu ở Hồng Diệp Môn. Nghĩ đến đây thì ta rất muốn cười… còn thẹn thùng… Ha ha!”

Tà Nguyệt Cơ nghe xong thì cũng cười rộ lên.

Đúng vậy.

Nàng cũng không ngờ tới.

Cực Thiên Phong Tâm, cái tên mà ngay cả điện chủ Cực Sinh Điện của bọn họ mà cũng dám mắng này lại thẹn thùng khi đối mặt với người mình thích.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai dám tin tưởng?

…

Khi ba người một yêu đi tới Tiễn Thủy Thành gặp mặt môn chủ Hồng Diệp Môn, Trần Hiết cũng nhận được hồi báo từ Hắc Ảnh.

Nghe báo môn chủ Hồng Diệp Môn đã vào thành từ sớm, Trần Hiết giật mình.

Hắn lại không phát hiện ra chút nào!

“Xem ra môn chủ Hồng Diệp Môn này bản lãnh không nhỏ, có thể tránh khỏi tất cả cơ sở ngầm của ta để đi vào Tiễn Thủy Thành. Nhưng mà nếu đã tới rồi thì sao lại trốn tránh?”

Trần Hiết nhướng mày, tiếp tục phái Hắc Ảnh giám thị.

Sau khi cẩn thận dò xét, Trần Hiết biết được chỉ có một mình môn chủ Hồng Diệp Môn tới Tiễn Thủy Thành, chuyện này khiến cho hắn càng cảnh giác hơn.

Môn chủ Hồng Diệp Môn muốn làm gì?

Sau khi phái hai Hắc Ảnh nhìn chằm chằm môn chủ Hồng Diệp Môn, Trần Hiết vội vàng báo cáo chuyện này lại cho Ôn Bình, sau đó bắt đầu chuẩn bị cho buổi đấu giá ngày mai!

Không cần biết môn chủ Hồng Diệp Môn muốn làm gì?

Nàng lặng lẽ vào thành, chắc chắn là muốn làm gì đó.

Cũng may có Hắc Ảnh có thể giám sát chặt chẽ nàng, Trần Hiết cũng không có lo lắng lắm.

Cứ như vậy, đảo mắt đã qua một ngày.

Đã đến ngày tổ chức buổi đấu giá!

Gần bốn trăm cường giả Địa Vô Cấm hội tụ ở phòng đấu giá, đi vào phòng đấu giá dưới ánh nhìn của vạn chúng, sau đó lần lượt tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này, còn một canh giờ nữa thì buổi đấu giá mới bắt đầu!

Lúc này, Trần Hiết nhận được Hắc Ảnh bẩm báo.

Ba người một yêu của Cực Sinh Điện đi tới phòng đấu giá.

Môn chủ Hồng Diệp Môn vẫn ẩn nấp, không ra khỏi cửa.

Thời gian từng giờ trôi qua.

Đúng lúc này, ở trên lầu hai của phòng đấu giá, Trần Hiết đột nhiên đứng dậy.

Chậm rãi đi tới bên cửa sổ đối diện lầu một, híp mắt nhìn lối vào phòng đấu giá.

Sau mười hơi, người của Cực Sinh Điện đi vào hội trường!

Ba người Thiên Quân, Tà Nguyệt Cơ và Tam Tuyệt chầm rãi đi vào trong, khi bọn họ đi vào trong, tất cả cường giả Địa Vô Cấm đều đứng dậy, cung kính tiếp đón.

Tam Tuyệt vẫn lạnh lùng như vậy.

Tà Nguyệt Cơ vẫn đẹp đẽ như vậy.

Thiên Quân vẫn thân thiện, sau khi đi vào phòng đấu giá thì giơ tay chào mọi người.

Nhưng mà sau khi Thiên Quân chào hỏi vài câu đơn giản thì bắt đầu đưa mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở lầu hai, nơi mà Trần Hiết đang đứng.

Trần Hiết, Thiên Quân, hai người nhìn nhau từ xa qua cửa sổ, đồng thời cũng đứng im bất động.

“Phô trương thật lớn!”

Thiên Quân cảm thán một câu, có vẻ như là đang cảm thán phòng đấu giá long trọng.

Sau đó thì có người hùa theo.

“Thiên Quân đại nhân, gần như thế lực ngũ tinh trong địa bàn của Hồng Diệp Môn đều đến đông đủ, đều muốn xem thử Tuyền Qua Đồ mà tông chủ Bất Hủ Tông này chế ra có gì đặc biệt.”

“Tất cả mọi người đều đến, sợ là sẽ không có buổi đấu giá nào phô trương hơn buổi đấu giá này. Bây giờ chúng ta chỉ sợ đồ mình lấy ra không được để ý tới, hại chúng ta một chuyến tay không!”

“Lại là đệ nhất Hồng Vực, lại là Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có được năng lực đặc thù, không biết Bất Hủ Tông đang làm cái gì.”

Khi càng ngày càng có nhiều người lên tiếng hùa theo, lầu hai, Trần Hiết rời khỏi cửa sổ.

Hắn cũng hiểu ý trong câu nói của Thiên Quân.

Nhưng mà Trần Hiết hắn chỉ trung với Bất Hủ Tông.

Chỉ nghênh người của tông môn!

Cực Sinh Điện cũng được, U Quốc cũng được, Trần Hiết hắn không rảnh để ý.

Khi Trần Hiết rời khỏi cửa sổ, Thiên Quân cũng thu tầm mắt lại, sau đó được mọi người vây quanh, ngồi ở hàng đầu tiên của phòng đấu giá.

Một giây sau, ánh sáng trong hội trường bỗng nhiên tăng cường.

Chỗ mà rất nhiều thế lực ngũ tinh ngồi xuống, ánh sáng tối lại.

Theo sau đó, một nữ nhân cực kỳ đoan trang mỹ lệ đi tới trung ương phòng đấu giá, thoải mái, hào phóng hoan nghênh tất cả mọi người.

“Hoan nghênh các vị tiền bối đến buổi đấu giá lần này, Tẫn Tri Lâu ta hết sức vinh hạnh. Hôm nay Thủy Nguyệt ta cả gan đại biểu Tẫn Tri Lâu duy trì buổi đấu giá lần này, nếu có gì khiến cho các vị tiền bối khó chịu thì mong là các vị tiền bối rộng lòng tha thứ.”

【VIP】 Kẻ đến không thiện (2)

Sau khi Thủy Nguyệt nói xong câu này thì Thiên Quân đột nhiên xen vào: “Lâu chủ Tẫn Tri Lâu chảnh dữ hen!”

Vừa dứt lời, trong nháy mắt, bầu không khí trong buổi đấu giá đóng băng.

Không biết có bao nhiêu người mở to hai mắt, chờ xem trò hay này.

Thủy Nguyệt đứng ở trung ương phòng đấu giá vội vàng cười làm lành, nhưng vẫn không kiêu ngạo không tự ti nói: “Tiền bối hiểu lầm, dù sao Tuyền Qua Đồ mới là nhân vật chính của buổi đấu giá này, lâu chủ không muốn bởi vì sự xuất hiện của hắn mà giọng khách lấn giọng chủ, cho nên xin tiền bối rộng lòng tha thứ. Chờ chúng ta đấu giá đi, cam đoan có thể làm cho ngài vô cùng ưa thích!”

Dứt lời, Thủy Nguyệt hết sức thông minh, không cho Thiên Quân có cơ hội nói chuyện nữa, đưa tay gọi người đem món đồ đấu giá thứ nhất lên.

Thấy Thiên Quân không nói gì nữa, Thủy Nguyệt lập tức thở dài một hơi, sau đó nhìn về phía Tuyền Qua Đồ đang đưa lên.

Một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ màu xanh thăm thẳm chiếu vào tầm mắt tất cả mọi người.

Nhưng mà cũng không có gì đặc biệt.

Giống hệt như Tuyền Qua Đồ bình thường.

Trong lúc nhất thời, tất cả những cường giả Địa Vô Cấm đang nhìn chằm chằm nó đều nghi ngờ, đưa mắt nhìn những người xung quanh.

“Hình như cũng không có gì khác nha?”

“Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thuộc tính thủy, phẩm chất rất cao, nhưng mà nó cũng không phải là thứ hiếm có gì.”

“Bất Hủ Tông lại chơi chiêu này?”

“Hãy chờ đi, sẽ có trò hay để xem. Nếu như Tuyền Qua Đồ này không có gì khác Tuyền Qua Đồ bình thường thì người của Cực Sinh Điện sẽ là người đầu tiên đứng ra.”

Mọi người châu đầu ghét tai bàn tán, tình huống cũng dần dần trở nên mất khống chế, Thủy Nguyệt vội vàng cao giọng giới thiệu Tuyền Qua Đồ.

“Một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ này có phẩm chất cực cao, tăng phúc mạch thuật tới chín thành! Nhưng mà ta tin tưởng, các vị tiền bối đều không phải là là tới vì nó mà là nhằm vào năng lực đặc thù của nó. Vậy thì để cho Thủy Nguyệt giới thiệu cho các tiền bối một chút!”

Thủy Nguyệt nói xong, tiếng bàn tán của mọi người nhỏ đi không ít.

Thủy Nguyệt vội vàng nói tiếp: “Một tấm Tuyền Qua Đồ này, nó có được một cái năng lực vô cùng đặc biệt – Hóa Thủy! Vậy thì Hóa Thủy này có thể làm được cái gì? Nói một cách đơn giản thì trong một khắc đồng hồ, nó có thể làm cho ngươi biến thành nước, sau đó miễn dịch tất cả công kích, dù cho là cường giả Thiên Vô Cấm thì cũng không thể dùng cảm giác bắt được ngươi.”

Thủy Nguyệt nói xong, rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm lại bắt đầu bàn tán, nhưng mà đa số mọi người vẫn duy trì thái độ không tin.

Cho dù là miễn dịch tất cả công kích.

Hay là Thiên Vô Cấm không thể dùng cảm giác khóa chặt.

Cả hai đều rất giả.

Giả không khác gì Bất Hủ Tông muốn nói là lấy đệ nhất Hồng Vực.

Đệ nhất Hồng Vực, muốn lấy thì có thể lấy được sao?

Cảm giác của cường giả Địa Vô Cấm, muốn tránh thì có thể tránh được sao?

Trong lúc đa số mọi người đều đang nghi ngờ thì Thủy Nguyệt nói thêm: “Nếu như chư vị tiền bối không tin, sau khi mua Tuyền Qua Đồ này, có thể sử dụng năng lực Tuyền Qua Đồ trước mặt mọi người một lần. Nếu là giả thì Tẫn Tri Lâu sẽ bồi thường gấp trăm lần!”

“Bồi thường gấp trăm lần!”

“Khẩu khí này thật là lớn.”

Mọi người kinh ngạc tán thán liên tục, người nghi ngờ cũng dần ít đi.

Đương nhiên, cũng không phải là bọn họ không còn nghi ngờ nữa.

Mà là bọn họ chuẩn bị xem kịch, xem xem năng lực Hóa Thủy của Tuyền Qua Đồ là thật hay là giả!

Thủy Nguyệt thấy thế thì vội vàng rèn sắt khi còn nóng, nói: “Tấm Tuyền Qua Đồ thứ nhất, giá khởi đầu là một trăm ngàn bạch tinh, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười ngàn bạch tinh. Đồng thời, lâu chủ đã nói trước, nếu như giá cuối cùng của một tấm Tuyền Qua Đồ không đủ ba trăm ngàn bạch tinh thì Tuyền Qua Đồ sẽ được giữ lại, ngừng đấu giá!”

Nói xong, Thủy Nguyệt im lặng.

Bắt đầu nhìn tất cả mọi người xung quanh, chờ người đầu tiên ra giá xuất hiện.

Nhưng mà, cũng không có ai nhấc tay nhanh như vậy.

Bởi vì Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ giá cao nhất cũng mới một trăm ngàn bạch tinh, Tẫn Tri Lâu này bán Tuyền Qua Đồ lại có giá khởi đầu là một trăm ngàn.

Ít nhiều gì cũng có chút chặt chém.

“Ba trăm ngàn!” Trong lúc mọi người ở đây đang lưỡng lự thì Thiên Quân giơ tay.

Thủy Nguyệt vui vẻ, vội vàng cười nói ra: “Thiên Quân đại nhân của Cực Sinh Điện ra giá ba trăm ngàn miếng bạch tinh, có ai muốn tăng giá nữa không?”

Thủy Nguyệt vừa mới dứt lời, Thiên Quân nói một câu khiến cho sắc mặt Thủy Nguyệt cứng lại.

"Nếu là giả thì nhớ bồi thường gấp trăm lần, nếu như không bỏ ra nổi…" Thiên Quân đang lo không có cớ, không ngờ Tẫn Tri Lâu cũng dám hứa sẽ bồi thường gấp trăm lần.

Gấp trăm lần ba trăm ngàn!

Sợ là điện chủ Cực Sinh Điện cũng không bỏ ra nổi chứ đừng nói chi là Tẫn Tri Lâu!

Có thể dễ dàng lấy ra nhiều bạch tinh như vậy thì sợ là chỉ có Vực Chủ.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chờ xem náo nhiệt.

Tuy rằng Thiên Quân không nói nửa câu sau nhưng mọi người đều biết là có ý gì.

Thấy Thủy Nguyệt ngơ ngẩn, có người vội vàng hô lớn: "Sợ?"

Thủy Nguyệt nghe nói như vậy thì lập tức phản ứng lại, sau đó nhìn lầu hai một chút, phát hiện lâu chủ đang nhìn mình, trong lòng lập tức can đảm tăng vọt. Sau khi hít sâu một hơi thì quả quyết nói: "Tiền bối cứ mua, nếu có vấn đề thì chắc chắn Tẫn Tri Lâu sẽ bồi thường gấp trăm lần!"

Thiên Quân cười nhạt một tiếng, cũng không có ngừng kêu giá, mà còn tăng thêm: "Vậy thì năm trăm ngàn bạch tinh!"

Đồng thời , biểu cảm trên mặt Thiên Quân cũng rất tự tin.

Có vẻ như đã khẳng định Tuyền Qua Đồ là giả!

Bên cạnh, Tà Nguyệt Cơ thấy thế thì cũng cười khẽ một tiếng, dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Chuyện này khiến cho sắc mặt của Thủy Nguyệt hơi đổi!

Nàng ngửi được mùi của âm mưu!

Nhưng mà khi ngẩng đầu lên thì thấy lâu chủ gật đầu với nàng!

Lâu chủ nói bán!

Thủy Nguyệt thấp thỏm mở miệng hỏi xem có ai tăng giá nữa không, sau khi không ai trả lời thì gõ chùy, bán tấm Tuyền Qua Đồ thứ nhất cho Thiên Quân.

【VIP】 Cung nghênh tông chủ

“Chúc mừng Thiên Quân tiền bối, mua được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực Hóa Thủy!” Thủy Nguyệt vội vàng hai tay nâng Tuyền Qua Đồ, tự mình đưa đến trước mặt Thiên Quân.

Thiên Quân đưa tay trái cầm lấy Tuyền Qua Đồ, tay phải đưa một cái tàng giới tới, nói: “Trong này có ít nhất năm trăm ngàn miếng bạch tinh. Nếu như dư mấy vạn miếng… vậy thì coi như thưởng cho ngươi, dù sao đứng lâu như vậy cũng mỏi chân chứ.”

Dứt lời, Thiên Quân trực tiếp đứng dậy.

Nụ cười vốn rất thân thiện biến mất, thay vào đó là một nụ cười đắc ý, khiến cho Thủy Nguyệt cực kỳ thấp thỏm.

“Nhớ đó… bồi thường gấp trăm lần!”

Để lại một câu nói, Thiên Quân đi ra ngoài phòng đấu giá, đồng thời vừa đi vừa cởi áo ra.

Rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm vội vàng đuổi theo Thiên Quân ra ngoài phòng đấu giá.

Thời khắc này, bên ngoài phòng đấu giá, người đông nghìn nghịt, đều tới để xem náo nhiệt.

Một là vì buổi đấu giá này tạo thế quá lớn, đáng xem.

Hai là vì có quá nhiều đại nhân vật mà ngày thường bọn họ không nhìn thấy được tới buổi đấu giá này, bọn họ muốn đến xem một lần.

“Ra đến rồi!”

“Vị này là?”

“Cực Sinh Điện!”

“Cực Sinh Điện, Ác Lâm Thần Tướng!”

Mọi người vây xem, Thiên Quân đứng ở bên ngoài phòng đấu giá, trước mặt tất cả mọi người, hắn cưỡng chế tháo tấm Tuyền Qua Đồ trên ngực xuống. Sau đó dung nhập tờ Tuyền Qua Đồ trong tay vào trong mạch môn đang chấn động mãnh liệt nơi ngực.

Nương theo mạch khí chấn động, Tuyền Qua Đồ bị mạch môn hấp thu.

Trong khoảnh khắc khi Tuyền Qua Đồ bị hấp thu hoàn toàn, mạch khí màu lam như sóng triều bao trùm ngàn mét xung quanh.

Trong phạm vi ngàn mét, một màu xanh thẳm!

Lúc này, Thiên Quân nhướng mày, sau đó quay người hỏi thăm Thủy Nguyệt sau lưng: "Sau đó thì sao? Ta cũng không cảm nhận được có gì khác biệt."

"Chuyện này…"

Thủy Nguyệt có chút bối rối.

Không phải vậy chứ?

Đây là thứ mà tông chủ Bất Hủ Tông chế tạo!

Thủy Nguyệt hoảng hốt, rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm đều nhìn thấy, đều tỏ vẻ cười cợt.

Bồi thường gấp trăm lần!

Ổn!

Nhưng đúng vào lúc này, Trần Hiết đeo mặt nạ từ trong phòng đấu giá đi ra, vừa đi vừa nói: "Thú vị không?"

Thủy Nguyệt vội vàng đi qua, cung kính khom người: "Lâu chủ!"

Nghe Thủy Nguyệt hô như thế, tất cả mọi người lại đưa mắt nhìn Trần Hiết.

Mấy trăm tên cường giả Địa Vô Cấm.

Thêm vô số người vây xem.

Tất cả đều tập trung nhìn Trần Hiết.

Hết cách rồi, Tẫn Tri Lâu quá thần bí.

Lâu chủ Tẫn Tri Lâu càng thêm hư vô mờ mịt.

Ai cũng muốn biết lâu chủ nắm Tẫn Tri Lâu không gì không biết trong tay là hạng người như thế nào.

Thiên Quân nhìn Trần Hiết, khẽ cười nói: "Ngươi chịu xuống rồi?"

"Đường đường là Thiên Quân của Cực Sinh Điện, hóa ra chỉ biết chơi xỏ lá sao? Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù hay không, ngươi không biết sao?" Trần Hiết hỏi lại.

Nụ cười trên mặt Thiên Quân dần dần tan biến, sau đó mặc áo vào, đồng thời trầm giọng nói: "Cho nên ngươi cảm thấy ta đang vu khống Tẫn Tri Lâu?"

Nói xong, hai người Tà Nguyệt Cơ, Tam Tuyệt đồng thời ngự không bay lên, lần lượt mở mạch môn ra.

Tám cái mạch môn!

Hai luồng khí tức trung cảnh khiến cho người ta kính sợ!

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người kinh sợ lui lại.

Cho dù là cường giả Địa Vô Cấm cũng vội vàng lui lại, sợ nếu như đánh thật thì sẽ lan đến mình.

Giờ phút này, chỉ có người của Tẫn Tri Lâu không có lui!

Có Trần Hiết ở, bọn họ không sợ!

Lúc này, Thiên Quân trầm giọng nói tiếp: "Ta đường đường là Ác Lâm Thần Tướng, đâu có rảnh chơi mấy trò vặt này với ngươi? Treo đầu dê bán thịt chó, Tẫn Tri Lâu các ngươi thật lợi hại! Vì thanh danh mà các ngươi dùng bất kỳ thủ đoạn nào!"

Thiên Quân liên tục giận dữ mắng mỏ, diễn rất tốt vai một người bị hại.

Khi lời Thiên Quân lọt vào tay mọi người, người vây xem và rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm đều nổ.

"Quả nhiên là như vậy!"

“Ta biết ngay, làm gì có Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù, chỉ là mánh lới thôi.”

“Hóa ra Tẫn Tri Lâu lại chỉ như thế.”

Trong tiếng bàn tán của người xung quanh, đám người Thủy Nguyệt sau lưng Trần Hiết đều cực kỳ tức giận, nhưng mà lúc này bọn họ cũng không dám đứng ra lý luận.

Thiên Quân của Cực Sinh Điện, không phải bọn họ có thể chọc!

Bọn họ cũng không ngờ, đường đường là Ác Lâm Thần Tướng của Cực Sinh Điện mà lại vô lại như vậy.

Đường đường là Thần Tướng mà lại chơi xỏ lá!

Nhưng mà thời khắc này, Trần Hiết rất trầm tĩnh, bởi vì hắn đã tính trước được sẽ xảy ra tình huống như thế này, cũng dự tính được người của Cực Sinh Điện sẽ chơi xỏ lá.

Chơi xỏ lá?

Trần Hiết rất muốn cười.

“Ta cũng không ngờ, đường đường là Thần Tướng của Cực Sinh Điện mà lại chơi mánh khóe hạ cửu lưu như thế. Rất vui khi được thông báo cho ngươi, ngươi khiến cho tông chủ rất là khó chịu!”

Dứt lời, Trần Hiết móc Truyền Âm Thạch ra, sau đó nói bốn chữ với Truyền Âm Thạch.

“Cung nghênh tông chủ!”

Vừa dứt lời, một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống!

Oanh!

Bạch quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống một chỗ cách Trần Hiết và phòng đấu giá chừng mười trượng.

Cảnh tượng này khiến cho rất nhiều người giật nảy mình, không rõ là chuyện gì xảy ra.

Một hơi t sau, bạch quang tan biến, Ôn Bình và Đao Ma sóng vai xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Lúc này, Trần Hiết khom người: “Cung nghênh tông chủ!”

Đám người Tẫn Tri Lâu thấy thế thì vội vàng quỳ xuống đất.

“Cung nghênh tông chủ!”

“Cung nghênh tông chủ!”

Từng tiếng như sấm, khiến cho những người vây xem ở Tiễn Thủy Thành và đám cường giả Địa Vô Cấm thở mạnh cũng không dám.

Tông chủ Bất Hủ Tông trong truyền thuyết!

Hắn đến rồi!

Sau một khắc, tất cả mọi người chưa kịp phản ứng thì Đao Ma đã mở mạch môn ra, trong chớp mắt thì đã biến mất ở trước mắt mọi người.

Khi xuất hiện lại thì đã đứng trên đỉnh đầu ba người Thiên Quân.

Đao Ma vẻ mặt lạnh lùng, đứng cầm Hắc Đao trong tay.

Khí tức khủng bố thuộc về cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh như thủy triều ép xuống, ép cho tất cả mọi người thở không được.

“Chơi xỏ lá?”

【VIP】 Không Gian Phong Tỏa!

Ôn Bình đứng chắp tay, bình tĩnh nhìn Thiên Quân.

Cảm nhận được uy áp khủng bố của cường giả thượng cảnh từ đỉnh đầu đè xuống, Thiên Quân cố nặn ra vẻ tươi cười, sau đó kiên trì nói: "Ngươi chính là tông chủ Bất Hủ Tông?"

Ôn Bình không có trả lời vấn đề này, chỉ hỏi lại Thiên Quân một câu: "Chơi trò vô lại thì sẽ chết, ngươi chắc chắn chưa?"

Dứt lời, trên bầu trời, Đao Ma cũng lạnh giọng nói: "Tông chủ, lần này vẫn giữ toàn thây hả?"

Ôn Bình gật gật đầu.

Những lời này khiến cho người trong Tiễn Thủy Thành nghe mà sau lưng đổ mồ hôi lạnh, vô cùng lo sợ.

Những cường giả Địa Vô Cấm đó cũng không ngoại lệ.

Quả là tông chủ Bất Hủ Tông!

Cũng dám nói như vậy với người của Cực Sinh Điện!

Hơn nữa, có vẻ như là muốn giết người của Cực Sinh Điện thật!

Ngoan nhân!

Quá độc ác!

Lúc này, sắc mặt Thiên Quân có chút khó coi, bởi vì hắn thật sự cảm nhận được sát ý nồng đậm của Đao Ma, khiến cho toàn thân hắn lạnh lẽo.

Chỉ khi đối mặt với điện chủ thì hắn mới cảm nhận được sát ý khủng bố như vậy.

Cường giả thượng cảnh này của Bất Hủ Tông tuyệt đối là cùng cấp bậc với điện chủ.

Không phải là là thượng cảnh bình thường!

Nhưng mà hắn cũng không cảm thấy Bất Hủ Tông có can đảm làm loạn thật.

Thiên Quân hít một hơi thật sâu, ổn định tâm tình, sau đó nói: "Ôn tông chủ, chúng ta đại biểu cho Cực Sinh Điện tới, đồng thời cũng đại biểu cho Vực Chủ!"

"Bổn tông chủ không cần biết là ngươi đại biểu cho ai đến, nếu hôm nay ngươi không sử dụng năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ thì ngươi sẽ chết ở đây."

Khi Ôn Bình nói lời này thì vẫn rất bình tĩnh.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt Thiên Quân, khiến cho hắn có chút khẩn trương.

Giờ phút này, hắn cảm thấy có vẻ như tông chủ Bất Hủ Tông này cũng không phải là nói đùa!

Đúng lúc này, Tam Tuyệt lạnh lẽo nói.

"Cho nên Bất Hủ Tông các ngươi định tạo phản sao?"

Tam Tuyệt lạnh lùng nhìn Ôn Bình, tựa như không quan tâm Đao Ma trên đỉnh đầu.

Khi Tam Tuyệt hỏi như vậy, tất cả mọi người nhìn về tông chủ Bất Hủ Tông.

Tông chủ Bất Hủ Tông có can đảm giết người của Cực Sinh Điện sao?

Giết thì đồng nghĩa với tạo phản.

U Quốc cũng không phải là Hồng Diệp Môn, nói giẫm thì có thể giẫm.

Thiên Quân nghe Tam Tuyệt nói như vậy thì nở nụ cười. Lần này hắn phải cảm ơn Tam Tuyệt trợ công.

Nếu không nói như vậy thì đúng là cục diện này khó mà hóa giải được.

Tam Tuyệt nói như vậy thì hắn có cách giải quyết cục diện bây giờ.

Nhưng mà Thiên Quân cũng không có vội vã mở miệng, hắn muốn chờ khi tông chủ Bất Hủ Tông đâm lao phải theo

lao thì mới cho Bất Hủ Tông bậc thang xuống đài.

Bây giờ cho thì hơi sớm.

Nhưng mà, Thiên Quân không thể ngờ được, Ôn Bình trực tiếp hạ lệnh: “Giết cái tên này, hai người còn lại mà hỗ trợ thì giết luôn.”

Nói xong, mọi người sợ hãi!

Rất có can đảm!

Như vậy là tạo phản đó!

Một giây sau, đao trong tay Đao Ma chém mạnh xuống, đao khí màu đen trăm trượng giống như núi cao ép xuống Thiên Quân bên dưới.

Thiên Quân giật mình, bối rối.

“Sao ngươi dám?”

Phanh ——

Lúc này, mạch môn của Thiên Quân chấn động.

Một bức tường nước ngăn ở trước người, chuẩn bị nghênh đón đao khí lớn màu đen mà Đao Ma chém xuống.

Cường giả thượng cảnh của Bất Hủ Tông đã ra tay, hắn tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Chỉ là hắn không hiểu tại sao.

Tại sao Bất Hủ Tông lại dám ra tay với hắn?

Không sợ Cực Sinh Điện?

Không sợ Vực Chủ?

Không suy nghĩ nữa, Thiên Quân vội vàng lui về sau, sau đó chỉ thấy đao khí to lớn màu đen đánh lên tường nước, cắt tường nước mỏng như giấy đó thành hai nửa, đồng thời còn để lại một cái khe lớn sâu không thấy đáy trên đường.

Uy lực của một đao, khủng bố như vậy!

“Chúng ta đi!”

Khi biết Đao Ma là tồn tại thượng cảnh cấp bậc sánh ngang với điện chủ, hắn hoàn toàn không muốn đánh tiếp.

Bởi vì đánh tiếp thì chắc chắn phải chết!

Nếu như tất cả Thần Tướng của Cực Sinh Điện hợp lại thì có lẽ còn có cơ hội, nhưng bây giờ chỉ có ba người bọn họ, sao mà đánh được?

Tà Nguyệt Cơ cũng vội vàng gật đầu: "Tam Tuyệt, chúng ta đi!"

Dứt lời, Tà Nguyệt Cơ lập tức bay ra ngoài thành.

Tam Tuyệt vội vàng đuổi theo.

Thấy Thiên Quân muốn trốn, trên mặt Đao Ma lộ vẻ khó chịu. Hắn ghét nhất là mấy con rệp đánh không lại thì bỏ chạy như thế này.

Biết đánh không lại thì đừng chọc tới hắn, bây giờ chọc hắn rồi lại muốn chạy.

Như vậy không phải là có bệnh sao?

"Chạy, ngươi chạy chỗ nào?"

Lúc này, Đao Ma đuổi theo Thiên Quân, đồng thời lấy một cây đũa phép trong tàng giới ra, bắt đầu ngâm xướng chú ngữ.

Đúng lúc này, một tiếng cự thú hót vang bỗng nhiên vang lên trên bầu trời.

Một mảnh ráng chiều đỏ rực bao trùm bọn họ, nhưng mà mấy hơi sau, mọi người thấy rõ được, hóa ra là Cửu Sinh Cửu Tử Điểu của Cực Sinh Điện.

Cửu Sinh Cửu Tử Điểu làm Yêu Thần Dực tộc, tốc độ phi hành cực kỳ nhanh, còn nhanh hơn Địa Vô Cấm Thượng Cảnh bình thường.

Thấy Cửu Sinh Cửu Tử Điểu bay về phía mình, Thiên Quân vui vẻ: "Cũng may Cửu Sinh Cửu Tử Điểu không nghe lời ta."

Nếu như Cửu Sinh Cửu Tử Điểu nghe lời hắn, hôm nay cùng theo hắn đến phòng đấu giá thì sợ là bây giờ không có dễ

trốn như vậy.

Mắt thấy Cửu Sinh Cửu Tử Điểu tới gần, Thiên Quân oán hận nhìn Đao Ma đang đuổi theo, sau đó cắn răng, lạnh lùng nói: “Các ngươi chờ chết đi!”

Nếu trốn thoát được, hắn phải về bẩm báo lại cho điện chủ!

Chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ bị hủy diệt!

Nhưng mà đúng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được có gì đó không đúng, tốc độ của hắn đột nhiên chậm lại.

Hơn nữa không chỉ là chậm một chút!

Đồng thời, Cửu Sinh Cửu Tử Điểu cũng như thế.

Tốc độ của nó cũng trở nên chậm chạp.

Nhưng mà tốc độ của Đao Ma sau lưng vẫn nhanh y như vừa rồi, mắt thấy sắp đuổi kịp.

“Chuyện gì xảy ra?”

Thiên Quân giật mình, vội vàng muốn tăng tốc độ thêm nhưng mà hắn phát hiện tốc độ cực hạn của mình chỉ bằng được một nửa bình thường.

Lúc này, hắn hoảng rồi.

Đao Ma đã tới trước mắt!

“Chết đi!”

Phanh ——

Đao Ma mạch môn chấn động, đao trong tay giơ lên cao, sau đó đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Thiên Quân, chém mạnh xuống.

【VIP】 Diệp Vu Bình ra tay

Đao khí màu đen vô cùng to lớn, phô thiên cái địa ép qua, Thiên Quân quay đầu lại nhìn, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình nhỏ bé như vậy.

Nếu như đao khí này bổ trúng mình!

Sẽ chết!

Thiên Quân biết mình mạch thuật phòng ngự của mình hoàn toàn vô dụng, cũng biết mình hoàn toàn không chặn được một đao này.

"Đúng rồi, Hóa Thủy!"

Thiên Quân lập tức nghĩ đến cái này.

Hóa Thủy có thể kéo dài một khắc đồng hồ, đồng thời miễn dịch bất kỳ công kích, ngay cả cảm giác của cường giả Thiên Vô Cấm cũng không cảm nhận được.

Hắn có thể dùng một chiêu này để chạy trốn!

Vừa nghĩ tới đó, Thiên Quân hết sức hưng phấn.

Đúng là thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng!

Thứ mà Bất Hủ Tông bán cho hắn gián tiếp bảo vệ một mạng của hắn.

"Ha ha ha, chỉ sợ các ngươi cũng không nghĩ đến chứ." Thiên Quân vui vẻ, lúc này, mở ra Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ trước ngực mình.

Hóa Thủy!

Bành ——

Một đám nước màu xanh thẳm nổ tung trên bầu trời, vô số giọt nước hóa thành nước mưa rơi xuống, vô số giọt nước nhanh chóng vọt tới phương xa.

Thấy mình biến thành giọt nước thật, Thiên Quân vui vẻ, sau đó nhanh chóng bay về hướng ngược lại.

Khiến cho hắn vui mừng là sau khi biến thành giọt nước thì tốc độ của hắn vẫn giữ nguyên.

Một khắc đồng hồ!

Đủ trốn!

Nhưng mà mấy hơi sau, Thiên Quân đột nhiên đụng phải một bức tường, đụng tới bản thân hắn cũng nát, dung nhập vào những giọt nước khác.

Sao trên bầu trời lại có tường?

Thiên Quân đột nhiên cảm thấy không ổn.

Cảm giác quét qua, hắn giật mình.

Phạm vi vài dặm trên bầu trời bị một lực lượng vô hình bao phủ, giọt nước không rơi xuống, bị chặn lại, giọt nước tứ tán, dòng nước cũng không xông ra được, đều bị một bức vô hình tường chặn lại. Ngay cả Cửu Sinh Cửu Tử Điểu cũng như vậy.

Mặc dù nó không ngừng va mạnh vào trong bức tường vô hình đó nhưng cũng không làm được gì.

"Sao có thể như vậy được?"

Thiên Quân có chút hoảng hốt.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được tình huống như thế này.

Cùng lúc đó, Đao Ma đứng ở trên bầu trời, không ngừng nhìn chằm chằm động tĩnh chung quanh.

Phạm vi vài dặm trên bầu trời đều bị hắn dùng ma pháp không gian tam giai —— Không Gian Cấm Cố khóa lại, chỉ là trung cảnh thì hoàn toàn không trốn được.

Mặc dù bây giờ tinh thần lực của hắn chưa bước vào giai đoạn thứ hai, nhưng mà hắn ở trong Đệ Ngũ Thế Giới mười năm, cho nên Không Gian Cấm Cố đã viên mãn.

Có thể không vây được cường giả thượng cảnh, nhưng vây trung cảnh thì thừa.

Cùng lúc đó, trước phòng đấu giá, Ôn Bình ngự kiếm lơ lửng trên không trung, ánh mắt nhìn chằm chằm một hướng.

Chính là chỗ mà môn chủ Hồng Diệp Môn ẩn nấp.

Còn không chịu ra tay?

Môn chủ Hồng Diệp Môn này rất biết nhẫn nhịn.

“Còn không xuất hiện nữa thì rất có thể Thiên Quân sẽ chết.” Ôn Bình nhìn Thiên Quân một cái, hắn biết hắn từ Hồng Diệp Môn ra.

Tam Tuyệt và Tà Nguyệt Cơ cũng thế.

Ba người đều là người của Diệp Vu Bình, bây giờ một người trong đó gặp nguy hiểm đến tính mạng, Diệp Vu Bình không định hỗ trợ sao?

Khi thời gian từng chút trôi qua, mắt thấy sắp đến một khắc đồng hồ rồi mà Diệp Vu Bình vẫn không định xuất hiện.

Ôn Bình nhịn không được cảm thán một câu: “Đúng là rất biết cách nhẫn nhịn, xem ra cũng không phải là một nhân vật đơn giản!”

Sau đó, Ôn Bình ngẩng đầu nhìn về phía vùng không gian bị phong tỏa đó, Thiên Quân đã hóa thành nước giờ lại biến ngược trở lại thành người.

Một khắc đồng hồ đã qua!

Muốn sử dụng lần nữa thì phải chờ mười ngày sau.

Không biết Thiên Quân có thể chống đỡ mười ngày hay không.

Chỉ cần chống nổi mười ngày thì lại có thể sống thêm được một khắc đồng hồ!

“Ngươi làm như vậy là tạo phản!”

Trong khoảnh khắc từ nước biến lại thành người, Thiên Quân lập tức hô to lên, cố gắng mượn U Quốc để chấn nhiếp Đao Ma.

Đao Ma cũng từ sa trường ra, hắn tuyệt đối biết rõ U Quốc mạnh mẽ mà không tự cao tự đại như mấy kẻ ếch ngồi đáy giếng khác. Khi một người thấy rõ thế giới này, chắc chắn trong lòng sẽ kính nể U Quốc.

Đao Ma tuyệt đối không dám giết người của chính phủ U Quốc!

Nhưng mà Đao Ma hoàn toàn không có ý dừng lại, chỉ lạnh lùng đáp lại một câu: "Ngươi cảm thấy mình có bao nhiêu phân lượng ở U Quốc?"

"Ta chính là Thần Tướng của Cực Sinh Điện!"

Thiên Quân vội đáp.

Đao Ma nghe nói như vậy thì lắc đầu cười một tiếng: "Trừ cái đó ra thì còn gì khác không?"

Thiên Quân nghẹn lời.

Đúng vậy.

Còn gì nữa?

"Nhưng nếu ngươi giết ta thì sẽ đắc tội Cực Sinh Điện, đắc tội Vực Chủ." Thiên Quân lui đến rìa không gian bích chướng, thấp thỏm dựa sát vào không gian bích chướng.

Sau một khắc, Đao Ma nâng Hắc Đao lên, mạch khí bàng bạc bắt đầu hội tụ ở trên lưỡi đao. Một bước, Đao Ma chỉ bước tới trước một bước thì đã khiến cho toàn thân Thiên Quân run lên một cái, mạch môn chấn động, đánh ra một cái mạch thuật.

Từng tầng sóng đánh tới, phô thiên cái địa.

Từng đợt từng đợt nối tiếp nhau, uy lực có thể hủy thành.

Nhưng mà Đao Ma dùng lưỡi đao mở đường, thế như chẻ tre, nhanh chóng vượt qua nghìn trùng sóng, nhanh chóng tới gần Thiên Quân.

Cửu Sinh Cửu Tử Điểu chạy tới giúp đỡ cũng không làm nên chuyện gì, cùng lắm khiến cho Đao Ma chậm một chút, cũng không thể chặn đường Đao Ma.

"Làm Thần Tướng không làm, lại chạy đến Tiễn Thủy Thành chơi xỏ lá. Khó trách loại người như ngươi ngay cả tư cách đi sa trường cũng không có!" Đao Ma lạnh lùng nói, giết ra khỏi trùng điệp sóng, khiến cho Thiên Quân kinh hoảng hơn.

“Diệp Vu Bình!”

Giờ phút này, Thiên Quân ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Hắn không muốn chết!

Hắn cũng không cam chịu chết ở đây!

Nếu như Diệp Vu Bình còn không tới cứu hắn, như vậy thì hắn sẽ chết thật.

Vừa dứt lời, Diệp Vu Bình động.

Đẩy cửa đi ra ngoài, sau đó hóa thành một đạo kinh hồng, nhanh chóng xẹt qua bầu trời Tiễn Thủy Thành, khí thế mạnh mẽ vọt vào chiến trường.

Từ xa nhìn lại, giống như sao băng.

Ôn Bình thấy cảnh này thì mỉm cười. Hắn biết ngay Diệp Vu Bình sẽ kìm nén không được, đồng thời cũng biết Diệp Vu Bình không phải là loại người bỏ mặc người mình. Đương nhiên, mặc dù nàng vốn tính ác độc nhưng hôm nay nàng cũng không thể làm như vậy.

【VIP】 Diệp Vu Bình ra tay (2)

Đao Ma cố ý không ngăn cản hai người Tam Tuyệt, Tà Nguyệt Cơ rời khỏi đây, cho nên một khi Diệp Vu Bình thấy chết mà không cứu trong khi Thiên Quân lại làm việc cho nàng, tin tức này sẽ do hai người đó truyền khắp Hồng Vực, sau này ai mà nghe lệnh của Diệp Vu Bình nữa?

"Lại nhắm vào ta."

Lúc này, Ôn Bình lấy phi thuyền ra, đưa tay hút đám người Trần Hiết đang có nguy cơ bị mạch khí xung kích ở cửa phòng đấu giá vào phi thuyền trong nháy mắt.

Mới vừa vào phi thuyền thì Diệp Vu Bình đã đến.

Oanh!

Diệp Vu Bình dùng chỉ làm kiếm, đâm vào vòng bảo hộ của phi thuyền, vô số hồng diệp vờn quanh người nàng, giống như phi kiếm loạn vũ, không ngừng công kích vòng bảo hộ của phi thuyền. Nhìn từ đằng xa, Ôn Bình và Tẫn Tri Lâu đều bị hồng diệp che mất, dữ nhiều lành ít.

Thiên Quân thấy cảnh này thì cũng vui vẻ.

Cuối cùng Diệp Vu Bình ra tay rồi.

Bắt giặc thì phải bắt vua trước!

Nhưng mà sau một khắc, vẻ chờ mong trên mặt Thiên Quân bị quét sạch. Đầy trời hồng diệp bị hút vào trong vòng xoáy, sau hóa vòng xoáy này hóa thành một cái chấm nhỏ, nổ tung trên không trung.

Hồng diệp đầy trời không còn.

Diệp Vu Bình với ý định bắt giặc phải bắt vua trước cũng bị đẩy lùi.

Ngược lại, phi thuyền không có chút tổn thương gì, ngoại ngoài trừ Tuyền Qua Pháo đang nâng cao họng pháo trên boong thuyền tiêu hao một chút bạch tinh của Ôn Bình.

Nhưng mà cũng không đáng kể.

Đối với Ôn Bình bây giờ thì tiêu hao của Tuyền Qua Pháo là chín trâu mất sợi lông.

"Rốt cuộc ngươi đã đến."

Boong thuyền, Ôn Bình đứng chắp tay nhìn chằm chằm môn chủ Hồng Diệp Môn thanh danh vang dội đang ở cách mình không xa, khóe miệng vẫn nở một nụ cười.

Ngoại trừ Ôn Bình, mấy người Trần Hiết cũng kinh hồn tán đởm mà nhìn Diệp Vu Bình, còn có những dân chúng của Tiễn Thủy Thành và các cường giả Địa Vô Cấm dưới chân nữa.

Cho dù là ai cũng không ngờ môn chủ Hồng Diệp Môn lại ở trong thành.

Bây giờ môn chủ Hồng Diệp Môn và tông chủ Bất Hủ Tông đánh nhau, chắc chắn sẽ là một trận đại chiến siêu cấp trăm năm khó gặp.

Thấy Diệp Vu Bình không nói một lời, vẫn chưa từ bỏ ý định, lại cuốn lấy vô số hồng diệp đánh tới phi thuyền, Ôn Bình thở dài một hơi, nhắc nhở: "Vô dụng! Đối với phi thuyền thì công kích của ngươi hoàn toàn không tạo được bất cứ thương tổn gì. Nói cách khác, trừ phi cường giả Thiên Vô Cấm ra tay, dưới Thiên Vô Cấm thì không có bất kỳ người nào có thể đánh vỡ phi thuyền của ta."

Oanh!

Công kích của Diệp Vu Bình lại đánh lên phi thuyền, nhưng mà chỉ khiến cho phi thuyền rung một cái, nếu không cẩn thận cảm nhận thì có thể còn không cảm nhận phi thuyền rung. Cái này khiến cho mấy người Trần Hiết thở phào nhẹ nhõm, gương mặt hoa dung thất sắc của Thủy Nguyệt cũng dần khôi phục lại vẻ hồng hào.

Nhìn quanh phi thuyền, trong lòng Thủy Nguyệt tràn đầy vui mừng.

Nếu như tông chủ không kéo nàng lên phi thuyền thì chắc chắn nàng sẽ bị đại chiến này ảnh hưởng đến, cơ hội sống sót của nàng cực kỳ nhỏ.

Khi ánh mắt lướt qua bóng lưng tông chủ Bất Hủ Tông trên boong thuyền, ánh mắt Thủy Nguyệt đột nhiên dừng lại, trong lòng không khỏi run lên một cái.

Lúc này, Diệp Vu Bình lên tiếng, phá vỡ huyễn tưởng của nàng.

"Ngươi định trốn trong đó như con rùa đen rút đầu à? Đường đường là tông chủ Bất Hủ Tông!" Diệp Vu Bình nhấn mạnh năm chữ tông chủ Bất Hủ Tông, trong lời nói mang theo ý giễu cợt.

Ôn Bình cười đáp lại: "Không phải ngươi cũng trốn trong Tiễn Thủy Thành mấy ngày sao? Bổn tông chủ còn tưởng là cho dù Thiên Quân bị giết thì ngươi cũng sẽ không đi ra."

Diệp Vu Bình trầm giọng nói: "Hóa ra ngươi biết ta ở trong thành."

Ôn Bình đáp: "Không có chuyện gì Tẫn Tri Lâu muốn biết mà không biết được."

Nghe nói như vậy, Diệp Vu Bình chợt cười to, nói: "Nếu Tẫn Tri Lâu không gì không biết, vậy tại sao lại bị ta tính toán? Từ hôm nay, kẻ địch của ngươi không chỉ có Hồng Diệp Môn, sẽ còn thêm một Cực Sinh Điện, thêm một vị Vực Chủ!"

Diệp Vu Bình dứt lời, cười lớn không thôi.

Tuy rằng kế hoạch hơi lệch so với ý định của nàng, cũng xảy ra một chút bất ngờ, nhưng tóm lại thì vẫn đúng như nàng mong muốn.

Thiên Quân chết, không quan trọng!

Chết thì tốt hơn!

Hắn chết, sau đó Cực Sinh Điện sẽ xem Bất Hủ Tông là kẻ địch, như vậy cũng có ý nghĩa là Vực Chủ cũng sẽ liệt Bất Hủ Tông vào đối tượng tiêu diệt. Mặc dù tông chủ Bất Hủ Tông là một vị Tuyền Qua Thần Tượng rất có năng lực thì cũng vô dụng.

Bởi vì suy cho cùng thì Thiên Quân vẫn là người của chính phủ.

Giết thì ngang với tạo phản!

Đột ngột, một tiếng tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang vọng trời cao.

Đó là tiếng của Thiên Quân.

Diệp Vu Bình vừa quay đầu lại thì thấy Thiên Quân đã bị Đao Ma dùng đao nâng lên, sau đó bị Đao Ma chém thành hai khúc.

Chỉ mấy hơi, Thiên Quân hoàn toàn không còn sức sống.

Lúc này Ôn Bình lại nói: "Ngay từ đầu là ta đã không có ý định cống nạp cho Vực Chủ, cũng không có ý định thần phục U Quốc, giết một người của U Quốc thì làm gì có chuyện trúng kế? Cũng là ngươi, dám đến Tiễn Thủy Thành mới đúng là dê vào miệng cọp, không phải ngươi nghĩ là Bất Hủ Tông chỉ có một thượng cảnh là Đao Ma đó chứ?"

Nghe Ôn Bình nói như vậy, trong lòng Diệp Vu Bình run lên bần bật. Nàng không ngờ Ôn Bình lại nói như vậy.

"Ngay từ đầu thì đã không có ý cống nạp." Câu nói này hoàn toàn có thể hiểu thành tông chủ Bất Hủ Tông có ý tạo phản.

Nếu đúng là như thế thì quá kinh thế hãi tục.

Nàng cũng không biết tông chủ Bất Hủ Tông này là có bản lĩnh thật hay là to gan lớn mật, hay là ếch ngồi đáy giếng, vô tri mới không biết sợ.

Nhưng mà giờ phút này nàng cũng lười đi điều tra mấy chuyện này. Không cần biết tông chủ Bất Hủ Tông tính toán gì, ít nhất bây giờ mục đích của nàng đã đạt được, như vậy là đủ rồi.

Còn những chuyện khác thì không liên quan đến nàng. Bây giờ nàng chỉ quan tâm câu sau của Ôn Bình là thật hay giả.

Chẳng lẽ Bất Hủ Tông không chỉ có một thượng cảnh thật?

Đang cảnh giác xung quanh thì Ôn Bình lên tiếng: "Đi giết luôn Tam Tuyệt và Tà Nguyệt Cơ đi, Ảnh Tử sẽ chỉ dẫn cho ngươi. Lần này nhớ để lại toàn thây!"

Đao Ma gật đầu, lúc này hắn cất đũa phép vào, thu hồi Không Gian Phong Tỏa, đuổi theo Hắc Ảnh bay từ sau lưng Trần Hiết ra.

Trong nháy mắt khi phong tỏa trên bầu trời tan biến, dòng nước bị phong tỏa trên đó hóa thành thác nước rơi xuống Tiễn Thủy Thành. Cùng lúc đó, Diệp Vu Bình cũng đột nhiên xông về phía Đao Ma, thân thể cuốn lấy vô số hồng diệp, phô thiên cái địa ép tới.

【VIP】 Thánh Quang Chiếu Diệu

Mỗi một mảnh hồng diệp đều giống như một thanh đao, không ngừng bổ về phía Đao Ma, ngăn Đao Ma lại.

"Có ta ở đây, ngươi đừng hòng đi!" Hôm nay nàng không thể cứu Thiên Quân, vậy thì tuyệt sẽ không thể để cho hai người Tam Tuyệt bị giết.

Thấy nàng tới dây dưa, Đao Ma nhịn không được nhíu chặt lông mày: "Ngươi quá đáng ghét, ta không muốn đánh với ngươi!" Sau đó đưa tay chém ra vô số đạo đao khí màu đen, bay về phía hồng diệp đang đánh tới, một đạo đao khí phá vỡ một đám hồng diệp, mạnh mẽ giết ra một con đường, muốn tiếp tục đuổi theo Hắc Ảnh.

Nhưng mà Diệp Vu Bình lại không muốn để cho Đao Ma đi, mạch môn chấn động, sau đó mỗi một cánh hồng diệp bay múa đều bị nhóm lửa. Sau khi bị nhen lửa thì hồng diệp tụ lại với nhau, hóa thành từng con trường xà, sau đó tất cả đều nhào về phía Đao Ma.

Đao Ma dùng đao khí mở đường chém vỡ một con, nhưng những con trường xà do hồng diệp bốc cháy hóa thành đó lại nối đuôi nhau lao tới, vây quanh Đao Ma. Từ xa nhìn lại thì Đao Ma như đang bị một cái mặt trời nhỏ cầm tù trong đó.

Lúc này, Diệp Vu Bình trầm giọng nói: "Đao Ma, có ta ở đây, ngươi đi không nổi."

"Đao Ma, vậy ngươi đánh với nàng đi." Ôn Bình lên tiếng, đồng thời một cây đũa phép cũng xuất hiện trong tay.

Hắn muốn thi triển Vong Linh Triệu Hoán Thuật!

Vì không muốn cho Tam Tuyệt, Tà Nguyệt Cơ một cơ hội nhỏ nhoi nào, Ôn Bình không có chọn triệu hoán Cốt Long, Khô Lâu Chiến Sĩthực lực trung cảnh.

Mà hắn chọn triệu hoán Lucifer!

Lần trước, khi chọn hắn ở địa ngục vong linh, Ôn Bình vẫn chưa cho Lucifer ra tay lần nào, giờ đã có cơ hội.

"Lắng nghe ta triệu hoán…"

Không giống như lúc trước, lần này là bạch quang xuất hiện.

Bạch quang thánh khiết!

Nếu không cẩn thận cảm nhận thì hoàn toàn không cảm nhận được tử khí trong đó!

Ma Vương chân chính của địa ngục, Lục Dực Sí thiên sứ Lucife, hơi vẫy cánh, chậm rãi từ trong bạch quang hạ xuống, cực kỳ giống thiên sứ hạ phàm tạo phúc thế nhân. Sau khi từ địa ngục vong linh đi ra, Lucifer ngạo mạn nhìn tất cả mọi người, coi trời bằng vung.

Trong nháy mắt, khí tức mạnh mẽ vượt xa Đao Ma chiếm lấy toàn bộ bầu trời, khiến cho vô số người và rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm líu lưỡi.

Thượng cảnh!

Lại là thượng cảnh!

Lúc này, Ôn Bình nói với Lucifer: "Theo Hắc Ảnh chỉ dẫn, đem thi thể của hai người kia về."

Lucifer trầm giọng đáp: "Tuân lệnh!"

Lục dực vỗ một cái, trong chớp mắt đã biến mất ở vùng trời Tiễn Thủy Thành.

Đao Ma thấy thế thì vui vẻ, sau đó mỉm cười đắc ý nhìn Diệp Vu Bình, nói: "Nếu ngươi muốn đánh với ta như vậy thì ta sẽ chơi với ngươi. Diệp Vu Bình, bây giờ đến lược ta không cho ngươi đi!"

Dứt lời, Đao Ma giơ Hắc Đao trong tay cao lên, bốn cái mạch môn đồng thời chấn động, mạch khí nhanh chóng tụ tập ở mũi Hắc Đao. Một hơi sau, Đao Ma cắm mạnh đao xuống dưới chân, từ chỗ đao cắm xuống, tám đạo đao khí màu đen tứ tán ra.

Đao khí ba trăm trượng, như trụ lớn kình thiên!

Những cánh hồng diệp bùng cháy yếu ớt như giấy trước mặt hắn, trong khoảnh khắc thì đã bị chém vỡ.

Đồng thời tám đạo đao khí kình thiên đó cũng không dừng lại mà là xoay một cái, giống như là có mắt, bổ tới phía Diệp Vu Bình.

Sau đó nghe được một tiếng: "Không Gian Phong Tỏa!"

Mấy ngàn thước xung quanh đều bị không gian bích chướng phong tỏa.

Lúc này, Diệp Vu Bình muốn lui, tránh né mũi nhọn, nhưng khi lui đến bên cạnh không gian bích chướng thì mới nhớ Thiên Quân cũng bị vậy như vậy!

Xxem ra bây giờ muốn tránh cũng không tránh được!

Thời khắc này, Diệp Vu Bình không còn chiến ý, bởi vì nàng đã thấy cường giả thượng cảnh thứ hai của Bất Hủ Tông, có vẻ như đó là một vị còn mạnh mẽ hơn Đao Ma. Mà nàng chỉ có một mình, nếu bị Đao Ma cuốn lấy, sau đó bị hai người vây công thì sợ chuyến đi Tiễn Thủy Thành lần này sẽ dữ nhiều lành ít.

Lúc này, Diệp Vu Bình quyết định không nương tay nữa, mạch môn chấn động đồng thời Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trước ngực cũng mở ra.

Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, tăng phúc chín thành!

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, tăng phúc cao nhất có thể đạt tới mười hai thành!

Lượng tăng phúc tương đương khủng bố!

Cho nên Diệp Vu Bình có lòng tin mình có thể đánh tan mạch thuật của Đao Ma, dù sao chênh lệch của Tuyền Qua Đồ nằm đó, Đao Ma chỉ sử dụng một cái Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ bình thường thôi.

Thiên Diệp Loạn Vũ. Đệ Nhất Vũ.

Mạch thuật trấn phái của Hồng Diệp Môn —— ra!

Sau một khắc, trên bầu trời giống như gió lốc bùng nổ, hồng diệp đầy trời vang sào sạt, khiến cho người nghe mà cực kỳ lo lắng. Sau đó, trong nháy mắt những hồng diệp này che đậy mấy ngàn thước trên bầu trời, giống như một đám mây hồng diệp lớn.

Đao khí to lớn vốn thẳng tiến không lùi thì bây giờ hơi ngừng, bởi vì vô số hồng diệp va chạm vào nó, chắn nó lại.

Mà như vậy vẫn chưa hết, hồng diệp đầy trời còn bao phủ Đao Ma. Mỗi một cái lá đều là một thanh đao, không ngừng lướt qua trước mắt Đao Ma, công kích Đao Ma. Mặc dù Đao Ma dùng mạch khí hộ thuẫn cản trở nhưng mà hồng diệp lại nhiều vô tận.

Chuyện này khiến cho mạch khí hộ thuẫn vốn vô cùng kiên cố lại nhanh chóng xuất hiện vết rách, đồng thời vết rách càng ngày càng nhiều, mắt thấy sắp vỡ ra.

Đao Ma nhịn không được cảm thán một tiếng: "Không hổ là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm của Hồng Diệp Môn, được Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc, ta rơi xuống hạ phong nhanh như vậy. Nhưng mà nếu như là lúc trước thì ta sẽ còn cố kỵ, nhưng bây giờ ta…"

Đao Ma bắt đầu ngâm xướng lần nữa.

Sau khi ngâm xướng xong, Thánh Quang chiếu xuống quanh người Đao Ma.

Ma pháp phụ trợ tam giai —— Thánh Quang Chiếu Diệu!

Cao nhất có thể khôi phục hai thành thương thế trong nháy mắt!

Đao Ma cũng không có trực tiếp khôi phục hai thành thương thế mà để cho thương thế chậm rãi khôi phục, không sợ hồng diệp đầy trời đó.

Thánh Quang hạ xuống, lúc này, Đao Ma thu hồi mạch khí hộ thuẫn, sau đó ngạnh kháng đầy trời Hồng Diệp, bắt đầu tăng lực cho đao khí kình thiên của mình!

【VIP】 Thực lực ngang nhau

Những hồng diệp đó lướt qua quanh người Đao Ma, từng chút làm hao mòn linh thể của hắn, khiến cho Đao Ma bị thương nhẹ. Nếu như không có Thánh Quang Chiếu Diệu, lại bị tổn thương kéo dài như thế, không tới một canh giờ thì Đao Ma sẽ bị thương nặng.

Nhưng có Thánh Quang Chiếu Diệu thì không giống.

Những thương thế đó được Thánh Quang khôi phục trong nháy mắt, Đao Ma không cần phải quan tâm.

"Phá ——"

Đao Ma khẽ quát một tiếng.

Đao khí kình thiên bắt đầu phát lực, phóng thẳng lên trời!

Chuyện này khiến cho Diệp Vu Bình giật mình.

Nàng hoàn toàn không ngờ rằng Đao Ma sẽ dốc toàn lực công kích nàng mà không phòng ngự công kích. Chờ một chút, không phải như vậy chứ? Bị Thiên Diệp Loạn Vũ công kích, làm gì có cường giả thượng cảnh nào chỉ tất cả mà không phòng thủ.

Này nhất thời nửa khắc thì không sao, nhưng chỉ cần kéo dài một quãng thời gian thì Thiên Diệp Loạn Vũ sẽ khiến cho hắn bị thương nặng, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến kết quả sau cùng của trận chiến đấu này. Rõ ràng chuyện này là chuyện mà ai cũng biết, đương nhiên Đao Ma cũng không ngoại lệ.

Nhưng tại sao hắn còn dám toàn lực công kích?

Chẳng lẽ hắn muốn giết mình?

Sao hắn lại tự tin với công kích của mình như vậy?

Cảm thấy có chút không đúng, Diệp Vu Bình tập trung nhìn lại, thông qua kẽ hở của hồng diệp đang bay múa, nàng thấy được tình huống lúc này của Đao Ma, tình huống này khiến cho nàng kinh ngạc.

Ánh sáng màu vàng kim chiếu lên trên người Đao Ma, trong nháy mắt khôi phục những thương thế do hồng diệp gây ra, vòng đi vòng lại, liên miên bất tuyệt.

"Đây là mạch thuật gì?"

Lúc này, Diệp Vu Bình không ngừng lật lại trí nhớ trong đầu mình, nhưng lại không tìm được bất cứ tin tức gì về cái này.

Mạch thuật này giống như Không Gian Phong Tỏa, chưa từng nghe thấy. Những chỗ khác thì nàng không biết, nhưng nàng biết chắc trước giờ chưa từng có ở Hồng Vực, thậm chí còn chưa từng xuất hiện ở Nguyên Dương Vực!

Diệp Vu Bình tức giận, mạch môn chấn động lần nữa, vô số hồng diệp trở nên cuồng bạo hơn trước đó, lực công kích cũng đột nhiên gia tăng. Nhưng mà như vậy chỉ mới là bắt đầu, Thiên Diệp Loạn Vũ. Đệ Nhị Vũ cũng không chỉ là đơn giản là đùng hồng diệp công kích như vậy.

"Để ta xem ngươi có thể khôi phục lại được bao nhiêu lần!"

Nói xong, Diệp Vu Bình biến mất tại chỗ, không riêng gì biết mất khỏi mắt thường mà còn biến mất khỏi cảm giác.

Dưới tinh thần lực đã đến gần vô hạn giai đoạn thứ hai của Đao Ma cũng không cảm giác được Diệp Vu Bình.

Trong chốc lát, trong biển hồng diệp đang bay múa xuất hiện hàng trăm hàng ngàn kiếm quang, chúng nó như là sao băng trên bầu trời, nhanh chóng xẹt qua biển hồng diệp, xuyên qua hồng diệp bay múa, đồng thời nhanh chóng đánh tới Đao Ma.

Nhưng mà một chiêu này của Diệp Vu Bình cũng không có khủng bố như Hóa Thủy, khi kiếm quang loạn vũ xuất hiện, khí tức của Diệp Vu Bình cũng bị cảm giác của Đao Ma khóa chặt lần nữa. Theo sát đó, Đao Ma xoay mũi Hắc Đao, mũi đao hướng xuống, đao khí kình thiên đó lập tức thay đổi hướng đi.

Sau khi thay đổi hướng đi, đao khí kình thiên nhanh chóng bổ biển hồng diệp trước mặt ra, cũng dùng tốc độ cao nhất truy đuổi kiếm quang do Diệp Vu Bình biến thành. Kiếm quang rất nhanh, cũng may đao khí cũng không chậm. Mắt thấy kiếm quang cách Đao Ma cũng chỉ có trăm trượng thì đao khí kình thiên đó nổ tung.

Mạch khí như sóng lớn lập tức bao phủ bầu trời, bắn bay toàn bộ hồng diệp trong phạm vi ngàn mét, để lộ ra một khu vực trống rỗng không có hồng diệp. Không có hồng diệp che lấp, bóng dáng Diệp Vu Bình lại hiện ra trong mắt Đao Ma.

Diệp Vu Bình tay phải cầm kiếm, tay trái nắm dù, mạch môn chấn động, muốn ngưng tụ biển hồng diệp lại lần nữa.

"Tìm được ngươi!" Đao Ma vội vàng chớp lấy cơ hội lần này, nắm chặt Hắc Đao, thân thể bắn mạnh ra, đánh tới Diệp Vu Bình. Cùng lúc đó, bốn cái mạch môn đồng thời chấn động, Hắc Đao trong tay hắn đột nhiên biến lớn, giống như Kim Cô Bổng của Tề Thiên Đại Thánh.

Hắc Đao to lớn kèm theo mạch khí màu đen nóng nảy đánh xuống Diệp Vu Bình còn chưa kịp biến thành kiếm quang, Diệp Vu Bình thấy thế thì lập tức dùng hồng diệp làm thuẫn, muốn cản Hắc Đao ccuar Đao Ma, nhưng mà lại bị Đao Ma mạnh mẽ chém hết tất cả hồng diệp cản đường.

"Ngươi giấu nữa đi!"

Oanh!

Hắc Đao to lớn bổ xuống mặt đất chỗ Diệp Vu Bình, giống như là đang gõ vang cái trống lớn thiên địa này. Sau khi phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa, mạch khí khổng lồ theo tiếng mà loạn, mạch khí trùng kích hình thành thủy triều xưa tan mây trên vùng trời quanh đó.

Nói là một đao bổ mây cũng không quá đáng!

Nhưng mà mặc dù biển mây bị chém nhưng mà đao của Đao Ma cũng không có chém trúng Diệp Vu Bình.

Biển hồng diệp lại ngưng tụ lại, tiếp tục che khuất thân thể Diệp Vu Bình, Diệp Vu Bình cũng hóa thánh kiếm quang, biến

mất trong tầm mắt hắn.

“Tốc độ đúng là nhanh!”

Đao Ma nhịn không được cảm thán một câu, bởi vì đa số cường giả thượng cảnh hoàn toàn không trốn được một đao của hắn trong khoảng cách ngắn như vậy.

Diệp Vu Bình có thể, như vậy có thể nói là thực lực tổng hợp của Diệp Vu Bình mạnh hơn hắn.

Cho dù là ở sa trường thì Diệp Vu Bình cũng thuộc về nhóm đỉnh cao nhất, có thể sánh vai với nàng thì sợ là chỉ có yêu nghiệt thượng cảnh đi ra từ Thất Vực Đăng Thiên Bảng một hai trăm năm trước.

“Không phải ta nhanh mà là ngươi quá chậm!”

Giọng Diệp Vu Bình kèm theo kiếm quang loạn vũ bốn phía, từ bốn phương tám hướng truyền đến, trong giọng nói tràn đầy khinh thường và trào phúng.

Sau khi trào phúng, nàng lại nghiêm trang nói cho Đao Ma một sự thật: “Suy cho cùng thì thực lực của ngươi vẫn kém một chút. Không có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc, mạch thuật lưu phái mà ngươi sử dụng không đả thương được ta. Ta là hồng diệp, cũng là kiếm quang, ta ở khắp mọi nơi, mà ngươi lại giống như một cái bia ngắm sống!”

【VIP】 Ngươi có từng nhìn thấy quang minh chưa?

Bạch!

Vừa dứt lời, một đạo kiếm quang màu xanh lam nhanh chóng cao lướt qua biển hồng diệp, lóe lên chỗ ngực Đao Ma. Trong thời gian thật ngắn, nó để lại một cái vết thương không sâu không cạn, đánh cho Đao Ma trở tay không kịp.

Ngay sau đó chính là đạo kiếm quang thứ hai, thứ ba theo nhau mà đến. Đạo kiếm quang thứ hai Đao Ma còn chưa kịp ngăn cản, chỉ đỡ được đạo thứ ba và những đạo sau đó, đến đạo thứ năm thì Đao Ma không cản kịp, kiếm quang lại để lại một cái vết thương không nhỏ trên bả vai.

Nhưng mà dưới Thánh Quang Chiếu Diệu, ba cái vết thương này khép lại như cũ trong vòng mấy hơi, một vết sẹo cũng không có.

Nếu không phải trên đó còn dính máu tươi thì ai biết được chỗ đó từng bị thương?

Nhưng sau khi thấy máu thì Đao Ma như biến thành một người khác.

“Diệp Vu Bình, ngươi khiến cho ta rất hưng phấn.”

Dứt lời, Đao Ma đưa đầu ngón tay chấm một chút máu trên ngực, đưa lên liếm láp. Hai mắt hơi khép lại, dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ. Khi mở mắt ra lại thì đôi mắt đã biến thành màu đỏ tươi, nụ cười nơi khóe miệng cũng trở nên cực kỳ dữ tợn.

Thời khắc này, Đao Ma giống như một con thú vương phát điên. Máu tươi khiến cho hắn điên cuồng, trở thành Đao Ma chân chính.

Bạch!

Đột ngột, Đao Ma cũng hóa thành ánh đao màu đen xuyên qua biển hồng diệp, đồng thời không ngừng và vào kiếm quang.

Mỗi một lần va chạm đều khiến cho biển hồng diệp sôi trào.

Sau trăm lần, Không Gian Phong Tỏa ầm ầm tan rã, hồng diệp đầy trời lập tức trải rộng ra, trong nháy mắt đã che đậy hơn phân nửa vùng trời Tiễn Thủy Thành, khiến cho người ta cảm thấy như mây đỏ che thành. Người trong Tiễn Thủy Thành ngước nhìn một màn này, kinh ngạc không khép miệng lại được.

Những cường giả Địa Vô Cấm đó, mặc dù bọn họ trải qua nhiều chuyện, nhưng khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì vẫn không nhịn được mà kinh hãi không thôi.

"Ai sẽ thắng?"

"Đao Ma hay là Diệp Vu Bình."

Lúc này, tất cả mọi người đều tò mò muốn biết kết quả sẽ như thế nào.

Trong lúc hai người triền đấu thì Lucifer đã đuổi kịp Cửu Sinh Cửu Tử Điểu, là Yêu Thần Dực tộc, Cửu Sinh Cửu Tử Điểu mẫn cảm với cường giả hơn nhân loại nhiều. Mặc dù Lucifer không có động thủ nhưng khí tức của hắn khiến cho nó vô cùng lo sợ.

Trong khoảnh khắc khi bị Lucifer đuổi kịp, Cửu Sinh Cửu Tử Điểu cúi đầu đứng trên không, nó từ bỏ chống cự.

Đương nhiên, như vậy cũng không phải là đầu hàng.

Mà là nó không sợ chết!

Sau khi chết thì nó sẽ trùng sinh ở một chỗ khác.

Những năm gần đây, nó chết tổng cộng năm lần, cho dù thêm lần này nữa thì mới sáu lần thôi!

Nó vẫn còn chết được!

Nếu như lần này nó chết!

Còn ba lần nữa!

Nó hoàn toàn không sợ!

Đương nhiên Lucifer cũng không có nương tay, như sao chổi xẹt qua trời cao, xuyên thủng thân thể Cửu Sinh Cửu Tử Điểu.

Khi ánh sáng thánh khiết chiếu lên thân thể của Cửu Sinh Cửu Tử Điểu, Cửu Sinh Cửu Tử Điểu bỗng trở nên vô cùng kinh hoảng, bởi vì thân thể và linh hồn của của nó đều đang bị đốt cháy. Không có phát động cơ hội trùng sinh mà là bị hủy diệt dưới thánh quang chiếu rọi, cuối cùng hóa thành tro tàn!

Như vậy cũng đồng nghĩa với Cửu Sinh Cửu Tử Điểu không thể nào trùng sinh được nữa!

Làm xong tất cả những chuyện này, Lucifer thong dong rời đi.

Đối với người đã khống chế sinh tử vô số tuế nguyệt như Lucifer thì chút thủ đoạn nhỏ như trùng sinh này hoàn toàn không đáng giá nhắc tới. Trùng sinh về cơ bản chính là linh hồn bất diệt, thể xác tái tạo lại. Nhưng hắn thánh quang của thiên sứ hắn có thể trực tiếp hủy diệt linh hồn, cho nên hoàn toàn không có chuyện sẽ trùng sinh lại.

Đây cũng là nguyên nhân sao hắn có thể hùng bá một phương ở địa ngục vong linh, nếu không, đối với những sinh vật vong linh bất tử bất diệt địa ngục vong linh, không tử vong thì chúng đâu sợ gì? Nếu không sợ thì chúng đâu thần phục hắn, hắn đâu thành chúa tể một phương trong địa ngục vong linh?

Bá ——

Lucifer người khoác thánh quang, truy đuổi Tam Tuyệt và Tà Nguyệt Cơ.

…

Vào lúc này, chiến đấu giữa Đao Ma và Diệp Vu Bình đi vào giai đoạn quyết liệt, hai người va chạm càng ngày càng kịch liệt.

Bởi vì tiên nhân đánh nhau, phàm nhân gặp nạn.

Những sóng mạch khí từ trên trời giáng xuống xông vào Tiễn Thủy Thành, tựa như là gió bão thổi qua, đưa vô số

phòng ốc và mọi người vào vực sâu hủy diệt.

Còn phòng đấu giá, nó được Nhất Kiếm và Diệp Vô Hoan hợp nhau bảo vệ, nên không có bị mạch khí trùng kích hủy diệt.

Dù sao vẫn còn chín cái Tuyền Qua Đồ chưa có bán!

Trên phi thuyền, Trần Hiết nhìn chiến đấu phía xa, kinh hãi nói: "Đao Ma trưởng lão đúng là điên cuồng, Diệp Vu Bình có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc, còn có vũ khí mạnh mẽ do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, nhưng vẫn không thể chiếm thượng phong. Đao Ma trưởng lão có ma pháp phụ trợ tam giai, phải nói là như hổ thêm cánh!"

Hắn thấy Thánh Quang Chiếu Diệu như là nguồn suối lực lượng của Đao Ma, chỉ cần vẫn còn phóng ra Thánh Quang Chiếu Diệu được thì linh thể của Đao Ma sẽ không bị thương.

Ngược lại, linh thể của Diệp Vu Bình đang từ từ tổn thương, muốn kéo dài thời gian phóng thích mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm thì khác gì mơ tưởng viễn vông.

Nói cách khác, Đao Ma có hai cái mạng, thậm chí mấy cái mạng.

Diệp Vu Bình chỉ có một cái!

Liều mạng, Đao Ma hoàn toàn không sợ.

Vừa nghĩ tới đó, Trần Hiết vui vẻ, lúc này lớn tiếng khen hay.

Ôn Bình ở bên cạnh bình tĩnh nói tiếp: "Trần trưởng lão, ngươi nghĩ Diệp Vu Bình quá đơn giản."

"Tông chủ… chẳng lẽ Diệp Vu Bình còn có chuẩn bị ở sau? Không phải là là ngay cả mạch thuật trấn phái mà nàng cũng dùng ra rồi sao?" Biểu cảm trên mặt Trần Hiết chậm rãi cứng lại.

Ôn Bình nhìn về phía trung tâm chiến đấu, nói: "Hồng Diệp Môn, dù sao cũng là một tông môn có nội tình mấy ngàn năm. Người đứng đầu nó, nếu chỉ có chút thủ đoạn như thế thì sợ là đã chết trong tay Hiên Đình Các và Âm Dương gia từ lâu

rồi. Phải biết, lần Mộc Long ra tay gần nhất là ngàn năm trước. Ngàn năm mà Mộc Long không ra tay, như vậy có phải là có thể hiểu thành môn chủ Hồng Diệp Môn đã mạnh mẽ đến mức không cần Mộc Long hỗ trợ không.”

【VIP】 Ngươi có từng nhìn thấy quang minh chưa? (2)

Nói xong, phong vân dần khởi.

Thời khắc này, thiên địa bỗng nhiên biến sắc, trong lúc này, biển hồng diệp cũng dần trở nên khác biệt, trở nên điên cuồng như Đao Ma.

Sa sa sa ——

Giữa thiên địa, tiếng vang từ biển hồng diệp che lấp tất cả những âm thanh khác.

Trần Hiết và tất cả mọi người nhìn về phía trung tâm chiến đấu, sau đó sắc mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng, bởi vì khí tức của Diệp Vu Bình bắt đầu tăng lên.

Đồng thời càng ngày càng mạnh, mơ hồ vượt ra khỏi cấp độ Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, có vẻ như sắp bước vào một cấp độ mới.

Phanh ——

Biển hồng diệp nổ tung.

Đao Ma đột nhiên bay ra khỏi biển hồng diệp, sau đó rơi xuống mấy ngàn mét bên ngoài, liên tục va sụp mấy ngọn núi mới ngừng lại được.

Diệp Vu Bình tay phải cầm kiếm, tay trái cầm dù, tóc tai bù xù giẫm biển hồng diệp đi ra, khí tức toàn thân bắt đầu tăng lên.

Phanh ——

Bình chướng ngăn cản Diệp Vu Bình bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm phá, Diệp Vu Bình bắt đầu cất bước bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm.

“Quả nhiên, chiến đấu là con đường tốt nhất để tăng tiến. Đã bao nhiêu năm rồi, ta chỉ kém một chút xíu, hôm nay, rốt cuộc dưới áp lực của ngươi mà ta đã phá được bình chướng

này.” Diệp Vu Bình hưng phấn, quan sát Đao Ma từ trong đống loạn thạch bò ra, cực kỳ hưng phấn.

Lúc này, Đao Ma vung đũa phép lên, Thánh Quang Chiếu Diệu khôi phục hai thành thương thế của hắn, hoàn toàn khôi phục thương thế mà Diệp Vu Bình mới gây ra. Nhưng mà cho dù Đao Ma trở lại trạng thái đỉnh cao, đối mặt với Diệp Vu Bình khí thế liên tục tăng lên, cũng bắt đầu bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, ít nhiều gì cũng có chút không nắm chắc.

Người ở Tiễn Thủy Thành thấy cảnh này thì không khỏi cảm thán.

“Kết thúc ——”

“Diệp Vu Bình lâm trận đột phá, bước ra một bước cuối cùng của thượng cảnh. Hôm nay không chỉ kết quả trận chiến đấu này sẽ thay đổi, chỉ sợ là cách cục ở Hồng Vực lúc này cũng sẽ thay đổi.”

“Mới đầu Đao Ma rất có hi vọng thắng, đáng tiếc.”

Mọi người cảm thán liên tục.

Khi bọn họ cảm thán, Đao Ma ngự không bay lên, cao giọng nói: “Ngươi còn chưa có bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, chỉ phá vỡ bích chướng thôi, tại sao lại xốc nổi như thế? Hơn nữa, ngươi mượn tay ta để phá vỡ bích chướng, ta cũng đang mượn ngươi để rèn luyện mình?”

Diệp Vu Bình cười cười, nói: “Ngươi rất mạnh mẽ, đáng tiếc, mượn ta rèn luyện nhưng ngươi lại không thể phá vỡ bích chướng đó, nhưng ta lại làm được. Cho nên, ngươi đã không còn là đối thủ của ta!”

Dứt lời, Diệp Vu Bình đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ôn Bình trên phi thuyền, sau đó lạnh lùng nói: “Cho Bất Hủ Tông các ngươi một cơ hội cuối cùng, rời khỏi Tinh Kiếm Sơn, lấy cái chết tạ tội, bằng không lần sau ta đến thì sẽ giết sạch Bất Hủ Tông các ngươi chó gà không tha!”

Ôn Bình lạnh lùng nhìn Diệp Vu Bình, cũng không đáp.

Lúc này, Ôn Bình nhìn về phía Đao Ma, sau đó trầm giọng nói một câu: “Đao Ma, nếu như cực hạn của ngươi chỉ có như

vậy, vậy thì bổn tông chủ sẽ giao chuyện này cho người khác làm."

Đao Ma nhếch miệng cười một tiếng, vội vàng đáp: "Tông chủ, giao nàng cho ta, vừa khéo ta có thể dùng nàng thử đao mới của ta một chút."

"Nếu đánh không lại sẽ do Lucifer ra tay."

Ôn Bình dứt lời, tiếp tục đứng xem.

Một màn này đập vào mắt đám người Thủy Nguyệt, khiến cho tim các nàng đập nhanh không thôi.

Diệp Vu Bình đang tiến dần vào nửa bước Thiên Vô Cấm, nhưng mà tông chủ Bất Hủ Tông, người đứng sau Tẫn Tri Lâu lại tỏ vẻ không quan tâm.

Vậy Bất Hủ Tông chân chính sẽ mạnh mẽ cỡ nào.

Đột ngột, một tiếng xé gió vang lên.

Đao Ma phóng lên tận trời, sau đó một câu nói vang vọng trên bầu trời: "Ngươi nhìn thấy hắc ám, nhưng có từng nhìn thấy quang minh?"

Oanh!

Thánh quang từ trên trời giáng xuống.

Bỗng nhiên, thánh quang nhiễm lấy đao của Đao Ma, chậm rãi vây quanh nó, cùng lúc đó, hai mắt của Đao Ma cũng thay đổi, chúng nó cũng biến thành một đen một trắng.

Mắt trái đen.

Mắt phải trắng.

Đao cũng là như thế.

Một nửa đen, một nửa trắng.

"Mười năm tiềm tu ma pháp, ta không chỉ tu luyện ma pháp, còn hiểu rõ cái gì là quang minh… ngươi từng thấy quang minh sao!"

Dứt lời, Đao Ma đứng trên bầu trời, mạch môn chấn động, thánh quang bắt đầu hội tụ giữa thiên địa, hội tụ ở trên lưỡi

đao. Đao trở nên chói mắt như là mặt trời, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào nó.

Sau một khắc, Đao Ma vung đao chém xuống!

Vô số đao khí tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt đánh thẳng tới Diệp Vu Bình!

"Ta gọi một chiêu này là Thánh Quang Hàng Lâm!"

Theo vô số đao khí kèm theo thánh quang đánh thẳng tới Diệp Vu Bình, mới đầu Diệp Vu Bình muốn rời đi nhưng giờ lại đổi ý muốn chiến với Đao Ma một trận. Cho dù nàng biết Bất Hủ Tông còn có một thượng cảnh, mặc dù hắn có thể trở về bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, nàng không phải là một người cảm tính như nữ nhân bình thường mà rất có lý trí. Cho nên nàng bỏ ngay ý nghĩ này!

Thắng Đao Ma thì đã sao?

Bây giờ, nàng không giết được Đao Ma.

Nếu giết không được thì thắng cũng không có ý nghĩa gì.

Ngược lại, chỉ cần rời khỏi đây, sau này nàng có thể thuận lợi dựa vào thôn phệ bạch tinh mà bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, khi đó muốn giết Đao Ma thì dễ như trở bàn tay.

"Tuyệt Vũ!"

Thiên Diệp Loạn Vũ. Tối Hậu Nhất Vũ!

Diệp Vu Bình khẽ quát một tiếng, mạch môn rung động, đồng thời biển hồng diệp lại xảy ra thay đổi, mỗi một cánh hồng diệp đều điên cuồng thôn phệ mạch khí trong thiên địa, chúng nó giống như là một đứa nhỏ cực đói.

Chúng nó bụng đói ăn quàng, mặc dù đã đầy ắp nhưng vẫn còn thôn phệ, chỉ trong mấy hơi, tất cả hồng diệp bắt đầu bành trướng, trở nên căng tròn. Một giây sau, đao khí kèm theo thánh quang đánh trúng chúng nó.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Tiếng nổ vang liên miên bất tuyệt vang lên trên bầu trời, thánh quang phô thiên cái địa chém vào biển hồng diệp, như là đốm lửa rơi vào trong đống pháo hoa. Trong khoảnh khắc, tất cả hồng diệp đều bị "nhóm lửa", từng cái lần lượt nổ tung.

Vụ nổ kéo dài đến mười mấy hơi thở, nhuộm cả bầu trời thành màu đỏ chói lọi.

Sóng khi hình thành do vụ nổ như là gió thổi qua bầu trời, bao phủ Tiễn Thủy Thành, dọa cho không ai dám ngóc đầu lên.

【VIP】 Ngươi chạy nhanh hơn ánh sáng không?

Cho dù là cường giả Trấn Nhạc Cảnh cũng bị mạch khí trùng kích cho đứng không vững!

Nhưng mà giữa những hồng quang đủ để hủy diệt tất cả này, những đao khí thánh quang màu trắng đó lại thẳng tiến không lùi, cũng không bị hồng diệp nổ tung làm cho phai mờ. Cảnh tượng này khiến cho Diệp Vu Bình giật mình, bởi vì uy lực của Loạn Vũ có thể nói là khủng bố, đủ giết chết Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!

Mạch thuật có uy lực như thế, cho dù là nàng ở trạng thái toàn thịnh thì tối đa cũng chỉ sử dụng được hai lần, nếu không thì linh thể sẽ không chịu được nữa.

Nhưng mà Loạn Vũ khủng bố như vậy lại không huỷ diệt được đao khí màu trắng đó!

Rốt cuộc đao khí màu trắng đó là cái gì?

Nhưng mà Diệp Vu Bình cũng không dám nghĩ nhiều, lúc này, nàng muốn rời khỏi đây, nhưng mà nàng phát hiện mình lại bị cái lồng giam vô hình đó vây lại. Cũng may chỉ cần cho nàng một chút thời gian thì nàng có thể phóng thích mạch thuật cưỡng chế chấn vỡ không gian bích chướng cản đường.

Ma pháp không gian tam giai, không khốn được Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!

Nhưng sao Đao Ma lại để cho Diệp Vu Bình có cơ hội như vậy?

Vô số đao khí màu trắng lướt qua biển hồng diệp vừa mới nổ tung, như mưa to hạ xuống, đánh vào mạch khí hộ thuẫn mà Diệp Vu Bình ngưng tụ trong lúc vội vã.

Oanh!

Oanh!

Tiếng vang ầm ầm lại vang lên liên miên bất tuyệt, vang tận mây xanh, chấn cho đại địa cũng run rẩy.

Chỉ trong mấy hơi thở, thánh quang đao khí đã bổ mạch khí hộ thuẫn ra, tiếp theo đánh tới Diệp Vu Bình. Lúc này, Diệp Vu Bình cất kiếm vào trong cán dù, sau đó dùng mặt dù làm thuẫn che trước người, đỡ lấy thánh quang đao khí liên miên bất tuyệt.

Nhưng chỉ ngăn cản được một hồi, Diệp Vu Bình phải vội vàng cất dù, sau đó rút kiếm ra tiếp tục phóng thích mạch thuật đánh trả. Dĩ nhiên, đó cũng không phải là do Diệp Vu Bình không cam tâm chỉ phòng thủ, mà là vì thánh quang đao khí không ngừng hạ xuống, đánh cho mặt dù rách ra.

Đây là vũ khí do Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, Diệp Vu Bình không nỡ để nó hư hao trong trận đại chiến này, cho nên chỉ có thể dùng mạch thuật đánh trả, dùng công thay thủ!

Tuy rằng làm như vậy thì cái giá phải trả là lực lượng của linh thể lại không ngừng bị tiêu hao, cho đến khi lực lượng cho nàng phóng thích chiêu thứ hai của Thiên Diệp Loạn Vũ cũng không còn, chứ đừng nói chi là phóng ra Thiên Diệp Loạn Vũ. Tuyệt Vũ.

“Tại sao có thể như vậy được?”

Diệp Vu Bình hoàn toàn không nghĩ ra, rõ ràng là mình bước ra một bước trước, sắp đón lấy thắng lợi.

Nhưng tại sao cục diện bỗng nhiên xoay chuyển, nàng lại bị Đao Ma đè đầu đánh.

Diệp Vu Bình vừa công kích vừa suy nghĩ vấn đề này, cuối cùng cho ra một kết luận.

Vấn đề nằm ở chỗ này thánh quang!

Cẩn thận cảm nhận sau khi va chạm với nó, Diệp Vu Bình lập tức giật mình. Bởi vì nàng cảm nhận được nó là một thứ không tầm thường. Đó là thánh quang này lại hòa tan mạch khí và bất cứ những thứ gì khác, chúng nó bị thánh quang

chiếu trúng thì sẽ bị tổn thương nhất định, sau đó là tan ra như băng gặp ánh nắng.

Dù là như thế.

Mạch khí cũng là như thế.

Bạch quang này giống như là từ mặt trời ngưng luyện ra vậy.

Lúc này, Đao Ma lại vung đũa phép lên, sau khi ngâm xướng xong, thánh quang lại chiếu rọi người hắn!

Lực lượng linh thể bị tiêu hao vì liên tục phóng thích thánh quang đao khí lại khôi phục lại hai thành trong nháy mắt.

Liên tục năm lần, thánh quang khôi phục lực lượng linh thể về viên mãn, lúc này, Đao Ma mới ngừng sử dụng Thánh Quang Chiếu Diệu.

Sử dụng năm lần liên tục, hắn đã không thể tái sử dụng Thánh Quang Chiếu Diệu để khôi phục thương thế trên người, bởi vì tinh thần lực không chịu đựng nổi.

Nhưng mà Diệp Vu Bình không biết!

Đao Ma bình tĩnh dùng đôi mắt một đen một trắng nhìn Diệp Vu Bình, sau đó nói: "Lực lượng của quang minh đến từ mặt trời, là lực lượng tinh khiết nhất, thần thánh nhất thiên hạ này. Nó chấp nhận ta, dung nạp ta, cho nên ta có thể điều khiển nó, hóa nó thành lực lượng của mình, cũng sáng tạo ra mạch thuật Thánh Quang Hàng Lâm. Mặc dù nó không mạnh mẽ được như ma pháp thánh quang chân chính, nhưng đủ để áp chế ngươi bây giờ."

Nghe Đao Ma nói vậy, Diệp Vu Bình tức giận đáp: "Vậy thì đã sao, ngươi không giết được ta, ta muốn đi thì có thể đi!"

Lại bung dù ra!

Trong kinh khủng nó được bung ra thì đột nhiên biến lớn, như là một ngọn núi nhỏ ngăn giữa Đao Ma và Diệp Vu Bình.

Một giây sau, Diệp Vu Bình hóa thành kinh hồng, tan biến trên vùng trời Tiễn Thủy Thành.

Hết cách rồi, Diệp Vu Bình chỉ có thể rời khỏi đây, kể một ngàn nói một vạn, cuối cùng nàng vẫn là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, không phải là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Dưới thánh quang đao khí cuồn cuộn không dứt của Đao Ma oanh kích, lực lượng linh thể của nàng bị tiêu hao càng ngày càng nhiều, chiến bại đã là chuyện chắc chắn, cho nên Diệp Vu Bình chỉ có thể chọn hi sinh một vài thứ.

Thấy Diệp Vu Bình thoát đi, Đao Ma cũng không cuống cuồng mà cười nhạt một tiếng, sau đó nói: "Sao ngươi có thể chạy nhanh hơn ánh sáng được?"

Nói xong, Đao Ma ngừng phóng thích thánh quang đao khí, sau đó hóa thành ánh sáng trắng đen xen kẽ truy đuổi Diệp Vu Bình.

Cây dù do Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng bị Ôn Bình lấy đi.

Khi tiếng chiến đấu biến mất, dân chúng Tiễn Thủy Thành đang trốn ở trong phòng mới dám đi ra, đưa mắt nhìn phòng ốc rách nát bốn phía, lại nhìn về phía chiếc phi thuyền trên bầu trời, giờ phút này, trong lòng mọi người tràn ngập hoảng sợ và kính sợ.

Bất Hủ Tông thắng.

Cho dù là Diệp Vu Bình lâm trận đột phá, vẫn thua.

Thời khắc này, Bất Hủ Tông đã trở thành thần thoại trong lòng dân chúng ở Tiễn Thủy Thành, mà tông chủ Bất Hủ Tông thì thành thần.

Nhưng mà những thế lực phụ thuộc Hồng Diệp Môn, bọn họ nhìn hướng chạy trốn Diệp Vu Bình, âm thầm cầu nguyện, trong lòng vẫn ôm chút hi vọng, mong Diệp Vu Bình có thể chạy thoát.

【VIP】 Tranh đoạt Tuyền Qua Đồ

Dù sao chỉ cần cho Diệp Vu Bình thời gian thì Diệp Vu Bình có thể chân chính trở thành nửa bước Thiên Vô Cấm, có được sức mạnh hàng đầu ở Hồng Vực.

Còn Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, dù cho Bất Hủ Tông lại đột nhiên xuất hiện mấy người như vậy nữa thì cũng không đủ cho Diệp Vu Bình giết!

Hồng Diệp Môn vẫn còn chuyển cơ khi phân tranh với Bất Hủ Tông!

Ngay lúc đó, Ôn Bình cầm dù lên quan sát vài lần, sau đó quay người nói với Trần Hiết: "Trần trưởng lão, tiếp tục buổi đấu giá."

Trần Hiết vội vàng gật đầu, sau đó khi phi thuyền đáp xuống đất thì dẫn đám người Thủy Nguyệt đi theo Ôn Bình vào phòng đấu giá.

Khi mấy người Ôn Bình đi vào phòng đấu giá, Diệp Vô Hoan tràn đầy phấn khởi đứng giữa không trung, hô to với mọi người xung quanh: "Kẻ nhiễu loạn buổi đấu giá đã được diệt trừ, hoan nghênh các vị tiền bối, các vị tông chủ, tộc trưởng tiếp tục cạnh tranh Tuyền Qua Đồ! Nếu như có người còn dám quấy rối nửa thì kết cục sẽ giống như Thiên Quân đó!"

Nói xong.

Tiếp tục tiến hành đấu giá!

Trên trời cao.

Diệp Vu Bình cuốn lấy hồng diệp hóa thành kinh hồng nhanh chóng bay đi. Thỉnh thoảng cao thỉnh thoảng thấp, vì tránh né ánh mắt Đao Ma. Thỉnh thoảng bay vào núi, thỉnh thoảng bay vào sông, khi quay đầu lại thì không biết đã rời khỏi Bích Uyên Đàm bao xa.

Quang minh?

Hôm nay, nàng nhớ kỹ cái tên này!

Chờ khi nàng về Hồng Diệp Môn, leo lên nửa bước Thiên Vô Cấm, nàng sẽ tự tay bóp tắt quang minh, sẽ bẻ gãy gậy nhỏ trong tay Đao Ma!

Thù mới thêm hận cũ, sau này sẽ cùng báo!

Bá ——

Một đạo bạch quang trắng đen xen kẽ bỗng nhiên vượt qua Diệp Vu Bình, khiến cho thần kinh vốn căng cứng của Diệp Vu Bình đứt phựt trong nháy mắt.

Hoàn toàn không cần biết thứ gì xuất hiện, đưa tay phóng ra vô số hồng diệp đánh tới, muốn diệt sát nó.

Nhưng mà nàng lại thấy được quang minh!

Quang minh xen kẽ trong khe hở của hồng diệp bắn ra, khiến cho hồng diệp trở nên giống như là một cái đám mây đỏ lớn mọc đây gai trắng.

“Sao lại như vậy?”

Sao Diệp Vu Bình lại không biết người đến là ai được.

Nhưng mà giờ phút này nàng đã không kịp kinh ngạc nữa, cũng không kịp quan tâm tại sao tốc độ phi hành của Đao Ma lại nhanh như vậy.

Quay đầu trốn!

Đổi một hướng, tiếp tục trốn!

Oanh ——

Biển hồng diệp sau lưng ầm ầm nổ tung, một ánh sáng đạo trắng đen xen kẽ bắn ra, đồng thời nhanh chóng lướt qua bên cạnh nàng.

Diệp Vu Bình không hề nghĩ ngợi, quay đầu đổi một hướng khác.

Nhưng mà kết quả vẫn là Đao Ma rất dễ dàng đuổi kịp nàng.

Thời khắc này, Đao Ma như là âm hồn bất tán, cho dù nàng trốn như thế nào, trốn hướng nào thì đều sẽ lập tức đuổi theo.

"Diệp Vu Bình, ngươi cảm thấy mình chạy nhanh hơn ánh sáng sao?" Giọng Đao Ma vọng đến, khiến cho Diệp Vu Bình dừng bước.

Nàng không trốn!

Diệp Vu Bình cắn răng, hung tợn nhìn chằm chằm Đao Ma đứng ở trước mình không đủ mười trượng, sau đó trầm giọng hỏi: "Đao Ma, nếu Diệp Vu Bình ta muốn đồng quy vu tận với ngươi, ngươi có biết được mình có tỉ lệ sóng sót không?"

Đao Ma cầm trường đao trắng đen xen kẽ trong tay, đứng đó, một đôi mắt một đen một trắng đáp lại ánh mắt bất thiện của Diệp Vu Bình, sau đó nói: "Vậy ngươi cảm thấy sau khi ngươi chết, Hồng Diệp Môn có thể tồn tại không? Nó sẽ giống như Lăng Tiêu Kiếm Phái hay không. Phù một cái… tiêu tán theo gió…"

Diệp Vu Bình cười gằn, nói: "Vậy ngươi cảm thấy Vực Chủ có giết người của Bất Hủ Tông các ngươi không? Đao Ma, hẳn là ngươi cũng biết Vực Chủ mạnh mẽ cỡ nào!"

"Hỏi tới hỏi lui như vậy, thật không có ý nghĩa." Đao Ma chậm rãi nâng đao trong tay lên, đứng cách mười trượng, thi triển Thánh Quang Hàng Lâm lần nữa.

Vô số đao khí thánh khiết giống như mưa to hạ xuống, khiến cho Diệp Vu Bình liên tục bại lui, dùng hết lực lượng cuối cùng phóng thích mạch thuật phòng ngự. Nhưng mà lực lượng linh thể của nàng còn thừa không nhiều, tiếp tục đánh tiếp tục thì kết quả chắc chắn là tử vong.

Vừa đối mặt, mạch thuật Địa cấp thượng phẩm mà Diệp Vu Bình phóng ra bị đánh tan ngay lập tức, đồng thời linh thể của nàng cũng bị thương ba thành!

Dưới thánh quang đao khí liên tục không ngừng công kích, Diệp Vu Bình tiếp tục ngoan cố chống lại, linh thể lại bị thương, cuối cùng linh thể bị thương tới chín thành!

Thời khắc này, nếu Diệp Vu Bình muốn phóng ra mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, sợ là kẻ địch còn chưa có bị thương thì bản thân nàng đã không chịu đựng nổi trước.

Mắt thấy thánh quang đao khí sắp phá vỡ mạch khí hộ thuẫn cuối cùng của mình, Diệp Vu Bình bỗng nhiên cười thảm một tiếng, sau đó thấp giọng lẩm bẩm: "Quả nhiên, thế giới này kỳ diệu như vậy. Lăng Tiêu Kiếm Phái diệt Diệp gia, ta một mình sống sót vùng vẫy ba trăm năm, nhưng cuối cùng vẫn phải chết… phụ thân… mẫu thân… Tiểu Diệp đã để cho hai người đợi lâu rồi!"

Phanh ——

Mạch khí hộ thuẫn vỡ nát.

Vô số thánh quang đao khí bổ trúng người Diệp Vu Bình đang nhắm mắt chờ chết.

…

Tiễn Thủy Thành.

Ôn Bình ngồi trên lầu hai của phòng đấu giá, quan sát buổi đấu giá dưới chân.

Thật ra thì chín cái Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù này chỉ thuộc về trung đẳng trong ao năng lực đặc thù. Nhưng đối với người của thế giới này thì chỉ cần Tuyền Qua Đồ có được năng lực khác thì chẳng khác nào có thêm một loại thủ đoạn, cho dù là năng lực đặc thù gân gà thì cũng cực kỳ quý.

Thủy Nguyệt tay cầm kim chùy, dùng giọng nói to rõ mà thanh thúy hô: "Tấm Tuyền Qua Đồ thứ hai, năng lực đặc thù là nguyền rủa! Nói đơn giản thì chỉ cần công kích của ngươi đánh trúng kẻ địch của ngươi thì có nửa thành cơ hội khiến cho hắn rơi vào trạng thái nguyền rủa. Trong trạng thái nguyền rủa, thực lực của đối phương sẽ vì bị nguyền rủa mà trực tiếp giảm xuống một thành, cũng kéo dài thời gian một nén nhang!"

"Hai trăm ngàn!"

Một tên cường giả Địa Vô Cấm nhanh chóng nhấc tay.

Sau đó lại có một người nhấc tay: “Ba trăm ngàn!”

【VIP】 Có nhiều người như vậy nhưng chỉ có chín tấm Tuyền Qua Đồ

Giờ phút này, ai cũng biết, Bất Hủ Tông không có nói láo, không ít cường giả Địa Vô Cấm có cường địch thực lực tương đương với mình đều muốn mua một tấm Tuyền Qua Đồ như thế này. Bọn họ muốn thử xem năng lực của Tuyền Qua Đồ có thể phá vỡ tình huống giằng co giữa bọn họ với kẻ địch không.

Nửa thành cơ hội khiến cho kẻ địch giảm một thành thực lực, cũng kéo dài một nén nhang, năng lực đặc thù này đủ để thay đổi chiến cuộc.

Ba trăm ngàn bạch tinh tuy nhiều nhưng vẫn nhín ra mua được!

Sợ là ba trăm ngàn không mua được!

Dù sao ở đây có không dưới mấy trăm cường giả Địa Vô Cấm, bọn họ có không ít bạch tinh trong túi, nhưng Tuyền Qua Đồ chỉ có chín tấm.

Mới đầu có mười tấm, đáng tiếc lại bị Thiên Quân mua một tấm, sau đó lại tiêu vong theo cái chết của Thiên Quân, quá đang tiếc.

Đúng là phung phí của trời!

Cực kỳ đáng tiếc!

Cuối cùng, tấm Tuyền Qua Đồ thứ hai bán được với giá năm trăm năm mươi ngàn bạch tinh, người mua là một cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh. Trong khoảnh khắc mua được Tuyền Qua Đồ, hắn hưng phấn đến mức mất hết phong phạm cường giả Địa Vô Cấm, hưng phấn tự mình lên lấy Tuyền Qua Đồ.

Tấm thứ ba xuất hiện, cũng bị mười mấy người tranh đoạt như tấm trước.

Đương nhiên, những người còn lại không phải là không muốn đoạt mà là những cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh

đó nâng giá quá nhanh.

Giá khởi đầu một trăm ngàn bạch tinh, bọn họ trực tiếp hô bốn trăm ngàn, không cho bất cứ người nào có cơ hội. Bởi vì thế lực ngũ tinh bình thường muốn lấy ra bốn trăm ngàn miếng bạch tinh là chuyện khó mà làm được.

Cuối cùng, tấm Tuyền Qua Đồ thứ ba bán được với giá năm trăm ba mươi ngàn bạch tinh.

Tấm thứ tư, thứ năm, giá sau cùng vẫn là từ năm trăm ngàn bạch tinh đổ lên, tình huống này khiến cho Trần Hiết xem mà kinh hãi không thôi.

Lúc trước hắn còn cảm thấy không mắc lắm.

Kết quả là quá mắc!

Mười tấm!

Đó là hơn năm triệu miếng bạch tinh!

Rãi Bất Hủ Nhật báo ở Hồng Vực, một tháng chỉ cần gần năm mươi vạn bạch tinh.

Hơn năm triệu bạch tinh này đủ để Tẫn Tri Lâu mỗi ngày đều rãi Bất Hủ Nhật báo ở Hồng Vực một năm.

Thời gian một năm, đủ để cho thành viên của Tẫn Tri Lâu trải rộng toàn bộ Hồng Vực, trở thành tổ chức tình báo một tay che trời ở Hồng Vực!

Vừa nghĩ tới đó, Trần Hiết cảm xúc sục sôi, đây là chuyện mà hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới khi còn ở Hồ Thiên Địa!

Nhìn một tông chủ mình một chút, thấy tông chủ không có hứng xem tiếp nữa, đồng thời cũng đứng dậy muốn rời khỏi đây!

Ôn Bình đứng dậy, dặn dò: “Nhớ công bố giá Tuyền Qua Đồ đấu giá được cho tất cả người trong Hồng Vực xem, đồng thời nói cho bọn họ, sẽ không còn đợt đấu giá nào nữa. Muốn mua Tuyền Qua Đồ, vậy thì đưa một thiên kiêu vào Bất Hủ Tông cho ta.”

Trần Hiết gật đầu: “Tông chủ, cứ như vậy thì Bất Hủ Tông sẽ thu hết thiên kiêu trong thiên hạ, đến lúc đó Thất Vực Đăng Thiên Bảng càng ổn hơn.”

Ôn Bình lại nói: “Thuận tiện nói cho bọn họ, danh ngạch không nhiều!”

Đương nhiên, tất cả đều là diễn.

Tuyền Qua Đồ còn nhiều.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian tông môn phát triển nổ mạnh thì không có hạn chế mỗi tháng chỉ bán ra một tấm.

Muốn bán bao nhiêu thì bán bấy nhiêu.

Hắn đã tính xong, tạm thời bán ra một phần trước, dùng để phát triển Tẫn Tri Lâu, số còn lại giữ cho trưởng lão và đệ tử tông môn.

“Thuộc hạ đã rõ!”

Trần Hiết hiểu mà không nói thẳng.

Ôn Bình không định ở lại nữa, hắn định sẽ xây mấy cái Sư Đạo Mê Cục còn lại ở vài chỗ khác.

Trước đó, hắn phải đi tìm Lucifer, lấy thi thể của Tam Tuyệt và Tà Nguyệt Cơ cất.

Thi thể của hai người rất thích hợp để đưa tới Tẫn Tri Lâu chuyển đổi thành Ảnh Tử, cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh chuyển đổi thành Ảnh Tử thì có tính ẩn nấp tốt hơn, cũng có sức chịu đựng mạnh hơn, có thể tăng lực khống chế tình báo của Tẫn Tri Lâu trên diện rộng.

Có thể nói như này, để bọn họ đứng bên cạnh những cường giả thượng cảnh thì những cường giả thượng cảnh đó cũng không phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

Có lẽ có thể cảm nhận được sự khác thường nhưng sẽ không phát hiện ra được bọn họ.

Giám thị hoàn mỹ!

Mật thám hoàn mỹ!

Nhưng mà Ôn Bình còn chưa ra khỏi phòng đấu giá thì thấy Đao Ma trở về. Đao Ma không chỉ về một mình, hắn còn khiêng Diệp Vu Bình về. Diệp Vu Bình mình đầy thương tích, quần áo không chỉnh tề, đã ngất đi.

Ôn Bình cười hỏi: "Đao Ma, ngươi đang thương hại nàng?"

"Thuộc hạ cảm thấy có lẽ có thể giữ nàng lại cho tông chủ sử dụng, một người có thể bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm bất cứ lúc nào, nếu giết thì đúng là đáng tiếc." Hắn biết tông chủ thu thập thi thể của Địa Vô Cấm là có chỗ dùng.

Nếu ngay cả thi thể mà tông chủ cũng không buông tha, vậy thì nửa bước Thiên Vô Cấm hẳn là tông chủ càng cần hơn?

Nếu là lúc trước thì Đao Ma sẽ không cân nhắc như thế.

Chỉ vì gần đây, hắn ở lại Bất Hủ Tông, quan hệ giữa người và người trong Bất Hủ Tông rất hòa hợp, cho nên bất tri bất giác, Đao Ma xem Bất Hủ Tông như nhà của mình, ngay cả hắn cũng không nhận ra là mình đã thay đổi, biết suy tính cho người khác.

Ôn Bình liếc nhìn Diệp Vu Bình trên vai Đao Ma, nói: "Nếu đã ôm về rồi, vậy thì giữ lại. Nhớ phong tỏa mạch môn của nàng, tạm thời để cho nàng đi trồng cây đi! Vừa khéo những cường giả Địa Vô Cấm đó được chuộc đi, bây giờ thiếu nhân thủ trồng cây!"

"Tông chủ, vậy sau này ngươi tính xử lý nàng như thế nào?" Đao Ma vừa hỏi thăm vừa đặt Diệp Vu Bình xuống sàn nhà.

Phanh.

Bốn mạch đều mở!

Lúc này, Đao Ma theo thứ tự, nắm lấy bốn cái mạch môn của Diệp Vu Bình, cho đến khi phong bế luôn cái mạch môn đang chấn động mãnh liệt ở ngực thì Đao Ma mới rút tay về. Sau khi phong tỏa mạch môn xong, hắn lại vác Diệp Vu Bình lên vai, giống như là đang vác một cái bao cát.

【VIP】 Có nhiều người như vậy nhưng chỉ có chín tấm Tuyền Qua Đồ (2)

Ôn Bình trầm tư một hồi, nói: “Nếu có thể làm việc cho ta thì là một thành viên trong Bất Hủ Tông. Nếu ngoan cố không thay đổi, giết luyện thành khôi lỗi.”

Nhưng mà Ôn Bình cảm thấy Diệp Vu Bình không dễ dàng khuất phục như vậy, cho nên tạm thời hắn cũng không muốn cân nhắc chuyện này, để cho nàng trồng cây một thời gian rồi nói.

Ôn Bình nói xong, Đao Ma không có tiếp tục nói chuyện quan tới Diệp Vu Bình nữa mà hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng mình.

“Tông chủ, thuộc hạ tu luyện ma pháp, cho nên quang minh đón nhận ta. Bây giờ ta không chỉ có thể phóng thích ma pháp thánh quang mà còn sáng tạo ra mạch thuật thánh quang. Cho nên bây giờ thuộc hạ có một chuyện không hiểu, song tu mạch môn và ma pháp có tương lai không?”

Ôn Bình tán thưởng, nói: “Có thể sáng tạo ra mạch thuật dung hợp thánh quang, chứng minh ngươi có thiên phú đao đạo cực kỳ yêu nghiệt. Đồng thời ngươi có thể nghĩ tới vấn đề này cũng chứng minh tương lai ngươi có thể. Liên quan tới chuyện này thì ngươi có thể nghiên cứu thảo luận với Vân trưởng lão, hắn vừa lựa làm một ma pháp sư toàn hệ. Kim mộc thủy hỏa thổ, phong vũ lôi điện ánh sáng, sau này mấy thứ này sẽ trở thành đồ chơi trong lòng bàn tay của hắn, chỉ là song tu ma pháp và mạch môn thì làm gì mà không có tương lai?”

Đao Ma vui vẻ: “Cảm ơn tông chủ giải thích nghi ngờ! Vân trưởng lão đúng là lợi hại, ma pháp sư toàn hệ! Ta chỉ dám song tu mạch môn và ma pháp.”

“Ở ngoài Bất Hủ Tông, giấc mộng của ngươi bao lớn thì tuyệt vọng mang đến cho ngươi cũng bao lớn. Nhưng trong Bất Hủ Tông, giấc mộng của ngươi lớn cỡ nào thì thành tựu

tương lai của ngươi cũng tương đương như thế.” Ôn Bình vỗ vỗ vai Đao Ma, quăng cho hắn một ánh mắt khẳng định.

Lúc này, Đao Ma như bị điên, còn hưng phấn hơn khi chiến thắng Diệp Vu Bình, nói: “Tông chủ, nếu ngài đã nói như vậy thì ta cũng yên tâm. Ta đã biết tương lai nên đi như thế nào!”

Dứt lời, Đao Ma trở nên kiên định hơn.

Kiên định quyết tâm của mình, không quay đầu lại!

Song tu mạch môn và ma pháp, sẽ cần vô số thời gian, nhưng nếu như tông chủ nói được thì hắn sẽ kiên trì.

Mười năm không được thì trăm năm!

Một ngày nào đó, ma pháp thánh quang và mạch thuật thánh quang sẽ chiếu rọi đại địa này, để cho những cường giả Thiên Vô Cấm đó biết kính sợ quang minh!

…

Phòng đấu giá.

Đấu giá hội dần chuẩn bị kết thúc, một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ cuối cùng được một cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh thành công mua được.

Giá sau cùng là bảy trăm bảy mươi ngàn bạch tinh.

Cường giả hạ cảnh đó mạo hiểm cướp đồ ăn trong miệng hơn mười cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh, vô cùng kích thích!

Nếu chỉ là năng lực đặc thù bình thường thì đương nhiên là cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh không dám đi đoạt với Địa Vô Cấm Trung Cảnh, nhưng mà năng lực đặc thù của một tấm Tuyền Qua Đồ này là cộng một.

Đây cũng là nhân vật chính của buổi đấu giá hôm nay!

Chỉ cần dung hợp nó là có thể tùy ý tăng cảnh giới mạch thuật lên thêm một.

Từ khi Tẫn Tri Lâu công bố Bất Hủ Thanh Vân Bảng, bọn họ cũng đều biết bây giờ mạch thuật không chỉ có bốn cái cảnh giới nhập môn, tiểu thành, đại thành và viên mãn. Sau

viên mãn thì còn có tạo cực và hóa cảnh, đương nhiên hai cảnh giới này cũng trở thành mục tiêu mới của nhiều người.

Vào tạo cực thì sẽ diễn sinh ra bí thuật có uy lực mạnh mẽ.

Vậy nếu như bước vào hóa cảnh thì mạch thuật sẽ tăng lên như thế nào?

Đây là cái mà bọn họ mơ ước!

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, mười tấm Tuyền Qua Đồ bắt đầu lan truyền điên cuồng. Người nào dùng bao nhiêu bạch tinh mua một tấm, người nào mua Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù như thế nào, những chuyện này đều được Tẫn Tri Lâu cố ý thúc đẩy, điên cuồng lan truyền trong Tiễn Thủy Thành.

Đương nhiên, nhân vật chính vẫn là tấm cuối cùng đó.

Giá sau cùng là bảy trăm bảy mươi ngàn bạch tinh.

sau khi mọi người biết được giá cả thì cả đám đều kinh ngạc nói không ra lời.

“Bình thường Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng chỉ bán một trăm ngàn bạch tinh, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ của Bất Hủ Tông lại có giá thấp nhất là năm trăm ngàn.”

“Vậy thì đã sao, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ do tông chủ Bất Hủ Tông chế tạo có thêm năng lực đặc thù, mắt hơn bốn trăm ngàn bạch tinh cũng rất bình thường. Ngươi không biết tấm cuối cùng đó, được mua với giá bảy trăm bảy mươi ngàn bạch tinh, cuối cùng không ai ra nổi giá tiền cao hơn cho nên gia chủ Thủy gia mua được nó, nếu không thì ít nhất cũng thêm một hai trăm ngàn nữa, vọt thẳng lên hàng triệu bạch tinh!”

“Hàng triệu bạch tinh, đó là giá của Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ! Ai da!”

“Đúng rồi, mấy trăm cường giả Địa Vô Cấm tới Tiễn Thủy Thành, nhưng mà Tuyền Qua Đồ chỉ có mười tấm, sợ là những cường giả Địa Vô Cấm không mua được Tuyền Qua Đồ sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhất là cái tấm Tuyền Qua Đồ có thể tăng cảnh giới mạch thuật lên, tuyệt đối sẽ trở thành mục tiêu tranh đoạt của mọi người.”

“Chuyện này còn phải nói nữa sao, đoán chừng khi ra khỏi Tiễn Thủy Thành thì bọn họ sẽ đánh lên. Đoán chừng sẽ có không ít cường giả Địa Vô Cấm chết trong trận đại chiến này. Gia chủ Thủy gia đó chắc chắn sẽ chết, Địa Vô Cấm Hạ Cảnh cầm Tuyền Qua Đồ tốt nhất, những cường giả trung cảnh đó sẽ để yên sao?”

“Chờ xem, chờ ngày mai Bất Hủ Nhật báo ra tới thì chúng ta có thể biết được vì mấy tấm Tuyền Qua Đồ này mà có bao nhiêu cường giả Địa Vô Cấm chết.”

“Nói mới nhớ, ta phải khen Bất Hủ Nhật báo một cái. May mà có Bất Hủ Tông và Tẫn Tri Lâu làm ra Bất Hủ Nhật báo này, nếu không thì những người như chúng ta cũng không biết đi đâu để nghe ngóng chuyện này. Nhưng mà Bất Hủ Tông giết người của Cực Sinh Điện, sợ là tháng ngày sau này sẽ rất khó sống. Cũng không biết là có thể xem được Bất Hủ Nhật báo trong bao lâu nữa!”

“Đúng vậy, Cực Sinh Điện đại biểu cho Vực Chủ. Cường giả của Bất Hủ Tông giết người của Cực Sinh Điện, sao có thể yên ổn được chứ?”

【VIP】 Hàng loạt thiên kiêu vào Sư Đạo Mê Cục

Dưới sự chờ đợi lo lắng của mọi người trong Tiễn Thủy Thành, một ngày ngắn ngủi lại trở nên dài đằng đẵng.

Bọn họ chưa bao giờ chờ mong ngày mai đến như bây giờ. Cũng chưa từng chờ mong Bất Hủ Nhật báo ngày mai như bây giờ.

Chỉ có lần động phòng hoa chúc bọn họ mới chờ mong như vậy!

Khi ánh nắng sáng sớm ngày thứ hai chiếu rọi mặt đất, vô số người bắt đầu hội tụ ở bên ngoài cửa hàng bán Bất Hủ Nhật báo, im lặng chờ cửa hàng mở cửa.

Chỉ riêng Tiễn Thủy Thành, Tẫn Tri Lâu đã thiết lập hơn một trăm cái cửa hàng trong Tiễn Thủy Thành. Giờ phút này, tất cả đều không ngoại lệ, ngoài cửa người đông nghìn nghịt, người chờ đợi mua Bất Hủ Nhật báo chắn cả còn đường kiến chui cũng không lọt.

Trong nháy mắt khi cửa cửa hàng mở ra, những ánh mắt mong chờ hóa thành kinh hỉ.

Người mua được Bất Hủ Nhật báo người thì vô cùng hưng phấn hô hào, đồng thời giơ cao Bất Hủ Nhật báo. Trong lúc chen ra ngoài còn không quên xem Bất Hủ Nhật báo trong tay mình.

Không xem không sao, vừa xem thì giật mình!

Tên nam tử trung niên Thần Huyền Cảnh đó, tay cầm Bất Hủ Nhật báo run lên, sau đó không tự chủ được kinh hô một tiếng: “Ba mươi hai người! Đêm qua trong trận chiến cướp đoạt Tuyền Qua Đồ, ba mươi hai cường giả Địa Vô Cấm ngã xuống, ba mươi cái thế lực ngũ tinh sắp xuống dốc!”

“Không thể nào!”

“Ba mươi cái thế lực ngũ tinh sắp xuống dốc.”

Mọi người đều kinh hãi.

Đêm qua thảm thiết như vậy sao?

Sau khi mọi người tràn đầy mong đợi mua được Bất Hủ Nhật báo, tùy tiện tìm một chỗ ngồi, hoặc là đứng, cẩn thận xem tin tức trên Bất Hủ Nhật báo.

Tin tức đầu tiên phía bên phải Bất Hủ Nhật báo chính là tình báo kĩ càng về trận chiến đêm qua.

"Đêm qua gia chủ Vương gia ở Tiễn Thủy Thành chết trong đại chiến."

"Gia chủ La gia ở Tại Thủy Thành cũng vậy!"

"Trời ơi, mấy Địa Vô Cấm xưa này khó gặp này lại lần lượt chết trong trận đại chiến đêm qua, đúng là một đêm đáng sợ."

"Địa Vô Cấm Hạ Cảnh tử vong ba mươi mốt người, còn có một cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng chết. Dương gia, lại là Dương gia. Gia chủ Dương gia không phải được xưng là trung cảnh vô địch sao? Hắn lại chết trong trận chiến tranh đoạt Tuyền Qua Đồ đêm qua."

"Không phải đâu, gia chủ Dương gia chết! Trên đó có nói là bị ai giết không?"

"Có có có! Trời đất ơi, là bị mười cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh hợp lại giết chết, bởi vì gia chủ Thủy gia đưa tờ Tuyền Qua Đồ giá trị bảy trăm bảy mươi ngàn bạch tinh đó cho hắn. Họa thủy đông dẫn! Chiêu này của gia chủ Thủy gia đúng là tìm đường sống trong chỗ chết. Hắn tổn thất bảy trăm bảy mươi ngàn bạch tinh, gia chủ Dương gia lại mất mạng!"

"Đúng là rung động lòng người! Chín cái Tuyền Qua Đồ nhấc lên gió tanh mưa máu khủng bố như vậy, Tuyền Qua Đồ do tông chủ Bất Hủ Tông làm ra này đúng là có sức hấp dẫn đáng sợ với cường giả, lại khiến cho bọn họ liều mạng cũng muốn cướp."

Mọi người cảm thán.

Cùng lúc đó, khi Bất Hủ Nhật báo rắc xuống bên ngoài lãnh địa của Hồng Diệp Môn, những thế lực phụ thuộc của

Hiên Đình Các, Âm Dương gia cũng xem Bất Hủ Nhật báo, nửa ngày nói không nên lời.

Chín cái Tuyền Qua Đồ khiến cho ba mươi hai vị cường giả Địa Vô Cấm tử vong, ba mươi cái thế lực ngũ tinh xuống dốc, đúng là nghe mà rợn cả người.

Mấy trăm năm qua, trước khi Bất Hủ Tông xuất hiện, hoàn toàn không có chuyện đồng thời có nhiều cường giả Địa Vô Cấm ngã xuống như vậy.

Bọn họ chết chỉ vì chín tấm Tuyền Qua Đồ!

Chuyện này khiến cho những cường giả Địa Vô Cấm ở những chỗ khác của Hồng Vực cũng cảm thấy cạn lời.

Những Tuyền Qua Đồ đó thật sự tốt như vậy sao?

"Bọn họ cướp cái gì, phái một đệ tử thiên kiêu gia nhập Bất Hủ Tông thì không phải là sẽ có một cơ hội mua sao?"

"Có cơ hội như vậy thì sao phải đi liều mạng?"

Trong lúc bọn họ còn đang khó hiểu thì đám thiên kiêu ở lân cận lãnh địa của Hồng Diệp Môn đều dồn dập vọt tới Sư Đạo Mê Cục gần nhất.

Thứ mà cường giả Địa Vô Cấm liều mạng cướp, bọn họ vào tông là có thể mua, bây giờ không gia nhập Bất Hủ Tông, chẳng phải là uổng phí hết cơ hội!

Cơ hội như vậy, cuộc đời có thể có mấy lần?

Lúc này, có không ít thế lực ngũ tinh hạ quyết tâm, phái người có thiên phú tốt nhất trong tộc, chuẩn bị vào Sư Đạo Mê Cục cướp đoạt cơ hội này.

Khi bọn họ lặn lội đường xa đi vào Sư Đạo Mê Cục, phát hiện ở đó đã người đông nghìn nghịt, số lượng thiên kiêu nửa bước Trấn Nhạc Cảnh tụ tập ở Sư Đạo Mê Cục đếm không hết, thậm chí trong đó còn có thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh.

Lại có thế lực nỡ thả ra thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh!

Chỉ vì một cơ hội mua Tuyền Qua Đồ!

“Nguy rồi, bây giờ chỉ còn lại ba mươi cái danh ngạch vào tông nhưng lại có nhiều thiên kiêu cạnh tranh như vậy.”

“Liều mạng, lỡ như xông qua được thì sao, đó là bảo bối mà cả cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng liều mạng cướp. Nếu chúng ta có thể có được một tấm thì sau này có thể làm được chuyện lớn!”

Ôm hy vọng như thế, từng thiên kiêu nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, Trấn Nhạc Cảnh dồn dập đi vào trong Sư Đạo Mê Cục dưới sự thúc giục của trưởng bối.

Mười chỗ Sư Đạo Mê Cục cộng lại, có trên vạn người đi vào cùng lúc!

Thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh nhiều đến ba trăm người!

Thậm chí còn có một yêu nghiệt Trấn Nhạc Trung Cảnh!

…

Vân Lam Sơn.

Tần Sơn trưởng lão đứng trên Thiên Tằng Giai, híp mắt quan sát bốn người vừa xông qua Sư Đạo Mê Cục dưới Thiên Tằng Giai, tràn đầy hài lòng.

Sáng hôm nay vừa đón hai thiên kiêu.

Bây giờ lại tới ba thiên kiêu Trấn Nhạc Hạ Cảnh.

Xem ra tông chủ muốn chiếm đủ top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng thật.

Không suy nghĩ nữa, Tần Sơn trầm giọng nói: “Giao phí vào tông, sau đó đi theo ta, lão phu dẫn các ngươi đến chỗ ở.”

Khi Tần Sơn lên tiếng, trong ba người có hai người trừng mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

【VIP】 Diệp Vu Bình thức tỉnh

Vừa nghe Tần Sơn mở miệng, vội vàng thu tầm mắt lại, đi theo sau lưng Tần Sơn lên Thiên Tằng Giai, cũng móc tàng giới ra nộp phí vào tông.

Trên Bất Hủ Nhật báo bên trên có viết phí vào tông cho nên bọn họ cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Khi theo Tần Sơn đến khu ký túc xá, Tần Sơn sắp xếp cho ba người, sau đó đưa ba tấm bản đồ cho ba người, cũng dặn dò: "Thời gian cho các ngươi không nhiều, nhất định phải dùng thời gian nhanh nhất đi sảnh nhiệm vụ tông môn nhận nhiệm vụ, đồng thời tích lũy đủ một trăm điểm nhiệm vụ tông môn. Nếu có nghi vấn thì bây giờ có thể nói luôn, nhưng chắc chắn lão phu sẽ không giải đáp!"

Ba người không biết làm sao, cười một tiếng.

Ngài không giải đáp thì chúng ta còn hỏi gì nữa.

"Chúng ta nên xưng hô với tiền bối như thế nào?" Một tên thanh niên vội hỏi.

Tần Sơn đáp: "Các ngươi có thể gọi lão phu là Tần trưởng lão."

"Hóa ra là Tần trưởng lão!"

"Vãn bối tham kiến Tần trưởng lão!"

"Tham kiến Tần trưởng lão!"

Ba người lần lượt khom người, cho đủ lễ nghi.

"Vào tông rồi, cố gắng tu hành, cuộc sống mới của các ngươi sắp bắt đầu! Còn tư cách mua Tuyền Qua Đồ của các ngươi sẽ do tông chủ tự mình trao đổi với các ngươi." Dứt lời, Tần Sơn cũng không dài dòng nữa, nhanh chóng rời khỏi khu ký túc xá.

Bởi vì lại có người đến rồi!

Đây là người thứ sáu trong ngày hôm nay!

Với tốc độ như vậy, không được bao lâu thì tông môn có thể thu đủ tám mươi người!

Khi Tần Sơn vừa đi khỏi, hai người vừa mới đưa mắt nhìn nhau lại bắt đầu.

"Bình Kiến huynh, ta không ngờ ngươi thông qua Sư Đạo Mê Cục. Không phải huynh trưởng nhà ngươi được xưng là thiên kiêu số một Bình gia sao…"

"Nói thật, Lô Thanh Phong huynh đệ, ngươi có thể xông qua Sư Đạo Mê Cục cũng là chuyện mà ta không ngờ tới. Ta nghe nói là Tần Phong của Tần gia cũng theo ngươi đi vào Sư Đạo Mê Cục, mười mấy năm qua, Tần Phong chuyện gì cũng ép ngươi một đầu, hôm nay lại đổi thành ngươi ép ngược lại hắn!"

Hai người cảm thán một tiếng.

Bây giờ bọn họ mới hiểu được, hóa ra xông qua Sư Đạo Mê Cục không phải là thực lực mạnh là được.

Mới đầu, những người mà tất cả mọi người cảm thấy bọn họ có thể xông qua Sư Đạo Mê Cục, kết quả không xông qua được. Ngược lại, những người không được ai xem trọng như bọn họ lại xông qua Sư Đạo Mê Cục.

Sau khi kinh ngạc tán thán, hai người quay qua nhìn người bên cạnh.

Sau đó trăm miệng một lời hỏi: "Huynh đệ, xưng hô như thế nào?"

"Lạc Phong!"

Người kia vội vàng đáp.

Hai người cẩn thận hồi tưởng lại cái tên này.

Không có danh tiếng gì.

Xem ra cũng không phải là nhân vật mạnh mẽ gì!

Quả nhiên, Bất Hủ Tông thu người không nhìn thực lực!

Chỉ xem có thể xông qua Sư Đạo Mê Cục hay không!

Người có thực lực như bọn họ, muốn đi vào top một trăm ở Hồng Vực thì khó như lên trời. Nhưng mà Bất Hủ Tông lại chắc chắn bọn họ có thể đi vào top một trăm ở Hồng Vực!

Nếu là trước đó thì có thể bọn họ còn nghi ngờ, nhưng mà Tuyền Qua Đồ mà tông chủ Bất Hủ Tông làm ra khiến cho cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng liều mạng cướp.

Nhân vật như vậy sẽ lừa đám tiểu nhân vật như bọn họ sao?

Nhất thời, hai người vô cùng chờ mong Thất Vực Đăng Thiên Bảng tháng sau!

Top một trăm ở Hồng Vực!

Nghĩ tới là đã thấy kích thích!

Cùng lúc đó, khi xuất hiện tình huống hàng loạt thiên kiêu bắt đầu xông Sư Đạo Mê Cục, số người thông qua cũng bắt đầu tăng lên trên phạm vi lớn, chuyện này khiến Ôn Bình cực kỳ hài lòng, đồng thời cũng thở dài một hơi.

Ảnh hưởng của buổi đấu giá lần này tốt hơn mong đợi, để cho hắn tiết kiệm được một tháng thời gian thu người so với dự tính, rút ngắn ròng rã một tháng.

Ngày thứ năm sau khi buổi đấu giá kết thúc, thành công thu đủ tám mươi người!

Thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh, tổng cộng thu hai mươi ba người.

Nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, tổng cộng thu năm mươi bảy người.

Lúc này, cách thời gian Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu còn hai tháng. Sau khi thu đủ tám mươi người, mười cái hình chiếu Sư Đạo Mê Cục đóng cửa, Đồng thời trong ngày đó, Bất Hủ Nhật báo cũng tuyên bố Bất Hủ Tông không thu người nữa.

Những thiên kiêu không có xông qua, xông được một nửa và thất bại biết được tin tức này thì cả đám đều than thở, cảm thấy rất đáng tiếc.

Đương nhiên, bọn họ cũng không cảm thấy bảo đảm top tám mươi là thật, càng không cảm thấy Bất Hủ Tông có thể đảm bảo đệ nhất Hồng Vực!

Thứ bọn họ mong muốn chỉ là cơ hội mua Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ mà thôi!

Thứ mà bọn họ tiếc nuối cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ có thiên phú cao hơn người khác, thực lực mạnh hơn người khác nhưng lại không có thông qua Sư Đạo Mê Cục.

Sư Đạo Mê Cục, loại bỏ hết thảy người ôm mục đích riêng vào tông!

Đương nhiên, bọn họ hoàn toàn không biết chuyện này, chỉ cho là những người không bằng mình nhưng lại xông qua Sư Đạo Mê Cục được là do có vận khí cực tốt.

Cùng lúc đó, sau khi thu đủ tám mươi người, Ôn Bình phái ba trưởng lão Tần Sơn, Vu Mạch và Vu Giang ra sắp xếp và giám sát tám mươi người tu luyện.

Như cũ, nhập môn thì bắt đầu từ nhiệm vụ tông môn trước, sau đó đi vào Niết Bàn Ốc, sau cùng đi vào Đệ Ngũ Thế Giới.

Nếu như không thích hợp với phương án tu luyện này thì Ôn Bình sẽ đưa bọn họ vào Phong Chi Cốc, xông bí cảnh Phong Chi Cốc giống như Trần Khâm.

Đáng nói là Ôn Bình cũng đưa một người vào Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Mới đầu Ôn Bình không có ý định để cho người mới tới tiếp xúc với pháp thuật, bởi vì muốn học pháp thuật có sở thành thì không phải là một chuyện đơn giản. Nhưng hắn phát hiện đối phương bất ngờ tiếp xúc đến Ngự Kiếm Thuật, sau đó học được Ngự Kiếm Thuật trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi.

Người này tên là Gia Cát Thiên Mệnh, đến từ một gia tộc là thế lực tứ tinh, nhưng mà cách đây không lâu thì gia tộc bị diệt, cho nên trở thành một tán tu.

Gia Cát Thiên Mệnh chỉ đến chỗ ở của Tần Sơn trưởng lão ở khu ký túc xá thỉnh giáo một vấn đề, chỉ ở lại trong đó nửa

canh giờ thôi. Nhưng khi rời khỏi đó thì thấy có đệ tử luyện tập Ngự Kiếm Thuật nên hắn thử một chút, kết quả hết sức kinh người.

【VIP】 Diệp Vu Bình thức tỉnh (2)

Gia Cát Thiên Mệnh ngự kiếm mà lên!

Hoàn thành hành động vĩ đại mà ít nhất phải một tuần mới làm được!

Ôn Bình cố ý tra xét tinh thần lực của hắn, tinh thần lực của Gia Cát Thiên Mệnh chỉ là trình độ hết sức bình thường, giống như đa số cường giả nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, không có gì đặc biệt.

Sự thật chứng minh, đúng là có thiên tài tồn tại.

Cho nên sau khi Gia Cát Thiên Mệnh làm xong nhiệm vụ tông môn, Ôn Bình lập tức đưa hắn vào Pháp Nguyên Sơn Cốc, đi xông nơi tập luyện mới bị La Mịch phát hiện ở khu vực bên ngoài.

Cơ duyên ở trong đó thích hợp cho Gia Cát Thiên Mệnh xông một lần.

Nếu như thành công.

Gia Cát Thiên Mệnh có thể có thêm một tuyệt chiêu áp đáy hòm.

Nếu như thất bại.

Gia Cát Thiên Mệnh cũng chỉ mất mấy ngày thôi.

Sau khi suy tính được mất, Ôn Bình làm ra quyết định này.

…

Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Trên một ngọn núi bay trên không ở khu vực biên giới, La Mịch cầm Thiên Gia Kiếm trong thế giới Tru Tiên trong tay, đứng ở lối vào nơi tập luyện với Gia Cát Thiên Mệnh.

Cửa vào là một cửa đá đóng chặt!

Nhìn cửa đá, La Mịch dùng giọng điệu sư huynh nói: “Thiên Mệnh sư đệ, sư huynh ta phát hiện nơi thí luyện này thì

được ban thưởng một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, ngươi cũng biết bây giờ một tấm Tuyền Qua Đồ của tông chủ quý như thế nào. Ngươi còn mạnh hơn ta, có cơ hội lấy được thứ trong nơi thí luyện trước ta. Tông chủ hứa hẹn, lần đầu nhận được ban thưởng ở nơi thí luyện thì cũng sẽ được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ! Không phải bây giờ ngươi không có bạch tinh mua Tuyền Qua Đồ sao? Cơ hội đang ở trước mắt, chỉ xem ngươi có nắm được hay không."

Gia Cát Thiên Mệnh gật đầu, chậm rãi đi lên trước, đẩy cửa đá nơi thí luyện ra, để lộ ra hành lang sâu không thấy đáy sau cửa đá.

"La Mịch sư huynh, ta đi mở đường!"

Dứt lời, Gia Cát Thiên Mệnh đi vào trong đó trước.

Vốn muốn mở đường cho La Mịch, thuận tiện có thể bảo vệ La Mịch, Gia Cát Thiên Mệnh vừa quay đầu lại thì phát hiện La Mịch đã mất dạng.

Đương nhiên, cũng không phải là La Mịch chạy.

Mà là sau lưng Gia Cát Thiên Mệnh đã không còn đường quay lại.

Cửa đá đã biến mất, chỉ để lại cho hắn một cái hành lang đường đá sâu không thấy đáy và thế giới hắc ám tầm mắt chỉ có thể nhìn được một trượng!

"Thiên Mệnh sư đệ!"

Ở bên ngoài, La Mịch thấy Gia Cát Thiên Mệnh bỗng nhiên biến mất, lập tức giật mình, sau đó vội vàng cầm Thiên Gia Kiếm vọt vào.

Thân là sư huynh, phải bảo vệ sư đệ!

Khi hắn nghĩ như vậy, hắn hoàn toàn quên đi thực lực của mình chỉ là Thần Huyền Hạ Cảnh.

Cũng quên Gia Cát Thiên Mệnh là cường giả nửa bước Trấn Nhạc!

Ai bảo vệ ai?

Ai liên lụy ai?

…

Khu ký túc xá.

Ôn Bình nhìn Vân Liêu ngồi bên bờ đầm nước, nhìn Đại Quai Tiểu Quai đang phơi nắng, cười hỏi: "Ngươi cũng nhàn nhã lắm, thương thế khôi phục như thế nào rồi?"

"Còn cần mấy ngày nữa mới có thể khỏi hẳn, may mà có Linh thiện và xì gà sinh mệnh của tông chủ, nếu không thì ta vẫn phải nằm một quãng thời gian."

Vân Liêu cảm thán một tiếng.

Ôn Bình nói tiếp: "Nhân Tập của Cực Lực Môn đó chừa lại cho ngươi, sau khi năm hệ đều thành, ngươi có thể đi tìm hắn thử. Còn hai tháng nữa thì Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ bắt đầu, hắn có thể làm đối tượng cho ngươi luyện tay trước Thất Vực Đăng Thiên Bảng."

"Cảm ơn tông chủ!"

Nhắc tới Nhân Tập, Vân Liêu tràn đầy chiến ý.

Suyt chút chết ở trong tay hắn, sao Vân Liêu lại không muốn báo thù?

Vỗ vỗ vai Vân Liêu, Ôn Bình không quên khuyên bảo một câu: "Còn hai tháng nữa, mấy ngày nữa thì ngươi có thể đi vào Đệ Ngũ Thế Giới lần nữa, tính thêm một lần của tháng sau nữa thì bây giờ ngươi còn có hai lần đi vào Đệ Ngũ Thế Giới. Chỉ cần ngươi sớm nhập môn bốn hệ ma pháp thì hẳn là thời gian hai mươi năm đủ cho ngươi tu luyện bốn hệ ma pháp đó đến viên mãn. Trong khoảng thời gian chưa đi vào Đệ Ngũ Thế Giới thì ngoại trừ làm nhiệm vụ tông môn, ngươi cũng nên đi Hải Niệm Các. Tăng tinh thần lực lên lúc nào cũng quan trọng hơn tăng độ thuần thục ma pháp lên!"

"Thuộc hạ đã rõ."

Vân Liêu gật đầu.

Hắn biết, hôm nay tông chủ cố ý nói những chuyện này với hắn, chắc chắn là tông chủ rất mong đợi ở mình.

Đệ nhất Hồng Vực, hắn âm thầm thề trong lòng, nhất định phải lấy được!

Nhưng mà hắn cũng không biết là Ôn Bình cố ý đề điểm, cũng không phải là chỉ vì đệ nhất Hồng Vực, thật ra thì trước giờ mục tiêu của Ôn Bình không phải là đệ nhất Hồng Vực gì đó!

Hồng Vực lớn có bao nhiêu?

Chỉ là một phần nhỏ của Nguyên Dương Vực thôi!

Mục tiêu của Ôn Bình nhắm thẳng vào đệ nhất Nguyên Dương Vực.

Thậm chí là đệ nhất U Quốc!

Dựa theo thói quen tuyên bố nhiệm vụ của hệ thống thì chắc chắn sẽ ra nhiệm vụ như vậy.

Đang lúc Ôn Bình định ngồi xuống tâm sự với Vân Liêu thì đệ tử phụ trách trông chừng Diệp Vu Bình chạy tới!

"Tông chủ, nàng tỉnh!"

"Ngủ mê bảy ngày mới tỉnh, Đao Ma ra tay nặng thật." Ôn Bình cảm thán một câu, lúc này, đứng dậy rời khỏi khu ký túc xá.

Đi tới lao ngục giam giữ Diệp Vu Bình, Diệp Vu Bình đứng trước vách tường, nhìn thế giới bên ngoài thông qua song sắt của vách tường.

Khi Ôn Bình gõ gõ rào chắn, Diệp Vu Bình mới chậm rãi quay người lại, mở miệng hỏi: "Tại sao không giết ta!"

Ôn Bình lạnh nhạt nói: "Bổn tông chủ không hứng thú giữ lại mạng của ngươi, nếu ngươi muốn cảm ơn thì đi cảm tạ Đao Ma đã nương tay đi."

"Không giết ta, một ngày nào đó ta sẽ giết các ngươi, đồng thời diệt Bất Hủ Tông!" Diệp Vu Bình nhìn chằm chằm Ôn Bình, giống như là một con sói đói có thể phá vỡ lòng giam xông ra giết chết con mồi bất cứ lúc nào.

Nghe nàng uy hiếp, Ôn Bình không để ý chút nào, cười một tiếng rồi nói: “Nếu là dựa vào nói miệng mà có thể giết ta thì ta đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Đúng rồi, thật ra thì có một chuyện ta rất khó hiểu, tại sao Hồng Diệp Môn vô duyên vô cớ không cho bất kỳ thế lực nào xây tông trên Tinh Kiếm Sơn? Mới đầu chúng ta không oán không cừu, ngươi lại khăng khăng muốn diệt Bất Hủ Tông ta.”

Nhưng mà câu hỏi của Ôn Bình chỉ nhận lại được một câu trả lời lạnh lùng cũng Diệp Vu Bình!

“Không thể trả lời!”

Ôn Bình bất đắc dĩ nhún vai, đột nhiên hắn không muốn để cho Diệp Vu Bình đi trồng cây.

Trồng cây quá tiện nghi cho nàng!

【VIP】 Tông chủ, là ngài sao?

“Không nói thì sẽ đưa ngươi đến phòng Đao Ma thị tẩm.”

Ôn Bình rất chân thành nói.

Nghe hắn nói như vậy, lông mày Diệp Vu Bình lập tức run lên, nổi giận mắng: “Vô sỉ!”

“Ngươi muốn giết ta, cho nên có dùng cách gì đối phó ngươi thì cũng không tính là quá đáng.” Ôn Bình lạnh lùng bồi thêm một câu: “Bổn tông chủ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu không nói thì đánh bất tỉnh, sau đó đưa ngươi qua đó!”

“Ngươi…”

Hai mắt Diệp Vu Bình muốn phun lửa, vô thức muốn mở mạch môn ra phản kích, sau đó giật mình sửng sờ.

Mạch môn bị phong lại!

Mình bây giờ chỉ là một phế nhân thân thể tàn phế!

Đang lúc Diệp Vu Bình ngây người thì Ôn Bình quay người lại, đồng thời nói với đệ tử giữ cửa: “Đánh cho nàng bất tỉnh, đưa đến chỗ Đao Ma trưởng lão ——”

Ôn Bình còn chưa kịp nói dứt lời thì Diệp Vu Bình cắn răng gọi Ôn Bình lại: “Không phải ngươi muốn nghe sao? Ta nói!”

“Làm vậy sớm không phải tốt hơn sao.”

Ôn Bình xoay người lại, lẳng lặng nhìn xem Diệp Vu Bình muốn nói cái gì.

Vì trong sạch, Diệp Vu Bình đành phải mở miệng nói: “Vùng đất mà ngươi đang ở bây giờ là nơi chôn xương của tất cả tộc nhân của ta, cho nên ta không cho phép bất cứ ai chà đạp nó!”

“Chỉ như vậy?”

“Chẳng lẽ còn chưa đủ à?”

Nghe lý do của Diệp Vu Bình, trong lòng Ôn Bình cũng không có bất kỳ cảm tưởng gì, bởi vì cho dù làm cái gì thì người người đều có lý do của mình, có nỗi khổ tâm của riêng mình. Đối với Ôn Bình thì chỉ cần không chọc hắn, vậy thì tất cả mạnh khỏe, chọc tới hắn thì là một chuyện khác.

Dù cho ngươi có lý do chính đáng, chính nghĩa thì cũng vô dụng.

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình lạnh giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi ở lại Bất Hủ Tông, nhưng mà tuy sống sót nhưng cũng phải trả giá lớn. Vừa khéo gần đây có một nhóm người đi, thiếu nhân thủ trồng cây, ngươi qua đó bổ sung vào đi."

"Nhục nhã ta như vậy, ngươi còn là nam nhân sao? Có gan thì ngươi giết ta!" Diệp Vu Bình oán hận nhìn chằm chằm Ôn Bình.

Trồng cây?

Nàng sẽ không vì mạng sống mà đi làm chuyện đê tiện như vậy.

Ở Hồng Diệp Môn, chỉ có tạp dịch thấp kém nhất mới làm chuyện này.

Nghe Diệp Vu Bình nói như vậy, Ôn Bình cũng không có dài dòng, trực tiếp quay người: "Đánh cho nàng bất tỉnh, lột quần áo, đưa đến phòng Đao Ma trưởng lão ——"

"Ngươi!"

Sau lưng, Diệp Vu Bình cắn răng nghiến lợi nói.

Ôn Bình cười đắc ý, xoay người qua chỗ khác, khôi phục biểu cảm thanh lãnh, sau đó nói: "Nếu đổi ý thì đi theo ta."

Nhưng mà Diệp Vu Bình cũng không phải là loại người cam chịu khuất phục, mặc dù thân thể khuất phục, nhưng ngoài miệng và trong lòng cũng không có khuất phục: "Nếu có ngày nhìn thấy được ánh mặt trời, Diệp Vu Bình ta chắc chắn sẽ bầm thây ngươi và Đao Ma ngàn đao, phơi thây trăm năm!"

"Nữ nhân, ngươi nói thêm câu nào nữa, ta mất hết kiên nhẫn. Đến lúc đó đã không chỉ đơn giản là đưa ngươi đến

phòng Đao Ma, ngươi có tin bổn tông chủ lột sạch ngươi diễu phố thị chúng hay không?" Ôn Bình trầm giọng nói, dùng giọng điệu chân thật đáng tin nói với Diệp Vu Bình.

Diệp Vu Bình chỉ cắn răng nghiến lợi đáp lại một chữ "ngươi", sau đó không lên tiếng nữa, đi theo Ôn Bình tới Vân Lam Sơn.

Lúc này, trong Bất Tử Thụ Lâm, rất nhiều thiên kiêu Hồng Diệp Môn vừa đọc sách vừa thương lượng kế sách chạy trốn khỏi Bất Hủ Tông.

Cuối cùng vẫn là không cam lòng.

Dù sao ngày xưa bọn họ đều là thiên kiêu đỉnh tiêm trong Hồng Diệp Môn, trải qua tháng ngày như chúng tinh phủng nguyệt.

Bây giờ ở Bất Hủ Tông một ngày thì giống như là mười năm trong Hồng Diệp Môn!

"Lúc này, hẳn là môn chủ đã từ Vô Thượng Thành về tới rồi!" Một tên thiên kiêu của Hồng Diệp Môn bừng tỉnh đại ngộ kêu lên sợ hãi!

Nhắc đến môn chủ, trong lòng mọi người đều đã nắm chắc.

Môn chủ là một trong mấy đại cường giả thượng cảnh ở Hồng Vực, trong Hồng Vực, có mấy người có thể chống lại nàng?

Chỉ cần môn chủ trở về, nhất định sẽ đến đây cứu bọn họ, dù sao bọn họ đều là ứng cử viên tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này.

Nếu không có bọn họ, Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, Hồng Diệp Môn sẽ không có ai đứng ra. Thế lực ngũ tinh bình thường có thể mất mặt như thế, nhưng Hồng Diệp Môn là một trong số bá chủ thì tuyệt đối không thể. Cho nên chắc chắn môn chủ sẽ dẫn người tới cứu bọn họ!

"Chắc chắn môn chủ sẽ tới cứu chúng ta."

"Hẳn là đang ở trên đường!"

Mọi người nói đến đây thì đốn cây cũng có sức không ít.

Trong lúc đốn cây, trong mắt mọi người đều phóng ra một sợi tinh quang, tràn đầy hi vọng chạy thoát khỏi chỗ này và ước mơ về tương lai.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng bước chân tới gần.

Bọn họ vội vàng im miệng, đồng thời liếc mắt ra hiệu cho nhau, lần lượt tản ra. Nên đào hố thì đào hố, nên trồng cây thì trồng cây, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà bọn họ lại không nhịn được mà đưa mắt nhìn về hướng tiếng bước chân vang lên.

Chỉ thấy tông chủ Bất Hủ Tông đi tới!

Mọi người giật mình, vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn người tới nữa, làm việc cũng dùng sức gấp đôi.

"Sau này ngươi theo bọn họ, nếu có gì không hiểu thì cũng có thể hỏi thăm bọn họ. Đúng, hoan nghênh ngươi chạy trốn bất cứ lúc nào, nhưng mà hậu quả tự chịu." Dứt lời, Ôn Bình để một mình Diệp Vu Bình ở lại trong rừng, hắn thì quay người rời khỏi Bất Tử Thụ Lâm.

Giờ phút này, lửa giận trong lòng Diệp Vu Bình cháy ngùn ngụt, nhưng mà sợ Ôn Bình hủy trong sạch của nàng thật, cho nên chỉ đành dằn lửa giận xuống. Khi Ôn Bình vừa đi, Diệp Vu Bình trút giận lên gốc cây bên cạnh.

Một quyền!

Một cước!

"A —— hít ——"

Diệp Vu Bình đặt mông ngồi xuống đất, nắm tay phải co quắp ở bụng, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Cảnh tượng này khiến cho những thiên kiêu Hồng Diệp Môn đó đều cười rộ lên.

"Được lắm, một tên đần độn tới."

"Ở Bất Hủ Tông, cho dù là một cọng cỏ cũng cứng hơn cả linh thể của cường giả Địa Vô Cấm. Người đã như vậy, nửa chết nửa sống, còn động thủ với cây cối."

【VIP】 Ngày xưa cầm kiếm giết người, ngày nay cầm cuốc trồng cây!

"Thật ngốc!"

Mọi người nhìn nhau cười một tiếng, càng cười càng lớn tiếng.

Lúc này, một tên thiên kiêu Hồng Diệp Môn đi tới, đồng thời lấy công cụ mà đám cường giả Địa Vô Cấm bỏ lại một bên khi rời đi để xuống dưới chân Diệp Vu Bình.

"Đàn bà thúi, tranh thủ làm việc, nếu ngươi lười biếng làm liên lụy chúng ta, chờ đêm xuống chúng ta nhất định khiến cho ngươi không chịu nổi!"

Nói xong, người đó muốn đá Diệp Vu Bình một cước, tranh thủ ép Diệp Vu Bình đứng dậy.

Dù sao đúng là lười biếng thì sẽ làm liên lụy đến mình thật.

Lần trước có người lười biếng ngủ một giấc khiến cho bọn họ chịu khổ không ít!

Bây giờ ký ức vẫn còn mới mẻ!

Nhưng mà một cước này vừa đưa tới thì bị Diệp Vu Bình đột nhiên đứng dậy bắt lấy. Diệp Vu Bình dùng sức bóp, đau đến tên thiên kiêu Hồng Diệp Môn đó kêu rên liên hồi. Dù sao cũng có thực lực Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, cho dù lực lượng mười không còn một nhưng cũng không phải là một Trấn Nhạc Cảnh có thể chịu được.

"Ăn nói cho đàng hoàng một chút!"

Diệp Vu Bình đột nhiên đứng dậy, như một con nộ sư, trừng mắt nhìn tên thiên kiêu Hồng Diệp Môn đó.

Nàng vừa trừng mắt, rất nhiều thiên kiêu Hồng Diệp Môn đều trợn tròn mắt.

"Môn… chủ…"

“Không thể nào?”

Tuy rằng không dám tin, nhưng người trước mặt giống như như môn chủ, khí tức cũng như vậy.

Chỉ là khí tức của môn chủ không có yếu như vậy thôi.

Diệp Vu Bình nghe có người gọi nàng là môn chủ thì cũng ngẩn ra, sau đó đưa mắt nhìn mọi người, cái tay đang nắm chân của tên đó cũng buông ra.

Ánh mắt Diệp Vu Bình nhìn về phía sau nhất, sau đó gọi ra một cái tên: “Tiểu Phượng Quân!”

“Sư tôn!” Một thanh niên cực kỳ thanh tú, hốc mắt lập tức ngấn nước, rất kinh ngạc nhìn Diệp Vu Bình: “Sư tôn, là ngài thật sao?”

Khi Diệp Vu Bình nhận ra Phượng Quân.

Khi Phượng Quân hô một tiếng sư tôn.

Tia hi vọng duy nhất trong lòng mọi người vỡ nát, tuy bây giờ là ban ngày nhưng trong lòng lại tối tăm không ánh sáng.

Đúng là môn chủ!

Môn chủ cũng bị bắt tới!

Như vậy chẳng phải là Hồng Diệp Môn xong rồi?

Giờ khắc này, mọi người từ tuyệt vọng chuyển qua sụp đổ.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Sao lại như vậy được?”

Có người thống khổ cảm thán một tiếng, lui về sau mấy bước, sau đó ngồi bẹp xuống đất, che mặt khóc.

Không có hi vọng.

Bọn họ không có hi vọng.

Thời khắc này, Diệp Vu Bình thấy vẻ thất lạc trên mặt mọi người, đại khái cũng đoán được suy nghĩ trong lòng bọn họ, lúc này, nàng giận dữ mắng: “Nhìn các ngươi bây giờ, làm gì còn dáng vẻ của thiên kiêu tuyệt thế. Chỉ có một chút khó khăn thì khiến cho các ngươi đồi phế như vậy!”

Nhưng mà Diệp Vu Bình trách cứ cũng không có bao nhiêu thiên kiêu Hồng Diệp Môn xấu hổ, cũng không có lấy lại nhiệt huyết mà còn khiến cho bọn họ trầm trọng thêm.

Bọn họ cũng đâu có muốn đồi phế như vậy?

Nhưng mà sao mà trốn được?

Cường giả Địa Vô Cấm muốn trốn cũng bị giết. Bây giờ ngay cả môn chủ cũng thành như vậy, với thực lực của bọn họ thì một chút hi vọng cũng không có.

Giờ phút này, thân làm đệ tử của Diệp Vu Bình, Phượng Quân đã chạy đến trước mặt nàng, đỡ lấy Diệp Vu Bình, vẻ mặt chán nản hỏi: "Sư tôn, Hồng Diệp Môn mất rồi?"

Diệp Vu Bình lạnh lùng trừng nàng một cái, Phượng Quân vội vàng im miệng, đồng thời tranh thủ quỳ xuống đất: "Phượng Quân đáng chết, xin sư tôn trách phạt!"

Thấy Phượng Quân quỳ, có người hỏi: "Phượng Quân, bây giờ nàng cũng là tù nhân giống như chúng ta, ngươi còn quỳ cái gì?"

"Càn rỡ!"

Phượng Quân phẫn nộ đứng dậy, nhìn chằm chằm tên đồng môn vừa nói ra câu này.

Người đó ngượng ngùng cười một tiếng, liếc nhìn Diệp Vu Bình đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, không dám nói chuyện nữa, vội vàng cầm cuốc lên chạy qua một gốc đào đất. Vừa đào vừa hối hận không thôi.

Nếu biết trước như thế thì đã gia nhập vào Âm Dương gia rồi.

Bây giờ, hắn đã tuyệt vọng với tương lai.

Cũng tuyệt vọng với Hồng Diệp Môn.

Môn chủ cũng biến thành tù nhân, vậy hắn còn có thể có tương lai sao?

Phượng Quân vội vàng xoay người giải vây cho tên đồng môn mới ăn nói lỗ mãng đó, sợ Diệp Vu Bình sinh sát ý: "Sư

tôn, Tiểu Lục vô ý nói vậy thôi, chúng ta không ngừng trồng cây cả ngày lẫn đêm ở đây hơn tháng, cho nên…”

Diệp Vu Bình khoát tay, nhắm mắt lại, tìm một có nhiều lá rụng ngồi xuống, nhắm mắt lại không nói câu nào.

Lúc này, nàng không biết nên nói gì!

Trong lòng hết sức phức tạp!

Đúng vào lúc này, Linh Doãn phụ trách trông giữ đại đội trồng cây từ trong rừng đi ra, nhìn thấy mọi người đều lười biếng thì cả giận nói: “Nếu các ngươi không muốn sống thì nói thẳng. Ta đi bẩm báo trưởng lão tông môn, đưa các ngươi lên đường!”

Linh Doãn giận dữ, mọi người kinh hoảng, vội vàng đứng dậy cầm công cụ tiếp tục làm việc, cực kỳ giống lao công lười biếng bị bắt được. Phượng Quân cũng bị Linh Doãn giận dữ mắng mỏ mà đứng dậy đi qua bên cạnh Diệp Vu Bình, cầm lấy cái cuốc, sau đó cũng đưa cho Diệp Vu Bình một cái: “Sư tôn, sống sót thì có hi vọng!”

Dứt lời, Tiểu Quân muốn dìu Diệp Vu Bình đứng lên.

Diệp Vu Bình hất tay Phượng Quân ra, mở mắt cái cuốc, lại nhìn Linh Doãn một chút, lửa giận trong lòng lại dâng lên.

Nàng chưa bao giờ nhục nhã như vậy!

Khi Diệp Vu Bình đứng dậy, Linh Doãn giận dữ mắng mỏ một câu: “Nhìn cái gì vậy, còn nhìn nữa ta móc hai tròng mắt của ngươi ra.”

Bị Linh Doãn mắng như vậy, lửa giận đang bị đè nén trong lòng Diệp Vu Bình bùng nổ trong nháy mắt, vô thức muốn mở mạch môn ra, kết quả là một lần nữa nàng nhận ra mạch môn của mình đã bị phong bế. Lúc này, nàng đang muốn vận dụng lực lượng linh thể dạy dỗ Linh Doãn nhưng lại nghe được Ôn Bình ho nhẹ một tiếng.

Ôn Bình ngự kiếm trên trời, quan sát nơi này.

Diệp Vu Bình ngẩng đầu một cái, vừa khéo đụng phải ánh mắt lạnh như băng của Ôn Bình.

“Diệp Vu Bình, nhớ kỹ cho bổn tông chủ, tốt nhất là thu tính tình môn chủ của ngươi lại, ở đây không phải là Hồng Diệp Môn! Nếu còn có lần tiếp theo, không riêng gì ngươi mà còn có những người sau lưng ngươi, không một người nào có thể sống được. Dù sao Hồng Diệp Môn có rất nhiều tạp dịch trồng cây. Bọn họ chết rồi, bổn tông chủ lại phí chút thời gian đi bắt về là được!”

【VIP】 Mãnh nam rơi lệ

Dứt lời, Ôn Bình ngự kiếm rời đi.

Sau khi Ôn Bình rời đi, Diệp Vu Bình nghiến răng nghiến lợi, không cam lòng buông nắm đấm xuống, tay phải chậm rãi đưa tới cầm lấy cái cuốc mà Phượng Quân đưa tới.

Ngày xưa cầm kiếm giết người.

Hôm nay cầm cuốc đào đất.

Trên trời dưới đất, khác biệt một trời một vực.

Nhưng mà chuyện đã đến nước này, còn có thể làm gì được nữa?

…

Cùng lúc đó, tin tức môn chủ Hồng Diệp Môn gia nhập vào đại đội trồng cây nhanh chóng truyền đi.

Mới đầu là một ít thành viên trong đại đội trồng cây truyền miệng, sau này không biết tại sao lại bị mấy người Hoài Diệp nghe được. Đương nhiên sẽ trở thành chủ đề bàn tán của mọi người trong lúc ăn cơm, mấy đệ tử mới nhập tông nghe được tin tức này thì suýt nữa không ăn cơm.

Hóa ra môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình hoàn toàn không có chạy thoát khỏi tay Đao Ma trưởng lão mà là bị hắn bắt trở về Bất Hủ Tông.

“Bây giờ bên ngoài đều cho là môn chủ Hồng Diệp Môn chạy trốn!”

“Diệp môn chủ bước ra thượng cảnh, sắp đi vào nửa bước Thiên Vô Cấm, lại không thể trốn khỏi ma chưởng của Đao Ma trưởng lão. Đao Ma trưởng lão cũng quá mạnh!”

Mọi người cảm thán liên tục.

Sau khi ăn xong, mấy chục người lập tức kết bè kết đội đi tới Bất Tử Thụ Lâm.

Đều muốn nhìn thấy môn chủ Hồng Diệp Môn!

Môn chủ Hồng Diệp Môn cao cao tại thượng, bây giờ lại thành một thành viên trong đại đội trồng cây, đúng là nghe mà rợn cả người.

Khi mọi người đi đến ngoài bìa Bất Tử Thụ Lâm thì nghe được xa xa có người kêu lên: "Dương Bình, ngươi mau dời cây đã đốn đi, suýt nữa là đè bẹp cây giống mới trồng hôm qua rồi!"

"Dương Bình?" Diệp Vũ Mai nhướng mày, bước nhanh hơn.

Nàng nhớ tới ngày vào tông thì nhìn thấy tên tạp dịch trên bậc thang, lúc ấy nàng cảm thấy hắn rất giống Dương Bình của Dương gia!

Nhưng mà nàng cảm thấy hẳn là Dương Bình phải ở trong Hồng Diệp Môn tiềm tu, chuẩn bị cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng hai tháng sau, cho nên nàng cũng không nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ nghe có người la như vậy, khiến cho nàng có một suy đoán lớn mật.

Lúc này, Diệp Vũ Mai bước nhanh hơn, sau đó quay đầu về hướng đám đệ tử Hồng Diệp Môn đang gian khổ vùi đầu làm việc trong Bất Tử Thụ Lâm hô một tiếng: "Dương Bình ca!"

Dương Bình đang dời cây, vô thức ngẩng đầu, sau đó lần theo hướng giọng nói vọng lại mà nhìn về phía Diệp Vũ Mai, vừa nhìn thấy thì vội vã cúi đầu xuống.

Lại là nàng!

Bây giờ, thậm chí Dương Bình muốn tự tử.

Sao ở đâu cũng gặp nàng?

"Dương Bình ca, đúng là ngươi sao!" Diệp Vũ Mai ba chân bốn cẳng vọt tới, nhưng mà Dương Bình lại liên tục lắc đầu.

"Tiểu Diệp, ngươi nhận lầm người!"

"Ngươi có thể giả hơn chút nữa không?" Diệp Vu Bình tỏ vẻ không vui.

Lúc này, những đệ tử mới nhập tông của Bất Hủ Tông cũng theo tới.

“Diệp sư tỷ, ngươi biết người này?”

Có người hỏi.

Cũng có người lập tức nhận ra Dương Bình.

“Tại Thủy Thành, Dương Bình!”

“Hắn không phải là người của Hồng Diệp Môn sao?”

“Oa, toàn bộ đều là Trấn Nhạc Hạ Cảnh, còn có Trấn Nhạc Trung Cảnh!”

Mọi người thấy một màn này thì liên tục cảm thán.

Tông chủ và trưởng lão bọn họ cũng quá độc ác, còn bắt hết thiên kiêu tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này của Hồng Diệp Môn tới.

“Khó trách, khó trách vài ngày trước Hồng Diệp Môn trắng trợn thu người, đồng thời lấy ra mạch thuật trấn phái Địa cấp thượng phẩm làm mánh lới, còn nói bảo đảm top mười Hồng Vực!”

“Giờ thì đã rõ rồi!”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu để cho những người bên ngoài biết được mấy chuyện này, chắc chắn toàn bộ Hồng Vực sẽ rung động!

Giờ phút này, mọi người đều sinh ra lòng kính sợ và trung thành với Bất Hủ Tông.

Tông môn càng mạnh mẽ thì càng tốt cho bọn họ.

Tương lai có hi vọng!

Mọi người cũng ở lâu ở Bất Tử Thụ Lâm, sau khi cảm thán một phen thì vùi đầu vào tu luyện.

Náo nhiệt xem một lát là được, không cần vì nó mà làm trễ nãi thời gian tu luyện.

Khi mọi người rời khỏi đây, bởi vì có Linh Doãn ở đó nên rất nhiều đệ tử Hồng Diệp Môn chỉ có thể là giận mà không

dám nói gì, nuốt nỗi nhục này xuống.

Chỉ có Diệp Vu Bình ném cái cuốc qua một bên: “Lẽ nào lại như vậy!”

Vừa quẳng cái cuốc, trong đầu Diệp Vu Bình lại vang lên câu cảnh cáo của Ôn Bình, cuối cùng chỉ đành tự nhặt cái cuốc lên, tự mình buồn phiền.

Xung quanh, đệ tử Hồng Diệp Môn thấy cảm xúc của môn chủ ổn định lại thì đều thở dài một hơi.

Bởi vì nếu như môn chủ tức giận thì người chết sẽ là bọn họ!

Bọn họ cũng không muốn chết!

“Môn chủ, ngài bớt giận.”

“Bớt giận.”

Nhưng mà có người không yên tâm lắm, vội vàng trấn an hai câu.

Nhưng mà Diệp Vu Bình vẫn không cam lòng, sau khi chịu nhục lần nữa, nàng vừa đào đất vừa tự hỏi phải làm sao mới có thể trốn đi.

Nàng đã hiểu rõ đại khái tình huống của Bất Hủ Tông, chỉ cần đi xuống chân núi thì xem như là rời khỏi Bất Hủ Tông, từ đây nhìn xuống, tối đa cũng chỉ hai trăm trượng.

Khoảng cách hai trăm trượng thôi, mặc dù bây giờ nàng bị phong bế mạch môn nhưng cũng có thể vượt qua chỉ trong mấy hơi, sau đó thoát khỏi Bất Hủ Tông.

Nhưng dưới núi toàn là cơ sở ngầm của Tẫn Tri Lâu, với trạng thái trọng thương của nàng bây giờ thì tuyệt đối không thể tránh thoát cơ sở ngầm của Tẫn Tri Lâu.

Cho nên cách tốt nhất là trốn vào trong dãy núi Tinh Kiếm Sơn, xuyên qua vô ngần rừng núi trong dãy núi Tinh Kiếm Sơn, đi đường vòng về Hồng Diệp Môn.

Tuy Tẫn Tri Lâu có nhiều cơ sở ngầm, nhưng cũng không thể xếp ở chỗ sâu trong Tinh Kiếm Sơn chứ.

Đến lúc đó chỉ cần bắt một con yêu vật Dực tộc thì có thể chở nàng thoát khỏi đây.

Trải qua mấy ngày quan sát, Diệp Vu Bình phát hiện phía sau Bất Hủ Tông đều là di tích của Lăng Tiêu Kiếm Phái, hoàn toàn không có ai, cho nên Diệp Vu Bình cho nó là con đường tốt nhất để trốn thoát!

Bây giờ thứ duy nhất không thể xác định chính là lẽ nào chỉ có một mình Linh Doãn đang trông coi bọn họ?

【VIP】 Mãnh nam rơi lệ (2)

Vì lý do an toàn, Diệp Vu Bình chuẩn bị đợi thêm mấy ngày nữa.

Một lần đợi chính là một tháng!

Trong thời gian một tháng này, mỗi ngày Diệp Vu Bình đều trồng cây mà qua, hoàn toàn không có cơ hội chuẩn bị trước chạy trốn. Linh Doãn đang trông coi hắn mỗi ngày đều sẽ rời đi một quãng thời gian, khiến cho nàng có cơ hội dò xét bốn phía.

Nàng thử đi xa một lần, bay qua ba ngọn núi, cách xa khu vực của Bất Hủ Tông, nhưng mà cũng không có người phát hiện đồng thời tới ngăn cản nàng rời đi.

Đến đây, Diệp Vu Bình mới bắt đầu suy tư lấy hay bỏ.

Mình chết hay là những đệ tử đó chết, nàng chọn để những người đó chết.

Bởi vì mình vừa chết thì Hồng Diệp Môn cũng xong luôn. Đến lúc đó không chỉ đơn giản là chết mấy chục người như vậy mà sẽ có ngàn vạn người bị giết, cơ nghiệp ngàn năm của Hồng Diệp Môn cũng sụp đổ, cho nên nàng nhất định phải chạy khỏi nơi này!

Vốn định rời khỏi đó như vậy nhưng nàng lại nhớ tới đệ tử Phượng Quân của mình!

Những người khác có thể chết nhưng đệ tử của mình thì phải mang đi!

Sau khi trở về, Diệp Vu Bình lại đàng hoàng trồng cây mấy ngày, cho đến ba ngày sau, cuối cùng Diệp Vu Bình quyết định áp dụng kế hoạch chạy trốn.

Một ngày này, đêm xuống, Diệp Vu Bình thừa dịp Linh Doãn không có ở đây, nàng gọi Phượng Quân giúp nàng dọn cây đã chặt đi.

Phượng Quân nhớ tới thương thế của Diệp Vu Bình, dời được một nửa thì nói: "Sư tôn, để đệ tử dời, ngài nghỉ một lát đi!"

Diệp Vu Bình vui mừng cười một tiếng, nói: "Ta chọn ngươi cũng không sai."

Phượng Quân nghĩ là Diệp Vu Bình đang nói chuyện chọn hắn làm đệ tử lúc trước, lập tức nở nụ cười hạnh phúc, nói: "Sư tôn mắt sáng như đuốc, thười khắc vui vẻ nhất đời này của Phượng Quân chính là khi ngài nhận lấy đệ tử. Đáng tiếc, những năm này đệ tử không có giúp được ngài, còn bị người ta đè đầu."

Diệp Vu Bình tùy ý đối phó một câu, không có nói nữa, im lặng khiêng cây đến chỗ chất vật liệu gỗ.

Sau khi xếp gỗ xong, Diệp Vu Bình vội vàng đưa một tay bịt miệng Phượng Quân, không quan tâm Phượng Quân kinh ngạc, dẫn hắn đi sâu vào trong rừng rậm trong dãy núi Tinh Kiếm Sơn. Sau khi đi qua hai ngọn núi, Phượng Quân biết sư tôn của mình muốn làm gì.

Đó là chạy trốn!

Phượng Quân vội vàng hỏi: "Sư tôn, chỉ có hai người chúng ta sao?"

"Ta biết ngươi thiện tâm, nhưng mà vi sư không cứu được nhiều người như vậy." Diệp Vu Bình thấp giọng nói.

Phượng Quân ngẩn ra: "Sư tôn, không phải ngài nói sẽ dẫn tất cả mọi người đi sao? Bọn họ tin tưởng ngài như vậy, xem ngài như hi vọng duy nhất…"

Diệp Vu Bình trầm mặc không có nói nữa.

Nhưng Ôn Bình đang ở trong Thính Vũ Các lại lên tiếng.

"Có một đệ tử thánh mẫu, Diệp Vu Bình ơi là Diệp Vu Bình, ngươi xem người đúng là chuẩn." Ôn Bình buồn cười, tiếp tục xem hình ảnh trực tiếp.

Đúng là chỗ nào cũng có thánh mẫu.

Đám thiên kiêu sống trong tã lót này, đúng là không biết nhân gian khó khăn, còn tràn đầy lòng tốt.

Luôn cảm thấy thiếu một chút gì, lúc này Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra: "Thi Hoa, đưa ít bắp rang đến Thính Vũ Các, càng nhanh càng tốt!"

Xem kịch chạy trốn, sao có thể không có bắp rang được?

Cùng lúc đó, Diệp Vu Bình đang muốn kéo Phượng Quân rời đi nhưng Phượng Quân vẫn thánh mẫu cố gắng khuyên Diệp Vu Bình trở về cứu những người khác.

Diệp Vu Bình biết đệ tử này của mình thiện tâm, cũng không đành lòng răn dạy, đành phải đánh ngất hắn, cõng hắn chạy vào trong núi sâu.

Thấy vẫn không có người đuổi theo, Diệp Vu Bình vừa mừng vừa sợ.

Thật tình không biết Ôn Bình đã nhìn thấy hết mọi chuyện.

Lúc này, Ôn Bình đã không còn kiên nhẫn nữa.

Liên tục vượt qua vài chục ngọn núi, trên mặt Diệp Vu Bình đang tràn đầy ý cười, bỗng nhiên kiếm vũ đầy trời xuất hiện trên đỉnh đầu, chuyện này khiến cho sắc mặt nàng xìu xuống. Cảm nhận được khí tức khủng bố của mưa kiếm trên đỉnh đầu, Diệp Vu Bình lạnh cả lòng.

Lực lượng này vượt qua thượng cảnh, thậm chí vượt qua nửa bước Thiên Vô Cấm.

"Chẳng lẽ là cường giả Thiên Vô Cấm!"

Diệp Vu Bình giật mình, nàng vừa nói xong, mưa kiếm rơi xuống.

Bá bá bá!

Trong chớp mắt, một ngọn núi bị san bằng.

Chỉ để lại một cái hố to cắm đầy kiếm và Diệp Vu Bình máu me khắp người, hấp hối.

Còn Phượng Quân, đã chết dưới vạn kiếm.

Giờ phút này, không chỉ có một mình Ôn Bình đang xem, còn có Đao Ma đang đứng trên đỉnh núi. Trong khoảnh khắc khi Vạn Kiếm Trầm Trì phát động, thật ra thì hắn đã đến, mắt thấy Diệp Vu Bình bị vạn kiếm xuyên tim, bị đâm giống như là con nhím.

Chỉ chốc lát, Đao Ma đã đi tới chỗ Diệp Vu Bình nằm, nhìn Diệp Vu Bình hấp hối bên trong Kiếm Trì, lạnh lùng cảm thán một tiếng: "Sát trận của Bất Hủ Tông có thể giết Thiên Vô Cấm, Diệp Vu Bình, tại sao ngươi phải ôm chút hi vọng chạy trốn không thiết thực đó chứ?"

Đang lúc Đao Ma chuẩn bị quay người rời đi thì Diệp Vu Bình lẩm bẩm.

"Lạnh quá ——"

Giọng nói mỏng manh giống như có thể tan biến bất cứ lúc nào của Diệp Vu Bình lọt vào tai Đao Ma, khiến cho Đao Ma vốn định rời đi bỗng nhiên dừng bước lại.

Cũng khiến cho toàn thân Đao Ma run lên!

Nếu nhìn kỹ, dưới bóng đêm, tay của Đao Ma cũng đang run rẩy.

Thời khắc này, hình ảnh mà Đao Ma muốn quên đi nhưng lại khắc sâu trong đầu đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Nữ nhân lừa gạt hắn lúc trước cũng nằm trong vũng máu như thế này, dùng giọng nói cực kỳ yếu ớt hô "ta lạnh quá."

Lần trước, hắn cứu.

Lần này…

Đao Ma không khỏi nắm chặt hai nắm đấm, dứt khoát đi tới trước hai bước, giống như muốn đi. Nhưng đi chưa được mấy bước thì lại dừng lại, quay đầu nhìn về phía Diệp Vu Bình trong Kiếm Trì.

Hồi ức mà hắn muốn quên nhất nhưng lại không quên được vẫn quanh quẩn trong đầu.

Giờ khắc này, nhìn Diệp Vu Bình trong vũng máu, hắn cũng cảm thấy giống như là đang nhìn nữ nhân khiến cho hắn

cực yêu nhưng chỉ hận không thể giết.

Yêu bao nhiêu.

Hận bấy nhiêu.

Lúc này, một giọt nước mắt óng ánh tránh thoát khỏi nội tâm giãy dụa của Đao Ma, lặng yên từ trên khóe mắt Đao Ma trượt xuống, chảy dài trên mặt Đao Ma.

Đao Ma duỗi tay sờ một cái, nhìn trước mặt, đột nhiên giật thót.

【VIP】 Có hắn thì yên tâm

“Giống ai không giống, lại giống như nàng! Mặc dù ta cứu ngươi, ngươi cũng không sống nổi.”

Đao Ma lạnh lùng lẩm bẩm một tiếng, sau đó nhảy xuống hố sâu, ôm lấy Diệp Vu Bình đã hấp hối.

Hắn có thể cảm nhận được máu từ trong người Diệp Vu Bình chảy ra đang thẩm thấu quần áo của mình, cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy giống như là khi ăn cơm không cẩn thận khiến cho nước canh dính vào áo mình.

Nếu như khi ăn cơm mà có người làm dinh canh lên trên quần áo hắn, khiến da thịt và quần áo của hắn tiếp xúc thân mật với nước canh thì chắc chắn hắn sẽ không chút do dự rút đao làm thịt người đó, không cần biết là đối phương cố ý hay là vô tình.

Hắn hoàn toàn không rõ, rõ ràng vô cùng chán ghét cảm giác này, nhưng lại không có ý vứt Diệp Vu Bình xuống.

Lúc này, có vẻ như Diệp Vu Bình cũng nhận ra thân thể khác thường, chậm rãi mở đôi mắt vô thần bị máu tươi hoàn toàn nhuộm đỏ, còn dùng giọng nói khẽ như tiếng hít thở nói: “Ta sắp chết sao?”

“Nhanh thôi, nếu ngươi thích thì ta đi chậm một chút. Ngươi có thể an tâm chết ở nửa đường!” Đao Ma lạnh lùng đáp lại một tiếng, cũng mặc kệ Diệp Vu Bình có thể nghe được hay không.

Khi cảm nhận được thân thể Diệp Vu Bình thống khổ run rẩy, còn có tiếng hít thở như có như không, có thể tan biến bất cứ lúc nào đó, Đao Ma không khỏi bước nhanh hơn.

Khi Đao Ma đặt Diệp Vu Bình lên trên giường của mình, lúc này, Đao Ma mới thở dài một hơi, đồng thời bắt đầu dùng mạch khí phong bế vết thương cho Diệp Vu Bình, cưỡng chế kéo lại một hơi cuối cùng.

Sau đó đẩy cửa muốn rời khỏi!

Nhưng Ôn Bình đến trước hắn một bước.

“Định đi tìm bổn tông chủ đúng không?” Ôn Bình hỏi.

Đao Ma ngơ ngẩn mấy hơi, bởi vì vừa rồi hắn dùng mạch khí phong vết thương của Diệp Vu Bình, trong đầu xuất hiện bóng dáng tông chủ. Tông chủ ngay cả Vi Sinh Tinh Vũ cũng có thể cứu sống, vậy thì cứu một Diệp Vu Bình hẳn là không có vấn đề gì!

“Tông chủ…”

Đao Ma đang muốn giải thích nhưng lại bị Ôn Bình cắt ngang lời.

Ôn Bình nói: “Không cần phải nói nhiều như vậy, lần này bổn tông chủ có thể phá lệ vì ngươi, tha cho Diệp Vu Bình… tóm lại, nếu thích thì to gan theo đuổi. Chúc ngươi hạnh phúc!”

“Cảm ơn tông chủ.” Đao Ma thuận thế nói tiếp, sau đó đột nhiên nhận ra được được cái gì: “Tông chủ, ngài hiểu lầm, thuộc hạ không có thích nàng!”

“Vậy thì để cho nàng tự sinh tự diệt đi.”

“Bây giờ thuộc hạ cũng không muốn nàng chết, bởi vì dáng vẻ Diệp Vu Bình trước khi chết rất giống dáng vẻ của nàng ấy khi lần đầu tiên ta gặp nàng ấy, cả câu nói đó cũng giống nhau.”

Đao Ma nói thẳng.

“Xúc cảnh sinh tình, ta hiểu… nếu ngươi muốn cứu nàng thì có thể đi tìm Tử Nhiên trưởng lão. Trong tay Tử Nhiên trưởng lão có nội tình ngàn năm của Hồng Diệp Môn, thiên tài địa bảo đếm mãi không hết, đủ để giữ lại một mạng của nàng!”

Ôn Bình chỉ một con đường sáng cho Đao Ma, bởi vì hắn sẽ không ra tay..

Hắn không có rảnh rỗi như vậy!

Tự mình khởi động Vạn Kiếm Trầm Trì, sau đó tốn thời gian cứu Diệp Vu Bình!

Trừ phi Đao Ma thích Diệp Vu Bình thật, vậy thì hắn có thể phá lệ một lần, nếu không thì Ôn Bình sẽ không lãng phí thời gian quý giá cho người ngoài, huống hồ gì người này còn là kẻ địch.

Đao Ma nghe nói như vậy thì vui vẻ, sau đó từ biệt Ôn Bình, đi tới chỗ nơi của Tử Nhiên trưởng lão, gọi Tử Nhiên đang nghiên cứu cây dù của Diệp Vu Bình. Nói rõ ý đồ đến, Tử Nhiên cười một tiếng, sau đó đi về phòng, bắt đầu tìm kiếm thiên tài địa bảo.

Cuối cùng nàng tìm được một đóa hoa trong đồng thiên tài địa bảo bề bộn, một đóa hoa như bị ngâm máu tươi ngàn năm.

"Vô Sinh Hoa, chỉ cần không phải cường giả Thiên Vô Cấm thì chỉ cần còn lại một hơi là có thể dùng nó kéo người đó từ địa ngục về." Tử Nhiên đưa hộp ngọc chứa Vô Sinh Hoa cho Đao Ma, sau đó lại nói: "Đao Ma trưởng lão, anh hùng cứu mỹ nhân, diệu quá thay!"

"Không phải…"

Đao Ma hết đường chối cãi!

Tử Nhiên vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, lặp lại câu "ta hiểu" hai lần, sau đó cũng không có dài dòng với Đao Ma nữa, từ biệt Đao Ma, đi về tiếp tục nghiên cứu cây dù của Diệp Vu Bình.

Đao Ma cầm lấy Vô Sinh Hoa, đột nhiên có chút không muốn cứu Diệp Vu Bình.

Diệp Vu Bình?

Đưa tới cửa hắn cũng không cần!

Hắn chỉ không muốn để cho Diệp Vu Bình chết thôi, cũng không phải là anh hùng cứu mỹ nhân!

Đao Ma hắn có đánh chết cũng không làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân!

Sau khi trở lại chỗ ở, Đao Ma dùng mạch khí khống chế Vô Sinh Hoa lơ lửng trên không trung, sau đó chậm rãi đưa

dược lực của Vô Sinh Hoa vào trong thân thể Diệp Vu Bình.

Với thân thể Diệp Vu Bình, chắc chắn không thể trực tiếp ăn Vô Sinh Hoa, cho nên chỉ có thể hấp thu Vô Sinh Hoa từng chút một.

Lúc này, Ôn Bình đứng bên ngoài khu ký túc xá, như có điều suy nghĩ, nhìn Đao Ma cứu Diệp Vu Bình trong phòng: "Đao Ma, tình yêu sẽ khiến cho cho đao của ngươi trở nên chậm, hi vọng ngươi đừng lún vào nữa. Diệp Vu Bình chính làkẻ địchd của Bất Hủ Tông!"

Nếu Đao Ma sinh ra tình cảm với Diệp Vu Bình thật, vậy thì rất có thể sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Đương nhiên, Ôn Bình vẫn ủng hộ Đao Ma một trăm phần trăm.

Chỉ sợ Diệp Vu Bình không chịu buông bỏ thù hận, nhất định phải cá chết lưới rách với Bất Hủ Tông, đứng ở mặt đối lập với Đao Ma.

Khi một hơi gió mát quất vào mặt, Ôn Bình không suy nghĩ nữa, trực tiếp rời khỏi khu ký túc xá, tiếp tục quá trình tu luyện của mình.

Trước đó vài ngày, khi giết đám người Thiên Quân, Ôn Bình biết, không bước vào Địa Vô Cấm là không được. Giết Thiên Quân thì chẳng khác nào khai chiến với U Quốc, bây giờ sạp hàng của Bất Hủ Tông lại trải lớn như vậy, không có một tồn tại mạnh mẽ tuyệt đối để trấn tông thì rất nguy hiểm.

Chỉ khi bước vào Địa Vô Cấm, sau đó đi địa ngục vong linh tìm kiếm một sinh vật vong linh Thiên Vô Cấm thì mới có thể giải quyết vấn đề trước mắt.

【VIP】 Trước giờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng

Sau khi Ôn Bình rời đi, liên tục ba ngày, Đao Ma đều đang dẫn dắt dược lực của Vô Sinh Hoa cho Diệp Vu Bình, cho đến khi Diệp Vu Bình có thể hít thở đều đặn thì Đao Ma mới ngừng lại được, đồng thời chuẩn bị đem để cánh hoa cuối cùng của Vô Sinh Hoa vào trong miệng Diệp Vu Bình.

Đang chuẩn bị làm như vậy thì Diệp Vu Bình đột nhiên rên rỉ một tiếng, lại chậm rãi mở mắt ra. Khi nhìn thấy được ánh sáng, lại cảm nhận được mình không có chết, Diệp Vu Bình quá đỗi vui mừng, muốn đứng dậy nhưng lại phát hiện mình không thể động đậy.

Mặc dù không chết nhưng tương đương với một người thực vật!

Ngoại trừ con mắt, môi và đầu óc có thể hoạt động thì những bộ phận khác hoàn toàn không động đậy được.

Lúc này, một bóng người che khuất ánh sáng trước mắt nàng, Diệp Vu Bình vô thức híp mắt, nhìn mặt đối phương.

Nhưng mà trước mắt hoàn toàn mơ hồ!

Mắt có thể mở ra, nhưng lại không nhìn rõ được!

“Ngươi là ai?”

Diệp Vu Bình yếu ớt hỏi.

Đao Ma lạnh lẽo nhìn Diệp Vu Bình, sau đó trầm giọng nói: “Nếu không muốn chết thì há miệng ra, nói nhảm nữa ta một đao tiễn ngươi lên đường!”

Thời khắc này, trong đầu Diệp Vu Bình chỉ có hai luồng suy nghĩ.

Là hắn đã cứu ta?

Giọng nói này thật dễ nghe!

Trong lúc mơ màng, Diệp Vu Bình chậm rãi há miệng ra, ăn cánh Vô Sinh Hoa mà Đao Ma đút vào trong miệng nàng.

Cánh Vô Sinh Hoa trôi qua cổ họng, đi xuống dưới bụng, Diệp Vu Bình lập tức cảm nhận được một luồng dược lực mênh mông lưu chuyển trong thân thể.

"Tạ ơn."

Diệp Vu Bình hơi nhếch đôi môi trắng bệch, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm bóng người mơ hồ trước mắt, đột nhiên cảm thấy yên tâm.

Có hắn thì yên tâm!

Trong vòng nửa tháng sau đó, Đao Ma ngoại trừ tu hành thường ngày thì những thời gian khác đều dùng để chăm sóc Diệp Vu Bình.

Đương nhiên, đây cũng không phải là ý muốn của hắn.

Chỉ vì giường bị Diệp Vu Bình chiếm lấy ngủ, hắn chỉ có thể ngủ ở ghế sô pha ngoài phòng, cho nên thường xuyên nghe được tiếng rên đau nhức của Diệp Vu Bình. Diệp Vu Bình giống như là cố ý, chỉ cần hắn không đi vào thì sẽ rên rỉ không ngừng.

Khi Đao Ma đi vào thì nàng cười, nằm im.

"Ta thấy không phải linh thể của ngươi bị thương mà là đầu óc hỏng." Mỗi lần Đao Ma đến thì đều vô cùng khó chịu.

Nhưng mà Diệp Vu Bình lại mỉm cười ngọt ngào, nghe Đao Ma nói chuyện. Khi có thể tự nhiên nói chuyện, Diệp Vu Bình bắt đầu muốn trò chuyện với Đao Ma.

"Ngươi có thể an tĩnh dưỡng thương mà đừng có nói nhảm nhiều như vậy hay không!" Thường thì những lúc như thế này thì Đao Ma sẽ sập cửa đi ra.

Khi Đao Ma đóng sập cửa đi ra, Diệp Vu Bình sẽ bắt đầu tưởng tượng thời khắc khi ánh mắt khôi phục lại.

Nàng vô cùng muốn biết người vẫn luôn chăm sóc cho mình là người có dáng vẻ như thế nào.

“Cho dù là có dáng vẻ như thế nào thì chắc chắn sẽ đẹp trai hơn Đao Ma và tông chủ Bất Hủ Tông đáng đâm ngàn đao đó!”

Diệp Vu Bình mỉm cười, nhắm mắt lại, tiếp tục tưởng tượng.

…

Thời gian từng chút trôi qua.

Mắt thấy chỉ còn mười một ngày nữa là Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu, Vân Liêu làm xong nhiệm vụ tông môn, từ bên ngoài về.

Sau khi về tới, Vân Liêu chuẩn bị đi vào Đệ Ngũ Thế Giới một lần cuối, nhưng mà trước khi đi vào, Ôn Bình gọi Vân Liêu vào Thính Vũ Các.

Vân Liêu hỏi: “Tông chủ, có chuyện gì vậy?”

Ôn Bình nói: “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lần này ngươi đi vào Đệ Ngũ Thế Giới thì đủ để luyện hai hệ ma pháp tam giai nước, thổ còn lại đến viên mãn. Nhưng mà chắc hẳn ngươi cũng biết, Thất Vực Đăng Thiên Bảng có yêu, cũng có người, yêu thể của và linh thể của bọn họ đều hơn xa ngươi. Cho nên vì bảo hiểm, ngươi đi mua một cây chổi ma pháp, phòng ngừa vạn nhất.”

“Tông chủ, ta có pháp thuật phòng ngự.” Vân Liêu đáp.

Ôn Bình nhắc nhở: “Không nên khinh thường, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, đệ nhất Hồng Vực tuy quan trọng, nhưng nếu ngươi xảy ra bất trắc thì chính là tổn thất lớn với Bất Hủ Tông. Mà ta cũng mất một trưởng lão tài giỏi như người.”

“Tông chủ, thuộc hạ đã rõ. Vừa khéo trước đó vài ngày Diệu Âm xem phim xoạt ra hai cây chổi ma pháp, lát nữa ta đi tìm nàng mua một cây.” Giờ phút này, trong lòng Vân Liêu ấm áp, chuyện này cũng khiến cho hắn càng thêm quyết tâm đoạt được đệ nhất Hồng Vực.

Vì tông chủ, cúc cung tận tụy!

Vì Bất Hủ Tông, chết thì mới dừng!

"Đi thôi."

Ôn Bình vỗ vỗ vai Vân Liêu, đưa tiễn Vân Liêu.

Khi đưa Vân Liêu đi, Ôn Bình lại gọi Dương Nhạc Nhạc vào Thính Vũ Các.

Đối với thân là đại sư huynh Dương Nhạc Nhạc, đương nhiên Ôn Bình cũng sẽ không để cho hắn nhàn rỗi, dù sao hắn cũng tu luyện ma pháp cấm kỵ tam giai thuộc tính lôi, sức chiến đấu rất mạnh. Nhưng mà Ôn Bình không có ý định để cho Dương Nhạc Nhạc quang minh chính đại tham dự chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực.

Ôn Bình chuẩn bị để cho Dương Nhạc Nhạc đi vào mấy khu vực nhỏ khác, đến cướp lấy đệ nhất, thuận tiện học hỏi kinh nghiệm, đồng thời để cho Dương Nhạc Nhạc lắng đọng một phen. Dương Nhạc Nhạc vì thiên phú tinh thần lực không tồi cho nên một bước lên trời nhưng đồng thời vấn đề của Dương Nhạc Nhạc cũng là nó.

Quá trẻ tuổi!

Mới có mười sáu tuổi thôi!

Trẻ tuổi tài cao, dễ sinh lòng tự phụ.

Gần đây Ôn Bình mới phát hiện ra vấn đề này, trong vô thức, Dương Nhạc Nhạc đã để lộ ra kiêu ngạo vốn không nên có.

Hắn vẫn cảm thấy người có thể ngông nghênh nhưng không nên kiêu ngạo.

Đang nghĩ ngợi thì giọng Dương Nhạc Nhạc vang lên bên ngoài Thính Vũ Các: "Đệ tử Dương Nhạc Nhạc, bái kiến tông chủ! Tông chủ, ngài có ở đây không?"

"Đi vào đi."

Ôn Bình đáp.

Khi Dương Nhạc Nhạc cười đi vào, Ôn Bình dò hỏi: "Tinh thần lực tu hành tiến triển như thế nào?"

“Tông chủ, ta cảm thấy hẳn là không được bao lâu thì có thể bước vào giai đoạn thứ hai. Nhiều nhất là nửa năm!” Dương Nhạc Nhạc tự tin trả lời.

“Tiến triển không tệ.” Ôn Bình tán thưởng một tiếng, còn nói: “Nếu đã như vậy thì bổn tông chủ cho ngươi một nhiệm vụ.”

【VIP】 Trước giờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng (2)

“Tông chủ, xin ngài nói!”

Dương Nhạc Nhạc vui vẻ.

Có nhiệm vụ thì có ban thưởng!

Ôn Bình nói: “Ngày mai ngươi đi Kình Thiên Vực, đoạt lấy đệ nhất Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Kình Thiên Vực, nếu không lấy được đệ nhất thì trong vòng ba năm ngươi không có tư cách tranh đoạt cơ hội đi vào Hải Niệm Các.”

“Không phải chứ!”

Trong nháy mắt, vẻ mặt Dương Nhạc Nhạc sụp đổ.

Thất bại, trừng phạt quá nặng.

Ba năm không được vào Hải Niệm Các, vậy chẳng phải là tu hành tinh thần lực sẽ bị trì trệ ba năm?

Ôn Bình trầm giọng nói: “Sáng sớm ngày mai, bổn tông chủ tự mình đưa ngươi đi Kình Thiên Vực. Đến Kình Thiên Vực thì không được phép lộ ra thân phận đệ tử Bất Hủ Tông của mình, còn tên gì, từ đâu tới, khi về ngươi tự mình suy nghĩ.”

“Tông chủ, chỉ có một mình ta sao?”

“Nếu không thì sao? Người còn muốn đem nhà, đem người theo?”

Lúc này, Ôn Bình trừng Dương Nhạc Nhạc một cái.

Dương Nhạc Nhạc ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó vẻ mặt như khổ qua chấp nhận.

“Đi chuẩn bị đi.” Ôn Bình đưa tay một cái, trận pháp của Thính Vũ Các đưa Dương Nhạc Nhạc ra khỏi Thính Vũ Các, sau đó nghe Dương Nhạc Nhạc kêu rên ở bên ngoài Thính Vũ

Các, khiến cho Ôn Bình cảm thấy buồn cười, dùng trận pháp truyền âm nói: "Ngươi là đại sư huynh, nhớ cho kỹ cái này!"

Dương Nhạc Nhạc gật đầu, vội vàng chạy về khu ký túc xá.

Ngày mai phải đi, phải nhanh đi tạm biệt Triệu Tình, gặp nhau một chút!

Sau khi Dương Nhạc Nhạc đi, Ôn Bình lại thông báo cho Đào Nương, để nàng chuẩn bị một chút, cũng đi Kình Thiên Vực. Nhưng mà Ôn Bình quyết định giữ bí mật chuyện Đào Nương đi Kình Thiên Vực, bởi vì không thể để cho Dương Nhạc Nhạc biết có người âm thầm bảo hộ hắn.

"Đào Nương, sau khi từ Kình Thiên Vực trở về, bổn tông chủ ban thưởng ngươi mười viên yêu đan đỉnh tiêm, giúp ngươi bước vào trung cảnh." Ôn Bình hứa hẹn.

Đào Nương vui vẻ, vội vàng nói: "Đa tạ tông chủ!"

Nói chuyện ban thưởng xong, Ôn Bình lại dặn dò một câu: "Dù sao thì Dương Nhạc Nhạc chỉ là một đứa nhỏ, cho nên nếu như không có nguy hiểm đến tính mạng thì nhất định đừng ra tay giúp hắn."

Đào Nương ngơ ngác một chút.

Chỉ là một đứa nhỏ cho nên không chết thì sẽ không giúp?

Đào Nương cũng không dám phỏng đoán tâm tư Ôn Bình, gật đầu đáp: "Tông chủ, ngài yên tâm, Đào Nương tuyệt đối chỉ ra tay khi hắn sắp chết!"

"Vậy thì đi chuẩn bị một chút đi, ngày mai xuất phát." Ôn Bình nói xong thì cất Truyền Âm Thạch, bắt đầu suy tư nên chuẩn bị những gì cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

…

Cùng lúc đó, trong Hồng Diệp Môn.

Diệp Vu Bình đã mất tích hơn một tháng, nhưng mà chỉ có tầng lớp cấp cao trong tông môn biết chuyện này.

Sau khi Bất Hủ Nhật báo tuyên bố Diệp Vu Bình tung tích không rõ, không được mấy ngày thì tầng lớp cấp cao trong

Hồng Diệp Môn tuyên bố môn chủ Hồng Diệp Môn đã trở về, hơn nữa còn đang bế quan xông vào nửa bước Thiên Vô Cấm. Cho nên trên dưới toàn tông trở nên sục sôi, không có xảy ra rối loạn.

Mắt thấy Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu mà vẫn không có tin tức của Diệp Vu Bình, rất nhiều phó môn chủ bắt đầu hoảng hốt.

Trừ bọn họ lòng nóng như lửa đốt ra thì Cực Thiên Phong Tâm đang ở trong Hồng Diệp Môn cũng hết sức lo lắng và phẫn nộ. Cực Thiên Phong Tâm vô cùng lo lắng cho tình hình của Diệp Vu Bình bây giờ, thậm chí còn vận dụng thân phận đệ tử của Vực Chủ cho người tìm kiếm Diệp Vu Bình. Nhưng khi hoàn toàn không tìm được tung tích của Diệp Vu Bình thì Cực Thiên Phong Tâm cực kỳ phẫn nộ, lập tức gom Bất Hủ Tông và Đao Ma đã đả thương Diệp Vu Bình vào danh sách nhất định phải diệt trong tương lai.

Những ngày này, Lặc Khánh thấy Cực Thiên Phong Tâm không bình thường, thường xuyên mất hồn mất vía, nhiều lần khuyên nhủ: "Cực Thiên, Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu, bây giờ không được phân tâm!"

Cực Thiên Phong Tâm nhiều lần gầm thét: "Bất Hủ Tông, nếu để ta gặp được các ngươi ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì chắc chắn Cực Thiên Phong Tâm ta sẽ giết các ngươi!"

Với thực lực của hắn bây giờ thì không làm gì được Đao Ma, cho nên Cực Thiên Phong Tâm quyết định giết sạch đệ tử Bất Hủ Tông, dùng để báo thù chuyện Bất Hủ Tông làm tổn thương người hắn yêu!

"Sư huynh, Phong Tâm có một chuyện muốn nhờ!"

"Ngươi nói."

"Ta muốn mời các ngươi đại biểu cho Hồng Diệp Môn tham gia chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng."

"Các ngươi?"

"Đúng, còn những sư huynh khác nữa."

"Sư đệ, như vậy không hợp quy củ!"

“Mặc dù đây là lần đầu tiên Phong Tâm cầu người nhưng cũng sẽ không quá đáng. Chỉ cần chư vị sư huynh giúp ta giết sạch đệ tử Bất Hủ Tông là được.”

“Như vậy sao, vậy thì được.”

Nói xong, một ngọn núi bạch tinh nhỏ ầm ầm xuất hiện trước mắt Cực Thiên Phong Tâm, hóa thành một đống tàn cốt không có tác dụng gì.

Hôm nay, Cực Thiên Phong Tâm dùng năm trăm ngàn bạch tinh đưa tin, thề giết các đệ tử dự thi của Bất Hủ Tông!

…

Bất Hủ Tông.

Thời gian từng chút trôi qua, Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp mở ra.

Ôn Bình đang chuẩn bị cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng, đồng thời quyết định chuyến này sẽ tự mình dẫn đội. Ngoại trừ người tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, tất cả những người khác đều phải ở lại giữ Bất Hủ Tông, dự phòng Già Thiên Lâu bên Hồ Thiên Địa.

Cứ như vậy, tiến có thể công lui có thể thủ.

Đến ngày cuối cùng, Ôn Bình triệu tập tất cả đệ tử đến trước chủ điện, quyết định thời gian xuất phát là sáng sớm ngày mai, đồng thời kêu bọn họ cẩn thận chuẩn bị.

Đối với Ôn Bình thì đi đến chỗ chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng khá là đơn giản.

Bây giờ vấn đề là Thất Vực Đăng Thiên Bảng do U Quốc tổ chức, hắn vừa giết đám người Thiên Quân của Cực Sinh Điện, bây giờ đi tới đó có phải là tự chui đầu vào lưới hay không.

Bất Hủ Tông đã không giống trước kia, trước kia còn có thể ẩn nấp, điệu thấp một chút là được.

Bây giờ Bất Hủ Tông cây to đón gió, giấu cũng giấu không được.

Trước khi đi, Ôn Bình hỏi thăm Trần Hiết lần nữa: “Trần trưởng lão, đối với chuyện đám người Thiên Quân chết, bây giờ Cực Sinh Điện còn chưa có động tĩnh gì sao?”

【VIP】 Đi tới Đăng Thiên Nguyên

Trần Hiết nhíu chặt chân mày, trả lời: “Đúng vậy, rất kỳ quái. Theo lý thuyết thì cho dù là Bất Hủ Nhật báo không có công khai chuyện này thì điện chủ Cực Sinh Điện cũng biết được. Nhưng mà có vẻ như điện chủ Cực Sinh Điện đó không có hạ lệnh gì hết, trực tiếp đi Đăng Thiên Nguyên. Hắc Ảnh được điều tới Đăng Thiên Nguyên từ trước cũng không thấy điện chủ Cực Sinh Điện tỏ thái độ gì về chuyện này, chỉ là cả ngày bận rộn lo chuyện Thất Vực Đăng Thiên Bảng.”

Ôn Bình trầm tư một hồi, nói tiếp: “Vậy thì tiếp tục nhìn chằm chằm, xem rốt cuộc hắn đang tính toán gì. Từ hôm nay trở đi, Bất Hủ Nhật báo không đăng bất cứ chuyện gì không liên quan tới Thất Vực Đăng Thiên Bảng, chỉ đăng chuyện liên quan tới Thất Vực Đăng Thiên Bảng.”

“Thuộc hạ đã rõ!”

Trần Hiết đáp.

“Hôm nay bổn tông chủ lại nói cho một cái từ mới, đó chính là độ hot. Giống như Cực Đạo Thạch, bản thân hắn vốn có độ hot, rất nhiều người biết hắn, cực kỳ tò mò với xếp hạng của hắn trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng. Bây giờ là thời kỳ phát triển của Bất Hủ Nhật báo, cho nên phải quan tâm những người vốn có độ hot. Đồng thời, mỗi ngày ngươi cũng có thể đưa ra dự đoán về những người vốn có độ hot này, dự đoán trận tiếp theo hắn có thể thắng hay không. Nếu ngươi dự đoán đúng, quyền uy của Bất Hủ Nhật báo và Bất Hủ Thanh Vân Bảng đều sẽ tăng lên trên diện rộng.”

“Thuộc hạ thụ giáo.”

“Ta hi vọng tương lai Bất Hủ Thanh Vân Bảng cũng có thể như Thất Vực Đăng Thiên Bảng, chỉ cần là ngươi lên bảng thì đều sẽ được tất cả mọi người tán thành, đồng thời được vạn chúng chú ý tới.”

“Thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực, trợ tông chủ hoàn thành đại nghiệp!”

Khi Ôn Bình nói lời này, Trần Hiết nhiệt huyết sôi trào, thậm chí trong đầu còn mơ tưởng về hình ảnh đó.

Hắn cảm thấy chắc chắn tông chủ có thể làm được!

Bởi vì trước giờ toan tính của tông chủ chưa từng thất bại!

Ôn Bình tiếp tục căn dặn vài câu, sau đó không nói gì nữa, bắt đầu tu luyện chờ ngày mai đến.

Trời mới vừa tờ mờ sáng thì Bất Hủ Tông bắt đầu náo nhiệt.

Các đệ tử tốp năm tốp ba tụ tập lại với nhau, bàn tán ầm ĩ, trên mặt là nụ cười tràn đây mơ ước và hưng phấn.

“Hoài Diệp sư tỷ, chúng ta sắp đi. Sẽ có một thời gian không được ăn thức ăn ngươi làm, oa, rất muốn khóc.”

Hoài Diệp cười đáp: “Vậy ngươi đi làm nũng với tông chủ một cái, dẫn theo ta, ngày nào ta cũng làm đồ ăn ngon cho ngươi ăn?”

Mọi người nhất thời cười rộ lên.

Bọn họ đều biết, đây là chuyện không thể.

Bên ngoài phòng bếp, Diệu Âm lấy một cái tàng giới ra, chạy tới, đưa cho Vân trưởng lão, đỏ mặt nói: “Vân trưởng lão, đây là chút đồ ăn ta làm tối qua. Ngài mang theo ăn trên đường ——”

Nói xong, Diệu Âm chạy đi.

Hoài Diệp vội vàng cười đi tới, nói: “Vân trưởng lão, đây là đồ ăn mà Diệu Âm sư muội bỏ cả tối hôm qua làm, tất cả đều là những món ngươi thích ăn.”

Vân Liêu mỉm cười đeo tàng giới vào ngón giữa, sau đó nhìn hướng Diệu Âm rời đi, nói với Hoài Diệp: “Thay ta cảm ơn nàng.”

Hoài Diệp vội vàng gật đầu.

Đúng vào lúc này, giọng Ôn Bình từ trên vùng trời Bất Hủ Tông vọng xuống.

“tất cả mọi người tập hợp trước truyền tống trận!”

Mọi người vội vàng ngừng cười đùa đùa giỡn, hóa thành dòng người đi tới chỗ truyền tống trận.

Giờ phút này, trước truyền tống trận, không chỉ có tông chủ Ôn Bình mà còn có những trưởng lão mặt đầy vui vẻ chờ đợi.

“Tông chủ!”

“Tông chủ!”

Mọi người vội vàng đi qua hành lễ.

Khi các đệ tử đến, Ôn Bình không có chần chờ, nhìn mấy người Tần Sơn bên cạnh một chút, sau đó nói: “Nếu có chuyện gì thì dùng Truyền Âm Thạch liên hệ.”

Mấy người Tần Sơn vội vàng khom người hành lễ, tiễn biệt Ôn Bình.

Sau đó Ôn Bình ra hiệu cho tất cả mọi người chia làm từng nhóm đi vào trong truyền tống trận, đưa từng nhóm từng nhóm rời khỏi Bất Hủ Tông.

Đi thẳng tới Đăng Thiên Nguyên!

Đăng Thiên Nguyên ở trung tâm Hồng Vực, là chỗ giao giới giữa bốn thế lực Vực Chủ Phủ, Hồng Diệp Môn, Âm Dương gia và Hiên Đình Các.

Thật ra thì Đăng Thiên Nguyên vốn không phải tên là Đăng Thiên Nguyên, mà là Vạn Yêu Nguyên. Trong đó có hơn vạn loại yêu vật, nguy hiểm hơn bất cứ chỗ nào ở Hồng Vực. Sau này vì yêu tộc đại chiến, thương vong thảm trọng, cho nên nhân tộc mới thừa cơ chiếm lấy Vạn Yêu Nguyên.

Vạn Yêu Nguyên có địa thế bằng phẳng, hơn nữa tài nguyên phong phú, phong cảnh tươi đẹp, sau này được Vực Chủ Hồng Vực chọn làm chỗ tranh đấu cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng, dần dần bị người trong Hồng Vực gọi là Đăng Thiên Nguyên —— quan niệm nó là chỗ nhất phi trùng thiên.

Thời khắc này, trong Đăng Thiên Nguyên, ngoại trừ Bất Hủ Tông thì gần như tất cả các thế lực đã đến. Người muốn xem náo nhiệt cũng đã sớm tới Đăng Thiên Nguyên.

Giống như chủng tộc di chuyển, hai ba tháng ngắn ngủi, đã có hơn ức người tu hành mạch môn tụ tập ở Đăng Thiên Nguyên.

Oanh!

Oanh!

Vô số đạo bạch quang liên tục hạ xuống Đăng Thiên Nguyên.

Ôn Bình và đệ tử Bất Hủ Tông từ trong bạch quang đi ra, bắt đầu đi tới mục tiêu của chuyến đi này —— Đăng Thiên Thành!

Nó trở nên phồn hoa nhờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Cũng vì Thất Vực Đăng Thiên Bảng mà trở nên cô độc.

Dù sao Thất Vực Đăng Thiên Bảng vừa kết thúc thì sẽ không có ai chịu ở lại đây.

Chỉ có số ít người xem Đăng Thiên Thành như nhà, an cư lạc nghiệp ở đây.

Nhưng chỉ cần Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu thì Đăng Thiên Thành sẽ trở thành nơi náo nhiệt nhất, phồn hoa nhất Hồng Vực.

Khi Ôn Bình nhìn thấy Đăng Thiên Thành thì người và yêu xung quanh dần dần nhiều hơn. Giờ phút này, người tu hành đi lại trên vùng đất này, kém nhất cũng là Thần Huyền Cảnh. Trấn Nhạc Cảnh có mặt khắp nơi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy được cường giả Địa Vô Cấm.

Vân Liêu nhìn cảnh này, nhịn không được cảm thán một câu: “Tông chủ, chỉ một Hồng Vực thì đã có nhiều cường giả như vậy, rốt cuộc U Quốc cường thịnh cỡ nào, đúng là không thể tưởng tượng.”

Vân Liêu biết, tương lai chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ có một trận chiến với U Quốc!

“U Quốc có nhiều cường giả, nhưng kẻ địch của bọn họ cũng không ít.” Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu, sau đó đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, kết quả nhìn uổng công, một cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng không thấy.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện có mấy tên cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh đang cưỡi Yêu Thần Dực tộc bay vào trong Đăng Thiên Thành.

【VIP】 Tiêu điểm của mọi người

“Nhưng mà nói tóm lại thì con đường chúng ta phải đi còn rất dài, bây giờ còn chưa đủ để chống lại U Quốc.” Ôn Bình thu tầm mắt lại, sau đó phóng tinh thần lực ra.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị dò xét xem xung quanh đây có bao nhiêu cường giả từ trung cảnh trở lên thì thấy rất nhiều người bắt đầu chỉ trỏ bọn họ.

Bởi vì trong số những đệ tử mà Bất Hủ Tông thu, mặc dù không phải thiên kiêu đỉnh tiêm ở Hồng Vực nhưng cũng là thiên kiêu đỉnh tiêm trong một tông hoặc một thành, người biết bọn họ cũng không ít, nhất là gần đây Bất Hủ Tông thanh danh lan xa, mấy thiên kiêu gia nhập Bất Hủ Tông này cũng được nhiều người quan tâm.

“Đến rồi đến rồi! Bọn họ tới!”

Khi phát hiện người Bất Hủ Tông, một tên cường giả Địa Vô Cấm cũng ngừng bay lượn trên không trung, sau đó hắn và các đệ tử sau lưng nhìn mọi người tỏng Bất Hủ Tông đang đi tới Đăng Thiên Thành.

Mà những người hai bên đường thì ở xa xa, vừa đi vừa nghỉ, nhìn mọi người trong Bất Hủ Tông, bàn tán không thôi.

“Vốn cho là bọn họ không dám tới, không ngờ ngày cuối, bọn họ lại xuất hiện bên ngoài Đăng Thiên Thành! Bất Hủ Tông không sợ Vực Chủ thật sao? Bọn họ đã giết người của Cực Sinh Điện!”

“Ngươi ngốc hả, ngươi không có phát hiện bây giờ Cực Sinh Điện một chút động tĩnh cũng không có sao? Chỉ sợ là tạm thời không có ý định làm gì Bất Hủ Tông. Bây giờ ta chỉ hiếu kỳ, không biết là vị yêu nghiệt nào mà Bất Hủ Tông dám nói bảo đảm hắn đệ nhất Hồng Vực.”

“Ta lại cảm thấy ngươi mới ngốc. Các ngươi tin thật? Tạm thời không bàn đến chuyện thật hay giả. Ngươi có biết mấy ngày trước xảy ra chuyện gì không?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Mấy ngày trước sao vậy?”

“Cực Thiên Phong Tâm tuyên bố trước mặt mọi người, muốn giết chết toàn bộ Bất Hủ Tông tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng.”

“Cực Thiên Phong Tâm, hắn không phải là đệ tử của Vực Chủ sao? Hắn làm sao vậy?”

“Các ngươi còn không biết hả? Cực Thiên Phong Tâm đại biểu cho Hồng Diệp Môn tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này! Có hắn, có ai trong Hồng Vực dám nói có thể thắng hắn? Hơn nữa bây giờ hắn muốn nhằm vào Bất Hủ Tông, Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, sợ là Bất Hủ Tông sẽ nửa bước cũng khó đi. Còn nói đệ nhất Hồng Vực.”

Nghe nói như vậy, mọi người xôn xao.

Sau khi kinh ngạc, bọn họ vẫn không ngừng bàn tán về Bất Hủ Tông, tình cờ còn nhắc tới Hồng Diệp Môn.

Cứ như vậy, bọn họ vừa tán gẫu vừa đi vào trong Đăng Thiên Thành, lan truyền tin tức Bất Hủ Tông tới.

Cùng lúc đó, Vân Liêu đi sau lưng Ôn Bình chê cười: “Tông chủ, xem ra có thể nói là Bất Hủ Tông chúng ta được vạn chúng chú mục.”

Ôn Bình không thèm để ý chút nào, đáp: “Chỉ là bắt đầu thôi.”

Vân Liêu thấp giọng dò hỏi: “Tông chủ, có cần gọi Trần trưởng lão tra Cực Thiên Phong Tâm này một chút không? Dù sao hắn cũng là đệ tử của Vực Chủ.”

“Nếu gặp được thật, nếu hắn dám có sát ý thì ngươi giết chết hắn là được. Không cần biết hắn là ai, cũng không cần biết hắn có thân phận gì, suy cho cùng thì hắn chỉ là một đệ tử thôi. Ngay cả cường giả Địa Vô Cấm của Cực Sinh Điện mà chúng ta còn giết, còn sợ một đệ tử của Vực Chủ như hắn sao?” Ôn Bình nói câu này, không chỉ là dành cho Vân Liêu mà còn muốn nói cho các đệ tử sau lưng nghe.

Thấy tông chủ đã nói như vậy, trong lòng mọi người càng nắm chắc hơn.

Cực Thiên Phong Tâm?

Ngươi dám đến thì ta dám liều mạng với ngươi!

Không cần biết ngươi có phải là đệ tử của Vực Chủ hay không.

Cuối cùng, đối với sinh mệnh của người tu luyện, thật ra thì bốn mươi tuổi không xem là có tuổi. Bây giờ là khoảng thời gian bọn họ huyết khí phương cương, ở cái tuổi này, nghe được có người muốn tuyệt sát bọn họ thì sao bọn họ lại không buồn nộ, không muốn trả đũa?

Không lâu sau, đoàn người Ôn Bình cũng đi vào trong Đăng Thiên Thành. Tìm kiếm một chỗ dừng chân trên đường phố rộn ràng.

Tìm kiếm điểm dừng chân, thứ nhất là vì an toàn.

Thứ hai là vì có thể nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì ngày mai sẽ bắt đầu đấu vòng loại Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Đối với đấu vòng loại, không thể không nói tới, căn cứ Trần Hiết nói thì đấu vòng loại sẽ bắt đầu một lần đại thanh tẩy, loại ra bảy phần mười người tham dự.

Mười còn lại ba, đối với đấu vòng loại thì tỉ lệ đào thải như thế này có thể nói vô cùng cao.

Sau khi tìm được khách sạn ở lại, Ôn Bình lại căn dặn một câu: “Đối với các ngươi, tranh tài sẽ không có bất cứ áp lực gì, dù sao các ngươi không cần phải liều mạng tranh đệ nhất Hồng Vực. Nhưng bây giờ các ngươi phải nhớ kỹ một chuyện, từ giờ trở đi tất cả đều phải nghe theo sắp xếp của Vân trưởng lão. Tranh tài đối với các ngươi thì không có áp lực gì, nhưng Đăng Thiên Thành cũng không có an toàn như vậy, bởi vì quá nhiều người muốn lấy mạng của các ngươi, quá nhiều người muốn cho Bất Hủ Tông khó xử.”

Mọi người vội vàng đáp, hai người một tổ, lần lượt đi về phòng, yên tĩnh chờ ngày mai đến.

Mặc dù biết có gia nhân ở trong thành nhưng bọn họ cũng không định đi thăm.

Một đêm không ngủ.

Đến lúc sáng sớm, Ôn Bình lên phi thuyền, dẫn mọi người đi tới địa điểm đấu vòng loại ở Đăng Thiên Nguyên. Khi phi thuyền bay lên không, một cảnh tượng kinh người đập vào mắt, lúc này, trên bầu trời dày đặc Yêu Vương Dực tộc, cực kỳ giống yêu tộc di cư.

Rất thú vị là không phải Yêu Thần Dực tộc thì đều bay vô cùng thấp. Chỉ có Yêu Thần Dực tộc mới có thể bay lượn trên bầu trời.

Đồng thời Yêu Vương và yêu vật lại là một đường ranh giới.

Yêu Vương có thể bay lượn ở trên không trung, còn yêu vật Dực tộc bình thường thì chỉ có thể bay ở tầng trời thấp, thậm chí kề sát đất. Cho nên từ trên nhìn xuống, dưới tầng trời thấp, người và yêu lít nha lít nhít như dòng sông dậy sóng.

Còn Ôn Bình thì đương nhiên là cho phi thuyền bay lên cao, nhưng mà cử động này lại hấp dẫn không ít ánh mắt. Chưa nghe nói tới Bất Hủ Tông thì đều rất tò mò nhìn về phía chiếc thuyền biết bay này. Những người biết Bất Hủ Tông thì cũng nhìn chằm chằm loại thuyền biết bay này.

【VIP】 Ta là đệ nhất Hồng Vực

Mà những thế lực ngũ tinh nhìn thấy phi thuyền thì vội vàng đi đường vòng, chuyện này khiến cho những người đang bay dưới tầng trời thấp kinh hãi không thôi.

“Suy cho cùng thì vẫn là Bất Hủ Tông, ngay cả Yêu Thần Dực tộc gặp được cũng phải bay đường vòng.”

“Nói đùa, Bất Hủ Tông là tông môn có hai cường giả thượng cảnh trấn giữ, trong đó một người chính là Đao Ma. Đao Ma là cường giả đỉnh cao ngay cả môn chủ Diệp Vu Bình cũng đánh bại được. Giờ phút này, ngoại trừ Hồng Diệp Môn, Âm Dương gia, Hiên Đình Các và Vực Chủ Phủ ra thì còn có thế lực nào dám mạo phạm Bất Hủ Tông?”

“Các ngươi đang nói ai vậy? Từ khi nào mà Hồng Vực xuất hiện một tông môn lợi hại như vậy?”

“Đúng đó, ta không tin!”

“Các ngươi không biết Bất Hủ Tông rất bình thường, nói cho các ngươi, các ngươi biết Cực Thiên Phong Tâm sao? Cách đây vài ngày, tông môn mà hắn nói muốn tuyệt sát chính là Bất Hủ Tông.”

“Hóa ra là bọn họ!”

Nói đến Cực Thiên Phong Tâm, mấy người không biết Bất Hủ Tông nhất thời giật mình.

“Ngươi không chịu nói sớm, nói như vậy thì ta biết!”

Mọi người đưa mắt nhìn phi thuyền, trong mắt tràn đầy kính ý.

Ở Hồng Vực, không có bao nhiêu thế lực có thể làm cho Yêu Thần nhường đường.

Bây giờ lại có thêm một cái!

Cùng lúc đó, đoàn người Ôn Bình cách sân bãi đấu vòng loại cũng càng ngày càng gần, từ xa nhìn lại thì thấy mười cái

cửa kim loại lớn dựng thẳng trên bình nguyên vô tận, phía trên nó là vô số Long Bích Văn hào quan lập lòe.

Mỗi một cái cửa kim loại đều cao trăm trượng, rộng ngàn trượng, giống như là một cái thiên môn thông lên trời.

Người đứng dưới cửa, nhỏ bé chẳng khác nào kiến hôi.

Trên phi thuyền, Vân Liêu nhìn thấy cảnh này thì không khỏi cảm thán một câu: "Đây chính là Thông Thiên Môn mà Trần trưởng lão nói. Hai ngàn năm trước, một trăm vị Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng hợp lực tốn ba mươi năm mới chế tạo thành."

Khi chúng đệ tử cũng nhìn về phía Thông Thiên Môn xa xa thì Truyền Âm Thạch trong ngực Ôn Bình bỗng nhiên có động tĩnh. Ôn Bình cầm lấy, mở mạch khí cách âm ra, sau đó nghe giọng Trần Hiết từ trong Truyền Âm Thạch vọng ra: "Tông chủ, vừa mới điều tra được quy tắc đấu vòng loại Hồng Vực. Cốt linh cao hơn bốn mươi tuổi, cảnh giới thấp hơn Thần Huyền Trung Cảnh thì trực tiếp loại bỏ. Đấu vòng loại ở Kình Thiên Vực thì là thi đấu đồ yêu, với thực lực của Nhạc Nhạc thì đấu vòng loại chắc chắn không có vấn đề gì. Bây giờ vấn đề chính là ma pháp của Vân trưởng lão không tệ nhưng cảnh giới mạch môn của hắn đạt tới Thần Huyền Trung Cảnh không?"

Trần Hiết nhớ lần trước hắn thấy Vân Liêu thì Vân Liêu mới Thần Huyền Trung Cảnh, cho nên khi hắn lấy được tin tức từ Hắc Ảnh truyền về thì hắn lập tức thông báo cho Ôn Bình.

Nếu không có Trung Cảnh, vậy còn có một canh giờ, có thể tông chủ có cách giải quyết!

"Cũng may Dương Nhạc Nhạc đi Kình Thiên Vực, nếu không thì đoán chừng hắn ngay cả đấu vòng loại cũng không qua được." Ôn Bình ngượng ngùng cười một tiếng.

Dương Nhạc Nhạc mới Thần Huyền Hạ Cảnh.

Đấu vòng loại thì sẽ bị loại ra.

Dù cho là tu luyện ma pháp tứ giai hệ lôi cũng không dễ dùng,

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết nghe vậy, ngẫm lại một chút, không khỏi cười theo.

Hàn huyên vài câu đơn giản, hai người không tiếp tục dài dòng nữa. Ôn Bình thì căn dặn Trần Hiết chú ý động tĩnh của Vực Chủ Phủ, sau đó cất Truyền Âm Thạch, tập trung nhìn mười cái Thông Thiên Môn như mọi người.

Nhưng mà chỗ Ôn Bình nhìn không giống như như những người khác. Người bình thường đều đang quan sát mười cái Thông Thiên Môn này mà Ôn Bình thì lại xem chiến sĩ U Quốc phía sau nó.

Toàn bộ đều là cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh, đứng sau mười cái Thông Thiên Môn, giống như là tượng. Sau lưng bọn họ đều có một cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh tọa trấn.

Ôn Bình dùng hệ thống nhìn tin tức sơ lược về bọn họ, quả nhiên không ngoài sở liệu, đều là Thần Tướng của Cực Sinh Điện.

Mặc dù ba người Thiên Quân bị Đao Ma giết nhưng động tác của Cực Sinh Điện cũng nhanh lắm, lập tức bổ sung ba vị Thần Tướng khác.

Mười cái cửa, mười vị Thần Tướng!

Không thể không nói, Vực Chủ Phủ đúng là thế lớn. Chỉ là một điện thì đã có thực lực như vậy, có thể so với một thế lực ngũ tinh cự đầu. Dời mắt khỏi mười đại Thần Tướng, Ôn Bình nhìn bốn phía, ngoại trừ binh sĩ của U Quốc ra thì có vẻ như là không có Thượng Cảnh.

Hắn không có phát hiện thượng cảnh tồn tại nhưng lại phát hiện người của Hồng Diệp Môn. Bọn họ đứng trên lưng một con Yêu Thần Trung Cảnh nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt từng người đều tràn đầy địch ý, nhìn cả buổi không chịu dời mắt đi.

Không chỉ như thế, còn có bảy, tám con Yêu Thần Dực tộc lơ lửng ở phía sau Hồng Diệp Môn. Trong số những người đó cũng có người nhìn chằm chằm Bất Hủ Tông.

Thấy thế, Ôn Bình ngượng ngùng cười một tiếng: “Xem ra là nhìn chằm chằm Bất Hủ Tông.”

Thu tầm mắt lại, Ôn Bình không để ý đến ánh mắt căm thù của những người này nữa.

Bọn họ muốn nhìn thì cứ để cho bọn họ nhìn.

Người đẹp trai trời sinh đã hấp dẫn sự chú ý của người khác, hắn đã quen với điều đó.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua như thế, người tụ tập xung quanh mười cái Thông Thiên Môn càng ngày càng nhiều. Đã đông tới mức liếc mắt nhìn không thấy phần cuối. Rất khó tưởng tượng rốt cuộc là có bao nhiêu người tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này.

Cho dù loại trừ bảy phần, chỉ giữ lại ba phần thì cũng là một con số kinh khủng.

Lúc này, mười cái Thông Thiên Môn bỗng nhiên phát ra một tiếng vang, tựa như là ngàn vạn con ông mật bay qua. Mọi người đều bị hấp dẫn sự chú ý, Ôn Bình đưa mắt nhìn Hồng Diệp Môn và nhưng thế lực phụ thuộc một lược.

Không tệ!

Vẫn có người nhìn chằm chằm mình!

Mắt thấy Thông Thiên Môn xuất hiện một tầng bình chướng màu vàng kim, sau đó vô số người dự thi bắt đầu đi vào trong Thông Thiên Môn, nhưng mà bên phía Hồng Diệp Môn vẫn có người nhìn chằm chằm hắn, đồng thời bọn họ hoàn toàn không gấp gáp, giống như đang chờ gì đó.

【VIP】 Ta là đệ nhất Hồng Vực (2)

Đúng lúc này, Truyền Âm Thạch lại có động tĩnh.

Vẫn là Trần Hiết.

Ôn Bình cầm lấy Truyền Âm Thạch, giọng Trần Hiết từ bên kia Truyền Âm Thạch vọng lại: "Tông chủ, Hắc Ảnh vừa mới dò xét được kế hoạch của Hồng Diệp Môn. Tầng lớp cấp cao của Hồng Diệp Môn đã ra lệnh, tất cả thiên kiêu tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ đi vào cái Thông Thiên Môn mà Bất Hủ Tông đi vào. Bởi vì chỉ cần vào chung một cái Thông Thiên Môn thì sẽ cùng một khu vực, sẽ cùng tranh đoạt xếp hạng Thất Vực Đăng Thiên Bảng, hơn nữa sau khi đấu vòng loại thì chắc chắn sẽ gặp nhau."

"Muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, thú vị." Ôn Bình nhìn lướt qua mọi người trong Bất Hủ Tông, mục tiêu cuối cùng rơi vào Vân Liêu.

Vân Liêu thì hắn không lo lắng, mặc cho Hồng Diệp Môn và những thế lực phụ thuộc đó nhằm vào cũng được, dù sao Vân Liêu cũng là ma pháp sư năm hệ, thực lực mạnh mẽ bày ra đó.

Âm mưu gì đó đều là mây bay!

Nhưng mà tám mươi người đó lại là cả một vấn đề!

Có thực lực nhưng mãnh hổ không chịu được đàn sói.

Vì cam đoan hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, Ôn Bình không thể để cho tám mươi người này mạo hiểm.

Trần Hiết vội nói: "Tông chủ, thuộc hạ cũng có một cách. Nhưng mà sợ là phải để cho Vân trưởng lão ủy khuất một chút."

Vân Liêu bên cạnh vội vàng nói: "Trần trưởng lão, ngươi cứ nói đi, chỉ là chút ủy khuất đó Vân Liêu ta chịu được."

Trần Hiết nói: “Đó là ngươi hãy công khai tuyên bố ngươi muốn lấy đệ nhất Hồng Vực, khiến cho chín mươi chín phần trăm kẻ địch đều chú ý tới ngươi. Sau đó ngươi công khai đi vào một cái Thông Thiên Môn ngay trước mặt mọi người, nhưng mà đến lúc đó thì không riêng gì Hồng Diệp Môn nhắm vào ngươi mà còn có hai nhà Âm Dương gia và Hiên Đình Các cũng sẽ nhắm vào ngươi!”

Nghe kế hoạch này, Vân Liêu không chút do dự nói: “Cứ làm như thế đi!”

Trần Hiết còn nói thêm: “Vậy thì ta sẽ lệnh cho Tẫn Tri Lâu bắt đầu tạo thế.”

Dứt lời, bên kia Truyền Âm Thạch không có động tĩnh nữa.

Nhưng dưới chân lại có tiếng bàn tán, càng ngày càng nhiều.

“Mau nhìn, đó là Bất Hủ Tông!”

“Chính là tông môn này, nói nhất định sẽ lấy được đệ nhất Hồng Vực, khẩu khí tương đối lớn.”

“Không phải chứ? Cũng dám nói lấy được đệ nhất Hồng Vực.”

“Người nào khẩu khí lớn như vậy, ta xem thử?”

Càng ngày càng có nhiều người nói như vậy ở dưới, càng ngày càng có nhiều ánh mắt tập trung nhìn về phía Bất Hủ Tông.

Lại thêm hành động của Bất Hủ Tông ở Hồng Vực mấy ngày nay, đã chèn ép Hồng Diệp Môn, cho nên càng có nhiều người cảm thấy hứng thú với ứng cử viên cho đệ nhất Hồng Vực của Bất Hủ Tông. Không tới một giờ, Ôn Bình cảm thấy dưới chân ít nhất có mấy thành người đang nhìn bọn họ.

Nhưng mà kèm theo đó thì có người bắt đầu khiêu khích ứng cử viên đệ nhất của Bất Hủ Tông.

“Ai vậy, cuồng như thế!”

“Bất Hủ Tông, người nói lấy đệ nhất Hồng Vực đâu, ngươi đứng ra, cho ta nhìn thử xem tại sao ngươi lại trâu bò như

thế?”

Khi mấy lời như vậy vang lên, không ngờ còn có một Yêu Thần Dực tộc cũng tới gần phi thuyền của Bất Hủ Tông, người cưỡi nó là một nam nhân vẫn luôn nhắm hai mắt.

Khi hắn vừa xuất hiện, không ít người đều kinh thán không thôi.

“Vô Nhãn!”

“Là Vô Nhãn!”

Vô Nhãn là yêu nghiệt mà người người trong Hồng Vực đều biết, nghe nói có người trong Bất Hủ Tông nói chắc chắn sẽ lấy đệ nhất Hồng Vực, chiến ý của hắn cũng bị khơi dậy.

Ở trên bầu trời, ngay trước mặt vô số người, trầm giọng hô: “Người dám xuất khẩu cuồng ngôn của Bất Hủ Tông đâu, dám đứng ra không?”

Ôn Bình vỗ vỗ vai Vân Liêu, nói: “Đến lượt ngươi lên rồi.”

Lúc này, Vân Liêu ngự kiếm bay lên, bay về phía Vô Nhãn ngay trước mặt mọi người, sau đó lạnh giọng đáp lại: “Ta tới đây, ngươi muốn gì?”

Giờ khắc này, Vân Liêu chỉ cảm thấy vô số cảm giác bắn vào hắn, chỉ riêng cảm giác của Địa Vô Cấm thì đã hơn ngàn đạo.

Trong nháy mắt, mọi người kinh hãi.

“Sao lại là Thần Huyền Cảnh?”

“Không phải chứ, Thần Huyền Cảnh cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn?”

Người bên phe Hồng Diệp Môn cũng khịt mũi coi thường, cười ra thành tiếng.

Vô Nhãn cũng như thế.

“Chỉ ngươi?”

Dứt lời, Vô Nhãn quay người muốn đi.

Nhưng mà câu nói tiếp theo của Vân Liêu lại khiến cho Vô Nhãn dừng bước, cũng làm cho ánh mắt của tất cả mọi người vừa kinh hỉ vừa kinh hãi.

"Ta chỉ muốn lấy đệ nhất Hồng Vực, vô duyên vô cớ thì đừng có tới chọc ta. Bởi vì các ngươi cũng không khác gì Cực Đạo Thạch, quá dễ giết."

Vô Nhãn ngơ ngẩn.

Người của rất nhiều thế lực ngũ tinh cũng ngẩn cả ra.

Vô số người dưới chân cũng bị câu nói này làm cho kinh hãi.

Lúc này, ngươi của Tẫn Tri Lâu lại nhảy ra kinh hô: "Ngự kiếm! Ngự kiếm! Hắn đang ngự kiếm phi hành. Hắn chính là người thần bí đã giết Cực Đạo Thạch ở Tiễn Thủy Thành hôm đó."

Lời vừa dứt, mọi người lại kinh hãi tiếp.

Ánh mắt của hơn ngàn tên cường giả Địa Vô Cấm cũng tập trung vào người Vân Liêu, cả buổi cũng không có dời mắt đi.

Cực Đạo Thạch, mọi người đều biết, tuyệt đối có thể lọt vào top mười Hồng Vực!

Là yêu nghiệt chân chính!

Tuy nhiên, hắn lại bị người ta giết trước khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu!

Khi tin tức này xuất hiện trên Bất Hủ Nhật báo thì khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi.

Mấy ngày nay, bọn họ vẫn luôn suy đoán xem người thần bí này là ai!

Không ngờ được lại là người của Bất Hủ Tông!

Hơn nữa còn là người cuồng vọng tuyên bố sẽ lấy đệ nhất Hồng Vực lần này!

Lúc này, Vân Liêu khinh miệt nhìn lướt qua hướng Hồng Diệp Môn, biết như vậy đã đủ rồi, cao giọng nói: "Cực Thiên Phong Tâm, bây giờ ngươi đã biết lời ngươi nói vài ngày trước

buồn cười cỡ nào không? So với Cực Đạo Thạch thì ngươi mạnh bao nhiêu?”

Dứt lời, Vân Liêu ngự kiếm đáp xuống dưới.

Đường hoàng đi trên con đường mà mọi người tách ra hai bên nhường cho, đồng thời đứng trước Thông Thiên Môn một hồi, lại nói thêm một câu: “Vốn ta không định xuất hiện ở trước mặt các ngươi, chỉ muốn im lặng lấy được đệ nhất Hồng Vực, nhưng các ngươi nhất định phải xuất hiện trước mặt ta giống như là một thằng hề.”

【VIP】 Ngàn người vây giết Vân Liêu

Dứt lời, Vân Liêu bước vào trong Thông Thiên Môn.

Trước Thông Thiên Môn, vô số người bắt đầu rối loạn.

Bên phía của Hồng Diệp Môn, đám người Cực Thiên Phong Tâm phẫn nộ đến cắn răng nghiến lợi.

Giờ khắc này, vô số thiên kiêu bắt đầu vọt vào trong cái Thông Thiên Môn mà Vân Liêu đã đi vào trong đó.

Trong số những người đó, chỉ riêng yêu nghiệt thôi thì đã có năm sáu người!

Bên phía Hồng Diệp Môn thì toàn bộ thiên kiêu đỉnh tiêm đều ra hết, chỉ để lại mấy người đối phó các đệ tử nửa bước Trấn Nhạc Cảnh còn lại của Bất Hủ Tông.

Theo bọn họ nghĩ thì đối phó với nửa bước Trấn Nhạc Cảnh mà còn cần thiên kiêu đỉnh tiêm sao?

Giờ phút này, hợp sức giết chết Vân Liêu mới là chuyện quan trọng nhât!

Khi đi qua được Thông Thiên Môn, coi như đấu vòng loại kết thúc.

Thông Thiên Môn sẽ thuận thế chiếu một vệt kim quang xuống, hóa thành một cái ấn ký màu vàng kim dán lên trên cổ tất cả những người thông qua Thông Thiên Môn.

Nó giống như là một tấm giấy thông hành, chỉ khi được đóng dấu nó lên thì mới có thể đi tới chỗ tiếp theo, tiến hành đấu bán kết.

“Sau bảy ngày, đấu bán kết sẽ tiến hành ở Phong Vân Đài!” Sau khi thông báo địa điểm đấu bán kết, binh sĩ U Quốc sau Thông Thiên Môn thúc giục Vân Liêu rời đi.

Theo Vân Liêu đi vào Thông Thiên Môn, Vô Nhãn lại dừng lại, không để ý binh sĩ U Quốc thúc giục, đứng đối diện Vân Liêu. Mặc dù Vô Nhãn không có mở mắt nhưng Vân Liêu

lại cảm nhận được ánh mắt tràn đầy chiến ý và sát ý mà Vô Nhãn bắn tới.

"Đừng ngã xuống ở Phong Vân Đài!" Vô Nhãn nhắc nhở một câu, sau đó bước nhanh, rời xa Thông Thiên Môn, đi vào chỗ sâu trong Đăng Thiên Nguyên.

Vân Liêu nhìn bóng lưng Vô Nhãn rời đi, ngự kiếm bay ngược về phi thuyền.

Khi Vân Liêu đáp boong thuyền phi thuyền, chúng đệ tử lập tức vây quanh, cả đám đều buồn rầu nói: "Vân trưởng lão, chúng ta thấy rất nhiều yêu nghiệt và thiên kiêu đỉnh tiêm đều đi theo ngài vào Thông Thiên Môn thứ nhất!"

Vân Liêu lạnh nhạt đáp lại một tiếng: "Không ngại. Ngược lại là các ngươi, tiềm tu ba tháng, đừng có bị những người này đánh bại."

Mọi người nghe nói như vậy thì vội vàng thề thốt khẳng định!

"Đệ tử nhất định sẽ dốc hết toàn lực lấy được top một trăm!"

"Ta cũng vậy!"

"Nếu như không lấy được top một trăm thì phạt ta một năm không được ăn đồ ăn ngon mà Hoài Diệp sư tỷ làm."

Nhìn thấy đệ tử tông môn nhiệt tình tăng vọt như vậy, Vân Liêu vui mừng cười một tiếng: "Không tệ, không hổ là đệ tử Bất Hủ Tông!"

Vì những đệ tử này mà gánh hết tất cả, đáng!

Đúng lúc này, Ôn Bình bỗng nhiên nói: "Trần Hiết đã tra ra được quy tắc đấu bán kết, Phong Vân Đài kiểm tra linh thể. Giống như lần này, vẫn sẽ loại ra một số lượng lớn người tham dự. Cuối cùng những người người thông qua đấu vòng loại sẽ chỉ còn lại chừng một thành!"

"Tỉ lệ đào thải cao như thế?" Vân Liêu giật mình.

"Cho nên chuyện mà ngươi cần phải làm là không được để cho bất kỳ người nào tiêu hao lực lượng của linh thể của

ngươi, nếu không thì rất có thể sẽ bị loại ra.” Ôn Bình nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía chúng đệ tử: “Còn các ngươi nữa, câu nói này cũng là nhắc nhở các ngươi.”

Thấy chúng đệ tử gật đầu, Ôn Bình quay đầu lại, vỗ bả vai Vân Liêu, nói: “Nếu có người ra tay với ngươi thì cứ giết sạch bọn họ.”

“Tông chủ, không phải ngài vừa nói?”

Vân Liêu khó hiểu nhìn tông chủ mình.

Ôn Bình cười giả dối, nói: “Ngươi dùng Ngự Kiếm Thuật cũng tốt, ma pháp cũng được, đều sẽ không tiêu hao lực lượng linh thể. Ngươi không chỉ phải giết mà còn phải giết cho bọn họ sợ! Không cần phải quan tâm kẻ địch của ngươi có thân phận gì, cứ giết là được.”

“Thuộc hạ đã rõ.” Vân Liêu cái hiểu cái không gật đầu.

Không cần biết tông chủ có ý gì, Phong Vân Đài bảy ngày sau, giết là xong việc.

Ai dám đối địch với hắn thì giết!

Dù sao hắn cũng không cần phải tiêu hao lực lượng linh thể.

Sau khi dặn dò xong sau chuyện này, Ôn Bình tiếp tục chờ đợi một hồi, sau đó cho phi thuyền đáp xuống, đưa mắt nhìn tám mươi người đi vào Thông Thiên Môn.

Những người đi theo đệ tử Bất Hủ Tông đi vào Thông Thiên Môn, Ôn Bình nhìn cũng không muốn nhìn, bởi vì không được mấy người là cường giả.

Không đủ để tạo thành uy hiếp cho đệ tử của Bất Hủ Tông!

Đợi khi tất cả mọi người thông qua Thông Thiên Môn, Ôn Bình khống chế phi thuyền bay tới Phong Vân Đài, khi bay qua không trung Thông Thiên Môn, Ôn Bình vô thức đưa mắt nhìn xuống dưới.

Phát hiện mười tên Thần Tướng của Cực Sinh Điện đều đang ngẩn đầu nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, còn có sát ý.

Ôn Bình đối mặt một giây, sau đó thu ánh mắt lại, khống chế phi thuyền nghênh ngang rời đi, một lúc lâu sau thì đến Phong Vân Đài.

Từ xa nhìn lại, cái này giống như là một cái tế đàn to lớn.

Nhưng mà khác ở chỗ cái tế đàn này lớn đến đáng sợ, mỗi một cái cầu thang đi lên đó rộng chừng ngàn trượng. Từ xa nhìn lại thì nó giống như một cái thang lên trời. Ngoại trừ độ rộng đáng sợ này ra thì độ cao của Phong Vân Đài cũng vô cùng kinh người.

Cao tới ba trăm trượng!

Mà Phong Vân Đài như vậy lại có tới mười cái!

Chúng nó nằm trong Đăng Thiên Nguyên, giống như là cự thú thủ vệ Đăng Thiên Nguyên.

Khi đêm đến, phạm vi hơn mười dặm quanh Phong Vân Đài, lều vải kéo dài không dứt, liên tục bảy ngày, đèn đuốc sáng trưng, cuồng hoan không thôi.

Bởi vì U Quốc có quy định, nếu như tư đấu trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì sẽ xử tử, thậm chí thế lực liên quan còn bị xóa bỏ.

Không hề bận tâm vượt qua bảy ngày này, cuối cùng, đấu bán kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng bắt đầu.

Hơn một trăm vạn tên thiên kiêu thông qua được đấu vòng loại bắt đầu hội tụ tới mười cái Phong Vân Đài. Khi đấu bán kết bắt đầu, cuối cùng, điện chủ Cực Sinh Điện cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Đó là một lão giả tinh thần quắc thước, trong lúc giơ tay nhấc chân thì phóng ra sát khí kinh khủng.

【VIP】 Điên cuồng tàn sát

Chỉ riêng điểm này thì có thể chứng minh được hắn đã giết không ít người.

Nếu không thì sẽ không có chuyện sát khí như gió, thường làm bạn bên cạnh hắn!

"Địch Trần… điện chủ Cực Sinh Điện… Địa Vô Cấm Thượng Cảnh." Trên phi thuyền, Ôn Bình nhìn điện chủ Cực Sinh Điện trên vùng trời của Phong Vân Đài, tự mình lẩm bẩm.

Sau khi Địch Trần xuất hiện, trực tiếp khoát tay, ra hiệu cho mọi người im lặng: "Cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ thì phải chờ trăm năm. Giờ khắc này, tất cả mọi người xông lên đi! Người leo được càng cao thì phần thưởng lấy được sẽ càng phong phú!"

Nói xong, trong hơn trăm vạn người có chín mươi chín phần trăm lập tức hóa thành mãnh hổ, nhào về phía Phong Vân Đài.

Vân Liêu không có vội vã đi tới trước, bởi vì hắn đy thấy có rất nhiều người vây quanh mình. Bọn họ đều đang chờ mình leo lên Phong Vân Đài. Lúc này, cho dù không dùng đầu óc suy nghĩ thì cũng có thể hiểu được là những người này đang muốn làm cái gì.

Khi càng ngày càng có nhiều người đi lên Phong Vân Đài, nơi xa, đám khán giả đều reo hò lên, nhưng mà không lâu sau thì bọn họ tập trung ánh mắt nhìn qua bên chỗ Vân Liêu.

Bởi vì chỉ có chỗ này là còn một đám người đứng im đó không nhúc nhích.

Những người khác leo Phong Vân Đài leo tới khí thế ngất trời, nhưng mà những người này còn chưa hề động một chút nào.

Ngay khi bọn họ bàn tán với nhau thì trong số hơn nghìn người đang vây quanh Vân Liêu, có một người đẩy đám người ra đi tới trước mặt Vân Liêu, sau đó trào phúng: "Sợ? Ngạo khí khi ở Thông Thiên Môn đâu? Yên tâm, chúng ta rất có kiên nhẫn, sẽ tiếp tục chờ!"

Vân Liêu không có trả lời, chỉ đưa mắt nhìn tới Phong Vân Đài, nhìn đám người đang không ngừng leo lên đó, giống như là một quần chúng.

Tiếng bàn tán vang lên bên tai không dứt.

"Đệ nhất Hồng Vực, gan cũng quá nhỏ?"

"Chỉ như vậy? Còn giết Cực Đạo Thạch! Khoác lác!"

"Hạng người mua danh chuộc tiếng!"

Tiếng trào phúng như là muỗi kêu, không ngừng vo ve bên tai Vân Liêu, nhưng mà nhìn Vân Liêu như là không có nghe được.

Đám khán giả xa xa, thỉnh thoảng lại nhìn Vân Liêu và đám người tụ tập xung quanh một lần.

Ngay cả điện chủ Cực Sinh Điện Địch Trần cũng bị hấp dẫn ánh mắt.

Lúc này, Vân Liêu đột nhiên cất bước: "Nếu các ngươi thích đi theo ta, vậy thì đi đi."

Dứt lời, Vân Liêu rảo bước đi tới Phong Vân Đài.

Hơn nghìn người thì bao vây tứ phía, cũng đi theo Vân Liêu tới Phong Vân Đài.

Trong khoảnh khắc khi bước lên Phong Vân Đài, Vân Liêu trầm giọng nói: "Ta đứng đó không đi là sợ khi ta giết các ngươi sẽ làm tổn thương tới người vô tội!"

"Bây giờ ở đây rất trống trải, để tâ đưa các ngươi lên đường!" Chẳng biết lúc nào, đũa phép đã xuất hiện ở trong tay Vân Liêu.

Vùng đũa phép lên, bắt đầu ngâm xướng!

Sau khi độ thuần thục tăng lên mức cao nhất, thời gian ngâm xướng ma pháp vô cùng ngắn ngủi, chỉ một giây, ma pháp tam giai hệ thổ —— Cực Hạn Trọng Áp đã được ngâm xướng xong!

Oanh!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên!

Giống như là một tảng đá lớn từ chỗ cao rơi xuống, đập xuống đất.

Khi biến hóa xảy ra, sắc mặt những người bước lên Phong Vân Đài đó lập tức thay đổi, trong nháy mắt nhận ra Vân Liêu không phải nói đùa.

Sao hắn dám?

Một người muốn đánh hơn một ngàn người?

Hắn điên rồi sao?

Nhưng mà nếu Vân Liêu đã dám động thủ thì đương nhiên là bọn họ cũng sẽ không nương tay.

Phanh ——

Phanh ——

Tiếng mạch môn rung động vang lên bên tai không dứt, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Cho dù là đám khán giả dưới chân, mới đầu cũng không muốn xem Phong Vân Đài cũng bị tiếng mạch môn rung động bất thình lình hấp dẫn ánh mắt tới.

Khi vô số người nhìn mạch môn mở ra đó, bọn họ không thấy được Cực Hạn Trọng Áp đã buông xuống.

Trong khoảnh khắc, một lực lượng vô hình khiến cho những Thần Huyền Thượng Cảnh đó không thể bước đi được, giống như là có vô số cự thạch cột vào chân, bước đi cũng khó khăn.

Nhưng mà, như vậy còn chưa phải là kết thúc.

Khi trọng áp càng ngày càng lớn thì mấy trăm tên Thần Huyền Thượng Cảnh đó không chỉ đơn giản là không đi được

mà ngay cả đứng cũng đứng không nổi!

Bịch!

Khi có một người ngã xuống thì người thứ hai cũng xuất hiện theo.

Còn những thiên kiêu nửa bước Trấn Nhạc Cảnh đó, theo thời gian thì thân thể cũng dần run rẩy, có vẻ như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Chỉ có Trấn Nhạc Cảnh chân chính thì mới có thể đứng được, nhưng mà muốn bước đi cũng khó khăn, miễn cưỡng đánh tới Vân Liêu.

Nhưng mà Vân Liêu hoàn toàn không bị Cực Hạn Trọng Áp ảnh hưởng, tránh né được tất cả công kích một cách dễ dàng.

Nhận ra được tình huống có chút không đúng, lúc này mọi người không nương tay nữa, không chút do dự dùng lực lượng linh thể, phóng mạch thuật ra công kích Vân Liêu.

"Vận dụng mạch thuật, giết hắn!"

"Công kích của hắn rất quái dị!"

Theo tiếng mạch môn vang lên bên tai không dứt, những Thần Huyền Cảnh đó đã bị ép tới mặt đã dán xuống đất, cho dù có giãy dụa như thế nào thì cũng không đứng dậy nổi. Những thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh ra tay với Vân Liêu đó thấy tình thế không ổn, cũng không dám tụ thế nữa, lập tức dùng mạch thuật đánh tới Vân Liêu.

Mạch khí biến thành cự thạch hình nón, có quả đấm to lớn được hỏa diễm bọc lấy, còn có những cự thú lao nhanh từ nước biến thành, phô thiên cái địa đánh tới Vân Liêu.

Mấy trăm người cùng nhau công kích, có thể nói là thanh thế kinh người, khiến cho đám người đứng xa quan sát đó kinh ngạc không thôi.

Đương nhiên, không phải là bọn họ đang cảm thán lực lượng mạnh mẽ. Mà là đang cảm thán đấu bán kết mới vừa bắt đầu thì Vân Liêu đã bị nhiều người vây công như vậy.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người bắt đầu chờ mong kết quả của cuộc tranh tài này.

Dù sao Vân Liêu là người có thể giết được Cực Đạo Thạch!

Tuyệt đối không yếu!

Oanh ——

Trên Phong Vân Đài lại xuất hiện biến hóa.

Vân Liêu đứng ở trên bậc thang, không hề động một chút nào, nhưng mà mạch thuật phô thiên cái địa đó lại bị một sức mạnh vô lượng trấn áp.

【VIP】 Điên cuồng tàn sát (2)

Tất cả mạch thuật công kích đều bị đập xuống bậc thang của Phong Vân Đài.

Chuyện này khiến cho những thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh phóng thích mạch thuật đó thay đổi sắc mặt, nhận ra được tình huống càng ngày càng không đúng, bbh đột nhiên nghe được có người kêu lên thảm thiết sau lưng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Đập vào mắt là những Thần Huyền Cảnh đó đã bị lực lượng vô hình này áp cho thành bánh thịt, kể cả đầu cũng bị ép cho biến hình.

Nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, mặc dù không có thê thảm như vậy nhưng mà từng người đều mặt dán chặt xuống đất, mắt thấy thảm trạng của những Thần Huyền Cảnh đó sắp lặp lại.

Lúc này, rốt cuộc bọn họ cũng nhận ra được chuyện không đúng.

Bọn họ hoàn toàn không thể chống lại Vân Liêu!

“Khoảng cách lực lượng cũng không phải là số lượng có thể bù đắp được.” Trên Phong Vân Đài, Vân Liêu khịt mũi coi thường nhìn mấy người muốn giết bọn họ.

Trọng áp tiếp tục tăng cường!

Phanh ——

Khi liên tục có thiên kiêu nửa bước Trấn Nhạc Cảnh bị ép thành bánh thịt, đầu óc nở hoa, trong số những người vây xem đã có không ít người đứng ngồi không yên.

Thiên kiêu nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, cho dù là đối với bất cứ thế lực ngũ tinh nào thì đều là thuộc về đỉnh tiêm. Cho dù là ở Âm Dương gia, Hiên Đình Các hoặc là Hồng Diệp Môn thì cũng không có nhiều thiên kiêu còn chưa đến bốn mươi tuổi mà có thể bước vào nửa bước Trấn Nhạc Cảnh.

Hồng Diệp Môn bọn họ còn như vậy thì sợ là những thế lực tứ tinh, ngũ tinh đó cũng sẽ xem những thiên kiêu đó như là bảo vật.

Nhưng mà cái này còn chưa phải là một cọng cỏ cuối cùng đè sập bọn họ. Cọng cỏ cuối cùng đè sập bọn họ là mấy người Trấn Nhạc Cảnh cũng bắt đầu bị ép tới mặt kề sát bậc thang, cho dù có giãy dụa như thế nào, có gầm thét như thế nào thì cũng không đứng dậy nổi, lúc này, bọn họ mới nhận ra được hóa ra Vân Liêu mạnh mẽ như thế!

Bọn họ từng dự đoán có lẽ Vân Liêu sẽ khó đối phó, dù sao cũng là yêu nghiệt có thể giết chết Cực Đạo Thạch, nhưng mà bọn họ không ngờ được khi vừa mới đối mặt thôi thì hơn một ngàn người đã bị đánh bại.

Lúc này, một lão giả nửa bước Địa Vô Cấm đột nhiên đứng dậy, nước mắt tuôn đầy mặt nhìn Phong Vân Đài: “Tôn nhi bảo bối của ta!”

Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai!

Không tới mười cái hô hấp thì không dưới ngàn người đứng lên, nhìn về phía Phong Vân Đài, nhìn Vân Liêu tức giận mắng, đau khổ cầu khẩn.

Dù sao đối với không ít thế lực thì những người bị Vân Liêu tùy ý giết chết đó là hi vọng quật khởi của gia tộc bọn họ.

Vân Liêu nghe những lời này, chỉ ngẩng đầu lên nhìn, sau đó tiếp tục gia tăng trọng áp lên. Trong đầu của hắn chỉ có câu nói của tông chủ, thấy ai có sát ý thì cứ giết hết, không cần biết đối phương có thân phận gì, nhất định phải giết cho tới khi kẻ địch sợ hãi!

Hơn một ngàn người này chỉ là mới bắt đầu thôi!

Khi trọng áp lại tăng lên, có không ít thiên kiêu Trấn Nhạc Hạ Cảnh chết trên bậc thang.

Nếu chỉ là mấy người thì tốt.

Nhưng mà khi có liên tục mấy chục người thì chuyện sẽ không giống.

Bốn mươi tuổi mà đã bước vào Trấn Nhạc Cảnh thì chỉ cần không chết yểu là có tới chín mươi phần trăm sẽ bước vào Địa Vô Cấm.

Cho dù đối với bất cứ thế lực nào thì cũng là bảo bối!

Khi có mấy chục người chết, đám cường giả Địa Vô Cấm chấn nộ.

Một tên Địa Vô Cấm bay lên không trung, sau đó ngước nhìn điện chủ Cực Sinh Điện Địch Trần, quỳ trên không trung, chỉ thẳng vào Vân Liêu: "Điện chủ, cái tên Bất Hủ Tông này hung tàn như thế, mới bắt đầu thì đã giết nhiều thiên kiêu ở Hồng Vực chúng ta như vậy, không thể giữ lại!"

Sau đó lại có mấy cường giả Địa Vô Cấm bay lên không trung, quỳ một gối ở trên bầu trời, lòng đầy căm phẫn chỉ trích Vân Liêu điên cuồng đồ sát.

"Điện chủ, kẻ này tàn bạo như thế, không thể giữ lại!"

"Điện chủ, mời ra tay đi!"

Khi tất cả cường giả Địa Vô Cấm đều bay lên không trung xin Địch Trần làm chủ thì ở phía dưới, quần chúng cũng bắt đầu trách cứ Vân Liêu, trách cứ Bất Hủ Tông không có nhân tính.

Đương nhiên, những người trách cứ là người của những thế lực tứ tinh, ngũ tinh tương đối yếu.

Đối với bọn họ thì người chết ở Phong Vân Đài là bảo bối của gia tộc hoặc là tông môn bọn họ.

Thấy càng ngày càng có nhiều người đứng lên, những trưởng lão Hồng Diệp Môn vốn định ngồi xem Vân Liêu bị vây công cũng ngồi không yên. Sai khiến người của thế lực phụ thuộc đi giết Vân Liêu là ý của bọn họ, bây giờ tổn thất thảm trọng như vậy, nếu còn không ngăn lại thì sợ là hơn một ngàn người này sẽ bị diệt sạch.

Những người này chết cũng không có việc gì.

Nhưng mà bọn họ sợ những thế lực phụ thuộc cõi lòng băng giá!

Dù sao bây giờ Hồng Diệp Môn càng ngày càng phân tranh nhiều với Bất Hủ Tông, nếu không có thế lực phụ thuộc ủng hộ thì Hồng Diệp Môn rất khó mà một tay che trời như trước đây.

Lặc Khánh vội vàng ngự không bay lên, bay tới dưới điện chủ Cực Sinh Điện, vội vàng nói: "Điện chủ, người Bất Hủ Tông giết ba vị Thần Tướng Thiên Quân, bây giờ lại đại khai sát giới ở Phong Vân Đài, nếu như ngài không ngăn lại thì sợ không còn kịp nữa. Mỗi một thiên kiêu chết trong tay hắn đều là máu mới của Hồng Vực, tương lai Hồng Vực phải dựa vào bọn họ đó."

Khi Lặc Khánh cũng đại biểu cho Hồng Diệp Môn đứng dậy, người phe Hồng Diệp Môn lập tức như ong vỡ tổ, ngàn vạn người bắt đầu khiển trách Vân Liêu, khẩn cầu điện chủ ra tay.

Muốn mượn tay điện chủ diệt trừ Vân Liêu!

Nhưng mà Địch Trần chỉ lạnh lùng trả lời một câu: "Cho nên Hồng Diệp Môn các ngươi muốn dạy Cực Sinh Điện ta làm việc?"

Một câu khiến cho đám người Lặc Khánh kinh sợ.

Đột nhiên có cảm giác xấu.

Mấy tên Địa Vô Cấm, gồm cả Lặc Khánh khom người xin lỗi: "Điện chủ, chúng ta tuyệt đối không có ý này! Chúng ta không chỉ suy tính cho mình, cũng nghĩ cho Vực Chủ…"

Nói đùa.

【VIP】 Đại chiến sắp bắt đầu

Dạy Cực Sinh Điện làm việc?

Như vậy không phải là muốn chết hả?

Thấy mọi người xin lỗi, đồng thời hốt hoảng giải thích, Địch Trần lại không định bỏ qua như vậy, tiếp tục lạnh giọng chất vấn: "Vậy tại sao cả đám các ngươi đều đi lên kêu bổn điện chủ ra tay can thiệp đấu bán kết? Sau khi Diệp môn chủ Diệp Vu Bình của các ngươi bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm thì đã hoàn toàn không xem bổn điện chủ ra gì nữa sao?"

Vừa dứt lời, mấy tên cường giả Địa Vô Cấm hoảng sợ quỳ trên không trung, tính cả Lặc Khánh, toàn bộ đều cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng đầu giải thích nữa.

Điện chủ Cực Sinh Điện lại không hài lòng với Hồng Diệp Môn?

Còn nhắm thẳng vào môn chủ Diệp Vu Bình?

Tại sao chứ?

Càng nghĩ mấy người càng không rõ tại sao Cực Sinh Điện lại như vậy. Nhưng mà bọn họ cũng không dám giải thích thêm nữa, bởi vì bây giờ nói càng nhiều thì sai càng nhiều.

"Lăn xuống đi!" Sau đó trong tiếng hét phẫn nộ của Địch Trần, mấy người xám xịt bay về chỗ cũ, cả buổi cũng không thể bình tĩnh.

Mà đám người thấy cảnh này thì trong lòng cũng cực kỳ kinh hãi.

Vốn cho là điện chủ Cực Sinh Điện sẽ trừng trị người Bất Hủ Tông, không ngờ lại khiển trách Hồng Diệp Môn, hơn nữa nói chuyện còn sắc bén như thế.

Đương nhiên, cũng không phải là không có người biết chuyện gì.

Bởi vì người trong cuộc thì u mê, người xem thì tỉnh táo.

Chỉ là Hồng Diệp Môn mà dám dạy Cực Sinh Điện làm việc, quá đề cao mình.

Nghĩ quan hệ của mình và Cực Sinh Điện tốt như vậy sao?

Những người biết chuyện đưa mắt nhìn phe Hồng Diệp Môn, khịt mũi coi thường, cười ra tiếng, sau đó im lặng nhìn Vân Liêu, thưởng thức hình ảnh phấn khích khi thiên kiêu bên phe Hồng Diệp Môn bị tàn sát, cuối cùng còn nhịn không được liên tục lớn tiếng khen hay.

Nhưng mà mọi người không có chú ý là sau khi phe Hồng Diệp Môn xám xịt lui ra, điện chủ Cực Sinh Điện lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vân Liêu, ngữ khí bất thiện, nói: "Đúng là tàn nhẫn, chỉ mới đấu bán kết thôi mà đã đồ sát người tham dự chiến đấu như vậy!"

Nói xong, điện chủ Cực Sinh Điện không có sai người ngăn cản hành vi của Vân Liêu mà còn xem Vân Liêu rất chăm chú, thưởng thức một màn này.

…

Đồ sát vẫn tiếp tục.

Hơn một ngàn người, chớp mắt một cái thì chỉ còn lại có một hai trăm người, đều không ngoại lệ, tất cả đều là những thiên kiêu tuổi trẻ Trấn Nhạc Hạ Cảnh.

Ỷ vào linh thể mạnh mẽ, bọn họ vẫn có thể bảo đảm mình an toàn dưới Cực Hạn Trọng Áp, nhưng mà bọn họ đã không thể động đậy được.

Thấy không ngừng có người mất hết sức đánh trả, sau đó chết đi, không ít người bắt đầu cầu xin tha thứ, đau khổ cầu khẩn Vân Liêu buông tha cho bọn họ, đồng thời khai ra chủ mưu lần này chính là Cực Thiên Phong Tâm!

Không chỉ khai ra chủ mưu, thậm chí ngay cả kế hoạch tiếp theo của Hồng Diệp Môn và Cực Thiên Phong Tâm mà bọn họ cũng khai ra. Nếu như Vân Liêu có thể tránh thoát sự vây quét của bọn họ, vậy thì Cực Thiên Phong Tâm sẽ tự mình dẫn người xóa bỏ Vân Liêu khỏi Phong Vân Đài, trừ phi Vân Liêu tự mình nhảy khỏi Phong Vân Đài.

Đương nhiên, nhảy đi xuống cũng có nghĩa là thất bại.

Như vậy, câu nói sẽ lấy được đệ nhất Hồng Vực cũng sẽ trở thành chuyện cười lớn.

Vân Liêu tiếp tục tạo áp lực, đồng thời không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trên Phong Vân Đài. Cực Thiên Phong Tâm dáng dấp ra sao thì hắn không biết, nhưng hắn lại thấy được một thanh niên cực kỳ lạnh lùng đứng ở chỗ cao trên Phong Vân Đài, mặt đầy sát ý nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt đó, chỉ hận không thể chém Vân Liêu thành muôn mảnh, sau đó lại ép thịt lấy nước.

Không cần hỏi, người đó rất có thể là Cực Thiên Phong Tâm!

Khi Cực Thiên Phong Tâm đối mặt với Vân Liêu, vô số người đưa mắt nhìn hai người. Trong khoảng thời gian này, tin tức Cực Thiên Phong Tâm muốn giết sạch người Bất Hủ Tông huyên náo xôn xao, mọi người đều biết, cho nên khi hai người cách không nhìn nhau thì lập tức trở thành tiêu điểm.

Cực Thiên Phong Tâm, là đệ tử duy nhất mà Vực Chủ thu trong mấy năm nay.

Nghe nói là một trong số ít những yêu nghiệt tuyệt thế ở Hồng Vực trăm năm nay, nếu như những người khác nói như vậy thì sẽ có rất nhiều người nghi ngờ. Nhưng câu nói này là chính miệng Vực Chủ nói, như vậy chứng tỏ Cực Thiên Phong Tâm có tư cách đứng đỉnh Hồng Vực.

Mà Vân Liêu của Bất Hủ Tông, không có danh tiếng gì, nếu không phải Bất Hủ Nhật báo ngày nào cũng nói chuyện ở đây, lại thêm giết Cực Đạo Thạch, với khiêu khích toàn bộ Hồng Vực ở trước Thông Thiên Môn thì sẽ không có ai biết tới sự tồn tại của hắn.

Hai người như vậy giao phong với nhau thì sẽ như thế nào?

“Lần đầu tiên thấy đấu bán kết nhiệt liệt như vậy! Xem ra năm này ta tới Thất Vực Đăng Thiên Bảng là một quyết định không sai, không uổng công ta buông chuyện tu hành xuống.”

“Chờ khi Vân Liêu của Bất Hủ Tông giải quyết xong đám hề cản đường của Hồng Diệp Môn thì chắc chắn sẽ đi lên. Bây giờ Cực Thiên Phong Tâm dẫn người ở trên đỉnh Phong Vân Đài chờ, không được bao lâu thì hai người sẽ gặp nhau, không tránh được sẽ có một trận đại chiến!”

“Cực Thiên Phong Tâm, từ khi Vực Chủ thu hắn làm đệ tử thì không có tin tức gì nữa. Nhưng mà nếu như Vực Chủ tự mình chỉ bảo thì chắc chắn thực lực cực kỳ khủng bố, tuyệt đối mạnh hơn mấy yêu nghiệt như Cực Đạo Thạch mấy phần. Mà Vân Liêu của Bất Hủ Tông, chỉ giết một Cực Đạo Thạch, trừ ra thì không có bất kỳ chiến tích gì, không dễ phán đoán thực lực. Cho nên hai yêu nghiệt này đối đầu với nhau, không biết ai sẽ là người chiến thắng.”

【VIP】 Kết thúc như vậy?

Trong tiếng bàn tán của người xem, những thiên kiêu Trấn Nhạc Hạ Cảnh còn lại đó bắt đầu bị Cực Hạn Trọng Áp đưa xuống hoàng tuyền.

Không tới mười hơi, phần dưới Phong Vân Đài đã máu chảy thành sông.

Hơn một ngàn người, không ai sống sót!

Lúc này, vô số người hít một hơi khí lạnh, âm thầm kinh ngạc tán thán Vân Liêu tàn nhẫn.

Mấy trăm năm, chỉ có mình Vân Liêu đồ sát ở đấu bán kết như thế!

Sau khi giết sạch hơn một ngàn người này, Vân Liêu cất đũa phép, bắt đầu đi lên trên đỉnh Phong Vân Đài. Hắn đi lên, chấn động trái tim không biết bao nhiêu người. Bọn họ nhìn Vân Liêu từng bước đi lên, không khỏi bắt đầu hồi hộp theo, giống như mình đang đi trên Phong Vân Đài vậy.

Cực Thiên Phong Tâm thì dứt khoát ngồi xuống, chờ đợi Vân Liêu đến. Bên cạnh Cực Thiên Phong Tâm, hơn mười thiên kiêu đỉnh tiêm của Hồng Diệp Môn hội tụ, tất cả đều là Trấn Nhạc Trung Cảnh. Đều là đệ tử mà Hồng Diệp Môn mới thu trong khoảng thời gian này.

Đội hình như thế, không phải thượng cảnh không thể địch!

Đương nhiên, cũng không phải là thượng cảnh bình thường, nếu là cường giả thượng cảnh bình thường thì sợ là một mình Cực Thiên Phong Tâm là có thể đánh thắng được.

Cùng lúc đó, Vân Liêu cũng nhìn chằm chằm bậc thang Phong Vân Đài, bước chân dần trở nên chậm chạp.

Cảnh tượng này cũng đập vào mắt ngời ngoài, bọn họ cũng bắt đầu nghi ngờ không biết có phải là Vân Liêu sợ hãi hay không.

Cực Thiên Phong Tâm cũng liên tục giễu cợt, sau đó cao giọng nói: "Nếu không có gan thì không cần nói đệ nhất Hồng Vực gì gì đó, ngoan ngoãn đưa đầu qua đây, ta cho ngươi một đao, ngươi cũng dễ dàng lên đường. Đúng là đồ hèn nhát!"

Đương nhiên hắn sẽ không cho rằng Vân Liêu sẽ bị một cái Phong Vân Đài cản bước, người như bọn họ, trèo lên đỉnh Phong Vân Đài đều không thành vấn đề. Cho dù mới bị tiêu hao lực lượng linh thể thì kết quả vẫn như thế.

Bởi vì Phong Vân Đài chỉ dùng để loại bỏ những người có tư chất bình thường, cũng không phải là vì phụ trợ yêu nghiệt bọn họ, cho nên sẽ không khó khăn bao nhiêu.

Nhưng mà, Vân Liêu càng chạy càng chậm.

Thời khắc này Vân Liêu chẳng chỉ nhìn chằm chằm cái bậc thang mà chỉ cần bước lên nó là coi nhưu thông qua đấu bán kết của Phong Vân Đài, khó khăn đi lên.

Cũng may là có Hỏa Linh Chi Thể, đồng thời trong khoảng thời gian này hắn không ngừng ăn Linh Mễ, Hỏa Linh Chi Thể cũng đến cảnh giới tiểu thành.

Dựa theo phỏng đoán của Vân Liêu thì nếu như là linh thể xếp hạng tương đối thấp thì sợ là muốn bước lên bậc thang được tính là thông qua đấu bán kết đó thì ít nhất cũng phải đại thành.

Cũng may là Hỏa Linh Chi Thể của hắn vẫn có xếp hạng rất cao!

Nhưng mà thông qua đấu bán kết đã là cực hạn, trước mắt, lực lượng linh thể của hắn hoàn toàn không đủ để đi lên tiếp.

Dù sao hắn cũng là ma pháp sư.

Không phải linh thể đại sư!

Khi bước lên bậc thang thông qua đấu bán kết, Vân Liêu đặt mông ngồi xuống, xoa xoa mồ hôi trên mặt, sau đó liếc mắt nhìn Cực Thiên Phong Tâm trên đỉnh đầu một cái, bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Coi như ngươi mạng lớn."

Dứt lời, Vân Liêu đứng dậy, đi vào lối ra bên cạnh bậc thang, từ lối ra đi xuống Phong Vân Đài, về tới đồng cỏ phía dưới Phong Vân Đài.

"Thật là thoải mái ——"

Vân Liêu đặt mông ngồi ở trên đồng cỏ, hưởng thụ gió mát quất vào mặt.

Nhưng mà một màn này lại khiến cho vô số người trơn mắt há mồm, cả đám đều kinh ngạc nhìn cảnh này, giống như là nằm mơ cũng không ngờ được.

Chỉ như vậy?

Chỉ như vậy?

Quyết đoán khi nói muốn lấy đệ nhất Hồng Vực đâu?

Cuồng ngạo khi trào phúng toàn bộ Hồng Vực không?

Tàn nhẫn khi tàn sát hơn một ngàn người đâu?

Sao mới bước lên bậc thang thông qua bán kết thì lại xuống rồi?

"Bất Hủ Tông lại nhát như vậy?"

"Không phải đâu, ta còn tưởng là sẽ mãnh liệt lắm, không ngờ lại nhát như vậy. Ngay cả ban thưởng trên cao Phong Vân Đài cũng không cần, chỉ cần thông qua bán kết thì lập tức rời khỏi Phong Vân Đài."

"Ta chưa từng thấy người nào nhát như thế, oa, quá nhát chứ. Cho dù không đi lên thêm mấy bước nữa, cho dù không đánh với Cực Thiên Phong Tâm thì ít nhất cũng phải thể hiện một chút xíu chứ. Thông qua đấu bán kết thì rút lui, ta rất muốn một quyền nện chết hắn."

Vô số người bắt đầu trào phúng, thổn thức. Bên phe Hồng Diệp Môn thì há miệng mắng to. Tính cả điện chủ của Cực Sinh Điện cũng không thể tin đc là sẽ xảy ra chuyện như vậy. Chỉ có Vân Liêu thở hổn hển, bắt đầu ổn định hơi thở của mình.

Trên Phong Vân Đài, Cực Thiên Phong Tâm suýt chút nhảy xuống Phong Vân Đài, giận đến lông mày run rẩy.

Lại không dám lên!

Hèn nhát!

“Tranh tài tiếp theo, ta xem ngươi sẽ trốn như thế nào!”

Để lại một câu nói tràn đầy sát ý, Cực Thiên Phong Tâm bắt đầu đi lên.

…

Thời gian chậm rãi trôi qua, không có bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì, tất cả bên phe Bất Hủ Tông đều thông qua được hết.

Đáng nhắc tới chính là chuyện Vân Liêu sợ trở thành đề tài nói chuyện khi trà dư tửu hậu, vô số người đều cười nhạo Vân Liêu hèn nhát.

Người khác thì muốn leo lên Phong Vân Đài càng cao càng tốt, đứng càng cao càng tốt, nhưng mà Vân Liêu lại leo lên bậc thang đó rồi đi xuống!

Nguyên nhân lớn nhất là do sợ Cực Thiên Phong Tâm!

Mà giờ khắc này, đám người Ôn Bình đã rời khỏi Phong Vân Đài, đi tới điểm tranh tài tiếp theo. Tiếp theo sẽ là vòng thứ hai của đấu bán kết.

Vòng thứ hai sẽ không loại nhiều như vậy nữa, bởi vì chỉ còn lại có mười mấy vạn người, cho nên chỉ tiến hành loại một nữa.

Năm năm tổ đội, kết thành mạch trận!

Mỗi một đội có mười cơ hội khiêu chiến, còn có năm lần bị khiêu chiến.

Khiêu chiến thì không thể cự tuyệt, đồng thời chỉ có đội nào thắng năm trận mới có thể tiến vào vòng thứ ba của đấu bán kết.

Đối với chuyện này, Ôn Bình cũng không muốn quan tâm, bởi vì trước thực lực tuyệt đối, mạch trận do năm người kết

thành hoàn toàn không ngăn được. Các đệ tử của Bất Hủ Tông muốn thắng được năm trận thì quá dễ dàng.

【VIP】 Kết thúc như vậy? (2)

Nhưng mà khi Ôn Bình khống chế phi thuyền bay tới điểm thi đấu thì phát hiện có Yêu Thần Dực tộc thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh đang đuổi theo hắn. Bởi vì Ôn Bình cũng không có mở ra tốc độ nhanh nhất của phi thuyền cho nên khoảng cách của hắn với Yêu Thần Dực tộc đó càng ngày càng gần.

Sau đó có một người từ đỉnh đầu Yêu Thần Dực tộc bay ra, nhanh chóng tiếp cận phi thuyền —— chính là điện chủ Cực Sinh Điện!

"Tông chủ Bất Hủ Tông, chúng ta nói chuyện một chút?"

Sau khi Địch Trần tiếp cận phi thuyền, cũng không lộ ra bất cứ sát ý gì.

"Tông chủ!"

Vân Liêu có chút lo lắng.

Ôn Bình vỗ vỗ vai Vân Liêu, sau đó đứng ở mép thuyền, ngừng phi thuyền lại, cách không nhìn Địch Trần.

Địch Trần đưa mắt nhìn Vân Liêu, sau đó lại nhìn Ôn Bình, mở miệng nói: "Bổn điện chủ không vòng vèo. Cho dù mấy người Thiên Quân chết trong tay cường giả của Bất Hủ Tông nhưng suy cho cùng thì là do bọn họ gieo gió gặt bão."

"Ồ?"

Ôn Bình đột nhiên rất tò mò Địch Trần này muốn làm gì.

Gieo gió gặt bão?

Hóa ra điện chủ Cực Sinh Điện này lại nghĩ như vậy, khó trách hắn không có động tác gì cả.

Địch Trần lại tỏ vẻ hữu hảo: "Chắc hẳn Tẫn Tri Lâu của các hạ cũng thấy được, sau khi mấy người Thiên Quân chết, Cực Sinh Điện ta cũng không có bất kỳ động tác gì."

"Vừa nghe nói!"

“Nếu các hạ vừa nghe nói, vậy chúng ta tìm một chỗ tâm sự?”

“Có chuyện cứ việc nói thẳng đi, chúng ta còn phải đi đường.”

“Tốt! Bổn điện chủ ưa thích người ngay thẳng như các hạ, ta cũng nói thẳng luôn. Ta hi vọng Bất Hủ Tông có thể hợp tác với Cực Sinh Điện.”

“Ừm?”

Địch Trần cười nói: “Tuyền Qua Đồ mà các hạ làm, phải nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, nếu có thể chế tạo hàng loạt cho cường giả U Quốc sử dụng, vậy thì có thể chiếm được thượng phong khi phân tranh với Già Thiên Lâu. Cho nên Vực Chủ hứa hẹn, chỉ cần các hạ chịu hợp tác, Vực Chủ Phủ sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua những chuyện mà Bất Hủ Tông làm trước đó!”

“Thì ra là thế.” Ôn Bình cười cười, nhưng mà hắn cũng nghe được ý nghĩa khác trong lời Địch Trần.

Đó là nếu như không hợp tác thì Vực Chủ sẽ không tha cho Bất Hủ Tông.

Địch Trần nói tiếp: “Các hạ cảm thấy thế nào? Bổn điện chủ đã tìm hiểu, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ đó, giá đấu giá thấp nhất của một tấm cũng là năm trăm ngàn bạch tinh, cao nhất đạt đến bảy trăm bảy mươi ngàn bạch tinh. Dĩ nhiên, này là vì hiếm mới có giá như thế, Vực Chủ Phủ nguyện xuất ra năm mươi triệu bạch tinh mua một trăm tấm Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù. Tuyệt đối sẽ không để cho các hạ thiệt thòi!”

Ôn Bình trầm mặc.

Nói thật, giá cả vẫn rất tốt.

Đến lúc đó chỉ cần giữ năng lực tốt lại, bán đám Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù kém một chút cho Cực Sinh Điện là được rồi.

Kiếm bộn, không lỗ!

Hơn nữa, một khi hợp tác như thế thì Bất Hủ Tông sẽ được chính phủ ở Hồng Vực tán thành, sẽ không bị U Quốc cản trở nữa.

Vấn đề Già Thiên Lâu và U Quốc, tạm thời có thể giải quyết được một cái.

Nhưng mà hợp tác như vậy cũng không được lâu dài, bởi vì thời gian tông môn phát triển nổ mạnh chỉ kéo dài một năm, Tuyền Qua Đồ đã cải tạo chỉ có thể bán không hạn chế trong một năm này. Qua một năm này, sẽ áp dụng lại quy tắc một tháng chỉ bán một tấm.

Đến lúc đó Vực Chủ Phủ sẽ như thế nào?

Sẽ trở mặt sao?

Ôn Bình cảm thấy tám chín phần mười là sẽ trở mặt.

Nhưng mà làm như vậy cũng có thể tranh thủ được một năm cho Bất Hủ Tông, đến lúc đó trở mặt thì trở mặt, một năm sau Bất Hủ Tông không sợ Vực Chủ Phủ.

Chẳng qua là bây giờ lại có một vấn đề nữa, hắn tuyệt đối sẽ không cống nạp!

Cũng sẽ không cúi đầu xưng thần với U Quốc!

Đầu tiên là hắn không muốn!

Hai là hệ thống cũng không cho phép tông môn siêu cấp thần phục người khác.

Như vậy, Vực Chủ Phủ cũng cho phép sao?

Là thượng vị giả, bọn họ sẽ chấp nhận chuyện như vậy sao?

Đổi vị trí suy nghĩ một thoáng, nếu như là mình thì chắc chắn sẽ không cho phép chuyện như vậy.

Đang lúc Ôn Bình đang tự hỏi vấn đề này thì Địch Trần lại nói trước: “Nếu như các hạ cần thời gian nghĩ lại thì bổn điện chủ tuyệt đối không thúc giục ngươi. Ngược lại, trong thời gian diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng này, chúng ta có thể ặp bất cứ lúc nào.”

Nghe nói như vậy, Ôn Bình cũng lười hỏi lại vấn đề này.

Thuận theo sườn núi mà đi xuống chứ sao?

"Sau này gặp rồi bàn lại đi." Ôn Bình nói tiếp.

Lúc này, Địch Trần còn nở nụ cười hiền hòa, thu sát khí lại: "Được, vậy thì trong khoảng thời gian này, hi vọng các hạ suy nghĩ kĩ lại một chút, hợp tác với Cực Sinh Điện, hợp tác với Vực Chủ Phủ, các hạ tuyệt đối sẽ không bị thiệt thòi."

Dứt lời, Địch Trần bay trở về đỉnh đầu Yêu Thần Dực tộc.

Đưa mắt nhìn phi thuyền một cái, sau đó quay đầu rời đi.

Khi Địch Trần vừa đi khỏi, Vân Liêu ở bên cạnh vội nói: "Tông chủ, ngươi tính hợp tác?"

Ôn Bình đáp: "Hợp tác? Cho dù là ta đồng ý hợp tác thì bọn họ cũng sẽ không đồng ý?"

"Tại sao?"

Vân Liêu không hiểu.

Ở đây không có người ngoài, Ôn Bình cũng lười che che giấu giấu, nói thẳng luôn: "Bởi vì U Quốc không cho phép có thế lực không thuần phục mình xuất hiện."

Sau ba canh giờ, vòng đấu bán kết thứ hai tới.

Vòng đấu bán kết thứ hai vẫn như vậy, bảy ngày sau sẽ bắt đầu, Ôn Bình tìm một thành nhỏ ngoài địa điểm đấu bán kết nghỉ lại. Mấy ngày tiếp theo, người của Cực Sinh Điện cũng không có tới tìm hắn, nghe Trần Hiết nói người của Hồng Diệp Môn đang tìm bọn họ.

Đối với chuyện này thì Ôn Bình không thèm để ý chút nào.

Giờ hắn đã không sợ Hồng Diệp Môn nữa, chờ sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc là có thể rút ra chút thời gian đi bắt hết hoặc giết hết đám phó môn chủ đó.

Khi Địa Vô Cấm đều chết hết, Hồng Diệp Môn bị hủy diệt chính là vấn đề thời gian. Đến lúc đó, không cần hắn ra tay thì nhưng thế lực khác cũng sẽ nhào tới, từng chút phân chia sạch

Hồng Diệp Môn. Mà rất có thể, nhưng thế lực đó lại chính là thế lực phụ thuộc ngày trước.

【VIP】 Trả thù tới

Nhưng mà cùng lúc đó, Hồ Thiên Địa mà Ôn Bình quan tâm nhất cũng có động tĩnh.

Nửa đêm cùng ngày, Trần Hiết vội vàng tới báo: "Tông chủ, phát hiện hàng loạt cường giả Già Thiên Lâu ở Hồ Thiên Địa. Hôm nay, Vi Sinh trưởng lão đã giao thủ một lần với một trong số bọn họ, Vi Sinh trưởng lão bị trọng thương, nhưng mà cường giả Già Thiên Lâu không có thừa thắng xông lên."

"Rồi có đánh nhau không?" Ôn Bình cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì đây là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra. Mấy tháng trôi qua, người của Già Thiên Lâu cũng nên đến. Chẳng qua là lần này Vi Sinh Tinh Vũ ra tay, sợ là sẽ hoàn toàn bại lộ.

Sau đó sẽ xảy ra chuyện gì thì khó mà nói trước được.

Trần Hiết vội hỏi: "Tông chủ, chuyện này nên xử lý như thế nào? Bây giờ ngài thân ở Đăng Thiên Nguyên, cách nơi này ít nhất là một tháng lộ trình."

Ôn Bình đáp: "Ngươi không cần lo lắng. Ngươi tiếp tục phái người nhìn chằm chằm động tĩnh của Già Thiên Lâu, nếu như người của Già Thiên Lâu tìm tới cửa thì tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai xuống núi. Nếu như không có nửa bước Thiên Vô Cấm thì Đao Ma sẽ ra tay giải quyết."

"Tông chủ, vậy thì thuộc hạ phái hai Hắc Ảnh đi tới Hồ Thiên Địa, nếu không, chỉ sợ là với số người trước đó thôi thì không đủ để tiếp cận cường giả Già Thiên Lâu." Trần Hiết bắt đầu suy tư, quyết định điều hai Hắc Ảnh về Hồ Thiên Địa, nhưng mà nghĩ lại thì có vẻ như là cũng không điều đi được, bởi vì ai cũng có nhiệm vụ tương đối trọng yếu. Nhưng mà mấy ngày nữa Già Thiên Lâu sẽ có động tác lớn ở Hồ Thiên Địa, không điều được cũng phải điều.

Ôn Bình đáp: "Vậy thì cứ như thế đi, nếu có biến thì báo lại sau."

Không tiếp tục dài dòng nữa, Ôn Bình đưa mắt nhìn địa đồ tông môn.

Còn có ba tiếng nữa là chủ điện thăng cấp xong.

Ba giờ sau thì hắn có thể thăng cấp truyền tống trận.

Lần trước hắn có hỏi hệ thống, nếu như truyền tống trận muốn thăng lên một cấp nữa thì cần một vạn danh vọng, có thể nói là cực kỳ đắt đỏ, chỉ rẻ hơn Đệ Ngũ Thế Giới một vạn danh vọng. Nhưng mà nếu như thăng thêm một cấp thì truyền tống trận sẽ có năng lực tiếp dẫn.

Nói cách khác, truyền tống trận sẽ không còn là chỉ có thể truyền tống mà còn có thể tiếp dẫn đệ tử Bất Hủ Tông ở ngoài về Bất Hủ Tông.

"Hệ thống, sau khi thăng cấp chủ điện xong thì tự động thăng cấp truyền tống trận." Dứt lời, Ôn Bình tắt địa đồ tông môn.

Bên tai, tiếng hệ thống vang lên.

"Đã thêm vào nhóm kiến trúc!"

"Truyền tống trận chuẩn bị thăng cấp…"

"Thời gian còn lại: Ba giờ."

"Dự tính thời gian thăng cấp xong là một trăm giờ."

Đóng cửa sổ nhảy ra, Ôn Bình tiếp tục làm việc.

Tám mươi đệ tử, mấy tháng này có không ít người thông qua BUFF tông môn phát triển nổ lớn mà bước vào Trấn Nhạc Cảnh.

Nhưng mà vẫn có ba mươi chín người vẫn còn dừng lại ở nửa bước Trấn Nhạc Cảnh.

Trong ba tháng này, Ôn Bình không có vội vã cho bọn họ Phá Kính Đan, bởi vì thời cơ chưa chín muồi.

Bây giờ thời cơ chín muồi.

Bởi vì hắn vừa mới biết được, nếu muốn xông vào Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì ít nhất phải lấy được chiến tích toàn thắng ở vòng đấu bán kết thứ hai.

Nếu muốn toàn thắng thì tất cả mọi người đều phải có trạng thái tốt nhất.

Để ba mươi chín viên Phá Kính Đan vào tàng giới mới, Ôn Bình đưa Phá Kính Đan cho Vân Liêu, kêu hắn phân phát ra.

…

Túy Nguyệt Lâu.

Một đám cường giả Địa Vô Cấm của thế lực phụ thuộc nhìn một quán rượu ở bên kia đường, nhìn chằm chằm một cánh cửa sổ bên đó.

Sau cánh cửa sổ đó, có bảy tám người đang ngồi quanh bàn rượu, nâng cốc ngôn hoan, cả đám đều vô cùng vui vẻ.

"Là bọn họ sao?"

Một tên cường giả Địa Vô Cấm trong đó lạnh giọng hỏi.

Bên cạnh, một tên cường giả Địa Vô Cấm khác vội nói: "Long huynh, thuộc hạ đã điều tra xong, đám người này chính là gia chủ Nhạc gia và phu nhân, còn có năm tên trưởng lão trong gia tộc. Mà Nhạc Tùng được Bất Hủ Tông cử đi tranh top một trăm Hồng Vực chính là con một của gia chủ Nhạc gia."

Nghe nói như vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau vài lần, sau đó nghe một người trong đó nói: "Vậy thì một người đi đánh cho bọn họ tàn phế, sau đó báo tin tức này cho Nhạc Tùng, dẫn dụ bọn họ ra. Nhưng mà nhớ là không được bại lộ thân phận!"

"Ta đi!"

Một cường giả Địa Vô Cấm dáng vẻ trung niên xung phong nhận việc đi xuống lầu, tìm một ngõ nhỏ không người, ăn thiên tài địa bảo có tác dụng dịch dung.

Xông vào tửu lâu đó, một cước đá tung cửa nhã gian.

Nhạc phụ giật mình, nhưng mà vì có luật pháp của U Quốc nên hắn cũng không sợ: "Ngươi là người phương nào mà dám xông vào đây!"

Nhưng mà lại không nhận được câu trả lời.

Cường giả Địa Vô Cấm đó trực tiếp ra tay, đánh Nhạc phụ chỉ mới Trấn Nhạc Cảnh và mấy người còn lại một trận, cho đến khi bọn họ đứng cũng không đứng lên nổi…

Cũng ngay lúc này, một tên sai vặt chợt xông vào trong khách sạn mà Bất Hủ Tông ở lại, nói tin tức này lại cho tiểu nhị, sau đó tiểu nhị tìm tới Nhạc Tùng đang bàn chuyện với đồng môn trong phòng. Nhạc Tùng nghe nói phụ mẫu xảy ra chuyện thì lập tức lòng nóng như lửa đốt, muốn chạy đến chỗ y quán mà tiểu nhị nói. Nhưng mà hắn bị Vân Liêu nghe tiếng mà tới ngăn lại.

“Có chuyện gì vậy?” Vân Liêu hỏi.

Nhạc Tùng vội nói: “Phụ mẫu của đệ tử bị người ám toán trong thành, bây giờ sinh mạng mong manh!”

“Bị người ám toán?”

Vân Liêu tương đối mẫn cảm, lập tức nhận ra được chuyện này có gì đó không đúng.

Bởi vì quá trùng hợp.

Trùng hợp đến mức khiến cho người ta kinh hãi.

“Vân trưởng lão, ngài cho ta đi xem một chút đi!” Nhạc Tùng lòng nóng như lửa đốt, vội vàng quỳ xuống đất, đau khổ cầu khẩn Vân Liêu.

Vân Liêu cũng khó xử, bởi vì tông chủ nói, bất cứ ai cũng không được rời khỏi đây.

Nhưng mà phụ mẫu Nhạc Tùng nguy cơ sớm tối, cũng không thể ngăn cản con người ta đi gặp phụ mẫu đang sinh mạng mong manh chứ, về tình về lý đều không hợp.

【VIP】 Coi thường luật pháp của U Quốc

Vân Liêu vội nói: “Ngươi chờ chút đã.”

Dứt lời, Vân Liêu vội vàng chạy lên, đi tới phòng Ôn Bình.

Chuyện này càng nghĩ càng thấy không đơn giản, có mùi vị của âm mưu.

Vân Liêu khẽ gõ cửa phòng mấy lần, vội vàng nói: “Tông chủ, có chuyện rồi.”

“Chuyện gì?”

Cách một cách cửa, Ôn Bình hỏi.

“Phụ mẫu của Nhạc Tùng đột nhiên bị tập kích, sinh mạng mong manh, bây giờ Nhạc Tùng muốn đi gặp bọn họ một lần. Nhưng mà thuộc hạ lại cảm thấy chuyện này quá lạ.”

Vân Liêu vừa nói xong thì Ôn Bình đẩy cửa đi ra.

“Vậy thì đi theo hắn xem sao.”

Đương nhiên là Ôn Bình cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản, cho nên hắn định tự mình đi xem thử.

Bởi vì để cho Nhạc Tùng đi một mình thì quá không an toàn.

Nếu như đây là âm mưu nhắm vào Nhạc Tùng thật thì chỉ cần Nhạc Tùng đi thì trúng bẫy.

Khi xuống lầu, Ôn Bình lại hỏi: “Là ai đưa tin tức tới?”

“Tông chủ, ngài nghi ngờ là bẫy sao?”

“Không loại trừ khả năng này, dù sao có quá nhiều người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, Già Thiên Lâu như thế, U Quốc cũng như thế. Quạ trong thế gian này đều đen.”

“Ta đi hỏi một chút.”

Đi xuống lầu, tất cả đệ tử tông môn đã tập họp dưới lầu, cả đám đều vây quanh Nhạc Tùng, cố gắng an ủi hắn.

"Tất cả mọi người chuẩn bị đi tới y quán, đi thăm viếng phụ mẫu Nhạc Tùng với hắn." Vân Liêu nói xong, quay qua hỏi Nhạc Tùng: "Nhạc Tùng, là ai nói cho ngươi chuyện phụ mẫu ngươi bị tập kích trọng thương?"

Nhạc Tùng lòng nóng như lửa đốt, thế là vội vàng đáp: "Người của khách sạn này."

Nhạc Tùng chỉ người đang lau bàn.

Vân Liêu đi tới, dẫn hắn tới trước mặt Ôn Bình.

"Nếu dám dối gạt câu nào thì người cũng biết hậu quả rồi đó!"

Tiểu nhị đó lập tức hoảng hốt, bịch một tiếng, quỳ xuống đất, sau đó vội vàng nói: "Tiền bối, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy!"

"Là ai kêu ngươi nói cho Nhạc Tùng phụ mẫu hắn xảy ra chuyện?" Ôn Bình dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm tiểu nhị, nhìn đến sau lưng hắn đổ mồ hôi lạnh.

Khi tra hỏi, Ôn Bình cố ý dùng tinh thần lực tạo áp lực.

Chỉ với Thông Huyền Cảnh như hắn thì năng lực chịu đứng, tâm lý cực kỳ yếu ớt với tinh thần lực của Ôn Bình, hoàn toàn không nói dối được.

Tiểu nhị vội nói: "Không biết. Nhưng mà tiểu nhân vẫn nhớ hắn mặc quần áo gì, dáng vẻ như thế nào. Hắn mặc một bộ trường sam màu đỏ, đầu trọc, ánh mắt lạnh thấu xương. Đúng rồi! Đỉnh đầu có một vết sẹo!"

"Còn gì nữa không?"

"Hắn vừa đi không bao lâu, ra khách sạn thì rẽ trái. Tiểu nhân cái gì cũng không biết. Chỉ truyền một tin tức lại, mong tiền bối tha mạng!"

Ôn Bình thu ánh mắt lạnh lùng lại, lập tức tản tinh thần lực ra ngoài.

Thu hết mọi thứ trong phạm vi ba mươi, bốn mươi dặm vào mắt, đủ để bao phủ hơn nửa thành.

"Đi, đi xem phụ mẫu của Nhạc Tùng trước."

Ôn Bình chậm rãi ra khỏi khách sạn.

Nhạc Tùng vội vàng đi trước dẫn đường, sau đó vừa hỏi đường vừa đi tới y quán.

Ôn Bình vừa đi, tiểu nhị như trút được gánh nặng, ngồi bệt xuống đất, sau đó vội vàng lau mồ hôi lạnh trên mặt, được bằng hữu đỡ về sân sau khách sạn.

Khi đi tới y quán, người nhà Nhạc Tùng đều hôn mê. Nói tóm lại là không có gì đáng ngại, bên ngoài y quán còn có mấy tên binh sĩ U Quốc, có vẻ như là đang đợi người nhà Nhạc Tùng tỉnh dậy, thấy Nhạc Tùng tới thì chỉ hỏi vài câu đơn giản rồi đi.

Nói tóm lại là không dễ điều tra.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, người ra tay đả thương rất có thể là cường giả Địa Vô Cấm, bây giờ lại biến mất vô tung vô ảnh.

Trừ phi do Thần Sát của Kim Thủy Điện của Vực Chủ Phủ tự mình điều tra sự cố này, nếu không, với binh sĩ U Quốc bình thường thì hoàn toàn bất lực.

Kim Thủy Điện là một cánh tay khác của Vực Chủ Phủ.

Cực Sinh Điện phụ trách quản lý, giám sát tất cả thế lực ở Hồng Vực.

Kim Thủy Điện thì phụ trách truy xét, truy sát tất cả người dám ngỗ nghịch, phản nghịch Vực Chủ Phủ.

Trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, Kim Thủy Điện và Cực Sinh Điện sẽ hợp nhau phụ trách giữ gìn trật tự, trừng trị người nào dám làm trái lại luật pháp U Quốc.

Trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cấm tư đấu!

Người vi phạm, chết!

Trong thời gian chờ bên ngoài y quán, Ôn Bình vẫn đang dùng tinh thần lực tìm kiếm trong thành này, cố gắng tìm người tới đưa tin.

Nhưng còn chưa tìm được thì Thần Sát của Kim Thủy Điện của Vực Chủ Phủ đã tới trước.

Khi biết chuyện này có liên quan tới Bất Hủ Tông thì Thần Sát của Kim Thủy Điện lập tức lên đường, bởi vì bây giờ thân phận của tông chủ Bất Hủ Tông rất đặc thù. Đặc thù đến cho dù hắn ngỗ nghịch giết ba người Thiên Quân và Cửu Sinh Cửu Tử Điểu cũng có thể được tha thứ.

"Ngân cấp Thần Sát của Kim Thủy Điện, Ác Đô!" Thần Sát của Kim Thủy Điện vừa đến thì bái kiến Ôn Bình trước, sau đó phái người giới nghiêm toàn bộ y quán.

Đợi Nhạc phụ thức tỉnh, hắn bắt đầu hỏi chi tiết chuyện bị tập kích, đồng thời phái người đi tới quán rượu xảy ra tư đấu.

"Các hạ yên tâm, có Kim Thủy Điện chúng ta, chắc chắn người hành hung sẽ trả giá." Ác Đô hỏi Nhạc phụ xong, vội vàng ra y quán, cam đoan với Ôn Bình, bởi vì hắn sợ Bất Hủ Tông sẽ làm ra chuyện không hay gì nữa.

Thật ra thì chỉ là tới hỏi mấy câu đơn giản thôi, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết được chắc chắn là do thế lực sau lưng những thiên kiêu mà Vân Liêu giết chết vài ngày trước làm.

Nếu có thù với Nhạc gia, trừ phi là phát điên, không thì sẽ không chọn động thủ trong thời gian này.

Loại trừ tất cả khả năng, cuối cùng chỉ còn lại cái này.

Mình có thể nghĩ ra được, tông chủ Bất Hủ Tông đường đường là tông chủ một tông, lẽ nào không nghĩ ra?

Huống hồ, dưới tay Bất Hủ Tông này còn có một tồn tại vĩ đại, thần bí —— Tẫn Tri Lâu!

【VIP】 Lại giết

“Muốn tra thì đi tra nhanh đi.” Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại Ác Đô một câu, sau đó quay đầu đi vào trong y quán.

Ác Đô ngượng ngùng cười một tiếng, cũng không dám nói gì thêm, sai người tiếp tục thủ ở đây, hắn thì bắt đầu đi điều tra sự kiện ác ý hành hung này.

Nếu có manh mối rồi thì điều tra cũng không khó.

Nhưng mà khi Ác Đô vừa đi thì Ôn Bình cũng dặn dò Vân Liêu vài câu, sau đó ngự kiếm bay lên, rời khỏi y quán, bay ra ngoài thành.

Bởi vì tinh thần lực của hắn bắt được người đưa tin.

Giờ phút này, hắn đang vội vàng trốn ra ngoài thành, mười bước quay đầu lại một lần, cực kỳ cẩn thận.

Khi Ôn Bình ngự kiếm đứng ở trên đỉnh đầu hắn thì hắn lập tức kinh hoảng trốn vào sâu trong ngõ hẻm, liều mạng chạy như điên.

Nhưng mà còn chưa chạy được mấy bước thì đã bị một kiếm đóng lên vách tường, khiến cho người xung quanh giật nảy mình.

Tư đấu?

Tư đấu trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng?

Nhưng mà khi thấy người tư đấu ngự kiếm đáp xuống đất thì mọi người giật mình.

Hóa ra là cường giả Bất Hủ Tông!

Chuyện này khiến cho mọi người không khỏi cảm thán, đúng là Bất Hủ Tông, đúng là bá đạo, chuyện người khác không dám làm, họ dám làm!

Ôn Bình ngự kiếm đáp xuống đất, sau đó kiếm bên hông người vây xem cách đó không xa cũng bay ra. Tổng cộng bốn thanh, đóng tứ chi của tên đầu trọc đó lên tường.

“Nói đi, người đứng sau lưng ngươi là ai?”

“Cứu mạng! Giết người rồi! Giết người rồi!”

Nhưng mà tên đầu trọc này chỉ điên cuồng kêu cứu mạng.

Đặt tất cả hi vọng vào binh sĩ U Quốc!

Binh sĩ U Quốc tới cũng không chậm, chỉ mấy hơi ngắn ngủi thì đã từ đầu đường vọt tới đây. Hơn mười binh sĩ Trấn Nhạc Cảnh đồng loạt nâng trường thương chỉ vào Ôn Bình. Trên vách tường, đầu trọc nhìn thấy cảnh này thì lập tức thở dài một hơi, sau đó tiếp tục hô: “Cứu mạng, cứu mạng!”

“Tiền bối, trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng nghiêm cấm ——” Binh sĩ U Quốc ngừng khuyên, bởi vì kiếm của Ôn Bình động.

Một kiếm đâm vào cổ họng, đầu trọc tử vong tại chỗ!

Cảnh tượng này không chỉ khiến cho người vây xem choáng váng.

Mà cả binh sĩ U Quốc cũng đều kinh ngạc run lên.

Giết thật?

Coi thương luật pháp của U Quốc?

Phải nói là lá gan rất lớn.

Thấy đầu trọc chết, Ôn Bình qua qua nói với binh sĩ U Quốc: “Giao tên này cho Ngân cấp Thần Sát Ác Đô của Kim Thủy Điện Ngân, nói cho hắn, những người đó, bổn tông chủ sẽ thay hắn giết hết.”

Dứt lời, Ôn Bình ngự kiếm bay lên không, nghênh ngang rời đi.

Một đám binh sĩ U Quốc đuổi theo cũng không được, không đuổi theo cũng không được, đành phải gỡ đầu trọc từ trên tường xuống, sau đó liên hệ người của Kim Thủy Điện.

“Đại nhân, kiếm này là của chúng ta.”

“Đại nhân, thanh này là của ta.”

Bốn người mất kiếm vội vàng đi lên đòi lại thứ vốn thuộc về bọn họ.

“Đều là hung khí giết người, các ngươi xác định là của các ngươi?” Binh sĩ U Quốc lạnh nhạt lườm bốn người, dọa cho bốn người vội vàng trốn, kiếm cũng không cần.

Sau khi đánh giết đầu trọc bên đường, Ôn Bình ngự bay lên không, đồng thời dùng Truyền Âm Thạch đưa tin cho Trần Hiết.

Đầu trọc là người nào, Ôn Bình dùng hệ thống xem một chút tin tức giản dị của hắn là biết, còn tại sao phải chạy tới giết hắn, mục đích là không muốn để cho Mạnh gia chạy thoát. Nếu không muốn sống yên ổn, vậy thì Ôn Bình chỉ đành khiến cho bọn họ thống khổ chết đi.

“Phái người tìm người Mạnh gia!”

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết nghe giọng tông chủ là lạ, biết là tông chủ đang tức giận, vội vàng nói: “Tông chủ, cho thuộc hạ một chút thời gian.”

Buông Truyền Âm Thạch xuống, Trần Hiết vội liên hệ thành viên Tẫn Tri Lâu trong thành. Trong một gian nhà cũ trong thành nhỏ chỗ Ôn Bình đang ở, mười mấy người nối đuôi nhau đi ra. Sau khi đi ra ngoài thì bọn họ tản ra như chim muôn.

Khi xuất hiện lại thì mười mấy người đều hội tụ ở đằng sau khách sạn Mạnh gia đang ở, toàn bộ hành trình không tốn nửa nén hương.

“Lâu chủ, đã tìm được Mạnh gia.”

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết không dám chậm trễ chút nào, vội vàng nói: “Cởi áo xuống, để trần đứng ở đầu đường.”

Người đó vội vàng cởi áo.

Trần Hiết cầm một viên Truyền Âm Thạch khác bên cạnh, nói: “Tông chủ, đã tìm được người, ngài dùng tinh thần lực tìm một nam nhân không mặc áo trong thành. Đó là người của chúng ta, hắn sẽ dẫn ngài đi chỗ ở của Mạnh gia.”

“Biết.”

Ôn Bình đáp, sau đó hóa thành lưu quang bay tới hướng đó. Dùng tinh thần lực tìm một nam nhân không mặc áo đứng trên đường phố là một chuyện vô cùng đơn giản với Ôn Bình, mười cái hô hấp ngắn ngủi, hắn đã định vị được người đó, sau đó ngự kiếm đáp xuống bên cạnh hắn.

“Tông chủ, bọn họ ở bên trong.” Người đó thấy người tới lại là tông chủ Bất Hủ Tông, kinh sợ vội vàng mặc áo vào khom người nói.

Ôn Bình hờ hững phất tay, nói: “Ngươi đi xuống đi.”

Dứt lời, Ôn Bình chậm rãi đi vào trong khách sạn. Ánh mắt lướt qua từng thực khách ở lầu một, sau đó đưa mắt nhìn lên lầu cao nhất. Thị nữ đang định tới chào hỏi Ôn Bình, thấy Ôn Bình lộ ra sát ý thì vội vàng núp ở một bên.

Sau đó Ôn Bình nhảy lên tầng cao nhất, đứng ở cửa gian phòng gia chủ Mạnh gia ở, vung đũa phép lên, trong nháy mắt, toàn bộ gian phòng đều bị hàn băng đóng băng lại. Lạnh lẽo thấu xương từ tầng cao nhất lan xuống, khiến cho những thực khách ở dưới cả kinh suýt rớt đũa.

“Chuyện gì xảy ra?”

Trong phòng, gia chủ Mạnh gia thất kinh, kinh ngạc thốt lên.

Ôn Bình đưa ngón tay phải điểm nhẹ lên cánh cửa bị đóng băng, trong nháy mắt, cửa gỗ bị vỡ ra, hóa thành vụn băng văng khắp nơi. Bên trong, gia chủ Mạnh gia Mạch Thiên Hồn hai chân bị đóng băng, đang ra sức giãy dụa, thấy Ôn Bình đi vào thì trong nháy mắt, sắc mặt trở nên trắng bệch, giống như là máu tươi trong cơ thể bị rút sạch.

“Ngươi…”

Mạch Thiên Hồn bị dọa đến không nói nên lời.

Nhưng mà dù sao thì trong lúc Thất Vực Đăng Thiên Bảng diễn ra, có luật pháp U Quốc ở đó, cho nên hắn cũng không sợ.

【VIP】 Lại giết (2)

Vừa nghĩ tới đó, Mạnh Thiên Hồn lập tức bình tĩnh lại, trung khí mười phần, nói: “Các hạ chủ động tập kích lão phu, xem thường luật pháp của U Quốc, xem thường Vực Chủ Phủ! Lão phu nhất định sẽ thông báo cho Cực Sinh Điện và Kim Thủy Điện, trị trọng tội của ngươi!”

Ôn Bình vung đũa phép lên, một cái ghế băng xuất hiện. Ôn Bình ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Mạnh Thiên Hồn, sau đó nói: “Ngoại trừ ngươi, còn có ai ra tay với người Nhạc gia. Nếu không nói, bổn tông chủ nhất định sẽ phải người diệt Mạnh gia tận gốc, chó gà không tha!”

Mạnh Thiên Hồn nghe Ôn Bình nói như vậy thì thân thể không khỏi lắc một cái, không biết là vì lạnh hay là bị câu nói này của Ôn Bình hù dọa. Nuốt nước miếng một cái, Mạnh Thiên Hồn lắc đầu, già mồm cãi láo: “Lão phu không biết ngươi đang nói cái gì.”

“Vậy ngươi biết Trần Đàm không?”

Trần Đàm là tên của đầu trọc.

Nghe được hai chữ Trần Đàm, Mạnh Thiên Hồn hiểu, hóa ra phế vật Trần Đàm đó lại bị Bất Hủ Tông bắt được, không thể chạy ra khỏi thành. Xem ra là Trần Đàm đó khai hết ra rồi. Trong mắt Mạnh Thiên Hồn lóe lên vẻ kinh hoảng.

Bất Hủ Tông thế lớn, Hồng Diệp Môn cũng không làm gì được.

Chỉ là một Mạnh gia thì sao có thể chống lại được?

“Nếu như lão phu khai hết ra thì tiền bối có thể tha cho Mạnh gia ta một con đường sống không?” Lúc này, Mạnh Thiên Hồn chỉ có thể hi vọng như vậy.

“Có thể.” Ôn Bình rất tự nhiên, gật đầu: “Tại sao các ngươi lại muốn đả thương người Nhạc gia?”

Mạnh Thiên Hồn hối hận nói: "Đây là chủ ý của gia chủ Thiên gia Thiên Sơn Trầm, người là gia chủ Phương gia Phương Tưởng đánh, Mạnh gia ta chỉ phái Tràn Đàm đi mật báo thôi. Thiên Sơn Trầm muốn dẫn dụ Nhạc Tùng ra, giết Nhạc Tùng để báo nợ máu ở Phong Vân Đài. Nhưng không ngờ tiền bối lại dẫn người đi theo Nhạc Tùng tới y quán, Thiên Sơn Trầm thấy tình huống không đúng cho nên kêu chúng ta rút lui."

"Còn gì nữa không?"

Ôn Bình chán ghét nhìn Mạnh Thiên Hồn, đúng là một đám tiểu nhân!

Cho dù là tu luyện đến Địa Vô Cấm nhưng tính cách từ trong xương không đổi được.

Mạnh Thiên Hồn nói tiếp: "Còn có Hắc Vô Môn, Hỏa gia, Thiên Quỳ Tông, Đồng gia, bọn họ đều có tham dự vào. Những thiên kiêu chết ở Phong Vân Đài đều là hi vọng lớn mạnh trong tương lai của những thế lực này, cho nên đều căm hận Bất Hủ Tông. Nhưng mà bọn họ không dmas làm gì Bất Hủ Tông, chỉ có thể ăn miếng trả miếng, nhắm vào đệ tử Bất Hủ Tông."

Bây giờ, trong lòng Mạnh Thiên Hồn vô cùng ảo não, tại sao đầu óc nóng lên làm chuyện ngu ngốc với đám người đó? Bây giờ suy nghĩ lại một chút, giết mấy đệ tử Bất Hủ Tông thì có lợi gì đâu? Cùng lắm khiến cho Bất Hủ Tông mất mặt một chút, nhưng như vậy thì đã làm sao?

Giờ hối hận cũng không kịp!

Ôn Bình trầm giọng nói: "Hết rồi?"

Mạnh Thiên Hồn lắc đầu như trống bỏi: "Hết rồi, những gì cần nói ta cũng nói rồi, tuyệt đối không có nói dối tiền bối câu nào."

Ôn Bình đứng dậy, cất bước rời đi, nhưng mà không có thu hàn băng phong tỏa lại. Ra khỏi cửa thì ngự kiếm đâm thủng tim Mạnh Thiên Hồn còn chưa kịp phản ứng, sau đó Hình Phạt Chi Hỏa bay ra, thiêu hắn thành tro tàn.

Trong khách sạn đã trở nên lộn xộn.

Các thực khách, còn có người Mạnh gia đều sợ hãi, vừa kêu vừa chạy ra khỏi khách sạn.

Ôn Bình cũng không định buông tha cho người Mạnh gia, cho nên lại ngự kiếm giết sạch người Mạnh gia đã chạy ra khỏi khách sạn và số người còn ở trong phòng. Khi binh sĩ U Quốc chạy đến thì chỉ thấy được khách sạn máu chảy thành sống và một đống bừa bộn dưới đất.

Thấy cảnh này, binh sĩ U Quốc cau mày, tâm tình cũng không tốt.

Đây là lần đầu tiên xảy ra sự kiện ác liệt như vậy trong thời gian diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, một thế lực ngũ tinh bị giết bên trong thành —— nhân số tử vong lên tới hai mươi bảy người.

Đúng là có người dám coi thường luật pháp của U Quốc thật!

Dám đại khai sát giới trong thời gian diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng!

Ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên xuất hiện loại người vô pháp vô thiên như vậy!

Khi Thần Sát của Kim Thủy Điện chạy đến, hỏi sơ mấy người tận mắt chứng kiến chuyện này một chút, hắn biến sắc.

“Ngự kiếm giết người! Bất Hủ Tông.”

Người của Kim Thủy Điện đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều mặt đầy giận dữ: “Bất Hủ Tông này đúng là vô pháp vô thiên, dám liên tục ngỗ nghịch luật pháp của U Quốc, hoàn toàn không xem Vực Chủ Phủ chúng ta ra cóc khô gì!”

“Từ khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng xuất hiện cho tới bây giờ, đã mấy trăm năm, chưa từng có người dám giết người trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng.”

“Tông chủ Bất Hủ Tông đó có tốc độ phi hành cực nhanh, với tốc độ của chúng ta thì hoàn toàn không đuổi kịp, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Nếu không bắt được hắn, sợ là chúng ta sẽ thành trò cười cho rất nhiều thế lực ở Hồng Vực này. Nhưng mà nếu bắt hắn và người của Bất Hủ Tông thật thì sợ là sẽ ra chuyện. Dù sao thân phận của tông chủ Bất Hủ Tông này không chỉ đơn giản là tông chủ một tông.”

Mấy tên Thần Sát hai mặt nhìn nhau, tức thì tức nhưng trong lúc nhất thời lại hoàn toàn không dám làm gì, thậm chí còn không biết phải làm gì.

“Bẩm báo lại cho điện chủ đi.”

“Chỉ có thể như thế.”

…

Kim Thủy Lâu.

Ác Đô và rất nhiều Thần Sát của Kim Thủy Điện đứng ở bên ngoài, mà trong lầu chính là điện chủ Kim Thủy Điện —— Kim Bất Tam.

Giống như điện chủ Cực Sinh Điện Địch Trần, Kim Bất Tam cũng là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, chỉ là một người ở ngoài sáng, một người ở trong tối.

Sáng là Địch Trần, giám sát tất cả thế lực ở Hồng Vực.

Tối là Kim Bất Tam, thay Vực Chủ tru diệt tất cả người dám ngỗ nghịch.

Ác Đô mặt mũi tràn đầy buồn rầu, nói: “Điện chủ, tông chủ Bất Hủ Tông đó đã liên tục giết hai mươi tám ngươi. Người Mạnh gia trong thành không ai sống sót!”

Trong lầu vọng ra một câu, có vẻ như cũng không tức giận: “Vậy thì đã sao?”

Ác Đô tò mò hỏi: “Điện chủ, ngài cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?”

【VIP】 Quy tắc là để hạn chế kẻ yếu

“Không phải là hắn đã nói với ngươi sao? Ngươi tìm không được thì hắn sẽ tự mình đi giết. Nếu đều phải giết thì đầu cần phải quan tâm là ai giết?” Trong lầu, Kim Bất Tam rất là lạnh nhạt, nói xong câu đó thì nhấp một hớp rượu ngon.

Ác Đô ngơ ngẩn, hắn không ngờ điện chủ lại chọn dung túng cho tông chủ Bất Hủ Tông, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hắn thấy, nếu như lần này dung túng, vậy Kim Thủy Điện còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Có vẻ như Kim Bất Tam cũng biết suy nghĩ trong lòng Ác Đô, rất kiên nhẫn giải thích một câu: “Tông chủ Bất Hủ Tông là ngươi mà Vực Chủ muốn, sau này sẽ là người một nhà. Nếu đều là người một nhà thì sao phải so đo mấy chuyện này? Cái gọi là quy tắc, chỉ dùng để hạn chế kẻ yếu mà thôi. Ác Đô, đạo lý này ngươi phải hiểu mới đúng, tại sao hôm nay lại đột nhiên hồ đồ?”

Ác Đô giật mình, trong đầu lặp lại lời điện chủ vừa nói.

Quy tắc, suy cho cùng thì chỉ là thứ dùng để hạn chế kẻ yếu.

Ác Đô và rất nhiều Thần Sát hai mặt nhìn nhau, vội vàng hành lễ cáo từ. Bọn họ đã biết nên làm như thế nào, cũng không tiện quấy rầy sự yên tĩnh của điện chủ nữa.

Khi rời khỏi Kim Thủy Lâu mấy bước, có người của Kim Thủy Lâu vội vàng chạy tới.

“Các vị Thần Sát đại nhân, lại có người chết. Gia chủ Thiên gia Thiên Sơn Trầm, còn có người của Thiên gia nữa, tất cả đều chết hết.”

Ác Đô đám người biến sắc: “Ai làm?”

“Tông chủ Bất Hủ Tông!”

“Lại là ——”

Mấy người Ác Đô ngơ ngẩn, nổi giận hơn, nhưng nhớ lại thái độ và câu nói của điện chủ lúc nãy thì lập tức bỏ ý nghĩ đó đi.

“Trách thì trách bọn họ gieo gió gặt bão, thất bại trên Phong Vân Đài còn ý nghĩ hão huyền muốn trả thù, bây giờ tự mình hại mình.”

…

Ngay lúc đó, Ôn Bình lại tìm đến Hắc Vô Môn.

Ngoại trừ Hắc Vô Môn ra thì còn có Hỏa gia, Thiên Quỳ Tông, Đồng gia, Ôn Bình cũng không định buông tha cho bọn họ.

Sau khi giết sạch người của Hắc Vô Môn, Ôn Bình chạy tới Hỏa gia, vừa khéo gặp được người Hỏa gia đang chạy trốn.

Khi giải quyết xong người của Hỏa gia, Ôn Bình nhận được tin tức Thiên Quỳ Tông và Đồng gia đã chạy đi, đồng thời chạy trốn tới Cực Sinh Điện.

Bọn họ đều cho Cực Sinh Điện là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, cho rằng Ôn Bình không dám giết đến trụ sở Cực Sinh Điện. Nhưng bọn họ nghĩ sai, Ôn Bình cũng không định buông tha cho bọn họ, cũng chưa từng có ý thần phục với Cực Sinh Điện hay là Vực Chủ Phủ.

Khi nhận được tin tức từ Trần Hiết, Ôn Bình ngự kiếm đến trụ sở Cực Sinh Điện.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người cũng biết chuyện tông chủ Bất Hủ Tông đang đại khai sát giới, đồng thời cũng biết người nhà Thiên Quỳ Tông và Đồng gia đã chạy vào trong trụ sở Cực Sinh Điện. Khi tất cả mọi người cho rằng chuyện này sẽ kết thúc thì thấy Ôn Bình ngự kiếm bay tới trụ sở của Cực Sinh Điện.

Trong lúc nhất thời, chuyện này nhanh chóng lan ra.

Hồng Diệp Môn biết chuyện này trước nhất, sau đó là Âm Dương gia, Hiên Đình Các cũng nhận được tin tức, dồn dập đi

tới trụ sở Cực Sinh Điện.

Cùng lúc đó, trên vùng trời của thành đó, ba đạo kinh hồng lặng lẽ chạm mặt, sau đó tất cả đều dừng lại.

Ba người đồng thời hiện thân.

Một người, trong lúc giơ tay nhấc chân, lộ rõ vẻ ôn tồn lễ độ, sau khi dừng lại thì đứng chắp tay, trên mặt tràn đầy ý cười nhìn hai lão giả trước mặt. Nhưng mà sau nụ cười đó lại không có thiện ý, chỉ là giấu rất sâu nên người bình thường không thấy được thôi.

Người này chính là các chủ Hiên Đình Các —— Vân Thủy Tại Thiên!

Mà hai lão giả khác chính là Âm Dương gia Âm Dương Nhị Lão —— Nãi Hôn, Nãi Khánh!

Nhị lão, một người mặc bạch y, một mặc hắc phục, một người sắc mặt giận dữ, một người sắc mặt vui vẻ. Sắc mặt giận dữ là Nãi Hôn, sắc mặt vui vẻ là Nãi Khánh. Người sắc mặt giận dữ đó đang dùng ánh mắt cực kỳ bất thiện nhìn chằm chằm Vân Thủy Tại Thiên, mà người sắc mặt vui vẻ đó thì như là một tiên sinh thân thiện, nhìn mà vui vẻ.

Lần đầu tiên vì xem náo nhiệt mà ba người đứng trên đỉnh Hồng Vực đồng thời chạm mặt nhau.

Vân Thủy Tại Thiên cười hỏi: “Nhị lão cũng có hứng thú đi xem náo nhiệt.”

Trên mặt Nãi Khánh lộ vẻ chờ mong, nói: “Tông chủ Bất Hủ Tông đó công khai vi phạm luật pháp U Quốc, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, sau này cùng lắm chỉ bị Vực Chủ trách phạt một phen, nhưng bây giờ người hắn muốn giết đã trốn vào Cực Sinh Điện. Chúng ta cũng muốn xem thử xem, lần này tông chủ Bất Hủ Tông đó sẽ làm như thế nào.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn ngập mong đợi.

Dù sao đã nhiều năm như vậy, Thất Vực Đăng Thiên Bảng chưa bao giờ xuất hiện tồn tại như Bất Hủ Tông. Đấu bán kết thì đệ tử đồ sát, đấu bán kết xong thì lại tới lượt tông chủ đồ

sát, chớp mắt một cái thì đã khiến cho ba thế lực ngũ tinh chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Vân Thủy Tại Thiên hỏi: “Vậy cùng đi chứ?”

“Sao?” Nãi Khánh liếc nhìn Nãi Hôn bên cạnh.

Nãi Hôn sắc mặt giận dữ, không kiên nhẫn nói: “Hắn muốn cùng đi thì cùng đi, nói nhiều như vậy làm gì?”

Nói xong, ba người hóa thành kinh hồng bay ra ngoài thành.

Cùng lúc đó, Ôn Bình đã bay đến ngoài trụ sở Cực Sinh Điện. Tông chủ Thiên Quỳ Tông và gia chủ Đồng gia đang trốn ở trong trụ sở Cực Sinh Điện nhìn ra ngoài, nhìn thấy Ôn Bình trên bầu trời thì sợ tới mức lùi về sau một bước.

Đến thật rồi!

“Phải làm sao mới ổn đây?”

Sắc mặt tông chủ Thiên Quỳ Tông cực kỳ khó coi, chân tay luống cuống.

“Đừng lo quá, ở đây là Cực Sinh Điện.”

Gia chủ Đồng gia đang tự an ủi mình, thấy tông chủ Thiên Quỳ Tông bên cạnh đang cực kỳ bối rối thì vội vàng lên tiếng an ủi: “Yên tâm, ở đây là Cực Sinh Điện, có điện chủ Cực Sinh Điện ở đây, chắc chắn tông chủ Bất Hủ Tông đó không dám giết hai người chúng ta.”

“Nhưng mà chuyện đã bại lộ, hôm nay ngươi ta có thể tránh thoát một kiếp, nhưng mà sau này thì sợ là khó mà sống yên ổn được.” Đây mới là chuyện mà tông chủ Thiên Quỳ Tông lo lắng nhất, môn chủ Hồng Diệp Môn cũng thua trong tay cường giả Bất Hủ Tông huống chi là bọn họ?

“Tránh được hôm nay là được, sau này Diệp môn chủ sẽ làm chỗ dựa cho chúng ta. Diệp môn chủ sắp bước vào cảnh giới nửa bước Thiên Vô Cấm, đến lúc đó sẽ là lúc mà Bất Hủ Tông phải sợ hãi.” Gia chủ Đồng gia kiên định nói.

【VIP】 Lucifer tái hiện

Nhắc đến Diệp môn chủ, trong lòng của hai người đều bình tĩnh lại không ít.

Mặc dù Diệp môn chủ thua dưới tay Đao Ma của Bất Hủ Tông nhưng lại đắc ý bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, nhân họa đắc phúc. Chờ Diệp môn chủ trở thành cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm chân chính, thực lực đạt tới cấp bậc của Vực Chủ Hồng Vực, đến lúc đó chính là ác mộng của Bất Hủ Tông.

Đừng thấy bây giờ Bất Hủ Tông phách lối như vậy, khi dễ bọn họ, thế nhưng mười năm hà đông mười năm hà tây, không được bao lâu thì Bất Hủ Tông sẽ phải trả giá thật lớn.

Gia chủ Đồng gia ổn định tinh thần, tiếp tục nhìn Ôn Bình trên bầu trời, trên mặt lộ vẻ chờ mong, nói: "Ta lại rất hi vọng tông chủ Bất Hủ Tông này đầu nóng lên, vào giết chúng ta ngay trước mặt cường giả Cực Sinh Điện. Đến lúc đó, chắc chắn Thần Tướng của Cực Sinh Điện sẽra tay. Bọn họ đâu thể dung túng cho người nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của Cực Sinh Điện được?"

Bên cạnh, tông chủ Thiên Quỳ Tông nghe vậy thì vẻ mặt dần dần khôi phục lại như thường, sau đó nở nụ cười, vuốt cằm nói: "Đúng! Vậy chúng ta còn trốn ở đây làm gì? Không bằng hai người chúng ta đi ra, để cho cho hắn nhìn thấy chúng ta?"

Chính là muốn phô trương, khiến cho tông chủ Bất Hủ Tông giận không kềm được, không thì sao dụ hắn đánh vào trụ sở Cực Sinh Điện được?

Nếu như tông chủ Bất Hủ Tông đó dám ra tay thật, với thực lực của hai người bọn họ, có lẽ còn không thể ngăn cản được một lát hay sao?

Nghĩ đến đây, tông chủ Thiên Quỳ Tông chậm rãi đi ra cửa, khoan thai đứng ở ngoài phòng, chắp tay ngước nhìn Ôn Bình

trên không. Gia chủ Đồng gia thấy vậy cũng đi ra, đứng sau lưng tông chủ Thiên Quỳ Tông.

Nhưng mà khi hai người đứng lại, kiếm của Ôn Bình bay tới, không có chút lưỡng lự nào.

Hai người giật mình, hoàn toàn không ngờ được Ôn Bình sẽ quả quyết như vậy, vội vàng mở mạch môn ra, ngưng tụ mạch khí hộ thuẫn phòng ngự. Trong khoảnh khắc khi hộ thuẫn được ngưng tụ ra, kiếm của Ôn Bình cũng đến, chỉ trong mấy hơi ngắn ngủi thì mạch khí hộ thuẫn của tông chủ Thiên Quỳ Tông đã bị đâm thủng. Dọa cho tông chủ Thiên Quỳ Tông vội vàng lui bước, nhờ có gia chủ Đồng gia ở sau lưng ngăn lại mới không tiếp tục lui về sau nữa.

"Không cần lo lắng, chúng ta ở trong trụ sở Cực Sinh Điện!" Gia chủ Đồng gia cũng ngưng tụ ra mạch khí hộ thuẫn, cản thanh kiếm bay tới đó. Nhưng mà cảnh tượng khiến cho hắn ngạc nhiên lại xuất hiện tiếp, hình như là mạch khí hộ thuẫn của tông chủ Thiên Quỳ Tông hoàn toàn không có tiêu hao lực lượng của một kiếm này, khi hắn dùng mạch khí hộ thuẫn đón đỡ thì nó yếu ớt như là bánh tráng.

Răng rắc ——

Chỉ trong hai cái hô hấp ngắn ngủi, mạch khí hộ thuẫn bị đánh nát.

"Nguy rồi!"

Gia chủ Đồng gia thầm kêu không ổn, vội vàng lùi lại.

Uy lực của một kiếm này lại khiến cho hai người đỡ không nổi, hắn hoàn toàn không ngờ được.

Đúng vào lúc này, một tiếng xé gió trầm trầm vang lên, giống như là có gì đó nổ tung trong nước hồ. Vừa nghe được tiếng thì một cây kim tiễn đập vào mắt, nó kéo theo mạch khí bàng bạc như vòng xoáy, xoay tròn bắn vào kiếm của Ôn Bình.

Khi tiễn và kiếm đụng vào nhau, trùng kích bùng nổ đánh cho hai người Gia chủ Đồng gia bay vài chục bước, mà tòa nhà chỗ bọn họ đứng thì bị san thành bình địa. Bao gồm cả

trăm trượng xung quanh, toàn bộ đều bị trùng kích sinh ra khi kiếm và tiễn va chạm đánh thành phế tích.

Sau khi gia chủ Đồng gia đứng vững lại, nhìn thấy người đứng từ xa bắn tên lại thì trên mặt vừa sợ hãi vừa vui mừng, nói: "Đa tạ Thần Tướng đại nhân cứu mạng!"

Giờ phút này, có ba người đang đứng chỗ gia chủ Đồng gia nhìn.

Một người tay phải cầm cung, sau khi bắn ra một tiễn thì lại giương cung cài tên, theo mạch môn rung động, tên trên dây cung không ngừng ngưng tụ mạch khí, đồng thời còn không ngừng run rẩy, phóng ra uy áp phi phàm. Nhìn có vẻ như là sẽ bắn ra mũi tên thứ hai bất cứ lúc nào.

Bên cạnh hắn còn có hai người, một người tay cầm trường thương đen nhánh như màn đêm, một người tay nâng thủy liên xanh thẳm. Hai người đứng lơ lửng trên không, mặc dù không có động thủ nhưng lại phóng ra khí thế mạnh mẽ đến từ Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Ba người này chính là Thần Tướng tân nhiệm, thế chỗ cho ba người Thiên Quân —— Du Quan, Từ Khánh và Trường Thiên Thanh.

Du Quan giương cung cài tên, sắc mặt giận dữ trừng mắt nhìn Ôn Bình, nói: "Các hạ cũng dám giết người ở trụ sở Cực Sinh Điện, quá coi thường Cực Sinh Điện chúng ta chứ?"

Khi kiếm bay trở về bên cạnh Ôn Bình, Ôn Bình im lặng nhìn về phía Du Quan, sau đó hỏi: "Ba vị Thần Tướng muốn bảo đảm hai người này?"

"Đây là trọng địa Cực Sinh Điện, há có thể để cho ngươi càn rỡ!" Du Quan không có nói rõ ra, vẫn dùng tên tuổi Cực Sinh Điện dằn mặt Ôn Bình.

Nhưng mà nghe hắn nói vậy, không phải là biến tướng bảo đảm hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông sao?

Chẳng qua là không thể nói thẳng ra thôi, dù sao bây giờ tông chủ Bất Hủ Tông là người mà Vực Chủ muốn, sau này không tránh được sẽ thường gặp nhau.

Ngay lúc đó, từng người vây xem đã vào vị trí của mình, Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão cũng đứng cách chiến trường ngàn trượng xem.

Động thủ thật.

Tông chủ Bất Hủ Tông này đúng là quyết đoán.

Giết người ở trên địa bàn của Cực Sinh Điện, tông chủ Bất Hủ Tông này là người đầu tiên ở Hồng Vực làm như vậy, nhưng mà làm như vậy cũng đồng nghĩa với hoàn toàn đắc tội Cực Sinh Điện. Dù cho ngươi có quan trọng như thế nào, nếu ỷ tài, kiêu ngạo phạm thượng, vậy thì cách hủy diệt cũng không xa.

"Nhị lão, các ngươi nói xem tông chủ Bất Hủ Tông này ngốc thật hay là dũng mãnh?" Vân Thủy Tại Thiên khẽ lẩm bẩm một câu, nhìn Âm Dương Nhị Lão.

Nãi Khánh tỏ thái độ lạnh nhạt, cười nói: "Mặc kệ nó, nhưng mà cái tên này lại dám làm chuyện mà ngươi ta không dám làm."

Vân Thủy Tại Thiên ngượng ngùng cười một tiếng, cũng không nói gì nữa, không khỏi liếc mắt nhìn phe Hồng Diệp Môn khoan thai tới chậm, rồi lại khịt mũi coi thường, thu ánh mắt lại, chuyển sự chú ý qua tông chủ Bất Hủ Tông và ba vị Thần Tướng đó.

【VIP】 Tội ác trong thánh quang thiên sứ

Thần Tướng của Cực Sinh Điện sắp xuất hiện, vậy bây giờ tông chủ Bất Hủ Tông còn đánh nữa không?

Trong sự chờ mong của Vân Thủy Tại Thiên, Ôn Bình móc đũa phép ra, hờ hững quay người, nhìn dáng vẻ như muốn rời khỏi. Nhưng trong khoảnh khắc hắn xoay người, ánh sáng thánh khiết từ trên trời giáng xuống, xua tan ánh nắng đang chiếu xuống Đăng Thiên Nguyên.

Trong thánh quang, Lục dực thiên sứ Lucifer nhẹ nhàng vung cánh thiên sứ buông xuống, khí tức kinh khủng lan ra, khiến cho rất nhiều người biến sắc.

Vân Thủy Tại Thiên và nhị lão cũng không ngoại lệ.

Cường giả thượng cảnh thứ hai của Bất Hủ Tông!

Quả nhiên có thật!

Một môn hai thượng cảnh, giờ đã xứng danh với thế lực có nội tình mạnh mẽ nhất Hồng Vực.

Ba người Du Quan nhìn Lucifer thánh khiết, không có sợ hãi mà ngược lại còn vẻ mặt ngạo nghễ nói: “Uy nghiêm của Cực Sinh Điện ta, há lại để cho một Bất Hủ Tông ngươi chà đạp được? Đúng là không biết sống chết!”

Ôn Bình nghe vậy thì nở một nụ cười gian xảo.

Đọa thiên sứ có thể phóng đại thù hận, địch ý.

Lucifer phóng đại ngạo mạn!

Suy cho cùng thì vẫn là Ma Vương địa ngục Lucifer, năng lực đặc thù mạnh mẽ, chỉ một cái liếc mắt thì đã phóng đại ngạo mạn trong lòng cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh vô số lần.

Bành ——

Tiễn trong tay Du Quan bắn ra, kéo theo vòng xoáy mạch khí màu vàng kim đánh thẳng tới Lucifer, ngay cả hai người Từ Khánh cũng mở mạch môn ra, phóng ra mạch thuật. Giờ khắc này, trong mắt ba người bọn họ, Bất Hủ Tông không là cái thá gì cả!

Cái gọi là thượng cảnh, lại càng không có ý nghĩa gì nữa!

Bởi vì bọn họ thuộc về Hồng Vực!

Thuộc về U Quốc.

Bất Hủ Tông chỉ là một loài bò sát sống ký sinh trên thân U Quốc thôi, cho dù lớn một chút nhưng suy cho cùng thì vẫn là bò sát.

"Giữ toàn thây."

Ba người tự đưa tới cửa nguyện làm Hắc Ảnh, không dùng thì phí.

Nhận được lệnh của Ôn Bình, Lucifer chậm rãi giơ đôi tay lên, giống như là đang nâng gì đó. Theo sau đó, thánh quang đầy trời xuất hiện lần nữa, chiếu rọi xung quanh Lucifer và ba người Du Quan. Trong khoảnh khắc tiễn mà Du Quan bắn ra tan rã, công kích của hai người Từ Khánh cũng tiêu tán.

Hai người bị thánh quang chiếu vào, thân thể bắt đầu bị thánh quang ăn mòn. Mặc dù ngạo mạn trong lòng ba người bị phóng đại vô số lần nhưng bản năng chiến đấu cơ bản vẫn còn. Sau khi thánh quang buông xuống, ba người lập tức lui lại.

Nhưng cho dù lui ra khỏi phạm vi thánh quang nhưng trên da hai người cũng để lại từng điểm trắng lấm ta lấm tấm. Nhưng mà không ai để ý tới mấy chi tiết như vậy, chỉ khi ba người muốn phóng ra mạch thuật lần nữa thì mới nhận ra có gì đó không đúng.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Linh thể của ta!"

"Linh thể của ta lại rớt khỏi cảnh giới đại thành!"

Ba người nhất thời ngơ ngẩn, cẩn thận cảm nhận linh thể của mình, đúng là đã rớt từ cảnh giới viên mãn xuống đại

thành.

Lúc này, bọn họ mới chú ý tới quần sáng trên người, phát hiện tình huống không đúng.

Lúc này, Lucifer mới mở miệng phun ra bốn chữ: “Sa Đọa Thẩm Phán!”

Sa Đọa Thẩm Phán, một trong số kỹ năng của Lucifer.

Suy yếu linh thể của toàn bộ kẻ địch, khiến cho bị hạ thấp một cảnh giới, nếu là viên mãn thì hạ xuống đại thành, cứ thế mà suy ra.

Cảnh giới linh thể hạ xuống, có thể nói là thực lực giảm ba mươi phần trăm, thậm chí là bốn mươi phần trăm.

Bởi vì một khi bị như vậy thì không thể chiến đấu trong thời gian dài được, hơn nữa, năng lực chịu đựng của thân thể cũng trở nên kém.

Lucifer lại đưa tay, nói ra bốn chữ: “Tội Ác Gia Thân!”

Tội Ác Gia Thân!

Một trong số kỹ năng của Lucifer, có thể tăng tốc độ và lực công kích lên hàng loạt.

Giọng nói của Lucifer quanh quẩn ở trên bầu trời, thánh quang lại chiếu rọi Lucifer, đồng thời bị thân thể Lucifer điên cuồng thôn phệ. Khi thánh quang chiếu rọi quanh người bị thôn phệ gần như không còn thì khí thế của Lucifer bắt đầu tăng lên liên tục, chỉ so khí tức hai bên thì không biết là mạnh hơn bao nhiêu lần.

Trong khoảnh khắc lục dực vung lên, thánh quang vẫn chưa hoàn toàn tan biến mà Lucifer đã biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại thì đã ở sau lưng ba người. Du Quan còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Lucifer một quyền đánh trúng lưng, đánh rơi xuống dưới đất.

Oanh ——

Trùng kích to lớn giống như là thiên thạch rơi xuống, đập ra một cái hố lớn chừng trăm trượng, trong hố, Du Quan đã

hoàn toàn thay đổi. Khôi giáp trên người đã vỡ vụn, linh thể bị một quyền này đánh cho tổn thương năm thành!

Nói cách khác, nếu thêm một quyền nữa thì hắn có muốn đứng cũng không đứng nổi!

Vân Thủy Tại Thiên nhìn cảnh này, chậc lưỡi kinh ngạc tán thán, sau đó nhìn về phía Âm Dương Nhị Lão bên cạnh: "Tốc độ của một quyền này, sợ là chúng ta cũng khó mà kịp phản ứng được. Nếu chúng ta đột nhiên bị một quyền này đánh trúng, đoán chừng tình huống cũng không khá hơn chút nào."

Nãi Khánh sắc mặt ngưng trọng nhìn Lucifer, sau đó nói: "Qua một quyền này, ta có thể cảm nhận được thực lực của hắn vượt xa chúng ta. Nếu như hắn và Đao Ma hợp lực lại thì sợ là có thể trực tiếp đánh tan ba người chúng ta. Hơn nữa chỉ sợ không chỉ như thế, thậm chí thực lực của hắn còn cao hơn ba vị điện chủ Vực Chủ Phủ, dù sao, chỉ một quyền mà đã mạnh mẽ như thế, nếu như hắn phóng thích mạch thuật thì sao? Có cường giả thượng cảnh thực lực mạnh mẽ như thế, nội tình của Bất Hủ Tông này dày đến đáng sợ, nhưng tại sao trước giờ chưa từng nghe nói tới Bất Hủ Tông?"

Nãi Khánh cực kỳ tò mò.

Theo lý thuyết thì một thế lực như vậy, cho dù có khiêm tốn như thế nào thì cũng nên có chút thanh danh ở Triều Thiên Hạp. Bọn họ lại chưa từng nghe tới tên Bất Hủ Tông, giống như trước giờ không phải là thế lực ở Triều Thiên Hạp vậy, rất kỳ quái.

Khi Nãi Khánh cảm thán một tiếng, Lucifer lại đánh ra hai quyền, đánh cho hai người Từ Khánh bay ra xa xa như sao băng. Sau khi bay ra ngàn trượng mới rơi xuống đất, đập mạnh xuống Đăng Thiên Nguyên, ủi ra một cái rãnh thật dài dưới đất.

Từ xa nhìn lại mà giật cả mình!

Mặc dù hai người Từ Khánh có thời gian phòng ngự nhưng phòng ngự của bọn họ quá yếu với Lucifer, cho dù đã hóa giải được một thành lực lượng của một quyền của Lucifer nhưng chín thành còn lại vẫn khiến cho hai người bị thương nặng.

【VIP】 Tội ác trong thánh quang thiên sứ (2)

Sau khi đánh ba người, mỗi người một quyền, Lucifer không có vội vã giết ba người Du Quan mà lại biến mất, sau đó xuất hiện ở trước mặt hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông đang định chạy trốn. Không thèm quan tâm hai người đang hoảng sợ và điên cuồng cầu khẩn, đánh ra một quyền.

Oanh ——

Một quyền đánh ra một cái rãnh dài ngàn trượng!

Một quyền của Lucifer tạo thành một cái rãnh sâu trước mặt, giống như là một cái mỏ mạch tinh bị móc rỗng. Mà hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông, tính luôn kiến trúc của Cực Sinh Điện đều hóa thành tro tàn, tan biến trên thế giới này.

Cảnh tượng này dọa cho mấy tên phó môn chủ Hồng Diệp Môn quay người bỏ trốn, hóa thành kinh hồng nhanh chóng rời khỏi vùng đất thị phi này.

Những cường giả Địa Vô Cấm vốn có quan hệ rất tốt với hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông cũng vội vàng bay đi, sợ Bất Hủ Tông tìm tới bọn họ.

Thấy cảnh này, Hiên Đình Các và Âm Dương gia cũng kinh thán không thôi.

Bất Hủ Tông này đúng là bá đạo.

Người Cực Sinh Điện muốn bảo đảm hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông, nhưng mà người của Bất Hủ Tông đánh luôn cả Thần Tướng của Cực Sinh Điện.

Quá hung tàn!

Tông môn như vậy, còn ai dám đắc tội nữa?

Cực Sinh Điện, hôm nay coi như mất hết thể diện.

Hơn nữa còn ở trước mặt tất cả thế lực ở Hồng Vực!

Lại nhìn những binh sĩ U Quốc ở Cực Sinh Điện, giờ phút này, cả đám đều lui xa ra, hoàn toàn không dám đi lên. Bây giờ bọn họ có chung một ý nghĩ, đó là đi tìm điện chủ!

Ba vị Thần Tướng cũng không phải là đối thủ, giờ bọn họ đặt hết hi vọng vào điện chủ Cực Sinh Điện.

…

Kim Thủy Lâu.

"Bất Tam, rượu này của ngươi hẳn là ủ không hơn ngàn năm chứ? Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần trước, rượu của ngươi không có yếu như vậy." Địch Trần cau mày, cầm ly rượu lên uống.

Kim Bất Tam cười khẽ một tiếng, nói: "Địch Trần, ta nhìn ra được. Mỗi lần ngươi uống rượu đều nói như vậy. Không thích uống thì đừng uống, rượu này còn không đủ cho ta uống?"

"Ngươi ——"

Ầm!

Địch Trần vừa muốn nói chuyện thì có một tiếng vang lớn vang lên ngoài cửa.

Một cường giả Địa Vô Cấm không khống chế được lực lượng của mình khi đáp xuống đất, đập xuống trước Kim Thủy Lâu, chuyện này khiến cho Địch Trần có chút khó chịu, mở miệng muốn mắng. Nhưng mà vừa nói được một chữ thì thấy tên cường giả Địa Vô Cấm đó kinh hoảng thất sắc nói: "Điện chủ, chuyện lớn không ổn. Tông chủ Bất Hủ Tông vì hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông mà đánh lên trụ sở của Cực Sinh Điện, ba vị Thần Tướng Du Quan ngay cả một quyền của cường giả thượng cảnh của Bất Hủ Tông cũng không đỡ nổi, bây giờ đã có nguy hiểm đến tính mạng!"

Bạch!

Hai người Địch Trần, Kim Bất Tam biến sắc, đồng thời đứng dậy, sau đó hóa thành kinh hồng nhanh chóng bay ra ngoài thành.

“Tông chủ Bất Hủ Tông này điên rồi?”

“Muốn khai chiến với Cực Sinh Điện ta sao?”

Hai người đều lộ ra sắc mặt giận dữ, giờ phút này, trong đầu hoàn toàn không còn muốn chung sống hòa bình với tông chủ Bất Hủ Tông như trước đó, bởi vì tất cả đều bị lửa giận chiếm lấy đầu óc.

Tông chủ Bất Hủ Tông là Tuyền Qua Thần Tượng cực kỳ lợi hại thì đã sao?

Suy cho cùng thì chỉ là thế lực dưới trướng Vực Chủ Phủ, bây giờ lại dám khai chiến với Vực Chủ Phủ, vậy là có ý gì?

Tạo phản hả?

Ỷ vào cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, cảm thấy mình có thể vô pháp vô thiên?

Nhưng trong khoảnh khắc ra khỏi thành, cảm nhận được khí tức của Lucifer, sắc mặt hai người lại thay đổi.

Vẻ mặt từ tức giận chuyển qua kinh ngạc.

“Khí tức rất mạnh!”

“Gần như sánh ngang Vực Chủ!”

Lần gần nhất Vực Chủ ra tay là khi nào, hai người đã hơi không nhớ rõ. Nhưng rung động mà khí tức khủng bố của Vực Chủ phóng ra khi chiến đấu mang đến cho bọn họ thì bọn họ vẫn nhớ như in. Bởi vì cảnh tượng đó như là ác mộng in sâu vào trong đầu, muốn quên cũng không quên được.

Giờ này khắc này, bọn họ lại cảm nhận được khí tức khủng bố như vậy, chuyện này khiến cho trái tim vôn không sợ hãi của hai người đột nhiên run rẩy một cái.

Khi càng tới gần trụ sở Cực Sinh Điện, khi khí tức khủng bố càng ngày càng rõ ràng, hai người có chút do dự bất định, không hẹn mà cùng có chung suy nghĩ, chẳng lẽ là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm xuất hiện?

Mười mấy hơi thở sau, cuối cùng hai người cũng thấy rõ trụ sở Cực Sinh Điện. Bỏ qua mấy người đứng xa xem náo

nhiệt, hai người Địch Trần tập trung nhìn vào Lucifer. Lucifer vỗ lục dực bay tới bay lui trong thiên địa, đá ba người Du Quan qua lại trên không trung như đá cầu, nhẹ nhõm đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Oanh!

Du Quan vừa bị một quyền đánh bay hóa thành kinh hồng xông thẳng lên trời, nhưng mà còn chưa được một hơi thở thì Lucifer vốn đang ở dưới thập đột nhiên xuất hiện ở trên không trung ngàn trượng, khi Du Quan bay đến độ cao đó thì một cước đạp hắn xuống.

Vòng đi vòng lại như thế.

Ba người bị đùa bỡn như thế.

Khi Địch Trần và Kim Bất Tam xuất hiện ở chiến trường, Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão đều nhìn nhau, vẻ chờ mong trên mặt càng rõ ràng hơn.

Điện chủ hai điện đích thân đến, Bất Hủ Tông sẽ như thế nào?

Tiếp tục đánh?

Mà điện chủ hai điện sẽ giải quyết Bất Hủ Tông như thế nào?

Sau đó, một giọng nói trầm đục vang lên trên không trung.

“Ôn tông chủ, đủ chưa?”

Người lên tiếng chính là điện chủ Cực Sinh Điện —— Địch Trần.

Mới nãy, Địch Trần nhìn Lucifer một cái, trong lòng kiêng kị, chỉ đành nén cơn giận xuống.

Khi Địch Trần lên tiếng, Ôn Bình chuyển tầm mắt qua Địch Trần cách mấy trăm trượng, sau đó lạnh lùng đáp lại một câu: “Vốn là đủ rồi, nhưng Cực Sinh Điện ngươi nhất định phải bảo đảm tông chủ Thiên Quỳ Tông cùng với gia chủ Đồng gia.”

“Tông chủ Thiên Quỳ Tông và gia chủ Đồng gia là thế lực ngũ tinh ở Hồng Vực, trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì được Cực Sinh Điện bảo hộ, không phải là ba người bọn họ sai!” Cảm nhận được khí tức sinh mạng của ba người Du Quan càng ngày càng yếu, trong lòng Địch Trần có chút gấp gáp.

【VIP】 Tầm quan trọng của Ôn Bình

Ôn Bình nhìn sát ý ẩn giấu trong ánh mắt giận dữ của Địch Trần, bình tĩnh nói: “Khi ba người bọn họ vì tông chủ Thiên Quỳ Tông và gia chủ Đồng gia mà ra tay với bổn tông chủ thì chuyện cũng đã được định trước là sẽ không có kết thúc yên lành rồi.”

“Cho nên các hạ định khai chiến với Cực Sinh Điện thật sao?” Mặc dù Địch Trần giấu lửa giận vào sâu trong lòng, nhưng mà thấy Ôn Bình kiên cường như vậy, hoàn toàn không nể mặt hắn, chuyện này khiến cho hắn có chút tức giận.

Ôn Bình khoát tay ra hiệu cho Lucifer ngưng tra tấn ba người Du Quan, trở lại bên cạnh hắn, phòng ngừa hai người Địch Trần làm loạn. Sau đó trầm giọng đáp: “Nếu đó là quyết định của Địch Trần điện chủ, vậy thì Bất Hủ Tông ứng chiến!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Ứng chiến thật!

Dù Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão trải qua không ít sóng to gió lớn nhưng bây giờ vẫn bị kinh hãi nói không nên lời.

Trong vô số năm tháng ở Hồng Vực, chưa bao giờ có một thế lực nào dám tuyên chiến với Vực Chủ Phủ, cũng chưa từng có thế lực nào dám đứng ở mặt đối lập với U Quốc như Già Thiên Lâu.

Hôm nay lại xuất hiện.

Không thể không nói, tông chủ Bất Hủ Tông này đúng là to gan lớn mật.

Cùng lúc đó, nghe Ôn Bình nói như vậy, Địch Trần cũng bị tức nói không ra lời. Hắn không ngờ tông chủ Bất Hủ Tông hoàn toàn không nể mặt hắn một chút nào như vậy, nhất định phải khiến cho hắn mất hết thể diện. Nếu như lúc nãy, hắn nói xong mà tông chủ Bất Hủ Tông nhận sai thì hắn tuyệt đối sẽ

không truy cứu trách nhiệm của Bất Hủ Tông, cùng lắm chỉ trách mắng Bất Hủ Tông vài câu trước mặt mọi người, sau đó trừng trị Bất Hủ Tông bằng một hình phạt mang tính tượng trưng thôi.

Nhưng mà ai ngờ được kết quả lại như thế này?

Kim Bất Tam thấy chuyện bắt đầu phát triển theo chiều hướng xấu thì vội vàng đứng dậy. Dù sao tông chủ Bất Hủ Tông là người mà Vực Chủ muốn, rất có thể sau này sẽ là người mình. Lỡ như đánh nhau thật thì biết ăn nói như thế nào với Vực Chủ?

Là thân tín của Vực Chủ, hắn vẫn nhớ rõ dáng vẻ xúc động của Vực Chủ khi thấy được Tuyền Qua Đồ đó, đồng thời dõng dạc tuyên bố ngay trước mặt hắn, chỉ cần cho tông chủ Bất Hủ Tông thời gian thì Tuyền Qua Đồ như thế này có thể thay đổi chiến cuộc giữa U Quốc và Già Thiên Lâu.

Ngày đó, thậm chí Vực Chủ còn mời Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng địa vị cao thượng tới.

Nhưng mà cho dù là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đích thân đến thì cũng không thể nhìn thấu được tại sao tông chủ Bất Hủ Tông có thể làm cho Tuyền Qua Đồ xuất hiện năng lực đặc thù.

Nói cách khác, ở U Quốc này, ngoại trừ tông chủ Bất Hủ Tông ra thì không có một Tuyền Qua Thần Tượng nào có thể làm ra Tuyền Qua Đồ như vậy.

Nhân tài như vậy, nếu không đứng ở bên U Quốc thì chính là một tổn thất cực lớn cho U Quốc.

Kim Bất Tam nghĩ vậy, vội vàng đứng dậy, cười giả lả đứng giữa hai người, nói: “Cả hai đều là nhân vật đỉnh phong U Quốc, hà tất vì một chuyện nhỏ như vậy mà sử dụng bạo lực. Địch điện chủ, nói thật, Ôn tông chủ giết hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông là ý của ta. Đều tại ta, lúc nãy không có nói cho ngươi biết.”

Kim Bất Tam đổi giọng, nói tiếp: “Hai người tông chủ Thiên Quỳ Tông công khai mưu hại thân nhân đệ tử Bất Hủ Tông, công khai làm trái với của luật pháp U Quốc, chính là

xem thường Kim Thủy Điện và Cực Sinh Điện, cho nên ta mới cho phép Ôn tông chủ Bất Hủ Tông thay Thần Sát của Kim Thủy Điện ra tay. Trách ta, đều do Kim Bất Tam ta không chịu nói rõ!"

Sau khi Địch Trần nghe xong thì mới trừng mắt nhìn Kim Bất Tam, làm bộ giận dữ nói: "Kim điện chủ, Kim Thủy Điện các ngươi làm việc như vậy sao?"

"Lỗi của ta, lỗi của ta. Sau khi giải quyết xong chuyện này, Kim Bất Tam ta nhất định sẽ tới nhà xin lỗi." Kim Bất Tam cười giả lả, nhìn Ôn Bình: "Hai vị không nên nổi giận, tương lai đều là người trong nhà. Ôn tông chủ, lỗi của ta, ngươi cũng bớt giận. Vốn nên do Kim Thủy Điện chúng ta làm nhưng lại để cho ngươi phải tự mình ra tay, xong việc Kim Bất Tam ta nhất định sẽ tới nhà xin lỗi!"

Ôn Bình trầm mặc, không có lên tiếng, bình tĩnh nhìn hai con hát trước mặt.

Giờ phút này, Địch Trần giả bộ nổi giận đùng đùng, sau đó chỉ trụ sở Cực Sinh Điện phía dưới, mắng: "Ngươi phải bồi thường!"

"Bồi thường! Chắc chắn sẽ bồi thường!"

Kim Bất Tam vội vàng đáp.

Tình huống đột nhiên đảo ngược khiến cho mọi người mở mang tầm mắt, Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão thì hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Tình huống như thế nào?

Tông chủ Bất Hủ Tông làm như vậy, đúng là ý của Kim Thủy Điện thật sao?

Ba người tập trung suy tư, càng nghĩ càng thấy không đúng, tuyệt đối sẽ không có chuyện này. Nếu là do Kim Thủy Điện bày mưu đặt kế thì sao tông chủ Bất Hủ Tông lại giết người của Cực Sinh Điện? Trực tiếp đòi Cực Sinh Điện giao ngươi ra không được sao, chẳng lẽ Cực Sinh Điện sẽ không cho sao?

Cho nên, rốt cuộc thì sự thật của chuyện này là như thế nào?

Là nguyên nhân gì khiến cho Kim Bất Tam chấp nhận đứng ra chịu trách nhiệm, lắng lại trận đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào giữa hai người?

"Đi thôi." Vân Thủy Tại Thiên rất thông minh, biết nếu tiếp tục xem tiếp nữa thì sẽ khiến cho hai vị điện chủ Địch Trần và Kim Bất Tam bất mãn. Đối với Vân Thủy Tại Thiên, hắn cũng không dám đắc tội Cực Sinh Điện hoặc điện chủ Kim Thủy Lâu như tông chủ Bất Hủ Tông, đù đắc tội một trong hai vị hắn cũng không dám.

Sau đó, Vân Thủy Tại Thiên hóa thành kinh hồng tan biến ngay tại chỗ, thế lực phe Vân Thủy Tại Thiên thấy thế thì cũng đi theo Vân Thủy Tại Thiên.

Âm Dương Nhị Lão dừng lại một hồi, sau đó không nán lại xem trò vui nữa, lần lượt hóa thành kinh hồng biến mất.

【VIP】 Ôn Bình về tông

Khi người vây xem lần lượt rời khỏi đây, khó chịu trong lòng Kim Bất Tam cũng tan biến một chút, vỗ vai Địch Trần, ý vị thâm trường nói: "Đủ rồi, hôm nay dừng lại ở đây thôi, đừng có làm lớn chuyện."

Nói xong, Kim Bất Tam đưa mắt nhìn Ôn Bình, nặn ra nụ cười, nói: "Ôn tông chủ, ta đã hóa giải hiểu lầm. Địch điện chủ cũng không muốn truy cứu nữa, chuyện hôm nay bỏ qua như vậy đi? Nể mặt Kim Bất Tam ta một chút?"

Ôn Bình cũng chuẩn bị cho Đao Ma, Mộc Long truyền tống đến đây, bởi vì một khi khai chiến thật thì tuyệt đối không thể để cho hai người còn sống rời đi. Nhưng mà ai mà ngờ được Kim Bất Tam của Kim Thủy Lâu đột nhiên đứng ra làm người hoà giải.

Nếu chuyện đã như vậy, Ôn Bình cũng lười đánh tiếp.

Nếu khai chiến với Cực Sinh Điện thật, chắc chắn nhiệm vụ sẽ không làm được nữa, cơ hội thăng cấp danh vọng lên cấp năm cũng sẽ vụt mất.

Với lại mục đích chuyến này chính là vì giết người Đồng gia. Lấy đó làm cảnh cáo tất cả thế lực có mưu đồ bất chính với Bất Hủ Tông, nếu như đệ tử phân tranh liên lụy đến tầng lớp cấp cao của tông môn, vậy thì cho dù có Cực Sinh Điện bảo vệ thì Ôn Bình hắn cũng dám giết!

Chỉ đáng tiếc là nếu hôm nay không thể khai chiến với Cực Sinh Điện thì không thể mang thi thể ba người Du Quan đi.

Ba cái Hắc Ảnh tuột tay.

"Vậy thì như vậy đi." Nếu không đánh, Ôn Bình cũng không định ở lại, bởi vì truyền tống trận sắp thăng cấp xong

Già Thiên Lâu nhìn chằm chằm ở Hồ Thiên Địa, hắn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian cho Cực Sinh Điện.

Dứt lời, Ôn Bình ngự kiếm hóa thành kinh hồng rời khỏi đây.

Lucifer cũng bước vào thánh quang, tan biến vô tung vô ảnh.

Thấy Ôn Bình rời đi, Địch Trần như người câm ăn hoàng liên, đắng mà không nói ra được, sau khi Ôn Bình rời đi, Địch Trần suýt chút cắn nát răng. Nhìn ba người Du Quan hoàn toàn thay đổi, chết không thể chết lại, Địch Trần càng tức giận tới mức phát run.

Vừa mới lên chức thì lại bị cường giả Bất Hủ Tông giết chết.

Bên cạnh, Kim Bất Tam trấn an: "Được rồi, ngươi ta đều rõ ràng tầm quan trọng của tông chủ Bất Hủ Tông trong mắt Vực Chủ, chỉ chết ba Thần Tướng trung cảnh thôi. Mặt hàng này, có thể tìm ba người khác thay vào bất cứ lúc nào."

"Sáu người!" Địch Trần trầm giọng nói.

Kim Bất Tam vỗ ót một cái: "Ta quên."

…

Khi Ôn Bình ngự kiếm bay trở về y quán, chuyện vừa mới xảy ra đã nhanh chóng lan truyền trong thành, nửa ngày ngắn ngủi thì mọi người đều biết.

Nhạc phụ tỉnh lại, biết được tin tức này thì cho dù người đang bị trọng thương nhưng vẫn định quỳ xuống: "Đại ân đại đức của Ôn tông chủ, Nhạc gia suốt đời khó quên!"

Nhạc phụ cảm động.

Hắn vui mừng vì lúc trước không để ý tộc nhân phản đối, đưa Nhạc Tùng đưa vào Sư Đạo Mê Cục.

Bất Hủ Tông mạnh hơn Hồng Diệp Môn nhiều.

Trước giờ Hồng Diệp Môn chỉ biết đòi hỏi chứ có bao giờ ra mặt giúp Nhạc gia bọn họ?

Ôn Bình đưa tay dùng mạch khí nâng Nhạc phụ lên, sau đó nói: "Bổn tông chủ không có giúp Nhạc gia các ngươi, chỉ

giúp Nhạc Tùng thôi.”

Ôn Bình không muốn để cho Nhạc gia cho là có Bất Hủ Tông làm chỗ dựa cho bọn họ.

Bởi vì Bất Hủ Tông chỉ có một phụ thuộc là Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Nhưng mà mặc dù Ôn Bình giải thích như vậy nhưng Nhạc phụ vẫn cảm động đến rơi nước mắt nói cám ơn, cho đến khi Ôn Bình hoàn toàn không chịu được nữa mà rời khỏi y quán thì mới thôi.

Sau khi rời khỏi y quán, Ôn Bình gọi Vân Liêu vào, dặn dò Vân Liêu: “Vân trưởng lão, khi vòng đấu bán kết thứ hai bắt đầu, những đệ tử này giao cho ngươi.”

“Tông chủ muốn về tông?” Vân Liêu đã nhận được tin tức cường giả Già Thiên Lâu đại chiến với Vi Sinh Tinh Vũ từ Trần Hiết.

Ôn Bình gật đầu, sau đó nói tiếp: “Lần này ta trừng trị bọn người Đồng gia ở trước mặt mọi người, chắc là sẽ không có Địa Vô Cấm nào dám chơi lén sau lưng nữa. Nếu như xảy ra tình huống không xử lý được thì có thể dùng Truyền Âm Thạch đưa tin cho tông môn, tông môn vĩnh viễn là hậu thuẫn của các ngươi!”

Vân Liêu gật đầu, khom người nói: “Tông chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dẫn dắt những đệ tử này hoàn thành nhiệm vụ tông chủ giao cho, không phụ kỳ vọng của tông chủ!”

Ôn Bình gật đầu, sau đó thầm hỏi hệ thống, nếu xem lấy được đệ nhất Hồng Vực là nhiệm vụ thì Vân Liêu có thể được bao nhiêu điểm nhiệm vụ tông môn.

Hệ thống đưa ra một con số - một trăm!

“Sao lại ít như vậy?”

Ôn Bình ngơ ngẩn.

Hệ thống giải thích: “Đệ nhất Hồng Vực, đối với Vân Liêu thì dễ như trở bàn tay. Cái khó thật sự là đệ nhất Triều Thiên

Hạp, nếu như kí chủ tuyên bố nhiệm vụ này cho Vân Liêu thì điểm nhiệm vụ tông môn ban thưởng cho hắn sẽ lên tới ba ngàn điểm!”

“Ba ngàn điểm, thật hào phóng.” Ôn Bình oán thầm một câu, sau đó nói với Vân Liêu: “Vân trưởng lão, chờ ngươi lấy được đệ nhất Hồng Vực thì bổn tông chủ sẽ cho ngươi một cái nhiệm vụ trị giá ba ngàn điểm nhiệm vụ tông môn. Ba ngàn điểm nhiệm vụ tông môn đủ để đồng thời tu luyện ở Pháp Nguyên Sơn Cốc và Đệ Ngũ Thế Giới một đoạn thời gian.”

Vừa nghe được ban thưởng là ba ngàn điểm nhiệm vụ tông môn, Vân Liêu kích động đến tim muốn nhảy ra ngoài.

Ba ngàn điểm nhiệm vụ tông môn, nếu như chỉ dùng để đi vào Đệ Ngũ Thế Giới thì đủ để tu luyện suốt ba mươi tháng, có thể tiết kiện được thời gian làm nhiệm vụ tông môn. Chỉ cần tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai thì hắn có thể trực tiếp tu luyện ma pháp tứ giai, rảo bước tiến tới sức mạnh Địa Vô Cấm đỉnh phong!

“Đa tạ tông chủ.” Vân Liêu thụ sủng nhược kinh, vội vàng cảm ơn.

Ôn Bình hài lòng cười một tiếng, không có nói nội dung nhiệm vụ cho Vân Liêu mà dẫn chúng đệ tử về nơi ở trước, sau đó kêu Vân Liêu phân phát Phá Kính Đan ra, tranh thủ trước khi đấu bán kết vòng thứ hai thì tám mươi người đều bước vào Trấn Nhạc Hạ Cảnh.

Đấu bán kết năm người một đội, tám mươi người thì có thể chia làm mười sáu đội. Nhưng bây giờ lại có một vấn đề khác, Vân Liêu bị lẻ ra.

【VIP】 Trước khi tranh tài, Cực Thiên Phong Tâm chuẩn bị

Nhưng mà đấu bán kết vòng thứ hai yêu cầu năm người một đội đấu đối kháng.

Nhưng mà Ôn Bình cũng lười quan tâm chuyện này, sau khi truyền tống trận thăng cấp xong thì lập tức dùng nó tiếp dẫn mình về Bất Hủ Tông.

Sau khi Ôn Bình rời đi, Vân Liêu nhắm thẳng vào Nghịch Thiên Tông, sau đó nhờ Trần Hiết hỗ trợ điều tra tông chủ Nghịch Thiên Tông Vạn Trường Thanh.

Khi còn ở Tinh Kiếm Sơn, Vân Liêu từng gặp tông chủ Nghịch Thiên Tông mấy lần, cũng tán gẫu mấy lần, coi như là cũng có quen biết.

Lần này, Vân Liêu chuẩn bị kéo mấy đệ tử Nghịch Thiên Tông xông đấu bán kết vòng thứ hai, xem như giúp tông chủ Nghịch Thiên Tông này một tay. Dĩ nhiên, mục đích chính của Vân Liêu vẫn là kiểm nghiệm thực lực của mình.

Khi người của Tẫn Tri Lâu đưa Vạn Trường Thanh đến chỗ ở của Bất Hủ Tông, Vân Liêu cũng nói ra suy nghĩ của mình, hai người Vạn Trường Thanh và Hạo Thanh vừa mừng vừa sợ: “Vân trưởng lão, ngài chờ chút, hai người bọn ta đi gọi đệ tử tới.”

Mới đầu Vạn Trường Thanh và Hạo Thanh chỉ muốn đưa đệ tử tới Thất Vực Đăng Thiên Bảng lịch luyện một chút, thậm chí còn cảm thấy đệ tử nhà mình có thể thông qua được vòng đấu bán kết thứ hai. Bây giờ nghe Vân Liêu nói muốn giúp Nghịch Thiên Tông bọn họ, hai người Vạn Trường Thanh cười đến muốn méo miệng.

Thế là đưa đệ tử đến chỗ Vân Liêu ngay trong đêm. Bốn tên đệ tử đều là Thần Huyền Thượng Cảnh. Nếu ở Hồ Thiên Địa thì có thể xêm là thiên tài đỉnh tiêm. Nhưng mà ở Triều

Thiên Hạp thì chỉ có thể nói là trung đẳng, đấu bán kết vòng thứ hai đã là cực hạn.

Tục ngữ nói, có người vui thì sẽ có người buồn.

Ngay lúc đó, một lão giả đang đi tới đi lui trong phòng, lông mày cau lại thành chữ xuyên. Hắn vừa đi vừa ngừng, mặt mũi tràn đầy nôn nóng, cực kỳ giống một con cá chạch còn sống bị bỏ vào trong chảo dầu nóng.

Người này chính là môn chủ Cực Lực Môn Nhân Tập!

Mới đầu, khi Nhân Tập biết người thần bí đã giết Cực Đạo Thạch là Vân Liêu thì trong lòng chỉ có chút tuyệt vọng, vì như vậy có nghĩa là tỉ lệ báo thù thành công của hắn cực kỳ nhỏ. Bất Hủ Tông có hai cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, hoàn toàn không phải là một Cực Lực Môn hắn có thể chống lại.

Trước lúc này, hắn chỉ tuyệt vọng vì không thể báo thù. Nhưng bây giờ hắn còn tuyệt vọng vì an nguy của mình nữa, bởi vì tông chủ Bất Hủ Tông dám giết người trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cho dù hắn giết Thần Tướng của Cực Sinh Điện nhưng cũng không có bị Cực Sinh Điện trả thù.

Hắn có thù oán từ trước với Bất Hủ Tông, bây giờ, hắn chỉ cảm thấy người chết tiếp theo sẽ là mình.

Bởi vì hôm nay hắn gặp Vân Liêu, thấy Vân Liêu nhìn mình chằm chằm. Sát ý trong mắt như là một thanh đao, đột nhiên đâm vào ngực của hắn.

Hắn dám cam đoan, chắc chắn là Vân Liêu muốn giết hắn!

Không trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì cũng là sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc.

Muốn sống sót, trừ phi Bất Hủ Tông không còn.

Hoặc là Vân Liêu chết.

Muốn cho Bất Hủ Tông biến mất thì là chuyện không thể. Cho dù môn chủ Hồng Diệp Môn bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm thật thì cũng không dám diệt Bất Hủ Tông. Bởi vì

tông chủ Bất Hủ Tông đã đạt tới trình độ mà cả Cực Sinh Điện cũng không dám trêu chọc.

Thần Tướng của Cực Sinh Điện bị giết, Địch Trần điện chủ còn nuốt giận vào bụng, môn chủ Hồng Diệp Môn làm gì có gan diệt Bất Hủ Tông.

Cho nên chuyện Bất Hủ Tông trở thành bá chủ mới ở Hồng Vực đã là chuyện chắc chắn, như vậy thì chỉ còn một cách cuối cùng, đó là khiến cho Vân Liêu chết!

Nhân Tập vỗ tay một cái, quyết định.

Sau khi ra khỏi chỗ ở thì đi thẳng đến chỗ Hồng Diệp Môn, tự mình tìm tới Cực Thiên Phong Tâm.

Cực Thiên Phong Tâm là đệ tử Vực Chủ, mọi người đều biết chuyện hắn muốn giết sạch đệ tử Bất Hủ Tông, cho nên chỉ có thể dựa vào hắn.

Nhưng hắn biết bản lãnh của Cực Đạo Thạch, Vân Liêu có thể giết Cực Đạo Thạch chứng tỏ thực lực cũng không kém, ít nhất cũng đạt tới trình độ top mười Hồng Vực.

Khi Nhân Tập nói rõ ý đồ đến cho Cực Thiên Phong Tâm, Cực Thiên Phong Tâm trầm mặc một hồi, quan sát kĩ Nhân Tập, sau đó nói: "Ngươi quá đề cao Vân Liêu của Bất Hủ Tông, chuyện ta muốn làm, còn cần ngươi giúp đỡ?"

Nhân Tập khiêm tốn khom người, nói: "Có chuyện ngài không biết, đệ tử Cực Đạo Thạch của lão phu đã tu luyện mạch thuật Địa cấp trung phẩm đến đại thành, lực lượng đỉnh phong của Hám Thiên Chùy có thể đạt tới Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Nhưng vẫn chết dưới ma pháp đó. Nếu có đệ tử Cực Lực Môn ta thay ngài dò thám hư thực của Vân Liêu đó trước, để cho ngài hiểu thêm về mnp đó, hiểu rõ lá bài tẩy của hắn, tuyệt đối đối là trăm lợi mà không có một hại với ngài."

Cực Thiên Phong Tâm trầm giọng nói: "Quá phiền phức."

"Nhưng Vân Liêu còn chạy thoát được khi bị lão phu đuổi giết!" Nhân Tập thấy không thuyết phục được Cực Thiên Phong Tâm, chỉ đành nói ra chuyện mất mặt của mình.

Hạ gục Cực Đạo Thạch, ngài không quan tâm đúng không?

Vậy dù sao ngài cũng quan tâm chuyện có thể trốn khỏi tay Địa Vô Cấm chứ?

Dưới gầm trời này, có mấy cường giả Trấn Nhạc Cảnh có thể trốn thoát được khi bị cường giả Địa Vô Cấm truy sát?

Hoàn toàn chưa bao giờ nghe nói!

Cho dù là Cực Thiên Phong Tâm ngài cũng làm không được chứ?

Nghe Nhân Tập nói, biểu cảm của Cực Thiên Phong Tâm có chút thay đổi, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, chế giễu Nhân Tập một câu: "Đó là do ngươi phế vật!"

Nhưng mà vừa chế giễu xong, Cực Thiên Phong Tâm nói: "Cho người của ngươi dùng mạng bức át chủ bài của hắn ra, nếu như bức ra được thì ta sẽ thay ngươi báo thù cho Cực Đạo Thạch."

Nhân Tập nghe nói như vậy thì lập tức vui vẻ.

Xong rồi!

"Vậy thì lão phu sẽ đi sắp xếp, đệ tử Cực Lực Môn ta cho dù là chết trong trận đấu thì cũng phải bức át chủ bài của Vân Liêu ra cho đại nhân."

Nói xong, Nhân Tập vội vàng rời đi.

Bởi vì lần này hắn không chỉ để cho đệ tử của mình lên mà còn tìm mấy tên ngoại viên, đều do thế lực hận Vân Liêu thấu xương phái tới.

【VIP】 Trước khi tranh tài, Cực Thiên Phong Tâm chuẩn bị (2)

Sau khi Nhân Tập đi, Cực Thiên Phong Tâm cảm thấy cũng đã đến lúc sắp xếp kế hoạch cho vòng đấu bán kết thứ hai.

Vân Liêu thì có hắn và các sư huynh đối phó, chỉ cần người của Nhân Tập có thể bức ra được chút gì đó thì tuyệt đối sẽ không có sơ sót gì. Nhưng tám mươi tên đệ tử của Bất Hủ Tông thì cần phải suy tính một phen, phong bọn họ trở thành cá lọt lưới.

Tám mươi người có thể chia thành mười sáu đội.

Một đội chỉ có thể bị khiêu chiến năm lần, không thể cự tuyệt, cho nên nhất định phải để cho bọn họ thua năm lần trước.

Như vậy, mỗi một đội thì sắp xếp năm đội thay nhau theo dõi, dùng xa luân chiến để cho tám mươi người của Bất Hủ Tông đó thua năm trận trước.

Như vậy, cho dù sau đó bọn họ có liên tục thắng năm trận thì cũng không làm được gì.

Được, bọn họ không thể nào thắng được năm trận.

Liên tục thua năm trận, bọn họ đứng cũng không đứng dậy nổi!

Ngay cả cơ hội thông qua vòng đấu bán kết thứ hai cũng không có chứ đừng nói chi là lọt vào top một trăm Hồng Vực.

“Bất Hủ Tông, chỉ với ba tháng, chẳng lẽ các ngươi còn có thể khiến cho bọn họ thoát thai hoán cốt hay sao?” Cực Thiên Phong Tâm cười lạnh, sau đó gọi đám người Lặc Khánh và rất nhiều thế lực phụ thuộc Hồng Diệp Môn lại.

Dưới trướng Hồng Diệp Môn có tất cả hơn ba trăm cái thế lực ngũ tinh phụ thuộc, cho nên muốn kiếm tám mươi đội cũng không quá khó.

Cực Thiên Phong Tâm nhắc nhở: "Đệ tử Bất Hủ Tông đó, đa số đều là nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, mạnh nhất cũng chỉ là Trấn Nhạc Hạ Cảnh, cho nên các ngươi phái người ra thì chỉ cần Trấn Nhạc Hạ Cảnh hoặc là cao hơn. Nhưng nhất định phải bảo đảm có thể thắng được tám mươi người của Bất Hủ Tông đó, đừng có phái mấy phế vật tới qua loa ta."

Rất nhiều thế lực phụ thuộc Hồng Diệp Môn vội vàng gật đầu.

Hơn ba trăm cái thế lực, tổng cộng tập hợp được hơn một trăm đội.

Hơn một trăm đội này đều là cường giả Trấn Nhạc Hạ Cảnh, đồng thời còn thuộc loại nổi bậc trong cùng cảnh giới.

Đội hình như vậy, thoạt nhìn đã đủ để giết sạch tám mươi người Bất Hủ Tông.

Dù sao chiến lực của hai bên không cùng một cấp bậc.

Nói như vậy, năm tên nửa bước Trấn Nhạc Cảnh tuyệt đối không đánh thắng được một Trấn Nhạc Cảnh, cho nên, sức chiến đấu chính của Bất Hủ Tông chỉ là số Trấn Nhạc Cảnh cực ít mà thôi. Mà những nửa bước Trấn Nhạc Cảnh đó thì có thể bỏ qua.

Đám người Lặc Khánh xem xét kĩ danh sách, bắt đầu chọn ra tám mươi đội, đồng thời cũng dặn dò một câu: "Trên đài, nếu có thể giết đệ tử Bất Hủ Tông thì không cần nương tay. Tóm lại, nhất định phải làm cho bọn họ không qua được vòng đấu bán kết thứ hai!"

Mọi người gật đầu.

"Lặc phó môn chủ, ngài cứ yên tâm đi. Mấy đệ tử của lão phu đều là tinh nhuệ trong Trấn Nhạc Hạ Cảnh, cường giả Trấn Nhạc Hạ Cảnh bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ. Vì phòng chuyện ngoài ý muốn, ngay cả đồ áp đáy hòm lão phu cũng cho bọn họ. Vũ khí do Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, có nó, xem những đệ tử Bất Hủ Tông đó chết như thế nào."

“Bất Hủ Tông đó lớn lối như vậy, dám giết người của chúng ta, nếu Vực Chủ Phủ không truy cứu thì để chúng ta cho Bất Hủ Tông một bài học. Còn muốn đi vào top một trăm Hồng Vực? Mấy ngày nữa, lão phu sẽ khiến cho bọn họ trở thành trò cười cho Hồng Vực!”

…

Mọi người mồm năm miệng mười, hưng phấn nói.

Cực Thiên Phong Tâm đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng, nhìn tất cả mọi người một lượt, sau đó nói: “Nhớ kỹ, nhất định phải là sau năm trận thì tám mươi người đó không thể sống sót! Sau đó Lặc Khánh phó môn chủ sẽ sắp xếp mục tiêu cụ thể cho các ngươi, hết chuyện rồi, các ngươi có thể đi.”

Nói xong, rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm tán đi.

Cực Thiên Phong Tâm đưa mắt nhìn mọi người, ngồi bên cạnh nghe Lặc Khánh sắp xếp, sau đó cũng hài lòng rời khỏi đây.

Sắp xếp đối thủ cho tám mươi người đó xong, như vậy thì mình cũng nên đi tìm ba vị sư huynh, thảo luận chuyện giết Vân Liêu.

Mới đầu Cực Thiên Phong Tâm không có nhiều kiêng kị như vậy, dù sao chiến tích duy nhất của Vân Liêu là giết một Cực Đạo Thạch thôi. Ba vị sư huynh hoặc hắn cũng có thể thoải mái giết chếtCực Đạo Thạch đó. Chuyện này cũng không chứng tỏ được Vân Liêu cực kỳ mạnh.

Nhưng hắn có thể chạy thoát khỏi tay cường giả Địa Vô Cấm thì không giống.

Đầu tiên, cường giả Địa Vô Cấm có thể ngự không phi hành, tốc độ không biết nhanh hơn Trấn Nhạc Cảnh bao nhiêu lần, chỉ về tốc độ thì Trấn Nhạc Cảnh trốn không được bao xa.

Thứ hai, cho dù là Trấn Nhạc Thượng Cảnh thì cũng rất khó ngăn cản một chiêu của cường giả Địa Vô Cấm. Kẻ nhẹ thì trọng thương hôn mê, nặng thì mất mạng. Dù sao chênh lệch giữa hai bên không chỉ là một cảnh giới nhỏ mà là một cảnh giới lớn.

Thực lực khác biệt một trời một vực!

Nếu không thì Hồng Vực sẽ không phải là Trấn Nhạc Cảnh khắp nơi, cường giả Địa Vô Cấm chỉ có một hai ngàn người!

Bởi vì mạnh mẽ cho nên cũng thưa thớt!

Cho nên Cực Thiên Phong Tâm không thể không thận trọng một chút, để phòng Vân Liêu may mắn thông qua vòng đấu bán kết thứ hai.

Sau khi rời khỏi chỗ ở, Cực Thiên Phong Tâm đi qua đường phố, ngõ hẻm, đi tới ngoài một sòng bạc. Tiếng các con bạc ầm ĩ bên trong, Cực Thiên Phong Tâm đi thẳng vào trong đó, ánh mắt rơi vào một chiếu bạc trong đó.

Ba vị sư huynh này của hắn, bởi vì bận tu hành cả ngày cho nên không có thời gian vui đùa gì, hứng thú duy nhất là đánh bạc.

Lần này, hiếm lắm mới có cơ hội ra khỏi Vô Thượng Thành, từ khi vòng đấu bán kết thứ nhất kết thúc thì ba người vẫn ở trong sóng bạc này.

Nói thật, Cực Thiên Phong Tâm cũng không biết rốt cuộc ba vị sư huynh này mạnh cỡ nào. Bởi vì bọn họ được Vực Chủ dạy bảo từ nhỏ đến lớn, mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần. Cũng vì có ba vị sư huynh này cho nên Cực Thiên Phong Tâm mới có tự tin có thể giết Vân Liêu.

【VIP】 Làm gì có nửa bước Trấn Nhạc Cảnh

“Duy Ngã sư huynh… Độc Tôn sư huynh… Nộ Hoàn Phong sư huynh.” Cực Thiên Phong Tâm đi qua đó, thi lễ một cái.

Ba người đồng thời quay đầu lại, trả lời một câu: “Sư đệ, cùng chơi không?”

Sau đó lại quay đầu qua chỗ khác.

Cực Thiên Phong Tâm ngượng ngùng cười một tiếng, hắn không thích đánh cược, hắn chỉ thích làm những chuyện nhất định sẽ thành công. Đánh cược, có thể sẽ thua, hắn cực ghét cảm giác thua cuộc. Trước giờ hắn chưa từng thua, cũng không muốn sau này sẽ thua người nào cả.

“Ba vị sư huynh, ta đã có kế hoạch.” Trước khi hắn tới thì đã suy nghĩ thấu đáo, hắn tới đây vì muốn trưng cầu ý kiến của ba vị sư huynh.

Một trong ba người quay đầu lại nhìn Cực Thiên Phong Tâm, trên mặt nở một nụ cười hết sức tùy tiện, nói: “Sư đệ cần gì phải cẩn thận như vậy, có chúng ta ra tay thì đừng nói là Hồng Vực này, cho dù là toàn bộ Nguyên Dương Vực cũng không có bao nhiêu người có thể là đối thủ của chúng ta. Chỉ là một Bất Hủ Tông không có danh tiếng gì, chẳng lẽ còn có yêu nghiệt tuyệt thế hay sao?”

Nói xong, hắn lại quay đầu đi.

Giờ phút này, trên mặt Cực Thiên Phong Tâm lóe lên một tia lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Ba vị sư huynh, sư đệ không chỉ đơn giản là muốn giết Vân Liêu. Bất Hủ Tông làm tổn thương tới thứ mà ta quan tâm, cho nên Vân Liêu đó tuyệt đối không thể chết đơn giản như vậy được. Cho nên ta hi vọng ba vị sư huynh có thể chia làm hai đội, chúng ta thay nhau làm nhục Vân Liêu của Bất Hủ Tông đó.”

“Theo ý ngươi, theo ý ngươi! Bất Hủ Tông đó làm gì ngươi mà ngươi hận bọn họ như thế, không phải trước đó các ngươi chưa từng gặp nhau hay sao?”

Ba người quay đầu nhìn Cực Thiên Phong Tâm một chút, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn vào chiếu bạc.

“Đại!”

“Đại!”

“Đúng là đại thật! Đúng là đại thật!”

Cực Thiên Phong Tâm nhìn ba vị sư huynh đang hưng phấn, không có trả lời câu hỏi lúc nãy. Bởi vì hắn muốn giấu thứ hắn quan tâm trong lòng, cho dù là sư huynh hắn thì hắn cũng không muốn nói cho biết.

Tóm lại, Bất Hủ Tông làm dám làm tổn thương người hắn yêu!

Vậy hắn cũng muốn để cho Bất Hủ Tông nếm thử mùi vị bị nhục nhã!

Đảo mắt đã qua bảy ngày, vòng đấu bán kết thứ hai chính thức mở màn.

So với vòng đấu bán kết thứ nhất thì vòng đấu bán kết thứ hai nghiêm túc hơn rất nhiều. Trong Đăng Thiên Nguyên, một trăm chỗ chiến đấu đồng thời mở ra, người trong mỗi chiến trường có quyền sử dụng mười chỗ chiến đấu. Tại sao lại nói là nghiêm túc?

Đó là vì những chỗ chiến đấu này lại chia làm chiến trường giữa hồ, chiến trường rừng đá, chiến trường liệt hỏa vân vân, tăng khả năng quan chiến và độ khó lên nhiều.

Ví dụ như là chiến trường giữa hồ.

Chỗ đứng đều là nước, cường giả Trấn Nhạc Cảnh có thể khu động mạch khí để cho mình không rơi vào trong nước thời gian dài, nhưng mà như vậy cũng đại biểu cho khó tiếp sức và tụ lực. Sẽ có những mạch thuật, linh thể không thể phát huy ra trăm phần trăm lực lượng.

Nhưng mà chiến trường như thế này thì lại là chỗ chiến đấu tự nhiên cho cường giả dị mạch thuộc tính thủy, như cá gặp nước.

Ở đây, hắn có thể phát huy vượt qua một trăm phần trăm lực lượng.

Lại ví dụ như chiến trường rừng đá.

Vô Tẫn Nham cứng rắn có ở khắp mọi nơi, có cái cao bằng người, có cái cao chừng vài trượng. Vô Tẫn Nham không phải cường giả nửa bước Địa Vô Cấm thì không thể đánh nát. Nhưng mà người tham dự tranh tài Thất Vực Đăng Thiên Bảng đều là Trấn Nhạc Cảnh, cho nên những kỳ thạch đó trở thành tấm chắn tự nhiên, cũng hóa thành vũ khí. Nếu như kinh nghiệm chiến đấu không phong phú, còn gặp chiến trường như vậy, thực lực sẽ khó phát huy ra được như ngày thường.

Nhưng mà đối với người có dị mạch thuộc tính thổ thì đây lại là một chỗ chiến đấu dành riêng cho bọn họ, chiến đấu ở chỗ như thế nào thì như hổ thêm cánh!

Nói tóm lại, chiến trường như thế này, hoàn toàn mô phỏng được chiến trường chân thực. Dù sao người sống một đời, chiến trường không thể vĩnh viễn đều là trên mặt đất bằng phẳng và đài luận võ vạn chúng chú mục.

Khi điện chủ Cực Sinh Điện và Kim Bất Tam đồng thời tuyên bố vòng đấu bán kết thứ hai bắt đầu, vô số người vọt tới một trăm chiến trường.

Cực Thiên Phong Tâm dẫn một đám người đi theo sau lưng đệ tử Bất Hủ Tông, cả đám đều cầm thư khiêu chiến trong tay, chỉ đợi khi đi vào khu vực chiến đấu thì sẽ dán lên người.

Những người tham dự tranh tài khác thấy Cực Thiên Phong Tâm dẫn mấy trăm người trùng trùng điệp điệp đi theo sau lưng Bất Hủ Tông thì cũng biết là Cực Thiên Phong Tâm muốn làm gì, cho nên cả đám đều né xa ra.

Mà bên phe Nhân Tập thì lập tức đi theo Vân Liêu, chuẩn bị dán Vân Liêu.

Nhưng mà khi Vân Liêu nhìn thấy tình huống của Cực Thiên Phong Tâm thì cũng không vội so tài mà là đi theo sau lưng đám người Cực Thiên Phong Tâm.

Hắn biết Cực Thiên Phong Tâm muốn làm gì.

Cho nên hắn định đi xem trò vui một chút.

"Sau khi đi vào khu vực chiến đấu, lập tức khiêu chiến bọn họ." Cực Thiên Phong Tâm dẫn đầu, đi đến rìa khu vực chiến đấu, mắt thấy sắp đi vào khu vực chiến đấu, vội vàng dặn dò một câu.

Bốn trăm người bước nhanh hơn, vây người của Bất Hủ Tông lại, chỉ nhường một con đường thông đến khu vực chiến đấu cho đệ tử Bất Hủ Tông.

"Đi nhanh một chút đi, chúng ta đã không đợi được nữa."

"Chỉ với các ngươi mà còn muốn đi vào top một trăm Hồng Vực, Bất Hủ Tông mạnh là chuyện của Bất Hủ Tông, các ngươi đừng có nằm mơ."

"Diệp Vũ Mai, ta thấy ngươi. Chờ lát nữa ta dán thư khiêu chiến lên ngực ngươi, xem ngươi có chạy hay không."

Mọi người cười vang một tiếng.

Giờ này khắc này, cảnh tượng này đập vào mắt đệ tử quần chúng bên ngoài khu vực chiến đấu, cả đám đều mong đợi nhìn.

Bên phe Hồng Diệp Môn, đa số đều đang cười trên nỗi đau của người khác.

Hiên Đình Các, Âm Dương gia thì chờ xem kịch.

Ai kêu Bất Hủ Tông nói bảo đảm là tám mươi người này đi vào top một trăm Hồng Vực?

Bây giờ bị nhằm vào.

Đáng lắm!

Mà những gia tộc của đệ tử Bất Hủ Tông này, phụ mẫu và tộc nhân của bọn họ đều gấp.

【VIP】 Làm gì có nửa bước Trấn Nhạc Cảnh (2)

Mặc dù đã dự đoán được tình huống như vậy sẽ xảy ra, nhưng khi cảnh tượng này diễn ra trước mắt thì bọn họ rất khó chịu.

Phụ mẫu và tộc nhân của Diệp Vũ Mai cũng gấp không dằn được, bởi vì hình như bọn họ nghe được có người đang gây hấn với Diệp Vũ Mai.

Bọn họ biết thực lực của Diệp Vũ Mai, nửa bước Trấn Nhạc Cảnh thôi, bây giờ bị nhiều thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh vây quanh như vậy, phải làm sao bây giờ?

Dưới ánh mắt của mấy người này, tám mươi người của Bất Hủ Tông bước vào khu vực chiến đấu thuộc về bọn họ, như vậy cũng đồng nghĩa với việc bắt đầu khiêu chiến.

Bốn trăm tên thiên kiêu Trấn Nhạc Cảnh bên phe Hồng Diệp Môn lập tức cùng nhau tiến lên, từng tấm thư khiêu chiến kề sát lên người đệ tử Bất Hủ Tông.

Người xem là kinh ngạc tán thán liên tục, không ít người tham dự tranh tài Thất Vực Đăng Thiên Bảng dứt khoát dừng lại, bình tĩnh đứng trong khu vực chiến đấu xem.

“Tiểu Diệp, đã lâu không gặp.” Lúc này, một tên thanh niên Trấn Nhạc Cảnh đang dán thư khiêu chiến lên tay Diệp Vũ Mai, khóe miệng nở một nụ cười châm chọc.

Diệp Vũ Mai kinh ngạc nhìn người trước mắt, sau đó nói: “Triệu Lam!”

Triệu Lam gật đầu cười, sau đó nói: “Tiểu Diệp cô nương, gọi người của ngươi đến, chúng ta đi vào khu vực chiến đấu đi.”

Diệp Vũ Mai thở dài, sau đó nhìn về phía Trần Khâm và ba người khác bên cạnh, đột nhiên hết sức hưng phấn nói: “Hết cách rồi, chúng ta chỉ có thể lên.”

Trần Khâm cũng thở dài một hơi: “Giống đại sư huynh nói, kỹ thuật diễn của ngươi kém quá.”

“Ngươi cũng không hơn gì ta!”

Diệp Vũ Mai đáp lại một câu, sau đó cất bước đi tới khu vực chiến đấu thứ nhất. Mấy người Trần Khâm vội vàng đi theo.

Năm người Triệu Lam vội vàng đuổi theo, ma quyền sát chưởng, vừa đi vừa trào phúng: “Tiểu Diệp, nghe nói ngươi bước vào nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, chúc mừng. Lần trước gặp ngươi thì ngươi mới Thần Huyền Cảnh… ngươi nha, gia nhập thế lực gì không tốt, lại gia nhập Bất Hủ Tông. Ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi, tông chủ chúng ta ra lệnh giết sạch các ngươi, cho nên ta không thể nương tay.”

Triệu Lam dứt lời, nụ cười trào phúng trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tràn đầy sát ý.

Muốn lấy top một trăm Hồng Vực?

Xem các ngươi có mạng lấy hay không?

Nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, nghĩ mình ngon hả?

Cùng lúc đó, trong nháy mắt khi Diệp Vũ Mai đi vào khu vực chiến đấu, chín khu vực chiến đấu khác cũng có người đi vào.

Mười khu vực chiến đấu đồng thời đóng lại!

Một tầng bình chướng trong suốt như nước vây quanh khu vực chiến đấu lại.

Bên ngoài bình chướng của khu vực chiến đấu, tổng cộng mười vị cường giả Địa Vô Cấm của U Quốc cao giọng nói tiếp: “Nhấn mạnh một chút, năm người đồng thời ngã xuống đất quá mười cái hô hấp thì tính là thất bại. Hoặc là có bốn trong năm người hô đầu hàng thì cũng tính là thất bại. Phe nào chuẩn bị xong rồi thì có thể tấn công bất cứ lúc nào.”

Giờ khắc này, trong khu vực chiến đấu của Diệp Vũ Mai, mười người khu động mạch khí đứng ở trên mặt hồ, đứng cách nhau trăm mét, nhìn nhau.

Không ai vội vã động thủ.

Triệu Lam lạnh lùng nhìn năm người Diệp Vũ Mai, khai chiến trước.

Năm người đồng thời mở mạch môn ra!

Một thuộc tính hỏa.

Một thuộc tính thổ.

Hai thuộc tính thủy.

Một thuộc tính kim.

Năm người đều là Trấn Nhạc Cảnh!

Trong nháy mắt khi mở mạch môn ra, Triệu Lam trầm giọng hỏi: "Các ngươi sẽ vì sợ chết mà đầu hàng sao?"

Mấy nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, Triệu Lam ht không định nghiêm túc.

Nếu như đánh nửa bước Trấn Nhạc Cảnh mà còn phải nghiêm túc thì bọn họ cũng không cần cái danh thiên kiêu nữa.

Diệp Vũ Mai lạnh mặt nhìn lại, cũng mở mạch môn ra đánh trả. Khi ba cái mạch môn đều mở ra, Diệp Vũ Mai đáp lại một câu: "Lần trước gặp ngươi thì ngươi là Trấn Nhạc Hạ Cảnh, không ngờ ta đã Trấn Nhạc Cảnh mà ngươi vẫn là tại Trấn Nhạc Hạ Cảnh. Ngươi đúng là phế ——"

Diệp Vũ Mai cố ý kéo dài câu cuối.

Triệu Lam ngơ ngẩn, mạch môn màu xanh nước của Diệp Vũ Mai khiến cho hắn kinh ngạc không ít, bởi vì tin tức mà hắn nhận được chỉ nói là Diệp Vũ Mai mới nửa bước Trấn Nhạc Cảnh.

Sao đột nhiên lại bước vào Trấn Nhạc Cảnh rồi?

Chưa kịp suy nghĩ rõ ràng vấn đề này thì bốn người Trần Khâm của Bất Hủ Tông cũng mở mạch môn ra.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Người người đều là ba mạch.

Người người đều là Trấn Nhạc Hạ Cảnh.

Triệu Lam và bốn người khác đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt có chút khó coi.

Lẽ nào lại vậy.

Sao tất cả đều là Trấn Nhạc Cảnh?

Không phải là trong số tám mươi người của Bất Hủ Tông thì chỉ có hai mươi mấy người là Trấn Nhạc Cảnh sao?

Cùng lúc đó, đệ tử Bất Hủ Tông trong chín khu vực chiến đấu còn lại cũng lần lượt mở mạch môn ra.

Tất cả đều Trấn Nhạc Hạ Cảnh!

Cảnh tượng này đập vào mắt người xem, lập tức khiến cho không ít người hoan hô.

Bất Hủ Tông đúng là mang tới cho mọi người một kinh hỉ.

Năm mươi người đều là Trấn Nhạc Cảnh, trong đó có rất nhiều người bọn họ đều biết, trước khi bái nhập vào Bất Hủ Tông thì mới nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, nhưng mới ba tháng thì đã là Trấn Nhạc Cảnh.

"Khó trách, khó trách!"

"Có thể dạy dỗ nhiều người thành Trấn Nhạc Cảnh trong ba tháng như vậy, khó trách khi Bất Hủ Tông tuyên bố bảo đảm top một trăm Hồng Vực trên Bất Hủ Nhật báo thì tiêu chuẩn đưa ra chỉ là nửa bước Trấn Nhạc Cảnh."

"Thế cục đột nhiên thay đổi, chuyện cũng trở nên thú vị. Bên phe Hồng Diệp Môn cũng là Trấn Nhạc Cảnh, như vậy, hai phe đang đứng trên cùng một cấp độ, vậy thì rốt cuộc ai sẽ là người thắng đây?"

Trong tiếng bàn tán, toàn thân Cực Thiên Phong Tâm run lên, sau đó lạnh nhạt nhìn vài vị phó môn chủ Hồng Diệp Môn sau lưng.

Đây là tin tức mà Hồng Diệp Môn các ngươi thăm dò được?

Cực Thiên Phong Tâm rất muốn mở miệng chửi ầm lên, nhưng quay đầu lại thì thấy Vân Liêu cũng đứng ở phía sau, đang cười nhìn hắn.

【VIP】 Cụ phong hàng lâm

Trong mắt Cực Thiên Phong Tâm lập tức nổi lên sát ý, sau đó nhìn chằm chằm Vân Liêu, giương cung bạt kiếm nói: "Đừng có vội mừng! Cho dù là Bất Hủ Tông có thể giúp bọn họ mở ra mạch môn thứ ba, nhưng suy cho cùng thì vẫn có khoảng cách, mà ngươi cho là chỉ như vậy thì xong hả?"

Vân Liêu há miệng, dáng vẻ như đang suy nghĩ sâu xa, có vẻ như đang trầm tư suy nghĩ lời Cực Thiên Phong Tâm nói, đồng thời càng không ngừng gật đầu, khiến cho Cực Thiên Phong Tâm giận đến lập tức thu ánh mắt lại.

Sau đó giận dữ mắng đám người trong khu vực chiến đấu: "Còn đứng ngẩn ra đó làm gì?"

Triệu Lam bị mắng một câu, lập tức như đại mộng mới tỉnh.

Không suy nghĩ nữa, mạch môn rung lên.

Mạch thuật Địa cấp hạ phẩm —— Lưu Kim Vũ!

Vô số châm dài màu vàng kim ngưng tụ trên bầu trời, sau đó Triệu Lam vung tay lên, hất một đám châm dài màu vàng kim trên bầu trời ra ngoài. Kim châm như mưa to đánh tới mấy người Diệp Vũ Mai. Theo sau đó, bốn người khác cũng phóng thích mạch thuật.

Hai con thủy long mấy chục trượng, một con hỏa xà, còn có một bàn tay do cự thạch biến thành.

Mạch thuật của những người này đều là mạch thuật Địa cấp.

Mặc dù không phải là mạch thuật lưu phái nhưng suy cho cùng cũng là mạch thuật Địa cấp, uy lực của nó tuyệt đối không nhỏ.

Thế công của năm người phô thiên cái địa, trong nháy mắt đã bao trùm phạm vi trăm trượng, khiến cho Diệp Vũ Mai lui không thể lui.

Bởi vì khu vực chiến đấu chỉ rộng có ba trăm trượng, cho dù lui lại thì công kích của năm người Triệu Lam cũng lan đến gần bọn họ.

Cho nên chỉ còn một lựa chọn duy nhất!

Ngạnh kháng!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao khu vực chiến đấu chỉ có ba trăm trượng!

"Trần Khâm, ngươi đứng sau ta làm gì?" Mắt thấy năm người giết tới, Diệp Vũ Mai đột nhiên quay đầu, chán ghét nhìn Trần Khâm một chút.

Một đại nam nhân, trốn ở sau lưng một nữ nhân như nàng làm gì, hay lắm sao?

Chẳng lẽ muốn cho một nữ nhân như nàng làm lá chắn?

Trần Khâm vốn đang rất nghiêm túc, dù sao năm cường địch Trấn Nhạc Hạ Cảnh đang đánh tới, không chăm chú một chút sao được? Nhưng mà nghe Diệp Vũ Mai nói hắn như vậy, Trần Khâm bó tay, đành phải bước lên trước hai bước, đứng trước tất cả mọi người.

"Ta đứng đằng trước, như vậy được chưa?" Trần Khâm im lặng, thậm chí còn liếc mắt.

Dựa vào cái gì mà người đứng trước mặt kêu gào?

Chỉ để ta đứng chắn ở trước?

Giống như tông chủ nói, ta không phải là công cụ!

Nhưng mà năm người Triệu Lam đã đánh tới, Trần Khâm cũng không xoắn xuýt chuyện này nữa mà mạch môn rung lên, phóng thích mạch thuật.

"Cụ Phong!"

Phanh ——

Mạch môn cùng chấn động.

Một trận gió lốc bỗng nhiên ngưng tụ trên mặt hồ, đồng thời chỉ trong một hơi ngắn ngủi thì trực tiếp dâng cao đến trăm mét, giống như là một người khổng lồ. Bởi vì gió lốc

xuất hiện mà nước ở giữa hồ bị cuốn lại, hóa cơn gió lốc này thành Thủy Long Quyển.

Nhưng mà như vậy còn chưa phải là kết thúc.

Trần Trần Khâm vung hai tai lên, giống như là một con hát múa kiếm. Sau một khắc, Thủy Long Quyển chia thành năm phần, dựng lên một bức tường Thủy Long Quyển chắn giữa năm người Triệu Lam và Trần Khâm. Đòn công kích mạnh mẽ của năm người bị này năm cái Thủy Long Quyển cản lại.

Phanh ——

Công kích của năm người và vào gió lốc của Trần Khâm, mạch thuật năm người phóng ra bị Thủy Long Quyển cuốn vào trong đó, sau đó bị Thủy Long Quyển xé nát, hóa thành mạch khí cuồng bạo nổ tung.

Mặc dù Thủy Long Quyển bị mạch khí cuồng bạo này làm cho giải thể, hóa thành gió lốc và nước bắn tung tóe bốn phía, nhưng đợt công kích thứ nhất của năm người Triệu Lam lại bị một mình Trần Khâm cản lại.

"Cụ Phong!" Trần Khâm không có dừng tay, tiếp tục rung động mạch môn, gió lốc cuồng bạo bắt đầu xuất hiện quanh người, thổi cho mặt hồ sóng cả mãnh liệt.

Sau một khác, một đạo Thủy Long Quyển trăm trượng vụt lên từ mặt đất.

Sức hút to lớn không ngừng hút lấy nước, đá, cá trong hồ, thậm chí còn hút đám người Triệu Lam tới. Rơi vào đường cùng, Triệu Lam chỉ có thể lui lại vài chục bước, lúc này mới thoát ra khỏi phạm vi của sức hút, đứng vững lại.

Phong Bạo —— mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm!

Mạch thuật trong nơi tập luyện trong Phong Chi Cốc, Trần Khâm đã trải qua cửu tử nhất sinh mới lấy được nó.

Không giống như Cụ Phong mới nãy, Cụ Phong chỉ là mạch thuật Địa cấp hạ phẩm, cho nên uy lực của Phong Bạo này lợi hại hơn.

Hơn nữa, không chỉ đơn giản là lợi hại hơn.

Bởi vì tu hành hai mươi năm trong Đệ Ngũ Thế Giới.

Phong Bạo đã bước vào viên mãn, mặc dù còn chưa tới tạo cực, hóa cảnh nhưng sức phá hoại vẫn vô cùng khinh khủng.

Hôm nay Trần Khâm muốn thử xem ba tháng khổ tu này khiến cho thực lực của hắn tăng lên tới mức nào.

Sau một khắc, Trần Khâm lại vung tay lên.

Vòi rồng trăm trượng nhanh chóng đánh tới hai người Triệu Lam, như ngày tận thế tới. Thuận thế hút cạn nước trong hồ nước, sức hút to lớn đó khiến cho năm người Triệu Lam mặt xám như tro, đánh vội vàng phóng mạch thuật ra ứng chiến.

Giờ phút này, năm người không dám nương tay nữa.

Trước mắt, cảm giác áp bách mà gió lốc mang đến đã khiến cho tâm linh năm người run rẩy.

Giờ phút này, bọn họ không kịp nghĩ đến chuyện khác.

Tại sao Trần Khâm có thể ngự phong?

Tại sao Trần Khâm có thể một đánh năm?

Giờ phút này, trong đầu của bọn họ chri có một ý nghĩ duy nhất đó chính là ngăn cản gió lốc.

Lúc này, năm người kết thành mạch trận, do Triệu Lam cầm đầu, mười lăm cái mạch môn cùng chấn động, một thanh kim kiếm to lớn dài chừng mười trượng sinh ra ở trong mưa gió, kéo theo kiếm khí màu vàng kim lao vào gió lốc đang ập tới.

“Chết đi cho ta!”

Năm người cùng gầm lên.

Kim kiếm vọt thẳng vào giữa vòi rồng, kiếm khí màu vàng óng đó giống như là vô số con kiến, cũng nhào theo, muốn xé nát gió lốc. Nhưng mà kiếm khí bổ nhào qua thì lại giống như là lá khô trong nước, bị cuốn vào trong đó.

Chỉ trong hai cái hô hấp, những kiếm khí đó bị gió lốc nghiền nát, chỉ còn lại thanh kim kiếm đó còn đang chống lại

gió lốc xâm nhập.

【VIP】 Rất có thể có Thiên Vô Cấm

Nhưng mà sức hút to lớn đó khiến cho kim kiếm không ngừng đung đưa, như là một cánh buồm cô độc trong gió. Năm người thấy thế thì lại rung mạch môn lần nữa, triển khai toàn bộ lực lượng linh thể, triển khai toàn bộ Tuyền Qua Đồ, gia trì tất cả lực lượng lên kim kiếm.

Mạch khí trong thiên địa điên cuồng lao vào trong mạch trận của năm người, sau đó lại chuyển vào trong kim kiếm, khiến cho kim kiếm chậm rãi biến lớn lên, ổn định hơn. Nhưng mà mặc dù kim kiếm không còn lắc lư nhưng lại đang lùi lại.

Gió lốc tới gần, mà bọn họ chỉ chặn lại.

Thấy cảnh này, những người vây xem và các cường giả Địa Vô Cấm của thế lực ngũ tinh, Cực Sinh Điện, Kim Thủy Điện, cả đám bọn họ kinh hãi không thôi.

Điều khiển gió lốc.

Một người chiến năm người.

Mấy người này vẫn là mấy người lúc trước sao?

Bọn họ chỉ mới gia nhập Bất Hủ Tông có ba tháng thật sao?

“Bất Hủ Nhật báo không có nói láo, trong Bất Hủ Tông tồn tại một loại mạch môn thuộc tính khác —— thuộc tính phong. Hôm nay nhìn thấy, đúng là tam sinh hữu hạnh!”

“Người này là ai?”

“Không phải hắn mới gia nhập Bất Hủ Tông ba tháng sao? Sao lại biến thành dị mạch thuộc tính phong, hơn nữa còn tu luyện mạch thuật thuộc tính phong mạnh như thế.”

“Ta xác định! Ta biết hắn, Trần Khâm, là người của một thế lực bị diệt cách đây không lâu. Đúng là hắn chỉ mới gia nhập

Bất Hủ Tông ba tháng. Hơn nữa ba tháng trước hắn là dị mạch thuộc tính hỏa, hơn nữa hắn chỉ là nửa bước Trấn Nhạc Cảnh."

"Ba tháng này, thoát thai hoán cốt!"

"Sao Bất Hủ Tông lại làm được?"

Mọi người kinh ngạc tán thán.

Chỉ có năm người Triệu Lam đang thống khổ rống giận, bởi vì áp lực mà gió lốc mang tới cho bọn họ càng lúc càng lớn.

Hoàn toàn không thể ngăn nó tiến lên!

"Tán!"

Triệu Lam quả quyết giải trừ mạch trận.

Bởi vì cứ tiếp tục ngăn cản như vậy cũng không phải là cách hay, kết quả sau cùng là bọn họ sẽ kiệt sức, bị gió lốc cuốn vào.

Cho nên cách duy nhất chính là tránh!

Bây giờ bọn họ chỉ có thể hi vọng gió lốc này không biết rẽ!

Triệu Lam vừa giải trừ mạch trận, trong nháy mắt, kim kiếm tan biến. Kim kiếm vừa biến mất, lực cản cản gió lốc lại cũng biến mất không còn.

Chuyện này khiến sắc mặt bốn người sau lưng trở nên cực kỳ phẫn nộ.

Triệu Lam, cái tên này!

Giải trừ mạch trận thì bọn họ phải làm sao?

Đang phóng thích mạch thuật giữa chừng mà giải trừ mạch trận thì lực lượng của mạch trận sẽ cắn trả.

Bốn người vừa mới phẫn nộ thì một lực lượng to lớn từ từ mạch môn truyền vào linh thể, chấn cho bọn họ lui lại mấy chục bước.

Linh thể bị thương đến ba thành!

Quan trọng nhất chính là bị cắn trả như thế, bọn họ cũng mất đi thời cơ tránh né. Bọn họ hoàn toàn không thể thong dong tránh thoát như Triệu Lam.

"Triệu Lam, ông nội ngươi!"

Trong bốn người có một người giận mắng một tiếng, sau đó bị gió lốc cuốn vào. Dĩ nhiên, ba người còn lại cũng không có ai may mắn thoát được.

Tiếng kêu thảm thiết của bốn người vang lên trong gió lốc, sau đó càng ngày càng yếu, bởi vì linh thể đã bị xé nứt, mười cái hô hấp sau, hoàn toàn không còn tiếng động nữa.

"Chết rồi?"

Lúc này, trên mặt Triệu Lam lộ vẻ sợ hãi, đứng trên mặt hồ sóng cả mãnh liệt, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Gió lốc không thể chuyển hướng.

Đúng.

Hắn đánh cược đúng rồi.

Nhưng mà bốn đồng đội của mình không còn.

Trần Khâm có thể một đánh năm, chỉ còn lại một mình hắn thì biết phải đánhnhư thế nàon?

Sau một khắc, Triệu Lam nghĩ cũng không nghĩ, lập tức quay mặt nhìn cường giả Địa Vô Cấm bên ngoài bình chướng hô: "Ta đầu hàng! Ta đầu hàng! Cứu ta! Cứu ta!"

Dứt lời, Triệu Lam vọt tới rìa bình chướng, chỉ đợi bình chướng vừa thu lại thì sẽ vọt ra ngoài.

Tên cường giả Địa Vô Cấm của Cực Sinh Điện đó nhìn đám người Triệu Lam, lắc đầu cười một tiếng, sau đó cao giọng hô: "Chiến đấu kết thúc, Bất Hủ Tông thắng!"

Trong nháy mắt khi hắn vừa dứt lời, bốn người Diệp Vũ Mai cao hứng vỗ tay.

Trần Khâm cũng thu mạch môn lại, để cho gió lốc tiêu tán trong khu vực chiến đấu.

Rào ——

Nước hồ bị gió lốc cuốn vào rơi xuống như là thác đổ, lấp kín hồ nước, nhưng mà thế nước quá mãnh liệt cho nên cả buổi sau vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Theo sau đó, bình chướng của khu vực chiến đấu tan biến, Triệu Lam nhanh chân vọt ra, vui vẻ cười đi ra khỏi khu vực chiến đấu.

Thậm chí còn có chút đắc ý.

Bởi vì hắn không chết!

Nhưng mà một giây sau thì bị Cực Thiên Phong Tâm một cước đạp bay, cũng giận mắng một tiếng: "Triệu Lam này, sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, phế hắn cho ta!"

Cực Thiên Phong Tâm nhìn Triệu Lam, tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

Nếu không phải không thể giết người trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cho dù hắn là đệ tử của Vực Chủ cũng không ngoại lệ thì chắc chắn hắn sẽ giết Triệu Lam.

Thứ đồ gì!

Chiến đấu chỉ kéo dài được một trăm hô hấp thì đã thua!

Không phải là phế vật thì là gì nữa?

Mới đầu còn thổi phồng mình lợi hại cỡ nào!

Cùng lúc đó, khán giả vây xem bên ngoài khu vực chiến đấu lập tức bạp phát ra tiếng hò hét như núi kêu biển gầm.

Đương nhiên, đa số là người của Hiên Đình Các và Âm Dương gia.

Bên phe Hồng Diệp Môn, lúc này, mặt người nào người nấy đen như đít nồi, không ngừng thầm mắng Triệu Lam là đồ ngu!

"Mặc dù trận chiến này quá ngắn ngủi nhưng cũng quá đặc sắc!"

"Ba tháng, chỉ ba tháng. Một người tu luyện vốn thường thường không có gì nổi bật lại đột nhiên trở nên lợi hại như thế, một đánh năm, cường thế nghiền ép! Oa, đột nhiên thấy

hối hận vì không sinh trễ một năm, vậy thì năm nay ta cũng chỉ bốn mươi tuổi, hoàn toàn có thể đi xông Sư Đạo Mê Cục đó một lần. Ta cũng muốn trở nên mạnh mẽ! Tranh top một trăm Hồng Vực một lần!”

Trong tiếng hoan hô và tiếng than thở, Vân Liêu cũng không nhịn được mà cười ra tiếng, khiến cho Cực Thiên Phong Tâm càng tức giận hơn.

Đường nhiên lúc này người phe Hồng Diệp Môn cũng tức.

“Như vậy thì đã sao, chỉ mới thắng được một trận thôi!”

“Mấy người Triệu Lam là một đám phế vật, thắng một đám rác rưởi thì có thể đi vào top một trăm Hồng Vực?”

【VIP】 Rất có thể có Thiên Vô Cấm (2)

“Một đám Trấn Nhạc Hạ Cảnh, các ngươi cho là bọn họ có thể đi vào top một trăm Hồng Vực thật sao? Các ngươi không nhìn thử xem có bao nhiêu thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh đứng ở chỗ cao.”

Lúc này, người Hồng Diệp Môn mở hình thức trào phúng ra, nhưng mà cũngkhôngo có ai phản bác bọn họ.

Dù sao những gì người phe Hồng Diệp Môn nói cũng là sự thật.

Chỉ thắng một trận.

Bọn họ cũng chỉ thắng mấy Trấn Nhạc Hạ Cảnh thôi.

Muốn chân chính đặt chân vào top một trăm Hồng Vực thì nhất định phải giết ra từ trong đống Trấn Nhạc Trung Cảnh.

Khoảng cách cảnh giới còn nằm ở đó, người của Bất Hủ Tông vẫn sẽ rất chật vật.

Nếu như muốn đi vào top một trăm Hồng Vực, trừ phi mỗi người đều ccoss được lực lượng vượt qua Trấn Nhạc Hạ Cảnh, đồng thời có lực lượng chiến thắng Trấn Nhạc Trung Cảnh. Hơn nữa, hai loại lực lượng này còn không thể là bình thường, bởi vì những thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh đó cũng không bình thường.

Bọn họ, không có ai lương thiện!

Bất cứ một thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh nào thì sau lưng bọn họ cũng là một thế lực khổng lồ, đa số đều là thế lực ngũ tinh.

Tài nguyên và sư phụ đều là tồn tại đỉnh cao ở Hồng Vực, hoàn toàn không phải là tán tu Trấn Nhạc Trung Cảnh bình thường có thể sánh được.

Cực Thiên Phong Tâm cũng quay đầu lại nhìn Vân Liêu lần nữa, sau đó nói: “Đừng có đắc chí, chỉ mới thắng một trận

thôi!”

Một trận thì đã vui vẻ như vậy, không hiểu Vân Liêu nghĩ như thế nào.

Nhưng mà Vân Liêu lại giơ tay chỉ vào chín khu vực chiến đấu khác ở xa xa, sau đó vân đạm phong khinh trả lời một câu: “Ngươi tính sai, là mười trận!”

Cực Thiên Phong Tâm sửng sốt một chút, sau đó đưa mắt nhìn về phía chín khu vực chiến đấu khác ở xa xa.

Vừa nhìn thì hắn giật mình.

“Ta đầu hàng!”

“Ta đầu hàng!”

Không ít khu vực chiến đấu có tiếng hô đầu hàng vang lên, không có một người nào đến từ Bất Hủ Tông, đều là từ phe Hồng Diệp Môn.

Thậm chí có khu vực chiến đấu, năm người còn không kịp hô đầu hàng, bởi vì năm người đó đều bị Bất Hủ Tông giết chết.

Giờ phút này, không chỉ Cực Thiên Phong Tâm ngơ ngẩn, ngay cả những cường giả Địa Vô Cấm phe Hồng Diệp Môn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì những người này là do bọn họ tỉ mỉ tuyển chọn ra!

Đều là người nổi bật trong Trấn Nhạc Hạ Cảnh!

Theo lý thì không thể bị giết sạch trong thời gian ngắn như vậy!

Rốt cuộc chín chỗ chiến đấu đó đã xảy ra chuyện gì?

Mấy tên phó môn chủ Hồng Diệp Môn nghi ngờ, ngự không bay lên, vội vàng bay tới chín khu vực chiến đấu đó, sau đó thì nghe những người vây xem dó đang bàn tán sôi nổi.

“Oa, thật không thể tin được.”

“Ba tháng, nếu như không biết bọn họ mới gia nhập Bất Hủ Tông ba tháng thì ta sẽ cho là bọn họ đã tu hành trong Bất Hủ Tông mấy thập niên.”

“Các ngươi không có phát hiện sao? Mạch thuật của bọn họ đều không đúng lắm, ta nhớ Đạp Tuyết Phi Vân của Trần gia chỉ là mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm. Nhưng mà khi Trần Bình Bình của Bất Hủ Tông dùng Đạp Tuyết Phi Vân thì sức phá hoại của Đạp Tuyết Phi Vân rõ ràng là Địa cấp trung phẩm.”

“Chẳng lẽ là do cường giả của Bất Hủ Tông cưỡng chế cải thiện mạch thuật Địa cấp, khiến cho nó tăng từ Địa cấp hạ phẩm lên tới Địa cấp trung phẩm?”

“Có thể. Bằng không thì sao những mạch thuật đó đều thay đổi cấp bậc. Nội tình của Bất Hủ Tông đúng là mạnh mẽ, ta thấy không chỉ đơn giản là có hai thượng cảnh. Thay đổi cấp bậc mạch thuật Địa cấp, ít nhất cũng phải có thực lực nửa bước Thiên Vô Cấm mới được.”

“Chẳng lẽ Bất Hủ Tông có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm tọa trấn?”

“Thật sao!”

“Bí mật lớn kinh thiên.”

“Đúng đó, bọn họ có hai Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, sao lại không có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm!”

Nghe nói như vậy, Lặc Khánh rơi vào trong khiếp sợ.

Thay đổi cấp bậc của mạch thuật?

Có lẽ là có nửa bước Thiên Vô Cấm thật, nhưng nếu muốn thay đổi cấp bậc của một cái mạch thuật Địa cấp hạ phẩm trong vòng ba tháng ngắn ngủi thì còn chưa đủ.

Ít nhất cũng cần tới mấy năm!

Nhưng rõ ràng bọn họ mới gia nhập Bất Hủ Tông không đến ba tháng.

Như vậy thì chỉ có một khả năng.

Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm.

Bởi vì mạch thuật Địa cấp là do cường giả Thiên Vô Cấm sáng tạo, cho nên muốn thay đổi cấp bậc của mạch thuật Địa

cấp thì nhất định phải do cường giả Thiên Vô Cấm làm mới được.

"Này!"

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Lặc Khánh run lên.

Cường giả Thiên Vô Cấm!

Nếu như Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm thật, vậy thì…

Khó trách ngay khi người mình bị giết mà Địch Trần cũng không dám lên tiếng.

Thì ra là thế!

Lặc Khánh biến sắc, quay người muốn đi báo chuyện này lại cho Cực Thiên Phong Tâm.

Khi gặp Cực Thiên Phong Tâm, Lặc Khánh cũng không có che giấu, cố ý dựng một cái bình chướng cách âm ra. Bởi vì hắn biết chuyện này không gạt được bao nhiêu người, phàm là Địa Vô Cấm thì đều có thể liên tưởng, đoán được.

Dù sao sửa đổi cấp bậc của nhiều mạch thuật Địa cấp trong thời gian ngắn như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện mà nửa bước Thiên Vô Cấm bình thường có thể làm được, phải là Thiên Vô Cấm chân chính.

"Tất cả những người gia nhập Bất Hủ Tông trong ba tháng gần đây, cấp bậc mạch thuật của bọn họ đều được thay đổi, mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm đều thành mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm. Sửa đổi mạch thuật lưu phái Địa cấp số lượng lớn như vậy, lão phu hoài nghi Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm!" Khi nhắc đến cường giả Thiên Vô Cấm, sắc mặt Lặc Khánh cực kỳ ngưng trọng.

Nếu như Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm, vậy tương lai của Hồng Diệp Môn phải làm sao?

Cho dù môn chủ bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, bình yên trở về nhưng trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm thì nửa bước Thiên Vô Cấm có là gì đâu?

Cực Thiên Phong Tâm nghe Lặc Khánh nói xong thì sắc mặt có chút thay đổi, nhưng mà không có ngưng trọng như như Lặc Khánh.

Cực Thiên Phong Tâm vẫn giữ vẻ mặt kiên định, không sợ chút nào: “Thì tính sao, chẳng lẽ hắn còn có thể chi phối Thất Vực Đăng Thiên Bảng hay sao? Giết sạch đệ tử Bất Hủ Tông, Cực Thiên Phong Tâm ta chắc chắn sẽ làm.”

【VIP】 Kế hoạch mới

“Chuyện này… nếu như có cường giả Thiên Vô Cấm đứng sau Bất Hủ Tông thật, chúng ta làm như vậy rất có thể sẽ chọc giận cường giả Thiên Vô Cấm đó.” Lặc Khánh không giống, hắn là phó môn chủ, phải suy nghĩ cho toàn bộ Hồng Diệp Môn, cho nên không thể mạo hiểm.

Đúng là cường giả Thiên Vô Cấm không thể can thiệp Thất Vực Đăng Thiên Bảng, bởi vì Thất Vực Đăng Thiên Bảng do U Quốc lập ra.

Nhưng nếu như cường giả Thiên Vô Cấm tức giận thật, muốn tính sổ thì người đứng mũi chịu sào chính là Hồng Diệp Môn.

Cực Thiên Phong Tâm là đệ tử của Vực Chủ, nhất định Vực Chủ có thể bảo vệ hắn, nhưng mà Hồng Diệp Môn lại không có Vực Chủ làm chỗ dựa.

Cực Thiên Phong Tâm nghe Lặc Khánh không ngừng diệt uy phong của mình nâng sĩ khí của người khác, lập tức nổi giận, giận dữ nói: “Lặc phó môn chủ, ngươi cho rằng bây giờ ngươi thu tay lại thì có thể toàn thân lui ra? Bất Hủ Tông dựng lên ở Tinh Kiếm Sơn, đó vốn là địa bàn của Hồng Diệp Môn ngươi. Chẳng lẽ ngươi không động thủ thì bọn họ sẽ không động thủ với ngươi? Từ khi nào mà ngươi trở nên ngây thơ như vậy?”

Bây giờ Cực Thiên Phong Tâm chỉ có một tín niệm.

Giúp Diệp Vu Bình xả giận.

Nhất định phải trả thù Bất Hủ Tông.

Không cần biết là cường giả nào đứng sau Bất Hủ Tông, chẳng lẽ đệ tử phân tranh mà cường giả Thiên Vô Cấm đó còn mặt dày mày dạn trả thù Vực Chủ Phủ hay sao?

Lặc Khánh nghe Cực Thiên Phong Tâm nói như vậy thì sắc mặt càng thêm ngưng trọng, mấy tên phó môn chủ khác bên

cạnh cũng nhíu chặt chân mày, không nói một lời.

Đúng vậy.

Chẳng lẽ Hồng Diệp Môn chỉ có thể ngồi chờ chết sao?

Chẳng lẽ bây giờ bọn họ sợ thì Bất Hủ Tông sẽ bỏ qua cho Hồng Diệp Môn?

Không!

Bất Hủ Tông tuyệt đối sẽ không.

Bởi vì hai nhà đã kết thù, không dùng máu tươi để rửa thì tuyệt đối không thể tiêu mối thù này được.

Mấy phó môn chủ còn lại ăn ý nói.

"Bất Hủ Tông muốn nhất phi trùng thiên thì cũng phải hỏi chúng ta có đồng ý hay không! Phong Tâm nói không sai, bây giờ chúng ta thu tay lại, chẳng lẽ Bất Hủ Tông sẽ xem chúng ta là bằng hữu hay sao?"

"Hoặc là không làm, đã làm thì làm cho trót! Nếu đã bắt đầu thì không thể lại dừng lại, tuyệt đối không thể để cho bọn họ bình yên trổ hết tài năng trong vòng đấu bán kết thứ hai. Nếu không Bất Hủ Tông lọt vào mắt tầng lớp cấp cao U Quốc thì sẽ là đả kích trí mạng với Hồng Diệp Môn chúng ta."

Mấy tên phó môn chủ xui khiến, Lặc Khánh cũng khẽ cắn môi, hạ quyết tâm.

Đúng vậy, giờ phút này, nếu không tàn nhẫn một chút thì sao Hồng Diệp Môn đứng vững được?

Hơn nữa Hồng Diệp Môn cũng không phải là không có có chỗ dựa.

Căn cứ ghi chép bí mật của Hồng Diệp Môn thì cứ mỗi lần Hồng Diệp Môn sắp gặp tai vạ đến nơi thì đều có một cường giả siêu cấp ra tay trợ giúp.

Nếu như cường giả siêu cấp đó còn sống thì chắc chắn sẽ là tồn tại trên Thiên Vô Cấm.

Ai sợ ai?

Lặc Khánh giấu bàng hoàng trong lòng đi, sau đó nói với Cực Thiên Phong Tâm: "Xem ra chúng ta không thể chỉ dựa vào mình. Đã đến lúc bàn chuyện với Hiên Đình Các, Âm Dương gia một chút. Cửa này, Hồng Diệp Môn chúng ta cũng không có đưa bao nhiêu thiên kiêu đến, cho nên chỉ dựa vào lực lượng của chúng ta thì sợ là khó mà giết sạch bọn họ. Lão phu tin chắc, Hiên Đình Các và Âm Dương gia cũng sẽ không chịu làm bàn đạp cho Bất Hủ Tông, cho nên nhất định bọn họ sẽ hợp tác với chúng ta."

Cực Thiên Phong Tâm gật đầu đồng ý, nói: "Đi tụ tập những thiên kiêu trung cảnh thông qua Thông Thiên Môn này tới, tạm thời có thể giải quyết bao nhiêu thì giải quyết bấy nhiêu. Tốt nhất là giải quyết Diệp Vũ Mai và Trần Khâm đó trước, nhất là Trần Khâm đó."

Dị mạch thuộc tính phong là một thứ khó giải quyết.

Dựa theo quan sát của hắn, sức mạnh mà mạch thuật thuộc tính phong của Trần Khâm phóng ra đã bước vào cấp bậc Trấn Nhạc Trung Cảnh.

Vượt cảnh giới chiến đấu, chắc chắn Trần Khâm có thể làm được!

Cho nên phải giải quyết hắn trước!

"Vậy thì để cho mấy người Nguyên Lãng lên đi. Lão phu vốn muốn cho Nguyên Lãng bình tĩnh thông qua đấu bán kết, xem ra bây giờ chỉ đành để ccho bọn họ ra tay đối phó Trần Khâm." Lúc này, Lặc Khánh hạn quyết tâm.

Cực Thiên Phong Tâm vuốt cằm nói: "Vậy thì chọn bọn họ đi!"

Mấy người Nguyên Lãng là do Hồng Diệp Môn dùng top mười Hồng Vực dụ nhập môn.

Vốn bọn họ cũng là một thành viên trong một thế lực ngũ tinh tương đối mạnh mẽ, cho nên căn cơ tương đối vững chắc, nội tình cũng vô cùng hùng hậu. Mấy tháng này, được bọn họ chỉ điểm ở Hồng Diệp Môn, thực lực nâng cao một bước.

Mới đầu, Lặc Khánh sắp xếp cho bọn họ khiêm tốn tiến vào trận chung kết, sau đó tranh top một trăm Hồng Vực, thậm chí cao hơn.

Nhưng mà bây giờ nếu không sử dụng bọn họ thì khó có người nào của Hồng Diệp Môn trong khu vực chiến đấu này có thể giải quyết được bọn người Trầm Khâm.

Dù sao thực lực của Trần Khâm cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Đồng thời còn có dị mạch thuộc tính phong khó mà tưởng tượng được.

…

Rìa khu vực chiến đấu.

Bởi vì Bất Hủ Tông có thể thủ thắng dễ dàng, đám thiên kiêu người nào cũng cầm thư khiếu chiến vây quanh Bất Hủ Tông đều do dự.

Có nên khiêu chiến hay không?

Lỡ như thua thì sao?

Lỡ như đánh không lại thì không còn mạng nữa.

Nhưng mà bọn họ sợ nhưng đệ tử Bất Hủ Tông lại không sợ, sau khi Vân Liêu ra lệnh một tiếng, cả đám đều nhào về phía những người của Hồng Diệp Môn, đưa bọn họ với vẻ mặt cầu xin vào trong khu vực chiến đấu. Cảnh tượng này khiến cho những người vây xem buồn cười.

Mới nãy, cả đám vây quanh đệ tử Bất Hủ Tông.

Bây giờ lại bị đệ tử Bất Hủ Tông khiêu chiến ngược lại.

Phong thủy luân chuyển, đúng là thú vị.

“Trần Khâm, các ngươi chờ một chút.” Vân Liêu không có vội vã để cho năm người Trần Khâm đi khiêu chiến những người của Hồng Diệp Môn mà gọi bọn họ đến biên giới khu vực chiến đấu, đồng thời đưa mắt nhìn năm người mới bị Lặc Khánh gọi tới ở xa xa.

Lúc này, không biết Lặc Khánh đang nói thầm cái gì đó, năm người đó đồng loạt đưa mắt nhìn năm người Trần Khâm.

【VIP】 Trận chiến vượt cảnh

Ánh mắt năm người tràn đầy chiến ý và sát ý.

Diệp Vũ Mai sắc mặt ngưng trọng nói: “Vân trưởng lão, bọn họ đều là thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh, không phải là bọn họ muốn khiêu chiến chúng ta đó chứ?”

Mấy người còn lại cũng sắc mặt ngưng trọng, châu đầu ghé tai bàn tán, chỉ có Trần Khâm vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, dáng vẻ cũng tràn đầy chiến ý.

Vân Liêu thỏa mãn cười cười, sau đó nói với Trần Khâm: “Không tệ, phải có chiến ý và lòng tin như thế này. Muốn lọt top Thất Vực Đăng Thiên Bảng, đối thủ tiếp theo của các ngươi sẽ không yếu hơn bọn họ, cho nên gặp sớm hay gặp muộn cũng không có gì khác nhau. Trần Khâm, cầm thư khiêu chiến của ngươi, chờ bọn họ, chỉ cần bọn họ đi vào khu vực chiến đấu thì ngươi tới dán!”

Cùng lúc đó, chỗ ở của Hồng Diệp Môn.

Lặc Khánh đang sắp xếp cho năm người Nguyên Lãng.

“Nguyên Lãng, ngươi tiếp cận Trần Khâm đó. Trần Khâm nắm giữ mạch thuật thuộc tính phong, ít nhiều gì cũng có chút khó giải quyết, nhưng mà chỉ cần ngươi tập trung vào hắn. Bốn người Diệp Vũ Mai sẽ trở thành cừu non đợi làm thịt, bốn người Nhạc Hoa đủ để khiến cho bọn họ ngay cả cơ hội đầu hàng cũng không có.”

Bây giờ, thái độ của Lặc Khánh rất rõ ràng, đầu tiên là đánh tan bốn người Diệp Vũ Mai trước, cứ như vậy, cho dù dị mạch thuộc tính phong của Trần Khâm có đặc biệt thì cũng không gây ra được sóng gió gì.

Chẳng lẽ một Trấn Nhạc Hạ Cảnh Trần Khâm còn có thể đè đầu đánh năm vị thiên kiêu cường giả Trấn Nhạc Trung Cảnh sao?

Sau khi Lặc Khánh sắp xếp xong, Cực Thiên Phong Tâm ở bên cạnh nói tiếp: "Đừng khiến cho ta thất vọng."

Năm người Nguyên Lãng vội vàng khom người gật đầu.

"Đệ tử nhất định sẽ không để cho chư vị phó môn chủ thất vọng."

Sau đó lại hành lễ với Cực Thiên Phong Tâm.

"Chúng ta nhất định sẽ không phụ sự phó thác của ngài."

Dứt lời, năm người nhìn chằm chằm đám người Trần Khâm, đi tới.

Khi năm người Nguyên Lãng khí thế hung hăng đi về phía mấy người Trần Khâm, đám khán giả vây xem xa xa hưng phấn kêu lên.

Hồng Vực cũng không có nhiều thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh, chỉ có mấy trăm người thôi.

Cho nên mỗi người trong đó, bọn họ đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa.

Bây giờ năm người Nguyên Lãng lại đi tới chỗ năm người Trần Khâm, Diệp Vũ Mai, chứng tỏ là bọn họ muốn đi giết sạch Bất Hủ Tông.

"Lại có náo nhiệt để xem!"

"Bất Hủ Tông vừa mới thắng lợi thì lập tức đưa cường địch thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh tới cho bọn họ, năm vị hạ cảnh đánh với năm vị trung cảnh, đệ tử Bất Hủ Tông khó khăn."

"Hơn nữa mấy người Nguyên Lãng còn không phải là người bình thường, năm người bọn họ đều nhìn chằm chằm người của Bất Hủ Tông, không biết bây giờ Bất Hủ Tông sẽ làm như thế nào? Chọn những người khác để tránh chiến hay là rời khỏi khu vực chiến đấu để tạm thời lánh mũi nhọn?"

"Chờ một chút!"

"Các ngươi mau nhìn!"

Mọi người lập tức tập trung nhìn vào Trần Khâm!

Bởi vì Trần Khâm lại cầm thư khiêu chiến đi về phía năm người Nguyên Lãng, dừng lại ở rìa khu vực chiến đấu.

Dáng vẻ như ta muốn khiêu chiến ngươi!

"Chuyện này…"

"Người của Bất Hủ Tông cũng muốn khiêu chiến mấy người Nguyên Lãng?"

"Bọn họ là năm thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh, đệ tử Bất Hủ Tông muốn làm gì?"

Chênh lệch về cảnh giới là khoảng cách không thể nào vượt qua được.

Mặc dù có thiên kiêu có thể làm được chuyện vượt cảnh giới chiến đấu, nhưng mà bây giờ là Thất Vực Đăng Thiên Bảng, những người có thể đi tới đây đều là nhân vật cấp thiên kiêu.

Muốn vượt cảnh giới chiến đấu ở đây, trừ phi ngươi là cấp bậc top mười Hồng Vực.

Đệ tử Bất Hủ Tông làm như vậy là muốn tìm đường chết sao?

Dưới ánh mắt của mọi người, Trần Khâm nhìn Nguyên Lãng càng ngày càng gần, tràn đầy chiến ý nói: "Chúng ta cần đánh một trận."

Đúng, đây là một câu trần thuật!

Bởi vì Trần Khâm đã giơ thư khiêu chiến lên, nhìn thái độ thì rõ ràng là không phải đang hỏi.

Năm người Nguyên Lãng nghe Trần Khâm nói như vậy thì không khỏi cười ra tiếng. Thậm chí Nguyên Lãng còn bước nhanh hơn, đi tới trước mặt Trần Khâm, sau đó nói: "Đừng có giả vờ giả vịt, ta cũng không tin là ngươi dám dán ——"

Đang nói thì đột nhiên ngừng lại, biểu cảm trên mặt Nguyên Lãng cũng cứng lại theo.

Bởi vì Trần Khâm dán thật.

Sau khi dán xong, Trần Khâm cũng không quay đầu lại, đi vào khống chế chiến đấu. Bốn người Diệp Vũ Mai cũng quay người nhanh chóng đi theo Trần Khâm, đi vào khu vực chiến đấu.

Nguyên Lãng đứng ở biên giới khu vực chiến đấu, nhìn bóng lưng năm người, run lên một hồi, sau đó khóe miệng nở một nụ cười dữ tợn, vội bước nhanh theo.

Không thể không nói, lá gan thật là lớn!

Sau khi hai bên đứng vào chỗ của mình, bình chướng xuất hiện!

Chiến đấu bắt đầu!

Lúc này Nguyên Lãng mở mạch môn ra, khẽ cười giễu một tiếng, ánh mắt sáng quắt, nhìn chằm chằm Trần Khâm, nói: "Trần Khâm, để cho ta mở mang kiến thức thuộc tính phong của ngươi. Ta cũng muốn xem thử xem rốt cuộc là thuộc tính phong của ngươi mạnh mẽ hay là thuộc tính thủy của ta mạnh hơn!"

Phanh ——

Trần Khâm cũng mở mạch môn ra.

Mạch môn trong suốt chấn động, khiến cho mặt hồ vốn bình tĩnh xuất hiện gợn sóng.

"Như ngươi mong muốn!"

Nhìn đối thủ trước mắt, Trần Khâm tràn đầy chiến ý, ngay cả máu tươi chảy trong cơ thể cũng tràn đầy hưng phấn, sau đó ra tay trước.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn vượt cảnh giới khiêu chiến.

Hơn nữa còn là khiêu chiến thiên kiêu đỉnh cấp của Hồng Vực.

Phanh ——

Mạch môn chấn động.

Toàn phong gào thét từ dưới đất vụt lên.

“Tới đi!” Trần Khâm vung tay lên một cái, toàn phong mấy chục trượng cuốn lấy nước trong hồ, nhào tới phía Nguyên Lãng cách hắn không xa.

Nguyên Lãng nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Không ngờ ngươi cũng dám ra tay trước, là ta đã xem thường ngươi!”

Nói xong, mạch môn của Nguyên Lãng cũng chấn động.

Mặt hồ sóng cả mãnh liệt lập tức có từng cột nước lớn bay lên, chúng nó từ dưới mặt nước vọt lên, không ngừng ập tới Trần Khâm và toàn phong mà Trần Khâm phóng ra.

Phốc ——

Phốc ——

Khi cột nước đụng vào toàn phong, phong và thủy lập tức trộn lẫn vào nhau, lực lượng của hai loại thuộc tính bắt đầu giao phong chính diện.

Ầm!

【VIP】 Trận chiến vượt cảnh

Lần giao phong này, nước thắng.

Toàn phong mà Trần Khâm thả ra bị cột nước đánh cho tiêu tán, hóa thành cuồng phong càn quấy bao phủ toàn bộ khu vực chiến đấu.

“Nghiêm túc lên, chút thực lực ấy của người thậm chí còn không thể khiến cho ta cảm thấy hứng thú.” Nguyên Lãng khép hai tay lại, giơ lên cao cao. Một con thủy xa khổng lồ màu lam bỗng nhiên chui ra từ dưới mặt hồ chỗ Trần Khâm đang đứng, nó mở cái miệng lớn như cái chậu máu ra muốn nuốt Trần Khâm vào.

Trần Khâm vội vàng ngự phong né tránh, lui vài chục trượng, sau đó chiến ý trong hai mắt càng thêm nồng nặc.

“Quả nhiên là thiên kiêu trung cảnh, tùy tiện một chiêu thì có thể sánh ngang với lực lượng hợp kích của năm người Triệu Lam lúc nãy.” Thấy thủy xa to lớn tiếp tục nhào về phía mình, Trần Khâm vừa tránh né sự truy kích của nó vừa chấn động mạch môn, phóng ra mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm —— Phong Bạo!

Kẻ địch càng mạnh mẽ, Trần Khâm càng hưng phấn!

Sau khi mạch môn chấn động, cụ phong cực lớn đột nhiên xuất hiện. So với toàn phong gào thét lúc nãy thì cụ phong bây giờ có sức hút lớn hơn không biết là gấp mười, gấp trăm lần. Trong nháy mắt, nước hồ trong khu vực chiến đấu bị cụ phong hút cạn, hóa thành một lớp bảo hộ bên ngoài cho cụ phong.

Con thủy xa to lớn đó cũng bị cuốn vào trong đó, thân thể trăm trượng bị cụ phong xoay vòng, xoắn lại như là bánh quai chèo, nhưng mà nó cũng không có dấu hiệu sẽ tiêu tán. Ngược lại nó còn cuốn chặt thân thể, muốn quấn chặt cụ phong.

Trong lúc nhất thời hai người giằng co lẫn nhau.

Giờ phút này, Nguyên Lãng cũng có chút kinh ngạc, bởi vì mạch thuật mà hắn cũng thi triển cũng là mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm. Được cảnh giới Trấn Nhạc Trung Cảnh gia trì, vậy mà lại không đủ để đánh tan một cái mạch thuật do một Trấn Nhạc Hạ Cảnh phóng ra, ít nhiều gì cũng khiến cho người ta thấy mà rợn cả người.

"Ngươi khiến cho ta rất kinh hỉ." Lần đầu tiên gặp được tình huống này, Nguyên Lãng cười giả dối, nói: "Ngươi có thể mạnh như vậy, không biết bốn đồng đội của ngươi thì sao?"

Nghe nói như vậy, bốn người Nhạc Hoa đồng thời mở mạch môn ra, sau đó lòn qua cự thạch trong hồ, nhào về phía bốn người Diệp Vũ Mai.

Nguyên Lãng lại cười một tiếng, nói: "Ngươi cho là một mình ngươi có thể đánh năm người thật sao? Còn chủ động khiêu chiến chúng ta, đúng là ngươi rất mạnh, nhưng mà đồng đội của người thì lại quá yếu."

Nguyên Lãng đưa mắt nhìn bốn người Diệp Vũ Mai một lượt.

Hắn thấy, còn có người hồi hộp đến mức liếm môi.

Đúng là hài hước.

Rất giống mấy thằng nhóc mới ra đời.

Chỉ như vậy?

Còn nói muốn lấy được top một trăm Hồng Vực, nói đùa cái gì đó?

Nước ở Hồng Vực không có cạn như nước trên mặt hồ vậy đâu.

Nước ở Hồng Vực, rất sâu!

"Nhạc Hoa, chúng ta tới thử một chút, xem ngươi giải quyết bọn người Diệp Vũ Mai nhanh hơn hay là ta giải quyết Trần Khâm nhanh hơn."

Nguyên Lãng cao giọng hô.

Nhạc Hoa nhếch miệng cười một tiếng, đáp lại: “Vậy chắc chắn ngươi sẽ thua!”

“Đánh cược gì?”

“Vậy đánh cược mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm của ngươi —— Bích Thủy Xà Vũ, thấy sao? Ngươi thua, dạy nó cho ta.”

“Hảo tiểu tử, lại coi trọng mạch thuật của ta. Đi! Nếu ngươi có thể thắng thì sẽ cho ngươi. Nếu như ngươi thua thì sao? Ta không muốn Vạn Hoa Kiếm của ngươi, ta không có hứng thú chơi kiếm.”

“Vậy ta sẽ giới thiệu muội muội của ta cho ngươi!”

“Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

Hai người đứng xa đánh cược, ăn nhịp với nhau.

Tại sao dám làm như thế?

Có lẽ là vì không xem đám người Diệp Vũ Mai ra gì.

Dù sao khoảng cách về cảnh giới còn nằm ở đó.

Mấy người Diệp Vũ Mai thấy cảnh này thì tâm tình vốn còn có chút hồi hợp giờ lại chuyển qua cực kỳ tức giận.

Không có chuyện gì khiến cho người ta tức giận bằng bị xem thường.

“Sư tỷ, bọn họ thật ngông cuồng.”

“Sư tỷ, chúng ta ra tay đi, ta cũng không tin cơ thể không đánh lại bọn họ thật.”

“Sư tỷ?”

Lúc này, Diệp Vũ Mai trầm mặc, ánh mắt nhìn ra bên ngoài bình chướng, nhìn tộc nhân và phụ mẫu đang đứng ở xa, lo lắng nhìn nàng.

Nàng gia nhập Bất Hủ Tông chính là vì muốn để cho phụ mẫu kiêu ngạo vì nàng, vì để cho Diệp gia tăng thể diện.

Bây giờ sao có thể sợ chứ?

Diệp Vũ Mai thu tầm mắt lại, sau đó kiên định nhìn đám người Nhạc Hoa đang vọt tới, sau đó nói: “Liều mạng!”

Phanh ——

Bốn người, mười hai cái mạch môn cùng chấn động.

Khí thế mênh mông từ người bốn người này phun ra ngoài, mà sau khi ngưng tụ trấn nhạc hộ giáp, lại ngưng tụ mạch khí hộ thuẫn, chuẩn bị nghênh đón đợt công kích thứ nhất của đám người Nhạc Hoa.

Nhạc Hoa thấy thế, cười nhạt một tiếng, nâng kiếm trong tay lên, sau đó khẽ quát một tiếng.

“Vân Vụ Bàn Sơn!”

Vô số kiếm khí màu vàng óng theo kiếm trong tay Nhạc Hoa vũ động mà bay lên, chúng nó bay múa bao phủ vùng trời trên đỉnh đầu đám người Nhạc Hoa, ngưng tụ thành đoàn, sau đó lập tức bay về phía đám người Diệp Vũ Mai, bao phủ đám người Diệp Vũ Mai.

Như tia nắng ban mai xuất hiện từ trong sương mù, giống như là nắng sớm chiếu rọi, bất tri bất giác bao phủ từng ngọn núi.

Thời khắc này, đám người Diệp Vũ Mai chính là núi.

Kiếm khí chính là sương mù.

Nắng sớm chính là mạch khí màu vàng kim bốn phía.

Theo sát công kích của Nhạc Hoa, ba tên thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh còn lại cũng phóng ra mạch thuật công kích từ xa, công kích mạch khí hộ thuẫn do năm người Diệp Vũ Mai ngưng tụ ra.

Phanh ——

Khi công kích của bốn người đánh lên trên phòng ngự của Diệp Vũ Mai, bốn người Diệp Vũ Mai đồng thời run lên, phiến đá trong hồ mà bọn họ đnag đứng lên bị chấn vỡ.

Bốn người đồng thời hạ xuống!

Dưới thế công liền mạch của bốn người Nhạc Hoa, bốn người càng lún càng sâu, cho đến khi mạch khí hộ thuẫn bị đánh nát, bốn người đồng thời bị hất bay.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bốn người Diệp Vũ Mai bị hất bay, sau đó đập lên bình chướng của khu vực chiến đấu, nặng nề ngã xuống đất, toàn thân dính đầy bùn đen, muốn bao nhiêu chật vật thì chật vật bấy nhiêu. Cũng may trấn nhạc hộ giáp không có vỡ, bốn người không có bị thương.

【VIP】 Trận chiến vượt cảnh (2)

Nhạc Hoa nhìn đám người Diệp Vũ Mai ở xa xa, sau đó quay đầu nhìn Nguyên Lãng hô: “Bốn người này còn yếu hơn trong tưởng tượng của ta, một đòn cũng không đỡ nổi. Ngươi nhất định phải thua!”

Nguyên Lãng nghe nói như vậy, ánh mắt nhìn Trần Khâm có chút chán ghét: “Trần Khâm, ngươi mau đi chết đi cho ta, nhất định phải hao tổn với ta làm gì? Ngươi muốn nhìn mấy tên đồng môn của ngươi chết trước ngươi hay sao?”

Nguyên Lãng muốn giữ muội muội lại.

Cũng không muốn cống hiến mạch thuật của mình ra.

Trần Khâm không có đáp lại Nguyên Lãng mà chỉ nói một câu, giống như là nói cho mình nghe vậy.

“Chỉ mới bắt đầu thôi.”

Ầm!

Mạch môn của Trần Khâm lại chấn động.

Bạo Phong. Tận Thế!

Mạch thuật lưu phái thuộc tính phong Địa cấp, chiêu thứ hai!

Bạo phong vốn đang kiên trì với Nguyên Lãng, trong nháy mắt trở nên cực kỳ nóng nảy, trong nháy mắt lực hút và lực xé rách tăng lên mấy lần.

Trong nháy mắt con rắn nước lớn đang quấn quanh bạo phong bị cuốn vào trong đó, chỉ trong một hơi, một đoạn đuôi bị xé rách. Nhưng mà như vậy vẫn chưa phải là kết thúc, thân thể thủy xà lắc lư trong phong bạo, giống như có thể bị mất khống chế bất cứ lúc nào.

Nguyên Lãng biến sắc, mạch môn vội vàng chấn động.

Mạch khí khổng lồ hội tụ lần nữa, sau lưng ngưng tụ ra mấy con thủy xa trăm trượng, chúng nó bay múa, nhào thẳng

tới phía Trần Khâm.

Nhưng mà lại vồ hụt.

Bởi vì Trần Khâm vọt thẳng vào trong phong bạo, đứng ở giữa phong bạo, giống như hắn chính là phong bạo mà phong bạo cũng chính là hắn.

Cùng lúc đó, mấy người Diệp Vũ Mai cũng bò lên, dùng mạch khí gột rửa bùn đen trên người, cả người tràn đầy chiến ý.

Diệp Vũ Mai nói: "Hóa ra công kích của bọn họ cũng chỉ như thế thôi, cùng lắm cũng chỉ có thể phá vỡ mạch khí hộ thuẫn của chúng ta thôi, tiếp theo tới lượt chúng ta!"

"Sư muội, để cho ta xung phong trước!"

Một đệ tử Bất Hủ Tông dẫn đầu, trường thương trong tay đột nhiên thọc ra ngoài. Khi thọc ra, mạch môn chấn động.

Phanh ——

Trong nháy mắt, mạch khí màu vàng kim hóa thành thiên quân vạn mã nhào về phía đám người Nhạc Hoa.

Mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm – Chiến Thiên Kỵ!

Viên mãn thì có thể ngưng tự bách kỵ!

Nhưng mà hắn lại thọc ra ngàn kỵ!

"Để cho ngươi nếm thử Chiến Thiên Kỵ cảnh giới tạo cực của ta!" Hắn gầm lên một tiếng, một mình nhào tới phía bốn người, đánh cho bốn người trở tay không kịp.

Bốn người đồng thời mở mạch khí hộ thuẫn ra, nhưng mà bọn họ chỉ chặn được thôi, bọn họ vẫn còn đang bị Chiến Thiên Kỵ bức lui.

Hai tên đệ tử khác của Bất Hủ Tông cũng lập tức phóng thích mạch thuật nhào tới.

Có hai người bọn họ gia nhập, trong nháy mắt thế cục thay đổi. Mạch khí hộ thuẫn của bốn người lập tức bị chấn nát, bốn người Nhạc Hoa cũng bị đẩy lui trăm bước.

“Sao có thể như vậy được?”

“Không thể nào, chưa tới bốn mươi tuổi, sao cảnh giới mạch thuật của bọn họ lại cao như thế?”

Bốn người bị đẩy lui, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ, nhưng mà còn chưa có nghĩ rõ ràng vấn đề này thì Diệp Vũ Mai cũng gia nhập vào chiến đấu.

Như rừng rậm, từng sợi cự đằng màu xanh đen từ mặt đất vụt lên, phô thiên cái địa ép tới bốn người.

Nhìn cảnh này, người Diệp gia hưng phấn suýt chút nhảy dựng lên.

“Thiên Đằng Tuyệt Sát, cảnh mới viên mãn có thể ngưng tụ thiên đằng! Cảnh giới tạo cực, diễn sinh ra bí thuật mới có thể ngưng tụ vạn đằng, Tiểu Diệp lại tu luyện Thiên Đằng Tuyệt Sát đến cảnh giới tạo cực! Không phải trước khi nàng vào Bất Hủ Tông thì mới tiểu thành hay sao?”

“Vạn đằng! Vạn đằng trong truyền thuyết! Hơn nữa mỗi sợi đằng cũng lớn hơn mấy lần nguyên bản. Điều này chứng tỏ Thiên Đằng Tuyệt Sát cũng bị cải tạo thành mạch thuật Địa cấp trung phẩm.”

Người Diệp gia, người người kinh ngạc tán thán liên tục, hưng phấn không thôi.

Vốn cho rằng chắc chắn sẽ thua.

Không ngờ lại phong hồi lộ chuyển.

Mạch thuật của tất cả bốn người Diệp Vũ Mai đều vượt qua cảnh giới viên mãn.

Ai mà ngờ được, người không đến bốn mươi tuổi mà có thể tu luyện mạch thuật lưu phái Địa cấp tới viên mãn?

Cho dù cường giả Trấn Nhạc Cảnh sống bảy tám mươi năm cũng không thể làm được chứ?

Chớ nói chi là bước vào cảnh giới tạo cực mà Bất Hủ Tông nói tới.

Mộc gia truyền thừa mấy trăm năm, trước mắt chỉ có gia chủ Mộc gia tiền nhiệm tu luyện Thiên Đằng Tuyệt Sát đến cảnh giới tạo cực thôi.

Lại nhìn khu vực chiến đấu, sau khi bốn người Diệp Vũ Mai công kích qua, bây giờ, bốn người Nhạc Hoa đã không còn dám coi thường bọn họ nữa.

Mạch thuật Địa cấp của bọn họ chỉ là tiểu thành mà thôi.

Cảnh giới mạch thuật chênh lệch to lớn như thế, đã hoàn toàn đền bù được khoảng cách về cảnh giới, không chỉ như thế, thực lực tổng hợp của mấy người Diệp Vũ Mai cũng hơn một bậc. Dù sao đây chính là mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm, không phải là mạch thuật cấp thấp bình thường.

Oanh!

Tám người bật hết hỏa lực, triền đấu với nhau.

Bên phe Nhạc Hoa, hơi có chút rơi xuống hạ phong.

Bởi vì bọn họ đang không ngừng lùi lại!

Thế công của mấy người Diệp Vũ Mai càng ngày càng mãnh liệt.

Mặc dù trong thời gian ngắn, không nhìn ra được ai thắng ai thua, nhưng mà cao thấp đã phân!

“Hóa ra các ngươi cũng chỉ như thế thôi.”

Diệp Vũ Mai đứng trên ngọn dây leo xanh mướt, một đôi mắt hạnh mang theo chút sát khí dữ tợn nhìn về phía bốn người Nhạc Hoa đang không ngừng lui lại, nhìn thấy bốn người Nhạc Hoa đang không ngừng bị ép lui, trên gương mặt lạnh lùng lập tức được bao phủ bởi sự phấn khích và tự hào.

Thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh không ngăn được bọn họ.

Top một trăm Hồng Vực được tông chủ hứa hẹn khi vào tông, tám chín phần mười có thể lấy được!

Cảm ơn Vân trưởng lão.

Cảm ơn phụ thân.

Cảm ơn mẫu thân.

…

Tóm lại, cảm ơn tất cả mọi người.

Cuối cùng, sau khi thầm cảm ơn tông chủ một câu, kiêu ngạo trên mặt Diệp Vũ Mai biến mất, thay vào đó là sự tự tin, một sự tự tin tỏa từ trong ra ngoài. Vừa rồi, thật ra thì nàng vẫn chưa tin vào bản thân mình.

Nhưng bây giờ.

Nàng rất tự tin!

Sau đó, mạch môn lại run lên, bốn người Nhạc Hoa hoàn toàn bị hàng vạn thanh đằng vung vẩy nhấn chìm.

Thiên Đằng Tuyệt Sát, chiêu thứ hai.

Thanh Đăng Tù Lung!

【VIP】 Cuộc chiến vượt cảnh

Chỉ cần bị nhốt trong lồng dây leo, linh thể của người tu hành sẽ bị dây leo ký sinh, gây tổn thương cho linh thể kéo dài. Đồng thời lồng giam sẽ cô lập một phần mạch khí, nếu người bị nhốt trong lồng muốn phóng ra mạch thuật để bứt ra khỏi lồng giam thì độ khó vô cùng lớn.

Bởi vì sau khi một phần mạch khí bị cắt đi, tác dụng tụ tập mạch khí của mạch môn sẽ không còn rõ ràng nữa, uy lực của mạch thuật cũng sẽ giảm xuống.

Vào lúc này, bốn người Nhạc Hoa bị lồng giam bao phủ cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

“Giết ra ngoài!”

“Ta không tin, một mình Diệp Vũ Mai mà có thể vây khốn bốn người chúng ta?”

Bốn người Nhạc Hoa quyết định nhanh chóng phát ra mạch thuật, đồng thời kích hoạt Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ để tăng phúc, tuy nhiên, khi bọn họ vừa chuẩn bị phát ra mạch thuật thì vô số dây leo nhỏ bé đột nhiên bò khắp toàn thân, trực tiếp quấn lấy bọn họ, giống như bánh chưng.

Những dây leo nhỏ màu xanh đó đâm vào trong da bốn người Nhạc Hoa, sau đó cắm rễ trong thịt Nhạc Hoa, mặc dù chút đau đớn này có thể bỏ qua không tính nhưng cảnh tượng này lại dọa cho bốn người Nhạc Hoa run rẩy.

Thậm chí còn dừng phóng thích mạch thuật, đưa tay đi rút những dây leo lít nhà lít nhít trên người mình, vừa rút vừa tru lên. Bởi vì rút nó xuống thì nó còn kéo theo cả da thịt, dù chỉ là một chút nhưng rút một số lớn thì hình ảnh vẫn có chút máu tanh.

Nếu như muốn hình dung thì có thể tưởng tượng cảnh túm tóc giật xuống, tóc kéo theo cả da đầu bong ra.

Nghĩ lại.

Cẩn thận nghĩ.

Cho một chút thời gian để từ từ suy nghĩ.

Từ từ suy nghĩ…

Xoẹt xẹt.

Những chỗ bị rút ra máu me đầm đìa, nhưng mà sau khi bị rút ra thì dây leo vẫn tiếp tục xuất hiện, giống như là trong thân thể tồn tại vô số hạt giống.

"Mạch thuật của Diệp Vũ Mai có gì đó quái lạ!" Nhạc Hoa thấy cảnh này thì đâu còn dám dùng tay rút, chỉ có thể mặc cho những dây leo đó hấp thu làm tiêu hao lực lượng linh thể của mình: "Các ngươi đừng có rút nữa! Còn nữa, ngươi rút thì rút, đừng có ném vào mặt ta! Mẹ! Còn lọt vô cả miệng ta đây này!"

Phi phi phi.

Nhạc Hoa nhanh chóng phun thứ trong miệng ra.

Hắn cũng không biết đó là da thịt mà đồng đội giật xuống hay là dây leo nhuốm máu.

Sau khi phun thứ trong miệng ra, Nhạc Hoa vội vàng phóng thích mạch thuật.

Không còn là Vạn Hoa Kiếm!

Mạch môn Nhạc Hoa chấn động, vô số hồng diệp xuất hiện, chính là mạch thuật trấn phái của Hồng Diệp Môn!

Mặc dù chỉ là Thiên Diệp Loạn Vũ Đệ Nhất Vũ nhưng dù sao thì nó cũng là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, uy lực không thể coi thường!

Trong khoảnh khắc khi vô số hồng diệp xuất hiện, nó không ngừng thu gặt dây leo, chặt đứt từng sợi dây leo. Ba người khác thấy như vậy thì cũng vội vàng phóng thích mạch thuật, cùng dùng ra Thiên Diệp Loạn Vũ Đệ Nhất Vũ, chặt đứt dây leo.

Nhưng mà cho dù là Thiên Diệp Loạn Vũ thì hiệu quả cũng rất là bé nhỏ trong thời khắc này.

Dù sao bốn người cũng chỉ mới nhập môn.

Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm cảnh giới nhập môn so với mạch thuật lưu phái Địa cấp trung phẩm cảnh giới tạo cực chênh lệch vẫn lớn vô cùng, cho dù bốn người Nhạc Hoa đều là Trấn Nhạc Trung Cảnh nhưng với tốc độ chém như vậy thì ít nhất phải tốn nửa nén hương mới có thể phá vỡ lồng giam.

Đến lúc đó cho dù là phá vỡ lồng giam bằng dây leo thì sợ là lực lượng linh thể cũng đã tiêu hóa bảy tám phần.

Bởi vì mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm cực kỳ hao lực lượng linh thể, vốn là thứ áp đáy hòm, sao có thể phóng thích trong thời gian dài được?

Lại thêm có những sợi dây leo làm người ta sợ hãi trên người không ngừng hấp thu lực lượng linh thể, tốc độ tiêu hao lực lượng linh thể sẽ càng nhanh hơn.

"Sao Nhạc Hoa ta lại có thể bị Diệp Vũ Mai ngươi hạ gục được!" Nhạc Hoa nghĩ đến đây, toàn thân nhất thời trở nên cuồng bạo, điên cuồng múa kiếm, nương theo hồng diệp thu gặt dây leo, chém đứt từng sợi dây leo: "Đứt cho ta! Đứt cho ta!"

Lúc này, ba người còn lại không có điên cuồng như Nhạc Hoa nhưng cũng đều liều mạng, bởi vì bọn họ đều không muốn bại.

Chuyện liên quan đến vinh dự!

Nếu thua trấn chiến này thì sao này mặt mũi biết để ở đâu nữa?

Cùng lúc đó, bên ngoài lồng giam bằng dây leo, Diệp Vũ Mai đưa mắt nhìn ba người còn lại, lại liếc mắt nhìn hướng Trần Khâm, nói: "Các ngươi đi giúp Trần Khâm! Lồng giam bằng dây leo của ta có thể vây khốn bọn họ ít nhất nửa nén hương, bốn người các ngươi hợp lực giải quyết Nguyên Lãng rồi lại tới giúp ta sau."

Ba người gật đầu, sau đó nhảy lên một cái, nhào về phía Nguyên Lãng.

Thời khắc này, Nguyên Lãng vì không làm gì được Trần Khâm, lại bị Trần Khâm đè đầu đánh cho nên cũng đang khó chịu. Thấy bỗng nhiên có ba người đánh tới thì lại càng khó chịu hơn.

Vốn cho rằng là Nhạc Hoa giải quyết xong mấy người Diệp Vũ Mai rồi chạy tới giúp hắn giải quyết Trần Khâm.

Không ngờ kết quả trái ngược.

Đúng là mỉa mai!

"Nhạc Hoa, ngươi hại chết ta rồi!" Lúc này, Nguyên Lãng phân ra ba con thủy xà đi cản ba tên đệ tử Bất Hủ Tông đang đánh tới.

Hậu quả của việc làm như thế chính là cụ phong quay quanh người Nguyên Lãng trực tiếp cuốn một con thủy xà lớn vào trong đó, chỉ mấy hơi thì đã xoắn nát gần nửa thân thể. Ba con thủy xà khác cũng bị ba người khác của Bất Hủ Tông đánh cho tục bại lui, không được bao lâu thì tán loạn.

Bốn người hợp nhau dùng thực lực mang tính áp đảo tới gần Nguyên Lãng, đánh cho Nguyên Lãng hoàn toàn không có sức chống đỡ, chỉ có thể không ngừng phóng thích ra mạch thuật phòng ngự mạnh nhất ngăn cản thế công của bốn người Trần Khâm, đồng thời không ngừng lùi về sau, cho đến khi lùi tới rìa bình chướng, không thể lùi được nữa.

Nguyên Lãng dùng chân đạp bình chướng, sau đó đỡ lấy công kích của bốn người, mắt thấy chân sắp không chịu được nữa thì vội vàng hô lớn: "Đầu hàng! Đầu hàng!"

Nếu còn không đầu hàng nữa thì một khi phòng ngự của hắn vừa vỡ, mạch thuật của bốn người tuyệt đối có thể giết chết hắn.

【VIP】 Địa Đạo Thanh Liên Thể nhập môn

Có chống đỡ nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Bởi vì bốn người Nhạc Hoa hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu thoát khốn nào.

“Chỉ có một mình ngươi đầu hàng thì vô hiệu!” Nhưng mà, cường giả Địa Vô Cấm ở bên ngoài bình chướng lại lạnh nhạt đáp lại một câu.

Nghe nói như vậy, Nguyên Lãng nhịn không được mở miệng chửi ầm lên, gộp hết những từ dơ bẩn nhất mà chửi. Nhưng mà còn chưa kịp suy nghĩ gì thì hộ thuẫn phòng ngự theo tiếng mà vỡ nát, mạch thuật của bốn người Trần Khâm trùng trùng điệp điệp nhào về phía hắn.

Nhìn cụ phong cao tới trăm trượng, nhìn thiên quân vạn mã đó, trong mắt Nguyên Lãng tràn ngập hoảng sợ.

Dưới cơn sợ hãi này, Nguyên Lãng bị thế công của bốn người Trần Khâm hoàn toàn che mất, giống như một chiếc thuyền độc mộc bị sóng nuốt gọn vậy.

Tan biến trong nháy mắt!

Ngay cả kêu thảm cũng không kịp kêu!

“Đợi ta về Thính Vũ Các.”

Ôn Bình dứt lời, nhanh chóng đi xuyền qua rừng, về Thính Vũ Các.

Về tới Thính Vũ Các, ngồi xếp bằng trên hành lang thì mới cho hệ thống thăng cấp Trường Mạch Công.

Trong khoảnh khắc khi xiềng xích Địa cấp của Trường Mạch Công buông lỏng, toàn bộ cây cối trong Bất Hủ Tông đều hướng tới Thính Vũ Các, giống như là hoa hướng dương. Chỉ có Kiến Mộc và Bất Tử Thụ mới có thể đứng thẳng được dưới khí tức của Trường Mạch Công.

Dù sao Kiến Mộc và Bất Tử Thụ đều là thần thụ trong truyền thuyết, chỉ chút khí tức này thì còn chưa đủ cho chúng nó thần phục.

Theo sau đó, mộc khí của toàn bộ cây cối trong Bất Hủ Tông cũng bắt đầu liên tục không ngừng dũng mãnh lao tới Thính Vũ Các, nhuộm toàn bộ Bất Hủ Tông thành màu xanh. Trong đó Bất Tử Thụ Lâm và Kiến Mộc Lâm tuôn ra nhiều mộc khí nhất, một gốc Kiếm Mộc nhỏ cũng đủ để sánh ngang với một ngọn núi ngập tràn cây xanh trong Bất Hủ Tông.

Khi mộc khí đầy trời đều chui vào Thính Vũ Các, sau đó xông vào trong thân thể Ôn Bình thì xiềng xích khóa lại Trường Mạch Công Địa cấp ầm ầm vỡ nát. Giờ khắc này, đỉnh đầu Ôn Bình chợt hiện lên một cái vòng xoáy màu xanh to lớn, còn lớn hơn cả Thính Vũ Các.

Toàn bộ Bất Hủ Tông, thậm chí phạm vi trăm dặm bên ngoài Bất Hủ Tông, mộc khí của tất cả cây cối cũng bắt đầu bị tước đoạt, tràn vào trong cái vòng xoáy này.

Đến mức toàn bộ vùng trên của Bất Hủ Tông đều biến thành màu xanh.

Phạm vi trăm dặm, xanh thẳm!

Người trong Bái Nguyệt Thành và Thương Ngô Thành đều ngẩng đầu nhìn một màn này, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

Có chuyện gì thế?

Dị tượng khổng lồ như vậy, chẳng lẽ là một vị cường giả siêu cấp nào đó đang đột phá?

Đệ tử và các trưởng lão Bất Hủ Tông cũng dồn dập bỏ tu luyện chạy ra, mở to hai mắt nhìn xem cảnh tượng này, sau đó đều nhìn về phía Thính Vũ Các, trên mặt tràn đầy kính sợ.

Hóa ra là tông chủ.

Cũng chỉ có tông chủ mới có thể làm ra dị tượng khổng lồ như vậy.

Nhưng mà thứ màu xanh này là cái gì?

Không phải mạch khí, có vẻ giống như là linh khí nhưng lại khác biệt rất lớn.

Cùng lúc đó, trong Thính Vũ Các, toàn thân Ôn Bình đều run rẩy, bởi vì mạch khí khổng lồ như thế tràn vào trong cơ thể, không riêng gì cấp bậc công pháp tăng lên, ngay cả bình chướng cảnh giới cũng bị mộc khí đánh nát.

Hàng loạt mộc khí tràn vào trong mạch môn, Ôn Bình mới từ Trấn Nhạc Thượng Cảnh vọt thẳng vào nửa bước Địa Vô Cấm, tiếp theo chỉ cần để mạch môn chứa đầy mạch khí thì có thể bước vào Địa Vô Cấm.

"Cuối cùng cũng Địa Vô Cấm!"

Đương nhiên, Ôn Bình chỉ có một mục đích khi lên cảnh giới này.

Đó là có thể vào địa ngục vong linh tiếp.

Sau khi lên Địa Vô Cấm, hắn có thể tìm kiếm sinh vật Thiên Vô Cấm ở địa ngục vong linh.

Có sinh vật vong linh Thiên Vô Cấm, dù cho lúc này đồng thời khai chiến với cả U Quốc và Già Thiên Lâu thì hắn cũng có nắm chắc.

Nhưng mà chuyện này nói sau đi, chuyện cấp bách trước mắt là phải đột phá.

Ôn Bình vội vàng mở cửa hàng kèm theo chủ điện.

Cửa hàng vừa mở ra, Ôn Bình lập tức vui vẻ.

Xoạt ra rồi!

Phá Kính Đan cao cấp, cuối cùng cũng xoạt ra được.

Phá Kính Đan bình thường chỉ có mười phần trăm xác suất giúp Trấn Nhạc Cảnh đột phá Địa Vô Cấm, xác suất này thấp đến đáng thương, cho nên hắn mới liên tục thăng cấp chủ điện.

"Phá Kính Đan cao cấp."

"Công dụng: Nửa bước Trấn Nhạc Cảnh dùng để đột phá Địa Vô Cấm thì xác xuất thành công sẽ là năm mươi phần

trăm, nửa bước Địa Vô Cấm dùng để đột phá Thiên Vô Cấm thì xác suất thành công là mười phần trăm.”

“Giá cả: một ngàn danh vọng.”

“Hạn chế mua sắm: Một tháng chỉ có thể mua mua mười viên.”

“Tới.”

Thứ tiêu hao nhiều danh vọng xuất hiện.

Ôn Bình biết ngay nhất định hệ thống sẽ cho ra thứ cần nhiều danh vọng.

Một tháng mua mười viên, đó chính là một vạn danh vọng, trước mắt trên dưới Ôn Bình chỉ có mười mấy vạn danh vọng, có thể dùng một quãng thời gian.

“Cho mười viên trước!”

Ôn Bình không hề nghĩ ngợi, trực tiếp mua mười viên.

Một vạn danh vọng bị trừ, trong không gian hệ thống xuất hiện mười cái hộp thủy tinh màu tím, Phá Kính Đan cao cấp nằm ở bên trong. Cầm hộp trong tay, sau khi mở ra thì mạch khí khổng lồ đập vào mặt khiến cho toàn thân Ôn Bình cũng run lên.

Cảm giác này giống như là đứng ở giữa mười cái mỏ bạch tinh vậy.

Ôn Bình cầm lấy Phá Kính Đan màu tím quan sát vài lần, sau đó nuốt vào. Trong khoảnh khắc khi hắn nuốt xuống, mạch khí mênh mông từ trong Phá Kính Đan vọt ra, dũng mãnh lao vào trong mạch môn đang chấn động mãnh liệt, nhanh chóng bổ sung mạch môn.

Không riêng gì mạch khí, đồng thời trong Phá Kính Đan còn tuôn ra hàng loạt linh khí, không ngừng chui vào trong thân thể của hắn, khiến cho linh thể tăng lên. Địa Đạo Thanh Liên Thể vốn không có thời gian đi nhập môn nhưng bây giờ lại nhanh chóng tiến triển, có thể so với ở trong Đệ Ngũ Thế Giới một ngày.

Ở trong Đệ Ngũ Thế Giới một ngày thì tương đương với một năm tu hành.

Phá Kính đan mới vào bụng mấy hơi thời gian mà thôi, vậy mà liền tăng lên một năm tu vi, có thể nói kinh người.

Không hổ là cao cấp Phá Kính đan!

Ngay tại mười cái hô hấp về sau, Địa Đạo Thanh Liên Thể chính thức nhập môn!

Một đóa thanh liên ba lá từ Ôn Bình cái trán nổi lên, tại nó xuất hiện một khắc này, Thính Vũ các bên trong chân chính Thanh Liên đột nhiên xao động lên, tựa hồ cũng tại vì Ôn Bình thấy cao hứng.

【VIP】 Địa Đạo Thanh Liên Thể nhập môn

Ôn Bình lập tức vui vẻ, bề bộn hỏi thăm hệ thống, “Hệ thống, này Địa Đạo Thanh Liên Thể ta một mực không có hỏi, nó tại Linh Thể bảng có thể xếp nhiều ít?”

“Địa Đạo Thanh Liên Thể không ghi lại ở Linh Thể bảng bên trong, cho nên nó là đã vượt ra Linh Thể bảng tồn tại. Nếu là không nói nó có khả năng xâu chuỗi hai thế giới năng lực, chẳng qua là luận tiểu thành sau linh thể cường độ, nó hẳn là chỉ có thể xếp hạng Linh Thể bảng trước 1000 tả hữu. Như kí chủ có thể tu luyện viên mãn, hắn linh thể cường độ hẳn là có thể miễn cưỡng tiến vào linh thể trước 100. Dù sao Địa Đạo Thanh Liên Thể không phải vì mạch môn tu hành mà sinh, cũng không phải là vì đã sớm cực hạn thể xác mà tồn tại.”

“Viên mãn linh thể cường độ có thể vào Linh Thể bảng trước 100, này Địa Đạo Thanh Liên Thể cũng thực không tồi. Không biết viên mãn về sau, Vô Cấm có thể hay không kháng Thiên Vô Cấm công kích?”

“Tự nhiên có khả năng. Bất quá hẳn không có người sẽ như vậy không hợp lý vận dụng thời gian, dù sao càng cường đại linh thể cần thời gian tu luyện liền càng lâu. Không nói khoa trương chút nào, Linh Thể bảng trước 100 linh thể, chúng nó viên mãn tu luyện hao tổn lúc xa xa so tu luyện tới Thiên Vô Cấm cần thời gian càng nhiều.”

“Hệ thống, ngươi quên rồi? Ta có Đệ Ngũ Thế Giới, căn bản không cần lo lắng cái này.”

Ôn Bình lại là vui vẻ.

Địa Đạo Thanh Liên Thể thật đúng là cho mình một kinh hỉ.

Viên mãn về sau vậy mà có khả năng mạnh mẽ chống đỡ Thiên Vô Cấm cường giả công kích, hôm đó sau mỗi tháng

đều phải rút mười ngày ra tới tiến vào Đệ Ngũ Thế Giới tu hành.

Bước vào Vô Cấm sau muốn lại vào Thiên Vô Cấm, cần thời gian chắc chắn sẽ không ngắn, cho dù là toàn bộ Bất Hủ tông đều loại lên Bất Tử thụ cùng Kiến Mộc, đoán chừng cũng cần mười mấy hai mươi năm mới có thể bước vào Thiên Vô Cấm.

Danh vọng cấp năm về sau cũng là có thể cùng hưởng tông môn thành viên cảnh giới, tông môn cường giả càng nhiều, có thể cùng hưởng thì càng nhiều.

Thế nhưng trước mắt Bất Hủ tông kỳ thật không có nhiều cường giả, cho nên thời gian ngắn đột phá Thiên Vô Cấm khẳng định là quá sức.

Tu luyện Địa Đạo Thanh Liên Thể chính là một cái lựa chọn rất tốt.

Đệ Ngũ Thế Giới tu luyện một năm, chẳng khác nào bên ngoài tu luyện một trăm năm, hẳn là không cần một hai năm Địa Đạo Thanh Liên Thể liền có thể viên mãn.

Mà lại Đệ Ngũ Thế Giới còn có trăm năm gia tốc công năng.

Chờ ngày nào Bất Hủ tông thái bình.

Hắn liền tiến vào Đệ Ngũ Thế Giới, thanh thản ổn định tiêu tốn trăm ngày thời gian gia tốc cái trăm năm tu hành, là đủ nhường đất đạo Thanh Liên thể tu luyện tới viên mãn.

“Đợi ta về Thính Vũ Các.”

Ôn Bình dứt lời, nhanh chóng đi xuyền qua rừng, về Thính Vũ Các.

Về tới Thính Vũ Các, ngồi xếp bằng trên hành lang thì mới cho hệ thống thăng cấp Trường Mạch Công.

Trong khoảnh khắc khi xiềng xích Địa cấp của Trường Mạch Công buông lỏng, toàn bộ cây cối trong Bất Hủ Tông đều hướng tới Thính Vũ Các, giống như là hoa hướng dương.

Chỉ có Kiến Mộc và Bất Tử Thụ mới có thể đứng thẳng được dưới khí tức của Trường Mạch Công.

Dù sao Kiến Mộc và Bất Tử Thụ đều là thần thụ trong truyền thuyết, chỉ chút khí tức này thì còn chưa đủ cho chúng nó thần phục.

Theo sau đó, mộc khí của toàn bộ cây cối trong Bất Hủ Tông cũng bắt đầu liên tục không ngừng dũng mãnh lao tới Thính Vũ Các, nhuộm toàn bộ Bất Hủ Tông thành màu xanh. Trong đó Bất Tử Thụ Lâm và Kiến Mộc Lâm tuôn ra nhiều mộc khí nhất, một gốc Kiếm Mộc nhỏ cũng đủ để sánh ngang với một ngọn núi ngập tràn cây xanh trong Bất Hủ Tông.

Khi mộc khí đầy trời đều chui vào Thính Vũ Các, sau đó xông vào trong thân thể Ôn Bình thì xiềng xích khóa lại Trường Mạch Công Địa cấp ầm ầm vỡ nát. Giờ khắc này, đỉnh đầu Ôn Bình chợt hiện lên một cái vòng xoáy màu xanh to lớn, còn lớn hơn cả Thính Vũ Các.

Toàn bộ Bất Hủ Tông, thậm chí phạm vi trăm dặm bên ngoài Bất Hủ Tông, mộc khí của tất cả cây cối cũng bắt đầu bị tước đoạt, tràn vào trong cái vòng xoáy này.

Đến mức toàn bộ vùng trên của Bất Hủ Tông đều biến thành màu xanh.

Phạm vi trăm dặm, xanh thẳm!

Người trong Bái Nguyệt Thành và Thương Ngô Thành đều ngẩng đầu nhìn một màn này, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

Có chuyện gì thế?

Dị tượng khổng lồ như vậy, chẳng lẽ là một vị cường giả siêu cấp nào đó đang đột phá?

Đệ tử và các trưởng lão Bất Hủ Tông cũng dồn dập bỏ tu luyện chạy ra, mở to hai mắt nhìn xem cảnh tượng này, sau đó đều nhìn về phía Thính Vũ Các, trên mặt tràn đầy kính sợ.

Hóa ra là tông chủ.

Cũng chỉ có tông chủ mới có thể làm ra dị tượng khổng lồ như vậy.

Nhưng mà thứ màu xanh này là cái gì?

Không phải mạch khí, có vẻ giống như là linh khí nhưng lại khác biệt rất lớn.

Cùng lúc đó, trong Thính Vũ Các, toàn thân Ôn Bình đều run rẩy, bởi vì mạch khí khổng lồ như thế tràn vào trong cơ thể, không riêng gì cấp bậc công pháp tăng lên, ngay cả bình chướng cảnh giới cũng bị mộc khí đánh nát.

Hàng loạt mộc khí tràn vào trong mạch môn, Ôn Bình mới từ Trấn Nhạc Thượng Cảnh vọt thẳng vào nửa bước Địa Vô Cấm, tiếp theo chỉ cần để mạch môn chứa đầy mạch khí thì có thể bước vào Địa Vô Cấm.

"Cuối cùng cũng Địa Vô Cấm!"

Đương nhiên, Ôn Bình chỉ có một mục đích khi lên cảnh giới này.

Đó là có thể vào địa ngục vong linh tiếp.

Sau khi lên Địa Vô Cấm, hắn có thể tìm kiếm sinh vật Thiên Vô Cấm ở địa ngục vong linh.

Có sinh vật vong linh Thiên Vô Cấm, dù cho lúc này đồng thời khai chiến với cả U Quốc và Già Thiên Lâu thì hắn cũng có nắm chắc.

Nhưng mà chuyện này nói sau đi, chuyện cấp bách trước mắt là phải đột phá.

Ôn Bình vội vàng mở cửa hàng kèm theo chủ điện.

Cửa hàng vừa mở ra, Ôn Bình lập tức vui vẻ.

Xoạt ra rồi!

Phá Kính Đan cao cấp, cuối cùng cũng xoạt ra được.

Phá Kính Đan bình thường chỉ có mười phần trăm xác suất giúp Trấn Nhạc Cảnh đột phá Địa Vô Cấm, xác suất này thấp đến đáng thương, cho nên hắn mới liên tục thăng cấp chủ điện.

"Phá Kính Đan cao cấp."

【VIP】 Địa Đạo Thanh Liên Thể nhập môn (2)

“Công dụng: Nửa bước Trấn Nhạc Cảnh dùng để đột phá Địa Vô Cấm thì xác xuất thành công sẽ là năm mươi phần trăm, nửa bước Địa Vô Cấm dùng để đột phá Thiên Vô Cấm thì xác suất thành công là mười phần trăm.”

“Giá cả: một ngàn danh vọng.”

“Hạn chế mua sắm: Một tháng chỉ có thể mua mua mười viên.”

“Tới.”

Thứ tiêu hao nhiều danh vọng xuất hiện.

Ôn Bình biết ngay nhất định hệ thống sẽ cho ra thứ cần nhiều danh vọng.

Một tháng mua mười viên, đó chính là một vạn danh vọng, trước mắt trên dưới Ôn Bình chỉ có mười mấy vạn danh vọng, có thể dùng một quãng thời gian.

“Cho mười viên trước!”

Ôn Bình không hề nghĩ ngợi, trực tiếp mua mười viên.

Một vạn danh vọng bị trừ, trong không gian hệ thống xuất hiện mười cái hộp thủy tinh màu tím, Phá Kính Đan cao cấp nằm ở bên trong. Cầm hộp trong tay, sau khi mở ra thì mạch khí khổng lồ đập vào mặt khiến cho toàn thân Ôn Bình cũng run lên.

Cảm giác này giống như là đứng ở giữa mười cái mỏ bạch tinh vậy.

Ôn Bình cầm lấy Phá Kính Đan màu tím quan sát vài lần, sau đó nuốt vào. Trong khoảnh khắc khi hắn nuốt xuống, mạch khí mênh mông từ trong Phá Kính Đan vọt ra, dũng mãnh lao vào trong mạch môn đang chấn động mãnh liệt, nhanh chóng bổ sung mạch môn.

Không riêng gì mạch khí, đồng thời trong Phá Kính Đan còn tuôn ra hàng loạt linh khí, không ngừng chui vào trong thân thể của hắn, khiến cho linh thể tăng lên. Địa Đạo Thanh Liên Thể vốn không có thời gian đi nhập môn nhưng bây giờ lại nhanh chóng tiến triển, có thể so với ở trong Đệ Ngũ Thế Giới một ngày.

Ở trong Đệ Ngũ Thế Giới một ngày thì tương đương với một năm tu hành.

Phá Kính Đan mới vào bụng mấy hơi thôi mà đã tăng lên một năm tu vi, có thể nói là kinh người.

Không hổ là Phá Kính Đan cao cấp!

Sau mười cái hô hấp, Địa Đạo Thanh Liên Thể chính thức nhập môn!

Một đóa Tam Diệp Thanh Liên hiện ra trên trán Ôn Bình, trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện, Địa Đạo Thanh Liên trong Thính Vũ Các đột nhiên xao động, giống như nó cũng cao hứng thay cho Ôn Bình.

Ôn Bình lập tức vui vẻ, vội hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, Địa Đạo Thanh Liên Thể này ta vẫn luôn không hỏi, nó xếp hạng bao nhiêu trên Linh Thể Bảng?"

"Địa Đạo Thanh Liên Thể không được ghi lại trong Linh Thể Bảng cho nên nó là đã tồn tại vượt ra khỏi Linh Thể Bảng. Nếu không tính tới năng lực nối liền hai thế giới của nó, chỉ bàn về cường độ linh thể khi tiểu thành thì hẳn là có thể xếp hạng top một ngàn trên Linh Thể Bảng. Nếu như kí chủ có thể tu luyện đến viên mãn thì hẳn là cường độ linh thể có thể miễn cưỡng lọt vào top một trăm. Dù sao Địa Đạo Thanh Liên Thể không phải được sinh ra vì người tu hành mạch môn, cũng không tồn tại vì thể xác cực hạn."

"Viên mãn thì cường độ linh thể có thể vào top một trăm Linh Thể Bảng, Địa Đạo Thanh Liên Thể này cũng không tồi. Không biết sau viên mãn thì Địa Vô Cấm có thể kháng được công kích của Thiên Vô Cấm hay không?"

"Đương nhiên là có thể. Nhưng mà hẳn là sẽ không có ai vận dụng thời gian một cách không hợp lý như vậy, dù sao

linh thể càng mạnh mẽ thì cần thời gian tu luyện càng lâu. Nói không khoa trương một chút nào, top một trăm Linh Thể Bảng, tu luyện chúng nó đến viên mãn hao tổn thời gian nhiều hơn là thời gian cần để tu luyện đến Thiên Vô Cấm."

"Hệ thống, ngươi quên rồi? Ta có Đệ Ngũ Thế Giới, hoàn toàn không cần lo lắng cái này."

Ôn Bình lại vui vẻ.

Địa Đạo Thanh Liên Thể đúng là đã mang tới cho mình một kinh hỉ.

Sau khi viên mãn thì lại có thể chống được công kích của cường giả Thiên Vô Cấm, sau này mỗi tháng đều phải rút ra mười ngày tiến vào Đệ Ngũ Thế Giới tu hành.

Bước vào Địa Vô Cấm, sau đó muốn vào Thiên Vô Cấm thì chắc chắn là cần thời gian không ngắn, cho dù trồng Bất Tử Thụ và Kiến Mộc khắp toàn bộ Bất Hủ Tông thì đoán chừng cũng cần mười mấy hai mươi năm mới có thể bước vào Thiên Vô Cấm.

Sau khi danh vọng đạt cấp năm thì cũng có thể cùng hưởng cảnh giới của thành viên trong tông môn, tông môn càng có nhiều cường giả thì có thể cùng hưởng càng nhiều.

Nhưng mà trước mắt Bất Hủ Tông không có nhiều cường giả, cho nên muốn đột phá Thiên Vô Cấm trong thời gian ngắn là một chuyện khó mà làm được.

Tu luyện Địa Đạo Thanh Liên Thể chính là một cái lựa chọn rất tốt.

Tu luyện trong Đệ Ngũ Thế Giới một năm thì chẳng khác nào tu luyện bên ngoài một trăm năm, hẳn là không cần một hai năm thì Địa Đạo Thanh Liên Thể đã có thể viên mãn.

Hơn nữa Đệ Ngũ Thế Giới còn có chức năng gia tốc trăm năm.

Chờ khi nào Bất Hủ Tông thái bình.

Hắn sẽ tiến vào Đệ Ngũ Thế Giới, thanh thản ổn định tiêu tốn trăm ngày gia tốc tu hành trăm năm, nhiêu đó là đủ để cho

Địa Đạo Thanh Liên Thể viên mãn.

Địa Đạo Thanh Liên Thể còn đang tăng lên nhưng đã không còn giữ tốc độ cao giống vừa rồi.

Hiệu quả của Phá Kính Đan cao cấp thiên về tăng mạch môn lên hơn, trong một khắc đồng hồ thì đã lấp đầy mạch môn, mạch môn chấn động mạch liệt theo tiếng mà vỡ.

Ầm!

Theo đệ tứ mạch môn mở ra, Ôn Bình có thể cảm nhận được biến hóa không phải bình thường.

Thứ nhất, độ thân cận với mạch khí trong thiên địa tăng cao.

Khi ngự kiếm phi hành thì cũng có lực cản nhất định nhưng bởi vì thể xác đủ mạnh cho nên có thể bỏ qua không tính.

Bây giờ lực cản này biến mất.

Thứ hai, tinh thần lực cũng nước lên thì thuyền lên, tăng lên rất nhiều.

Lần tăng lên này đủ cho Ôn Bình đồng thời phóng thích nhiều cái ma pháp tứ giai, thoát khỏi tình huống xấu hổ phải cần Trí Tuệ Chi Thư tăng tinh thần lực lên thì mới có thể đồng thời sử dụng nhiều cái ma pháp tứ giai.

Chuyện này khiến cho Ôn Bình rất vui vẻ.

Tương ứng, tinh thần lực tăng lên, thì phạm vi mà tinh thần lực thăm dò được cũng ba mươi, bốn mươi dặm tăng lên đến phạm vi cực lớn bảy mươi dặm.

Đủ để giám thị một cái thành lớn siêu cấp có dân cư mấy ngàn vạn, thậm chí hơn ức. Cũng đủ khiến cho kẻ địch không chỗ trốn.

【VIP】 Lại vào địa ngục vong linh

“Cảm giác này cũng không tệ lắm.” Ôn Bình mở mắt ra, dị tượng giữa thiên địa cũng chầm chậm tiêu tán, khí tức tăng vọt cũng bị Trường Mạch Công ẩn giấu đi trong nháy mắt.

Cảm nhận xong biến hóa do cảnh giới đột phá mang đến, Ôn Bình bắt đầu cảm nhận những thay đổi sau khi Trường Mạch Công tăng lên đến Thiên cấp.

Tốc độ thôn phệ mộc khí đã tăng gấp trăm lần trước đây, đồng thời phạm vi thôn phệ cũng gia tăng đến bảy, tám trăm dặm.

Tăng lên như thế này, có thể nói là khủng bố.

Nếu trong tình huống mộc khí liên tục không ngừng, Ôn Bình dám nói không ngoài một năm là thực lực của hắn có thể tăng lên đến Thiên Vô Cấm.

Đương nhiên, chuyện này không thực tế.

Mộc khí không thể liên tục không ngừng.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không không ngừng trồng Kiến Mộc và Bất Tử Thụ.

Nếu như trồng Kiến Mộc và Bất Tử Thụ khắp toàn bộ Bất Hủ Tông thì khi đó cũng có thể có mộc khí liên tục không ngừng.

Cùng lúc đó, dưới Thính Vũ Các đã tụ tập không ít thành viên trong tông môn.

Đệ tử và trưởng lão đều đến.

Sau khi Ôn Bình xuất hiện thì mọi người vội vàng khom người hành lễ.

“Chúc mừng tông chủ thực lực tiến thêm một bước!”

“Chúc mừng tông chủ!”

Ôn Bình phất phất tay: “Đều đi tu luyện đi.”

Dứt lời, Ôn Bình trở về Thính Vũ Các.

Mọi người cũng vừa bàn tán vừa rời khỏi đây.

“Không biết tông chủ cảnh giới gì?”

“Ngày đó tông chủ đã có thể miểu sát cường giả Địa Vô Cấm, bây giờ lại đột phá, sợ là cách Thiên Vô Cấm cũng không xa.”

“Đao Ma tiền bối, ngài cảm thấy thế nào?”

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người rơi vào người Đao Ma.

Dù sao Đao Ma người có thực lực mạnh mẽ nhất trong số bọn họ.

Đao Ma ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó nói: “Lão phu cũng nhìn không thấu thực lực của tông chủ, giống y như khi mới gặp được tông chủ. Còn rốt cuộc mạnh bao nhiêu thì lão phu không dám tùy ý phỏng đoán, chờ tông chủ lại ra tay thì tự nhiên có thể thấy rõ ràng.”

“Đao Ma trưởng lão, vậy thì phải đợi lâu lắm, tông chủ rất ít ra tay.” Hoài Diệp thở dài một tiếng, vẻ mặt tiếc nuối.

Những người còn lại cũng trưng ra vẻ mặt như vậy.

Chỉ có Long Kha và Long Nguyệt thì khác.

Trong lòng bọn họ phức tạp nhất.

Bởi vì hai người bọn họ đều biết tuổi tác của Ôn Bình.

“Đợi khi tông chủ đứng trước mặt người Long gia thì sợ là sẽ làm cho tỷ tỷ và toàn bộ Long gia đều thất kinh chứ.” Long Kha âm thầm cảm thán một câu.

…

Ngay lúc đó, sau khi Ôn Bình trở lại Thính Vũ Các thì lập tức bắt đầu bước kế tiếp của kế hoạch.

Đi tới địa ngục vong linh!

Trong tình huống trước có sói sau có hổ, Ôn Bình nhu cầu cấp bách phải có lực lượng vượt qua Địa Vô Cấm bên cạnh.

Khi tinh thần lực lại xuất hiện trong địa ngục vong linh thì những chỗ mà tinh thần lực xẹt qua, vô số sinh vật vong linh cấp thấp đều nằm rạp xuống đất nhìn lên bầu trời, giống như là đang nghênh đón vương của bọn chúng.

"Nguyên nhân là do Địa Đạo Thanh Liên Thể đúng không?" Ôn Bình thầm hỏi hệ thống.

Hệ thống trả lời: "Địa Đạo Thanh Liên Thể thuộc về thể chất mạnh mẽ nhất trong địa ngục vong linh, nó đại biểu cho huyết thống chí cao vô thượng."

Ôn Bình ôm chờ mong đặt câu hỏi: "Vậy thì Địa Đạo Thanh Liên Thể của ta có thể trợ giúp ta bắt lấy sinh vật vong linh Thiên Vô Cấm không?"

"Vô dụng. Sinh vật vong linh Thiên Vô Cấm đã thuộc về tồn tại như thần trong địa ngục vong linh, cho nên nó sẽ không sợ sệt Địa Đạo Thanh Liên Thể, trừ phi kí chủ tu luyện nó tới viên mãn, đồng thời tự mình đứng ở trước mặt nó."

"Như vậy sao." Nhận được câu trả lời này, Ôn Bình thuận miệng đáp lại một câu rồi không lên tiếng nữa, bắt đầu tìm kiếm sinh vật vong linh thực lực Thiên Vô Cấm trong địa ngục vong linh.

Ôn Bình cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Dù sao lần trước tìm sinh vật vong linh thực lực Địa Vô Cấm Thượng Cảnh như Lucifer cũng không hề dễ một chút nào.

Nhưng khiến cho Ôn Bình không ngờ tới chính là ngay cả sinh vật vong linh thực lực nửa bước Thiên Vô Cấm cũng không tìm được.

Liên tục tìm tòi mấy canh giờ trong địa ngục vong linh mà vẫn không tìm được sinh vật vong linh thực lực nửa bước Thiên Vô Cấm và thực lực trên nó.

"Hệ thống, nói thực đi, địa ngục vong linh có sinh vật vong linh Thiên Vô Cấm hay không?" Sau khi tìm một hồi lâu, Ôn Bình nhịn không được đặt câu hỏi.

Hệ thống trả lời: “Đương nhiên là có. Nhưng sinh vật vong linh vượt qua Thiên Vô Cấm trong địa ngục vong linh thuộc về tồn tại giống như thần, cho nên vô cùng thưa thớt. Ta kiến nghị kí chủ ngài kiên nhẫn tìm kiếm, dù sao vong linh chi thần thực lực Thiên Vô Cấm cũng không phải là rau cải trắng.”

“Vậy ngươi có địa đồ không?”

“Không có.”

“Ngươi có tọa độ của vong linh chi thần không?”

“Cũng không có.”

“Vậy ngươi có cái gì?”

“Có một trái tim kiên nhẫn theo ký chủ tìm kiếm!”

“Hệ thống, ngươi cảm thấy mình rất hài hước sao?”

Dứt lời, Ôn Bình không thèm phản ứng hệ thống nữa, kiên nhẫn tìm kiếm tung tích của vong linh chi thần trong địa ngục vong linh.

Cứ như vậy, lại qua mấy canh giờ.

Không có tìm được tung tích của vong linh chi thần nhưng Ôn Bình tìm được mấy sinh vật vong linh thực lực Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, thực lực có thể sánh ngang với Lucifer.

Đương nhiên là Ôn Bình sẽ không buông tha bọn họ, tóm hết.

Thứ nhất, Ác Ma Tiểu Sửu.

Một tồn tại vô cùng tà ác, vô cùng quỷ dị.

Thậm chí còn có thể lợi dụng phân thân trốn khỏi sự trói buộc đến từ tinh thần lực của Ôn Bình, chuyện này ngay cả Lucifer cũng không làm được.

Thứ hai, Phục Cừu Diễm Hồn.

Đây là một hỏa nhân phẫn nộ.

Cư trú trong núi lửa trong địa ngục vong linh, do dung nham ngưng tụ mà thành, trong lúc giơ tay nhấc chân thì có thể phóng ra Địa Ngục Hỏa.

Không giống như Địa Ngục Hỏa ở Thiên Tằng Giai, Địa Ngục Hỏa của Phục Cừu Diễm Hồn càng khủng bố hơn, thậm chí còn vượt qua Hình Phạt Chi Hỏa của Ôn Bình.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ muốn hủy diệt Già Thiên Lâu

Dựa theo hệ thống bình trắc thì linh thể bình thường hoàn toàn không chịu được hỏa diễm của nó.

Linh thể bình thường mà hệ thống nói chính là linh thể dưới top một ngàn năm trăm trên Linh Thể Bảng.

Ngay cả Hỏa Linh Chi Thể của Bất Hủ Tông cũng không chịu được nó.

Sau khi bắt được chúng nó, Ôn Bình nhịn không được cảm thán một tiếng: "Xem ra hôm nay ta không bắt được sinh vật vong linh thực lực Địa Vô Cấm Thượng Cảnh."

Lúc này, Ôn Bình muốn rời khỏi địa ngục vong linh, không lãng phí thời gian nữa.

Bởi vì hắn còn phải mau đến xem Vi Sinh Tinh Vũ, tìm hiểu một chút tình huống cụ thể giữa Vi Sinh Tinh Vũ và Già Thiên Lâu.

Đồng thời đi Hồ Thiên Địa một chuyến, Già Thiên Lâu phái cường giả như thế nào đến, người của Trần Hiết hoàn toàn không tra rõ được, cho nên hắn phải đi thăm dò một chút.

Ngay lúc hắn vừa định rời đi thì một hắc ảnh xuất hiện giữa không trung, nó giống như khói bếp đi xuyên qua địa ngục vong linh.

Tốc độ cực nhanh!

Khí tức lộ ra là nửa bước Thiên Vô Cấm!

"Đến rồi!"

Lúc này, tinh thần lực của Ôn Bình khóa chặt hắn.

Giới thiệu vắn tắt về nó cũng xuất hiện trên giao diện của hệ thống.

"Ám Lưu Tịch Diệt."

“Thực lực: Sánh ngang nửa bước Thiên Vô Cấm.”

“Chủng tộc: Hắc Ám Ảnh tộc.”

“Năng lực đặc thù: Hóa thành hắc ảnh, không có gì không xuyên qua được.”

“Kỹ năng: Hắc Liêm Thu Cát - hóa thành hắc ảnh phóng tới kẻ địch, Hắc Liêm giơ lên có thể thu hoạch toàn bộ kẻ địch trong phạm vi ngàn trượng.”

“Thần Uyên Ngưng Vọng – khi Ám Lưu Tịch Diệt mở to mắt, những người nhìn thấy hai mắt của hắn đều sẽ bị Thâm Uyên dây dưa, tốc độ phản ứng giảm phân nửa, kéo dài một khắc đồng hồ.”

“Phân Liệt - tiến vào có thể người bị Thâm Uyên quấn quanh, mở ngực mổ bụng hắn. Nếu như đánh giết kẻ địch thì có thể tiến vào một thân thể của một tên kẻ địch khác, vòng đi vòng lại vô cùng vô tận như thế. Nếu như không thể đánh giết kẻ địch thì trong vòng một canh giờ không thể tiếp tục sử dụng kỹ năng Phân Liệt.”

“Rất mạnh!”

Ôn Bình cảm thán một câu như lúc mới gặp Lucifer.

Khiến cho Ôn Bình cảm thấy biến thái nhất chính là năng lực Phân Liệt.

Nếu có thể mở ngực mổ bụng giết chết người nó tiến vào thì có thể tiếp tục tiến vào thân thể người tiếp theo, tiếp tục phóng thích năng lực Phân Liệt.

Này có thể nói là liên sát thần cấp.

Không có thời gian cowndown.

Không hổ là tồn tại tới gần vong linh chi thần!

“Chính là ngươi.”

Lúc này tinh thần lực của Ôn Bình hóa thành dây thừng bắn về phía Ám Lưu Tịch Diệt.

…

Từ trong địa ngục vong linh đi ra, Ôn Bình đi tới khu ký túc xá.

Vi Sinh Tinh Vũ đang ngồi một mình bên cạnh đầm sâu, có vẻ như là đang suy nghĩ chuyện gì, cho đến khi Ôn Bình đi tới trước mặt mới phản ứng lại.

"Tông chủ."

Trong khoảnh khắc khi Vi Sinh Tinh Vũ ngẩng đầu, sát ý trong ánh mắt tan biến trong nháy mắt, nhưng mà Ôn Bình vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

"Thương thế như thế nào?"

"Đa tạ tông chủ quan tâm, thương thế của thuộc hạ tuy nặng nhưng lại không đáng giá nhắc tới. Một trận chiến này khiến cho ta một lần nữa về tới Địa Vô Cấm, bị thương cũng đáng giá." Vi Sinh Tinh Vũ nói cứ như thương thế của mình không là cái thá gì cả, nhưng mà Ôn Bình biết thương thế của hắn lúc này nặng cỡ nào.

Nếu như không dùng Linh thiện điều trị thì ba năm cũng không thể ra tay.

Mặc dù có Linh thiện điều trị thì cũng không thể khỏi trong vòng một hai tháng được.

Thứ duy nhất có thể làm cho hắn khỏi nhanh cũng chỉ có Tử Duẩn.

Ôn Bình nói: "Ngươi có thể đi Tử Trúc Lâm ở Dược Sơn một chuyến, đào hai cây Tử Duẩn, Tử Duẩn dùng làm Dược thiện, ăn thì không đến một tuần là thương thế của ngươi có thể khỏi hẳn."

Vi Sinh Tinh Vũ nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Đa tạ tông chủ."

Nói không thèm để ý cũng là giả.

Chẳng qua là hắn không muốn cho người khác lo lắng cho thương thế của hắn thôi!

Bởi vì hắn rất ghét được người khác quan tâm.

Ngoại trừ tông chủ!

Ôn Bình ngồi xuống bên cạnh, sau đó đổi giọng hỏi: “Tình huống ở Hồ Thiên Địa như thế nào rồi? Thân phận của ngươi bại lộ?”

“Hồ Thiên Địa tổng cộng xuất hiện ba nửa bước Thiên Vô Cấm, bọn họ nhận ra Phục Sinh Thể của ta, nhưng mà bọn họ lại không tin ta là Vi Sinh Tinh Vũ. Dù sao ta đã “chết “nhiều năm như vậy.”

“Mới ba sao?”

Ôn Bình nỉ non một câu.

Câu nói này lọt vào trong tai Vi Sinh Tinh Vũ, khiến cho hắn cảm thấy rất kinh ngạc.

Quả nhiên!

Trong Bất Hủ Tông còn có người mạnh mẽ hơn!

Sau khi thu ánh mắt kinh ngạc lại, Vi Sinh Tinh Vũ nói: “Tông chủ, đối với chuyện Già Thiên Lâu, ngài thấy thế nào?”

“Nó là một ngọn núi, một ngọn núi cản đường.” Ôn Bình đáp lại một câu.

Bất Hủ Tông phải lớn mạnh, những thế lực đã chúa tể mảnh đất này từ lâu tuyệt đối sẽ không để cho Bất Hủ Tông yên ổn lớn mạnh.

U Quốc tự xưng là chính nghĩa, Già Thiên Lâu đại biểu tà ác.

Cho dù là U Quốc hay là Già Thiên Lâu.

Thì cả hai cũng không có gì khác biệt.

Đều là tồn tại tuyệt đối không muốn cho Bất Hủ Tông lớn mạnh.

Cả hai chia đôi thiên hạ, U Quốc và Già Thiên Lâu cũng không đồng ý, cho nên huyết chiến sa trường không ngừng.

Nếu như Bất Hủ Tông muốn chia ba thiên hạ thì không cần nói cũng biết thái độ của bọn họ.

Vi Sinh Tinh Vũ gật đầu nói tiếp: “Thuộc hạ cũng cảm thấy như vậy, cho nên nhất định phải san ngọn núi này thành bình địa, hoặc là để nó biến thành Đăng Thiên Thê.”

Ôn Bình hỏi ngược một câu: “Già Thiên Lâu do ngươi sáng tạo, ngươi xác định ngươi bỏ được?”

Sát ý vừa mới biến mất trong ánh mắt Vi Sinh Tinh Vũ lại xuất hiện tiếp, cắn răng trầm giọng nói ra hai chữ: “Bỏ được!”

“Vì sao?”

“Trận đại chiến này khiến cho ta thức tỉnh thêm một phần ký ức. Lúc trước ta hận U Quốc bao nhiêu thì bây giờ ta chán ghét Già Thiên Lâu bấy nhiêu. Lúc trước ta muốn U Quốc diệt vong như thế nào thì bây giờ ta muốn Già Thiên Lâu hóa thành đất vàng như thế đó!”

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ muốn hủy diệt Già Thiên Lâu (2)

Nói xong, Vi Sinh Tinh Vũ không ngăn được khiến cho sát ý tỏa ra bên ngoài, hóa thành sát khí thực chất tản ra xung quanh.

Cho đến khi Ôn Bình đưa tay lên đánh một sợi mộc khí vào trong cơ thể của Vi Sinh Tinh Vũ thì mới khiến cho cảm xúc đang mất khống chế của hắn dần dần bình phục trở lại.

Vi Sinh Tinh Vũ khôi phục lại như cũ, ngượng ngùng cười một tiếng, nói một tiếng cảm ơn với Ôn Bình. Ôn Bình nói: "Anh hùng của U Quốc, hoàng tử Khải Tinh Dư hận U Quốc, từ đó sáng lập Già Thiên Lâu, muốn muốn tiêu diệt U Quốc. Bây giờ lâu chủ đầu tiên của Già Thiên Lâu, Vi Sinh Tinh Vũ lại bắt đầu hận Già Thiên Lâu, muốn san bằng Già Thiên Lâu. Bổn tông chủ cũng rất tò mò trong mấy trăm năm, gần ngàn năm này ngươi đã trải qua những gì mà khiến cho ngươi căm hận, muốn hủy diệt thứ mà mình hết lòng muốn che chở cho nó như vậy."

Vi Sinh Tinh Vũ nở một nụ cười thảm đạm, sau đó nói: "Chuyện cũ ở U Quốc thì xin tông chủ thông cảm, ta không muốn nhắc lại nó nữa. Còn tại sao thuộc hạ sẽ hận Già Thiên Lâu thì đó là vì nó giống như U Quốc, cướp đi người mà ta yêu quý nhất trong đời. Nếu như tông chủ còn nhớ chuyện khi ta vừa mới tỉnh lại, thì hẳn là cũng nhớ được người mà ta kêu khi mới tỉnh dậy."

"Vân Nghê, nữ nhi của ngươi."

Ôn Bình còn nhớ Vân Nghê.

Bởi vì Hà Niên đã từng nhắc tới, ba trăm năm trước Vân Nghê đã bị xóa hết tất cả, ngay cả hệ thống cũng không thu thập được tin tức liên quan tới nàng.

Chuyện này chắc chắn là có người làm.

Nếu không thì với thân phận của Vi Sinh Tinh Vũ, Vân Nghê là nữ nhi duy nhất của Vi Sinh Tinh Vũ thì cho dù nói như thế nào thì cũng phải được ghi chép lại.

Dù chỉ được ghi chép trong Già Thiên Lâu.

Nhưng mà Già Thiên Lâu cũng không có bất cứ ghi chép gì về cuộc đời của Vân Nghê.

Xem ra Vân Nghê chết, còn có chuyện tại sao Vân Nghê bị xóa đi dấu hiệu tồn tại chính là nguyên nhân tại sao Vi Sinh Tinh Vũ lại thống hận Già Thiên Lâu.

Khi nhắc tới hai chữ Vân Nghê, giọng điệu Vi Sinh Tinh Vũ trở nên không giống, nhưng bởi vì có một đạo mộc khí của Ôn Bình ở trong người cho nên Vi Sinh Tinh Vũ cũng không có bộc phát sát ý ra.

"Người đánh lén ta, đánh ta vào trong Khúc Cảnh chính là lâu chủ của Già Thiên Lâu bây giờ. Nữ nhi của ta, Vân Nghê cũng chết ở trong tay hắn."

Vi Sinh Tinh Vũ không khỏi nắm chặt hai quả đấm.

"Người nào?"

"Vô Tận Thiên Huyền!"

"Hệ thống." Lúc này, Ôn Bình để cho hệ thống hiển thị tin tức sơ lược của Vô Tận Thiên Huyền ra.

"Vô Tận Thiên Huyền."

"Giới tính: Vô tính."

"Tuổi tác: Hai ngàn bảy trăm tuổi."

"Cảnh giới: Rất có thể là Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh."

…

Xuống chút nữa thì không còn bất cứ tin tức nào khác.

Nhưng mà chỉ một tin tức sơ lược như vậy lại khiến cho Ôn Bình không khỏi rơi vào trong trầm tư.

Cho dù là hệ thống cũng điều tra được thực lực chính xác của hắn, xem ra lần ra tay gần nhất của hắn thì thể hiện ra thực

lực là Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

"Hệ thống, lần ra tay gần nhất của Vô Tận Thiên Huyền là lúc nào?"

Hệ thống trả lời hắn: "Bảy mươi năm trước."

"Bảy mươi năm, như vậy thì cho dù có cao hơn thì cũng chỉ vượt qua Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh mà thôi." Chỉ cần không bước vào cấp bậc cao hơn nữa thì Ôn Bình cũng không có sợ.

Đương nhiên, hắn không sợ.

Còn Vi Sinh Tinh Vũ có sợ hay không thì hắn không biết.

Nhưng hắn biết áp lực của Vi Sinh Tinh Vũ chắc chắn sẽ không nhỏ.

Còn chưa đối kháng chính diện với Vô Tận Thiên Huyền, chỉ mới gặp mấy nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu mà hắn đã suýt chút nữa là chết trong tay đối phương. Nếu như gặp Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh Vô Tận Thiên Huyền thật thì sợ là ngay cả phản kháng cũng không được.

Ôn Bình nói thẳng: "Vô Tận Thiên Huyền đã là Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, bây giờ mục tiêu mà ngươi muốn báo thù rất mạnh mẽ, mà bây giờ ngươi chỉ mới vừa mới khôi phục thực lực Địa Vô Cấm Hạ Cảnh. Khoảng cách giữa hai người các ngươi phải nói là như lạch trời."

"Ta tin số mệnh! Nếu vận mệnh để cho ta gặp được tông chủ, có thể sống lại thì chắc chắn là có nguyên nhân hết." Vi Sinh Tinh Vũ không có mù quáng tự tin, cũng không có mù quáng phẫn nộ, lúc này hắn lại cực kỳ bình tĩnh.

Đây cũng là lý do mà Ôn Bình thưởng thức hắn.

Dù sao cũng là người sáng lập Già Thiên Lâu, trải qua nhiều vô số kể, cho nên bàn về tâm tính thì hắn phải thành thục hơn đa số người trong Bất Hủ Tông. Sẽ không mù quáng như người trẻ tuổi, cũng sẽ không tiêu cực giống đa số người.

Nếu muốn nói Vi Sinh Tinh Vũ giống như sinh vật gì.

Vậy thì Ôn Bình cảm thấy Vi Sinh Tinh Vũ giống sói.

Xảo trá!

Hung tàn!

Không đợi Ôn Bình mở miệng, Vi Sinh Tinh Vũ lại nói: "Đa tạ ân cứu mạng của tông chủ, đời này Vi Sinh Tinh Vũ không thể báo đáp, nhưng chỉ mong Bất Hủ Tông không bị ta liên lụy. Nếu như Già Thiên Lâu biết ta còn sống thì chắc chắn sẽ phí hết tâm tư lấy tính mạng của ta. Các trưởng lão, các đệ tử Bất Hủ Tông không thể gánh những thứ này theo ta, cũng không thể hi sinh bởi thù riêng của ta. Ngài cũng không thể vì một tên phế nhân như ta mà chống lại toàn bộ Già Thiên Lâu, như vậy không đáng."

Tuy rằng Ôn Bình cũng không e ngại Già Thiên Lâu, chịu thu lưu hắn nhưng Vi Sinh Tinh Vũ cũng không phải là một người ích kỷ, hắn biết mình không thể ở lại đây.

Mạng của hắn, hắn tự gánh!

Không thể liên lụy đến người khác!

Giờ phút này, Ôn Bình đứng bên cạnh, nghe Vi Sinh Tinh Vũ nói xong thì đứng dậy cười nói: "Nếu nói liên lụy thì từ khi ngươi được ta mò lên khỏi Khúc Cảnh thì đã liên lụy ta rồi. Vì để cho ngươi thức tỉnh mà ta tốn không ít tinh lực và thời gian."

"Đời này Vi Sinh Tinh Vũ không thể báo đáp!"

Vi Sinh Tinh Vũ chậm rãi ngồi dậy, dập đầu mạnh xuống đất một cái.

Phanh.

Sau đó lại nói thêm một câu.

【VIP】 Chỉ dẫn cho Vi Sinh Tinh Vũ

“Chỉ mong không liên lụy tông chủ và Bất Hủ Tông!”

Ôn Bình không có đỡ Vi Sinh Tinh Vũ mà để cho hắn tiếp tục quỳ, nhưng hắn lại đổi giọng nói: “Sau này đừng nhắc đến chuyện rời khỏi tông môn nữa. Nếu có một ngày ngươi không phải là người của Bất Hủ Tông nữa thì đó cũng là do bổn tông chủ đuổi ngươi đi. Kể từ hôm nay, ngươi không cần đi Đông Hồ, ta sẽ phái người khác tới trấn thủ Đông Hồ.”

“Tông chủ…”

Vi Sinh Tinh Vũ ngẩng đầu, nhưng còn chưa kịp nói hết lời muốn nói.

Ôn Bình đưa tay ngắt lời Vi Sinh Tinh Vũ, tiếp tục nói: “Trong Pháp Nguyên Sơn Cốc có một khi cấm khu cuối cùng, chỗ đó có cơ duyên vô hạn. Cho dù là khu vực biên giới thì cũng tồn tại bảo vật có thể khiến cho yêu vật bình thường lột xác thành Yêu Thần, chỗ sâu bên trong thì càng không cần phải nói. Nhưng mà cấm khu cuối cùng nguy cơ tứ phía, cho dù là Đao Ma thì cũng có thể sẽ chết ở trong đó. Nếu ngươi tin số mệnh thì có thể đi vào đó thử xem. Có lẽ trong đó có câu trả lời mà ngươi muốn tìm!”

Ôn Bình không cho Vi Sinh Tinh Vũ có cơ hội nói tiếp, sau khi nói xong lời muốn nói thì ngự không rời khỏi khu ký túc xá.

Chỉ để lại một mình Vi Sinh Tinh Vũ choáng váng quỳ gối nguyên chỗ.

Sau đó lại quay qua hướng mà Ôn Bình rời đi dập đầu một cái.

Có thể gặp được lương chủ như vậy, dù chết cũng không tiếc!

Nếu tông chủ không cho đi, còn chịu chỉ cho hắn một con đường sáng, vậy thì hắn sẽ vào cấm khu cuối cùng xem thử

xem.

Vẫn là câu nói đó, mạng của hắn, hắn tự gánh, nếu như cuối cùng vẫn chết trong cấm khu cuối cùng thì cũng không oán không hối!

“Cho dù là khu vực biên giới thì cũng có bảo vật khiến cho yêu vật bình thường lột xác thành Yêu Thần…” Vi Sinh Tinh Vũ đứng dậy, lặp lại câu nói của tông chủ, trong lòng không khỏi rất là kinh ngạc.

Quả nhiên không hổ danh là cấm khu cuối cùng!

Sau đó Vi Sinh Tinh Vũ nhanh chóng rời khỏi khu ký túc xá, khiêng cái cuốc đi Tử Trúc Lâm đào hai cây Tử Duẩn to bằng nắm đấm.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tử Duẩn thì Vi Sinh Tinh Vũ cả buổi cũng chưa thể bình tĩnh lại được.

Bởi vì chỉ mới ngửi được khí tức mà Tử Trúc tỏa ra thì Phục Sinh Thể của hắn đã giống như là quỷ chết đói đói bụng mấy trăm năm, đói khát muốn chết! Đây là cảm nhận mà hắn chưa bao giờ có, cho dù là ngàn năm trước, khi gặp được đóa Phục Sinh Hoa đó thì cũng không có như thế.

Thật ra thì Phục Sinh Thể của hắn không phải là do truyền thừa, trước giờ U Quốc cũng chưa từng có U Quốc Phục Sinh Thể.

Phục Sinh Thể của hắn là do Phục Sinh Hoa mà ra.

Bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ ngày đó, khi lần đầu hắn nhìn thấy Phục Sinh Hoa thì linh thể của hắn cực kỳ hưng phấn, giống như là đứa nhỏ nhìn thấy kẹo.

Hôm đó hắn ăn Phục Sinh Hoa.

Lấy được Phục Sinh Thể!

Hôm nay, hắn cảm nhận được Phục Sinh Thể đói khát, còn mạnh mẽ hơn gấp trăm lần, thậm chí nghìn lần so với lần thấy Phục Sinh Hoa trước đó.

“Sợ là Tử Duẩn này chính là thiên tài địa bảo tuyệt thế trong thế giới này!” Vi Sinh Tinh Vũ cảm thán, cẩn thận từng

li từng tí đào hai cây.

Hai cây Tử Duẩn không nặng, một cây nhiều lắm cũng chỉ ngàn cân thôi.

Nhưng mà hắn lại cảm thấy rất nặng!

Tựa như mỗi một cây Tử Duẩn nặng mười vạn cân, trăm vạn cân vậy.

Bởi vì Tử Duẩn này còn ẩn chứa lòng tốt của tông chủ dành cho hắn!

"Tông chủ, đời này, ta sẽ bảo vệ Bất Hủ Tông!"

Sau khi âm thầm thề, Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng dùng mạch khí bao bọc nó, chạy vội đến phòng bếp giao cho Hoài Diệp đang xào rau.

"Tiểu Diệp, giúp ta làm bọn nó thành Linh thiện. Xong việc thì ta sẽ bắt một con Yêu Thần cho ngươi làm tọa kỵ!" Có Tử Duẩn làm Linh thiện, bảy ngày thì có thể khôi phục thương thế. Bây giờ Vi Sinh Tinh Vũ đã không kịp chờ đợi muốn tiến vào cấm khu cuối cùng!

Hoài Diệp nghe nói như vậy thì lập tức vui vẻ.

Yêu Thần làm thú cưỡi!

Oa!

Sau này Ba Xà nàng cũng có thể vươn mình làm đại vương!

…

Lại nói Ôn Bình.

Sau khi rời khỏi khu ký túc xá, Ôn Bình đi thẳng đến chỗ sâu trong núi non trùng điệp trong Bất Hủ Tông, tìm được Đao Ma đang tu luyện Thánh Quang ma pháp.

Thời khắc này, Đao Ma đang diễn luyện với Long Nguyệt, Long Nguyệt tu luyện hệ triệu hoán, triệu hồi ra vô số Thụ Tinh liên tục không ngừng nhào về phía Đao Ma. Đao Ma thì lại dùng Thánh Quang đao khí nghênh kích, đồng thời cũng không ngừng rèn luyện Thánh Quang ma pháp của mình.

Thấy Ôn Bình đến, hai người vội vàng thu tay.

"Tông chủ!"

"Tông chủ!"

Ôn Bình tán dương một câu: "Long Nguyệt, ngươi tiến bộ không tệ lắm, nếu như tinh thần lực tiến thêm một bước thì hẳn là không được bao lâu thì Đao Ma cũng không phải là đối thủ của ngươi."

Long Nguyệt được khen như thế thì cười vui vẻ, sau đó nói: "Tông chủ, thật hâm mộ ngươi, có được một đôi tuệ nhãn như thế. Ta cảm thấy tỷ tỷ đã sắp không đánh lại ta nữa rồi! Còn Long Dã nữa, chờ khi gặp lại thì chắc chắn ta có thể đề đầu hắn đánh!"

"Khen ngươi có một chút mà người nở mũi rồi?" Ôn Bình đáp lại một câu.

Sau đó hắn cũng không dài dòng nữa, trực tiếp nói Đao Ma đang bật cười: "Đao Ma, kể từ hôm nay, ngươi phải liên tục nhìn chằm chằm Đông Hồ. Nếu như người của Già Thiên Lâu, Bách Tông Liên Minh và Tán Nhân Dịch đại chiến thì ngươi hãy ra tay, vừa khéo cũng có thể để cho ngươi luyện tập. Nếu như gặp được nửa bước Thiên Vô Cấm mà ngươi đánh không lại thì ngươi hãy cố gắng dụ dỗ bọn họ đến tông môn, đại trận của tông môn sẽ tự giết bọn họ."

"Nửa bước Thiên Vô Cấm sao?"

Vừa nghe được năm chữ nửa bước Thiên Vô Cấm thì Đao Ma gật đầu suy tư, vừa suy tư vừa đáp lại mệnh lệnh của Ôn Bình.

Bởi vì từ lần trước khi giao thủ với Diệp Vu Bình, hắn cũng muốn bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, vẫn muốn tìm nửa bước Thiên Vô Cấm chân chính so chiêu một chút. Hắn muốn nhìn xem cực hạn của mình ở đâu, cũng muốn mở mang kiến thức một chút về lực lượng chân chính của nửa bước Thiên Vô Cấm.

【VIP】 Vân Liêu lên sàn

Quyết định như vậy đi!

Nếu như có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm xuất hiện thì cho dù phải liều mạng thì hắn cũng muốn thử một chút xem cực hạn của mình ở đâu, làm một trận tử chiến vui vẻ tràn trề.

Trốn về tông môn?

Hắc hắc.

Hắn làm không được.

Đao Ma ta há lại là loại tham sống sợ chết.

Ôn Bình thấy nhắc đến nửa bước Thiên Vô Cấm mà Đao Ma lại lộ ra vẻ mặt vui mừng thì thỏa mãn gật đầu, sau đó lại nói với Long Nguyệt: "Ngươi cũng thế."

Bị đột nhiên điểm danh, Long Nguyệt sửng sốt một chút.

"Ta cũng đi sao?"

"Chỉ có trải qua lịch luyện sinh tử thì ngươi mới có thể đủ mạnh để vượt qua ca ca Long Dã của ngươi, nếu không thì ngươi vĩnh viễn cũng chỉ có được cái vỏ ngoài thôi."

Đối với loại người ưa thích chiến đấu, khát vọng mạnh lên như Đao Ma thì Ôn Bình không có gì phải lo lắng.

Đao Ma chắc chắn sẽ trở thành một người cực kỳ mạnh mẽ.

Long Nguyệt thì không giống như vậy.

Nàng đã quen được nuông chiều từ bé, cho dù thời gian trước nàng điên cuồng muốn trở nên mạnh hơn, muốn dựa vào mình để lật đổ quyết định của gia tộc, nhưng mà qua một quãng thời gian, loại trạng thái điên cuồng này sẽ bị phai mất, cho nên vì phòng ngừa trạng thái này tan biến, Ôn Bình nhất định phải đưa Long Nguyệt qua đó lịch luyện một thoáng.

Nếu như có nguy hiểm đến tính mạng thật thì cũng có thể dùng truyền tống trận tiếp dẫn trở về bất cứ lúc nào.

Nhưng mà chuyện truyền tống trận Ôn Bình tạm thời sẽ không nói cho Long Nguyệt biết, nếu không thì nàng sẽ ỷ lại truyền tống trận.

"Được rồi, ta đi." Long Nguyệt đành phải đồng ý, lại hỏi: "Tông chủ đẹp trai của ta, chuyến đi này có được tính là nhiệm vụ tông môn không, có điểm nhiệm vụ tông môn không?"

"Ừm?"

Ôn Bình trừng mắt nhìn Long Nguyệt.

Dám đặt điều kiện với hắn?

Thân thích thì ngon lắm sao?

Đừng dùng chiêu này, Bất Hủ Tông không phải một chỗ có thể dựa vào quan hệ.

Nhưng mà Ôn Bình suy nghĩ lại, có lẽ cho một chút điểm nhiệm vụ tông môn ban thưởng thì Long Nguyệt sẽ càng nhiệt tình hơn.

"Hệ thống?"

Hệ thống vội vàng đáp lại: "Đã căn cứ vào tình huống của Long Nguyệt mà thiết lập nhiệm vụ, dùng ma pháp hệ triệu hoán giết cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh của Già Thiên Lâu thì có thể lấy được năm mươi điểm nhiệm vụ tông môn, giết cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh của Già Thiên Lâu thì có thể nhận được ba trăm điểm nhiệm vụ tông môn."

Lúc này, Ôn Bình không suy nghĩ nữa, nói nhiệm vụ hệ thống đưa ra cho Long Nguyệt.

Thuận tay cũng làm cho Đao Ma một nhiệm vụ.

Lấy được thi thể của nửa bước Thiên Vô Cấm về thì có thể nhận được hai ngàn điểm nhiệm vụ tông môn!

Vừa khéo Vong Linh Triệu Hoán Thuật của Ôn Bình cũng thiếu người, nếu như Đao Ma có thể giết chết nửa bước Thiên Vô Cấm thì quá lời.

“Cảm ơn tông chủ đẹp trai!”

“Tông chủ, vậy thì thuộc hạ trực tiếp đi Đông Hồ.”

Dứt lời, hai người lần lượt rời khỏi đây.

Sau khi hai người rời đi, Ôn Bình muốn đi xem tình huống của Diệp Vu Bình một chút, xem thử xem nàng chết hay chưa. Nhưng mà còn chưa lên đường thì lại Vân Liêu dùng Truyền Âm Thạch liên hệ với hắn.

“Tông chủ, tám mươi tên đệ tử, toàn bộ đều thông qua vòng đấu bán kết thứ hai. Thế lực phe Hồng Diệp Môn muốn tuyệt sát chúng ta, nhưng mà chúng ta đều thắng. Trong đó mấy người Trần Khâm, Diệp Vũ Mai có biểu hiện nổi bật, Trấn Nhạc Trung Cảnh cũng thua ở trong tay bọn họ.”

Ôn Bình hài lòng cười một tiếng, nói: “Không chỉ là Trần Khâm và Diệp Vũ Mai, tám mươi người bọn họ, mỗi người đều có được bản lãnh có thể chiến Trấn Nhạc Trung Cảnh. Nếu bọn họ không ngu thì lấy được top một trăm Hồng Vực sẽ không thành vấn đề gì.”

Vân Liêu đáp: “Thuộc hạ nhất định sẽ coi chừng bọn họ, ra sức bảo vệ cho mỗi người đều có thể tiến vào top một trăm Hồng Vực, không phụ kỳ vọng cao của tông chủ! Đúng rồi, còn có một chuyện, Cực Sinh Điện mới phái người tìm ta, hỏi thăm tông chủ đã suy nghĩ kỹ càng hay chưa. Đồng thời còn nói cho ta biết, Vực Chủ sẽ xuất hiện ở Đăng Thiên Nguyên khi đấu trận chung kết, thời gian để cho tông chủ suy tính không nhiều.”

“Không cần để ý đến bọn họ, sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc rồi nói sau.” Lúc này, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, không còn muốn đi xem Diệp Vu Bình nữa.

Cần gì phải quan tâm nàng sống hay chết.

Chết cũng tốt, bổ sung cho Vong Linh Triệu Hoán Thuật.

Đối với tình huống trước có sói sau có hổ của Bất Hủ Tông bây giờ, Ôn Bình định đi cấm khu cuối cùng lần nữa, tìm một chút yêu đan nữa.

Chế tạo thêm một đám Yêu Thần.

Hoặc nếu có thể thì chế tạo một Yêu Tổ Thiên Vô Cấm.

Bây giờ trong tay còn chín viên Phá Kính Đan cao cấp, mặc dù chỉ có mười phần trăm tỷ lệ nhưng Ôn Bình cũng không tin chín viên đều thất bại hết.

…

Khi Ôn Bình bước vào cấm khu cuối cùng thì Vân Liêu đã về tới khu vực chiến đấu.

Khi Vân Liêu lại xuất hiện ở khu vực chiến đấu, tất cả mọi người sôi trào lên. Dĩ nhiên, đa số đều là la hét và tiếng nguýt.

Vân Liêu, tự xưng là người muốn lấy được đệ nhất Hồng Vực.

Trong đấu bán kết, hắn có thể mang đến phấn khích như thế nào?

Tất cả mọi người đều biết, bây giờ có rất nhiều yêu nghiệt đều nhìn chằm chằm người to gan lớn mật này, cho nên chắc chắn vòng đấu bán kết thứ hai sẽ không yên tĩnh.

Quả nhiên, khi Vân Liêu xuất hiện ở rìa khu vực chiến đấu thì rất nhiều người không tự chủ được mà tới gần Vân Liêu, trắng trợn cầm thư khiêu chiến trong tay.

Thái độ rất rõ ràng!

Đó chính là ngươi dám vào vào khu vực chiến đấu thì ta sẽ dán ngươi.

Nhưng mà lúc này, xuất hiện một cảnh tượng khiến cho mọi người xôn xao lên.

Tông chủ Nghịch Thiên Tông Vạn Trường Thanh dẫn theo đệ tử Nghịch Thiên Tông xuất hiện.

Hắn dẫn theo bốn tên đệ tử Thần Huyền Thượng Cảnh đi tới!

Ngẩng đầu ưỡn ngực.

Nhàn nhã bước tới.

Thái độ coi trời bằng vung.

“Vân trưởng lão, đã dẫn người tới cho ngươi.” Vạn Trường Thanh giao bốn tên đệ tử Thần Huyền Thượng Cảnh cho Vân Liêu.

【VIP】 Vân Liêu lên sàn (2)

Bốn người này chính là tứ kiệt của Nghịch Thiên Tông!

Người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Nghịch Thiên Tông!

Đương nhiên, nếu đặt ở Hồ Thiên Địa thì rất là ghê gớm!

Đặt ở Bái Nguyệt Thành thì cũng thuộc về số một trong thế hệ trẻ tuổi.

Vân Liêu liếc mắt nhìn bốn người, sau đó nói: "Từ giờ trở đi bốn người các ngươi đi theo ta, cho đến khi đấu bán kết kết thúc."

"Rõ!"

Bốn người vội vàng đáp.

Một màn này đập vào những thiên kiêu xung quanh và những người đang đứng trên bầu trời xa xa quan sát, lập tức khiến cho không ít người thán phục.

"Không phải chứ?"

"Không phải chứ, A Thỉ? A Thỉ, ngươi mau nhìn, không phải là Vân Liêu của Bất Hủ Tông này muốn tổ đội với bốn thứ đồ chơi như thế chứ?"

"Bốn tên Thần Huyền Thượng Cảnh, Vân Liêu này muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn hoàn toàn không muốn đánh với những yêu nghiệt đó?"

"Xem ra đúng là không muốn đánh với bọn họ. Tổ đội với bốn tên Thần Huyền Thượng Cảnh, hẳn là muốn khiêu chiến những đội yếu để thông qua vòng bán kết thứ hai."

Trong tiếng bàn tán ầm ĩ của mọi người, những thiên kiêu đỉnh cấp vẫn luôn chờ khiêu chiến Vân Liêu đó cũng lên tiếng.

Một nữ nhân Trấn Nhạc Trung Cảnh khẽ cười một tiếng, nói: "Vân Liêu, chẳng lẽ ngươi định dựa vào bốn thứ gà đất chó sành này để đánh thắng chúng ta hay sao?"

“Vân Liêu, ngươi đang tấu hài đúng không?” Có một tên thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh mở miệng nói.

Lúc này, Vô Nhãn đi từ trong đám người ra.

Là yêu nghiệt mọi người đều biết, Vô Nhãn cũng không đối xử với Vân Liêu như những người khác.

Trong lòng hắn, người dám nói muốn lấy được đệ nhất Hồng Vực.

Người có thể giết Cực Đạo Thạch, sao lại làm ra chuyện vừa không có ý nghĩa vừa khiến cho người ta chế nhạo như thế?

“Vân Liêu, Vô Nhãn ta thừa nhận ngươi rất lớn mật!”

Vô Nhãn trầm giọng nói.

Một câu nói khiến cho người xung quanh ngớ ra không hiểu gì.

“Ngươi làm chuyện ta muốn nhưng lại không dám làm.” Vô Nhãn lại tán thưởng một câu, khiến cho người xung quanh càng bối rối hơn.

Vân Liêu làm cái gì?

Tìm đường chết?

Trong lúc mọi người còn đang khó hiểu thì Vân Liêu nhìn Vô Nhãn, trong hai con mắt lộ vẻ chờ mong, nói: “Vô Nhãn, ta vô cùng chờ mong được giao thủ với các ngươi.”

Vô Nhãn nói tiếp: “Ta không ngại nói cho ngươi. Mặc dù bốn tên đồng đội của ta không sánh được với ta nhưng cũng là thiên kiêu đỉnh tiêm ở Hồng Vực. Mỗi người đều không yếu hơn Cực Đạo Thạch bao nhiêu, thậm chí có thể cân sức ngang tài với Cực Đạo Thạch, cho nên ngươi tốt nhất phải chuẩn bị tâm lý. Ngươi có quyết đoán một đánh năm, nhưng Vô Nhãn ta không có hứng thú một đánh một với ngươi, bởi vì đây là chiến đấu đoàn đội.”

“Đều không thua Cực Đạo Thạch sao? Đúng là khiến người ta cảm thấy hưng phấn.” Vân Liêu nhếch miệng cười một tiếng, sau đó đi tới chỗ Vô Nhãn.

Dừng lại ở khoảng cách một trượng.

Vân Liêu lại lên tiếng: “Đi, chúng ta tới đánh một trận. Ta có chút đợi không kịp nữa.”

Vô Nhãn ngây ra một lúc, sau đó lộ ra một nụ cười tán thưởng, lúc này, hắn đi vào trong khu vực chiến đấu.

Giờ khắc này, mọi người mới hiểu rõ tại sao Vân Liêu lại tổ đội với bốn Thần Huyền Thượng Cảnh.

Bởi vì Vân Liêu muốn một đánh năm!

Mặc dù là chiến đấu đoàn đội nhưng Vân Liêu muốn dựa vào sức một mình mình thông qua vòng đấu bán kết thứ hai.

Quyết đoán này.

Can đảm này.

Đúng là khiến cho người ta kinh hãi.

Vòng đấu bán kết thứ nhất, liên tục giết hơn một ngàn người, sáng tạo ra sự kiện đẫm máu nhất trong đấu bán kết từ trước tới nay.

Vòng đấu bán kết thứ hai, lại muốn một mình xông vào ‘đầm sâu’, muốn dựa vào sức một mình mình mà chiến đấu với toàn bộ yêu nghiệt ở Hồng Vực.

Lòng can đảm này, phải nói là đáng sợ!

“Khó trách Vô Nhãn nói Vân Liêu làm chuyện mà hắn muốn làm nhưng không dám làm, dũng cảm như vậy, đúng là hiếm thấy. Biết có rất nhiều yêu nghiệt, thiên kiêu đỉnh tiêm thông qua Thông Thiên Môn này nhưng lại không tìm đồng đội hỗ trợ mà muốn dùng sức một mình khiêu chiến năm người.”

“Dũng cảm như vậy, đúng là đáng sợ. Không hổ là người của Bất Hủ Tông. Tông chủ dũng, toàn bộ tông môn cũng dũng, quả nhiên là như vậy.”

Mọi người liên tục cảm thán.

Giờ phút này, rất nhiều người coi thường Vân Liêu cũng rất kính nể Vân Liêu.

Biết núi có hổ mà vẫn đi vào, sự dũng cảm này đang được mọi người tôn kính.

Có lẽ sẽ có thằng hề chế nhạo Vân Liêu tìm đường chết, nhưng giờ phút này, người chế nhạo Vân Liêu mới là kẻ đáng cười hơn.

"Vân Liêu!"

"Vân Liêu!"

"Vô Nhãn!"

"Vô Nhãn!"

Vô số người bắt đầu hô to.

Nhưng trong lúc này, Nhân Tập đứng trong đám người, liếc mắt ra hiệu cho năm người bên cạnh.

Năm người quyết định, nhanh chóng đi tới chỗ Vân Liêu, nhìn thái độ như muốn xem náo nhiệt.

Bởi vì giờ khắc này tất cả mọi người đều đang mong đợi Vân Liêu quyết đấu với Vô Nhãn, cho nên không ai vây quanh Vân Liêu nữa mà còn nhường ra một con đường cho Vân Liêu đi tới. Cho nên, lúc này, ngoại trừ Vô Nhãn ra thì cũng không có bao nhiêu ôm ý nghĩ muốn khiêu chiến Vân Liêu.

Dưới ánh mắt mọi người, sau khi năm người giết đi qua thì chặn ở rìa khu vực chiến đấu, hành vi của năm người này khiến cho tất cả mọi người đều nổi nóng.

"Năm thằng ngu ngốc này ở đâu chui ra vậy?"

"Cản đường làm cái gì, sao không biết nhìn tình huống một chút nào hết vậy?"

"Mau cút đi chứ, chúng ta muốn xem Vô Nhãn đánh với Vân Liêu."

Trong tiếng chửi bậy của mọi người, người đàn ông trung niên dẫn đầu trong số năm người đó khẽ cười một tiếng, quay qua nhìn Vân Liêu, nói lớn: "Vân Liêu, ngươi giết đại sư huynh của ta. Hôm nay Lôi Thạch ta đại biểu cho Cực Lực

Môn khiêu chiến ngươi, hôm nay có ngươi thì không có ta, có ta thì không có ngươi!”

Vân Liêu đưa mắt nhìn Lôi Thạch, sau đó lại đưa mắt nhìn Nhân Tập đang đứng trong đám người, khi thấy Nhân Tập đứng chung một chỗ với đám người Hồng Diệp Môn và Cực Thiên Phong Tâm thì hắn cũng hiểu.

【VIP】 Ma pháp sư, đũa phép

Bọn họ đang muốn thăm dò mình sao?

Đúng là thú vị.

“Cực Thiên Phong Tâm, nếu như có can đảm thì trực tiếp tới khiêu chiến ta. Cần gì phải phái một đám a miêu a cẩu tới thăm dò ta như vậy chứ?”

Vân Liêu trực tiếp quay đầu lại, ném cho bọn họ một câu nói dưới ánh nhìn chăm chú của vạn người.

Sau đó đi thẳng vào khu vực chiến đấu trong sự tức giận của Cực Thiên Phong Tâm.

Trong khoảnh khắc khi bị Lôi Thạch dán thư khiêu chiến lên thì Vân Liêu lại lên tiếng nói.

“Uổng là đệ tử của Vực Chủ, ngươi ngay cả Vô Nhãn cũng không bằng!”

Cực Thiên Phong Tâm nghe nói như vậy thì tức giận đáp lại: “Vân Liêu, chớ có cho là mình tu luyện một chút bàng môn tà đạo thì ghê gớm lắm!”

Nhưng mà Vân Liêu cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào khu vực chiến đấu.

Chẳng thèm để ý đến Cực Thiên Phong Tâm.

Một màn này khiến cho Cực Thiên Phong Tâm tức giận nắm chặt hai quả đấm, cánh tay cũng vì phẫn nộ mà run rẩy. Thấy thế, Lặc Khánh bên cạnh vội vàng túm tay Cực Thiên Phong Tâm, nhắc nhở: “Phong Tâm, chớ có bị hắn ảnh hưởng suy nghĩ của ngươi. Trận này, mục đích của chúng ta là vì thăm dò cái gọi là ma pháp đó, biết được nhược điểm của nó ở đâu, cho nên nhất định phải tỉnh táo.”

Nghe Lặc Khánh nhắc nhở, Cực Thiên Phong Tâm chậm rãi buông lỏng nắm đấm, sau đó nhìn chằm chằm Vân Liêu trong khu vực chiến đấu.

Không sai, giống như Lặc Khánh nói, trận đánh này là hắn yêu cầu người của Cực Lực Môn thăm dò thử ma pháp của Vân Liêu.

Tuy nói ma pháp chỉ là bàng môn tà đạo, nhưng mà suy cho cùng thì đây vẫn là lần đầu tiên nó xuất hiện trước mắt mọi người, nhược điểm, cách đối phó đều chưa tìm ra được. Dĩ nhiên, cũng vì mỗi lần Vân Liêu phóng ma pháp thì đều là phù dung sớm nở tối tàn, cho nên hoàn toàn không nhìn thấu được bản chất của ma pháp.

Lần này, chỉ cần Vân Liêu dám dùng ma pháp nữa thì chắc chắn hắn và cường giả Địa Vô Cấm của Hồng Diệp Môn sẽ tìm được nhược điểm của ma pháp.

Một khi bị tìm được nhược điểm, đồng thời tổng kết ra cách đối phó thì Vân Liêu chính là thịt cá trên thớt gỗ.

Cùng lúc đó, trong khu vực chiến đấu, bốn người của Nghịch Thiên Tông đi vào khu vực chiến đấu thì lập tức tìm một tảng đá xa xa trốn đi.

Chỉ để lại một mình Vân Liêu đứng trong chiến trường, cầm đũa phép trong tay.

Thấy cảnh này, Lặc Khánh giật mình.

“Là cây gậy gỗ đó!”

“Chính là cây gậy gỗ đó, mỗi lần phóng ma pháp thì Vân Liêu đều sẽ lấy cây gậy gỗ đó ra!”

Lặc Khánh liên tục kinh hô hai tiếng.

Hai tiếng này không chỉ khiến cho người phe Hồng Diệp Môn như ở trong mộng mới tỉnh.

Mà cũng khiến người khác bừng tỉnh đại ngộ, nhao nhao tập trung nhìn vào tay Vân Liêu.

Bình chướng của khu vực chiến đấu có thể ngăn lại bất kỳ công kích gì nhưng lại không ngăn được thanh âm, cho nên năm người Lôi Thạch cũng nghe được những gì Lặc Khánh nói.

Mục tiêu nhắm thẳng vào cây gậy gỗ trong tay Vân Liêu.

“Không cần biết nó là cái gì, cướp lấy nó trước đã.”

“Mỗi lần hắn phóng ma pháp thì đều sẽ cầm lấy cây gậy gỗ đó, chắc chắn nó không đơn giản.”

Lúc này, năm người thương lượng kế hoạch, sau khi cường giả Địa Vô Cấm bên ngoài bình chướng ra lệnh một tiếng thì đột ngột phát lực, nhào về phía Vân Liêu.

Mục tiêu —— đũa phép!

Vân Liêu khẽ cười một tiếng, vung tay một cái, bắt đầu ngâm xướng, chỉ một hơi thì đã ngâm xướng xong, đũa phép vung lên, Cực Hạn Trọng Áp lại xuất hiện nữa. Toàn bộ mặt đất trong chiến trường rừng đá đều sụt xuống một phần, giống như là trong lòng đất đột nhiên sụp xuống vậy.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người giật nảy mình.

Ngoại trừ không tẫn nham được bố trí ra thì những tảng đá bình thường đều bị ép thành bột phấn trong khoảnh khắc, động tác của năm người Lôi Thạch cũng hơi ngừng.

Vân Liêu nhìn người đứng ngoài bình chướng, nói: “Thân là một ma pháp sư, sao hắn có thể để cho người ta cướp được đũa phép của mình dễ dàng như vậy được? Cực Thiên Phong Tâm, người ngươi phái đến xò xét ma pháp của ta có lực lượng linh thể quá yếu, nếu muốn biết về ma pháp thì đích thân tới đi.”

Dứt lời, Vân Liêu lại vung đũa phép lên.

Trọng áp lại tăng cao!

Năm người Lôi Thạch bịch một tiếng, quỳ xuống đất, đầu gối lún vào nền gạch dày cứng.

“Thứ gì!”

“Hoàn toàn không động đậy được!”

Năm người cực lực dùng sức, phản kháng trọng áp từ trên trời giáng xuống nhưng mà cho dù bọn họ có dùng sức như thế nào đi nữa thì cũng không làm nên trò trống gì.

Mở mạch môn ra —— vô dụng.

Phóng thích mạch thuật —— vô dụng.

Vân Liêu làm theo lời dặn của tông chủ, lấy phát triển ma pháp làm chủ, hảo tâm giảng giải: "Lực lượng này đến từ thiên địa, nó là tồn tại vô hình. Trừ phi lực lượng linh thể của ngươi đủ mạnh để cho ngươi có thể chống lại trọng áp như vậy, bằng không thì cho dù ngươi biết mạch thuật Thiên cấp cũng không có tác dụng gì."

Lúc này, năm người Lôi Thạch biến sắc, còn chưa kịp có ý khác thì trọng áp lại tăng lớn, ép cho năm người mặt dán xuống đất.

Năm người rống giận muốn chống người đứng dậy, nhưng mà thân thể hoàn toàn không thể động đậy, sau đó cảm nhận được trọng áp càng ngày càng mãnh liệt, ép bọn họ lún sâu vào trong nền gạch.

"Kiếm tới!"

Vân Liêu không cho năm người bất cứ cơ hội nào.

Kiếm lên!

Phi kiếm hóa thành kinh hồng, lướt qua trời cao, đi xuyên qua trọng áp, sau đó lướt qua năm người.

Khi kiếm quang lướt qua thân thể năm người, năm người đồng loạt đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi như suối phun ra ngoài, nhuộm đỏ đất đai chỗ đầu bọn họ.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc.

Năm thiên kiêu đỉnh tiêm Trấn Nhạc Trung Cảnh lại đầu một nơi thân một nẻo như vậy?

Hai bên đi vào chiến trường rừng đá còn không đến mộ trăm cái hô hấp.

Chiến đấu kết thúc quá nhanh đi chứ?

【VIP】 Vân Liêu cố hết sức chiến một trận

“Chậc chậc, lần này Hồng Diệp Môn thua thiệt lớn. Hi sinh tính mạng của năm thiên kiêu đỉnh cấp để dò xét ma pháp của Vân Liêu, kết quả còn chưa dò xét được cái gì, cho dù là ma pháp sư hay là đũa phép, còn có ma pháp lực lượng nữa, tất cả đều do Vân Liêu tự nói ra.”

“Hóa ra người tu luyện ma pháp gọi là ma pháp sư, gậy gỗ đó gọi là đũa phép.”

“Ma pháp sư còn có thể điều khiển lực lượng giữa thiên địa, ở trước mặt hắn, ngay cả mạch thuật cũng không hề có tác dụng gì, quả là đáng sợ. Điều khiển gió lốc, hàn băng, bây giờ lại tới loại lực lượng vô hình này, ma pháp này cũng quá đáng sợ. Bàng môn tà đạo mà mạnh mẽ quá?”

Trong tiếng bàn tán, phe Hồng Diệp Môn xanh cả mặt.

Nhất là Cực Thiên Phong Tâm, hắn lại phẫn nộ nắm chặt nắm đấm.

Sau đó trực tiếp quay người mắng Nhân Tập đứng sau lưng: “Ngươi tìm thứ phế vật gì vậy, ngay cả một trăm cái hô hấp cũng không chịu đựng được!”

Thật ra thì hắn không quan tâm sống chết của năm người Lôi Thạch.

Hắn chỉ muốn biết nhược điểm và cách đối phó với ma pháp thôi.

Chẳng lẽ giống như như Vân Liêu nói thật, trừ phi linh thể mạnh mẽ, không thì chỉ có thể bị lực lượng vô hình đè ép giống như mấy người đó, sau đó lại chết dưới ma pháp?

Chết mất năm thiên kiêu đỉnh tiêm, một trong số đó vẫn là dòng độc đinh của Cực Lực Môn, sắc mặt Nhân Tập cũng không tốt gì, lại bị Cực Thiên Phong Tâm răn dạy như thế thì

lại càng kém hơn. Lập tức lửa giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi.

Không có Cực Đạo Thạch.

Lại không Lôi Thạch.

Lại đắc tội Vân Liêu.

Tương lai của Cực Lực Môn xong rồi.

"Phế vật!" Cực Thiên Phong Tâm lạnh lùng nhìn thoáng qua Nhân Tập, sau đó sai người mang hắn đi chỗ khác, bởi vì hắn không muốn nhìn thấy Nhân Tập nữa.

Cùng lúc đó, Vô Nhãn thấy năm người Vân Liêu đi ra khỏi chiến trường rừng đá thì trên mặt tràn đầy hưng phấn. Vẻ hưng phấn đó rất thuần túy, giống như là người sắp chết khát tìm được nguồn nước vậy.

Khi Vân Liêu đi ra ngoài, Vô Nhãn không khỏi lẩm bẩm một câu: "Ma pháp… đúng là khiến cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Rất muốn được kiến thức một chút xem loại ma pháp mà cả mạch thuật cũng vô hiệu với nó, rốt cuộc nó mạnh mẽ đến mức nào?"

Lúc này, Vô Nhãn liếc mắt ra hiệu cho bốn người bên cạnh một cái, sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của vô số người, năm người cùng cất bước đi tới chỗ Vân Liêu.

Sau mười hơi, năm người Vô Nhãn đã chạm mặt với mấy người Vân Liêu ở bên ngoài chiến trường rừng đá.

Giữa hai bên chỉ cách nhau có một thước!

Sau đó hai người đồng loạt ra tay.

Vô Nhãn dán thư khiêu chiến lên vai của Vân Liêu, còn Vân Liêu thì dán thư khiêu chiến lên trên ngực của Vô Nhãn.

Rốt cuộc cũng bắt đầu!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hai người Vân Liêu và Vô Nhãn, cảm giác mong chờ kéo dài từ Thông Thiên Môn cho tới bây giờ, rc cũng bùng nổ, trong nháy mắt, tiếng hoan hô và tiếng hò hét vang lên khắp bốn phía.

Như núi kêu biển gầm.

Một người tới từ Bất Hủ Tông, là người cuồng ngạo tuyên bố chắc chắn sẽ lấy được đệ nhất Thất Vực Đăng Thiên Bảng Hồng Vực.

Mà một người khác thì là nhân vật yêu nghiệt mang tính truyền kỳ của Hồng Vực, sư phụ là cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh tiếng tăm lừng lẫy Nguyên Dương Vực Bạch Nhãn Khách, còn là đệ tử quan môn của Bạch Nhãn Khách, được Bạch Nhãn Khách chân truyền.

Cả hai ai mạnh ai yếu?

Đây là câu hỏi chung trong lòng tất cả mọi người, cũng là thứ mọi người chờ mong muốn biết!

Đối với Vô Nhãn, mọi người hiểu rất rõ. Vô Nhãn không có hai mắt, nhưng lại trở thành đệ tử quan môn của một cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh tiếng tăm lừng lẫy, đồng thời năm năm trước thì đã bước vào Trấn Nhạc Trung Cảnh.

Ngày bước vào trung cảnh thì đã giết một tên cường địch Trấn Nhạc Thượng Cảnh, sau năm năm đi theo Bạch Nhãn Khách lưu lạc bốn phương, người bị hắn giết chết đều là Trấn Nhạc Thượng Cảnh, trong số thượng cảnh cũng hiếm có ai là đối thủ của hắn.

Thực lực như vậy tuyệt đối có thể xếp vào top mười Hồng Vực, thậm chí còn có thể liều lấy đệ nhất Hồng Vực.

Mà đối với Vân Liêu thì mọi người chỉ biết một thứ duy nhất là —— thứ hắn tu luyện không phải mạch môn mà là một tên ma pháp sư.

Hắn cũng không có sử dụng mạch thuật mà đổi thành ma pháp thần kỳ chưa từng nghe nói tới. Hắn có thực lực có thể giết Cực Đạo Thạch, thiên kiêu đỉnh cấp Trấn Nhạc Trung Cảnh thì hoàn toàn không phải đối thủ của hắn. Ngoại trừ mấy cái này ra thì bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Cho nên lúc này cho dù là một vài cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng không dám nói chắc ai sẽ thắng, ai sẽ thua.

Khi mười người Vân Liêu và Vô Nhãn chạy vào chiến trường rừng đá, Vô Nhãn trầm giọng nói: “Vân Liêu, linh thể của ta không giống năm người đó, đã vào cảnh giới đại thành, không biết ma pháp của ngươi có thể hạn chế ta hay không?”

Đối với hành vi để lộ tin tức cho đối thủ trước khi vào trận của Vô Nhãn, Vân Liêu có chút không hiểu, nhưng mà vẫn trả lời: “Thử một chút ngươi sẽ biết.”

Nói xong, Vân Liêu đã đứng trong chiến trường rừng đá.

Năm người Vô Nhãn cũng đồng thời bước vào trong đó, lại đi tới một chỗ khác trong chiến trường rừng đá, cuối cùng dừng lại ở chỗ cách Vân Liêu mười trượng. Sau khi bốn người của Nghịch Thiên Tông tìm một chỗ trốn, Vô Nhãn chậm rãi duỗi tay phải ra, giơ lên, sau đó lăng không nắm lại thành quyền, mạch môn cũng theo tiếng mà mở ra.

Phanh ——

Ba cái mạch môn màu vàng kim có chút rung động, sau đó trấn nhạc hộ giáp màu vàng kim chậm rãi hiện ra.

“Sử dụng ma pháp của ngươi đi.” Vô Nhãn không chờ cường giả Địa Vô Cấm bên ngoài bình chướng hô bắt đầu thì hai chân đã căng cứng, đứng bất động như chờ Vân Liêu ra tay.

Đồng thời, bốn người sau lưng cũng mở mạch môn ra, chia làm hai nhóm đứng ở sau lưng Vô Nhãn, người sau lấy tay chống vào lưng người trước, lần lượt mở mạch môn ra, chỉ trong một hơi ngắn ngủi thì đã kết thành mạch trận.

Trong khoảnh khắc kết thành mạch trận, trấn nhạc hộ giáp của bốn người cũng bảo vệ toàn thân, kim quang đại phóng.

【VIP】 Vân Liêu cố hết sức chiến một trận (2)

Giống như Vô Nhãn vừa mới nói, đúng là linh thể của hắn bước vào cảnh giới đại thành thật.

Bốn người sau lưng cũng đều tu luyện linh thể đến cảnh giới đại thành.

Không phải là năm người Lôi Thạch lúc nãy có thể bì được!

Vân Liêu nhìn thấy như vậy thì cười khẽ một tiếng, đũa phép xuất hiện trong tay: "Vậy thì ta sẽ để cho ngươi thử Cực Hạn Trọng Áp một chút."

Dứt lời, bắt đầu ngâm xướng.

Một hơi sau, ngâm xướng xong.

Trọng áp khổng lồ như mưa sa đánh xuống, ép lên người năm người Vô Nhãn, đè cho thân thể năm người đồng thời lún xuống dưới, chân lún vào trong nền gạch.

Nhưng mà năm người Vô Nhãn lại không lập tức không thể động đậy, biến thành thịt cá trên thớt gỗ giống như Lôi Thạch.

"Thú vị lắm, đây là lực lượng của ma pháp sao?" Vô Nhãn cất bước đi về phía trước một bước, lại đi một bước, chậm rãi đưa tay cảm nhận trọng áp xung quanh, khóe miệng nở một nụ cười thỏa mãn: "Nhưng nếu chỉ có như thế thôi thì ma pháp của ngươi không gây nên ảnh hưởng gì với ta hết, chỉ có thể làm cho tốc độ của ta trở nên chậm hơn mà thôi. Ở bên ngoài bình chướng, ta không cảm nhận được linh thể của ngươi mạnh hay yếu, nhưng bây giờ ta cảm nhận được rất rõ ràng, nó rất nhỏ yếu. Hóa ra khi ở Phong Vân Đài, ngươi không phải là vì tránh né Cực Thiên Phong Tâm chặn đường nên không tiếp tục đi lên, mà là vì ngươi thật sự không đi lên được nữa. Linh thể này của ngươi, nếu bị ta đánh trúng mấy quyền, sợ là khó mà chịu được được chứ?"

“Ngươi tuy không có mắt nhưng lại cẩn thận hơn những người có mắt rất nhiều.” Đối với chuyện Vô Nhãn có thể lập tức nhìn thấu được nhược điểm của mình, Vân Liêu có chút kinh hỉ, bởi vì hắn là người đầu tiên phát hiện được nhược điểm của ma pháp sư.

Đáng tiếc, cái nhược điểm này tông chủ đã nói cho hắn biết từ sớm.

Cho nên hắn đã đền bù nhược điểm này từ lâu rồi.

Sau khi Vân Liêu tán dương một câu, Vô Nhãn đột nhiên bắn mạnh tới dưới Cực Hạn Trọng Áp: “Vậy thì ăn một quyền của ta!”

Mặc dù Cực Hạn Trọng Áp khiến cho động tác của Vô Nhãn không được mau lẹ như thường nhưng hắn vẫn có thể duy trì được tốc độ phi phàm. Khoảng cách ba mươi trượng, mấy hơi thở là tới được, cho nên Vân Liêu cũng dứt khoát không dùng trọng áp nữa.

Nếu lực lượng cực hạn của Cực Hạn Trọng Áp không thể nào làm cho Vô Nhãn dừng lại, vậy thì hao tổn tinh thần lực dùng Cực Hạn Trọng Áp cũng không có ý nghĩa gì. Hắn cũng không phải là ma pháp sư hệ thổ thuần túy, không cần phải luôn dùng ma pháp hệ thổ như vậy.

Khi Cực Hạn Trọng Áp tiêu tán, mấy người Vô Nhãn vui vẻ, Vô Nhãn thì cười to không thôi: “Hóa ra ma pháp của ngươi cũng chỉ như vậy. Nó rất mạnh mẽ nhưng nhược điểm của nó cũng rõ ràng đến mức khiến cho người ta muốn cười. Chỉ cần linh thể mạnh mẽ một chút thì ngươi bó tay hết cách với ta?”

Oanh!

Nói xong, Vô Nhãn một quyền đánh mạnh vào chỗ Vân Liêu mới đứng, đánh vỡ toàn bộ nền gạch trong phạm vi mười trượng quanh nắm đấm. Từ xa nhìn lại, một đống bừa bộn.

“Trốn lên trời thì có gì hay?” Vô Nhãn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Vân Liêu trên bầu trời.

Vân Liêu đang cưỡi chổi ma pháp, lơ lửng trên không của chiến trường rừng đá, quan sát Vô Nhãn.

Sau một khắc, không chỉ Vô Nhãn nhảy lên một cái, bốn tên đồng đội của Vô Nhãn cũng nhảy lên một cái, năm người đồng thời bắn lên bầu trời. Cường giả Trấn Nhạc Cảnh, nhảy lên trăm trượng là chuyện quá dễ dàng, cho nên trong mắt bọn họ, cử động lần này của Vân Liêu không khác gì tấu hài.

Nhưng mà sau một khác, bọn họ thấy Vân Liêu lại bắt đầu ngâm xướng thì bọn hắn hiểu ngay, Vân Liêu làm như vậy hoàn toàn không phải vì tránh.

"Cốt Linh Lãnh Hỏa." Theo Vân Liêu nói ra bốn chữ này, đũa phép lập tức bắn ra vô số hỏa diễm màu trắng.

Trong nháy mắt, lạnh lẽo vô biên bao phủ.

Hỏa diễm đầy trời lập tức bắn tới năm người Vô Nhãn đang vọt về phía Vân Liêu, trong nháy mắt đã bao phủ năm người. Bị Cốt Linh Lãnh Hỏa bao vây bên trong, năm người thấy trấn nhạc hộ giáp lại bị hòa tan một phần trong nháy mắt thì giật mình, sau đó vội vàng thay đổi hướng đi trên không trung, nhanh chóng đáp xuống.

Sau khi rơi xuống đất, năm người nhìn trấn nhạc hộ giáp trên người, nhịn không được sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

"Hỏa này rất lạnh!"

"Không có một chút nhiệt độ, thậm chí lạnh đến thấu xương!"

"Nếu như phải miêu tả nó, ta nghĩ nó giống như hàn phong."

Vô Nhãn cũng sắc mặt ngưng trọng nói tiếp: "Hỏa diễm này không đơn giản, mặc dù lạnh lẽo nhưng lại có thể hòa tan trấn nhạc hộ giáp trong nháy mắt. Với tốc độ như vậy, chỉ trong mười hơi thì trấn nhạc hộ giáp sẽ bị hòa tan hoàn toàn. Linh thể của chúng ta, đoán chừng cũng không thể chịu được ngọn lửa này. Các ngươi ngăn cản trước!"

Trừ Vô Nhãn ra, bốn người còn lại lập tức phóng thích mạch trận hộ thuẫn, bao phủ bốn người trong đó, chặn Cốt Linh Lãnh Hỏa phô thiên cái địa cuốn tới. Vô Nhãn thì trốn ở đằng sau mạch trận hộ thuẫn, cũng không làm gì, ngẩng gương mặt không có mắt lên nhìn bầu trời.

Trên bầu trời, giọng nói Vân Liêu vọng xuống: "Các ngươi đều có thể dùng linh thể thử ma pháp hệ hỏa của ta một chút."

Vô Nhãn trầm giọng nói: "Là Vô Nhãn ta xem thường ma pháp của ngươi, vốn cho là ma pháp trình độ đó ngươi cũng không biết được bao nhiêu. Nếu ngươi đã dùng tới sát chiêu, vậy thì ta cũng dùng thứ áp đáy hòm đánh với ngươi một lần."

Ầm!

Mạch môn cùng chấn động.

Từ Tuyền Tuyền Qua Đồ hiện ra.

Mạch khí màu vàng kim phô thiên cái địa xuyên qua Cốt Linh Lãnh Hỏa, hội tụ trên người Vô Nhãn, nhuộm hắn thành màu vàng kim, từ xa nhìn lại thì không khác gì một bức tượng làm bằng vàng ròng.

"Thần Ý Tuyệt —— Nhân Ý!" Nói xong, Vô Nhãn giẫm một cái, bắn mạnh ra, nhào về phía Cốt Linh Lãnh Hỏa.

Đưa tay một quyền đánh vào Cốt Linh Lãnh Hỏa, một quyền đánh ra, dị tượngxuất hiệnh. Một hình người màu vàng kim, cực kỳ phẫn nộ hiện ra sau lưng Vô Nhãn, cũng đánh một quyền vào Cốt Linh Lãnh Hỏa.

【VIP】 Vân Liêu cố hết sức chiến một trận (3)

Phanh ——

Cốt Linh Lãnh Hỏa phô thiên cái địa cuốn tới bị một quyền này đánh tan một bộ phận, biến thành hư ảo.

Sau một quyền, Vô Nhãn liên tục oanh ra vô số quyền khác, mỗi một quyền đánh ra, hình người phẫn nộ màu vàng kim sau lưng cũng đánh theo. Mỗi một quyền đánh ra thì có một phần Cốt Linh Lãnh Hỏa bị chấn thành hư ảo.

Cốt Linh Lãnh Hỏa vốn thế không thể đỡ, giờ phút này lại rơi vào hạ phong, hoàn toàn không thể tiến tới, bao phủ năm người Vô Nhãn nữa.

…

Bên ngoài bình chướng.

Địch Trần, Kim Bất Tam, hai vị điện chủ uy danh hiển hách nhìn thấy cảnh này cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà những Địa Vô Cấm Trung Cảnh và hạ cảnh thì không chỉ là tấm tắc lấy làm kỳ lạ, bọn họ còn kinh ngạc tán thán liên tục!

Thấy tình huống chuyển qua giằng co, Địch Trần nhịn không được tán thưởng một câu: “Suy cho cùng thì tiểu tử Vô Nhãn này cũng là đệ tử quan môn của Bạch Nhãn Khách, mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm Thần Ý Tuyệt, chiêu thứ nhất Nhân Ý, tuổi còn nhỏ mà đã tu luyện đến đại thành. Thiên tư này, sau này chỉ sợ thực lực cũng sẽ không thấp hơn Bạch Nhãn Khách.”

Kim Bất Tam nói tiếp: “Đừng chỉ tán thưởng mỗi mình Vô Nhãn, người nhìn Vân Liêu mà xem. Chẳng lẽ đối với ma pháp này, ngươi cũng không có gì muốn nói sao?”

Địch Trần hừ lạnh một tiếng: “Đồ của Bất Hủ Tông, lão phu không lời nào để nói!”

Kim Bất Tam cười nhạt một tiếng, cũng không có nói tiếp nữa.

Hắn còn không biết Địch Trần?

Tức giận thì tức giận, chỉ sợ giờ phút này, thứ mà hắn để ý nhất chính là ma pháp này. Thủ đoạn công kích không cần mạch môn, không cần linh thể gia trì, chỉ cần một cây đũa phép thì có thể thi triển này, toàn bộ Triều Thiên Hạp cũng chỉ có người của Bất Hủ Tông có thể dùng.

Vô Nhãn dùng Thần Ý Tuyệt, mỗi một quyền đánh ra đều có lực lượng Trấn Nhạc Thượng Cảnh, cho dù là Trấn Nhạc Thượng Cảnh thì cũng không dám đỡ một quyền này. Nhưng mà ma pháp của Vân Liêu lại có thể chống lại hắn.

Tiếp tục xem một hồi, Địch Trần nhịn không được thở dài một hơi, nói với Kim Bất Tam: "Bởi vì ma pháp này, sợ là Vực Chủ sẽ càng coi trọng Bất Hủ Tông hơn. Có thể chống lại mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, sự tồn tại của nó không thể kém hơn Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù."

"Ngươi còn quên một thứ, rất có thể trong Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm. Chỉ riêng chuyện này thì mối thù của ngươi chắc chắn không báo được. Cho nên ta khuyên ngươi mau quên chuyện này đi, chớ có khiến cho mình khó chịu." Kim Bất Tam vội nhắc nhở một câu, chỉ sợ hắn vẫn luôn ghi nhớ mối thù này.

Địch Trần cười đắng chát, chậm rãi gật đầu.

…

Bên ngoài khu vực chiến đấu.

Hơn ngàn vạn người nhìn thấy cảnh này thì tiếng hoan hô càng ngày càng vang, còn lớn hơn tiếng sấm nổ khi mưa xuống.

Không ít người nhìn thấy một màn này thì sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Cũng có người nhìn thấy một màn này rồi kinh ngạc tán thán liên tục.

Nhân Tập bị người của Cực Thiên Phong Tâm kéo đi, từ xa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Hắn biết, Cực Lực Môn xong rồi!

Lúc này, Nhân Tập quyết định —— trốn!

Rời khỏi Hồng Vực!

Nếu không thì chết là cái chắc!

Sau khi quyết định, Nhân Tập lập tức ngự không rời khỏi đây.

Lúc này, một lão giả bình thường đứng trong đám người bỗng nhiên giơ tay lên, đi ra khỏi đám đông, vừa đi vừa thấp giọng nói với ống tay áo: "Môn chủ Cực Lực Môn Nhân Tập vừa rời đi, vẻ mặt bối rối, có thể là muốn chạy trốn."

Nói xong thì hắn đi tới một chỗ khác, tiếp tục xem tranh tài giống như là chưa từng có gì xảy ra.

Cùng lúc đó, Lặc Khánh nhìn cảnh tượng trước mắt, vội vàng nói với Cực Thiên Phong Tâm: "Hỏa diễm này có uy lực khủng bố, đủ để giết chết cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh bình thường. Hơn nữa, bị Thần Ý Tuyệt của Vô Nhãn công kích mà vẫn không tán loạn, cho nên nhất định phải tìm người thuộc tính thủy đối phó."

Cực Thiên Phong Tâm gật đầu: "Yên tâm, đến lúc đó chắc chắn ta sẽ dẫn bốn yêu nghiệt dị mạch thuộc tính thủy tới gặp hắn một lần."

…

Trong khu vực chiến đấu.

Sau khi kiên trì mấy trăm cái hô hấp, Vô Nhãn tức giận, nhìn bầu trời hét lớn: "Vân Liêu, ngươi cũng chỉ dám trốn ở đằng sau hỏa diễm sao?"

Oanh!

Lại oanh ra một quyền nữa, đánh tan một phần Cốt Linh Lãnh Hỏa, Vô Nhãn bỗng nhiên lùi lại, hình người phẫn nộ sau lưng cũng tiêu tán theo.

“Vậy thì để cho ngươi thử thức thứ hai của Thần Ý Tuyệt một chút!”

Phanh ——

Mạch môn lại chấn động.

Trong khoảnh khắc khi Cốt Linh Lãnh Hỏa đập xuống, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện vô số tròng mắt màu vàng óng. Giống như là bầu trời mọc mắt ra, bọn chúng đột nhiên mở ra, phóng ra kim quang đầy trời.

Kim quang đầy trời lập tức vẩy tới phía Vân Liêu.

“Ngươi tránh nữa đi!” Vô Nhãn cười lạnh.

Thức thứ hai của Thần Ý Tuyệt Thiên Ý, mới đầu Vô Nhãn định dùng nó để chiến thắng những yêu nghiệt khác.

Thuộc về sát chiêu chân chính.

Nhưng mà nếu ma pháp của Vân Liêu mạnh như vậy, vậy thì tiếp tục chơi nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Không ngại nghiêm túc một chút!

Trong khoảnh khắc khi kim quang đầy trời che mất Vân Liêu, đồng thời Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng chậm rãi tiêu tán, Vô Nhãn trầm giọng nói: “Đây cũng là cái giá lớn khi linh thể của ngươi yếu ớt, một kích Thiên Ý này, với linh thể của ngươi thì ngay cả một hơi cũng không thể chịu được. Bởi vì có ít nhất hơn trăm cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh linh thể viên mãn chết bởi chiêu này!”

Nhưng mà một giây sau, Vân Liêu đáp lại: “Cũng may là ta cẩn thận.”

Sau đó, vô số Cốt Linh Lãnh Hỏa tái hiện.

Mang đến lạnh lẽo thấu xương!

“Sao có thể như vậy được?” Vô Nhãn sững sờ: “Với linh thể của ngươi và cảnh giới mạch môn của ngươi thì sao có thể chống đỡ được Thiên Ý?”

Vân Liêu không có đáp lại, Vô Nhãn tự mình dùng cảm giác dò xét, sau đó thấy được một cái kết giới nước.

Kết giới như tấm gương!

【VIP】 Vân Liêu cố hết sức chiến một trận (4)

Vô số con mắt phóng ra kim quang chiếu lên trên nó chỉ khiến cho nó xao động một chút gợn sóng mà thôi. Đa số kim quang có thể xuyên thủng linh thể cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh đều bị kết giới đó chặn lại.

Vô Nhãn kinh ngạc hỏi: "Đây là ma pháp gì?"

Vân Liêu cũng không keo kiệt, dù sao mục đích hắn tới đây là để tuyên truyền ma pháp: "Ma pháp hệ thủy —— Kính Hồ Kết Giới. Ma pháp phòng ngự! Đúng là linh thể của ta không mạnh, nhưng nhược điểm của ma pháp sư đâu có đơn giản như vậy?"

"Ma pháp phòng ngự, thú vị, thật thú vị. Vậy thì ta sẽ phá Kính Hồ Kết Giới này của ngươi!" Vô Nhãn nổi giận gầm lên một tiếng, nương theo tiếng gầm thét của hắn, vô số con mắt trên trên bầu trời bắt đầu phá toái.

Phanh ——

Phanh ——

Khi nó phá toái, mạch khí kinh khủng trùng kích tới, như là sóng lớn đập vào Kính Hồ Kết Giới. Dựa theo phỏng đoán của Vân Liêu thì công kích như vậy thì bất kỳ Trấn Nhạc Thượng Cảnh nào cũng không gánh được.

Cũng may Kính Hồ Kết Giới đã viên mãn, đồng thời bởi vì là ma pháp tam giai nhưng không có lực sát thương cho nên lực phòng ngự của nó cũng đạt đến cực hạn.

Mạch khí liên miên bất tuyệt trùng kích đập vào Kính Hồ Kết Giới, kết giới vẫn hoàn hảo không chút tổn hại. Chỉ có mặt ngoài không ngừng nổi lên gợn sóng, giống như là có cá bơi trong đó.

Khi tất cả tròng mắt màu vàng óng đều phá toái, bầu trời khôi phục lại nguyên trạng, Vô Nhãn thở hồng hộc khom

người trốn ở sau mạch trận hộ thuẫn, lên tiếng nói: “Ta vẫn đánh giá thấp ma pháp, dùng nước tạo thành kết giới, lại có thể ngăn cản một kích cuối cùng của Thiên Ý. Vân Liêu, ta thừa nhận ngươi rất mạnh!”

Vân Liêu gật gật đầu, thu Kính Hồ Kết Giới lại, bắt đầu toàn lực phát ra Cốt Linh Lãnh Hỏa, sau đó đáp lại: “Ngươi là người đầu tiên khiến cho ta liên tục dùng ba loại ma pháp hệ thổ, hệ hỏa, hệ thủy mà vẫn không thể chiến thắng. Hồng Vực quả nhiên ngọa hổ tàng long!”

“Ha ha.”

Vô Nhãn nở một nụ cười.

Dưới sắc mặt khó coi của bốn người, chiến ý của hắn lại tăng vọt nữa!

…

Bên ngoài khu vực chiến đấu.

Lặc Khánh trầm mặc.

Cực Thiên Phong Tâm cũng trầm mặc.

Cả buổi sau, Lặc Khánh mới ung dung mở miệng nói: “Hóa ra ma pháp hoàn toàn không bị giới hạn bởi một loại thuộc tính. Hỏa cũng được, thủy cũng được, bọn họ đều có thể điều khiển, không có đơn nhất giống như mạch môn!”

Vốn còn muốn dùng người có thuộc tính thủy khắc chế hỏa diễm của Vân Liêu một thoáng, bây giờ mới biết ý tưởng này có chút ngây thơ.

Cực Thiên Phong Tâm liếc nhìn Lặc Khánh, sau đó không kiên nhẫn nói: “Được rồi, ngươi đừng có phân tích. Ta có mắt, ta tự biết xem.”

Cực Thiên Phong Tâm hờ hững thu ánh mắt lại, trong lòng cũng thầm hạ quyết tâm.

Xem ra hai người một đội thì không ổn.

Phải tụ tập ba vị sư huynh lại, bốn người bọn họ đồng loạt ra tay, bằng không thì khó mà giết chết được Vân Liêu.

Kính Hồ Kết Giới lúc nãy, ngay cả Thiên Ý của Vô Nhãn cũng không thể rung chuyển nó. Nếu chỉ là hai người ra tay, để cho Vân Liêu có cơ hội phóng thích Kính Hồ Kết Giới, vậy thì Vân Liêu sẽ có cơ hội đầu hàng.

Một khi đầu hàng, cho dù là hắn cũng không thể phá hư quy tắc tiếp tục ra tay với Vân Liêu.

Không suy nghĩ nữa, Cực Thiên Phong Tâm tiếp tục nhìn vào khu vực chiến đấu, nhìn Cốt Linh Lãnh Hỏa rợp trời, suy nghĩ phương pháp đối phó. Đồng thời cũng đưa mắt nhìn năm người Vô Nhãn đang bị ngọn lửa đè ép.

Nếu còn tiếp tục như thế thì năm người thua là cái chắc.

Bởi vì bọn họ không có năng lực xuyên qua hỏa diễm!

Đánh không trúng Vân Liêu thì chỉ có thể bị Vân Liêu mài chết!

"Nếu Vô Nhãn có thể tu luyện thành thức thứ ba của Thần Ý Tuyệt thì vẫn còn có cơ hội lật bàn." Cực Thiên Phong Tâm không khỏi nỉ non một câu, nhớ lại thức thứ ba của Thần Ý Tuyệt mà sư phụ từng nói với hắn.

Đó chính là sát chiêu khủng bố mà ngay cả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh cũng có thể giết chết được!

Bạch Nhãn Khách dùng nó đánh bại không biết bao nhiêu cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, ngay cả điện chủ của Cực Sinh Điện là Địch Trần cũng bị thua bởi một chiêu này.

Nhưng mà những chiêu thức như vậy, muốn muốn tu luyện thành công thì sẽ cực kỳ khó khăn, những đệ tử mà Bạch Nhãn Khách thu nhận trước đó đều không có bao nhiêu người có thể tu luyện thành công.

"Vô Nhãn, cho chút kinh hỉ đi!" Mặc dù không ưa Vô Nhãn nhưng Cực Thiên Phong Tâm cũng không muốn Vân Liêu thắng.

Vừa dứt lời, trong khu vực chiến đấu, Vô Nhãn nói: "Vân Liêu, ma pháp của ngươi rất mạnh mẽ. Nói thật, hẳn là không có mấy người ở Hồng Vực sẽ là đối thủ của ngươi, chỉ sợ ngay cả Cực Thiên Phong Tâm cũng không được."

Nghe nói như vậy, sắc mặt Cực Thiên Phong Tâm nhất thời tối sầm lại.

Sau đó, Vô Nhãn còn nói thêm: “Ta rất thích ngươi, cũng muốn làm bằng hữu với ngươi. Nhưng mà… Vô Nhãn ta không muốn thua, cũng không thể thua, cho nên chỉ có thể nói tạm biệt ngươi.”

Phanh ——

Vô Nhãn khoanh hai tay trước ngực, mạch môn cùng chấn động.

Trong khoảnh khắc khi mạch môn chấn vang, dị tượng lại xuất hiện trong khu vực chiến đấu.

Một tượng thần màu vàng kim to lớn cao trăm trượng chậm rãi từ trong Cốt Linh Lãnh Hỏa hiện ra, sau đó đứng thẳng ở sau lưng Vô Nhãn. Tượng thần có sáu mắt, mỗi một con mắt đều phóng ra sát ý ngập trời, nhìn Vân Liêu.

“Thần Ý Tuyệt —— Thần Ý!”

Vô Nhãn nhẹ nhàng phun ra năm chữ này, sau đó sáu ánh mắt bắt đầu hội tụ mạch khí màu vàng kim.

Vô cùng vô tận mạch khí rót vào trong sáu con mắt, khí tức khủng bố vô biên vô tận lập tức buông xuống.

Cực Thiên Phong Tâm kinh hô một tiếng: “Thần Tuyệt!”

Điện chủ của Cực Sinh Điện Địch Trần cũng giật thót, bóng ma ngày xưa Thần Tuyệt mang đến cho hắn lại hiện ra trước mắt: “Cái tên này lại tu luyện Thần Tuyệt thành công, hắn còn chưa đến bốn mươi tuổi! Khó trách… khó trách Bạch Nhãn Khách thu hắn xong thì không thu bất cứ đệ tử nào nữa, hóa ra là hắn tìm được bảo bối.”

【VIP】 Vân Liêu cố hết sức chiến một trận (5)

Thiên tài, chưa đến bốn mươi tuổi mà đã tu luyện ra Thần Ý, tương lai chắc chắn sẽ còn kinh khủng hơn Bạch Nhãn Khách.

Chỉ sợ thượng cảnh cũng không phải là điểm cuối của hắn.

Sợ là tương lai hắn có thể đi xa hơn thế nữa!

"Bạch Nhãn Khách nha Bạch Nhãn Khách, lại bị ngươi nhặt được bảo bối." Địch Trần thở dài một tiếng.

Kim Bất Tam ở bên cạnh cười nói: "Được, ngươi lại phải buông bỏ một chuyện nữa! Ngươi đánh không lại Bạch Nhãn Khách, đệ tử của hắn Vô Nhãn, không đến bốn mươi tuổi thì đã tu luyện ra Thần Ý, đệ tử của ngươi lại càng không thể đánh lại hắn."

Địch Trần trợn mắt nhìn Kim Bất Tam một cái.

Nhưng dù sao gì thì Kim Bất Tam cũng nói rất đúng.

Vô Nhãn có thể tu luyện ra Thần Ý, tuyệt đối có thể tranh đệ nhất Hồng Vực với bốn người Cực Thiên Phong Tâm, Duy Ngã, Độc Tôn và Nộ Hoàn Phong.

Mấy đệ tử của hắn không có bản lĩnh này.

Khi Địch Trần còn đang cảm thán thì Vân Liêu nhìn đại thần tượng trước mắt, thu Cốt Linh Lãnh Hỏa lại. Tượng thần này khiến cho hắn cảm nhận được uy áp, cảm nhận được một tia nguy cơ tử vong.

Nhưng cũng làm cho Vân Liêu có chút hưng phấn!

Thần Ý sao?

Vậy hôm nay sẽ liều mạng với Thần Ý!

Lúc này, Vân Liêu bắt đầu ngâm xướng.

Vô số ánh kiếm màu bạc như sao trời bao phủ toàn bộ khu vực chiến đấu, bao trùm năm người Vô Nhãn và tượng thần sáu mắt trong đó.

Vạn chuôi ngân kiếm, kiếm đãng bát phương!

Ngân kiếm như thủy triều hóa thành kiếm trận, chậm rãi mở rộng, sau đó, khi sáu con mắt của tượng thần sáu mắt bộc phát ra cột sáng to lớn trùng kích tới thì Bạo Phong Kiếm Trận cũng hoàn toàn mở ra.

Hơn vạn chuôi ngân kiếm hóa thành gió lốc, bao phủ khu vực chiến đấu, ngăn cản sáu cột sáng kim sắc đang vọt thẳng tới chỗ Vân Liêu.

Đương đương đương ——

Từng chuôi ngân kiếm bị cột sáng chấn vỡ, hoàn toàn không ngăn được bước tiến của cột sáng kim sắc.

Nhưng mà ngoại trừ Vô Nhãn ra thì bốn người khác cũng hoàn toàn không ngăn được công kích của Bạo Phong Kiếm Trận, bị Bạo Phong Kiếm Trận xé nát trong nháy mắt. Chỉ có Vô Nhãn và tượng thần đứng chung một chỗ nên vẫn còn trụ vững được.

Một màn này khiến cho vô số người xem nín thở tập trung, lòng bàn tay đổ mồ hôi ướt nhẹp. Cường giả Địa Vô Cấm bên ngoài bình chướng cũng nhịn không được mà lui về sau một bước, bởi vì hắn cảm giác được bình chướng có thể bị đánh vỡ bất cứ lúc nào.

“Quá mạnh.”

“Công kích của hai người đã đến gần vô hạn với cấp bậc nửa bước Địa Vô Cấm, công kích như vậy, sợ là cường giả Trấn Nhạc Thượng Cảnh gì đi vào cũng sẽ chết ở bên trong.”

Hai người Địch Trần và Kim Bất Tam không nhịn được thán phục một tiếng.

Đồng thời cũng coi trọng Vân Liêu, cũng sinh lòng kiêng kỵ và kính sợ ma pháp.

Bởi vì trước đó vài ngày, bọn họ đã biết tông chủ Bất Hủ Tông cũng biết ma pháp, hơn nữa ma pháp của hắn có thể khống chế gió lốc và băng tuyết. Địa Vô Cấm trước mặt hắn đều là gà đất chó sành.

Hồng Vực sắp thay đổi.

Tương lai không lâu, thậm chí có thể là toàn bộ Nguyên Dương Vực, thậm chí là toàn bộ Triều Thiên Hạp đều sắp thay đổi.

Ma pháp xuất hiện, chắc chắn có thể chiếm cứ nửa giang sơn, thậm chí có thể leo lên địa vị như mạch thuật!

Nghĩ đến đây, trong lòng Địch Trần giật thót, đưa mắt nhìn chằm chằm Vân Liêu và Vô Nhãn đang chiến đấu bên trong bình chướng.

Trận chiến này không còn là trận chiến của riêng hai người nữa!

Mà đã trở thành ván cờ giữa ma pháp và mạch thuật!

Là trận đối kháng giữa mới và cũ!

Lúc này, Vô Nhãn cười phá lên, sau đó bắt đầu di chuyển tới trước, mà tượng thần sáu mắt to lớn cũng bắt đầu cất bước đi tới gần Vân Liêu, Bạo Phong Kiếm Trận đã ngăn không được.

“Ta xem ngươi còn có thể chống được bao lâu!” Vô Nhãn bước từng bước, thong thả, kiên định đi tới gần Vân Liêu.

Đương nhiên, hắn làm như vậy không phải là không phải trả giá lớn.

Lực lượng linh thể của hắn đang điên cuồng tiêu hao, chỉ một lát thôi mà tiêu hao đã sánh ngang với hắn dùng Nhân Ý của Thần Ý Tuyệt đại chiến một ngày một đêm. Với cường độ linh thể của hắn, nhiều nhất chỉ có thể duy trì Thần Ý nửa nén hương.

Nhưng mà nửa nén hương đã đủ!

Vân Liêu cảm nhận được tinh thần lực của mình đang điên cuồng tiêu hao, nhưng hắn lại tiếp tục gia tăng cường độ

phóng ra tinh thần lực.

Khiến cho sáu cột sáng ngừng tại chỗ, làm cho nó không thể tiến thêm một chút nào, nhưng mà hậu quả mang tới là tinh thần Vân Liêu có chút choáng. Chi tiết này bị Vô Nhãn nhìn thấy được.

Vô Nhãn vội vàng nhắc nhở: "Vân Liêu, ngươi có thể đỡ được Thần Ý của ta, chứng minh ngươi cực kỳ mạnh mẽ. Đầu hàng đi, ta sẽ tha cho ngươi!"

Nếu Vân Liêu chết dưới Thần Ý, Vô Nhãn không hối hận, nhưng sẽ rất khó chịu.

Bởi vì qua nhiều năm như vậy, không có mấy ai có thể đánh với hắn tới mức này, Vân Liêu chết rồi, hắn sẽ rất tịch mịch ở Hồng Vực.

Vân Liêu không để ý chút nào, cười nhạt một tiếng, sau đó nói: "Vô Nhãn, ngươi tự lo cho mình trước đi."

Dứt lời, nụ cười của Vân Liêu tan biến trong nháy mắt.

Tinh thần lực phát ra, mỗi trăm hơi thở thì đạt đến một thành của tổng số lượng toàn bộ tinh thần lực! Phát ra lượng tinh thần lực như thế khiến cho đầu óc Vân Liêu như muốn nổ tung. Cố nén đau đớn trong đầu, tiếp tục duy trì Bạo Phong Kiếm Trận, đồng thời khống chế Bạo Phong Kiếm Trận bắt đầu phản kích.

Cảnh tượng này đập vào mắt người phe Hồng Diệp Môn, bọn họ cực kỳ hưng phấn.

Bởi vì Vân Liêu rất thống khổ.

Phải thua!

Về phía Hiên Đình Các và Âm Dương gia thì không khỏi thở dài.

Chẳng lẽ Vân Liêu phải thua thật sao?

Giờ phút này, chỉ có hai người Địch Trần và Kim Bất Tam mới nghĩ tới chuyện tại sao Vân Liêu lại đau ở đầu?

Chẳng lẽ ma pháp sư dùng đầu chiến đấu sao?

Đúng vào lúc này, một tiếng thét kinh hãi cắt ngang suy nghĩ và chờ mong của tất cả mọi người.

Vân Liêu lại đột nhiên vung đũa phép lên, chỉ lên bầu trời một cái, lấy khu vực chiến đấu làm trung tâm, giờ phút này, toàn bộ hoa cỏ cây cối đều đang bốc ra từng luồng khí màu xanh lá, một luồng khí trước nay chưa từng thấy!

【VIP】 Vân Liêu cố hết sức chiến một trận (6)

Chúng nó như sao trời, không ngừng bay từ đằng xa tới, sau đó nối đuôi nhau vọt vào trong thân thể Vân Liêu.

Vẻ mặt vốn đang thống khổ của Vân Liêu cũng trở nên nhẹ nhõm.

Ôm nghi ngờ với luồng khí màu xanh lá này, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Vân Liêu, theo thời gian trôi qua, bọn họ phát hiện được chút mánh khóe.

Lực lượng linh thể của Vô Nhãn đang tiêu hao với tốc độ cao, đã bắt đầu không đủ sức, bước tiến của tượng thần sáu mắt cũng không còn là thế không thể đỡ như trước nữa. Đồng thời, dưới sự áp bách của Phong Bạo Kiếm Trận, sáu cột sáng mà tượng thần sáu mắt bắn ra bắt đầu bị bức lui.

"Sao Vân Liêu vẫn còn đang mạnh lên?"

"Luồng khí màu xanh lá đó khiến cho hắn mạnh lên!"

Mọi người kinh ngạc tán thán, không ai ngờ được chuyện sẽ phát triển thành như vậy.

Nhưng mà lúc này Địch Trần lại nói một câu: "Không phải Vân Liêu đang mạnh lên mà là Vô Nhãn đang yếu đi."

Kim Bất Tam cũng thu cảm giác lại, thấp giọng nói tiếp: "Quả nhiên không sai, có vẻ như là ma pháp sư dùng cảm giác. Ta có thể cảm nhận được trong lần chiến đấu mới nãy, cảnh giới trong đầu Vân Liêu đang không ngừng phát ra năng lượng, dung nhập vào trong đũa phép đó. Vừa rồi, khi luồng khí màu xanh lá không ngừng tràn vào trong thân thể hắn, mặc dù đầu óc Vân Liêu còn đang phát ra năng lượng nhưng lại duy trì ở một trạng thái thăng bằng. Nói cách khác, nếu như luồng khí màu xanh lá này kéo dài không ngừng thì sợ là Vân Liêu sẽ không kiệt lực!"

Nghe Kim Bất Tam nói như vậy, Địch Trần kinh ngạc nhìn Vân Liêu, nhìn luồng khí màu xanh lá đang từ bốn phương tám hướng vọt vào trong thân thể Vân Liêu.

Đây là ma pháp sao?

Vậy thì cái này sẽ là ma pháp gì?

Lại có thể dùng để bổ sung năng lượng?

Cùng lúc đó, trong chiến đấu, toàn thân Vô Nhãn đã bắt đầu run rẩy, kèm theo đó, tượng thần sáu mắt từng bước từng bước lùi lại. Bởi vì lực lượng linh thể đã còn thừa lại không được bao nhiêu.

Khó mà chèo chống cho Thần Ý công kích!

"Không ——"

Vô Nhãn cắn răng, không cam lòng bước tới trước một bước nữa, nhưng rất tiếc, hắn bị Bạo Phong Kiếm Trận đẩy ngược về.

Đồng thời, lần này hắn lui lại tới mấy chục bước!

"Tại sao ngươi vẫn còn chịu đựng được." Vô Nhãn không nhìn thấy mộc khí, cũng không cảm giác được mộc khí, cho nên hắn rất là buồn bực không biết tại sao Vân Liêu vẫn có thể đứng vững được.

Chẳng lẽ công kích với cường độ cao như vậy mà không phải là hai bên đều đang tiêu hao sao?

Sao kết quả lại là chỉ có một mình hắn tiêu hao?

Vân Liêu nhìn Vô Nhãn, nói: "Nếu ngươi có thể sống sót được thì gia nhập Bất Hủ Tông đi, ngươi sẽ biết được là tại sao. Còn bây giờ, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, cái này là lượng của ma pháp!"

Phong Bạo Kiếm Trận tiếp tục bao phủ, sáu cột sáng do tượng thần sáu mắt bắn ra ngừng lại, đồng thời sáu mắt cũng nhắm lại.

Bởi vì Vô Nhãn không chịu nổi.

Bịch ——

Trong nháy mắt, khi Vô Nhãn kiệt lực quỳ xuống đất, tượng thần sáu mắt bị Phong Bạo Kiếm Trận nuốt chửng, bị xoắn nát trong chớp mắt, hóa thành kim quang rải khắp mặt đất.

Cảm nhận được sát ý vỡ nát, Vô Nhãn cắm đầu ngã xuống đất, nói ra hai chữ cuối cùng.

"Ta thua!"

Nói xong, mười mấy chuôi ngân kiếm rơi xuống đất.

Phốc ——

Phốc ——

Phốc ——

Vô số kiếm cắm vào trong thân thể Vô Nhãn.

"Vân Liêu thắng!"

Theo một tiếng hô lớn của cường giả Địa Vô Cấm bên ngoài bình chướng, Vân Liêu thu Bạo Phong Kiếm Trận lại, cũng thu ma pháp khôi phục tam giai hệ mộc —— Sâm Lâm Chi Ca lại. Lúc này, mộc khí đầy trời mới tiêu tán mất.

Giờ phút này, Vân Liêu nhìn Vô Nhãn ngã trong vũng máu, mặt không cảm xúc nói: "Hi vọng ngươi có thể sống sót được."

Dứt lời, hắn cưỡi chổi ma pháp trực tiếp rời khỏi khu vực chiến đấu, không cho Cực Thiên Phong Tâm có cơ hội khiêu chiến hắn.

Bởi vì lúc này, tinh thần lực của hắn cũng tiêu hao sạch sẽ.

Cùng lúc đó, bốn người của Nghịch Thiên Tông trốn ở đằng sau không tẫn nham, bị dọa đến gần chết nhưng suy cho cùng thì vẫn sống tiếp được hoan hô không ngừng.

"Chúng ta sống sót!"

"Chúng ta sống sót!"

Không phải là hô chúng ta thắng rồi.

Cùng lúc đó, bốn người của Nghịch Thiên Tông trốn ở đằng sau Vô Tẫn Nham, bị dọa đến gần chết nhưng suy cho cùng thì vẫn sống tiếp được thì không ngừng hoan hô.

"Chúng ta sống sót!"

"Chúng ta sống sót!"

Mà không phải hô chúng ta thắng.

Khi bốn người mừng rỡ rời khỏi khu vực chiến đấu, vô số người bộc phát ra tiếng vỗ tay và tiếng hò hét như sấm.

Tiếng như sóng vỗ trùng điệp, liên miên không ngớt.

Vân Liêu thắng.

Một người đối phó năm người, vẫn thắng được.

Giờ phút này, không ai cảm thấy Vân Liêu cuồng ngạo nữa, bởi vì bọn họ đã nhìn thấy được sự mạnh mẽ của Vân Liêu.

Một người nhỏ yếu, hắn ăn nói khoa trương trước mặt tất cả mọi người, nói những lời không thiết thực thì sẽ bị trào phúng. Bởi vì tất cả mọi đều cho là hắn đang nằm mơ, còn chưa có tỉnh ngủ.

Nhưng đối với cường giả chân chính thì cho dù hắn có nói khoa trương đến cỡ nào thì cũng chỉ được xem là chí tại ngàn dặm và chí hướng cao xa, phải nói là hoàn toàn khác biệt. Cho nên giờ phút này tất cả mọi người đều vô cùng khâm phục Vân Liêu.

Trận đầu tiên trong đấu bán kết, Vô Nhãn hung danh hiển hách đã thua trong tay hắn, hơn nữa hắn còn thắng được trong tình huống một đánh năm. Như vậy, chẳng lẽ Vân Liêu có thể lấy được đệ nhất Hồng Vực thật sao?

Trong Hồng Vực, không được mấy người mạnh hơn Vô Nhãn?

Giờ khắc này, trong lòng vô số người đều có chung một câu hỏi như vậy.

Trong tiếng hoan hô, Địch Trần cũng không nhịn được mà vỗ tay, đồng thời còn tán thán: "Ma pháp quả là huyền diệu.

Cho dù là Vô Nhãn đã tu luyện ra Thần Ý nhưng vẫn thua. Nếu Bạch Nhãn Khách ở đây thì sợ là sẽ nhịn không được mà đánh thẳng lên sơn môn Bất Hủ Tông chứ?”

“Tiểu tử đó sắp chết, ngươi có cứu hay không?” Kim Bất Tam nhìn Vô Nhãn bị đưa xuống, hỏi một câu.

Địch Trần gật gật đầu: “Cứu, tại sao không cứu. Ta muốn Bạch Nhãn Khách thiếu ta một ân tình.”

【VIP】 Cấm khu cuối cùng: Kẻ thù hiện thân!

“Đáng tiếc. Vốn dĩ Vô Nhãn ban có thể ổn thỏa lọt vào top mười Hồng Vực, thậm chí có thể lọt vào top một trăm Nguyên Dương Vực. Nhưng mới vòng đấu bán kết thứ hai thì đã thua. Mặc dù được ngươi cứu sống nhưng đời này cũng vô duyên với Thất Vực Đăng Thiên Bảng.” Kim Bất Tam cảm thán một tiếng, không khỏi cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Vô Nhãn không nên thua ở đấu bán kết.

Hắn có thua thì cũng nên thua trên chiến trường tranh đoạt đệ nhất Hồng Vực mới hợp tình hợp lý.

Sau này, Vô Nhãn nhớ lại lần Thất Vực Đăng Thiên Bảng này, sợ là đau tao ngộ thảm như vậy sẽ trở thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng Vô Nhãn. Dù sao một đời chỉ có một lần bốn mươi tuổi, vượt qua chính là vượt qua, thời gian vĩnh viễn sẽ không lùi lại.

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá. Tính tình Vô Nhãn này giống như Bạch Nhãn Khách, yên tâm, hắn vĩnh viễn sẽ không cảm thấy tiếc nuối. Thậm chí còn vì gặp được Vân Liêu mà thấy vui vẻ, dù cho lần này chết thật.” Địch Trần cảm thán một câu, vội vàng sai người đưa Vô Nhãn đến chỗ ở của hắn, hắn sẽ tự mình trị liệu cho Vô Nhãn.

Địch Trần vừa đi, Kim Bất Tam cũng không còn hứng thú xem tiếp nữa.

Nếu không phải vì có Vân Liêu thì bọn họ hoàn toàn không có chút hứng thú nào với đấu bán kết.

Suy cho cùng thì cái này chỉ là mấy đứa nhỏ đang đánh nhau thôi.

Đã thấy sóng to gió lớn, đột nhiên nhìn lại gợn sóng nhỏ bé trên mặt hồ, ai sẽ cảm thấy nó là phong cảnh hiếm thấy?

…

Sau khi Vân Liêu cưỡi chổi ma pháp rời khỏi khu vực chiến đấu thì dùng Truyền Âm Thạch thông báo cho tám mươi tên đệ tử còn lại tiếp tục ở lại đó, sau đó hắn đi sâu vào trong Đăng Thiên Nguyên, tìm một chỗ không có ai, bắt đầu khôi phục tinh thần lực.

Lại thi triển Sâm Lâm Chi Ca, vô số mộc khí tràn vào trong thân thể, bắt đầu khôi phục tinh thần lực đã tiêu hao sạch sẽ của hắn.

Một trăm hô hấp khôi phục một thành.

Không bao lâu sau, tinh thần lực của Vân Liêu đã được bổ sung đây đủ.

Nhưng mà Vân Liêu không định tiếp tục so tài trận thứ hai mà là bắt đầu hồi tưởng lại chiến đấu mới vừa rồi và suy tính chiến đấu có thể xuất hiện.

Một trận này, thắng không thoải mái nhưng suy cho cùng thì vẫn là thắng. Nhưng như vậy sẽ khiến cho người khác nắm chuẩn được thực lực của mình, chắc chắn sẽ không xuất hiện loại tình huống như Vô Nhãn nữa.

Nếu có người tiếp tục tới khiêu chiến hắn nữa thì chắc chắn sẽ là cường cường kết hợp.

Nếu có hai yêu nghiệt như Vô Nhãn, mạch thuật đánh ra cũng mạnh mẽ giống y như Thần Ý, như vậy thì rất có thể hắn sẽ thua. Bởi vì một khi Sâm Lâm Chi Ca bị cắt đứt, hiệu quả trị liệu cũng sẽ dừng lại.

Lần này bởi vì địch nhân chỉ có Vô Nhãn, hắn bị Bạo Phong Kiếm Trận chặn lại cho nên không thể cắt đứt ma pháp khôi phục của hắn.

Nhưng lần sau đối mặt với nhiều kẻ địch mạnh mẽ như Vô Nhãn, không chừng là hắn sẽ hoàn toàn không có cơ hội phóng thích Sâm Lâm Chi Ca.

“Đã đến lúc dùng tới ngươi rồi.”

Vân Liêu lấy một cái hộp gấm trong tàng giới ra, mở hộp gấm ra, để lộ ra một cái Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Đây là thứ mà tông môn ban thưởng cho hắn.

Phần thưởng dành cho người đầu tiên tu luyện thành công ba loại ma pháp tam giai trong Pháp Sư Tháp.

Khi tông chủ đưa nó cho hắn thì từng nói: "Nhất định phải chờ khi mình thật sự khó khăn thì mới dùng."

Hắn hiểu được ý tông chủ, bởi vì làm như vậy thì có thể bức ép mình một chút, để cho mình trưởng thành nhanh hơn.

Khi cầm Tuyền Qua Đồ lên, dưới Tuyền Qua Đồ có một tờ giấy, trên tờ giấy viết một đoạn văn: "Sinh mệnh hấp thu: Với tất cả công kích của ngươi, một khi tạo thành tổn thương cho kẻ địch thì ngươi sẽ khôi phục hàng loạt tinh thần lực, hàng loạt lực lượng linh thể. Tổng hiệu quả khôi phục là hai thành của tổn thương mà ngươi gây ra cho kẻ địch."

"Công kích người khác thì có thể khôi phục lực lượng của mình, khó trách tông chủ nói: 'Có nó ngươi sẽ cực kỳ bền bỉ'." Vân Liêu giật mình.

Lúc này, hắn lấy Tuyền Qua Đồ ra ngoài, bắt đầu hấp thu Tuyền Qua Đồ.

Có nó thực lực của mình sẽ phóng đại!

Hơn nữa, kẻ địch càng nhiều thì hắn sẽ càng mạnh mẽ!

"Ta muốn đánh hai mươi người!"

…

Bất Hủ Tông.

Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Cấm khu cuối cùng.

Ôn Bình lại bước vào Pháp Nguyên Sơn Cốc, trực tiếp truyền tống đến cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Lần trước hắn bị thứ gì đó miểu sát.

Lần này, ngoại trừ muốn kiếm một ít yêu đan ra thì Ôn Bình còn muốn xem thử xem thứ miểu sát mình lúc đó là thứ đồ gì.

Đương nhiên.

Mục đích chủ yếu vẫn là kiếm yêu đan.

Lần này Ôn Bình không có ngự kiếm đi, bởi vì sau khi vào Địa Vô Cấm, hoàn toàn không cần ngự kiếm.

Ôn Bình vừa thong thả phi hành vừa đi vào cấm khu cuối cùng. Đã không nhìn thấy, dùng tinh thần lực cũng không dò xét được yêu đan ở khu vực biên giới của cấm khu cuối cùng nữa, cho nên hắn chỉ có thể đi vào trong chỗ sâu.

Chắc là Mộc Long vơ vét đi.

Cũng may bây giờ phạm vi bao trùm của tinh thần lực của Ôn Bình đủ xa, cho nên chỉ bay một hồi thì cảm nhận được khí tức của yêu đan. Sau đó, hắn đổi hướng bay tới đó, thành công tìm được một viên yêu đan phẩm chất không tệ.

Tiếp tục thâm nhập sâu vào, hắn phát hiện hàng loạt yêu đan ở trong lòng một con sông khô cạn không biết bao nhiêu năm tháng. Nhưng mà những yêu đan này chất lượng không quá cao, thỉnh thoảng mới phát hiện được một viên yêu đan tốt một chút.

Nhưng mà tuy chút yêu đan này có chất lượng không cao nhưng thắng ở số lượng đủ nhiều. Mỗi ba mươi viên thì đủ để chế tạo ra một Yêu Vương có thể sánh ngang với Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Phối hợp Phá Kính Đan, vài phút thì sẽ trở thành Yêu Thần.

Thu thập trong lòng sống nửa giờ, ít nhất cũng góp nhặt được ba trăm viên, đủ để tạo ra mười Yêu Vương sánh ngang với Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

【VIP】 Cấm khu cuối cùng: Kẻ thù hiện thân! (2)

“Còn thừa lại chín viên Phá Kính Đan cao cấp, không có gì bất ngờ xảy ra thì đủ để chế tạo ra bảy thậm chí là tám Yêu Thần.” Ôn Bình phỏng đoán, nhưng mà hắn cũng không có mừng rỡ, bởi vì trước mắt Bất Hủ Tông có thêm mấy Yêu Thần thực lực bình thường thì tác dụng cũng không lớn được bao nhiêu.

Sau khi lật tung đáy sông, Ôn Bình lại bay về phía viên yêu đan tiếp theo.

Cách hắn mười dặm!

Khi Ôn Bình chạy tới, từ xa thì đã thấy được hài cốt yêu thú to lớn nằm trên bình nguyên.

Cảm giác đầu tiên mà nó mang tới cho Ôn Bình chính là lớn.

Hài cốt lộ ra dài chừng ngàn trượng, tựa như là một dãy núi. Bởi vì không thấy xương đầu cho nên Ôn Bình không dám xác định nó có phải là một con yêu thú hình rắn không hay là loại khác.

Nhưng mà hắn có thể xác là khi nó còn sống thì chắc chắn cực kỳ mạnh mẽ, bởi vì dù yêu đan của nó chôn sâu trăm trượng dưới mặt đất nhưng lại tỏa ra khí tức vô cùng mãnh liệt. Đây là viên yêu đan tỏa ra yêu khí lớn nhất kể từ khi Ôn Bình vào cấm khu cuối cùng tới nay.

Có thể nói, trước mắt, ba bốn trăm viên yêu đan mà hắn thu thập được tỏa ra yêu khí còn không bằng một phần trăm của viên yêu đan này. Khi Ôn Bình đào đất đi xuống, yêu khí rõ ràng hơn. Mang đến cho Ôn Bình một cảm giác đặc biệt, giống như là đứng trước mặt một cường giả Thiên Vô Cấm.

Bởi vì nửa bước Thiên Vô Cấm không có mang đến cho hắn cảm giác mãnh liệt như vậy, cảm giác mà nửa bước Thiên

Vô Cấm mang đến cho hắn chỉ chừng một phần mười luồng yêu khí này.

"Yêu thú không biết chết bao nhiêu năm rồi mà để lại yêu đan còn ẩn chứa yêu lực khủng bố như thế, xem ra yêu này khi còn sống cũng không đơn giản." Ôn Bình tiếp tục đào xuống, cuối cùng đào được viên yêu đan chôn sâu trong lòng đất, chiều cao hơn một người!

Hơn nữa viên yêu đan này cũng không có màu sắc bình thường mà là xích kim sắc, khác với toàn bộ yêu đan mà Ôn Bình nhìn thấy trước đó.

Ôn Bình vội hỏi: "Hệ thống, sao yêu đan này lại là xích kim sắc?"

"Yêu Tiên một đạo, ba trăm năm một lần lôi kiếp, ngàn năm có thể thành Yêu Tiên. Đây là yêu đan của Yêu Tiên."

"Yêu Tiên?"

"Trấn Nhạc là Yêu Vương, Vô Cấm là Yêu Thần, Thiên Vô Cấm là Yêu Tổ, trên Thiên Vô Cấm là Yêu Tiên! Yêu Tiên này, mặc dù không biết chết đã bao nhiêu năm, nhưng trong yêu đan còn sót lại ít nhất năm sáu trăm năm tu vi. Nếu có yêu vật có thể hoàn toàn luyện hóa nó thì có thể vọt thẳng tới ngưỡng cửa Yêu Tổ."

"Năm sáu trăm năm tu vi…" Trong lòng Ôn Bình có chút kinh ngạc, nhịn không bấm ngón tay tính toán.

Nếu như cho hai yêu Mộc Long, Hoài Không thì chờ luyện hóa xong thì có phải chúng nó có thể trực tiếp thành Yêu Tổ?

"Kí chủ nghĩ không sai, chẳng qua là yêu đan xích kim sắc này luyện hóa rất không dễ, trong đó còn ẩn chứa ý chí của Yêu Tiên. Muốn luyện hóa nó cũng không phải là một chuyện có thể làm được trong một thời gian ngắn."

"Cần tốn bao lâu?"

"Hoàn toàn quyết định bởi năng lực của người luyện hóa, nhanh thì một năm nửa năm, chậm thì mấy chục năm. Hệ thống kiến nghị có thể cho Hoài Không, Hoài Không có huyết mạch Thao Thiết, năng lực luyện hóa mạnh mẽ nhất trong

thiên địa này. Nhiều nhất một năm nửa năm thì Hoài Không có thể thoát thai hoán cốt, thành tựu Yêu Tổ, thậm chí có thể vọt thẳng tới trước ngưỡng cửa Yêu Tiên."

"Không có tác dụng phụ gì chứ?"

"Có! Bởi vì trong yêu đan có ý chí của Yêu Tiên cho nên khi lôi kiếp đến thì lôi kiếp sẽ cảm ứng nhầm, cho rằng Hoài Không cũng là Yêu Tiên. Cho dù là sáu trăm năm lôi kiếp nhưng khi rơi xuống thì có thể là lôi kiếp của Yêu Tiên! Khi lôi kiếp chín trăm năm, lôi kiếp của Yêu Tiên chân chính đến thì nó sẽ càng khủng bố hơn nữa. Nhưng mà cho dù Hoài Không không thể vượt qua lôi kiếp thì cũng không sao cả, bởi vì nó có thể trợ giúp cho kí chủ trong khoảng thời gian này, lực lượng cực kỳ tiếp cận Yêu Tổ, đủ để giúp cho khoảng thời gian này kí chủ có thể yên tâm."

"Vậy thì Mộc Long có hi vọng vượt qua lôi kiếp hay không?" Ôn Bình cũng không phải là một người thiển cận, nếu như Hoài Không không kháng nổi lôi kiếp mà chết thật thì cũng sẽ là một tổn thất khổng lồ với hắn.

Trong thời gian ngắn, xuất hiện một tồn tại có thực lực cực kỳ tiếp cận Yêu Tổ giúp đỡ, Ôn Bình cũng không muốn như vậy.

Bởi vì hắn có thể đi địa ngục vong linh tìm.

Lỡ như vận khí tốt, tìm được vong linh chi thần thực lực Thiên Vô Cấm thì sao?

Hệ thống đáp lại: "Mộc Long là Long tộc, với long thân mạnh mẽ của Long tộc, mặc dù xác suất vượt qua lôi kiếp không cao nhưng vẫn là có."

"Vậy thì đến lúc đó đưa cho Mộc Long thử một chút, nếu như hắn chịu mạo hiểm thì cho hắn. Nếu như hắn không chịu mạo hiểm thì sẽ giữ viên yêu đan này lại, sau này, nếu gặp được yêu vật có lực lượng linh thể có thể chống qua lôi kiếp Yêu Tiên thì cho hắn." Ôn Bình nhìn viên yêu đan xích kim sắc to lớn này một chút, sau đó cất nó vào trong tàng giới.

Thiên địa to lớn, hơn nữa còn có tượng Nữ Oa, thế nào cũng sẽ sinh ra một tồn tại có yêu thể mạnh hơn Long tộc.

Dù sao trong thời gian của Nữ Oa, cũng không phải là không có yêu mạnh mẽ hơn Long tộc, hơn nữa cũng không phải là số lượng ít.

Thôi không suy nghĩ nữa, Ôn Bình tản tinh thần lực ra, tiếp tục dò vào sâu trong cấm khu, tìm kiếm vị trí của viên yêu đan tiếp theo, nhưng trong nháy mắt ngay khi cảm giác thả ra ngoài, gió lốc quỷ dị nổi lên ở bốn phương tám hướng.

Cảm giác quen thuộc đột nhiên kéo tới!

Chính là gió này!

Lần trước đã đánh nổ hắn!

Khiến cho hắn cảm nhận một lần cảm giác tử vong!

Bây giờ lại tới!

Lần này Ôn Bình thấy rõ ràng, gió lốc nổi lên này là màu tím, chúng nó từ khoảng cách ngoài trăm trượng kéo tới, trong nháy mắt đã giết tới trước mắt Ôn Bình.

【VIP】 Cấm khu cuối cùng: Kẻ thù hiện thân! (3)

Sau khi bước vào Địa Vô Cấm, tốc độ phản ứng của Ôn Bình nhanh hơn rất nhiều, lại thêm có BUFF tông chủ tăng thêm, chờ khi gió lốc ập tới thì Ôn Bình đã hóa thành kinh hồng trống ra khỏi đó trăm trượng.

Oanh.

Gió lốc đập vào nhau, ầm ầm nổ tung, phá hủy toàn bộ mọi thứ trong phạm vi mấy ngàn mét.

Hài cốt của Yêu Tiên cũng giống vậy!

"Lực lượng này đủ để thuấn sát bất kỳ Địa Vô Cấm Hạ Cảnh và trung cảnh nào, cho dù là cường giả thượng cảnh nhưng nếu không chú ý thì sợ cũng khó mà chạy thoát được." Ôn Bình bị lực lượng đỉnh phong gió lốc nổ tung tản ra đánh bay vài trăm mét, nhìn trong phế tích, lòng vẫn còn sợ hãi, lẩm bẩm một câu.

Sau đó tranh thủ thời gian tỏa tinh thần lực ra bốn phía, tìm kiếm xem rốt cuộc thứ gì đã đánh ra gió lốc màu tím này.

Ở đâu?

Ở đâu?

Nó ở đâu?

Tinh thần lực của Ôn Bình không ngừng lướt qua mỗi một chỗ, cuối cùng đột nhiên nhận ra được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời.

Một con yêu thú to lớn, giống như hổ, mọc ra hai cánh màu đỏ sậm đang ở ngàn mét trên không trung quan sát mình.

Không đợi Ôn Bình đặt câu hỏi, một cái cửa sổ hệ thống xuất hiện.

"Cùng Kỳ."

“Tu vi: Năm trăm chín mươi chín năm.”

“Một con yêu thú sắp trở thành Yêu Tổ, thống hận tất cả người xâm nhập, thống hận tất cả giống loài từ bên ngoài đến…”

Ôn Bình nhìn năm tu vi, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh, kinh hãi nói: “Hóa ra là ngươi… khó trách lần trước có thể thuấn sát ta, hóa ra còn kém một năm nữa thì có thể độ lôi kiếp thành Yêu Tổ.”

Đại danh của Cùng Kỳ, Ôn Bình cũng biết.

Dị thú được ghi lại trong Sơn Hải Kinh.

Mặc dù thanh danh của nó không được vang dội như Đọa thiên sứ Lucifer nhưng lại là dị thú mang tính truyền kỳ trong quốc gia của hắn trước đây, rất nhiều viết người đều sẽ viết về Cùng Kỳ.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy, đúng là…

Mẹ nó!

Lần trước, là thứ quỷ này giết chết mình.

Khi Ôn Bình còn chưa kịp tập trung thì Cùng Kỳ bỗng nhiên đập hai cánh đỏ sậm, nhào về phía Ôn Bình bên dưới. Tốc độ nhanh chóng, ngay cả thời gian cho Ôn Bình phản ứng cũng không có.

Phanh.

Va chạm một phát, Ôn Bình bay ra xa ngàn trượng, xuyên qua vô số ngọn núi mới có thể dừng lại được.

Nhất kích, Địa Đạo Thanh Liên Thể của hắn đã tổn thương lên đến năm thành!

“Nếu như ta vẫn là Hỏa Linh Chi Thể thì sợ là một kích này đã đủ cho ta chết một lần nữa.” Ôn Bình ho ra một ngụm máu, sau đó lập tức ngự không bay lên, muốn rời khỏi nơi này, đánh không lại thì chạy!

Nhưng mà có vẻ như là Cùng Kỳ hoàn toàn không có ý định buông tha cho Ôn Bình, lại đánh tới hắn. Luồng gió lốc

quỷ dị đó đột nhiên xuất hiện quanh người, sau đó bao lấy Ôn Bình, phong tỏa đường lui của Ôn Bình.

Trong khoảnh khắc khi gió lốc khép lại, công tới Ôn Bình, Cùng Kỳ cũng đến trước mặt, há to cái miệng đầy tơ máu, đớp thẳng tới đầu của hắn.

Nếu như bị cắn trúng thì lại mất một mạng. Hơn nữa lần này sẽ không chết thống khoái giống như lần trước, bị đánh nổ thành sương máu trong nháy mắt. Bởi vì lần này cái tên này muốn ăn hắn, cho nên cần phải nhai!

Mà một khi nó nhai thì… nổi đau đó…

Phải nói là liên miên bất tuyệt!

"Còn dám coi ta như thức ăn." Lúc này, Ôn Bình vung đũa phép lên, hắn không muốn để cho mấy người Lucifer ra tìm cái chết, dù sao thì đây cũng là yêu thú có năm trăm chín mươi chín năm tu vi, cho nên hắn phái Ám Lưu Tịch Diệt ra.

Một sợi khói đen từ trong tử khí bay ra, trong nháy mắt khi nhận được mệnh lệnh của Ôn Bình, nó đột nhiên giơ lưỡi hái màu đen to lớn lên, vẽ ra một cái trăng lưỡi liềm màu đen to lớn ở trên bầu trời, sau đó Hắc Liêm chém lên trên người Cùng Kỳ.

Oanh

Cùng Kỳ bị một chiêu này đánh cho bay ra xa trăm trượng, lăn lông lốc vài vòng trên không trung mới dừng lại được.

Đương nhiên, tùy là lui lại nhưng có vẻ như Cùng Kỳ hoàn toàn không có bị gì cả.

Nhưng mà đột nhiên xuất hiện một kẻ địch không thua kém gì nó, Cùng Kỳ hết sức thông minh lựa chọn quan sát trước. Ngay lúc Ôn Bình cảm thấy có thể sẽ tạm dừng một hồi thì Cùng Kỳ bỗng nhiên vung cánh lên.

Trong nháy mắt, gió lốc màu tím to lớn bao lấy Ám Lưu Tịch Diệt, hóa ra Cùng Kỳ quan sát nhưng thực chất là đang chuẩn bị phát động công kích.

Khi gió lốc xoay tròn thì thiên địa biến sắc, Ôn Bình vội vàng lui về phía sau mười dặm, như vậy mới không tiếp tục bị gió lốc này quấy nhiễu. Từ xa nhìn lại, Ám Lưu Tịch Diệt đang không ngừng vung vẩy Hắc Liêm trong gió lốc. Nhưng mà Hắc Liêm của nó hoàn toàn không trảm vỡ được gió lốc cuồng bạo này.

Sau đó, Ám Lưu Tịch Diệt cất Hắc Liêm vào, hóa thành hắc ảnh như khói bếp lần nữa, sau đó bình yên vô sự xuyên qua gió lốc.

"Đây là năng lực đặc thù của Ám Lưu Tịch Diệt sao? Thậm chí ngay cả công kích của Cùng Kỳ mà cũng có thể đi xuyên qua được. Nếu như hắn có thể công kích đối thủ dưới loại trạng thái này thì Cùng Kỳ tuyệt đối không phải đối thủ của hắn." Ôn Bình tiếp tục đứng quan sát chiến đấu từ xa, hết sức đáng tiếc, kể từ khoảnh khắc khi Ám Lưu Tịch Diệt vung vẩy lưỡi hái thì lại biến thành trạng thái thực thể lại.

Hắc Liêm bay múa, để lại từng hình ánh trăng lưỡi liềm to lớn ở trên bầu trời, từ xa nhìn lại thì giống như là vũ cơ đang nhảy múa, chỉ là điệu múa này quá bá đạo.

Hắc Liêm và móng vuốt của Cùng Kỳ không ngừng đụng chạm vào nhau, phát ra tiếng vang điếc tai nhức óc, sóng khi trùng kích sang mấy ngọn núi cao trong phạm vi ngàn thước xung quanh thành bình địa.

Ôn Bình để ý thấy mặc dù Ám Lưu Tịch Diệt không ngừng vung vẩy Hắc Liêm nhưng lại không thể gây ra bất kỳ thương tổn gì cho Cùng Kỳ. Ngược lại Ám Lưu Tịch Diệt lại thường thường bị Cùng Kỳ đánh lui lại.

Thấy cảnh này, Ôn Bình nhịn không được hỏi thăm hệ thống: "Yêu đan của Cùng Kỳ này có tồn tại cái gọi là ý chí không?"

【VIP】 Giết Cùng Kỳ, lại có cơ duyên

Thấy cảnh này, Ôn Bình nhịn không được hỏi thăm hệ thống: “Yêu đan của Cùng Kỳ này có tồn tại ý chí không?”

“Sẽ không tồn tại, chỉ có Yêu Tiên mới có thể để lại ý chí trong yêu đan.” Hệ thống giải đáp.

Ôn Bình lại hỏi: “Sau khi hắn chết, tất cả tu vi sẽ đều giữ lại trong yêu đan chứ?”

Đây cũng là vấn đề hắn quan tâm nhất.

Bởi vì đáp án quyết định hắn sẽ đánh tiếp hay là không.

“Sẽ.”

Đạt được câu trả lời chắc chắn của hệ thống, Ôn Bình hạ quyết tâm, nhất định phải giết chết con Cùng Kỳ trước mắt này.

Lực phòng ngự và lực công kích của Cùng Kỳ không phải bình thường, Ám Lưu Tịch Diệt ít nhiều gì cũng kém hơn nó một chút. Dĩ nhiên, kém ở đây là kém về khoảng cách của lực lượng.

Dù sao cũng là yêu thú tu tiên.

Nó thuộc về thế giới cao hơn.

Nếu để cho mấy người Lucifer tham chiến thì có thể sẽ tạo được một chút tác dụng quấy rầy.

Cho nên, muốn giết Cùng Kỳ thì chỉ có thể tự mình tới.

Từ sau khi đột phá Địa Vô Cấm, Ôn Bình không có bổ sung Tuyền Qua Đồ cho mạch môn, bây giờ chính là lúc.

Ôn Bình mở máy cải tạo Tuyền Qua Đồ ra, một lần cải tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì tốn ba ngàn miếng bạch tinh, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì là năm vạn miếng bạch tinh. Mặc dù cải tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ giá không rẻ nhưng bây giờ Ôn Bình vẫn có thể tốn được.

Sau đó, Ôn Bình lấy Mệnh Hạch Điếu Trụy ra.

Lắc nó!

Hắn mong Mệnh Hạch Điếu Trụy lắc lư, có thể mang vận may tới cho mình, nếu có thể tăng thêm vận may thì chắc chắn có thể đạt được một cái năng lực đặc thù cực kỳ tốt.

Hết sức may mắn.

Sau khi quay về vị trí cũ thì Mệnh Hạch Điếu Trụy cũng không dừng lại mà chuyển động.

Được tăng điểm may mắn, Ôn Bình vội vàng cải tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, một lần năm vạn bạch tinh.

Lần đầu tiên cải tạo, thu được năng lực đặc thù —— Chiến Thần Chúc Phúc, có thể tăng lên năm thành thực lực trong một khắc đồng hồ.

Không muốn!

Đối với Ôn Bình thì hoàn toàn là gân gà, không đủ để trợ giúp Ám Lưu Tịch Diệt giết chết Cùng Kỳ.

“Lại tiêu năm vạn miếng bạch tinh!”

Ôn Bình lại mở một lượt cải tạo mới.

Lần cải tạo thứ hai, thu được năng lực đặc thù —— Hạnh Vận Phúc Tinh, mỗi lần giết chết một kẻ địch thì sẽ ngẫu nhiên được khôi phục thương thế, gia tăng lực lượng vân vân.

“Không muốn!”

Ôn Bình lại bỏ ra năm vạn miếng bạch tinh, mở một lượt cải tạo mới.

Lần thứ ba, lần thứ tư, cho đến lần thứ mười, đã tiêu hao năm mươi vạn miếng bạch tinh mà vẫn không ra được năng lực đặc thù mà hắn cần. Chuyện này khiến cho Ôn Bình có chút xót của, dù sao năm trăm ngàn bạch tinh cũng không phải là ít.

Không có mấy cái thế lực ngũ tinh có thể tùy tiện lấy ra năm trăm ngàn bạch tinh.

“Đừng để ta tiêu tiền uổng phí nữa.” Ôn Bình mong đợi một thoáng, tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai.

“Mệnh Hạch Chúc Phúc!”

“Nhận được năng lực đặc thù cấp S hiếm hoi —— Phòng Ngự Tước Nhược.”

“Sau khi kẻ địch bị công kích, tất cả lực phòng ngự giảm xuống năm mươi phần trăm, cũng kéo dài mười giây.”

“Chính là ngươi!”

Ôn Bình vui vẻ.

Chính là thứ hắn muốn!

Ôn Bình lựa chọn, sau đó lấy Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đã cải tạo ra, tìm một chỗ yên tĩnh hấp thu Tuyền Qua Đồ.

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ hấp thu cũng không nhanh, Ôn Bình tốn một giờ, chờ hấp thu xong Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, Cùng Kỳ và Ám Lưu Tịch Diệt đã san bằng tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn mười dặm.

Giống như là ngày tận thế đến!

Trong lúc hai bên đánh nhau, Cùng Kỳ càng đánh càng hung, khiến cho vùng thiên địa này, ngoại trừ tiếng đánh nhau ra thì chỉ có tiếng rống giận dữ của nó. Ám Lưu Tịch Diệt nương theo thiên phú hóa thành hắc ảnh và đặc tính bất tử mà đánh khó phân thắng bại với Cùng Kỳ, nhưng cũng không chiếm được thượng phong.

Bởi vì lực lượng của Cùng Kỳ vượt xa nó, lực phòng ngự của yêu thể của hắn cũng vô cùng biến thái.

Nếu còn tiếp tục đánh như vậy nữa thì sợ là cho dù có đánh thêm mười ngày nửa tháng nữa cũng không phân ra thắng bại được, thậm chí còn có thể dẫn tới tồn tại càng mạnh mẽ hơn ở trong đó. Dù sao chỗ này mới chỉ là bên ngoài, ai biết những chỗ khác có tồn tại giống như Cùng Kỳ, thậm chí mạnh hơn Cùng Kỳ.

Lúc này, Ôn Bình ngự kiếm ở phía xa, từ xa công kích Cùng Kỳ, nhưng mà nó thấy kiếm của Ôn Bình thì chỉ liếc một

cái rồi thôi, thậm chí còn không thèm nhìn thẳng luôn chứ đừng nói chi là phòng ngự.

"Lần đầu tiên ta bị coi thường như vậy." Ôn Bình ngự kiếm bắt đầu vòng quanh Cùng Kỳ, cũng không có vội vã tiến công.

Mặc dù năng lực đặc thù cấp S hiếm hoi mạnh mẽ nhưng cũng cần công kích của Ôn Bình đánh trúng kẻ địch mới được.

Nếu bị đỡ được thì coi như vô hiệu.

Cho nên Ôn Bình phải tìm đúng thời cơ, đồng thời cũng phải thầm báo cho Ám Lưu Tịch Diệt.

Chỉ cần giảm phòng thì Ám Lưu Tịch Diệt phóng thích kỹ năng ngay.

Vù ——

Phi kiếm không ngừng bay tới bay lui trên bầu trời, giống như con ruồi đáng ghét bay xung quanh Cùng Kỳ và Ám Lưu Tịch Diệt. Đúng vào lúc này, Cùng Kỳ đột nhiên nhào về phía Ám Lưu Tịch Diệt, trong khoảnh khắc nó bay lên, kiếm của Ôn Bình lướt về phía Cùng Kỳ, tặng cho Cùng Kỳ đang không trung một kiếm.

Keng ——

Kiếm đâm vào lưng Cùng Kỳ, lập tức bị bắn ra, chỉ tạo thành một vài tia lửa thôi.

Lúc này, Ám Lưu Tịch Diệt cũng giơ cao Hắc Liêm, trong nháy mắt phát động Hắc Liêm Thu Cát, chém ra một cái trăng lưỡi liềm to lớn trên bầu trời.

Oanh!

Hắc Liêm vung ra, đụng vào Cùng Kỳ, nhưng lần này yêu thể của Cùng Kỳ không còn là không thể phá vỡ như trước nữa.

Trong khoảnh khắc khi Hắc Liêm bổ trúng Cùng Kỳ, tuy Cùng Kỳ dùng lực lượng khổng lồ chặn lại nhưng Hắc Liêm lại đâm vào lưng Cùng Kỳ, sâu chừng một tấc, theo Ám Lưu Tịch Diệt kéo một cái, tạo thành một cái miệng máu.

Cùng Kỳ gào lên một tiếng đau đớn, sau đó phóng ra một lượng yêu lực lớn đánh bay Hắc Liêm của Ám Lưu Tịch Diệt, ngay cả Ám Lưu Tịch Diệt cũng bị đẩy lui trăm mét.

【VIP】 Giết Cùng Kỳ, lại có cơ duyên (2)

Cùng Kỳ quay đầu lại nhìn, thấy sau lưng của mình lại bị xé ra một cái lỗ hổng thì cực kỳ phẫn nộ. Gầm lên giận dữ, toàn bộ bầu trời đều chậm rãi biến thành màu đỏ sậm, Cùng Kỳ nhanh chóng biến lớn trên bầu trời màu đỏ sậm này, tốc độ và lực lượng lại tăng lên một cấp nữa.

Bá ——

Một đạo lưu quang màu đỏ sậm nhanh chóng đánh tới Ám Lưu Tịch Diệt, Ám Lưu Tịch Diệt vội vàng trốn tránh, sau khi liên tục né bảy tám lần, hắn vẫn trở tay không kịp mà bị sừng của Cùng Kỳ đụng trúng.

Bị Cùng Kỳ đụng một cái, Ám Lưu Tịch Diệt giống như là thiên thạch từ trên bầu trời rơi vào trong một vùng phế tích, tạo thành một cái hố cực lớn trong phế tích, nhìn mà mà giật cả mình.

Đứng xa nhìn thấy cảnh này, Ôn Bình nhịn không được cảm thán một tiếng: “Suy cho cùng thì Cùng Kỳ đã tu luyện năm trăm chín mươi chín năm, trong nháy mắt thực lực đã tăng lên gấp bội. Đáng tiếc, ngươi còn đang bị suy yếu.”

Thừa dịp còn một chút thời gian, Ám Lưu Tịch Diệt hóa thành hắc ảnh, bay qua bay lại trên bầu trời, lại giơ Hắc Liêm lên, hoàn toàn không sợ công kích của Cùng Kỳ, nhìn dáng vẻ như muốn đồng quy vu tận!

Oanh!

Cả hai lại chạm vào nhau, Ám Lưu Tịch Diệt lại bị đụng bay, mà thân thể của Cùng Kỳ cũng bị Ám Lưu Tịch Diệt xé ra một cái lỗ hổng lớn nữa, trong nháy mắt, máu tươi màu đỏ sậm đã nhuộm đỏ hơn nửa người.

Sau khi bị thương một lần nữa, Cùng Kỳ càng tức giận hơn.

Không ngừng truy kích Ám Lưu Tịch Diệt, mà Ám Lưu Tịch Diệt cũng không ngừng liều mạng đánh với Cùng Kỳ dưới sự chỉ huy của Ôn Bình. Ôn Bình thì không ngừng tìm thời cơ đập BUFF suy yếu cho Cùng Kỳ.

Suy yếu năm thành phòng ngự cũng không phải là chuyện đùa.

Cứ như vậy, liên tục đánh ba ngày ba đêm.

Trăm dặm xung quanh đều bị phá hủy đến không còn hình dáng. Núi cao bị san thành bình địa, sông bị cắt dòng chảy, biến thành vô số dòng suối, bình nguyên thì bị đánh thành thung lũng, mỏm núi hai bên là đất bằng ngày xưa.

Ba ngày ba đêm, vết thương trên người Cùng Kỳ càng ngày càng nhiều, mấy trăm cái vết thương đang chảy máu, mỗi khi Cùng Kỳ phát động một lần tiến công thì sẽ có một đám mưa máu rơi xuống, nhuộm mặt đất thành màu đỏ sậm.

Mà máu của Cùng Kỳ giống như là chảy mãi không cạn vậy, liên tục chảy ba ngày ba đêm rồi mà vẫn còn chảy tiếp.

Nhưng mà Cùng Kỳ đã từ từ suy yếu, Ám Lưu Tịch Diệt vì có tử khí không ngừng khôi phục thân thể cho nên mặc dù vẫn luôn bị Cùng Kỳ công kích nhưng chỉ chết có hai lần thôi.

“Ta xem ngươi còn có thể chống được bao lâu?” Cùng Kỳ không chết thì chắc chắn Ôn Bình sẽ không rời khỏi đây.

Đúng vào lúc này, Cùng Kỳ đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tiếng kêu như tiếng rên rỉ.

Giống như là kêu rên trước khi chết.

Nhưng mà tiếng kêu của nó quá lớn, như Thiên Lôi cuồn cuộn, chuyện này khiến cho Ôn Bình cảm nhận được có chút không đúng.

Sau đó chỉ thấy Cùng Kỳ bỗng nhiên chuyển hướng, không liều mạng công kích Ám Lưu Tịch Diệt nữa mà chuyển hướng bay vào sâu trong cấm khu cuối cùng.

Ôn Bình lập tức nhận ra được: “Muốn chạy!”

Ôn Bình lập tức lệnh cho Ám Lưu Tịch Diệt truy kích nó, nhào tới giống như là một con sói đói, sau khi đuổi kịp thì cả hai lại triền đấu với nhau. Nhưng mà Cùng Kỳ vẫn không có ý dừng lại, vừa đánh với Ám Lưu Tịch Diệt vừa bay vào chỗ sâu trong cấm khu cuối cùng.

Ôn Bình âm thầm hô: "Mau giết nó đi, đừng để cho nó bay vào chỗ sâu trong cấm khu cuối cùng!"

Cấm khu cuối cùng có cái gì, Ôn Bình hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Lỡ như Cùng Kỳ còn có giúp đỡ trong đó thì biết phải làm như thế nào?

Ôn Bình không nói hai lời, ra thiết lệnh.

Ám Lưu Tịch Diệt cũng lập tức dùng kỹ năng Phân Liệt, hóa thành hắc ảnh dung nhập vào trong thân thể Cùng Kỳ. Từ xa nhìn lại thì Cùng Kỳ bị từng sợi khói đen cuốn theo, không ngừng chạy trốn, chỉ mấy hơi sau, một hình ám nguyệt cong bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời, khi Cùng Kỳ lộ ra, Hắc Liêm cũng bắt đầu xỏ xuyên toàn thân nó, giống như là bổ toàn bộ thân thể Cùng Kỳ ra vậy.

Phốc ——

Khi ám nguyệt tròn đầy, Ám Lưu Tịch Diệt lao ra khỏi thân thể Cùng Kỳ, thân thể đang bỏ trốn của Cùng Kỳ cũng hơi ngừng. Sau đó nứt ra hai bên, kèm theo đó là máu tươi chảy xuống như thác nước.

Thời khắc này, tầm mắt của Ôn Bình đang tập trung vào viên yêu đan ánh vàng rực rỡ, vội dùng tinh thần lực bao lấy nó, kéo nó về tay. Yêu đan năm trăm chín mươi chín năm, khá là lớn, một tay cầm có chút không vừa. Yêu khí mà nó tản ra cũng không kém hơn yêu đan của Yêu Tiên bao nhiêu.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một giọng nói hùng hậu vang lên ở trên bầu trời xa xa: "Là ai lớn mật như thế, dám truy sát yêu bộc của ta?"

Giọng nói đó giống như là từ trên cửu thiên truyền xuống, còn mang theo một luồng uy áp mãnh liệt.

Ôn Bình nghe nói như vậy thì sắc mặt hơi thay đổi: “Xem ra là cấp bậc Thiên Vô Cấm xuất hiện.”

Dứt lời, Ôn Bình vội vàng ngự không rời khỏi đây.

Đương nhiên, không thể nào có chuyện hắn rời khỏi cấm khu cuối cùng được.

Cùng lắm là chuyển qua một chỗ khác thôi.

Danh vọng kiếm được không dễ, không thể tiêu xài hoang phí!

Khi Ôn Bình rời khỏi chỗ Cùng Kỳ chết được nửa nén hương thì một con yêu thú to lớn, dài ngàn trượng, có thể quấy tung biển mây xuất hiện ở đó. Toàn thân nó xanh biếc, có bốn chân, bốn chân có ngũ trảo, khi chân đạp xuống đất thì ngũ trảo đâm sâu vào trong lòng đất —— đây là một con Thanh Long!

Thanh Long đứng ở trước thi thể của Cùng Kỳ đã chết, tức giận ngẩng đầu lên trời, phát ra từng đợt long ngâm, tiếng truyền ngàn dặm.

Cũng ngay một khắc này, không ít yêu thú nương thân ở trong núi sâu, điềm tĩnh nghỉ ngơi đột nhiên đứng dậy, sau đó bay lên trời, bắt đầu tìm tòi tung tích của kẻ ngoại lai trong lãnh địa của mình.

Mỗi một con trong số chúng nó đều có thực lực như Cùng Kỳ, nói cách khác, Thanh Long có thực lực vượt qua chúng nó.

Là tồn tại cấp Yêu Tổ!

【VIP】 Lý Bạch truyền thừa kiếm đạo

Nhưng mà Ôn Bình lại hoàn toàn không biết mấy chuyện này, bởi vì sau khi hắn bay ra một hai trăm dặm thì tiếp tục vơ vét yêu đan.

Sau đó chợt nhìn thấy trên vách đá dựng đứng trên sườn đồi lại viết một bài thơ —— Đại Đạo Như Thanh Thiên, Ngã Độc Bất Đắc Xuất.

“Đây là lối viết thảo?”

“Hành thảo?”

Chữ thì Ôn Bình biết, kiểu chữ này Ôn Bình cũng đã gặp, câu thơ này hình như Ôn Bình cũng đã từng đọc được ở đâu đó rồi.

“Sao ở đây lại có người dùng lối viết hành thảo để viết thơ trên vách đá?” Trong lòng Ôn Bình tràn ngập tò mò.

Sau đó vội hỏi hệ thống: “Hệ thống, cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc này là do ngươi sáng tạo ra hay là?”

“Pháp Nguyên Sơn Cốc là một góc của một cái thế giới khác, thuộc về một thế giới hoàn toàn chân thật.”

“Cho nên có thể nói đây là một thế giới tu tiên chân chính?”

“Có thể nói là như vậy. Nhưng mà ở đây không có con người tồn tại, tất cả mọi người đã được na di ra khỏi đây trước khi Pháp Nguyên Sơn Cốc được xây dựng ra.”

“Vậy cái này là?”

Ôn Bình chỉ câu thơ trên vách đá.

Còn có hành thảo!

Hệ thống không có đáp lại.

Ôn Bình hiểu, hệ thống cũng không biết.

Lúc này, Ôn Bình bắt đầu quan sát bốn phía, sau đó ánh mắt rơi vào chữ Độc, bởi vì ở đó có một cái hang.

Khi Ôn Bình dùng tinh thần lực dò xét nó thì lại bất ngờ phát hiện tinh thần lực của mình lại bị bắn ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình gặp được loại tình huống này, lại có thứ có thể bắn ngược tinh thần lực của hắn.

"Ta phải đi xem một chút!"

Lúc này, Ôn Bình bay tới chỗ hang đá, đáp xuống cái hang đá cao cỡ một người đó. Vừa mới đi vào trong chưa được mấy bước thì đã thấy được vô số vò rượu, bầu rượu, chén rượu, có vỡ nát, có hoàn chỉnh trên đất.

Có thể thấy được chỗ này từng là nơi ở của một người thích rượu như mạng, không biết thơ trên vách đá có phải là do hắn để lại hay không.

Đang lúc Ôn Bình tiếp tục đi lên phía trước, đi chừng mười mấy mét trong động quật thì thấy được một tấm bảng gỗ của hệ thống —— nơi thí luyện Thanh Liên Kiếm.

"Hóa ra là ta tìm được một chỗ thí luyện." Ôn Bình tiếp tục xem tấm bảng gỗ, trên đó cũng có giới thiệu chi tiết.

Nói một cách đơn giản thì Thanh Liên Kiếm là do một người tên là Tửu Kiếm Tiên sáng tạo. Tinh thần lực càng mạnh mẽ thì Thanh Liên Kiếm sẽ càng mạnh. So với Ngự Kiếm Thuật thì tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, chỉ khác ở chỗ nó mạnh mẽ hơn Ngự Kiếm Thuật thôi.

Bởi vì Ngự Kiếm Thuật nói nghè thì có vẻ cao quý nhưng thực chất thì Ngự Kiếm Thuật chỉ là kiếm pháp cơ sở của tu tiên giới thôi.

Kiếm pháp mạnh mẽ thật sự thì phải giống như là Thanh Liên Kiếm. Có kiếm chiêu, có thể sinh ra kiếm ý, thậm chí kiếm ý do kiếm chiêu sinh ra còn mạnh mẽ hơn kiếm chiêu nhiều, chuyện này cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Đáng nhắc tới chính là chỗ này lại là chỗ thí luyện mang tính duy nhất.

Nói cách khác, chỉ cần Ôn Bình lấy được ban thưởng thí luyện thì nơi thí luyện này coi như phế bỏ.

Hệ thống bỗng nhiên nhắc nhở: "Kí chủ, không riêng gì nơi này, toàn bộ nơi thí luyện trong Pháp Nguyên Sơn Cốc đều là độc nhất vô nhị, người tới trước thì được trước."

Ôn Bình giật mình.

Thì ra là thế!

"Hệ thống, Thanh Liên Kiếm này là cấp bậc gì?" Thấy trên tấm bảng gỗ không có nói rõ, Ôn Bình lên tiếng hỏi.

"Không có cấp bậc, giống như Ngự Kiếm Thuật. Tinh thần lực của kí chủ càng mạnh thì Thanh Liên Kiếm sẽ càng mạnh."

"Lại không có cấp bậc."

Ôn Bình vui vẻ.

Hắn chỉ thích như vậy.

Vậy thì bắt buộc phải làm.

Nhưng mà khi Ôn Bình vượt qua tấm bảng gỗ thì phát hiện chỉ có một tầng bình chướng thật mỏng cản trở. Tầng bình chướng này rất đặc biệt, do linh khí cấu thành, có thể bắn ngược tinh thần lực ra nhưng lại không ngăn được bước chân của Ôn Bình.

Ôn Bình cảm thấy cái này hoàn toàn không phải dùng để cản người mà là hi vọng những người khác nhanh chóng phát hiện chỗ này.

Cũng may còn có một cơ hội tử vong, Ôn Bình cũng không sợ, nhấc chân đi vào.

Khi hắn đi vào trong thì nhìn thấy càng nhiều vò rượu hơn, chồng chất thành núi, hơn nữa càng đi vào trong thì càng nhiều. Cho dù không biết đã qua bao nhiêu năm nhưng vẫn có thể ngửi được mùi rượu nồng đậm trong hang.

Ôn Bình không thích rượu cho nên cũng không cảm thấy mùi rượu thơm, hắn chỉ tò mò muốn biết rốt cuộc thì chủ nhân

của hang động này là ai thôi.

Vừa nghĩ tới đó, Ôn Bình ngây ra một lúc.

Thanh Liên Kiếm?

Tửu Kiếm Tiên?

Đại đạo như thanh thiên, ngã độc bất đắc xuất?

Sao lại quen như vậy.

Ôn Bình dừng bước lại, lật xem trí nhớ đã phủ bụi từ lâu, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, kinh ngạc nói: "Hóa ra là ngươi, Thi Tiên Lý Bạch! Lý Bạch danh hiệu Thanh Liên Cư Sĩ, cho nên sáng tạo ra Thanh Liên Kiếm. Ta nói sao hai câu đại đạo như thanh thiên, ngã độc bất đắc xuất lại có chút quen thuộc, hóa ra là hai câu thơ trong 'Hành Lộ Nan Kỳ II'. Không ngờ đúng là Lý Bạch tu tiên thật…"

Ôn Bình nhìn bốn phía, buồn cười.

Người làm thơ thích uống rượu khi làm thơ.

Người tu tiên, có vẻ như càng thích uống rượu hơn.

Ôn Bình tiếp tục đi vào trong, sau đó đi tới một động đá vôi tự nhiên, trong động đá vôi có vô số chữ viết, đều là dùng lối cuồng thảo viết, hẳn là Lý Bạch đã làm thơ ở đây.

Nhưng mà Ôn Bình không có nhìn kỹ, bởi vì còn có một người nằm trong động đá vôi. Một bộ áo trắng, trong động đá vôi không gió nhưng quần áo vẫn tung bay. Hắn nằm trên địa đàn trong động đá vôi, trong ngực ôm một vò rượu, trong miệng lẩm bẩm, đọc lại một vài câu thơ mang theo chút phiền muộn.

"Thanh Liên Cư Sĩ?"

Ôn Bình thử hô một câu.

Người trên địa đàn đột nhiên quay đầu, một tay chống đầu, một tay khác ôm vò rượu, quay qua nhìn Ôn Bình mỉm cười: "Thanh Liên Cư Sĩ, không… không… bây giờ lão phu hiệu là Tửu Kiếm Tiên."

“Ngươi là người thật?” Ôn Bình không có dùng tinh thần lực dò xét, bởi vì làm như vậy có vẻ có chút lỗ mãng.

【VIP】 Lý Bạch truyền thừa kiếm đạo (2)

Lý Bạch lại nhếch miệng cười một tiếng, trên mặt không còn phiền muộn như khi đọc thơ vừa rồi, nói: “Tiểu hữu tới đây là vì sao?”

“Học Thanh Liên Kiếm.”

Ôn Bình thẳng thắn.

“Đại đạo rộng như trời xanh, lại không có lối thoát cho Thanh Liên Kiếm, kiếm này không trợ được ngươi thành tiên, sẽ chỉ làm ngươi phí thời gian vạn năm ở phàm trần, sau đó hóa thành một nắm cát vàng, ngươi chắc chắn ngươi muốn học?” Lý Bạch hỏi ngược một câu.

Ôn Bình gật đầu đáp: “Dĩ nhiên muốn học, chỉ cần ngươi chịu dạy ta thì ta chịu học. Còn có thành tiên được hay không thì là một chuyện khác.”

Bây giờ hắn đang ở một thế giới tu luyện mạch môn, thế giới này có cấp bậc tiên hay không cũng không biết được.

Thành tiên?

Đó không phải là mục tiêu của Ôn Bình.

Mạnh lên, sau đó thực hiện mục tiêu của mình mới là thứ hắn muốn.

Thế nhưng có vẻ như Lý Bạch cũng không có bị lời nói của Ôn Bình thuyết phục, tiếp tục hỏi ngược lại: “Sao tiểu hữu tầm mắt thiển cận như thế. Trong thế giới lớn mênh mông này, đạo thành tiên đếm mãi không hết, mà Thanh Liên Kiếm này của ta lại mở ra lối riêng, không thuộc về tiểu đạo, cũng không thuộc về đại đạo, không thành được châu báu. Ngươi học được sẽ chỉ khiến cho ngươi biến thành một phàm nhân mạnh mẽ hơn người khác thôi. Nhưng mà phàm nhân suy cho cùng cũng chỉ là phàm nhân, cho dù có mạnh mẽ tới cỡ nào thì cũng chỉ là phàm nhân.”

“Được rồi, đừng có dạy đời. Hai chúng ta ở hai thế giới khác nhau, ở thế giới của ta, tu luyện mạch môn, không phải kim đan, nguyên anh.” Nói xong, Ôn Bình trực tiếp mở mạch môn ra.

Phanh ——

Trong nháy mắt khi mạch môn mở ra, Lý Bạch ngơ ngác một chút.

Một lúc lâu sau mới bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Hóa ra chỗ này đã không còn là thế giới trước đây.”

“Lý Bạch tiền bối, bây giờ có thể dạy Thanh Liên Kiếm cho ta rồi chứ?” Ôn Bình thăm dò.

Lý Bạch khẽ gật đầu, nói: “Nếu ngươi muốn học thì dạy ngươi cũng được. Nhưng mà tiểu hữu phải hứa với ta một chuyện trước.”

“Mời nói.”

“Thanh Liên Kiếm này chỉ giết người đáng chết.”

“Ta giết rất nhiều người, nhưng xưa nay không vô duyên vô cớ giết người.”

“Như thế rất tốt!”

Lý Bạch tán thưởng một câu, sau đó móc một thanh kiếm trong địa đàn ra, bắt đầu múa.

“Tiểu hữu nhìn kỹ.”

Dứt lời, kiếm phun ra thanh liên.

Cứ như vậy, Ôn Bình ngồi trên địa đàn liên tục nhìn hơn mười ngày, ghi lại từng chiêu từng thức.

Nói tóm lại, Thanh Liên Kiếm thuộc về kiếm pháp tùy tâm sở dục. Lúc công kích thì thẳng tiến không lùi, giống như là không sợ gì cả, nhưng nếu là lui trở về thì cái gì cũng không quan tâm, chỉ lui.

Điểm này cũng phù hợp với tính tình của Lý Bạch.

Thiên tử gọi nhưng không lên thuyền, tự xưng thần là Tửu Trung Tiên!

Đó chính là Lý Bạch.

Thật ra thì Thanh Liên Kiếm tổng cộng chỉ có bảy chiêu, không có phức tạp hơn. Thế nhưng Thanh Liên Kiếm lại cần luyện thành Thanh Liên Kiếm Ý mới được, đây là tinh túy, linh hồn của Thanh Liên Kiếm. Nếu như không có Thanh Liên Kiếm Ý thì Thanh Liên Kiếm chỉ là cái cái thùng rỗng.

Ôn Bình nhớ kỹ chiêu thức trước, ở ngày thứ mười lăm thì hắn mở miệng hỏi thăm Lý Bạch: "Tiền bối, xin hỏi Thanh Liên Kiếm Ý này nên tu luyện như thế nào?"

"Tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý không phải chuyện một sớm một chiều, nhớ kỹ kiếm quyết, mỗi ngày khắc khổ tu luyện là được."

"Tiền bối, vậy ngươi bỏ ra bao nhiêu năm mới tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý đến đại thành?"

"Ngàn năm."

Lý Bạch ung dung nói một câu, vẫn rất tự đắc, giống như là thời gian ngàn năm vô cùng ngắn ngủi vậy.

Ôn Bình thì bó tay rồi, vội vàng hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, ngươi xác định đây là cơ duyên của ta?"

Hệ thống bất đắc dĩ trả lời: "Kí chủ, nhìn cột tin tức của mình trước đi rồi hãy hỏi ta."

"Ôn Bình."

"Giới tính: Nam."

"Cảnh giới: Địa Vô Cấm Hạ Cảnh."

"Thể chất: Địa Đạo Thanh Liên Thể (nhập môn)."

"Thần binh: Đũa phép của Harry Potter, Lang Nguyệt Kiếm."

"Công pháp tu luyện: Trường Mạch Công (Thiên cấp)."

"Năng lực đặc thù: Kim Bặc Nhãn, Thanh Liên Kiếm Ý (nhập môn)."

…

Ôn Bình không có tiếp tục nhìn nữa, bởi vì trong chỗ năng lực đặc thù xuất hiện thêm một dòng Thanh Liên Kiếm Ý nhập môn khiến cho Ôn Bình có chút ngáo.

Không phải hắn còn chưa bắt đầu tu luyện sao?

Sao Thanh Liên Kiếm Ý lại nhập môn?

Trong lúc hắn còn đang không hiểu tại sao thì hệ thống giải thích: "Bởi vì kí chủ là Địa Đạo Thanh Liên Thể, kí chủ không có phát hiện Thanh Liên Kiếm Ý và Địa Đạo Thanh Liên Thể có chút giống nhau sao? Giống như Thanh Liên Kiếm Ý là một góc của Địa Đạo Thanh Liên Thể."

Được hệ thống nhắc nhở, Ôn Bình lập tức kịp phản ứng, sau đó phóng lực lượng của Địa Đạo Thanh Liên Thể ra.

Đúng là có chút tương tự.

Địa Đạo Thanh Liên Thể giống như là cha.

Thanh Liên Kiếm Ý giống như là nhi tử.

Khi Ôn Bình cảm nhận Địa Đạo Thanh Liên Thể và Thanh Liên Kiếm Ý thì Lý Bạch bỗng nhiên biến sắc, kinh ngạc nói: "Thanh Liên Kiếm Thể! Sao có thể như vậy được, Tiên Thiên Thanh Liên Kiếm Thể, đây chính là thể chất đại đạo! Đây không phải là là Tiên Thiên Đại Đạo Thể chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết thượng cổ sao?"

Lý Bạch lắc đầu, kinh hô không thể nào.

Sau đó đột nhiên lao đến, túm lấy bả vai Ôn Bình, mong đợi nói: "Tiểu hữu, đánh ra một kiếm thử xem?"

Ôn Bình giật mình, sau đó cũng không có nghĩ ngợi nhiều, móc Lang Nguyệt Kiếm ra đâm tới trước một kiếm. Kiếm ra thanh liên xuất hiện, Ôn Bình nhìn kỹ quỹ tích của đạo kiếm nhận đó, một đóa thanh liên bốn cánh theo kiếm nhận hạ xuống, sau đó rơi vào chỗ mà kiếm nhận hạ xuống, cắt như cắt đậu hủ.

"Kiếm ra kèm theo thanh liên bốn cánh, Thanh Liên Kiếm Ý nhập môn! Quả nhiên là Tiên Thiên Đại Đạo Thể!" Lý Bạch kinh ngạc tán thán liên tục, sau đó thay đổi thái độ: "Tiểu hữu,

Thanh Liên Kiếm rất thích hợp ngươi! Nếu là người khác, không có Tiên Thiên Thanh Liên Đạo Thể thì Thanh Liên Kiếm có mạnh mẽ tới đâu đi nữa thì suy cho cùng cũng chỉ có thể làm một phàm nhân. Nhưng ngươi không giống, ngươi có Tiên Thiên Đạo Thể, có thể chạm tay tới đại đạo!”

【VIP】 Lý Bạch truyền thừa kiếm đạo (3)

"A?"

Ôn Bình sửng sốt một chút.

Ôn Bình còn chưa kịp phản ứng lại thì Lý Bạch lại nói: "Tiểu hữu, ra khỏi động đi về phía trái, cách đây ba ngàn dặm có một Thanh Long Động. Trong động có một kiếm, tên là Thanh Liên Kiếm, đó là bội kiếm của lão phu, hôm nay tặng cho ngươi! Có Thanh Liên Kiếm thì kiếm pháp của ngươi dung hợp với Thanh Liên Kiếm Ý sẽ nâng cao một bước!"

Khi Lý Bạch nói xong thì cực kỳ kích động, giống như là mộng tưởng nhiều năm sắp thành hiện thực vậy.

Ánh mắt nhìn Ôn Bình cũng nóng rực và gấp gáp, giống như nếu không nhanh chóng nói hết thì không còn thời gian để nói nữa vậy.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị ngỏ ý cảm ơn một thoáng thì chân Lý Bạch bắt đầu hóa thành huỳnh quang, chậm rãi tán đi.

"Tiền bối?"

Ôn Bình kinh ngạc nói.

Lý Bạch cười nói: "Ta đã chờ được ngươi, Thanh Liên Kiếm cũng nghênh đón người mà nó đang đợi, tâm nguyện nhiều năm đã thực hiện được, cho nên nên tiêu tán."

"Đa tạ đại ân của tiền bối." Ôn Bình ôm quyền thăm hỏi, không có nói nhiều, cho đến khi thân ảnh Lý Bạch hoàn toàn tiêu tán thì mới đứng thẳng dậy.

Đưa mắt nhìn hang động trống rỗng, Ôn Bình nghênh ngang rời đi, sau đó phong bế cửa động.

Ít nhiều gì thì Lý Bạch cũng cho mình một đợt cơ duyên, sau này không thể để cho bất kỳ thứ gì quấy nhiễu nơi an nghỉ của hắn.

Sau khi rời khỏi vách đá, lúc này, Ôn Bình bay về phía bên trái, chuẩn bị đi Thanh Long Động xem thử tình huống.

Không cần nghĩ Ôn Bình cũng biết chuyến này chắc chắn dữ nhiều lành ít.

Đi tới ba ngàn dặm!

Ai mà biết sẽ gặp tình huống như thế nào.

Dù sao bây giờ hắn chỉ mới đi sâu vào cấm khi cuối cùng ba bốn trăm dặm mà thôi, chỉ nhiêu đây mà đã gặp Cùng Kỳ, tồn tại cùng cấp với Yêu Tổ.

"Mặc dù không biết Thanh Liên Kiếm là bảo bối cấp bậc như thế nào nhưng chắc chắn không có dễ lấy như vậy."

Nhưng mà Ôn Bình cũng không sợ, túm lại hắn vẫn còn có một cái mạng.

…

Cấm khu cuối cùng.

Thương thế đã khôi phục thất thất bát bát, Vi Sinh Tinh Vũ đứng ở rìa cấm khu cuối cùng, nhìn vào trong cấm khu cuối cùng, nhưng không có vội vã bước vào, bởi vì trong đầu vang vọng lời Ôn Bình.

"Tông chủ từng nói, trong cấm khu cuối cùng có vô hạn khả năng nhưng cũng có vô tận nguy cơ."

"Nếu báo thù cho nữ nhi thì nhất định phải xông vào trong này một lần, nếu không thì hi vọng báo thù xa vời."

"Tông chủ, chắc chắn lão phu sẽ không để cho ngươi thất vọng!"

Khẽ cắn môi, lúc này Vi Sinh Tinh Vũ bước vào cấm khu cuối cùng, sau đó đi một cách vô định.

Hắn không biết cơ duyên mà Ôn Bình nói tới ở đâu.

Cũng không biết cấm khu cuối cùng có cái gì.

Chỉ biết là đi đường thì phải chú ý cẩn thận, chú ý đến bất kỳ gió thổi cỏ lay gì xung quanh, cho nên hắn hoàn toàn không dám bay.

“Ở ngoài cấm khu cuối cùng là một mảnh an lành, cũng tràn đầy sinh cơ. Nhưng trong cấm khu cuối cùng thì lại là một vùng đất chết.” Khi đi ngang qua một bộ hài cốt yêu thú trên đường đi, Vi Sinh Tinh Vũ nhịn không được cảm thán một tiếng.

Đi vòng qua hài cốt của yêu thú, Vi Sinh Tinh Vũ tiếp tục đi về phía trước mấy ngày, quá trình rất là buồn tẻ.

“Rốt cuộc thì cơ duyên mà tông chủ nói tới là cái gì đây?”

Đang buồn bực thì đột nhiên một tiếng thú rống kinh khủng từ trên bầu trời truyền đến, Vi Sinh Tinh Vũ nhanh chóng tránh đi.

Bởi vì tiếng thú rống này phát ra uy áp quá là khủng bố, chỉ mới nghe được thôi thì đã khiến cho sau lưng hắn lạnh lẽo.

Quả nhiên tông chủ không có nói đùa, cấm khu cuối cùng này rất nguy hiểm.

Bây giờ chỉ mới đi sâu vào một hai trăm dặm thôi mà đã gặp yêu thú sánh ngang nửa bước Thiên Vô Cấm rồi.

“Còn tránh!”

Đang lúc Vi Sinh Tinh Vũ cho là nó chỉ đi ngang qua thôi thì cự yêu trên bầu trời đột nhiên vọt tới chỗ hắn, hoàn toàn không cho hắn bất cứ cơ hội nào, muốn giết chết hắn ngay tại chỗ. Vi Sinh Tinh Vũ giật mình, vội vàng ngự không bay lên, nhanh chóng bỏ chạy, nhưng mà chênh lệch tốc độ giữa hai bên quá lớn.

Hết cách rồi, Vi Sinh Tinh Vũ chỉ có thể dùng độc.

Vãng Sinh Cực Nhạc Độc như là sương mù từ trên không rơi xuống, nhuộm bầu trời thành một màu mới.

Như vậy mới tranh thủ được cho Vi Sinh Tinh Vũ một cơ hội nhỏ nhoi.

Nhưng vừa bay về phía trước được một hồi thì lại có một tiếng thú rống kinh khủng từ bên khác vọng lại.

Lại một con yêu thú nửa bước Thiên Vô Cấm bay vọt về phía hắn, khí thế hùng hổ, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm

hắn.

“Tại sao lại xuất hiện một con nữa! Cấm khu cuối cùng này cũng quá nguy hiểm, có chút không giống như những gì mà tông chủ nói.” Vi Sinh Tinh Vũ tuyệt vọng nhìn hai cự yêu một trước một sau, sau đó chuyển hướng bay một hồi, kết quả là bị đập chết.

Khi phục sinh ở rìa cấm khu cuối cùng, Vi Sinh Tinh Vũ bối rối, do dự không biết có nên đi vào nữa không.

Thế nhưng vừa nghĩ tới hai con cự yêu đó thì Vi Sinh Tinh Vũ quyết định nên đi ra ngoài rồi đi vào lại.

Vì giữ mạng, chỉ có thể tiêu xài xa xỉ điểm nhiệm vụ tông môn.

…

Hồ Thiên Địa.

Minh Kính Hồ.

Bởi vì Bách Tông Liên Minh không có ba đại Kim cấp chủ sự cho nên nửa bước Thiên Vô Cấm Bùi Vu suất lĩnh người của Tán Nhân Dịch xây dựng Minh Kính Hồ thành chiến trường cuối cùng của Tán Nhân Dịch và Bách Tông Liên Minh, hai bên đã chém giết hơn mấy tháng.

Người chết đã nhiều đến hơn ngàn vạn, nhưng mà trận chiến tranh này vẫn không có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Bởi vì Yêu tộc và Già Thiên Lâu cũng không ngừng ma sát.

Lại thêm Vi Sinh Tinh Vũ đại chiến một trận với cường giả của Già Thiên Lâu, một lần nữa đẩy chiến trường về hướng không rõ.

Nhưng mà Tán Nhân Dịch đã hoàn toàn chiếm được thượng phong ở một nơi khác, đồng thời bắt đầu toàn tuyến tiến lên, thế lực tứ tinh lần lượt mở ra mấy chục cái chiến trường ở Hồ Thiên Địa, phe Bách Tông Liên Minh quân lính tan rã.

【VIP】 Tán Nhân Dịch, nguy!

Khi quyết chiến ở Minh Kính Hồ hạ màn kết thúc, cũng là thời điểm mà cuộc chiến tranh này kết thúc. Nếu như Bất Hủ Tông thắng ở Minh Kính Hồ thì sau này hơn phân nửa đất đai ở Hồ Thiên Địa sẽ thuộc về Tán Nhân Dịch.

Nếu như Già Thiên Lâu thắng, Tán Nhân Dịch sẽ bị hủy diệt!

Khuya đêm hôm đó, phe Bách Tông Liên Minh đột nhiên phát động hơn ngàn vạn người công kích. Hơn ngàn vạn người chia làm mười đội, chia nhau phát động tổng tiến công mười doanh địa của Tán Nhân Dịch.

Nhưng mà bởi vì có mạng lưới tình báo của Trần Hiết nên phe Tán Nhân Dịch đã biết tin tức này trước một ngày. Cho nên đã chờ sẵn trên đường Bách Tông Liên Minh tới, chuẩn bị quyết chiến một trận cuối cùng.

Trong đêm tối, Đại Yêu Dực tộc như mây đen che kín, cường giả của Bách Tông Liên Minh tràn khắp núi đồi mà tới, phe Tán Nhân Dịch cũng thắp đuốc lên, chiếu sáng bầu trời đêm.

“Bọn họ tới!”

“Giết sạch bọn họ!”

Người của Tán Nhân Dịch và Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đều nhào tới, chuẩn bị giết sạch người của Bách Tông Liên Minh.

Ngay trong nháy mắt khi bọn họ nhào lên thì trên bầu trời xuất hiện một con Yêu Thần Dực tộc khổng lồ.

Trên lưng Yêu Thần Dực tộc còn có mấy người.

Bốn mạch đều mở!

Tất cả đều phóng thích ra khí tức Địa Vô Cấm Trung Cảnh mạnh mẽ!

Mà chiến trường chính giữa Yêu tộc và Già Thiên Lâu thì đồng thời xuất hiện ba vị Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!

"Rút lui!"

"Rút lui!"

Trong khoảnh khắc khi cường giả Trấn Nhạc Cảnh của phe Tán Nhân Dịch nhìn thấy cự yêu thì vội vàng cao quát lớn.

Trong từng tiếng 'rút lui' đó tràn đầy tuyệt vọng.

Vốn cho rằng có thể giết Bách Tông Liên Minh trở tay không kịp, ai mà ngờ được bọn họ lại thành thịt cá đưa đến miệng người khác.

Nhưng mà khi hắn kêu gào rút lui thì cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh của Già Thiên Lâu và Yêu Thần Dực tộc đó đã lao vào trong đám người, Yêu Thần Dực tộc tùy ý đạp một cước thì đã giết chết hơn nghìn người.

Mà cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh của Già Thiên Lâu đó chém ra một đao, người bị giết càng nhiều hơn, cho dù là Trấn Nhạc Cảnh thì cũng chết ngay lập tức, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Tuy nói con kiến nhiều cũng cắn chết voi nhưng mà phe Bách Tông Liên Minh cũng gia nhập vào chiến trường.

Dưới sự dẫn đầu của cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh và Yêu Thần Dực tộc của Già Thiên Lâu, thế không thể đỡ.

Bên phe Tán Nhân Dịch chỉ có thể vừa đánh vừa lui, tổn thương nhanh chóng tăng vọt, bảy thành trong đó là do cường giả và Yêu Thần Dực tộc của Già Thiên Lâu giết chết. Cảnh tượng này cũng xuất hiện ở những chiến trường khác.

Địa Vô Cấm Trung Cảnh và Yêu Thần Dực tộc gia nhập khiến cho Bách Tông Liên Minh thế không thể đỡ, phe Tán Nhân Dịch chỉ có thể chạy trối chết.

"Núi Thanh Thành xuất hiện cường giả Già Thiên Lâu, cầu minh chủ trợ giúp!"

"Chiến trường Bình Hà cũng xuất hiện cường giả Già Thiên Lâu, cầu minh chủ trợ giúp!"

…

Chiến báo không ngừng truyền về doanh địa của Tán Nhân Dịch, Bùi Vu và một đám phó minh chủ của Tán Nhân Dịch đọc được tin tức này thì vẻ mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt, nhưng mà Bùi Vu không có ra lệnh rút lui.

"Minh chủ, còn đang chờ cái gì? Rút lui đi!"

"Nếu còn không rút lui thì không biết người của chúng ta sẽ chết bao nhiêu nữa!"

Mọi người rất không hiểu quyết định của Bùi Vu, cả đám đều tranh thủ thúc giục, sợ muộn một chút thì cường giả Già Thiên Lâu sẽ giết đến nơi này, hốt trọn ổ bọn họ.

Bùi Vu trầm mặt, nói: "Rút lui? Không thể rút lui, một khi rút lui thì sẽ mất đi địa bàn mà chúng ta dùng máu tươi của vô số người để đổi lấy. Hơn nữa một khi rút lui thì Bất Hủ Tông sẽ không trợ giúp chúng ta nữa. Bây giờ Bách Tông Liên Minh thần phục Già Thiên Lâu, nếu như chúng ta không được Bất Hủ Tông ủng hồ thì Hồ Thiên Địa sẽ không còn đất cho chúng ta cắm dùi. Tóm lại, trước khi Hà trưởng lão của Bất Hủ Tông không có đưa tin tới thì không ai được rút lui, chết cũng phải chết ở trên chiến trường cho ta."

"Nhưng mà…"

"Không có nhưng nhị gì cả, truyền lệnh tất cả thành viên của Tán Nhân Dịch, sau lưng có tộc nhân của chúng ta, có thân nhân của chúng ta. Chúng ta lui thì rất đơn giản, nhưng bọn họ không còn bất cứ đường lui nào."

Bùi Vu khoát chiến giáp bên cạnh lên, dẫn đầu đi ra khỏi doanh trướng, gọi một con Yêu Vương Dực tộc tới.

Thân làm minh chủ, lúc này, hắn nên có mặt ở tiền tuyến!

Rất nhiều phó minh chủ và tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch thấy cảnh này thì thở dài một tiếng, cũng vội gọi Yêu Vương Dực tộc đi theo Bùi Vu bay về phía chiến trường.

Kiến càng lay cây thì kiến càng lay cây đi.

Bọn họ có thể lui nhưng mà tộc nhân, hài tử của của bọn họ lui như thế nào?

Sau đó, mọi người chia nhau ra bay về phía mười cái chiến trường khác nhau.

Trong khoảnh khắc khi bọn họ dẫn người xuất hiện ở chiến trường thì các chiến sĩ đang tan tác của Tán Nhân Dịch đều mừng rỡ.

"Tiếp viện đến rồi!"

"Tiếp viện đến rồi!"

Trong nháy mắt, mấy chục vạn người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhìn thấy chỉ có minh chủ và phó minh chủ đến thì tâm trạng tất cả mọi người đều trùng xuống, quay đầu nhìn phía Bách Tông Liên Minh, sau đó tiếp tục cúi đầu chạy tới.

Mấy người phó minh chủ chỉ là Trấn Nhạc Thượng Cảnh thì sao có thể cản được gót sắt của cường giả của Già Thiên Lâu được?

Hắn chính là cường giả Địa Vô Cấm!

Có thể giết Trấn Nhạc Cảnh trong nháy mắt!

Bùi Vu đứng trên trời cao, hò hét: "Những đồng bào, chúng ta còn có thể lui về đâu nữa, sau lưng chính là thân nhân của chúng ta, còn có tộc nhân của chúng ta. Chúng ta đi, bọn họ biết phải làm sao? Chúng ta chạy trốn, bọn họ trốn như thế nào?"

Liên tục mấy câu hỏi khiến cho những người đang trốn bán sống bán chết đó dồn dập dừng bước, trong mắt lóe lên vẻ kiên định!

Đúng vậy.

Bọn họ có thể trốn!

Những thân nhân và tộc nhân trốn được không?

Bùi Vu lại hô to: "Theo ta giết tới Bách Tông Liên Minh, chúng ta cho bọn họ một bài học, nếu đã chọn làm chó săn cho

Già Thiên Lâu thì phải nằm sấp xuống cho chúng tat!”

【VIP】 Tán Nhân Dịch, nguy! (2)

Dứt lời, Bùi Vu vọt thẳng vào trong Bách Tông Liên Minh, mở mạch môn ra, điên cuồng tàn sát.

Cường giả Già Thiên Lâu thấy thế thì khẽ cười chế giễu, không có vội vã giết Bùi Vu mà chỉ hứng thú nhìn hắn.

Hắn thấy, cái tên này đang tấu hài.

Nửa bước Địa Vô Cấm mà cũng dám phản kháng?

Nhưng khi thấy đám người đang hốt hoảng chạy trốn của Tán Nhân Dịch đều xoay người trở về, đồng thời nhào về phía Bách Tông Liên Minh như điên thì hắn có chút kinh ngạc nhìn Bùi Vu.

Sau đó vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

Hắn hưởng thụ khi thấy kẻ địch sợ hãi, nhưng hắn rất ghét kẻ địch thấy chết không sờn.

"Chết!"

Tên cường giả Già Thiên Lâu này lập tức bổ ra một đao, đao khí chém tới, giết sạch tất cả mọi người dọc đường nó đi, mà đích đến của đao khí này chính là Bùi Vu đang tàn sát thành viên của Bách Tông Liên Minh.

Trong chốc lát, đao khí đã đến, Bùi Vu vội vàng dùng mạch khí hộ thuẫn và trấn nhạc hộ giáp ngăn cản.

Nhưng mà một đao này phá vỡ phòng ngự của Bùi Vu rất dễ dàng.

Đồng thời chém rụng tay trái của Bùi Vu.

Nhưng mà dù thiếu đi tay trái nhưng Bùi Vu cũng không dừng lại, tay phải cầm quạt sắt, tiếp tục giết bách tông cẩu!

"Bách tông cẩu, đi chết đi!"

Bùi Vu giết đỏ cả mắt, hoàn toàn không lo tới cánh tay trái của mình đang chảy máu tươi.

Phe Tán Nhân Dịch thấy minh chủ như thế thì từng người đều mắt ngấn nước.

Bọn họ hò hét, xông về phía bách tông cẩu.

Gảy tay thì dùng đầu đụng, dùng miệng cắn.

Đao gãy thì dùng nắm đấm.

"Giết sạch bách tông cẩu!"

"Nếu làm chó thì chết đi cho ta!"

Từng người trong Tán Nhân Dịch kêu gào, thậm chí còn có người xông về phía cường giả Già Thiên Lâu.

Thoạt nhìn có chút không biết lượng sức mình.

Nhưng đó là một lần trùng kích vào ngọn núi cao trong lòng hắn.

Hắn không sợ chết.

Chết cũng không lui lại!

Bởi vì minh chủ vẫn đứng phía trước hắn!

Giờ phút này, tên cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh của Già Thiên Lâu đó đã giận không kềm được, hoàn toàn không nương tay nữa, hóa thành kinh hồng, vọt thẳng tới chỗ Bùi Vu, chỉ một cước thì đã đánh cho Bùi Vu bay lên trên không.

"Ta muốn chém ngươi thành ngàn đoạn trước mặt tất cả mọi người!" Tên cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu đó giận mắng một tiếng, khi Bùi Vu bay lên trời trước mặt tất cả mọi người, hắn nâng đao trong tay lên!

"Minh chủ!"

"Không được làm tổn thương minh chủ của ta!"

"Già thiên cẩu, chết đi cho ta!"

Vô số cường giả Tán Nhân Dịch cưỡi yêu vật Dực tộc xông lên bầu trời, như là thiêu thân lao đầu vào lửa, vọt thẳng tới cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu. Nhưng mà, cường giả Địa Vô Cấm đó chỉ ra một đao.

Nhào lên người đều bị chém thành hai đoạn, mưa máu đỏ tươi vãi xuống chiến trường.

“Minh chủ!”

“Minh chủ!”

Tất cả mọi người điên cuồng kêu gào.

Chờ mong kỳ tích xuất hiện.

Nhưng mà cảnh tượng như vậy chỉ làm cho tên cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu đó cười càng dữ tợn và hung hăng ngang ngược thêm.

Hắn tỏ vẻ vô cùng hưởng thụ cười lớn, sau đó nụ cười đột nhiên cứng lại.

Bởi vì hắn nghe được một tiếng nói.

“Chỉ là trung cảnh mà cũng dám làm mưa làm gió.”

Một đạo kinh hồng nhanh chóng bay từ hướng Đông Hồ tới, đồng thời chỉ trong chớp mắt thì đã đến trước mặt tên cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu đó, sau đó thì có một đạo ánh sáng thánh khiết chiếu xuống!

Bạch!

Thánh quang dài đến trăm trượng, trực tiếp chẻ đôi Yêu Thần Dực tộc đó, hoàn toàn không cho nó có bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Phốc!

Thi thể to lớn của Yêu Thần Dực tộc phun máu như thác, nhuộm nửa bầu trời thành màu đỏ tươi.

Mắt thấy Yêu Thần Dực tộc kêu thảm, thi thể rơi xuống dưới, không biết có bao nhiêu người của Tán Nhân Dịch vui đến phát khóc.

Kỳ tích xuất hiện!

Tiếp viện đến rồi!

Mà phe Bách Tông Liên Minh thì trên mặt tràn đầy sợ hãi, bởi vì trong lòng bọn họ, Yêu Thần Dực tộc này chính là tồn

tại chí cao vô thượng. Chẳng khác nào là thần trong lòng bọn họ, đại biểu cho vô địch.

Nhưng tồn tại như vậy lại bị miểu sát!

Vậy thì người đến sẽ mạnh tới cỡ nào?

"Tán Nhân Dịch tất thắng!"

"Tán Nhân Dịch tất thắng!"

Trong tiếng hô to của mấy chục vạn người, trong nháy mắt, sắc mặt của tên cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu đó trở nên trắng bệch.

Hắn cảm ứng được thực lực của người tới —— Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!

Cho nên hắn không định trốn, bởi vì hắn biết rõ, hắn không thể nào chạy thoát được.

"Tiền bối, hiểu lầm, đây là một cái hiểu lầm!"

Cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh của Già Thiên Lâu nhìn Đao Ma đỡ lấy Bùi Vu, vội vàng xin lỗi.

Bùi Vu ngậm máu tươi, nở một nụ cười thảm, sau đó nói: "Đa tạ… ân cứu mạng… của tiền bối…"

Đao Ma gật gật đầu, sau đó nói: "Phía dưới giao cho ngươi, cái tên này thì giao cho ta."

Dứt lời, Đao Ma đưa hắn xuống dưới, sau đó, trong nháy mắt lại bay lên trên bầu trời, khi xuất hiện lại thì một cước đạp cho tên cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh đó bay mấy ngàn trượng, liên tục đụng đổ vài ngọn núi mới ngừng lại được.

Bùi Vu và người của Tán Nhân Dịch thấy cảnh này thì trong lòng không khỏi sợ hãi than.

Quá mạnh!

Người mới nãy vẫn còn là tồn tại vô địch trong mắt bọn họ, bây giờ ngay cả một cước của cường giả của Bất Hủ Tông mà cũng không gánh được.

"Ta biết ngay mà, Bất Hủ Tông chính là chỗ dựa mạnh mẽ nhất của Tán Nhân Dịch!" Bùi Vu vui vẻ, sau đó lại lao vào

đám người Bách Tông Liên Minh.

Những người khác của Tán Nhân Dịch theo sát phía sau.

Lần này, đổi lại thành người của Bách Tông Liên Minh tháo chạy.

Đao Ma trên bầu trời thì lại chém một đao xuống, đánh cho đại địa nứt ra một cái khe dài ngàn trượng, trên khe đó là cường giả của Già Thiên Lâu, đã bỏ mình, ngay cả cả cơ hội phản ứng cũng không có.

"Thật yếu… cũng đúng, chỉ có người yếu như ngươi mới chạy tới Hồ Thiên Địa làm mưa làm gió."

Sau khi một đao giết hắn, Đao Ma cầm Truyền Âm Thạch: "Hà trưởng lão, đã giải quyết một người."

Cất Truyền Âm Thạch, Đao Ma lại hóa thành kinh hồng bay về phía chín cái chiến trường khác.

【VIP】 Tán Nhân Dịch, nguy! (3)

Ngoại trừ một người trong đó hắn liên tục dùng ba đao, những người khác thì Đao Ma đều là một đao là có thể giải quyết.

Đối với Đao Ma thì những người này đều là phế vật. Ở sa trường, đối mặt với cường giả cùng cảnh giới, có lẽ bọn họ mười đánh một cũng chưa chắc là có thể thắng được.

Sau khi giải quyết mối nguy của Tán Nhân Dịch, Đao Ma lập tức đi chiến trường chính, tụ họp với hai yêu Hoài Không, Thời Phong.

…

Ngay lúc đó.

Cấm khu cuối cùng.

Vi Sinh Tinh Vũ lại đi vào trong đó, có thêm một cái mạng, lúc này hắn mới dám tiếp tục đi sâu vào trong.

Nhưng mà, mới đi vào chừng trăm dặm.

Hắn lại bị phát hiện, bị đuổi kịp, sau đó bị nuốt sống.

"Sao cấm khu cuối cùng này lại hung hiểm như thế chứ?" Phục sinh ở biên giới cấm khu cuối cùng, tâm trạng Vi Sinh Tinh Vũ rất khó chịu.

Hết cách rồi, Vi Sinh Tinh Vũ chỉ có thể rời khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc, sau đó tốn điểm nhiệm vụ tông môn đi vào lần nữa.

Nhưng mà, lần thứ ba vẫn là như thế.

Nhưng mà lần này Vi Sinh Tinh Vũ biết tử vong cũng sẽ không khiến cho mình bị thương thì bắt đầu dốc hết tất cả vốn liếng. Dù sao kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn, thủ đoạn cũng vẫn còn, cho nên hắn chạy trốn được trăm dặm thì mới bị đuổi kịp.

Mắt thấy lại sắp mất mạng ở đây thì một ngôi cổ mộ đột nhiên xuất hiện ở dưới chân, Vi Sinh Tinh Vũ tinh mắt phát hiện Yêu Thần sau lưng đột nhiên ngừng lại, sau đó nhìn cổ mộ với ánh mắt cực kỳ kiêng dè.

Vi Sinh Tinh Vũ lập tức mừng rỡ, như túm được một tia hy vọng, vội vã bay xuống dưới.

Đáp xuống trước cổ mộ, cự yêu còn thủ ở đó, không muốn rời đi, cho nên Vi Sinh Tinh Vũ bất đắc dĩ, chỉ có thể đi vào trong cổ mộ.

Tóm lại, chết trong cổ mộ vẫn tốt hơn là chết trong miệng Yêu Thần.

Khi đi sâu vào trong cổ mộ thì Vi Sinh Tinh Vũ phát hiện đường phía trước rộng mở trong sáng, sau đó đột nhiên xuất hiện ba cái lối rẽ.

Trước ba cái lối rẽ đều có một hàng chữ.

Đường bên trái viết – đường cùng!

Đường bên phải viết – sinh lộ!

Đường ở giữa viết – tất cả đã được số mệnh an bày!

"Tất cả đã được số mệnh an bày." Câu nói này giống như sét đánh, khiến cho Vi Sinh Tinh Vũ trầm mặc lại.

Tất cả đã được quyết định từ lâu.

Câu này giống như là đức tin của hắn!

Hắn tin số mệnh!

Tin tưởng nếu hắn có thể đại nạn không chết, hơn nữa còn gia nhập vào một cái tông môn kỳ lạ như Bất Hủ Tông thì chắc chắn là phải có nguyên nhân.

"Không có con yêu đó truy kích thì ta sẽ không đi vào chỗ này. Ta không đi vào chỗ này thì sẽ không gặp ba con đường này." Vi Sinh Tinh Vũ quả quyết lựa chọn con đường ở giữa, hắn tin tưởng tất cả đã được số mệnh an bày từ trước.

Có lẽ cơ duyên ở trong đó!

Cùng lúc đó, ngay khi Vi Sinh Tinh Vũ bước vào con đường ở giữa thì một thông báo xuất hiện ở trước mắt Ôn Bình.

Ôn Bình đang bay về phía Thanh Long Động, đột nhiên thấy cái thông báo này, phản ứng đầu tiên của hắn là đóng nó lại.

Nhưng khi hắn thấy chữ trên thông báo thì lập tức ngẩn ra.

Trên đó viết là ——cấm khu cuối cùng, nơi truyền thừa Mệnh Thuật bị mở ra.

"Mệnh Thuật?"

Ôn Bình nghi ngờ, hỏi thăm hệ thống.

"Mệnh Thuật, một loại thủ đoạn hết sức đặc biệt, nắm giữ định luật rất đặc biệt giữa thiên địa. Sau khi nắm giữ Mệnh Thuật thì có thể nhìn thấy quỹ tích vận mệnh của người khác, có thể gián tiếp điều khiển vận mệnh của con người." Hệ thống đáp.

"Lại còn có thủ đoạn như vậy, có phải có chút quá mạnh mẽ hay không? Thay đổi vận mệnh của người khác."

"Kỳ thật kí chủ cũng gián tiếp thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, chỉ là Mệnh Thuật thì càng trực quan hơn một chút thôi."

"Người nào mở ra nơi truyền thừa?"

Sau đó, hệ thống chiếu hình ảnh ra.

Trong hình, Vi Sinh Tinh Vũ đang đi trên đường lớn trong nơi truyền thừa, theo hắn đi tới phía trước, tinh quang trên vách tường trước người sáng lên từng cái một, có chút giống như đi lên tinh quang đại đạo.

"Vi Sinh Tinh Vũ cũng có chút may mắn, đạt được truyền thừa Mệnh Thuật có thể thay đổi vận mệnh của người khác. Nếu để cho lâu chủ Vô Tận Thiên Huyền của Già Thiên Lâu biết chuyện này thì sợ là sẽ đứng ngồi không yên."

Ôn Bình vui vẻ.

Bất Hủ Tông có thêm một người nắm giữ Mệnh Thuật, không thua gì có thêm một đống cường giả siêu cấp.

Thậm chí có thể nói như vậy, Vi Sinh Tinh Vũ nắm giữ Mệnh Thuật thì còn mạnh mẽ hơn là Địa Vô Cấm và Thiên Vô Cấm.

Bởi vì thay đổi vận mệnh của người khác là chuyện mà không phải ai cũng có thể làm được.

Nếu có thì cũng chỉ có thần tiên.

Nhưng mà cái thế giới này không có thần tiên.

"Sau này có phải là nên gọi Vi Sinh Tinh Vũ là Vi Bán Tiên? Thắng Thiên Bán Tử, Vi Bán Tiên!"

Ôn Bình cười một tiếng, tắt hình ảnh hệ thống chiếu ra.

Sau khi đóng hình ảnh hệ thống chiếu ra, Ôn Bình tiếp tục bay về phía trước.

Càng đi sâu vào trong cấm khu cuối cùng thì càng giống như là một cái địa ngục nhân gian. Những nơi đi qua, yêu thú liều mạng cắn xé kẻ địch khắp nơi. Sau đó, phe thắng lợi rời đi, phe còn lại vĩnh viễn nằm ở trong vũng máu.

Mặc dù có chút máu tanh nhưng Ôn Bình phát hiện trong hoàn cảnh như vậy, tốc độ phát triển của yêu thú vô cùng khinh khủng. Bởi vì phe thắng lợi sẽ ăn yêu đan của phe thua trận, giống như là rắn tham ăn vậy, chỉ cần ăn liên tục thì có thể không ngừng lớn lên.

Không thể nghi ngờ, hoàn cảnh như vậy có thể bồi dưỡng được Yêu Thần và Yêu Tổ cực kỳ mạnh mẽ. Những yêu thú dựa vào tu luyện, tích lũy, từ đó từng bước đến cấp bậc Yêu Thần và Yêu Tổ thì vĩnh viễn không thể nào là đối thủ của bọn nó.

"Nếu có thể bắt một ít làm việc cho ta thì chắc chắn sẽ là một sự giúp đỡ lớn cho ta." Ôn Bình cảm thán một câu, đồng thời sinh ra một cái ý nghĩ to gan.

【VIP】 Kế hoạch bồi dưỡng Yêu tộc

Nhưng mà khi nhiều lần thấy chỉ là Yêu Vương mà đã không muốn sống, thậm chí có thể nói là không có đầu óc nhào về phía yêu thú cấp Yêu Thần thì Ôn Bình ngẩn ra.

Có vẻ như là những yêu thú này không có đầu óc?

Vì kiểm chứng ý nghĩ trong lòng, Ôn Bình liên tục quan sát nhiều lần, phát hiện tất cả yêu thú trong cấm khu cuối cùng đều như nhau.

Mặc dù bọn người là yêu nhưng trong xương cốt lại chảy xuôi thú huyết nguyên thủy nhất, trong đầu chỉ để lại những dục vọng nguyên thủy nhất.

"Tại sao lại như vậy?"

Ôn Bình hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống trả lời hắn: "Bởi vì linh khí trong cấm khu cuối cùng không giống, linh khí này tràn ngập những thứ không bình thường, trừ phi đạt đến cấp Yêu Tổ, nếu không thì trong đầu cũng chỉ có một ý nghĩ, đó là chém giết. Đồng thời, nếu như kí chủ muốn thuần phục chúng nó để cho ngươi sử dụng thì gần như có thể nói là vọng tưởng. Trừ phi mục tiêu của kí chủ là yêu thú cấp Yêu Tổ."

"Yêu Tổ, ta cũng muốn nhưng mà ta có năng lực này sao?" Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu.

Yêu Tổ hắt hơi một cái thì mình cũng không gánh được.

Thuần phục Yêu Tổ, này và chịu chết khác nhau ở chỗ nào?

"Đúng rồi, hệ thống, có kiến trúc đặc thù có thể giúp ta thuần phục yêu thú hay không?"

"Có! Nhưng không đề nghị kí chủ chế tạo loại kiến trúc này. Bởi vì quá mức cấp thấp, có Tượng Nữ Oa, Hồ Yêu

Hoàng sẽ là cái nôi nuôi dưỡng ra Yêu Thần, thậm chí Yêu Tổ, chế tạo kiến trúc thuần phục yêu thú thì quá dư thừa."

"Vậy ta nên làm như thế nào?"

Ôn Bình hỏi thăm hệ thống.

Bởi vì dù nói thế nào thì hệ thống cũng hiểu về kiến trúc đặc thù hơn hắn nhiều, dùng như thế nào thì hệ thống rõ ràng nhất.

Hệ thống giải đáp: "Nếu kí chủ thành tâm thành ý hỏi, tốt nhất nên để cấm khu cuối cùng là nơi để kí chủ rèn luyện yêu tộc. Bởi vì do yêu tộc do Tượng Nữ Oa cải tạo ra thì nội tình, thiên phú và thần thông đều vượt xa yêu thú trong cấm khu cuối cùng. Nhưng mà nếu như kí chủ muốn đưa yêu vật đi vào cấm khu cuối cùng lịch luyện thì sẽ tiêu hao danh vọng của kí chủ."

"Tại sao lại tiêu hao danh vọng của ta? Ta gian khổ lắm mới kiếm được chút danh vọng, đâu có dễ dàng gì."

"Bởi vì thế lực phụ thuộc, chỉ có tầng cao nhất có thể hưởng quyền được nhận nhiệm vụ tông môn. Ví dụ như đẳng cấp của Hoài Không, Thời Phong. Những yêu thú cấp bậc khác thì không thể nhận nhiệm vụ tông môn, đồng thời, kí chủ cũng không thể tuyên bố nhiệm vụ tông môn cho nó, chỉ có thể tuyên bố lệnh tông môn."

"Thật sao. Trước kia thiếu bạch tinh, vất vả lắm mới không thiếu, bây giờ làm gì cũng cần danh vọng, lại nghèo tiếp."

Ôn Bình thở dài một tiếng.

Nhưng mà thở dài thì thở dài.

Nhưng nghe hệ thống nói như vậy thì Ôn Bình cũng không khỏi động lòng.

Để cho yêu vật trong Hồ Yêu Hoàng đi vào cấm khu cuối cùng lịch luyện, chúng nó sẽ phi tốc trưởng thành, nếu không chỉ dựa vào bọn họ tích lũy thì tốn mấy trăm năm mới có thể biến thành Yêu Thần có thể một mình đảm đương một phía.

Chỉ dựa vào mình tới cấm khu cuối cùng nhặt yêu đan thì cũng không phải là một cách hay.

Bởi vì có thể trở mặt với U Quốc bất cứ lúc nào, hắn làm gì có nhiều thời gian ngâm mình trong cấm khu cuối cùng nhặt yêu đan được?

Mà Ôn Bình lực lượng mà định dùng để đối phó với Già Thiên Lâu chính là Yêu tộc, cho nên Yêu tộc nhất định phải nhanh chóng mạnh lên, để cho bọn họ tự mình đi là lựa chọn tốt nhất.

"Quyết định như vậy đi. Hệ thống, ta đưa chúng nó đi vào cấm khu cuối cùng thì không phải là tốn hao đều như nhau chứ?"

"Dĩ nhiên là không. Này phải xem kí chủ đưa yêu vật cảnh giới gì đi vào cấm khu cuối cùng. Nếu như đưa Yêu Vương trở xuống thì chỉ cần mười điểm danh vọng một lần. Nếu như đưa cấp Yêu Thần thì một trăm danh vọng một lần."

"Giá cả vẫn rất phải chăng."

Chờ sau khi nhiệm vụ Hồng Vực hoàn thành, hắn sẽ có được thêm bốn mươi vạn danh vọng nữa vào túi, cộng thêm mười mấy vạn đã có, như vậy chính là hơn năm mươi vạn. Có hơn năm mươi vạn danh vọng thì cũng không sợ tốn mấy vạn danh vọng để bồi dưỡng Yêu tộc.

Sau khi quyết định kĩ càng, Ôn Bình tiếp tục bay tới Thanh Long Động, nhưng mà mới bay ra ngoài mấy trăm dặm thì đã bị năm, sáu con Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm vây lại, Ôn Bình cũng lười phản kháng, để bọn chúng giết mình.

Sau khi phục sinh ở cổng cấm khu cuối cùng, Ôn Bình không có đi Thanh Long Động tìm Thanh Liên Kiếm nữa mà rời khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Vừa ra khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc thì Truyền Âm Thạch trong ngực rung lên.

"Tông chủ, Già Thiên Lâu đã khai chiến với chúng ta. Đao Ma trưởng lão, Hoài Không Yêu Hoàng, còn có Thời Phong Yêu Thần đều gia nhập vào chiến trường Hồ Minh Kính. Lần

này Già Thiên Lâu xuất động ba tên cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.”

Giọng nói khẩn thiết của Hà Niên truyền đến.

“Không nên gấp gáp, chỉ là ba Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thôi, mấy người Đao Ma có thể đối phó được.”

Cuối cùng cũng khai chiến sao.

Động tác cũng lớn lắm, vừa ra tay thì xuất ra ba Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Phải biết, ở Hồng Vực, ngoại trừ Vực Chủ Phủ ra thì cũng chỉ có ba bốn cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh mà thôi.

Hà Niên vui vẻ nói: “Tông chủ, giống y như những gì ngài nói. Đao Ma trưởng lão, Hoài Không Yêu Hoàng, hai người liên thủ, lại có thể áp chế ba cường giả thượng cảnh của Già Thiên Lâu.”

Tuy là Hà Niên đã gặp được không ít trận đại chiến ở sa trường nhưng mà hắn chưa từng nhìn thấy thực lực cách xa mà chiến đấu lại thiên về một bên như thế.

Đao Ma đột phá thượng cảnh được một thời gian rồi.

Nhưng mà trước đó vài ngày thực lực của Hoài Không Yêu Hoàng vừa mới lên tới mức sánh ngang với thượng cảnh.

Cứ như vậy, một người một yêu còn đè đầu đánh ba cường giả của Già Thiên Lâu, khiến cho người ta nhìn mà than thở.

【VIP】 Đao Ma, giao người!

Ôn Bình lạnh nhạt đáp: “Bọn họ liên thủ với nhau mà còn không áp chế được ba người của Già Thiên Lâu thì đó mới là chuyện kỳ quái.”

Đao Ma, nắm giữ Thánh Quang Đao Ý.

Quang minh và hắc ám cùng tồn tại, có thể nói là độc nhất thế gian.

Lại thêm nhiều loại ma pháp phụ trợ tam giai trợ giúp, một đánh hai hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hoài Không.

Trước đó vài ngày dựa vào yêu đan có được thực lực Địa Vô Cấm Trung Cảnh, với năng lực luyện hóa của Thao Thiết hắn thì hẳn là bây giờ đã luyện hóa hết những yêu đan đó, hẳn là thực lực cũng vượt xa Địa Vô Cấm Thượng Cảnh bình thường.

Lại thêm Tượng Nữ Oa ban thưởng thần thông cho hắn, còn có hắn thành thạo sử dụng yêu lực, một đánh hai cũng hoàn toàn không có vấn đề gì. Cho nên, Già Thiên Lâu mới tới ba người, hoàn toàn không đủ cho bọn họ đánh.

Thời khắc này, Hà Niên nghe tông chủ vân đạm phong khinh nói như vậy thì không khỏi xấu hổ cười một tiếng, nói: “Tông chủ, là do thuộc hạ quá ngạc nhiên.”

Nói xong, Hà Niên bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hà Niên ơi là Hà Niên.

Đã gia nhập Bất Hủ Tông được một khoảng thời gian rồi.

Sao còn luôn kinh ngạc như vậy chứ?

“Vậy tông chủ, ngài làm việc của mình đi.”

“Tình huống của Tán Nhân Dịch như thế nào rồi?” Ôn Bình chợt nhớ tới Bùi Vu, dù sao cũng đã gặp mặt vài lần.

Trước kia Ôn Bình vốn định giao Hồ Thiên Địa cho Tán Nhân Dịch, dù sao Bất Hủ Tông lấy Hồ Thiên Địa thì cũng không có tác dụng gì. Nếu như Bùi Vu xảy ra chuyện trong trận đại chiến này thì rất đáng tiếc. Dù sao Bùi Vu cũng là một người phù hợp hơn nữa làm người cũng tốt, giao Hồ Thiên Địa cho hắn trông coi thì Ôn Bình cũng yên tâm.

Hà Niên trả lời: "Phe Tán Nhân Dịch tổn thất có chút thảm trọng, mặc dù Đao Ma trưởng lão kịp thời trợ giúp bọn họ nhưng bởi vì có mười cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh trợ giúp Bách Tông Liên Minh cho nên vẫn chết rất nhiều người. Chết ba vị phó minh chủ, mặt khác, nòng cốt cũng chết không ít. Minh chủ Bùi Vu bị đứt một cánh tay, nhưng mà cũng không trí mạng."

"Nếu như sau này Bùi Vu có nhu cầu thì ngươi đi giúp hắn một thoáng, có gắng bảo đảm cho hắn không chết là được."

"Thuộc hạ đã rõ."

Hà Niên gật đầu.

"Ngươi làm việc của ngươi đi." Nói xong, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, sau đó chuẩn bị đi tìm Mộc Long một chuyến.

…

Hồ Minh Kính.

Giờ phút này, ba tên Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu bị Thánh Quang Đao Ý của Đao Ma và yêu thể mạnh mẽ của Hoài Không đánh cho liên tục bại lui, đồng thời liên quân của Bách Tông Liên Minh cũng bị đại quân Yêu tộc tàn sát.

Nhưng mà người của Bách Tông Liên Minh không có quan tâm là Bách Tông Liên Minh chết bao nhiêu người, bọn họ chỉ quan tâm chiến cuộc trên bầu trời.

"Đao Ma, ta khuyên ngươi đừng có sai lầm nữa. Ngươi có biết phản kháng lại Già Thiên Lâu thì sẽ có kết quả như thế nào không?"

"Nhớ kỹ, các ngươi cũng không phải là U Quốc!"

“Lẽ nào Bất Hủ Tông các ngươi muốn rơi vào kết quả vạn kiếp bất phục hay sao? Hôm nay chỉ có ba người chúng ta đến đây, chính là nể mặt Bất Hủ Tông các ngươi một lần cuối cùng. Giao người có Phục Sinh Thể đó ra, chúng ta sẽ bỏ qua mọi chuyện!”

Ba người bị đánh lui về sau, đã không có lòng phản kháng, bởi vì đánh không thắng cho nên không cần thiết tiếp tục đánh nữa.

Mục đích ban đầu của bọn họ cũng không phải là giết sạch đám người này.

Mục đích của bọn họ rất đơn giản, chính là người có được Phục Sinh Thể của Bất Hủ Tông.

Phục Sinh Thể là độc hữu của lâu chủ Già Thiên Lâu, nó đại biểu cho một loại thân phận, đồng thời đại biểu cho ý nghĩa phi phàm. Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một người có được Phục Sinh Thể, nhất định không thể để cho người này lưu lạc bên ngoài được, nhất định phải mang về Già Thiên Lâu.

Đao Ma cũng không có ngừng mà tiếp tục vung đao phóng tới ba người, Thánh Quang Đao Ý tái xuất.

Đao ý một đen một trắng hóa thành lá bay đầy trời, bao bọc xung quanh ba người, sau đó không ngừng công kích ba người. Ba tên cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu bị ép cho phải tiếp tục phản kích.

Đao Ma vừa công kích tới vừa cười lớn, nói: “Chỉ là ba tên có chút thực lực như các ngươi, có tư cách bàn điều kiện với Bất Hủ Tông chúng ta sao? Đừng nói Bất Hủ Tông không có người mang Phục Sinh Thể mà các ngươi nói, cho dù là có thì ta cũng sẽ không giao ra cho các ngươi. Bởi vì chỉ với thực lực của các ngươi thì không xứng!”

Hoài Không bên cạnh nói tiếp: “Đao Ma trưởng lão, tông chủ có nói là giữ lại thi thể của bọn họ không?”

“Không có!”

Hoài Không vui vẻ nói: “Vậy thì để cho nuốt ba người bọn họ đi, vừa khéo bản hoàng cũng hơi đói bụng rồi.”

Dứt lời, Hoài Không lập tức mở to miệng.

Giờ phút này, tu vi của Hoài Không đã đạt đến năm trăm năm, cho nên năng lực thôn phệ cũng đã được tăng lên trên diện rộng. Năng lực thôn phệ vừa được sử dụng, trong nháy mắt khiến cho thiên địa biến sắc.

Trong nháy mắt yêu lực khổng lồ bao trùm ba người của Già Thiên Lâu, như là dây thừng lấy mạng vây khốn ba người, khiến cho ba người đứng cũng không vững, không ngừng dịch tới gần miệng của Hoài Không.

Lúc này, Đao Ma cất đao vào, sau đó lạnh nhạt nói một câu: “Ngươi ăn được không?”

Hoài Không đắc ý cười nói: “Mấy trăm trượng thôi, khoảng cách gần như thế, cho dù bọn họ có muốn chạy cũng không chạy được.”

Nếu như xa một chút thì Hoài Không cũng không chắc.

Nếu ba người còn ở trạng thái cường thịnh thì hắn cũng không chắc.

Dù sao ba người đều có thực lực thượng cảnh.

Nhưng mà bây giờ ba người đã tiêu hao nghiêm trọng, đồng thời cách hắn chỉ có hai ba trăm trượng thôi, như vậy không khác gì là thức ăn đưa tới tận miệng.

Giờ phút này, ba người bị yêu lực trói buộc giãy dụa, muốn tránh khỏi yêu lực nhưng lại phát hiện ra yêu lực rất khó tránh thoát được. Cho dù là bọn họ thì muốn tránh khỏi trói buộc như vậy thì cũng cần ít nhất trăm hơi.

【VIP】 Đao Ma, giao người! (2)

Nhưng mà trăm hơi thì đã rơi vào trong bụng của người ta rồi.

Khi sức hút càng ngày càng mạnh, ba người cách miệng càng ngày càng gần, Hoài Không đang chuẩn bị chắc bụng một bữa.

Nhưng mà, đúng lúc này, một cánh tay do mạch khí biến thành đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Ba!

Hoài Không bị một chưởng tát bay.

Như thái sơn áp đỉnh đập xuống mặt đất của Hồ Minh Kính, chấn cho đại địa run lên một cái.

Lúc này, Đao Ma mới phản ứng kịp: "Ai!"

Cũng không phải là do Đao Ma phản ứng chậm.

Mà là do tốc độ ra tay của đối phương quá nhanh.

Đao Ma liếc nhìn Hoài Không bị quất bay, sau đó đưa mắt nhìn bốn phía nhưng không thấy tung tích của ai hết. Chỉ thấy ba người của Già Thiên Lâu như trút được gánh nặng, quỳ ở trên không, đồng thời hô to một tiếng: "Cung nghênh đại nhân!"

Cảnh tượng đột xuất này không chỉ hấp dẫn ánh mắt của Đao Ma mà ngay cả tầm mắt của Bách Tông Liên Minh và Yêu tộc cũng bị hấp dẫn.

Sau đó thì thấy tất cả thành viên của Già Thiên Lâu đều quỳ xuống đất, cao giọng la lên: "Cung nghênh đại nhân!"

Thấy thế, Đao Ma cả giận nói: "Người nào, có gan thì ra đánh một trận, núp trong bóng tối giả làm cường giả tuyệt thế làm gì đó?"

Lúc này, một giọng nói âm u vang lên.

“Đao Ma, giao người cho bản tọa. Bản tọa nể tình ngươi đã rời khỏi sa trường, lại không bán mạng cho U Quốc, bản tọa có thể xóa bỏ ân oán quá khứ mà tha cho ngươi một mạng.”

Vừa dứt lời, một vị nam tử trung niên mặt mãng bào hắc kim xuất hiện trên bầu trời. Hắn đứng chắp tay, đứng ở vị trí cao nhất trên bầu trời quan sát tất cả mọi người.

Giống như hắn là chúa tể thiên địa, mà mấy người Đao Ma chỉ là một bầy kiến hôi.

Gió nhẹ thổi qua bên cạnh hắn, truyền uy áp mà hắn phóng ra đến với tất cả mọi người.

Trấn Nhạc Cảnh và từ Trấn Nhạc Cảnh trở xuống đều biến sắc, bởi vì luồng uy áp này khiến cho bọn họ cảm thấy như trời sập.

Luồng uy áp tự nhiên tỏa ra này còn khổng lồ hơn khí tức bùng nổ khi Đao Ma đại chiến với ba người của Già Thiên Lâu nhiều.

Cho dù nói là gấp mười lần, gấp hai mươi lần cũng không khoa trương chút nào.

“Thiên Hành!” Khi thấy rõ người tới, Đao Ma cũng kinh hô lên tên của đối phương.

Giờ phút này, Hoài Không cũng bay lên bầu trời, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn lên Thiên Hành đang đứng trên bầu trời, sau đó hỏi Đao Ma: “Đao Ma trưởng lão, người này là ai?”

Đao Ma trả lời hắn: “Thiên Hành, một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm hung danh hiển hách của Già Thiên Lâu. Hai mươi năm trước, hắn từng liên tục giết bảy vị cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của U Quốc ở sa trường, mạnh mẽ bước vào cảnh giới nửa bước. Từ đó về sau, hắn không có xuất hiện ở sa trường nữa, không ngờ hôm nay lại gặp được hắn ở đây.”

“Chúng ta liên thủ lại đánh thì có ổn không?” Hoài Không hỏi.

Đao Ma lắc đầu: “Giết hắn? Khó mà nói được… ngươi lui ra sau quan sát đi, ta đến so chiêu với hắn thử xem.”

Thấy thế, Thiên Hành trên bầu trời lên tiếng nói: "Đao Ma, bản tọa đang cho ngươi cơ hội, chớ có không biết quý trọng. Bản tọa muốn rất đơn giản, giao người đó ra, từ giờ về sau, Già Thiên Lâu sẽ bảo hộ Bất Hủ Tông ngươi, đồng thời sẽ giao toàn bộ Hồ Thiên Địa cho cng. Giao dịch này, các ngươi xác định không làm sao?"

Đao Ma nhếch miệng cười một tiếng, trong nụ cười đó mang theo ý trào phúng.

Giao dịch?

Từ khi nào mà chuyện này thành một vụ giao dịch rồi?

Vi Sinh Tinh Vũ vốn là người của Bất Hủ Tông, mà Hồ Thiên Địa cũng không phải của Già Thiên Lâu.

Bảo hộ Bất Hủ Tông?

Miệng không lớn, lòng tham không nhỏ!

"Thiên Hành, trước không nói chuyện giao dịch, ta ngươi so chiêu một chút? Ngươi đánh chết ta hoặc là ta đánh chết ngươi." Đao Ma nói xong thì nắm chặt đao, cũng chầm chậm giơ lên.

Mũi đao chỉ thẳng vào Thiên Hành!

Thấy thế, Thiên Hành chưa kịp có phản ứng thì Hoài Không đã lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng: "Đúng là một người điên!"

Đao Ma nói tiếp: "Hoài huynh, ngươi lui qua một bên trước đi. Thù một cái tát lúc nãy, ta sẽ báo thay ngươi!"

"Ngươi đúng là một tên điên."

Hoài Không thấp giọng mắng một câu, sau đó yên lặng lui về sau.

Dưới gầm trời này, đoán chừng chỉ có Đao Ma dám điên như thế, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đi khiêu chiến nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà nếu Đao Ma muốn điên thì Hoài Không sẽ để cho hắn điên.

Cũng đúng.

Đao Ma là Đao Ma.

Không điên thì sao lại được gọi là Đao Ma được?

"Đúng là không biết sống chết!" Khi Hoài không lui về sau, Thiên Hành tức giận mắng một câu, sau đó đưa tay một cái, ngưng tụ ra một cái bàn tay to lớn lần nữa, phô thiên cái địa đánh tới Đao Ma.

Một chưởng này, cường giả Địa Vô Cấm bình thường chỉ đứng xa cảm nhận lực lượng trong đó thì đã vô cùng kinh hãi.

Nhưng mà Đao Ma lại vui vẻ, đề đao quả quyết bổ vào bàn tay khổng lồ. Trên dưới trái phải, mỗi chỗ một đao, hai đạo đao khí một đen một trắng hiện thành hình chữ thập bổ về phía cự chưởng trên đỉnh đầu.

Thập tự đao khí là mạch thuật mà Đao Ma vừa mới kiến tạo ra, mặc dù còn chưa có xác định phẩm cấp nhưng uy lực của nó vẫn có thể sánh ngang mạch thuật Địa cấp. Chủ yếu nhất là Thánh Quang Đao Ý và đao ý nguyên bản của hắn tương dung thì xuất hiện một loại biến hóa đặc biệt.

Thánh Quang Đao Ý, hòa tan hết thảy.

Đao ý vốn có của hắn cũng có được lực lượng thôn phệ.

Loại lực lượng thôn phệ này không giống như thôn phệ chi lực của Hoài Không, lực lượng thôn phệ của đao ý sẽ chỉ lớn mạnh đao ý mà không làm cho người phóng thích đao ý mạnh lên.

Nói một cách khác, nếu như không phá hủy đao khí mà hắn phóng ra thì đao khí của hắn sẽ càng ngày càng mạnh, cho đến một cái điểm giới hạn mới có thể dừng lại. Trước mắt hắn còn không biết cái điểm giới hạn này ở đâu, cho nên hắn định dùng Thiên Hành để thử một chút xem sao.

Oanh.

Thập tự đao khí ầm ầm đụng vào cự chưởng mà Thiên Hành ngưng tụ ra.

“Lại đỡ được?” Thiên Hành vốn cho rằng thập tự đao khí sẽ bị một chưởng của mình vỗ cho tiêu tán.

【VIP】 Đao Ma đại chiến Thiên Hành

Nhưng mà Thiên Hành chợt cười khẽ, chế giễu: “Chỉ là đóm đóm mà cũng dám tranh phát sáng với ánh trăng?”

Thiên Hành chợt khoát tay, mạch khí màu đỏ khổng lồ giữa thiên địa mang theo khí tức nóng rực hội tụ vào trong lòng cự chưởng. Trong nháy mắt, cự chưởng bị ngọn lửa nhóm lên, cháy hừng hực hạ xuống.

Đao Ma cũng ra tay lần nữa, liên trảm mười lần, năm cái thập tự đao ý đánh tới cự chưởng.

Thế ép xuống của cự chưởng lại bị dừng lại!

“Cũng có chút thủ đoạn, có thể đỡ được một đòn của ta.” Nhưng mà Thiên Hành vẫn khinh thường, từ trên cao nhìn xuống, quan sát Đao Ma, như thần linh cao cao tại thượng.

Ta xem người có thể chống đỡ được trong bao lâu?

Chống đỡ được nhất thời, ngươi có thể chống đỡ được mãi hay sao?

Chỉ là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, hai mươi năm trước là hắn có thể giết dễ dàng, huống chi bây giờ thực lực của hắn đã là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Khoảng cách giữa Đao Ma và hắn, có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Thời gian từng chút trôi qua, sắc mặt Thiên Hành dần dần trở nên có chút kinh ngạc, bởi vì cho đến bây giờ mà thập tự đao khí của Đao Ma còn chưa có tán loạn, đúng là một kỳ tích. Đồng thời ngay lúc hắn kinh ngạc thì cự chưởng mà hắn đánh ra lại bị đẩy lên một khoảng cách, cũng không có ép thập tự đao khí xuống.

“Đủ rồi!”

Thiên Hành không muốn chơi nữa, tâm niệm vừa động, cự chưởng mãnh liệt co lại, chộp lấy thập tự đao khí.

Ầm!

Sáu cái thập tự đao khí bị cự chưởng bóp cho ầm ầm vỡ nát.

Cảnh tượng này khiến cho ba tên cường giả thượng cảnh của Già Thiên Lâu nơi xa lập tức thở phào nhẹ nhõm, mặt đầy vui mừng.

Thời khắc này, Đao Ma mặt không cảm xúc, trong lòng nói thầm: "Vẫn còn chưa đo ra được hạn mức cao nhất! Bây giờ đao ý của ta đã đủ để cho ta hoàn toàn đứng ở thế bất bại trong cùng cảnh giới, nhưng đối mặt với nửa bước Thiên Vô Cấm thì vẫn còn có chút giật gấu vá vai. Lực lượng mà Thiên Hành có thể bùng nổ ra trong nháy mắt đã vượt qua phạm vi mà đao ý có thể chịu đựng được."

Khi Đao Ma tự mình lầm bầm, Thiên Hành lại ra tay lần nữa, mạch môn chấn động, trong nháy mắt, một cái biển lửa xuất hiện ở trên vùng trời trên đầu Đao Ma. Biển lửa như ráng chiều đỏ bừng, che khuất bầu trời.

"Hỏa Vũ."

Thiên Hành thấp giọng phun ra hai chữ, biển lửa che khuất bầu trời phun xuống một đám hỏa cầu lớn.

Từng cái liên tục.

Một một cái đều lớn chừng mười trượng.

Chúng nó giống như là mưa rào tầm tã vậy, biến toàn bộ bốn phía thành địa ngục trần gian.

Sông núi.

Dòng suối.

Vách đá.

Vách núi.

Tất cả đều bị Hỏa Vũ phá hủy hết, những Yêu tộc và thành viên của Bách Tông Liên Minh đang chạy trốn cũng chết dưới Hỏa Vũ này.

Đao Ma thấy thế thì trầm giọng nói: “Thiên Hành, ngươi đúng là điên rồi, ngay cả người của mình cũng không thèm quan tâm tới.”

“Có thể giết chết kẻ địch dưới tình huống lông tóc không thương thì đáng mừng. Nhưng nếu như không thể thì có thể chết chung với kẻ địch cũng là vinh hạnh của bọn họ, cũng là nơi để bọn họ quay về! Từ khoảng khắc khi mà bọn họ gia nhập vào Già Thiên Lâu trở đi thì bọn họ cũng phải biết rõ điều này, ngươi không hiểu… cũng không cần ngươi hiểu.”

Thiên Hành lạnh lùng đáp lại một tiếng.

Hỏa Vũ đầy trời vẫn đang không ngừng rơi xuống.

Đao Ma nhịn không được chửi bậy một câu: “Đúng là thằng điên!”

Hoài Không cũng thầm mắng một câu, sau đó quay xuống nhìn đại quân Yêu tộc hô: “Yêu lực hóa thành lá chắn, chống cự Hỏa Vũ!”

Hoài Không ra lệnh một tiếng, toàn bộ yêu vật đều vận chuyển yêu đan, ngưng tụ yêu lực hình thành hộ thuẫn trên không trung.

Oanh!

Oanh!

Trong nháy mắt khi mà hộ thuẫn hình thành thì Hỏa Vũ cũng bị ngăn lại ở bên ngoài, không một ai trong đại quân Yêu tộc bị Hỏa Vũ đồ sát. Giờ phút này, người của Bách Tông Liên Minh thì đang chạy trốn mà người của Già Thiên Lâu thì lại giết vào trong bầy yêu.

Thiên Hành nhìn thấy cảnh này thì giật mình, nói: “Thú vị lắm, lại có thể vận dụng yêu lực thành thạo như là nhân tộc sử dụng mạch khí. Đế Thính cũng không có lừa gạt bản tọa!”

“Tiếp tục giết!”

Sau đó Thiên Hành ra lệnh cho những cường giả Già Thiên Lâu đã giết vào trong bầy yêu.

Đao Ma thấy thế thì cũng không thèm mắng nữa, người của Già Thiên Lâu đều là những kẻ điên, hắn vọt thẳng đến bên dưới Hỏa Vũ. Đưa tay một cái, chém ra vô số Thánh Quang Đao Khí, nghênh đón Hỏa Vũ đang rơi xuống dưới.

Oanh.

Oanh.

Lần lượt từng cái quả cầu lửa đều bị Thánh Quang Đao Ý chém nát.

Một mình Đao Ma ngăn lại vô số Hỏa Vũ đang rơi xuống, không ngừng vung đao, không ngừng ngăn cản từng cái quả cầu lửa rơi xuống.

Thiên Hành thấy thế thì không kiên nhẫn lẩm bẩm một câu: "Người đúng là một tên đáng ghét."

Phanh.

Mạch môn của Thiên Hành lại chấn động lần nữa.

Vô số Hỏa Vũ vẫn đang rơi xuống, nhưng mà trong Hỏa Vũ lại đột nhiên xuất hiện một con cự mãng màu đỏ như lửa.

Đầu tiên là đầu nhô ra khỏi mây lửa, thè lưỡi nhìn chằm chằm Đao Ma trên bầu trời, sau đó toàn bộ thân thể đều nhào ra. Một ngụm nuốt trọn Đao Ma, không cho Đao Ma có cơ hội đào tẩu.

"Đao Ma trưởng lão!" Hoài Không giật mình.

Lúc này, Hoài Không muốn giết lên trên chiến trường trên bầu trời, tương trợ Đao Ma đã bị Hỏa Xà nuốt lấy.

Nhưng mà khi hắn vừa định bay lên thì phần bụng của Hỏa Xà bị Thánh Quang Đao Ý phá hỏng một lỗ.

Chiến cuộc lại thay đổi!

Đao Ma hoàn hảo không chút tổn hại từ bên trong giết ra, lại nhấc lên đầy trời đao khí, cản lại vô số Hỏa Vũ đang rơi xuống.

Từ xa nhìn thấy cảnh này, Hoài Không nhịn không được thán phục một tiếng: "Đao Ma sáng tạo ra Thánh Quang Đao

Ý, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì có thể chiến nửa bước Thiên Vô Cấm. Một đòn vừa rồi, nếu như ta trúng chiêu thì sợ là không chết cũng phải bị lột một lớp da, nhưng mà Đao Ma trưởng lão lại lông tóc không thương mà phá giải nó!”

Sau khi cảm thán một tiếng, Hoài Không nhìn về phía ba tên cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu.

Bọn họ bay tới chỗ mình!

Lúc này, trong đầu Hoài Không xuất hiện một ý nghĩ —— ăn bọn họ, hắn có thể tăng thêm một chút tu vi.

【VIP】 Ôn Bình lại đến Hồ Yêu Hoàng

Kẻ địch mà hắn phải đối mặt đã càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng tốc độ tăng lên của hắn bây giờ còn chưa đủ nhanh.

Phải tiếp tục ăn!

Hoài Không nổi giận gầm lên một tiếng, nhào tới chỗ ba người, nhìn dáng vẻ giống như là thực khách bụng đói nhào vô quán ăn.

Giờ phút này, Thiên Hành trên bầu trời thấy công kích của mình không có đạt được hiệu quả thì trong lòng phẫn nộ, sau đó cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Theo lý mà nói, công kích của hắn không có yếu như vậy mới đúng.

Tuy không nói có thể miểu sát đối phương nhưng cũng không đến nỗi ngay cả một thượng cảnh cũng không làm gì được chứ?

Nếu công kích của mình không yếu thì chỉ có một khả năng thôi.

Đó là Đao Ma vô cùng mạnh!

Thực lực có thể sánh ngang với cấp nửa bước Thiên Vô Cấm!

Đối với chuyện này, trong lòng Thiên Hành có chút kinh ngạc, bởi vì tồn tại như Đao Ma cực kỳ ít.

Toàn bộ Triều Thiên Hạp, có lẽ cũng không có được mấy người như vậy.

“Thú vị lắm.” Cuối cùng thì Thiên Hành cũng xem Đao Ma như kẻ địch của mình, một kẻ địch đáng để cho bản thân mình nghiêm túc đối phó.

…

Hồ Yêu Hoàng.

Sau khi Ôn Bình ra khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc thì lập tức đem yêu đan đến truyền tống trận, đi Hồ Yêu Hoàng một chuyến.

Gần đây Mộc Long ở bên cạnh Tượng Nữ Oa, cùng tu hành với Kim Long chịu trách nhiệm bảo vệ Tượng Nữ Oa.

Mặc dù thực lực của Kim Long không bằng Mộc Long nhưng nếu bàn về huyết mạch thì huyết mạch của nó lại cao hơn Mộc Long rất nhiều.

Tương ứng, Kim Long nắm giữ thần thông của Long tộc cũng mạnh mẽ hơn Mộc Long nhiều.

Vì trở nên mạnh hơn.

Mộc Long không tiếc không ngại học hỏi kẻ dưới!

Đương nhiên, Ôn Bình tới Hồ Yêu Hoàng cũng không phải là vì đưa yêu đan cho Mộc Long và Hoài Không, chuyện như vậy thì không cần hắn phải đích thân đi tới Hồ Yêu Hoàng.

Mục đích chủ yếu của Ôn Bình là tìm kiếm ứng cử viên đưa vào cấm khu cuối cùng, danh ngạch hắn đã đã suy nghĩ kỹ.

Tạm thời chọn một trăm người.

Một lần thì tiêu hao mười ngàn danh vọng.

Nhưng mà đây chỉ là món dưa cải khai vị.

Yêu vật mà Ôn Bình muốn bồi dưỡng thật sự là yêu vật có thể sống sót ở cấm khu cuối cùng, đó mới là đối tượng mà hắn sẽ trọng điểm bồi dưỡng.

Còn một trăm đi mà có thể sống được bao nhiêu.

Ôn Bình cũng không đoán được.

Nhưng mà chỉ cần có thể sống sót được, sau khi trả qua kế hoạch bồi dưỡng của Ôn Bình thì chắc chắn chúng nó sẽ có thể trở thành Yêu Thần cực kỳ mạnh mẽ.

Khi Ôn Bình xuất hiện ở trước Tượng Nữ Oa, Mộc Long và Kim Long lập tức rời khỏi trạng thái tu hành, đứng dậy.

Khi hai yêu hành lễ, Ôn Bình cẩn thận quan sát Mộc Long.

Không tệ.

Thôn phệ nhiều yêu đan như vậy, năm tu vi đã đột phá năm trăm năm, tiến thêm một bước thì chính là chuẩn Yêu Tổ.

“Tông chủ.”

Mộc Long khom người chào.

Ôn Bình dò hỏi: “Bổn tông chủ ban thưởng cho ngươi một cơ duyên, có dám thử một chút hay không?”

“Có dám hay không?”

Mộc Long hơi nhíu đôi mi lục lại một cái.

“Nếu nhưu thuận lợi thì nó có thể giúp ngươi trở lại cảnh giới Yêu Tổ, thậm chí bước vào cấp độ Yêu Tiên. Nhưng mà cũng có nguy cơ sẽ vẫn lạc.”

Ôn Bình vẫn tương đối tôn trọng quyết định của Mộc Long.

Nếu như Mộc Long dám mạo hiểm thì hắn sẽ giao yêu đan của Yêu Tiên cho hắn.

Nếu như Mộc Long không dám mạo hiểm.

Vậy thì giữ lại.

Điều khiến cho Ôn Bình cảm thấy hài lòng chính là có vẻ như Mộc Long không có nghe được câu nói kế tiếp sau chữ nhưng.

Mộc Long vui vẻ, lẩm bẩm một câu, sau đó cảm ơn: “Có thể trở lại cảnh giới Yêu Tổ, thậm chí có thể bước vào cấp Yêu Tiên… cảm ơn tông chủ!”

Ôn Bình gật đầu, sau đó lấy yêu đan xích kim sắc cao cỡ một người từ trong tàng giới ra, để ở trước Tượng Nữ Oa.

Trong nháy mắt, yêu lực tinh thuần khổng lồ tản mát ra.

Sắc mặt Kim Long Ngao Ly cứng lại.

Sắc mặt Mộc Long cũng nghiêm lại.

“Yêu đan lớn như vậy, hơn nữa còn hiện ra xích kim sắc, ta có thể cảm nhận được tu vi ẩn chứa trong đó ít nhất cũng có

năm sáu trăm năm. Nếu có thể luyện hóa toàn bộ thì nhất định có thể bước vào cấp độ Yêu Tiên.”

Mộc Long mừng rỡ ra mặt.

Ôn Bình gật đầu, nói tiếp: “Viên yêu đan này là yêu đan của Yêu Tiên, tu vi ẩn chứa trong đó là tu vi của Yêu Tiên, cho nên trong yêu đan cũng giữ lại ý chí và khí tức của Yêu Tiên. Sau khi ngươi nuốt vào thì thân thể ngươi cũng nhiễm ý chí và khí tức của Yêu Tiên. Khi lôi kiếp sáu trăm năm buông xuống, bởi vì trong cơ thể ngươi có ý chí và khí tức của Yêu Tiên cho nên ngươi không chỉ phải đối mặt với lôi kiếp đơn giản như vậy, mà lôi kiếp mà ngươi phải đối mặt là lôi kiếp chín trăm năm mà Yêu Tiên phải vượt qua!”

Mộc Long ngơ ngẩn.

Hắn lập tức hiểu được.

Tại sao tông chủ lại hỏi hắn có dám hay không.

Thấy Mộc Long trầm mặc, Ôn Bình nói tiếp: “Mặc dù ngươi bình yên vượt qua lần thứ nhất, nhưng khi chín trăm năm, ngươi sẽ phải đối mặt với lôi kiếp càng khủng bố hơn. Ngươi suy nghĩ thật kỹ một chút đi.”

Ôn Bình nói xong, cũng cất yêu đan vào, sau đó chỉ thấy Mộc Long bỗng nhiên hành lễ, ánh mắt kiên định nói.

“Tông chủ, ta muốn!”

Cơ duyên Yêu Tiên.

Cơ hội mất đi thì sẽ không trở lại.

Mặc dù rất nguy hiểm nhưng sức hấp dẫn lại là trí mạng.

“Nếu quyết định xong thì ăn nó đi.” Ôn Bình lại lấy yêu đan ra.

Lúc này, Mộc Long hóa long, sau đó một ngụm nuốt nó, sau đó hóa thành hình người đứng trước mặt Ôn Bình.

“Ngươi tiếp tục tu luyện đi.”

Nếu Mộc Long đã lựa chọn, Ôn Bình cũng lười nói.

Sau đó phải xem vận may của Mộc Long.

Hệ thống cũng nói Mộc Long có xác suất nhất định sẽ kháng được lôi kiếp, hắn cũng lười quan tâm nữa.

Nếu ngày đó đến thật, Mộc Long gánh không được thì hắn còn có thể dùng đại trận tông môn giúp hắn đỉnh một chút.

“Cảm ơn tông chủ.” Mộc Long lại hành lễ lần nữa.

【VIP】 Dương Nhạc Nhạc biến mất

Ôn Bình nhìn về phía Ngao Ly, sau đó nói: “Ngao Ly, thông báo cho tất cả Yêu Vương chưa tham dự vào đại chiến ở Hồ Thiên Địa, thực lực sánh ngang Trấn Nhạc Thượng Cảnh tập hợp tại đây.”

Căn cứ vào số liệu mà Ôn Bình đã xem trước lúc đến, trước mắt số Yêu Vương mà Yêu tộc có đã đạt đến hơn ba vạn.

So với Yêu tộc trước đó thì tăng lên không chỉ mười lần.

Yêu Vương Trấn Nhạc Thượng Cảnh, trừ gia nhập chiến trường Hồ Thiên Địa thì ít nhất cũng còn chừng năm sáu trăm.

Nửa ngày sau, năm sáu trăm Yêu Vương này đều chạy tới trước Tượng Nữ Oa.

Nghe Ôn Bình triệu kiến, chúng nó xem như thần chỉ.

Không dám lạnh nhạt chút nào.

Bởi vì đối với bọn nó thì tông chủ Bất Hủ Tông chính là thần của Yêu tộc, địa vị cực kỳ cao.

Giờ phút này, Ôn Bình nhìn năm sáu trăm Yêu Vương này, sau đó nói: “Những ai được ta đọc tên thì đứng ra.”

Lần này, Ôn Bình không có hỏi ý kiến của bọn nó, để chúng nó tự quyết định xem có đi cấm khu cuối cùng hay không.

Theo Ôn Bình, đây là cái giá lớn mà nhất định Yêu tộc phải trả.

Yêu tộc muốn trở nên mạnh mẽ hơn thì nhất định phải trả giá lớn.

An an ổn ổn tu luyện sẽ chỉ khiến cho chúng nó cảm thấy mình nhỏ bé khi gặp được kẻ địch mạnh mẽ trong tương lai.

Kình Thiên Vực.

Hàn Lệ Thành.

Quán rượu Kình Thiên.

Hàn Lệ Thành là trung tâm của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Kình Thiên Vực lần này.

Quán rượu Kình Thiên là lầu cao đệ nhất ở Hàn Lệ Thành, giờ phút này, trong đó náo nhiệt.

Giờ phút này, quán rượu Kình Thiên tụ tập hàng loạt thiên kiêu đỉnh tiêm và nhân vật yêu nghiệt của Kình Thiên Vực.

Mọi người tụ tập ở đây dĩ nhiên không phải chỉ vì tầm hoan tác nhạc, cũng không phải chỉ vì kết giao bằng hữu.

Mọi người tụ tập tại đây đều có mục đích riêng.

Trong lúc ca múa mừng cảnh thái bình này, một tiếng giận mắng đột nhiên vang lên, bóp tắt tiếng ca múa.

"Cái tên khốn nạn đó đâu?"

"Tên khốn nạn đến từ Bất Hủ Tông đó đâu?"

"Cút ra đây!"

Hơn mười cường giả Địa Vô Cấm ngăn ở lối vào quán rượu Kình Thiên, sau đó dùng tinh thần lực bao phủ trọn cái lầu một.

Đột ngột, trong một góc ở lầu một, một thiếu niên loảng xoảng đánh rơi ly rượu trong tay.

Trong nháy mắt ly rượu rớt xuống, thiếu niên bỏ lại bằng hữu, đột ngột nhảy ra ngoài từ cửa sổ bên hông.

Phanh ——

Thiếu niên phá cửa sổ nhảy ra thầm mắng một câu, sau đó ngự kiếm bay lên không, không dám quay đầu lại.

"Sao lại tới nhiều như vậy?"

Thiếu niên này chính là Dương Nhạc Nhạc.

Bay về phía trước một khoảng cách, Dương Nhạc Nhạc sợ mất mật liếc mắt nhìn sau lưng, chỉ thấy hơn mười cường giả Địa Vô Cấm đó hóa thành kinh hồng đuổi tới.

Đuổi theo không bỏ!

Mẹ ơi!

Dương Nhạc Nhạc choáng váng.

Sau đó là tiếng mắng chửi liên miên bất tận sau lưng.

“Tiểu tử thúi, ngươi chạy không thoát!”

“Giết tôn nhi của ta mà còn muốn trốn?”

“Giết tôn nữ của ta, ngươi phải đền mạng!”

“Trả mạng lại cho nhi tử ta!”

Nghe mấy tiếng rống giận dữ này, Dương Nhạc Nhạc bất đắc dĩ nhún vai.

Đúng là một đám người không nói lý.

Nếu đã vào giang hồ thì sinh sinh tử tử là chuyện bình thường.

Sao còn trả thù?

Tranh tài mà.

Không chết vài người sao có thể gọi là tranh tài?

Hơn nữa cũng không thể trách mình được, ai kêu tử tôn của các ngươi có nhiều tích phân đấu bán kết.

Ta muốn lấy được đệ nhất Kình Thiên Vực, kiếm nhiều tích phân là tất nhiên.

Không giết bọn họ.

Bọn họ có thể đưa tích phân cho mình sao?

Dương Nhạc Nhạc hét một tiếng: “Ta muốn báo cáo các ngươi với Vực Chủ, trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng mà các ngươi dám công khai hạ sát thủ với ta! Chắc chắn Vực Chủ sẽ giết chết các ngươi! Các ngươi chờ đó cho ta!”

Sau đó nghe được sau lưng đáp lại một câu!

“Muốn chết? Ngươi nghĩ hay lắm!”

“Mẹ nó!”

Dương Nhạc Nhạc thực sự nhịn không được, miệng phun hương thơm.

Sau đó lấy đũa phép ra, bắt đầu ngâm xướng.

Hai hơi sau, sấm sét hạ xuống giữa trời quang.

Răng rắc ——

Tia chớp xẹt qua trời cao, hóa thành trên trăm đạo tứ tán ra, kèm theo đó, Dương Nhạc Nhạc tan biến ở trên bầu trời.

“Người đâu?”

“Chia ra đuổi theo!”

Khi mọi người bay đến chỗ Dương Nhạc Nhạc tan biến thì đều giật mình.

Bởi vì Dương Nhạc Nhạc đã biến mất khỏi cảm giác của bọn họ.

Có chuyện gì vậy?

Nhưng mà trực giác nói cho bọn họ biết, tia chớp đột nhiên xuất hiện lúc nãy nhất định không có đơn giản như vậy.

Tiểu tử Dương Nhạc Nhạc này có thể khống chế lôi điện.

Lúc này, vô duyên vô cớ xuất hiện một đạo sấm sét giữa trời quang như vậy.

Tuyệt đối có kỳ quặc!

Khi mọi người tứ tán đuổi theo, Đào Nương hóa thành một luồng yêu phong xuất hiện ở chỗ Dương Nhạc Nhạc tan biến.

“Người đâu?”

Đào Nương nghi ngờ nhìn bốn phía.

Nàng không cảm ứng được khí tức của Dương Nhạc Nhạc.

Làm sao bây giờ?

Mất dấu!

Đào Nương vội vàng chọn một hướng đuổi theo.

…

Bất Hủ Tông.

Sau khi trải qua tầng tầng sàng chọn, một trăm tên Yêu Vương được truyền tống trận lần lượt tiếp dẫn tới Bất Hủ Tông.

Trước khi một trăm tên Yêu Vương đi vào cấm khu cuối cùng, Ôn Bình đưa cho chúng nó một lời khuyên.

Đó chính là đừng tàn sát lẫn nhau!

Mặc dù hoàn cảnh ở Hồ Yêu Hoàng không có ác liệt như cấm khu cuối cùng nhưng yêu vật tự giết lẫn nhau là chuyện rất thường gặp.

Lần này, Ôn Bình chọn một trăm tên Yêu Vương.

Nếu là vì tự giết lẫn nhau mà chết mất một đám thì danh vọng cũng lãng phí một cách vô ích.

Danh vọng không nhiều.

Phải biết quý trọng!

Sau khi đưa một trăm tên Yêu Vương vào cấm khu cuối cùng, Ôn Bình lại nhận được bẩm báo của Hà Niên.

Biết Đao Ma và cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đánh có tới có lui, Ôn Bình quyết định đi qua nhìn tình huống một chút.

Nhưng mà hắn mới chuẩn bị đi thì Đào Nương lại truyền tin đến.

“Tông chủ, ta làm mất dấu Nhạc Nhạc.”

Truyền Âm Thạch, giọng nói có chút ủy khuất của Đào Nương vọng ra.

Ôn Bình vội hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Một đám cường giả Địa Vô Cấm của Kình Thiên Vực, vì khi đấu bán kết, tử tôn của bọn họ bị Dương Nhạc Nhạc giết chết cho nên bọn họ đuổi theo Nhạc Nhạc muốn xả giận. Nhạc Nhạc từ Hàn Lệ Thành chạy ra ngoài…”

【VIP】 Đao Ma tử chiến với Thiên Hành

Mới đầu Đào Nương không dám báo chuyện này ra.

Làm mất dấu Dương Nhạc Nhạc.

Đây chính là thất trách!

Nhưng mà nghĩ tới lỡ như Dương Nhạc Nhạc xảy ra chuyện bất trắc gì…

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu: "Chậm rãi tìm, không vội. Nhạc Nhạc có thể khiến cho ngươi cũng bị mất dấu, vậy thì tránh khỏi những truy binh đó cũng đơn giản, cho nên tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì."

Bởi vì Ôn Bình mở giao diện hệ thống ra, nhìn danh sách đệ tử tông môn.

Dương Nhạc Nhạc cũng không có biểu hiện tử vong.

Bên kia Truyền Âm Thạch, Đào Nương thấy tông chủ không có trách cứ nàng, thậm chí cũng không lo lắng cho Dương Nhạc Nhạc thì trong lòng nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Nếu tông chủ cũng nói như vậy rồi.

Vậy thì Dương Nhạc Nhạc sẽ không có nguy hiểm gì.

"Tiểu tử thúi, đừng để ta bắt được ngươi, bắt được ngươi thì chắc chắn ta sẽ cho ngươi một bài học!"

Trong lòng Đào Nương thầm mắng một câu.

…

Hồ Minh Kính.

Trên bầu trời, chiến đấu giữa Đao Ma và Thiên Hành đã kéo dài ròng rã hai canh giờ.

Đao Ma càng đánh càng hăng, dưới Thánh Quang Đao Ý, không ngừng cứng đối cứng với Thiên Hành.

Nhưng mà ngạnh kháng như vậy cũng không phải là không cần trả giá.

Cái giá lớn phải trả chính là thương thế trên người Đao Ma càng ngày càng nhiều.

Bởi vì cảnh giới, linh thể của Thiên Hành đều mạnh mẽ hơn Đao Ma cho nên tạm thời cũng không có thương thế gì.

Nếu như cả hai tiếp tục kéo dài như vậy nữa thì chắc chắn Đao Ma sẽ chết trong tay Thiên Hành.

Nhưng mà Đao Ma vẫn thẳng tiến không lùi!

Thời khắc này, trong đầu Đao Ma cũng chỉ có một suy nghĩ.

Giết!

Không phải hắn chết, thì là mình chết!

Thánh Quang Đao Ý chủ công, ma pháp Thánh Quang phụ trợ, Đao Ma bật hết hỏa lực.

Chiến đấu kéo dài.

Cùng lúc đó, Hoài Không cũng đã nuốt tên cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh cuối cùng của Già Thiên Lâu vào.

Còn những cường giả Địa Vô Cấm khác của Già Thiên Lâu, ba người Thời Phong và Thái Sơn, Long Nguyệt đủ để giải quyết.

Theo thời gian trôi qua, trận chiến tranh này chuẩn bị kết thúc.

Chỉ còn lại hai người Đao Ma và Thiên Hành vẫn còn đánh hừng hực khí thế trên bầu trời, trong thời gian ngắn hoàn toàn không có ý dừng lại.

“Đao Ma, là người dùng đao, ngươi đủ để xếp vào top ba trong số những người ta từng gặp.”

Trên bầu trời, Thiên Hành nhịn không được tán dương một câu.

Dù sao Địa Vô Cấm Thượng Cảnh có thể đại chiến với hắn hai canh giờ thì cho đến nay chỉ có một mình Đao Ma làm được.

"Nếu ngươi có thể bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, đao ý của ngươi đủ để cho ngươi đứng ở thế bất bại trong cảnh giới nửa bước. Theo lý thuyết thì người như ngươi, những người ở U Quốc tuyệt đối sẽ không để cho người rơi khỏi sa trường mới đúng."

Người như Đao Ma.

Nói thật.

Mặc dù lời này có chút ý dìm sĩ khí bên mình, nâng cao kẻ địch nhưng Thiên Hành vẫn muốn nói.

Thiên phú của Đao Ma, tương lai hắn có chín mươi phần trăm xác suất sẽ bước vào Thiên Vô Cấm.

Một vị tương lai sẽ trở thành Thiên Vô Cấm, sao U Quốc lại bỏ mặc hắn rời khỏi sa trường, thậm chí là Triều Thiên Hạp chứ?

Đao Ma lạnh nhạt trả lời một câu: "Ta trước kia, những người ở U Quốc không coi trọng. Ta bây giờ, không coi trọng bọn họ!"

Dứt lời, lại nhào tới chỗ Thiên Hành.

Đúng là tên điên!

Thấy Đao Ma không bất chấp lao đến, Thiên Hành nhịn không được oán thầm trong lòng một câu.

Đao Ma này muốn chết phải không?

Nếu như ngươi muốn chết thật.

Ta sẽ tiễn ngươi lên đường!

Phanh ——

Bốn cái mạch môn màu đỏ thắm của Thiên Hành đồng thời chấn động, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng bắt đầu xoay tròn.

Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm.

Hỏa Vũ. Tẫn Diệt Thiên Hạ!

Từng sợi hỏa diễm xích hồng bắt đầu xoay tròn, bay lượn vòng quanh Thiên Hành, hơn nữa còn không ngừng tăng lên.

Mười sợi.

Trăm sợi.

Cho đến khi không thể đếm hết được có bao nhiêu hỏa diễm vây quanh Thiên Hành.

Nói thật, từ sau khi Thiên Hành bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm thì đây là lần đầu tiên hắn dùng tới Hỏa Vũ để đối phó với một Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Dù cho vừa rồi hắn tán thưởng Đao Ma thì hắn cũng không cho rằng Đao Ma có thể ép hắn phóng thích Hỏa Vũ được.

Nhưng bây giờ thì không giống như vậy.

Hắn cảm thấy Đao Ma cực kỳ đáng ghét!

Là một tên điên!

Nếu không giải quyết hắn triệt để thì hắn sẽ quấn chặt lấy mình, phiền chết được.

Chiến đấu phía dưới đã kết thúc, người Già Thiên Lâu trốn thì trốn, chết thì chết, cho nên hắn nhất định phải tranh thủ giết Đao Ma.

Một khi Đao Ma chết thì bọn họ mới có thể quay đầu trở lại!

“Chết đi.”

Thiên Hành lạnh lùng phun ra hai chữ.

Sau đó hỏa diễm hình sợi dài bay múa quanh Thiên Hành lập tức giống như là mọc mắt, tất cả đều vọt tới chỗ Đao Ma.

Bá ——

Bá ——

Từ xa nhìn lại, giống như là có một trận mưa sao băng màu đỏ như lửa rơi xuống.

Nhưng mà giờ phút này Đao Ma vẫn còn đang tiến lên, đồng thời xông vào trong trận mưa sao băng này, giơ tay chém xuống không ngừng.

Lúc này, Đao Ma cũng mở Tuyền Qua Đồ ra.

Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Ôn Bình chế tạo!

Là phần thưởng mà Đao Ma lấy được khi tu luyện ma pháp trong thời gian này.

Năng lực đặc thù là —— Thánh Quang Kết Giới!

Khi nó phóng thích Thánh Quang Kết Giới, lấy hắn làm trung tâm, trong phạm vi ngàn trượng đều sẽ bị thánh quang bao phủ.

Nhưng mà thánh quang này cũng không phải dùng để công kích hoặc là phòng ngự kẻ địch.

Tác dụng chân chính của nó là trầm mặc.

Và giam cầm.

Mặc dù một khắc đồng hồ thời gian chỉ có thể phóng ra một lần nhưng chỉ cần phóng ra Thánh Quang Kết Giới thì trong phạm vi ngàn trượng quanh hắn, kẻ địch sẽ không thể sử dụng mạch thuật, yêu vật không thể sử dụng thần thông.

Đồng thời Thánh Quang Kết Giới sẽ kéo dài năm trăm cái hô hấp.

Trong năm trăm cái hô hấp này, cho dù kẻ địch của hắn mạnh mẽ cỡ nào thì cũng không thể sử dụng mạch thuật.

Thiên Vô Cấm cũng là như thế!

Thời khắc này, Thiên Hành thấy Đao Ma còn đang không ngừng vọt tới chỗ mình thì không khỏi cười một tiếng.

“Còn xông tới?”

“Đúng là mãng phu!”

【VIP】 Đao Ma tử chiến với Thiên Hành (2)

Theo hỏa diễm hình sợi dài lần lượt rơi trúng người Đao Ma, trên bầu trời giống như đang có một cái trống đang bị người ta đánh không ngừng.

Ầm!

Ầm!

Tiếng vang này liên miên bất tuyệt, chấn cho đại địa phía dưới cũng run rẩy.

Khi vô số tia lửa rơi xuống đất thì đốt cho đại địa thủng trăm ngàn lỗ, hoàn toàn thay đổi.

Hai yêu Hoài Không, Thời Phong nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt ngưng trọng.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được năng lượng khủng bố trong công kích của Thiên Hành đánh ra.

Nếu công kích như vậy đánh vào trên người bọn họ thì chắc chắn sẽ cửu tử nhất sinh.

Nhưng mà Đao Ma lại không ngừng đi tới dưới công kích như vậy, dáng vẻ điên cuồng, thấy chết không sờn.

Nhưng mà cái giá lớn chính là linh thể của Đao Ma bị thương cực kỳ nghiêm trọng, trăm hơi thở ngắn ngủi, linh thể bị thương lên tới sáu thành.

Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, hờ hững nhìn Đao Ma: "Đao Ma, lực lượng của ngươi đã đến giới hạn, khả năng chịu đựng của linh thể cũng đến giới hạn, nếu còn tiếp tục đánh nữa thì ngươi sẽ chết dưới Hỏa Vũ của ta!"

"Ngươi nói nhiều quá!"

Đao Ma không ngừng vung đao, giận mắng một tiếng, sau đó cắn răng tiếp tục tới gần Thiên Hành.

Chết trận?

Xưa giờ hắn không sợ.

Chỉ cần không phải chết không rõ ràng, chỉ cần không phải là chết một cách vô nghĩa.

Hơn nữa, ai nói mình sẽ phải chết?

"Thánh Quang Chiếu Diệu!"

Đao Ma tay trái lấy đũa phép ra, ngâm xướng chú ngữ.

Lúc này, thánh quang chiếu rọi xuống!

Ma pháp phụ trợ tam giai, trong nháy mắt khôi phục hai thành thương thế của Đao Ma.

Thiên Hành thấy thế thì trên môi nở một nụ cười, có chút bất ngờ nói: "Thú vị lắm!"

Mạch thuật khôi phục thương thế.

Đúng là lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy.

Căn cứ cảm giác của hắn thì ánh sáng này rất giống với đao ý màu trắng mà Đao Ma phóng ra.

Lực phá hoại kinh người.

Còn có thể khôi phục thương thế.

Đao ý này đúng là khiến cho người ta phải hâm mộ.

Nếu có đao tu gặp được thì sợ là sẽ mừng như điên chứ?

Đáng tiếc.

Hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!

Thiên Hành lạnh lùng nhìn về phía Đao Ma, mạch môn lại hơi chấn động một chút, càng nhiều hỏa diễm hình sợi dài giết tới chỗ Đao Ma.

Nhưng vào lúc này, rốt cuộc Đao Ma dừng lại ở khoảng cách Thiên Hành trăm trượng, nếu như không ngăn cản thì hai bên có thể đến trước mặt đối phương chỉ trong chớp mắt.

Lúc này, Đao Ma nhe răng cười một tiếng, phát động năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ, đồng thời nói: "Vậy thì ta sẽ

để cho ngươi xem một thứ còn thú vị hơn nữa.”

Thánh Quang Kết Giới.

Phóng ra!

Chỉ trong nháy mắt, thánh quang chiếu lên người Đao Ma khuếch tán ra, bao phủ phạm vi ngàn trượng trên không trung.

Từ xa nhìn lại, thánh quang phá mây chiếu ra, giống như là có thiên thần hạ phàm, có thể nói là tuyệt cảnh.

Sau một khắc, hỏa diễm không ngừng công kích Đao Ma tiêu tán.

Chúng nó hóa thành mạch khí, tung bay trên bầu trời.

Thiên Hành còn chưa có kịp phản ứng lại thì Đao Ma đã giết tới trước mắt Thiên Hành, một đao chém xuống.

Thiên Hành bị một đao này chém cho trở tay không kịp, đành phải đưa cánh tay lên cản, vốn là đưa tay lên, đồng thời ngưng tụ mạch khí hộ thuẫn.

Nhưng khi đưa tay lên thì lại phát hiện ra không thể ngưng tụ, Thiên Hành bối rối.

Đao của Đao Ma cứ chém vào cánh tay của Thiên Hành như vậy.

Bá ——

Trong nháy mắt khi đao ý màu trắng chém trúng cánh tay Thiên Hành, Thiên Hành bị đau, vội vàng đá một cước ra.

Ý muốn đá văng Đao Ma, tranh thủ cho mình một cơ hội thở lấy sức và suy nghĩ.

Nhưng mà sao Đao Ma lại để cho Thiên Hành có cơ hội thở lấy sức được?

Thánh Quang Kết Giới chỉ có thể kéo dài năm trăm hơi thở, cho nên nhất định phải quấn chặt lấy Thiên Hành trong năm trăm hơi thở này.

Lúc này, tốc độ Đao Ma hạ đao xuống đã nhanh đến mức mắt thường không nhìn rõ được nữa, đè đầu Thiên Hành mà chém.

Sau khi Thiên Hành phát hiện không thể phóng thích mạch thuật thì đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng mà thấy Đao Ma liên tục để lại vết thương trên người mình thì hắn giận dữ.

Lấy vũ khí ra, sau đó vận dụng lực lượng linh thể để vật lộn với Đao Ma.

Nhưng mà Đao Ma vẫn có thể phóng thích mạch thuật, cho nên khi mạch thuật thánh quang vừa xuất hiện thì trong nháy mắt, linh thể của Thiên Hành bị đánh cho trọng thương. Trước ngực bị Thánh Quang Đao Ý xé ra một cái miệng máu dài một thước.

Có thể nhìn xuyên qua vết thương mà thấy được xương trắng ởn bên trong!

Dòng máu đỏ tươi từ miệng vết thương không ngừng chảy xuống, sắc mặt Thiên Hành cũng càng ngày càng khó coi.

Hắn lại bị một Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đánh cho bị thương thành như thế này!

Vô cùng nhục nhã!

"Đao Ma, ngươi nhất định phải chết!" Thiên Hành nổi giận, cũng nổi điên lên, bất chấp tất cả nhào tới chỗ Đao Ma.

Mà Thiên Hành làm như vậy cũng hợp ý hắn.

Đao Ma cũng vọt lên chiến đấu với hắn, nhưng mà vì Đao Ma vẫn còn có thể phóng ra mạch thuật được cho nên Thiên Hành hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Hắn liên tục bị Đao Ma đánh cho bị thương, trình độ tổn thương của linh thể của hắn đã vọt thẳng đến năm thành!

Mà dưới tác dụng của Thánh Quang Chiếu Diệu, linh thể của Đao Ma đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Nhưng mà, năm trăm hơi thở, thời gian hiệu lực của Thánh Quang Kết Giới cũng sắp kết thúc rồi…

Mắt thấy Thánh Quang Kết Giới sắp kết thúc, đao trong tay Đao Ma nhanh hơn, trên bầu trời ngoại trừ đao ý bay loạn ra thì Hắc Đao và Đao Ma đã hoàn toàn không nằm trong phạm vi mà mắt thường có thể nhìn thấy được nữa.

Đây là một loại đột phá.

Trước kia Đao Ma cũng không xuất đao nhanh như vậy được.

Nhưng mà bản thân Đao Ma cũng không có phát hiện ra chuyện này, bây giờ hắn chỉ muốn thừa dịp thời gian có hạn khiến cho Thiên Hành bị thương nặng hơn nữa.

【VIP】 Ôn Bình ra tay

Đồng thời tốc độ đao của Đao Ma còn đang không ngừng tăng lên, vết thương trên người Thiên Hành cũng càng ngày càng nhiều.

Không thể phóng ra mạch thuật, Thiên Hành đành phải hốt hoảng ứng đối, nhưng mà lúc này hắn đã tỉnh táo lại.

Mới nãy phẫn nộ che đậy ánh mắt của hắn, khiến cho hắn liều lĩnh lựa chọn cứng đối cứng với Đao Ma.

Bây giờ, thương thế của mình tăng thêm, hắn bắt đầu tỉnh ngộ.

Không thể tiếp tục như vậy.

Hắn không thể thua một Địa Vô Cấm Thượng Cảnh được.

Nếu không thì anh danh mấy năm nay sẽ hủy hết ở đây.

Rút lui?

Chuyện này cũng không thể nào.

Sẽ làm hỏng anh danh của hắn.

Kế sách tốt nhất bây giờ chỉ có xin trợ giúp, giết hết người ở đây mới có thể khiến cho nỗi nhục ngày hôm nay không bị truyền đi.

Đến lúc này, có thể hiểu được.

Cũng chính là vì Thiên Hành quan tâm tới cái gọi là anh danh cho nên hắn mới không bằng được Đao Ma.

Hôm nay cho dù là Đao Ma bại.

Thì sau này Đao Ma muốn vượt qua Thiên Hành cũng là một chuyện dễ dàng.

Bởi vì thứ mà hai người quan tâm hoàn toàn không giống nhau.

Thiên Hành quan tâm đến anh danh, mà Đao Ma chỉ để ý đến đao của mình, chỉ để ý mình có thể mạnh hơn nữa hay không.

Ngay lúc Thiên Hành chuẩn bị xin trợ giúp thì hắn chợt phát hiện đao thế của Đao Ma bỗng nhiên tăng thêm.

Biến hóa như thế khiến cho Thiên Hành giật mình.

Giống như là một loại giam cầm được mở ra, cảm giác này khiến cho Thiên Hành cảm thấy quen thuộc.

Nửa bước Thiên Vô Cấm!

Đây là dấu hiệu sắp bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm!

Từng có lúc, hắn cũng từng bước vào loại trạng thái vi diệu này.

"Người nhất định phải chết cho ta!"

Thiên Hành hoảng hốt, bởi vì hắn sợ một khi Đao Ma bước ra một bước này thì sẽ còn mạnh mẽ hơn hắn.

Mạnh mẽ đến mức có thể giết chết hắn.

Thiên Hành hắn sao có thể làm đá mài đao cho người khác được?

Thiên Hành lấy một thứ từ trong tàng giới ra, đó là một viên thủy tinh màu đỏ sậm, sau đó Thiên Hành bóp nát nó.

Một sợi khí màu đỏ sậm vạch phá bầu trời bay ra ngoài, không cho mọi người có bất cứ thời gian phản ứng nào.

"Lát nữa, bản tọa muốn ngươi chết không có chỗ chôn!"

Sau khi phát tin tức cầu viện ra, Thiên Hành bắt đầu nghĩ cách xem phải làm sao mới có thể kéo dài thời gian, kiềm chế xu thế đột phá của Đao Ma.

Chỉ cần ngăn chặn được một khắc đồng hồ thì những người khác của Già Thiên Lâu sẽ chạy tới đây, Đao Ma chắc chắn phải chết!

Thời khắc này Đao Ma không nói một lời, bởi vì hắn đã không nghe được bất kỳ tiếng gì nữa, trong đầu chỉ có một suy nghĩ!

Vung đao!

Nhưng mà, lúc này, biến hóa trong cơ thể kéo Đao Ma ra khỏi trạng thái đó.

Bởi vì hắn cảm nhận được tinh thần lực của mình thay đổi cực lớn.

Mỗi khi mình vung ra một đao thì tinh thần lực sẽ tăng lên một phần.

Không ngừng vung đao, tinh thần lực sẽ không ngừng tăng lên.

Tinh thần lực vốn chỉ ở vào giai đoạn thứ nhất có dấu hiệu sẽ tăng lên một cảnh giới nữa.

Giống như tông chủ nói, đó là giai đoạn thứ hai!

Đao Ma vui vẻ, sau đó vui mừng phát hiện đao của mình nhanh hơn, mạnh hơn, trong lòng lập tức tràn đầy lòng tin.

Nhưng mà lúc này, thời gian hiệu lực năm trăm hơi thở của Thánh Quang Kết Giới cũng đã tới, thánh quang bắt đầu co lại, chỉ chiếu lên người Đao Ma, khôi phục thương thế cho Đao Ma.

Nhưng mà Thiên Hành cũng không biết Thánh Quang Kết Giới đã đến giờ.

Hắn vẫn vật lộn với Đao Ma.

Tình huống này khiến cho Đao Ma mừng rỡ: “Đột phá cho ta!”

Đao Ma vẫn liều mạng vung đao!

Hắn muốn bước vào giai đoạn thứ hai của tinh thần lực!

Giờ phút này, Thiên Hành cũng đã nhận ra ý đồ của Đao Ma, sắc mặt bình tĩnh, liên tục gầm thét: “Muốn bản tọa làm đá mài đao cho ngươi, đột phá nửa bước Thiên Vô Cấm, ngươi nằm mơ đi. Đi chết đi cho bản tọa! Đi chết đi cho bản tọa!”

Oanh!

Oanh!

Chiến đấu trên bầu trời càng ngày càng kịch liệt.

Lại bước vào một cái giai đoạn cao triều.

Thiên Hành biết rất rõ, muốn áp chế không cho Đao Ma bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm chỉ có một con đường.

Không cho Đao Ma bất cứ áp lực nào.

Bởi vì áp lực sẽ khiến cho Đao Ma càng thêm bốc đồng, khiến cho hắn bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm càng thêm thông thuận.

Cho nên Thiên Hành chọn bị đánh.

Khi Đao Ma không có áp lực thì sẽ không còn lực lượng giúp hắn xông qua tầng bình chướng ngăn cản hắn bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm nữa.

Cho nên Thiên Hành chọn miễn cưỡng chịu đao khí do đao ý biến thành của Đao Ma, mặc dù vết thương trên người càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà lúc này Đao Ma không có cảm giác gì cả.

Chỉ có một tín niệm.

Vung đao!

Tinh thần lực đã đạt đến giới hạn.

Khoảnh khắc đột phá nằm ở đao tiếp theo!

Khi chém ra thêm một đao nữa, trong đầu giống như có tiếng nổ vang.

Bình chướng tinh thần lực giai đoạn thứ nhất phá.

Đao Ma chỉ cảm thấy trong nháy mắt tinh thần lực đã bước vào một giai đoạn mới, trong nháy mắt phạm vi cảm giác trở nên rộng rãi hơn.

Hai mươi dặm!

Ba mươi dặm!

Trong phạm vi này, mọi gió thổi cỏ lay đều thu hết vào trong tầm mắt.

“Đây là giai đoạn thứ hai sao?”

Đao Ma vui vẻ.

Thiên Hành giật mình!

Hắn cảm nhận được khí tức của Đao Ma tăng thêm, mặc dù loại cảm giác này không giống lúc trước khi mình bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm lắm nhưng hắn cũng không cảm thấy Đao Ma đột phá cái khác.

Đáng chết!

Đã nhường như vậy rồi.

Mà còn khiến cho mình trở thành đá mài đao của hắn, giúp hắn đột phá nửa bước Thiên Vô Cấm.

“Bản tọa lại biến thành đá mài đao, Đao Ma, ngươi khinh người quá đáng!” Thiên Hành vô thức phóng ra Hỏa Vũ.

Phanh ——

Mạch môn cùng chấn động.

Lúc này, Thiên Hành mới phát hiện hóa ra mình đã có thể phóng ra mạch thuật.

Sau một khắc, vẻ mặt Thiên Hành trở nên điên cuồng.

Đao Ma!

Bản tọa đưa ngươi xuống địa ngục.

Hỏa Vũ. Bình Dương Giới!

【VIP】 Ôn Bình ra tay (2)

Đây là bí thuật do mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm tạo ra.

Vốn là dùng để đối phó kẻ địch sinh tử, bởi vì với trạng thái của hắn bây giờ.

Phóng thích xong thì hắn cũng sẽ không còn lực lượng phóng ra mạch thuật trên Địa cấp.

Nhưng như vậy thì đã sao!

Cho dù như thế nào thì hôm nay cũng phải dùng nó để giết ngươi.

Oanh!

Trong nháy mắt, không gian bích chướng của Hồ Thiên Địa vỡ ra.

Khúc Cảnh Chi Thủy bàng bạc từ trên bầu trời tuôn xuống, xu thế như muốn thanh tẩy thế giới này.

Khúc Cảnh Chi Thủy dâng trào, trong nháy mắt khi chảy xuống đại địa thì tất cả đều bị bao phủ, hóa thành hư không.

Yêu tộc bắt đầu rút lui dưới sự chỉ huy của Hoài Không.

Mà người của Bách Tông Liên Minh thấy cảnh này thì bắt đầu chạy như điên.

Đang bị Khúc Cảnh cuộn trào mãnh liệt ngăn cản, vô số hỏa trụ to lớn phóng lên tận trời, hóa thế giới này thành địa ngục lửa lần nữa.

Oanh!

Oanh!

Đao Ma bị những hỏa trụ đó vây lại.

Mỗi khi Đao Ma xê dịch một bước thì một cái hỏa trụ dưới chân sẽ phun ra ngoài.

Đao Ma vội vàng trốn tránh, nhưng mà vừa di chuyển đến chỗ tiếp theo thì lại có một cái hỏa trụ khác chờ hắn đến.

Oanh ——

Trong nháy mắt, Đao Ma bị hỏa trụ bao phủ, trong nháy mắt, linh thể bị trọng thương lên đến năm thành!

Mà đây mới chỉ là một đòn của Bình Dương Giới mà thôi!

…

Đám người Hoài Không và Thời Phong đứng xa xa nhìn thấy cảnh này thì vẻ mặt cũng không dễ nhìn.

"Chỉ mới một đòn thì linh thể của Đao Ma trưởng lão đã bị trọng thương!"

"Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm cảnh giới tạo cực quả là đáng sợ. Vốn cho rằng Đao Ma trưởng lão thắng chắc rồi."

Hai người thở dài một tiếng.

Nói thật, thực lực của Đao Ma đã khiến cho bọn họ phải sợ hãi than.

Lại thêm tinh thần lực của Đao Ma đã đột phá giai đoạn thứ hai, cho nên tiếp theo Đao Ma sẽ có được lực lượng liên tục không ngừng khôi phục linh thể.

Nói một cách khác, tinh thần lực giai đoạn thứ hai có thể cung cấp cho Đao Ma liên tục phóng ra ma pháp tam giai.

Linh thể có thể không ngừng khôi phục!

Đao Ma có thể liên tục duy trì trạng thái toàn thịnh chiến đấu với Thiên Hành.

Thắng lợi là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng mà đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thiên Hành lại tu luyện mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm đến cảnh giới tạo cực, sinh ra bí thuật, khiến cho mạch thuật xảy ra biến đổi về chất.

Mạch thuật cảnh giới tạo cực, lại thêm chênh lệch cảnh giới giữa Đao Ma với Thiên Hành, trong nháy mắt, Đao Ma đã rơi vào hạ phong.

Nếu trúng thêm một đòn nữa thì Đao Ma chết chắc!

"Hà Niên, nhanh liên hệ với tông chủ!" Bên cạnh, Long Nguyệt vội vàng kêu Hà Niên liên hệ cho Ôn Bình.

Nhưng mà ngay lúc Long Nguyệt vừa nói xong câu đó thì một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở ngoài rìa chiến trường.

Giữa bạch quang, Ôn Bình chậm rãi đi ra.

"Tông chủ!"

"Tông chủ!"

Mấy người Hoài Không nhất thời vui vẻ.

Tông chủ tới rất đúng lúc.

Đao Ma trưởng lão được cứu rồi.

Từ trong bạch quang đi ra, Ôn Bình chỉ nhìn Đao Ma một cái, sau đó bất đắc dĩ nói: "Đúng là tên điên."

Lúc trước Ôn Bình đã dặn dò Đao Ma, nếu gặp được nửa bước Thiên Vô Cấm thì có thể dẫn tới Bất Hủ Tông.

Đại trận hộ tông của Bất Hủ Tông sẽ giết đối phương.

Nhưng mà Đao Ma cũng không nghe.

Nhất định phải đánh nhau chết sống với đối phương.

Nhưng mà không thể không nói, Đao Ma là một người có can đảm mạo hiểm.

Cũng bởi vì hôm nay hắn mạo hiểm cho nên hắn mới có thể khiến cho tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai nhanh như vậy.

Trước mắt, trong Bất Hủ Tông chỉ có hắn và Long Nguyệt có tinh thần lực bước vào giai đoạn thứ hai.

Chỉ cần Đao Ma trở về tu chỉnh một phen, tu luyện mấy chiêu ma pháp tứ giai, thực lực của Đao Ma sẽ xuất hiện một

cái bay vọt về chất. Đến lúc đó, cho dù Thiên Hành không ngừng thi triển ra mạch thuật.

Thì cũng không thể tạo thành uy hiếp cho Đao Ma.

"Băng Phong Thiên Địa!"

Theo Ôn Bình vung đũa phép lên, Khúc Cảnh Chi Thủy đang cuộn trào trên mặt đất bị đóng băng lại.

Không gian bích chướng bị Thiên Hành đánh vỡ cũng bắt đầu đóng băng.

Tai ương diệt thế bị lắng lại trong nháy mắt.

Nhìn thấy cảnh này, mấy người Hoài Không nhịn không được cảm thán một tiếng.

"Tông chủ mạnh hơn."

Nhưng mà Ôn Bình không chỉ đóng băng Khúc Cảnh rồi thôi, hàn băng vẫn lan tràn lên trên bầu trời.

Vọt tới những hỏa trụ đang trào dâng đó.

Một cái hỏa trụ mãnh liệt bị đông cứng thành băng trong nháy mắt, sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba.

Cho đến dưới chân Đao Ma!

Một con đường sống do hàn bằng tạo thành xuất hiện.

Đao Ma thấy thế thì vội vàng theo con đường này xông ra ngoài, sau đó cười phá lên.

"Đa tạ ân cứu mạng của tông chủ!"

Ôn Bình không có trả lời, bởi vì cột lửa ngất trời vừa bị đóng băng lại vỡ ra, hỏa trụ tiếp tục phun trào ra, lan tràn, đồng thời bắn tới phía Ôn Bình.

Đao Ma vội nói: "Tông chủ cẩn thận!"

Ôn Bình lại vung đũa phép lên, những cái hỏa trụ lan tràn tới lại bị đóng băng tiếp, hóa thành từng cái băng trụ trùng thiên.

Trong khoảnh khắc khi toàn bộ chúng nó đều bị đóng băng, Ôn Bình trực tiếp bay lên, sau đó bắt đầu ngâm xướng Vong

Linh Triệu Hoán Thuật.

Trong nháy mắt, Ám Lưu Tịch Diệt từ trong địa ngục vong linh đi tới trên không Hồ Thiên Địa.

“Giữ lại toàn thây.”

Nói xong, Ôn Bình rời khỏi chiến trường.

Khi Ôn Bình tới gần mấy người Hoài Không, mấy người Hoài Không vội vàng tiến lên nghênh đón, vẻ mặt vui mừng.

Đao Ma cũng nhích lại gần, dáng vẻ như muốn thỉnh tội.

“Đao Ma vô năng, xin tông chủ trách phạt!”

Ôn Bình liếc mắt nhìn mấy người Hoài Không, sau đó đưa mắt nhìn Đao Ma, nói: “Ngươi dựa vào cảnh giới Địa Vô Cấm Thượng Cảnh khiến cho một nửa bước Thiên Vô Cấm phải dùng ra tuyệt chiêu ép đáy hòm, như vậy cũng đã không dễ rồi. Cho nên tính là ngươi thắng… nhưng mà cũng tính là thua. Mặc dù hắn dùng ra chiêu này thì cũng không còn sức đánh trả, Hoài Không cũng có thể giết hắn, nhưng hắn vẫn có thể dựa vào chiêu này mà giết được ngươi trước!”

【VIP】 Ôn Bình ra tay (3)

Đao Ma hổ thẹn gật đầu: “Thuộc hạ đã rõ. Thuộc hạ vẫn quá coi thường cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.”

Ôn Bình gật đầu nói: “Nếu ngươi học được ma pháp tứ giai thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này.”

Nói một cách khác, chỉ cần Đao Ma đi Pháp Sư Tháp một chuyến, lại vào Đệ Ngũ Thế Giới một lần.

Thì hắn có thể giết nửa bước Thiên Vô Cấm.

Sẽ không thể xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì!

Ôn Bình cũng không muốn nói nhiều, Đao Ma không giống mấy người Dương Nhạc Nhạc, cần mình dốc lòng dạy bảo.

Đao Ma có ý nghĩ của mình, có chủ kiến của mình.

Cho nên Đao Ma biết phải nên làm như thế nào.

Khi Ôn Bình không nói thêm gì nữa, Ám Lưu Tịch Diệt đã giết vào trong Hỏa Vũ. Bình Dương Giới của Thiên Hành.

Một bộ đồ đen xuyên qua hỏa diễm, cho dù hỏa trụ dâng trào như thế nào thì cũng không thể làm tổn thương đến Ám Lưu Tịch Diệt một chút nào.

Đây là điểm đặc biệt của Ám Lưu Tịch Diệt.

Chỉ cần không công kích kẻ địch thì hắn có thể xuyên qua bất cứ thứ gì mà sẽ không bị công kích trúng.

“Tông chủ, đây là?”

“Nó lại không sợ mạch thuật của Thiên Hành một chút nào!”

Mấy người Hoài Không nhìn một màn này thì không khỏi cảm thán liên tục.

Cũng khiến cho bọn họ hiểu được.

Hóa ra không phải là Thiên Hành quá mạnh.

Mà là do bọn họ quá yếu.

Tồn tại bên người tông chủ đúng là đáng sợ!

Cùng lúc đó, Thiên Hành thấy Ám Lưu Tịch Diệt miễn dịch Bình Dương Giới của mình, không ngừng bay tới phía mình thì Thiên Hành cũng bối rối.

Thứ quỷ gì?

Lại không đánh trúng được!

Đây là cường giả trong Bất Hủ Tông sao?

Hóa ra Đao Ma cũng không phải là người mạnh nhất Bất Hủ Tông!

Đột nhiên phát hiện sự thật này, trong nháy mắt, Thiên Hành không muốn tái chiến nữa, bởi vì còn một khắc đồng hồ nữa thì trợ giúp mới đến được.

Nhưng Bình Dương Giới mà hắn phóng ra đã không chống đỡ được bao lâu nữa.

Chớ đừng nói chi là Bình Dương Giới hoàn toàn không đánh trúng được đối phương, hắn ngay cả tư cách kéo dài thêm thời gian cũng không có.

Thu!

Trong nháy mắt, Hỏa Vũ. Bình Dương Giới tiêu tán.

Thiên Hành quay người muốn trốn, ngay trong kinh khủng lúc Thiên Hành xoay người, Ám Lưu Tịch Diệt mở mắt.

Thâm Uyên Ngưng Vọng!

Một trong số kỹ năng của Ám Lưu Tịch Diệt.

Khi Ám Lưu Tịch Diệt mở to mắt thì những người nhìn thấy ánh mắt của nó đều sẽ bị thâm uyên quấn quanh, tốc độ phản ứng giảm phân nửa.

Trốn?

Không thể nào trốn được.

…

Cùng lúc đó, Ôn Bình đã không còn hứng thú xem trận chiến đấu này nữa.

Hắn lấy tàng giới chứa yêu đan ra, vứt cho Hoài Không bên cạnh, sau đó nói: "Trong này có một viên yêu đan nửa bước Yêu Tổ, sau khi luyện hóa nó thì có thể trợ ngươi tăng ít nhất một hai trăm năm tu vi. Còn có một số yêu đan bình thường, nhưng mà cũng đủ để bồi dưỡng được hơn mười Yêu Thần, có thể trợ giúp Yêu tộc tiến thêm một bước. Những yêu đan này ngươi cho ai là quyền của ngươi."

Yêu tộc tuy là phụ thuộc nhưng Ôn Bình cũng lười quản lý quá nhiều.

Những chuyện vặt vãnh này giao cho Hoài Không là được.

"Đa tạ tông chủ."

Hoài Không lại vui vẻ.

Có những yêu đan này thì thực lực của Yêu tộc không riêng gì có thể tiến thêm một bước mà sẽ còn sẽ có sự tăng vọt về chất.

Ví dụ như hắn, nếu có thể tăng lên một hai trăm năm tu vi.

Có lẽ hắn có thể trùng kích Yêu Tổ!

Đến lúc đó, người như Thiên Hành hôm nay cũng không cần phải e ngại nữa.

Sau khi Ôn Bình đưa yêu đan cho hắn xong thì quay qua nhìn Hà Niên bên cạnh, nói: "Hà trưởng lão, sau chiến tranh thì ngươi đi tìm Bùi Vu của Tán Nhân Dịch một chuyến, truyền lời của bổn tông chủ cho hắn!"

"Tông chủ, ngài nói đi." Trong lòng Hà Niên có chút nghi hoặc.

Tông chủ sẽ xử lý Tán Nhân Dịch như thế nào, chuyện này là chuyện hắn tò mò nhất.

Nếu như là hắn thì nói thật, hắn hoàn toàn sẽ không giữ bất cứ quan hệ gì với Tán Nhân Dịch.

Bởi vì Tán Nhân Dịch quá yếu.

Thật ra thì chuyện này cũng là một chuyện tốt với Tán Nhân Dịch!

Ôn Bình trầm tư một hồi, sau đó nói: "Kêu bọn họ rút lui đi."

Sau khi Thiên Hành chết, chắc chắn Già Thiên Lâu sẽ quay đầu trở lại, thậm chí còn mở ra một chiến trường ở Hồ Thiên Địa.

Chuyện này cũng dễ đoán.

Cho nên tiếp theo, rất có thể Hồ Thiên Địa sẽ rơi vào trong chiến hỏa.

Yêu tộc sẽ là chủ lực đối kháng với Già Thiên Lâu, ý nghĩ muốn cho Tán Nhân Dịch tiếp quản Hồ Thiên Địa của Ôn Bình cũng không thể nào thực hiện được.

Khi già thiên đại thủ của Già Thiên Lâu thò tới Hồ Thiên Địa thì Tán Nhân Dịch lộ ra quá nhỏ bé.

Không cẩn thận thì Tán Nhân Dịch sẽ đứng trước tai họa ngập đầu.

Cho nên tiếp theo, Yêu tộc sẽ thay thế Tán Nhân Dịch, là chủ lực không ngừng đối kháng Già Thiên Lâu, còn phải khống chế lại Hồ Thiên Địa.

Tiếp quản Hồ Thiên Địa.

Hồ Thiên Địa là đại bản doanh của Bất Hủ Tông, không thể để cho Già Thiên Lâu nhúng chàm, nếu không thì toàn bộ Già Thiên Lâu đều sẽ giống Thiên Hành. Tự cho là đúng, xem Hồ Thiên Địa như địa bàn của Già Thiên Lâu bọn họ.

"Tông chủ, lát nữa ta sẽ truyền lời của ngài cho hắn. Hắn là Bùi Vu có thể hiểu được dụng ý của ngài." Hà Niên gật đầu.

Sau khi dặn dò xong chuyện này, Ôn Bình rời khỏi đây, trực tiếp để truyền tống trận tiếp dẫn hắn về tông môn.

Sau khi bị Thâm Uyên Ngưng Vọng đánh trúng, tốc độ phản ứng của Thiên Hành giảm phân nửa.

Chết trong tay Ám Lưu Tịch Diệt là chuyện chắc chắn rồi.

Thiên Hành không phải Cùng Kỳ.

Ám Lưu Tịch Diệt muốn giết hắn thì quá đơn giản.

Còn hai gã nửa bước Thiên Vô Cấm khác mà Vi Sinh Tinh Vũ nói tới thì Ôn Bình đã nhận được tin tức, bọn họ còn đang chờ ở địa bàn của Bách Tông Liên Minh.

Hắn tin là Thiên Hành chết sẽ khiến cho bọn họ e ngại.

Chắc chắn tạm thời hai người bọn họ sẽ không ra tay.

Còn tại sao Ôn Bình lại vội vã trở về, đó là vì Vi Sinh Tinh Vũ đã có thu hoạch trong cấm khu cuối cùng.

…

Hồ Minh Kính.

【VIP】 Lạc hậu tới còn đột xuất hơn cả diệt vong

Khi Thiên Hành bị Ám Lưu Tịch Diệt một liêm đâm xuyên lồng ngực thì tất cả mọi người cũng biết, chiến tranh tạm thời ngừng lại.

Một trận, Bất Hủ Tông đại hoạch toàn thắng!

Già Thiên Lâu tổn thất nhiều tên cường giả Địa Vô Cấm, còn có một cường giả đỉnh cao nửa bước Thiên Vô Cấm.

Sau khi chiến tranh kết thúc, mấy người Hoài Không bắt đầu chữa trị không gian bích chướng của Hồ Thiên Địa.

Hà Niên cũng tìm được Bùi Vu đang ở trong lều vải chữa thương.

Thấy Hà Niên đi vào trong doanh trướng, Bùi Vu vội vàng đứng lên, muốn hành lễ nhưng lại bị một câu nói của Hà Niên chặn lại.

"Bùi Vu, tông chủ có lệnh."

Bùi Vu ngơ ngẩn, sau đó vùng vẫy thoát khỏi tay nữ hầu bên cạnh, quỳ xuống đất.

Trong doanh trướng, các tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch cũng đều quỳ xuống.

Mệnh lệnh đến từ tông chủ Bất Hủ Tông, đương nhiên bọn họ sẽ xem như thần chỉ!

Hà Niên nói tiếp: "Tông chủ lệnh cho các ngươi lui về."

Dứt lời, mấy người Bùi Vu nhất thời sửng sốt.

Nhưng cũng không dám không nghe theo, chỉ có thể dập đầu đồng ý.

Hà Niên nhìn Bùi Vu có chút thất lạc, thở dài, giải thích: "Bùi Vu minh chủ, ngươi có biết tiếp theo Hồ Thiên Địa sẽ xảy ra chiến tranh như thế nào không?"

Bùi Vu không hiểu: “Mời Hà trưởng lão giải thích.”

Hà Niên nhìn tất cả mọi người một lượt, sau đó nói: “Tiếp theo chiến tranh xảy ra ở Hồ Thiên Địa, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, nửa bước Thiên Vô Cấm đều sẽ không còn là lực lượng đỉnh tiêm nữa. Các ngươi đối mặt với Địa Vô Cấm Trung Cảnh thôi mà còn thấy bất lực, các ngươi cảm thấy mình có thể làm gì được trong trận chiến tranh như thế này? Làm sao để giữ an toàn cho mình? Tông chủ nhân từ, không muốn thấy các ngươi đều chết trong tay Già Thiên Lâu, cho nên ra lệnh cho các ngươi lui về địa bàn của mình. Đợi sau khi trận chiến tranh này kết thúc, không có Bách Tông Liên Minh, cũng không có Già Thiên Lâu, lúc đó sẽ cho các ngươi một con đường mới!”

Khi Hà Niên nói xong.

Bùi Vu trầm mặc.

Thật ra thì mặc dù Hà Niên không nói như vậy thì hắn cũng cảm thấy vô lực.

Cảm giác vô lực với hiện thực như thế này.

Nhưng mà hắn vẫn ôm một hi vọng, một hi vọng Bất Hủ Tông chịu trợ giúp bọn họ, hoặc là thu bọn họ làm phụ thuộc.

Bây giờ hắn biết.

Thái độ của Bất Hủ Tông rất rõ ràng, không trợ giúp bọn họ nữa, cũng không thu bọn họ làm phụ thuộc.

Còn tương lai nếu như Bất Hủ Tông thắng trận chiến tranh này thì có thể cho Tán Nhân Dịch đường ra, thậm chí nói là đường sống hay không.

Chuyện này hắn không nói trước được.

Chuyện phải làm trước mắt là đi.

Tán Nhân Dịch hoàn toàn rút lui ra khỏi sân khấu Hồ Thiên Địa, tương lai Tán Nhân Dịch sẽ như thế nào, ai cũng không nói chắc được.

Hắn hoàn toàn không ngờ được, tương lai sẽ có một ngày Tán Nhân Dịch không rớt đài không phải là vì Bách Tông Liên

Minh nhằm vào, xa lánh, mà là vì đột nhiên lạc hậu.

Hơn nửa năm trước, hắn vẫn đứng trên đỉnh Hồ Thiên Địa.

Nhưng mà bây giờ, chỉ qua hơn phân nữa năm mà hắn đã tuột xuống dưới chân Hồ Thiên Địa.

Nửa bước Địa Vô Cấm, đã thành pháo hôi!

"Hà trưởng lão, Bùi Vu đã rõ." Bùi Vu sắc mặt ảm đạm, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Những tầng lớp cấp cao những Tán Nhân Dịch sau lưng hắn cũng trưng ra vẻ mặt sa sút.

Bọn họ cũng biết, sân khấu Hồ Thiên Địa không còn là của Tán Nhân Dịch nữa.

Không có bị Bách Tông Liên Minh tiêu diệt.

Nhưng còn thảm hơn là bị Bách Tông Liên Minh tiêu diệt.

Hà Niên đưa mắt nhìn mọi người một lượt, không có tiếp tục an ủi bọn họ, bởi vì hắn thấy đây đã là kết cục tốt nhất cho Tán Nhân Dịch.

Nếu ở Triều Thiên Hạp, lạc hậu thì sẽ diệt vong.

"Bùi minh chủ, sau khi trở về thì dưỡng thương cho tốt, sau này gặp lại, ta mời ngươi uống rượu của Bất Hủ Tông ta."

Hà Niên dứt lời, vỗ vỗ bả vai Bùi Vu, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Câu nói này hắn thật lòng!

Bùi Vu cũng cố nở một nụ cười, hé miệng gật gật đầu, sau đó nói: "Hà trưởng lão, Bùi mỗ nhớ kỹ, sẽ đợi tiệc rượu của ngài!"

"Cáo từ!"

"Ngày sau gặp lại!"

Dưới nhưng mà Bùi Vu, Hà Niên cưỡi Đại Yêu Dực tộc rời khỏi doanh địa của Tán Nhân Dịch.

Bùi Vu chăm chú nhìn hướng Hà Niên tan biến vài lần, sau đó chậm rãi đi ra bên ngoài lều, nhìn xung quanh một chút.

Nhìn những thương binh đang kêu rên.

Nhìn đất đai Minh Kính Hồ.

Lại nhìn hướng Bất Hủ Tông một chút.

“Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người lui về.”

Khi nói lời này, dưới ánh tà dương, bóng Bùi Vu chậm rãi bị kéo dài, cho đến khi biến thành một dường dài.

…

“Tông chủ, lời ngài muốn nói với Bùi Vu, thuộc hạ đã nói lại cho hắn.” Hà Niên vừa bay tới căn cứ của Yêu tộc, vừa nói chuyện với Ôn Bình.

Bên kia Truyền Âm Thạch, Ôn Bình không tiếp tục nói chủ đề Bùi Vu và Tán Nhân Dịch nữa mà chuyển qua chuyện khác: “Trận chiến tiếp theo ngươi không cần tham gia, bây giờ trở về Bất Hủ Tông.”

“Vâng.”

Hà Niên cũng không có hỏi.

Nhưng mà không hỏi cũng biết.

Hạn mức cao nhất của chiến tranh càng ngày càng cao, những việc cần hắn cũng càng ngày càng ít.

Tương lai đại chiến nhất định là sân khấu cho mấy người Đao Ma, Hoài Không phát huy, mà mình thì chỉ có thể chỉ huy đại quân Yêu tộc.

Nhưng mà Yêu tộc cũng không phải là không có chỉ huy.

Thời Phong có thể chỉ huy Yêu tộc.

Thái Sơn cũng có thể chỉ huy Yêu tộc.

Cùng lúc đó, khi Hà Niên về tới Bất Hủ Tông, Ôn Bình lại nhận được tin tức của Trần Hiết truyền lại.

Bên phía Vân Liêu có chút tình huống.

“Tông chủ, Cực Thiên Phong Tâm sinh lòng muốn giết chết Vân Liêu trưởng lão. Hắc Ảnh báo lại, Cực Thiên Phong Tâm mời cả ba vị sư huynh của hắn, bao gồm Duy Ngã, Độc

Tôn và Nộ Hoàn Phong. Bốn người đồng thời khiêu chiến Vân Liêu trưởng lão.”

Giờ phút này, sắc mặt Trần Hiết nghiêm trọng.

Bởi vì tình báo mà hắn đạt được nói cho dù là Duy Ngã hay là Độc Tôn và Nộ Hoàn Phong.

Bọn họ đều mạnh mẽ hơn Vô Nhãn.

Vân Liêu trưởng lão chỉ có một mình, có thể thắng Vô Nhãn thì đã không dễ.

Bốn đệ tử của Vực Chủ này, làm sao làm?

Đánh như thế nào?

【VIP】 Lạc hậu tới còn đột xuất hơn cả diệt vong (2)

Nhưng mà chỉ nghe Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu: "Trần trưởng lão, ngươi không chỉ xem thường Vân trưởng lão mà còn xem thường ma pháp sư năm hệ."

"Tông chủ, ngài không lo lắng sao?"

Trần Hiết hỏi lại.

Đa phần là tò mò.

Chẳng lẽ khi Vân trưởng lão đánh với Vô Nhãn thì hoàn toàn không có vận dụng thực lực chân chính?

Vừa nghĩ tới đó, vẻ nghiêm trọng trên mặt Trần Hiết biến mất.

Thay vào đó là kinh hỉ.

Ôn Bình nói: "Không cần phải lo lắng, thực lực của Vân trưởng lão không đến mức ngã xuống ở Hồng Vực."

Ôn Bình cũng không có xem thường bất kỳ ai.

Nhưng hắn cũng không xem trọng người nào.

Hồng Vực vẫn hơi nhỏ một chút.

Bốn đánh một thì đã sao?

Vân Liêu tu luyện ma pháp cũng không phải chỉ là kỹ năng tổn thương đơn thể.

Nghe tông chủ của mình tự tin như thế, Trần Hiết cười nói: "Cũng là do ta quá lo lắng, ta biết ngay Vân trưởng lão tuyệt đối không chỉ như thế."

Ôn Bình lại nói: "Khi khiêu chiến bắt đầu thì thông báo cho ta."

"Tông chủ, ngài muốn tới?"

"Xem náo nhiệt một chút."

Ôn Bình lạnh nhạt đáp.

Giọng điệu quần chúng ăn dưa.

Nhưng mà thứ mà Ôn Bình muốn nhìn cũng không phải là chuyện Vân Liêu mà là chuyện của người khác.

Nếu như mấy người Cực Thiên Phong Tâm chết rồi.

Vực Chủ có nổi điên lên không?

Hay hắn sẽ chọn nhịn như Địch Trần?

…

Trụ sở mới của Cực Sinh Điện.

Sau khi xem tranh tài một hồi, Địch Trần và Kim Bất Tam vội vàng chế tạo trụ sở mới của Cực Sinh Điện.

Bởi vì Vực Chủ đưa tin đến.

Kim Bất Tam nhìn Địch Trần cầm thư, vội hỏi: "Vực Chủ nói thế nào?"

Hành động của Bất Hủ Tông mấy ngày nay, bọn họ cũng đã báo lên.

Vực Chủ sẽ có thái độ như thế nào?

Đây là chuyện mà hắn quan tâm nhất.

"Giống như ngươi nghĩ, Vực Chủ chọn dung túng cho Bất Hủ Tông. Dù sao Bất Hủ Tông rất quan trọng với Vực Chủ." Đối với kết quả này, Địch Trần cũng không có thấy kinh ngạc.

Bởi vì đây là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhưng mà nhìn xuống chút nữa, trên mặt Địch Trần có thêm chút cảm xúc, đột nhiên quay đầu lại nhìn Kim Bất Tam, nói: "Nhưng mà thái độ của Vực Chủ với chuyện của Cực Thiên Phong Tâm thì không giống. Hắn kêu chúng ta truyền lời cho Cực Thiên Phong Tâm, nhất định phải lấy được đệ nhất Hồng Vực, đây là khảo nghiệm cho hắn."

"Này không phải là khảo nghiệm gì cho Cực Thiên Phong Tâm, mà là Vực Chủ muốn cho Bất Hủ Tông một bài học." Kim Bất Tam trầm tư nói.

Địch Trần gật gật đầu, đồng ý với ý nghĩ của Kim Bất Tam.

"Chẳng lẽ Vực Chủ làm như vậy thật? Nếu mấy người Cực Thiên Phong Tâm giết Vân Liêu thật, chỉ sợ sẽ làm cho Bất Hủ Tông có…" Địch Trần cũng không nói rõ được Bất Hủ Tông sẽ như thế nào, nhưng mà chắc chắn sẽ sinh ra mâu thuẫn với Vực Chủ Phủ, bất lợi cho chuyện hợp tác tiếp theo.

Tại sao cách cục của Vực Chủ đột nhiên nhỏ lại?

Nếu đã chọn dung túng cho Bất Hủ Tông!

Tại sao đột nhiên lại muốn cho Bất Hủ Tông một hạ mã uy, khiến cho Bất Hủ Tông mâu thuẫn với Vực Chủ Phủ?

Lúc này, Kim Bất Tam liếc Địch Trần một cái, sau đó nói: "Nếu không thì sao nhất định phải ngươi ở ngoài sáng mà ta phải ở trong tối? Đầu óc của ngươi vẫn quá ngu ngốc. Vực Chủ không nói thì ngươi cũng không tự suy nghĩ sao. Tóm lại, nếu như Vân Liêu có nguy hiểm tới tính mạng, ngươi ra tay giúp một chút là được rồi."

"Như vậy là sao?"

"Ngươi nghĩ lại coi, bình thường Vực Chủ đạp ngươi một cước thì chỉ là đạp ngươi một cước thôi sao? Không có thưởng cho ngươi cái gì khác?"

Kim Bất Tam bất đắc dĩ lắc đầu, cười một tiếng.

Mặc dù Địch Trần không có suy nghĩ tới chuyện này nhưng cũng không phải hạng người ngu dốt, bị Kim Bất Tam nhắc nhở như vậy, hắn giật mình.

Đây là đạo dùng người của Vực Chủ.

Cũng chỉ có Kim Bất Tam có thể hiểu rõ Vực Chủ như thế, cho dù Vực Chủ không nói gì thêm thì cũng có thể đoán được.

Liên tưởng đến bình thường Vực Chủ tán thưởng Kim Bất Tam, Vực Chủ còn giao đa số chuyện quan trọng cho Kim Bất Tam làm, Địch Trần cảm thấy phỏng đoán của Kim Bất Tam hôm nay hẳn cũng không sai.

"Đã hiểu."

Địch Trần gật đầu, tỏ thái độ chuyện tiếp theo hãy giao cho ta.

Kim Bất Tam thấy Địch Trần vất vả lắm mới khai khiếu một lần, nhịn không được vừa cười vừa nói: "Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có biết tại sao Vực Chủ lại làm như vậy? Nếu như ngươi có thể hiểu chuyện này thì sau này ngươi có thể được Vực Chủ yêu thích."

Địch Trần trầm tư cả buổi, cẩn thận nhìn thư của Vực Chủ, sau đó nói: "Đánh một gậy, sau đó cho một trái táo?"

Bình thường Vực Chủ làm như vậy với hắn.

Bây giờ nhớ lại, chuyện bình thường Vực Chủ hat làm cũng không khác gì đang làm với Bất Hủ Tông.

Nhưng mà, Kim Bất Tam lại lắc đầu: "Vực Chủ muốn bức tông chủ Bất Hủ Tông đồng ý hợp tác với Vực Chủ Phủ! Ngươi cũng xem Bất Hủ Nhật báo rồi chứ? Tông chủ Bất Hủ Tông từng nói, sau này sẽ không còn xuất hiện buổi đấu giá như ở Tiễn Thủy Thành nữa. Mặc dù không biết câu nói này thực hư như thế nào nhưng cuối cùng Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù đã thành chí bảo trong mắt của mọi người. Cho nên Vực Chủ tình thế bắt buộc, không muốn cho tông chủ Bất Hủ Tông có cơ hội lưỡng lự nữa!"

"Lão Kim, ta nên làm như thế nào?" Địch Trần nhìn Kim Bất Tam, trong mắt có chút sùng bái.

Khó trách.

Khó trách Kim Bất Tam xưa nay lại được Vực Chủ sủng ái như thế.

Cái đùi này, nhất định phải ôm lấy.

Kim Bất Tam tiếp tục nói: "Tóm lại, xung đột giữa Cực Thiên Phong Tâm và Vân Liêu là một cơ hội. Chúng ta nhất định phải lợi dụng cơ hội này làm cho tốt chuyện mà Vực Chủ muốn chúng ta làm. Muốn cho Bất Hủ Tông biết được phải kính sợ, cũng phải để cho Bất Hủ Tông cam tâm tình nguyện hợp tác với Vực Chủ Phủ chúng ta. Bây giờ ngươi chỉ cần chờ

đợi, chờ Vân Liêu có nguy hiểm đến tính mạng lúc thì dừng trận tranh tài lại là được. Chuyện kế tiếp giao cho ta.”

【VIP】 Trận chiến thứ hai của Vân Liêu

Trong lúc Kim Bất Tam nói chuyện, hắn đã dựng lên kế hoạch sơ bộ.

Một kế hoạch khiến cho Bất Hủ Tông chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Địch Trần, để hắn đóng vai chính diện đi.

Tiếp theo hắn nhất định phải đóng vai phản diện.

Tóm lại, cần có một người đóng vai ác.

Chỉ cần có thể làm ổn chuyện này thì cho dù hắn làm người ác thì đã sao?

Bây giờ, có một sự kiện cần phải xác định là tông chủ Bất Hủ Tông sẽ xuất hiện nữa không.

Nếu như tông chủ Bất Hủ Tông lại xuất hiện, chứng tỏ Vân Liêu có một chút địa vị trong lòng hắn.

Chỉ cần chứng minh Vân Liêu rất quan trọng với tông chủ Bất Hủ Tông, như vậy kế hoạch tiếp theo sẽ có thể dễ áp dụng.

Không có trò chuyện với Địch Trần nữa, Kim Bất Tam vội vàng sai người đưa thư cho Cực Thiên Phong Tâm.

Khi Cực Thiên Phong Tâm đọc được phong thư này, đưa mắt nhìn ba người Nộ Hoàn Phong bên cạnh, nói: “Ba vị sư huynh, các ngươi cũng nhìn thấy. Sư tôn cũng không phản đối chúng ta giết sạch Bất Hủ Tông. Các ngươi có thể không cần lo lắng nữa, chúng ta chỉ cần tiếp tục tranh tài là được.”

Ba người Nộ Hoàn Phong lần lượt gật đầu.

Đối với ba người thì giết Vân Liêu, bọn họ lo lắng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Bất Hủ Tông với Vực Chủ Phủ.

Nhưng nếu sư tôn không phản đối bọn họ làm như thế, vậy thì bọn họ không còn gì phải lo lắng nữa.

“Sư đệ, chúng ta cược một lần?”

“Cược Vân Liêu đó sẽ chết dưới mạch thuật nào của chúng ta!”

“Không thể cược mình!”

Trên mặt ba người lộ vẻ vẻ chờ mong, sau đó móc bạch tinh và thiên tài địa bảo ra, chuẩn bị đặt cược!

Cực Thiên Phong Tâm không muốn đặt cược, nhưng chiều ý đồng đội nên cũng lấy một chút bạch tinh ra cược Nộ Hoàn Phong sư huynh.

Thắng thua không quan trọng với hắn.

Quan trọng là giết người của Bất Hủ Tông.

Tuy rằng tính toán trước mắt có chút ngoài ý muốn, tám mươi tên đệ tử của Bất Hủ Tông đó mạnh mẽ hơn dự tính.

Thế nhưng không quan trọng.

Vân Liêu chết trước hay bọn họ chết trước đều là một kết quả như nhau.

Chỉ là, sao cho tới bây giờ mà vẫn chưa có tin tức của Diệp Vu Bình?

Rốt cuộc nàng đã làm sao vậy?

Sau khi bị Đao Ma đánh trọng thương, nàng núp ở chỗ nào chữa thương?

Bây giờ thương thế của nàng khôi phục như thế nào?

Nghĩ đi nghĩ lại, Cực Thiên Phong Tâm nhìn về phía nơi xa, trong ánh mắt xuất hiện một tia phiền muộn.

Đúng lúc này, đột nhiên người của Hồng Diệp Môn nói nhỏ bên tai hắn một tiếng.

“Cực Thiên sư huynh, Vân Liêu đến rồi!”

Lúc này, Cực Thiên Phong Tâm quay người lại, sau đó theo đệ tử Hồng Diệp Môn nhìn lên trên bầu trời.

Vân Liêu ngự kiếm tới.

Lại xuất hiện ở khu vực chiến đấu nữa.

Khi Cực Thiên Phong Tâm chăm chú nhìn qua, càng ngày càng có nhiều người nhìn về phía Vân Liêu.

Giờ phút này, mọi người hoàn toàn không để ý đến chiến đấu trong khu vực chiến đấu mà chỉ nhìn chằm chằm Vân Liêu.

Đến rồi!

Hắn đến rồi!

Hắn đến, một trận đại chiến như thế nào sắp xảy ra, mọi người đều biết.

Theo Vân Liêu đến, người của Hiên Đình Các, Âm Dương gia và Cực Sinh Điện đều dồn dập đi tới hướng này.

Sau khi Địch Trần và Kim Bất Tam nhận được tin tức thì cũng nhanh chóng chạy tới khu vực chiến đấu.

Khi Vân Liêu đáp xuống đất, chúng đệ tử Bất Hủ Tông dồn dập vây lại.

“Vân trưởng lão, ngài không sao chứ?”

“Vân trưởng lão, ngài cẩn thận, Cực Thiên Phong Tâm đó muốn gây bất lợi cho ngài.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, cho đến khi Vân Liêu giơ tay lên một cái, lúc này mọi người mới dừng lại.

“Sao các ngươi còn rảnh rỗi quan tâm những chuyện này, đấu bán kết kết thúc thì nghĩ mình có thể lười biếng rồi đúng không? Các ngươi phải xông vào top một trăm Hồng Vực, không đi nghiên cứu những yêu nghiệt và thiên kiêu đỉnh tiêm đó, thủ ở đây xem náo nhiệt cái gì?” Vân Liêu dùng giọng điệu trưởng lão khiển trách mọi người một chầu.

Theo Vân Liêu, bất kể là ai tới xem náo nhiệt đều được.

Nhưng đệ tử Bất Hủ Tông không thể tới đây xem náo nhiệt.

Bọn họ có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Thật sự cho rằng cảnh giới mạch thuật tăng lên là vô địch rồi?

Ngươi hoàn toàn không biết gì về kẻ địch của ngươi cả, như vậy thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mọi người bị Vân Liêu răn dạy như thế, không khỏi đều vùi đầu xuống dưới, sau đó bị Vân Liêu răn dạy thêm một chập nữa, đều tản ra hết.

Nhưng mà khi đệ tử Bất Hủ Tông tản đi, người Hồng Diệp Môn lại xông tới, mở ra một con đường nối thẳng đến trước mặt Cực Thiên Phong Tâm.

Ý đồ rất rõ ràng, chính là không cho Vân Liêu có bất kỳ đường lui nào.

Giọng Cực Thiên Phong Tâm cũng vọng tới.

"Vân Liêu, chờ ngươi rất lâu rồi. Ta còn tưởng rằng ngươi sợ hãi cho nên không dám tới."

Cực Thiên Phong Tâm ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vân Liêu, sát ý bắn ra khiến cho người ta không rét mà run.

Tựa như một giây sau, Cực Thiên Phong Tâm sẽ rút đao vọt thẳng tới chỗ Vân Liêu vậy.

Vân Liêu cũng trầm mặt, lạnh lùng trả lời một câu: "Không cần biết ngươi là ai, nếu ngươi muốn giết sạch đệ tử Bất Hủ Tông, còn muốn giết ta. Vậy thì để ta tới kết liễu ngươi!"

Nói xong, ba người Nộ Hoàn Phong nhảy ra nói tiếp.

"Chỉ chờ một câu nói này của ngươi!"

"Lằng nhà lằng nhằng cả buổi, ta còn nghĩ là ngươi sẽ trốn?"

"Nếu muốn giải quyết thì vào chiến trường đi!"

【VIP】 Lại đến Hồng Vực

Chương 1120: Lại đến Hồng Vực

Trong lúc ba người Nộ Hoàn Phong nói chuyện, tầm mắt của mọi người cũng dời qua ba người bọn họ.

Cực Thiên Phong Tâm cũng không cần nói.

Mọi người đều biết, đây là một tồn tại cực kỳ yêu nghiệt ở Hồng Vực.

Hơn nữa còn là một nhân vật đặc biệt khiến cho Vực Chủ ra tay cướp người.

Bởi vì trước kia Cực Thiên Phong Tâm là người của Hồng Diệp Môn.

Chỉ với thiên phú này, lại thêm mấy năm nay tu hành ở Vực Chủ Phủ, được Vực Chủ tự mình chỉ bảo, thực lực của hắn tuyệt đối cao hơn Vô Nhãn.

Mặc dù không thể xem như là mạnh nhất Hồng Vực nhưng tuyệt đối có thể xếp top mười.

Nhưng mà Cực Thiên Phong Tâm vẫn phải gọi ba người Nộ Hoàn Phong này một tiếng sư huynh.

Cho dù là Duy Ngã hay là Độc Tôn, hoặc là Nộ Hoàn Phong, mặc dù mọi người không biết nhiều về ba người bọn họ nhưng bọn họ biết hai chữ sư huynh này nặng cỡ nào.

Cho dù không có mạnh mẽ như Cực Thiên Phong Tâm thì chắc chắn cũng cũng cùng cấp với Vô Nhãn.

Đương nhiên.

Khả năng kớn nhất chính là ba người Nộ Hoàn Phong mạnh hơn cả Cực Thiên Phong Tâm.

Dù sao ba người đều theo Vực Chủ tu luyện từ nhỏ, thời gian ở bên Vực Chủ dài hơn Cực Thiên Phong Tâm nhiều.

Khi mọi người nhìn thấy ba người Nộ Hoàn Phong, Vân Liêu cũng thuận thế nhìn về phía ba người bọn họ, bắt đầu quan sát từ trên xuống dưới.

Hắn không phải là một người khinh địch.

Phỏng đoán cẩn thận, ba người này còn mạnh hơn Vô Nhãn.

Quan sát ba người, đồng thời thư khiêu chiến được Vân Liêu kẹp trong đầu ngón tay, nhẹ nhàng hất lên, thư khiêu chiến bay về phía Cực Thiên Phong Tâm.

Cực Thiên Phong Tâm đưa một tay chụp lấy, sau đó quay người đi vào khu vực chiến đấu, không tiếp tục nói nhảm nữa.

Cùng lúc đó, hai người Địch Trần ở trên bầu trời quan sát vẫn luôn nhìn đông nhìn tây.

Bởi vì đến bây giờ mà tông chủ Bất Hủ Tông còn chưa có xuất hiện.

Chẳng lẽ tông chủ Bất Hủ Tông không tới?

Nếu như hắn không đến thì kế hoạch của bọn họ hoàn toàn không có cơ hội áp dụng.

Đang nghĩ ngợi thì chợt thấy một đạo kinh hồng vạch phá bầu trời nơi xa, nhanh chóng bay tới đây.

Hai người híp mắt nhìn chăm chú, sau đó phát hiện.

Tông chủ Bất Hủ Tông đến rồi!

Hắn không có vắng mặt.

Xem ra Vân Liêu cũng có chút địa vị trong lòng tông chủ Bất Hủ Tông.

Xa xa, Địch Trần lên tiếng chào Ôn Bình: “Ôn tông chủ, ngươi tới đúng lúc lắm.”

Kim Bất Tam đứng ở bên cạnh, không nói gì.

Sau đó chỉ thấy Hiên Đình Các, Vân Thủy Tại Thiên, hai người Nãi Khánh và Nãi Hôn của Âm Dương gia đều ngự không bay lên.

Người đứng trên đỉnh Hồng Vực khẽ động, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn qua.

Tuy Thất Vực Đăng Thiên Bảng hấp dẫn mọi người, nhưng mà bốn người này lại đại biểu cho toàn bộ Hồng Vực.

Chỉ cần bất cứ người nào trong số bốn người lên tiếng thì đều có thể khiến cho Hồng Vực chấn động như dời sông lấp biển.

Bây giờ bốn người này cùng nghênh đón một người.

Mà lúc này, mọi người cũng biết người đó là ai.

Tông chủ Bất Hủ Tông!

Thế lực bá chủ mới của Hồng Vực.

Hơn nữa còn là một môn hai thượng cảnh.

Mạnh nhất Hồng Vực, không có cái thứ hai!

Quan trọng nhất chính là ngay cả người của Vực Chủ Phủ mà hắn cũng dám giết.

Sau khi giết, người của Vực Chủ Phủ còn không truy cứu.

"Ôn tông chủ."

"Ôn tông chủ."

"Ôn tông chủ."

Ba người Vân Thủy Tại Thiên lần lượt lên tiếng, chờ Ôn Bình đến.

Xa xa, Ôn Bình nghe mấy người họ đang chào hắn, cũng không có ngạo mạn, khi tới gần, dừng lại, cười đáp lại hai câu.

"Địch điện chủ, Kim điện chủ, từ khi chia tay đến giờ, hai vị vẫn khỏe chứ."

"Vị này chắc là các chủ Hiên Đình Các, Vân Thủy Tại Thiên chứ? Quả là khí độ bất phàm."

"Âm Dương Nhị Lão? Kính đã lâu, kính đã lâu."

Khách sáo hai câu, Ôn Bình cũng không nói thêm gì nữa mà đưa mắt nhìn Vân Liêu ở bên dưới.

Vân Liêu thấy tông chủ nhìn mình thì hơi khom mình hành lễ, sau đó hỏi: “Tông chủ, sao ngài lại tới đây?”

Vân Liêu vốn cho rằng Ôn Bình sẽ không tới.

Dù sao tông chủ hẳn là không hứng thú gì với mấy loại tiểu đả tiểu nháo như bọn họ.

Hơn nữa, Hồ Thiên Địa có Già Thiên Lâu nhìn chằm chằm, lúc này tông chủ còn tới xem hắn tranh tài…

Nghĩ đến đây, Vân Liêu có chút cảm động.

Ôn Bình nói tiếp: “Vừa khéo rảnh rỗi nên đến xem. Nghe nói người Hồng Diệp Môn đã chết không ít?”

Ôn Bình vừa dứt lời, mọi người xôn xao.

Không ai ngờ được Ôn Bình đột nhiên lại nói như vậy.

Người phe Hồng Diệp Môn nghe nói như vậy thì lập tức tức không nói nên lời.

Phe Hiên Đình Các và Âm Dương gia thì nhìn người Hồng Diệp Môn bật cười, khiến cho người của Hồng Diệp Môn càng khó chịu hơn.

Nhưng mà bọn họ cũng không dám đáp lại câu nói này.

Tông chủ Bất Hủ Tông cũng dám giết người trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, bọn họ cũng không muốn dùng tính mạng của mình để kiểm tra xem Ôn Bình có dám ra tay lần nữa không.

Cược sai thì mất mạng.

Lúc này, Địch Trần đi tới, vẻ mặt vui vẻ nói: “Ôn tông chủ, đúng là giết người tru tâm.”

Nhìn ý cười trên mặt Địch Trần, trong lòng Ôn Bình không khỏi tán thưởng hắn một câu.

Suy cho cùng thì vẫn là do sống quá lâu.

Giết vài người của Cực Sinh Điện hắn mà hắn vẫn còn cười được.

Năng lực khống chế cảm xúc rất mạnh mẽ!

“Ăn ngay nói thật thôi. Chỉ cần bọn họ đừng có ý đồ xấu gì ngoài tranh tài, trong chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, bọn họ muốn làm gì cũng được. Cho dù là bốn đánh một cũng không sao.”

Ôn Bình đưa mắt nhìn cái cây sau lưng bốn người Cực Thiên Phong Tâm.

Địch Trần nhìn theo tầm mắt Ôn Bình, lập tức hiểu được câu nói đó của Ôn Bình là có ý gì.

“Tiểu tử này bị Vực Chủ dạy hư. Nhưng mà cũng giống như Ôn tông chủ nói, trong chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cho dù như thế nào thì chúng ta cũng không thể can thiệp. Nhưng mà tiểu tử này làm việc lỗ mãng như vậy, đợi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc thì chắc chắn không thể thiếu một chầu trách phạt.” Địch Trần thuận miệng đối phó một câu, đầu tiên là quy chuyện này thành hành vi cá nhân của Cực Thiên Phong Tâm trước.

【VIP】 Hiên Đình Các và Âm Dương gia lấy lòng

Chương 1121: Hiên Đình Các và Âm Dương gia lấy lòng

Sau đó, tất cả những chuyện xảy ra đều không có liên quan gì tới Vực Chủ Phủ.

Nếu như phải nói là có liên quan thì là có liên quan đến Hồng Diệp Môn.

Có khó chịu gì thì trút lên Hồng Diệp Môn là được rồi.

“Không sao.” Ôn Bình cười đáp một câu.

Sau khi Ôn Bình nói xong, bên cạnh, Kim Bất Tam vốn đứng im không nói một lời bỗng nhiên nói.

“Ôn tông chủ, bản thân ta thích nói thẳng. Hôm nay bổn điện chủ cũng không muốn tới, bổn điện chủ còn có chuyện cần làm. Nhưng mà, Địch điện chủ tính cách quá ôn hòa, có mấy chuyện hắn chậm chạp không nói ra miệng được. Cho nên ta chỉ đành đến hỏi Ôn tông chủ một chút.”

Lại một tên thích trở mặt!

Ôn Bình nhìn Kim Bất Tam trước đó vài ngày còn tỏ vẻ như thân thiên với mình lắm, ngờ vực trong lòng cũng đã được chứng thực.

Chắc chắn hôm nay có chuyện.

Hắn cũng muốn xem xem, hôm nay hai người này sẽ diễn trò gì.

“Mời Kim điện chủ nói.”

“Chuyện hợp tác với Vực Chủ Phủ, không biết Ôn tông chủ suy tính như thế nào?”

“Hợp tác… a, hóa ra là chuyện mà Địch điện chủ đã nói với ta vài ngày trước đó. Nhưng mà Tuyền Qua Đồ đó không

phải do ta chế tạo, mấy ngày nay không kịp về tông môn cho nên còn chưa kịp hỏi thăm Tuyền Qua Thần Tượng đó."

Ôn Bình thuận miệng nói bậy một câu.

Vốn cho rằng Kim Bất Tam sẽ tỏ thái độ cường ngạnh, sau đó cắn hắn không nhả.

Buộc hắn nhất định phải đáp ứng ngay bây giờ.

Không ngờ Kim Bất Tam lại đột nhiên buông lỏng ra.

Nhưng mà thái độ vẫn rất kiên quyết!

Đó chính là muốn có một câu trả lời!

"Nếu như ta nhớ không lầm thì trên Bất Hủ Nhật báo viết là do Ông tông chủ chế tạo. Đương nhiên, ta không cho rằng Ôn tông chủ sẽ gạt ta. Nhưng mà Vực Chủ thực sự vội vã muốn có câu trả lời chắc chắn. Xin Ôn tông chủ thay vị Tuyền Qua Thần Tượng đó quyết định… chờ sau khi Vân Liêu và Cực Thiên Phong Tâm đánh xong, hi vọng Ôn tông chủ có thể cho ta một câu trả lời chắc chắn, ta cũng dễ trở về phục mệnh."

"Vực Chủ hà tất phải vội vã như thế? Đợi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc rồi bàn lại chuyện này không phải là càng tốt hơn sao."

Không phải bất đắc dĩ thì Ôn Bình sẽ không để cho nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng thất bại.

Nếu như có muốn trở mặt thì cũng phải chờ sau khi tám mươi đệ tử của Bất Hủ Tông lấy được top một trăm Hồng Vực.

Bốn mươi vạn danh vọng, đây chính là cơ hội vọt thẳng lên danh vọng cấp năm.

Hơn nữa bây giờ có nhiều việc cần tới danh vọng, bốn mươi vạn danh vọng, đủ xài rất lâu.

Ai mà nói trước được nhiệm vụ danh vọng tiếp theo sẽ tuyên bố khi nào chứ?

Kim Bất Tam không định buông tha, tiếp tục nói: “Vực Chủ tự biết cân nhắc, chúng ta chỉ có thể chấp hành. Xem so tài trước đi, chuyện này chờ sau trận đấu bàn lại.”

Dứt lời, Kim Bất Tam đưa mắt nhìn chiến trường, nhìn mấy người Vân Liêu.

Ôn Bình cười một tiếng, cũng không nói thêm nữa.

Cho dù Kim Bất Tam muốn diễn như thế nào thì hắn cũng tiếp hết.

…

Trong chỗ chiến đấu.

Cực Thiên Phong Tâm chọn một chiến trường bình nguyên còn trống, đi vào trong đó trước.

Vân Liêu không có vội vã đi vào mà quay đầu đưa mắt nhìn bốn người của Nghịch Thiên Tông sau lưng.

“Các ngươi xác định các ngươi còn muốn theo ta đi vào?”

Bốn người khẽ gật đầu.

Đương nhiên, bọn họ cũng thấp thỏm.

Bọn họ cũng sợ hãi.

Nhưng nếu không đi vào, căn cứ quy tắc thì Vân Liêu sẽ bị phán là thua.

Bốn người đều không muốn làm liên lụy Vân Liêu.

Vân Liêu thấy bốn người gật đầu thì nhắc nhở: “Vậy bốn người các ngươi cố gắng trốn xa một chút, không nên bị lan đến gần.”

Dứt lời, Vân Liêu bước vào trong chiến trường bình nguyên.

Đứng cách bốn người Cực Thiên Phong Tâm không xa.

Gió mát phất phơ, trống trận ầm ầm.

Trận chiến mà cả thế gian đều chú ý tới đã kéo màn che ra, chỉ đợi một tiếng ra lệnh là trận chiến này sẽ bắt đầu.

“Vân Liêu, chuẩn bị đi chết chưa?” Cực Thiên Phong Tâm vẫn khoanh tay trước ngực, lạnh lùng hỏi một câu.

Nói xong, ba mạch đều mở.

Phanh.

Ba cái mạch môn màu vàng kim hơi hơi rung động, tỏa ra khí tức lăng lệ.

Mấy người Nộ Hoàn Phong, Duy Ngã, Độc Tôn cũng mở mạch môn ra.

Nộ Hoàn Phong.

Thuộc tính mộc.

Duy Ngã, Độc Tôn.

Đều là thuộc tính hỏa.

Còn có một người là thuộc tính thổ.

Thấy cảnh này, Vân Thủy Tại Thiên của Hiên Đình Các cũng không nhịn được cảm thán một tiếng: “Cực Thiên Phong Tâm, Trấn Nhạc Trung Cảnh. Nộ Hoàn Phong, Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn cũng là Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Quả nhiên, ba vị sư huynh này còn mạnh mẽ hơn Cực Thiên Phong Tâm… Vân Liêu nguy hiểm.”

Nói xong, hắn vô thức nhìn về phía Ôn Bình.

Rõ ràng tông chủ Bất Hủ Tông vẫn vân đạm phong khinh nhìn xuống dưới, hắn có chút hiếu kỳ, tại sao Ôn Bình vẫn còn bình tĩnh được như thế?

Lực lượng?

Hay là do hắn đã ẩn giấu tâm trạng của mình?

Lúc này, Vân Liêu cũng nhìn thấy cảnh này, là người trực tiếp cảm nhận những thứ này, trên mặt cũng không có kinh hãi.

Bởi vì Trần Hiết đã đưa tư liệu của ba người này cho mình trước.

Có lẽ bên ngoài không có quá nhiều tin tức của ba người.

Nhưng mà Trần Hiết lại là lâu chủ Tẫn Tri Lâu, ở Hồng Vực, thứ hắn muốn tra thì chắc chắn sẽ tra ra được.

“Bốn vị đệ tử của Vực Chủ liên thủ đối phó ta, nói thật, ta còn cảm thấy rất vinh hạnh.” Giờ phút này, trong lòng Vân Liêu tràn đầy chiến ý.

Nếu là trước đó, một chọi bốn thì hắn còn cố kỵ.

Nhưng bây giờ.

Vậy thì tới đi!

Sau một khắc, Vân Liêu cưỡi lên chổi ma pháp bay lên không, tránh bị tiêu hao tinh thần lực không cần thiết.

Cực Thiên Phong Tâm thấy thế thì bất đắc dĩ nói: “Lại chơi chiêu này, ngươi không thể dùng chiêu gì mới hơn sao?”

Dứt lời, Cực Thiên Phong Tâm dẫn đầu, nhảy lên một cái.

Ầm!

Trong nháy mắt khi Cực Thiên Phong Tâm phóng tới Vân Liêu, một thanh kiếm dài ba thước xanh đen xuất hiện ở trong tay.

【VIP】 Hiên Đình Các và Âm Dương gia lấy lòng (2)

Thân kiếm màu xanh đen tỏa ra hàn khí, hàn khí giống sương mù phiêu tán ra. Khi kiếm chỉ thẳng vào Vân Liêu, một luồng sát ý lạnh như băng từ mũi kiếm bắn tới.

"Vô Tình Kiếm Vũ!"

Sau một khắc, kèm theo mạch môn của Cực Thiên Phong Tâm chấn động, hắn tan biến ở giữa không trung.

Trong nháy mắt khi hắn tan biến, Vân Liêu vung đũa phép lên, trong nháy mắt đã ngâm xướng xong.

Kính Hồ Kết Giới, lên!

Lúc này, mặt nước như tấm gương hóa thành một viên cầu, bao phủ Vân Liêu trong đó.

Cũng trong nháy mắt khi Kính Hồ Kết Giới hình thành, vô số kiếm quang màu xanh lăng không hiện ra bốn phía xung quanh Vân Liêu, sau đó vọt tới chỗ Vân Liêu. Nếu nhìn kỹ lại thì có thể thấy Cực Thiên Phong Tâm trong ánh kiếm màu xanh này, hắn hóa thành bóng mờ, xuyên qua trong đó, không ngừng quơ Tam Xích Thanh Phong Kiếm trong tay.

Bá.

Bá.

Kiếm khí gào thét, chém lên Kính Hồ Kết Giới, chỉ khiến cho mặt kính của Kính Hồ Kết Giới gợn sóng một chút thôi.

"Không cần thăm dò, Vô Nhãn không tìm được cách phá vỡ Kính Hồ Kết Giới của ta, ngươi lại càng không thể."

Chỉ là mạch thuật Địa cấp trung phẩm đại thành mà cũng muốn phá Kính Hồ Kết Giới?

Đó là chuyện không thể nào.

Theo sau đó, Vân Liêu lại bắt đầu ngâm xướng tiếp.

Sau một lát, ngâm xướng xong, đũa phép chỉ xuống đất.

Ma pháp hệ thổ tam giai Cực Hạn Trọng Áp!

Khi áp lực mạnh mẽ xuất hiện, thân thể tất cả mọi người đều trầm xuống, bao gồm Cực Thiên Phong Tâm trên bầu trời.

"Chiêu này vô dụng với Vô Nhãn, với ta thì càng vô dụng." Cực Thiên Phong Tâm hoàn toàn không sợ một chiêu này.

Linh thể của hắn mạnh hơn Vô Nhãn.

Vô Nhãn có thể chống đỡ được, đương nhiên hắn cũng làm được.

Vân Liêu không có trả lời Cực Thiên Phong Tâm, bởi vì hắn cũng đang thử cách chiến đấu mới.

Có Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù, hắn có thể liên tục khôi phục tinh thần lực của mình.

Cho nên hắn đang thử đồng thời phóng ra nhiều ma pháp tam giai.

Oanh!

Trọng áp tiếp tục gia tăng.

Bóng mờ do Cực Thiên Phong Tâm hóa thành trong nháy mắt trở nên trì trệ, không được mấy hơi thì không thể kiên trì được nữa, rơi xuống.

Sau khi Cực Thiên Phong Tâm rơi xuống đất, hắn thử đưa tay cảm nhận áp lực xung quanh, sau đó nói với mấy người Nộ Hoàn Phong: "Ba vị sư huynh, chúng ta cùng ra tay đi, tốc chiến tốc thắng."

Hắn đã thử, với lực lượng của hắn thì muốn đánh vỡ cái lồng nước như tấm gương đó cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Nếu dùng mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm thì có lẽ có thể.

Nhưng mà cũng chỉ là có lẽ thôi

Ba người Nộ Hoàn Phong lần lượt gật đầu.

“Chúng ta hợp lực đánh vỡ vòng bảo hộ của hắn, không có vòng bảo hộ, linh thể của hắn yếu ớt muốn chết.”

“Vòng bảo hộ vừa vỡ thì người nào cướp được mạng của hắn coi như người đó thắng.”

“Không được gian lận! Nếu không thì tiền đặt cược vô hiệu!”

Ba người ngươi một lời, ta một câu.

Thật tình không biết, giờ phút này trọng áp bắt đầu tăng mạnh, Vân Liêu cũng không ngừng tăng độ cao lên.

Khi Cực Thiên Phong Tâm nhảy lên một cái, nhưng mà chỉ nhảy được mười trượng, hoàn toàn không chạm tới Vân Liêu, lúc này Cực Thiên Phong Tâm mới biết lợi hại.

“Ba vị sư huynh, có cách nào kéo hắn xuống hay không.” Cực Thiên Phong Tâm ngẩng đầu nhìn Vân Liêu đã bay lên cao mấy chục trượng trên không, trong mắt vẫn tràn ngập sát ý lạnh lẽo như lúc nãy.

Hai người Duy Ngã, Độc Tôn cũng thử nhảy lên một cái nhưng hoàn toàn không chạm tới Vân Liêu được, hai người cũng nhíu mày.

“Chiêu này có chút vô lại!”

“Chơi như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ!”

Lúc này, Duy Ngã quay đầu nhìn cường giả Cực Sinh Điện bên ngoài bình chướng, nói: “Hắn làm như vậy có tính là phạm quy không? Không phải rõ ràng có quy định là không được sử dụng yêu vật Dực tộc…”

Còn chưa nói xong thì Duy Ngã đột nhiên nhận ra đó là một cái chổi, cũng không phải là yêu vật Dực tộc gì cả.

Quy tắc chỉ nói không được dẫn yêu vật Dực tộc theo, nhưng lại không nói là không thể bay lên.

Mà thực tế thì Vân Liêu cũng không dẫn yêu vật Dực tộc theo.

“Ta không sao.” Duy Ngã quay người, ngẩng đầu quan sát Vân Liêu trên trời cao, sau đó đưa mắt nhìn bốn người Nghịch Thiên Tông: “Vân Liêu, nếu ngươi đã chơi như vậy thì ta cũng sẽ không khách sáo nữa.”

Nói xong, tên thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh của Hồng Diệp Môn bên cạnh lập tức hiểu được ý của Duy Ngã.

Vọt thẳng tới chỗ bốn người Nghịch Thiên Tông.

Bốn người Nghịch Thiên Tông chỉ là Thần Huyền Thượng Cảnh, trốn ở biên giới chiến trường bình nguyên thì còn có thể sống tạm. Nhưng một khi bị một trong bốn người bọn họ nhắm vào thì bốn người hoàn toàn không còn đường sống.

“Chết đi cho ta!”

Thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh của Hồng Diệp Môn chấn động mạch môn, nâng cao cự phủ lên, bổ tới bốn người.

Trong khoảnh khắc khi cự phủ hạ xuống, đám người Cực Thiên Phong Tâm nhìn về phía Vân Liêu trên bầu trời.

Bọn họ không giống như Duy Ngã, cho rằng Vân Liêu sẽ cứu người.

Bởi vì nếu đổi lại thành bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không cứu.

Sao Vân Liêu sẽ cứu?

“Quả nhiên, Vân Liêu không hề động một chút nào.” Cực Thiên Phong Tâm quay qua nhìn sư huynh Duy Ngã, lạnh nhạt nói một câu.

Duy Ngã cười gằn nói: “Không đến cũng được, ta xem sau khi bốn người Nghịch Thiên Tông chết, ai sẽ làm đồng đội với hắn nữa. Không có đồng đội, Vân Liêu ngay cả tư cách thông qua vòng đấu bán kết thứ hai cũng không có.”

Cực Thiên Phong Tâm nghẹn lời, cũng không nói gì nữa.

Xem ra sư huynh Duy Ngã cảm thấy Vân Liêu nhất định sẽ vì bảo mệnh mà đầu hàng.

Suy nghĩ kỹ một chút, sư huynh Duy Ngã làm như vậy cũng rất thông minh.

Nếu như Vân Liêu đầu hàng thật.

Giết bốn người Nghịch Thiên Tông thì có thể chặt đứt đường lui của hắn.

Biết rõ nhất định sẽ chết, còn ai dám làm đồng đội với Vân Liêu?

Ngay khi tất cả mọi người cảm thấy bốn người Nghịch Thiên Tông chết chắc thì một cái vòng bảo hộ bao lấy bọn họ.

Phanh.

Cự phủ hạ xuống.

Cự phủ có thể giết Trấn Nhạc Cảnh bình thường theo tiếng mà vỡ.

【VIP】 Hiên Đình Các và Âm Dương gia lấy lòng (3)

Trong vòng bảo hộ, bốn người ngoại trừ bị kinh sợ đến ngồi bệt xuống đất thì không có chút tổn thương nào.

“Lại là vòng bảo hộ này!”

Duy Ngã thấy thế thì giận nghiến răng, quay qua nhìn Vân Liêu mới vung đũa phép lên.

Đáng chết!

“Ngươi nghĩ làm như vậy là có thể bảo vệ được bọn họ sao?”

Duy Ngã tức giận nhìn Vân Liêu, hô một tiếng.

Phanh.

Ba mạch cùng chấn động.

Bên cạnh, Độc Tôn cũng mở mạch môn ra, ba mạch cùng chấn động.

Sau đó, quanh người hai người xuất hiện từng vòng hỏa diễm, chúng nó không ngừng khuếch tán, lại bỗng nhiên co vào. Sau đó đột nhiên tụ tập ở phía trước hai người, hóa thành hai cái đầu thú cao trăm thước.

Chúng nó đưa hai con ngươi xích hồng nhìn chằm chằm bốn người Nghịch Thiên Tông, sau đó bổ nhào xuống trong tiếng gầm thét của hai người Độc Tôn.

Những nơi đầu thú đi qua, toàn bộ đều bị đốt sạch.

Đất đai.

Đá vụn.

Tất cả đều hóa thành hư không.

“Hai sư huynh Duy Ngã, Độc Tôn cùng nhau phóng ra mạch thuật Địa cấp thượng phẩm Thú Hỏa Trùng Chàng, vòng

bảo hộ này cũng nên vỡ.” Cực Thiên Phong Tâm trầm giọng nói.

Quả nhiên, trong khoảnh khắc khi đầu thú lớn do hỏa diễm ngưng tụ thành va vào Kính Hồ Kết Giới, Kính Hồ Kết Giới còn có thể chống đỡ, nhưng chỉ được mấy hơi thì vỡ ra.

Oanh!

Đầu thú đánh vỡ Kính Hồ Kết Giới, sau đó nổ tung tại chỗ, khiến cho hơn phân nửa chiến trường bình nguyên hóa thành biển lửa, khiến cho toàn bộ chiến trường bình nguyên bị đốt rụi.

Khi biển lửa tan biến, đập vào mắt mọi người là một cái hố sâu chỉ có một nửa.

Bởi vì đầu thú hỏa diễm nổ tung ở rìa bình chướng, có một phần lực trùng kích bị bình chướng hấp thu.

Nhưng mà mặc dù hố sâu chỉ có một nữa nhưng bốn người Nghịch Thiên Tông lại biến mất.

Không cần nghĩ cũng biết là bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn.

Dù sao đây chính là một đòn do hai tên Trấn Nhạc Thượng Cảnh liên thủ đánh ra, hơn nữa còn là mạch thuật Địa cấp thượng phẩm.

Chỉ với một chiêu này thì đã đủ để cho hai người ngồi vững top mười Hồng Vực.

Kính Hồ Kết Giới cũng bị phá, sao bốn người Nghịch Thiên Tông có thể sống sót được?

“Vân Liêu, đồng đội của ngươi không còn.”

Duy Ngã cười ngẩng đầu nhìn lại, nhưng trong nháy mắt khi quay đầu nhìn lại, nét cười của hắn cứng lại trên mặt.

Bởi vì bốn người Nghịch Thiên Tông đứng ở trên không, được vòng bảo hộ bao bọc, không có chút tổn thương nào.

“Ừm?”

Duy Ngã ngơ ngẩn.

Bốn người Cực Thiên Phong Tâm cũng không rõ ràng cho lắm, rơi vào nghi hoặc.

Sao bốn người Nghịch Thiên Tông lại đột nhiên đi lên bầu trời?

…

Bên ngoài chiến trường.

Vân Thủy Tại Thiên thấy cảnh này thì trong lòng cũng có chút kỳ lạ.

Bởi vì hắn hoàn toàn nhìn không thấu được tại sao bốn người Nghịch Thiên Tông lại đột nhiên xuất hiện ở trên trời cao.

Đây là tình huống như thế nào?

"Ôn tông chủ, không biết đây là thủ đoạn gì?" Vân Thủy Tại Thiên nhịn không được bay đến bên cạnh Ôn Bình, khiêm tốn hỏi.

Hắn cũng là dị mạch thuộc tính thủy.

Cho nên hắn rất tò mò muốn biết tại sao Vân Liêu lại làm được như vậy?

Đối mặt với Vân Thủy Tại Thiên tò mò, Ôn Bình đưa mắt nhìn mấy người Địch Trần, phát hiện bọn họ cũng tò mò, trong lòng xuất hiện ý nghĩ khai sáng cho bọn họ, Ôn Bình giải thích.

"Ma pháp này tên tên là Kính Hồ Kết Giới… là một loại ma pháp phòng ngự. Nhưng khi ngươi tu luyện đến viên mãn thì Kính Hồ Kết Giới này có thể nối liền với nhau. Dời vài người đi là một chuyện rất đơn giản."

Ôn Bình cố ý nói lớn, mục đích là muốn cho nhiều người nghe được hơn.

Hắn muốn chôn hạt giống ma pháp vào lòng mọi người.

Vì tương lai xây dựng hệ thống ma pháp của Bất Hủ Tông, phải xây dựng nền tảng vững chắc trước!

Tưởng tượng tương lai, Bất Hủ Tông có hơn vạn tên ma pháp sư, bọn họ cưỡi chổi, cầm đũa phép xuất chinh…

Hình ảnh đó quá là giống Harry Potter!

"Thì ra là thế… cho nên như vậy cũng có nghĩa là chỉ cần chỗ có Kính Hồ Kết Giới thì Vân Liêu có thể tự do xuyên qua?" Vân Thủy Tại Thiên lập tức suy một ra ba, phát hiện ra được vấn đề này.

Ôn Bình gật gật đầu, đồng ý với ý nghĩ của Vân Thủy Tại Thiên: "Đúng vậy, chỉ cần là chỗ có Kính Hồ Kết Giới thì Vân Liêu muốn đi đâu thì đi đó. Chỉ là chuyện trong một ý nghĩ thôi."

Đó cũng là lý do tại sao Ôn Bình lại nói với Trần Hiết là chớ có xem thường ma pháp sư năm hệ.

Ma pháp cũng không có đơn giản như vậy!

"Ôn tông chủ, ma pháp này đúng là kỳ diệu… tại hạ có một yêu cầu quá đáng, sau khi kết thúc trận đấu này, ta có thể tâm sự với ngài chuyện ma pháp hay không?" Vân Thủy Tại Thiên nhận thấy nói như vậy có chút quá không biết xấu hổ, vội thêm một câu: "Sau này Ôn tông chủ vĩnh viễn là bằng hữu của Hiên Đình Các, chỉ cần Ôn tông chủ có nhu cầu thì Vân mỗ nhất định sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ!"

"Khụ khụ… có thể tính luôn chúng ta không?" Âm Dương Nhị Lão cũng bu lại, vẻ mặt nịnh nọt.

Ôn Bình lắc đầu cười một tiếng, nói: "Được, chúng ta đợi tranh tài kết thúc thì có thể tâm sự, Ôn mỗ sẽ biết gì nói nấy."

Dù sao thì không sớm thì muộn, ma pháp cũng sẽ phổ cập cho tất cả mọi người thông qua Bất Hủ Nhật báo, nói cho mấy người này biết trước thì có làm sao?

Còn tình hữu nghị của bọn họ, Ôn Bình cảm thấy vẫn có thể nhận.

Chỉ cần hắn chưa khai chiến với U Quốc thì hữu nghị của hai nhà này chắc chắn vẫn kiên cố.

Có lợi cho Bất Hủ Nhật báo lan tỏa ở Hồng Vực!

Không có hai nhà này cản trở, Bất Hủ Nhật báo muốn khuếch tán toàn bộ Hồng Vực chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bên cạnh, Kim Bất Tam nghe nói như vậy thì trên mặt lộ vẻ không vui nhưng chỉ thoáng qua.

“Ma pháp có kỳ lạ thì đã sao? Suy cho cùng thì Vân Liêu chỉ một mình!” Kim Bất Tam oán thầm trong lòng, nhưng trước mặt Ôn Bình thì lại mở miệng khen Vân Liêu.

Đối với chuyện này, Ôn Bình thấy buồn cười.

Bởi vì quá giả.

【VIP】 Hiên Đình Các và Âm Dương gia lấy lòng (4)

Sao kỹ thuật diễn của Kim Bất Tam lại vụng về như thế?

Nếu như là âm mưu gia chân chính, chắc chắn vừa rồi mình không thể nhìn ra được sơ hở nào.

…

Trong chiến trường bình nguyên.

Vân Liêu liếc mắt nhìn bốn người Nghịch Thiên Tông bên cạnh, sau đó nói: "Bốn người các ngươi đợi ở đây, ở dưới trọng áp, bọn họ không nhảy lên cao được. Không tổn thương các ngươi được."

"Vân trưởng lão, đã khiến ngài phải nhọc lòng rồi."

Bốn người tỏ vẻ xấu hổ.

Vân Liêu cười một tiếng, nói: "Nếu đã chọn các ngươi thì ta sẽ chịu trách nhiệm với các ngươi. Nếu như các ngươi xảy ra chuyện thì chắc chắn cái tên Vạn Trường Thanh đó sẽ oán trách ta dữ lắm!"

"Nhưng mà bốn người các ngươi cũng không tệ. Chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc thì không biết Vạn Trường Thanh có thể thả các ngươi đi hay không?" Vân Liêu có ý nghĩ muốn mời chào bốn người này.

Mặc dù thiên phú của bốn người không phải đỉnh tiêm ở Hồng Vực.

Nhưng có đủ can đảm.

Cũng tính là tài năng có thể đào tạo được.

Cũng không biết Vạn Trường Thanh và Hạo Thanh có chịu thả ba người đi hay không.

"Ách…"

Bốn người Nghịch Thiên Tông nghe nói như vậy thì ngượng ngùng cười một tiếng, không dám đáp lại.

“Được rồi, các ngươi cố gắng đợi.” Dứt lời, Vân Liêu đưa mắt nhìn mấy người Cực Thiên Phong Tâm.

Mọi người đều thăm dò xong rồi.

Đã đến lúc phải làm thật.

Cực Hạn Trọng Áp.

Cực Hạn Áp Lực!

Oanh.

Thời khắc này, mặt đất lún xuống, năm người Cực Thiên Phong Tâm cũng lún xuống gần một thước.

Ngoại trừ bốn người Cực Thiên Phong Tâm, tên thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh của Hồng Diệp Môn đó không đứng dậy nổi.

Hắn quỵ hai đầu gối xuống đất, hai cánh tay chống đất, chống đỡ thân thể của mình như một con gấu.

Tuy hắn cũng là Trấn Nhạc Trung Cảnh, nhưng chênh lệch cả về linh thể lẫn cảnh giới của linh thể khiến cho hắn kém Cực Thiên Phong Tâm quá nhiều.

Cuộc chiến này, hắn chỉ có thể giữ tư thế đó quan sát.

Cực Thiên Phong Tâm đưa mắt nhìn hắn, không có lo cho hắn, ngưng tụ mạch khí dưới chân, đứng dậy.

“Ngươi nghĩ ta không có cách đối phó ngươi thật hay sao?” Cực Thiên Phong Tâm tức giận, mạch môn chấn động, mạch khí lại ngưng tụ trước mặt.

Một cầu thang chỉ có một bậc xuất hiện trước mặt, mỗi khi Cực Thiên Phong Tâm đi lên một bước thì mạch khí sẽ ngưng tụ thành bậc thang mới.

Lúc này, ba người Duy Ngã cũng làm theo y hệt như vậy, từng bước từng bước đi lên cao.

Bốn người cùng leo lên, ý muốn giết Vân Liêu.

Vân Liêu không có bay lên tiếp, bởi vì làm như vậy không có ý nghĩa gì. Lại vung đũa phép lên, Kính Hồ Kết Giới trên bầu trời bắt đầu kéo dài. Một tấm gương có khả năng khúc xạ ánh bao trọn chiến trường bình nguyên trong nháy mắt.

Ánh nắng, gió nhẹ, tính cả bầu trời đều bị một tấm gương này chặn lại, phía dưới, bốn người Cực Thiên Phong Tâm ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy mình, còn có vùng đất dưới chân mình.

Bọn họ còn chưa kịp bước tiếp thì tấm gương đó lại bắt đầu mở rộng ra, che giấu luôn cả bình chướng ở bốn phía chiến trường.

Khắp bốn phía, không nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong chiến trường bình nguyên bị tấm gương bao phủ.

Bốn người Cực Thiên Phong Tâm xem xét xung quanh, nhưng chỉ thấy được bản thân mình.

Khi bọn họ cúi đầu xuống, phát hiện mặt đất dưới chân cũng thay đổi thành một tấm gương như mặt hồ.

“Giả thần giả quỷ!”

Cực Thiên Phong Tâm rút Tam Xích Thanh Phong Kiếm ra, vô số kiếm khí màu xanh bay múa đầy trời, sau đó đánh lên vùng trời.

Trong kiếm khí, Cực Thiên Phong Tâm chân đạp mạch khí bay lên trời, hai tay cầm thật chặt chuôi kiếm, dựng ở trước ngực. Mũi kiếm song song với mi tâm, hai con ngươi khép hờ, mạch môn sau lưng lại rung mạnh.

Trong chốc lát, một luồng kiếm ý lạnh lẽo nhộn nhạo ra, trong nháy mắt, những kiếm khí bay múa đầy trời đó như là thay máu.

Chúng nó kèm theo sát ý lạnh lẽo, bay lên bầu trời.

Sau lưng bọn chúng, Cực Thiên Phong Tâm chợt giơ cao Tam Xích Thanh Phong Kiếm trong tay, chém mạnh xuống.

Oanh.

Trên bầu trời, Kính Hồ Kết Giới chấn động mạnh một cái, nhưng hoàn toàn không có thứ gì đụng vào nó.

Nhưng mà mặt kính lại hiện ra gợn sóng, gợn sóng tuy nhiều, khiến người ta hoa cả mắt nhưng lại có dấu vết rõ ràng.

Điểm xuất phát của gợn sóng đến điểm cuối cùng của gợn sóng, hiện lên một hình sợi.

Kéo dài trăm mét!

Khi Cực Thiên Phong Tâm lại chém ra một kiếm nữa, Kính Hồ Kết Giới lại chấn động một cái.

Trên bầu trời, Kính Hồ Kết Giới bắt đầu nổi lên gợn sóng, không còn phản chiếu ra được gì nữa.

Bóng dáng bốn người đã vặn vẹo.

"Sư đệ dùng Vô Tâm Kiếm Đạo sao?" Ba người Duy Ngã nhìn cảnh này, trong lòng có chút kinh ngạc.

Vô Tâm Kiếm Đạo là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, lại thuộc về đỉnh tiêm, bởi vì người sáng tạo ra nó là Vô Tâm Kiếm Thánh nổi danh lừng lẫy ở U Quốc, không phải Thiên Vô Cấm bình thường.

Dù sao ở Triều Thiên Hạp, không phải ai cũng được gọi là Kiếm Thánh!

Khiến cho ba người không ngờ được là cho dù Cực Thiên Phong Tâm dùng Vô Tâm Kiếm Đạo Đệ Nhất Kiếm, Tàng Tâm!

Liên tục chém ra hai kiếm mà kết giới này còn chưa bị phá vỡ.

Lúc này, Duy Ngã nói: "Chúng ta cũng cùng nhau ra tay đi, đánh vỡ mặt kính trên đó, bắt được Vân Liêu."

Dứt lời, hai người Duy Ngã, Độc tôn lại đứng chung với nhau, sáu cái mạch môn đồng thời rung động.

Phanh.

Trong nháy mắt khi mạch môn chấn động, hai người cùng nhau dùng mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm Long

Viêm Phong Thiên.

Cũng giống như vậy, mạch thuật của hai người cũng không phải là mạch thuật lưu phái thượng phẩm bình thường, người sáng tạo nó cũng không phải là cường giả Thiên Vô Cấm bình thường.

Khi mạch môn của hai người rung động, hai con Hỏa Long chia nhau chui ra từ đỉnh đầu của Duy Ngã và Độc Tôn.

Đầu Hỏa Long ngẩn cao, một tiếng rồng ngâm vang tận mây xanh, nương theo đó là long thân to lớn hiện ra, toàn bộ xung quanh đều bị ngọn lửa bao trùm, toàn bộ chiến trường bình nguyên cũng đổi thành màu đỏ như lửa.

Lưỡng long từ hai bên bay ra, sau đó thân thể to lớn song song với nhau, cùng vọt lên Kính Hồ Kết Giới trên bầu trời.

Người xem sợ mất mật.

【VIP】 Hiên Đình Các và Âm Dương gia lấy lòng (5)

Lực lượng của một đòn này đã đến rất gần với nửa bức Địa Vô Cấm.

Không khỏi khiến cho người ta cảm thán, suy cho cùng thì cũng là đệ tử của Vực Chủ, mạch thuật tu luyện quá mạnh mẽ.

Còn tốt hơn cả mạch thuật trấn phái của Hồng Diệp Môn bọn họ.

Cùng lúc đó, Nộ Hoàn Phong không có vội vã ra tay mà mạch môn chấn động, gọi ra một đám dây lèo, làm thành cái đệm ở dưới.

Cứ như vậy, bọn họ không cần mượn dùng mạch khí làm đệm cũng có thể đứng trên không trung như đi trên đất bằng.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp ra tay thì Vân Liêu đã ra tay.

Hắn biết mức chống đỡ cao nhất của Kính Hồ Kết Giới ở đâu.

Đừng nói chi là bốn người liên thủ, hai người trong số bọn họ liên thủ lại thì cũng có thể đánh vỡ Kính Hồ Kết Giới.

Nhưng mà đánh vỡ thì đánh vỡ đi, ngưng tụ ra một khu vực Kính Hồ Kết Giới hoàn toàn không cần quá nhiều tinh thần lực.

Đây cũng là vì sao hắn muốn dùng Kính Hồ Kết Giới bao trọn cái chiến trường bình nguyên.

Sau một khắc, Vân Liêu bay vào trong Kính Hồ Kết Giới, khi xuất hiện lại thì đã ở dưới chân bốn người.

Dưới chân bốn người, Cốt Linh Lãnh Hỏa lại được phóng ra!

Hỏa diễm băng lãnh bao phủ tất cả dây leo trong nháy mắt, đốt cháy dây leo, nuôi dưỡng thế lửa.

Tình huống này khiến cho Nộ Hoàn Phong biến sắc.

Vốn hắn làm như vậy là để thuận tiện cho mình, không ngờ lại trở thành trợ giúp cho kẻ địch.

Cốt Linh Lãnh Hỏa đốt cháy đám dây leo, trong nháy mắt hỏa diễm đã cao mấy chục trượng, nhào về phía bốn người.

Lúc này, Nộ Hoàn Phong hô: "Vân Liêu ở phía dưới!"

Ba người Cực Thiên Phong Tâm lập tức nhìn xuống phía dưới, nhìn Cốt Linh Lãnh Hỏa bay lên thì vội vàng thay đổi thế công.

Kiếm chém Cốt Linh Lãnh Hỏa!

Trong khoảnh khắc khi đụng vào Kính Hồ Kết Giới thì hai con Hỏa Long thay đổi hướng đi, nhào xuống phía dưới.

Giờ phút này, Nộ Hoàn Phong cũng mạch môn chấn động, hai sợi dây leo to lớn ngưng tụ thành cự chưởng trong hỏa diễm, sau đó đột nhiên vỗ tới phía Vân Liêu.

Hai chưởng vỗ xuống nhưng lại bị Cốt Linh Lãnh Hỏa nuốt chửng, tiến bước gian nan.

Chưa kịp đến trước mặt Vân Liêu thì đã bị thiêu thành tro tàn.

"Hỏa diễm này quá quỷ dị, rõ ràng lạnh như vậy nhưng còn bá đạo hơn bất cứ loại hỏa diễm nào."

Nộ Hoàn Phong thầm mắng một tiếng, sau đó lông mày lập tức run lên.

Hắn không cảm ứng được Vân Liêu.

Nói cách khác, Vân Liêu không ở bên dưới.

Vừa nhíu mày, trong cảm nhận của hắn, Vân Liêu đột nhiên xuất hiện ở bên trái của mình.

Nộ Hoàn Phong vừa nghiêng đầu thì thấy không phải là Vân Liêu mà là phô thiên cái địa Cốt Linh Lãnh Hỏa.

"Tại sao lại vọt qua bên đó rồi?"

Nộ Hoàn Phong có chút ngạc nhiên.

Nhưng mà lúc này không phải là lúc lo mấy chuyện đó, lúc này, hắn ngưng tụ mạch khí thành hộ thuẫn, chặn Cốt Linh Lãnh Hỏa đang vọt tới chỗ mình.

Bốn người Cực Thiên Phong Tâm đã nhận ra dị dạng nhưng cũng không thể nhanh chóng ra tay trợ giúp Nộ Hoàn Phong.

Hai con Hỏa Long rơi vào trong Cốt Linh Lãnh Hỏa, lại thêm Vô Tâm Kiếm Đạo của Cực Thiên Phong Tâm, trong nháy mắt Cốt Linh Lãnh Hỏa bị chém ra một con đường, Kính Hồ Kết Giới phía dưới cũng bị ba người hợp kích đánh cho vỡ ra.

Tên thiên kiên của Hồng Diệp Môn vốn đang bị Cốt Linh Lãnh Hỏa thiêu đến thống khổ không thể tả, dùng mạch khí hộ thuẫn ráng chống đỡ lấy.

Chỉ cần kiên trì được thì sẽ không bị chết trong hỏa diễm.

Thế nhưng sau một khắc, hai con Hỏa Long đâm vào mạch khí hộ thuẫn của hắn, đụng nát mạch khí hộ thuẫn.

Cuốn hắn vào trong ngọn lửa, trong nháy mắt thì linh thể của hắn đã bị ngọn lửa bao lấy, trong nháy mắt linh thể đã tổn thương một thành.

Nhưng mà ba người Cực Thiên Phong Tâm đều không quan tâm đến chuyện này, đánh vỡ được Kính Hồ Kết Giới, bọn họ còn chưa kịp vui vẻ thì chỉ thấy bên cạnh cũng xuất hiện hàng loạt Cốt Linh Lãnh Hỏa, đành phải vội vàng đánh trả.

Kết quả vừa ngăn lại được thì phía bên phải lại xuất hiện bóng dáng Vân Liêu, sau đó lại là một đám Cốt Linh Lãnh Hỏa đánh tới.

Sau đó là phía trước, phía sau.

Vân Liêu tùy thời xuất hiện ở bất cứ một hướng nào trong bốn hướng, bốn người chỉ có thể vội vàng đánh trả, vẫn luôn nằm ở trạng thái bị động.

…

Bên ngoài khu vực chiến đấu.

Vân Thủy Tại Thiên nhìn thấy cảnh này thì tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Khán giả thấy cảnh này thì cũng kinh hãi than thở không thôi.

Bốn vị đệ tử của Vực Chủ đồng loạt ra tay mà vẫn không áp chế nổi Vân Liêu?

Quá giả đi chứ?

Không phải bất cứ người nào trong số bốn người này thì đều mạnh hơn Vô Nhãn hay sao?

Lúc này mọi người cho ra một cái kết luận, hóa ra là khi bl đánh với Vô Nhãn thì hắn đã ẩn giấu thực lực.

Hoặc là có thể nói như vậy, Vô Nhãn hoàn toàn không thể ép Vân Liêu bại lộ nhiều thứ hơn.

Chiến đấu mà bọn họ xem trước đó thì chỉ là một phần trong số những thủ đoạn của Vân Liêu thôi.

Nghĩ đến đây, mọi người đều hít sâu một hơi.

Chẳng lẽ Vân Liêu có thể lấy được đệ nhất Hồng Vực thật sao?

Trên bầu trời, Vân Thủy Tại Thiên thực sự nhịn không được nữa, sợ hãi than: "Ôn tông chủ, ma pháp này đúng là khiến cho người ta nhìn mà than thở. Trong Kính Hồ Kết Giới, Vân Liêu tới lui tự nhiên, bốn người Cực Thiên Phong Tâm hoàn toàn không biết Vân Liêu sẽ đi ra từ chỗ nào, cũng không biết hắn sẽ phóng ra ma pháp ở hướng nào. Hơn nữa đánh vỡ một mặt Kính Hồ Kết Giới hoàn toàn là chuyện vô bổ, bởi vì có thể ngưng tụ ra một mặt Kính Hồ Kết Giới khác ngay lập tức…"

Vân Thủy Tại Thiên thao thao bất tuyệt cảm thán.

Thật tình không biết, giờ phút này, sắc mặt của Kim Bất Tam và Địch Trần đã càng ngày càng khó coi.

Bọn họ không hề muốn xảy ra cục diện như vậy.

Cái bọn họ muốn là Vân Liêu bị áp chế.

Cái bọn họ muốn là Vân Liêu sắp chết.

Bọn họ muốn Ôn Bình cuống cuồng!

Nhưng mà bây giờ gương mặt tràn đầy Ôn Bình ý cười, hơn nữa còn đang hưởng thụ ba người Vân Thủy Tại Thiên tán dương.

【VIP】 Hiên Đình Các và Âm Dương gia lấy lòng (6)

“Ôn tông chủ, bổn điện chủ lại có cái nhìn khác.” Kim Bất Tam lạnh lùng nói: “Vân các chủ nhìn thấy chính là sự quỷ dị và kỳ diệu của Kính Hồ Kết Giới, nhưng thứ mà ta nhìn thấy thì là có hoa không quả. Đánh lâu như vậy, bốn người Cực Thiên Phong Tâm hoàn toàn không có chút tổn thương nào, vậy thì làm vậy có ý nghĩa gì không? Chẳng lẽ muốn đánh một ngày một đêm?”

Ôn Bình liếc mắt nhìn Kim Bất Tam, hờ hững nói: “Nếu Kim điện chủ không muốn xem thì có thể đi trước.”

Nếu ngươi thích đưa ra ý kiến trái chiều như vậy thì ngươi tự chơi đi.

Hắn không có rảnh, cũng không muốn tiếp lời.

Hiểu thì sẽ hiểu.

Không hiểu thì nói cái gì cũng sẽ không hiểu.

Hoặc là hắn hiểu.

Nhưng nhất định phải nói là mình không hiểu.

Hiểu hoặc là không hiểu, hắn tự mình biết, người khác cũng có thể nhìn ra.

Hắn nhất định phải giả vờ như không hiểu.

Làm như vậy không có ý nghĩa gì cả.

Chẳng lẽ một chọi bốn còn phải đi ngạnh kháng hay sao?

Kim Bất Tam nghe Ôn Bình lạnh lùng nói như vậy thì đành cố nặng ra một nụ cười, sau đó nói: “Ôn tông chủ hiểu lầm bổn điện chủ, bổn điện chủ chỉ tò mò, thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Nếu như Ông tông chủ không muốn nói thì chúng ta xem tiếp đi.”

Dứt lời, Kim Bất Tam không sủa bậy nữa.

Nhưng mà trong lòng thì cực kỳ khó chịu.

Nhưng mà hắn biết thái độ của Vực Chủ với Bất Hủ Tông, cho nên hắn cũng không dám trở mặt với Ôn Bình ngay tại đó.

Ba người Vân Thủy Tại Thiên thấy Kim Bất Tam bị Ôn Bình cho ăn quả đắng thì trong lòng không khỏi mừng thầm.

Dù sao bình thường bọn họ phải khách khách khí khí với Kim Bất Tam, thậm chí còn phải cung kính nữa.

Trước kia, trong Hồng Vực, ba đại thế lực có ai dám không nhìn sắc mặt của Địch Trần hoặc Kim Bất Tam làm việc?

Bây giờ tông chủ Bất Hủ Tông dám?

Không chỉ không nể mặt ngươi mà còn giết luôn người của ngươi nữa!

"Ôn tông chủ, ta có một tôn nhi… năm nay vừa qua hai mươi tuổi, mặc dù thiên phú không lọt nổi mắt xanh của ngài nhưng tuyệt đối cũng thuộc về cao cấp trong Hồng Vực. Không biết có thể cho hắn đến học ma pháp hay không?"

Vân Thủy Tại Thiên thầm nghĩ trong lòng, đùi này, ta ôm chắc rồi!

Ôn Bình cười một tiếng, nói: "Ma pháp một đạo tương đối đặc thù, thiên phú mạch môn tu luyện rất tốt nhưng không chắc sẽ thích hợp tu luyện ma pháp. Nói một cách khác, ngươi có thiên phú tu luyện ma pháp nhưng cũng chưa chắc sẽ có thiên phú tu luyện mạch môn. Nhưng mà nếu Vân các chủ có ý nghĩ này, vậy thì có thể đưa tôn nhi đến Bất Hủ Tông, nếu có thiên phú tu luyện ma pháp thì sau này sẽ là người của Bất Hủ Tông."

Đương nhiên, câu nói này Ôn Bình chỉ thuận miệng nói một chút thôi.

Lỡ như chưa được bao lâu thì Bất Hủ Tông đánh nhau với U Quốc, lúc đó Vân Thủy Tại Thiên còn đưa tôn nhi tới không?

Nhưng mà Ôn Bình thuận miệng nói nhưng Vân Thủy Tại Thiên nghe thì sướng như điên.

Dù sao chỉ cần tôn nhi vào tông, sau này Bất Hủ Tông và Vân Thủy Tại Thiên sẽ là người một nhà.

Bên cạnh, Âm Dương Nhị Lão thấy thế thì hối hận, biết thế cũng ra tay sớm, giờ hối hận cũng muộn rồi.

Dứt khoát vứt mặt mũi qua một bên, nói: "Ôn tông chủ, hai người chúng ta cũng có một tôn nữ, thiên phú dị bẩm…"

Không đợi Âm Dương Nhị Lão nói xong, Ôn Bình cười đồng ý, nói: "Được, đều đưa đến thử xem, nếu như phù hợp thì sau này đều là người của Bất Hủ Tông."

Ôn Bình nói xong, Âm Dương Nhị Lão cười đến đôi mắt híp lại thành hình sợi.

Chỉ có hai người Kim Bất Tam và Địch Trần là miễn cưỡng vui cười nhưng trong lòng lại mắng Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão mấy chập.

Trong lòng thầm mắng.

Cho dù là Địch Trần hay là Kim Bất Tam thì đều có chút buông lỏng.

Nhất là Địch Trần.

Địch Trần là điện chủ Cực Sinh Điện, mà Cực Sinh Điện lại phụ trách quản lý rất nhiều thế lực trong Hồng Vực.

Thứ hắn muốn nhìn thấy nhất là rất nhiều thế lực kềm chân lẫn nhau mà không phải một nhà độc đại.

Đây là một loại trạng thái thăng bằng rất vi diệu.

Bởi vì mặc dù ba nhà bọn họ cân bằng, nhưng thật ra thì đều đang tranh đấu lẫn nhau, còn thường xuyên làm ra một số chuyện, giống như là chuyện bọn họ không dung được Cửu Vĩ nhất tộc, nhưng tóm lại thì Hồng Vực vẫn ở trạng thái cân bằng.

Nhưng mà bây giờ Hồng Diệp Môn lại như mặt trời sắp lặn.

Tương lai của Hồng Diệp Môn là tốt hay là xấu thì không ai có thể nói trước được.

Dưới tình huống này, Hiên Đình Các và Âm Dương gia lại đồng thời giao hảo Bất Hủ Tông.

Lại thêm Vực Chủ hi vọng giao hảo Bất Hủ Tông, đạt thành hợp tác ổn định lâu dài với tông chủ Bất Hủ Tông.

Dựa vào tình huống trước mắt và khả năng có thể có cường giả Thiên Vô Cấm chống lưng cho Bất Hủ Tông mà tính thì rất có thể trong tương lai Bất Hủ Tông sẽ một nhà độc đại.

Cứ như vậy, cách cục của Hồng Vực sẽ xảy ra thay đổi ngất trời trong nháy mắt.

Đây là điều mà Địch Trần, Kim Bất Tam không muốn thấy.

Đang lúc hai người cùng nhìn nhau thì trong chiến trường bình nguyên, tình hình chiến đấu lại xảy ra biến hóa vi diệu.

Bốn người hoàn toàn không biết Vân Liêu sẽ xuất hiện từ chỗ nào, bởi vì cảm giác không bắt được quỹ tích di chuyển của Vân Liêu.

Chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chỉ đành liên tục ngăn chặn ma pháp mà Vân Liêu thả ra, với liên tục đánh vỡ Kính Hồ Kết Giới.

Nhưng mà sau khi vỡ vụn thì Kính Hồ Kết Giới lại lần lượt phục hồi như cũ, khiến cho bốn người bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Cũng may Nộ Hoàn Phong kịp thời tỉnh táo lại, dưới sự chỉ huy của hắn, lúc này bốn người kết thành mạch trận.

Ầm!

Mạch môn to lớn do bốn người ngưng tụ mà thành ngưng tụ ra một vòng bảo hộ hình tròn màu đất xung quanh bốn người.

Trên đó gắn đầy hoa văn đại địa, giống như là mặt đất.

Là mạch trận!

Đại Địa Chi Thuẫn!

Mạch trận thuật không chia phẩm cấp giống mạch thuật.

Mạch trận thuật chỉ xem số người, và người kết mạch trận.

Số người càng nhiều, mạch trận thuật càng mạnh.

Người kết mạch trận càng mạnh, mạch trận thuật cũng sẽ càng mạnh.

Khi Cốt Linh Lãnh Hỏa nhào tới, tầng Đại Địa Chi Thuẫn màu vàng đất này bảo vệ bọn họ không một kẽ hở.

Mặc dù Cốt Linh Lãnh Hỏa có thể tan rã lớp ngoài của Đại Địa Chi Thuẫn nhưng trong thời gian ngắn thì không thể hoàn toàn hòa tan Đại Địa Chi Thuẫn.

【VIP】 Chiến đấu bước vào gia đoạn giằng co

Dưới sự bảo vệ của Đại Địa Chi Thuẫn, bốn người nhanh chóng dùng cảm giác bao trùm toàn bộ chiến trường bình nguyên, chờ Vân Liêu xuất hiện lần nữa.

"Tiếp theo phải nắm chặt cơ hội, chỉ cần bắt được sai lầm của Vân Liêu thì chúng ta có thể một đòn giết chết hắn." Nộ Hoàn Phong dùng cảm giác nhìn chằm chằm chiến trường bình nguyên, lại nói: "Mặc dù linh thể của hắn rất yếu đuối, không chịu được công kích mạnh mẽ nhưng chúng ta cũng không được phớt lờ, không thể cho Vân Liêu có cơ hội thứ hai. Bởi vì chắc chắn hắn cũng sẽ không cho chúng ta có cơ hội thứ hai."

Nộ Hoàn Phong đã từng cẩn thận suy nghĩ, Kính Hồ Kết Giới mà Vân Liêu thả ra là thủ đoạn mà hắn dùng để một người chiến với bốn người.

Hắn cũng dựa theo thủ đoạn quỷ dị này để giằng co với bọn họ, đồng thời khiến cho bốn người bọn họ rất khó chịu.

Nhưng mà sau lưng của sự 'mạnh mẽ' này, Nộ Hoàn Phong thấy được một thứ khác.

Đó là khi Vân Liêu đi ra khỏi Kính Hồ Kết Giới.

Hắn núp ở trong Kính Hồ Kết Giới thì đúng là bọn họ khó mà đối phó được.

Nhưng nếu như Vân Liêu muốn công kích bọn họ thì sẽ đi ra khỏi Kính Hồ Kết Giới, để cho bọn họ có cơ hội công kích.

Bốn người bọn họ kết thành mạch trận, chỉ cần đánh trúng Vân Liêu một lần!

Chỉ duy nhất một lần!

Nộ Hoàn Phong tự tin có thể trực tiếp tiêu diệt hắn.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Cốt Linh Lãnh Hỏa không ngừng tan rã Đại Địa Chi Thuẫn hình cầu, mang tới cho bốn người áp lực không nhỏ.

Nhưng mà áp lực như vậy vẫn còn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Nhưng mà có vẻ như khi bọn họ chọn trốn trong Đại Địa Chi Thuẫn thì Vân Liêu cũng không định đi ra nữa.

"Chắc chắn bây giờ hắn đang trốn sau lưng người nào đó." Nộ Hoàn Phong thầm nghĩ.

Nếu thích so kiên nhẫn.

Vậy thì so kiên nhẫn.

Chẳng lẽ bốn người bọn họ còn không đấu lại một người?

Nhưng khi trong lòng Nộ Hoàn Phong nghĩ như vậy thì Cực Thiên Phong Tâm bỗng nổi giận trùng thiên, gầm lên một tiếng: "Vân Liêu!"

Nộ Hoàn Phong vừa định quát bảo ngưng lại thì nghe Cực Thiên Phong Tâm tức giận nói: "Có người nói mặt của người rất giống nữ nhân? Một nam nhân lại có gương mặt của nữ nhân, đúng là đáng thương. Bây giờ lại trốn ở sau Kính Hồ Kết Giới, ngươi muốn chứng thực ngươi là một nữ nhân thật sao?"

Khi Cực Thiên Phong Tâm nói xong, Nộ Hoàn Phong cũng không định cản hắn lại nữa.

Bởi vì có lẽ có thể dùng cách vụng về này để ép Vân Liêu đi ra.

Dù sao thì người có thể nhịn được khi bị người khác chửi mắng sỉ nhục sẽ không phải là những người trẻ tuổi mới tu luyện không được bao lâu như bọn họ.

"Tiếp tục." Nộ Hoàn Phong còn khích lệ một câu.

Cực Thiên Phong Tâm tức giận lên tiếng nữa, ý nghĩ của hắn rất đơn giản.

Bởi vì hắn rất tức giận.

Hắn cảm thấy Vân Liêu là một nữ nhân.

Chỉ có nữ nhân mới sẽ sợ hãi rụt rè.

Không dám đường đường chính chính chiến đấu chính diện.

“Vân Liêu, ngươi đâu? Ngươi nghĩ là ngươi trốn thì có thể mài chết chúng ta thật sao, ngươi ngây thơ như là một đứa nhỏ vậy. Đại Địa Chi Thuẫn là mạch trận thuật chủ lưu của U Quốc, giỏi nhất chính là dùng tiêu hao nhỏ nhất phòng ngự công kích mạnh nhất. Mà ngươi, đồng thời sử dụng ba loại ma pháp…”

Cực Thiên Phong Tâm muốn cho Vân Liêu hiểu rõ tình huống lúc này.

Trốn không có ý nghĩa gì.

Tử vong là chuyện đã được định trước.

Sở dĩ sâu kiến bị chế giễu, không phải là do nó nhỏ bé mà là nó chỉ là sâu kiến mà lại ôm chí lớn.

Lúc này, rốt cuộc Vân Liêu cũng lên tiếng.

“Ngươi nói đều đúng.”

Chuyện này khiến Nộ Hoàn Phong vui vẻ.

Quả nhiên hữu hiệu!

Sau đó Nộ Hoàn Phong bắt đầu cảnh giác bốn phía, cảm nhận gợn sóng trên Kính Hồ Kết Giới.

Nếu có bất cứ dị động gì thì hắn sẽ ra tay công kích không chút do dự.

Bởi vì chỗ nào trên Kính Hồ Kết Giới có dị động đại biểu cho Vân Liêu sẽ từ chỗ đó đi ra.

Mà lúc này, Cực Thiên Phong Tâm nghe Vân Liêu trả lời như vậy thì có cảm giác như một quyền đánh lên bông gòn.

Ngươi nói đều đúng?

Lại còn nói mình nói đúng!

“Nếu ngươi biết ta nói đúng, vậy ta không ngại nói cho ngươi một chuyện đúng hơn nữa. Tám mươi người của Bất Hủ Tông, kết cục của bọn họ cũng đã được định trước. Cho dù lần này bọn họ may mắn trốn thoát nhưng khi thi đấu thì sẽ không còn chuyện mười cái Thông Thiên Môn khác nhau. Cho dù là đi vào cái Thông Thiên Môn nào thì đều sẽ xuất hiện ở một chỗ, tiến hành chiến đấu.”

“Cảnh giới mạch thuật của bọn họ không tệ, đủ để bọn họ chiến thắng rất nhiều thiên kiêu. Nhưng khi đối mặt với yêu nghiệt chân chính, cảnh giới mạch thuật của bọn họ vẫn không bù được chênh lệch về cảnh giới. Ba vị sư huynh của ta có thể giết sạch bọn họ.”

Nói xong, trên mặt Cực Thiên Phong Tâm nở một nụ cười dữ tợn.

Hắn thích kể chuyện cho người đang nuôi hi vọng.

Chân thành nói cho bọn họ biết sự thật khiến cho bọn họ tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, trong Kính Hồ Kết Giới, Vân Liêu mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Đại Địa Chi Thuẫn trong Cốt Linh Lãnh Hỏa.

Tự lẩm bẩm một câu: “Những gì ngươi nói ta đều biết. Cho nên… ta cần phải chế tạo ra một cơ hội mà các ngươi ngay cả thời gian đầu hàng cũng không có.”

Còn vấn đề tiêu hao khi phóng thích ba loại ma pháp tam giai mà Cực Thiên Phong Tâm nói.

Hắn chỉ mượn dùng câu nói của tông chủ.

Phải làm như thế nào mới có thể khiến cho mình sống vui vẻ?

Đó là cố gắng đừng tranh chấp với mấy thằng ngu!

Hắn có thể lợi dụng ma pháp khôi phục tam giai —— Sâm Lâm Chi Ca khôi phục tinh thần lực của mình.

Hơn nữa hắn còn có Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù, nó cũng có thể khôi phục một chút tinh thần lực cho mình.

Cho nên hắn muốn lợi dụng sở trường của mình để tiêu hao bốn người này.

Không thể để cho bốn người an nhàn trốn ở trong Đại Địa Chi Thuẫn, hưởng thụ được “mai rùa” bảo hộ như thế.

【VIP】 Một kiếm giết Nộ Hoàn Phong

Bước thứ nhất, đánh vỡ Đại Địa Chi Thuẫn.

Sau một khắc, Cốt Linh Lãnh Hỏa băng lãnh, tái nhợt bị một đợt mạch khí trùng kích đánh cho tiêu tán trong chiến trường bình nguyên.

Cực Hạn Trọng Áp cũng tiêu tán theo.

Nộ Hoàn Phong thấy thế thì vui vẻ: "Hắn muốn giảm bớt tiêu hao. Quả nhiên, cùng sử dụng nhiều loại ma pháp khiến cho hắn tiêu hao cực kỳ lớn."

Mặc dù Vân Liêu không có lộ ra lại bất ngờ thu lại tất cả thế công.

Điều này khiến cho Nộ Hoàn Phong cực kỳ bất ngờ.

"Hắn rất thông minh, biết chúng ta đang chờ hắn ra, cũng biết công kích không thể tạo thành tổn thương cho chúng ta cho nên hắn mới buông tay không cố gắng nữa, vô duyên vô cớ tiêu hao mình. Tiếp theo chắc chắn hắn muốn mượn Kính Hồ Kết Giới bốn phía kéo dài thời gian, không thể để cho hắn được như ý muốn." Lúc này, Nộ Hoàn Phong muốn rút khỏi mạch trận, tách ra thành một cá thể độc lập.

Hai người Duy Ngã, Độc Tôn biết Nộ Hoàn Phong muốn làm gì, cũng lần lượt chuẩn bị thoát ly mạch trận.

"Không có trọng áp, chúng ta có thể tuỳ tiện giết tới."

"Đi, giết tới. Để cho hắn không có chỗ trốn!"

Thế nhưng ngay lúc ba người chuẩn bị thu hồi Đại Địa Chi Thuẫn, thoát ly mạch trận.

Vạn kiếm chợt hiện!

Bay múa trên trời!

Từng thành ngân kiếm khiến cho người ta hoa mắt lần lượt xuất hiện trên không, xuất hiện quanh người và cả ở dưới chân của bọn họ.

Chỉ trong chớp mắt, những ngân kiếm này đã hợp lại thành một cái kiếm trận, vây toàn bộ bốn người vào bên trong, đồng thời bắt đầu xoay tròn.

Vạn kiếm cùng chuyển, mang theo kiếm khí như cơn lốc, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ chiến trường bình nguyên.

"Không phải là hắn muốn giảm bớt tiêu hao!" Nộ Hoàn Phong thấy kiếm trận nổi lên thì lập tức hiểu dụng ý của Vân Liêu, định mở lại Đại Địa Chi Thuẫn.

Lần này Vân Liêu chuẩn bị phát động thế công chân chính.

Kiếm trận này đã đánh bại Vô Nhãn, không thể khinh thường.

Trong khoảnh khắc khi mạch trận của bốn người lại phóng thích Đại Địa Chi Thuẫn lần nữa, vô số ngân kiếm hóa thành bạch quang rơi xuống đâm vào mặt ngoài Đại Địa Chi Thuẫn. Vốn còn có thể kiên trì khi đối mặt với Cốt Linh Lãnh Hỏa, nhưng lần này Đại Địa Chi Thuẫn lại bị ngân kiếm đâm xuyên qua trong nháy mắt.

Từng thành ngân kiếm nối đuôi nhau cắm vào Đại Địa Chi Thuẫn, tuy chỉ là chui vào tầng ngoài của Đại Địa Chi Thuẫn một thước nhưng cũng đủ khiến cho bốn người rung động.

Vốn cho rằng Đại Địa Chi Thuẫn còn có thể kiên trì một hồi, thật không ngờ không hơn trăm hơi thở thì Đại Địa Chi Thuẫn đã bắt đầu rạn nứt.

Răng rắc!

Một vết rách nhìn thấy mà giật mình từ nơi bị ngân kiếm phá vỡ lan tràn ra, cực kỳ giống như vỏ trứng gà bị đập vỡ.

"Chuẩn bị tán trận."

Nộ Hoàn Phong vội nói.

Hai huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn cũng lên tiếng.

"Đã xem thường kiếm trận này, không ngờ được lực phá hoại lại có thể phá vỡ Đại Địa Chi Thuẫn."

“Đại Địa Chi Thuẫn do bốn người chúng ta kết mạch trận thả ra lại bị phá như thế, đúng là mất mặt.”

Cực Thiên Phong Tâm liếc mắt nhìn ba vị sư huynh, chuẩn bị mở mạch trận ra đồng thời còn có chút oán khí, nói: “Đại Địa Chi Thuẫn không thể dùng Tuyền Qua Đồ gia trì, ngăn không được cũng bình thường thôi. Ba vị sư huynh, đã đến lúc này rồi, xin đừng có lưu thủ nữa.”

Nộ Hoàn Phong chớp mắt, hắn biết Cực Thiên Phong Tâm đang bất mãn, nhưng hắn cũng không nói gì thêm.

Vị tiểu sư đệ này của mình vốn là như vậy.

Nói chuyện quá thẳng thắn.

Nếu Vân Liêu cũng đã dùng đến sát chiêu cuối cùng thì hắn cũng nên đánh thật.

Trong nháy mắt khi mạch trận giải trừ, mạch môn của Nộ Hoàn Phong cũng rung động, Tuyền Qua Đồ cũng lần lượt mở ra xoay tròn.

Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm – Thạch Thứ Hải!

Đại địa đột nhiên rạn nứt, đồng thời đánh nát luôn Kính Hồ Kết Giới dưới chân bốn người.

Từng cây gai đá bén nhọn đột nhiên vụt lên từ dưới đất, sau khi đánh vỡ Kính Hồ Kết Giới thì đâm vào trong Bạo Phong Kiếm Trận, ngăn lại, đánh gãy vô số ngân kiếm lao qua.

Mặc dù không được mấy hơi thì một cây gai sẽ bị Phong Bạo Kiếm Trận xé nát, nhưng mà số lượng gai đá và kiếm trong Bạo Phong Kiếm Trận như nhau, đều liên tục không ngừng.

Một cây đứt gãy thì có cây tiếp theo, lặp đi lặp lại, liên miên bất tuyệt.

Theo sau đó, mấy chục cây gai đá to lớn mở đường cho Nộ Hoàn Phong.

Nộ Hoàn Phong đứng trên một cây gai đá trong số đó, cầm chặt mặt ngoài gai đá, sau đó theo gai đá xông về phía Vân

Liêu trên bầu trời.

Đồng thời trong thời khắc này, từng cây gai đá không ngừng bắn ra bốn phía, đánh nát Kính Hồ Kết Giới.

Mặc dù Kính Hồ Kết Giới sẽ lập tức ngưng kết lại nhưng gai đá sẽ lần lượt đánh nát chúng nó nữa, không cho chúng nó tồn tại lâu được.

Hai người Duy Ngã, Độc Tôn thấy thế thì nhìn nhau cười một tiếng.

"Làm thật."

"Thạch Thứ Hải, chiêu mạnh nhất của sư huynh Nộ Hoàn Phong. Lực lượng bùng nổ ra đến gần vô hạn nửa bước Địa Vô Cấm, thậm chí có thể sánh ngang một ít cảnh giới Địa Vô Cấm bình thường. Ta xem Vân Liêu này sẽ cản như thế nào?"

Vừa dứt lời.

Trong Phong Bạo Kiếm Trận, một bóng người to lớn đột nhiên xuất hiện theo kiếm khí.

Nó cao tới trăm trượng, ngạo nghễ mà đứng.

Nó cầm cự kiếm trong tay, chém mạnh xuống.

Cự kiếm giống như núi cao hạ xuống, đập vào chỗ Nộ Hoàn Phong.

Oanh!

Những gai đá thế không thể đỡ đó bị đánh tan trong nháy mắt, trong nháy mắt Nộ Hoàn Phong đã bị dìm ngập trong đó, khiến cho hai người Duy Ngã, Độc Tôn kinh hãi,

Bởi vì bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ máu tanh.

Nộ Hoàn Phong né tránh không kịp, bị cự kiếm vỗ trúng, bị đánh thành một đống thịt nát hòa lẫn với máu.

Vốn cho rằng mình nhìn lầm, khi hai huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn nhìn thấy gai đá tự động sụp đổ thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Mạch thuật tự động sụp đổ.

Chứng mình người phóng ra mạch thuật đã chết!

Không phải trước đó Vân Liêu bó tay hết cách với bọn họ hay sao?

Sao lại đột nhiên một đòn giết chết Nộ Hoàn Phong?

【VIP】 Sự thật khiến cho Cực Thiên Phong Tâm sụp đổ

“Sao lại như vậy được?”

“Sư huynh Nộ Hoàn Phong bị hắn một kiếm giết!”

Hai người vừa chống cự Phong Bạo Kiếm Trận vừa kinh ngạc nhìn chằm chằm cự nhân cầm cự kiếm trong tay, sau đó chuẩn bị chống cự cự kiếm còn đang đánh tới chỗ bọn họ.

Ba người không chút do dự sử dụng mạch thuật Địa cấp thượng phẩm, dùng công thay thủ.

Nhưng mà vẫn bị cự kiếm quét bay, đâm vào vách ngăn bên dưới chiến trường bình nguyên mới ngừng lại được.

Sau khi dừng lại, ba người đều cảm thấy ngực nóng hổi.

Phun ra một ngụm máu tươi.

…

Bên ngoài chiến trường bình nguyên.

Vô số người xôn xao, dồn dập nhìn về phía cự nhân cầm cự kiếm xuất hiện trong Phong Bạo Kiếm Trận.

Là người đứng xem, bọn hắn thấy rất rõ cảnh Nộ Hoàn Phong bị một kiếm giết chết.

Người khổng lồ này một kiếm đánh tan mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, còn giết Trấn Nhạc Thượng Cảnh Nộ Hoàn Phong trong nháy mắt.

Quá giả đi chứ!

“Rốt cuộc thì đó là cái gì?”

“Một kiếm, chỉ một kiếm thì Nộ Hoàn Phong đã chết rồi.”

“Đúng là màn đảo ngược chiến cuộc kinh thiên.”

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm cự nhân cầm cự kiếm trong tay, cũng nhìn về phía Vân Liêu đang đứng giữa không

trung.

Không phải là giấu tài đó chứ?

Đây là bản lĩnh thật sự mà khi đánh với Vô Nhãn cũng không có dùng ra.

Nếu không thì chỉ với một đòn lúc nãy thì đã đủ để miểu sát Vô Nhãn.

Hoàn toàn không ngờ được, Vân Liêu của Bất Hủ Tông lại mạnh mẽ như thế.

Cùng lúc đó, ở trên bầu trời, Địch Trần và Kim Bất Tam thấy cảnh này thì dồn dập kêu lên sợ hãi.

"Không!"

Địch Trần ngơ ngẩn.

"Nguy rồi!"

Sắc mặt Kim Bất Tam bỗng nhiên thay đổi, trở nên cực kỳ khó coi, giống như là bị nhét nguyên trái mướp đắng vào miệng vậy.

Vốn cho rằng Vân Liêu sẽ rơi xuống hạ phong, bọn họ có thể mượn Vân Liêu để bức bách Ôn Bình nhanh chóng hạ quyết định hợp tác với Vực Chủ.

Nhưng mà Vân Liêu còn chưa có chết.

Nhưng Nộ Hoàn Phong chết trước rồi.

Đệ tử của Vực Chủ bị giết, chuyện này không thể nhỏ được.

Lúc này, Ôn Bình phủi tay, sau đó quay qua nhìn Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão không dám lên tiếng bên cạnh, giải thích: "Có lẽ hai vị rất khó hiểu chứ? Thật ra thì nó là Kiếm Linh. Các ngươi có thể hiểu thành nó là linh vật do Phong Bạo Kiếm Trận tạo thành. Đạo lý cũng giống như là dựng dục ra yêu vật. Chỉ có điều muốn sinh ra Kiếm Linh thì không phải là chuyện đơn giản gì. Nếu là mạch thuật hệ kiếm pháp thì ít nhất cũng cần phải tu luyện đến cảnh giới hóa cảnh

thì mới có thể khiến cho nó sinh ra Kiếm Linh, hơn nữa tỷ lệ này còn cực kỳ thấp!”

Nghe Ôn Bình giải thích rõ nguyên nhân, Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão vốn đang khó hiểu lập tức gật đầu.

Nhưng mà hai người cũng không dám nói nhiều.

Dù sao người chết chính lad đệ tử của Vực Chủ.

Lúc này đừng nói gì hết mới tốt.

Nhưng mà Ôn Bình cũng rất kiên nhẫn tiếp tục giải thích: “Phong Bạo Kiếm Trận này là ma pháp cấm kỵ tam giai, Kiếm Linh do nó dựng dục ra, nếu như tinh thần lực của ma pháp sư đủ mạnh thì lực lượng mà nó bùng nổ ra đủ để sánh ngang được với ma pháp tứ giai. Mà ma pháp tứ giai thì chính lực lượng của cảnh giới Địa Vô Cấm. Nếu đánh ra ba kiếm nữa, Cực Thiên Phong Tâm và huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn cũng phải chết.”

Nghe Ôn Bình giải thích rõ, giờ phút này, mặc dù Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão không nói nhưng trong lòng vô cùng kinh hãi.

Kiếm Linh.

Ma pháp cấm kỵ tam giai.

Lại biết thêm được mấy thứ mới.

Rốt cuộc là cao nhân như thế nào chống lưng cho Bất Hủ Tông?

Lại biết được nhiều thứ mà toàn bộ người trong Triều Thiên Hạp cũng không biết như vậy.

Sau khi kinh ngạc, ba người hồi tưởng lại những gì Ôn Bình mới nói.

Công kích như vậy, đánh ra thêm ba kiếm nữa thì mấy người Cực Thiên Phong Tâm đều phải chết.

Bốn vị đệ tử của Vực Chủ bị giết, chuyện này cũng không nhỏ.

Hai người đồng thời nhìn về phía Địch Trần và Kim Bất Tam, chú ý đến sắc mặt khó coi của bọn họ khi nghe Ôn Bình giải thích.

Đương nhiên, bọn họ không biết là thật ra thì nửa câu nói sau của Ôn Bình là giả.

Đánh ra thêm ba kiếm nữa thì đúng là có thể giết chết ba người Cực Thiên Phong Tâm.

Nhưng mà Vân Liêu không có nhiều tinh thần lực để đánh ra ba kiếm.

Một kiếm của Kiếm Linh thì tốn tới bảy thành tinh thần lực.

Bây giờ Vân Liêu vì cần duy trì Phong Bạo Kiếm Trận và Kính Hồ Kết Giới, lại thêm phóng thích Kiếm Linh giết Nộ Hoàn Phong.

Tinh thần lực chỉ còn lại một thành mà thôi.

Cũng may sau một kiếm này, nhờ có năng lực hấp thu sinh mệnh của Tuyền Qua Đồ nên mới khôi phục lại được chừng hai thành tinh thần lực.

Nếu không thì sẽ vì bị suy yếu mà khiến cho ba người Cực Thiên Phong Tâm tìm được cơ hội giết ngược lại.

…

Trong chiến trường bình nguyên.

Vân Liêu vội vàng phóng thích ma pháp tam giai, Sâm Lâm Chi Ca.

Vô biên mộc khí từ bốn phía hội tụ vào người Vân Liêu, chậm rãi khôi phục tinh thần lực của Vân Liêu.

Một kiếm này của Kiếm Linh không thể giết bốn người, hắn cảm thấy rất đáng tiếc.

Như vậy thì sẽ khiến cho ba người Cực Thiên Phong Tâm có cơ hội hô đầu hàng.

Nhưng mà muốn cho Kiếm Linh chém ra một kiếm nữa, hắn không làm được.

Tinh thần lực không đủ.

Dù có Sâm Lâm Chi Ca khôi phục lại cũng không được.

Bởi vì lúc này tốc độ khôi phục tinh thần lực của Sâm Lâm Chi Ca đã ngang băng với tốc độ tiêu hao tinh thần lực.

Cũng may có năng lực hấp thu sinh mệnh của Tuyền Qua Đồ.

Nếu để cho hắn có thêm chút thời gian, hắn có thể thông qua công kích ba người Cực Thiên Phong Tâm để bổ sung tinh thần lực, sau đó lại để cho Kiếm Linh chém ra một kiếm nữa.

Mặc dù không thể giết nhiều người.

Nhưng lại có thể lại giết một người!

Giết thêm một người nữa thì hắn có thể giảm được rất nhiều áp lực.

Đương nhiên.

Điều kiện tiên quyết là ba người không có la đầu hàng.

【VIP】 Sự thật khiến cho Cực Thiên Phong Tâm sụp đổ (2)

“Cực Thiên Phong Tâm, đây là tuyệt sát ta mà ngươi nói sao?” Vân Liêu cố ý khiêu khích Cực Thiên Phong Tâm vốn có tâm tính kém nhất.

Cực Thiên Phong Tâm lau sạch máu tươi nơi khóe miệng, cắn răng, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn lên bầu trời, sau đó hỏi ngược lại một câu: “Một kiếm này, ngươi còn có thể ra lần thứ hai sao?”

“Không đánh ra được, sát chiêu cỡ này, dùng một lần đã là cực hạn của ta.” Vân Liêu từ trong Kính Hồ Kết Giới đi ra, thẳng thắn đứng trên vùng trời trên đầu ba người.

Cực Thiên Phong Tâm ngơ ngẩn, hắn không ngờ Vân Liêu sẽ thừa nhận.

Thừa nhận thẳng thừng như vậy.

Vậy thì rốt cuộc là không thể thật hay là có thể?

Trong lúc hắn còn đang do dự thì lại nghe Vân Liêu nói.

“Ngươi biết không? Trước đó ngươi hăm dọa ta, cực kỳ giống Hồng Diệp Môn, cũng cực kỳ giống những lời hăm dọa mà môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình đã nói với Bất Hủ Tông. Nhưng mà, ngươi giống như Hồng Diệp Môn, có vẻ như là chỉ biết hăm dọa thôi. Nhưng mà nói tóm lại thì ngươi may mắn hơn, ngươi sống lâu hơn môn chủ Hồng Diệp Môn.” Vân Liêu tiếp tục khiêu khích, hắn phát hiện Cực Thiên Phong Tâm đang phẫn nộ.

Khi một người phẫn nộ tới cực điểm thì hắn sẽ trở nên mất lý trí!

Đầu hàng?

Đó không phải là hành vi mà người đang phẫn nộ sẽ nghĩ tới!

Nhưng mà khiến cho Vân Liêu bất ngờ là một câu nói của Vân Liêu triệt để làm cho Cực Thiên Phong Tâm bùng nổ.

"Các ngươi đã làm gì nàng!" Cực Thiên Phong Tâm lại nắm chặt Tam Xích Thanh Phong Kiếm, trong hai mắt phóng ra sát ý không bình thường.

"Nàng?" Vân Liêu sửng sốt một chút.

Sau đó Vân Liêu nhanh chóng phản ứng lại.

"Ngươi nói Diệp Vu Bình sao? Cách cái chết không xa, hẳn là chống đỡ không được mấy ngày."

Đã trọng thương rồi mà còn bị ma pháp hệ lôi của Dương Nhạc Nhạc đánh bồi thêm một cái, còn có thể sống được bao lâu thì không ai có thể nói trước được?

Cực Thiên Phong Tâm nghe nói như vậy.

Mạch môn chấn động, hai mắt đỏ lên nhào về phía Vân Liêu.

Một người đơn độc xông vào trong Phong Bạo Kiếm Trận.

Hai người Duy Ngã, Độc Tôn cũng không kịp ngăn lại.

Lúc này, Cực Thiên Phong Tâm giống như một tên điên xông vào Phong Bạo Kiếm Trận, sau đó bất chấp tất cả, liều mạng giết tới chỗ Vân Liêu.

Vô Tâm Kiếm Đạo tái xuất!

Tam Xích Thanh Phong Kiếm trong tay chém loạn xà ngầu.

Thoạt nhìn thì giống như là một đứa nhỏ đang đánh đấm lung tung.

Có cái gì thì dùng cái đó.

Ngay cả thương thế trên người mình cũng không thèm để ý tới.

Dáng vẻ kiểu không phải người chết thì là ta sống.

Vân Liêu bị cảnh tượng này làm cho giật nảy mình, sau đó nhanh chóng phát hiện ra được thứ khiến cho Cực Thiên Phong Tâm bùng nổ là gì.

“Đúng rồi, hẳn là ngươi còn tưởng rằng Diệp Vu Bình đang tránh ở chỗ nào nghỉ ngơi lấy lại sức chứ?”

Nếu đã như vậy.

Vậy thì cho thêm một mồi lửa nữa!

“Thật ra thì ngày hôm đó, Diệp Vu Bình hoàn toàn không có chạy đi được, sau khi bị Đao Ma trưởng lão bắt về Bất Hủ Tông thì bị phong bế mạch môn. Còn bây giờ hả… có thể chỉ còn lại có một hơi cuối cùng.”

Hắn vừa dứt lời, trong lòng Cực Thiên Phong Tâm như bị ai đó dùng búa đập mạnh một cái, ngẩn ra.

Sau đó điên cuồng kêu gào, muốn giết chết Vân Liêu.

“Ngươi đáng chết!”

“Người Bất Hủ Tông các ngươi đều đáng chết!”

“Đều phải chết!”

Khí thế của Tam Xích Thanh Phong Kiếm trong tay Cực Thiên Phong Tâm lại thay đổi, kiếm khí cũng trở nên cực kỳ âm lãnh.

Mà lạnh này cũng không phải là ý lạnh thông thường.

Mà đó là một loại lạnh từ trong tâm ra.

Nó không có nhiệt độ.

Nhưng lại khiến cho cho người ta không rét mà run.

Chiều này chính là chiêu thứ ba của Vô Tâm Kiếm Đạo, Vô Tâm

Cũng là một chiêu cuối cùng của Vô Tâm Kiếm Đạo.

Cực Thiên Phong Tâm tự như không còn cảm giác đau nữa, cầm Tam Xích Thanh Phong Kiếm trong tay, giơ lên cao, trong nháy mắt mạch khí mênh mông tụ tập ở sau lưng Cực Thiên Phong Tâm. Sau lưng Cực Thiên Phong Tâm, một thanh kiếm lờ mờ trăm trượng nhanh chóng ngưng tụ, sau đó hóa thành kinh hồng xông thẳng lên trời.

Bá.

Nó thoáng qua tức thì, chỉ để lại một ấn ký màu trắng trong thiên địa.

Nhưng mà nó lại làm cho tất cả Kính Hồ Kết Giới trong chiến trường bình nguyên đều vỡ nát ra hết.

Cũng may Vân Liêu đã dẫn bốn người Nghịch Thiên Tông thông qua Kính Hồ Kết Giới chuyển đến một chỗ khác, từ đó tránh thoát một kiếm này.

Nếu không thì một khi để cho một kiếm này đâm trúng Vân Liêu thì Vân liêu chỉ có một kết cục, đó là vẫn lạc.

Sau khi đánh ra một kiếm, Cực Thiên Phong Tâm lại ngưng tụ kiếm tiếp theo.

Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ.

Giết Vân Liêu!

Cho dù mình phải chết!

"Các ngươi lại dám làm tổn thương người ta yêu!" Cực Thiên Phong Tâm gầm lên, lại đánh ra một kiếm.

Vô Tâm Kiếm chém xuống, mặt đất trong bình chướng cũng bị bổ ra.

Chiến trường bình mình nguyên bị chẻ ra làm đôi.

Ở giữa chính là một cái rãnh sâu không thấy đáy do Vô Tâm Kiếm để lại.

Hai huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn thấy thế thì vội vàng gia nhập chiến trường, bắt đầu truy kích Vân Liêu đang mượn nhờ Kính Hồ Kết Giới di chuyển.

Chiến đấu bước vào giai đoạn quyết liệt!

Chiến đấu trong chiến trường bình nguyên bước vào giai đoạn quyết liệt.

Bên ngoài chiến trường bình nguyên thì rơi vào trạng thái lặng ngắt như tờ.

Đột ngột.

Tất cả mọi người đều than thở.

Thật ra thì toàn bộ Hồng Vực đều đang quan tâm Hồng Diệp Môn, quan tâm động tĩnh của Diệp Vu Bình.

Diệp Vu Bình ở đâu?

Diệp Vu Bình trở thành nửa bước Thiên Vô Cấm thật sao?

Nhờ có Bất Hủ Nhật báo truyền bá mấy chuyện này, đã chôn hạt giống nghi ngờ vào lòng mọi người.

Bây giờ câu trả lời xuất hiện.

Do người Bất Hủ Tông tự mình giải đáp.

Diệp Vu Bình bị Đao Ma trọng thương, sau đó không thể thoát đi!

Cũng không giống như là lời đồn đại là đang trốn ở đâu dưỡng sức hoặc là đã về tới Hồng Diệp Môn bế quan dưỡng thương.

"Ta nghe được cái gì đó?"

"Hóa ra Diệp Vu Bình hoàn toàn không có thoát khỏi tay Bất Hủ Tông, hơn nữa bây giờ chỉ còn lại có một hơi."

"Cường giả đỉnh cao ngày xưa Diệp Vu Bình, hôm nay lại thành tù nhân trong Bất Hủ Tông… Hồng Vực đột nhiên biến thiên!"

【VIP】 Cực Thiên Phong Tâm điên rồi

“Đúng vậy, đột nhiên biến thiên. Vốn cho là Bất Hủ Tông sẽ trở thành bá chủ lớn thứ tư thôi, bây giờ mới biết, tương lai chắc chắn là không có Hồng Diệp Môn. Môn chủ Diệp Vu Bình cũng đã biến thành tù nhân, những người khác còn đấu với Bất Hủ Tông thế nào được.”

Trong tiếng cảm thán của tất cả mọi người.

Các cường giả Địa Vô Cấm của phe Hồng Diệp Môn sắc mặt từng người xám như tro tàn.

Chút lòng tin cuối cùng trong lòng bọn họ cũng bị phá hủy!

Vốn cho rằng có thể đợi Diệp Vu Bình bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, sau đó giương buồm xuất phát một lần nữa, phản kích Bất Hủ Tông.

Nhưng mà sự thật hoàn toàn không giống như những gì mà các phó môn chủ của Hồng Diệp Môn nói.

Cái gì mà Diệp Vu Bình đang bế quan dưỡng thương.

Cái gì mà Diệp Vu Bình sắp đến nửa bước Thiên Vô Cấm.

Đều là hoang ngôn!

Mẹ nó, đều là hoang ngôn!

“Ta biết ngay là như vậy mà. Tại sao đánh một trận ở Tiễn Thủy Thành xong, Tẫn Tri Lâu càng ngày càng không chút kiêng kỵ? Hôm nay đáp án đã được công bố.”

“Hồng Vực sắp biến thiên.”

“Xem ra đã đến lúc chọn đội lại!”

Bọn họ nhìn về phía Hồng Diệp Môn, trong lòng nói thầm.

Không ít người đều âm thầm hạ quyết tâm.

Hồng Diệp Môn sụp đổ là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi, cho nên hoàn toàn không cần phải đi theo Hồng Diệp Môn mà đắc tội Bất Hủ Tông nữa.

Không ít người bắt đầu vui mừng.

Cũng may kế hoạch tuyệt sát của Cực Thiên Phong Tâm không có thành công, nếu không thì bọn họ cũng sẽ làm mất lòng Bất Hủ Tông như Hồng Diệp Môn.

Diệp Vu Bình còn không phải là đối thủ.

Thì sao bọn họ có thể đấu lại Đao Ma được, sao có thể đấu lại một vị cường giả thượng cảnh khác của Bất Hủ Tông được.

Cùng lúc đó, khi thấy rất nhiều ánh mắt chiếu vào người mình, rất nhiều phó môn chủ Hồng Diệp Môn chỉ có thể cố giả bộ trấn định.

Bây giờ nói gì cũng không quan trọng nữa.

Đứng ra phản bác?

Đó chính là chứng minh chuyện là thật.

Chỉ có không nói lời nào, sau đó biểu hiện ra rất có lòng tin thì mới có thể ổn định cục diện đột phát này được.

"Suy cho cùng thì vẫn do tâm cảnh của tiểu tử Phong Tâm này quá kém, chỉ một câu nói thì đã bị ảnh hưởng rồi." Một tên phó môn chủ Hồng Diệp Môn lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Thật tình không biết, kỹ thuật diễn vụng về này đã bị Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão nhìn thấu hết.

Nếu như Vân Liêu chỉ nói dối thôi thì tại sao Diệp Vu Bình chưa từng xuất hiện.

Dưỡng thương?

Chỉ là nói bừa thôi.

Hơn nữa, thái độ của Cực Thiên Phong Tâm đã đủ để chứng minh tất cả.

Chuyện này khiến cho ba người càng thêm kiên quyết muốn giao hảo với Bất Hủ Tông.

Nhưng mà vì có hai người Kim Bất Tam và Địch Trần ở đây, ba người cũng không bàn về đề tài này nữa.

Chỉ thuận miệng nhắc tới Cực Thiên Phong Tâm.

Vân Thủy Tại Thiên khẽ lẩm bẩm một câu: "Đệ tử của Vực Chủ yêu người đã từng là sư tôn của mình, đúng là thú vị lắm…"

…

Chiến trường bình nguyên.

Chuyện gì xảy ra bên ngoài, Cực Thiên Phong Tâm mắt điếc tai ngơ không quan tâm.

Bây giờ hắn vẫn còn bị phẫn nộ chiếm lấy thể xác, vẫn còn đang không ngừng vung kiếm.

Tam Xích Thanh Phong Kiếm, thề giết người Bất Hủ Tông.

Lúc này, mặc dù hai huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn kinh ngạc với đủ thứ chuyện xảy ra nhưng cũng không dám ngừng lại nói câu nào, chỉ không ngừng phóng thích mạch thuật đánh trả Vân Liêu.

Mục đích quan trọng nhất bây giờ là giết Vân Liêu.

Báo thù cho Nộ Hoàn Phong.

Hai huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn đều là Trấn Nhạc Thượng Cảnh, lại thêm mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm có phẩm chất không tệ, còn có Tuyền Qua Đồ, vũ khí do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo gia trì.

Chiến lực hai người bùng nổ ra có thể sánh ngang được với nửa bước Địa Vô Cấm bình thường, thậm chí còn mạnh hơn một vài nửa bước Địa Vô Cấm mấy phần.

Mặc dù Bạo Phong Kiếm Trận có thể chống lại nhưng lại tiêu hao rất lớn.

Nếu không phải có Sâm Lâm Chi Ca khôi phục thì Vân Liêu cũng không ngăn được bao lâu.

Nhưng mà hai huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn nhìn thấy tình huống này thì bọn họ muốn nghĩ cách cắt ngang ma pháp của Vân Liêu trước.

Không thể để cho hắn tiếp tục khôi phục như vậy được.

Nếu có thể phá được ma pháp này thì chắc chắn sẽ thắng.

Đương nhiên.

Ý nghĩ rất tốt đẹp.

Cũng hết sức chính xác.

Nhưng mà khi áp dụng vào thực tế thì không có đơn giản như vậy.

Bạo Phong Kiếm Trận bao trùm toàn bộ chiến trường bình nguyên, muốn vọt tới trước mặt Vân Liêu thì phải phá Bạo Phong Kiếm Trận trước.

Với lực lượng của hai người bọn họ thì không đủ để phá Bạo Phong Kiếm Trận.

Mà giờ phút này, Cực Thiên Phong Tâm đã không khác gì kẻ điên, hoàn toàn không muốn công kích Bạo Phong Kiếm Trận, thậm chí ngay cả Bạo Phong Kiếm Trận đang gây ra hàng loạt tổn thương cho linh thể của mình mà hắn cũng không quan tâm.

Phẫn nộ khiến cho hắn chỉ muốn giết Vân Liêu.

Lực lượng mà Vô Tâm Kiếm Đạo của Cực Thiên Phong Tâm phóng ra cũng đến gần vô hạn nửa bước Địa Vô Cấm, nhưng Vân Liêu lại có thể lợi dụng Kính hồ Kết Giới không ngừng né tránh.

“Cực Thiên Phong Tâm, ngươi bình tĩnh một chút!”

“Sư đệ, ngươi bình tĩnh một chút đi. Ngươi còn điên cuồng như vậy nữa thì chúng ta không chỉ không báo được nợ máu cho sư huynh Nộ Hoàn Phong mà còn sẽ bị hắn mài chết!”

Nhưng mà, hai người khuyên can hoàn toàn không có chút tác dụng gì với Cực Thiên Phong Tâm.

Bình tĩnh?

Người mình yêu thương bị đánh bị thương chỉ còn lại có một hơi cuối cùng, sao có thể bình tĩnh cho được?

Nợ máu của Nộ Hoàn Phong?

Nói thật, có liên quan gì đến Cực Thiên Phong Tâm hắn.

Thực lực không đủ, bị miểu sát là đáng đời.

Vốn là trông cậy vào hắn hỗ trợ, không ngờ là không những không giúp được mà còn tự nạp mạng cho Vân Liêu.

Còn bị mài chết?

Hắn đã có ý định đồng quy vu tận!

Hai người thấy khuyên can không được, lòng nóng như lửa đốt.

“Sư đệ, dừng tay đi!”

“Sư đệ, ngươi điên rồi sao, còn tiếp tục điên như vậy nữa thì hai ta không chơi với ngươi nữa.”

【VIP】 Đại quân Yêu Tinh xuất hiện

Hai huynh đệ Duy Ngã, Độc Tôn cố gắng dùng đầu hàng để thức tỉnh Cực Thiên Phong Tâm.

Nhưng mà hai người đều không ngờ là chỉ nhận lại được một câu trả lời lạnh như băng của Cực Thiên Phong Tâm.

"Sợ chết thì cút cho ta!"

Nói xong câu đó, Cực Thiên Phong Tâm lại bắt đầu công kích Vân Liêu.

Sắc mặt Duy Ngã bỗng nhiên cứng lại: "Điên rồi, điên thật rồi!"

Sắc mặt Độc Tôn cũng cực kỳ khó coi: "Vậy bây giờ nên làm gì, chúng ta hoàn toàn không phá được kiếm trận này, cũng không xông qua được. Ngược lại, bởi vì chúng ta phóng thích mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, linh thể tiêu hao cực kỳ lớn. Kéo dài không được bao lâu."

"Không được, chúng ta nhất định phải để cho Cực Thiên Sư Đệ tỉnh táo lại." Duy Ngã quyết định, nhanh chóng vọt tới hướng Cực Thiên Phong Tâm.

Nếu nói không có tác dụng gì.

Vậy thì thực tế cho hắn thức tỉnh.

Cho hắn một bàn tay, khiến cho hắn thanh tỉnh một chút.

Tiếp tục như vậy hoàn toàn không báo được thù mà còn có thể liên lụy cả bọn họ.

Nhưng mà ngay khi Duy Ngã giết tới sau lưng Cực Thiên Phong Tâm, muốn vọt ra quất cho hắn một bạt tay.

Duy Ngã vừa mới giơ tay lên, Cực Thiên Phong Tâm giơ kiếm chém hắn.

"Hóa ra các ngươi cùng một bọn!"

Cực Thiên Phong Tâm gầm thét, nhìn chằm chằm Duy Ngã, trong nháy mắt, sát ý bao trùm hắn.

Tiếp theo, kiếm thế mang theo sát ý lao tới.

Một kiếm đánh cho Duy Ngã kinh sợ thối lui, kiếm thế xẹt qua, cách mi tâm một tấc, chém đứt một lọn tóc của Duy Ngã.

Nếu như kiếm thế đến gần thêm một chút nữa thì sẽ đâm trúng người Duy Ngã.

Khoảng cách gần như thế, mặc dù Duy Ngã có trấn nhạc hộ giáp nhưng cũng sẽ bị một kiếm này đánh bị thương.

Bất đắc dĩ, Duy Ngã chỉ có thể rút đi.

Cực Thiên Phong Tâm đã mất lý trí.

Không thể thức tỉnh nữa.

Duy Ngã rất rõ ràng, một khi mình ra tay, không những không thể thức tỉnh Cực Thiên Phong Tâm, ngược lại còn khiến cho Cực Thiên Phong Tâm oán hận hắn.

“Chuyện đã đến nước này, chỉ có một cách duy nhất. Nếu sư đệ đã mất lý trí, chúng ta chỉ có thể phối hợp hắn.”

Duy Ngã cũng không phải là một tên mãng phu đầu óc ngu dốt, thấy hoàn toàn không thể làm gì Cực Thiên Phong Tâm thì lập tức nghĩ ngay ra một kế hoạch khác.

Độc Tôn vội hỏi: “Phối hợp như thế nào?”

“Ngươi ta đồng thời dùng mạch thuật mở đường cho sư đệ, bảo đảm kiếm trận này sẽ không công kích trúng hắn.” Duy Ngã nói xong, ba mạch cùng chấn động.

Bóng người đỏ như lửa chợt hiện sau lưng.

Người này tay cầm cung liệt diễm lớn, giương cung cài tên, trong nháy mắt đã tụ hàng loạt tiễn thế, khiến cho vô số rặng mây đỏ xuất hiện trong chiến trường bình nguyên.

Trên cung liệt diễm lớn của hắn đã được cài mũi tên liệt diễm, mũi tên chỉ thẳng lên trên đỉnh đầu Cực Thiên Phong Tâm.

Phanh.

Mũi tên liệt diễm rời dây cung.

Một tiếng nổ đùng vang tận mây xanh.

Có mũi tên liệt diễm mở đường, cuốn theo liệt hỏa cuồn cuộn bắn lên bầu trời, mở đường cho Vô Tâm Kiếm của Cực Thiên Phong Tâm, nghênh kích Bạo Phong Kiếm Trận.

Vô số ngân kiếm cuốn theo kiếm khí mênh mông hạ xuống, trong nháy mắt bao lấy mũi tên liệt diễm, chỉ trong mấy hơi thì tan rã nó.

Nhưng mà Duy Ngã lại bắn ra một tiễn.

Sau một tiễn thì lại bắn thêm một tiễn.

Liên miên bất tuyệt!

Độc Tôn cũng theo sát phía sau, mạch môn chấn động.

Không giống như Duy Ngã, hắn cũng không bắn tên mà sau khi mạch môn chấn động thì một cước giẫm nứt mặt đất.

Ầm!

Một cước, mặt đất rạn nứt.

Sau đó mặt đất bắt đầu run rẩy, giống như là có quái vật gì muốn xuất thế.

Oanh.

Một cái trụ Xích Diễm rộng mười trượng vụt lên từ mặt đất, xông thẳng lên trời, xông vào trong Bạo Phong Kiếm Trận.

Mục đích cũng là mở đường cho Vô Tâm Kiếm của Cực Thiên Phong Tâm.

Khi hai người liên thủ công kích, trong nháy mắt, áp lực của Cực Thiên Phong Tâm biến mất.

Bạo Phong Kiếm Trận cũng không thể thương tổn đến Cực Thiên Phong Tâm nữa, bởi vì ngân kiếm bay múa đều bị công kích của Duy Ngã, Độc Tôn cản lại.

“Chết đi cho ta!”

Cực Thiên Phong Tâm thấy thế, tốc độ thu kiếm, chém xuống nhanh hơn.

Từng đạo kiếm quang phóng lên tận trời, truy kích Vân Liêu đang lợi dụng Kính Hồ Kết Giới di chuyển.

Khi Vân Liêu vừa mới di chuyển đến chỗ tiếp theo, còn chưa có đứng vững thì kiếm quang đã phóng lên tận trời, xuyên thấu Kính Hồ Kết Giới, đánh nát.

Nếu như Vân Liêu chậm một bước.

Thì sẽ bị Vô Tâm Kiếm này đâm xuyên qua.

Cho dù không sao thì ma pháp Sâm Lâm Chi Ca cũng sẽ bị cắt đứt.

"Vân Liêu, ta xem ngươi còn có thể tránh tới khi nào!" Cực Thiên Phong Tâm cầm kiếm cắm xuống, Tam Xích Thanh Phong Kiếm cắm ở trước người.

Phanh.

Mạch môn lại chấn động.

Ba đạo kiếm quang vụt lên từ mặt đất, bao trùm Kính Hồ Kết Giới mà Vân Liêu chế tạo.

Bá.

Kiếm quang vụt lên từ mặt đất, xông thẳng lên trời.

Ba khu Kính Hồ Kết Giới theo tiếng mà vỡ nát.

Vô số mộc khí đang hội tụ tới chỗ Vân Liêu cũng chậm rãi tiêu tán.

Một giọt máu tươi từ chỗ Kính Hồ Kết Giới rơi xuống, bị hai người Duy Ngã, Độc Tôn chụp được.

"Trúng rồi!"

"Quả nhiên chiêu này hữu hiệu."

Hai người nhìn nhau, lúc này thừa thắng xông lên.

Lúc này, thế công của hai người biến ảo, không còn là chỉ đỡ kiếm, mở đường cho Cực Thiên Phong Tâm mà chuyển qua nhắm vào chỗ máu tươi rơi xuống.

…

Bên ngoài chiến trường bình nguyên.

Hai người Kim Bất Tam thấy thế thì lập tức thở dài một hơi.

Cuối cùng thì thế cục cũng ổn định lại rồi.

Cực Thiên Phong Tâm tu luyện Vô Tâm Kiếm Đạo đến đại thành, có thể đồng thời ngưng tụ ra ba thanh Vô Tâm Kiếm, rốt cuộc cũng khiến cho Vân Liêu không chỗ che thân.

Tránh?

Tiếp tục tránh nữa đi!

"Tình huống không ổn nha!"

Kim Bất Tam cố ý lẩm bẩm một câu, sau đó đưa mắt nhìn Ôn Bình bên cạnh, cố gắng quan sát phản ứng của Ôn Bình bây giờ.

Rõ ràng sắc mặt của Ôn Bình vẫn như thường.

Thậm chí còn giống như đang mỉm cười.

Tại sao còn có thể cười được?

Kim Bất Tam vô cùng không hiểu.

"Xem ra Ôn tông chủ rất có lòng tin với Vân Liêu." Kim Bất Tam thăm dò hỏi.

Ôn Bình thuận miệng đáp một câu: "Ta có lòng tin với tất cả mọi người trong Bất Hủ Tông. Hoặc là Kim điện chủ có thể hiểu như vậy, khi nào bọn họ thua, khi nào bọn họ không thua, ta đều biết rõ hết."

【VIP】 Địch Trần ra tay

Chương 1133: Địch Trần ra tay

“Cho nên Ôn tông chủ cho rằng Vân Liêu sẽ không thua?” Trong lòng Kim Bất Tam oán thầm vài câu, hoàn toàn không tin Ôn Bình.

Lẽ nào hắn nghĩ Vân Liêu vô địch sao.

Bây giờ Vân Liêu còn không sử dụng kiếm Linh, như vậy chứng tỏ rằng hắn không dùng được lần hai.

Tuyệt đối không giống như Ôn Bình nói, có thể sử dụng mà không có hạn chế gì.

Nếu không gọi Kiếm Linh ra được, vậy Vân Liêu dựa vào cái gì để thắng?

Ôn Bình tức giận đáp lại một câu: “Kim điện chủ, nếu ngươi đã không tin bổn tông chủ thì ngươi cũng đừng hỏi nữa.”

Nói ngươi không tin.

Vậy mà ngươi còn hỏi.

Nếu không phải phải nể mặt ngươi một chút thì ta đã mặc kệ ngươi rồi.

Bị Ôn Bình đáp lại một câu như thế, sắc mặt Kim Bất Tam bỗng nhiên cứng lại, từ từ có chút khó coi.

Mặc dù khống chế cảm xúc và biểu cảm có mạnh như thế nào đi nữa nhưng bị Ôn Bình đáp một câu như vậy ngay trước mặt hai nhà Hiên Đình Các và Âm Dương Gia.

Trong lòng Kim Bất Tam cực kỳ khó chịu.

Nhưng mà vì để cho Bất Hủ Tông không xảy ra mâu thuẫn trước khi đạt thành hợp tác với Vực Chủ Phủ, Kim Bất Tam vẫn nhịn xuống, gật đầu với Ôn Bình.

Cái gật đầu này khiến cho ba người Vân Thủy Tại Thiên không bình tĩnh nổi.

Ánh mắt nhìn Ôn Bình mặc dù thường thường không có gì lạ nhưng trong lòng lại mang theo một tia kính sợ.

Kính sợ này không liên quan tới thực lực.

Chỉ vì Ôn Bình to gan.

Trong Hồng Vực này, chỉ có hai người Vực Chủ và Ôn Bình dám nói chuyện với Kim Bất Tam như thế.

…

Trong chiến trường bình nguyên.

Vai trái Vân Liêu bị Vô Tâm Kiếm cắt mất một miếng thịt, máu tươi chảy xuống, nhuộm toàn bộ cánh tay thành màu đỏ.

Máu tươi theo đầu ngón tay trái chảy xuống, khiến cho sắc mặt Vân Liêu càng ngày càng trở nên lạnh lẽo và tái nhợt.

Cực Thiên Phong Tâm nhìn thấy vậy thì cười gằn nói: "Vân Liêu, không ngờ tốc độ tránh né của ngươi cũng nhanh lắm đó. Nhưng mà bây giờ, ta xem ngươi còn tránh như thế nào nữa!"

Dứt lời, định ngưng tụ Vô Tâm Kiếm tiếp.

Mà Vân Liêu nhìn thấy vậy thì sắc mặt vẫn âm lãnh.

Hắn nhìn thế công của Duy Ngã, Độc Tôn và Cực Thiên Phong Tâm, lại vung đũa phép lên.

Không có ngâm xướng chú ngữ.

Chứng tỏ đẳng cấp của ma pháp rất thấp.

Khi Vân Liêu vung đũa phép lên, một tiếng rít bén nhọn vang lên trong thiên địa.

Tiếng rít này rất chói tai, khó nghe, trong nháy mắt thì đã hấp dẫn được sự chú ý của mọi người.

Theo tiếng rít này xuất hiện, từng con Yêu Tinh màu xanh lá chui ra khỏi bùn đất, cầm gậy gỗ đi ra.

Yêu Tinh màu xanh lá phóng ra khí tức chỉ là Thần Huyền Cảnh.

Mặc dù số lượng rất nhiều nhưng trong chiến trường như thế này, thực lực Thần Huyền Cảnh hoàn toàn không tính là gì cả.

Cho nên cho dù là Cực Thiên Phong Tâm hay là hai người Duy Ngã, Độc Tôn đều không thèm quan tâm tới chúng nó.

Sau đó chỉ thấy ngàn vạn Yêu Tinh lít nha lít nhít vọt vào trong Bạo Phong Kiếm Trận, sau đó bị Bạo Phong Kiếm Trận thôn phệ trong nháy mắt.

Trong nháy mắt, ngàn vạn Yêu Tinh bỏ mình.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người đang quan sát bên ngoài chiến trường bình nguyên ngẩn cả ra.

Không biết là chuyện gì đang xảy ra.

Tiếng kêu thê lương của Yêu Tinh vang vọng trên đỉnh đầu tất cả mọi người, thế nhưng chúng nó vẫn tre già măng mọc lao vào trong Bạo Phong Kiếm Trận.

Nỗi băn khoăn trong lòng mọi người càng lúc càng lớn.

Nhưng mà giờ phút này những người khác không biết Vân Liêu đang làm gì nhưng Ôn Bình biết rất rõ.

Đừng xem đám Yêu Tinh này có số lượng nhiều những đều là pháo hôi, bất cứ một Trấn Nhạc Cảnh nào cũng có thể đập tan chúng nó.

Còn tại sao chúng nó lại đi vào trong Bạo Phong Kiếm Trận chịu chết?

Bởi vì Yêu Tinh chết thì có thể khiến cho Vân Liêu khôi phục tinh thần lực.

Ngàn vạn Yêu Tinh đồng thời bị Bạo Phong Kiếm Trận giết chết, có hai thành tổn thương gây ra sẽ hóa thành năng lực được Vân Liêu hấp thu.

Giết chết một vạn con Yêu Tinh là đủ cho Vân Liêu khôi phục lại toàn bộ tinh thần lực!

“Cũng thông minh lắm, còn học tập ma pháp hệ triệu hoán. Mặc dù chỉ là một cái ma pháp nhị giai đơn giản, bình thường không có tác dụng gì nhưng dưới tình huống này thì có thể nói ma pháp hệ triệu hoán nhị giai này chính là thần kỹ, còn hơn Sâm Lâm Chi Ca nhiều.”

Ôn Bình âm thầm tán thưởng một câu.

Cũng âm thầm công nhận tương lai của Vân Liêu.

Vân Liêu là một ma pháp sư biết suy nghĩ.

Điều này rất quan trọng!

Nếu có một ngày Vân Liêu toàn hệ đại thành, như vậy thì thực lực của hắn sẽ vọt tới một mức cực kỳ kinh khủng, phối hợp với năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ.

Chỉ cần không bị miểu sát.

Vậy thì hắn sẽ không chết, vĩnh viễn không biết mệt mỏi!

Chuyện này hoàn toàn có thể làm được.

Sau khi Ôn Bình tán thưởng, Vô Tâm Kiếm của Cực Thiên Phong Tâm và thế công của hai người Duy Ngã, Độc Tôn đã giết đến trước mặt Vân Liêu.

Ba thanh Vô Tâm Kiếm xông thẳng lên trời, như lồng giam vây quanh Vân Liêu, hoàn toàn phong kín đường lui của Vân Liêu.

Thế công của hai người Duy Ngã, Độc Tôn thì xuyên qua Bạo Phong Kiếm Trận, bay thẳng tới trước mặt Vân Liêu.

Mắt thấy mạch thuật của bọn họ sắp bao phủ Vân Liêu thì kiếm khí của Bạo Phong Kiếm Trận chợt loạn, giống như là cừu non bị kinh ngạc.

Kiếm khí xao động, sau một khắc.

Kiếm Linh vĩ ngạn xuất hiện trong kiếm trận!

Cự kiếm trong tay!

Sao đó giơ cao lên!

Bá ——

Cự kiếm hạ xuống, chém vỡ mạch thuật của hai người Duy Ngã, Độc Tôn, cũng chém thẳng xuống hai người Duy Ngã, Độc Tôn.

Sắc mặt hai người đột nhiên thay đổi.

Nó lại xuất kiếm!

Chính là nó, chính nó một kiếm giết Nộ Hoàn Phong!

Lúc này, hai người muốn chia nhau tránh đi, nhưng lần này sau khi Kiếm Linh hạ kiếm xuống thì lại quét ngang một cái, nhất quyết muốn chém hai người.

Duy Ngã tránh không kịp, bị kiếm bổ trúng, dựa vào mạch khí hộ thuẫn và trấn nhạc hộ giáp mới miễn cưỡng chống được.

Nhưng mà chỉ mấy hơi, hộ thuẫn phá, hộ giáp hủy!

Mấy hơi sau, Duy Ngã bị đánh bay như một trái bóng, nhanh chóng đụng vào kết giới bảo hộ chiến trường bình nguyên.

【VIP】 Địch Trần ra tay (2)

Ba ——

Đụng vào kết giới, Duy Ngã tản ra như một bãi bùn nhão, hài cốt không còn.

Duy Ngã bỏ mình, nhưng một kiếm này không có dừng lại, nó đuổi kịp Độc Tôn.

Tránh cũng không thể tránh, Độc Tôn chỉ đành phóng thích mạch thuật chống cự cự kiếm, nhưng mà mạch thuật Địa cấp thượng phẩm mà hắn thả ra lại bị đánh tan trong khoảnh khắc.

Độc Tôn cũng bị một kiếm đánh bay, nhưng mà bởi vì cự kiếm đập chết Duy Ngã, sau đó uy lực giảm xuống cho nên chỉ đánh cho Độc Tôn đập vào kết giới, cả buổi không động đậy được thôi.

Nếu nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện xương tay và đùi của Độc Tôn đã biến hình nghiêm trọng, một mũi chân hướng ra trước, một mũi chân thụt về sau..

Mặc dù không chết nhưng linh thể đã bị thương tới chín thành.

Đứng lên được thì có lẽ là còn chiến đấu được nhưng mà thực lực sẽ mười không còn một.

Sau một kiếm, Kiếm Linh tiêu tán.

Nhưng mà kinh hãi mà nó mang tới vẫn còn in đậm trong lòng mọi người không tiêu tan.

Một kiếm!

Duy Ngã bỏ mình!

Độc Tôn trọng thương!

Quá kinh khủng!

Sau khi giết Duy Ngã, Vân Liêu sờ bả vai đã khôi phục lại như cũ, thử cử động vài cái, sau đó lạnh nhạt nhìn Cực Thiên

Phong Tâm bên dưới.

Toàn bộ kiếm của Bạo Phong Kiếm Trận tập kích Cực Thiên Phong Tâm.

Vân Liêu cũng không có vì Duy Ngã chết, Độc Tôn trọng thương mà vui sướng.

Bởi vì phương pháp triệu hoán Yêu Tinh chỉ có thể dùng một lần.

Lần sau khi chém giết với những người khác, những Yêu Tinh này vừa ra tới thì chắc chắn bọn họ sẽ giải quyết Yêu Tinh trước, không cho mình có cơ hội giết Yêu Tinh.

Có lẽ không cần chờ lần sau.

Lúc này Cực Thiên Phong Tâm đã nhìn ra.

"Duy Ngã… Độc Tôn sư huynh!" Một chết một bị thương, trong mắt Cực Thiên Phong Tâm đã không còn vẻ điên cuồng như lúc nãy mà thay vào đó là bối rối.

Vân Liêu đưa mắt nhìn Cực Thiên Phong Tâm, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Được lắm.

Hắn hoàn toàn không nhìn ra.

Vân Liêu nói: "Đừng gọi, Độc Tôn bị một kiếm của Kiếm Linh đánh trúng, mặc dù không chết được nhưng cũng không còn sức để giúp ngươi. Bây giờ tình huống của hắn, cho dù có đứng lên nhưng ngay cả mạch thuật Địa cấp thượng phẩm cũng không phóng ra được, chỉ có thể dùng ra mạch thuật Địa cấp hạ phẩm thông thường."

"Vân Liêu!"

Cực Thiên Phong Tâm ngoái đầu nhìn nhìn chằm chằm Vân Liêu.

Trong mắt lại xuất hiện sát ý!

Nếu Vân Liêu không chết, hắn cũng không còn mặt mũi đối mặt với sư tôn!

Bởi vì Nộ Hoàn Phong sư huynh, Duy Ngã sư huynh đều vì hắn mà chết.

Sau một khắc, Cực Thiên Phong Tâm lại xuất kiếm.

Nhưng mà chỉ có một mình hắn xuất hiện kiếm thì Bạo Phong Kiếm Trận có thể chặn hắn lại.

Vô Tâm Kiếm không thể xông thẳng lên trời được nữa, đổi lại, chỉ mới từ dưới mặt đất vụt lên thì đã bị Bạo Phong Kiếm Trận đánh tan.

Vân Liêu không phóng thích Kính Hồ Kết Giới nữa, cũng cất chổi ma pháp, đổi thành ngự kiếm phi hành, nghênh đón thắng lợi sắp đến.

Mấy người Cực Thiên Phong Tâm thua.

Đương nhiên.

Không phải thua vì thực lực chênh lệch.

Bởi vì nếu bàn về thực lực thì bốn người cộng lại hơn xa hắn.

Bọn họ thua ở chỗ bọn họ không biết chút gì về ma pháp.

"Ngươi thua."

Vân Liêu phun ra hai chữ.

Hai chữ vừa ra, tất cả mọi người đang quan sát bên ngoài chiến trường bình nguyên bên ngoài đều hít sâu một hơi.

Kết thúc?

Nhưng mà Cực Thiên Phong Tâm lại dùng kiếm cắt cánh tay, điên cuồng nói.

"Hôm nay ngươi không chết thì là ta vong!"

…

Trên bầu trời.

Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão, ba vị cường giả tối đỉnh ở Hồng Vực nhìn thấy cỡ nào thì trên mặt cũng không nhịn được mà lộ ra vẻ kinh hãi.

Bốn tên đệ tử của Vực Chủ vây quét Vân Liêu, hai chết hai thương.

Chuyện này quá khó tin.

Từ trận chiến này, xem ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, đệ nhất Hồng Vực cũng đã có.

Hiên Đình Các có người có thể đối kháng với Vân Liêu sao?

Không có!

Âm Dương gia có người có thể tranh đệ nhất Hồng Vực với Vân Liêu không?

Cũng không có.

Còn những yêu nghiệt khác, mặc dù có người mạnh mẽ như mấy người Nộ Hoàn Phong, nhưng như vậy thì có làm sao?

Kiếm Linh đánh ra một kiếm là có thể giết được.

"Ôn tông chủ, kẻ này rất có tương lai." Tuy vẻ mặt Kim Bất Tam và Địch Trần vô cùng khó coi nhưng Vân Thủy Tại Thiên vẫn không nhịn được cảm thán một tiếng.

Âm Dương Nhị Lão cũng liên tục gật đầu theo.

Ôn Bình thì cười không nói.

Bây giờ hắn không muốn xem phản ứng của mấy người Vân Thủy Tại Thiên, bởi vì bọn họ ngoại trừ kinh ngạc thì không có tâm tình gì khác.

Hắn chỉ muốn xem phản ứng của Kim Bất Tam và Địch Trần.

Hai tên đệ tử của Vực Chủ bỏ mình, bọn họ còn đứng im được sao?

Quả nhiên, Địch Trần vẫn luôn trầm mặc tan biến trên bầu trời, một giây sau thì đã xuất hiện ngoài kết giới của chiến trường bình nguyên.

"Phong Tâm, tới đây là đủ rồi!"

Nhưng mà Cực Thiên Phong Tâm hoàn toàn không đáp lại.

Tình huống này khiến cho Địch Trần có chút gấp gáp.

Bốn tên đệ tử yêu nghiệt của Vực Chủ đã chết hai người.

Nếu lại chết thêm một người nữa.

Vực Chủ Phủ sẽ mất hết mặt mũi, Vực Chủ cũng mất hết thể diện.

Nhất định phải nhanh chóng dừng lại!

Địch Trần cả giận nói: "Cực Thiên Phong Tâm, bổn điện chủ không muốn lặp lại lần thứ ba, nếu như không nhận thua thì đừng trách bổn điện chủ trở mặt!"

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người cũng ngẩn ra.

Điện chủ Cực Sinh Điện muốn cưỡng chế kết thúc trận đấu này?

Không cần thể diện nữa?

Nhưng mà Địch Trần phẫn nộ chỉ đổi lại được sự lạnh nhạt không thèm để ý của Cực Thiên Phong Tâm.

Nếu như Cực Thiên Phong Tâm không đầu hàng thì trận đấu này vẫn được tiến hành tiếp.

Cuối cùng chỉ có một kết quả là bốn tên đệ tử của Vực Chủ đều chết ở trong tay Vân Liêu, Vân Liêu đạp lên Vực Chủ Phủ mà dương danh thiên hạ!

"Thằng nhãi ranh, ngươi lại dám làm lơ bổn điện chủ!"

Phanh ——

Địch Trần mở hết bốn mạch.

Đưa tay muốn một quyền đánh vào kết giới bảo hộ chiến trường bình nguyên.

【VIP】 Từ hôm nay, ngươi ta chính là kẻ địch

Trong nháy mắt khi mở mạch môn ra, cường giả Địa Vô Cấm bảo hộ bên ngoài kết giới sợ hãi, vội vàng rút đi.

Hắn biết điện chủ muốn làm gì.

Điện chủ muốn tự mình ra tay kết thúc trận đấu này!

Nhưng mà, trong nháy mắt khi Địch Trần nắm quyền đánh lên kết giới bảo hộ thì một giọng nói từ trên trời vọng xuống.

"Địch điện chủ, ngươi cố tình phạm quy?"

Đây là tiếng của Ôn Bình.

Khi Ôn Bình vừa cất tiếng nói, nắm đấm của Địch Trần bỗng nhiên dừng lại ở một khoảng cách cách kết giới không xa, không thể tiến lên một chút nào.

Bởi vì có một đạo kiếm ý màu xanh trong nháy mắt đã đến bên cạnh Địch Trần.

Xung quanh kiếm ý, thanh liên bốn cánh như ẩn như hiện.

Mỗi một lần thanh liên bốn cánh hiện ra thì đều phóng ra một luồng kiếm ý mênh mông, khiến cho tất cả mọi người không rét mà run.

Giờ phút này, tất cả người dùng kiếm đều hẫm sâu vào trong Thanh Liên Kiếm Ý, cả buổi không thể bình tĩnh lại.

Kiếm ý này còn mênh mông, mạnh mẽ hơn bất cứ kiếm ý gì mà bọn họ đã gặp.

Chỉ là một đạo kiếm ý thôi, cách khoảng cách xa như vậy mà còn khiến cho bọn họ cảm giác như mình đang ở dưới kiếm của Kiếm Thánh.

Có thể thấy, kiếm ý này khủng bố tới cỡ nào.

Địch Trần cũng bị luồng kiếm ý này làm cho kinh hãi cho nên không dám di chuyển nắm đấm của mình tới dù chỉ một

chút nào.

Kiếm ý này mang tới cho hắn một cảm giác vĩ ngạn, mênh mông.

Không phải là Địa Vô Cấm có thể có được!

Địch Trần nuốt nước miếng một cái, sau đó giữ bình tĩnh thăm: "Ôn tông chủ định hạ sát thủ với bổn điện chủ?"

"Ta chỉ đang giữ gìn luật pháp của U Quốc thôi. Trong tranh tài Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cho dù là ai cũng không thể nhúng tay vào, cho dù là Địch điện chủ cũng không ngoại lệ."

Ôn Bình chính nghĩa lẫm nhiên nói.

Nếu không phải tất cả mọi người đều biết Ôn Bình đã công khai làm trái lại luật pháp của U Quốc thì đều sẽ cho là Ôn Bình đang giữ gìn luật pháp của U Quốc.

Địch Trần hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: "Bổn điện chủ không cần Ôn tông chủ nhắc nhở, nhưng hôm nay trận đấu này nhất định phải kết thúc. Trong chiến trường bình nguyên này, mỗi một người đều là hi vọng ccuar Hồng Vực trong tương lai, thiếu một người thì tương lai Hồng Vực sẽ yếu đi một chút. Cho dù bổn điện chủ bị trừng phạt, mất vị trí điện chủ này thì hôm nay ta cũng nhất định phải kết thúc trận đấu này!"

Giờ phút này, Ôn Bình rất muốn vỗ tay.

Nói miệng thì hay lắm!

Còn địa vị đó nữa!

Nếu đã nói như vậy rồi thì ta cũng không giả nữa!

"Địch điện chủ có thể đánh vỡ kết giới thử xem, bổn tông chủ sẽ khiến cho ngươi đi theo kết giới đó, cùng tan biến khỏi thế giới này."

Ôn Bình lạnh lùng mở miệng.

Câu nói này làm cho tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ.

Ngay cả Kim Bất Tam cũng không ngờ được Ôn Bình sẽ uy hiếp Địch Trần một cách trắng trợn như vậy!

Giết điện chủ?

Ôn Bình có gan làm như vậy không?

Lúc này, Kim Bất Tam lạnh giọng nói: “Ôn tông chủ, ngươi nói như vậy thì hơi quá rồi!”

Dứt lời, Kim Bất Tam cũng mở mạch môn ra.

Phanh.

Bốn mạch đều mở.

Trong nháy mắt, tình huống trở nên giương cung bạt kiếm.

Lúc này, tranh tài trong chiến trường bình nguyên đã không còn sức hấp dẫn nữa, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía ba người.

Tông chủ Bất Hủ Tông dám động thủ thật không?

Địch Trần và Kim Bất Tam sẽ đánh với Ôn Bình thật sao?

Tất cả mọi người khẩn trương mong đợi xem tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

Sau đó thấy Ôn Bình không tiếp tục nói gì nữa, nhìn chằm chằm chiến trường bình nguyên.

Trong chiến trường bình nguyên, giờ phút này Vân Liêu đang dùng Bạo Phong Kiếm Trận tập kích Cực Thiên Phong Tâm, mặc dù Độc Tôn lại đứng lên, hợp lực với Cực Thiên Phong Tâm đối phó Bạo Phong Kiếm Trận.

Nhưng mà với trạng thái của Độc Tôn lúc này thì hắn lo cho bản thân mình còn chưa xong.

Trợ giúp Cực Thiên Phong Tâm là chuyện không thể nào.

Cuối cùng, bị mấy chục thanh ngân kiếm cắm vào ngực mà chết.

Tất cả mọi người nhìn Độc Tôn chết, không ai nói câu nào.

Nhưng mà trong lòng mọi người đều biết, một trận đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Một trận chiến đỉnh phong Hồng Vực!

“Cực Thiên Phong Tâm, Diệp Vu Bình biết ngươi yêu nàng không?”

Vân Liêu bỗng nhiên hỏi.

Cực Thiên Phong Tâm không có đáp.

Vân Liêu cười nói: “Xem ra là biết… rốt cuộc ta cũng hiểu tại sao nàng lại không chấp nhận ngươi. Bởi vì ba vị sư huynh của ngươi chết mà ngươi cũng không thèm nhìn lấy một cái, chứng tỏ ngươi vốn là loại người rất vô tình. Diệp Vu Bình hiểu rõ ngươi cho nên nàng mới không thích loại người vô tình như ngươi.”

“Ngươi muốn chết!”

Cực Thiên Phong Tâm phẫn nộ đáp lại.

Dáng vẻ như bị nói trúng tim đen.

Kiếm trong tay lại điên cuồng thêm mấy phần.

Vân Liêu thấy thế thì không khỏi âm thầm cười một tiếng.

Hắn chỉ tùy tiện đoán thôi.

Không ngờ Cực Thiên Phong Tâm tưởng thật.

Nữ nhân không thích ngươi chính là không thích ngươi, làm gì mà có nhiều lý do như vậy.

“Đối với ngươi, ta muốn giết người tru tâm.” Vân Liêu lẩm bẩm một câu, sau đó lại phóng thích ma pháp tam giai Sâm Lâm Chi Ca.

Vân Liêu đang khôi phục tiêu hao.

Cực Thiên Phong Tâm thì không ngừng đánh.

Cũng không lâu lắm, toàn thân Cực Thiên Phong Tâm đều là vết kiếm thương, toàn thân bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng mà Cực Thiên Phong Tâm vẫn run run rẩy rẩy quơ Tam Xích Thanh Phong Kiếm trong tay.

Phốc.

Mười mấy hơi thở sau, Cực Thiên Phong Tâm bị một kiếm xuyên tim.

Cực Thiên Phong Tâm ngơ ngẩn.

Chỉ ngần ra một lúc, trên người lại cắm thêm mấy chục kiếm.

Mấy hơi về sau, Cực Thiên Phong Tâm giống như diều đứt dây từ không trung rơi xuống.

Bịch!

Sau khi rơi xuống đất thì không còn động tĩnh gì nữa.

“Kết thúc.”

Vân Liêu như trút được gánh nặng.

Cũng ngay một khắc này, Địch Trần chậm rãi buông nắm đấm xuống, đưa mắt nhìn thi thể Cực Thiên Phong Tâm, sau đó bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Bốn người đều chết hết.

Vực Chủ Phủ không còn mặt mũi!

【VIP】 Chuẩn bị trước khi giết Địch Trần (Thượng)

Vực Chủ Phủ thành bàn đạp cho Bất Hủ Tông lấy được thanh danh vang dội!

“Ôn tông chủ, bổn điện chủ nhớ kỹ ngươi. Từ hôm nay, ngươi ta thế bất lưỡng lập!”

Khi cảm nhận được Thanh Liên Kiếm Ý bên cạnh đang chậm rãi tiêu tán, Địch Trần lạnh lùng nhìn Ôn Bình trên bầu trời.

Hai hơi sau, Địch Trần hóa thành kinh hồng đi xa.

Từ giờ khắc này, hai người chính là kẻ địch!

Ôn Bình nhìn hướng Địch Trần đi xa, biểu cảm trên mặt không có gì thay đổi, nhưng trong lòng đã nổi lên sát ý.

Địch Trần không thể giữ lại!

Bên cạnh, Kim Bất Tam thấy chuyện đã đến nước này, cũng đóng mạch môn lại, cũng không còn tâm trạng nói chuyện với Ôn Bình nữa.

“Chư vị, cáo từ!”

Lúc này, Kim Bất Tam cũng hóa thành kinh hồng đi xa.

Trong nháy mắt khi Kim Bất Tam đi xa, người phía dưới bộc phát ra tiếng hoan hô như sấm.

Bất Hủ Tông!

Vân Liêu!

Hơn phân nửa người bên dưới đều gào to năm chữ này, nhảy cẫng lên hoan hô.

Trong nháy mắt khi Vân Liêu ra khỏi chiến trường bình nguyên, vô số người chen chúc mà tới.

Người của Bất Hủ Tông thì xông lên đầu, sau khi chạy tới thì vây Vân Liêu lại.

Bốn tên đệ tử của Nghịch Thiên Tông đang vui sướng sau lưng Vân Liêu cũng bị vây lại, bị một đám người hô to ném lên không trung.

Bọn họ đều đang chúc mừng cho thắng lợi của Vân Liêu.

Ôn Bình cũng cách không tán thưởng Vân Liêu một câu: "Thắng rất là xinh đẹp!"

Vân Liêu nhếch miệng cười một tiếng, hơi cuối đầu với Ôn Bình.

Có thể được tông chủ tán dương, đó chính là vinh hạnh của hắn.

Cũng là thứ mà hắn muốn nhất.

Nhưng mà sau khi Ôn Bình tán dương Vân Liêu một câu thì lại đưa mắt nhìn hướng mà Địch Trần và Kim Bất Tam đi xa.

Sát ý sôi trào trong lồng ngực!

Sau đó, Ôn Bình quay qua nhìn ba người Vân Thủy Tại Thiên bên cạnh, nói: "Ba vị, hẹn khi khác chúng ta sẽ gặp lại… hôm nay bổn tông chủ còn có chuyện cần làm, ta đi trước."

"Vậy thì đi đi, còn nhiều thời gian mà, Ôn tông chủ, hẹn khi khác chúng ta sẽ tụ họp." Vân Thủy Tại Thiên có chút thất vọng lên tiếng đáp lại.

Sau đó thì Âm Dương Nhị Lão cũng nói vài câu khách sáo.

Lúc này, Ôn Bình tiếp rời đi.

Hướng đi của hắn lại ngược lại với hướng đi của hai người Địch Trần.

Nhưng mà sau khi bay ra ngàn dặm, Ôn Bình ngồi lên phi thuyền, mở ra chức năng ẩn hình ra, sau đó thay đổi hướng đi, đuổi theo hướng mà Địch Trần bay đi.

Nếu như Địch Trần đã nói kể từ ngày hôm nay trở đi hai người là kẻ địch.

Vậy thì Ôn Bình chắc chắn phải giết Địch Trần.

Không thể để cho kẻ địch như vậy sống sót được, nếu không thì sẽ mang tới một chút phiền phức không cần thiết cho Tẫn Tri Lâu.

Trên phi thuyền.

Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra.

"Hắn đang ở đâu?"

Bên kia Truyền Âm Thạch Trần Hiết vội nói: "Tông chủ, Địch Trần về tới trụ sở của Cực Sinh Điện, đồng thời Kim Bất Tam cũng đang ở đó."

"Hai người bọn họ nói gì rồi?"

"Địch Trần còn đang tức giận, giận mắng tông chủ và Bất Hủ Tông, đồng thời còn tỏ vẻ nhất định phải làm cho tông chủ trả giá đắt. Còn Kim Bất Tam thì đang lo lắng, lặp đi lặp chuyện chưa hoàn toàn được chuyện mà Vực Chủ dặn dò, không biết nên bàn giao như thế nào."

"Trả giá đắt? Địch Trần, ngươi bản lĩnh không lớn nhưng khẩu khí cũng không nhỏ." Ôn Bình lại nói: "Phái Hắc Ảnh mới, giám thị luôn cả Kim Bất Tam, nghe xem chuyện mà Vực Chủ dặn dò Kim Bất Tam làm là chuyện gì."

Ôn Bình cảm thấy có thể là chuyện hợp tác với Bất Hủ Tông.

Bởi vì Kim Bất Tam từng nhắc tới khi Vân Liêu đại chiến với Cực Thiên Phong Tâm.

Nhưng hắn không dám chắc những gì mình suy đoán là đúng cho nên chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng.

"Thuộc hạ sẽ điều Hắc Ảnh qua đó ngay, nhưng mà… tông chủ, thuộc hạ sợ tiếp theo Cực Sinh Điện sẽ chèn ép Tẫn Tri Lâu." Tuy nói là lo lắng nhưng không thấy trong giọng nói Trần Hiết có vẻ lo lắng gì, chỉ cảm thấy trong giọng nói của hắn như muốn liều một phen.

Liều diệt Cực Sinh Điện.

Ôn Bình nói: "Không sao, Cực Sinh Điện không gây được sóng gió gì. Còn địa bàn Hiên Đình Các và Âm Dương gia, người có thể tự mình đến Đăng Thiên Nguyên bàn với Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão. Bọn họ có ý giao hảo với ta nên sẽ không có vấn đề gì lớn."

"Tông chủ, thuộc hạ đến bàn có phải là có chút không ổn hay không?" Trần Hiết tự biết mình chỉ là một trưởng lão của Bất Hủ Tông thôi.

Ôn Bình trầm giọng nói: "Không có gì mà không ổn cả, ngươi đại biểu ta, đại biểu cho Bất Hủ Tông. Đừng vì thực lực của bọn họ mà cảm thấy bọn họ cao hơn người một cấp, đó không đại biểu được cho cái gì cả, bởi vì không bao lâu nữa thì bọn họ phải ngước lên nhìn ngươi."

"Thuộc hạ đã rõ." Trần Hiết cười một tiếng.

Đúng là mình nên thay đổi tâm tính một chút.

Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì đã sao?

Bây giờ Bất Hủ Tông ngay cả nửa bước Thiên Vô Cấm cũng giết!

Thượng cảnh cũng chỉ thường thôi.

Ôn Bình nhắc nhở: "Có một chuyện người cần phải chú ý, đó là đừng có cho là Hiên Đình Các và Âm Dương gia có thể trở thành bằng hữu thật. Bởi vì Bất Hủ Tông có thể đoạn tuyệt với U Quốc bất cứ lúc nào, đến lúc đó, có thể bọn họ chính là người đầu tiên đánh chúng ta."

…

Trụ sở của Cực Sinh Điện.

Dưới một tòa lầu màu đỏ, tất cả mọi người đi ngang qua đều khẩn trương vội vàng đi qua, hoàn toàn không dám dừng lại chút nào.

Bởi vì tiếng mắng chửi của Địch Trần đang vọng từ trên đó xuống.

Tiếng mắng chửi giống như tiếng sấm vậy, vang vọng bốn phía lầu cao, khiến cho tất cả mọi người trong Cực Sinh Điện lòng người bàng hoàng, sợ bị giận chó đánh mèo.

“Hắn dám uy hiếp ta! Hắn chỉ là tông chủ một tông môn, một thế lực dưới trướng U Quốc thôi mà cũng dám uy hiếp ta. Kim Bất Tam, ngươi có thể đừng nói chuyện hợp tác nữa được hay không? Bất Hủ Tông đã giẫm lên tới trên mặt Vực Chủ rồi, thái độ còn chưa đủ rõ ràng hay sao?”

Địch Trần quay qua nhìn Kim Bất Tam bên cạnh, gào thét.

Kim Bất Tam nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật dài, sau đó nặng nề thở ra, giống như là đang cố gắng đè nén cơn giận.

【VIP】 Chuẩn bị trước khi giết Địch Trần (Thượng) (2)

“Còn không phải là do ngươi tự mình đưa mặt tới! Mới đầu cũng chỉ mất một chút mặt mũi thôi, cùng lắm cũng chỉ bị người khác chế cười vài câu.” Kim Bất Tam trầm giọng đáp lại.

“Ngươi nói như vậy là có ý gì!”

“Ta có ý gì, ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Tại sao ngươi không đánh một quyền đó ra, nếu ngươi thích đưa mặt cho người ta đạp như vậy thì bây giờ ngươi còn nổi nóng cái gì?” Kim Bất Tam chỉ cảm thấy lúc ấy Địch Trần sợ.

Nếu một quyền đó đánh ra!

Kết giới bảo hộ phá!

Ba người mở ra đại chiến!

Nếu đại chiến diễn ra, mặt mũi của Vực Chủ Phủ còn có thể giữ được.

Hơn nữa, sau đó Vực Chủ có truy cứu trách nhiệm thì Bất Hủ Tông cũng sẽ bị Vực Chủ trừng phạt.

Rõ ràng là một nước cờ hay!

Địch Trần lại rút lui.

Địch Trần nghe nói thành lỗi của mình thì tức giận đáp lại: “Kim Bất Tam, nếu đạo kiếm ý đó dán vào gò mà của ngươi mà ngươi còn dám nói ra câu nói này thì ta đây phục ngươi! Đúng là thứ đứng nói chuyện không biết đau lưng, vậy sao người không ra tay. Tông chủ Bất Hủ Tông đó cũng đã mở miệng uy hiếp, ngươi chỉ dám mở mạch môn mà không dám động thủ!”

“Đúng là không thể nói lý được!” Kim Bất Tam phất ống tay áo một cái, chắp hai tay sau lưng, sau đó quay người bay từ cửa sổ ra ngoài.

Tiếng tức giận của Địch Trần từ sau lưng vọng đến.

"Cút!"

Sau khi Kim Bất Tam rời đi, Địch Trần gọi hộ vệ ngoài cửa vào, không nói gì khác ngoài quở trách một trận, sau đó đạp vài cước.

Sau khi trút giận, sắc mặt Địch Trần trầm xuống.

Sắc mặt trầm như mây đen.

Tựa như sau một khắc thì sẽ xuất hiện sấm sét vang dội.

Ngồi trước bàn sách, nâng bút viết.

Cảnh tượng này bị Hắc Ảnh bò trên xà nhà nhìn thấy.

…

Trên phi thuyền.

"Tông chủ, Địch Trần vừa mới viết một phong thư gửi cho Vực Chủ. Kể lại chuyện bốn người Cực Thiên Phong Tâm chết, tình cảnh của Diệp Vu Bình, chuyện ngài uy hiếp hắn. Thêm mắm thêm muối không ít, sợ sẽ bất lợi cho tông chủ."

Trong khoảnh khắc khi Địch Trần gửi thư đi, Trần Hiết ngồi ở lầu ba của Tẫn Tri Lâu vội vàng móc Truyền Âm Thạch ra.

Không đợi Ôn Bình nói chuyện, Trần Hiết còn nói thêm: "Hơn nữa, Địch Trần cố ý châm ngòi quan hệ giữa ngài và Vực Chủ Phủ, trong thư nhiều lần đề cập đến chuyện phải cho Bất Hủ Tông một bài học. Nếu thư này đến tay Vực Chủ thì chắc chắn Vực Chủ sẽ nổi trận lôi đình."

Sau khi nghe xong, Ôn Bình kêu phi thuyền dừng.

Không có vội vã bay tới trụ sở của Cực Sinh Điện.

"Có thể ngăn thư lại không?" Ôn Bình hỏi.

"Thư do một loại yêu vật Dực tộc đặc thù đưa đi, nó có thể xuyên qua vách chắn Khúc Cảnh, trừ phi là cường giả Thiên Vô Cấm, nếu không thì không ai có thể cản lại được."

“Vậy xem ra, nếu như Địch Trần chết lúc này thì đối tượng thứ nhất mà Vực Chủ hoài nghi sẽ là ta, sẽ gia tốc Bất Hủ Tông quyết liệt với U Quốc.”

Đây cũng là nguyên nhân mà Ôn Bình cho phi thuyền dừng lại.

Bây giờ không thể đoạn tuyệt với U Quốc.

Ít nhất là không thể đoạn tuyệt trước kia Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc.

Bởi vì nhiệm vụ hệ thống.

Nếu như quyết liệt ngay lúc này, nếu Vực Chủ hủy bỏ tư cách dự thi của Bất Hủ Tông, như vậy thì nhiệm vụ bốn trăm ngàn danh vọng sẽ thất bại.

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết nghe Ôn Bình nói như vậy thì hơi kinh ngạc.

“Bây giờ tông chủ đang trên đường đi giết Địch Trần?”

“Ừm.”

Ôn Bình gật gật đầu.

Trần Hiết yên lặng mấy hơi, sau đó kinh ngạc tán thán một câu: “Tông chủ, ngài đúng là quyết định nhanh chóng. Thuộc hạ có lời không biết có nên nói hay không.”

“Nói.”

“Địch Trần chết, tất nhiên Vực Chủ sẽ hoài nghi ngài đầu tiên. Cho dù là không có chứng cứ thì cũng sẽ chế tạo chứng cứ chĩa thẳng mũi dùi vào ngài. Bởi vì bốn tên đệ tử của Vực Chủ bỏ mình, lại thêm ngài giết người của Cực Sinh Điện, sau đó còn uy hiếp điện chủ Cực Sinh Điện Địch Trần trước mặt mọi người, tất cả những chuyện này khiến cho Vực Chủ cần phải lập uy, để cứu vãn mặt mũi cho Vực Chủ Phủ.”

“Không sao.”

“Chẳng lẽ tông chủ có kế hoạch tốt hơn?”

“Ngày mai, khi Bất Hủ Nhật báo tuyên truyền tin tức Vân Liêu đại chiến với Cực Thiên Phong Tâm thì thêm một câu nói

của ta vào đó.”

“Xin tông chủ hãy nói!”

Trần Hiết có chút chờ mong với kế hoạch của tông chủ.

“Đệ nhất Hồng Vực, có thể lấy được một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù do Tuyền Qua Thần Tượng của Bất Hủ Tông chế tạo.”

“Tông chủ, ngài?”

Trần Hiết có chút không hiểu.

Trong thời gian ngắn, hắn không nghĩ ra được hành động lần này của tông chủ là có ý gì.

“Chỉ cần ngươi tuyên truyền rộng rãi tin tức này là được, đồng thời in lên Bất Hủ Nhật báo, như vậy là có thể giải quyết được. Còn nguyên nhân, rất đơn giản. Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù, có lẽ sự cám dỗ của nó rất lớn nhưng lại không đủ để trí mạng. Nhưng Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì vô cùng trí mạng. Nửa bước Thiên Vô Cấm, thậm chí cường giả Thiên Vô Cấm, bọn họ đều cần Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.”

“Cứ như vậy, cho dù Vực Chủ có biết ngài giết Địch Trần thì sợ là cũng phải nuốt giận vào bụng.” Trần Hiết lập tức vui vẻ.

“Không chỉ có như thế. Hơn nữa, còn muốn nói cho hắn biết, Bất Hủ Tông không chỉ có thể có cường giả Thiên Vô Cấm mà còn có một Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng. Nếu muốn hợp tác với Bất Hủ Tông thì tốt nhất là nên ngoan ngoãn, bởi vì Bất Hủ Tông có thể tìm một người khác để hợp tác bất cứ lúc nào.”

“Tông chủ cao chiêu, thuộc hạ sẽ sai người dàn xếp chuyện này thỏa đáng!” Trần Hiết hưng phấn.

Chiêu này của tông chủ, tuyệt!

Địch Trần!

Ngươi nhất định phải chết!

Khi Trần Hiết hưng phấn thì Ôn Bình nói tiếp: “Tóm lại, nhớ phải bảo đảm ngày mai, trong tay Vực Chủ sẽ xuất hiện một phần Bất Hủ Nhật báo.”

“Thuộc hạ đã rõ!”

Trần Hiết gật đầu đáp.

…

Phi thuyền lại khởi động.

【VIP】 Chuẩn bị trước khi giết Địch Trần (Hạ)

Năm cánh buồm dâng lên, phi thuyền nhanh chóng bay về phía trụ sở của Cực Sinh Điện.

Cùng lúc đó, bên ngoài chiến trường bình nguyên, Vân Liêu cũng bắt đầu mở ra con đường liên thắng.

Bởi vì bốn người Cực Thiên Phong Tâm chết, khiến cho những yêu nghiệt vốn rất không ưa Vân Liêu đó trở nên biết điều trong nháy mắt.

Không còn ai dám nói tới gây chuyện với Vân Liêu.

Nếu không ai tìm hắn, đương nhiên là Vân Liêu bắt đầu tìm kiếm đối thủ cho mình.

Chuyên chọn yêu nghiệt!

Một vị thiên tài yêu nghiệt tên Cô Độc danh chấn Hồng Vực cũng bị Vân Liêu dán thư khiêu chiến, dở khóc dở cười.

Sau đó hắn trừng mắt nhìn tên yêu nghiệt của Hiên Đình Các đang nói chuyện với hắn.

“Vương Dương, ta hận ngươi!”

“A! Ta hiểu! Bình thường ngươi hoàn toàn không thèm phản ứng lại ta, hôm nay lại tràn đầy phấn khởi trò chuyện với ta lâu như vậy, hóa ra là đang giúp Vân Liêu!”

Cô Độc tức giận nhìn yêu nghiệt đến từ Hiên Đình Các.

Hắn đột nhiên cảm giác được, giữa người và người phải có nhiều tin tưởng hơn!

Ít lừa gạt lại!

“Bởi vì hắn uy hiếp ta, nói nếu như không giúp hắn thì hắn sẽ nhắm vào khiêu chiến người của Hiên Đình Các.” Vương Dương không thể làm gì khác hơn là nhún vai nói.

Nói xong cũng chạy.

Bởi vì hắn sợ Vân Liêu lật lọng.

Đến lúc đó một tấm thư khiêu chiến dán lên trên người mình.

Vậy thì số trận liên thắng của mình cũng đến hồi kết.

“Luận bàn một chút.” Vân Liêu quay qua nói với Cô Độc một câu, sau đó đi vào chiến trường.

Mọi người lại vây quanh.

Chỉ cần là chiến đấu của Vân Liêu thì mọi người đều bu lại xem.

Không chỉ là đám khán giả thích xem.

Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Thậm chí Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão cũng tới vây xem.

Bởi vì Vân Liêu mạnh mẽ là chuyện rõ như ban ngày, đồng thời hắn còn dùng ma pháp trước giờ chưa từng xuất hiện.

Sự tò mò của mọi người với ma pháp đã bị phóng đại vô hạn.

Ma pháp, để cho một người tu luyện chỉ Thần Huyền Cảnh có được lực lượng của nửa bước Địa Vô Cấm.

Đồng thời còn khiến cho một người có thể chiến đấu không ngừng nghỉ.

Đúng là thần kỳ!

“Hẳn là ở Hồng Vực không có ai là đối thủ của hắn.” Trên bầu trời, Vân Thủy Tại Thiên nhìn Cô Độc cũng bại thì nhịn không được cảm thán một câu.

Âm Dương Nhị Lão ở bên cạnh lần lượt gật đầu.

“Ai mà ngờ được, lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực kết thúc nhanh như vậy. Mới vòng đấu bán kết thứ hai thì đệ nhất Hồng Vực đã xuất hiện.”

“Ma pháp… đúng là một thứ khiến cho người ta phải ngạc nhiên. Cho dù xuất hiện đại chiến như thế nào thì Vân Liêu giống như là vĩnh viễn sẽ không mệt mỏi. Hơn nữa cho dù bị thương như thế nào thì ma pháp cũng có thể làm cho hắn khôi phục như lúc ban đầu. tiết kiệm được cả Linh thiện.”

Ba người than thở.

Những cường giả Địa Vô Cấm khác của Hiên Đình Các và Âm Dương gia cũng liên tục tán thưởng theo.

Sau đó trên Bất Hủ Nhật báo xuất hiện một bức tranh!

Vẻ lại cảnh các cường giả đứng trong mấy tán thưởng Vân Liêu!

Mấy trăm tên cường giả Địa Vô Cấm, biểu cảm kinh ngạc thán phục của mỗi người đều được vẽ lại cẩn thận.

Sau khi Vân Liêu liên tiếp thắng mười trận, bọn họ mới thỏa mãn rời khỏi đây.

Nhưng mà khi tạm biệt, Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão nhắc tới Địch Trần.

Bởi vì chuyện Địch Trần bị uy hiếp cũng không phải là là chuyện nhỏ.

Trước giờ chưa từng xuất hiện tình huống như thế này.

“Không biết bây giờ chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng như thế nào… Địch Trần đã nói kể từ hôm nay sẽ là kẻ địch của Ôn tông chủ trước mặt mọi người, chỉ sợ sau này sẽ thường xuyên làm khó dễ Bất Hủ Tông. Nếu chúng ta đi gần với Bất Hủ Tông quá thì sợ là sẽ khiến cho Địch Trần bất mãn.” Vân Thủy Tại Thiên có chút buồn sầu, dù sao thì hắn cũng rất muốn giao hảo với Bất Hủ Tông.

Nhưng mà bây giờ Bất Hủ Tông lại làm mất lòng điện chủ Cực Sinh Điện.

Chỉ sợ không có trái ngon để ăn.

Dù sao Địch Trần cũng là người của Vực Chủ Phủ.

Suy cho cùng thì Bất Hủ Tông chỉ là thế lực dưới trướng U Quốc thôi, cũng thuộc quyền quản lý của Cực Sinh Điện.

Nói đến đây, mặc dù Âm Dương Nhị Lão không có lo lắng như Vân Thủy Tại Thiên nhưng cũng bắt đầu nghĩ cách khác.

Bọn họ công khai giao hảo với tông chủ Bất Hủ Tông thì đã không xong rồi.

Bất Hủ Tông không sợ Địch Trần.

Nhưng bọn họ sợ.

"Xem ra chúng ta nhất định phải tự mình ra tay, tìm hiểu rõ chuyện này!"

"Chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, chúng ta ra mặt điều đình một cái đi, biến chiến tranh thành tơ lụa."

Vân Thủy Tại Thiên gật gật đầu: "Chỉ có thể làm như thế. Hẳn là Ôn tông chủ cũng không phải là một người hẹp hòi, hẳn là hắn cũng sẽ tính ra được chỗ xấu khi trở mặt với Cực Sinh Điện. Bây giờ vấn đề duy nhất chính là Địch Trần là một người thù dai. Chỉ hy vọng Ôn tông chủ co được dãn được đi…"

Nếu như không co được dãn được, ngày tháng sau này của Bất Hủ Tông sẽ không dễ chịu.

Nói xong, Vân Thủy Tại Thiên đáp xuống.

Tìm được Vân Liêu, sau đó dẫn Vân Liêu đến một chỗ không có ai.

"Vân Liêu, Ôn tông chủ vì ngươi mà trở mặt với điện chủ Cực Sinh Điện. Nếu như chuyện này không hóa giải được thì chắc chắn sau này Bất Hủ Tông sẽ bị Cực Sinh Điện nhằm vào đủ điều. Điện chủ Cực Sinh Điện Địch Trần là một người thù dai, nhưng mà lại thích thu thập thiên tài địa bảo và yêu vật hiếm. Người truyền lời lại cho Ôn tông chủ, hắn sẽ biết phải làm như thế nào."

Vân Thủy Tại Thiên nhắc nhở.

Vân Liêu gật đầu, đáp lại: "Đa tạ các chủ nhắc nhở."

Vân Thủy Tại Thiên nói tiếp: “Không cần khách khí… cuối cùng, nhớ nói với Ôn tông chủ. Địch Trần đó ăn mềm không ăn cứng, hắn cần có một bậc thang. Ôn tông chủ chỉ cần diễn một phen, hạ mình một chút, cho Địch Trần một bậc thang xuống đại thì có thể biến chiến tranh thành tơ lụa.”

Dứt lời, Vân Thủy Tại Thiên từ biệt Vân Liêu.

Bay trở về bên cạnh Âm Dương Nhị Lão.

“Như thế?”

【VIP】 Giết Địch Trần

Âm Dương Nhị Lão hỏi.

Vân Thủy Tại Thiên đáp: “Nên nói cũng đã nói rồi, bây giờ chỉ có thể xem Ôn tông chủ. Ôn tông chủ là một người không muốn khom lưng, chỉ có thể xem hắn có thể suy tính lại hay không. Nếu như biết suy tính, biết buông bỏ, biết hạ mình một chút thì lợi nhiều hơn hại.”

“Không sai.” Âm Dương Nhị Lão cũng cảm thán một câu, sau đó từ biệt Vân Thủy Tại Thiên.

Vân Liêu đủ trận liên thắng, vòng đấu bán kết thứ hai cũng không còn gì đáng xem nữa.

Sau khi xem Vân Liêu chiến đấu, nhìn lại những yêu nghiệt khác chiến đấu thì chỉ thấy tẻ nhạt vô vị.

Không khác gì xem mấy đứa nhỏ chơi nhà chòi.

Trụ sở của Cực Sinh Điện.

Trên lầu cao, từ khi mấy tên hộ vệ khập khiễng đi ra thì không còn ai dám đi vào trong đó quấy rầy Địch Trần.

Lúc này nói nhiều sai nhiều.

Tất cả mọi người biết rõ, lúc này tốt nhất chính là đừng nói gì cả, từ từ chờ điện chủ hết giận.

Lúc này, Địch Trần gửi thư đi, sau đó một chưởng đập nát bàn vuông trước người.

Nổi giận đùng đùng lấy mấy đàn rượu ngon trong tàng giới ra.

Một hơi một vò!

Khi uống thoải mái, nói.

“Bất Hủ Tông, ngươi đợi bị Vực Chủ trừng trị đi.”

“Vực Chủ nể mặt ngươi thì ngươi có quyền đề cao bản thân sao? Nếu không phải có Tuyền Qua Đồ thì các ngươi… chính

các ngươi, tất cả đều phải chết.”

“Nhưng mà bây giờ các ngươi cách cái chết cũng không xa. Giết người của Cực Sinh Điện ta, lại giết bốn vị đệ tử đắc ý của Vực Chủ, còn uy hiếp ta ngay trước mặt rất nhiều thế lực trong Hồng Vực, hồn nhiên không xem Vực Chủ Phủ ra gì… các ngươi cách cái chết không xa.”

Dứt lời, lại nâng một vò rượu lên.

Uống một hơi cạn sạch!

Địch Trần hắn chưa bao giờ bị nhục nhã như thế.

Hơn nữa còn là trước mặt nhiều thế lực trong Hồng Vực như thế.

Thù này không báo, thề không làm người!

“Vân Liêu… còn Tẫn Tri Lâu nữa, những người và thế lực đầu phục Tẫn Tri Lâu, người của Bất Hủ Tông…”

“Các ngươi cũng đi chết đi cho ta.”

Nói xong, trong đôi mắt Địch Trần phóng ra sát ý âm tàn.

Giống như là rắn độc trong đêm tối.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng đập cửa vang lên ngoài cửa.

Thùng thùng.

“Cút!”

Địch Trần giận mắng.

Nhưng mà có vẻ như là người ngoài cửa không hề có ý định rời đi, nói: “Điện chủ, ta là Đông Hồn.”

Đông Hồn.

Chiến Thần đứng đầu Cực Sinh Điện.

Cũng là tâm phúc của Địch Trần.

Giờ phút này, chỉ có mình hắn còn dám đi vào lầu cao này, dám tìm Địch Trần khi hắn đang nổi nóng.

Trong phòng, quả nhiên ngữ khí của Địch Trần dịu đi một chút, nhưng vẫn còn sát ý.

“Đông Hồn! Tới thật đúng lúc, đi mang đầu của đệ tử Bất Hủ Tông và Vân Liêu tới!”

Đông Hồn bất đắc dĩ cười một tiếng: “Điện chủ, ngài say rồi.”

Đi giết người của Bất Hủ Tông?

Mặc dù hắn đứng đầu Chiến Thần nhưng cũng không có quyết đoán như vậy.

“Nhanh đi!” Địch Trần lại nói.

Đông Hồn bất đắc dĩ, chỉ có thể trả lời: “Thuộc hạ đi ngay, điện chủ, ngài uống ít một chút thôi.”

Dứt lời, Đông Hồn rời khỏi đây.

Đương nhiên, hắn cũng không có đi tìm người của Bất Hủ Tông.

Thứ nhất là không thể giết.

Thứ hai là hắn cũng không dám trêu vào.

Đã có sáu vị Chiến Thần chết trong tay Bất Hủ Tông.

Hắn không muốn làm người thứ bảy.

Sau khi rời khỏi lầu cao, hắn đi thẳng.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa lại vang lên.

Đông.

Chỉ có một tiếng!

Lúc này, Địch Trần cả giận nói: “Là ai!”

“Ta!”

Người tới chỉ nói một chữ, sau đó đẩy cửa ra.

Kẽo kẹt.

Cửa chậm rãi mở ra.

Một người bịt mặt đi vào trong phòng, còn quay người đóng cửa lại.

“Muốn chết?”

Không được hắn cho phép mà dám đẩy cửa ra.

Địch Trần lập tức nổi trận tam bành.

Bất Hủ Tông dám trắng trợn uy hiếp hắn.

Bây giờ người của mình còn dám không màng tới mệnh lệnh của mình mà đẩy cửa đi vào.

Giết!

Lúc này, Địch Trần động sát tâm.

Thế nhưng sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng đen, đột nhiên đâm vào sau lưng Địch Trần.

Sau đó thì thấy một thanh Hắc Liêm trôi nổi trên đỉnh đầu Địch Trần.

Có thể hạ xuống bất cứ lúc nào.

Hắc ảnh phóng ra khí tức nửa bước Địa Vô Cấm bỗng nhiên chui vào trong cơ thể, bởi vì không có đau đớn cho nên Địch Trần chỉ giật mình, men say tan biến hết, cũng không có sợ hãi.

Nhưng khi người tới cởi mặt nạ thì hắn đột nhiên lạnh từ đầu đến chân.

Cởi mặt nạ, Ôn Bình để lộ mặt ra.

"Là ngươi!"

"Không sai, là ta."

Ôn Bình chậm rãi ngồi xuống ghế vuông bên cạnh, bình tĩnh nhìn Địch Trần.

"Ngươi muốn… làm gì?"

Cảm nhận được khí tức khủng bố quẩn quanh người mình, Địch Trần hoảng hốt đến nỗi ngay cả nói cũng nói không rõ ràng.

Một cảm giác không ổn đột nhiên xuất hiện.

Ôn Bình bình tĩnh đáp: "Giết ngươi, nếu không thì ngươi nghĩ ta tới đây để làm gì?"

“Không… sao ngươi dám?”

Phốc!

Trong khoảnh khắc khi Địch Trần muốn mở ra mạch môn.

Khi Địch Trần mới nói đến chữ thứ năm.

Ám Lưu Tịch Diệt trực tiếp phá vỡ thân thể Địch Trần, Hắc Liêm vũ động, thu hoạch tính mệnh của Địch Trần trong nháy mắt.

Quá trình này chỉ mất có một hơi.

Địch Trần vừa chết, Ôn Bình cũng chầm chậm đứng dậy, chậm rãi rời khỏi phòng.

Lúc rời đi, thuận tiện giúp Địch Trần đóng cửa lại.

Giết Địch Trần.

Ôn Bình tới không một tiếng động.

Đi cũng im ắng.

Giống như là chỉ làm một chuyện nhỏ bé không đáng kể vậy.

Hết cách rồi, đối với Địch Trần thì Ám Lưu Tịch Diệt quá mạnh mẽ.

Nếu là ngày thường thì khi hắn cảnh tỉnh thì có lẽ còn có thể phát hiện ra Ám Lưu Tịch Diệt tiếp cận.

Nhưng dưới cơn say.

Hắn ngoại trừ phẫn nộ thì không để ý đến bất cứ chuyện gì nữa.

Giết chết Địch Trần, Ôn Bình trở về phi thuyền, sau khi bay vào không trung thì trực tiếp dùng truyền tống trận trở về Bất Hủ Tông.

Vừa trở về Bất Hủ Tông thì Truyền Âm Thạch có động tĩnh.

Ôn Bình cầm lấy.

Giọng Vân Liêu từ bên kia Truyền Âm Thạch truyền đến.

“Tông chủ, mới nãy các chủ Hiên Đình Các nhờ ta nói lại cho ngài một câu. Nhờ ngài cho Địch Trần một bậc thang xuống đài. Lúc này, nếu như kết thù với Địch Trần thì là trăm hại mà không một lợi cho Bất Hủ Tông.”

【VIP】 Kim Bất Tam sợ hãi

“Biết, còn chuyện gì nữa không?”

“Không có.”

Vân Liêu cũng không muốn nói nhiều.

Chỉ vì Địch Trần mà thôi.

Hắn biết tông chủ hoàn toàn không quan tâm.

Còn tại sao hắn lại truyền lời của Vân Thủy Tại Thiên lại cho Ôn Bình, đó là vì muốn cho Ôn Bình biết Vân Thủy Tại Thiên nói như vậy thôi.

“Bậc thang coi như xong, ngươi thay ta đưa cho hắn một bộ quan tài đi.” Ôn Bình nói xong thì cất Truyền Âm Thạch vào.

Bên kia Truyền Âm Thạch, Vân Liêu nghe nói như vậy.

Sửng sốt một chút.

Chợt hiểu ra, cười cười.

Sau đó bắt đầu nghĩ, nên mua một bộ quan tài như thế nào?

Lại nói Ôn Bình, sau khi cất Truyền Âm Thạch, vừa định liên lạc với Đào Nương hỏi thăm tình huống của Dương Nhạc Nhạc một chút thì thấy Trần Hiết vội vàng chạy tới.

“Tham kiến tông chủ!”

Trần Hiết giật mình, khi ở Tẫn Tri Lâu, thông qua Hắc Ảnh nhìn thấy tông chủ thuấn sát Địch Trần.

Biết tông chủ trở về nên vội vàng chạy tới đón.

Chủ một điện trong Vực Chủ Phủ của U Quốc.

Lại chết như thế.

Bị tông chủ ép chết như là nghiền chết một con kiến.

Nếu không phải chuyện này không thể đăng báo thì chắc chắn hắn sẽ khiến cho tin tức này trở thành đầu đề của Bất Hủ

Nhật báo ngày mai.

“Kim Bất Tam có tình huống gì không?” Ôn Bình hỏi.

Trần Hiết đáp: “Tông chủ, sau khi Kim Bất Tam rời khỏi trụ sở của Cực Sinh Điện thì đi thẳng về khu vực đấu bán kết, sau đó vẫn luôn quan sát Vân Liêu tranh tài. Hắn có phái người liên hệ với Vân trưởng lão, muốn bàn chuyện hợp tác với ngài.”

“Vậy xem ra tám chín phần mười là chuyện mà Vực Chủ giao cho hắn làm là hợp tác với Bất Hủ Tông, nếu không thì dưới tình huống như thế này, hắn sẽ không dằn cảm xúc xuống, muốn bàn chuyện này với ta.”

Ôn Bình cười một tiếng.

Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra, vị Vực Chủ đó rất gấp gáp.

Vội vã hợp tác với Bất Hủ Tông.

Xem ra là muốn chiếm lấy tiên cơ trước khi chuyện Tuyền Qua Đồ khuếch tán ra, không cho những Vực Chủ và thế lực khác có bất cứ cơ hội nào.

Trần Hiết hỏi: “Tông chủ, vậy ngài xem, gặp hắn không?”

“Nói cho Vân Liêu, nếu như người của Kim Bất Tam tới tìm hắn thì kêu Kim Bất Tam xem báo ngày mai.” Ôn Bình đáp.

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Ừm, đi làm việc đi.”

Sau khi Trần Hiết đi, Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra liên lạc với Đào Nương.

“Sao rồi, còn chưa tìm được tiểu tử đó sao?”

Sau đó chỉ nghe được tiếng thở hổn hển vang lên, sau đó là giọng lo lắng của Đào Nương: “Hồi bẩm tông chủ, tìm được người. Nhưng Dương Nhạc Nhạc đang bị hơn mười cường giả Địa Vô Cấm truy đuổi, thuộc hạ đang theo ở phía sau, nhưng đuổi không kịp.”

“Còn đang bị đuổi giết?”

Ôn Bình nhướng mày.

Lại hỏi: “Vẫn là những người lần trước?”

“Không phải, đổi một đám khác rồi. Bọn họ đều là thế lực bá chủ và giáo phái Bình Hỗn ở Kình Thiên Vực.” Đào Nương có chút bất đắc dĩ.

Nàng sắp điên rồi.

Dương Nhạc Nhạc nàng đuổi theo không kịp!

“Giáo phái Bình Hỗn… tại sao bọn họ lại truy đuổi Nhạc Nhạc?” Ôn Bình hỏi.

Đào Nương bất đắc dĩ trả lời: “Bởi vì khi đấu bán kết, Dương Nhạc Nhạc phế bỏ Thánh tử và Thánh nữ kiệt xuất nhất của giáo phái Bình Hỗn.”

“Tình huống của Nhạc Nhạc bây giờ có nguy hiểm không?”

Ôn Bình hỏi lại.

“Nếu như bị đuổi kịp thì chắc chắn không chết được cũng không tránh được bị đánh đập một trận, hoặc là phải gia nhập vào giáo phái Bình Hỗn làm Thánh tử! Hơn nữa không riêng gì giáo phái Bình Hỗn nhìn chằm chằm Dương Nhạc Nhạc, bây giờ mọi người đều biết Dương Nhạc Nhạc không môn không phái, cho nên cả đám đều muốn lôi kéo hắn gia nhập. Nhạc Nhạc thích làm náo động, vốn đã đánh hết người của những thế lực đó một lần, thậm chí còn giết một ít người, hắn không chịu gia nhập, cho nên cường giả Địa Vô Cấm của những thế lực đó càng nghĩ càng giận, chỉ mặt gọi tên muốn đánh Dương Nhạc Nhạc một trận.” Đào Nương sợ trong này sẽ có người hạ sát thủ, dù sao lòng người hiểm ác.

Nghe nói như vậy, Ôn Bình không khỏi cười ra tiếng.

Vốn còn hơi tức giận.

Dù sao Dương Nhạc Nhạc cũng đang bị cường giả Địa Vô Cấm làm khó dễ.

Nhưng mà nghĩ lại thì cứ để Dương Nhạc Nhạc náo loạn Kình Thiên Vực đi, chỉ cần không có nguy hiểm đến tính mạng là được.

"Bảo vệ hắn, chỉ cần không chết thì ngươi không cần ra tay. Bị đánh một trận coi như bài học cho tính thích gây chuyện của hắn."

"Thuộc hạ đã rõ."

Đào Nương chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

…

Đêm khuya.

Đông đông đông.

Tiếng đập cửa vang lên.

Hơn mười vị thị nữ nơm nớp lo sợ bưng thức ăn đứng ở ngoài cửa, gõ cửa phòng Địch Trần.

"Điện chủ."

Bọn thị nữ nói rất khẽ.

E sợ nói chuyện lớn một chút sẽ chọc tới Địch Trần đang nổi nóng.

Nhưng mà mới gõ hai lần thì các thị nữ đã ngửi được mùi máu tươi.

Các nàng cũng đều là Thần Huyền Cảnh, cho nên cũng không phải là không biết mùi máu tươi.

Sau khi ngửi được mùi vị này, bọn thị nữ vội vàng nhìn cửa, nhưng mà cũng không dám đẩy cửa ra.

Bởi vì một khi đẩy ra, bên trong không có xảy ra chuyện gì thì người chết sẽ là các nàng.

"Mau đi gọi người."

Trong đó, một vị thị nữ mở miệng.

Một lúc lâu sau, Đông Hồn đi tới trước cửa.

Dùng cảm giác tìm tòi!

Sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, đẩy cửa vào.

Sau đó nhìn thấy Địch Trần nằm trong vũng máu đã cạn khô.

"Điện chủ chết!"

Sắc mặt Đông Hồn trắng bệch.

…

Hôm sau.

Kim Bất Tam một đêm không ngủ, đợi đến Bất Hủ Nhật báo hôm nay ra tới.

Hôm qua được Vân Liêu đáp lại như vậy, hắn cực kỳ tò mò tại sao Ôn tông chủ lại kêu hắn xem báo.

Chẳng lẽ tin tức hợp tác sẽ công bố trên Bất Hủ Nhật báo?

Báo cho toàn bộ Hồng Vực biết?

Nếu được như vậy thật, vậy thì chuyện mà Vực Chủ dặn dò hắn làm xem như miễn cường hoàn thành.

Mặc dù quá trình có chút không được như ý nhưng ít nhất cũng đã thành công hợp tác với Bất Hủ Tông.

Sau này Vực Chủ vì chuyện đệ tử bỏ mình, Địch Trần bị uy hiếp mà tức giận thì cũng sẽ không trách cứ hắn quá nhiều.

Nhưng mà Bất Hủ Nhật báo còn chưa đưa tới thì một tên Chiến Thần của Cực Sinh Điện lại vội vàng chạy tới, quỳ một gối xuống ở ngoài viện.

"Đại nhân, Địch điện chủ chết!"

Kim Bất Tam đứng phắt dậy, đầu óc trống rỗng lao ra ngoài cửa, nhìn Chiến Thần quỳ một chân xuống đất.

【VIP】 Kim Bất Tam sợ hãi (2)

Chiến Thần của Cực Sinh Điện tự mình đến báo tin!

Chuyện này chắc chắn là thật!

Địch Trần chết rồi?

Sao Địch Trần lại chết?

Với thực lực của Địch Trần, ai có thể giết hắn?

Oanh!

Như bị một chùy đập mạnh vào sau ót.

Trong đầu Kim Bất Tam lập tức hiện ra ba chữ.

Bất Hủ Tông!

Chỉ sợ trong Hồng Vực chỉ có Bất Hủ Tông có năng lực này!

"Chuyện xảy ra khi nào?" Kim Bất Tam vội hỏi.

Chiến Thần của Cực Sinh Điện đáp: "Hắn là chạng vạng tối đến đêm khuya hôm qua, bởi vì lúc chạng vạng tối Đông Hồn còn đi gặp điện chủ, điện chủ đang uống rượu. Đến đêm khuya, thị nữ đưa đồ ăn như thường lệ thì phát hiện điện chủ đã chết."

"Dẫn ta đi xem một chút!"

Lúc này, Kim Bất Tam ngự không bay lên.

Cái chết của điện chủ Cực Sinh Điện, không thể coi thường.

Hơn nữa còn chết lặng yên không một tiếng động như thế, tuyệt đối không phải người bình thường hạ thủ.

Tuyệt đối không phải là cùng cảnh giới!

Cùng cảnh giới, người nào có thể lặng yên không một tiếng động giết chết một cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh?

Khi đi tới trụ sở của Cực Sinh Điện, leo lên lầu cao, đi vào phòng Địch Trần, Kim Bất Tam ngẩn ra.

Bàn ghế trong phòng không bị hỏng một cái nào.

Hoàn toàn không giống như là nơi Địch Trần chết!

Cường giả bực này chiến đấu, sao có thể không làm hư bàn ghế dù chỉ một cái?

Như vậy thì chỉ có một khả năng, đó là Địch Trần cũng không kịp mở mạch môn thì đã chết.

Khi mở vải trắng che thi thể Địch Trần ra, thấy thi thể bị mở ngực mổ bụng, chẻ làm hai của Địch Trần, Kim Bất Tam hít vào một hơi.

Linh thể của Địch Trần không tệ.

Rốt cuộc là ai, mà khiến cho Địch Trần trước khi chết, ngay cả cơ hội mở mạch môn cũng không có.

Trong số cường giả đã biết của Bất Hủ Tông hoàn toàn không có ai có năng lực như vậy.

Nếu như hung thủ đúng là Bất Hủ Tông thật thì chắc chắn là người chống lưng cho Bất Hủ Tông.

Người chống lưng cho Bất Hủ Tông này mạnh cỡ nào.

Mới có thể khiến cho Địch Trần ngay cả thời gian phản kháng cũng không có.

Chẳng lẽ là cường giả Thiên Vô Cấm thật?

“Những thị nữ kia đâu?”

Kim Bất Tam vội vàng hỏi.

Đông Hồn vội vàng trả lời: “Đã diệt khẩu hết rồi, trước mắt trừ phi là người ở đây, không thì không có ai biết được điện chủ Địch Trần đã chết.”

“Việc này phải lập tức đưa tin cho Vực Chủ, trước khi Vực Chủ tới, nếu để cho người ngoài phòng này biết chuyện này thì các ngươi đều gánh không nổi!” Điện chủ Cực Sinh Điện bị giết, chuyện này quá lớn, nếu truyền ra thì hậu quả khó mà lường được.

Chuyện này truyền ra, mọi người đều sẽ nghĩ là Bất Hủ Tông làm.

Lỡ như Bất Hủ Tông chó cùng rứt giậu?

Ngay cả hắn cũng muốn giết.

Địch Trần bị giết mà không hề có sức đánh trả.

Hắn có cơ hội đánh trả không?

Nghe Kim Sơ Tán nói vậy, đám người Đông Hồn vội vàng gật đầu.

Cũng cam đoan.

"Chuyện này tuyệt đối sẽ không có ai khác ngoài chúng ta biết, nếu như có gì ngoài ý muốn thì chúng ta chấp nhận chịu phạt, tự chặt một tay!"

Bọn họ biết, nếu như bọn họ không biểu hiện tàn nhẫn một chút thì sợ là Kim Bất Tam sẽ áp dụng biện pháp cực đoan.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được Kim Bất Tam đang rất lo lắng.

"Đại nhân, cần chúng ta làm gì thì ngài cứ dặn dò! Tìm được hung thủ sát hại điện chủ thì chúng ta nghĩa bất dung từ!"

"Đại nhân, ngài phân công chúng ta đi!"

Đám Chiến Thần của Cực Sinh Điện dồn dập mở miệng.

Kim Bất Tam hít sâu một hơi, sau đó nói: "Đi lấy một phần Bất Hủ Nhật báo hôm nay đến cho ta."

Hung thủ là ai?

Tám chín phần mười chính là cường giả sau lưng Bất Hủ Tông.

Dù sao ai sẽ giết Địch Trần?

Ai có động cơ?

Người của Bất Hủ Tông là đáng nghi nhất, có đủ động cơ nhất.

Chuyện này lập tức khiến cho hắn nhớ đến câu nói mà Vân Liêu nói với hắn

"Tông chủ kêu Kim điện chủ xem Bất Hủ Nhật báo hôm nay."

Rốt cuộc thì trên Bất Hủ Nhật báo có cái gì?

Chẳng lẽ có liên quan đến cái chết của Địch Trần?

Nghe nói như vậy, Đông Hồn sửng sốt không biết làm sao.

Hắn hoài nghi không biết mình có nghe lầm hay không.

Giờ phút này còn muốn xem Bất Hủ Nhật báo?

"Ngẩn ra đó làm gì?" Kim Bất Tam tức giận trừng mắt nhìn Đông Hồn.

Giờ Đông Hồn mới hiểu được, hóa ra không phải mình nghe lầm.

Kim điện chủ lại muốn xem Bất Hủ Nhật báo thật.

Mặc dù không biết tại sao Kim điện chủ lại muốn xem Bất Hủ Nhật báo trong lúc Địch điện chủ bỏ mình nhưng hắn vẫn tranh thủ đi ra cửa tìm một phần Bất Hủ Nhật báo hôm nay.

Những ngày qua, bọn họ đã thành thói quen xem Bất Hủ Nhật báo, cho nên mỗi ngày đều có người mua Bất Hủ Nhật báo khi nó vừa mở bán.

Sau khi lấy được Bất Hủ Nhật báo, Đông Hồn lật tới lật lui xem mấy lần.

Phát hiện cũng không có chuyện liên quan tới điện chủ Địch Trần, trong lòng không khỏi càng thêm tò mò: "Kim điện chủ, tại sao lúc này lại muốn xem Bất Hủ Nhật báo?"

Sau khi cầm Bất Hủ Nhật báo tới, Đông Hồn vội vàng trình lên cho Kim Bất Tam.

Kim Bất Tam lấy Bất Hủ Nhật báo xem, đập vào mắt là tin tức Vân Liêu giết chết bốn người Cực Thiên Phong Tâm.

Đại chiến thế kỷ Thất Vực Đăng Thiên Bảng!

Cuối cùng cũng hạ màn kết thúc!

Đệ tử của Vực Chủ, Cực Thiên Phong Tâm, Nộ Hoàn Phong, huynh đệ Duy Ngã và Độc Tôn, bốn người đều chết!

Dưới hàng chữ lớn này là quá trình kỹ càng.

"Ôn tông chủ, không phải là ngươi muốn cho ta xem cái này chứ." Kim Bất Tam thấy tin tức này, mặc dù tức giận nhưng cũng không cho rằng nó là mục đích tông chủ Bất Hủ Tông muốn cho hắn xem Bất Hủ Nhật báo.

Tiếp tục nhìn xuống.

Toàn thân Kim Bất Tam cứng lại, đứng im như người gỗ, mắt nhìn chằm chằm Bất Hủ Nhật báo.

Tông chủ Bất Hủ Tông hứa hẹn: Đệ nhất Hồng Vực có thể nhận được một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù do Tuyền Qua Thần Tượng của Bất Hủ Tông chế tạo.

Chỉ một câu nói như vậy.

Nhưng lại khiến cho Kim Bất Tam sau khi xem xong thì thở dài một hơi, lửa giận cũng bị dập tắt.

Sợ là Địch Trần chết vô ích rồi.

【VIP】 Tăng cường thực lực của Tẫn Tri Lâu

Lần này, nội tình mà Bất Hủ Tông biểu lộ ra đã đủ để cho cường giả Thiên Vô Cấm cũng rung động vì nó.

Vực Chủ thì càng không cần nói nhiều.

Khi chỉ biết là Bất Hủ Tông có thể chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù thì đã bao dung đủ kiểu cho Bất Hủ Tông.

Bây giờ biết Bất Hủ Tông có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng có thể chế tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù.

Sợ là Vực Chủ sẽ không quy tội Địch Trần chết cho Bất Hủ Tông.

Dù cho Bất Hủ Tông có động cơ giết người lớn nhất.

Thì cũng sẽ không!

Bởi vì Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đứng sau lưng Bất Hủ Tông đã đủ để khiến cho cán cân chiến tranh giữa Già Thiên Lâu và U Quốc lệnh hướng.

Nếu như Vực Chủ có thể hợp tác với hắn, như vậy tương lai Vực Chủ Phủ Hồng Vực sẽ nhất phi trùng thiên.

“Khó trách muốn cho ta xem Bất Hủ Nhật báo hôm nay, hóa ra ngươi tung ra một lá bài lớn như vậy. Ôn tông chủ… ngươi thắng.” Kim Bất Tam lại thở dài một hơi nữa, sau đó đưa mắt nhìn mấy người Đông Hồn.

Nhìn vẻ mặt không hiểu của bọn họ, Kim Bất Tam nhắc nhở: “Chuyện này dừng ở đây đi, ta sẽ lập tức báo cáo cho Vực Chủ. Khi chưa có mệnh lệnh của Vực Chủ, các ngươi tiếp tục làm chuyện của các ngươi, coi như Cực Sinh Điện không có điện chủ.”

Đông Hồn nghe nói như vậy thì trong lòng run lên bần bật.

Những người còn lại cũng là như thế.

Lời này khiến cho tất cả bọn họ kinh ngạc không thôi.

“Đừng trách bổn điện chủ không có nhắc nhở các ngươi, chuyện này các ngươi tốt nhất là quên đi, nếu không thì chỉ đưa tới phiền phức cho mình.”

Kim Bất Tam lo sợ trong số những người này sẽ có mấy người trung thành tuyệt đối.

Không nghe mình khuyên can, nhất định phải điều tra chuyện này, nhất định phải báo thù cho Địch Trần.

Kim Bất Tam lại nói: “Dọn dẹp thi thể xong, sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc thì đưa về Địch gia.”

Dứt lời, Kim Bất Tam không có tiếp tục ở lại, chỉ muốn nhanh chóng báo cáo chuyện này lên, để cho Vực Chủ định đoạt.

Thật ra thì tuy nói là định đoạt.

Nhưng hoàn toàn không cho Vực Chủ lựa chọn khác.

Sẽ là điều tra cái chết của Địch Trần, từ đó chọc giận cường giả sau lưng Bất Hủ Tông?

Hay là quên chuyện này, coi như Địch Trần chưa từng xuất hiện, từ đó lấy được cơ hội hợp tác với Bất Hủ Tông, nhất phi trùng thiên?

Câu trả lời rất rõ ràng.

Hắn sẽ chọn cái thứ hai.

Với sự hiểu biết của hắn về Vực Chủ.

Vực Chủ cũng sẽ chọn cái thứ hai.

…

Bất Hủ Tông.

Tầng thứ ba trong Tẫn Tri Lâu.

Ôn Bình đứng dậy, không nhìn hình ảnh Hắc Ảnh truyền tới nữa.

Trần Hiết ở bên cạnh cười nói: “Tông chủ, chiêu này của ngài đúng là xinh đẹp. Cứ như vậy thì chỉ cần ngài tiếp tục kéo dài, chắc chắn Vực Chủ sẽ không gây sự với chúng ta.”

“Nhưng mà cũng không phải là biên pháp lâu dài.”

Vẫn cần phải có Thiên Vô Cấm chân chính tọa trấn, Bất Hủ Tông mới có niềm tin.

Ôn Bình quyết định đợi lát nữa sẽ xuống địa ngục vong linh một chuyến.

Có lẽ lần này vận may sẽ tốt một chút.

Trần Hiết gật đầu, đáp: “Tông chủ yên tâm, trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, Bất Hủ Nhật báo có thể tuyên truyền khắp mọi ngõ ngách trong Hồng Vực.”

Ôn Bình nói tiếp: “Sau khi giải quyết Hồng Vực thì lập tức khuếch trương ra bên ngoài, tranh thủ chiếm lĩnh Nguyên Dương Vực trong thời gian ngắn nhất. Trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng là một cơ hội tốt, bởi vì đa số mọi người đều chú ý vào Thất Vực Đăng Thiên Bảng, sẽ không gặp trở ngại quá lớn.”

“Tông chủ yên tâm!”

Trần Hiết rất có lòng tin gật đầu.

Bởi vì mấy ngày nay hắn đã lục lọi ra phương thức tương đối thành thục, đủ để cho Bất Hủ Nhật báo truyền bá không bị bất kỳ quấy nhiễu nào.

Đồng thời có thể giảm bớt rất nhiều nhân lực vật lực.

Đó chính là hợp tác!

Hợp tác với các thế lực lớn.

Nói một cách đơn giản thì là chia thịt.

Một khi sinh ra lợi ích khả quan thì sẽ có rất nhiều thế lực chịu hợp tác với Tẫn Tri Lâu.

“Năng lực của ngươi, không thể nghi ngờ. Trước đó tông môn không thể cho ngươi nhiều trợ giúp, chỉ có thể để cho ngươi tự nghĩ cách phát triển Tẫn Tri Lâu. Tình huống bây giờ

không giống, ta có thể cho ngươi một chút trợ lực.” Ôn Bình đứng dậy, lại nói: “Ngươi đi theo ta.”

Trần Hiết vui vẻ, vội vàng đi theo Ôn Bình ra cửa.

Hai người một trước một sau đi tới bên ngoài Pháp Nguyên Sơn Cốc.

“Đều đi ra đi.”

Ôn Bình đứng chắp tay, kêu gọi một câu.

Sau đó yêu phong nổi lên bốn phía, từng luồng khí tức Yêu Thần từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Sau một khắc, hơn mười vị Yêu Thần hóa thành hình người đứng ở trước mặt Ôn Bình.

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến tông chủ!”

Hơn mười vị Yêu Thần cùng kêu lên hành lễ.

Tổng cộng ba mươi hai vị Yêu Thần!

Chính là một trăm vị Yêu Vương mà Ôn Bình đưa vào cấm khu cuối cùng mấy ngày trước.

Ở trong cấm khu cuối cùng một tháng.

Sáu mươi tám vị Yêu Vương chết.

Nhưng ba mươi hai vị Yêu Vương còn sống sót đều thành Yêu Thần.

Ôn Bình định giao chúng nó cho Trần Hiết, phong phú lực lượng của Tẫn Tri Lâu một thoáng.

Yêu trung thành hơn người.

Cho nên Trần Hiết có thể giao những chuyện quan trọng cho chúng nó đi làm.

Không cần cố kỵ.

“Ở đây có ba mươi hai vị Yêu Thần, đều đến từ Hồ Yêu Hoàng. Kể từ hôm nay, chúng nó sẽ giao cho ngươi phân công.” Không đợi Trần Hiết cảm kích, Ôn Bình lại nói: “Trong

mười ngày sau đó, ta sẽ cho ngươi thêm sáu mươi tám vị Yêu Thần nữa, cộng lại là một trăm vị Yêu Thần. Có chúng nó, kế hoạch khuếch trương của ngươi sẽ càng nhanh hơn, cũng càng thuận lợi hơn."

"Đa tạ tông chủ!"

Trần Hiết mừng rỡ.

Một trăm vị Yêu Thần.

Có chúng nó, lại thêm dựa vào Bất Hủ Tông, tu luyện muốn khuếch trương thì hoàn toàn thông suốt.

Thế lực ngũ tinh cự đầu cũng không dám cản trở Tẫn Tri Lâu hắn.

Bởi vì một trăm vị cường giả Địa Vô Cấm, lực lượng này chỉ sợ không có thế lực ngũ tinh cự đầu nào có thể lấy ra được.

Toàn bộ Hồng Vực mới có được bao nhiêu cường giả Địa Vô Cấm?

【VIP】 Vực Chủ nổi giận, muốn diệt Bất Hủ Tông

Ôn Bình quay người.

Nhìn ba mươi hai vị Yêu Thần.

“Nếu như các ngươi làm tốt chuyện ở Tẫn Tri Lâu thì có thể vào lại cấm khu cuối cùng. Tương lai có được thực lực trung cảnh, thượng cảnh cũng không phải là việc khó gì.”

Đối với mấy Yêu Thần này thì lực lượng là thứ mà bọn họ khát vọng nhất.

Khát vọng với thực lực này khiến cho bọn họ không hề sợ tử vong.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ có thể sống sót trong cấm khu cuối cùng.

“Cảm ơn tông chủ.”

Ba mươi hai vị Yêu Thần cùng lên tiếng.

Ôn Bình hài lòng gật đầu, chợt vỗ vỗ bả vai Trần Hiết bên cạnh: “Chúng nó giao cho ngươi.”

Trần Hiết không cười nữa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có ba mươi hai vị Yêu Thần này, trong vòng bảy ngày thuộc hạ nhất định có thể khiến cho Tẫn Tri Lâu chân chính có chỗ đứng trong Hồng Vực. Trong vòng một tháng, Tẫn Tri Lâu có thể giám thị hết thảy thế lực trong Hồng Vực, nhất cử nhất động của bọn họ đều sẽ nằm gọn trong mắt Tẫn Tri Lâu.”

“Nhớ kỹ một chuyện, Tẫn Tri Lâu phải luôn giữ trung lập. Ngươi phải làm cho Tẫn Tri Lâu trở thành mặt trời treo trên Hồng Vực, khiến cho bọn họ kính sợ.” Ôn Bình lại dặn dò một câu.

Trần Hiết hiểu ra, gật đầu: “Thuộc hạ đã rõ.”

…

Cùng lúc đó.

Vô Thượng Thành.

Vực Chủ Phủ.

Trên chỗ cao nhất của tòa lầu cao vút trong mây, một nam tử tóc ngắn có đôi mắt sắc bén như đao đứng ở ngoài hành lang.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn quan sát Vô Thượng Thành.

Tựa như đang tán thưởng vẻ phồn hoa của Vô Thượng Thành.

Lại giống như đang hưởng thụ cảm giác thoải mái khi đứng từ trên cao quan sát chúng sinh.

Người này chính là Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố.

Chúa tể Hồng Vực.

Người mạnh nhất Hồng Vực.

Cũng là trời của Hồng Vực.

Ba trượng bên ngoài hành lang, một lão giả đang giơ một phong thư, dùng giọng khàn khàn đọc lên.

Vừa đọc trên mặt vừa lộ vẻ tức giận.

Sau khi đọc xong thì căm phẫn quát to một tiếng.

“Phản!”

Quân Thiên Nhất Cố cau mày, cũng tức giận trầm giọng nói: “Bất Hủ Tông này giết sáu vị Thần Tướng của Cực Sinh Điện trước, lại giết bốn ái đồ của Quân Thiên Nhất Cố ta, cuối cùng còn dám uy hiếp điện chủ Cực Sinh Điện ta ở trước mặt tất cả mọi người!”

“Vực Chủ, tông này đáng chém!”

Lão giả hung tợn nói.

Đã bao nhiêu năm.

Không!

Hẳn là từ khi Vực Chủ Phủ thiết lập đến nay, không có ai dám không kiêng nể gì như thế.

Giết Thần Tướng?

Tội này ngang với tạo phản!

Giết bốn vị ái đồ của Vực Chủ.

Đây là đang vả mặt Vực Chủ trước mặt mấy chục ức người của Hồng Vực!

Uy hiếp điện chủ Cực Sinh Điện trước mặt mọi người.

Đây là đang giẫm đạp lên uy nghiêm của Vực Chủ Phủ!

Hành vi ngỗ nghịch như thế đủ để hủy diệt Bất Hủ Tông mười lần tám lần.

"Ta đã rất khách khí với hắn. Hắn lại được một tấc rồi muốn tiến thêm một thước! Truyền lệnh xuống, xếp Bất Hủ Tông vào danh sách phản loạn, ít ngày nữa phát binh tiêu diệt. Ngươi cũng đi! Ta cũng muốn xem xem, rốt cuộc là vị cường giả Thiên Vô Cấm nào đứng sau lưng Bất Hủ Tông!"

Quân Thiên Nhất Cố quay đầu nhìn về phía lão giả, trong hai mắt tràn đầy sát ý.

Đối với Thiên Vô Cấm thì mọi người cần kính sợ, nhưng hắn có U Quốc chống lưng.

Bất Hủ Tông làm như vậy là phản loạn!

Là kẻ địch của U Quốc!

Chỉ là Thiên Vô Cấm thôi, còn không đến mức khiến cho hắn sợ hãi.

"Thuộc hạ lên đường ngay." Lão giả gật đầu.

Trong nháy mắt khi hắn gật đầu, một luồng khí tức cuồn cuộn như biển lan ra.

Nửa bước Thiên Vô Cấm!

Người này chính là phó vực chủ Hồng Vực Hãn Ly.

Cũng là một trong những chỉ huy của Thần U Quân Hồng Vực.

Cực Sinh Điện, quản lý rất nhiều thế lực ở Hồng Vực.

Kim Thủy Điện, phụ trách giết những người dám ngỗ nghịch.

Nhưng lực lượng chân chính giúp cho Vực Chủ Phủ, U Quốc dừng chân ở khu vực này lại là Thần U Quân!

Trăm vạn Thần U Quân là có thể dẹp yên một vực!

Mà Hồng Vực có ngàn vạn Thần U Quân!

Đồng thời Thần U Quân ở Hồng Vực có tổng cộng hai vị chỉ huy, một vị là lão giả Hãn Ly này.

Một vị khác là Phong Độ.

Cũng là một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Đây mới là gốc rễ dừng chân của Quân Thiên Nhất Cố!

Một thanh kiếm có thể đánh thiên hạ!

Cực Sinh Điện cũng được.

Kim Thủy Điện cũng được.

Bọn họ chỉ là một thanh kiếm dẹp yên thiên hạ.

Cả hai hoàn toàn khác biệt.

Quân Thiên Nhất Cố lạnh giọng nói: "Điều trăm vạn Thần U Quân, sau bảy ngày xuất phát. Đến lúc đó, ta chỉ muốn thấy được ba người sống sót."

"Ba người nào?"

Hãn Ly hỏi.

"Vân Liêu, Ôn tông chủ, và cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng Bất Hủ Tông."

Vân Liêu nhất định phải giữ lại.

Bởi vì hắn là Hồng Vực không còn yêu nghiệt nào mạnh hơn Vân Liêu.

Người này, nếu không chết thì tương lai có chín thành cơ hội sẽ bước vào Thiên Vô Cấm.

Người này xứng làm đệ tử của hắn!

Còn Ôn tông chủ.

Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù và ma pháp, đều là thứ mà hắn hứng thú, cũng rất muốn có.

Cho nên hắn không thể chết.

Cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng Bất Hủ Tông thì càng không cần phải nói.

Mặc dù có U Quốc chống lưng, hắn có thể không sợ nhưng hắn cũng không cảm thấy U Quốc sẽ vì mấy chuyện này mà giúp hắn giết một vị cường giả Thiên Vô Cấm.

"Vực Chủ yên tâm." Hãn Ly đáp.

Trăm vạn Thần U Quân giết tới.

Bất Hủ Tông chắc chắn chó gà không tha.

"Đi thôi."

Quân Thiên Nhất Cố vung tay lên.

Hãn Ly quay người hóa thành kinh hồng rời đi.

Một khắc đồng hồ sau, tiếng thú gào hùng hậu mênh mong vang lên trong Vô Thượng Thành, sau đó không ngừng vọng lại trên vùng trời Vô Thượng Thành.

Người trong Vô Thượng Thành dồn dập ngẩng đầu nhìn lên trời.

U Minh Yêu rống!

Thần U Quân tụ!

Trong nháy mắt sắc mặt từng người trong Vô Thượng Thành trở nên ngưng trọng.

Bởi vì Thần U Quân tụ tập chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn.

Sau đó thì thấy lít nha lít nhít yêu vật Dực tộc trong Vô Thượng Thành bay lên không trung, sau đó xếp thành hàng ngay ngắn trên bầu trời Vô Thượng Thành.

Trong chốc lát, Thần U Quân đã che lại hơn nửa ánh nắng trong Vô Thượng Thành.

【VIP】 Người của Vực Chủ Phủ muốn mua tiêu đề của Bất Hủ Nhật báo

Chúng nó giống như là mây đen, bao phủ trên vùng trời Vô Thượng Thành.

Đám người trong Vô Thượng Thành bắt đầu kinh ngạc tán thán.

“Này ít nhất cũng tập kết mấy chục vạn Thần U Quân, đã xảy ra chuyện gì rồi? Già Thiên Lâu đánh tới?”

“Cũng không phải Già Thiên Lâu đánh tới. Nhưng mà mấy chục vạn này, ngươi nghĩ quá đơn giản. Lần này tập kết ròng rã trăm vạn Thần U Quân, đồng thời do Hãn Ly tiền bối tự mình chỉ huy.”

“Trăm vạn Thần U Quân!”

“Trăm vạn!”

Nghe được con số này, đám người đổ mồ hôi lạnh.

Trăm vạn Thần U Quân.

Đủ để dẹp yên toàn bộ thế lực trong Hồng Vực.

Trước đó, lần Thần U Quân tập kết nhiều nhất cũng chỉ hai mươi vạn mà thôi.

Lần này chính là trăm vạn!

Hẳn là muốn thanh tẩy toàn bộ Hồng Vực?

“Cụ thể thì người thân thích đó của ta cũng không có nói, nhưng mà… lén nói cho các ngươi biết, lần này Thần U Quân muốn tiêu diệt một cái thế lực.”

“Tiêu diệt một cái thế lực, xuất động trăm vạn Thần U Quân?”

“Hưng sư động chúng như vậy, chỉ vì tiêu diệt một cái thế lực?”

“Thân thích đó của ngươi nói bậy chứ?”

Người đó hừ lạnh một tiếng, sau đó trầm giọng nói: “Các ngươi đừng có không tin, các ngươi có biết muốn tiêu diệt thế lực gì không? Có xem Bất Hủ Nhật báo không?”

“Có.”

“Mới xem mấy ngày nay.”

“Hôm nay, nửa canh giờ nữa là Bất Hủ Nhật báo sẽ mở bán, ngươi không nói ta cũng quên đi xếp hàng mua.”

Người đó cười thần bí, sau đó cố ý hạ thấp giọng nói: “Trăm vạn Thần U Quân, chính là nhắm vào Bất Hủ Tông sau lưng Bất Hủ Nhật báo!”

“Chuyện này…”

“Vậy mà nhắm vào Bất Hủ Tông!”

Mọi người xôn xao.

Uy danh của Bất Hủ Tông, bọn họ cũng được nhìn thấy qua Bất Hủ Nhật báo.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ tới thực lực của Bất Hủ Tông lại mạnh mẽ như thế.

Lại khiến cho trăm vạn Thần U Quân xuất chinh!

Không đúng.

Bất Hủ Tông đã làm gì vậy?

Tại sao Vực Chủ đột nhiên muốn tiêu diệt Bất Hủ Tông?

Đúng vào lúc này, một tiếng tiếng hò hét vang lên trên đường.

“Bất Hủ Nhật báo hôm nay đến rồi!”

“Bất Hủ Nhật báo hôm nay đến rồi!”

Vực Chủ Phủ.

Mấy ngàn tờ Bất Hủ Nhật báo được vội vàng đưa vào trong Vực Chủ Phủ.

Chúng nó bị chia ra từng phần phân phát đến các bộ trong Vực Chủ Phủ.

Trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong Vực Chủ Phủ đều có một phần Bất Hủ Nhật báo.

Rất nhanh, những gì Kim Bất Tam đã thấy cũng bị những người khác trong Vực Chủ Phủ nhìn thấy.

Khi một tấm Bất Hủ Nhật báo được đưa vào Thần U Điện, Hãn Ly.

Hãn Ly hai tay cầm Bất Hủ Nhật báo, cả buổi không thể bình tĩnh lại, cho đến khi xem hết toàn bộ tin tức trên Bất Hủ Nhật báo.

Đọc xong!

Bất Hủ Nhật báo bị mạch khí chợt nổi lên xoắn nát!

Từng mảnh giấy nhẹ nhàng rơi xuống đất, trên mặt Hãn Ly lộ vẻ bất đắc dĩ.

"Sau lưng Bất Hủ Tông này có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, chỉ sợ Vực Chủ sẽ đổi chủ ý."

Nói xong, Hãn Ly nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, trên bầu trời không ngừng hội tụ lít nha lít nhít Thần U Quân.

Tên đã lên dây.

Cũng đã tụ lực.

Nhưng mà chắc chắn người bắn tên sẽ không bắn.

Vực Chủ không giống hắn.

Hắn sẽ quan tâm đúng sai.

Ngỗ nghịch Vực Chủ Phủ chính là sai.

Thuận theo Vực Chủ Phủ chính là đúng.

Thế nhưng Vực Chủ không quan tâm đúng sai, hắn quan tâm lợi và hại.

Có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng này, tất cả sai lầm mà Bất Hủ Tông phạm đều có thể xem nhẹ.

Chết vài người mà thôi.

Địch Trần bị uy hiếp ngay trước mặt mọi người mà thôi.

Cho dù là Địch Trần bị giết thì cũng có thể xem nhẹ.

Đột ngột, giọng Quân Thiên Nhất Cố từ cửa vọng vào.

"Ngươi xem xong Bất Hủ Nhật báo hôm nay rồi?"

Trong Thần U Điện, Hãn Ly và những tướng lĩnh khác của Thần U Quân vội vàng quỳ một chân xuống đất.

"Cung nghênh Vực Chủ!"

"Cung nghênh Vực Chủ."

Quân Thiên Nhất Cố đi vào trong điện, trong tay cầm một tờ Bất Hủ Nhật báo đã được cuốn lại.

Khi nhìn thấy mấy mảnh giấy trên mặt đất, Quân Thiên Nhất Cố nói tiếp: "Có cách nào có thể cùng hợp tác chung sống với Bất Hủ Tông mà vẫn có thể phát binh không?"

Hãn Ly chậm rãi đứng dậy.

Hắn hiểu ý Vực Chủ.

Phải bảo đảm uy nghiêm của Vực Chủ Phủ.

Cũng phải bảo đảm đối tác hợp tác là Bất Hủ Tông.

Cá và tay gấu đều phải lấy được!

Hãn Ly đáp: "Vực Chủ, chuyện đã đến nước này, chỉ sợ chúng ta chỉ có thể đổi đổi dự tính xuất động Thần U Quân một chút."

"Đổi như thế nào?"

"Danh nghĩa Thần U Quân xuất chinh từ hủy diệt Bất Hủ Tông đổi thành vì bảo vệ Bất Hủ Tông."

Chuyện đã đến nước này, chỉ có làm như thế mới có thể tiếp tục giữ được uy nghiêm của Vực Chủ Phủ.

Bởi vì trăm vạn Thần U Quân chính là biểu tượng uy nghiêm.

Dùng bọn họ để bảo vệ Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng của Bất Hủ Tông, dùng để đáp tạ cống hiến của bọn họ với Hồng Vực.

Cử động lần này sẽ không làm mất đi uy nghiêm của Vực Chủ Phủ, còn có thể lấy được tình hữu nghị của Bất Hủ Tông.

"Vậy thì làm theo ý của ngươi đi. Liên hệ người của Tẫn Tri Lâu ở Vô Thượng Thành, nói cho bọn họ, tiêu đề của Bất Hủ Nhật báo ngày mai chính là trăm vạn Thần U Quân đi tới Tinh Kiếm Sơn bảo hộ Bất Hủ Tông. Bọn họ muốn bao nhiêu tiền thì Vực Chủ Phủ đều cho." Quân Thiên Nhất Cố lại nói: "Hôm nay ngươi lại đi bắt mấy người của Già Thiên Lâu đang tiềm phục trong Vô Thượng Thành, treo thi thể của bọn họ ở Đông Môn Vô Thượng Thành mười ngày! Đồng thời để cho Tẫn Tri Lâu viết chuyện này trong Bất Hủ Nhật báo ngày mai."

"Ta sẽ đi xử lý."

Hãn Ly gật đầu.

Quân Thiên Nhất Cố còn nói thêm: "Còn nữa, ngươi không cần đi theo Thần U Quân xuất chinh, ở lại trấn thủ Vô Thượng Thành."

"Vực Chủ muốn rời khỏi Vô Thượng Thành đi gặp tông chủ Bất Hủ Tông đó?"

"Không sai."

Quân Thiên Nhất Cố đáp một tiếng, không kịp chờ đợi rời khỏi Thần U Điện.

Khi Quân Thiên Nhất Cố vừa đi khỏi, Hãn Ly đưa mắt nhìn các tướng lĩnh của Thần U Quân sau lưng một lượt.

"Đi bắt mấy con cá lớn đang nuôi thả lên, buổi trưa hôm nay phơi thây ở trên cửa thành phía đông."

"Truyền lệnh xuống, Thần U Quân gia tốc tập kết."

“Tìm được người của Tẫn Tri Lâu thì dẫn hắn tới Thần U Điện gặp ta.”

Liên tục ba cái mệnh lệnh được đưa ra!

【VIP】 Người của Vực Chủ Phủ muốn mua tiêu đề của Bất Hủ Nhật báo (2)

Nói xong, Hãn Ly ngồi xuống lại, yên lặng nhắm mắt lại, nhưng mà mũi lại thở hổn hển.

Trong lòng của hắn tức giận, căm phẫn!

Mặc dù biết Vực Chủ làm như vậy không sai nhưng hắn lại vô cùng không thích cảm giác bị một tông môn thế lực nắm mũi dẫn đi.

Nửa ngày sau.

Hãn Ly mới chấp nhận được sự thật này.

Thầm nghĩ ba tiếng thôi!

…

Tiễn Thủy Thành.

Phân đà của Tẫn Tri Lâu.

“Nói cho bọn họ, một nén nhang sau ta sẽ cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn.” Dứt lời, Trần Hiết dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Ôn Bình.

Lúc này, Ôn Bình đang tìm kiếm một nhóm yêu vật tiếp theo đưa vào cấm khu cuối cùng.

Nghe Truyền Âm Thạch có động tĩnh, vội lấy Truyền Âm Thạch từ trong ngực ra.

“Tông chủ.”

Giọng Trần Hiết vang lên.

Ôn Bình hỏi: “Chuyện gì?”

“Hai chuyện. Thứ nhất, Vực Chủ đã dẫn người rời khỏi Vô Thượng Thành, mục đích là Đăng Thiên Nguyên; Thứ hai, người của Thần U Quân liên hệ với người của thuộc hạ, chịu

ra giá cao mua tiêu đề Bất Hủ Nhật báo ngày mai. Tông chủ, thuộc hạ nên ra giá cao hay thấp?”

“Tự mình đi tới Đăng Thiên Nguyên, ta thấy là do biết Bất Hủ Tông có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng cho nên đã đợi không kịp nữa.” Ôn Bình lại nói: “Giá cao. Nhất định phải là giá cao! Càng cao càng tốt. Quân Thiên Nhất Cố tự mình đi tới Đăng Thiên Nguyên, vậy thì cách ngày tháng trở mặt cũng không xa. Bây giờ có thể cắn Vực Chủ Phủ một đám bạch tinh thì đương nhiên là phải ngoạm càng nhiều càng tốt.”

Trần Hiết nghe nói như vậy thì cười nói: “Tông chủ, thuộc hạ đã rõ!”

Lúc này, Trần Hiết lại móc ra một viên Truyền Âm Thạch, liên hệ người ở Vô Thượng Thành.

“Nói cho bọn họ, giá tiền Tẫn Tri Lâu không thể làm chủ, cần báo cáo tông môn thương thảo, kêu bọn họ kiên nhẫn chờ đợi.”

Nói xong, Trần Hiết ngắt liên hệ với phía Vô Thượng Thành.

Sau đó lại nói với Ôn Bình: “Tông chủ, ngài nói xem một ngàn vạn miếng bạch tinh có ổn không?”

“Không có gì không ổn.”

Ôn Bình buồn cười.

Sao Trần Hiết không học một ít ưu điểm của hắn?

Dọa dẫm lại học được rất nhanh.

Vừa mở miệng thì là một ngàn vạn!

Nghe tông chủ nói vậy, Trần Hiết vui vẻ, lập tức xuất hiện ý nghĩ làm một vố lớn.

“Tông chủ, vậy thuộc hạ sẽ buông tay mà làm!”

“Đi đi.”

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng.

Sau khi cất Truyền Âm Thạch, Ôn Bình không cười nữa.

Đợi Yêu Vương trong Yêu tộc tụ tập xong, Ôn Bình chọn lựa xong thì trở về tông môn.

Quân Thiên Nhất Cố tự mình đi tới Đăng Thiên Nguyên, cũng có nghĩa là ngày tháng phải trở mặt với Vực Chủ Phủ Hồng Vực sắp đến.

Nói một cách khác, cũng đến lúc trở mặt với U Quốc.

Cần cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn!

Phải đi địa ngục vong linh một chuyến nữa.

Sau khi đưa trăm vị Yêu Vương vào cấm khu cuối cùng, Ôn Bình trở về Thính Vũ Các.

Lại vào địa ngục vong linh.

Sau khi đi vào địa ngục vong linh, Ôn Bình đi tới nơi mà lần trước hắn bắt được được Ám Lưu Tịch Diệt.

Tiếp tục đi tới trước tìm tòi mấy tiếng nhưng vẫn không có kết quả.

Nhưng mà sự kiên nhẫn của Ôn Bình không tệ.

Chậm rãi tìm.

Lại nói Trần Hiết.

Trần Hiết cũng không có vội vã đưa ra câu trả lời chắc chắn cho Thần U Quân, chỉ để cho người của Thần U Quân ở đó lo lắng suông.

Ý Trần Hiết là làm cho bọn họ sốt ruột.

Để cho bọn họ tự mình ra giá cao.

Vô xảo bất thành thư, lúc này Vực Chủ Phủ muốn chính là hiệu suất.

Cho nên khi tướng lĩnh Thần U Quân lòng nóng như lửa đốt thì Trần Hiết vẫn còn đang đưa Yêu Thần đến các phân đà của Tẫn Tri Lâu.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy.

Cùng lúc đó, một trận đại chiến đột nhiên bùng nổ trong Vô Thượng Thành.

Thời gian đại chiến rất ngắn.

Nhưng mấy chục vạn Thần U Quân xuất động, khiến cho người trong Vô Thượng Thành đều kinh ngạc.

Không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Cho đến buổi trưa, mười người của Già Thiên Lâu ẩn núp trong Vô Thượng Thành bị phơi thây ở trên cửa thành thì bọn họ mới biết được.

Hóa ra là người của Già Thiên Lâu tiềm nhập vào Vô Thượng Thành!

Chuyện này khiến cho không ít người không rét mà run!

Người của Già Thiên Lâu cũng chui vào tận trong Hồng Vực.

Chỗ mà bọn họ vốn coi là một chỗ hết sức an toàn này bỗng nhiên lại xuất hiện nguy cơ.

"Chỉ huy, mười tên thám tử của Già Thiên Lâu đã đền tội!"

"Hơn nữa chúng ta còn tìm hiểu nguồn gốc phá huỷ hang ổ của bọn họ, khiến cho đám người đang ẩn núp của Già Thiên Lâu trọng thương một lần."

Các tướng lĩnh của Thần U Quân đắc ý đứng ở trên cổng thành Vô Thượng Thành.

Một lần giết mười tên thám tử Địa Vô Cấm đang ẩn núp của Già Thiên Lâu, có thể nói công tích vĩ đại.

Những năm gần đây, người của Già Thiên Lâu ẩn núp trong địa phần U Quốc càng ngày càng nhiều, nhưng mỗi lần bắt được đều là tôm tép.

Một lần giết mười tên Địa Vô Cấm ẩn núp, trước kia bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hãn Ly đứng chắp tay, nhìn cửa thành xa xa, như có điều suy nghĩ. Mặc dù trên mặt không hiện vẻ vui thích nhưng vẫn tán dương: "Đều làm rất không tệ."

Các tướng lĩnh của Thần U Quân vui vẻ nói: "Đều do chỉ huy đại nhân lãnh đạo tốt, công lao trọng thương người ẩn núp

của Già Thiên Lâu lần này chín mươi chín phần trăm đều nên là của ngài, chúng ta cũng chỉ nghe lệnh mà làm thôi.”

Giao phần lớn công lao cho Hãn Ly, sau đó các tướng lĩnh Thần U Quân bày ra tư thái nịnh nọt.

Hãn Ly hài lòng cười một tiếng.

Nhưng mà là ngoài cười nhưng trong không cười.

Nếu như là ngày thường thì đương nhiên là hắn sẽ rất vui vẻ.

Nhưng mà hôm nay hắn có chút không vui nổi.

Bởi vì hắn không xác định được rốt cuộc câu trả lời của lâu chủ Tẫn Tri Lâu là cự tuyệt hay là phải thương nghị với Bất Hủ Tông thật.

“Sai người đi tìm người của Tẫn Tri Lâu một chuyến nữa, nói cho bọn họ, lão phu muốn tự mình đàm phán với lâu chủ Tẫn Tri Lâu.” Hãn Ly quyết định tự mình ra tay cho thỏa đáng, vững chắc một chút, hiệu suất cũng càng cao.

Thấy chỉ huy lại muốn hạ thấp mình đích thân bàn với lâu chủ Tẫn Tri Lâu, một tên tướng lĩnh Thần U Quân vội nói: “Chỉ huy, Tẫn Tri Lâu đó chỉ là thế lực dưới trướng Bất Hủ Tông thôi. Người của Tẫn Tri Lâu cũng đều là mấy người có thực lực tầm thường, nhất định không dám ngỗ nghịch ý của ngài. Tốt nhất là ngài nên chờ một chút, nếu không thì sợ là hắn sẽ ra giá trên trời.”

【VIP】 Một ngàn? Hai ngàn!

Giờ phút này, chỉ huy muốn tự mình bàn với Tẫn Tri Lâu, đồng nghĩa với việc nói thẳng cho bọn họ biết.

Chuyện này rất gấp!

Bắt buộc phải làm!

Chắc chắn lâu chủ Tẫn Tri Lâu đó sẽ ra giá trên trời.

Hãn Ly đáp: "Không sao, ta nghĩ hắn cũng không dám. Hơn nữa lão phu cũng muốn nhìn thấy lâu chủ Tẫn Tri Lâu tay mắt thông thiên này là hạng người như thế nào."

Thấy Hãn Ly đã quyết, các tướng lĩnh cũng không tiện nói gì.

Trong đó, một tên tướng lĩnh bay đi, đi phân đà của Tẫn Tri Lâu, tìm người của Tẫn Tri Lâu.

Người của Tẫn Tri Lâu ở Vô Thượng Thành đều là tiểu nhân vật Thần Huyền Cảnh, nghe nói là phó vực chủ muốn tự mình bàn với lâu chủ thì vội vàng dùng Truyền Âm Thạch liên hệ với bên trên.

Tin tức từng tầng đi dần lên, trăm hơi thở sau thì truyền đến chỗ Trần Hiết.

Trần Hiết nghe được tin tức này thì cười nói: "Đợi không kịp? Xem ra một ngàn vạn miếng bạch tinh này hoàn toàn ổn."

Nếu như một ngàn vạn tới tay, tương lai một hai năm Tẫn Tri Lâu cũng sẽ không thiếu tiền.

Hơn nữa, có một ngàn vạn này đủ để cho Bất Hủ Nhật báo bao trùm các vực xung quanh trong thời gian ngắn.

Lúc này, Trần Hiết liên hệ người ở Vô Thượng Thành, sau một lát thì nghe được tiếng Hãn Ly.

"Nói chuyện với tảng đá?"

Giọng nói tràn đầy nghi ngờ của Hãn Ly vọng ra.

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết mở miệng: “Hãn Ly tiền bối, kính đã lâu!”

Hãn Ly nghe tiếng từ Truyền Âm Thạch vọng ra, trong lòng giật thót, nhưng bởi vì có không ít người ở đây cho nên chỉ kinh ngạc thoáng qua.

Nhưng khi nhìn Truyền Âm Thạch, Hãn Ly không khỏi thầm nghĩ trong lòng: Một hòn đá nhỏ mà thắng được ngàn vạn loại phương pháp truyền âm của U Quốc!

Xem ra thứ này cũng do tên Tuyền Qua Thần Tượng sau lưng Bất Hủ Tông chế tạo.

Nếu như thứ này có thể thuộc về bọn họ, U Quốc chắc chắn sẽ bước vào một thế giới mới.

Kềm nén suy tư trong lòng, Hãn Ly hỏi: “Ngươi chính là lâu chủ Tẫn Tri Lâu?”

“Đúng thế.”

Trần Hiết đơn giản đáp một tiếng.

Hãn Ly lại nói: “Các hạ thần long thấy đầu không thấy đuôi, còn thần bí hơn cả tông chủ Bất Hủ Tông, đúng là khiến cho người ta thấy kỳ lạ.”

“Chỗ nào, so với Hãn Ly tiền bối ngài thì kém xa.” Trần Hiết cũng không vội, nếu Hãn Ly muốn tiếp tục khách sáo thì cứ tiếp tục khách sáo đi.

Người muốn mua tiêu đề chính là Hãn Ly.

Gấp cũng là Hãn Ly.

Quả nhiên, tiếp tục khách sáo hai câu, sau đó Hãn Ly vội vã không nhịn nổi mà đi thẳng vào vấn đề.

“Một trăm vạn miếng bạch tinh, bán tiêu đề của Bất Hủ Nhật báo ngày mai cho lão phu, được không?” Hãn Ly nói một cái giá tiền không rẻ.

Trăm vạn bạch tinh.

Không ít.

Thế lực ngũ tinh bình thường hoàn toàn không bỏ ra nổi nhiều bạch tinh như vậy.

Trần Hiết nghe cái giá tiền này thì không có bật cười, chỉ lạnh nhạt nói: "Hãn Ly tiền bối, chuyện này ta không làm chủ được. Bất Hủ Nhật báo bán cho ai, giá cả như thế nào đều phải do tông chủ chúng ta làm chủ."

"Vậy thì muốn bao nhiêu bạch tinh thì lâu chủ mới có thể làm chủ?" Hãn Ly cũng không phải người ngu, sao lại không biết ý Trần Hiết.

Trần Hiết cố ý trầm tư một buổi, nói: "Hãn Ly tiền bối, ngài nói đùa. Bao nhiêu bạch tinh ta cũng không dám thay tông chủ làm chủ. Nhưng mà tông chủ cũng có dặn dò, nếu như Hãn Ly tiền bối ra được một ngàn vạn bạch tinh thì ta có thể làm chủ. Nếu thấp hơn cái giá tiền này thì nhất định phải chờ tông chủ từ Đăng Thiên Nguyên trở lại tông rồi mới bàn lại."

"Một ngàn vạn!"

"Hắn đúng là dám giở công phu sư tử ngoạm!"

Vừa nghe con số một ngàn vạn bạch tinh, rất nhiều tướng lĩnh Thần U Quân đều gấp.

Một ngàn vạn bạch tinh!

Có mấy cái thế lực trong Hồng Vực có thể lấy ra được.

Như Hồng Diệp Môn cũng chưa chắc có thể lấy ra được.

Trần Hiết nghe nói như vậy thì cũng không định nói tiếp nữa: "Hãn Ly tiền bối, ngài đợi tông chủ chúng ta trở về rồi bàn đi. Thấp hơn một ngàn vạn bạch tinh thì ta thật sự không làm chủ được!"

Hãn Ly hơi bất mãn, nói: "Các hạ thật sự không muốn nể mặt lão phu? Phải biết, cho dù là Tẫn Tri Lâu hay là Bất Hủ Tông thì đều là thế lực trong Hồng Vực, thuộc Vực Chủ Phủ ta quản lý. Tốt nhất các hạ nên nghĩ rõ ràng rồi nói. Nhiều một bằng hữu dễ chịu hơn nhiều một kẻ địch."

Trần Hiết kêu khổ: “Hãn Ly tiền bối, ai dám không nể mặt ngài chứ… nhưng mà thấp hơn một ngàn vạn bạch tinh ta cũng không dám thay tông chủ quyết định. Ngài có muốn thương lượng với tông chủ chúng ta không, ta có thể giúp ngài liên hệ tông chủ chúng ta.”

Hãn Ly lạnh giọng nói: “Lão phu thời gian không nhiều.”

“Sẽ không để cho ngài chờ lâu.”

Dứt lời, Trần Hiết cắt đứt liên hệ với Truyền Âm Thạch.

Một giây sau, Hãn Ly một chưởng đánh gãy cái bàn trước mặt.

Trần Hiết thì cười liên hệ với Ôn Bình, nói lại từng chữ trong cuộc đối thoại của hắn với Hãn Ly cho Ôn Bình nghe.

Cuối cùng, Trần Hiết kèm theo một câu: “Tông chủ, ngài xem có cần kéo dài hắn nữa không?”

Không chịu ra một ngàn vạn?

Vậy thì để cho người tiếp tục chờ.

Xem ai cuống cuồng!

Ôn Bình mới ở trong địa ngục vong linh mấy giờ, không có chút thu hoạch nào, nghe nói Hãn Ly thậm chí ngay cả một ngàn vạn bạch tinh cũng không muốn cho, nói: “Để ta nói!”

Khi liên hệ với người ở Vô Thượng Thành, Ôn Bình mở miệng nói: “Ai tìm ta?”

Hãn Ly nghe tiếng của người khác vang lên thì vội vàng đáp: “Các hạ là tông chủ Bất Hủ Tông?”

“Ừm.”

Ôn Bình đáp.

Hãn Ly cũng không còn khách sáo nữa, tức giận nói: “Ôn tông chủ, người của ngài có chút lòng tham không đáy! Tiêu đề của Bất Hủ Nhật báo mà muốn một ngàn vạn bạch tinh một ngày?”

“Hắn đã nói sai, là hai ngàn vạn bạch tinh!”

Ôn Bình trả lời.

Vẻ mặt Hãn Ly lập tức cứng lại.

Hắn sửng sốt một hồi, hoài nghi mình nghe lầm: “Ôn tông chủ, ngươi vừa nói bao nhiêu?”

“Một ngàn vạn là giá cho bằng hữu. Hai ngàn vạn mới là giá thường.” Ôn Bình trả lời.

Hãn Ly tức giận nói: “Ý là chúng ta không là bằng hữu?”

【VIP】 Giá chót của tiêu đề: Hai ngàn vạn

Ôn Bình lạnh nhạt đáp: “Khi ngươi nói người của bổn tông chủ sai ngay trước mặt ta thì đã không tính là bằng hữu.”

“Ngươi ——”

Hãn Ly trán nổi gân xanh.

Khinh người quá đáng!

Chỉ là chủ một tông cũng dám nói chuyện với hắn như thế!

“Muốn mua hay không, không mua đừng làm mất thời gian của bổn tông chủ.” Cho dù là một ngàn vạn bạch tinh hay là hai ngàn vạn bạch tinh, đối với Ôn Bình đều là có thì được mà không có cũng không sao.

Bởi vì số bạch tinh này nhiều lắm cũng chỉ có thể dệt hoa trên gấm cho Bất Hủ Tông.

Việc cấp bách là có thêm mấy nửa bước Thiên Vô Cấm hoặc là có một cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn Bất Hủ Tông.

Tốn nước bọt, tốn thời gian ở đây còn không bằng đi địa ngục vong linh tìm.

“Ôn tông chủ không cảm thấy giá tiền này có chút quá đáng sao?”

Hai ngàn vạn bạch tinh.

Ba thế lực lớn cũng chưa chắc có thể lấy ra được.

Nhiều bạch tinh như vậy, đối với Vực Chủ Phủ thì mặc dù không tính quá nhiều nhưng cũng không phải là một con số đơn giản.

Hơn nữa đây chỉ là giá mua tiêu đề của Bất Hủ Nhật báo một ngày thôi!

“Quá đáng? Phó vực chủ có biết mỗi ngày Bất Hủ Nhật báo có bao nhiêu người xem sao?”

Hãn Ly yên lặng.

Hắn biết.

Thế nhưng không muốn trả lời.

Ôn Bình nói tiếp: “Nếu phó Vực Chủ không muốn trả lời, vậy bổn tông chủ trả lời thay ngươi. Bất Hủ Nhật báo có thể khiến cho mỗi ngày hơn bốn mươi ức nhân tộc biết toàn bộ chuyện gì xảy ra hôm qua! Mà Hồng Vực chỉ mới có chừng năm mươi ức người. Ngoại trừ Bất Hủ Nhật báo, nếu phó vực chủ có thể nghĩ ra được những phương pháp khác thì ta cũng chịu ra hai ngàn vạn bạch tinh này.”

Nói một cách đơn giản, đây là kỹ thuật độc nhất vô nhị!

Ta nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu.

Chê đắt, vậy thì ngươi có thể không dùng.

Lúc này, Hãn Ly vẫn trầm mặc.

Hắn không thể phản bác câu nói này của Ôn Bình, đúng là chỉ có Bất Hủ Nhật báo có thể làm được điều này.

Lúc này, trong lòng của hắn rất khó chịu.

Dù sao hắn có thể thống suất một ngàn vạn Thần U Quân, san bằng Bất Hủ Tông, cực kỳ đơn giản.

Nhưng mà Vực Chủ đã dặn, đồng thời Vực Chủ Phủ cũng cần hợp tác với tồn tại sau lưng Bất Hủ Tông, bây giờ cho dù có tức cũng phải nhịn xuống.

Khi Hãn Ly trầm mặc, Ôn Bình lại lên tiếng nhắc nhở lần nữa: “Phó vực chủ tiền bối, nếu làm đại sự thì cách cục phải lớn!”

Lông mày Hãn Ly run lên.

Mình bị người ta nhắc nhở cách cục phải lớn?

Sống hơn bốn trăm năm, chỉ huy ngàn vạn Thần U Quân cũng có trăm năm, chưa bao giờ có người nói như vậy.

Chuyện này khiến hắn rất khó chịu.

“Có thể! Nhưng lão phu muốn nội dung tiêu đề Bất Hủ Nhật báo ngày mai theo ý lão phu.”

Nhưng mà cuối cùng Hãn Ly vẫn cắn răng đồng ý.

Chỉ cần có thể hợp tác với Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng sau lưng Bất Hủ Tông thì hai ngàn vạn bạch tinh có thể kiếm về bất cứ lúc nào.

Hai ngàn vạn bạch tinh này coi như tiền vốn!

Ôn Bình vui vẻ: “Lựa chọn sáng suốt! Sau này nếu Vực Chủ Phủ còn cần dùng Bất Hủ Nhật báo hoặc là vật gì khác thì bổn tông chủ sẽ cho Vực Chủ Phủ giá ưu đãi.”

Nghe được nửa câu sau của Ôn Bình, trong nháy mắt, cảm xúc của Hãn Ly thay đổi, cảm giác khó chịu biến mất sạch.

Sau này!

Hai chữ này rất quan trọng.

Chứng minh Bất Hủ Tông có ý hợp tác.

Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù, Tẫn Tri Lâu không gì không biết, còn có Bất Hủ Nhật báo có thể xưng là kỳ tích vân vân…

Nếu có thể hợp tác, Vực Chủ Phủ sẽ nhất phi trùng thiên!

“Cứ quyết định như vậy đi! Ôn tông chủ, hi vọng sau này chúng ta có thể hợp tác chân thành. Vực Chủ Phủ chính là bằng hữu trung thành nhất của ngài và Bất Hủ Tông.”

Lúc này, Hãn Ly cảm thấy hai ngàn vạn mua một cái khởi đầu tốt.

Kiếm lời!

Kiếm lớn!

“Đúng rồi, nghe nói hôm nay Vô Thượng Thành bắt được không ít, cũng giết không ít người Già Thiên Lâu ẩn núp vào?” Ôn Bình bỗng nhiên đổi giọng hỏi!

Hãn Ly cười đáp: “Ôn tông chủ đúng là tin tức linh thông. Gần đây Già Thiên Lâu càng ngày càng càn rỡ! Hơn nữa còn xuất hiện hàng loạt Địa Vô Cấm ẩn núp, có mạnh mẽ hơn hay không thì đúng là khó mà nói được. Cho nên Vực Chủ đã thương lượng với lão phu một phen, ngày mai mượn Bất Hủ Nhật báo báo cho nhân tộc trong Hồng Vực chớ phớt lờ, kẻ địch cũng không chỉ là ở sa trường, kẻ địch cũng ở ngay bên cạnh.”

“Đúng vậy, cũng không chỉ là ở sa trường, còn gần ở bên người.” Ôn Bình cũng cảm thán một câu.

Chỉ sợ không lâu sau thì Hồ Thiên Địa cũng biến thành cái sa trường thứ hai.

Hãn Ly nghe Ôn Bình cảm động lây trả lời một câu như thế thì nói: “Ôn tông chủ nhìn xa! Mặc dù chúng ta ở nơi an toàn nhưng lại không thể không đề phòng nguy hiểm. Nhưng mà Ôn tông chủ cũng không cần phải lo lắng, Thần U Quân tồn tại chính là vì thủ hộ Hồng Vực, thủ hộ tất cả nhân tộc trong Hồng Vực. Có chúng ta ở đây, đao của Già Thiên Lâu sẽ chém vào Thần U Quân ta trước!”

Câu nói này nghe rất dõng dạc, không giống lời xã giao.

Đương nhiên Ôn Bình cũng không nghi ngờ.

Mặc dù U Quốc sẽ là kẻ địch của Bất Hủ Tông trong tương lai, cũng sẽ là kẻ địch của Ôn Bình hắn, nhưng không xung đột với U Quốc bảo hộ người sống trong vùng đất này.

Đương nhiên, người được bảo hộ phải đáp ứng một điều kiện.

Đó chính là trung vô điều kiện với U Quốc!

Thần U Quân chỉ bảo hộ mình và người trung thành với mình.

Mà Bất Hủ Tông sẽ vĩnh viễn không trung với U Quốc.

Đây chính là xung đột!

Xung đột không thể điều đình giữa Bất Hủ Tông và U Quốc.

Ôn Bình nói tiếp: “Hãn Ly tiền bối, dừng đề tài này lại đi. Nên nói chuyện hai ngàn vạn bạch tinh trước.”

“Lão phu sẽ sai người mang đến Bất Hủ Tông. Mấy ngàn vạn bạch tinh mà thôi, trong bảo khố của Vực Chủ Phủ, có thể lấy ra bất cứ lúc nào.” Hãn Ly nói, thuận tiện hít hà một phen, biểu hiện ra nội tình hùng hậu của Vực Chủ Phủ.

Ôn Bình đáp: “Sau đó sẽ có người tự tới cửa lấy. Nhận được bạch tinh thì người Tẫn Tri Lâu sẽ liên hệ ngươi. Hợp tác vui vẻ!”

【VIP】 Lại dùng Long Kha

“Sau này Ôn tông chủ có thể tới Vô Thượng Thành đi dạo, để lão phu tận tình gia chủ một chút.”

Khách sáo với Hãn Ly hai câu, Ôn Bình cắt đứt liên hệ với Hãn Ly.

Sau đó lại kết nối với Trần Hiết.

Lúc này, Trần Hiết đang mong mỏi trông mong, muốn biết tông chủ và vị phó vực chủ này nói chuyện thế nào rồi.

Tính tình tông chủ tương đối thẳng thắn, nếu như Hãn Ly đề cao bản thân, cao cao tại thượng nói chuyện với tông chủ. Vậy cuộc làm ăn này không chỉ không làm được mà ngày mai còn phải khai chiến với Vực Chủ Phủ.

Mặc dù không sợ khai chiến với Vực Chủ Phủ nhưng Trần Hiết vẫn rất chờ mong kết quả.

Khi Truyền Âm Thạch có phản ứng, Trần Hiết lập tức cầm lấy, khom người trước bàn vuông, bức thiết hỏi: “Tông chủ?”

“Chờ nhận được bạch tinh thì Long Kha sẽ liên hệ ngươi, ngươi lại cho người của ngươi liên hệ với vị phó vực chủ đó.”

“Tông chủ, hẳn là ngài không cho hắn giá rẻ đó chứ?”

“Không có. Hai ngàn vạn bạch tinh này, ta sẽ cho ngươi một ngàn vạn để mà phát triển Tẫn Tri Lâu. Đồng thời, đây cũng là một khởi đầu tốt, nếu có thế lực muốn tuyên bố gì trên Bất Hủ Nhật báo thì ngươi có thể buông tay làm. Chỉ cần không phải bất lợi cho Bất Hủ Tông và Tẫn Tri Lâu, chỉ cần không phải tin tức hư giả thì đều có thể tuyên bố. Còn tiêu chuẩn thì ngươi tự mình tính đi. Có thể dùng Bất Hủ Nhật báo kiếm tiền nhưng đừng để cho Bất Hủ Nhật báo biến thành công cụ vơ vét của cải!”

Ôn Bình nhắc nhở những thứ cần chú ý một phen.

Bởi vì khi còn sống ở thế giới trước đây, hắn cực ghét loại truyền thông bất nhân này.

Tin đồn thất thiệt, viết bậy viết bạ, vì tiền mà mất chất…

Là những gì mà hắn ghét nhất!

Hơn nữa, Bất Hủ Nhật báo phải có quyền uy, trở thành loại tồn tại quyền uy như Thất Vực Đăng Thiên Bảng, như vậy thì nhất định phải kiên trì giữ vững ranh giới.

Trần Hiết trịnh trọng đáp, cũng không cảm thấy kinh ngạc với con số hai ngàn vạn bạch tinh.

Bởi vì tông chủ nói những lời đó, nhìn xa trông rộng, khiến cho hắn cảm thấy mình được lợi rất nhiều, có thể làm cho hắn bình tĩnh lại tâm tình, bình tĩnh suy tính tương lai mà không phải cúi đầu nhìn chân, chỉ biết cái trước mắt.

"Tông chủ, thuộc hạ ghi nhớ!"

"Vậy cứ như thế đi."

Sau khi nhắc nhở một câu, Ôn Bình lại dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Long Kha —— dì nhỏ của mình.

Còn tại sao lại phái nàng đi lấy bạch tinh.

Bởi vì phải để cho nàng đi làm việc một chút.

Gần đây Long Kha vùi đầu tu luyện, vẫn luôn mặc kệ mọi chuyện trong tông môn, thân là trưởng lão, sao có thể làm như vậy được.

Long Kha là người của U Quốc, chuyện liên hệ với người của U Quốc thì giao cho nàng rất ổn.

Nói thật, Ôn Bình cũng có ý định sẽ xếp Long Kha vào hệ thống của Tẫn Tri Lâu.

Người U Quốc sẽ hiểu người U Quốc hơn.

Long Kha có thể trợ giúp cho Trần Hiết nhiều hơn.

Trần Hiết cũng có thể vô điều kiện tin tưởng Long Kha.

Sau khi quyết định xong, Ôn Bình dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Long Kha đang ở Phong Chi Cốc.

Gần đây Long Kha vừa mới đột phá Địa Vô Cấm, cũng vừa từ Đệ Ngũ Thế Giới ra tới, nàng lại lao đầu vào trong Phong Chi Cốc, muốn lấy được một thanh vũ khí thuộc tính phong để tăng cao thực lực của mình.

Khi Truyền Âm Thạch có động tĩnh, nàng lui ra khỏi nơi tập luyện.

"Đại tông chủ của ta, ngươi có chuyện gì không?"

Sau khi thẳng thắn về thân phận, Long Kha cũng không có gánh nặng nữa, nhưng mà mỗi lần gặp Ôn Bình thì đều gọi 'đại tông chủ'.

Có chút ý trêu chọc trong đó.

Ôn Bình trầm giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi theo Trần Hiết, cùng Trần Hiết phát triển Tẫn Tri Lâu."

"A!"

Trong giọng nói Long Kha tràn đầy không muốn.

Nàng thích tu luyện.

Hưởng thụ tu luyện.

Hơn nữa còn mong mình sẽ càng ngày càng mạnh mẽ.

Bây giờ tạm hoãn tu luyện, quá khó chịu.

"A cái gì, nếu không chịu thì về nhà đi. Thuận tiện nói cho mẫu thân của ta biết, nói ta không cần ngươi bảo vệ."

"Ta đồng ý, ai nói lão nương không muốn. Ngươi còn nhỏ, ngay cả Thiên Vô Cấm cũng đánh không lại, sao có thể không cần trưởng bối bảo vệ chứ. Ta là trưởng bối, chấp nhận đến Tẫn Tri Lâu phân ưu giải hạn cho ngươi!"

Long Kha vội vàng đồng ý.

Đi?

Tuyệt đối không thể.

Rời khỏi Bất Hủ Tông, đi đâu tìm một Phong Chi Cốc thứ hai?

Đi đâu tìm một Đệ Ngũ Thế Giới thứ hai?

Ma pháp, pháp thuật các loại thì càng không cần phải nói, ngoại trừ Bất Hủ Tông, những chỗ khác hoàn toàn không học được.

"Nói như ngươi đánh thắng Thiên Vô Cấm vậy. Ngươi là trưởng bối… bây giờ có thể đỡ được một kiếm của ta không?" Ôn Bình khịt mũi coi thường một phen.

"Ngươi là biến thái! Sao ta so được với ngươi?"

"Vậy ngươi đánh thắng được Long Nguyệt không?"

"Ma pháp, nhất định phải dùng ma pháp chiến thắng nó… ta tu luyện mạch thuật, không giống nhau."

Long Kha mạnh miệng nói.

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, không có nói đùa nữa, dặn dò: "Được rồi, nói chuyện chính. Tương lai Bất Hủ Tông rất có thể sẽ khai chiến với U Quốc, cho nên ngươi ở Tẫn Tri Lâu thì nhất định phải cẩn thận. Trước mắt Tẫn Tri Lâu đã bao trọn Hồng Vực, tiếp theo sẽ khuếch trương ra bên ngoài… tóm lại, nếu như mở ra đại chiến thật, ta cần Tẫn Tri Lâu biến thành một thanh kiếm vô hình trong tay của ta. Tầm quan trọng của nó không thua gì Bất Hủ Tông có một cường giả Thiên Vô Cấm."

"Nhanh như vậy thì đã khuếch trương ra khỏi Hồng Vực? Không phải mới đến Triều Thiên Hạp mấy tháng sao?"

Bao trọn Hồng Vực trong mấy tháng.

Cũng quá nhanh chứ.

"Kế hoạch của ta là nội trong năm nay, để cho Bất Hủ Nhật báo truyền khắp toàn bộ Nguyên Dương Vực, trong ba năm truyền khắp toàn bộ U Quốc."

"Thật điên cuồng!"

Long Kha nhịn không được cảm thán một câu.

Đồng thời cũng cảm thấy hưng phấn.

Trước kia ở Long gia, cho dù lấy được thành tựu gì thì cũng chỉ có thể khoe khoang với người tỏng cùng thế hệ một

chút.

Trong mắt trưởng bối Long gia, nàng chỉ là một đứa nhỏ không ra hồn, không làm được chuyện lớn gì.

【VIP】 Lại dùng Long Kha (2)

Đây cũng là nguyên nhân tại sao nàng lại cố gắng tu luyện.

“Nhưng mà ta thích!” Không đợi Ôn Bình nói chuyện, Long Kha nói thêm một câu, cực kỳ hưng phấn.

Ôn Bình nói theo: “Ngươi đi Vô Thượng Thành làm một chuyện trước, sau đó hãy đi tìm Trần Hiết.”

“Cái gì?”

“Đi tìm phó vực chủ Hãn Ly của Hồng Vực lấy vài thứ, sau khi ngươi đến đó thì trực tiếp báo danh hiệu Bất Hủ Tông, hắn sẽ đưa đồ cho ngươi.”

“Phó vực chủ Hồng Vực Hãn Ly…”

Long Kha trầm tư một phiên, sau đó tìm kiếm trí nhớ liên quan đến Hãn Ly trong đầu.

Nghe nói.

Nhưng chưa từng gặp.

Long Kha tò mò đặt câu hỏi: “Lấy thứ gì?”

“Một chút bạch tinh thôi.”

Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại một câu.

Long Kha bất đắc dĩ nói: “Được, đại tông chủ của ta… nhiệm vụ này, ta nhận.”

…

Vô Thượng Thành.

Cuối cùng thư của Kim Bất Tam cũng được đưa đến Vô Thượng Thành.

Cuối cùng tin Địch Trần chết cũng bị Vực Chủ Phủ biết được.za

Tin tức này giống như là củi khô gặp lửa, trong nháy mắt đốt bùng lên ngọn lửa cảm xúc của người xem.

Dám giết điện chủ một điện?

To gan lớn mật!

Tội đáng chém!

Mặc dù chỉ tình nghi thôi nhưng nhất định phải trả giá đắt.

Nhưng mà Hãn Ly xem phong thư này xong thì lại cất thư đi, đồng thời dặn dò các tướng lĩnh Thần U Quân ở đây: "Hôm nay các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, Địch Trần bị người của Già Thiên Lâu tiềm phục vào giết chết."

Vẻ mặt tức giận căm phẫn của chúng tướng lĩnh Thần U Quân cứng lại trong nháy mắt.

Nhưng mà khi biết thái độ của Vực Chủ và phó vực chủ với Bất Hủ Tông thì mọi người cũng không nói thêm gì nữa.

Vì hợp tác với Bất Hủ Tông, Vực Chủ Phủ từ bỏ Địch Trần.

Địch Trần chết, đã định trước là không rõ ràng.

Cũng đã định trước là chết một cách vô ích.

Thật ra thì không ít tướng lĩnh Thần U Quân ở đây đều là hảo hữu của Địch Trần, thường xuyên cùng nghiên cứu thảo luận nhiều thứ, bình thường cũng không ít qua lại với nhau. Nghe được kết quả như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể thở dài.

"Đại nhân, vậy chúng ta phải bàn giao với người Địch gia như thế nào?" Một tướng lĩnh Thần U Quân mở miệng hỏi.

Ánh mắt lạnh lùng của Hãn Ly lập tức chiếu tới: "Lỗ tai điếc? Người của Già Thiên Lâu tiềm phục vào giết Địch Trần, đây là bàn giao."

Tên tướng lĩnh Thần U Quân đó đành phải im miệng không nói nữa, nhưng mà khi cúi mặt xuống, trên mặt mang theo vẻ phiền muộn.

Đúng là người đi trà lạnh.

Bàn giao qua loa như vậy.

Sau khi rời khỏi đại điện, hắn một đường đi ra khỏi Vực Chủ Phủ, tự hỏi xem nên nói chuyện này với Địch gia như thế

nào.

Nói như vậy thật?

Người bị người của Già Thiên Lâu tiềm phục vào giết, đừng nghĩ tới chuyện báo thù.

Hắn không đành lòng.

Bởi vì thê tử của Địch Trần là muội muội ruột của hắn.

Lẽ nào phải lừa gạt muội muội ruột của mình như thế sao?

Khi thất hồn lạc phách đi tới trước cửa Địch gia, người Địch gia nhiệt tình ra đón, kêu gọi hắn, muốn giữ hắn lại ăn cơm. Thê tử của Địch Trần, cũng chính là muội muội ruột của hắn càng tốt hơn.

"Ca, y phục này là do Băng Phách Thiên Tằm Ti dệt… tiểu muội ta tự mình dệt cho đại ca, thế nào?" Thê tử của Địch Trần cười cầm quần áo đưa đến trước mặt hắn, mặt đầy ý cười.

Vị tướng lĩnh Thần U Quân này không dám cầm.

"Tiểu muội…"

Hắn trầm mặc thật lâu.

Thê tử của Địch Trần liên tục hỏi thăm mấy câu.

Hắn mới chậm rãi mở miệng.

"Địch điện chủ, chết rồi…"

Sắc mặt tất cả mọi người trong Địch gia bỗng nhiên cứng lại.

An tĩnh thật lâu, sau đó mới nghe thê tử của Địch Trần lắc đầu nói một chữ "không", sau đó che mặt khóc lên.

Tướng lĩnh Thần U Quân nói tiếp: "Địch điện chủ bị người của Già Thiên Lâu tiềm phục giết chết…"

Thê tử của Địch Trần sửng sốt một chút.

"Không phải hắn đang ở Đăng Thiên Nguyên chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng sao? Sao lại bị người ta tiềm phục giết chết ở Đăng Thiên Nguyên?"

Đối mặt câu hỏi của muội muội, hắn không có trả lời.

Bởi vì hắn cũng không biết trả lời như thế nào.

Cho dù có giải thích như thế nào thì cũng rất giả.

Sau đó, những người khác của Địch gia cũng bắt đầu gặn hỏi.

"Giờ phút này, Đăng Thiên Nguyên tập kết toàn bộ thế lực ngũ tinh ở Hồng Vực, sao có người dám tiềm phục động thủ ở đó?"

"Chuyện này tuyệt đối không phải là sự thật."

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của người Địch gia, vị tướng lĩnh Thần U Quân này cố nén khó chịu, trầm giọng nói: "Chân tướng không có quan trọng như vậy. Các ngươi chỉ cần nhớ kỹ, người giết Địch Trần là người Già Thiên Lâu tiềm phục vào là được."

"Ca!"

Thê tử Địch Trần phịc một tiếng, quỳ xuống đất.

Khóc không thành tiếng nói: "Rốt cuộc cùng là ai giết hắn? Ta chỉ muốn biết sự thật."

Nhìn muội muội ruột thống khổ như vậy, rốt cuộc hắn cũng nhịn không được mà nói thật: "Ai… thật ra thì trong thư Kim điện chủ nói, tông chủ Bất Hủ Tông và Địch điện chủ phát sinh xung đột, đêm hôm ấy Địch điện chủ chết. Hơn nữa, ở Hồng Vực, người có thể giết Địch Trần cũng chỉ có người sau lưng Bất Hủ Tông. Tám chín phần mười chính là Bất Hủ Tông làm… nhưng mà, các ngươi biết cũng vô dụng, sau lưng Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm, còn có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, chúng ta không thể trêu vào, Vực Chủ Phủ sẽ không vì Địch điện chủ chết mà truy cứu Bất Hủ Tông. Bởi vì Vực Chủ không chỉ rút lại lệnh Thần U Quân tiến đánh Bất Hủ Tông, còn sửa lệnh này thành bảo hộ. Huống chi, Bất Hủ Tông chỉ bị tình nghi là giết Địch Trần thôi. Mặc dù có chứng cứ thì chúng ta cũng chỉ có thể xem như Địch điện chủ bị người của Già Thiên Lâu tiềm phục giết chết."

“Địch gia ta cống hiến cho Vực Chủ Phủ mấy trăm năm… chẳng lẽ không đòi được một công đạo luôn sao?”

Thê tử Địch Trần thống khổ nói.

Người Địch gia, có sắc mặt phẫn hận, có phiền muộn, còn có tuyệt vọng.

Giờ phút này, đa số mọi người lòng đều lạnh toát.

Mấy trăm năm tận tuỵ, xuất sinh nhập tử cho Vực Chủ, bây giờ lại đổi được một kết cục như thế.

【VIP】 Địch gia giãy dụa

“Cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào!”

Hắn vốn không muốn nói tới.

Thậm chí còn không muốn tỏ thái độ.

Chuyện đã đến nước này, trừ phi người Địch gia đập nồi dìm thuyền, nếu không thì cái chết của Địch Trần đã định trước là không minh bạch.

Dứt lời, tướng lĩnh Thần U Quân lập tức nghiêm túc lại, đồng thời nhìn mọi người vài lần.

Thê tử của Địch Trần vội nói: “Ngoại trừ ba vị trưởng lão, những người khác ra ngoài cửa chờ, không có mệnh lệnh của ta thì không ai được vào!”

Kh tất cả mọi người trong Địch gia lần lượt rời đi, cửa phòng đóng kín, thê tử của Địch Trần lại nói: “Bây giờ đều là người một nhà, ca, ngươi nói đi, tiểu muội nghe theo ngươi.”

“Cho dù là Cực Sinh Điện hay là Thần U Quân thì đều thuộc về U Quốc. Cho dù là Địch Trần điện chủ hay là ta thì đều là hạ thần U Quốc. Báo cáo chuyện này lên, cái chết của Địch điện chủ mới được tra rõ. Nếu các ngươi không tự mình làm chuyện này, với thái độ của phó vực chủ, sẽ không có ai trong Hồng Vực thay các ngươi làm chuyện này. Nhưng mà nếu các ngươi muốn làm chuyện này thì Hồng Vực sẽ không còn đất dung thân cho Địch gia, cho nên các ngươi nhất định phải nghĩ sâu tính kỹ.”

“Địch Trần vừa chết, chắc chắn địa vị của Địch gia sẽ rớt xuống ngàn trượng, còn nói gì đặt chân ở Hồng Vực? Cùng lắm cũng chỉ là sống tạm ở Vô Thượng Thành thôi.” Thê tử của Địch Trần tỏ thái độ bất chấp tất cả, nói xong còn nhìn ba vị tộc lão bên cạnh một chút.

Thấy bọn họ cũng có thái độ giống vậy, kiên trì báo thù cho Địch Trần, thê tử của Địch Trần càng thêm kiên quyết.

Sự thật.

Nàng muốn sự thật.

Địch gia cũng muốn sự thật.

Địch gia tận tụy vì U Quốc mấy trăm năm, không thể rơi vào kết cục như vậy được.

"Vậy thì báo cáo đi, trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, Địch điện chủ chết, người ở phía trên nhất định sẽ coi trọng. Nhưng mà chuyện này nhất định không thể lộ ra nửa điểm phong thanh, bằng không thì mấy người Vực Chủ nhất định sẽ ngăn cản." Tướng lĩnh Thần U Quân lại nhắc nhở một câu.

Không thể để lọt tiếng gió.

Chuyện này quan trọng nhất!

Bốn người hiểu ra, gật đầu.

Thê tử của Địch Trần lại nói: "Ca, ta sợ chúng ta tránh không khỏi giám thị của Vực Chủ Phủ. Ở Vô Thượng Thành, cơ sở ngầm của bọn họ ở khắp mọi nơi, chúng ta… chúng ta rất khó không để lọt tiếng gió."

"Thôi, ta sẽ giúp ngươi một lần. Mấy năm này ta có một ít bằng hữu bên ngoài, còn có một vị bằng hữu đang làm việc ở Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực. Ta sẽ nói chuyện này cho hắn biết, sẽ không để lộ nửa điểm phong thanh."

"Ca, ai vậy?"

"Long Quyết! Hắn là ngươi cũng đã gặp người này, ngươi chưa xuất giá thì từng tới nhà của ta bái phỏng ta. Chuyện này chỉ có nói cho hắn biết là phù hợp nhất, bằng hữu của ca ngươi, không có nhiều người dám đắc tội Vực Chủ Phủ Hồng Vực, hắn là một trong số đó."

"Hóa ra là hắn!"

Thê tử của Địch Trần vui vẻ.

Long Quyết.

Người của Long gia.

Vậy thì ổn.

Hắn đâu có sợ đắc tội Vực Chủ Phủ Hồng Vực.

Sau lưng Long Quyết là Long gia!

Thực lực có thể so với Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, địa vị cực cao trong U Quốc.

…

Vô Thượng Thành.

Người vào thành nối liền không dứt, Long Kha cưỡi một Yêu Vương đi trong đám người, theo dòng người đi vào trong thành.

Vừa đi vào trong, Long Kha vừa dùng Truyền Âm Thạch trò chuyện với Trần Hiết: "Trần trưởng lão, sau này ta sẽ làm việc cho ngươi."

"Long trưởng lão, ngươi nói quá rồi. Có sự gia nhập của ngươi, chắc chắn Tẫn Tri Lâu có thể càng mạnh mẽ hơn, sớm ngày thực hiện mục tiêu của tông chủ." Trần Hiết vui vẻ ra mặt trò chuyện, ít nhiều gì vẫn duy trì một chút khoảng cách.

Dù sao tuy Long Kha là trưởng lão nhưng thân phận hoàn toàn không giống.

Cũng chính là vì có cái thân phận này nên Long Kha gia nhập khiến cho Trần Hiết cực kỳ cao hứng.

Bây giờ Trần Hiết thiếu nhất là người có thể làm cho mình tín nhiệm vô điều kiện, đừng nhìn trước mắt Tẫn Tri Lâu có nhân số rất nhiều, nhưng cấp dưới có thể làm cho hắn chân chính tín nhiệm thì lại không có bao nhiêu.

Long Kha đến, đó chính là một người mà hắn có thể tín nhiệm vô điều kiện tới.

"Vậy thì như vậy trước đi, chờ ta lấy bạch tinh xong thì sẽ đi tìm ngươi."

"Cung chờ Long trưởng lão đại giá!"

Nói xong, Long Kha cất Truyền Âm Thạch.

Vào Vô Thượng Thành, lúc này, Long Kha phóng ra khí tức Địa Vô Cấm, sau đó quay qua nhìn một tên Thần U Quân thủ thành, nói: "Ta là Long Kha, đến từ Bất Hủ Tông, có việc cầu kiến phó vực chủ Hãn Ly tiền bối. Bằng hữu, phiền ngươi dẫn đường?"

"Bất Hủ Tông!"

Chợt nghe có người giật mình thốt lên!

Hóa ra là người bên cạnh nói.

Theo ba chữ Bất Hủ Tông truyền ra, người xung quanh đều kính sợ mà nhìn Long Kha.

Chuyện này khiến cho Long Kha hơi kinh ngạc?

Bất Hủ Tông sao vậy?

Sao tất cả mọi người đều vô cùng sùng kính mà nhìn mình?

Bất Hủ Tông mới đến Hồng Vực có mấy tháng, lực ảnh hưởng đã to lớn như thế sao?

Đây chính là Vô Thượng Thành!

Trung tâm chân chính của Hồng Vực!

Tên binh sĩ Thần U Quân đó nghe nói là người của Bất Hủ Tông tới thì sắc mặt cũng hơi đổi. Bởi vì hắn cũng vừa biết được, Vực Chủ Phủ muốn phái trăm vạn Thần U Quân đi bảo hộ Bất Hủ Tông.

Đủ thấy Bất Hủ Tông quan trọng như thế nào!

"Hóa ra là tiền bối của Bất Hủ Tông, ngài đi theo ta." Binh sĩ Thần U Quân cưỡi yêu vật Dực tộc bên cạnh phóng lên trời.

Long Kha cũng đuổi theo.

Sau một lát thì đáp xuống ngoài Thần U Điện.

"Vị này là tiền bối của Bất Hủ Tông, tới gặp phó vực chủ." Binh sĩ Thần U Quân nói xong, Thần U Quân thủ ngoài Thần U Điện lập tức nhấc hắc thương lớn ngăn đường lên.

Khi một đường thông suốt không trở ngại đi vào Thần U Điện, Long Kha có chút không tưởng được.

Quá thuận lợi.

Không biết còn tưởng rằng đây là trụ sở của một thế lực ngũ tinh bình thường.

Là dân bản địa U Quốc, nàng biết Vực Chủ Phủ sâm nghiêm, cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh muốn cầu kiến Vực Chủ đoán chừng cũng phải chờ mấy canh giờ, thậm chí phải đợi mấy ngày.

【VIP】 Gặp Hắc Long trong địa ngục

Hôm nay nàng tới Vực Chủ Phủ Hồng Vực, chỉ báo ra lai lịch thì có thông suốt không một trở ngại.

“Xem ra trong khoảng thời gian ta dốc lòng tu luyện, lực ảnh hưởng của Bất Hủ Tông đã lớn đến kinh người.” Long Kha nhịn không được âm thầm cảm thán một câu, nhi tử này cuả tỷ tỷ đúng là như rồng.

Lúc trước, Bất Hủ Tông nhỏ yếu cỡ nào.

Bây giờ mới bao lâu thì đã có thể có được lực ảnh hưởng như vậy ở Hồng Vực!

Càng khiến cho nàng bất ngờ chính là các tướng lĩnh Thần U Quân biết nàng đến từ Bất Hủ Tông thì cả đám đều chủ động giao hảo. Hơn nữa, phó vực chủ Hãn Ly còn tự mình gặp nàng.

Đãi ngộ này.

Quá tốt rồi.

“Hãn Ly tiền bối, tông chủ lệnh ta tới lấy bạch tinh.” Mới đầu, Long Kha còn không có tò mò về bạch tinh lắm, bây giờ lại đột nhiên cực kỳ tò mò muốn biết Ôn Bình muốn mình đến lấy bao nhiêu bạch tinh từ Hãn Ly.

Tuyệt đối không phải ít!

“Đây tổng cộng có hai mươi cái tàng giới, mỗi một cái tàng giới đều chứa một trăm vạn miếng bạch tinh.” Lúc này, Hãn Ly ném một cái cẩm nang nhỏ cho Long Kha.

Long Kha cầm cẩm nang, sửng sốt một chút.

Bao nhiêu?

Hai ngàn vạn bạch tinh?

WOW!

Sau khi từ biệt Hãn Ly, Long Kha vẫn có chút không tin nổi.

Moi được hai ngàn vạn bạch tinh từ Vực Chủ Phủ!

Bây giờ Ôn Bình đã lợi hại như vậy sao?

Đây cũng không phải là hai trăm vạn bạch tinh.

Mà là hai ngàn vạn!

Sau khi trở lại Bất Hủ Tông, Long Kha không kịp chờ đợi hỏi: "Tông chủ, ngươi moi được hai ngàn vạn bạch tinh từ miệng Vực Chủ Phủ, sao ngươi làm được?"

"Vực Chủ Phủ cũng không phải Tỳ Hưu, này khó lắm sao?"

Ôn Bình cất mười cái tàng giới, đưa mười cái còn lại cho Long Kha.

"Giao nó cho Trần Hiết."

Long Kha cầm lấy tàng giới, hỏi: "Tỳ Hưu là cái gì?"

"Một loại yêu vật rất đặc thù, xưa giờ chỉ có ăn vào chứ không có thải ra."

"Sao ta chưa từng nghe nói tới loại yêu vật này?"

"Ngươi mới bao nhiêu tuổi, kiến thức nông cạn không phải rất bình thường sao?"

"Ngươi…"

"Được rồi, nên làm việc đi."

Ôn Bình cũng không để ý dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của Long Kha, xoay người rời đi.

Hai ngàn vạn bạch tinh tới tay.

Xem như đã chuẩn bị xong tài chính cho Tẫn Tri Lâu phát triển.

Bây giờ đến lúc chuẩn bị vốn liếng để trở mặt với U Quốc!

Địa ngục vong linh, ta đến rồi!

Cùng lúc đó, Trần Hiết cũng kết thúc trò chuyện với Hãn Ly.

Khi biết được Hãn Ly muốn ban bố tiêu đề là phái ra trăm vạn Thần U Quân bảo hộ Bất Hủ Tông, hắn giật mình.

Sau bảy ngày sẽ xuất phát!

"Đây cũng là tai họa ngầm."

Vực Chủ Phủ vì muốn giữ uy nghiêm, cũng vì tiếp tục hợp tác với Bất Hủ Tông mà đổi mệnh lệnh tiến công Bất Hủ Tông thành bảo hộ Bất Hủ Tông.

Còn viện cớ là người của Già Thiên Lâu tiềm phục vào rất hung hăng ngang ngược.

Thuận tiện chém không ít người của Già Thiên Lâu tiềm phục vào mà Bất Hủ Tông bọn họ không thèm để ý tới.

Trần Hiết vốn cho rằng đây chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng mà Hãn Ly lại nhất định phải đưa chuyện này lên tiêu đề Bất Hủ Nhật báo, xem ra giết người của Già Thiên Lâu tiềm phục vào chỉ là một vở kịch mà Vực Chủ Phủ diễn để làm cho Thần U Quân danh chính ngôn thuận đi tới dãy núi Tinh Kiếm Sơn thôi.

Không thể không nói, Vực Chủ Phủ vẫn rất biết chơi.

Còn tại sao Trần Hiết lại cảm thấy là tai họa ngầm?

Bởi vì tông chủ không muốn hợp tác với Vực Chủ Phủ!

Như vậy, trăm vạn Thần U Quân này vẫn sẽ đi tới dãy núi Tinh Kiếm Sơn.

Bảo hộ?

Không!

Chỉ cần đánh nhau, thì bọn họ sẽ là một thanh lợi kiếm.

Hơn nữa còn là một thanh lợi kiếm cách Bất Hủ Tông gần nhất.

"Nhưng mà nếu tông chủ dám khai chiến với Vực Chủ Phủ thì chắc chắn là không sợ chỉ một trăm vạn Thần U Quân này.

Thậm chí có thể nói là cho dù một ngàn vạn Thần U Quân tông chủ cũng không quan tâm. Chắc chắn tông chủ đã chuẩn bị sẵn!”

Nghĩ như vậy, Trần Hiết yên tâm hơn nhiều.

Nhưng mà tâm tình vừa mới bình tĩnh trở lại thì Hồ Thiên Địa lại truyền tin tức khiến cho người ta phải kinh hãi run rẩy tới.

Liên quan tới Già Thiên Lâu.

Bất Hủ Tông đã bị tầng lớp cấp cao của Già Thiên Lâu để mắt tới!

Tồn tại chân chính đứng trên đỉnh phong của Triều Thiên Hạp này!

Tuyệt đối không phải nửa bước Thiên Vô Cấm có thể sánh ngang.

Sau khi thủ hạ báo cáo tin tức xong, biểu cảm Trần Hiết trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Phải tranh thủ báo cho tông chủ.”

…

Cùng lúc đó, Ôn Bình đang định tiến vào địa ngục vong linh nhưng mà còn chưa có vào địa ngục vong linh.

Thì Trần Hiết đưa tin tới.

Nhưng mà tin tức lần này không liên quan đến Vực Chủ Phủ.

Mà liên quan đến Già Thiên Lâu.

“Tông chủ, tình cảnh của chúng ta có thể sẽ càng ngày càng kém. Đã tra được thân phận của hai tên cường giả còn lại của Già Thiên Lâu ở Hồ Thiên Địa.”

Trong giọng nói Trần Hiết tràn ngập lo lắng.

San bằng lớp sóng này, lớp sóng khác lại tới, quá kích thích.

Dù cho tâm tính Trần Hiết có tốt thì cũng cảm thấy bất ổn.

Ôn Bình bình tĩnh đáp lại một câu: “Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, không cần hoảng.”

“Căn cứ tin tức Hắc Ảnh truyền đến thì bọn họ là người của Chiến bộ trong Già Thiên Lâu. Liên quan tới Chiến bộ trong Già Thiên Lâu, theo tin tức mà thuộc hạ đã biết thì nó là quân chủ lực khi Già Thiên Lâu đối kháng U Quốc, người kéo dài đại chiến ở sa trường với U Quốc chính là người của Chiến bộ.”

“Nói tiếp.”

Bởi vì trong lòng đã chuẩn bị tâm lý Hồ Thiên Địa sẽ trở thành cái sa trường thứ hai.

Cho nên khi Ôn Bình biết được tin tức này thì trong lòng rất bình tĩnh.

“Căn cứ bọn bọn họ chính miệng nói, bọn họ vì giải thưởng của Chiến bộ mà tới. Mục đích là vì diệt trừ Bất Hủ Tông, cũng vì mang Vi Sinh trưởng lão đi. Thuộc hạ còn tìm hiểu được, giải thưởng này là do tầng lớp cấp cao của Già Thiên Lâu tự mình ban bố, ít nhất cũng tới từ cường giả Thiên Vô Cấm. Cho nên thuộc hạ hoài nghi tầng lớp cấp cao của Già Thiên Lâu đã nhìn chằm chằm chúng ta. Tương lai sẽ có cường giả Chiến bộ liên tục không ngừng đi vào Hồ Thiên Địa… rất có thể Hồ Thiên Địa sẽ trở thành cái sa trường thứ hai.”

【VIP】 Gặp Hắc Long trong địa ngục (2)

Lúc này, bị tầng lớp cấp cao của một cái thế lực to lớn như thế để mắt tới, ít nhiều gì Trần Hiết cũng có chút khẩn trương.

Sau khi hiểu rõ U Quốc.

Hắn mới hiểu được Già Thiên Lâu mạnh mẽ.

Già Thiên Lâu có thể đánh cho khó phân thắng bại với U Quốc, chứng minh thực lực của bọn họ tuyệt không kém U Quốc.

Trước mắt Bất Hủ Tông vừa mới vừa đặt chân Triều Thiên Hạp thôi.

"Đây là chuyện sớm hay muộn, cũng là chuyện nằm trong dự tính. Ngươi tiếp tục phái người nhìn chằm chằm hai người bọn họ, thời thời khắc khắc nắm giữ hành tung của bọn họ. Nếu bọn họ nhận nhiệm vụ, vậy thì không thể để cho bọn họ rời khỏi Hồ Thiên Địa hoặc là để cho bọn họ đem bất cứ tin tức gì liên quan tới Bất Hủ Tông về. Đối với chúng ta, Già Thiên Lâu càng kiến thức nửa vời thì càng tố cho chúng ta."

"Thuộc hạ đã rõ."

Trần Hiết nghe tông chủ nói tự tin như thế thì trong lòng cũng bình tĩnh lại không ít.

Quả nhiên.

Tông chủ vĩnh viễn có chuẩn bị.

"Ngươi tập trung vào chuyện phát triển sự ảnh hưởng của Bất Hủ Nhật báo trước đã, bây giờ không thiếu bạch tinh, nên toàn lực ứng phó. Thành viên của Già Thiên Lâu ở Hồ Thiên Địa thì để cho bọn họ sống tạm mấy ngày."

Ôn Bình lạnh nhạt nói. Cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch.

Lại vào địa ngục vong linh, lần này chuẩn bị Ôn Bình không có thu hoạch thì không đi ra.

Bởi vì bây giờ hắn cần sinh vật vong linh nửa bước Thiên Vô Cấm.

Chỉ dựa vào Ám Lưu Tịch Diệt, không đủ.

Đồng thời hắn còn nhìn rõ được một chút.

Có thể Vong Linh Triệu Hoán Thuật sắp đạt hạn mức cao nhất.

Mặc dù Vong Linh Triệu Hoán Thuật cũng không có thiết lập hạn mức triệu hoán cao nhất nhưng địa ngục vong linh lại có hạn mức cao nhất.

Với tình huống của địa ngục vong linh trước mắt, hắn cũng hiểu một chút.

Có thể mạnh nhất cũng chỉ là vong linh chi thần.

Cũng chính là Thiên Vô Cấm.

Lên cao nữa, có lẽ sẽ không có.

Cũng may Ôn Bình cũng không có ý định dựa vào Vong Linh Triệu Hoán Thuật sống hết đời, cho nên trong lòng cũng không cảm thấy mất mác.

Tiếp tục đi qua núi, qua bình nguyên trong địa ngục vong linh, kéo dài ba ngày như vậy.

Đúng.

Vẫn không có thu hoạch được gì.

Ngay lúc này, liễu ám hoa minh.

Ôn Bình thấy được một con Hắc Ám Cự Long khổng lồ nằm trong một cái Hắc Thủy Đàm, thân thể khổng lồ đang cuộn lại, giống như một ngọn núi lớn nguy nga.

Thể tích lớn không bình thường.

Nhìn từ một bên, nó là một con Cự Long đang cuộn mình, dài gần ngàn mét.

Sau lưng nó còn mọc ra một đôi hắc dực lớn. Hắc dực dang rộng ra thì ít nhất cũng rộng ba, bốn ngàn mét.

Nếu như giương cánh bay cao thì không khác gì mây đen che thành.

“Hệ thống!”

Lúc này, hệ thống cũng hiện ra tin tức cơ bản về nó.

“Minh giới Hắc Long Vương.”

“Thực lực: Nửa bước Thiên Vô Cấm.”

“Chủng tộc: Hắc Long tộc.”

“Kỹ năng: Hắc Long Diệt Thế Đạp - hóa thành thiên thạch màu đen, từ trên trời giáng xuống. Dùng ba đến năm lần lực lượng chà đạp đại địa, phóng ra uy lực diệt thế.”

“Hắc Long Viêm – hỏa diễm tùy thần Hắc Long nhất tộc, cũng là Tiên Thiên thần thông của Hắc Long nhất tộc. Hắc Viêm Hàng Thế, đốt sạch tất cả mọi thứ trước mặt.”

Kỹ năng không nhiều, chỉ có hai cái!

Không có thiên phú như Ám Lưu Tịch Diệt.

Cũng không có nhiều kỹ năng bằng Ám Lưu Tịch Diệt.

Thế nhưng là Long Vương của Hắc Long nhất tộc, kỹ năng ít nhưng thực lực sẽ không kém.

“Rốt cuộc tìm được ngươi, may mà ta kiên trì.”

Lúc này, tinh thần lực xiềng xích của Ôn Bình nhào xuống dưới.

Trói Minh giới Hắc Long Vương đang ngủ say lại, sau đó biến nó thành người mình trong sự giãy dụa của nó.

Không thể không nói, lực lượng của Hắc Long Vương thật là mạnh mẽ.

Chỉ vùng vẫy trong chốc lát thì đã khiến cho mặt đất hóa thành một đống bừa bộn, giống như là đã trải qua một trận đại chiến diệt thế.

“Ám Lưu Tịch Diệt, lại thêm ngươi, trong tay của ta đã có hai sinh vật vong linh đỉnh tiêm.”

Ôn Bình vui vẻ.

Nhưng hắn cũng không dừng tìm kiếm.

“Hệ thống, Ám Lưu Tịch Diệt và Minh giới Hắc Long Vương thì ai mạnh mẽ hơn?”

Ôn Bình nhịn không được hỏi.

Hệ thống trả lời: “Nếu bỏ đặc tính bất tử ra thì là Minh giới Hắc Long Vương mạnh mẽ hơn. Hắc Long nhất tộc là chủng tộc đứng đầu trong địa ngục vong linh, Ám Lưu Tịch Diệt so với nó thì vẫn kém hơn một chút.”

Nhìn Hắc Long đã bị thu phục nằm dưới đất, Ôn Bình vui vẻ.

Càng nhìn càng thích.

Cho dù Hắc Long không mạnh mẽ như mong muốn.

Nhưng nó có thể mạnh hơn Ám Lưu Tịch Diệt một phần thì cũng là một chuyện đáng để vui vẻ.

“Tiếp tục.”

Rời khỏi chỗ Hắc Long chiếm cứ, Ôn Bình tiếp tục đi qua núi, qua bình nguyên.

Nhưng mà muốn tìm thêm một cái mạnh mẽ như Hắc Long là một chuyện cực kỳ khó.

Liên tục đau khổ tìm kiếm hai ngày nhưng vẫn không có kết quả.

“Hệ thống, có cách nào tự động tìm kiếm không? Ta tìm như thế cũng không phải là chuyện tốt.” Thân là tông chủ một tông, cũng không thể vì tìm sinh vật vong linh trong địa ngục vong linh mà bỏ mặc tông môn được.

Nếu như có thể tự động tìm kiếm.

Bớt việc.

Tiết kiệm thời gian.

Còn bớt lo.

Thời gian dư ra hắn có thể dùng để tăng Địa Đạo Thanh Liên Thể lên, có thể tìm kiếm càng nhiều người ưu tú gia nhập

Bất Hủ Tông.

Thậm chí còn có thể tìm phụ mẫu ăn một bữa bữa cơm đoàn viên.

Hệ thống trả lời: “Có.”

“Cách gì?”

Ôn Bình bức thiết hỏi.

“Kí chủ có thể tăng tinh thần lực lên đến giai đoạn thứ ba, như vậy thì có thể phân ra một bộ phận tinh thần lực để tìm kiếm sinh vật vong linh cả ngày trong địa ngục vong linh. Nhưng mà dựa theo tốc độ tăng lên của tinh thần lực trước mắt thì ít nhất một năm sau thì tinh thần lực của kí chủ mới có thể tiến vào giai đoạn thứ ba.”

Một năm sau?

Mặc dù hắn không phải là một người không có kiên nhẫn nhưng cũng không chờ được một quãng thời gian dài dằng dặc như thế.

Nhất là khi Bất Hủ Tông ở vào thời khắc mấu chốt, hắn có thể đợi một năm, nhưng kẻ địch sẽ không chờ hắn một năm.

“Có cách khác không?”

【VIP】 Song Long đều có

Hệ thống tiếp tục nói: “Thật ra thì kí chủ không cần lo lắng, chỉ cần chờ đợi đẳng cấp danh vọng tăng lên là được! Khi kí chủ hoàn thành nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực thì đẳng cấp danh vọng mở ra quyền tông chủ mới có thể giúp tinh thần lực của kí chủ đột phá tới giai đoạn thứ ba. Bởi vì danh vọng cấp năm mang tới quyền tông chủ mới cho kí chủ cũng không chỉ là tăng cảnh giới mạch môn lên thôi. Khi đệ tử tông môn càng ưu tú, cường giả tông môn càng mạnh mẽ, càng nhiều thì cộng hưởng sẽ khiến cho tăng lên toàn diện. Bao gồm cả linh thể, cảnh giới mạch thuật vân vân.”

“Ngươi nói như vậy khiến cho ta vô cùng chờ mong Thất Vực Đăng Thiên Bảng Hồng Vực kết thúc.”

Dựa theo hệ thống nói.

Sau khi nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, hắn có thể đạt được một lần tăng lên về chất.

Còn tăng lên bao nhiêu.

Ôn Bình không tính ra được, nhưng chắc chắn sẽ không nhỏ.

Cũng có thể khiến cho hắn có thể làm nhiều chuyện hơn.

Đột ngột.

Một tiếng long ngâm vang vọng địa ngục vong linh.

Ôn Bình giống như sao băng xuyên qua địa ngục vong linh, tinh thần lực nương theo tiếng long ngâm này mà dừng lại.

Trong một vùng tăm tối trong địa ngục vong linh, một màu xanh trắng xuất hiện.

Từ trên chỗ cao nhìn xuống, địa ngục vong linh giống như bị chia cắt thành hai thế giới.

Bên trái là một khu vực địa ngục hắc ám hỗn loạn.

Bên phải là thế giới đóng băng lạnh lẽo.

Trong thế giới đóng băng này, một con Cự Long hình thể không thua gì Hắc Long dang rộng đôi cánh băng to lớn bay lượn trên bầu trời. Những nơi đi qua, toàn bộ sinh vật vong linh đều bị hóa thành tượng băng, sau đó bị gió lốc kèm theo cánh băng xoắn nát.

Ôn Bình nhìn thấy hết tất cả.

Hắn có thể xác định.

Đây là một con Băng Long!

Quả nhiên, một giây sau hệ thống đưa ra tin tức sơ lược.

"Lẫm Đông Băng Long Vương."

"Thực lực: Nửa bước Thiên Vô Cấm."

"Chủng tộc: Băng Long tộc."

"Kỹ năng: Lẫm Đông Tương Chí - những nơi đi qua, lẫm đông buông xuống. Trong phạm vi ba ngàn mét đều hóa thành thế giới đóng băng, toàn bộ đều bị đông cứng."

"Băng Long Viêm – hỏa diễm tùy thân Băng Long nhất tộc, cũng là Tiên Thiên thần thông của Băng Long nhất tộc. Thanh Bạch Hỏa Diễm giáng thế, đóng băng tất cả mọi thứ trước mặt."

Không sai.

Lẫm Đông Băng Long Vương và Minh giới Hắc Long Vương cũng không có nhiều kỹ năng.

"Một đen một trắng, bị ta tìm được hết. Tương lai ta tu luyện Địa Đạo Thanh Liên Thể đến đại thành, đả thông lối đi của cái thế giới này và địa ngục vong linh, sau đó đưa chúng nó từ địa ngục vong linh đến thế giới này một cách đúng nghĩa. Dùng để thủ cửa lớn Bất Hủ Tông, hẳn là rất không tệ."

Ôn Bình nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu xuất hiện hình ảnh.

Hắc Long Vương ở bên trái.

Băng Long Vương bên phải.

Một đám đệ tử mới nhập môn thấp thỏm đi ngang qua chúng nó, đi lên Thiên Tằng Giai.

Trong mắt bọn họ có hoảng sợ.

Có kính sợ.

Còn có kinh hãi vân vân.

“Kí chủ tỉnh lại đi!” Giọng hệ thống đột nhiên vang lên.

Bừng tỉnh khỏi tưởng tượng, Ôn Bình liếc hệ thống một cái, tinh thần lực hóa thành lồng giam bao phủ Băng Long Vương đang bay lượn.

Từng tiếng long ngâm vang lên.

Sau một hồi lâu, Ôn Bình lại thu hoạch được một con Băng Long Vương.

Trong tai lại có thêm một viên đại tướng!

Thu hoạch được Lẫm Đông Băng Long Vương, Ôn Bình không có tiếp tục giày vò trong địa ngục vong linh nữa, từ địa ngục vong linh quay về Bất Hủ Tông.

Giờ phút này, Ôn Bình cẩn thận khá dễ chịu.

Mặc dù không có vong linh chi thần nhưng lại thu hoạch được Minh giới Hắc Long Vương và Lẫm Đông Băng Long Vương.

Song Long đều có!

Ôn Bình đẩy cửa sổ Thính Vũ Các ra, tâm tình vui vẻ hít sâu một hơi.

Người gặp việc vui tinh thần thoải mái!

Ngay trong khoảnh khắc Ôn Bình đẩy cửa ra, chó săn Cáp Cáp vẫn luôn giữ bên ngoài Thính Vũ Các sủa inh ỏi vài tiếng.

Tiếng chó sủa vang vọng toàn bộ Bất Hủ Tông.

Người trong Bất Hủ Tông nghe được tiếng Cáp Cáp sủa thì không hẹn mà cùng nhìn về phía Thính Vũ Các.

“Tông chủ xuất quan!”

Ở Tẫn Tri Lâu, Trần Hiết nhanh chóng chạy ra khỏi Tẫn Tri Lâu, vội đến dưới ngọn núi nhỏ bên ngoài Thính Vũ Các.

“Tông chủ, Trần Hiết cầu kiến!”

Ôn Bình mở trận pháp bao phủ Thính Vũ Các ra: “Lên đây đi.”

Trần Hiết chậm rãi đi lên trước Thính Vũ Các, cung kính nói: “Cung nghênh tông chủ xuất quan.”

“Có chuyện gì không?”

“Hồi bẩm tông chủ, vòng đấu bán kết thứ hai của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực đã kết thúc, sau ba ngày sẽ bắt đầu trận chung kết, đồng thời sau ba ngày, Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố sẽ đến Đăng Thiên Nguyên. Căn cứ Hãn Ly nói, hắn tới để gặp tông chủ. Mục đích đúng là vì ký hiệp ước hợp tác với Bất Hủ Tông. Tông chủ, ngài muốn đi Đăng Thiên Nguyên gặp hắn không?”

Trần Hiết cảm thấy nếu tông chủ không muốn hợp tác, sợ là ngày mà hai người gặp nhau cũng sẽ là ngày trở mặt.

Cho nên không cần phải gặp làm gì.

Có thể kéo dài được bao nhiêu thời gian thì kéo dài bấy nhiều thời gian.

Lợi cho Tẫn Tri Lâu phát triển.

Nhưng mà đây chỉ là suy nghĩ của hắn.

Cho nên hắn cũng không có nói ra.

Ôn Bình nói: “Gặp, dĩ nhiên phải gặp. Hắn đều phái trăm vạn Thần U Quân tới bảo hộ chúng ta, làm tông chủ Bất Hủ Tông, không đi gặp hắn một lần cũng không được.”

Nghe được câu trả lời này, Trần Hiết cũng không có kinh ngạc.

Mà tiếp tục nói: “Tông chủ, còn có một chuyện có chút phiền toái. Đêm qua Hắc Ảnh truyền tin tức đến, hai tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu đó đột nhiên dùng bí thuật đưa tin về Già Thiên Lâu. Ý muốn chia Đông Hồ và Hồ Yêu Hoàng làm chiến khu!”

Đêm qua khi Trần Hiết biết tin tức này thì cả buổi cũng không nói nên lời.

Cái gì nên tới thì sẽ tới.

Chiến khu là cái gì?

Nói một cách đơn giản, sa trường chính là một cái chiến khu.

Nếu như Đông Hồ và Hồ Yêu Hoàng trở thành chiến khu, vậy thì đại quân của Chiến bộ trong Già Thiên Lâu cũng nên đến.

【VIP】 Lối đi Khúc Cảnh từ Già Thiên Lâu đến Hồ Thiên Địa

"Đồng thời vào ngày mai, thời gian cụ thể thì thuộc hạ còn không biết. Hai người bọn họ sẽ ở đại bản doanh Thiên Cơ Hồ của Bách Tông Liên Minh chờ cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu ở Triều Thiên Hạp xa xa mở ra lối đi Khúc Cảnh. Đến lúc đó, thành viên của Già Thiên Lâu ở Triều Thiên Hạp có thể liên tục không ngừng thông qua lối đi Khúc Cảnh buông xuống Thiên Cơ Hồ!"

Nói xong, Trần Hiết hơi ngừng!

Giọng điệu ngưng trọng!

Sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng!

Mặc dù đã biết trước không sớm thì muộn thì Hồ Thiên Địa cũng sẽ trở thành chiến trường, nhưng khi tất cả những thứ này đến, Trần Hiết vẫn không nhịn được mà kinh hãi.

"Đi Thiên Cơ Hồ!"

Không thể chờ.

Đối với lối đi Khúc Cảnh, Ôn Bình cũng hiểu một chút.

Đây là một trong những thủ đoạn của Thiên Vô Cấm.

Một khi thông đạo này được mở ra, sau này Hồ Thiên Địa sẽ trở thành hậu hoa viên của Già Thiên Lâu.

Bọn họ muốn tới thì tới.

Muốn đi thì đi!

Nếu muốn phong bế Khúc Cảnh thông đại này thì nhất định phải do cường giả Thiên Vô Cấm làm.

Trước mắt Bất Hủ Tông không có cường giả Thiên Vô Cấm, cho nên một khi thông đạo được mở ra, muốn phong bế nó là chuyện không thể nào.

“Hệ thống, có cách nào ngăn cản bọn họ mở ra Khúc Cảnh thông đạo không?” Việc cấp bách là ngăn cản thông đạo mở ra.

Chỉ cần thông đạo không được đả thông thì cường giả Già Thiên Lâu phải cần một khoảng thời gian nhất định mới tới được Hồ Thiên Địa.

Thời gian có thể cho Bất Hủ Tông.

Cũng có thể cho hắn.

Cùng với tất cả mọi người tăng cao thực lực.

Hệ thống trả lời: “Có rất nhiều phương pháp, trực tiếp nhất là đi tới biến giới Già Thiên Lâu, bóp chết cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu. Nhưng mà đối với kí chủ thì phương pháp này không thực tế.”

“Nói một phương pháp mà ta có thể sử dụng. Tỉ như ta có thể quấy rối trong quá trình cường giả Thiên Vô Cấm đả thông Khúc Cảnh thông đạo hay không?”

“Cũng không thực tế cho lắm. Trong quá trình cường giả Thiên Vô Cấm đả thông Khúc Cảnh thông đạo, năng lượng phóng thích ra là cấp bậc Thiên Vô Cấm. Lực lượng như vậy không phải là dưới Thiên Vô Cấm có thể địch nổi. Đối với kí chủ thì cách tốt nhất là trấn thủ lối ra Khúc Cảnh thông đạo.”

“Nếu cường giả Thiên Vô Cấm muốn đi qua, ta lấy cái gì để trấn thủ?”

Sao cách này lại là cách tốt nhất được?

Cái này không phải là đưa tới tận cửa sao?

Hệ thống trả lời: “Cũng không phải, sau khi xây dựng được Khúc Cảnh thông đạo, trong thời gian ngắn nó sẽ không ổn định. Không gánh được cường giả Thiên Vô Cấm và trên Thiên Vô Cấm đi qua. Muốn xây dựng một cái Khúc Cảnh thông đạo có thể cho hắn đi qua được thì cần ít nhất nửa năm. Cường giả Thiên Vô Cấm cũng không phải là thần, hắn có thể lợi dụng Khúc Cảnh nhưng không thể khống chế Khúc Cảnh.”

“Ta hiểu được.”

Ôn Bình vui vẻ.

Chỉ cần cường giả Thiên Vô Cấm tạm thời không qua được thì chính là một tin tức tốt với Bất Hủ Tông.

Ngăn cản bước chân Già Thiên Lâu, Ôn Bình biết chuyện này không thực tế.

Hắn biết rõ tình huống của Bất Hủ Tông bây giờ như thế nào, nhưng trấn thủ lối ra Khúc Cảnh thông đạo trong nửa năm thì vẫn có thể làm được.

Kết thúc cùng hệ thống trò chuyện về sau, Ôn Bình lại xông Trần Hiết nói ra: "Thông tri Đao Ma, Hoài Không, thả ra trong tay tất cả mọi chuyện, chờ đợi truyền tống trận tiếp dẫn hồi trở lại tông. Thông báo tiếp lúc Phong Hồi hồ Yêu Hoàng, một lần nữa mở ra Yêu giới tại Thiên Cơ hồ lối ra, tại hồ Minh Kính hết thảy yêu tộc thông qua Yêu giới lối ra tiến vào Thiên Cơ hồ, chuẩn bị trấn thủ Thiên Cơ hồ."

"Thuộc hạ cái này đi!"

Trần Hiết vội vàng rơi xuống Thính Vũ các.

Liên tục hai đạo mệnh lệnh phát ra, Trần Hiết rất rõ ràng đây là muốn mở ra chân chính đại chiến.

Bất quá khiến cho hắn không nghĩ tới chính là, Tông chủ vậy mà ý đồ muốn chủ động xuất kích!

…

Hồ Minh Kính.

Lâm gia.

Từ Lâm Khả Vô tại Bất Hủ tông càng đổi càng mạnh đến nay, bản bởi vì yêu tộc cùng nhỏ thiếp thân phận mà có thụ bạch nhãn Lâm mẫu lúc này địa vị đã nước lên thì thuyền lên.

Mấy ngày trước đây hồ Minh Kính đại chiến qua đi, Lâm mẫu Vân Thường địa vị trong nháy mắt trèo lên đỉnh.

Nhất cử trở thành Lâm gia chính chủ.

Bị Lâm Khả Vô phụ thân lâm thế khôn trực tiếp vịn làm chính thất.

Bởi vì có Lâm Khả Vô vừa vặn xác nhận tông môn nhiệm vụ đi ngang qua Lâm gia quan hệ, Lâm gia khi biết đại chiến đắc thắng về sau lập tức thu xếp mỹ vị món ngon, ăn mừng Bất Hủ tông thắng ngay từ trận đầu.

Đối với cái này, Lâm Khả Vô không nói gì.

Cũng không có ngăn đón.

Bởi vì vì bản thân cũng không có gì sai, mà lại Bất Hủ tông đại thắng hắn cũng rất vui vẻ.

Trận này yến hội mở tiệc chiêu đãi không ít người, bao quát thân ở hồ Minh Kính Đao Ma đám người. Bất quá Đao Ma vốn không muốn đi, thế nhưng Long Nguyệt trò vui náo nhiệt, tăng thêm trong ngày thường cũng có chút tán thưởng Lâm Khả Vô, chiến trường khoảng cách Lâm gia cũng vẻn vẹn chỉ có không đến thời gian nửa nén hương, cho nên lôi kéo Đao Ma đã đến Lâm gia.

Đao Ma cùng Long Nguyệt đám người vừa đến Lâm gia, tự nhiên là cùng thần hàng trước khi phàm trần một dạng.

Trong mắt mọi người đều là vẻ kính sợ.

Bởi vì vì vốn là Trấn Nhạc cảnh đối bọn hắn đối rất xa xôi, chớ nói chi là Vô Cấm, cùng với Vô Cấm phía trên cường giả.

Đồng thời tất cả mọi người vô cùng hâm mộ Lâm Khả Vô.

Bởi vì Đao Ma uống vài chén rượu, tán thưởng nói một câu, “Có thể không tiểu tử này, tương lai thành tựu tuyệt đối vượt xa tại lão phu.”

Lâm gia nhân hưng phấn dị thường.

Lâm mẫu càng là vui đến phát khóc.

Một cái mẫu thân, nhìn thấy hài tử có tiền đồ, so với bị vịn làm chính thất càng làm cho nàng vui vẻ.

【VIP】 Lối đi Khúc Cảnh từ Già Thiên Lâu đến Hồ Thiên Địa (2)

Qua ba lần rượu thời điểm, Truyền Âm thạch chợt có động tĩnh.

Đao Ma vội vàng xây dựng cách âm bình chướng.

“Đao Ma trưởng lão, Tông chủ có mệnh, mời đến trống trải chỗ chờ đợi tiếp dẫn!”

Đao Ma ngưng sắc đạo: “Trần trưởng lão, phát sinh cái gì rồi?”

“Già Thiên Lâu sắp tại Thiên Cơ hồ đả thông một đầu Lối đi Khúc Cảnh, đồng thời đã đem Đông hồ cùng hồ Yêu Hoàng chia làm chiến khu.”

“Cái gì!”

Đao Ma giật mình.

Chiến khu?

Già Thiên Lâu muốn xây dựng Lối đi Khúc Cảnh?

Này giật mình, khiến cho Đao Ma đột nhiên đứng dậy, đem tất cả mọi người tầm mắt đều hấp dẫn tới.

Mọi người không hiểu.

Đao Ma tiền bối đây là thế nào?

Sự tình gì có thể làm cho hắn kinh hãi như vậy thất sắc?

Đao Ma ứng tiếng, “Lão phu hiểu rõ, cái này hồi trở lại tông.”

Dứt lời, Đao Ma thu lại cách âm bình chướng.

Liếc mắt đang cùng Lâm Khả Vô trò chuyện Long Nguyệt, sau đó nói ra: “Tông chủ có cấp lệnh, lão phu về trước tông.”

“Ta đây đâu?” Long Nguyệt vội hỏi.

“Ngươi ngay tại này đợi.”

Đao Ma biết rõ tiếp xuống chuyện sẽ xảy ra đem nhiều hung hiểm.

Long Nguyệt hiện tại mặc dù có được rất mạnh sức chiến đấu, không kém cỏi đại bộ phận Vô Cấm trung cảnh cường giả, thế nhưng mặt đối với kế tiếp tình huống, không cẩn thận liền có thể sẽ chết.

Hắn là theo sa trường trải qua sinh tử đi tới, biết rõ trong đó hiểm ác.

Lối đi Khúc Cảnh nếu là bị đả thông, Già Thiên Lâu quân tiên phong nhất định có hàng loạt Vô Cấm thượng cảnh cường giả, nửa bước Thiên Vô Cấm khẳng định cũng không ít.

Hắn đều không dám hứa chắc chính mình có thể an toàn.

…

Hồi trở lại tông về sau, Đao Ma vừa ra truyền tống trận liền thấy đang đứng tại bên ngoài truyền tống trận Ôn Bình.

"Tông chủ!"

Đao Ma hơi hơi khom người, sau đó lại thấy được sắc mặt nghiêm túc đứng sau lưng Ôn Bình Hoài Không cùng với Bất Hủ tông các trưởng lão khác.

Sau đó cũng không nhiều lời lời, ngoan ngoãn đứng ở Ôn Bình sau lưng.

Trần Hiết đứng ở một bên, thu hồi Truyền Âm thạch sau lập tức nói với Ôn Bình: "Tông chủ, lúc gió đã dẫn đầu yêu tộc đang ở trở về hồ Yêu Hoàng."

"Hai người kia vị trí đâu?"

Trần Hiết biết Tông chủ nói tới ai, "Cái kia hai tên Già Thiên Lâu cường giả đang ở Thiên Cơ hồ Hạo Hãn thành, ta người còn có hắc ảnh đang nhìn bọn hắn chằm chằm."

"Ừm." Ôn Bình gật đầu, quay đầu dặn dò Tần Sơn, Vu Mạch đám người vài câu về sau, lại đối Hoài Không cùng Đao Ma nói nói, "Hoài Không, tiến vào Thiên Cơ hồ sau ngươi mang theo Đao Ma đi tới Yêu giới, đem Yêu giới lối ra đả thông, sau đó thông qua Yêu giới hồi trở lại hồ Yêu Hoàng

tiếp ứng lúc gió. Này đệ nhất chiến, bởi vì có U quốc cùng các ngươi lấy mệnh tương bác quan hệ, Già Thiên Lâu tập kết người có lẽ không nhiều, nhưng là đối với hiện tại yêu tộc tới nói sẽ rất mạnh. Nhưng là các ngươi phải làm chính là, chuẩn bị dẫn đầu yêu tộc tại về sau đại chiến bên trong giết hết địch tới đánh, đồng thời mượn nhờ tiếp xuống đại chiến làm được bản thân cùng với yêu tộc trở nên càng thêm cường đại. Nhớ kỹ, đây có lẽ là một trận không bình đẳng chiến tranh, thế nhưng cũng là của các ngươi một cái cơ hội. Các ngươi học được, lấy được, chỉ cần dựa vào chiến đấu mới có thể phát triển nhanh hơn."

Kỳ thật Ôn Bình cũng rất muốn các loại.

Cũng muốn nhiều một chút thời gian.

Có thể là thế giới tàn khốc này cứ như vậy.

Cái thế giới này mặc dù không có Hắc Ám Sâm Lâm pháp tắc, nhưng là địch nhân nhất định sẽ tại ngươi nhỏ yếu là đưa ngươi hủy diệt.

Nhất định sẽ không cho ngươi trưởng thành cơ hội!

Cho nên không có cách, Ôn Bình chỉ có thể lấy chiến dưỡng chiến.

Nếu là yêu tộc có thể chống nổi trận đại chiến này, tương lai yêu tộc nhất định có khả năng trở thành mảnh đất này không thua gì nhân tộc cường đại chủng tộc.

Ôn Bình lại nói, "Mặt khác, thông tri Bất Hủ tông tất cả mọi người, người có ý cũng có thể thông qua truyền tống trận tiến vào Thiên Cơ hồ. Không trải qua sinh tử khảo nghiệm người tu hành, hắn mặc dù nắm giữ lấy cường đại tới đâu pháp thuật, Mạch thuật hoặc là ma pháp, đều khó có khả năng đứng tại đỉnh phong."

Nương theo lấy Ôn Bình câu nói này nói xong, chúng Bất Hủ tông trưởng lão tâm đều theo run lên.

Bọn hắn hiểu rõ.

Là nên làm tông môn làm chút gì đó thời điểm.

Không thể vĩnh viễn dựa vào Tông chủ bảo hộ, như thế bọn hắn vĩnh viễn không thể trở thành cường giả chân chính.

"Tông chủ, ta đã làm tốt làm tông môn hi sinh chuẩn bị. Già Thiên Lâu người muốn đứng tại hồ Thiên Địa trên đất, liền trước hết bước qua thi thể của ta." Tần Sơn trước tiên trầm giọng mở miệng.

Hắn vốn là Đông hồ Phi ngư đảo Tần gia một tên người hầu.

Có thể được Tông chủ thưởng thức, trở thành Bất Hủ tông trưởng lão.

Cho nên nguyện ý vì Bất Hủ tông mà dùng mệnh đi liều.

Theo Tần Sơn mở miệng, Lãng Tử kiếm Vu Mạch, ngày xưa yêu tộc Tứ hoàng tử yêu bộc Vu Giang các loại cũng đều lần lượt hò hét liên tục.

Tâm tình của tất cả mọi người trong lúc nhất thời đều phá lệ xúc động.

Một bộ muốn vì Bất Hủ tông hy sinh thân mình thái độ.

Ôn Bình yên lặng, sau đó vỗ vỗ một bên Vu Mạch bả vai, nói ra: "Ta là Tông chủ, nếu nói ngã xuống, đó cũng là ta trước ngã xuống."

Những người này đều là theo thung lũng lúc liền bồi bạn hắn một đường đi tới.

Cho nên Ôn Bình đối mỗi người đều có tình cảm.

Ôn Bình nguyện ý dùng sinh mệnh đi thủ bảo vệ bọn họ, cùng với thủ hộ Bất Hủ tông tất cả mọi người.

Ôn Bình nói xong, tất cả mọi người trầm mặc lại.

Tất cả mọi người không nói gì.

Thế nhưng trong mắt, tâm bên trong bao hàm lệ nóng.

"Được rồi, còn chưa tới sinh ly tử biệt thời điểm đây." Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó đi vào trong truyền tống trận.

“Nếu ngăn không được Già Thiên Lâu người buông xuống hồ Thiên Địa, vậy liền chuẩn bị cho bọn họ một món lễ lớn.” Ôn Bình mục tiêu thứ nhất liền là Già Thiên Lâu hai gã khác nửa bước Thiên Vô Cấm cường giả.

【VIP】 Lối đi Khúc Cảnh từ Già Thiên Lâu đến Hồ Thiên Địa (3)

Bọn hắn cũng thật là tốt công cụ người.

Vong linh địa ngục tìm không được nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm vong linh sinh vật, có thể là Già Thiên Lâu sẽ đưa tới nha.

Theo sát lấy, trong ngực không, Trần Hiết cùng Đao Ma ba người đều bước vào truyền tống trận.

Truyền tống trận ứng tiếng mở ra!

Oanh ——

Một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống.

Rơi vào Thiên Cơ hồ ngoài thành.

Bất thình lình động tĩnh nhường Hạo Hãn thành bên ngoài người giật mình.

Tất cả mọi người dồn dập ghé mắt xem ra, làm thấy trên người mấy người Bạch Y lúc, tất cả đều sắc mặt đại biến.

Tựa như là trời mặt một dạng.

Thay đổi bất thường!

“Bất Hủ tông!”

“Là Bất Hủ tông người.”

Tất cả mọi người kinh hoảng tản ra.

Bọn hắn mặc dù không biết Ôn Bình mấy người, nhưng lại nhận biết Bất Hủ thanh phong bào.

…

Bách Tông liên minh tổng đà.

Từ tam đại kim cấp chủ sự đều vong về sau, Già Thiên Lâu người liền thay thế kim cấp chủ sự tiếp quản toàn bộ Bách Tông liên minh.

Kim cấp chủ sự bị thủ tiêu.

Hiện tại này có một cái địa vị cao nhất đưa, cái kia chính là Bách Tông liên minh minh chủ —— đời thứ nhất minh chủ làm Đế Thính!

Đế Thính là nhóm đầu tiên trợ giúp Bách Tông liên minh xâm lấn Đông hồ cường giả.

Cho nên Già Thiên Lâu cho Đế Thính một vị trí như vậy.

Đế Thính tiền nhiệm về sau, Ngân cấp chủ sự vị trí giữ lại, bởi vì Đế Thính rất rõ ràng, Già Thiên Lâu nếu muốn tốc độ cao, mà còn toàn hữu hiệu khống chế Bách Tông liên minh, liền không thể hoàn toàn chỉ dùng Già Thiên Lâu người.

"Hai vị đại nhân, phía trên có tin tức sao?" Đế Thính tại đêm qua biết được Già Thiên Lâu Thiên Vô Cấm cường giả đem đả thông một đầu Lối đi Khúc Cảnh lúc, vẫn tâm tâm niệm niệm việc này.

Bởi vì báo thù thời khắc cuối cùng muốn tới.

Tại hồ Thiên Địa này loại viên đạn lại cằn cỗi La Hầu địa phương biệt khuất bị đánh lâu như vậy, hắn thực sự chịu không được cái này ủy khuất.

Đây cũng là hắn làm cái gì lựa chọn tiếp quản Bách Tông liên minh một trong những nguyên nhân.

Không có báo thù xong trước đó, hắn làm sao có thể đi?

Hắc Chiếu, Lam Phong hai người, lúc này đứng chắp tay đứng tại tổng đà chỗ cao quan cảnh đài, tâm tình vui vẻ ngắm nhìn Hạo Hãn thành.

Chợt nghe sau lưng truyền đến Đế Thính hỏi thăm, Hắc Chiếu nhàn nhạt ứng tiếng nói: "Không cần nghĩ cũng biết, không tại hôm nay liền tại ngày mai. Nếu phía trên đã đem Đông hồ cùng hồ Yêu Hoàng chia làm chiến khu, liền nhất định sẽ quyết định nhanh chóng động thủ."

"Thật hiếu kỳ a, một cái lạc hậu mà cằn cỗi hồ Thiên Địa, vì sao lại xuất hiện Bất Hủ tông dạng này tông môn. Hơn nữa còn xuất hiện một vị có được Phục Sinh thể người. Phải biết,

Phục Sinh thể thất truyền hơn ngàn năm, tại đời thứ nhất lâu chủ lúc mới phát hiện thế. Tiếp xuống cũng vẻn vẹn chỉ có mỗi một thời đại lâu chủ mới có thể dùng tu hành."

Một bên Lam Phong cảm khái một tiếng.

Hắc Chiếu xoay người lại, cười một tiếng, nói: "Hết thảy chờ Lối đi Khúc Cảnh đả thông, liền sẽ thiên hạ Đại Bạch. Chuyến này chúng ta mặc dù tổn thất Thiên Hành, nhưng lại đào móc đến nhiều như vậy không giống nhau, lại Triều Thiên hạp căn bản không có đồ vật. Nhiệm vụ lần này, cũng là không tính thất bại."

"Nói không chừng sau khi trở về còn có khen thưởng. Dù sao liền đơn thuần cái kia có thể tại Tuyền Qua Đồ bên trên kèm theo năng lực đặc thù Tuyền Qua thần tượng kỹ nghệ, cũng chỉ được thưởng chúng ta một phiên. Chớ nói chi là những vật khác, cùng với cái kia Phục Sinh thể người."

Thiên Hành ngửa mặt lên trời cười một tiếng.

Có chút tự đắc.

Đế Thính ở một bên nói tiếp: "Đại nhân, thuộc hạ cẩn thận lật xem có quan hệ Bất Hủ tông còn có cái kia Bất Hủ tông lịch Đại Tông chủ ghi chép. Đương nhiệm Bất Hủ tông Tông chủ có thể nhanh như vậy đem một cái xuống dốc không tinh tông môn phát triển đến bây giờ cái dạng này, cái kia Bất Hủ tông Tông chủ Ôn Bình sau lưng, nhất định có một cái không tầm thường, nhưng lại sắp dầu hết đèn tắt cao nhân."

Nếu như không phải không nổi, không có khả năng sáng tạo ra nhiều như vậy mới đồ vật.

Nếu như không phải không nổi, cũng không có khả năng trợ giúp Bất Hủ tông trưởng thành đến loại tình trạng này.

Thế nhưng hắn lựa chọn tại hồ Thiên Địa giương ra quyền cước, nói rõ hắn thực lực khẳng định mười không còn một, dầu hết đèn tắt, bằng không tại Triều Thiên hạp bồi dưỡng một cái thế lực không phải tốt hơn?

Triều Thiên hạp tài nguyên nhiều phong phú.

Cùng thiên địa hồ so sánh, cái kia chính là một cái trên trời một cái dưới đất.

Hắc Chiếu phụ họa một tiếng, "Nếu có thể bắt người kia, cho chúng ta sử dụng, đối Già Thiên Lâu tất nhiên là một kiện mừng rỡ sự tình. Nếu không phải Thiên Hành chết để cho ta có chút lo lắng, ta còn thực sự muốn đi Đông hồ trông coi, phòng ngừa tên kia chạy trốn."

Lam Phong bình tĩnh ứng tiếng nói: "Hắn chạy không thoát. Đến hồ Thiên Địa, hắn xem như không thể lui được nữa, còn có thể chạy đến đâu đi?"

Sau đó, hai người đối Bất Hủ tông sau lưng người kia làm một phiên to gan suy đoán cùng với dự đoán.

Đồng thời cũng đối có được Phục Sinh thể Vi Sinh Tinh Vũ làm một phiên suy đoán.

Bất quá giống bọn hắn thông minh như vậy người.

Một đoán liền là một cái sai.

Bất quá nói chuyện cũng là rất này.

Nói chuyện đang này thời điểm, chỉ thấy bầu trời sa sút hạ một đạo cột sáng màu trắng.

Oanh!

Hai người thấy rõ cột sáng màu trắng ầm ầm rơi vào Hạo Hãn thành bên ngoài.

Này cột sáng, hắn đã nghe đế nghe nói qua.

Bất Hủ tông đồ vật.

Lần trước cột sáng xuất hiện lúc, từ bên trong đi ra Bất Hủ tông người.

"Bất Hủ tông người đến rồi!"

Hắc Chiếu cảm giác lúc này bao trùm đi qua, sau đó nghi tiếng đến: "Một tôn thượng cảnh Yêu Thần, còn có một tôn thượng cảnh Nhân tộc cường giả. Còn lại hai người một người trong đó cảm giác không đến cảnh giới của hắn, một người khác vẻn vẹn Vô Cấm hạ cảnh mà thôi."

“Còn dám tới này? Đi, bắt bọn hắn.”

Lam Phong lúc này ngự không mà lên!

【VIP】 Lại tới Thiên Cơ Hồ

Bởi vì Thiên Hành chết cho nên hai người Hắc Chiếu và Lam Phong đều không dám tùy tiện bước vào Đông Hồ.

Nhưng mà bây giờ Thiên Cơ Hồ là địa bàn của Già Thiên Lâu.

Chỉ có bốn người mà cũng dám tới đây?

Bá ——

Hai người hóa thành kinh hồng, trong nháy mắt đã đến cửa thành.

Khi hai người lơ lửng trên cổng thành, nhìn xuống bốn người Ôn Bình, dân chúng vốn hốt hoảng thất thố của Hạo Hãn Thành chậm rãi ngừng bước.

Cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu tới.

Có gì phải sợ?

"Đột nhiên giết tới ngoài Hạo Hãn Thành, muốn đánh cho chúng ta trở tay không kịp, buồn cười, trong thành có cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu!"

"Chờ một chút, đó là Trần Hiết?"

"Lại là tên phản đồ Trần Hiết!"

"Phản đồ Trần Hiết, còn dám trở về. Bách Tông Liên Minh không xử bạc với ngươi, ngươi lại bội bạc đầu hàng Bất Hủ Tông."

"Phản đồ Trần Hiết, chờ chết đi!"

Không ít người phát hiện Trần Hiết, sau đó tức giận chỉ trích Trần Hiết.

Đối với Bất Hủ Tông, bọn họ căm thù.

Còn đối với phản đồ thì bọn họ hận đến tận xương cốt.

Nhất là khi tất cả mọi người biết bây giờ mạng lưới tình báo của Trần Hiết phục vụ cho Bất Hủ Tông, cung cấp tình báo cho Bất Hủ Tông thì bọn họ càng hận.

Đúng là nuôi ong tay áo, nuôi cáo dòm nha!

Bách Tông Liên Minh chưa từng bạc đãi hắn?

Lại lang tâm cẩu phế như thế.

Hai người Hắc Chiếu, Lam Phong nghe nói trong bốn người lại có phản đồ của Bách Tông Liên Minh thì không khỏi hứng thú nhìn về phía Trần Hiết.

Cũng không vội động thủ.

Nếu bốn người đã là thịt cá trên thớt thì bọn họ cũng không quan tâm ăn sớm hay ăn muộn.

Nghe tiếng chỉ trích và nhục mạ bốn phía, Trần Hiết không hề lo lắng, cười một tiếng, sau đó lạnh nhạt đáp lại một câu: "Các ngươi không phải ta, sao lại biết ta gia nhập Bất Hủ Tông là phản bội? Các ngươi không phải ta, sao lại biết Bách Tông Liên Minh đối xử với ta rất tốt?"

Trần Hiết hỏi lại hai câu.

Nhưng chỉ đổi lấy càng nhiều tiếng chỉ trích hơn.

Trần Hiết muốn tiếp tục đáp lại nhưng bị Ôn Bình ngăn cản.

Ôn Bình nhìn bốn phía xung quanh vài lần, sau đó nói: "Hà tất để ý tới bọn họ, nếu cả đời ngươi làm việc đều cần giải thích với người khác, vậy thì nhàm chán cỡ nào? Hơn nữa, bọn họ chỉ muốn chỉ trích ngươi cho hả giận mà thôi, cho dù ngươi nói cái gì cũng vô dụng."

Trần Hiết gật đầu, sau đó nhìn lên hai người Hắc Chiếu, Lam Phong trên bầu trời, trầm giọng nói với ba người Ôn Bình: "Bên trái, mặc áo đen tên là Hắc Chiếu, bên phải, áo lam tên là Lam Phong. Căn cứ bọn họ chính miệng nói, thực lực của hai người tương xứng với Thiên Hành."

Hắc Chiếu, Lam Phong nghe nói như vậy.

Lập tức sửng sốt.

Chính miệng nói?

Trần Hiết còn sắp xếp cơ sở ngầm ở bên cạnh họ?

Sao có thể như vậy được?

Những người có thể xuất hiện bên cạnh bọn họ đều là người bọn họ mang từ Già Thiên Lâu tới.

Chẳng lẽ là thủ đoạn khác?

"Thủ đoạn cao cường, ngay cả chuyện chúng ta nói với nhau cũng biết được. Xem ra mục đích hôm nay các ngươi tới là vì chuyện đêm qua chứ?" Hắc Chiếu có chút kinh hãi với thủ đoạn của Trần Hiết nhưng cũng không quan tâm, trước thực lực tuyệt đối, có mấy thủ đoạn nhỏ thì có lợi ích gì?

Trần Hiết không có tiếp lời.

Lúc này, Ôn Bình lên tiếng: "Chỉ có thực lực như Thiên Hành sao?"

Đối với sức chiến đấu nửa bước Thiên Vô Cấm như Thiên Hành, Ôn Bình chẳng muốn để hệ thống xem xét tin tức giản lược của Hắc Chiếu và Lam Phong.

Bọn họ tu luyện mạch thuật gì.

Tu luyện linh thể gì.

Đều không quan trọng.

"Đao Ma, ngươi chọn lựa một cái."

Ôn Bình quay qua nhìn nhìn Đao Ma, nói.

Đánh một trận với Thiên Hành xong vẫn chưa thỏa mãn, Đao Ma nghe tông chủ kêu hắn chọn một người, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng.

Giống như là được đi vào cửa hàng chọn hàng hóa mà mình thích vậy đó.

Đao Ma nhìn chằm chằm hai người Hắc Chiếu và Lam Phong, sau đó nói: "Khi còn ở sa trường, lão phu đã nghe nói

về đại danh của Hắc Chiếu. Hôm nay để cho ta tới gặp hắn một lần!”

Nghe nói như vậy, mới đầu, vì bị coi thường mà tức giận, Hắc Chiếu ngửa đầu lên trời cười ha hả, giống như là vừa nghe được một cầu chuyện cười vậy.

“Đao Ma, muốn gặp ta một lần thì có thể sẽ chết! Mặc dù ta không có mạnh hơn Thiên Hành nhưng cũng không phải ngươi có thể khiêu khích.”

Dứt lời, trên mặt Hắc Chiếu chậm rãi ngưng tụ sát ý lạnh như băng.

Địa Vô Cấm Thượng Cảnh mà cũng dám cuồng ngôn như thế!

Hắc Chiếu lại lạnh giọng nói: “Lam Phong, Yêu Thần thực lực thượng cảnh đó giao cho ngươi, hai người khác thì giao cho bọn Đế Thính. Khoan hãy giết, để lại người sống! Nếu bọn họ là người của Bất Hủ Tông, chắc chắn hiểu rõ Bất Hủ Tông hơn bất cứ người nào khác. Bây giờ chúng ta cần có càng nhiều tin tức về Bất Hủ Tông.”

Lam Phong khẽ gật đầu: “Yên tâm, ta sẽ không để cho bọn họ chết đơn giản như vậy.”

Dứt lời, trong nháy mắt, Lam Phong đã xuất hiện ở một bên khác.

Vừa vặn đối mặt với Hoài Không.

Một người một yêu tranh phong đối lập, chiến hỏa dấy lên.

Đang lúc Hoài Không cũng chuẩn bị ra tay thì Ôn Bình nói: “Hoài Không, ngươi đi Yêu giới đả thông lối ra, sau khi đả thông thì đi tới Hồ Yêu Hoàng chuẩn bị.”

Lúc này, Hoài Không thu chiến ý lại, cũng dời ánh mắt lưu luyến khỏi người Lam Phong, sau đó khom người nói: “Vâng, tông chủ!”

Một cái khom người này.

Sắc mặt hai người Hắc Chiếu, Lam Phong hoàn toàn thay đổi.

Trong nháy mắt, sắc mặt của đám người phe Bách Tông Liên Minh chuẩn bị xem náo nhiệt cũng trắng bệch.

Tông chủ Bất Hủ Tông!

Một người thần bí mà vĩ đại.

Tại sao bây giờ Bất Hủ Tông có thể mạnh mẽ như thế?

Đó là do hắn dẫn dắt mới đi được tới một bước này!

Hai người Hắc Chiếu càng rõ ràng hơn, tông chủ Bất Hủ Tông xuất hiện, vậy thì những gì mà bọn họ nhìn thấy trước mắt cũng không đơn giản.

Tông chủ Bất Hủ Tông sẽ tìm đường chết?

Không thể nào!

"Đánh đi!" Đang kinh ngạc, Đao Ma đã dẫn đầu, như đói như khát xông tới phía Hắc Chiếu, đao trong tay mang theo Thánh Quang Đao Ý bổ tới Hắc Chiếu.

Phanh ——

【VIP】 Lại tới Thiên Cơ Hồ (2)

Mạch môn chấn chiến.

Chiến đấu mở ra.

Hoài Không cũng lập tức hóa thành kinh hồng, bay về phía Yêu giới.

Lam Phong vốn muốn đi ngăn cản nhưng thấy Ôn Bình tiện tay ném ra một chiếc phi thuyền, dẫn Hoài Không đi vào trong đó. Vừa đi vào phi thuyền, trong tay vừa xuất hiện đũa phép, vừa múa vừa lẩm bẩm.

Cảnh tượng này khiến cho Lam Phong hoàn toàn không dám truy kích Hoài Không.

Ầm!

Bốn mạch đều mở, sau đó như lâm đại địch, cảnh giác nhìn Ôn Bình.

Sau một khắc, lấy Ôn Bình làm trung tâm, xung quanh bắt đầu tràn ngập tử khí nồng đậm, chúng nó giống như là sương mù sáng sớm, theo gió mà động, không ngừng lan ra bên ngoài, trong nháy mắt đã bao trùm nửa vùng trời của Hạo Hãn Thành.

Trong tử khí, Địa Ngục Chi Môn lại mở!

Ám Lưu Tịch Diệt hóa thành khói đen kéo lấy một thanh Hắc Liêm to lớn mà kinh khủng từ trong đó bay ra, cũng nhanh chóng lướt về phía Lam Phong.

Đế Thính giật mình.

Lam Phong cũng giật mình.

Người của Bách Tông Liên Minh thì càng không cần phải nói.

Lòng tự tin vất vả mới tạo dựng lên được lại vì Ám Lưu Tịch Diệt xuất hiện mà sụp đổ trong nháy mắt.

Bọn họ tứ tán thoát đi, bởi vì Ám Lưu Tịch Diệt phóng ra khí tức khủng bố, còn mạnh mẽ hơn Lam Phong nhiều.

"Là nó!"

Lam Phong biết giết thứ gì đã giết chết Thiên Hành.

Nó có thể giết Thiên Hành thì cũng có thể giết mình!

Lam Phong vội vàng kinh hoảng đối phó Ám Lưu Tịch Diệt đang múa Hắc Liêm to lớn, sau đó quay qua nhìn Hắc Chiếu, hô: "Đừng lo Đao Ma, nhanh tới giúp ta. Nó có thể giết chết Thiên Hành trong khoảng thời gian ngắn, tuyệt đối không phải một mình ta có thể đánh lại được!"

Nói xong, Hắc Liêm đập xuống.

Phòng ngự mà Lam Phong lập lên bị một chém vỡ như là bánh tráng.

Lam Phong cũng bay ngược ra như sao rụng, rơi vào trong Hạo Hãn Thành, liên tục phá hủy hai ba con phố mới đứng vững lại được.

Hắc Chiếu thấy cảnh này thì sắc mặt như tro tàn.

Một đòn!

Thậm chí ngay cả một đòn của nó mà Lam Phong cũng đỡ không nổi.

Quả nhiên, Bất Hủ Tông có chuẩn bị mà đến!

"Cút cho ta!" Giờ phút này, Hắc Chiếu đâu còn tâm tư đánh với Đao Ma nữa, một quyền đánh lui Đao Ma, sau đó muốn đi giúp Lam Phong.

Nhưng mà sao Đao Ma lại khiến cho hắn có thể đi dễ dàng như vậy được?

Đũa phép vung lên.

Không Gian Phong Tỏa lại xuất hiện!

Phong tỏa không gian chung quanh, phong bế đường đi của Hắc Chiếu.

Đồng thời Thánh Quang Kết Giới cũng theo tiếng mà mở ra!

Trong phạm vi ngàn trượng quanh Đao Ma, Hắc Chiếu không thể sử dụng mạch thuật nữa.

Như vậy thì hoàn toàn phong bế thủ đoạn đánh vỡ Không Gian Phong Tỏa của Hắc Chiếu.

"Muốn đi?"

sau đó, Thánh Quang Đao Ý của Đao Ma hóa thành hoa bay đầy trời, đánh tới Hắc Chiếu.

Khi Hắc Chiếc đâm đầu vào không gian bích chướng thì lập tức giật mình, sau đó muốn phóng thích mạch thuật đánh vỡ không gian bích chướng vô hình cản ở trước mắt này.

Nhưng mà mạch môn không hề có động tĩnh gì.

Nó giống như là ngủ thiếp đi.

"Này ——" Hắc Chiếu giật mình, trong lòng lập tức sợ hãi.

Nhất định là thủ đoạn của Đao Ma!

Chắc chắn là thủ đoạn học được khi gia nhập vào Bất Hủ Tông, bởi vì ở sa trường, nếu như Đao Ma biết loại thủ đoạn này thì Đao Ma tuyệt đối sẽ bị cường giả của Chiến bộ nhằm vào đến chết. Cho dù phải bỏ ra cái giá như thế nào đi nữa thì cường giả Chiến bộ cũng phải giết chết Đao Ma.

"Đối thủ của ngươi là ta." Giọng Đao Ma vang lên, Thánh Quang Đao Ý che phủ Hắc Chiếu.

Hắc Chiếu vội vàng trốn tránh, dựa vào thân pháp tránh né đao ý của Đao Ma.

Vốn cho rằng có thể dựa vào tốc độ né tránh đao ý của Đao Ma nhưng lại phát hiện tốc độ của đao ý của Đao Ma hoàn toàn không phải hắn có thể tránh được.

Tránh được hai ba đạo.

Nhưng lại có càng nhiều đạo đao ý chém lên người hắn.

Mỗi một đạo Thánh Quang Đao Ý bổ vào linh thể của hắn thì đều ăn mòn, hòa tan linh thể của hắn.

“Đây là đao ý gì?”

Đang lúc hắn sợ hãi thì mạch môn của Đao Ma lại chấn động.

Trường đao trong tay Đao Ma nhanh chóng vẽ ra một hình chữ thập.

Hoành là đen.

Tung là trắng.

Thập Tự Đao Ý chậm rãi xoay tròn đánh tới, đồng thời càng ngày càng lớn, tốc độ cũng nhanh đến một mức độ kinh khủng.

Cái Thập Tự Đao Ý thứ nhất, Hắc Chiếu tránh được, nhưng cái Thập Tự Đao Ý thứ hai với cái Thập Tự Đao Ý thứ ba lập tức đến.

Liên miên bất tuyệt!

Không cho Hắc Chiếu bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Cái Thập Tự Đao Ý thứ tư tới, Hắc Chiếu né tránh không kịp, cánh tay trái bị Thập Tự Đao Ý đánh trúng.

Chỉ phớt qua một cái thì lấy mất một miếng thịt của hắn!

Máu tươi lập tức chảy ra, nhuộm đỏ toàn bộ cánh tay của Hắc Chiếu.

“Linh thể của ta lại ngăn không được.” Sau khi nhận ra được vấn đề này, Hắc Chiếu hoàn toàn không thể tin được là Đao Ma trước mắt mình chỉ có thực lực Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Sức chiến đấu này ít nhất cũng là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Chẳng qua là cảnh giới còn chưa có đột phá mà thôi.

Một bên khác, mạch thuật mà Lam Phong thả ra liên tục bị Ám Lưu Tịch Diệt đánh nát, hắn hoảng hốt không biết làm sao.

“Hắc Chiếu!”

“Giúp ta!”

“Nhanh tới giúp ta!”

Tiếng la hét tràn đầy hoảng sợ này vang vọng trên bầu trời Hạo Hãn Thành.

Người của Già Thiên Lâu trầm mặc.

Người của Bách Tông Liên Minh cũng trầm mặc.

Đương nhiên, cũng không phải là bị dọa đến nói không ra lời.

Yên lặng chỉ là bởi vì không biết nên nói cái gì, bọn họ không ngờ được lại là tình huống này.

Hắc Chiếu, Lam Phong, bọn họ chính là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Không ai bì nổi!

Bọn họ là thần trong lòng không ít dân chúng Hạo Hãn Thành.

Nhưng mà gặp cường giả của Bất Hủ Tông thì lại trở thành như vậy.

Là do Bất Hủ Tông quá mạnh?

Hay là do mấy người Hắc Chiếu quá yếu?

Trên phi thuyền.

Nhìn Đao Ma và Hắc Chiếu chiến đấu, Trần Hiết không khỏi cảm thán một câu: “Tông chủ, Đao Ma trưởng lão lại mạnh lên không ít.”

“Cho nên ta giao Hắc Chiếu cho hắn.”

“Tông chủ, ngài muốn cho Hắc Chiếu làm công cụ?”

Trần Hiết nhận ra được điểm này, trong lòng không khỏi có chút đồng tình với Hắc Chiếu.

【VIP】 Buổi trưa ngày mai, lối đi mở ra!

Nửa bước Thiên Vô Cấm.

Biến thành công cụ.

Nếu như Hắc Chiếu cũng phát hiện cái này…

Ôn Bình nói tiếp: "Đao Ma chiến một trận với Thiên Hành, mặc dù Đao Ma thụ thương nghiêm trọng nhưng được ích lợi không nhỏ, tinh thần lực trực tiếp bước vào giai đoạn thứ hai. Nếu như Hắc Chiếu có thể giống như Thiên Hành, mang tới áp lực sinh tử cho Đao Ma, thậm chí Đao Ma có thể bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm trong hôm nay. Bởi vì mạch môn của hắn cũng chỉ kém một bước thôi, điều này ngay cả bản thân hắn cũng không nhìn ra."

Trên mặt Ôn Bình lộ vẻ chờ mong.

Nếu như Đao Ma bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm.

Vậy thì đồng nghĩa với bước vào Thiên Vô Cấm!

Bởi vì bây giờ trong tay hắn có Phá Kính Đan cao cấp, một viên thì có một phần mười tỷ lệ xóa hai chữ "nửa bước" trong nửa bước Thiên Vô Cấm đi.

Mặc dù thất bại.

Thì một tháng hắn cũng có thể mua mười viên.

Dùng hết mười viên cho Đao Ma đều được!

Tốn một vạn danh vọng bồi dưỡng được một tên cường giả Thiên Vô Cấm, tính như thế nào cũng thấy có lời.

Hiện tại chỉ hy vọng Hắc Chiếu có thể cho Đao Ma một chút áp lực sinh tử, nếu thực sự không được, hắn cũng để cho Lam Phong tới.

Hai công cụ đồng thời phát lực.

Xác suất Đao Ma bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm càng lớn hơn.

Nghe Ôn Bình nói, Trần Hiết chăm chú nhìn hai người Hắc Chiếu, Lam Phong, bên tai toàn là tiếng Lam Phong hốt hoảng kêu cứu, cái này khiến Trần Hiết chê cười, nói: "Tông chủ, ý nghĩ của ngài rất tốt, nhưng hai cái công cụ này có phải quá yếu hay không… chỉ sợ không đủ để bức Đao Ma trưởng lão bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm."

Không phải hai người này đều nói mình mạnh ngang Thiên Hành sao?

Lừa đảo!

Đều là lừa đảo!

Cái này mà là mạnh ngang?

"Còn yếu hơn dự tính, hơn nữa tâm tính cũng không có mạnh mẽ như Thiên Hành. Nhưng mà không vội, từ từ sẽ đến. Thực sự không được thì để cho Đao Ma đồng thời đối phó hai người Hắc Chiếu, Lam Phong. Có thể bức Đao Ma bước ra một bước này hay không thì phải xem vận may của Đao Ma." Ôn Bình nói.

"Vậy tông chủ, bây giờ thuộc hạ nên làm gì?"

Hắn cũng lười phê bình hai người Hắc Chiếu.

Tông chủ cho hắn theo tới, chắc chắn không chỉ đơn giản là xem kịch như vậy.

"Nếu như hai người Hắc Chiếu, Lam Phong thà chết chứ không chịu khuất phục, không nói cho chúng ta biết Khúc Cảnh thông đạo sẽ xuất hiện ở đâu, hoặc là bọn họ cũng không biết Khúc Cảnh thông đạo sắp đả thông ở đâu. Vậy thì ta cần người của ngươi tiếp quản Hạo Hãn Thành! Bởi vì như vậy thì chúng ta cần phải tự mình điều tra xem Khúc Cảnh thông đạo sẽ xuất hiện ở đâu, cần một lượng nhân thủ lớn."

"Tông chủ, vậy ta sẽ đi tập kết nhân thủ! Bởi vì bây giờ bọn họ hoàn toàn không biết Khúc Cảnh thông đạo sẽ xuất hiện ở đâu."

Trần Hiết nghiêm mặt nói, sau đó lập tức lấy Truyền Âm Thạch ra.

Có Hắc Ảnh giám thị từng giây từng phút, hắn biết hai người Hắc Chiếu biết cái gì, không biết cái gì.

Mặc dù hai người chịu nói thì cũng không biết phải nói gì.

Như vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình!

Ôn Bình trầm giọng nói: "Trong phạm vi ngàn dặm quanh Hạo Hãn Thành đều phải xếp người vào. Một khi không gian bích chướng ở bất cứ chỗ nào xuất hiện bất thường thì đều phải báo cáo lại."

"Tông chủ, ta đi sắp xếp."

Trần Hiết không dám chần chờ, lập tức dùng Truyền Âm Thạch liên hệ người trong Hạo Hãn Thành.

Hắn có tất cả ba vạn người ở Hạo Hãn Thành.

Không nhiều.

Thế nhưng cũng không ít.

Dùng để giám thị không gian bích chướng bên ngoài Hạo Hãn Thành dư xài.

Nhưng tiếp quản Hạo Hãn Thành thì người của hắn chưa đủ!

Sau khi phát hiện vấn đề này, Trần Hiết vội vàng mở miệng.

"Tông chủ, nhân thủ giám thị bên ngoài Hạo Hãn Thành thì thuộc hạ có. Nhưng muốn tiếp quản Hạo Hãn Thành, để cho người của Bách Tông Liên Minh không quấy rối thì nhân thủ của thuộc hạ có chút không đủ."

"Vậy thì để cho chính bọn họ tự trông coi. Sau khi chiến đấu kết thúc, nói cho toàn bộ người trong Hạo Hãn Thành, kể từ hôm nay, nếu như có một người rời khỏi Hạo Hãn Thành, vậy thì giết sạch người trong Hạo Hãn Thành. Cứ như vậy thì vì mạng sống, bọn họ sẽ tự giám sát mình."

"Thuộc hạ đã rõ."

Trần Hiết gật đầu đáp.

Sau đó hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn mấy người đang chạy tứ tán đó.

Mấy người mà lúc này còn chửi mắng hắn.

Sống chết của bọn họ, Trần Hiết hoàn toàn không quan tâm tới.

…

Đại chiến vẫn kéo dài.

Bên phía Lam Phong đã liên tục bị Hắc Liêm của Ám Lưu Tịch Diệt chém trúng, linh thể bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Mới đầu Lam Phong trong đầu còn có ý nghĩ liều mạng.

Nhưng khi phát hiện Hắc Ảnh cầm cự liêm trong tay trước mắt mình hoàn toàn không sợ mạch thuật của hắn, mạch thuật gì cũng đón đỡ được, cũng không sợ bị thương thì Lam Phong đành phải hốt hoảng mà chạy.

Sau đó lại phát hiện tốc độ của hắn với Ám Lưu Tịch Diệt có khoảng cách cực kỳ lớn.

Cho dù hắn bay hướng nào thì không tới mười dặm là Ám Lưu Tịch Diệt sẽ đuổi kịp hắn.

Mạch thuật hoàn toàn không thể ngăn cản Ám Lưu Tịch Diệt.

Vẫn là nguyên nhân đó.

Ám Lưu Tịch Diệt hoàn toàn không sợ bị thương, mạch thuật gì cũng ngạnh kháng.

Còn thủ đoạn phòng ngự.

Ám Lưu Tịch Diệt trực tiếp hóa thành hắc ảnh xuyên qua, thông suốt.

“Ôn Bình, nếu ngươi dám giết ta, ngươi sẽ chết rất thê thảm!”

Lam Phong gầm thét.

“Ngươi sẽ chết rất thê thảm!”

“Buông tha cho ta, ta có thể bảo đảm cho ngươi sống sót! Nhất định sẽ để cho ngươi sống sót!”

Trên phi thuyền, Ôn Bình nhìn dáng vẻ cùng đồ mạt lộ của Lam Phong, chỉ cười một tiếng, sau đó thấp giọng trả lời: “Yên tâm, ngươi sẽ không chết như vậy.”

Ngươi còn hữu dụng.

Sao có thể chết dễ dàng như vậy được?

Nói xong, Ôn Bình nhìn về phía Đao Ma, phát hiện Đao Ma vẫn đang đè đầu Hắc Chiếu đánh.

Lúc này, hắn chuẩn bị thả Lam Phong qua cho Đao Ma một chút áp lực, nhưng mà vừa có ý nghĩ này thì một đám hào quang từ trong người Lam Phong bay ra.

Nguồn sáng từ bên hông Lam Phong bắn ra.

Sau đó xuất hiện ở mười trượng trước mắt Lam Phong, sau đó dần dần diễn hóa thành một dòng chữ màu đen.

Ôn Bình tập trung nhìn vào!

【VIP】 Gây áp lực cho Đao Ma

"Quân tiên phong của Chiến bộ đã tập kết hoàn tất, vào khoảng buổi trưa ngày mai, khi Khúc Cảnh thông đạo mở ra, sẽ đi vào Hồ Thiên Địa. Lĩnh quân là năm vị Chiến Thần Thẩm Hải, Thiên Khuyết, Lam Ảnh, Phong Trì, Thân Chấn của Chiến bộ. Lam Phong, Hắc Chiếu, hai người các ngươi theo bên cạnh hiệp trợ!"

Chữ không nhiều.

Nhưng đều là tin tức then chốt.

Buổi trưa ngày mai, Khúc Cảnh thông đạo mở ra!

Quả nhiên động tác của Già Thiên Lâu rất nhanh.

Nhưng mà Chiến Thần?

Là Chiến Thần như của Cực Sinh Điện?

Đang nghi hoặc thì vẻ sợ hãi trên mặt Lam Phong đột nhiên biến mất, thay vào đó là điên cuồng và đắc ý.

Lam Phong cười to nói: "Ôn Bình, ngươi nhất định phải chết! Các ngươi đều chết chắc, năm vị Chiến Thần, ngươi có biết năm vị Chiến Thần có ý nghĩa như thế nào không?"

"Có ý nghĩa ngươi sắp chết trước khi bọn họ đến."

Ôn Bình lạnh lùng đáp.

Lam Phong tiếp tục cười lớn nói: "Ta chết đi, ngươi cũng không sống nổi. Bởi vì mỗi một vị Chiến Thần của Chiến bộ đều gần như là vô địch dưới Thiên Vô Cấm. Cường giả Thiên Vô Cấm không ra, không ai là đối thủ của bọn họ. Cho dù là hắc ảnh này cũng như thế! Nó sẽ chết, ngươi cũng sẽ chết!"

"Ta cho ngươi cơ hội nói chuyện, ngươi nói tiếp."

Ôn Bình để cho Ám Lưu Tịch Diệt đứng qua một bên.

Vô địch dưới Thiên Vô Cấm?

Đồng thời tới năm vị cường giả như vậy sao?

Già Thiên Lâu đúng là đại thủ bút.

“Ngươi cho rằng như vậy là kết thúc rồi sao? Dưới trướng mỗi một vị Chiến Thần có ít nhất năm tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, năm tên Chiến Thần mang tới ít nhất hai mươi tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, thậm chí có thể là hai mươi lăm tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm!”

“Đây chính là hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm!”

Lại thêm năm vị Chiến Thần gần như vô địch dưới Thiên Vô Cấm, quân tiên phong của Chiến bộ nhiều nhất cũng có ba mươi cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Lực lượng này đủ để dẹp tan mấy cái vực nhỏ của U Quốc!

Chỉ là Bất Hủ Tông.

Thì không cần phải nói!

Cần gì tiếc nuối!

“Vậy cũng không thay đổi được kết quả ngươi sẽ chết ở đây.”

Đối với thái độ đắc ý của Lam Phong, Ôn Bình chỉ lạnh nhạt trả lời một câu.

Một câu nói đó khiến cho nụ cười của Lam Phong cứng lại, giống như là một chén nước lỏng đột nhiên bị đưa vào vùng đất băng tuyết vậy.

“Tại sao ngươi lại không sợ?”

Lam Phong nhìn dáng vẻ khí định thần nhàn của Ôn Bình, chút đắc ý và điên cuồng trong lòng không còn sót lại gì nữa.

Bình tĩnh thật.

Hay là giả bộ bình tĩnh.

Lam Phong vẫn có thể nhìn ra được, dù sao cũng đã sống nhiều năm như vậy.

Nhiều khi mọi người ra vẻ bình tĩnh trước nguy cơ nhưng thật ra thì trong mắt hắn, bọn họ cực kỳ hài hước.

Giả vờ?

Thật tình không biết ta nhìn ngươi như đang nhìn một đứa trẻ vậy.

Ngươi cho rằng chỉ có mình ngươi biết giả vờ?

Trước mắt ta, ngươi không khác gì không mặc quần áo.

Ôn Bình vẫn vân đạm phong khinh đáp: "Ngươi cũng không cần phải biết. Biết quá nhiều thì sống không lâu."

"Ngươi nên sợ hãi… vì đây chỉ là quân tiên phong!"

Lam Phong trầm giọng nói.

Trong mắt lại toát ra một chút sợ hãi, lòng tin từ tin tức mà Già Thiên Lâu truyền đến cho hắn biến mất không còn sót lại chút gì.

Ôn Bình hỏi ngược lại một câu: "Ngươi muốn sống không?"

Lam Phong ngơ ngẩn.

"Ta không sẽ phản bội Già Thiên Lâu!"

"Không cần phản bội Già Thiên Lâu. Thấy Đao Ma không? Nếu như hai người các ngươi có thể hạ gục Đao Ma thì ta sẽ cho các ngươi một cơ hội sống đến trưa mai."

"Ngươi nghiêm túc?"

"Dĩ nhiên."

Ôn Bình nháy mắt ra dấu, lúc này, Ám Lưu Tịch Diệt lui lại ngàn mét, khiêng Hắc Liêm to lớn đứng không nhúc nhích tí nào.

Thanh phong thổi nhẹ.

Bầu trời dần dần yên tĩnh trở lại.

Lam Phong trầm mặc, bởi vì hắn không tin được Ôn Bình.

Không giết hắn thật?

Lý do là cái gì?

Hắn có thù với Đao Ma?

Đao Ma không phải là người của hắn sao?

Trong đầu đang nghi hoặc thì Ôn Bình lạnh lùng nói: "Ngươi còn đang chờ cái gì?"

Lam Phong liếc mắt nhìn Ôn Bình, sau đó nhìn Đao Ma đang đại chiến với Hắc Chiếu ở nơi xa, chợt hóa thành kinh hồng nhào tới.

"Ngươi đừng hối hận!"

Nói thật, Đao Ma rất mạnh.

Có thể đè đầu đánh Hắc Chiếu chứng tỏ chiến lực của hắn đã bước vào cấp độ Thiên Vô Cấm.

Vượt cấp chiến đấu không phải chuyện dễ, vượt cấp chiến đấu ở cấp bậc của bọn họ thì càng không phải là chuyện dễ.

Nhưng mà như vậy không có nghĩa là Đao Ma có thể một đánh hai!

"Kiếm Vũ Thiên Phạt!"

Phanh ——

Bốn cái mạch môn màu vàng kim của Lam Phong đồng thời chấn động.

Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ ở ngực cũng xoay tròn, khiến cho mạch khí mà Lam Phong tụ lại mênh mông như biển.

Theo Lam Phong một tay giơ trường kiếm lên, mạch khí màu vàng kim trên bầu trời chậm rãi ngưng tụ thành ngàn vạn thành cự kiếm màu vàng kim.

Chúng nó hội tụ thành đội hình sát cánh nhau.

Mũi kiếm chỉ thẳng vào Đao Ma!

Nương theo một tiếng gầm thét của Lam Phong, mưa kiếm màu vàng kim hạ xuống, nửa bầu trời đều bị nhuộm thành màu vàng kim.

Kiếm thế mênh mông ép tới người trong Hạo Hãn Thành cũng không thở nổi.

Kiếm Vũ Thiên Phạt!

Thức cuối cùng của mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, cũng là một chiêu mạnh nhất của Lam Phong.

Nếu Ôn Bình dám để cho hắn tới đối phó Đao Ma.

Vậy thì Đao Ma chắc chắn phải chết!

Cùng lúc đó, Hắc Chiếu quay đầu thấy cảnh này thì trên mặt cũng nổi lên ý cười.

Nhưng mà hắn cũng có chút hiếu kỳ, sao Lam Phong lại tới giúp hắn?

Không phải mới nãy hắn gặp nguy hiểm đến tính mạng sao?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hắc Chiếu thấy mưa kiếm màu vàng kim đã hạ xuống, lúc này hắn cũng kéo dài khoảng cách với Đao Ma, không để cho mình bị mưa kiếm màu vàng kim bao phủ.

"Đao Ma, giờ chết của ngươi đến rồi!"

Hắc Chiếu cười lạnh một tiếng, sau đó lui về sau.

Giờ phút này, Đao Ma cũng chú ý tới mưa kiếm màu vàng kim trên đỉnh đầu, sau khi cảm nhận được kiếm thế ép tới người ta không thở nổi đó, hắn vội vàng nhìn về phía Ám Lưu Tịch Diệt.

【VIP】 Gây áp lực cho Đao Ma (2)

Sao nó lại thả Lam Phong đến đây?

“Hắc Ảnh tiền bối!”

Đao Ma vội vàng hô một tiếng.

Nhưng mà Ám Lưu Tịch Diệt không hề động một chút nào.

“Chuyện gì xảy ra?” Đao Ma không kịp nghĩ nhiều, lập tức nghênh đón mưa kiếm màu vàng kim.

Mặc dù mưa kiếm này mang đến cho hắn áp bách không bằng áp lực khủng bố mà Thiên Hành mang tới cho hắn ngày đó nhưng cũng không thể ứng phó một cách đơn giản được.

Sau một khắc? Mưa kiếm hạ xuống.

Phốc!

Một thanh kim kiếm cắm vào không gian bích chướng.

Theo sau đó là thanh thứ hai, thanh thứ ba…

Ngàn vạn thanh kim kiếm rơi lên không gian bích chướng, chỉ mấy hơi thở thì đã xuyên thủng nó.

Sau đó chúng nó rơi xuống Đao Ma.

Đao Ma vội vàng múa Hắc Đao? Dùng Thập Tự Đao Ý đánh trả? Chém vỡ từng thanh kim kiếm rơi xuống.

Một Thập Tự Đao Ý phá một kiếm.

Trong vòng mấy cái hít thở, Đao Ma đã chém ra hơn ba trăm đạo Thập Tự Đao Ý, liên tục phá vỡ hơn mấy trăm thành kim kiếm đánh tới chỗ hắn.

Xem như tạm thời ngăn cản được Kiếm Vũ Thiên Phạt.

Thế nhưng Đao Ma tiêu hao cũng vô cùng kinh khủng.

Mấy hơi thở? Lực lượng linh thể tiêu hao tới một thành!

Nếu như tiếp tục kéo dài chiến đấu như vậy.

Hắn chắc chắn phải chết!

Đao Ma khẽ cắn môi? Trên mặt lại hiện ra vẻ điên cuồng? Sau đó cả giận nói: “Muốn ta chết, vậy thì ta làm thịt ngươi trước!”

Đũa phép xuất hiện.

Thánh Quang Chiếu Diệu.

Đao Ma múa Hắc Đao nhanh hơn, đồng thời thúc đẩy hắn nhanh chóng tiếp cận Lam Phong.

Thời gian tác dụng của Thánh Quang Kết Giới còn chưa kết thúc, hắn muốn tới gần Lam Phong, khiến cho hắn không thể phóng thích mạch thuật.

Nếu không thì Lam Phong sẽ có thể không ngừng tiêu hao hắn từ xa.

Cho đến khi mài chết hắn!

“Muốn đi qua?” Suy cho cùng thì Hắc Chiếu cũng là một người sống rất lâu, Đao Ma vừa động thì hắn hiểu ngay ý đồ của Đao Ma.

Hắc Chiếu vội vàng nhắc nhở Lam Phong.

“Lam Phong, không nên để cho Đao Ma tới gần ngươi. Mạch thuật của hắn hết sức tà môn, nếu như hắn tới gần ngươi thì ngươi sẽ không thể sử dụng mạch thuật.”

Lam Phong kinh ngạc nói: “Còn có loại mạch thuật như thế này… nhưng mà, Ôn Bình, nếu như ngươi cảm thấy Đao Ma có thể dựa vào loại mạch thuật này mà sống sót được trong tay hai chúng ta thì ngươi quá ngây thơ rồi.”

Lúc này, Lam Phong vung kiếm trong tay lên.

Mưa kiếm hội tụ.

Tụ lại với nhau tạo thành một cái vòi rồng kiếm? Vọt thẳng tới chỗ Đao Ma.

Đao Ma lập tức bị cản bước tiến.

Chiến đấu cứ giằng co như vậy.

Mười cái hô hấp.

Một trăm cái hô hấp.

Cho đến khi thời gian duy trì của Thánh Quang Kết Giới của Tuyền Qua Đồ hết, Đao Ma vẫn không thể tới gần Lam Phong.

Giờ khắc này!

Đao Ma biết mình phải liều mạng!

…

Trên phi thuyền.

Bên ngoài Hạo Hãn Thành dần dần hội tụ ba vạn người? Tất cả đều là nhân thủ của Trần Hiết ở Hạo Hãn Thành.

Ngày thường bọn họ tiềm phục ở khắp nơi trong Hạo Hãn Thành.

Thậm chí đa số bọn họ đều là người của Bách Tông Liên Minh.

Trước đây bọn họ chưa từng bại lộ thân phận của mình, cho dù là thân nhân cũng không biết thân phận thật của bọn họ.

Vốn dĩ bọn họ cho là mình sẽ luôn giấu diếm thân phận như vậy, có lẽ đến ngày chết cũng không chừng.

Nhưng vừa rồi? Cấp trên đưa tin cho bọn họ tập kết ở ngoài thành.

Tập kết dưới ánh mắt của mọi người.

Như vậy cũng có nghĩa là bại lộ!

Khi bọn họ đi tới ngoài thành Hạo Hãn Thành thì phát hiện không chỉ mình tới tập kết ở đây.

Tất cả mọi người ngẩn cả ra.

Tình huống như thế nào?

Bại lộ nhiều người như vậy?

Khi thấy phi thuyền chậm rãi hạ xuống, Trần Hiết và Ôn Bình xuất hiện ở trước mắt bọn họ thì bọn họ mới hiểu - không cần phải ẩn núp nữa!

"Tham kiến tông chủ!"

"Tham kiến lâu chủ!"

Hơn ba vạn người cùng kêu lên, quỳ xuống đất.

"Đều đứng lên đi."

Ôn Bình nhìn lướt qua những người này.

Đều là trên Thần Huyền Cảnh.

Mặc dù không phải rất mạnh nhưng đã đủ giám thị không gian bích chướng trong phạm vi ngàn dặm Hạo Hãn Thành.

Sau khi mọi người đứng dậy, Trần Hiết vội lên tiếng: "Các ngươi không cần ẩn núp nữa, tiếp theo, ta cần tất cả các ngươi giám thị không gian bích chướng phạm vi ngàn dặm Hạo Hãn Thành, một khi có bất cứ dị thường nào thì phải lập tức phát tín hiệu. Nếu làm tốt chuyện này thì chắc chắn sẽ có trọng thưởng!"

Giải thích sơ nhiệm vụ, tất cả mọi người tư tán ra.

Phi thuyền cũng bay tới bên ngoài tổng đà của Bách Tông Liên Minh trong Hạo Hãn Thành, lơ lửng trên chỗ cao nhất của tổng đà.

Toàn bộ người trong Hạo Hãn Thành đều có thể nhìn thấy cảnh này.

Khi người bên trong tổng đà nhìn thấy phi thuyền thì lập tức trốn đi, Đế Thính và các cường giả của Già Thiên Lâu cũng không ngoại lệ.

"Giữ Đế Thính lại, những Địa Vô Cấm khác thì giết sạch!"

Ôn Bình lại hạ lệnh cho Ám Lưu Tịch Diệt.

Vừa dứt lời, sắc mặt các cường giả Già Thiên Lâu như tro tàn, lập tức chạy trốn.

Nhưng mà Ám Lưu Tịch Diệt nhào tới, một lưỡi hái giết một người.

Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Trước mắt Ám Lưu Tịch Diệt, bọn họ không khác gì rau hẹ.

Tùy tiện cắt!

Người của Bách Tông Liên Minh còn cố gắng phản kháng theo cường giả Già Thiên Lâu nhưng đội ngũ bọn họ tập kết, Ám Lưu Tịch Diệt không cần vung vẩy lưỡi hái, chỉ với sóng khí và áp lực tiết ra khi lưỡi hái vung vẩy cũng khiến cho bọn họ nửa bước cũng khó đi.

Khi từng cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu chết đi thì người của Bách Tông Liên Minh cũng dần dần cảm thấy tuyệt vọng.

Không có ai dẫn đầu, bọn họ cũng không phản kháng nữa.

Cho đến khi ngoại trừ Đế Thính, tất cả cường giả Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu đều bị Ám Lưu Tịch Diệt giết.

Bọn họ còn đang mong đợi Hắc Chiếu và Lam Phong tới giúp bọn họ, nhưng khi phát hiện hai người hoàn toàn không quan tâm tới bọn họ, người của Bách Tông Liên Minh mới biết bọn họ bị vứt bỏ.

Trên phi thuyền, giọng Trần Hiết quanh quẩn trong toàn bộ Hạo Hãn Thành.

“Chào các vị, ta là Trần Hiết.”

Khi giọng Trần Hiết vang lên, người trong Hạo Hãn Thành dồn dập nhìn về phía phi thuyền.

【VIP】 Cơ hội sẽ không còn có lần thứ hai

“Các ngươi chịu làm chó săn cho thế lực Già Thiên Lâu đến từ bên ngoài, Trần Hiết ta không lời nào để nói, cũng không có ý định làm gì các ngươi. Bởi vì các ngươi nhỏ yếu đến mức Bất Hủ Tông chúng ta cũng không muốn tốn thời gian tiêu diệt các ngươi. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này, tất cả mọi người không được ra vào Hạo Hãn Thành, phàm bị ta phát hiện có một người nào rời khỏi Hạo Hãn Thành, như vậy, toàn bộ Hạo Hãn Thành đều sẽ chết chung với hắn. Chớ hoài nghi lời nói của ta, cũng đừng cho là ta không dám, các ngươi không có cơ hội thử! Dĩ nhiên, chỉ cần các ngươi không rời khỏi Hạo Hãn Thành, không khiến cho chúng ta thêm phiền thì không ai trong số các ngươi sẽ chết!”

Dứt lời, toàn bộ Hạo Hãn Thành rơi vào trong yên lặng.

Có người phẫn nộ.

Có người tuyệt vọng.

Còn có người yên lặng không nói, đi vào trong nhà đóng cửa sổ lại.

Giọng Trần Hiết lại vang lên.

“Bách Tông Liên Minh, coi chừng cửa thành của các ngươi cho tốt, coi chừng người của các ngươi cho tốt. Đừng ép Bất Hủ Tông chúng ta giết sạch các ngươi trước khi đại chiến với Già Thiên Lâu.”

Vừa dứt lời, mười sáu cái cửa thành của Hạo Hãn Thành lần lượt đóng lại.

Không ai hoài nghi lời Trần Hiết nói.

Bởi vì Bất Hủ Tông quá mạnh mẽ.

Giờ phút này, chỉ cần có thể giữ được tính mạng, bọn họ cam chịu khuất phục.

Chỉ là không ra khỏi Hạo Hãn Thành thôi.

Cũng không có gì lớn.

Theo sau đó, mười sáu mệnh lệnh nhanh chóng được truyền đến cửa thành.

Hộ vệ của Bách Tông Liên Minh xuất hiện ở cửa thành cũng càng ngày càng nhiều.

"Nếu có người ra khỏi thành, giết không tha!"

Trấn Nhạc Thượng Cảnh tự mình canh giữ!

"Phía trên có lệnh, nếu người nào ra khỏi thành thì trực tiếp giết! Không cần biết hắn là ai!"

Ngay cả bầu trời cũng phong tỏa.

Sau khi đạt được kết quả như vậy, Ôn Bình mới điều khiển phi thuyền rời khỏi vùng trời Hạo Hãn Thành.

Giữa trưa ngày mai, Khúc Cảnh thông đạo mở ra.

Sau đó nên chuẩn bị một kinh hỉ cho quân tiên phong đó.

"Ta cam đoan kinh hỉ này sẽ khiến cho các ngươi ngạc nhiên rời khỏi thế giới này."

Sau đó, Ôn Bình mở giao diện hệ thống ra.

Càn Khôn Lôi.

Một ngàn danh vọng một quả.

Rất đắt!

Nhất là khi có thể tốn một vạn danh vọng bồi dưỡng được không ít Yêu Thần trong hai ba ngày ngắn ngủi thì hắn càng thấy Càn Khôn Lôi vô cùng đắt.

Bởi vì hạn mức tổn thương cao nhất của Càn Khôn Lôi là Địa Vô Cấm Trung Cảnh, nhưng tại sao Ôn Bình vẫn mua, bởi vì nó có tính sát thương trên phạm vi rộng.

Cũng bởi vì bây giờ tốn danh vọng bồi dưỡng Yêu Thần thuộc về nước xa không cứu được lửa gần, chỉ có thể xa xỉ một lần, mua một ít Càn Khôn Lôi.

Tạm thời mua mười quả.

“Thành công mua sắm Càn Khôn Lôi X10!”

“Danh vọng giảm bớt một vạn!”

Sau đó, Ôn Bình mở giao diện phi thuyền ra.

Từ lần trước khi phi thuyền thăng cấp xong, hắn mua một khẩu pháo mới.

BX - hủy diệt!

Vũ khí công kích cấp ba.

Uy lực —— Trung cấp.

Vượt xa uy lực của Tuyền Qua Pháo, giá bán một vạn danh vọng một khẩu.

“Thành công mua sắm BX - hủy diệt X3!”

“Tiêu hao ba mươi ngàn danh vọng!”

Ôn Bình lại thêm mua ba khẩu pháo BX - hủy diệt.

Mặc dù pháo hủy diệt cần một vạn danh vọng một khẩu nhưng mỗi khẩu pháo chỉ tiêu hao bạch tinh.

Bây giờ trong tay Ôn Bình còn có hơn một nghìn vạn bạch tinh, cho nên không ngại mua thêm mấy khẩu BX - hủy diệt.

Đến lúc đó cho quân tiên phong của Già Thiên Lâu một món quà lớn!

Món quà lớn này, mặc dù không thể nào làm trọng thương quân tiên phong của Già Thiên Lâu nhưng lại có thể cho thấy thái độ của Bất Hủ Tông!

Bất Hủ Tông không lùi!

Không hàng!

Ngươi dám đến thì phải chuẩn bị trả giá đắt!

Sau khi mua thêm pháo mới, Ôn Bình đóng giao diện hệ thống lại.

Đã không còn cần chuẩn bị gì nữa.

Bây giờ, hắn ngẫm lại lời Lam Phong mới vừa nói.

Quân tiên phong của Già Thiên Lâu có năm tên Chiến Thần Chiến bộ, người người đều là vô địch dưới Thiên Vô Cấm, còn có hai mươi thậm chí là hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, trước mắt, Bất Hủ Tông hoàn toàn không có nhiều Thiên Vô Cấm cường giả nửa bước như vậy để ứng đối với bọn họ.

Một khi bọn họ xuyên qua Khúc Cảnh thông đạo, bước vào Hồ Thiên Địa, muốn tiêu diệt bọn họ cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Đao Ma bị Hắc Chiếu và Lam Phong đè đầu đánh khi Thánh Quang Kết Giới kết thúc, lại rơi vào trong trầm tư.

Chưa đủ!

Cho dù là Đao Ma vì áp lực từ hai người mà đột phá nửa bước Thiên Vô Cấm, lại có thời gian vững chắc thực lực ở nửa bước Thiên Vô Cấm thì cũng chưa đủ!

Thực lực hai bên vẫn chênh lệch rất nhiều!

Đao Ma phải nếm thử đột phá Thiên Vô Cấm trước khi quân tiên phong đến.

Cho nên hắn phải nhanh chóng bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm mới được.

Hắn nhất định phải cho Đao Ma thêm một chút áp lực.

Hoặc là động lực.

“Đao Ma, hôm nay bổn tông chủ cho ngươi một cơ hội. Không phải ngươi muốn xuất hiện trước mặt nàng một lần nữa, hơn nữa còn phải xuất hiện với tư thế cường giả sao?”

Ôn Bình mở miệng.

Giọng nói quanh quẩn.

Lúc này, Đao Ma vừa bị hai người Hắc Chiếu và Lam Phong hợp lực đánh lui ngàn trượng, chật vật từ trong phế tích đứng lên, nghe Ôn Bình nói vậy thì ngẩn ra, nhìn về hướng phi thuyền.

Đao Ma không có đáp.

Trong ánh mắt của hắn toát lên vẻ khát vọng.

Khát vọng có được cơ hội!

Hắn biết rõ, nếu tông chủ nói sẽ cho cơ hội thì chắc chắn cơ hội này chính là cơ duyên lớn lao.

Thậm chí khiến cho hắn bớt đi mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm khổ tu.

Hắn biết rõ, tông chủ có năng lực như thế!

Ôn Bình lên tiếng: "Nếu ngươi có thể giết chết một trong hai người Hắc Chiếu và Lam Phong, vậy thì bổn tông chủ sẽ ban thưởng cho ngươi cơ hội bên cạnh Thiên Vô Cấm. Có thể bớt đi ngươi trăm năm, thậm chí mấy trăm năm tu luyện!"

Sau khi nghe xong, Đao Ma vui vẻ.

Cơ hội bước vào Thiên Vô Cấm!

Đây chính là thứ mà hắn mong muốn!

"Đa tạ tông chủ!"

【VIP】 Cơ hội sẽ không còn có lần thứ hai (2)

Đao Ma nói cảm ơn, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn về phía hai người Hắc Chiếu và Lam Phong.

Nên giết ai đây?

Hai người Hắc Chiếu và Lam Phong không biết Ôn Bình nói là thật hay là giả, cũng không có thời gian suy nghĩ thật hay giả, nhưng nhìn thấy ánh mắt Đao Ma thì lập tức tức muốn bể phổi.

Xem hai người bọn họ như cái gì?

Thịt cá trên thớt?

Muốn giết thì giết!

Đao Ma!

Ngươi cũng xứng!

Lúc này, Ôn Bình lại nói.

"Nhưng mà nếu ngươi thua, còn nguy hiểm đến tính mạng, mặc dù bổn tông chủ sẽ cứu ngươi một mạng nhưng sẽ không cho ngươi thêm bất cứ cơ hội nào."

Đao Ma lập tức nói: "Nếu như Đao Ma thua, chắc chắn sẽ đồng quy vu tận với hai người bọn họ, không phiền toái tông chủ ra tay!"

Ôn Bình gật đầu.

Phi thuyền bay lên bầu trời, cách xa chiến trường.

Đao Ma ánh mắt sáng rực nhìn phi thuyền đi xa, sau đó anh mắt lại rơi vào trên người hai người Hắc Chiếu và Lam Phong.

A ——

Một tiếng gào thét quỷ dị, trong tay Đao Ma lập tức xuất hiện một câyđũa phép.

Bắt đầu ngâm xướng!

Sắc mặt hai người Hắc Chiếu cứng lại, bọn họ đã từng gặp Đao Ma phóng thích Thánh Quang Chiếu Diệu, cho nên lập tức hiểu được Đao Ma muốn làm gì.

"Ngăn hắn lại!"

"Giết!"

Hai người lần lượt chấn động mạch môn.

Sau đó hai người hóa thành kinh hồng, một trái một phải chia làm hai đường bọc đánh tới. Chỉ trong hai hơi đã giết tới trước mặt Đao Ma.

Mắt thấy kiếm mang kim sắc to lớn sắp đâm trúng Đao Ma.

Hắc Dạ được Hắc Chiếu cuốn tới cũng sắp bao phủ Đao Ma.

Nhưng mà Đao Ma cũng không trốn tránh.

Ngâm xướng kết thúc!

Ma pháp tam giai —— Thánh Quang Ý Chí!

Thánh Quang trắng tinh khiết lại từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người Đao Ma, lại dung nhập vào trong thân thể Đao Ma, hóa Đao Ma thành Quang Chi Tử.

Hắn chính là quang.

Quang chính là hắn!

Oanh!

Kiếm mang và Hắc Dạ đồng thời đánh vào người Đao Ma, bao phủ Đao Ma trong đó, cũng khiến cho phạm vi mấy ngàn thước trở nên khó coi.

Ngọn núi sụp đổ, cự thạch theo tiếng mà nát, tường thành cao ngất của Hạo Hãn Thành cách cũng không xa cũng bị đánh sập một góc.

Nhưng khi kiếm mang tiêu tán, Hắc Dạ đi qua, Đao Ma vẫn đứng sừng sững tại chỗ.

Ma pháp thánh quang tam giai —— Thánh Quang Ý Chí!

Ma pháp mới nhập môn sau khi tinh thần lực của Đao Ma đột phá đến giai đoạn thứ trong trận chiến với Thiên Hành.

Thánh quang hàng lâm!

Bất tử bất diệt!

Trong thời gian kế tiếp, chỉ cần tinh thần lực không cạn, Đao Ma sẽ tiến vào trạng thái Bá Thể, trạng thái lực lượng tăng phúc gấp đôi và trạng thái khôi phục của Thánh Quang Chiếu Diệu.

Đao Ma tương đương với đồng thời gia trì ba loại BUFF.

Thấy cảnh này, Ôn Bình cũng không nhịn được hơi kinh ngạc.

Ma pháp cấm kỵ tam giai!

Đao Ma cũng may mắn lắm.

Ma pháp cấm kỵ tam giai, thật ra thì còn tốt hơn ma pháp tứ giai.

Nhưng mà ma pháp cấm kỵ chọn người.

Không phải là người chọn.

Đao Ma có thể được Thánh Quang Ý Chí chọn, xem ra hắn rất thích hợp tu luyện ma pháp thánh quang.

“Tới phiên ta!”

Đao Ma lạnh lùng nói ra ba chữ này, sau đó Hắc Đao trong tay đột nhiên chém xuống.

Sắc mặt hai người Hắc Chiếu và Lam Phong bỗng nhiên thay đổi, lúc này, ngưng tụ mạch khí hộ thuẫn cản Hắc Đao của Đao Ma.

Oanh ——

Hắc Đao bổ vào mạch khí hộ thuẫn do hai người Hắc Chiếu và Lam Phong ngưng tụ ra, chém vỡ nó.

“Sao lại thế!”

“Này ——”

Sắc mặt hai người Hắc Chiếu đồng thời thay đổi.

Đao Ma trở nên mạnh hơn.

Vừa rồi, lực lượng của hắn còn chỉ sánh ngang nửa bước Thiên Vô Cấm mà thôi, nhưng mà bây giờ một đao này đã bộc phát ra lực lượng không kém gì hai người bọn họ.

Rốt cuộc thì ánh sáng này là thứ gì?

Rốt cuộc thì thứ này là mạch thuật gì?

Không mượn nhờ mạch môn, lại có thể tăng phúc cho Đao Ma kinh khủng như thế.

Nhưng mà hai người cũng chỉ kinh ngạc trong thoáng chốc.

Mạch khí hộ thuẫn phá thì đã có sao?

Lực lượng của hắn không thua kém gì bọn họ thì có làm sao?

Suy cho cùng thì Đao Ma chỉ có một mình.

Tông chủ Bất Hủ Tông không giúp đỡ, Đao Ma tứ cố vô thân, dựa vào cái gì mà có thể dùng cảnh giới Địa Vô Cấm Thượng Cảnh giết một trong hai người bọn họ.

Ánh mắt hai người giao nhau một giây, vô cùng ăn ý, phóng thích mạch thuật đón Hắc Đao và Thánh Quang Đao Ý của Đao Ma đánh xuống.

Một cái bóng người to lớn màu vàng óng xuất hiện ở sau lưng Lam Phong.

Tay hắn cầm cự kiếm màu vàng kim, ra sức đâm một cái!

Sau lưng Hắc Chiếu cũng xuất hiện một yêu ảnh, nó đứng thẳng trong bóng tối.

Hai vuốt màu đỏ tươi nâng lên, nhanh chóng chụp vào Đao Ma!

Kim kiếm, vuốt màu đỏ tươi đồng thời đánh trúng Đao Ma. Nhưng mà đòn hợp kích đủ để miểu sát bất kỳ Địa Vô Cấm Thượng Cảnh nào này lại không thể khiến cho Đao Ma lui lại dù chỉ một bước!

Đao Ma không hề động một chút nào!

Hắc Đao của Đao Ma vẫn chém xuống.

Thánh Quang Đao Ý cũng chém lên người hai người Hắc Chiếu và Lam Phong.

"A!"

"Tay ta!"

Bả vai Hắc Chiếu bị Hắc Đao chém trúng.

Hắc Đao khảm vào bả vai hắn, sâu đến hai thốn.

Nếu sâu thêm khoảng ba tấc thì bả vai của Hắc Chiếu sẽ bị một đao này chém đứt.

Hắc Chiếu sẽ cụt một tay!

Lam Phong bị Thánh Quang Đao Ý chém trúng ở khoảng cách gần, tình huống còn thảm hơn Hắc Chiếu nhiều lắm.

Trừ bỏ thương thế ở bả vai và ngực, tay trái vốn đã bị thương bị Thánh Quang Đao Ý chém đứt.

Máu tươi bay lả tả!

Lam Phong kêu sợ hãi!

Tay trái bị chém đứt từ cổ tay, bay ra vài trăm thước, run lên một cái, nằm trong phế tích.

"Lam Phong!"

Hắc Chiếu một quyền đánh văng Hắc Đao, cũng không đoái hoài tới thương thế trên người mình, vội vàng đi qua xem Lam Phong.

Lam Phong vội vàng lùi lại, đồng thời hô: "Đừng lo cho ta, công kích hắn! Ngươi xem thân thể của hắn!"

Hắc Chiếu nghe nói như vậy thì vội vàng quay đầu nhìn về phía Đao Ma.

Đao Ma vẫn giết tới, Hắc Chiếu vội vàng nghênh kích. Yêu ảnh sau lưng lại ra trảo, muốn đẩy lui Đao Ma nhưng mà một trảo hạ xuống, Đao Ma hoàn toàn không hề lui lại một chút nào, đồng thời còn tại thẳng tiến không lùi phóng tới hắn.

【VIP】 Cơ hội sẽ không còn có lần thứ hai (3)

Lúc này, Hắc Chiếu mới chú ý tới thân thể Đao Ma.

Thân thể bị thánh quang bao phủ!

Máu thịt be bét!

Thậm chí bả vai bên trái thiếu mất một miếng thịt lớn.

Thế nhưng Đao Ma vẫn xông lên, bất cứ công kích gì cũng không thể ngăn cản bước chân hắn đi tới.

Mà khi Đao Ma đi tới trước thì miệng vết thương trên người hắn đang khôi phục với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

"Đây là linh thể gì?"

Hắc Chiếu kinh hô.

Nhưng hắn lập tức nhận ra được.

Đây tuyệt đối không phải là do linh thể mà là ánh sáng bám lên người Đao Ma.

Trước đó có ánh sáng chiếu rọi trên người Đao Ma thì thương thế của hắn cũng sẽ nhanh chóng khôi phục.

Bây giờ bị ánh sáng bao phủ, thương thế còn có thể khôi phục lại nhanh hơn.

Ánh sáng này!

Có gì đó quái lạ!

Sau một khắc, Hắc Chiếu lại triền đấu với Đao Ma.

Cho dù Hắc Chiếu phóng thích mạch thuật gì công kích Đao Ma thì động tác của Đao Ma cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Thế công của hắn vĩnh viễn không dừng lại!

Cho dù trên người xuất hiện bao nhiêu thương thế thì cũng sẽ không dừng lại!

"Hắn muốn mượn sức khôi phục mạnh mẽ này để lấy mạng đổi mạng với chúng ta!" Một lúc sau, Lam Phong bỗng nhiên nhận ra được vấn đề này.

"Ta cũng không tin hắn có thể duy trì cái trạng thái này vĩnh viễn!" Giờ phút này, Hắc Chiếu cũng giết đến đỏ cả mắt, nếu Đao Ma muốn cứng đối cứng, vậy thì cứng đối cứng!

Hai người đánh một cái.

Sợ cái búa!

Để cho thời gian tới quyết định tất cả đi!

Không sai!

Hắc Chiếu cược đúng rồi.

Mặc dù bây giờ tinh thần lực của hắn bước vào giai đoạn thứ hai nhưng khi phóng thích Thánh Quang Ý Chí thì hắn không thể sử dụng Thánh Quang Chiếu Diệu.

Như vậy cũng có nghĩa là hắn chỉ có thể khôi phục thương thế trên người.

Tinh thần lực tiêu hao nhưng sẽ không được khôi phục.

Bây giờ tinh thần lực đang tiêu hao với tốc độ mỗi một khắc một thành, không ra hai canh giờ rưỡi thì tinh thần lực của hắn sẽ bị tiêu hao hầu như không còn.

Trong vòng hai canh giờ rưỡi, nếu như không giết chết được một người.

Thì là hắn chết!

Vì cơ hội mà tông chủ cho, hắn nhất định phải liều mạng.

Nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau không biết lúc nào tông chủ mới cho mình cơ hội nữa.

Bất Hủ Tông có nhiều người như vậy.

Không thể nào mỗi lần chuyện tốt đều dành cho hắn.

Sẽ không có cơ hội thứ hai!

Bây giờ có được thì nhất định phải nắm chặt!

Bỏ qua thì phải tu hành trên trăm năm, thậm chí mấy trăm năm mới có thể bước vào Thiên Vô Cấm.

Thậm chí có thể vĩnh viễn không thể nào bước vào.

Giấc mộng gặp lại yêu đó, vả mặt nàng bôm bốp của hắn cũng vĩnh viễn không thể nào thực hiện được.

…

Vùng trời Hạo Hãn Thành.

Trần Hiết nhìn cảnh này, sắc mặt ngưng trọng.

"Đao Ma trưởng lão đang lấy mạng đổi mạng, nếu còn tiếp tục đánh như vậy nữa thì chỉ sợ chưa kịp giết chết Hắc Chiếu và Lam Phong thì hắn sẽ chết trước."

Điên cuồng!

Đao Ma trưởng lão quá điên cuồng.

Điên cuồng đến hắn cũng sợ hãi.

Người trong giang hồ, không sợ thế lực ngang nhau hoặc là mạnh hơn mình, chỉ sợ loại người đã mạnh mà còn không muốn sống.

Rất nhiều người của Bách Tông Liên Minh thấy cảnh này thì cũng vô cùng gấp gáp.

Bọn họ sợ thua.

Một khi thua, bọn họ sẽ vạn kiếp bất phục.

So với bọn họ khẩn trương, Đế Thính thì kinh ngạc không nói nên lời.

Khó mà tưởng tượng được Đao Ma chỉ mới là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Toàn bộ Triều Thiên Hạp, có vị Địa Vô Cấm Thượng Cảnh nào có thể đồng thời đối phó hai cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm?

Có thể đối phó được một người cũng đã là phượng mao lân giác.

Chớ đừng nói chi là hai cái.

"Cũng may là phát hiện Bất Hủ Tông sớm, nếu để chậm thêm mấy chục năm hoặc là trăm năm thì sợ là Già Thiên Lâu cũng khó mà đối phó được."

Đế Thính sắc mặt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn về phía phi thuyền cao cao tại thượng.

Hắn rất tò mò, rốt cuộc là ai chống lưng cho Bất Hủ Tông.

…

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Một canh giờ trôi qua.

Nửa thời thần trôi qua.

Mặt đất bên ngoài Hạo Hãn Thành như là bị một cái cày lớn cày qua một lần.

Núi lở.

Sập.

Toàn bộ mọi thứ trong phạm vi vạn mét đều bị hủy diệt hết.

Đao Ma đã bị máu tươi nhuộm đỏ, vết thương trên người có vài chỗ thậm chí còn có thể nhìn thấy được xương trắng hếu.

Nhưng mà Đao Ma vẫn giết tới!

Sức khôi phục đã chậm hơn tốc độ bị thương.

Tình huống của hai người Hắc Chiếu cũng không dễ dàng.

Nhưng mà hai người đều kìm nén một hơi, muốn nhất cổ tác khí giết chết Đao Ma.

Mưa kiếm màu vàng kim đầy trời điên cuồng hạ xuống, Lam Phong không ngừng đối kháng với Đao Ma đao và Thánh Quang Đao Ý trong mưa kiếm màu vàng kim.

Kim kiếm vỡ nát từng thanh.

Thánh Quang Đao Ý của Đao Ma cũng liên tiếp sụp đổ.

Mấy chiêu qua đi, Hắc Chiếu vọt tới.

Xa luân chiến!

Vuốt đỏ tươi của yêu ảnh to lớn chụp vào Đao Ma theo mỗi lần Hắc Chiếu ra quyền, liên tục đánh trúng Đao Ma.

Cánh tay trái vốn đã tràn đầy vết thương, cuối cùng cũng bị vuốt màu đỏ tươi xé xuống.

Máu tươi chảy ra nhưng Đao Ma vẫn không có lui bước.

"Ngươi cũng để lại tay trái cho ta đi!"

Đao Ma chặt một đao xuống.

Thập Tự Đao Ý cũng chém cánh tay trái của Hắc Chiếu xuống.

Thế nhưng ngay lúc cánh tay trái của Hắc Chiếu rơi xuống đất, trong nháy mắt đó, chân trái của Đao Ma cũng đứt.

Răng rắc ——

Chân trái máu thịt be bét từ trên cao hạ xuống, đập xuống đất tạo nên một tiếng vang nặng nề.

Một đạo kinh hồng kim sắc thoáng xẹt qua người Đao Ma.

Chính là Lam Phong!

Một kích thành công, Lam Phong mặt đầy vẻ đắc ý.

Hắn thấy, liên tục tổn thất cánh tay trái và chân trái, Đao Ma bại cục đã định!

Nhưng mà đúng vào lúc này, khí thế của Đao Ma bỗng nhiên bỗng nhiên tăng mạnh.

Khiến cho sắc mặt Lam Phong cứng lại.

Bình chướng ngăn cản Đao Ma bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, nát!

Hắc Đao lại giơ lên.

【VIP】 Ngoại địch trước mắt, giải quyết nội ưu Hồ Thiên Địa trước

Bá ——

Hắc Đao hạ xuống.

Chỉ để lại một vết đao màu đen trước mắt mọi người.

Khi vết đao chậm rãi tan biến, Hắc Chiếu cách Đao Ma gần trong gang tấc nghẹn họng nhìn trân trối lui về sau.

Trong mắt của hắn tràn đầy sợ hãi.

Nhưng mà đó không phải là sợ hãi Đao Ma.

Mà là sợ hãi tử vong.

Sau khi lùi lại mấy trượng, ánh sáng mạch môn của Hắc Chiếu tắt ngấm, giống như là ngọn nến đã cạn.

Lam Phong cả kinh nói: “Hắc ——”

Nhưng mà chỉ nói ra được một chữ.

Hắn không nói nên lời.

Bởi vì Hắc Chiếu ngẹo đầu, đầu hắn giống như là diều đứt dây, rời khỏi cổ, rơi xuống.

Theo sau đó, máu tươi dâng trào, Hắc Chiếu dần dần rơi xuống dưới, giống như là một cục đá bị ném vào trong hồ nước.

Sau khi rơi xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa!

“Chết rồi.”

Trần Hiết nhìn thấy cảnh này thì cũng không quá mức kinh ngạc.

Trong Bất Hủ Tông, chuyện này quá quen.

Hơn nữa cũng chỉ là một Hắc Chiếu mà thôi, tiếp theo Khúc Cảnh thông đại mở ra, chiến đấu mới thật sự bắt đầu.

Cho nên Trần Hiết chỉ cảm thán một câu.

“Đao Ma trưởng lão thượng cảnh ứng chiến hai nửa bước Thiên Vô Cấm, mặc dù bỏ ra một cái giá lớn là bị mất một tay, một chân nhưng cuối cùng vẫn thắng được.”

Đáng tiếc.

Một trận chiến này không thể đăng lên Bất Hủ Nhật báo.

Nếu không thì Đao Ma trưởng lão sẽ danh chấn Triều Thiên Hạp!

Lúc này, Đế Thính được Ôn Bình giữ lại một mạng, hắn nhìn cảnh Hắc Chiếu bị phanh thây đầu thân một nẻo, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm.

Bất Hủ Tông thật điên cuồng!

Chẳng lẽ bọn họ thật sự không sợ Già Thiên Lâu?

Khúc Cảnh thông đạo sắp mở ra.

Bây giờ giết Hắc Chiếu, Lam Phong của Chiến bộ, vậy chẳng phải là làm mất luôn cơ hội hòa hoãn sau cùng sao?

“Bất Hủ Tông, lẽ nào ngươi tự cho mình là quái vật khổng lồ như U Quốc sao?” Trong lòng Đế Thính âm thầm nói nhỏ một câu, sau đó thấy Lam Phong hóa thành kinh hồng trốn đi thật xa.

Giống một con chó!

Cực kỳ giống một con chó cụp đuôi chạy trốn!

Lam Phong lại rơi vào sợ hãi, không còn can đảm đánh với Đao Ma nữa.

Hắn muốn sống tiếp!

Tu luyện đến nửa bước Thiên Vô Cấm không dễ dàng.

Hắn không muốn chết ở Hồ Thiên Địa như vậy.

“Bây giờ biết chạy?” Đao Ma híp mắt nhìn bóng lưng Lam Phong đi xa, vội vàng thu hồi Thánh Quang Ý Chí, thay vào đó là phóng thích Thánh Quang Chiếu Diệu.

Thánh quang hạ xuống!

Tay cụt, chân gãy bắt đầu chậm rãi mọc ra.

Thật ra thì Đao Ma muốn đuổi theo giết Lam Phong, chấp niệm muốn giết Lam Phong của hắn còn lớn hơn đột phá cảnh giới.

Đáng tiếc.

Tay cụt và chân gãy, khiến cho linh thể của hắn bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Mặc dù tinh thần lực còn thừa thãi nhưng linh thể bị thương đã đạt tới chín thành, không thể chèo chống cho hắn tiếp tục chiến đấu.

"Để cho ngươi chạy trước một hồi, mạng của ngươi, ta muốn!" Cảm nhận được linh thể và tinh thần lực bắt đầu khôi phục, Đao Ma nhìn chằm chằm bóng lưng Lam Phong, sát khí bắn ra bốn phía.

Khi cảm nhận được sát ý khiến cho người ta không rét mà run sau lưng, Lam Phong cũng không quay đầu lại, tiếp tục tăng thêm tốc độ.

Vừa chạy trốn vừa kêu gào.

"Ôn tông chủ, cho ta một cơ hội!"

"Cho ta một cơ hội nữa!"

"Ta có thể giúp ngươi!"

"Ngày mai, Khúc Cảnh thông đạo sẽ mở ra, ta có thể giúp ngươi ngăn cản quân tiên phong của Chiến bộ đến!"

Nhưng mà Ôn Bình không hề bị lay động.

Bởi vì có thể ngăn cản quân tiên phong thông qua Khúc Cảnh thông đạo hay không, hắn biết rõ nhất.

Nếu có thể ngăn cản thì hắn còn phải tới Thiên Cơ Hồ chắn lối ra làm gì?

Đao Ma ngẩng đầu nhìn phi thuyền không có động tĩnh gì, sau đó thu hồi ánh mắt nhìn Lam Phong, cười khẽ một tiếng, châm chọc nói: "Dám đến khiêu khích Bất Hủ Tông chúng ta thì phải chuẩn bị tinh thần chịu chết đi!"

Nói xong, một vệt bóng đen từ trong Hạo Hãn Thành lao ra.

Bá ——

Nó dùng tốc độ cực nhanh tới gần Lam Phong, sau đó chui vào trong thân thể Lam Phong.

Lam Phong hơi ngừng trên bầu trời.

Đứng im như một khúc gỗ.

Đột ngột.

Hắc Liêm mang theo khói đen hình trăng lưỡi liềm phá thể mà ra, mạnh mẽ xé Lam Phong ra làm hai.

Lam Phong bỏ mình!

Sau khi giết Lam Phong, Ám Lưu Tịch Diệt thong dong rời đi, về tới địa ngục vong linh.

Đao Ma nhìn thi thể Lam Phong rơi xuống, bất đắc dĩ nói: "Chết nhanh như vậy, đúng là tiện cho ngươi!"

Lam Phong vừa chết, Đao Ma vội vàng đáp xuống.

Tùy tiện tìm một chỗ không ai, tiếp tục dùng Thánh Quang Chiếu Diệu khôi phục thân thể mình.

Cùng lúc đó, Đế Thính nhìn phương hướng Ám Lưu Tịch Diệt tan biến, rơi vào trầm tư.

Bóng đen này là loại yêu gì, hắn chưa bao giờ thấy qua.

Thậm chí còn chưa từng nghe nói tới.

Nhưng hắn có thể khẳng định, thực lực của nó không kém hơn bất kỳ một vị Chiến Thần nào trong Chiến bộ.

"Nếu như ngươi muốn dựa vào nó nghênh kích Chiến bộ, vậy thì ngươi quá ngây thơ rồi."

Trong quân tiên phong có năm vị Chiến Thần!

Đúng lúc này, phi thuyền chậm rãi hạ xuống, đồng thời tới gần Đế Thính.

Nhìn bóng dáng Ôn Bình trong phi thuyền dần dần rõ ràng, Đế Thính có chút kinh hãi.

Ôn Bình vẫn giữ dáng vẻ khí định thần nhàn.

Chẳng lẽ không phải là điên cuồng trước khi chết?

Mà là có lực lượng thật sự?

Nhưng mà Đế Thính chợt gạt bỏ suy nghĩ đó của mình, cảm thấy rất có thể là Ôn Bình ra vẻ trấn định.

Có lực lượng đối phó Già Thiên Lâu?

Bất Hủ Tông cũng không phải loại thế lực kình thiên như U Quốc!

Nếu Bất Hủ Tông có loại thực lực này thì sao còn vùi đầu ở một chỗ nhỏ như Hồ Thiên Địa?

Hơn nữa Bất Hủ Tông mới phát triển hơn một năm mà thôi.

"Đế Thính, muốn sống không?"

Ôn Bình mở miệng.

Đế Thính đáp: "Ôn tông chủ, nếu ngươi muốn mời chào ta thì ngươi nên bỏ cái ý định này đi. Bởi vì gia nhập Bất Hủ Tông các ngươi thì cũng sẽ chết. Nếu đều phải chết vậy thì ta vẫn chọn dùng thân phận của Già Thiên Lâu chết đi, mà không phải Bất Hủ Tông."

"Không, ngươi xem trọng mình quá rồi. Ngươi còn không có tư cách gia nhập Bất Hủ Tông."

Mời chào?

Nếu như không có Hắc Ảnh thì mời chào Đế Thính là một chuyện tốt với Tẫn Tri Lâu.

【VIP】 Ngoại địch trước mắt, giải quyết nội ưu Hồ Thiên Địa trước (2)

Nhưng mà Tẫn Tri Lâu có thể liên tục không ngừng chế tạo Hắc Ảnh, vậy thì năng lực đặc thù của Đế Thính chẳng có gì lạ.

Hơn nữa, huyết mạch Đế Thính có hạn mức cảnh giới cao nhất, Ôn Bình cũng xem thường.

Bởi vì huyết mạch của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đã bị bỏ hạn mức cao nhất từ lâu rồi.

Bây giờ hạn mức cao nhất của Đế Thính còn không cao bằng một cọn cỏ trong Hồ Yêu Hoàng.

Đế Thính nghi ngờ nói: "Nếu Ôn tông chủ không vì mời chào ta, tại sao lại giữ mạng ta lại?"

"Tương lai khi cần dùng đến ngươi thì ngươi sẽ biết."

Vì sao giữ Đế Thính lại.

Là vì Ôn Bình muốn chuẩn bị tương lai.

Qua ít ngày nữa, khi xây lại bố trí Yêu tộc, Ôn Bình cần Đế Thính còn sống để làm vật thí nghiệm thứ nhất.

Nhưng mà chuyện này nói sao.

Sau khi trói Đế Thính lại, Ôn Bình để lại một câu cho Trần Hiết, còn có một viên Phá Kính Đan cao cấp, sau đó nói: "Chờ Đao Ma hoàn toàn khôi phục thì đưa đem Phá Kính Đan cho hắn. Như có thể dựa vào Phá Kính Đan bước vào Thiên Vô Cấm, vậy thì chứng tỏ vận may của hắn không tệ. Nếu như không thể thì năng lực trong Phá Kính Đan cũng đủ cho hắn ổn định lại cảnh giới nửa bước Thiên Vô Cấm."

Trưa ngày mai, Khúc Cảnh thông đạo sắp mở ra.

Để cho Đao Ma đột phá đến Thiên Vô Cấm chỉ có thể dựa vào vận may.

Nếu như vận may không tốt, Đao Ma cũng có thể ổn định lại cảnh giới nửa bước Thiên Vô Cấm, đối với Ôn Bình thì cũng là một chuyện tốt.

Trần Hiết cất Phá Kính Đan, sau đó vội nói: "Tông chủ, chúng ta giải quyết Bách Tông Liên Minh như thế nào? Thuộc hạ sợ khi chúng ta đại chiến với Già Thiên Lâu thì bọn họ sẽ đâm sau lưng chúng ta. Nếu như phải đồng thời đối phó với loạn trong giặc ngoài thì sẽ rất khó khăn cho chúng ta."

Mặc dù Bách Tông Liên Minh không có mấy cái cường giả, nửa bước Địa Vô Cấm cũng không có, nhưng mà nhân số của bọn họ quá nhiều.

Nếu như bọn họ đâm sau lưng thì tuyệt đối là một phiền phức cho Bất Hủ Tông.

Chẳng lẽ phải giết sạch người trong Hạo Hãn Thành?

"Ngoại địch trước mắt, ngươi cũng khéo nhắc nhở ta, nếu không giải quyết nội ưu là Bách Tông Liên Minh, bọn họ chắc chắn sẽ gây thêm phiền toái cho chúng ta." Mặc dù không quan tâm Bách Tông Liên Minh, nhưng luôn có con muỗi vo ve bên tai cũng rất khó chịu.

Lúc này, Ôn Bình rơi vào trầm tư.

Xử lý Bách Tông Liên Minh như thế nào, hắn cũng đã có ý nghĩ.

Có thể giao cho Tán Nhân Dịch tan rã bọn họ.

Nhưng mà bây giờ Già Thiên Lâu sắp xâm lấn Hồ Thiên Địa, Tán Nhân Dịch vì nhỏ yếu mà rời khỏi sàn diễn.

Trầm tư một lúc sau, Ôn Bình quyết định kế hoạch.

"Dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Bùi Vu, lệnh cho hắn dẫn theo tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch ở yên tại chỗ. Truyền âm cho Long Nguyệt, gọi nàng lập tức đi Hồ Minh Kính một chuyến, báo chuyện này lại cho những Ngân cấp chủ sự đó. Một khắc đồng hồ sau, ta sẽ dùng truyền tống trận đưa bọn họ đến Hạo Hãn Thành."

"Rõ!"

Trần Hiết vội vàng lui qua một bên, dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Bùi Vu.

…

Lúc này, Bùi Vu đang dẫn theo đại quân của Tán Nhân Dịch rút lui ra khỏi Hồ Minh Kính, đứng trên đỉnh núi nhìn người một nhà thương vong nghiêm trọng, phiền muộn lóe lên trong đầu.

Hắn không chỉ lo cho sự xuống dốc hiện tại, còn lo cho tương lai nữa.

Tương lai Tán Nhân Dịch sẽ đi về đâu?

Già Thiên Lâu xâm lấn Hồ Thiên Địa, bọn họ phải sinh tồn như thế nào?

Bất cứ một cường giả Địa Vô Cấm nào thì bọn họ cũng không giải quyết được, nhưng mà căn cứ Trần Hiết nói, trong Già Thiên Lâu thì Địa Vô Cấm chỉ là nhân vật bình thường.

"Khi cái thế giới này vứt bỏ ngươi, nó sẽ không thèm đánh tiếng cho ngươi biết trước."

Bùi Vu cảm thán một tiếng.

Đột nhiên Truyền Âm Thạch có động tĩnh.

Bùi Vu vội vàng móc Truyền Âm Thạch từ trong ngực ra, vẻ phiền muộn trên mặt biến mất sạch.

Truyền Âm Thạch có động tĩnh, đại biểu Trần Hiết liên hệ hắn.

"Trần trưởng lão?"

"Là ta."

Giọng Trần Hiết vang lên.

Lúc này, trên mặt Bùi Vu xuất hiện ý cười, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Hắn đang mong đợi Trần Hiết mang tới cho hắn chút tin tức tốt.

Mặc dù chuyện này rất khó.

Nhưng mà đường ra của Tán Nhân Dịch nằm ở Bất Hủ Tông.

"Trần trưởng lão, ngài có chuyện gì sao?" Bùi Vu thăm dò.

Trần Hiết nói: "Dẫn theo tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch, ở yên tại chỗ chờ, đây là lệnh của tông chủ!"

"Hiểu rõ!" Bùi Vu lại hỏi: "Trần trưởng lão, chúng ta…"

Trần Hiết cắt ngang câu hỏi của Bùi Vu, nói: "Tông chủ cũng không nói nhiều, tóm lại, ngươi lập tức tập kết người của ngươi chờ đợi là được. Không có gì bất ngờ xảy ra thì một khắc đồng hồ sau các ngươi sẽ mặt đối mặt với người của Bách Tông Liên Minh ở Hạo Hãn Thành."

"Ta đi tập kết người!"

Bùi Vu gật đầu đáp.

Mặt đối mặt với người của Bách Tông Liên Minh, đây là muốn giải quyết tất cả mọi chuyện sao?

Ôm chờ mong, Bùi Vu vội vàng gọi tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch tụ tập lại, sau đó biến mất trong một tia sáng màu trắng.

…

Hồ Minh Kính.

Trụ sở của Bách Tông Liên Minh.

Bại trận, lại thêm cường giả Già Thiên Lâu chết đi, có thể nói là sĩ khí của Bách Tông Liên Minh đã xuống đến mức thấp nhất.

Mặc dù được Ngân cấp chủ sự ổn định, không có tán đi nhưng không một ai muốn đánh nữa.

Nếu tiếp tục đánh như vậy thì chắc chắn phải chết.

Trận chiến này bọn họ hoàn toàn không nên tham dự vào.

Đây là trận chiến đấu của trên Địa Vô Cấm.

Bọn họ chỉ mới Thần Huyền Cảnh, mạnh mẽ nhất cũng chỉ là Trấn Nhạc Cảnh mà thôi.

“Không thấy bầy yêu.”

“Bầy yêu rút lui!”

“Rút lui thật!”

Khi tin tức Yêu tộc lùi lại truyền đến trụ sở, người của Bách Tông Liên Minh mừng rỡ như điên, thở dài một hơi.

Không cần biết tại sao Yêu tộc lại rút lui, đối với bọn họ thì chuyện này là chuyện tốt.

Xem như đã giữ được một cái mạng.

Khi bọn họ đắm chìm trong vui sướng không được bao lâu thì Long Nguyệt cưỡi chổi ma pháp xuất hiện ở trên vùng trời của trụ sở của Bách Tông Liên Minh.

【VIP】 Ngoại địch trước mắt, giải quyết nội ưu Hồ Thiên Địa trước (3)

“Ngân cấp chủ sự của các ngươi ở đâu?”

Khi giọng Long Nguyệt vang lên, tất cả mọi người nhìn lên bầu trời.

Long Nguyệt cưỡi chổi ma pháp, bọn họ cũng biết.

Cường giả Địa Vô Cấm!

Giờ phút này, bọn họ hoảng hốt.

Mấy tên Ngân cấp chủ sự Trấn Nhạc Thượng Cảnh mới được cất nhắc lên chỉ đành kiên trì đi từ trong doanh trướng ra.

Không đối phó được thì chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

“Chính là chúng ta.”

Bảy người đáp, trong lòng thấp thỏm.

Cho dù là Long Nguyệt động ngón tay một chút thôi thì bọn họ đều cảm thấy Long Nguyệt muốn phóng thích mạch thuật giết bọn họ.

“Bảy ngươi các ngươi? Đi, vậy thì gọi tông chủ của thế lực ngũ tinh cự đầu trong Bách Tông Liên Minh các ngươi đến, một lát nữa chúng ta sẽ đưa các ngươi trở lại Hạo Hãn Thành. Đây là mệnh lệnh của tông chủ, đừng để tông chủ sốt ruột, bằng không các ngươi đều không sống nổi. Ta tính tình tốt nhưng tông chủ chúng ta tính tình kém lắm, hơn nữa còn là giết người không chớp mắt.”

Long Nguyệt nói xong thì bảy người ngượng ngùng cười một tiếng.

Mệnh lệnh của tông chủ Bất Hủ Tông?

Từ khi nào mà bọn họ phải nghe lệnh của tông chủ Bất Hủ Tông?

Bảy người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Không có cường giả của Già Thiên Lâu, bọn họ có đáng là gì đâu?

Giữ mạng trước đã!

Một khắc đồng hồ sau, bảy vị Ngân cấp chủ sự, còn có mấy chục tên thủ lĩnh của thế lực ngũ tinh cự đầu đều bị truyền tống trận tiếp dẫn đi.

…

Hạo Hãn Thành.

Bạch quang lục tục hạ xuống.

Tán Nhân Dịch, Ngân cấp chủ sự của Bách Tông Liên Minh lần lượt xuất hiện ở bên ngoài tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Đám người Bùi Vu vừa nhìn thấy mấy người của Bách Tông Liên Minh thì lập tức mở mạch môn ra.

Mấy chục người đằng đằng sát khí nhìn nhau, giương cung bạt kiếm, mắt thấy sắp động thủ.

Ngay lúc này, Trần Hiết từ trong tổng đà đi ra, lạnh nhạt nhìn mọi người, sau đó nói: “Thu mạch môn lại, theo ta vào trong, tông chủ muốn gặp các ngươi.”

Đám người Bùi Vu đành phải thu mạch môn lại.

Sau đó đi vào, đám người của Bách Tông Liên Minh vội vàng đuổi theo, dần dần bước nhanh lên, muốn vượt qua đám người Bùi Vu.

Ngay cả đi cũng muốn so đấu!

Trong đại điện trong tổng đà, Ôn Bình đang đứng chắp tay ở chỗ cao.

“Ôn tông chủ!”

“Tham kiến Ôn tông chủ!”

Sau khi đám người Bùi Vu đi vào thì khom mình hành lễ trước.

Đám người của Bách Tông Liên Minh đưa mắt nhìn nhau, do dự.

Chỉ có bảy tên Ngân cấp chủ sự đó biết điều.

Bởi vì đây chính là tổng đà của Bách Tông Liên Minh, Ôn Bình xuất hiện ở đây thì hẳn là đã giết sạch người của Già Thiên Lâu.

Già Thiên Lâu có thể nói là vô địch trước mặt bọn họ đều thua, bọn họ còn có thể làm gì nữa đây?

Khi bảy tên Ngân cấp chủ sự hành lễ, những thủ lĩnh của thế lực ngũ tinh cự đầu khác cũng hành lễ.

Khi người của Bách Tông Liên Minh cũng cúi đầu, Ôn Bình mới mở miệng nói chuyện.

"Bổn tông chủ gọi tất cả bọn ngươi tới đây, mục đích chỉ có một, đó là hoàn toàn hóa giải chiến tranh ở Hồ Thiên Địa."

Bùi Vu vui vẻ.

Người của Tán Nhân Dịch cũng vui vẻ.

Nhưng mà người của Bách Tông Liên Minh thì đều lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Lúc này, Bùi Vu nói: "Ôn tông chủ, chuyện này ngài nói thế nào thì Bùi Vu ta sẽ làm như thế đó! Tất cả chúng ta sẽ như thiên lôi, Ôn tông chủ sai đâu đánh đó!"

Sau đó người của Tán Nhân Dịch cũng hùa theo.

"Tất cả chúng ta sẽ như thiên lôi, Ôn tông chủ sai đâu đánh đó!"

"Tất cả chúng ta sẽ như thiên lôi, Ôn tông chủ sai đâu đánh đó!"

"Tất cả chúng ta sẽ như thiên lôi, Ôn tông chủ sai đâu đánh đó!"

Sắc mặt người của Bách Tông Liên Minh càng khó coi hơn.

Giống như là bị người ta vả cho một bạt tay.

Đây là đâu?

Đây là tổng đà của Bách Tông Liên Minh.

Bọn họ là chủ nhân!

Nhưng mà bây giờ bọn họ lại giống như là khách vậy.

Không, thậm chí ngay cả khách cũng không bằng.

Thấy người của Bách Tông Liên Minh trầm mặc, cả đám đều không có mở miệng nói chuyện, Ôn Bình dùng một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ.

Bởi vì Ôn Bình muốn bọn họ tỏ thái độ.

Nếu như kẻ thất bại đều không có thái độ thần phục, vậy thì cũng không cần sống nữa.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện trở nên yên tĩnh như chết.

Người của Bách Tông Liên Minh cúi đầu vô cùng thấp, không dám nhìn đôi mắt nhìn thẳng vào tâm linh, khiến cho người ta không rét mà run của Ôn Bình.

Trần Hiết thấy thế thì lạnh giọng nói: "Các ngươi đã thua!"

Bảy Ngân cấp chủ sự tên do Già Thiên Lâu đề bạt nghe Trần Hiết nói như vậy thì trên mặt lộ vẻ đắng chát, hai mặt nhìn nhau, giống như đang giãy dụa lần cuối.

Mấy hơi sau, bảy người khom mình hành lễ.

Bọn họ thỏa hiệp.

Bởi vì bọn họ biết mình thua.

Nếu thua, thì phải có thái độ của người thất bại.

"Chúng ta cũng nguyện như thiên lôi, Bất Hủ Tông sai đâu đánh đó."

"Ta cũng thế."

Bảy người lần lượt mở miệng.

Khi bảy tên Ngân cấp chủ sự nòng cốt đều mở miệng, những thủ lĩnh của thế lực ngũ tinh cự đầu đó cũng không thể không hùa theo.

Xu thế tất yếu, bọn họ cũng không thể không theo!

Mặc dù bọn họ không cam lòng nhưng rất nhiều người đều thở dài một hơi.

Cũng không phải tất cả mọi người đều muốn có trận chiến tranh này.

bọn họ tham gia cũng chỉ vì đó là xu thế tất yếu, nếu như không tham gia thì sẽ bị cô lập.

Cho nên khi thực sự kết thúc tất cả những chuyện này, bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Trần Hiết thấy mọi người đều tỏ thái độ, lúc này, vẻ mặt mới hòa hoãn rất nhiều, nhưng mà vẫn tức giận nói một câu: "Các ngươi cấu với thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa, tông chủ không đuổi tận giết tuyệt bọn ngươi đó là nhân từ, đừng có không biết tốt xấu."

Dứt lời, Trần Hiết đứng ở một bên không lên tiếng nữa.

Rất nhiều lời tông chủ không muốn nói, vậy thì hắn sẽ nói!

Nói xong rồi thì để cho tông chủ nói tiếp!

"Vì tương lai của Hồ Thiên Địa, kể từ hôm nay, Bách Tông Liên Minh, Tán Nhân Dịch đồng thời giải tán." Ôn Bình nói một câu khiến cho tất cả mọi người chấn kinh.

【VIP】 Giải quyết nội ưu, Thiên Địa Minh sinh ra!

Phe Tán Nhân Dịch cũng đều hết sức kinh ngạc.

Giải tán?

Người của Bách Tông Liên Minh cũng rất thoải mái.

Bọn họ đã từng nghĩ tới sẽ là kết quả này.

Đây cũng là kết quả tốt nhất cho bọn họ.

Không đợi có người lên tiếng hỏi, Ôn Bình tiếp tục nói: "Sau khi giải tán sẽ thành lập một tổ chức mới —— Thiên Địa Minh. Thiên Địa lấy từ Hồ Thiên Địa, mà ý nghĩa của chữ Minh cũng không cần bổn tông chủ nói nhiều chứ? Kể từ hôm nay, sẽ không còn có Tán Nhân Dịch, sẽ không còn có Bách Tông Liên Minh. Chỉ có một cái Thiên Địa Minh!"

Vừa dứt lời.

Bùi Vu quỳ một chân xuống đất!

Nói một câu rõ ràng, cao vút.

"Ta Bùi Vu nguyện ủng hộ Ôn tông chủ làm minh chủ Thiên Địa Minh!"

Tốc độ đó khiến cho người của Bách Tông Liên Minh nhìn mà than thở.

Những người khác của Tán Nhân Dịch kịp phản ứng lại thì cũng lập tức quỳ một chân xuống đất.

Mới đầu trong lòng bọn họ còn có lo nghĩ, bây giờ một chút lo nghĩ cũng không có.

Tán Nhân Dịch không có.

Nhưng lại có thêm một cái Thiên Địa Minh.

Một cái Thiên Địa Minh do Bất Hủ Tông lãnh đạo!

Đây là kết quả mà bọn họ muốn nhìn thấy nhất!

Cũng là kết quả mà bọn họ muốn lấy được nhất!

Tình huống bên ngoài Hồ Thiên Địa như thế nào, mấy ngày nay bọn họ cũng đều thấy rõ ràng.

Ở Hồ Thiên Địa, chỉ có Bất Hủ Tông có thể đối kháng với bên ngoài, nếu như không phụ thuộc dưới trướng Bất Hủ Tông, vậy thì Tán Nhân Dịch sẽ từng bước xuống dốc không phanh.

Một ngày nào đó sẽ tiêu vong!

Cho nên có thể ôm đùi thì phải tranh thủ thời gian ôm đùi!

Ôn Bình cười cười, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Bùi Vu, sau đó tiếp tục nói: "Bổn tông chủ thiết lập Thiên Địa Minh, dự tính ban đầu là đoàn kết Hồ Thiên Địa. Thế giới bên ngoài, tình huống như thế nào chắc hẳn các ngươi cũng nhìn thấy được một góc của băng sơn rồi. Địa Vô Cấm Hạ Cảnh như là pháo hôi thôi, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, nửa bước Thiên Vô Cấm mới tính là cường giả. Nhưng cho dù là như vậy thì chỉ cần mấy pháo hôi Địa Vô Cấm Hạ Cảnh tới thì cũng không phải là các ngươi có thể đối phó được."

"Ta không cần biết các ngươi có ai đồng ý hay không đồng ý, Thiên Địa Minh nhất định sẽ thành lập. Tất cả thế lực phản đối, người phản đối thì Bất Hủ Tông ta đều sẽ tẩy trừ, không để lại dù chỉ một người!"

Ôn Bình lạnh nhạt nhìn từng người của Bách Tông Liên Minh.

Ánh nhìn khiến cho bọn họ như ngồi trên bàn chông.

Sau đó Ôn Bình lại lạnh giọng nói: "Các ngươi cảm thấy thế nào?"

Dứt lời, người của Bách Tông Liên Minh run lên bần bật, giống như là có một thanh cự chùy đập vào ngực bọn họ vậy.

Dần dần, người của Bách Tông Liên Minh đều quỳ một chân xuống đất.

Ôn Bình thỏa mãn thu hồi ánh mắt lạnh lùng, lại nói: "Minh chủ đời thứ nhất của Thiên Địa Minh này sẽ do Yêu

Hoàng Hoài Không của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đảm nhiệm. Yêu Hoàng Hoài Không, trước mắt có thực lực Địa Vô Cấm Thượng Cảnh. Phó minh chủ do Trần Hiết trưởng lão của tông ta, Bùi Vu của Tán Nhân Dịch, và Bách Tông Liên Minh…”

Ôn Bình dừng lại.

Hắn đang tự hỏi.

Thân làm tông chủ Bất Hủ Tông, hắn phải biết bao dung.

Nhưng mà không phải loại người gì cũng có thể bao dung được.

Vị phó minh chủ thứ ba này, Ôn Bình dự định tạm dùng người trong nội bộ Bách Tông Liên Minh trước, bởi vì làm như vậy thì có thể chỉnh hợp bh trong khoảng thời gian ngắn, hoà giải bộ hạ cũ trong Bách Tông Liên Minh.

Đạo lý này giống như là dùng Bùi Vu vậy.

“Bách Niệm Hàn Sơn của Tiềm Long Tông có ở đây không?”

Ôn Bình dùng phụ thân của Bách Niệm Hương!

Bách Niệm Hàn Sơn là người lâu năm trong nội bộ của Bách Tông Liên Minh, hiểu rõ tất cả mọi người.

Để hắn tới chỉnh hợp bộ hạ cũ của Bách Tông Liên Minh thì không thể thích hợp hơn nữa.

Một tên Ngân cấp chủ sự lên tiếng: “Ôn tông chủ, Hàn Sơn huynh cũng không tham gia thảo phạt lần này, bây giờ đang ở trụ sở Tiềm Long Tông.”

Ôn Bình liếc mắt nhìn Trần Hiết bên cạnh, nói: “Ngươi đi Tiềm Long Tông một chuyến. Đưa Bách Niệm Hàn Sơn đến đây.”

“Rõ!”

Trần Hiết gật đầu.

…

Tiềm Long Tông.

Bởi vì không có tham dự lần thảo phạt Bất Hủ Tông này của Bách Tông Liên Minh, Tiềm Long Tông dần dần bị xa lánh.

Nhưng mà Bách Niệm Hàn Sơn cũng hoàn toàn không quan tâm.

Bị xa lánh thì đã sao?

Tiềm Long Tông hắn sẽ vì không có Bách Tông Liên Minh mà không sống được sao?

Ở trong một đình viện bên hồ phía sau núi Tiềm Long Tông, Bách Niệm Hàn Sơn đón gió nhẹ, nâng ly với các vị trưởng lão Tiềm Long Tông.

Trò chuyện một chút, chủ đề chuyển tới Bất Hủ Tông.

"Cũng không biết trận đại chiến này thế nào?"

"Nghe nói Tán Nhân Dịch không ngừng chiếm lĩnh địa bàn của Bách Tông Liên Minh, Bách Tông Liên Minh quân lính tan rã, nhưng mà hình như Bách Tông Liên Minh dựa vào cái thế lực lớn gì bên ngoài Hồ Thiên Địa, chỉ sợ sẽ chuẩn bị phản kích."

Mấy tên trưởng lão trò chuyện chuyện xảy ra hơn mười ngày trước, tâm tình có chút phức tạp.

Bây giờ Hồ Thiên Địa quá loạn.

Loạn đến bọn họ cũng hết sức đau đầu.

Bách Niệm Hàn Sơn uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, sau đó nói: "Đây là một trận chiến tranh dài dằng dặc, có thể sẽ đánh tới mấy trăm năm. Tán Nhân Dịch có Bất Hủ Tông tương trợ, nhưng bọn họ vẫn không thể diệt được Bách Tông Liên Minh trong khoảng thời gian ngắn, mặc dù Bách Tông Liên Minh rơi xuống hạ phong nhưng sau lưng lại có thế lực bên ngoài Hồ Thiên Địa ủng hộ. Chúng ta chỉ cần chuẩn bị ứng phó loạn thế là được."

Theo Bách Niệm Hàn Sơn, đây chỉ là bắt đầu.

Loạn thế chân chính còn chưa tới đây.

Nhưng mà cũng sắp rồi.

Theo thời gian trôi qua, toàn bộ Hồ Thiên Địa đều sẽ bị chiến hỏa tràn ngập.

Muốn kết thúc trận chiến này thì trừ phi có một phương ngã xuống trước.

Ngay lúc mấy tên trưởng lão đang định nói tiếp thì một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống.

Hấp dẫn ánh mắt của mấy người.

Sau đó chỉ thấy một người giữa bạch quang đi ra, hắn lơ lửng trên bầu trời.

“Cường giả Địa Vô Cấm!”

“Lại là cường giả Địa Vô Cấm!”

【VIP】 Giải quyết nội ưu, Thiên Địa Minh sinh ra! (2)

Mấy tên trưởng lão Tiềm Long Tông giật mình.

Bách Niệm Hàn Sơn cũng hơi kinh ngạc và hoảng hốt.

Dù sao thì đây cũng là cường giả Địa Vô Cấm trong truyền thuyết.

Nhưng mà khi nhìn thấy quần áo hắn mặc trên người thì Bách Niệm Hàn Sơn cười.

Bất Hủ Thanh Phong Bào!

Bất Hủ Tông!

"Bách Niệm Hàn Sơn ở đâu?" Người tới chính là Trần Hiết!

Trần Hiết hô một tiếng, tiếng hô chấn động toàn bộ Tiềm Long Tông.

Khiến cho vô số người ngước đầu nhìn lên, kinh hãi không thôi.

Bách Niệm Hàn Sơn vội vàng cao giọng nói: "Vãn bối Bách Niệm Hàn Sơn, tham kiến Bất Hủ Tông tiền bối!"

Trần Hiết lần theo giọng nói bay đến hậu sơn, khách sáo nói: "Ngươi chính là phụ thân của Bách Niệm Hương?"

"Tiền bối gọi ta Hàn Sơn là được. Không biết xung hô với tiền bối như thế nào?"

Bách Niệm Hàn Sơn cười đáp.

Một lần nữa, hắn cảm thấy mình sinh ra Bách Niệm Hương là một chuyện khiến cho người ta hết sức kiêu ngạo.

Truyền thuyết thì như thế nào?

Hắn nhận biết nữ nhi của ta!

Trần Hiết mĩm cười nói: “Trần Hiết… vậy thì đi với ta một chuyến đi, tông chủ đang chờ ngươi.”

“Vậy vãn bối sẽ lên đường ngay.”

Nghe nói Ôn Bình đang chờ hắn, Bách Niệm Hàn Sơn vội vàng để ly rượu xuống.

Vừa định gọi vật cưỡi Dực tộc đến thì một tia sáng trắng trực tiếp rơi xuống.

Oanh ——

Bạch quang hạ xuống, Bách Niệm Hàn Sơn và Trần Hiết đồng thời tan biến.

Chỉ để lại mấy tên trưởng lão Tiềm Long Tông hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Khi bạch quang hạ xuống lần nữa thì đã là Hạo Hãn Thành.

Oanh ——

Bạch quang hạ xuống đất, Trần Hiết dẫn Bách Niệm Hàn Sơn đi ra.

Ngay lúc Bách Niệm Hàn Sơn còn đang ngạc nhiên nghi ngờ thì Trần Hiết đã đi vào đại điện, vừa đi vừa nói: “Tông chủ, Hàn Sơn tông chủ đã đến.”

Đột ngột.

Ôn Bình nói tiếp.

“Vị phó minh chủ thứ ba là Bách Niệm Hàn Sơn.”

Vừa nghe là Bách Niệm Hàn Sơn thì rất nhiều người đều thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng có một người là người một nhà.

Một vài người khá thân với Bách Niệm Hàn Sơn thì cực kỳ vui vẻ.

Nhìn vẻ mặt của mấy người trong Bách Tông Liên Minh, Ôn Bình hiểu được chọn Bách Niệm Hàn Sơn là chọn đúng người rồi!

Trần Hiết đứng ở bên cạnh, cũng có chút kinh ngạc.

Lúc đi thì hắn còn đang nghĩ chẳng lẽ tông chủ muốn dùng người của Bách Tông Liên Minh thật sao?

Như vậy không phải là dẫn sói vào nhà sao?

Bây giờ mới biết một chiêu này của tông chủ mới là cao tay.

Dùng một Bách Niệm Hàn Sơn thì có thể tan rã tầng phòng ngự cuối cùng trong nội tâm người của Bách Tông Liên Minh.

Bọn họ nghe được vị phó minh chủ thứ ba là Bách Niệm Hàn Sơn thì cả đám đều yên lòng!

Tông chủ không chỉ thu phục được thân thể của bọn họ mà còn thu phục được lòng của bọn họ!

Cao!

Thật sự là cao!

Mà lúc này, Bách Niệm Hàn Sơn bối rối.

Còn chưa hiểu được đầu cua tai nheo ra sau thì đã thấy hơn trăm người nhìn chằm chằm mình.

Còn đều là người quen.

Bách Niệm Hàn Sơn lại nhìn bốn phía một lần, giật mình hiểu ra.

Đây là Hạo Hãn Thành!

Tổng đà của Bách Tông Liên Minh!

“Không đến mười cái hô hấp mà đã đến đây.” Bách Niệm Hàn Sơn cảm khái một câu, sau đó ánh mắt rơi vào người Ôn Bình.

Ôn Bình vào Hạo Hãn Thành.

Công khai đứng trên đại điện.

Chiến tranh kết thúc nhanh như vậy?

Mới đánh được bao lâu chứ?

Không kịp nghĩ nhiều, Bách Niệm Hàn Sơn vội vàng đi vào đại điện, được đám người của Bách Tông Liên Minh mỉm

cười đón, khom mình hành lễ với Ôn Bình.

“Tham kiến Ôn tông chủ!”

Sau khi khom người, hắn càng bối rối.

Sao mấy người của Bách Tông Liên Minh này lại vui vẻ như vậy?

Chiến bại rất đáng để vui vẻ hay sao?

Mấy người này bệnh hết rồi hả?

Ôn Bình cười nói: “Hàn Sơn tông chủ, gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ phúc của Ôn tông chủ, tất cả đều rất tốt.”

Bách Niệm Hàn Sơn vội vàng đáp một tiếng, đưa mắt nhìn về phía đám người của Bách Tông Liên Minh, càng thêm phiền muộn.

Đám người này còn đang cười.

Bọn họ bệnh thật hả?

“Sau này có rảnh thì đến Vân Lam Sơn ngồi một chút.”

Ôn Bình cũng không khách sáo nữa.

Quay trở lại chủ đề chính.

“Minh chủ đời thứ nhất của Thiên Địa Minh Hoài Không, phó minh chủ Trần Hiết, Bùi Vu và Bách Niệm Hàn Sơn. Nhưng mà bốn tông chủ tuyên bố một chuyện, tuy là ta sáng tạo Thiên Địa Minh nhưng Thiên Địa Minh không thuộc về Bất Hủ Tông. Ta cũng không có yêu cầu gì nhiều với các ngươi, chỉ có ba chuyện. Cái thứ nhất là nghiêm cấm tự mình cấu kết với bất cứ thế lực nào bên ngoài Hồ Thiên Địa, người vi phạm đuổi tận giết tuyệt.”

Suy cho cùng thì Hồ Thiên Địa cũng là nơi mình lập nghiệp.

Chưa được cho phép thì Ôn Bình không muốn cho bất cứ thế lực đến từ bên ngoài nào nhúng chàm.

“Thứ hai, ta không hi vọng các ngươi có thể buông bỏ thù hận kéo dài mấy trăm năm qua trong khoảng thời gian ngắn, nhưng khi không được Bất Hủ Tông cho phép thì bất kỳ thế lực nào cũng không được phép xảy ra chiến tranh quy mô lớn. Ngoại địch trước mắt, Bất Hủ Tông ta không hi vọng các ngươi có thể hỗ trợ bảo vệ Hồ Thiên Địa nhưng cũng đừng có ai gây phiền phức thêm cho bổn tông chủ, đã rõ chưa?”

Ôn Bình dứt lời, ngắm nhìn bốn phía vài lần.

Dựa vào mấy câu nói của hắn để hóa giải ân oán mấy trăm năm của Tán Nhân Dịch và Bách Tông Liên Minh thì rõ ràng là chuyện không thể nào.

Rất nhiều người đều có huyết hải thâm thù, một bên tử vong mới có thể hóa giải được.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không có ý định tiêu trừ những thù hận này.

Ôn Bình chỉ muốn bây giờ toàn cục ổn định lại thôi.

Có mệnh lệnh của Ôn Bình, Bùi Vu không có bất kỳ ý kiến gì, gật đầu đáp: “Trước khi trừ được ngoại địch, Bùi Vu ta cam đoan với Ôn tông chủ, sẽ không còn có bất kỳ chiến tranh gì xảy ra!”

Phe Tán Nhân Dịch lần lượt lên tiếng.

Người của Bách Tông Liên Minh thì nhìn về phía Bách Niệm Hàn Sơn.

Làm phó minh chủ, bây giờ Bách Niệm Hàn Sơn là chủ tâm cốt của bọn họ.

Bách Niệm Hàn Sơn lại ngẩn ra, nhưng mà vẫn nói theo Bùi Vu.

“Tiềm Long Tông cũng cam đoan!”

Vừa dứt lời, những thế lực tứ tinh cự đầu khác cũng lần lượt lên tiếng.

Đồng thời tự động đứng ra sau lưng Bách Niệm Hàn Sơn.

【VIP】 Ba mươi quân tiên phong Chiến bộ!

Bách Niệm Hàn Sơn chú ý tới tình huống này thì mới chậm rãi hiểu được một chút.

Trước nhất là chiến tranh đã kết thúc rồi!

Tán Nhân Dịch và Bách Tông Liên Minh trực tiếp sát nhập thành Thiên Địa Minh dưới mệnh lệnh của Bất Hủ Tông.

Hắn thành một trong ba vị phó minh chủ của Thiên Địa Minh!

Sau khi hiểu được chuyện này, Bách Niệm Hàn Sơn kinh sợ, thấy những thế lực của Bách Tông Liên Minh dồn dập đứng sau lưng mình thì trong lòng mừng rỡ vạn phần.

Hắn hoàn toàn không ngờ được mình cũng sẽ có ngày hôm nay!

Thấy mọi người gật đầu, Ôn Bình nói ra yêu cầu cuối cùng.

“Cái thứ ba, tất cả thế lực tứ tinh cự đầu của Bách Tông Liên Minh tham gia thảo phạt Bất Hủ Tông thì nhất định phải giao nạp năm vạn miếng bạch tinh cho Thiên Địa Minh, năm loại công pháp và mạch thuật Huyền cấp trở lên. Mặt khác, thế lực tứ tinh cần giao nạp hai vạn miếng bạch tinh, dùng một loại công pháp hoặc mạch thuật Huyền cấp để bổ sung bảo khố của Thiên Địa Minh! Bảy vị Ngân cấp chủ sự đương nhiệm tự chặt hai tay, phong mạch môn trăm năm. Chư vị có gì dị nghị không?”

Đương nhiên, Ôn Bình sẽ không buông tha cho những thế lực tham dự thảo phạt Bất Hủ Tông đơn giản như vậy được.

Cũng không thể nào buông tha cho bảy vị Ngân cấp chủ sự được Già Thiên Lâu cân nhắc lên này.

Giết bọn họ quá đơn giản.

Ôn Bình muốn bọn họ sống sót, sống không bằng chết, dùng để cảnh tỉnh tất cả mọi người.

Đây là kết cục khi cấu kết Già Thiên Lâu!

Ôn Bình vừa dứt lời, phe Bách Tông Liên Minh biến sắc.

Những thế lực tứ tinh cự đầu nghe nói phải nộp lên năm vạn bạch tinh và năm loại công pháp và mạch thuật Huyền cấp thì ít nhiều gì cũng có chút đau lòng.

Nhưng mà khi nghe được bảy vị Ngân cấp chủ sự phải chặt tay, còn phải phong mạch môn trăm năm.

Chút cảm giác đau lòng mới xuất hiện trong lòng bọn họ biến mất không còn sót lại chút gì.

So với cụt tay, phong mạch môn trăm năm, trả giá một chút cho Thiên Địa Minh vẫn có thể chấp nhận được.

Dù sao bọn họ thua.

Không chết đã rất tốt.

Giờ phút này, sắc mặt bảy vị Ngân cấp chủ sự như tro tàn, vốn định cầu xin tha thứ nhưng Trần Hiết đã chậm rãi đi tới.

Bốn mạch đều mở!

Uy thế Địa Vô Cấm phô thiên cái địa ép tới.

Ép cho bảy người chỉ là Trấn Nhạc Thượng Cảnh thở cũng không thở nổi.

Bảy người, mười bốn cánh tay đồng thời bị chém xuống.

Bọn họ cũng muốn phản kháng.

Nhưng mà kết cục của phản kháng chính là tử vong.

Vì sống sót, bọn họ lựa chọn chịu đựng tất cả những thứ này.

Sau khi chém hai tay của bốn người xuống, Trần Hiết đưa tay tiến hành phong mạch bảy người. Mạch môn vừa bị phong, toàn bộ bảy người đều ngất đi.

“Ném ra bên ngoài.”

Trần Hiết lạnh giọng hô một câu, mấy tên cường giả Trấn Nhạc trong Tán Nhân Dịch lập tức đi ra, cười ném bảy người ra khỏi chủ điện.

Chỉ để lại mười bốn cánh tay còn vết máu rõ mồn một trong điện.

Tất cả mọi người trong Bách Tông Liên Minh không nói một lời, chỉ nhìn bảy người bị xách đi ra, sợ cho người tiếp theo bị cụt tay chính là mình.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không tính động thủ nữa.

Bởi vì không có ý nghĩa gì.

Kết cục của bảy người đã đủ khiến cho thủ lĩnh thế lực tứ tinh cự đầu tỉnh táo một quãng thời gian.

"Trần Hiết."

"Xin tông chủ phân phó."

Trần Hiết vội vàng tiến lên.

"Bùi Vu."

"Tông chủ, xin phân phó."

Bùi Vu cũng bước tới phía trước mấy bước, tới gần Ôn Bình.

Cuối cùng, ánh mắt Ôn Bình rơi vào Bách Niệm Hàn Sơn: "Hàn Sơn!"

"Ôn tông chủ, xin mời ngài nói."

Trong lòng Bách Niệm Hàn Sơn bất ổn nhìn Ôn Bình, có sảng khoái không nói ra được.

Lựa chọn của hắn, quá đúng!

Nếu không đưa Bách Niệm Hương đi Bất Hủ Tông.

Nếu như tham gia liên quân thảo phạt Bất Hủ Tông.

Chỉ sợ hôm nay vị trí phó minh chủ này sẽ không tới phiên hắn.

“Ba người các ngươi đi xuống trước, chỉnh đốn Hạo Hãn Thành một phen, chỉnh hợp tất cả lực lượng trên Thần Huyền Cảnh, chuẩn bị liên hợp đại quân Yêu tộc, ứng đối với chiến tranh kế tiếp. Trên Địa Vô Cấm thì sẽ có người giải quyết, nhưng dưới Địa Vô Cấm thì cần các ngươi ra người.”

“Rõ!”

“Rõ!”

“Rõ!”

Ba người đồng thời đáp.

Một giây sau, Ôn Bình trực tiếp ngự không bay lên, bay ra khỏi chủ điện của Bách Tông Liên Minh.

Nội ưu giải quyết.

Đã tới lúc chuẩn bị nghênh đón kẻ địch trưa mai.

…

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Vào đêm.

Bình minh.

Buổi trưa đến gần!

Đối với chuyện Thiên Địa Minh thành lập, người của Bách Tông Liên Minh ít nhiều gì cũng có chút tâm lý mâu thuẫn.

Nhưng mà khi phát hiện chỉ có mấy người tầng cao nhất thay đổi thì người của Bách Tông Liên Minh cũng chầm chậm chấp nhận sự thật này.

Tầng lớp cấp cao sẽ lo lắng.

Lo lắng mình có thể ngồi vững vàng vị trí bây giờ hay không.

Thế nhưng người tầng dưới chót thì hoàn toàn không lo lắng chuyện này.

Bọn họ chỉ để ý sau đó sẽ phát sinh đại chiến, có thể gây ảnh hưởng tới mậu dịch và phát triển ở Hồ Thiên Địa không.

Nếu có ảnh hưởng.

Sẽ bao lớn?

Cường giả của Già Thiên Lâu tới sẽ mạnh mẽ cỡ nào?

Bọn họ và cường giả của Bất Hủ Tông ai mạnh ai yếu?

Lúc này, Đao Ma cũng đã khôi phục như lúc ban đầu, đồng thời dựa vào năng lượng mạnh mẽ của Phá Kính Đan khiến cho cảnh giới của mình chân chính bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm.

Tiếc nuối là hắn trùng kích Thiên Vô Cấm thất bại!

Cái mạch môn thứ năm —— Luyện Dị!

Suy cho cùng hắn vẫn không xông qua được.

Kinh mạch thông tới mạch môn Luyện Dị bị một bức vách ngăn vô hình chặn lại.

Nhưng mà Thánh Quang Đao Ý của hắn lại mạnh thêm mấy phần!

…

Địa bàn của Già Thiên Lâu.

Hắc Vực!

Di Thiên Thành!

Đây là một tòa thành lớn kéo dài trăm dặm.

Giờ phút này, bên ngoài Di Thiên Thành, trống trận như tiếng sấm, vang vọng chân trời.

Trên bầu trời Di Thiên Thành.

Trên Khúc Cảnh Hà chảy xuôi bên ngoài Di Thiên Thành.

Lít nha lít nhít thành viên trong Chiến bộ của Già Thiên Lâu đang tập kết ở đây, bọn họ tập kết trên chiến thuyền. Tập kết trên lưng Yêu Thần Dực tộc. Tập kết ở bên ngoài Di Thiên Thành.

Phỏng đoán cẩn thận.

Ít nhất ba mươi vạn người!

Tất cả đều là trên Trấn Nhạc Cảnh!

So với mấy người này, người hấp dẫn sự chú ý của người khác nhất chính là cường giả đang đứng trên mặt Khúc Cảnh Hà, hoàn toàn không sợ Khúc Cảnh Chi Thủy.

Hắn mở ngũ mạch!

Hội tụ mạch khí mênh mông giữa thiên địa, dùng mạch khí làm tiễn, bắn thẳng vào trong Khúc Cảnh Hà, mở ra một cái Khúc Cảnh thông đạo to lớn.

【VIP】 Ba mươi quân tiên phong Chiến bộ! (2)

Thông đạo hình thành trong Khúc Cảnh, dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi đi tới, sau đó đụng vào một chỗ không gian bích chướng.

Oanh ——

Không gian bích chướng theo tiếng nứt ra.

Lúc này, trống trận vang lên.

Chấn cho đại địa cũng chấn động.

Cùng lúc đó, trên cùng của ba mươi vạn quân tiên phong Chiến bộ, có năm người mặc chiến giáp ám kim đứng lơ lửng trên không.

Năm người này chính là năm vị Chiến Thần của Chiến bộ.

Gần như vô địch dưới Thiên Vô Cấm!

Mỗi người đều giết ít nhất ba vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm!

Khúc Cảnh thông đạo sắp được đả thông? Nhưng mà năm người cũng không gấp.

Ở sa trường đã quen? Đánh với U Quốc nhiều năm như vậy, đối với nhiệm vụ xuất chinh Hồ Thiên Địa, bọn họ chỉ coi như chơi một trò chơi thôi.

Bọn họ không quan tâm người nào đứng sau lưng Bất Hủ Tông.

Có mạnh như thế nào đi nữa thì chẳng lẽ còn mạnh hơn Già Thiên Lâu?

Nếu như có bản lãnh đó thật thì sẽ không trốn ở trong Hồ Thiên Địa nho nhỏ.

Cái thế giới này không lớn, nhưng không nhỏ.

Không có nhiều chỗ để đi nhưng cũng không ít.

Hồ Thiên Địa, loại địa vực bị vứt bỏ vì đại chiến này, phàm là Địa Vô Cấm cũng không chịu ở lại.

Thứ duy nhất khiến cho bọn họ cảm thấy hứng thú chỉ có người có được Phục Sinh Thể đó.

Phục Sinh Thể nha.

Đây chính là linh thể mà chỉ có lâu chủ mới có thể tu hành.

"Các ngươi nói xem, có phải người đó là phản đồ trong nội bộ Già Thiên Lâu hay không? Hơn nữa còn là người tương đối thân cận bên người lâu chủ. Nếu không thì sao loại linh thể một mạch tương truyền, cha truyền con nối như Phục Sinh Thể lại có thể xuất hiện ở trên người người trong Hồ Thiên Địa được?"

"Ngược lại cũng không phải là không có loại khả năng này. Nhưng mà loại khả năng này cực kỳ bé nhỏ, ai có thể trộm được Phục Sinh Thể bên cạnh lâu chủ được? Nói một cách khác, sao lâu chủ lại truyền Phục Sinh Thể cho người thứ hai được, đây chính là linh thể truyền thừa của lâu chủ Già Thiên Lâu!"

"Càng nói bản tọa lại càng ngạc nhiên. Căn cứ tình bào mà bọn người Hắc Chiếu truyền về nói, người đó chỉ là Địa Vô Cấm Hạ Cảnh mà thôi. Chỉ là Địa Vô Cấm Hạ Cảnh thì hoàn toàn không thể trộm được Phục Sinh Thể. Nếu như có thể thì những cường giả Thiên Vô Cấm của U Quốc đã ra tay từ lâu rồi!"

Năm vị Chiến Thần Chiến bộ bàn tán với nhau, hoàn toàn không quan tâm tới động tĩnh trên Khúc Cảnh Hà.

Bọn họ chỉ để ý tới chuyện người tu luyện Phục Sinh Thể là người nào.

Cũng không quan tâm tới những chuyện khác.

Người giết Thiên Hành.

Người đứng sau lưng Bất Hủ Tông.

Bọn họ hoàn toàn không thèm để ý tới.

Một giây sau, cường giả Thiên Vô Cấm trên mặt Khúc Cảnh Hà dừng tay.

Khi mạch khí cuồn cuộn mà đến tiêu tán, Khúc Cảnh Hà xuất hiện một cái Khúc Cảnh thông đạo rộng trăm trượng kéo dài xuống.

Nó thông tới Thiên Cơ Hồ!

Sau khi xây dựng Khúc Cảnh thông đạo, tên cường giả Thiên Vô Cấm này hoàn toàn không có ý định ở lại, trực tiếp ngự không rời đi, chỉ để lại một câu nói cho năm vị Chiến Thần của Chiến bộ.

"Ta thích… Ngự Kiếm Thuật đó, nhớ mang nó về."

Năm người vội vàng khom người.

Cung tiễn cường giả Thiên Vô Cấm.

"Đại nhân yên tâm!"

"Chúng ta nhất định sẽ mang Ngự Kiếm Thuật về."

Nói mới nhớ, bọn họ cũng có hứng thú với Ngự Kiếm Thuật đó.

Nghe nói nó có thể giết người ở ngoài mười dặm, thậm chí mấy chục dặm.

Kiếm thuật như thế nào, không tìm thấy được ở Triều Thiên Hạp.

Nhưng mà nếu vị đại nhân này đã mở miệng muốn nó rồi thì bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn chắp tay dâng Ngự Kiếm Thuật lên.

Đợi đến khi hoàn toàn không nhìn thấy được bóng dáng của cường giả Thiên Vô Cấm nữa thì một tên Chiến Thần của Chiến bộ rút trường kiếm ở bên hông ra.

Trường kiếm ra khỏi vỏ.

Kiếm khí tung hoành.

Trống trận càng ngày càng vang dội và gấp gáp.

Ba mươi vạn người, tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chờ đợi trường kiếm hạ xuống.

Trường kiếm hạ xuống.

Chính là thời điểm bọn họ xuất chinh!

"Chuẩn bị!"

Trường kiếm giơ cao.

Chiến Thần của Chiến bộ Khôi Thanh gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm vang dội ngang tàng lấn át tiếng trống bốn phía.

Nương theo mệnh lệnh của Khôi Thanh.

Trên mặt Khúc Cảnh Hà, một trăm chiếc chiến thuyền đồng thời chấn động.

Năm vạn tên cường giả Chiến bộ trên chiến thuyền đều thu tầm mắt đang nhìn lên không lại.

Từng người ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía Khúc Cảnh thông đạo, một luồng khí thế vô hình lại cực kỳ áp bách tràn ngập ra.

Năm vạn người!

Không ai dưới Trấn Nhạc Cảnh!

Đều không ngoại lệ!

Kém nhất cũng là Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Hơn nữa, mỗi người bọn họ đều đã trải qua sinh tử ở sa trường.

Thuộc về người nổi bật trong cùng cảnh giới.

Năm vạn người như vậy đủ để tiêu diệt tất cả thế lực ở Hồ Thiên Địa trong thời gian rất ngắn.

Bởi vì toàn bộ Hồ Thiên Địa cộng lại cũng không được một vạn Trấn Nhạc Cảnh nhân loại.

Trước mắt, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đã trải qua thoát thai hoán cốt thì cũng chỉ có vẻn vẹn hơn ba vạn Yêu Vương mà thôi.

Trong đó còn bao gồm rất nhiều Yêu Vương chỉ sánh ngang Trấn Nhạc Hạ Cảnh bình thường.

Đáng sợ nhất là còn có năm đội hình giống như vậy ở sau lưng bọn họ.

Sau nửa ngày, trường kiếm trong tay Khôi Thanh hạ xuống!

"Đội thứ nhất, tiến vào!"

Nương theo giọng Khôi Thanh tan biến, trên trăm chiếc chiến thuyền trùng trùng điệp điệp lên đường, tràn vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Tiếng trống trận vang lên, đinh tai nhức óc!

Sau đó thấy liên tục từng chiếc chiến thuyền đáp xuống, tràn vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Sau khi chiến thuyền đi vào Khúc Cảnh thông đạo, không ngừng rơi xuống theo phương thẳng đứng trong Khúc cảnh thông đạo.

Nhưng mà người trên chiến thuyền không cảm giác được, bọn họ cảm thấy không khác gì đi trên mặt sông.

Chỉ khác ở một chỗ, trước kia trên đỉnh đầu là bầu trời.

Thì bây giờ trên đỉnh đầu là Khúc Cảnh!

Khi đội thứ nhất, một trăm chiếc chiến thuyền tiến vào trong Khúc Cảnh thông đạo, Khôi Thanh lại vung trường kiếm lên.

"Đội thứ hai, lên thuyền chuẩn bị!"

【VIP】 Pháo bắn chiến thuyền

Trống trận lại cao trào!

Tiếng vang rung thiên địa!

…

Hồ Thiên Địa.

Thiên Cơ Hồ.

Trăm dặm bên ngoài Hạo Hãn Thành, trên một cái đại bình nguyên, không gian bích chướng vốn ổn định đột nhiên run lên.

Độ run vô cùng nhỏ bé, chỉ kinh động mấy con chim mà thôi.

Nhưng mà ngoài trăm thước, một tên nam tử trung niên lại thay đổi sắc mặt, toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng lên.

Hắn vội vàng móc gậy tín hiệu trong ngực ra!

Kéo một cái!

Một phát hỏa diễm xông thẳng lên trời!

Phanh ——

Hỏa diễm nổ tung trên trời..

Trần Hiết đang ở trên vùng trời Hạo Hãn Thành sắc mặt bỗng nhiên cứng lại, sau đó vội vàng hô: “Tông chủ!”

Trên phi thuyền, biểu lộ của Đao Ma, Long Nguyệt và đám người Hoài Không cũng cứng lại trong nháy mắt.

Không ai mở miệng nói chuyện.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được áp lực.

Nếu đúng như Lam Phong nói, sẽ có năm vị Chiến Thần của Chiến bộ gần như vô địch dưới Thiên Vô Cấm và hai

mươi vị thậm chí hai mươi lăm vị nửa bước Thiên Vô Cấm bình thường đến.

Chỉ dựa vào mấy người bọn họ thì có thể làm sao?

Mọi người vội vàng nhìn chỗ hỏa diễm nổ tung ở xa xa.

Muốn xem thử xem rốt cuộc có bao nhiêu người đến.

"Rốt cuộc đã đến."

Lúc này, Ôn Bình từ trong khoang thuyền đi ra, trên mặt lộ vẻ chờ mong và hưng phấn khác hẳn với mọi người.

Hoài Không thấy thế thì vội vàng hỏi: "Tông chủ, bây giờ Yêu tộc chúng ta nên làm gì?"

"Đi qua đó xem thử trước."

Ôn Bình khống chế phi thuyền vội vàng bay tới chỗ hỏa diễm nổ tung.

Khi nhìn thấy cái không gian bích chướng đó đã chậm rãi mở ra một cái lỗ hổng, Ôn Bình còn nói thêm: "Hoài Không, Thời Phong, các ngươi suất lĩnh Yêu tộc và người của Thiên Địa Minh chờ ở ngoài hai mươi dặm. Không có mệnh lệnh của ta thì không ai được tới gần Khúc Cảnh thông đạo."

Dứt lời, lỗ hổng Khúc Cảnh thông đạo đã càng lúc càng lớn.

Mười mấy hơi thở ngắn ngủi, đã có thể dung nạp một người đi qua.

Đồng thời nó còn đang không ngừng mở rộng!

Nhưng mà, lần đầu tiên Hoài Không không có lập tức lên đường.

Đứng tại chỗ, không có ý rời khỏi phi thuyền, sau đó khom người nói: "Tông chủ, để cho chúng ta lên trước đi."

Hoài Không thấy tông chủ cho hắn lui.

Nhưng mà mình lại không có lui.

Là một thành viên của Bất Hủ Tông, hắn càng không có lý do gì lui ra phía sau.

Cho dù là chết thì hắn cũng phải vì tông chủ ngăn cản tất cả thế công.

“Không cần thiết.”

Ôn Bình cự tuyệt.

Ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm trong Khúc Cảnh thông đạo, tinh thần lực đã xông vào trong đó, nhanh chóng lan tràn vào chỗ sâu.

Hắn muốn nhìn xem tình huống trong Khúc Cảnh thông đạo bây giờ như thế nào.

Bị Ôn Bình cự tuyệt, Hoài Không vẫn kiên trì nói: “Tông chủ, Yêu tộc nguyện làm tiên phong, liều chết chiến một trận với đám Già Thiên Lâu khốn kiếp đó, giương uy danh Bất Hủ Tông ta!”

Thời Phong cũng lập tức quỳ một chân xuống đất.

“Thời Phong cũng nguyện làm tiên phong!”

Sở dĩ Thời Phong nói như vậy, thật ra thì nguyên nhân cũng đơn giản.

Vì Yêu tộc!

Ý nghĩ giống như khi hắn muốn giết những huynh đệ của mình như Hoài Không, Anh Chiêu.

Vì tương lai của Yêu tộc, hắn có thể giết huynh đệ.

Vì tương lai của Yêu tộc, đương nhiên hắn cũng có thể chết.

Lúc này, nếu như Yêu tộc trốn sau lưng tông chủ.

Tương lai dưới trướng Bất Hủ Tông còn có chỗ cho bọn họ nữa sao?

Hôm nay xuất hiện một cái Thiên Địa Minh.

Tương lai có thể có thêm một Hồng Hoa Hội?

Thậm chí Liên Minh Thần Thánh!

Cho nên trận chiến này Yêu tộc nhất định phải xông lên phía trước, chứng minh mình với cả thế giới này, đồng thời

cũng chứng minh Yêu tộc với tông chủ.

"Chiến tranh còn chưa có bắt đầu, không cần phải gấp gáp biểu hiện mình ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không ngăn lại tất cả kẻ địch thay các ngươi." Ôn Bình dứt lời, cẩn thận suy tư một chút, cảm thấy để cho Yêu tộc và người của Thiên Địa Minh lui ra phía sau hai mươi dặm ít nhiều gì cũng có chút quá cẩn thận.

Vốn ý hắn là để cho Yêu tộc và Thiên Địa Minh ít tổn thất nhất, nhưng nghĩ lại, mấy trăm vạn đại quân Yêu tộc, hơn trăm vạn thành viên của Thiên Địa Minh, nếu tập trung công kích lối ra Khúc Cảnh thông đạo thì cũng là một lực lượng không thể khinh thường.

Đủ cho người của Già Thiên Lâu uống một bầu.

Lúc này, Ôn Bình hạ lệnh: "Tất cả mọi người của Yêu tộc, Thiên Địa Minh chuẩn bị tập kết, chuẩn bị kết mạch trận ở lối ra Khúc Cảnh thông đạo, yêu lực đại trận!"

"Rõ!"

Hoài Không, Thời Phong đạt được ước muốn thì vui vẻ.

Sau đó hóa thành kinh hồng bay khỏi phi thuyền.

Long Nguyệt bên cạnh thấy trên phi thuyền chỉ còn lại có ba người thì nhịn không được nói: "Tông chủ, có muốn chúng ta cầu viện U Quốc không? Hồ Thiên Địa sẽ bị hóa thành chiến khu, tương lai đại quân Già Thiên Lâu sẽ liên tục không ngừng tiến vào Hồ Thiên Địa, ngươi có thể cản nhất thời, nhưng không cản được một đời. Chúng ta chỉ cần một chút thời gian thì có thể trưởng thành, đến lúc đó Già Thiên Lâu tuyệt đối không dám tới phạm chúng ta!"

Chưa từng đi sa trường.

Không có trải qua chiến tranh, Long Nguyệt.

Giờ phút này, ít nhiều gì cũng có chút chột dạ.

"Nếu ngươi sợ thì ngươi có thể đi về nhà. Vừa khéo Long Dã cũng chỉ giao phó ngươi cho ta một quãng thời gian mà thôi."

Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại một câu.

Long Nguyệt không phục nói: “Ai nói ta sợ? Sợ thì ta đã không tới. Ngươi đừng có mơ khiến cho ta trở về, đời này ta đều sẽ ở lại Bất Hủ Tông!”

Ôn Bình thấy thế thì mặc dù trên mặt không có phản ứng gì nhưng trong lòng thì cười thầm một tiếng.

Sao người của Long gia lại đành lòng xem một nữ nhi đáng yêu như vậy làm công cụ cho gia tộc, tùy ý hi sinh?

Nghĩ đến đây, Ôn Bình bỗng nhiên bị cắt ngang mạch suy nghĩ.

Bởi vì lối ra Khúc Cảnh thông đạo đã trở nên vô cùng lớn.

Rộng gần trăm trượng!

Cao trăm trượng!

Đồng thời cũng vì tinh thần lực của hắn đã cảm ứng được mấy vạn người trong Khúc Cảnh thông đạo!

Mấy vạn người ngồi trên trăm chiếc chiến thuyền trùng trùng điệp điệp tràn vào trong Khúc cảnh thông đạo, đang đi tới lối ra Khúc Cảnh thông đạo.

【VIP】 Pháo bắn chiến thuyền (2)

Hẳn là bọn họ chính là quân tiên phong của Chiến bộ.

“Năm vạn người, thấp nhất cũng là Trấn Nhạc Trung Cảnh, Chiến bộ quả là Chiến bộ!” Ôn Bình nhịn không được cảm khái một tiếng.

“Bọn họ tới?”

Trần Hiết, Long Nguyệt đồng thời kinh hô hỏi lại.

“Đã đi vào Khúc Cảnh thông đạo, năm vạn người, trên trăm chiếc chiến thuyền. Năm vạn quân tiên phong của Chiến bộ này, tất cả thấp nhất cũng là Trấn Nhạc Trung Cảnh, cao nhất nửa bước, không… không chỉ là năm vạn!” Tinh thần lực của Ôn Bình vọt ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo, buông xuống bên ngoài Khúc Cảnh thông đạo.

Hắn cảm ứng được Khúc Cảnh Hà.

Cảm ứng được lại có một trăm chiếc chiến thuyền tụ họp trên trên Khúc Cảnh Hà, còn có đại quân Chiến bộ trên bờ và trên bầu trời.

Người không nhiều.

Còn có hai mươi mấy vạn.

Nhưng mà thấp nhất cũng là cường giả Trấn Nhạc Trung Cảnh.

Lực lượng này, không thể coi thường!

Hắn còn cảm ứng được một quần thể cường giả Địa Vô Cấm khổng lồ, còn có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Số lượng rất nhiều.

Khiến cho người ta phải kinh ngạc tán thán.

Ôn Bình cảm ứng được những này nhưng không có giấu diếm hai người Trần Hiết, bởi vì giấu diếm không có ý nghĩa gì.

Cùng lắm thì chỉ tạm thời lừa gạt được một chút.

"Chừng ba mươi vạn đại quân Chiến bộ, có hơn năm sáu trăm là trên Địa Vô Cấm, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh có bảy mươi, tám mươi người, trước mắt chỉ cảm ứng được hai mươi bốn người là nửa bước Thiên Vô Cấm! Lực lượng này đã đủ để quét ngang toàn bộ Hồng Vực."

Ôn Bình nói xong, sắc mặt của Trần Hiết và Long Nguyệt càng ngày càng khó coi.

"Tông chủ, chúng ta có thể thắng sao?"

Mặc dù vẫn có lòng tin với tông chủ nhưng Trần Hiết vẫn không nhịn được hỏi.

Ôn Bình liếc nhìn Trần Hiết.

Không nói gì.

Nhưng trên vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Bốn khẩu BX - Hủy Diệt Pháo họa đầy ám văn tử kim sắc bắt đầu trồi lên, nằm trên boong thuyền của phi thuyền.

Họng pháo tử kim sắc nhắm ngay Khúc Cảnh thông đạo.

Ôn Bình vuốt ve nó, ám văn tử kim sắc trên bốn khẩu pháo lóe lên, giống như là đang đáp lại Ôn Bình.

Theo sau đó, mấy trăm vạn đại quân Yêu tộc cũng tràn tới Khúc Cảnh thông đạo.

Sau lưng bọn họ thì là hơn trăm vạn thành viên của Thiên Địa Minh.

Hội tụ ở ngoài lối ra Khúc cảnh thông đạo ngàn mét, sau khi Hoài Không ra lệnh một tiếng thì đồng thời kết trận.

Nhân tộc kết mạch trận!

Yêu tộc kết yêu lực đại trận!

Chuẩn bị công kích lối ra Khúc cảnh thông đạo bất cứ lúc nào.

…

Bên ngoài Di Thiên Thành.

“Đội thứ hai, tiến vào!”

“Bày trận bên ngoài Khúc Cảnh thông đạo!”

“Đội thứ ba, chuẩn bị!”

Dưới sự chỉ huy của Khôi Thanh, năm vạn người của đội thứ hai cũng đi vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Khi đội thứ ba tập kết, đột nhiên có một lão giả áo vàng từ trong Di Thiên Thành bay ra.

Nhanh chóng đi tới trước mắt năm người Khôi Thanh.

Quỳ một gối trên bầu trời, trên mặt hiện vẻ sầu lo.

“Đại nhân, hai người Hắc Chiếu và Lam Phong chậm chạp không có tin tức đáp lại, thuộc hạ tiêu tốn rất nhiều bạch tinh nhiều lần thúc giục nhưng mà bọn họ cũng không có đáp lại.”

Khôi Thanh lạnh nhạt đáp: “Không sao, có bọn họ hay không có bọn họ cũng đâu có gì khác nhau. Chiến bộ chúng ta cũng không cần hai người bọn họ tới tiếp ứng.”

“Thuộc hạ cảm thấy hẳn là có chuyện xảy ra rồi.”

Lão giả áo vàng phụ trách liên lạc với hai người Hắc Chiếu, bây giờ lại xuất hiện tình huống như thế này, hắn luôn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc.

Khôi Thanh có thể không thèm để ý.

Nhưng mà hắn nhất định phải làm cho rõ ràng, nhắc nhở năm người Khôi Thanh.

“Coi như bọn họ chết rồi đi.” Khôi Thanh lạnh nhạt trả lời một câu, sau đó lại giơ trường kiếm trong tay lên.

“Đội thứ ba, tiến vào!”

“Sau khi rời khỏi đây, các ngươi lập tức đi tới Hạo Hãn Thành. Những người của Bách Tông Liên Minh trong Hạo Hãn Thành, giết sạch hết, không để lại một tên nào!”

“Một bầy kiến hôi, dựa vào cái gì có thể sống sót được, phải chôn theo cường giả Già Thiên Lâu chúng ta mới đúng!”

“Đội thứ tư, chuẩn bị!”

Lão giả áo vàng thấy Khôi Thanh hoàn toàn không để ý tới mình thì bất đắc dĩ đứng dậy, sau đó bị bốn vị Chiến Thần của Chiến bộ thúc giục, rời khỏi vùng trời đó.

"Được rồi, nên làm cái gì thì làm cái đó đi. Chẳng lẽ không có hai người Hắc Chiếu tiếp ứng thì chúng ta không ra khỏi được Khúc Cảnh thông đạo hay sao?"

"Lão Hoàng, chớ suy nghĩ quá nhiều."

Ngay trong khoảnh khắc mà lão giả áo vàng bị đuổi đi.

Đột ngột.

Một tiếng vang thật lớn vọng đến.

Sau đó chính là tiếng thứ hai, tiếng thứ ba.

Đinh tai nhức óc, giống như là trời sập vậy.

Nguồn gốc tiếng nổ vọng lại chính là trong Khúc cảnh thông đạo!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Xảy ra chuyện gì, sao lại có tiếng nổ như thế vang lên trong Khúc cảnh thông đạo."

Khôi Thanh và những cường giả khác của Chiến bộ của Già Thiên Lâu đều giật mình, sau đó bay vào trong Khúc Cảnh thông đạo.

Nhưng mà không nhìn thấy gì cả.

Sau đó thì nghe có người hô: "Bẫy rập! Đây là bẫy rập!"

Sau đó bắt đầu có người chạy ra bên ngoài.

Thậm chí còn có chiến thuyền trực tiếp quay mũi thuyền lại.

"Không được phép lui lại, giết ra ngoài!"

Khôi Thanh nổi giận gầm lên một tiếng, chiến thuyền muốn quay mũi thuyền lại bị hắn hét cho ngừng lại.

Rất nhiều cường giả của Chiến bộ của Già Thiên Lâu vẫn còn đang ngơ ngẩn.

Không hiểu tại sao bọn họ lại rơi vào trong bẫy.

Thế nhưng lão giả áo vàng lại biến sắc: “Lão phu không có đoán sai, quả nhiên hai người Hắc Chiếu và Lam Phong đã xảy ra chuyện. Bọn họ không chỉ giết Hắc Chiếu và Lam Phong mà còn mai phục trước ở lối ra Khúc Cảnh thông đạo chờ quân tiên phong Chiến bộ chúng ta rơi vào bẫy rập.”

“Bất Hủ Tông này đúng là to gan lớn mật! Ngoan ngoãn rửa sạch cổ chờ chết không được sao, nhất định phải làm rối loạn một chút.”

Khôi Thanh chấn nộ.

Hắn rất ghét cảm giác bị phản kháng như thế này.

Kẻ yếu thì nên nằm rạp dưới mặt đất, để cho cho hắn đạp.

Ngươi dám phản kháng thì ta sẽ giết ngươi!

【VIP】 Làm phản!

“Giết ra ngoài, giết sạch tất cả mọi người ngoài Khúc Cảnh thông đạo cho ta! Đội thứ tư, chuẩn bị! Thiên Hải, Dạ Nhất, Lan Sơn, Phượng Đô, còn có Trần Thâm nữa, năm người các ngươi tiến vào đội thứ tư, đừng để cho bất cứ người nào còn sống trốn đi!”

Khôi Thanh lập tức gọi tên năm tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, sắp xếp vào đội thứ tư.

Ngoài ra, bốn tên Chiến Thần của Chiến bộ không có tức giận giống như Khôi Thanh, ngược lại, trông vẻ mặt rất hưởng thụ.

Bởi vì bọn họ không giống như Khôi Thanh.

Khôi Thanh rất ghét khi bị phản kháng.

Nhưng bọn họ lại thích sâu kiến biết phản kháng.

“Loại hành vi không biết lượng sức này, đúng là khiến cho người ta rất là mong chờ.”

“Phản kháng càng kịch liệt thì bản tọa sẽ càng hưng phấn.”

Bốn người cười lớn, nhìn vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Trong lúc bọn họ cười nói, năm người Thiên Hải bị điểm danh lập tức gia nhập đội thứ tư, sau đó dẫn theo trên trăm chiếc chiến thuyền đi vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Năm người đã mở mạch môn ra.

Chuẩn bị cho chiến đấu bất cứ lúc nào.

Năm người đều rất chờ mong chiến đấu kế tiếp, bởi vì bọn họ thích nhìn đối thủ thất bại.

Cái cảm giác này hết sức thoải mái!

Nhưng khi chiến thuyền càng ngày càng đi sâu vào trong thì sắc mặt năm người cũng càng ngày càng khó coi.

Hài cốt của chiến thuyền trong Khúc cảnh thông đạo, còn có thi thể của cường giả của Chiến bộ trôi dạt tứ tung trong Khúc Cảnh.

Năm người vội vàng ngự không lên, bay về phía trước.

Liên tục vượt qua trên trăm chiếc thuyền, cuối cùng bọn họ cũng thấy rõ tình hình chiến đấu trong Khúc Cảnh thông đạo.

Từng chùm sáng màu tím từ bên ngoài Khúc Cảnh thông đạo bay vào, sau đó nổ tung ở bốn phía xung quanh chiến thuyền.

Oanh ——

Một chùm sáng bắn tới thì có thể bắn tan một chiếc chiến thuyền.

Không đạt đến Địa Vô Cấm thì rớt xuống chiến thuyền thì chỉ có một kết cục là chết!

Bị Khúc Cảnh cuốn đi!

Chết!

Bên này, liên tục từng chiếc chiến thuyền của Chiến bộ bị nổ tung, người chết trong vụ nổ, chết trong Khúc Cảnh, đếm mãi không hết.

Đội thứ nhất, toàn quân bị diệt từ lâu.

Đội thứ hai cũng chỉ còn lại có mấy chiếc chiến thuyền đang còn kéo dài hơi tàn.

Đội thứ ba vì bị áp lực cho nên không ngừng xông tới phía trước, cũng đã hao tổn hơn phân nửa.

“Trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta đã hao tổn mười mấy vạn người!” Thiên Hải tức giận vọt tới trên chiếc chiến thuyền ở trước nhất.

Lúc này, mở mạch khí hộ thuẫn ra!

Ngăn ở trước chiếc chiến thuyền ở trước nhất.

Ngoài ra, bốn người còn lại cũng vội vàng lao đến, kết thành mạch trận với Thiên Hải, cùng nhau chống cự công kích từ bên ngoài Khúc Cảnh thông đạo đánh vào.

“Chờ ta ra ngoài được, chắc chắn ta sẽ chém người đó thành muôn mảnh!” Gánh chịu từng đợt công kích liên tục, Thiên Hải hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngoài Khúc Cảnh thông đạo.

Bốn khẩu BX - Hủy Diệt Pháo nhắm ngay Khúc Cảnh thông đạo không ngừng oanh kích.

Một pháo mới tốn một vạn bạch tinh.

Bây giờ trên người hắn có hơn một nghìn vạn bạch tinh.

Cho dù là đánh sạch bạch tinh thì Ôn Bình cũng muốn để cho đám người này chết trong Khúc Cảnh.

Có Khúc Cảnh thông đạo thì như thế nào?

Khúc Cảnh thông đạo dễ đi qua như vậy sao?

Nghĩ mình là Thiên Vô Cấm, có thể không sợ Khúc Cảnh sao?

“Yêu tộc, Thiên Địa Minh, chuẩn bị!”

Thấy có năm tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đi trước mở đường, Ôn Bình cao giọng hạ lệnh.

Nói xong, mấy trăm vạn Yêu tộc bắt đầu hội tụ yêu lực và yêu lực đại trận.

Yêu lực cuồn cuộn như biển khiến cho thiên địa biến sắc, khiến cho những người trong Thiên Địa Minh cũng vì đó mà biến sắc.

Cũng may biết bây giờ Yêu tộc đã không phải là kẻ địch của bọn họ.

Cho nên chỉ có kinh ngạc, cũng không sợ hãi.

Theo sau đó, hơn trăm vạn thành viên Thiên Địa Minh xây dựng mạch trận cũng bắt đầu tụ lực.

Mạch môn to lớn đứng lơ lửng trên không bắt đầu hội tụ mạch khí tới từ bốn phương tám hướng, chỉ đợi Ôn Bình hạ lệnh, mạch khí trong đó sẽ phun ra ngoài.

“Nhắm ngay Khúc Cảnh thông đạo!”

“Công kích!”

Ôn Bình nói xong.

Yêu lực đại trận phóng xuất ra trên trăm đạo tia chớp bằng yêu lực thất thải sặc sỡ, khiến cho gió lốc nổi lên bốn phía, âm trầm như ngày mưa.

Chúng nó hung mãnh xông vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Đánh vào mạch khí hộ thuẫn do năm người Thiên Hải tạo thành.

Theo sau đó, mấy cái mạch môn to lớn đứng sừng sững giữa thiên địa cũng phun ra một đạo ánh sáng màu lam chói mắt.

Ánh sáng màu lam bắn vào trong Khúc Cảnh, cũng đánh vào mạch khí hộ thuẫn do năm người Thiên Hải tạo thành.

Lúc này, Ôn Bình dùng BX – Hủy Diệt Pháo trợ lực.

Liên tục mười mấy pháo đánh ra.

Oanh ——

Oanh ——

Trong Khúc Cảnh, tiếng nổ mạnh vang lên bên tai không dứt.

Răng rắc ——

Mạch khí hộ thuẫn vốn bền chắc không thể phá được bị Ôn Bình dùng pháo bắn mười mấy lần, cuối cùng cũng không chịu nổi.

“Không được, không chịu nổi!”

“Không chịu được nữa cũng phải chống đỡ, nếu chỉ một cái Khúc Cảnh thông đạo cũng không giết ra được thì chúng ta còn mặt mũi nào mà gặp Khôi Thanh đại nhân?”

Sắc mặt Thiên Hải cực kỳ khó coi.

Bọn họ có năm vị nửa bước Thiên Vô Cấm.

Năm vị nửa bước Thiên Vô Cấm lại đánh không ra Khúc Cảnh thông đạo, bị thế lực trong Hồ Thiên Địa ngăn ở bên trong, chuyện này truyền ra không chỉ bọn họ mất mặt.

Khôi Thanh đại nhân cũng sẽ rất mất mặt.

Thiên Hải không muốn trở thành trò hề!

Càng không muốn yếu thế!

"Đội thứ ba, đội thứ tư, tất cả mọi người kết mạch trận phòng ngự."

Thiên Hải vội vàng hạ lệnh!

Phanh ——

Phanh ——

Tiếng mạch môn rung động vang lên bên tai không dứt.

Hơn sáu vạn người còn sống trong Khúc Cảnh lập tức gia nhập vào mạch trận của năm người Thiên Hải, hội tụ mạch khí, gia cố mạch khí hộ thuẫn sắp phá toái.

Cũng ngay lúc này, những cái tia chớp từ yêu lực biến thành đó biến mất.

Mạch trận trùng kích cũng đã biến mất.

Chùm sáng màu tím cũng không xuất hiện nữa.

Sắc mặt Thiên Hải trở nên vui vẻ: "Bọn họ biết khó mà lui!"

"Chiến thuyền toàn lực xông vào, lao ra Khúc cảnh, giết sạch bọn họ!"

Bên cạnh Thiên Hải, Dạ Nhất tức giận hét lên một tiếng.

Nếu các ngươi đã không dám công kích nữa thì tới lượt chúng ta diệt các ngươi.

Sau một khắc, chiến thuyền bắt đầu gia tăng tốc độ.

Quân tiên phong của Chiến bộ bắt đầu sôi trào.

Từng người đều gầm thét, tiếng hô "giết" rung trời.

Cùng lúc đó, Ôn Bình hạ lệnh cho Yêu tộc và Thiên Địa Minh đồng thời đình chỉ công kích.

【VIP】 Làm phản! (2)

Mới đầu hắn cũng chỉ định thăm dò, muốn xem yêu lực đại trận và đại trận của Thiên Địa Minh có cường độ như thế nào.

Cũng không định để cho Yêu tộc và Thiên Địa Minh vẫn luôn oanh kích Khúc Cảnh.

Muốn phá mạch khí hộ thuẫn của đối phương thì vẫn phải thay người.

Ôn Bình móc đũa phép ra, đồng thời lấy thi thể của ba người Thiên Hành, Hắc Chiếu, Lam Phong trong tàng giới ra.

Bắt đầu ngâm xướng!

"Lắng nghe ta triệu hoán…"

Ba người đồng thời bị tử khí bao phủ, đồng thời mở ra hai mắt đang nhắm chặt.

Lộ ra đôi mắt tràn đầy tử khí.

Được Vong Linh Triệu Hoán Thuật gia trì, thực lực của ba người tăng lên toàn diện, đồng thời không e ngại đau đớn, không còn lại bất cứ tình cảm gì.

Thực lực của ba người tăng vọt!

"Giết đi vào!"

Trong nháy mắt, ba người Thiên Hành, Hắc Chiếu và Lam Phong hóa thành bạch quang xông vào trong Khúc Cảnh.

Bên cạnh, Trần Hiết, Long Nguyệt nhìn mà cảm xúc sục sôi.

Mặc dù đã biết tông chủ có ma pháp khống chế người chết nhưng khi tận mắt thấy thì ít nhiều gì cũng có chút rung động.

Gết một nửa bước Thiên Vô Cấm, lật tay một cái là có thể khống chế hắn cho mình dùng.

Ma pháp này, quá biến thái!

Tuyệt đối là ma pháp tứ giai trở lên, thậm chí có thể ma pháp cấm ky.

Vừa nghĩ tới quân tiên phong của Chiến bộ sẽ bị người một nhà công kích, hai người bắt đầu cảm thấy chờ mong.

Cùng lúc đó, chiến thuyền trong Khúc Cảnh không ngừng gia tốc.

Dưới sự cổ vũ không ngừng của Thiên Hải, mấy vạn người sĩ khí dâng cao.

Nhìn lối ra Khúc Cảnh thông đạo đã đã cách mình không xa, bọn họ cực kỳ hưng phấn.

Đột ngột.

Ba đạo kinh hồng đánh tới.

Thiên Hải tập trung nhìn lại thì lập tức vui vẻ: "Là mấy người Hắc Chiếu!"

Là người của chúng ta!

Bốn tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm còn lại cũng vui vẻ.

Quá tốt rồi.

Tiền hậu giáp kích!

Mặc dù bọn họ xuất hiện muộn một chút, khiến cho Chiến bộ tổn thất mấy vạn người nhưng bây giờ bọn họ xuất hiện cũng không tính trễ.

Ngay lúc trên mặt đám người Thiên Hải lộ ra nét mừng thì Dạ Nhất bên cạnh lại sắc mặt đại biến, sau đó trầm giọng nói: "Đó là Thiên Hành… không phải Thiên Hành đã chết sao?"

Nói xong bốn người bên cạnh đồng thời nhìn về phía hắn.

Còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì công kích của ba người Thiên Hành đã đánh vào mạch khí hộ thuẫn.

Sau khi được gia trì buff biến thái, tăng phúc toàn diện đồng thời không còn bị tiêu hao linh thể, thực lực của ba người đã đã tăng tới một mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nói không tới mức vô địch dưới Thiên Vô Cấm nhưng cũng có thể xem như người nổi bật trong cùng cảnh giới.

Ba người vừa ra tay thì dùng sát chiêu mạnh nhất của mình.

Sau lưng Hắc Chiếu, yêu ảnh to lớn dang hai tay ra, hung hăng đánh vào mạch khí hộ thuẫn.

Đập cho mạch khí hộ thuẫn rung lên.

Mặc dù chưa từng xuất hiện vết rách nhưng cũng khiến cho năm người Thiên Hải sắc mặt đại biến.

Một cảm giác không tốt xuất hiện trong đầu!

"Hắc Chiếu, ngươi điên rồi hả?"

Thiên Hải tức giận mắng.

Nhưng mà vừa dứt lời thì mạch thuật của Lam Phong cũng đánh tới.

Mưa kiếm màu vàng kim bao trùm toàn bộ Khúc Cảnh thông đạo không ngừng đánh thẳng vào mạch khí hộ thuẫn.

Mạch khí hộ thuẫn vốn còn không thể phá vỡ xuất hiện vô số vết kiếm trong nháy mắt.

"Lam Phong, ngươi cũng điên rồi?"

Thiên Hải liên tục giận mắng.

Điên rồi.

Đều điên rồi.

Vậy mà công kích người mình!

Bên cạnh, Dạ Nhất không nói một lời, hắn chỉ nhìn chằm chằm Thiên Hành.

Bởi vì Thiên Hành đã chết.

Tại sao còn có thể xuất hiện ở đây?

Sao có thể như vậy được?

"Không tốt!"

Khi mạch môn của Thiên Hành run lên, ký ức về thức mở đầu vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong đầu hắn xuất hiện, sắc

mặt Dạ Nhất cũng không bình tĩnh được nữa.

Thiên Hành vừa ra tay chính là sát chiêu!

Hỏa Vũ. Bình Dương Giới!

Nó có thể bỏ qua mạch khí hộ thuẫn ngăn cản!

“Tất cả mọi người cẩn thận!”

Dạ Nhất vội vàng quay qua nhìn sau lưng nhắc nhở.

Nhưng mà, đã chậm.

Khúc Cảnh trong thông đạo, vô số hỏa trụ to lớn phóng lên tận trời, chúng nó vọt qua phòng ngự của mạch khí hộ thuẫn, vọt lên từ bốn phía xung quanh chiến thuyền.

Oanh ——

Chỉ trong một hơi, mười mấy chiếc chiến thuyền bị hỏa trụ phá hủy.

Mấy ngàn tên quân tiên phong của Chiến bộ táng thân trong trùng kích của hỏa trụ, trong Khúc Cảnh.

Đồng thời hỏa trụ vẫn không ngừng khuếch trương, lan tràn.

Không ngừng phá hủy từng chiếc chiến thuyền.

Mạch khí hộ thuẫn được hơn sáu vạn người gia trì mà không thể phá vỡ trực tiếp bị đánh trở về nguyên hình.

Dưới sự công kích toàn lực của Hắc Chiếu và Lam Phong, nó bắt đầu phá toái, tan rã!

“Lui!”

“Tất cả mọi người lui!”

Thiên Hải biết rõ, nếu như đợi đến khi mạch trận hộ thuẫn hoàn toàn phá toái thì tất cả mọi người trong Khúc cảnh thông đạo sẽ táng thân trong Khúc Cảnh.

Thậm chí năm người bọn họ cũng có thể bỏ mình.

Bởi vì dưới sự công kích của ba người Hắc Chiếu, nếu bọn họ bị đánh vào trong Khúc Cảnh thì kết cục cũng không khác

gì mấy Trấn Nhạc Cảnh và Địa Vô Cấm đó.

Chính là nhất định phải chết!

Thế nhưng ba người Thiên Hành đã nhận được mệnh lệnh của Ôn Bình, giết sạch người trong Khúc Cảnh.

Cho nên bọn họ sẽ không vì Thiên Hải rút lui mà từ bỏ truy kích.

Liên tục mấy lần, dùng mạch thuật mạnh nhất đánh vỡ mạch trận hộ thuẫn, hai người Hắc Chiếu bắt đầu công kích năm người Thiên Hải.

Thiên Hành không ngừng phóng thích Hỏa Vũ. Bình Dương Giới đồ sát những quân tiên phong của Chiến bộ!

Cho dù là Địa Vô Cấm hay là Trấn Nhạc Cảnh, dưới sự trùng kích của bí thuật của Thiên Hành, đều táng thân trong biển lửa.

Có mấy Địa Vô Cấm Thượng Cảnh miễn cưỡng có thể sống tạm dưới Hỏa Vũ. Bình Dương Giới.

Nhưng lại không chịu được hỏa trụ trùng kích.

Bị đánh rơi vào trong Khúc Cảnh, bị Khúc Cảnh cuốn đi, chết tại chỗ!

Năm người Thiên Hải quay đầu nhìn thấy cảnh này thì đau lòng nhức óc, đồng thời cũng nổi trận lôi đình.

“Các ngươi lại phản bội Già Thiên Lâu!”

“Các ngươi cũng dám phản bội!”

“Người nhà của các ngươi, tộc nhân, thân nhân đều sẽ chôn theo quân tiên phong của Chiến bộ!”

Năm người giận mắng và uy hiếp, ba người Thiên Hành không có bất cứ phản ứng gì.

Bởi vì bọn họ không thể nói chuyện.

【VIP】 Khôi Thanh bình tĩnh

Cũng sẽ không có cảm xúc gì.

Cho nên bọn họ chỉ không ngừng công kích năm người.

Nhưng trong mắt năm người Thiên Hải thì biểu cảm và phản ứng của ba người lại biến thành không thèm quan tâm và miệt thị Già Thiên Lâu.

Khiến cho bọn họ càng tức giận hơn.

Phản đồ mà còn dám càn rỡ như thế!

Phanh ——

Mạch môn của Thiên Hải chấn động.

Giơ cao Cự Phủ trong tay, đồng thời bỗng nhiên trở nên cực lớn, phóng xuất ra khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa.

Thiên Hải không có nương tay, vừa ra tay thì đã dùng sát chiêu mạnh nhất của mình.

Đối với phản đồ, từ trước tới giờ hắn không nương tay.

Cho dù đã từng là bằng hữu!

Cho dù đã từng đồng sinh cộng tử!

Nhưng mà khi Cự Phủ nghênh kích yêu ảnh to lớn sau lưng Hắc Chiếu, Cự Phủ được Tuyền Qua Đồ gia trì nhưng vẫn bị đánh bay.

“Sao lại như vậy?”

Thiên Hải kinh ngạc lên tiếng.

Cự Phủ lại hạ xuống nhưng kết cục vẫn như vậy.

Thấy Cự Phủ rơi xuống, yêu ảnh to lớn vung ra một chưởng, đánh bay nó, sau đó lại chạy tới đối phó đám người Dạ Nhất.

Cảm giác giống như chỉ tiện tay đánh ra.

Dạ Nhất vội vàng nói: “Bọn họ mạnh lên rất nhiều, thực lực đã vượt xa chúng ta, không nên khinh thường!”

“Cầu viện, một người đi cầu viện đi! Năm người chúng ta không ép được ba người Thiên Hành, ngược lại còn bị bọn họ áp chế, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy nữa, lỡ như chúng ta bị đánh vào trong Khúc Cảnh.” Một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vội vàng hô.

Nói xong thì bị yêu ảnh to lớn sau lưng Hắc Chiếu đánh bay ra ngoài.

Cũng may kịp thời khống chế được thân hình, không có bị đánh vào trong Khúc Cảnh.

Nhưng mà cách Khúc Cảnh cũng chỉ có một thước.

Hắc Chiếu dùng thêm một chút sức thì hắn sẽ phải chết trong Khúc Cảnh.

“Ta đi cầu viện!”

Thiên Hải vội vàng lui về sau!

“Cố gắng chịu đựng!”

Nói xong, Thiên Hải hóa thành kinh hồng bay ngược theo hướng tới.

Vừa bay ra ngoài vừa liên tục hét lên.

“Hắc Chiếu, Lam Phong, Thiên Hành làm phản!”

“Hắc Chiếu, Lam Phong, Thiên Hành làm phản!”

“Đội thứ nhất, đội thứ hai, đội thứ ba và đội thứ tư, toàn quân bị diệt!”

“Đội thứ nhất, đội thứ hai, đội thứ ba và đội thứ tư, toàn quân bị diệt!”

Khi giọng Thiên Hải như nước giếng phun trào trong Khúc Cảnh thông đạo, mọi người trong đội thứ năm đang tập kết giật mình.

Hắc Chiếu, Thiên Hành, Lam Phong làm phản?

Sao có thể như vậy được?

Bọn họ chính là người của Chiến bộ.

Sao lại làm phản, đầu phục một thế lực nhỏ ở Hồ Thiên Địa?

Bọn họ không sợ gia tộc của mình bị đồ sát hủy diệt sao?

Cho dù là không sợ.

Chẳng lẽ bọn họ muốn chết như vậy?

Đội thứ nhất, đội thứ hai, đội thứ ba và đội thứ tư, tổng số hơn hai trăm ngàn người.

Bây giờ mới đi vào Khúc Cảnh thông đạo bao lâu?

Vậy mà toàn quân bị diệt?

Không thể nào?

Khi tất cả mọi người còn đang nghi hoặc, Thiên Hải vội vàng lao ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo, đồng thời vẻ mặt cũng không dễ nhìn.

Ngoài Khúc cảnh thông đạo, quân tiên phong của Chiến bộ đều trợn tròn mắt.

Lại là thật!

Bọn họ không cảm thấy nửa bước Thiên Vô Cấm Thiên Hải sẽ nói đùa một cách điên cuồng như vậy.

"Sao có thể như vậy được?"

"Không phải Bất Hủ Tông chỉ là một cái thế lực nhỏ vừa mới quật khởi ở Hồ Thiên Địa sao? Sao có thể tiêu diệt bốn đội của chúng ta trong thời gian ngắn như vậy."

"Ròng rã hai trăm ngàn người, không đến một khắc đồng hồ thì đã chết hết. Chiến tranh với Bất Hủ Tông vừa mới bắt đầu thì đã tổn thất lớn như thế…"

"Các ngươi khoan hãy kinh ngạc. Các ngươi không cảm thấy mấy đại nhân Thiên Hành, Lam Phong và Hắc Chiếu phản bội Già Thiên Lâu có kỳ quặc sao? Hơn nữa không phải Thiên Hành đại nhân đã bị giết từ trước rồi sao? Người của Bách Tông Liên Minh ở Hồ Thiên Địa tận mắt nhìn thấy."

“Đúng đó, không phải Thiên Hành tiền bối đã chết rồi sao?”

“Người chết cũng có thể làm phản?”

Mười vạn người ngẩng đầu nhìn lên Thiên Hải trên bầu trời, cũng không nhịn được mà nhìn vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Nhưng mà không nhìn thấy cái gì cả.

Chỉ có thể nghe được từng tiếng vang rất nhỏ.

Giống như là đang đại chiến!

Trong lúc nhất thời, mười vạn người còn lại lòng người bàng hoàng.

Hai mươi vạn đã chết.

Có phải bọn họ đi vào cũng chỉ có một con đường chết hay không?

Trong lúc bọn họ hoảng hốt, trên bầu trời, Khôi Thanh thấy cảnh này thì vội vàng tức giận gầm lên một tiếng: “Chỉ một thế lực nhỏ mới quật khởi ở Hồ Thiên Địa thì đã hù dọa được các ngươi? Người của Chiến bộ ta lại kém cỏi như vậy sao?”

Khôi Thanh gầm thét một tiếng, khiến cho tiếng bàn tán hoảng hốt của mười vạn người nhỏ lại.

Nhưng mà cho dù Khôi Thanh nói cái gì thì cũng khó mà tiêu trừ được sự lo lắng trong lòng bọn họ.

Sư xuất nổi danh, trong long bọn họ cũng có tính ngưỡng.

Nếu như giết người của U Quốc.

Bọn họ không sợ.

Bởi vì là tín ngưỡng có thể khiến cho trong lòng bọn họ dũng cảm hơn.

Tử vong cũng không có đáng sợ như vậy.

Nhưng đối phó Bất Hủ Tông ở Hồ Thiên Địa, bọn họ chỉ nghe theo sắp xếp thôi.

Thuộc về nghe lệnh làm việc, cho dù không muốn cũng phải làm.

Lúc này mới một lát thì đã hao tổn hai mươi vạn quân tiên phong của Chiến bộ, sao có thể không khiến cho bọn họ lo lắng được?

Chết không đáng sợ.

Đa số mọi người đều sợ chết không rõ ràng.

Chết không có một chút ý nghĩa!

Khôi Thanh một câu trấn trụ mười vạn người, sau đó vội vàng hỏi thăm Thiên Hải, nói: "Thiên Hải, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Thiên Hành không chết, tất cả đều là âm mưu của Hắc Chiếu và Lam Phong! Bọn họ cũng đã đầu phục Bất Hủ Tông, thực lực đại trướng, lại không chút nương tay với chúng ta. Gần mười vạn tên quân tiên phong của Chiến bộ chết dưới mạch thuật của bọn họ. Lại thêm ở lối ra Khúc cảnh thông đạo không ngừng có cường giả của Bất Hủ Tông ra tay, chiến thuyền của chúng ta còn chưa tới lối ra thì đã bị đánh nát. Hai mươi vạn quân tiên phong của Chiến bộ có hơn năm thành đều rơi vào Khúc Cảnh mà bỏ mình." Sắc mặt Thiên Hải rất khó coi nhưng nghĩ đến mấy người Dạ Nhất còn đang kéo chân ba người Thiên Hành, vội vàng nói thêm: "Ba người Thiên Hành gia nhập Bất Hủ Tông, sau đó thực lực đại trướng, năm người chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ của ba người bọn họ. Xin đại nhân ra tay, chém giết ba tên phản đồ này!"

【VIP】 Khôi Thanh bình tĩnh (2)

Sau khi Khôi Thanh nghe xong, sắc mặt bỗng nhiên cứng lại.

Năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đồng thời hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lóe lên vẻ tức giận.

“Thiên Hành, Hắc Chiếu, Lam Phong đúng là can đảm lắm! Cũng dám phản bội Già Thiên Lâu, bản tọa nhất định phải ngàn đao bầm thây bọn họ!”

“Đúng là đáng chết!”

Bốn người kích động muốn đi.

Nhưng mà lại bị Khôi Thanh ngăn cản.

Bởi vì Khôi Thanh bình tĩnh lại.

Hắn biết, khi tất cả mọi người đều phẫn nộ thì hắn phải tỉnh táo!

Cũng nhất định phải bình tĩnh!

Bằng không thì quân tiên phong của Chiến bộ sẽ tổn thất nhiều hơn nữa.

Phía trên trách tội xuống, bọn họ cũng chịu không nổi.

Tên tuổi của Chiến Thần của Chiến bộ rất lớn, quyền lực cũng rất lớn, nhưng mà số người nhìn chằm chằm vị trí này cũng rất nhiều.

Trong Chiến bộ, còn có những bộ khác, người muốn thượng vị cũng có rất nhiều.

Cho nên không thể phạm sai lầm.

“Các vị, không nên để phẫn nộ che đậy con mắt. Thiên Hành, Hắc Chiếu, Lam Phong từ nhỏ lớn lên ở trong địa bàn của Già Thiên Lâu, cũng đã chinh chiến cho Chiến bộ một hai trăm năm. Nếu muốn làm phản thì tại sao bọn họ lại chọn ngày hôm nay?”

Bốn người dừng lại.

Những cường giả khác của Chiến bộ vốn đang chuẩn bị xông vào Khúc cảnh thông đạo cũng không có tiếp tục vọt lên nữa.

Khôi Thanh trầm giọng nói tiếp: "Nói một cách khác, tại sao bọn họ đi Hồ Thiên Địa một chuyến, sau đó làm phản?"

"Khôi Thanh, rốt cuộc thì ngươi muốn nói cái gì?"

"Đừng lãng phí thời gian, bản tọa tất phải giết ba người Thiên Hành!"

Bốn tên Chiến Thần của Chiến bộ đã có chút không nhịn được.

Khôi Thanh thấy thế thì nói: "Cái giá lớn khi phản bội Già Thiên Lâu, hẳn là ngươi cũng biết rõ. Ba người Thiên Hành cũng biết rõ, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn phản bội Già Thiên Lâu. Rốt cuộc thì sau lưng chuyện này có nguyên nhân gì, thật ra thì chúng ta hoàn toàn không cần truy đến cùng. Chỉ cần biết sau lưng chuyện này tất có cường giả Thiên Vô Cấm đang làm trò quỷ!"

Khôi Thanh nói xong.

Sắc mặt mọi người lại thay đổi.

"Ngươi chắc chắn chứ?"

"Cường giả Thiên Vô Cấm!"

Bốn người rất rõ ràng, nếu như sau lưng có cường giả Thiên Vô Cấm thật, vậy coi như hơi rắc rối rồi.

Trước mắt, cường giả Thiên Vô Cấm không thể thông qua Khúc Cảnh thông đạo, nhiều nhất chỉ có thể dung nạp cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm thông qua, nhưng mà cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cũng sợ Khúc Cảnh, cũng không thể nào chống lại cường giả Thiên Vô Cấm chân chính.

Nếu như bọn họ tùy tiện đi vào, lỡ như ba người Thiên Hành chỉ là quân cờ, há không phải bọn họ tự mình chui vào trong bẫy?

Cường giả Thiên Vô Cấm ra tay, bọn họ còn trốn thế nào?

Sắc mặt Khôi Thanh ngưng trọng, suy tư mấy hơi, sau đó lại nói: "Bất Hủ Tông đã chuẩn bị trước, chúng ta không thể tùy tiện xông ra ngoài nữa. Hơn nữa nếu có cường giả Thiên Vô Cấm trấn thủ lối ra Khúc cảnh thông đạo, cho dù chúng ta có gọi thêm nhiều Chiến Thần của Chiến bộ đến giúp đỡ thì cũng vô dụng. Một cường giả Thiên Vô Cấm, muốn giết chúng ta cũng không phải là việc khó, huống chi chúng ta còn bị Khúc Cảnh bao vây. Hắn chỉ cần đánh chúng ta rơi vào Khúc Cảnh, lúc đó chúng ta muốn sống cũng không sống nổi."

Khôi Thanh càng nói sắc mặt càng khó xem.

Bốn tên Chiến Thần còn lại của Chiến bộ cũng như thế.

"Khôi Thanh, nhờ có ngươi bình tĩnh bình tĩnh, bằng không thì chỉ sợ là chúng ta đã trúng bẫy của tên cường giả Thiên Vô Cấm đó rồi."

"Không thể tiến vào, vậy thì bốn người Dạ Nhất dưới trướng ngươi phải làm sao bây giờ?"

Khôi Thanh vội vàng nói: "Thiên Hải, ngươi lập tức đi vào một chuyến nữa, nói cho mấy người Dạ Nhất lập tức rút lui khỏi Khúc Cảnh thông đạo. Chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn, vọt thẳng qua đã là chuyện không thể được."

Thiên Hải gật đầu, vội vàng hóa thành kinh hồng, bay vào trong Khúc cảnh thông đạo.

Nhưng mà khi biết ở ngoài Khúc Cảnh thông đạo có cường giả Thiên Vô Cấm, Thiên Hải lập tức hạ quyết tâm, tuyệt đối không đi sâu vào!

Hẳn phải giữ một khoảng cách an toàn!

Khi Thiên Hải đi vào Khúc Cảnh lần nữa, Khôi Thanh nhìn bốn người bên cạnh một chút, trầm tư thật lâu mới mở miệng nói: "Bất Hủ Tông đã chuẩn bị trước, với lực lượng của năm người chúng ta thì sợ là không thể lao ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo. Bây giờ chỉ có hai con đường để lựa chọn, xây dựng một cái Khúc Cảnh thông đạo khác hoặc là tìm bộ khác giúp đỡ."

Xây dựng một cái Khúc Cảnh thông đạo khác, hoàn toàn có thể tránh cho Bất Hủ Tông biết được.

Bởi vì chỉ trong khoảnh khắc mà lối ra Khúc Cảnh thông đạo xuất hiện thì không gian bích chướng mới có dị động, mới bị phát hiện.

Chỉ cần bọn họ không đần độn nói ra tin tức sẽ mở Khúc Cảnh thông đạo ra vào ngày nào thì tin chắc người của Bất Hủ Tông sẽ tuyệt đối không biết địa điểm chính xác của Khúc Cảnh thông đạo lần tiếp theo sẽ được mở ra ở đâu.

"Liên hệ Khương tiền bối, xây dựng một cái Khúc Cảnh thông đạo mới đi. Bây giờ, nếu như tìm người ở bộ khác hỗ trợ thì chúng ta sẽ mất mặt lắm."

"Trì hoãn mấy ngày mà thôi, chúng ta đợi được. Hoàn toàn không cần thiết phải đi tìm người ở bộ khác tới giúp chúng ta."

Bốn người lần lượt mở miệng.

Đều quyết định xây dựng một cái Khúc Cảnh thông đạo mới.

Bởi vì xây dựng một cái Khúc Cảnh thông đạo mới cũng không cần phải bỏ ra cái gì.

Hơn nữa cũng chỉ chậm trễ thêm mấy ngày thôi.

Nhưng nếu tìm người ở bộ khác hỗ trợ, cưỡng chế lao ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo, vậy thì mặt mũi năm người bọn họ mất hết.

Thấy bốn người không do dự, Khôi Thanh cũng quyết định, nói: "Vậy thì liên hệ Khương tiền bối, mặt khác, lập tức báo cáo tội phản bội Già Thiên Lâu của ba người Thiên Hành, Hắc Chiếu và Lam Phong lên. Ta muốn thế lực phụ thuộc bọn họ chó gà không tha!"

Bởi vì ba người bọn họ phản bội nên Chiến bộ tổn thất hai mươi vạn đại quân.

Ba ngươi đáng chém!

…

Hồ Thiên Địa.

Mấy trăm vạn đại quân Yêu tộc, hơn trăm vạn thành viên Hồ Thiên Địa, giờ phút này, cả đám đều nhìn chằm chằm lối ra Khúc Cảnh thông đạo.

Nghe tiếng đánh nhau từ trong đó vọng ra khiến cho mỗi một cái hô hấp đều trở nên cực kỳ sâu lắng, im miệng không nói.

Tình huống bên trong như thế nào?

Bọn họ không biết.

Cho nên tò mò.

【VIP】 Thu hoạch tương đối khá, muốn vào Triều Thiên Hạp

Khi nào thì quân tiên phong của Già Thiên Lâu đánh ra tới?

Bọn họ không biết.

Cho nên thở mạnh cũng không dám.

Nhưng mà lúc này, Ôn Bình lại lộ ra ý cười, sau đó lại vung đũa phép lên, lúc này, tử khí lan tràn lối ra Khúc Cảnh thông đạo.

Ám Lưu Tịch Diệt lại xuất hiện.

Hắc Liêm nơi tay, sau đó xông vào trong Khúc Cảnh thông đạo.

"Bốn người, đừng hòng có ai chạy thoát, ngoan ngoãn trở thành công cụ đi!"

Khi Ám Lưu Tịch Diệt ra trận, tất cả đều đã chú định.

Bốn đánh bốn, bốn người Dạ Nhất hoàn toàn không có phần thắng.

Nếu như bọn họ trốn?

Dĩ nhiên Ám Lưu Tịch Diệt sẽ đuổi theo không bỏ.

Sao có thể thả cho công cụ chạy thoát dễ dàng như vậy được!

Quả nhiên, kèm theo nguy hiểm là kỳ ngộ vô hạn.

Nếu như đi địa ngục vong linh tìm nửa bước Thiên Vô Cấm, không biết phải tìm tới khi nào.

Già Thiên Lâu đánh tới, trực tiếp đưa cho mình bảy tám cái.

"Tông chủ, thế nào?"

Long Nguyệt ở bên cạnh vội vàng hỏi.

“Hai mươi vạn quân tiên phong đầu tiên của Chiến bộ đi vào Khúc Cảnh thông đạo gần như chết hết, còn thừa lại bốn vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ… không, năm vị. Cái tên này còn dám trở về!” Ôn Bình lập tức lệnh cho Ám Lưu Tịch Diệt giải quyết Thiên Hải trước.

“Mới đó đã giết hai mươi vạn quân tiên phong của Chiến bộ?” Long Nguyệt nhịn không được thán phục một tiếng.

So với Trần Hiết thì phản ứng của nàng lớn hơn.

Bởi vì nàng sinh ra và lớn lên ở Triều Thiên Hạp, biết Già Thiên Lâu mạnh mẽ đến mức nào.

Ôn Bình lạnh nhạt nói: “Chỉ là hai mươi vạn quân tiên phong của Chiến bộ mà thôi, đối với bọn họ thì Khúc Cảnh thông đạo này chính là một con đường tắt nối thẳng đến Hồ Thiên Địa chúng ta, nhưng cũng là tử địa của bọn họ. Cho dù là Trấn Nhạc Cảnh hay là nửa bước Thiên Vô Cấm, bị đánh vào Khúc Cảnh thì đều sẽ chết chìm trong đó! Cho nên, ngươi không cần ngạc nhiên như vậy.”

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của hắn, Long Nguyệt không biết nên nói cái gì.

Sau đó lại nghe Ôn Bình nói: “Lập tức hao tổn hai trăm ngàn người, chắc chắn người của Chiến bộ sẽ không từ bỏ ý đồ. Trần trưởng lão, đợi chút nữa ngươi trở về Tẫn Tri Lâu một chuyến, chế tạo nhiều thêm một chút Hắc Ảnh, ta cần chúng nó tiến vào trong Khúc Cảnh thông đạo? Giám thị cường giả của Già Thiên Lâu.”

Trần Hiết đáp: “Tông chủ, còn có hai Hắc Ảnh đang nhàn rỗi. Nếu tình huống bắt buộc thì có thể điều từ Hồng Vực tới.”

“Không đủ.”

“Tông chủ? Chúng ta không có nhiều thi thể của cường giả Địa Vô Cấm như vậy để chuyển hóa.”

“Có!”

Ôn Bình dứt lời, phi thuyền vọt thẳng vào trong Khúc Cảnh thông đạo.

Vào Khúc Cảnh thông đạo? Sau đó lại lao vào trong Khúc Cảnh, vọt tới chỗ đám thi thể đang trôi trong Khúc Cảnh.

"Cường giả Địa Vô Cấm chết trong Khúc Cảnh không ít? Ngươi cần bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu." Ôn Bình chỉ một đống thi thể đang trôi như bèo phía trước.

Ngàn vạn cường giả Chiến bộ, thi thể bọn họ trôi theo dòng Khúc Cảnh.

Giống như là lá rụng trong sông.

Cho dù trước kia bọn họ huy hoàng bực nào, mạnh mẽ cỡ nào, nhưng trong Khúc Cảnh, bọn họ nhỏ bé không khác gì bụi trần.

Nhiều cường giả chết trong Khúc Cảnh như vậy, ít nhiều gì cũng là một loại trải nghiệm trước này chưa từng có với những người chưa từng tới sa trường như bọn họ.

Hai người Trần Hiết, Long Nguyệt nhìn một màn phía trước, cả buổi không thể bình tĩnh.

Ngay lúc Ôn Bình khống chế phi thuyền bắt đầu vớt thi thể của cường giả Địa Vô Cấm, Ám Lưu Tịch Diệt đã ngăn cản Thiên Hải đến báo tin.

Một lưỡi hái vung qua, trực tiếp đánh Thiên Hải rơi vào trong Khúc Cảnh.

"Không!"

Thiên Hải kinh hô một tiếng.

Sau đó mắt thấy mình sắp rơi vào Khúc Cảnh, bị Khúc Cảnh nuốt hết.

Muốn bay?

Không bay lên được.

Muốn bơi?

Hoàn toàn không có tác dụng gì.

Trong chớp mắt thì đã bị Khúc Cảnh cuốn tới hơn trăm thước, sau đó bị Khúc Cảnh Chi Thủy nuốt mất sinh mệnh.

“Cái này…”

“Nửa bước Thiên Vô Cấm.”

Hai người Trần Hiết nhìn cảnh này, lại cảm thán một tiếng nữa.

Ôn Bình nói tiếp: “Trước mặt Khúc Cảnh, không vào Thiên Vô Cấm thì cuối cùng chỉ là sâu kiến. Cho nên, chúng ta phải có lòng kính nể với thế giới này.”

Trước kia Ôn Bình không nói ra được loại lời như vậy.

Nhưng mà thời gian nói cho hắn, người, suy cho cùng vẫn nên có lòng kính sợ.

Ít nhất trước khi vô địch thì phải có!

Hai người Trần Hiết gật gật đầu? Cũng rất tán thành.

Theo sau đó, dưới ánh nhìn soi mói của ba người, chỉ thấy bốn người Dạ Nhất sụp đổ trong nháy mắt khi mà Thiên Hải bị Ám Lưu Tịch Diệt một lưỡi hái đánh vào trong Khúc Cảnh.

Trước có ba người Thiên Hành.

Sau có Ám Lưu Tịch Diệt.

Như vậy không phải là chết chắc rồi sao?

“Chúng ta hợp lực lao ra, bằng không thì không một ai có thể sống nổi.”

“Đi!”

Lúc này, bốn người quyết định, lập tức từ bỏ đối kháng ba người Thiên Hành, điên cuồng phóng tới chỗ Ám Lưu Tịch Diệt.

Dùng hết sức.

Đồng thời cũng bật hết hỏa lực.

Sát chiêu mạnh nhất đánh tới Ám Lưu Tịch Diệt.

Nhưng mà suy cho cùng thì Ám Lưu Tịch Diệt cũng là tồn tại từng giết chết Yêu Thần năm trăm chín mươi chín năm tu vi, dưới Thiên Vô Cấm thì không ai là đối thủ của hắn.

Hắc Liêm nâng lên, bổ vào công kích của bốn người.

Mạnh mẽ ngăn cản thế công của bốn người, đồng thời Hắc Liêm còn đập vào Dạ Nhất.

Đồng thời, thế công của ba người Thiên Hành cũng đến.

Trong lòng Dạ Nhất hơi hồi hộp một chút, biết mình xong chắc rồi.

Vừa nghiêng đầu, chỉ thấy ba người còn lại đã bỏ rơi hắn, tiếp tục phóng tới Ám Lưu Tịch Diệt.

Dạ Nhất cười thảm một tiếng, chấp nhận sự thật này.

“Không ngờ được ta sẽ chết ở nơi quỷ quái như thế này!”

Nói xong, Hắc Liêm hạ xuống.

Công kích của ba người Thiên Hành cũng đánh vào người Dạ Nhất.

Mặc dù không chí tử nhưng lại đánh Dạ Nhất bay ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo.

Chết đã là chuyện chắc chắn!

Nhưng mà Dạ Nhất chết cũng không phải không có hiệu quả, ít nhất hắn cũng tranh thủ được cơ hội chạy trối chết cho ba người còn lại.

【VIP】 Thu hoạch tương đối khá, muốn vào Triều Thiên Hạp (2)

Ba người đã vọt tới bên hông Ám Lưu Tịch Diệt, vọt qua ải Ám Lưu Tịch Diệt.

Trong nháy mắt khi vượt qua được Ám Lưu Tịch Diệt, ba người đều vui vẻ.

Bởi vì chỉ cần cho bọn họ thêm mấy hơi thì bọn họ hoàn toàn có thể bắt lấy cơ hội này mà chạy ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo.

Dù sao Khúc Cảnh thông đạo cũng không phải là dài đằng đẵng.

Với tốc độ của bọn họ thì chỉ cần mười hơi là đủ để lao ra ngoài.

Nhưng mà một giây sau, sắc mặt ba người đột nhiên thay đổi.

Một chiếc chiến thuyền từ trong Khúc Cảnh vọt ra, sau đó nằm ngang ở giữa đường lui của bọn họ, hoàn toàn chặn hết đường lui của bọn họ.

Thiên Hải.

Dạ Nhất.

Hai người này lại xuất hiện ở hai bên chiến thuyền, ngăn cản bọn họ.

“Thiên Hải?”

“Dạ Nhất!”

Ba người kinh thanh kêu gào.

Bởi vì hai người đều đã chết.

Bây giờ lại sống lại, đứng ở chỗ này lần nữa, đồng thời ngăn cản đường đi của bọn họ!

“Ba vị, nếu đã tới thì hà tất phải đi vội vã như vậy chứ? Muốn vĩnh sinh không? Bổn tông chủ có thể ban cho các ngươi… nhưng mà trước khi lấy được vĩnh sinh thì các ngươi phải chết trước đã.”

Ôn Bình hơi cười nói ra mấy câu nói đó.

Nụ cười này còn khiến cho cho người ta sợ hãi hơn cả đao kiếm.

Ba người nhìn gương mặt tươi cười này, tâm trạng hỏng bét.

Giờ phút này bọn họ mới hiểu được, hóa ra không phải là ba người Thiên Hành làm phản.

Mà là giống như mấy người Thiên Hải, bởi vì bị giết cho nên mới biến thành thứ như là khôi lỗi.

Khi ba người nhận ra được vấn đề này thì hai người Thiên Hải đã giết tới đây.

Khí thế lúc này mạnh hơn vừa rồi không chỉ một chút.

Tình huống giống hệt như ba người Thiên Hành.

Ba người dựa lưng vào nhau, rơi vào trong tuyệt vọng.

“Các ngươi sẽ chết!”

“Các ngươi sẽ chết dưới gót sắt của đại quân Chiến bộ ta!”

“Bất Hủ Tông các ngươi dám đối nghịch với Già Thiên Lâu, chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục!”

Ba người không dám uy hiếp Ôn Bình.

Ôn Bình từ chối cho ý kiến, cười cười, không có nói tiếp.

Tinh thần không đầu hàng của ba người đáng được khen ngợi.

Nhưng vẫn phải chết.

Một giây sau, Ám Lưu Tịch Diệt và đám người Thiên Hành giết tới.

Công kích của năm người, cộng thêm Hắc Liêm của Ám Lưu Tịch Diệt, trực tiếp đánh ba người ra khỏi Khúc Cảnh,

phòng ngự của ba người hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

Một phút đồng hồ sau, ba người lại về tới Khúc Cảnh thông đạo.

Nhưng mà hai mắt đã trắng bệch.

Không còn là người sống.

Bên cạnh, Long Nguyệt nhìn thấy một màn này thì cả buổi không thể bình tĩnh lại được, đồng thời trong lòng bạo phát ra mong mỏi mãnh liệt, nhịn không được hỏi: "Tông chủ, đây là ma pháp gì?"

"Ma pháp cấm kỵ."

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu.

Sau đó thấy được vẻ chờ mong trên mặt Long Nguyệt thì nói thêm một câu: "Pháp Sư Tháp có, ngươi chậm rãi tìm."

Long Nguyệt lập tức vui vẻ.

Đột nhiên có ý nghĩ phải đi Pháp Sư Tháp ngay bây giờ.

Ôn Bình lại nói.

"Tất cả lên đi."

Lúc này, tám người Thiên Hành nhảy lên phi thuyền, lại đâm vào trong Khúc Cảnh.

Vơ vét thêm mười mấy thi thể của cường giả Địa Vô Cấm, Ôn Bình lái phi thuyền về tới Hồ Thiên Địa.

"Tổng cộng có một trăm thi thể của cường giả Địa Vô Cấm, tất cả đều chuyển hóa thành Hắc Ảnh, năm mươi cái đưa đến đầu bên kia Khúc Cảnh thông đạo, năm mươi cái khác ngươi tự sắp xếp. Tóm lại, ta muốn nắm giữ toàn bộ động tác của quân tiên phong của Chiến bộ."

Ôn Bình ném tàng giới chứa thi thể của cường giả Địa Vô Cấm cho Trần Hiết, sau đó đưa mắt nhìn vào Khúc Cảnh thông đạo, nhìn cả buổi không có dời mắt.

Thắng lợi này chỉ là thắng lợi ngắn ngủi.

Suy cho cùng thì Già Thiên Lâu vẫn quá to lớn.

Trần Hiết cầm lấy tàng giới, khom người nói: “Tông chủ yên tâm, có những Hắc Ảnh này, chúng ta đủ để hoàn toàn giám thị động tĩnh quân tiên phong của Chiến bộ. Mỗi tiếng nói cử động của bọn họ đều chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta!”

Trần Hiết dứt lời, bay ra khỏi phi thuyền.

Được truyền tống trận tiếp dẫn về Bất Hủ Tông.

Sau khi Trần Hiết đi, Hoài Không bay tới, đầu tiên là hỏi thăm tình huống với Long Nguyệt một chút, sau khi biết được kết quả thì nhẹ nhõm rất nhiều.

Nhưng mà hắn cũng không có hạ lệnh giải trừ yêu lực đại trận với với mạch trận.

Trước khi hoàn toàn giải quyết mối nguy, Hoài Không biết nên giữ vũng cảnh giác mọi lúc.

Lúc này Ôn Bình còn đang nhìn chằm chằm Khúc Cảnh thông đạo, nhưng mà cũng không im lặng nữa.

“Chúng ta không thể ngồi chờ chết.”

Nói xong, Long Nguyệt và Hoài Không đồng thời sửng sốt.

Tông chủ nói như vậy là có ý gì?

Không thể ngồi chờ chết?

Chẳng lẽ chủ động xuất kích?

Ngay lúc hai người còn đang nghi hoặc thì đã nghe được tiếng Đao Ma xa xa.

Hắn hóa thành kinh hồng trắng đen xen kẽ cuồng tiếu bay tới, khí thế hùng hổ.

Khí tức nửa bước Thiên Vô Cấm lộ rõ.

Khi hắn tới gần, đại quân Yêu tộc và thành viên của Thiên Địa Minh phía dưới, cả đám đều lộ vẻ vui mừng.

Lại một vị cường giả đỉnh cao tới!

Phần thắng của bọn họ lớn hơn!

“Nếu như bây giờ Đao Ma trưởng lão đối đầu với bọn người Thiên Hành thì sợ là đã không đơn giản là thực lực ngang nhau nữa.”

Hoài Không cảm thán một tiếng.

Ôn Bình nói tiếp: “Nếu không phải thời gian không cho phép thì lúc này hắn phải đang trùng kích Thiên Vô Cấm mới đúng.”

Vừa dứt lời, hai mắt Long Nguyệt và Hoài Không đều tràn đầy hâm mộ.

Thiên Vô Cấm.

Là cường giả đỉnh cao chân chính ở Triều Thiên Hạp!

Ai không muốn vào?

Sau một khắc, Đao Ma đứng trước phi thuyền.

“Tông chủ, còn chưa đánh tới sao?”

“Đợt tấn công thứ nhất của Quân tiên phong của Chiến bộ đã kết thúc, nhưng mà bọn họ có thể tiến hành đợt tất cả thứ hai bất cứ lúc nào, trong khoảng thời gian tiếp theo, ngươi thủ ở đây.”

“Tông chủ, thuộc hạ có một ý nghĩ liều lĩnh, xin tông chủ đồng ý.”

“Liều lĩnh? Ngươi nói.”

Ôn Bình cũng muốn nghe một chút xem Đao Ma lại có ý định gì.

Đao Ma nhếch miệng cười một tiếng, sau đó lộ vẻ điên cuồng, nói: “Thuộc hạ muốn trực tiếp giết đi qua, tiến vào ranh giới của Già Thiên Lâu! Để cho bọn họ nhìn một chút, để cho bọn họ biết một chút, người của Bất Hủ Tông cũng không dễ bắt chẹt như vậy!”

Nói xong, Hoài Không và Long Nguyệt nhịn không được mà cạn lời với ý tưởng điên cuồng này của Đao Ma.

Cũng chỉ có Đao Ma dám điên cuồng như vậy.

【VIP】 Tiến vào địa bàn của Già Thiên Lâu

Tiến vào ranh giới Già Thiên Lâu.

Can đảm lắm!

Chờ chút!

Mới nãy có phải là tông chủ cũng nói một câu, không thể ngồi chờ chết?

Chẳng lẽ mới nãy tông chủ cũng muốn tiến vào ranh giới Già Thiên Lâu?

Khi hai người còn đang suy đoán thì quả nhiên Ôn Bình quả quyết đồng ý: "Chuẩn!"

"Thật?"

Đao Ma vui vẻ.

Hắn thật sự không ngờ tông chủ sẽ cho phép hắn làm như thế.

"Thật, nhưng mà chuyện này ngươi phải phối hợp với Trần Hiết." Có năm mươi cái Hắc Ảnh của Trần Hiết hỗ trợ, Đao Ma sẽ không rơi vào tử địa.

Còn năm Chiền Thần của Chiến bộ đó, để cho Đao Ma đi gặp bọn họ một lần.

Đao Ma là loại người càng đánh càng mạnh.

Để cho năm người đó làm đá mài đao cho Đao Ma đi.

Sau đó, Ôn Bình móc một viên Phá Kính Đan ra, vứt cho Đao Ma, nói: "Viên Phá Kính Đan này ngươi cầm lấy, nếu như may mắn thì ngươi có thể dùng nó để bước vào Thiên Vô Cấm. Nếu như xui xẻo thì cũng đủ để cho ngươi từ kiệt sức khôi phục lại trạng thái cường thịnh."

"Đa tạ tông chủ!"

Đao Ma cầm lấy Phá Kính Đan, cười vui vẻ hơn.

Ôn Bình nói: “Long Nguyệt, ngươi ở lại đây hỗ trợ Hoài Không. Chuẩn bị nghênh đón đợt công kích thứ hai của bọn họ bất cứ lúc nào.”

Long Nguyệt gật đầu.

Sau khi Long Nguyệt rời khỏi phi thuyền, Ôn Bình trực tiếp khống chế phi thuyền đi vào trong Khúc Cảnh thông đạo.

Dùng Hắc Ảnh mở đường, thông qua Khúc Cảnh mò tới lối vào Khúc Cảnh thông đạo.

Ôn Bình không có vội vã ra ngoài, bởi vì căn cứ Trần Hiết nói thì bên ngoài Khúc Cảnh thông đạo toàn là người của Chiến bộ.

“Tông chủ, có một tin tức tốt. Bọn họ không định tiếp tục tấn công. Nhưng có vẻ như bọn họ muốn mở một cái Khúc Cảnh thông đạo thứ hai!”

“Chắc chắn chứ?”

“Thuộc hạ đã phái ra nhiều Hắc Ảnh, giám thị bọn họ toàn diện. Nếu như chứng thực được chuyện này thì thuộc hạ sẽ lập tức báo lại.”

“Ừm.”

Ôn Bình đáp.

Sau đó tinh thần lực thông qua lối ra, vươn ra ngoài.

Chỉ trong mấy hơi thì đã bao trùm toàn bộ Di Thiên Thành!

Khi tinh thần lực tràn ra ngoài, toàn cảnh Di Thiên Thành đập vào mắt hắn.

Đây là một tòa thành lớn hơn những tòa thành mà Ôn Bình từng thấy, từng lâu cao đứng sừng sững trong thành.

Thậm chí có lầu cao tới trăm trượng!

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình nhìn thấy lầu cao như vậy trong thế giới này, nó giống như cự nhân, đứng ở trung ương Di Thiên Thành, nhìn xuống toàn bộ người trong Di Thiên Thành.

Khi tinh thần lực của Ôn Bình thấm vào, phát hiện trong đó tồn tại hàng loạt cường giả Già Thiên Lâu, là một lực lượng không yếu hơn quân tiên phong của Già Thiên Lâu.

Địa Vô Cấm khắp nơi, Trấn Nhạc không bằng chó.

Nhưng cũng còn may là không có nửa bước Thiên Vô Cấm.

Toàn bộ Di Thiên Thành, giờ phút này, toàn bộ nửa bước Thiên Vô Cấm đều tập kết ở xung quanh quân tiên phong, tổng cộng là hai mươi lăm người!

Năm vị có khí tức đạt đến nửa bước Thiên Vô Cấm cực hạn.

Không cần đoán Ôn Bình cũng biết đây là năm vị Chiến Thần của Chiến bộ của Già Thiên Lâu.

Sau khi quan sát Di Thiên Thành một hồi thì bên Trần Hiết truyền tin tới.

Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra, giọng Trần Hiết vang lên.

"Tông chủ, đã có thể xác định, bọn họ muốn xin Thiên Vô Cấm của Chiến bộ sau bảy ngày nữa sẽ xây dựng một cái Khúc Cảnh thông đạo khác. Lối ra Khúc Cảnh thông đạo chưa xác định được nhưng dựa theo ý tưởng sơ bộ của bọn họ thì thuộc hạ đoán chắc chắn bọn họ sẽ cố gắng chọn chỗ vắng vẻ, không cho chúng ta phát hiện được không gian bích chướng xảy ra dị thường."

Ôn Bình hừ lạnh một tiếng, nói: "Nghĩ hay lắm. Lẽ nào bọn họ cho rằng Hồ Thiên Địa là vườn hoa sau nhà bọn họ? Muốn tới thì tới?"

Mặc dù Trần Hiết cũng rất tức giận, cũng biết quân tiên phong của Chiến bộ bên kia Khúc Cảnh mạnh mẽ cỡ nào, nhưng khi thấy hình ảnh mà Hắc Ảnh truyền về thì hắn vẫn không nhịn được mà kinh hãi.

"Tông chủ, bên kia lối vào Khúc Cảnh, cường giả như mây. Xác thực giống như Hắc Chiếu đó nói, quân tiên phong của Chiến bộ cực kỳ mạnh mẽ. Những người xông vào Khúc Cảnh

chỉ là một lực lượng cực kỳ nhỏ yếu thôi. Ngài và Đao Ma trưởng lão muốn giết qua đó thật sao?”

“Làm gì có chém chém giết giết gì, có qua có lại mà thôi.”

Ôn Bình nhạo báng.

Vừa dứt lời, đưa mắt nhìn Đao Ma đang vận sức chờ phát động bên cạnh.

Mặc dù Ôn Bình không nói gì nhưng lại khẽ gật đầu, Đao Ma lập tức hiểu được ý Ôn Bình.

“Thuộc hạ sẽ giết đến bọn họ gà bay chó chạy!” Đao Ma lạnh lùng phun ra một câu nói, sau đó quay qua nhìn Ôn Bình, ôm quyền.

Một giây sau, hắn dùng cặp mắt lạnh lẽo như băng nhìn chằm chằm bên kia lối vào Khúc Cảnh thông đạo.

Ngoài Khúc Cảnh thông đạo là Di Thiên Thành nguy hiểm!

Còn có quân tiên phong của Chiến bộ mạnh mẽ.

Vù ——

Trong nháy mắt, Đao Ma hóa thành kinh hồng trắng đen xen kẽ xông ra ngoài.

Không chút do dự!

Thậm chí càng bay tốc độ càng nhanh.

Bởi vì Đao Ma chờ đợi giờ khắc này đã rất lâu rồi.

…

Di Thiên Thành.

Khi Khôi Thanh phát ra mệnh lệnh ở tại chỗ chờ lệnh, một trăm ngàn quân tiên phong còn lại của Chiến bộ chậm rãi rời xa lối vào Khúc Cảnh thông đạo.

Tình huống như thế nào, bọn họ cũng biết rõ.

Khi trong Khúc Cảnh thông đạo bình tĩnh lại, lại không có bất kỳ tiếng vang gì truyền tới, bọn họ cũng nhịn không được nhìn vào lối vào Khúc Cảnh.

Bọn họ thực sự rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra?

Thiên Hải tiền bối đâu?

Mấy người Dạ Nhất tiền bối đâu?

Tại sao đến bây giờ mà vẫn chưa xuất hiện?

Bọn họ đều là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đáng sợ, hẳn là không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Nhưng mà theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, bọn người Thiên Hải vẫn không có ra tới, tình huống này khiến cho mọi người cảm thấy có chút không ổn.

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì trong Khúc Cảnh thông đạo?”

“Không biết, một chút tiếng động cũng không có. Chẳng lẽ mấy người Thiên Hải tiền bối gặp bất trắc gì rồi?”

【VIP】 Tiến vào địa bàn của Già Thiên Lâu (2)

“Đừng có hồ ngôn loạn ngữ. Mấy người Thiên Hải tiền bối là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, tiến lên một bước thì chính là Thiên Vô Cấm, chỉ là một thế lực ở Hồ Thiên Địa, mặc dù có thể lợi dụng nơi hiểm yếu trong Khúc Cảnh khiến cho chúng ta tổn binh hao tướng nhưng bọn họ dựa vào cái gì mà giữ lại mấy người Thiên Hải tiền bối được?”

“Đúng, mấy người Thiên Hải tiền bối muốn rời khỏi Khúc Cảnh thông đạo thì ai có thể cản lại? Dù là năm vị Chiến Thần của Chiến bộ cũng không thể!”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, đều không nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Bởi vì bọn họ không tin Già Thiên Lâu sẽ thất bại.

Càng không tin Bất Hủ Tông có thể luôn chiếm được thượng phong như vậy.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo kinh hồng trắng đen xen kẽ từ bên trong bay ra, nhanh như tia chớp xẹt qua mặt ngoài Khúc Cảnh Hà.

Đao khí một đen một trắng cày qua, chặt từng chiếc chiến thuyền ra làm đôi.

Đám quân tiên phong của Chiến bộ đứng đó, không kịp phản ứng, bị đao khí này chém chết.

Ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Những người tránh được đạo đao khí một đen một trắng này, kịp phản ứng lại, chuyện đầu tiên là nhảy lên trên bờ.

Sau đó hoảng hốt đứng bên bờ, nhìn từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bị chém ra làm hai, chìm vào trong Khúc Cảnh.

Biến cố này cũng hấp dẫn rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm trong nháy mắt, còn có những cường giả nửa bước Thiên Vô

Cấm đó nữa.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn trên mặt Khúc Cảnh Hà.

Đều vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì bọn họ hoàn toàn không ngờ đến sẽ xảy ra đột biến như vậy.

"Đó là ai?"

"Bắt hắn lại!"

Ba cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trực tiếp nhào tới.

Thế nhưng bị Đao Ma ngăn cản, tiện tay đánh ra mấy đạo Thập Tự Đao Ý chém cho lui lại.

Trong đó, một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vốn định biểu hiện một phen, bắt kẻ địch đột nhiên xuất hiện trước mặt tất cả mọi người nhưng lại phát hiện một trong sát chiêu mạnh mẽ nhất của mình bị đối phương phá mất dễ dàng thì cả kinh, quay đầu rút lui.

Không bắt được kẻ địch mà còn bị dọa lui lại!

Dùng Thập Tự Đao Ý chém lui ba người, Đao Ma hoàn toàn không có dừng tay, tiếp tục vọt vào trong quân tiên phong của Chiến bộ bên bờ.

Có cơ hội tàn sát cường giả của Chiến bộ của Già Thiên Lâu, Đao Ma sẽ không bỏ qua.

Sau khi bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, cho dù là Trấn Nhạc Thượng Cảnh hay là nửa bước Địa Vô Cấm, hắn dùng một đao là có thể giết chết một đám.

"Đi chết hết đi cho ta!"

Hắc Đao liên tục chém xuống, kéo theo đao ý màu trắng đen, tản ra khí tức kinh khủng quét sạch tứ phương, như lưỡi hái thu hoạch rơm rạ.

Đám Trấn Nhạc Cảnh ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, lập tức chết dưới đao ý.

Chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi thì mười vạn quân tiên phong của Chiến bộ đã chết hơn mấy ngàn người.

“Hắn là Đao Ma!”

“Hắn chính là Đao Ma mà mấy người Hắc Chiếu nhắc tới!”

Trên bầu trời, các cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vừa kịp phản ứng lại đó dồn dập kinh hô.

Giờ khắc này, cuối cùng bọn họ cũng nhận ra được.

Người của Bất Hủ Tông giết tới!

Người của Bất Hủ Tông cũng dám giết tới!

Người của Bất Hủ Tông lại dám một mình giết tới!

Đúng là muốn chết!

“Giết hắn!”

“Một mình cũng dám giết qua đây, quá đề cao bản thân rồi!”

“Đao Ma? Hôm nay bản tọa sẽ khiến cho ngươi trở thành vong hồn dưới đao của ta!”

Hơn hai mươi tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trực tiếp ép tới, đủ loại mạch thuật lưu phái mạnh mẽ bắt đầu tụ lực, phóng thích!

Thế như muốn miểu sát Đao Ma.

Thế nhưng Đao Ma hoàn toàn không lùi, ngược lại còn tiếp tục thu gặt sinh mệnh của đám Trấn Nhạc Cảnh, Địa Vô Cấm trong quân tiên phong của Chiến bộ.

Mặc dù Đao Ma như đói như khát chiến đấu, thậm chí không sợ sinh tử nhưng cũng không ngốc.

Nếu một thân một mình trực tiếp ngạnh kháng hơn hai mươi vị nửa bước Thiên Vô Cấm, phần thắng của hắn cực kỳ bé nhỏ.

Dứt khoát giết những Trấn Nhạc Cảnh, Địa Vô Cấm của quân tiên phong của Chiến bộ trước.

Mà khi hắn ở cùng một khu vực với đám Trấn Nhạc cảnh, Địa Vô Cấm của quân tiên phong của Chiến bộ này thì chắc

chắn hơn hai mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó sẽ không tùy tiện công kích hắn.

Bởi vì toàn bộ công kích của bọn họ rơi xuống, chắc chắn hắn sẽ không sao.

Không đánh được thì tránh là được.

Nhưng mà mười vạn quân tiên phong của Chiến bộ này thì chết chắc!

Thấy thế, mấy vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đã phóng thích mạch thuật di dời mục tiêu công kích, đổi hướng phóng ra mạch thuật, mạch thuật xông thẳng lên trời, nổ tung ở trên bầu trời.

Oanh ——

Kèm theo tiếng ầm ầm, những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm khác cũng lần lượt dừng tay.

Vẻ mặt từng người đều rất khó coi.

"Đáng chết!"

"Cái tên này cứ 'tránh' trong người của chúng ta, tùy tiện ra tay cực kỳ sẽ gây họa đến người một nhà, cẩn thận một chút!"

"Tốc độ phản ứng của hắn thật nhanh, tuyệt đố không phải chúng ta có thể sánh được, nếu như hắn né được mạch thuật của chúng ta, hậu quả khó mà lường được. Cho nên chúng ta tạm thời không thể sử dụng mạch thuật, tất cả mọi người dừng tay, chúng ta trực tiếp dựa vào lực lượng linh thể bắt lấy hắn!"

"Một người một quyền, đánh nổ hắn!"

Ngay lúc hơn hai mươi tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này thương lượng đối sách thì Đao Ma đã xuyên qua xuyên lại trong quân tiên phong của Chiến bộ mấy lần.

Những nơi Đao Ma lướt qua, mấy cái huyết lộ xuất hiện.

Cường giả Trấn Nhạc Cảnh, trong thời gian ngắn đã thương vong hơn vạn.

Máu chảy thành sông!

Cường giả Địa Vô Cấm xưa ngang tàng, giờ cũng có không ít người đầu một nơi thân một nẻo trong huyết lộ.

Vô cùng thê thảm!

Mấy vạn quân tiên phong của Chiến bộ lập tức hoảng hốt, cũng bắt đầu vội vàng ứng đối.

“Đừng hốt hoảng, kết mạch trận!”

“Không cần hoảng! Đừng chạy! Phía sau chúng ta còn có rất nhiều tiền bối, sợ cái gì? Hắn chỉ có một người mà thôi.”

“Kết mạch trận! Nhanh chóng kết mạch trận! Chúng ta chạy trốn như thế thì hoàn toàn không trốn được Đao Ma trùng kích, không ngăn cản hắn thì chúng ta sẽ chết dưới đao của hắn! Mau nhanh chóng kết mạch trận!”

Suy cho cùng thì cũng là cường giả Chiến bộ thân kinh bách chiến, rất có uy tín.

【VIP】 Độc chiến quần hùng

Sau khi bị Đao Ma tách ra thì lập tức lại tụ lại với nhau, khi Đao Ma chính diện đánh tới thì hàng loạt cường giả Chiến bộ mở mạch môn ra.

Kết thành mạch trận!

Phanh ——

Tiếng mạch trận rung động vang lên bên tai không dứt.

Bọn họ định mấy vạn người đồng thời kết mạch trận, chung nhau ngăn cản công kích của Đao Ma.

Nhưng mà ý nghĩ và hiện thực không giống nhau.

Bởi vì người thì sẽ ích kỷ!

Chiến bộ sinh ra là để cướp đoạt, bọn họ muốn là lợi ích, cho nên dưới tình huống không nhìn thấy lợi ích thì không ai muốn chết một cách vô ích.

Cho nên chỉ có vạn người hưởng ứng, kết thành mạch trận.

Chỉ có vạn người kết thành mạch trận, phòng ngự hộ thuẫn do nó hình thành bị Đao Ma một đao chém vỡ trong nháy mắt.

Đao khí từ chính giữa hộ thuẫn đi vào, thế như bổ trúc, chém vỡ hộ thuẫn, cũng đưa các cường giả Chiến bộ ở sau hộ thuẫn lên tây thiên.

Thấy như vậy, những cường giả Chiến bộ không kịp kết mạch trận và hoàn toàn không muốn kết mạch trận mặt đều biến sắc.

Ngăn không được!

Hoàn toàn không ngăn được!

“Mau bỏ đi!”

“Rút lui đi!”

Mấy vạn người dồn dập hóa thành chim muông bỏ chạy tứ tán, vô cùng hỗn loạn.

Thấy cảnh này, hơn hai mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó vừa tức vừa giận, hóa thành các loại kinh hồng từ bốn phương tám hướng nhào về phía Đao Ma, vây Đao Ma vào giữa, như vậy mới khiến cho quá trình giết chóc của Đao Ma ngừng lại một chút.

Sau khi bị vây lại, Đao Ma một tay cầm đao, Hắc Đao đao chỉa xuống, máu tươi từ mũi đao nhỏ xuống dưới.

Mỗi một giọt rơi xuống, Đao Ma cười lạnh một tiếng.

Liên tục ba tiếng cười lạnh, Đao Ma cao giọng hét lớn hai chữ.

"Thoải mái!"

Đao Ma hét lớn một tiếng khiến cho hơn hai mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trăm miệng một lời, lạnh giọng giận dữ mắng mỏ.

Giết nhiều người của Chiến bộ như vậy, Đao Ma còn dám nói ra hai chữ thoải mái ở ngay trước mặt bọn họ.

Không phải là đang vả mặt bọn họ hay sao?

"Đao Ma, ngươi muốn chết!"

"Đi chết đi cho ta!"

Nói xong, hơn hai mươi người đồng thời vọt thẳng tới Đao Ma.

Sau đó thì thấy Đao Ma nhanh như tia chớp, vung vẩy Hắc Đao, liên trảm trăm đao, nương theo mạch môn hơi rung động, Hắc Đao phóng ra trên trăm đạo Thập Tự Đao Ý trắng đen xen kẽ dài mười trượng. Đao ý lướt qua trời cao, bổ vào hơn hai mươi người này.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Đao ý hắc bạch song sắc va chạm với rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Có người linh thể hơi yếu thì bị đao ý đánh lui.

Cũng có người linh thể mạnh mẽ thì một quyền đánh nổ Thập Tự Đao Ý.

Còn có người đột nhiên chui vào trong bóng tối, hóa thành hắc ảnh quỷ dị tránh được đao ý, sau đó đột ngột xuất hiện ở sau lưng Đao Ma. Theo sau đó là chiến chùy màu đen to lớn từ trong hắc ám vọt ra, giống như núi cao xuất hiện ở trên bầu trời, ầm ầm đánh xuống Đao Ma.

Còn có người dung nhập vào trong Hắc Dạ, xuất hiện ở dưới chân Đao Ma. Mạch môn chấn động, dưới chân Đao Ma xuất hiện một tấm lưới lớn màu đen.

Tấm lưới lớn này, mỗi một cái giao điểm đều có một cây đinh dài màu đỏ thắm, giống như răng nanh của rắn độc bắn về phía Đao Ma, hoàn toàn phong kín đường xuống của Đao Ma.

Thời khắc này, Đao Ma tránh cũng không thể tránh.

Lui không thể lui!

Chỉ có một con đường, đó là đón đỡ toàn bộ công kích của bọn họ.

Mặc dù Thập Tự Đao Ý bổ lui gần mười vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, nhưng mà lực lượng của mười mấy người còn dư lại bùng nổ ra cũng đủ làm cho Đao Ma uống một bình.

“Đao Ma, toàn bộ đường lui của ngươi đều bị chúng ta phong bế! Bây giờ ngươi lên trời không đường xuống đất không cửa, dám giết đến Di Thiên Thành chúng ta, ngươi chắc chắn phải chết!”

“Đã nhiều năm như vậy, đám người U Quốc đó cũng không thể giết tới Di Thiên Thành. Bọn họ cũng không dám tới! Ngươi chỉ có một mình mà cũng dám giết đến nơi này. Bản tọa nên nói ngươi không có đầu óc hay là nói ngươi cả gan làm loạn đây?”

“Đúng là một tên không biết trời cao đất rộng, vừa mới đột phá nửa bước Thiên Vô Cấm thì dám đi sâu vào trong địa bàn Già Thiên Lâu ta. Xem ra mấy tên phản đồ Hắc Chiếu đó cũng không có nói cho các ngươi biết về thực lực của quân tiên phong của Chiến bộ! Thấy chúng ta, có phải bây giờ người rất hối hận vì đã tin lời bọn người Hắc Chiếu hay không? Có điều, hối hận cũng đã muộn rồi!”

Nói xong, công kích của mười mấy người đồng thời đánh vào đao ý mà Đao Ma liên tục chém ra, đánh vỡ từng cái đao ý bay lượn xung quanh Đao Ma.

Tối đa mười hơi là phòng ngự của Đao Ma sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Đến lúc đó, những quân tiên phong của Chiến bộ cũng đã lui đến một chỗ an toàn, sẽ không còn làm cho rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vướng tay vướng chân nữa.

Mắt thấy tình huống của Đao Ma lúc này đã rơi vào tuyệt cảnh.

Nhưng mà đúng vào lúc này, mạch môn của Đao Ma bỗng nhiên chấn động, mây trên bầu trời như bị thứ gì đó phá vỡ.

Đó là một đạo thánh quang!

Thánh quang phá vỡ tầng mây, chiếu sáng toàn bộ Di Thiên Thành, cũng chiếu sáng toàn bộ thương khung, sau đó đạo thánh quang này chiếu lên người Đao Ma, hoàn toàn phủ kín Đao Ma.

“Đó là thứ gì?”

Một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm kinh ngạc nói.

Một tiếng kinh hô!

Hơn hai mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm phá vỡ tầng đao ý phòng ngự đó.

Chiến chùy như núi cao đánh vào người Đao Ma đang được thánh quang bao phủ, tạo thành một tiếng ầm ầm rất lớn, như là núi sập.

Nhấc lên sóng khí cuồng bạo, sóng âm chấn cho đại địa trở nên bừa bộ, cường giả Trấn Nhạc Cảnh cách đó ngàn mét cũng suýt chút đứng không vững, dùng đao kiếm chống đất mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Một đòn như thế lại không thể rung chuyển phá vỡ thánh quang một chút nào!

Ánh sáng vô hình nhưng lại như tường dày, ngăn chiến chùy ở bên ngoài, khiến cho nó không thể đụng vào Đao Ma dù chỉ một chút.

【VIP】 Thiên sứ? Đao Ma!

Còn có tấm lưới đen lớn, mới đầu sắp bao phủ Đao Ma nhưng trong khoảnh khắc khi thánh quang phá mây chiếu xuống, lưới đen vốn có thể ngăn cản công kích của nửa bước Thiên Vô Cấm bị xuyên thủng trong nháy mắt, biến thành một tấm lưới rách vô dụng.

Bây giờ lưới đen đừng nói có thể vây khốn kẻ địch, ngay cả cản đường kẻ địch cũng không làm được.

Đường rộng bao nhiêu, lỗ rách lớn bấy nhiêu!

Hơn hai mươi người còn lại, công kích của bọn họ đánh vào thánh quang thì cũng bị thánh quang ngăn cản hết, không thể nhấc lên một chút xíu gợn sóng nào.

"Cái gì!"

"Sao có thể như vậy được?"

"Hai mươi lăm người chúng ta hợp lực công kích lại hoàn toàn không thể rung chuyển nó dù chỉ một chút! Đây là mạch thuật gì, tại sao phòng ngự lại mạnh mẽ như vậy?"

"Cẩn thận! Nó không chỉ có phòng ngự mạnh mẽ! Lực sát thương cũng vô cùng kinh người, Ám Võng của ta vốn có thể vây khốn cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm bình thường ít nhất một khắc đồng hồ, nó lại bị ánh sáng này dễ dàng xuyên thủng! Ánh sáng này… mạch thuật này tuyệt đối không đơn giản, mọi người cẩn thận! Rất có thể nó là mạch thuật Thiên cấp!"

Mọi người giật mình.

Mạch thuật Thiên cấp?

Không thể chứ?

Đao Ma chỉ vừa mới đột phá nửa bước Thiên Vô Cấm, sao có thể có thời gian tu hành Mạch thuật Thiên cấp?

Mạch thuật Thiên cấp, tiêu chuẩn tu luyện là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Hơn nữa, muốn tu luyện thì còn phải có một vị cường giả Thiên Vô Cấm chịu truyền mạch thuật Thiên cấp áp đáy hòm của mình cho thì mới có cơ hội tu luyện.

Dưới tình huống bình thường thì không có bất kỳ một vị cường giả Thiên Vô Cấm nào chịu truyền mạch thuật Thiên cấp cho người khác.

Ngươi ngay cả tư cách tu luyện cũng không có.

Toàn bộ Già Thiên Lâu cũng không có được vài vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm có được phúc phận như vậy.

Chiến Thần của Chiến bộ cũng như thế!

Mọi người ở đây còn chưa kịp phản ứng lại thì trong thánh quang, Đao Ma bỗng nhiên vọt ra, một đao bức lui một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, sau đó nghênh ngang rời đi. Mọi người vội vàng đuổi theo nhưng lại phát hiện Đao Ma lại bay sát mặt Khúc Cảnh Hà.

Là dán sát mặt Khúc Cảnh Hà!

Có thể nói là đang nhảy múa trên lưỡi đao, muốn bao nhiêu điên cuồng thì có bấy nhiêu điên cuồng.

Lúc này, nếu như hơi không cẩn thận hoặc là có người ra tay đánh Đao Ma vào Khúc Cảnh, vậy thì Đao Ma chết chắc, tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

“Kẻ điên!”

“Đúng là một tên điên!”

“Cũng dám bay sát mặt Khúc Cảnh Hà, tìm đường chết, hơn nữa hắn còn muốn kéo theo chúng ta chôn cùng!”

Các cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ thầm mắng một tiếng, vẫn cắn răng đuổi theo, nhưng mà bọn họ đều phi hành ở trên không trung, không có bay thấp xuống.

Vừa rồi, đạo ánh sáng từ trên trời giáng xuống đó ngăn cản tất cả công kích của bọn họ, trong đó còn có một kích toàn lực

của một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Đồng thời không tốn nhiều sức thì đã phá vỡ được một chiêu mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, cho nên giờ phút này bọn họ hoàn toàn không dám đuổi sát Đao Ma.

Mạch thuật Thiên cấp gì đó, bọn họ không sợ.

Dù sao ở đây là địa bàn của Già Thiên Lâu.

Mạch thuật Thiên cấp tuy mạnh nhưng cũng không gây nên sóng gió gì được.

Thứ duy nhất mà bọn họ sợ hãi chính là Khúc Cảnh.

Đao Ma dám nhảy múa trên lưỡi đao, nhưng bọn họ không dám!

"Tạm thời mặc kệ Đao Ma có tu luyện mạch thuật Thiên cấp hay không, dù sao mạch thuật đó cũng không đơn giản. Lỡ như Đao Ma lập lại chiêu cũ, ngăn cản công kích của chúng ta, sau đó toàn lực đánh chúng ta vào Khúc Cảnh, với thực lực của chúng ta thì không đủ để sống sót."

"Đừng tới quá gần mặt Khúc Cảnh Hà! Chúng ta ở trên không trung nhắm vào hắn, coi hắn có thể tránh tới khi nào!"

Nói xong, lúc này, mọi người ăn ý bắt đầu phóng thích mạch thuật viễn trình oanh kích Đao Ma.

Hai mươi lăm người đồng thời ra tay, Đao Ma chỉ có thể trốn tránh, không có đánh trả.

Bởi vì trong thời gian ngắn, thánh quang không thể buông xuống lần thứ hai!

Mười hơi vô địch cũng đã qua!

Ma pháp tứ giai —— Vô Địch Thánh Quang, mặc dù hắn bỏ ra một chút thời gian về tông đi vào Đệ Ngũ Thế Giới tu luyện nó đến nhập môn nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, với trình độ nhập môn của hắn thì cần một ngàn cái hô hấp sau mới có thể phóng thích lần nữa.

Trước khi ma pháp tứ giai —— Thiên Sứ Hàng Lâm ngâm xướng xong, Đao Ma chỉ có thể tránh.

Thiên Sứ Hàng Lâm cũng mới tu luyện nhập môn ở Đệ Ngũ Thế Giới, cho nên thời gian ngâm xướng rõ dài, hắn nhất định phải tạo một cơ hội ngâm xướng.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại bay sát Khúc Cảnh Hà.

Làm như vậy rất điên cuồng, nhưng Đao Ma chỉ thích điên cuồng như vậy!

Oanh ——

Phanh ——

Mạch thuật của hơn hai mươi tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm bị Đao Ma tránh thoát, đa số đánh vào trong Khúc Cảnh Hà, quấy cho Khúc Cảnh Hà sóng cả mãnh liệt.

Trên bầu trời, những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó thấy Đao Ma vẫn luôn tránh thì vừa tức vừa buồn bực.

Nhưng mà bọn họ lại không có cách nào hết.

"Không được, tốc độ của hắn quá nhanh. Chúng ta phóng ra mạch thuật để cho hắn có quá nhiều thời gian phản ứng."

"Tên chết nhát này, xông vào địa bàn Già Thiên Lâu ta mà chỉ không ngừng trốn tránh ở đây. Đừng để bản tọa bắt được ngươi, bắt được ngươi, bản tọa sẽ treo ngươi lên cửa thành Di Thiên Thành, phơi thây trăm năm!"

Mọi người tức giận nói, Đao Ma đột nhiên ngừng lại.

Một nụ cười khi âm mưu quỷ kế thành công hiện lên trên mặt.

Tình huống này khiến cho mọi người sững sờ.

Sao Đao Ma lại dừng lại?

Hắn cười cái gì?

Điên?

Đương nhiên, bọn họ sững sốt thì có sững sốt nhưng cũng không dừng tay.

Không cần biết tại sao Đao Ma dừng lại, đây là cơ hội của bọn họ.

Chẳng lẽ hắn còn có thể lập lại chiêu cũ, không tốn sức chút nào ngăn cản được công kích của hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm hay sao?

Sau đó thì thấy đũa phép trong tay Đao Ma chỉ thẳng lên trời!

Thánh quang lại phá vỡ biển mây, rơi xuống, nhưng lần này trong thánh quang lại xuất hiện một người.

Một người có hai cánh!

Tất cả mọi người không nhìn thấy rõ được bộ mặt của hắn nhưng lại nhìn thấy nó theo ánh sáng nhanh chóng bay xuống, sau đó rơi vào trên người Đao Ma, hòa thành một thể với Đao Ma.

【VIP】 Bất Hủ Tông chưa ngã, Di Thiên Thành sập trước!

Đột ngột, hào quang nhộn nhạo lên.

Oanh ——

Thánh quang bao phủ bầu trời, giống như muốn xua tan tất cả hắc ám trên thế gian.

Đao Ma từ trong thánh quang đi ra, sau lưng xuất hiện một đôi cánh thánh khiết, nó khẽ phe phẩy, mang theo Đao Ma tan biến ngay tại chỗ. Con mắt của Đao Ma cũng từ màu đen chuyển thành màu của thánh quang, dĩ nhiên là còn có quần áo và Hắc Đao cũng đều bị thánh quang nhuộm thành màu trắng thánh khiết…

Thời khắc này, Đao Ma chính là Thiên sứ!

Thiên sứ chính là Đao Ma!

Khi Đao Ma xuất hiện lại, đã ở trên không cao trăm trượng.

Hắn giơ cao Hắc Đao đã biến dạng trong tay, sau đó đột nhiên vung một cái.

Oanh ——

Một tiếng vang thật lớn.

Một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ đang sững sờ nhìn cảnh này bị đánh bay đi, giống như thiên thạch rơi vào trong Khúc Cảnh.

Ầm!

Khúc Cảnh Chi Thủy văng khắp nơi.

Mặc dù tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này không chết nhưng lại bị Khúc Cảnh Chi Thủy nuốt mất trong nháy mắt.

Kết quả vẫn là chết!

Sau một đao, Đao Ma lại vung một đao nữa!

Oanh!

Lực lượng Thiên sứ vọt qua không gian đánh vào trên người một người khác, lại một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trong đám người đột ngột bay ngược ra.

Hướng rơi xuống vẫn là Khúc Cảnh Hà.

Không có gì bất ngờ, lại một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm chết.

Sau khi hóa thân thành Thiên sứ, Đao Ma dùng hai đao thì giết được hai người.

Cũng khiến cho hai mươi ba vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm còn lại sợ vỡ mật, dồn dập kinh hoảng rời xa Khúc Cảnh Hà.

"Đây là lực lượng gì?"

Có người rời xa Khúc Cảnh Hà, sau đó dùng mạch thuật phòng ngự, nghi hoặc hỏi.

"Không đúng lắm! Không đúng lắm! Lực lượng này không đúng lắm!"

Có người sử dụng mạch thuật phòng ngự, sau đó kinh hãi cảm thán, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Đao Ma.

Hết sức rõ ràng, hắn hoàn toàn không ngờ được lại đột nhiên xuất hiện tình huống như thế này.

Theo lý thuyết thì Đao Ma chỉ có một con đường chết mới phải.

Còn có người không nói một lời nhìn Khúc Cảnh Hà vẫn sóng cả mãnh liệt, mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì khác nhưng thật ra là do chưa tỉnh hồn lại.

Bởi vì người bị đột nhiên đánh vào trong Khúc Cảnh đó ở ngay bên cạnh hắn.

Nếu như công kích của Đao Ma không phải đánh vào người đó mà là hắn…

Chỉ mới nghĩ như vậy thôi thì hắn đã kinh hãi.

Bởi vì hắn khẳng định mình không thể kịp phản ứng, lại càng không thể khống chế mình chạy trốn dưới một kích này.

Chỉ có một con đường chết!

"Cách xa ngàn trượng, lực lượng mà Đao Ma phóng ra vẫn có thể buông xuống trong nháy mắt, đồng thời không cho bất cứ thời gian phản ứng nào. Lực lượng này tuyệt đối là mạch thuật Thiên cấp! Ngoại trừ mạch thuật Thiên cấp ra thì ta không nghĩ ra được bất cứ lực lượng gì có thể làm được chuyện này."

Hắn sợ hãi không thôi, sau khi nói ra những lời này, rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm nhìn Đao Ma, ánh mắt bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Bây giờ bọn họ mới hiểu được, khó trách Đao Ma dám một mình giết tới.

Hóa ra là có mạch thuật Thiên cấp làm chỗ dựa!

"Tất cả mọi người rời xa Khúc Cảnh Hà!"

"Lực lượng của mạch thuật Thiên cấp quá kinh khủng, không phải là bất kỳ người nào trong chúng ta có thể đỡ được, cho nên nhất định phải đồng tâm hiệp lực."

"Chẳng lẽ trước đó chúng ta không có đồng tâm hiệp lực sao?"

"Có đồng tâm hiệp lực hay không ngươi còn không biết sao. Nếu ngươi còn cố ý núp ở phía sau nữa thì bản tọa nhất định sẽ tố cáo ngươi với các vị Chiến Thần!"

"Ngươi nói ai?"

"Ngươi nói bản tọa đang nói ai?"

"Khốn nạn!"

"Chớ ồn ào! Đại địch trước mặt, các ngươi còn có thời gian nội đấu, bắt không được Đao Ma, mặt mũi Chiến bộ chúng ta biết để ở đâu. Chẳng lẽ bây giờ còn chưa đủ mất mặt sao? Hai mươi lăm người vây công một người, còn bị giết ngược lại hai người, chuyện này truyền ra, Chiến bộ chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại?"

Cùng lúc đó, rất nhiều quân tiên phong của Chiến bộ, còn có đám người trong Di Thiên Thành đều lẳng lặng nhìn tình huống trong chiến trường.

Có người kinh ngạc tán thán Đao Ma mạnh mẽ.

Một mình đi vào Di Thiên Thành, còn giết hai tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ.

Có người thì phẫn nộ mắng Chiến bộ vô dụng.

Hai mươi lăm người vây công một người, còn bị giết ngược lại hai người.

Đương nhiên, đa số chính là kinh ngạc.

Kinh ngạc vì sự mạnh mẽ của Đao Ma.

Trong lòng bọn họ thì nửa bước Thiên Vô Cấm giống như là một ngọn núi lớn, bọn họ kính ngưỡng, đồng thời cũng kính sợ.

Nhưng bây giờ bọn họ lại không làm gì được một cường giả của Bất Hủ Tông từ trong Khúc Cảnh thông đạo giết ra.

Chuyện này khiến cho bọn họ sinh ra một ý nghĩ.

Cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ cũng chỉ như thế thôi!

Phải biết, một khi tính ngưỡng sụp đổ, muốn gây dựng lại thì còn khó hơn lên trời!

Cho nên lần này Chiến bộ hoàn toàn không còn mặt mũi nữa.

Danh dự mất sạch!

Sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Già Thiên Lâu.

Mà lúc này, Đao Ma lợi dụng lực lượng Thiên sứ đánh hai tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vào Khúc Cảnh, trong lòng của hắn cũng chấn động như biển gầm.

“Lực lượng này…”

Khóe miệng Đao Ma dần dần nở một nụ cười đắc ý.

Ma pháp thánh quang tứ giai quả là mạnh mẽ!

So với tam giai thì phải nói là một cái trên trời một cái dưới đất.

Thiên Sứ Hàng Lâm tăng phúc khiến cho hắn cảm nhận được lực lượng của mình đã đến gần vô hạn với Thiên Vô Cấm.

Lợi dụng lực lượng Thiên sứ, mỗi một đao đánh ra thì lực lượng đều bùng nổ gấp mấy lần trước đó!

Nhìn các cường giả vừa mới kết thúc tranh chấp nội bộ của Chiến bộ một chút, Đao Ma lạnh lùng nói: "Chỉ với đám đám ô hợp các ngươi mà cũng muốn tiến vào Hồ Thiên Địa?"

Nói xong, Thập Tự Đao Ý lại chém ra.

Sau khi hóa thân thành Thiên sứ, Thập Tự Đao Ý không chỉ là một đen một trắng nữa mà trở nên trắng bệch.

Lực lượng Thiên sứ tinh thuần dung hợp vào trong đó, còn dung hợp Thánh Quang Đao Ý đăng phong tạo cực.

Thập Tự Đao Ý phá vỡ trời cao, trong nháy mắt ép tới mấy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm. Cảm nhận được áp lực khủng bố như biển cả sóng lớn, mấy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó vội vàng phóng thích mạch thuật mạnh nhất của mình, đồng thời cũng mở ra Tuyền Qua Đồ tăng phúc.

【VIP】 Bất Hủ Tông chưa ngã, Di Thiên Thành sập trước! (2)

Bốn đạo hư ảnh màu đen trăm trượng ngưng tụ sau lưng bọn họ, hư ảnh này, có cầm cự thương trong tay, thương như kình thiên trụ. Có tay cầm cự phủ, tỏa ra khí thế sục sôi như muốn khai sơn. Có ngưng tụ hắc trảo khổng lồ, chộp lấy Thập Tự Đao Ý đang phóng tới…

Oanh ——

Oanh ——

Khi chúng nó đập vào Thập Tự Đao Ý, chỉ ngăn cản được Thập Tự Đao Ý trong một hơi ngắn ngủi, sau đó bị chém vỡ.

Trong nháy mắt khi mạch thuật của bốn người bị phá, tất cả đều sắc mặt đại biến.

"Không ổn!"

"Bốn người hợp lại cũng không đỡ được mạch thuật Thiên cấp này!"

Trong nháy mắt, sắc mặt bốn người đại biến, bốn phương tám hướng đột nhiên hiện ra đủ loại mạch thuật đập vào Thập Tự Đao Ý.

Mười chín đạo mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm đập tới mới đánh tan được Thập Tự Đao Ý.

Thấy mình được cứu, bốn người này mới sợ hãi không thôi, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa mới thở dài một hơi thì thấy Thập Tự Đao Ý phô thiên cái địa từ trên trời đánh xuống, giống như già vân tế nhật.

Hai mươi ba người đồng thời tập trung nhìn qua, mạch môn cùng chấn động.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

“Cùng tiến lên!”

—— ——

Theo một người hét lớn một tiếng, hai mươi ba người bắt đầu điên cuồng phóng thích mạch thuật oanh kích Thập Tự Đao Ý phô thiên cái địa mà đến.

Bầu trời bỗng nhiên biến sắc.

Nhiều loại mạch thuật che đậy nửa bầu trời.

Khiến cho vô số người vì đó mà líu lưỡi, vì đó mà kinh ngạc tán thán không thôi.

Tuy chiến đấu diễn ra trên bầu trời nhưng hai mươi bốn người dùng mạch thuật đối oanh nhấc lên trùng kích to lớn cũng khiến cho đại địa không ngừng rung động, giống như là đang có địa chấn.

Rất nhiều phòng ốc ở rìa Di Thiên Thành xuất hiện từng vết rách dữ tợn trên vách tương, khiến cho mấy người trong nhà hoảng sợ chạy ra ngoài.

“Một người chiến hai mươi ba vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm mà vẫn không rơi vào thế hạ phong, cường giả của Bất Hủ Tông giết tới này cũng quá mạnh mẽ đi chứ?”

“Chiến Thần của Chiến bộ chắc cũng không mạnh mẽ như thế chứ? Chiến Thần của Chiến bộ mặc dù là vô địch dưới Thiên Vô Cấm, nhưng suy cho cùng thì vẫn song quyền nan địch tứ thủ, nhiều lắm cũng chỉ có thể chống lại mười người cùng cảnh giới?”

“Các ngươi còn có tâm tư quan tâm chuyện này hả. Nếu còn tiếp tục đánh như vậy nữa thì sợ là Di Thiên Thành cũng bị phá hủy. Chúng ta còn chưa hủy diệt được Bất Hủ Tông thì Di Thiên Thành đã bị phá hủy trước rồi…”

“Nếu như Di Thiên Thành bị phá hủy thật, Chiến bộ, Già Thiên Lâu đều mất hết mặt mũi. Chỉ sợ người trong toàn bộ Triều Thiên Hạp đều sẽ chế giễu chúng ta.”

“Vậy năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đâu rồi?”

“Tại sao bọn họ còn chưa ra tay?”

“Còn không ra tay nữa thì Di Thiên Thành sẽ bị phá hủy thật.”

Nói xong!

Cửa thành Di Thiên Thành bỗng nhiên phát ra một tiếng răng rắc, nứt ra một đường rộng chừng bằng một ngón tay, sau đó bắt đầu lan tràn, đồng thời càng ngày càng rộng.

Ngay lúc vết rách càng ngày càng lan rộng ra, một đạo Thánh Quang Đao Ý bất ngờ rơi trúng cửa thành Di Thiên Thành.

Oanh!

Cửa thành.

Người xung quanh cửa thành

Toàn bộ tiêu vong dưới môt đao này.

Bất Hủ Tông chưa huỷ!

Cửa thành Di Thiên Thành sập trước!

Giờ khắc này, Chiến bộ, Di Thiên Thành triệt để biến thành trò cười cho toàn bộ Triều Thiên Hạp.

Trăm năm.

Ngàn năm.

Bọn họ sẽ bị người ta giễu cợt không thôi.

Cảnh tượng này cũng được Hắc Ảnh truyền về Tẫn Tri Lâu, Trần Hiết nhìn thấy cảnh này thì trong lòng đã nghĩ được tiêu đề cho tờ Bất Hủ Nhật báo thứ nhất ở Hồ Thiên Địa.

Hắn đã có thể tưởng tượng đến cảnh hình tượng này được Bất Hủ Nhật báo truyền khắp toàn bộ Hồ Thiên Địa, người trong Hồ Thiên Địa sẽ hưng phấn như thế nào.

Hưng phấn này sẽ không bị bất kỳ yếu tố nào quấy nhiễu, cho dù là đa số thế lực và người không thích Bất Hủ Tông cũng đều sẽ rất hưng phấn.

Bởi vì Bất Hủ Tông thắng lợi đại biểu cho Hồ Thiên Địa thắng lợi.

Cũng đại biểu cho thế lực ở Hồ Thiên Địa quật khởi, từ giờ sẽ không còn bị hạn chế ở bên ngoài Hồ Thiên Địa nữa.

Đây là một bước nhỏ của Bất Hủ Tông.

Nhưng lại là một bước dài của toàn bộ Hồ Thiên Địa!

Nói làm là làm, lúc này, Trần Hiết dùng Truyền Âm Thạch liên hệ thành viên của Tẫn Tri Lâu đang ở Hồng Vực, dùng tốc độ nhanh nhất thông qua truyền tống trận điều động rất nhiều nhân thủ tiến vào Hồ Thiên Địa, bắt tay vào việc in tờ Bất Hủ Nhật báo đầu tiên ở Hồ Thiên Địa.

Hồ Thiên Địa không lớn, cho nên Trần Hiết hoàn toàn không lo lắng chuyện điều một chút nhân thủ có thể dùng tới Hồ Thiên Địa sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch mở rộng ở Triều Thiên Hạp.

Hơn nữa Hồ Thiên Địa vốn là đại bản doanh của hắn, nhân thủ ban đầu cũng rất nhiều. Chỉ cần hoàn thành Bất Hủ Nhật báo trước sáng ngày mai là được, như vậy thì hắn có thể cam đoan sáng ngày mai, mỗi một thành trong Hồ Thiên Địa đều sẽ có Bất Hủ Nhật báo.

Tin tức Bất Hủ Tông thắng trận đầu cũng sẽ truyền khắp toàn bộ Hồ Thiên Địa trong sáng sớm ngày mai, từ đó xây dựng nền móng cho mọi người trong Hồ Thiên Địa sùng kính Bất Hủ Tông.

Nền móng này rất quan trọng.

Bởi vì Bất Hủ Tông cắm rễ ở Hồ Thiên Địa.

Nói một cách khác, cho dù đối với người trong Hồ Thiên Địa, Bất Hủ Tông là tồn tại như thế nào thì vẫn là thế lực trong Hồ Thiên Địa.

Không phải thế lực đến từ bên ngoài!

Nếu như xây dựng được nên móng sùng kính này, sau đó gieo hạt giống gia nhập Bất Hủ Tông trong lòng tất cả mọi người.

Khi hạt giống này bắt đầu nảy mầm, tương lai có thể liên tục không ngừng cung cấp đệ tử trung thành, hơn nữa còn là một lòng vì tông môn.

Điểm này Triều Thiên Hạp không thể làm được.

Bởi vì Triều Thiên Hạp có quá nhiều thế lực, người cũng quá nhiều, dẫn đến mỗi người đều có nhiều lựa chọn.

Chỗ này không chọn ta thì sẽ có chỗ khác chọn ta!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao chỉ cần diệt cường giả đứng đầu thế lực ở Triều Thiên Hạp thì cái thế lực này sẽ tự nhiên tan rã.

【VIP】 Nếu như tỷ tỷ nhìn thấy thì nàng sẽ tự hào tới cỡ nào?

"Long trưởng lão, Bất Hủ Nhật báo ở Hồ Thiên Địa này sẽ giao cho ngươi. Cần phải làm xong Bất Hủ Nhật báo trước ngày mai!"

Bởi vì Trần Hiết muốn hỗ trợ Đao Ma, lại phải giám thị gió thổi cỏ lay ở Hồng Vực cho nên tạm thời giao chuyện này cho Long Kha.

Nhưng mà Long Kha lại ngơ ngác không có phản ứng.

Bởi vì ánh mắt của nàng vẫn đang nhìn chằm chằm hình ảnh Hắc Ảnh truyền tới, nhìn cảnh tượng Di Thiên Thành sụp đổ trong đại chiến.

Nàng chưa từng đi sa trường.

Nhưng nàng cũng biết mấy năm nay, trong chiến tranh giữa Già Thiên Lâu và U Quốc thì luôn là Già Thiên Lâu chiếm thượng phong.

Chưa bao giờ có chuyện cường giả U Quốc đánh vào địa bàn của Già Thiên Lâu!

Cũng chưa bao giờ có một vị cường giả U Quốc nào có thể một mình chống lại hơn hai mươi tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm!

Nhưng mà Đao Ma làm được.

Sau khi gia nhập vào Bất Hủ Tông thì hắn làm được!

"Nếu như tỷ tỷ thấy cảnh này thì nàng sẽ tự hào cỡ nào?" Trong lòng Long Kha âm thầm nói một câu, sau đó bắt đầu lấy lại bình tĩnh.

Nàng đoán được sẽ có một ngày như vậy, Bất Hủ Tông sẽ có thể chống lại quái vật khổng lồ như Long gia.

Bởi vì Bất Hủ Tông phát triển quá nhanh.

Tất cả đều không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới, Bất Hủ Tông còn chưa ma sát với Long gia thì đã bắt đầu chiến tranh với Già Thiên Lâu còn mạnh mẽ hơn Long gia vô số lần.

Hơn nữa, trận chiến đầu tiên Bất Hủ Tông còn chiếm thượng phong!

Thiên Vô Cấm không ra, ai cũng không làm gì được Bất Hủ Tông.

"Long trưởng lão?"

"Long trưởng lão?"

"A —— "

Bị liên tục kêu vài tiếng, Long Kha mới phản ứng lại.

Trần Hiết bất đắc dĩ cười một tiếng, lặp lại lời mới nói, sau đó bổ sung thêm một câu: "Long trưởng lão, chuyện này nhờ ngươi."

"Trần trưởng lão yên tâm, ta nhất định sẽ đốc xúc tất cả mọi người làm xong Bất Hủ Nhật báo trước sáng sớm ngày mai, để cho tin tức Bất Hủ Tông thắng lợi truyền khắp toàn bộ Triều Thiên Hạp."

"Không không không… Long trưởng lão, ngươi hiểu lầm. Lần này, Bất Hủ Nhật báo không thể truyền bá ở Triều Thiên Hạp, chỉ có thể truyền bá ở Hồ Thiên Địa."

"Tại sao? Nếu chúng ta để cho người của U Quốc biết chuyện này thì chắc chắn U Quốc sẽ coi trọng Bất Hủ Tông chúng ta. Thậm chí sẽ phá lệ khai ân cho Bất Hủ Tông, tuyệt đối sẽ không vì tông chủ không chịu dâng cúng thần phục mà khai chiến với Bất Hủ Tông!"

Long Kha không hiểu.

Nếu chuyện này truyền đến Triều Thiên Hạp thì Bất Hủ Tông sẽ thanh danh vang dội.

Lúc đó, rất nhiều vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, tỷ tỷ và tỷ phu cũng không còn bị gia tộc trói buộc, có thể quang

minh chính đại ở bên nhau.

Trần Hiết lắc đầu, giải thích: “Long trưởng lão, nếu tông chủ muốn giao hảo với U Quốc thì đã làm từ sớm rồi, dựa vào Tuyền Qua Đồ đặc thù thì đã đủ để cho U Quốc mở một mặt lưới với tất cả hành vi mạo phạm của Bất Hủ Tông. Nhưng mà tông chủ cũng không có làm như thế, bởi vì tông chủ không muốn có quan hệ gì với U Quốc. Hơn nữa, một khi chuyện này truyền ra trong U Quốc, mặc dù U Quốc sẽ không khai chiến với Bất Hủ Tông nhưng chắc chắn U Quốc sẽ không từ thủ đoạn khiến cho Bất Hủ Tông quy thuận. Thuận giả hưng, nghịch giả vong! Bởi vì Bất Hủ Tông có quá nhiều thứ cử thế vô song… nhiều đến mức có thể khiến cho U Quốc hoàn toàn không quan tâm tới chuyện Bất Hủ Tông làm ra bao nhiêu cống hiến trong việc đối kháng Già Thiên Lâu.”

“Thì ra là thế…” Long Kha âm thầm gật đầu.

Nàng thừa nhận mình không suy nghĩ toàn diện như vậy.

Bởi vì nàng chỉ muốn cho tỷ tỷ thấy dáng vẻ của Bất Hủ Tông dưới sự dẫn dắt của Ôn Bình, khiến cho Long gia thấy Bất Hủ Tông mạnh mẽ.

Nhưng mà mặc dù bây giờ không thể triển lộ thực lực trước mặt U Quốc nhưng Long Kha tin tưởng không được bao lâu thì Bất Hủ Tông sẽ dùng tư thái càng mạnh mẽ hơn đứng trước mặt U Quốc.

Chắc chắn tỷ tỷ sẽ thấy kiêu ngạo vì hắn!

Chắc chắn tỷ tỷ cũng sẽ nhờ Ôn Bình mà được giải thoát!

“Long trưởng lão, chuyện này giao cho ngươi, còn nữa…” Trần Hiết lại dặn dò Long Kha vài câu, sau đó lấy Truyền Âm Thạch ra liên hệ với Đao Ma.

Hắn nhất định phải nhắc nhở Đao Ma một chuyện!

Năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đó đã bàn bạc xong với cường giả Thiên Vô Cấm, đang rời khỏi giới của vị cường giả Thiên Vô Cấm được gọi là Khương tiền bối đó.

Ước tính sau hai canh giờ sẽ tới Di Thiên Thành!

Trong hai canh giờ này, Đao Ma có thể tiếp tục càn rỡ phá hoại, trong thời gian ngắn, hai mươi người này cũng không làm gì được hắn.

Nhưng mà khi năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đến, tình huống sẽ nghịch chuyển.

"Để cho bọn họ tới đi!"

Nhưng mà Đao Ma không thèm quan tâm chút nào.

Trong giọng nói còn tràn đầy hưng phấn!

Trần Hiết thấy không khuyên được, chỉ đành tranh thủ thông báo cho Ôn Bình, cố gắng để cho tông chủ tự mình khuyên Đao Ma đã giết đỏ cả mắt một chút.

Năm vị Chiến Thần tề tụ, không thể coi thường!

Không thể không coi trọng!

Sau khi Truyền Âm Thạch liên hệ được với Ôn Bình, Trần Hiết vội nói: "Tông chủ, lối ra của Khúc Cảnh thông đạo thứ hai đã có kết quả. Chính là trong Hồ Huyền Sắc!"

"Lối ra cũng rất bí mật."

Ôn Bình đứng trên đầu thuyền phi thuyền, lạnh lùng trả lời một câu.

Sau đó hỏi: "Còn bao lâu nữa thì năm vị Chiến Thần đó mới về tới Di Thiên Thành?"

Trần Hiết trả lời: "Sau hai canh giờ nữa thì sẽ đến Di Thiên Thành! Đao Ma trưởng lão đã biết nhưng hắn hết sức hưng phấn! Thuộc hạ cảm thấy có phải nên làm cho Đao Ma trưởng lão bình tĩnh lại một chút hay không, dù sao thì ở đây cũng là địa bàn của Già Thiên Lâu."

"Không sao, Đao Ma càng điên càng tốt!"

Bây giờ, Ôn Bình chỉ sợ năm người đó không tới kịp thôi.

Cho nên, hắn cản Đao Ma làm chi?

【VIP】 Còn chưa đủ điên cuồng

“Không sao, Đao Ma càng điên càng tốt!”

Bây giờ, Ôn Bình ước gì năm người đó mau tới.

Cho nên, hắn cản Đao Ma làm gì?

Hơn nữa, hắn thấy nếu như Già Thiên Lâu cố ý xâm phạm, vậy thì hắn cũng không thể mềm yếu, nếu không thì Già Thiên Lâu sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước.

Ngươi dám xâm lấn Hồ Thiên Địa.

Ta liền dám hủy thành của Già Thiên Lâu ngươi, giết người của Già Thiên Lâu ngươi.

Trần Hiết yên lặng hai hơi, cũng bỏ ý nghĩ cẩn thận trong lòng.

Nếu tông chủ cũng nói như vậy rồi thì chắc chắn tông chủ cũng có nắm chắc, vậy hắn cũng không cần phải cẩn thận nữa.

Nếu không cần cảnh giác năm vị Chiến Thần đó nữa thì sao lại không điên cuồng một chút?

Trần Hiết tiếu lý tàng đao, nói: “Ta hiểu ý tông chủ, vậy có cần thông báo cho Đao Ma trưởng lão lại điên cuồng thêm một chút hay không? Hoặc là chúng ta lại phái thêm một ít người giết qua đó, cho đám người Già Thiên Lâu này một bài học xương máu!”

“Không cần, để cho một mình Đao Ma quậy là đủ rồi. Chờ năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đến, ta có sắp xếp khác.”

Ôn Bình nói.

Trần Hiết nghe tông chủ nói có sắp xếp khác thì hiểu ý nở một nụ cười, không khỏi cảm thấy chờ mong, chờ mong năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đó đến.

Rốt cuộc thì tông chủ sắp xếp như thế nào?

Chẳng lẽ Bất Hủ Tông còn có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm mạnh hơn Đao Ma?

Nghe tông chủ nói!

Chắc là có!

“Tông chủ, ta đi liên hệ với Đao Ma trưởng lão.”

Trần Hiết có chút không thể chờ đợi.

“Đi thôi.”

Ôn Bình nói.

Sau khi cắt đứt liên hệ từ Truyền Âm Thạch, Trần Hiết nhìn hình ảnh đại chiến từ Di Thiên Thành mà Hắc Ảnh truyền về, trên gương mặt lão luyện không giấu được vẻ chờ mong.

Giờ phút này, rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu hợp lại cũng không làm gì được Đao Ma trưởng lão, ngược lại người của bọn họ chết thì chết, thương thì thương.

Những người không phải cường giả Địa Vô Cấm, chỉ cần bị cuốn vào chiến đấu thì đều có chung một kết quả là chết.

Cho dù là cường giả Địa Vô Cấm, nếu bị mạch thuật ảnh hưởng đến thì cũng bị thương.

Còn Di Thiên Thành nữa, dưới công kích của Đao Ma, càng ngày càng có nhiều lầu cao bị phá hủy. Dựa theo tốc độ phá hư bây giờ, không tới một canh giờ thì gần phân nửa Di Thiên Thành đều sẽ biến thành một vùng phế tích.

Những cường giả Già Thiên Lâu đó, người của Di Thiên Thành nữa, bọn họ chỉ có thể đặt tất cả hy vọng vào năm vị Chiến Thần trở về.

Chờ năm vị Chiến Thần của Chiến bộ trở về chế phục Đao Ma.

Thật tình không biết Bất Hủ Tông còn chưa có nghiêm túc.

Bởi vì tông chủ còn có hậu thủ!

“Vốn cho rằng lại là một trận ác chiến, sợ rằng Bất Hủ Tông sẽ tổn thất không nhỏ, nhưng mà ai ngờ được tất cả lại

trái ngược!”

Trần Hiết cười đắc ý, sau đó đưa mắt nhìn Long Kha bên cạnh.

Long Kha cũng cười theo.

Mặc dù nàng biết giờ này cường giả Già Thiên Lâu đang ở xa, nhưng khi nhìn thấy trận chiến đầu tiên giữa Bất Hủ Tông Bất Hủ Tông với Già Thiên Lâu thì Bất Hủ Tông chiếm được thượng phong, nàng rất vui vẻ.

Đồng thời, nàng cũng chờ mong.

Chờ mong xem sắp xếp mà Ôn Bình nói tới là cái gì.

Bất Hủ Tông còn có cường giả mà nàng chưa gặp?

Hai người đều mang tâm tư, Truyền Âm Thạch kết nối với Đao Ma.

Trần Hiết không có nói nhiều, nhanh chóng nói ngắn gọn một câu: “Đao Ma trưởng lão, tông chủ hi vọng ngươi lại điên cuồng thêm một chút!”

…

Vùng trời Di Thiên Thành.

Đao Ma nghe được câu này thì trên mặt lại xuất hiện nụ cười dữ tợn, trong nháy mắt, lấy viên Phá Kính Đan trong tàng giới ra.

Không do dự!

Nuốt viên Phá Kính Đan đó vào!

Mặc dù ma pháp thánh quang tứ giai Thiên Sứ Hàng Lâm khiến cho hắn hóa thân thành Thiên sứ, mang tới cho hắn lực lượng mạnh mẽ của Thiên sứ nhưng cũng đang điên cuồng tiêu hao lực lượng linh thể và tinh thần lực của hắn.

Hơn nữa mức độ tiêu hao cực nhanh, nhanh đến cho dù dùng ma pháp khôi phục cũng không đền bù được.

Thế nhưng năng lượng của Phá Kính Đan thì có thể!

Nếu tông chủ cảm thấy hắn còn chưa đủ điên cuồng, vậy thì hắn sẽ điên cuồng hơn nữa.

Hơn nữa còn có thể thuận tiện mượn địa bàn của Già Thiên Lâu thử trùng kích Thiên Vô Cấm một thoáng.

Nhưng mà động tác ăn Phá Kính Đan của Đao Ma bị những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu nhìn thấy hết, chuyện này khiến cho những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu vui vẻ.

Trong nháy mắt, cảm giác khó chịu khi bị một mình Đao Ma áp chế trước mắt mọi người biến mất hơn phân nửa.

Trong nháy mắt, không ít người lộ vẻ vui mừng.

Mừng rỡ.

Kinh hỉ.

"Chư vị mau nhìn, chúng ta hợp lực công kích, cuối cùng linh thể của Đao Ma cũng không chịu nổi, hắn đang ăn thiên tài địa bảo bổ sung linh thể tiêu hao!"

"Quả nhiên không ngoài dự tính, hắn tuy mạnh mẽ nhưng lực lượng linh thể tiêu hao nhanh hơn. Tất cả mọi người tiếp tục công kích, đừng cho hắn có cơ hội thở dốc, chắc chắn hắn không chống đỡ được bao lâu. Chờ lực lượng linh thể của hắn tiêu hao sạch sẽ thì chúng ta có thể giết hắn, không cần chờ năm vị Chiến Thần đến!"

"Thiên tài địa bảo có thể nhanh chóng khôi phục lực lượng linh thể hiếm hoi cỡ nào, mà thiên tài địa bảo có thể nhanh chóng khôi phục lực lượng linh thể ở cảnh giới như chúng ta thì càng hiếm hoi hơn. Một mình hắn cản mạch thuật của hơn hai mươi người chúng ta, chắc chắn tiêu hao vô cùng khinh khủng, bản tọa cũng muốn xem xem hắn có bao nhiêu thiên tài địa bảo để ăn!"

Trên mặt hơn hai mươi người lộ vẻ đắc ý.

Hóa ra Đao Ma cũng không phải vô địch.

Phía sau sự vô địch đó là lực lượng linh thể bị tiêu hao điên cuồng!

Vậy thì Đao Ma sẽ không chống đỡ được bao lâu!

Chỉ cần giết Đao Ma, như vậy tổn thất của Chiến bộ, nỗi nhục mà bọn họ phải chịu đều có thể rửa sạch hết.

Ngay khi hơn hai mươi người hợp lực phát động công kích lần nữa, hàng loạt năng lượng bắt đầu tuôn ra khắp toàn bộ thân thể Đao Ma, đền bù tinh thần lực và lực lượng linh thể đã tiêu hao khi chiến đấu ở cường độ cao của Đao Ma, đồng thời bắt đầu trùng kích mạch môn thứ năm của Đao Ma.

【VIP】 Quyền uy của Chiến bộ sụp đổ

Mạch môn Luyện Dị!

“Lại đến!”

Sau một khắc, lực lượng Thiên sứ bùng nổ toàn diện.

Thiên Sứ Kiếm trong tay Đao Ma đột nhiên giơ lên, ánh nắng chói mắt lập tức xuyên thấu bầu trời, chiếu lên trên người hắn, nhóm lửa Thiên Sứ Kiếm trong tay Đao Ma.

Hô!

Liệt hỏa vì ánh sáng mà khởi.

Theo tay Đao Ma mà động.

Một kiếm chém xuống!

Thánh Quang Đao Ý chói mắt xen lẫn lửa nóng hừng hực điên cuồng chém xuống dưới, ngạnh kháng công kích của rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu.

Theo sau đó, Đao Ma lại chém hai kiếm!

Toàn bộ ba kiếm!

Ba đạo Thánh Quang Đao Ý dài trăm trượng cuốn theo Thiên sứ liệt diễm hạ xuống.

Sau ba kiếm, Đao Ma quan sát phía dưới.

Nhìn Di Thiên Thành phồn hoa.

Đao Ma lạnh giọng nói: “Một cái Di Thiên Thành lớn như vậy, nếu không phá hủy, giữ lại thì đúng là khá đáng tiếc.”

Oanh!

Đạo Thánh Quang Đao Ý thứ nhất chém trúng mạch thuật của hơn hai mươi người phóng thích ra, trực tiếp ngăn lại mạch thuật phô thiên cái địa!

Sắc mặt đám người trong Di Thiên Thành, còn có hơn hai mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm bỗng nhiên hoàn

toàn thay đổi, nhưng mà còn chưa kịp phản ứng thì đạo Thánh Quang Đao Ý thứ hai đã chém tới.

Oanh!

Trong nháy mắt, mạch thuật phô thiên cái địa đã bị đạo Thánh Quang Đao Ý thứ hai chém vỡ, giống như là bọt khí bị đâm thủng, ầm ầm nổ tung trên bầu trời, hóa thành sóng mạch khí bao phủ bầu trời, đồng thời cũng bao phủ nửa cái Di Thiên Thành.

Ngay lúc mạch khí như sóng biển bao phủ bốn phía, đạo Thánh Quang Đao Ý thứ ba xuyên qua bầu trời rơi xuống Di Thiên Thành!

Di Thiên Thành bị trận đại chiến này ảnh hưởng, đã trở nên bừa bộn khắp nơi.

Không biết có bao nhiêu lầu cao đổ sụp.

Không biết có bao nhiêu người chết dưới mạch khí do mạch thuật tán loạn ra trùng kích vào.

Nếu như đao ý có thể ngăn cản thế công của tất cả mọi người rơi xuống, vậy thì nó sẽ trở thành một trận tai nạn như thế nào với Di Thiên Thành và người của Chiến bộ?

Bình thường mặc dù bọn họ không thèm để ý đến sinh tử của kẻ yếu, nhưng bây giờ không giống.

Bây giờ chết bao nhiêu người, cuối cùng Di Thiên Thành sẽ trở thành như thế nào, toàn bộ đều liên quan tới mặt mũi của bọn họ, còn có mặt mũi của toàn bộ Chiến bộ.

Liên quan đến tôn nghiêm!

“Nguy rồi!”

“Ngăn đao ý đó lại!”

Hơn hai mươi người đồng thời lộ vẻ kinh hoảng, sau đó hóa thành kinh hồng đuổi theo Thánh Quang Đao Ý đang rơi xuống Di Thiên Thành.

Nhưng mà, dưới tình huống Đao Ma còn chưa bộc phát lực lượng Thiên sứ thì bọn họ đã hơi không đối phó nổi Thánh

Quang Đao Ý rồi.

Hoàn toàn dựa vào tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực mới ngăn cản được Thánh Quang Đao Ý.

Bây giờ Đao Ma ăn Phá Kính Đan, sau đó lực lượng Thiên sứ bùng nổ toàn diện, Thánh Quang Đao Ý được phóng ra dưới trạng thái này thì sao bọn họ có thể đuổi kịp được?

Hơn hai mươi người ngươi truy ta đuổi, thủ đoạn ra hết nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Thánh Quang Đao Ý rơi vào Di Thiên Thành.

"Làm sao bây giờ, tốc độ của đao ý này quá nhanh, tốc độ của chúng ta hoàn toàn không thể đuổi kịp nó trong khoảng cách ngắn như vậy!"

"Liều mạng! Nếu để cho đao ý này rơi vào Di Thiên Thành thì nó sẽ trở thành một trận tai nạn như thế nào với Di Thiên Thành, có lẽ các ngươi cũng biết chứ!"

"Ngươi còn có tâm tư nói chuyện!"

"Đều liều mạng đi, nếu để cho nó rơi vào trong Di Thiên Thành, Chiến bộ chúng ta sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Già Thiên Lâu."

Rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu cắn răng, dùng hết sức lực nhào về phía Thánh Quang Đao Ý, mắt thấy khoảng cách Thánh Quang Đao Ý càng ngày càng gần.

Ngàn trượng!

Chín trăm trượng!

Nhưng mà Thánh Quang Đao Ý cách Di Thiên Thành càng gần hơn.

Ba trăm trượng!

Một trăm trượng!

Giờ khắc này, rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, cũng không đuổi theo Thánh Quang Đao Ý nữa.

Bọn họ ngừng lại, phẫn nộ, bất đắc dĩ nhìn Thánh Quang Đao Ý rơi vào bên trong Di Thiên Thành.

Oanh ——

Trăm trượng đao ý chém xuống.

Chém vỡ ngàn trược Di Thiên Thành.

Sau đó Thiên Sứ Chi Diễm bao quanh Thánh Quang Đao Ý cũng như gợn sóng khuếch tán ra, những nơi đi qua tất cả đều hóa thành biển lửa, toàn bộ đều bị đốt sạch.

Thần Huyền Cảnh cũng được.

Trấn Nhạc Cảnh cũng được

Hoặc là nửa bước Địa Vô Cấm cũng giống vậy.

Bọn họ bị Thiên Sứ Chi Diễm thôn phệ, ngay cả cơ hội phát ra tiếng kêu thảm cũng không có.

Chỉ trong mấy hơi ngắn ngủi, sau khi Thiên Sứ Chi Diễm tiêu tán, toàn bộ mọi thứ trong phạm vi ba ngàn trượng đều biến thành tro tàn, chỉ để lại một cái rãnh ngàn trượng do Thánh Quang Đao Ý chém ra.

Nhìn thấy cảnh này, trên bầu trời, những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó bất đắc dĩ nói.

“Xong!”

“Chúng ta đều xong!”

Thanh danh của Chiến bộ xong.

Thanh danh của bọn họ cũng xong.

Nhưng mà suy cho cùng thì vẫn là cường giả sống mấy trăm năm, sẽ không vì tình huống này mà luống cuống không biết làm sao.

Một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm quay đầu lại nhìn lên bầu trời, trợn mắt nhìn Đao Ma cao cao tại thượng, cả giận nói: “Chúng ta nhất định phải giết Đao Ma, Đao Ma cũng phải chết, bằng không thì đời này chúng ta đều sẽ không có ngày nổi danh ở Chiến bộ!”

“Không sai! Nếu như Đao Ma không chết, chúng ta sẽ không có ngày nổi danh ở Chiến bộ, hơn nữa còn sẽ trở thành trò cười.”

Nói xong, rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm lại phóng tới chỗ Đao Ma.

Lần này ra tay không hề giữ lại chút nào, mỗi người đều lấy ra thứ áp đáy hòm, dáng vẻ cho dù có liều mạng cũng muốn giết Đao Ma.

Nhưng mà khi lực lượng Thiên sứ hoàn toàn bùng nổ, Đao Ma cũng không phải dựa vào quyết tâm là có thể đối phó được.

Tàn nhẫn sao hơn điên được?

Có năng lượng của Phá Kính Đan duy trì Thiên sứ chi thân, Đao Ma trực tiếp cận chiến với rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Thượng phong vĩnh viễn bị Đao Ma chiếm lấy.

【VIP】 Quyền uy của Chiến bộ sụp đổ (2)

Cứ như vậy, chiến đấu không ngừng kéo dài, Đao Ma cũng cố ý kéo chiến trường đến Di Thiên Thành, để cho càng nhiều đợt công kích đánh vào trong Di Thiên Thành.

Giờ phút này, cường giả của Già Thiên Lâu đã không để ý tới mấy thứ này nữa, nổi nhục Di Thiên Thành đã được đóng dấu lên chiến tích của Chiến bộ, bây giờ chỉ có giết Đao Ma mới có thể rửa sạch nỗi nhục này thôi.

Cho dù là bọn họ không cẩn thận để cho mạch thuật rơi vào trong Di Thiên Thành thì bọn họ cũng sẽ không thèm phản ứng chút nào, cũng không cố kỵ gì nữa.

Bây giờ trong đầu bọn họ chỉ có một ý nghĩ – giết Đao Ma!

Nhưng mà bọn họ chỉ lấy được kết quả là Đao Ma chưa chết, nhưng bắt đầu có người bị công kích của Đao Ma đánh cho trọng thương.

Từng đạo Thánh Quang Đao Ý nối tiếp nhau đánh vỡ công kích của rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu, chém lên người những cường giả đó.

Có người liên tục ăn hai đạo Thánh Quang Đao Ý, rốt cuộc linh thể không chịu được nữa, ngay cả lực lượng để mở mạch môn ra cũng không có.

“Chết đi!”

Đao Ma xem đúng thời cơ, trực tiếp lợi dụng ma pháp tứ giai —— Vô Địch Thánh Quang, dùng trạng thái vô địch xông qua phòng ngự của những người khác, một kiếm xuyên tim người đó!

Phốc!

Đồng thời Đao Ma còn giơ lên cao, giống như là giơ một lá cờ trên không trung, cho tất cả mọi người nhìn thấy.

Người trong Di Thiên Thành thấy được.

Người của Chiến bộ cũng nhìn thấy.

Rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cũng nhìn thấy.

Đương nhiên, còn có đám người Trần Hiết và Long Kha trong Tẫn Tri Lâu cũng nhìn thấy.

Nhìn cảnh này, Long Kha nhịn không được cảm khái một câu.

"Thực lực của Đao Ma trưởng lão mới đúng là đệ nhất dưới Thiên Vô Cấm? Nếu trận chiến này được đăng lên Bất Hủ Nhật báo thì cho dù chỉ có người trong Hồng Vực thấy được thì không được bao lâu, toàn bộ U Quốc đều sẽ biết tới uy danh của Đao Ma!"

Long Kha cảm thán một tiếng, sau đó nhìn về phía Trần Hiết bên cạnh, phát hiện Trần Hiết ngồi trên ghế vuông, đang cầm một miếng dưa ngọt đỏ thắm ăn.

Vừa ăn vừa hô tốt.

"Một đao này quá đẹp!"

Long Kha thấy thế thì bất đắc dĩ cười một tiếng.

Ngay lúc đó, theo đại chiến kéo dài, đám người trong Di Thiên Thành và người của Chiến bộ cũng hoảng hốt chạy tứ tán, thoát khỏi Di Thiên Thành, bởi vì đại chiến ở trên bầu trời, cho nên bọn họ không dám thoát đi từ không trung, chỉ có thể nhảy từ các mái hiên ra khỏi Di Thiên Thành.

Lúc này, tất cả mọi người không dám ở lại trong Di Thiên Thành nữa, cho dù trong nhà vốn liếng dày cỡ nào thì bọn họ cũng chỉ lo chạy trốn giữ mạng thôi.

Vừa trốn vừa gào lên.

"Đã đến nước này rồi, Di Thiên Thành cũng sắp hoàn toàn trở thành một vùng phế tích, tại sao Chiến Thần của Chiến bộ vẫn chưa xuất hiện?"

“Các Chiến Thần của Chiến bộ đang làm gì? Nếu như còn không xuất hiện nữa thì toàn bộ Di Thiên Thành đều sẽ bị phá hủy sạch! Rốt cuộc người của Chiến bộ làm việc kiểu gì thế.”

“Chiến bộ tự xưng là vô cùng mạnh mẽ, bây giờ ngay cả một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Bất Hủ Tông cũng không đối phó được, đúng là phế vật!”

Có mấy lời, bình thường bọn họ không dám nói.

Nhưng mà bây giờ, trong lúc chạy trối chết thì bọn họ dám nói.

Không chỉ dám nói mà còn dám nhìn lên bầu trời nói.

Người của Chiến bộ nghe nói như vậy thì cũng không dám cường thế như bình thường, chỉ có thể đi theo dòng người cùng chạy ra khỏi Di Thiên Thành.

Đúng lúc này, năm đạo kinh hồng từ chân trời xa xa tới gần.

Tốc độ cực nhanh!

Trong nháy mắt đã đến bên ngoài Di Thiên Thành!

“Bọn họ về tới rồi!”

Trong Tẫn Tri Lâu, Trần Hiết và Long Kha đồng thời đứng phắt dậy.

Vùng trời Di Thiên Thành, rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

“Về rồi!”

“Các đại nhân về tới rồi!”

Hơn mười cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cùng kinh hô, giống như là đang bị lún trong vũng bùn nhưng nhìn thấy được chúa cứu thế.

Năm vị Chiến Thần trở về, cuối cùng quyền uy của Chiến bộ cũng bị ngăn không cho sụp đổ rồi.

Năm vị Chiến Thần trở về, ngày lành của Đao Ma cũng chấm dứt.

Bọn họ không phải là đối thủ của Đao Ma, nhưng năm vị Chiến Thần liên thủ thì Đao Ma đó chết chắc!

Đao Ma có mạnh đi chăng nữa thì suy cho cùng hắn vẫn chỉ là nửa bước Thiên Vô Cấm!

Mặc dù có tư thái vô địch.

Nhưng suy cho cùng thì không phải là vô địch thật.

"Đao Ma, giờ chết của ngươi đến!"

"Năm vị Chiến Thần của Chiến bộ ta về tới rồi, ngươi chỉ có một mình thôi, bản tọa xem ngươi còn càn rỡ được nữa không. Chờ chết đi!"

Nghe được từng tiếng gầm thét này, Đao Ma không rung động chút nào, khóe miệng vẫn nở một nụ cười.

Trong vui vẻ ẩn giấu một phần chờ mong không người nào có thể phát hiện được!

Lúc này, Thiên Sứ Chi Kiếm hạ xuống, Thánh Quang Đao Ý lại xẹt qua trời cao lần nữa, phá vỡ mạch thuật công kích của nhiều người, đánh cho một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đã trọng thương đang núp ở phía sau đó rơi từ trên bầu trời xuống.

Mà những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm khác chỉ có thể trơ mắt nhìn một màn này xảy ra, không có cách nào cứu vãn.

Mặc dù người đó không chết nhưng cũng không còn sức chiến đấu nữa.

Đây là lời đáp trả của Đao Ma với chuyện năm vị Chiến Thần trở về!

"Càn rỡ!"

Theo sau đó, một tiếng nói giống như sấm nổ vang lên ở trên bầu trời.

Nương theo giọng nói này xuất hiện, một vòng mạch khí gợn sóng màu lam khuếch tán ra ở trên bầu trời.

Gợn sóng khuếch tán, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ Di Thiên Thành, đánh xơ xác toàn bộ mạch thuật ảnh hưởng đến Di Thiên Thành trong chiến trường.

Cũng khiến cho động tác của Đao Ma dừng lại.

Đao Ma ngừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đang đứng cách mình ngàn mét, ý cười trên môi càng đậm.

"Rốt cuộc các ngươi đã đến."

Đao Ma mở miệng cười.

Hắn biết năm người trước mắt.

Khôi Thanh.

Vạn Chi.

Bộ Tân.

Cảnh Vô Tính.

Sơn Thiên Hỗn!

Năm vị Chiến Thần của Chiến bộ này, khi còn ở sa trường thì đã hung danh hiển hách, hơn trăm năm trước, bọn họ đã là tồn tại cấm kỵ ở sa trường.

Bao nhiêu năm rồi, rất nhiều lần U Quốc phái cường giả muốn tru diệt bọn họ, nhưng mà kết quả là không làm gì được bọn họ.

【VIP】 Đoạn dực Thiên sứ

Bởi vì cho dù là muốn giết chết một người trong bọn họ thì ít nhất cũng cần phải có hai vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm mạnh hơn bọn họ mới được.

Nhưng ở cấp bậc nửa bước Thiên Vô Cấm, U Quốc cũng không có được bao nhiêu còn mạnh mẽ hơn bọn họ.

Cho nên dù U Quốc căm thù bọn họ đến tận xương tuỷ nhưng cũng không thể làm gì khác.

Đương nhiên, xuất động cường giả Thiên Vô Cấm thì có thể giết chết bọn họ, hơn nữa còn là chuyện rất dễ dàng.

Nhưng mà cũng không phải là Già Thiên Lâu không có cường giả Thiên Vô Cấm.

Một khi Thiên Vô Cấm của U Quốc ra tay thì cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu cũng đâu khoanh tay đứng nhìn?

Mấy cường giả hung danh hiển hách ở sa trường ngày xưa mà hắn chỉ có thể ngưỡng vọng, bây giờ đang đứng trước mặt của hắn.

Đao Ma hết sức hưng phấn.

Vô cùng hưng phấn!

Khôi Thanh trợn mắt nhìn Đao Ma, sau đó đưa mắt nhìn Di Thiên Thành bừa bộn khắp nơi, còn có hơn mười cường giả Thiên Vô Cấm còn sót lại đó.

Càng xem hắn càng nổi nóng.

“Đao Ma, ngươi muốn chết!”

Nói xong, năm người Khôi Thanh đồng thời mở mạch môn ra.

Phanh ——

Mạch môn cùng chấn động.

Thanh thế chấn thiên.

Trong nháy mắt, năm người mở mạch môn ra, vọt tới, năm cái hư ảnh to lớn màu sắc không đồng đều đồng thời ngưng tụ ở trên bầu trời, sau đó công về phía Đao Ma.

Khí thế của năm người đè chặt Đao Ma vốn thế không thể đỡ.

Nếu nói vừa rồi khí thế của Đao Ma là núi cao thì bây giờ là đột nhiên có một ngọn núi cao hơn xuất hiện trước nó.

"Vô Địch Thánh Quang!"

Đao Ma không sợ chút nào, ma pháp tứ giai Vô Địch Thánh Quang tái xuất.

Dưới thánh quang chiếu rọi, Đao Ma vỗ cánh lông vũ không lùi mà tiến tới, chính diện đón lấy thế công của năm người.

Khôi Thanh thấy thế thì cả giận nói: "Đúng là muốn chết!"

Nhưng mà vừa dứt lời thì nghe được một tiếng nhắc nhở.

"Đại nhân cẩn thận, một chiêu này của Đao Ma hết sức tà môn, mạch thuật của tất cả chúng ta đánh lên trên người hắn hắn đều có thể lông tóc không thương!"

Lời nhắc nhở vừa dứt, chỉ thấy Đao Ma đã bị mạch thuật của năm người bọn họ bao phủ, nhưng mà một giây sau thì lại lông tóc không thương từ trong mạch thuật vọt ra.

Theo sau đó là Thánh Quang Đao Ý lao tới, chém về phía năm người bọn họ.

"Thú vị!" Khôi Thanh lạnh lùng phun ra hai chữ, sau đó đưa tay, mạch môn lại chấn chiến lần nữa, bốn người bên cạnh hắn lập tức vô cùng ăn ý mở mạch môn ra, sau đó kết thành mạch trận, một tấm thủy thuẫn che khuất bầu trời chắn trước mặt năm người.

Thánh Quang Đao Ý đánh lên trên đó giống như là trâu đất xuống biển, bị thủy thuẫn nuốt chửng, Thánh Quang Đao Ý vốn không gì sánh được lại không lật nổi một chút gợn sóng trong đó.

Đao Ma thấy thế ánh mắt hơi ngưng lại, sau đó liên tục trảm.

Vô số Thánh Quang Đao Ý rơi xuống, sau đó đều bị tấm thủy thuẫn đó nuốt chửng, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Khôi Thanh cười cười, đắc ý nói: "Ta không phải bọn họ, Đao Ma, ở trước mặt ta, mặc dù đao ý của ngươi mạnh mẽ, nhưng mà suy cho cùng thì chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài thôi."

Nói xong, năm người lập tức giải trừ mạch trận.

Theo thủy thuẫn tan biến, Vô Địch Thánh Quan trên người Đao Ma cũng tiêu tán theo.

Bốn người còn lại cũng nói.

"Tuyền Thủy Kính có thể nuốt tất cả mạch thuật, chính là một trong thập đại mạch trận hộ thuẫn của Già Thiên Lâu, ngươi dùng sức một mình mà muốn đánh vỡ nó, đúng là người si nói mộng!"

"Đao Ma, chịu chết đi!"

Nói xong, trong nháy mắt, năm người cùng nhau tiến lên tấn công Đao Ma.

Khoảng cách trăm trượng, năm người trong chớp mắt đã đến, một người một chiêu, đánh thẳng vào người Đao Ma, đánh cho Đao Ma đập xuống đất.

Oanh!

Oanh!

Đao Ma bị nện xuống, liên tục va sụp vô số ngọn núi cao mới ngừng lại được.

Thấy cảnh này, đám người còn đang chạy trốn trong Di Thiên Thành và các thành viên của Chiến bộ đều bước chậm lại.

Sau đó chậm rãi ngừng lại.

Sau khi dừng lại, bọn họ bắt đầu reo hò.

“Chiến bộ tất thắng!”

“Chiến bộ tất thắng!”

Tiếng hoan hô càng ngày càng vang, lúc này, trên mặt người của Chiến bộ cũng nở một nụ cười.

Hơn mười cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ cũng lộ vẻ vui mừng, thở dài một hơi.

Rốt cuộc phiền phức cũng được giải quyết.

Quyền uy của Chiến bộ cũng được bảo vệ.

Năm vị Chiến thần vừa đến đã đơn phương áp chế Đao Ma, ngay cả sát chiêu mà Đao Ma dựa dẫm vào cũng bị phá giải.

Thắng bại đã định!

Đao Ma chắc chắn phải chết!

Trên bầu trời, Khôi Thanh giương mắt, lạnh lẽo nhìn chỗ Đao Ma rơi xuống, sau đó trầm giọng nói: “Đao Ma, mặc dù không biết tại sao ngươi có thể đột nhiên trở nên mạnh mẽ như thế trong thời gian ngắn, nhưng mà bây giờ ngươi vẫn không phải là đối thủ của năm người chúng ta. Ngươi dám giết vào địa bàn của Già Thiên Lâu chúng ta, vậy thì chuẩn bị đi chết đi!”

“Khôi huynh, giết hắn đơn giản như vậy thì không khỏi quá tiện cho hắn. Ngươi xem Di Thiên Thành một chút, ngươi nhìn thủ hạ của chúng ta một chút… cho dù hắn chết trăm ngàn lần cũng khó phát tiết mối hận trong lòng ta.” Bên cạnh, Chiến Thần Vạn Chi giận dữ nói.

Theo sau đó, ba người còn lại cũng lên tiếng nói.

“Trận chiến này chúng ta chết mười bốn vị nửa bước Thiên Vô Cấm, để cho hắn chết như vậy đúng là lợi cho hắn quá rồi.”

“Di Thiên Thành bị hủy đi hơn phân nửa, thương vong vô số. Nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ chúng ta chết mười bốn người, có thể nói là trọng thương! Lão phu đề nghị, mang hắn về Chiến bộ, phong cấm hắn dưới Thâm U Đầm của

Chiến bộ, tra tấn hắn hơn ngàn năm không ngừng nghỉ mới thôi.”

“Tra tấn ngàn năm, không đủ, còn thiếu rất nhiều! Nhất định phải tra tấn đến hắn chết già, nếu không thì không phải là người của ta chết vô ích rồi sao? Dưới trướng lão phu chỉ có năm vị nửa bước Thiên Vô Cấm, bị hao tổn hết trong trận chiến ngày hôm nay!”

Ba người trợn mắt nhìn chỗ Đao Ma rơi xuống, tức giận không thôi.

【VIP】 Tam Long hội tụ

Khôi Thanh nghe nói như vậy thì lông mày run lên, nhớ tới thủ hạ đã chết của mình cũng đau lòng một hồi, lúc này, hắn từ bỏ ý nghĩ trực tiếp giết chết Đao Ma, nói: "Vậy thì quyết định như vậy đi. Giết hắn như vậy đúng là lợi cho hắn quá rồi!"

Trong bụi mù.

Phanh ——

Loạn thạch nổ tung.

Đao Ma nhảy lên một cái, xua tán bụi bặm, sau đó đứng trên đống loạn thạch.

Hắn sờ cánh trái đã gãy của Thiên sứ, sau đó hai mắt đỏ lên, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ý muốn tái chiến!

Nhưng vào lúc này, Đao Ma đột nhiên ngừng lại.

Sau đó tự lẩm bẩm một câu.

"Tông chủ, ngài có thể đừng đi ra sớm như vậy không? Để cho ta đánh với bọn họ thêm một chút nữa đi."

Giọng Ôn Bình vang lên: "Sau này ngươi muốn đánh sao cũng được, hôm nay giải quyết bọn họ trước. Địch tới đánh, bổn tông chủ không muốn để cho hắn sống lâu thêm chút nào."

"Tông chủ, vậy có thể giữ lại một hai ngươi cho ta hay không? Bây giờ trong người ta vẫn còn sót lại phần lớn dược lực của Phá Kính Đan, mặc dù dược lực còn lại không đủ để giúp ta mở ra cái mạch môn thứ năm nhưng đủ để cho ta tiếp tục duy trì Thiên Sứ Chi Thân thêm ba bốn canh giờ nữa."

Đao Ma khẩn cầu.

Trước kia, hắn ngay cả một vị Chiến Thần cũng không gặp được, bây giờ năm vị Chiến Thần sống sờ sờ đứng trước mặt, hắn thực sự không muốn bỏ qua cơ hội giết Chiến Thần.

Sau khi nghe Đao Ma khẩn cầu, Ôn Bình xuyên thấu qua vách ngăn Khúc Cảnh nhìn lên năm người Khôi Thanh đang phẫn nộ trên bầu trời, sau đó trầm giọng nói: "Khôi Thanh có thể để cho ngươi, nhưng mà nhớ kỹ để cho hắn toàn thây. Còn nữa, sau khi giết Khôi Thanh thì số cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm còn lại của Chiến bộ cũng không cần giữ lại. Xâm lấn Hồ Thiên Địa, Già Thiên Lâu nhất định phải trả giá một chút."

"Tông chủ yên tâm, chỉ cần cho ta chút thời gian thì ta có thể giải quyết từng người bọn họ. Tông chủ, cứ quyết định như vậy đi, Khôi Thanh cho ta!" Đao Ma vui vẻ, vận chuyển lực lượng Thiên sứ, bắt đầu khôi phục cánh gãy của mình.

Chỉ trong ba cái hô hấp ngắn ngủi, cánh gãy tái sinh.

Nhưng mà bây giờ Thiên Sứ Chi Dực đã bị máu tươi nhiễm đỏ, nhìn thì mặc dù vẫn thánh khiết như cũ nhưng lại có thêm mấy phần khí tức Tu La.

Đột ngột.

Giọng Khôi Thanh giống như sấm sét từ trên trời giáng xuống, kết thúc cuộc nói chuyện giữa Đao Ma và Ôn Bình.

"Nếu còn có giúp đỡ thì kêu ra hết đi!"

Đao Ma chậm rãi ngẩng đầu, ngước mắt nhìn Khôi Thanh trên bầu trời, bất đắc dĩ cười nói:

"Khôi Thanh, đợi chút nữa ngươi sẽ vì câu nói của ngươi bây giờ mà hối hận. Ta vốn định van cầu tông chủ cho ta thêm chút thời gian so chiêu với các ngươi thêm một chút, thật không ngờ ngươi phản đối trước. Được rồi được rồi, vậy thì ta cũng lười xin. Dù sao thì tông chủ cũng đã đồng ý giao ngươi cho ta."

"Tông chủ? Tông chủ Bất Hủ Tông sao? Hóa ra hắn cũng không phải là một con rùa đen rúc đầu, chỉ biết tránh sau lưng người khác."

Nói đến tông chủ Bất Hủ Tông, Khôi Thanh không thèm quan tâm cười cười.

Hắn biết nội tình của tông chủ Bất Hủ Tông, chỉ là một tiểu nhân vật bị cường giả Thiên Vô Cấm cưỡng ép nâng đỡ thôi.

Nói là tông chủ Bất Hủ Tông, phong quang vô hạn, suy cho cùng thì chỉ là một cái khôi lỗi, một tiểu nhân vật bị đẩy ra làm tấm bình phong xuất hiện trước mặt mọi người thôi.

Đám người Vạn Chi cũng dứt khoát hai tay chống nạnh, dáng vẻ mong đợi.

"Kêu tông chủ của ngươi ra đi, đừng núp nữa. Nếu dám giết vào địa bàn của Già Thiên Lâu ta, giấu đầu lộ đuôi như con chuột làm gì?"

"Ôn Bình, ngươi ra đi!"

Theo bốn người Vạn Chi khiêu khích, Đao Ma bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng là bốn đứa ếch ngồi đáy giếng!

Sau một khắc, một giống như vang lên.

Chính là giọng của Ôn Bình.

"Bổn tông chủ chờ các ngươi đã một hồi."

Khi giọng Ôn Bình từ trong lối vào Khúc Cảnh thông đạo vọng ra, hơn mười vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm còn sót lại lập tức quay người nhìn chằm chằm lối vàoKhúc Cảnh thông đạo.

Mười mấy người đồng thời trận địa sẵn sàng đón quân địch, vây lối vào lại.

Nhưng mà Khôi Thanh lại phất phất tay, ra hiệu cho bọn họ tản ra.

"Không cần chặn, để cho hắn ra! Chỉ sợ hắn sẽ giống như một con rùa đen rút đầu, thấy chúng ta thì không dám ra."

Khôi Thanh dứt lời, mười mấy người mới tản ra.

Nhưng mà cũng không đi xa, để đề phòng khi rơi vào tuyệt cảnh thì Đao Ma sẽ không đột nhiên xông vào trong Khúc Cảnh thông đạo nữa.

Lúc này, người của Chiến bộ, người của Di Thiên Thành đều nhìn về lối vào Khúc Cảnh thông đạo, trong hai mắt tràn đầy lửa giận.

Mặc dù toàn bộ Di Thiên Thành và tổn thất của Chiến bộ đều do Đao Ma tạo thành, nhưng Đao Ma thuộc về Bất Hủ Tông.

Người thật sự gây ra những chuyện này là tông chủ Bất Hủ Tông!

Không có mệnh lệnh của tông chủ Bất Hủ Tông thì Đao Ma sẽ không vọt vào địa bàn của bọn họ.

Không có tông chủ Bất Hủ Tông bồi dưỡng thì Đao Ma chỉ có chút danh tiếng ở sa trường không thể trở nên mạnh mẽ như bây giờ được.

Cho nên người của Chiến bộ cũng được, người của Di Thiên Thành cũng được, bọn họ còn hận tông chủ Bất Hủ Tông hơn cả Đao Ma.

Sau một khắc, phi thuyền từ trong Khúc Cảnh Hà cách Khúc Cảnh thông đạo không xa chậm rãi bay lên, hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

Tất cả mọi người tập trung nhìn tới.

Bọn họ nhìn chằm chằm Ôn Bình, trong nháy mắt nhớ kỹ dáng vẻ của Ôn Bình.

Hóa ra hắn chính là tông chủ Bất Hủ Tông.

Có chút khác với tưởng tượng của bọn họ.

Trong đầu của bọn họ, một tông mạnh mẽ như Bất Hủ Tông, tông chủ không nói là lão đầu mấy trăm tuổi thì ít nhất cũng trên trăm tuổi.

Có thuật trú nhan?

Hay là tuổi không lớn thật?

Trong lúc bọn họ còn đang ngờ vực vô căn cứ thì Khôi Thanh ánh mắt như đao nhìn chằm chằm Ôn Bình, trong giọng nói mang theo một chút ngoài ý muốn, mở miệng nói: “Ôn Bình, không ngờ ngươi dám ra đây thật.”

【VIP】 Bất Hủ Tông vs Chiến bộ của Già Thiên Lâu (Một)

Ôn Bình đáp lại Khôi Thanh bằng một ánh mắt lạnh lùng, nhưng không có trả lời Khôi Thanh, cũng không nói nhảm mà trực tiếp lấy đũa phép ra, mở ra truyền tống trận ở Bất Hủ Tông.

Truyền tống trận mở ra, một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống.

Oanh!

Bạch quang rơi xuống bên ngoài Di Thiên Thành, hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người.

Sau đó thấy giữa bạch quang, tóc lục, râu lục, Mộc Long chậm rãi đi ra, sau đó dùng ánh mắt miệt thị thương sinh quan sát tất cả chung quanh.

Giờ phút này, khí tức mà Mộc Long hiển lộ ra chính là nửa bước Thiên Vô Cấm!

Nhưng mà nếu chỉ là nửa bước Thiên Vô Cấm thì không hiếm lạ.

Dù sao chỗ này đã chết hơn mười vị nửa bước Thiên Vô Cấm.

“Ừm?”

“Yêu Thần!”

Sắc mặt năm người Khôi Thanh hơi cứng lại.

Đây là một vị Yêu Thần chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe nói tới!

Khí tức hắn hiển lộ ra…

Là Long!

Là Chân Long!

“Lại là Long!” Khôi Thanh kinh hô.

Đám người Vạn Chi cũng không nhịn được kinh ngạc, bởi vì đã lâu bọn họ không có gặp được Long tộc, thậm chí có Long còn sống hay không, bọn họ cũng không biết.

Bất Hủ Tông lại có một con rồng.

Hơn nữa thực lực còn sắp đạt Thiên Vô Cấm.

Mọi người ở đây kinh ngạc, Địa Ngục Chi Môn theo ánh sáng màu trắng của truyền tống trận tan biến mà mở ra. Trong nháy mắt khi Địa Ngục Chi Môn mở ra, vô tận tử khí bắt đầu lan ra trong thiên địa, theo sát tử khí là từng đám khói đen.

Ám Lưu Tịch Diệt buông xuống đầu tiên, sau đó đứng bên cạnh Ôn Bình!

Sau đó chính là Minh Giới Hắc Long Vương!

Minh Giới Hắc Long Vương như núi lớn nguy nga thò đầu ra, trong nháy mắt, thiên địa tối xuống dưới, như là màn đêm buông xuống.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn Minh Giới Hắc Long Vương, nhìn long tức nó phun ra, nhìn nó che khuất bầu trời, xuất hiện ở vùng trời Di Thiên Thành.

Lại một con rồng nữa!

Bất Hủ Tông có hai con rồng!

Đều là sắp đạt Thiên Vô Cấm!

Rốt cuộc là thế lực gì?

Đang lúc bọn họ còn đang kinh ngạc, một tiếng long ngâm cao vút lại vang lên trên bầu trời, sau đó trên không phế tích của Di Thiên Thành.

Giá rét thấu xương lặng yên mà tới, tất cả mọi thứ trong thiên địa bắt đầu kết sương, dòng nước đang chảy bắt đầu kết băng, giống như là ngày đông giá rét tới.

Lẫm Đông Băng Long Vương nhô đầu của nó ra, sau đó nương theo lấy từng tiếng long ngâm, Lẫm Đông Băng Long

Vương nhấc lên phong tuyết xuất hiện trong vùng thiên địa này.

Giờ khắc này, sắc mặt năm người Khôi Thanh đã trở nên khó coi.

Con rồng thứ ba!

Hơn nữa còn là một con Băng Long!

Bất Hủ Tông này lại…

Đột ngột, Ôn Bình lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của bọn họ.

"Đều lên đi, trừ Khôi Thanh ra, giết bốn người còn lại!"

Khi Ôn Bình hạ lệnh, Lẫm Đông Băng Long Vương và Minh Giới Hắc Long Vương lần lượt phát ra từng tiếng Long Ngâm, tiếng gầm mang theo Long Uy bao phủ toàn bộ Di Thiên Thành, theo sau đó, mắt rồng tràn đầy Long Uy khủng bố nhìn thẳng vào bốn tên Chiến Thần của Chiến bộ khác ngoài Khôi Thanh.

Lẫm Đông Băng Long Vương đưa đôi mắt rồng lạnh lẽo nhìn Cảnh Vô Tính, một trong năm vị Chiến Thần của Chiến bộ, khiến cho Cảnh Vô Tính lông mày run lên.

Minh Giới Hắc Long Vương thì tiếp cận Sơn Thiên Hỗn trong năm vị Chiến Thần của Chiến bộ, khiến cho Sơn Thiên Hỗn không khỏi khẩn trương nắm chặt hai quả đấm.

Khi Băng Long Vương và Hắc Long Vương chọn hai người trước mặt, Ám Lưu Tịch Diệt chỉ có thể lựa chọn con mồi tiếp theo, cánh tay như khói đen giơ Hắc Liêm lên, sau đó chậm rãi buông xuống.

Lưỡi hái chỉ thẳng Bộ Tân!

So với hai con rồng khủng bố đó thì Ám Lưu Tịch Diệt chủ động khiêu khích cũng không có khiến cho Bộ Tân lộ ra chút dáng vẻ khẩn trương nào.

Dù sao uy danh của Long tộc truyền xa, trong Yêu tộc thì có thể nói là cùng cảnh vô địch chứ đừng nói chi là đánh nhau với nhân tộc. Nhưng mà Ám Lưu Tịch Diệt lại không phải, nhìn kiểu gì cũng thấy nó giống một đám khói đen thành tinh.

Nhưng mà, nghe Đao Ma lẩm bẩm như vậy, Bộ Tân lập tức khẩn trương.

"Vốn cho rằng khói đen này chính là tồn tại mạnh nhất dưới Thiên Vô Cấm trong tông môn nhưng không ngờ bây giờ lại xuất hiện hai con Chân Long không thua gì nó." Lời nói của Đao Ma lọt vào trong tay Bộ Tân, khiến cho Bộ Tân mới đầu rất bình tĩnh nhưng giờ lại hoàn toàn thay đổi ấn tượng với Ám Lưu Tịch Diệt.

Trong lòng Bộ Tân cũng hồi hộp!

Sau khi Ám Lưu Tịch Diệt chọn lựa đối thủ, cuối cùng, Mộc Long chỉ đành dời tầm mắt lên người Vạn Chi.

"Nếu không còn ai khác để chọn thì chọn ngươi. Dùng máu tươi của ngươi để trải tiền đồ tươi sáng trở lại cảnh giới Yêu Tổ của ta."

Mộc Long trầm giọng nói, sau đó điên cuồng vọt tới chỗ Vạn Chi, phát ra từng tiếng rồng ngâm giận dữ.

Hôm nay sẽ giết một kẻ địch tế thiên!

Hy vọng có thể mang tới vận may cho hắn khi độ kiếp!

Vạn Chi nghe Mộc Long nói câu nói này thì mặt run lên một cái.

Trở lại cảnh giới Yêu Tổ!

Con rồng trước mắt này đã từng là Yêu Tổ, như vậy không phải là còn mạnh mẽ hơn cả hai còn rồng khác hay sao?

Bất Hủ Tông này không phải là một thế lực ở Hồ Thiên Địa hay sao?

Không phải là chỉ là một thế lực nhỏ do một Thiên Vô Cấm gặp nạn nâng đỡ lên hay sao?

Tại sao lại có thể thu nạp được tồn tại như vậy?

Lúc này, Vạn Chi, Bộ Tân, Cảnh Vô Tính, Sơn Thiên Hỗn liếc nhìn nhau một cái, bọn họ đều nhìn thấy được vẻ kiêng kỵ và khẩn trương trong mắt nhau.

Ngay lúc này, Thiên Sứ Chi Kiểm của Đao Ma chỉ vào Khôi Thanh, sau đó điên cuồng nhe răng cười, giọng nói hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Đột ngột.

Đao Ma vọt tới trước!

Trực tiếp nhào về phía Khôi Thanh!

"Khôi Thanh, bây giờ một đánh một, hôm nay ta nhất định sẽ lấy mạng của ngươi!"

Nói xong, giơ Thiên Sứ Chi Kiếm lên cao, trong tiếng gầm thét, Đao Ma chém xuống một kiếm, phóng ra một đạo lực lượng Thiên sứ mạnh mẽ trăm trượng. Được lực lượng Thiên sứ mở đường, sau đó là Tuyền Qua Đồ nơi ngực Đao Ma sáng lên, năng lực đặc thù đến từ Tuyền Qua Đồ lại mở ra lần nữa.

Thánh Quang Kết Giới mở ra!

Trong năm trăm hơi thở tiếp theo, tất cả mọi người trong phạm vi ngàn trượng sẽ không thể phóng thích mạch thuật nữa!

【VIP】 Bất Hủ Tông vs Chiến bộ của Già Thiên Lâu (Một) (2)

Giờ phút này, hai người cách nhau còn chưa đủ ngàn trượng, cho nên khi Khôi Thanh nhìn thấy Đao Ma phóng ra công kích thì lập tức đánh trả.

Nhưng mà mạch môn rung động nhưng không thấy mạch khí trong thiên địa ngưng tụ ra.

Phanh ——

Phanh ——

Liên tục rung động mạch môn mấy lần, Khôi Thanh phát hiện vẫn không thể dùng được mạch thuật, trong lúc nhất thời có chút choáng váng, ngạc nhiên nghi ngờ không thôi.

Thấy cảnh này, những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ tranh nhau nhắc nhở.

"Khôi Thanh đại nhân cẩn thận, trong thời gian mạch thuật của Đao Ma kéo dài thì nếu ngươi tới quá gần Đao Ma thì mạch thuật của ngươi đều sẽ mất đi hiệu lực!"

Khôi Thanh nghe nói như vậy thì lập tức lui về sau, hóa thành kinh hồng, bắt đầu tránh né lực lượng Thiên sứ mà Đao Ma đánh ra.

Hắn biết rõ không thể phóng thích mạch thuật đối kháng, linh thể của hắn không chịu được công kích của Đao Ma. Một khi bị lực lượng này đánh trúng thì chắc chắn linh thể sẽ bị hao tổn. Chưa gì hết mà linh thể đã bị thương thì chiến đấu tiếp theo không có hy vọng gì.

"Khí thế vừa rồi đâu? Hóa ra Chiến Thần Khôi Thanh hung danh hiển hách sa trường chỉ là thứ kém cỏi như vậy… ngươi chỉ biết trốn thôi sao?"

Sau lưng, Đao Ma khiêu khích.

Khôi Thanh không quay đầu lại, cảm ứng được lực lượng Thiên sứ tới gần sau lưng thì giảm tốc. Khi lực lượng Thiên sứ cách hắn chỉ có mười trượng thì Khôi Thanh đột nhiên bắn mạnh ra, nhanh chóng xông vào trong mây xanh, tránh được lực lượng Thiên sứ.

Lực lượng Thiên sứ bị tránh được, trực tiếp rơi xuống trong Di Thiên Thành, lại đánh vào đúng một góc đã biến thành phế tích của Di Thiên Thành.

Một góc Di Thiên Thành bất ngờ tan biến trên thế giới này.

Chỉ để lại một cái rãnh sâu hoắm với lực lượng Thiên sứ kinh khủng.

Chính nơi này, mười năm sau đó, Trấn Nhạc Cảnh trở xuống đều không thể đặt chân đến, bởi vì lực lượng Thiên sứ còn sót lại đủ để phá hủy linh thể của bọn họ.

Nhưng mà chuyện này nói sau.

Khi Khôi Thanh tránh thoát được lực lượng Thiên sứ, Khôi Thanh phát hiện mặc dù lực lượng Thiên sứ dễ tránh nhưng truy kích của Đao Ma thì khó mà tránh thoát được.

Hơn nữa hắn còn phát hiện một chuyện quan trọng hơn, Đao Ma đuổi theo không bỏ, mỗi một đòn công kích mà Đao Ma đánh ra đều là lực lượng mạnh nhất.

Dù bây giờ hắn có thể phóng thích mạch thuật thì hắn đoán mình cũng không áp chế nổi Đao Ma, thậm chí sẽ bị Đao Ma áp chế.

Chứ đừng nói chi là bây giờ hắn không thể sử dụng được mạch thuật!

Dưới tình thế cấp bách, Khôi Thanh chỉ có thể vội vàng hò hét cầu viện: “Vạn Chi, Cảnh Vô Tính… ai đó tới giúp ta một thoáng, Đao Ma này có gì đó quái lạ, hắn có thể tùy ý phóng thích mạch thuật sánh ngang với lực lượng đỉnh phong của chúng ta nhưng lực lượng linh thể lại không có tiêu giảm chút nào!”

Nhưng mà Khôi Thanh kêu cứu không được bốn người Vạn Chi đáp lại, ngược lại còn khiến cho bốn người Vạn Chi

vốn đang khẩn trương càng cẩn thận hơn.

Bởi vì so với Đao Ma, ba con rồng và hắc ảnh đang cầm Hắc Liêm khiến cho bọn họ kiêng kỵ hơn.

Đúng lúc này, đám cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ không dám tham dự trận chiến đấu này lên tiếng.

Bọn họ đang đáp lại lời kêu gọi hỗ trợ của Khôi Thanh.

"Khôi Thanh đại nhân cẩn thận, rất có thể Đao Ma tu luyện mạch thuật Thiên cấp. Trước giờ chưa có loại mạch thuật nào mạnh mẽ như vậy!"

"Khôi Thanh đại nhân, hắn còn có một loại thiên tài địa bảo, ăn xong thì có thể không ngừng bổ sung lực lượng linh thể cho hắn. Hơn một canh giờ trước hắn ăn một viên, hắn chiến đấu với chúng ta thì vẫn luôn giữ được trạng thái như vậy, mỗi một đòn đều đến gần lực lượng Thiên Vô Cấm, qua một canh giờ rồi, đến bây giờ lực lượng linh thể của hắn cũng không thấy suy yếu."

Lời của mọi người khiến cho bốn người Vạn Chi vì thế mà kinh ngạc.

Thiên tài địa bảo gì mà có thể để cho Đao Ma duy trì trạng thái như thế nào hơn một canh giờ?

Loại thiên tài địa bảo này, bọn họ chưa từng nghe nói tới!

Chờ chút!

Lỡ như ba con rồng này và khói đen cầm Hắc Liêm đó cũng có thiên tài địa bảo như vậy, vậy chẳng phải là bọn họ cũng phải đối mặt với một đối thủ biến thái như Đao Ma hay sao?

Thế thì còn đánh như thế nào?

"Mau tới giúp ta!" Khôi Thanh lại hô lên.

Bốn người Vạn Chi hoàn toàn không hề bị lay động.

Bởi vì Mộc Long, Lẫm Đông Băng Long Vương, Minh Giới Hắc Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt đã giết tới đây.

"Kết mạch trận!"

Vạn Chi sợ mấy người Mộc Long cũng có được thiên tài địa bảo như vậy cho nên hoàn toàn không dám một mình nghênh địch mà kết mạch trận.

Bộ Tân, Cảnh Vô Tính và Sơn Thiên Hỗn cũng có ý nghĩ y như Vạn Chi, cho nên khi Vạn Chi lên tiếng thì bọn họ lập tức mở mạch môn ra, kết thành mạch trận.

"Phòng ngự!"

Vạn Chi hạ lệnh.

Bốn người đồng thời chấn động mạch môn, một hư ảnh cự yêu cao trăm trượng đột nhiên ngưng tụ ra. Nó cầm cự thuẫn màu lam trong tay, đứng giữa thiên địa, đứng chắn trước mặt bốn người Vạn Chi, giống như là cho dù trời sập xuống thì nó cũng gánh lấy.

Sau khi kết thành mạch trận, phóng thích phòng ngự hộ thuẫn, công kích của mấy người Mộc Long cũng rơi xuống.

Dù sao thì Mộc Long cũng là tồn tại vượt qua Yêu Thần, sau khi được yêu đan bổ sung lực lượng, bây giờ Yêu Thể đã mạnh mẽ vô tiền khoáng hậu. Mặc dù cảnh giới của hắn còn chưa đạt tới cảnh giới Yêu Tổ nhưng Yêu Thể đã đạt tới cấp Yêu Tổ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Ôn Bình lại đưa viên yêu đan ẩn chứa tu vi của Yêu Tiên đó cho Mộc Long.

Cho nên Mộc Long trực tiếp quất một đuôi tới!

Đơn giản, thô bạo!

Oanh!

Sau một khắc, đuôi rồng to lớn đánh lên người cự yêu đang giơ cự thuẫn, lá chắn trong tay cự yêu giống như bánh tráng, vỡ ra.

Trong nháy mắt, sắc mặt bố người Vạn Chi thay đổi.

Bọn họ không ngờ chỉ một kích của Mộc Long thì đã kinh khủng như thế.

Sau đó, thân hình bốn người Vạn Chi cũng không bị khống chế, bị lực lượng kinh khủng đến từ đuôi của Mộc Long đẩy lui lại gần trăm trượng.

【VIP】 Bất Hủ Tông vs Già Thiên lâu (Hai)

Sau khi dừng lại, chưa kịp giảm bớt khó chịu ở ngực thì công kích của Minh Giới Hắc Long Vương cũng tới.

Hắc Long Diệt Thế Đạp!

Hắc Long trực tiếp bay lên trời, từ trong mây xanh hạ xuống, giống như một hòn vẫn thạch khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

"Với thực lực của bốn người bọn họ, có vẻ như ta không cần gọi ba con rồng này tới hết." Đầu phi thuyền, Ôn Bình nhìn bốn người Vạn Chi, lạnh nhạt nói.

Ôn Bình không có ý trào phúng.

Chỉ là hắn không ngờ được mạch trận của bốn người yếu ớt như thế, Mộc Long chỉ quất một đuôi thôi mà suýt chút đã đánh nát được nó!

Bây giờ Minh Giới Hắc Long Vương phóng thích Hắc Long Diệt Thế Đạp, Hắc Long Diệt Thế Đạp là một trong số kỹ năng của Minh Giới Hắc Long Vương. Bây giờ lực lượng của Hắc Long Vương tăng ít nhất cũng gấp ba, đồng thời cao sẽ tăng lên gấp năm lần.

Một đạp này, mạch trận hộ thuẫn sắp tan rã của bốn người Vạn Chi sao mà đỡ được?

Hắc Long rơi xuống!

Thiên băng địa liệt!

Vừa mới vừa ổn định thân hình, bốn người Vạn Chi hoàn toàn không kịp phản ứng, mất đi cự thuẫn, trong nháy mắt cự yêu bị Hắc Long một cước đạp nát.

Mà khi Hắc Long đạp vỡ hư ảnh cự yêu, nó cũng không dừng lại mà trực tiếp đánh vào bốn người Vạn Chi, nhắm thẳng vào chỗ bốn người Vạn Chi đang đứng mà đạp xuống.

Chỉ trong nháy mắt, Hắc Long rơi xuống đất.

Rơi vào Di Thiên Thành đã biến thành phế tích, hủy diệt tường thành sau vài lần công kích mà vẫn miễn cưỡng sừng sững không ngã, còn có thể nhìn ra được dáng vẻ ngày xưa đó.

Cũng đạp bốn người Vạn Chi vào trong lòng đất!

Giống giẫm lên mấy con kiến.

Khác biệt duy nhất là bốn người Vạn Chi là con kiến tương đối mạnh, một cước này cũng không có giẫm chết bọn họ, chẳng phá được mạch trận thôi.

Đồng thời một đạp này cũng đạp vỡ lòng tin chiến thắng của toàn bộ người trong Di Thiên Thành và những cường giả của Già Thiên Lâu.

Bọn họ ngóng trông năm vị Chiến Thần trở về.

Chờ đợi thật lâu.

Năm vị Chiến Thần đến, không phải nên thay đổi cục diện sao?

Không phải sẽ mang đến hi vọng cho bọn họ sao?

Nhưng mà chuyện lại không phải là như thế.

Chiến bộ vẫn bị Bất Hủ Tông áp chế, hơn nữa còn thảm hơn.

Đột ngột.

Một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Oanh ——

Hắc Long rơi xuống đất, tiếng vang chấn động đến thiên địa cũng run rẩy, không ít cường giả Địa Vô Cấm nghe tiếng thì đã sợ mất mật.

Oanh ——

Oanh ——

Theo sau đó, mấy tiếng nổ liên tục theo nhau mà đến.

Từng tiếng nối tiếp nhau như sấm nổ, trực tiếp xua tán toàn bộ bụi bặm trong chiến trường, để lộ ra cảnh tượng kinh khủng trong chiến trường.

Dưới chân Hắc Long, mạch trận do bốn người Vạn Chi kết thành đã sụp đổ.

Mạch trận tan rã khiến cho bốn người đều bị cắn trả ở từng mức độ không giống nhau, linh thể bị thương cũng không nhỏ.

Đồng thời bây giờ còn đang bị Hắc Long điên cuồng giẫm, mặc dù một mình Hắc Long không đủ để tạo thành uy hiếp quá lớn cho bốn người Vạn Chi, nhưng mà cứ liên tục giẫm như thế thì vinh quang lóa mắt của Chiến Thần Chiến bộ của Già Thiên Lâu cũng sẽ mất sạch.

"Long tộc lại mạnh như thế." Vạn Chi chống cự Hắc Long giẫm đạp, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ phương pháp đối phó.

Hắn biết Long tộc rất mạnh mẽ.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới Long tộc sẽ mạnh mẽ như thế.

Nhất là Mộc Long màu xanh, một cái quất đuôi thì phá hủy hơn nửa mạch trận hộ thuẫn của bọn họ.

Mạch trận bốn người bọn họ tạo thành, không nói không gì phá nổi nhưng ít nhất cũng có thể ngăn cản mấy con rồng của Bất Hủ Tông này một lúc.

Mấy canh giờ tuyệt đối không thành vấn đề.

Bởi vậy rõ ràng là Mộc Long và công kích của Hắc Long đó gần như sánh được với một đòn của Thiên Vô Cấm.

Thực lực hơn xa bọn họ.

Vạn Chi lại nói với bốn người: "Không được, chỉ dựa vào bốn người chúng ta thì không đủ để chiến thắng bốn Yêu Thần này. Nhất định phải liên hợp toàn bộ cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ, nếu không thì chắc chắn chúng ta sẽ thua bởi Bất Hủ Tông."

Bộ Tân trầm giọng nói: “Không được, nếu như tiếp tục đánh như vậy nữa thì ngươi của chúng ta sẽ hao tổn nhiều hơn nữa. Một Đao Ma còn giết đến bọn họ không còn sức đánh trả, để cho bọn họ kết thành mạch trận đối phó với bốn Yêu Thần của Bất Hủ Tông này thì không khác gì là kêu bọn họ đi chết.”

Hai người Sơn Thiên Hỗn, Cảnh Vô Tính không có lên tiếng.

Trên bầu trời, một đám khói đen đang nhanh chóng hạ xuống.

Còn có một con Băng Long cũng đang vọt xuống.

Phanh ——

Phanh ——

Hai người cùng chấn động mạch môn, không lưu thủ chút nào.

Phóng thích mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm.

Tuyền Qua Đồ cũng mở ra!

Sơn Thiên Hỗn là dị mạch thuộc tính Mộc, mạch môn rung động, đại địa bắt đầu thức tỉnh.

Từng sợi dây leo thật nhỏ vụt lên từ mặt đất, sau đó giống vũ nữ uyển chuyển nhảy múa, khi bọn chúng nhảy múa thì giữa thiên địa bắt đầu xuất hiện một loại tiếng nhạc kỳ lạ.

Có tiếng sáo.

Có tiếng đàn.

Còn có tiếng ca…

Đây cũng là mạch thuật mạnh mẽ nhất của Sơn Thiên Hỗn!

Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm!

Nhạc Hồn - Thanh Sát!

Những tiếng nhạc này vừa xuất hiện, tất cả dây leo trong phạm vi ngàn trượng đột nhiên bị tiếng nhạc xoắn nát, sau đó hóa thành vô số mảnh vỡ tung bay trên không trung, theo gió mà động.

Dây leo hóa thành mảnh vỡ theo gió mà động, tung bay trong thiên địa, mục tiêu đầu tiên chính là Hắc Long!

Chúng nó phô thiên cái địa bao phủ tới, trong nháy mắt đã bọc Hắc Long lại, sau đó là từng tiếng gầm giân dữ thống khổ của Hắc Long.

Đang lúc Sơn Thiên Hỗn cho là mình đã vây được Hắc Long.

Đang lúc Cảnh Vô Tính chuẩn bị ra tay nghênh đón Băng Long và Ám Lưu Tịch Diệt.

Hắc Long đột nhiên im bặt, sau đó thì xuất hiện một đám ngọn lửa màu đen phô thiên cái địa, nhóm lửa vô số mảnh thanh đằng đó.

Bao nhiêu dây leo, bao nhiêu tiếng nhạc đánh tới Hắc Long đều không còn hiệu quả nữa.

Bởi vì chúng nó đều bị ngọn lửa màu đen nuốt chửng!

Chuyện này chính là kỹ năng thứ hai của Minh Giới Hắc Long Vương —— Hắc Long Viêm!

【VIP】 Bất Hủ Tông vs Già Thiên Lâu (Ba)

Sát chiêu chân chính của Hắc Long Vương!

Là kỹ năng còn mạnh mẽ hơn Hắc Long Diệt Thế Đạp!

“Nguy rồi!”

Đối mặt với Hắc Long Viêm, sắc mặt Sơn Thiên Hỗn đại biến.

Bởi vì sát chiêu mạnh nhất của hắn lại bị phá như thế!

Hắn không còn chỗ dựa dẫm nữa.

Như vậy phải xử lý như thế nào?

Nhưng mà Sơn Thiên Hỗn cũng không có kinh hoảng bao nhiêu, cũng may ở bên cạnh còn có ba người.

“Ngọn lửa màu đen này có gì đó quái lạ, nhưng mà hẳn là ta vẫn có thể ngăn cản, các ngươi không cần phải để ý đến ta.” Sơn Thiên Hỗn tỉnh táo mở miệng, sau đó quay đầu muốn nhìn xem tình huống sau lưng.

Nhưng mà vừa quay đầu lại thì choáng váng.

Người đâu?

Ba người kia đâu?

Vạn Chi đâu?

Bộ Tân đâu?

Hảo huynh đệ Cảnh Vô Tính của ta đâu?

Nhìn về nơi xa thì mới phát hiện ba người đã cách xa mình ngàn trượng.

Hóa ra ba người Vạn Chi, Bộ Tân, Cảnh Vô Tính thấy Hắc Long Viêm phá mất mạch thuật của Sơn Thiên Hỗn thì lập tức hóa thành kinh hồng rời xa chiến trường.

Bọn họ không muốn bị Hắc Long kiềm chế, sau đó đối mặt hai con rồng khác công kích.

Nhất là con Mộc Long đó.

Cho nên bọn họ quyết định tạm thời tránh mũi nhọn.

Nhưng mà bọn họ vừa lui thì lập tức bị Ám Lưu Tịch Diệt, Mộc Long và Băng Long Vương theo dõi.

Cuối cùng bốn người bọn họ vẫn bị tách ra.

Tạo thành cục diện một đánh một.

"Khốn nạn!"

Sơn Thiên Hỗn thu hồi tầm mắt, sau đó oán hận mắng một câu, lập tức tập trung sự chú ý vào Hắc Long Vương.

Mạch thuật thuộc tính mộc của mình bị ngọn lửa màu đen khắc chế, nhưng hắn vẫn còn Vô Hình Sát Âm.

Sát âm chính là một bộ phận của chiêu này.

Phanh ——

Chợt mạch môn của Sơn Thiên Hỗn chấn động.

Sát âm trận trận, theo gió lên!

Nhưng mà không có kiên trì được trăm hơi thở thì Sơn Thiên Hỗn đã phải kêu cứu.

"Giúp ta…"

Tiếng kêu này rất quen thuộc.

Bởi vì lúc trước, Khôi Thanh giao thủ với Đao Ma cũng từng kêu lên như th.

Nhưng mà bây giờ thời gian duy trì Thánh Quang Kết Giới của Đao Ma đã hết, Khôi Thanh đã có thể phóng thích mạch thuật đánh trả, cho nên Khôi Thanh không có kêu gọi hỗ trợ nữa.

Bây giờ đến phiên Sơn Thiên Hỗn.

"Mau tới giúp ta! Hỏa diễm của Hắc Long này vô cùng khinh khủng, ngay cả Vô Hình Sát Âm của ta mà hỏa diễm

này cũng có thể thôn phệ…”

Nhưng mà mới nói được một nửa thì Hắc Long đột nhiên kéo theo ngọn lửa màu đen nhào về phía Sơn Thiên Hỗn, nuốt mất Sơn Thiên Hỗn.

Oanh ——

Một tiếng vang thật lớn.

Hắc Long Viêm tăng vọt, vọt thẳng lên trời.

Tiếng ngâm của Hắc Long từ trong đó vọng ra, nhưng lại không nghe thấy Sơn Thiên Hỗn phát ra bất cứ tiếng gì.

Tình huống này khiến cho bốn người Khôi Thanh, Vạn Chi, Bộ Tân và Cảnh Vô Tính đang chiến đấu dồn dập phân tâm nhìn qua phía Sơn Thiên Hỗn.

Mười hơi.

Trăm hơi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, nhưng vẫn không nghe được một chút xíu động tĩnh nào của Sơn Thiên Hỗn, cũng không cảm ứng được bất kỳ khí tức gì của hắn.

Chỉ có Hắc Long Viêm thôn phệ hết thảy đang thiêu đốt hừng hực.

Bốn người bắt đầu khẩn trương, suy nghĩ không ổn bắt đầu xuất hiện trong lòng bọn họ. Bởi vì ngọn lửa màu đen này khiến cho bọn họ cảm thấy tim đập nhanh.

Theo thời gian trôi qua, suy nghĩ không ổn này giống như là cỏ non gặp mưa xuân, điên cuồng sinh trưởng.

Chuyện này khiến cho bốn người Khôi Thanh mặc dù đang chiến đấu với đám người Đao Ma nhưng vẫn thường xuyên phân tâm nhìn lại chỗ Sơn Thiên Hỗn.

Bọn họ biết phân tâm khi đại chiến là tối kỵ.

Nhưng bọn họ không thể không làm như vậy.

Không gì khác, chỉ vì bọn họ đều muốn xác nhận tình huống của Sơn Thiên Hỗn.

Bởi vì lỡ như Sơn Thiên Hỗn bại, cục diện sẽ không xong.

Mới đầu năm người bọn họ ứng đối vô số cường giả của Bất Hủ Tông thì đã không chiếm thượng phong, lúc này hao tổn một người thì bọn họ sẽ càng gian nan thêm.

Cảnh Vô Tính có quan hệ thân thiết nhất với Sơn Thiên Hỗn thấy không nhìn thấy, cũng không cảm giác được Sơn Thiên Hỗn thì đành phải hô lớn.

Hắn hy vọng giọng nói có thể truyền vào trong đó.

Chờ mong Sơn Thiên Hỗn có thể đáp lại một chút.

"Thiên Hỗn huynh!"

"Thiên Hỗn huynh!"

Nhưng mà hắn vừa kêu lên, trong khoảnh khắc phân tâm, Lẫm Đông Băng Long Vương lập tức phun ra long tức hoàn toàn trắng xóa, đánh tới Cảnh Vô Tính.

Cảnh Vô Tính lập tức giật mình, sau đó lập tức chấn động mạch môn, ngưng tụ mạch khí đụng vào long tức màu trắng, lợi dụng lực trùng kích mà mạch thuật mang đến đẩy thân thể mình lui về sau, dùng chiêu này tránh né long tức màu trắng Lẫm Đông Băng Long Vương phun ra.

Long tức màu trắng này cực kỳ lạnh lẽo, rõ ràng còn cách trăm trượng nhưng lại làm cho linh thể của hắn cảm nhận được một luồng lạnh thấu xương.

Có thể xác định là long tức này tuyệt đối không phải linh thể của hắn có thể ngăn cản, nếu như bị long tức ảnh hưởng đến thì hắn cảm thấy linh thể của mình chắc chắn không chịu được.

Nhưng mà mặc dù kịp thời mượn mạch khí trùng kích lui về sau nhưng bởi vì vừa mới phân tâm hô Sơn Thiên Hỗn vài tiếng, nhìn trong Hắc Long Viêm vài lần, Cảnh Vô Tính vẫn bị long tức màu trắng quẹt trúng.

Cảnh Vô Tính giật mình, sắc mặt hoảng hốt, khi cảm nhận được cánh tay đau nhói, hắn vội vàng cố gắng vung vẩy cánh tay trái một chút.

Nhưng mà hoàn toàn không động được!

Cánh tay trái hoàn toàn bị đông lại.

“Thiên Hỗn huynh, ngươi tự cầu phúc đi.” Cảnh Vô Tính cũng không dám nhìn về phía Hắc Long Viêm nữa, cũng không dám phân tâm quan tâm Sơn Thiên Hỗn chết sống nữa.

Hắn đã xác định mình không phải là đối thủ của Băng Long này.

Giờ phút này, hắn chỉ cầu tự vệ!

Không còn cầu mong gì khác!

Còn ba người Khôi Thanh, Vạn Chi và Bộ Tân.

Bộ Tân bị Ám Lưu Tịch Diệt kéo chặt lấy, mới đầu Ám Lưu Tịch Diệt thực lực đã mạnh hơn Bộ Tân, Ám Lưu Tịch Diệt liều mạng mà đánh khiến cho Bộ Tân ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

Ám Lưu Tịch Diệt dám đón đỡ mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm mà Bộ Tân thả ra, nhưng Bộ Tân lại không dám đón đỡ một lưỡi hái của Ám Lưu Tịch Diệt.

Bởi vì hắn vừa mới phân tâm nhìn tình huống của Sơn Thiên Hỗn thì trúng một lưỡi hái, mặc dù phản ứng kịp, dùng mạch khí hộ thuẫn ngăn cản Hắc Liêm một chút, không có bị Hắc Liêm chém trúng nhưng liêm phong của Hắc Liêm lướt qua bờ vai của hắn, suýt chút chém rụng tay của hắn.

【VIP】 Bất Hủ Tông vs Già Thiên Lâu (Ba) (2)

Còn Vạn Chi.

Hắn không dám phân tâm.

Hắn đối mặt với Mộc Long.

Lực lượng của Long thân đã chân chính đạt tới cường giả Yêu Tổ.

Mộc Long tùy tiện một đòn hắn đều không gánh được.

Mặc dù trong thời gian ngắn sẽ không bị thua nhưng nếu còn phân tâm để ý tới Sơn Thiên Hỗn thì cách chết cũng không xa.

Cuối cùng chính là Khôi Thanh.

Khôi Thanh và Đao Ma đánh hừng hực, mới đầu muốn phân tâm giúp Sơn Thiên Hỗn một tay, để phòng Sơn Thiên Hỗn xảy ra bất trắc.

Nhưng ai mà ngờ được Đao Ma lại thả ra kỹ năng đặc thù —— Thánh Quang Kết Giới của Tuyền Qua Đồ lần nữa, chỉ cần ở trong phạm vi ngàn trượng quanh người Đao Ma thì hắn không thể phóng thích mạch thuật.

Cứ như vậy, Khôi Thanh lại rơi vào cục diện bị Đao Ma đuổi theo đánh.

Bởi vì Thánh Quang Kết Giới, Khôi Thanh còn không dám chạy tới chỗ hai người Vạn Chi, Bộ Tân, chỉ có thể rời xa chiến trường, tứ cố vô thân, bị Đao Ma kéo chặt lấy.

Từng cảnh tượng ấy, Sơn Thiên Hỗn thấy được.

Hắc Long Viêm là hỏa diễm đặc thù mà cảm giác, tầm mắt, giọng nói cũng không thể nào xuyên thấu được, nhưng Hắc Long được Ôn Bình mệnh lệnh, cho Sơn Thiên Hỗn có cơ hội nhìn thấy bên ngoài.

“Cứu ta!”

“Cứu ta!”

Sơn Thiên Hỗn điên cuồng la lên, đồng thời mạch môn điên cuồng rung động, bốn cái mạch môn không ngừng dẫn động mạch khí ở giữa thiên địa làm thành vòng bảo hộ bảo hộ ở trước người hắn, chống cự Hắc Long Viêm từ từ tới gần hắn.

Nhưng mà tốc độ mạch khí ngưng tụ ra hộ thuẫn còn lâu mới sánh được với tốc độ thôn phệ hộ thuẫn của Hắc Long Viêm.

Cho nên Sơn Thiên Hỗn chỉ có thể điên cuồng hô cứu mạng.

Hi vọng huynh đệ tốt Cảnh Vô Tính có thể nghe được.

Hi vọng bọn người Khôi Thanh có thể nghe được.

Hắn không biết là chỉ có hắn có thể nhìn thấy bên ngoài, cũng là do Ôn Bình cho phép.

Cho nên hi vọng gì đó, kể từ khoảnh khắc khi hắn bị Hắc Long Viêm bao phủ thì đã không tồn tại nữa!

Trong khoảnh khắc khi Hắc Long Viêm hoàn toàn thôn phệ mạch khí hộ thuẫn, hình như Sơn Thiên Hỗn cũng đã hiểu đạo lý này, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Mắt thấy mình bị Hắc Long Viêm thôn phệ, sau đó cảm nhận được linh thể xưa nay hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo bị Hắc Long Viêm nhóm lửa, Sơn Thiên Hỗn chợt đưa mắt nhìn Ôn Bình đứng trên đầu phi thuyền.

“Ôn Bình, ngươi dám giết ta, ngươi sẽ chết, ngươi nhất định sẽ chết. Không được bao lâu, ngươi sẽ biết đối nghịch với Già Thiên Lâu chúng ta là quyết định sai lầm cỡ nào.” Sơn Thiên Hỗn không cam tâm, cho nên gầm thét với Ôn Bình.

Ôn Bình chắp tay đứng trên đầu phi thuyền nhìn cảnh này, nhìn xuống Sơn Thiên Hỗn, sau đó lạnh nhạt phun ra một câu: “Nếu như rống hai câu như thế có thể khiến cho ngươi chết thoải mái một chút thì ngươi rống thêm vài câu nữa đi. Mười hơi sau, thân thể của ngươi sẽ là của ta.”

Dứt lời, Ôn Bình không nói thêm gì nữa.

Thế nhưng ở trong lòng cho Hắc Long một mệnh lệnh, đó là giữ toàn thây!

Cho nên Hắc Long trực tiếp nhảy lên một cái, bay lên không lần nữa, xông vào trong mây xanh, giống như thiên thạch vũ trụ rơi xuống.

Hắc Long Diệt Thế Đạp!

Lại xuất hiện!

Là một trong số kỹ năng của Minh Giới Hắc Long Vương.

Trong trạng thái Hắc Long Diệt Thế Đạp, lực lượng của Minh Giới Hắc Long Vương sẽ được tăng phúc ba đến năm lần.

Trước đó, khi một cước đạp nát mạch trận hộ thuẫn của bốn người, thật ra thì Hắc Long Diệt Thế Đạp chỉ mang đến lực lượng tăng phúc gấp ba cho Hắc Long.

Chính là mức tăng phúc bình thường!

Lần này, Sơn Thiên Hỗn hết sức may mắn, Hắc Long được tăng phúc lực lượng gấp năm lần.

Sau ba hơi thở.

Sơn Thiên Hỗn bị Hắc Long dẫm trong Hắc Long Viêm, hòa làm một thể với Hắc Long, hóa thành một đạo kinh hồng màu đen rơi vào trong phế tích Di Thiên Thành.

Oanh ——

Một đạp này.

Đại địa băng liệt.

Sông núi đổ xuống.

Nửa cái Di Thiên Thành hoàn toàn bị xóa đi tất cả dấu vết tồn tại bởi một đạp này, tất cả phế tích đều hóa thành bụi trần.

Mà Sơn Thiên Hỗn thì bị một đạp này đánh cho chết không thể chết lại.

Trong tiếng gầm gừ nóng nảy của Hắc Long Vương, những người may mắn còn sống sót của Di Thiên Thành và cường giả Chiến bộ nhìn một màn này, đều cực kỳ sợ hãi.

Trong lòng bọn họ chỉ có hai câu hỏi.

Năm vị Chiến Thần của Chiến bộ có thể thắng thật sao?

Bất Hủ Tông chỉ là một tông môn đến từ Hồ Thiên Địa thật sao?

Khi bọn họ còn đang nghi ngờ và e ngại, sụp đổ vẫn tiếp tục, kéo dài suốt hơn trăm hơi thở mới lắng lại.

Những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đang đứng bên ngoài Di Thiên Thành, tầm mắt đều bị bụi mù che phủ.

Tuy rằng có hiếu kỳ.

Tuy rằng có khẩn trương.

Nhưng không có ai dám phóng cảm giác qua, nhìn trộm xem trong bụi dày, Sơn Thiên Hỗn làm sao rồi.

Sợ làm cho Hắc Long tức giận!

Đồng thời, người tu luyện tới cảnh giới nửa bước Thiên Vô Cấm như bọn họ, bọn họ có được tín niệm kiên định, không thích bi quan và tiêu cực.

Nhưng mà dưới Hắc Long Diệt Thế Đạp, cho dù bọn họ có không thích bi quan và tiêu cực thì vẫn không nhịn được mà cảm thán.

“Uy thế của một đòn này đã gần như vượt qua nửa bước Thiên Vô Cấm, chỉ sợ đã tới cảnh giới Thiên Vô Cấm, mặc dù Sơn Thiên Hỗn đại nhân có là vô địch dưới Thiên Vô Cấm thì sợ là cũng không chịu nổi.”

Một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đã sống ba bốn trăm năm của Chiến bộ lo lắng nhìn vào trong bụi dày, cảm thán.

Sau khi hắn mở miệng, những người khác cũng bắt đầu cảm thấy bi quan.

“Năm vị Chiến Thần đánh năm vị cường giả của Bất Hủ Tông còn không chiếm được thượng phong, nếu như bốn đánh năm… Chiến bộ ta ho vọng xa vời…”

“Chẳng lẽ Chiến bộ ta sẽ bại bởi một thế lực trong Hồ Thiên Địa thật sao? Chiến bộ ta chưa bao giờ bị nhục như thế.”

Khi bọn họ bắt đầu bi quan, bốn người Khôi Thanh, Vạn Chi, Bộ Tân và Cảnh Vô Tính cũng đều dồn dập phóng cảm giác vào trong bụi dày.

Bốn người dùng cảm giác tìm tòi, sau đó sắc mặt tất cả đều thay đổi.

【VIP】 Chiến bộ của Già Thiên Lâu chỉ như vậy?

Tình huống mà bọn họ không muốn xảy ra cuối cùng vẫn xảy ra.

Sơn Thiên Hỗn chết!

Tuy biết Long tộc mạnh mẽ nhưng không ngờ Sơn Thiên Hỗn lại vẫn lạc dưới long trảo của Hắc Long trong thời gian ngắn như thế.

Cứ như vậy, áp lực của bốn người bọn họ tăng thêm mấy lần.

Thậm chí gấp trăm lần!

Bởi vì cho dù là Hắc Long đi giúp người nào thì cũng là đã kích mang tính hủy diệt với Chiến bộ bọn họ.

"Nguy rồi, chuyện sợ xảy ra nhất cuối cùng vẫn xảy ra." Khôi Thanh vừa tránh né Đao Ma truy kích vừa mặt xám như tro lẩm bẩm, sau đó tầm mắt rơi vào Đao Ma đuổi theo không bỏ sau lưng.

Đao Ma đáng chết!

Đúng là một tên điên!

Nếu không phải hắn không muốn sống quấn lấy mình, còn sử dụng ra mạch thuật mạnh mẽ rất có thể đã đến Thiên cấp, cực khó đối phó thì hắn hoàn toàn có thể rút một tay ra đi giúp Sơn Thiên Hỗn.

Nếu có hắn hỗ trợ thì Sơn Thiên Hỗn có thể thoát hiểm, không đến mức chết dưới trảo Hắc Long nhanh như vậy.

Đột ngột.

Một đạo kinh hồng màu đen từ trong bụi dày phóng lên tận trời, sau đó lơ lửng ở giữa không trung, liên tục gào thét.

Chính là Minh Giới Hắc Long Vương!

Giết chết Sơn Thiên Hỗn, bây giờ nó đang chiến ý tăng vọt, cho nên phát ra từng tiếng gầm gừ khiêu khích tất cả mọi người.

Chuyện này khiến cho sắc mặt bốn người Khôi Thanh trở nên khó coi, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Rõ ràng là Hắc Long cảm nhận được cảm xúc sợ hãi trong lòng những người dưới chân, cũng cảm nhận được trong lòng bốn tên Chiến Thần thấp thỏm lo lắng, cho nên nó liên tiếp gầm thét với bọn họ.

Cuối cùng gào lên một tiếng trùng thiên, đồng thời trong nháy mắt khi cúi đầu thì trực tiếp phun ra phô thiên cái địa Hắc Long Viêm, bao phủ dân chúng của Di Thiên Thành và cường giả Chiến bộ dưới chân.

Sơn Thiên Hỗn còn không chịu nổi Hắc Long Viêm đốt cháy chớ nói chi là những Trấn Nhạc Cảnh, Địa Vô Cấm đó.

Những người đó dính là chết chắc!

Chạm vào là chết ngay lập tức!

"Đi!"

Cho đến khi Ôn Bình lên tiếng thì Hắc Long mới ngừng đồ sát những người đang hốt hoảng chạy trốn đó.

Ánh mắt Ôn Bình rơi vào Cảnh Vô Tính, sau đó nói: "Đi giúp Băng Long Vương giết Cảnh Vô Tính trước, tốc chiến tốc thắng. Những người đó cũng chỉ như sâu kiến với ngươi, không cần thiết lãng phí thời gian."

Dứt lời.

Hắc Long không phun ra Hắc Long Viêm nữa.

Cảnh Vô Tính thì run lên bần bật ——bị hù dọa.

Trong đầu hắn chỉ có một câu hỏi.

Tại sao là hắn?

Chẳng lẽ Khôi Thanh, Vạn Chi và Bộ Tân không phải là mục tiêu lớn như hắn sao?

Mắt thấy Hắc Long quay qua nhìn hắn gào thét từng cơn, có thể nhào tới bất cứ lúc nào lúc nào, Cảnh Vô Tính vội vàng quay qua nhìn Khôi Thanh hô: "Khôi huynh, chúng ta không thể đánh như thế nữa. Thiên Hỗn huynh mất rồi, bây giờ chúng ta bốn đánh năm, không chỉ không chiếm ưu thế mà còn biến thành mục tiêu sống. Nếu bất cứ người nào trong chúng ta tổn thất nữa thì chắc chắn sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng cho Chiến bộ."

Nghe Cảnh Vô Tính tham sống sợ chết nói muốn lùi bước, đối mặt với Mộc Long nghiền ép, Vạn Chi cũng kiềm chế không được vội vàng nói tiếp: "Chúng ta cầu viện đi, mất mặt cũng tốt hơn mất mạng nhiều!"

Nói xong, Mộc Long quất đuôi đánh Vạn Chi lui trăm trượng, khi Vạn Chi còn chưa kịp ổn định thân hình thì lại quất một cái đuôi, đánh bay Vạn Chi.

Thời khắc này, Vạn Chi giống như là một trái bóng.

Bị Mộc Long chơi đùa trong lòng bàn tay!

Hết cách rồi.

Đối với long thân đạt đến cảnh giới Yêu Tổ của Mộc Long, nếu muốn giết Vạn Chi thì quá dễ dàng.

Hoàn toàn sẽ không có bất kỳ ngoài ý muốn gì.

Nhưng mà bởi vì chỉ có long thân đạt đến cảnh giới Thiên Vô Cấm, Mộc Long không hoàn toàn có được lực lượng Thiên Vô Cấm, cho nên vẫn cần thời gian để giết chết Vạn Chi.

"Còn dám phân tâm nói chuyện?" Mộc Long lạnh giọng quát khẽ một tiếng, cường độ đuôi rồng quất ra lại tăng cường mấy phần.

Nhìn cảnh này, trong lòng Cảnh Vô Tính càng thấp thỏm hơn.

Dựa theo cục diện bây giờ, tiếp tục nữa thì rất có thể tất cả bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Chưa xuất sư đã chết?

Không!

Hắn không muốn chết!

Tương lai hắn còn có thể bước vào Thiên Vô Cấm, chết ở đây, hắn thực sự không cam tâm.

“Khôi huynh, nếu như ngươi còn không đưa ra quyết định thì ta chỉ đành rút lui khỏi Di Thiên Thành. Thiên Hỗn huynh đã chết, ta cũng không muốn chết ở đây!”

Cảnh Vô Tính liên tục hò hét, nhất là khi Hắc Long gia nhập chiến trường, liên hợp với Băng Long cùng khi dễ hắn, Cảnh Vô Tính kêu càng kịch liệt hơn.

Khôi Thanh thấy thế thì cũng không dám yêu cầu xa vời chuyện giữ được mặt mũi gì nữa, chỉ mong tình thế không tiếp tục chuyển biến xấu, vội vàng trấn an Cảnh Vô Tính đã bắt đầu hốt hoảng: “Cảnh Vô Tính… Cảnh huynh! Cố chống, ta sẽ liên hệ cho Khương tiền bối ngay. Ngươi chỉ cần giữ vững một khắc đồng hồ là được!”

Nói xong, Khôi Thanh quả quyết bóp nát tín vật mà Khương tiền bối cho hắn.

Phanh ——

Tín vật vỡ ra, một đạo lưu quang màu đỏ thắm nhưu con rắn nhỏ chui vào không gian bích chướng, tan biến trong Khúc Cảnh Chi Thủy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau khi bóp nát tín vật, tâm trạng thấp thỏm vì Sơn Thiên Hỗn chết đi của Khôi Thanh cũng bình tĩnh trở lại.

Giới mà Khương tiền bối sáng tạo cách Di Thiên Thành không xa, nếu như Khương tiền bối nhận được tin tức, sau đó dùng tốc độ cao nhất chạy đến thì chỉ cần một khắc đồng hồ ngắn ngủi là tới.

Một khắc đồng hồ sau, bọn họ sẽ có thể sống sót.

Đồng thời thay đổi thế cục!

Thấy Khôi Thanh trấn an, Cảnh Vô Tính chỉ có thể hốt hoảng chạy trốn, đồng thời quay đầu nhìn Băng Long Vương và Hắc Long Vương đang đuổi sát một chút, sau đó liên tục

cười khổ, nói: “Một khắc đồng hồ, sao ta có thể chống đỡ được…”

Cùng lúc đó, nghe Khôi Thanh nói như vậy, hai người Vạn Chi, Bộ Tân cũng bắt đầu chiến thuật kéo dài thời gian.

Bọn họ cũng chỉ trốn!

Tuyệt đối không chọi cứng với Mộc Long, Ám Lưu Tịch Diệt và Minh Giới Hắc Long Vương, Băng Long Vương.

Đương nhiên, bao gồm cả Khôi Thanh!

Đầu phi thuyền, nhìn thấy cảnh này, Ôn Bình thất vọng lắc đầu, nói: “Bây giờ mới bắt đầu cầu viện? Vốn nghĩ đám Chiến Thần của Chiến bộ các ngươi sẽ có chút tiền đồ, không ngờ chỉ như vậy thôi?”

【VIP】 Muốn chạy trốn, vậy thì để cho các ngươi trốn!

Có thể nói như vậy, nếu như năm vị Chiến Thần của Chiến bộ này có một chút xíu cốt khí, kêu gọi trợ giúp trễ một chút thì Ôn Bình có niềm tin để cho mấy người Mộc Long giết sạch toàn bộ bọn họ.

Nếu như năm vị Chiến Thần gần như vô địch dưới Thiên Vô Cấm bỏ mình, có thể nói đây là một đả kích to lớn tới Chiến bộ của Già Thiên Lâu.

Bọn họ ngã xuống, có thể dùng để cảnh cáo toàn bộ Già Thiên Lâu.

Người phạm Bất Hủ Tông, tất sát!

Nếu muốn báo thù, vậy thì sẽ phải bỏ ra cái giá còn lớn hơn hôm nay nữa!

Đồng thời cái chết của bọn họ còn có thể để cho Ôn Bình có thêm mấy cỗ thi thể có thể điều khiển, chiến lực đỉnh tiêm của Bất Hủ Tông lại có thể tăng lên một lần nữa.

Đáng tiếc.

Bọn họ không có cốt khí như vậy.

Sau khi cái tín vật đó vỡ vụn, dự tính của Ôn Bình cũng hóa thành sông biển.

Mặc dù một khắc đồng hồ cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt nhưng mà trong thời gian này, mấy người Mộc Long cũng không thể giết chết bốn người Khôi Thanh đã không còn ý chí chiến đấu, một lòng muốn trốn.

“Khôi Thanh, nếu các ngươi ưa thích trốn tránh, như vậy bổn tông chủ dứt khoát để cho các ngươi trốn đủ.” Ánh mắt Ôn Bình ngưng lại, khóa chặt Cảnh Vô Tính đang bị Minh Giới Hắc Long Vương và Lẫm Đông Băng Long Vương truy kích: “Vậy thì giết ngươi trước!”

Lúc này, Ôn Bình tâm niệm vừa động.

Tuyên bố mệnh lệnh!

Mộc Long, Ám Lưu Tịch Diệt từ bỏ truy kích Vạn Chi, Bộ Tân!

Ngược lại, bắt đầu vây quét Cảnh Vô Tính, muốn giết chết Cảnh Vô Tính trong thời gian ngắn nhất!

Trong nháy mắt khi mệnh lệnh được ban bố, Mộc Long dừng lại không đuổi theo nữa, nhanh chóng quay đầu, mắt rồng màu xang lục khóa chặt Cảnh Vô Tính đang bay xuyên qua biển mây. Sau đó hóa thành một đạo lưu quang xông thẳng lên trời, vọt tới chỗ Cảnh Vô Tính.

Lúc này, Vạn Chi bị Mộc Long truy sát hoàn toàn không có lấy lại tinh thần.

Hắn hoàn toàn không có nhận ra được Mộc Long đã không đuổi theo hắn nữa.

Bởi vì sợ mất mật cho nên Vạn Chi vẫn dùng tốc độ cao nhất bay trên bầu trời, thỉnh thoảng xông vào mây trời, thỉnh thoảng xuyên qua rừng núi.

Cùng lúc đó, Ám Lưu Tịch Diệt cũng ngừng truy kích Bộ Tân, quơ Hắc Liêm to lớn xông vào mây trời chém về phía Cảnh Vô Tính, phong tỏa hướng chạy trốn xuống của Cảnh Vô Tính.

Giống vậy, một lòng chỉ nghĩ trốn, dùng chuyện này để kéo dài thời gian, Bộ Tân cũng chưa kịp phản ứng.

Hai người nhận ra được Mộc Long và Ám Lưu Tịch Diệt đang truy kích bọn họ đã chuyển dời mục tiêu là nhờ có một tiếng hét của Khôi Thanh.

“Hai người các ngươi còn trốn cái gì!”

“Mắt mù, cảm giác cũng mù theo?”

Khôi Thanh mắng một tiếng như vậy, hai người mới hậu tri hậu giác ngừng lại, vừa quay đầu lại thì quả nhiên không thấy Mộc Long và Ám Lưu Tịch Diệt, lúc này mới như trút được gánh nặng.

Cuối cùng cũng không đuổi theo nữa.

Giải thoát rồi!

Ngay lúc hai người thở dài một hơi thì Khôi Thanh lại kinh hoảng hô lên: “Nguy rồi, bọn họ muốn hợp lực đối phó Cảnh huynh.”

Vạn Chi và Bộ Tân ngơ ngẩn, còn chưa kịp nhìn về phía Cảnh Vô Tính thì đã nghe được một tiếng vang thật lớn ở trên bầu trời nơi rất xa.

Oanh ——

Khi hai người nhìn về phía Cảnh Vô Tính thì chỉ thấy được hình ảnh Cảnh Vô Tính giống như sao băng rơi xuống đất.

“Cảnh huynh!”

“Cảnh huynh!”

Hai người kinh hô, vẻ mặt như trút được gánh nặng biến mất không còn chút gì.

Đúng là Yêu Thần của Bất Hủ Tông không truy kích hai người bọn họ nữa nhưng lại vây chặt quanh Cảnh Vô Tính.

Một đánh một, Cảnh Vô Tính còn không thể chiếm thượng phong.

Huống chi là một đánh bốn!

Như vậy thì cục diện sẽ là thế nào?

Hai người biết rõ hơn ai hết!

Ngay lúc hai người mặt lộ vẻ kinh hãi thì nghe được một tiếng kêu.

“Cứu —— “

Rơi xuống dưới, Cảnh Vô Tính chỉ kêu được một chữ, một ngụm máu nóng xông lên cổ họng, khiến cho những chữ sau đó hắn không gào ra được.

“Làm sao bây giờ?”

“Cứu hay là không cứu?”

Hai người Bộ Tân và Vạn Chi đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ xoắn xuýt, tiến thối lưỡng nan.

Đi giúp?

Vậy thì có khác gì đưa tới tận cửa.

Không đi giúp?

Cảnh Vô Tính chắc chắn phải chết.

Hai người đưa mắt nhìn nhau hai hơi, sau đó trong đầu lập tức xuất hiện một ý nghĩ, đưa mắt nhìn Khôi Thanh đang bị Đao Ma đuổi theo chém.

"Khôi huynh, chúng ta làm như thế nào?"

"Khôi huynh?"

Hai người này hỏi một câu, khiến cho Khôi Thanh đang bị Đao Ma đuổi theo chém bối rối. Quay đầu nhìn Đao Ma vẫn như một kẻ điên đuổi theo không buông tha, lại đưa mắt nhìn Cảnh Vô Tính đã rơi xuống đất, trong lòng Khôi Thanh vừa tức vừa gấp.

"Biết thời gian không nhiều, cho nên tập trung tất cả lực lượng đối phó một mình Cảnh Vô Tính, dáng vẻ như là muốn giết Cảnh Vô Tính trước khi cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu chúng ta tới, hoàn toàn không cho chúng ta có cơ hội kéo dài thời gian. Ôn Bình, ngươi thật ác độc!"

Khôi Thanh nhìn Ôn Bình trên phi thuyền một cái, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, rơi vào tình thế tiến thối lưỡng nan.

Ngay lúc ba người Khôi Thanh lưỡng lự, Minh Giới Hắc Long Vương lại sử dụng Diệt Thế Hắc Long Đạp, vọt thẳng xuống Cảnh Vô Tính bên dưới.

Khí thế quen thuộc này.

Hình ảnh quen thuộc này.

Khiến cho ba người Khôi Thanh vì đó thất kinh.

"Là chiêu đã giết chết Sơn Thiên Hỗn!"

"Nguy rồi!"

Dưới tình thế cấp bách, Khôi Thanh vội vàng hô: “Vạn huynh, Bộ huynh, mau tới giúp ta chém giết Đao Ma. Chỉ có giết chết Đao Ma của Bất Hủ Tông thì chúng ta mới có một chút hi vọng sống. Đao Ma vừa chết, ba người chúng ta lại đi giúp Cảnh huynh, mặc dù không thể thắng nhưng lại có thể kéo dài đến khi Khương tiền bối đến!”

Hai người Vạn Chi, Bộ Tân hiểu ý, cũng biết đây là biện pháp duy nhất.

Hiện tại hai người bọn họ chi hi vọng Cảnh Vô Tính có thể chống đỡ lâu một chút.

Nếu không thì không chỉ Cảnh Vô Tính không sống được.

Bọn họ cũng sẽ có nguy hiểm.

Dù sao Cảnh Vô Tính vừa chết thì mục tiêu của những Yêu Thần của Bất Hủ Tông đó sẽ là bọn họ hoặc là một trong số bọn họ.

【VIP】 Thiên Vô Cấm buông xuống!

Thời khắc này, Đao Ma nghe Vạn Chi và Bộ Tân muốn tới đối phó hắn thì nhe răng cười liên tục, giống như là chờ mong đã lâu rồi.

“Tới nha!”

“Tới đi!”

Cảm nhận được trong cơ thể còn có gần nửa năng lực của Phá Kính Đan còn sót lại, đủ để chống đỡ thiên sứ chi thân thêm một canh giờ nữa, Đao Ma quyết định điên cuồng thêm một chút.

Giết một thì đủ vốn.

Giết hai thì kiếm lời!

Thu hồi nụ cười điên cuồng, sau đó Đao Ma lựa chọn chủ động xuất kích, bất ngờ vọt thẳng tới Vạn Chi và Bộ Tân.

“Đao Ma, chịu chết đi.”

“Đi chết đi cho ta!”

Mạch môn của Vạn Chi, Bộ Tân cùng chấn động, toàn lực công kích Đao Ma, muốn giết chết Đao Ma trong thời gian ngắn.

Cùng lúc đó, Hắc Long Diệt Thế Đạp của Minh Giới Hắc Long Vương đã hạ xuống, nhưng mà vì vừa rồi Cảnh Vô Tính chỉ bị Mộc Long quất một đuôi mà thôi, mặc dù linh thể bị thương nhưng còn chưa tới mức không thể động đậy, cho nên cuối cùng vẫn tránh thoát được một đòn này của Hắc Long Vương.

Mặc dù Hắc Long Diệt Thế Đạp của Minh Giới Hắc Long Vương thất bại nhưng Hắc Liêm theo sát phía sau của Ám Lưu Tịch Diệt không có bổ trật.

Hắc Liêm nâng lên cao, sau đó hạ xuống nhanh như chớp giật, bổ mạnh vào người Cảnh Vô Tính vừa mới tránh được

Hắc Long Diệt Thế Đạp.

Bá ——

Trong nháy mắt, Hắc Liêm xẹt qua thân thể Cảnh Vô Tính, kéo theo một đám máu đỏ thẫm.

Lại nhìn Cảnh Vô Tính, ngực đã bị một lưỡi hái này của Ám Lưu Tịch Diệt xé ra, máu tươi giống như là suối phun trào ra ngoài.

Một lưỡi hái này, khiến cho linh thể của Cảnh Vô Tính bị thương tới ba thành!

Lại thêm Mộc Long vừa quất một đuôi lúc nãy.

Giờ phút này, linh thể của Cảnh Vô Tính đã bị thương tới hơn bảy thành.

Giờ phút này, Cảnh Vô Tính đã không thể phóng thích mạch thuật Địa cấp thượng phẩm nữa, chỉ có thể miễn cưỡng phóng thích ra mạch thuật Địa cấp hạ phẩm.

Lúc này, trong mắt hắn bắt đầu xuất hiện vẻ tuyệt vọng.

Hắn như vậy, ánh mắt trở nên tuyệt vọng.

Xong.

Hoàn toàn xong.

“Cứu… ta…”

“Cứu…”

“Ta…”

Nhẫn nhịn cảm giác đau nhức nơi thể xác, Cảnh Vô Tính quay qua nhìn đám người Khôi Thanh, la lên, cố gắng gửi gắm hi vọng vào ba người Khôi Thanh.

Nhưng mà lại không có bất kỳ đáp lại nào.

Nhất là khi nhìn thấy hai người Vạn Chi và Bộ Tân lao qua vây Đao Ma, tuyệt vọng như nước vỡ đê tràn ra trong lòng của hắn.

Trốn!

Ta phải sống sót!

Tuân theo tín niệm duy nhất, Cảnh Vô Tính bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Nhưng mà chỉ hai mươi hơi thở, Cảnh Vô Tính đã bị Mộc Long quất trúng một đuôi, linh thể đã trọng thương bây giờ thương càng thêm thương. Điều đáng mừng duy nhất chính là mặc dù trúng một đuôi của Mộc Long nhưng lại không có bị Hắc Long đạp trúng.

Dù vậy, linh thể của Cảnh Vô Tính đã trọng thương tới chín thành, ngay cả năng lực phi hành cơ bản nhất cũng không còn.

Hắn chỉ có thể chạy vào trong phế tích của Di Thiên Thành, sau đó bỏ chạy thục mạng dưới sự yểm hộ của hơn mười cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu.

"Các ngươi còn dám ra tay?" Ôn Bình lạnh lùng nhìn hơn mười cường giả Già Thiên Lâu một mình Đao Ma giết đến gà bay chó chạy đó.

Nếu như không ra tay thì hắn cũng không vội muốn lấy mạng những người này.

Nếu bọn họ nhất định phải nhúng tay vào thì cùng thu luôn.

"Cảnh Vô Tính đã là nỏ mạnh hết đà, Băng Long, ngươi không cần truy đuổi hắn, đi giết đám đáng ghét đó trước đi!"

Ôn Bình nói xong thì Băng Long lập tức quay đầu.

Từng tiếng rồng ngâm!

Mới đầu nó đã rất phiền khi những người này quấy rối nhưng bởi vì mệnh lệnh của Ôn Bình là giết Cảnh Vô Tính trước cho nên nó không dám phân tâm đi đối phó những người này.

Nhưng mà bây giờ không giống.

Có mệnh lệnh.

Nó muốn giết sạch những người này!

Sâu kiến đáng ghét!

Nương theo từng trận long ngâm, giữa thiên địa bắt đầu trở nên lạnh lẽo, đồng thời hàn phong thấu xương thổi loạn lên.

Hàn phong thấu xương nương theo băng tuyết giáng xuống vùng thiên địa này, phàm là những nơi Lẫm Đông Băng Long Vương đi qua thì tất cả đều hóa thành băng thiên tuyết địa.

Ngay cả Khúc Cảnh Hà cũng bị đông cứng!

Chớ đừng nói chi là hoa cỏ cây cối.

Không phải cường giả Địa Vô Cấm thì phàm là trong phạm vi ba ngàn mét quanh Lẫm Đông Băng Long Vương thì tất cả đều hóa thành tượng băng, hoàn toàn không thể động đậy.

Đây cũng là một trong số kỹ năng của Lẫm Đông Băng Long Vương — Lẫm Đông Tương Chí!

"Nguy rồi!"

"Mau bỏ đi!"

"Con Băng Long đó lao về phía chúng ta rồi."

Thấy cảnh này, vốn còn muốn đến trợ giúp Cảnh Vô Tính chạy trốn, hơn mười cường giả Già Thiên Lâu đó lập tức hoảng hồn.

Dồn dập hóa thành chim muông bắt đầu tản ra.

Thế nhưng Băng Long Vương hoàn toàn không chịu tha cho bọn họ đi.

Đã là kiến hôi.

Tại sao còn muốn quấy rối rồng?

Một tiếng long ngâm vang tận mây xanh, phong tuyết bạo loạn trở nên càng táo bạo hơn, phảng phất tận thế tới.

Tất cả đang bị đông cứng đều bị xoắn nát.

Cây cối như thế.

Sông núi cũng là như thế.

Người cũng như thế!

Theo sau đó, Lẫm Đông Băng Long Vương bắt đầu phun ra ngọn lửa màu xanh trắng, kèm theo từng đợt khí lạnh lan ra bốn phía.

Giống như Hắc Long Viêm của Hắc Long Vương, Băng Long Viêm của Băng Long Vương cũng là kỹ năng mạnh mẽ nhất của nó.

Hắc Long Viêm thôn phệ tất cả!

Băng Long Viêm đóng băng tất cả!

Trong phạm vi vạn mét, phàm những nơi Băng Long Viêm lướt qua, toàn bộ đều bị đóng băng lại trong nháy mắt.

Bao gồm cả cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu!

Mấy tên cường giả Già Thiên Lâu còn đang không ngừng thoát khỏi chiến trường nhìn lại thì phát hiện đã có mấy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm bị Băng Long Viêm đóng băng, dọa cho bọn họ sợ đến mức không dám quay đầu lại, liều mạng chạy ra ngoài.

Giờ phút này, bọn họ hoàn toàn không quan tâm đến chết sống của Cảnh Vô Tính nữa.

Thậm chí có chút hối hận khi đã giúp Cảnh Vô Tính công kích cường giả Bất Hủ Tông, giúp hắn có cơ hội chạy thoát.

Oanh ——

Oanh ——

【VIP】 Thiên Vô Cấm buông xuống! (2)

Kèm theo một tiếng rít lạnh lẽo của Băng Long Vương, một ít cường giả to gan của Già Thiên Lâu vẫn không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua.

Sau đó thấy được một cảnh tượng khiến cho bọn họ sợ hãi cả đời.

Cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm bị đông cứng bị Băng Long Vương đụng nát, toàn bộ thân thể vỡ thành mấy chục khối.

Đầu, chân, tay đã hoàn toàn tách ra.

Chỉ trong trăm hơi ngắn ngủi thì đã có năm sáu người chết.

Ôn Bình nhìn cảnh này, ít nhiều gì cũng có chút cảm giác mất mát.

Mà ba người Khôi Thanh thấy cảnh này thì lập tức càng gấp gáp hơn.

"Bất Hủ Tông… Ôn Bình… các ngươi chờ đó, sao các ngươi dám! Các ngươi sẽ trả giá thật lớn! Nhất định sẽ như vậy, gót sắt của đại quân Già Thiên Lâu sẽ sang bằng Bất Hủ Tông các ngươi! Đến lúc đó ta xem Ôn Bình ngươi chết như thế nào!"

Khôi Thanh liên tục hò hét, mạch thuật công kích Đao Ma cũng hung ác hơn mấy phần.

Hai người Vạn Chi và Bộ Tân cũng như thế.

Ôn Bình nghiêng người nhìn ba người Khôi Thanh, sau đó khẽ chế giễu: "Khôi Thanh, các ngươi hẳn là nên vui mừng đây là chỗ của các ngươi, có cường giả Thiên Vô Cấm trợ giúp. Nếu không có cường giả Thiên Vô Cấm, hôm nay các ngươi có thể còn sống rời đi hay không cũng là cả một vấn đề."

Nói xong, Đao Ma cũng cười lớn không thôi.

“Chỉ với các ngươi mà còn muốn san bằng Bất Hủ Tông, đánh thắng ta trước rồi nói.”

Thiên Sứ Chi Kiếm cuốn theo lực lượng Thiên sứ điên cuồng hạ xuống, một kiếm chém cho Vạn Chi lui lại, sau đó một kiếm nữa đánh nát mạch thuật của Bộ Tân.

“Đao Ma, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!” Khôi Thanh hận đến nghiến răng, nhưng không thể trêu vào Ôn Bình, chỉ có thể trút giận lên Đao Ma.

Đao Ma không nói chuyện, trực tiếp dùng Thiên Sứ Chi Kiếm đáp lại.

Đồng thời vung đũa phép lên.

Ma pháp tứ giai —— Vô Địch Thánh Quang lại phóng thích lần nữa!

Khi thánh quang buông xuống trên người Đao Ma, cũng có ý nghĩa là trong mười hơi, Đao Ma vô địch!

“Nếu ngươi đã muốn giết ta như vậy, ta sẽ giữ ngươi đến cuối cùng.” Sau khi phóng thích Vô Địch Thánh Quang, Đao Ma cũng không có lập tức phóng tới Khôi Thanh mà là nhào về phía Vạn Chi bên cạnh.

Mạnh mẽ chống đỡ mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm của Vạn Chi, sau đó Thiên Sứ Chi Kiếm cuốn theo lực lượng Thiên sứ chém thẳng vào vai Vạn Chi.

Một kiếm hạ xuống.

Cánh tay trái của Vạn Chi, đứt!

Thế nhưng Đao Ma còn chưa dừng lại, Thiên Sứ Chi Kiếm vẫn không ngừng vung chém, chỉ nhắm vào Vạn Chi, hoàn toàn không để ý đến hai người Khôi Thanh.

Cho dù hai người Khôi Thanh có công kích Đao Ma như thế nào thì Đao Ma vẫn sừng sững bất động.

“Lại là một chiêu này!”

Khôi Thanh liên tục gầm thét.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Vạn Chi bị Đao Ma không ngừng chém, linh thể hắn không ngừng bị thương nhưng hắn lại không làm gì được.

"Mạch thuật này chắc chắn là mạch thuật Thiên cấp!" Bộ Tân không ngừng công kích Đao Ma, đồng thời vừa bất đắc dĩ vừa tức giận nói.

Bất đắc dĩ ở chỗ tại sao Đao Ma có được mạch thuật Thiên cấp.

Tức ở chỗ cánh tay trái lẫn cánh tay phải của Vạn Chi lần lượt bị chém đứt, hắn chỉ có thể ở bên cạnh bất lực nhìn.

"Cứu ta!"

Bị chém đứt hai tay, Vạn Chi tắm máu tươi của mình quay qua nhìn hai người bên cạnh, tuyệt vọng kêu cứu.

Hắn muốn chạy trốn nhưng lại trốn không thoát.

Bởi vì nếu bây giờ hắn trốn thì sau lưng sẽ lộ ra với Đao Ma.

Vậy hắn chắc chắn phải chết!

Nếu không trốn thì hắn cũng khó sống.

Ngắn ngủi năm hơi, hai tay đã bị chém đứt.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, hắn dựa vào cái gì để chống đỡ?

Đao Ma nhe răng cười một tiếng, sau đó rất có hào hứng giúp Vạn Chi kêu cứu: "Khôi Thanh, Bộ Tân, các ngươi mau cứu hắn đi!"

Nói xong, Thiên Sứ Chi Kiếm trong tay càng hung ác hơn mấy phần.

Đồng thời bắt đầu nhắm thẳng vào đầu mà chém.

Đây là muốn giết Vạn Chi!

Hai người Khôi Thanh phát hiện được mục đích của hắn thì trên mặt lập tức lộ vẻ hoảng sợ, sau đó tuyệt vọng không ngừng công kích Đao Ma.

Bọn họ biết làm như vậy vô dụng.

Nhưng lại không còn cách nào khác.

“Chết đi.”

Thiên Sứ Chi Kiếm của Đao Ma chém nát mạch thuật của Vạn Chi, hạ thẳng xuống trán Vạn Chi.

Nhưng vào lúc này.

Một đạo kinh hồng màu hồng đột nhiên xuất hiện trong thiên địa, lú ra từ mây xanh trên chân trời, bay thẳng tới ngực Đao Ma.

Tốc độ nhanh chóng, Đao Ma ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

“Cái gì!”

Đao Ma giật mình.

Nhưng khi phản ứng lại thì đạo kinh hồng màu hồng đó đã đánh trúng ngực Đao Ma.

Phanh ——

Một kích, Đao Ma bay ngược ngàn trượng.

Sau đó một tiếng nói già nua đột nhiên từ trong mây xanh vọng ra.

“Vậy mà không chết?”

Trong giọng nói này có chút nghi ngờ, ngạc nhiên.

Trong nháy mắt khi giọng nói này xuất hiện, trên mặt Khôi Thanh, Vạn Chi, Bộ Tân và Cảnh Vô Tính đã rơi vào cùng đồ mạt lộ lập tức xuất hiện ánh sáng hi vọng.

“Khương tiền bối!”

“Khương tiền bối!”

“Khương tiền bối!”

Khôi Thanh đồng thời hô.

Cảnh Vô Tính thì vội vàng kêu cứu: “Khương tiền bối cứu ta… cứu ta!”

“Bất Hủ Tông, các ngươi khiến cho cho ta rất bất ngờ. Không ngờ các ngươi còn dám đánh đến địa bàn của Già Thiên Lâu ta, còn hủy Di Thiên Thành, giết nhiều cường giả Chiến bộ như vậy.” Kèm theo giọng nói này xuất hiện, một lão giả râu bạc trắng bồng bềnh từ trong biển mây đi ra.

Hắn cưỡi một con Yêu Thần Dực tộc khí tức không thua gì đám người Khôi Thanh.

Hình thù quái dị, có ba cái đầu, trong hai con người trên mỗi một cái đầu đều có ngọn lửa màu vàng cháy hừng hực.

Toàn thân màu đỏ rực, có một đôi cánh thịt dài mấy trăm trượng, khi cánh thịt giang ra, che khuất bầu trời.

Khi nhìn thấy Mộc Long, Hắc Long Vương và Băng Long Vương, trong ánh mắt không có toát ra vẻ sợ hãi mà ngược lại còn chiến ý sôi trào.

Rõ ràng, đẳng cấp huyết mạch của nó không thấp!

Có một con Yêu Thần Dực tộc như vậy làm thú cưỡi, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn lão giả này là một tên cường giả Thiên Vô Cấm.

“Về nhanh như vậy.” Ôn Bình có chút bất ngờ, nhưng mà cũng không có cảm thấy quá đáng.

【VIP】 Già Thiên Lâu chi quang

Chẳng qua là tiếc cho kế hoạch của hắn.

Mới đầu, nếu như có thêm chút thời gian nữa thì hắn có thể giết Cảnh Vô Tính, sau đó lại thử giết Vạn Chi hoặc là Bộ Tân.

Có thể giết thêm một người thì hắn sẽ có thêm một bộ thi thể có thể khống chế nữa.

Loại người như bọn người Cảnh Vô Tính, chỉ cần bị Vong Linh Triệu Hoán Thuật gia trì thì thực lực tuyệt đối sẽ tăng vọt đến ngang cấp với Băng Long Vương và Hắc Long Vương.

Lại thêm đặc tính bất tử, như vậy mới đúng là vô địch dưới Thiên Vô Cấm.

Thực lực tổng hợp của Bất Hủ Tông sẽ tăng thêm nữa.

Dù sao kẻ địch của Bất Hủ Tông không chỉ có Già Thiên Lâu.

Còn có U Quốc!

Lão giả đưa mắt nhìn tất cả mọi người, sau đó dừng lại ở đầu phi thuyền, ánh mắt lấp lánh khóa chặt Ôn Bình.

“Ngươi chính là Ôn Bình?”

Trong mắt của hắn có một sợi sát ý bén nhọn.

Ôn Bình cảm nhận được, cho nên trong lòng lập tức cảnh giác.

Bởi vì phi thuyền của hắn còn chưa đủ để ngăn cản cường giả Thiên Vô Cấm công kích.

Nếu như cường giả Thiên Vô Cấm muốn ra tay giết hắn thì hắn phải lập tức mở truyền tống trận truyền tống mình về, nếu không thì rất có thể sẽ bị giết.

“Mau giết!” Cho nên Ôn Bình không có trả lời cường giả Thiên Vô Cấm họ Khương mà lập tức ra lệnh cho bọn Mộc

Long.

"Ngươi dám!"

Lão giả gầm thét một tiếng.

Khí tức Thiên Vô Cấm lập tức trùng trùng điệp điệp bao phủ.

Ép cho vùng thiên địa này cũng có chút không thở nổi.

Khi khí thế của lão giả họ Khương khuếch tán trong vùng thiên địa này, đồng thời ép tới bọn Mộc Long. Cho dù là đang ở trong hộ thuẫn bảo hộ của phi thuyền nhưng Ôn Bình cũng có thể cảm nhận rõ ràng được luồng khí tức khủng bố khiến cho người ta hít thở không nổi đó.

Suy cho cùng thì vẫn là cường giả Thiên Vô Cấm, cho dù chỉ phóng khí tức ra thì cũng đã khiến cho người ta không rét mà run.

Nếu như ra tay thì sợ là bọn Mộc Long cùng tiến lên cũng không chắc sẽ là đối thủ.

Trước kia Ôn Bình hoàn toàn chỉ biết về Thiên Vô Cấm qua khái niệm, hắn biết Thiên Vô Cấm mạnh mẽ nhưng khi có một tên cường giả Thiên Vô Cấm chân chính đứng trước mặt hắn thì hắn mới hiểu được rốt cuộc cường giả Thiên Vô Cấm mạnh mẽ cỡ nào.

Vô địch dưới Thiên Vô Cấm?

Nghe thì có vẻ như rất mạnh.

Nhưng trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm chân chính thì vẫn rất nhỏ bé.

Cũng như vừa rồi, lão giả họ Khương phát ra một đòn công kích Đao Ma, Ôn Bình nhìn ra được, đó chỉ là một đòn rất tùy tiện. Bởi vì lão giả họ Khương ngay cả mạch môn cũng không có mở ra, cho nên chứng minh hắn chỉ hơi khu động một chút xíu mạch khí mà thôi.

Chỉ là một đòn tùy tiện như vậy mà nếu không phải Đao Ma đang ở trong giai đoạn vô địch, có thể miễn dịch bất kỳ công kích gì thì vừa rồi, cho dù Đao Ma may mắn không chết

nhưng chắc chắn cũng mất sức chiến đấu. Mà khi đã không còn sức chiến đấu thì cách cái chết cũng không xa.

Bọn người Khôi Thanh sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội giết chết Đao Ma nào.

"Không bị ảnh hưởng?" Đúng lúc này, lão giả họ Khương lại ngạc nhiên lên tiếng, giống y như cảm thán về Đao Ma lúc nãy.

Bị uy áp khủng bố của mình đè xuống mà mấy con Yêu Thần của Bất Hủ Tông này lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Không phải như vậy chứ.

Bình thường, cường giả vô địch Thiên Vô Cấm bị uy áp của mình đè xuống, tuy rằng không là hoàn toàn bị áp chế đến không thể động đậy nhưng ít nhất bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng, thực lực tổng hợp sẽ giảm bớt đi nhiều, tốc độ cũng sẽ trở nên chậm.

Cho dù là Long tộc thì cũng không ngoại lệ mới đúng.

Hắn cũng không phải là chưa từng đồ Long, đồng thời Long tộc chết ở trong tay hắn cũng không phải một hai con.

"Bất Hủ Tông, Bất Hủ Tông, ngươi khiến cho lão già ta vô cùng vui mừng, kinh ngạc. Ta cũng tò mò muốn biết rốt cuộc là người đứng sau lưng các ngươi là ai?" Bởi vì ngạc nhiên nghi ngờ khiến cho lão giả họ Khương càng thêm hứng thú với Bất Hủ Tông.

Hắn cảm thấy nếu như không phải có một vị cường giả Thiên Vô Cấm mạnh mẽ dạy dỗ thì chắc chắn không dạy dỗ ra được người và Yêu Thần như vậy.

Người là chỉ Đao Ma.

Yêu Thần thì đương nhiên là chỉ bọn Mộc Long.

Ôn Bình nghe lão giả họ Khương nói vậy thì vẻ mặt cẩn thận, không dám trì hoãn chút nào, nói thẳng: "Mộc Long, ngươi đi ngăn cản cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu. Cảnh Vô Tính cùng đồ mạt lộ giao cho bọn Hắc Long giết."

Mắt thấy chiến lợi phẩm tới tay, Ôn Bình không muốn làm mất đi.

Cảnh Vô Tính, tất sát!

Lão giả họ Khương nghe Ôn Bình nói như vậy thì không những không giận mà còn cười, thân thể chậm rãi bay lên từ lưng Yêu Thần Dực tộc, sau đó lơ lửng trên không trung quan sát Ôn Bình và bọn Mộc Long.

"Không cần phải gấp, hôm nay các ngươi một người cũng không đi được. Nếu như các ngươi cho là mình có thể thông qua Khúc Cảnh thông đạo rời đi thì lão già ta có thể nói cho các ngươi biết một tin tức không ổn, đó là Khúc Cảnh thông đạo là do lão già ta xây dựng, lão già ta cũng có thủ đoạn đóng nó lại." Nói xong, lão giả họ Khương chấn động mạch môn.

Phanh ——

Tay trái Thông Huyền mạch môn, tay phải Sung Doanh mạch môn, ngực Tụ Thần mạch môn, dưới chân Cuồng Chấn mạch môn, sau lưng Luyện Dị mạch môn —— ngũ mạch đều mở!

Giờ khắc này, sắc mặt đám người Khôi Thanh chuyển qua kính sợ và hưng phấn.

Bọn họ được cứu.

Đám cường giả Già Thiên Lâu còn đang trốn đi và dân chúng Di Thiên Thành cũng đều lần lượt quay đầu lại, lòng đầy vui vẻ nhìn cảnh này.

"Có cường giả Thiên Vô Cấm đến rồi!"

"Chuyện gì?"

"Cái đó!"

"Đúng là cường giả Thiên Vô Cấm! Rốt cuộc cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu chúng ta đã đến."

"Rốt cuộc cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu ta cũng giáng lâm, những huynh đệ Chiến bộ ta không có chết uổng, món nợ máu của bọn họ có thể trả được rồi. Bất Hủ Tông, đến lượt các ngươi chảy máu!"

【VIP】 Già Thiên Lâu chi quang (2)

“Các vị, các ngươi còn chạy cái gì? Chúng ta đứng đây nhìn tiền bối Già Thiên Lâu chúng ta giết đám gà đất chó sành của Bất Hủ Tông đó. Chẳng phải sung sướng sao! Mẹ, cho rằng Già Thiên Lâu ta không người nào sao? Cho rằng địa bàn của Già Thiên Lâu ta là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Trong cơn hưng phấn như thủy triều, đám người vốn chỉ lo thoát khỏi chiến trường bắt đầu ngừng lại, từng người quay đầu lại, nhìn lão giả họ Khương trên bầu trời, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào cái mạch môn thứ năm sau lưng hắn!

Trước đó bọn họ khủng hoảng cỡ nào, biệt khuất cỡ nào thì bây giờ bọn họ hưng phấn và kích động bấy nhiêu đó.

Bởi vì Già Thiên Lâu luôn là tín ngưỡng của bọn họ, khi Bất Hủ Tông phá hư tín ngưỡng của bọn họ, khiến cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng, có người đột nhiên xuất hiện cứu vớt tín ngưỡng của bọn họ, tâm tình này là mấy người không có tín ngưỡng hoàn toàn không hiểu được.

Cho nên bọn họ mới đều dừng bước, ngừng chân đứng xa nhìn tất cả những chuyện này, quên đi chuyện nếu như chiến đấu lan đến gần bọn họ thì chắc chắn bọn họ sẽ chết.

Cùng lúc đó, ngay trong khoảnh khắc khi lão giả họ Khương mở mạch môn ra, từng sợi mạch khí màu đỏ thắm từ trong mạch môn của lão giả họ Khương chui ra, bay về phía Khúc Cảnh thông đạo. Khúc Cảnh thông đạo vốn đang rộng mở nhưng theo từng sợi mạch khí màu đỏ thắm đi vào, cửa vào bắt đầu khép kín lại, trong hai cái hô hấp ngắn ngủi thì đã hoàn toàn khép kín lại, con đường duy nhất rời khỏi địa bàn của Già Thiên Lâu tan biến như thế.

Lão giả họ Khương lẳng lặng nhìn Khúc Cảnh thông đạo đóng lại, sau đó cười như không cười nhìn Mộc Long đang lao tới mình, nói: “Khoảng cách lần đồ Long trước đã hơn ba trăm năm, vốn cho rằng lần trước Yêu tộc nội loạn đã khiến cho

Long tộc mai danh ẩn tích trên thế giới này. Không ngờ hôm nay lại đồng thời gặp ba con, chỉ tiếc, các ngươi đều quá yếu."

Nói xong, lão giả họ Khương còn lắc đầu, giống như là rất thất vọng.

Khi hắn lắc đầu xong, tay phải chậm rãi giơ lên. Ngón trỏ chỉ vào đầu Mộc Long, sau đó mạch môn chấn động mạnh, một đạo hỏa tuyến giản dị tự nhiên bắn ra.

Nhưng khi đạo hỏa tuyến này bay ra được mười trượng, trăm trượng thì giản dị tự nhiên vốn có không còn sót lại chút gì, thay vào đó là một luồng sát ý cực kỳ lăng lệ. Sát ý này hội tụ thành một điểm, đánh trúng mũi nhọn hỏa tuyến, mặc dù không bì được sát ý mênh mông sục sôi nhưng lại khiến cho người ta kinh hãi hơn cả sát ý phô thiên cái địa.

"Một chỉ này, mặc dù chỉ là một đòn công kích của Thiên Vô Cấm bình thường, nhưng đủ để giết chết bất cứ người dưới Thiên Vô Cấm nào. Mộc Long, ngươi chống đỡ được sao?"

Lão giả họ Khương khẽ chế giễu một tiếng, sau đó nhìn khoảng cách của hỏa tuyến với Mộc Long càng ngày càng gần.

Nhưng vào lúc này, tiếng kêu thảm của Cảnh Vô Tính lại vang lên trước.

Ám Lưu Tịch Diệt hóa thành khói đen lượn lờ, chui từ trong thân thể Cảnh Vô Tính ra, cùng thời điểm đó, Hắc Liêm to lớn cũng chẻ đôi thân thể Cảnh Vô Tính.

Từ đầu đến mông, Ám Lưu Tịch Diệt chém hắn thành hai khúc!

Máu tươi bắn ra trên trời, hóa thành một trận mưa máu đỏ tươi.

Trước khi chết, Cảnh Vô Tính tuyệt vọng nhìn lão giả họ Khương, miệng vẫn không quên kêu cứu: "Khương tiền bối, cứu… ta…"

"Cảnh huynh!"

"Cảnh huynh!"

Ba người Khôi Thanh kinh ngạc nhìn Cảnh Vô Tính bị Ám Lưu Tịch Diệt chém ra làm hai khúc, sau đó bị Hắc Long tùy ý dùng long trảo chộp lấy.

Ba người đều cho là Khương tiền bối đến thì có thể khiến cho thế cục nghịch chuyển, có thể cứu Cảnh Vô Tính đang nguy cơ sớm tối, nhưng mà vẫn không thể thay đổi vận mệnh của Cảnh Vô Tính.

Sao Bất Hủ Tông dám?

Khúc Cảnh thông đạo bị phong bế, bọn họ còn dám giết người của Già Thiên Lâu.

Mà còn là giết Cảnh Vô Tính ngay trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu.

Các cường giả của Chiến bộ với người của Di Thiên Thành vốn đang ngừng chân đứng xa nhìn cũng đều không dám tin tưởng, nhìn chằm chằm bầu trời, phẫn nộ trong lòng như núi lửa phun trào.

Ý nghĩ của bọn họ cũng không khác gì ba người Khôi Thanh.

Bọn họ đều ngạc nhiên nghi ngờ, sao Bất Hủ Tông dám giết người của Già Thiên Lâu bọn họ ngay trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm.

“Bất Hủ Tông này điên rồi sao? Còn dám giết Chiến Thần của Già Thiên Lâu ngay ở trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu ta, không sợ sau khi giết bọn họ thì Khương tiền bối trực tiếp tiến vào Hồ Thiên Địa, tàn sát hết Hồ Thiên Địa sao?”

“Không cần biết bọn họ có sợ hay không. Huyết thù như thế, nếu không giết sách toàn bộ sinh linh trong Hồ Thiên Địa thì khó mà giải được mối hận trong lòng ta!”

Từng tiếng gầm thét phẫn nộ từ trong biển người bạo phát ra.

Nếu không phải trận đại chiến này bọn họ tham dự không được thì bọn họ rất muốn xông tới, xé nát người của Bất Hủ Tông.

Khi quần tình xúc động, một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm may mắn trốn thoát khỏi tay Băng Long đứng trên bầu trời trầm giọng nói: “Chư vị an tâm chớ vội, bây giờ Bất Hủ Tông điên cuồng chỉ có thể chứng minh bọn họ tuyệt vọng cỡ nào. Cảnh Vô Tính tiền bối chết, sẽ không chết vô ích, chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ trả giá gấp trăm lần nghìn lần, đến lúc đó bản tọa sẽ tự mình dẫn các ngươi tiến vào Hồ Thiên Địa, rửa sạch cái nhục ngày hôm nay cho Già Thiên Lâu! Báo thù rửa hận cho người đã hy sinh của Già Thiên Lâu ta!”

Tiếng hoan hô, tiếng rống giận dữ như là sóng lớn thao thao bất tuyệt, vang tận mây xanh, cũng khiến cho lão giả họ Khương lên cơn giận dữ, lông mày đều run.

“Bất Hủ Tông!”

Lão giả họ Khương nổi giận gầm lên một tiếng, hỏa tuyến cũng theo tiếng mà bắn trúng Mộc Long.

Oanh.

Nhưng mà trong khoảnh khắc khi hỏa tuyến chạm vào đầu Mộc Long, tình huống hoàn toàn không giống như lão giả họ Khương nghĩ, trực tiếp xuyên qua đầu Mộc Long.

【VIP】 Cường giả Thiên Vô Cấm nổi giận

Đạo hỏa tuyến đó lại bị long lân của Mộc Long hoàn toàn ngăn cản, cuối cùng bất đắc dĩ nổ tung, ngay cả thương làm tổn thương một mảnh long lân của Mộc Long cũng không làm được.

Hỏa diễm bởi vì nổ túc mà khuếch tán, Mộc Long lông tóc không thương từ trong đó chui ra, dưới ánh nhìn khiếp sợ của lão giả họ Khương, lão tới đánh hắn.

“Lông tóc không thương?”

“Sao có thể như vậy được?”

“Ngươi có thân thể Yêu Tổ!”

“Ngươi chỉ là một Yêu Thần, nhưng mà lại sớm có được thân thể Yêu Tổ, sao có thể như vậy được?”

Lão giả họ Khương liên tục than thở, bởi vì hắn thấy được hình ảnh trước nay chưa từng thấy.

Đương nhiên, nếu như chỉ là chưa từng thấy thì thân là một vị cường giả Thiên Vô Cấm đã sống mấy trăm năm, hắn còn không đến mức phải thất thố như vậy.

Hắn thất thố là vì Mộc Long hoàn toàn phá vỡ quy tắc của thiên địa.

Không thành Yêu Tổ, tại sao lại có thân thể Yêu Tổ?

Không thành Yêu Tổ, sao có thể có được thân thể Yêu Tổ?

Cũng giống như chuyện không thành Thiên Vô Cấm thì sao cơ thể tu luyện mạch thuật Thiên cấp?

Thế nhân đều truyền tai nhau, nếu như được Thiên Vô Cấm truyền thụ thì dưới Thiên Vô Cấm cũng có thể tu luyện mạch thuật Thiên cấp.

Nhưng mà chỉ có cường giả Thiên Vô Cấm chân chính mới hiểu được đây là chuyện hoàn toàn không thể.

Bởi vì mạch thuật Thiên cấp không chỉ đơn giản là tu luyện mạch thuật, khống chế mạch khí!

"Còn có rất nhiều thứ khiến cho ngươi không ngờ tới nữa đó." Ôn Bình nhìn lão giả họ Khương, thoải mái cười thành tiếng, sau đó đưa mắt nhìn Vạn Chi.

Giờ phút này, Vạn Chi đã bị Đao Ma đánh cho trọng thương, nếu như không giết thì không phải là đáng tiếc lắm sao?

Một công cụ tốt như vậy, sao có thể nói từ bỏ thì từ bỏ?

Giết Vạn Chi sau đó rút lui cũng không muộn!

Cầu phú quý trong nguy hiểm!

"Lại giết!"

Ôn Bình lại hạ lệnh, Lẫm Đông Băng Long Vương, Minh Giới Hắc Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt thay đổi hướng đi, nhào về phía ba người Khôi Thanh.

Rõ ràng là nhào tới chỗ ba người nhưng thật ra thì mục tiêu từ đầu đến cuối chỉ có Vạn Chi.

"Lẽ nào các ngươi cho là lão phu không làm gì được các ngươi sao?" Lão giả họ Khương thấy cảnh này thì tức sùi bọt mép, mạch môn chấn động!

Phanh.

Năm mạch cùng chấn động!

"Thân thể Yêu Tổ thì đã sao? Suy cho cùng thì vẫn không phải là Yêu Tổ!"

Gầm lên một tiếng, sau đó lão giả họ Khương đột nhiên nâng một cánh tay lên, sau đó đập mạnh xuống.

Vùng thiên địa này cũng biến đổi theo đó, trong nháy mắt khi lão giả họ Khương giơ tay lên, biển lửa vô biên bắt đầu từ trong thân thể hắn lan tràn ra xung quanh, trong nháy mắt đã che phủ bầu trời Di Thiên Thành, khiến cho người ta hít thở

không thông, cảm giác nóng bỏng và áp lực khủng bố khiến cho những người đáng đứng xem cách đó vạn mét đều sợ hãi.

Khi lão giả họ Khương đưa tay ép xuống, biển lửa vô tận đó cũng ép xuống, có vẻ như không chỉ là muốn đối phó Mộc Long và Hắc Long, mà là muốn hủy diệt toàn bộ thế giới.

Nhìn cảnh này, lại cảm nhận được lực lượng đến từ cấp bậc Thiên Vô Cấm chân chính, sắc mặt Ôn Bình cứng lại, thầm nghĩ trong lòng: Thiên Vô Cấm quả là Thiên Vô Cấm, nghiêm túc lại, mạch thuật đánh ra đúng là không phải dưới Thiên Vô Cấm có thể ngăn cản được.

Thấy biển lửa nhanh chóng rơi xuống, Ôn Bình dẹp ngay ý nghĩ tiếp tục ở lại Di Thiên Thành, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp mở truyền tống trận ra.

Bởi vì phi thuyền của hắn không cản được một đòn này!

Chính hắn cũng không có thủ đoạn gì có thể để cho mình bình yên vô sự trong biển lửa này.

Có lẽ thử một chút thì hắn sẽ phát hiện mình có thủ đoạn sống sót, nhưng Ôn Bình không muốn dùng tính mạng của mình mạo hiểm.

Sơn thủy vĩnh viễn không gặp lại.

Đối phó Già Thiên Lâu, không chỉ nhất thời.

Ngược lại cũng đã đạt được mục đích của hắn, tiếp theo giao cho bọn Mộc Long là được.

Oanh

Truyền tống trận mở ra!

Trên bầu trời, một tia sáng trắng hạ xuống, xuyên thấu biển lửa, che mất phi thuyền và Ôn Bình trên phi thuyền.

Khi bạch quang tiêu tán, phi thuyền tan biến vô tung vô ảnh.

Ôn Bình cũng không thấy bóng dáng.

Tất cả những thứ này, người trong chiến trường không nhìn thấy nhưng cường giả Già Thiên Lâu ở xa xa lại thấy rõ rõ

ràng ràng.

Nhưng mà cho dù bọn họ có ngạc nhiên như thế nào thì lúc này Ôn Bình đã về tới Bất Hủ Tông.

Ôn Bình vốn định tiếp dẫn Đao Ma về luôn nhưng không ngờ Đao Ma lại từ chối Ôn Bình, nói còn muốn chém ra một kiếm cuối cùng.

Ôn Bình chỉ cười một tiếng, hắn đại khái đoán được Đao Ma muốn làm gì, cũng không có vội vã dùng truyền tống trận đưa hắn về tông.

Đao Ma rất khùng.

Chuyện này Ôn Bình biết.

Đồng thời Ôn Bình cũng biết, trong đầu hắn đã có ý so chiêu với cường giả Thiên Vô Cấm một chút.

Bây giờ cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu đang ở trước mắt, sao Đao Ma có thể cam lòng bỏ qua cơ hội lần này được?

Theo truyền tống trận rời đi, Ôn Bình lập tức đi Tẫn Tri Lâu, thông qua hình ảnh Hắc Ảnh truyền lại mà quan sát tình huống trong Di Thiên Thành.

Biển lửa đã hoàn toàn đè xuống.

Mộc Long đứng mũi chịu sào, thấy mình chạy không khỏi biển lửa này thì Mộc Long lợi dụng thân rồng trực tiếp đón đỡ công kích của lão giả họ Khương. Nhưng mà mặc dù Mộc Long có thân thể Yêu Tổ nhưng trong nháy mắt khi bị biển lửa trùng kích, Mộc Long vẫn bị cưỡng chế đánh rớt xuống đất.

Lão giả họ Khương dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống Mộc Long bị biển lửa ngăn chặn và bọn Lẫm Đông Băng Long Vương, sau đó đằng đằng sát khí phẫn nộ quát: “Ba con rệp, sao dám xâm phạm địa bàn Già Thiên Lâu ta! Hôm nay, lão phu muốn dùng máu của các ngươi để tế điện vong hồn Già Thiên Lâu ta.”

Oanh ——

Biển lửa đột nhiên nhanh chóng rơi xuống.

Nó trấn áp Mộc Long, lan tới chỗ Lẫm Đông Băng Long Vương và Minh Giới Hắc Long Vương gần nó nhất, tốc độ nhanh chóng, hoàn toàn không cho lưỡng long có bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Lưỡng long vốn định vọt thẳng tới chỗ Vạn Chi, lấy mạng đổi mạng.

Giết một Vạn Chi đã trọng thương, nếu như lưỡng long bùng nổ toàn bộ lực lượng toàn lực ứng phó thì đơn giản như là lấy đồ trong túi.

【VIP】 Già Thiên Lâu bắt đầu phản kích?

Nhưng mà trong chớp mắt, Lẫm Đông Băng Long Vương, Minh Giới Hắc Long Vương lần lượt bị biển lửa trấn áp.

Thời khắc lâm nguy, Minh Giới Hắc Long Vương dùng Hắc Long Viêm kháng cự, cuồn cuộn Hắc Long Viêm cuốn theo Hắc Long Vương đánh thẳng vào biển lửa không ngừng hạ thấp xuống.

Lẫm Đông Băng Long Vương thì dùng Băng Long Viêm chống lại, gió tuyết đầy trời cùng với lạnh lẽo cực hạn lập tức bao phủ biển lửa, cố gắng đóng băng biển lửa.

Nhưng mà lưỡng long chống cự không tới một hơi thở ngắn ngủi thì đã bị biển lửa vô tình thôn phệ, sau đó từng tiếng long ngâm thê lương vang lên.

Tiếng long ngâm thê lương này vang lên rung trời, kéo dài ròng rã năm cái hô hấp.

Năm cái hô hấp sau, tiếng long ngâm hơi ngừng!

“Chỉ như vậy?” Lão giả họ Khương cười lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy xem thường, khinh miệt: “Chỉ có chút thực lực bé nhỏ như thế mà cũng dám xông vào địa bàn của Già Thiên Lâu ta, hủy một thành của Già Thiên Lâu ta, giết người của Già Thiên Lâu ta?”

Vừa mới trào phúng xong.

Lão giả họ Khương lại đằng đằng sát khí gầm một tiếng.

“Ngươi cũng dũng cảm lắm, còn dám chó cùng rứt giậu!”

Lúc này, biển lửa chia đôi, phân ra ba đạo hỏa tuyến bay múa, dùng tốc độ như kinh lôi nhào về phía ba người Khôi Thanh, bọc ba người lại.

Ám Lưu Tịch Diệt hóa thành khói đen, giơ cao Hắc Liêm, mục tiêu chỉ thẳng vào Vạn Chi, Hắc Liêm cũng rơi xuống

trong khoảnh khắc này.

Nếu như một lưỡi hái này đánh trúng Vạn Chi.

Vạn Chi không chết cũng phải gần chết.

Nhưng mà Hắc Liêm bổ vào hỏa tuyến hóa thành vòng bảo hộ hình tròn, không những không thể giết chết Vạn Chi mà còn làm cho mình vỡ nát.

Đột ngột.

Biển lửa vượt qua ba người Khôi Thanh, ầm ầm hạ xuống!

Phanh ——

Ám Lưu Tịch Diệt bị biển lửa trấn áp, thôn phệ trong nháy mắt, hoàn toàn không có cơ hội phản ứng.

Giờ phút này, chỉ có Đao Ma còn bình yên vô sự đứng trên mặt đất, thế nhưng biển lửa trên đỉnh đầu cách hắn cũng càng ngày càng gần.

Tử vong đang nhanh chóng tới gần.

Nhưng mà Đao Ma lại nở một nụ cười cực kỳ hưng phấn, lực lượng Thiên sứ trong thân thể bùng nổ mạnh trước nay chưa từng có.

Tất cả dược lực còn sót lại của Phá Kính Đan đều hóa thành lực lượng Thiên sứ, những lực lượng Thiên sứ này đều vọt vào trong Thiên Sứ Chi Kiếm.

Thiên Sứ Chi Kiếm vốn thánh khiết dần dần biến thành màu đỏ thắm, khí tức vốn thánh khiết bỗng nhiên bị khí tức sát phạt khổng lồ thay thế.

Giờ khắc này, Thiên Sứ Chi Dực vốn thánh khiết bắt đầu thuế biến, tràn ngập khí tức sát phạt huyết sắc.

Sát lục Thiên sứ!

Sinh ra ngay trong lúc này!

Như vậy cũng có nghĩa là ma pháp tứ giai —— Thiên Sứ Hàng Lâm của Đao Ma vì dược lực mạnh mẽ của Phá Kính Đan duy trì mà độ thuần thục bị cưỡng chế tăng từ cảnh giới nhập môn đến cảnh giới tiểu thành.

“Lâm trận đột phá?”

Lão giả họ Khương kinh ngạc hô, sau đó lại không để ý chút nào, cười khẽ một tiếng.

“A, giờ phút này mà còn có thể đột phá, cũng coi như một cường giả dưới Thiên Vô Cấm. Đáng tiếc, ngươi chọn sai thế lực, ngươi chỉ có thể tiếc nuối chết đi.”

Nói xong, lão giả họ Khương nhìn xuống Đao Ma, nhìn Đao Ma giơ kiếm trong tay lên, chém ra một đạo kiếm khí màu đỏ thắm mấy trăm trượng.

Trong kiếm quang tràn ngập nhiều loại sức mạnh.

Nhiều loại sức mạnh này khiến cho lão giả họ Khương cũng không nhịn được mà rung động.

Mặc dù hắn không biết lực lượng ẩn chứa trong kiếm quang là cái gì, nhưng hắn dám khẳng định kiếm mang này đã tới rất gần với cảnh giới Thiên Vô Cấm.

Có thể giết bất cứ người nào trong bọn người Khôi Thanh!

“Đây là giãy dụa cuối cùng của ngươi sao?”

Nhìn kiếm mang bổ về phía biển lửa, lão giả họ Khương lạnh nhạt nỉ non một câu, trong ánh mắt không có nổi lên bất kỳ gợn sóng nào khi Đao Ma phản kích.

Hắn chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Bởi vì Đao Ma quá không tự lượng sức.

Sau một khắc, kiếm mang bổ trúng biển lửa.

Nhưng mà như là trâu đất xuống biển, kiếm mang không chỉ không có lật được bất kỳ gợn sóng nào mà còn bị biển lửa nuốt chửng trong nháy mắt.

Thấy cảnh này, Đao Ma bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nói nhỏ: “Hóa ra Thiên Vô Cấm mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng nhiều… rất muốn làm thịt hắn.”

Dứt lời, một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống.

Oanh ——

Bạch quang đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên tan biến.

Trong khoảnh khắc khi bạch quang tan biến, biển lửa đầy trời ầm ầm rơi xuống đất.

Một kích này, đại địa sụp đổ, sông núi sụp đổ, Di Thiên Thành chỉ còn lại chút đổ nát cũng hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Trong vạn trượng, tất cả đều không còn.

Sau một kích, lão giả họ Khương rất tự nhiên thu tay lại, đứng chắp tay ngạo nghễ ở trên không trung, lẳng lặng quan sát phía dưới.

Khi không nhìn thấy bóng dáng của Đao Ma, Mộc Long thì lão giả họ Khương đóng mạch môn lại, sau đó khẽ trào phúng một tiếng.

"Một đám tôm tép nhãi nhép, chẳng lẽ các ngươi nghĩ mình có thể tùy ý làm bậy trước mặt Già Thiên Lâu thật sao? Trước đó lão phu không đến, chẳng qua là xem các ngươi như sâu kiến, không muốn tự mình ra tay. Không ngờ lão phu khinh thường khiến cho các ngươi dựa vào đó mà càn rỡ."

Dứt lời, lão giả họ Khương thở một hơi dài, phun ra hơn nửa lửa giận trong lồng ngực.

Tuy rằng lửa giận tiêu tán hơn phân nửa nhưng trong lòng lão giả họ Khương vẫn còn chưa hết giận.

Nếu như gặp được cường giả U Quốc tàn sát người của Già Thiên Lâu hắn thì hắn cũng sẽ không tức giận như vậy.

Bởi vì U Quốc và Già Thiên Lâu có thế lực ngang nhau.

Nhưng lúc này, người tàn sát Chiến bộ của Già Thiên Lâu lại là một cái Bất Hủ Tông nho nhỏ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sâu kiến lớn lối như thế.

Sâu kiến thì nên có giác ngộ của sâu kiến, rửa sạch cổ chờ bị giết là được, lại còn dám phản kháng lại gót sắt của Già Thiên Lâu.

Phản kháng còn chưa đủ.

Còn dám giết vào trong địa bàn của Già Thiên Lâu.

Cho là mình rất mạnh?

Mạnh mẽ như U Quốc?

Ngay lúc đó, vòng bảo hộ bằng hỏa diễm vòng quanh ba người Khôi Thanh bắt đầu chậm rãi thối lui, mặt mũi tràn đầy thoải mái, ba người Khôi Thanh nhịn không được lộ vẻ vui mừng.

【VIP】 Chiến Thần lại chết

Biệt khuất khi bị bọn Mộc Long đè lên đánh, thất bại của Chiến bộ, Di Thiên Thành bị hủy diệt, toàn bộ lửa giận đều tiêu tán trong khoảnh khắc.

"Kết thúc."

Vạn Chi bưng ôm lấy cánh tay trái, cảm thán một tiếng.

Khôi Thanh, Bộ Tân nhìn nhau, khóe miệng nở một nụ cười vui sướng.

"Bất Hủ Tông, Yêu Thần của các ngươi rất mạnh mẽ, nhưng trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm thì có thể làm được gì chứ? Chỉ trong nháy mắt thì đã biến thành tro bụi."

Đây là lực lượng của Già Thiên Lâu!

Bất Hủ Tông người có Yêu Thần mạnh mẽ cỡ nào thì đã sao?

Trước mặt Thiên Vô Cấm, cái gọi là vô địch dưới Thiên Vô Cấm thì ngay cả một chút xíu hy vọng sống cũng không có.

Năm cái mạch môn áp chế bốn cái mạch môn, có thể nói là trí mạng, cũng không phải là một câu vô địch dưới Thiên Vô Cấm có thể sáng được.

Đạo hồng câu này còn lớn hơn khoảng cách giữa nửa bước Địa Vô Cấm và Địa Vô Cấm.

Khi Bộ Tân vừa dứt lời, Khôi Thanh lập tức nói tiếp: "Bộ huynh, tiếp theo nên là Chiến bộ ta phản kích! Cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Bất Hủ Tông đã chết hết, tông chủ Ôn Bình cũng chết trong tay Khương tiền bối. Tất cả tổn thất mà chúng ta phải chịu thì phải để cho Bất Hủ Tông trả lại gấp trăm nghìn lần!"

Bộ Tân gật đầu.

Vạn Chi đưa mắt nhìn tay cụt của mình, cũng cắn răng gật đầu.

Đã đến lúc Chiến bộ phản kích!

Trong Tẫn Tri Lâu, Trần Hiết thấy cảnh này thì kinh hãi ngồi dậy.

Khi Lẫm Đông Băng Long Vương, Minh Giới Hắc Long Vương xuất hiện ở bên ngoài Di Thiên Thành, chúng nó mang đến cho hắn bao nhiêu kinh ngạc thì bây giờ chúng nó chết trong tay cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu khiến cho hắn bối rối bấy nhiêu.

Ba vị Yêu Thần vô địch dưới Thiên Vô Cấm chết ở Di Thiên Thành, tuy rằng cũng giết nhiều cường giả Già Thiên Lâu nhưng mà tính kiểu gì cũng không thấy lời.

Dù sao Già Thiên Lâu gia đại nghiệp đại.

Trong toàn bộ Bất Hủ Tông cũng không có nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

"Tông ——" Có điều, Trần Hiết vừa nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Bình đang nhàn nhã ngồi bên cạnh, thậm chí còn có lòng dạ thanh thản nâng chén thưởng thức trà, hắn lập tức im tiếng.

Bởi vì hắn nhìn thấy vẻ thong dong trên mặt Ôn Bình.

Trần Hiết kìm nén không được lòng hiếu kỳ, liếc mắt nhìn Long Kha bên cạnh cũng tò mò như hắn, sau đó hỏi: "Tông chủ, trong Bất Hủ Tông còn có tiền bối ẩn thế?"

Ôn Bình gật đầu, nở một nụ cười nhìn Trần Hiết, trêu ghẹo nói: "Còn có tiền bối ẩn thế? Sao ta lại không biết."

"Tông chủ, lúc này rồi mà ngài còn có tâm trạng nói đùa? Trận chiến này, mặc dù chúng ta thắng nhưng cũng tổn thất không nhỏ."

Trần Hiết bất đắc dĩ.

"Tổn thất, chúng ta tổn thất hồi nào?"

"Mấy tiền bối Yêu Thần đó đều chết trong tay cường giả Thiên Vô Cấm. Đối với Bất Hủ Tông chúng ta thì cũng là đả kích không nhỏ."

“Ai nào nói chúng nó chết rồi?”

“Ừm?”

Trần Hiết ngây ra một lúc.

“Cho đến giờ, ta chưa từng nói là chúng nó sống.”

Ôn Bình cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn vào hình ảnh chiến trường mà Hắc Ảnh truyền về.

Hai người Trần Hiết, Long Kha cũng lập tức nhìn theo ánh mắt Ôn Bình.

Cảnh tượng sau đó khiến cho hai người Trần Hiết, Long Kha vừa mừng vừa sợ.

Khi biển lửa hủy thiên diệt địa tiêu tán, cảnh hoang tàn khắp nơi, đại địa lộ ra trước mắt của tất cả mọi người.

Một cái rãnh sâu hoắm hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Trong khe rãnh, một tiếng long ngâm cao vút truyền đến.

Sau đó, một đạo ánh sáng xanh phóng lên tận trời.

Mộc Long xông thẳng lên trời!

Bình yên vô sự bay lượn trên bầu trời!

“Vậy mà không chết?”

Lão giả họ Khương có chút kinh ngạc, cũng không vội vã ra tay trấn sát Mộc Long mà hứng thú quan sát Mộc Long.

Một cái long lân cũng không có rớt.

Nói cách khác, chiêu mạch thuật Địa cấp thượng phẩm vừa rồi cũng không có tạo thành một chút xíu tổn thương nào cho con Mộc Long trước mắt này.

Phải biết, mặc dù hắn đánh ra mạch thuật Địa cấp thượng phẩm, nhưng mà lực lượng bùng nổ lại là lực lượng Thiên Vô Cấm.

Theo lý thuyết thì không nên như thế?

Cùng lúc đó, ba người Khôi Thanh thấy Mộc Long bình yên vô sự xuất hiện ở trên bầu trời thì mặc dù có chút kinh

ngạc nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài quá nhiều.

Dù sao Mộc Long sống sót và chết khác nhau ở chỗ nào.

Nó có thể chống được trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm bao lâu?

“Nhìn ánh mắt Khương tiền bối, sợ là sinh lòng muốn thu phục.” Bộ Tân nhìn chằm chằm lão giả họ Khương, ngờ vực vô căn cứ.

Khôi Thanh gật gật đầu.

“Con rồng này có thể bình yên vô sự dưới sự công kích của cường giả Thiên Vô Cấm, long thân mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Nếu có thể bị Khương tiền bối thu vào dưới trướng thì sau này nó đạt tới cấp Yêu Tổ, chắc chắn có thể thành một tôn cự phách của Già Thiên Lâu ta.”

Hai người Khôi Thanh bắt chuyện với nhau, Vạn Chi bên cạnh không nói một lời.

Bởi vì hắn không muốn nhìn thấy Mộc Long sống sót.

Nhưng mà không muốn thì không muốn, nếu như Khương tiền bối thật sự muốn thu phục thì hắn cũng không dám ngăn cản.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì Mộc Long lại xông tới lão giả họ Khương lần nữa, đồng thời há miệng nhưng không có phát ra tiếng long ngâm. Thế nhưng trong nháy mắt khi Mộc Long há mồm, giữa thiên địa bỗng nhiên bộc phát ra thanh quang chói mắt, che mất lão giả họ Khương.

Sau đó thanh quang đột nhiên co lại, đột nhiên co rút lại thành một cái chùm sáng cực nhỏ, quấn quanh lão giả họ Khương và vật cưỡi của lão giả họ Khương.

Sau một khắc, chùm sáng lập tức bắn vào trong miệng Mộc Long.

Đây cũng là thần thông của Yêu Tổ mà Mộc Long lĩnh ngộ được sau khi thôn phệ yêu đan —— thần thông đến từ vị Yêu Tiên đã chết đi đó!

Thần Thôn!

Có thể thôn phệ tất cả!

Đương nhiên, so với năng lực thôn phệ của Thao Thiết thì điểm khác duy nhất của Thần Thôn chính là nó không thể luyện hóa thứ nó thôn phệ.

Thần Thôn là sát chiêu thuần túy!

"Khương tiền bối!"

"Khương tiền bối!"

"Khương tiền bối cẩn thận!"

Cảnh tượng này dọa cho ba người Khôi Thanh mặt mũi thất sắc.

Một loại dự cảm không lành đột nhiên bùng nổ trong lòng ba người.

Một giây sau, bầu trời đã nứt ra ba đạo vết nứt màu đen chỉ dài có mười trượng nhưng mà lại có vô số tử khí từ trong đó tuôn ra ngoài.

Tử khí toát ra từ trong ba khe nứt chia nhau hội tụ lại, không đến một hơi thở thì đã ngưng tụ ra ba cái thân thể.

【VIP】 Chiến Thần lại chết (2)

Chính là Lẫm Đông Băng Long Vương.

Minh Giới Hắc Long Vương.

Và Ám Lưu Tịch Diệt.

Trong nháy mắt khi cả ba ngưng tụ lại, lập tức quay người, ánh mắt tử khí bừng bừng nhìn vào ba người Khôi Thanh, sau đó đánh giết tới.

Ba người Khôi Thanh giật mình, vội vàng hốt hoảng bỏ chạy.

Khương tiền bối tiện tay là có thể giết chết bọn họ, nhưng mình lại không phải là đối thủ của ba Yêu Thần này.

Bây giờ Khương tiền bối bị Mộc Long đó vây khốn, ai biết sẽ bị khốn bao lâu, bọn họ nào dám tiếp tục ở lại.

"Sao có thể như vậy được?"

"Không phải chúng nó đã chết trong tay Khương tiền bối hay sao?"

Ngay lúc Khôi Thanh, Bộ Tân kinh hô thì Băng Long Viêm của Lẫm Đông Băng Long Vương đã phô thiên cái địa bao phủ tới.

Trong vạn mét, tất cả mọi thứ đều bị đóng băng trong khoảnh khắc.

Ba người Khôi Thanh thấy tình thế không ổn thì lập tức mở mạch môn ra, không ngừng oanh kích Băng Long Viêm đang ập tới chỗ bọn họ.

Mặc dù ngăn cản được Băng Long Viêm lan tràn nhưng lại khiến cho Minh Giới Hắc Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt có cơ hội tiếp cận bọn họ.

Hắc Long Vương nhảy lên một cái, lại dùng chiêu Hắc Long Diệt Thế Đạp.

Đạp thẳng vào Vạn Chi!

Mục tiêu của Hắc Long chỉ có một, đó là giết chết Vạn Chi!

Đồng thời, Ám Lưu Tịch Diệt cũng giơ Hắc Liêm lên cao, giống như lưỡi hái của tử thần, cắt đầu Vạn Chi.

"Mục tiêu của bọn họ là ta, Khôi huynh, Bộ huynh, cứu ta!" Cảm nhận được mình bị sát ý của Minh Giới Hắc Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt khóa chặt, sắc mặt Vạn Chi kịch biến, sau đó hoàn toàn không để ý tới cái gì nữa, hóa thành kinh hồng bỏ chạy.

Vạn Chi rất rõ ràng ba tôn Yêu Thần này muốn làm gì.

Chính là muốn thừa dịp Khương tiền bối chưa kịp thoát khốn mà giết chết hắn.

Bởi vì hắn đã trọng thương.

Giết hắn dễ dàng như là lấy đồ trong túi.

Mặc dù hắn trốn nhưng ba tôn Yêu Thần của Bất Hủ Tông cũng sẽ không dời mục tiêu khóa chặt qua người khác, bởi vì mặc dù bọn họ mạnh mẽ nhưng cũng không có cách nào giết chết hai người Khôi Thanh và Bộ Tân trong khoảng thời gian ngắn.

Phanh ——

Vạn Chi bốn mạch cùng chấn động.

Mạch môn dẫn động tất cả mạch khí, hội tụ trên linh thể của hắn, tăng phúc tốc độ phi hành của hắn, mong đạt được tốc độ cực hạn.

Chỉ cần bay nhanh thì tử vong sẽ không đuổi kịp hắn!

Khi Khôi Thanh nhìn thấy Hắc Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt trực tiếp lướt qua hắn thì cũng hiểu rõ quyết tâm tất sát Vạn Chi của Hắc Long Vương, sau đó vội vàng hướng về phía cường giả của Chiến bộ của Già Thiên Lâu ở xa xa, hạ lệnh: "Tất cả mọi người nghe lệnh, dưới tình huống có thể bảo toàn mình, lập tức trợ giúp Vạn Chi tiền bối."

Nhưng mà mệnh lệnh của Khôi Thanh lại không có làm cho bảy người đó lập tức lên đường.

Bởi vì có ba mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đi theo bọn người Khôi Thanh đến nhưng bây giờ chỉ còn lại có bảy người bọn họ.

Nếu như đi giúp Vạn Chi thì sợ rất khó bảo toàn mình.

Nhưng mà lệnh của Chiến Thần, không thể không nghe theo.

Nếu không theo thì cũng phải chết!

Bởi vì chuẩn mực của Già Thiên Lâu chính là như thế.

Lúc này, bảy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của quay đầu, ra lệnh cho các bộ hạ sau lưng.

"Bọn ngươi nhanh chóng rời xa chỗ này, có thể đi bao xa thì đi bấy xa. Chiến tranh còn chưa kết thúc!"

Đồng thời cũng xua tán đám người đang hưng phấn dâng trào của Di Thiên Thành.

Chiến trường lại lan tràn ra.

Nơi đây đã không còn an toàn.

Bảy người vừa dứt lời, người trong Di Thiên Thành lại trở nên thất kinh, bộ pháp và ánh mắt vốn kiên định biến thành hoảng sợ bỏ chạy.

Bọn họ đang sợ.

Sợ lại bị đại chiến ảnh hưởng tới lần nữa.

Bọn họ vất vả lắm mới sống sót được, bọn họ không muốn chết trong tay cường giả của Bất Hủ Tông.

Khi người và tàn quân của Chiến bộ ngoài Di Thiên Thành bắt đầu thoát khỏi chiến trường thì bảy người phóng lên tận trời, sau đó mạch môn đều mở, dùng mạch thuật mạnh mẽ nhất, khoảng cách xa nhất của mình oanh kích Minh Giới Băng Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt đang truy kích Vạn Chi.

Oanh ——

Oanh ——

Mạch thuật nổ tung quanh người Minh Giới Hắc Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt, nhưng lại hoàn toàn không thể nào khiến cho Minh Giới Hắc Long Vương và Ám Lưu Tịch Diệt giảm tốc độ, ngược lại tốc độ của chúng nó còn không ngừng tăng vọt, không ngừng rút ngắn khoảng cách với Vạn Chi.

Mắt thấy khoảng cách càng ngày càng gần, tần suất công kích của bảy người cũng càng lúc càng nhanh.

Ngàn trượng.

Năm trăm trượng.

Trăm trượng!

Ở trên bầu trời cách Di Thiên Thành hơn mười dặm, cuối cùng Vạn Chi vẫn bị Ám Lưu Tịch Diệt đuổi kịp, một lưỡi hái đâm vào trong cổ.

“A —— “

Vạn Chi kêu thảm một tiếng, chưa kịp thoát khỏi Hắc Liêm thì Hắc Long Diệt Thế Đạp của Minh Giới Hắc Long Vương cũng vọt tới.

Oanh ——

Đạp mạnh một cái, Vạn Chi bị Hắc Long một cước đạp vào đại địa, không còn khí tức nữa.

Bảy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ đuổi tới, nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt trở nên trắng bệch, nhìn cũng không dám, lần lượt hóa thành kinh hồng chạy tứ tán.

Hắc Long Vương cũng không có tiếp tục truy kích mà là chộp lấy thi thể của Vạn Chi, hóa thành một đám tử khí bay trở về địa ngục vong linh.

Ám Lưu Tịch Diệt cũng cất Hắc Liêm, quay về địa ngục vong linh.

Trong Tẫn Tri Lâu, thấy cảnh này, Trần Hiết và Long Kha cả kinh không dám chớp mắt.

“Lại chết một Chiến Thần.”

Long Kha kinh ngạc đến không biết nên nói gì.

U Quốc và Già Thiên Lâu phân tranh nhiều năm như vậy, cũng không có giết được bao nhiêu Chiến Thần.

Bất Hủ Tông không chỉ giết, hơn nữa còn giết ngay trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu, lần lượt giết chết hai Chiến Thần của Chiến bộ.

Trần Hiết cảm thán một câu, nói: “Nếu như cường giả Thiên Vô Cấm đó thoát khốn, sợ là sẽ bị tức chết.”

“Nếu như hắn biết, hắn đến không chỉ không thể giết chết bất kỳ người nào của Bất Hủ Tông mà còn lần lượt hao tổn hai Chiến Thần, chỉ sợ không riêng gì bị tức chết đâu.” Long Kha cảm thán một câu: “Nếu như tin tức này có thể đưa lên Bất Hủ Nhật báo ở U Quốc thì sợ là toàn bộ Triều Thiên Hạp đều sẽ chấn động vì một trận chiến này.”

Nghe hai người bên cạnh cảm thán, Ôn Bình tự nhiên để chén trà trong tay xuống, sau đó đứng lên đi ra ngoài cửa.

Trần Hiết thấy thế thì cũng dời mắt khỏi hình ảnh.

“Cuối cùng trận chiến này cũng qua một giai đoạn!”

Vừa dứt lời, Ôn Bình đột nhiên dừng bước.

“Này chỉ mới bắt đầu… nếu Già Thiên Lâu quyết tâm muốn diệt Bất Hủ Tông ta, vậy thì sao chúng ta có thể để cho bọn họ dễ chịu được?”

【VIP】 Lúc đến hung hãn bao nhiêu, bây giờ ngẩn ngơ bấy nhiêu

“Thông báo cho Đao Ma, buổi tối tới Thính Vũ Các một chuyến.”

Trước khi xuống lầu, Ôn Bình để lại một câu nói cho Trần Hiết.

Sau khi Ôn Bình xuống lầu, Trần Hiết nghi hoặc không thôi.

Ví dụ như là Đao Ma vừa mới trải qua một trận đại chiến, tông chủ không cho hắn an tâm dưỡng thương, tại sao còn gọi Đao Ma đêm tới Thính Vũ Các gặp hắn?

Chẳng lẽ có liên quan tới kế hoạch đối phó Già Thiên Lâu của Bất Hủ Tông?

“Long trưởng lão, thời gian ngươi vào tông sớm hơn ta, ngươi cảm thấy, ở thời điểm này mà tông chủ còn muốn triệu kiến Đao Ma, rốt cuộc là dụng ý gì?”

Long Kha nhìn Trần Hiết vẻ mặt tò mò, không khỏi lâm vào trầm tư, một lúc sau, phỏng đoán: “Nếu Già Thiên Lâu có cường giả Thiên Vô Cấm khí thế hung hăng, vậy thì chắc chắn tông chủ sẽ nghĩ cách giúp Đao Ma đột phá Thiên Vô Cấm. Hơn nữa, chỉ sợ không đơn giản là giúp Đao Ma đột phá Thiên Vô Cấm, rất có thể sẽ còn giúp hắn trở nên mạnh mẽ hơn.”

Bởi vì nếu như Đao Ma chỉ đột phá Thiên Vô Cấm thì tối đa hắn cũng chỉ có thể chống lại cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu.

Không giết chết được tên cường giả Thiên Vô Cấm đó.

Hoặc là không đánh cho Già Thiên Lâu sợ được.

Phiền phức Già Thiên Lâu vẫn không giải quyết được.

Cho nên Long Kha đoán, Ôn Bình muốn chế tạo Đao Ma thành một tôn cường giả siêu cấp trong Thiên Vô Cấm để chấn

nhiếp Già Thiên Lâu.

Nàng hoàn toàn không nghi ngờ Ôn Bình có loại thủ đoạn này.

Bên cạnh, Trần Hiết nghe Long Kha phân tích xong thì gật đầu đồng ý, nhưng mà vừa muốn tiếp tục nói gì đó thì tình hình chiến đấu ở Di Thiên Thành lại xảy ra thay đổi.

Nhưng mà thay đổi này cũng nằm trong dự tính.

Vùng trời Di Thiên Thành, thanh quang đã bay vào trong miệng Mộc Long ầm ầm nổ tung, yêu lực trùng kích và yêu lực cắn trả do thanh quang nổ tung sinh ra hất bay Mộc Long, bay ngược ngàn trượng mới miễn cưỡng ổn định thân rồng khổng lồ.

Sau khi ổn định thân rồng, Mộc Long miệng đầy máu, ngẩn đầu rồng lên, sau đó nhìn về phía lão giả họ Khương ở xa xa, phát ra từng tiếng long ngâm.

Trong tiếng long ngâm tràn đầy đắc ý.

Tràn đầy chiến ý.

Bởi vì mặc dù lão giả họ Khương tránh thoát thần thông của hắn nhưng tọa kỵ của hắn lại chết dưới Thần Thôn, biến thành hư ảo.

Có câu nói đánh chó vẫn phải xem chủ nhân.

Giết chết vật cưỡi của một tên cường giả Thiên Vô Cấm, chuyện này cũng ngang với vả con người ta một bạt tay ngay trước mặt phụ thân người ta.

“Bất Hủ Tông!”

Lão giả họ Khương ngũ mạch cùng chấn động, tức giận thao thiên.

Phanh ——

Nương theo mạch môn rung động, giữa thiên địa sinh ra một luồng uy áp mạnh mẽ, sau lưng lão giả họ Khương cũng xuất hiện một hư ảnh to lớn.

Hư ảnh cao trăm trượng, dài ngàn trượng, toàn thân bốc cháy ngọn lửa màu tím, đồng thời nó có một đôi liệt diễm chi nhãn cực kỳ kinh khủng.

Những nơi nó nhìn qua, tất cả đều hóa thành tro tàn.

Trong nháy mắt, chiến trường giống như hóa thành địa ngục.

Giờ khắc này, ai cũng biết, lão giả họ Khương thật sự nổi giận.

"Phần Thiên - Hỏa Yêu Minh!"

Nương theo lão giả họ Khương gầm thét lên, hư ảnh cự thú đó đột nhiên nhảy lên một cái, cuốn theo biển lửa màu tím vô biên nhào về phía Mộc Long.

Mộc Long không lùi mà tiến tới.

Bởi vì nếu như lui lại thì sao hắn có thể ứng phó lôi kiếp của Yêu Tiên sắp tới?

Lôi kiếp của Yêu Tiên không yếu hơn công kích của cường giả Thiên Vô Cấm?

Vừa khéo hắn cũng muốn mượn cơ hội này thử yêu thể của mình một lần.

Thử xem rốt cuộc nó mạnh cỡ nào?

Mộc Long nhảy lên, há miệng máu ra, hung mãnh nhào tới, đồng thời muốn một ngụm cắn đứt đầu của hư ảnh cự thú.

"Chết!"

Lão giả họ Khương gầm thét một tiếng, liệt diễm chi nhãn của hư ảnh cự thú nhìn chằm chằm Mộc Long.

Nhưng mà bí thuật Địa cấp thượng phẩm —— Phần Thiên - Hỏa Yêu Minh không chỗ không đốt!

Hôm nay lại không thể nào làm bị thương Mộc Long dù chỉ một chút, ngay cả thiêu hủy một miếng lân giáp của nó cũng không làm được.

Theo sau đó, Mộc Long bắt đầu cắn xé hư ảnh cự thú.

Tương xứng!

Hư ảnh cự thú không đốt được Mộc Long.

Mộc Long cũng cắn không chết được hư ảnh cự thú.

Lão giả họ Khương thấy cảnh này thì kinh hãi không nói nên lời: "Chỉ là Yêu Thần nhưng sao lại có thể có được thân thể Yêu Tổ mạnh mẽ như thế? Một hai trăm năm nay, chưa bao giờ có Yêu Tổ, có người nào có thể đỡ được Phần Thiên - Hỏa Yêu Minh của ta mà không bị thương chút nào!"

Long cấp Yêu Tổ, hắn cũng không phải là chưa gặp bao giờ.

Yêu Tổ đẳng cấp cao hơn hắn cũng từng gặp.

Nhưng hắn chưa từng gặp yêu thể mạnh mẽ như thế.

Ngay lúc lão giả họ Khương kinh hãi, tiếng gọi ầm ĩ của Khôi Thanh từ nơi xa vọng lại: "Khương tiền bối, Vạn Chi đang bị cường giả Bất Hủ Tông truy sát, nguy cơ sớm tối."

"Khúc Cảnh thông đạo đã phong, sao còn có cường giả Bất Hủ Tông có thể xông vào địa bàn của Già Thiên Lâu ta được?" Lão giả họ Khương ngơ ngẩn.

Khôi Thanh vội giải thích: "Khương tiền bối, là ba Yêu Thần của Bất Hủ Tông, bọn họ cũng chưa chết dưới công kích vừa rồi của ngài."

Khôi Thanh không dám nói ra một sự thật khác.

Đó chính là có vẻ như mạch thuật của lão giả họ Khương không có gây tổn thương đến ba Yêu Thần của Bất Hủ Tông đó chút nào, bởi vì bây giờ con Băng Long đang đánh với bọn họ không khác gì với trạng thái cường thịnh lúc đầu.

Như vậy có thể đoán được, Đao Ma, tông chủ Bất Hủ Tông đó cũng chưa có chết.

Chắc chắn bọn họ đã thông qua những phương pháp khác rời khỏi nơi này!

"Bọn họ cũng không chết?"

Lão giả họ Khương kinh ngạc nhìn về phía Khôi Thanh, quả nhiên thấy được Lẫm Đông Băng Long Vương khí thế hùng hổ, đồng thời không ngừng công kích hai người Khôi Thanh.

Nhìn một cái, lão giả họ Khương bối rối.

Sao có thể như vậy được?

Rõ ràng nó đã biến thành hư vô dưới sự công kích của mình!

【VIP】 Lúc đến hung hãn bao nhiêu, bây giờ ngẩn ngơ bấy nhiêu (2)

Sao cục diện bây giờ hoàn toàn không giống như suy nghĩ của hắn?

Hắn đến, không những không thể cứu vớt xu hướng suy tàn của Già Thiên Lâu, tiêu diệt tất cả kẻ địch tới đánh, ngược lại còn trơ mắt nhìn Cảnh Vô Tính chết trước mắt mình, đồng thời trơ mắt nhìn tọa kỵ của mình bị Mộc Long thôn phệ.

"Đi chết đi cho lão phu!" Một loại cảm giác biệt khuất và nhục nhã trước nay chưa từng có xông lên đầu, trong nháy mắt, lão giả họ Khương vọt mạnh tới chỗ Lẫm Đông Băng Long Vương.

Phanh ——

Ngũ mạch lại chấn.

Lão giả họ Khương một quyền đánh tới Lẫm Đông Băng Long Vương, hoàn toàn không cho Lẫm Đông Băng Long Vương có bất cứ thời gian và cơ hội phản ứng nào.

Oanh ——

Một quyền đánh xuống, Lẫm Đông Băng Long Vương bị đánh thành mảnh nhỏ, đồng thời còn bị ngọn lửa màu tím bao trùm trên nắm tay lão giả họ Khương đốt cháy sạch sành sanh.

Nhưng mà sau một khắc, một vết nứt dài mười trượng lại xuất hiện.

Tử khí tuôn ra, Lẫm Đông Băng Long Vương lại trùng sinh.

Lần này Lẫm Đông Băng Long Vương trùng sinh ở trên vùng trời phía trên đám tàn quân của quân tiên phong Chiến bộ đang ở cách xa chiến trường, sau khi sống lại, trong nháy mắt, Lẫm Đông Băng Long Vương phun ra một ngụm Băng Long Viêm xuống dưới, đông cứng toàn bộ quân tiên phong đang thất kinh của Chiến bộ.

Cho dù là Địa Vô Cấm thì cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm nào.

"Tiền bối, nó ở đó!"

Khôi Thanh kêu lên sợ hãi.

Lão giả họ Khương thấy cảnh này thì hoàn toàn bối rối.

Yêu Thần này là Bất Tử Chi Thân?

Sao giết rồi mà vẫn có thể trùng sinh?

Oanh ——

Dưới cơn nóng giận, lão giả họ Khương lại vọt mạnh ra, sau đó hung hăng một quyền oanh giết Lẫm Đông Băng Long Vương, nhưng mà suy cho cùng thì vẫn không cứu vãn được kết quả quân tiên phong của Chiên bộ bị toàn diệt.

Đang lúc lão giả họ Khương nhìn vô số quân tiên phong của Chiến bộ bị đông thành tượng băng, tiếng long ngâm của Lẫm Đông Băng Long Vương lại vang lên.

Lần này, Lẫm Đông Băng Long Vương xuất hiện ở trên vùng trời phía trên đám người đang chạy trốn của Di Thiên Thành.

Băng Long Viêm tái hiện!

Từng thành viên của Già Thiên Lâu đang che chở người của Di Thiên Thành rời xa chiến trường bị Băng Long Viêm nuốt mất, hóa thành tượng băng rơi xuống đất.

Phanh ——

Phanh ——

Sau khi rơi xuống đất, chia năm xẻ bảy.

Làm xong tất cả những chuyện này, Lẫm Đông Băng Long Vương trực tiếp hóa thành một sợi tử khí, quay về địa ngục vong linh, hoàn toàn không cho lão giả họ Khương có thời gian oanh ra quyền tiếp theo.

Nhưng mà, Lẫm Đông Băng Long Vương rời đi cũng không có khiến cho mọi người ở Di Thiên Thành hết sợ.

Bọn họ thấy các cường giả của Già Thiên Lâu bị giết, sợ hãi chạy tứ tán, hoàn toàn không có hưng phấn và tự tin khi lão giả họ Khương đến nhưng lúc nãy.

Bây giờ bọn họ chỉ còn lại có sợ hãi.

Và không tin tưởng cường giả Già Thiên Lâu.

Bọn họ không tin Già Thiên Lâu có thể bảo vệ tính mạng cho mình.

Cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm đó!

"Cứu mạng!"

"Chạy mau, không thể tiếp tục ở lại nơi này. Người của Già Thiên Lâu hoàn toàn không đối phó được cường giả của Bất Hủ Tông."

Tiếng hò hét ồn ào như là sóng lớn.

Cảnh tượng này bị lão giả họ Khương nhìn thấy, hai người Khôi Thanh cũng nhìn thấy, nhưng mà ngoại trừ phẫn nộ và yên lặng thì bọn họ không làm được gì.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Yêu Thần của Bất Hủ Tông giết không chết.

Cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm cũng không giết chết được bọn họ.

Hơn nữa bọn họ không cần thông qua Khúc Cảnh thông đạo cũng có thể nhẹ nhõm rời khỏi địa bàn của Già Thiên Lâu.

Thiên Vô Cấm đến cũng không có thay đổi được kết quả trận chiến tranh này.

Cuối cùng Di Thiên Thành vẫn không còn.

Quân tiên phong của Chiến bộ Già Thiên Lâu vẫn bị diệt toàn quân.

Lại là chưa xuất sư đã chết!

Nhìn hướng Lẫm Đông Băng Long Vương tan biến, lão giả họ Khương rơi vào trong ngạc nhiên, nghi ngờ: "Tại sao có thể như vậy, sao trong thiên địa này lại có được Yêu tộc có được Bất Tử Chi Thân? Mặc dù đây là thần thông mà ta chưa từng

thấy nhưng rõ ràng yêu thể của hắn đã bị một quyền của ta đánh thành tro tàn, sao có thể ngưng tụ lại trong thời gian ngắn ngủi như vậy được.”

Sống mấy trăm năm.

Hắn biết không ít bí mật, cũng nhìn thấy được dáng vẻ chân thực của cái thế giới này, còn từng gặp Yêu Hoàng chân chính ở Triều Thiên Hạp.

Chỉ sợ đó là Yêu tộc có huyết thống cao nhất trong toàn bộ Triều Thiên Hạp.

Vì giết hắn, lúc trước U Quốc dốc toàn bộ lực lượng, xuất động hơn hai mươi vị cường giả Thiên Vô Cấm.

Nhưng cho dù là Yêu Hoàng đó thì hắn cũng chỉ có được năng lực phục hồi vết thương nhanh chóng, có thể mọc lại tay cụt trong nháy mắt, khi bị đánh thành tro thì cũng không thể nào trùng sinh.

Nhưng mà tại sao con rồng này lại có được năng lực trùng sinh?

Còn có con Yêu Thần khói đen không biết tên đó nữa, rõ ràng hắn không có uy áp của yêu tộc đẳng cấp cao, chứng minh huyết mạch của hắn cũng không phải là yêu tộc cao đẳng, nhưng tại sao hắn cũng có được năng lực trùng sinh?

Ngay lúc lão giả họ Khương trăm mối vẫn không có cách giải thì bảy vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Chiến bộ từ đằng xa bay trở về.

Bảy người chưa đến, tiếng báo tin tới trước.

“Khôi Thanh đại nhân —— Vạn Chi đại nhân chết trận!”

Khi tiếng báo này truyền vào tai Khôi Thanh, Bộ Tân thì khiến cho sắc mặt hai người đột biến.

Bên cạnh, sắc mặt lão giả họ Khương cũng cứng lại, sau đó giận đến cả người đều run rẩy, kt, uy áp kinh khủng của Thiên Vô Cấm không tự chủ được mà khuếch tán ra, dọa cho hai người Khôi Thanh lông tơ dựng đứng!

Khôi Thanh thấy thế thì vội vàng hỏi rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bảy người gấp gáp đi tới trước mặt Khôi Thanh, không biết nên bẩm báo lại chuyện mới xảy ra như thế nào.

Khôi Thanh gầm một tiếng, chỉ một người trong đó: "Một mình ngươi nói!"

Tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm bị điểm danh đó vội nói: "Hồi bẩm Khôi Thanh đại nhân, cường giả Yêu Thần của Bất Hủ Tông đó giết chết Vạn Chi đại nhân, sau đó không có đuổi giết chúng ta mà hóa thành khói đen biến mất không còn chút tăm hơi nào, cho dù chúng ta tìm kiếm như thế nào thì cũng không tìm được tung tích và một chút xíu khí tức nào của của bọn họ để lại. Giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy."

【VIP】 Lúc đến hung hãn bao nhiêu, bây giờ ngẩn ngơ bấy nhiêu (3)

Dứt lời, bảy người đều cúi thấp đầu xuống.

Sợ Khôi Thanh, Khương tiền bối giận lây sang bảy người bọn họ.

Giờ phút này, Khôi Thanh nghe bộ hạ thuật lại xong thì thở dài một hơi, tràn đầy bất đắc dĩ và không biết làm sao.

Sau khi thở một hơi dài, Khôi Thanh trầm mặc.

Cục diện bây giờ đã hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của hắn.

Vốn cho rằng Khương tiền bối đến thì có thể thay đổi thế cục, nhưng mà ai mà ngờ được thế cục không chỉ không có bị thay đổi mà tiếp tục chuyển biến xấu.

Một giây sau, khí tức khủng bố của lão giả họ Khương hoàn toàn bùng nổ ra.

Ngũ mạch cùng chấn động!

"Bất Hủ Tông!"

Gầm lên một tiếng, lão giả họ Khương vọt mạnh ra, chỉ riêng sóng khí do mạch môn rung động đã khiến cho đám người Khôi Thanh bay trăm trượng.

Khi lão giả họ Khương xuất hiện lại thì đã ở trước mặt Mộc Long.

Oanh ——

Mộc Long vội vàng không kịp chuẩn bị, bị một quyền oanh trúng.

Bay ngược ngàn trượng!

Đâm xuyên qua mấy chục ngọn núi mới dừng lại được.

Nhưng mà cảnh tượng khiến cho lão giả họ Khương càng phẫn nộ hơn xuất hiện.

Mộc Long vẫn lông tóc không thương!

…

Bất Hủ Tông.

Tẫn Tri Lâu.

Tán thưởng trận đại chiến khoáng thế này xong, Trần Hiết và Long Kha không nhịn được nhiệt huyết sôi trào.

Bọn Lẫm Đông Băng Long Vương rời đi, có ý là trận chiến tranh ở Di Thiên Thành này đã qua một giai đoạn.

Mộc Long muốn đi thì có thể đi bất cứ lúc nào.

Ngoại trừ những chuyện trước đó, thân thể Yêu Tổ của Mộc Long cũng khiến cho Long Kha và Trần Hiết hoàn toàn không ngờ tới.

Mộc Long tiền bối không vào cảnh giới Yêu Tổ mà lại có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích của Thiên Vô Cấm mà lông tóc không thương, chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn tiếp một hồi, Long Kha nhịn không được cảm thán một câu: "Mộc Long tiền bối xem cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu như bồi luyện."

Trần Hiết gật đầu, cũng cảm thán một câu: "Nếu như Mộc Long tiền bối trở lại cảnh giới Yêu Tổ thì không biết sẽ mạnh mẽ đến mức nào."

Vừa nói xong, Trần Hiết lại cực kỳ hưng phấn nói tiếp.

"Trận đại chiến này, ta muốn biểu hiện nó lại hoàn chỉnh trước mặt người trong Hồ Thiên Địa!"

"Nó nên bị tất cả mọi người ghi khắc!"

"Khi người trong Thiên Địa Minh và người trong Hồ Thiên Địa biết trận đại chiến xảy ra ở Di Thiên Thành này, chắc chắn bọn họ sẽ xem Bất Hủ Tông như thánh địa. Đám ngu xuẩn mất khôn của Bách Tông Liên Minh tuyệt đối không dám, cũng sẽ không có hai lòng với Thiên Địa Minh." Mới đầu đã rất hưng

phấn, Long Kha bị Trần Hiết hưng phấn truyền cảm, càng thêm kích động.

Không giống như Trần Hiết, Long Kha hưng phấn ở chỗ.

Một là nếu như Long gia biết được trận đại chiến này thì toàn bộ Long gia đều không dám khinh thường Bất Hủ Tông, cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm của Long gia thì cũng là như thế!

Tỷ tỷ được tự do cũng là chuyện dễ như trở bàn tay?

Hai là có Bất Hủ Tông, cuối cùng nàng cũng có thể thoát khỏi cái bóng của Long gia, không cần bị gia tộc khống chế cuộc sống, cũng có thể trở nên mạnh mẽ hơn mà không cần dựa vào Long gia.

Dù sao có vinh cùng vinh!

Ngay lúc Long Kha hưng phấn, Trần Hiết đột nhiên ra lệnh: "Long trưởng lão, trận đại chiến này đã sắp kết thúc, chuyện ngươi cần làm bây giờ là phải cam đoan sáng mai Bất Hủ Nhật báo có thể rắc xuống toàn bộ Hồ Thiên Địa, tin tức chiến thắng trận chiến này sẽ được người trong toàn bộ Hồ Thiên Địa biết được. Nhưng mà không cần phải nói ngay cho người trong Hồ Thiên Địa biết luôn kết quả của trận chiến này, tốt nhất là ngươi chia ra ba ngày ra báo."

Dứt lời, Trần Hiết lại cảm thán một câu: "Bởi vì nếu như nói luôn một lần về kết quả của trận đại chiến này cho người trong Hồ Thiên Địa biết thì sợ là bọn họ không tiêu hóa được."

Long Kha gật đầu.

Nàng hiểu được ý Trần Hiết.

Bởi vì trận đại chiến này quá mức kinh thế hãi tục, đã là đủ khiến cho cả U Quốc cũng sôi trào.

Chớ nói chi là Hồ Thiên Địa.

Hai mươi ba vị nửa bước Thiên Vô Cấm, ba vị Chiến Thần Chiến bộ của Già Thiên Lâu, còn có một Yêu Thần thực lực nửa bước Thiên Vô Cấm.

Lại thêm ba mươi vạn quân tiên phong của Chiến bộ!

Lực lượng này, đã đủ để tấn công một vực của U Quốc.

Cũng không phải là loại vực nhỏ như Hồng Vực.

Mà là loại vực lớn như là Nguyên Dương Vực!

Nhưng mà một lực lượng mạnh mẽ như vậy lại hao tổn trong tay Bất Hủ Tông, hơn nữa còn hao tổn trong tình huống có cường giả Thiên Vô Cấm tới tiếp viện.

Có thể nói là kinh thế hãi tục!

Sao Hồ Thiên Địa có thể tiêu hóa hết chuyện lớn kinh người như thế này trong vòng một ngày được?

Sau khi kinh hãi một phen, Trần Hiết nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thứ nhất là bởi vì thời gian không đợi người.

Bên phía Nguyên Dương Vực có không ít chuyện cấp bách cần hắn đi xử lý, ngay cả Vực Chủ Phủ Hồng Vực cũng cần hắn tốn không ít công phu.

Thứ hai là hắn đã trải qua quá nhiều kinh ngạc, chứng kiến quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, cũng không còn giống như khi vừa mới gia nhập Bất Hủ Tông, cứ mỗi khi xảy ra chuyện khó tin thì lại khiến cho hắn mấy đêm không ngủ nổi.

Sau khi tỉnh táo lại, Trần Hiết vội nói: “Long trưởng lão, Bất Hủ Nhật báo ở Hồ Thiên Địa giao cho ngươi. Trước mắt các Thất Vực Đăng Thiên Bảng nhỏ trong Nguyên Dương Vực sắp kết thúc, ta phải đi qua đó một chuyến, nắm lấy cơ hội tuyên truyền Bất Hủ Nhật báo này.”

“Xin Trần trưởng lão yên tâm, đợi chút nữa ta sẽ đi Thiên Địa Minh một chuyến, mượn lực lượng toàn bộ Thiên Địa Minh, cam đoan sáng sớm ngày mai Bất Hủ Nhật báo phát hành đúng giờ.”

Long Kha đáp.

Trần Hiết lại nói: “Ừm, có Thiên Địa Minh, Bất Hủ Nhật báo truyền bá cũng không thành vấn đề. Nhưng mà tông chủ nói, truyền bá Bất Hủ Nhật báo không phải chuyện quan trọng

nhất, quan trọng nhất chính là mỗi một thiên văn chương trên đó. Ta tin hẳn là trong lòng Long trưởng lão đã tính toán rồi!”

Dứt lời, Trần Hiết rời khỏi Tẫn Tri Lâu.

Long Kha cũng không có ở lại tiếp tục quan sát chiến đấu trên vùng trời Di Thiên Thành, sau khi xuống lầu thì theo chân Trần Hiết đến ký túc xá.

Trong khu ký túc xá, Đao Ma đang ngồi ở bờ đầm nước băng bó miệng vết thương của mình, bên cạnh, Hoài Diệp và các đệ tử giúp đỡ, cau mày hỏi thương thế của Đao Ma đến từ đâu.

Bởi vì bọn họ cũng không nhìn thấy trận đại chiến trong địa bàn của Già Thiên Lâu.

【VIP】 Thăng cấp Pháp Sư Tháp

Khi Trần Hiết và Long Kha cùng trở về, những trưởng lão còn lại trong tông môn cũng tới.

Khi nhìn thấy vô số vết thương to to nhỏ nhỏ trên người Đao Ma thì từng người đều kinh hãi không thôi.

Dù sao Đao Ma cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất trong tông.

Hắn cũng bị thương thì kẻ địch mạnh mẽ tới mức nào?

"Đao Ma trưởng lão, rốt cuộc là ai làm cho ngươi bị thương thành như vậy?"

"Đao Ma trưởng lão, vết đao sau lưng ngươi nhìn thấy cả xương, ngươi xác định chỉ băng bó đơn giản như vậy thì được rồi sao?"

Tất cả trưởng lão lập tức xúm lại, cả đám đều lấy thiên tài địa bảo mà mình trân tàng trong tàng giới ra.

Thấy bọn họ quan tâm mình như vậy, Đao Ma chỉ lắc đầu từ chối ý tốt của mọi người.

Nói thật, đã sống nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ còn chưa có nhiều người quan tâm hắn như vậy, đúng là khiến cho hắn có chút không thích ứng.

"Đa tạ chư vị quan tâm, chút thương thế này với ta thì không tính là gì, nhiều nhất hai ba ngày là có thể khôi phục. Hơn nữa không phải là còn có dược thiện của Hoài Diệp sao? Có nàng, chút thương thế này của ta hẳn là không tới hai ba ngày là có thể khôi phục được."

Đao Ma không còn dáng vẻ điên cuồng như khi đại chiến, hai đầu lông mày cũng không còn có chút sát ý nào, thậm chí còn có chút ngây ngô vô hại.

Ha ha ha.

Một trận cười vang, Long Kha và Trần Hiết nhìn cũng không biết làm sao.

Đây là Đao Ma trưởng lão điên cuồng, dữ tợn, kinh khủng sao?

Khi hắn rút đao thì cũng không phải là loại vẻ mặt này, cũng không phải là loại trạng thái này.

Trần Hiết bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Được rồi, mọi người đều tản ra trước đi, nên tu hành thì đi tu hành, chớ lười biếng. Bây giờ Đao Ma trưởng lão cần nghỉ ngơi, chuyện chăm sóc hắn hãy giao cho chúng ta. Nếu các ngươi muốn biết chuyện gì xảy ra thì đêm nay đi Quan Ảnh Thất, ta sẽ chiếu đoạn quay trận chiến của Đao Ma trưởng lão từ đầu đến cuối cho các ngươi xem."

Sau khi chúng đệ tử Bất Hủ Tông nghe nói như vậy thì mới dần dần tán đi.

Thế nhưng khi tán đi, vẻ kinh hãi trên mặt khi thấy thương thế của Đao Ma cũng không có tan biến.

Sau khi bọn họ lui đi, Đao Ma ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hiết, hỏi: "Trần trưởng lão, ngươi khẳng định ngươi muốn để cho bọn họ thấy trận đại chiến này? Bọn họ chỉ mới Thần Huyền Cảnh, Trấn Nhạc Cảnh, bọn họ thấy trận đại chiến này, biết được sự mạnh mẽ của kẻ địch của bọn họ thì sợ sẽ làm cho bọn họ sợ hãi."

"Có lẽ sẽ sợ hãi nhưng ta cảm thấy bọn họ cần phải biết tất cả những chuyện này, hơn nữa ta còn hi vọng bọn họ xem xong trận đại chiến với cường giả Già Thiên Lâu đó thì sau này sẽ biết kính sợ. Trên Địa Vô Cấm còn có Thiên Vô Cấm! Bây giờ Bất Hủ Tông đã có thể chống đỡ mưa gió cho bọn họ, nhưng sau này bọn họ vẫn phải đi tới thế giới rộng lớn hơn."

Trần Hiết dứt lời, lại đưa mắt nhìn hướng Tẫn Tri Lâu.

"Đây cũng là hi vọng của tông chủ, nếu không thì cũng sẽ không cho phép bọn họ cũng tham dự vào tử chiến với Già Thiên Lâu sau này."

Sau khi nghe Trần Hiết nói xong, Đao Ma hiểu ý gật đầu, những trưởng lão Bất Hủ Tông còn lại, ví dụ như là mấy người Tần Sơn cũng gật đầu.

Chỉ quan tâm Đao Ma vài câu, sau đó cũng đều rời khỏi khu ký túc xá, bắt đầu khổ tu.

Sau khi tất cả mọi người đi, Trần Hiết nhìn về phía Đao Ma, không tiếp tục nói chuyện khác nữa mà nói thẳng ra chuyện mà Ôn Bình dặn dò luôn.

"Đao Ma trưởng lão, thấy thương thế của ngươi không ảnh hưởng đến toàn cục thì ta cũng yên lòng. Vừa rồi khi tông chủ rời khỏi Tẫn Tri Lâu thì có lệnh, gọi ngươi tối nay đi Thính Vũ Các một chuyến." Khi truyền đạt lại, biểu cảm trên mặt Trần Hiết cực kỳ nghiêm túc: "Đao Ma trưởng lão, thực lực của ngài hẳn là sẽ nâng cao một bước!"

Sau khi Đao Ma nghe Trần Hiết nói xong thì lập tức hiểu được ý trong câu nói của hắn.

Khóe miệng hơi giương lên, nở một nụ cười đầy mong đợi.

Nói thật, khi cường giả Thiên Vô Cấm chém ra một kiếm đó, hắn cảm nhận cái gì là sức mạnh vĩ đại.

Cho nên hắn khát vọng có được sức mạnh lớn hơn.

Nhưng mà nếu dựa vào bản thân hắn thì không thể làm được trong thời gian ngắn được.

Chỉ có tông chủ có thể giúp hắn!

…

Thính Vũ Các.

Ôn Bình đứng ở hành lang trên tầng cao nhất của Thính Vũ Các, quan sát toàn bộ Bất Hủ Tông, trước mắt là địa đồ và tin tức kiến trúc của Bất Hủ Tông.

Pháp Sư Tháp, phòng xây dựng phi thuyền lần lượt bị mở ra.

Bởi vì Pháp Sư Tháp, phòng xây dựng phi thuyền nhất định phải thăng cấp.

Thứ nhất là bởi vì hiện tại ma pháp mà Pháp Sư Tháp có, cao cấp nhất chỉ là tứ giai.

Có thể thỏa mãn nhu cầu của đa số mọi người trong tông môn nhưng lại không thể thỏa mãn Đao Ma.

Sau khi Đao Ma bước vào Thiên Vô Cấm, cần ma pháp ngũ giai.

Nếu không thì khó mà miểu sát tên lão giả họ Khương!

Cũng khó đối phó mạch thuật Thiên cấp mà cấp Thiên Vô Cấm mới có thể tu luyện!

Thứ hai là bởi vì bây giờ Lưu Vân Giáp của phi thuyền có đẳng cấp phòng ngự cũng không mạnh lắm.

Có thể đỡ được hết thảy công kích dưới Thiên Vô Cấm nhưng lại không ngăn được cường giả Thiên Vô Cấm công kích.

Trước kia thì không cần gấp thăng cấp nó, có thể từ từ.

Dù sao sau này chắc chắn sẽ không thường dùng phi thuyền, bởi vì có truyền tống trận.

Nhưng bây giờ đã có cường giả Thiên Vô Cấm xuất hiện ở trong thế giới của hắn, dần dần có uy hiếp với hắn.

Nhất định phải đề phòng một phen!

Sau khi mở ra tin tức của hai cái kiến trúc, Ôn Bình chia nhau so sánh thời gian và tiêu hao để thăng cấp của cả hai.

Hệ thống nói: “Pháp Sư Tháp thăng cấp thì cần năm vạn danh vọng, chỉ cần bốn mươi tám giờ. Mà Lưu Vân Giáp thăng cấp thì là ba mươi giờ, cần tốn ba vạn danh vọng.”

“Thời gian cần để thăng cấp không dài, nhưng sao danh vọng cần để thăng cấp lại đắt như thế?”

Ôn Bình vốn đang nghĩ là danh vọng của mình rất sung túc.

Còn lại mười mấy vạn danh vọng, đủ tiêu một thời gian.

Không ngờ chỉ thăng cấp Pháp Sư Tháp và Lưu Vân Giáp thì phải tiêu xài hơn phân nửa.

【VIP】 Tầng thứ một trăm linh một trên Pháp Sư Tháp, mật địa của tông môn

Hệ thống giải thích: "Pháp Sư Tháp là kiến trúc có đẳng cấp cao nhất trong series kiến trúc ma pháp, bởi vậy mỗi một lần thăng cấp đều sẽ tốn một lượng lớn danh vọng. Còn Lưu Vân Giáp, trước mắt Lưu Vân Giáp đã đạt đẳng cấp cao nhất của nó, nếu như còn tiếp tục thăng cấp nữa thì sẽ thay đổi về chất. Không riêng gì trình độ phòng ngự thay đổi mà còn có thay đổi về phương diện khác. Kí chủ cũng có thể hiểu như vậy, nếu như Lưu Vân Giáp lại thăng cấp lần nữa, vậy thì toàn bộ phi thuyền đều sẽ kịch biến!"

Kịch biến?

Trong lòng Ôn Bình có chút chờ mong.

Lần thăng cấp này mặc dù cần danh vọng không ít nhưng cũng may là sau khi hoàn thành nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng giai đoạn thứ nhất thì sẽ có bốn trăm ngàn danh vọng nhập trướng.

Lúc này, Ôn Bình chọn thăng cấp Pháp Sư Tháp trước.

"Pháp Sư Tháp."

"Đang thăng cấp…"

"Thời gian còn lại: Bốn mươi tám giờ."

"Bốn mươi tám giờ."

Nhìn Pháp Sư Tháp lẩm bẩm một câu, sau đó Ôn Bình đóng giao diện thăng cấp lại.

Sau khi đưa Lưu Vân Giáp của phi thuyền vào danh sách thăng cấp, Ôn Bình đóng lại địa đồ của toàn bộ Bất Hủ Tông, sau đó thì dùng lấy tinh thần lực bước vào địa ngục vong linh, đi vào địa bàn của Minh Giới Hắc Long Vương.

Bởi vì thi thể của ba người Vạn Chi, Cảnh Vô Tính, Sơn Thiên Hỗn đều bị Hắc Long Vương đưa vào trong địa ngục vong linh.

Ôn Bình đến khiến cho Hắc Long Vương đang hưng phấn khi vừa mới trải qua một trận huyết chiến ở địa bàn của Già Thiên Lâu lập tức yên tĩnh lại, cung cung kính kính dẫn một đám sinh vật vong linh cảnh giới thấp nằm rạp trên mặt đất, nghênh đón Ôn Bình đến.

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ liếc mắt một cái.

Dĩ nhiên không phải là nhìn dáng vẻ cung kính của Minh Giới Hắc Long Vương mà là đại quân sinh vật vong linh trải dài khắp núi đồi sau lưng Minh Giới Hắc Long Vương.

Đây là một nhánh đại quân sinh vật vong linh Long tộc!

"Lần trước khi tới đây mà không có phát hiện bọn chúng tồn tại, chi đại quân sinh vật vong linh Long tộc này, có lẽ sau này sẽ có lúc dùng đến bọn chúng." Ôn Bình lẩm bẩm một câu, sau đó dời mắt nhìn thi thể của ba người Vạn Chi rm Hắc Long.

Sau một khắc, Ôn Bình tâm niệm vừa động.

Tử khí ngập trời lập tức tràn vào trong thi thể ba người Vạn Chi, chuyển hóa ba người thành sinh vật vong linh bất tử bất diệt.

Thực lực tổng hợp của bọn họ cũng tới gần vô hạn với bọn Minh Giới Hắc Long Vương!

Sau khi làm xong mấy chuyện này, Ôn Bình lập tức tản tinh thần lực ra ngoài, tiếp tục tìm kiếm vong linh chi thần trong địa ngục vong linh.

Mấy người Vạn Chi chỉ có thể tạm thời giải khát.

Nếu như muốn cho Bất Hủ Tông ngay lập tức không sợ hãi thì vẫn cần có một tôn vong linh chi thần, một tôn vong linh chi thần sánh ngang cường giả Thiên Vô Cấm.

Bởi vì Mộc Long quay về cường giả Yêu Tổ cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Mộc Long trở lại cường giả Yêu Tổ cần trải qua một trận lôi kiếp của Yêu Tiên, cho nên Mộc Long phải lắng đọng một quãng thời gian.

Cụ thể cần bao lâu thì cũng không biết.

Nhưng có thể nói chắc là không phải bây giờ.

Còn Đao Ma, cho dù đã bước vào Thiên Vô Cấm thì cũng chưa chắc sẽ đánh thắng được cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu. Cho nên cần tu luyện ma pháp ngũ giai, nhưng mà mặc dù có có thể gia tốc tu luyện trong Đệ Ngũ Thế Giới, tu luyện ma pháp ngũ giai vẫn cần thời gian.

Ma pháp ngũ giai, chắc chắn không dễ dàng tu luyện giống như ma pháp tứ giai!

Cho nên kể một ngàn nói một vạn, Ôn Bình cần một tôn vong linh chi thần, một tôn cường giả Thiên Vô Cấm có thể tùy thời tùy chỗ phái ra!

Sau khi bắt đầu tìm kiếm, thời gian bên ngoài cũng qua nhanh chóng.

Đảo mắt đã vào đêm.

Không bao lâu sau, Đao Ma đã đến bên ngoài Thính Vũ Các.

"Tông chủ."

Đao Ma khẽ hô một tiếng, sau đó không có gõ cửa mà bình tĩnh đứng ở ngoài cửa chờ đợi Ôn Bình xuất hiện.

Chỉ chốc lát sau, cửa Thính Vũ Các mở ra.

"Tới."

"Tông chủ, ta không đến muộn chứ?"

"Không có trễ." Ôn Bình khẽ cười một tiếng, sau đó dò xét Đao Ma từ trên dưới, thấy toàn thân hắn đều là băng gạc thì quan tâm hỏi: "Đây là ai băng bó cho ngươi, một chút ngoại thương mà sắp gói ngươi thành bánh chưng luôn rồi!"

Đao Ma bất đắc dĩ nhún vai, đáp lại: "Là nha đầu Hoài Diệp đó, còn có Long Kha trưởng lão. Chủ yếu là Long Kha

trưởng lão.”

“Nàng còn có tư thái nữ nhân như vậy?”

Ôn Bình cười một tiếng.

Vốn cho là tiểu di táo bạo này của hắn chỉ biết chém chém giết giết.

Sau khi Đao Ma nghe xong thì cười trộm một tiếng, cũng quan sát mình mọt lần, vốn muốn tháo băng gạc chướng mắt xuống nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không có tháo xuống.

Chướng mắt thì chướng mắt.

Nhưng mà cái này đại biểu cho đồng môn quan tâm.

Sao hắn có thể tùy tiện tháo xuống được?

Ôn Bình tiếp tục trêu chọc vài câu, sau đó dẫn Đao Ma tới bên hồ nước trước Thính Vũ Các, lấy năm cái hộp trong tàng giới ra.

Trong năm cái hộp, mỗi cái đều có một viên Phá Kính Đan cao cấp.

“Tất cả năm viên Phá Kính Đan, trong vòng hai ngày, có thể bước vào Thiên Vô Cấm hay không?” Bày Phá Kính Đan cao cấp ra trước mắt Đao Ma, Ôn Bình hỏi.

Khi Đao Ma nhìn thấy Phá Kính Đan cao cấp thì trong nháy mắt hai mắt trở nên vô cùng nóng bỏng, trong ánh mắt toát ra khát vọng mãnh liệt.

“Tám chín phần mười có thể thành!”

Đao Ma hưng phấn đáp.

Đã đích thân thể nghiệm diệu dụng của Phá Kính Đan, Đao Ma biết rất rõ sự thần kỳ của Phá Kính Đan cao cấp.

Năm viên vào bụng đều không thể bước vào Thiên Vô Cấm thì Đao Ma chỉ muốn nói là do mình không có duyên với Thiên Vô Cấm.

Ngay lúc Đao Ma hưng phấn, Ôn Bình giội một chậu nước lạnh xuống: “Đừng cao hứng quá sớm, mặc dù ngươi bước vào

Thiên Vô Cấm thì sợ là cũng không phải đối thủ của cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu. Bởi vì căn cơ, nội tình của ngươi quá kém.”

“Tông chủ, ta nên làm như thế nào?”

Một chậu nước lạnh dội xuống, Đao Ma cũng dần dần bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ lời của Ôn Bình một phen, cảm thấy sự thật đúng là như thế.

【VIP】 Một bài giảng của Hoài Không

Có vẻ như hắn cũng không có thủ đoạn mạnh mẽ gì.

Rốt cuộc thủ đoạn mà hắn có được bây giờ đều là Địa Vô Cấm hoặc là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Cho dù là ma pháp mạnh mẽ nhất Thiên Sứ Hàng Lâm mà hắn nắm giữ bây giờ.

Cũng chỉ là ma pháp tứ giai.

Thuộc về cấp Địa Vô Cấm!

Mặc dù bước vào Thiên Vô Cấm, có thể dùng nó tiếp tục phát huy ra lực lượng Thiên Vô Cấm, nhưng mà đó vốn không phải là thủ đoạn của cường giả Thiên Vô Cấm.

Ôn Bình đưa hết Phá Kính Đan cao cấp cho Đao Ma, sau đó nói: "Bây giờ ngươi không cần làm gì cả, trong vòng hai ngày, sau khi mở ra cái mạch môn thứ năm thì đi lên tầng trên tầng một trăm của Pháp Sư Tháp, nơi đó sẽ có thứ ngươi muốn."

"Tông chủ, không phải Pháp Sư Tháp chỉ có một trăm tầng sao?"

Đao Ma ngơ ngẩn.

Hắn đi qua tầng một trăm không chỉ một lần.

Ngược lại vì tìm kiếm ma pháp tứ giai hệ quang Thiên Sứ Hàng Lâm, hắn liên tục tới tầng một trăm của Pháp Sư Tháp, ở trong đó rất lâu.

Trong tầng một trăm cũng không có cầu thang lên tầng một trăm linh một!

"Đó là do ngươi còn chưa mở ra mạch môn thứ năm, chờ ngươi mở ra cái mạch môn thứ năm thì tầng thứ một trăm linh một của Pháp Sư Tháp mới có thể mở ra. Tầng một trăm linh một và những tầng trên nữa mới là tầng cao chân chính của Pháp Sư Tháp!" Ôn Bình tùy tiện tìm một lý do giải thích.

Đừng nói, lý do này cũng tốt.

Đao Ma lập tức tỏ vẻ kính sợ, thậm chí có chút kinh ngạc nhìn Ôn Bình, giống như là phát hiện bí mật kinh thiên.

"Tông chủ, từ tầng một trăm linh một trở lên mới là hạch tâm của tông môn sao?"

Khi Đao Ma nói lời này, trong đầu cảm thấy có một cuộn tranh thần bí đang chầm chậm bày ra ở trước mắt mình, hắn giống như nhìn thấy được thế giới chân thật.

Hóa ra Bất Hủ Tông mà hắn thấy được bây giờ vẫn chỉ là biểu tượng.

Đủ loại mật địa biểu hiện ra trong tông môn.

Mật địa như vậy còn phải bước vào Thiên Vô Cấm mới có thể đi vào.

Sau đó nghe Ôn Bình nói: "Ngươi có thể hiểu như vậy."

"Đa tạ tông chủ vun trồng!"

Đao Ma đột nhiên quỳ một chân xuống đất, cũng cúi đầu thấp xuống.

Hắn mới vào tông bao lâu?

Có tài đức gì mà được tông chủ vun trồng như thế?

Tài nguyên như vậy, cho dù là bồi dưỡng người nào thì đều đủ để chế tạo hắn thành một tên cường giả Thiên Vô Cấm cực kỳ mạnh mẽ.

Tại sao lại là hắn?

Chính là bởi vì nghĩ mãi mà không rõ tại sao là hắn cho nên Đao Ma mới càng cảm động hơn: "Tông chủ, thuộc hạ nguyện vì ngài và Bất Hủ Tông, đời đời kiếp kiếp hiệu trung. Nói miệng không bằng chứng, Đao Ma ta nguyện lập huyết khế, bắt đầu từ Già Thiên Lâu, Đao Ma ta chắc chắn sẽ vì tông chủ mà giết hết tất cả cường địch ngăn bước Bất Hủ Tông!"

Đao Ma vừa có động tác, Hắc Đao ra khỏi vỏ một tấc, Ôn Bình đã ra tay ngăn cản hắn.

"Được rồi, đứng lên đi."

Ôn Bình cũng không phải là một người không có cảm giác an toàn như vậy.

Đương nhiên, hắn cũng không phải là người cảm thấy ai cũng sẽ vĩnh viễn trung thành với hắn, vĩnh viễn không sẽ phản bội mình.

Cái thế giới này hết sức tàn khốc.

Cho nên nhân tính vĩnh viễn không chịu nổi khảo nghiệm như vậy.

Nhưng cho dù như vậy thì Ôn Bình cũng không muốn dùng huyết khế gì đó để ước thúc, khóa lại người trong tông môn, dùng để bảo đảm bọn họ vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Hắn tin tưởng mỗi người trong tông môn.

Không cần biết bọn họ có xông qua Sư Đạo Mê Cục hay không!

Thấy Đao Ma không muốn đứng dậy, Ôn Bình không kiên nhẫn, tức giận nói: "Một nam nhân lề mề chậm chạp như vậy làm cái gì? Một trận chiến này Già Thiên Lâu tổn thất nặng nề, nhưng lúc nào cũng có thể quay đầu trở lại, Bổn tông chủ hi vọng ngươi có thể cho bọn họ một kinh hỉ."

Sau khi nghe xong, Đao Ma chìm vào yên lặng.

Quen thuộc cuộc sống nơi sa trường, quen thuộc với thế giới lợi ích, Đao Ma biết rất rõ, tông chủ làm như vậy là tin tưởng mình cỡ nào.

"Tông chủ yên tâm, vài ngày nữa, ta nhất định sẽ cho Khôi Thanh, cho những người của Già Thiên Lâu đó một cái kinh ngạc vui mừng."

Đồng thời, trong lòng Đao Ma âm thầm thề.

Kể từ hôm nay, hắn vĩnh viễn đứng ở trước tông chủ.

Cho dù là chết!

Cho dù lâu chủ Già Thiên Lâu đến!

"Được rồi, đi đột phá cảnh giới đi." Ôn Bình cũng không muốn tiếp tục nói thêm cái gì, dặn dò mọi chuyện xong thì

chuẩn bị trở lại địa ngục vong linh.

Chính sự quan trọng!

Lúc này, Đao Ma cất Phá Kính Đan, sau đó nhanh chóng đứng dậy.

“Tông chủ, không có chuyện gì khác thì ta cáo từ trước.”

Đao Ma cũng muốn về!

Khi ở sa trường, hắn từng huyễn tưởng không biết bao nhiêu lần mình bước vào cảnh giới Thiên Vô Cấm, nhưng khi đó chỉ là ước mơ, bởi vì cách hắn quá xa.

Bây giờ kỳ ngộ đột phá cảnh giới Thiên Vô Cấm mà hắn tha thiết ước mơ đang ở ngay trước mắt, sao hắn có thể không xúc động?

Đi xuống Thính Vũ Các, Đao Ma lập tức trở về khu ký túc xá.

Khóa trái cửa!

Kéo màn cửa lên!

Bắt đầu đột phá cảnh giới!

Trong Thính Vũ Các, Ôn Bình lại quay về địa ngục vong linh.

…

Trong Quan Ảnh Thất, giờ phút này, chúng đệ tử của Bất Hủ Tông đang quan sát lần đại chiến giữa Già Thiên Lâu và Bất Hủ Tông.

Tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, ánh mắt nhìn chằm chằm hình ảnh, không dám phân tâm một chút xíu nào.

Khi nhìn thấy đại quân Già Thiên Lâu áp cảnh, bọn họ bắt đầu khẩn trương.

Nhưng mà khi nhìn thấy đại quân Già Thiên Lâu bị ngăn ở trong Khúc Cảnh, không ngừng bị đánh vào Khúc Cảnh, bọn họ bắt đầu reo hò, chúc mừng thắng lợi này.

Nhất là những đệ tử thông qua Sư Đạo Mê Cục gia nhập Bất Hủ Tông, bọn họ vốn là người ở Triều Thiên Hạp, e ngại Già Thiên Lâu hơn mấy người sống ở Hồ Thiên Địa như Hoài Diệp nhiều, cho nên khi nhìn thấy cường giả của Già Thiên Lâu bị giết, trong lòng bọn họ rung động vô cùng kịch liệt.

"Cường giả Chiến bộ xâm lấn Hồ Thiên Địa với số lượng khổng lồ, không ngờ thậm chí ngay cả Khúc Cảnh thông đạo cũng không có đi ra khỏi được. Còn bị dọa đến không dám đi vào Khúc Cảnh thông đạo. Lúc ấy là bọn họ đả thông, bây giờ cũng là bọn họ không dám đi vào."

"Phi thuyền của tông chủ ngăn ở đó, lại thêm Yêu Thần tiền bối nửa bước Thiên Vô Cấm của Bất Hủ Tông ta, bọn họ dám đi vào Khúc Cảnh thông đạo đó mới lạ đó."

【VIP】 Một bài giảng của Hoài Không (2)

Mọi người kích động bàn tán.

Theo sau đó, khi nhìn thấy Ôn Bình và Đao Ma đi vào địa bàn của Già Thiên Lâu, cả đám bọn họ đều tương đối chấn kinh.

Bởi vì đó là địa bàn của Già Thiên Lâu!

Đại quân U Quốc cũng không dám đi sâu vào!

Mấy người tông chủ cũng quá lớn gan chứ?

Nhưng mà bọn họ mới lau một vệt mồ hôi, khi nhìn thấy Đao Ma đại sát tứ phương thì tất cả mọi người bắt đầu trở nên hưng phấn.

Huyết dịch trở nên nóng bỏng!

Đao Ma trưởng lão quá mạnh.

Hóa ra thương thế trên người hắn là do vậy.

"Đao Ma trưởng lão đại chiến hơn hai mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, cũng chỉ bị thương như thế?"

"Mới đầu ta còn cảm thấy thương thế của Đao Ma tiền bối thật nghiêm trọng, vết thương sau lưng có thể nhìn thấy xương. Bây giờ thấy hình ảnh này, trong nháy mắt ta cảm thấy có phải là thương thế của Đao Ma trưởng lão quá nhẹ rồi không?"

"Đúng vậy, hắn giao đấu với nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm như vậy, sao chỉ có chút xíu thương thế như thế?"

Trong lúc mọi người kinh hãi, hình ảnh tiếp tục.

Chiến Thần xưa giờ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết của Già Thiên Lâu xuất hiện, cục diện giống như muốn nghịch chuyển, bọn họ lại bắt đầu khẩn trương.

Nhưng khi nhìn thấy bọn Mộc Long xuất hiện nghịch chuyển càn khôn, Chiến Thần chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết của Già Thiên Lâu bị đè đầu đánh, tất cả mọi người lại sôi trào.

Cứ như vậy, một tới hai đi, tâm tình của tất cả mọi người thỉnh thoảng tăng vọt, thỉnh thoảng khẩn trương.

Loại cảm giác này không thua gì tự mình tham dự một trận đại chiến.

Nhưng mà khi cường giả Thiên Vô Cấm xuất hiện, tất cả mọi người rơi vào trong trầm mặc.

Bởi vì quá rung động!

Trận đại chiến này lại xuất hiện cường giả Thiên Vô Cấm trong truyền thuyết!

Cường giả Thiên Vô Cấm xuất hiện làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng áp lực, nhất là khi một đòn của cường giả Thiên Vô Cấm thì đã khiến cho bọn Lẫm Đông Băng Long Vương bỏ mình, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Mặc dù tiếp theo nhìn thấy bọn Lẫm Đông Băng Long Vương không chết, ngược lại còn giết Chiến Thần của Chiến bộ ngay trước mặt cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu, bọn họ cũng không có hưng phấn bao nhiêu.

Bởi vì ba chữ Thiên Vô Cấm này.

Bởi vì năm cái mạch môn sáng loáng đó.

Chúng nó ép tới tất cả mọi người không thở nổi.

Tất cả mọi người cảm nhận được áp lực!

Khi hình ảnh kết thúc, Hoài Không cố ý từ Hồ Thiên Địa về tông đứng lên trước, sau đó đưa mắt nhìn tất cả ở Quan Ảnh Thất.

Bao gồm rất nhiều trưởng lão.

“Các vị đồng môn, kẻ địch phía trước của Bất Hủ Tông cực kỳ mạnh mẽ. Mặc dù bây giờ thực lực của các ngươi không

mạnh mẽ, trước mặt bọn họ thì nhỏ bé như vậy, nhưng các ngươi không cần quá lo lắng, trời sập cũng có tông chủ và có chúng ta gánh lấy. Các ngươi chỉ cần cố gắng tu hành! Tông chủ cho các ngươi hoàn cảnh tu luyện độc nhất vô nhị, cho nên lão phu hi vọng tương lai có một ngày, các ngươi cũng có thể thủ hộ tương lai của Bất Hủ Tông giống chúng ta thủ hộ các ngươi!"

Hoài Không dứt lời, đứng dậy rời khỏi Quan Ảnh Thất.

Nên xem hắn đã cho xem, nên nói hắn cũng đã nói, tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa.

Hắn chỉ hy vọng lời hắn nói hôm nay có thể để lại một hạt giống trong lòng các đệ tử Bất Hủ Tông đang có mặt ở đây.

Một hạt giống không ngừng mạnh lên.

Một hạt giống muốn thủ hộ Bất Hủ Tông.

Bởi vì bọn họ mới là tương lai của Bất Hủ Tông.

Ngay lúc Hoài Không rời khỏi Quan Ảnh Thất, rất nhiều đệ tử Bất Hủ Tông đều dồn dập đứng dậy, trong hai mắt tràn đầy kiên nghị.

"Xin Hoài Không trưởng lão yên tâm, tương lai của Bất Hủ Tông hãy để cho chúng ta thủ hộ!"

"Xin tông chủ và chư vị trưởng lão yên tâm, tương lai của Bất Hủ Tông để cho chúng ta thủ hộ!"

Nghe tiếng nói sau lưng, Hoài Không không có quay người lại nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười.

Hắn biết.

Hạt giống đã gieo!

Sau đó chỉ cần chờ chúng nó nảy mầm là được.

Luôn có một ngày, chúng nó sẽ trở thành đại thụ che trời.

Đúng lúc này, Hoài Không cảm nhận được Truyền Âm Thạch trong ngực có động tĩnh.

Móc Truyền Âm Thạch ra thì nghe được tiếng của Long Kha từ trong Truyền Âm Thạch vọng ra.

“Hoài Không trưởng lão, tất cả Bất Hủ Nhật báo đã được chuẩn bị xong, có thể tung ra bất cứ lúc nào. Tiếp theo phải làm phiền đến đại quân Dực tộc của ngươi!”

Hồ Thiên Địa.

Thiên Cơ Hồ.

Lúc đêm khuya, sao lốm đốm đầy trời.

Trăm dặm bên ngoài Hạo Hãn Thành, ngàn vạn đống lửa to lớn chiếu sáng phạm vi hơn mười dặm trên bình nguyên.

Đại quân nhân tộc, đại quân Yêu tộc như là giang hà, không ngừng tập kết tới đầy từ bốn phương tám hướng.

Tất cả Yêu tộc, nhân tộc tập kết xong, lập tức vào trận, trận địa sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị nghênh đón kẻ địch từ trong Khúc Cảnh thông đạo tới bất cứ lúc nào.

Bọn họ chỉ biết quân tiên phong của Già Thiên Lâu bị Bất Hủ Tông đánh lùi một đợt, chiến tranh bắt đầu, bọn họ chiếm được thượng phong, nhưng bọn họ không biết Bất Hủ Tông đã đánh vào trong địa bàn của Già Thiên Lâu.

Cho nên lúc này tất cả mọi người vẫn đang hồi hộp.

Bọn họ cảm thấy không biết lúc nào quân đội của Già Thiên Lâu sẽ từ trong Khúc Cảnh thông đạo giết ra tới.

Bởi vì có tâm lý này cho nên đa số mọi người, đại đa số Yêu tộc đều nhìn chằm chằm Khúc Cảnh thông đạo, hoàn toàn không dám dời tầm mắt.

Dù chỉ một khắc!

Tại vùng trời của liên quân, trên lưng một Yêu Thần Dực tộc, ba người Long Nguyệt, Bùi Vu, và Bách Niệm Hàn Sơn đang bàn tán.

Trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Bách Niệm Hàn Sơn, mặc dù là phó minh chủ Thiên Địa Minh nhưng thực lực của hắn cũng kém nhất.

Cho nên định lực của hắn không mạnh như nửa bước Địa Vô Cấm Bùi Vu, và Địa Vô Cấm Long Nguyệt.

“Sao minh chủ còn chưa có trở lại?”

【VIP】 Bùi Vu, Bách Niệm Hàn Sơn lo lắng

Bách Niệm Hàn Sơn nói nhỏ, ánh mắt rơi vào Khúc Cảnh thông đạo, cau mày.

Bùi Vu nói tiếp: “Hàn Sơn huynh, không cần khẩn trương như vậy. Nếu như Khúc Cảnh thông đạo có dị động thì minh chủ có thể trở lại chiến trường trong nháy mắt.”

Bách Niệm Hàn Sơn cố nở một nụ cười, hùa theo: “Ta biết. Chỉ là ta lo lắng Già Thiên Lâu sẽ vì lần đầu tiên thất bại mà tấn công lần thứ hai càng hung ác hơn. Nếu như có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm dẫn đội, sợ rằng sẽ giết chúng ta trở tay không kịp. Chỉ dựa vào chúng ta thì sợ là khó mà ngăn cản được bước tiến của bọn họ!”

Sau khi Bùi Vu nghe nói như vậy thì không tiếp tục nói nữa.

Bởi vì thật ra thì hắn lo lắng cũng không thua gì Bách Niệm Hàn Sơn.

Nhất là Hoài Không trở lại tông.

Bùi Vu đang nghĩ, có phải tình huống chuyển biến xấu hay không?

Long Nguyệt ở bên cạnh, thấy hai người lo lắng thì an ủi: “Không có gì phải lo lắng, mặc dù lúc này bọn họ giết vào thật, cường giả trên Địa Vô Cấm thì có chúng ta tới đối phó. Các ngươi chỉ cần chỉ huy đại quân Thiên Địa Minh cho tốt là được, hơn nữa, thân ở Triều Thiên Hạp, Già Thiên Lâu có U Quốc nhìn chằm chằm, bọn họ không dám phái quá nhiều người tới đối phó chúng ta.”

Lý tính phân tích cho hai người một đợt, sau đó Long Nguyệt len lén quan sát biểu cảm của Bùi Vu và Bách Niệm Hàn Sơn.

Thấy vẻ lo lắng của hai người cũng không có giảm bớt được bao nhiêu thì cũng không tiếp tục an ủi bọn họ nữa.

Nàng cũng hiểu rõ, lúc này lời nói an ủi không được cái tác dụng gì.

Chỉ có thắng lợi mới có thể cho bọn họ yên tâm lại!

Nàng biết Ôn Bình, Đao Ma đều giết vào trong địa bàn của Già Thiên Lâu.

Cho nên rốt cuộc thì tình huống bây giờ như thế nào rồi?

Tình hình chiến đấu như thế nào?

Còn nữa, Hoài Không trưởng lão vội vàng trở lại tông là vì lý do gì?

Tại sao bây giờ còn chưa trở lại?

Trước đó Long Nguyệt liên hệ Long Kha, muốn hỏi thăm tình huống một phen nhưng chỉ lấy được câu trả lời là gặp rồi nói!

Chuyện này khiến cho nàng có chút bàng hoàng!

Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì, tại sao không thể nói rõ trong Truyền Âm Thạch?

Nhưng mà nếu Long Kha đã nói phải gặp mặt nói thì nàng cũng không muốn hỏi thêm nữa, làm tốt bổn phận của nàng là được rồi.

Mắt thấy bình minh sáng sớm đến.

Đúng lúc này.

Một tia sáng trắng bỗng nhiên thắp sáng bầu trời, rơi vào Khúc Cảnh thông đạo.

Tất cả mọi người bị hấp dẫn ánh mắt, chỉ thấy hai người Hoài Không, Long Kha từ trong bạch quang đi ra.

Đám người Bùi Vu, Bách Niệm Hàn Sơn và Long Nguyệt thấy cảnh này thì vui vẻ, trong nháy mắt, lo lắng trên mặt tiêu tán đi hơn phân nữa.

“Né ra! Né ra!”

Lúc này, hai người mới lệnh cho Dực tộc Yêu Thần tới gần chỗ Hoài Không, sau đó vội vàng hô lên.

“Minh chủ! Long trưởng lão!”

“Minh chủ! Long trưởng lão!”

Hoài Không thấy hai người bức thiết như thế thì vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện lớn gì, tất cả đều dựa theo kế hoạch của minh chủ tiến hành đâu vào đấy.” Bùi Vu cười nói.

Bách Niệm Hàn Sơn cũng cười đáp: “Sáng sớm nay, toàn bộ chiến trường ít nhất cũng sẽ tập kết được ngàn vạn đại quân Thiên Địa Minh!”

Hoài Không hài lòng gật đầu.

Sau đó nhìn về phía hai người Bùi Vu sau lưng Long Nguyệt.

“Hoài Không tiền bối!” Long Nguyệt gật đầu hỏi thăm, sau đó nhìn về phía Long Kha: “Tỷ!”

Long Kha nhướng mày, mặt mũi u sầu nói: “Đợi chút nữa nói, một trận chiến ở Di Thiên Thành Hắc Vực còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng nhiều!”

Dứt lời, Long Kha quay đầu nói với Hoài Không: “Hoài Không trưởng lão, ta đi Hạo Hãn Thành xử lý chuyện của ta trước.”

“Đi thôi! Trừ Yêu Thần ra, tất cả Dực tộc ở Hồ Thiên Địa đều do ngươi tùy ý điều phối.” Tuy rằng trong thời gian ngắn, Khúc Cảnh thông đạo sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng cấp Yêu Thần, Hoài Không vẫn không nỡ để cho chúng nó đi giao Bất Hủ Nhật báo.

Tông chủ dám dùng thiên kiêu ở Hồng Vực quét rác, dùng môn chủ nửa bước Thiên Vô Cấm của Hồng Diệp Môn làm việc vặt, nhưng Yêu tộc của hắn còn chưa có xa xỉ như vậy.

“Long Nguyệt, ngươi cũng đi cùng đi.” Hoài Không lại nói với Long Nguyệt.

“Ta cũng đi?”

“Chuyện này giao cho lão phu, bây giờ tỷ tỷ ngươi cần ngươi hơn.”

“Ừm ân.”

Nếu Hoài Không đã nói như vậy, đương nhiên là Long Nguyệt phải đi giúp tỷ tỷ mình một tay trước, sau đó đi theo Long Kha bay tới Hạo Hãn Thành.

Hai người Long Nguyệt vừa đi, Hoài Không liền ban bố mệnh lệnh mới nhất cho Thiên Địa Minh.

“Trận chiến đầu tiên với Già Thiên Lâu, Bất Hủ Tông đại thắng, trong thời gian ngắn, Già Thiên Lâu sẽ không quay đầu trở lại! Cho nên chúng ta không cần căng thẳng như thế. Bùi Vu, Hàn Sơn, lập tức truyền lệnh xuống, tất cả mọi người rời xa Khúc Cảnh thông đạo, xây dựng cơ sở tạm cách đây mười dặm, tiếp tục xây dựng công sự!”

“Đại thắng!”

Trong nháy mắt, hai người mừng rỡ.

So với chuyện Hoài Không trở về, khiến cho tâm trạng hai người ổn định lại thì hai chữ đại thắng khiến cho người ta phấn khởi hơn nhiều.

Bây giờ bọn họ muốn nghe nhất chính là hai chữ này.

“Minh chủ, chúng ta sẽ đi truyền lệnh ngay!”

Lúc này, Bùi Vu, Bách Niệm Hàn Sơn lĩnh mệnh, bay xuống dưới.

Theo mệnh lệnh của Bùi Vu, Bách Niệm Hàn Sơn, tất cả đại quân của Thiên Địa Minh bắt đầu trùng trùng điệp điệp lui về sau, lui đến cách Khúc Cảnh thông đạo mười dặm.

“Trận chiến thứ nhất, đại thắng! Minh chủ có lệnh, tất cả mọi người lui ra phía sau mười dặm xây dựng cơ sở tạm thời, tiếp tục xây dựng công sự!”

“Trận chiến thứ nhất, đại thắng! Minh chủ có lệnh, tất cả mọi người lui ra phía sau mười dặm xây dựng cơ sở tạm thời,

tiếp tục xây dựng công sự!”

…

Giọng Bùi Vu, Bách Niệm Hàn Sơn không ngừng vang vọng ở trên bầu trời, khiến cho thần kinh căng cứng của gần ngàn vạn người trong nháy mắt thả lỏng.

“Đại thắng?”

“Ta không nghe lầm chứ?”

“Đúng là đại thắng, đúng là đại thắng!”

“Đối mặt với Già Thiên Lâu mạnh mẽ, cường giả Bất Hủ Tông lại có thể giành được thắng lợi trong Khúc Cảnh thông đạo!”

Đương nhiên.

【VIP】 Hóa ra Bất Hủ Tông mạnh mẽ như vậy

Có người hưng phấn, reo hò.

Cũng có người sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy.

“Được rồi, đừng bàn nữa. Tranh thủ rút lui, mặc dù chúng ta giành được thắng lợi trong trận chiến đầu tiên nhưng mà chắc chắn Già Thiên Lâu sẽ quay đầu trở lại. Không chừng lúc nào đó bọn họ sẽ từ trong Khúc Cảnh thông đạo giết ra, các ngươi còn có tâm tư cao hứng ở đây.”

“Thắng trận chiến đầu tiên, chắc chắn Già Thiên Lâu sẽ phản công khủng bố hơn, chuẩn bị đón lấy bão tố mãnh liệt hơn nữa đi!”

Khi nói lời này, bọn họ vẫn không quên quay đầu liếc mắt nhìn Khúc Cảnh thông đạo một cái, trong mắt tràn đầy lo lắng về những chuyện không biết trước được.

Rất rõ ràng, hai chữ đại thắng cũng không thể khiến cho bọn họ thả lỏng thần kinh đang căng cứng được.

Thật ra thì đa số người sau khi mừng rỡ như điên thì sẽ tỉnh táo lại.

Tỉnh táo lại thì sẽ nghĩ giọng nói là những người theo chủ nghĩa nguy cơ, trong đầu sẽ lập tức cẩn thận với tương lai tràn ngập nguy cơ.

Dưới tình huống bình thường, chuyện này rất ít xảy ra.

Nhưng mà kẻ địch là thế lực lớn đến từ bên ngoài Hồ Thiên Địa, đồng thời khổng lồ đến nếu không có Bất Hủ Tông thì chỉ cần bọn họ phái ra vài người tới là đủ để phá hủy toàn bộ Hồ Thiên Địa.

Thế lực khổng lồ như vậy, thắng lợi ngắn ngủi cũng không có nghĩa gì, chỉ có thể nói là do Già Thiên Lâu chuẩn bị không đầy đủ.

Bọn họ xem thường Hồ Thiên Địa.

Xem thường cường giả của Bất Hủ Tông.

“Tranh thủ rút lui đi.”

“Huynh đệ trước mặt, ngươi cũng phải nhanh lên, cười ngây ngô cái gì? Nói không chừng lát nữa cường giả Già Thiên Lâu sẽ từ trong Khúc Cảnh thông đạo vọt ra.”

“Ngươi gấp cái gì!”

“Hắn đang lo lắng, nếu như lúc này cường giả Già Thiên Lâu lao ra, mặc dù Hoài Không minh chủ ngăn cản bọn họ nhưng chiến đấu lan đến gần chúng ta thì cũng đủ khiến cho chúng ta cửu tử nhất sinh. Ngươi xác định bây giờ ngươi còn muốn chậm rãi đi?”

Một câu nói này khiến cho người xung quanh nhanh chóng tăng tốc độ lên.

Tên cường giả Trấn Nhạc Cảnh nói câu đó cũng không khỏi quay đầu quan sát Khúc Cảnh thông đạo, sau đó trên mặt lộ vẻ lo lắng, tiếp tục rời xa Khúc Cảnh thông đạo.

Đúng lúc này, một tiếng yêu hót vang vọng bầu trời.

Một Yêu Vương Dực tộc dang đôi cánh chim lớn chừng trăm trượng bay ngang qua đỉnh đầu Thiên Địa Minh và đại quân Yêu tộc.

Theo nó lướt qua, vô số “bông tuyết” tung bay xuống.

“Tuyết rơi?”

Mấy triệu người đồng thời ngẩng đầu.

Trong lúc bọn họ còn đang nghi hoặc thì có người tập trung nhìn lại, phát hiện đó không phải là tuyết mà là từng tấm giấy.

“Không phải tuyết!”

“Là giấy!”

Khi vô số giấy rơi vào trong đám người, bị đám người đang lùi lại bắt lấy, tất cả mọi người tò mò nhìn về phía chữ và tranh vẽ trên giấy.

“Bất Hủ Nhật báo?”

“Đây là thứ gì?”

“Các ngươi mau xem trên đó, có văn chương… trận chiến đầu tiên của Hồ Thiên Địa!”

Tất cả mọi người chậm rãi bị tựa đề lớn nằm giữa Bất Hủ Nhật báo hấp dẫn, đồng thời ánh mắt cũng dời xuống bức tranh vẽ phía dưới.

Vẽ lại cảnh phi thuyền liên tục nã pháo, bắn nát từng chiếc chiến thuyền của quân tiên phong Chiến bộ.

Nội dung trong đó không nhiều.

Nhưng lại khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy được một màn khiến cho bọn họ kinh hãi.

Từng cường giả đã bước vào Địa Vô Cấm mở ra bốn cái mạch môn bị đánh vào trong vào Khúc Cảnh, bị Khúc Cảnh Chi Thủy giết chết.

Đưa mắt nhìn lại, có hơn trăm người.

Cầm Bất Hủ Nhật báo trong tay, mọi người trong Thiên Địa Minh thấy cảnh này thì lập tức nghẹn lời, bởi vì chấn kinh đến không biết nên nói cái gì.

Chớ nhìn ngoài Khúc Cảnh thông đạo tập kết gần ngàn vạn người, nhưng ngàn vạn người này trước mặt cường giả chân chính thì giống như trò đùa.

Tông chủ Bất Hủ Tông khống chế phi thuyền, vừa ra tay thì đã giết rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm thực lực đủ để hủy diệt Hồ Thiên Địa bọn họ mười lần, trăm lần.

Thắng lợi này, quá hùng vĩ!

Đúng lúc này, có người theo thói quen, đưa mắt lên đọc văn chương trên Bất Hủ Nhật báo: “Hôm qua, Bất Hủ Tông ở bên ngoài Hạo Hãn Thành ở Thiên Cơ Hồ, tập kết đại quân Thiên Địa Minh chống cự đại quân cướp đoạt của Già Thiên Lâu. Căn cứ tuyến báo đáng tin, Già Thiên Lâu tập kết ròng rã ba trăm ngàn quân tiên phong, cảnh giới thấp nhất cũng là cường giả Trấn Nhạc Trung Cảnh, cường giả Địa Vô Cấm

nhiều tới hai trăm vị, muốn thông qua Khúc Cảnh thông đạo xâm lấn Hồ Thiên Địa…”

Khi hắn chậm rãi đọc bài văn chương đó, không ít người đều tim đập bình bịch.

Đây là ba trăm ngàn tên cường giả Trấn Nhạc Trung Cảnh trở lên!

Khi hắn đọc được trong ba trăm ngàn quân tiên phong Chiến bộ có hai trăm ngàn quân tiên phong bị Bất Hủ Tông tiêu diệt, người đọc thiên văn chương này, còn mấy người khác cũng đọc được đều hít một hơi khí lạnh.

WOW!

Hai trăm ngàn!

Chết hết!

Không phải đại chiến vừa mới bắt đầu sao?

Sao Già Thiên Lâu lại thua?

Khi mọi người nhìn xuống, đọc tiếp bên dưới, bọn họ trầm mặc.

“Hai trăm ngàn quân tiên phong của Chiến bộ đi vào Khúc Cảnh thông đạo, do năm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm thống lĩnh, năm người bọn họ cũng lần lượt bị cường giả của Bất Hủ Tông ta chém giết “

Mấy triệu người trầm mặc.

Bởi vì bọn họ thật sự không biết nên nói cái gì.

Mới đầu, trên Trấn Nhạc đã là thứ mà bọn họ không chạm đến được, bởi vì Bách Tông Liên Minh và Tán Nhân Dịch đại chiến, bọn họ mới dần dần thấy được cường giả Địa Vô Cấm.

Thấy được lực lượng của cường giả Địa Vô Cấm, bọn họ sinh lòng kính sợ và hoảng sợ, đều là vô cùng mạnh mẽ.

Bây giờ biết thậm chí Bất Hủ Tông còn giết luôn cả năm vị nửa bước Thiên Vô Cấm, đối với bọn họ, chuyện này khiến cho thế giới quan của bọn họ sụp đổ.

Hóa ra Bất Hủ Tông mạnh mẽ như thế!

Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ!

Cũng vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ!

“Quá mạnh!”

“Năm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, cường giả Bất Hủ Tông lại giết sạch bọn họ! Hóa ra Bất Hủ Tông mạnh mẽ như vậy?”

“Thắng lợi như vậy, không phải hai chữ đại thắng là có thể tổng kết được! Đây là một thắng lợi vô tiền khoáng hậu trong lịch sử chiến tranh của Hồ Thiên Địa!”

【VIP】 Thánh địa trong lòng nhân tộc ở Hồ Thiên Địa —— Bất Hủ Tông

“Ta còn có thể nói gì nữa, bây giờ gia nhập Bất Hủ Tông còn kịp không?”

Theo bọn họ lên tiếng, tiếng hoan hô cũng như sóng biển nối đuôi nhau vang lên, đợt sau vang dội hơn đợt trước.

Cùng lúc đó, bộ hạ cũ của Bách Tông Liên Minh, những người vẫn còn ôm chút hi vọng trong lòng thì giờ chút tính toán đó cũng đều tan vỡ.

Trước đó mặc dù bọn họ khuất phục nhưng trong lòng còn có hi vọng.

Cảm thấy Già Thiên Lâu sẽ diệt Bất Hủ Tông, trả lại vinh quang ngày xưa cho Bách Tông Liên Minh, thậm chí để cho Bách Tông Liên Minh vượt xa trước đây.

Nhưng bây giờ, bọn họ chỉ cảm thấy hi vọng của bọn họ đã xa xôi như là sao trên trời.

Sợ là không còn hi vọng phục hưng nữa!

Đương nhiên, có người buồn rầu thì có người đắc ý.

Đắc ý nhất không ai bằng tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch.

Bởi vì tìm được một cái bắp đùi!

Một cái bắp đùi như thế này, chỉ cần ôm chặt lấy thì lo gì tương lai không mạnh?

Ở trên bầu trời, hai người Bùi Vu, Bách Niệm Hàn Sơn nở một nụ cười vui mừng.

Tâm trạng căng thẳng của hai người không chỉ bình tĩnh lại.

Giờ phút này, trong lòng bọn họ còn thấy kiêu ngạo, vinh dự.

Là phó minh chủ Thiên Địa Minh, bọn họ chính là một thành viên của Bất Hủ Tông, có Bất Hủ Tông làm chỗ dựa, tương lai bọn họ chắc chắn có thể lao ra khỏi Hồ Thiên Địa!

"Tốt! Tốt!"

Bách Niệm Hàn Sơn cực kỳ hưng phấn.

Đồng thời cũng âm thầm khen mình, lúc trước quyết định không ngăn cản Bách Niệm Hương gia nhập Bất Hủ Tông đúng là quá thông minh.

Chỉ một quyết định này, tương lai Tiềm Long Tông tiền đồ chắc chắn bất khả hạn lượng!

Ngay lúc Bách Niệm Hàn Sơn liên tục hô tốt thì Bùi Vu đột nhiên kinh ngạc nói: "Hàn Sơn huynh, mau nhìn đoạn cuối cùng của văn chương!"

"Làm sao vậy?"

Nghe Bùi Vu kinh hô, Bách Niệm Hàn Sơn vội vàng nhìn đoạn cuối cùng của văn chương, sau đó thì thấy được một tin khiến cho hắn sợ mất mật.

"Nhưng mà nhìn xuyên qua Khúc Cảnh bích chướng, tông chủ Bất Hủ Tông và những cường giả khác nhìn thấy nhiều kẻ địch hơn. Ròng rã hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm! So với quân tiên phong và mấy vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đã đi vào Khúc Cảnh thông đạo đó, đại quân đang ở trước lối vào Khúc Cảnh thông đạo mới là khủng bố thật sự!"

Xem đến đây, trong nháy mắt, vẻ mặt Bùi Vu thay đổi.

Hai mươi lăm vị!

Tại sao lại có thể như vậy?

Vốn tưởng rằng trận chiến đầu tiên thật sự đại hoạch toàn thắng, Già Thiên Lâu hoàn toàn tan tác, dù sao Bất Hủ Tông đã liên tục giết năm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Ròng rã năm vị!

Nhưng mà ai mà ngờ được, đây chỉ là một góc của đại quân xâm lấn Hồ Thiên Địa của Già Thiên Lâu, đại quân chân chính của Già Thiên Lâu còn chưa bước vào Khúc Cảnh thông đạo.

Nhìn đến đây, trong lúc nhất thời tâm tình vui thích của Bùi Vu không còn sót lại chút gì, thay vào đó là tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Tuyệt vọng.

Vô cùng tuyệt vọng.

"Bùi Vu huynh, tại sao có thể như vậy? Sao Già Thiên Lâu này lại mạnh mẽ như thế? Chẳng lẽ trời muốn diệt Thiên Địa Minh ta sao?"

Bách Niệm Hàn Sơn thở dài một hơi, bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Bùi Vu.

Bùi Vu nhướng mày, nhìn đoạn cuối cùng của văn chương, cả buổi không lên tiếng.

Bây giờ đầu óc hắn có chút hỗn loạn.

Không!

Phải nói rất hỗn loạn!

Vào giờ khắc này, tâm tình của hắn so với vừa rồi thì là một cái trên trời một cái dưới đất.

Trong lúc Bùi Vu yên lặng, tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch bên cạnh cũng đều thở dài, sau đó thậm chí có người phát điên lật xem Bất Hủ Nhật báo tới lui mấy lần.

"Hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, mặc dù tông chủ Bất Hủ Tông và các trưởng lão khác mạnh hơn thì cũng sợ là song quyền nan địch tứ thủ!"

"Già Thiên Lâu này có mưu đồ gì? Tại sao lại hưng sư động chúng vì một Hồ Thiên Địa nhỏ nhoi chúng ta như vậy mà không tiếc phái ra quân tiên phong mạnh mẽ như thế."

"Nếu như bọn họ biết, người tiến vào Khúc Cảnh thông đạo đều bị cường giả Bất Hủ Tông giết chết thì sợ là sẽ lập tức xông tới!"

Nói đến đây, sắc mặt mọi người đột biến.

Xong!

Nếu là hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó đều xông tới.

Bọn họ cản như thế nào?

Đó không phải là một con đường chết sao?

Theo sau đó, Bùi Vu cũng biến sắc, sau đó kinh ngạc nói: "Ngươi vừa mới nói cái gì?"

"Thuộc hạ nói 'nếu như bọn họ biết, người tiến vào Khúc cảnh thông đạo đều bị cường giả Bất Hủ Tông giết chết, sợ rằng sẽ lập tức xông tới!'"

Tên thuộc tầng lớp cấp cao của Tán Nhân Dịch đó ngây ra một lúc, không rõ tại sao lúc này minh chủ lại hỏi hắn mới vừa nói gì?

Chẳng lẽ câu nói này hắn nói không đúng?

Dùng từ sai?

Hay là nói chuyện giật gân?

Không phải là câu nói này khiến cho minh chủ không vui đó chứ?

Trong lúc hắn đang sợ mất mật, Bùi Vu đột nhiên phá lên cười, cười đến người chung quanh không rõ ràng cho lắm, đồng thời cũng không hiểu ra sao.

"Ha ha ha!"

"Ha ha ha!"

Bùi Vu liên tục cười to sáu tiếng.

Bên cạnh, Bách Niệm Hàn Sơn vội vàng hỏi: "Bùi Vu huynh, rốt cuộc là thống khổ hay là vui vẻ?"

Bùi Vu mặt mày hớn hở nói: "Đương nhiên là vui vẻ. Bất Hủ Tông đại hoạch toàn thắng, Bùi Vu ta sao lại không vui?"

"Đại hoạch toàn thắng?"

Bách Niệm Hàn Sơn sửng sốt.

Những người khác cũng lần lượt sửng sốt.

Bùi Vu đưa mắt nhìn ánh mắt hồ đồ của mọi người, sau đó cười giải thích: "Các ngươi xem đoạn văn chương này, sau đó suy nghĩ một chút chuyện hôm qua. Trong văn chương, đại chiến trong Khúc Cảnh thông đạo kết thúc rất nhanh, cùng lắm cũng chỉ nửa canh giờ mà thôi."

"Này!" Bách Niệm Hàn Sơn bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng đúng đúng! Hôm qua tông chủ bọn họ xông vào Khúc Cảnh thông đạo buổi sáng, nói cách khác, trận đại chiến này kết thúc vào buổi trưa. Vậy thì thời gian sau đó, tại sao những cường giả khác của Già Thiên Lâu không xung phong tiến đến, báo thù cho quân tiên phong đã chết đi của Già Thiên Lâu?"

【VIP】 Thánh địa trong lòng nhân tộc ở Hồ Thiên Địa —— Bất Hủ Tông (2)

“Thông minh!” Bùi Vu cười to: “Không phải bọn họ không có phát hiện, chắc chắn trong khoảnh khắc khi quân tiên phong bị hủy diệt thì bọn họ đã biết, nhưng mà sau đó xảy ra một số chuyện khiến cho bọn họ hoàn toàn không dám tiến vào Khúc Cảnh thông đạo! Văn chương trên Bất Hủ Nhật báo không phải là bản miêu tả hoàn chỉnh về trận đại chiến này mà chỉ là phần mở đầu!”

“Cũng không biết là người phương nào viết văn chương, lại vô sỉ như vậy, cố ý cắt ngang, làm cho chúng ta tò mò. Không thể viết hết quá trình diễn ra trận đại chiến này trong một lần sao?”

Bách Niệm Hàn Sơn rất giận.

Mà những người khác cũng nghe hiểu ý của hai người.

Vẻ mặt u sầu như mây đen của mọi người theo tiếng phàn nàn của Bách Niệm Hàn Sơn mà lập tức tan thành mây khói.

Bùi Vu móc Truyền Âm Thạch ra.

Liên hệ Long Nguyệt!

Trong nháy mắt khi Truyền Âm Thạch kết nối, Bùi Vu vừa định hỏi thăm Long Nguyệt có xem Bất Hủ Nhật báo hay không thì nghe bên kia Truyền Âm Thạch vang lên một câu nói.

“Tỷ, ngươi cố ý làm cho ta tò mò như vậy hay lắm sao? Không thể hoàn hoàn chỉnh chỉnh nói cho ta biết hôm qua xảy ra chuyện gì sao? Hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó sao rồi? Chết rồi hay là bị tông chủ bọn họ dọa cho không dám vào Khúc Cảnh thông đạo?”

Sau khi nói xong, lại nói tiếp một câu.

“Bùi Vu, có chuyện chờ ta trở về rồi hãy nói!”

Sau đó Truyền Âm Thạch cắt đứt liên lạc.

Bùi Vu yên lặng cười một tiếng.

Những người xung quanh nghe được cũng cười.

Thì ra không chỉ là bọn họ bị cắt ngang dày vò.

Ngay cả Long Nguyệt trưởng lão, vị hạch tâm cấp cao đến từ nội bộ Bất Hủ Tông này cũng bị.

“Đột nhiên không có khó chịu như vậy.”

Bùi Vu cười.

Bách Niệm Hàn Sơn cũng đứng chắp tay, cười nói: “Ta cũng giống vậy.”

Sau đó hai người cất Bất Hủ Nhật báo, tiếp tục chỉ huy đại quân bắt đầu rút lui, đồng thời cũng công khai phát hiện của bọn họ.

Gần ngàn vạn người, ai cũng kêu lên.

La hét muốn gặp người viết văn.

Cho hắn biết trong tình huống nào thì đao sẽ trở nên đỏ!

Cũng may cuối Bất Hủ Nhật báo có một câu ——chuyện hôm nay kết thúc ở đây, ngày mai gặp lại!

Câu nói này khiến cho mọi người cảm thấy an ủi rất nhiều!

Không phải chỉ là ngày mai sao?

Chúng ta đợi!

Nếu ngày mai không có câu trả lời khiến cho chúng ta hài lòng!

Chúng ta chắc chắn sẽ âm thầm, ân cần hỏi thăm người viết văn đó!

Cứ như vậy, đại quân Thiên Địa Minh rút lui khỏi Khúc Cảnh thông đạo, sau đó hạ trại ở địa điểm dự định, xây dựng công sự, đồng thời chờ đợi ngày thứ hai đến.

Một đêm này, tất cả mọi người đều vô cùng dày vò.

Bọn họ đọc Bất Hủ Nhật báo mấy chục lần!

Không vì cái gì khác, biết rõ là đọc Bất Hủ Nhật báo sẽ thấy khó chịu, nhưng mà bọn họ thích khó chịu như vậy.

Cứ như vậy, đến sáng ngày thứ hai, khi Bất Hủ Nhật báo mới từ trên lưng Yêu Vương Dực tộc rơi xuống, mấy triệu người bắt đầu tranh nhau.

Chỉ thấy từng biển người nhảy lên cao trăm trượng, nắm lấy Bất Hủ Nhật báo, sau đó hưng phấn đáp xuống.

"Ta cướp được!"

"Ta cướp được!"

Người cướp được Bất Hủ Nhật báo không kịp chờ đợi tranh thủ tìm một chỗ có thể ngồi được, mở ra đọc.

Mở đầu là 'tin hot'!

Đao Ma trưởng lão và tông chủ Bất Hủ Tông lại muốn giết vào địa bàn của Già Thiên Lâu.

Đổi thủ thành công!

Tất cả mọi người bị hành vi điên cuồng của Đao Ma trưởng lão và tông chủ khiến cho kinh hãi, không khỏi hít sâu một hơi.

"Tông chủ và Đao Ma trưởng lão cũng quá lớn gan chứ? Đây chính là hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, bọn họ lại muốn đổi thủ thành công!"

"Ta… ta cảm thấy máu đang thiêu đốt! Đao Ma trưởng lão, còn có tông chủ nữa, từ hôm nay bọn họ sẽ là tín ngưỡng của ta!"

…

Trong tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, văn chương chỉ có một đoạn ghi chép nhỏ, không có miêu tả chi tiết.

Nhưng lại kể lại một sự thật!

Đó chính là một mình Đao Ma trưởng lão độc chiến hai mươi lăm vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, mặc dù rơi vào hạ phong nhưng bên phía Già Thiên Lâu không ngừng hao tổn chiến lực.

Nói cách khác, hai mươi lăm người đều không làm gì được một mình Đao Ma trưởng lão!

Thấy một đoạn này, tất cả mọi người nhịn không được máu nóng sôi trào, hoan hô.

"Đao Ma trưởng lão quá mạnh chứ?"

"Một người chiến hai mươi lăm người! Còn có ai!"

"Đao Ma trưởng lão!"

"Đao Ma trưởng lão, ta muốn sinh con cho ngươi!"

Trong tiếng hoan hô như thủy triều, Bùi Vu và Bách Niệm Hàn Sơn với mấy người Long Nguyệt cũng tay cầm Bất Hủ Nhật báo, kinh ngạc liên tục.

Khi năm vị cường giả vô địch dưới Thiên Vô Cấm xuất hiện.

Mọi người lại thấy hồi hộp.

Bởi vì trong nháy mắt, Đao Ma trưởng lão bị áp chế.

Hoàn toàn không phải là đối thủ!

Khi tông chủ gọi nhiều cường giả Bất Hủ Tông tới hơn, đồng thời có ba con rồng.

Mọi người lại hoan hô.

Cân tiểu ly thắng lợi lại nghiêng về bên phía Bất Hủ Tông.

"Chân Long!"

"Bất Hủ Tông lại có ba con Chân Long, còn đều là tồn tại vô dịch dưới Thiên Vô Cấm, ta vẫn cho là Chân Long chỉ là truyền thuyết!"

"Đoán chừng khi đó những người Già Thiên Lâu đó đều choáng váng. Bọn họ còn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi, kết quả tình huống trực tiếp đảo ngược!"

"Hai cấp đảo ngược!"

Trong tiếng cảm thán không ngừng của mọi người, lần này, một trong số thống lĩnh chân chính của quân tiên phong của Già Thiên Lâu là Sơn Thiên Hỗn chết khiến cho toàn bộ Thiên

Địa Minh, thậm chí toàn bộ người trong Hồ Thiên Địa nhìn thấy cảnh này thì đều hoan hô, tiếng hô vang như núi kêu biển gầm.

Tất cả người của Thiên Địa Minh, người của Hồ Thiên Địa đọc được Bất Hủ Nhật báo thì kể từ giờ khắc này, bọn họ đều xem Bất Hủ Tông như thánh địa.

Là chỗ cao quý nhất trong tâm linh mình!

Đối với cường giả Bất Hủ Tông, bọn họ cúng bái không thôi!

Một ngày này, không biết bao nhiêu người xem cường giả Bất Hủ Tông như thần tượng đời mình, cũng âm thầm thề nhất định phải tu luyện thật tốt, gia nhập Bất Hủ Tông.

【VIP】 Thánh địa trong lòng nhân tộc ở Hồ Thiên Địa —— Bất Hủ Tông (3)

Cũng chính vào hôm ấy, Thương Ngô Thành dưới chân Bất Hủ Tông, trong vòng một ngày, hội tụ được người đếm mãi không hết, cũng có không ít người từ xa tới.

Mặc dù bọn họ biết giờ phút này Bất Hủ Tông không mở sơn môn thu người nhưng bọn họ chấp nhận định cư ở trong Thương Ngô Thành, chờ đợi Bất Hủ Tông mở sơn môn thu đệ tử.

Nhưng mà chuyện này lại khiến cho thành chủ Thương Ngô Thành sầu gần chết.

Bởi vì Thương Ngô Thành chỉ rộng có bao nhiêu đó.

Mặc dù sau khi Ôn Bình cải tạo, Thương Ngô Thành có thể dung nạp càng nhiều người hơn nhưng suy cho cùng thì cũng không thể dung nạp vô hạn.

Hết cách rồi, Hoàn Thành chỉ có thể vội vàng đi lên Vân Lam Sơn xin giúp đỡ.

Nhưng mà hắn cũng không dám đi quấy rầy Ôn Bình.

Cho nên hắn tìm bọn Vu Mạch trưởng lão.

Nhưng mà cuối cùng vẫn là mấy đệ tử Hoài Diệp nghĩ ra một cách.

Đó là xây dựng nội thành và ngoại thành.

Nội thành chính là Thương Ngô Thành bây giờ.

Đến cảnh giới nhất định mới có thể vào thành định cư.

Mà ngoại thành chính là ngoài thành Thương Ngô Thành.

Ngoài thành cũng có thể định cư, lại không có hạn chế.

Cứ như vậy thì không sợ Thương Ngô Thành kín người hết chỗ.

Khi Hoàn Thành xuống núi, ban bố pháp lệnh này, tư cách định cư trong nội thành Thương Ngô Thành bị cướp sạch trong nháy mắt.

Bởi vì Hoàn Thành không có ban bố cấm buôn bán tư cách cho nên trong vài canh giờ, tư cách định cư trong nội thành bị xào lên tới giá trên trời.

Càng đến gần Vân Lam Sơn thì tư cách định cư càng đắt đỏ!

Có cường giả Trấn Nhạc Cảnh vì một cái tư cách có thể định cư dưới chân Vân Lam Sơn mà không tiếc gia nhập vào phủ thành chủ, nghe theo lệnh một Thông Huyền Cảnh Hoàn Thành điều khiển.

Trong lúc nhất thời, Đông Hồ trở thành một trung tâm khác của Hồ Thiên Địa.

Trước kia, Đông Hồ là vùng nghèo nàn nhất, không có ai chịu ở lại, bây giờ ai cũng muốn tới Đông Hồ.

Đương nhiên, trong lúc toàn bộ Hồ Thiên Địa đang cuồng hoan, đồng thời bọn họ cũng rất mong đợi Bất Hủ Nhật báo ngày mai.

Bởi vì văn chương hôm nay cắt ngay đoạn cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu đến!

Có thể tưởng tượng được khi ngày mai, Bất Hủ Nhật báo rắc xuống Hồ Thiên Địa sẽ khiến cho sôi trào như thế nào.

Nói tóm lại.

Hai ba ngày, chỉ dựa vào Bất Hủ Nhật báo, Bất Hủ Tông đã chân chính thống nhất Hồ Thiên Địa.

Mà thống nhất này không phải là thành lập một Thiên Địa Minh đơn giản như vậy.

Chân chính thống nhất là tất cả mọi người, tất cả thế lực đều sùng kính Bất Hủ Tông, tôn kính và hướng tới.

Đây là chuyện mà võ thống vĩnh viễn không bao giờ làm được.

Cùng lúc đó, trong Bất Hủ Tông đột nhiên nhấc lên một luồng năng lực mạch khí khổng lồ, kinh động đến toàn bộ Bất Hủ Tông.

Luồng năng lượng này đến từ dãy núi sâu trong Bất Hủ Tông!

Nó tràn ngập thần thánh.

Cũng tràn ngập khí tức mạnh mẽ không có gì sánh kịp.

Nếu Mộc Long ở đây thì chắc chắn hắn có thể nhận ra luồng khí tức này đại biểu cho cái gì trong nháy mắt.

Khi năng lực mạch khí khuếch tán kinh động toàn bộ Bất Hủ Tông, tiếng mạch môn cùng chấn động giống như kinh lôi vang vọng toàn bộ Bất Hủ Tông.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Có tiếng thứ năm!

Ầm!

Khi tiếng thứ năm xuất hiện, tất cả mọi người trong Bất Hủ Tông đều ngẩng đầu nhìn về phía chỗ tiếng mạch môn cùng chấn động truyền đến!

Tất cả mọi người ngừng tu luyện, đi ra sau núi.

Ôn Bình cũng lập tức rời khỏi địa ngục vong linh, đứng ở đỉnh Thính Vũ Các, nhìn chỗ sâu trong Bất Hủ Tông —— chỗ Đao Ma đột phá cảnh giới!

“Khí tức gần như có thể sánh ngang tên cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu đó, nhưng cũng chỉ là khí tức thôi, còn kém một chút.”

Ôn Bình lại quay qua nhìn hướng Pháp Sư Tháp.

Chỉ còn lại một giờ cuối cùng nữa là Pháp Sư Tháp thăng cấp xong.

Đột ngột.

Truyền Âm Thạch có động tĩnh.

Ôn Bình vừa cầm lên thì nghe tiếng Đao Ma vang lên.

“Không phụ kỳ vọng của tông chủ, thuộc hạ thành công mở ra mạch môn thứ năm, tổng cộng dùng ba viên Phá Kính Đan.”

Ôn Bình đáp: “Ngươi vận may không tệ, lại thêm viên trước đó, tổng cộng mới dùng bốn viên Phá Kính Đan.”

Phá Kính Đan cao cấp, tỷ lệ đột phá Thiên Vô Cấm chỉ có mười phần trăm.

Xác suất mười phần trăm này, có thể là nói là rất thấp.

Cho nên bốn viên mà đột phá được thì chứng minh vận may của Đao Ma không tệ.

“Toàn bộ nhờ tông chủ vun trồng!”

Đao Ma cung kính trả lời.

“Ngươi vững chắc cảnh giới trước, sau đó đi Pháp Sư Tháp một chuyến, ta ở tầng thứ năm chờ ngươi, chỗ đó có thứ ngươi cần.”

Ôn Bình cũng không có để cho Đao Ma đến Pháp Sư Tháp đúng lúc Pháp Sư Tháp hoàn toàn thăng cấp xong.

Bởi vì Ôn Bình muốn đi tới Pháp Sư Tháp trước.

Đao Ma cũng tiếp xúc với ma pháp sau khi Pháp Sư Tháp xuất hiện, cho nên lý giải về ma pháp của hắn còn chưa đủ thâm.

Cho nên lần này hắn phải tới giúp Đao Ma chọn một con đường, con đường mà tương lai Đao Ma có thể đi đến cực hạn.

Mà không giống như trước đó, ma pháp gì cũng học.

Phòng ngự, khôi phục, công kích vân vân.

Mặc dù tông môn có Đệ Ngũ Thế Giới, có thể gia tốc tốc độ tu luyện nhưng cho dù đối với Đao Ma hay là đối với Bất Hủ Tông thì thời gian đều có chút không đủ dùng.

Bởi vậy, Đao Ma cần phải chọn một con đường, đi đến cực hạn trước đã.

Hoặc là tu luyện công kích tới cực hạn.

Hoặc là tu luyện phòng ngự tới cực hạn.

Cái gì cũng tu luyện, đa số tình huống đều không thể trở thành mạnh nhất.

"Đa tạ tông chủ!"

Đao Ma vui vẻ, sau khi cất Truyền Âm Thạch thì lập tức ngồi xếp bằng xuống, lại nuốt một viên Phá Kính Đan cao cấp nữa.

Mặc dù ăn vào cũng không thể giúp hắn đột phá cảnh giới nữa nhưng Phá Kính Đan có thể giúp hắn vững chắc cảnh giới Thiên Vô Cấm.

Không đến mức giống môn chủ Diệp Vu Bình của Hồng Diệp Môn lúc trước, mặc dù lâm trận đột phá cảnh giới nhưng lại không phát huy ra được thực lực sau khi đột phá.

【VIP】 Ma pháp ngũ giai —— Thiện Ác Song Sinh

Khi Đao Ma vững chắc cảnh giới, Ôn Bình dịch bước đi xuống Thính Vũ Các.

Trong địa ngục vong linh, mặc dù không tìm được tung tích của vong linh chi thần sánh ngang cường giả Thiên Vô Cấm nhưng Đao Ma đột phá Thiên Vô Cấm, tinh thần lực đạt được tăng phúc một đợt, đủ để cho hắn tiếp đến ma pháp ngũ giai, đây cũng là một chuyện vui, đáng giá hắn bỏ việc trong tay xuống một chút.

Vừa xuống Thính Vũ Các thì gặp mấy người Tần Sơn, Vu Mạch vội vàng đi tới.

Khi mấy người nhìn thấy Ôn Bình thì lập tức mở miệng.

"Tông chủ, chỗ sâu trong tông môn xuất hiện một luồng khí tức hết sức mạnh mẽ, chỉ cảm nhận thôi đã khiến cho trong lòng chúng ta lạnh lẽo."

"Ta giống như nghe được tiếng mạch môn chấn chiến, hơn nữa không chỉ là bốn vang, mà giống như là năm vang. Thế nhưng không xác định đó là tiếng mạch môn vang lên khi phóng thích mạch thuật hay là cái khác."

Mấy người ngươi một lời ta một câu, nhìn sắc mặt của bọn họ, Ôn Bình nhận ra một tia thấp thỏm.

Ôn Bình hiểu, dù sao hắn chưa từng nói trong tông môn có cường giả tuyệt thế gì, bình thường mỗi người bọn họ quản lí chức vụ của mình, cũng không biết chuyện Đao Ma đột phá cảnh giới.

Ôn Bình trấn an: "Không cần khẩn trương, chỉ là có người đột phá cảnh giới thôi."

"Người nào?"

"Tông chủ, là ai? Đột phá cảnh giới mà tạo ra động tĩnh lớn như vậy."

Mấy người Tần Sơn lộ vẻ kinh nghi.

Ôn Bình nói: “Đao Ma.”

“Đao Ma trưởng lão!”

“Đao Ma trưởng lão đột phá cảnh giới nhanh như vậy?”

Mấy người Tần Sơn cực kỳ kinh ngạc.

Đao Ma trưởng lão vào tông lúc là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, nghe nói mấy ngày trước đây bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, bây giờ lại đột phá cảnh giới nhanh như vậy.

Lại đột phá?

Vậy không phải là Thiên Vô Cấm hay sao!

Sau khi mấy người lấy lại bình tĩnh sau cơn kinh ngạc, Ôn Bình đã rời khỏi Thính Vũ Các, đi tới Pháp Sư Tháp.

Mấy người tỉnh táo lại, vội vàng đuổi theo.

Cùng lúc đó, trong rừng của Bất Hủ Tông, có một người đột nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt vốn đã tái nhợt như tuyết giờ càng trắng hơn.

Người này chính là môn chủ Hồng Diệp Môn —— Diệp Vu Bình.

Bị Dương Nhạc Nhạc quất cho một cái ma pháp hệ Lôi, mặc dù nàng may mắn không chết nhưng thực lực cũng đã trăm không còn một.

Biết Bất Hủ Tông không dễ trốn, Diệp Vu Bình bắt đầu nghiêm túc theo sát theo đệ tử thiên kiêu của tông môn ngày xưa trồng cây, làm việc vặt.

Nhưng mà nàng chưa từng buông tha ý nghĩ thoát khỏi Bất Hủ Tông.

Bởi vì nàng vẫn thấy được hi vọng.

Chỉ cần trốn ra khỏi Bất Hủ Tông, nàng có hi vọng đông sơn tái khởi, dẫn Hồng Diệp Môn chống lại Bất Hủ Tông.

Nhưng mà giờ phút này, Diệp Vu Bình cảm nhận được khí thế mà Đao Ma thả ra, nghe được năm tiếng mạch môn chấn

chiến đó.

Nàng tuyệt vọng.

Hi vọng vỡ tan như là bọt nước.

Bịch ——

Diệp Vu Bình hai mắt tối sầm, ngồi bệt trên mặt đất.

“Không có hi vọng…”

Bất Hủ Tông có Thiên Vô Cấm!

Mặc dù nàng nhịn được, tìm được cơ hội chạy trốn thì đã sao?

Chẳng lẽ Hồng Diệp Môn còn có thể chống lại cường giả Thiên Vô Cấm hay sao?

Hay là sẽ có người giúp nàng đối phó một tông môn có cường giả Thiên Vô Cấm trấn giữ hay sao?

Hồng Vực không có.

Nguyên Dương Vực lại càng không.

Hoặc là toàn bộ U Quốc cũng không có.

“Môn chủ!”

“Môn chủ! Ngươi không sao chứ?”

Một đám đệ tử thiên kiêu của Hồng Diệp Môn chen chúc đi tới, mang Diệp Vu Bình đã ngất đi đến một chỗ mát.

Không ai dám bỏ công việc đi chăm sóc nàng, bởi vì bọn họ đều không muốn chết.

…

Pháp Sư Tháp.

Ôn Bình đứng ở bên ngoài Hải Niệm Các, lẳng lặng chờ Pháp Sư Tháp thăng cấp xong.

Nương theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, Pháp Sư Tháp bỗng nhiên bị sương mù màu trắng bao phủ, nhưng mà sương trắng tiêu tán trong nháy mắt.

Sương trắng tán đi, một cái Pháp Sư Tháp bề ngoài giống hệt như trước đó xuất hiện ở trước mắt.

Tuy vẻ ngoài giống như.

Nhưng lại có thêm mười tầng!

Ôn Bình không có vội vã lên lầu mà mở cửa hàng kèm theo Pháp Sư Tháp ra, muốn xem có thể may mắn xoạt ra được chút đồ từ trong cửa hàng hay không.

"Mỗi lần mở cửa hàng kèm theo thì đều có cảm giác như mở thưởng." Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng: "Hi vọng lần này đừng là cảm ơn đã ghé thăm."

Mỗi lần thăng cấp, Ôn Bình đều sẽ mở cửa hàng kèm theo ra trước.

Mở cửa hàng kèm theo nhiều lần.

Tâm trạng lo được lo mất đó cũng không còn.

Mở cửa hàng kèm theo ra!

"Có đồ."

Ôn Bình vui vẻ.

Một quả trứng!

Một quả trứng năm màu sặc sỡ!

Tiếng hệ thống vang lên: "Chúc mừng kí chủ xoạt ra Phu Hóa Đản!"

"Phu Hóa Đản."

"Công năng: Hóa hai cỗ thi thể hoặc là nhiều cỗ thi thể của dị thú đã chết dung nhập vào trong trứng, sẽ có được một loại trứng dị thú hoàn toàn mới."

"Giá cả: Mười ngàn danh vọng."

"Hạn chế mua sắm: Một tháng có thể mua một quả."

"Khá lắm, hạn chế mua sắm còn hà khắc hơn Phá Kính Đan cao cấp. Phá Kính Đan cao cấp, một tháng còn có thể mua mười viên, quả Phu Hóa Đản này một tháng chỉ có thể mua một quả."

“Chủ yếu là quá mắc.”

Ôn Bình cảm thán một câu.

Đồ càng ngày càng quý.

Hạn chế mua sắm cũng càng ngày càng hà khắc.

Ôn Bình chỉ biết hô một tiếng khá lắm.

Hệ thống nói tiếp: “Trên thực tế, tin tức liên quan tới Phu Hóa Đản, có một vài cái không có nói rõ. Đó chính là dị thú do Phu Hóa Đản ấp ra có thể có cơ hội dung hợp nhiều loại, thậm chí tất cả thần thông của dị thú để vào trong Phu Hóa Đản. Nếu như kí chủ để năm con dị thú vào thì dị thú ấp ra tới có khả năng thu hoạch được tất cả thần thông của năm con dị thú, thậm chí có thể sản sinh ra thần thông mới. Chuyện này phải xem cấp bậc của huyết mạch của dị thú mà kí chủ để vào. Dị thú có đẳng cấp huyết mạch càng cao thì thần thông tương ứng của nó sẽ càng khó lấy được. Nhưng mà thấp nhất cũng sẽ không thấp hơn năm phần trăm!”

“Cho nên, ý nghĩa tồn tại của nó chính là để cho ta sáng tạo ra một chủng tộc trước nay chưa từng có, thần thông huyết mạch vô cùng cao?”

【VIP】 Ma pháp ngũ giai —— Thiện Ác Song Sinh (2)

Suy nghĩ kỹ một chút, thứ này rất có ích lợi với Yêu tộc.

Trước mắt, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng mặc dù tu Yêu Tiên một đạo, nhưng suy cho cùng thì vẫn là Yêu tộc.

Huyết mạch mạnh mẽ thì cũng sẽ càng mạnh mẽ.

Ví dụ như là hai yêu đều có tu vi ba trăm năm, như vậy thì chắc chắn là huyết mạch mạnh mẽ sẽ mạnh mẽ hơn. Trừ phi yêu vật huyết mạch không mạnh mẽ đó thu được yêu pháp mạnh mẽ từ tượng Nữ Oa, vượt xa huyết mạch thần thông của đối phương.

Tình huống này chỉ là ví dụ, không nói nhiều.

Cuối cùng, có trứng này, tương lai Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng có thể nâng cao một bước.

Vừa nghĩ như thế, có vẻ như một vạn danh vọng cũng không quá đắt.

Dù sao một vạn danh vọng bồi dưỡng được một Yêu tộc đẳng cấp cao, cuộc mua bán này tính thế nào cũng thấy rất có lời, không đến mức thua thiệt.

Sau khi Ôn Bình suy tư một lát, hệ thống lên tiếng nữa: “Kí chủ, còn có hai chuyện, đó là quá trình ấp của Phu Hóa Đản là một tuần. Không thể gia tốc! Thế nhưng dị thú ấp ra sẽ có thực lực ngẫu nhiên. Ví dụ như là kí chủ để thi thể hai con Yêu Thần vào, như vậy dị thú ấp ra sẽ là Yêu Thần. Nếu như kí chủ để một con Yêu Vương và một con Yêu Thần vào, như vậy dị thú ấp ra có thể là Yêu Vương, cũng có thể là Yêu Thần. Kết quả chia năm năm, toàn bộ dựa vào vận may của kí chủ khi mở trứng.”

“Nếu là như vậy, một vạn danh vọng không chỉ không mắc mà còn rất rẻ. Tương đối mà nói, ta chỉ cần có thi thể thì một

tháng là có thể chế tạo ra một Yêu Thần, thậm chí là Yêu Tổ?" Nếu như là như vậy, một vạn danh vọng lời lắm.

Nhưng mà hệ thống nhanh chóng dội cho hắn một chậu nước lạnh: "Điều kiện tiên quyết là kí chủ có thể có được nhiều thi thể Yêu Thần và thi thể Yêu Tổ như vậy."

"Chắc chắn sẽ có."

Ôn Bình đột nhiên thầm nghĩ đáng tiếc.

Bởi vì vật cưỡi của cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu đó đã hài cốt không còn.

Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm, đáng tiếc.

Sớm biết sẽ xoạt ra một quả Phu Hóa Đản như thế, hắn đã để Mộc Long giữ đối phương toàn thây.

Ôn Bình không do dự, trực tiếp tốn một vạn danh vọng mua một quả Phu Hóa Đản, có lẽ có thể làm ra một Yêu Thần mạnh mẽ thử xem.

Hắn không có thi thể Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm.

Thi thể Yêu Tổ hắn cũng không lấy được.

Nhưng thi thể Yêu Thần hắn có thể lấy được, hơn nữa còn có thể dễ dàng lấy được rất nhiều.

Bởi vì vì kế hoạch bồi dưỡng Yêu tộc vẫn còn tiếp tục, mỗi lần, Yêu tộc chết ở Pháp Nguyên Sơn Cốc có tới mấy chục.

Có không ít đã đột phá tới cảnh giới Yêu Thần mà còn vẫn lạc.

Loại tình huống này, Ôn Bình hoàn toàn có thể đem thi thể của bọn nó ném vào trong Phu Hóa Đản, sáng tạo ra một loại Yêu tộc cực kỳ mạnh mẽ.

"Được rồi, đi tầng thứ năm nhìn một chút."

Ôn Bình không suy nghĩ nữa, đẩy cửa đi vào Pháp Sư Tháp, đi thẳng lên tầng một trăm linh một.

Trong tầng một trăm linh một toàn là ma pháp ngũ giai rực rỡ muôn màu, hệ gì cũng có, nhưng mà bởi vì là ma pháp ngũ giai cho nên số lượng không nhiều.

Không giống ma pháp nhất giai, số lượng ngàn vạn, chất mấy chục tầng.

Bước vào tầng một trăm linh một, Ôn Bình đi đến bên cạnh giá sách, tùy ý rút ra một bản.

Ma pháp hệ thổ ngũ giai —— Thiên Băng Địa Liệt!

Lại rút một bản.

Ma pháp hệ mộc ngũ giai —— Bất Tử Tán Ca!

Ôn Bình nhịn không được cảm thán một câu: "Mỗi một bản đều đại biểu cho lực lượng Thiên Vô Cấm, xem ra đã đến thời điểm thăng cấp Hải Niệm Các một chút. Dù sao Hải Niệm Các liên quan đến tốc độ tăng tinh thần lực của đệ tử và trưởng lão tông môn."

Tinh thần lực của bọn họ càng mạnh thì có thể thi triển ra ma pháp càng mạnh.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị đi lên thì hệ thống nói: "Nhẹ nhãng nhắc nhở, nếu như đi lên một tầng nữa thì ma pháp ngũ giai trên đó, Đao Ma thi triển không ra."

"Ta thì sao?"

Ôn Bình hỏi.

"Nếu như kí chủ bước vào tinh thần lực giai đoạn thứ ba thì được. Nhưng ở giai đoạn trước, trừ phi kí chủ tu luyện ma pháp tứ giai còn mạnh mẽ hơn Trí Tuệ Chi Thư để đề thăng tinh thần lực. Mạnh hơn Trí Tuệ Chi Thư chỉ có ma pháp cấm kỵ, kí chủ có thể đi xuống dưới tìm kiếm chút vận may. Thế nhưng xác suất cực thấp, còn thấp hơn cả xác suất tìm được vong linh chi thần trong địa ngục vong linh."

"Vậy thì quên đi."

Có công phu này, còn không bằng đi địa ngục vong linh đi dạo.

Có sinh vật vong linh bất tử, hắn hoàn toàn không cần tốn thời gian đi tìm vận may.

Hơn nữa, chờ nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực hoàn thành, tinh thần lực của hắn có thể đột phá đến giai đoạn thứ ba.

Chỉ cần chờ mấy ngày là được.

Ôn Bình dứt lời, tiếp tục đi lên.

Bắt đầu từ tầng một trăm linh hai đến một trăm mười, Ôn Bình cưỡi ngựa xem hoa, nhưng mà đối với chủng loại và số lượng của ma pháp ngũ giai thì rõ như lòng bàn tay.

Nếu bắt đầu từ tầng một trăm linh hai, ma pháp ngũ giai trong đó, Đao Ma không sử dụng được, Ôn Bình chỉ có thể trở lại tầng một trăm linh một, trợ giúp Đao Ma lựa chọn ma pháp ngũ giai trong tầng một trăm linh một.

Đương nhiên, mặc dù Ôn Bình muốn cho Đao Ma đi một con đường đến cực hạn, nhưng cũng không cho Đao Ma chỉ một con đường.

Đi vào chỗ sâu nhất trong tầng một trăm linh một, Ôn Bình nhìn mười bản ma pháp hệ quang ngũ giai phẩm chất tốt nhất, rơi vào trầm tư.

Ma pháp ngũ giai loại công kích, Ôn Bình chọn ra một bản.

Thiện Ác Song Sinh!

Tầng một trăm linh một, ma pháp ngũ giai có phẩm chất tốt nhất, vừa khéo nằm ở mức cực hạn mà tinh thần lực của Đao Ma có thể khống chế được.

Nguyên nhân lựa chọn nó, thật ra thì Ôn Bình không chỉ vì phẩm chất của nó, nguyên nhân lớn nhất chính là vì hiệu quả của nó khi độ thuần thục tăng lên cấp cao nhất.

Độ thuần thục tăng lên cấp cao nhất, đó mới gọi là chân chính Thiện Ác Song Sinh.

【VIP】 Ma pháp ngũ giai —— Thiện Ác Song Sinh (3)

Dưới trạng thái thiện, là Thiên sứ chiến đấu thần thánh.

Nhưng khi điểm nộ khí đầy, bước vào trạng thái ác, sẽ có thể triệu hoán Ma Vương tà ác chân chính.

Mọi người đều biết, lực lượng tà ác vĩnh viễn mạnh mẽ nhất!

Bởi vì nó không cố kỵ gì!

Thật ra thì chỗ này phải giải thích một câu, cái gọi là triệu hoán thật ra thì không phải là triệu hoán ra Ma Vương từ một cái thế giới khác.

Mà là từ trong thân thể mình!

Bởi vì Ma Vương chính là tinh thần lực của mình.

Tinh thần lực giai đoạn thứ ba có thể hóa hình ra!

Cho nên bản Thiện Ác Song Sinh này cũng là một một lời tạm biệt giai đoạn ma pháp điều động tinh thần lực, đổi thành ma pháp khống chế tinh thần lực.

Ma pháp ngũ giai loại phòng ngự, Ôn Bình cũng chọn ra một bản.

Không giống với ma pháp tứ giai —— Vô Địch Thánh Quang của Đao Ma, hiệu quả của nó càng biến thái hơn, gia trì cũng lâu hơn.

Quang Minh Khải!

Ma pháp ngũ giai!

Dùng ma pháp tạo nên một bộ áo giáp quang minh, có thể thu nạp hết thảy công kích đánh vào người mình, sau đó biến hoá để cho bản thân sử dụng.

Còn cực hạn thu nạp của Quang Minh Khải năm ở đâu?

Vậy thì căn cứ vào độ thuần thục ma pháp và mức độ mạnh mẽ của tinh thần lực của Đao Ma.

Mặc dù không thể làm được chân chính vô địch nhưng lại có thể khiến cho Đao Ma cùng cảnh vô địch thủ.

Cùng một cảnh giới, muốn thương tổn Đao Ma?

Vậy thì nằm mơ đi!

"Hai còn đường cực hạn, cho dù đi con đường nào thì cũng là một con đường sáng với Đao Ma, phải xem Đao Ma chon như thế nào."

Lại xem kỹ hai bản ma pháp ngũ giai vài lần, Ôn Bình lại đi dạo trong tầng một trăm linh một, tìm kiếm ma pháp thích hợp mình.

Hắn vẫn chưa quên, cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, có kiếm của Tửu Kiếm Tiên chưa lấy.

Đó là tiên kiếm chân chính!

Tương ứng, độ khó lấy được nó cũng không nhỏ, cho nên cần có chút thủ đoạn giữ mạng.

Còn nhớ rõ ngày đó hắn chỉ đi tới chỗ Thanh Long Động chứa Thanh Liên Kiếm thôi mà trên đường đã gặp năm, sáu con Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm.

Đều là tồn tại tu vi đạt đến năm trăm chín mươi chín năm.

Nếu Lẫm Đông Băng Long Vương và Minh Giới Hắc Long Vương không có năng lực trùng sinh thì đoán chừng chúng nó cũng không đánh lại những Yêu Thần đó.

Vậy thì chuyện một khi tiến vào Thanh Long Động sẽ có Yêu Tổ Thiên Vô Cấm, Yêu Tiên xuất hiện gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Ma pháp gì giữ mạng hữu hiệu nhất?"

Ôn Bình hỏi một câu.

Chính là nó!

Ma pháp hệ không gian!

Khi Ôn Bình lật xem ma pháp hệ không gian, tiếng bước chân dồn dập vang lên ở đầu bậc thang.

Cho dù một bước bước qua bốn bậc thang thì để lên lầu được cũng cần mười bước!

Nhưng mà người này bước ba bước đã lên tới tầng một trăm linh một!

"Tới."

Ôn Bình mở miệng.

Không cần đoán Ôn Bình cũng biết đó là Đao Ma.

Bởi vì chỉ có Đao Ma mới có quyền hạn và điểm nhiệm vụ tông môn đủ để bước vào tầng một trăm linh một, mà cũng chỉ hắn mới có tính tình nôn nóng như vậy.

"Tông chủ! Thuộc hạ đã vững vàng bước vào cấp Thiên Vô Cấm, ta cảm thấy nếu để cho ta gặp lại lão giả họ Khương đó thì chắc chắn ta sẽ không thua hắn!" Đao Ma mới vừa vào Thiên Vô Cấm, cực kỳ hưng phấn, khiến cho người ta cảm thấy hắn rất bức thiết muốn lập tức đến Hắc Vực đọ sức với lão giả họ Khương.

Ôn Bình quay đầu, lạnh nhạt đáp lại một câu: "Không kém gì hắn, không có nghĩa là ngươi có thể thắng."

Đao Ma gật đầu, dần dần dằn tâm tình hưng phấn và gấp gáp của mình xuống, cung kính khom người nói: "Thuộc hạ hiểu rõ. Cho nên cần tông chủ tương trợ, bằng không với năng lực của thuộc hạ mà muốn giết hắn thì sợ là chỉ có thể liều tuổi thọ với hắn."

"Ngươi qua đây."

Ôn Bình để sách ma pháp hệ không gian trong tay xuống, rảo bước đi vào chỗ sâu nhất trong tầng thứ một trăm linh một.

Đao Ma vội vàng theo kịp.

"Với tinh thần lực trước mắt của ngươi, miễn cưỡng tính bước vào giai đoạn thứ ba, cho nên số ma pháp ngũ giai có thể thi triển cũng không nhiều. Ta vì chọn hai loại cho ngươi, cũng chuẩn bị hai con đường. Dĩ nhiên, hai con đường này tương lai

đều là quang minh, xem ngươi chọn như thế nào. Nói một cái thô tục thì là ngươi thích đánh người hay là thích bị người ta đánh sau đó đánh trả."

Ôn Bình chậm rãi nói, sau đó vung tay lên, dùng mạch khí đưa hai bản ma pháp ngũ giai để trước mặt Đao Ma.

"Tông chủ, thuộc hạ cũng không muốn bị đánh mới đánh trả." Đao Ma nhìn hai bản ma pháp ngũ giai, trong lòng hạ quyết định.

Hắn biết, tông chủ chọn lựa đều là cực kỳ mạnh mẽ không thể nghi ngờ.

Đủ khiến cho hắn vừa bước vào Thiên Vô Cấm nhưng cũng có thể đối phó lão giả họ Khương đó.

Nhưng mà nói như thế nào đây.

Chỉ vì hắn dùng chính là đao!

Đao của hắn muốn uống máu của cường giả!

"Vậy thì chọn bản 'Thiện Ác Song Sinh' này đi. Khi ngươi ở trạng thái thiện thì ngươi chính là Thiên sứ chiến đấu thần thánh, Thánh Quang Đao Ý, lực lượng Thiên sứ cùng tồn tại. Khi ngươi chiến đấu kéo dài, không ngừng góp nhặt nộ khí, cho tới đạt một trăm là có thể chuyển qua trạng thái ác. Ở trạng thái ác, ngươi có thể triệu hoán Ma Vương…" Ôn Bình nói xong, đẩy bản ma pháp ngũ giai Thiện Ác Song Sinh tới.

Cũng kèm theo một câu!

"Tháng này ngươi đã không còn cơ hội đi vào Đệ Ngũ Thế Giới nữa, không thể gia tốc tăng độ thuần thục Thiện Ác Song Sinh lên, cho nên tốt nhất là ngươi hãy dùng chiến đấu để tôi luyện nó."

Nếu chiến tranh với Già Thiên Lâu đã bắt đầu, Ôn Bình đã không có ý định dừng lại.

Dừng lại chờ bọn họ quay đầu trở lại?

Không, Ôn Bình muốn chủ động xuất kích.

Đao Ma nghe Ôn Bình nói như vậy thì lập tức hiểu ý: “Tông chủ, thuộc hạ cũng đang có ý này. Hủy một cái Di Thiên Thành, diệt một nhánh quân tiên phong của Chiến bộ, có thể nói là hoàn toàn không đau không ngứa với Già Thiên Lâu. Thuộc hạ định đi vào thủ phủ của Già Thiên Lâu! Vừa khéo thuộc hạ cũng có thể mượn chiến đấu để không ngừng thuần thục ma pháp. Chẳng qua là thuộc hạ gần như là hoàn toàn không biết gì về địa bàn của Già Thiên Lâu cả!”

【VIP】 Tin tức của Dương Nhạc Nhạc

“Ngươi muốn biết cái gì.”

“Thuộc hạ chỉ biết là Già Thiên Lâu chia làm ba đại ngự, chính là ba vực lớn Hắc Vực, Trạch Pháp Vực và Già Thiên Vực. Những chuyện khác thì hoàn toàn không biết, cho dù là Di Thiên Thành mà chúng ta hủy diệt, nó nằm ở vực lớn nào thì thuộc hạ cũng không biết gì cả!”

“Hắc Vực!”

“Tông chủ biết?”

“Ngươi còn muốn biết gì nữa thì cứ nói, nghiêm chỉnh mà nói, trên thế giới này có rất ít thứ mà ta không biết.”

Có Tẫn Tri Lâu, Ôn Bình muốn biết cái gì thì sẽ biết được cái đó.

Chẳng qua là tình báo trong Tẫn Tri Lâu thì cần phải mua.

Nhưng mà chút bạch tinh này với hắn thì không khác gì chín trâu mất sợi lông.

Lúc trước, tình báo của Nguyên Dương Vực chỉ tốn có ba vạn bạch tinh.

Sau khi Đao Ma nghe xong thì sinh lòng kính sợ.

Đoán chừng quốc chủ U Quốc cũng không dám nói như vậy.

Nhưng mà tông chủ dám!

Có Ôn Bình, Đao Ma lập tức có lực lượng, mở miệng nói: “Tông chủ, vậy thì từ Hắc Vực bắt đầu! Thuộc hạ muốn biết ở Hắc Vực có những chỗ nào là thủ phủ của Già Thiên Lâu. Thuộc hạ định phá hủy toàn bộ chúng nó.”

“Làm như thế mặc dù hả giận nhưng cũng có thể khiến cho Già Thiên Lâu trọng thương, nhưng đối với Bất Hủ Tông thì ý nghĩa không lớn.”

“Tông chủ, vậy thuộc hạ nên làm như thế nào?”

“Tiến vào Hắc Vực, phàm là nửa bước Thiên Vô Cấm thì trực tiếp giết. Bức cường giả Thiên Vô Cấm ra tay, dùng bọn họ để rèn luyện ma pháp của ngươi, đồng thời cũng đốt lên danh tiếng của ngươi.”

Ôn Bình nở một nụ cười thâm ý.

Hắn có một ý nghĩ to gan.

Có thể lập sơn môn ở Hồng Vực, tại sao lại không thể mở ra một sơn môn ở địa bàn của Già Thiên Lâu?

“Tông chủ, làm như vậy để làm gì?” Đao Ma có chút khó hiểu.

Ôn Bình không có nói rõ lí do, chỉ nói: “Làm theo lời ta là được, nhưng mà ngươi không thể dùng danh xưng Đao Ma nữa. Ngươi đổi một cái tên! Mỗi khi giết chết một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, mỗi khi khiêu chiến một tên cường giả Thiên Vô Cấm thì ngươi hãy để lại một cái tên mới của ngươi.”

“Tông chủ muốn cho người trong toàn bộ Hắc Vực, thậm chí toàn bộ Già Thiên Lâu đều biết? Nhưng mà làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì với tông môn ta.”

Đao Ma càng thêm khó hiểu.

Trong đôi mắt tràn đầy nghi hoặc.

Ôn Bình cười nói: “Ý nghĩa rất lớn, muốn lập sơn môn thu đệ tử ở Hắc Vực, không có uy danh sao có thể được?”

Nghe nói như thế, Đao Ma ngơ ngẩn.

Sau đó sắc mặt càng ngày càng đặc sắc.

“Tông chủ, ngài…”

“Được rồi, ít đọc sách thì ít dùng não, không nghĩ ra được từ ngữ gì thì cứ làm theo lời ta nói thì được.”

“Vâng, thuộc hạ sẽ làm nổi danh tiếng của mình, làm cho người trong ba đại vực đều biết. Chẳng qua là thuộc hạ nên chọn tên gì?”

Chém chém giết giết, hắn biết.

Nhưng chọn tên thì là một chuyện cần kỹ thuật.

“Chuyện này cũng phải hỏi ta?”

Ôn Bình liếc mắt nhìn Đao Ma, cũng lười để ý đến hắn, tâm niệm vừa động, tan biến trong tầng một trăm linh một, rời khỏi Pháp Sư Tháp.

Sau khi rời khỏi Pháp Sư Tháp, Ôn Bình vốn muốn đi cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc một chuyến, muốn đi tìm mấy con Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nếu như còn có thể gặp được thượng cổ dị thú như Cùng Kỳ.

Nếu như để thi thể của chúng nó vào trong Phu Hóa Đản.

Cho dù vận may có kém như thế nào đi nữa thì cũng có thể thai nghén ra Yêu tộc trước nay chưa từng có chứ?

Thậm chí có thể thai nghén ra Yêu tộc sánh ngang Long tộc, thậm chí còn mạnh mẽ hơn Long tộc.

Nhưng mà Ôn Bình vừa mới có ý nghĩ này thì Trần Hiết truyền tin tức đến.

“Tông chủ, ngày mai sẽ là trận chung kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực. Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố vừa tới Đăng Thiên Nguyên thì đã phái người liên hệ ta, nói hy vọng có thể sớm gặp mặt ngài.”

“Nếu đã đồng ý gặp hắn, vậy thì ngày mai ta sẽ đi Đăng Thiên Nguyên gặp hắn một lần. Đúng, Nhạc Nhạc ở Kình Thiên Vực, tình huống như thế nào rồi?”

Thật ra thì có gặp hay không thì đều là uổng công.

Quân Thiên Nhất Cố đó còn chưa hiểu tình huống, nếu như Bất Hủ Tông chịu hợp tác với hắn thì không phải đã đồng ý từ sớm rồi hay sao?

Vừa nhắc tới Dương Nhạc Nhạc, Trần Hiết bỗng nhiên bật cười nói: “Vốn là người người kêu đánh, toàn bộ môn phái đều chỉ cho hắn hai con đường. Hoặc là chết, hoặc là gia nhập.

Nhưng mà cái tên Nhạc Nhạc này dựa vào một ma pháp hệ lôi chiêu cấm kỵ tam giai, suýt chút đánh chết một vị cường giả Địa Vô Cấm, bây giờ đã lọt vào mắt Vực Chủ Phủ của Kình Thiên Vực, bây giờ bị Vực Chủ Phủ Kình Thiên Vực kéo vào trong đội ngũ ngoại viện, nhận được rất nhiều ưu đãi. Tương lai rất có thể sẽ đại biểu cho Kình Thiên Vực xuất chiến Thất Vực Đăng Thiên Bảng Nguyên Dương Vực!"

"Cái tên này cũng có chút may mắn."

Ôn Bình cười một tiếng.

Trần Hiết nói tiếp: "Nào chỉ là có chút may mắn, tiểu thiên kim của Vực Chủ Phủ còn coi trọng hắn. Căn cứ tin tức mà Hắc Ảnh truyền về, tiểu thiên kim đó đã phương tâm ám hứa. Nếu như chuyện này bị tiểu nha đầu Triệu Tình đó biết thì đoán chừng nàng sẽ giết đến tận Kình Thiên Vực!"

"Còn có số đào hoa?" Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng: "Nói thật, cái tên Nhạc Nhạc này nếu không có người ưa thích mới là chuyện ly kỳ. Vừa tròn mười sáu tuổi thì đã có thể đả thương cường giả Địa Vô Cấm, toàn bộ Triều Thiên Hạp tuyệt đối không tìm thấy được người thứ hai."

"Cũng đúng, với thực lực như hắn, nếu như không có ai ưa thích hắn thì mới là chuyện lạ đó." Trần Hiết lại nói: "Qua ít ngày nữa chính là trận chung kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Kình Thiên Vực, tông chủ, ngài xem chúng ta có nên đến xem không?"

"Một cái Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở vực nhỏ, không có gì có thể xem. Trước mắt trọng điểm cần phải quan tâm vẫn nằm ở Hắc Vực."

【VIP】 Tin tức của Dương Nhạc Nhạc (2)

“Tông chủ yên tâm, bọn người Khôi Thanh, từng phút từng giây đều có Hắc Ảnh giám thị. Cũng chỉ có lão giả họ Khương đó, từ khi chúng ta giết hai người Cảnh Vô Tính ở ngay trước mặt hắn, lại thêm Mộc Long trưởng lão nuốt tọa kỵ của hắn, đồng thời vân đạm phong khinh rời đi, hắn bắt đầu bạo tẩu. Trong hai ngày này, đã nổi giận với bọn người Khôi Thanh tổng cộng ba trăm bảy mươi tám lần!”

“Không, trọng điểm không phải là bọn họ.”

“Trọng điểm không phải bọn họ?”

“Từ hôm nay trở đi, ngươi có thêm một cái nhiệm vụ, đó chính là phối hợp Đao Ma làm việc ở Hắc Vực, thỏa mãn hết thảy nhu cầu tình báo của hắn.”

“Tông chủ, nhưng ở Hắc Vực chúng ta cũng không có bất kỳ mạng lưới tình báo gì. Phối hợp với Đao Ma trưởng lão làm việc thì sợ là sẽ có chút giật gấu vá vai.”

Trên mặt Trần Hiết lộ vẻ khó xử.

Cũng không phải nói là hắn không có năng lực phát triển mạng lưới tình báo ở Hắc Vực.

Hơn nữa trong thời gian ngắn, nếu muốn phát triển cả trong hai vực lớn như Nguyên Dương Vực lẫn Hắc Vực thì lượng nhân lực vật lực phải đầu tư vô vô cùng kinh khủng.

Bây giờ Bất Hủ Tông không có nhân lực và vật lực sung túc như vậy.

Nhưng mà sau đó Ôn Bình nói mấy câu khiến cho Trần Hiết vui mừng: “Ngươi bớt thời gian trở về Tẫn Tri Lâu một chuyến, ở đó có thứ ngươi cần.”

“Tông chủ, là tình báo của Hắc Vực?”

“Ừm.”

Ôn Bình đáp.

Trần Hiết lập tức vui mừng quá đỗi: “Tông chủ, có tình báo của ngài, phát triển mạng lưới tình báo ở Hắc Vực tuyệt đối không phải việc khó.”

“Đồng thời, Bất Hủ Nhật báo cũng đồng bộ tiến hành, nhưng mà cũng phải đổi một cái tên. Một cái khiến cho trong lúc nhất thời, Già Thiên Lâu hoàn toàn không liên tưởng được đến Bất Hủ Tông.”

“Tông chủ, ngài nói là?”

“Đao Ma cũng sẽ đổi một cái tên, ddi vào Hắc Vực.”

“Chuyện này…” Trần Hiết hít sâu một hơi, kềm chế kinh hãi trong lòng: “Tông chủ, ngài làm như vậy là chuẩn bị quấy cho Hắc Vực không được yên bình chứ?”

“Càng không bình yên thì khi ta lập sơn môn ở Hắc Vực sẽ càng khiến cho người ta chú ý. Đi, đi trả lời Vực Chủ Hồng Vực đó đi, nói ngày mai ta sẽ đi gặp hắn.” Ôn Bình không muốn nói nhiều về vấn đề này, dù sao ý nghĩ lập sơn môn mới chỉ có hình thức ban đầu.

Trần Hiết đáp: “Vâng, tông chủ, ta lập tức trở về trả lời Quân Thiên Nhất Cố đó. Vậy ta lui xuống trước, ngài làm việc của ngài đi.”

“Ừm.”

Ôn Bình ừm một tiếng, sau đó cất Truyền Âm Thạch.

Vừa đi về Thính Vũ Các, Ôn Bình vừa mở địa đồ của Bất Hủ Tông ra.

Chuẩn bị mua tình báo của Hắc Vực.

Chuyện cũng không phức tạp, mở cửa hàng kèm theo ra mua là được.

Nhưng mà chuyện đáng nhắc tới chính là Ôn Bình vốn cho rằng sẽ rất rẻ.

Nhưng mà không ngờ được tình báo của Hắc Vực có giá cao tới ba trăm ngàn bạch tinh.

Đương nhiên, so với giá trị của tình báo thì ba trăm ngàn bạch tinh cũng lời lắm.

Chẳng qua là lần trước mua ba mươi ngàn, lần này mua ba trăm ngàn.

Giá tiền chênh lệch quá lớn.

Lúc này, hệ thống lên tiếng giải thích: "Mỗi lần Tẫn Tri Lâu mua sắm tình báo thì cần có bạch tinh hoặc là danh vọng đều tăng lên gấp mười lần. Nói cách khác, lần sau kí chủ mua sắm thì sẽ là ba triệu, cứ thế mà suy ra."

"Lại là bẫy!"

Ôn Bình nhịn không được chửi bậy một câu.

Tăng lên gấp mười lần.

Vậy thì lần thứ ba là ba triệu, lần thứ tư chính là ba chục triệu.

Khó khăn nhất là lần thứ năm!

Ba tỷ!

Già Thiên Lâu chia làm mười cái vực lớn.

"Được rồi, mua đi. Chuyện này sau này thì để sau này nghĩ, lỡ như sau này có thể dễ dàng kiếm được trăm tỷ bạch tinh thì sao."

Nhấn mua sắm.

Trong nháy mắt, tình báo của Hắc Vực đã truyền tới Tẫn Tri Lâu.

Sau đó Ôn Bình tắt địa đồ Bất Hủ Tông đi, đi thẳng lên Thính Vũ Các.

…

Đăng Thiên Nguyên.

Hành dinh của Vực Chủ.

Trong trướng, một người đàn ông trung niên tóc ngắn, ánh mắt sắc bén như đao đứng ở trong đó, tay trái cầm tấm lụa màu trắng, tay phải nắm một thanh trường thương màu đỏ.

Nam nhân này cứ lẳng lặng lau sạch trường thương trong tay như vậy, ánh mắt nhìn ra bên ngoài trướng bồng, giống như là đang chờ người nào.

Người này chính là Vực Chủ Hồng Vực —— Quân Thiên Nhất Cố!

Lúc này, tiếng bước chân đột nhiên truyền đến, Quân Thiên Nhất Cố lập tức ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng mà vẻ vui mừng trên mặt lại nhanh chóng ảm đạm xuống.

Người tới chính là Kim Bất Tam.

Điện chủ Kim Thủy Điện, Kim Bất Tam!

Rất rõ ràng, người mà Quân Thiên Nhất Cố chờ cũng không phải là hắn!

Vừa vào cửa, Kim Bất Tam đã quỳ một chân xuống đất, sau đó gấp gáp nói: "Vực Chủ, thuộc hạ nhận được tin tức của họ hàng bên thê tử ở Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực truyền đến. Hôm qua, có người cầm huyết thư, tự mình gặp mặt Đại Vực Chủ, tố cáo ngài ở chính điện Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực!"

"Tố cáo ta? Hài hước, ta có gì để tố cáo!" Quân Thiên Nhất Cố hừ lạnh một tiếng: "Một đám tiểu nhân, chỉ biết hưởng phúc. Bình thường không ít moi móc bạch tinh từ chúng ta, bây giờ còn muốn tố cáo ta, bọn chúng nghĩ Quân Thiên Nhất Tiếu ta là ai?"

"Vực Chủ, lần này không phải là tiểu nhân cáo ác trạng, cũng không phải là có người đang xa lánh ngài, mà là Long Quyết của Long gia, hắn tự mình tố cáo ngài!"

Kim Bất Tam nói xong, trong nháy mắt đó, động tác lau thương của Quân Thiên Nhất Cố hơi ngừng.

Long gia?

Long Quyết?

Hắn gây thù chuốc oán với Long Quyết khi nào?

Còn phần Long gia thì lại càng không.

Long gia, hắn không trêu vào được còn không tránh được sao, sao lại đắc tội bọn họ được?

"Long gia là một trong sáu thế lực lớn cao quý ở Nguyên Dương Vực, trong toàn bộ U Quốc đều rất có tiếng nói. Bình thường Quân Thiên Nhất Cố ta không có bất cứ thù hận gì với bọn họ, trước đây cũng là kính sợ có phép với người của Long gia, tại sao Long Quyết hắn lại muốn tố cáo ta? Long Quyết hắn có thể tố cáo ta cái gì!"

Quân Thiên Nhất Cố liên tục tức giận, dọa đến Thần U Quân đứng bên ngoài đều run rẩy.

"Long Quyết tố cáo ngài làm việc thiên tư trái pháp luật!"

【VIP】 Quân Thiên Nhất Cố gấp gáp

“Làm việc thiên tư trái pháp luật! Tốt cho một cái làm việc thiên tư trái pháp luật! Tốt cho một Long Quyết! Ngày xưa ta đối xử với hắn phải nói là lễ ngộ có thừa, không nghĩ tới hắn sẽ đâm ta một đao ở sau lưng.”

Cái gì là làm việc thiên tư trái pháp luật?

Cái này cũng được tính là tội.

Vậy thì toàn bộ quan lại trong U Quốc đều phải bị phạt!

Không có người nào sạch sẽ!

Kim Bất Tam cúi đầu, không dám nói tiếp: “Vực Chủ bớt giận, Đại Vực Chủ chưa chắc sẽ nghe hắn, cũng chưa chắc tin.”

“Địa vị của Long gia ở Nguyên Dương Vực ngươi cũng biết, lời người của Long gia nói thì chắc chắn Đại Vực Chủ sẽ nghe, cho dù là Đại Vực Chủ bán tín bán nghi, nhưng những Vực Chủ còn lại chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng trong lúc này, liên hợp lại đối phó ta. Ta ngã xuống, vậy thì Hồng Vực sẽ thành một miếng thịt, từng phe phái ở Nguyên Dương Vực đều sẽ tranh nhau nuốt nó.

“Vực Chủ, vậy chúng ta nên làm cái gì?”

Kim Bất Tam cũng hoảng rồi.

Bởi vì nếu như Vực Chủ rơi đài, như vậy thì địa vị của hắn cũng khó mà giữ được.

Vị trí điện chủ Kim Thủy Điện này, hắn không nỡ cung tiễn cho những người khác.

Quân Thiên Nhất Cố trầm tư một hồi, tức giận nói: “Rốt cuộc thì Long Quyết đó tố cáo ta cái gì?”

“Thân thích ở Nguyên Dương Vực đó của ta có địa vị không cao, không thấy được nội dung của huyết thư, cũng không nghe được Long Quyết và Đại Vực Chủ nói cái gì,

nhưng có vẻ như trong Vực Chủ Phủ đang kháo nhau, chuyện này có liên quan đến Địch gia.” Kim Bất Tam do dự mãi, cuối cùng vẫn nói sự thật ra, mặc dù như vậy sẽ khiến cho những người còn lại Địch gia gặp tai hoạ ngập đầu: “Có vẻ như người của Địch gia là người quen cũ của Long Quyết đó!”

“Địch gia!”

Quân Thiên Nhất Cố giật mình.

Nghìn tính vạn tính, hắn không ngờ được là người của Địch gia giở trò quỷ.

Cũng thế, Địch Trần chết, hắn quy trách nhiệm là do người của Già Thiên Lâu ám sát.

Mặc dù phái người tiếp tục điều tra, diễn trò, nhưng chắc chắn người của Địch gia cũng nhìn ra được, Địch Trần chết chắc chắn là có nguyên do khác.

Hắn nên nghĩ tới sớm hơn!

Nên diệt Địch gia để diệt cỏ tận gốc sớm mới đúng.

Nếu không thì sao có phiền phức hôm nay được!

Đều tự trách mình quá nhân từ, nể tình những năm này Địch Trần đi theo mình không có có công lao cũng cũng có khổ lao, cho nên không có ra tay độc ác.

“Vực Chủ, vậy kế tiếp chúng ta nên làm cái gì?” Kim Bất Tam nhìn chằm chằm vẻ mặt âm tình bất định của Quân Thiên Nhất Cố, mở miệng dò hỏi.

Nửa ngày sau, Quân Thiên Nhất Cố mới trầm giọng nói.

“Chỉ là một Địch gia mà cũng dám lén lút thọt chuyện này đến tận Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, đúng là bản lĩnh lắm.” Quân Thiên Nhất Cố cảm thấy nếu như ngươi đã bất nhân, ta đây cũng sẽ bất nghĩa: “Địch gia, lúc trước ta dìu ngươi lên, bây giờ các ngươi lại muốn lấy mạng ta! Kim Bất Tam, lập tức đưa tin cho Hãn Ly, kêu hắn nghĩ cách diệt trừ toàn bộ Địch gia, dưới điều kiện tiên quyết là phải không để lại dấu vết nào, người của Địch gia, một tên cũng không để lại!”

“A? Vực Chủ, một khi làm như thế chẳng phải là xác thực người giết Địch Trần không phải là người của Già Thiên Lâu ẩn nấp sao?”

Kim Bất Tam thầm nghĩ, hắn đều có thể nhìn ra được, nếu là người ẩn núp vào giết Địch Trần thì sao dám trắng trợn mạo hiểm tiêu diệt Địch gia trong thời điểm mấu chốt như thế này?

Dù sao Địch gia cũng là thế lực ngũ tinh!

Ở đây tốt xấu gì cũng là U Quốc!

Sao người của Già Thiên Lâu ẩn núp ở địa bàn của U Quốc lại tích góp được lực lượng mạnh mẽ như thế, có thể diệt đi một nhà thế lực ngũ tinh?

Quân Thiên Nhất Cố hừ lạnh một tiếng, cười lạnh nói: “Không sao, coi như để bọn họ đoán được thì đã sao? Chỉ cần chuyện này làm sạch sẽ, không có để lại chứng cứ, như vậy thì chuyện này không phải do người đang ẩn nấp của Già Thiên Lâu làm thì cũng thành do người đang ẩn núp của Già Thiên Lâu làm!”

“Tại sao Vực Chủ lại nói như vậy?”

Kim Bất Tam bối rối.

Quân Thiên Nhất Cố giải thích: “Chỉ cần đạt thành hợp tác với Bất Hủ Tông, như vậy thì sau này, Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù của Bất Hủ Tông chính là sản phẩm của Hồng Vực ta. Cho dù là ai muốn có Tuyền Qua Đồ thì đều phải thông qua ta, Đại Vực Chủ hết sức thông minh, hắn sẽ không vì một Địch Trần nho nhỏ mà xóa bỏ công lao lớn như vậy của ta, cũng sẽ không vì một Địch Trần nho nhỏ và cáo trạng của Long Quyết mà sử dụng thủ đoạn lôi đình với Bất Hủ Tông.”

Dứt lời, Quân Thiên Nhất Cố cười một tiếng dữ tợn, nhưng mà thấy Kim Bất Tam không có lập tức trả lời thì chuyển ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

“Kim Bất Tam, ngươi nhớ tình cũ?”

Kim Bất Tam khẽ giật mình, vội vàng lắc đầu: “Thuộc hạ không dám.”

“Nhớ kỹ, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục. Ngươi là người của ta, ta ngã xuống, sẽ không ai để cho ngươi dễ chịu. Giống vậy, nếu ta không ngã xuống, ngươi sẽ vĩnh viễn là tay trái tay phải của ta, điện chủ Kim Thủy Điện —— Kim Bất Tam!”

Quân Thiên Nhất Cố sải bước đi đến trước mặt Kim Bất Tam, từ trên cao nhìn xuống Kim Bất Tam, cho đến khi Kim Bất Tam gật đầu thì hắn mới quay người đi.

“Thuộc hạ sẽ lập tức liên lạc với phó vực chủ Hãn Ly.”

Kim Bất Tam vội vàng đứng lên, sau đó thối lui ra khỏi doanh trướng.

Sau khi ra khỏi doanh trướng, Kim Bất Tam không dừng lại chút nào, trên mặt cũng không có chút do dự gì, tràn đầy vẻ ngoan độc.

Người nhà của hảo hữu ngày xưa.

Nếu các ngươi muốn tìm chết, vậy thì đừng có trách sao ta không xin tha cho các ngươi!

“Kim điện chủ.”

Lúc này, vừa khéo có một người từ trước mặt đi tới.

Chính là Trần Hiết!

Trần Hiết cười nhạt, rảo bước đi tới chỗ Kim Bất Tam.

Thấy Trần Hiết, Kim Bất Tam kinh ngạc, sau đó vội vàng nở một nụ cười, ba chân bốn cẳng nghênh đón: “Lâu chủ Tẫn Tri Lâu quỷ thần khó lường ở Hồng Vực đích thân tới hành dinh của Vực Chủ ta, không biết có chuyện gì không?”

Tuy chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra được cảnh giới của Trần Hiết ngay nhưng Kim Bất Tam cũng không dám coi thường chút nào.

【VIP】 Lại về tới Đăng Thiên Nguyên

Bởi vì hắn là lâu chủ Tẫn Tri Lâu!

Phụ tá đắc lực của tông chủ Bất Hủ Tông.

Chỉ với cái thân phận này thì cho dù là Thông Huyền Cảnh hắn cũng không dám coi thường.

Trần Hiết nói: “Thay tông chủ chuyển lời cho Vực Chủ, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

“Lâu chủ, xin mời đi theo ta.”

Kim Bất Tam vội vàng đi trước dẫn đường.

Không dám lãnh đạm chút nào.

Đến bên ngoài doanh trướng, Kim Bất Tam vội nói với bên trong: “Vực Chủ, lâu chủ Tẫn Tri Lâu đến.”

“Mau mời vào!”

Trong doanh trướng, giọng nói gấp gáp của Quân Thiên Nhất Cố vọng ra.

Nhưng mà vừa nói xong, Quân Thiên Nhất Cố đã tự đi ra ngoài, nghênh đón Trần Hiết.

Nếu là trước đó thì chắc chắn hắn sẽ không làm chuyện mất thân phận như thế, nhưng mà bây giờ không giống, Long Quyết mới vừa tố cáo hắn ở chỗ Đại Vực Chủ.

Tương lai của hắn phải dựa vào Bất Hủ Tông!

“Lâu chủ các hạ, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.”

Quân Thiên Nhất Cố trưng ra vẻ mặt vui vẻ như là gặp lại hảo hữu đã nhiều năm không gặp.

Trần Hiết biết Quân Thiên Nhất Cố đang diễn trò, dứt khoát diễn theo hắn một chút: “Vực Chủ, ngài khách khí, còn làm phiền ngài tự mình ra tới đón.”

“Bất Hủ Tông vẫn luôn là thượng khác của Vực Chủ Phủ ta, ta thân là chủ nhân, há có thể không ra đón được?”

“Vực Chủ khách sáo rồi.”

“Mời!”

Quân Thiên Nhất Cố đón Trần Hiết vào trong trướng bồng.

Vừa vào trong trướng bồng, Quân Thiên Nhất Cố vội mở hỏi: “Không biết khi nào Ôn tông chủ có thể tới Đăng Thiên Nguyên?”

“Ngày mai.”

Cảm nhận được Quân Thiên Nhất Cố gấp gáp, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng, hắn vẫn còn nghĩ là tông chủ sẽ hợp tác với hắn?

“Ngày mai khi nào?”

Quân Thiên Nhất Cố hỏi lại.

Trần Hiết đáp: “Cái này phải xem khi nào tông chủ đến, Vực Chủ ngài hà tất vội vã như thế chứ?”

“Cũng đúng, là do ta gấp gáp quá.” Quân Thiên Nhất Cố cười một tiếng, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút không vui.

Nói rõ ngày tới.

Nhưng lại không nói khi nào tới!

Tông chủ Bất Hủ Tông này thật là lớn lối!

Quân Thiên Nhất Cố hắn chưa bao giờ chờ một người như thế!

Đúng là không biết tốt xấu!

Nếu không phải lúc này cần Bất Hủ Tông, vậy thì tông chủ Bất Hủ Tông ngươi không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

Sau khi thuật lại lời của Ôn Bình, Trần Hiết không có ở lâu trong hành dinh của Quân Thiên Nhất Cố mà trở về tông môn luôn.

Phản ứng gấp gáp của Quân Thiên Nhất Cố, hắn cũng biết đó là vì lý do gì.

Bởi vì vẫn luôn có Hắc Ảnh giám thị hắn.

Vừa đi ra khỏi truyền tống trận thì Trần Hiết đi thẳng đến Thính Vũ Các.

Gặp mặt Ôn Bình!

"Lại có chuyện gì?"

Trước khi Trần Hiết đến, Ôn Bình đang chuẩn bị đi cấm khu cuối cùng một chuyến, còn chưa có ra khỏi cửa thì đã bị Trần Hiết cản lại.

Trần Hiết vội nói: "Thuộc hạ vừa mới biết được, Quân Thiên Nhất Cố vì cái chết của Địch Trần, chuyện đã bại lộ, thậm chí bị một trong sáu gia tộc lớn ở Nguyên Dương Vực là Long gia náo đến Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực. Tông chủ, nếu như tra rõ chuyện này, không chỉ sẽ tra được Quân Thiên Nhất Cố mà còn sẽ tra được Bất Hủ Tông ta."

Sau khi nghe xong, Ôn Bình thấp giọng lẩm bẩm một câu.

"Long gia…"

Lẩm bẩm xong, hắn nói.

"Cho nên nói bây giờ Bất Hủ Tông ta và Vực Chủ Phủ Hồng Vực đã trở thành châu chấu trên một sợi thừng?" Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Bất đắc dĩ vì có quá nhiều sự trùng hợp.

Hắn không quan tâm tra rõ gì gì đó.

Trần Hiết nói tiếp: "Đúng vậy. Trước khi thủ hạ đi, Quân Thiên Nhất Cố đó vừa mới sai người tiêu diệt Địch gia, đoán chừng sau ngày hôm nay thì sẽ không còn một người Địch gia nào có thể nói chuyện được. Hắn được ăn cả ngã về không, liều mạng như thế là vì đặt hết hi vọng vào chuyện hợp tác với Bất Hủ Tông chúng ta. Cho nên, tông chủ, thuộc hạ cho rằng bây giờ chúng ta có thể lợi dụng Quân Thiên Nhất Cố một phen, có thể chế tạo ra cho chúng ta nhiều thời gian hơn. Dù sao tông chủ ngài đã chuẩn bị lập sơn môn ở Hắc Vực, có thể không hai mặt thụ địch thì đừng để cho hai mặt thụ địch thì tốt hơn."

“Như vậy cũng không phải là không thể được, đến lúc đó tuồn một chút Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù hơi kém ra ngoài, để cho Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực thấy được giá trị của chúng ta là đủ.” Sau khi cảm nhận được áp lực do Già Thiên Lâu mang tới, bây giờ Ôn Bình cảm thấy xung đột với U Quốc càng tới trễ càng tốt.

Dù như thế nào đi nữa thì cũng phải kéo tới sau khi lập sơn môn ở Hắc Vực.

Bởi vì khi đó chiến lực Thiên Vô Cấm của Bất Hủ Tông tuyệt đối không chỉ một mình Đao Ma.

“Vậy thì bây giờ thuộc hạ nên làm những gì?”

“Cái gì cũng không cần làm, ngày mai khi gặp hắn thì ta sẽ nói với hắn. Đúng rồi, còn có một cái nhiệm vụ giao cho ngươi.”

“Xin tông cứ nói.”

“Mỗi ngày, ngươi treo một cái quảng cáo trên Bất Hủ Nhật báo, treo giải thưởng thi thể yêu vật. Không cần sống, chỉ cần thi thể là được, dù cho có tàn khuyết cũng được, nhưng đẳng cấp huyết mạch nhất định phải vô cùng cao hoặc là thiên phú thần thông rất mạnh. Chỉ cần tìm được thi thể yêu vật để cho ta hài lòng thì ta có thể cho hắn một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù.”

Không có ai biết tới sự tồn tại của Phu Hóa Đản, cho nên Ôn Bình thoải mái để cho toàn bộ người trong thiên hạ đều biến thành công cụ cho mình.

Lấy Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù làm mồi nhử.

Ai có thể không động tâm?

Huống chi thi thể yêu vật đã chết đi đối với phần lớn mọi người đều không có tác dụng gì.

Trần Hiết hỏi: “Tông chủ, vậy cái quảng cáo này phát với danh nghĩa của ngài, hay là?”

“Dùng danh nghĩa của ngươi phát.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

“Được rồi, ngươi đi mau đi.”

“Vậy thì thuộc hạ đi tìm Đao Ma trưởng lão.”

Trần Hiết khom người cáo từ, rời khỏi Thính Vũ Các.

Nhưng mà khi đi xuống Thính Vũ Các, Trần Hiết không ngừng suy đoán tông chủ muốn thi thể của yêu vật để làm gì.

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra được lý do nên mới thôi không nghĩ nữa.

【VIP】 Lại về tới Đăng Thiên Nguyên (2)

Sau khi Trần Hiết đi, giờ là lúc đi cấm khu cuối cùng một chuyến, đi tìm thi thể của Cùng Kỳ đã bị Ám Lưu Tịch Diệt giết chết hôm đó.

Lúc rời đi, Ôn Bình đi tới chỗ cổ mộ Vi Sinh Tinh Vũ ở một chuyến.

Mở bảng hệ thống ra, trong cổ mộ hiển thị Vi Sinh Tinh Vũ đã truyền thừa Mệnh thuật được bảy mươi phần trăm.

Chỉ còn ba mươi phần trăm nữa là sẽ kết thúc truyền thừa.

Đối với Mệnh thuật, Ôn Bình ít nhiều gì cũng có chút chờ mong.

Vi Sinh Tinh Vũ đạt được Mệnh thuật truyền thừa, sau đó có thể trở thành Thắng Thiên Bán Tử Vì Bán Tiên hay không.

…

Hôm sau.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Ôn Bình ngồi truyền tống trận đi tới Đăng Thiên Nguyên.

Nhưng mà hắn không có vội vã đi tìm Quân Thiên Nhất Cố mà chuẩn bị xem mấy người Vân Liêu trước.

Khi ra khỏi môn, bọn họ đại biểu cho Bất Hủ Tông.

Không biết tinh khí thần như thế nào?

“Bọn họ đang ở đâu?”

Ôn Bình hỏi Trần Hiết bên cạnh.

Trần Hiết nói: “Tông chủ, trận chung kết đến nay đêm bắt đầu, cho nên giờ phút này bọn họ đều ở chỗ ở, nghiên cứu sách lược cho trận chung kết.”

“Chỗ này còn cách bọn họ bao xa?”

“Ngay ở phía trước.”

Trần Hiết chỉ một lầu cao ở phía trước không xa.

Ôn Bình gật đầu.

Rảo bước đi đến.

Còn chưa tới chỗ ở thì mấy người Vân Liêu đã ở bên ngoài chờ sẵn.

Không riêng gì chúng đệ tử Bất Hủ Tông mà còn có những trưởng bối trong gia tộc của những đệ tử này nữa.

Bởi vì con của mình xông vào trận chung kết, những trưởng bối trong gia tộc này đều ở lại xung quanh đó.

Nhìn thấy hài tử, còn có Vân Liêu trưởng lão dẫn đội đều đi ra khỏi khách sạn, bọn họ cũng tò mò đi ra.

“Tông chủ!”

Vân Liêu khom người.

Chúng đệ tử cũng khom người theo.

Những cường giả Địa Vô Cấm vốn đang hiếu kỳ không biết mấy người Vân Liêu ra ngoài làm gì lập tức kinh ngạc nhìn về phía hai người Ôn Bình và Trần Hiết.

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng ở bốn phía cũng nhích lại gần.

Đại danh của Bất Hủ Tông, lần này thông qua Thất Vực Đăng Thiên Bảng và Bất Hủ Nhật báo mà hoàn toàn nổi tiếng xa gần.

Cho nên mọi người rất tò mò muốn biết xem rốt cuộc thì tông chủ Bất Hủ Tông là ai, mạnh bao nhiêu.

Bây giờ tông chủ Bất Hủ Tông đang ở trước mắt, sao bọn họ có thể không kinh ngạc cho được.

Gia chủ của những thế lực ngũ tinh, thế lực tứ tinh ở bốn phía cũng đều nhích lại gần, đứng bên cạnh Vân Liêu, khom người với Ôn Bình.

“Gia chủ Vân gia, Vân Thần, dẫn theo mọi người trong gia tộc bái kiến Ôn tông chủ.”

“Gia chủ Vương gia, Vương Cửu Thiên, dẫn theo tất cả trưởng lão, tham kiến Ôn tông chủ.”

…

Mấy chục cái thế lực tứ tinh, ngũ tinh cùng mở miệng.

Ba bốn mươi vị cường giả Địa Vô Cấm cùng nhau khom người.

Cảnh tượng này khiến cho người vây xem cực kỳ kinh ngạc.

Ngày xưa, chỉ có ba thế lực lớn ở Hồng Vực mới có thể được lễ ngộ như vậy.

Mọi người ở đây cho là như vậy là kết thúc rồi thì lại có hai nhóm người trên bầu trời tới.

Trùng trùng điệp điệp!

Khí thế bức người!

Người dẫn đầu khiến cho người ta chấn kinh!

“Đó là Hiên Đình Các!”

“Các chủ Hiên Đình Các, Vân Thủy Tại Thiên đến rồi!”

“Còn có Âm Dương Nhị Lão, bọn họ cũng tới!”

Mọi người hít vào một hơi.

Đãi ngộ như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Vực Chủ mới có.

Ngày xưa, ba thế lực lớn, Hồng Diệp Môn chỉ còn trên danh nghĩa, Hiên Đình Các, Âm Dương gia lại cung kính với Bất Hủ Tông như thế.

Tông chủ Bất Hủ Tông vừa tới, bọn họ liền đến bái kiến, như vậy cũng đủ chứng minh địa vị của Bất Hủ Tông trong lòng bọn họ đã không thua gì Vực Chủ Phủ.

Dưới ánh nhìn kinh ngạc soi mói của mọi người, tiếng cười hào sảng của Vân Thủy Tại Thiên vang lên: “Ha ha ha, Ôn

tông chủ, rất lâu không thấy, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.”

Âm Dương Nhị Lão cũng vội vàng lên tiếng.

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

Ba người hóa thành kinh hồng, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ôn Bình.

Ôn Bình nhướng mày, sau đó ngắm nhìn bốn phía, bất đắc dĩ trêu đùa: “Chư vị nhiệt tình như vậy, nếu sớm biết thì ta đã lặng lẽ vào thành.”

Lời vừa nói ra, đám người Vân Thủy Tại Thiên, Âm Dương Nhị Lão không khỏi cười ha hả.

Lúc cười to lên, không ít người cũng nhịn không được nhìn về phía Trần Hiết sau lưng Ôn Bình.

Sau lưng Ôn Bình, mặc dù Trần Hiết không đáng chú ý nhưng mấy người đi theo sau lưng Trần Hiết đều là mấy nhân vật quen thuộc.

Đều là cường giả uy danh hiển hách Hồng Vực trước đây.

Nhưng mà bây giờ bọn họ đều gia nhập vào Tẫn Tri Lâu.

Bây giờ bọn họ đi theo sau lưng người sau lưng Ôn Bình, như vậy chứng tỏ người đứng sau lưng Ôn Bình chính là lâu chủ Tẫn Tri Lâu.

Lâu chủ thần bí của Tẫn Tri Lâu không gì không biết đó!

Dưới ánh mắt tràn đầy kính sợ của mọi người, Ôn Bình cất bước đi vào trong khách sạn, không tiếp tục để ý tới bất cứ người nào khác ngoài người của Bất Hủ Tông.

Mấy người Vân Liêu theo sát phía sau đi vào trong khách sạn.

Nhưng mà mấy người Trần Hiết cũng không có đi theo vào mà là đứng ở ngoài khách sạn, cản tất cả mọi người ở ngoài cửa, bao gồm cả Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão.

“Chư vị, hôm nay tông chủ còn có chuyện phải bận rộn, nếu như chư vị muốn ôn chuyện thì có thể chờ trận chung kết bắt đầu rồi ngồi xuống trò chuyện.”

Lời này là nói cho những người quen biết với tông chủ nghe.

Còn những người không quen biết, muốn lượn lờ trước mặt tông chủ cho quen mặt, hoặc là muốn đưa hậu lễ cho tông chủ, Trần Hiết không để ý đến.

Dù cho trong nhà có người gia nhập vào Bất Hủ Tông, dính một chút quan hệ thì Trần Hiết cũng không để ý đến.

Bởi vì người như vậy quá nhiều.

Nếu như cho loại người như bọn họ có cơ hội tặng lễ, dù chỉ cho bọn họ có cơ hội gặp mặt tông chủ, chỉ nhiêu đó thôi, không làm gì cả, hôm sau, bọn họ sẽ cho là Bất Hủ Tông đã là chỗ dựa của bọn họ.

Bởi vì trong gia tộc bọn họ có người ở Bất Hủ Tông.

Nếu như sau này bọn họ cáo mượn oai hùm làm ra chuyện ác, như vậy thì sẽ có người có ác niệm với Bất Hủ Tông.

Trừ phi Bất Hủ Tông gióng trống khua chiêng làm sáng tỏ chuyện bọn họ không có bất cứ quan hệ gì với Bất Hủ Tông, nếu không thì chắc chắn sẽ có người hiểu lầm như thế, cũng chắc chắn sẽ có người vì những chuyện mà bọn họ làm mà sinh lòng oán hận Bất Hủ Tông.

Còn tại sao?

【VIP】 Trước giờ diễn ra trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng

Đây chính là nguyên nhân vì sao rất nhiều thế lực, rất nhiều người thống hận Hồng Diệp Môn, nhưng thật ra thì Hồng Diệp Môn hoàn toàn không có trực tiếp tạo thành tổn thương cho mấy người bọn họ, thậm chí người của Hồng Diệp Môn cũng không biết tới sự tồn tại của những người bị hại này.

Những người làm chuyện án khiến cho trời oán giận đó chỉ là thế lực dưới trướng Hồng Diệp Môn, thậm chí Hồng Diệp Môn còn không biết thế lực dưới trướng mình đã làm cái gì.

Tóm lại, Trần Hiết biết lòng người hiểm ác!

Không cần nói rườm rà, khi Trần Hiết ngăn lại tất cả mọi người, Vân Thủy Tại Thiên, Âm Dương Nhị Lão cũng hết sức thức thời chắp tay ôm quyền, từ biệt Trần Hiết, cũng không có lấy thân phận các chủ Hiên Đình Các của mình nói chuyện.

“Nếu Ôn tông chủ có việc, vậy thì hôm khác Vân mỗ lại tới bái phỏng.”

Vân Thủy Tại Thiên hơi khom người, trên mặt từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười, nói xong câu đó thì hóa thành kinh hồng rời khỏi nơi đây.

Đối với cử động này, tuy trong lòng Âm Dương Nhị Lão có chút không thích nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, dù sao trước mắt Bất Hủ Tông là thế lực mạnh mẽ nhất trong Hồng Vực, ba thế lực lớn ngày xưa giờ chỉ còn là danh nghĩa.

Hồng Diệp Môn xuống dốc, đồng thời còn kéo theo địa vị siêu phàm của hai nhà bọn họ ở Hồng Vực.

Người của Vực Chủ Phủ cũng dám giết, nhưng lại không có bị Vực Chủ trừng phạt một chút nào.

Vực Chủ Phủ còn đối xử với Bất Hủ Tông như thế, vậy thì bọn họ lại có thể làm thế nào nữa?

“Vậy hai người chúng ta cũng cáo từ!”

Hai người quay qua nhìn hướng Ôn Bình đi, hơi ôm quyền, lần lượt hóa thành kinh hồng rời đi.

Khi hai thế lực lớn làm gương rời đi, cũng có một số người bắt đầu lục tục ngo ngoe rời đi, không có tiếp tục ở lại bên ngoài khách sạn, nhưng mà phần lớn người vẫn ở lại.

Theo bọn họ nghĩ, cho dù không gặp được Ôn Bình.

Ở lại xem một chút cũng tốt.

Đương nhiên, đa số người ở lại đều là nữ nhân.

Bởi vì bọn họ nghe nói Ôn Bình chưa cưới vợ!

Cũng bởi vì nghe nói Vân Liêu rất đẹp trai, được xưng tụng là mỹ nam tử đỉnh cấp ở Hồng Vực!

Cùng lúc đó, trong khách sạn, Ôn Bình vừa cùng Vân Liêu đi vào trong, vừa mở miệng hỏi thăm Vân Liêu tình huống của trận chung kết.

"Vân trưởng lão, mọi người đều chuẩn bị cho trận chung kết như thế nào rồi?"

Vân Liêu không có trả lời ngay mà nhìn ngoài khách sạn một chút, thấp giọng hỏi một câu: "Tông chủ, vậy chúng ta có quan hệ gì với Hiên Đình Các và Âm Dương gia?"

Người của hai nhà này, mấy ngày nay vô cùng thân cận với hắn, đều sắp đạt tới mức xưng huynh gọi đệ.

Nhưng mà bây giờ tông chủ cũng không có tiếp bọn họ, có phải đại biểu cho không cần tiến thêm một bước đối với quan hệ với hai nhà này không?

"Quan hệ giữa các ngươi trước đó như thế nào thì bây giờ vẫn như thế ấy, không cần thiết vì bọn họ yếu đuối mà xa lánh, chỉ là do hôm nay ta không có thời gian, cũng không có tâm tình trò chuyện với bọn họ thôi." Ôn Bình trả lời, lại chuyển về chủ đề trước đó: "Chuẩn bị như thế nào rồi?"

Vân Liêu vội vàng nói: "Tông chủ, trước mắt trạng thái của mọi người đều rất tốt, mặc dù so với thiên kiêu đỉnh tiêm ở Hồng Vực thì về mặt cảnh giới đệ tử của chúng ta có yếu thế một chút, nhưng bởi vì đệ tử chúng ta đều có mạch thuật có

phẩm cấp, cảnh giới đều vượt xa bọn họ, cho nên tất cả mọi người rất có lòng tin đối với trận chung kết, chắc chắn sẽ không phụ lòng kỳ vọng và sự vun trồng của tông chủ."

Vân Liêu nói như vậy có chút bảo thủ.

Thiên kiêu đỉnh tiêm và yêu nghiệt ở Hồng Vực, trước đó đều lục tục ngo ngoe thua ở trong tay hắn hoặc là đệ tử tông môn.

Nếu muốn tìm được người có uy hiếp lớn trong trận chung kết thì cũng không có bao nhiêu.

Cho dù là có người cố ý giấu dốt, chỉ đợi trận chung kết mới phát lực thì những người như vậy cũng sẽ không vượt qua mười người, hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp đối với chuyện giành được top một trăm Hồng Vực của Bất Hủ Tông.

Top một trăm Hồng Vực, Bất Hủ Tông cầm tám mươi mốt cái, xác suất phi thường lớn!

Theo sau đó, Vân Liêu kể lại từng tình huống cụ thể cho Ôn Bình, đồng thời rất có niềm tin bảo đảm lấy được đệ nhất Hồng Vực, còn có kế hoạch tất cả đệ tử Bất Hủ Tông lọt vào top một trăm Hồng Vực nữa.

Ôn Bình nghe xong, cũng không nói thêm gì.

Dù sao cũng chỉ là một cái Hồng Vực thôi, trên Hồng Vực còn có Nguyên Dương Vực, nếu như Bất Hủ Tông ngã ở đây thì làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ càng khó khăn hơn được?

"Trận chung kết, ta sẽ ở lại." Ôn Bình nhìn các đệ tử xung quanh một lượt, hắn nhìn thấy xúc động và kiêu ngạo trong ánh mắt bọn họ: "Hi vọng đối với các ngươi thì Hồng Vực chỉ là bắt đầu."

"Chúng ta nhất định sẽ không phụ tông chủ vun trồng, lấy được top một trăm Hồng Vực!"

"Chúng ta nhất định sẽ không phụ tông chủ vun trồng, lấy được top một trăm Hồng Vực!"

Chúng đệ tử lần lượt dập đầu.

Trong những ngày gần đây, thái độ cung kính của rất nhiều thế lực trong Hồng Vực, còn có thái độ của các tộc nhân với bọn họ, khiến cho bọn họ hiểu được rất nhiều thứ mà trước đó bọn họ không hiểu.

Đó chính là đa số vinh dự mà bọn họ có được đều đến từ bọn họ, chỉ có một phần rất nhỏ đến từ chính bọn họ.

Bởi vì sau lưng bọn họ có Bất Hủ Tông.

Cho nên các trưởng bối, các tộc nhân ngày xưa không chào đón bọn họ, bây giờ đều thân thiện, hòa ái với bọn họ.

Cũng bởi vì sau lưng bọn họ có Bất Hủ Tông.

Cho đến cả những thế lực lớn mà ngày xưa bọn họ phải đi đường vòng giờ cũng cung kính có thừa với bọn họ.

Cũng vì tông chủ vun trồng bọn họ.

Cho nên bọn họ mới có thể đứng ở đỉnh phong Hồng Vực, chân chính lãnh hội được phong quang Hồng Vực.

Những chuyện này, bọn họ đều ghi nhớ trong lòng!

Bọn họ còn biết, hưởng thụ phúc phận mà Bất Hủ Tông mang tới cho bọn họ thì đồng thời bọn họ cũng phải làm chút gì đó. Cho nên giờ phút này bọn họ vô cùng hi vọng có thể tranh đoạt vinh dự vì Bất Hủ Tông mà không phải là vì cá nhân.

【VIP】 Trước giờ diễn ra trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng (2)

Lấy được top một trăm Hồng Vực chính là mục tiêu đầu tiên của bọn họ!

Bọn họ muốn vì Bất Hủ Tông mà xây dựng lên một lịch sử, một lịch sử tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Trong tiếng hò hét liên tục của mọi người, Ôn Bình đưa tay kêu các đệ tử dừng lại, cười nói: "Đều chôn quyết tâm ở trong lòng đi, đêm nay phải do các ngươi. Ta cũng công bố hết rồi, toàn bộ người trong Hồng Vực đều biết chuyện này, nếu các ngươi không lấy được top một trăm Hồng Vực, vậy thì người mất mặt chính là bổn tông chủ. Nếu các ngươi để cho ta mất mặt, khi về tông thì có người nào tính người đó, cấm đi vào phòng bếp và Quan Ảnh Thất một tháng!"

Mọi người nghe Ôn Bình nói như vậy thì sắc mặt nghiêm túc trong nháy mắt trở nên hòa hoãn lại.

Nhưng mà biết được trừng phạt là gì thì tất cả mọi người đều bất đắc dĩ cười một tiếng!

Trừng phạt này!

Rất khủng bố!

Mặc dù không phải kẻ tham ăn nhưng cũng không nhịn được không đi vào phòng bếp trong một tháng, nhất là sau khi đã ăn mỹ thực và Linh thiện mà Hoài Diệp làm.

Mặc dù không ai thích lãng phí thời gian để chơi nhưng cũng không ai chống lại được sức hấp dẫn của phim, kịch truyền hình.

Mọi người vội vàng cam đoan.

"Tông chủ, chúng ta chắc chắn sẽ lấy được top một trăm!"

"Tuyệt đối không để cho ngài mất mặt!"

Ôn Bình cười cười, cũng không có tiếp tục tạo áp lực cho mọi người, chỉ nhìn qua Vân Liêu bên cạnh, nói: "Vân trưởng lão, đối với ngươi, ta chỉ muốn nhắc nhở một câu. Hành trình của ngươi ở Hồng Vực chỉ là bắt đầu, tương lai ngươi còn phải đối mặt với yêu nghiệt trong toàn bộ Nguyên Dương Vực, thậm chí yêu nghiệt trong toàn bộ U Quốc, cho nên tương lai có bao nhiêu người tán thành ma pháp, ma pháp có thể bị người trong toàn bộ U Quốc biết được hay không thì phải nhờ vào ngươi."

Đối với ma pháp, Thất Vực Đăng Thiên Bảng chính là cơ hội tốt nhất để tuyên truyền nó, lại thêm Bất Hủ Nhật báo hỗ trợ, tương lai chắc chắn hắn có thể tạo ra hệ thống tu luyện thứ hai trên đại lục này.

Ma pháp xâm lấn chân chính!

Chuyện này còn có ý nghĩa hơn chuyện bồi dưỡng được một người tu luyện mạch thuật mạnh mẽ.

Bởi vì nguồn gốc của ma pháp chính là Bất Hủ Tông, bất kỳ người nào muốn tu luyện ma pháp thì chỉ có thể thông qua Bất Hủ Tông.

Nếu có một ngày, Ôn Bình không còn giữ ý định quý tinh bất quý đa nữa thì người muốn bái nhập vào Bất Hủ Tông sẽ đếm mãi không hết.

Ý nghĩa chiến lược của nó, không cần nói cũng biết!

"Thuộc hạ hiểu rõ!"

Vân Liêu gật đầu.

Đương nhiên hắn biết rõ, mình tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng ý nghĩa không ở chỗ thắng tất cả mọi người.

Dù sao hắn là trưởng lão đầu não ở Bất Hủ Tông!

Địa vị ở Bất Hủ Tông gần với tông chủ.

Thắng lợi không phải mục đích, mà là quá trình, khiến cho tất cả mọi người thấy được ma pháp mới là mục đích cuối cùng nhất của hắn.

Sau đó Ôn Bình tiếp tục dặn dò vài câu, cũng không có nói thêm nữa, còn bày mưu tính kế cho trận chung kết, chuyện này Ôn Bình giao cho thủ hạ của Trần Hiết.

Bởi vì trận chung kết cũng không phải là một đánh một!

Cho nên chiến lược, quyết sách cũng không có quan trọng như vậy, quan trọng là năng lực cá nhân.

Bây giờ chỉ cần có người dạy bọn họ làm sao phát huy ra trạng thái xuất sắc nhất, mạnh mẽ nhất trong trận chung kết là được.

Vài vị cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh là đủ.

Mấy vị cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh vừa mới đầu nhập vào Trần Hiết thấy có thể biểu hiện mình trước mặt Ôn Bình thì rất là nhiệt tình.

Trực tiếp lấy ra tình báo phân tích tám mươi người của Tẫn Tri Lâu, mở ra hình thức phụ đạo một đánh một!

"Chiến đấu trong trận chung kết này, ngươi cần phải nhớ cho kỹ, thật ra thì đây là một trận so đấu về linh thể, mạch thuật và sức phán đoán. Cảnh giới linh thể của ngươi, còn có xếp hạng linh thể của ngươi, thật ra thì cũng không thể xem như trình độ đỉnh cao trong Hồng Vực, cho nên tuyệt đối không thể sử dụng ra mạch thuật mạnh mẽ trong mười đợt trùng kích đầu, khiến cho lực lượng linh thể của ngươi tiêu hao nhanh…"

Dưới sự chỉ đạo của mấy người, Ôn Bình hỏi Trần Hiết bên cạnh: "Ngươi có tình báo cụ thể về trận chung kết không?"

"Có! Mới đầu Vực Chủ Phủ định khi bắt đầu trận chung kết thì mới công bố hình thức tranh tài, nhưng mà hôm qua thuộc hạ ta đã chặn được tình báo của Vực Chủ Phủ cho nên vẫn biết được hình thức tranh tài lần này của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực chính là Vô Sinh Triều. Tất cả người tham gia trận chung kết đều sẽ một mình đối mặt từng đợt khôi triều, thú triều. Một đợt sau mạnh hơn một đợt trước! Cho nên hình thức tranh tài này mới được gọi là Vô Sinh Triều, bởi vì không có ai có thể sống sót được trong từng đợt khôi triều, thú triều nối tiếp nhau!"

“Nói tiếp đi.”

“Có tư liệu biểu hiện, đợt khôi triều và thú triều thứ nhất là ngẫu nhiên, có thể là thú triều, cũng có thể là là khôi triều. Thật ra thì chuyện này cũng không quan trọng lắm, quan trọng nhất chính là sau mười đợt khôi triều hoặc là thú triều thì thực lực tổng hợp của thú triều và khôi triều đều sẽ tăng cường trên phạm vi lớn. Tỉ như đợt thú triều thứ nhất thì tất cả yêu thú đều là nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, như vậy đợt thú triều thứ mười một thì rất có thể tất cả đều là Trấn Nhạc Hạ Cảnh. Cứ thế mà suy ra, càng về sau càng mạnh. Cho nên, đối mặt tranh tài như vậy, bảo tồn thực lực, phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất của mình mới là quan trọng nhất. Chỉ cần kiên trì đủ lâu, giết đủ nhiều khôi lỗi và yêu thú, tích phân lấy được cũng sẽ càng nhiều, đồng thời xếp hạng cũng sẽ càng cao!”

“Cũng không có phức tạp lắm.” Ôn Bình cũng không thể nói hình thức tranh tài như vậy có lợi hại là bất lợi cho đệ tử Bất Hủ Tông.

Nói tóm lại, tranh tài như vậy sẽ tăng mức độ khảo nghiệm một người.

Năng lượng của một người!

Còn có kinh nghiệm chiến đấu nữa!

Trần Hiết tiếp tục nói: “Phức tạp thì đúng là không có phức tạp cho lắm nhưng lại có tính nguy hiểm nhất định, mặc dù có thể bóp nát lệnh bài, sau đó lập tức bị na di ra khỏi khu vực tranh tài nhưng đối mặt với khôi triều, thú triều điên cuồng thì rất có thể sẽ không có cơ hội, cũng không có thời gian bóp nát lệnh bài.”

【VIP】 Ban Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm vật cưỡi

Ôn Bình lạnh nhạt trả lời một câu: “Nếu bước lên con đường tu hành thì nên có giác ngộ như vậy!”

Trần Hiết cũng gật gật đầu.

Hắn đồng tình với ý nghĩ của tông chủ, nhưng mà vẫn đưa mắt nhìn rất nhiều đệ tử của Bất Hủ Tông.

Bởi vì trong lòng hắn không hi vọng những đệ tử này xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không nhìn nữa, trong mắt Trần Hiết đột nhiên loé lên hào quang: “Tông chủ, thật ra thì cái tên Vô Sinh Triều này không chỉ là xưng hô mà Hồng Vực danh cho hình thức tranh tài này mà còn là tên của một món đồ đặc thù do nhiều tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo. Nghe nói, món đồ do Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo đó thuộc về tuyệt phẩm, không có món thứ hai, cũng không chế tạo ra được món thứ hai! Nó được đặt trong giới của một vị cường giả Thiên Vô Cấm, bảo đảm nó tuyệt đối an toàn!”

Dứt lời, Trần Hiết dừng lại, có chút đáng tiếc nhìn về phía Ôn Bình.

Giống như là mất đi thứ gì đó vậy.

Ôn Bình sửng sốt một chút, sau đó bừng tỉnh đại ngộ khi nhìn thấy biểu cảm của Trần Hiết, vội nói: “Trần trưởng lão, sao ngươi lại giống như cường đạo như vậy?”

“Thuộc hạ…” Trần Hiết ngu ngơ cười một tiếng: “Thuộc hạ không muốn, dù sao thì không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành kẻ địch, thứ đó không lấy tới Bất Hủ Tông thì có chút đáng tiếc. Tuyệt phẩm đó, nếu như Tử Nhiên đại sư nghiên cứu triệt để nó thì có thể kiếm được bao nhiêu lợi ích cho Bất Hủ Tông. Hơn nữa còn có thể lợi dụng nó để bồi dưỡng đệ tử, để cho đệ tử của Bất Hủ Tông mạnh lên!”

“Đúng là tặc bất tẩu không, chờ khi trở mặt với U Quốc đi rồi hãy nhắc lại chuyện này!”

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc dù hắn cũng thích cướp đoạt, thích phất nhanh, nhưng còn chưa đến mức thấy thứ gì tốt thì nhớ thương thứ đó.

Trần Hiết này thì tốt, thứ gì tốt thì nhớ mãi thứ đó.

“Tông chủ, ta cũng chỉ suy nghĩ cho Tử Nhiên đại sư thôi. Nàng cả ngày chỉ nghiên cứu công nghệ Tuyền Qua Đồ, muốn đột phá tới cảnh giới càng cao hơn, như vậy thì Vô Sinh Triều này tuyệt đối là một đối tượng nghiên cứu tốt nhất.”

“Được rồi, việc này sau này hãy nói.”

Đối với giới của cường giả Thiên Vô Cấm, Ôn Bình vẫn rất kính sợ.

Dù sao đó là hang ổ mà cường giả Thiên Vô Cấm chế tạo ra, trong đó có nhân vật như thế nào hắn không biết được, nhưng ít nhất không có khả năng khiến cho người ta tùy tiện tới lui tự nhiên. Nếu không thì Vô Sinh Triều cũng sẽ không để trong đó ngàn năm mà vẫn bình yên vô sự.

Vô Sinh Triều tuy rất hữu dụng cho Tử Nhiên đại sư, nhưng mà Ôn Bình sẽ không để cho Đao Ma đi mạo hiểm vì thứ này.

Quan trọng nhất chính là thứ này để ở bên trong đó ngàn năm, như vậy cũng có ý nghĩa là chủ nhân của giới này đã thành cường giả Thiên Vô Cấm ngàn năm.

Ngàn năm trôi qua.

Hắn đã đạt tới cảnh giới gì thì ai mà nói rõ được?

Có ai nói rõ được hắn mạnh mẽ tới cỡ nào?

Dù sao tình báo mà Tẫn Tri Lâu lấy được đều là những thứ đã được Hồng Vực ghi chép lại, không có ghi chép thì Tẫn Tri Lâu cũng không thể nào sinh ra chúng nó, cho nên vẫn là câu nói đó, không cần phải mạo hiểm vì nó.

Trần Hiết ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Được.”

“Cho nên, nội dung trận chung kết chỉ có bao nhiêu đó sao?” Nếu như chỉ có như vậy thì có phải là quá buồn tẻ hay không?

Ôn Bình cảm thấy hẳn là không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, lúc này Trần Hiết lắc đầu, nói: “Tông chủ, hình thức tranh tài xác thực chỉ có đơn giản như vậy, chính là sống sót, sau đó cố gắng thu hoạch càng nhiều tích phân càng tốt, nhưng mà nội dung trận đấu sẽ không có đơn giản như vậy. Bởi vì trận chung kết cũng cho phép giết chóc lẫn nhau, đồng thời còn cho phép cướp đoạt. Đây là quy tắc mà đấu bán kết trước đó không có. Nói cách khác, chỉ cần ngươi kiên trì đủ lâu, sinh tồn đến cuối cùng, cho dù không giết được một con khôi lỗi, một con yêu vật thì vẫn có thể thu hoạch được một lượng lớn tích phân. Bởi vì có thể giết mấy người đã kiệt sức, thừa dịp bọn họ còn chưa kịp bóp nát lệnh bài giết bọn họ là có thể cướp đoạt tất cả tích phân, bao gồm cả những gì đạt được trong đấu bán kết.”

“Cho phép cướp đoạt, chuyện này ta hoàn toàn không ngờ tới. Vốn cho rằng đã đến trận chung kết, U Quốc sẽ không để cho những thiên kiêu ưu tú này tiếp tục tàn sát lẫn nhau, kết quả chế độ thi đấu này giống như là đang cổ vũ cường giả cướp đoạt kẻ yếu.” Theo Ôn Bình, loại mô thức tranh tài này cực kỳ tàn khốc.

Có thể đoán trước được sau khi trận chung kết bắt đầu thì không riêng gì đọ sức thực lực mà còn là đọ sức về trí óc.

Đến lúc đó, có thể người người đều đang tính tính toán lẫn nhau, dù sao người trước mắt cũng không chỉ là người mà còn là một số lớn tích phân.

Trần Hiết có chút mong đợi nói: “Chỗ thú vị nhất là không cho kết bè kết đội, tất cả mọi người nhất định phải tự mình chiến thắng, từng người tự chiến. Cho nên đến lúc đó sẽ là tình huống như thế nào thì đúng là khó mà nói được. Nhưng mà có thể đoán trước được là đến lúc đó mục tiêu của tất cả mọi người sẽ là sống sót trước, bảo tồn thực lực, sau đó tùy thời giết chết người cách mình gần nhất.”

“Không sai, sẽ không có người ngay từ đầu sẽ đi liều chết với thú triều hoặc là khôi triều, làm như vậy sẽ chỉ tiện nghi người khác.” Ôn Bình nhìn về phía chúng đệ tử, cẩn thận nghe mấy vị cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh đó sắp đặt và chỉ đạo vài câu, sau đó nhìn Trần Hiết và Vân Liêu nói: “Nơi này giao cho hai người các ngươi, chỉ cần trận chung kết này thắng đẹp, chờ trận chung kết kết thúc, trở lại tông thì ta sẽ tặng cho mỗi người các ngươi một Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm thú cưỡi.”

Sắp xếp trận chung kết như thế nào, Ôn Bình không muốn quan tâm, bởi vì hắn hoàn toàn tín nhiệm Vân Liêu và Trần Hiết.

Yêu cầu duy nhất của hắn chính là không được xuất hiện bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì!

Bởi vì chuyện này liên quan đến bốn trăm ngàn danh vọng!

Nếu như top một trăm Hồng Vực, Bất Hủ Tông không lấy được tám mươi cái, dù chỉ thiếu một cái thì Ôn Bình cũng bị mất một trăm ngàn danh vọng!

Hắn rất cần một trăm ngàn này!

【VIP】 Ban Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm vật cưỡi (2)

Bởi vì liên quan đến chuyện đẳng cấp danh vọng của hắn có thể thăng lên cấp năm, cảnh giới của hắn có được tăng lên hay không, còn có cảnh giới tinh thần lực của hắn có thể bước vào giai đoạn thứ ba hay không, tóm lại là liên lụy rất lớn.

Cho nên Ôn Bình đưa ra ban thưởng là Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm thú cưỡi, chính là không muốn để cho nhiệm vụ này xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Nhất định phải mưu tính đến không có sơ hở nào!

Khi Ôn Bình vừa dứt lời, trong nháy mắt, toàn bộ khách sạn lặng ngắt như tờ, bao gồm cả hai người Trần Hiết và Vân Liêu.

“Nửa bước Thiên Vô Cấm?”

“Tông chủ, ngài không có nói đùa chớ?”

Hai người Vân Liêu và Trần Hiết có chút ngẩn ra.

Đối với hai người mà nói, nửa bước Thiên Vô Cấm chính là cường giả cấp bậc Vực Chủ Hồng Vực, yêu vật mạnh mẽ như thế, tông chủ ban thưởng cho bọn họ làm thú cưỡi?

Như vậy có phải là quá khoa trương hay không?

Trần Hiết cũng biết chắc chắn tông chủ không nói đùa, bởi vì trong trận chiến với Chiến bộ của Già Thiên Lâu ở Hắc Vực, cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm giết có gần hơn hai mươi vị, bao gồm một Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà biết thì biết, nhưng khi nghe tông chủ muốn thưởng Yêu Thần mạnh mẽ như thế cho hắn làm thú cưỡi thì hắn vẫn rất rung động.

Mà đối với Vân Liêu thì hắn không có chứng kiến trận chiến với Chiến bộ của Già Thiên Lâu đó cho nên trong lòng

của hắn, cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vẫn là tồn tại khó mà tưởng tượng được.

Trong lúc nhất thời hắn không biết phải nói gì.

Hắn biết tông chủ không giỡn!

Còn những đệ tử tông môn và người đầu phục Trần Hiết trong khách sạn, trong lòng bọn họ cực kỳ kinh hãi.

Rất nhiều đệ tử không tự chủ được mấp máy đôi môi khô, trong lúc nhất thời đầu óc trở nên trống rỗng.

Hóa ra Bất Hủ Tông mạnh mẽ như vậy sao?

Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm cũng có thể làm thú cưỡi?

Vực Chủ Hồng Vực cũng chỉ là nửa bước Thiên Vô Cấm!

Mà những cường giả thành danh đã lâu ở Hồng Vực vừa mới đầu phục Trần Hiết đó, khi bọn họ nghe được câu này thì trong lòng run lên.

Bọn họ cảm thấy tông chủ Bất Hủ Tông không đến mức đùa kiểu này chứ?

Nếu như không phải là đùa giỡn!

Vậy thì chứng minh những gì lưu truyền trong Hồng Vực bây giờ là thật.

Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm thật!

Nghĩ kĩ lại, trong nháy mắt, mấy người hiểu rõ và xác nhận lời đồn vô căn cứ này, nếu không phải như vậy thì sao Vực Chủ Phủ lại rộng lượng đối với Bất Hủ Tông như vậy? Vực Chủ ngay cả đệ tử của mình bị giết, người của mình bị giết mà cũng thờ ơ, thậm chí còn tỏ vẻ lấy lòng Bất Hủ Tông trên Bất Hủ Nhật báo.

Nếu như không có cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn, Vực Chủ Phủ sẽ không làm ra hàng loạt chuyện như vậy.

Mấy người nghĩ kĩ lại, nuốt nước miếng một cái, trong lúc nhất thời quên vừa nói tới chỗ nào.

Lúc này, Ôn Bình lại nói tiếp.

“Điều kiện tiên quyết là trận chung kết lần này phải kết thúc hoàn mỹ.”

Giờ phút này, trong lòng hai người Vân Liêu, Trần Hiết vừa mừng vừa sợ, biết tông chủ không phải đùa giỡn, hai người hưng phấn không nhịn được.

Dù sao đây là Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm.

Có thể làm cho nó cam lòng làm thú cưỡi thì chỉ có cường giả Thiên Vô Cấm.

“Tông chủ, xin yên tâm!”

Vân Liêu vội vàng cam đoan.

Bởi vì hắn có lòng tin với các đệ tử của Bất Hủ Tông.

Trần Hiết cũng hùa theo một câu: “Tông chủ, hay là ngài đi nghỉ trước đi, ta cảm thấy ta còn có thể mưu tính mọi chuyện hoàn mỹ thêm một chút nữa, cam đoan chắc chắn sẽ không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì.”

Vân Liêu giật mình, đột nhiên cũng nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, Bất Hủ Tông chúng ta cây to đón gió, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người liên thủ đối phó chúng ta. Mặc dù bọn họ không thể kết bè kết đội nhưng lại có thể ngầm hiểu lẫn nhau cùng phát động công kích đệ tử Bất Hủ Tông chúng ta.”

“Chúng ta lại thương lượng một chút.” Trần Hiết đưa mắt nhìn Vân Liêu, rất tán thành, sau đó nói với Ôn Bình: “Tông chủ, ngài đi trước đi, chuyện tiếp theo giao cho chúng ta là được.”

Ôn Bình liếc mắt nhìn hai người như bị điên, trong lòng bất đắc dĩ cười một tiếng, thật ra thì hắn còn có nửa câu chưa nói hết.

Nếu như chuyện này thành công, cho bọn họ Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm thú cưỡi là không sai.

Nhưng cũng không phải là lập tức cho.

Phu Hóa Đản cần thời gian để ấp ra yêu vật.

Thấy hai người kích động như vậy, Ôn Bình cũng không muốn nói tiếp, dứt khoát để cho bọn họ hưng phấn như vậy đi.

Ngay lúc hai người hừng hực khí thế thương lượng đối sách thì ngoài khách sạn xuất hiện một nhánh cường giả của Kim Thủy Điện.

Người không nhiều, hết thảy mười người.

Nhưng người người đều là Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Dẫn đầu chính là điện chủ Kim Thủy Điện, cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh Kim Bất Tam!

Sự xuất hiện của hắn hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, dù sao thân phận điện chủ Kim Thủy Điện của Kim Bất Tam cao hơn các chủ Hiên Đình Các hoặc là Âm Dương Nhị Lão.

Sau khi đám người Kim Bất Tam hạ xuống, những thế lực tứ tinh, ngũ tinh xung quanh người dồn dập chen chúc tới.

"Gia chủ Thang Sơn Lý gia Lý Khuê, bái kiến Kim điện chủ!"

"Vô Phong Thành Dương gia, Dương Siêu Phong bái kiến Kim điện chủ!"

…

Tiếng cung nghênh liên tục vang lên.

Ở đây, ngoại trừ rất ít cường giả Địa Vô Cấm còn có thể đứng thì những người khác đều quỳ xuống đất.

"Đều đứng lên đi." Kim Bất Tam nhìn mọi người xung quanh, nở một nụ cười cực kỳ hiền lành.

Nếu là ngày xưa, Kim Bất Tam sẽ không thèm nhìn bọn họ, nhưng bây giờ không giống.

Trong gia tộc của những người này đều có người gia nhập Bất Hủ Tông, hơn nữa còn là thiên tài mà Bất Hủ Tông phái ra tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này. Với thực lực trước mắt của bọn họ, lại thêm Bất Hủ Tông bồi dưỡng thì chắc chắn tương lai có hi vọng!

Cho nên trong mắt Kim Bất Tam, những người này đều có giá trị, đều đáng chú ý.

【VIP】 Chắc chắn là hắn cố ý

Kim Bất Tam còn thuận tiện hàn huyên với người đó một câu: "Lý Khuê, tiểu nhi của ngươi, Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này phát huy không tệ, rất là chói sáng, cuộc chiến vượt biên, trong nháy mắt thì thủ thắng, tương lai có hi vọng."

Lão giả tên Lý Khuê đó vuốt râu cười một tiếng, lộ ra vẻ mặt đắc ý và kiêu ngạo: "Kim điện chủ quá khen."

"Ha ha." Kim Bất Tam lại cười một tiếng, sau đó dời ánh mắt khỏi bọn họ.

Chào hỏi là chào hỏi, nhưng vẫn phải xử lý nhiệm vụ chính của chuyến đi này trước!

Khi hắn biết Ôn Bình đã tới Đăng Thiên Nguyên thì lập tức buông chuyện trong tay xuống, nhanh chóng chạy tới đây.

Vốn ý hắn muốn tới đây là vì muốn gặp Ôn Bình một lần, kéo gần mối quan hệ một chút, dù sao bây giờ Bất Hủ Tông đang có địa vị nổi bật ở Hồng Vực.

Tông chủ Bất Hủ Tông thì càng cao cao tại thượng.

Mặc dù hắn là điện chủ Kim Thủy Điện, lệ thuộc vào chính phủ U Quốc, nhưng mà hắn cũng không thể dựa vào đó mà đề cao bản thân.

"Chuyện gì xảy ra?"

Nhưng khi hắn đi tới bên ngoài ngoài khách sạn thì lại phát hiện cửa lớn đóng chặt, đồng thời bị tròng lên một cái bình chướng cách âm mỏng, ngăn cách hết toàn bộ tiếng động bên ngoài.

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lão giả tên Lý Khuê đó vội vàng giải thích: "Ôn tông chủ đang bận việc ở trong khách sạn."

Nghe Lý Khuê giải thích lí do, Kim Bất Tam cũng không dừng bước mà là vô tình đi đến ngoài khách sạn, nói với hai

tên cường giả Địa Vô Cấm giữ cửa: “Xin hãy thông báo cho Ôn tông chủ một tiếng, Kim mỗ cầu kiến!”

Hai tên cường giả Địa Vô Cấm thủ ở bên ngoài khách sạn cũng không phải là người ở Hồng Vực mà là hai tên thông qua cấm khu cuối cùng mà trở thành Yêu Thần của Hồ Yêu Hoàng, cho nên cũng không nhận ra điện chủ Kim Thủy Điện gì đó, lại càng không thèm quan tâm điện chủ Kim Thủy Điện gì đó, cho nên hai Yêu Thần lạnh lùng đáp lại một câu.

Còn cảnh giới của Kim Bất Tam, bọn họ trải qua cấm khu cuối cùng tẩy lễ, đương nhiên cũng sẽ không sợ.

“Bây giờ mấy người tông chủ không tiếp khách, mặc dù ngươi là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì cũng như thế!”

Kim Bất Tam ngây ra một lúc, cảm nhận được mấy trăm ánh mắt sau lưng đó thì vội kiên trì lên tiếng lần nữa: “Tại hạ đại biểu Vực Chủ tới, xin hai vị thông báo một tiếng.”

Nhưng mà chỉ nhận lại được một câu nói vô tình.

“Nói không gặp thì là không gặp, mau rời khỏi đây đi!”

Hai yêu nói chuyện vô tình như thế, không chỉ khiến cho Kim Bất Tam cực kỳ xấu hổ mà còn làm cho người xung quanh bất ngờ.

Trong mắt bọn họ, điện chủ Kim Thủy Điện đại biểu cho Vực Chủ Phủ.

Hai vị này dám nói chuyện với Vực Chủ Phủ như thế!

Nhưng mà người ở chỗ này cũng không phải là kẻ ngu, mặc dù kinh ngạc, mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi nhưng vẫn lập tức phản ứng lại, vội vàng cho Kim Bất Tam một cái bậc thang đi xuống.

Lão giả tên Lý Khuê đi lên nói: “Kim điện chủ, có thể Ôn tông chủ có việc gấp thật, khi ngài còn chưa tới thì Vân Thủy Tại Thiên tiền bối và Âm Dương Nhị Lão cũng tới nhưng Ôn tông chủ ai cũng không gặp.”

“Xem ra đúng là có việc gấp thật.” Kim Bất Tam theo bậc thang đi xuống, sau đó rút lui mấy bước.

Mặc dù địa vị của Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão không so được với hắn nhưng mà hai người đích thân đến cũng không được Ôn Bình tiếp kiến, ít nhất chứng minh Ôn Bình đối xử như nhau, cũng không phải là nhằm vào Kim Bất Tam hắn.

Có lẽ đúng là có chuyện gấp thật!

Không gặp được Ôn Bình, Kim Bất Tam cũng không có ở lại, dẫn người mình hóa thành kinh hồng rời khỏi khách sạn.

Nhưng khi rời đi, Kim Bất Tam từ trên bầu trời, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy được cảnh tượng trong khách sạn.

Hình như hắn thấy được Ôn Bình.

Còn thấy Vân Liêu, Trần Hiết và chúng đệ tử Bất Hủ Tông.

Nhưng mà chỉ nhìn một cái thôi thì Kim Bất Tam bất đắc dĩ bỏ đi.

Hành dinh của Vực Chủ.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, cách trận chung kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng mở ra cũng tới gần.

Nhưng mà Ôn Bình vẫn chậm chạp không đến.

Giờ phút này, trong doanh trướng, Quân Thiên Nhất Cố cũng không có tâm tư suy nghĩ chuyện trận chung kết, hắn chỉ muốn biết rốt cuộc khi nào Ôn Bình mới tới.

“Không phải nói chắc chắn hôm nay sẽ tới sao? Còn hai ba canh giờ nữa là trận chung kết sẽ bắt đầu, hắn lại chậm chạp chưa đến, rốt cuộc Ôn Bình này có khái niệm về thời gian không hả.”

Quân Thiên Nhất Cố tức giận đứng chắp tay.

Hắn ghét nhất là chờ người!

Thị nữ yêu mị bên cạnh thấy Quân Thiên Nhất Cố liên tục tức giận thì vội vàng đưa một chén rượu qua, sử dụng đầu ngón tay ôn nhu nhẹ nhàng trấn an bộ ngực đang phập phồng của Quân Thiên Nhất Cố: “Vực Chủ đại nhân, ngài bớt giận.”

Quân Thiên Nhất Cố cầm lấy chén rượu, liếc mắt nhìn thị nữ bên cạnh, nhưng mà không có thoải mái tán thưởng nàng như bình thường, chỉ nhìn nàng một cái sau đó nhìn ra bên ngoài trướng bồng.

"Chắc chắn là hắn cố ý!"

Khi nói lời này, trong lòng Quân Thiên Nhất Cố lửa giận bừng bừng.

Hắn cảm thấy chắc chắn tông chủ Bất Hủ Tông biết chuyện Long Quyết, cũng biết tình cảnh của Vực Chủ Phủ bây giờ, dù sao Bất Hủ Tông cũng có Tẫn Tri Lâu không gì không biết.

Ánh mắt của người khác không nhìn được xa như vậy, không nhìn được tới Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, nhưng Tẫn Tri Lâu chắc chắn có thể.

Bởi vì cho dù là chuyện xảy ra ở một góc của Hồng Vực thì bọn họ đều có thể biết được chứ huống chi là chuyện lớn như Long Quyết giúp đỡ Địch gia tố cáo hắn không làm tròn trách nhiệm?

"Hèn mạt, ta giúp hắn che đậy chuyện Địch Trần chết, hắn thì tốt, lại để cho ta chờ như vậy!"

Quân Thiên Nhất Cố lại tức giận lẩm bẩm một tiếng, nhưng mà vừa nói xong câu nói này thì giọng Kim Bất Tam vang lên ngoài trướng bồng.

"Hồi bẩm Vực Chủ, Kim Bất Tam cầu kiến!"

"Đi vào!" Quân Thiên Nhất Cố không kịp chờ đợi gọi Kim Bất Tam đi vào trong trướng bồng, sau đó vội vã không nhịn nổi, hỏi: "Có phải tông chủ Bất Hủ Tông đó đã đi vào Đăng Thiên Nguyên hay không?"

"Vâng, thế nhưng…"

Kim Bất Tam muốn nói lại thôi, rõ ràng lúc đến hắn đã nghĩ kỹ nến nói như thế nào, nhưng mà bây giờ không nói nên lời.

"Thế nhưng cái gì?"

Quân Thiên Nhất Cố nhìn thẳng vào hắn.

【VIP】 Già Thiên Lâu lui? Sao có thể như vậy được!

Rơi vào đường cùng, Kim Bất Tam đành phải kiên trì nói: "Hồi bẩm Vực Chủ, tông chủ Bất Hủ Tông đó đã tới Đăng Thiên Nguyên chừng ba canh giờ."

"Đã tới ba canh giờ, vì sao không tới gặp ta?"

"Hình như là có việc gấp, hắn vừa đến, tộc trưởng rất nhiều thế lực tứ tinh ngũ tinh đều đến tận nơi đón, đồng thời Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão cũng đích thân đến hiện trường, thế nhưng Ôn Bình đó không gặp ai cả, sau khi đi vào khách sạn mà đệ tử Bất Hủ Tông ở đó thì cho đến bây giờ vẫn chưa đi ra."

"Còn có chuyện gì còn quan trọng hơn cả gặp ta?" Ngửi thấy mùi vị không được coi trọng, Quân Thiên Nhất Cố có chút phẫn nộ, bởi vì dù sao ở đây cũng là Hồng Vực, mà hắn là Vực Chủ Hồng Vực.

Mà Kim Bất Tam, khi cảm nhận được Quân Thiên Nhất Cố phẫn nộ thì lập tức không dám nói thêm gì nữa.

Theo Quân Thiên Nhất Cố lâu như vậy, Kim Bất Tam cũng không phải người ngu, lúc này nói nhiều sai nhiều.

Biện pháp tốt nhất chính là hỏi cái gì đáp cái đó.

Đương nhiên, vấn đề này chắc chắn là không thể trả lời.

Có chuyện gì còn quan trọng hơn gặp Vực Chủ?

Sao hắn dám đáp?

Thấy Kim Bất Tam yên lặng không nói, Quân Thiên Nhất Cố kềm chế không vui, lại hỏi: "Vậy ngươi gặp được Ôn Bình đó không?"

"Cũng không có…"

Kim Bất Tam thành thật trả lời.

“Lẽ nào cho rằng nắm giữ công nghệ có thể làm cho Tuyền Qua Đồ có thêm năng lực đặc thù là có thể cậy tài khinh người sao?” Mới vừa rồi chỉ là suy đoán, nhưng giờ khắc này, Quân Thiên Nhất Cố có thể kết luận chắc chắn là Ôn Bình cố ý.

Cố ý tới Đăng Thiên Nguyên mà không tới gặp hắn trước, hơn nữa Ôn Bình hết sức thông minh, nếu như lúc này mà hắn gặp những người khác thì sẽ có cớ cho hắn trút giận.

Nhưng mà Ôn Bình tới Đăng Thiên Nguyên nhưng không gặp ai cả, làm bộ như là có chuyện gấp không thể tới gặp hắn, khiến cho hắn có tức giận cũng không thể trút lên Ôn Bình, chỉ có thể giấu ở trong lòng.

“Ôn Bình ơi là Ôn Bình, ngươi có biết, càng cậy tài khinh người, tự cho là đúng thì càng sống không lâu trên thế giới này không, bởi vì một khi hắn không còn giá trị lợi dụng nữa thì sẽ có vô số người muốn lộng chết hắn. Ngươi cũng không ngoại lệ!”

Dứt lời, Quân Thiên Nhất Cố thu vẻ mặt tức giận lại, thay vào đó là sát ý.

Sau khi sát ý biến mất, Quân Thiên Nhất Cố liếc mắt nhìn Kim Bất Tam trước mặt, sau đó cao giọng nói: “Nếu hắn không tới gặp ta, vậy thì hôm nay ta sẽ cho hắn được như ý, khuất thân tới gặp hắn một lần!”

“Rõ!”

Kim Bất Tam gật đầu.

Theo sau đó, Quân Thiên Nhất Cố ba bước rút ngắn thành hai bước, rời khỏi lều vải, sau khi Kim Bất Tam ra ngoài thì cùng hóa thành kinh hồng, tan biến ở phương xa.

Nếu dựa theo tình huống trước kia thì chắc chắn Quân Thiên Nhất Cố sẽ không làm ra chuyện này.

Bởi vì hắn là Vực Chủ.

Nhưng mà bây giờ Vực Chủ Nguyên Dương Vực đã chú ý tới hắn, lại thêm Địch gia và Long Quyết của Long gia lên án, tình huống của hắn không thể lạc quan.

Hơn nữa hắn đã đi tới bước diệt toàn tộc Địch gia, nếu như không thể biến Bất Hủ Tông cho mình sử dụng, vậy thì rất có thể vị trí Vực Chủ của hắn khó mà giữ được.

Ở Nguyên Dương Vực, có quá nhiều người muốn đạp hắn một cước.

Khi Quân Thiên Nhất Cố và Kim Bất Tam xuất hiện lại thì đã tới chỗ thành nhỏ mà người của Bất Hủ Tông đang ở đó.

"Vực Chủ, chính là chỗ đó!"

Kim Bất Tam chỉ khách sạn chỗ Ôn Bình.

Trong nháy mắt, Quân Thiên Nhất Cố đã đến, dưới con mắt tất cả mọi người đứng ở ngoài khách sạn, dọa đến hai Yêu Thần thủ ở bên ngoài khách sạn suýt chút trực tiếp động thủ, nhưng mà cảm nhận được đối phương là nửa bước Thiên Vô Cấm thì hai yêu cũng không có lỗ mãng động thủ, dù sao người tới cũng không có lộ ra sát ý.

Đang lúc hai yêu muốn mở miệng hỏi thăm người đến là ai thì chỉ thấy mọi người ngoài khách sạn dồn dập quỳ xuống đất.

Bao gồm cả cường giả Địa Vô Cấm!

"Vực Chủ!"

"Bái kiến Vực Chủ!"

…

Lúc này, hai yêu mới chợt hiểu.

Hóa ra người đến là Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố.

Khi mọi người lễ bái, Quân Thiên Nhất Cố đứng chắp tay, nhìn cánh cửa sơn đỏ của khách sạn không chớp mắt, sau đó khí tức nửa bước Thiên Vô Cấm mênh mông trào ra trong nháy mắt, tràn về phía khách sạn.

Người xung quanh cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ này thì lập tức cả kinh ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ngay cả cường giả Địa Vô Cấm cũng bị luồng khí tức này làm cho cả kinh đổ mồ hôi lạnh, liếc mắt nhìn Quân Thiên Nhất Cố, sau đó kinh hãi không thôi.

Bọn họ đều không biết Vực Chủ như thế nào?

Bên cạnh, Kim Bất Tam vội mở miệng: "Hai vị, Vực Chủ tới chơi, đi vào thông báo một tiếng đi."

Hai yêu hai mặt nhìn nhau, sau đó, một yêu trong đó cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa vào trong khách sạn.

Một lát sau, cửa khách sạn mở ra.

Kẽo kẹt.

Cửa mở ra nhưng đột nhiên lại đóng lại.

"Vực Chủ, xin ngài chờ một chút, tông chủ, lâu chủ và Vân trưởng lão đang thương lượng chuyện riêng."

Lời vừa nói ra, Quân Thiên Nhất Cố ngơ ngẩn.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, mình đã đích thân đến mà vẫn còn phải chờ.

Không riêng gì hắn, Kim Bất Tam và những người xung quanh đều không thể tin được một màn này.

Vực Chủ đích thân tới, tông chủ Bất Hủ Tông vẫn không gặp.

Không gắp các chủ Hiên Đình Các Vân Thủy Tại Thiên, Âm Dương Nhị Lão và Kim Bất Tam cũng có thể hiểu được.

Dù sao địa vị của Bất Hủ Tông bây giờ xưa đâu bằng nay, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đúng là bọn họ không xem ra gì thật.

Nhưng mà đây chính là Vực Chủ!

Nửa bước Thiên Vô Cấm!

Chỉ riêng thân phận Vực Chủ này, sao tông chủ Bất Hủ Tông dám?

Huống chi còn là nửa bước Thiên Vô Cấm!

“Ôn tông chủ đúng là trăm công nghìn việc.” Quân Thiên Nhất Cố cũng không có lộ ra sắc mặt giận dữ, ngược lại khi nói lời này thì trên mặt xuất hiện nụ cười thản nhiên: “Cũng trách ta, chọn thời gian không khéo như vậy!”

Dứt lời, Quân Thiên Nhất Cố dời bước qua quán rượu bên cạnh.

Kim Bất Tam vội vàng đi theo.

【VIP】 Đi sâu vào điều tra Già Thiên Lâu

Mặc dù Quân Thiên Nhất Cố không hề tức giận nhưng là người đi theo hắn nhiều năm như vậy, Kim Bất Tam há lại không biết bây giờ trong lòng Quân Thiên Nhất Cố phẫn nộ cỡ nào, dưới nụ cười đó là đao!

Chẳng qua, tại sao Vực Chủ lại không bỏ đi?

Kim Bất Tam không nghĩ ra.

Thật tình không biết, sao Quân Thiên Nhất Cố lại không muốn đi chứ?

Nhưng mà xưa đâu bằng này, nếu như đã khuất thân đến tận đây, chờ một chút thì chờ một chút đi, chỉ cần Ôn Bình chịu làm việc cho hắn thì tất cả những chuyện này đều là đáng giá.

Hơn nữa làm như thế, hắn cho rằng có thể biểu đạt đức hạnh chiêu hiền đãi sĩ của mình tốt hơn.

…

Tầng cao nhất của khách sạn.

Quân Thiên Nhất Cố đến, đương nhiên là Ôn Bình biết, nhưng hắn không định đi xuống.

Cũng không phải là muốn cho Quân Thiên Nhất Cố chờ mà là có chuyện thật, cho nên phải tạm gác chuyện gặp Quân Thiên Nhất Cố qua một bên.

“Tông chủ, hình ảnh mà Hắc Ảnh truyền về bây giờ có chút không thể tưởng tượng nổi, sao Già Thiên Lâu lại đột nhiên từ bỏ trả thù?” Ngay mới nãy, Hắc Ảnh giám thị Khôi Thanh đột nhiên truyền một tin tức không thể tưởng tượng về.

Đó chính là phía trên Già Thiên Lâu lệnh cho Khôi Thanh là tại chỗ chờ lệnh, trong vòng ba tháng cấm bước vào Hồ Thiên Địa!

Mệnh lệnh này hết sức đột nhiên, đến mức cho đến bây giờ mà Trần Hiết vẫn còn hơi ngẩn ra, không rõ tại sao Già Thiên Lâu lại ra một cái mệnh lệnh như thế.

Vân Liêu đã hiểu rõ một trận chiến ở Hắc Vực, sau khi trải qua một phen kinh ngạc tán thán, bây giờ cũng bắt đầu phân tích: "Có thể là bọn họ muốn chờ đến khi Khúc Cảnh thông đạo có thể dung nạp được cường giả Thiên Vô Cấm thì mới xâm lấn Hồ Thiên Địa không? Tránh cho tổn thất? Có mấy người Đao Ma trưởng lão, bọn họ biết rõ nếu như cường giả Thiên Vô Cấm không bước vào Hồ Thiên Địa được thì cho dù có tới nhiều người cũng là chịu chết."

Trần Hiết lắc đầu, nói: "Hẳn là sẽ không, nếu rút lui như vậy thì bọn họ cũng không phải là Già Thiên Lâu. Chết một chút cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, mặc dù là tổn thất không nhỏ nhưng đối với Già Thiên Lâu thì ta cảm thấy hoàn toàn không tính là cái gì, dù sao với tình báo của Hắc Vực mà chúng ta nắm giữ thì chỉ riêng Hắc Vực thì số cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đã vượt qua năm trăm. Giờ phút này, hẳn là bọn họ phải trả thù điên cuồng hơn mới đúng."

"Có đạo lý, nhưng nếu không phải là vì giảm tổn thất thì sao bọn họ lại đột nhiên ngưng chiến?" Vân Liêu không hiểu.

Trần Hiết tiếp tục nói: "Hơn nữa bọn họ đã chuẩn bị lặng lẽ xây dựng thêm một cái Khúc Cảnh thông đạo khác, bởi vì bọn họ vẫn tin tưởng là bọn người Thiên Hành phản bội Già Thiên Lâu, tiết lộ lối ra Khúc Cảnh thông đạo ở đâu mới khiến cho chúng ta đề phòng. Chỉ cần lặng lẽ mở một cái Khúc Cảnh thông đạo khác, chỉ cần cường giả Thiên Vô Cấm xây dựng Khúc Cảnh thông đạo không phải phản đồ thì sẽ không có ai biết lối ra của Khúc Cảnh thông đạo. Dưới tình huống như thế, Già Thiên Lâu bọn họ sẽ ngưng chiến?"

Nghe Trần Hiết nói như vậy, Vân Liêu rơi vào trầm tư.

Bây giờ chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi tư duy của hắn.

Cho nên trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Lúc này, Trần Hiết bỗng nhiên mở miệng, trên mặt đầy vẻ lo lắng, nói: "Tông chủ, ta sợ bọn họ ngưng chiến là để bày mưu trả thù kinh khủng hơn."

Hắn đã được mở mang tầm mắt về thủ đoạn của Già Thiên Lâu, trong lòng bọn họ, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình thì có thể không từ thủ đoạn, cũng không có điểm mấu chốt.

Một đám người như vậy thì sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy được?

Sao sau khi ăn một cái thiệt thòi lớn như vậy mà lại từ bỏ trả thù Bất Hủ Tông được?

Cảm nhận được Trần Hiết lo lắng, Ôn Bình nói tiếp: "Cho nên nói, đối phó Già Thiên Lâu, chúng ta chỉ có thể xem tiến công xem như phòng hộ tốt nhất, mặc kệ có phải hắn đang âm mưu trả thù càng điên cuồng hơn hay không. Ngươi hãy tra rõ ràng tại sao bọn họ lại phát ra mệnh lệnh như vậy trước, hơn nữa thời gian còn rõ ràng như thế. Ròng rã ba tháng, không nhiều một ngày, không ít một ngày."

Ôn Bình lại nói: "Chắc chắn Già Thiên Lâu không có ngu như vậy, khi gần như đã xác nhận được chúng ta đã có cường giả Thiên Vô Cấm trấn giữ mà còn đàng hoàng chờ đợi Khúc Cảnh thông đạo vững chắc đến mức có thể dung nạp cường giả Thiên Vô Cấm đi qua? Nếu chúng ta mai phục ở lối ra thì sao? Bọn họ chấp nhận dùng nửa bước Thiên Vô Cấm đi mạo hiểm nhưng chắc chắn không chịu dùng cường giả Thiên Vô Cấm đi mạo hiểm."

"Tông chủ, ngài nói có lý." Nghe Ôn Bình nói như vậy, Trần Hiết gật gật đầu, rất tán thành.

Đầu tiên, có thể khẳng định, đây không phải là chờ đợi!

Khả năng rất lớn là bọn họ đang ấp ủ âm mưu gì đó.

Đây mới là điều mà Trần Hiết lo lắng nhất, không sợ Già Thiên Lâu dùng dương mưu với Bất Hủ Tông, chỉ sợ sẽ có người thông minh trong Già Thiên Lâu buông bỏ nội tâm kiêu ngạo của thế lực cấp độ bá chủ mà dùng âm mưu chỉ dùng để

đối phó với U Quốc để đối phó với một Bất Hủ Tông nho nhỏ ở Hồ Thiên Địa!

Bởi vì mặc dù hắn có vô số Hắc Ảnh, nhưng cũng không thể giám thị hết toàn bộ mọi người trong Già Thiên Lâu.

Nhưng mà còn có một khả năng, đó chính là Triều Thiên Hạp xảy ra chuyện lớn gì khiến cho Già Thiên Lâu tạm thời không rảnh bận tâm Bất Hủ Tông.

Khả năng này tương đối nhỏ.

Thế nhưng sẽ có!

Trong tình huống bọn họ không điều ra cường giả Thiên Vô Cấm trợ giúp lão giả họ Khương đối phó Bất Hủ Tông, từ bỏ xâm lấn Bất Hủ Tông cũng không phải là không thể được.

Để cho an toàn, Trần Hiết quyết định phái càng nhiều Hắc Ảnh ra, nghiêm mật giám thị toàn bộ những người mà cường giả Thiên Vô Cấm họ Khương tiếp xúc: "Tông chủ, ta đây phái Hắc Ảnh ra ngoài điều tra trước, nhất định sẽ làm rõ ràng chuyện này."

"Vậy thì tạm thời như vậy. Có suy đoán nữa cũng không có ý nghĩa gì, chỉ có thể theo đường dây Khôi Thanh, lão giả họ Khương này mà tìm tòi xuống, mới có thể thấy chân tướng sau lưng."

Ôn Bình dứt lời, khoan thai đứng dậy.

So với Trần Hiết và Vân Liêu khẩn trương, thật ra thì trong lòng Ôn Bình lại rất nhẹ nhõm.

【VIP】 Đi sâu vào điều tra Già Thiên Lâu (2)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Quân Thiên Nhất Cố, ngươi muốn chết không?

“Ôn tông chủ, tiếp tục giả bộ như vậy có ý nghĩa không? Đây là Hồng Vực, người ẩn núp của Già Thiên Lâu có mạnh như thế nào đi nữa thì có dám đường hoàng giết điện chủ một điện của Hồng Vực ta như vậy sao? Hơn nữa còn là lặng yên không tiếng động giết. Có thể có thực lực như thế, chỉ sợ chỉ có nửa bước Thiên Vô Cấm. Mặc dù đúng như Ôn tông chủ nói, Địch Trần không phải ccgg quý tông giết chết nhưng Ôn tông chủ phải biết, ngươi cũng không không nộp bất cứ cung phụng gì cho U Quốc, này là tội mưu phản!”

Quân Thiên Nhất Cố lại uy hiếp Ôn Bình lần nữa, cố gắng khiến cho Ôn Bình mềm xuống, bởi vì chỉ có Ôn Bình mềm xuống thì hắn mới có thể thu phục Ôn Bình.

Cũng may hắn rất có kinh nghiệm ở phương diện này, hắn có rất nhiều cách khiến cho Ôn Bình chịu thua, ngoan ngoãn làm việc cho hắn.

Nhưng mà, một giây sau Ôn Bình thay đổi giọng điệu.

“Hôm nay Vực Chủ đến, lặp đi lặp lại, nhiều lần mở miệng uy hiếp ta, xem ra là bổn tông chủ nói chuyện hòa nhã khiến cho ngươi hiểu lầm. Quân Thiên Nhất Cố, ngươi muốn chết như vậy sao?”

Giờ phút này, ánh mắt Ôn Bình trở nên cực kỳ sắc bén, giống như là một cây hàn châm đâm vào trong thân thể Quân Thiên Nhất Cố.

Quân Thiên Nhất Cố khẽ giật mình.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới lời uy hiếp vừa rồi, Ôn Bình không những không có chịu thua mà còn nổi ý muốn giết hắn.

Tại sao có thể như vậy được?

Đây là ở U Quốc.

Bất Hủ Tông nằm ở U Quốc, chẳng lẽ còn dám động thủ với Vực Chủ một vực như hắn?

"Ngươi…"

Trong lúc nhất thời, Quân Thiên Nhất Cố không biết nên nói cái gì, bởi vì ánh mắt Ôn Bình khiến cho hắn lạnh cả người.

"Phải biết, ngươi có thể có tu vi hôm nay, có thể có địa vị hôm nay, đều không dễ. Nếu muốn gặp ta thì nói chuyện cẩn thận, bày thái độ cầu người của ngươi ra, chớ học Địch Trần, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào."

Nói xong, Ôn Bình thu ánh mắt lạnh lùng lại, vẻ lạnh lẻo trong ánh mắt cũng dần dần biến mất, khôi phục như lúc ban đầu.

Sau đó, Ôn Bình thấy Quân Thiên Nhất Cố do dự muốn nói thì nhắc nhở một câu: "Đừng tưởng rằng mình không giống như Địch Trần, hơn nữa coi như ngươi chết thì U Quốc cũng sẽ không vì một nửa bước Thiên Vô Cấm như ngươi mà ra tay với Bất Hủ Tông ta. Biết tại sao không?"

Đương nhiên, những lời này là nói bậy.

Chỉ vì hù Quân Thiên Nhất Cố.

Nhưng mà Quân Thiên Nhất Cố lại không biết.

Nghe Ôn Bình nói như vậy, Quân Thiên Nhất Cố không có nói tiếp mà lựa chọn trầm mặc, bởi vì trong lòng của hắn dần dần sinh ra lo lắng thấp thỏm.

Thậm chí hắn còn không biết tại sao mình lại có cảm giác này.

Thấy Quân Thiên Nhất Cố không có mở miệng nói chuyện, Ôn Bình cũng không có nói tiếp cái gì, vung tay lên, nói: "Tình cảnh của ngươi bây giờ đã là vùng vẫy trong vũng bùn, lần này ta không giết ngươi, nhưng ta hi vọng lần sau ngươi đến gặp ta thì có thể đổi một cái thái độ khiến cho người ta thư thái một chút. Bằng không thì ngươi sẽ biết cái gì gọi là dưới Thiên Vô Cấm đều là sâu kiến!"

Ôn Bình nhấn mạnh ba chữ này, nhắc nhở Quân Thiên Nhất Cố nhớ kỹ ba chữ này, cũng thấy rõ ràng tình cảnh của mình.

Nói xong, Ôn Bình quay người đi xuống lầu.

Không để ý tới Quân Thiên Nhất Cố nữa.

Bởi vì hắn biết, muốn tạm thời thu phục Quân Thiên Nhất Cố để cho hắn sử dụng thì không thể ép gắt quá.

Quân Thiên Nhất Cố có kiêu ngạo khi thành Vực Chủ Hồng Vực!

Nhưng mà Ôn Bình tin, chờ lần sau đến thì kiêu ngạo của Quân Thiên Nhất Cố sẽ không còn sót lại chút gì.

Mà lần sau sẽ đến rất nhanh!

Ôn Bình rời đi, Quân Thiên Nhất Cố mới chậm rãi lấy lại tinh thần, biểu cảm trên mặt cực kỳ phức tạp.

Có hoảng hốt.

Có luống cuống.

Còn có lưỡng lự.

Sau đó cũng không đi cửa chính, trực tiếp hóa thành kinh hồng từ cửa sổ bay ra, nhanh chóng vọt về hành dinh của mình.

Hắn vừa đi, lầu dưới, Kim Bất Tam giật mình, cũng vội hóa thành kinh hồng đuổi theo hướng Quân Thiên Nhất Cố.

“Tông chủ, sao rồi?” Vân Liêu thấy hai người đi thì vội vàng đi tới, thấp giọng hỏi thăm.

Ôn Bình cười nói: “Hắn sẽ đến nữa.”

Nghe nói như vậy, Vân Liêu cười một tiếng.

Xem ra tông chủ ăn chắc hắn!

“Đi làm việc đi.”

Ôn Bình quyết định ra ngoài đi một chút, sau đó chờ Quân Thiên Nhất Cố tìm tới cửa.

Chắc chắn Quân Thiên Nhất Cố sẽ đến nữa!

Bởi vì chuyện của Địch gia.

Trước khi Quân Thiên Nhất Cố đến thì hắn đã biết được chuyện này từ miệng Vân Liêu.

Phó vực chủ Hãn Ly đã trên đường đi diệt Địch gia, đoán chừng bây giờ đã thành công.

Đương nhiên, nếu như không thành công thì cũng không sao cả.

Ngày mai, trên Bất Hủ Nhật báo sẽ xuất hiện tin tức Quân Thiên Nhất Cố tuyên bố diệt toàn tộc Địch gia.

Chắc chắn Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực sẽ biết chuyện này.

Còn có Long Quyết của Long gia cũng sẽ biết tin tức này.

Đến lúc đó chắc chắn Quân Thiên Nhất Cố sẽ tới cửa cầu hắn.

Sau khi ra khỏi khách sạn, Ôn Bình vốn nghĩ đi bộ bốn phía một chút, xem phong cảnh, quà vặt ở đây.

Ôn Bình có một cái thói quen.

Đó là mỗi khi đến một chỗ, chỉ cần có cơ hội thì sẽ đi dạo trên đường một chút, xem quà vặt ở chỗ đó.

Nhưng mà Ôn Bình vừa ra khỏi cửa thì bị rất nhiều người truy phủng, có một đám hâm mộ hắn vọt tới.

Chuyện này khiến cho Ôn Bình cảm thấy rất áp lực.

Hắn cũng không phải ma đầu gì, cũng không thể vì dạo phố mà giết sạch người ngưỡng mộ hắn và người tới xem náo nhiệt.

“Ôn tông chủ, ta tên Thạch Linh, năm nay mười sáu tuổi, có thể làm tiểu thiếp cho ngài không?”

“Ôn tông chủ, đừng nghe nàng. Mặt mũi này của nàng, nói nàng ba mươi sáu tuổi cũng còn nhỏ lắm, ta mới là mười sáu tuổi thật!”

“Ôn tông chủ, ta yêu ngươi!”

Ôn Bình giận dữ, chỉ một nam nhân trong đám người.

“Không cho ngươi yêu!”

Dứt lời, Ôn Bình vội vàng trốn về trong khách sạn, đóng kín cửa, sau đó nghe bên ngoài có một tràng cười vang lên.

Sau đó là tiếng gọi càng ầm ĩ hơn.

Hoàn toàn không có dấu hiệu yếu bớt.

【VIP】 Quân Thiên Nhất Cố, ngươi muốn chết không? (2)

Cũng may là có bình chướng cách âm, mấy người Vân Liêu không nghe được tiếng bên ngoài.

Nhưng mà mấy người Vân Liêu thấy tông chủ đột nhiên trở về thì có chút sửng sốt: "Tông chủ, tại sao ngươi lại trở về rồi?"

"Khụ khụ, hôm nay đột nhiên không muốn đi dạo." Ôn Bình ngượng ngùng cười một tiếng: "Các ngươi làm việc đi."

Nói xong, Ôn Bình lên lầu.

Để lại Vân Liêu nhíu mày nghi ngờ một hồi, nhưng mà cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục làm việc của mình.

Sau khi Ôn Bình lên lầu, dứt khoát chặt đứt ý định ra ngoài.

Dạo phố là không được rồi.

Vậy thì đi địa ngục vong linh "mò tôm" đi.

Lỡ như "mò" được vong linh chi thần thì sao.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Hệ thống, Phu Hóa Đản này nhất định phải thi thể yêu vật mới được sao? Có thể ném mấy con sinh vật vong linh vào, từ đó ấp ra sinh vật vong linh càng mạnh mẽ hơn không."

Hệ thống trả lời: "Có thể, nhưng phải đợi Địa Đạo Thanh Liên Thể của kí chủ đại thành viên mãn, làm được chân chính câu thông địa ngục vong linh mới được. Bây giờ tất cả sinh vật vong linh đi vào cái thế giới này đều là do Vong Linh Triệu Hoán Thuật dẫn dắt tới, cho nên không thể vĩnh viễn ở lại thế giới này, từ đó không đạt được điều kiện ấp."

"Được thôi."

Ôn Bình cũng không cảm thấy mất mác lắm, dù sao mới đầu hắn cũng không trông mong gì vào chuyện này, chỉ là chợt

nghĩ đến thôi.

Khi đi vào địa ngục vong linh, thời gian dần dần trôi qua.

Vào đêm.

Trời hơi lạnh.

Sao đầy trời.

Yêu rống liên tục.

Tất cả mọi người bắt đầu di chuyển ra khỏi thành, đi về phía tổ chức trận chung kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Trận chung kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở chỗ sâu nhất trong Đăng Thiên Nguyên, cũng chính là lối vào giới của tên cường giả Thiên Vô Cấm đó.

So với nhà khác trùng trùng điệp điệp, mang nhà mang người, Bất Hủ Tông không có khoa trương như vậy.

Một yêu chở Ôn Bình và bảy mươi hai người, xuyên qua trong mây, chỉ chốc lát đã đến chỗ sâu nhất trong Đăng Thiên Nguyên.

Chỗ sâu nhất trong Đăng Thiên Nguyên, xưa nay đều là chỗ bầy yêu hội tụ, ngay cả Yêu Thần Địa Vô Cấm cũng có không ít.

Nhưng mà hôm nay tất cả đều trốn đi.

Địa Vô Cấm cũng không dám ló đầu.

Bởi vì bây giờ chỗ sâu trong Đăng Thiên Nguyên, Địa Vô Cấm khắp nơi, quạt tay một cái không chừng sẽ trúng một tên cường giả Địa Vô Cấm.

Ngay lúc tất cả mọi người vào giới, Ôn Bình nhớ tới một chuyện, đó chính là mấy người của Bất Hủ Tông ở xa xa.

Mặc dù thời gian tu luyện có gấp thì hôm nay cũng không thể không đến chứ?

Cho dù là một cái thế lực tứ tinh, mang nhà mang người thì cũng có vài trăm người, mặc dù Bất Hủ Tông không cần phải so xem ai nhiều người nhưng dù sao cũng phải mang ít người tới cỗ vũ mình.

“Vân Liêu, ngươi trở lại tông môn một chuyến, tập hợp tất cả mọi người, lập tức đến Hồng Vực, trừ Mộc Long, Đao Ma.”

Mộc Long vừa mới trải qua một trận đại chiến, đang chuẩn bị độ kiếp, hơn nữa Mộc Long sống lâu như vậy, kêu hắn đến xem Thất Vực Đăng Thiên Bảng không khác gì xem mấy đứa nít ranh đánh nhau.

Mà Đao Ma còn có chuyện quan trọng hơn.

“Vâng, tông chủ!” Lúc này, Vân Liêu tâm niệm vừa động, cưỡi chổi ma pháp bay về phía xa.

Vừa bay tới chỗ không có người vừa dùng Truyền Âm Thạch thông báo cho tất cả mọi người tập hợp ở ngoài truyền tống trận.

Cùng lúc đó, hành dinh của Vực Chủ.

Từ khi Quân Thiên Nhất Cố trở lại hành dinh, thấy người nào cũng thóa mạ một chầu, thậm chí còn giết hai tên Thần U Quân.

Không vì cái gì khác, chỉ vì bọn họ lộ ra ý cười trong lúc đứng gác thì bị dùng quân luật giết chết ngay tại chỗ.

Tất cả mọi người cho là Vực Chủ đang nghiêm ngặt chỉnh quân, không ai biết rõ hắn đang trút giận.

Mặc dù Kim Bất Tam là người biết chuyện nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ khi đêm xuống, đi tới chỗ trận chung kết mới hỏi một câu: “Vực Chủ, vậy sau này chúng ta ở chung với Bất Hủ Tông như thế nào?”

Quân Thiên Nhất Cố lạnh lùng nói: “Ở chung như thế nào? Bất Hủ Tông đó có thể có cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn, cho nên bọn họ muốn cưỡi lên trên đầu ta! Ngươi nói xem ta nên ở chung với bọn họ như thế nào?”

“Vậy không phải là chúng ta bao che bọn họ vô ích sao?” Kim Bất Tam nhướng mày, bất đắc dĩ phát ra tiếng.

Thật tình không biết, một câu nói đó của Kim Bất Tam khiến cho sắc mặt Quân Thiên Nhất Cố thay đổi trong nháy mắt, giống như là nhớ ra chuyện lớn gì đó.

“Nhanh!”

“Nhanh đưa tin cho Hãn Ly!”

“Địch gia không thể mất!”

Nếu như Địch gia mất đi, hắn không còn đường lui nào cả.

Không hợp tác với Bất Hủ Tông thì chỉ có một con đường chết.

Nếu như Địch gia sống sót, hắn còn có thể kéo dài xuống, thậm chí có thể trút tất cả tội danh lên đầu Bất Hủ Tông, hắn chỉ gánh một phần trách nhiệm, mặc dù vẫn có thể bị mất vị trí Vực Chủ, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị người ta cưỡi lên trên đầu.

“Rõ!”

Kim Bất Tam sợ hãi, cũng không đoái hoài tới trận chung kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu, lúc này hóa thành kinh hồng bay về phía chân trời.

Tan biến trong màn đêm!

Mặc dù không biết tại sao Vực Chủ đột nhiên lại không muốn để cho Địch gia diệt vong, nhưng hắn có thể xác định Địch gia diệt vong chắc chắn không có bất cứ lợi ích gì cho Vực Chủ.

Bvi đã lâu rồi hắn chưa thấy Vực Chủ với dáng vẻ hốt hoảng như vậy.

Kim Bất Tam vừa đi, Quân Thiên Nhất Cố cũng không còn tâm tư đi tới chỗ trận chung kết, quay người trở về trong doanh trướng. Tuy rằng trận chung kết sắp bắt đầu, cần Vực Chủ đi chủ trì, tọa trấn, nhưng trong hành dinh không có một ai dám nhắc Quân Thiên Nhất Cố.

“Hãn Ly ơi là Hãn Ly, lão gia hỏa ngươi tuyệt đối đừng ra tay quá nhanh, nếu không thì ta một bước cũng không lui lại được.”

Quân Thiên Nhất Cố trầm trọng thở ra một hơi, sau đó nhắm mắt lại, cau mày, không biết đang suy tư điều gì.

Đột ngột.

Quân Thiên Nhất Cố lại đột nhiên đứng dậy, đi tới đi lui ở trong doanh trướng.

【VIP】 Chỉ có thể cúi đầu

Đứng ngồi không yên!

Mà lúc này, Kim Bất Tam đã ở trong trụ sở của Kim Thủy Điện ở Đăng Thiên Nguyên, không để ý tới vẻ mặt nghi hoặc của đám thủ hạ, nhanh chóng đi vào Truyền Thanh Các.

"Lập tức đưa tin cho phó vực chủ Hãn Ly, Địch gia không thể diệt!"

"Lập tức!"

Lão giả chấp chưởng Truyền Thanh Các ở bên cạnh sửng sốt một chút, vốn định nhắc nhở một chút, nếu như liên tục sử dụng bí pháp truyền âm trong nháy mắt trong mấy ngày liên tiếp thì thiên tài địa bảo tiêu hao không khác gì một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nhưng nghe nói là chuyện liên quan đến Địch gia thì vội phát động Truyền Thanh Tuyền trong Truyền Thanh Các, cũng ném một lượng lớn thiên tài địa bảo vào trong đó.

Một khắc đồng hồ sau.

Năm chữ 'Địch gia không thể vong' xuất hiện ở trong ngọc giản đưa tin trong ngực Hãn Ly.

Nhưng mà khi Hãn Ly móc ngọc giản ra.

Dưới chân hắn, Địch phủ đã máu chảy thành sông, Địch gia thi chất thành núi.

Lửa nóng hừng hực phóng lên tận trời, như trụ chống trời, đang chậm rãi đốt chút vinh quanh cuối cùng của Địch gia thành tro tàn.

Dưới hắn, ngàn vạn người của Địch gia đều đang kêu rên.

Đều đang kêu thảm.

"Rốt cuộc thì các ngươi là ai? Dám vọt vào Vô Thượng Thành, ra tay với Địch gia chúng ta."

“Mẫu thân, ta đau quá.”

“Phụ thân, ngươi đi trước! Nhanh lên!”

Liệt hỏa cũng không lấn át được những giọng nói nhỏ nhưng tràn đầy bi thương này.

Bởi vì người của Địch gia quá nhiều.

Lúc này, khi Hãn Ly nhìn thấy năm chữ trên ngọc giản thì nụ cười trên mặt hắn cứng lại như hóa đá, thân thể cũng ngừng lại trên không trung.

Trong nháy mắt sau đó, hắn nổi giận.

“Sao không nói sớm một chút!”

“Sao không nói sớm!”

Hãn Ly nhìn phủ đệ Địch gia trước mắt đã là máu chảy thành sông, thi chất thành núi, trong lòng vô cùng phiền muộn và phẫn nộ.

Một hồi giết.

Một hồi không giết.

Muốn làm gì?

Người của Địch gia cũng sắp chết sạch, bây giờ nói Địch gia không thể vong.

“Người tới!”

“Đại nhân!”

Một tên cường giả Địa Vô Cấm lập tức nhích lại gần.

“Lập tức đi trụ sở của Kim Thủy Điện gần nhất đưa tin, không cần quan tâm tới cái giá phải trả ra, phải báo cáo tình huống của Địch gia cho Vực Chủ trong thời gian ngắn nhất, cũng thông báo cho Vực Chủ, Địch gia đã hủy diệt, tuyệt đối không có một người nào sống sót, xin hắn yên tâm!”

Nói xong, Hãn Ly hóa thành một đạo kinh hồng màu hồng, rơi vào trong phủ đệ Địch gia.

Nếu đã là nước đổ khó hốt!

Vậy thì không thể ngừng tay!

Tốc chiến tốc thắng đi.

Oanh!

Hãn Ly rơi xuống.

Trong phạm vi ngàn mét, thiên băng địa liệt.

Khi một đám bụi dày bay lên trong đêm tối, ánh lửa thông thiên chiếu sáng dưới chân Hãn Ly, thắp sáng khuôn mặt tên cường giả Địa Vô Cấm vừa mới chết đi của Địch gia.

Trên khuôn mặt của hắn có thống khổ.

Còn có không cam lòng!

Mà Hãn Ly cứ lạnh lùng nhìn chằm chằm thi thể dưới chân như vậy, vô tình hỏi: "Địch Niên, lúc trước Địch gia các ngươi nghèo túng như thế nào, ngươi quên nhanh như vậy sao? Các ngươi có thể có được rực rỡ như ngày hôm nay là nhờ Vực Chủ đề bạt và trông nom, nhưng tại sao các ngươi lại không biết cảm ơn, tại sao các ngươi lại muốn giúp người ngoài đối phó người một nhà?"

Nói xong, Hãn Ly chậm rãi ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Trên mặt lộ vẻ hưởng thụ.

Hắn đang hưởng thụ khi nghe tiếng người của Địch gia kêu thảm thiết.

Còn có tiếng hỏa diễm đốt cháy thi thể, phòng ốc.

Còn năm chữ trên ngọc giản, hắn đã ném ra sau đầu.

Quân Thiên Nhất Cố không biết tại sao lại đột nhiên mềm lòng, nhưng hắn cũng sẽ không mềm lòng.

Đây là kết cục của kẻ phản bội!

Hãn Ly ngắm nhìn bốn phía: "Nếu các ngươi cũng giống như Bất Hủ Tông đó, có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng độc nhất vô nhị tọa trấn, có thể chế tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù. Hoặc là các ngươi thông minh một chút, quên cái chết của Địch Trần đi thì các ngươi cũng sẽ

không diệt vong. Dù sao chỉ cần có giá trị với biết giả mù thì sẽ có tư cách sống sót.”

“Còn nữa, chẳng lẽ các ngươi cho là có Long Quyết tương trợ thì Vực Chủ Nguyên Dương Vực sẽ tra rõ cái chết của Địch Trần hay sao? Các ngươi quá ngây thơ rồi. Các ngươi hoàn toàn không nhìn thấy được giá trị mà một tấm Tứ Tuyền, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù mang lại. Sự xuất hiện của nó có thể thay đổi cân bằng ở sa trường giữa U Quốc và Già Thiên Lâu, giá trị khổng lồ như thế, cho dù là Bất Hủ Tông tự mình ra tay tiêu diệt các ngươi thì Vực Chủ Nguyên Dương Vực cũng sẽ không trách bọn họ!”

“Giống như bây giờ, toàn bộ Vô Thượng Thành đều không có ai giúp các ngươi, bọn họ chỉ đứng ở xa thưởng thức các ngươi diệt vong.”

Hãn Ly ngắm nhìn bốn phía, trên mặt tràn đầy thoải mái.

Bởi vì hắn rất hưởng thụ quá trình giết phản đồ.

Cũng hưởng thụ cảm giác diệt toàn bộ Địch gia dưới ánh mắt của toàn bộ thế lực trong Vô Thượng Thành.

…

Hành dinh của Vực Chủ.

Quân Thiên Nhất Cố vẫn đứng ngồi không yên trong doanh trướng, đợi Kim Bất Tam trở về.

Trước khi Kim Bất Tam mang tin tức của Hãn Ly về, hắn không ngồi yên được.

Bây giờ hắn chỉ hối hận hôm qua đã phẫn nộ mà kêu Hãn Ly đi diệt Địch gia. Nếu không phải bị phẫn nộ làm choáng váng đầu óc thì bây giờ hắn cũng không bị động như thế.

“Ôn Bình ơi là Ôn Bình, ta không ngờ dã tâm của ngươi lại khổng lồ như vậy, còn muốn cưỡi trên đầu bản vực chủ! Khó trách ngươi mới tới Hồng Vực thì đã sáng lập Tẫn Tri Lâu, phát hành Bất Hủ Nhật báo, hóa ra tất cả đều có dự mưu, chỉ sợ cho tới giờ, ngươi đều chưa từng có ý định hợp tác với ta chứ?”

Giờ phút này, Quân Thiên Nhất Cố thanh tỉnh rất nhiều.

Hắn nhìn thấu được một ít!

Nếu như ngay từ đầu Bất Hủ Tông đã muốn hợp tác với hắn thì tuyệt đối sẽ không giết người của Vực Chủ Phủ hắn, đồng thời lặng yên diệt khẩu Địch Trần.

Vốn hắn cho là Bất Hủ Tông chỉ vì có chỗ dựa nên mới làm như vậy, bây giờ hắn mới hiểu, tất cả những chuyện này đều là vì ép hắn cúi đầu, ép hắn thần phục!

【VIP】 Cách xa Vân Liêu một chút

Ván này, đã bố trí xong từ lâu!

Chỉ đợi hắn nhảy!

Đúng lúc này, ngoài trướng bồng có tiếng hô.

“Vực Chủ, Kim điện chủ trở về.”

“Mau cho hắn vào đây!”

Quân Thiên Nhất Cố không kịp chờ đợi.

Nhưng mà khi thấy bước chân thấp thỏm và vẻ mặt khó coi của Kim Bất Tam khi đi vào thì biểu cảm trên mặt hắn cứng lại.

Có mấy lời, không cần phải nói, hắn cũng hiểu.

Biểu cảm của Kim Bất Tam đã nói rõ hết thảy.

“Địch gia vong rồi?”

Quân Thiên Nhất Cố cố vớt chút may mắn hỏi.

Kim Bất Tam cúi đầu thấp giọng trả lời: “Vong.”

Quân Thiên Nhất Cố chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau, không khỏi lui về sau hai bước, chân mày nhíu chặt, nhắm mắt lại trầm mặc.

Hắn hiểu.

Mình không còn đường lui nữa.

Chỉ có thể hợp tác với Bất Hủ Tông.

Làm việc cho Ôn Bình đó!

Trong cuộc giao dịch này, Bất Hủ Tông hắn có thể luôn chiếm thế chủ đạo, bởi vì Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm, có thể Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng có thể chết tạo Tuyền Qua Đồ đặc thù. Nếu như hắn muốn tiếp tục giữ được vị trí của mình thì chỉ có thể cúi đầu.

Một khi cúi đầu thì kể từ khoảnh khắc đó trở đi, hắn sẽ từ một Vực Chủ cao cao tại thượng trở thành một quân cờ cho Bất Hủ Tông.

Đột ngột.

Kim Bất Tam lên tiếng hỏi.

"Ngài không có sao chứ?"

Một lúc lâu sau Quân Thiên Nhất Cố mới gật đầu, sau đó bất đắc dĩ mở mắt ra, trong mắt lộ ra một chút bất đắc dĩ, còn có chút hối hận: "Chuẩn bị lên đường, đi tới Thế Không Giới… khoan đã, lại chuẩn bị thêm một phần hậu lễ, chúng ta lại đi tìm Ôn Bình."

"Chuẩn bị…"

Kim Bất Tam đột nhiên ngẩng đầu, cho là mình nghe lầm.

Nhưng thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Quân Thiên Nhất Cố thì hắn biết mình không có nghe lầm.

Chủ nhân một vực, đi gặp thế lực trong vực mình mà còn phải chuẩn bị quà.

Trước nay chưa từng có!

Chỗ sâu trong Đăng Thiên Nguyên.

Thế Không Giới!

Mặc dù cách thời điểm trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu chỉ có nửa canh giờ nữa nhưng người vào Thế Không Giới vẫn nối liền không dứt.

Sau khi vào Thế Không Giới, tổng cộng chia làm hai con đường.

Đường trung tâm!

Cùng với đường biên!

Đường trung tâm, có vô số Thần U Quân trấn thủ, chỉ cho phép thiên kiêu đi vào trận chung kết và thành viên trong thế lực của họ thông qua, đi thẳng tới nơi diễn ra trận chung kết, Vô Sinh Triều.

Nhưng mà cũng không phải là không có hạn chế.

Một tên thiên kiêu bước vào trận chung kết chỉ có thể dẫn theo mười thành viên trong thế lực của hắn.

Còn đường biên thì là cửa vào hai bên đường. Thiên tài không thể đi vào trận chung kết và thế lực của hắn với người xem đều chỉ có thể đi con đường này.

Hai con đường có một cái khác nhau rất lớn.

Đó chính là đường biên thì từ khi vào Thế Không Giới sẽ có hai cái cầu thang vô sắc không ngừng kéo dài lên trên bầu trời, nối liền với khán đài xem thi đấu trên Vô Sinh Triều.

Mà đường trung tâm thì trải dài trên đất bằng.

Biến thành nơi vạn chúng chú mục!

Mỗi người đi qua đường trung tâm đều sẽ bị vô số ánh mắt cuồng nhiệt nhìn.

Dù cho không lấy được top một ngàn Hồng Vực thì bọn họ cũng có thể bị toàn bộ người trong Hồng Vực nhớ tới.

Bởi vì cho dù như thế nào đi nữa thì hắn cũng đại biểu cho thế hệ trẻ tuổi đỉnh phong của Hồng Vực!

Mà những thành viên của thế lực của thiên kiêu đi cùng trên con đường đó cũng sẽ bị vô số người nhớ tới, hâm mộ.

Tất cả mọi người sẽ hâm mộ bọn họ bồi dưỡng được một tên thiên kiêu có triển vọng như vậy.

Không khoa trương chút nào, chỉ cần bước vào trận chung kết thì gần như đều có tiềm lực trở thành cường giả Địa Vô Cấm.

Thậm chí càng mạnh.

Đã đủ tăng thêm mấy phần thực lực cho tương lai của gia tộc hoặc là tông môn!

“Tới, đến rồi!”

“Hiên Đình Các!”

Đám người đi đường biên kinh hô, ánh mắt nhìn chăm chú lối vào Thế Không Giới. Một đám người trẻ tuổi khí vũ hiên ngang đang đi vào trong, bọn họ mặc quần áo của Hiên Đình Các, mỗi người hai đầu lông mày đều lộ ra một luồng ngạo khí và khí khái hào hùng.

Mỗi người thoạt nhìn tuổi tác cũng không lớn, thậm chí có vài người giữa lông mày còn giữ nét ngây thơ, nhưng cũng đã có thực lực Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Hơn một trăm người, không thiếu Trấn Nhạc Thượng Cảnh!

Dựa theo lệ cũ năm trước, cho dù là các chủ Hiên Đình Các Vân Thủy Tại Thiên và một đám trưởng lão Địa Vô Cấm thì cũng đi sau lưng bọn họ, cam tâm làm nên cho bọn họ.

Hôm nay, bọn họ chính là nhân vật chính!

Một đời trẻ tuổi đỉnh tiêm chân chính của Hồng Vực!

Bọn họ đại biểu cho tương lai của Hồng Vực!

Với tương lai của Hiên Đình Các!

Trong tiếng hoan hô như sóng gầm, có một tiếng hô khác rõ ràng hơn.

Ngàn vạn người la lên tên của một người.

“Hãn Uy, mau nhìn, đó là Hãn Uy!”

“Hãn Uy!”

“Hãn Uy, nhất định phải lấy được đệ nhất Hồng Vực!”

Trong tiếng reo hò của bọn họ, tên thanh niên mày kiếm đi đầu đội ngũ của Vân Thủy Tại Thiên nhíu lông mày lại, biểu cảm trên mặt cũng không có thay đổi khi được vô số người truy phủng.

Bởi vì hắn là người mạnh nhất Hiên Đình Các bây giờ.

Được truy phủng rất rất nhiều, hắn đã sớm chết lặng.

Nhưng mà hắn nghe được có người đang reo lên bốn chữ đệ nhất Hồng Vực!

Trước kia, nghe bốn chữ này thì hắn cho rằng bọn họ nói có lý.

Bây giờ nghe được thì cảm giác hoàn toàn không giống.

Chỉ có câu này mới khiến cho vẻ mặt không chút bận tâm về bất cứ chuyện gì của hắn thay đổi, trong đầu lập tức xuất hiện bóng dáng một người.

Vân Liêu!

Vân Liêu của Bất Hủ Tông!

Giết Cực Thiên Phong Tâm và năm vị đệ tử thân truyền của Vực Chủ, Vân Liêu!

"Chẳng lẽ mấy người này hoàn toàn không có mắt à, chẳng lẽ đến bây giờ cũng nhìn không ra thực lực của Vân Liêu đó?" Hãn Uy nhíu lông mày lại, đưa mắt nhìn những người kêu gào hắn là đệ nhất Hồng Vực, trong đó không thiếu đệ tử Hiên Đình Các, còn có người trong nhà.

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt người xung quanh cũng thay đổi.

Mấy ngày nay, bọn họ vẫn đang nghiên cứu đệ tử Bất Hủ Tông, tìm kiếm cách đè ép bọn họ.

Nhưng mà vừa nghĩ tới cảnh giới mạch thuật cực cao của mấy người đó thì bọn họ bắt đầu đau đầu, vẫn không nghĩ ra được sách lược vẹn toàn nào.

【VIP】 Trận chung kết bắt đầu

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Trận chung kết bắt đầu (2)

Lấy Ôn Bình dẫn đầu, toàn bộ đệ tử, trưởng lão Bất Hủ Tông đều ngự kiếm mà đi hoặc cưỡi chổi ma pháp.

Ngày xưa, bay lượn là độc quyền của cường giả Địa Vô Cấm.

Tất cả mọi người đều phải ngưỡng vọng cường giả Địa Vô Cấm.

Nhưng mà bây giờ Bất Hủ Tông, cho dù là đệ tử Thần Huyền Cảnh thì cũng có thể ngự kiếm mà đi, bay lượn trên bầu trời.

Gió mát quất vào mặt, thổi tà áo bay bay, cho dù là nam nam nữ nữ của Bất Hủ Tông, chỉ cần ngự kiếm mà đi thì lộ ra một luồng khí chất kiếm tu có một không hai, làm cho những người luyện kiếm hâm mộ không thôi.

Còn chổi ma pháp, mặc dù không có khí thế như ngự kiếm phi hành nhưng một đám ma pháp sư ngồi chổi ma pháp bay ở trên bầu trời cũng mang tới một đợt rung động lớn cho mọi người.

Tất cả mọi người đều cảm thán.

Đây là ma pháp!

“Bất Hủ Tông!”

“Bất Hủ Tông!”

“Ôn tông chủ!”

“Vân Liêu!”

…

Tiếng hò hét như lôi đình quanh quẩn trong Thế Không Giới, khiến cho Hiên Đình Các và Âm Dương gia hâm mộ không thôi.

Bởi vì cho dù là Hồng Diệp Môn ngày xưa cũng được, Hiên Đình Các, Âm Dương gia cũng được, thậm chí là Vực Chủ Phủ quản hạt toàn bộ Hồng Vực cũng được, chưa bao giờ được toàn bộ Hồng Vực truy phủng như vậy.

Ngày xưa không coi trọng ai, bây giờ tất cả lại reo hò vì Bất Hủ Tông.

Trước đó vài ngày, bọn họ còn đang thổn thức Bất Hủ Tông cuồng vọng, cũng còn đang giễu cợt Vân Liêu cuồng ngôn.

Bây giờ, tất cả mọi người bị Bất Hủ Tông tin phục!

Nhìn bốn phía xung quanh, một trong Âm Dương Nhị Lão cảm thán một câu: "Ở Hồng Vực, tương lai còn có ai có thể rung chuyển địa vị của Bất Hủ Tông? Ngươi ta không được, chỉ sợ ngay cả Vực Chủ Phủ cũng không được."

Vân Thủy Tại Thiên quay đầu liếc mắt nhìn Âm Dương Nhị Lão, hào sảng cười một tiếng: "Tại sao phải rung chuyển bọn họ? Có đùi ôm, không phải có ý nghĩa hơn chúng ta cả ngày giằng co sao?"

Âm Dương Nhị Lão sửng sốt tại chỗ.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Vân Thủy Tại Thiên, cũng thấy Vân Thủy Tại Thiên nghênh đón Bất Hủ Tông.

Vừa đi vừa nói.

"Lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, không biết có bao nhiêu yêu nghiệt, thiên kiêu chen bễ đầu cũng muốn nhập Bất Hủ Tông tu hành."

Khi hắn nói lời này, trên mặt tràn đầy vẻ mong chờ.

Vì sao mong chờ?

Bởi vì hắn đã muốn đưa người đến Bất Hủ Tông tu hành lâu rồi.

Nhi tử của mình.

Nữ nhi của mình.

Sau này đều có thể nếm thử tu hành ma pháp.

Bởi vì ma pháp khiến cho hắn thấy được tương lai.

Nếu có thể ngồi lên con thuyền lớn thông tới tương lai như Bất Hủ Tông này, tương lai nhi nữ của hắn cũng sẽ tiền đồ vô lượng.

Bởi vì nếu như chỉ dựa vào tu hành mạch thuật, tương lai có mạnh thì cũng chỉ có thể mạnh hơn hoặc là mạnh ngang với kẻ làm cha như hắn.

Bởi vì con đường mà tất cả mọi người đang đi, nó hết sức hỗn loạn, ngươi cần phải bỏ ra nhiều gấp trăm, nghìn lần so với người khác mới có thể bước lên đỉnh cao nhất.

Nhưng mà ma pháp không giống.

Trên con đường ma pháp này, đường rộng đến không cách nào tưởng tượng, nhưng mà người đi trên con đường này lại không có bao nhiêu.

Bên cạnh, Âm Dương Nhị Lão thấy thế thì bám chặt theo, muốn tranh nghênh đón Ôn Bình trước Vân Thủy Tại Thiên.

Ba bước hóa thành hai bước!

Vân Thủy Tại Thiên thấy hai lão già này lại chơi chiêu này thì bay vọt lên ngay lập tức.

Vù.

Âm Dương Nhị Lão lập tức nổi giận đùng đùng chửi thề một tiếng, cũng lần lượt hóa thành kinh hồng bay lên.

Ba người đồng thanh nói.

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

Ôn Bình bị cử động của bọn họ làm cho buồn cười, đành phải ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Ba vị, chúng ta lại gặp mặt.”

Vân Thủy Tại Thiên cướp lời nói trước: "Ôn tông chủ, trước đó chúng ta đến bái kiến trong thành quá đột nhiên, làm trễ nải việc gấp của Ôn tông chủ, xin thứ lỗi cho Vân mỗ đường đột. Qua ít ngày, Vân mỗ sẽ đem hậu lễ tự mình tới Tinh Kiếm Sơn xin lỗi!"

Âm Dương Nhị Lão nghe Vân Thủy Tại Thiên chơi bài này, vừa mở miệng thì muốn lên môn nói xin lỗi, trong lòng thầm nghĩ không ổn.

Này không phải là lên môn nói xin lỗi.

Rõ ràng là ôm đùi!

"Ôn tông chủ, hai chúng ta cũng quyết định đến lúc đó nhất định sẽ lên môn nói xin lỗi, hơn nữa Thất Vực Đăng Thiên Bảng vừa kết thúc thì sẽ đi ngay!"

"Đúng! Nhất định sẽ đi trước Vân Thủy Tại Thiên."

Hai người mở miệng cam đoan.

Vân Thủy Tại Thiên nghe nói như vậy thì trong ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn Âm Dương Nhị Lão, sau đó nói nhỏ: "Hai ngươi đúng là không có thuốc chữa, ngay cả chuyện lên môn nói xin lỗi cũng phải giành?"

Âm Dương Nhị Lão mặc kệ Vân Thủy Tại Thiên nói gì, vẫn phối hợp nhau sắp xếp chuyện lên môn nói xin lỗi.

Lễ vật mang theo khi đi xin lỗi sắp làm thành một cái danh sách rồi, Ôn Bình nghe xong sửng sốt một chút.

"Chẳng lẽ chuyện đại chiến Già Thiên Lâu ở Hắc Vực bị ba người này biết?" Trong lòng Ôn Bình âm thầm thấp thỏm.

Không đúng.

Hẳn là bọn họ không biết.

Nếu không biết thì sao thấy hắn thì ba người này lại kích động như vậy?

Dưới điều kiện là không biết đại chiến ở Hắc Vực, mặc dù ba người có muốn giao hảo với Bất Hủ Tông thì cũng không thể là như vậy chứ?

Thật ra thì Ôn Bình nghĩ như vậy cũng không gì đáng trách.

Bởi vì hắn đánh giá thấp chấp niệm muốn ôm bắp đùi của Vân Thủy Tại Thiên, cũng đánh giá thấp quyết tâm của Âm Dương Nhị Lão.

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì một cảnh tượng khiến cho mọi người trong Bất Hủ Tông và tất cả mọi người trong Thế Không Giới kinh ngạc xuất hiện.

Các thế lực vốn đã đi vào Thế Không Giới lại từ trong lui ra, chen chúc mà tới đứng ở sau lưng người hai nhà Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương gia, cùng hành lễ với Bất Hủ Tông.

Các thế lực dưới trước Âm Dương gia, Hiên Đình Các vì có Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương mà càng tích cực hơn.

Nhưng mà cũng không có khác người.

【VIP】 Trận chung kết bắt đầu (3)

Dù sao bọn họ theo phe Hiên Đình Các và Âm Dương gia.

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

Trên trăm tên cường giả Địa Vô Cấm cùng với ngàn vạn thành viên của thế lực ngũ tinh, tất cả đều khom mình hành lễ.

Mà những thế lực vốn đi theo Hồng Diệp Môn thì không giống như những thế lực này, Hồng Diệp Môn xuống dốc khiến cho bọn họ hoảng hốt, sợ sau này Bất Hủ Tông không tha cho bọn họ, cho nên khi khom mình hành lễ thì cũng không quên báo lên gia môn mình.

“Lão hủ gia chủ Diệp gia Diệp Vô Ngân, dẫn theo người trong Diệp gia bái kiến Ôn tông chủ, chúc Ôn tông chủ sớm một bước lên trời!”

“Tông chủ Phi Diệp Tông Lạc Trần, dẫn theo môn đồ Phi Diệp Tông kiến Ôn tông chủ, chúc Ôn tông chủ sớm một bước lên trời!”

Những người này cũng không mong Bất Hủ Tông có thể thu bọn họ, bảo bọc bọn họ.

Bọn họ chỉ mong cái cúi đầu hôm nay có thể làm cho sau này Bất Hủ Tông không vì Hồng Diệp Môn mà đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

Tất cả trưởng lão và đệ tử sau lưng Ôn Bình nhìn thấy cảnh này thì trong lòng sinh ra cảm giác kiêu ngạo.

Cảm thấy mảnh liệt nhất thuộc về đám người gia nhập Bất Hủ Tông trước nhất, Hoài Diệp, Triệu Tình, Lãng Tử Kiếm Vu Mạch vân vân.

Bọn họ nhìn Bất Hủ Tông trưởng thành, nhìn Bất Hủ Tông đi ra khỏi Hồ Thiên Địa, bây giờ lại thấy Bất Hủ Tông đứng

vững ở Hồng Vực.

Những chuyện này trước kia bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Còn những đệ tử nhập môn sau, mặc dù bọn họ không có cảm giác mãnh liệt như vậy nhưng vẫn rất tự hào!

Dù sao có vinh cùng vinh!

Bọn họ vui mừng khi mình không có chọn sai!

Mà cảnh tượng này đập vào mắt thế lực trong Thế Không Giới, bọn họ cùng hò reo và cảm thán.

"Ngày sau Hồng Vực, Bất Hủ Tông cầm đầu!"

"Hồng Diệp Môn, Hiên Đình Các, Âm Dương gia, ba thế lực lớn đấu ròng rã ngàn năm, trải qua mười đời người, không ngờ được kết cục sau cùng là như vậy. Lại là Bất Hủ Tông hoành không xuất thế xưng hùng!"

"Gần như toàn bộ thế lực ngũ tinh ở Hồng Vực đều tới bái kiến Bất Hủ Tông, cảnh tượng này chưa từng xuất hiện ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng trước giờ, ngay cả khi Vực Chủ đích thân tới cũng chưa chắc được hưởng thụ đãi ngộ như vậy!"

Vô số người cảm thán.

Vô số người kinh hô.

Cũng có vô số người kiên định chờ Sư Đạo Mê Cục mở ra, nhất định phải đi xông Sư Đạo Mê Cục một lần.

Theo thời gian trôi qua, lối vào Thế Không Giới người càng ngày càng nhiều, người đã đi vào chỗ tổ chức trận chung kết ở sâu trong Thế Không Giới gann đều xếp hàng quay trở lại, chỉ vì nghênh đón Bất Hủ Tông.

Có chút thế lực là tôn kính phát ra từ nội tâm.

Có chút thế lực thì không phải vậy, bọn họ chỉ không muốn ở lại đó, bị Bất Hủ Tông nhớ mặt.

Những người đi nghênh đón Bất Hủ Tông, có lẽ người của Bất Hủ Tông không nhớ hết được, nhưng mà mấy thế lực không đi thì chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ nhớ hết được.

Dù sao bọn họ quá đột ngột!

Theo thời gian trôi qua, Ôn Bình cũng không có tăng tốc bay vào chỗ sâu trong Thế Không Giới, ngược lại lại chậm rãi phi hành.

Không có nguyên nhân khác.

Khi nên lộ mặt thì Bất Hủ Tông vẫn nên lộ mắt, khiêm tốn cũng phải coi trường hợp, bây giờ cục diện như thế nào, Bất Hủ Tông có muốn khiêm tốn cũng không được.

Điều duy nhất khiến cho Ôn Bình vui mừng chính là tin tức Bất Hủ Tông đại chiến Già Thiên Lâu ở Hắc Vực không có truyền ra ở U Quốc, bằng không thì không biết hôm nay sẽ rầm rộ như thế nào, đoán chừng ba người Vân Thủy Tại Thiên của Âm Dương gia, Hiên Đình Các sẽ đem mấy nữ nhi xin đẹp tới cho bọn họ chọn luôn.

Vậy lúc đó, hắn chọn một hay là chọn hết?

Cùng lúc đó, hai bên đường, Thần U Quân nhìn thấy cảnh này thì hoàn toàn không biết nên làm như thế nào mới ổn.

Đuổi?

Đuổi thì cũng đuổi được đó, nhưng mà làm như vậy là không nể mặt Bất Hủ Tông.

Ở Hồng Vực bây giờ, đắc tội Bất Hủ Tông thì không khác gì tìm đường chết.

Không đuổi?

Càng ngày càng nhiều người hội tụ tới, cục diện đã càng ngày càng hỗn loạn.

Đến lúc đó người giám sát của Nguyên Dương Vực tới, thấy cảnh này thì sợ là sẽ gây sự với bọn họ.

Đúng là tình thế khó xử!

Cuối cùng, thống lĩnh Thần U Quân trong Thế Không Giới lựa chọn một sách lược vẹn toàn, đó là dùng bất biến ứng vạn biến, cho đến khi Vực Chủ Quân Thiên Nhất Cố hoặc là điện

chủ Kim Thủy Điện Kim Bất Tam đến, lúc đó để bọn họ chọn, ngược lại bây giờ người giám sát còn chưa đến.

Mắt thấy trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu, Vực Chủ và điện chủ Kim Thủy Điện cũng sắp đến.

Kết quả là toàn bộ Thần U Quân mở một con mắt nhắm một con mắt, cho đến khi Bất Hủ Tông được rất nhiều thế lực cuốn theo đi vào điểm quan sát trận chung kết tốt nhất, ngay phía trên Vô Sinh Triều.

Tại đây, từ trên cao nhìn xuống thì có thể quan sát ở khoảng cách gần mỗi một lần Vô Sinh Triều thả ra thú triều và khôi triều.

Đồng thời, cũng có thể nhìn thấy biểu hiện của toàn bộ người dự thi ở khoảng cách gần.

Khi Ôn Bình ngồi lên trên đỉnh, dùng tinh thần lực quét Vô Sinh Triều một lần, cũng thấy rõ hình dạng của toàn bộ Vô Sinh Triều.

Không có cách, thứ làm cho Trần Hiết nhớ thương trong đó, Ôn Bình cũng muốn nhìn một chút nó xem rốt cuộc thì nó tốt cỡ nào.

Khi Ôn Bình dùng tinh thần lực quét qua, hệ thống bắn ra một cái cửa sổ.

“Vô Sinh Triều.”

“Ngàn năm trước, do ba mươi tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, là thứ đến gần với Lục Tuyền.”

Trừ cái đó ra, không có bất kỳ giới thiệu gì khác.

“Hệ thống, tin tức của một Thần Huyền Cảnh mà ngươi còn biết nhiều hơn Vô Sinh Triều, cho nên nó chỉ có nhiêu đó tin tức?” Đây là lần đầu tiên Ôn Bình thấy hệ thống chỉ cho ra giới thiệu vắn tắt như thế.

Nói thật, hắn dùng hệ thống xem Thần Huyền Cảnh thì tin tức hiện ra còn nhiều hơn như thế này.

Hệ thống đáp: “Một thứ rất bình thường, tin tức của nó cũng chỉ có bao nhiêu đó.”

“Được rồi.”

Ôn Bình còn tưởng rằng là cái thứ này quá xa xưa, hệ thống cũng không thu thập được tin tức, hóa ra là do nó quá bình thường.

【VIP】 Đao Ma, Bất Hủ Tông

Nhưng mà thứ này đến gần vô hạn Lục Tuyền, có thể xách về Bất Hủ Tông cho Tử Nhiên đại sư nghiên cứu.

Nếu như Tử Nhiên đại sư mượn cơ hội này mà nâng cao một bước, có thể chế tạo ra Tuyền Qua Đồ phẩm cấp càng cao hơn, vậy thì coi như Vô Sinh Triều cống hiến một chút vì tiến bộ của cái thế giới này, đáng tiếc duy nhất chính là cái đồ chơi này quá lớn, hơn nữa còn cắm rễ trong Thế Không Giới, còn có liên hệ với Thế Không Giới, động nó thì chủ nhân của Thế Không Giới sẽ phát hiện ngay lập tức, muốn lấy đi thì chỉ có thể đợi khi chủ nhân Thế Không Giới bỏ mình.

"Chờ một chút đi, lỡ như được thì sao."

Ôn Bình thu hồi tinh thần lực, ánh mắt rơi vào mấy người Vân Liêu phía dưới, đồng thời quét qua mỗi một người tham gia trận chung kết.

Nhưng mà cũng không phải là tìm người có thực lực ngang với đệ tử Bất Hủ Tông mà là xem rốt cục xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người tham dự trận chung kết, đứng dưới Vô Sinh Triều, toàn bộ đều rời xa mấy người Vân Liêu.

Mấy người Hoài Diệp và đám người đang quan chiến nhìn thấy cảnh này thì cảm thán không thôi.

"Quả nhiên, tất cả mọi người không muốn tới gần Vân Liêu, trở thành con mồi của hắn."

"Nói nhảm. Ai dám tới gần hắn, tới gần hắn không phải là đồng nghĩa với việc đem tích phân đưa tới tận miệng cho hắn sao."

"Không phải đâu, đám yêu nghiệt này cũng quá nhát, vậy mà đều trốn tránh Vân Liêu, không phải trước đó đều nói là muốn cạnh tranh với Vân Liêu sao?"

"Cạnh tranh, lấy gì cạnh tranh? Người ta dùng đao, ngươi dùng mạng sao?"

Mọi người ngươi một lời ta một câu, thời khắc trận chung kết bắt đầu cũng gần đến.

Cuối cùng, khi còn nửa canh giờ nữa là trận chung kết bắt đầu thì người phe chính phủ của U Quốc cũng tới.

Nhưng mà đó cũng không phải là người của Vực Chủ Phủ mà là một nữ nhân, còn có bảy vị tùy tùng là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Nàng từ chỗ sâu trong Thế Không Giới tới, suất lĩnh bảy người từ trên trời hạ xuống trên Vô Sinh Triều.

Cũng chính trên đỉnh đầu Ôn Bình!

Trong khoảnh khắc nàng xuất hiện, toàn bộ Thần U Quân đều quỳ một chân xuống đất, hô to.

"Cung nghênh giám sát đại nhân!"

"Cung nghênh giám sát đại nhân!"

"Cung nghênh giám sát đại nhân!"

Mấy vạn Thần U Quân cùng quỳ xuống đất kêu lên.

Tiếng áo giáp ma sát, tiếng đầu gối chạm xuống đất xông thẳng lên trời.

Nương theo một tiếng hô to cung nghênh của mấy vạn Thần U Quân, tám người trên bầu trời bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Giờ khắc này, Thế Không Giới vốn đang cực kỳ náo nhiệt trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Tất cả mọi người không khỏi dời mắt khỏi Vô Sinh Triều, nhìn chằm chằm người giám sát chậm rãi hạ xuống!

Nếu như hôm nay trận chiến đấu cuối cùng của các thiên kiêu trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng Hồng Vực mang tới cho bọn họ một lần cuồng hoan, say mê trăm năm mới gặp.

Nếu như hôm nay, ba thế lực lớn như Hiên Đình Các, Âm Dương gia và Bất Hủ Tông mang tới cho bọn họ kính sợ không gì sánh kịp.

Như vậy thì vị nữ nhân trước mắt này khiến cho bọn họ tôn kính từ tận đáy lòng!

Chỉ vì nàng đến từ Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực!

Là Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực mà tất cả mọi người phải ngưỡng vọng.

Mặc dù Ôn Bình không có kính ý như dân bản địa sinh ra và lớn lên ở Triều Thiên Hạp nhưng cũng không ngoại lệ, ánh mắt tập trung lên người nàng.

Nữ nhân đó mặt một bộ cẩm y trắng đen xen kẽ, tinh thần già dặn, cả người tỏa ra một luồng khí khái hào hùng mà nữ nhân ít có.

Mặc dù cảnh giới của nàng không cao, khí tức lộ ra chỉ có nửa bước Thiên Vô Cấm, nhưng mà ánh mắt lại kiêu ngạo, coi trời bằng vung.

Nàng nhìn xuống tất cả mọi người, bao gồm cả người ngồi trên đỉnh Vô Sinh Triều, đồng thời cũng hưởng thụ ánh mắt tràn đầy kính ý của mọi người.

Mười hơi.

Trăm hơi thở.

Hai trăm hơi thở.

Nàng vẫn duy trì lấy tư thái cao cao tại thượng, không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt kiêu ngạo coi trời bằng vung quan sát các thế lực lớn phía dưới.

Đối với chuyện này, Ôn Bình không cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao đối với Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực thì Hồng Vực cũng không lớn.

Người của Hồng Vực cũng không mạnh.

Đột ngột.

Nữ nhân lòng sinh tức giận.

Dùng giọng điệu chất vấn quát khẽ một tiếng!

“Quân Thiên Nhất Cố ở đâu?”

Một câu ra, vang vọng Thế Không Giới.

Mấy vạn Thần U Quân, không ai dám nói tiếp.

Chỉ có thống lĩnh Thần U Quân do dự, sau đó run như cầy sấy, không thể không đáp: "Hồi bẩm giám sát đại nhân, Vực Chủ còn đang xử lý chính sự, hẳn là sẽ lập tức tới ngay."

"Có chuyện gì còn quan trọng hơn Thất Vực Đăng Thiên Bảng?" Nữ nhân hoàn toàn không có đồng ý với lý do này: "Ta xem là do Quân Thiên Nhất Cố đã chán với vị trí Vực Chủ này rồi, để cho trong Hồng Vực xảy ra thảm kịch người ẩn núp ám sát điện chủ Cực Sinh Điện thì thôi đi, bây giờ ngay cả Thất Vực Đăng Thiên Bảng trăm năm một lần cũng không để trong lòng. Chuyện này ta chắc chắn sẽ báo cáo cho Vực Chủ, phán hắn tội không làm tròn trách nhiệm!"

Lời nói hùng hồn, dọa người.

Nàng vừa dứt lời, thống lĩnh Thần U Quân vốn đã run như cầy sấy hoàn toàn không dám nói thêm một câu nào nữa!

Nói nhiều sai nhiều!

Nếu như nói thêm câu nào khiến cho người giám sát tức giận thì chỉ sợ sau khi Vực Chủ biết thì sẽ giết hắn.

Thấy người tới tính tình bốc lửa như vậy, vốn Ôn Bình không có hứng thú gì với một người tu hành nửa bước Thiên Vô Cấm chợt nổi lên hào hứng, quỷ thần xui khiến, mở giao diện hệ thống ra, lấy được giới thiệu về nàng.

Vụ Đô.

Tuổi tác: Năm trăm sáu mươi tuổi.

Cảnh giới: Nửa bước Thiên Vô Cấm.

Thân phận: Người giám sát của Giám Sát Điện ở Nguyên Dương Vực, phụ trách giám sát tất cả vực nhỏ dưới trướng Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực. Trong lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì thay mặt cho Vực Chủ Nguyên Dương Vực dò xét tất cả.

…

Những cái khác Ôn Bình không xem thêm, bởi vì đối phương chỉ là nửa bước Thiên Vô Cấm thôi, loại cảnh giới này cho dù là khai chiến với U Quốc ngay bây giờ thì nàng cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì cho Bất Hủ Tông.

【VIP】 Đao Ma, Bất Hủ Tông (2)

Huống chi nữ nhân này còn hơn năm trăm tuổi, đoán chừng thân phận ở nhà phải là tổ tổ tổ tổ tổ tổ nãi nãi.

Nhưng mà tính tình của nàng khiến cho Ôn Bình rất thích.

Tính tình táo bạo như thế thì tuyệt đối sẽ tạo không ít áp lực cho Quân Thiên Nhất Cố.

Quân Thiên Nhất Cố áp lực càng lớn, tỷ lệ làm việc cho hắn lại càng lớn, sau này hiệu suất làm việc cho hắn sẽ càng cao.

Nếu có thể để cho chủ nhân một vực tận tâm tận lực làm việc cho hắn, căn cơ và sức ảnh hưởng của Bất Hủ Tông ở Hồng Vực sẽ vô cùng vững chắc, tốc độ phát triển ra ngoài cũng sẽ vô cùng nhanh.

Đúng lúc này, bên tai vang lên mấy tiếng.

"Vụ Đô tiền bối!"

"Vụ Đô tiền bối!"

"Tham kiến giám sát đại nhân!"

…

Ôn Bình ghé mắt.

Hóa ra là Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão dẫn theo người dưới trướng đứng lên, cung kính nghênh đón Vụ Đô đến.

"Ôn tông chủ, vị này chính là người giám sát đến từ Giám Sát Điện ở Nguyên Dương Vực, Vụ Đô tiền bối." Vân Thủy Tại Thiên ngồi cách không xa thấy Ôn Bình cũng không có đứng dậy hành lễ thì vội vàng nhắc nhở một câu, dù sao Vụ Đô là người của Vực Chủ Phủ ở Nguyên Dương Vực.

Nhưng mà vừa nhắc nhở xong, Vân Thủy Tại Thiên có chút hối hận mình vẽ vời thêm chuyện.

Từ chuyện sửa đổi công pháp cho rất nhiều đệ tử, rất có thể Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn, có thể thăng cấp làm lục tinh bất cứ lúc nào, như vậy thì có vẻ như tông chủ một tông như Ôn Bình không cần cung nghênh Vụ Đô như hắn.

Cũng không phải Vực Chủ đích thân tới.

Ôn tông chủ đâu cần phải cung nghênh như một người bình thường như hắn?

Nhưng mà, sau một khắc, Ôn Bình bất ngờ đứng dậy.

"Hóa ra là Vụ Đô giám sát, thất kính thất kính."

Ôn Bình đứng dậy, chắp tay, bình tĩnh nhìn lên Vụ Đô trên bầu trời.

Trong khoảnh khắc khi Ôn Bình đứng lên, hai con ngươi Vụ Đô lập tức đọng lại, kinh ngạc nói: "Ba thế lực lớn ngồi trên đỉnh Vô Sinh Triều tám chín trăm năm, gần như đã ngàn năm cũng không có xảy ra thay đổi, không ngờ trăm năm này lại thay đổi, xuất hiện khuôn mặt mới."

"Cũ mới thay đổi, trạng thái bình thường của lịch sử thôi." Ôn Bình chỉ đáp lại một câu, sau đó bình tĩnh ngồi xuống lại.

Hắn vừa ngồi xuống.

Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão trong lòng run lên.

Cho đến giờ, ba người bọn họ vẫn chưa dám ngồi xuống lại, Ôn tông chủ lại nói xong thì ngồi xuống.

Suy cho cùng thì vẫn là tông môn mạnh mẽ, ngay cả người của Nguyên Dương Vực cũng không sợ.

Lúc này, ba người vụng trộm nhìn vẻ mặt Vụ Đô một chút, muốn nhìn xem Vụ Đô sẽ có phản ứng như thế nào với cử động của Ôn Bình.

Nhưng mà không thấy Vụ Đô có bất kỳ phản ứng nào.

Thật tình không biết, trong khoảnh khắc khi Ôn Bình ngồi xuống, lông mày Vụ Đô lập tức run lên một cái, một lát sau

mới hỏi: “Ngươi họ gì?”

“Ôn.”

“Họ Ôn?”

Vụ Đô cẩn thận nhớ lại.

Nhưng mà trong đầu không có bất cứ ký ức gì về cường giả Thiên Vô Cấm họ Ôn.

Mặc dù không phải mỗi một vị cường giả Thiên Vô Cấm nàng đều biết, nhưng mà nàng có thể xác định chắc chắn Nguyên Dương Vực không có cường giả Thiên Vô Cấm họ Ôn.

Chẳng lẽ phía sau hắn không có cường giả Thiên Vô Cấm?

Không đúng.

Không có cường giả Thiên Vô Cấm mà dám lỗ mãng như vậy?

Vụ Đô lại hỏi: “Ôn tông chủ, không biết là vị tiền bối Thiên Vô Cấm nào tới Hồng Vực lập nghiệp rồi? Nếu bản giám sát gặp, chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực kết thúc thì cũng nên đến bái phỏng một thoáng.”

“Đao Ma.”

Ôn Bình phun ra hai chữ.

Vụ Đô lập tức sửng sốt một chút.

“Đao Ma?”

“Chính là hắn.”

“Là Đao Ma mới vừa trở về từ sa trường?” Trong đầu Vụ Đô lóe lên rất nhiều người, sau đó xác định danh hiệu Đao Ma, lại mới có chút quan hệ với Hồng Vực: “Hắn vừa từ sa trường về thì lập tức thành lập tông môn, đồng thời thủ tiêu Hồng Diệp Môn trong thời gian ngắn như vậy. Xem ra thu được không ít cơ duyên ở sa trường.”

“Đúng là không nhỏ.”

Nghe Vụ Đô nói như vậy, Ôn Bình cũng rất tán thành.

Thánh Quang Đao Ý.

Ma pháp ngũ giai.

Phá Kính Đan cao cấp.

Lấy bất cứ một thứ nào ra thì cũng là cơ duyên lớn lao đối với bất cứ người nào chứ đừng nói chi là một mình Đao Ma chiếm được hết.

Nhưng mà hình như Vụ Đô hiểu lầm gì đó, lại cho rằng Bất Hủ Tông là tông môn do Đao Ma sáng lập, nhưng mà nếu Vụ Đô hiểu lầm thì Ôn Bình cũng lười đi giải thích cái gì, Vụ Đô thích nghĩ như thế nào thì để nàng nghĩ như thế đó đi.

Vụ Đô lại nói, đồng thời hơi suy tư: "Diệp Vu Bình của Hồng Diệp Môn đó ta gặp mấy lần, cũng từng vì thiên tư của nàng không tệ mà chỉ điểm nàng mấy lời, vốn cho rằng nàng sẽ là người đầu tiên đột phá nửa bước Thiên Vô Cấm trong ba thế lực lớn ở Hồng Vực, tương lai thậm chí có thể xưng bá Hồng Vực, thật không ngờ vẫn không có đột phá tới nửa bước Thiên Vô Cấm thì đã chết trong tay Đao Ma vừa mới lịch luyện ở sa trường về."

Trong giọng nói có chút thương tiếc.

Ôn Bình vốn không muốn phản ứng, rõ ràng ánh mắt Vụ Đô vẫn dừng trên người hắn nên chỉ đành qua loa một câu.

"May mắn mà thôi."

"Ngươi cũng rất khiêm tốn!"

Khi Vụ Đô nói lời này, ánh mắt nhìn Ôn Bình có chút sắc bén, có chút không vui.

Chút không vui này tới rất đột nhiên, đột nhiên đến khiến cho Ôn Bình cảm thấy không biết có phải Vụ Đô định báo thù cho Diệp Vu Bình hay không.

Nhưng mà sau khi nói xong câu đó thì Vụ Đô không thèm để ý tới Ôn Bình nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm Ôn Bình cũng rút lại.

Đối với Diệp Vu Bình, nàng rất có hảo cảm.

Nhưng đối với Bất Hủ Tông thay vào, Vụ Đô không có chút hảo cảm nào, cũng lười móc nối quan hệ.

Nhưng mà lúc này Ôn Bình lại nói.

“Vụ Đô giám sát có quan hệ rất tốt với môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình?”

Vụ Đô lạnh lùng nói: “Không nói là rất tốt, chỉ là tán thưởng thôi. Nếu như Diệp Vu Bình không chết, thậm chí tương lai nàng có thể sẽ tiến thêm một bước, có thể nhìn trộm cánh cửa Thiên Vô Cấm một thoáng cũng khó nói, chết đi như thế thì đúng là đáng tiếc.”

【VIP】 Bất Hủ Tông, nội tình thật dày!

Trong lời nói vẫn tràn đầy tiếc hận khi Diệp Vu Bình chết.

Bởi vì Đao Ma đó, nàng từng gặp.

Tư chất của Đao Ma và chuyện xưa của hắn nàng cũng biết. Đao Ma có thể đi đến Địa Vô Cấm Thượng Cảnh hoặc là nửa bước Thiên Vô Cấm cũng đã là cực hạn, muốn bước vào Thiên Vô Cấm thì tuyệt đối không thể.

Nhưng mà Diệp Vu Bình không giống.

Diệp Vu Bình có tư chất bước vào Thiên Vô Cấm.

Có lẽ phải cần một khoảng thời gian nhưng cuối cùng vẫn là có thể bước vào Thiên Vô Cấm.

Cũng trong lúc Vụ Đô tiếc hận thì Ôn Bình cũng thầm nói một câu.

“Hi vọng ngươi thương tiếc thì thương tiếc, đừng có lầm đường.”

Hắn không muốn giết người.

Chỉ cần Vụ Đô không khiến cho hắn khó chịu thì hắn sẽ không làm gì nàng.

Dù cho tiếp theo Vụ Đô có dùng loại ánh mắt bễ nghễ hết thảy quan sát hắn thì cũng không quan trọng.

Trong địa bàn của U Quốc, bây giờ hắn muốn khiêm tốn một chút, bởi vì hắn quyết định lập sơn môn ở Hắc Vực Già Thiên Lâu.

Lúc này, Vụ Đô thấy Ôn Bình không lên tiếng nữa, vốn đã không thích Bất Hủ Tông, Vụ Đô cũng không nói thêm cái gì, đáp xuống đỉnh Vô Sinh Triều, ngồi ở trung tâm trên đỉnh Vô Sinh Triều, đợi trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu.

Sau khi Vụ Đô ngồi xuống, Âm Dương Nhị Lão bắt đầu vuốt mông ngựa.

“Vụ Đô tiền bối, trăm năm không thấy, thực lực của ngài lại tinh tiến không ít.”

“Chỉ sợ không được bao lâu thì có thể chạm đến ngưỡng cửa Thiên Vô Cấm chứ?”

Rõ ràng đối với mấy lời này Vụ Đô nghe đến mức đầy lỗ tai rồi cho nên biểu cảm vẫn lạnh lùng, hai người khen nàng một hồi nhưng chỉ đổi lại được có một câu chất vấn lạnh lẽo: “Hai người các ngươi có biết khi nào Quân Thiên Nhất Cố đó tới không?”

Âm Dương Nhị Lão bất đắc dĩ lắc đầu.

Chuyện này sao hai người bọn họ biết được?

Vụ Đô thấy Âm Dương Nhị Lão lần lượt lắc đầu, vẻ mặt mới đầu chỉ lạnh lùng giờ lại có thêm chút không hài lòng, tức giận nói: “Chuyện này ta sẽ báo cáo lại cho Đại Vực Chủ, phán Quân Thiên Nhất Cố tội lơ là nhiệm vụ! Mắt thấy Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu, Vực Chủ Hồng Vực hắn còn chưa tới.”

“Đến rồi!”

Âm Dương Nhị Lão bỗng ngạc nhiên chỉ vào cửa vào Thế Không Giới.

Biểu cảm tức giận của Vụ Đô cứng lại trong nháy mắt, tập trung nhìn lại!

Quả nhiên là Quân Thiên Nhất Cố!

Chỉ thấy Quân Thiên Nhất Cố hóa thành kinh hồng, dẫn đầu xông vào trong Thế Không Giới, theo sát phía sau chính là đám người điện chủ Kim Thủy Điện Kim Bất Tam.

Không phải Địa Vô Cấm thì sợ là ngay cả bóng dáng của đám người Quân Thiên Nhất Cố cũng không thấy rõ.

Phương thức ra sân của hắn không giống tất cả mọi người, có thể nhìn được đám người Quân Thiên Nhất Cố rất gấp.

Sau khi Vụ Đô thấy thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Sớm không đến, bây giờ biết gấp? Ngươi vội vã tới thì đã sao, ngươi cũng không thoát được tội lơ là nhiệm vụ!”

Nói chuyện, khí thế hùng hổ dọa người!

Đột ngột.

Quân Thiên Nhất Cố đứng ở trước đỉnh Vô Sinh Triều.

Vụ Đô vừa định lạnh lùng chế giễu vài câu thì thấy Quân Thiên Nhất Cố lườm nàng một cái, chỉ gật gật đầu cho có, một câu thăm hỏi cũng không có.

Sau khi gật đầu thì lập tức quay qua nhìn một người, lên tiếng.

Người đó chính là Ôn Bình!

"Ôn tông chủ, có thể dời bước bàn chuyện một chút không?"

Cả lời nói và cử chỉ đều rất khiêm tốn, không còn là tính tình khi tới gặp Ôn Bình trước đó.

Bởi vì ngay vừa rồi, tin tức Địch gia bị Hãn Ly diệt môn truyền đến.

Địch gia vừa bị diệt môn, hắn đã không thể lui.

Lúc này, đừng nói thái độ khiêm nhường gì, thậm chí hắn còn có thể cầu xin Ôn Bình.

Hắn cũng hết cách.

Nếu không hợp tác với Bất Hủ Tông, không có loại Tuyền Qua Đồ đặc thù của Bất Hủ Tông, vậy thì ở chỗ Đại Vực Chủ, Quân Thiên Nhất Cố hắn tràn đầy nguy hiểm.

Tường đổ mọi người đẩy, cho dù Đại Vực Chủ muốn giữ hắn thì sợ cũng sẽ đổi vì mấy người đó cứi lải nhải bên tai.

"Bây giờ?"

Ôn Bình hỏi lại.

Quân Thiên Nhất Cố cung kính nói tiếp: "Ôn tông chủ, ngài xem, trận chung kết của Thất Vực Đăng Thiên Bảng còn chưa có bắt đầu."

"Được, vậy thì bàn ngay bây giờ."

Thấy thái độ khiêm nhường của Quân Thiên Nhất Cố, Ôn Bình cũng không muốn làm giá với hắn.

Ngược lại, còn có nửa canh giờ nữa thì Thất Vực Đăng Thiên Bảng mới bắt đầu, vậy thì dứt khoát nói với Quân Thiên Nhất Cố một chút, lợi dụng nửa canh giờ này.

Thấy Ôn Bình đồng ý, trong lòng Quân Thiên Nhất Cố lập tức mừng như điên, sau đó nói: "Ôn tông chủ, bây giờ Thế Không Giới kín người hết chỗ, chúng ta nên ra ngoài Thế Không Giới, tìm một chỗ an tĩnh nói một chút đi."

"Đi."

Ôn Bình gật gật đầu.

Sau đó quay đầu dặn dò một câu: "Khi sắp bắt đầu, truyền âm."

Ngồi sau lưng Ôn Bình, Tử Nhiên đại sư gật đầu nói: "Tông chủ, ngài đi đi, khi sắp bắt đầu thì lão thân sẽ liên hệ ngài."

"Ừm."

Ôn Bình gật đầu, sau đó hóa thành kinh hồng bay ra khỏi Thế Không Giới.

Quân Thiên Nhất Cố lập tức theo kịp, để lại Vụ Đô đứng trên Vô Sinh Triều, trên mặt tràn đầy kinh ngạc và rối rắm không biết làm sao.

Nàng bị làm lơ?

Quân Thiên Nhất Cố này lại lớn mật đến mức dám làm lơ nàng?

"Quân Thiên Nhất Cố, ngươi chờ đó cho ta, chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, ta sẽ dùng mạng tố cáo ngươi với Đại Vực Chủ!"

Dứt lời, Vụ Đô giận đùng đùng ngồi xuống.

Ngồi xuống, càng nghĩ càng giận.

Nhưng mà càng giận thì lại càng nghĩ nhiều.

Vòng đi vòng lại, tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính.

Hai người Âm Dương Nhị Lão ngồi bên cạnh cũng không biết nói gì.

Nếu như còn nói tiếp thì có phải là sẽ bị mắng oan một trận không?

Ngay lúc Âm Dương Nhị Lão quyết định cái gì cũng không nói thì Vân Thủy Tại Thiên bên cạnh lại lên tiếng.

"Vụ Đô tiền bối, nếu ta là ngài, ta sẽ không tức giận như thế."

Vụ Đô nghe Vân Thủy Tại Thiên nói như vậy thì chút tức giận và lãnh ý trong lòng biểu hiện rõ ra, quay qua nhìn Vân Thủy Tại Thiên.

Dù cho trước khi nói chuyện thì Vân Thủy Tại Thiên đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà cũng không nhịn được sống lưng lạnh lẽo.

【VIP】 Bất Hủ Tông, nội tình thật dày! (2)

Dù sao cũng là ánh mắt tức giận và lạnh lùng đến từ cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, hắn chỉ là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, khoảng cách gần như thế, sao có thể ngăn cản?

"Ngươi nói cái gì?"

Vân Thủy Tại Thiên miễn cưỡng nói: "Vụ Đô tiền bối, ngài nghe ta nói trước đã, nghe xong thì ngài sẽ biết tại sao ta lại khuyên ngài như thế."

"Nói!"

Vụ Đô lạnh giọng.

Vân Thủy Tại Thiên vội nói: "Vụ Đô tiền bối, thật ra thì Diệp Vu Bình đúng là người có thiên phú nhất trong chúng ta, đồng thời giống như ngài nghĩ, đã bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm."

"Bước vào?"

Vụ Đô vốn đang nổi nóng, nhưng khi nghe Diệp Vu Bình bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm thì trong lúc nhất thời sinh lòng nghi ngờ.

Nếu như Diệp Vu Bình đột phá?

Vậy sao còn chết?

Diệp Vu Bình đột phá đến nửa bước Thiên Vô Cấm.

Vậy tại sao Hồng Diệp Môn còn bị Bất Hủ Tông thay thế?

Vân Thủy Tại Thiên tiếp tục nói: "Thật ra thì lúc trước, Diệp môn chủ và Đao Ma từng chiến một trận, các đây không lâu. Trận đại chiến đó hết sức kịch liệt, Diệp môn chủ cũng được như nguyện, đột phá đến nửa bước Thiên Vô Cấm trong chiến đấu, nhưng cuối cùng vẫn bại bởi Đao Ma, đồng thời không biết tung tích."

“Lâm trận đột phá, mặc dù không thể lập tức phát huy ra lực lượng chân chính của nửa bước Thiên Vô Cấm nhưng so với Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thì lực lượng hai bên khác biệt như ngày và đêm. Đao Ma còn thắng?”

Vụ Đô cau mày, trong lúc nhất thời quên đi lửa giận trong lòng, chỉ còn lại khó hiểu về một trận chiến giữa Đao Ma và Diệp Vu Bình.

Vân Thủy Tại Thiên gật gật đầu, nói: “Sự thật chính là như thế, Đao Ma thắng, còn Diệp Vu Bình chết hay không thì không biết được. Nhưng mà nếu không chết thì nàng đã xuất hiện rồi. Bây giờ Hồng Diệp Môn biến thành như vậy mà nàng cũng không xuất hiện, chắc là chết rồi. Vụ Đô tiền bối, thật ra thì có một câu trước đó ta đã muốn nói, thật ra thì Bất Hủ Tông không phải do Đao Ma khai sáng, Đao Ma cũng mới gia nhập Bất Hủ Tông gần đây thôi. Cũng vì gia nhập Bất Hủ Tông nên thực lực của hắn mới trở nên khủng bố đến mức ngay cả khi Diệp Vu Bình đột phá đến nửa bước Thiên Vô Cấm cũng không thắng nổi.”

Đương nhiên, một câu cuối cùng Vân Thủy Tại Thiên chỉ phỏng đoán thôi.

Thế nhưng Vân Thủy Tại Thiên cảm thấy suy đoán như vậy không phải là không có đạo lý.

Bởi vì lúc trước hắn chưa nghe nói có nhân vật yêu nghiệt nào có thể vượt qua khoảng cách lớn giữa Địa Vô Cấm Thượng Cảnh và nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nếu là Thông Huyền Cảnh.

Thần Huyền Cảnh.

Có lẽ còn có thể.

Nhưng đã đến cấp Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, người nào cũng biết, cho dù là cùng cảnh thì mạnh yếu cũng rất rõ ràng.

Chứ đừng nói chi là chênh lệch tới một cảnh giới.

Mặc dù Đao Ma mạnh nhưng bàn về tư chất thì Vân Thủy Tại Thiên không cho rằng Đao Ma có thể vượt qua cảnh giới trước mắt mà thắng được Diệp Vu Bình.

Nếu đã như vậy thì chỉ có một khả năng.

Bất Hủ Tông dạy!

Giống như những đệ tử tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng bây giờ vậy, bọn họ chỉ gia nhập Bất Hủ Tông mấy tháng ngắn ngủi thì gần như mỗi người đều tăng lên một cảnh giới, từ nửa bước Trấn Nhạc bước vào Trấn Nhạc Cảnh, sau đó thậm chí còn có thể vượt một cảnh giới chiến thắng đối thủ.

Cái này không phải là công lao của Bất Hủ Tông?

Nghe Vân Thủy Tại Thiên giải thích lí do, Vụ Đô rơi vào trong trầm tư, chút nghi ngờ trong lòng như củi khô bị nhóm lửa.

"Bất Hủ Tông này có lai lịch ra sao?"

Vân Thủy Tại Thiên yên lặng cười một tiếng, nói: "Vụ Đô tiền bối, ngài hỏi như vậy là đang làm khó ta, lai lịch của Bất Hủ Tông thì đừng nói ta, ngay cả Vực Chủ Phủ cũng không biết. Ta chỉ có thể nói cho ngài là sau lưng Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm."

"Thiên Vô Cấm?"

Vụ Đô ngạc nhiên.

Sau lưng Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm?

Sao có thể như vậy được?

Nếu có cường giả Thiên Vô Cấm đứng sau lưng, tại sao Bất Hủ Tông lại chọn lập tông môn ở trong góc nhỏ như Hồng Vực?

Do chỗ này yếu?

Hay do chỗ này không phồn hoa?

Vân Thủy Tại Thiên biết chỉ cần nói đến thế thôi, cũng không có tiếp tục nói thêm cái gì: "Vụ Đô tiền bối, bây giờ đã biết rõ tại sao vừa rồi ta khuyên ngài đừng tức giận chứ?"

Vụ Đô gật đầu.

Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nói cái gì.

Đúng vậy.

Nàng tức giận thì có làm được cái gì?

Nếu như Bất Hủ Tông ủng hộ Quân Thiên Nhất Cố, cho dù sau này nàng trở về Vực Chủ Phủ, dùng mạng đi tố cáo Quân Thiên Nhất Cố thì cũng không rung chuyển được Quân Thiên Nhất Cố một chút nào.

Dù sao địa vị của một cái thế lực lục tinh, dù cho ở trước mặt Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực thì địa vị của nó cũng bình đẳng với Vực Chủ Phủ.

Chỉ với điểm này thì vừa rồi Quân Thiên Nhất Cố không để ý tới nàng cũng là chuyện đương nhiên.

"Một vị cường giả Thiên Vô Cấm mạnh mẽ, sao lại lập tông ở chỗ như Hồng Vực này? Xem ra sau khi trở về phải lập tức bẩm báo cho Đại Vực Chủ."

Cường giả Thiên Vô Cấm xây tông ở Nguyên Dương Vực, việc này không thể coi thường.

Vụ Đô lẩm bẩm một câu, sau đó không nói gì nữa.

Lẳng lặng ngồi, sau đó đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn bên cạnh vài lần, nhìn chằm chằm Âm Dương Nhị Lão.

"Đều qua đây ngồi!"

Âm Dương Nhị Lão giật mình, vội vàng dẫn theo người mình khúm núm dịch qua một bên, để trống chỗ cũ.

Chỗ trống ra, Vụ Đô dẫn người mình nhường lại vị trí trung tâm.

Dù sao có Bất Hủ Tông, nàng đâu dám ngồi ở vị trí đó.

Trước mặt một thế lực lục tinh, thân phận giám sát của nàng có chút tầm thường.

Khi chuyển vị trí, Vụ Đô không khỏi chuyển tầm mắt tới hướng Bất Hủ Tông, nàng muốn xem có bao nhiêu người của Bất Hủ Tông tới.

Xem thử xem thế lực lục tinh mới thành lập này có gì đặc biệt?

Thần Huyền Cảnh?

Trấn Nhạc Cảnh?

Nửa bước Địa Vô Cấm?

Sao lại có thể như vậy?

Mới đầu, nhìn mấy người đằng trước, Vụ Đô cảm thấy có thể là do Bất Hủ Tông vừa mới thành lập, căn cơ cạn là chuyện bình thường.

【VIP】 Người Long gia nhất định phải tới

Nhưng mà nhìn thêm mấy lần, nàng ngẩn ra.

Nàng nhìn thấy hai người.

Long Kha!

Long Nguyệt!

Hai vị thiên kim của gia chủ bây giờ của thế lực lục tinh Long gia!

"Long…"

Vụ Đô nhất thời nghẹn lời.

Nội tình của Bất Hủ Tông này cũng quá sâu chứ.

…

Bên ngoài Thế Không Giới.

Ôn Bình hóa thành kinh hồng bay ra khỏi Thế Không Giới, sau đó Quân Thiên Nhất Cố theo sát phía sau.

"Ôn tông chủ, đi đến đó."

Quân Thiên Nhất Cố chỉ một sườn đồi không người cách Thế Không Giới không xa.

Ôn Bình lắc đầu, nói: "Nếu còn có nửa canh giờ thì đi Bất Hủ Tông nói chuyện đi, thuận tiện uống chén trà."

"Đi Bất Hủ Tông?"

Quân Thiên Nhất Cố ngây ra một lúc.

Khoảng cách từ chỗ này tới dãy núi Tinh Kiếm Sơn nói ít cũng có nửa tháng lộ trình.

Đi kiểu gì?

Vừa mới sinh lòng khó hiểu thì một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống.

Khi Quân Thiên Nhất Cố mở mắt ra lại thì phát hiện mình đã ở một chỗ khác.

Đương nhiên không phải là bên ngoài Thế Không Giới.

“Đi theo ta.”

Ôn Bình cất bước đi ra khỏi truyền tống trận, sau đó đi về phía phòng bếp.

Cho dù có không tin nhưng Quân Thiên Nhất Cố vẫn ngạc nhiên hỏi thăm: “Ôn tông chủ, đây là Bất Hủ Tông?”

“Đúng.”

Ôn Bình đáp một câu, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi được Ôn Bình xác nhận, trong lòng Quân Thiên Nhất Cố kinh hãi như là sóng lớn, từng đợt nối tiếp nhau.

Chỉ trong thoáng chốc mà đã từ bên ngoài Thế Không Giới đi tới dãy núi Tinh Kiếm Sơn!

Bất Hủ Tông, rốt cuộc còn có bao nhiêu thủ đoạn nữa?

Như Truyền Âm Thạch.

Như Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù.

Như ma pháp vân vân.

Những vật này, phàm là công khai một thứ thì đều có thể khiến cho thế giới này chấn động.

“Đoán đúng!”

Trong lòng Quân Thiên Nhất Cố lập tức mừng như điên.

Đi theo Bất Hủ Tông, có thịt ăn!

Tương lai có hi vọng!

Theo Ôn Bình đi vào một cổ đình bên ngoài phòng bếp, Quân Thiên Nhất Cố cũng không có vội vã ngồi, bởi vì Ôn Bình còn chưa ngồi.

“Ngồi đi.”

Cho đến khi Ôn Bình mở miệng thì Quân Thiên Nhất Cố mới ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Quân Thiên Nhất Cố lập tức cầm ấm trà lên, rót cho Ôn Bình một ly trà trước.

Tư thái thấp, so với trước đó thì khác biệt như ngày và đêm.

Ôn Bình dò xét Quân Thiên Nhất Cố, sau đó nói ngay vào điểm chính: "Nếu như hợp tác, không biết Vực Chủ có thể trả ra cái giá gì khiến cho ta động lòng?"

"Có!"

Quân Thiên Nhất Cố không cần nghĩ ngợi.

Trước khi hắn tới thì hắn đã suy nghĩ kĩ.

Hắn hiểu, bây giờ là mình muốn cầu cạnh Bất Hủ Tông, cho nên không lấy ra chút đồ đủ để làm cho người ta động lòng thì chắc chắn là không hợp tác được.

Mấy thứ khác như bạch tinh đồ đồ thì chắc chắn là Bất Hủ Tông không thiếu, cho nên nhất định phải lấy ra thứ mà Bất Hủ Tông không thể từ chối.

"Đó chính là ta!"

Hồng Vực này, còn có thứ gì có giá trị cao hơn hắn?

Có thứ gì còn có giá trị hơn Vực Chủ Phủ?

Không đợi Ôn Bình nói tiếp, Quân Thiên Nhất Cố còn nói thêm: "Có ta hiệu lực cho Bất Hủ Tông, tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại cho Bất Hủ Tông. Như Bất Hủ Nhật báo, nếu như phía trên có con dấu của ta, Bất Hủ Nhật báo sẽ tuyệt đối không gặp trở ngại gì khi truyền bá ở Hồng Vực. Hơn nữa ta còn có thể lấy được con dấu của Đại Vực Chủ cho Ôn tông chủ, để cho Bất Hủ Nhật báo có thể hợp pháp truyền bá trong toàn bộ Nguyên Dương Vực."

"Vậy ngươi muốn cái gì?"

Nói thật, những gì Quân Thiên Nhất Cố nói chính là những gì hắn muốn.

Hắn muốn tương lai Tẫn Tri Lâu không bị trở ngại chút nào ở Nguyên Dương Vực, từ đó nhanh chóng thay đổi cái thế giới

này, để cho người ta chân không bước ra khỏi nhà mà vẫn biết rõ chuyện thiên hạ.

Nhưng mà từ đầu tới cuối biểu cảm của Ôn Bình vẫn bình tĩnh, không lộ ra chút động lòng nào.

Quân Thiên Nhất Cố nghe xong thì vội nói: "Chỉ cần Ôn tông chủ có thể giao Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù đó cho ta bán là được. Tứ Tuyền là được, dĩ nhiên, nếu như Ôn tông chủ chịu lấy ra Ngũ Tuyền thì Quân Thiên Nhất Cố ta cam đoan có thể bán nó với cái giá trên trời!"

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù đã đủ khiến cho cường giả Thiên Vô Cấm cũng điên cuồng, cho nên Quân Thiên Nhất Cố cảm thấy mình có rất nhiều cách để bán được nó với một cái giá trên trời.

"Hơn nữa, có ta bán Tuyền Qua Đồ cho ngài, như vậy người đến mua tuyệt đối đều là nhân vật lớn trong U Quốc, Bất Hủ Tông có thể dễ dàng leo lên thần đàn. Bây giờ kỹ nghệ Tuyền Qua Đồ đứng thứ nhất ở U Quốc là Thiên Tượng Môn, nhưng có ta xử lý cho ngài, như vậy tên tuổi đệ nhất này chắc chắn sẽ nhanh chóng thuộc về Bất Hủ Tông! Đến lúc đó, toàn bộ Triều Thiên Hạp, cho dù là ai thì đều cũng sẽ vì mua được một tấm Tuyền Qua Đồ của quý tông mà phí hết tâm tư."

Quân Thiên Nhất Cố thao thao bất tuyệt nói một đống, sau khi nói xong thì lập tức nhìn chằm chằm Ôn Bình, chờ mong có thể nhìn thấy được chút biến hóa trên mặt Ôn Bình.

Vui vẻ.

Xúc động.

Nhếch miệng mỉm cười cũng được.

Nhưng mà Ôn Bình vẫn bất động thanh sắc, chỉ lạnh nhạt trả lời một câu: "Nói thật, danh hiệu đệ nhất mà ngươi nói, ta không có hứng thú gì, hơn nữa cho dù là bây giờ hay là tương lai thì Bất Hủ Tông đều sẽ không bán một lượng lớn Tuyền Qua Đồ ra. Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, ta một năm chỉ xuất ra năm tấm, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ một năm chỉ có thể lấy ra một tấm. Tổng cộng sáu tấm Tuyền Qua Đồ, có thể bán bao

nhiêu bạch tinh đó là chuyện của ngươi, nhưng ta có một yêu cầu, đó là chỉ được bán dưới hình thức bán đấu giá!”

“Ôn tông chủ, tại sao lại như vậy? Nếu như có cường giả Thiên Vô Cấm cầu mua, chúng ta bán cho hắn một tấm, hắn sẽ thiếu nợ chúng ta một cái nhân tình, cho dù là với Bất Hủ Tông hay với Ôn tông chủ ngài thì đều là một chuyện tốt.” Quân Thiên Nhất Cố có chút không hiểu.

Ôn Bình cũng không có giải thích mà hỏi ngược lại: “Khó?”

“Không không không!”

Quân Thiên Nhất Cố vội vàng lắc đầu.

Mặc kệ nó.

Đấu giá thì đấu giá đi.

Để cho… những nhân tình này gặp quỷ đi thôi.

【VIP】 Bất Hủ Tông lại thu người

Ôn Bình lại nói: “Nếu không có độ khó, vậy sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, ngươi đi tìm Trần Hiết, hắn sẽ giao Tuyền Qua Đồ cho ngươi. Đến lúc đó ta cho ngươi một tháng để cử hành cuộc bán đấu giá này, ai cũng có thể không đến, nhưng người của Long gia nhất định phải có mặt!”

“Người của Long gia?”

Quân Thiên Nhất Cố có chút không hiểu.

Hắn đã nghĩ kỹ chưa.

Nếu như người của Long gia muốn làm mình, như vậy thì sau này Tuyền Qua Đồ ai cũng có tư cách mua, nhưng chỉ có người của Long gia không có.

Trừ phi cường giả Thiên Vô Cấm của Long gia tự mình tìm đến, như vậy thì hắn có thể nể tình, cho phép hắn tham gia buổi đấu giá.

Nhưng mà bây giờ Ôn Bình lại điểm danh muốn Long gia tới tham gia.

Vì cái gì?

Ôn Bình vẫn không nói rõ lí do: “Ngươi không cần biết nguyên nhân, ngươi chỉ cần biết, ta muốn người Long gia nhất định phải có mặt.”

Dứt lời, Ôn Bình đứng dậy.

Hắn nhớ tới mẫu thân.

Nhớ tới phụ thân.

Mặc dù có Long Dã chăm sóc, tình cảnh của hai người bây giờ đều rất tốt nhưng suy cho cùng thì vẫn là sống ở dưới cái bóng Long gia.

Trước đó không có năng lực cứu bọn họ từ trong bóng tối ra, bây giờ hắn có năng lực như thế, cũng đến lúc nên tiếp xúc với Long gia một chút.

“Nếu Ôn tông chủ yêu cầu như thế, ta đây nhất định làm được. Chỉ cần thả ra tin tức Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, người Long gia nhất định sẽ tới. Nếu như bọn họ không đến, ta có rất nhiều cách để cho bọn họ tới!” Quân Thiên Nhất Cố cam đoan.

“Trừ cái đó ra, ngươi mau giải quyết vấn đề Bất Hủ Nhật báo đi, ta muốn Bất Hủ Nhật báo nhanh chóng hợp pháp truyền bá ở toàn bộ Nguyên Dương Vực.”

“Xin Ôn tông chủ yên tâm, ta sẽ lập tức viết thư cho Đại Vực Chủ, dùng cách nhanh nhất để cho Đại Vực Chủ đóng dấu cho Bất Hủ Nhật báo.”

“Hi vọng ngươi làm nhanh chứ không phải để chúng ta chờ mấy tháng.”

“Xin Ôn tông chủ yên tâm, nửa tháng! Sau nửa tháng nhất định sẽ có kết quả.”

“Nếu làm hỏng một chuyện hoặc là chậm một chuyện trong số này, như vậy thì sự hợp tác của chúng ta sẽ kết thúc. Bởi vì Bất Hủ Tông chỉ tìm người đáng tin cậy hợp tác.” Ôn Bình cảm thấy cần phải cảnh cáo Quân Thiên Nhất Cố một cái, để cho Quân Thiên Nhất Cố luôn có cảm giác nguy hiểm, bởi vì nếu như Quân Thiên Nhất Cố không cảm thấy nguy hiểm thì sẽ không làm việc hết sức.

“Xin Ôn tông chủ yên tâm! Lát nữa ta sẽ sai Kim Bất Tam cầm con dấu của ta đi tìm Trần Hiết lâu chủ, lập tức đóng dấu cho Bất Hủ Nhật báo, đồng ý cho nó hợp pháp truyền bá ở Hồng Vực trước. Nếu có người quấy nhiễu thì xử theo tội chống lại luật pháp U Quốc! Bên phía Đại Vực Chủ, ta lập tức sai Hãn Ly đi xử lý chuyện này, cam đoan dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết.”

Quân Thiên Nhất Cố vội vàng đứng lên, cao giọng cam đoan.

Được Quân Thiên Nhất Cố cam đoan, Ôn Bình cũng không có nói gì nữa.

Chuyện gì cũng phải làm từ từ.

Nếu Quân Thiên Nhất Cố đã làm việc cho hắn, sau này có chuyện gì thì sai hắn làm là được, không cần phải nói hết trong ngày hôm nay.

"Uống xong chén trà này, chúng ta trở lại Đăng Thiên Nguyên đi." Ôn Bình lại ngồi xuống, nâng chung trà lên nhấp một miếng.

Quân Thiên Nhất Cố cũng vui vẻ ra mặt ngồi xuống.

Có Bất Hủ Tông giúp đỡ, hắn sẽ không gặp rắc rối gì ở chỗ Đại Vực Chủ.

Cho dù Long Quyết của Long gia đó tố cáo như thế nào đi nữa thì cũng không có tác dụng gì.

Hắn đã nghĩ kỹ, nếu Ôn tông chủ nhất định phải muốn người của Long gia tới tham gia buổi đấu giá, như vậy thì hắn phải dụ dỗ Long Quyết đó tới.

Khiến cho Long Quyết khó chịu một phen.

Tố cáo hắn?

Cho dù là người của Long gia cũng không được!

Thế Không Giới.

Oanh.

Nương theo lấy một tiếng vang thật lớn, vị trí ở giữa Vô Sinh Triều bắn ra một mảnh quang mang thất thải. Quang mang thất thải này khuếch tán ra bốn phương tám hướng Vô Sinh Triều, lan tràn ròng rã năm mươi dặm mới rơi xuống, đâm đầu thẳng vào trong lòng đất, hình thành một quang tráo.

Sau khi quang tráo hình thành, dần dần hóa thành trong suốt. Toàn bộ thiên kiêu tham dự trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng đều bị quang tráo này bao phủ ở bên trong.

Cũng đúng lúc này, trong Thế Không Giới bạo phát ra tiếng hò hét như núi kêu biển gầm.

"Bắt đầu!"

"Cuối cùng cũng bắt đầu!"

"Đại ca, cố gắng lên!"

“Đây cũng là lần Thất Vực Đăng Thiên Bảng được mọi người mong đợi nhất ở Hồng Vực. Rốt cuộc thì tám mươi người của Bất Hủ Tông có thể bắt được top một trăm Hồng Vực hay không?”

“Đệ nhất Hồng Vực chắc chắn là Vân Liêu Bất Hủ Tông, nhưng top một trăm Hồng Vực, Bất Hủ Tông muốn lấy tám mươi thì phải hỏi toàn bộ người trong Hồng Vực có đồng ý hay không!”

Trên bầu trời, nhóm người đang ngồi quan sát trên đỉnh Vô Sinh Triều dồn dập đứng dậy, nhiệt liệt nghênh đón trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu.

Quân Thiên Nhất Cố cũng vội vàng đi về Thế Không Giới, thân làm Vực Chủ, hắn phải nhiệt liệt giảng một bài phát biểu kích động nhân tâm.

Đồng thời tuyên đọc ban thưởng dành cho top một trăm, top một ngàn, và top mười ngàn Hồng Vực.

Tiến vào mười ngàn, ban thưởng chỉ là một ít công pháp và mạch thuật, mặc dù ban thưởng phong phú nhưng cũng chỉ như thế.

Vào một ngàn, ban thưởng nước lên thì thuyền lên.

Top một ngàn, không chỉ có thể lấy được công pháp và mạch thuật, còn có thể tham dự khâu cuối cùng là chọn sư, có thể bị cường giả Địa Vô Cấm chọn làm đệ tử, trở thành đệ tử thân truyền của cường giả Địa Vô Cấm.

Phần thưởng này đủ khiến cho vô số người điên cuồng.

Dù sao có một vị lão sư mạnh mẽ, đồng thời cũng ưu tú thì sẽ có tác dụng cực kỳ mấu chốt trên con đường tu hành của mỗi người.

Còn top một trăm, phần thưởng càng khủng bố hơn.

Không chỉ có thể lấy được công pháp và mạch thuật với lựa chọn một vị Địa Vô Cấm Trung Cảnh hoặc là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh làm lão sư mà còn có thể đại biểu Hồng Vực tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực, đi tới thế giới rộng lớn hơn.

Đương nhiên, người top một trăm có thể từ chối cường giả Địa Vô Cấm thu làm đệ tử, chỉ cần hắn có tự tin có thể lấy được một cái thành tích tốt trong chiến đấu ở Nguyên Dương Vực. Bởi vì đến Nguyên Dương Vực, chỉ cần ngươi đủ xuất sắc thì có thể được cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm coi trọng.

【VIP】 Bất Hủ Tông lại thu người (2)

Nếu ngươi có thể lực áp quần hùng, như vậy thì rất có thể sẽ được cường giả Thiên Vô Cấm ưu ái. Trước đây Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng không thiếu người may mắn như vậy.

Sau khi đọc xong ban thưởng, chiến đấu cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng nên bắt đầu ngay, nhưng mà Quân Thiên Nhất Cố lại quay đầu lại, nịnh hót hỏi: "Ôn tông chủ, ngài có gì muốn nói không?"

Một chữ ngài vừa ra, mọi người đều sửng sốt một chút.

Vân Thủy Tại Thiên, Âm Dương Nhị Lão và Vụ Đô đó cũng kinh hãi.

Nhưng mà nghĩ đến nội tình và thực lực của Bất Hủ Tông, Vực Chủ tôn xưng Ôn tông chủ là ngài cũng không có gì không ổn.

Chỉ là bọn họ không ngờ Vực Chủ sẽ khiêm tốn như vậy.

Ôn Bình cũng không muốn nói gì, nhưng mà Quân Thiên Nhất Cố lại hỏi như vậy, Ôn Bình cảm thấy cũng đến lúc thu thêm chút người: "Nếu có thể tiến vào top một trăm thì có thể vào Sư Đạo Mê Cục sớm, nếu có thể thông qua khảo nghiệm của Sư Đạo Mê Cục, sau ngày hôm đó trở đi, sẽ là đệ tử Bất Hủ Tông."

"Ôn tông chủ, ngài chắc chắn chứ?"

Quân Thiên Nhất Cố ngạc nhiên xác nhận lại.

Nếu là những thế lực khác nói như vậy thì không có sức hấp dẫn gì, dù sao chỉ cần không phải đệ tử thân truyền của trưởng lão Địa Vô Cấm gì gì đó thì đều không có sức hấp dẫn với đám yêu nghiệt đỉnh tiêm Hồng Vực này.

Nhưng mà Bất Hủ Tông không giống.

Khi Quân Thiên Nhất Cố lặp lại lời Ôn Bình, tất cả người xem trên bầu trời đều sôi trào.

“Mở Sư Đạo Mê Cục sớm cho thiên kiêu tiến vào top một trăm, phần thưởng này của Bất Hủ Tông cũng quá phong phú, xem ra khâu chọn sư năm nay không có gì đáng xem rồi.”

“Bây giờ đám thiên kiêu được chứng kiếm thực lực của đệ tử của Bất Hủ Tông, muốn gia nhập Bất Hủ Tông cơn hơn là trở thành đệ tử của một cường giả Địa Vô Cấm. Trước đó Bất Hủ Tông cũng không thu đệ tử, cho nên bọn họ cũng không nghĩ nhiều. Bây giờ Bất Hủ Tông chịu mở Sư Đạo Mê Cục sớm cho bọn họ, chỉ sợ không ai trong số bọn họ chịu làm đệ tử của cường giả Địa Vô Cấm.”

“Làm đệ tử của cường giả Địa Vô Cấm có thể tu luyện ma pháp không? Có thể tăng phẩm cấp mạch thuật lên một thậm chí là hai cấp không? Thậm chí trong thời gian ngắn tu luyện tới bí thuật… không, là tu luyện tới cảnh giới tạo cực, thậm chí là hóa cảnh không? Mấy chuyện này, làm đệ tử của cường giả Địa Vô Cấm không làm được.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, trong giọng nói đều tràn đầy hâm mộ.

Khi bọn họ hâm mộ thì rất nhiều thiên kiêu bên dưới Vô Sinh Triều đều trở nên cuồng nhiệt.

Đương nhiên, đa số là thiên kiêu không có tông môn.

Thiên kiêu có tông môn thì bọn họ cũng không để ý lắm, dù sao thì bọn họ cũng không thể nào rời khỏi tông môn gia nhập Bất Hủ Tông.

Nhưng mà tử đệ của những gia tộc khác thì cả đám đều cực kỳ cuồng nhiệt nhìn xung quanh, nhìn mấy người xung quanh mình, muốn cướp lấy tích phân của bọn họ.

Ôn Bình ban thưởng như thế này, không thể nghi ngờ là khiến cho chiến đấu cuối cùng vốn đã tàn khốc giờ càng thêm điên cuồng.

“Bắt đầu!”

Nương theo Quân Thiên Nhất Cố tuyên bố.

Vô Sinh Triều lại thay đổi, phần dưới Vô Sinh Triều, bốn phương tám hướng đồng thời mở ra trên trăm cái cửa, trong

mỗi một cái cửa đều đen kịt một mảnh, nhưng trong đó lại tràn ngập tiếng rống giận dữ của yêu vật, còn tiếng tiếng va chạm.

Giờ khắc này, mấy vạn người tham gia chiến đấu cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng đều loạn lên, đồng thời bắt đầu tản ra bốn phía.

Đa số đều vọt tới biên giới Vô Sinh Triều, nơi có quang tráo, chỉ vì không để cho lần trùng kích đầu tiên của thú triều trùng kích đến bọn họ.

"Tất cả chớ động."

Vân Liêu quát bảo các đệ tử Bất Hủ Tông ngưng lại, để cho mọi người đều ở khu vực đầu thú triều.

Đứng ở chỗ này thì sẽ bị thú triều trùng kích trước nhất!

Dưới ánh mắt của mọi người, người của Âm Dương gia, Hiên Đình Các đều chậm rãi lui về sau, cũng không dám đứng ở trước thú triều.

"Người của Bất Hủ Tông muốn làm gì?"

"Ngay từ đầu thì đã trực diện với thú triều, không phải bọn họ phải kiên trì đến cuối sao?"

"Ngươi còn có tâm tư quản bọn họ, nghĩ cách làm sao sống sót trong trận chiến này trước đi. Top một trăm Hồng Vực có thể vào Sư Đạo Mê Cục, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm tích phân của chúng ta đây."

Mọi người ngươi một lời ta một câu, lần lượt thối lui.

Hãn Uy của Hiên Đình Các, Độc Đoạn Phong của Âm Dương gia, hai người cũng đang lui về phía sau, vừa lui vừa nhìn nhau, trong mắt đều mang sát ý.

"Độc Đoạn Phong, không phải ngươi tự xưng là trong Hồng Vực không có mấy người là đối thủ của ngươi sao? Sao vừa mới bắt đầu thì ngươi đã lui về sau rồi?"

Hãn Uy khẽ trào phúng một câu.

Độc Đoạn Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu ngươi dám ở xung quanh Vân Liêu thì ngươi cũng đừng lui. Nói chuyện

mạnh miệng không ai bằng, lui cũng nhanh không ai bằng.”

Hai người dứt lời, đồng thời nhìn về phía Vân Liêu.

Sau đó lần lượt lui một hai dặm đường mới ngừng lại.

Chỗ này vẫn là tuyến ngoài cùng khi thú triều trùng kích, nhưng cách Vân Liêu một khoảng cách.

Mặc dù ngoài miệng hai người không nói nhưng trong lòng đều không dám tới gần Vân Liêu.

Đột ngột.

Đại địa rung động.

Tiếng ngàn ngàn vạn vạn yêu vật lao nhanh vang lên.

Tất cả mọi người định thần nhìn lại thì thấy ngàn vạn yêu vật lao ra khỏi Vô Sinh Triều, vọt tới bốn phương tám hướng.

“Chuẩn bị!”

“Chuẩn bị!”

Nương theo mệnh lệnh của Hãn Uy và Độc Đoạn Phong, Hiên Đình Các và Âm Dương gia với những người còn lại đều mở mạch môn ra, chuẩn bị sẵn sàng đón địch.

Chỉ có Vân Liêu không giống.

“Tất cả mọi người tản ra, sau khi tản ra thì không nên mở mạch môn ra, nhớ lấy, mỗi người đừng tới quá gần, tránh cho Vô Sinh Triều nghĩ nhầm là các ngươi hợp tác với nhau.”

“Rõ!”

“Vâng, Vân trưởng lão!”

Tám mươi người bắt đầu khuếch tán ra, mỗi người cách xa nhau mười trượng.

【VIP】 Thú triều đột kích

Đỉnh Vô Sinh Triều, từ khi Vụ Đô biết nội tình mạnh mẽ của Bất Hủ Tông thì bắt đầu quan tâm tới Bất Hủ Tông nhiều hơn.

Bây giờ thấy người của Bất Hủ Tông đều đứng ở đoạn trước thú triều trùng kích, mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc nhưng không nghĩ nhiều.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Vân Liêu thì có chút không hiểu.

"Thần Huyền Cảnh?"

Thần Huyền Cảnh cũng có thể tham gia chiến đấu cuối cùng?

Đi cửa sao?

Âm Dương Nhị Lão ngồi ở bên cạnh nhìn ra Vụ Đô không hiểu, vội nói: "Vụ Đô tiền bối, ngài đừng nhìn Vân Liêu chỉ có Thần Huyền Cảnh, thế nhưng thật ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng Hồng Vực lần này, đệ nhất chắc chắn là hắn, không ai có thể tranh tài với hắn."

"Hắn chỉ mới Thần Huyền Cảnh, sao có thể?"

Vụ Đô càng không hiểu.

Đệ nhất Hồng Vực chắc chắn là hắn?

Dựa vào cái gì?

Âm Dương Nhị Lão tiếp tục giải thích: "Bởi vì Vân Liêu tu hành hoàn toàn không phải mạch môn mà là một loại tên là ma pháp. Ngài xem tiếp sẽ biết."

"Ma pháp?"

Trên mặt Vụ Đô tràn đầy nghi hoặc, sau đó dời tầm mắt khỏi Âm Dương Nhị Lão, chăm chú nhìn Vân Liêu sắp nghênh đón thú triều trùng kích phía dưới.

Sau một khắc.

Thú triều tới gần!

Chỉ thấy Vân Liêu móc ra một cây côn gỗ, sau đó trong miệng bắt đầu nói lẩm bẩm, trong khoảnh khắc thì có ngàn vạn đạo ánh bạc sinh ra.

Sau khi ánh bạc hiện rõ, Vụ Đô thấy được diện mạo của bọn chúng lại là ngàn vạn kiếm!

Hắn là kiếm tu?

Nhưng mà tại sao kiếm tu không sử dụng kiếm mà dùng gậy gỗ?

Hơn nữa còn không mở mạch môn ra.

Chẳng lẽ cái này là ma pháp?

Nương theo ngàn ngàn vạn vạn yêu vật tới gần, Phong Bạo Kiếm Trận bắt đầu phát uy, vô tình ngược sát toàn bộ yêu vật dám tới.

Đợt thú triều thứ nhất, cảnh giới của yêu vật đều không cao, chỉ là cảnh giới Thần Huyền, cho nên Phong Bạo Kiếm Trận chỉ luân phiên công kích một lần thì đã giết chết được mấy ngàn yêu vật, chỉ để lại linh linh toái toái hai ba ngàn yêu vật xông tới người phía sau.

Chỉ hai ba ngàn mà thôi, hoàn toàn không đủ mấy vạn người sau lưng nhét kẽ răng, cho nên trong khoảnh khắc, đợt thú triều thứ nhất đã bị tiêu diệt.

Vụ Đô cứ lẳng lặng mà nhìn như vậy, nàng biết mấy đợt thú triều đầu cũng chỉ là dưa cải khai vị, một lần duy nhất diệt sát mấy ngàn, làm được như vậy cũng không lạ.

Không ít người làm được.

Khó khăn thực sự là sau này.

Rất nhanh, đợt thú triều thứ hai đột kích.

Đợt thú triều thứ hai, thực lực tổng hợp được tăng phúc trên phạm vi lớn, mỗi một con yêu vật thực lực đều là Thần Huyền Thượng Cảnh.

Nhưng mà khi Phong Bạo Kiếm Trận hạ xuống thì vẫn là hiệu quả như lúc nãy.

Trong khoảnh khắc, mấy ngàn con yêu vật bị Phong Bạo Kiếm Trận xoắn nát.

Theo sau đó chính là đợt thứ ba.

Đợt thú triều thứ ba thực lực tổng hợp đã đạt đến nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, đồng thời số lượng tăng lên gấp bội.

Ba vạn con!

Thấy cảnh này, Vụ Đô lẩm bẩm một câu: "Nếu như kiếm trận đó còn có thể duy nhất một lần giết mấy ngàn con yêu vật, vậy thì cái gọi là ma pháp này đúng là bất phàm."

Duy nhất một lần giải quyết mấy ngàn con yêu vật nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, theo nàng biết thì chỉ có một hai người trong lịch sử Vô Sinh Triều làm được như vậy.

Đều không ngoại lệ, một hai người đó đều đạt đến cảnh giới như nàng, xưng hùng một phương!

Ngay lúc Vụ Đô vừa dứt lời, Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu lại nổi lên, vô số kiếm quang không ngừng lướt về phía thú triều đang lao tới.

Một kiếm giết một yêu vật.

Mỗi đạo kiếm quang hạ xuống thì nhất định sẽ có một yêu vật chết đi.

Phạm vi ngàn trượng, không một yêu vật còn sống.

Thấy cảnh này, Vụ Đô nhịn không được kinh hãi nói: "Cái này là ma pháp sao? Vậy mà có thể để cho chỉ là một người tu hành Thần Huyền Cảnh bộc phát ra được lực lượng sánh ngang Trấn Nhạc Thượng Cảnh."

"Vụ Đô tiền bối, nếu như ngài xem mấy trận tranh tài trước đó của Vân Liêu thì có thể biết được đây chỉ là dưa cải khai vị mà thôi."

Âm Dương Nhị Lão nhìn Vân Liêu, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

Đương nhiên, còn có một chút bất đắc dĩ.

Vân Liêu xuất hiện khiến cho Âm Dương gia hoàn toàn mất hết khả năng tranh đệ nhất.

Vụ Đô cũng nhịn không được hỏi: "Trước đó xảy ra chuyện gì?"

Âm Dương Nhị Lão bất đắc dĩ nói: "Chẳng lẽ ngài không cảm thấy Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, yêu nghiệt trên Trấn Nhạc Cảnh hơi ít sao?"

"Ngươi nói như vậy… tại sao lại ít như vậy?"

Vụ Đô nhìn tất cả mọi người.

Phát hiện chỉ có ba bốn người.

Cả một cái Hồng Vực to lớn, không nên chỉ có ba bốn người như vậy chứ?

Âm Dương Nhị Lão cảm thán: "Đó là vì đã bị Vân Liêu giết hơn phân nửa khi đấu bán kết."

"Chuyện này…"

Vụ Đô nghẹn lời, nhịn không được lại dời tầm mắt nhìn Vân Liêu.

Còn chưa vào trận chung kết thì đã chết nhiều thiên kiêu yêu nghiệt như thế, đây là lần đầu tiên có chuyện như vậy xảy ra trong Thất Vực Đăng Thiên Bảng của Hồng Vực.

Thấy Vụ Đô nghẹn lời, Âm Dương Nhị Lão cũng không có tiếp tục nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng quan sát các đệ tử Âm Dương gia.

Cuối cùng, tầm mắt vẫn rơi vào trên người Vân Liêu.

Hết cách rồi, Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu thực sự quá chói mắt.

Kiếm trận rơi xuống, thú triều sụp đổ.

Nhưng mà Vân Liêu còn không có động tác khác, chỉ bảo vệ trước mặt đệ tử của Bất Hủ Tông.

Ngược lại, những người khác thì từng người tự chiến, triển khai chém giết sinh tử với yêu vật.

Mặc dù thú triều đều là yêu vật nửa bước Trấn Nhạc nhưng bởi vì mỗi một con yêu vật đều không sợ sinh tử cho nên dù là Trấn Nhạc Cảnh thì ứng phó cũng rất gian nan.

Bởi vì muốn giết chết yêu vật thấy chết không sờn thậm chí có can đảm đồng quy vu tận, đồng thời còn phải bảo tồn lực lượng của mình, cố hết sức không để cho mình bị thương ảnh hưởng đến kế hoạch sau này là một chuyện rất khó.

Ròng rã ba canh giờ, cuối cùng đợt thú triều thứ ba cũng bị dọn dẹp sạch sẽ.

Toàn bộ yêu vật bị giết chết đều hóa thành từng sợi năng lượng bay trở về trong Vô Sinh Triều, khi một sợi năng lượng cuối cùng trở lại Vô Sinh Triều.

【VIP】 Thú triều đột kích (2)

Đợt thú triều thứ tư buông xuống!

Thật ra thì chất lượng của đợt thứ tư và đợt thứ ba giống nhau, mỗi một con yêu vật thực lực cơ bản đều là nửa bước Trấn Nhạc Cảnh.

Nhưng số lượng lại nhiều hơn một vạn.

"Tất cả chớ động thủ."

Đợt thú triều thứ tư, Vân Liêu vẫn không cho mọi người động thủ.

Kế hoạch chính là không cho phép bọn họ tiêu hao quá nhiều lực lượng linh thể, mục đích chính là vì kiên trì đến cuối cùng.

Bởi vì yêu vật nửa bước Trấn Nhạc, giết một con chỉ được có một phần mười tích phân.

Giết mười còn mới được một tích phân.

Nhưng đến sau này, giết chết một con yêu vật Trấn Nhạc Cảnh thì có thể nhận được một tích phân.

Chúng đệ tử không hiểu, hỏi: "Vân trưởng lão, vậy chừng nào thì chúng ta bắt đầu động thủ?"

"Ta cho các ngươi hành động thì các ngươi hãy hành động." Khi biết được có thể có được Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm vật cưỡi, Vân Liêu và Trần Hiết chế định một cái kế hoạch ngay trong đêm, kế hoạch này trừ hai người bọn họ ra thì không ai khác biết được.

Kế hoạch này có thể khống chế tiêu hao của tất cả mọi người ở một mức độ hoàn mỹ, đồng thời thu hoạch cũng tuyệt đối hoàn mỹ.

Vừa dứt lời, Phong Bạo Kiếm Trận lại vọt thẳng tới thú triều, điên cuồng thu gặt tính mệnh yêu vật, như đang cắt cỏ.

Không ít người, khi nhìn thấy Vân Liêu không ngừng thu hoạch yêu vật, thu hoạch được tích phân thì đều âm thầm lẩm bẩm.

"Chẳng lẽ Vân Liêu không sợ đến sau này, lực lượng linh thể không đủ, không chịu được thú triều hoặc là khôi triều càng mạnh mẽ hơn trùng kích sao?"

"Đúng đó, bây giờ những yêu vật này chưa ít tích phân như thế, giết mười con yêu vật chỉ được có một tích phân thôi, tại sao Vân Liêu phải liều mạng như vậy, tiêu hao mình một cách vô ích?"

"Các ngươi không thấy đệ tử Bất Hủ Tông ngay cả mạch môn cũng không mở ra sao? Vân Liêu đang bảo vệ người của tông môn mình, giảm bớt tiêu hao cho bọn họ. Nhưng mà như vậy cũng có nghĩa là Vân Liêu sẽ tiêu hao càng lớn, có thể không kiên trì được bao lâu."

"Cứ như vậy, có lẽ Hãn Uy sư huynh sẽ có cơ hội!"

"Đừng nói hay như vậy, còn có Độc Đoạn Phong sư huynh của chúng ta đây. Nói không chừng lát nữa Hãn Uy sư huynh của các ngươi sẽ chết trong tay Độc Đoạn Phong sư huynh của chúng ta."

Mọi người tuy đối mặt với thú triều nhưng vẫn ngươi một lời ta một câu.

Xa xa, Hãn Uy và Độc Đoạn Phong nghe bọn họ nói như vậy thì trong lòng ngũ vị tạp trần, chỉ có thể đứng xa nhìn bóng dáng Vân Liêu cảm thán một câu.

"Bọn họ nghĩ Vân Liêu quá đơn giản, chỗ này mới là chiến trường chân chính của Vân Liêu. Ở chỗ này, chắc chắn không ai có thể thắng được hắn."

Cách đó không xa, Độc Đoạn Phong nghe Hãn Uy thấp giọng cảm thán như vậy thì thay đổi dáng vẻ mất mác trước đó, quay qua nhìn Hãn Uy khiêu chiến: "Có Vân Liêu, đệ nhất Hồng Vực chắc chắn không có hi vọng, nhưng ta muốn đệ nhị Hồng Vực!"

"Ngươi đang nằm mơ?"

Hãn Uy đánh trả.

Mặc dù trong lời nói của hai người như giương cung bạt kiếm, nhưng cũng không định động thủ.

Không khác, chỉ vì tích phân trên người hai người còn chưa đủ nhiều, bây giờ đấu phân thắng bại không có ý nghĩa gì cả.

Theo thời gian trôi qua, đợt thú triều thứ tư bắt đầu xuất hiện người bị đào thải, dưới Trấn Nhạc Cảnh gần như đều bị đào thải trong đợt thứ tư.

Bốn người của Nghịch Thiên Tông được Vân Liêu dẫn vào trận chung kết cũng mới bóp nát lệnh bài, bị na di ra khỏi phạm vi Vô Sinh Triều.

Đối với bốn người bọn họ, có thể vào trận chung kết đã rất tốt.

Dù sao thực lực của bốn người chỉ tính là trung đẳng trong Hồng Vực, nếu như không có Vân Liêu thì rất có thể đã bị đào thải ngay từ vòng đấu bán kết thứ hai.

Khi đợt thú triều thứ tư chuẩn bị kết thúc, yêu vật vụn vặt lẻ tẻ đều bị dọn dẹp sạch sẽ, trong Vô Sinh Triều chỉ còn lại có một hai vạn người.

Gần như đều là Trấn Nhạc Cảnh.

Cũng có số ít là nửa bước Trấn Nhạc Cảnh, nhưng mà trên người đều mang thương tích, nếu bây giờ không bóp nát lệnh bài rời khỏi phạm vi Vô Sinh Triều, chỉ sợ đợt thú triều tiếp theo tiến đến thì bọn họ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Rơi vào đường cùng, những người này cũng đều bóp nát lệnh bài.

Theo sau đó, đợt thú triều thứ năm tiến đến.

Đợt thú triều thứ năm, thực lực của yêu vật không khác đợt thứ tư là mấy, chỉ thay đổi một chút về số lượng thôi.

Đợt thú triều thứ năm, tổng số yêu vật đạt đến sáu vạn.

Nói cách khác, bây giờ người trong Vô Sinh Triều, trung bình một người phải đối phó ba con yêu vật.

Nhưng mà đối với người tu hành Trấn Nhạc Cảnh thì chuyện này cũng không tính là gì.

Đáng sợ nhất là người bên cạnh.

Bốn làn sóng thú triều xuống tới, cho dù là ai thì trên thân ít nhiều gì cũng có một chút tích phân.

Nhiều thì bốn năm mươi.

Ít thì một hai chục.

Cho dù như thế nào, bây giờ giết chết một người bên cạnh thì đều có lời.

Dù sao giết chết một con yêu vật Trấn Nhạc Cảnh cũng mới có một tích phân, mà ai dám cam đoan mình có thể giết mười, hai mươi con yêu vật cùng cảnh?

Khi đợt thú triều thứ năm xuất hiện, Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu vẫn không ngừng thu gặt lấy một lượng lớn yêu vật, chuyện này khiến cho ngoại trừ yêu vật ra, không ai dám tới gần khu vực của Bất Hủ Tông.

Trên Vô Sinh Triều, Vụ Đô nhìn Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu không ngừng thu gặt lấy yêu vật, nhịn không được tò mò hỏi: "Chiêu thức lợi hại như thế, Vân Liêu lại sử dụng không gián đoạn, chẳng lẽ hắn không sợ lực lượng của mình tiêu hao quá nhanh sao?"

Bây giờ mới đợt thú triều thứ năm, vẫn chỉ xem như dưa cải khai vị mà thôi, tại sao Vân Liêu phải liều mạng như vậy?

Khi nói lời này, Vụ Đô cũng nhịn không được nhìn về phía Ôn Bình.

Rõ ràng biểu cảm của Ôn Bình rất bình tĩnh, hình như không cảm thấy hành động này của Vân Liêu có vấn đề gì, nàng không nhịn được tò mò hỏi một câu.

"Ôn tông chủ, ma pháp này sẽ không tiêu hao lực lượng linh thể?"

Ôn Bình không có trả lời ngay mà là đưa mắt nhìn mọi người sau lưng, sau đó hỏi: "Ai trong số các ngươi đáp Vụ Đô tiền bối."

【VIP】 Thú triều đột kích (3)

“Ta!”

Hoài Diệp đột nhiên đứng dậy.

Sau khi đứng dậy, vội phổ cập: “Vụ Đô tiền bối, ma pháp tiêu hao là một loại lực lượng tên là tinh thần lực, nói đơn giản thì chính là cảm giác. Cho dù là không tu luyện linh thể thì cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tu luyện ma pháp. Ngược lại, nếu không tốn thời gian tu luyện linh thể thì có thể tốc độ tu luyện ma pháp còn mau hơn một chút. Nếu dựa theo cường độ tinh thần lực và tạo nghệ ma pháp của Vân trưởng lão thì chỉ cần không xuất hiện Yêu Thần vô cùng lợi hại, có thể miểu sát Vân trưởng lão thì hẳn là Vân trưởng lão có thể phóng thích Phong Bạo Kiếm Trận vô hạn.”

“Tinh thần lực?”

“Cảm giác?”

“Không tu luyện linh thể?”

“Vô hạn phóng thích Phong Bạo Kiếm Trận?”

Trong nháy mắt, Vụ Đô ngẩn ngơ, lặp lại bốn lần.

Nàng đột nhiên cảm thấy cái thế giới này trở nên xa lạ.

Hoài Diệp lại nói: “Vụ Đô tiền bối, thật ra thì Vân trưởng lão chúng ta tu luyện ma pháp mới có mấy tháng, trước đó vẫn luôn tu luyện mạch môn.”

“Mới tu luyện mấy tháng?”

Lông mày Vụ Đô không khỏi run lên.

Không riêng gì Vụ Đô, trong khoảnh khắc khi biết Vân Liêu mới tu luyện ma pháp mấy tháng thì Vân Thủy Tại Thiên, Âm Dương Nhị Lão, người đang ngồi trong Vô Sinh Triều đều quay đầu nhìn về phía Hoài Diệp, trên mặt lộ vẻ khó tin.

Bọn họ vốn tưởng dựa vào ma pháp mới có thể phát huy ra thực lực lực áp quần hùng thì kiểu gì cũng phải tu hành từ nhỏ.

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi thì Ôn Bình mở miệng nói: "Được rồi, ngồi xuống đi. Thật ra thì không có khoa trương như Hoài Diệp nói. Vân Liêu có thể có được thực lực ma pháp như bây giờ thì không bỏ được sự nỗ lực trong mấy tháng này của hắn."

Nói xong, mọi người càng bối rối.

Ôn tông chủ, ngày có hiểu sai về mấy chữ không ngừng nỗ lực không?

Mấy tháng không ngừng nỗ lực!

Hôm nay có thể bước vào chiến đấu cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng, có người nào mà không phải là tu hành từ nhỏ?

Lúc này, tất cả mọi người lại nhìn Vân Liêu, hai mắt đều tỏa ánh sáng!

Biểu cảm đặc sắc nhất, không ai khác ngoài mấy thế lực gia tộc!

Bởi vì người của bọn họ có thể gia nhập tông môn, đồng thời không ảnh hưởng thân phận trong gia tộc.

Còn những thế lực tông môn như là Hiên Đình Các, Âm Dương gia, bọn họ phiền muộn thì phiền muộn nhưng vẫn nghĩ được cách giải quyết.

Đời sau của mình, nếu đã gia nhập tông môn thì trục xuất, quay đầu gia nhập vào Bất Hủ Tông!

Cái bắp đùi mang tên ma pháp này, bọn họ chắc chắn phải ôm!

Hơn nữa có thể tưởng tượng là nếu như Bất Hủ Tông nổi danh khắp toàn bộ Nguyên Dương Vực, như vậy đến lúc đó người muốn nhập tông sẽ nhiều vô số kể.

Làm gì còn đến lượt bọn họ?

“Ôn tông chủ, lần sau, khi Sư Đạo Mê Cục của ngài mở là khi nào?”

“Ôn tông chủ, nhà lão phu có ba đứa nhi tử, từng đưa đều thiên tư trác tuyệt, không biết có thể vào Bất Hủ Tông ngài tu hành hay không?”

“Ôn tông chủ…”

“Ôn tông chủ…”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, lập tức khơi dậy phong trào gia nhập Bất Hủ Tông.

Đám người trên Vô Sinh Triều thấy cảnh này thì không còn tâm trạng xem chiến đấu dưới Vô Sinh Triều nữa, dồn dập nhìn về phía rất nhiều thế lực ngồi trong Vô Sinh Triều.

Nhưng vì có bình chướng cho nên bọn họ không nghe được tiếng, chỉ có thể nhìn rồi đoán mò.

Không nhìn không sao, khi nhìn thấy ánh mắt của tất cả thế lực đều tập trung vào Bất Hủ Tông thì bọn họ càng tò mò không chịu được.

Lúc này, dù là Ôn Bình thì cũng không chịu nổi khi nhiều người đặt câu hỏi như vậy, chỉ có thể hắng giọng, nói: “Nửa năm sau.”

Nửa năm sau, đến lúc đó hẳn là Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng kết thúc.

Tên tuổi của Bất Hủ Tông không nói vang danh toàn bộ U Quốc nhưng ít nhất cũng sẽ nổi tiếng xa gần ở Nguyên Dương Vực.

Khi đó mở Sư Đạo Mê Cục cũng khéo!

Thu hoạch những người thích hợp tu luyện ma pháp một đợt!

Ma pháp nhất mạch của Bất Hủ Tông, tương lai ma pháp muốn chiếm được một chỗ cắm dùi ở toàn bộ Triều Thiên Hạp, chỉ dựa vào Vân Liêu, Dương Nhạc Nhạc và Đao Ma thì chắc chắn là không đủ.

“Ôn tông chủ, ma pháp này vào tông là có thể học?” Cho dù là Vụ Đô đến từ Nguyên Dương Vực thì cũng không nhịn được, mở miệng hỏi.

Bởi vì ma pháp khiến cho nàng nhìn thấy một khả năng khác!

Ôn Bình cười nói: “Vụ Đô tiền bối hỏi thật hay, có thể tùy tiện tu hành ma pháp ở trong Bất Hủ Tông, bởi vì nó cũng không phải là thứ quý giá gì.”

Ôn Bình cũng không nói nhiều.

Dù sao trong Pháp Nguyên Sơn Cốc có không ít thứ tốt hơn ma pháp nhiều.

Cho dù là Phong Chi Cốc cũng có không ít thứ tốt hơn ma pháp.

Dứt lời, Ôn Bình bình tĩnh nhìn về phía dưới Vô Sinh Triều, không để ý tới mọi người nữa.

Mọi người cũng biết điều, thấy Ôn Bình không để ý tới bọn họ nữa thì đều xoay người qua chỗ khác, không lên tiếng hỏi nữa, nhưng trong lòng lại âm thầm ghi nhớ mốc thời gian nửa năm sau.

Cùng lúc đó, trong thú triều bắt đầu bạo phát không ít sát lục.

Đương nhiên, cũng không chỉ là sát lục giữa người và yêu vật.

Mà là người với người.

Một tên nam tử trung niên Trấn Nhạc Cảnh thừa dịp một nữ tử bên cạnh đang chiến đấu với yêu vật, một đao chém sau lưng nàng, kết thúc đối phương.

Không có ý thương hương tiếc ngọc chút nào.

Nữ nhân vừa chết, lệnh bài vỡ nát.

Sau khi lệnh bài vỡ nát, một sợi bạch quang chui vào trong lệnh bài trong ngực nam nhân.

Đó chính là tích phân!

“Cô nương, đa tạ tích phân của ngươi, nếu ta có thể tiến vào top một trăm, vào Bất Hủ Tông nhờ tích phân của ngươi, sau này ngày lễ ngày tết ta sẽ đốt thêm tiền giấy cho ngươi.”

Dứt lời, nam nhân lập tức rút đi, thối lui đến một chỗ an toàn, phòng ngừa bị những người khác để mắt tới tích phân của mình.

Sát lục như thế không ngừng bộc phát.

Đa số người đều thừa dịp đối phương bị yêu vật cuốn lấy mà ra tay, cũng chính vì vậy nên hầu như mỗi lần ra tay đều đắc thủ.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong toàn bộ chiến trường đều không muốn đối phó yêu vật nữa, tập trung tinh thần cảnh giác đề phòng người bên cạnh.

【VIP】 Bất Hủ Tông thế không thể đỡ

Nhưng mà yêu vật cũng sẽ không cho bọn họ có cơ hội như vậy, chúng nó vô tình phóng tới người trước mặt, liều mạng quấn lấy đối phương.

Nhưng như vậy vẫn chế tạo ra rất nhiều cơ hội.

Khi đợt thú triều thứ năm thoáng qua một cái, nhân số trong toàn bộ chiến trường đột nhiên giảm mạnh.

Chỉ còn lại có rải rác một vạn người!

Khi thú triều hoàn toàn bị dọn dẹp sạch, đa số mọi người đều nhìn bốn phía một chút, xem bằng hữu của mình, xem huynh đệ của mình.

Nhưng mà đã không tìm được bọn họ nữa.

Nhưng mà cũng không có ai sẽ tốn thời gian thương cảm, bởi vì đợt thú triều thứ sáu sắp tới.

Đợt thú triều thứ sáu là trình độ gì, ai cũng không nói rõ được.

Nếu trực tiếp tăng lên đến Trấn Nhạc Cảnh, như vậy thì đợt thú triều thứ sáu sẽ vô cùng gian nan.

Nếu như là khôi triều thì không giống.

Khôi triều còn khủng bố hơn thú triều nhiều!

Mặc dù yêu vật trong thú triều không muốn sống nhưng chúng nó sẽ đau, sẽ có phản ứng tự nhiên, nhưng mà khôi lỗi trong khôi triều không giống.

Bọn chúng không có cảm giác đau.

Không có phản ứng như sinh vật bình thường.

Cho nên bọn chúng sẽ thẳng tiến không lùi, cho đến khi giết được người trước mặt!

Cũng ngay lúc này, đợt thú triều thứ sáu sắp tới, bốn phía Vô Sinh Triều lại xuất hiện một màn ánh sáng.

Trong màn sáng, rõ ràng là tên và xếp hạng tích phân của mọi người, từ một đến một ngàn.

Trước mặt, xếp hạng thứ nhất trên bảng tích phân là Vân Liêu (Bất Hủ Tông).

Tổng điểm: Hai ngàn không trăm bảy mươi ba tích phân.

Xếp hạng thứ hai trên bảng tích phân là Hãn Uy (Hiên Đình Các).

Tổng điểm: Một trăm ba mươi bảy tích phân.

Xếp hạng thứ ba trên bảng tích phân là Độc Đoạn Phong (Âm Dương gia).

Tổng điểm: Một trăm ba mươi bốn tích phân.

Xếp hạng thứ tư trên bảng tích phân là Bác La (Âm Dương gia).

Tổng điểm: Bảy mươi bảy tích phân.

Xếp hạng thứ năm trên bảng tích phân là Diệp Thần Thiến (Hiên Đình Các).

Tổng điểm: Bảy mươi tích phân.

…

Trên bảng tích phân, Vân Liêu nhất chi độc tú.

Nhưng mà ngoại trừ thứ nhất thì trên bảng tích phân không có những người khác của Bất Hủ Tông.

Top một trăm đa số là người của Hiên Đình Các và Âm Dương gia, còn có một phần là thiên kiêu của những thế lực ngũ tinh khác.

Thật ra thì cái này cũng không thể đại biểu cho cái gì, bởi vì tất cả mọi người biết, bây giờ ngoại trừ Vân Liêu đã ra tay thì những người khác của Bất Hủ Tông ngay cả mạch môn cũng không có mở ra.

So với tò mò kế hoạch của Bất Hủ Tông, giờ phút này bọn họ quan tâm những người trên bảng tích phân hơn, nhưng đối thủ có không ít tích phân trong tay.

Cho nên khi bảng tích phân xuất hiện không bao lâu thì tất cả mọi người đều kéo dài khoảng cách với nhau, không ai dám đứng quá gần người khác nữa.

Nhưng mà vẫn như cũ, không ai dám đến gần Bất Hủ Tông.

Bởi vì tích phân của Vân Liêu quá kinh khủng.

Cùng lúc đó, nhóm khác giả quan sát bảng tích phân và rất nhiều thiên kiêu trên không trung, bọn họ vừa bàn tán bảng tích phân vừa bàn tán về Bất Hủ Tông.

Dù sao Bất Hủ Tông đã từng tuyên bố, bọn họ muốn tám mươi trong số top một trăm Hồng Vực!

Nhưng mà bây giờ trên bảng tích phân chỉ có một mình Vân Liêu thôi.

"Không biết Bất Hủ Tông có ý định gì, bây giờ đã là đợt thú triều thứ sáu, chẳng lẽ bọn họ còn không định ra tay?"

"Chẳng lẽ bọn họ định đợi những người khác lấy được tích phân đủ nhiều, sau đó bọn họ đi cướp đoạt tích phân của những người đó?"

"Vị huynh đệ này, ngươi nói trúng ý ta lắm. Nói không chừng người của Bất Hủ Tông đang định làm như vậy, với thực lực của bọn họ thì người có thể cản được bọn họ cũng không nhiều."

"Mặc dù bọn họ gần như đều chỉ có Trấn Nhạc Hạ Cảnh, nhưng mạch thuật lại bước vào cảnh giới tạo cực, thậm chí là hóa cảnh mà Bất Hủ Tông nói, thực lực bùng nổ ra đủ để sánh ngang Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Nếu như bọn họ muốn cướp đoạt tích phân của những thiên kiêu Trấn Nhạc Hạ Cảnh hoặc là Trấn Nhạc Trung Cảnh thì những người đó hoàn toàn không ngăn được."

"Không thể nào, Bất Hủ Tông đang định làm như vậy sao?"

Nương theo lấy tiếng bàn tán của mọi người, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn người của Bất Hủ Tông.

Rất nhiều thế lực ngồi trên Vô Sinh Triều nghe nói như vậy thì cũng cho là kế hoạch của Bất Hủ Tông chính là như vậy.

Trong lúc nhất thời, trên mặt mọi người lộ vẻ đắng chát.

Bởi vì nếu như người của Bất Hủ Tông làm như thế thật thì bọn họ cũng hết cách.

Mạnh được yếu thua nguyên tắc sinh tồn, bọn họ cũng không thể nào khiển trách Bất Hủ Tông được.

Chẳng qua là nếu như người của Bất Hủ Tông làm như thế thật thì có chút quá đáng.

Ngồi bên cạnh Ôn Bình, Quân Thiên Nhất Cố cũng không nhịn được tò mò hỏi: "Ôn tông chủ, bọn họ thật sự tính toán như vậy đúng như mọi người nói sao?"

Ôn Bình vốn không có ý định giải thích cái gì.

Cũng không cần phải giải thích rõ với mọi người.

Nhưng mà nếu Quân Thiên Nhất Cố cũng hỏi như vậy thì Ôn Bình vẫn lạnh nhạt đáp lại một câu: "Làm như vậy chẳng lẽ có cái gì không tốt sao?"

"Đúng là cũng không có vấn đề gì, mạnh được yếu thua vốn là nguyên tắc sinh tồn." Thật ra thì trong lòng Quân Thiên Nhất Cố cũng đồng ý cách làm này.

Sau khi mấy người khác nghe hai người nói chuyện với nhau thì sắc mặt kém hẳn.

Nhất là tầng lớp cấp cao của Âm Dương gia và Hiên Đình Các.

Dù sao trước mắt chỉ có hai nhà bọn họ chiếm lấy top một trăm nhiều nhất Hồng Vực, nếu người của Bất Hủ Tông muốn cướp đoạt tích phân thì rất có thể sẽ ra tay với đệ tử của bọn họ trước.

Nhưng vào lúc này, Ôn Bình nói một câu khiến cho sắc mặt của rất nhiều thế lực trên Vô Sinh Triều hòa hoãn xuống, như trút được gánh nặng.

Ôn Bình nói: “Nhưng mà đây chỉ là hạ hạ sách. Không phải bất đắc dĩ thì ta cảm thấy bọn họ sẽ không dùng biện pháp này.”

Quả nhiên, ngay khi Ôn Bình vừa dứt lời.

Tám mươi người của Bất Hủ Tông không hẹn mà cùng mở ra mạch môn.

Đợt thú triều thứ sáu đúng hạn mà tới!

【VIP】 Bất Hủ Tông thế không thể đỡ (2)

Mấy vạn yêu vật Trấn Nhạc Hạ Cảnh trào ra Vô Sinh Triều, như sóng thủy triều tuôn tới bốn phương tám hướng, nhào về phía tất cả mọi người trong chiến trường.

Chỉ nghe Vân Liêu hét lớn một tiếng: "Tất cả mọi người chuẩn bị nghênh địch! Bây giờ, chính là thời điểm các ngươi biểu hiện, giết sạch chúng nó cho ta!"

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Mấy trăm cái mạch môn đồng thời mở ra.

Một đạo lại một đạo mạch thuật mãnh liệt đánh tới thú triều đang lao tới, cùng lúc đó, Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu cũng theo tiếng hạ xuống.

Nhưng mà hướng Phong Bạo Kiếm Trận rơi xuống bất ngờ nằm ở sau tám mươi người.

Lần này, Vân Liêu không cản thú triều cho tám mươi người này nữa mà là để cho bọn họ đối mặt thú triều mãnh liệt.

Khi mấy ngàn con yêu vật đập vào mặt, tám mươi người mặc dù từng người tự chiến nhưng mạch thuật lại đều đánh tới cùng một nơi.

Vừa đối mặt, hàng ngàn con yêu vật Trấn Nhạc Cảnh theo tiếng ngã xuống.

Theo sau đó, tám mươi người lại ra ngoài.

Đợt công kích thứ hai, lại thu hoạch trên ngàn yêu vật.

Thú triều vốn khí thế mãnh liệt giờ trước mặt chúng đệ tử ccuar Bất Hủ Tông thì như giấy vậy, đâm một cái là rách.

Thấy cảnh này, mấy người Vân Thủy Tại Thiên, Âm Dương Nhị Lão mới hiểu rõ tại sao Ôn Bình nói cướp đoạt tích phân thuộc về hạ sách.

Vừa đối mặt, mấy ngàn yêu vật bị tàn sát.

Mấy ngàn tích phân bị chia cắt.

Tám mươi người của Bất Hủ Tông, một người kiếm được ít nhất cũng bốn năm mươi tích phân.

Mặc dù khoảng cách tiến vào top một trăm Hồng Vực còn có chút khoảng cách nhưng mà đây chỉ là mới đối mặt một cái thôi.

"Tám mươi người này, thực lực bất phàm."

Vụ Đô nhìn một chút, nhịn không được phát ra một tiếng cảm thán.

Quả nhiên Bất Hủ Tông súc tích thâm hậu!

Ngày xưa, ba nhà Hồng Diệp Môn cộng lại có lẽ mới có thể đưa ra tám mươi thiên kiêu có thực lực như thế này, nhưng mà một nhà Bất Hủ Tông lại có thể lấy ra được.

Vừa nghĩ tới đó, Vụ Đô càng hiếu kỳ.

Bất Hủ Tông có như thế nội tình, tại sao trước giờ chưa nghe nói tới?

Bất Hủ Tông mới thành lập thật sao?

Bên cạnh, Âm Dương Nhị Lão thấy Vụ Đô cảm thán thì nhịn không được xen vào một câu: "Vụ Đô tiền bối, nếu như ngài biết trước kia tám mươi người này là như thế nào thì ngài có thể hiểu tại sao một thế hệ trẻ của Hồng Vực nằm mơ cũng muốn gia nhập Bất Hủ Tông."

"Ừm?"

Vụ Đô lập tức nhìn về phía Âm Dương Nhị Lão.

Còn có chuyện gì ẩn giấu sâu trong đó?

"Tám mươi người này, mấy tháng trước đó, tư chất thường thường, cũng không khác gì người bình thường ở Hồng Vực. Thậm chí đa số người mấy tháng trước đó mới chỉ là nửa bước

Trấn Nhạc Cảnh, nhưng mà sau khi vào Bất Hủ Tông mấy tháng, thực lực của bọn họ đã mạnh mẽ như bây giờ!”

Âm Dương Nhị Lão nói xong, tiếp tục nhìn xuống Vô Sinh Triều bên dưới, chỉ để lại Vụ Đô với ánh mắt khó tin nhìn tám mươi người của Bất Hủ Tông.

Chỉ thấy tám mươi người đó hành tẩu trong thú triều, như giẫm trên đất bằng, giết yêu vật Trấn Nhạc Hạ Cảnh đơn giản như là cắt cỏ.

Ngược lại, trong chiến trường, những người khác bị vô số yêu vật vây quanh, sau đó bọn họ lộ ra giật gấu vá vai, không ngừng có người chết trong tay yêu vật.

Vốn chỉ có một vạn người, bị đợt thú triều thứ sáu tấn công một đòn như thế, chỉ một canh giờ thì đã giảm hơn nghìn người.

Nhưng mà càng khoa trương hơn là Vân Liêu.

Khi những người khác của Bất Hủ Tông bắt đầu chia nhau đồ yêu, Vân Liêu ngự kiếm mà đi, đáp xuống trong khu vực yêu vật dầy đặc nhất.

Nhìn mức độ yêu vật tập trung, nói ít cũng tụ tập hơn vạn yêu vật, chúng nó đang mãnh liệt nhào tới mấy trăm người cách vài dặm bên ngoài.

Mấy trăm người đó thấy cảnh này thì bị dọa đến hồn phi phách tán, nhanh chân chạy tới khu vực biên giới Vô Sinh Triều nơi lồng ánh sáng bao phủ.

Bọn họ tin chắc, chỉ cần mình chạy nhanh, chạy đủ lâu thì có thể kiên trì đến khi những người khác tới thu hoạch những yêu vật này.

Nhưng mà bọn họ đánh giá thấp quyết tâm muốn cắn chết bọn họ của hơn vạn yêu vật này.

Cũng đánh giá cao tốc độ đồ yêu của những người khác.

“Chẳng lẽ cứ kết thúc như vậy?”

“Ta không cam tâm, ta cho là mình hoàn toàn có thể xông vào top một ngàn Hồng Vực.”

“Không cam tâm thì đã sao, ta còn muốn xông vào top một trăm, gia nhập Bất Hủ Tông. Nhanh bóp nát lệnh bài đi, trễ một chút thì bọn yêu vật sẽ xông tới! Đến lúc đó các ngươi muốn bóp nát lệnh bài rời đi cũng không có cơ hội.”

Hơn vạn yêu vật, nếu đã đến trước mặt thì làm gì còn cơ hội bóp nát lệnh bài!

Ầm!

Một tên thanh niên quả quyết bóp nát lệnh bài trong tay, sau đó bị na di ra ngoài.

Ngay lúc này, từng đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống.

Bá bá bá ——

Kiếm quang như mưa, vẩy xuống đại địa.

Phàm những nơi đi qua, yêu vật đều bị chém giết.

Hơn vạn yêu vật, trong khoảnh khắc đã bị giết hơn ngàn.

Một màn này làm cho đám người mới thất hồn lạc phách đó vui như điên.

“Là Vân Liêu, Vân Liêu của Bất Hủ Tông!”

“Quá mạnh!”

“Vân Liêu muốn một người đơn đấu hơn vạn yêu vật Trấn Nhạc Cảnh sao?”

Trong tiếng hoan hô vui mừng của bọn họ, vô số kiếm quang rơi xuống.

Một lượng lớn yêu vật bị kiếm quang miểu sát!

Mới đầu, thú triều khí thế vô song, trong khoảnh khắc đã bị Vân Liêu ép xuống.

Trăm hơi thở ngắn ngủi, hơn vạn yêu vật đã bị Vân Liêu giết đi hai ba ngàn, bảy, tám ngàn yêu vật còn lại lập tức từ bỏ công kích vài trăm người yếu đuối đó, ngược lại lại vọt tới chỗ Vân Liêu.

Nhưng mà Vân Liêu chọn đối đầu trực diện.

Một bước cũng không lùi!

Giết mấy ngàn yêu vật nửa bước Trấn Nhạc là một chuyện.

Đối mặt hơn vạn yêu vật Trấn Nhạc Cảnh lại là một chuyện khác.

Từ xa nhìn thấy cảnh này, Hãn Uy, Độc Đoạn Phong và đám yêu nghiệt cũng nhịn không được líu lưỡi, trong lòng ngoại trừ kinh hãi thì cũng chỉ có kinh hãi.

"Một người đối mặt hơn vạn yêu vật, phần dũng khí này thật là kinh người."

"Nếu như thắng trận chiến này, Vân Liêu đứng vững vị trí đệ nhất Hồng Vực."

【VIP】 Bất Hủ Tông thế không thể đỡ (3)

Hai người cảm thán một câu, trong lòng có chút cảm xúc không nói nên lời.

Cảm giác bị người ta đè ép cũng không dễ chịu, nhưng cũng không tránh được.

Nếu như Vân Liêu thắng.

Một trấn chiến này sẽ có được hơn vạn tích phân.

Đệ nhất Hồng Vực, tất cả đều sẽ kết thúc!

Bởi vì để cho bọn họ tới giết một vạn yêu vật này, mặc dù không bị chết trong tay yêu vật nhưng đoán chừng còn chưa giết hết yêu vật thì bọn họ đã mệt chết trước.

Dưới ánh mắt của bọn họ, vô số kiếm quang hạ xuống.

Vân Liêu ngạo nghễ đứng ở trên trời cao, lẳng lặng nhìn yêu vật không ngừng chết trong Phong Bạo Kiếm Trận phía dưới.

Bọn yêu vật trong Phong Bạo Kiếm Trận, từng con đều nổi cơn điên, điên cuồng đạp đồng loại của mình, nhào lên trên bầu trời.

Nhưng mà bọn chúng vừa nhảy lên một cái thì đã bị Phong Bạo Kiếm Trận chém giết.

Theo thời gian trôi qua, số lượng yêu vật tử vong đang không ngừng gia tăng.

Một ngàn.

Hai ngàn.

Ba ngàn.

…

Theo cường độ chiến đấu như vậy, đừng nói là Trấn Nhạc Thượng Cảnh, chỉ sợ đa số nửa bước Địa Vô Cấm cũng có chút không chịu nổi, nhưng mà hoàn toàn không thấy được vẻ mệt mỏi trên mặt Vân Liêu.

Giờ khắc này, Vân Liêu thành nhân vật chính trong toàn bộ Thế Không Giới.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm hắn, thưởng thức cảnh tượng khiến cho người ta khó mà quên được trước mặt này.

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy tràng diện thịnh đại như thế ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng, lần này khiến cho bọn họ hoài nghi thế giới này.

Đây là chiến đấu của thế hệ trẻ tuổi sao?

Giờ phút này, tiếng hoan hô đột khởi!

"Vân Liêu!"

"Vân Liêu!"

"Vân Liêu!"

Người trong toàn bộ Thế Không Giới đều reo hò cho Vân Liêu, bọn họ cũng muốn nhìn thử xem rốt cuộc Vân Liêu có thể một người giết vạn yêu hay không.

Theo thời gian trôi qua, khi yêu vật còn lại càng ngày càng ít, tiếng hoan hô của mọi người lại vang lên lần nữa.

Ngay cả Vụ Đô đã nhiều thiên tài, yêu nghiệt cũng nhịn không được mà cảm thán một tiếng: "Thế hệ tuổi trẻ, chỉ sợ trong toàn bộ Nguyên Dương Vực cũng không có mấy người là đối thủ của hắn. Nếu như một màn này bị Thiên Nghiệp tiền bối thấy thì chỉ sợ Thiên Nghiệp tiền bối cũng sẽ ngồi không yên, có thể sẽ tới thu Vân Liêu là thân truyền?"

"Thiên Nghiệp tiền bối?"

Ôn Bình thuận thế nhìn về phía Vụ Đô.

Vụ Đô hơi kinh ngạc hỏi lại: "Ôn tông chủ lại không biết Thiên Nghiệp tiền bối?"

“Không biết.”

“Thiên Nghiệp tiền bối chính là cường giả Thiên Vô Cấm sáng tạo ta Thế Không Giới, cũng xuất thân từ Hồng Vực, không ngờ Ôn tông chủ lại không biết.”

Vụ Đô đột nhiên càng thấy tò mò về lai lịch của Ôn Bình.

Theo lý thuyết thì chỉ cần sinh ra và lớn lên ở Hồng Vực thì đến một khoảng thời gian nào đó, khi tiếp xúc đến tất cả cường giả Địa Vô Cấm thì phải biết Thiên Nghiệp tiền bối mới đúng.

Ôn Bình khẽ cười nói: “Xem như cô lậu quả văn đi.”

Vụ Đô ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Ôn tông chủ, ngài quá khiêm nhường! Nhưng mà mặc dù ngài không biết nhưng hẳn là tiền bối Thiên Vô Cấm sau lưng ngài chắc chắn sẽ biết, nói không chừng quan hệ của hai người còn rất tốt, nếu không thì hắn cũng sẽ không dẫn ngài tới Hồng Vực lập tông môn.”

“Có lẽ vậy.”

Ôn Bình quay đầu lại, không nói tiếp nữa.

Sở dĩ hắn tò mò Thiên Nghiệp là ai cũng chỉ là tò mò vì tại sao Vụ Đô lại nhắc tới hắn thôi.

Nhưng mà nếu như đối phương là chủ nhân của Thế Không Giới này thì rất có thể hắn đang quan sát trận đấu này cũng khó nói.

Cho nên Ôn Bình lập tức mở giao diện hệ thống ra, thẩm tra tin tức liên quan tới Thiên Nghiệp.

Tin tức liên quan tới Thiên Nghiệp không nhiều.

Nhưng mà tin tức mấu chốt thì hệ thống vẫn tra ra được.

Thiên Nghiệp là một vị cường giả Thiên Vô Cấm uy tín lâu năm, hơn bốn trăm năm trước đã thành tựu Thiên Vô Cấm, nhưng mà đến bây giờ thì cảnh giới cũng chỉ Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh.

Nhưng mà thân phận của hắn không thấp.

Không chỉ là thái thượng trưởng lão của một thế lực lục tinh mà đồng thời còn là một Thần Tướng của Thần U Quân của U Quốc, thống lĩnh gần ngàn vạn Thần U Quân thân kinh bách chiến trong sa trường.

Liên quan tới chức vị Thần Tướng.

Cường giả Thiên Vô Cấm không nhất định có thể trở thành Thần Tướng.

Nhưng mà mỗi một vị Thần Tướng của U Quốc đều là cường giả Thiên Vô Cấm rất mạnh.

Nhiều cũng không cần nói.

Không cần biết hắn có đang quan sát trận chiến đấu này hay không, đối với Ôn Bình cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là lọt vào tầm mắt của tầng lớp cấp cao của U Quốc sớm một chút hoặc là trễ một chút thôi.

Cùng lúc đó, nương theo thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Đợt thú triều thứ sáu đã chuẩn bị kết thúc.

Trải qua ba canh giờ nỗ lực, trải qua một cái giá lớn là hai ba ngàn thiên kiêu bị đào thải, cuối cùng đợt thú triều thứ sáu cũng bị dọn dẹp sạch sẽ.

Trong đó, một mình Vân Liêu đã dọn dẹp hơn một vạn yêu vật.

Khi bảng tích phân khi xuất hiện, tất cả mọi người nhịn không được hít sâu một hơi, đồng thời những thiên kiêu ở chiến trường thì cả đám đều chỉ có thể cảm thán liên tục.

Hiện tại xếp hạng thứ nhất ở trên bảng tích phân là Vân Liêu (Bất Hủ Tông).

Tổng điểm: Mười bốn ngàn không trăm bảy mươi ba điểm.

Xếp hạng thứ hai trên bảng tích phân là Hãn Uy (Hiên Đình Các).

Tổng điểm: Một ngàn một trăm ba mươi bảy điểm.

Xếp hạng thứ thứ ba trên bảng tích phân là Độc Đoạn Phong (Âm Dương gia).

Tổng điểm: Một ngàn không trăm năm mươi lăm điểm.

Xếp hạng thứ tư trên bảng tích phân là Diệp Thần Thiến (Âm Dương gia).

Tổng điểm: Sáu trăm sáu mươi bảy điểm.

Xếp hạng thứ năm trên bảng tích phân là Bác La (Hiên Đình Các).

Tổng điểm: Năm trăm bảy mươi tám điểm.

…

Vẫn là Vân Liêu nhất chi độc tú.

Muốn đuổi theo tích phân của hắn thì đó là chuyện hoàn toàn không thể.

So với sự thay đổi tích phân của mấy người đằng trước, mọi người quan tâm thay đổi tích phân của tám mươi người khác của Bất Hủ Tông hơn.

Khi mọi người nhìn thấy số thứ ba mươi ba thì bất ngờ thấy được tên của một người.

【VIP】 Bất Hủ Tông thế không thể đỡ (4)

Xếp hạng thứ ba mươi ba trên bảng tích phân là Trần Khâm (Bất Hủ Tông).

Tổng điểm: Ba trăm hai mươi hai điểm.

Xếp hạng thứ ba mươi bốn trên bảng tích phân là Diệp Vũ Mai (Bất Hủ Tông).

Tổng điểm: Ba trăm linh bảy điểm.

Xếp hạng thứ ba mươi lăm trên bảng tích phân là Lưu Hiểu Thiên (Lưu gia).

Tổng điểm: Ba trăm điểm.

Sau đó đến hạng thứ ba mươi sáu thì lại biến thành người của Bất Hủ Tông.

Xếp hạng thứ ba mươi sáu trên bảng tích phân là Dương Lạc (Bất Hủ Tông).

Tổng điểm: Hai trăm chín mươi chín điểm.

…

Top một trăm Hồng Vực đã có hơn năm mươi vị trí bị Bất Hủ Tông chiếm được.

Tám mươi người của Bất Hủ Tông không phát lực thì thôi, một lần phát lực một tiếng hót lên làm kinh người.

Trong lúc nhất thời, trưởng lão trong gia tộc của hơn năm mươi người này đều hưng phấn đến suýt chút nữa là nhảy dựng lên.

Dù sao gia tộc bọn họ chưa bao giờ thu được vinh hạnh đặc biệt như vậy.

Mấy trăm năm qua, chưa bao giờ có người thăng hạng trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng cao như vậy.

“Đó là nhi tử của ta!”

“Đó là ca ta, mau nhìn!”

“Mau nhìn, đó là hai tử của biểu muội của nhị di của ca ca ta, quá lợi hại, vậy mà trong nháy mắt đã vọt tới hạng thứ bảy mươi bảy trên bảng!”

…

Trong lúc nhất thời, thân thích gì cũng xuất hiện.

Cho dù là gặp hay chưa từng gặp thì giờ phút này đều thấy kiêu ngạo vì bọn họ.

Châm chọc là trước đó bọn họ hoàn toàn chưa từng gặp, cho dù là gặp rồi thì cũng không có bắt chuyện với nhau lần nào.

Đến mức mấy người không có quan hệ gì với Trần Khâm, Diệp Vũ Mai thì ngoại trừ hâm mộ thì chỉ có kinh hãi.

“Sớm biết lúc trước ta đã để cho hài tử mình đi Sư Đạo Mê Cục một lần, nếu như có thể thông qua Sư Đạo Mê Cục, chỉ sợ trên bảng xếp hạng này cũng có một chỗ cho hai tử ta cắm dùi!”

“Đừng có nằm mộng, ngươi biết lúc ấy có bao nhiêu người xông Sư Đạo Mê Cục không? Bất Hủ Tông thu người đúng là không quan tâm cảnh giới của ngươi, nhưng cũng không có nói là a miêu a cẩu gì cũng thu nha!”

“Vốn cho là bọn họ không động thủ là muốn ngư ông ngồi thu lợi, cướp đoạt tích phân của những người khác. Nhưng ma bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới là do bọn họ nghĩ nhiều. Có thực lực này, hoàn toàn khinh thường khi dễ người nhỏ yếu hơn mình.”

“Năm đợt thú triều đầu không có ra tay, vừa ra tay thì đã xông lên top một trăm Hồng Vực, nếu không ai nhằm vào Bất Hủ Tông thì đợt thú triều hoặc khôi triều thứ bảy vừa đến thì chỉ sợ tám mươi người của Bất Hủ Tông sẽ chiếm được top tám mươi Hồng Vực, giống như Vân Liêu, tất cả đều kết thúc.”

“Khó mà nói, ta cảm thấy chắc chắn có người sẽ nhắm vào Bất Hủ Tông, chắc chắn những người này còn đang chờ, đang chờ một cơ hội.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, lặng lẽ nghênh đón đợt thú triều thứ bảy.

Không!

Đợt khôi triều thứ bảy!

Khi cửa lớn Vô Sinh Triều mở ra, ngàn vạn con khôi lỗi kim loại to lớn đi ra, sắc mặt của mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Khôi triều Trấn Nhạc Hạ Cảnh!

Lít nha lít nhít khôi lỗi kim loại xuất hiện dưới Vô Sinh Triều, đứng thật chỉnh tề, giống như là từng binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Lại là khôi triều!”

“Khôi triều này mặc dù vẫn là Trấn Nhạc Hạ Cảnh nhưng chúng nó không sợ sinh tử, không có cảm giác, lần này có chút khó khăn.”

Này cho dù là thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh cũng không dám nói chắc chắn mình có thể chống nổi đợt khôi triều thứ bảy.

Mặc dù yêu vật không muốn sống nhưng nếu trúng đao thì nó còn biết đau nhức, biết trốn tránh.

Nhưng mà khôi lỗi thì không giống vậy.

Nó bị chém một đao, sẽ không đau nhức, thế công trong tay cũng sẽ không ngừng.

Đúng vào lúc này, trong đám người xảy ra thay đổi.

Khôi triều còn không có động thì mọi người trong chiến trường đã động.

Không sai!

Rất nhiều người biết mình chắc chắn sống không qua được khôi triều, cho nên phát động công kích với người bên cạnh

trước.

Có thể kiếm được bao nhiêu tích lũy thì kiếm bấy nhiêu.

Trong lúc nhất thời, trong nháy mắt, chiến trường Vô Sinh Triều hỗn loạn, mà có vẻ như khôi triều cũng đang chờ trận nội đấu này kết thúc, cho nên tới bây giờ cũng không có động tĩnh gì.

Chúng đệ tử của Bất Hủ Tông thấy thế thì vội vàng dựa sát vào Vân Liêu.

"Vân trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Chúng ta có nên đi đoạt điểm tích lũy hay không?"

Vân Liêu trầm tư mấy hơi, sau đó nói: "Tiết kiệm thể lực, ra tay trước ở vòng trùng kích thứ nhất, không cần biết có thể cướp được bao nhiêu tích phân, vòng trùng kích thứ nhất qua đi thì lập tức rút lui."

Nếu bắt đầu đại loạn đấu, chắc chắn Vân Liêu sẽ không khách khí.

Trước đó không ra tay với bọn họ đó là vì nếu như Bất Hủ Tông động thủ trước thì chắc chắn sẽ trở thành chim đầu đàn, sẽ bị hợp lực tấn công.

Nhưng mà bây giờ không giống.

Nghe mệnh lệnh của Vân Liêu, tám mươi người lập tức kéo dài khoảng cách nhất định, không cho Vô Sinh Triều phán đoán bọn họ đang hợp tác với nhau.

Sau khi kéo dài khoảng cách, vọt thẳng đến chỗ đám người gần nhất.

Đám người vốn đang loạn đấu nhìn thấy cảnh này, đám người đang ở khu vực biên giới bị dọa đến mất hồn mất vía.

"Mẹ nó!"

"Bất Hủ Tông giết tới."

"Nhanh lên!"

Lúc này, một đám người muốn trốn, trốn tránh người của Bất Hủ Tông trùng kích.

Nhưng mà sao Vân Liêu có thể thả bọn họ đi dễ dàng như vậy?

Ma pháp hệ thổ tam giai.

Cực Hạn Trọng Áp!

Ra!

Ngâm xướng kết thúc trong nháy mắt, trong khoảnh khắc, áp lực khổng lồ ép tới mấy trăm người gần nhất.

Trấn Nhạc Hạ Cảnh đối mặt với trọng áp này, ngay cả một hơi ngắn ngủi cũng không đứng được, bị ép tới quỳ xuống đất.

Dưới tình thế cấp bách, muốn bóp nát lệnh bài chạy đi nhưng đã chậm.

Mạch thuật của tám mươi người chen chúc tới!

Oanh ——

Oanh ——

Vừa đối mặt thì mấy trăm người bị trọng áp đè ép đó bị giải quyết hết.

Đương nhiên, mấy trăm người đó cũng muốn phản kích nhưng mà trọng áp ép xuống, ngay cả cơ hội phóng thích mạch thuật cũng không có, chỉ có thể biến thành cừu non bị làm thịt.

【VIP】 Cường giả Thiên Vô Cấm ưu ái

Trong mười hơi ngắn ngủi, tám mươi người vừa đối mặt đã bị thanh lý mất mấy trăm người, lập tức thanh lý sạch lệnh bài dưới đất, sau đó nhanh chóng lui lại.

Tuyệt đối không ham chiến!

Khiến cho những người vốn muốn phản kích Bất Hủ Tông đó vồ hụt một lần.

Sau khi vồ hụt, bọn họ vội vàng thu tay lại, sau đó lui về sau, không dám ở lại khu vực biên giới.

Tóm lại, cách người của Bất Hủ Tông càng xa càng tốt.

Lúc này, sau khi mọi người của Bất Hủ Tông lui ra khỏi chiến trường ngàn mét, Vân Liêu mới cho mọi người dừng lại, sau đó nhìn khôi triều vẫn không động đậy chút nào thì nói: "Nghe khẩu lệnh của ta, tùy thời chuẩn bị trùng kích đợt thứ hai. Vẫn như cũ, chiếm được tiện nghi sau đó rút đi, không thể rơi vào trong loạn chiến."

"Rõ!"

"Rõ!"

Tám mươi người cùng kêu lên, mở mạch môn ra, chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị cho đợt trùng kích thứ hai bất cứ lúc nào.

Bọn họ cũng không có thời gian đi xem rốt cuộc mình cướp đoạt được bao nhiêu tích phân, bởi vì cho dù như thế nào thì chắc chắn cũng sẽ không ít.

Hầu như trong tay mỗi người đều cướp được ít nhất ba bốn lệnh bài, cộng lại thì ít nhất cũng có một hai trăm tích phân, đủ để thăng xếp hạng lên một lần nữa.

Mười hơi chuẩn bị qua đi, Vân Liêu chỉ một hướng, lại hô lên.

"Đằng trước, bên trái, chuẩn bị trùng kích!"

Vừa dứt lời, trong nháy mắt, tám mươi người hóa thành một dòng lũ lớn nhào về phía chiến trường rối bời đằng trước bên trái, khí thế như muốn nuốt hết ngàn người đó.

"Bất Hủ Tông!"

Cũng không biết là ai hét lên một tiếng, đám thiên kiêu vốn đang loạn đấu bị kinh hãi, sau đó lập tức chạy trốn.

Nhưng mà giờ phút này, chiến trường đã loạn tùng phèo, người muốn thoát khỏi trùng kích của Bất Hủ Tông, quay người chạy trốn lại đụng phải người sau lưng.

Lui không thể lui!

Mắt thấy tám mươi người của Bất Hủ Tông khí thế hùng hổ tới, thế không thể đỡ, bọn họ chỉ có thể không cam lòng bóp nát lệnh bài trong tay.

Còn phản ứng chậm thì đương nhiên là bị Cực Hạn Trọng Áp của Vân Liêu đè ngã xuống đất trong khoảnh khắc, chỉ có thể biến thành vật hi sinh dưới sự trùng kích của tám mươi người của Bất Hủ Tông.

Tám mươi cái mạch thuật Địa cấp đã đạt tới cảnh giới tạo cực, hóa cảnh đánh tới đám người, các thiên kiêu vốn đã trải qua thú triều, sau đó tiêu hao không nhỏ bị dọn dẹp hai, ba trăm người trong khoảnh khắc.

Một đợt trùng kích qua đi, mọi người của Bất Hủ Tông lại lập tức rút đi, không cho những người khác có cơ hội phản ứng, phản kích.

Chuyện này khiến rất nhiều thiên kiêu tính tình bạo giận không kềm được.

Bọn họ chỉ có thể nhìn bằng hữu của mình ngã xuống trong tay Bất Hủ Tông, khi muốn đánh trả thì Bất Hủ Tông đã rút lui.

"Quá vô sỉ, người của Bất Hủ Tông lại thừa dịp chúng ta đang chiến đấu mà đánh lén chúng ta."

"Tất cả mọi người dừng tay trước, dừng tay!"

“Người của Bất Hủ Tông, chúng ta liên tục nhường nhìn bọn họ, bọn họ lại thừa dịp chúng ta chiến đấu đánh lén chúng ta, quá đáng. Nếu bọn họ hợp tác, chúng ta cũng hợp tác, đuổi người của Bất Hủ Tông ra ngoài trước!”

Nhưng mà mấy người đó giận nói như vậy nhưng lại không được bao nhiêu người hưởng ứng, ngược lại càng nhiều người chọn rời xa Bất Hủ Tông trong lúc này.

Không phải bọn họ không muốn phản kích.

Mà có Vân Liêu, bọn họ phản kích như thế nào đây?

Một vạn yêu vật Trấn Nhạc Cảnh mà Vân Liêu cũng có thể giết sạch toàn bộ, chút người như bọn họ thì sợ là không đủ cho một mình Vân Liêu nhét kẽ răng.

Trừ phi người của Âm Dương gia, Hiên Đình Các gia nhập đại quân đối kháng Bất Hủ Tông, bằng không bọn họ đi thì chỉ là đưa tích phân thôi.

Nhưng mà bây giờ người của Âm Dương gia, Hiên Đình Các cũng trốn tránh Bất Hủ Tông, đâu có dám phản kích Bất Hủ Tông theo bọn họ?

Thấy thế, mấy người đang tức giận đó càng tức giận thêm.

“Mẹ nó, một đám quỷ nhát gan!”

“Nhiệt huyết của các ngươi đâu?”

“Các ngươi nghĩ là có thể trốn tránh mãi sao? Sớm muộn gì thì người của Bất Hủ Tông cũng sẽ giải quyết các ngươi, cướp tích phân của các ngươi.”

Cũng đúng lúc này, Vân Liêu lại lên tiếng.

“Ngay phía trước, trùng kích!”

Tám mươi người trùng trùng điệp điệp mãnh liệt đánh tới, dọa đến mấy người lúc nãy hồn phi phách tán, kinh hoảng vội vàng bóp nát lệnh bài trong tay.

Đám người vốn còn đang loạn đấu cũng tan tác như chim muông.

Không có ai còn có tâm tư loạn đấu, bọn họ chỉ muốn tránh được Bất Hủ Tông trùng kích.

Cho nên một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, người của Bất Hủ Tông trùng kích, tất cả mọi người bối rối tản ra.

Những nơi người của Bất Hủ Tông đến, tất cả mọi người như là chim muông nhanh chóng tản ra, hoàn toàn không cho Vân Liêu có cơ hội phóng thích Cực Hạn Trọng Áp.

"Đều ngừng đi." Rơi vào đường cùng, Vân Liêu chỉ có thể dừng phát động trùng kích, đình chỉ trò chơi diều hâu vồ gà con nhàm chán này.

Sau đó nhìn tất cả mọi người bắt đầu hướng đi ngược hướng Vô Sinh Triều, đi đến chỗ Bất Hủ Tông không nhìn thấy bọn họ.

Âm Dương gia, Hiên Đình Các cũng không ngoại lệ.

Thấy cảnh này, ba người Âm Dương Nhị Lão, Vân Thủy Tại Thiên cũng không thể làm gì khác hơn là cảm thán một tiếng, ai bảo lực uy hiếp của Vân Liêu thực sự quá lớn.

Bọn họ biết Vô Sinh Triều là sân nhà của Vân Liêu, dù sao ngày đó bọn họ từng gặp Vân Liêu từ trong cùng đồ mạt lộ khôi phục lại trạng thái đỉnh phong trong nháy mắt.

Bởi vậy bọn họ biết rõ, sát lục có thể khiến cho Vân Liêu không ngừng khôi phục trạng thái.

Cho nên dưới Vô Sinh Triều, chắc chắn Vân Liêu đứng ở thế bất bại.

Chỉ là bọn họ không nghĩ tới một mình Vân Liêu thì có thể uy hiếp mấy ngàn tên thiên kiêu Hồng Vực.

Quả nhiên là một người trấn một đời!

Cùng lúc đó, khôi triều như mọc mắt, thấy Vân Liêu dẫn theo mọi người của Bất Hủ Tông kết thúc loạn đấu thì bắt đầu động.

"Chuẩn bị nghênh đón trùng kích!"

Vân Liêu hạ lệnh.

Mọi người của Bất Hủ Tông lại kéo dài khoảng cách, chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch.

…

Chỗ sâu trong Thế Không Giới.

Bên ngoài một cung điện nguy nga trên đỉnh dãy núi, một tên nam tử trung niên cao gầy mặc áo bào xanh đang giơ một quyển sách khẽ đọc.

Khi đọc đến đoạn thú vị thì cười một tiếng.

Ánh mắt của nam nhân lộ vẻ lười biếng, cũng chỉ khi đọc đến đoạn thú vị thì trong mắt mới xuất hiện một tia sáng sắc bén.

【VIP】 Cường giả Thiên Vô Cấm ưu ái (2)

Ở sau lưng hắn, một đám hộ vệ thân mang áo giáp hắc kim đứng đó, nhìn kỹ lại thì đó không phải là Thần U Quân của Thần U Quân sao?

Nhưng mà Thần U Quân sau lưng nam nhân và Thần U Quân của Hồng Vực hoàn toàn không giống, đám Thần U Quân sau lưng hắn, cảnh giới thấp nhất cũng là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Hơn mười vị!

Bởi vậy rõ ràng nam nhân đó càng mạnh mẽ hơn!

"Thần Tướng, chiến sự ở sa trường có chút căng thẳng, ngài không tới xem thật sao?" Một người sau lưng trên mặt lộ vẻ lo lắng hỏi.

"Không cần để ý tới bọn họ, U Quốc cũng không phải thiếu các ngươi thì sẽ thất bại, Già Thiên Lâu thích quậy thì để cho bọn họ quậy đi."

Nam nhân hời hợt đáp lại một câu, sau đó tiếp tục đọc sách.

Nhưng mà hình như người đứng phía sau không có ý định im miệng, tiếp tục gặn hỏi: "Nhưng mà tình báo từ sa trường truyền về biểu hiện lần này có vẻ như Già Thiên Lâu làm thật. Trong sa trường đã bắt đầu xuất hiện bóng dáng của cường giả Thiên Vô Cấm."

"Sa trường sẽ không vỡ, nếu như bọn họ có thể công phá thì cũng sẽ không chờ tới bây giờ. Bọn họ chỉ muốn thừa dịp Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này mà quậy một chút thôi. Quậy xong bọn họ sẽ đi ngay." Nam nhân vẫn giữ vẻ lười biếng vân đạm phong khinh.

Thấy nam nhân kiên trì như vậy, Thần U Quân sau lưng cũng không nói thêm cái gì nữa, vẻ lo lắng trên mặt cũng ẩn đi.

Hắn tuy lòng nóng như lửa đốt với tình hình chiến đấu ở sa trường, chỉ muốn lập tức gia nhập sa trường chiến đấu, nhưng Thần Tướng cũng nói như vậy rồi.

Hắn còn có thể làm gì được nữa?

Đúng lúc này, một giọng nữ vang lên.

"Thiên Nghiệp đại nhân."

"Thiên Nghiệp đại nhân."

Nương theo giọng nói xuất hiện, một nữ nhân quần áo lộng lẫy, khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trên bầu trời.

Nam nhân đưa mắt nhìn người tới, sau đó tức giận nói: "Tiểu Doãn, ngươi không thấy ta đang đọc sách sao? Nôn nôn nóng nóng!"

Nữ nhân tên là Tiểu Doãn thè lưỡi, sau đó nói: "Thiên Nghiệp đại nhân, Tiểu Doãn phát hiện một người rất thú vị."

"Với ánh mắt của ngươi thì có thể thấy được cái gì."

Thiên Nghiệp lạnh nhạt đáp lại một câu.

Tiểu Doãn vội vàng phản bác: "Thiên Nghiệp đại nhân, ngài quá xem thường người ta. Nhưng mà ngài không thấy cho nên không tán đồng với ta cũng rất bình thường, nếu như ngài thấy được thì ta dám cam đoan chắc chắn ngài sẽ nhịn không được trực tiếp thu hắn làm đệ tử."

"Há, nói nghe một chút?" Nghe vị thị nữ đã đi theo mình mấy trăm năm dám nói mình chắc chắn sẽ thu hắn làm đệ tử, trong nháy mắt, hắn nổi lên hứng thú.

Mặc dù thị nữ này đi theo mình mấy trăm năm, ánh mắt không được tốt lắm nhưng lại biết rõ tiêu chuẩn thu đồ đệ của mình.

Khi biết tiêu chuẩn thu đồ đệ của mình rồi mà còn dám nói như thế.

Vậy thì có chút thú vị.

Tiểu Doãn vội vàng nói: "Thần Huyền Cảnh, ngay cả mạch môn cũng không mở ra nhưng lại dùng sức một người giết hơn

vạn yêu vật Trấn Nhạc Cảnh.”

“Ừm?”

Thiên Nghiệp sửng sốt một chút.

Rất nhiều Thần U Quân sau lưng cũng nghi ngờ mình nghe lầm.

Tiểu Doãn thấy mọi người đều có biểu cảm như thế thì lập tức đắc ý cười nói: “Không chỉ như thế, hắn còn…”

Tiểu Doãn thuật lại tất cả những gì mình nhìn thấy trong giới lại, nói đến hứng khởi thì không khỏi khoa chân múa tay.

Rất nhiều Thần U Quân cũng tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi, giống như không thể tin được những gì Tiểu Doãn mới nói.

Nhưng khi Tiểu Doãn nói hết toàn bộ chuyện liên quan đến Vân Liêu ra, Thiên Nghiệp lại đột nhiên khép sách lại, cười nói: “Không ngờ, trăm năm Hồng Vực này cũng ra được một yêu nghiệt, chỉ với thủ đoạn này thì đã đủ để làm đệ tử ta.”

“Đúng!”

Tiểu Doãn kiêu ngạo nói.

Sau đó còn nói thêm: “Thiên Nghiệp đại nhân, vậy có cần ta đi Vô Sinh Triều một chuyến, mang người kia tới cho ngài không?”

Thiên Nghiệp lắc đầu, nói: “Không vội, thủ đoạn này đúng là có thể làm đệ tử ta, nhưng còn cần quan sát một thời gian nữa, chờ hắn giải quyết người của Già Thiên Lâu ẩn núp vào rồi gọi hắn tới cũng không muộn.”

“Người ẩn núp! Thiên Nghiệp đại nhân, ngài nói là có người ẩn núp trong Vô Sinh Triều?”

Tiểu Doãn biến sắc.

Thiên Nghiệp cười đáp: “Nếu không thì ngươi cho rằng vì cái gì người của Già Thiên Lâu sẽ gióng trống khua chiêng quấy lên phong vân ở sa trường? Chỉ là vì nhân lúc diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, giết Thần U Quân chúng ta nhiều

một chút? Lâu chủ Già Thiên Lâu cũng không ngốc, sẽ không làm như vậy, chắc chắn hắn có mục đích khác."

Tiểu Doãn giận không kềm được nói: "Già Thiên Lâu đáng chết, cũng dám sắp xếp người ẩn núp lẫn vào Thất Vực Đăng Thiên Bảng chúng ta, ta đi bắt bọn chúng ra!"

"Người ẩn núp giao cho người ngươi nói đi, hắn đã có bản lĩnh một người diệt vạn yêu, hẳn là những người ẩn núp đó cũng không phải là chuyện khó gì với hắn." Thiên Nghiệp dứt lời, thay đổi trạng thái lười biếng vừa rồi, dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén nhìn hướng Vô Sinh Triều.

Mới đầu, nếu không có Vân Liêu xuất hiện thì hắn định tự mình đi bắt người ẩn núp trong Vô Sinh Triều tới.

Nhưng có Vân Liêu.

Vậy thì để cho người ẩn núp của Già Thiên Lâu làm khảo nghiệm nhập môn cho Vân Liêu đi.

Nếu như hắn có thể dễ dàng giải quyết những người ẩn núp đó, khống chế được tổn thất cho Hồng Vực, mình thu hắn làm đệ tử cũng không phải là không được.

…

Trong Vô Sinh Triều.

Đợt khôi triều thứ bảy trùng kích vào, tất cả mọi người trong chiến trường rơi vào trong chiến đấu.

Tình huống giống như dự đoán, bởi vì khôi lỗi không sợ sinh tử, không có cảm giác đau cho nên thường xuyên có người bị khôi lỗi đồng quy vu tận, ngay cả thời gian bóp nát lệnh bài cũng không có.

Chuyện này khiến cho không ít thiên kiêu Trấn Nhạc Hạ Cảnh đều sinh lòng rút lui, bọn họ biết chắc chắn mình không xông lên được top một trăm Hồng Vực, dứt khoát bóp nát lệnh bài bảo mệnh.

Dù sao sống sót mới có tương lai.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều người bóp nát lệnh bài lui ra khỏi chiến trường, càng ngày càng có

nhiều người chết dưới khôi triều.

Trong Vô Sinh Triều chỉ còn lại rải rác ba, bốn ngàn người.

Không thể nghi ngờ, ba, bốn ngàn người này đều là người muốn trùng kích top một ngàn Hồng Vực.

【VIP】 Kế hoạch của Già Thiên Lâu

Đa số mọi người đều không sợ sinh tử, trong số các mục tiêu của bọn họ, trùng kích top một ngàn Hồng Vực mới là mục tiêu chính của bọn họ.

Bởi vì chỉ khi xông vào top một ngàn thì còn đường tương lai của bọn họ mới dễ đi hơn.

Chỉ khi xông vào top một ngàn thì tài nguyên của tông môn, gia tộc mới tập trung cho bọn họ, như vậy cũng có nghĩa là tương lai ít nhất có năm thành, thậm chí có xác suất cao sẽ bước vào Địa Vô Cấm.

Thành Long hay là thành trùng.

Bọn họ chọn thành Long!

Nhưng mà, liên tục sáu làn sóng, chiến đấu kéo dài đến bảy tám canh giờ đã khiến cho đa số Trấn Nhạc Hạ Cảnh hữu tâm vô lực.

Bởi vì lực lượng linh thể bị tiêu hao rất nhiều, lực lượng linh thể còn lại đã không đủ để chống đỡ cho bọn họ tiếp tục dùng trạng thái đỉnh phong chiến đấu nữa.

Người có chuẩn bị thì giờ phút này sẽ ăn thiên tài địa bảo khôi phục lực lượng linh thể, nhưng loại thiên tài địa bảo này rất thưa thớt, đồng thời đắt đỏ, cho nên không phải bất cứ người nào cũng có.

Không có chuẩn bị thiên tài địa bảo thì chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị khôi lỗi một quyền đánh bay trong khi chiến đấu với khôi lỗi, sau đó khôi lỗi bốn phía giống như cũng biết hắn mềm yếu dễ khi dễ, đều vọt tới vây quanh hắn.

Cuối cùng hắn chỉ có thể không cam lòng bóp nát lệnh bài!

“Nếu như cảnh giới linh thể của ta có thể mạnh hơn một chút nữa thì ta có thể tiếp tục dùng trạng thái đỉnh phong chiến đấu tiếp, không đến mức chạy tán loạn.”

Người đó không cam lòng lẩm bẩm một tiếng, lòng đầy mất mác rời khỏi Vô Sinh Triều.

Hình ảnh như vậy không ngừng diễn ra trong Vô Sinh Triều.

Sau khi khôi triều kéo dài một hai canh giờ, rất nhiều người đều vì lực lượng linh thể tiêu hao hao nhiều mà chọn rời khỏi Vô Sinh Triều.

Trong lúc nhất thời, trong Vô Sinh Triều lại giảm mạnh mấy trăm người.

Nhìn thấy từng màn này, rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm ngồi trên Vô Sinh Triều cũng nhịn không được liên tục cảm thán, ngay cả Âm Dương Nhị Lão và Vân Thủy Tại Thiên cũng không ngoại lệ.

Đệ tử của bọn họ cũng không ngừng rời khỏi Vô Sinh Triều.

Chỉ vì lực lượng linh thể tiêu hao nghiêm trọng, không thể tiếp tục chống đỡ nữa.

Nhưng mà khi bọn họ thấy đệ tử Bất Hủ Tông sinh long hoạt hổ, càng đánh càng hăng thì trong lúc nhất thời bọn họ không biết nên nói gì.

“Đệ tử Bất Hủ Tông bây giờ giống như là đang nhặt tích phân, khôi lỗi không phải là đối thủ của bọn họ, mấy người lực lượng linh thể trống rỗng lại càng không phải là đối thủ của bọn họ.”

“Mấy đợt thú triều trước, hoàn toàn không có một ai trong số đệ tử Bất Hủ Tông ra tay, từ đó mới dẫn tới bây giờ lực lượng linh thể của bọn họ vẫn quá dồi dào! Đệ tử của chúng ta đều đã không thể phóng thích mạch thuật nữa, bây giờ bọn họ lại càng đánh càng hăng.”

“Được rồi, đừng hâm mộ. Từ Vô Sinh Triều mở ra đến nay, ngươi gặp thế lực nào dùng kế sách như thế? Một cái cũng không có! Cho nên căn nguyên vẫn nằm trên người Vân Liêu, ngươi ta có hâm mộ cũng không được.”

Chúng cường giả Địa Vô Cấm cảm thán một lúc, tiếp tục dời mắt nhìn vào trong chiến trường Vô Sinh Triều, mắt thấy liên tục có người không biết làm sao, bóp nát lệnh bài.

Sau đó nghe Vân Liêu nói thì bọn họ càng bất đắc dĩ hơn.

"Sau nửa canh giờ, tất cả mọi người dừng tay tu chỉnh, số khôi lỗi còn lại của khôi triều để ta giải quyết, các ngươi tại chỗ khôi phục lực lượng linh thể."

"Rõ!"

"Hiểu rõ!"

Chúng đệ tử Bất Hủ Tông lần lượt đáp.

Nghe đệ tử Bất Hủ Tông hô lên, chúng cường giả Địa Vô Cấm và đám khán giả trên bầu trời lại cảm thán.

Ngay cả Quân Thiên Nhất Cố, Vụ Đô cũng nhịn không được nói.

"Ôn tông chủ có Vân trưởng lão, Vô Sinh Triều này giống như đã trở thành sân huấn luyện của đệ tử Bất Hủ Tông các ngươi, muốn ngừng thì ngừng, muốn đánh thì đánh."

"Vân Liêu xuất hiện khiến cho trận chiến đấu này trở nên không có chút hồi hộp nào. Ôn tông chủ, Thất Vực Đăng Thiên Bảng này đều sắp trở thành sân tu luyện của quý tông rồi."

Hai người cảm thán một câu, Ôn Bình thấy thế thì cười thầm một tiếng, sau đó nói: "Nếu như Vân Liêu không điều khiển được trận chiến đấu này thì cũng có lỗi với thân phận của hắn lắm."

Vân Liêu có thân phận gì?

Ma pháp sư toàn hệ!

Là cự phách trong ma pháp sư.

Đây chỉ là bắt đầu, nếu như sau này tinh thần lực của Vân Liêu nâng cao một bước, nắm giữ ma pháp tứ giai, lúc đó sẽ càng khủng bố hơn.

"Thân phận?"

Đám người Vụ Đô đều quăng ánh mắt tò mò qua Ôn Bình.

Ôn Bình cũng không định giấu, nói: "Vân trưởng lão là một vị ma pháp sư toàn hệ duy nhất của Bất Hủ Tông ta! Đồng thời khống chế được kim, mộc, thủy, hỏa, thổ vân vân, nhiều loại thuộc tính ma pháp, hầu như không tồn tại nhược điểm."

"Đồng thời nắm giữ nhiều thuộc tính như vậy?"

Đám người Vụ Đô nghe Ôn Bình nói như vậy thì không khỏi dời tầm mắt nhìn về phía Vân Liêu trong Vô Sinh Triều.

Giờ phút này, Quân Thiên Nhất Cố chỉ cảm thấy đệ tử của mình chết không oan.

Mà Vụ Đô chỉ cảm thấy dự đoán trước đó vẫn còn bảo thủ lắm, nếu như bản lĩnh của Vân Liêu truyền ra, đoán chừng sơn môn của Bất Hủ Tông cũng bị đạp nứt.

Tuyệt đối không chỉ một vị cường giả Thiên Vô Cấm muốn nhận Vân Liêu làm đồ đệ!

Thấy mọi người kinh ngạc, Ôn Bình cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà khi đang chuẩn bị xem tranh tài tiếp thì Truyền Âm Thạch trong ngực lại có động tĩnh.

Người trong Bất Hủ Tông có thể sử dụng Truyền Âm Thạch trực tiếp liên hệ hắn thì chỉ có ba người không có ở đây, đó là Mộc Long, Trần Hiết và Hoài Không.

Cho nên chắc chắn người truyền âm là một trong ba người.

"Chư vị từ từ xem."

Ôn Bình đứng dậy, không chờ đám người đáp lại thì đã hóa thành kinh hồng biến mất trong vùng trời Vô Sinh Triều, đi vào chỗ sâu trong Thế Không Giới.

Bay ra mấy chục dặm, sau đó Ôn Bình mới móc Truyền Âm Thạch ra.

"Là ai?"

"Tông chủ, là ta."

【VIP】 Khóa chặt người ẩn núp

Giọng Trần Hiết vang lên bên kia Truyền Âm Thạch.

“Có chuyện gì?”

“Tông chủ, Hắc Ảnh giám sát Khôi Thanh và lão giả họ Khương vừa mới truyền tin tức đến, đã tìm được nguyên nhân Già Thiên Lâu tạm hoãn tiến công Bất Hủ Tông. Bởi vì lâu chủ Già Thiên Lâu thừa dịp Thất Vực Đăng Thiên Bảng đang diễn ra, phòng bị ở sa trường suy yếu, tổ chức một trận xâm lấn quy mô lớn, cho nên không rảnh bận tâm đến chúng ta.”

“Lâu chủ Già Thiên Lâu này đúng là không nhàn rỗi, nếu hắn muốn cho chúng ta có hai tháng thở dốc, ta không cho hắn chút kinh hỉ thì có phải là thất lễ lắm không?”

Nếu Già Thiên Lâu và U Quốc đánh tối mày tối mặt, không rảnh bận tâm tới bọn họ.

Vậy thì hành động của Đao Ma ở Hắc Vực hoàn toàn có thể không chút kiêng kỵ gì.

“Tông chủ, chuyện này giao cho thuộc hạ đi. Ta nhất định sẽ phối hợp với Đao Ma trưởng lão hành động, quấy lên phong vân ở Hắc Vực.” Trần Hiết lại nói: “Tông chủ, thật ra thì còn có một chuyện, liên quan đến mấy người Vân trưởng lão.”

“Liên quan tới Vân Liêu?”

“Lần này Già Thiên Lâu không chỉ chiến tranh với U Quốc mà còn khởi động kế hoạch người ẩn núp và kế hoạch kẻ phá hoại. Mấy người ẩn núp này đã ẩn núp trong U Quốc rất nhiều năm, lần này Già Thiên Lâu bắt đầu dùng tới bọn họ, muốn động thủ với thế hệ thiên kiêu trẻ tuổi của U Quốc. Còn kẻ phá hoại nữa, cũng là người ẩn núp mà Già Thiên Lâu xếp vào U Quốc nhiều năm, thậm chí một hai trăm năm. Cả hai đều là tử sĩ, chắc chắn sẽ vì diệt trừ thế hệ thiên kiêu yêu nghiệt trẻ tuổi của U Quốc và phá hư Thất Vực Đăng Thiên Bảng mà không tiếc sinh mệnh.”

“Lại có hành động lớn như vậy.” Nhưng mà chuyện này lại mắc mớ gì tới hắn: “Tiếp tục giám thị bọn người Khôi Thanh, có bất cứ tin tức gì thì lập tức thông báo cho ta. Chỉ là mấy người ẩn núp thôi, Vân Liêu có thể đối phó được!”

“Vâng.”

Nếu tông chủ cũng nói không có vấn đề gì rồi, Trần Hiết cũng không nói thêm gì nữa.

Đại quân của Chiến bộ còn bị bọn họ giải quyết!

Còn sợ người ẩn núp trong U Quốc?

Nếu như bọn chúng có thực lực mạnh mẽ thì đã không che giấu.

Trần Hiết lại nói: “Tông chủ, mới nãy Kim Bất Tam liên hệ ta. Thuộc hạ muốn biết mức độ hợp tác giữa chúng ta và Vực Chủ Phủ Hồng Vực nên sâu hay nên cạn?”

“Loại người như Quân Thiên Nhất Cố, là loại người sẽ đâm sau lưng ngươi một đao bất cứ lúc nào, cho nên hợp tác với hắn thì đương nhiên là phải cạn một chút. Ngoại trừ có lợi đối với chúng ta, những cái khác thì hờ hững. Còn nữa, chờ sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực kết thúc, ngươi đi Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực với hắn một chút, kêu hắn mau chóng giải quyết chuyện con dấu Vực Chủ Nguyên Dương Vực. Chỉ khi có con dấu Vực Chủ Nguyên Dương Vực thì Bất Hủ Nhật báo mới có thể hợp pháp truyền bá ở Nguyên Dương Vực, sẽ không gặp trở ngại gì nữa.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Trần Hiết đáp.

Ôn Bình lại nói: “Nếu như không có chuyện gì khác thì ngươi đi làm việc của ngươi đi.”

“Tông chủ, vậy ta cáo lui trước.”

Trần Hiết dứt lời, cắt đứt liên hệ của Truyền Âm Thạch.

Ôn Bình cũng thuận thế cất Truyền Âm Thạch vào, ánh mắt thâm thúy nhìn hướng Vô Sinh Triều.

Hắn cũng rất muốn xem xem Già Thiên Lâu sắp xếp bao nhiêu người ẩn núp vào Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Khi Ôn Bình trở lại Vô Sinh Triều thì đỉnh Vô Sinh Triều xuất hiện một khuôn mặt xa lạ.

Một nữ nhân xa lạ.

Nhưng mà khí tức nàng thả ra là nửa bước Thiên Vô Cấm, mặc dù không có hùng hậu, thâm thúy như Vụ Đô, nhưng mà Vụ Đô lại nịnh nọt nàng.

Người này chính là thị nữ Tiểu Doãn của Thiên Nghiệp, chủ nhân của Thế Không Giới.

"Doãn cô nương, ngọn gió nào thổi ngươi tới?"

Còn mấy người Quân Thiên Nhất Cố thì càng không cần phải nói.

Vụ Đô còn như vậy, đám người thân phận không cao quý bằng Vụ Đô thì càng tầm thường hơn.

"Doãn cô nương, không ngờ trong lúc cấp bách mà ngươi còn rảnh rỗi tới đây quan chiến, đúng là khiến cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực đặc sắc thêm không ít."

Quân Thiên Nhất Cố mặt mày hớn hở, cung kính nói.

Tiểu Doãn ăn nói rất có ý có tứ, hoàn toàn không có dáng vẻ khả ái như trước mặt Thiên Nghiệp, đối mặt mọi người khen tặng và hỏi thăm thì từ đầu đến cuối vẫn không có sắc mặt tốt.

"Tới xem một chút thôi, lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực các ngươi xuất hiện một yêu nghiệt ghê gớm."

Dứt lời, Tiểu Doãn đưa mắt nhìn Vân Liêu.

Vụ Đô, Quân Thiên Nhất Cố nhìn theo ánh mắt của nàng, trong lòng lập tức hiểu được.

Nữ nhân trước mắt là thị nữ thân cận Thiên Nghiệp tiền bối nhất, nếu tính theo địa vị thì sự xuất hiện của nàng đại biểu cho Thiên Nghiệp tiền bối.

Cho nên giống như Vụ Đô suy đoán, có thể là Thiên Nghiệp tiền bối coi trọng Vân Liêu, nếu không thì sao thiếp thân thị nữ gần như không rời người lại đột nhiên tới đây?

Hai người vốn định nhắc hai câu liên quan tới Vân Liêu, nhưng Ôn Bình lại trở về ngay lúc này, ánh mắt hai người lập tức tập trung vào Ôn Bình.

Quân Thiên Nhất Cố giới thiệu trước: "Doãn cô nương, vị này là tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình Ôn tông chủ, Vân Liêu ở dưới chính là trưởng lão Bất Hủ Tông."

Vừa dứt lời, Tiểu Doãn không khỏi dò xét Ôn Bình vài lần, thấy nhìn không thấu cảnh giới của Ôn Bình thì lông mày khẽ run lên, hơi suy tư.

Nhưng mà cũng không biểu hiện gì nhiều, chỉ lạnh nhạt nói với Ôn Bình một câu: "Ôn tông chủ, tông các ngươi cũng có nhân tài. Nói thật, chủ nhân nhà ta có ý thu hắn làm đệ tử!"

Vừa dứt lời, mọi người trên Vô Sinh Triều mới vỡ lẽ ra.

Quả nhiên không ngoài dự tính!

Giờ phút này, tất cả mọi người hâm mộ nhìn qua, dù sao nếu như làm đệ tử của cường giả Thiên Vô Cấm, tương lai rất có thể sẽ đạt tới nửa bước Thiên Vô Cấm, huống chi với năng lực Vân Liêu biểu hiện ra, thành tựu tương lai của hắn tuyệt đối không chỉ nửa bước Thiên Vô Cấm đơn giản như vậy.

【VIP】 Khóa chặt người ẩn núp (2)

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người ở đây, Ôn Bình ngồi xuống lại, chỉ bình tĩnh đáp lại: "Vậy thì Vân Liêu phải cô phụ ý tốt của Thiên Nghiệp Thần Tướng rồi, hắn là trưởng lão Bất Hủ Tông, sẽ không rời khỏi Bất Hủ Tông."

"Ôn tông chủ, nếu Vân Liêu trưởng lão trở thành đệ tử Thiên Nghiệp Thần Tướng, tương lai tiền đồ vô hạn, bao gồm cả Bất Hủ Tông cũng có thể nâng cao một bước." Tiểu Doãn tưởng rằng mình nói không rõ lắm cho nên mới khiến cho tông chủ Bất Hủ Tông thay Vân Liêu từ chối.

Nhưng mà chỉ nghe Ôn Bình lại rất lạnh nhạt đáp lại một câu: "Cảm ơn ý tốt của Thiên Nghiệp Thần Tướng."

Nghe giống như là cảm ơn, nhưng hoàn toàn không có chút ý cảm ơn nào.

Hiển nhiên là từ chối!

Nàng đã nói hai lần, nhưng mà tông chủ Bất Hủ Tông trước mặt này vẫn trả lời như vậy, vậy thì kết quả cũng rõ ràng.

Tông chủ Bất Hủ Tông này không muốn cho Vân Liêu rời khỏi Bất Hủ Tông!

Tự tư!

Nghĩ đến đây, trong nháy mắt, biểu cảm trên mặt Tiểu Doãn lạnh xuống, trầm giọng nói: "Ôn tông chủ đừng có quyết định thay cho Vân Liêu, chủ nhân nhà ta đã chọn hắn, vậy thì không ai có thể ngăn được!"

Trong lời nói còn có chút ý cảnh cáo.

Bên cạnh, đám người Vụ Đô và Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì biết hiểu lầm nên vội ra hoài giải.

Vụ Đô vội nói: "Doãn cô nương, thật ra thì ý của Ôn tông chủ không phải như ngươi nghĩ. Sau lưng Bất Hủ Tông cũng có cường giả Thiên Vô Cấm, Vân Liêu trưởng lão là trưởng

lão Bất Hủ Tông, đương nhiên sẽ được vị cường giả Thiên Vô Cấm đó dạy bảo, cho nên chắc chắn Vân trưởng lão sẽ không rời khỏi Bất Hủ Tông."

Nghe Vụ Đô giải thích, sắc mặt Tiểu Doãn lại thay đổi, ánh mắt nhìn Ôn Bình hoàn toàn khác với lúc nãy.

"Thì ra là thế!"

Sau khi hoảng hốt một chút, Tiểu Doãn không nói gì nữa.

Không phải là không muốn nói, mà là không dám nói.

Nàng tin Vụ Đô sẽ không gạt mình, dù sao Vụ Đô cũng là người giám sát Nguyên Dương Vực, cho nên nếu nàng nói thêm gì nữa khiến cho cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng Bất Hủ Tông không vui. Mặc dù không đến mức xảy ra chuyện gì đó không hay nhưng sau khi trở về thì cũng không tránh được bị trách phạt.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, chẳng trách Vân Liêu sẽ mạnh như vậy.

Hóa ra đã có cường giả Thiên Vô Cấm chỉ điểm từ sớm rồi.

Tiểu Doãn không nói gì nữa, mấy người Vụ Đô và Quân Thiên Nhất Cố cũng hết sức thức thời bỏ qua đề tài này, nói mấy chuyện khác.

Hai người và Tiểu Doãn đều quen biết đã lâu, cũng gần trăm năm không gặp cho nên có rất nhiều chủ đề trò chuyện.

Giờ phút này, Ôn Bình đang dò tinh thần lực ra ngoài, sau đó đụng phải lồng ánh sáng bao phủ chiến trường Vô Sinh Triều đối diện.

Phanh.

Tinh thần lực hiếm khi gặp trắc trở.

Dù sao cũng là do ba mươi lăm tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, cho nên chắc chắn sẽ ẩn chứa chút thủ đoạn đề phòng cảm giác.

Nhưng cũng chỉ được mấy hơi thôi, mấy hơi sau, tinh thần lực của Ôn Bình đã xuyên thủng lồng ánh sáng đó, đi vào

trong chiến trường Vô Sinh Triều.

Dù sao cảm giác và tinh thần lực tuy đồng căn nhưng lại là hai thứ hoàn toàn khác biệt.

Sau khi tinh thần lực của Ôn Bình quét qua mấy ngàn người trong chiến trường Vô Sinh Triều, cũng biết được đại khái về người ẩn núp của Già Thiên Lâu.

Trong số mấy ngàn người này, có chừng tám mươi người là người ẩn núp.

Tám mươi người này thực lực cao thấp không đều, có rất nhiều Trấn Nhạc Hạ Cảnh, có Trấn Nhạc Trung Cảnh, có Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

Tổng cộng có ba người là Địa Vô Cấm Hạ Cảnh!

Mặc dù không biết bọn họ dùng cách gì để che giấu cảnh giới chân thực của mình nhưng đúng là lừa được Vô Sinh Triều, lừa được mấy người Quân Thiên Nhất Cố.

Đáng tiếc, thủ đoạn này có thể lừa gạt Vô Sinh Triều, có thể lừa gạt cảm giác của mấy người Quân Thiên Nhất Cố, nhưng lại không lừa được tinh thần lực của hắn.

Ôn Bình thầm nghĩ: “Già Thiên Lâu này chuẩn bị đúng là đầy đủ, xem ra thời gian chuẩn bị không phải một ngày hai ngày. Đường đường là lâu chủ Già Thiên Lâu, vậy mà lại âm mưu bóp chết mầm non của U Quốc, đúng là không có điểm mấu chốt, cái gì cũng làm.”

Đường đường là Thiên Vô Cấm mà lại không có phẩm chất như vậy, âm mưu giết một đám thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng mà thật ra thì ba vị Địa Vô Cấm Hạ Cảnh, cho dù ở chỗ nào cũng không đáng kể.

Nhưng nếu ở chiến trường Thất Vực Đăng Thiên Bảng, một nơi ngay cả nửa bước Địa Vô Cấm cũng không có thì không khác gì một trận tai nạn.

Nhất là ở trong ctr bị lồng ánh sáng bao phủ như Vô Sinh Triều!

Vừa rồi, sau khi lồng ánh sáng đó ngăn cản tinh thần lực của hắn thì Ôn Bình cố ý để ý thử phòng ngự của lồng ánh sáng này một chút, tuyệt đối có thể chống được công kích của cường giả Thiên Vô Cấm!

Như vậy cũng có nghĩa là có ba con sói thực lực mạnh mẽ bị nhốt ở trong bãi nhốt cừu, mà trong bãi nhốt cừu chỉ có một đám cừu non yếu đuối.

Đáng sợ nhất là bãi nhốt cừu này còn không gì phá được!

Cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm giáng lâm thì cũng không thể chính diện phá hủy nó!

Lúc này, Ôn Bình quay đầu nói với Tần Sơn bên cạnh: "Lập tức liên hệ Vân trưởng lão, dặn dò hắn nhất định phải cẩn thận trong chiến trường Vô Sinh Triều."

"Vâng, tông chủ!"

Tần Sơn gật đầu.

Nhưng mà trong lòng của hắn lại rất hiếu kỳ.

Không biết tại sao tông chủ lại làm như vậy?

Tại sao lại kêu Vân trưởng lão cẩn thận?

Trong chiến trường Vô Sinh Triều này còn có người có thể tạo thành uy hiếp cho Vân trưởng lão?

Cùng lúc đó, ba người Quân Thiên Nhất Cố đang bắt chuyện với nhau cũng bị câu nói này của Ôn Bình hấp dẫn sự chú ý, bởi vì câu nói này của Ôn Bình quá khác thường.

Thấy Tần Sơn dùng Truyền Âm Thạch liên hệ cho Vân Liêu thật, Quân Thiên Nhất Cố ức chế tò mò không nổi, vội hỏi: "Ôn tông chủ, có chuyện gì vậy?"

【VIP】 Chiến trường đột biến, vô số thiên kiêu ngã xuống

“Thú triều trong chiến trường Vô Sinh Triều này có số lượng khổng lồ, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhắc nhở hắn cẩn thận một chút thôi.” Ôn Bình cũng không có nói thẳng chuyện liên quan tới Già Thiên Lâu ra, thứ nhất là quá kiêu căng, thứ hai là không muốn nói.

Nếu nói chuyện liên quan tới Già Thiên Lâu ra, nếu bị lan ra ngoài, người của U Quốc sẽ nhìn hắn như thế nào?

Đối với Bất Hủ Tông đột ngột xuất hiện, người của U Quốc có thể nghĩ bọn họ là người của Già Thiên Lâu ẩn núp vào không?

Cho nên Ôn Bình cũng ôm tâm thái nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có hắn, có thể bảo đảm mấy người Vân Liêu không có chuyện là được rồi, những người khác chết hay sống thì Ôn Bình cũng không thèm quan tâm.

Quân Thiên Nhất Cố ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Ôn tông chủ, ngài cũng quá cẩn thận rồi, trước mắt trong chiến trường Vô Sinh Triều này, ai dám mạo phạm Vân trưởng lão? Chỉ với Phong Bạo Kiếm Trận của hắn thì sợ là ngay cả mấy người Hãn Uy của Hiên Đình Các cũng không dám tùy tiện đi vào.”

“Cẩn thận một chút vẫn hơn.” Ôn Bình lại hỏi: “Đúng rồi, vòng phòng hộ của Vô Sinh Triều này có thể đóng lại không?”

Quân Thiên Nhất Cố ngây ra một lúc, không rõ tại sao Ôn Bình đột nhiên hỏi như vậy, đáp: “Ôn tông chủ, trừ phi đóng toàn bộ Vô Sinh Triều, bằng không thì không đóng được vòng phòng hộ.”

“Vậy thì làm sao đóng được Vô Sinh Triều?”

“Ôn tông chủ, ngài làm sao vậy?”

“Ngươi cứ nói thẳng đi, làm sao đóng lại được.”

“Vô Sinh Triều là tự chủ mở ra, một khi mở ra, không đến khi toàn bộ người trong vòng phòng hộ đều tử vong hoặc là rời đi thì không thể nào đóng cửa. Còn có một cách nữa, trừ phi tìm được mấy chục tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng năm đó đến, có lẽ bọn họ sẽ có thủ đoạn đóng nó lại sớm. Nhưng mà những người đó chết thì chết, mất tích thì mất tích.”

“Không thể đóng cửa sao?”

Nghe Quân Thiên Nhất Cố trả lời, Ôn Bình trầm tư thật lâu, sau đó tầm mắt tập trung vào ba người ẩn núp cảnh giới Địa Vô Cấm.

Mắt thấy bọn họ vừa bị khôi triều đuổi theo vừa trốn vào khu vực thiên kiêu đỉnh tiêm tụ tập trong chiến trường Vô Sinh Triều.

Xem ra là muốn động thủ!

Bên cạnh, Quân Thiên Nhất Cố thấy Ôn Bình không có động tĩnh thì cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu lại muốn tiếp tục nói chuyện phiếm với Doãn cô nương.

Rõ ràng Doãn cô nương mắt sáng như đuốc nhìn Ôn Bình, trong ánh mắt còn có chút gì đó là lạ, giống như là bị cử động của Ôn Bình làm cho kinh ngạc.

“Doãn cô nương?”

“A!”

Tiểu Doãn lấy lại tinh thần.

Sau đó thầm nghĩ: Tông chủ Bất Hủ Tông này đột nhiên kỳ quặc như thế, chẳng lẽ hắn cũng nhìn ra trong chiến trường có người ẩn núp?

Nàng cũng nhìn không ra, sao Ôn Bình có thể nhìn ra được?

Chẳng lẽ Ôn Bình này không đơn giản như bên ngoài, thật ra thì cảnh giới ẩn giấu còn mạnh hơn nàng?

Không nghĩ nữa, tầm mắt Tiểu Doãn rơi vào trong chiến trường Vô Sinh Triều.

Đột ngột!

Trung ương khôi triều có một tên thanh niên Trấn Nhạc Hạ Cảnh bị mười mấy con khôi lỗi truy kích, không có lựa chọn bóp nát lệnh bài mà chọn tự bạo mạch môn và linh thể!

Oanh ——

Trấn Nhạc Hạ Cảnh tự bạo, trong nháy mắt, mạch khí trùng kích bắn bay toàn bộ khôi lỗi trong vòng mấy trăm trượng, khôi lỗi khoảng cách gần nhất thì trực tiếp biến thành tro bụi.

"Người này điên rồi hả?"

"Tại sao hắn phải đồng quy vu tận với khôi lỗi, bóp nát lệnh bài na di ra ngoài không phải tốt sao?"

"Đầu óc người này có vấn đề chứ."

Trên bầu trời, khán giả quan chiến đều bối rối.

Không rõ ràng cho lắm!

Cũng ngay lúc này, trong chiến trường Vô Sinh Triều, từ chỗ người thanh niên đó tự bạo đột nhiên có một luồng khói đen kịt dầy đặc xuất hiện.

Khói dầy đặc khuếch tán cực kỳ nhanh, nhanh hơn so với tốc độ chạy của người tu hành Trấn Nhạc Hạ Cảnh, trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi ngàn trượng.

Lại còn đang khuếch tán!

Thấy cảnh này, Vân Liêu nhớ tới lời Tần Sơn trưởng lão mới nhắc nhở, lập tức thu hồi Bạo Phong Kiếm Trận, ngự kiếm bay về phía mọi người của Bất Hủ Tông.

"Đều dừng tay, tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ!"

Vân Liêu dứt lời, mắt sáng như đuốc nhìn khói đen không ngừng khuếch tán, không được bao lâu thì đã đến trước mắt.

Khói đen này có khí tức tà ác của Già Thiên Lâu!

Là người ẩn núp của Già Thiên Lâu!

Rốt cuộc Vân Liêu cũng hiểu được tại sao tông chủ lại kêu hắn cẩn thận.

“Tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ, có người ẩn núp của Già Thiên Lâu trong chiến trường Vô Sinh Triều, khói đen này có gì đó quái lạ, tinh thần lực của ta chỉ có thể đi sâu vào trong đó ngàn mét!” Vân Liêu dùng tinh thần lực bao trùm ngàn mét xung quanh, sau đó lập tức thúc giục tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ.

Rất nhiều đệ tử Bất Hủ Tông nghe Vân Liêu nói vậy, nhất là khi biết cảm giác của Vân Liêu chỉ đi vào sâu trong đó ngàn mét thì đều dừng chiến đấu, cho dù mạo hiểm bị khôi lỗi đánh trúng cũng phải bứt ra khỏi vòng chiến.

Người của Bất Hủ Tông đều biết, những người tu luyện ma pháp như Vân trưởng lão có phạm vi tinh thần lực lớn cỡ nào.

Nhưng mà khói đen này lại hạn chế tinh thần lực trong phạm vi ngàn mét!

Cũng sau khi mọi người của Bất Hủ Tông hoàn toàn tụ tập lại, trong chốc lát, khói đen đã bao phủ toàn bộ chiến trường Vô Sinh Triều.

Giờ khắc này, rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm đang ngồi trên Vô Sinh Triều kinh hãi ngồi thẳng dậy.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Khói đen này là sao?”

“Cảm giác của ta hoàn toàn bị vòng phòng hộ của Vô Sinh Triều chặn lại, không cảm giác được trong đó đã xảy ra chuyện gì.”

Ngay lúc tất cả mọi người đều có chút luống cuống, Tiểu Doãn bình tĩnh nói: “Được rồi, tất cả ngồi xuống đi, chỉ là một chút người ẩn núp lẫn vào trong đó thôi. Chủ nhân nhà ta đã tính trước được! Chỉ có thể nói lần này bọn họ tính toán sai, Vân trưởng lão của Bất Hủ Tông ở trong đó, cho dù bọn họ có lẻn vào bao nhiêu người cũng vô dụng.”

【VIP】 Chiến trường đột biến, vô số thiên kiêu ngã xuống (2)

"Hóa ra là Thiên Nghiệp Thần Tướng đã dự tính trước được!" Quân Thiên Nhất Cố nghe nói như vậy thì lập tức thở dài một hơi, như trút được gánh nặng.

Dù sao nếu như xảy ra chuyện thì toàn bộ trách nhiệm đều do hắn gánh hết.

Mặc dù có Bất Hủ Tông bảo bọc hắn nhưng Thất Vực Đăng Thiên Bảng là chuyện trọng đại trăm năm một lần, Bất Hủ Tông cũng chưa chắc có thể chắn được!

Những người khác nghe Tiểu Doãn nói như vậy thì tâm trạng hốt hoảng cũng dần bình tĩnh lại.

Nếu Thiên Nghiệp Thần Tướng tính trước rồi, vậy bọn họ còn lo lắng cái gì.

Hơn nữa có Vân trưởng lão của Bất Hủ Tông ở trong đó, những người ẩn núp đó không phải đi chịu chết sao?

Một lát, khói đen dần dần tiêu tán.

Mọi người cũng dần dần không bình tĩnh lại không lo lắng nữa, nhưng khi thấy rõ chiến trường Vô Sinh Triều thì mọi người đều thất kinh.

Trong phạm vi khói đen bao phủ, trong chiến trường Vô Sinh Triều, có chừng hơn bốn năm trăm người chết dưới khôi triều, thi thể của bọn họ nằm ngổn ngang lộn xộn trên đất.

Sau đó thì nghe một nam tử trung niên vừa bị khôi lỗi đánh bay thất kinh hô lớn: "Chuyện gì xảy ra, tại sao ta không có bị na di ra ngoài!"

Tất cả mọi người bị hắn hấp dẫn sự chú ý, sau đó thấy nam tử trung niên bị mấy con khôi lỗi đánh giết tại chỗ, đầu một nơi thân một nẻo!

Trên mặt đất còn có một đôi mảnh vỡ lệnh bài!

Như vậy chứng tỏ trước khi chết hắn đã bóp nát lệnh bài nhưng lại không có bị na di ra ngoài.

Tình huống như vậy còn đang không ngừng xảy ra, trong chiến trường Vô Sinh Triều, Vân Liêu thấy cảnh này thì sắc mặt trầm xuống, nói: "Tất cả mọi người cẩn thận, hình như khói đen vừa rồi đã phá hỏng lệnh bài, tất cả đi vào trong kiếm trận của ta!"

Vân Liêu dứt lời, Phong Bạo Kiếm Trận lại nổi lên, cuốn mọi người vào trong đó, sau đó không ngừng chém giết khôi triều nhào tới bọn họ.

Nhưng mà mọi người của Bất Hủ Tông có Vân Liêu che chở, nhưng những người khác lại không được may mắn như thế.

Đối mặt với khôi triều trùng kích, bọn họ chỉ có thể hốt hoảng ứng phó, sau đó tuyệt vọng nhìn người bóp nát lệnh bài nhưng không có bị na di đi ra ngoài chết trong tay khôi lỗi.

Theo thời gian trôi qua, người chết như thế càng ngày càng nhiều.

"Tụ tập lại!"

"Tất cả mọi người tụ tập lại!"

Lúc này, mọi người nào có quan tâm tới hạn chế của Vô Sinh Triều nữa, lập tức xúm lại một chỗ, chung nhau đối phó khôi triều đánh tới trước mặt.

Vốn phải xử phạt khi mọi người dựa lưng vào nhau hợp tác nhưng bây giờ Vô Sinh Triều không có chút xíu động tĩnh nào.

Không có giống như trước đây, trực tiếp na di người ra ngoài.

Cũng không có trừ tích phân của bọn họ.

Bảng tích phân vẫn sáng, nhưng người biến mất trên đó lại càng ngày càng nhiều.

Rất nhiều thế lực trước đó còn yên lòng trong nháy mắt lại hoảng hốt.

“Doãn tiền bối, giờ phải làm sao, hình như lệnh bài bị phá hỏng, Vô Sinh Triều cũng trục trặc!”

“Doãn tiền bối, đệ tử tông ta sắp chết sạch!”

“Doãn tiền bối!”

Mọi người hốt hoảng gọi Tiểu Doãn, mà lúc này nàng cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể vội vàng trả lời: “Có Vân Liêu, các ngươi khoan hãy gấp gáp, bây giờ khôi triều chỉ còn lại có một vạn, tất cả mọi người hợp tác, lại thêm Vân Liêu đồ sát, không lâu nữa là có thể giết sạch bọn chúng.”

Nhưng mà vừa dứt lời thì trong đám người đang tụ lại với nhau để nghênh kích khôi triều đột nhiên bộc phát ra mấy tiếng nổ vang!

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Tiếng nổ mạnh vang lên bốn phía, hơn nữa là từ giữa đám người.

Đám thiên kiêu vốn đang đối phó khôi triều bị sóng trùng kích của vụ nổ bao phủ trong nháy mắt, khoảng cách hơi gần trung tâm vụ nổ thì chết luôn trong đó.

Khoảng cách xa một chút thì cũng bị nổ tung ảnh hưởng, thương thế không nhỏ.

Liên tục nổ tung mấy chục lần, giết chết hơn nghìn người, khiến cho toàn bộ nhân số trong Vô Sinh Triều chỉ còn lại hai, ba ngàn người!

Hai, ba ngàn người đối phó khôi triều số lượng hơn vạn, mặc dù không phải rất khó nhưng lại không chịu nổi có người ẩn núp không ngừng tự bạo trong số bọn họ.

Trấn Nhạc Hạ Cảnh tự bạo có thể mang đi hơn trăm người xung quanh.

Trấn Nhạc Trung Cảnh tự bạo thì càng khoa trương hơn, chỉ cần đứng trong phạm vi năm trăm trượng xung quanh, cho

dù là Trấn Nhạc Trung Cảnh thì cũng khó thoát khỏi cái chết!

Chỉ trong một nén nhang ngắn ngủi, đã chết ngàn người!

Giờ khắc này, tất cả mọi người hoảng hốt.

Trong nháy mắt, thiên kiêu đỉnh tiêm chết ngàn người, tổn thất này thật là đáng sợ.

Dù sao tương lai mỗi người ở trong đó đều có tỷ lệ có thể bước vào Địa Vô Cấm, bọn họ đại biểu cho tương lai của Hồng Vực, nếu chết đi như thế thì thật là đáng tiếc.

Quân Thiên Nhất Cố, Vụ Đô và thị nữ Tiểu Doãn của Thiên Nghiệp Thần Tướng cũng đều hoảng hồn, nhưng mà một khi Vô Sinh Triều mở ra thì không thể đóng lại.

Nói một cách chuẩn xác thì là người ở đây không có quyền hạn đóng lại nó!

Lại thêm vòng bảo hộ có thể chịu được công kích của cường giả Thiên Vô Cấm, hoàn toàn không thể đánh vỡ nó từ bên ngoài!

Nếu như Già Thiên Lâu còn có hậu thủ thì vấn đề sẽ lớn lắm!

“Già Thiên Lâu hèn hạ!”

Tiểu Doãn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nổi giận đùng đùng nhảy lên một cái, nhưng cũng chỉ có thể nhìn chiến trường Vô Sinh Triều mà nổi giận trong bất lực.

Quân Thiên Nhất Cố phẫn nộ, sau đó đặt hy vọng duy nhất vào Thiên Nghiệp Thần Tướng, vội mở miệng hỏi thăm: “Doãn cô nương, Thiên Nghiệp Thần Tướng có trong Thế Không Giới không? Vô Sinh Triều vẫn luôn do Thiên Nghiệp Thần Tướng quản lý, chắc chắn Thiên Nghiệp Thần Tướng có cách đóng nó lại.”

“Ta đi tìm!”

Tiểu Doãn nói xong thì lập tức hóa thành kinh hồng bay vào sâu trong Thế Không Giới.

Ôn Bình nhìn bóng lưng nàng đi xa, không nói một lời, sau đó trầm giọng nói: “Hi vọng Thiên Nghiệp Thần Tướng đó có thể đến đây nhanh lên, nếu không thì không biết còn sẽ chết bao nhiêu người.”

Thấy ba tên người ẩn núp cảnh giới Địa Vô Cấm còn đang ẩn núp, có vẻ như cũng không có định động thủ, Ôn Bình cũng không nóng nảy.

Nếu như Thiên Nghiệp Thần Tướng mau lại đây, hoàn toàn có thể giải quyết kịp. Ba vị Địa Vô Cấm, mặc dù Vân Liêu thực lực thấp nhưng nhất định có thể chống đỡ được một hồi.

Nhưng mà để cho sách lược vẹn toàn, Ôn Bình vội vàng hỏi thăm hệ thống.

【VIP】 Vụ Đô chỉ trích!

“Hệ thống, có toàn bộ tin tức của Vô Sinh Triều không?”

Hệ thống đáp: “Tin tức bị thất lạc, tin tức mà U Quốc và Già Thiên Lâu nắm trong tay đều nằm trong kho của hệ thống.”

“Có cách nào đóng cái vòng bảo hộ này lại không?”

“Tổng cộng có hai cách, một: Dùng Vô Sinh Mật Thìa đóng Vô Sinh Triều. Hai: Hoàn toàn phá hủy Vô Sinh Triều. Hệ thống không có Vô Sinh Mật Thìa khống chế Vô Sinh Triều, nhưng có thể cung cấp cách phá hủy Vô Sinh Triều cho kí chủ.”

“Cách gì?”

“Chỉ cần bốn vị chiến lực nửa bước Thiên Vô Cấm đỉnh tiêm là được, để cho bọn họ đồng thời công kích bốn cái vị trí thì có thể hủy hoại Vô Sinh Triều. Căn cứ tình báo của Già Thiên Lâu ghi chép lại thì đây là một cái do ba mươi lăm vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng bí mật chế tạo khi xây dựng Vô Sinh Triều năm đó, mục đích làm như vậy không rõ, nhưng khả năng duy nhất có thể khẳng định là trong số những Tuyền Qua Thần Tượng xây dựng Vô Sinh Triều năm đó, cuối cùng có hai mươi vị phản bội chạy trốn khỏi U Quốc, gia nhập Già Thiên Lâu.”

“Ta không có hứng thú gì với ẩn tình năm đó, ngươi nói cho ta biết công kích bốn khu vực nào là được.” Ôn Bình cũng không muốn lập tức phá hủy một thứ tốt như Vô Sinh Triều vậy thật, chỉ hỏi trước, lo trước khỏi họa thôi.

“Là bốn khu vực này!”

Vừa dứt lời, trước mắt Ôn Bình xuất hiện một cái hình chiếu lập thể của Vô Sinh Triều, trong đó, bốn khu vực được hệ thống dùng điểm đỏ chú thích.

Bốn khu vực này đều rất nhỏ, trong đó có ba khu vực chỉ lớn bằng một bàn tay, cái còn lại hơi lớn một chút, nhưng cũng bằng một người thôi.

Nhìn sơ lược một cái, Ôn Bình đóng nó lại, đưa mắt nhìn vào trong chiến trường Vô Sinh Triều, cũng đúng vào lúc này, Vụ Đô lên tiếng.

"Ôn tông chủ, có thể dùng phương pháp vừa rồi truyền mấy lời cho Vân Liêu trưởng lão trong chiến trường Vô Sinh Triều hay không, nhờ hắn chuyển lời cho tất cả mọi người, chẳng mấy chốc Thiên Nghiệp Thần Tướng sẽ đến, trước khi Thiên Nghiệp Thần Tướng đến, tất cả mọi người lập tức tản ra, đừng để cho người ẩn núp của Già Thiên Lâu có cơ hội tự bạo. Ôn tông chủ, nếu có thể, có thể để Vân Liêu trưởng lão hỗ trợ cản thú triều một thoáng không?"

Trước khi Thiên Nghiệp Thần Tướng đến, Vụ Đô cũng chỉ có thể gửi hi vọng vào Vân Liêu, dù sao bây giờ nàng không truyền lời vào được.

Vòng phòng hộ không chỉ có thể ngăn cản công kích của cường giả Thiên Vô Cấm mà còn ngăn cách toàn bộ tiếng động bên ngoài, chỉ cho tiếng vọng ra, không cho tiếng truyền vào!

"Ý của ngươi là muốn cho Vân Liêu bảo vệ tất cả mọi người?"

Vụ Đô gật đầu, nói: "Ôn tông chủ, làm ơn. Bây giờ mỗi người trong chiến trường Vô Sinh Triều đều là tương lai của U Quốc, bọn họ cứ chết đi như thế thì quá là đáng tiếc!"

"Xin lỗi, Vân Liêu không che chở được tất cả mọi người, tối đa chỉ có thể để Vân Liêu truyền lời ngươi cho tất cả mọi người." Từ đầu đến cuối Ôn Bình đều không có nói chuyện ba người ẩn núp cường giả Địa Vô Cấm đó, để tránh cho khủng hoảng và rối loạn hơn nữa.

"Ôn tông chủ, bọn họ đều là tương lai của Hồng Vực! Hơn nữa lúc này chúng ta hẳn là nên nhất trí đối ngoại, mà không phải…"

Vụ Đô có chút tức giận.

Nhưng nửa câu sau nàng không dám nói ra.

Ôn Bình nhíu lông mày lại, nói: "Ngươi muốn nói là 'không phải tự tư bo bo giữ mình', giám sát tiền bối, hình như chức trách của ngươi là giám sát tất cả người dự thi Thất Vực Đăng Thiên Bảng, bây giờ xảy ra vấn đề, trách nhiệm lớn nhất không phải là ngươi sao?"

Vụ Đô lập tức nghẹn lời.

Nàng không tìm được lời phản bác Ôn Bình, bởi vì đúng là trách nhiệm của nàng thật.

"Ôn tông chủ, cục diện bây giờ đúng là Vụ Đô ta có trách nhiệm rất lớn, nhưng bây giờ việc cấp bách, xin Ôn tông chủ gọi Vân trưởng lão chuyển lời ta cho tất cả mọi người, ổn định lòng của bọn họ." Vụ Đô cũng hết cách, khẽ nói.

"Tần Sơn."

Ôn Bình cũng không phải là một người lòng dạ hẹp hòi, lúc này, hắn hô lên một tiếng, Tần Sơn sau lưng thuận thế móc Truyền Âm Thạch ra, liên lạc với Vân Liêu.

Đang lúc Tần Sơn liên lạc với Vân Liêu, sau lưng lại có ba tiếng nói vang lên.

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Ba người Âm Dương Nhị Lão, Vân Thủy Tại Thiên nhích lại gần, trong đôi mắt tràn đầy khao khát.

Ôn Bình liếc nhìn ba người, sau đó nói với Tần Sơn: "Thông báo cho Vân Liêu, trong tình huống cam đoan đệ tử Bất Hủ Tông tuyệt đối an toàn, trông nom đệ tử Hiên Đình Các, Âm Dương gia một thoáng."

"Rõ!"

Tần Sơn đáp.

Ba người Âm Dương Nhị Lão, Vân Thủy Tại Thiên nhất thời mặt mày hớn hở.

Quả nhiên không có ôm sai đùi!

Còn Vụ Đô bên cạnh, trong nháy mắt sụp đổ, trong đầu tràn đầy không vui, nhưng mà nàng không dám biểu hiện ra ngoài.

…

Trong chiến trường Vô Sinh Triều.

"Tất cả mọi người không cần kinh hoảng, chẳng mấy chốc Thiên Nghiệp Thần Tướng sẽ giáng lâm, bây giờ tất cả mọi người tản ra trước, đừng để cho người ẩn núp của Già Thiên Lâu có cơ hội tự bạo." Vân Liêu ngự kiếm bay lên trên bầu trời nói, sau đó nhìn người của Hiên Đình Các, Âm Dương gia: "Bằng hữu Hiên Đình Các và Âm Dương gia, nếu có cần thì có thể qua chỗ ta."

Nói xong, một đạo vòi rồng kiếm trận lao ra khỏi Phong Bạo Kiêm Trận, bay thẳng tới hướng Hiên Đình Các và Âm Dương gia, xoắn nát vô số khôi lỗi dọc đường.

Người của Âm Dương gia và Hiên Đình Các thấy thế thì mừng như điên, như là bắt được một cọng cỏ cứu mạng, điên cuồng phóng tới con đường đã được Vân Liêu dọn dẹp.

Hai người Hãn Uy và Độc Đoạn Phong tuy có kiêu ngạo của yêu nghiệt nhưng mà giờ phút này bọn họ hoàn toàn không có cách nào đồng thời đối phó người ẩn núp của Già Thiên Lâu và vô số khôi lỗi.

Ôm đùi Vân Liêu chính là lựa chọn tốt nhất, không thể nghi ngờ!

"Tất cả mọi người, xông tới, giết!"

"Đều theo ta!"

Hai người Hãn Uy, Độc Đoạn Phong dẫn đầu.

Cũng đúng vào lúc này, người ẩn núp lại bắt đầu tự bạo tập thể.

Oanh.

Oanh.

Oanh.

Sau đó thì nghe được tiếng kêu đau đớn, tiếng rên và tiếng cầu cứu vang lên sau lưng.

“Cứu ta!”

“Chân của ta! Chân của ta!”

【VIP】 Vân Liêu đào góc tường

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết, rốt cuộc thì đến khi nào Thiên Nghiệp Thần Tướng mới tới!”

Nghe mấy tiếng này, lúc này, đám người Hãn Uy vội tăng tốc độ, không ai dám quay đầu ra sau nhìn, một lòng chỉ muốn rời xa khu vực nổ tung.

“Nhanh lên, đừng quay đầu lại, khôi lỗi lại đuổi theo tới.” Hãn Uy gầm lên một tiếng, sau đó đột nhiên dừng bước, vọt thẳng tới chỗ một tên đệ tử của Hiên Đình Các đang đi ở sau cùng.

Khôi triều phía trước đã bị Vân Liêu mở ra một con đường an toàn, cho nên chuyện hắn phải làm bây giờ là đi ở sau cùng, cam đoan người một nhà mình có thể bình yên đi đến vị trí của Vân Liêu.

Nhưng mà khi hắn vừa mới vọt ra phía sau thì một tên đệ tử Hiên Đình Các vốn đang chạy tới trước đột nhiên dừng lại, sau đó bất ngờ tự bạo linh thể và mạch môn.

Oanh.

“Đáng chết!”

Mạch môn của Hãn Uy chấn động, một tầng mạch khí hộ thuẫn ngăn ở trước người mình, trấn nhạc hộ giáp cũng được mở ra ngay lập tức. Nhưng mà sau khi đối phương tự bạo mạch môn, trùng kích thực sự quá gần, trong nháy mắt đã đánh nát được mạch khí hộ thuẫn, đồng thời còn hất Hãn Uy bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong đám đệ tử của Âm Dương gia cũng xuất hiện một tiếng vang lớn, nhưng mà tiếng vang này lại nổ tung từ trên không trung.

Oanh.

Một tên đệ tử của Âm Dương gia ầm ầm nổ tung trên độ cao vài trăm mét trên bầu trời, sau đó chỉ thấy một bóng người

bị mạch khí nổ tung trùng kích đập mạnh xuống đất.

Người đó chính là Độc Đoạn Phong của Âm Dương gia.

Hắn phát hiện trong số đám sư đệ của mình có người ẩn núp cảnh giới Trấn Nhạc Trung Cảnh thì lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đưa hắn lên trên trời cao.

Nhưng mà mặc dù làm như vậy thì tránh cho đệ tử của Âm Dương gia bị tổn thương nhưng mà một mình Độc Đoạn Phong phải gánh chịu toàn bộ trùng kích.

"Độc Đoạn Phong sư huynh!"

"Độc Đoạn Phong sư huynh!"

Các đệ tử của Âm Dương gia lập tức chen chúc đi lên, nhưng mà chỉ thấy Độc Đoạn Phong máu me đầm đìa nằm trên đất, linh thể bị thương cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả đứng lên cũng rất khó khăn.

"Ta còn mời hắn uống rượu một lần, suýt chút giới thiệu biểu muội cho hắn, kết quả súc sinh này lại là người ẩn núp." Khóe miệng Độc Đoạn Phong tràn đầy máu tươi, cười khổ, hùng hùng hổ hổ, hồn nhiên không để ý thương thế trên người mình.

Theo sau đó, Độc Đoạn Phong lại hùng hùng hổ hổ nói: "Được rồi, đi, đừng có kêu nữa. Còn ngươi nữa, nén nước mắt lại cho ta, ta còn chưa có chết đâu, cũng không chết được, mau đỡ ta dậy, đưa đến chỗ Vân Liêu chữa thương."

"Nhanh!"

"Nhẹ chút nhẹ chút!"

Chúng đệ tử Âm Dương gia vội vàng cẩn thận từng li từng tí nâng Độc Đoạn Phong lên, cẩn thận đưa tới chỗ Vân Liêu, những người khác thì lập tức tản ra đi sau cùng, để phòng khôi lỗi đuổi theo.

Nhưng mà ngoài miệng Độc Đoạn Phong vẫn không có nhàn rỗi.

"Tách ra một người đi xem Hãn Uy, xem hắn có chết không!"

Mấy người vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía người của Hiên Đình Các ở một bên khác, bên phía Hiên Đình Các, mọi người vây quanh một chỗ hô tên Hãn Uy.

“Hãn Uy sư huynh, ngươi tỉnh lại đi!”

“Hãn Uy sư huynh, ngươi đừng làm chúng ta sợ.”

Thời khắc này, tình huống của Hãn Uy cũng không tốt gì, bởi vì chính diện đỡ lấy hết thảy trùng kích tới từ người ẩn núp tự bạo, mặc dù tránh cho người của Hiên Đình Các bị trùng kích nhưng linh thể của hắn bị thương cực kỳ nghiêm trọng, trực tiếp ngất đi.

Khi bọn họ chuẩn bị thi cứu Hãn Uy thì khôi triều lại ùa tới, dọa cho mọi người vội vàng nâng Hãn Uy lên.

“Nhanh lên!”

“Cẩn thận một chút, đừng đập trúng Hãn Uy sư huynh.”

“Các ngươi đi trước, ta và mấy người Bạch sư đệ đoạn hậu, ngăn khôi triều lại. Nếu như chúng ta cùng đi thì chắc chắn ai cũng không đi được.”

Mấy tên đệ tử Trấn Nhạc Trung Cảnh của Hiên Đình Các chủ động xin đi giết giặc, thủ ở sau đuôi, mạch môn chấn động, vọt thẳng tới phía khôi triều.

Mấy người bọn họ đều ôm mục đích chịu chết, bởi vì số lượng khôi triều hơn ngàn, thôn phệ bọn họ là chuyện quá mức đơn giản.

Nhưng mà Hãn Uy sư huynh vì bảo vệ bọn họ mà bản thân bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

Những sư đệ sư muội khác cũng không ngăn được thú triều này, cũng chỉ có bọn họ lên.

“Tới đi, đám nhóc con Già Thiên Lâu, lần này ta bị các ngươi hại chết rồi, kiếp sau đừng để ta lại gặp được các ngươi!”

“Giết!”

Mấy người gầm lên một tiếng, vọt vào trong khôi triều.

Đúng lúc này, hàng trăm hàng ngàn ánh bạc vãi xuống, hóa thành từng thanh trường kiếm bao phủ khôi triều số lượng tới ngàn.

Những chỗ kiếm xuống, khôi lỗi bị chém giết sạch.

Chỉ mười mấy hơi thở, hơn ngàn khôi lỗi bị dọn dẹp một nửa.

Mấy người của Hiên Đình Các như trút được gánh nặng, dồn dập quay đầu nhìn lại, Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu đã ập đến.

"Được cứu."

"Đi!"

Mấy người thấy thế thì vội vàng đuổi kịp những sư huynh đệ khác, nhanh chóng rút đi.

Có Vân Liêu hỗ trợ, bọn họ muốn bình yên rút lui thì quá đơn giản.

Hơn ngàn khôi lỗi này đều không đủ cho Vân Liêu nhét kẽ răng!

Nói thật, có đến mấy ngàn cũng đều không đủ cho một mình Vân Liêu giết!

Cùng lúc đó, Phong Bạo Kiếm Trận của Vân Liêu lại nổi lên, đồng thời dùng ma pháp hệ thổ tam giai Cực Hạn Trọng Áp, ngăn lại phần lớn khôi triều truy kích hai thế lực Âm Dương gia, Hiên Đình Các.

Dưới Cực Hạn Trọng Áp, khôi lỗi chỉ có Trấn Nhạc Hạ Cảnh thì hoàn toàn không có năng lực chạy, bước đi cũng khó khăn.

Khi Phong Bạo Kiếm Trận hạ xuống, bọn chúng chỉ có thể biến thành thịt cá trên thớt gỗ, mặc cho Vân Liêu xẻ thịt.

"Các ngươi đừng động." Lúc này, Vân Liêu không quên khuyên bảo đám đệ tử Bất Hủ Tông đang chuẩn bị đón Hiên Đình Các, Âm Dương gia.

Sợ còn có người ẩn núp!

Mới đầu hắn không định hết sức trợ giúp Âm Dương gia, Hiên Đình Các như vậy, bởi vì trách nhiệm của hắn chỉ là bảo vệ đệ tử Bất Hủ Tông mà thôi.

Nhưng mà mấy người Hãn Uy, Độc Đoạn Phong thay đổi ý nghĩ của hắn.

Hai người vì sư huynh sư đệ mà có can đảm đứng ra một mình ngăn cản người ẩn núp tự bạo, can đảm và tinh thần trách nhiệm này khiến cho Vân Liêu hết sức tán thưởng.

【VIP】 Vân Liêu đào góc tường (2)

Bọn họ không nên chết trong tay người ẩn núp.

Người ẩn núp ti tiện, không xứng giết chết bọn họ.

Không có khôi triều quấy rầy, trong chốc lát, mọi người của Âm Dương gia, Hiên Đình Các đã chạy tới dưới chân Vân Liêu, nhưng không có tới gần người của Bất Hủ Tông.

Mọi người cùng nhau cảm ơn.

"Đa tạ Vân trưởng lão."

"Đa tạ ân cứu mạng của Vân trưởng lão!"

"Đa tạ!"

…

Nương theo tiếng cảm ơn, người của hai phe thế lực đặt Hãn Uy và Độc Đoạn Phong xuống, dồn dập lấy thiên tài địa bảo chữ thương trong tàng giới ra.

Nhưng mà chiến đấu trong Vô Sinh Triều đã kéo dài lâu như vậy, thiên tài địa bảo loại chữa thương, loại khôi phục trên người bọn họ gần như đã tiêu hao sạch sẽ, chỉ còn lại có một chút xíu, hoàn toàn không đủ cho hai người khôi phục thương thế.

Độc Đoạn Phong cười thảm một tiếng, từ chối thiên tài địa bảo mà các sư đệ đưa tới, nói: "Sao các ngươi đều nghèo như vậy? Đi, những vật này các ngươi giữ đi, không biết lúc nào Thiên Nghiệp Thần Tướng mới tới cứu chúng ta, các ngươi dựa vào nó, có thể chống bao lâu thì hay bấy lâu. Thân làm sư huynh ta, bảo vệ các ngươi thì chắc chắn không làm được nữa, coi như ta có lỗi với các ngươi đi!"

"Sư huynh, ngươi đừng nói như vậy!"

"Sư huynh, ngươi ăn đi. Chúng ta không dựa vào nó cũng có thể chống đỡ đến khi Thiên Nghiệp Thần Tướng đến!"

Mọi người, ngươi một lời ta một câu, khẩn cầu Độc Đoạn Phong ăn thiên tài địa bảo, nhưng mà Độc Đoạn Phong nhất nhất cự tuyệt, sau đó đưa mắt nhìn về phía Hãn Uy nằm trên mặt đất, đang được cứu chữa.

"Cái tên này, ta còn chưa giết hắn mà hắn lại chết như thế?" Hãn Uy tức giận nói: "Các ngươi đi qua xem một chút, xem có cách nào làm cho tên đó tỉnh lại hay không, chết cũng phải chết trong tay của ta, chết trong tay người ẩn núp thì tính là gì?"

"Vâng, sư huynh!"

Một tên đệ tử Âm Dương gia đứng dậy, đi qua chỗ Hiên Đình Các, mặc dù xưa giờ là đối thủ nhưng mà bây giờ đại địch trước mặt, ai cũng không có hứng thú tiếp tục nội đấu nữa, cho nên khi hắn đi qua, người của Hiên Đình Các người cũng không có ngăn cản.

"Linh thể của Hãn Uy sư huynh bị thương vô cùng nghiêm trọng, trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể tỉnh lại, mặc dù tỉnh lại thì sợ cũng không chống đỡ được bao lâu." Một tên đệ tử Hiên Đình Các nói thẳng cho người Âm Dương gia biết tình huống.

Đệ tử Âm Dương gia nói: "Nếu có cần, có thể gọi chúng ta."

Dứt lời, hắn về tới trước mặt Độc Đoạn Phong, báo lại tình huống cho Độc Đoạn Phong, khiến cho Độc Đoạn Phong liên tục nói tục.

Độc Đoạn Phong tức giận như vậy, chỉ có một nguyên nhân.

Mặc dù hai người là kẻ địch nhưng mà cạnh tranh nhiều lần, dần dần biến thành người hiểu rõ nhau nhất, nếu không phải hai bên thuộc về thế lực khác biệt thì rất có thể trở thành bằng hữu.

Cho nên Hãn Uy có chết cũng nhất định phải chết ở trong tay hắn!

Bây giờ lại suýt chút chết trong tay người ẩn núp ti tiện!

Đúng lúc này, giọng Vân Liêu đột nhiên từ không trung vọng xuống: “Các ngươi đặt Độc Đoạn Phong và Hãn Uy kế nhau đi.”

Vân Liêu, không thể nghi ngờ.

Mặc dù không biết Vân Liêu muốn làm gì nhưng người của Âm Dương gia và Hiên Đình Các vẫn lập tức nâng hai người lên, để bên cạnh nhau.

Dù sao nếu như Vân Liêu muốn giết hai người Hãn Uy thì cũng không cần phải vẽ vời cho thêm chuyện như vậy.

Vân Liêu tiếp tục nói: “Hôm nay cứu hai người các ngươi, nếu ngày sau muốn báo đáp ta thì có thể gia nhập Bất Hủ Tông.”

Ma pháp hệ tam giai —— Sâm Lâm Chi Ca!

Chỉ cần xung quanh có mộc khí tồn tại thì có thể khôi phục thương thế của mình và người khác, đồng thời một trăm cái hô hấp thì có thể khôi phục một thành thương thế!

Nhưng mà trong chiến trường Vô Sinh Triều bị vòng bảo hộ bao phủ, cho nên mộc khí có hạn, tổng cộng chỉ đủ để cứu hai, ba người.

Mới đầu Vân Liêu định giữ lại bảo vệ đệ tử Bất Hủ Tông, nhưng mà bây giờ tình huống như vậy, nếu như chất lượng đợt thú triều tiếp theo tăng thêm, hắn không chắc có thể ngăn lại tất cả. Những người không ngăn được yêu vật hoặc khôi lỗi như hai người Hãn Uy sẽ chết chắc.

Hai người chết đi như thế thì khá là đáng tiếc.

“Vân trưởng lão, vậy phải xem sư phụ chúng ta có đồng ý hay không.” Khóe miệng Hãn Uy nở một nụ cười thảm, sau đó thở dài ra một hơi: “Mặc dù không thể gia nhập Bất Hủ Tông, nếu như sau này Vân trưởng lão có việc cần thì ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực tương trợ, đến chết mới thôi!”

“Nếu như đến, Bất Hủ Tông mở rộng cửa lớn cho các ngươi, ma pháp ta tu luyện và tất cả trong Bất Hủ Tông đều mở ra cho hai người các ngươi!” Lúc này, Vân Liêu ném cành

ô liu ra ngoài, sau đó cũng không có nói tiếp, bắt đầu ngâm xướng.

Ngâm xướng kết thúc trong nháy mắt!

Toàn bộ mộc khí trong chiến trường Vô Sinh Triều bị hấp dẫn tới trong khoảnh khắc, sau đó xông vào trong đũa phép của Vân Liêu.

Theo sau đó, Vân Liêu cầm đũa phép chỉ một cái!

Vô tận mộc khí hóa thành hai tia chớp xông vào trong cơ thể hai người Hãn Uy và Độc Đoạn Phong, bắt đầu nhanh chóng khôi phục thương thế của hai người.

Mười hơi.

Trăm hơi thở!

Khi một trăm hơi qua đi, Hãn Uy hôn mê bất tỉnh run lên bần bật, tỉnh lại, tình huống khiến cho người của Hiên Đình Các kinh hỉ.

Không hơn trăm hơi thở, Hãn Uy sư huynh tỉnh!

Vân trưởng lão của Bất Hủ Tông, quả là thủ đoạn nghịch thiên!

Theo sau đó, ngay dưới ánh mắt của mọi người, thương thế của hai người lại khôi phục cực nhanh, tốc độ đó, phải nói là nghe mà rợn cả người.

“Khôi triều tới!”

“Chúng ta đi ngăn cản, tranh thủ thời gian cho Vân trưởng lão!”

Người của Hiên Đình Các và Âm Dương gia nói xong thì lập tức xông về phía khôi triều đang ập tới.

Vân Liêu lạnh nhạt nói: “Không cần!”

Vừa dứt lời, Phong Bạo Kiếm Trận buông xuống!

Mấy trăm con khôi lỗi vừa xông lên bị Phong Bạo Kiếm Trận xoắn nát trong nháy mắt, người của Âm Dương gia và Hiên Đình Các hoàn toàn không kịp phóng thích mạch thuật.

Quá nhanh!

Thực sự quá nhanh!

Được rồi, là bọn họ vẽ vời thêm chuyện.

【VIP】 Tình huống lại chuyển biến xấu, sợ là trong Vô Sinh Triều không người còn sống

Độc Đoạn Phong thấy cảnh này, cảm nhận được linh thể của mình khôi phục nhanh chóng, cũng nhịn không được nữa, hỏi dò: “Vân trưởng lão, nếu như vào tông thì ta có thể học ma pháp mà ngài mới dùng không?”

Khi nói lời này, Độc Đoạn Phong lặng lẽ liếc Âm Dương Nhị Lão ngồi trên Vô Sinh Triều một cái, có chút chột dạ.

Hỏi như vậy ngay trước mặt sư phụ, khi về có bị đánh chết không?

Nhưng mà hết cách rồi, thủ đoạn của Vân trưởng lão quá hấp dẫn người ta.

Vân Liêu nói: “Chỉ là mấy cái ma pháp tam giai thôi, trong Bất Hủ Tông có tới ngàn vạn.”

Độc Đoạn Phong gật đầu.

Nhưng mà hắn cũng không dám hỏi tiếp nữa.

Nếu còn hỏi tiếp nữa thì khi về sẽ bị đánh chết thật!

Cũng ngay lúc này, trên bầu trời Thế Không Giới đột nhiên xuất hiện ba, bốn đạo kinh hồng, bọn họ đến từ chỗ sâu trong Thế Không Giới.

Sau lưng bọn họ chính là thị nữ của Thiên Nghiệp Thần Tướng —— Tiểu Doãn!

Bốn người trước mặt chính là Thần U Quân dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Bốn vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm giáng lâm, lập tức hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người, cũng mang tới ánh rạng đông cho rất nhiều thế lực trên Vô Sinh Triều.

“Rốt cuộc đã đến!”

“Được cứu rồi!”

Trong lúc bọn họ vui vẻ thì Ôn Bình lại nhíu mày.

Bởi vì Thiên Nghiệp Thần Tướng không tới.

Ba tên người ẩn núp cảnh giới Địa Vô Cấm đó cũng không có ý định ngoi đầu lên.

Như vậy là sao?

Chẳng lẽ ba người đó định từ bỏ như vậy?

Như vậy đâu phải phong cách của Già Thiên Lâu?

“Được cứu rồi!”

“Chúng ta được cứu rồi!”

“Người ẩn núp của Già Thiên Lâu chết tiệt, các ngươi có ngon thì tiếp tục ngoi đầu lên đi!”

“Ở sa trường không đánh lại được Thần U Quân của U Quốc chúng ta, chỉ biết chơi loại thủ đoạn hôi thối ti tiện này, các ngươi cho rằng có thể dựa vào loại thủ đoạn này mà chiến thắng được U Quốc chúng ta hay sao?”

Trong chiến trường Vô Sinh Triều, có người hoan hô, có người tức giận rống lên.

Thời khắc này, ánh rạng đông hi vọng rắc vào trong chiến trường Vô Sinh Triều, sưởi ấm trái tim tất cả mọi người, khiến cho rất nhiều người vui đến phát khóc.

Nhưng mà, ngay lúc này, đột nhiên Truyền Âm Thạch của Vân Liêu có động tĩnh.

Thấy thương thế của hai người Hãn Uy, Độc Đoạn Phong cũng khôi phục được bảy tám phần, mộc khí trong chiến trường Vô Sinh Triều cũng bị rút đến bảy tám phần, Vân Liêu dứt khoát cắt dứt Sâm Lâm Chi Ca.

Vừa cầm lấy Truyền Âm Thạch thì đã nghe một giọng nói từ bên kia Truyền Âm Thạch vọng lại.

Chính là giọng của Ôn Bình!

“Cẩn thận!”

“Tông chủ?”

Vân Liêu giật mình.

Rõ ràng viện quân đã đến, theo lý thuyết thì không phải mối nguy đã được loại trừ sao?

Tại sao tông chủ lại đột nhiên dùng Truyền Âm Thạch truyền âm, khuyên hắn phải cẩn thận?

Chẳng lẽ…

Trong lòng Vân Liêu có chút bất an.

“Sợ là chuyện này vẫn chưa kết thúc được.” Bên kia Truyền Âm Thạch, giọng nói lo lắng của Ôn Bình lại vang lên: “Bảo vệ đệ tử tông môn, những chuyện khác không cần lo lắng.”

“Rõ!”

Vân Liêu gật đầu.

Vừa dứt lời, Phong Bạo Kiếm Trận chợt nổi lên!

Muôn vàn kiếm quang màu bạc hóa thành thùng sắt bảo vệ các đệ tử Bất Hủ Tông ở trong đó, đồng thời hắn cũng phóng thích ma pháp hệ thủy tam giai —— Kính Hồ Kết Giới!

Lấy Phong Bạo Kiếm Trận làm trung tâm, một tấm gương trong veo như nước đột nhiên vụt lên từ mặt đất, bao Phong Bạo Kiếm Trận vào trong đó.

Kiếm trận ở bên trong!

Kết giới ở bên ngoài!

Cường độ như vậy, cho dù cường giả Địa Vô Cấm tới thì Vân Liêu cũng tự tin mình có thể ngăn cản mạch thuật của người đó công kích.

Hành động này của Vân Liêu lập tức khiến cho tất cả mọi người đều có chút choáng váng.

Người của Hiên Đình Các, Âm Dương gia cách Vân Liêu gần nhất, vừa mới trút được gánh nặng, bọn họ thấy cảnh này thì càng bối rối.

Mặc dù Hãn Uy, Độc Đoạn Phong khó hiểu nhưng giờ phút này hai người chọn tin tưởng Vân Liêu, dù sao với thực lực của Vân Liêu thì tại sao đột nhiên lại như lâm đại địch?

Chắc chắn có kỳ quặc!

"Tất cả mọi người, kết mạch trận phòng ngự!" Hãn Uy lập tức hô.

Độc Đoạn Phong cũng lập tức nói: "Toàn bộ đệ tử Âm Dương gia, kết mạch trận, phòng ngự!"

Mọi người dồn dập nhìn về phía sư huynh mình, xuất phát từ sự tin tưởng, tất cả mọi người lập tức mở mạch môn ra, kết thành mạch trận phòng ngự!

Phanh ——

Phanh ——

Bên phe Hiên Đình Các, một vòng mạch khí bảo hộ như mây mù bao phủ tất cả mọi người, bảo vệ tất cả mọi người trong đó.

Bên kia, Âm Dương gia, mạch trận vừa thành, bốn phía ngưng kết một cái thuẫn mỏng, như ẩn như hiện, như có như không, lúc này mọi người trong trận cùng cảnh giác nhìn xung quanh với Độc Đoạn Phong.

Tất cả mọi người không rõ tại sao người của Bất Hủ Tông, Hiên Đình Các và Âm Dương gia lại đột nhiên làm như vậy, đều có chút choáng váng.

"Bọn họ làm sao vậy?"

"Thiên Nghiệp Thần Tướng phái người tới, tử kỳ của người ẩn núp của Già Thiên Lâu cũng đến, nhưng tại sao ba nhà bọn họ lại như lâm đại địch?"

Nương theo tiếng bàn tán, đám người Quân Thiên Nhất Cố, Vụ Đô và Vân Thủy Tại Thiên dồn dập nhìn về phía Ôn Bình, bởi vì lúc đầu người dặn dò Vân Liêu cẩn thận chính là Ôn Bình!

Tại sao Ôn Bình lại nói như vậy?

“Ôn tông chủ?”

Quân Thiên Nhất Cố không hiểu hỏi.

Ôn Bình giải thích: “Trong chiến trường Vô Sinh Triều này còn có người ẩn núp mạnh mẽ hơn, mặc dù không biết tại sao bọn họ có thể ẩn giấu cảnh giới của mình đến mức ngay cả các ngươi cũng không nhìn thấu được, nhưng có thể khẳng định chắc chắn bọn họ sẽ ra tay!”

“Có người ẩn núp càng mạnh mẽ hơn?” Quân Thiên Nhất Cố vội nhìn về phía chiến trường Vô Sinh Triều, ánh mắt quét qua mỗi người, sau đó nghi ngờ nhìn lại Ôn Bình: “Ôn tông chủ, ngài phát hiện bọn họ?”

“Không cần hỏi ta, bọn họ đã tự mình nhảy ra ngoài!” Ôn Bình vừa dứt lời, trong chiến trường Vô Sinh Triều đột nhiên bùng nổ ba tiếng vang to lớn.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Ba tiếng vang do bốn mạch đều mở vang lên.

Khi bốn mạch đều mở, người xung quanh bọn họ đều trợn tròn mắt.

Bởi vì vừa rồi bọn họ còn chỉ là Trấn Nhạc Hạ Cảnh, Trấn Nhạc Trung Cảnh mà thôi, thậm chí đối mặt khôi triều thì còn xin bọn họ giúp đỡ.

【VIP】 Tình huống lại chuyển biến xấu, sợ là trong Vô Sinh Triều không người còn sống (2)

"Nín chết ta rồi!" Trong nháy mắt bốn mạch mở ra, tên người ẩn núp Địa Vô Cấm ở trong đám người đó mạch môn chấn động, sau đó hắn giậm chân một cái, bốn phía nổi lên hàng trăm hàng ngàn đạo gai đá dài trăm mét, chém giết toàn bộ người trong phạm vi trăm trượng.

Mấy trăm tên thiên kiêu của Hồng Vực bỏ mình trong nháy mắt!

Hai người còn lại, mặc dù không có lập tức ra tay chém giết nhiều thiên kiêu của Hồng Vực như vậy nhưng công kích tiện tay đánh ra cũng làm cho xung quanh chết hơn mười người.

Mặc dù số lượng không nhiều nhưng lại khiến cho tất cả mọi người chấn kinh!

"Người ẩn núp Địa Vô Cấm!"

"Trong Vô Sinh Triều lại bị người ẩn núp Địa Vô Cấm lẫn vào!"

"Già Thiên Lâu đáng chết, lại ti tiện như thế!"

Từng tiếng mắng chửi vang tận mây xanh, nhưng mà như vậy cũng không thể khiến cho ba người ẩn núp trong chiến trường Vô Sinh Triều sợ hãi, ngược lại còn khiến cho bọn họ càng thêm hung hăng ngang ngược.

Ba người cười gằn ngắm nhìn bốn phía, khiêu khích tất cả mọi người, cũng khiêu khích bốn vị tướng lĩnh nửa bước Thiên Vô Cấm dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng.

"Thật can đảm, thấy chúng ta tới mà còn dám ngoi lên!" Trên bầu trời, nam nhân lông mày xanh đi trước nhất lấy một thứ từ trong ngực ra.

Giống như là một cái chìa khóa!

Chính là Vô Sinh Mật Thìa!

Thấy vật này, sắc mặt đám người Vụ Đô, Quân Thiên Nhất Cố trở nên vui vẻ, sau đó nhảy lên một cái, vọt tới rìa bình chướng Vô Sinh Triều.

Chuẩn bị khi vòng bảo hộ Vô Sinh Triều tan biến thì sẽ lập tức xông vào trong chiến trường Vô Sinh Triều, bóp chết ba tên sâu kiến Địa Vô Cấm đó!

Nam nhân lông mày xanh vừa nắm Vô Sinh Mật Thìa, khi Vô Sinh Mật Thìa tỏa ra một mảnh kim vụ thì lập tức quát: "Ngừng cho ta!"

Nói xong, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, lặng ngắt như tờ.

Một hơi.

Hai hơi.

Ba hơi…

Vô Sinh Triều không hề có động tĩnh gì.

Nam nhân lông mày xanh nắm chặt Vô Sinh Mật Thìa, lại quát lên lần nữa, nói: "Ngừng! Ngừng! Ngừng! Ngừng!"

Nhưng mà, Vô Sinh Triều vẫn không phản ứng chút nào.

Bên cạnh, ba tên tướng lĩnh Thần U Quân khác vội vàng nhích lại gần, cẩn thận ngắm nghía Mật Thìa.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Mật Thìa hỏng chứ!"

"Ngươi lại khởi động Mật Thìa lần nữa xem!"

Sắc mặt nam nhân lông mày xanh trầm xuống, nói: "Vô dụng, ta có thể cảm nhận được, liên hệ giữa Vô Sinh Mật Thìa và Vô Sinh Triều bị thứ đồ gì cắt đứt."

Đột ngột.

Tiếng cười đắc ý từ trong chiến trường Vô Sinh Triều vọng ra.

“Đợi lâu như vậy, vốn cho rằng có thể đợi được dáng vẻ bất đắc dĩ của Thiên Nghiệp Thần Tướng, không ngờ, đúng là đáng tiếc.”

“Vô Sinh Mật Thìa của ngươi đã vô dụng, từ khoảnh khắc khi khói đen che phủ Vô Sinh Triều thì quyền khống chế của Vô Sinh Mật Thìa đã bị thủ tiêu, cái gọi là Vô Sinh Mật Thìa, bây giờ chỉ là một món đồ chơi có giá trị bằng chút bạch tinh thôi.”

“Ngươi nghĩ chúng ta không có chuẩn bị gì sao? Các ngươi hãy xem chúng ta giết sạch đám thiên kiêu này đi. Đám U Quốc các ngươi đúng là quá ngây thơ, Thiên Nghiệp Thần Tướng đó… cũng không có gì đặc biệt.”

Ba người khẽ trào phúng, sau đó mạch môn đồng thời chấn động.

Bắt đầu đồ sát!

Ba người giống như nhân đồ, hóa thành kinh hồng lướt về phía người trong chiến trường Vô Sinh Triều, những nơi đi qua, cho dù là thiên kiêu Trấn Nhạc Hạ Cảnh hay là thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh đều bị ba người chém giết trong nháy mắt, đầu một nơi thân một nẻo.

Hết cách.

Mặc dù đều là thiên kiêu, có được sức chiến đấu đỉnh phong trong cùng cảnh, cũng có được thiên phú xuất sắc nhất trong cùng cảnh, nhưng khoảnh cách về cảnh giới còn nằm đó.

Dù cho ngươi thiên tài như thế nào đi nữa, nhưng mà chưa trưởng thành thì đối mặt với cường giả Địa Vô Cấm, ngoại trừ tử vong sẽ không có kết quả khác.

“Chạy!”

“Chạy mau!”

Hơn nghìn người còn sót lại trong Vô Sinh Triều lập tức tan tác như chim muông.

Giờ phút này, nếu như còn tụ tập cùng một chỗ thì không khác gì chờ chết.

Giờ khắc này, tuyệt vọng lan tràn trong chiến trường Vô Sinh Triều.

Người của Hiên Đình Các, Âm Dương gia thấy cảnh này thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mặc dù bọn họ hiểu tại sao Vân Liêu như lâm đại địch, nhưng khi biết đối thủ của mình là ba tên cường giả Địa Vô Cấm thì bọn họ đều chột dạ, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nếu chỉ có một tên Địa Vô Cấm thì bọn họ liên hợp lại có lẽ còn có thể chém giết, nhưng đối phương có ba tên Địa Vô Cấm.

Phần thắng xa vời!

Giờ phút này, cho dù là đám người Diệp Vũ Mai đã nhặt lại được lòng tin sau đấu vòng loại, đấu bán kết, những vẫn thấy hồi hợp trong vòng bảo vệ của Vân Liêu.

"Già Thiên Lâu này cực kỳ âm hiểm, vậy mà phái ba tên cường giả Địa Vô Cấm vào chiến trường Vô Sinh Triều, muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta!"

"Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Nếu như chúng ta liên thủ với những người khác thì chắc chắn có cách đối phó ba tên người ẩn núp này. Tin tưởng Vân trưởng lão, chắc chắn hắn có cách!"

Theo tiếng bàn tán, trong đầu Vân Liêu cũng đã quyết định, ngồi đây chờ chết không bằng liều chết đánh một lần.

Vân Liêu móc Truyền Âm Thạch ra.

"Tông chủ, vật cưỡi Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm đó của ngài, có lẽ ta không thể hưởng thụ. Ngồi chờ chết thì chi bằng ta liều mạng với bọn họ một lần!"

Ôn Bình tay cầm Truyền Âm Thạch, trên mặt không có chút cảm xúc thay đổi, vẫn tỉnh táo trả lời một câu: "Cứ làm theo ý ngươi đi, tất cả có ta."

"Tông chủ, nếu ngài nói như vậy, ta sẽ lên!" Mặc dù Vân Liêu không biết Ôn Bình có hậu thủ gì, nhưng nếu tông chủ đã

nói tất cả có hắn, vậy thì hắn còn lo lắng cái gì!

Người ẩn núp mà thôi!

Liều mạng!

Vừa khéo giờ phút này, ở trong chiến trường Vô Sinh Triều, hắn có thể lợi dụng năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ không ngừng khôi phục tinh thần lực, chỉ cần không bị miểu sát thì hắn có thể liên tục bảo trì trạng thái đỉnh phong!

Cất Truyền Âm Thạch, sau đó Vân Liêu nói với mọi người của Bất Hủ Tông: “Các ngươi gia nhập vào đội của Hiên Đình Các, đừng tùy tiện ra tay.”

“Vân trưởng lão!”

“Vân trưởng lão!”

【VIP】 Kiếm Linh tái hiện, một kiếm đánh lui Địa Vô Cấm!

Theo Kính Hồ Kết Giới và Phong Bạo Kiếm Trận bị thu lại, hình như mọi người của Bất Hủ Tông cũng biết Vân Liêu muốn làm cái gì, muốn kêu hắn ngừng nhưng Vân Liêu đã ngự kiếm đi, đồng thời Phong Bạo Kiếm Trận cũng nổi lên trên không trung, vọt thẳng tới một tên người ẩn núp Địa Vô Cấm trong đó.

Muôn vàn trường kiếm ánh bạc bay lượn trên không trung, sau đó tập trung lại một chỗ, hóa thành vòi rồng đánh giết tới tên người ẩn núp đang giơ thi thể của một thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh khiêu khích mọi người bên ngoài Vô Sinh Triều.

"Ừm?"

Tên người ẩn núp Địa Vô Cấm đó giật mình, cảm nhận được kiếm ý thao thiên sau lưng sau thì lông mày nhíu lại, sau đó mạch môn chấn động, một thạch chung ngưng tụ theo tiếng mạch môn chấn chiến, sau đó hắn đưa một tay cầm lên, đánh vào Phong Bạo Kiếm Trận đang ập tới!

Muôn vàn trường kiếm đâm vào thạch chung, sau đó bị đánh gãy, nhưng mà cũng chấn động đến thạch chung vang lên từng tiếng trầm muộn, tựa hồ có thể nứt ra bất cứ lúc nào.

Nhưng mà thạch chung phá vạn kiếm, cuối cùng vẫn không có vỡ.

"Vân Liêu, ngươi không hổ là yêu nghiệt đệ nhất Hồng Vực, không ngờ kiếm trận của ngươi lại có thể chính diện chống được Phá Thạch Chung của ta." Tên người ẩn núp Địa Vô Cấm đó liên tục cảm thán, sau đó mạch môn lại chấn động, thạch chung bỗng nhiên biến lớn lên.

Thạch chung trăm trượng đột nhiên bay trên trời.

Sau đó bỗng nhiên hạ xuống!

Đánh tới Vân Liêu.

Cùng lúc đó, trong Phong Bạo Kiếm Trận đột nhiên xuất hiện một bóng người to lớn.

Hắn cao trăm trượng.

Hắn ôm cự kiếm.

Trong khoảnh khắc khi thạch chung hạ xuống, hắn đột nhiên rút kiếm, một kiếm mang theo kiếm ý lăng lệ không có gì sánh kịp đâm về phía tên người ẩn núp Địa Vô Cấm đó.

"Kiếm Linh!"

Trên Vô Sinh Triều.

Vân Thủy Tại Thiên kinh hô.

Trong khoảnh khắc khi Kiếm Linh của Phong Bạo Kiếm Trận xuất hiện, cũng mang ý nghĩa trong nháy mắt đó, tinh thần lực của Vân Liêu tiêu hao lên cao tới bảy thành!

Nhưng mà lực lượng của một kiếm này cũng không có gì sánh kịp, cự kiếm trực tiếp cản lại thạch chung, bộc phát ra kiếm ý thao thiên, ngăn thạch chung thế không thể đỡ lại.

Keng.

Thạch chung chấn động kêu lên.

Sau đó lại nghe được một tiếng vỡ đột ngột vang lên.

Răng rắc!

Chuông đá theo tiếng mà nứt ra.

Một vết rách đen kịt từ chỗ cự kiếm của Kiếm Linh đấm trúng lan tràn ra, mấy cái hô hấp ngắn ngủi thì đã lan tràn ra toàn bộ thạch chung.

"Làm sao có thể?"

Tên người ẩn núp Địa Vô Cấm này có vẻ như không thể tin được cảnh tượng trước mắt mình, hắn biết Vân Liêu thiên phú mạnh mẽ, thực lực cũng không gì sánh kịp, nhưng mà hắn không ngờ được một kích mạnh nhất của mình lại bị Vân Liêu đỡ được, hơn nữa hắn còn rơi xuống hạ phong.

Cũng đúng lúc này, Vân Liêu hô lên.

“Chém!”

Một tiếng quát tức giận vang tận mây xanh, nương theo tiếng gầm thét này, cự kiếm của Kiếm Linh đột nhiên chém xuống, cắt thạch chung ra dễ dàng như cắt đậu hủ!

Không chỉ như thế, sau khi cắt thạch chung ra, kiếm của Kiếm Linh vẫn không dừng lại, chém thẳng đến tên người ẩn núp của Già Thiên Lâu.

“Cái quỷ gì?” Sắc mặt của người ẩn núp của Già Thiên Lâu đó bỗng nhiên thay đổi, sau đó móc một cây cự phủ ra đột nhiên vung lên, lấy công làm thủ, muốn ngăn cản một kiếm của Kiếm Linh.

Khi kiếm của Kiếm Linh chém lên cự phủ, cũng không có đình trệ chút nào, vẫn lấy thế không thể đỡ chém người ẩn núp của Già Thiên Lâu xuống.

Oanh.

Một kiếm của Kiếm Linh hạ xuống.

Người ẩn núp Địa Vô Cấm của Già Thiên lâu bị đánh bay, rơi xuống chiến trường Vô Sinh Triều, phun ra một ngụm máu tươi, cự phủ cũng rời khỏi tay.

Một kiếm!

Linh thể của cường giả Địa Vô Cấm hư hao tới sáu thành!

“Sao ta lại thua được?”

Ngồi phịch ở trong hố, người ẩn núp của Già Thiên Lâu vẫn không thể tin được những chuyện vừa mới xảy ra, dù cho người bị hại chính là hắn.

Không chỉ có hắn.

Trên bầu trời, đám người quan chiến cũng bị chấn kinh đến trở tay không kịp, sau đó bộc phát ra tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm.

“Thắng!”

“Làm tốt lắm!”

“Vân Liêu lại có thể vừa đối mặt thì đã mạnh mẽ nghiền ép cường giả Địa Vô Cấm, quá mạnh mẽ đi chứ?”

“Vân Liêu!”

“Thủ tiêu người ẩn núp!”

Nương theo tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm, cho dù là đám người Quân Thiên Nhất Cố đang lòng nóng như lửa đốt bên ngoài bình chướng Vô Sinh Triều cũng không nhịn được mà khen hay.

Làm tốt lắm!

Vân Liêu!

Giết chết người ẩn núp, để bọn họ trả giá đắt!

Cùng lúc đó, trong chiến trường Vô Sinh Triều, sau khi khống chế Kiếm Linh đánh ra một kiếm, Vân Liêu cũng không có dừng lại mà lại thả ra ma pháp, triệu hội một lượng lớn yêu tinh ra.

Vẫn là bài cũ!

Ngâm xướng kết thúc trong nháy mắt!

Ngàn vạn yêu tinh y y nha nha thét chói tai xuất hiện ở trong chiến trường Vô Sinh Triều, sau một khắc thì đã bị Phong Bạo Kiếm Trận thu hoạch hết!

Tinh thần lực của Vân Liêu vốn đã bị một kiếm của Kiếm Linh tiêu hao lại được bổ sung lại trong nháy mắt.

Cảm nhận được tinh thần lực dồi dào, chiến ý của Vân Liêu lại được đốt lên: “Chỉ là Địa Vô Cấm thôi, hôm nay ta sẽ để cho ngươi biết một chút, cái gì gọi là ma pháp sư toàn hệ!”

Phong Bạo Kiếm Trận lại nổi lên.

Kiếm Linh tái hiện!

Kiếm Linh trăm trượng ôm ấp cự kiếm, ánh mắt lạnh như băng nhìn người ẩn núp của Già Thiên Lâu trong hố, sát ý phô thiên cái địa lập tức ép xuống.

“Chém!”

Vân Liêu gầm một tiếng.

Kiếm Linh rút kiếm chém ngay.

Cự kiếm vạch đứt bầu trời, dùng thế nhanh như tia chớp hạ xuống, chém vào người ẩn núp của Già Thiên Lâu trong hố.

Nếu như một kiếm này chém trúng!

Không chết cũng lột một lớp da!

Nhưng mà ngay lúc này, hai đạo kinh hồng từ hai hướng khác đột nhiên lướt đến, đồng thời còn có tiếng mạch môn chấn chiến kèm theo.

Phanh.

Phanh.

Hai người bốn mạch cùng chấn động.

Một người tay cầm trường thương, trường thương cuốn theo trên trăm đạo hỏa xà dữ tợn đánh tới, thế xơ xác tiêu điều khiến cho Vân Liêu cũng như lâm đại địch.

Lại thêm một người khác, sau khi bốn mạch cùng chấn động, hắn nhảy lên một cái, giương cung cài tên ngưng tụ ngàn vạn mũi tên màu xanh, sau đó dây cung khẽ động, liên tục bắn ra ba đám mưa tên, mỗi một đám mưa tên đều ngưng tụ sát ý ngút trời của cường giả Địa Vô Cấm.

【VIP】 Kiếm Linh tái hiện, một kiếm đánh lui Địa Vô Cấm! (2)

Hai người đồng thời ra tay với hắn, Vân Liêu bất đắc dĩ, chỉ có thể khống chế Kiếm Linh từ bỏ hạ sát thủ với tên người ẩn núp đã trọng thương đó.

Bởi vì tuy Kiếm Linh của Phong Bạo Kiếm Trận của hắn tuy mạnh mẽ nhưng mà trong số thủ đoạn phòng ngự của hắn cũng không có một cái nào có thể chống lại công kích của hai vị cường giả Địa Vô Cấm.

"Đúng là đáng ghét!"

Vân Liêu tâm niệm vừa động, thế rơi xuống của Kiếm Linh lập tức thay đổi, biến thành quét ngang!

Trường kiếm quét ngang, kiếm khí dập dờn ngàn mét, chém về phía hai tên người ẩn núp của Già Thiên Lâu ở đối diện.

Hai người cảm nhận được luồng kiếm khí này, dù là Địa Vô Cấm thì cũng không nhịn được được mà kinh hãi không thôi với luồng kiếm ý này.

Cảm nhận được luồng kiếm ý này, hai người đều có trực giác rằng nếu để cho Vân Liêu trưởng thành đến Địa Vô Cấm, dù chỉ là mới bước vào Địa Vô Cấm thì cũng có thể tiện tay đánh giết bọn họ.

Nhưng mà cũng chính vì vậy.

Hai người càng thêm hưng phấn.

Cái chết của bọn họ có giá trị!

Nếu như có thể giết chết yêu nghiệt như Vân Liêu, tương lai U Quốc sẽ thiếu mất một tên cường giả Địa Vô Cấm mạnh mẽ, thậm chí là cường giả Thiên Vô Cấm.

Trong thời gian ngắn thì chắc chắn không nhìn ra được cái gì.

Nhưng mà một thời gian sau, chắc chắn U Quốc sẽ rơi vào thế yếu!

"Chết đi cho ta!"

"Chết!"

Hai người gầm thét một tiếng, trường thương, mưa tên đụng thẳng vào kiếm của Kiếm Linh.

Sau một khắc, Kiếm Linh gầm một tiếng, kiếm khí tung hoành, chém nát đám mưa tên thứ nhất, khi đám mưa tên thứ hai hạ xuống thì cũng bị chém vỡ hơn phân nửa. Sau đó Kiếm Linh chuyển hướng kiếm, cự kiếm đâm vào trường thương đang đâm tới trước mặt.

Oanh.

Kiếm thương chạm nhau!

Chỉ là mạch khí do cả hai va chạm phóng ra, ma pháp trùng kích khiến cho thiên địa trong Vô Sinh Triều biến sắc.

Một kiếm và một thương này, cân sức ngang tài!

Nhưng mà khi đám mưa tên thứ hai, đám mưa tên thứ ba hạ xuống thì khí thế Kiếm Thánh bễ nghễ thiên hạ của Kiếm Linh bị dần cọ rửa mất.

Kiếm Linh chỉ cầm cự được mười mấy hơi thở thì đã bị mưa tên xoắn nát, cuối cùng hóa thành mảnh vụng, tan biến giữa thiên địa.

Một đánh hai, suy cho cùng thì khó mà địch nổi!

"Không nên để cho hắn hồi phục!"

"Thừa thắng xông lên!"

Hai người biết Vân Liêu có thể dựa vào đồ sát mà khôi phục trạng thái, cho nên trong khoảnh khắc khi phá mất Kiếm Linh thì thừa thắng xông lên.

Thế nhưng đưa tay một cái, một mảnh Kính Hồ Kết Giới bay lên.

Vân Liêu đâm đầu thẳng vào trong Kinh Hồ Kết Giới, biến mất không thấy gì nữa.

“Đánh vỡ chúng nó!”

Hai người đưa tay, không ngừng phóng thích mạch thuật, liên tục đánh vỡ từng mảnh Kính Hồ Kết Giới, cố gắng ép Vân Liêu bên trong ra ngoài.

Nhưng trong khoảnh khắc khi Vân Liêu ra tới thì đã ở bên góc khác của Vô Sinh Triều, cách hai người nói ít cũng chừng mười dặm!

Lúc này, Vân Liêu bắt đầu ngâm xướng.

Sau khi ngâm xướng kết thúc, muôn vàn yêu tinh hiện thân.

Phong Bạo Kiếm Trận lập lại chiêu cũ, bổ sung tinh thần lực của Vân Liêu đến viên mãn.

“Đáng chết!”

“Đây là thứ quỷ gì?”

Hai người thầm mắng một tiếng, hóa thành kinh hồng lướt về phía Vân Liêu.

Thế nhưng nghênh đón bọn họ là một kiếm của Kiếm Linh!

Vẫn là trạng thái đỉnh phong!

Dù cho hai người lại phóng thích thủ đoạn mạnh nhất lần nữa nhưng mà chỉ đạt được kết quả là cân sức ngang tài, khi bọn họ nghĩ phải lập tức giải quyết Vân Liêu thì Vân Liêu đã thông qua Kính Hồ Kết Giới rời đi.

Giết thì giết không chết.

Bắt cũng bắt không được.

Hai người tức giận suýt chút đấm ngực.

“Không bắt được hắn, làm sao bây giờ?”

“Phóng thích thú triều! Nếu hắn thích tránh thì để cho hắn tiếp tục tránh, chờ thú triều giết sạch tất cả mọi người trong Vô Sinh Triều, ta xem hắn còn trốn hay không? Hơn nữa đến lúc đó thú triều ở khắp mọi nơi, ta xem hắn tránh kiểu gì? Chỉ cần hắn bị thú triều kiềm chế lại thì chúng ta sẽ có cơ hội!”

Hai người quyết định, sau đó móc một thanh Mật Thìa màu đen từ trong ngực ra.

Hình dạng y như Vô Sinh Mật Thìa, khác biệt duy nhất chính là Mật Thìa trong tay người ẩn núp của Già Thiên Lâu tràn ngập khí tức hỗn loạn và bất an.

"Đó là cái gì?"

Ôn Bình lập tức chú ý tới Mật Thìa trong tay người ẩn núp của Già Thiên Lâu.

Lúc này, hệ thống lên tiếng: "Vô Sinh Mật Thìa! Phải nói đây mới là bản thể của Vô Sinh Mật Thìa! Mà thứ trong tay Thiên Nghiệp Thần Tướng chỉ là một bản phục chế lại thôi. Bản phục chế có thể khống chế Vô Sinh Triều nhưng sau khi Mật Thìa bản chính thành lập kết nối với Vô Sinh Triều thì Mật Thìa bản phục chế sẽ không còn tác dụng."

"Xem ra ba mươi lăm tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng năm đó hoàn toàn không phải cam tâm tình nguyện chế tạo Vô Sinh Triều cho U Quốc, nếu không thì sao lại để lại nhiều chuẩn bị như vậy." Chuyện năm đó, Ôn Bình không có hứng thú, thứ duy nhất hắn quan tâm là đợt khôi triều thứ tám.

Đợt khôi triều thứ tám sẽ mạnh cỡ nào?

Nếu thực sự không được thì hắn nhất định phải làm hỏng Vô Sinh Triều, không thể để cho đệ tử Bất Hủ Tông bị liên lụy.

Không nói trách nhiệm của người làm tông chủ, chỉ nói nhiệm vụ, chết một đệ tử thì đủ khiến cho độ hoàn thành nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng thiếu một đoạn.

Một đoạn chính là mười vạn danh vọng!

Cùng lúc đó, bốn tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng cũng chú ý tới vật trong tay người ẩn núp của Già Thiên Lâu.

"Đó là cái gì?"

"Nó đang điều khiển Vô Sinh Triều!"

Bốn người kinh hãi nhìn cửa Vô Sinh Triều bên dưới đột nhiên mở ra!

Rõ ràng đợt khôi triều thứ bảy còn chưa có hoàn toàn bị dọn dẹp sạch sẽ, sao lại mở ra đợt khôi triều thứ tám?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đợt khôi triều thứ tám của Vô Sinh Triều xuất hiện.

Khi con khôi lỗi thứ nhất bước vào chiến trường Vô Sinh Triều, tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Khôi lỗi Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Cho dù không có người ẩn núp của Già Thiên Lâu tới quấy rối thì đợt khôi triều thứ tám này cũng đủ quyết định thắng bại cuối cùng trong chiến trường Vô Sinh Triều.

【VIP】 Không gánh được

Khóe miệng ba người nở một nụ cười đắc ý!

Bọn họ nhìn Kính Hồ Kết Giới một chút!

Lại nhìn rất nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm bên ngoài Vô Sinh Triều một cái.

Lại nhìn vô số người xem, lít nha lít nhít, che khuất bầu trời Vô Sinh Triều một chút.

Bởi vì giờ phút này, kế hoạch của bọn họ đã hoàn thành.

Một thế hệ thiên kiêu đỉnh tiêm trẻ tuổi của Hồng Vực sẽ chết sạch dưới đợt khôi triều thứ tám, bọn họ chỉ cần dẫn nổ Vô Sinh Triều trong khoảnh khắc cuối cùng là được.

Sau khi Vô Sinh Triều nổ tung trong Thế Không Giới, hủy diệt một nửa cái Thế Không Giới, nhiệm vụ của ba người bọn họ cũng hoàn thành.

Dù chết không tiếc!

Ầm ầm ——

Chiến trường Vô Sinh Triều, trong nháy mắt, khôi triều che mất một đám Trấn Nhạc Hạ Cảnh đang tụ tập lại với nhau.

Hơn trăm người bị mấy ngàn khôi lỗi vô tình tiêu diệt.

Trước khi chết, bọn họ chỉ có thể phẫn hận nhìn người ẩn núp của Già Thiên Lâu, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết chết ba người bọn họ.

Trong Kính Hồ Kết Giới, trong khoảnh khắc này, Vân Liêu cũng xung phong ra, Bạo Phong Kiếm Trận vô tình đánh xuống khôi triều đang vọt tới đệ tử Bất Hủ Tông.

Vẫn là một kiếm một con khôi lỗi.

Đệ tử Bất Hủ Tông, còn có người của Hiên Đình Các, Âm Dương gia tránh sau lưng Vân Liêu, mặc dù giờ phút này bình yên, nhưng lại nhịn không được rụt rè.

Bởi vì có nhiều khôi lỗi lắm.

Hơn nữa còn có ba Địa Vô Cấm đang nhìn chằm chằm bọn họ.

“Làm sao bây giờ?”

“Chẳng lẽ chúng ta sẽ chết trong chiến trường Vô Sinh Triều này sao?”

Đang lúc đệ tử Âm Dương gia, Hiên Đình Các bàng hoàng thì chỉ thấy Hãn Uy chậm rãi đi ra khỏi đám người, vọt vào khôi triều.

“Sư huynh!”

“Sư huynh!”

Mọi người kinh hô.

“Vốn cho rằng Thất Vực Đăng Thiên Bảng chính là cơ hội dương danh cho Hãn Uy ta, không ngờ lại thành chỗ mất mạng.” Một giây sau, ánh mắt Hãn Uy trở nên kiên nghị: “Nếu trời muốn diệt ta, vậy thì tới đi, tất cả mọi người tiếp tục bảo trì mạch trận phòng ngự… khôi triều, ta đỡ!”

Độc Đoạn Phong cũng không cam chịu lạc hậu, từ trong mọi người vọt ra, vừa phóng tới khôi triều vừa hùng hùng hổ hổ nói: “Bình thường để cho các ngươi nỗ lực tu hành, các ngươi không chịu, bây giờ xảy ra chuyện thì chỉ có một mình ta có thể gánh, nếu lão tử có thể còn sống trở về, cả đám các ngươi đừng hòng chạy!”

“Sư huynh!”

“Sư huynh!”

Từng đệ tử Âm Dương gia đều khóc không thành tiếng.

Độc Đoạn Phong sư huynh bình thường tuy nói năng khiến cho người ta khó chịu, cũng nghiêm khắc, toàn bộ sư huynh đệ đều giận mà không dám nói gì, nhưng bây giờ bọn họ mới hiểu được.

Độc Đoạn Phong sư huynh ngoại trừ thích mắng chửi người ta ra thì còn có tật xấu gì không?

Thời khắc sinh tử tồn vong này, Độc Đoạn Phong sư huynh đứng ra!

“Vân Liêu trưởng lão, ta tới giúp ngươi!”

“Ta cũng tới!”

Hai người Hãn Uy đã xung phong đến bên cạnh Vân Liêu.

Vân Liêu liếc nhìn hai người, lúc này, lòng yêu tài ngập tràn, sau đó nhìn khôi triều vô biên, móc Truyền Âm Thạch ra.

“Tông chủ, ta cảm thấy mình không gánh được.”

Ôn Bình nghe được câu này thì bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Sau khi trở về thì nhớ đi Hải Niệm Các tu luyện thêm, tranh thủ sớm ngày bước vào giai đoạn thứ hai. Dùng năng lực của ma pháp sư toàn hệ như ngươi, tương lai hẳn là có thể giết người ẩn núp Địa Vô Cấm như giết gà.”

“Vâng, tông chủ!”

Vân Liêu đáp một tiếng, bất đắc dĩ cất Truyền Âm Thạch, sau đó nhìn về phía ba tên người ẩn núp của Già Thiên Lâu vẫn đang ở trên bầu trời ngắm nhìn.

Cười đi.

Cười đi.

Lát nữa sẽ khiến cho cho các ngươi khóc!

…

Đỉnh Vô Sinh Triều.

Đám người Quân Thiên Nhất Cố, Vân Thủy Tại Thiên nghe giờ phút này mà Ôn Bình còn vân đạm phong khinh trò chuyện với Vân Liêu thì lập tức vây lại.

Đồ đần cũng biết được chắc chắn Ôn Bình có cách!

Quân Thiên Nhất Cố lòng nóng như lửa đốt hỏi thăm: “Ôn tông chủ, ngài có cách?”

Vừa cất Truyền Âm Thạch, Ôn Bình liếc mắt nhìn ánh mắt bức thiết, khát vọng của đám người Quân Thiên Nhất Cố, sau đó gật gật đầu.

Đám người Quân Thiên Nhất Cố vui vẻ.

“Mời Ôn tông chủ ra tay, nếu chết thêm chút thiên kiêu, trách… U Quốc sẽ tổn thất lớn lắm!”

Quân Thiên Nhất Cố đã tưởng tượng được biểu cảm chấn nộ của Đại Vực Chủ.

Không rét mà run!

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

Vân Thủy Tại Thiên và hai người Âm Dương Nhị Lão cũng quăng ánh mắt cầu khẩn qua.

Ôn Bình nói thẳng: “Bây giờ cũng chỉ có một cách, đó là hủy bỏ Vô Sinh Triều, làm như vậy thì vòng bảo hộ Vô Sinh Triều sẽ tan rã.”

“Hủy bỏ Vô Sinh Triều?”

Mọi người kinh hô.

Không nói Ôn Bình có thể có cách hủy bỏ Vô Sinh Triều hay không, chỉ nói giá trị của Vô Sinh Triều, cái giá khi hủy bỏ Vô Sinh Triều có phải quá lớn hay không?

Bảo vật do ba mươi lăm vị Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, giá trị của nó cao tới mức ngay cả cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cũng không thể so sánh.

Nếu không thì sao lại đặt ở trong Thế Không Giới, do cường giả Thiên Vô Cấm bảo quản?

Ngay lúc này, một tiếng giận mắng từ trên bầu trời vọng xuống.

“Ngươi có thể đừng làm loạn thêm lúc này được không?”

Chính là Tiểu Doãn!

Tiểu Doãn đang tức giận trừng mắt nhìn Ôn Bình.

Bốn tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm còn lại cũng không nhịn được đưa mắt nhìn Ôn Bình, trong ánh mắt lộ vẻ không vui.

Ôn Bình hỏi ngược một câu: “Chẳng lẽ bây giờ còn có cách nào khác sao?”

“Ngươi biết Vô Sinh Triều có giá trị cao bao nhiêu sao? Hơn nữa hủy bỏ Vô Sinh Triều, ngươi nghĩ quá đơn giản.” Tiểu Doãn lạnh giọng trách mắng.

“Giá trị? Bây giờ nó còn có giá trị sao? Đã là đồ vật trong tay người khác, chủ nhân cũng đổi, giá trị của nó ở đâu?” Ôn Bình lại hỏi ngược lại một câu, đồng thời đứng dậy, chuẩn bị hủy diệt Vô Sinh Triều.

Chỉ một cái Vô Sinh Triều, mặc dù sau này U Quốc sẽ có cách cướp lại quyền khống chế từ tay Già Thiên Lâu, nhưng mà Ôn Bình vẫn muốn hủy nó.

【VIP】 Phá hủy Vô Sinh Triều

Không gì khác.

Chỉ vì có người của Bất Hủ Tông vì nó mà thân hãm hiểm cảnh.

Nhưng mà ngay khi hắn vừa mới đứng dậy thì lại có một tiếng quát lạnh từ trên bầu trời vọng xuống.

“Ngươi muốn cứu Vân Liêu, ta hiểu tâm tình của ngươi, nhưng chuyện này không phải một thế lực ở Hồng Vực như ngươi có thể quan tâm, đừng có gây phiền phức thêm cho chúng ta.” Một tên tướng lĩnh nửa bước Thiên Vô Cấm Thần U Quân dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Ôn Bình, dừng lại trên người Ôn Bình mấy hơi, sau đó thì không nhìn Ôn Bình nữa.

Bên cạnh, Tiểu Doãn cũng thu ánh mắt lại, không tiếp tục để ý đến Ôn Bình, dù sao lúc này vẫn nên nghĩ cách lấy lại quyền khống chế Vô Sinh Triều mới quan trọng.

Giá trị của Vô Sinh Triều không thể tính bằng bạch tinh được, cho nên trước mắt phải đoạt lại quyền khống chế Vô Sinh Triều.

Còn người bên trong Vô Sinh Triều, giờ phút này bọn họ cũng không đoái hoài tới.

“Ta đi tìm chủ nhân một chuyến nữa.”

“Tiểu Doãn, ngươi đừng vội, Thiên Nghiệp Thần Tướng cũng không phải là Tuyền Qua Thần Tượng, mặc dù đại nhân đích thân tới chỉ sợ cũng không giải quyết được vấn đề.”

“Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể đi thỉnh một vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh phong tới.”

“Mấy ngày trước, Nguyên đại sư của Thiên Tượng Môn mới rời khỏi Thế Không Giới, bình thường hắn thích du sơn ngoạn thủy, lúc này hẳn là đi không xa, không bằng ta đuổi theo?”

“Đi! Đây cũng là một cách, ta đi bẩm báo chuyện xảy ra ở đây cho Thiên Nghiệp Thần Tướng, ngươi đuổi theo Nguyên đại sư.”

Năm người ngươi một lời ta một câu, lập tức chọn ra một cách.

Nhưng mà đó chỉ là cách đoạt lại quyền khống chế Vô Sinh Triều, cũng không phải là cách cứu vớt rất nhiều thiên kiêu trong Vô Sinh Triều.

Bởi vì năm người biết bây giờ kết cục đã định, vứt bỏ người trong chiến trường Vô Sinh Triều.

Ôn Bình nghe bọn họ nói thì cũng lười tranh luận với bọn họ, móc đũa phép ra, đồng thời mở ra hình chiếu của Vô Sinh Triều mà hệ thống đã cung cấp trước đó, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu bốn khu vực được tô đỏ trên Vô Sinh Triều.

Bốn phía đông tây nam bắc Vô Sinh Triều đều có một cái.

Quân Thiên Nhất Cố thấy Ôn Bình không ngừng dò xét Vô Sinh Triều thì vội vàng nhích lại gần, dò hỏi: “Ôn tông chủ?”

Mấy người Vân Thủy Tại Thiên cũng lập tức nhích lại gần.

Tràn đầy kỳ vọng nhìn chằm chằm Ôn Bình, lại liếc nhìn các đệ tử đang đối mặt với đợt khôi triều thứ tám trong chiến trường Vô Sinh Triều.

Bây giờ chỉ có Ôn Bình có thể cứu vớt đệ tử bọn họ.

Ôn Bình đột nhiên hỏi ngược một câu, nói: “Nếu như bây giờ ta hủy bỏ Vô Sinh Triều, vậy bảng tích phân còn tín không?”

“A?” Quân Thiên Nhất Cố ngây ra một lúc, hắn không nghĩ tới lúc này mà Ôn Bình còn hỏi vấn đề này, vội vàng trả lời: “Còn! Đương nhiên là còn! Nếu như dừng tranh tài lúc này, như vậy xếp hạng cuối cùng sẽ dùng bảng xếp hạng tích phân bây giờ làm chuẩn.”

“Vậy là được.”

Ôn Bình hài lòng gật đầu.

Bây giờ các đệ tử Bất Hủ Tông đều lên bảng.

Nhiệm vụ ổn!

Sau một khắc, Ôn Bình bắt đầu ngâm xướng, lối đi giữa địa ngục vong linh với cái thế giới này được mở ra.

Ba khe nứt lăng không sinh ra trên vùng trời Vô Sinh Triều, trong khe tỏa ra tử khí nồng đậm khiến cho đám người Tiểu Doãn vừa thương định xong kế hoạch choáng váng.

Đồng thời, tầm mắt của tất cả mọi người cũng nhìn về phía ba khe nứt này.

"Già Thiên Lâu còn có hậu thủ!"

"Cái này…"

Mọi người có chút kinh hoảng.

Nhưng mà một giây sau, Ám Lưu Tịch Diệt, Lẫm Đông Băng Long Vương, Minh Giới Hắc Long Vương từ trong bay ra, giáng lâm vùng trời Vô Sinh Triều.

Thân thể cao lớn cùng với áp lực cực lớn khiến cho tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, ngay cả đám người Tiểu Doãn cũng không nhịn được kinh hãi không thôi.

Bọn họ có thể cảm nhận được áp lực ba yêu vật mang tới cho bọn họ.

Nhưng mà bọn họ cũng không lo lắng lắm, yêu vật tới có mạnh hơn thì đã sao, ở đây là Thế Không Giới.

Có Thần Tướng, chúng nó tới cũng là chịu chết!

Đang khi bọn họ định mở miệng thì một đạo kinh hồng màu xanh đột nhiên từ bên ngoài Thế Không Giới vọt vào, rơi vào chỗ Vô Sinh Triều.

"Tông chủ, được ngài triệu tập, ta lập tức đình chỉ tu luyện… ta không có đến trễ chứ?"

Mộc Long hỏi thăm.

Ôn Bình nói: "Không có đến trễ, ngươi đi qua phối hợp với bọn Ám Lưu Tịch Diệt, cùng nhau đánh vỡ cái đồ chơi này. Ngươi toàn lực công kích cái vị trí này!"

Dứt lời, trong nháy mắt, Ôn Bình đánh một đạo kiếm khí vào một trong bốn vị trí trong Vô Sinh Triều.

"Rõ!"

Mộc Long hô một tiếng, bay lên trời.

Giờ đám người Quân Thiên Nhất Cố, Vụ Đô, Vân Thủy Tại Thiên mới hiểu được, hóa ra không phải là viện binh của Già Thiên Lâu mà là cường giả của Bất Hủ Tông.

Bốn vị nửa bước Thiên Vô Cấm!

WOW!

Hóa ra nội tình của Bất Hủ Tông mạnh như thế!

Khi bốn yêu Mộc Long đứng vững ở bốn khu vực cần công kích, Ôn Bình hời hợt liếc mắt nhìn ba tên Địa Vô Cấm trong Vô Sinh Triều.

Cái nhìn này khiến cho ba người sợ hãi!

Ý nghĩ muốn dựa vào đợt thú triều thứ tám giết chết đám người Vân Liêu lập tức biến mất không còn sót lại chút gì, mạch môn chấn động, vọt thẳng tới đám người Vân Liêu.

Nhưng khi Ôn Bình dẫn người rời khỏi đỉnh Vô Sinh Triều, bốn tên tướng lĩnh Thần U Quân dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng đột nhiên mở mạch môn ra.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Bốn người vừa mở mạch môn thì lập tức chất vấn bốn yêu Mộc Long.

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Đây là Thế Không Giới, các ngươi muốn làm gì, muốn chết phải không?"

Bốn người giương cung bạt kiếm nhìn chằm chằm vào bốn yêu Mộc Long, tựa hồ chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Mặc dù đã biết người đến không phải là hậu thủ của Già Thiên Lâu nhưng mà bây giờ bốn yêu lại muốn ra tay với Vô Sinh Triều, hình như muốn phá hủy Vô Sinh Triều.

Trước không nói chúng nó có thể hủy hay không!

Chỉ với động tác này thì đã khiến cho người ta không vui!

“Không cần để ý đến bọn họ.”

Nhưng mà, Ôn Bình chẳng hề để ý, nói.

【VIP】 Phá hủy Vô Sinh Triều (2)

“Ngươi dám!”

Một tên tướng lĩnh Thần U Quân gầm lên một tiếng.

Nương theo tiếng gầm của hắn, bốn yêu Mộc Long đồng loạt ra tay.

Mộc Long oanh ra một quyền!

Giản dị tự nhiên!

Nhưng lại ẩn chứa lực lượng đến gần Thiên Vô Cấm.

Ám Lưu Tịch Diệt giơ Hắc Liêm lên cao, phóng thích kỹ năng Hắc Liêm Thu Cát.

Hắc Liêm hạ xuống, lấy khu vực bị oanh kích làm trung tâm, phạm vi ngàn trượng đều xuất hiện một đạo tàn ảnh hình nửa vầng trăng.

Minh Giới Hắc Long Vương thì nhảy lên một cái, phóng thích Hắc Long Diệt Thế Đạp, thân thể cao lớn từ trên trời giáng xuống, đạp mạnh xuống!

Lẫm Đông Băng Long Vương thì phóng thích kỹ năng Lẫm Đông Tương Chí, miệng phun chí hàn khí, trong nháy mắt vị trí muốn công kích bị đóng băng lại.

Sau đó vung đuôi một kích!

Tượng băng ầm ầm vỡ nát!

Ầm ầm.

Bốn yêu ra một kích, Thế Không Giới đều chấn chấn động.

Vô Sinh Triều vốn có thể chống lại cường giả Thiên Vô Cấm công kích, dưới đòn công kích này, nó cũng run rẩy kịch liệt, đồng thời lấy bốn khu vực công kích làm tâm điểm, từng vết rách dữ tợn không ngừng lan tràn ra.

Răng rắc.

Răng rắc.

Răng rắc.

Hộ thuẫn của Vô Sinh Triều cũng vỡ nát theo tiếng đó.

“Nát!”

“Vô Sinh Triều bị cường giả của Bất Hủ Tông đánh nát!”

“Không phải nói Vô Sinh Triều có thể chịu được cường giả Thiên Vô Cấm công kích sao?”

Nương theo tiếng bàn tán của đám người trên bầu trời, sắc mặt bốn tên tướng lĩnh Thần U Quân dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng bỗng nhiên thay đổi, mắt thấy Vô Sinh Triều không ngừng sụp đổ trong bụi dày, bốn người cũng đau lòng đến run lên.

Đây chính là chí bảo do ba mươi lăm vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, độ quý của nó không thua gì mấy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Thậm chí quý hơn!

Dù sao Vô Sinh Triều có thể cung cấp hoàn cảnh chiến đấu tốt nhất cho người tu luyện dưới Thiên Vô Cấm.

Nói thật, cho dù là thiên kiêu trong Vô Sinh Triều đều chết sạch.

Cũng không bằng được giá trị một góc của nó!

Lúc này, không nói nên lời nữa, cho nên bốn người chỉ trợn mắt nhìn bốn yêu và người ra lệnh cho chúng nó là Ôn Bình.

“Ngươi…”

“Các ngươi lại dám đánh nát Vô Sinh Triều!”

Bốn người trợn mắt nhìn.

Thị nữ Tiểu Doãn của Thiên Nghiệp Thần Tướng, mặc dù trên mặt không có giận dữ nhưng cũng tràn đầy kinh hãi.

Nàng vốn cho rằng Ôn Bình đang gây phiền thêm cho bọn họ.

Không nghĩ tới hắn làm được!

Cũng ngay lúc này, một tiếng hét vang lên.

"Bọn họ muốn tự bạo!"

Theo tiếng hét này, tất cả mọi người lập tức nhìn về phía ba tên người ẩn núp của Già Thiên Lâu trong chiến trường Vô Sinh Triều, bọn họ xông vào trong đám người, sau đó lập tức chuẩn bị tự bạo.

Dù sao không có vòng bảo hộ Vô Sinh Triều, bọn họ chỉ là cảnh giới Địa Vô Cấm, bây giờ chỉ giống như sâu kiến.

Nhưng mà lúc này ba người không có hoảng hốt.

Ngược lại tràn đầy đắc ý!

"Kế hoạch của chúng ta không riêng gì giết thiên kiêu của Hồng Vực mà còn có lợi dụng Vô Sinh Mật Thìa hủy diệt Vô Sinh Triều, không ngờ chúng ta còn chưa có động thủ thì đã có người giúp chúng ta. Vì những người tuổi trẻ này, tiền bối, ngươi lại cam lòng làm như vậy!"

Một người trong đó nhìn Ôn Bình, ý cười đầy mặt.

Nhưng mà một giây sau nụ cười cứng lại.

Khôn cùng hàn khí đột nhiên bao phủ chiến trường Vô Sinh Triều, bao phủ ba người, hoàn toàn không cho ba người có bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Trong khoảnh khắc, ba người hóa thành tượng băng.

Động tác tự bạo mạch môn, linh thể cũng bị đông cứng.

Không riêng gì ba người, trong phạm vi ngàn trượng từ chỗ ba người đứng đều hóa thành băng thiên tuyết địa.

Chính là Ôn Bình ra tay!

Đối với người ẩn núp của Già Thiên Lâu, Ôn Bình không cho bọn họ chết thư thái như vậy!

Cho nên trong nháy mắt khi Vô Sinh Triều phá toái, hắn lập tức thả ra ma pháp hệ băng tứ giai - Băng Phong Thiên Địa!

"Chỉ là Địa Vô Cấm, không có vòng bảo hộ của Vô Sinh Triều, các ngươi cho là mình còn có thể lựa chọn cái chết của

mình sao?” Làm xong tất cả những chuyện này, giọng nói lạnh như băng của Ôn Bình vang lên.

“Được cứu!”

“Cuối cùng cũng được cứu.”

Đám người Hãn Uy như trút được gánh nặng, lập tức ngồi phịch xuống chiến trường Vô Sinh Triều bừa bộn khắp nơi.

Nghe gió thổi tới.

Nhìn băng thiên tuyết địa.

Mặc dù bây giờ gió lạnh thấu xương, nhưng bọn họ lại như đang đón ánh nắng ấm áp, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Bá bá bá ——

Mấy chục đạo, trên trăm đạo kinh hồng đột nhiên lướt qua trời cao, rơi xuống trước mặt đám người Hãn Uy, chính là trưởng bối trong rất nhiều thế lực buông xuống.

Nhìn thấy trưởng bối của mình, mọi người sống sót sau tai nạn nhếch miệng cười một tiếng, sau đó chậm rãi đứng dậy.

“Không có sao chứ?”

“Mau ăn Phục Nguyên Quả này, thương thế trên người ngươi không nhẹ, tranh thủ trị liệu.”

“Không cần, ngồi đi, bây giờ trên người ngươi có tổn thương, chút lễ nghi phiền phức này có thể miễn!”

Rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm vui mừng nhìn hậu bối may mắn còn sống sót của mình, bọn họ cũng thở dài một hơi.

Bọn họ đều là thiên tài trăm năm khó gặp trong gia tộc, trong tông môn, tương lai muốn mở rộng gia tộc, tông môn thì dựa vào bọn họ.

Chết một người đều là tổn thất không nhỏ đối với gia tộc và tông môn.

Trấn an hậu bối sống sót sau tai nạn vài câu, sau đó mọi người quay lại, ngẩng đầu nhìn Ôn Bình trên bầu trời, trong ánh mắt toát ra vẻ cảm kích, đồng thời cúi người thật sau với Ôn Bình.

Dù sao nếu không có Bất Hủ Tông, không có Ôn Bình, Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, bọn họ sẽ tổn thất nghiêm trọng lắm.

"Đa tạ Ôn tông chủ! Đa tạ bốn vị tiền bối!"

"Đa tạ Ôn tông chủ, bốn vị tiền bối, sau này có cần Lý gia ta thì chắc chắn Lý gia ta sẽ toàn lực ứng phó!"

Trong tiếng cảm ơn của rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm, Ôn Bình không có đáp lại nhiều, chỉ mỉm cười đáp lại.

Bởi vì Ôn Bình không định cứu bọn họ.

Từ đầu đến cuối hắn chỉ muốn bảo vệ đệ tử Bất Hủ Tông, thuận tiện bảo hộ người của Hiên Đình Các và Âm Dương gia thôi.

【VIP】 Cái gì nhẹ cái gì nặng?

Còn những người này nói cái gì mà ngày sau có cần bọn họ thì bọn họ nhất định sẽ toàn lực ứng phó, Ôn Bình cảm thấy chắc chắn không có cơ hội như vậy. Dĩ nhiên, như vậy không phải là xem thường bọn họ.

Chẳng qua là cho dù như thế nào thì chắc chắn U Quốc và Bất Hủ Tông cũng có một trận chiến, tương lai Bất Hủ Tông sẽ chỉ là kẻ địch của bọn họ.

Ngay lúc bọn họ cảm kích Ôn Bình, trên bầu trời có người đang kinh ngạc mà nhìn phế tích sau khi Vô Sinh Triều đổ sụp.

Người này chính là Vụ Đô.

Thân là người giám sát, nàng cũng biết Vô Sinh Triều kiên cố cỡ nào, cường giả Thiên Vô Cấm cũng không thể rung chuyển.

Nhưng mà Bất Hủ Tông lại phá hủy nó!

Ngoại trừ Vụ Đô kinh ngạc thì còn có người đang tức giận nhìn Ôn Bình, trong ánh mắt lộ ra sát ý, giống như là chỉ hận không thể nuốt sống Ôn Bình vậy.

Những người này chính là bốn tên tướng lĩnh Thần U Quân dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng và thị nữ Tiểu Doãn của Thiên Nghiệp Thần Tướng!

“Hủy!”

“Hắn lại hủy Vô Sinh Triều!”

“Người này bệnh tâm thần sao? Cái gì nhẹ cái gì nặng, hắn hoàn toàn không nhìn rõ được? Lại vì một đám nhóc mà hủy Vô Sinh Triều!”

Bốn người phẫn hận nhìn Ôn Bình, nhưng bởi vì giờ khắc này, tất cả mọi người phải cảm tạ Ôn Bình, cho nên bốn người bọn họ cũng không dám quá đáng, chỉ có thể nén lửa giận ở trong lòng, không biểu hiện ra ngoài quá nhiều.

Đột ngột, Tiểu Doãn u buồn hồi lâu trầm giọng nói: "Chỉ sợ chỉ có thể dẫn hắn đi gặp Thiên Nghiệp Thần Tướng, tổn thất của Vô Sinh Triều nhất định phải có người phụ trách, không phải chúng ta thì chỉ có thể là hắn!"

…

Cùng lúc đó, mọi người trong Bất Hủ Tông cũng đều chạy tới bên cạnh đám người Vân Liêu.

Đám người Hoài Diệp lập tức khởi động hình thức sư tỷ, sư huynh thân thiết quan tâm, nhưng mà không thấy được vẻ lo lắng trên mặt ai hết.

"Diệp Vũ Mai sư muội, trên đùi ngươi có tổn thương?" Lâm Khả Vô híp mắt, hai con mắt tràn đầy dị sắc nhìn Diệp Vũ Mai từ trên xuống dưới.

Tần Mịch cũng đi tới trước mặt Trần Khâm: "Trần Khâm sư đệ, không cần đứng lên, ngươi ngồi dưỡng thương trước. Không phải, trên cánh tay ngươi có chút trầy da? Vậy ngươi người đứng đó đi."

"Vỗ tay cho các ngươi, chúc mừng các ngươi lấy được top một trăm Hồng Vực! Đừng lo lắng, không sao cả, chút vết thương nhỏ này không đáng gì, chờ về tông thì ta làm một chầu Dược thiện, cam đoan các ngươi không cần chờ đến ngày thứ hai thì cả đám đều có thể sinh long hoạt hổ." Hoài Diệp thuận thế vỗ vỗ bả vai các sư đệ sư muội bên cạnh.

Không khí khác lạ của Bất Hủ Tông hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, bởi vì thực sự hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh chung quanh, người xem không phản bác được.

Người khác đều là vui mừng và đoàn tụ khi sống sót sau tai nạn.

Sao Bất Hủ Tông lại giống như… chơi?

Cái gì là trên chân có tổn thương?

Chẳng lẽ vị sư huynh của Bất Hủ Tông đó còn hi vọng trên người sư đệ nhiều vết thương một chút?

Nghe đệ tử Bất Hủ Tông nói, mọi người có chút dở khóc dở cười.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, khi người ẩn núp xuất hiện, mọi người của Bất Hủ Tông không có lo lắng và bối rối như bọn họ.

Dù sao sau lưng bọn họ là Bất Hủ Tông!

Bất Hủ Tông có cường giả Thiên Vô Cấm trấn giữ!

Thật ra thì bọn họ không biết, sự trấn định của Hoài Diệp hoàn toàn không phải là do có cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn gì đó.

Chỉ vì vừa xem xong trận chiến kinh thiên giữa Bất Hủ Tông với Già Thiên Lâu ở Hắc Vực, mang đến quá nhiều trùng kích cho bọn họ, từ đó làm cho bọn họ không thèm quan tâm tới ba người ẩn núp Địa Vô Cấm nữa.

Rõ ràng cảnh giới của mọi người đều không cao.

Nhưng mà bọn họ không xem trọng Địa Vô Cấm.

Cũng không biết tại sao?

Lúc này, một giọng nói ôn nhu xuất hiện ở trong đám người Bất Hủ Tông.

“Vân trưởng lão, ngươi không sao chứ?”

Diệu Âm lo âu nhìn Vân Liêu, sau đó móc một cái thiên tài địa bảo khôi phục thương thế từ trong tàng giới ra.

Vân Liêu vốn không cần nhưng vẫn nhận lấy.

“Không sao, không cần lo lắng. Có tông chủ, người ẩn núp Địa Vô Cấm của Già Thiên Lâu bọn họ muốn giết Vân mỗ ta thì vẫn còn kém một chút, trừ phi có một vị Thiên Vô Cấm tới!” Vân Liêu cười đáp lại, bỏ thiên tài địa bảo vào trong ngực, sau đó ngự kiếm bay lên: “Ngươi chăm sóc những người khác một chút, ta phải đi gặp tông chủ!”

Diệu Âm gật gật đầu, nhìn Vân Liêu đi xa, trong đôi mắt trong veo hiện rõ vẻ hâm mộ.

Cho đến khi bị Triệu Tình bên cạnh đẩy một cái thì nàng mới đỏ mặt thu ánh mắt lưu luyến không rời lại.

Khi Vân Liêu ngự kiếm đi tới trước mặt Ôn Bình, kèm theo đó còn có tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm của mọi người trên bầu trời dành cho Bất Hủ Tông và Vân Liêu, Vân Liêu khom người nói: "Tông chủ, thuộc hạ may mắn không có nhục sứ mệnh, đệ tử tông ta không có một người nào ngã xuống."

"Làm không tệ!" Ôn Bình đưa mắt nhìn bốn phía, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng, không riêng gì là hài lòng với kết quả chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này mà còn hài lòng với những tiếng hoan hô.

Danh tiếng của Vân Liêu càng vang dội, tương ứng với đó, danh tiếng của ma pháp sẽ càng lớn, dẫn đến người hâm mộ và sùng kính ma pháp cũng sẽ càng nhiều.

Tương lai ma pháp có thể thịnh hành toàn bộ U Quốc hay không, Ôn Bình còn nói không rõ được, nhưng hắn có thể khẳng định là người theo đuổi ma pháp ở Hồng Vực sẽ đạt đến đỉnh. Nếu như Ôn Bình đột nhiên mở ra ma pháp, công khai ma pháp ra thì có thể tưởng tượng được lúc đó Hồng Vực sẽ là tình huống như thế nào.

Đương nhiên, đây chỉ là nghĩ thôi.

Bây giờ ma pháp chỉ có thể dương danh, còn không thể ban bố, chỉ vì hắn còn chưa có chuẩn bị thu mấy chục vạn, hơn trăm vạn đệ tử như Hồng Diệp Môn.

Lúc này, Vân Thủy Tại Thiên vội vàng nhích lại gần, dò hỏi: "Ôn tông chủ, ba người bọn họ nên xử lý như thế nào?"

【VIP】 Đừng trách ta trở mặt!

Nhìn theo ánh mắt Vân Thủy Tại Thiên, ba người ẩn núp của Già Thiên Lâu bị băng phong đang bị Thần U Quân bao vây từng vòng.

"Không cần giết, giam lại là được. Bọn họ là để ngươi bàn giao cho phía trên." Ôn Bình biết rõ nếu như không có ba người ẩn núp này chắn miệng phía trên thì chắc chắn Quân Thiên Nhất Cố sẽ bị trách phạt.

Vừa mới thu phục Quân Thiên Nhất Cố cho mình sử dụng, Ôn Bình cũng không muốn Quân Thiên Nhất Cố vì loại nhạc đệm này mà bị giáng chức hoặc là mất chức.

Quân Thiên Nhất Cố nghe Ôn Bình nói như vậy thì ánh mắt hơi ngưng, trong lòng lập tức cảm thấy ấm áp.

Hắn đang lo không có cách nào bàn giao với Đại Vực Chủ.

Ôn tông chủ lại đã nghĩ cách cho hắn xong rồi!

Lúc này, Quân Thiên Nhất Cố hạ lệnh: "Giam ba người này lại, chờ mang đến Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực!"

Ngay lúc này, một giọng nói cắt ngang mệnh lệnh của Quân Thiên Nhất Cố.

"Chờ một chút! Ba người này, chúng ta phải mang đi!"

"Chờ một chút! Ba người này, chúng ta phải mang đi!"

Một trong bốn tên tướng lĩnh Thần U Quân dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng giống như âm hồn bay qua.

Sau đó hắn lạnh giọng nói: "Ba người này dám ẩn núp tiến vào Thế Không Giới, nhất định phải giao cho Thiên Nghiệp Thần Tướng tự mình xử lý."

Quân Thiên Nhất Cố vừa nhìn thấy mặt thì hai đầu lông mày hiện vẻ tức giận nhưng lại giận mà không dám nói gì, đành phải giải thích: "Phong Khống huynh, ngươi làm như vậy có phải là có chút không giảng đạo lý hay không? Lần này

người phụ trách Thất Vực Đăng Thiên Bảng là chính phủ, cũng không phải là quân đội!”

“Đây là Thế Không Giới! Quân Thiên Nhất Cố, hóa ra ngươi còn biết ngươi là người chịu trách nhiệm? Ba người bọn họ có thể chui vào Thế Không Giới, tổn hại uy danh của đại nhân nhà ta, ta không truy cứu trách nhiệm của ngươi đã coi như là nể mặt ngươi, bây giờ còn có mặt mũi nói ta không giảng đạo lý?”

Phong Khống lạnh giọng răn dạy.

“Ngươi…”

Quân Thiên Nhất Cố lập tức nghẹn lời.

Phong Khống vẫn không buông tha, lạnh lùng nói: “Ngươi tốt nhất hãy mong đại nhân nhà ta tự tay giết ba người này rồi thì có thể nguôi giận đi, bằng không tội không làm tròn trách nhiệm này, còn lửa giận của đại nhân nhà ta nữa, ta sợ một Vực Chủ Hồng Vực nho nhỏ như ngươi không chịu đựng nổi!”

“Mẹ nó!”

Trong lòng Quân Thiên Nhất Cố giận mắng một tiếng, không cam lòng thở một hơi dài, sau đó không nói một lời phất phất tay, triệt hồi Thần U Quân lệ thuộc Vực Chủ Phủ Hồng Vực xung quanh người ẩn núp, sau đó càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng thấy thua thiệt.

Nhưng hắn cũng không thể tránh được.

Chỉ có thể giao người cho Phong Khống, dù sao hắn là phụ tá đắc lực của Thiên Nghiệp Thần Tướng, không nói hắn có được thực lực gần như là vô địch dưới Thiên Vô Cấm, địa vị trong Thần U Quân cũng không thấp, mỗi tiếng nói cử động ở bên ngoài cũng có thể đại biểu cho Thiên Nghiệp Thần Tướng.

“Mang đi!” Phong Khống vừa mệnh lệnh, ba tên tướng lĩnh Thần U Quân còn lại lập tức đáp xuống, muốn đích thân bắt ba người lại.

Quân Thiên Nhất Cố thấy cảnh này thì chỉ đành nhẫn nhịn lửa giận.

Không thể làm gì.

Đúng vào lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang lên.

"Người ta bắt được, các ngươi dựa vào cái gì mà xử lý?"

Ôn Bình lạnh giọng nói.

Nương theo giọng nói Ôn Bình vang lên, bốn yêu Mộc Long, Minh Giới Hắc Long Vương lập tức vây quanh, sát ý kinh khủng bức thẳng ba tên tướng lĩnh Thần U Quân đó.

Nếu ba người còn dám tiến lên một bước thì chúng nó sẽ lập tức động thủ!

Chúng nó không cần biết đối phương có thân phận gì, lai lịch ra sao, bọn người cũng giết nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu rồi, không kém mấy người này!

Chỉ cần bọn họ dám đưa tay thì bốn yêu dám giết ba người!

Phong Khống thấy cảnh này thì trong lòng run lên, thù ánh mắt từ bốn yêu kinh khủng về, sau đó lập tức tức giận quát Ôn Bình: "Ngươi muốn làm cái gì? Ngươi phải hiểu, đây là Thế Không Giới!"

"Đừng có dùng Thiên Nghiệp Thần Tướng dọa ta, ta sẽ không để mình bị xoay vòng vòng như thế. Nếu ngươi dám đụng vào người ẩn núp ta bắt được thì đừng trách ta trở mặt." Ôn Bình lạnh lùng nhíu mày, sau đó dùng ánh mắt bễ nghễ thiên hạ nhìn chằm chằm Phong Khống, cảnh cáo: "Ta trở mặt rồi sẽ xảy ra chuyện gì, ngươi tự suy nghĩ đi. Ta sợ ngươi chịu không được lửa giận của ta!"

Dứt lời, Ôn Bình lại nói với Quân Thiên Nhất Cố: "Nhốt kỹ ba người này cho ta, nếu như mất đi thì ta sẽ mặc định là bọn họ trộm đi!"

Bọn họ là chỉ năm người Phong Khống, Tiểu Doãn!

Nghe nói như vậy, mặt Phong Khống giật một cái.

Uy hiếp trắng trợn!

Sao cái tên này dám?

Hơn nữa, dựa vào cái gì mà mất người thì mặc định là bọn họ trộm?

Dựa vào cái gì?

Quân Thiên Nhất Cố thấy Ôn Bình làm chỗ dựa cho mình thì lập tức vui vẻ, lấy lại tự tin, vung tay lên, quát lớn: "Bắt ba người bọn họ lại cho ta, giam giữ nghiêm mật, nếu như mất người thì đưa tin cho Kim Bất Tam trước."

Tại sao đưa tin cho Kim Bất Tam?

Bởi vì hắn có thể liên lạc với Trần Hiết.

Liên lạc được với Trần Hiết thì có thể lập tức liên lạc với Ôn Bình!

Quân Thiên Nhất Cố ra lệnh một tiếng, mười mấy hai mươi tên cường giả Địa Vô Cấm của Thần U Quân lập tức động thủ, trong nháy mắt đã phong bế mạch môn của ba người!

Mạch môn vừa bị phong lại, muốn tự sát thì đã là chuyện không thể!

Mà mấy người Phong Khống cũng chỉ đành trơ mắt nhìn Thần U Quân dưới trướng Quân Thiên Nhất Cố đem ba người đi, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao bốn yêu nhìn chằm chằm bọn họ, dáng vẻ như có thể lao tới chém giết bất cứ lúc nào.

Mặc dù ở đây là Thế Không Giới, nhưng xung quanh lại là toàn bộ thế lực của Hồng Vực, chẳng lẽ lại nhấc lên một trận đại chiến dưới ánh mắt tất cả mọi người?

Bây giờ Bất Hủ Tông là anh hùng ở Hồng Vực, bây giờ bọn họ ra tay với anh hùng, thanh danh bị mất không nói, bọn họ cũng không dám chắc mình có thể đối phó được bốn yêu.

【VIP】 Ta sẽ hối hận? Vậy Thiên Nghiệp Thần Tướng biết ma pháp không?

Thực lực của bốn yêu gần như trên bọn họ!

“Được rồi.”

Cuối cùng, Phong Khống chỉ có thể bất đắc dĩ triệu hồi ba người.

Thấy ba người ẩn núp bị người của Vực Chủ Phủ mang đi, Ôn Bình cũng lười tốn thời gian với đám người Phong Khống, quay đầu nói với Quân Thiên Nhất Cố: “Nếu Vô Sinh Triều đã hủy, vậy có phải là trận chiến đấu cuối cùng này cũng nên kết thúc không?”

Quân Thiên Nhất Cố giật mình, vội vàng vuốt cằm nói: “Hiểu rõ!”

Nói xong, Quân Thiên Nhất Cố lập tức phái người bắt đầu thu xếp khâu phát thưởng xếp hạng Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Nhưng mà mặc dù ban thưởng là khâu cuối cùng nhưng trọng đầu hí không ở chỗ phát những ban thưởng đó ra mà nằm ở chỗ thu đồ đệ.

Lần này, thiên kiêu Hồng Vực tổn thất nặng nề, chắc chắn sẽ không giống như ngày xưa, một đám cường giả Địa Vô Cấm tới tuyển chọn.

Lần này bọn họ sẽ cướp!

Cho nên khi Quân Thiên Nhất Cố tuyên bố sắp bắt đầu khâu cuối cùng thì toàn bộ cường giả Địa Vô Cấm ở Hồng Vực lập tức tìm kiếm ứng cử viên cho đệ tử của mình.

Khi các thiên kiêu lên bảng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này tụ lại một chỗ, đồng thời xếp hạng theo thứ tự thì mọi người bắt đầu reo hò.

Bởi vì ba chữ Bất Hủ Tông không ngừng xuất hiện.

"Đứng đầu bảng tích phân, Vân Liêu, đến từ Bất Hủ Tông!"

"Đứng thứ hai bảng tích phân, Hãn Uy, đến từ Hiên Đình Các."

"Đứng thứ ba bảng tích phân, Độc Đoạn Phong, đến từ Âm Dương gia."

…

"Đứng thứ bảy bảng tích phân, Trần Khâm, đến từ Bất Hủ Tông!"

"Đứng thứ tám bảng tích phân, Diệp Vũ Mai, đến từ Bất Hủ Tông!"

"Đứng thứ chín bảng tích phân, Diệp Thanh, đến từ Bất Hủ Tông!"

"Đứng thứ mười bảng tích phân, Tào Mộng, đến từ Bất Hủ Tông!"

…

"Đứng thứ tám mươi bảng tích phân, Lý Vân, đến từ Bất Hủ Tông!"

"Đứng thứ tám mươi mốt bảng tích phân, Lưu Hải, đến từ Bất Hủ Tông!"

…

Một hàng dài toàn là ba chữ Bất Hủ Tông, khiến cho không khi trong Thế Không Giới sôi động đến đỉnh, đến mức tất cả mọi người đang hô tên Bất Hủ Tông.

"Bất Hủ Tông!"

"Bất Hủ Tông!"

"Thật là đáng tiếc, lúc trước ta nên đi Sư Đạo Mê Cục một lần. Đám người Lý Vân, Lưu Hải, trước khi vào Bất Hủ Tông thì không có tên tuổi gì, cũng không phải là Trấn Nhạc Cảnh, nhưng bây giờ mới gia nhập Bất Hủ Tông bao lâu…"

“Bất Hủ Tông làm được thật! Trong top một trăm người có tám mươi mốt người là Bất Hủ Tông, hơn nữa tích phân của một mình Vân Liêu cộng lại còn nhiều hơn tổng số tích phân của top một trăm cộng lại, chỉ sợ ngàn năm sau cũng không ai có thể vượt qua ghi chép Vân Liêu lập nên chứ?”

“Ngàn năm? Khó mà nói, ít nhất cũng phải lâu hơn. Bởi vì Vân Liêu tu luyện là ma pháp độc nhất vô nhị, không phải mạch thuật!”

Nương theo những lời này, rất nhiều thiên kiêu ở Hồng Vực đều ánh mắt phức tạp, một là vì vui mừng khi sống sót sau tai nạn, một là hâm mộ.

Còn gia tộc, thân nhân, bằng hữu của đám người Diệp Vũ Mai thì giờ phút này ngoại trừ kinh hỉ, cao hứng ra thì còn có kiêu ngạo.

Trong nhà có Long!

Tương lai có hi vọng!

So với bọn họ, biểu cảm của đám người Quân Thiên Nhất Cố tự nhiên hơn rất nhiều, vẻ mặt như đã tính trước được, không ngừng chúc mừng Ôn Bình.

Chỉ có mười mấy người có sắc mặt khác.

Vụ Đô và người của Giám Sát Điện dưới trướng nàng bị đệ tử Bất Hủ Tông kinh diễm.

Dù sao nhiều năm như vậy, còn chưa từng xảy ra chuyện Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực còn chưa từng bị một thế lực chiếm lấy nhiều vị trí như vậy.

Thậm chí có thể nói như là toàn bộ Thất Vực Đăng Thiên Bảng trong U Quốc đều chưa từng xuất hiện tình huống này.

Mà đám người Tiểu Doãn, Phong Khống thì trên mặt tràn đầy kinh ngạc, bởi vì trước đó bọn họ không có chú ý tới bảng tích phân.

Đây là tình huống như thế nào?

Bất Hủ Tông này lại chiếm lấy tám phần mười của top một trăm!

Tại sao trước giờ bọn họ chưa từng nghe nói tới Bất Hủ Tông?

Có đệ tử xuất sắc như vậy.

Có Vân Liêu!

Còn có bốn Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm cực kỳ mạnh mẽ!

Theo lý thuyết thì không phải là không có chút danh tiếng như vậy mới đúng!

Tông môn có nội tình như thế, nên có thanh danh hiển hách ở toàn bộ Nguyên Dương Vực mới đúng.

Nương theo top một ngàn Hồng Vực đứng vững, Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực bắt đầu khâu cuối cùng, ban thưởng cho từng người.

Sau khi ban thưởng xong, lập tức có cường giả Địa Vô Cấm móc tín vật đã chuẩn bị xong trong ngực ra, dặn dò người mình trao cho từng người bị bọn họ xem trọng.

Nhưng bởi vì lần này thiên kiêu ngã xuống quá nhiều cho nên top một ngàn không có trình độ cao giống những năm qua, cho nên rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm gần như đều đưa tín vật cho vài trăm người, điều này sẽ khiến cho những người đó, trong tay mỗi người đều có tín vật của bốn năm cường giả Địa Vô Cấm.

Thiên kiêu lấy được tín vật thì từng người mặt mày hớn hở, không có lấy được tín vật thì chỉ có thể đứng ở một bên hâm mộ.

Lần này lại biến thành bọn họ chọn sư phụ!

Đủ điên cuồng!

Theo từng người quyết định chọn sư, bên trong Thế Không Giới, tiếng hoan hô, tiếng cười vui như là sóng lớn.

Thế nhưng giờ phút này lại có một khu vực, hoàn toàn không hợp với cảnh náo nhiệt này!

Chính là khu vực top một trăm Hồng Vực đang đứng!

Theo lý thuyết, top một trăm đều là mục tiêu tranh đoạt chủ yếu của bọn họ, nhưng lúc này lại không có người nào đưa tín vật qua.

Đương nhiên, cũng có cường giả Địa Vô Cấm cảm thấy có thể thử một chút, sau đó phái người đưa tín vật qua, không ngờ lại bị vô tình từ chối.

"Cảm ơn ý tốt của tiền bối, ta chọn sẽ đi xông Sư Đạo Mê Cục."

Nói xong, ánh mắt của hắn rơi vào khu vực của Bất Hủ Tông, trong đôi mắt tràn đầy mong đợi.

Theo thời gian trôi qua, cũng không ai lại tự đi chuốc nhục nhã.

Nhưng mà lúc này lại có người bước về trước một bước.

Chính là thị nữ dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng, Tiểu Doãn!

Tiểu Doãn đưa mắt quan sát Vân Liêu, mở miệng hỏi trước mắt tất cả mọi người: "Vân Liêu, chủ nhân nhà ta là Thiên Nghiệp Thần Tướng cố ý thu ngươi làm đệ tử, trải rộng con đường tươi sáng thông tới Thiên Vô Cấm cho ngươi, nếu ngươi chịu thì đi tới bên cạnh ta."

【VIP】 Ta sẽ hối hận? Vậy Thiên Nghiệp Thần Tướng biết ma pháp không? (2)

Thiên Nghiệp Thần Tướng thu đồ đệ!

Tiểu Doãn nói một câu, lập tức nhấc lên sóng lớn trong Thế Không Giới.

Thiên Nghiệp Thần Tướng chính là chủ nhân của Thế Không Giới này, cường giả Thiên Vô Cấm chân chính!

Nhân vật bực này thu đồ đệ, cho dù là Thất Vực Đăng Thiên Bảng toàn bộ Nguyên Dương Vực cũng hiếm người có thể được bọn họ ưu ái.

Mỗi lần thu đồ đệ hầu như đều là chiến đấu cuối cùng ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở U Quốc mới ra tay, chỉ lấy những yêu nghiệt biến thái danh chấn U Quốc.

Nhưng mà bây giờ Thiên Nghiệp Thần Tướng lại coi trọng Vân Liêu!

Tất cả mọi người đều ném ánh mắt hâm mộ cho Vân Liêu. Nghĩ lại cũng đúng, thực lực của Vân Liêu rõ như ban ngày, dù đi quốc đô U Quốc, đi tranh phong với toàn bộ yêu nghiệt đỉnh tiêm U Quốc thì chắc chắn cũng có thể lấy được một thành tích tốt.

Thiên Nghiệp Thần Tướng coi trọng hắn, mặc dù khiến cho người ta kinh ngạc nhưng cũng là chuyện đương nhiên.

“Đào người của ta ngay trước mặt ta?”

Ôn Bình nhíu lông mày lại, giống như cười mà không phải cười.

Sau một khắc, Vân Liêu lên tiếng.

“Đa tạ ý tốt của Thần Tướng, ta vẫn thích ở Bất Hủ Tông!”

Dứt lời, Vân Liêu chỉnh trang tư thế, nhìn không chớp mắt, đứng còn thẳng, còn nghiêm trang hơn lúc nãy.

"Ừm?"

Tiểu Doãn sửng sốt.

Cự tuyệt?

Vân Liêu lại cự tuyệt?

Hắn ngốc thật hay là giả ngu, chẳng lẽ hắn không biết được một cường giả Thiên Vô Cấm thu làm đệ tử là một việc may mắn dường nào sao?

Không biết có bao nhiêu người sẽ vì một cái danh ngạch này mà điên cuồng, đầu rơi máu chảy.

Nhưng mà bây giờ cơ hội đưa tới cửa, Vân Liêu lại cự tuyệt.

Nàng vốn cho rằng người đầu tiên đứng ra ngăn cản sẽ là Ôn Bình, đương nhiên Ôn Bình sẽ không chịu cho Vân Liêu rời khỏi Bất Hủ Tông.

Nàng cũng nghĩ xong cách đối phó.

Nhưng mà không ngờ, cách này còn chưa dùng, Vân Liêu lại dứt khoát từ chối!

"Ngươi biết ngươi đưa ra một quyết định ngu xuẩn cỡ nào không?" Tiểu Doãn không cam lòng hỏi.

Vân Liêu đáp: "Ngu xuẩn? Vậy xin hỏi, Thiên Nghiệp Thần Tướng biết ma pháp tứ giai trở lên không?"

"Cái gì?"

Tiểu Doãn choáng váng.

Cái gì là ma pháp tứ giai trở lên?

Vân Liêu nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Nếu Thiên Nghiệp Thần Tướng không biết ma pháp tứ giai trở lên, vậy hắn cũng không có cái gì có thể cho ta. Ta nghĩ ta ở lại Bất Hủ Tông mới là lựa chọn chính xác nhất!"

“Ngươi…” Tiểu Doãn nghẹn lời, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, trong mắt chỉ có lửa giận.

Chủ nhân nàng bị người ta chê?

Vân Liêu hắn cũng dám!

Đang lúc thị nữ Thiên Nghiệp Thần Tướng này nổi giận, Ôn Bình nói: “Vị cô nương này, chẳng lẽ người của Bất Hủ Tông không chịu đi theo ngươi thì ngươi còn muốn cưỡng chế lôi đi hay sao?”

Nói xong, trong khoảnh khắc, ánh mắt bốn yêu lập tức tụ lại trên người Tiểu Doãn.

Tiểu Doãn vốn là một nửa bước Thiên Vô Cấm dựa vào tài nguyên bồi dưỡng ra, trong nửa bước Thiên Vô Cấm thì là tồn tại hạng chót.

Bị bốn yêu Mộc Long nhìn chằm chằm như thế, lập tức cả kinh sau lưng đều đổ mồ hôi lạnh.

Cuối cùng chỉ có thể không cam lòng để lại một câu nói, sau đó trở về bên cạnh đám người Phong Khống.

“Ngươi sẽ hối hận!”

Ôn Bình nói tiếp: “Đường đường là nửa bước Thiên Vô Cấm, lại uy hiếp một tên tiểu bối, đã như vậy, vị cô nương này, không bằng ngươi chọn một yêu dưới trướng ta luận bàn một thoáng? Nếu là luận bàn cùng cảnh, vậy thì tính thế nào cũng phải phân ra sinh tử, ngươi nói đúng không?”

Bốn chữ cuối cùng, Ôn Bình nói rất chậm, cũng nhấn mạnh.

Tiểu Doãn nghe xong, lại nhìn thấy ánh mắt hùng hổ dọa người của Ôn Bình thì không dám lên tiếng nữa.

Bên cạnh, mặc dù bốn người Phong Khống không vui nhưng cũng không nói gì thêm.

Bởi vì đúng là bốn yêu cho bọn họ không ít áp lực!

Không thể bởi vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt, gây ra một trận đại chiến đủ lan gần đến tất cả mọi người ở đây!

Thấy thị nữ của Thiên Nghiệp Thần Tướng sợ, Ôn Bình cũng lười để ý tới bọn họ, tiếp tục chờ đợi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc.

Mắt thấy từng người đều chọn cường giả Địa Vô Cấm mình muốn làm sư phó, cuối cùng chỉ còn lại hai nhóm người.

Một nhóm là không có bị cường giả Địa Vô Cấm coi trọng.

Nhóm khác là đám người Vân Liêu.

Bọn họ chướng mắt sự ưu ái của những Địa Vô Cấm này.

Ôn Bình cũng đúng hẹn cam kết lần nữa: "Nếu chư vị đều chọn đi xông Sư Đạo Mê Cục một lần, vậy thì bổn tông chủ cho các ngươi cơ hội này. Sáng sớm ngày mai, sẽ có người tới đón các ngươi, đưa các ngươi đi tới Sư Đạo Mê Cục. Nếu như xông qua thì chính là một thành viên của Bất Hủ Tông!"

Ôn Bình nói xong, trong mười chín người đó có gần một nửa người đứng dậy nhảy cẫng hoan hô, mừng như điên.

Bọn họ đang chờ cái này!

Còn hơn phân nửa không hưng phấn còn lại thì là người của Âm Dương gia và Hiên Đình Các, bọn họ đã thuộc về tông môn.

Nếu muốn vào Bất Hủ Tông, trừ phi lui tông!

Lui tông cũng không phải là việc nhỏ!

Một khi lui tông thì sẽ bị liệt vào danh sách tất sát của tông!

Cũng ngay lúc này, Vân Thủy Tại Thiên bước ra một bước, dưới ánh mắt của mọi người, mở miệng nói lớn, tiếng vang vọng nửa cái Thế Không Giới.

"Chư vị của Hiên Đình Các, nếu các ngươi cũng muốn đi Sư Đạo Mê Cục, bổn các chủ tuyệt đối không ngăn cản."

Vân Thủy Tại Thiên vừa dứt lời, mọi người xôn xao.

Vân Thủy Tại Thiên lại cho phép thiên kiêu của mình gia nhập Bất Hủ Tông?

Đây là tình huống gì?

Trong lúc mọi người kinh ngạc, Âm Dương Nhị Lão lập tức như bóng với hình đi ra, bắt chước Vân Thủy Tại Thiên mở miệng nói: "Các tiểu tử của Âm Dương gia, nếu các ngươi muốn đi Sư Đạo Mê Cục, hai người chúng ta giơ hai tay tán thành, nếu như xông không qua thì hoan nghênh trở về!"

Hai thế lực lớn đều mở miệng như thế, mọi người lại càng thêm bối rối.

Nhưng mà Âm Dương Nhị Lão biết rõ hơn ai hết, phương thức ôm bắp đùi này, sao có thể thiếu Âm Dương gia bọn họ được?

【VIP】 Ta sẽ hối hận? Vậy Thiên Nghiệp Thần Tướng biết ma pháp không? (3)

Qua Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này cũng có thể thấy được, chỉ dựa vào nói lời nịnh hót, ôm lấy đùi, đệ tử của Hiên Đình Các và Âm Dương gia lập tức được Vân Liêu chăm sóc, không ai chết trong lần kinh biến này.

Cho nên trong kế hoạch ôm đùi này, Âm Dương gia không thể lạc hậu hơn Hiên Đình Các!

Không phải chỉ là mấy đệ tử sao?

Đưa ra ngoài cũng không sao.

Hơn nữa bọn họ đi Bất Hủ Tông không phải vẫn là một phần tử của Âm Dương gia sao?

Ôn Bình thuận thế nói tiếp: "Nếu tông chủ của các ngươi đã nói như vậy rồi thì các vị tranh thủ lui tông trước ngày mai là được, cũng sẽ có người đưa các ngươi đi tới Sư Đạo Mê Cục."

Vừa dứt lời, Âm Dương Nhị Lão sửng sốt.

Lui tông hôm nay?

Không phải lui tông xong thì không còn chút dây dưa nào với Âm Dương gia sao?

Đang lúc Âm Dương Nhị Lão lưỡng lự thì Vân Thủy Tại Thiên vẫn hào sảng lên tiếng: "Kể từ hôm nay, Hãn Uy, Diệp Thần Thiến, các ngươi không còn là đệ tử Hiên Đình Các ta, ta sẽ lập tức lệnh người xóa tên các ngươi khỏi gia phả!"

Âm Dương Nhị Lão nghe nói như vậy thì lông mày run lên một cái.

Ôm đùi kiểu này, đúng là bất chấp!

Vân Thủy Tại Thiên, ngươi thật hung ác!

Lúc này, Âm Dương Nhị Lão hùa theo: "Đoạn Phong, các ngươi cũng như thế. Từ hôm nay các ngươi không còn là đệ tử Âm Dương gia nữa!"

Nói xong, Vân Thủy Tại Thiên liếc mắt nhìn hai người, buồn cười, bởi vì hắn nhìn thấy được chút ngượng nghịu trên mặt hai người.

Hắn rất muốn nói chuyện này có gì khó khăn?

Chẳng lẽ bọn họ rời khỏi Âm Dương gia thì không còn là một phần tử của Âm Dương gia nữa sao?

Phụ mẫu của bọn họ khoẻ mạnh.

Thân nhân khoẻ mạnh.

Gia tộc cũng vẫn còn ở đó.

Chỉ là bọn họ không phải người của Âm Dương gia nữa thôi.

Hai người đúng là già rồi thì đầu óc cũng đần theo!

Lúc này, đám người trong Thế Không Giới, còn có đám người Quân Thiên Nhất Cố cũng nhịn không được bàn tán ầm ĩ, kinh ngạc với hành động của Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão.

Tất cả mọi người rất bội phục sự quyết đoán của Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão!

Không tự tư ngăn cản đệ tử truy cầu mạnh hơn!

"Không hổ là hai trong ba thế lực lớn ngày xưa, Hồng Diệp Môn xuống dốc, hai nhà bọn họ vẫn đứng vững có có nguyên nhân."

"Làm người nên làm như Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão. Sau này hai tử của ta nếu không vào được Bất Hủ Tông thì chắc chắn sẽ đưa đến Hiên Đình Các hoặc là Âm Dương gia, có tông chủ như vậy, tông môn này chắc chắn cũng không tệ."

Trong tiếng tán thưởng, đám người Hãn Uy, Độc Đoạn Phong lộ vẻ vui mừng, dồn dập quay qua nhìn Vân Thủy Tại

Thiên và Âm Dương Nhị Lão, cúi người thật thấp.

Đến lúc này, trận chiến cuối cùng Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực xem như hạ màn!

Cũng ngay một khắc này.

Tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên bên tai.

"Nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng hoàn thành!"

"Mục tiêu thứ nhất: Có mười thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm Hồng Vực hoàn thành!"

"Phần thưởng: Một trăm ngàn danh vọng."

"Mục tiêu thứ hai: Có hai mươi thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm Hồng Vực hoàn thành!"

"Phần thưởng: Một trăm ngàn danh vọng."

"Mục tiêu thứ ba: Có bốn mươi thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm Hồng Vực hoàn thành!"

"Phần thưởng: Một trăm ngàn danh vọng."

"Mục tiêu thứ tư: Có tám mươi thành viên trong tông môn tiến vào top một trăm Hồng Vực hoàn thành!"

"Phần thưởng: Một trăm ngàn danh vọng."

"Chúc mừng đẳng cấp danh vọng của kí chủ thăng cấp!"

"Hiện tại: Đẳng cấp danh vọng cấp năm!"

"Kiểm tra thấy danh vọng của kí chủ lên tới cấp năm, tự động tiến giai chủ điện, sau khi tiến giai kí chủ sẽ thu hoạch được một cái Buff cùng hưởng, cường giả tông môn càng nhiều, kí chủ nhận được phản hồi càng nhiều! Phản hồi nhận được có thể dùng để tăng cảnh giới, tinh thần lực, cảnh giới linh thể lên vân vân!"

"Chủ điện đang tiến giai…"

"Chủ điện chính thức thay tên, tên là Bất Hủ Điện!"

"Thời gian còn lại: Hai mươi bốn giờ."

"Cuối cùng hoàn thành!"

Mắt thấy nhiệm vụ hoàn thành, một lượng lớn danh vọng nhập trướng, Ôn Bình nhịn không được lộ ra ý cười vui mừng, đắm chìm trong biển danh vọng.

Phu Hóa Đản một vạn danh vọng một quả, nhất định phải tính lại!

Một tháng chỉ có thể mua một quả, vậy thì mỗi tháng hắn đều mua!

Theo sau đó, Ôn Bình chú ý tới hai chữ.

Tiến giai!

Trước kia kiến trúc của Bất Hủ Tông đều gọi là thăng cấp.

Lần này hệ thống lại làm thành tiến giai, đồng thời sửa lại tên.

Nhưng mà bởi vì hệ thống sẽ không lộ ra bất kỳ tin tức gì của Bất Hủ Điện sớm cho nên Ôn Bình cũng không có hỏi tới, chỉ hỏi về hai chữ tiến giai.

"Hệ thống, tiến giai là khái niệm gì?"

Hệ thống giải thích: "So với thăng cấp thì cao cấp hơn, thay đổi về chất, kí chủ chỉ có thể biết trước là sau khi Bất Hủ Điện kiến tạo thành công, các đệ tử trong tông môn sẽ thu hoạch được một cái Buff tăng thêm, nhưng hiệu quả tăng thêm không xác định, có thể là gia tốc tu luyện, cũng có thể là cảnh giới mạch thuật, ma pháp và linh thể tăng lên, thậm chí có thể là tăng cảnh giới lên!"

"Nghe ngươi nói như vậy ta có chút chờ mong. Chỉ hai mươi bốn giờ thôi, rửa mắt mà đợi."

Ôn Bình tắt giao diện hệ thống, tầm mắt vừa trở về hiện thực thì thấy mấy người Quân Thiên Nhất Cố, Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão mặt mày hớn hở nhìn mình.

Nụ cười đó càng nhìn càng thấy không đúng?

Bốn người này làm sao vậy?

Nhìn mình cười ngây ngô!

“Các ngươi cười ngây ngô cái gì?” Ôn Bình quát lạnh một tiếng.

Nụ cười của đám người Quân Thiên Nhất Cố lập tức cứng lại.

Bốn người đều ngây ra một lúc!

Không phải ngài nhìn chúng ta cười trước sao?

Chúng ta cũng không biết ngài muốn làm gì, cho nên chỉ có thể dùng mỉm cười đáp lại!

Vì để tránh cho xấu hổ, sau khi Vụ Đô phát biểu xong thì Quân Thiên Nhất Cố lập tức nói tiếp, cũng giải thích kỹ càng những sắp xếp tiếp theo.

Chiến đấu ở Nguyên Dương Vực, một tháng sau sẽ mở ra!

【VIP】 Ngươi dám uy hiếp tông chủ ta?

Đến lúc đó, top một trăm Hồng Vực sẽ đi tới Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, chiến đấu với top một trăm trong tất cả vực nhỏ trong Nguyên Dương Vực.

Quân Thiên Nhất Cố cũng không có nói nhiều, dù sao hắn đã từng gặp được thủ đoạn truyền tống của Bất Hủ Tông, cho nên không cần tập kết mấy người Vân Liêu sớm.

"Một tháng sau, chúng ta gặp nhau ở Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực!"

Quân Thiên Nhất Cố nói xong, Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực lần này chính thức hạ màn kết thúc!

Tất cả mọi người cảm thán không thôi, bởi vì bọn họ chứng kiến đại chiến đặc sắc vô song của thiên kiêu Hồng Vực, cũng biết được đệ tử của Bất Hủ Tông mạnh mẽ, còn được chứng kiến được người ẩn núp của Già Thiên Lâu mang tới kinh biến cho trận chiến đấu này.

Tưởng tượng khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng mới bắt đầu, Bất Hủ Tông thông qua Bất Hủ Nhật báo tuyên bố với toàn bộ Hồng Vực, ai cũng nghi ngờ.

Nhưng mà bây giờ không ai nghi ngờ nữa.

Chỉ còn lại điên cuồng!

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Khi có một tiếng đầu tiên vang lên, mọi người bắt đầu hò hét.

Bởi vì bọn họ sợ nếu không kêu Ôn Bình lại, sợ là chỉ trong phút chốc Ôn Bình sẽ rời khỏi Thế Không Giới.

Đây là một trong số ít cơ hội bọn họ có thể nhìn thấy Ôn Bình!

Cho nên nhất định phải nắm chặt!

Khi tiếng gọi ầm ĩ như núi kêu biển gầm vang lên, lúc này mọi người của Bất Hủ Tông dừng bước, Ôn Bình cũng ngừng lại, nhìn lên không trung.

"Xin hỏi Ôn tông chủ, khi nào Sư Đạo Mê Cục sẽ mở nữa, có thể cho chúng ta một cơ hội gia nhập Bất Hủ Tông hay không?"

"Chúng ta muốn gia nhập Bất Hủ Tông, xin Ôn tông chủ cho chúng ta cơ hội này!"

"Xin Ôn tông chủ cho chúng ta cơ hội này, chúng ta không muốn cả một đời đều tầm thường, chúng ta cũng muốn mạnh lên, cũng muốn bảo vệ thân nhân của chúng ta. Triều Thiên Hạp không ổn định, nguy hiểm Già Thiên Lâu có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, chúng ta muốn bảo vệ thân nhân của chúng ta!"

…

Từng tiếng khẩn cầu vang vọng trong Thế Không Giới.

Trong ánh mắt của bọn họ, Ôn Bình nhìn ra được chờ mong, khát vọng, đồng thời cũng nhìn thấy dục vọng muốn gia nhập Bất Hủ Tông.

Nhưng mà cho tới bây giờ, Ôn Bình chưa từng là một người sẽ tùy tiện thu đệ tử, Bất Hủ Tông vĩnh viễn đều là thà thiếu không ẩu, không thể đệ tử hơn trăm vạn như Hồng Diệp Môn.

Thậm chí nếu là thế lực lục tinh càng mạnh mẽ hơn thì đệ tử, thành viên tông môn hơn ngàn vạn!

Nhưng mà Ôn Bình vẫn lên tiếng cho bọn họ một chút hi vọng!

"Mỗi nửa năm sẽ mở ra một lần! Bất luận tuổi tác, bất luận cảnh giới, chỉ xem thiên phú và nội tâm! Thiên phú tu luyện ma pháp, thiên phú tu luyện mạch môn, chỉ cần có một trong hai, sau đó xông qua được Sư Đạo Mê Cục thì có thể vào Bất Hủ Tông ta!"

Nhưng mà Ôn Bình không có nói một lần sẽ thu bao nhiêu người!

Cũng không có nói chuyện ma pháp.

Thu bao nhiêu người thì phải xem tâm tình của nửa năm sau!

Còn ma pháp.

Cái này phải xem cơ duyên.

Sư Đạo Mê Cục sẽ kiểm tra thiên phú tu luyện ma pháp, nhưng Ôn Bình cũng không định nói chuyện này cho tất cả mọi người.

Dù vậy, khi mọi người nghe được lời hứa của Ôn Bình thì từng người đều trở nên hớn hở, trong lòng nổi lửa.

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

Lời cảm tạ không ngừng vang lên.

Ôn Bình mỉm cười, nhìn những người này một chút, hơi suy tư, xoay người sang chỗ khác, định dẫn người mình rời khỏi Thế Không Giới.

Đám người Quân Thiên Nhất Cố, Vụ Đô theo sát phía sau.

Nhưng mà ngay lúc này, đột nhiên có năm người hạ xuống trước mặt Ôn Bình, dùng thân thể ngăn cản đường đi của hắn, trên mặt lộ vẻ bất thiện.

Năm người này chính là Phong Khống và thị nữ Tiểu Doãn của Thiên Nghiệp Thần Tướng!

"Chậm đã!"

Tiểu Doãn lên tiếng, giọng nói thanh thúy gọi Ôn Bình lại.

Phong Khống thuận thế nói tiếp, trong giọng nói mang theo một sợi lãnh ý, thấp giọng nói: "Ôn tông chủ, mời đi theo chúng ta đến gặp đại nhân nhà chúng ta một lần!"

"Các ngươi muốn làm gì?" Thấy đám người Phong Khống ngăn lại, Quân Thiên Nhất Cố tức giận xông lên trước, nhìn

hằm hằm mấy người.

Ôn Bình đưa tay ngăn Quân Thiên Nhất Cố lại, sau đó không để ý chút nào, mở miệng nói: "Không có thời gian, cũng không muốn đi."

Phong Khống nghe Ôn Bình từ chối thì vẻ tức giận trên mặt hóa thành sát ý mơ hồ, sau đó quăng cho Ôn Bình một ánh mắt lạnh như băng.

"Ôn tông chủ, chớ có cho là làm anh hùng một hồi, ra đầu ngọn gió một lần là có thể không coi ai ra gì." Phong Khống nện một cước, nhắc nhở: "Ở đây là là Thế Không Giới! Là địa bàn của đại nhân nhà ta, Thiên Nghiệp Thần Tướng!"

Hủy Vô Sinh Triều, còn muốn tuỳ tiện rời đi?

Nằm mơ!

Chỉ vì mấy trăm tên thanh niên còn không ra hồn mà phá hủy Vô Sinh Triều do ba mươi lăm vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo ra.

Tổn thất này, nhất định phải do Ôn Bình phụ trách!

"Không đi, không có thời gian!" Nhưng mà, Ôn Bình vẫn hời hợt đáp lại một câu, sau đó cất bước muốn đi tới.

Ba tên tướng lĩnh Thần U Quân còn lại thấy thế thì lập tức xông tới, giống như là một bức tường ngăn đường đi của Ôn Bình.

Thái độ đã rất rõ ràng.

Ôn Bình dừng bước, nói: "Những gì các ngươi nói trong bình chướng cách âm lúc đó ta đều có thể nghe được. Các ngươi nghĩ cho dù là người trong chiến trường Vô Sinh Triều chết sạch cũng sẽ không hủy bỏ Vô Sinh Triều, đó là ý nghĩ của các ngươi. Nhưng ta nghĩ! Ta nghĩ, cho dù là mạng của năm người các ngươi cũng không sánh nổi Hồng Nhãn Hầu trồng cây trong Bất Hủ Tông chứ đừng nói chi là đệ tử Bất Hủ Tông ta!"

Vừa dứt lời, sắc mặt vốn tràn đầy lãnh ý và tức giận của bốn người hơi đổi, nhưng cũng không có nhượng bộ Ôn Bình.

Mặc dù không biết Ôn Bình dùng thủ đoạn gì mà nghe được bọn họ nói chuyện, nhưng việc đã đến nước này, Vô Sinh Triều hư hao nhất định phải có một người gánh.

【VIP】 Ngươi dám uy hiếp tông chủ ta? (2)

Không thể là bốn người bọn họ!

Vậy cũng chỉ có thể là Ôn Bình!

"Bớt nói nhiều lời, theo chúng ta đi! Vô Sinh Triều là đồ của chính phủ U Quốc, chính là chí bảo tu hành của tu hành giới, vì an toàn, người ở phía trên cố ý đặt nó trong Thế Không Giới, do Thiên Nghiệp Thần Tướng trông coi. Bây giờ bị bốn yêu của ngươi hủy, nhất định ngươi phải tới gánh trách nhiệm!" Trong hai mắt Phong Khống bắn ra lãnh ý, bức thẳng tới mặt Ôn Bình, trong lời nói tràn đầy ý uy hiếp.

"Hài hước, đúng là hài hước. Khi biết quyền khống chế Vô Sinh Triều bị người ẩn núp của Già Thiên Lâu cướp đi, không nghĩ cách cứu người trước, chỉ nghĩ làm sao lấy lại quyền khống chế Vô Sinh Triều, không để ý sinh tử của đệ tử tông ta, con người của ta mặc dù không có vĩ đại như vậy nhưng với hành vi của các ngươi, các ngươi có mặt mũi nào chỉ trích ta?" Giọng điệu Ôn Bình cũng trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Đũa phép tái xuất!

Ôn Bình chuẩn bị ngâm xướng bất cứ lúc nào!

Đám người Phong Khống khiến cho cảm thấy ghê tởm.

Nếu bọn họ không đến cản đường, không để mình gánh trách nhiệm này, đám người Phong Khống này muốn làm như thế nào thì làm như thế đó, cho dù là phản bội U Quốc, quay ngược lại công kích người của U Quốc cũng không đáng kể, chỉ cần không chọc tới trên đầu Bất Hủ Tông là được.

Bây giờ tốt lắm, bản thân mình không có năng lực không nói, hắn phái bốn yêu Mộc Long gián tiếp hoàn thành nhiệm vụ vốn thuộc về bọn họ, không cảm tạ còn chưa tính, còn muốn hắn gánh trách nhiệm.

Đạo lý gì?

Khi Ôn Bình móc đũa phép ra, Phong Khống chậm rãi tới gần, rút ngắn khoảng cách của hai người chỉ còn một thước, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm Ôn Bình.

"Muốn đi? Đây là Thế Không Giới, ta có thể vận dụng quyền hạn đóng thông đạo rời đi lại bất cứ lúc nào, khiến cho ngươi vĩnh viễn đi không được."

Vừa dứt lời, sắc mặt đám người Quân Thiên Nhất Cố bỗng nhiên thay đổi.

Không ổn!

Quân Thiên Nhất Cố vội vàng muốn hoà giải, nhưng mà đã muộn.

Mộc Long đứng bên cạnh Ôn Bình oanh một quyền tới Phong Khống gần trong gang tấc, đồng thời vận dụng yêu lực bảo vệ người xung quanh.

Bởi vì một quyền này, vô địch dưới Thiên Vô Cấm!

Đến gần vô hạn Thiên Vô Cấm!

Oanh ——

Lấy trước mặt Ôn Bình làm điểm xuất phát, một quyền của Mộc Long dẹp yên phạm vi ngàn trượng, cắt biển mây trên không ra, cũng đánh cho đại địa dưới chân nổ mất một lỗ lớn.

Cho dù là trong nháy mắt khi Mộc Long ra quyền thì Phong Khống nhận ra được ngay, lập tức vận dụng linh thể, ngưng kết mạch khí chống cự nhưng vẫn mất tung ảnh dưới một quyền này.

Bốn người bên cạnh Phong Khống cũng là như thế.

"Chỉ bằng mấy người cá thối tôm nát các ngươi mà cũng dám uy hiếp tông chủ ta!" Một quyền, giọng nói lạnh lùng của vang lên trong Thế Không Giới.

Theo sau đó, Mộc Long bước ra một bước.

"Tông chủ, giết sạch sao?"

Ôn Bình bình tĩnh nhìn năm bóng dáng thất tha thất thểu trong bụi dày phía xa, sau đó nói: "Giết một là được, không

cần phải giết hết.”

“Vậy thì giết mạnh nhất!”

Mộc Long lại nắm chặt hai quả đấm, yêu khí màu xanh mênh mông dập dờn hội tụ quanh người, khí thế khủng bố chỉ thuộc về vô địch dưới Thiên Vô Cấm nhộn nhạo khắp Thế Không Giới.

Tất cả mọi người đều giật mình bối rối, sau đó quay đầu nhìn về chỗ sâu trong Thế Không Giới.

Sao đột nhiên lại đánh nhau?

Mọi người tập trung nhìn lại thì phát hiện là Yêu Thần của Bất Hủ Tông ra tay.

Đối thủ là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Chiến đấu giữa nửa bước Thiên Vô Cấm, cho dù chỉ nhìn từ xa cũng là trí mạng!

“Nhanh lên!”

“Mau rời khỏi Thế Không Giới, cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đại chiến, một khi tai họa tới chúng ta thì sợ là chúng ta muốn đi cũng không đi được.”

Người trong Thế Không Giới bắt đầu như hồng lưu tuôn ra ngoài Thế Không Giới, đồng loạt thoát khỏi Thế Không Giới.

Cùng lúc đó, Vụ Đô vội vàng đứng dậy, sợ hãi không thôi, vội vàng đi tới trước mặt Ôn Bình khuyên can: “Ôn tông chủ, bọn họ đều là người của Thiên Nghiệp Thần Tướng, nếu chết một người thì sợ là Thiên Nghiệp Thần Tướng sẽ chấn nộ!”

Nói xong, Vụ Đô lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía chỗ sâu nhất trong Thế Không Giới.

Đột nhiên xuất hiện động tĩnh cũng đã kinh động đến Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Ôn Bình không có để ý, vẫn mặt không đổi sắc nói: “Không phải ta nhất định muốn bọn họ chết, mà là bọn họ muốn ép ta. Nếu như Thiên Nghiệp Thần Tướng đó muốn lấy

một cái công đạo cho bộ hạ đã chết thì để cho hắn tới đi, Bất Hủ Tông ta sẵn sàng chờ đợi.”

Dứt lời, Ôn Bình cất bước muốn đi.

Nhưng mà thấy chúng đệ tử sau lưng vẫn đang nhìn chiến trường thì Ôn Bình vội vàng thúc giục.

“Được rồi, đừng nhìn.”

Bây giờ hắn chỉ muốn trở về tông môn!

Làm chuyện lớn!

Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực đã kết thúc, hắn một giây cũng không muốn ở lại Thế Không Giới.

Đám người Hoài Diệp vội vàng thu ánh mắt lại.

Nhưng mà miệng cũng không có nhàn rỗi.

Được chứng kiến trận đại chiến của Bất Hủ Tông với Già Thiên Lâu, bọn họ hoàn toàn không sợ mấy loại tiểu đả tiểu nháo như vậy.

“Các ngươi nói xem bọn họ có thể chịu nắm đấm của Mộc Long trưởng lão bao lâu?” Hoài Diệp nhìn về phía Lâm Khả Vô bên cạnh.

Lâm Khả Vô nhớ lại đại chiến giữa Mộc Long và lão giả họ Khương của Già Thiên Lâu, đánh giá sơ: “Dựa theo cường độ yêu thể của Mộc Long trưởng lão thì một trăm cái hô hấp đi. Mà đó phải là Phong Khống mạnh nhất đó, những người khác thì sợ là không chịu được hai quyền nữa.”

Nói đùa.

Mộc Long trưởng lão có thể mạnh mẽ chống đỡ cường giả Thiên Vô Cấm!

Ngạnh cương với cường giả Thiên Vô Cấm mấy ngày mấy đêm, cuối cùng lông tóc không thương rời đi, khiến cho cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu giận đến san bằng một dãy núi!

Nghe Lâm Khả Vô phân tích, mọi người dồn dập gật đầu đồng ý.

Cảnh tượng này đập vào mắt mấy người đi theo bên cạnh Bất Hủ Tông, ngay cả Vụ Đô cũng nhịn không được mà kinh hãi không thôi.

【VIP】 Ngươi dám uy hiếp tông chủ ta? (3)

Đây là đại chiến của cấp bậc đỉnh phong dưới Thiên Vô Cấm.

Nàng đứng xa nhìn cũng thấy tim đập nhanh.

Vậy mà đệ tử Bất Hủ Tông lại nước chảy mây trôi như thế, còn vừa nói vừa cười.

Chẳng lẽ đệ tử Bất Hủ Tông còn được chứng kiến đại chiến càng kinh khủng hơn?

Trận chiến giữa những Thiên Vô Cấm?

Mấy người Vụ Đô không dám nghĩ nữa, bởi vì bọn họ còn phải tính xem nên kết thúc chuyện này như thế nào.

Nếu như bị Mộc Long giết một người thật, chuyện này không dễ làm.

Khi Vụ Đô đưa mắt nhìn lại thì chỉ thấy Mộc Long lại đánh xuống một quyền, một quyền đánh cho Phong Khống vừa mới thoát khỏi sương mù dày, đứng vững gót chân quỳ xuống đất.

Ầm!

Phong Khống dùng linh thể chống lại, nhưng dưới một quyền của Mộc Long, hắn đứng không vững, hai cái chân không nghe sai khiến quỳ xuống đất, sau đó bị nện sâu vào trong đất.

Khóe miệng Phong Khống trào máu, cắn răng, trong đầu vừa kinh vừa sợ.

Hắn vốn cho rằng dù bốn yêu của Bất Hủ Tông có mạnh mẽ thì tối đa cũng chỉ có thực lực như hắn.

Nhưng mà không ngờ khoảng cách lại lớn như vậy!

Hắn ngay cả một quyền cũng không đỡ nổi!

Một quyền vừa rồi đã khiến cho linh thể của hắn bị thương cao tới ba thành!

Từ khi nào mà linh thể thân kinh bách chiến ở sa trường, linh thể gần như vô địch bách chiến của hắn trở nên yếu ớt như vậy?

"Giúp ta!"

Phong Khống vội vàng kêu cứu.

Bốn người Tiểu Doãn thấy thế thì mạch môn đều chấn động.

Phanh ——

Theo mạch môn rung động, bốn người đồng thời đánh ra mạch thuật mạnh mẽ nhất của mình, phô thiên cái địa ép tới.

Đều là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm!

Còn đều tu luyện ra bí thuật!

Trong khoảnh khắc, nửa bầu trời đều bị mạch thuật của bốn người bao phủ.

Có cự nhân cao ngàn mét nộ rút xương đá trong lòng đất ra, sau đó nhảy lên cao, che khuất bầu trời, tầng tầng hạ xuống.

Có huyết đao tế nhật bay lên không, phá vỡ biển mây, hội tụ khí tức khủng bố trong thiên địa này, chém xuống.

Còn có màn nước như lụa lăng không sinh ra, bao vây lấy Mộc Long, sau đó bộc phát ra giọt mưa như ngôi sao vẩy tới Mộc Long, chỗ giọt mưa rơi xuống, mọi thứ đều bị đánh tan!

Công kích như vậy, bất cứ người nào thấy được đều cảm thấy tim đập nhanh, cho dù là ai cũng không dám xông vào trong phạm vi công kích.

Nửa bước Thiên Vô Cấm cũng không dám!

Nhưng mà Mộc Long chỉ oanh ra một quyền đánh về phía mạch thuật của bốn người.

Oanh ——

Yêu khí màu xanh từ trong quyền bắn ra, như là như vòi rồng, trong khoảnh khắc đã xoắn nát mạch thuật của bốn người, đồng thời bao phủ bốn người.

Bốn người né tránh không kịp, trực tiếp bị đánh bay ngàn trượng!

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Bốn tiếng nổ, bốn người ngã xuống đất, nằm trong hố sâu, trong lúc nhất thời không đứng lên chiến đấu nổi.

Phong Khống thấy cảnh này thì vẻ mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

"Rốt cuộc thì ngươi là ai!"

Yêu Thần mạnh mẽ như thế, không thể nào không có chút tiếng tăm được!

Này không chỉ đơn giản là vô địch dưới Thiên Vô Cấm, Yêu Thần này còn đến gần vô hạn cảnh giới Yêu Tổ, có thể cũng chỉ thiếu một cơ hội thì có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích, thành tựu Yêu Tổ!

"Bây giờ biết sợ?" Mộc Long cười cười nhìn Phong Khống: "Nếu ngươi đã dám để cho tông chủ ta chịu trách nhiệm, vậy thì ngươi chết chắc rồi! Cho dù là Thiên Nghiệp Thần Tướng tới thì cũng không bảo vệ được ngươi! Đừng tưởng rằng chỉ có phía sau ngươi có Thiên Vô Cấm!"

Nói xong, yêu lực quanh người Mộc Long bắt đầu bùng nổ.

Một quyền tiếp lấy một quyền, không ngừng oanh ra!

Oanh ——

Oanh ——

Một quyền thì san bằng phạm vi ngàn trượng, liên tục đánh ra, toàn bộ Thế Không Giới cũng không khỏi bị chấn run lên.

Khiến cho đám người Quân Thiên Nhất Cố, Vụ Đô sợ mất mật!

Nếu là bọn họ.

Chỉ sợ một quyền cũng không đỡ nổi?

“Ôn tông chủ!”

Quân Thiên Nhất Cố thấy tình thế càng không ổn thì thử hô Ôn Bình một tiếng.

Nhưng mà chỉ nhận lại được một ánh mắt lạnh lùng của Ôn Bình.

Còn một câu nói lạnh lùng nữa.

“Nếu như Vực Chủ muốn cầu xin cho Phong Khống, ta sẽ nể mặt Vực Chủ ngươi một lần, nhưng ngươi xác định ngươi phải làm như vậy?”

Quân Thiên Nhất Cố nuốt nước miếng một cái, vội vàng lắc đầu: “Không không không!”

Sau khi lắc đầu thì vội vàng im miệng.

Ý trong câu nói này của Ôn Bình cũng quá rõ ràng.

Đúng là Ôn Bình có thể nể mặt mình một lần, nhưng chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ không còn liên quan gì tới hắn nữa.

So với tính mạng của Phong Khống, Quân Thiên Nhất Cố vẫn quý trọng quyền lực và tiền đồ của mình hơn.

Oanh ——

Một tiếng vang đột ngột vang lên sau lưng.

Đám người Quân Thiên Nhất Cố nhịn không được nhìn thoáng qua, chỉ thấy rốt cuộc Phong Khống cũng bùng nổ, đứng dậy muốn phản kích, nhưng mà mạch môn vừa mới chấn động thì đã bị Mộc Long một quyền đánh bay, cày xuống đất gần ngàn trượng mới dừng lại được.

Sau khi dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ toàn bộ trước ngực, muốn nhịn đau bò dậy nhưng bị dây leo đột nhiên vụt lên từ mặt đất vây khốn trong nháy mắt.

Hắn chưa kịp thoát khỏi thì Mộc Long từ trên trời giáng xuống, một cước đạp vào ngực Phong Khống, một cước đạp Phong Khống lún xuống đất.

Khục ——

Phong Khống lại phun ra một ngụm máu tươi.

Hai mắt tối sầm, bắt đầu nửa tỉnh nửa mê.

"Cứu…"

Phong Khống suy yếu hô lên một chữ, chưa kịp nói ra chữ thứ hai thì đã bị một cái long trảo đột nhiên xuyên qua người, đâm hắn thấu tim.

Phong Khống chậm rãi gục đầu xuống, hai mắt sung huyết nhìn mình bị đâm xuyên qua ngực, cảm nhận được sức sống của mình xói mòn, hai mắt bắt đầu mê ly.

"Chỉ như vậy? Chút thực lực nhỏ bé này mà cũng dám uy hiếp tông chủ ta!" Mộc Long một tay giơ Phong Khống lên, sau đó ném hắn ra ngoài giống như là ném rác rưởi.

Còn chưa rơi xuống đất thì sức sống của Phong Khống đã lác đác không còn lại bao nhiêu, chỉ thở ra mà không thấy hít vào.

Khi rơi xuống đất, Phong Khống hoàn toàn không còn sức sống, hai mắt trợn tròn nằm ở trong vũng máu.

Trăm hơi thở ngắn ngủi!

Một cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vô địch dưới Thiên Vô Cấm bỏ mình!

Đám người Quân Thiên Nhất Cố nhìn cảnh này thì sau lưng đều bốc lên ý lạnh, một câu cũng không nói ra được.

【VIP】 Thiên Nghiệp Thần Tướng giáng lâm!

Chỉ có Vụ Đô cảm thán một câu: “Phong Khống lại chết như vậy!”

Phong Khống ngày xưa, là phụ tá đắc lực của Thiên Nghiệp Thần Tướng ở sa trường, có tiếng là vô địch, không phải cường giả Thiên Vô Cấm hoàn toàn không làm gì được hắn.

Trong số nửa bước Thiên Vô Cấm thì hắn cũng ít có địch thủ.

Nhưng mà hôm nay, trăm hơi thở thì bị giết!

Mà đám người của Hồng Vực còn chưa có rời khỏi Thế Không Giới, bọn họ thấy cảnh này thì còn càng kinh hãi hơn, tăng tốc rời khỏi Thế Không Giới.

Mặc dù không biết tại sao Yêu Thần của Bất Hủ Tông muốn giết cường giả dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng, nhưng chiến đấu ở cảnh giới này không phải bọn họ có thể đứng gần xem.

Đứng gần xem thì sẽ chết!

Còn thị nữ Tiểu Doãn dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng và ba tên tướng lĩnh Thần U Quân còn lại thì giờ phút này đều ở trên bầu trời kinh ngạc nhìn thi thể của Phong Khống.

Cả buổi không nói nên lời.

Mộc Long lườm bọn họ một cái, hắn muốn đi, bọn họ cũng không dám đi lên cản.

Bởi vì bốn người bọn họ hợp lực lại cũng không đỡ nổi một quyền của Mộc Long, đi lên thì chỉ có chết.

Nhưng mà cũng may, động tĩnh lớn như vậy cũng đã khiến cho Thiên Nghiệp Thần Tướng chú ý đến.

“Các ngươi lại dám giết Phong Khống!” Tiểu Doãn dùng ánh mắt vừa kinh hãi vừa tức giận nhìn Mộc Long và Ôn Bình: “Các ngươi chết chắc!”

Mộc Long lập tức dừng bước, sau đó xoay người lại, đi tới hướng thị nữ của Thiên Nghiệp Thần Tướng vài bước, lạnh lùng đáp lại: “Ngươi cũng muốn bước theo hắn?”

Tiểu Doãn bị dọa đến lui lại mấy bước, nhưng mà ngoài miệng cũng không chịu ngừng.

“Các ngươi chết chắc!”

“Lại muốn chết thật!”

Mộc Long không kiên nhẫn, lại bùng nổ lần nữa.

Yêu lực màu xanh cuồng bạo toàn diện bùng nổ từ trong ra ngoài, sau đó hóa thành một đạo kinh hồng màu xanh lướt về phía thị nữ của Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Ngay lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Phanh ——

Mộc Long đột nhiên bay ngược ra, như sao băng ngã xuống, đập vào trong dãy núi trùng điệp cách đó vạn trượng.

Nhìn lên đỉnh đầu, biển mây bị xé rách!

Nhìn xuống mặt đất, mặt đất liên tiếp đổ sụp.

Thân ở trong Thế Không Giới cũng cảm thấy Thế Không Giới cũng run rẩy kịch liệt một thoáng.

“Dám giết người của ta!”

Theo Mộc Long bay ngược ra, trên bầu trời Thế Không Giới xuất hiện giọng nói vang tận mây xanh, khi giọng nói này lọt vào tai đám người Ôn Bình, một nam nhân mặc áo bào xanh xuất hiện ở trên bầu trời.

Hắn vừa tới, nhưng mấy hơi trước Mộc Long đã bay ra ngoài!

Bởi vậy rõ ràng nam nhân này ra tay từ chỗ rất xa.

Ngoài mười dặm?

Ngoài năm mươi dặm?

Hay là trăm dặm?

Nói tóm lại, nam nhân ở trước mắt mang tới cho mọi người một cảm giác mạnh mẽ đến khó thở.

“Chủ nhân!”

Tiểu Doãn vội vàng khom người.

“Đại nhân!”

“Cung nghênh đại nhân!”

“Cung nghênh đại nhân!”

Ba tên tướng lĩnh của Thần U Quân lập tức quỳ một chân xuống đất.

Người tới chính là chủ nhân của Thế Không Giới —— Thiên Nghiệp Thần Tướng!

“Nguy rồi!”

Trong khoảnh khắc bọn người Quân Thiên Nhất Cố thấy Thiên Nghiệp Thần Tướng tới thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Thiên Nghiệp Thần Tướng đến, chuyện đã diễn biến đến mức không thể ngăn cản được nữa!

Nhưng mà còn không chờ đầu óc bọn họ kịp phản ứng thì một đạo kinh hồng màu xanh từ dưới đất ngoài vạn trượng vụt lên, sau đó xuất hiện trước mặt bọn họ.

Chính là Mộc Long!

Giờ phút này, Mộc Long lại lông tóc không thương đứng cách bọn họ không xa, sau đó nói với Ôn Bình: “Tông chủ, các ngươi đi trước, ta kéo lại.”

“Vậy mà không chết?”

Thiên Nghiệp Thần Tướng đưa mắt nhìn Mộc Long, sau đó quan sát tỉ mỉ Mộc Long vài lần, trong đôi mắt tức giận lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Long tộc? Chỉ là cảnh giới Yêu Thần mà lại có được yêu thể có thể sánh ngang với Yêu Tổ, chẳng trách có thể đỡ được

một chỉ ta đánh ra từ cách trăm dặm mà lông tóc không thương.”

Mộc Long khẽ cười một tiếng.

Nhưng lại không để ý đến Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Nói đùa cái gì?

Một chỉ cách trăm dặm thôi.

Coi như ngươi ngay trước mặt ta, cho ta một quyền thì ta cũng không kêu to lấy.

“Tông chủ, lát nữa ta sẽ trở lại.

Thiên Nghiệp Thần Tướng trầm giọng nói: “Trong Thế Không Giới của ta, ngươi cho là bọn họ còn có thể đi sao?”

Nói xong, không gian bích chướng trong Thế Không Giới đột nhiên bắt đầu rung động, sau đó giống như là quạt xếp, bắt đầu chồng lên nhau, sau đó gấp thành một bức tường không gian bích chướng không phải Thiên Vô Cấm không thể phá, thẳng tới chân trời, phong bế đường ra khỏi Thế Không Giới.

“Thiên Nghiệp tiền bối, đây là một cái hiểu lầm!”

Vụ Đô thấy thế thì vội vàng đứng dậy, là người giám sát, nàng không thể trơ mắt nhìn biến cố này càng ngày càng không thể cứu vãn được nữa.

Nếu như diễn biến thành Thiên Vô Cấm nội đấu thật, lúc đó thì chuyện lớn lắm.

Thiên Nghiệp Thần Tướng quát lạnh một tiếng, nói: “Vụ Đô, nếu như ngươi không muốn chết thì cút qua một bên!”

Sắc mặt Vụ Đô bỗng nhiên đại biến, nghe Thiên Nghiệp Thần Tướng nói như vậy, nàng đã biết biến cố này đã không thể cứu vãn được nữa.

Đúng lúc này, Ôn Bình cũng lên tiếng.

“Nếu như ta nói, ngươi không giữ ta lại được, ngươi tin không?”

Ánh mắt Thiên Nghiệp Thần Tướng lập tức rơi vào người Ôn Bình, sau đó khóe miệng nở một nụ cười, nói: “Không

sợ?”

Thú vị!

Thật thú vị!

Đã lâu rồi hắn không thấy người trẻ tuổi nào có can đảm như thế!

Khó trách Vân Liêu chịu theo hắn rời đi mà không phải theo Tiểu Doãn đi gặp mình.

Còn sau lưng Ôn Bình có ai, Thiên Nghiệp hoàn toàn không quan tâm, dù cho sau lưng Ôn Bình có cường giả Thiên Vô Cấm thì giết người của hắn cũng phải đền mạng!

Nếu như cường giả Thiên Vô Cấm đó có ý kiến thì để hắn tới tìm mình!

“Đúng là can đảm! Như vậy càng khiến cho ta tò mò… vậy hôm nay ta chỉ giết con tiểu long này.” Thiên Nghiệp đột nhiên muốn biết người đứng sau Ôn Bình là ai, có thể khiến cho hắn có niềm tin như thế: “Các ngươi ở lại Thế Không Giới đi, chờ người sau lưng các ngươi tới đón các ngươi!”

“Ngươi không giữ ta lại được, cũng không giết chết nó được.”

Ôn Bình lại nói.

“Ngăn hắn lại!”

Mộc Long nhận được mệnh lệnh, trong nháy mắt khí thế toàn thân bùng nổ, hóa thành một con Mộc Long ngàn trượng, nương theo từng tiếng long ngâm nhào về phía Thiên Nghiệp.

【VIP】 Nhẹ nhõm rời đi ngay trước mặt!

Một giây sau, một tia sáng trắng trên bầu trời hạ xuống!

Oanh.

Bạch quang hạ xuống, lại tan biến trong nháy mắt.

Sau đó tiếp tục hạ xuống.

Sau đó lại biến mất.

Ngắn ngủi mấy hơi, mọi người của Bất Hủ Tông đã rời đi ba mươi người.

Thiên Nghiệp thấy thế thì biến sắc, lập tức mở mạch môn ra.

Phanh.

Ngũ mạch màu đỏ thắm đều mở!

Mạch môn vừa mở, Thiên Nghiệp trực tiếp từng ngón tay đánh tới Mộc Long đang lao tới, bạo phát ra mạch khí xích hồng như thuỷ triều đánh bay Mộc Long trong nháy mắt.

Một chỉ này, có thể giết nửa bước Thiên Vô Cấm bình thường!

Nhưng mà chỉ đánh bay Mộc Long trăm trượng!

"Còn muốn trốn!"

Thiên Nghiệp liếc mắt nhìn Mộc Long không bị thương chút nào, nhướng mày, không tiếp tục để ý tới Mộc Long mà là giết tới chỗ Ôn Bình.

Cùng lúc đó, mấy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng cũng ra tay, vây giết mọi người của Bất Hủ Tông.

Thế nhưng chỉ lát sau, Mộc Long lại đánh tới, dùng thân rồng khổng lồ ngăn trước mặt Thiên Nghiệp Thần Tướng,

không cho hắn tiếp cận Ôn Bình.

Vì ngăn chặn Thiên Nghiệp Thần Tướng, Mộc Long không quên trêu chọc hai câu.

“Ngươi công kích quá yếu, khiến cho long lân ta ngứa lắm.”

Thiên Nghiệp tức giận nói: “Muốn chết!”

Phanh.

Thiên Nghiệp Thần Tướng ngũ mạch cùng chấn động, mạch khí bàng bạc trong Thế Không Giới hội tụ trong tay Thiên Nghiệp Thần Tướng trong nháy mắt, hóa thành một thanh Huyết Phủ màu đỏ thắm.

Huyết Phủ nơi tay, trong nháy mắt, khí tức của Thiên Nghiệp tăng lên đến cường thịnh!

Chỉ riêng khí tức thì đã ép tới mặt đất liên tiếp sụp đổ, sơn hà rung động, cường giả Địa Vô Cấm bình thường mặc dù cách xa ngàn trượng cũng bị chấn đến đứng không vững.

“Trảm Thiên Phách!”

Mạch thuật Thiên cấp!

Thức thứ nhất!

Trảm Thiên Phách · Đoạn Không!

Thiên Nghiệp gầm thét một tiếng, một cái hư ảnh huyết sắc cao ngàn mét bỗng nhiên ngưng tụ sau lưng Thiên Nghiệp, nó cũng cầm một cây cự phủ trong tay, như là một vị Ma Thần nhìn xuống Mộc Long, cự phủ trong tay nương theo Huyết Phủ trong tay Thiên Nghiệp từ trên bầu trời hạ xuống.

Một búa, sơn hà vỡ vụn.

Huyết Phủ hạ xuống, phạm vi mười dặm như địa chấn xuất hiện, toàn bộ mọi thứ đều sụp đổ dưới một búa này.

Nhưng mà sau lưng Mộc Long lại hoàn hảo không chút tổn hại.

So sánh một cái, khác biệt như ngày và đêm!

Hoàn toàn là hai thế giới!

Mà Mộc Long, mặc dù bị một búa này trấn áp nhưng lại đứng im tại chỗ, đồ sộ bất động, yêu thể mạnh mẽ đỡ lấy một búa này.

Nhưng mà đỡ được một búa này cũng không phải là không phải trả giá gì, cái giá phải trả là Mộc Long bị rớt hai miếng long lân!

Đây là chuyện mà cả lão giả họ Khương cũng không làm được.

Đương nhiên, chuyện này cũng không có nghĩa là lão giả họ Khương yếu hơn Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Chỉ vì Ôn Bình và đệ tử Bất Hủ Tông đều sau lưng hắn, hắn không thể dựa vào phương thức giảm bớt lực ngăn cản một búa này, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, để bảo vệ đệ tử Bất Hủ Tông sau lưng mình bình yên vô sự!

"Cái này…"

Mấy tên tướng lĩnh Thần U Quân vốn muốn vọt thẳng tới chỗ Ôn Bình ngừng bước trong nháy mắt, sau đó trố mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Mộc Long đỡ lấy mạch thuật Thiên cấp.

Chỉ bị rớt hai miếng long lân thôi!

Sao có thể như vậy được?

Mộc Long không phải mới nửa bước Thiên Vô Cấm sao?

Mà bản thân Thiên Nghiệp Thần Tướng cũng không thể tin được cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt.

Hắn biết Mộc Long có thân thể có thể so với Yêu Tổ, nhưng hoàn toàn không ngờ yêu thể của Mộc Long lại cứng rắn như thế.

Người cùng cảnh cũng không có ai có thể đỡ được một búa này của mình mà vẫn bình yên vô sự, nhưng mà Mộc Long lại làm được.

Đương nhiên, nói bình yên vô sự cũng không đúng.

Không phải rớt hai miếng long lân sao?

Nhưng mà rớt hai miếng long lân trong mắt Thiên Nghiệp chính là bình yên vô sự!

"Yêu thể của người tuyệt đối không đơn giản là thân thể Yêu Tổ!" Thiên Nghiệp Thần Tướng nhìn Mộc Long, rơi vào trong kinh ngạc.

Mộc Long khẽ cười một tiếng, không để ý đến Thiên Nghiệp, sau đó quay đầu nhìn đệ tử Bất Hủ Tông sau lưng.

Khi thấy các đệ tử Bất Hủ Tông đều đã bị truyền tống trận tiếp dẫn rời đi, chỉ còn lại một mình tông chủ thì Mộc Long thở dài một hơi.

Sau đó dùng giọng điệu giễu cợt nói với Thiên Nghiệp: "Muốn biết ta là yêu thể gì? Vậy thì từ từ suy nghĩ đi."

Không đơn giản là thân thể Yêu Tổ?

Cũng có chút ánh mắt!

Từ khi hấp thu yêu đan của Yêu Tiên đến nay, bây giờ cường độ yêu thể của hắn ít nhất cũng sánh ngang với Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Tuy không có lực lượng của Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, nhưng luận độ cứng của yêu thể thì sợ là trong số Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cũng không tìm được mấy người hoặc Yêu Tổ có thể làm bị thương yêu thể của hắn.

Nếu chút công kích như gãi ngứa này mà cũng chịu không nổi thì sao hắn có thể chịu được lôi kiếp của Yêu Tiên?

"Thú vị, thật thú vị, ta còn không nỡ giết ngươi." Nhưng mà Thiên Nghiệp Thần Tướng không những không giận mà còn cười: "Ngươi ở lại làm vật cưỡi cho ta đi!"

Nói xong, Huyết Phủ trong tay Thiên Nghiệp Thần Tướng đột nhiên chấn động.

Theo sau đó là ngũ mạch cùng chấn động!

Phanh.

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, nửa cái Thế Không Giới đều bị huyết sắc bao phủ.

Một giây sau, Thiên Nghiệp Thần Tướng hóa thành kinh hồng bắn mạnh tới, nương theo đó, hư ảnh to lớn sau lưng cũng vung cự phủ chém về phía Mộc Long.

Mộc Long vội vàng dùng long trảo cản, đón đỡ một búa của Thiên Nghiệp Thần Tướng, vẫn lông tóc không thương. Cũng không chờ Mộc Long đắc ý, Thiên Nghiệp Thần Tướng lại lần chém ngang một búa nữa, Thiên Nghiệp Thần Tướng cũng nương theo cự phủ chém ngang mà xoay tròn.

Chiêu này là thức thứ hai của Trảm Thiên Phách!

Trảm Thiên Phách · Ma Vũ!

Mỗi khi Thiên Nghiệp Thần Tướng xoáy một vòng thì huyết sắc xung quanh nồng đậm thêm mấy phần, tạo thành một cái vòi rồng huyết sắc mơ hồ.

Trong vòi rồng huyết sắc, cự phủ trong tay Thiên Nghiệp Thần Tướng không ngừng quét về phía Mộc Long, một lần nặng hơn một lần, mỗi một lần đều sẽ đánh Mộc Long bay xa mười mấy trượng.

【VIP】 Nhẹ nhõm rời đi ngay trước mặt! (2)

Nhưng mà mặc dù Mộc Long liên tục bại lui, hoàn toàn không địch lại Thiên Nghiệp, nhưng mà long thân mạnh mẽ vẫn lông tóc không thương: "Công kích mạnh hơn lão đầu đó một chút, thật thoải mái! Nhưng mà ta không có thời gian chơi với ngươi… tông chủ, chúng ta về tông chủ sao?"

"Nếu như ngươi rảnh thì có thể luyện với hắn một chút, chiến đấu như vậy có thể gia tốc hấp thu yêu đan trong cơ thể ngươi." Ôn Bình chậm rãi nói.

"Được rồi!"

Mộc Long đáp.

Đám người Vụ Đô, Quân Thiên Nhất Cố nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Bọn họ vốn cho rằng Thiên Nghiệp Thần Tướng đến sẽ nhấc lên một trận gió tanh mưa máu, chỉ sợ người của Bất Hủ Tông không được chết tử tế.

Cuối cùng chỉ có thể là cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng Bất Hủ Tông ra mặt giải quyết chuyện này, nhưng mà chắc chắn Bất Hủ Tông cũng phải trả giá đắt.

Nhưng không ngờ lại là tình huống như bây giờ.

Cường giả Thiên Vô Cấm không những không gây thương tổn đến Mộc Long của Bất Hủ Tông.

Ôn Bình còn xem Thiên Nghiệp Thần Tướng như bồi luyện cho Mộc Long!

Đương nhiên, còn có một chuyện khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Rõ ràng Thế Không Giới đã phong bế, không phải cường giả Thiên Vô Cấm, không được Thiên Nghiệp Thần Tướng

cho phép là không thể nào đi ra.

Nhưng mà Bất Hủ Tông lại có thể!

Hơn nữa còn dễ dàng!

Không tới trăm hơi thở, các đệ tử của Bất Hủ Tông đều rời khỏi Thế Không Giới, ngay trước mặt Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Vụ Đô đứng sau lưng Ôn Bình, nhìn bóng lưng Ôn Bình, trong lúc nhất thời rơi vào trầm tư.

Chỉ sợ Bất Hủ Tông hoàn toàn không đơn giản là sau lưng có cường giả Thiên Vô Cấm!

Khó trách Quân Thiên Nhất Cố là chủ nhân một vực cao quý nhưng lại lựa chọn đầu nhập vào Bất Hủ Tông, như thiên lôi, Ôn Bình sai đâu đánh đó!

Ngay lúc Vụ Đô đang suy nghĩ xem ai đứng sau lưng Ôn Bình thì Ôn Bình nghiêng người nói với Quân Thiên Nhất Cố bên cạnh: "Buổi đấu giá một tháng sau, người có liên quan đến Thiên Nghiệp Thần Tướng và bản thân hắn đều không thể tham gia buổi đấu giá."

"Chuyện này…" Quân Thiên Nhất Cố ngây ra một lúc, nhưng chỉ có thể gật đầu: "Ôn tông chủ đi thong thả, ta nhất định sẽ giám sát tốt việc này."

Làm như vậy không thể nghi ngờ là làm mất lòng Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Đắc tội một vị cường giả Thiên Vô Cấm như thế, hắn thấy có chút quá đáng.

Nhưng mà dù sao Tuyền Qua Đồ cũng là của Bất Hủ Tông, Ôn Bình nói cái gì hắn cũng phải gật đầu.

Một giây sau, một tia sáng trắng bỗng nhiên hạ xuống.

Oanh.

Ôn Bình rời khỏi Thế Không Giới.

Chỉ để lại Mộc Long vật lộn với Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Trong Thế Không Giới đã không còn người của Bất Hủ Tông, Mộc Long cũng buông tay buông chân đánh, không ngừng chọi cứng cự phủ của Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Mộc Long càng đánh càng hăng.

Thiên Nghiệp thì càng đánh càng nộ.

Một người một yêu, đánh cho Thế Không Giới thiên băng địa liệt.

Đám người Quân Thiên Nhất Cố chỉ có thể co quắp ở nơi hẻo lánh, run lẩy bẩy, cầu xin trận chiến đấu này có thể kết thúc sớm một chút.

…

Bất Hủ Tông.

Khi mọi người trở lại tông thì đã là lúc nửa đêm.

Ôn Bình dặn dò mọi người vài câu đơn giản, sau đó lập tức đi Xuất Nhiễu Sơn, chuẩn bị đi tới phòng thiết kế phi thuyền xem phi thuyền sau khi thăng cấp xong.

Vừa tới cửa phòng thiết kế phi thuyền thì Trần Hiết truyền tin tức đến.

"Tông chủ, chúng ta đã làm xong nội dung cho Bất Hủ Nhật báo ngày mai, nhưng có một chuyện thuộc hạ không quyết định chắc chắn được."

"Cái gì?"

"Liên quan tới chuyện Mộc Long trưởng lão giết Phong Khống, chiến Thiên Nghiệp Thần Tướng, chuyện này có cần đưa lên Bất Hủ Nhật báo không?"

"Tại sao lại không chứ? Nếu như ngươi lo lắng chuyện này sẽ chọc cho hắn giận thì không cần phải lo lắng, lửa giận của hắn sẽ không giảm bớt vì ngươi không đưa tin về chuyện này."

"Tông chủ, thuộc hạ đã rõ." Sau khi được Ôn Bình xác định, lúc này Trần Hiết thầm quyết định chuyện này sẽ là tiêu đề cho ngày mai.

"Còn có chuyện gì sao?"

“Tông chủ, đúng là còn một chuyện. Trước đó ngài kêu ta lưu ý thi thể yêu vật, hai ngày này, thuộc hạ thu thập được ba bộ. Ba bộ thi thể khi còn sống đều là Yêu Thần Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, đồng thời huyết mạch cực cao, trong đó có một bộ thi thể Long tộc! Nhưng mà người liên hệ ta nói là muốn dùng thi thể Long tộc đổi hai tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ!”

“Là chủng tộc nào trong Long tộc?”

“Một con Thổ Long, theo ghi chép thì nó có được tiên thiên thần thông hóa đá vô cùng đặc thù! Chỉ cần bị long tiên của nó nôn trúng thì trong khoảnh khắc sẽ hóa thành tảng đá, có vẻ như ngay cả cường giả Thiên Vô Cấm cũng không thể may mắn thoát khỏi!”

Thần thông hóa đá.

Có chút thú vị.

Nhưng mà muốn hai tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, đúng là công phu sư tử ngoạm.

Thi thể thôi.

Cho dù là thi thể Long tộc thì nó cũng không đáng hai tấm.

Ôn Bình trầm tư một lát, nói: “Nói cho hắn biết, một tấm Tuyền Qua Đồ, cộng thêm một cơ hội bảo mệnh. Chỉ cần hắn không bị cường giả Thiên Vô Cấm truy sát thì Bất Hủ Tông ta có thể bảo đảm hắn một lần, thậm chí có thể giúp hắn giết người muốn giết hắn!”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Trần Hiết đáp.

“Nếu như hắn không đồng ý, vậy thì để hắn tự giữ lại đi.” Thần thông hóa đá tuy không tồi nhưng cảnh giới của con Thổ Long này không được tốt lắm.

Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Có chút kéo thấp hạn mức.

Dù sao yêu vật Ôn Bình muốn bồi dưỡng là yêu vật nửa bước Thiên Vô Cấm.

“Tông chủ, hai bộ còn lại ngài cần không? Một con Tử Tinh Thú, một con Hãn Hải Thanh Giao, hai bộ thi thể huyết mạch cũng không tệ, khi còn sống cũng đều là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.”

“Chỉ cần Thổ Long.”

Ôn Bình suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên đi Pháp Nguyên Sơn Cốc một vòng thử xem, xem trong Yêu tộc trong cấm khu cuối cùng có thích hợp không.

Dù sao đã hứa cho Trần Hiết và Vân Liêu mỗi người một con vật cưỡi Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm, bên phía Trần Hiết thì trong thời gian ngắn có thể không thu được thi thể Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm.

【VIP】 Thiên Nghiệp Thần Tướng phẫn nộ

Không đợi Trần Hiết lên tiếng, Ôn Bình lại dặn dò: “Sửa đổi phần thưởng một chút, yêu cầu trước khi chết thấp nhất cũng phải là nửa bước Thiên Vô Cấm.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Nghĩ cách đi tìm thử xem có thi thể của Yêu Tổ Thiên Vô Cấm hay không, nếu như có người chịu bán, ta dùng một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù đổi.”

“Tông chủ, ngài nói như vậy cũng nhắc ta. Trước đó thuộc hạ tra tìm tình báo Hắc Vực thì thấy một cái tình báo. Nội bộ Già Thiên Lâu có không ít Yêu tộc, cũng có Yêu Tổ tọa trấn, nhưng bởi vì mấy trăm năm chiến tranh với U Quốc không ngừng cho nên cũng vẫn lạc mấy vị Yêu Tổ. Thuộc hạ cảm thấy Yêu Tổ ngã xuống, chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ cách mang thi thể về chôn.”

“Ngươi phái người đi tìm hiểu một thoáng, nếu như xác định có thi thể Yêu Tổ tồn tại thì lập tức nói cho ta biết.” Đối với Ôn Bình, dùng thi thể Yêu Tổ ấp, như vậy thì lợi ít sẽ lớn nhất!

Trần Hiết vội nói: “Tông chủ, lát nữa ta sẽ phái người đi tìm hiểu.”

“Được, nếu không có chuyện gì khác nữa thì làm ngay đi!”

Ôn Bình vội vã không nhịn nổi muốn đi vào phòng thiết kế phi thuyền.

Nhưng mà có vẻ như Trần Hiết cũng không lập tức cắt đứt liên lạc Truyền Âm Thạch, ấp a ấp úng nói.

“Tông chủ… chuyện đó… cái…”

Ôn Bình nhướng mày, ra vẻ tức giận, nói: “Ấp úng làm gì, có rắm mau thả!”

“Tông chủ, vậy thì thuộc hạ nói thẳng. Ngài xem Thất Vực Đăng Thiên Bảng đã kết thúc…” Nói đến đây, Trần Hiết dừng lại.

Trần Hiết không dám nói câu sau ra.

Nhưng mà Ôn Bình lập tức hiểu tại sao cái tên này lại ấp úng, không khỏi vừa tức vừa cảm thấy buồn cười.

Tức chính là chẳng lẽ mình là người sẽ quỵt nợ sao?

Buồn cười ở chỗ cái tên này muốn vật cưỡi muốn đến điên rồi, Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực mới vừa kết thúc thì đã đợi không kịp.

“Sẽ cho ngươi, nhưng mà cần chờ một thời gian. Ngươi đem Thổ Long về trước đã, sau đó phái người hỗ trợ Quân Thiên Nhất Cố chuẩn bị cho buổi đấu giá một tháng sau một chút, địa điểm diễn ra buổi đấu giá chọn Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực!” Nói đến đây, Ôn Bình cảm thấy nên bớt thời gian đi gặp phụ mẫu một lần.

Nếu Quân Thiên Nhất Cố có thể mời Long gia đến buổi đấu giá, vậy thì sao có thể chỉ là mời bọn họ tới buổi đấu giá đơn giản như vậy được?

Nhưng mà trước đó, Bất Hủ Tông vẫn phải tăng cường chút thế lực, dù sao Long gia là thế lực đỉnh tiêm ở Nguyên Dương Vực, không phải dễ nắn bóp như vậy!

Dặn dò Trần Hiết xong, Ôn Bình đi vào phòng thiết kế phi thuyền.

Lần trước hệ thống nói, nếu như Lưu Vân Giáp thăng cấp, toàn bộ phi thuyền đều sẽ phát sinh kịch biến. Hệ thống đã vận dụng hai chữ kịch biến, Ôn Bình có chút chờ mong.

Trong khoảnh khắc khi bước vào phòng thiết kế phi thuyền, toàn cảnh phi thuyền xuất hiện ở trước mắt Ôn Bình.

Thứ đầu tiên đập vào mi mắt là thân thuyền to lớn màu đỏ thắm, toàn bộ phi thuyền là màu đỏ sậm, cục bộ là màu đỏ thắm, so với phi thuyền trước đó thì bề ngoài càng có khí thế, đồng thời lớn hơn rất nhiều. Bây giờ phi thuyền gần như trăm trượng!

Phi thuyền trăm trượng, Ôn Bình cảm thấy có thể xưng nó là hạm!

Đồng thời, Ngũ Diệp Phàm trước đó của phi thuyền cũng thăng cấp.

Rõ ràng Ôn Bình không có tiến hành thăng cấp Ngũ Diệp Phàm!

Bây giờ buồm của phi thuyền từ Ngũ Diệp Phàm lột xác thành Thất Diệp Phàm, không cần hệ thống giới thiệu thì Ôn Bình cũng hiểu, chắc chắn tốc độ của phi thuyền tăng vọt!

"Hệ thống, mở giao diện phi thuyền ra."

Một giây sau, trước mắt Ôn Bình xuất hiện giới diện kỹ càng về phi thuyền.

"Phi thuyền."

"Trang bị công kích: Bạo Viêm Truy Tinh Pháo (vũ khí tính công kích cấp một, tầm bắn năm ngàn) uy lực bình thường, Tuyền Qua Pháo (vũ khí tính công kích cấp hai, tầm bắn mười kilomet) uy lực sơ cấp, BX - Hủy Diệt Pháo (vũ khí tính công kích cấp ba, tầm bắn mười vạn mét) uy lực trung cấp."

"Trang bị phòng ngự: Hạn Long Giáp cấp một (hộ giáp chế tạo từ long cốt, long lân của thượng cổ Hạn Long, có thể đỡ được công kích của cường giả Thiên Vô Cấm.)"

"Danh vọng cần để thăng cấp: Một ngàn."

"Trang bị khác: Thất Diệp Phàm (tăng lên trên cơ sở Ngũ Diệp Phàm, tăng tốc độ phi hành lên gấp mười lần, cũng mở ra công năng không gian nhảy vọt. Mỗi một lần không gian nhảy vọt thì khoảng cách là một nghìn dặm, nhưng mỗi giờ chỉ có thể sử dụng một lần!)"

"Danh vọng cần để thăng cấp: Mười ngàn."

"Thăng cấp!"

Ôn Bình không chút do dự lựa chọn thăng cấp Hạn Long Giáp.

Nếu chỉ cần một ngàn danh vọng thì đương nhiên Ôn Bình không cần phải tiết kiệm.

Nhưng mà Thất Diệp Phàm cần tới một vạn danh vọng, Ôn Bình định tiết kiệm, dù sao trước mắt hắn không có cần phi thuyền phải có tốc độ phi hành nhanh.

Có truyền tống trận là đủ!

Nhưng mà Thất Diệp Phàm mang đến năng lực đặc thù không gian nhảy vọt, Ôn Bình cũng hài lòng, sau này sẽ có lúc dùng tới.

"Hạn Long Giáp thăng cấp…"

"Thời gian cần: Một trăm giờ."

"Sau khi thăng cấp, Hạn Long Giáp có thể mở ra công năng bổ sung năng lượng, hấp thu toàn bộ năng lượng công kích phi thuyền, sau đó thông qua BX - Hủy Diệt Pháo bắn ra ngoài."

"A! Hệ thống, lần này ngươi lại nói trước hiệu quả sau khi thăng cấp." Ôn Bình có chút kinh hỉ, lần này hệ thống phá lệ.

Hệ thống đáp: "Hẳn là Hạn Long Giáp không phải kiến trúc, nó chỉ là một bộ phận nhỏ trong kiến trúc cho nên nói ra cũng không sao."

"Được thôi, hóa ra là do đẳng cấp của nó thấp."

Ôn Bình yên lặng cười một tiếng, sau đó không định ở lại phòng thiết kế phi thuyền thêm nữa, bởi vì hắn vẫn phải đi cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc một chuyến.

Thổ Long mà Trần Hiết tìm được tám chín phần mười là có thể lấy được, cho nên hắn cần đi cấm khu cuối cùng tìm hai yêu vật nửa bước Thiên Vô Cấm.

Để cam đoan Phu Hóa Đản ấp nó ra thì tám chín phần mười cảnh giới là nửa bước Thiên Vô Cấm mà không phải là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

…

Thế Không Giới.

【VIP】 Thiên Nghiệp Thần Tướng phẫn nộ (2)

Hôm sau, khi Bất Hủ Nhật báo nhấc lên gợn sóng lớn ở Hồng Vực thì đám người vốn đã sớm rời khỏi Thế Không Giới, chuẩn bị lên đường đi về đều ở lại.

Từng người đều xây dựng cơ sở tạm thời trong Thế Không Giới, chỉ vì chờ người trong Thế Không Giới ra tới.

Thất Vực Đăng Thiên Bảng tùy là thứ hấp dẫn nhiều ánh mắt nhất Hồng Vực, Bất Hủ Tông và cường giả Thiên Vô Cấm có mâu thuẫn cũng làm cho mọi người tò mò.

Không biết kết quả sẽ là như thế nào?

Cứ như vậy, một ngày một đêm đi qua.

Còn chưa thấy Thế Không Giới mở ra!

Cùng lúc đó, đám người Quân Thiên Nhất Cố trốn ở trong góc run lẩy bẩy, mỗi người đều mặt mũi tràn đầy đắng chát.

So với bọn họ, đám người Quân Thiên Nhất Cố sợ mất mật.

Bọn họ mới Địa Vô Cấm.

Nếu như trận chiến đấu này lan đến gần bọn họ một chút xíu, đoán chừng đều phải chết!

Nghe tiếng vang trong Thế Không Giới, cảm nhận được trong Thế Không Giới đất rung núi chuyển, trái tim tất cả mọi người cũng rung theo từng đợt.

Cũng ngay lúc này, tiếng chiến đấu hơi ngừng.

Thế Không Giới chậm rãi bình tĩnh lại!

Sau đó cũng không lâu lắm thì tất cả mọi người thấy một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống, thoáng qua một cái rồi lại biến mất không thấy gì nữa.

“Bất Hủ Tông!”

“Bất Hủ Tông!”

Theo sau đó, tiếng gầm giận dữ truyền khắp toàn bộ Thế Không Giới, giống như sấm nổ, chấn động đến Thế Không Giới đều run lên mấy lần!

Sắc mặt đám người Quân Thiên Nhất Cố càng thêm khó coi.

Thấy bạch quang đó thì bọn họ biết ngay Mộc Long trốn.

Một ngày một đêm, Thiên Nghiệp Thần Tướng là cường giả Thiên Vô Cấm mà lại không thể làm gì được mọt Yêu Thần chỉ có tu vi nửa bước Thiên Vô Cấm.

Thực sự khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng mà cho dù có khó mà chấp nhận thì sự thật vẫn là như vậy.

Đột ngột, một đạo kinh hồng đột nhiên lướt đến, sau đó đứng ở chỗ cách đám người Quân Thiên Nhất Cố gần trong gang tấc.

Chính là Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Thời khắc này, Thiên Nghiệp Thần Tướng không còn phong thái ngày đó, tóc tai bù xù, hai mắt cũng tràn đầy tơ máu, nhìn như sắp điên rồi.

“Bất Hủ Tông ở đâu?”

Thiên Nghiệp Thần Tướng đưa mắt nhìn đám người Quân Thiên Nhất Cố.

Quân Thiên Nhất Cố đắng chát cười một tiếng, sau đó nói: “Bẩm báo Thần Tướng, Bất Hủ Tông ở dãy núi Tinh Kiếm Sơn.”

Cho dù hắn không nói thì Thiên Nghiệp Thần Tướng tìm bất cứ người nào trong Hồng Vực cũng có thể hỏi ra được.

Dù sao bây giờ còn có ai ở Hồng Vực không biết Bất Hủ Tông?

Thiên Nghiệp Thần Tướng tức giận liên tục quát: “Bất Hủ Tông đáng chết, Mộc Long đáng chết, các ngươi chờ đó cho ta!”

Giờ phút này, hắn phẫn nộ không chỉ vì bộ hạ mình chết nữa.

Hắn còn phẫn nộ vì hắn lại không làm gì được Mộc Long.

Thiên Vô Cấm không làm gì được nửa bước Thiên Vô Cấm, đúng là trở thành trò cười cho thiên hạ!

Mộc Long đó, cho dù mình có đánh như thế nào đi nữa thì hắn vẫn lông tóc không thương!

Khuất nhục này phải dùng máu trả!

“Thiên Nghiệp Thần Tướng, ti chức có lời muốn nói.” Thấy Thiên Nghiệp Thần Tướng muốn rời khỏi, Vụ Đô là người giám sát, nhịn không được mở miệng kêu hắn lại.

Bởi vì nếu có mấy lời không nói rõ ràng, sợ là chuyện này sẽ càng ngày càng phiền toái.

Nếu như Vực Chủ biết thì sợ là sẽ chấn nộ!

“Nói!” Thiên Nghiệp Thần Tướng không kiên nhẫn nói.

Vụ Đô suy tính từ ngữ một chút, sau đó nói: “Thiên Nghiệp Thần Tướng, sau lưng Bất Hủ Tông đó cũng có cường giả Thiên Vô Cấm.”

“Thì tính sao?”

“Thiên Nghiệp Thần Tướng, có lẽ ngài không hiểu ý ta. Ti chức muốn nói là dựa theo thủ đoạn hiện này của Bất Hủ Tông, chỉ sợ sau lưng Bất Hủ Tông đã không đơn giản là một cường giả Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh như vậy, hắn có thể là trung cảnh… thậm chí có thể là thượng cảnh!”

Hai ngày nay, Vụ Đô không ngừng phân tích Bất Hủ Tông, cho ra một đáp án như thế.

Bởi vì không có cái thế lực lục tinh, người trấn giữ chỉ là cường giả Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh mà lại biểu hiện ra mạnh mẽ không kiêng nể gì cả như vậy!

Như chuyện trước mặt, Ôn Bình dám phái Mộc Long giết Phong Khống, không phải chính là biểu hiện không sợ Thiên Nghiệp Thần Tướng sao?

Nếu không sợ.

Vậy thì chắc chắn người đứng phía sau Ôn Bình mạnh hơn Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Hơn nữa nàng cũng nghe được từ miệng Quân Thiên Nhất Cố, Bất Hủ Tông thậm chí còn có thể chế tạo ra Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù.

Chứng tỏ Bất Hủ Tông có một vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng phi thường mạnh mẽ, tồn tại như này, đứng sau lưng người nào, có ai biết được?

Nghe Vụ Đô phân tích, sắc mặt đám người Tiểu Doãn bên cạnh Thiên Nghiệp Thần Tướng cực kỳ khó coi, bởi vì từ đầu đến cuối bọn họ đều xem thường Bất Hủ Tông.

Cho nên mới dám để cho Bất Hủ Tông gánh trách nhiệm.

Cho nên mới dám nói như vậy với Bất Hủ Tông.

Bây giờ biết chỗ dựa sau lưng Bất Hủ Tông thậm chí còn mạnh mẽ hơn Thiên Nghiệp Thần Tướng, trong lòng mấy người bọn họ không khỏi cực kỳ thấp thỏm.

Bởi vì nguyên nhân gây ra chuyện này là bọn họ!

Nếu như bọn họ không đối xử với Bất Hủ Tông như thế thì cường giả của Bất Hủ Tông sẽ không xuất thủ!

“Đại nhân, chúng ta tội đáng chết vạn lần!”

“Đại nhân, chúng ta có tội!”

Mấy tên tướng lĩnh Thần U Quân lập tức quỳ xuống đất.

Bao gồm cả thị nữ Tiểu Doãn của Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Bọn họ cũng không dám để cho chuyện này tiếp tục chuyển biến xấu nữa, lỡ như không thể cứu vãn được hoặc là sau lưng Bất Hủ Tông là trung cảnh thật, thậm chí là cường giả thượng cảnh.

Lúc đó Thiên Nghiệp Thần Tướng sẽ gặp khó.

Bọn họ biết, đến cấp Thiên Vô Cấm, hạ cảnh cách trung cảnh bao lớn, mà trung cảnh cách thượng cảnh lại là bao lớn.

Thiên Nghiệp không kiên nhẫn nhìn mấy người, tức giận nói: "Các ngươi lại có tội tình gì!"

Một tên tướng lĩnh Thần U Quân thành thật trả lời: "Đại nhân, thật ra thì nếu không phải là chúng ta cố ý làm khó dễ Bất Hủ Tông, muốn cho Bất Hủ Tông gánh trách nhiệm chuyện Vô Sinh Triều… cường giả của Bất Hủ Tông cũng sẽ không ra tay với chúng ta, cũng sẽ không… cũng sẽ không giết Phong Khống huynh! Nguyên nhân gây ra chuyện này đều do chúng ta, xin đại nhân trách phạt, chúng ta tuyệt không câu oán hận nào!"

【VIP】 Thiên Nghiệp Thần Tướng phẫn nộ (3)

Bốn người cúi đầu, trong lòng mong mỏi Thiên Nghiệp Thần Tướng có thể tỉnh táo lại.

Nhưng mà Thiên Nghiệp Thần Tướng lại nổi giận mắng ngay tại chỗ: "Đều đứng lên cho ta, đúng là một đám hèn nhát! Chuyện này không cần biết đúng sai, nếu Phong Khống chết trong tay người của Bất Hủ Tông, cũng không phải là vài ba câu là có thể giải quyết, ta mặc kệ ai đứng sau lưng Bất Hủ Tông! Bất Hủ Tông nhất định phải trả giá nặng nề cho chuyện này!"

Đám người Tiểu Doãn bị hống một tiếng, không dám nói chuyện nữa.

Lúc này, Vụ Đô cũng không lên tiếng nữa.

Nhưng mà trong lòng đã chuẩn bị lập tức trở về Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực bẩm báo chuyện này.

Chuyện này sợ chỉ có Vực Chủ ra mặt mới được!

"Đều cút cho ta!"

Sau đó, Thiên Nghiệp Thần Tướng lại gầm một tiếng, đưa tay chấn vỡ không gian bích chướng trong Thế Không Giới, mở lối đi trước đó ra.

Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì vội vàng khom người cáo từ, như ong vỡ tổ lao ra khỏi Thế Không Giới, cũng có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Ra khỏi Thế Không Giới, chuyện thứ nhất bọn họ làm chính là lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn Thế Không Giới.

Quân Thiên Nhất Cố thầm nghĩ: Phải nhanh chóng báo chuyện này lại cho Ôn tông chủ, Thiên Nghiệp Thần Tướng này sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ!

Một giây sau, Quân Thiên Nhất Cố quay người lại thì lập tức giật nảy mình.

Bên ngoài Thế Không Giới, người đông nghìn nghịt!

Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng kết thúc, bọn họ còn không rời đi!

“Người của Bất Hủ Tông đâu?”

“Ôn tông chủ, mấy người Vân Liêu đâu?”

“Sao không thấy bọn họ?”

“Không phải là bị Thiên Nghiệp Thần Tướng giết trong Thế Không Giới đó chứ?”

Tiếng hỏi vang lên như sóng thủy triều.

Đám người Quân Thiên Nhất Cố đưa mắt nhìn nhau, không có trả lời câu hỏi của bọn họ, đều chuẩn bị rời khỏi nơi thị phi này.

Cũng có người chuẩn bị đi tới Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, đi quan sát chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực!

Khi đám người Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão chuẩn bị rời đi thì đột nhiên có hai tên cường giả Địa Vô Cấm ngăn cản đường đi của đám người Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão.

“Lâu chủ phái chúng ta tới tiếp đệ tử quý tông!”

Một người trong đó vừa mở miệng, sắc mặt người của Hiên Đình Các và Âm Dương gia đều lộ vẻ mừng rỡ.

“Hãn Uy!”

“Độc Đoạn Phong!”

Vân Thủy Tại Thiên và Âm Dương Nhị Lão vội vàng gọi mấy người đó tới.

Cường giả Địa Vô Cấm của Tẫn Tri Lâu gấp gáp nói: “Chư vị tranh thủ đi.”

Đám người Hãn Uy, Độc Đoạn Phong vội vàng tạm biệt trưởng bối, bằng hữu ngày xưa, vội vội vàng vàng đứng ở sau lưng người Tẫn Tri Lâu tới.

Một giây sau, một tia sáng trắng bỗng nhiên hạ xuống.

Người của Tẫn Tri Lâu và đám người Hãn Uy tan biến ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt mọi người, cho dù nhìn bao nhiêu lần thì trong lòng vẫn rung động.

Dù sao loại thủ đoạn này chưa từng nghe thấy!

Đúng là không thể tưởng tượng!

Một màn này rơi vào trước mắt đám người bên ngoài Thế Không Giới, bọn họ vốn vẫn rất nghi ngờ nhưng trong nháy mắt thì biết được câu trả lời.

Người của Bất Hủ Tông không sao cả!

Bọn họ đã rời đi từ lâu rồi!

Nếu không thì tại sao người của Tẫn Tri Lâu còn tới đón mấy người Hãn Uy?

Chắc chắn người của Bất Hủ Tông sẽ như vừa rồi, bị đạo ánh sáng trắng đó tiếp dẫn đi!

Hơn nữa, Bất Hủ Tông cũng trở mặt với cường giả Thiên Vô Cấm.

Âm Dương gia và Hiên Đình Các vẫn chịu để cho đệ tử gia nhập Bất Hủ Tông, vậy thì chứng tỏ là cường giả sau lưng Bất Hủ Tông hoàn toàn không sợ Thiên Nghiệp Thần Tướng!

“Vốn cho rằng ta đã tưởng tượng Bất Hủ Tông đủ mạnh, không ngờ ta chỉ thấy được một góc của băng sơn.”

“Đột nhiên nhớ tới, lúc trước Hồng Diệp Môn đấu với Bất Hủ Tông, có phải có chút quá không biết tự lượng sức mình hay không? Xem ra lúc trước Bất Hủ Tông hoàn toàn không có nghiêm túc đối phó Hồng Diệp Môn.”

“Nói nhảm, chỉ với bốn Yêu Thần đó, tùy tiện một trong đó thì đã có thể dẹp tan Hồng Diệp Môn mười lần! Lúc trước

chắc chắn là Bất Hủ Tông không muốn phản ứng tới Hồng Diệp Môn, nhưng mà Hồng Diệp Môn lại nhất định phải không biết sống chết liều mình nhào tới!”

…

Nghe mọi người bàn tán như thế, Quân Thiên Nhất Cố quay đầu liếc mắt nhìn Thế Không Giới, hoảng sợ hóa thành kinh hồng rời đi.

Quả nhiên, đám người Quân Thiên Nhất Cố vừa rời đi thì nghe được tiếng rống giận dữ như sấm nổ từ trong Thế Không Giới vọng ra, chỉ là sóng âm thì đã làm cho mấy triệu người ngã úp sấp.

“Cút!”

“Đều cút ngay cho ta!”

Thiên Nghiệp Thần Tướng gầm thét liên tục.

Thông đạo Thế Không Giới cũng đóng cửa theo tiếng rống.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cho dù trăm năm tiếp theo đến, Thất Vực Đăng Thiên Bảng khởi động lại thì Thế Không Giới cũng sẽ không mở ra nữa.

Nhưng mà Thiên Nghiệp Thần Tướng không gào thét một tiếng này còn tốt, một tiếng gầm giận dữ này khiến cho đám người trong Hồng Vực lập tức hiểu được.

Thiên Nghiệp Thần Tướng bị thua thiệt trong tay Bất Hủ Tông!

Nếu không thì sao lại tức giận như vậy?

Trong lúc nhất thời, tin tức liên quan tới chuyện Thiên Nghiệp Thần Tướng bị thua thiệt trong tay Bất Hủ Tông bắt đầu điên cuồng lan ra ở Hồng Vực, đồng thời còn khuếch tán ra ngoài.

Nhưng mà bởi vì Bất Hủ Nhật báo không có đưa tin về chi tiết sự thật cho nên càng lan truyền thì càng lệch lạc, Bất Hủ Tông hoàn toàn bị thần thoại hóa!

Bất Hủ Tông cũng đã trở thành thánh địa trong lòng rất nhiều người!

Nhưng mà mấy chuyện này nói sau.

Lúc này, Ôn Bình đang ở cấm khu cuối cùng cẩn thận từng li từng tí lục lọi, đồng thời nghênh đón tiếng nhắc nhở mỹ diệu của hệ thống.

"Chủ điện hoàn thành tiến giai!"

Cũng ngay một khắc này, chủ điện trên Vân Lam Sơn bắt đầu biến hóa, trở nên cao lớn nguy nga, càng có khí thế hơn.

Không chỉ như thế, kết quả khiến người ta phải trố mắt chính là trên đỉnh chủ điện xuất hiện một con mắt, một con mắt màu vàng kim.

Quang huy của nó rải đầy toàn bộ Bất Hủ Tông.

Giờ khắc này, trên người mọi người đều xuất hiện biến hóa kinh khủng!

【VIP】 Cảnh giới điên cuồng tăng lên, nửa bước Thiên Vô Cấm

Quan Ảnh Thất.

Trải qua một trận chiến đấu vui vẻ ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng, tất cả mọi người chuẩn bị đi xem mấy bộ phim hoặc là kịch truyền hình.

Có thể xoạt ra đồ.

Còn có thể nghỉ ngơi, giải trí.

Vẹn toàn đôi bên!

Giờ phút này, Triệu Tình lại không quan tâm.

“Nhớ Nhạc Nhạc rồi?” Bên cạnh, Hoài Diệp đẩy nàng một cái.

Triệu Tình hé miệng cười một tiếng, có chút đắng chát, suy tư nói: “Cũng không biết tình huống của hắn thế nào rồi, hôm nay ta đến hỏi Trần Hiết trưởng lão, nhưng mà Trần Hiết trưởng lão không nói cho ta biết gì cả.”

“Không cần lo lắng, bây giờ thực lực của Nhạc Nhạc không kém Vân Liêu trưởng lão bao nhiêu, đối phó đám tiểu tử ở Kình Thiên Vực còn không phải dễ như trở bàn tay? Đoán chừng bây giờ đã lấy được đệ nhất Kình Thiên Vực, đang hưởng thụ thành quả thắng lợi đây.” Hoài Diệp hâm mộ nói.

Đang nói chuyện thì một tiếng động vang lên.

Phanh.

Đột nhiên, mạch môn của Hoài Diệp mở ra.

Tam mạch đều mở!

Dọa cho Triệu Tình sững sờ, xem phim, ăn bắp rang thì có thể đột phá cảnh giới?

Nàng nhớ, Hoài Diệp mới đột phá đến Thần Huyền Thượng Cảnh không bao lâu.

Không đợi Triệu Tình kịp phản ứng, tất cả mọi người trong Quan Ảnh Thất đều không tự chủ được mở mạch môn ra, tất cả đều đột phá cảnh giới!

Trấn Nhạc Hạ Cảnh vọt thẳng đến Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Trấn Nhạc Trung Cảnh bất ngờ bước vào Trấn Nhạc Thượng Cảnh!

"Tình huống như thế nào?"

"Sao cảnh giới của ta lại tự mình tăng lên?"

"Ta cũng thế, không phải là ta vừa tăng lên tới Trấn Nhạc Trung Cảnh sao? Sao chưa được bao nhiêu ngày thì đã tự bước vào Trấn Nhạc Thượng Cảnh rồi?"

Mọi người ngạc nhiên nghi ngờ, tất cả đều đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài Quan Ảnh Thất, cố gắng hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng mà không riêng gì bọn họ, toàn bộ trưởng lão Bất Hủ Tông cũng đều từ trong chỗ tu luyện đi ra, sau đó nghi ngờ nhìn bốn phía.

Cùng lúc đó, Vân Liêu đang tu luyện tinh thần lực trong Hải Niệm Các cũng đột nhiên đứng dậy, hai mắt lộ ra hào quang cực hạn.

Bởi vì ngay vừa rồi, tinh thần lực của hắn đột phá đến giai đoạn thứ hai!

Thế nhưng hắn có thể xác định đây không phải là công lao của Hải Niệm Các.

Cũng không phải công lao tu hành của mình.

"Biến hóa này tới từ bên ngoài… chẳng lẽ là tông môn xuất hiện tình huống như thế nào?" Vân Liêu cũng vội vàng đi ra khỏi Hải Niệm Các.

Không riêng gì Vân Liêu.

Thân ở Hắc Vực, Đao Ma cũng bối rối.

Dương Nhạc Nhạc đang chuẩn bị về tông từ Kình Thiên Vực càng bối rối hơn nữa.

Nhưng tất cả mọi người đều cho rằng biến hóa này chắc chắn không phải là bởi vì bọn họ, tuyệt đối là vì tông môn, hoặc là tông chủ!

Quả nhiên, khi tất cả mọi người chạy về Bất Hủ Tông, giọng Ôn Bình vang lên ở trên bầu trời: "Không cần kinh hoảng, một chút kinh hỉ nhỏ thôi."

Nói xong, Ôn Bình trở về Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Bởi vì giờ khắc này, cảnh giới của hắn cũng đang tăng lên không ngừng, hắn không kịp chờ đợi, cảm nhận thay đổi của mình.

Sau khi chủ điện tiến giai, Buff mang tới là cảnh giới tu vi tăng lên.

Nếu như tu luyện mạch môn thì tăng lên một cảnh giới.

Hạ cảnh đến trung cảnh, trung cảnh đến thượng cảnh, còn thượng cảnh thì trực tiếp bước vào một cái cảnh giới mới.

Bởi vì trong khái niệm của hệ thống không có nửa bước.

Nếu như tu luyện ma pháp thì tăng tinh thần lực lên.

Nếu như tu luyện cả hai thì chọn một!

Hệ thống chọn ngẫu nhiên!

Ôn Bình ngẫu nhiên được cảnh giới mạch môn, hắn vốn đã là Địa Vô Cấm Hạ Cảnh, bây giờ lập tức tăng lên tới Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Không chỉ như thế, phản hồi của danh vọng cấp năm cũng tới.

Cường giả trong tông môn càng nhiều thì phản hồi cho Ôn Bình cũng càng nhiều.

Đầu tiên là phản hồi từ Đao Ma, bởi vì cảnh giới của Đao Ma đã tăng lên đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, cho nên năng lượng phản hồi khiến cho Ôn Bình bước vào Địa Vô Cấm Thượng Cảnh trong nháy mắt.

"Không uổng công ta bận rộn lâu như vậy!"

Nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng này, đúng là quá đáng giá!

Ôn Bình vui vẻ, sau đó lại cảm nhận được một luồng năng lượng tràn vào trong thân thể của mình.

Mộc Long phản hồi!

Theo sau đó lại là một luồng năng lượng nữa.

Luồng năng lượng này khiến cho Ôn Bình ngây ra một lúc.

Bởi vì đó là năng lượng từ Diệp Vu Bình.

"Sao nàng cũng có thể phản hồi cho ta?"

Hệ thống giải thích: "Mặc dù nàng nửa chết nửa sống, kéo dài hơi tàn, nhưng bây giờ thuộc về một thành viên của đại đội trồng cây, miễn cưỡng cũng tính nửa thành viên của Bất Hủ Tông, cho nên vẫn sẽ phản hồi năng lượng cho kí chủ."

"Vậy nếu như nàng chết thì sẽ thu hồi lại sao?"

"Sẽ không."

"Vậy thì mặc kệ nàng."

Năng lượng mà Mộc Long và Diệp Vu Bình phản hồi cho hắn khiến cho trong nháy mắt thực lực của hắn lại tăng lên rất nhiều, theo sát đó là những người khác.

Chỉ cần là thành viên trên Địa Vô Cấm của tông môn thì đều cống hiến không ít năng lượng cho hắn, khiến cho cảnh giới của hắn đã tăng tới cách nửa bước Thiên Vô Cấm chỉ có một bước thôi.

Nếu như dùng Phá Kính Đan thì có thể bước vào Thiên Vô Cấm bất cứ lúc nào!

"Không ngờ ta cũng đứng ở độ cao này, xem ra phải tạm thời gác lại kế hoạch tìm kiếm yêu vật ở cấm khu cuối cùng."

Ôn Bình đã không kịp chờ đợi muốn dùng Phá Kính Đan, bước vào Thiên Vô Cấm.

Không ngờ, không tìm được vong linh chi thần.

Mà hắn đã bước vào Thiên Vô Cấm trước!

Hơn nữa tinh thần lực của hắn cũng đã ở giai đoạn thứ hai cực hạn, gần như giống Đao Ma trăm phần trăm, sau khi đột phá cảnh giới thì tinh thần lực cũng sẽ đột phá theo.

"Mạch thuật, ma pháp, ta song song bước vào Thiên Vô Cấm!"

Trong hai mắt Ôn Bình lập tức bộc phát ra vẻ cuồng nhiệt.

Đóng giao diện hệ thống, Ôn Bình rời khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc trở về Thính Vũ Các, cũng dặn dò tất cả mọi người nếu như không có họa diệt tông thì không thể quấy rầy hắn.

Khóa cửa Thính Vũ Các, Ôn Bình lập tức lấy Phá Kính Đan ra, nuốt một viên vào bụng.

Cảm nhận được năng lượng mênh mông cuồn cuộn toàn thân, đồng thời như là cá chạch lợi dụng tất cả mọi dịp điên cuồng tràn vào mạch môn thứ năm - Luyện Dị.

【VIP】 Cảnh giới điên cuồng tăng lên, nửa bước Thiên Vô Cấm (2)

Lối đi từ mạch môn thứ tư đến mạch môn thứ năm bị đả thông trong khoảnh khắc, Ôn Bình cũng chính thức trở thành cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà chỉ là bắt đầu!

Năng lượng mênh mông không ngừng đánh thẳng vào mạch môn thứ năm, muốn mở mạch môn thứ năm ra!

Thiên Vô Cấm, dễ như trở bàn tay!

Cảm nhận được biến hóa này, nụ cười trên mặt Ôn Bình càng ngày càng đậm, thậm chí hắn có chút chờ mong hình ảnh mình mở ra mạch môn thứ năm đứng trước mặt phụ mẫu.

Nhưng mà biến hóa đột phát.

Địa Đạo Thanh Liên Thể vốn luôn trầm mặc đột nhiên bắt đầu trắng trợn thôn phệ năng lượng của Phá Kính Đan, trong khoảnh khắc đã thôn phệ không còn một mảnh năng lượng vốn có thể giúp Ôn Bình mở ra mạch môn thứ năm của Phá Kính Đan, sạch sẽ đến một giọt cũng không thừa lại!

“Chuyện gì xảy ra?”

Ôn Bình cảm thụ nhận được Địa Đạo Thanh Liên Thể đột nhiên tham lam xuất hiện, nghĩ mãi mà cũng không rõ.

Nhưng mà hắn cũng không nghĩ nhiều, lập tức móc ra một viên Phá Kính Đan nuốt vào, nhưng mà kết quả vẫn giống như vậy, Địa Đạo Thanh Liên Thể lại nuốt hết tất cả năng lượng của Phá Kính Đan.

Ôn Bình không tin tà, lại ăn viên thứ ba, nhưng mà Trường Mạch Công vốn không có chút động tĩnh cũng giúp đỡ Địa Đạo Thanh Liên Thể đoạt năng lượng của Phá Kính Đan.

Cả hai cùng nhau ngăn hắn đột phá cảnh giới!

“Hệ thống, như này là như thế nào?” Ôn Bình vội vàng hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống nói: “Mời kí chủ xem.”

“Ôn Bình.”

“Giới tính: Nam.”

“Cảnh giới: Nửa bước Thiên Vô Cấm.”

“Thể chất: Địa Đạo Thanh Liên Thể (nhập môn), chú thích: Nếu muốn bước vào Thiên Vô Cấm, Đại Đạo Thanh Liên Thể phải tiểu thành trước!”

“Thần binh: Đũa phép Harry Potter, Lang Nguyệt Kiếm.”

“Công pháp tu luyện: Trường Mạch Công (Thiên cấp), chú thích: Đang trợ giúp Địa Đạo Thanh Liên Thể bước vào cảnh giới tiểu thành…”

“Năng lực đặc thù: Kim Bặc Nhãn, Thanh Liên Kiếm Ý (nhập môn).”

“Cái tên này, nhất định phải ngăn ta đột phá cảnh giới ở thời điểm này sao?” Ôn Bình cảm nhận được Địa Đạo Thanh Liên Thể tham lam và khát vọng, nhất thời không nói gì.

“Thiện ý nhắc nhở kí chủ, chỉ dựa vào năng lượng của Phá Kính Đan thì Địa Đạo Thanh Liên Thể không đủ để bước vào cảnh giới tiểu thành. Dù cho có nhiều Phá Kính Đan nữa cũng là là chuyện vô bổ.”

Hệ thống vội vàng nhắc nhở.

“Vậy thì cần gì?”

“Cần phải lĩnh ngộ Thanh Liên Chân Ý, đổi một cách nói khác, phải giống như Đao Ma, lĩnh ngộ đao ý, hoặc là sáng tạo ra Thánh Quang Đao Ý. Khác biệt duy nhất ở chỗ hắn lĩnh ngộ hoặc là không lĩnh ngộ thì đều sẽ không ảnh hưởng đột phá cảnh giới, nhưng nếu kí chủ không lĩnh ngộ Thanh Liên Chân Ý thì Địa Đạo Thanh Liên Thể không thể bước vào cảnh giới tiểu thành.”

“Thanh Liên Chân Ý?”

Hệ thống giải thích: "Nói cách khác, đó cũng chính là Thanh Liên Kiếm Ý. Chỉ cần kí chủ tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý nhập môn thì Địa Đạo Thanh Liên Thể cũng sẽ nhập môn."

"Vậy ta vẫn phải đi Đệ Ngũ Thế Giới một chuyến." Tâm tình bức thiết của Ôn Bình dần dần ổn lại, bởi vì hắn không cần gấp gáp như vậy.

Cần Thanh Liên Kiếm Ý nhập môn, vậy thì tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý trước!

Vừa khéo một tháng mới tới, hắn lại có quyền đi vào Đệ Ngũ Thế Giới.

Gia tốc trăm năm trong Đệ Ngũ Thế Giới, tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý trăm năm, như thế nào đi nữa cũng có thể nhập môn chứ?

Nhưng mà khi Ôn Bình vừa đưa ra quyết định thì hệ thống khuyên can: "Nếu kí chủ không gấp thì không cần vào Đệ Ngũ Thế Giới dùng thời gian tăng cảnh giới Thanh Liên Kiếm Ý, biện pháp tốt nhất là đi cấm khu cuối cùng một chuyến. Ở đó có Thanh Liên Kiếm, bội kiếm của Thanh Liên Kiếm Tiên Lý Bạch để lại, trên Thanh Liên Kiếm nhiễm số lượng lớn Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới hóa cảnh, nếu kí chủ có thể lấy được Thanh Liên Kiếm thì kiếm ý tiểu thành chỉ là chuyện trong nháy mắt, cho dù là đại thành thì cũng dễ như trở bàn tay."

"Đúng, ta vừa nghĩ ra, Thanh Liên Kiếm Tiên Lý Bạch còn để lại một thanh Thanh Liên Kiếm cho ta, hơn nữa lần trước trên đường đi đến chỗ Thanh Liên Kiếm Tiên để kiếm thì bị mấy con Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm giết một lần, lần này vừa khéo có thể giết bọn chúng, dùng làm vật thí nghiệm đầu tiên cho Phu Hóa Đản."

Chuyện một công đôi viện như thế này, Ôn Bình vỗ án quyết định làm!

Sau khi đưa ra quyết định kỹ càng, Ôn Bình lập tức phóng lên tận trời, lại trở về trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, hóa thành kinh hồng bay vào chỗ sâu trong cấm khu cuối cùng.

Một đường đi sâu, thẳng đến Thanh Long Động!

Giống như lần trước, mới đi sâu được chưa tới ngàn dặm thì đã có Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm đuổi theo hắn.

Ôn Bình cũng lười ra tay, đũa phép vung lên, Ám Lưu Tịch Diệt, Lẫm Đông Băng Long Vương và Minh Giới Hắc Long Vương giết ra tới.

Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm bình thường, ba chúng nó có thể chém giết dễ dàng.

Hơn nữa Yêu Thần bị bọn Ám Lưu Tịch Diệt chém giết dễ dàng thì Ôn Bình cũng không hứng thú lấy bọn chúng làm thí nghiệm, thu lấy yêu đan của nó, Ôn Bình tiếp tục bay tới Thanh Long Động.

Yêu Thần gặp trên đường đi, vượt qua số lượng hai tay.

Nhưng mà đều là chút Yêu Thần bình thường, đều không phải là đối thủ của bọn Ám Lưu Tịch Diệt.

Ngay tại khoảng cách Thanh Long Động chỉ có trăm dặm, Ôn Bình cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ kinh khủng, đồng thời luôn có cảm giác bị thứ gì đó vô cùng nguy hiểm theo dõi.

Đang lúc Ôn Bình quét nhìn bốn phía thì một cự thú vụt lên từ mặt đất, lật ngược một tòa núi cao, sau đó nắm Lẫm Đông Băng Long Vương trong tay.

Lẫm Đông Băng Long Vương hình thể khổng lồ nhưng lại bị nắm như bắt một con gà con, bị bóp nát rất nhẹ nhàng.

Phanh.

Ôn Bình vừa quay đầu lại thì đổ mồ hôi lạnh.

Lại là Yêu Tổ!

Ngon lắm!

Ôn Bình lập tức gọi phi thuyền còn chưa có hoàn thành thăng cấp ra, nhanh chóng bay tới Thanh Long Động.

Không phải hắn sợ.

Là hắn tiếc mạng!

Tổng cộng chỉ có thể phục sinh một lần!

【VIP】 Cảnh giới điên cuồng tăng lên, nửa bước Thiên Vô Cấm (3)

Tình huống trong Thanh Long Động còn chưa biết được, sao có thể mất mạng thứ nhất ngay ở giữa đường?

Ngay trong nháy mắt Ôn Bình thoát đi, Yêu Tổ vốn chôn sâu lòng đất lập tức nhảy lên, lộ ra thân hình che khuất bầu trời của nó.

Lại là một con Cự Viên!

Cự Viên nổi giận, gầm lên một tiếng, liên tục gào thét, sau đó nhảy lên một cái, xông vào trong mây xanh, khi hạ xuống thì đã đến sau lưng Ôn Bình.

Tốc độ nhanh chóng khiến cho Ôn Bình thấy mà choáng.

"Cái này là thứ gì, hình thể khổng lồ nhưng tốc độ lại nhanh như thế?"

Hệ thống vội vàng hiển thị tin tức của nó.

"Thượng Cổ Viên Ma."

"Giới tính: Không biết."

"Cảnh giới: Yêu Tổ (sánh ngang Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh)."

"Tồn tại kinh khủng chuyên lấy rồng làm thức ăn trong truyền thuyết, đẳng cấp huyết mạch của Viên Ma hắn cao hơn đa số Long tộc."

"Nhân tộc!"

Chỉ nghe Thượng Cổ Viên Ma đột nhiên mở miệng nói tiếng người, sau đó lại nhảy lên một cái, như là cự sơn ầm ầm hạ xuống.

Oanh.

Lần này nó vừa khéo rơi vào trên phi thuyền, hai cái chân hung hăng đạp vào Hạn Long Giáp của phi thuyền, khiến cho

phi thuyền cũng chấn động.

Cũng may bây giờ Hạn Long Giáp có thể chống cự công kích Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh cho nên dưới một kích này, phi thuyền cũng không có bất kỳ tổn thương gì.

Nhưng mà điều này làm cho Thượng Cổ Viên Ma càng tức giận hơn.

"Nhân loại, ngươi tự tiện xông vào lãnh địa của ta, mặc kệ phía sau ngươi có ai, hôm nay đều phải chết ở khu vực này!"

Ôn Bình đưa mắt nhìn Thượng Cổ Viên Ma vẫn đuổi theo không bỏ, bất đắc dĩ cười khổ, nói: "Ta chỉ đi ngang qua thôi. Lại đuổi nữa, ngươi đuổi nữa, chờ ta đột phá cảnh giới thì sẽ làm thịt ngươi, làm nhóm vật thí nghiệm thứ hai cho Phu Hóa Đản của ta!"

Ôn Bình nói xong, Thượng Cổ Viên Ma liên tục gào thét trên không trung, tiếng truyền ngàn dặm, có vẻ như nó bị câu nói này của Ôn Bình chọc giận.

Nhưng mà không đợi Ôn Bình kịp phản ứng, đại địa phát ra tiếng vang và rung động giống như là địa chấn đột phát.

Mười mấy hơi thở sau, cảnh tượng khiến cho sau lưng Ôn Bình run lên xuất hiện.

Yêu Thần như sóng thủy triều từ bốn phương tám hướng vọt tới, đánh tới phi thuyền.

Chỉ là Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm thì Ôn Bình đã thấy được hơn ba mươi, đều là tồn tại như Ám Lưu Tịch Diệt.

Còn những Yêu Thần khác thì lại nhiều hơn nữa.

"WOW!"

Đại Tượng còn sợ con kiến.

Hạn Long Giáp của phi thuyền tuy mạnh nhưng có thể chống đỡ được nhiều Yêu Thần như vậy công kích hay không thì khó mà nói được.

"Hệ thống, chúng ta còn cách Thanh Long Động bao xa nữa?"

Hệ thống vội vàng nói: “Ba mươi dặm!”

“May quá may quá!”

Ôn Bình thở dài một hơi.

Nhưng mà một giây sau, Ám Lưu Tịch Diệt và Minh Giới Hắc Long Vương, Lẫm Đông Băng Long Vương thì thảm hơn.

Trong khoảnh khắc bị vô số Yêu Thần từ bốn phương tám hướng vọt tới bao phủ lại, sau đó lại bị Thượng Cổ Viên Ma cắn một cái, không chống được mười hơi thì nghẻo rồi.

Ôn Bình thấy thế thì dứt khoát không phục sinh bọn chúng, cũng cất đũa phép vào, mắt thấy Thanh Long Động càng ngày càng gần, cuối cùng Ôn Bình cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bá.

Trong nháy mắt khi phi thuyền xông vào Thanh Long Động, tất cả Yêu Thần đều dừng lại, bao gồm Yêu Tổ Thượng Cổ Viên Ma.

Sau đó chỉ nghe được tiếng gầm thét liên tục ngoài động!

“Thanh Long Động có cấm chế, không phải người tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý không thể vào bên trong, cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm cũng không ngoại lệ, người này có thể vào Thanh Long Động, tuyệt đối là truyền nhân của Lý Bạch!”

“Ha ha ha!”

“Lý Bạch, người từng đồ Viên Ma nhất tộc ta! Trời cao không phụ vượn có lòng, hôm nay ta sẽ thủ ở ngoài động, giết tiểu tử tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý này, cắt đứt truyền thừa cuối cùng của ngươi, khiến cho ngươi ở dưới Cửu U cũng chết không nhắm mắt!”

Ngoài Thanh Long Động, tiếng gầm gừ của Thượng Cổ Ma Viên vang lên không dứt.

Chúng yêu dưới trướng Thượng Cổ Ma Viên cũng lập tức vây trọn cái sườn núi chỗ Thanh Long Động lại, trong vòng mười dặm không có một kẽ hở.

Bầu trời.

Mặt đất.

Đều thành thùng sắt!

Ôn Bình thân ở trong Thanh Long Động, cũng không vì vậy mà ngừng chân, sau khi cất phi thuyền thì lập tức đi vào trong Thanh Long Động.

Ven đường đi sâu vào, Ôn Bình nhìn thấy mọi thứ đều là màu xanh. Vách đá màu xanh, gạch đá dưới chân cũng là xanh đen.

Nhưng mà trọng điểm không phải màu sắc mà là trong hành lang Thanh Long Động tràn ngập mộc khí, mạnh hơn Bất Hủ Tông gấp trăm lần.

Phải biết, Bất Hủ Tông trồng một lượng lớn Kiến Mộc, Bất Tử Thụ, hai loại này đều là thần mộc.

Mặc dù chúng nó vừa mới bắt đầu sinh trưởng nhưng mộc khí cung cấp lại kinh khủng, một cây không thua gì rừng rậm trăm vạn mẫu.

Nhưng mà lại không sánh kịp Thanh Long Động này!

Đại bổ!

Quả nhiên, Địa Đạo Thanh Liên Thể của Ôn Bình cảm nhận được mộc khí vô biên này, lập tức mở cái miệng tham lam của nó ra, điên cuồng thôn phệ lấy mộc khí trong Thanh Long Động.

Ôn Bình cũng để mặc cho nó nuốt lấy mộc khí, tiếp tục đi về phía trước, đồng thời phóng tinh thần lực ra dò xét vị trí của Thanh Liên Kiếm.

Đột ngột.

Ôn Bình cảm ứng được một chút đồ vật.

Mơ mơ hồ hồ, giống như là cái bóng của một thanh kiếm.

Nó đứng ở trên một vũng thanh trì, quanh thân thanh liên như sương mù, như ẩn như hiện.

Cũng ngay trong nháy mắt này, một cỗ Thanh Liên Kiếm Ý mênh mông bay thẳng vào trong đầu Ôn Bình, chấn cho Ôn

Bình bối rối.

Oanh.

Hai mắt Ôn Bình nhất thời tối sầm lại, lảo đảo một cái, ngã xuống đất, nửa ngày mới mơ mơ màng màng bò lên, nhưng vẫn đứng không vững.

“Khá lắm, kiếm này lại chủ động công kích ta, hơn nữa còn phóng thích ra Thanh Liên Kiếm Ý khủng bố như thế, ta chỉ cảm ứng được một chút xíu, thiếu chút nữa đánh chết mình.” Ôn Bình vui mừng nở một nụ cười: “Cũng may thu tinh thần lực nhanh!”

“Tiên kiếm!”

“Tiên kiếm!”

Ôn Bình cảm thán một câu, càng thêm quyết tâm muốn lấy được Thanh Liên Kiếm.

【VIP】 Thanh Liên Kiếm không muốn cho Ôn Bình sử dụng

Nhưng mà theo tinh thần lực nhô ra dò đường đi phía trước, đường phía trước đột nhiên bị chặt đứt.

Nói đúng hơn thì còn có một con đường.

Nhưng lại là từ Huyền Không Thạch dựng thành, khắp chung quanh Tứ Diệp Thanh Liên Kiếm Ý như gió, ở khắp mọi nơi.

Lúc này, Ôn Bình thoáng nhìn bia đá lơ lửng bên đường, trên đó viết một đoạn văn:

Ải thứ nhất: Thanh Liên Lộ!

Ngộ Thanh Liên Kiếm Ý, có thể được Thanh Liên Kiếm!

Mạnh mẽ xông tới chắc chắn phải chết!

"Thanh Liên Kiếm Ý của ta đã nhập môn lâu rồi, như vậy chẳng phải là chỉ cần đi qua con đường này thì lấy được Thanh Liên Kiếm dễ như trở bàn tay?" Ôn Bình thu tầm mắt lại, khóe miệng hiện ra vui mừng, nhưng mà vẫn lấy kiếm từ trong tàng giới ra, cẩn thận từng li từng tí đi tới Thanh Liên Lộ.

Trong nháy mắt khi sắp đạp lên viên Huyền Không Thạch thứ nhất, vô số Thanh Liên Kiếm Ý như gió quét qua.

Dù cho Ôn Bình đã nửa bước Thiên Vô Cấm nhưng khi cảm nhận được luồng kiếm ý này thì vẫn không nhịn được mà rụt rè!

Đây không phải là Thanh Liên Kiếm Ý nhập môn?

Lừa đảo!

Nghĩ là giả dạng thành Tứ Diệp Thanh Liên là có thể ngụy trang thành Thanh Liên Kiếm Ý nhập môn?

Trong nháy mắt kiếm ý đã đến trước mắt, Ôn Bình vội vàng đánh trả, đưa tay một cái, một kiếm chém ra. Kiếm ra Tứ

Diệp Thanh Liên đi theo, trong nháy mắt khi đụng vào Thanh Liên Kiếm Ý trên Thanh Liên Lộ, Thanh Liên Kiếm Ý của Ôn Bình bị chém nát trong nháy mắt.

Thanh Liên Kiếm Ý của hắn so với Thanh Liên Kiếm Ý trên Thanh Liên Lộ thì giòn như một trang giấy, chạm vào là tan nát.

Ôn Bình vội vàng lui trở về: "Xông vào chắc chắn là không được. Mặc dù kiếm ý này không có ý muốn giết ta, nhưng cuối cùng vẫn quá mạnh, không để ý thì có thể phải chết dưới kiếm ý này. Cũng chỉ có thể phục sinh một lần."

Nếu trên tấm bia đá thí luyện viết chính là ngộ.

Vậy thì Ôn Bình quyết định đi con đường ngộ.

Cùng là Tứ Diệp Thanh Liên Kiếm Ý, tại sao khác biệt lớn như vậy?

…

Chỗ sâu trong thanh trì.

Trên thanh trì một thanh trường kiếm có vô số Cửu Diệp Thanh Liên bay xung quanh đột nhiên rung động, chợt hóa thành hình người.

Một bộ áo trắng theo gió dập dờn, tăng thêm một bầu rượu trong ngực, phối hợp với phong thái siêu phàm thoát tục của hắn, đó không phải là Thanh Liên Kiếm Tiên Lý Bạch sao?

Không!

Nói đúng hơn thì là Thanh Liên Kiếm.

Bởi vì đi theo Thanh Liên Kiếm Tiên quá lâu, sau khi nó tiến giai thành tiên kiếm thì có được lực lượng hoá hình, tự nhiên sẽ hóa thành dáng vẻ của người thân cận nhất.

"Du du tiên lộ, đại đạo vô tình, không ngờ thế gian này lại còn có người tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý, còn tưởng rằng chủ nhân sẽ không dạy cho ai khác nữa."

Thanh Liên Kiếm nỉ non một câu, sau đó trông về Thanh Liên Lộ phía xa, nhớ tới Ôn Bình, hồi ức quá khứ cũng lướt

qua trong đầu.

Hắn có thể tới Thanh Long Động.

Nhất định là chủ nhân chỉ dẫn.

Nhưng Thanh Liên Kiếm hắn không phải ai cũng có thể cầm.

Muốn khống chế nó thì phải xem xem người này đủ tư cách hay không!

Muốn đến thanh trì này, vốn chỉ có một cửa, ngộ Thanh Liên Kiếm Ý là đủ.

Nhưng mà chủ nhân đã chết, hắn cũng không muốn phục vụ cho chủ nhân thứ hai.

Sau một khắc, Thanh Liên Kiếm đưa tay tạo thêm hai ải nữa.

Chỉ vì cản đường!

Nhưng mà giờ phút này Ôn Bình lại hồn nhiên không biết.

…

Thanh Liên Lộ.

Ôn Bình đứng bên cạnh Huyền Không Thạch, cẩn thận quan sát Thanh Liên Kiếm Ý trên Thanh Liên Lộ.

Thời gian từng chút từng chút đi qua.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Ôn Bình không hề động một chút nào, con mắt vẫn nhìn chằm chằm Thanh Liên Kiếm Ý trên Thanh Liên Lộ.

Trong khoảnh khắc khi ngày thứ tư đến, kiếm trong tay Ôn Bình đột nhiên động.

Một kiếm chỉ ra!

Đây chính là đệ nhất kiếm – Tiên Nhân Chỉ Lộ trong Thanh Liên Thất Kiếm mà Lý Bạch truyền thụ cho hắn!

Tứ Diệp Thanh Liên bay ra, đánh bay hết thảy thanh liên ven đường, dẫn dắt kiếm trong tay Ôn Bình thẳng tiến không lùi tiến vào Thanh Liên Lộ. Thời khắc này, trên thân kiếm của Ôn Bình mang theo theo quyết tâm và sát tâm mà mấy kiếm đánh ra trước đó không có, đánh nát tất cả những thứ cản đường hắn.

Theo sau đó, Ôn Bình đạp lên Huyền Không Thạch, một bước một kiếm, giống như một tôn Sát Thần, chém hết tất cả Thanh Liên Kiếm Ý bay tới.

Trong chốc lát đã giết tới bờ bên kia!

Làm xong tất cả những chuyện này, Ôn Bình hai mắt nhắm nghiền, để cho mình yên tĩnh trở lại.

Khi vừa mở mắt ra thì trong hai con ngươi đã không sát ý như Sát Thần đó nữa.

"Ta phải nghĩ đến sớm hơn, Thanh Liên Kiếm Tiên Lý Bạch theo đuổi tiên lộ, tiên lộ vô tình, nếu không có quyết tâm thẳng tiến không lùi thì làm sao có thể xông ra được một phen thành tựu?" Ôn Bình hít sâu một hơi, sau đó tiếp tục đi vào sâu trong Thanh Long Động: "Thanh Liên Kiếm, ta đến rồi!"

Giờ phút này, mặc dù kiếm ý của Ôn Bình vẫn là Tứ Diệp.

Cảnh giới của hắn vẫn là nhập môn.

Thanh Liên Thất Kiếm cũng chỉ hiểu thấu đáo được đệ nhất kiếm - Tiên Nhân Chỉ Lộ.

Nhưng cho dù là kiếm chiêu hay là kiếm ý cũng đều tới gần cực hạn, có thể bước vào cảnh giới tiểu thành bất cứ lúc nào.

Bây giờ chỉ thiếu một cơ hội!

Ôn Bình cảm thấy, chỉ cần để cho mình quan sát thanh kiếm mà tinh thần lực tìm được mười ngày nửa tháng thì Thanh Liên Kiếm Ý của hắn sẽ bước vào tiểu thành.

Cái này rất giống khảo thí.

Có người để đáp án ngay trước mặt ngươi.

Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, sau đó viết lên bài thi của mình là được.

Ngươi nhớ được bao nhiêu thì có thể được bấy nhiêu điểm.

Ôn Bình cảm giác mình quan sát Thanh Liên Kiếm Ý mười ngày nửa tháng thì ít nhiều gì cũng được chút thành tựu chứ?

Nhưng mà một giây sau, hệ thống lên tiếng.

"Thanh Liên Kiếm kiên quyết không muốn cho kí chủ sử dụng nó, cho nên thí luyện chi lộ lại thêm hai ải. Nếu như kí chủ xông qua, có thể lấy được Thanh Liên Kiếm!"

"Má nó!"

Ôn Bình sững sờ tại chỗ.

Còn có thể như vậy?

Này không phải là chơi xấu sao?

【VIP】 Thanh Liên Kiếm không muốn cho Ôn Bình sử dụng (2)

“Kí chủ cứ yên tâm đi tới trước, nếu nó lại thêm ải mới, hệ thống sẽ cưỡng chế ra tay, cưỡng chế xóa bỏ trí tuệ của Kiếm Linh của Thanh Liên Kiếm!”

“Thanh Liên Kiếm lại có trí tuệ?”

Ôn Bình vừa hỏi ra câu này thì lập tức hiểu được.

Đồ chơi của thế giới tiên hiệp.

Có linh trí không phải rất bình thường sao?

Nhưng mà tại sao nó lại không muốn cho mình sử dụng?

Mình rất kém cỏi sao?

Lúc trước Thanh Liên Kiếm Tiên Lý Bạch thấy Địa Đạo Thanh Liên Thể của mình thì lập tức chủ động tặng Thanh Liên Kiếm cho mình!

Tuy bất đắc dĩ nhưng Ôn Bình vẫn chấp nhận hiện thực này. Nếu Thanh Liên Kiếm không muốn làm việc cho mình, như vậy thì Ôn Bình không thể không thu phục Thanh Liên Kiếm. Không phải ngươi không muốn sao? Chờ ta qua hai ải này, ngươi không muốn cũng phải muốn!

Tiếp tục đi sâu vào trong Thanh Long Động, tầm mắt đột nhiên trở nên cực kỳ khoáng đạt, vừa rồi hắn chỉ bước ra một bước thôi, nhưng người đã ở trong một vùng thiên địa khác.

Lần này, không có bia đá.

Chỉ có hệ thống giải thích cho hắn.

“Bây giờ kí chủ đang đứng ở trong tiểu thế giới của Thanh Long Động, đây là cửa ải thứ hai do Kiếm Linh của Thanh Liên Kiếm thiết trí - Kiếm Khôi Lâm! Thông qua Kiếm Khôi Lâm, kí chủ có thể vào cửa ải thứ ba.”

Hệ thống nói xong, phong cảnh trước mắt Ôn Bình lại thay đổi.

Một sơn cốc mây mù lượn lờ xuất hiện ở trước mắt, mà hắn thì đứng ở cửa vào sơn cốc.

Trong sơn cốc, Thanh Liên Kiếm Ý tung hoành.

Lại vì mây mù lượn lờ nên không nhìn thấy gì cả.

Khi Ôn Bình dùng tinh thần lực dò xét bên trong thì lại phát hiện tinh thần lực của mình không có một chút tác dụng nào cả, một tấc cũng không vào được.

Sương trắng đó ngăn cách tất cả!

Giờ phút này, Thanh Liên Kiếm ở chỗ sâu trong thanh trì, đứng nhìn cảnh này, vẻ mặt hờ hững.

"Đại đạo vô tình, tiên lộ không cửa!"

"Ngươi không phải Lý Bạch, tu cũng không phải tiên, sao ngươi có thể khống chế ta?"

"Trong sương mù, suốt dọc đường đều là Kiếm Khôi, lại đều nắm giữ Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới đại thành, nếu ngươi dám vào, chúng nó cũng dám chém ngươi thành muôn mảnh!"

"Còn không dám vào!"

Dưới ánh nhìn soi mói của Thanh Liên Kiếm, Ôn Bình bước vào Kiếm Khôi Lâm, chui vào trong sương mù dày đặc đưa tay không thấy năm ngón.

Mười bước.

Trăm bước.

Khi Ôn Bình cực kỳ cảnh giác tiếp tục đi hai bước nữa, bên tai nghe được một tiếng kiếm rít, như như chớp giật từ bên trái tới.

Bá.

Kiếm tới, thanh liên theo.

Trong sương mù màu trắng, mặc dù đưa tay không thấy được năm ngón nhưng mà Ôn Bình cảm ứng được Thanh Liên Kiếm Ý, lại là Lục Diệp Thanh Liên, đại biểu cho cảnh giới đại thành!

"Thật nhanh!"

Ôn Bình kinh hô, vội vàng lui về sau, đồng thời đưa tay mở ra mạch môn, dùng mạch khí hộ thuẫn bảo vệ lỗ tai của mình.

Ngay trong nháy mắt khi mạch khí hộ thuẫn hình thành, một đạo Thanh Liên Kiếm Ý chém lên tai trái của Ôn Bình, chấn mạch khí hộ thuẫn vỡ ra một vết nứt. Đối phương thấy một kích không có đắc thủ, thu hồi kiếm chiêu, trong nháy mắt lại ra một kiếm, bức thẳng nửa người sau của Ôn Bình.

May mắn Ôn Bình phản ứng cũng không chậm, phi thân tránh thoát.

Trong nháy mắt khi tránh thoát được thì nghe chỗ mà hắn đứng trước đó phát ra một tiếng vang lớn, kiếm khí kinh khủng bổ ra sương trắng.

Nhìn xuyên qua sương trắng bị bổ ra, Ôn Bình thấy chỗ hắn mới đứng lúc nãy đã hoàn toàn thay đổi, giống như là thiên tai buông xuống.

Uy lực của một kiếm này có thể nói là khủng bố!

"Kiếm Khôi này không có bất kỳ tu vi gì, chỉ dựa vào Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới đại thành, tùy ý một kiếm thì thực lực đã có thể sánh ngang nửa bước Thiên Vô Cấm, đúng là không thể tưởng tượng nổi!"

Ôn Bình vừa lóe lên ý nghĩ này thì lại nghe được một tiếng phá không, cùng với tiếng kiếm rít khi lợi kiếm ra khỏi vỏ.

Lại có một Kiếm Khôi tới!

Bá.

Bá.

Không đợi Ôn Bình phản ứng lại, lại vài tiếng phá không tới.

Sắc mặt Ôn Bình bỗng nhiên thay đổi, lập tức móc đũa phép ra, trong chớp mắt đã hoàn thành ngâm xướng, triệu hồi ra Ám Lưu Tịch Diệt và song Long Hắc, Băng.

Trong nháy mắt khi Ám Lưu Tịch Diệt xuất hiện, Hắc Liêm lập tức giơ lên, sau đó vạch ra một đạo trăng tròn chém tới bốn phía.

Nhưng mà trong nháy mắt, Kiếm Linh của Thanh Liên Kiếm Ý lên, vô số Lục Diệp Thanh Liên theo gió mà động, như là trời mưa đánh xuống Ôn Bình và bọn Ám Lưu Tịch Diệt.

Khi Ám Lưu Tịch Diệt chém vào thanh liên thì không thể tiến lên một chút nào, ngược lại vô số thanh liên lại càng ngày càng gần.

Cho dù Ám Lưu Tịch Diệt liên tục vung vẩy Hắc Liêm nhưng mà Hắc Liêm đến nửa bước Thiên Vô Cấm cũng có thể giết này lại trở nên giật gấu vá vai trong lúc này, bị vô số thanh liên áp chế đến sít sao!

Minh Giới Hắc Long Vương thấy thế thì lập tức nhảy lên, há miệng phun ra vô số Hắc Long Viêm, lúc này, ngọn lửa màu đen bao phủ nửa cái Kiếm Khôi Lâm.

Lẫm Đông Băng Long Vương cũng há mồm phun ra vô tận băng vụ, kéo nhiệt độ của Kiếm Khôi Lâm xuống mức thấp nhất.

Một hỏa một băng, bao phủ toàn bộ Kiếm Khôi Lâm!

Nhưng mà làm như vậy thì kết quả chỉ khiến cho càng nhiều Kiếm Khôi tới thôi.

Ôn Bình dùng hệ thống nhìn bốn phía, cử động của lưỡng Long lại hấp dẫn mấy trăm Kiếm Khôi tới.

Bọn chúng một người một kiếm, đều dùng thức thứ nhất của Thanh Liên Thất Kiếm tiến vào Hắc Long Viêm và băng vụ, nơi thanh liên và kiếm đi tới, cho dù là Hắc Long Viêm hay là băng vụ đều nhượng bộ lui binh!

Thanh Liên Kiếm Ý từ mấy trăm Kiếm Khôi hội tụ vào một chỗ, trong khoảng thời gian ngắn thì đã chém hết Hắc

Long Viêm và băng vụ, đồng thời cấp tốc vọt thẳng tới song Long, dùng Thanh Liên Kiếm Ý mai táng song Long!

Ám Lưu Tịch Diệt muốn đánh trả nhưng mà khi trăm Kiếm Khôi với vô số thanh liên đè tới, nó cũng chỉ nối gót theo song Long.

"Khá lắm, như vậy sao mà xông qua được!"

Ôn Bình bị cả kinh tranh thủ thối lui ra khỏi sương trắng.

【VIP】 Kiếm ý tiểu thành, bước vào Thiên Vô Cấm

Mấy trăm Kiếm Khôi đều nắm giữ Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới đại thành, mặc dù đều chỉ dùng thức thứ nhất trong Thanh Liên Thất Kiếm nhưng lại dễ dàng giết bọn Ám Lưu Tịch Diệt.

Như vậy thì người mới bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm như hắn sao có thể xông qua được?

Thanh Liên Kiếm này tuyệt tình thật.

Một cửa ải này, không phải Thiên Vô Cấm thì không qua được?

Ngay lúc Ôn Bình phiền muộn.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu!

Ôn Bình vỗ ót một cái, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "Ta vội vã xông qua làm gì? Không phải là ta định tăng Thanh Liên Kiếm Ý lên đến cảnh giới tiểu thành sao? Bây giờ có nhiều Kiếm Khôi kiếm ý đại thành như vậy cho ta làm bồi luyện, không phải là cơ hội trời cho sao? Hơn nữa ta còn có thể mượn bọn chúng để luyện tập thức thứ hai của Thanh Liên Thất Kiếm! Nếu như kiếm ý tiểu thành, mà ta lại tìm hiểu được thức thứ hai, sau khi đột phá thì thực lực của ta chắc chắn không thể tưởng tượng!"

Dù sao Thanh Liên Kiếm chính là tiên kiếm!

Đến từ thế giới tiên hiệp!

Tuy rằng cái thế giới này không có nhiều linh thể như vậy, nhưng trải qua hệ thống cải tạo, Thanh Liên Kiếm có thể dùng mạch khí thay thế.

Cho nên tu luyện Thanh Liên Kiếm và Thanh Liên Kiếm Ý mới là chuyện quan trọng nhất, ngược lại Thanh Liên Kiếm thì hoàn toàn không cần phải gấp gáp đi lấy như vậy.

Nó ở ngay trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, chẳng lẽ còn có thể mất hay sao?

Nghĩ rõ ràng chuyện này, Ôn Bình lấy phi thuyền ra, ngồi lên phi thuyền xông vào trong sương mù trắng, sau đó nghe được chừng trăm con Kiếm Khôi phát động công kích phi thuyền, vô số thanh liên rơi vào Hạn Long Giáp, cảnh tượng đó khiến cho người ta thấy mà trong lòng run sợ.

Nhưng mà cho dù bọn chúng công kích như thế nào đi nữa thì Hạn Long Giáp cũng không phải là chúng nó có thể đánh vỡ được.

Thừa dịp bọn chúng công kích phi thuyền, Ôn Bình bốn mạch cùng chấn động!

Phanh.

Một chiêu Tiên Nhân chỉ Lộ đánh vào một góc hẻo lánh của phi thuyền, nơi chỉ có mười mấy con Kiếm Khôi!

Phốc!

Trong nháy mắt Tứ Diệp Thanh Liên xuyên thủng một con Kiếm Khôi gần nhất, theo sau đó là kiếm cũng rơi vào cổ nó, kiếm quang màu xanh chỉ thoáng qua một cái, đầu của Kiếm Khôi rơi xuống đất.

Bởi vì thấy không rõ cho nên Ôn Bình cũng không có quan tâm tới con Kiếm Khôi bị mình đánh lén này mà là tỉ mỉ nghe tiếng vang hai bên.

Đột ngột.

Mấy đạo kiếm ý khủng bố đập vào mặt.

Lục Diệp Thanh Liên như ẩn như hiện trong sương mù trắng, vọt thẳng tới trước mặt Ôn Bình, Ôn Bình cả kinh lập tức đánh ra mấy kiếm nữa.

Thế nhưng mỗi một kiếm đều bị Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới đại thành của Kiếm Khôi phá mất, nếu không phải Ôn Bình duy trì cảnh giác thì lúc này hắn đã thua.

“Giết!”

Ôn Bình khẽ quát một tiếng, không ngừng quơ kiếm trong tay, mặc dù ứng phó rất là cố sức nhưng cũng may trong thời gian ngắn cũng không có vấn đề gì.

Cẩn thận cảm nhận Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới đại thành mà Kiếm Khôi phóng ra, bất tri bất giác Ôn Bình đã cảm nhận được trong kiếm ý của Kiếm Khôi ẩn chứa thứ mà mình không có.

Nhưng hắn không nói rõ được đó là cái gì.

Chỉ cảm thấy Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới đại thành so với Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới nhập môn của hắn còn mênh mông hơn rất nhiều, cũng bao gồm nhiều thứ hơn.

Cẩn thận cảm nhận đại khái trăm hơi thở, số Kiếm Khôi còn lại đã bỏ ý định công kích phi thuyền, nhanh chóng bay tới chỗ Ôn Bình.

Lần này, Kiếm Khôi không chỉ sử dụng thức thứ nhất của Thanh Liên Thất Kiếm nữa.

Một lượng lớn Kiếm Khôi đánh ra thức thứ hai!

Vân Nhập Tùng!

Một kiếm hạ xuống, kiếm ý thao thiên, nương theo vô số thanh liên buông xuống trước người Ôn Bình, Ôn Bình cả kinh lập tức xông vào bên trong phi thuyền.

Cũng ngay một khắc này, vô số thanh liên phá vỡ mây mù, kiếm khí mênh mông theo Thanh Liên Kiếm Ý dẹp yên tất cả trước mắt, sau đó xông thẳng lên trời, tan biến trong mây.

Ôn Bình nhìn sương mù dày còn chưa kịp khép lại bên ngoài, mấy trăm con Kiếm Khôi này đánh ra một kiếm thì hủy mất nửa cái sơn cốc!

Đã có thể nhìn thấy mờ mờ phong cảnh bên ngoài cốc.

Nếu như lúc nãy chạy chậm.

Chết là cái chắc!

“Lại đến!”

Tuy lòng còn sợ hãi nhưng mà một giây sau Ôn Bình lại xung phong ra ngoài.

Lần này, Ôn Bình cũng dùng kiếm thứ hai.

Thanh Liên Thất Kiếm!

Vân Nhập Tùng!

Nhưng mà kiếm chiêu của Ôn Bình chỉ có hình, lại vô thần, cho nên một kiếm này cũng không có mạnh hơn kiếm thứ nhất bao nhiêu. Mặc dù kiếm khí như sóng chụp về phía Kiếm Khôi, đánh bay Kiếm Khôi trăm trượng, sau đó cắt Kiếm Khôi thành hai đoạn, nhưng cũng là làm được chuyện mà kiếm thứ nhất có thể làm được thôi.

Vân Nhập Tùng không có kiếm ý tiểu thành, chỉ có thể coi là sâu róm, cũng chỉ đối phó được Kiếm Khôi, sợ là ngay cả Phong Khống cũng không đối phó được.

"Luôn cảm thấy kém chút gì đó!"

Lẩm bẩm một tiếng, Ôn Bình lại lui về phi thuyền.

Vừa mới lui về, vô số Thanh Liên Kiếm Ý và kiếm khí lại dẹp tan chỗ Ôn Bình đứng lúc nãy, san một bên khác của sơn cốc thành bình địa.

Giống y như vừa rồi, Ôn Bình lại giết ra ngoài.

Lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại như thế.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Liên tục bảy ngày, Ôn Bình vẫn luôn tái diễn chuyện như vậy, làm quen với Thanh Liên Kiếm Ý của Kiếm Khôi đồng thời cũng học theo, hoàn thiện thức thứ hai của Thanh Liên Kiếm của mình.

Chỗ sâu trong thanh trì, Thanh Liên Kiếm tỉnh dậy sau cơn ngủ mê, đột nhiên nhớ tới còn có người ở trong Thanh Long Động, đang xông qua Kiếm Khôi Lâm.

Thanh Liên Kiếm vốn định nhìn xem Ôn Bình đã chết hay chưa, liếc mắt thấy được phi thuyền thì trong ánh mắt có ngạc nhiên nghi ngờ.

Phi thuyền đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho nội tình!

Ở tu chân giới, có thể có được phi thuyền thì chắc chắn là thế lực lớn.

Trước mắt, cái phi thuyền này, giáp của nó lại là long lân của Thượng Cổ Hạn Long trong truyền thuyết, chứng minh thế lực sau lưng hắn tuyệt không đơn giản.

Tuyệt đối là Thánh Địa!

Ngoại trừ Thánh Địa, thế lực nào có thủ bút lớn như vậy?

“Thánh Địa!”

【VIP】 Kiếm ý tiểu thành, bước vào Thiên Vô Cấm (2)

Trong mắt Thanh Liên Kiếm bắn ra lửa giận, từng cảnh tượng trước kia lại lóe lên trước mắt, chủ nhân của nó, Thanh Liên Kiếm Tiên chết dưới sự vây công của tam đại Thánh Địa.

Lại nhìn Ôn Bình, trong mắt Thanh Liên Kiếm xuất hiện vẻ tức giận, sau đó thấy Ôn Bình lợi dụng phi thuyền không ngừng trêu đùa Kiếm Khôi của nó thì càng tức giận hơn.

"Chủ nhân lại truyền Thanh Liên Kiếm cho người trong Thánh Địa!"

Tại sao chứ?

Thanh Liên Kiếm bối rối.

Chủ nhân không hận người trong Thánh Địa sao?

"Không được, nếu là người trong Thánh Địa thì dựa vào hai cửa ải ta thiết trí trước đó chắc chắn không ngăn được hắn, nhất định phải thêm một cửa nữa, không thể để cho hắn còn sống rời đi!"

Sau một khắc, Thanh Liên Kiếm tâm niệm lại động.

Hắn muốn sử dụng bản nguyên Kiếm Linh, thứ liên quan đến sinh tử của mình để lập thêm ải.

Nhưng mà ngay lúc này, khí tức khủng bố trên đỉnh đầu như là thái sơn áp đỉnh ép xuống, khí tức kinh khủng đó khiến cho Thanh Liên Kiếm bị ép quỳ xuống đất. Luồng khí tức này mạnh mẽ hơn chủ nhân của nó nhiều!

Chỉ sợ người của tam đại Thánh Địa vây công chủ nhân lúc trước cộng lại cũng không chống lại được khí tức này!

Chẳng lẽ là Chân Tiên giáng lâm?

Cảm nhận được khí tức trên đỉnh đầu tràn ngập không vui và sát ý, Thanh Liên Kiếm bối rối.

Nó làm cái gì?

Lại chọc tới tồn tại như thế này!

Không phải là chỉ định bố trí thêm… cửa ải?

Thanh Liên Kiếm hoàn toàn tỉnh ngộ, khi nó không sử dụng bản nguyên Kiếm Linh của mình thiết trí cửa ải thì tồn tại này không có chú ý tới nó.

Khi nó định vận dụng bản nguyên thiết trí cửa ải thì mới xuất hiện.

Chẳng lẽ thiếu niên này cũng không phải là người trong Thánh Địa!

Mà là dòng dõi của Chân Tiên!

Vừa nghĩ tới đó, trong nháy mắt, Thanh Liên Kiếm đã hiểu ra tất cả.

Đã hiểu tại sao chủ nhân lại muốn truyền Thanh Liên Thất Kiếm cho hắn!

Cũng đã hiểu tại sao hắn có được phi thuyền có giáp làm từ long lân của Thượng Cổ Hạn Long!

“Tiên nhân bớt giận!”

Thanh Liên Kiếm lập tức dẹp ý nghĩ thiết trí thêm cửa ải, cũng ngay một khắc này, khí tức kinh khủng trên đỉnh đầu tan biến vô tung vô ảnh.

Thanh Liên Kiếm vội vàng đứng lên, như trút được gánh nặng.

Lại nhìn Ôn Bình, ánh mắt đã hoàn toàn khác.

Dòng dõi của Chân Tiên, sao hắn dám tiếp tục làm khó dễ nữa?

Trong lúc suy tư, định thu cửa ải lại.

Đột ngột.

Khí tức kinh khủng lại xuất hiện trên đỉnh đầu, ép tới nó lại quỳ xuống đất lần nữa.

Thanh Liên Kiếm càng bối rối.

Rút lui cửa ải cũng không được?

“Tiên nhân bớt giận, ta không hề làm gì!”

Thanh Liên Kiếm vội xin tha, quả nhiên, khi nó quyết định không thu lại cửa ải mình thiết trí thì khí tức trên đỉnh đầu lại biến mất vô tung vô ảnh.

Quá khó hầu hạ!

Thanh Liên Kiếm choáng váng.

Lập tức chọn ngủ say tiếp!

Ta không hề làm gì, như vậy được rồi chứ?

Ngay lúc Thanh Liên Kiếm chuẩn bị ngủ say, nó thấy được Ôn Bình đột nhiên từ trong phi thuyền lao ra, sử dụng thức thứ hai của Thanh Liên Thất Kiếm.

Một kiếm chém giết trên trăm Kiếm Khôi!

Lại san bằng sơn cốc, đánh tan biển mây!

“Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới tiểu thành!”

Thanh Liên Kiếm kinh ngạc nhìn Ôn Bình, trong lòng không biết nên nói cái gì.

Dòng dõi của Chân Tiên, quả nhiên bất phàm.

Cốt linh chỉ mới hai mươi, Thanh Liên Kiếm Ý đã tiểu thành, nhìn khắp toàn bộ Tu Chân Giới, tuyên cổ đệ nhất nhân!

Thanh Liên Kiếm Ý thâm nói, chắc chắn hắn sẽ đi được xa hơn chủ nhân!

Cửa thứ hai, cho dù là không có phi thuyền đó thì cũng không ngăn được hắn.

“Ừm?”

“Sao lại lui lại?”

Nhưng mà Thanh Liên Kiếm thấy Ôn Bình đột nhiên lui ra ngoài.

Cùng lúc đó, Ôn Bình lui ra khỏi Kiếm Khôi Lâm, sau đó khoanh chân ngồi xuống bên ngoài Kiếm Khôi Lâm, mặc cho Địa Đạo Thanh Liên Thể của mình điên cuồng thôn phệ mộc khí xung quanh.

Một ngày.

Hai ngày.

Đến ngày thứ ba, Ôn Bình chợt mở mắt ra, sau đó nương theo một tiếng kêu vui sướng, một đóa Địa Đạo Thanh Liên đột nhiên nở rộ dưới chân Ôn Bình!

Địa Đạo Thanh Liên Thể, chính thức tiểu thành!

Thấy cảnh này, Thanh Liên Kiếm trừng to hai mắt, sau đó dùng giọng điệu vừa kinh ngạc vừa không dám tin nói: "Tiên Thiên Thanh Liên Kiếm Thể!"

Thể chất Đại Đạo!

Nó có thể tưởng tượng biểu cảm của chủ nhân lúc đó.

Thanh Liên Kiếm Ý, đó là vì hắn mà tồn tại.

Cho nên không đến hai mươi đã tiểu thành thì có gì hiếm lạ?

Giờ khắc này, ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng Thanh Liên Kiếm lại được nhóm lên, nó bắt đầu chờ mong hình ảnh mình xuất hiện trong tay Ôn Bình.

Giờ phút này, Ôn Bình cũng lấy Phá Kính Đan ra.

Một viên Phá Kính Đan vào bụng, Ôn Bình bắt đầu trùng kích Thiên Vô Cấm.

Bởi vì không có Địa Đạo Thanh Liên Thể cướp đoạt, cho nên tất cả năng lượng của Phá Kính Đan đều trùng kích vào mạch môn Luyện Dị.

Một lần!

Hai lần!

Ba lần!

…

Trải qua vô số lần trùng kích, mạch môn thứ năm mở ra.

Phanh.

Trong nháy mắt khi mạch môn trong suốt mở ra, Ôn Bình nhảy lên một cái, xông thẳng lên trời, tùy ý oanh ra một quyền trên không trung.

Một quyền đánh vỡ biển mây trăm dặm!

Cảm nhận được lực lượng mênh mông này, Ôn Bình vội vàng mở bảng tin tức của mình ra.

"Ôn Bình."

"Giới tính: Nam."

"Cảnh giới: Thiên Vô Cấm."

"Thể chất: Địa Đạo Thanh Liên Thể (tiểu thành)."

"Thần binh: Đũa phép Harry Potter, Lang Nguyệt Kiếm."

"Công pháp tu luyện: Trường Mạch Công (Thiên cấp)."

"Năng lực đặc thù: Kim Bặc Nhãn, Thanh Liên Kiếm Ý (tiểu thành)."

"Mạch thuật tu luyện: Giao Long Nộ - Hoàng cấp hạ phẩm (viên mãn), Hỏa Long Thuật - Huyền cấp thượng phẩm (Tạo Cực), Ngự Kiếm Thuật (Tạo Cực), Phong Chi Cấm Cố (đại thành), Trừ Nhĩ Vũ Khí (độ thuần thục mãn cấp), Thanh Liên Thất Kiếm (đã nắm giữ hai thức đầu)."

"Ma pháp nắm giữ: Tận Thế Phong Bạo, Băng Phong Thiên Địa, Trí Tuệ Chi Thư, toàn bộ đều là tứ giai."

"Đẳng cấp danh vọng: Cấp năm (cách cấp tiếp theo còn cần một trăm vạn danh vọng)."

"Ta cũng vào Thiên Vô Cấm, chỉ đáng tiếc là không có giống như Đao Ma, tinh thần lực cũng đột phá. Nhưng mà tinh thần lực của ta muốn vào giai đoạn thứ ba chắc cũng nhanh."

【VIP】 Kiếm ý tiểu thành, bước vào Thiên Vô Cấm (3)

Sau khi danh vọng lên tới cấp năm, mặc dù kết quả có chút chênh lệch với suy đoán của hệ thống nhưng mà chênh lệch như vậy Ôn Bình vẫn rất thích.

Kinh hỉ qua đi, Ôn Bình nhìn xuống Kiếm Khôi Lâm.

Hắn không định tiếp tục xông qua Kiếm Khôi Lâm nữa.

Bây giờ nếu hắn muốn xông qua Kiếm Khôi Lâm thì cũng dễ dàng.

Nhưng mà chỉ cần hắn xông qua được thì cũng có nghĩa là Kiếm Khôi Lâm không còn.

Giữ Kiếm Khôi Lâm lại, lần sau hắn tới thì vẫn có thể lĩnh hội Thanh Liên Kiếm Ý đại thành.

Lúc này, Ôn Bình cất phi thuyền, đi ra ngoài Thanh Long Động.

Hắn vừa đi, Thanh Liên Kiếm gấp.

Chớ đi!

Chớ đi!

Cửa thứ ba không khó đâu.

Xông qua thì ta sẽ đi theo ngươi!

Nhưng mà cho dù Thanh Liên Kiếm gấp cỡ nào thì Ôn Bình cũng đã đi ra khỏi Thanh Long Động.

…

Ngoài Thanh Long Động.

Giờ phút này, ngoài Thanh Long Động hội tụ trăm vạn yêu chúng, chỉ là Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm thì có hơn trăm, lại thêm Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Thượng Cổ Viên Ma, cỗ

lực lượng khổng lồ này có thể nói là không kém trong cấm khu cuối cùng.

"Ra đến rồi!"

Đột nhiên một tiếng thét kinh hãi cảnh tỉnh trăm vạn yêu chúng này.

Thượng Cổ Viên Ma cũng đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía ngoài Thanh Long Động.

Sau khi nhìn thấy Ôn Bình, lúc này nổi giận gầm lên một tiếng: "Chúng yêu nghe lệnh, giết hắn!"

Ôn Bình nhìn bầy yêu vô tận chém giết tới, tầm mắt khóa chặt trên thân đám Yêu tộc nửa bước Thiên Vô Cấm.

Sau đó xem xét tin tức của bọn chúng.

Cuối cùng khóa chặt năm yêu.

Con thứ nhất, Cửu Anh.

Xem như Long tộc.

Có thể khống chế Tiên Thiên Chi Thủy, Tiên Thiên Chi Hỏa, không kém hơn Hình Phạt Chi Hỏa của Ôn Bình bao nhiêu.

Tu vi năm trăm chín mươi chín năm, đến gần vô hạn cảnh giới Yêu Tổ!

Con thứ hai, Thiên Cẩu.

Tu vi cũng là năm trăm chín mươi chín năm, cảnh giới cực hạn.

Thần thông có thể thôn sơn hà, thậm chí nhật nguyệt!

Đương nhiên, thôn nhật nguyệt cũng không phải là cảnh giới hiện tại của nó.

Nói tóm lại, thần thông như vậy, thật ra thì còn mạnh mẽ hơn Thao Thiết!

Con thứ ba, Bạch Hổ.

Thần thông của nó cũng không tệ.

Con thứ tư là một con Thanh Ngưu.

Năm trăm chín mươi tám năm tu vi, huyết mạch trong cơ thể không hề tầm thường một chút nào, tương đương với Thượng Cổ Viên Ma.

Thần thông càng không hợp thói thường, lại dựa vào sóng âm.

Sóng âm phát ra bỏ qua phòng ngự, trực tiếp chấn ngũ tạng lục phủ.

Cuối cùng thì là một con Ứng Long.

Năm trăm chín mươi chín năm tu vi, thần thông hơi kém hơn bốn con yêu trước một chút, nhưng mà cũng không kém, bởi vì chỉ cần lựa chọn đối tượng cộng sinh tốt thì cũng đủ mạnh.

Loại thần thông này, nếu có thể ấp ra, phù hợp cho Trần Hiết dùng.

Trần Hiết là lâu chủ Tẫn Tri Lâu, cảnh giới không cao là sự thật, cho dù có được vật cưỡi nửa bước Thiên Vô Cấm thì cũng không thay đổi được sự thật cảnh giới không cao.

Nhưng nếu có thần thông cộng sinh của Ứng Long.

Cả hai cùng chung lực lượng.

Trần Hiết có thể phát huy ra thực lực của Ứng Long.

Nếu như Ứng Long bước vào Thiên Vô Cấm, Trần Hiết cũng gián tiếp bước vào Thiên Vô Cấm.

Chọn được năm yêu, sau đó Ôn Bình lập tức ra tay, hóa thành kinh hồng, giết tới năm yêu.

Kiếm thứ nhất, giết Cửu Anh!

Kiếm thứ hai, giết Thiên Cẩu.

Kiếm thứ ba, chém Thanh Ngưu.

Kiếm thứ tư, kiếm thứ năm thì giết Ứng Long và Bạch Hổ.

Liên tục năm kiếm, Ôn Bình lại chém ra một kiếm.

Thanh Liên Thất Kiếm thức thứ hai, Vân Nhập Tùng!

Một kiếm ra.

Dẹp yên toàn bộ trước mắt.

Chém tới trăm vạn bầy yêu, trong nháy mắt đã biến mất gần hai ba mươi vạn.

Cảnh tượng này đập vào mắt Thượng Cổ Viên Ma, vẻ mặt đắc ý dữ tợn đột nhiên cứng lại, mặc dù nó không hiểu năm cái mạch môn đại biểu cái gì nhưng mà một kiếm này khiến cho nó lạnh lẽo.

Nó cảm nhận được Thanh Liên Kiếm Ý mênh mông.

Cũng cảm nhận được thực lực của đối phương áp đảo mình.

Cả hai hợp lại làm một, trong lòng Thượng Cổ Viên Ma sinh ý rút lui!

Là dòng độc đinh của Thượng Cổ Viên Ma, hắn cảm thấy mình sống mới có ý nghĩa.

"Giết!"

Sau một khắc, Thượng Cổ Viên Ma hét lớn một tiếng, yêu chúng lập tức phô thiên cái địa nhào về phía Ôn Bình, không vì một kiếm vừa rồi mà lùi bước không lên.

Nhưng mà sau một tiếng rống to này, Thượng Cổ Viên Ma lại nhảy lên một cái, xông vào trong mây xanh, hóa thành kinh hồng tan biến ngay tại chỗ.

"Mới như vậy đã chạy, ngay cả so chiêu cũng không so?" Ôn Bình vốn còn nghĩ có thể thực lực của mình bây giờ còn chưa đủ giết Thượng Cổ Viên Ma, cho nên mới chọn giết năm con yêu. Nhưng ai mà ngờ được Thượng Cổ Viên Ma thấy một kiếm mới nãy của hắn thì chạy.

Khá lắm!

Vậy thì sao có thể để cho ngươi chạy được?

Lúc này, Ôn Bình lấy phi thuyền ra, mở không gian nhảy vọt ra.

Trên bầu trời, Thượng Cổ Viên Ma đang muốn quay đầu lại xem Ôn Bình có đuổi theo hay không, kết quả vừa quay đầu lại thì đụng vào Hạn Long Giáp của phi thuyền.

Oanh.

Thượng Cổ Viên Ma giật mình, vừa quay đầu lại thì thấy Ôn Bình giơ kiếm giết tới chỗ mình.

Ngũ Diệp Thanh Liên dẫn đường, sau đó kiếm khí giết tới.

Tiên Nhân Chỉ Lộ!

Thượng Cổ Viên Ma vội vàng đấm ra một quyền, nắm đấm to lớn giống như như núi cao ép tới Ôn Bình, nhưng mà khi tiếp xúc đến Thanh Liên Kiếm Ý thì bị nó xuyên thủng trong nháy mắt.

Sau đó kiếm quang lóe lên, cánh tay phải của Thượng Cổ Viên Ma chợt phun máu tươi, như là mưa to vẩy xuống mặt đất, kèm theo huyết vũ là tiếng rống thống khổ giận dữ của Thượng Cổ Viên Ma, một cánh tay khổng lồ tựa như núi cao rơi xuống mặt đất.

Một kiếm!

Chỉ một kiếm!

Thượng Cổ Viên Ma ngay cả một kiếm cũng đỡ không nổi!

Giờ phút này, Ôn Bình mới hiểu được thực lực của mình.

Thượng Cổ Viên Ma bị một kiếm chém đứt cánh tay phải, ngã xuống đất, trong hai con ngươi trừ thống khổ ra thì còn có sợ hãi nồng đậm.

Giờ khắc này, nó giống như về tới vài ngàn năm trước.

Về tới đêm mà Thanh Liên Kiếm Tiên Lý Bạch vô tình đồ sát Thượng Cổ Viên Ma nhất tộc!

Đêm hôm ấy, nó trốn ở trong thi thể tộc nhân, nhắm hai mắt, run rẩy rẩy, bên tai tràn đầy tiếng tộc nhân ngã xuống đất và tiếng kêu rên.

“Ta nguyện nhận ngươi làm chủ!”

“Ta nguyện nhận ngươi làm chủ!”

Thượng Cổ Viên Ma hoảng sợ vội vàng điên cuồng quát lên, nhưng mà kiếm của Ôn Bình không có vì Thượng Cổ Viên Ma cầu xin tha thứ mà dừng lại.

【VIP】 Hãn Uy, Độc Đoạn Phong vào tông

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Hãn Uy, Độc Đoạn Phong vào tông (2)

Theo sau đó, Vân Liêu lại nói tiếp, lần này là nói cho mấy người Hãn Uy: "Sư Đạo Mê Cục đã mở ra, các ngươi vượt qua thì sau này sẽ là người của Bất Hủ Tông, không vượt qua nổi thì ta sẽ đưa các ngươi về."

Nói xong, Vân Liêu nhìn mọi người, sau đó ra hiệu cho bọn họ đi vào.

Đám người Hãn Uy nhìn nhau, sau đó cùng nhau xông vào trong Sư Đạo Mê Cục.

Đương nhiên là bọn họ không muốn bị đưa về.

Mất mặt không nói.

Bọn họ cũng rất muốn đi được xa hơn trên con đường tu luyện, mà Bất Hủ Tông chính là cơ hội để cho bọn họ có thể đi xa hơn.

Thật ra thì.

Vân Liêu cảm thấy không có ai sẽ không vượt qua nổi.

Bởi vì tư chất và quyết tâm của bọn họ đều đứng đầu nhất Hồng Vực, nếu như bọn họ đều không qua được thì những người khác dựa vào cái gì mà xông qua được Sư Đạo Mê Cục?

Biến cố duy nhất chỉ là tâm.

Nếu có người có dị tâm với Bất Hủ Tông thì chắc chắn sẽ không vượt qua được Sư Đạo Mê Cục.

Còn tại sao lại nói sẽ đưa mấy người không vượt qua được về, đơn giản là để cho bọn họ biết Bất Hủ Tông cũng không để ý đến thiên phú của bọn họ mà thôi.

Chỉ khi để cho bọn họ nhìn rõ bản thân mình, thì tương lai bọn họ mới đi xa hơn được.

Bởi vì trước đó, ở trong tông môn, gia tộc của mình thì bọn họ đều là chúng tinh phủng nguyệt, ở lâu trong hoàn cảnh này, khó tránh được sẽ tâm cao khí ngạo.

Cùng lúc đó, trước Thiên Tằng Giai.

Hai người Tần Sơn và Vu Mạch đang đứng ở hai bên Thiên Tằng Giai, chờ người đầu tiên bước lên Thiên Tằng Giai.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, một cái chân đột nhiên bước vào Thiên Tằng Giai, sau đó là toàn bộ thân thể.

Người đầu tiên là Vô Nhãn!

Chính là yêu nghiệt bại bởi Vân Liêu trong đấu bán kết.

Chuyện này chứng minh quyết tâm vào Bất Hủ Tông của Vô Nhãn là số một!

Tần Sơn và Vu Mạch liếc nhau, ngầm hiểu lẫn nhau cười cười.

Không cần đoán cũng biết.

Chắc chắn là do Vô Nhãn này thua bởi Vân trưởng lão, sau đó cực kỳ không cam lòng.

Nếu không thì sao lại kiên quyết muốn vào Bất Hủ Tông tu luyện ma pháp như thế?

“Hoan nghênh gia nhập Bất Hủ Tông! Bên phải giao bạch tinh, bên trái lĩnh Bất Hủ Thanh Phong Bào, xong việc thì đi lên đỉnh bậc thang, sẽ có người dẫn ngươi đi khu ký túc xá ở lại, nếu có chỗ nào không hiểu thì hỏi các sư huynh sư tỷ đồng môn của ngươi.” Tần Sơn lấy một bộ Bất Hủ Thanh Phong Bào trong tàng giới ra, sau khi Vô Nhãn bối rối giao phí vào tông xong thì đưa cho hắn.

Quá trình này, nước chảy mây trôi!

Vô Nhãn bối rối.

Đây là tình huống như thế nào?

Sao có cảm giác như là bị mắc lừa?

Bây giờ còn chưa học được gì thì đã tốn bạch tinh rồi?

“Nhìn cái gì, đi lên đi?” Tần Sơn thấy Vô Nhãn sững sờ tại chỗ, ôm Bất Hủ Thanh Phong Bào không biết làm sao thì vội vàng thúc giục.

Vô Nhãn gật đầu, sau đó vội vàng đi lên trên Thiên Tằng Giai.

Càng lên cao, trong lòng càng tò mò, khi đi đến đỉnh Thiên Tằng Giai, thấy Bất Hủ Điện thì Vô Nhãn lảo đảo một cái, suýt chút trượt chân khỏi bậc thang.

Khí thế đại điện này tỏa ra còn hung mãnh hơn cả Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Đây là đại điện sao?

Xác định không phải do Yêu Tổ biến thành?

Hơn nữa đỉnh đại điện lại có một con mắt, Vô Nhãn chỉ nhìn thoáng qua thì hai chân mềm nhũn.

“Đừng nhìn thẳng vào con mắt nó, đừng nói là ngươi, hôm qua trưởng lão Thiên Vô Cấm của tông ta về tông cũng không dám nhìn nó hơn năm cái hô hấp.” Đột nhiên có tiếng nói vang lên bên cạnh.

Chính là Hoài Diệp.

Vô Nhãn nghe xong thì lập tức kinh hoảng thu ánh mắt lại, sau đó đàng hoàng đi theo sau lưng Hoài Diệp, đi vào sâu trong Bất Hủ Tông.

Bất Hủ Tông thần bí trước đó cũng lộ ra ở trước mắt.

Trên đường đi tới, hoa cỏ cây cối, toàn bộ đều rất bất phàm!

Vô Nhãn mới hiểu được khó trách Bất Hủ Tông, Vân Liêu của Bất Hủ Tông mạnh mẽ như thế.

Ở trong một tông môn bất phàm như thế, nếu mà bình thường thì mới là chuyện lạ.

Ngay lúc Vô Nhãn đi tới khu ký túc xá, trên Thiên Tằng Giai cũng nghênh đón những người khác.

Hãn Uy, Độc Đoạn Phong gần như đồng thời bước vào Thiên Tằng Giai.

“Lão tử đặt chân lên trước ngươi!”

Độc Đoạn Phong bước ra một bước, sau đó mừng rỡ.

Hãn Uy lập tức không nói gì, liếc nhìn Độc Đoạn Phong một cái, im lặng nói: “Ngươi có bị bệnh hay không, bây giờ chúng ta cùng một tông môn, ngươi cứ tranh với ta như vậy là có ý gì?”

Dứt lời, Hãn Uy hành lễ với hai người Tần Sơn.

Hắn từng gặp hai người Tần Sơn, biết đối phương là trưởng lão Bất Hủ Tông.

Tần Sơn cũng vô cùng quen thuộc, lại lặp lại lời vừa nói: “Hoan nghênh gia nhập Bất Hủ Tông! Cái gì cũng không cần hỏi, bên phải giao bạch tinh, bên trái lĩnh Bất Hủ Thanh Phong Bào, xong việc thì đi lên đỉnh bậc thang, sẽ có người dẫn các ngươi đi khu ký túc xá ở lại, đến lúc đó nếu có chỗ nào không hiểu thì hỏi các sư huynh sư tỷ đồng môn của các ngươi.”

Nói xong, Tần Sơn và Vu Mạch thúc giục hai người giao bạch tinh rời đi, không cho hai người có cơ hội hỏi dài dòng.

Theo thời gian trôi qua, những người khác cũng lục tục ngo ngoe đi ra khỏi Sư Đạo Mê Cục, dưới quá trình thục giục của Tần Sơn và Vu Mạch, lần lượt lên Vân Lam Sơn.

Hai mươi người, đều không ngoại lệ, tất cả đều thông qua!

Sau khi biết được tin tức này, ngoài Sư Đạo Mê Cục, Vân Liêu hài lòng cười một tiếng, sau đó nói với đám người bên ngoài Sư Đạo Mê Cục: “Các vị tản đi, giống như các ngươi suy đoán, sau này hai mươi người này đều là đệ tử Bất Hủ Tông.”

Nói xong, bạch quang bỗng nhiên hạ xuống.

Chớp mắt Vân Liêu đã về tông.

Vân Liêu đi, nhưng người vây quanh ở bên ngoài Sư Đạo Mê Cục lại không có tản đi, từng người cực kỳ hưng phấn trò chuyện với nhau.

Sau đó từng người lại chạy về, báo tin tức này cho gia đình, bằng hữu, và mỗi người mà mình gặp được.

Nhưng mà mấy chuyện này không cần nói.

【VIP】 Hãn Uy, Độc Đoạn Phong vào tông (3)

Khi đám người Hãn Uy hội tụ ở khu ký túc xá, đám người do Hoài Diệp dẫn đến đã được sắp xếp chỗ ở xong, khi biết ở trong khu ký túc xá, đi ngủ cũng có thể tu luyện Ngự Kiếm Thuật khốc huyễn của Bất Hủ Tông thì cả đám đều cười đến không ngậm miệng được.

Ngay lúc bọn họ vui vẻ thì đám người Diệp Vũ Mai cũng nghe phong thanh mà đến.

Đầu tiên là chúc mừng đám người Hãn Uy gia nhập Bất Hủ Tông.

Thứ hai là tới kết giao bằng hữu.

Bởi vì sau này đều là sư huynh đệ đồng môn.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là bọn họ muốn nghe mấy người Hãn Uy gọi mình một tiếng sư huynh, sư tỷ.

Dù sao trước đó mấy người Hãn Uy đều là thiên kiêu yêu nghiệt đại danh đỉnh đỉnh Hồng Vực, bọn họ chỉ là một kẻ vô danh trong Hồng Vực.

Bây giờ có cơ hội để cho thiên kiêu yêu nghiệt đại danh đỉnh đỉnh này cung kính gọi bọn họ sư huynh sư tỷ, sao bọn họ có thể bỏ qua được?

Mấy người Hãn Uy tuy bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể kêu sư huynh sư tỷ.

“Sư tỷ!”

“Sư huynh!”

“Sư tỷ!”

“Sư huynh!”

Từng tiếng kêu vang lên trong khu ký túc xá.

Nhưng mà Độc Đoạn Phong không quan tâm, mỗi lần kêu sư huynh sư tỷ xong thì còn tăng thêm một câu, cố gắng giữ lại một chút quật cường và "tôn nghiêm" cuối cùng của hắn.

"Sư huynh, ngày mai có thể luận bàn với ta một chút không? Chỉ điểm sư đệ một chút!"

"Sư tỷ, ngày mai có thể luận bàn với ta một chút không? Chỉ điểm sư đệ một chút!"

Nhưng mà, tất cả mọi người trăm miệng một lời trả lời "Được!", đồng thời tất cả mọi người lộ ra ánh mắt mong chờ, tình huống khiến Độc Đoạn Phong có chút không biết làm sao.

Không biết làm sao, đồng thời còn có chút không hiểu.

Sau đó mấy người Diệp Vũ Mai vừa mở mạch môn, lộ ra khí tức của mình.

Đều là Trấn Nhạc Trung Cảnh!

Thậm chí còn có không ít thượng cảnh!

"Này, này, chuyện này…"

"Không phải mấy ngày trước các ngươi đều là Trấn Nhạc Hạ Cảnh sao? Chỉ có vài người là Trấn Nhạc Trung Cảnh, sao bây giờ tất cả đều Trấn Nhạc Trung Cảnh."

Đám người Hãn Uy, Độc Đoạn Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, cực kỳ kinh ngạc.

Mấy người Diệp Vũ Mai nhất thời cười lên ha hả.

"Sư đệ, kẻ sĩ ba ngày không gặp thì phải lau mắt mà nhìn, ngươi xem thường sư tỷ ta."

"Đột phá cảnh giới mà, không phải đơn giản như uống nước sao?"

Mọi người một lời ta một câu, khiến cho đám người Hãn Uy nghe được có chút hoài nghi nhân sinh.

Khó trách cả đám đều đồng ý luận bàn với Độc Đoạn Phong.

Hóa ra là vừa mới đột phá cảnh giới, muốn dùng Độc Đoạn Phong luyện tập.

Khá lắm!

Trước đó mấy người Diệp Vũ Mai dựa vào khoảng cách cảnh giới mạch thuật mạnh mẽ, đã có thể cân sức ngang tài với Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Bây giờ bọn họ đột phá cảnh giới.

Cả đám càng mạnh mẽ hơn!

Như vậy thì còn đánh kiểu gì nữa?

Độc Đoạn Phong lập tức khóc không ra nước mắt, vội vàng sửa lời nói: "Các vị sư huynh, sư tỷ, ta suýt nữa quên mất, ngày mai vẫn phải tu luyện, chuẩn bị chiến đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng một tháng sau. Chắc hẳn các vị sư huynh sư tỷ cũng không dư dả thời gian, ta cũng không muốn lãng phí thời gian của các vị sư huynh sư tỷ."

Diệp Vũ Mai nhíu lông mày lại, không vui.

"Muốn chơi xấu? Người tới, khiêng đi cho ta, nếu ngày mai không có thời gian, thì hôm nay… không, luận bàn ngay bây giờ!"

Mọi người nhất thời cùng nhau tiến lên, bắt lại Độc Đoạn Phong đang muốn chạy, kéo hắn rời khỏi khu ký túc xá như kéo một con vịt.

Tiếng cầu xin tha thứ của Độc Đoạn Phong lập tức vang vọng toàn bộ Bất Hủ Tông.

"Các sư huynh sư tỷ, không muốn!"

"Các ngươi thay phiên đến, sẽ mệt chết người đó!"

Đám người Hãn Uy vội vàng đuổi theo, đi vào sau khe núi trong Vân Lam Sơn, đứng ngoài quan sát trận chiến đầu tiên khi Độc Đoạn Phong vào tông. Ngay từ đầu Độc Đoạn Phong vẫn thực lực ngang bằng với mấy người Diệp Vũ Mai, nhưng mà tám mươi người xa luân chiến, không bao lâu thì đã khiến cho Độc Đoạn Phong mệt mỏi gục xuống.

Đến sau này, Độc Đoạn Phong trở thành bị động bị đánh. Đám người Hãn Uy càng xem càng cảm thấy chán, cứ như vậy, ba bốn canh giờ trôi qua.

Đêm xuống, mấy người Hãn Uy mới rời đi.

Bởi vì Hoài Diệp hô ăn cơm.

Diệp Vũ Mai vội vã không nhịn nổi muốn đi ăn cơm, không muốn ngược Độc Đoạn Phong nữa, mấy người Hãn Uy cũng chỉ có thể tiếc nuối rời đi.

Ngay từ đầu mấy người Hãn Uy đi không chút hoang mang, không cảm thấy ăn cơm là chuyện khẩn cấp gì, nhưng mà mấy người Diệp Vũ Mai lại thúc giục.

Giống như ăn cơm là chuyện lớn gì vậy.

Chuyện này khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Diệp Vũ Mai thúc giục: "Nhanh lên nhanh lên, đi nhanh một chút, nghe nói đêm nay đại sư huynh và Đao Ma trưởng lão đều trở về, ngay cả tông chủ cũng sẽ đích thân tới, cho nên đêm nay Hoài Diệp sư tỷ làm rất nhiều đồ ăn ngon, cực kỳ thịnh soạn."

"Đại sư huynh?"

Mấy người Hãn Uy nghe được ba chữ này thì cảm thấy hứng thú.

Đại sư huynh!

Người đầu tiên vào Bất Hủ Tông.

Hoặc có thể nói là đệ tử mạnh mẽ nhất Bất Hủ Tông.

Hãn Uy cũng vội vàng bước nhanh hơn: "Không biết đại sư huynh của chúng ta là nhân vật như thế nào."

Khi tới gần phòng bếp, bỗng có một tiếng thét vang lên.

"Ngươi chịu về rồi sao!"

"Đau, đau, đau! Bà cô của ta ơi, ngươi không thể nhẹ một chút sao? Hơn nữa ngươi luôn bóp thịt của ta, có thể đổi một chiêu khác hay không."

Dương Nhạc Nhạc vừa về đến thì lập tức bị Triệu Tình bắt được, sau đó bóp lấy thịt ở phần eo kéo đi tới khu rừng bên cạnh phòng bếp.

Diệp Vũ Mai nhún vai cười một tiếng, không cảm thấy kinh ngạc, nói: “Xem, đó chính là đại sư huynh của Bất Hủ Tông, Dương Nhạc Nhạc. Các ngươi gọi Nhạc Nhạc sư huynh là được.”

“Cái này… có hơi khác với phong thái đại sư huynh mà chúng ta nghĩ.” Hãn Uy nhướng mày, hắn vốn cho rằng đại sư huynh hẳn là người có phong thái trác tuyệt.

Nhưng mà sao lại là dáng vẻ thiếu niên.

Trên mặt viết rõ hai chữ non nớt.

Hơn nữa còn là một vị thê quản nghiêm?

Diệp Vũ Mai thấy nghi vấn trên mặt đám người Hãn Uy thì tức giận nói: “Các ngươi cẩn thận sau khi Nhạc Nhạc sư huynh biết, điện giật chết các ngươi!”

Hãn Uy cười hắc hắc, vội vàng thu ánh mắt nghi ngờ lại.

【VIP】 Ai cũng có thể lấn, Dương Nhạc Nhạc?

Dù sao cũng là đại sư huynh.

Cho dù tuổi còn nhỏ một chút thì cũng là đại sư huynh.

Nhưng mà tất cả mọi người đều không quan tâm đến lời Diệp Vũ Mai nói, cho đó chỉ là lí do Diệp Vũ Mai dùng đểrăn dạy thôi.

Sau đó, đám người Hãn Uy đi vào phòng bếp, dưới sự giới thiệu của Vân Liêu, dần dần quen thuộc với toàn bộ người trong Bất Hủ Tông, cũng hiểu rõ tại sao mấy người Diệp Vũ Mai nghe nói ăn cơm thì khẩn cấp như vậy, bởi vì thức ăn này ăn rất là ngon.

Một bữa cơm xuống, khiến cho người ta cảm thấy những thức ăn trước đó là đồ ăn cho heo.

Qua ba lần rượu, món ăn qua ngũ vị, mọi người cũng dần dần tán đi, nên tu hành thì đi tu hành, muốn xem phim thì đi xem phim.

Mấy người Hãn Uy không có hứng thú gì với phim, một lòng muốn đi Pháp Sư Tháp.

Bọn họ muốn kiến thức một chút, rốt cuộc thì ma pháp thần bí này là thứ gì.

Cùng lúc đó, Vân Liêu, Dương Nhạc Nhạc và Long Nguyệt gặp nhau sau khi ăn cơm xong.

Bởi vì ba người tu luyện đều là tinh thần lực, cho nên tăng lên cũng là tăng tinh thần lực lên.

Vân Liêu dò hỏi: “Nhạc Nhạc, tinh thần lực của ngươi?”

“Đột phá cảnh giới.”

Dương Nhạc Nhạc đáp.

Vân Liêu nghe Dương Nhạc Nhạc trả lời thì vẻ mặt như đã tính trước được, sau đó cùng Dương Nhạc Nhạc nhìn Long Nguyệt đang trầm mặc bên cạnh.

Hai người nhìn chằm chằm Long Nguyệt ở khoảng cách gần như vậy, khiến cho Long Nguyệt có chút sợ hãi.

Long Nguyệt vội vàng giải thích: "Hai ngươi có thể đừng nhìn ta như vậy hay không, ta không có đột phá cảnh giới. Tinh thần lực của ta chỉ tăng lên một chút mà thôi, đang tới gần giai đoạn thứ ba. Sớm biết tông môn sẽ ban tặng phúc phần thì ta đã cố gắng tu luyện tinh thần lực rồi, nói không chừng sẽ giống như các ngươi, thành công đột phá cảnh giới trong đợt phúc phần này."

Vừa nghĩ tới đó, Long Nguyệt liền cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Nếu như đột phá cảnh giới.

Thì nàng có thể tu luyện ma pháp ngũ giai.

Đó chính là lực lượng cấp Thiên Vô Cấm.

Nắm lực lượng Thiên Vô Cấm trong tay, trở lại Long gia, ai dám xem thường mình?

Có mấy người có thể đánh được mình?

Nghe Long Nguyệt nói xong, Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc liếc nhau, chỉ cảm thấy bọn họ không nên đứng đây, quay đầu lập tức đi ngay.

"Ta muốn đi tìm Triệu Tình, tạm biệt hai vị trưởng lão!"

"Ta cũng muốn đi Pháp Sư Tháp, Long trưởng lão, ngươi từ từ."

"Vân Liêu, Dương Nhạc Nhạc, hai người các ngươi đứng lại cho ta!"

Long Nguyệt tức giận rống lên, lập tức đuổi theo, nhưng mà hai người đi theo hai hướng cho nên chỉ có thể đuổi theo Dương Nhạc Nhạc!

Đuổi theo kịp thì lập tức động thủ!

Dương Nhạc Nhạc chỉ có thể vừa chạy vừa cầu xin tha thứ, tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong Vân Lam Sơn, kéo dài không dứt.

Vừa mới chuẩn bị rời khỏi phòng bếp, mấy người Hãn Uy nhìn thấy cảnh tượng này thì trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Sao ở Bất Hủ Tông ai cũng khi dễ đại sư huynh?

"Đại sư huynh cũng quá thảm rồi?"

"Điều này quá khác với đại sư huynh của Bất Hủ Tông trong suy nghĩ của ta."

Mọi người ngươi một lời ta một câu, ra phòng bếp.

Vô Nhãn vẫn luôn không nói lời nào đột nhiên lên tiếng: "Chẳng lẽ các ngươi chỉ thấy được đại sư huynh bị khi dễ sao? Quan hệ hòa hợp như vậy, các ngươi không thấy được?"

Trong mắt Vô Nhãn, trưởng lão đùa giỡn với đệ tử.

Chuyện này truyền ra ai mà tin được?

Tông môn nào mà có chuyện như vậy?

Trưởng lão nào mà không phải là cao cao tại thượng?

Nhưng mà Bất Hủ Tông không giống, trưởng lão và đệ tử hòa hợp đến mức có thể nói đùa, đùa giỡn, đây là chuyện không thể nhìn thấy ở bất cứ thế lực nào.

Bởi vì chỉ có họ hàng với nhau mới có thể như vậy!

Hãn Uy gật đầu, nói tiếp: "Ngươi nói như vậy cũng không sai. Hẳn là không có cái tông môn nào sẽ hòa hợp giống như Bất Hủ Tông? Chỉ riêng chuyện tông chủ, trưởng lão ngồi ăn chung với đệ tử thì không có tông môn nào làm như vậy rồi!"

Ở Hiên Đình Các.

Đừng nói là cùng nhau ăn cơm.

Cho dù là cùng ở chung một mái nhà thì cũng có tôn ti trật tự.

Nghĩ đến đây, mọi người cũng tán thành gật đầu.

Nói mới nhớ, bọn họ vốn cho rằng gia nhập Bất Hủ Tông thì phải chờ một thời gian mới có thể thích ứng được với cuộc sống mới, nhưng mà bây giờ mới nửa ngày thôi, bọn họ đã dần dần thích cuộc sống trong Bất Hủ Tông, quan hệ giữa người với người trong này quá hòa hợp.

…

Thính Vũ Các.

Lúc ăn cơm không nói sự vụ tông môn, cho nên sau khi ăn xong thì Đao Ma và Trần Hiết cùng nhau lên Thính Vũ Các.

Đao Ma đi thẳng vào vấn đề, nói: "Tông chủ, ta đã nắm giữ được hành tung của lão giả họ Khương đó, ta cảm thấy trận chiến đầu tiên ở Hắc Vực chúng ta có thể tìm hắn trước, cũng để báo thù lần trước."

Sau khi đột phá cảnh giới lần nữa, Đao Ma đã rất muốn làm thịt Thiên Vô Cấm đó cho đỡ ngứa tay.

Bây giờ hắn đã đạt Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, miểu sát lão giả họ Khương Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh hẳn là đơn giản như giết gà giết dê.

Vậy không giết hắn thì còn giết ai nữa?

Ôn Bình trầm tư một hồi, lại lắc đầu, nói: "Giữ hắn lại, sau này sẽ có ích, bây giờ hắn còn không thể chết được, ít nhất trong thời gian ngắn không thể chết. Chúng ta cần hắn còn sống để tê liệt Già Thiên Lâu, không để cho bọn họ quá chú ý đến chúng ta."

Đối phó Già Thiên Lâu, không vội nhất thời.

Cho nên lão giả họ Khương sống sót tốt hơn chết nhiều.

Hắn còn sống, Bất Hủ Tông còn có thể ít chút phiền phức.

Dù sao chỉ là một Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh mà thôi, nếu có chuyện gì thì ứng phó cũng rất đơn giản.

"Vâng, tông chủ!"

Đao Ma gật đầu.

Cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhưng mà nếu tông chủ đã nói giữ hắn lại có ích thì để cho hắn sống một thời gian nữa vậy.

Đao Ma lại nói: “Tông chủ, vậy ta vẫn dựa theo kế hoạch cũ đi, trước hết giết cường giả Thiên Vô Cấm tiếng tăm lừng lẫy trong Hắc Vực. Vừa khéo, trong Hắc Vực có một cường giả Thiên Vô Cấm là Độc Vương, ở Hắc Vực cũng có tiếng tăm lừng lẫy, được xưng là ít có địch thủ trong Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh. Chủ yếu nhất là hắn có địa vị không thấp trong Chiến bộ của Già Thiên Lâu, dưới trướng có ba cái thế lực lục tinh. Một tông, một môn, và một Yêu tộc, nếu gặp may mắn thì có thể gặp được Yêu Tổ của Yêu tộc đó, giết đem về cho tông chủ.”

【VIP】 Ai cũng có thể lấn, Dương Nhạc Nhạc? (2)

Ôn Bình gật gật đầu: “Vậy thì ngươi ra tay với hắn đi, cố gắng giữ toàn thây.”

“Tông chủ, không phải là ma pháp của ngài ngay cả thi thể của cường giả Thiên Vô Cấm cũng có thể khống chế đó chứ?” Đao Ma giật mình, sau đó vội vàng hỏi.

Ôn Bình gật gật đầu.

Đao Ma giật mình: “Tông chủ, ma pháp hệ vong linh này của ngài đúng là quá mạnh? Xin hỏi ngài, ở tầng nào của Pháp Sư Tháp mới học được nó?”

“Đây là ma pháp cấm kỵ.”

“Ra vậy.”

Đao Ma biết khái niệm ma pháp cấm kỵ.

Chỉ có nó tìm ngươi chứ ngươi không tìm được nó.

Cho nên Đao Ma chỉ có thể bỏ ý nghĩ học nó đi.

Ôn Bình không tiếp tục trò chuyện nữa mà là nhìn Trần Hiết bên cạnh, hỏi: “Trần trưởng lão, ngươi có chuyện gì không?”

Trần Hiết khom người, nói: “Khi thuộc hạ rời khỏi Thế Không Giới thì cố ý để lại một Hắc Ảnh ở trong đó giám thị người của Thiên Nghiệp Thần Tướng. Ngay trong mấy ngày nay, Thiên Nghiệp Thần Tướng phái người không ngừng tra lai lịch của chúng ta, trước mắt đang điên cuồng tra Tẫn Tri Lâu ta, cũng đã biết được Bất Hủ Nhật báo ngoại trừ hợp pháp ở Hồng Vực thì ở những chỗ khác là không hợp pháp. Thuộc hạ cảm thấy nếu như hắn biết chúng ta muốn được Vực Chủ Nguyên Dương Vực đồng ý thì rất có thể hắn sẽ phái người quấy nhiễu kế hoạch của chúng ta. Căn cứ tình báo ta đạt được biểu hiện ra thì Thiên Nghiệp Thần Tướng và Vực Chủ Nguyên Dương Vực đó có giao tình không cạn!”

“Ngươi có ý nghĩ gì thì cứ mạnh dạn đi làm. Nếu như Thiên Nghiệp đó không biết tốt xấu, nhất định phải đối nghịch với Bất Hủ Tông thì chỉ đành giết.”

Giết một cường giả Thiên Vô Cấm thì đúng là ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng mà người cản đường, không giết hắn thì hắn cũng không tự dời vị trí,

Nghe được câu nói này của Ôn Bình, Trần Hiết lập tức tự tin, tiếp tục nói: “Tông chủ, thuộc hạ nghĩ, có thể để cho Quân Thiên Nhất Cố dẫn người mua Tuyền Qua Đồ của chúng ta lên cho Vực Chủ Nguyên Dương Vực xem trước một chút. Cho hắn biết Tuyền Qua Đồ của Bất Hủ Tông chúng ta trân quý, xem xem Vực Chủ Nguyên Dương Vực đó chọn giao tình hay chọn Tuyền Qua Đồ. Hơn nữa, được Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực đồng ý, cái này có thì tốt, không có thì Bất Hủ Nhật báo của chúng ta cũng sẽ không dừng bước. Vì đó là thứ mà thế giới này cần, bọn họ không ngăn được!”

“Nếu ngươi đã nghĩ ra được cách giải quyết, vậy hôm nay ngươi cố ý đến tìm ta là vì cái gì?” Ôn Bình hỏi nữa.

Trần Hiết đáp: “Tông chủ, không phải là do Tẫn Tri Lâu không có cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn sao, cho nên muốn hỏi thái độ của ngài với Thiên Nghiệp Thần Tướng đó. Bây giờ ngài nói như vậy, ta an tâm, vấn đề khác, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt.”

“Sau này cho dù muốn làm cái gì thì cứ việc mạnh dạn đi làm. Chờ bảy ngày sau, ta sẽ đưa cho Tẫn Tri Lâu một cường giả đỉnh cao.”

Ôn Bình thuận thế đi đến trước mặt Trần Hiết, vỗ vỗ bả vai Trần Hiết.

Trần Hiết ơi là Trần Hiết.

Chuyện này phải xem may mắn của ngươi.

Nếu ngươi may mắn, cảnh giới của Thượng Cổ Viên Ma được kế thừa xuống, sau này Tẫn Tri Lâu của ngươi sẽ có Yêu Tổ Thiên Vô Cấm tọa trấn.

Nếu ngươi kém may mắn, vậy ngươi cũng chỉ có thể lấy được một vật cưỡi Yêu Thần.

Nhìn biểu cảm ý vị sâu xa của tông chủ, Trần Hiết nghĩ mãi vẫn không rõ, nhưng mà cũng không nghĩ nhiều, tràn đầy mong chờ, mở miệng hỏi: "Tông chủ, là ai?"

"Tạm thời giữ bí mật."

Khóe miệng Ôn Bình nở một nụ cười đắc ý.

Lúc trước hệ thống hay nói với hắn như vậy.

Bây giờ cũng nên để cho người khác nếm thử loại mùi vị bị thừa nước đục thả câu này.

Trần Hiết bất đắc dĩ nhún vai, sau đó chuyển chủ đề, nói: "Tông chủ, ta định bảy ngày sau sẽ đi phân đà của Thiên Tượng Môn một chuyến. Dùng Tuyền Qua Đồ của ngài múa múa trước mặt người của Thiên Tượng Môn một cái, cũng mượn nhờ danh tiếng của bọn họ quảng cáo cho Tuyền Qua Đồ của chúng ta. Thiên Tượng Môn có địa vị rất cao cấp trong toàn bộ U Quốc, nếu như chính diện chèn ép bọn họ một cái, hiệu quả tốt hơn chúng ta tuyên truyền trên Bất Hủ Nhật báo nhiều."

"Bảy ngày sau, nhớ gọi bổn tông chủ."

Trần Hiết nhíu lông mày lại, cười nói: "Tông chủ, ngài muốn đi đào Tuyền Qua Thần Tượng chứ?"

"Ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi, trông thấy đồ tốt thì nhớ thương sao?" Ôn Bình cười giả dối: "Nhưng mà ngươi cũng nhắc nhở ta. Nếu như có Tuyền Qua Thần Tượng tốt thì chúng ta hoàn toàn có thể đào đi, dù sao đúng là tông môn chúng ta không có nhiều Tuyền Qua Thần Tượng."

Ôn Bình suy tính, sau này chắc chắn cũng phải rèn đúc kiến trúc liên quan tới kỹ nghệ tuyền qua, tăng Tuyền Qua Thần Tượng nhất mạch của Bất Hủ Tông lên một phen.

Không thể chỉ có Tử Nhiên đại sư và đệ tử của nàng, cộng thêm mấy người Chiêm Đài Thanh Huyền được.

Nếu muốn chế tạo ra tông môn siêu cấp, như vậy thì sao có thể để cho tên tuổi đệ nhất kỹ nghệ tuyền qua lang thang bên ngoài, bị Thiên Tượng Môn đó chiếm được?

"Tông chủ, ta làm như vậy không phải cũng là vì suy tính cho tông môn sao. Sư phụ ta càng mạnh thì tông môn chúng ta càng có lợi không phải sao?" Trần Hiết nhếch miệng cười một tiếng.

"Được rồi, đừng có trưng dáng vẻ đó ra. Ngươi đi làm chuyện của ngươi đi, bảy ngày sau nhớ kêu ta cùng đi phân đà của Thiên Tượng Môn đó. Bổn tông chủ muốn đích thân đem Tuyền Qua Đồ tới, nói cho cái thế giới này, Tuyền Qua Đồ vốn có đã lạc hậu."

"Vâng, tông chủ!"

Trần Hiết gật đầu, trên mặt cũng không còn vẻ cười đùa tí tửng nữa, thay vào đó là vẻ nghiêm túc.

Sau khi đưa hai người Trần Hiết đi.

Ôn Bình lập tức mở danh sách kiến trúc ra.

Nếu đã nói đến vậy rồi, vậy thì xem thửu kiến trúc đặc thù liên quan đến kỹ nghệ tuyền qua xem, xem xem hệ thống có cái nào.

"Hệ thống, hiển thị kiến trúc đặc thù liên quan đến kỹ nghệ tuyền qua."

Hệ thống dò hỏi: "Xin hỏi kí chủ cần loại nào, có kỹ nghệ tuyền qua truyền thống, có kỹ nghệ tuyền qua đặc thù. Kỹ nghệ tuyền qua truyền thống chỉ có thể chế tạo Tuyền Qua Đồ truyền thống, cần danh vọng tương đối ít. Kỹ nghệ tuyền qua đặc thù thì chế tạo Tuyền Qua Đồ đặc thù, chế tạo nó cần có danh vọng khá nhiều!"

【VIP】 Thay đổi thế giới này

“Đặc thù.”

Bây giờ trên người hắn có hơn bốn mươi vạn danh vọng.

Có nhiều cũng nhiều được bao nhiêu?

“Má ơi!”

Khi giao diện hệ thống vừa xuất hiện, giá cả của mấy cái kiến trúc kỹ nghệ tuyền qua đặc thù khiến cho Ôn Bình ngẩn ngơ trong nháy mắt.

Rẻ nhất cũng tốn năm vạn danh vọng!

Má nó, ăn cướp hả!

Biết bây giờ mình có không ít danh vọng, cho nên ăn cướp trắng trợn như vậy?

“Kí chủ cách cục nhỏ.”

“Chẳng lẽ?”

Trong lòng Ôn Bình hơi hồi hộp một chút.

Đúng.

Sản phẩm từ tay hệ thống thì chắc chắn là tinh phẩm.

Kiến trúc đặc thù rẻ nhất cũng cần năm vạn danh vọng, có thể nghĩ giá trị của nó.

Hệ thống đáp: “Giống như kí chủ nghĩ, truyền thừa kỹ nghệ tuyền qua bên trong kiến trúc đặc thù này có thể thay đổi toàn bộ thế giới! Không chỉ là kỹ thuật chế tạo Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù, còn có vũ khí có năng lực đặc thù, kỹ thuật chế tạo áo giáp vân vân.”

“Tạo!”

Bây giờ trên người có hơn bốn mươi vạn danh vọng, hà tất tính toán mấy vạn?

Ôn Bình không hề nghĩ ngợi, trực tiếp chọn kiến trúc đắt nhất —— Tuyền Nghệ Cung.

Xây dựng cần bảy vạn danh vọng!

Giới thiệu vắn tắt về nó là:

"Tuyền Nghệ cung."

"Dùng kỹ nghệ tuyền qua thay đổi thế giới!"

Một câu ngắn ngủi, khiến cho Ôn Bình không ngừng tâm động.

Thay đổi thế giới!

Đây là chuyện mà Ôn Bình muốn làm!

Sau khi Ôn Bình quyết định, tiếng hệ thống vang lên: "Mời kí chủ chọn một phong làm nơi xây dựng Tuyền Nghệ Cung."

"Vậy thì chọn ngọn núi đằng sau Pháp Sư Tháp đi."

Nói xong, bắt đầu xây dựng.

Bảy vạn danh vọng lập tức bị trừ mất.

Sau khi làm xong chuyện này, Ôn Bình càng nghĩ càng cảm thấy đã đến lúc chọn ra một người!

Một người đại biểu cho kỹ nghệ tuyền qua của Bất Hủ Tông!

Làm như vậy ý nghĩa lớn hơn là thần thần bí bí, tốt hơn là khiến cho tất cả mọi người đều đoán xem Tuyền Qua Thần Tượng chế tác Tuyền Qua Đồ đặc thù của Bất Hủ Tông là ai.

Bởi vì Ôn Bình cũng định cho cái thế giới này xem kỹ một chút, cũng chuẩn bị sẽ thay đổi thế giới này.

Nói làm thì làm, Ôn Bình lập tức móc Truyền Âm Thạch ra, liên hệ Tử Nhiên.

Đột nhiên nhận được Ôn Bình truyền âm, Tử Nhiên có chút kinh ngạc, vội vàng dò hỏi: "Tông chủ, cần lão thân làm gì?"

"Không có chuyện thì không lên điện tam bảo! Tử Nhiên trưởng lão, từ han trở đi, ta cần ngươi làm đại biểu cho kỹ nghệ tuyền qua của Bất Hủ Tông. Kể từ hôm nay, trên Bất Hủ

Nhật báo, tất cả tin tức có liên quan đến Tuyền Qua Đồ đặc thù đều sẽ kèm theo tên của ngươi.”

Tử Nhiên kinh hô: “Tông chủ, không được, lão thân chỉ vừa mới nắm giữ kỹ nghệ tuyền qua Tứ Tuyền mà thôi, không chịu nổi trách nhiệm. Hơn nữa những Tuyền Qua Đồ đó đều là tông chủ làm, lão thân không giúp đỡ được gì thì sao dám mua danh chuộc tiếng!”

“Bổn tông chủ nói ngươi có thể thì ngươi có thể!” Ôn Bình trầm giọng nói: “Hai ngày sau, ngươi tới Thính Vũ Các một chuyến, bổn tông chủ sẽ dẫn ngươi đi một chỗ, chỗ đó có thứ mà ngươi tha thiết ước mơ, đủ để cho ngươi biến thành vị Tuyền Qua Thần Tượng ẩn sau lưng Bất Hủ Tông. Hơn nữa, Tử Nhiên đại sư, cho dù ngươi có nhìn thoáng được, cảm thấy chuyện cũ theo gió mà qua, không cần canh cánh trong lòng, nhưng một ngày nào đó bọn họ sẽ biết đến sự tồn tại của ngươi, thử hỏi lúc đó, Tử Nhiên đại sư muốn dùng tư thái như thế nào đứng trước mặt bọn họ?”

Bọn họ mà Ôn Bình nhắc tới chính là thân nhân, bằng hữu của Tử Nhiên ở Triều Thiên Hạp.

Sau khi Ôn Bình nói xong những lời này, Tử Nhiên kinh ngạc nhìn Ôn Bình, sau đó vẻ mặt hơi mất tự nhiên mở miệng nói: “Hóa ra tông chủ đã biết được lai lịch của ta.”

“Tử Nhiên đại sư, ngài là một trong số ít vài vị Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng ở Hồ Thiên Địa, địa vị nổi bật. Nhưng ở Hồ Thiên Địa lại vô thân vô cố, thậm chí ngay cả sư môn cũng không có, chỉ sợ mấy vị đệ tử của ngài cũng có thể đoán được một chút?”

“Vậy cũng đúng, lão thân nên nghĩ tới sớm. Nhưng mà chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, lão thân cũng không muốn canh cánh trong lòng, còn dùng tư thái như thế nào đứng trước mặt bọn họ, bọn họ lại nhìn ta như thế nào, lão thân cũng không để ý. Nhưng mà nếu Tông chủ cần lão thân, lão thân nguyện thay tông chủ đứng trước mặt tất cả mọi người.” Ở bên kia Truyền Âm Thạch, Tử Nhiên hơi khom người, chấp thuận nhiệm vụ này.

Ôn Bình gật đầu, nói tiếp: “Tử Nhiên trưởng lão, chuyện của dĩ vãng bổn tông chủ không đề cập nữa. Nhưng mà hai ngày sau ta dẫn ngài đến chỗ đó, cam đoan ngài đi vào thì sẽ vĩnh viễn không muốn đi ra!”

“Ồ?”

“Kỹ nghệ tuyền qua trong đó không chỉ đơn giản là khiến cho Tuyền Qua Đồ có thêm năng lực đặc thù.”

Tử Nhiên trầm mặc.

Bởi vì trong lúc nhất thời nàng không biết nên nên nói cái gì.

Đang muốn tiếp tục mở miệng hỏi thăm thì nghe Ôn Bình nói tiếp.

“Kỹ nghệ tuyền qua đó đủ để thay đổi thế giới này!”

Năm chữ thay đổi thế giới này vừa vang lên, Tử Nhiên sững sờ tại chỗ, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

So sánh chuyện trước kia, nàng càng quan tâm tới kỹ nghệ tuyền qua hơn.

Nếu tông chủ đã nói như vậy!

Vậy thì chắc chắn không sai!

Thay đổi thế giới này, năm chữ này kinh khủng cỡ nào.

Tử Nhiên kích động, vội vàng cảm tạ: “Đa tạ tông chủ vun trồng, Tử Nhiên chắc chắn sẽ vì tông môn mà cúc cung tận tụy đến chết mới dừng!”

“Tử Nhiên đại sư nói quá rồi, nếu như có một ngày như vậy thật, muốn chết cũng là bổn tông chủ chết trước đại sư.” Ôn Bình nửa đùa nửa thật cười ha ha một tiếng.

Sau đó lại trò chuyện thêm vài câu với Tử Nhiên rồi cất Truyền Âm Thạch.

【VIP】 Tuyền Nghệ Cung mở ra!

Hai ngày sau, Ôn Bình vừa tìm tung tích của vong linh chi thần trong địa ngục vong lình vừa tu luyện Thanh Liên Kiếm Ý trong cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Còn những người khác trong tông môn.

Dương Nhạc Nhạc thì vội vàng tu luyện ma pháp tứ giai.

Những đệ tử khác của Bất Hủ Tông thì cũng chuyên chú tăng mạch thuật lên, trong lòng không có chút hứng thú gì với Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực.

Đi chỗ đó chỉ là để nổi tiếng.

Gặp gỡ những người mạnh mẽ hơn mình.

Cuối cùng thử thời vận, nhìn thử xem mình có thể được cường giả Thiên Vô Cấm coi trọng, thu làm đệ tử hay không.

Những chuyện này, từ khi bọn họ vào Bất Hủ Tông thì đều không quan tâm nữa.

Cho nên khi Ôn Bình quy định rõ ràng cần phải lấy được thành tích gì ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực thì bọn họ bắt đầu đi vào Phong Chi Cốc, Pháp Nguyên Sơn Cốc và Pháp Sư Tháp.

Còn mấy người Hãn Uy thì bắt đầu làm nhiệm vụ tông môn.

Bởi vì sau khi bọn họ biết đến sự tồn tại của Đệ Ngũ Thế Giới thì từng người đều hưng phấn không thôi.

Trong thời gian này còn phát sinh một việc nhỏ xen giữa.

Mấy người Hãn Uy phát hiện ra đại đội trồng cây của Bất Hủ Tông, sau đó nhịn không được tò mò nhìn mấy lần, khi phát hiện lại có rất nhiều người quen.

Bọn họ bối rối.

Trước đó bọn họ hiếu kì, những thiên kiêu của Hồng Diệp Môn đâu?

Sao đấu vòng loại đều không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ?

Hóa ra là bị Bất Hủ Tông chộp tới trồng cây.

Đang lúc mấy người Hãn Uy xem náo nhiệt, chuẩn bị rời đi thì đột nhiên thấy được một bóng dáng thất tha thất thểu, đang đào đất.

Bởi vì động tác rất chậm cho nên hấp dẫn sự chú ý của mấy người Hãn Uy.

“Nhìn rất quen.”

“Ta có cảm giác ta từng gặp người này.”

Mấy người tò mò đi tới.

Hãn Uy và Độc Đoạn Phong cũng không nhịn được nhìn qua một cái, đang chuẩn bị rời đi thì Vô Nhãn vẫn luôn trầm mặc lên tiếng.

“Hóa ra nàng không có chết.”

Độc Đoạn Phong vội hỏi: “Vô Nhãn, ngươi biết nàng là ai?”

Vô Nhãn lập tức liếc Độc Đoạn Phong một cái.

Không nói một câu, quay đầu bước đi.

Hãn Uy cũng học theo Vô Nhãn, liếc hắn một cái, nói: “Ngươi coi lại mình đi, người như vậy nhưng lại có một cái miệng thúi.”

Độc Đoạn Phong tức giận nói: “Hãn Uy, ta muốn đơn đấu với ngươi!”

“Không có thời gian nhàn rỗi đâu.”

Hãn Uy qua loa một câu, rảo bước đi.

Đến lúc ăn cơm, bọn họ đột nhiên nhớ tới vấn đề này, nhịn không được hỏi mấy người Diệp Vũ Mai.

Không hỏi không sao, hỏi thì giật mình.

Nữ nhân ốm yếu đó lại là Diệp Vu Bình!

Môn chủ Hồng Diệp Môn —— Diệp Vu Bình!

Mặc dù nàng không chết nhưng lại biến thành một thành viên trong đại đội trồng cây.

Khá lắm!

Sống không bằng chết!

Mấy người Hãn Uy vội vàng bưng nước lên, uống một ngụm nước lạnh.

Qua một khúc nhạc dạo ngắn này, ở Bất Hủ Tông thêm mấy ngày, mọi người cũng dần dần nuôi thành tâm thái khí định thần nhàn.

Dù sao Bất Hủ Tông có quá nhiều thứ khiến cho bọn họ kinh ngạc, bọn họ cũng không thể ngày nào cũng tỏ vẻ như chưa từng trải sự đời.

Ôn Bình cũng không để ý tới đám người Hãn Uy, chỉ đợi Tuyền Nghệ Cung xây dựng xong, kết quả là hắn tu hành hai ngày.

Khuya nay, Tuyền Nghệ Cung xây dựng xong!

Sau khi sương trắng thổi qua, một cung điện nguy nga tự dưng sinh ra, đối diện với Pháp Sư Tháp.

Không có ai chú ý tới cảnh này, bởi vì đã vào đêm khuya, người muốn nghỉ ngơi đã nghỉ ngơi, người muốn tu luyện thì đang chăm chỉ tu luyện, Tuyền Nghệ Cung xuất hiện giống như mưa xuân, xuất hiện theo gió đêm.

Khi Ôn Bình đi tới trước Tuyền Nghệ Cung, cung điện nguy nga này dần dần mở cửa đá đóng chặt ra. Từ trong cửa đá, hai lão giả từ từ đi tới, khuôn mặt già nua, ánh mắt thâm thúy, nhìn dáng vẻ như là cao nhân.

Hai người đi đến trước cửa Tuyền Nghệ Cung, sau đó trăm miệng một lời mở miệng nói: “Cung nghênh tông chủ giá lâm!”

“Các ngươi là?”

Hai người lại trăm miệng một lời đáp: “Hồi bẩm tông chủ, hai người chúng ta chính là người trấn thủ Tuyền Nghệ Cung, sinh ra theo kiến trúc, thủ hộ ngàn vạn kỹ pháp bên trong Tuyền Nghệ Cung, không cho phép bất cứ ai có mưu đồ làm loạn bước vào.”

“Hệ thống?”

Đây là kinh hỉ lần thứ hai khi hắn xây dựng kiến trúc.

Lần trước tặng Giao Long.

Lần này lại tặng hai người.

Cho nên hai người này có thể làm được những gì?

Thủ hộ Tuyền Nghệ Cung, chuyện này không phải vẽ vời thêm chuyện sao?

Có hệ thống, chẳng lẽ còn có người có thể bỏ qua quy tắc xông vào trong đó?

Hệ thống đáp: “Hệ thống có thể giải thích bọn họ là NPC của Tuyền Nghệ Cung, trước mắt công năng là chỉ dẫn, chỉ bảo! Hai người sẽ căn cứ thiên phú của người đi vào Tuyền Nghệ Cung mà chỉ dẫn người đó đi Tuyền Qua Thiên Giai thích hợp nhất, tu hành kỹ nghệ tuyền qua thích hợp nhất. Mà công năng chỉ điểm thì để làm lão sư, chỉ bảo người của Bất Hủ Tông tu hành kỹ nghệ tuyền qua, khiến cho người đó nhanh chóng tiến bộ. Nhưng mà công năng chỉ bảo một người chỉ có thể sử dụng một lần một ngày, đồng thời giá một lần là một trăm điểm nhiệm vụ tông môn.”

“Khá lắm, một lần chỉ bảo tốn một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, đã đủ đệ tử tông ta đi Đệ Ngũ Thế Giới tu hành trăm năm.”

Ôn Bình thấp giọng chửi bậy một câu, nhưng mà trong lòng lại âm thầm kinh hỉ, quả nhiên, những gì hệ thống đưa tặng đều là đồ tốt.

Giao Long là như thế.

Hai người này cũng là như thế.

Ôn Bình đang lo nếu như muốn đẩy Tử Nhiên ra thì phải đối mặt với toàn bộ người trong Triều Thiên Hạp, không biết trong thời gian ngắn nàng có thể gánh được hay không. Bây giờ có hai vị lão tiền bối chỉ bảo, vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Một trăm điểm nhiệm vụ thôi.

Trong sảnh nhiệm vụ tông môn, trên trăm, thậm chí mấy trăm nhiệm vụ cũng không phải là không có, bỏ chút thời gian thì vẫn có thể nhận được. Nếu như mấy người Tử Nhiên xui xẻo như vậy thật, vậy thì mình tuyên bố một ít nhiệm vụ ban thưởng cao.

【VIP】 Tuyền Nghệ Cung mở ra! (2)

“Hệ thống, nếu như ta thăng cấp Tuyền Nghệ Cung thì có phải công năng của bọn họ cũng sẽ thăng cấp hay không?”

“Đúng.”

“Vậy ta thăng cấp!”

“Trước mắt Tuyền Nghệ Cung chưa đủ điều kiện thăng cấp, cần Bất Hủ Tông xuất hiện hai tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng mới có thể kích hoạt điều kiện thăng cấp.”

“Hai tên, xem ra chỉ có thể chờ.” Ôn Bình dẹp ý nghĩ thăng cấp Tuyền Nghệ Cung, sau đó đi vào Tuyền Nghệ Cung.

Mặc dù không có hứng thú gì với kỹ nghệ tuyền qua nhưng hắn vẫn muốn xem nội bộ Tuyền Nghệ Cung có những gì.

Khi Ôn Bình chuẩn bị bước vào Tuyền Nghệ Cung thì mới biết được, hóa ra phí tổn chỉ bảo của hai vị NPC ở cổng không thấp.

Bởi vì vào Tuyền Nghệ Cung một lần thì tốn hơn trăm điểm nhiệm vụ tông môn.

Là tông chủ, cũng may là có đặc quyền miễn phí vào lần đầu.

Đi vào Tuyền Nghệ Cung, Ôn Bình thấy được một mảnh tinh không cuồn cuộn mà thần bí, cùng với ba cái cầu thang thông vào sâu trong tinh không.

Cầu thang dùng tinh quang làm dẫn.

Từng bước nối thẳng vào sâu trong tinh không.

Đặc biệt nhất chính là mỗi một bậc thì sẽ cách nhau ngàn trượng.

Hai tên NPC đi theo lập tức trăm miệng một lời giải thích: “Tông chủ, thứ này tên là Tuyền Qua Thiên Giai, khi người tu hành đứng ở bậc thứ nhất, chăm chú quan tưởng kỹ pháp tuyền qua và vật quan tưởng thực thể trong Tuyền Qua Thiên

Giai. Từ bậc một đến bậc mười, toàn bộ đều là Nhất Tuyền. Từ bậc mười một đến bậc hai mươi thì là Nhị Tuyền. Từ bậc hai mươi mốt đến bậc ba mươi thì là Tam Tuyền. Cứ thế mà suy ra, trước mắt cao nhất có thể lên sáu mươi bậc! Tương lai có thể cao tới bao nhiêu thì phải nhờ vào tông chủ."

"Cao nhất Lục Tuyền, tạm thời đủ." Trước mắt, có vẻ như trong số Tuyền Qua Thần Tượng hắn biết thì cao nhất cũng là Ngũ Tuyền thôi.

U Quốc có Lục Tuyền hay không Ôn Bình còn không biết.

Hẳn là có.

Cho nên muốn lấy được tên tuổi tông môn đệ nhất kỹ nghệ tuyền qua thì cũng không là vấn đề gì.

Nếu như sau này nhảy ra một tên Thất Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, đến lúc đó lại thăng cấp Tuyền Nghệ Cung cũng không muộn. Dĩ nhiên, một khi Bất Hủ Tông có hai tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, chắc chắn Ôn Bình sẽ thăng cấp trước, không chờ đến khi có một Thất Tuyền xuất hiện.

Ngừng chân ở dưới Tuyền Qua Thiên Giai, nhìn một hồi, Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch ra, liên hệ Tử Nhiên đang chỉ bảo kỹ nghệ tuyền qua cho mấy người Chiêm Đài Thanh Huyền.

Tử Nhiên đại sư nghe tông chủ gọi đến thì lập tức bỏ mấy người Chiêm Đài Thanh Huyền lại, vội vã đóng sập cửa mà đi.

Chiêm Đài Thanh Huyền nhìn cảnh này thì chậc lưỡi một tiếng, nói: "Tử Nhiên trưởng lão, hóa ngày thường nhìn chậm rãi như vậy đều là giả vờ."

"Đây cũng là lần đầu tiên ta thấy dáng vẻ bước đi như bay sư phụ lão nhân gia nàng." Đệ tử cũng cảm khái một tiếng.

Hai người đi đến cửa sổ, nhìn Tử Nhiên đại sư đang bước đi như bay, dần dần đi xa mới quay đầu lo làm chuyện của mình.

Chỉ chốc lát, Tử Nhiên đi tới Pháp Sư Tháp.

Nhìn Tuyền Nghệ Cung!

Kể từ khoảnh khắc khi nhìn thấy Tuyền Nghệ Cung, hmm Tử Nhiên nhìn không chớp lấy.

Khi tới trước cổng Tuyền Nghệ Cung thì không kịp chờ đợi, hô lên: “Tông chủ, lão thân đến rồi!”

Nghe tiếng nàng, Ôn Bình từ trong đi ra.

“Tới.”

“Sau khi nhận được tông chủ đưa tin, lão thân lập tức lên đường.”

“Ở bên trong này có chứa kỹ nghệ tuyền qua có thể thay đổi thế giới, một ngày có thể vào trong đó một lần, cần tốn một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, hơn nữa một lần chỉ có năm canh giờ, nhưng tốc độ thời gian trôi qua trong đó là bên ngoài một giờ, trong Tuyền Nghệ Cung là trăm ngày.”

“Một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, cũng may!” Tử Nhiên thở dài một hơi, hai ngày nay nàng đã chuẩn bị tâm lý trước.

Một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, có thể chấp nhận được.

Chờ điểm nhiệm vụ tông môn trên người xài hết, nàng lại bớt chút thời gian đi nhận mấy cái nhiệm vụ tông môn là được rồi.

Ngay lúc Tử Nhiên thở dài một hơi thì Ôn Bình lại nói thêm: “Năm ngày sau, bổn tông chủ muốn đi phân đà của Thiên Tượng Môn một chuyến, nhất định sẽ gặp Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn, Tử Nhiên trưởng lão, ngươi hiểu ý ta chứ?”

Tử Nhiên khẽ chau mày: “Tông chủ, mỗi một phân đà của Thiên Tượng Môn ít nhất cũng có một tên Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng trấn thủ. Chỉ có năm ngày, lão thân chỉ sợ…”

Nàng vừa mới vừa nắm giữ kỹ nghệ tuyền qua Tứ Tuyền thôi.

Ôn Bình liếc mắt nhìn hai người sau lưng, cười nói: “Tử Nhiên đại sư, đừng hiểu lầm, không phải bổn tông chủ cho ngươi đi lực áp Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đó, làm

như vậy không có nghĩa gì cả, nhiều nhất chỉ có thể chứng minh ngươi không yếu, Bất Hủ Tông cũng có cường nhân mà thôi. Ngươi cần làm là để cho người trong thế nhân thấy được kỹ pháp trong Tuyền Nghệ Cung, nói cho thế nhân biết, cái mà Bất Hủ Tông chế tạo mới là tương lai!"

Tử Nhiên hiểu ra.

Khẽ gật đầu, trong mắt lộ vẻ kiên nghị.

Năm ngày, cộng lại chính là hai mươi lăm canh giờ.

Một canh giờ là trăm ngày.

Hai mươi lăm canh giờ chính là hai ngàn năm trăm ngày, cũng chính là gần bảy năm.

Đã đủ!

Sau khi Ôn Bình rời đi, Tử Nhiên cất bước đi vào cổng Tuyền Nghệ Cung, ánh mắt dừng trên người hai lão giả xa lạ một lần.

Phát hiện mình hoàn toàn không cảm giác được cảnh giới của đối phương, Tử Nhiên hiểu, chắc chắn là tiền bối ẩn giấu của Bất Hủ Tông.

Nếu là ở những tông môn khác thì có lẽ Tử Nhiên sẽ cảm thấy hai người cảnh giới không cao.

Nhưng ở Bất Hủ Tông, nửa bước Thiên Vô Cấm còn đang trồng cây, Tử Nhiên cảm thấy không có gì là không thể.

Tử Nhiên cung kính khom người, nói: "Tử Nhiên bái kiến hai vị tiền bối!"

Nhưng mà không ngờ hai vị lão giả cũng cung kính khom người với nàng, thái độ còn cung kính hơn cái khom người chào của Tử Nhiên nhiều.

Hai người vẫn trăm miệng một lời.

"Hai người lão hủ cung nghênh Tử Nhiên trưởng lão giá lâm!"

Trong lúc nhất thời Tử Nhiên không biết làm sao, chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó nói: "Hai vị tiền bối,

không cần hành đại lễ với ta như vậy.”

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí

"Chúng ta chỉ là Trấn Thủ Sứ trấn thủ Tuyền Nghệ Cung thôi, Tử Nhiên trưởng lão là trưởng lão Bất Hủ Tông, lẽ ra chúng ta nên hành lễ." Hai lão giả vẫn duy trì cung kính, sau đó dùng tay ra dấu mời: "Hai người chúng ta mới vừa xem thiên tư của Tử Nhiên trưởng lão, phát hiện mặc dù Tử Nhiên trưởng lão đã nắm giữ kỹ nghệ tuyền qua Tứ Tuyền nhưng chỉ dựa vào thời gian và khổ tu đổi lấy, không có thiên tư chút nào, cho nên hai người chúng ta cảm thấy Tử Nhiên trưởng lão không nên chỉ đi con đường Tuyền Qua Đồ."

"Hai vị tiền bối quả là mắt sáng như đuốc." Tử Nhiên đắng chát cười một tiếng.

Nếu như mình thiên tư trác tuyệt thì năm đó cũng sẽ không biến thành kẻ bị ruồng bỏ, hại cả gia tộc hổ thẹn, cuối cùng chỉ có thể trốn đến Hồ Thiên Địa xa xôi.

Nhưng mà nghe câu sau của hai Trấn Thủ Sứ, trong ánh mắt Tử Nhiên lộ ra tinh quang, ôm hy vọng mở miệng hỏi: "Hai vị tiền bối, vậy không biết ta nên đi con đường như thế nào? Thực không dám giấu giếm, cả đời này của lão thân cũng chỉ có chút theo đuổi như vậy. Nếu không thể đăng đỉnh con đường này thì cho dù lão thân chết rồi cũng khó có thể nhắm mắt."

"Mời Tử Nhiên trưởng lão vào bên trong." Hai lão giả khấu trừ một trăm điểm nhiệm vụ tông môn của Tử Nhiên, đón Tử Nhiên vào Tuyền Nghệ Cung, sau đó dẫn Tử Nhiên đi về phía trước trăm bước, đi tới trước ba cái Tuyền Qua Thiên Giai: "Tử Nhiên đại sư nên chủ tu Tuyền Qua Sát Khí, thứ phụ trợ như Tuyền Qua Đồ thì phụ tu, như thế tương lai chắc chắn tiền đồ vô lượng."

Nói xong, hai Trấn Thủ Sứ đồng thời ra tay, chỉ thẳng vào Tuyền Qua Thiên Giai phía bên phải, ra hiệu cho Tử Nhiên đi lên.

Tử Nhiên không có nghi ngờ, một bước đạp vào Tuyền Qua Thiên Giai.

Muốn quay đầu hỏi một câu thì hai Trấn Thủ Sứ sau lưng đã không thấy tăm hơi, sau lưng chỉ có vũ trụ mênh mông vô biên vô tận.

Quần tinh lấp lánh quanh thân, mang tới cho Tử Nhiên một cảm giác thần bí, đồng thời cũng có một tia hấp dẫn hết sức rõ ràng.

Hình như nó đang triệu hoán mình!

Lúc này, Tử Nhiên nhìn về phía một viên tinh quang, không nhìn không biết, nhìn một cái giật mình. Chỉ nhìn thoáng qua tinh quang thì Tử Nhiên đã thấy một hình ảnh, một tên Nhất Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đang chế tạo một thanh trường kiếm, khi kiếm thành, kiếm trảm trên sắt thép lại ăn mòn sắt thép trong nháy mắt!

“Cái này là Tuyền Qua Sát Khí mà hai Trấn Thủ Sứ nói tới chứ? Nói cách khác chính là vũ khí có năng lực đặc thù.”

Tử Nhiên kinh hô.

Thì ra là không chỉ Tuyền Qua Đồ có thể có thêm năng lực đặc thù.

Vũ khí cũng có thể!

“Giống như tông chủ nói, Tuyền Qua Sát Khí này đủ để thay đổi cái thế giới này.”

Trước đây, vũ khí nhiều nhất là có thể hô ứng với mạch môn, tăng thực lực tổng hợp lên.

Cái này giống y như hiệu quả của Tuyền Qua Đồ, cái trước tăng mạch thuật lên, cái sau tăng lực lượng lên.

Cũng bởi vì Tuyền Qua Vũ Khí chế tạo đắt đỏ hơn Tuyền Qua Đồ cho nên rất ít người đi mời Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo nó, lại bởi vì Tuyền Qua Vũ Khí tăng phúc có chút ít, không thực tế bằng tăng phúc mạch thuật, cho nên cũng không có bao nhiêu người cố ý chế tạo Tuyền Qua Vũ Khí.

Nếu như Tuyền Qua Sát Khí vừa ra, tương lai sẽ khác.

Nghĩ đến đây, Tử Nhiên như đói như khát quan sát hình ảnh bên trong tinh quang, dần dần lâm vào trong đó, chờ suốt một ngày ở bậc thứ nhất, sau đó mới đi lên bậc thứ hai.

Chờ mấy ngày ở bậc thứ hai mới lên bậc thứ ba.

Rõ ràng mười bậc đầu chỉ là kỹ nghệ tuyền qua Nhất Tuyền, nhưng mà Tử Nhiên lại nấn ná không chịu rời đi, cho đến trăm ngày sau cũng mới đi lên được bậc thứ năm.

Khi năm canh giờ bên ngoài đi qua, một trăm ngày trong Tuyền Qua Thiên Giai đã qua, Tử Nhiên cũng mới đi lên được tới bậc mười, chuẩn bị cất bước đi lên bậc mười một.

Nhưng vừa định cất bước, Tử Nhiên dừng lại.

Nàng không biết thời gian đã không nhiều lắm.

Nàng chỉ biết là bây giờ nàng còn chưa có năng lực bước lên bậc mười một, trừ phi nàng chế tạo ra một món Tuyền Qua Sát Khí Nhất Tuyền.

Một giây sau, Tử Nhiên rời khỏi Tuyền Nghệ Cung, bước đi như bay, đón ánh triều dương đi về chỗ ở của mình, sau đó đâm đầu vào trong phòng trước ánh mắt kỳ quái của mọi người.

Bởi vì trên đường đi, cho dù là ai hành lễ với Tử Nhiên thì Tử Nhiên đều như không thấy, không nghe.

Chỉ lo bước nhanh đi!

Này hoàn toàn không giống Tử Nhiên đại sư hòa ái dễ gần bình thường.

“Tử Nhiên trưởng lão làm sao vậy?”

“Dáng vẻ vô cùng lo lắng như thế, là xảy ra chuyện lớn gì sao?”

“Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Mọi người thấy tình thế không ổn thì lập tức đi gọi Hô Lan, là đệ tử của Tử Nhiên đại sư, Hô Lan nghe xong thì vội vàng đi gõ cửa phòng Tử Nhiên đại sư, nhưng mà chờ hồi lâu cũng không nghe được động tĩnh trong đó.

Chuyện này khiến cho Hô Lan và mọi người sau lưng Hô Lan hơi đổi sắc mặt, sau đó vội vàng đi tới Thính Vũ Các gặp Ôn Bình.

"Tông chủ, chuyện lớn không tốt, Tử Nhiên đại sư xảy ra chuyện."

"Hôm nay Tử Nhiên đại sư rất khác thường, ai kêu nàng nàng cũng không để ý tới, sau khi trở lại chỗ ở thì không có động tĩnh, gõ cửa cỡ nào cũng không có phản ứng gì."

Đám người Hô Lan, Chiêm Đài Thanh Huyền một người một câu, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Dù sao Tử Nhiên đại sư tuổi tác cũng lớn.

Cho nên hai người đều thiên về tình huống xấu.

Ôn Bình thấy thế thì đại khái đoán được tại sao Tử Nhiên lại khác thường như vậy, sau đó thấy vẻ mặt lo lắng của mọi người thì cười một tiếng, hài lòng nói: "Xem ra Tử Nhiên đại sư đã học được chút gì đó, các ngươi đi về chờ đi, lúc nào Tử Nhiên đại sư đi ra thì dùng Truyền Âm Thạch gọi ta."

Nói xong, Ôn Bình đuổi đám người Hô Lan và Chiêm Đài Thanh Huyền đang đầu óc mơ hồ đi, không có giải thích thêm.

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí (2)

Đám người Hô Lan và Chiêm Đài Thanh Huyền thấy tông chủ không có cuống cuồng, lo lắng trong lòng lập tức giảm xuống, chỉ là không hiểu lời Ôn Bình nói có nghĩa gì, muốn đuổi theo hỏi nhưng mà tông chủ đã đuổi bọn họ xuống núi nên chỉ có thể coi như thôi, về khu ký túc xá chờ.

Khi Tử Nhiên đại sư ra khỏi phòng thì đã là lúc chạng vạng tối.

Trong nháy mắt khi cửa mở ra, mọi người vội vàng đi tới, sau đó thì thấy trong tay Tử Nhiên đại sư cầm một thanh trường kiếm màu đỏ thắm, chỗ mũi kiếm có một ngọn lửa đang bùng cháy, vui vẻ đi ra.

Vừa đi vừa hưng phấn mà hô: "Kiếm này thấy máu thì sẽ bốc cháy, mặc dù chỉ có xác suất một thành nhưng chỉ cần bị thanh kiếm này làm bị thương thì vết thương chảy máu có thể sẽ bốc cháy, hỏa diễm sẽ không ngừng đốt chỗ bị thương thương tổn của hắn, linh thể của hắn, cũng kéo dài ít nhất trăm hơi thở. Mặc dù chỉ là trăm hơi thở nhưng hỏa diễm này cũng đủ trí mạng!"

Tử Nhiên cực kỳ hưng phấn, khiến cho đám người đang gọi không hiểu ra sao, những đệ tử khác của Bất Hủ Tông nghe phong thanh mà đến cũng lập tức bu lại.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên, nghi ngờ, lo lắng của mọi người, Tử Nhiên nhìn Hô Lan, sau đó nói: "Ngươi qua đây, để cho ta cắt mấy kiếm!"

Hô Lan bối rối.

Sư phụ muốn giết hắn?

Tử Nhiên bối rối, ngay lúc này, tiếng Ôn Bình vang lên sau lưng: "Nhiệm vụ tông môn, chịu mười kiếm của Tử Nhiên trưởng lão, ban thưởng ba trăm điểm nhiệm vụ tông môn. Có ai nhận?"

“Ta tới!”

“Ta tới!”

Chúng đệ tử Bất Hủ Tông lập tức tranh nhau chen lấn.

Không phải chỉ chịu mấy kiếm thôi sao.

Tử Nhiên đại sư là người một nhà, cũng sẽ không giết bọn họ thật, hơn nữa có Hoài Diệp sư tỷ, có thương thế gì mà không thể trị khỏi được?

Mọi người ở đây tranh nhau chen lấn, Hô Lan lập tức vọt tới trước mặt Tử Nhiên đại sư, sau đó nói: “Sư phụ, sư phụ thân yêu của ta, tới đi, tất cả những thứ này hãy để đồ đệ thân nhất của ngài chịu đi!”

Nói xong, bắt đầu vén áo tay áo.

Mọi người thấy Hô Lan chơi chiêu cảm tình thì đành bất đắc dĩ coi như thôi.

Kết quả là dưới ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người, Tử Nhiên đại sư một kiếm tiếp một kiếm, chém lên người Hô Lan, ra tay không nặng nhưng đều đổ máu. Hô Lan thấy thế thì mừng thầm, chỉ là mười kiếm không đau không ngứa thôi mà có thể lấy được ba trăm điểm nhiệm vụ tông môn.

Quá lời!

“Hệ thống, năng lực đặc thù của thanh kiếm này có hiệu quả như thế nào?” Ôn Bình nhìn cảnh này, trong lòng thầm hỏi hệ thống.

Sau một khắc, hệ thống đưa ra tin tức của thanh kiếm trong tay Tử Nhiên.

“Vô Danh Kiếm.”

“Phẩm cấp: Nhất Tuyền Tuyền Qua Sát Khí.”

“Năng lực đặc thù: Khi tổn thương kẻ địch thì có xác suất một thành sẽ tạo thành tổn thương chân thực do hỏa diễm đốt cháy, đốt cháy vết thương chảy máu của hắn. Hỏa diễm kéo dài một trăm giây, tạo thành tổn thương chân thật cố định, lại

không thể ngăn cản, khiến cho linh thể kẻ địch bị thương một thành!”

“Hạn chế: Năng lực đặc thù vô hiệu với Trấn Nhạc Cảnh và trên Trấn Nhạc Cảnh!”

“Mặc dù năng lực đặc thù vô hiệu với cường giả Trấn Nhạc Cảnh và trên Trấn Nhạc Cảnh, còn chỉ là Nhất Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, nhưng hiệu quả đặc biệt này cũng rất không tệ, xác suất phát động không thấp, mười phần trăm, hơn nữa còn là tổn thương chân thực, không thể ngăn cản.”

Ôn Bình tán thưởng một tiếng, cũng đúng vào lúc này, nụ cười của Hô Lan hơi cứng lại.

Khi kiếm thứ chín của Tử Nhiên đại sư hạ xuống, vết thương bị chém ra đột nhiên bị hỏa diễm trên mũi kiếm nhóm lửa, đồng thời nhanh chóng bao trùm toàn bộ thân thể Hô Lan.

Hô Lan giật mình.

“Cứu mạng!”

“Cứu mạng!”

Bên cạnh, mọi người của Bất Hủ Tông vội vàng hô hào múc nước cứu người nhưng lại bị Tử Nhiên đại sư ngăn lại.

“Không chết được!”

Mọi người thấy Tử Nhiên đại sư cũng nói như vậy, tông chủ cũng không nói gì thì đều trơ mắt nhìn Hô Lan bị ngọn lửa bao vây, nhảy tới nhảy lui, cuối cùng nhảy tới đầm sâu trong trong khu ký túc xá cũng không làm nên chuyện gì, vẫn luôn bị ngọn lửa thiêu đốt.

Trăm hơi thở sau, hỏa diễm mới dần dần dập tắt.

Nhìn lại Hô Lan, toàn thân bị đốt đen nhanh, các vị trí trên cơ thể cũng có mức độ tổn thương không giống nhau.

Thương không nặng, chỉ là vài vết thương nhẹ nhưng lại khiến cho mọi người kinh ngạc là hỏa diễm này nước cũng không thể dập tắt được.

“Hoài Diệp!”

Tử Nhiên đại sư vội la lên một tiếng.

Hoài Diệp buồn cười đứng dậy, sau đó nói: "Tử Nhiên trưởng lão, ngài yên tâm, giao cho ta, chút thương thế này một chén canh là khôi phục lại được."

"Sư phụ…"

Hô Lan hai mắt đẫm lệ, sau đó trơ mắt nhìn Tử Nhiên đại sư lại đi trở vào trong nhà, trong lúc nhất thời khóc không ra nước mắt.

Đúng là đã kiếm được ba trăm điểm nhiệm vụ tông môn.

Nhưng mà lại suýt chút nữa là bị nướng chín!

Nhất bất đắc dĩ là chuyện này còn là do hắn tự yêu cầu, không trách ai được.

Tưởng tượng một hồi, Hô Lan càng khó chịu hơn.

Mọi người ở đây dần dần tán đi, Chiêm Đài Thanh Huyền đi theo bước chân Ôn Bình, sau khi đuổi kịp Ôn Bình thì dò hỏi: "Tông chủ, vũ khí do Tử Nhiên đại sư chế tạo…"

"Cho tới giờ, trong tông môn cái gì cũng có, nhưng chỉ có kỹ nghệ tuyền qua là không có. Bây giờ có, đồng thời kỹ nghệ tuyền qua này còn có thể thay đổi thế giới này, ngươi đi Tuyền Nghệ Cung một chuyến thì hiểu." Ôn Bình chỉ hướng Pháp Sư Tháp: "Ở trên ngọn núi đăng sau Pháp Sư Tháp."

Chiêm Đài Thanh Huyền vui vẻ: "Đa tạ tông chủ!"

Cuối cùng cũng chờ được!

Nàng biết, chắc chắn tông chủ sẽ không mặc kệ bọn họ.

Trong tông môn, cái gì cũng có thể học tập, thậm chí ngay cả chỗ xem phim cũng có, sao lại thiếu kỹ nghệ tuyền qua được?

Từ biệt Ôn Bình, Chiêm Đài Thanh Huyền lập tức chạy về phía Tuyền Nghệ Cung.

Sau khi Chiêm Đài Thanh Huyền đi, Ôn Bình đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Hệ thống, Tuyền Qua Sát Khí và Tuyền Qua Đồ do trưởng lão tông ta chế tạo ra sẽ không bị hạn chế

bán chứ. Giống như hạn chế một năm chỉ được bán một tấm đó.”

【VIP】 Rời tông

“Không có, nhưng mà là hệ thống chỉ dẫn cho kí chủ, bổn hệ thống kiến nghị là chỉ có thưa thớt mới quý!”

“Ta biết, hơn nữa cho dù ta muốn điên cuồng bán Tuyền Qua Sát Khí thì mấy người Tử Nhiên đại sư cũng không làm được.”

Biết được không có hạn chế, Ôn Bình yên lòng.

Không có hạn chế thì có ý nghĩa là tương lai Tử Nhiên đại sư chế tạo ra Tuyền Qua Sát Khí hoặc là Tuyền Qua Đồ thì không thiếu thiên tài địa bảo.

Thiếu thiên tài địa bảo.

Vậy thì bán Tuyền Qua Sát Khí!

Sau khi trở về Thính Vũ Các, Ôn Bình tiếp tục duy trì lịch tu luyện ban ngày Pháp Nguyên Sơn Cốc, ban đêm địa ngục vong linh.

Năm ngày sau đó, Ôn Bình không để ý đến cái gì cả, lẳng lặng chờ Phu Hóa Đản ấp ra.

Cho đến ngày thứ bảy, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Phu Hóa Đản sắp nở ra! Mời kí chủ tìm một chỗ trống trải, mở Phu Hóa Đản ra!”

Ôn Bình vội vàng lao ra khỏi Thính Vũ Các, sau đó đâm đầu thẳng vào trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, bởi vì hắn không muốn tạo thành oanh động quá lớn trong tông môn.

Sau khi đi vào cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, Ôn Bình đặt Phu Hóa Đản ngũ thải ban lan ở trên đồng cỏ, nhìn nó bắt đầu xuất hiện vết rách.

Trong vết rách có thải quang chiếu ra!

Răng rắc!

Đột nhiên, một cái vết rách dài một thước xuất hiện, theo sau đó là một luồng ánh sáng thất thải phóng lên tận trời, sau đó vết rách thứ hai xuất hiện, lại là một luồng ánh sáng phóng lên tận trời.

Theo vết rách càng ngày càng nhiều, thải quang phóng lên tận trời giống như núi cao che lấp thiên địa, hấp dẫn sự chú ý của không ít yêu vật.

"Cũng may là đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc, nếu ở trong tông môn thì không biết sẽ dẫn tới oanh động bao lớn nữa." Ôn Bình cảm thán một câu.

Vừa cảm thán xong, mấy hơi sau, Phu Hóa Đản vỡ ra!

Hào quang vạn trượng!

Trong hào quang thất thải, một thân ảnh khổng lồ như ẩn như hiện, sau đó là một tiếng gầm thét chấn động, tiếng vang ngàn dặm, chấn động đến vạn yêu phủ phục.

Trước mặt Ôn Bình cũng nhảy ra một cửa sổ hệ thống.

"Ấp thành công!"

"Thành công ấp ra Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long!"

"Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long."

"Tu vi: Năm trăm chín mươi chín năm (kế thừa từ Thiên Cẩu)."

"Cảnh giới: Nửa bước Thiên Vô Cấm (kế thừa từ Thiên Cẩu)."

"Cảnh giới yêu thể: Thân thể Yêu Tổ (kế thừa từ Thượng Cổ Viên Ma)."

"Lực lượng cơ thể: Lực lượng Yêu Tổ (kế thừa từ Thượng Cổ Viên Ma)."

"Thần thông: Tiên Thiên Chi Thủy (kế thừa từ Cửu Anh), Thôn Thiên (kế thừa từ Thiên Cẩu), Thanh Ngưu Rống (kế thừa từ Thanh Ngưu), Ma Long Lĩnh Vực (kế thừa từ Ứng Long)."

Khi cửa sổ hệ thống xuất hiện, cự yêu trong hào quang cũng dần dần hiển lộ thân hình.

Nó thân cao ngàn mét, giống như là một ngọn cự sơn. Mặc dù không được vĩ ngạn như Thượng Cổ Viên Ma nhưng mà cao lớn hơn Hắc Long Vương, Băng Long Vương quá nhiều.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, nó kế thừa thân thể hình người của Thượng Cổ Viên Ma, có thể đứng thẳng mà đi, màu da của nó kế thừa màu da xám đậm của Cửu Anh, mang đến cho người ta một loại khí tức cùng hung cực ác, sau lưng còn kế thừa một đôi cánh thịt màu xám đen của Ứng Long, cuối cùng thì là đầu, đầu của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long giống như Thiên Cẩu, lại giống như Ứng Long, có chút quái dị, lại uy nghiêm.

Đối với cảnh giới, Ôn Bình có chút đáng tiếc.

Vậy mà không thành Yêu Tổ.

Vận may vẫn kém một chút.

Nhưng mà thân thể Yêu Tổ, còn có lực lượng Yêu Tổ, đúng là an ủi không nhỏ, ít nhất hai điểm này có thể khiến cho cho nó có sức tự vệ trước mặt Yêu Tổ chính thức.

Nếu Trần Hiết gặp được cường giả Thiên Vô Cấm thật thì đương nhiên sẽ có Đao Ma giải quyết thay hắn, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long làm thú cưỡi cho Trần Hiết, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng đủ.

“Không ngờ đúng là kế thừa thần thông của Thiên Cẩu, đáng tiếc là không phải Yêu Tổ, nếu không ta cũng muốn thử một chút xem ngươi có thể thôn nhật nguyệt hay không.” Ôn Bình cảm thán một tiếng, sau đó bay lên trời, bay đến trước ngực Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long.

“Thu nhỏ lại một chút.”

Ôn Bình ra lệnh, thân thể Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long bỗng nhiên thu nhỏ lại, cho đến khi lớn bằng Ôn Bình mới dừng lại.

“Hệ thống, cho nó ăn Phá Kính Đan thì có hiệu quả hay không?”

“Không thể. Bởi vì nó được ấp ra từ Phu Hóa Đản cho nên cả đời chỉ có thể duy trì ở năm trăm chín mươi chín năm tu vi, trừ phi nó tử vong. Sau khi chết, kí chủ có thể bỏ nó vào Phu Hóa Đản, phối hợp bốn loại yêu vật khác thì có lẽ có cơ hội để nó trùng sinh, đề cao cảnh giới.”

“Đáng tiếc.”

Ôn Bình lại xem xét kĩ Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long vài lần, sau đó lấy một quả Phu Hóa Đản thất thải sặc sỡ từ trong không gian hệ thống ra.

Để năm yêu Bạch Hổ vào trong đó, sau đó dẫn Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã hóa thành hình người đi ra khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Mới ra khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc thì tin tức của Trần Hiết đến.

Ôn Bình cầm lấy Truyền Âm Thạch.

Giọng Trần Hiết từ bên kia Truyền Âm Thạch vọng lại.

“Tông chủ, thuộc hạ đã chuẩn bị xong.”

Ôn Bình cười nói: “Ngươi cũng biết chọn lúc lắm.”

“A?”

Trần Hiết hoảng hốt.

Hắn cho là mình quấy rầy chuyện của tông chủ.

Nhưng mà nghe câu nói sau của Ôn Bình thì lập tức mừng rỡ: “Tọa kỵ của ngươi vừa ra đời thì ngươi lập tức tìm tới.”

“Tông chủ, ta lập tức quay lại!”

Trần Hiết không nói hai lời, lập tức khởi động truyền tống trận tiếp dẫn mình về tông môn, sau đó lại ngựa không dừng vó đi Vân Lam Sơn.

Khi nhìn thấy Ôn Bình, mặt mày hớn hở vội vàng dò hỏi: “Đa tạ tông chủ, đa tạ tông chủ! Thuộc hạ…”

Ôn Bình vỗ vỗ bả vai Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long bên cạnh, sau đó nói với nó: “Từ hôm nay trở đi, hắn là chủ nhân của ngươi.”

Đôi mắt đỏ của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lập tức rơi vào trên người Trần Hiết, Trần Hiết lập tức cảm thấy mình như bị thứ kinh khủng gì đó để mắt tới, nhưng mà cảm giác này chỉ thoáng qua tức thì, sau đó lại đổi thành nhu hòa.

【VIP】 Rời tông (2)

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long tiến lên một bước, quỳ một chân xuống đất, miệng nói tiếng người.

“Tham kiến chủ ta!”

Trần Hiết vui vẻ, đang muốn mở miệng thì Ôn Bình nói trước.

“Trần Hiết ngươi may mắn hơn Vân Liêu, tọa kỵ của hắn còn lâu mới mạnh mẽ như Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long này.”

Trần Hiết lại vui vẻ, nói: “Đa tạ tông chủ!”

Đương nhiên, hắn vui không chỉ là vì vật cưỡi của mình mạnh mẽ hơn vật cưỡi của Vân Liêu, mà là vì cái tên Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long này.

Bá khí!

Nghe một cái là cảm thấy mạnh mẽ!

Sau đó Ôn Bình đưa tin cho Tử Nhiên, cưỡng chế gọi Tử Nhiên bỏ dỡ tu hành trong Tuyền Nghệ Cung, ba người một yêu cùng nhau đi vào truyền tống trận.

Tử Nhiên bị Ôn Bình kêu đi ra, giờ phút này, nàng nhìn Tuyền Nghệ Cung, không muốn rời đi.

Cho đến khi truyền tống trận mở ra, Tử Nhiên mới bất đắc dĩ thu ánh mắt lưu luyến không rởi này lại.

Sau một khắc, truyền tống trận rơi vào trong núi.

Chim muông bốn phía lập tức kinh hoảng tứ tán.

Khi Ôn Bình đi ra khỏi truyền tống trận, Trần Hiết mở miệng nói: “Tông chủ, chuyến này, chỗ chúng ta phải đi là Thần Phi Thành. Thần Phi Thành là thành lớn thứ hai trong Nguyên Dương Vực, gần với Thiên Dương Thành, chỗ Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, trong thành ngoại trừ phân đà của Thiên Tượng Môn ra thì cũng hội tụ rất nhiều thế lực trong

Nguyên Dương Vực, bao gồm mấy nhà thế lực lục tinh trong Nguyên Dương Vực. Nhưng mà căn cứ thuộc hạ điều tra được thì trong Thần Phi Thành này, mấy nhà thế lực lục tinh cũng không có quyền khống chế chỗ này, quyền khống chế thực tế nằm trong tay Thiên Tượng Môn. Cho nên chuyến này chúng ta làm không kém gì vả mặt Thiên Tượng Môn ngay trước mặt toàn bộ thế lực trong Nguyên Dương Vực."

"Nói nghe kế hoạch của ngươi."

"Bảy ngày nay, thuộc hạ dùng danh nghĩa của Tẫn Tri Lâu, ban bố một bảng danh sách trên Bất Hủ Nhật báo, tên là Bảng xếp hạng thế lực trong Nguyên Dương Vực. Bảng này thậm chí còn công bố rất nhiều cường giả ẩn giấu của các thế lực ra, mặc dù khiến cho rất nhiều thế lực không vui nhưng lại nhấc lên một đợt gợn sóng ở Thần Phi Thành và toàn bộ Nguyên Dương Vực. Hôm qua, thuộc hạ đã mượn Bất Hủ Nhật báo thêm chút nhiên liệu, hôm nay sẽ công bố một cái bảng mới, Bảng xếp hạng Tuyền Qua Thần Tượng ở Nguyên Dương Vực."

Trong lúc nói chuyện, Trần Hiết mặt mày hớn hở, có thể nhìn ra được hắn cực kỳ hài lòng với kế hoạch của mình, sau đó cùng hóa thành kinh hồng bay tới Thần Phi Thành với Ôn Bình.

Sau khi Ôn Bình nghe xong thì khẽ gật đầu, sau đó nói: "Bảng danh sách có thể công bố, nhưng ngươi phải đổi lại một chút, không thể để cho tất cả mọi người lập tức biết được Tuyền Qua Thần Tượng đệ nhất Nguyên Dương Vực là ai. Đầu tiên là phải gợi lên sự tò mò của bọn họ, sau đó lại để cho bọn họ biết vài tên Tuyền Qua Thần Tượng hàng đầu trong Nguyên Dương Vực là ai."

"Kế này của tông chủ thật là khéo!"

Trần Hiết vừa mừng vừa sợ.

Không khỏi thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên vẫn là tông chủ nghĩ chu đáo.

Nếu như dựa theo cách của hắn, ngay từ đầu đã công bố bảng xếp hạng, mặc dù có thể tạo thành oanh động nhưng luôn

cảm thấy thiếu chút gì đó.

Nếu dựa theo phương pháp của tông chủ, đầu tiên cho mấy người xuất hiện, dưới tình huống này thì chắc chắn có thể đốt lên ngọn lửa tò mò trong lòng mọi người!

Oanh.

Khi đó, tất cả mọi người sẽ kinh ngạc đến miệng đều không khép được.

Trần Hiết lại nói: "Tông chủ, vậy top ba Bảng xếp hạng Tuyền Qua Thần Tượng ta sẽ ghi đại, dù sao là người của Bất Hủ Tông là được rồi."

Ôn Bình lắc đầu, nói tiếp: "Không, không cần ghi đại. Top ba Bảng xếp hạng Tuyền Qua Thần Tượng là hai Trấn Thủ Sứ, không cần viết tên, trực tiếp viết ba chữ Trấn Thủ Sứ là được, đây là hai vị Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm của tông ta vừa xuất thế. Còn người thứ ba thì là Tử Nhiên đại sư!"

Sau khi Trần Hiết nghe xong thì hơi giật mình.

Hai vị Trấn Thủ Sứ!

Vừa xuất thế!

Quả nhiên, trong tông môn vẫn luôn có một ít cường giả đỉnh cao ẩn giấu.

Sau đó Ôn Bình còn nói thêm: "Tử Nhiên đại sư, năm ngày nay ngươi chế tạo được mấy loại Tuyền Qua Sát Khí?"

"Bốn loại."

Tử Nhiên đáp.

"Vậy thì bán hết bốn loại này ở Thần Phi Thành đi, Trần Hiết, ngươi đi tạo thế, tóm lại đến lúc đó nhất định phải khiến cho tất cả thế lực trong Thần Phi Thành đều đến. Không chỉ muốn để cho bọn họ thấy bốn thứ thần kỳ này mà còn muốn cho bọn họ biết… thời đại đã thay đổi!"

Ôn Bình nói xong, đã đến Thần Phi Thành!

Thần Phi Thành, giống như Thiên Dương Thành, đều là thành trì độc lập với rất nhiều vực nhỏ trong Hồng Vực, chính

vì độc lập với các nhỏ vực cho nên Thần Phi Thành giống như Thiên Dương Thành, đều là trung tâm của toàn bộ Nguyên Dương Vực, nhưng mà trung tâm này không có nghĩa là trung tâm.

Trong Thiên Dương Thành hội tụ cường giả trong thiên hạ, đủ loại cường giả chiếm cứ ở đây, mà Thần Phi Thành thì là một cái Mậu Dịch Chi Đô, là trung tâm mậu dịch của Nguyên Dương Vực!

Điểm khác biệt duy nhất giữa Mậu Dịch Chi Đô Thần Phi Thành và Thiên Dương Thành chính là mặc dù Thần Phi Thành không có nhiều cường giả đỉnh cao nhưng thế lực gì cũng có, ngư long hỗn tạp.

Khi Ôn Bình vào thành, Trần Hiết dẫn đầu đi vào trong Thần Phi Thành, cũng đi tới trụ sở của Tẫn Tri Lâu ở Thần Phi Thành.

Một phường vải.

Sau khi đi vào phường vải thì thậm chí còn có thể thấy công nhân dệt vải đang bận rộn, trong không khí cũng tràn ngập mùi đặc biệt của nhiên liệu và vải vóc.

Nhưng tiếp tục đi sâu vào trong thì lại có động thiên khác.

Chỗ sâu trong phường vải thì lại là một cái phòng in ấn Bất Hủ Nhật báo, lúc này đang có rất nhiều công nhân đang không ngừng in ấn Bất Hủ Nhật báo hôm nay.

Khi Trần Hiết xuất hiện, tất cả mọi người dừng tay, quỳ một chân xuống đất, mười phần cung kính nghênh đón: “Cung nghênh lâu chủ!”

Trần Hiết trầm giọng nói: “Chuyện này…”

Trần Hiết vừa định giới thiệu Ôn Bình thì Ôn Bình đưa tay ngăn lại, bởi vì Ôn Bình không muốn bị người ta biết hắn tới Thần Phi Thành.

Cho dù là người của Trần Hiết.

【VIP】 Tử Nhiên đại sư dị thường

Sau đó, Ôn Bình đi vào chỗ sâu trong phường vải, dần dần đi từng bước đến dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, cho đến khi tan biến trước mắt mọi người.

Ôn Bình và Trần Hiết vừa đi, tất cả mọi người bắt đầu suy đoán thân phận của Ôn Bình.

Nhất là khi thấy thái độ của lâu chủ như thần trong lòng bọn họ có chút cung kính với Ôn Bình thì khiến cho bọn họ càng tò mò hơn.

Nhưng mà mọi người cũng không dám đoán mò.

Châu đầu ghé tai vài câu, sau đó tiếp tục làm việc.

Bởi vì biết càng nhiều thì kết cục sẽ càng thảm.

Dạo một vòng trong phường vải, Ôn Bình tán thưởng nói: "Nơi này không tệ, ai mà ngờ được một cái phường vải nho nhỏ lại là trụ sở của Tẫn Tri Lâu."

"Tông chủ quá khen."

Trần Hiết khiêm tốn nói.

Dứt lời, tinh thần lực của Ôn Bình lập tức vươn dài ra, lan tràn đến toàn bộ Thần Phi Thành, bao phủ trọn cái Thần Phi Thành.

Trong chốc lát, Ôn Bình đã cảm nhận được hai luồng không thể của cường giả Thiên Vô Cấm.

Suy cho cùng thì cũng là trung tâm mậu dịch của Nguyên Dương Vực.

Cường giả Thiên Vô Cấm gần như là truyền thuyết ở Hồng Vực nhưng trong Thần Phi Thành này lại có hai vị.

Đang lúc Ôn Bình muốn thu hồi tinh thần lực thì thấy một người đột nhiên từ trong phường vải lao ra, vô cùng lo lắng chạy tới chỗ Ôn Bình.

“Ôn tông chủ!”

Chính là Vực Chủ Hồng Vực, Quân Thiên Nhất Cố!

Ôn Bình nhíu mày, hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Đó còn không phải là do chuyện cường giả quý tông giết Phong Khống bị Thiên Nghiệp Thần Tướng chọt đến chỗ Đại Vực Chủ sao? Mới đầu kế hoạch của Trần trưởng lão là mang người mua Tuyền Qua Đồ của quý tông trước đó đến cho Đại Vực Chủ xem một chút, cảm nhận sự bất phàm của Tuyền Qua Đồ. Nhưng mà Vực Chủ lại vì đại chiến ở sa trường mà rời khỏi Nguyên Dương Vực, sau nửa tháng nữa mới có thể trở về, cho nên ta cũng rảnh rỗi, muốn giúp Trần trưởng lão làm chút chuyện.”

Quân Thiên Nhất Cố nịnh nọt nói, hoàn toàn không có lãnh ngạo và khí thế bễ nghễ thiên hạ thuộc về Vực Chủ Hồng Vực trước đó.

Trần Hiết vội vàng giải thích: “Tông chủ, có Vực Chủ, chúng ta làm việc cũng dễ dàng một chút.”

“Thần Phi Thành này ta rất quen thuộc, xin Ôn tông chủ yên tâm, chỉ cần chư vị có việc thì ta nhất định sẽ hỗ trợ.” Nhìn dáng vẻ Quân Thiên Nhất Cố như đã tính trước.

“Vậy thì dẫn ta và Tử Nhiên đại sư đi dạo bốn phía, nhìn Thần Phi Thành một chút.” Nếu tới Thần Phi Thành, Ôn Bình cũng muốn đi xem phong thái của Thần Phi Thành này một chút, dĩ nhiên, mục đích chủ yếu là đi xem Thiên Tượng Môn đó một chút.

Quân Thiên Nhất Cố lập tức mở miệng đồng ý: “Ôn tông chủ, cứ yên tâm đi theo ta, Thần Phi Thành này, một năm ta đến mấy chuyến, không thể quen thuộc hơn được.”

Ôn Bình gật đầu, sau đó để Trần Hiết làm chuyện của mình, hắn thì dẫn theo Tử Nhiên đại sư đuổi theo Quân Thiên Nhất Cố, đi trên đường cái Thần Phi Thành.

Trên đường đi, Quân Thiên Nhất Cố giới thiệu những thứ trong Thần Phi Thành không biết mệt, thương hội nào thuộc về thế lực nào.

Có thể nhìn ra được hắn vô cùng rành Thần Phi Thành.

Nhưng mà mấy thứ này không phải là thứ mà Ôn Bình muốn biết, cũng may Ôn Bình cũng không gấp, cho nên dứt khoát vừa đi vừa nghe Quân Thiên Nhất Cố hướng dẫn giảng giải như một hướng dẫn viên du lịch.

"Tử Nhiên đại sư, phía trước có một cái thương hội, đồ vật ở trong đó chắc chắn ngài sẽ cảm thấy rất hứng thú." Quân Thiên Nhất Cố ra vẻ thần bí nói.

Tử Nhiên yên lặng cười một tiếng, nói tiếp: "Thiên tài địa bảo?"

Quân Thiên Nhất Cố cười nói: "Tử Nhiên đại sư thật thông minh, chính là thiên tài địa bảo! Thương hội phía trước tên là Trạch Minh Thương Hội, đây chính thương hội nổi tiếng U Quốc, chỉ cần ngươi muốn mua thì hầu như đều có thể mua được ở đó."

Nói xong, sắc mặt Tử Nhiên bỗng nhiên cứng lại.

Sau đó nghe Tử Nhiên thấp giọng lẩm bẩm hai chữ.

"Trạch Minh…"

Quân Thiên Nhất Cố không để ý, sau khi giải thích xong thì đi về phía trước, vừa đi vừa nói những thứ hiếm có mà mình mua được ở Trạch Minh Thương Hội trước đây.

Nhưng mà Ôn Bình lại nhìn Tử Nhiên một cái.

Bởi vì hắn nghe rõ được hai chữ Trạch Minh, cũng nhìn thấy biểu cảm của Tử Nhiên đại sư bắt đầu mất tự nhiên khi nghe được hai chữ Trạch Minh.

Khi Quân Thiên Nhất Cố dẫn Tử Nhiên đi tới trước cửa Trạch Minh Thương Hội, chuẩn bị vào xem, không ngoài sở liệu của Ôn Bình, Tử Nhiên đại sư lại từ chối, cũng tỏ vẻ trong bảo khố của Bất Hủ Tông không thiếu thiên tài địa bảo, bây giờ nàng chỉ muốn xem mấy thứ khác.

Bởi vậy rõ ràng Tử Nhiên đại sư có ẩn tình gì với Trạch Minh Thương Hội này.

Quân Thiên Nhất Cố thấy Tử Nhiên không muốn đi vào thì hỏi Ôn Bình bên cạnh: “Ôn tông chủ muốn vào xem một chút không?”

Ôn Bình lắc đầu: “Không có gì để xem, đúng là bảo khố của Bất Hủ Tông ta không thiếu gì cả, không cần thiết đi vào lãng phí thời gian.”

Quân Thiên Nhất Cố ngượng ngùng cười một tiếng, cũng chỉ có thể coi như thôi.

Hắn còn muốn dẫn hai người Ôn Bình nhìn những bảo khố của Trạch Minh Thương Hội, dù sao Trạch Minh Thương Hội là đệ nhất thương hội ở U Quốc!

Hơn nữa còn có chỗ dựa là Trạch Minh Cung!

Trạch Minh Cung cũng là một thế lực lớn Tuyền Qua Thần Tượng tụ tập, chỉ kém hơn Thiên Tượng Môn một chút xíu thôi, cho nên trong Trạch Minh Thương Hội cũng có không ít đồ tốt.

Nhưng khi Quân Thiên Nhất Cố chuẩn bị rời đi, chỉ thấy mấy tên thanh niên khí vũ hiên ngang kết bạn đi ngang qua bên cạnh họ, lại khinh thường giễu cợt một câu: “Một cái tông môn ngay cả tên cũng chưa nghe nói tới mà cũng dám nói bảo khố nhà mình cái gì cũng không thiếu, đúng là thú vị. Nói mạnh miệng cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, đây là địa bàn của Trạch Minh Cung ta!”

Sắc mặt Quân Thiên Nhất Cố đột nhiên thay đổi.

Hay lắm.

Hắn coi Ôn Bình như là tổ tông cúng bái, trên đường đi chăm chỉ không ngừng làm chuyện chỉ có tôi tớ mới làm, chỉ vì để cho Ôn Bình hài lòng.

Bây giờ thì tốt, có người giễu cợt Ôn Bình.

Nhưng mà vừa quay đầu lại, thấy mấy tên thanh niên ăn mặc trường bào màu tử kim thì Quân Thiên Nhất Cố sửng sốt một chút, vô thức thốt ra bảy chữ.

“Đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung!”

【VIP】 Chuyện cũ của Tử Nhiên đại sư

Đệ tử Trạch Minh Cung tổng cộng có ba đẳng cấp: Kém nhất là đệ tử ngoại vi, đệ tử nội viện và cao nhất là đệ tử hạch tâm.

Nh mặc dù là đệ tử ngoại vi thì cũng phải là Trấn Nhạc Cảnh, đồng thời còn phải là Nhị Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, người như vậy ở Nguyên Dương Vực cũng được xem như là nhân tài.

Mà tiêu chuẩn của đệ tử nội viên thì càng cao hơn nữa.

Nhất định phải là Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, dĩ nhiên, nếu như đạt đến Địa Vô Cấm, mặc dù là Nhất Tuyền hoặc là Nhị Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng thì cũng có thể trở thành đệ tử nội viện.

Lên nữa thì là đệ tử hạch tâm.

Bàn về xếp hạng kỹ nghệ tuyền qua thì Trạch Minh Cung là tồn tại gần với Thiên Tượng Môn ở U Quốc, đệ tử hạch tâm của nó chắc chắn càng mạnh hơn nữa.

Yêu cầu thấp nhất cũng là Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng!

Phải biết toàn bộ U Quốc, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng bị ghi chép lại không tới trăm người.

Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, địa vị ở U Quốc đã không thấp, địa vị đồng đẳng với cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, thậm chí cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm gặp còn phải cung kính đón.

Khiến cho Quân Thiên Nhất Cố kinh ngạc đương nhiên không phải thân phận đệ tử hạch tâm của bọn họ, dù sao hắn là chủ nhân một vực, là người trong chính phủ U Quốc.

Mặc dù thân phận của đệ tử hạch tâm Trạch Minh Cung cao quý nhưng cũng không đến mức khiến cho chủ nhân một vực kinh ngạc.

Quân Thiên Nhất Cố kinh ngạc ở chỗ bình thường đệ tử hạch tâm khó gặp, nhưng hôm nay hắn lại thấy được ba người.

Đúng là mặt trời mọc từ phía tây.

Nhưng mà ba tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung lại cho rằng Quân Thiên Nhất Cố kinh ngạc vì thân phận của bọn họ, coi thường cười khẽ một tiếng.

Cũng cảnh cáo ba người Ôn Bình.

"Lần sau nói mạnh miệng thì đi xa một chút, tuy Trạch Minh Thương Hội chúng ta hoan nghênh khách đến nhưng không phải ai cũng hoan nghênh. Chớ có vì nói mạnh miệng mà bị Trạch Minh Thương Hội ta cho vào sổ đen, còn làm mất cái mạng nhỏ của các ngươi!"

Quân Thiên Nhất Cố nghe nói như vậy thì vô thức nhìn thoáng qua Ôn Bình, thấy lông mày Ôn Bình run lên, lộ vẻ không vui.

Trong nháy mắt, Quân Thiên Nhất Cố nổi giận.

Trong nháy mắt, khí tức nửa bước Thiên Vô Cấm nổ tung, sau đó nổi giận đùng đùng quát ba người: "Ta cũng muốn xem xem, rốt cuộc là ai làm mất mạng nhỏ! Hội trưởng Thanh Thiển của Trạch Minh Thương Hội ở Thần Phi Thành gặp ta đều phải hành lễ, các ngươi nghĩ mình có thân phận đệ tử hạch tâm thì ngon?"

Theo khí tức của Quân Thiên Nhất Cố bùng nổ, sắc mặt ba tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung bỗng nhiên thay đổi, nhưng mà cũng không có kinh ngạc bao nhiêu.

Bọn họ gặp không ít nửa bước Thiên Vô Cấm.

Chỉ là một nửa bước Thiên Vô Cấm còn chưa đủ để cho bọn họ sợ hãi.

Lúc này, người cầm đầu không cam lòng yếu thế, quát lại một tiếng: "Chỉ bằng ngươi, Thanh Thiển trưởng lão còn phải hành lễ với ngươi, ngươi cũng quá để mắt tới cảnh giới của ngươi. Nửa bước Thiên Vô Cấm tuy mạnh mẽ nhưng nếu như ngươi cho là mình là nửa bước Thiên Vô Cấm thì có thể giương oai ở địa bàn Trạch Minh Cung ta thì ta chỉ có thể

khuyên ngươi, đến từ chỗ nào thì về lại chỗ đó đi, đừng có sai lầm!”

“Chẳng lẽ chỉ có ngươi là nửa bước Thiên Vô Cấm sao?” Một tên đệ tử hạch tâm khác lập tức mở mạch môn ra, thả ra khí tức nửa bước Thiên Vô Cấm của mình: “Khỉ hoang ở đâu ra, cũng dám giương oai ở địa bàn của Trạch Minh Cung ta!”

Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi, sau đó nghe Ôn Bình nói một câu thì nổi trận lôi đình.

Chuyện hắn sợ nhất tới.

Hắn biết, bây giờ là hắn cần Bất Hủ Tông mà không phải là Bất Hủ Tông cần hắn, cho nên nhất định hắn phải biểu hiện ra giá trị của mình.

Nếu như không biểu hiện ra được giá trị, Bất Hủ Tông có thể hợp tác với người khác bất cứ lúc nào.

“Xem ra Trần Hiết đã đánh giá cao tác dụng của ngươi.”

Ôn Bình nói một câu giống như là que diêm nhóm lửa cơn giận trong lòng Quân Thiên Nhất Cố, trong cơn giận dữ, trong nháy mắt, mạch môn chấn động, đưa tay một cái, trong nháy mắt mạch khí xung quanh ngưng tụ trên mạch môn, sau đó trực tiếp oanh một quyền tới ba tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung.

“Ta cũng muốn xem xem ba người các ngươi có bản lãnh gì mà dám khoa tay múa chân với Quân Thiên Nhất Cố ta!”

Cũng đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên, một mảnh mạch khí như thuỷ triều trực tiếp đánh về phía nắm đấm của Quân Thiên Nhất Cố, dời lực lượng đi.

“Vực Chủ bớt giận!”

“Thanh Thiển trưởng lão, chuyện hôm nay cũng không phải là ngươi tới thì có thể giải quyết! Đệ tử Trạch Minh Cung các ngươi vô pháp vô thiên, dám lặp đi lặp lại nhiều lần uy hiếp bản Vực Chủ, bản Vực Chủ khẳng định chắc chắn bọn họ là người ẩn núp của Già Thiên Lâu, nhất định phải giải quyết ngay tại chỗ.”

Quân Thiên Nhất Cố biết Thanh Thiển vừa đến thì chắc chắn là không đánh được nữa, thực lực của hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Thanh Thiển.

Nhưng mà Quân Thiên Nhất Cố tuyệt đối không muốn để cho ba người này dễ chịu!

Ngay trước mặt Ôn Bình, làm cho mình mất hết mặt mũi, món nợ này không tính sao được?

Một cái mũ chụp lên đầu khiến cho ba tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung vốn khí định thần nhàn, đồng thời nương theo Thanh Thiển trưởng lão xuất hiện mà đắc ý biến sắc trong nháy mắt.

Người ẩn núp của Già Thiên Lâu!

Một cái mũ này chụp lên, bọn họ hết đường chối cãi.

Mặc dù bọn họ là đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung nhưng không chịu nổi tội danh như vậy. Nhất là bây giờ người ẩn núp của Già Thiên Lâu gây ra không ít gió tanh mưa máu trong lúc Thất Vực Đăng Thiên Bảng diễn ra trong U Quốc, toàn bộ U Quốc cực kỳ đối với bảy chữ người ẩn núp của Già Thiên Lâu.

Làm chủ nhân của một vực, có quyền tiền trảm hậu tấu!

【VIP】 Chuyện cũ của Tử Nhiên đại sư (2)

Sắc mặt ba người đột biến đồng thời Thanh Thiển tư thái thướt tha, thoạt nhìn không quá ba mươi vội vàng răn dạy ba người: “Ba người các ngươi bị gì thế, ngay cả Vực Chủ Quân Thiên Nhất Cố cũng dám đắc tội, ta gọi bọn ngươi từ Trạch Minh Cung ra là để giúp đỡ ta chứ không phải gây phiền cho ta thêm! Còn không tranh thủ xin lỗi Vực Chủ, các ngươi có mấy cái đầu để chém?”

Một tiếng gầm thét dọa cho ba người vội xin lỗi.

“Chúng ta có mắt như mù, xin Vực Chủ thứ tội!”

“Xin Vực Chủ thứ tội, chúng ta căm thù Già Thiên Lâu đến tận xương tuỷ, tuyệt đối không thể là người ẩn núp của Già Thiên Lâu!”

Ba người suýt chút quỳ xuống đất.

Ba người điên cuồng tạ lỗi, Quân Thiên Nhất Cố còn chưa kịp mở miệng thì Thanh Thiển lập tức nói tiếp: “Vực Chủ, ngài tha cho ba đứa nhỏ này đi. Mời ngài vào bên trong trước, vừa khéo Trạch Minh Thương Hội vừa nhập được một nhóm thiên tài địa bảo cực kỳ tốt, sẽ bán rẻ cho ngài, ta lại tự mình ra tay chế tạo một thanh thần binh cho ngài, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của ngài tăng lên không ít!”

“Thanh Thiển trưởng lão cũng biết cách làm ăn lắm, không ngờ ta tới chỗ ngươi, đã bị tức rồi mà vẫn phải đưa bạch tinh cho ngươi?”

“Vực Chủ nói thế nào ấy, những thiên tài địa bảo đó đều là thứ trân quý. Sí Hoàng Chi Tinh, Sơn Hải Thạch… ngài nói xem, mấy thứ này có thứ nào mà không phải là thứ quý hiếm, phía trên cũng vừa sai người đưa đến Thần Phi Thành, không có ai biết rõ tin tức của bọn nó, ngài chính là khách hàng đầu tiên biết được.” Thanh Thiển cười rất động lòng người, đồng thời không ngừng đi tới chỗ Quân Thiên Nhất Cố, cố ý sát lại

gần Quân Thiên Nhất Cố, đồng thời dùng cùi chỏ cọ xát thân thể Quân Thiên Nhất Cố.

Sắc mặt Quân Thiên Nhất Cố hơi đổi, lúng túng khẽ ho khan hai lần, sau đó trên mặt hiện lên nét đỏ ửng trăm năm khó gặp một lần.

Cũng đúng vào lúc này, Quân Thiên Nhất Cố cũng nương tay.

"Uy hiếp bản Vực Chủ, ta có thể nể mặt ngươi, chuyện cũ sẽ bỏ qua. Nhưng Thanh Thiển trưởng lão, ngươi có biết bọn họ dám nói năng lỗ mãng với Ôn tông chủ, đúng là to gan lớn mật!"

Thanh Thiển lập tức nương theo hắn, ra vẻ tức giận khiển trách: "Còn không mau mau xin lỗi Ôn tông chủ, các ngươi đó, rất biết gây chuyện cho ta!"

Ba tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung nghe xong thì vội vàng khom người xin lỗi Ôn Bình, thái độ không có thành khẩn như khi xin lỗi Quân Thiên Nhất Cố, bởi vì hai chữ tông chủ khiến cho ba người không quan tâm, nếu không phải có Quân Thiên Nhất Cố thì ba người bọn họ cũng không muốn xin lỗi.

"Tử Nhiên đại sư, chúng ta đi thôi." Có điều Ôn Bình cũng không thèm để ý đến ba người bọn họ, nói đúng hơn là không thèm để ý người của Trạch Minh Cung.

Hắn có hứng thú với Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn, nhưng đối với loạn 'vạn năm lão nhị' như bọn họ thì hắn không có hứng thú gì.

Hơn nữa, hắn cũng không phải là đứa nhỏ nữa.

Trước kia, nếu có người nói năng lỗ mãng thì có lẽ hắn sẽ trực tiếp rút đao.

Nhưng mà bây giờ hắn chỉ cảm thấy không cần thiết vì ba người mà mang tiếng là tự cao tự đại, hẹp hòi.

"Vâng, tông chủ!" Tử Nhiên gật đầu, dời ánh mắt khỏi người Thanh Thiển, đi theo sau lưng Ôn Bình đi về phía trước.

Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì lập tức ba chân bốn cẳng đuổi theo: "Ôn tông chủ, ngài chờ ta một chút."

Lời vừa nói ra, Thanh Thiển hơi đổi sắc mặt.

Bởi vì Quân Thiên Nhất Cố dùng chữ ngài!

Có thể làm cho Quân Thiên Nhất Cố dùng chữ ngài, chứng minh người trước mắt chắc chắn là người của thế lực lục tinh, hoặc là cường giả Thiên Vô Cấm!

Mặc dù tông chủ họ Ôn nàng chưa từng nghe nói tới nhưng lỡ như là tông môn vừa mới tiến giai thành thế lực lục tinh thì sao?

Đắc tội một cái thế lực lục tinh cũng không phải là chuyện tốt gì.

Vừa nghĩ tới đó, Thanh Thiển vội vàng muốn đuổi theo, nhưng mà lúc này lại nghe một người trong số ba tên đệ tử hạch tâm bên cạnh chậm rãi nói.

"Tử Nhiên, sao cái tên này càng nghe càng thấy quen… khoan đã, Tử Nhiên đại sư này nhìn giống như là Minh Châu trưởng lão."

Một người kinh hô, sau đó hai người còn lại cũng phản ứng lại.

Hai người nhớ lại tướng mạo của Minh Châu trưởng lão trong tông môn, phát hiện người trước mắt đúng là rất giống Minh Châu trưởng lão.

"Còn có chuyện trùng hợp như vậy."

"Cũng quá giống."

Hai người cũng thán phục một tiếng.

Thanh Thiển cũng lập tức phản ứng lại, trí nhớ đã ngủ yên rất lâu bị đánh thức, hai chữ Tử Nhiên cũng xuất hiện trong đầu.

Tử Nhiên!

Không phải Minh Châu trưởng lão có một nữ nhi tên là Tử Nhiên sao?

Tưởng tượng năm đó Minh Châu trưởng lão gửi gắm bao nhiêu kỳ vọng vào nàng, nhưng mà Tử Nhiên thiên phú cực thấp, trăm năm mới nắm giữ kỹ nghệ tuyền qua Nhị Tuyền.

Này phá vỡ một cái ghi chép của Trạch Minh Cung!

Ghi chép về người kém nhất!

Bởi vậy Minh Châu trưởng lão cũng trở thành trò cười cho không ít người, Minh Châu trưởng lão cũng cực kỳ thất vọng với nàng, sau đó không có quan tâm tới nàng nữa, sau này trải qua một lần cãi lộn, Minh Châu trưởng lão lại tự tay trục xuất nữ nhi của mình ra khỏi Trạch Minh Cung, cuối cùng không ai nhìn thấy Tử Nhiên nữa.

"Người giống, tên cũng là Tử Nhiên, hẳn là trên đời này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy chứ?" Trong đầu Thanh Thiển đột nhiên lóe lên một hình ảnh, vừa rồi, trong lúc lơ đãng nàng nghiêng mắt nhìn thấy ánh mắt của Tử Nhiên đó nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra nhiều thứ phức tạp.

Thế nhưng lúc ấy nàng không nghĩ nhiều, bây giờ nhớ lại…

Đúng, Tử Nhiên biết mình!

Bởi vì lúc nàng còn nhỏ, mình không ít lần chơi với nàng.

"Không ngờ, đã qua lâu như vậy, nàng lại trở về." Thanh Thiển cảm thán một tiếng, sau đó lập tức dặn dò ba người bên cạnh: "Ba người các ngươi lặng lẽ theo sau, đừng để cho bị phát hiện, tùy thời bẩm báo lại vị trí cụ thể của bọn họ."

Ba người gật đầu.

"Rõ!"

Nói xong, ba người lập tức rảo bước bắt kịp.

Ba người vừa đi, Thanh Thiển nhìn hướng ba người Quân Thiên Nhất Cố tan biến, suy tư lẩm bẩm một câu: "Minh Châu trưởng lão cả đời không gả cho ai, cũng chỉ có một nữ nhi là Tử Nhiên… nhưng khi đó nàng tự tay trục xuất Tử Nhiên khỏi Trạch Minh Cung, ta có nên nói tin tức Tử Nhiên trở về cho nàng không?"

【VIP】 Chuyện cũ của Tử Nhiên đại sư (3)

Lưỡng lự một lúc, giờ phút này, đi trên đường, Ôn Bình nhịn không được dừng một chút, đưa mắt nhìn Tử Nhiên đại sư đi bên cạnh mình.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu.

Tại sao Tử Nhiên đại sư muốn đi Hồ Thiên Địa xa xôi.

Bị mẫu thân của mình trục xuất ra khỏi Trạch Minh Cung, lúc đó chỉ sợ là nàng đau lòng đến gần chết chứ?

"Tông chủ, có chuyện gì vậy?" Tử Nhiên thấy tông chủ nhìn nàng chằm chằm thì hơi khó hiểu.

Ôn Bình xấu hổ cười một tiếng, nói: "Không có gì, ta đang nghĩ, thế gian này có mẫu thân lòng dạ sắt đá thật sao?"

Tử Nhiên dừng lại, trong ánh mắt lóe lên vẻ phức tạp, một lúc lâu sau mới nói: "Cái thế giới này vốn là tàn khốc, chuyện gì cũng có thể xảy ra, hạng người gì cũng có. Thân nhân, ở trong mắt rất nhiều người thì cũng không khác gì những người khác."

Quân Thiên Nhất Cố cũng lập tức tiếp lời, bởi vì hắn rất có quyền lên tiếng ở phương diện này: "Tử Nhiên đại sư nói không sai. Lấy ta làm ví dụ, ta cảm thấy người làm đại sự tại sao có thể lòng dạ đàn bà? Chớ nói người thân, cho dù là con của mình phạm sai lầm lớn, nếu vì toàn cục thì nên giết vẫn phải giết, cùng lắm thì tốn một buổi tối sinh thêm một đứa."

Nghe Quân Thiên Nhất Cố nói xong, Tử Nhiên nhìn Quân Thiên Nhất Cố một hồi, trong ánh mắt lóe vẻ không vui khiến cho người ta khó mà phát hiện ra được, sau đó nói với Ôn Bình: "Tông chủ, không phải trước mắt ngài có một sao?"

Ôn Bình lắc đầu.

Quân Thiên Nhất Cố tàn nhẫn và vô tình, Ôn Bình đã biết từ sớm.

Chẳng lẽ mẫu thân của Tử Nhiên đại sư cũng là một loại người với Quân Thiên Nhất Cố?

Ôn Bình không có tiếp tục bàn sâu vào đề tài này, bởi vì sợ nói quá rõ ràng: "Được rồi, không nói chuyện này. Chúng ta đi địa bàn Thiên Tượng Môn đi dạo đi, xem thử xem Thiên Tượng Môn là đệ nhất U Quốc, rốt cuộc thì có chỗ gì bất phàm. Vừa khéo Bất Hủ Nhật báo hôm nay cũng sắp ra lò, chúng ta đi xem phản ứng của những Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn đó."

Dứt lời, Ôn Bình vẫy tay cản lại xe thú đang thong thả chạy bên ven đường, ngồi xe thú đi tới trung tâm Thần Phi Thành.

Bởi vì tốn thời gian một nén nhang đi trên đường cho nên bây giờ Bất Hủ Nhật báo đã bắt đầu tiêu thụ trong phố lớn ngõ nhỏ, nam nữ già trẻ, cho dù là ai thì đều cầm lấy một tấm Bất Hủ Nhật báo đọc.

"Tẫn Tri Lâu này đúng là có bản lĩnh, trước đó vài ngày ra một cái Bảng xếp hạng các thế lực trong Nguyên Dương Vực, chuẩn xác không sai, ngay cả cường giả ẩn thế ẩn giấu ở sau lưng mà người nào cũng không biết cũng bị đào lên, bây giờ lại làm ra một cái Bảng xếp hạng Tuyền Qua Thần Tượng ở Nguyên Dương Vực."

"Với thủ đoạn của Tẫn Tri Lâu, chỉ sợ Bảng xếp hạng Tuyền Qua Thần Tượng này sẽ đào ra không ít Tuyền Qua Thần Tượng ẩn thế."

"Có gì đáng xem, không bất ngờ chút nào, Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tương Môn tuyệt đối dùng ưu thế tuyệt đối chiếm lấy đệ nhất, theo sát phía sau thì hẳn là Tuyền Qua Thần Tượng của Trạch Minh Cung. Thứ đáng xem thì hẳn là náo nhiệt."

"Tuyền Qua Thần Tượng, hẳn là đào không ra được nhân vật ẩn thế gì. Một vị Tứ Tuyền, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng sinh ra thì đều cần một thế lực lớn trọng điểm bồi dưỡng, tiêu tốn rất nhiều tài nguyên, hắn có muốn ẩn nấp cũng không có chỗ để ẩn nấp."

Hai bên đường, tiếng bàn tán sôi nổi.

Khi bọn họ lật xem Bất Hủ Nhật báo thì bắt đầu chửi bậy, nhưng vẫn nhìn bảng xếp hạng một cách say xưa!

Chỉ vì xem náo nhiệt!

Cũng xem thử xem rốt cuộc Tẫn Tri Lâu xếp hạng Tuyền Qua Thần Tượng như thế nào.

Xếp hạng thứ một trăm là Thu Sơn (đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung).

Với vào cảnh giới Tứ Tuyền hơn mười năm, tích lũy chế tạo mười ba tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, đến nay không có Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao xuất hiện.

Xếp hạng thứ chín mươi chín là Trần Niên (gia chủ đương đại của Thiên Hạ Thương Hành ở Vô Tinh Thành).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền trăm năm, tích lũy chế tạo bảy mươi tám tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao là chừng một phần rưỡi, trong bảy mươi tám tấm có mười hai tấm là phẩm chất cao, tăng phúc đạt chín thành.

Xếp hạng thứ chín mươi tám là La Thiên Hàm (đệ tử chân truyền của Thiên Tượng Môn).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền Tuyền Qua trăm năm, tích lũy chế tạo một trăm linh ba tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao không tới hai thành, trong một trăm linh ba tấm có mười chín tấm là phẩm chất cao.

Xếp hạng thứ chín mươi bảy là Giang Điền Trầm (đệ tử chân truyền của Thiên Tượng Môn).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền Tuyền Qua một trăm ba mươi năm, tích lũy chế tạo một trăm năm mươi lăm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao hai thành, trong một trăm năm mươi lăm tấm có ba mươi ba tấm là phẩm chất cao.

…

Nhìn theo bảng xếp hạng, Bảng Tuyền Qua Thần Tượng xếp tới năm mươi tên.

“Tại sao không còn nữa?”

“Sao chỉ có tới năm mươi hạng?”

Mọi người ngạc nhiên nghi ngờ, lật qua lật lại hai mặt của Bất Hủ Nhật báo, tìm kiếm phần sau của Bảng Tuyền Qua Thần Tượng.

Nhưng mà làm gì có phần sau.

Đang xem ngon lành thì hết!

Sau khi tiếc hận, mọi người tiếp tục tụ tinh hội thần nhìn về phía Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, sau đó không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Tẫn Tri Lâu này đúng là đáng sợ, thậm chí ngay cả các Tuyền Qua Thần Tượng làm ra bao nhiêu tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng tra xét ra được.”

“Cũng không biết có đúng hay không.”

“Đúng, ai biết có đúng hay không. Ta cảm thấy hẳn là không có bao nhiêu Tuyền Qua Thần Tượng sẽ cố ý nhớ mình số lượng Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ mình chế tạo ra?”

“Bản thân cũng không nhớ rõ, sao Tẫn Tri Lâu có thể tra được chuẩn xác như vậy?”

Ngay lúc người đi đường còn nghi vấn thì tinh thần lực của Ôn Bình đã dò xét được một tiếng kinh hô từ trong sương phòng của một tửu lâu cách không xa.

Trong sương phòng, mấy tên cường giả Địa Vô Cấm vây quanh một vị lão giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, tay nâng Bất Hủ Nhật báo, không ngừng nghi ngờ!

【VIP】 Tuyên bố Bảng Tuyền Qua Thần Tượng!

“Sao Tẫn Tri Lâu này lại có bản lãnh này, điều tra rõ được Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ mà Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo trong hai trăm năm?”

“Nghê Lão, Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này còn nói trong hai trăm năm, ngài chế tạo hai trăm bảy mươi sáu tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, ngài còn nhớ rõ sao?”

Mấy người lập tức nhìn về hướng lão giả trên ghế thượng tọa.

“Chuyện hai trăm năm, lão phu nhớ kiểu gì được?” Lão giả tỏ vẻ nghiêm túc, chậm rãi lắc đầu, nhưng sau đó lại lấy một cuốn sổ cũ đã ố vàng trong tàng giới ra, nhanh chóng lật xem mấy lần, trong mắt lộ vẻ kinh hãi: “Thủ đoạn của Tẫn Tri Lâu này quả là mạnh mẽ! Nếu không phải lão phu có thói quen ghi chép thì sợ là hôm nay cũng khó có thể tin như các ngươi. Hai trăm năm, lão phu cũng không nhớ rõ, không ngờ Tẫn Tri Lâu lại có thể điều tra ra được, còn chuẩn không sai!”

Nghe Nghê Lão nói như vậy, mấy người ngậm miệng không trả lời được, khi nhìn lại Bất Hủ Nhật báo thì trong ánh mắt đã không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Nếu Nghê Lão cũng nói là chính xác.

Vậy thì những người khác cũng không có sơ xuất gì.

Dù sao đa số người bước vào cảnh giới Tứ Tuyền cũng mới trăm năm thôi, Bất Hủ Tông ngay cả chuyện hai trăm năm trở lên cũng tra rõ được, huống chi hơn trăm năm đây?

…

Trên xe thú.

Ôn Bình thu tinh thần lực lại, tiếp tục đi tới phân đà của Thiên Tượng Môn.

Quân Thiên Nhất Cố ngồi bên cửa sổ, nghe mọi người đều đang bàn tán chuyện Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, kinh hãi không thôi.

Bởi vì hắn đang ngồi bên cạnh người giật dây ra tất cả những chuyện này.

Cảm giác này quá phức tạp.

Cũng không lâu lắm, xe thú dừng lại.

Đã đến phân đà của Thiên Tượng Môn!

Ôn Bình đứng dậy nhìn về phía phân đà của Thiên Tượng Môn trước mắt, tòa thành trong thành này, sau đó chậm rãi đi xuống xe thú.

"Không cần thối lại." Quân Thiên Nhất Cố ném một viên bạch tinh cho phu xe, sau đó yên lặng đi theo Ôn Bình đi đến gần phân đà.

Thế nhưng ngay khi cách phân đà của Thiên Tượng Môn trăm trượng thì Ôn Bình đột nhiên quẹo vào trong tửu lâu cạnh đường đi, muốn đi lên chỗ cao nhìn thử một chút.

Quân Thiên Nhất Cố vội vàng ném ra hơn trăm bạch tinh, cũng hung tợn dặn dò chủ quán rượu: "Muốn chỗ có phong cảnh tốt nhất, nhanh lên!"

Khi đi lên tới tầng cao nhất, Ôn Bình ra khỏi phòng, đứng một bên hành lang, tinh thần lực dò qua chỗ Thiên Tượng Môn.

…

Trạch Minh Thương Hội.

Thanh Thiển trong phòng nâng bút viết vài câu ngắn gọn, sau đó lập tức sai người mang đến Trạch Minh Cung, tự mình giao cho Minh Châu trưởng lão.

Thanh Thiển càng nghĩ càng cảm thấy mình nên nói cho Minh Châu trưởng lão biết chuyện này.

Dù cho trăm năm trước Tử Nhiên khiến cho Minh Châu trưởng lão hổ thẹn nhưng dù sao bây giờ cách lúc Tử Nhiên bị

trục xuất khỏi Trạch Minh Cung cũng đã hơn một trăm năm.

Sau khi viết xong, người của Trạch Minh Thương Hội đưa Bất Hủ Nhật báo lên tới, bởi vì đây là chuyện nàng yêu cầu.

Mấy ngày trước đây, Bảng xếp hạn các thế lực trong Nguyên Dương Vực đã khiến cho nàng mở rộng tầm mắt, cảm giác với Bất Hủ Nhật báo là vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên nàng đã dặn dò thủ hạ trước, nếu như Bất Hủ Nhật báo mở bán thì phải lập tức đưa một tấm đến trong tay nàng.

"Hôm nay là ngày công bố Bảng Tuyền Qua Thần Tượng đó chứ?" Thanh Thiển cầm lấy Bất Hủ Nhật báo, tìm cái ghế dài ngồi xuống, nghiêm túc nhìn lại.

Càng nhìn, chân mày Thanh Thiển càng nhíu chặt, sau khi xem xong thì lẩm bẩm nói: "Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này có chút khiến cho người ta thất vọng. Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, ai mạnh ai yếu, thật ra thì trong lòng mọi người đều có kết luận rồi. Còn xếp hạng Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, từ xưa đến nay đều là Trạch Minh Cung ta thứ hai, Thiên Tượng Môn thứ nhất, chuyện này là chuyện mà mọi người đều biết."

"Chờ một chút!"

Thanh Thiển đột nhiên cảm thấy hình như mình nghĩ tới cái gì đó!

Không đúng!

Theo lý mà nói, Tẫn Tri Lâu không nên làm chuyện không chút ý nghĩa như vậy, chỉ vì để cho mọi người xem náo nhiệt.

"Xem ra Tẫn Tri Lâu này có mưu đồ khác." Thanh Thiển cảm thấy có thể là âm mưu của Tẫn Tri Lâu, nằm ở phần sau của Bảng Tuyền Qua Thần Tượng.

Chẳng qua là nàng nghĩ mãi vẫn không rõ.

Chẳng lẽ Nguyên Dương Vực còn ẩn giấu Tuyền Qua Thần Tượng vượt qua vượt qua nàng và vượt qua La Tam Thiên, đà chủ phân đà của Thiên Tượng Môn?

Nàng vào Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đã hơn hai trăm năm, mặc dù không nhìn thấy cánh cửa Lục Tuyền nhưng chế tạo một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao nàng ít nhất cũng có tỉ lệ thành công lên đến năm mươi phần trăm, chuyện này không có bao nhiêu ở U Quốc có thể làm được.

Mà La Tam Thiên thì khủng bố hơn.

Ba trăm năm trước, La Tam Thiên đã là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, xác suất chế tạo ra Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao tuyệt đối trên tám mươi phần trăm.

Hơn nữa nghe nói hắn sắp chạm đến ngưỡng cửa kỹ nghệ Lục Tuyền.

Nếu có người mạnh mẽ hơn hắn thì chắc chắn chỉ có Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng!

Nhưng mà Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, toàn bộ U Quốc cũng không có bao nhiêu, đa số đều ở đế đô, còn có một bộ phận thì ở trong Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn.

Trừ cái đó ra thì U quốc lại không còn Lục Tuyền!

"Cũng không biết lúc này, đám người của Thiên Tượng Môn thấy được Bảng Tuyền Qua Thần Tượng thì có cảm tưởng gì?" Thanh Thiển buông Bất Hủ Nhật báo xuống, khi nhắc đến Thiên Tượng Môn thì trong ánh mắt lộ vẻ chán ghét: "Cũng đúng, Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này đa số là người của Thiên Tượng Môn, trong số top năm mươi ngày mai chỉ sợ cũng đa số là người của bọn họ, chỉ sợ giờ phút này chút tôm tép nhãi nhép đó vui vẻ hơn bất cứ ai khác chứ?"

Thanh Thiển vừa nghĩ tới đó thì cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Nhưng mà tuy khó chịu nhưng người của Thiên Tượng Môn ép Trạch Minh Cung bọn họ đã không phải là một ngày hai ngày, muốn thay đổi cục diện này thì hết sức gian nan, gần như là không thể nào.

Nhưng mà cũng may, mấy ngày trước nàng nghe được một tin tức ngầm.

Nghe nói là có người sáng tạo Tuyền Qua Đồ siêu việt thời đại này, bây giờ Tuyền Qua Đồ chỉ có thể tăng phúc mạch thuật, nhưng Tuyền Qua Đồ do hắn sáng tạo lại có thể mang đến năng lực đặc thù cho người dùng nó.

Giống như là thần thông của Yêu tộc!

Trước đó nàng không tin, bây giờ thấy Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này thì nàng lại hi vọng tin tức này là thật.

Nếu xuất hiện một người như vậy thật.

【VIP】 Bảng danh sách mang tới hiệu ứng khủng bố

Cứ như vậy, nếu như hắn có thể vào Trạch Minh Cung, chắc chắn Trạch Minh Cung sẽ dễ dàng ép Thiên Tượng Môn một đầu.

"Đúng rồi, hình như tin tức ngầm đó là từ Hồng Vực truyền đến, bây giờ Quân Thiên Nhất Cố đang ở trong thành, hỏi hắn không được sao?" Thanh Thiển vui mừng mình đã phái người đi theo mấy người Quân Thiên Nhất Cố, đây là dự kiến trước!

Cùng lúc đó, khi toàn bộ Thần Phi Thành đều vì Bảng Tuyền Qua Thần Tượng mà trở nên cực kỳ náo nhiệt, trong Thiên Tượng Môn, người người nhìn Bảng Tuyền Qua Thần Tượng trên Bất Hủ Nhật báo thì đều lộ vẻ kiêu ngạo.

"Bảng Tuyền Qua Thần Tượng Nguyên Dương Vực, trong vị trí thứ một trăm đến vị trí thứ năm mươi mốt, Thiên Tượng Môn ta lại chiếm được hai mươi lăm vị trí. Càng làm cho ta không ngờ chính là Trạch Minh Cung đó còn quá yếu, tổng cộng chỉ mới mười hai người."

"Mới đầu Thiên Tượng Môn chúng ta đã là số một trong lòng thế nhân, bây giờ Bất Hủ Nhật báo lại tuyên truyền như thế, có thể tưởng tượng không được bao lâu nữa thì người vào Thiên Tượng Môn ta sẽ như tre già măng mọc."

"Các ngươi nói Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này vừa ra, thực lực Thiên Tượng Môn chúng ta bị lộ ra ánh sáng, những Tuyền Qua Thần Tượng chọn gia nhập Trạch Minh Cung đó có thể bởi vì thế mà rời khỏi Trạch Minh Cung, gia nhập Thiên Tượng Môn ta hay không?"

Ngay lúc mấy tên Tuyền Qua Thần Tượng trong Thiên Tượng Môn bàn tán thì đột nhiên trong ngực truyền đến động tĩnh.

Mấy người đồng thời lấy lệnh bài ra!

Sau đó nhìn nhau một chút, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy lệnh bài trong tay tất cả mọi người đều từ màu trắng hóa thành màu vàng —— tình huống này đại biểu cho có người tự mình đến phân đà của Thiên Tượng Môn tìm bọn họ ra tay chế tạo Tuyền Qua Đồ.

Tình huống này ngày thường gần như rất hiếm xuất hiện, bởi vì chỉ khi có người bước vào Địa Vô Cấm thì mới đi tới Thiên Tượng Môn, tìm một trong số rất nhiều Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cho bọn họ.

Dù cho Thiên Tượng Môn nổi tiếng bên ngoài nhưng một tháng cũng chỉ có vài vị tới nhà mà thôi, lúc nhiều nhất cũng mới mười người.

Nhưng mà Thiên Tượng Môn có không ít Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, cho nên tỷ lệ chọn trúng bọn họ hoàn toàn rất rất nhỏ.

Trong ngày thường, dĩ nhiên cũng sẽ có thương nhân hoặc là người của thế lực khác tới phân đà của Thiên Tượng Môn mời bọn họ chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, dùng để kiếm lời hoặc là chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ xem như ban thưởng cho tông môn, nhưng mà chuyện làm ăn như vậy, một tháng bọn họ cũng khó mà gặp được một lần.

Thậm chí là cả năm chỉ có một lần.

Chỉ vì đa số tình huống, chỉ có Địa Vô Cấm mới dám dùng Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, thiên tài địa bảo cần phải chuẩn bị và phí tổn khi chế tạo một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ đều không phải là người bình thường có thể chịu được.

Nhưng mà bây giờ lệnh bài trong tay mấy người bọn họ đồng loạt có phản ứng, cũng chứng tỏ, bọn họ đều được mời!

Đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Khi mấy người từ chỗ tu luyện đi tới bên ngoài phân đà của Thiên Tượng Môn, người phụ trách quản lý thương hội đã chờ sẵn ở đó, thấy mấy người tới thì lập tức đi lên đón: “Bái kiến các vị chân truyền!”

“Chuyện gì xảy ra?”

Mấy người đều bối rối.

Nữ tử trung niên phụ trách quản lý thương hội vui vẻ ra mặt nói: “Chư vị chân truyền, xin cho ta chậm rãi nói. May mắn mà có Bảng Tuyền Qua Thần Tượng của Bất Hủ Nhật báo, hôm nay tất cả khách tới cầu Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ gần như đều là nhìn thấy bảng đó mà tới.”

“Trước đó Thiên Tượng Môn chúng ta không phải cũng thanh danh vang dội sao? Tác dụng của Bất Hủ Nhật báo này lại lớn như vậy?”

Mấy người nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng mà vẫn đi vào trong thương hội.

Phụ trách quản lý nữ tử trung niên thương hội cười giải thích: “Chư vị chân truyền không phải nhóm đầu tiên hỏi như vậy. Thực không dám giấu giếm, chính là xác suất trên Bảng Tuyền Qua Thần Tượng đó! Ngày xưa thế nhân chỉ biết Thiên Tượng Môn ta có nhiều Tuyền Qua Thần Tượng, lại không biết xác suất thành công chế tạo ra phẩm chất cao của Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn ra. Hôm nay, sau khi bọn họ biết được xác suất ra phẩm chất cao của chư vị chân truyền của chúng ta thì lập tức động tâm. Thử hỏi, cùng một tài liệu, cùng một giá cả, thế nhưng người của Thiên Tượng Môn ta lại có xác suất chế tạo thành phẩm chất cao lớn hơn, sao bọn họ lại không động tâm?”

Mấy người nghe nói như vậy thì lập tức giật mình.

Đúng là như thế!

Đổi vị trí suy nghĩ một thoáng, nếu như là bọn họ thì bọn họ cũng chọn Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn mà không phải những người khác.

Khi mấy người tới thương hội thì bị đám người chen chút làm cho giật nảy mình.

Đương nhiên, đa số là đến mua dưới Tứ Tuyền.

Nhưng mà nhân số lại nhiều đến mức khiến cho người ta sợ hãi. Cổng thương hội lại xếp hàng chật kín, cả đám đều đang

đăng ký tên của mình. Cảnh tượng này xưa kia đâu nhìn thấy được?

Khi bọn họ đi vào chỗ tiếp đãi khác tới chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì càng hiểu ý cười một tiếng.

Toàn bộ đệ tử chân truyền ở Thần Phi Thành đều được mời tới.

Không ít lão bản thương hội, còn có mới bước vào Địa Vô Cấm, người của thế lực ngũ tinh đều tìm tới cửa mời bọn họ chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Lúc này, bọn họ mới cảm nhận được rõ ràng hiệu ứng khủng bố do Bất Hủ Nhật báo đem tới.

Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, sự xuất hiện của nó đối với Thiên Tượng Môn thì đúng là phúc phận lớn lao.

Cùng lúc đó, trong Trạch Minh Thương Hội, một trong số ba người đi theo Ôn Bình vội vàng chạy trở về Trạch Minh Cung.

“Thanh Thiển trưởng lão đâu?”

Vừa vào Trạch Minh Cung thì vội vàng tìm Thanh Thiển trưởng lão, trên đường đi rất là hấp tấp.

Thậm chí đụng người cũng không quay đầu lại, tiếp tục chạy tới.

Nhưng mà thấy hắn là đệ tử hạch tâm nên tất cả mọi người chỉ có thể tỉnh táo coi như thôi, cho dù là khách cũng là như thế.

Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, ai mà chọc nổi?

Nhưng mà khó tránh bị chỉ trích.

【VIP】 Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa

“Khó trách Thiên Tượng Môn có thể ép được bọn họ, cũng không phải là không có nguyên nhân, đúng là xui xẻo.”

“Được rồi, đi thôi. Đây chính là Trạch Minh Thương Hội, không mua thì chúng ta đi, nói lung tung thì coi chừng cái mạng nhỏ của mình.”

“Đi đi đi!”

Mấy người bị hắn đụng ngã vội vàng rời khỏi Trạch Minh Thương Hội, ra cửa lên xe thú, quay đầu đi tới Thiên Tượng Môn.

Đương nhiên, mặc dù có một số người không bị đụng.

Nhưng bởi vì nhìn Bất Hủ Nhật báo, đi dạo một vòng ở Trạch Minh Thương Hội, sau đó cũng đều lựa chọn đi Thiên Tượng Môn.

Trong lúc nhất thời, khách ở Trạch Minh Thương Hội thiếu một nửa so với ngày thường, sau khi Thanh Thiển đi ra khỏi phòng thì lập tức cảm nhận được, đang nghi hoặc thì tên đệ tử hạch tâm lúc nãy chạy tới.

“Thanh Thiển trưởng lão, không xong, hôm nay Bảng Tuyền Qua Thần Tượng của Bất Hủ Nhật báo đó vừa ra, người trong Thần Phi Thành đều đi tới Thiên Tượng Môn. Giờ phút này, thương hội của Thiên Tượng Môn bị người cầu mua Tuyền Qua Đồ vây con kiến chui không lọt, ta đứng quan sát một hồi thì còn thấy được có rất nhiều khách quen của chúng ta cũng lặng lẽ đi Thiên Tượng Môn.”

Thanh Thiển nghe nói như vậy thì sắc mặt thay đổi: “Cái gì?”

Nói xong, Thanh Thiển lập tức đi ra thương hội, hóa thành một đạo kinh hồng bay tới chỗ Thiên Tượng Môn.

Tên đệ tử hạch tâm đó vội vàng đuổi theo, khi hắn đuổi kịp thì thấy trên vùng trời của thương hội của Thiên Tượng Môn, Thanh Thiển trưởng lão nổi giận đùng đùng đứng ở đó, hắn vừa đến, Thanh Thiển trưởng lão cả giận nói: "Đi về!"

Nói xong, Thanh Thiển lại hóa thành kinh hồng tan biến trên bầu trời.

Tên đệ tử hạch tâm vội vàng bay tới, còn chưa kịp đứng vững đó chỉ đành bất đắc dĩ đuổi theo.

Sau khi trở về, Thanh Thiển lập tức tự giam mình trong phòng, sau đó đập phá đồ đạc trong phòng.

Nhưng mà dù sao cũng sống nhiều năm như vậy, mặc dù có cảm xúc nhưng lại có thể nhanh chóng khống chế lại. Thanh Thiển biết, mình tức giận cũng không thay đổi được sự thật trước mắt, bây giờ chuyện cần phải làm là nghĩ cách.

Không nói hai lời, Thanh Thiển lập tức triệu tập tất cả tầng lớp cấp cao của thương hội họp, thương lượng cách giải quyết.

Đệ tử hạch tâm và tầng quản lý của thương hội đều không ngoại lệ, cho dù bận hay không bận thì tất cả đều bị Thanh Thiển triệu tập lại. Tổng cộng ba mươi người, trong đó có mười hai người là đệ tử hạch tâm.

"Chư vị có thể thấy được cục diện trước mắt?" Thanh Thiển đưa mắt nhìn qua mỗi một người đang lo sợ bất an.

Dưới sự bức bách của Thanh Thiển, tất cả mọi người bắt đầu bàn tán ầm ĩ, đủ loại biện pháp tầng tầng lớp lớp.

Ví dụ như là giảm giá.

Ví dụ như là chơi lén Thiên Tượng Môn.

Thậm chí còn có người nói muốn trả thù Tẫn Tri Lâu, thiêu hủy toàn bộ Bất Hủ Nhật báo.

Nhưng khi biết được Tẫn Tri Lâu bao trùm toàn bộ Nguyên Dương Vực, chỉ sợ thế lực sau lưng còn mạnh mẽ hơn cả Trạch Minh Cung thì người đưa ra biện pháp này chỉ có thể đắng chát cười một tiếng, thầm nghĩ mình suy nghĩ hảo huyền.

Cứ như vậy, một đám người thương thảo ròng rã mấy canh giờ, vô số biện pháp được đưa ra, sau đó lại bị phủ định.

Mặc dù ngày thường, mọi chuyện Thiên Tượng Môn đều ép bọn họ một đầu, nhưng lần này không thể so với ngày thường, tất cả mọi người thấy được hiệu ứng khủng bố mà Bảng Tuyền Qua Thần Tượng mang tới. Nhưng mà đây còn không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là nếu như Tẫn Tri Lâu đó ban bố Bảng Xếp Hạng Tuyền Qua Thần Tượng toàn bộ U Quốc thì lúc đó danh vọng của Thiên Tượng Môn sẽ đi đến mức cường thịnh, toàn bộ mọi người trong U Quốc đều biết!

Bởi vì tốc độ truyền bá của Bất Hủ Nhật báo thật là đáng sợ, cho dù là tên ăn mày ven đường cũng có thể tiêu tiền mua được một tấm.

Cuối cùng, Thanh Thiển day day huyệt thái dương đau nhức, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đều ngừng đi, đừng nhắc lại chuyện cầu viện trong cung nữa. Sợ rằng Trạch Minh Cung chúng ta có phái nhiều vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đến cũng là chuyện vô bổ. Cho dù là phái Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đến cũng không giải quyết được chuyện này. Bởi vì chúng ta có Ngũ Tuyền, Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, Thiên Tượng Môn cũng có!"

Ngay khi Thanh Thiển nói xong, đột nhiên tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, sau đó một tiếng nói từ ngoài cửa vọng vào.

"Trưởng lão, không ổn rồi."

Thanh Thiển vội vàng phất ống tay áo, mạch khí phất qua chốt cửa, trong khoảnh khắc khi cửa mở ra, Thanh Thiển tức giận hỏi: "Lại có chuyện gì nữa?"

"Phương chấp sự của Vạn Bảo Tông vừa phái người truyền thư đến, La Tam Thiên của Thiên Tượng Môn vừa tự mình đến thăm phân đà của Vạn Bảo Tông, đề nghị muốn hợp tác lâu dài với Vạn Bảo Tông, mua sắm một lượng lớn thiên tài địa bảo. Phương chấp sự nói, có vẻ như trưởng lão của Vạn Bảo Tông cố ý sửa đổi tỉ lệ phân phối!"

Người tới nói một hơi, lập tức đưa thư cho Thanh Thiển.

Thanh Thiển đọc thư, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, tức giận nói: “La Tam Thiên, ngươi khinh người quá đáng!”

Nói xong, Thanh Thiển vội vàng đi.

Người của Trạch Minh Thương Hội lập tức đi theo.

Toàn bộ đoàn người đều hóa thành kinh hồng bay về phía vị trí Vạn Bảo Tông trong Thần Phi Thành.

Vạn Bảo Tông, thực lực tổng hợp không mạnh, cũng không phải thế lực lục tinh, chỉ là một cái thế lực ngũ tinh mà thôi. Nhưng truyền thừa của môn phái này hết sức cổ quái, cũng rất đặc biệt, trên dưới toàn tông đều tu hành thuật tầm bảo.

Tất cả thiên tài địa bảo, cho dù giấu ở đâu, cho dù là thiên tài địa bảo hiếm hoi cỡ nào thì bọn họ đều có thể cảm ứng và tìm tới. Cho nên tự nhiên Vạn Bảo Tông cũng trở thành nguồn cung cấp thiên tài địa bảo lớn nhất toàn bộ U Quốc.

Thiên tài địa bảo mà Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn cần thì có tám chín phần mười đều mua từ bọn họ.

Nếu như thiên tài địa bảo cung ứng xảy ra vấn đề, đối với Trạch Minh Thương Hội thì không khác gì một lần trọng thương.

Đương nhiên, là một thế lực lớn, bọn họ không thể không nghĩ tới chuyện thay đổi cục diện này, nhưng mà không có ai nhanh tay như Vạn Bảo Tông!

Hơn nữa Vạn Bảo Tông hết sức thông minh!

【VIP】 Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa (2)

Xưa nay Vạn Bảo Tông không tự mình bán thiên tài địa bảo, cho nên mặc dù một vài thế lực lục tinh ngấp nghé nhưng chưa từng chân chính động thủ một lần. Cho nên cho dù là thế lực mạnh mẽ cỡ nào cũng không làm gì được Vạn Bảo Tông.

Nói tóm lại, trước đó tỉ lệ phân phối thiên tài địa bảo của Vạn Bảo Tông ở Thần Phi Thành là 1:4:5, những thương hội hoặc là thế lực khác là một thành, Trạch Minh Thương Hội bốn thành, Thiên Tượng Môn thì năm thành.

Cái tỷ lệ này cứ duy trì như vậy, chưa từng thay đổi, nhưng mà La Tam Thiên đó lại muốn thay đổi nó! Như thường ngày, thay đổi cũng là thay đổi, ít một thành cũng có thể chấp nhận.

Nhưng thời kỳ này, Thiên Tượng Môn đạt được Bảng Tuyền Qua Thần Tượng gia trì, như mặt trời ban trưa. Nếu như bây giờ số cung ứng định mức lại td thì đó là chuyện mà bọn họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy!

Bởi vì một khi như thế thì Thiên Tượng Môn có thể một nhà độc đại ở Thần Phi Thành, lũng đoạn toàn bộ buôn bán thiên tài địa bảo và Tuyền Qua Đồ Thần Phi Thành.

Khi Thanh Thiển đáp xuống bên ngoài phân đà của Vạn Bảo Tông, không nói hai lời, trực tiếp vọt vào, vừa xông vào vừa giận dữ hét: “La Tam Thiên, ngươi đừng khinh người quá đáng, nếu như ngươi muốn chơi như vậy, Trạch Minh Thương Hội ta cá chết lưới rách với các ngươi, đến lúc đó ai cũng sống không nổi!”

Đang lúc nói chuyện, Thanh Thiển như vào chỗ không người, bay thẳng vào chỗ sâu nhất trong Vạn Bảo Tông, sau đó thì thấy được tầng lớp cấp cao trong phân đà của Vạn Bảo Tông, còn có La Tam Thiên mà nàng ghét nhất và rất nhiều đệ tử chân truyền.

Đà chủ của phân đà của Vạn Bảo Tông ở Thần Phi Thành là một tên trung niên mập mạp phúc hậu, thấy Thanh Thiển nổi giận đùng đùng tới thì trong lúc nhất thời cũng dở khóc dở cười, sau đó lập tức đi lên đón.

"Thanh Thiển trưởng lão, ngài hà tất phải tức giận như vậy?"

Thanh Thiển còn chưa kịp đáp lại thì đã nghe La Tam Thiên từ trong đình đi ra, vừa đi vừa cúi đầu vuốt râu: "Đúng, Thanh Thiển trưởng lão hà tất phải tức giận như vậy, bây giờ Trạch Minh Thương Hội các ngươi hoàn toàn không dùng được nhiều thiên tài địa bảo như vậy, hà tất còn chiếm lấy tỉ lệ bốn thành? Có câu nói như vậy, chiếm lấy hố xí nhưng không đi đại điện, ý chính là nói hành vi này của Trạch Minh Thương Hội đó?"

Thấy La Tam Thiên tự mình ra tới giằng co với Thanh Thiển, đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông vốn còn cảm thấy khó khăn vội vàng lui qua một bên.

Thanh Thiển cũng không để ý tới hắn, chỉ đi tới trước mặt La Tam Thiên, nổi giận đùng đùng, dáng vẻ như muốn động thủ.

"Muốn được chia nhiều hơn, được, chúng ta chiến sinh tử một trận, người của nhà ai còn sống nhiều thì nhà đó được chia nhiều hơn."

"Thanh Thiển trưởng lão, ngươi nói như vậy thì không có ý nghĩa, chém chém giết giết là thế lực khác làm, Thiên Tượng Môn chúng ta và Trạch Minh Cung đâu cần phải như thế? Hơn nữa, có vẻ như Thanh Thiển trưởng lão không biết, hơn nửa ngày nay chúng ta nhận được bao nhiêu đơn đặt hàng Tứ Tuyền, Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ chứ?"

Dứt lời, La Tam Thiên nháy mắt ra hiệu cho một tên đệ tử chân truyền bên cạnh, tên đệ tử chân truyền đó lập tức đi tới, vênh váo tự đắc nói: "Nửa ngày, chúng ta nhận được đơn đặt hàng bốn mươi hai tờ Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, một ngàn ba trăm bảy mươi hai đơn đặt hàng Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ."

“Thanh Thiển trưởng lão, chư vị đều nghe được chứ? Nhiều Tuyền Qua Đồ như vậy, nếu như Thiên Tượng Môn chúng ta vẫn được số lượng như trước thì có chút bất công? Thanh Thiển trưởng lão, ngươi nói xem?”

Câu nói sau, La Tam Thiên nói rất chậm, giống như là đang hỏi thăm Thanh Thiển, nhưng nghĩ lại thì ý nghĩa của nó có chút phức tạp.

“Vậy cũng không được!” Mặc dù ngoài miệng Thanh Thiển nói không được nhưng trong đầu lại tràn đầy kinh hãi.

Bốn mươi hai tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Một ngàn ba trăm bảy mươi hai tấm Tam tuyền Tuyền Qua Đồ.

Trạch Minh Thương Hội một năm cũng không nhận được nhiều đơn đặt hàng như thế!

Một cái Bảng Tuyền Qua Thần Tượng lại mang đến nhiều đơn đặt hàng như vậy cho phân đà của Thiên Tượng Môn.

Vậy thì càng không thể để cho Thiên Tượng Môn được như ý!

“Thanh Thiển trưởng lão, ngươi nói cũng không tính, Vạn Bảo Tông vẫn luôn chia tỉ lệ dựa theo nhu cầu. Ngươi xem Trạch Minh Thương Hội người một chút, bây giờ cũng quạnh quẽ thành hình dạng gì rồi, còn đòi tỉ lệ bốn thành, không cảm thấy có chút quá mức sao?” La Tam Thiên từng bước ép sát, cũng giết người tru tâm.

“Chúng ta quá đáng? La Tam Thiên, nếu ngươi đã nói như vậy, vậy thì chúng ta lập tức cá chết lưới rách với các ngươi. Trạch Minh Cung ta đúng là không có nhiều Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng như các ngươi, cũng không có mạnh như các ngươi, nhưng Trạch Minh Cung cũng không phải ăn chay.” Thanh Thiển biết mình không thể nhượng bộ, một khi nhượng bộ thì coi như thua nguyên trận này.

Có lẽ chỉ có tìm đường sống trong chỗ chết thì mới có thể giữ được cục diện bây giờ, ít nhất tỉ lệ chia sẽ không mất.

Tỉ lệ chia không giảm thì đối với bọn họ, tạm thời vẫn có thể chấp nhận được, còn sau này làm sao thì nàng cũng không thèm quan tâm tới.

La Tam Thiên nghe Thanh Thiển hung hăng càn quấy như thế thì cho dù tâm tình tốt cũng có chút tức giận: "Thanh Thiển ngươi đừng có được voi đòi tiên, hôm nay Thiên Tượng Môn ta chỉ cần chia thêm một thành nữa thôi, nếu ngươi nhất định phải cá chết lưới rách, vậy thì tốt, lão phu cũng muốn xem xem ngươi cá chết lưới rách như thế nào?"

Phanh.

La Tam Thiên bốn mạch cùng chấn động.

Trong nháy mắt, khí tức nửa bước Thiên Vô Cấm bùng nổ!

Theo sau đó, mọi người của Thiên Tượng Môn cũng đều mở mạch môn ra, bất ngờ có ròng rã bảy tám vị nửa bước Thiên Vô Cấm!

Thanh Thiển cũng lập tức mở ra mạch môn đáp lại, nhưng cộng thêm đám người Trạch Minh Cung sau lưng thì cũng chỉ lác đác có ba bốn vị nửa bước Thiên Vô Cấm mà thôi.

Thực lực hai bên chênh lệch rõ như ban ngày!

【VIP】 Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa (3)

Thấy thế, đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông vội vàng tiến lên đứng giữa hai người, cười làm lành nói: “Chư vị, chư vị, có chuyện gì từ từ thương lượng, hà tất phải động đao động thương? Mọi người đều là người làm ăn, chú trọng đôi bên cùng có lợi, cần gì phải làm chuyện cực đoan lưỡng bại câu thương như vậy?”

La Tam Thiên cười lạnh một tiếng: “Trạch Minh Thương Hội bọn họ còn muốn lưỡng bại câu thương với chúng ta, ngươi cũng quá đề cao bọn họ rồi?”

“Vậy thì thử một chút!”

Thanh Thiển nhích tới trước, dáng vẻ như chuẩn bị động thủ.

Nhưng mà không ai ngờ được, lúc này La Tam Thiên đột nhiên bạo động, trực tiếp kéo đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông ném ra ngoài. Sau đó mạch môn chấn động, sau người đột nhiên ngưng tụ hư ảnh cự tượng.

Thét dài một tiếng, sau đó La Tam Thiên đấm ra một quyền, Thanh Thiển thấy thế thì nhanh chóng lui lại, đồng thời mạch môn chấn động, dùng mạch thuật đánh trả. Trong chốc lát, muôn vàn lá xanh giống như hồ điệp bay lượn, sau đó hội tụ lại, hóa thành một thanh cự kiếm, cuốn theo sát ý cuồn cuộn vọt thẳng tới La Tam Thiên.

Nhưng mà La Tam Thiên không lùi còn tiến tới, oanh thẳng vào cự kiếm.

Oanh.

Một quyền đánh xuống, cự kiếm theo tiếng mà sụp đổ, thế nhưng La Tam Thiên còn chưa dừng lại, ngược lại càng lên càng mạnh mẽ, đánh thẳng tới Thanh Thiển.

Thanh Thiển thấy thế thì sắc mặt đột biến.

Mạnh!

La Tam Thiên đã mạnh mẽ hơn trước kia!

“Ngươi cho rằng chỉ bằng thực lực của ngươi thì có thể lưỡng bại câu thương với ta? Vậy ngươi cũng quá đề cao mình!”

Nói xong, nắm đấm của La Tam Thiên đã đến trước mắt Thanh Thiển, Thanh Thiển vội vàng dùng cánh tay bảo hộ ở trước ngực, đồng thời thân thể tuôn ra hào quang màu xanh nhạt hình thành vòng bảo hộ ngăn trước người Thanh Thiển, nhưng mà vẫn bị một quyền đánh bay, bay ngược ra ngàn trượng mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Vừa muốn đưa tay lên nhưng cảm giác được toàn bộ thân thể đều run lên, cánh tay đau dữ dội.

Chỉ một quyền, trong nháy mắt, Thanh Thiển đã biết khoảng cách giữa mình và La Tam Thiên, khoảng cách giữa hai người cũng không chỉ là một chút.

Chỉ sợ La Tam Thiên đã bước vào cảnh giới vô địch, chỉ sợ trong Nguyên Dương Vực cũng không có mấy người là đối thủ của hắn.

Vừa muốn tiếp tục cất bước thì lại cảm thấy nội tạng trong thân thể đau đớn như muốn tê liệt, đau đến nàng cắn răng.

Đang không biết nên làm sao thì một giọng nói vang lên.

“Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!” Đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông nhìn sân nhỏ trước mắt hóa thành phế tích và đường đi bị đánh xuyên qua, vội vàng chạy về ngăn cản La Tam Thiên.

Thần Phi Thành không cho phép động thủ, nhưng mà không phải ai cũng bị điều luật này ước thúc, ít nhất La Tam Thiên không nằm trong số đó.

Cho nên nếu để cho La Tam Thiên lại đánh như vậy, phân đà này của hắn đều bị xóa bỏ, lúc trước kiến tạo phân đà này, hắn tốn không ít tiền.

La Tam Thiên đưa mắt nhìn đà chủ mập mạp bên cạnh, chậm rãi thu nắm đấm lại, sau đó nhìn những người khác của Trạch Minh Cung, nói: "Đi giúp trưởng lão các ngươi đi…"

Dứt lời, La Tam Thiên quay qua ôm quyền với đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông: "Bạch huynh, tổn thất ta bồi, tái kiến!"

Dứt lời, hóa thành kinh hồng rời khỏi phân đà của Vạn Bảo Tông. Hắn vừa đi, những người khác của Thiên Tượng Môn cũng đi theo, chỉ để lại người của Trạch Minh Cung nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, giận mà không dám nói gì.

Khoảng cách đã thấy.

Lúc này bọn họ còn có thể nói cái gì?

Chỉ bằng thực lực của bọn họ thì sợ là cộng lại cũng không phải là đối thủ của La Tam Thiên.

"Thanh Thiển trưởng lão!"

"Thanh Thiển trưởng lão, ngươi không sao chứ?"

Mọi người vội vàng vọt tới trước mặt Thanh Thiển, khi nhìn thấy Thanh Thiển chỉ bị chút thương ngoài da thì mới yên tâm lại.

Thanh Thiển vô thức vuốt vuốt cổ tay của mình, sau đó ra vẻ trấn định nói: "Trở về nghĩ cách, tuyệt đối không thể để cho Thiên Tượng Môn một nhà độc đại ở Thần Phi Thành. La Tam Thiên đã bước vào cảnh giới vô địch, không phải chúng ta có thể chống lại, tất cả mọi người không nên vọng động, cầu viện tông môn trước!"

"Rõ!"

Mọi người vội vàng đồng ý, sau đó muốn nâng Thanh Thiển rời khỏi đây nhưng bị Thanh Thiển đẩy ra.

Giờ phút này, không chỉ người của Vạn Bảo Tông đang nhìn mà còn có người trong Thần Phi Thành đang nhìn, nếu thấy được cảnh nàng được dìu đi thì sợ là sáng sớm ngày mai, toàn bộ người trong Thần Phi Thành đều sẽ biết, tất cả mọi người cũng đều mất hết lòng tin với Trạch Minh Cung.

“Bạch đà chủ, cáo từ!” Thanh Thiển quay qua nhìn đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông, khẽ khom người, sau đó lập tức hóa thành kinh hồng rời đi.

Thanh Thiển vừa đi, đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông cũng chỉ có thể thở dài, nhìn hướng Thanh Thiển rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trạch Minh Cung, thế yếu.

Xem ra tỉ lệ này, mình không muốn chia lại cũng phải chia lại.

“Không ngờ, cục diện giằng co giữa Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn trong Thần Phi Thành đã kéo dài một hai trăm năm lại đột nhiên vì một cái Bảng Tuyền Qua Thần Tượng xuất hiện mà hoàn toàn thay đổi. Có thể tưởng tượng, nếu như tương lai Tẫn Tri Lâu đó làm được Bảng Tuyền Qua Thần Tượng trong toàn bộ U Quốc, đến lúc đó chắc chắn Thiên Tượng Môn sẽ nhất phi trùng thiên.” Đà chủ phân đà của Vạn Bảo Tông cảm thán một tiếng, sau đó nhìn đống bừa bộn trước mắt, đắng chát cười một tiếng.

Hai nhà tranh chấp, phân đà của Vạn Bảo Tông hắn gặp nạn.

Đúng là xui xẻo.

Lúc này, Thanh Thiển trở lại Trạch Minh Thương Hội thì lập tức phái người đưa tin cho Trạch Minh Cung, xin trợ giúp.

Còn những người khác thì chờ Thanh Thiển hạ lệnh, chuẩn bị cá chết lưới rách với Thiên Tượng Môn.

“Trưởng lão, ngài hạ lệnh đi, mặc dù chúng ta thế yếu nhưng Trạch Minh Cung ta cũng không phải dễ khi dễ.”

“Trưởng lão, ngài hạ lệnh đi!”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, cực kỳ phẫn nộ.

Bởi vì sau khi trở về, mọi người càng nghĩ càng giận!

【VIP】 Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa (4)

Ai cũng là người có huyết tính, nhất là hai nhà tranh chấp đã nhiều năm như vậy, dưới tình huống không ai ưa ai, chuyện hôm nay giống như là một ngọn lửa rơi vào đống củi khô, trong khoảnh khắc đốt cháy lửa giận trong lòng bọn họ.

Một khi lửa giận đã bị đốt lên, vậy thì bọn họ sẽ không nghĩ nhiều như vậy, tóm lại, báo thù trước rồi nói!

Thanh Thiển thấy mọi người càng ngày càng xúc động thì vội vàng đưa tay ngăn mọi người lại, sau đó nói: "Đều bình tĩnh một chút, còn chưa tới lúc cá chết lưới rách, nhưng mà mối thù hôm nay, Trạch Minh Cung ta nhất định phải báo!"

"Đúng, nhất định phải báo, bằng không thì Thiên Tượng Môn sẽ coi mình là thiên hạ đệ nhất, không ai có thể trấn trụ bọn họ?" Một đệ tử hạch tâm tức giận căm phẫn rống lên, mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

Thế nhưng hắn không biết là ngay khi hắn nói ra câu này, Than Thiển vốn ôm một bụng lửa giận lại ngẩn ra.

Một lúc lâu sau, toàn bộ phòng trở nên yên tĩnh trở lại, Thanh Thiển cũng không có động tĩnh, giống như một khúc gỗ.

Đột ngột.

Thanh Thiển hô to một tiếng.

"Đúng, có người có thể trấn trụ bọn họ!"

Thanh Thiển vui vẻ, sau đó nghĩ đến lời đồn mình nghe được, còn lời đồn này có thật hay không thì hỏi một cái là biết!

Trong lúc mọi người ở đây còn đầu óc mơ hồ thì Thanh Thiển vội hỏi hai tên đệ tử hạch tôm vẫn luôn đi theo Quân Thiên Nhất Cố hôm nay.

"Bây giờ Quân Thiên Nhất Cố ở chỗ nào?"

Hai người vội vàng đáp: “Hồi bẩm trưởng lão, khi chúng ta trở về, mấy người Quân Thiên Nhất Cố đang ở Lục Phương Nhai.”

“Dẫn ta đi!”

Lúc này, Thanh Thiển đứng dậy.

…

Vào đêm.

Trong một lầu cao ba tầng trong Thần Phi Thành, Trần Hiết đứng giữa lầu một, chậm rãi nói: “Tông chủ, nếu dùng nơi này làm nơi cử hành buổi đấu giá, tuyệt đối hợp khẩu vị của ngài. Lầu một bố trí ghế bình thường, lầu hai, lầu ba bố trí ghế khách quý, hơn nữa lầu này cũng không tệ, không chỉ dùng một lần, sau này chắc chắn cũng cần dùng tới. Đây là chỗ thích hợp nhất mà thuộc hạ tìm được theo yêu cầu của ngài.”

Dứt lời, Trần Hiết nhìn về phía Ôn Bình, chỉ đợi Ôn Bình gật đầu.

Mà mấy lão giả bên cạnh Trần Hiết cũng có ánh mắt tràn đầy khát vọng như Trần Hiết, nhìn Ôn Bình, mong đợi Ôn Bình gật đầu.

Bọn họ là ai?

Tại sao cũng khát vọng như thế?

Mấy lão giả này chính là chủ nhân của cái lầu này!

Còn tại sao lại khát vọng, bởi vì bọn họ không kịp chờ đợi muốn bán cái lầu này đi!

Chỉ cần bán được nó, bọn họ có thể thu lại được một lượng tài chính lớn, có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt của bọn họ.

Còn khốn cảnh gì thì không cần phải nói nhiều.

“Mua.” Cả buổi sau, cuối cùng Ôn Bình cũng gật đầu, việc này coi như là quyết định xong.

Trần Hiết vui vẻ, sau đó nháy mắt ra dấu cho mấy lão giả: “Được rồi, lấy khế nhà khế đất ra… cầm lấy bạch tinh của các

ngươi, dẫn theo người của các ngươi, muốn đi đâu thì đi đó."

Mắt thấy mấy lão giả cầm lấy bạch tinh, cười ha hả, dẫn theo gia phó và hầu bàn rời đi, lúc này, Quân Thiên Nhất Cố vẫn luôn nghi hoặc không hiểu nhịn không được hỏi: "Ôn tông chủ, sao đột nhiên ngài lại muốn mua cái lầu này?"

Trước đó, đi theo Ôn Bình ngồi trên ở tửu lâu ở cổng Thiên Tượng Môn nửa ngày đã khiến hắn khó hiểu lắm rồi.

Kết quả ra khỏi tửu lâu, Trần Hiết lại xuất hiện, dẫn bọn họ đi tới chỗ Tài Nguyên Thương Hội này, muốn mua lại Tài Nguyên Thương Hội. Mặc dù chỉ là mua trụ sở của Tài Nguyên Thương Hội, bảng hiệu gì đó cũng không cần, nhưng mà cử động của Ôn Bình khiến cho Quân Thiên Nhất Cố càng thêm nghi ngờ.

Vị trí địa lý của Tài Nguyên Thương Hội ở Thần Phi Thành này cũng không tốt, ở một góc vắng phía bắc Thần Phi Thành.

Nơi này bình thường thì tụ tập phần lớn thương hội vào Nam ra Bắc ở đây, đều là buôn bán nhỏ.

Thế lực mạnh mẽ như Bất Hủ Tông, muốn mua thì không phải là nên đến phía đông thành mua sao?

Mua loại lớn như là Trạch Minh Thương Hội.

Vị trí địa lý tốt không nói, tụ tập ở đông khu đều là rất nhiều thế lực lớn ở Nguyên Dương Vực và thế lực bên ngoài Nguyên Dương Vực. Dù cho hằng năm chỉ hoàn thành được một đơn nhưng một đơn này cũng có thể kiếm được nhiều hơn là hợp tác với thương hội vào Nam ra Bắc mười năm.

Ôn Bình quay đầu liếc mắt nhìn Quân Thiên Nhất Cố đang đầu óc mơ hồ, giải thích: "Đây là nơi tổ chức buổi đấu giá Tuyền Qua Đồ!"

Quân Thiên Nhất Cố nghe nói như vậy thì đột nhiên ngơ ngẩn, sau đó biểu hiện từ nghi hoặc không hiểu đến mừng rỡ, vỗ ngực cười nói: "Ôn tông chủ, vậy thì chuyện tiếp theo giao cho ta, Quân Thiên Nhất Cố ta cam đoan Đại Vực Chủ sẽ đến buổi đấu giá! Dĩ nhiên còn có Long gia nữa."

“Ừm.” Ôn Bình cũng không có nói tiếp cái gì, bắt đầu đi lên lầu hai.

Thật ra thì còn có một câu Ôn Bình chưa nói, nơi này không riêng gì là nơi đấu giá Tuyền Qua Đồ, mà còn là nơi đấu giá những thứ mà Tử Nhiên đại sư chế tạo ra sau này. Chấn động toàn bộ giới Tuyền Qua Thần Tượng U Quốc, bắt đầu từ Thần Phi Thành!

Cùng lúc đó, ngay lúc Quân Thiên Nhất Cố chuẩn bị rời khỏi Tài Nguyên Thương Hội, đi làm chuyện Ôn Bình giao cho hắn, chưa kịp ra khỏi cửa thương hội thì đã thấy Thanh Thiển dẫn người tới.

“Thanh Thiển tham kiến Vực Chủ!”

Thanh Thiển khẽ khom người.

Quân Thiên Nhất Cố vội vàng quay đầu nhìn Ôn Bình và Tử Nhiên đại sư, sợ hai người sẽ không vui.

Thanh Thiển đột nhiên đến thăm chứng tỏ cái gì?

Nàng phái người theo dõi mình!

Có mục đích gì không nói, chỉ riêng cử động này, nếu khiến cho Ôn Bình không vui thì hắn cũng chỉ đành không vui theo.

Cũng may hình như Ôn Bình không có vẻ không vui gì, lúc này, Quân Thiên Nhất Cố mới thở dài một hơi, sau đó nhìn Thanh Thiển: “Thanh Thiển trưởng lão cố ý đuổi theo Quân mỗ, xem ra là có chuyện gì chứ?”

Thanh Thiển cố nặn ra một nụ cười, lộ ra mỏi mệt và thống khổ đang giấu kín.

Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì vội vàng dò hỏi: “Thanh Thiển trưởng lão sao thế? Buổi sáng thấy còn rất tốt mà.”

【VIP】 Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa (5)

Thanh Thiển lắc đầu, cười nói: “Không có gì, chỉ là xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Thanh Thiển không có giải thích lý do.

Mặc dù chuyện mình bị đánh không sớm thì muộn cũng truyền ra, nhưng để nàng chính miệng nói ra thì vẫn có chút khó nói.

“Ôn tông chủ, Tử Nhiên… đại sư!” Thanh Thiển đi đến vài bước, khom người với Ôn Bình, nhìn xung quanh một lượt, phát hiện trong phòng có thêm hai gương mặt lạ lẫm mà lúc sáng không thấy.

Ánh mắt lướt qua Trần Hiết, biểu cảm của nàng vẫn như thường, nhưng khi ánh mắt lướt qua Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã hóa thành hình người thì Thanh Thiển lập tức dừng một chút. Bởi vì nàng cảm nhận được khí tức khiến cho người ta sợ hãi từ trên người của hắn.

Khí tức này khủng bố hơn khí tức nàng cảm nhận được trên người La Tam Thiên quá nhiều!

Lúc này, Thanh Thiển lập tức nghĩ thầm trong lòng: Quả nhiên lai lịch của đám người này không đơn giản, tuyệt đối là thế lực lục tinh!

Một cái thế lực lục tinh đột nhiên vào ở Thần Phi Thành, đối với Thần Phi Thành thì sẽ là một trận rung chuyển không nhỏ. Hơn nữa đối phương mua Tài Nguyên Thương Hội của Thần Phi Thành, xem ra là muốn làm ăn.

Chuyện này khiến nàng nhịn không được tò mò, thế lực lục tinh mới tới này muốn buôn bán cái gì ở Thần Phi Thành.

Nàng đột nhiên có chút chờ mong, nếu là buôn bán Tuyền Qua Đồ và thiên tài địa bảo thì tốt.

Nhưng mà nàng lập tức bỏ ngay ý nghĩ này, bởi vì chưa từng có thế lực lục tinh nào buôn bán cái này.

Đối với thế lực lục tinh thì chuyện có thể kiếm tiền nhiều lắm, không cần thiết phải đi giật mối làm ăn với Thiên Tượng Môn.

Nhưng mà khi Ôn Bình mỉm cười đáp lại, Thanh Thiển vẫn không nhịn được hỏi: "Không biết Ôn tông chủ tới đây là định buôn bán cái gì, sau này nếu như có dùng đến Trạch Minh Thương Hội ta thì ngài là bằng hữu của Vực Chủ Quân Thiên Nhất Cố, Thanh Thiển ta nhất định sẽ hết sức giúp đỡ!"

Ôn Bình thấy mặc dù biểu cảm của Tử Nhiên có chút chấn động nhưng lại không cười thì cũng lười nói.

Nếu Tử Nhiên đại sư canh cánh trong lòng chuyện Trạch Minh Cung, vậy thì Trạch Minh Cung sẽ không là bằng hữu của Bất Hủ Tông.

Nếu không là bằng hữu.

Vậy thì cũng không có chuyện gì để nói.

"Nếu như Thanh Thiển trưởng lão không có việc gì thì có thể rời đi. Chúng ta còn có chuyện phải làm." Ôn Bình trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Trần Hiết thấy thế thì lập tức tâm lĩnh thần hội, đi tới chỗ Thanh Thiển, dùng tay làm dấu mời: "Mời!"

Thanh Thiển không nói gì thêm, chỉ là khẽ khom người, nhìn thoáng qua Tử Nhiên, lui lại bước đi ra ngoài. Nhưng mà đi được vài bước thì lại tranh thủ nói với Quân Thiên Nhất Cố: "Vực Chủ, xin dời bước nói chuyện, Thanh Thiển có việc muốn hỏi."

Quân Thiên Nhất Cố gật đầu, nhưng khi đi tới cổng Tài Nguyên Thương Hội thì lại dừng lại: "Thanh Thiển trưởng lão có việc gì thì nói ở đây luôn đi."

Quân Thiên Nhất Cố không dám đi xa, bởi vì hắn cảm nhận được Ôn Bình không vui.

Thanh Thiển do dự mấy hơi, chậm rãi mở miệng dò hỏi: "Xin hỏi, Vực Chủ có biết lời đồn ở Hồng Vực? Hồng Vực xuất hiện một vị Tuyền Qua Thần Tượng có thể chế tạo ra Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù?"

Nghe được câu hỏi này, Quân Thiên Nhất Cố ngơ ngẩn, trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Có thì có.

Hơn nữa còn ở ngay trong phòng.

Nhưng mà người này không ưa ngươi lắm!

Quân Thiên Nhất Cố khó khăn, cuối cùng chỉ có thể khẽ gật đầu, lại vội vàng giải thích: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi là có, nhưng nếu ngươi muốn biết được nhiều hơn từ chỗ ta thì Quân mỗ chỉ có thể nói tiếng xin lỗi."

"Có thì tốt!" Thanh Thiển trưởng lão lập tức vui vẻ, mây đen trong lòng trực tiếp bị tin tức tốt này đẩy đi một nửa: "Chỉ cần biết rằng hắn thật sự tồn tại là được, chuyện kế tiếp Thanh Thiển sẽ tự mình xử lý."

Chỉ cần người này tồn tại là được, nàng có thể nghĩ cách mời đối phương đến, áp chế Thiên Tượng Môn!

Không cần biết đối phương ra giá cao bao nhiêu!

Nàng đều đồng ý!

"Thanh Thiển trưởng lão muốn làm cái gì?" Quân Thiên Nhất Cố nói như vậy thì cảm thấy không đúng, vội vàng hỏi.

Thanh Thiển nói rõ luôn: "Thực không dám giấu giếm, lúc này, Trạch Minh Thương Hội ta đang đứng ở giai đoạn nguy hiểm, cần vị Tuyền Qua Thần Tượng này thay chúng ta ra tay đối phó Thiên Tượng Môn, bằng không sau này Thần Phi Thành này sẽ là Thiên Tượng Môn một nhà độc đại… đa tạ Vực Chủ báo cho, sau này Thanh Thiển sẽ tạ ơn hậu hĩnh. Thanh Thiển còn phải đi Hồng Vực một chuyến, giờ không thể nói nhiều với Vực Chủ."

Nói xong, Thanh Thiển lập tức cáo từ rời đi.

Quân Thiên Nhất Cố ngây ra một lúc, chỉ có thể đưa mắt nhìn Thanh Thiển rời đi, hắn rất muốn nói: Thanh Thiển, ngươi không cần chơi như thế!

Bất đắc dĩ lắc đầu, Quân Thiên Nhất Cố rời khỏi Tài Nguyên Thương Hội, nhanh chóng đi làm chuyện Ôn Bình dặn dò.

Cứ như vậy, một đêm lặng lẽ trôi qua.

Mắt thấy lại sắp đến giờ mở bán Bất Hủ Nhật báo!

Một đêm này, giao phong giữa Trạch Minh Thương Hội và Thiên Tượng Môn truyền vào trong tai Ôn Bình, cũng truyền vào trong tai Tử Nhiên.

Lúc đó, Ôn Bình lưu ý biểu cảm của Tử Nhiên, phát hiện trong ánh mắt nàng lóe lên cảm xúc phức tạp.

Đến lúc này, Ôn Bình có thể xác định, mặc dù ngoài miệng Tử Nhiên đại sư nói đã qua hết nhưng thật ra thì chỉ là ép mình phải quên thôi, bị mẫu thân thân sinh vứt bỏ, chuyện này làm gì mà dễ quên như vậy được?

Đúng là thời gian có thể chữa lành rất nhiều vết thương, nhưng thực chất thì chỉ che phủ vết thương thôi, ít có vết thương nào thật sự lành lại lắm. Khi có một ngày, băng gạc trên vết thương bị người ta cởi ra lần nữa, cho dù là xúc động một cái thì vết thương vẫn sẽ đau.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Bình vốn định kiểm tra cái lầu mới mua một phen, chờ đợi Bảng Tuyền Qua Thần Tượng. Nhưng mà sáng sớm, Tử Nhiên đại sư đã tìm tới cửa, dò hỏi: “Tông chủ, hôm nay cần lão thân làm gì không?”

Ôn Bình không cần nghĩ ngợi, nói ngay: “Không có chuyện gì, hôm nay chỉ xem náo nhiệt, ăn một chút đặc sản của Thần Phi Thành.”

“Như vậy, tông chủ, lão thân muốn một mình đi dạo Thần Phi Thành, ngắm Thần Phi Thành một chút. Nếu có chuyện thì ngài có thể gọi ta bất cứ lúc nào!” Tử Nhiên hơi khom người, lui bước muốn rời đi.

【VIP】 Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, tiếp tục!

Ôn Bình nhíu lông mày lại, mặc dù không biết Tử Nhiên muốn đi làm gì nhưng chắc chắn không phải đơn giản là đi dạo một vòng như vậy.

"Tử Nhiên đại sư cứ tùy ý."

Cho dù Tử Nhiên muốn làm cái gì thì Ôn Bình đều không có lý do gì ngăn cản.

Đưa mắt nhìn Tử Nhiên rời đi, Trần Hiết xông tới, nhỏ giọng nói: "Tông chủ, Tử Nhiên đại sư có tâm sự!"

"Chuyện này ngươi cũng nhìn ra được?"

"Tông chủ, Trần Hiết ta cũng xem như duyệt người vô số, Tử Nhiên trưởng lão rõ ràng như vậy, sao có thể trốn qua pháp nhãn của ta được." Trần Hiết nhếch miệng cười đắc ý, sau đó hỏi: "Tông chủ, thuộc hạ cảm thấy vẫn nên phái người đi bảo hộ Tử Nhiên trưởng lão một thoáng cho thỏa đáng, lỡ như…"

Trần Hiết không có nói tiếp, sau khi Ôn Bình gật đầu thì phân phó tọa kỵ của mình Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lặng lẽ đi theo Tử Nhiên đại sư. Có Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long âm thầm bảo hộ, trong Thần Phi Thành không ai có thể làm gì Tử Nhiên đại sư.

Và lúc đó, Bất Hủ Nhật báo mở bán, người trong phố lớn ngõ nhỏ bắt đầu đi đến chỗ duy nhất có bán Bất Hủ Nhật báo.

Nên có người mua được thì lập tức hoan hô chạy ra, vừa chạy vừa tranh thủ mở Bất Hủ Nhật báo ra.

Mục tiêu Bảng Tuyền Qua Thần Tượng!

"Sao chỉ có từ vị trí thứ năm mươi đến vị trí thứ mười một? Top mười đâu, Bất Hủ Nhật báo hôm nay lại không có tuyên bố!"

"Tẫn Tri Lâu đang làm cái gì?"

Thấy Bảng Tuyền Qua Thần Tượng lại không có top mười, tất cả mọi người lớn tiếng chửi bậy.

Dù sao khiến cho người khác khó chịu vì thèm khiến cho người ta rất là phẫn nộ!

Nhưng mà nổi giận thì nổi giận, tất cả mọi người vẫn cẩn thận nhìn Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, từ năm mươi đến mười một, không bỏ sót một cái nào.

Xếp hạng thứ năm mươi là Nhạc Thiến Hải (đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền trăm năm, tích lũy chế tạo ba trăm bảy mươi hai tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao tới gần năm thành, trong số ba trăm bảy mươi hai tấm có một trăm tám mươi lăm tấm là phẩm chất cao.

Xếp hạng thứ bốn mươi chín là Hắc Sơn (đệ tử chân truyền của Thiên Tượng Môn).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền hơn hai trăm năm, tích lũy chế tạo bốn trăm hai mươi bảy tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao là năm thành, trong số bốn trăm hai mươi bảy tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì có hai trăm mười chín tấm là phẩm chất cao.

…

Nhìn tiếp thì đa số đều là người của Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn, chỉ có chừng mười người là thuộc về thế lực khác.

Xếp hạng càng cao thì đệ tử Thiên Tượng Môn càng nhiều.

Đệ tử Trạch Minh Cung vẫn thấp như cũ.

Ai cao ai thấp, có thể rõ ràng.

Nhất là đến vị trí thứ mười ba, đệ tử Thiên Tượng Môn kinh diễm tất cả người đang xem Bảng Tuyền Qua Thần Tượng trong Nguyên Dương Vực.

“Các ngươi mau nhìn!”

“Má ơi, Thiên Tượng Môn lại có yêu nghiệt như thế, quá không thể tưởng tượng nổi rồi!”

“So với Trạch Minh Cung, thì giống như là so cục than với ánh sao. Trước kia vốn cho rằng Trạch Minh Cung gần với Thiên Tượng Môn, hẳn là cũng kém không bao nhiêu, không ngờ khoảng cách lại to lớn như thế.”

Mọi người kinh hô, sau đó vây lại xem một tấm Bất Hủ Nhật báo, vừa xem vừa tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Đi qua bên cạnh bọn họ, Tử Nhiên đại sư cũng không nhịn được đưa đầu nhìn thoáng qua, thật ra thì trong ký ức của nàng, khi còn chưa có bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung thì Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung thế lực ngang nhau.

Xếp hạng thứ mười ba là Thiên Sơn Hải (đệ tử chân truyền của Thiên Tượng Môn).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền chỉ hơn năm mươi năm, tích lũy chế tạo một trăm chín mươi bảy tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao là tám thành, trong một trăm chín mươi bảy tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có một trăm năm mươi tám tấm là phẩm chất cao.

Xếp hạng thứ mười hai là Loạn Văn (đệ tử chân truyền của Thiên Tượng Môn).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền chỉ bảy mươi năm, tích lũy chế tạo hai trăm mười ba tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao vượt qua tám thành, trong hai trăm mười ba tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có một trăm tám mươi tấm là phẩm chất cao.

Xếp hạng thứ mười một là Lâm Diệp Hồng (đệ tử chân truyền của Thiên Tượng Môn).

Vào cảnh giới Tứ Tuyền không hơn trăm năm, tích lũy chế tạo ba trăm mười một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao lên tới chín thành! Trong ba trăm mười một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ có hai trăm tám mươi tấm là phẩm chất cao!

“WOW!”

“Quá mạnh đi chứ?”

“Xác suất ra phẩm chất cao lại cao như vậy, nhưng mà đó còn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là thời gian. Những Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng khác đều là bước vào cảnh giới Tứ Tuyền hai trăm đến ba trăm năm mà còn không làm được tám chín thành, tối đa cũng chỉ tới xác suất bảy thành! Bọn họ lại trong thời gian ngắn như vậy mà đã đạt đến tám thành, thậm chí chín thành!”

“Xem đến đây, ta cảm thấy ta cần phải cầm bạch tinh đi Thiên Tượng Môn một chuyến. Xác suất tám thành, thậm chí chín thành, chỉ cần ta không xui xẻo thì có thể tốn giá tiền tương đối thấp đạt được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao! Cho dù nói thế nào thì chắc chắn cũng có lời hơn mua một tấm Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao!”

Trong từng tiếng thốt lên kinh ngạc, Tử Nhiên dời ánh mắt đi, trên mặt không có cảm xúc gì.

Bởi vì kinh diễm trong mắt những người này, ở trong mắt nàng thì cũng chỉ thế thôi, thứ duy nhất khiến cho cho nàng kinh ngạc chính là Thiên Tượng Môn lại có được nhiều thiên kiêu như thế. Rõ ràng năm đó thế lực hai nhà ngang nhau.

Dưới cái nhìn của nàng, Trạch Minh Cung quá muốn thắng, tầng lớp cấp cao trong tông môn đều muốn thắng, tạo thành ma chướng cho nên mới bại bởi Thiên Tượng Môn, chỉ hơn một trăm năm thì đã biến thành dáng vẻ như bây giờ!

Cũng là đáng đời!

Mắt thấy càng ngày càng nhiều người hẹn nhau đi tới Thiên Tượng Môn, Tử Nhiên lại đi tới hướng ngược lại!

Đi tới Trạch Minh Thương Hội!

【VIP】 Tử Nhiên lo lắng

Khi đi tới cổng Trạch Minh Thương Hội lãnh lãnh thanh thanh, đã kém xa mấy ngày trước đây, Tử Nhiên không có dừng lại chút nào, sau đó nhìn một người hầu mặt mày mừng rỡ, trầm giọng nói: "Lão thân không mua đồ, chỉ muốn gặp Thanh Thiển trưởng lão của quý phái một lần."

Người hầu dò xét Tử Nhiên từ trên xuống dưới, do dự bất định, vừa định hỏi thì Tử Nhiên nói trước: "Ngươi đi nói cho Thanh Thiển trưởng lão là Tử Nhiên tới chơi thì nàng sẽ không trách tội của ngươi."

Người hầu thấy Tử Nhiên chắc chắn như thế thì vội vàng chạy đi vào, sau đó run như cầy sấy gõ cửa căn phòng đang tập trung toàn bộ tầng lớp cấp cao của Trạch Minh Thương Hội trong đó. Quả nhiên, một tiếng hét phẫn nộ lập tức vọng ra từ trong đó.

"Không có chuyện gì thì cút đi!"

Người hầu kiên trì nói: "Thanh Thiển trưởng lão, có một vị cố nhân tên là Tử Nhiên đến tìm ngài."

Sau một khắc, cửa mở.

Vẻ giận dữ trên mặt Thanh Thiển chậm rãi rút đi, sau đó hỏi: "Một mình nàng tới?"

Người hầu gật đầu.

Tâm trạng hồi hộp của Thanh Thiển lập tức biến mất, bây giờ nàng chỉ sợ hãi nếu như Tử Nhiên ghi hận Trạch Minh Cung, vậy thì khó. Dù sao Tử Nhiên đi theo một tông môn thế lực lục tinh tới Thần Phi Thành, có thể đi bên cạnh tông một tấc cũng không rời, chắc chắn là thân tín!

Sau khi người hầu gật đầu, Thanh Thiển lập tức cất bước ra phòng, sải bước đi tới cửa chính của thương hội, hồn nhiên không quan tâm đến rất nhiều đệ tử hạch tâm đang đầu óc mơ hồ của Trạch Minh Cung trong căn phòng sau lưng.

Khi nhìn thấy bóng lưng Tử Nhiên ở cửa, Thanh Thiển đột nhiên bước chậm lại. Trí nhớ đã loang lổ hơn một trăm năm trước giống như thủy triều vọt tới, dáng vẻ khi còn bé của Tử Nhiên cũng hiện lên ở trước mắt.

Trong trí nhớ của nàng, trước mười tuổi Tử Nhiên còn thường tìm nàng chơi, nhưng sau mười tuổi thì không thấy nữa.

Bởi vì thời điểm đó, nàng là người từ khi ra đời đã được Minh Châu trưởng lão gửi gắm kỳ vọng. Thậm chí Minh Châu trưởng lão dồn hết sở học suốt đời và tất cả tài nguyên có thể vận dụng được vào Tử Nhiên.

Loại cảm giác bức thiết đó, cho dù là nàng cũng cảm nhận được cảm giác nghẹt thở trong đó. Chớ nói chi là tiểu cô nương gần mười tuổi như Tử Nhiên. Bắt đầu từ mười tuổi, cả ngày Tử Nhiên đều làm quen với thiên tài địa bảo, một năm cũng nghỉ ngơi không được một hai ngày.

Lúc trước, mỗi lần nghĩ đến chuyện này thì nàng cũng nhịn không được đau lòng cho Tử Nhiên, nhưng mà đó là Minh Châu trưởng lão quyết định, cũng là chuyện nhà của họ, cho dù là cung chủ cũng không có quyền can thiệp, nàng lại càng không thể nói gì.

Năm tháng sau đó, gần như mỗi ngày Tử Nhiên đều tu luyện và rèn luyện kỹ nghệ tuyền qua, nhưng mà cho dù là Minh Châu trưởng lão có phí hết tâm tư như thế nào thì thiên phú của Tử Nhiên cũng không thay đổi được, nó giống như là Kình Thiên Thạch Phong chắn đường tiến bộ kỹ nghệ tuyền qua của Tử Nhiên.

Còn mấy chục năm sau đó đã xảy ra chuyện gì thì nàng không được biết. Khi Tử Nhiên đánh vỡ kỷ lục về người kém cỏi nhất Trạch Minh Cung, trăm năm mới thành Nhị Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, còn khiến cho Minh Châu trưởng lão biến thành trò cười cho toàn bộ Trạch Minh Cung, nàng đã sớm rời cung hơn bảy mươi năm.

Mà sau này Tử Nhiên bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung, nàng cũng là ngẫu nhiên được cung chủ triệu kiến về cung lúc

mới biết được. Khi đó, Minh Châu trưởng lão đã nghiêm cấm bất kỳ ai nhắc tới hai chữ Tử Nhiên trước mặt nàng.

Thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt như thoi đưa. Năm đó, khi Tử Nhiên bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung không biết tung tích, nàng không nghĩ tới đời này sẽ còn có ngày gặp lại Tử Nhiên, càng không hề nghĩ rằng khi gặp lại thì Tử Nhiên đã có dáng vẻ già nua như thế.

Mặc dù không biết tại sao Tử Nhiên cố ý để cho thân thể mình già yếu, mà không phải chọn dung nhan thường trú, cũng không biết những năm này Tử Nhiên đến và đi nơi nào, lại đã trải qua những gì, nhưng nàng cảm thấy lần này Tử Nhiên lặng lẽ tới gặp mình chắc chắn là có nguyên nhân phải tới.

"Tiểu Tử Nhiên, đã lâu không gặp."

Sau khi đến gần, Thanh Thiển hô lên cái biệt danh đã hơn hai trăm năm không có kêu.

Tử Nhiên chậm rãi xoay người lại, đối với xưng hô Tiểu Tử Nhiên, trong lòng nàng không chút gợn sóng, chỉ lạnh nhạt trả lời một câu: "Thanh Thiển trưởng lão, sợ là ngài nhận lầm người rồi. Vị Tiểu Tử Nhiên mà ngài gọi đã chết từ một trăm bốn mươi bảy năm trước rồi."

Nghe được câu này, Thanh Thiển biết lòng của Tử Nhiên với Trạch Minh Cung đã chết, cũng đổi giọng, hỏi: "Vậy không biết hôm nay Tử Nhiên đại sư đến thăm là có chuyện gì?"

"Thanh Thiển trưởng lão có thể dời bước nói chuyện không? Hôm nay lão thân đến đây là muốn thỉnh giáo ngài một vấn đề."

"Đi theo ta." Nếu Tử Nhiên không có nhận quen nàng ở trước mặt mọi người, Thanh Thiển cũng theo ý Tử Nhiên.

Cứ như vậy, Thanh Thiển dẫn Tử Nhiên đi vào chỗ sâu trong Trạch Minh Thương Hội, tìm một chỗ thanh trì không người ngồi xuống. Những người khác của Trạch Minh Thương Hội theo sát phía sau, không muốn rời đi, cũng muốn tìm tòi hư thực nhưng lại bị Thanh Thiển quát lui, đồng thời không cho phép bất kỳ ai tới gần nơi này, kẻ trái lệnh chết!

Kẻ trái lệnh chết, bốn chữ này trấn trụ tất cả mọi người, dọa đến tất cả mọi người thối lui ra khỏi chỗ sâu trong Trạch Minh Thương Hội, đồng thời cũng khơi dậy sự tò trong lòng của tất cả mọi người đối với thân phận của Tử Nhiên.

Hôm nay, Bảng Tuyền Qua Thần Tượng lại ban bố ba mươi tên Tuyền Qua Thần Tượng, Thiên Tượng Môn nổi tiếng khắp toàn bộ Thần Phi Thành, so với hôm qua, hôm nay, khách đi thương hội của Thiên Tượng Môn càng nhiều.

Trước tình huống như thế, Thanh Thiển trưởng lão còn vì người tới mà quát lui tất cả mọi người, để vấn đề quan trọng trước mắt của Trạch Minh Thương Hội qua một bên quan tâm. Phải biết, vừa rồi người nóng nảy nhất là nàng!

Bên cạnh thanh trì.

Trước bàn đá.

Giữa làn cá bơi trong đá nước, Thanh Thiển trưởng lão cảm thán một tiếng, nói: “Hẳn là có hơn hai trăm năm chúng ta không gặp rồi?”

“Từ sau khi lão thân tiềm tu với Thanh Thiển trưởng lão rời cung tới giờ đã hai trăm ba mươi bảy năm.”

“Những năm này ngươi đi đâu?”

【VIP】 Tử Nhiên lo lắng (2)

“Thanh Thiển trưởng lão, hôm nay lão thân tới cũng không phải là vì ôn chuyện, cũng không có ý định dính dáng gì đến Trạch Minh Cung. Giống như lão thân đã nói, Tử Nhiên ccuar Trạch Minh Cung đã chết từ một trăm bốn mươi bảy năm trước rồi.”

Nghe nói như vậy, nụ cười khó gặp trên mặt Thanh Thiển dần dần cứng lại: “Vậy hôm nay ngươi?”

Tử Nhiên hít vào một hơi thật dài, sau đó lại nặng nề thở ra, sau đó nói: “Lão thân chỉ muốn hỏi Thanh Thiển trưởng lão một vấn đề, U Nguyệt lão trưởng lão có còn tại thế không?”

“Còn.”

Thanh Thiển gật đầu.

Thấy Thanh Thiển gật đầu, sắc mặt vẫn luôn tương đối hờ hững và lãnh đạm của Tử Nhiên cũng thư hoãn rất nhiều, lộ ra nét vui và nụ cười thỏa mãn. Tình huống này đập vào trong mắt Thanh Thiển, khiến cho nàng rốt cuộc cũng hiểu được tại sao hôm nay Tử Nhiên lại lặng lẽ tới gặp mình.

Tử Nhiên hận Trạch Minh Cung không?

Chắc chắn hận.

Chắc chắn nàng cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với Trạch Minh Cung, nếu không thì hai lần trước gặp nhau, nàng sẽ không không thèm để ý tới mình.

Nàng tin, chắc chắn Tử Nhiên đã nhận ra nàng, dù sao hơn hai trăm năm này, tướng mạo của nàng chưa từng xảy ra thay đổi chút nào.

Hôm nay Tử Nhiên đến đây chỉ là muốn hỏi về U Nguyệt lão trưởng lão, cũng chính là tổ mẫu của nàng có mạnh khỏe hay không. Minh Châu trưởng lão nhẫn tâm, lại lục thân không nhận không giả, nhưng trong trí nhớ của nàng, là tổ

mẫu của Tử Nhiên, U Nguyệt lão trưởng lão rất yêu thương Tử Nhiên, là người thân nhất của Tử Nhiên.

Chẳng qua là không biết tại sao năm đó U Nguyệt lão trưởng lão không có ngăn cản Minh Châu trưởng lão, nàng nghĩ mãi vẫn không rõ.

Theo lý thuyết, nếu như U Nguyệt lão trưởng lão ra mặt ngăn cản thì cho dù Minh Châu trưởng lão có lục thân không nhận thì cũng sẽ không thể trục xuất Tử Nhiên ra khỏi Trạch Minh Cung được chứ? Hay là năm đó U Nguyệt lão trưởng lão ngăn cản nhưng không ngăn cản được?

Nguyên nhân trong đó, chỉ sợ chỉ có Minh Châu trưởng lão và U Nguyệt lão trưởng lão năm đó mới biết được.

"Mặc dù U Nguyệt lão trưởng lão còn sống nhưng đời này cũng vô duyên với Thiên Vô Cấm, tuổi thọ đã tới phần cuối, cho nên thật ra thì thời gian cũng không nhiều. Nếu ngươi trở về xem một chút thì còn có thể gặp U Nguyệt lão trưởng lão một lần cuối." Thanh Thiển thăm dò, thử nói sự thật này cho Tử Nhiên, muốn xem Tử Nhiên sẽ có thái độ và phản ứng như thế nào.

Nhưng mà Tử Nhiên lại lắc đầu, ý cười trên mặt cũng không giảm: "Lão thân cảm ơn Thanh Thiển trưởng lão đã trả lời. Thế nhưng Trạch Minh Cung, lão thân sẽ không trở về nữa."

"Được thôi." Nếu Tử Nhiên đã quyết định, Thanh Thiển cũng không muốn nói thêm gì, dù sao cũng là Trạch Minh Cung có lỗi với nàng trước. Nhưng mà thấy Tử Nhiên lấy được câu trả lời thì đứng dậy muốn đi gấp, Thanh Thiển vội vàng ngăn lại.

Tử Nhiên hận Trạch Minh Cung không giả, nhưng hôm nay nàng tìm đến mình, chứng minh Tử Nhiên không có hận mình. Như vậy nàng hoàn toàn có thể bàn chuyện hợp tác với Tử Nhiên, Tử Nhiên đi theo tông chủ tông môn thế lực lục tinh tới, lại một tấc cũng không rời, tất nhiên là thân tín.

Nếu có thể hợp tác với nàng, như vậy áp lực trước mắt Trạch Minh Thương Hội có thể giảm rất nhiều. Dù sao cho dù

bây giờ thương hội của Thiên Tượng Môn có như mặt trời ban trưa thì vẫn không có thế lực lục tinh tới cửa hợp tác.

"Tử Nhiên đại sư chậm đã!" Thanh Thiển ngăn đường Tử Nhiên: "Tử Nhiên đại sư, chúng ta ngồi xuống trò chuyện một chút được không? Ta chỉ đại biểu cá nhân ta, cũng chỉ đại biểu Trạch Minh Thương Hội ở Nguyên Dương Vực, muốn nói chuyện chuyện hợp tác với Tử Nhiên đại sư."

"Lão thân chỉ là một Tuyền Qua Thần Tượng trong Bất Hủ Tông thôi, nếu như Thanh Thiển trưởng lão muốn hợp tác với lão thân thì sợ là phải khiến cho Thanh Thiển trưởng lão thất vọng. Hơn nữa, chúng ta và Trạch Minh Thương Hội cũng không có gì có thể hợp tác được, bởi vì chuyến này lão thân theo tông chủ tới là muốn buôn bán Tuyền Qua Đồ." Ban đầu, Tử Nhiên không muốn nói gì cả, nhưng nể tình vừa rồi Thanh Thiển đã trả lời mình cho nên mới giải thích cho Thanh Thiển, để cho nàng hiểu rõ tại sao không thể hợp tác.

Nói một cách nghiêm chỉnh, Bất Hủ Tông và Trạch Minh Thương Hội sẽ là đối thủ cạnh tranh, nhưng lại không hoàn toàn là đối thủ cạnh tranh.

"Quý tông tới Thần Phi Thành là để buôn bán Tuyền Qua Đồ?" Thanh Thiển trưởng lão hơi nhíu lông mày.

Đây là chuyện nàng tuyệt đối không ngờ tới.

Thế cục trước mắt ở Thần Phi Thành và thế cục tương lai của Nguyên Dương Vực mà với mắt thường cũng có thể thấy được, Thiên Tượng Môn sẽ trở thành một nhà độc đại ở Nguyên Dương Vực. Đâu thể để cho người khác tới chia một chén canh được!

Dù là thế lực lục tinh cũng không ngoại lệ!

Hơn nữa, muốn kiếm một chén canh từ tay Thiên Tượng Môn khó khăn cỡ nào. Theo tình cảnh trước mắt của Trạch Minh Thương Hội cũng có thể thấy được.

"Không sai." Tử Nhiên gật đầu, chợt hỏi lại: "Thanh Thiển trưởng lão, chẳng lẽ không có xem Bất Hủ Nhật báo hôm nay? Ngay bên cạnh Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, có một cái thông báo, trên đó có viết thời gian chúng ta khai trương."

Thanh Thiển run lên mấy hơi, sau đó móc Bất Hủ Nhật báo vẫn luôn để trong ngực, đã nhăn nhăn nhúm nhúm, bị chà đạp không biết bao nhiêu lần ra. Quả nhiên ở bên cạnh Bảng Tuyền Qua Thần Tượng thu hút ánh mắt người khác có một cái thông báo.

Thông báo sử dụng cỡ chữ không nhỏ, đồng thời chữ vô cùng dễ thấy. Nhưng bởi vì giờ khắc này, tất cả mọi người đều không tự chủ được đưa mắt nhìn Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, cho nên hoàn toàn làm như không thấy nó.

"Thông báo."

"Tài Nguyên Thương Hội ở Thần Phi Thành mở lại, chính thức đổi tên thành Tử Khí Các, sau ba ngày sẽ khai trương. Chủ yếu kinh doanh: Thu mua thiên tài địa bảo, bán Nhất Tuyền đến Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí."

"Địa chỉ: Thần Phi Thành. Lục Phương Nhai."

【VIP】 Thế lực lục tinh —— Tinh Hải Tông

Một cái thông báo không đáng chú ý, thậm chí không được coi là một chuyện lớn, thứ bán cao nhất cũng mới Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ. Loại tồn tại này, ở Thần Phi Thành cũng không gợi nổi sóng gió gì.

Điểm đặc biệt duy nhất chính là có thể lên Bất Hủ Nhật báo, cũng được đặt ở bên cạnh Bảng Tuyền Qua Thần Tượng.

"Trước mắt, Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa ở Thần Phi Thành, các ngươi không nhìn thấy sao?" Thanh Thiển nghi hoặc hỏi.

Thế nhưng lần này, Tử Nhiên không có trả lời nàng.

Bởi vì ân tình của Thanh Thiển, Tử Nhiên đã trả cho câu hỏi lúc nãy, bây giờ nàng không có có nghĩa vụ giải thích cho Thanh Thiển.

"Thanh Thiển trưởng lão, rửa mắt mà đợi là được, tương lai U Quốc sẽ vì Tử Khí Các mà cực kỳ… náo nhiệt. Lão thân cáo từ!" Dứt lời, Tử Nhiên hơi khom người, quay người cất bước rời đi.

Thanh Thiển vội vàng đuổi theo mấy bước, đuổi kịp Tử Nhiên, sau đó ôm một đầu đầy nghi ngờ, liên tục gặng hỏi.

Nhưng mà Tử Nhiên cũng không trả lời.

Cảnh tượng này rơi vào mắt những người khác trong Trạch Minh Cung, khiến cho mọi người càng thêm nghi ngờ, hai mặt nhìn nhau, đều bối rối. Nhưng mà trước đó có ba tên đệ tử hạch tâm gặp Tử Nhiên, lại thấy hôm nay thái độ khác thường của Thanh Thiển đối với Tử Nhiên, không khỏi suy đoán lung tung.

"Các ngươi nói xem, vị lão ẩu giống Minh Châu trưởng lão đến chín phần này sẽ không phải là Tử Nhiên đó chứ?"

"Tử Nhiên nào?"

“Các ngươi ngốc à. Còn nhớ hơn một trăm năm trước, kỷ lục cuối cùng bị phá vỡ đó không?”

“Chờ một chút!”

“Không phải ngươi muốn nói vị lão ẩu này chính là nữ nhi bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung của Minh Châu trưởng lão đó chứ?”

Hôm nay có thể đứng ở đây, gần như đều là người sống ít nhất trăm năm trở lên, thậm chí còn có người sống ba bốn trăm năm. Cho nên đối với chuyện hơn một trăm năm trước thì mặc dù trí nhớ của bọn họ đã mơ hồ nhưng cũng không là hoàn toàn trống rỗng.

“Tướng mạo và thần thái, giống dáng vẻ của Minh Châu trưởng lão bây giờ đến chín phần! Khó trách sao ta càng nhìn nàng càng cảm thấy quen.”

“Vốn cho rằng mai danh ẩn tích trăm năm, chỉ sợ đã không ở nhân thế, không ngờ còn sống sót.”

“Đáng tiếc, đáng tiếc. Minh Châu trưởng lão chính là người nổi bật trong Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, tương lai thậm chí có thể trùng kích cảnh giới Lục Tuyền. Nhưng mà một vị tiền bối như thế, nữ nhi duy nhất của nàng lại bỏ ra trăm năm mới đi đến Chí cảnh giới Nhị Tuyền.”

“Hơn một trăm năm trước, Minh Châu trưởng lão tức giận trục xuất nàng khỏi Trạch Minh Cung, sau này lại cấm bất cứ ai nhắc đến hai chữ Tử Nhiên. Bây giờ Tử Nhiên này đột nhiên xuất hiện, đồng thời tìm tới cửa, không biết nếu như Minh Châu trưởng lão biết Tử Nhiên còn sống thì sẽ có phản ứng như thế nào?”

Mọi người châu đầu kề tai thấp giọng bàn tán, sau đó thấy Thanh Thiển chậm rãi tới gần, đồng thời vẻ mặt tràn đầy giận dữ thì mới ngừng nói.

“Cả đám đều rảnh rỗi như vậy? Các ngươi không thấy thứ hạng của mình trên Bảng Tuyền Qua Thần Tượng sao?”

Thanh Thiển nghe bọn họ bàn tán, trong lòng có chút lửa giận. Nàng cảm thấy nếu không phải lúc trước người bàn tán

sau lưng và mấy người chỉ biết châm dầu vào lửa như vậy quá nhiều thì hẳn là Tử Nhiên cũng sẽ không bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung.

Đuổi mọi người ra ngoài, sau đó Thanh Thiển đưa mắt nhìn hướng Tử Nhiên rời đi, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Chẳng lẽ Tẫn Tri Lâu có liên quan tới thế lực phía sau Tử Nhiên?" Thanh Thiển lớn gan suy đoán, bởi vì nếu như không phải như vậy thì Tử Khí Các khai trương thôi sao có thể được thông báo trên Bất Hủ Nhật báo được?

Không chỉ có như thế.

Trước đó nàng đã nghi ngờ mục đích Tẫn Tri Lâu chế tạo Bảng Tuyền Qua Thần Tượng chắc chắn không đơn giản, bây giờ liên tưởng đến đột nhiên có một cái thế lực lục tinh lạ lẫm khiêm tốn xuất hiện trong Thần Phi Thành, Thanh Thiển cảm thấy chắc chắn trong này có kỳ quặc.

Cũng ngay một khắc này.

Thanh Thiển ngẩng đầu, đột nhiên ngắm nhìn bầu trời Thần Phi Thành, rõ ràng vạn dặm không mây nhưng nàng lại luôn cảm thấy có mưa gió nổi lên.

Có người đang hạ một bàn cờ lớn!

Bàn cờ này, ngay từ đầu đã kéo Trạch Minh Thương Hội xuống thần uyên!

…

Thương hội của Thiên Tượng Môn.

Hôm nay Bảng Tuyền Qua Thần Tượng vừa ra, toàn bộ ánh mắt của mọi người trong Thần Phi Thành đều tập trung vào Thiên Tượng Môn.

Nhất là ba vị thiên tài chói mắt như ngôi sao càng làm cho tất cả mọi người đều trố mắt.

Dưới hiệu ứng như thế, cửa thương hội của Thiên Tượng Môn đều bị đạp nát.

“Đừng đẩy, đừng đẩy. Đều xếp hàng, cho dù ngươi là thế lực gì, nếu như dám làm loạn thì sau này đừng hòng hợp tác với Thiên Tượng Môn chúng ta.” Cửa chính thương hội của Thiên Tượng Môn, một tên người tu hành chỉ là Trấn Nhạc Cảnh đang nhìn một đám cường giả Địa Vô Cấm ở cửa ra vào quát lớn.

Nhưng mà đám cường giả Địa Vô Cấm này lại không có ai dám nổi giận, đồng thời ngoan ngoãn sắp xếp thành hàng, hoàn toàn không có uy nghiêm của Địa Vô Cấm ngày xưa. Không khác, chỉ vì bọn họ có việc cầu người.

Đương nhiên, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng không phải là mua không được, thật ra thì các đại thương hội hoặc là các tông môn đều có hàng tồn. Nhưng mà chất lượng đều không cao, cơ bản đều là cơ sở nhất, tăng phúc bảy thành đến tám thành, còn chưa đạt đến phẩm chất cao, tăng phúc chín thành.

Chớ nhìn này tăng phúc này chỉ chênh lệch một thành, hoặc là một thành rưỡi, nhưng ở giai đoạn Địa Vô Cấm này. Chênh lệch một thành hoặc là nửa thành này rất có thể sẽ đem tới khác biệt sinh và tử.

Tất cả mọi người đều hy vọng có thể có một tấm Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao, nhưng mà Tuyền Qua Đồ từ Tứ Tuyền trở lên thì xác xuất thành công ra phẩm chất cao sẽ trở nên vô cùng thấp. Nếu như muốn thay đổi kết quả này thì cũng chỉ có bỏ ra một lượng lớn bạch tinh, trực tiếp mua sắm Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao hoặc là bỏ ra nhiều phần tài liệu, giao cho Tuyền Qua Thần Tượng thử vận may.

【VIP】 Thế lực lục tinh —— Tinh Hải Tông (2)

Nhưng mà cho dù là cái trước hay cái sau thì cái giá lớn đến Địa Vô Cấm bình thường đều không thể chấp nhận được.

Cho nên bây giờ khi mọi người biết được Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn có tỉ lệ thành công ra phẩm chất cao cao như thế, đám cường giả Địa Vô Cấm bình thường không có giàu có đều mang tài liệu tìm tới cửa.

Cơ hội mất đi sẽ không trở lại, nếu chờ Bảng Tuyền Qua Thần Tượng lên men kéo dài, đến lúc đó toàn bộ Địa Vô Cấm ở Nguyên Dương Vực tụ tập ở Thần Phi Thành, vậy không biết bọn họ phải chờ đến khi nào.

Có thể chờ vài chục năm!

Dù cho thời gian mười mấy năm đối với Địa Vô Cấm cũng không nhiều, nhưng không ai chịu chờ vài chục năm.

Trong phòng tiếp khách của thương hội, một đám Địa Vô Cấm cầm Bất Hủ Nhật báo, hô hào người hầu bàn của thương hội.

“Ta muốn mời Lâm Diệp Hồng đại sư giúp ta chế tạo một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xin hỏi cần bao nhiêu bạch tinh?”

“Ta ra một vạn miếng bạch tinh, cộng thêm hai phần tài liệu, mời Lâm Diệp Hồng đại sư giúp ta chế tạo một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ!”

Bình thường Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ chỉ có giá chừng mười vạn bạch tinh. Một vạn bạch tinh phí chế tạo, lại thêm hai phần tài liệu, tính toán đâu ra đấy thì hẳn cũng chừng mười hai mười ba vạn bạch tinh. Cho dù như thế nào đi nữa thì cũng có lời.

Dù sao tốn mười hai mười ba vạn bạch tinh thì không mua được Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao. Tuyền Qua Đồ phẩm chất

cao giá cả chừng hai mươi vạn bạch tinh, lại là thứ có tiền mà không mua được ở Nguyên Dương Vực.

"Ngươi mù sao, không thấy ta tới trước hả? Biết tới trước tới sau hay không?"

"Bằng hữu, ngươi tấu hài sao?"

Lúc này, hai người cãi vã, ngay lúc hai người cãi lộn, cổng thương hội của Thiên Tượng Môn đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh. Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, người hầu bên trong thương hội của Thiên Tượng Môn vội vàng chạy ra ngoài.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại thì trên bầu trời truyền đến một tiếng cười già nua nhưng hùng hồn.

"Ngụy phó tông chủ Tinh Hải Tông tự mình đăng môn, đúng là rồng đến nhà tôm Thiên Tượng Môn ta, lão phu không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội!"

Mọi người lập tức nhận ra, đó là tiếng của La Tam Thiên!

Người mạnh nhất đứng sau lưng Thiên Tượng Môn ở Nguyên Dương Vực, cũng là một vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng cực kỳ mạnh mẽ. Hôm qua một quyền đánh bay Thanh Thiển trưởng lão của Trạch Minh Thương Hội cũng là nửa bước Thiên Vô Cấm, cũng càng chứng minh thực lực mạnh mẽ của hắn.

Nhưng mà so với La Tam Thiên mạnh mẽ, người hắn hoan nghênh càng mạnh mẽ hơn, ít nhất ở Nguyên Dương Vực, ngoại trừ Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, không ai dám nói mạnh hơn Tinh Hải Tông.

Bởi vì Tinh Hải Tông là thế lực lục tinh!

Đồng thời lão tổ Tinh Hải Tông cũng không đơn giản là một vị cường giả Thiên Vô Cấm, thân phận của hắn là một trong số Thần Tướng của U Quốc, là một trong số Thống Soái tối cao của Thần U Quân của U Quốc.

Bây giờ Tinh Hải Tông tự mình đăng môn, tất cả mọi người nhịn không được cảm thán một tiếng, đồng thời có chút bất đắc dĩ.

Tinh Hải Tông đến, chắc chắn là bàn chuyện hợp tác, chắc chắn số lượng Tuyền Qua Đồ cần cũng không chỉ một tấm hoặc là hai tấm, mà là số lượng lớn. Tinh Hải Tông là thế lực lục tinh, nếu muốn chế tạo Tuyền Qua Đồ cho bọn họ thì tất nhiên phải là Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng hàng đầu như mấy người Lâm Diệp Hồng.

Bọn họ muốn mời mấy người Lâm Diệp Hồng chế tạo Tuyền Qua Đồ, giờ phút này xem như triệt để thất bại.

Nhưng mà cũng may, trên Bảng Tuyền Qua Thần Tượng miêu tả Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn đều có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Mặc dù không phải người nào cũng là chín thành như Lâm Diệp Hồng, nhưng bọn họ vẫn có xác suất ra phẩm chất cao cao hơn Tuyền Qua Thần Tượng của bất kỳ thế lực nào, cho nên đây cũng là điểm đang vui mừng duy nhất của mọi người.

"La huynh, hôm nay Ngụy mỗ có một lượng lớn đơn đặt hàng, không biết ngươi có tiếp nổi hay không?" Ngụy phó tông chủ Tinh Hải Tông nửa đùa nửa thật nói.

La Tam Thiên vuốt cằm nói: "Mời Ngụy phó tông chủ vào trong bàn kỹ hơn, chỉ cần Thiên Tượng Môn ta có thể làm được thì sẽ cố gắng làm."

"Tốt!"

Ngụy phó tông chủ cười to vài tiếng, cất bước theo La Tam Thiên vào trong thương hội. Vừa mới vào thương hội, chưa kịp ngồi xuống thì Ngụy phó tông chủ vội vã không nhịn nổi mở miệng nói: "Chúc mừng La huynh, Bảng Tuyền Qua Thần Tượng vừa ra, sau này Thiên Tượng Môn tuyệt đối là một nhà độc đại ở Nguyên Dương Vực. Trạch Minh Thương Hội đó chắc chắn sẽ khó có ngày nổi danh."

La Tam Thiên nghe tung hô hắn như thế thì cũng cười đắc ý: "Đám tôm nhỏ Trạch Minh Thương Hội, cho tới bây giờ lão phu cũng chưa từng để vào mắt. Cho dù là Thanh Thiển đó, nếu không phải hôm đó vì nể mặt Vạn Bảo Tông thì chắc chắn lão phu đã trấn sát nàng!"

“Không hổ là La huynh, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng biết đánh nhau.” Mặc dù Ngụy phó tông chủ đang tung hô nhưng câu nào cũng thật từ tận đáy lòng.

Lúc trước hắn không ngờ, nội tình của Thiên Tượng Môn ở Nguyên Dương Vực lại sâu như vậy, nếu không có Bảng Tuyền Qua Thần Tượng làm lộ ra thì sợ là hắn vẫn không biết gì cả.

Trước đó thật ra thì hắn mặc kệ Thiên Tượng Môn hay là Trạch Minh Thương Hội, đều đối xử như nhau. Bởi vì cho dù hai nhà bọn họ ai mạnh ai yếu, đều không ảnh hưởng tới bọn họ, trong tông có cường giả cần Tuyền Qua Đồ hoặc là vũ khí thì tìm hai nhà đều như nhau.

Nhưng mà bây giờ có Bảng Tuyền Qua Thần Tượng thì hoàn toàn khác. Nội tình của Thiên Tượng Môn sâu như thế, sau này nhất định phải móc nối quan hệ là thứ nhất, thứ hai là sau này giao nhu cầu Tuyền Qua Đồ cho Thiên Tượng Môn, trong tông môn sẽ tiết kiệm được ít nhất cũng gần một nửa bạch tinh.

Chớ xem thường một nửa này, một nửa này chính là mấy ngàn vạn. Mấy ngàn vạn bạch tinh, ngoại trừ Vực Chủ Phủ các vực ra thì cho dù là thế lực ngũ tinh cự đầu muốn một lần lấy ra nhiều bạch tinh như vậy cũng quá sức.

【VIP】 Thế lực lục tinh —— Tinh Hải Tông (3)

La Tam Thiên cười nói: “Tuyền Qua Thần Tượng có danh tiếng của Trạch Minh Thương Hội đã lên gần hết rồi. Cũng chỉ còn lại một mình Thanh Thiển không có lên bảng, nhưng mà Bảng Tuyền Qua Thần Tượng còn có mười vị trí. Cho dù là Trạch Minh Thương Hội cũng có Tuyền Qua Thần Tượng đang ẩn giấu nhưng như vậy thì tính sao? Đầu bảng này ngoại trừ lão phu ra thì còn có thể là ai?”

“La huynh thực chí danh quy!”

“Ngụy phó tông chủ, hai người chúng ta không nói mấy lời khách khí này. Không biết lần này Tinh Hải Tông có nhu cầu gì?”

“Nếu đã như vậy thì Ngụy mỗ đi thẳng vào vấn đề luôn. Lần này chiến tranh ở sa trường bùng nổ chưa từng có, ít nhất gần trăm năm nay không có lần va chạm nào kịch liệt như lần này. Hơn nữa lần này Già Thiên Lâu chơi ám chiêu, để cho U Quốc chúng ta hao tổn không ít thiên kiêu trẻ tuổi, thù này không thể không báo! Tông chủ truyền khẩu dụ xuống, lệnh cho người tu hành tông ta sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc thì đều đi sa trường học hỏi kinh nghiệm, mà hình như đây cũng là ý của phía trên.”

“Quý tông muốn chế tạo một lượng lớn Tuyền Qua Đồ, dùng tăng cường thực lực tổng hợp của tông môn?”

“Không sai! Lần này chúng ta ít nhất cần ba trăm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, một vạn tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ. Một vạn tấm Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ này, tông ta không có nhu cầu gì, đa số là phẩm chất cao là được, nhưng Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì tông ta hi vọng tất cả đều là phẩm chất cao.”

“Tất cả đều là phẩm chất cao, Ngụy phó tông chủ lòng tham không nhỏ. Nhưng mà nếu quý tông vì toàn bộ U Quốc

mà đi tới sa trường, La mỗ sẽ hết sức giúp đỡ. Trong ngày thường, nếu muốn Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao thì cần chuẩn bị ba phần tài liệu Tuyền Qua Đồ, đồng thời cũng không thể hoàn toàn cam đoan có thể thành phẩm chất cao. Nhưng quý tông vì toàn bộ U Quốc, Thiên Tượng Môn ta chỉ cần hai phần, bảo đảm chắc chắn tất cả Tuyền Qua Đồ đều là phẩm chất cao."

La Tam Thiên cũng thuận thế tung hô Tinh Hải Tông, giờ phút này, trong bụng cũng nở hoa. Đơn đặt hàng Tuyền Qua Đồ số lượng lớn khổng lồ như thế, chắc chắn Thiên Tượng Môn có thể kiếm đầy bồn đầy bát.

Nhưng mà thật ra thì trong đầu hắn còn có một ý nghĩ khác nữa!

Đó chính là một đơn này, không kiếm!

"Nhưng mà, nể tình giao tình với Ngụy phó tông chủ, La mỗ lại cho Ngụy phó tông chủ một cái ưu đãi. Ngụy phó tông chủ chỉ cần giao ba trăm phần tài liệu Tuyền Qua Đồ là có thể lấy được ba trăm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao."

"La huynh đại khí, Ngụy mỗ vô cùng cảm kích! Nếu như La huynh có cần Ngụy mỗ thì cứ mở miệng!"

"Nói chuyện với Ngụy huynh rất sảng khoái. Không sai, lão phu có một điều kiện, đó là sau này Tinh Hải Tông chặt đứt giao dịch qua lại với Trạch Minh Thương Hội!"

Một cái thế lực lục tinh đoạn tuyệt giao dịch qua lại với bọn họ, đối với Trạch Minh Thương Hội thì đây là đả kích lớn không thể nghi ngờ!

Bởi vì đoạn tuyệt này cũng không chỉ là ở Thần Phi Thành mà là toàn bộ Nguyên Dương Vực!

"Xem ra La huynh chuẩn bị mượn Bảng Tuyền Qua Thần Tượng lần này nhất phi trùng thiên. Đã như vậy, Ngụy mỗ sẽ trợ La huynh một chút, mua bán với ai mà không được?"

Ngụy phó tông chủ hào sảng đáp ứng yêu cầu này, bởi vì lựa chọn này lợi nhiều hơn hại. Mặc dù sẽ khiến cho Trạch

Minh Cung không vui nhưng lại đạt được hảo cảm của Thiên Tượng Môn. Sau này chờ Trạch Minh Cung này bị Thiên Tượng Môn ép tới không ngốc đầu lên được ở Nguyên Dương Vực, Trạch Minh Cung không vui thì cứ để cho bọn họ không vui đi.

Hai người nhất thời nhìn nhau cười một tiếng, xem như vậy chuyện này đã được quyết định.

Sau đó hai người hàn huyên trò chuyện chi tiết đơn đặt hàng, sau đó thì chuyển sự chú ý vào Bảng Tuyền Qua Thần Tượng trên Bất Hủ Nhật báo, bắt đầu phỏng đoán về Bảng Tuyền Qua Thần Tượng ngày mai.

Đệ nhất Nguyên Dương Vực, trong lòng hai người đều có ứng cử viên.

Nhưng mà từ vị trí thứ hai đến vị trí thứ chín, bọn họ vẫn chưa nghĩ ra được.

Nhưng mà có thể khẳng định là top mười chính là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng tranh đấu.

…

Tử Khí Các.

Trải qua một ngày dọn dẹp, Tử Khí Các triệt để rực rỡ hẳn lên. Trần Hiết cũng điều không ít nhân thủ tới quản lý Tử Khí Các, bởi vì biết sau này chắc chắn Tử Khí Các sẽ như Tẫn Tri Lâu, là bộ mặt của Bất Hủ Tông, cho nên nhân thủ điều qua đều là tinh nhuệ.

Khi màn đêm buông xuống, Ôn Bình kêu Trần Hiết tản lai lịch của Tẫn Tri Lâu đứng sau Bất Hủ Nhật báo ra.

Bây giờ, Bảng Tuyền Qua Thần Tượng đang cực hot ở Thần Phi Thành, giờ phút này, tin tức của Tẫn Tri Lâu tràn ra, Tẫn Tri Lâu lập tức bị toàn bộ Thần Phi Thành biết đến, cũng nhấc lên sóng to gió lớn.

Cứ như vậy, sáng sớm ngày mai, khi quảng cáo về Tử Khí Các xuất hiện, tất cả mọi người sẽ biết sau lưng Tử Khí Các là Tẫn Tri Lâu. Khi người trong Thần Phi Thành biết thì chắc chắn sẽ sôi trào.

Ôn Bình muốn là hiệu quả như thế này!

Chỉ có người trong Thần Phi Thành sôi trào thì mới có thể làm cho Tuyền Qua Sát Khí và Tuyền Qua Đồ đặc thù lóe sáng lên sàn.

Đêm dần dần sâu, Trần Hiết từ bên ngoài trở về, lập tức lên lầu gặp mặt Ôn Bình: "Tông chủ, tin tức thuộc hạ đã thông qua một cái thương hội từ Hồng Vực tới lan rộng ra ngoài. Đồng thời dùng tiền mua được một tổ chức ăn mày ở Thần Phi Thành, lệnh cho bọn họ tản tin tức về lai lịch của Tẫn Tri Lâu ra toàn bộ Thần Phi Thành trong tối nay. Mặc dù bình thường đám ăn mày không có tu vi này không đáng chú ý tới, nhưng lại có số lượng rất nhiều, chắc hẳn trong đêm có thể tản tin tức ra toàn bộ Thần Phi Thành."

"Làm không tệ, hãy để tin tức này chậm rãi lên men trong thành đi." Ôn Bình từ trên cao nhìn xuống, quan sát Thần Phi Thành, sau đó cảm thán một câu: "Ngày mai, chắc chắn sẽ là một ngày náo nhiệt."

【VIP】 Top mười ra lò

Theo câu nói này của Ôn Bình, lai lịch của Tẫn Tri Lâu bắt đầu truyền bá ở toàn bộ Thần Phi Thành với tốc độ nghe rợn cả người.

Trong phố lớn ngõ nhỏ, từng cái tửu quán, yên hoa liễu hạng, trụ sở rất nhiều thế lực trong Thần Phi Thành đều chiếm được tin tức này.

"Thật hay giả?"

"Tẫn Tri Lâu đứng sau Bất Hủ Nhật báo này lại đến từ Hồng Vực, đồng thời xuất thân từ một tông môn tên là Bất Hủ Tông?"

"Tẫn Tri Lâu có thể làm ra Bảng Tuyền Qua Thần Tượng kỹ càng và chính xác như thế, vốn cho rằng là đến từ thế lực lớn bên ngoài Nguyên Dương Vực, không ngờ chỉ là một thế lực ở Hồng Vực?"

"Mỗi một cái thế lực lục tinh sinh ra, Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực đều thông báo cho thiên hạ. Hồng Vực vắng vẻ, đến nay không có thế lực lục tinh sinh ra, chẳng lẽ Tẫn Tri Lâu này chỉ dựa dẫm vào một thế lực ngũ tinh? Thế lực ngũ tinh lại có thủ đoạn như thế?"

Trong nháy mắt, lai lịch của Tẫn Tri Lâu dẫn nổ toàn bộ Thần Phi Thành, ai cũng không nghĩ tới, Tẫn Tri Lâu mà bọn họ thường xuyên phỏng đoán lại đến từ Hồng Vực.

Chỗ hẻo lánh trong Nguyên Dương Vực!

Trong Trạch Minh Thương Hội, đám người Thanh Thiển biết được tin tức này thì giống như mọi người, trên mặt đều là kinh ngạc và không thể tin được.

"Vốn cho rằng Tẫn Tri Lâu làm ra Bảng Tuyền Qua Thần Tượng quấy phong vân ở Thần Phi Thành là có mục đích đặc biệt gì, không ngờ chỉ là dựa dẫm vào một cái thế lực ngũ tinh mà thôi. Xem ra đúng là chúng ta suy nghĩ nhiều, mặc dù Bất

Hủ Tông sau lưng Tẫn Tri Lâu muốn làm chút gì đó nhưng trong Thần Phi Thành có bốn nhà thế lực lục tinh thường trú ở đây, còn có Trạch Minh Cung ta và Thiên Tượng Môn, bọn họ có thể làm gì?"

"Ta lại cảm thấy mặc dù thực lực bọn họ đơn bạc nhưng Bất Hủ Tông này thủ đoạn lợi hại, lại có thể làm ra Bất Hủ Nhật báo và Bảng xếp hạng các thế lực trong Nguyên Dương Vực, còn có Bảng Tuyền Qua Thần Tượng. Đã bao nhiêu năm, chưa có ai làm được điều này."

"Hẳn là có một ít thủ đoạn đặc thù. Thế lực như thế này mặc dù thiếu nhưng mấy trăm năm này cũng không ít. Mặc dù bọn họ thực lực không mạnh mẽ nhưng lại đi đến cực hạn ở một cái phương diện đặc biệt nào đó. Giống như Vạn Bảo Tông, bọn họ là một cái ví dụ rất tốt. Mặc dù thực lực không mạnh thế nhưng tìm thiên tài địa bảo lại lợi hại ghê gớm, ngay cả chính phủ U Quốc cũng không sánh nổi bọn họ."

Chúng đệ tử hạch tâm Trạch Minh Cung bàn tán ầm ĩ, bên cạnh, Thanh Thiển lại liên tưởng đến mối quan hệ giữa Bất Hủ Tông, Tẫn Tri Lâu và Tử Khí Các.

Ngoại trừ Trạch Minh Thương Hội, thời khắc này, trong Thiên Tượng Môn cũng bàn tán xôn xao.

Ngoại trừ người trong môn bàn tán, ngay cả La Tam Thiên và những tầng lớp cấp cao khác của Thiên Tượng Môn không nhịn được trò chuyện về Tẫn Tri Lâu này.

Nhưng mà thái độ của bọn họ lại không giống như tất cả mọi người.

Bởi vì Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, bọn họ là người được lợi lớn nhất.

Cho nên cho dù là đối với Bất Hủ Tông hay là Tẫn Tri Lâu thì bọn họ đều vô cùng có hảo cảm, thậm chí còn định sau này sẽ kết giao một phen.

Đối với tiềm lực của Bất Hủ Nhật báo, bọn họ nhìn ở trong mắt!

“Nếu Bất Hủ Tông không phải thế lực lục tinh, vậy không bằng Thiên Tượng Môn chúng ta thu nó vào dưới trướng, làm việc cho Thiên Tượng Môn ta?”

“Kế này rất hay!”

“Bảng Tuyền Qua Thần Tượng mang tới cho chúng ta một đợt tăng lên to lớn, nếu như sau này trên Bất Hủ Nhật báo xuất hiện nhiều tin tức của Thiên Tượng Môn chúng ta một chút, đối với Thiên Tượng Môn chúng ta thì chính là trăm lợi mà không có một hại. Thậm chí có thể trở thành một cái bước ngoặt trong mấy trăm năm phân tranh giữa chúng ta với Trạch Minh Thương Hội!”

La Tam Thiên hài lòng gật đầu: “Các ngươi nói đều hết sức có đạo lý, vậy thì lập tức phái người đi tới Hồng Vực, liên lạc với Bất Hủ Tông. Cố gắng thu Bất Hủ Tông vào dưới trướng, cho dù là cái giá lớn như thế nào thì chúng ta đều có thể bỏ ra được. Nếu như không thể thu vào dưới trướng thì cũng phải nghĩ cách thành lập hữu nghị với bọn họ, ít nhất cũng phải khiến cho bọn họ làm việc cho chúng ta.”

“Rõ!”

Một lão giả bên cạnh La Tam Thiên lập tức gật đầu.

Trong phòng, chúng Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn còn đang phàn đàm, cả đám đều hưng phấn cười, giống như đã thấy được tương lai hoa mỹ của Thiên Tượng Môn!

Cùng lúc đó, đêm dần khuya, chân trời nổi lên màu trắng bạc.

Ôn Bình vẫn ngồi trên tầng cao nhất của Tử Khí Các, quay qua nhìn Trần Hiết bên cạnh, hạ lệnh: “Đi chuẩn bị đi.”

Trần Hiết vui vẻ.

Nhận lệnh, sau đó quay người xuống lầu, vừa xuống lầu vừa móc Truyền Âm Thạch ra, bắt đầu ra lệnh cho người Tẫn Tri Lâu chuẩn bị khai trương.

Tử Nhiên bên cạnh dò hỏi: “Tông chủ, vậy lão thân cần làm những gì?”

Ôn Bình đưa mắt nhìn đường đi bên dưới Tử Khí Các, cười nói: “Tử Nhiên đại sư, ngươi xuống lầu tìm một chỗ ngồi là được, qua mấy canh giờ nữa, tên của ngươi sẽ truyền khắp những nơi mà Bất Hủ Nhật báo có thể đi tới được. Sau đó thì đợi những người không phục, đồng thời muốn xem náo nhiệt tới cửa. Đặc biệt là Thiên Tượng Môn, bọn họ sướng hai ngày rồi, cũng nên để bọn họ cảm thấy nguy hiểm.”

“Tuyền Qua Sát Khí với Tuyền Qua Đồ đặc thù vừa ra, phá vỡ toàn bộ Triều Thiên Hạp, nhưng đồng thời cũng sẽ dẫn tới rất nhiều thế lực mạnh mẽ ngấp nghé và thù hận. Tông chủ vẫn nên cẩn thận mới tốt!” Tử Nhiên thấy được tương lai sáng lạn, đồng thời cũng nhìn thấy mối nguy như sóng ngầm cuồn cuộn.

“Không có gì phải lo lắng.” Nhưng mà Ôn Bình chỉ vân đạm phong khinh đáp lại một câu: “Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn.”

Đương nhiên, ngoài miệng thì Ôn Bình nói như vậy.

Thật ra thì trong đầu lại nghiêm túc với lời Tử Nhiên nói.

Cho nên tốc độ phi hành của tinh thần lực trong địa ngục vong linh cũng đột nhiên nhanh thêm mấy phần.

Vong linh chi thần, ngươi ở đâu!

Ngươi mau ra đây!

Đừng nhây.

Ta đã thấy ngươi.

…

【VIP】 Top mười ra lò (2)

Giờ phút này, từng con đường ở Thần Phi Thành đều chật ních người.

Người sát bên người, trước ngực dán vào phía sau lưng, đều chờ đợi cửa hàng bán Bất Hủ Nhật báo mở cửa.

Kẽo kẹt.

Khi cửa phòng mở, tất cả mọi người kích động xông về phía trước một hai bước, khi nhìn thấy Bất Hủ Nhật báo chồng chất thành núi trong phòng, tất cả mọi người kích động lao đến.

"Cho ta một tấm Bất Hủ Nhật báo, không cần trả lại." Người đứng đầu hàng trực tiếp móc ra một viên bạch tinh, mua tờ Bất Hủ Nhật báo đầu tiên.

Trong Thiên Tượng Môn, đám người La Tam Thiên đang đứng ở chỗ cao, quan sát toàn bộ Thần Phi Thành, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Mà trong Trạch Minh Thương Hội, đám người Thanh Thiển thì mặt lộ vẻ u sầu, toàn bộ Trạch Minh Thương Hội đều yên tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi.

So sánh hai chỗ, như trên trời và dưới đất.

Theo Bất Hủ Nhật báo mở bán, vô số người trong Thần Phi Thành kinh ngạc tán thán.

Xếp hạng thứ mười là Lý Trường Hải (khách khanh của Long gia).

Vào Ngũ Tuyền hơn ba mươi năm, tích lũy chế tạo mười ba tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao là ba thành. Mười ba tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, trong đó có bốn tấm là phẩm chất cao.

Lý Trường Hải, không ít người đều biết.

Một trong số không nhiều Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng ở Nguyên Dương Vực.

Xếp hạng thấp nhất trong số Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, đối với xếp hạng này bọn họ cũng không có ý kiến gì, dù sao Lý Trường Hải vào cảnh giới Ngũ Tuyền mới ba mươi năm mà thôi.

Xếp hạng thứ chín là Không Minh (trưởng lão của Trạch Minh Cung).

Vào cảnh giới Ngũ Tuyền trăm năm, tích lũy chế tạo ba mươi hai tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao cũng là ba thành. Trong ba mươi hai tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có mười tấm là phẩm chất cao.

Đối với xếp hạng thứ chín, Không Minh, tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Dù sao Không Minh trưởng lão là nhân vật số hai của Trạch Minh Thương Hội, bình thường bất hiện sơn bất lộ thủy, tất cả mọi người cho là hắn rất mạnh, ít nhất có thể xếp vào top năm, không ngờ vậy mà chỉ xếp hạng thứ chín. Gần như không khác gì với hạng chót.

Khi Không Minh nhìn thấy thứ hạng của mình thì lông mày run lên.

Nội tình bị bóc trần!

Khó chịu!

Theo sau đó là thứ tám, thứ bảy, thứ sáu, ba người này đều là trưởng lão của Thiên Tượng Môn, xác suất ra phẩm chất cao của bọn họ đều là bốn thành.

So sánh một cái, thương hội của Trạch Minh Cung yếu không phải một chút.

Nhưng khi thấy thứ năm, tất cả mọi người bối rối một thoáng.

Xếp hạng thứ năm là Thanh Thiển (trưởng lão của Trạch Minh Cung).

Vào cảnh giới Ngũ Tuyền hơn ba trăm năm, tổng cộng chế tạo bảy mươi ba tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, xác suất ra phẩm chất cao là sáu thành. Trong bảy mươi ba tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có bốn mươi tấm là phẩm chất cao. Cảnh giới của nàng đã đạt đến Ngũ Tuyền hậu kỳ, tương lai có hi vọng bước vào cảnh giới Lục Tuyền.

"Sao có thể như vậy được?"

"Mặc dù Thanh Thiển trưởng lão không lấy được đệ nhất thì cũng không nên là thứ năm chứ?"

"Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này xảy ra chuyện gì thế?"

Trong Trạch Minh Thương Hội, còn có rất nhiều thế lực trong Thần Phi Thành, người trong phố lớn ngõ nhỏ dồn dập trưng ra vẻ mặt bối rối.

Tình huống như thế nào?

Thanh Thiển mới thứ năm?

Khi Thanh Thiển nhìn thấy xếp hạng của mình thì vẻ mặt cũng cứng lại trong nháy mắt: "Sao ta chỉ xếp hạng thứ năm? Rõ ràng Nguyên Dương Vực cũng không có bao nhiêu vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, mặc dù ta yếu hơn La Tam Thiên nhưng cũng không đến mức xếp hạng cao hơn ta còn có tới năm vị?"

La Tam Thiên thấy cảnh này thì vui vẻ đến con mắt đều híp lại: "Thanh Thiển ơi là Thanh Thiển, không ngờ được ngươi kém cỏi như thế."

Nhưng mà một giây sau, ánh mắt và biểu cảm của La Tam Thiên cứng lại.

Tiếng cười cũng hơi ngừng!

Không riêng gì hắn, toàn bộ người trong Thần Phi Thành đều ngẩn ra.

Xếp hạng thứ tư rõ ràng là La Tam Thiên!

Xếp hạng thứ tư là La Tam Thiên (trưởng lão của Thiên Tượng Môn).

Vào cảnh giới Ngũ Tuyền hơn ba trăm năm, tích lũy chế tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đạt một trăm tấm, xác suất ra phẩm chất cao là tám thành. Trong một trăm tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có tám mươi mốt tấm là phẩm chất cao. Cảnh giới của hắn đã đạt Ngũ Tuyền đỉnh phong, không có hi vọng bước vào cảnh giới Lục Tuyền.

La Tam Thiên không chỉ là xếp hạng thứ tư.

Bảng Tuyền Qua Thần Tượng còn nói hắn không có hi vọng bước vào cảnh giới Lục Tuyền!

Biểu cảm của La Tam Thiên cứng lại trong nháy mắt, sau đó khí tức mênh mông bùng nổ trong nháy mắt, giận dữ hét: "Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này, nói hươu nói vượn! Sao lão phu lại xếp thứ năm, trong Nguyên Dương Vực này còn có ai mạnh hơn lão phu? Còn nói lão phu không có hi vọng bước vào cảnh giới Lục Tuyền, nói hươu nói vượn!"

Giọng nói tức giận quanh quẩn trong trụ sở của Thiên Tượng Môn, kéo dài không dứt.

Giờ phút này, toàn bộ người trong Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung và toàn bộ người trong Thần Phi Thành đều không dám tin, nhìn Bảng Tuyền Qua Thần Tượng trước mắt.

Đương nhiên, người Thiên Tượng Môn thì không thể tin được.

Người của Trạch Minh Cung là không tưởng được.

Mà người trong Thần Phi Thành thì kinh ngạc. Bọn họ vốn cho rằng La Tam Thiên đã là Tuyền Qua Thần Tượng mạnh nhất Nguyên Dương Vực.

Nhưng không ngờ được còn có người mạnh hơn!

Trải qua Bảng xếp hạng các thế lực trong Nguyên Dương Vực, sau đó lại đã trải qua hai ngày Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, giờ phút này, bọn họ tin tưởng kết quả này không nghi ngờ.

"La Tam Thiên cũng không thể trở thành đệ nhất, chỉ xếp thứ tư, vậy thì rốt cuộc top ba là người nào?"

“Không ngờ Nguyên Dương Vực còn cất giấu ba vị cao nhân!”

“Nếu không phải có Tẫn Tri Lâu thì sợ là đến chết chúng ta cũng bị mơ mơ màng màng!”

Mọi người tiếp tục nhìn xuống, sau đó thì thấy tên của một người.

Xếp hạng thứ ba là Tử Nhiên (trưởng lão Bất Hủ Tông).

Tuyền Qua Tân Đạo, chế tạo ra được Tuyền Qua Đồ đặc thù có năng lực đặc thù và Tuyền Qua Sát Khí có năng lực đặc thù. Tương lai nàng có thể trở thành Tổ Sư một phái kỹ thuật tuyền qua mới, phá vỡ kỹ thuật tuyền qua trước mắt!

【VIP】 Top mười ra lò (3)

Xếp hạng thứ hai là Trấn Thủ Sứ (Bất Hủ Tông).

Tuyền Qua Tân Đạo, đỉnh phong!

Xếp hạng thứ nhất là Trấn Thủ Sứ (Bất Hủ Tông).

Tuyền Qua Tân Đạo, đỉnh phong!

"Chú thích: Thứ nhất, thứ hai không phân biệt trước sau, cảnh giới Tuyền Qua Tân Đạo đều được đến nhập hóa."

Top ba vừa ra, giờ phút này, những người cầm Bất Hủ Nhật báo đều ngơ ngẩn.

Bất Hủ Tông bọn họ biết, thế lực sau lưng Tẫn Tri Lâu.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, top ba này đều là người của Bất Hủ Tông. Mặc dù không có giới thiệu nhiều về ba người, nhưng bốn chữ Tuyền Qua Tân Đạo lại làm cho tất cả mọi người nhịn không được mà kinh ngạc.

Người của Trạch Minh Thương Hội thấy xếp hạng này thì nhịn không được hít vào một hơi. Nhất là rất nhiều đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung thấy Tử Nhiên hôm qua, còn có bản thân Thanh Thiển nữa, giờ phút này, bọn họ đều không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Tử Nhiên, trăm năm mới vào cảnh giới Nhị Tuyền, phế vật bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung.

Giờ phút này, đứng hàng đầu trên Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, đồng thời còn tu hành Tuyền Qua Tân Đạo, trở thành tồn tại còn xếp hạng cao hơn cả La Tam Thiên.

"Hóa ra Tử Nhiên chính là vị Tuyền Qua Thần Tượng có thể chế tạo Tuyền Qua Đồ đặc thù đó. Chúng ta phái không ít người đi Hồng Vực, không ngờ được người chúng ta muốn tìm ở ngay trước mắt!"

"Tuyền Qua Đồ đặc thù có năng lực đặc thù, còn có Tuyền Qua Sát Khí phụ thêm năng lực đặc thù, khá lắm, ta có cảm

giác thế giới này sắp thay đổi. Vốn cho rằng Bảng Tuyền Qua Thần Tượng khiến cho Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa, nhưng mà không ngờ được, top ba vừa ra, lại mang tận thế đến cho Thiên Tượng Môn. Nếu như Tẫn Tri Lâu nói không sai, như vậy có thể nghĩ, ai còn coi trọng Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao của Thiên Tượng Môn nữa."

Người của Trạch Minh Thương Hội kinh ngạc tán thán, Thanh Thiển lại trầm mặc không nói một lời.

Bây giờ, rốt cuộc nàng đã hiểu.

Đây là một bàn cờ lớn mà Tẫn Tri Lâu hạ xuống!

Bảng Tuyền Qua Thần Tượng sinh ra không phải là vì nâng đỡ Thiên Tượng Môn, lời Tử Nhiên nói ngày đó nàng cũng hiểu.

Tương lai U Quốc, sẽ vì Tử Khí Các mà trở nên cực kỳ náo nhiệt!

Đâu chỉ là náo nhiệt!

Sợ là sẽ phá vỡ cách cục hiện tại!

Thời khắc này, Thiên Tượng Môn, trong môn xôn xao cả lên.

"Không thể nào!"

"Chắc chắn bảng danh sách này là giả!"

"Cái gì Tuyền Qua Tân Đạo, làm gì có thứ này?"

Theo rất nhiều tiếng chất vấn của chân truyền Thiên Tượng Môn, La Tam Thiên cũng vò nát Bất Hủ Nhật báo trong tay.

"Bảng Tuyền Qua Thần Tượng chó má gì, Tuyền Qua Tân Đạo gì chứ, ăn nói vô căn cứ! Tất cả những thứ này đều là âm mưu của Bất Hủ Tông. Rất tốt… rất tốt… Bất Hủ Tông! Nếu các ngươi muốn chơi thì lão phu sẽ chơi với các ngươi!"

La Tam Thiên nổi giận, bóp nắm đấm kẽo kẹt.

Khi hắn từ trong trụ sở đi vào thương hội, thấy thương hội hôm qua còn bị đạp vỡ cửa lớn, hôm nay lại không có mấy

người đi vào, người đi tới cũng lui ra ngoài sau khi nhìn thấy Bất Hủ Nhật báo, La Tam Thiên càng tức giận không thôi.

"Làm gì có Tuyền Qua Tân Đạo, chỉ là âm mưu của Bất Hủ Tông mà thôi. Chư vị, nếu có nhu cầu thì tiến lên một bước, lão phu tự mình chế tạo một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao cho các ngươi."

Nói xong, câu nói vốn có thể khiến cho vô số Địa Vô Cấm đều điên cuồng nhưng bây giờ lại có chút không có sức hấp dẫn.

Sau đó hắn nghe được một câu.

"Đi, đi Tử Khí Các xem thử xem. Trên Bất Hủ Nhật báo này viết, ngày mai Tử Khí Các sẽ bán Tuyền Qua Sát Khí của Tuyền Qua Tân Đạo. Là thật là giả, xem một cái là biết!" Trong đám người, không biết là ai hô lên một câu như vậy.

Một câu nói đó lập tức khiến cho tất cả mọi người đang chen chúc ở cửa Thiên Tượng Môn bắt đầu tuôn tới Tử Khí Các, chỉ để lại La Tam Thiên và một đám chân truyền Thiên Tượng Môn giận đến lông mày run lên.

Nhưng mà bọn họ lại để ý được ba chữ.

Tử Khí Các!

Trong Tử Khí Các, Ôn Bình vẫy vùng ở địa ngục vong linh một phen, vẫn không tìm được tung tích của vong linh chi thần, rơi vào đường cùng, đành phải đi xuống lầu.

Hắn đã nghe được tiếng ồn ào của mọi người tụ tập ở trước cửa Tử Khí Các, cũng cảm nhận được càng ngày càng nhiều người đang tới Tử Khí Các. Chuyện này khiến cho Ôn Bình vốn định ngày mai mới bắt đầu bán Tuyền Qua Sát Khí lại có một chủ ý mới.

Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng.

Lúc này chính là lúc đang nóng!

Sau khi xuống lầu, Ôn Bình thấy cửa lớn Tử Khí Các đã bị người ta vây chặt, nếu không phải có Địa Vô Cấm thủ vệ thì

giờ phút này, người bên ngoài đều xông tới. Mặc dù Tử Khí Các không nhỏ nhưng không thể lập tức chứa được vạn người.

Hai người Tử Nhiên và Trần Hiết đang đứng ở lan can lầu hai, quan sát cổng, do dự không biết tiếp theo nên làm cái gì. Thấy Ôn Bình đi tới thì giống như là gặp được cứu tinh lập tức nhích lại gần.

Trần Hiết vội hỏi: "Tông chủ, bây giờ nên xử lý như thế nào? Càng ngày càng nhiều người tụ họp tới, chẳng lẽ chúng ta cứ để cho bọn họ chờ bên ngoài như vậy?"

"Tạm thời để cho bọn họ chờ trước." Ôn Bình nhìn về phía Tử Nhiên: "Tử Nhiên đại sư, lấy bốn loại Tuyền Qua Sát Khí mà ngươi chuẩn bị giao cho Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long. Nếu nhiều người như vậy tới rồi, vậy thì để cho bọn họ nhìn thứ sắp phá vỡ Triều Thiên Hạp."

Tử Nhiên gật đầu.

Sau đó lấy ra một thanh kiếm đang có liệt diễm thiêu đốt, một cây trường thương quanh thân có tia chớp màu lam như ẩn như hiện, một thanh trường cung chỉ có cung không có tiễn, cuối cùng là một thanh cự phủ màu xám, chỗ lưỡi nó, tia chớp màu đen rung động từng đợt.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long thấy thế lập tức tiến lên một bước, dùng yêu lực bao trùm bốn loại Tuyền Qua Sát Khí, sau đó lui qua một bên.

Ôn Bình nói tiếp: "Trần Hiết, ngươi ra ngoài thông báo cho tất cả mọi người xếp thành hàng, bổn tông chủ cho bọn họ cơ hội xem Tuyền Qua Sát Khí. Đồng thời sẽ để cho Tử Nhiên đại sư tự mình ở ngoài cửa, giảng giải năng lực đặc thù của bốn loại Tuyền Qua Sát Khí cho bọn họ."

【VIP】 Thiên Tượng Môn, giận

"Vâng, tông chủ!"

Trần Hiết hưng phấn gật đầu, trong mắt hiện lên hai chữ chờ mong!

Hắn vô cùng chờ mong được thấy hình ảnh náo nhiệt khi những người này thấy Tuyền Qua Sát Khí, chờ đến ngày mai, bốn món Tuyền Qua Sát Khí này tuyệt đối sẽ bán được một cái giá trên trời.

Đương nhiên, quan trọng nhất không phải là giá tiền.

Mà là mang tới sức ảnh hưởng khổng lồ cho Bất Hủ Tông và Tử Khí Các!

Trần Hiết nhận lệnh, lập tức dẫn theo thân tin bước đi tới cửa, sau đó cao giọng nói với những người đang chen chút trên Lục Phương Nhai: "Tất cả mọi người yên lặng một chút! Nếu còn có ai trách móc thì hôm nay các ngươi đừng hòng thấy được Tuyền Qua Sát Khí mà Bất Hủ Nhật báo nói tới!"

Lời vừa nói ra, những người cách Tử Khí Các gần nhất an tĩnh lại lại trước, nếu sau lưng có người ồn ào thì người phía trước sẽ lập tức quay đầu quát lớn mấy câu. Khi mấy vị cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh trừng mắt nhìn mấy người còn đang nói chuyện vài lần thì Lục Phương Nhai dần dần triệt để yên tĩnh trở lại.

Lúc này, Trần Hiết phái người duy trì trật tự, sau đó để cho mọi người chậm rãi thối lui ra khỏi Lục Phương Nhai, xếp thành một hàng trên Lục Phương Nhai. Trong đội ngũ, có Trấn Nhạc Cảnh, có Địa Vô Cấm, thậm chí có Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, nhưng giờ phút này đều ngoan ngoãn xếp thành một hàng.

Không gì khác, chỉ vì Bất Hủ Tông cho bọn họ có cơ hội quan sát Tuyền Qua Sát Khí ở khoảng cách gần, đồng thời hứa hẹn sẽ có Tử Nhiên đại sư hiện thân giảng giải, cho nên tất cả mọi người đều chấp nhận xếp hàng.

“Tuyền Qua Sát Khí, không biết sẽ có hình dạng như thế nào.”

“Cái gọi là sản phẩm của Tuyền Qua Tân Đạo, lật đổ Tuyền Qua Đồ và với vũ khí trước đây, nếu là thật thì chúng ta chính là người chứng kiến thời đại mới này.”

“Ngươi nghĩ gì thế? Bất Hủ Tông dám viết lên Bất Hủ Nhật báo, làm cho người trong cả Nguyên Dương Vực đều thấy, sao có thể là giả được? Chúng ta sắp trở thành người chứng kiến thời đại mới này!”

“Ta cũng tin là thật, nhưng mà người xếp hàng quá nhiều. Đội ngũ hoàn toàn nhìn không thấy phần cuối, ít nhất cũng có mười mấy vạn người.”

Mắt thấy đội ngũ càng xếp càng dài, người đứng ở phía sau nhìn dội ngũ dài như rồng này, trên mặt tuy có bất đắc dĩ nhưng lại không có ý rời đi. Cũng may trong số bọn họ có người trong cái khó ló cái khôn, tốn bạch tinh mua vị trí, chỉ cần có thể gần phía trước một chút là được.

Nhưng mà người chạy tới Lục Phương Nhai trước, không có bao nhiêu người sẽ thiếu tiền. Cho ít, không ai chịu nhường, cho nhiều mình lại đau lòng.

Còn có người vốn định tốn nhiều tiền mua một cái vị trí gần phía trước, nhưng mà phát hiện đứng trước mình hầu như đều là Địa Vô Cấm, thậm chí có Địa Vô Cấm Thượng Cảnh. Tay vừa đưa vào tàng giới định móc bạch tinh ra thì vừa xấu hổ, vừa bất đắc dĩ ngừng lại.

Nhưng mà, ngay khi đội ngũ bắt đầu chậm rãi đi tới trước, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã che chở bốn món Tuyền Qua Sát Khí đứng ở bên ngoài Tử Khí Các, trên bầu trời lục tục ngo ngoe xuất hiện không ít người, đều ngừng trên bầu trời cách xa ngàn mét.

Dám bay cao như vậy ở Thần Phi Thành, cũng chỉ có cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà trong chốc lát, trên không Lục Phương Nhai xuất hiện hơn mười vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, còn

có không ít cường giả tiếng tăm lừng lẫy ở Nguyên Dương Vực.

Thật ra thì trong lòng bọn họ vẫn còn nghi ngờ, đến đây chỉ vì nhìn hư thực một chút.

Còn tại sao lại không xuống xem?

Bởi vì không muốn xếp hàng, cũng vì lát nữa sẽ có người đến giúp bọn họ thử thật giả.

Một lát sau, trên bầu trời lại xuất hiện một đám người trùng trùng điệp điệp, trong chớp mắt bọn họ đã đến trên không Lục Phương Nhai. Đám người này đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn hướng Tử Khí Các, đồng thời bạo phát khí tức của mình ra.

Tổng cộng có sáu vị nửa bước Thiên Vô Cấm!

Ở Thần Phi Thành, có nội tình như vậy chỉ có sáu nhà thế lực.

Ngoại trừ bốn nhà thế lực lục tinh ra, chỉ còn lại có Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn.

Không sai!

Người đến chính là người của Thiên Tượng Môn!

Cũng chính là những người đến thử thật giả mà đám người nửa bước Thiên Vô Cấm trên bầu trời đang chờ!

Dẫn đầu chính là La Tam Thiên, hắn lạnh nhạt nhìn xuống phía dưới, bên cạnh hắn, một lão giả áo đen hừ lạnh một tiếng, sau đó quát: “Tông chủ Bất Hủ Tông ở đâu, còn không mau mau ra tới!”

Một tiếng gầm thét, trong giọng nói tràn đầy bất thiện.

Cũng khi hắn hét lớn một tiếng, đám người Thanh Thiển đến từ một hướng khác, còn chưa nhìn thấy Lục Phương Nhai biến sắc.

“Người của Thiên Tượng Môn đến sớm một bước!”

“Đây là giọng đại đệ tử Thiên Sơn Hải của La Tam Thiên.”

Mọi người đi tới trên không của Lục Phương Nhai thì thấy La Tam Thiên dẫn theo hơn mười đệ tử chân truyền của Thiên

Tượng Môn lơ lửng trên vùng trời của Tử Khí Các.

Sáu vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Thiên Tượng Môn ở Nguyên Dương Vực đều tới, có thể nói là tinh nhuệ ra hết!

Nhìn thái độ là muốn làm loạn Tử Khí Các!

Nương theo Thiên Sơn Hải gầm thét, đám người đứng bên ngoài Tử Khí Các, chuẩn bị xếp hàng tìm hiểu Tuyền Qua Sát Khí vội vàng rút đi. Tuyền Qua Sát Khí đối với bọn họ thì tuy là lực hấp dẫn rất lớn nhưng Thiên Tượng Môn phía trên làm loạn, nếu động thủ, lan đến gần bọn họ, vậy thì sẽ thập tử vô sinh.

Nhưng mà giờ phút này cũng có không ít người đều âm thầm thề, sau này cũng không đến thương hội của Thiên Tượng Môn mua đồ hoặc bán đồ.

Bởi vì làm hỏng chuyện tốt của bọn họ!

Bọn họ còn muốn làm người chứng kiến thời đại mới mở ra!

Không bao lâu sau, tất cả mọi người vẫn bị áp lực của Thiên Tượng Môn bức bách mà đều thối lui ra khỏi Lục Phương Nhai.

Nhìn mọi người bắt đầu rời khỏi Lục Phương Nhai, vô số cường giả và bọn người Thanh Thiển trên bầu trời đều có chung một câu hỏi.

Thiên Tượng Môn làm loạn, Bất Hủ Tông sẽ làm cái gì?

Sẽ làm sao?

【VIP】 Thiên Tượng Môn, giận (2)

Nội tình của Thiên Tượng Môn ở Thần Phi Thành, trừ cường giả Thiên Vô Cấm ra, nửa bước Thiên Vô Cấm không thua gì bất cứ một thế lực lục tinh nào.

Bất Hủ Tông ngay cả thế lực lục tinh cũng không phải, vậy thì sẽ chống đỡ như thế nào?

Trong lúc bọn họ tò mò và lo lắng, mấy nhà thế lực lục tinh đang núp trong bóng tối đều có ý nghĩ không giống nhau.

Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Thế nhưng giờ phút này bọn họ đều có cùng một ý nghĩ, khi nhìn thấy đám người La Tam Thiên đến thì bọn họ cũng quyết định, chờ Thiên Tượng Môn thay bọn họ nghiệm chứng Tuyền Qua Sát Khí và Tuyền Qua Đồ đặc thù là thật giả về thì lập tức hiện thân bảo toàn Bất Hủ Tông.

Đúng như một vài người nói, Bất Hủ Tông sắp mở ra một cái thời đại mới, phá vỡ Tuyền Qua nhất đạo bây giờ.

Bọn họ cũng đâu dễ dàng gì bỏ qua cơ hội như vậy?

Một lúc lâu sau…

Tử Khí Các vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Không ai để ý tới Thiên Sơn Hải, mấy người Cửu Thiên Viên Long mới đi ra cũng lui qua một bên, chỉ nhìn thoáng qua đám người La Tam Thiên một cái rồi không thèm để ý đến nữa.

Theo sau đó, một giọng nói tức giận từ trong Tử Khí Các vọng ra.

“Ai đang hô to gọi nhỏ?”

Khi người từ trong Tử Khí Các đi ra, dưới ánh mắt mọi người, chỉ thấy đám người Tử Nhiên, Trần Hiết đang đứng ở cổng Tử Khí Các đều khom người nói: “Tông chủ!”

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt rơi vào người Ôn Bình!

Ôn Bình vừa bước ra khỏi cổng Tử Khí Các thì cảm nhận được ít nhất trên hai mươi luồng cảm giác đến từ nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà Ôn Bình không thèm để ý chút nào, bọn họ muốn dò xét thì dò xét đi.

Thiên Sơn Hải dò xét Ôn Bình từ trên xuống dưới, sau đó trầm giọng nói: "Ngươi là tông chủ Bất Hủ Tông?"

Ôn Bình gật đầu.

"Đúng!"

Thiên Sơn Hải chợt bước tới trước mấy bước, một bước trăm mét, trong nháy mắt đã đến giữa không trung trước mặt Ôn Bình, sau đó dùng một đôi mắt lạnh như băng, tràn đầy chán ghét nhìn chằm chằm Ôn Bình, quát lớn: "Ngươi làm ra một cái Bảng Tuyền Qua Thần Tượng giả, lường gạt chúng ta, mục đích là gì?"

"Hôm nay là ngày tháng tốt, ngươi muốn quấy rối thật sao?"

Ôn Bình ngẩng đầu, nghiêm mặt nhìn chằm chằm Thiên Sơn Hải.

"Ngươi đừng hòng đổi chủ đề, theo ta được biết, Tử Nhiên trên Bảng Tuyền Qua Thần Tượng của ngươi chỉ là con rơi bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung trăm năm trước mà thôi. Trăm năm mới bước vào cảnh giới Nhị Tuyền, sáng tạo ra kỷ lục kém cỏi nhất Trạch Minh Cung tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Thiên phú như vậy, không ngờ mới qua trăm năm mà đã lắc mình biến hoá thành cái gọi là Tuyền Qua thần tượng đỉnh tiêm của Tuyền Qua Tân Đạo." Thiên Sơn Hải hùng hổ dọa người, cũng nói lai lịch của Tử Nhiên ra.

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt của Tử Nhiên cứng lại.

Theo sau đó là Thanh Thiển, mà phản ứng đầu tiên của Thanh Thiển là trong Trạch Minh Thương Hội có nội ứng, lập tức quay đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Thân phận của Tử Nhiên chỉ có một số người biết, bây giờ tiết lộ ra ngoài, nội ứng của Thiên Tượng Môn chắc chắn là một trong số bọn họ!

Nhưng mà bây giờ không phải là lúc tìm nội ứng!

Nàng đang muốn nhìn phản ứng của những người khác thì thấy ánh mắt Thiên Sơn Hải rơi vào trên người mình.

Thiên Sơn Hải cao giọng nói: "Thanh Thiển trưởng lão của Trạch Minh Cung cũng đang ở đây, hỏi một chút là biết, ngươi còn muốn chống chế hay sao?"

Lời vừa nói ra, vô số cường giả trên bầu trời, còn có đám người bên ngoài Lục Phương Nhai đều đưa mắt nhìn Thanh Thiển.

Nếu lời Thiên Sơn Hải nói đều là sự thật.

Vậy thì cái gọi là Tuyền Qua Tân Đạo này rất có thể chỉ là một trò đùa, một người trăm năm mới vào cảnh giới Nhị Tuyền thì làm sao đột nhiên lại có thành tự ở Tuyền Qua nhất đạo như vậy được.

Đồng thời, Ôn Bình cũng đưa mắt nhìn Thanh Thiển.

Không giống như Ôn Bình mong đợi, Thanh Thiển cũng không có phủ định mà là do dự mấy hơi. Ôn Bình cũng không biết nàng đang do dự cái gì, nhưng trong lúc nàng do dự mấy hơi này thì có người giành nói trước.

"Là như vậy thì đã sao, chuyện này liên quan gì đến Thiên Sơn Hải ngươi?" Người nói chuyện không phải là đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung mà là một tên cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Trạch Minh Thương Hội. Hắn đứng đằng sau rất nhiều đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung, cũng không đáng chú ý, nhưng mà một câu nói đó lại trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nghe thì tựa như là đang phẫn nộ trách Thiên Sơn Hải, nhưng nghĩ kĩ lại thì thấy không đúng.

Đồng thời, mấy người Thanh Thiển cũng phẫn nộ quay đầu lại nhìn về phía người vừa mở miệng quở trách đó.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không thèm quan tâm mấy chuyện này, chỉ thất vọng nhìn Thanh Thiển, lắc đầu. Hắn vốn cho rằng người của Trạch Minh Thương Hội sẽ không chút do dự thay Tử Nhiên đại sư nói dối một lần. Thật ra thì mặc dù không tính quan hệ trước đó không nói, chỉ nói quan hệ giữa Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung thì Thanh Thiển cũng nên lập tức mở miệng.

Đáng tiếc, có vài người quỳ lâu rồi nên quên luôn cách đứng dậy.

Đương nhiên, cho dù Thanh Thiển mở miệng thì có thể kết quả vẫn chỉ có một, bởi vì rõ ràng Thiên Tượng Môn đến có chuẩn bị, tên ngu xuẩn vì quá phẫn nộ mà lên tiếng đó rõ ràng không có ngu như vậy. Chắc chắn hắn có nguyên nhân.

Còn là nguyên nhân gì thì Ôn Bình không quan tâm.

“Chư vị nghe được chứ, chỉ với Tử Nhiên, một người trăm năm mới vào cảnh giới Nhị Tuyền, hơn nữa còn là con rơi bị Trạch Minh Cung trục xuất, sao có thể có được thành tựu cao như vậy ở Tuyền Qua nhất đạo? Mặc dù chư vị không phải Tuyền Qua Thần Tượng nhưng hẳn cũng phải biết, tu hành mạch môn chẳng lẽ còn có người có thể từ Thông Huyền Cảnh trực tiếp nhảy lên Địa Vô Cấm sao?” Thiên Sơn Hải hùng hổ dọa người nói.

Nghe Thiên Sơn Hải nói, đám người mới đâu tin tưởng Bảng Tuyền Qua Thần Tượng không nghi ngờ bắt đầu hơi dao động.

Hết cách rồi, Thiên Sơn Hải nói đúng là vô cùng có đạo lý.

【VIP】 Lực lượng Yêu Tổ hung hãn

Có người bước đi cũng rất khó khăn, sao đột nhiên lại có thể chạy được, bay được?

Đây là kỳ tích sao?

Giờ phút này, đa số mọi người đều tin, đây không phải một kỳ tích mà là một âm mưu.

“Thì ra là thế.”

“Hóa ra Bảng Tuyền Qua Thần Tượng này hoàn toàn là một âm mưu, ta còn cho là có Tuyền Qua Tân Đạo gì thật?”

“Tại sao có thể như vậy?”

Tiếng bàn tán nổi lên bốn phía.

Cũng đúng vào lúc này, Ôn Bình mở miệng: “Chỉ có ngươi có miệng?”

Sau đó, Ôn Bình quay qua nhìn Trần Hiết, hạ lệnh.

“Làm cho hắn biết mất đi.”

Ôn Bình nói xong, Trần Hiết hưng phấn nhếch miệng cười một tiếng, sau đó quay lại nhìn Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long sau lưng, liếc mắt ra hiệu.

“Giao cho ngươi.”

Nói xong, trong nháy mắt, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã tan biến ngay tại chỗ.

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, ngay cả Thiên Sơn Hải cũng chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã đến trước mặt Thiên Sơn Hải.

“Chết!”

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đấm ra một quyền!

Cũng chỉ là một quyền đơn giản, ngay cả yêu lực cũng không dùng đến.

Thiên Sơn Hải thấy thế thì cười khẩy, nói: “Đến tốt lắm!”

Phanh ——

Nói xong, bốn mạch đều mở.

Trong nháy mắt, khí tức nửa bước Thiên Vô Cấm bùng nổ, cùng lúc đó, sát ý cũng như là sóng lớn dâng lên, so với một quyền giản dị của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, giờ phút này, Thiên Sơn Hải mới giống như một cường giả tuyệt thế hạ phàm, cũng ra một quyền đỡ lấy một quyền của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long.

Nhưng mà, một giây sau, sắc mặt Thiên Sơn Hải bỗng nhiên cứng lại.

Một quyền vốn giản dị của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, khi đến gần thì lại làm cho hắn cảm nhận được nguy cơ tử vong.

Từ khi hắn bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm cho đến bây giờ còn chưa từng cảm nhận được cảm giác này.

Có gì đó quái lạ!

Người này có gì đó quái lạ!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, một quyền của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã đánh vào quả đấm của hắn, sau đó đánh nát toàn bộ cánh tay của hắn như là đậu hũ, sau đó toàn bộ thân thể cũng nổ tung như đậu hũ.

Phanh ——

Một quyền!

Thiên Sơn Hải trực tiếp nổ tung, hóa thành huyết vũ rải xuống Lục Phương Nhai.

Tất cả mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, bọn họ không ngờ cường giả của Bất Hủ Tông sẽ ra tay quả quyết như thế.

Cũng không ngờ được, Thiên Sơn Hải lại bị người ta dùng nắm đấm đánh chết tươi.

Hơn nữa còn chỉ là một quyền!

Soạt ——

Máu thịt hóa thành mưa phùn rải xuống Lục Phương Nhai, trong nháy mắt mùi máu tươi tràn ngập ra, cũng thấm vào trong lòng rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trên bầu trời. Càng làm cho người bên ngoài Lục Phương Nhai, cường giả núp trong bóng tối giật nảy cả mình.

Thiên Sơn Hải, mặc dù cũng không là cao thủ gì trong nửa bước Thiên Vô Cấm, nhưng dù sao thì hắn cũng là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Sao lại bị người ta một quyền đánh nổ?

"Chuyện này…"

"Một quyền, chỉ là một quyền thôi."

"Không ngờ Bất Hủ Tông chỉ là thế lực ngũ tinh mà lại có thực lực như vậy. Thực lực thế này, chỉ sợ đã bước vào cảnh giới vô địch chứ? Thiên Vô Cấm không ra, đoán chừng toàn bộ Thần Phi Thành cũng không có được mấy người là đối thủ của tên này."

Bên ngoài Lục Phương Nhai, tất cả mọi người không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Cùng lúc này, La Tam Thiên cũng giống như là củi khô bị nhen lửa trong nháy mắt.

Thiên Sơn Hải.

Đại đệ tử đắc ý nhất của hắn.

Tương lai tám chín phần mười sẽ có thể bước vào cảnh giới Lục Tuyền.

Thậm chí có thể trùng kích Thiên Vô Cấm một thoáng.

Nhưng bây giờ lại bị giết.

"Rất tốt, rất tốt! Bất Hủ Tông, ngươi giết đệ tử ta, hôm nay lão phu sẽ để cho tất cả mọi người của Bất Hủ Tông các ngươi dùng sinh mệnh trả lại." La Tam Thiên giận dữ mở miệng, sau đó trong nháy mắt bốn mạch chấn vang, khí tức đến từ nửa bước Thiên Vô Cấm cảnh giới vô địch bùng nổ.

Oanh ——

Khí tức của hắn cực kỳ khủng bố!

Người gần ngàn mét, cho dù là Địa Vô Cấm cũng có thể cảm nhận được khí tức mênh mông đó, ép cho bọn họ phai tranh thủ lui về sau.

Rời xa Lục Phương Nhai.

Rời xa thành bắc!

Bởi vì hôm nay chắc chắn thành bắc sẽ có một trận đại chiến.

Theo bọn họ thối lui, thời khắc này, tất cả mọi người của Thiên Tượng Môn mở mạch môn ra, hơn ba mươi vị Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, cộng thêm năm vị nửa bước Thiên Vô Cấm. Đội hình xa hoa như vậy, cho dù là thế lực ngũ tinh cự đầu cũng phải ẩn núp.

Trừ Thiên Vô Cấm không nói, đội hình như vậy chính là nội tình của thế lực lục tinh!

Ngược lại, bên pha Bất Hủ Tông, thế đơn lực bạc.

Ngoại trừ vị cường giả một quyền đấm chết Thiên Sơn Hải này, những người khác đều quá yếu ớt.

Tông chủ Bất Hủ Tông nhìn càng non nớt, giống như vừa mới rút đi khí khái hào hùng của thiếu niên, bước vào thời kì trưởng thành. Dung nhan có thể dùng tu vi cố định, nhưng khí chất bẩm sinh lại không được, cho nên không ai cảm thấy Ôn Bình mạnh bao nhiêu.

Còn Tử Nhiên, còn Trần Hiết, và người trong Tử Khí Các, mạnh nhất cũng mới Địa Vô Cấm mà thôi.

Thực lực bé nhỏ như vậy, tựa như một chiếc thuyền đơn độc trong biển cả sóng lớn thao thiên.

Nhưng mà Ôn Bình lại chẳng hề để ý, đồng thời dùng giọng điệu hỏi thăm xác nhận lại: “La Tam Thiên, ngươi xác định ngươi muốn động thủ thật sao? Bổn tông chủ nhắc nhở ngươi, Thiên Sơn Hải chết chỉ là bổn tông chủ cảnh cáo hành vi quấy rối của Thiên Tượng Môn các ngươi, một khi ngươi

động thủ thì đừng trách Ôn Bình ta đuổi tận giết tuyệt Thiên Tượng Môn ngươi.”

“Chê cười, chỉ bằng các ngươi mà còn đuổi tận giết tuyệt. Bây giờ ngươi quỳ xuống, gọi ta một ngàn tiếng gia gia, lão phu cũng có thể tha cho ngươi khỏi chết.”

La Tam Thiên tức giận đáp lại.

Sau đó ngắm nhìn bốn phía, nhìn người mình đã vây quanh toàn bộ Tử Khí Các, vây chặt như thùng sắt.

Nhưng mà thấy đám người Thanh Thiển còn chưa đi xa thì La Tam Thiên phẫn nộ hỏi: “Thanh Thiển, ngươi muốn lẫn vào?”

【VIP】 Lực lượng Yêu Tổ hung hãn (2)

Mối thù một quyền mấy ngày trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt Thanh Thiển, cho nên khi bị La Tam Thiên giận dữ như vậy, ngọn lửa giận trong lòng bắt đầu cháy rừng rực, hai quyền nắm chặt. Nhưng mà lại bị người đứng phía sau khuyên nhủ: "Thanh Thiển trưởng lão, chuyện này không liên quan đến chúng ta."

Vừa dứt lời, nắm đấm Thanh Thiển chậm rãi giãn ra, không nhìn Tử Khí Các và Tử Nhiên nữa. Không phải nàng không muốn giúp Tử Nhiên mà là Thiên Tượng Môn quá mạnh mẽ, nàng không giúp được, cũng không có cách giúp.

Khi người của Trạch Minh Cung thối lui, người của Thiên Tượng Môn lập tức vọt lên, chiếm lấy vùng trời Lục Phương Nhai, chiến đấu hết sức căng thẳng.

Ôn Bình thấy thế, nhìn bóng lưng người của Trạch Minh Cung rời đi, khẽ thở dài một cái, lui lại vào trong phòng.

Có người, quỳ lâu rồi sẽ khó mà đứng lên được.

Hai ngày trước bị Thiên Tượng Môn bức thành như vậy, bây giờ lại còn không dám động thủ.

Thật ra thì nếu như người của Trạch Minh Cung nhúng tay, mặc dù chỉ là vì giúp Tử Nhiên, cũng không có động thủ thật thì hắn cũng sẽ có hảo cảm với bọn họ.

Tương lai nếu như Trạch Minh Thương Hội gặp khó khắn thì chắc chắn hắn sẽ không đứng ngoài mà nhìn.

Nhưng mà người của Trạch Minh Thương Hội không có làm như vậy!

"Đừng chừa lại tên nào!"

Trước khi vào nhà, Ôn Bình để lại cho Trần Hiết một câu.

Trần Hiết nhận lệnh, khi đám người Tử Nhiên theo Ôn Bình vào Tử Khí Các, nhìn đám người La Tam Thiên, mở

miệng nói: “Tại sao các ngươi không đi Hồng Vực, cẩn thận tra nội tình của Bất Hủ Tông trước một chút, sau đó mới tới gây rối?”

Dứt lời, Trần Hiết bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Đầy là thói xấu khi ngồi ở vị trí đệ nhất quá lâu.

Nếu như bọn họ chờ một chút, chờ khi chuyện Bất Hủ Tông mà sát với Thiên Nghiệp Thần Tướng trong trong Thế Không Giới truyền ra Nguyên Dương Vực, hoặc là đi tìm một tấm Bất Hủ Nhật báo trước đó xem thì chắc chắn bọn họ sẽ không ngu ngốc chạy tới tận cửa quấy rối.

Nói xong, Trần Hiết cũng cất bước đi vào trong phòng, chỉ để lại Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đứng ở Lục Phương Nhai, sau đó chậm rãi huyễn hóa thành Yêu Thần.

Khi tướng mạo và khí tức của Yêu Thần chậm rãi hiển hiện ở trước mặt mọi người, yêu lực cuộn trào giống như nước lũ tận thế cũng bùng nổ. Chỉ một mình Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long thì khí tức đã mơ hồ đè ép tất cả mọi người của Thiên Tượng Môn.

Ngoại trừ La Tam Thiên, biểu cảm trên mặt những người khác đều cứng lại.

Bởi vì đây tuyệt đối là cảnh giới vô địch!

Có thể tranh phong với hắn, chỉ có La Tam Thiên trưởng lão.

“Hóa ra là Yêu tông!”

Một tông môn thế lực, nếu người mạnh nhất là yêu thì sẽ được gọi là Yêu tông.

Yêu tông, ít nhiều gì cũng bị người khác khinh thường.

La Tam Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó bốn mạch cùng chấn động, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao ở ngực cũng được mở ra. Một giây sau, sau lưng La Tam Thiên ngưng tụ ra một biển lửa đỏ rực, đồng thời biển lửa còn đang không ngừng mở rộng.

Năm hơi ngắn ngủi, biển lửa đã bao phủ ngàn mét, bao phủ vùng trời thành bắc Thần Phi Thành, giống như tận thế đến.

"Lê Hỏa - Đoạn Phong Hải!"

La Tam Thiên lại quát lên, trong biển lửa đầy trời, một đạo hỏa tuyến lớn như một người đột nhiên bắn ra, như chớp giật xông thẳng đến Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long.

"Mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm của lão phu đã vào cảnh giới bí thuật. Này Lê Hỏa này còn không gì không thiêu cháy, cho dù thiên tài địa bảo có khó hòa tan cỡ nào thì Lê Hỏa này đều có thể hòa tan! Hôm nay không cần biết ngươi là yêu gì, lão phu chắc chắn sẽ giết ngươi!"

Nương theo tiếng La Tam Thiên tức giận, hỏa tuyến đã cách Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long trong gang tấc, thế nhưng Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long tránh cũng không tránh, còn mở miệng ra, cắn hỏa tuyến đang từ trên bầu trời bắn xuống.

Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, một ngụm nuốt lấy hỏa tuyến trong biển lửa bắn ra, giống như là đang uống nước.

Hỏa tuyến một mực kéo dài rơi xuống, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng một mực há mồm nuốt lấy.

Thần thông này chính là thần thông của Thiên Cẩu —— Thôn Thiên!

Thần thông này đỉnh phong có thể Thôn Thiên, huống chi chỉ là một cái mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm nho nhỏ.

Có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc thì đã sao?

Trần Hiết nhìn tọa kỵ của mình nuốt lấy mạch thuật của La Tam Thiên, vui vẻ, mừng thầm trong lòng: Quá mạnh! Quá mạnh!

Còn La Tam Thiên thì không thể tin được cảnh tượng vừa xảy ra trước mắt.

Đây là yêu gì?

Lại có thể nuốt sống mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm đã được Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc của hắn?

Không thể nào!

“Ta xem ngươi còn nuốt được không!”

“Lê Hỏa - Vạn Vật Liệu!”

Nói xong, La mạch môn của Tam Thiên lại chấn động lần nữa, hỏa tuyến vốn từ trên trời giáng xuống hơi ngừng, thay vào đó là toàn bộ biển lửa. Toàn bộ biển lửa đè xuống, tựa như là trời sập, khiến cho những người đã rời xa Lục Phương Nhai cả kinh lại lui ngàn trượng nữa.

“La lão đầu này là Tuyền Qua Thần Tượng thật sao?”

“Khá lắm, bằng vào chiêu này thì không có mấy vị nửa bước Thiên Vô Cấm trong Nguyên Dương Vực ta dám nói có thể tranh phong.”

Trên bầu trời, những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó liên tục cảm thán.

Kinh ngạc tán thán chỉ hơn chứ không kém khi thấy Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long một quyền trấn sát Thiên Sơn Hải lúc nãy.

Trong lúc bọn họ còn đang bàn tán, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lại há mồm, nhưng lần này lại không phải là nuốt biển Lê Hỏa này vào. Trong chốc lát, trong miệng Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long phun ra một cột nước, cột nước có màu ngà sữa, trong nháy mắt khi bắn từ trong miệng Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long ra thì lập tức hóa thành một mảnh sóng cả vỗ tới biển lửa đang hạ xuống.

Tiếng sóng vỗ vô cùng trầm dày, chấn động đến nửa cái bầu trời cũng đang run rẩy. Giờ khắc này, chỉ cần là người tu hành mạch môn Tiên Thiên thuộc tính thủy thì đều cảm nhận được một luồng năng lượng chí cao và thần bí trong Tiên Thiên Chi Thủy này, khiến cho bọn họ nhịn không được mà thành kính nhìn bầu trời.

【VIP】 Lực lượng Yêu Tổ hung hãn (3)

Sự thành kính này đến từ tận đáy lòng, nhưng lại là không tự chủ được mà xuất hiện, khiến cho tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Khi mọi người ở đây còn đang tò mò thì Tiên Thiên Chi Thủy đập vào biển Lê Hỏa, chỉ nghe tiếng xì xì vang lên.

Nhưng mà tiếng xì xì này không phải là tiếng nước bốc hơi mà là tiếng Lê Hỏa bị Tiên Thiên Chi Thủy nuốt phát ra.

Lê Hỏa đầy trời, giống như bánh bao thịt đánh chó, có đến mà không có về, lại giống như là trâu đất xuống biển, một đi không trở lại.

"Cái gì!"

La Tam Thiên lập tức trợn tròn mắt.

Hắn nhìn Lê Hỏa của mình lại chìm vào trong nước, sau đó từ trong nước bốc hơi lên, sau đó đánh ngược lại mình.

Tình huống này là như thế nào?

Mạch thuật của mình lại bị tan rã từng cái?

Cái này rất giống một đấm đấm vào bông gòn!

"Lại đến!"

La Tam Thiên cũng không tin.

Nếu đối phương có thể tan rã mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, vậy thì cho hắn nếm thử bí thuật do mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm diễn sinh ra.

Lại thêm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tăng phúc một chấm hai lần, uy lực của nó tới gần vô hạn cấp độ Thiên Vô Cấm, xem hắn sẽ tan rã một chiêu này như thế nào?

Nhưng mà khi mạch môn vừa định chấn vang thì Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long hóa thành kinh hồng, nhất phi trùng thiên, tựa như tia chớp kéo theo yêu khí mênh mông đồng thời

không ngừng trở nên khổng lồ. Nắm đấm giống như núi nhỏ đấm thẳng vào hắn.

Tốc độ nhanh chóng, hắn ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Không chỉ như thế, một quyền này của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long mang đến uy thế khiến cho hắn lông tóc dựng đứng!

Thiên Vô Cấm!

Lực lượng Yêu Tổ!

"Ngươi không phải Yêu Thần!"

Sắc mặt La Tam Thiên bỗng nhiên thay đổi, sau đó hoàn toàn mất hết khí độ vừa rồi, cũng không còn dáng vẻ tức giận như vừa rồi, trong khoảnh khắc quay người muốn trốn.

Hắn từng gặp Yêu Tổ.

Cũng từng cảm nhận lực lượng Yêu Tổ.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long trước mắt mang đến lực áp bách cho hắn không khác nhiều so với Yêu Tổ.

Nhưng mà khoảng cách chỉ có vài trăm mét thôi, sao có thể chạy trốn được?

La Tam Thiên hóa thành kinh hồng vừa bay ra ngàn mét, sau đó bị Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đuổi kịp, một quyền đánh tới.

Oanh ——

Trong chốc lát, La Tam Thiên như thiên thạch rơi xuống, đập xuống bên ngoài Thần Phi Thành, liên tục đánh xuyên qua vô số ngọn núi mới dừng lại được.

Tiếng hắn vang ngàn dặm.

Lại chấn động đến Thần Phi Thành cũng run lên vài lần.

"Đây không phải là Yêu Thần gì cả?"

"Đây lực lượng Yêu Tổ!"

Trên bầu trời, rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đứng xa nhìn không khỏi đều hít một hơi khí lạnh.

Bất Hủ Tông là thế lực ngũ tinh?

Nói nhảm!

U Quốc ghi chép hồ sơ kiểu gì đó?

Rõ ràng là một cái thế lực lục tinh, còn ghi chép là thế lực lục tinh!

Lại nói những chân truyền của Thiên Tượng Môn và mấy tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, mới đầu bọn họ vây Tử Khí Các con kiến cũng chui không lọt, giờ phút này đều dồn dập hóa thành kinh hồng chạy tới chỗ bên ngoài thành, nơi La Tam Thiên rơi xuống, vẻ dữ tợn trên mặt hoàn toàn tiêu tán mất.

Thay vào đó là hoảng hốt.

"Chuyện này…"

"Tình thế lại đột nhiên nghịch chuyển."

"Một quyền! Lại là một quyền! La Tam Thiên cũng không đỡ nổi một quyền của Yêu Thần này?"

"Ngươi ngốc hả, cảm giác của chúng ta bị sai. Đây không phải là Yêu Thần gì cả, rõ ràng là Yêu Tổ."

Giờ phút này, sắc mặt mọi người của Trạch Minh Thương Hội có chút phức tạp.

Nhất là Thanh Thiển.

Giờ khắc này, nàng nhịn không được nhìn về phía Tử Khí Các, nhìn về phía Tử Nhiên đang đứng trên hành lang, trong lòng nhịn không được mắng mình mười tám lần.

Tử Khí Các xuất hiện rõ ràng là cơ hội cho Trạch Minh Thương Hội, nhưng mà bây giờ chắc chắn đã không có chút quan hệ gì với Trạch Minh Thương Hội rồi.

Ngay lúc tâm tình Thanh Thiển có chút phức tạp, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã hóa thành kinh hồng đuổi theo ra khỏi thành, nhắm vào đám người của Thiên Tượng Môn đang bay tới chỗ La Tam Thiên, một người một quyền. Không cần biết là cảnh giới gì, một quyền đánh cho hóa thành sương máu.

Liên tục ba quyền!

Ba vị nửa bước Thiên Vô Cấm bỏ mình!

Những người khác của Thiên Tượng Môn muốn chạy trốn, đương nhiên Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long sẽ không buông tha, đuổi kịp từng người, sau đó một quyền một người, oanh sát ngay tại chỗ!

"Không!"

"Ta là chân truyền của Thiên Tượng Môn, ngươi không thể giết ta!"

Không cần biết trước khi chết kêu cái gì, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng không từng dừng tay.

Cảnh tượng này khiến cho toàn bộ người trong Thần Phi Thành kinh hãi.

Đó là nửa bước Thiên Vô Cấm cao cao tại thượng đó, vậy mà giờ lại như thịt cá, bị người ta xẻ tùy ý.

Còn đám người núp trong bóng tối thì đâu dám giấu nữa, dồn dập từ trong chỗ tối đi ra, sau đó nhìn cảnh tượng kinh khủng như tận thế này.

Giờ phút này, ai còn tin Thiên Tượng Môn?

Ai còn tin Bảng Tuyền Qua Thần Tượng là một âm mưu?

Bất Hủ Tông cần?

Thiên Tượng Môn tự dùng đá đập lên chân mình.

Lập tức chết nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm như vậy, ngày tháng sau này ở Thần Phi Thành sẽ khó sống lắm, thậm chí còn có thể sẽ bị đuổi ra khỏi Nguyên Dương Vực.

Bởi vì bọn họ đắc tội một nhà thế lực lục tinh!

Thiên Tượng Môn sẽ vì vài vị nửa bước Thiên Vô Cấm và vài vị Tuyền Qua Thần Tượng chết mà trở mặt với một vị Yêu Tổ Thiên Vô Cấm sao?

Đáp án là cái gì, bọn họ không dám phỏng đoán!

Nhưng bọn họ cảm thấy là Thiên Tượng Môn sẽ không.

Sau một khắc, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long trấn sát từng người nửa bước Thiên Vô Cấm của Thiên Tượng Môn xong, hóa thành kinh hồng bay về ra ngoài thành, đi tới chỗ La Tam Thiên rơi xuống. Thời khắc này, La Tam Thiên khó khăn lắm mới leo lên được khỏi phế tích.

Hoàn toàn thay đổi hình dạng, đâu còn có phong thái của Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng ngày xưa?

"Lão phu chính là trưởng lão Thiên Tượng Môn, giết ta, giống như là tuyên chiến với Thiên Tượng Môn! Bất Hủ Tông ngươi khẳng định muốn chọc phiền toái lớn như vậy cho mình sao?" La Tam Thiên vẫn không có sức tái chiến, cũng không có can đảm tái chiến, chỉ có thể cầm chặt lấy cái phao cứu mạng này không thả, hi vọng đối phương có thể lý trí một chút, đưa ra một quyết định thông minh.

Nhưng mà Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long là thứ do Phu Hóa Đản thai nghén ra, không có có tình cảm gì, chỉ biết tuân thủ mệnh lệnh của Trần Hiết và Ôn Bình.

Cho nên chắc chắn sẽ giết La Tam Thiên!

Ai tới cũng không cản được!

【VIP】 Thiên Vô Cấm hiện thân

"Chết!"

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long vô tình phun ra cái chữ này, sau đó quả quyết oanh ra một quyền tới La Tam Thiên, không cho bất cứ ai có cơ hội phản ứng.

Rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đứng xa nhìn thì còn có thời gian suy tư, suy tư Bất Hủ Tông sẽ giết chết La Tam Thiên thật hay không, nhưng Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã ra tay.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long một quyền, giống như vừa rồi, vận dụng lực lượng Yêu Tổ. Một quyền đánh xuống, cùng tan biến với La Tam Thiên còn có vô số ngọn núi cao trước mắt. Chỗ ngày xưa mọi người trong Thần Phi Thành trèo lên nhìn xa, du ngoạn, hôm nay bị san thành bình địa.

Thế nhưng Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long vừa oanh ra một quyền, sau đó lại vô cớ oanh một quyền lên bầu trời.

Một quyền đánh tan biển mây!

"Đủ rồi!"

Kèm theo đó là một câu răn dạy vang lên.

Tiếng nói này từ bầu trời vọng xuống, chính là vị trí mà Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long vừa oanh ra một quyền lúc nãy. Lần theo tiếng nói này, tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía bầu trời. Bọn họ nhìn thấy La Tam Thiên chưa chết bởi một quyền của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, còn nhìn thấy một người xuất hiện ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Người tới mặc một bộ thanh y dập dờn theo gió, dáng vẻ không câu nệ. Bề ngoài mày kiếm mắt sáng, hai đầu lông mày lộ ra một luồng khí tức đặc biệt. Dù chưa mở mạch môn nhưng mang tới cho người ta cảm giác thâm thúy giống như là biển cả, so với Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long thì còn đáng sợ hơn.

Một tiếng thét kinh hãi từ trên bầu trời vang lên.

“Thiên Huyền tiền bối!”

Những người chưa từng gặp hắn bừng tỉnh đại ngộ.

Thiên Huyền là ai?

Đa số mọi người chưa từng gặp.

Nhưng không ai không biết tên của hắn.

Một trong tứ đại thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực, các chủ Vọng Thần Các, một vị cường giả Thiên Vô Cấm ngạo nghễ tại thế.

Nghe đồn hắn thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ngay cả người của Vọng Thần Các cũng không biết hắn ở đâu. Không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở Thần Phi Thành, còn cứu La Tam Thiên.

Thiên Huyền tiền bối có quan hệ như thế nào với La Tam Thiên, mọi người không biết được.

Nhưng có thể khẳng định mạng La Tam Thiên thật to lớn!

“Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu không phải Thiên Huyền tiền bối đến thì chắc chắn La Tam Thiên đã chết rồi.”

“Coi như hắn mạng lớn!”

Đám người của Trạch Minh Thương Hội nhất thời tiếc rẻ cảm thán.

Cùng lúc đó, Ôn Bình từ trong Tử Khí Các đi ra, đứng ở hành lang nhìn Thiên Huyền đột nhiên xuất hiện ở xa xa. Từ khi Ôn Bình mới vào Thần Phi Thành thì đã phát hiện ra sự tồn tại của Thiên Huyền, hôm đó hắn ở yên hoa liễu hạng, nhìn rất là vô câu vô thúc.

“Đáng tiếc, ngươi đến rồi hắn cũng phải chết.”

Ôn Bình thấp giọng nỉ non một câu.

Bên cạnh, Tử Nhiên và Trần Hiết với tất cả người của Tẫn Tri Lâu đều trừng to mắt.

Bọn họ còn thầm nghĩ La Tam Thiên mạng lớn.

Kết quả tông chủ lại nói một câu như vậy!

Mọi người vội vàng nhìn qua chỗ Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, sau đó thấy Thiên Huyền đó lại nói: "Ừm? Là Yêu tộc chưa từng gặp. Không vào cảnh giới Yêu Tổ nhưng lại có thể bộc phát ra lực lượng thân thể sánh ngang Yêu Tổ, thực là không tồi."

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long không có trả lời mà là hóa thành kinh hồng phóng tới chỗ La Tam Thiên, lại đánh một quyền vào La Tam Thiên.

Lực lượng còn mạnh hơn lúc nãy ba phần!

Nhưng mà Thiên Huyền chỉ mở mạch môn ra, tùy ý chấn động, một đám mạch khí nổ tung ngăn cản nắm đấm của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, cũng đẩy lui Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long trăm trượng. La Tam Thiên thấy cảnh này thì vui mừng.

Hóa ra không phải Yêu Tổ!

Vậy hắn được cứu rồi!

Thiên Huyền đẩy lui Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, sau đó nhướng mày, nói: "Bằng hữu Bất Hủ Tông, hôm nay La Tam Thiên tuy có hơi quá đáng, nhưng tội không đáng chết. Nể mặt ta một lần, tha cho hắn một mạng, ngày khác ta mời ngươi uống rượu."

Dứt lời, thấy Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long vẫn sát ý thao thao bất tuyệt thì nói tiếp: "Nếu là ngươi không làm chủ được, ta sẽ hỏi tông chủ các ngươi."

Nói xong, Thiên Huyền đưa mắt nhìn lên lầu Tử Khí Các.

Theo ánh mắt của hắn, tất cả mọi người cũng đưa mắt nhìn về phía Tử Khí Các, nhìn về phía Ôn Bình đang đứng chỗ hành lang.

Sau đó nghe Ôn Bình thấp giọng lẩm bẩm một câu.

"Ngươi cũng ăn Diện Tử Quả?"

Mặc dù không biết có ý gì nhưng thấy Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lại bộc phát ra yêu lực mênh mông, nhưng

mà lần này lại hoàn toàn khác lúc nãy.

Hắn bỗng nhiên khom lưng, đứng bốn chân.

Sau đó yêu lực mênh mông từ trong miệng bùng nổ, đồng thời một tiếng trâu rống đinh tai nhức óc, chấn cho đại địa sông núi đều chấn động run rẩy vang lên.

Bò….ò…

Những nơi tiếng trâu rống đi qua, sơn băng địa liệt.

Dù là đám người ở vạn mét bên ngoài Thần Phi Thành, nghe được một tiếng trâu rống này cũng bị chấn động đến khí huyết cuồn cuộn, suýt chút đứng không vững nữa.

Nhưng mà, đây chỉ là dư ba, vị trí tiếng trâu rống này hội tụ lại là Thiên Huyền!

"Ngươi dám!"

Vẻ mặt vẫn luôn ung dung của Thiên Huyền bỗng thay đổi, sau đó lập tức bảo hộ ở trước người La Tam Thiên, dùng mạch khí bảo vệ La Tam Thiên. Nhưng mà sóng âm trâu rống trực tiếp xuyên thấu qua vòng bảo hộ, vọt thẳng tới La Tam Thiên bên trong vòng bảo hộ.

"Cứu…"

La Tam Thiên chỉ kịp hô lên một chữ, sóng âm trâu rống lướt qua, trực tiếp chấn hắn thành sương máu, rắc xuống bốn phía hộ thuẫn.

La Tam Thiên, vẫn chết.

Thiên Huyền đến cũng không thể thay đổi được kết cục của hắn.

"Chết rồi…"

"Bất Hủ Tông này đúng là gan lớn, cường giả Thiên Vô Cấm muốn bảo đảm La Tam Thiên, người của Bất Hủ Tông còn giết La Tam Thiên."

"Chủ yếu nhất là Bất Hủ Tông hoàn toàn không nể mặt Thiên Huyền tiền bối, giết La Tam Thiên ngay trước mặt Thiên Huyền tiền bối. Chuyện này… cũng quá bá đạo!"

“Nhưng mà làm như vậy thì sợ là Thiên Huyền tiền bối sẽ nổi giận.”

Trên bầu trời, rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cách vạn mét bàn tán một phen, sau đó dồn dập lui lại vạn mét nữa.

【VIP】 Thiên Vô Cấm hiện thân (2)

Cách vạn mét, đối với chiến đấu cấp Thiên Vô Cấm thì cũng không phải là khu vực an toàn, cho nên bọn họ phải tiếp tục lui ra bên ngoài.

Đám người của Trạch Minh Cung thấy thế thì cũng rút theo.

Khi bọn họ lui la, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Bởi vì La Tam Thiên chết rồi.

Nhưng mà nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt đa số mọi người thì cũng có thể thấy được đa số mọi người cũng không để ý đến sau đó Bất Hủ Tông sẽ như thế nào.

Khi bọn họ lui về sau, tiếng rống giận dữ như sấm nổ của Thiên Huyền quanh quẩn trên bầu trời.

"Bất Hủ Tông!"

Thiên Huyền nổi giận.

Trăm năm qua, lần đầu tiên hắn tức giận!

Sau đó nghe được một tiếng mạch môn rung động đinh tai nhức óc, trong điện quang hỏa thạch, trong khoảnh khắc, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long bay ngược ra.

Oanh.

Tình huống giống như La Tam Thiên mới nãy, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng rơi vào trong sông núi, nhưng mà thân hình khổng lồ của hắn cũng không phải chỉ san bằng một hai ngọn núi. Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long liên tục san bằng vài chục ngọn núi cao mới có thể dừng lại được.

Theo sau đó, giọng nói của Thiên Huyền lại xuất hiện lần nữa.

"Bất Hủ Tông, các ngươi thật can đảm, cũng dám đánh giết La Tam Thiên ngay trước mặt ta! Gọi cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng các ngươi lập tức tới gặp ta, giải thích rõ cho ta,

bằng không ta sẽ đánh vào Bất Hủ Tông, giết toàn tông các ngươi chó gà không tha!”

Mặc dù La Tam Thiên giao tình không sâu với hắn, nhưng hắn đã từng hứa với một lão hữu trong Thiên Tượng Môn sẽ trông nom hắn một chút.

Cho nên vốn đã nhàn vân dã hạc trăm năm, hôm nay mới xuất hiện ở đây.

Nhưng mà như vậy vẫn không thể giữ được La Tam Thiên!

Đúng là như một cái tát vào mặt hắn!

Hắn mặc dù nhàn tản nhưng cũng biết tự ái!

“Ngươi muốn giải thích cái gì?” Trong Thần Phi Thành, giọng Ôn Bình từ dưới đất vụt lên, quanh quẩn trên vùng trời Thần Phi Thành.

Nói xong, trong nháy mắt, Ôn Bình tan biến trong Tử Khí Các.

Khi xuất hiện lại thì đã lơ lửng trên không, cách Thiên Huyền trăm trượng.

Hai người cách nhau trăm trượng, có thể nói là gần trong gang tấc!

Thiên Huyền trầm giọng nói: “Giải thích tại sao giết La Tam Thiên!”

“Hài hước, hôm nay La Tam Thiên dẫn theo người tới cửa nhằm vào Bất Hủ Tông ta, ngươi cũng không có nói phải giải thích với chúng ta, bổn tông chủ liên tục hỏi, La Tam Thiên lại khăng khăng muốn nhấc lên huyết chiến không cần thiết, lúc đó ngươi cũng không nói phải giải thích với chúng ta, bây giờ La Tam Thiên tài nghệ không bằng người chết rồi, ngươi lại tới đòi bổn tông chủ giải thích. Có phải người kẹt lâu ở cảnh giới Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh, không có hi vọng bước vào trung cảnh cho nên đầu óc có vấn đề không.”

Ôn Bình liên tục chất vấn, sau đó khinh thường cười một tiếng.

Ôn Bình vừa dứt lời, tất cả mọi người giật mình.

Rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, đám người của Thần Phi Thành, đám người Trạch Minh Cung và mấy người Tử Nhiên đều sững sờ ngay tại chỗ.

Ôn Bình đang nhục nhã một vị cường giả Thiên Vô Cấm?

Đúng là to gan lớn mật!

Ngay lúc bọn họ còn đang ngạc nhiên thì Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long không chút thương tích từ trong phế tích bò lên, sau đó nhanh chóng lướt đến, sát ý còn hơn vừa nãy một bậc. Đồng thời dưới chân bắt đầu dập dờn gợn sóng yêu lực màu đen, đồng thời nhanh chóng khuếch tán.

Đứng trong yêu lực màu đen, trong nháy mắt, khí thế của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long tăng vọt, mạnh gấp mấy lần lúc nãy.

Đây là thần thông của Ứng Long.

Ma Long Lĩnh Vực!

Thấy hắn lông tóc không thương, Thiên Huyền có chút kinh ngạc.

Bởi vì hắn cảm giác được đối phương cũng không phải là Yêu Tổ mà là Yêu Thần.

Chỉ có thể bộc phát ra lực lượng cơ thể Yêu Tổ thôi.

Nhưng mà không ngờ được một quyền của mình hoàn toàn không đả thương được hắn. Như vậy thì chỉ có một khả năng, yêu này không chỉ có được lực lượng cơ thể Yêu Tổ mà còn có thân thể Yêu Tổ. Muốn đánh bị thương hắn thì sợ là phải xuất toàn lực!

“Không lời nào để nói, vậy ngươi muốn Bất Hủ Tông ta giải thích cái gì?” Ôn Bình lại nói tiếp, sau khi nói xong, Ôn Bình trực tiếp quay người muốn rời đi.

Thiên Huyền thấy thế thì tức giận nói: “Hảo tiểu tử, nhanh mồm nhanh miệng! Nếu như ngươi nói nhảm thêm nửa câu, hôm nay ta sẽ giết ngươi! Gọi cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng ngươi nhanh chóng ra tới, bằng không hôm nay ta dùng mạng của ngươi đổi mạng của La Tam Thiên.”

Nói xong, Thiên Huyền mạch môn chấn động, sau đó ép thẳng tới Ôn Bình.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

…

Ôn Bình đứng tại chỗ, không có lui ra sau, sau đó dùng giọng điệu nhỏ đến mức nếu không sử dụng cảm giác thì nghe không được nói: "Mấy ngày trước khi bổn tông chủ vào thành thì đã cảm ứng được ngươi. Mặc dù không biết tại sao ngươi thân là Thiên Vô Cấm mà lại ở trong yên hoa liễu hạng, nhưng chúng ta gần đây không oán, ngày xưa không thù, tốt nhất đừng chọc tới Bất Hủ Tông ta. Nếu không bổn tông chủ sợ ngươi không gánh nổi hậu quả!"

Vừa nói chuyện, Ôn Bình vừa đi tới trước, cho đến khi đi đến bên cạnh Thiên Huyền, vai trái sắp dán vào vai phải của đối phương mới dừng lại.

Trong khoảnh khắc khi dừng lại, câu cuối cùng cũng nói xong.

Đầu óc đang phẫn nộ của Thiên Huyền hơi bối rối một chút.

Bởi vì mấy ngày nay hắn chưa bao giờ cảm nhận được có người dùng cảm giác thăm dò hắn, còn chuyện hắn ở yên hoa liễu hạng, toàn bộ U Quốc đều không có ai biết, sao người trước mắt này có thể biết được. Như vậy thì chỉ có một khả năng.

Người trước mắt này dùng cảm giác dò xét hắn thật.

Có thể làm cho mình hoàn toàn không cảm giác được, thực lực tương ứng với cảm giác này cũng không đơn giản.

Mới đầu, Thiên Huyền vốn nghĩ kiếm lại chút mặt mũi, giờ trong lòng lập tức sinh ý rút lui. Dĩ nhiên, đó không phải là do sợ hãi, chỉ là lý trí thôi.

Vì một La Tam Thiên đã chết mà liều mạng, đi tử đấu với một cường giả Thiên Vô Cấm khác, nhìn kiểu gì cũng thấy không đáng giá!

“Không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

【VIP】 Thiên Vô Cấm hiện thân (3)

Sau khi trong lòng Thiên Huyền sinh ý rút lui, trong nháy mắt, ngữ khí cũng thay đổi.

Ôn Bình thấy thế thì cười một tiếng, sau đó nói: "Tại hạ là tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình, Thiên Huyền tiền bối nghĩ thông suốt rồi?"

"Bất Hủ Tông…"

Thiên Huyền tìm lại ký ức.

Nhưng mà chưa nghe nói tới tông môn tên Bất Hủ Tông này.

Ôn Bình cười nói: "Một cái tông môn nho nhỏ mà thôi, chưa từng nghe nói tới cũng bình thường. Thiên Huyền tiền bối, xem ra ngươi đã hiểu rõ. Đã như vậy, thường ít tiền thì tiền bối ngươi có thể đi."

"Ngươi!"

Thiên Huyền giận.

Ôn Bình vội vàng nhìn về phía Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long bên cạnh, nói: "Đây là vật cưỡi ccuar trưởng lão tông ta, vừa rồi ngươi một quyền đả thương hắn, thân làm tông chủ, dù sao ta cũng phải lấy chút tiền thuốc thang cho trưởng lão tông ta chứ? Thiên Huyền tiền bối, ngươi nói xem?"

"Khinh người quá đáng!"

Thiên Huyền lên cơn giận dữ, chỉ hận không thể bóp chết Ôn Bình trước mắt.

Yêu Thần này bị thương khi nào?

Da cũng không tróc lấy một mảnh!

Còn phí thuốc thang!

Nhưng mà hắn nhanh chóng nhận ra một vấn đề.

Đây là vật cưỡi của trưởng lão Bất Hủ Tông.

Có vật cưỡi mạnh mẽ như thế, hẳn là cường giả Thiên Vô Cấm.

Mà trước mắt tông chủ Bất Hủ Tông này có thể lặng yên không một tiếng động cảm giác hắn, chứng tỏ cũng là một tên cường giả Thiên Vô Cấm mạnh mẽ.

Lập tức đắc tội hai vị cường giả Thiên Vô Cấm, quá thua lỗ!

"Ngươi lớn gan lắm, ta chờ!"

Thiên Huyền không cam lòng để lại một câu nói, sau đó hóa thành kinh hồng tan biến ở bên ngoài Thần Phi Thành. Nhưng mà Ôn Bình cũng không có đuổi theo.

Không thể không nói, Thiên Huyền này thật thú vị.

"Ngươi cho rằng ngươi có thể trốn được? Lần sau ngươi tới Tử Khí Các, bổn tông chủ nhất định sẽ làm thịt ngươi một bút!"

Lẩm bẩm một câu, sau đó Ôn Bình trở về Tử Khí Các.

Một trận đại chiến Thiên Vô Cấm kinh thiên địa đột nhiên còn chưa bắt đầu thì hạ màn kết thúc, khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ.

Rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm vừa mới lui lại thêm vạn mét, giờ phút này hai mặt nhìn nhau, không thể tin vào cảnh tượng vừa xảy ra trước mắt.

Thiên Huyền tiền bối đi rồi?

Đi như vậy?

Chuyện gì vừa xảy ra?

Bọn họ vốn cho rằng sẽ là một trận đại chiến, không ngờ là cái gì cũng không có.

"Vừa rồi tông chủ Bất Hủ Tông và Thiên Huyền tiền bối nói gì với nhau, Thiên Huyền tiền bối lại hùng hùng hổ hổ bỏ đi?"

"Khá lắm, xem ra bối cảnh của Bất Hủ Tông cũng không nhỏ!"

“Mấy câu thì đuổi được Thiên Huyền tiền bối đi, bối cảnh này có thể nhỏ được sao?”

Rất nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm bàn tán ầm ĩ, sau đó giống như thấy được một con quái vật khổng lồ từ từ xuất hiện ở Nguyên Dương Vực.

Sợ là sau này, tứ đại thế lực lục tinh phải đổi thành ngũ đại thế lực lục tinh.

Còn Thiên Tượng Môn ở Nguyên Dương Vực, ngày tận thế của bọn họ đến rồi.

Trừ phi phía trên phái người đến, nếu không thì hoàn toàn không có cách cứu vãn thế cục bây giờ.

Hơn nữa cho dù phái người tới thì thế nào?

Tử Khí Các chế tạo Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí, sắp mở ra một cái thời đại mới, một khi mở bán thì ai còn đi mua Tuyền Qua Đồ của Thiên Tượng Môn?

Giờ phút này, trên bầu trời, Ngụy phó môn chủ cũng quyết định.

Tạm hoãn đơn đặt hàng!

Đi xem Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí đó một chút!

Không thể tốn tiền uổng phí!

Sau khi quyết định thì hắn lập tức đáp xuống Lục Phương Nhai.

Theo Ngụy phó tông chủ đáp xuống, cuộc phân tranh này cũng xem như hạ màn, trở lại Tử Khí Các, Ôn Bình cũng lười đem Tuyền Qua Sát Khí ra triển lãm nữa. Đám người La Tam Thiên chết, không chỉ đơn giản là rèn sắt khi còn nóng mà còn đốt lên toàn bộ Thần Phi Thành.

Thời khắc này, Lục Phương Nhai đã tụ tập vô số người, nhiều hơn trước khi đại chiến nhiều. Nhưng mà bọn họ chỉ dám đứng xa nhìn. Giờ phút này, người đáp xuống trước Tử Khí Các đều là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm và người của thế lực lục tinh.

Có Tinh Hải Tông.

Có Vọng Thần Các.

Còn có Thiên Tuyệt Thành.

Trong tứ đại thế lực lục tinh đã có người của ba nhà đứng ở cửa Tử Khí Các.

Rõ ràng, bọn họ đều không kịp chờ đợi muốn ddi vào trong Tử Khí Các.

Hết cách rồi, cũng không trách bọn họ vội vã không nhịn được như thế. Dù sao trước đó Tử Khí Các chỉ lấy ra có bốn món Tuyền Qua Sát Khí, nhưng mà Thần Phi Thành có bao nhiêu người muốn mua?

Chậm thì trắng tay!

Nhưng mà giờ phút này, người của Trạch Minh Thương Hội lại chậm chạp không có xuống, chỉ đứng xa trên bầu trời nhìn Tử Khí Các.

Thiên Tượng Môn tới hưng sư vấn tội, bọn họ không dám, cũng không muốn tranh đoạt vũng nước đục này, miễn cho tai bay vạ gió. Nhưng mà ai mà ngờ được, Thiên Tượng Môn ngày xưa ép đến bọn họ không thở nổi lại binh bại như núi đổ. Đến lúc này ai cũng sẽ biết được, Bất Hủ Tông tuyệt đối không phải thế lực ngũ tinh mà là thế lực lục tinh.

Hơn nữa còn khiến cho Thiên Huyền tiền bối rút đi, như vậy chứng minh Bất Hủ Tông cũng không đơn giản là một thế lực lục tinh.

Trước đó bọn họ không muốn đứng cùng một trận tuyến với Bất Hủ Tông, bây giờ Bất Hủ Tông giải quyết Thiên Tượng Môn, bọn họ lại dựa qua, có chút không biết xấu hổ.

Chủ yếu nhất là chưa hẳn Bất Hủ Tông sẽ gặp bọn họ.

“Trưởng lão, chúng ta là đi hay là?”

Một tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung hỏi.

Tất cả mọi người nhìn về phía Thanh Thiển, Thanh Thiển chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, sau đó nói: “Đi xuống xem một

chút đi.”

Thanh Thiển nhìn về phía Tử Khí Các, lại đưa mắt nhìn Tử Nhiên đang đứng trên Tử Khí Các.

Nàng hận mình.

Hận mình quá mềm yếu.

Nàng nên tin tưởng, người có thể làm cho Quân Thiên Nhất Cố cũng tôn kính thì sao có thể là tông chủ tông môn ngũ tinh đơn giản như vậy được?

Nếu như nàng kiên quyết một chút thì cũng không đến mức mất cơ hội giữ gìn mối quan hệ, thậm chí là hợp tác với Bất Hủ Tông.

Ngay lúc Thanh Thiển chuẩn bị đi xuống, giọng Ôn Bình từ chỗ cao trên Tử Khí Các vọng ra.

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí mở ra thời đại mới

“Cuối cùng cũng giải quyết được con muỗi đáng ghét, nhưng mà trước đó đã nói cho chư vị xem Tuyền Qua Sát Khí, chư vị coi như chưa từng nghe đi, tất cả giải tán đi.”

Mọi người nghe nói như vậy thì đều kinh ngạc tán thán.

Lại xem cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Thiên Tượng Môn như con muỗi đáng ghét.

Chậc chậc.

Đúng là giết người tru tâm.

Đồng thời mọi người nghe Ôn Bình kêu bọn họ rời đi thì lập tức tiếc hận không thôi.

Đám người Thanh Thiển vốn định hạ xuống cũng dừng lại.

Bên tai, một đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung lại hỏi: “Trưởng lão, vậy chúng ta còn xuống không?”

“Các ngươi không có đầu óc sao? Cái gì cũng hỏi ta!” Thanh Thiển quay đầu, không vui đưa mắt nhìn mọi người của Trạch Minh Cung sau lưng, sau đó càng nghĩ càng giận, chỉ vào tên tầng lớp cấp cao của Trạch Minh Thương Hội đã mở miệng chất vấn Thiên Sơn Hải lúc nãy, tức giận nói: “Mang hắn về, phế bỏ tu vi, xóa tên khỏi Trạch Minh Cung!”

Sau khi giận dữ gầm lên một tiếng, Thanh Thiển hóa thành kinh hồng rời khỏi vùng trời Lục Phương Nhai.

Những người khác của Trạch Minh Thương Hội đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, sau đó dồn tất cả bất đắc dĩ và phẫn nộ cho tên tầng lớp cấp cao mới nói bậy của Trạch Minh Thương Hội lúc nãy.

Không cần biết hắn có phải là nội ứng hay không.

Đều muốn hắn chết!

Lúc này, mười mấy người ra tay, liên thủ phong bế mạch môn của hắn trong nháy mắt, không cho hắn có bất cứ cơ hội chạy trốn nào, sau đó mang hắn rời khỏi Lục Phương Nhai.

Cùng lúc đó, trong lòng đám người vì không xem được Tuyền Qua Sát Khí của Ôn Bình mà thổn thức, không nỡ rời đi cũng âm thầm hận Thiên Tượng Môn.

Nếu như không tại người của Thiên Tượng Môn thì bọn họ đã được nhìn thấy Tuyền Qua Sát Khí đó!

Có người vừa đi ra ngoài vừa hùng hùng hổ hổ nói: "Sau này ta không đến thương hội của Thiên Tượng Môn mua đồ nữa, quá đáng ghét."

"Còn không phải sao, quá phiền. Mới đầu xếp hàng ở vị trí rất gần phía trước, không được bao lâu thì có thể nhìn thấy Tuyền Qua Sát Khí, bọn họ lại tới quấy rối! Bây giờ thì tốt, mất mạng, còn làm cho chúng ta cũng không được xem Tuyền Qua Sát Khí."

"Thật đáng ghét! Đi, chúng ta đi thương hội của Thiên Tượng Môn hủy bỏ đơn đặt hàng chế tạo Tuyền Qua Đồ!"

Câu nói này vừa dứt, giống như là lửa rơi vào củi khô, trong nháy mắt, đám người bị nhóm lửa, rất nhiều người bắt đầu hưởng ứng.

Trước đó bọn họ còn cố ý chạy đến Thiên Tượng Môn đặt chế tạo Tuyền Qua Đồ, bây giờ suy nghĩ một chút, đúng là hối hận, hai ngày trước không nên xúc động như vậy.

Nhưng mà cũng may bây giờ đám người La Tam Thiên đều chết hết, trong lúc nhất thời, Thiên Tượng Môn ngay cả một nửa bước Thiên Vô Cấm cũng không có, nếu như nhiều người như vậy cùng đi quậy, chắc chắn có thể đòi lại bạch tinh và thiên tài địa bảo về!

Nói làm là làm.

Đám người đặt chế tạo Tuyền Qua Đồ ở Thiên Tượng Môn dồn dập đi xuyên qua đám đông, hội tụ thành dòng người, trùng trùng điệp điệp đi tới Thiên Tượng Môn.

“Nhanh, phái người đi Thiên Tượng Môn, đòi lại bạch tinh đã ứng trước, đồng thời cũng hủy bỏ đơn đặt hàng.” Trước cửa Tử Khí Các, ngay cả Ngụy phó tông chủ cũng nhịn không được mà dặn dò người bên ngoài đuổi theo đám người đã rời đi.

Rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm và rất nhiều thế lực lớn thấy cảnh này thì trong lòng thổn thức không thôi.

Thiên Tượng Môn ngày xưa rực rỡ.

Hôm nay lại rơi vào kết quả như vậy!

Đúng là thảm thương, đáng tiếc.

Thấy trong đám người bắt đầu có người rời đi, Tử Nhiên vẫn đứng bên cạnh Ôn Bình thu tầm mắt đang nhìn xuống mọi người lại, thấp giọng hỏi: “Tông chủ, bây giờ mặc dù bọn họ tán đi nhưng dưới lầu chúng ta còn tụ tập chín thành thế lực trong Nguyên Dương Vực, nếu như bọn họ đều lên đặt chế tạo Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí thì chúng ta nhận hay là không nhận?”

Ôn Bình nhìn rất nhiều thế lực ngũ tinh dưới chân, còn có mấy nhà thế lực lục tinh, còn có những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, chậm rãi lắc đầu.

“Không nhận. Hơn nữa, bốn món Tuyền Qua Đồ lần này cũng không thể áp dụng phương thức người trả giá cao sẽ được.”

Ôn Bình cẩn thận suy nghĩ một chút, thứ hắn muốn thay đổi là thế giới này.

Người trả giá cao sẽ được, với sản lượng của Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí trước mắt, Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí bán ra trong Tử Khí Các vĩnh viễn sẽ chỉ rơi vào trong tay cường giả và mấy thế lực lớn rất có tiền, như vậy thì thay đổi chỉ có một bộ phận người đó.

Bạch tinh thì đương nhiên phải kiếm.

Nhưng lại không thể khiến cho tất cả Tuyền Qua Sát Khí và Tuyền Qua Đồ đều rơi vào trong tay những thế lực lớn đó được.

“Tông chủ, nhưng bây giờ bọn họ ai cũng vây quanh ở dưới lầu Tử Khí Các chúng ta, chúng ta nên làm cái gì?” Tử Nhiên không hiểu hỏi.

“Tiễn đi là được. Còn tư cách mua Tuyền Qua Sát Khí, vậy thì xem ai may mắn hơn.” Sau khi giải thích cho Tử Nhiên, Ôn Bình quay qua nhìn Trần Hiết bên cạnh, nói: “Trần Hiết, ngươi phái Viên Long hạ bốn đạo yêu lực xuống Thần Phi Thành. Ngẫu nhiên hạ xuống, người nào bị yêu lực bao phủ thì người đó có được cơ hội mua bốn món Tuyền Qua Sát Khí vào ngày mai.”

“Thuộc hạ làm ngay.” Trần Hiết gật đầu, quay người xuống lầu, trong khoảnh khắc khi vừa xuống lầu, đám người Ngụy phó môn chủ cũng vừa đi vào trong Tử Khí Các.

Ngụy phó tông chủ ôm quyền với Trần Hiết và Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long trước, nói: “Tại hạ Ngụy Thông, chính là phó tông chủ Tinh Hải Tông!”

Nói xong, một giọng nói khác cũng vang lên.

“Hứa Niệm, trưởng lão Vọng Thần Các!”

Vừa dứt lời, một vị nữ nhân tư thái thướt tha đi tới trước, đưa bái thiếp cho Trần Hiết.

Trần Hiết nhìn nàng một cái, dĩ nhiên không phải là bởi vì mỹ mạo và tư thái của nàng mà là vị cường giả Thiên Vô Cấm xuất hiện hôm nay là đến từ Vọng Thần Các. Hai nhà suýt chút đánh nhau, Hứa Niệm này lại bình tĩnh đến cửa như không có chuyện gì.

Đối diện với ánh mắt của Trần Hiết, Hứa Niệm cười quyến rũ một tiếng, mị lực bắn ra bốn phía, sau đó lại muốn đi tới trước, tới gần Trần Hiết hơn.

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí mở ra thời đại mới (2)

Trần Hiết vừa muốn lui về phía sau thì lại có một người, ba bước rút thành hai bước, đưa bái thiếp tới trước mắt Trần Hiết, hào sảng cười nói: "Tại hạ Phùng Vĩnh của Thiên Tuyệt Thành, bốn món Tuyền Qua Sát Khí đó, Bất Hủ Tông chư vị cứ nói giá, cho dù giá cả cao bao nhiêu ta cũng mua được!"

Hứa Niệm nhíu mày một cái, lạnh lùng nói: "Có phải Thiên Tuyệt Thành ngươi khẩu vị quá lớn hay không, không sợ làm cho mình chết no sao?"

"Ai cần ngươi lo? Ta chính là khẩu vị lớn!" Phùng Vĩnh đáp lại.

Ngụy phó tông chủ cũng lập tức gia nhập "chiến trường", nhìn Phùng Vĩnh, cả giận nói: "Ngươi cho rằng chỉ có Thiên Tuyệt Thành các ngươi có tiền? Hôm nay lão phu tuyên bố, cho dù ngươi ra bao nhiêu, Tinh Hải Tông ta vĩnh viễn sẽ ra nhiều hơn ngươi một trăm ngàn miếng bạch tinh!"

"Ngươi!"

Phùng Vĩnh giận không kềm được trừng mắt nhìn Ngụy Thông, xiết chặt nắm đấm.

Thấy ba nhà thế lực lục tinh nhao nhao hừng hực khí thế, Phùng Vĩnh và Ngụy Thông đều tuyên bố như vậy, người của những thế lực ngũ tinh và thế lực ngũ tinh cự đầu chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng, đứng tại chỗ không có nói chuyện. Bọn họ cũng muốn mua Tuyền Qua Sát Khí đó nhưng mà không tranh lại ba nhà thế lực lục tinh, hơn nữa cho dù có tiền đi tranh thì cũng không dám đi tranh.

Đúng lúc này, Trần Hiết lên tiếng, lui về phía sau mấy bước, lạnh lùng nhìn ba người đang cãi lộn, sau đó nói: "Nếu ba vị còn muốn cãi nữa, vậy thì Trần mỗ đi làm việc của mình trước. Chờ ba vị cãi đủ rồi thì ta sẽ tuyên bố quyết định của tông chủ."

Vừa dứt lời, ba người đang cãi lộn không nghỉ dần dần ngừng lại, nhưng vẫn nhíu mày, khí tức tranh phong đối lập.

Cho đến khi Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long hừ lạnh một tiếng, một đôi yêu nhãn nhìn ba người thì lúc này ba người mới im miệng không nói.

Lực uy hiếp của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng không nhỏ hơn cường giả Thiên Vô Cấm.

Dù sao Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long dễ dàng chém giết La Tam Thiên đã bước vào cảnh giới vô địch, như vậy cũng có nghĩa là giết bọn họ cũng dễ dàng.

Sau khi ba người dừng tranh luận, Trần Hiết hắng giọng một cái, nói: "Chư vị không cần tranh, bởi vì bốn món Tuyền Qua Sát Khí không phải là người trả giá cao sẽ được."

Nói đến đây, Trần Hiết dừng lại, liếc mắt ra hiệu cho Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long bên cạnh.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đi tới cửa, sau đó đưa tay bắn ra bốn đạo yêu khí phóng lên tận trời.

Bốn đạo yêu khí phóng lên tận trời, sau đó để lại một đường vòng cung tuyệt mỹ trên không trung, hạ xuống ở bốn phương hướng khác nhau.

Đang lúc tất cả mọi người nghi hoặc thì Trần Hiết nói tiếp: "Bốn ngươi, tìm được bốn người được yêu lực bao phủ. Bốn người bọn họ chính là người có thể mua sắm bốn món Tuyền Qua Sát Khí. Những người khác thì chờ lần sau đi."

Đám người Ngụy phó tông chủ đám người nói như vậy thì sắc mặt bỗng nhiên cứng lại.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ tới giằng co cả buổi, kết quả lại là như vậy.

Đương nhiên, có người buồn sầu thì có người vui vẻ.

Trong lúc ba người Ngụy Thông choáng váng, trên mặt rất nhiều người của thế lực ngũ tinh đều lộ vẻ vui vẻ.

Đồng thời trong lòng cũng bội phục tông chủ Bất Hủ Tông, đối mặt với mấy nhà thế lực lục tinh này mà lại đưa ra quyết

định khiến cho người ta không tưởng tượng được như vậy.

Cứ như vậy, kết quả sẽ là người nào may mắn người đó mua được.

So với bị tất cả thế lực lục tinh bỏ vào túi thì tốt hơn nhiều.

Có vẻ như Ngụy Thông không cam lòng, sau đó kiên trì nói: "Trần huynh, ta có thể ra gấp đôi, thậm chí gấp ba mua bốn món Tuyền Qua Sát Khí."

"Chúng ta ra bốn lần!"

Hứa Niệm nói tiếp.

Phùng Vĩnh không cam lòng yếu thế, lập tức sủa bậy: "Thiên Tuyệt Thành chúng ta ra gấp năm lần!"

Ba người lần lượt mở miệng, không chịu chấp nhận kết quả trước mắt này.

Trần Hiết tỏ vẻ khó xử, dù sao trước mắt chính là ba nhà thế lực lục tinh, nênnói chuyệnc như thế nào mới không đắc tội bọn họ thì đúng là một việc khó.

Ngay lúc này, giọng Ôn Bình từ trên lầu vọng xuống.

"Nếu như ba vị muốn cho thế lực sau lưng mình vĩnh viễn mất đi tư cách mua sắm Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các thì xin cứ tiếp tục."

Nói xong, Ôn Bình từ trên lầu đi xuống, xuất hiện trong mắt mọi người.

Ba người Ngụy Thông thấy thế thì lập tức im miệng không nói thêm gì nữa.

"Tông chủ!"

"Tông chủ!"

Đám người Trần Hiết vội vàng cung nghênh.

Ôn Bình đưa mắt quét qua tất cả mọi người, tiếp tục nói: "Trong Tử Khí Các ra, phải tuân thủ quy củ của Tử Khí Các ta. Nếu bản thân không muốn, đồng thời thế lực sau lưng cũng không muốn mua Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí thì xin cứ tiếp tục náo."

Ngay trong nháy mắt khi Ôn Bình dứt lời, tiếng hệ thống vang lên bên tai.

“Nhiệm vụ mới: Tuyền Qua dương danh.”

“Một siêu cấp tông môn mạnh mẽ, không chỉ đơn thuần là vì thực lực của nó mạnh mẽ mà trở nên vĩ đại, còn có rất nhiều phương diện. Bởi vì kí chủ muốn dùng Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí mới thay đổi thế giới, hệ thống tự động mở ra nhiệm vụ mới!”

“Mục tiêu nhiệm vụ: Vĩnh viễn dùng phương thức chọn lựa ngẫu nhiên và người tới trước được trước, bán Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí với giá cả cố định!”

“Nhất tuyền giá: Hai ngàn bạch tinh.”

“Nhị tuyền giá: Ba vạn bạch tinh.”

“Tam tuyền giá: Mười vạn bạch tinh.”

“Bốn tuyền giá: Ba mươi vạn bạch tinh.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Mỗi một món bán được có thể đạt được một ngàn danh vọng, cũng có thể xảy ra sự kiện may mắn, tuyển được đệ tử và trưởng lão đặc thù.”

“Nhiệm vụ hữu hiệu trong thời gian dài!”

“Nhiệm vụ thất bại: Cảnh giới của kí chủ giảm xuống một cảnh giới lớn.”

“Khá lắm!”

Đối với nhiệm vụ xuất hiện, trong lòng Ôn Bình có chút kinh ngạc.

Lúc trước hắn còn đang suy nghĩ, nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực kết thúc, khi nào có thể có nhiệm vụ nữa?

Nhưng mà hạn chế này khiến cho Ôn Bình có chút đau đầu.

Mới đầu hắn chỉ muốn thử một lần như thế, sau này Tuyền Qua Đồ sản xuất nhiều thì vẫn phải là người trả giá cao được.

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí mở ra thời đại mới (3)

Bây giờ hệ thống ra một cái nhiệm vụ, dựa theo quy định của hệ thống mà bán Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí, mỗi một lần bán có thể được một ngàn danh vọng. Một ngàn danh vọng so với bạch tinh, đương nhiên Ôn Bình vẫn chọn danh vọng. Dù sao danh vọng cấp năm cũng mang đến tăng phúc lớn cho hắn.

Như vậy thì danh vọng cấp sáu thì sao?

Thậm chí càng cao hơn nữa thì sao?

Hệ thống chưa từng nói danh vọng cấp năm là cấp cao nhất.

"Chờ một chút! Hệ thống, Tuyền Qua Đồ mà ta quyết định giao cho Quân Thiên Nhất Cố tổ chức buổi đấu giá có thể khiến cho nhiệm vụ của ta thất bại hay không?"

Ôn Bình đột nhiên nhớ tới chuyện bán đấu giá.

Hệ thống giải thích: "Sẽ không, kí chủ lấy được quyền hạn bán Tuyền Qua Đồ, thuộc về quyền hạn đoạt được khi tông môn phát triển nổ lớn. Khi tông môn phát triển nổ lớn hết thời gian tác dụng, quyền bán Tuyền Qua Đồ của kí chủ sẽ quay về với hạn chế trước đó. Một năm, thậm chí mấy năm mới có thể bán một tấm! Cái này và Tuyền Qua Đồ mà trưởng lão tông môn của kí chủ chế tạo là hai loại sản phẩm không giống nhau, cho nên sẽ không liên quan đến nhau, xin kí chủ yên tâm!"

"Vậy thì nhiệm vụ này ta nhận!"

Ôn Bình không có suy nghĩ nhiều, hoàn toàn không để ý đến trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại.

Nếu nhiệm vụ này không liên quan đến Tuyền Qua Đồ mà mình dùng máy cải tạo Tuyền Qua Đồ cải tạo ra thì chỉ cần trong Tử Khí Các này, hắn vĩnh viễn không bao giờ phá lệ vì người nào thì nhiệm vụ sẽ không thất bại.

Ôn Bình rất có lòng tin vĩnh viễn không ngoại lệ!

Đóng bảng nhiệm vụ trước mắt, Ôn Bình lại đưa mắt nhìn người xung quanh, sau đó đi lên lầu.

Mấy người Ngụy Thông cũng không có quá khích, ngược lại còn cười cung tiễn Ôn Bình.

"Cung tiễn Ôn tông chủ!"

"Chúng ta tuân thủ quy củ của Tử Khí Các, tuyệt đối không phá hư quy củ! Ôn tông chủ đi thong thả!"

Trần Hiết thấy thế thì yên lặng cười một tiếng.

Hắn cảm thấy do mình nghĩ nhiều, còn nghĩ nên nói thế nào để không đắc tội ba nhà thế lực, hóa ra chỉ cần thiết diện vô tình như tông chủ là được rồi.

"Chư vị không cần phải gấp, qua ít ngày ở đây sẽ có một buổi đấu giá, khi đó nếu chư vị có tiền thì có thể tùy ý ra giá."

Trần Hiết vội vàng quảng cáo cho buổi đấu giá sẽ diễn ra trong ít ngày nữa, còn phần tùy ý bọn họ ra giá, đó là chuyện vô nghĩa.

Đến lúc đó Vực Chủ Nguyên Dương Vực đến.

Thậm chí sẽ có không ít cường giả Thiên Vô Cấm buông xuống.

Bọn họ dùng mạng tăng giá?

Đương nhiên, mấy chuyện này Trần Hiết không nói cho bọn họ biết.

…

Trong Thần Phi Thành.

Bốn đạo yêu lực từ trên trời giáng xuống, khiến cho tất cả mọi người đều giật nảy mình, nhất là bốn người bị bốn đạo yêu lực bao phủ thì bị dọa đến mất hồn mất vía.

Đạo yêu lực thứ nhất rơi vào một căn phòng nhỏ ở sâu trong một cái ngõ nhỏ ở thành tây.

Trong phòng chỉ có bốn bức tường, hơn nữa chỉ có một già một trẻ.

Già chỉ có Thông Huyền Cảnh, giờ phút này rõ ràng sinh mệnh đã sắp đi đến cuối, nằm ở trên giường, ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi.

Nhỏ cũng chừng hai mươi, cảnh giới của hắn thì là Thông Huyền Thượng Cảnh.

Thực lực như vậy ở Thần Phi Thành thì cũng chỉ có thể làm một chút việc lặt vặt, xem như là tầng dưới chót nhất.

Khi yêu lực bao phủ xuống, hắn đang luyện quyền, bị yêu lực giật nảy mình, hắn trực tiếp chạy ra khỏi phòng, sau đó phát hiện cho dù mình chạy như thế nào thì yêu lực vẫn bao phủ chính mình, cuối cùng rơi vào đường cùng, chỉ có thể ngồi liệt trên mặt đất, có vẻ như đã chấp nhận số phận.

"Không cần biết là vị tiền bối nào thấy tiểu tử ta không vừa mắt, cứ tới giết đi." Thanh niên nhắm mắt lại, thản nhiên chấp nhận sự thật này.

Ngay lúc này, từng tiếng xé gió xuất hiện ở trên đỉnh đầu.

Thanh niên mở mắt ra, bị dọa đến càng thêm mất hồn mất vía.

Trên bầu trời đứng mấy trăm người!

Như vậy cũng có nghĩa là có trăm vị cường giả Địa Vô Cấm muốn giết hắn!

"Ta cũng không có làm chuyện nhân thần cộng phẫn gì?" Thanh niên đột nhiên có chút hoài nghi mình.

Đúng vào lúc này, một tên cường giả Địa Vô Cấm hạ xuống, vẻ mặt đầy thiện ý đưa một cái lệnh bài cho thanh niên, sau đó nói: "Tiểu tử, chúc mừng ngươi, nhận được cơ hội mua Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các chúng ta. Sáng mai ngươi có thể cầm lệnh bài của Tẫn Tri Lâu ta đi tới Tử Khí Các mua Tuyền Qua Sát Khí!"

Thanh niên bối rối cầm lấy lệnh bài, sau đó lật qua lật lại nhìn lệnh bài vài lần, sau đó hậu tri hậu giác kinh ngạc thốt

lên: “Ta được cơ hội mua Tuyền Qua Sát Khí?”

Tuyền Qua Sát Khí, hắn biết.

Hôm nay Bất Hủ Nhật báo làm đến sôi sùng sục.

Sau khi cường giả Địa Vô Cấm của Tẫn Tri Lâu vừa rời đi, thanh niên vẫn còn không thể tin được chuyện đã xảy ra với mình, cho đến khi rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm trên bầu trời dồn dập hạ xuống, ra giá trên trời muốn mua cái lệnh bài này của hắn thì hắn mới tin tất cả những chuyện này.

Cuối cùng, thanh niên lựa chọn không bán!

Bởi vì cơ duyên này kiếm không dễ, dùng nó đổi bạch tinh, vậy thì quá đáng tiếc.

Đạo yêu lực thứ hai thì rơi vào một vị nam tử trung niên đang bế quan tu luyện. Sau khi kinh hãi đứng dậy, cánh cửa mà hắn dặn dò đệ tử nếu không phải bất đắc dĩ thì đừng mở lại bị người ta lo lắng mở ra.

Một tên đệ tử của hắn xông vào trong phòng: “Sư phụ, ở ngoài có rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm tới! Đệ tử đếm, ít nhất hai trăm vị!”

“Ngươi nào trong số các ngươi gây ra họa lớn ngập trời như thế?” Sắc mặt nam tử trung niên bỗng nhiên thay đổi, vừa nghĩ tới mình chỉ có nửa bước Địa Vô Cấm, lập tức khóc không ra nước mắt.

Nhưng mà, khi cường giả Tẫn Tri Lâu đưa lệnh bài cho hắn, trong nháy mắt, hắn trở nên bối rối.

Tình huống như thế nào?

Không phải đến báo thù?

Theo sau đó, hắn bị mấy trăm vị cường giả Địa Vô Cấm chen chúc vây lại, một cái lệnh bài nhưng được ra cái giá trên trời lên tới hai ba mươi vạn bạch tinh.

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí mở ra thời đại mới (4)

Cuối cùng, khi làm rõ ràng đầu đuôi câu chuyện thì hắn cũng chọn không bán.

Còn đạo thứ ba, đạo thứ tư thì chia nhau rơi vào một nhà thế lực tứ tinh và một nhà thế lực ngũ tinh trong Thần Phi Thành, một trưởng lão của thế lực tứ tinh và một đệ tử Thần Huyền Cảnh của thế lực ngũ tinh nhận được cơ hội mua sắm lần này.

Một ngày này, bốn người này trở thành một tiêu điểm khác của Thần Phi Thành.

Tất cả mọi người đang ước ao bốn người may mắn, điều này cũng khiến cho bốn người trắng đêm khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bốn người lập tức xuất hiện ở cổng Tử Khí Các, sau đó đi vào Tử Khí Các dưới ánh mắt tất cả mọi người.

Hôm nay mấy người Ngụy Thông vẫn xuất hiện ở Tử Khí Các.

Mặc dù mấy người không mua nhưng đều muốn nhìn thấy Tuyền Qua Sát Khí một lần. Đối với cái này, Ôn Bình cũng không có ngăn cản, những người này ở ngoài Tử Khí Các, mặc dù không mua đồ nhưng cũng gián tiếp quảng cáo cho Tử Khí Các, chuyện trăm lợi mà không có một hại này, sao Ôn Bình lại từ chối được chứ?

Nhưng mà người của Trạch Minh Cung không có tới, đây là chuyện mà Ôn Bình không ngờ tới. Nhưng mà bọn họ tới hay không thì đều không có ảnh hưởng gì, hắn cũng không có cảm tình gì với Trạch Minh Cung. Chỉ cần bọn họ không đến quấy rối Tử Nhiên đại sư thì Ôn Bình cũng cũng không muốn dính dấp tới bọn họ.

Còn có người của Long gia, hôm nay, đến giờ này mà cũng chưa có xuất hiện.

Ôn Bình không rõ là tại sao.

Long gia không phải là không có người ở Thần Phi Thành, hôm qua, lúc đại chiến thì trong số mấy người núp trong chỗ tối cũng không phải là không có người của Long gia, hôm nay bán Tuyền Qua Sát Khí cũng náo động đến xôn xao như thế, hẳn là bọn họ phải giống như người của Vọng Thần Các hoặc là Tinh Hải Tông, đến từ sớm mới đúng.

Trừ phi xảy ra chuyện gì khiến cho bọn họ không tới được.

Ôn Bình không suy nghĩ nữa, chuẩn bị lát nữa sai Trần Hiết phái người đi tìm hiểu một phen. Đi tới hành lang của lầu hai, nhìn bốn người nhận được cơ hội mua sắm trong đại sảnh lầu một. Khi bốn người nhìn thấy xung quanh toàn là đại lão thì cả bốn đều bối rối tay chân không biết để đâu.

Sau một khắc, tiếng cung nghênh vang lên bốn phía.

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Mọi người của Tẫn Tri Lâu, bao gồm cả rất nhiều thế lực trong Tử Khí Các, tất cả mọi người đều khom người đón.

Bốn người thấy cảnh này thì bối rối nhìn thoáng qua Ôn Bình, sau đó vội vàng khom người xuống. Sau khi đứng dậy, bốn người đều cực kỳ thấp thỏm nhìn về phía Ôn Bình, nhớ kĩ vị cự phách chân chính có thể làm cho những đại lão trong Nguyên Dương Vực đều khom người đón này.

Ôn Bình hai tay chống trên lan can, quan sát bốn người đang tay chân luống cuống, sau đó cười nói: "Ta hết sức vui mừng các ngươi đều không có bán tư cách mua cho người khách. Thật ra thì nếu như hôm qua các ngươi dao động, quyết định bán tư cách mua đi thì người của ta sẽ thu hồi lệnh bài về!"

Bốn người nghe nói như vậy thì có chút vui mừng nhìn nhau một cái.

Cũng may bọn họ không định bán.

Nếu không thì cả lệnh bài lẫn bạch tinh đều không lấy được.

"Lời ong tiếng ve cũng không muốn nói nhiều, bây giờ cho mời Tử Nhiên đại sư của Bất Hủ Tông ta chủ trì lần mua bán này." Nếu Ôn Bình đã định đẩy Tử Nhiên lên sân khấu, vậy thì không thể chuyện gì cũng do mình làm.

Tử Nhiên gật đầu, sau đó đi tới một cái bệ đá chính giữa đại sảnh, lấy món Tuyền Qua Sát Khí thứ nhất trong tàng giới ra.

Chính là thành Vô Danh Chi Kiếm đó.

Khi Tử Nhiên dùng mạch khí nâng nó lên, hình như ngọn lửa màu đỏ thắm bám vào chỗ mũi kiếm bị cảm nhiễm, càng bùng cháy mãnh liệt hơn. Liệt diễm hừng hực, bao trùm trọn thân kiếm, mang tới cho người ta cảm giác tuyệt thế lợi khí.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào nó, nhất là Tuyền Qua Thần Tượng ở đây thì hai mắt còn không dám nháy một cái, sợ bỏ qua chi tiết gì.

Sau đó, Tử Nhiên mở miệng nói: "Kiếm này vô danh, chính là một thanh Nhất Tuyền Tuyền Qua Sát Khí lão thân chế tạo, có thể hô ứng với mạch môn, mạch thuật và linh thể, tăng phúc thực lực đạt ba thành. Dưới Địa Vô Cấm, chỉ cần bị nó làm bị thương thì cho dù chỉ cắt đứt một chút da thì vết thương trên người cũng sẽ có tỷ lệ một thành sẽ bị ngọn lửa đốt lên, khi vết thương bị đốt lên thì trong vòng một trăm cái hô hấp sau đó, nó sẽ tạo thành tổn thương kéo dài không thể chống cự với linh thể của kẻ địch, cho dù ngươi dùng biện pháp gì thì hỏa diễm cũng sẽ liên tục bùng cháy. Trong một trăm cái hô hấp này, tổng cộng sẽ gây ra một thành tổn thương cho linh thể của kẻ địch. Bốn người các ngươi, ai sẽ mua nó?"

Tử Nhiên nhìn về phía bốn người.

Nàng nhìn thấy được sự cuồng nhiệt trong ánh mắt của bốn người.

Trong bốn người, người thanh niên trẻ tuổi nhất lên tiếng trước, hỏi: “Vãn bối Tống Tĩnh, xin ra mắt tiền bối! Xin hỏi tiền bối, kiếm này bán bao nhiêu bạch tinh?”

“Không nhiều, hai ngàn.”

Tử Nhiên nói cái giá Ôn Bình quyết định ra.

Tống Tĩnh lập tức vui vẻ, lo lắng trong ánh mắt cũng biến mất trong nháy mắt.

Hắn coi trọng thanh kiếm này, năng lực đặc thù phụ thêm của nó, chỉ nghe thì có thể cảm nhận được nó mạnh mẽ. Nhưng mà bạch tinh trên người hắn không nhiều, những năm này, tổng cộng chỉ tích lũy được mấy ngàn miếng bạch tinh, cho nên hắn vô cùng thấp thỏm, lỡ như chuyện này tới nhưng cái gì cũng không mua nổi thì sao?

Đồng thời, cái giá mà Tử Nhiên nói ra cũng khiến cho vô số cường giả trong Tử Khí Các nhỏ giọng bàn tán với nhau.

“Trước đây, vũ khí mà Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, chỉ có thể tiến hành tăng phúc cho lực lượng linh thể mà thôi. Nhưng mà kiếm này lại có thể tăng phúc cho thực lực tổng hợp. Quả nhiên là đồ vật có tính đột phá!”

“Hai ngàn bạch tinh, so với Nhất Tuyền Tuyền Qua Đồ thì giá của nó đúng là có chút mắc. Nhưng mà tăng phúc cho toàn thể lực lượng và năng lực đặc thù phụ thêm của kiếm đó, ta cảm thấy không chỉ hai ngàn bạch tinh. Không ngờ Bất Hủ Tông chỉ ra giá hai ngàn, không ngờ lại rẻ như vậy!”

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí mở ra thời đại mới (5)

“Đúng là có chút rẻ, đáng tiếc, ta không có tư cách mua, nếu không ta trực tiếp mua một trăm thanh, vũ trang cho đám nhóc nhà ta hết. Chỉ với năng lực phụ thêm của kiếm này, trong cùng cảnh ai có thể tranh phong, cho dù là cao hơn một cảnh giới nhỏ thì sợ cũng không là đối thủ.”

“Tuyền Qua Sát Khí này đúng là khiến cho người ta mở rộng tầm mắt. Có được kiếm này, tăng phúc thực lực tổng hợp không nói, còn tương đương kèm thêm một cái bí thuật có thể phát động bất cứ lúc nào mà không hao phí lực lượng linh thể? Hai ngàn bạch tinh, đúng là tiện nghi. Đáng tiếc, ta không có tư cách mua, bằng không thì tiêu bao nhiêu bạch tinh ta cũng phải mua lại!”

Rất nhiều Địa Vô Cấm đều cảm thán quá rẻ.

Đồng thời cũng cảm thán sao mình lại không may mắn như vậy, trở thành nhóm người đầu tiên có quyền mua Tuyền Qua Sát Khí?

Mặc dù mình không dùng được nhưng nếu đem cho con của mình thì sẽ là một lễ vật tuyệt vời.

Nương theo mấy tiếng cảm thán nho nhỏ này, Tử Nhiên cũng không có vội vã chốt đơn món Tuyền Qua Sát Khí này, bởi vì bán chỉ là một trong những mục đích.

Mục đích thứ hai chính là làm cho tất cả mọi người chân chính kiến thức được Tuyền Qua Sát Khí.

Sau một khắc, Tử Nhiên gọi một người tới.

Chính là đệ tử Hô Lan!

“Sư phụ, ngài nhẹ một chút.” Hô Lan vẫn còn sợ hãi với tổn thương lần trước, nhưng mà nếu là đổ máu vì sư phụ thì cũng cũng không sao.

Chủ yếu là sư phụ cho nhiều!

Tử Nhiên gật gật đầu, sau đó dưới con mắt mọi người, một kiếm chém vào cánh tay Hô Lan, chỉ khẽ cắt một cái, sau đó nói: "Kiếm này đặc biệt nhất là hỏa diễm đó không thể chống cự. Giống như ta đã nói, cho dù ngươi dùng cách gì thì đều khó có thể dập tắt được hỏa diễm trên người đệ tử này của ta. Chư vị dưới đài, cho dù là Địa Vô Cấm cũng được, nửa bước Thiên Vô Cấm cũng được, đều có thể lên đài thử xem có thể dập tắt được hỏa diễm hay không."

Trong lúc nói chuyện, khi đến kiếm thứ tư thì Tử Nhiên phát động hiệu quả đặc biệt của kiếm, miệng vết thương của Hô Lan lập tức bốc cháy lên hỏa diễm màu đỏ thắm.

Hỏa diễm nhanh chóng bùng lên, sau đó cháy hừng hực, Hô Lan cắn răng nhắm mắt nhịn đau, cảm nhận được linh thể của mình bị thương, vốn định kêu lên đau đớn nhưng hắn biết phía dưới đều là thế lực lớn trong toàn bộ Nguyên Dương Vực, hắn đại biểu cho Bất Hủ Tông!

Cho nên Hô Lan cắn răng, không nói tiếng nào.

Lúc này, Ngụy Thông đứng dậy: "Tử Nhiên đại sư, Ngụy mỗ đến thử xem."

Lúc này, Tử Nhiên đưa tay ra dấu mời.

Ngụy Thông lập tức mạch môn chấn động, đưa tay một cái, một mảnh mạch khí như mặt nước nào về phía Hô Lan, bao phủ toàn thân Hô Lan.

Một hơi.

Hai hơi.

Cho đến mười hơi đi qua, hỏa diễm vẫn không giảm.

Ngụy Thông nhịn không được tán thưởng một tiếng, nói: "Quả nhiên là tổn thương không thể chống cự, hỏa này Ngụy mỗ không diệt được!"

Nghe cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Tinh Hải Tông mở miệng, tất cả mọi người nhịn không được sợ hãi than.

Mặc dù bọn họ tin lời Tử Nhiên đại sư nhưng mà khi thấy Ngụy phó tông chủ cũng thừa nhận mình không có cách nào thì vẫn có chút rung động.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm thán, tại sao mình không có tư cách mua.

Tống Tĩnh thấy thế, vội nói: "Tử Nhiên đại sư, kiếm này ta mua!"

Tống Tĩnh vội vàng móc bạch tinh ra, vội vã không nhịn nổi nâng túi bạch tinh trong tay, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm kiếm trong tay Tử Nhiên đại sư.

Khi ngọn lửa trên người Hô Lan tan biến, người Tẫn Tri Lâu dẫn hắn rời đi, Tử Nhiên vứt kiếm trong tay cho Tống Tĩnh.

"Kiếm này vô danh, ngươi có thể đặt tên cho nó." Tử Nhiên mở miệng.

Tống Tĩnh không chút nghĩ ngợi nói: "Xích Diễm! Ta đặt tên cho nó Xích Diễm."

Tử Nhiên cười cười, sai người lấy bạch tinh, sau đó lấy một cây thương từ trong tàng giới ra. Một cây trường thương quanh thân có tia chớp như ẩn như hiện bao quanh! Khi nó ánh vào tầm mắt tất cả mọi người, tia chớp trên thân thương làm cho tất cả mọi người cũng nhịn không được hiểu lầm.

"Không phải là lực lượng lôi điện chứ?"

"Không thể nào?"

Trong những tiếng ngờ vực vô căn cứ, Tử Nhiên mở miệng nói: "Không sai, cũng có người thông minh lắm, đoán được nó có được lực lượng tia chớp. Thương này tên là Cuồng Điện, là Nhị Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, vẫn có thể tiến hành tăng phúc cho toàn thể lực lượng, tăng phúc đạt năm thành."

"Mặt khác, năng lực đặc thù phụ thêm trên thương này là Thiểm Điện Bạo Tẩu. Khi người cầm thương chiến đấu thì sẽ cảm nhận được một loại nộ ý đến từ thân thương Cuồng Điện. Người sử dụng có thể phóng thích nộ ý bất cứ lúc nào, bùng nổ Thiểm Điện Bạo Tẩu."

“Thiểm Điện Bạo Tẩu, thời gian duy trì là ba trăm hơi thở, trong thời gian duy trì Thiểm Điện Bạo Tẩu, tốc độ và lực lượng của người sử dụng đều sẽ được tăng phúc đến từ thiểm điện.”

“Nộ ý tích lũy càng nhiều, sau khi phóng thích thì tăng phúc sẽ càng mạnh, cao nhất có thể tăng gấp mười lần tốc độ, cùng với lực lượng gấp mười lần. Đồng thời, cảnh giới của người sử dụng càng cao thì tăng phúc cũng sẽ giảm xuống. Thấp nhất sẽ xuống đến gấp hai!”

“Thương này ba vạn bạch tinh!”

Nói xong, Tử Nhiên nhìn ba người mua khác.

“Tiền bối, ta muốn!”

“Tiền bối, ta muốn!”

Trong ba người có hai người trăm miệng một lời.

Chính là trưởng lão của thế lực tứ tinh và đệ tử Thần Huyền Cảnh trong thế lực ngũ tinh đó.

Giá của nó phù hợp với hai người.

Hơn nữa, năng lực đặc thù của nó cũng có lực hấp dẫn rất lớn với hai người.

Tử Nhiên nhìn lướt qua hai người đều muốn mua, sau đó nói: “Món thứ ba là Tam Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, các ngươi suy nghĩ lại một chút?”

“Tử Nhiên đại sư, vãn bối mua không nổi Tam Tuyền, cho nên chỉ có thể mua Cuồng Điện này.” Tên đệ tử Thần Huyền Cảnh trong thế lực ngũ tinh nói tiếp.

Vừa dứt lời, trưởng lão thế lực tứ tinh bên cạnh lập tức lắc đầu, tỏ vẻ mình từ bỏ.

Dù sao trong tay hắn có không ít bạch tinh, Tam Tuyền Tuyền Qua Sát Khí tiếp theo, chỉ cần không phải giá trên trời thì hắn đều có thể mua được.

【VIP】 Tuyền Qua Sát Khí mở ra thời đại mới (6)

“Cuồng Điện thuộc về ngươi.”

Lúc này, Tử Nhiên ném trường thương tới.

Người đó cầm lấy trường thương, vẻ mặt mừng rỡ trên mặt không ức chế nổi.

Ngay sau đó, Tử Nhiên lấy món Tuyền Qua Sát Khí thứ ba ra.

Món Tuyền Qua Sát Khí thứ ba là một thanh cung, một thanh cung không có tiễn. Toàn thân là ba màu màu trắng, màu đen và màu u lam giao nhau, không có bá khí như hai món Tuyền Qua Sát Khí trước đó nhưng tinh tế, chiều dài sáu thước, cũng phóng thích ra khí tức đặc biệt.

Dưới ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người, Tử Nhiên tiếp tục mở miệng nói: “Cung này không có tên, nhưng giương cung thì ngưng tiễn.”

Tử Nhiên kéo căng cung, hiển lộ ra mũi tên màu lam do mạch khí hội tụ mà thành, sau đó lại nói tiếp: “Cung này là Tam Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, tăng phúc thực lực tổng hợp đạt bảy thành. Năng lực đặc thù phụ thêm của nó cũng không hoa mỹ, vô cùng thực dụng. Tên là Truy Tung! Chỉ cần bị tiễn này để mắt tới thì ngươi không thể tránh được nó, hoặc là bị nó bắn trúng hoặc là cản tiễn bắn ra lại.”

“Hô Lan!”

Tử Nhiên hô to một tiếng.

Vừa uống xong một bát dược thiện đã chuẩn bị trước, Hô Lan nghe sư phụ gọi mình thì lập tức buông bát xuống về tới phòng khách.

“Sư phụ, ta chạy trước!”

Nói xong, Hô Lan ngự kiếm bay lên, bay ra khỏi Tử Khí Các.

Tử Nhiên giương cung cài tên, nhưng chỉ kéo cung ra một chút, bởi vì chỉ thử, không cần thiết kéo căng dây cung.

Vù.

Khi Tử Nhiên buông tay, mũi tên lập tức đuổi theo Hô Lan, cho dù Hô Lan bay lượn kiểu gì trên không trung, mũi tên đều đuổi theo hắn. Cho đến khi Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long dùng một đạo yêu lực đánh nát mũi tên, Hô Lan mới sợ hãi không thôi ngừng lại.

Cũng ngay một khắc này, hai người còn lại đều trăm miệng một lời nói.

Một thanh cung không thể tránh, ai không muốn?

Lần này, Tử Nhiên không có khuyên hai người mà là cho hai người một cơ hội oẳn tù tì. Người thắng mua cây cung này!

Cuối cùng, trưởng lão đến từ thế lực tứ tinh tốn mười vạn bạch tinh mua được cây cung này.

Sau đó dưới ánh mắt trông mong của tất cả mọi người, Tử Nhiên lấy ra món Tuyền Qua Sát Khí cuối cùng.

Một cây búa to!

Trong khoảnh khắc khi cự phủ màu xám đen hiện thế, tên trưởng lão thế lực tứ tinh thắng oẳn tù tì đó lập tức hối hận. Nhìn tia chớp màu đen đang rung động lốp bốp ở chỗ lưỡi búa, khiến người ta run sợ đó thì lại càng hối hận nữa.

Tử Nhiên giơ cự phủ lên, sau đó nói: “Búa này tên là Thiên Quân, là Tứ Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, tăng phúc thực lực tổng hợp đạt chín thành! Giống như chư vị đã thấy, búa này có được năng lực khống chế lực lượng lôi đình. Mỗi khi người sử dụng vung ra một búa thì đều phụ thêm lực lượng sấm sét, mà năng lực đặc thù của nó là Tê Liệt!”

“Mỗi một búa đều có một thành tỷ lệ tạo thành hiệu quả tê liệt cho đối thủ. Người bị tê liệt, trong nháy mắt toàn bộ năng

lực hành động giảm xuống chín thành, đồng thời kéo dài mười cái hô hấp. Chủ yếu nhất là dù cho người sử dụng nó chỉ là Địa Vô Cấm thì khi đối mặt với Thiên Vô Cấm cũng có thể bộc phát ra hiệu quả tê liệt. Khiến cho toàn bộ năng lực hành động của cường giả Thiên Vô Cấm giảm xuống chín thành."

Tử Nhiên vừa dứt lời, toàn trường xôn xao.

Cho dù là Trấn Nhạc Cảnh hay là Địa Vô Cấm, hay là nửa bước Thiên Vô Cấm thì giờ phút này đều nhìn chằm chằm Thiên Quân, hai mắt tỏa sáng.

Thần binh chân chính!

"Thần binh, thần binh!"

"A, tức quá, búa này coi như ta tốn hơn trăm vạn bạch tinh mua xuống thì ta cũng chịu!" Phùng Vĩnh của Thiên Tuyệt Thành cảm thán liên tục.

Có được búa này, thực lực của hắn tuyệt đối có thể xưng bá nửa bước Thiên Vô Cấm!

Cùng cảnh, chỉ cần người nào bị hắn tê liệt hai mươi hơi thở, hắn ắt có niềm tin khiến cho người kia không chết thì cũng trọng thương!

Đáng tiếc.

Hắn không có tư cách mua.

Giống vậy, Hứa Niệm của Vọng Thần Các, Ngụy phó tông chủ Tinh Hải Tông và những cường giả của những thế lực khác cũng đều cảm khái không thôi.

Thần binh chân chính ở trước mắt, bọn họ lại không mua được.

Có tiền cũng không xài được!

Thật giận!

"Sao hôm nay người của Long gia không đến? Nếu như bọn họ tới, đoán chừng sẽ tức đến giậm chân đấm ngực!" Ngụy phó tông chủ cảm khái một tiếng.

“Ai, tại sao bọn họ không đến, chỉ có chúng ta cảm nhận được sự tuyệt vọng này, bọn họ lại tránh được, không công bằng!” Hứa Niệm cũng lên tiếng, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Thiên Quân. Mặc dù nàng không có tu luyện mạch thuật loại búa, nhưng nàng có thể vì Thiên Quân mà tu luyện mạch thuật loại này!

Lúc này, Tử Nhiên cũng mở miệng.

“Búa này, ba mươi vạn bạch tinh.”

Giá cả rất cao.

Nhưng mà giờ phút này không ai cảm thấy nó cao.

Chỉ cảm thán tại sao bọn họ không có tư cách mua!

Cuối cùng, tên cường giả nửa bước Địa Vô Cấm đó nghe được cái giá tiền này thì vội vàng bỏ tiền túi ra, lật tung hết cả tàng giới của mình lên!

“Tử Nhiên tiền bối, ta không có có nhiều bạch tinh như vậy, có thể bán ít đồ ở chỗ ngài được không?” Vì mua lại cây Thiên Quân này, hắn hoàn toàn không đếm xỉa gì nữa.

Chỉ cần có thể kiếm ra ba mươi vạn bạch tinh.

Cảm giác hắn cũng có thể bán!

Thứ áp đáy hòm cũng bán!

Đúng lúc này, nghe Ngụy Thông không kịp chờ đợi hô to một tiếng: “Tiểu huynh đệ, ta có thể cho ngươi mượn ba mươi vạn bạch tinh mua lại búa này! Hơn nữa, chỉ cần ngươi chịu gia nhập Tinh Hải Tông ta, Tinh Hải Tông ta có thể cho ngươi một vị trí trưởng lão, bảo đảm ngươi có thể một đường an tâm tu luyện tới Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!”

Ngụy Thông thực sự nhịn không được nữa.

Búa này hắn quá muốn!

Không cần biết là dùng cách gì, hắn đều muốn lấy được búa này!

【VIP】 Tử Khí Các bảo đảm

Thấy thế, Hứa Niệm cũng vội vàng mở miệng.

Đúng.

Sao nàng lại không nghĩ đến cách này?

Thu người này vào Vọng Thần Các trước, lúc đó không phải Thiên Quân đó cũng là của nàng sao?

"Những gì Tinh Hải Tông hứa cho ngươi, Hứa Niệm ta cũng sẽ cho ngươi, hơn nữa chỉ cần ngươi đồng ý thì có thể làm đệ tử thân truyền của ta."

Hứa Niệm vừa dứt lời, Phùng Vĩnh của Thiên Tuyệt Thành lập tức đứng dậy, bác bỏ: "Đệ tử thân truyền của ngươi không có một trăm cũng có mấy chục. Đừng lấy tên tuổi đệ tử thân truyền ra dọa người! Tiểu huynh đệ, những gì bọn họ hứa cho ngươi, ta cũng sẽ cho ngươi. Hơn nữa không chỉ cho ngươi vị trí thân truyền, thập đại mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm của Thiên Tuyệt Thành ta, ngươi có thể tùy ý chọn một loại tu luyện!"

Lời vừa nói ra, toàn bộ Tử Khí Các đều trở nên xôn xao.

Khá lắm, cái tên này may mắn thì cũng thôi đi, đạt được tư cách mua trong Tử Khí Các, còn trong nháy mắt bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Cho dù là vị trí thân truyền.

Hay là vị trí trưởng lão.

Thậm chí là cái thập đại mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm đó.

Có được một thì đời này gần như là nhất phi trùng thiên.

Căn cứ số liệu, cái tên này chỉ là một lão sư bình thường của một nhà học viện ngũ tinh mà thôi.

"Khá lắm, Thiên Quân trong tay, tương lai ta có!"

“Quá hâm mộ.”

“Ngươi nói xem, sao ta lại không có vận may tốt như vậy, được tư cách mua trong Tử Khí Các, bình thường ta cũng không có làm chuyện gì xấu mà.”

“Đúng là ngươi không làm chuyện xấu, nhưng ngươi cũng không có làm chuyện tốt.”

“Ai nói?”

Mắt thấy người bên trong Tử Khí Các bàn tán xôn xao, nam tử trung niên nửa bước Địa Vô Cấm đứng trước mặt Tử Nhiên ôm quyền với tất cả mọi người, nói: “Vãn bối Tây Phong, có tài đức gì được các vị tiền bối ưu ái như thế, chư vị tiền bối, xin cho vãn bối suy tính một chút.”

Nói là suy tính nhưng vẫn móc đồ ra đưa cho người của Tử Khí Các, hiển nhiên là muốn góp đủ ba mươi vạn bạch tinh trước.

Hành động này chứng minh cái gì?

Chứng minh suy tính chỉ là lý do.

Hắn từ chối lời mời của ba người.

“Tây Phong, ngươi có yêu cầu gì thì ta đều có thể thỏa mãn.” Thấy thế, Ngụy Thông vẫn chưa từ bỏ ý định, mở miệng nói, thấy Tây Phong không có động tĩnh, dưới tình thế cấp bách, thậm chí còn dùng giọng điệu uy hiếp, nói: “Hơn nữa, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, với cảnh giới của ngươi, không vào Tinh Hải Tông ta, chỉ sợ hôm nay Thiên Quân này sẽ đổi chủ!”

Vừa dứt lời, trong nháy mắt, người trong Tử Khí Các im bặt.

Câu nói này nghe có chút ý uy hiếp, nhưng cũng là sự thật.

Vì Thiên Quân, người liều mạng mạo hiểm cũng không thiếu.

Hơn nữa, ý bóng gió chính là nếu ngươi không vào Tinh Hải Tông, có thể ta sẽ dùng thủ đoạn khác để lấy được Thiên Quân.

Tây Phong vốn đang rất kiên quyết, nghe được câu nói này của Ngụy Thông thì lập tức lộ vẻ do dự.

"Ta nói có lý đúng không, cái thế giới này rất tàn khốc! Bảo không thể lộ ra ngoài, lộ ra, như vậy thì người có ý đồ xấu sẽ nhiều tầng tầng lớp lớp." Ngụy Thông thấy Tây Phong lưỡng lự, tiếp tục mở miệng, áp dụng thuật công tâm với Tây Phong.

Hứa Niệm thấy thế, vội nói: "Không cần lo lắng, chỉ cần vào Vọng Thần Các ta, ta xem Nguyên Dương Vực này có ai dám ra tay với ngươi! Chỉ cần hắn dám đến, lão nương tự mình động thủ, ngay cả thế lực sau lưng hắn cũng diệt trừ sạch sành sanh."

Phùng Vĩnh cũng hùa theo một câu: "Trong Nguyên Dương Vực, còn chưa có người nào dám đụng đến người của Thiên Tuyệt Thành ta!"

Ba người lần lượt mở miệng, trong lúc nhất thời bầu không khí trong toàn bộ Tử Khí Các đều trở nên vô cùng vi diệu. Cánh tay đang móc đồ ra của Tây Phong cũng ngừng lại. Ngay lúc tất cả mọi người cho là Tây Phong sẽ vì có chút áp lực mà chọn gia nhập một thế lực thì một giọng nói từ trên lầu truyền tới.

"Ta quan sát ba vị đã lâu, nhất là Ngụy phó tông chủ. Ngươi cũng dám uy hiếp khách nhân của ta trong Tử Khí Các, rất tốt… rất tốt!" Ôn Bình khẽ vỗ tay mấy lần, sau đó nói với Tử Nhiên: "Ghi Ngụy Thông vào sổ đen của Tử Khí Các, trong vòng trăm năm nghiêm cấm hắn bước vào Tử Khí Các một bước."

"Cái gì?"

Ngụy phó tông chủ run lên mấy hơi.

Sau đó cố nặng ra một nụ cười khổ, lại nói: "Ôn tông chủ, Ngụy mỗ không có ý này, ngài đừng có đùa với ta như vậy."

"Đùa?" Ôn Bình cười khẩy: "Xưa nay ta không nói đùa với ngươi không quen! Bây giờ chờ bổn tông chủ phái người đuổi ngươi ra ngoài hay là tự ngươi lăn ra ngoài. Nếu như ngươi

chọn cái trước, vậy thì bổn tông chủ không thể bảo đảm ngươi có thể toàn thân đi ra ngoài hay không!”

Trong giọng điệu Ôn Bình cũng đầy ý uy hiếp, ý uy hiếp trong đó còn rõ ràng hơn lời Ngụy Thông nói lúc nãy.

Nói xong, Trần Hiết lập tức đứng dậy.

“Đưa Ngụy phó tông chủ ra ngoài!”

Sau khi Trần Hiết nói xong, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đứng dậy, sau đó cất bước đi về phía Ngụy phó tông chủ, từng bước ép sát, sát ý dần hiện lên trong yêu nhãn.

Hứa Niệm, Phùng Vĩnh đều bị cảnh tượng này làm cho giật nảy mình.

Khá lắm.

Bất Hủ Tông làm thật!

Lại vì một khách quen mà đắc tội Ngụy Thông, như vậy không phải tương đương với gián tiếp đắc tội toàn bộ Tinh Hải Tông sao?

Nhưng mà hai người ngẫu nhiên nghĩ lại thì đều vì vui sướng và tham lam khi thấy Tuyền Qua Sát Khí mà quên một việc.

Đó chính là Bất Hủ Tông vừa mới giết mấy người La Tam Thiên, hơn nữa còn dưới tình huống Thiên Huyền tiền bối ra mặt, so sánh một cái, một Ngụy Thông nho nhỏ thì tính là gì?

“Khá lắm, cũng may vừa rồi không có bị tham lam làm choáng váng đầu óc.”

“Trăm năm nha, sau này cái tên Ngụy Thông này chỉ có thể nhìn.”

Phùng Vĩnh và Hứa Niệm nhìn nhau, lòng còn sợ hãi.

Mà Ngụy Thông, dưới ánh mắt của mọi người, bị Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long bức lui mấy bước, sau đó vội mở miệng giải thích: “Ôn tông chủ, Tinh Hải Tông chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu của Bất Hủ Tông, sau này có thể chúng ta sẽ còn rất nhiều thứ có thể hợp tác. Lời nói mới rồi Ngụy mỗ

cũng chỉ là nhắc nhở hắn một chút mà thôi, tuyệt đối không có ý gì khác!”

【VIP】 Tử Khí Các bảo đảm (2)

Ngụy Thông vội vàng dời Tinh Hải Tông ra, nghĩ cùng là thế lực lục tinh, dù thế nào đi nữa thì Bất Hủ Tông cũng phải nể mặt một chút.

Nhưng mà Ôn Bình vẫn dùng giọng điệu rất khinh miệt nói: "Bất Hủ Tông ta có thể cái gì với Tinh Hải Tông ngươi? Các ngươi ngay cả một vị Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng cũng không có! Hơn nữa, khách hàng ở Tử Khí Các chúng ta, đó chính là khách nhân tôn quý, ngươi dám uy hiếp khách nhân của ta ngay trước mặt bổn tông chủ, nếu như bổn tông chủ không ở đây, như vậy không lẽ ngươi sẽ trực tiếp động thủ cướp trong Tử Khí Các ta luôn không?"

Ôn Bình nói đến phần sau, càng nói càng lớn tiếng, trong giọng nói còn một tia tức giận và sát ý.

Không đợi Ngụy Thông mở miệng lần nữa, Ôn Bình cả giận nói: "Đuổi hắn ra ngoài, trong vòng trăm năm, chỉ cần bước vào Tử Khí Các một bước thì trực tiếp trấn giết!"

"Ngươi…"

Giờ phút này, Ngụy Thông đã hiểu, Ôn Bình làm thật.

Hoàn toàn không cho hắn bậc thang xuống đài!

"Cút!"

Ôn Bình lại cả giận nói.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng lên tiếng: "Ta cho ngươi ba hơi, nếu như còn không rời đi, vậy ta sẽ đưa ngươi xuống địa ngục."

Nói xong, yêu khí khổng lồ của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long ép tới trong nháy mắt, ép tới vẻ gượng gạo trên mặt Ngụy Thông cũng biến mất.

"Bất Hủ Tông, các ngươi… chúng ta đi!"

Ngụy Thông giận đến nghiến răng nghiến lợi, vốn định nói vài câu uy hiếp, nhưng mà cảm nhận được yêu khí mang tính áp bách của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long nên lại thôi.

Hắn sợ Ôn Bình giết hắn thật.

Ngay cả La Tam Thiên mà hắn cũng giết.

Hắn không dám đánh cược!

Cho nên chỉ đành không nói gì cả, dẫn người mình, xám xịt rời khỏi Tử Khí Các.

Đám người đang đứng bên ngoài Tử Khí Các thấy Ngụy Thông ra tới, có chút không rõ, bởi vì không có người nào từ trong Tử Khí Các đi ra.

"Sao người của Tinh Hải Tông lại đi rồi?"

"Kết thúc?"

"Kết thúc thì sao những người khác lại không đi ra?"

Mọi người nghi ngờ nhìn đám người Ngụy Thông đã hóa thành kinh hồng rời đi, sau đó trông mong nhìn vào trong Tử Khí Các, muốn biết rõ tình huống.

Đúng vào lúc này, tiếng nói như sấm của Ôn Bình vang vọng trên vùng trời của Tử Khí Các: "Ngụy Thông của Tinh Hải Tông, uy hiếp khác nhân của Tử Khí Các ta ngay trong Tử Khí Các. Từ hôm nay trở đi, trong vòng trăm năm, nếu hắn dám bước vào Tử Khí Các một bước, trấn giết ngay tại chỗ!"

Hành động lần này, Ôn Bình vì thông báo cho toàn bộ Thần Phi Thành.

Đồng thời cũng vì cảnh cáo tất cả mọi người.

Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội đúng là không sai, nhưng cũng phải nhìn xem bích từ đâu đến, bán ra từ Tử Khí Các, ngươi muốn cướp thì phải đắn đo một cái.

Khi Ôn Bình vừa dứt lời, người trong Lục Phương Nhai bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra Ngụy Thông đột nhiên rời đi không phải do kết thúc.

Mà là Ngụy Thông bị đuổi ra ngoài.

Hơn nữa, Ngụy Thông không chỉ bị đuổi ra mà còn bị Tử Khí Các ghi vào sổ đen, trăm năm không cho phép đi vào Tử Khí Các.

"Tử Khí Các này đúng là cường thế, Ngụy Thông, đó là phó tông chủ Tinh Hải Tông, Tử Khí Các nói ghi vào sổ đen là ghi vào sổ đen."

"Ngươi nghĩ sao? Sau lưng Tử Khí Các chính là Bất Hủ Tông, La Tam Thiên bọn họ cũng giết, còn sợ một Ngụy Thông sao?"

"Bất Hủ Tông này cũng quá mạnh đi chứ. Trước kia không tên không tuổi, bây giờ đột nhiên xuất hiện, ngay cả thế lực lục tinh cũng dám đắc tội."

…

Tiếng bàn tán liên tiếp vang lên trong Lục Phương Nhai, sau đó bắt đầu khuếch tán ra toàn bộ Thần Phi Thành, không bao lâu thì truyền đến tai Thiên Huyền.

Thiên Huyền đang tầm hoa vấn liễu, uống rượu giải sầu, nghe nói Ngụy Thông bị Tử Khí Các đuổi ra thì trên mặt lập tức nổi ý cười.

"Ngụy Thông này đúng là đồ đần!"

Thiên Huyền nói một câu dọa cho cô nương bên cạnh biến sắc.

Thiên Huyền thấy thế thì vội vàng im lặng, hắn suýt nữa quên mất bây giờ mình chỉ là người bình thường.

Nói như vậy dễ gây ra phiền toái.

Cùng lúc đó, trong Tử Khí Các, theo Ngụy Thông rời đi, giao dịch vẫn tiến hành đâu vào đấy.

Tây Phong gom góp đủ ba mươi vạn bạch tinh, toại nguyện lấy được Thiên Quân.

Thật ra thì vừa rồi Ôn Bình vẫn đang suy tư một chuyện, trong thế giới thất phu vô tội hoài bích kỳ tội này, hắn nên làm

như thế nào?

Lẽ nào phải để cho khách của Tử Khí Các chân trước rời đi Tử Khí Các, chân sau lập tức chết ở ngoài Lục Phương Nhai?

Chuyện này với hắn, không khác gì sỉ nhục.

Sau khi giao dịch xong, Ôn Bình về tới lầu một, tuyên bố một sự kiện ở trước mặt tất cả mọi người.

"Kể từ hôm nay, phàm là người mua Tuyền Qua Sát Khí hoặc là Tuyền Qua Đồ ở Tử Khí Các ta đều được hưởng quyền bảo hộ. Trong vòng ba năm, chỉ cần ngươi không rời khỏi Thần Phi Thành thì một khi có người trong Thần Phi Thành mưu đồ làm loạn, có ý đồ xấu thì Bất Hủ Tông ta sẽ thay khách đến thanh trừ toàn bộ những người có mưu đồ bất chính này. Không cần biết hắn có thân phận cao bao nhiêu, không cần biết thực lực hắn mạnh cỡ nào!"

Vừa dứt lời, bốn người vừa mới mua Tuyền Qua Sát Khí nhất thời vui mừng.

Bởi vì sau khi Ngụy Thông uy hiếp, bọn họ vẫn lo sợ bất an.

Bây giờ có tông chủ Bất Hủ Tông hứa hẹn, sự bất an trong lòng bọn họ cũng giảm xuống.

Người khác nói như vậy có lẽ còn không thể tin, nhưng tông chủ Bất Hủ Tông nói lời này thì ai mà không tin?

Bất Hủ Tông ngay cả mấy người La Tam Thiên của Thiên Tượng Môn mà cũng dám giết, dám đuổi thẳng Ngụy Thông ra ngoài, còn có chuyện gì mà không dám làm?

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

Bốn người lần lượt mở miệng, cúi người thật sâu với Ôn Bình để bày tỏ lòng biết ơn.

Hơn nữa, những người khác trong Tử Khí Các nghe Ôn Bình hứa hẹn như vậy thì có không ít người cũng thở dài bất đắc dĩ.

Bởi vì trước đó bọn họ có ý nghĩ giết người đoạt bảo.

Nhưng mà bây giờ Bất Hủ Tông hứa hẹn như thế, còn ai dám giết người đoạt bảo?

【VIP】 Tử Khí Các bảo đảm (3)

Trừ phi có tự tin có thể trốn được Bất Hủ Tông truy sát.

Bất Hủ Tông có cái gì?

Tẫn Tri Lâu không gì không biết!

Chuyện xảy ra mỗi ngày ở toàn bộ Nguyên Dương Vực bọn họ đều biết được rất rõ ràng.

Ai dám nói có thể trốn được?

Ngay cả Hứa Niệm và Phùng Vĩnh với rất nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm nghe Ôn Bình nói như vậy, nhất là khi thấy Ôn Bình cố ý đưa mắt nhìn lướt qua bọn họ thì trong lòng mọi người chỉ có thể liên tục cười khổ.

Nhưng mà, có người sầu.

Tự nhiên cũng có người vui vẻ.

Đa số mọi người thực lực cũng không mạnh mẽ, để tay lên ngực tự hỏi, nếu như may mắn đạt được tư cách mua ở Tử Khí Các, đúng là bọn họ không dám mua thật.

Bây giờ thì tốt.

Chỉ cần không rời khỏi Thần Phi Thành, Bất Hủ Tông sẽ bảo đảm khách hàng ba năm.

Mặc dù ba năm ngắn nhưng cũng đủ.

Khi quyết định này của Ôn Bình truyền ra khỏi Tử Khí Các, lập tức sống được đa số mọi người reo hò.

Lời này truyền đến tai Ngụy Thông đang tức giận căm phẫn vì vừa mới bị đuổi ra ngoài, giận đến Ngụy Thông cực kỳ khó chịu.

Hắn cảm thấy Bất Hủ Tông đang nhằm vào mình!

Lại nói Ôn Bình, sau khi tuyên bố quyết định xong, Ôn Bình không định tiếp tục ở lại Thần Phi Thành mà chuẩn bị trở về Bất Hủ Tông.

Tử Khí Các có Tử Nhiên quản lý, trước khi buổi đấu giá bắt đầu thì gần như sẽ không có chuyện gì, còn Long gia, lần này không có cơ hội tiếp xúc một chút, vậy thì chờ lần sau. Ngược lại, nên tới cuối cùng sẽ tới, gấp cũng vô dụng.

Nhưng mà vừa có ý nghĩ này thì tiếng hệ thống vang lên bên tai.

"Thành công bán ra bốn món Tuyền Qua Sát Khí!"

"Danh vọng thu được: Bốn ngàn danh vọng."

"Thành công phát động sự kiện may mắn, sự kiện may mắn sẽ xảy ra ở ba ngày sau, mời kí chủ chuẩn bị sẵn sàng!"

Ôn Bình còn nhớ khi vừa nhận nhiệm vụ, phần thưởng nhiệm vụ có nhắc tới, chỉ cần bán ra Tuyền Qua Sát Khí hoặc là Tuyền Qua Đồ thì có thể phát động sự kiện may mắn.

Khi sự kiện may mắn bị phát động thì có thể xuất hiện đệ tử đặc thù và trưởng lão đặc thù.

Còn về hai chữ đặc thù này, hệ thống không có giải thích rõ, lúc ấy Ôn Bình cũng không có hỏi nhiều.

"Tất cả giải tán đi, nếu có người muốn bán thiên tài địa bảo thì xin dời bước!" Ôn Bình muốn tranh thủ thời gian hỏi hệ thống xem rốt cuộc sự kiện may mắn là cái gì, cho nên trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Nói xong, Ôn Bình lên lầu.

Rất nhiều thế lực trong Tử Khí Các thấy thế thì cũng chậm rãi rời đi, nhưng mà đều ở ngoài cửa chờ bốn vị mua Tuyền Qua Sát Khí.

Không thể giết người đoạt bảo, nhưng bọn họ vẫn muốn nhìn một chút Tuyền Qua Sát Khí.

Bốn người biết có Bất Hủ Tông bảo bọc bọn họ, cũng không có quá nhiều lo lắng, theo bọn họ đi. Thật ra thì bọn họ cũng muốn thử uy lực của Tuyền Qua Sát Khí!

Mà nghiệp vụ thu thiên tài địa bảo của Tử Khí Các cũng vì buổi giao dịch Tuyền Qua Sát Khí này mà nước lên thì thuyền lên, người đến Lục Phương Nhai hôm nay, gần như chỉ cần

trong tay có thiên tài địa bảo không cần thì đều bán cho Tử Khí Các, cũng có thương nhân tự mình đến cửa, bàn chuyện làm ăn thu thiên tài địa bảo.

Nói tóm lại, Tử Khí Các đã triệt để đứng vững gót chân ở Thần Phi Thành.

Còn những chuyện khác thì không cần phải nói nhiều.

Sau khi Ôn Bình lên lầu thì lập tức ngồi xuống hỏi thăm hệ thống chuyện liên quan tới hai chữ đặc thù và sự kiện may mắn.

"Hệ thống, hai chữ đặc thù này nên hiểu như thế nào?"

Hệ thống giải thích: "Ý như mặt chữ. Đặc thù đã nói rõ tuyệt đối sẽ không bình thường!"

"Ngươi nói như vậy có khác gì không nói đâu." Ôn Bình bất đắc dĩ.

Nhưng mà hệ thống không đáp lại nữa.

Ôn Bình chỉ có thể bỏ qua đề tài này, lại hỏi: "Vậy thì sự kiện may mắn, có thể nói cụ thể hơn không?"

"Khi Tử Khí Các của kí chủ bán ra Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí thì đều có xác suất phát động sự kiện may mắn. Nhưng mà sự kiện may mắn sẽ không thiên mã hành không, sẽ chỉ có liên quan đến khách mua Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí." Hệ thống giải thích.

"Nói cách khác, chuyện sẽ xảy ra trong ba ngày này sẽ xuất phát từ bốn vị khách đó?" Ôn Bình giật mình, sau đó vội vàng gọi Trần Hiết tới, kêu Trần Hiết phái người nhìn chằm chằm bốn người Tây Phong đã mua Tuyền Qua Sát Khí: "Nhìn chằm chằm bọn họ, ta phải tùy thời biết được vị trí của bọn họ."

"Tông chủ, ngài sợ có người không sợ lời của ngài, cũng không sợ sinh tử, muốn giết người đoạt bảo?" Trần Hiết nhướng mày, lập tức nghĩ đến Thiên Tượng Môn và Ngụy Thông.

Nhưng mà, Ôn Bình lại lắc đầu, nói: "Giết người đoạt bảo, ta không sợ. Nếu có người làm như thế thì có thể giết gà dọa

khỉ, cho người trong Thần Phi Thành nhìn một chút. Ngươi nhìn chằm chằm hành tung của bọn họ là được, sau ba ngày ta có cần!”

“Rõ!”

Trần Hiết không có tiếp tục hỏi nhiều, lúc này, gọi mấy người của Tẫn Tri Lâu ra Lục Phương Nhai đi theo bốn người Tây Phong.

Mặc dù không biết tông chủ muốn làm gì nhưng hắn biết chắc chắn tông chủ có dụng ý riêng.

“Ngươi đi làm việc trước đi.” Đợi sau khi Trần Hiết đi, Ôn Bình dẹp ý nghĩ muốn về Bất Hủ Tông, dứt khoát tiếp tục ở lại Tử Khí Các đợi mấy ngày, vừa chờ Phu Hóa Đản ấp xong, vừa tìm kiếm vong linh chi thần ở địa ngục vong lình.

Ngay lúc đó, người mua bốn món Tuyền Qua Sát Khí đi ra khỏi Lục Phương Nhai, Tuyền Qua Sát Khí bắt đầu lên men.

Gần trăm vạn dân chúng trong Thần Phi Thành bắt đầu đi tới trung tâm Thần Phi Thành, bởi vì bọn họ đã nhận được tin tức, bốn vị mua Tuyền Qua Sát Khí sẽ tiến hành luận bàn tỷ thí ở diễn võ trường Thiên Hợp trung tâm Thần Phi Thành, nghiệm chứng uy lực của Tuyền Qua Sát Khí.

Thiên Huyền đang ở trong yên hoa liễu hạng cũng xuất hiện ở trong đám người ở diễn võ trường Thiên Hợp, dùng góc độ một người bình thường nhìn Tuyền Qua Sát Khí trong tay bốn người Tây Phong.

【VIP】 Tình cảnh của Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung

Theo thời gian trôi qua, trong nửa giờ, rất nhiều thế lực trong Thần Phi Thành gần như đều tới đông đủ.

Tứ đại thế lực lục tinh vẫn chỉ tới ba thế lực!

Nhưng mà lần này vắng mặt là Tinh Hải Tông, không phải là Long gia.

Ngày từ đầu thì người Long gia đã xuất hiện ở trên ghế quan sát của diễn võ trường Thiên Hợp.

Còn người nào của Long gia tới?

Chính là Long Dã!

Nhị ca của Long Nguyệt và Long Kha.

Nếu Ôn Bình ở đây thì có thể lập tức hiểu được tại sao khi Tử Khí Các bán Tuyền Qua Sát Khí, người Long gia chưa từng xuất hiện.

Bởi vì Ôn Bình để lại ác mộng trong lòng hắn.

Long Dã vẫn còn sợ hãi Hình Phạt Chi Hỏa trong thân thể, cho nên biết Bất Hủ Tông đã dò tay tới Thần Phi Thành, hắn bị giật nảy mình, sau đó tranh thủ lặp đi lặp lại xác định. Biết được đúng là Bất Hủ Tông của Ôn Bình thì choáng váng.

Nhất là khi biết Bất Hủ Tông vừa đến Thần Phi Thành thì đã giết đám người La Tam Thiên, ngay cả Thiên Huyền tiền bối cũng bị hắn đuổi đi thì Long Dã càng bối rối.

Hắn biết sẽ có một ngày Bất Hủ Tông xuất hiện ở võ đài lớn Nguyên Dương Vực, nhưng không ngờ là sẽ nhanh như vậy.

Có thể dự đoán, khi Bất Hủ Tông và Long gia chạm mặt, sẽ là tình cảnh như thế nào.

Với tính tình của Ôn Bình, có thể chịu được thái độ của mấy người phụ thân sao?

Có thể chịu được khi bị Ôn Ngôn và Long Tuyết bị ủy khuất ở Long gia sao?

Mặc dù trong khoảng thời gian này có hắn giúp đỡ, hai người ở Long gia có thể thả lỏng một chút.

Nhưng mà cũng chỉ là thả lỏng được một chút thôi, những gì phải chịu Long Dã cũng không có cách giúp bọn họ lẩn tránh.

Cho nên khi Tử Khí Các bán Tuyền Qua Đồ, hắn không dám đi. Nhưng mà trong lòng rất mong đợi Tuyền Qua Sát Khí, khi biết Ôn Bình và người của Bất Hủ Tông không đến diễn võ trường Thiên Hạp thì hắn lập tức dẫn người tới.

"Ngụy Thông đi, Long nhị công tử tới." Hứa Niệm bất đắc dĩ cười cười: "Tại sao mỗi khi bốn nhà chúng ta gặp nhau thì luôn thiếu một nhà?"

Phùng Vĩnh trầm giọng nói: "Được rồi, đừng nói nhiều. Nếu như các ngươi không có ý kiến, ta sẽ phái người đi lên luận bàn với bốn người đó một chút."

Long Dã xắn tay áo lên, không kịp chờ đợi nói: "Hai vị tiền bối, ta không có ý kiến, có thể bắt đầu bất cứ lúc nào, càng nhanh càng tốt."

"Phái cùng cảnh giới trước." Phùng Vĩnh biết, trước đó bốn người cũng không phải là người nổi bật trong cùng cảnh giới, cho nên muốn thử một chút xem bọn họ có được Tuyền Qua Sát Khí thì sẽ có biểu hiện như thế nào trong cùng cảnh giới.

Nói xong, Phùng Vĩnh lập tức chọn bốn người lên diễn võ trường Thiên Hạp.

Một người là Thông Huyền Thượng Cảnh.

Một người là Thần Huyền Trung Cảnh.

Người thứ ba thì là Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Người cuối cùng là nửa bước Địa Vô Cấm.

Bốn người đều là người nổi bật ở Thiên Tuyệt Thành, đồng thời khi người thứ ba xuất hiện thì khiến cho hơn trăm vạn người xôn xao.

Người thứ ba chính là người xếp hạng thứ chín ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Ngũ Tuyệt Vực của Thiên Tuyệt Thành, thực lực không thể nói là không mạnh mẽ.

Khi bốn người đứng trên diễn võ trường, nương theo lấy tiếng hoan hô, Tây Phong nhắc nhở Tống Tĩnh là người nhỏ tuổi nhất trong bốn người: "Tiểu tử, phát huy ra toàn bộ thực lực của ngươi, giải quyết chiến đấu càng nhanh càng tốt. Hôm nay toàn bộ thế lực lớn ở Nguyên Dương Vực đều tới, phàm là có người ưu ái ngươi thì đời này ngươi có thể tiền đồ vô lượng."

Tống Tĩnh gật đầu, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định, đồng thời cũng tràn đầy nhiệt tình, hướng tới tương lai.

Hắn hiểu, cuộc sống của mình sẽ thay đổi vì trận luận võ này.

"Tống Tĩnh, xin chỉ giáo!"

Trong nháy mắt khi Tống Tĩnh bước lên diễn võ trường, lập tức ôm quyền hành lễ, Tuyền Qua Sát Khí Xích Diễm đã bị hắn nắm trong tay.

Đứng đối diện Tống Tĩnh là một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn Tống Tĩnh, bởi vì đến từ Thiên Tuyệt Thành, cho nên tâm cao khí ngạo.

"Để cho ta chiêm ngưỡng sự lợi hại của Tuyền Qua Sát Khí đi."

Thiếu niên lập tức mở mạch môn ra, Tuyền Qua Đồ cũng mở ra theo mạch môn, vừa ra tay thì đã dùng mạch thuật Huyền cấp trung phẩm, đồng thời trong tay cũng có vũ khí do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, nhìn phẩm tướng, hẳn là không thấp.

Mà Tống Tĩnh chỉ tu luyện mạch thuật Hoàng cấp thượng phẩm mà thôi.

Từ mạch thuật thì khoảng cách đã rất lớn.

Thấy cảnh này, trong đôi mắt tất cả mọi người đều tràn đầy chờ mong.

“Mặc dù đều là Thông Huyền Cảnh, nhưng mà hai người đại biểu đều rất bất phàm, một bên là nội tình của Thiên Tuyệt Thành, một bên là Tuyền Qua Sát Khí mở ra thời đại mới, thắng bại khó liệu.”

“Nếu Tống Tĩnh này cầm Tuyền Qua Sát Khí đánh bại thiếu niên này, có thể tưởng tượng được đến lúc đó Tuyền Qua Sát Khí sẽ trở nên nóng bỏng cỡ nào.”

“Động!”

“Bắt đầu!”

Mọi người ngừng bàn tán, tập trung tinh thần nhìn về phía diễn võ trường. Tống Tĩnh đã phát động tiến công trước, trực tiếp dùng Tuyền Qua Sát Khí Xích Diễm mở đường, vọt thẳng tới thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành. Khi thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành kịp phản ứng lại thì Tống Tĩnh đã giết tới trước mắt.

Nhưng mà thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành vô cùng tự tin, đưa tay đánh ra mạch thuật, côn sắt trong tay cuốn theo kim quang đập mạnh xuống. Tống Tĩnh không có né tránh mà là dùng mạch thuật đánh trả, mạnh mẽ đón đỡ một côn này, mặc dù mạch thuật mà Tống Tĩnh thả ra chỉ chịu được mấy hơi ngắn ngủi thì vỡ nát nhưng Tuyền Qua Sát Khí Xích Diễm lại lướt qua bả vai của thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành.

Bá ——

Một vết thương bỗng nhiên xuất hiện.

Thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành bị đau, lập tức nổi giận, thế công lập tức mãnh liệt hơn không ít. Nhưng mà Tống Tĩnh vẫn dùng lại chiêu cũ, mạnh mẽ đón đỡ toàn bộ thế công của thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành, mặc dù như vậy sẽ khiến cho lực lượng linh thể tiêu hao nhanh chóng, cũng sẽ khiến cho mình không ngừng thụ thương, nhưng mà Tống Tĩnh đánh cược vào năng lực đặc thù của Xích Diễm.

【VIP】 Tình cảnh của Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung (2)

Đến kiếm thứ tư thì năng lực đặc thù của Xích Diễm bị kích hoạt trong nháy mắt, hỏa diễm nhanh chóng bao phủ thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành, sau đó điên cuồng thiêu đốt linh thể của hắn. Vòng đi vòng lại như thế, mặc dù Tống Tĩnh cũng bị thương nhưng năng lực đặc thù của Xích Diễm phát động tổng cộng sáu lần, thiêu đốt sáu thành lực lượng linh thể của thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành, còn bốn thành còn lại thì vì hắn phóng thích mạch thuật Huyền cấp trung phẩm mà hao hết.

Ngược lại, mặc dù Tống Tĩnh mình đầy thương tích, máu tươi thấm ướt quần áo nhưng lực lượng linh thể của hắn còn lại sáu thành, nếu bây giờ còn có kẻ địch thì hắn vẫn còn có thể chiến đấu!

Trong khoảnh khắc khi thiếu niên của Thiên Tuyệt Thành ngã xuống, Phùng Vĩnh không những không giận mà còn cười, vỗ tay gọi tốt trước: “Rất tốt, rất tốt!”

Mấy người Hứa Niệm và Long Dã cũng đứng lên, vỗ tay gọi tốt.

Tuyền Qua Sát Khí và nội tình của Thiên Tuyệt Thành va chạm.

Tuyền Qua Sát Khí thắng!

Sự thật chứng minh, năng lực đặc thù của Tuyền Qua Sát Khí cũng quá mạnh.

Ít nhất có thể để cho người tu hành vô địch cùng cảnh!

Còn vị thứ hai, nam nhân Thần Huyền Cảnh mua Cuồng Điện cũng không ngoài dự tính, lấy được thắng lợi.

Khi chiến đấu kéo dài đến một khắc đồng hồ, Cuồng Điện bạo phát năng lực đặc thù —— Thiểm Điện Bạo Tẩu, trong nháy mắt tăng lên lực lượng và tốc độ của người sử dụng gấp

năm lần. Ngay trong nháy mắt này, chiến đấu theo phe Thiên Tuyệt Thành chiếm ưu thế tuyệt đối biến thành thế yếu tuyệt đối.

Ba phát!

Chỉ ba phát!

Người của Thiên Tuyệt Thành chết dưới Cuồng Điện.

Phùng Vĩnh vẫn trước sau như một, đứng lên vỗ tay gọi tốt, có vẻ như không có vì người mình tử vong mà tức giận, đồng thời cũng muốn thu hắn làm đệ tử: "Vào môn hạ của ta, ta dạy thương pháp cho ngươi, sau này phối hợp với Cuồng Điện này, nhất định có thể xông ra một phen đại nghiệp!"

"Đa tạ sư phụ!"

Nam nhân cầm Cuồng Điện trong tay quỳ xuống đất, bái tạ ân tình của Phùng Vĩnh.

Nhưng mà so với hắn được thu vào Phùng Vĩnh dưới trướng, trở thành đệ tử của Phùng Vĩnh, từ đó nhất phi trùng thiên thì thứ mà mọi người quan tâm hơn chính là Tuyền Qua Sát Khí.

Gần trăm vạn người, nhảy cẫng hoan hô, chứng kiến Tuyền Qua Sát Khí thắng lợi!

Long Dã thấy cảnh này thì vừa mừng vừa sợ, sau đó nói thầm trong lòng: "Không ngờ Ôn tông chủ lại sáng tạo ra được Tuyền Qua Sát Khí mạnh mẽ như thế!"

Hứa Niệm ở bên cạnh cũng nhịn không được cảm thán liên tục, nói: "Tuyền Qua Sát Khí, quả nhiên không hổ là chía khóa mở ra một cái thời đại mới mà bhnb nói. Không được bao lâu, chỉ sợ sẽ không còn đệ nhất Thiên Tượng Môn và đệ nhị Trạch Minh Cung nữa. Có Tử Khí Các, chỉ sợ bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể làm thứ hai thứ ba!"

Lời này rơi vào trong tai người của Thiên Tượng Môn ở nơi xa, khiến cho bọn họ lên cơn giận dữ, sau đó hoàn toàn không muốn xem tiếp, tức giận quay người trở về trụ sở.

Mà người của Trạch Minh Cung nhìn thấy cảnh này thì trong đầu ngũ vị tạp trần.

Bọn họ cũng không có tâm tình xem tiếp nữa.

Tuyền Qua Sát Khí thắng lợi, đại biểu cho bọn họ thất bại.

Tương lai chỉ sợ đúng như Hứa Niệm nói, Trạch Minh Cung sẽ không còn quang vinh, từ đệ nhị rớt xuống đệ tam.

Cảm thán vài tiếng, sau đó mấy tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung lặng lẽ tới diễn võ trường quan sát lại lặng yên rời đi, về tới Trạch Minh Thương Hội.

Về tới Trạch Minh Thương Hội trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, trong đầu phức tạp hơn. Bây giờ mới mấy ngày, Trạch Minh Thương Hội lại thành như vậy, ngày xưa Trạch Minh Thương Hội mặc dù kém thương hội của Thiên Tượng Môn nhưng khách liên tục không ngừng.

Nếu tình trạng kéo dài như thế thì biết phải làm sao.

Vừa định đến chỗ Thanh Thiển, nói lại cho Thanh Thiển tất cả chuyện đã xảy ra ở diễn võ trường, nhưng mà mới đi đến cửa thì đã nghe được tiếng kể khổ trong đó.

“Trưởng lão, chúng ta nên làm cái gì, Tuyền Qua Sát Khí và buổi đấu giá Tuyền Qua Đồ tiếp theo của Tử Khí Các đã hấp dẫn toàn bộ người trong Thần Phi Thành tới đó. Hôm qua và hôm nay đã hoàn toàn không có ai tới Trạch Minh Thương Hội chúng ta mua hoặc là đặt chế tạo Tuyền Qua Đồ.”

“Đây vẫn chỉ là bắt đầu, nếu kéo dài xuống. Trạch Minh Thương Hội chúng ta sợ là sẽ còn khó chịu hơn Thiên Tượng Môn như mặt trời ban trưa lúc trước.”

“Trưởng lão?”

“Trưởng lão?”

Đám người của Trạch Minh Thương Hội đồng loại gọi Thanh Thiển đang ngồi ngẩn ra không nhúc nhích trên ghế vuông, nhưng mà Thanh Thiển giống như cái gì cũng không nghe được.

Sau một hồi lâu, Thanh Thiển mới chậm rãi mở miệng, nói: "Nếu chuyện buôn bán Tuyền Qua Đồ tạm thời không có, vậy thì tạm thời không nhận đơn đặt hàng, chuyên tâm làm chuyện khác hoặc là tu luyện. Ta sẽ báo việc này lại cho cung chủ, để cung chủ định đoạt. Chư vị không cần phải gấp, bây giờ Tuyền Qua Sát Khí và Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các tuy mở ra một cái thời đại mới, nhưng trước mắt Tuyền Qua Sát Khí và Tuyền Qua Đồ còn chưa có bán với số lượng lớn . Trong khoảng thời gian này, người có nhu cầu cấp bách Tuyền Qua Đồ cuối cùng vẫn sẽ tới chỗ chúng ta."

"Nhưng mà nếu kéo dài…" Một tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung có chút lo âu mở miệng.

Phàm là người biết nhìn xa thì đều có chút lo âu.

Chỉ cần có Tử Khí Các thì ai sẽ chọn Trạch Minh Cung?

Cùng lắm thì sẽ chọn Thiên Tượng Môn.

Ngày xưa bọn họ kiêu ngạo bao nhiêu.

Bây giờ bọn họ bất đắc dĩ bấy nhiêu.

"Được rồi, nói hươu nói vượn cái gì đó, bây giờ nên nóng nảy hẳn là Thiên Tượng Môn!" Thanh Thiển cảm nhận được cảm xúc tiêu cực của mọi người, mở miệng nói: "Bây giờ Thiên Tượng Môn đang trong lúc yếu kém, chuyện sau này cung sẽ định đoạt, chuyện chúng ta phải làm bây giờ là phá tan Thiên Tượng Môn! Các ngươi đi Vạn Bảo Tông một chuyến, đoạt lại tỉ lệ chia phần thuộc về chúng ta, đồng thời đoạt luôn tỉ lệ chia phần cho Thiên Tượng Môn, chỉ cần cắt đứt nguồn cung thiên tài địa bảo của Thiên Tượng Môn thì bọn họ không lật được sóng gió gì ở Nguyên Dương Vực."

【VIP】 Tình cảnh của Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung (3)

Thanh Thiển biết, bây giờ chỉ có để cho bọn họ hành động mới sẽ không suy nghĩ lung tung.

Nhưng mà Thanh Thiển không biết giờ phút này, mấy tên đệ tử hạch tâm ở ngoài cửa cũng không nghĩ như vậy.

Bọn họ thấy được cảnh tượng ở diễn võ trường, cho nên không có hi vọng lớn gì vào tương lai. Trừ phi Tử Khí Các tan biến, bằng không thì Trạch Minh Cung hoàn toàn không có bất kỳ khả năng gì. Nhưng mà sao Tử Khí Các có thể tan biến được, sau lưng của nó là Bất Hủ Tông!

"Trưởng lão, đệ tử cảm thấy bây giờ cho dù đuổi Thiên Tượng Môn ra khỏi Nguyên Dương Vực cũng không có ý nghĩa gì. Huống chi, chẳng mấy chốc cấp trên của Thiên Tượng Môn sẽ tới, thậm chí sẽ có cường giả Thiên Vô Cấm đến, muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ là chuyện hoàn toàn không thể." Mấy tên đệ tử hạch tâm ngoài cửa đẩy cửa đi vào, ngắt lời Thanh Thiển, sau đó lại nhìn mọi người trong phòng nói: "Thật ra bây giờ chúng ta chỉ có hai con đường, hoặc là giữ gìn mối quan hệ với Tử Khí Các, trở thành bằng hữu hoặc là gia nhập trận tuyến với Thiên Tượng Môn, trở thành kẻ địch của Tử Khí Các, liên thủ cưỡng chế xóa bỏ Tử Khí Các!"

"Gia nhập trận tuyến Thiên Tượng Môn? Ngươi biết ngươi vừa mới nói cái gì không!" Thanh Thiển tức giận nói.

Tên đệ tử hạch tâm vừa lên tiếng đó bất đắc dĩ nói: "Thanh Thiển trưởng lão, đệ tử biết lời này nói ra sẽ khiến cho ngươi tức giận, nhưng mà ngài nên đi xem chuyện đang diễn ra ở diễn võ trường…"

…

Cùng lúc đó, trong Thiên Tượng Môn, sau khi tình huống ở diễn võ trường truyền về, tất cả Tuyền Qua Thần Tượng đều bàng hoàng.

Nhưng mà bọn họ chỉ có một ý nghĩ trong đầu.

Đó chính là không thể để cho Tử Khí Các tồn tại tiếp.

Nếu như tiếp tục tồn tại, vậy thì địa vị của Thiên Tượng Môn sẽ không còn tồn tại!

Mặc dù bây giờ Tử Khí Các chỉ nhấc lên gợn sóng ở Nguyên Dương Vực, nhưng mà một khi được U Quốc tán thành thì nhất phi trùng thiên là chuyện sớm muộn thôi. Đến lúc đó, Thiên Tượng Môn muốn trừ bỏ Tử Khí Các thì phải cân nhắc một chút mình có thể gánh được lửa giận của hoàng tộc U Quốc hay không.

"Lập tức đưa tin cho bên trên, báo lại mọi chuyện xảy ra ở Nguyên Dương Vực cho môn chủ, xin môn chủ phái cường giả bóp chết mối uy hiếp Tử Khí Các này từ trong trứng nước!" La Tam Thiên vừa chết, Lâm Diệp Hồng tạm thời thay La Tam Thiên vẻ mặt nghiêm túc ra lệnh cho tất cả mọi người trong Thiên Tượng Môn!

Hắn chỉ có một yêu cầu, nhất định phải nhanh!

Thời gian không đợi người!

Lỡ như Tử Khí Các lọt vào mắt chính phủ Nguyên Dương Vực, đến lúc đó muốn diệt trừ Tử Khí Các thì sẽ có phiền toái nhất định, trừ phi bọn họ có thể chế tạo ra Tuyền Qua Sát Khí và Tuyền Qua Đồ đặc thù mà Tử Khí Các nói sau khi diệt trừ Tử Khí Các.

…

Tử Khí Các.

Ôn Bình đang tìm kiếm tung tích của vong linh chi thần ở vong linh địa ngục, sau đó nghe tiếng Tử Nhiên vang lên ở ngoài cửa.

"Tông chủ."

"Vào đi."

Trước đó, Ôn Bình có nói nếu như không có chuyện quan trọng gì thì đừng tới quấy rầy hắn, cho nên lúc này Tử Nhiên tới thì chắc chắn là có chuyện quan trọng gì.

Sau khi đi vào phòng, Tử Nhiên vội nói: "Tông chủ, bây giờ ở trung tâm Thần Phi Thành, diễn võ trường Thiên Hạp, tam đại thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực đang cử hành tỷ thí. Bọn họ đang dùng nội tình của thế lực lục tinh đối kháng Tuyền Qua Sát Khí, ngài có muốn đến đó xem không?"

"Để bọn họ giày vò đi, bọn họ càng náo động thì tên tuổi của Tuyền Qua Sát Khí càng nổi, cũng không có chỗ xấu gì với Tử Khí Các." Ôn Bình suy nghĩ một chút, nói: "Mấy ngày này, Tử Khí Các cũng không có chuyện gì, ngươi có thể giao lại cho Hô Lan trông coi, nếu ngươi muốn về tông tu hành thì có thể trở về tông chuyên tâm tu hành."

"Vâng, tông chủ."

Tử Nhiên khom người, muốn lui ra khỏi phòng.

Nhưng mà lúc này, Ôn Bình đột nhiên mở miệng nói: "Tử Nhiên đại sư, có thể sẽ có một ngày Trạch Minh Cung sẽ trở thành kẻ địch của chúng ta."

Tử Nhiên lập tức cứng lại.

Nàng chưa kịp nói chuyện thì Ôn Bình đã từ ghế đứng dậy, đẩy cửa phòng ra, sau đó bước ra hành lang: "Tử Nhiên đại sư, ngươi hẳn là không có chút tình cảm nào với Trạch Minh Cung chứ?"

Trạch Minh Cung, tương lai chắc chắn sẽ trở thành kẻ địch.

Ôn Bình dùng chân cũng có thể đoán được.

Bởi vì xung đột lợi ích!

Ở Nguyên Dương Vực, hoặc là ở toàn bộ U Quốc, Tử Khí Các muốn mở ra một cái thời đại mới, như vậy thì người đầu tiên không đồng ý chính là Thiên Tượng Môn, thứ hai chính là Trạch Minh Cung.

Tử Nhiên hít sâu một hơi, nàng cũng hiểu, tông chủ không sớm thì muộn cũng sẽ nói chuyện này với mình: "Tông chủ, từ khi lão thân bị trục xuất ra khỏi Trạch Minh Cung thì đã không còn bất cứ quan hệ gì với Trạch Minh Cung. Cho nên một khi Tử Khí Các khai chiến với Trạch Minh Cung, lão thân chỉ biết một chuyện. Lão thân là người của Bất Hủ Tông!"

“Tử Nhiên đại sư, không phải ta nghi ngờ lòng trung thành của ngươi đối với Bất Hủ Tông, mà là muốn nói nếu như ngươi còn có người nào phải lo lắng thì có thể đưa đến Bất Hủ Tông. Hơn nữa, kỹ nghệ tuyền qua nhất mạch của Bất Hủ Tông và Tử Khí Các phát triển cũng cần có nhiều người hơn.” Mặc dù Ôn Bình luôn tuân theo tôn chỉ là quý tinh bất quý đa, nhưng đúng là Tuyền Qua Thần Tượng của Bất Hủ Tông ít thật.

“Đúng là lão thân còn có người phải lo lắng, người đó là tổ mẫu của lão thân, đáng tiếc thời gian hẳn là không nhiều lắm, nàng vừa đi, lão thân cũng không còn bất cứ tưởng niệm gì với Trạch Minh Cung. Tông chủ yên tâm, nếu như có Tuyền Qua Thần Tượng thích hợp thì lão thân có thể thử kéo bọn họ vào Bất Hủ Tông thử.”

“Gặp được người thích hợp thì kéo bọn họ vào Tử Khí Các trước, đợi ta xem rồi quyết định có cho bọn họ cơ hội vào Bất Hủ Tông hay không.”

Không cần biết Tử Khí Các cần Tuyền Qua Thần Tượng như thế nào, Ôn Bình chỉ có một nguyên tắc duy nhất.

【VIP】 Uy lực của Tuyền Qua Sát Khí

Đó là không có dị tâm.

Bất Hủ Tông có thiếu Tuyền Qua Thần Tượng thì cũng sẽ không thu một người ở Tào doanh nhưng lòng ở Hán.

Sau khi dặn dò xong chuyện này, Ôn Bình cũng không nói thêm gì nữa: "Tử Nhiên đại sư, ngươi làm chuyện của mình đi, nếu muốn về tông thì về, không cần đến chào từ biệt ta."

"Tông chủ, vậy lão thân đi xuống trước."

Tử Nhiên khom người cáo lui, nhưng mà vừa lui vừa nghĩ trong đầu, tính chuyện lôi kéo Tuyền Qua Thần Tượng.

Mặc dù Ôn Bình chỉ nhắc đến chuyện này nhưng Tử Nhiên lại cho là chuyện này quan trọng hơn tu luyện.

…

Cùng lúc đó, giao đấu vẫn còn tiếp tục ở diễn võ trường.

Người thứ ba ra sân chính là yêu nghiệt xếp hạng thứ chín ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Ngũ Tuyệt Vực.

Hắn chứng kiến được sự mạnh mẽ của hai món Tuyền Qua Sát Khí, cũng không còn dám khinh thường đối thủ như lúc trước nữa.

Có lẽ đối thủ thực lực không bằng hắn, nhưng Tuyền Qua Sát Khí mạnh mẽ khiến cho hắn có chút hồi hộp.

Nhất là khi biết cung của đối phương có được hiệu quả truy tung, hắn lại càng cẩn thận hơn.

Khi hai người đều bước lên đài, tất cả mọi người bắt đầu hoan hô, mấy người Phùng Vĩnh lại càng hứng thú hơn.

Nhưng mà bọn họ không biết là giờ phút này, có một đôi mắt đang tràn ngập tham lam nhìn chằm chằm bốn người Tống Tĩnh trên đài.

Nói đúng hơn là hắn đang nhìn chằm chằm vào Tuyền Qua Sát Khí trong tay bốn người!

Đôi mắt này đến từ trong đám người trăm vạn, bởi vì giấu ở trong chúng sinh, cho nên không bị phát hiện ra.

Khi trận đấu thứ ba bắt đầu không bao lâu thì hắn lặng lẽ xuyên qua đám người rời đi.

Rời xa đám người, hắn đi vào sâu trong một ngõ hẻm không người, sau đó hóa thành kinh hồng rời khỏi Thần Phi Thành, chỉ để lại bộ áo đen mới khoát lên lúc nãy.

Hắn rời đi không có khiến cho bất cứ ai chú ý tới, tất cả mọi người vẫn đắm chìm trong biển hưng phấn và ngạc nhiên, bao gồm cả bốn người Tống Tĩnh.

Nhất là khi nghe mấy người Long Dã nói chuyện, bốn người hưng phấn hơn.

"Ba người còn lại, Long gia ta muốn!" Long Dã giở công phu sư tử ngoạm, lập tức bao trọn ba người Tống Tĩnh còn chưa được chọn.

Bên cạnh, Hứa Niệm lập tức không vui, nói: "Long nhị công tử, khẩu vị của ngươi còn lớn hơn Ngụy Thông đó nữa. Nhưng mà ngươi cẩn thận một chút, Bất Hủ Tông đã hứa sẽ bảo vệ bốn người bọn họ ba năm. Ba năm sau, nếu ngươi dám cướp Tuyền Qua Sát Khí của bọn họ, chỉ sợ là phụ thân ngươi tới cũng rất khó giữ được ngươi. Kết cục của đám người La Tam Thiên, ngươi cũng thấy đấy."

"Nếu ngươi muốn bị Tử Khí Các kéo vào sổ đen thì ngươi cứ tiếp tục." Phùng Vĩnh ở bên cạnh, có chút hả hê nói.

Long Dã đang hưng phấn, có chút quên hết tất cả, nghe nói như vậy thì biểu cảm trên mặt lập tức cứng lại, trong đầu lập tức xuất hiện gương mặt "dữ tợn" của Ôn Bình.

"Các ngươi tiếp tục, xem như ta chưa từng nói gì." Long Dã ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn trường cung đã kéo căng.

Đám người Hứa Niệm thấy thế thì đoán hẳn là Long Dã sợ, cho nên chỉ cười một tiếng, sau đó cũng không nói gì nữa, đưa

mắt nhìn vào đài luận võ.

Phùng Vĩnh cũng thuận thế mở miệng nói: “Thực lực của Hàn Sơn mặc dù chỉ xếp thứ chín trong Ngũ Tuyệt Vực nhưng thực lực cận chiến lại xếp top ba. Mặc dù phái hắn lên có chút khi dễ đối phương nhưng ta cũng muốn xem xem cung này có thể bức Hàn Sơn bức đến mức nào.”

“Ngươi phái một tân tú năng lực cận chiến xếp top ba lên đánh với hắn, ngươi có bệnh hả? Cung vốn là viễn chiến, chỉ cần bị tới gần người thì uy lực của cây cung đó suy yếu ít nhất một nửa. Ngươi để cho chúng ta xem cái gì?”

Hứa Niệm nhíu mày, oán trách.

Nhưng mà Phùng Vĩnh chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Chẳng lẽ tương lai kẻ địch của hắn sẽ viễn chiến với hắn mãi mãi?”

“Ngươi cưỡng từ đoạt lý!” Hứa Niệm tức giận trừng mắt nhìn Phùng Vĩnh, sau đó không nói gì nữa, tập trung chú ý lên đài luận võ.

Cung đã buông ra!

Mũi tên đã rời dây cung!

Người cầm cung cũng không ngốc, hắn biết mình không thể bị tới gần người cho nên sau khi bắn ra một mũi tên thì lập tức kéo dài khoảng cách với Hàn Sơn.

Phanh ——

Hàn Sơn ba mạch cùng chấn động, sau đó đưa tay một cái, ngưng tụ ra một bia đá màu đen cản trước người, đỡ được mũi tên bay thẳng tới mình. Dĩ nhiên, hắn cũng không có coi thường đối phương đến mức đó, cho là có thể dựa vào một chiêu mạch khí phòng ngự tiện tay đánh ra là có thể ngăn lại một mũi tên này, cho nên trong nháy mắt khi bia đá vụt lên từ mặt đất va chạm với mũi tên thì hắn vọt mạnh ra.

Hắn nghĩ rất đơn giản, dựa vào bia đá ngăn cản mũi tên một hai hơi, sau đó hắn có thể mượn cơ hội này lập tức rút ngắn khoảng cách với đối phương.

Oanh ——

Bia đá theo tiếng mà nát, rơi lả tả trên đất.

Sau khi bắn thủng bia đá, mũi tên lập tức đổi hướng, tiếp tục đuổi theo Hàn Sơn. Hàn Sơn không có quay ra sau nhìn mà tiếp tục phóng tới chỗ người cầm cung. Nhưng khi ở khoảng cách trăm trượng thì người cầm cung lại bắn ra ba mũi tên!

Vù ——

Vù ——

Vù ——

Ba tiếng xé gió truyền đến, Hàn Sơn lập tức chấn động mạch môn, sau đó một cây thạch thương xuất hiện, đánh bay mũi tên, sau đó nhảy lên một cái, khi muốn hóa thành thiên thạch rơi xuống như thường ngày thì hắn cảm nhận được bốn mũi tên dưới người!

Bốn mũi tên lên như diều gặp gió, đuổi sát tới!

"Xem ra chỉ có thể phá hủy mũi tên này trước!" Hàn Sơn lập tức chấn động mạch môn, sau đó đột nhiên đổi đầu thương, đánh xuống.

"Chấn Sơn Xuyên!"

Một thương mang theo một đòn toàn lực của Hàn Sơn ầm ầm hạ xuống, chấn vỡ bốn mũi tên, khiến cho võ đài chế tạo bằng tài liệu đặc thù bị thủng một hố to. Nhưng mà hắn chưa kịp buông lỏng một hơi thì tiếng xé gió liên tục vang lên.

Sau lưng.

Bầu trời.

Cùng với phía bên phải.

Sưu sưu sưu ——

【VIP】 Uy lực của Tuyền Qua Sát Khí (2)

Tiếng xé gió như là sấm sét sau cơn mưa, vang lên bên tai không dứt, không tới mười hơi, hắn nghe được tiếng của ít nhất hai mươi mũi tên.

Hơn nữa tiếng mũi tên xé gió vẫn còn tiếp tục!

Đối phương lại đang không ngừng bắn tên!

"Tuyền Qua Sát Khí này quá vô lại!"

Sắc mặt Hàn Sơn cứng lại, bởi vì mỗi một mũi tên có lực sát thương ít nhất cũng là cấp Trấn Nhạc Thượng Cảnh, bằng không vừa rồi bia đá phòng ngự có thể mạnh mẽ chống đỡ một kích của Trấn Nhạc Thượng Cảnh bình thường của mình sẽ không vỡ nát trong nháy mắt. Cho dù là hắn, muốn ngăn cản mỗi một mũi tên thì đều phải vận dùng chừng bảy thành thực lực.

Bây giờ đối phương không ngừng bắn tên, quá vô lại. Không tới mười hơi, toàn bộ sân đấu võ đã tràn đầy mưa tên, sau đó chúng nó lại như có mắt, không ngừng đuổi theo Hàn Sơn.

Hàn Sơn muốn trốn tránh nhưng mà trốn một chút thì lại phát hiện mũi tên càng ngày càng nhiều.

Hết cách, Hàn Sơn chỉ có thể toàn lực mạnh mẽ chống đỡ mưa tên, rơi vào đường cùng, chỉ có thể vận dụng toàn bộ thực lực, lần lượt đánh tan mưa tên bắn tới.

Cứ như vậy, Hàn Sơn không gây thương tổn được người cầm cung.

Mà người cầm cung cũng không đả thương được Hàn Sơn.

Hai bên lâm vào giai đoạn giằng co.

Thấy cảnh này, người vây xem nhịn không được cảm thán.

“Mặc dù lần này người nắm giữ Tuyền Qua Sát Khí cũng không có lập tức thắng trận, nhưng lại khiến cho Hàn Sơn cũng vô kế khả thi. Phải biết, Hàn Sơn là top mười Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Ngũ Tuyệt Vực, mà hắn chỉ là một thành viên trong số đông Trấn Nhạc Cảnh bình thường thôi.”

“Các ngươi có phát hiện hay không, mỗi một mũi tên cung này bắn ra đều là ngưng kết mạch khí giữa thiên địa mà hình thành, hoàn toàn không hao tổn bao nhiêu lực lượng linh thể của người cầm cung.”

“Cũng bởi vì như thế cho nên hắn mới dám bắn tên không ngừng?”

“Hẳn là như vậy!”

“Vậy có phải cái cung này quá kinh khủng hay không. Nếu ở sa trường, một mình hắn thì có thể tương đương với thiên quân vạn mã!”

Vô số người bắt đầu cảm thán, kinh ngạc tán thán.

Trong đám người, Thiên Huyền cũng không nhịn được hai mắt tỏa ánh sáng, trong đầu cũng rất hâm mộ Tuyền Qua Sát Khí.

“Đột nhiên rất muốn có được một món Tuyền Qua Sát Khí!”

Nhưng mà nghĩ thì nghĩ, nhưng hắn vừa mới xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ với người của Bất Hủ Tông, hắn cũng ngại tới cầu Tuyền Qua Sát Khí?

Trước đó đã mất mặt một lần trước mặt Bất Hủ Tông.

Chẳng lẽ còn muốn đi mất mặt thêm một lần nữa?

Ngay khi Thiên Huyền do dự, chiến đấu trên đài luận võ cũng kéo dài một khắc đồng hồ, giọng Phùng Vĩnh vang lên: “Dừng lại đi!”

Giờ phút này, mưa tên trên đài luận võ đã cực kỳ nhiều, trong lúc nhất thời ngay cả Phùng Vĩnh cũng không thể đếm rõ được chúng nó nhiều bao nhiêu.

Hai người vẫn luôn giằng co, cho nên tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng mà giờ phút này hai người say sưa chiến đâu, Phùng Vĩnh hô một tiếng, hai người đều không phản ứng.

Phùng Vĩnh hết cách, chỉ có thể xông lên trên sân đấu, sau đó đồng thời đẩy lui hai người: "Đủ rồi, các ngươi tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì, ai cũng không gây thương tổn được ai."

Khi Hàn Sơn đứng vững bước chân, cực kỳ không tình nguyện khi đạt được kết quả này, vội mở miệng nói: "Phùng tiền bối, ta còn muốn tái chiến!"

"Đủ rồi! Trong thời gian ngắn ngươi không thắng được hắn hơn nữa sau một lúc nữa, rất có thể lực lượng linh thể của ngươi sẽ bị hắn tiêu hao hầu như không còn." Phùng Vĩnh cũng hoàn toàn không ngờ tới sẽ là kết quả như thế này, hắn vốn cho rằng Hàn Sơn sẽ thắng.

Dù sao cung này chỉ có một năng lực là truy tung.

Chỉ cần Hàn Sơn tới gần đối phương thì chắc chắn có thể thắng.

Nhưng mà không ngờ mỗi một mũi tên cung này bắn ra đều là tụ mạch khí giữa thiên địa mà thành, chỉ hao phí một chút lực lượng của người cầm cung mà thôi.

Nói một cách khác, cung này giống như là một người tu hành có thể vô hạn phóng ra mạch thuật, không cần mở ra mạch môn, không cần tiêu hao lực lượng. Mặc dù uy lực của mỗi một mũi tên đều không đủ uy hiếp được Hàn Sơn nhưng số lượng nhiều thì Hàn Sơn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị động phòng ngự.

Trận chiến này kết thúc, Hàn Sơn vô cùng không tình nguyện chấp nhận kết quả này, cho nên chiến đấu vừa kết thúc, hắn lập tức rời khỏi đài luận võ, đi ra nơi thị phi trung tâm của Thần Phi Thành này. Phùng Vĩnh thấy thế thì cũng chỉ có thể mặc cho hắn rời đi, dù sao hắn hiểu được kiêu ngạo trong lòng Hàn Sơn.

Khi lòng kiêu ngạo bị Tuyền Qua Sát Khí đả kích thì Hàn Sơn cần một mình tỉnh táo lại một chút, nhặt lại lòng tin.

Khi trở lại thính phòng, Long Dã tràn đầy phấn khởi mở miệng nói: "Phùng Vĩnh tiền bối, bây giờ ta đã hiểu tại sao ngươi lại dùng Hàn Sơn thử hắn. Nếu ngươi phái những người khác thì hẳn là đã chết ở dưới cây cung này lâu rồi. Ta tính toán một thoáng, lúc nhiều nhất thì trên trận lại có hơn ba trăm mũi tên! Khá lắm, nếu là Trấn Nhạc Thượng Cảnh bình thường thì sợ là mười hơi cũng không kiên trì được."

Hứa Niệm cũng không nhịn được cảm thán một tiếng: "Cung mà chúng ta cho là kém nhất lại có thể cân sức ngang tài với Hàn Sơn, vậy đến Thiên Quân tốt nhất, sợ là không cần phải xem nữa."

Thiên Quân, trong mắt nàng, nó là thần khí.

Tây Phong dùng nó lấy được thắng lợi là chuyện đương nhiên.

Phùng Vĩnh liếc mắt nhìn tên cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Thiên Tuyệt Thành, phát hiện trong mắt của hắn lại toát ra vẻ sợ hãi, quả quyết nói: "Tiếp theo chính là trọng đầu hí, tại sao có thể không xem được. Uy lực của Thiên Quân, lẽ nào các ngươi không hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc nó khủng bố đến mức nào sao?"

"Nếu ngươi cũng không ngại Thiên Tuyệt Thành lại thêm thương vong thì ta cũng không cần để ý làm gì." Hứa Niệm tràn đầy phấn khởi nhìn về phía Tây Phong, nhìn Thiên Quân trong tay Tây Phong!

Phùng Vĩnh không khỏi liếc Hứa Niệm một cái, sau đó đưa tay ra hiệu có thể tiếp tục.

Mặc dù cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Thiên Tuyệt Thành sợ hãi nhưng vẫn đi lên đài luận võ.

【VIP】 Uy lực của Tuyền Qua Sát Khí (3)

Tây Phong chậm rãi đuổi kịp, sau đó trong tiếng kêu như núi kêu biển gầm của mọi người, chậm rãi mở miệng: “Thật ra thì chúng ta không cần phải tử đấu.”

Cường giả nửa bước Địa Vô Cấm đối diện lại bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ta không có đường quay đầu, chỉ có giết ngươi hoặc là bị ngươi giết.”

Sắc mặt Tây Phong cứng lại, không có nói nữa, nghiêng mắt nhìn mặt Hứa Niệm, Phùng Vĩnh, và Long Dã, trong lòng có chút tức giận.

Đương nhiên, còn có một chút bất đắc dĩ.

Đơn giản là hắn quá yếu.

Yếu đến ngay cả mình muốn làm cái gì, không muốn làm cái gì cũng không thể tự chủ được.

“Bắt đầu đi.”

Theo Phùng Vĩnh ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt, cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Thiên Tuyệt Thành mở mạch môn ra, sau đó vọt tới.

Trong nháy mắt khi vọt tới, mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm phóng thích. Sau người bỗng nhiên ngưng tụ một thanh cự kiếm màu vàng kim, cự kiếm uy lực mênh mông, đánh tới phía Tây Phong. Tây Phong chỉ có thể mở mạch môn ra, sau đó nắm cự phủ giết tới chỗ hắn.

Một búa hạ xuống!

Lôi đình bạo liệt như bóng với hình!

Oanh ——

Cự phủ chém lên cự kiếm màu vàng kim, sau đó trong nháy mắt lôi điện truyền ra, từ cự kiếm truyền đến trên người nửa bước Địa Vô Cấm của Thiên Tuyệt Thành.

Trong nháy mắt, cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Thiên Tuyệt Thành cứng lại, động tác bị chậm lại chín thành, trong mắt Tây Phong thì giống như là ốc sên.

Hắn hiểu, tê liệt đã được phát động!

Trong mười cái hô hấp sau đó, hành động của hắn sẽ giảm xuống chín thành, gần như trở thành một bia ngắm sống.

Đám người Phùng Vĩnh, Hứa Niệm thấy cảnh này thì biểu cảm trên mặt vừa mừng vừa sợ.

"Tê liệt phát động!"

"Cái tên này quá xui xẻo."

Theo tiếng của Phùng Vĩnh và Hứa Niệm vang lên, người xung quanh bắt đầu reo hò càng kịch liệt hơn.

Cự phủ của Tây Phong cũng theo tiếng mà giơ lên, sau đó chém mạnh xuống, nhưng mà lần này là lưng búa hạ xuống. Lưng búa hạ xuống, đánh tan mạch thuật và trấn nhạc hộ giáp của cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Thiên Tuyệt Thành trong nháy mắt, thuận thế đánh bay hắn ra khỏi đài luận võ.

Cường giả nửa bước Địa Vô Cấm của Thiên Tuyệt Thành mặc dù ngất đi, đoán chừng phải tu dưỡng một năm nửa năm nhưng lại may mắn không có chết.

Tây Phong hài lòng cười một tiếng, sau đó nhìn tất cả mọi người, giơ Thiên Quân lên.

Đương nhiên, hắn hài lòng không phải thắng lợi.

Mà là mình không có quyết định giết đối thủ.

Đến lúc này, chiến đấu kết thúc hoàn mỹ!

"Quá đẹp rồi!"

"Tổng cộng chỉ ra hai búa, trận chiến này quá nhanh."

"Cài này chính là Thiên Quân, thần khí khiến cho rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đều hâm mộ. Các ngươi không biết, Ngụy Thông cũng vì muốn có được nó cho nên mới uy hiếp Tây Phong gia nhập Tinh Hải Tông, kết quả là bị Tử Khí Các cho vô sổ đen."

“Thì ra là thế!”

“Nếu như ta cũng có một thanh Thiên Quân thì tốt!”

Trong biển người, tiếng bàn tán, tiếng hoan hô như là thủy triều.

Phùng Vĩnh nhìn cảnh này, có chút vui mừng, liếc mắt nhìn hai người Long Dã và Hứa Niệm, nói: “Nói thế nào, các ngươi có ý tưởng gì không?”

“Không có.”

Long Dã vội vàng lắc đầu.

Bởi vì trong đầu hắn lại xuất hiện dáng vẻ của Ôn Bình, hắn sợ nếu như thu vào dưới trướng thì sẽ nhịn không được ngấp nghé Thiên Quân, chọc tới Bất Hủ Tông, cho nên hắn cũng không muốn tranh vũng nước đục này.

Hơn nữa hắn cũng không cần phải mạo hiểm như vậy.

Suy cho cùng thì Ôn Bình cũng có quan hệ thân thích với hắn, sau này hắn hoàn toàn có thể cầu Ôn Bình chế tạo một thanh Tuyền Qua Sát Khí lợi hại hơn Thiên Quân cho hắn!

Nhưng mà hai người Hứa Niệm và Phùng Vĩnh nhìn nhau, đều có ý nghĩ thu Tây Phong về dưới trướng.

Ba năm thôi.

Ba năm qua đi, Bất Hủ Tông sẽ không bảo đảm Tây Phong nữa.

Đến lúc đó Thiên Quân sẽ là thứ trong tầm tay!

“Tây Phong, có chịu làm đệ tử quan môn của ta?” Hứa Niệm mở miệng trước, đưa ra quyết định khiến cho trăm vạn người đều sợ hãi than thở.

Đệ tử quan môn của cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Địa vị trác tuyệt không giống với đệ tử thân truyền, chỉ cần Tây Phong gật đầu thì sau này có thể đi ngang trong toàn bộ Nguyên Dương Vực.

Tương lai có hi vọng!

Phùng Vĩnh thấy thế thì cũng tranh thủ mở miệng nói: "Tây Phong, điều kiện hứa cho ngươi trước đó vẫn sẽ không thay đổi, nếu như ngươi chịu bái vào môn hạ của ta thì thập đại mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm của Thiên Tuyệt Thành ta, ngươi có thể tùy ý chọn ba loại tu luyện!"

Vừa dứt lời, mọi người lại xôn xao lên.

Trăm vạn người đều hâm mộ nhìn hắn.

Ngay lúc tất cả mọi người cho là Tây Phong sẽ lưỡng lự, khó mà lựa chọn thì Tây Phong quả quyết nói: "Cảm ơn hai vị tiền bối ưu ái, vãn bối vẫn thích ở chỗ cũ, tiếp tục làm lão sư."

Sắc mặt hai người Phùng Vĩnh thay đổi, sau đó lại thăm dò một câu.

"Nếu như ngươi có yêu cầu khác thì cứ nói!"

"Đúng, cứ nói!"

Nhưng mà Tây Phong vẫn lắc đầu, từ chối ý tốt của hai người.

Trong mắt hai người Phùng Vĩnh lóe lên một tia tức giận, nhưng mà vừa nghĩ tới bây giờ Tây Phong đang được Bất Hủ Tông bảo hộ, vẻ tức giận thoáng qua một cái rồi biến mất.

Phùng Vĩnh chỉ có thể cố nặng ra một nụ cười, sau đó nói: "Nếu như vậy, vậy chỉ có thể nói chúng ta hữu duyên vô phận. Tiểu tử, ngươi có chịu bái vào môn hạ của ta không, giống vậy, thập đại mạch thuật lưu phái Địa cấp của Thiên Tuyệt Thành ta, ngươi có thể chọn ba loại!"

Phùng Vĩnh quay qua nhìn người cầm cung, nói.

Người cầm cung mừng rỡ gật gật đầu, lập tức dập đầu bái sư.

Tây Phong lẳng lặng nhìn cảnh này, không nói gì thêm, ôm quyền tạm biệt tất cả mọi người, sau đó xuyên qua đám người rời khỏi đài luận võ.

Phùng Vĩnh thấy thế thì trong lòng tràn đầy tức giận, thầm nghĩ: Ngươi cho rằng Thiên Quân thật sự thuộc về ngươi sao? Ba năm, Bất Hủ Tông chỉ bảo đảm ngươi ba năm mà thôi!

Chào hỏi Long Dã và Hứa Niệm vài câu, Phùng Vĩnh cũng không còn tâm tư ở lại nữa, dẫn người lập tức rời khỏi đài luận võ.

【VIP】 Uy lực của Tuyền Qua Sát Khí (4)

Theo rất nhiều thế lực và nửa bước Thiên Vô Cấm rời đi, Long Dã lại do dự không có rời đi, bởi vì sau khi hắn thấy được Tuyền Qua Sát Khí thì đột nhiên rất muốn đi Tử Khí Các một chuyến. Dù nói thế nào thì bọn họ cũng là quan hệ thân thích, cầu một món Tuyền Qua Sát Khí không khó lắm chứ?

Nhưng mà nhớ lại có vẻ như Ôn Bình cũng không có hảo cảm gì với người của Long gia thì Long Dã lại do dự, lưỡng lự không biết rốt cuộc mình có nên đi hay không.

Cho đến khi khách khanh của Long gia bên cạnh nhắc nhở một tiếng thì Long Dã mới hồi phục tinh thần lại, cuối cùng quyết định tạm thời không đi.

Hắn tiếp xúc Tử Khí Các, chẳng khác nào Long gia tiếp xúc Bất Hủ Tông.

Chuyện này sẽ xảy ra sau đó chắc chắn không thể ngăn cản được, Ôn Bình không có hảo cảm với người của Long gia, thái độ trước sau như một của phụ thân hắn, hai bên gặp chắc chắn sẽ đánh nhau.

Sau khi Long Dã cũng rời đi, trận đấu Tuyền Qua Sát Khí bắt đầu lan truyền rộng rãi trong Thần Phi Thành, mọi người lại đổi mới nhận thức về uy lực của Tuyền Qua Sát Khí. Mà bốn người Tây Phong đã về đến nhà cũng trở thành danh nhân được vạn người chú ý ở Thần Phi Thành.

Cùng lúc đó, một người xuất hiện ở Lục Phương Nhai khiến cho Ôn Bình lập tức mở mắt, tinh thần lực cũng rút ra khỏi địa ngục vong linh.

Sau đó Ôn Bình nhếch miệng lên, nở một nụ cười.

Ôn Bình đứng dậy, rời phòng, đi ra bên ngoài hành lang tầng hai Tử Khí Các, vừa khéo chỗ này có thể nhìn xuống Lục Phương Nhai.

Ánh mắt Ôn Bình không để ý đến người đến người đi trên Lục Phương Nhai, cũng không để ý đến đám người reo hò vì hắn xuất hiện, ánh mắt chỉ khóa chặt một người nhìn cực kỳ bình thường. Bởi vì mọi người chen Lục Phương Nhai chật ních cho nên hắn nép sát vào vách tường mà đi, bả vai dính không ít bột tường trắng.

Ôn Bình lập tức hô một câu với hắn: "Thiên Huyền tiền bối, ngươi chơi trò gì thế, rõ ràng là cường giả Thiên Vô Cấm, tới Tử Khí Các ta mà không chịu bay tới, lại chen tới chen lui trong đám người!"

"Mẹ nó!"

Mới đầu Thiên Huyền chỉ muốn tới ngoài Tử Khí Các lén lút nhìn một chút, giờ sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, hắn biết cảm giác của Ôn Bình rất mạnh mẽ, nhưng mà không ngờ lại mạnh mẽ đến mức này. Hắn đã hoàn toàn ẩn nấp khí tức của mình, cùng cảnh giới hoàn toàn không có ai có thể cảm giác được hắn tồn tại.

Nhưng mà Ôn Bình lại có thể!

Nhưng mà nhìn kiểu gì cũng không thấy tiểu tử này mạnh hơn mình?

Khí khái thiếu niên hào hùng trên mặt hắn còn chưa hoàn toàn tan biến!

Lúc này, vì Ôn Bình hô lên một tiếng, người trong Tử Khí Các chạy ra, người trên Lục Phương Nhai cũng kinh ngạc.

"Thiên Huyền tiền bối ở chỗ nào?"

"Thiên Huyền tiền bối!"

Tất cả mọi người bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

Sau đó thấy Ôn Bình chỉ vào Thiên Huyền đang nép vào tường mà đi, nói: "Chính là hắn!"

Bị Ôn Bình chỉ như thế, Thiên Huyền lập tức hùng hùng hổ hổ trừng mắt nhìn Ôn Bình, sau đó tăng tốc xông vào trong Tử Khí Các.

Được rồi.

Nếu bị phát hiện.

Vậy cũng không cần để ý mặt mũi nữa, xông vào luôn!

“Thiên Huyền tiền bối!”

“Thiên Huyền tiền bối!”

Sau lưng, người trên Lục Phương Nhai còn không ngừng hoan hô, khiến cho Thiên Huyền nghe mà cực kỳ bất đắc dĩ.

Ôn Bình có chút hả hê cười cười, sau đó đi tới hành lang ngoài đại sảnh trên lầu hai, nhìn Thiên Huyền vừa vội vàng chạy vào, cười nói: “Thiên Huyền tiền bối, hai chúng ta xem như không đánh nhau thì không quen biết, không ngờ hôm nay ngươi còn rảnh rỗi tới chỗ ta?”

“Nhanh dâng trà cho Thiên Huyền tiền bối, dùng nước giếng của Bất Hủ Tông chúng ta.” Đối với chuyện cường giả Thiên Vô Cấm đến thăm, nhất là một cường giả Thiên Vô Cấm không phải là kẻ địch đến thăm, đương nhiên là Ôn Bình sẽ không hẹp hòi.

Tử Nhiên gật đầu, tự mình đi vô phòng bếp pha trà.

Thiên Huyền tức giận nhìn Ôn Bình, sau đó nói: “Cảm giác này của ngươi tu luyện như thế nào? Sao lại linh mẫn như thế!”

“Ha ha, đây là bí mật. Nhưng mà bổn tông chủ lại rất là hiếu kỳ, Thiên Huyền tiền bối lén lút tới Tử Khí Các ta làm gì.”

“Nếu ngươi mới nói chúng ta không đánh nhau thì không quen biết, vậy thì cũng tốt, ta muốn nhờ ngươi một chuyện.” Thiên Huyền dứt khoát không giả vờ nữa.

Mặt mũi nha.

Đâu có quan trọng như Tuyền Qua Sát Khí!

Một câu nói của Thiên Huyền khiến cho khách hàng trong Tử Khí Các cũng nhịn không được kinh hãi không thôi.

Cường giả Thiên Vô Cấm mạnh mẽ như Thiên Huyền mà lại có chuyện muốn nhờ Tử Khí Các, đúng là trăm năm khó

gặp một lần.

Ôn Bình quả quyết lắc đầu: “Nếu như ngươi muốn mua một món Tuyền Qua Sát Khí thì ta chỉ có thể nói cho ngươi, bây giờ không có hàng, hơn nữa một khi có hàng thì cũng chỉ có hai cách để mua được Tuyền Qua Sát Khí. Một, đó là ngươi vận may tốt, giống bọn người Tây Phong, đạt được tư cách mua. Hai, chính là tới trước được trước.”

“Ta đã tới tận cửa mà ngươi cũng không bán?” Thiên Huyền cảm thấy không sớm thì muộn, mặt mũi của mình cũng mất sạch trong Tử Khí Các.

Ôn Bình tiếp tục giải thích: “Không phải không bán mà là không có hàng. Bằng không ngươi cho rằng tại sao Tử Khí Các ta lại trắng trợn thu mua thiên tài địa bảo?”

Đương nhiên, những lời này là nói bậy.

Thu mua thiên tài địa bảo chỉ là để dành sau này dùng.

Nhưng mà Thiên Huyền lại không biết.

Thiên Huyền tin là thật, bất đắc dĩ nói: “Sớm biết là như thế thì mấy ngày nữa ta đến.”

“Thiên Huyền tiền bối, ngươi tới đúng lúc. Nếu mấy ngày nữa thì sợ là lỡ việc.”

“Xin chỉ giáo cho?”

“Ngày diễn ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực không xa, Tử Khí Các chúng ta cũng chuẩn bị xong một nhóm Tuyền Qua Đồ phụ thêm năng lực đặc thù, chuẩn bị tiến hành đấu giá. Chắc chắn là Thiên Huyền tiền bối đã được chứng kiến năng lực đặc thù mạnh mẽ của Tuyền Qua Sát Khí chứ? Cho nên nếu có nhu cầu qua ít ngày nữa có thể tới Tử Khí Các mua những Tuyền Qua Đồ đó, hữu nghị nhắc nhở, sẽ có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ!”

【VIP】 Phu Hóa Đản: Thần Hàn Bạch Long

“Ngũ Tuyền cũng có?”

Thiên Huyền thừa nhận mình lại động tâm.

Tâm trạng buồn bực lúc nãy biến mất sạch sành sanh.

Nhưng mà sau một khắc Ôn Bình lại dội cho hắn một chậu nước lạnh: “Nhưng mà Thiên Huyền tiền bối, đến lúc đó người cạnh tranh của ngươi cũng không ít. Bao gồm Đại Vực Chủ cũng sẽ là đối thủ cạnh tranh của ngươi! Còn những cường giả Thiên Vô Cấm khác thì càng không cần phải nói.”

“Ngươi lại làm lớn như vậy, ngay cả Đại Vực Chủ cũng mời tới?” Lòng Thiên Huyền lập tức lạnh một nửa, bởi vì hắn không có nhiều tiền.

Còn Bất Hủ Tông có mục đích gì, hắn không quan tâm.

Ôn Bình gật gật đầu, nói tiếp: “Cho nên bây giờ tốt nhất là Thiên Huyền tiền bối đừng đi đến chỗ Điềm Điềm và Tiểu Miên nữa, nhanh đi chuẩn bị bạch tinh đi.”

Điềm Điềm và Tiểu Miên, đúng là hai vị mỹ nhân mà hắn hay đến đó.

Nhắc đến hai người, Thiên Huyền thân là Thiên Vô Cấm cũng suýt chút đỏ mặt, sau đó mắng một câu: “Ôn Bình, ngươi không biết xấu hổ!”

Mắng xong, Thiên Huyền cũng không còn tâm tình uống trà nữa.

Xoay người rời đi!

Chờ Tử Nhiên bưng trà đi ra ngoài thì Thiên Huyền đã không thấy tung tích.

“Tông chủ, Thiên Huyền tiền bối đâu?”

Ôn Bình cười ha ha một tiếng, nói: “Đại khái là đi tìm Điềm Điềm và Tiểu Miên.”

“Điềm Điềm và Tiểu Miên?”

Tử Nhiên không hiểu ra sao.

Ôn Bình thấy Tử Nhiên không hiểu ra sao thì đột nhiên cảm thấy càng buồn cười hơn, cười to vài tiếng sau đó mới trở về phòng làm việc của mình.

Thời gian kế tiếp, Ôn Bình nên làm gì thì làm đó.

Lẳng lặng chờ Phu Hóa Đản ấp thành công, đồng thời chờ đợi sự kiện may mắn ba ngày sau.

Đảo mắt đã tới ngày Phu Hóa Đản ấp thành công.

Ôn Bình tranh thủ trở lại tông, đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Mặc dù thi thể trong Phu Hóa Đản thứ hai chất lượng không bằng quả trước nhưng mà để vào đó đều là Yêu Thần huyết mạch mạnh mẽ như Bạch Hổ, Thổ Long.

“Vân Liêu, đi tới bên ngoài Pháp Nguyên Sơn Cốc chờ ta!” Ôn Bình vừa bay về phía Pháp Nguyên Sơn Cốc vừa hô lớn.

Tiếng vang khắp Bất Hủ Tông.

Đang ở Pháp Sư Tháp, Vân Liêu nghe động tĩnh này thì vội vàng bỏ sách ma pháp trong tay xuống, vội vàng chạy tới Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Đương nhiên, Ôn Bình hô lướn như vậy, toàn bộ người trong tông cũng nghe được.

Bọn họ cũng dồn dập để chuyện trong tay xuống, chạy vội tới Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Long Nguyệt rất hiếu kỳ, túm lấy Vân Liêu hỏi: “Vân trưởng lão, thành thật khai báo, ngươi lại làm chuyện xấu gì? Có phải là để lại nợ phong lưu bên ngoài không!”

Lời vừa nói ra, khiến cho tất cả trưởng lão và đệ tử thổn thức một hồi.

Mấy người vào tông sau như Hãn Uy cũng dần dần thích ứng với hoàn cảnh nhẹ nhõm trong Bất Hủ Tông, cũng nở nụ cười.

Nếu ở những tông môn khác, ai dám cười trưởng lão?

Làm như vậy không phải là muốn chết sao?

Chỉ có ở Bất Hủ Tông mới có thể như vậy.

Đương nhiên, cũng không phải mỗi người đều dám cười Vân Liêu, mọi người chỉ buồn cười với suy đoán của Long Nguyệt thôi.

"Long trưởng lão, ngươi đừng có nhây?" Vân Liêu bất đắc dĩ, chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Cùng lúc đó, trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, Ôn Bình đã móc ra Phu Hóa Đản thất thải, trong chốc lát, trong Pháp Nguyên Sơn Cốc tỏa hào quang vạn trượng.

Trong hào quang thất thải, một yêu ảnh khổng lồ như ẩn như hiện. Hắn thân như rồng, có màu trắng, chỗ trán còn có một độc giác màu đen dữ tợn. Kèm theo từng tiếng long ngâm, vang vọng ngàn dặm, chấn động đến vạn yêu nằm rạp trên mặt đất.

Bây yêu trong cấm khu cuối cùng đều bối rối.

Tại sao lại có một Yêu Thần huyết mạch khủng bố đến mức bọn chúng đều sợ hãi xuất hiện?

Thời đại này, Yêu tộc huyết mạch tôn quý không đáng giá như vậy sao?

Theo sau đó, trước mắt Ôn Bình xuất hiện một cái bảng hệ thống.

"Ấp thành công!"

"Thành công ấp ra Thần Hàn Bạch Long!"

"Thần Hàn Bạch Long."

"Tu vi: Năm trăm chín mươi chín năm (kế thừa từ Bạch Hổ)."

“Cảnh giới: Nửa bước Thiên Vô Cấm (kế thừa từ Yêu Thần Ma Thần Giác).”

“Cảnh giới yêu thể: Thân thể Yêu Thần (kế thừa từ Bạch Hổ).”

“Lực lượng cơ thể: Yêu Thần chi lực (kế thừa từ Bạch Hổ).”

“Thần thông: Thần · Bạch Hổ Sát (kế thừa từ Bạch Hổ), Đại Địa Chi Nộ (kế thừa từ Địa Long), Thần Hạn Vô Tận (kế thừa từ Yêu Thần Ma Thần Giác).”

Ôn Bình cẩn thận xem bảng hệ thống, trong lòng vẫn có chút vui vẻ, dù sao nó kế thừa thần thông của ba Yêu Thần, mặc dù kém hơn Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long rất nhiều nhưng thực lực của nó chắc chắn mạnh hơn bọn Ám Lưu Tịch Diệt.

Đương nhiên, phải trừ đặc tính bất tử của bọn Ám Lưu Tịch Diệt ra mới được.

Nói tóm lại, Ôn Bình vẫn rất hài lòng với Thần Hàn Bạch Long này, cho Vân Liêu làm thú cưỡi, chắc chắn sẽ không bôi nhọ tên tuổi Bất Hủ Tông.

Lúc này, Ôn Bình tắt bảng hệ thống, để cho Thần Hàn Bạch Long hóa thành hình người, sau đó cùng đi ra khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Vừa ra khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc, Ôn Bình thấy người trong tông môn tới bảy tám phần, có chút cạn lời: “Các ngươi tới làm gì?”

Vân Liêu bất đắc dĩ nói: “Tông chủ, bọn họ nghe được tiếng ngài nên mới theo tới.”

Đám người Long Nguyệt nhếch miệng cười một tiếng, ánh mắt nhìn lão giả sau lưng Ôn Bình.

Thân thể lão giả màu trắng, hơn nữa còn có một chiếc sừng, rõ ràng là yêu hóa thành người. Chủ yếu nhất là bọn họ chưa từng thấy lão giả này.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Ôn Bình nói: "Đây là tọa kỵ ta đã hứa cho ngươi, sau này nó sẽ là của ngươi."

Ôn Bình quay qua liếc mắt ra hiệu cho Thần Hàn Bạch Long, Thần Hàn Bạch Long lập tức bước tới phía trước mấy bước, cung kính quỳ một gối xuống trước mặt Vân Liêu. Vân Liêu lập tức vui vẻ, vội vàng bước tới nâng Thần Hàn Bạch Long lên, giờ phút này, so với Vân Liêu, mấy người Diệp Vũ Mai càng xúc động hơn.

Bởi vì ngày đó chính tai Diệp Vũ Mai nghe tông chủ nói sẽ thưởng Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm cho bọn họ làm thú cưỡi.

Chẳng lẽ yêu này chính là Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm?

Khá lắm!

Quá ngon!

Nhưng mà đám người Hãn Uy và Long Nguyệt lại không hiểu tại sao mấy người Diệp Vũ Mai xúc động, rất là cạn lời nhìn mấy người Diệp Vũ Mai.

"Các ngươi hưng phấn cái gì, cũng đâu phải là thưởng cho các ngươi." Long Nguyệt mở miệng.

【VIP】 Phu Hóa Đản: Thần Hàn Bạch Long (2)

Diệp Vũ Mai vội nói: “Long Nguyệt trưởng lão, ngài không biết, vật cưỡi này của Vân trưởng lão chính là nửa bước Thiên Vô Cấm!”

Lời vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía Thần Hàn Bạch Long.

Sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên, nghi ngờ và không thể tin của đám người Long Nguyệt, Thần Hàn Bạch Long tỏa ra yêu khí nửa bước Thiên Vô Cấm của mình.

Vân Liêu vừa mừng vừa sợ, mà những người khác thì cực kỳ hâm mộ.

Ôn Bình thấy thế thì nhìn lướt qua Long Nguyệt và chư vị trưởng lão, sau đó nói: “Chỉ cần các ngươi lập công với tông môn, sau này cũng sẽ có.”

Một tháng có thể mua một quả Phu Hóa Đản, cho nên Ôn Bình hứa như vậy cũng không phải là nói suông.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải lập công với tông môn.

Nếu không thì sao có thể xứng với thú cưỡi nửa bước Thiên Vô Cấm!

Mấy người Long Nguyệt nghe xong thì ánh mắt chuyển từ hâm trở thành nóng rực.

Trước kia tông chủ chỉ hào phóng với mọi người ở phương diện ăn uống thôi, những cái khác thì keo kiệt như gì.

Bây giờ rốt cuộc tông chủ mới càng ngày càng rộng rãi!

“Tông chủ vạn tuế!”

Long Nguyệt hô to.

Còn rất nhiều đệ tử của Bất Hủ Tông thì hâm mộ đồng thời cũng âm thầm thề nỗ lực tu hành.

Bọn họ cũng muốn trở thành trưởng lão.

Cũng muốn lập công với tông môn.

Cũng muốn có Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm vật cưỡi!

Một câu, tất cả mọi người trong Bất Hủ Tông đều tràn đầy lòng ham muốn tu luyện và trả giá vì tông môn, đây là chuyện mà Ôn Bình thích nhất.

Một cái tông môn phồn vinh mạnh mẽ thì không thể không nói đến những cố gắng của thành viên trong tông môn.

Nhất là giai đoạn bây giờ.

Vẫn là câu nói đó, đối với người có cống hiến cho tông môn, Ôn Bình không keo kiệt.

Đương nhiên, không bao gồm gia tăng thời gian tu luyện.

Bởi vì thời gian tu luyện là hệ thống quyết định.

Hắn cũng bất lực.

"Các ngươi đi làm chuyện của mình đi." Ôn Bình đuổi mọi người đi, thông qua truyền tống trận trực tiếp trở lại Thần Phi Thành.

Nói mới nhớ, sự kiện may mắn cũng nên phát động.

Ngày mai là ngày thứ ba!

Cùng lúc đó, ở cửa sau trụ sở của Thiên Tượng Môn, mấy tên nam nhân mặc hắc bào leo tường vào, nhưng mà cũng lập tức xúc động đến cấm chế không rõ của Thiên Tượng Môn. Không tới mười hơi, ở cửa sau đã xuất hiện vô số cường giả của Thiên Tượng Môn.

Nhưng mà mạnh nhất cũng là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!

"Người nào, dám xông vào trụ sở Thiên Tượng Môn ta!" Cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Thiên Tượng Môn gầm lên một tiếng: "Ngẩng đầu lên!"

Vừa dứt lời, mấy người thân mặc hắc bào chậm rãi tháo mũ xuống, để lộ ra gương mặt khiến cho người của Thiên Tượng Môn có chút kinh ngạc.

Chính là người của Tinh Hải Tông.

Người cầm đầu —— Ngụy Thông!

Ngụy Thông trầm giọng nói: "Dẫn ta đi gặp Lâm Diệp Hồng."

"Ngụy phó tông chủ, ngươi muốn?"

"Ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nhanh dẫn ta đi gặp Lâm Diệp Hồng." Ngụy Thông bất mãn nói.

"Mời!"

Theo cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Thiên Tượng Môn dùng tay ra dấu mời, người của Thiên Tượng Môn lập tức nhường ra một con đường cho Ngụy Thông.

Cường giả Thiên Tượng Môn dẫn đầu, quanh đi quẩn lại một vòng, đám người Ngụy Thông cũng đi tới chỗ ở của Lâm Diệp Hồng.

Thùng thùng ——

Cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Thiên Tượng Môn đi lên gõ cửa một cái, sau đó nói: "Lâm chân truyền, Ngụy phó tông chủ Tinh Hải Tông tới."

"Ta còn tưởng rằng hắn không tới."

Bên trong, giọng nói bình tĩnh như đã tính trước được của Lâm Diệp Hồng vọng ra.

Ngụy Thông cười hắc hắc, đẩy cửa đi vào trong đó, vừa đi vừa nói: "Nguyên lai chân truyền sớm biết ta sẽ đến, xem ra đã đợi lâu rồi chứ?"

Đi được vài bước, Lâm Diệp Hồng xuất hiện trước mặt.

Đây là một nam nhân mặc áo đỏ, tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, tuy nói là nam nhân nhưng lại có vẻ đẹp âm nhu. Giờ phút này, trước mặt hắn đặt gần trăm cái Tuyền Qua Đồ, còn có vũ

khí mà Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, hắn cứ liên tục nhìn chằm chằm chúng nó, tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Khi Ngụy Thông đi đến sau lưng, Lâm Diệp Hồng mới chậm rãi quay người lại, nói: "Ta cũng không cảm thấy Ngụy phó môn chủ là loại người rộng lượng. Tử Khí Các kéo ngươi vào trong danh sách đen ở trước mặt tất cả mọi người, cũng nói trong vòng trăm năm nếu như ngươi bước vào Tử Khí Các thì trấn sát ngay tại chỗ, với tính cách của ngài thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Huống chi, Thiên Quân đó đúng là một món thần binh lợi khí."

"Lâm chân truyền nói đúng, Ngụy Thông ta cũng không phải là người rộng lượng gì. Nhục nhã Bất Hủ Tông gieo cho ta, không trả về sao được? Chắc hẳn Lâm chân truyền cũng nghĩ như vậy chứ?" Ngụy Thông thăm dò hỏi, định thăm dò ẩn ý của Lâm Diệp Hồng.

Hôm nay hắn đến là muốn lợi dụng Thiên Tượng Môn đối phó Bất Hủ Tông, mặc dù bây giờ Thiên Tượng Môn bị trọng thương nhưng dù sao nó vẫn có thế lực rất lớn. Nội tình sâu, không phải thế lực lục tinh có thể sánh được. Chỉ cần Thiên Tượng Môn chịu động thủ thì hắn cũng sẽ tương trợ.

Lâm Diệp Hồng nói kĩ: "Giết người của Thiên Tượng Môn ta, tất nhiên Bất Hủ Tông phải trả giá đắt. Ta đã bẩm báo tông môn, chắc hẳn không bao lâu nữa thì sẽ có người tới xử lý Tử Khí Các và Bất Hủ Tông."

"Nhưng mà thời gian không đợi người." Ngụy Thông nhắc nhở một câu.

"Ngươi có ý gì?"

Lâm Diệp Hồng hỏi lại.

Ngụy Thông móc một tấm Bất Hủ Nhật báo hôm nay ra, sau đó chỉ tin tức Tử Khí Các sắp tổ chức bán đấu giá.

"Buổi đấu giá này sẽ có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ. Lâm chân truyền, ngươi cảm thấy sau khi cuộc bán đấu giá này kết thúc, Thiên Tượng Môn còn có thể đụng tới Tử Khí Các sao? Giờ phút này, U Quốc chúng ta đang đại chiến với Già Thiên Lâu, Tuyền Qua Đồ đặc thù này rất có thể sẽ thay đổi thế cục,

từ đó, chắc chắn sẽ được chính phủ U Quốc ủng hộ và nâng đỡ. Đến lúc đó, sao Thiên Tượng Môn có thể đụng tới Tử Khí Các?”

【VIP】 Phu Hóa Đản: Thần Hàn Bạch Long (3)

Ngụy Thông vừa dứt lời, Lâm Diệp Hồng vội vàng giật lấy Bất Hủ Nhật báo cẩn thận xem, càng xem sắc mặt càng trở nên kém.

Giống như Ngụy Thông nói, nếu như cuộc bán đấu giá này cử hành thuận lợi, như vậy tương lai Thiên Tượng Môn muốn đụng tới Tử Khí Các thì sợ là phải được chính phủ U Quốc cho phép.

Chính phủ U Quốc không cho phép thì Thiên Tượng Môn không thể đụng tới Tử Khí Các!

Thế cục với Già Thiên Lâu trước mặt, sao chính phủ U Quốc có thể đồng ý được?

Trừ phi Bất Hủ Tông tự mình tìm đường chết, không muốn cung cấp Tuyền Qua Đồ cho chính phủ U Quốc, nhưng khả năng như vậy cực kỳ bé nhỏ, gần như là không có khả năng xảy ra. Khả năng xảy ra còn thấp hơn chuyện ngày mai Già Thiên Lâu sẽ tiến vào U Quốc.

“Ngụy phó tông chủ có cách?” Lâm Diệp Hồng nhìn về phía Ngụy Thông, hắn cảm thấy lúc này Ngụy Thông tới tìm hắn thì chắc chắn là có cách.

Ngụy Thông gật gật đầu, sau đó lắc đầu, nói: “Cách thì là có, nhưng phải xem Lâm chân truyền có lòng tin hay không.”

“Ngươi nói!”

“Cướp Tuyền Qua Sát Khí, phá giải tuyền qua kỹ nghệ của nó! Chỉ cần phá giải được tuyền qua kỹ nghệ của Tử Khí Các, Tử Khí Các sẽ không còn là độc nhất vô nhị, chính phủ U Quốc cũng không che chở nó. Nhưng phải xem Lâm chân truyền có lòng tin này hay không!”

“Một mình ta thì có lẽ không được nhưng nếu như tập hợp toàn bộ lực lượng của Thiên Tượng Môn thì nhất định có thể

phá giải kỹ nghệ Tuyền Qua Tân Đạo đó.” Thiên Tượng Môn là tồn tại có Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, phá giải một cái tuyền qua kỹ nghệ chắc chắn không khó, nếu không thì những năm này Thiên Tượng Môn cũng không luôn chiếm được đệ nhất như vậy.

“Đã như vậy thì ta có thể giúp Lâm chân truyền cướp Tuyền Qua Sát Khí đó tới tay, nhưng mà Lâm chân truyền nhất định phải giúp ta một chuyện.”

“Đưa lỗ tai tới!”

Ngụy Thông lập một cái bình chướng cách âm ra.

Trong bình chướng cách âm, Lâm Diệp Hồng thỉnh thoảng gật đầu, lại thỉnh thoảng nở một nụ cười âm lãnh.

Một khắc đồng hồ sau, Ngụy Thông mới thu bình chướng cách âm lại, quay người muốn rời khỏi, trước khi rời đi còn nhắc nhở một câu: “Lâm chân truyền, ngày mai phải xem ngươi rồi.”

Lâm Diệp Hồng cười gật gật đầu: “Xin Ngụy phó tông chủ yên tâm!”

Dứt lời, Lâm Diệp Hồng đưa Ngụy Thông rời khỏi trụ sở Thiên Tượng Môn từ phía sau.

Sau khi hắn rời khỏi trụ sở Thiên Tượng Môn, Lâm Diệp Hồng lập tức gọi toàn bộ Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng trong Thiên Tượng Môn tới, sau đó trầm giọng ra lệnh cho tất cả mọi người: “Gửi yêu cầu quyết đấu Tuyền Qua tới Tử Khí Các, sáng sớm ngày mai đăng môn đọ sức.”

Quyết đấu tuyền qua.

Đây là một phương pháp quyết đấu cao thượng trong giới Tuyền Qua Thần Tượng.

Quy tắc do chính phủ U Quốc định ra, mục đích ban đầu là vì không muốn thấy Tuyền Qua Thần Tượng tàn sát lẫn nhau, bởi vì Tuyền Qua Thần Tượng vốn đã thưa thớt, nếu lại vì tự giết lẫn nhau mà tổn thất mấy người, như vậy không riêng gì là tổn thất với giới Tuyền Qua Thần Tượng mà còn là tổn thất của U Quốc.

Không nói những cái khác, điểm quan trọng nhất của quyết đấu tuyền qua chính là sau khi khởi xướng quyết đấu tuyền qua, hai bên đều không thể từ chối.

Đương nhiên, quyết đấu tuyền qua chỉ cho phép người của hai cái thế lực ngang nhau khởi xướng.

Tuyệt đối không cho phép dùng yếu lấn mạnh!

Đương nhiên, sau khi khởi xướng quyết đấu tuyền qua, muốn tránh chiến cũng được, vậy thì phải từ bỏ danh hiệu Tuyền Qua Thần Tượng, nếu là cửa hàng thì phải hủy bỏ bảng hiệu, nếu là tông môn thì phải tháo bỏ bảng tên tông môn, đồng thời dời đi chỗ khác.

Nếu như người đề xuất ở Thần Phi Thành, vậy thì cút ra khỏi Thần Phi Thành.

Nếu như người đề xuất có cửa hàng hoặc phân đà ở toàn bộ Nguyên Dương Vực thì người tránh chiến nhất định phải cút ra khỏi Nguyên Dương Vực.

"Lâm chân truyền, vậy chúng ta dùng cái gì làm tiền đặt cược?" Một vị Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng mở miệng hỏi.

Lâm Diệp Hồng quả quyết nói: "Nếu như bọn họ thắng, Thiên Tượng Môn ta rời khỏi Thần Phi Thành! Từ giờ về sau không bước vào Thần Phi Thành nửa bước! Trong Nguyên Dương Vực, chỉ cần có Tử Khí Các tồn tại thì Thiên Tượng Môn ta vĩnh viễn không đặt chân, không đi vào!"

Vừa dứt lời, rất nhiều Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đều có chút kinh ngạc nhìn Lâm Diệp Hồng, trong mắt lộ vẻ do dự.

Lâm Diệp Hồng tức giận nói: "Chư vị, chẳng lẽ các ngươi cảm thấy chúng ta còn có đường lui sao? Hơn nữa đây là Tuyền Qua nhất đạo đối kháng với Tuyền Qua Tân Đạo, chẳng lẽ các ngươi cam lòng bị nó đạp dưới lòng bàn chân? Đây không phải là 'chiến tranh' giữa người với người mà là 'chiến tranh' của toàn bộ giới Tuyền Qua Thần Tượng, nếu chúng ta rút lui, vậy những người khác của Thiên Tượng Môn phải làm sao?"

Lâm Diệp Hồng lập tức kéo cờ đại nghĩa cho trận quyết đấu này, dĩ nhiên, thật ra thì hắn nói như vậy cũng không sai.

Đây là trận đối kháng giữa Tuyền Qua nhất đạo và Tuyền Qua Tân Đạo.

Ý nghĩa phi phàm!

Rất nhiều Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn vốn đang do do dự dự nhìn nhau một cái, sau đó dồn dập gật đầu.

"Ta ủng hộ quyết đấu tuyền qua!"

"Ta cũng ủng hộ!"

"Nếu bọn họ tự xưng là Tuyền Qua Tân Đạo, lão phu cũng muốn nhìn thử xem bọn họ có chỗ nào đặc biệt hơn tuyền qua lão đạo chúng ta?"

Theo hai, ba người tỏ thái độ, những người khác cũng tỏ thái độ theo, không ngoại lệ, tất cả đều đồng ý quyết đấu tuyền qua.

Tu hành mấy trăm năm.

Thiên Tượng Môn tích lũy mấy ngàn năm.

Chẳng lẽ còn đấu không lại một Tuyền Qua Tân Đạo vừa mới hưng khởi hay sao?

Cho dù nó có mới thì có thể mới được bao nhiêu, chỉ là đạp lên vai người đi trước sáng tạo ra cái mới thôi.

Lúc này, Lâm Diệp Hồng đưa tay, nhiệt huyết sôi trào hô: "Nếu như vậy, tất cả theo ta xuất phát, đi tới Tử Khí Các đưa thư quyết đấu! Để cho người trong Thần Phi Thành nhìn, để cho người trong Nguyên Dương Vực nhìn, suy cho cùng thì Thiên Tượng Môn chúng ta vẫn là đệ nhất! Cái gọi là Tuyền Qua Tân Đạo cũng chỉ như thế thôi!"

【VIP】 Một kiếm chém Yêu Thần!

Nói xong, Lâm Diệp Hồng hất tay áo dài, cưỡi gió bay đi, trên gương mặt luôn tràn ngập khí tức âm nhu tỏa ra hào khí hiếm thấy.

Sau một lát, gần mười Yêu Thần Dực tộc trong Thiên Tượng Môn lục tục bay ra, trùng trùng điệp điệp như là mây đen che thành bay tới Tử Khí Các.

Đám người trong Thần Phi Thành thấy cảnh này thì đều sợ hãi than.

"Các ngươi xem đó là cái gì?"

"Trên lưng Yêu Thần Dực tộc chính là các Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn!"

"Chà, nhiều Tuyền Qua Thần Tượng như vậy tụ tập lại với nhau, đây là lần đầu tiên ta thấy. Bọn họ muốn làm gì?"

Mọi người đang thán phục, không ít người còn đi theo Yêu Thần Dực tộc, đi tới thành bắc.

Dần dần, gần thành bắc thì mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

Bọn họ đã biết rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn muốn đi đâu.

Tử Khí Các!

Người của Thiên Tượng Môn còn chưa hết hi vọng, lại muốn đi Tử Khí Các!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nổi lòng hiếu kỳ, sau đó bắt đầu hội tụ ở thành bắc, hơn nữa còn hô bằng gọi hữu đi tới Lục Phương Nhai ở thành bắc.

Cùng lúc đó, vừa mới về tới Tử Khí Các, Ôn Bình lại đi ra khỏi Tử Khí Các, nhìn Tử Khí Các vui vẻ phồn vinh, có chút hài lòng.

Tông môn có Bất Hủ Nhật báo tạo ra thu nhập, sau đó chi tiêu ở Tử Khí Các.

Bây giờ mới chỉ mấy ngày thôi, căn cứ Tử Nhiên báo cáo, thiên tài địa bảo nhận được đã đủ chất đầy một cái bảo khố ở chủ điện.

Bảo khố ở chủ điện lớn cỡ nào Ôn Bình cũng biết. Chủ điện được tiến hành thăng cấp nhiều lần, mỗi một cái bảo khố ít nhất có thể chưa được một cái Vân Lam Sơn.

Rõ ràng thiên tài địa bảo nhận được mấy ngày nay rất nhiều.

Dựa theo tình huống này, đoán chừng năm mươi cái bảo khố ở chủ điện chống đỡ không được bao lâu.

Nhưng mà điều đáng tiếc duy nhất chính là thiên tài địa bảo hiếm hoi quá ít, mà chế tạo Tam Tuyền, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ trở lên thì cần thiên tài địa bảo hiếm hoi.

Đang lúc Ôn Bình do dự có nên tăng giá thu mua thiên tài địa bảo hiếm hoi hay không thì Lục Phương Nhai đột nhiên ồn ào khiến cho hắn sững sờ.

Mấy người Tử Nhiên đang bận rộn cũng nghe được tiếng ồn này, cho nên lập tức từ trong nhà kho chạy ra: “Tông chủ!”

“Các ngươi tới đúng lúc lắm, đi ra xem náo nhiệt một chút chứ.” Ôn Bình lập tức khuếch tán tinh thần lực ra, cảm nhận được Yêu Thần Dực tộc trên bầu trời, cảm nhận được rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn trên lưng Yêu Thần Dực tộc, còn cảm nhận được vô số người đi tới Lục Phương Nhai.

Nghe được động tĩnh này, các khách hàng đang bán thiên tài địa bảo cho Tử Khí Các kinh hoảng muốn đi ra ngoài, nhưng mà lại bị Ôn Bình gọi lại.

“Các vị không cần kinh hoảng, ở trong Tử Khí Các không có ai có thể uy hiếp được an toàn của khách hàng của chúng ta, cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm tới cũng không ngoại lệ!”

Nếu là người khác nói thì bọn họ còn không tin.

Nhưng mà người nói chính là tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình.

Là nhân vật lớn ngay cả Thiên Huyền tiền bối cũng có thể đuổi đi.

Các khách hàng kinh hoảng muốn đi gấp lập tức yên tĩnh trở lại, về tới cửa sổ mua thiên tài địa bảo tiếp tục giao dịch thiên tài địa bảo.

Nhưng mà vừa móc thiên tài địa bảo từ trong tàng giới ra vừa liếc về phía bên ngoài Tử Khí Các, bọn họ cũng tò mò muốn biết chuyện gì xảy ra.

"Tử Nhiên của Tử Khí Các có đây không?"

Đột ngột.

Một tiếng gầm thét vang lên trên bầu trời, như sấm sét xẹt qua trời cao.

Lên tiếng chính là một Yêu Thần Dực tộc của Thiên Tượng Môn.

Lúc này, Tử Nhiên đi ra cửa Tử Khí Các, ánh mắt sáng rực nhìn về phía rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn, không có đáp lại.

Bởi vì giờ phút này Ôn Bình đang nhướng mày, tức giận nói: "Chỉ là Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh cũng dám đứng trên Tử Khí Các ta la to?"

Nói xong, Ôn Bình đưa ánh mắt lạnh lùng như đao nhìn chằm chằm Yêu Thần Dực tộc vừa mới lên tiếng đó, mặc dù không có lộ ra khí tức Thiên Vô Cấm nhưng chỉ với cái nhìn này thì đã khiến cho Yêu Thần Dực tộc mới khoe oai đó giật mình, yêu thể cũng run lên.

Ôn Bình lại nói: "Ngươi còn dám la to nữa thì làm thịt ngươi!"

Ôn Bình liếc mắt một cái, chấn động đến Yêu Thần Dực tộc của Thiên Tượng Môn vội vàng ngậm miệng lại, ngay cả thở dốc cũng không dám.

Mọi người thấy cảnh này thì cảm thấy buồn cười.

Những khách hàng của Tử Khí Các thấy cảnh này thì cũng nhịn không được bật cười, đồng thời cũng thầm nghĩ tông chủ Bất Hủ Tông thật bá đạo.

Đương nhiên, đúng là tông chủ Bất Hủ Tông có năng lực bá đạo.

Chỉ là Yêu Thần Địa Vô Cấm Trung Cảnh, so với bọn La Tam Thiên thì quá tầm thường.

Lâm Diệp Hồng trên lưng Yêu Thần sắc mặt tái xanh, giận mà không dám nói gì, bởi vì bây giờ trong môn không có lấy một nửa bước Thiên Vô Cấm.

Cũng không có Thiên Vô Cấm tọa trấn!

Lâm Diệp Hồng cố nén lửa giận, trầm giọng nói: "Ôn tông chủ, hôm nay chúng ta đến đây cũng không phải là vì báo thù cho mấy người La trưởng lão."

"Ngươi bày ra đội hình như vậy, người không biết còn tưởng rằng ngươi muốn khai chiến với Bất Hủ Tông, hóa ra không phải! Xuống nói chuyện!" Ôn Bình tức giận vừa quát, sau đó đưa tay một cái, một đạo ánh sáng xanh bắn tới, những nơi ánh sáng xanh đi qua, Thanh Liên như ẩn như hiện, kiếm ý tung hoành.

Một kiếm chém đầu yêu!

Phốc ——

Trong khoảnh khắc, Yêu Thần Dực tộc mà đám người Lâm Diệp Hồng đang đứng trên lưng nó đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi từ cổ phun ra ngoài, như là vỡ đê. Yêu thể khổng lồ như là diều bị đứt dây ngã xuống, đám người Lâm Diệp Hồng giật mình, vội vàng nhảy lên một cái.

Chưa mở mạch môn!

Một kiếm chém yêu thần!

Đây là thực lực của tông chủ Bất Hủ Tông sao?

Sau khi đám người Lâm Diệp Hồng rơi xuống đất, trên mặt không dám lộ ra chút tức giận nào, vội vàng kêu Tuyền Qua Thần Tượng trên lưng mấy con Yêu Thần Dực tộc khác.

“Xuống đây hết đi!”

【VIP】 Một kiếm chém Yêu Thần! (2)

Giọng nói thâm thúy của Ôn Bình lại vang lên: “Nếu không phải báo thù, vậy thì không cần bày ra đội hình lớn như vậy, một chút lễ phép cũng không có.”

Ôn Bình vừa dứt lời, đám người đứng xem nơi xa dồn dập líu lưỡi, kinh ngạc tán thán.

“Người này là tông chủ Bất Hủ Tông sao? Phong thái hôm nay đúng là đáng sợ. Một kiếm chém Yêu Thần, ngay cả mạch môn cũng không cần mở.”

“Bá khí, quá bá khí!”

“Chỉ một kiếm, toàn bộ người của Thiên Tượng Môn đều sợ.”

Nương theo tiếng thán phục, Lâm Diệp Hồng lấy thư quyết đấu tuyền qua từ trong ngực ra, sau đó rảo bước đi tới trước Tử Khí Các, hai tay dâng lên.

Khi thư quyết đấu tuyền qua màu vàng óng vừa xuất hiện, đám người vốn đang tán thưởng Ôn Bình bá khí trắc lậu lập tức đưa mắt nhìn vào thư quyết đấu tuyền qua.

Thư quyết đấu tuyền qua!

Đã ba mươi năm không thấy nó xuất hiện trong Thần Phi Thành!

Nếu như hôm nay không tận mắt nhìn thấy thì bọn họ cũng sắp quên luôn thư quyết đấu tuyền qua!

Thư quyết đấu tuyền qua vừa ra, Lâm Diệp Hồng mở miệng nói: “Ôn tông chủ, hôm nay, ta, Nguyên Dương Vực Thiên Tượng Môn yêu cầu quyết đấu tuyền qua, thời gian là ngày mai. Nếu Thiên Tượng Môn ta thua, từ ngày mai, trong Nguyên Dương Vực, chỉ cần chỗ có Tử Khí Các thì sẽ không có Thiên Tượng Môn! Trái lại, Tử Khí Các cũng giống vậy!”

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Ôn Bình nhận lấy thư quyết đấu tuyền qua, sau đó đưa cho Tử Nhiên đại sư.

Hắn biết thư quyết đấu tuyền qua không thể từ chối.

Hắn cũng biết, thư quyết đấu tuyền qua vừa xuất hiện, lại dùng danh nghĩa thế lực, như vậy chứng tỏ hai thế lực đã đến mức không chết không thôi.

Bởi vì Thiên Tượng Môn và Trạch Minh cung tranh đấu nhiều năm như vậy nhưng cho tới bây giờ đều dùng danh nghĩa cá nhân đưa thư quyết đấu, chưa bao giờ dùng danh nghĩa thế lực.

Dưới ánh nhìn soi mói của Ôn Bình, Lâm Diệp Hồng tiếp tục nói: "Ngày mai, chúng ta sẽ phái ra ba vị Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng phân cao thấp với Tuyền Qua Tân Đạo. Tử Nhiên đại sư, như thế nào?"

"Các ngươi cũng chỉ còn Tứ Tuyền." Tử Nhiên cũng không nhịn được, chế nhạo Lâm Diệp Hồng một câu, khiến cho Lâm Diệp Hồng giận đến lông mày run lên, nhưng mà cũng không dám cãi lại: "Tùy các ngươi phái người như thế nào, nhất định lão thân sẽ đi, mở mang tầm mắt một chút về kỹ nghệ tuyền qua của Thiên Tượng Môn."

Nói xong, Tử Nhiên cắn đứt đầu ngón tay, ấn một cái thủ ấn lên trên chỗ trống trên thư quyết đấu tuyền qua, đến lúc này, thư quyết đấu tuyền qua mới bắt đầu có hiệu lực!

Giờ khắc này, người bên ngoài Lục Phương Nhai đều sôi trào!

Thư quyết đấu tuyền qua!

Đại biểu lần đầu tiên tuyền qua một đạo và Tuyền Qua Tân Đạo chính diện giao phong!

Khá lắm!

Trình độ đặc sắc hoàn toàn không thể kém hơn đại chiến giữa La Tam Thiên và Bất Hủ Tông.

"Cũ mới giao phong!"

"Ai mạnh ai yếu?"

“Mặc dù sức chiến đấu của Thiên Tượng Môn không bằng Bất Hủ Tông nhưng suy cho cùng thì vẫn là đệ nhất U Quốc, kỹ nghệ tuyền qua của bọn họ còn đạt đến đỉnh phong của tuyền qua một đạo. Tử Nhiên đại sư có thể thắng sao?”

“Hai trận đầu thì khó mà nói, dù sao nội tình của Thiên Tượng Môn còn đó. Nhưng mà trận giao đấu cuối cùng, nhất định Tử Nhiên đại sư có thể thắng. Dù sao bàn về thành phẩm thì sao Tuyền Qua Đồ của Thiên Tượng Môn có thể so được với Tuyền Qua Đồ đặc thù của Tử Khí Các? Trừ phi Tử Nhiên đại sư không chế tạo ra được Tuyền Qua Đồ trong thời gian quy định, bằng không thì trong trận giao đấu cuối cùng, Thiên Tượng Môn hoàn toàn không có cơ hội nào.”

“Ngươi phân tích có lý lắm, nhưng sợ là Tử Nhiên đại sư không thể chế tạo ra Tuyền Qua Đồ trong thời gian quy định. Dù sao Tuyền Qua Đồ phụ thêm năng lực đặc thù, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn chế tạo vô cùng phức tạp.”

“Các người nói như vậy, cũ mới chi tranh, kết cục đúng là khó bề phân biệt.”

Mọi người nhìn về phía Tử Nhiên và Lâm Diệp Hồng, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Tuyền Qua Thần Tượng tranh đấu.

Khiến cho người ta say mê hơn người tu hành mạch môn tranh đấu nhiều.

Cũng đúng lúc này, tình huống khiến cho người ta càng không thể tưởng tượng được xuất hiện.

“Đưa tin cho Trần Hiết, lệnh cho hắn dẫn người tới quan sát quyết đấu tuyền qua ngày mai, trận quyết đấu tuyền qua này, toàn quá trình phải được ghi lại trên Bất Hủ Nhật báo, bổn tông chủ muốn cho người trong cả Nguyên Dương Vực biết!” Ôn Bình trầm giọng nói, đốt lên ngọn lửa trong lòng tất cả mọi người.

Ảnh hưởng của Bất Hủ Nhật báo, mọi người cũng biết.

Lúc này, nếu ghi lại trên Bất Hủ Nhật báo, vậy đại biểu toàn bộ Nguyên Dương Vực, cho dù là lão ấu phụ nữ trẻ em

đều sẽ biết.

Người nào thua.

Thì mất hết mặt mũi.

“Tông chủ Bất Hủ Tông có lòng tin với Tử Nhiên đại sư như vậy?”

“Tử Nhiên đại sư hơn một trăm năm trước chỉ là người bị Trạch Minh Cung vứt bỏ, ruồng bỏ. Trăm năm này mới tu luyện Tuyền Qua Tân Đạo, có thể so chiêu với đám Tuyền Qua Thần Tượng súc tích thâm hậu của Thiên Tượng Môn sao?”

“Chẳng lẽ Bất Hủ Tông không sợ thua, một chút đường lui cũng không có sao? Nếu thông báo tin tức mình thua trên Bất Hủ Nhật báo, vậy thì…”

Trong tiếng bàn tán xôn xao, đa số là kinh ngạc và nghi ngờ khi thấy Ôn Bình chơi lớn như vậy.

Thế nhưng bọn họ không biết là hắn muốn có hiệu quả như vậy.

Càng tranh luận nhiều càng tốt.

Người biết càng nhiều càng tốt.

Bằng không thì thật có lỗi với cơ hội mà Thiên Tượng Môn đưa tới.

“Ôn tông chủ, Tử Nhiên đại sư, vậy chúng ta cáo từ trước.” Cùng lúc đó, Lâm Diệp Hồng thấy đã đạt được mục đích thì cũng không muốn ở lại nữa.

Nhưng mà vừa mới chuẩn bị đi thì bị Ôn Bình gọi lại: “Dọn dẹp thi thể cho sạch sẽ rồi hãy đi.”

Lâm Diệp Hồng hơi dừng một chút, sau đó chỉ có thể ngoan ngoãn phái người đi dọn dẹp thi thể của Yêu Thần bị Ôn Bình chém.

Sau khi Lâm Diệp Hồng rời đi, chuyện Thiên Tượng Môn quyết đấu tuyền với Tử Khí Các bắt đầu nhanh chóng truyền bá trong Thần Phi Thành.

Nhận được tin tức trước nhất chính là tứ đại thế lực lục tinh.

【VIP】 Một kiếm chém Yêu Thần! (3)

Long gia, Vọng Thần Các với Thiên Tuyệt Thành, Tinh Hải Tông.

Sau khi người của Long gia nhận được tin tức này, Long Dã biết lần này chắc chắn tránh không khỏi.

Thiên Tượng Môn quyết đấu tuyền qua với Tử Khí Các, hắn không thể nhịn không đi quan sát được.

"Long nhị công tử, Thiên Tượng Môn quyết đấu tuyền qua với Tử Khí Các, sao ngươi lại than thở?" Một khách khanh của Long gia là Lý Trường Hải khi nghe được tin tức này thì kinh hãi không thôi, nhưng khi thấy Long Dã bên cạnh lại thở dài thì nhịn không được hỏi thăm một tiếng.

Lý Trường Hải, cũng chính là vị đứng thứ nhất trên Bảng Tuyền Qua Thần Tượng.

Đương nhiên, bây giờ bọn người La Tam Thiên chết rồi.

Xếp hạng của hắn cũng tăng lên nhiều.

Long Dã bất đắc dĩ nói: "Ngươi không hiểu nỗi bi thương của ta."

Mấy người Lý Trường Hải nhìn nhau một cái, không có lên tiếng nữa.

Mà Vọng Thần Các và Thiên Tuyệt Thành nhận được tin tức thì Hứa Niệm với Phùng Vĩnh nở một nụ cười rất đặc sắc, bởi vì không có cái gì khiến cho người ta kích động bằng đi xem náo nhiệt. Huống chi lần này còn đại biểu cho tranh đấu giữa cũ mới trong giới Tuyền Qua Thần Tượng!

Còn Tinh Hải Tông.

Sau khi bọn người Ngụy Thông nhận được tin tức, trên môi nở một nụ cười đắc ý và gian xảo.

"Chuẩn bị kỹ vào, dựa theo kế hoạch mà làm, nếu như người sơ suất thì đừng trách ta tự tay làm thịt người đó!" Ngụy

Thông tức giận nói với một đám cường giả Tinh Hải Tông.

Theo sau đó là phủ thành chủ Thần Phi Thành!

Mấy ngày nay, tất cả mọi chuyện xảy ra trong Thần Phi Thành, phủ thành chủ biết, nhưng mà phủ thành chủ Thần Phi Thành cũng không muốn can thiệp vào.

Tử Khí Các và Bất Hủ Tông đến, thành chủ Diêm Lai của Thần Phi Thành đã biết trước được qua miệng Quân Thiên Nhất Cố rồi, cho nên cho dù Bất Hủ Tông làm gì thì hắn cũng không muốn để ý tới. Bởi vì hắn cũng muốn xem thử xem Bất Hủ Tông sẽ mang đến kinh hỉ gì cho chính phủ U Quốc.

Diêm Lai đã qua nghìn tuổi, giờ phút này, hắn đang đứng trên chỗ cao nhất trong phủ thành chủ, nhìn Tử Khí Các ở xa xa, nói ra bốn chữ.

"Cũ mới chi tranh!"

Yên lặng một buổi, sau đó lại đột nhiên cảm thán một câu.

"Thần Phi Thành này của ta còn náo nhiệt hơn nơi tổ chức Thất Vực Đăng Thiên Bảng là Thiên Dương Thành."

Theo sau đó, vị thành chủ Thần Phi Thành này lập tức ban bố địa điểm, thời gian Thiên Tượng Môn quyết đấu tuyền qua với Tử Khí Các, cũng công bố sẽ tự mình chủ trì lần quyết đấu tuyền qua này.

Diêm Lai tỏ thái độ, khiến cho rất nhiều thế lực trong Thần Phi Thành càng hưng phấn hơn.

Diêm Lai đại biểu cho chính phủ U Quốc.

Đại biểu cho Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực!

Hắn tự mình chủ trì, cũng có ý nghĩa là lần tranh đấu cũ mới này sẽ trở nên long trọng chưa từng có.

Sau khi Diêm Lai tỏ thái độ, phe nhận được tin tức trễ nhất là Trạch Minh Cung và thế lực khác đều hưng phấn đồng thời cũng âm thầm mở bàn đặt cược.

Trong vòng một đêm, mấy triệu người gia.

Đương nhiên, Trạch Minh Cung không có tham dự.

Giờ phút này, tâm tình của bọn họ phức tạp nhất.

Bọn họ vẫn luôn lưỡng lự, đi ôm đùi Bất Hủ Tông hay là gia nhập trận tuyến Thiên Tượng Môn, đối phó Tử Khí Các.

Nhưng mà quyết đấu tuyền qua vừa ra, trong nháy mắt, đám người Thanh Thiển trợn tròn mắt.

Bọn họ còn chưa quyết định xong thì Thiên Tượng Môn đã bắt đầu quyết chiến với Tử Khí Các.

Nếu như Tử Khí Các thắng, vậy cho dù bọn họ không muốn ôm đùi thì cũng phải ôm đùi Tử Khí Các.

Nhưng mà đến lúc đó, Tử Khí Các sẽ chào đón bọn họ không, kết quả không nghĩ cũng biết.

Nếu như Thiên Tượng Môn thắng, vậy thì Tử Khí Các sẽ bị đuổi ra khỏi Nguyên Dương Vực.

Đến lúc đó bọn họ trở về với tình cảnh lúc trước, tiếp tục bị Thiên Tượng Môn đè đầu.

"Trưởng lão, chúng ta nên làm cái gì?"

"Tối nay chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta, nếu như không lựa chọn, tiếp tục quan sát, chờ ngày mai đến thì cái gì cũng trễ."

Chúng đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung và người của Trạch Minh Thương Hội bắt đầu thúc giục Thanh Thiển đưa ra quyết định sau cùng.

Cuối cùng, bị áp lực, Thanh Thiển khẽ cắn môi, đưa ra một quyết định!

Tối nay đi Tử Khí Các một chuyến!

"Dù nói thế nào thì Trạch Minh Cung chúng ta cũng là nhà của Tử Nhiên, thân nhân của nàng cũng ở trong Thiên Tượng Môn." Trong lúc nói chuyện, Thanh Thiển nghĩ đến tổ mẫu của nàng, U Nguyệt lão trưởng lão. U Nguyệt lão trưởng lão vẫn còn, tất cả đều còn có cơ hội!

Một tên đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung nghi ngờ hỏi: "Tử Nhiên bị thân nhân trục xuất khỏi Trạch Minh Cung,

sao nàng có thể còn quyến luyến với thân nhân được?”

“Có.” Thanh Thiển không có giải thích rõ lí do mà nhìn vài vị đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung vừa tới Nguyên Dương Vực mấy ngày trước, hỏi: “Trong các ngươi có ai biết tình huống sức khỏe của U Nguyệt lão trưởng lão gần đây như thế nào không?”

“U Nguyệt lão trưởng lão?”

Một người nhướng mày, suy tư.

Một người khác thì lắc đầu, tỏ vẻ mình cái gì cũng không biết.

Nhưng mà người thứ ba thì biết rất rõ, lập tức nói: “Trước khi ta rời khỏi tông môn thì đã từng thấy U Nguyệt lão trưởng lão một lần. Trong cùng đều nói nàng đã không còn thuốc nào cứu được, đại sư Dược thiện trong cung cũng thúc thủ vô sách, chỉ có thể mặc cho nàng làm mấy chuyện mình muốn làm trong chút thời gian còn lại thôi.”

“Đã nguy kịch như vậy.” Thanh Thiển cảm thán một tiếng, thầm nghĩ không ổn.

Tên đệ tử hạch tâm vừa lên tiếng hỏi: “Thanh Thiển trưởng lão, sao đột nhiên ngài lại hỏi đến U Nguyệt lão trưởng lão?”

“Đừng có chuyện gì cũng hỏi! Các ngươi ở đây đợi, ta đi ra ngoài một chuyến.” Thanh Thiển tức giận răn dạy hắn một câu, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng, hóa thành kinh hồng tan biến trên không Trạch Minh Thương Hội.

Giấu diếm bệnh tình của U Nguyệt lão trưởng lão thì hẳn cũng không giấu được bao lâu, thậm chí có thể không gạt được. Cho nên chỉ có thể nói rõ cho Tử Nhiên biết.

Nhưng mà nếu hôm nay đi Tử Khí Các thì chắc chắn không riêng gì nói cho nàng biết U Nguyệt lão trưởng lão đã nguy kịch. Chủ yếu nhất vẫn là giữ gìn mối quan hệ với Tử Khí Các và Bất Hủ Tông, tìm kiếm cơ hội hợp tác, để làm bước đệm cho chuyện hợp tác sau này.

【VIP】 Đến quyết đấu tuyền qua

Tử Khí Các.

“Tử Nhiên đại sư, các ngươi có thu Ngũ Thải Tinh Sa hay không?” Trong đại sảnh của Tử Khí Các, một vị khách hàng vội vàng chạy vào, sau đó đưa mắt nhìn Tử Nhiên đại sư bồi hồi dò xét trong Tử Khí Các.

Ngũ Thải Tinh Sa, thiên tài địa bảo tương đối hiếm hoi.

Có thể dùng để chế Tứ Tuyền, thậm chí Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Tử Nhiên nghe vậy thì vội vàng gật đầu, nói: “Thu! Đương nhiên là thu.”

Tử Nhiên vội vàng đưa hắn đến chỗ kiểm tra, bắt đầu kiểm tra Ngũ Thải Tinh Sa hắn mang tới.

Tình huống này đập vào trong mắt rất nhiều khách hàng.

Đập vào mắt Hô Lan.

Bọn họ tràn đầy nghi hoặc.

“Ngày mai chính là ngày quyết đấu tuyền qua, sao Tử Nhiên đại sư lại không chút gấp gáp gì hết?”

“Không chỉ không cuống cuồng mà còn có tâm tư quan tâm đến nghiệp vụ thu thiên tài địa bảo của Tử Khí Các, Hô Lan đại sư, ngươi có thể lộ ra một chút cho chúng ta không?”

Hô Lan yên lặng cười một tiếng, chỉ có thể ra vẻ thần bí nói: “Ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết là đây chính là khí định thần nhàn. Sư phụ ta có gió to sóng lớn gì mà chưa thấy qua, chỉ là một trận quyết đấu tuyền qua thôi, nói cho các ngươi biết, cũng vì mấy người La Tam Thiên chết rồi, nếu không thì sư phụ ta cũng có thể thắng bọn họ rất nhẹ nhõm.”

Nói là nói như vậy, nhưng mà trong lòng hắn cũng không chắc.

Mới đầu không biết về cái giá lớn khi quyết đấu tuyền qua còn được, thông qua khách hàng tới bán thiên tài địa bảo hôm nay, hắn biết được cái giá lớn khi thua quyết đấu tuyền qua, Hô Lan đổ mồ hôi. Bởi vì sư phụ tu luyện Tuyền Qua Tân Đạo mới bao lâu, hắn cũng biết.

Đúng vào lúc này, Hô Lan thấy lại có một khách hàng tới cửa thì vội vàng nghênh đón. Nhưng mà khi thấy rõ người tới thì nụ cười trên môi cứng lại.

"Chúng ta không chào đón ngươi!"

Biết Thanh Thiển là người của Trạch Minh Cung, Hô Lan cực kỳ không vui.

Cho dù là ăn mày bên đường thì Hô Lan đều sẵn lòng trò chuyện với hắn hai câu, nhưng Trạch Minh Cung thì không được.

Bị Hô Lan giận dữ mắng mỏ một tiếng, Thanh Thiển cũng không hề tức giận mà là tiếp tục đi vào trong, vừa đi vào trong vừa nói: "Ta đến thăm Tử Nhiên."

"Sư phụ ta rất khỏe, không cần ngươi quan tâm." Hô Lan ngăn cản Thanh Thiển đi vào trong.

Lúc này, trong phòng, Tử Nhiên nghe được động tĩnh.

Nhưng chỉ dừng một chút, không có đứng dậy đi gặp Thanh Thiển.

"Ngày mai là ngày quyết đấu tuyền qua, nhưng mà nàng không biết nhiều về Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn, cho nên ta tới giúp nàng." Thanh Thiển thành khẩn nói.

Hô Lan bán tín bán nghi nói: "Ngươi mà tốt như vậy?"

"Dù sao Thiên Tượng Môn cũng là kẻ địch của chúng ta." Thanh Thiển nghiêm túc trả lời, nói ra lý do mà Hô Lan không thể không tin.

Đột ngột, giọng Tử Nhiên vọng ra.

"Cho nàng đi vào."

Lúc này, Hô Lan mới thôi, không có tiếp tục ngăn cản Thanh Thiển.

Nhưng mà vừa đi vào trong vừa nhắc nhở Tử Nhiên: "Sư phụ, đừng tin tưởng nàng."

Theo Hô Lan, Thanh Thiển này tới để ôm bắp đùi.

Năm đó sư phụ bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung, cũng không thấy ai nói giúp một chút. Bây giờ thấy sư phụ tu hành Tuyền Qua Tân Đạo có sở thành, đồng thời mở ra một thời đại mới, bọn họ bắt đầu đến giúp đỡ. Sao lúc trước không làm sớm? Bây giờ mới biết hỗ trợ.

Đợi Thanh Thiển đến gần, Tử Nhiên dẫn Thanh Thiển lên một phòng trên lầu hai, Thanh Thiển chưa kịp ngồi xuống thì Tử Nhiên nói luôn: "Thanh Thiển trưởng lão, đệ tử này của lão thân có thói xấu luôn nói thật, nói bao nhiêu lần cũng không chịu sửa."

Một câu, nghe như là đang mắng Hô Lan.

Nhưng ngẫm lại thì không phải là đang nhạo báng Thanh Thiển sao?

Thanh Thiển không có ngồi xuống mà hơi khom người, nói với Tử Nhiên: "Ngày đó đúng là ta nhu nhược, không có đứng cùng trận tuyến với Tử Khí Các. Nhưng ngươi phải tin tưởng, ta tuyệt đối không có ác ý với Tử Khí Các."

"Ngươi dám sao?"

Tử Nhiên hỏi ngược lại một câu.

Thanh Thiển cười một tiếng đắng chát, sau đó nói: "Ngày mai Thiên Tượng Môn nhất định sẽ chọn ba người này tham dự quyết đấu tuyền qua, Lâm Diệp Hồng, Loạn Văn với Thiên Hành Hãi! Ba người này đều là người nổi bật trong Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, cho dù trong toàn bộ U Quốc cũng không có mấy người mạnh hơn bọn họ, cho nên ngươi phải cẩn thận."

Tử Nhiên không có lên tiếng, nghe Thanh Thiển nói.

“Lâm Diệp Hồng, Loạn Văn là tuyệt đại thiên kiêu xuất hiện trong trăm năm gần đây của Thiên Tượng Môn, kỹ nghệ tuyền qua còn đạt được chân truyền của phó môn chủ. Theo ta được biết thì hai người bọn họ đều tu luyện Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn, luận kỹ xảo chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì sợ là có vài Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng cũng không sánh nổi bọn họ.”

“Thiên Hành Hãi mặc dù yếu hơn một chút nhưng kỹ nghệ tuyền Qua của hắn cũng thuộc về đỉnh cao trong Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng. Hơn nữa hắn am hiểu nhất chính là quấy rối! Ngươi ta đều là Tuyền Qua Thần Tượng, hẳn phải biết có chút thiên tài địa bảo sẽ sinh ra độc tố trong quá trình dung luyện, mà những độc tố này bình thường chúng ta tránh không kịp. Nhưng Thiên Hành Hãi lại có thể khống chế độc tố này. Lần trước, một vị Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng của Trạch Minh Cung ta trúng bẫy của hắn, đến nay hay tay vẫn chưa dùng sức lại được, con đường tuyền qua coi như cũng chấm dứt.”

Khi Thanh Thiển nói xong, Tử Nhiên trầm giọng hỏi: “Tại sao lại nói cho lão thân những chuyện này, cho dù lão thân thắng thì ngươi cũng không có lợi ích gì. Hơn nữa, một khi lão thân thắng thì Tử Khí Các sẽ cướp hết mối làm ăn Tuyền Qua Đồ của Trạch Minh Cung các ngươi, hơn nữa chỉ cần thời gian càng dài thì khách hàng của các ngươi sẽ càng ít.”

“Làm gì có nhiều tại sao như vậy, muốn nói thì nói thôi.” Thanh Thiển không có giải thích rõ lí do, bởi vì nàng biết lúc này nói nhiều sẽ khiến cho Tử Nhiên càng nghi ngờ thêm.

Chiêu bài tình cảm phải đánh vào lúc thích hợp.

Hơn nữa phải đánh từ từ!

【VIP】 Đến quyết đấu tuyền qua (2)

Lúc này, Tử Nhiên đột nhiên trầm mặc lại, sau nửa ngày mới nói: “Nếu như ngươi hi vọng lão thân vì những lời ngươi nói hôm nay mà cảm tạ ngươi, vậy thì chỉ có thể nói ngươi đã suy nghĩ nhiều rồi. Nếu như ngươi hi vọng lão thân giúp Trạch Minh Thương Hội, vậy chỉ có thể nói cho ngươi biết ngươi đừng nghĩ nhiều. Tử Nhiên của Trạch Minh Cung đã chết từ trăm năm trước, bây giờ chỉ có Tử Nhiên của Bất Hủ Tông, bất kỳ cái gì ngán đường Bất Hủ Tông, lão thân sẽ đích thân thay tông chủ san bằng nó! Thiên Tượng Môn, lão thân đã không để bọn họ vào mắt.”

“Nếu như vậy thì chúc mừng trước.” Thanh Thiển cố nặn ra một nụ cười, sau đó quay người muốn rời khỏi: “Ta đi trước, chúc ngươi ngày mai thắng ngay từ trận đầu. Nếu như ngươi thắng, hẳn là U Nguyệt lão trưởng lão sẽ rất vui vẻ.”

“Ngươi có ý gì!” Tử Nhiên gọi Thanh Thiển đang muốn đi lại.

Thanh Thiển chậm rãi đáp: “Thật ra thì ngày đó, khi ngươi xuất hiện ở Trạch Minh Thương Hội thì ta đã đưa tin về tông môn. Bây giờ đã qua tám chín ngày, hẳn là U Nguyệt lão trưởng lão đã nhận được tin tức ngươi trở về. U Nguyệt lão trưởng lão đã nguy kịch, không thuốc nào chữa được, đời này chỉ còn một lo lắng cuối cùng là ngươi, cho nên ta không có cách, chỉ có thể báo tin tức ngươi trở về cho nàng.”

“Tổ mẫu…”

Tử Nhiên sững sờ tại tại chỗ, tay không khỏi run rẩy một cái.

Nàng hận Trạch Minh Cung.

Hận mẫu thân của mình, Minh Châu trưởng lão.

Nhưng lại không hận tổ mẫu, ngược lại trong lòng vẫn luôn lo lắng cho nàng.

Nàng không sợ biết tin tức tổ mẫu qua đời, nhưng chỉ sợ tổ mẫu biết nàng trở về.

Bởi vì nếu như nàng biết mình sẽ không trở lại Trạch Minh Cung, sẽ không lại gặp nàng, nhất định nàng sẽ ôm hận mà chết.

Vừa nghĩ tới đó, Tử Nhiên nhịn không được mà run sợ.

Trong lúc nhất thời rơi vào trong trầm mặc.

Thanh Thiển thấy thế thì không có nói nhiều, khom người, quay đầu định rời khỏi đây. Bởi vì mục đích của nàng đã đạt được, cho nên không cần ở lại nữa.

Thanh Thiển rời đi, cả buổi Tử Nhiên cũng không thể bình tĩnh lại.

Cũng sau khi Thanh Thiển rời đi, Ôn Bình đẩy cửa vào, chậm rãi đi tới bên cạnh Tử Nhiên.

Thật ra thì Ôn Bình đã biết Thanh Thiển đến.

Cũng nghe được lời Thanh Thiển nói.

Nhưng hắn không có đi tới cắt ngang, bởi vì cản hay không cản là do bản thân Tử Nhiên.

Trạch Minh Cung chắc chắn sẽ trở thành kẻ địch, bởi vì xung đột lợi ích, cũng bởi vì xung đột trận tuyến. Dĩ nhiên, cho dù là Tử Nhiên chọn bảo trì quan hệ với Trạch Minh Cung thì mối quan hệ này cũng không duy trì được bao lâu.

Một khi U Quốc và Bất Hủ Tông khai chiến, chắc chắn Trạch Minh Cung sẽ rũ sạch quan hệ với Bất Hủ Tông trước.

Điểm này, Ôn Bình không muốn nói rõ.

Hắn biết hẳn là Tử Nhiên cũng hiểu.

“Tử Nhiên đại sư, có muốn trở lại thăm tổ mẫu ngươi một chút không? Nếu ngươi chỉ muốn nàng, bổn tông chủ có thể phá lệ cứu nàng, chỉ cần nàng trả giá một chút thôi.”

Nghe Ôn Bình nói, Tử Nhiên lắc đầu, sau đó nói: “Sinh lão bệnh tử, tự có số trời. Quy củ của tông chủ lão thân cũng biết, nhưng lão thân cũng không muốn tông chủ vì lão thân mà phá

lệ này. Bởi vì cho dù tông chủ cứu được nàng thì nàng cũng sẽ không gia nhập Bất Hủ Tông.”

“Vậy ngươi?”

“Tối nay lão thân không nghe thấy gì cả, tuyệt đối sẽ không vì mình mà khiến cho tông chủ khó xử.”

“Không có gì mà khó xử, bây giờ Trạch Minh Cung còn không phải kẻ địch.” Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại một tiếng.

Tử Nhiên nói tiếp: “Nhưng không bao lâu sau thì sẽ là.”

Dứt lời, Tử Nhiên trầm mặc, không tiếp tục nói thêm một chữ nào.

Ôn Bình yên lặng cả buổi, cũng không nói gì nữa.

Nếu Tử Nhiên một lòng suy nghĩ cho hắn như vậy, Ôn Bình lại càng muốn giúp nàng.

Ài.

Chờ đi.

Nếu có cơ hội thì đi Trạch Minh Cung một chuyến, dẫn U Nguyệt lão trưởng lão đó đến đây, sau đó lại nghĩ cách thuyết phục nàng gia nhập Bất Hủ Tông.

Kiếp này, mặc dù Ôn Bình không có tổ mẫu nhưng kiếp trước lại có.

Từ nhỏ lớn lên bên cạnh tổ mẫu, hắn biết tổ mẫu có ý nghĩa như thế nào với Tử Nhiên.

Lúc rời đi, Ôn Bình suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Tử Nhiên đại sư, nếu ngươi thắng được trận quyết đấu tuyền qua này, Bổn tông chủ cũng sẽ thưởng cho ngươi một Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm làm thú cưỡi. Tuyệt đối không kém hơn thú cưỡi của Trần Hiết và Vân Liêu.”

“Đa tạ tông chủ.” Tử Nhiên cười nói: “Thật ra thì lão thân càng muốn bái hai vị Trấn Thủ Sứ tiền bối ở Tuyền Nghệ Cung làm sư phụ.”

Ôn Bình nghẹn lời.

Sau đó ấp a ấp úng nói: “Chuyện này… để hôm nay ta hỏi một chút. Hai vị Trấn Thủ Sứ sẽ không tùy tiện nhận đệ tử.”

Hai vị Trấn Thủ Sứ là NPC của Tuyền Nghệ Cung, chỉ làm theo thiết lập của hệ thống, sao có thể thu đệ tử được?

Nếu có thể thì đó cũng là sau khi Tuyền Nghệ Cung thăng cấp.

Tử Nhiên hỏi: “Tông chủ, ngươi nói nếu như lão thân bước vào cảnh giới Ngũ Tuyền, sẽ có cơ hội hay không?”

“Lục Tuyền trở lên thì có thể sẽ có cơ hội.”

Ôn Bình nói ra một câu kinh người.

Nụ cười của Tử Nhiên tan biến trong nháy mắt, thay vào đó là dáng vẻ kính ngưỡng: “Hóa ra hai vị Trấn Thủ Sứ là trên Lục Tuyền.”

Trên Lục Tuyền, chỉ là truyền thuyết ở Triều Thiên Hạp.

Có hay không thì không ai xác định được.

Nhưng mà Bất Hủ Tông lại có hai vị!

Giờ phút này, Tử Nhiên cảm thấy chỉ cần tốn một trăm điểm nhiệm vụ tông môn là có thể được bọn họ chỉ bảo thì quá lời.

Chắc chắn là tông chủ thấy trong tông môn cái gì cũng có, chỉ có tuyền qua một đạo không có lão sư cho nên mới tốn rất nhiều sức lực thuyết phục hai vị tiền bối làm như thế!

Có tông chủ như vậy!

Đời này nhất định cúc cung tận tụy!

Tử Nhiên hơi khom người, gửi lời cảm ơn: “Đa tạ tông chủ!”

Ôn Bình ngây ra một lúc.

Hắn nói cái gì rồi?

…

Hôm sau.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, toàn bộ Thần Phi Thành đã náo nhiệt như giữa trưa.

Từng nhà, ai cũng dậy sớm, chỉ để sớm tới trung ương Thần Phi Thành, tìm một chỗ tốt xem quyết đấu tuyền qua hôm nay.

【VIP】 Đến quyết đấu tuyền qua (3)

Hôm nay hơn phân nửa Thần Phi Thành đều vì trận quyết đấu tuyền qua này mà sôi trào, đây là cảnh tượng mà quyết đấu tuyền qua trước đây, thậm chí là cường giả Thiên Vô Cấm đại chiến cũng chưa từng có.

Chỉ vì hôm nay là cũ mới chi tranh!

Tuyền Qua Tân Đạo.

Tuyền Qua lão đạo.

Ai mạnh ai yếu?

Sáng sớm, đám người Hứa Niệm, Phùng Vĩnh và Long Dã đã đi tới đài luận võ Thiên Hạp, sau đó Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung và rất nhiều thế lực ngũ tinh cự đầu cũng đều lục tục tới. Quân Thiên Nhất Cố đang bận bịu chuyện buổi đấu giá cũng vội vàng về tới Thần Phi Thành, ngồi bên phía phủ thành chủ, chờ mấy người Ôn Bình đến.

Theo thời gian trôi qua, khoảng cách buổi trưa càng ngày càng gần.

Đúng lúc này, trên bầu trời xuất hiện một vị nhìn như phóng đãng không bị trói buộc, trong lúc giơ tay nhấc chân tỏa ra khí tức lỗ mãng.

“Sao cả đám đều tới sớm như thế?”

Vừa mở miệng, mọi người biết ngay là người nào.

Chính là Thiên Huyền!

Trong nháy mắt khi Thiên Huyền xuất hiện, tất cả mọi người đều kích động.

Cường giả Thiên Vô Cấm, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ai cũng muốn chứng kiến phong thái của bọn họ.

Đương nhiên, theo sự xuất hiện của hắn, mọi người kích động đồng thời cũng bắt đầu cảm thán.

“Khá lắm, trận quyết đấu tuyền qua này lại hấp dẫn được Thiên Huyền tiền bối tới, cộng thêm thành chủ là hai vị cường giả Thiên Vô Cấm!”

“Trước giờ chưa từng có!”

“Vô tiền khoáng hậu!”

“Không biết còn tưởng là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm quyết đấu tuyền qua đó.”

“Cũ mới chi tranh, cũng có thể nói là thời đại mới và thời đại trước so đấu với nhau, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm quyết đấu tuyền qua không so được.”

Trong lúc bọn họ cảm thán, trên bầu trời lại xuất hiện một bóng dáng vĩ ngạn. Sự xuất hiện của hắn như là thiên thần giáng thế, khiến cho toàn bộ người trong Thần Phi Thành lộ vẻ sùng kính, so với khi Thiên Huyền đến thì chênh lệch rất lớn.

“Giả vờ cái gì?”

Thiên Huyền ngồi trên ghế vuông, uống rượu Hứa Niệm rót, khịt mũi coi thường cười cười.

Hứa Niệm nghe thì bất đắc dĩ cười khổ.

Nàng rất muốn nói, đây mới là tràng diện vốn có khi cường giả Thiên Vô Cấm ra sân, không phải sao?

Đâu có giống như ngài?

Thoải mái nhàn nhã, giống như là đi ra tản bộ.

Nếu không phải mọi người biết ngài là cường giả Thiên Vô Cấm thì ai dám tin tưởng ngài là cường giả Thiên Vô Cấm?

“Thiên Huyền huynh, đã lâu không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ?” Trên bầu trời, giọng nói Diêm Lai hùng hậu như là tiếng sấm.

Thiên Huyền nhướng mày, đáp: “Ngươi nói chuyện thì nói đi, cố tình nói lướn như sét đánh làm gì.”

“Ha ha ha, Thiên Huyền huynh vẫn phóng khoáng như thế.” Diêm Lai hào sảng cười một tiếng, hắn đã quen với tính của Thiên Huyền cho nên cũng không có so đo, chào hỏi

Thiên Huyền vài câu, sau đó đáp xuống đài luận võ Thiên Hạp.

Theo Diêm Lai đáp xuống, đài luận võ Thiên Hạp bắt đầu chậm rãi thay đổi, một tầng bình chướng trong suốt dâng lên ở bốn phía đài luận võ.

Bình chướng nối thẳng bầu trời, sau đó tụ lại ở độ cao trăm trượng trên không, hoàn toàn phong kín toàn bộ đài luận võ Thiên Hạp. Theo sau đó, đài luận võ Thiên Hạp rung động như địa chấn, đài luận võ cũ trầm xuống, một cái đài hoàn toàn mới, chỉ sử dụng khi Tuyền Qua Thần Tượng quyết đấu tuyền qua xuất hiện ở trước mắt tất cả mọi người.

Khi nó xuất hiện, mọi người bắt đầu reo hò.

Tiếng reo hò quanh quẩn khắp trên vùng trời Thần Phi Thành.

"Cuộc chiến hôm nay, bản tọa tự mình chủ trì." Diêm Lai đứng giữa trung tâm đài quyết đấu tuyền qua, từ cường giả Thiên Vô Cấm cao cao tại thượng trở thành chủ trì.

Có thể nói, chuyện này xưa giờ chưa từng có.

Nhìn chung gần năm trăm năm nay, trong lịch sử Nguyên Dương Vực còn chưa có lần quyết đấu tuyền qua nào là cường giả Thiên Vô Cấm chủ trì.

"Đa tạ thành chủ!"

Lâm Diệp Hồng dẫn theo toàn thể Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn, cùng khom người cảm ơn Diêm Lai, sau đó ba người trong số bọn họ đi ra.

Người thứ nhất, Lâm Diệp Hồng.

Người thứ hai, Loạn Văn.

Người thứ ba chính là Thiên Hành Hãi!

Giống như y như những gì Thanh Thiển nói.

Ba người vừa đứng ra, trong nháy mắt khiến cho ngàn vạn người reo hò, theo quyết đấu tuyền qua bắt đầu, bốn phía phố lớn ngõ nhỏ.

Ba người này, đại biểu cho Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh phong của Nguyên Dương Vực!

Là tồn tại khiến cho vô số Tuyền Qua Thần Tượng phải ngưỡng vọng!

Nhất là Lâm Diệp Hồng và Loạn Văn, khi Bảng Tuyền Qua Thần Tượng xuất hiện, danh vọng của bọn họ đạt đến đỉnh cao.

Người người đều biết, hóa ra thế gian còn có thiên kiêu như thế!

Khi ba người đứng ra, tất cả mọi người bắt đầu tìm kiếm người của Bất Hủ Tông.

"Người của Bất Hủ Tông đâu?"

"Đã sắp đến buổi trưa rồi, sao bọn họ vẫn chưa xuất hiện?"

"Đúng đó, không phải là sợ hãi không dám tới chứ?"

"Ngươi nghĩ gì thế, hôm nay Diêm Lai thành chủ, Thiên Huyền tiền bối đều tới, các thế lực lớn cũng đều đến đông đủ, sao Bất Hủ Tông có thể không đến? Nếu như không đến, bọn họ còn có thể ở lại Nguyên Dương Vực nữa sao?"

"Tuy nói như thế, nhưng mà sao đến giờ vẫn chưa thấy tới?"

Theo tiếng bàn tán, đám người Hứa Niệm, Phùng Vĩnh và Thiên Huyền dồn dập nhìn bốn phía, đang mong đợi mấy người của Bất Hủ Tông đến.

Khi sắp đến giữa trưa, một tiếng thét kinh hãi vang lên.

"Đến rồi!"

Tiếng thét vừa vang lên, chỉ thấy hình dạng một đám người dần dần hiện ra nơi chân trời.

Hơn trăm người, ngự kiếm mà đi!

Trùng trùng điệp điệp!

Mỗi một người đều ngạo nghễ đứng trên thân kiếm, đi theo sau lưng Ôn Bình tới gần đài quyết đấu tuyền qua, khiến cho người trong Thần Phi Thành kinh hãi không thôi.

“Khá lắm!”

Thiên Huyền suýt chút đứng lên.

Tràng diện này của Bất Hủ Tông, còn hoành tráng hơn cả thành chủ.

Theo sau đó, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn người của Bất Hủ Tông càng ngày càng gần, sau đó đứng lơ lửng trên vùng trời đài quyết đấu tuyền qua.

“Đạp kiếm bay lượn!”

“Quá đẹp rồi.”

“Có cần phải đẹp trai như vậy không?”

“Đây là mạch thuật gì, quá đẹp?”

【VIP】 Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn ra!

Kèm theo tiếng thán phục, Ôn Bình nhìn tất cả mọi người xung quanh, bất đắc dĩ nói: “Thật hâm mộ chư vị, không cần lo chuyện làm ăn, sáng sớm là có thể tới rồi.”

Ôn Bình vừa dứt lời, mọi người đều sửng sốt một chút.

Hóa ra bây giờ Bất Hủ Tông mới đến là do bận chuyện làm ăn.

Khá lắm!

Hai vị cường giả Thiên Vô Cấm chờ.

Bốn cái thế lực lục tinh chờ.

Còn có chín mươi phần trăm thế lực lớn trong Nguyên Dương Vực chờ.

Kết quả tông chủ Bất Hủ Tông lại bận chuyện làm ăn, đến bây giờ mới đến.

Đột ngột.

Ôn Bình lại nói tiếp.

“Tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình, chào chư vị!”

Sau đó là Trần Hiết.

“Tại hạ Tẫn Tri Lâu Trần Hiết, chào chư vị!”

Cuối cùng là Tử Nhiên.

“Lão thân Tử Nhiên, chào chư vị!”

Ba người, một người một câu, vạn người đều giật mình.

Đám người còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe được một tiếng than thở.

“Ôn tông chủ, các ngươi quá đẹp.”

Giọng nói này đến từ phía Vọng Thần Các.

Chính là Thiên Huyền!

Giờ phút này, Thiên Huyền đã đứng dậy, quay về phía Ôn Bình, khom người thăm hỏi, nhìn anh tư đám người Ôn Bình đạp kiếm bay lượn bầu trời, trên mặt lộ vẻ hâm mộ.

Còn có phương thức phi hành nào đẹp hơn cái này nữa không?

Nhưng mà ngay khi Thiên Huyền kinh ngạc tán thán và hâm mộ thì Diêm Lai lại không vui: "Thiên Huyền huynh, lúc bản tọa đến, ngươi ngại bản tọa… sau đó bản tọa nói chuyện lớn chút, ngươi lại ghét bỏ bản tọa nói chuyện lớn như sét đánh. Sao đến lượt Bất Hủ Tông này thì ngươi lại đổi thái độ?"

Diêm Lai vốn muốn nói hai chữ rắm thúi.

Nhưng suy nghĩ một chút, suy cho cùng thì hắn vẫn là thành chủ Thần Phi Thành, sao có thể ăn nói thô tục như Thiên Huyền được?

Nghe Diêm Lai nói vậy, Thiên Huyền lập tức lườm hắn một cái, nói: "Vậy ta hỏi ngươi, tư thế đạp kiếm bay lượn này, có đẹp hay không?"

Diêm Lai gật gật đầu.

Đúng là rất đẹp.

Phong thái Kiếm Thần!

"Vậy còn không đúng sao. Đẹp ta còn không thể khen sao? Ngươi nói chuyện giống như sét đánh, còn không được nói?" Thiên Huyền cắt một tiếng, sau đó nghênh đón Ôn Bình. Hắn cảm giác mình lại có mục tiêu, Tuyền Qua Sát Khí sau này hắn muốn mua, pháp môn đạp kiếm bay lượn này hắn cũng nhất định phải học!

Trên không, Ôn Bình lặng lẽ cười một tiếng, nói: "Chỉ là Ngự Kiếm Thuật thô thiển mà thôi, không đáng giá nhắc tới. Thiên Huyền tiền bối, ngươi quá khen."

Thiên Huyền ngự không bay lên, sau đó đi đến bên cạnh Ôn Bình, một tay khoác lên vai Ôn Bình, sau đó nói: "Ôn tông chủ không cần khiêm tốn, đẹp chính là đẹp, bao nhiêu ánh mắt

nhìn chằm chằm, ngươi giảo biện không được. Đi, xuống dưới ngồi!”

Cảnh tượng này đập vào trong mắt đám người trong Thần Phi Thành.

Mang tới vô biên kinh ngạc và kính sợ.

Đây là Bất Hủ Tông đứng sau lưng Tử Khí Các, Tẫn Tri Lâu vừa mới hoành không xuất thế, Thiên Huyền tiền bối ngay cả thành chủ Diêm Lai cũng không nể mặt mũi nhưng lại xem tông chủ đó như bằng hữu. Tình cảnh này, bọn họ ngoại trừ kinh ngạc và kính sợ thì còn có thể nghĩ gì khác sao?

Giờ phút này, bọn họ đều hiểu, Nguyên Dương Vực này, ngoại trừ tứ đại thế lực lục tinh ra thì lại có thêm một vị cự phách bễ nghễ Nguyên Dương Vực!

Chuyện khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng nổi chính là.

Bất Hủ Tông là hoành không xuất thế!

Trước đó không hề có một chút tin tức nào.

Ngay cả trong hồ sơ của U Quốc cũng không có quá nhiều ghi chép.

Còn những thế lực ngũ tinh và mấy nhà thế lực lục tinh khác thấy cảnh này thì cũng hơi kinh ngạc.

Bởi vì trước đó vài ngày, Thiên Huyền vì muốn bảo đảm La Tam Thiên mà sinh ra mâu thuẫn với tông chủ Bất Hủ Tông, nhưng mà bây giờ hai người gặp mặt thì lại như bằng hữu.

Sao có thể như vậy được?

Hoàn toàn không hợp lý!

Nhưng mà, cảnh tượng trước mắt thật sự diễn ra.

Hết sức rõ ràng.

Thiên Huyền tiền bối bị chinh phục!

Tám chín phần mười là bị nội tình mạnh mẽ của Bất Hủ Tông chinh phục, Thiên Huyền tiền bối thấy được thứ sau

lưng Bất Hủ Tông mà bọn họ không thấy được.

Giờ phút này, bọn họ đều có một cái suy đoán to gan, chẳng lẽ sau lưng Bất Hủ Tông có so nhân vật mạnh mẽ hơn cả Thiên Huyền tiền bối?

Khi bọn họ còn đang đoán, Long Dã cũng cảm khái rất nhiều, thầm nghĩ trong lòng: Bây giờ mới qua bao lâu, Bất Hủ Tông không chỉ vọt tới sân khấu cao nhất Nguyên Dương Vực, còn chinh phục Thiên Huyền tiền bối cùng một cảnh giới với phụ thân.

Nếu như phụ thân biết thì không biết sẽ có thái độ gì.

Sẽ ép Tiểu Tuyết đi thông gia nữa sao?

Nhưng mà so sánh với tâm tình và ý nghĩ của mọi người, giờ phút này, trong lòng người của Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung càng phức tạp.

Nhất là Thiên Tượng Môn.

Ngày xưa, chút thế lực ở Nguyên Dương Vực này truy phủng bọn họ như thế nào.

Bây giờ lại hoàn toàn khác.

“Mặc dù Bất Hủ Tông ngươi mạnh thì như thế nào, bàn về tuyền qua nhất đạo, lát nữa các ngươi sẽ thấy nội tình ngàn năm của Thiên Tượng Môn ta, biết được cái gì mới là đệ nhất!” Lâm Diệp Hồng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Ôn Bình, nhìn chằm chằm Tử Nhiên, nhìn chằm chằm tất cả mọi người của Bất Hủ Tông.

Loạn Văn, Thiên Hành Hãi nhìn cảnh này, không chút dao động, sau đó khi mọi người của Bất Hủ Tông đáp xuống đất thì kiên định đi lên trên đài quyết đấu tuyền qua.

Bởi vì bọn họ đã thấy nhiều Thiên Vô Cấm.

Ở Nguyên Dương Vực, mặc dù Bất Hủ Tông mạnh mẽ, nhưng mà nhìn toàn bộ U Quốc, so sánh với Thiên Tượng Môn thì cũng chỉ như thế.

Chẳng mấy chốc Bất Hủ Tông sẽ vì giết chết La trưởng lão mà trả giá đau đớn!

Chuyện bọn họ phải làm bây giờ là kéo lại danh dự của Thiên Tượng Môn trước khi cấp trên tới, để cho người trong Nguyên Dương Vực biết, Thiên Tượng Môn mới là đệ nhất!

Cũng khi hai người đi đến đài quyết đấu tuyền qua, bên phía Thiên Tượng Môn bộc phát tiếng hò hét ầm ĩ.

"Thiên Tượng Môn tất thắng!"

"Thiên Tượng Môn tất thắng!"

"Thiên Tượng Môn tất thắng!"

Theo tiếng hò hét, Thiên Huyền vừa mới đón đám người Ôn Bình xuống dưới, còn chưa kịp ngồi vững vàng thì lập tức hỏi thăm: "Ôn tông chủ, hôm nay, phe Thiên Tượng Môn xuất chiến đều là người nổi bật trong Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, các ngươi phải cẩn thận. Không biết quý tông phái Tuyền Qua Thần Tượng nào ra sân?"

【VIP】 Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn ra! (2)

Ôn Bình liếc Tử Nhiên, tự tin nói: "Ứng phó ba người bọn họ, một mình Tử Nhiên trưởng lão là được."

Ôn Bình vừa dứt lời, chúng đệ tử và tất cả trưởng lão cố ý từ Bất Hủ Tông chạy đến xem thi đấu cũng bắt đầu hò hét.

"Bất Hủ Tông tất thắng!"

"Bất Hủ Tông tất thắng!"

"Bất Hủ Tông tất thắng!"

"Tử Nhiên trưởng lão tất thắng!"

"Tử Nhiên trưởng lão tất thắng!"

Trừ một vài người thực sự đi không được cho nên không có tới với hai người Long Kha và Long Nguyệt không muốn để cho người của Long gia thấy ra thì giờ phút này, những người khác đều đứng lên hò hét cổ vũ cho Tử Nhiên, tiếng hò hét lấn át tiếng bên phía Thiên Tượng Môn.

Đột ngột, Diêm Lai lại lên tiếng.

"Đã đến buổi trưa!"

"Mời phía Bất Hủ Tông tiến vào đài quyết đấu tuyền qua!"

Lúc này, Tử Nhiên đứng dậy, chậm rãi đi xuống dưới, bước vào đài quyết đấu tuyền qua.

"Bất Hủ Tông chỉ phái một người?"

"Không thể nào."

"Sao chỉ có mình Tử Nhiên đại sư?"

Mọi người bắt đầu rối loạn, tất cả mọi người thấy vậy thì đều có chút không hiểu.

Bất Hủ Tông cũng quá khinh suất chứ?

Tạo nghệ tuyền qua nhất đạo của Lâm Diệp Hồng, Loạn Văn và Thiên Hành Hãi, không phải Tẫn Tri Lâu biết rõ hơn bất cứ ai sao?

Khi Tử Nhiên đứng trên đài quyết đấu tuyền qua, Diêm Lai tự mình ra tay, một đạo mạch khí bắn vào mâm kim loại màu đồng thau trên đài quyết đấu tuyền qua, sau đó mâm kim loại điên cuồng xoay tròn, sau đó ngừng lại sau một tiếng "ngừng" của Lâm Diệp Hồng.

Kim loại bàn dừng lại, trên đó chậm rãi nổi lên một hàng chữ.

Dung luyện!

Khi thấy hai chữ này, Lâm Diệp Hồng lập tức nở một nụ cười đắc ý, trong ánh mắt bắn ra tự tin mãnh liệt.

Diêm Lai lập tức nói: "Trận đầu, dung luyện!"

Chế tạo Tuyền Qua Đồ thì có ba bước.

Dung luyện.

Dung luyện thiên tài địa bảo, chế tạo bảng vẽ Tuyền Qua Đồ.

Tinh luyện.

Tinh luyện thiên tài địa bảo, dung hợp xây dựng Tuyền Qua Đồ.

Một bước cuối cùng thì là chế tạo Tuyền Qua.

Tuyền Qua thành hình, Tuyền Qua Đồ liền thành!

Đương nhiên, đây chỉ là trình tự thông thường nhất, cơ bản nhất. Thủ pháp này chỉ xuất hiện khi chế tạo Nhất Tuyền hoặc là Nhị Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Bởi vì đơn giản cho nên không cần quá trình phức tạp hơn.

Tam Tuyền hoặc là Tứ Tuyền, Tuyền Qua Thần Tượng vì theo đuổi phẩm chất cao thì sẽ chèn vào trình tự tỉ mỉ hơn trong ba bước này.

Nhưng mà nói tóm lại, chế tạo một tấm Tuyền Qua Đồ nhất định cần có ba bước này.

Lại nói dung luyện, nó là bước thứ nhất, cũng là bước cơ bản nhất khi chế tạo Tuyền Qua Đồ, đồng thời cũng là trình tự vô cùng quan trọng. Thật ra thì nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng phức tạp.

Tại sao lại nói là đơn giản?

Bởi vì chỉ cần loại bỏ cặn bã của nhiều loại thiên tài địa bảo, sau đó dung hợp tinh hoa của bọn chúng vào trong dụng cụ, hình thành bảng vẽ Tuyền Qua Đồ là được.

Nghe cũng đơn giản chứ?

Còn tại sao nói phức tạp?

Chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, cần ít nhất một trăm hai mươi loại thiên tài địa bảo hiếm hoi trở lên, mà bảng vẽ Tuyền Qua Đồ xem như thứ gánh chịu một trăm hai mươi loại thiên tài địa bảo đó, muốn có thể gánh chịu năng lượng của một trăm hai mươi loại thiên tài địa bảo này thì yêu cầu về phẩm chất của nó phải cực cao.

Bảng vẽ Tuyền Qua Đồ yêu cầu thiên tài địa bảo loại bỏ cặn bã càng nhiều càng tốt, còn phải làm cho tinh hoa của thiên tài địa bảo dung hợp hoàn mỹ, nếu không thì ở một bước cuối cùng, chế tạo Tuyền Qua thì sẽ có tỷ lệ vô cùng lớn là Tuyền Qua chưa hình thành, bảng vẽ Tuyền Qua Đồ vỡ trước, hoặc là Tuyền Qua Đồ thành nhưng vì bảng vẽ Tuyền Qua Đồ nên chỉ là một thứ phẩm, phẩm chất thấp.

“Loạn Văn, trận đầu ngươi tới.” Lâm Diệp Hồng giao nhiệm vụ dung luyện cho Loạn Văn.

Loạn Văn gật đầu, tràn đầy tự tin đáp: “Giao cho ta.”

Theo sau đó, Diêm Lai lại bắn một đạo mạch khí vào trong mâm kim loại, khiến cho mâm kim loại lại điên cuồng xoay tròn.

“Tử Nhiên đại sư, nếu như có thể ngừng thì ngươi hãy lên tiếng.”

“Ngừng!”

Tử Nhiên không do dự, trực tiếp hô ngừng.

Mâm kim loại theo tiếng mà ngừng lại, sau đó trên đó hiện ra hai chữ.

Tinh luyện!

Bước thứ hai trong ba trình tự!

Sau đó nghe được Lâm Diệp Hồng quay qua nói với Thiên Hành Hãi: "Ngươi tới."

Thiên Hành Hãi gật gật đầu, tràn đầy tự tin đáp: "Giao cho ta."

Theo tiếng Thiên Hành Hãi vang lên, trên bầu trời, Diêm Lai đưa tay cho mâm kim loại chìm vào trong đài quyết đấu tuyền qua.

"Hai bên đã xác định nội dung hai trận đầu, như vậy căn cứ quy tắc quyết đấu tuyền qua, nội dung trận đấu thứ ba chính là chế tạo Tuyền Qua Đồ. Ai có thể chế tạo ra một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao nhất trong thời gian ngắn nhất sẽ là người thắng."

"Trận đầu, dung luyện!"

"Mời nhân viên không liên quan rời khỏi đài quyết đấu tuyền qua, chờ dưới đài quyết đấu tuyền qua."

Giọng Diêm Lai vang lên, Lâm Diệp Hồng, Thiên Hành Hãi đều cất bước đi xuống đài quyết đấu tuyền qua, chỉ còn lại hai người Tử Nhiên và Loạn Văn. Theo sau đó thì có người của phủ thành chủ lục tục đưa ra ba mươi hộp ngọc chứa thiên tài địa bảo.

"Bình thường thì nếu như muốn chế tạo một tấm bảng vẽ Tuyền Qua Đồ có thể chịu được Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao thì ít nhất cũng phải dùng năm mươi loại thiên tài địa bảo khan hiếm. Nhưng mà phủ thành chủ chỉ cho ba mươi loại, cho Loạn Văn và Tử Nhiên đại sư một cái điều kiện hà khắc nhất, cứ như vậy, trận này chỉ gói gọn trong kiểm tra kỹ nghệ dung luyện của hai người."

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng Lý Trường Hải sau lưng Long Dã nhịn không được cảm thán một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Tử Nhiên.

Hắn rất tò mò, Tử Nhiên tu luyện cái Tuyền Qua Tân Đạo này sẽ dùng phương pháp gì để dung luyện ba mươi loại thiên tài địa bảo đó?

Theo Lý Trường Hải lên tiếng, rất nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm với rất nhiều thế lực cũng đưa mắt nhìn Lý Trường Hải.

Lý Trường Hải bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nói tiếp: "Chư vị không cần nhìn ta như vậy, hiểu rõ Loạn Văn nhất là Thanh Thiển trưởng lão."

【VIP】 Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn ra! (3)

Thanh Thiển nghe nói như vậy thì cũng không có khiêm tốn, nói thẳng: “Loạn Văn tu luyện một trong Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn, hẳn chư vị cũng biết Thập Đại Thần Nghệ mạnh mẽ. Cho nên bây giờ chỉ có thể xem rốt cuộc Tuyền Qua Tân Đạo có bao nhiêu ưu tú.”

Lúc này, ánh mắt Thanh Thiển rơi vào người Ôn Bình.

Mặc dù thấy vẻ mặt không hề quan tâm của Ôn Bình nhưng trong lòng Thanh Thiển vẫn có chút lưỡng lự, không dám khẳng định nhất định Tử Nhiên sẽ thắng.

Dù sao đây chính là Thập Đại Thần Nghệ!

Chính là vì Thập Đại Thần Nghệ này mới khiến cho Thiên Tượng Môn trở thành đệ nhất, mà Trạch Minh Cung chỉ có thể xếp thứ hai.

“Bắt đầu!”

“Xem đi, đừng đoán nữa.”

Thiên Huyền nhắc nhở mọi người một tiếng mới khiến cho mọi người dời mắt khỏi Thanh Thiển, Ôn Bình.

Trên đài quyết đấu tuyền qua, chỉ thấy Loạn Văn lấy một “Thạch Phiến” màu ngà sữa lại mỏng như cánh ve từ trong tàng giới ra, sau đó theo mạch môn của Loạn Văn chấn động, hỏa diễm bắt đầu nhảy múa trên “Thạch Phiến”, cũng chậm rãi bao trọn cái “Thạch Phiến”.

Lý Trường Hải lên tiếng: “Vật này tên là Thiên Bàn, là thứ độc môn của Thiên Tượng Môn. Bình thường thì khi Tuyền Qua Thần Tượng dung luyện thiên tài địa bảo, sẽ để cho tinh hoa của thiên tài địa bảo chậm rãi dung hợp trong một cái dụng cụ, sau đó ngưng tụ thành bảng vẽ Tuyền Qua Đồ, mà theo cách nói này thì những dụng cụ đó cũng không có tác dụng gì. Nhưng mà Thiên Bàn không giống, nó là dụng cụ làm

nở rộ tinh hoa của thiên tài địa bảo, trong quá trình dung luyện thiên tài địa bảo ngưng kết bảng vẽ Tuyền Qua Đồ, nó có thể khiến cho năng lượng của thiên tài địa bảo trở nên ôn hòa, từ đó khiến cho chúng nó có thể dung hợp lại với nhau tốt hơn, hình thành bảng vẽ Tuyền Qua Đồ."

"Dùng này loại thủ đoạn phụ trợ này không tính là chơi xấu sao?" Long Dã ở bên cạnh nghi ngờ hỏi, cũng chỉ vào cái bàn trước người Loạn Văn: "Rõ ràng đài quyết đấu tuyền qua có cung cấp dụng cụ!"

Lý Trường Hải đưa mắt nhìn mọi người cũng đang nghi ngờ như hắn, sau đó nói: "Thật ra thì tất cả Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm đều có phương pháp dung luyện của riêng mình, cũng đều có một bộ dụng cụ và thủ đoạn phụ trợ khắc chế những năng lượng táo bạo bên trong thiên tài địa bảo, cho nên cho dù hắn không sử dụng dụng cụ của đài quyết đấu tuyền qua mà sử dụng Thiên Bàn của mình thì cũng không tính là làm trái với quy tắc."

"Vậy Tử Nhiên đại sư…" Long Dã ngạc nhiên phát hiện Tử Nhiên lại dùng dụng cụ bình thường mà đài quyết đấu tuyền qua cung cấp, cũng không có bất kỳ tác dụng phụ trợ gì: "Sao Tử Nhiên đại sư lại không dùng dụng cụ phụ trợ? Như vậy không phải là vô cớ để cho Loạn Văn chiếm được tiện nghi sao?"

Long Dã lên tiếng, những người khác cũng đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn Lý Trường Hải, Lý Trường Hải bất đắc dĩ, chỉ có thể suy tư một lúc rồi nói: "Chỉ có hai khả năng, hoặc là Tử Nhiên đại sư có nhưng không muốn dùng, hoặc là Tử Nhiên đại sư không có dụng cụ phụ trợ. Còn đó là khả năng nào thì phải hỏi Ôn tông chủ."

Lý Trường Hải vừa dứt lời, mọi người nhìn về phía Ôn Bình.

Ôn Bình thuận miệng trả lời một câu: "Tử Nhiên trưởng lão không bao giờ dùng thứ này."

Nghe được Ôn Bình trả lời, Lý Trường Hải cảm thán một tiếng: "Tử Nhiên đại sư lại xưa giờ không dùng loại dụng cụ

phụ trợ này, vậy thì đúng là bị Loạn Văn chiếm tiện nghi lớn.”

Nói xong, Loạn Văn đã mở ra cái hộp ngọc thứ nhất, dùng mạch khí làm dây thừng, câu thiên tài địa bảo trong hộp ngọc lên, sau đó lại mở ra cái thứ hai, cái thứ ba, cái thứ tư… cho đến cái hộp ngọc thứ mười lăm.

Mười lăm món thiên tài địa bảo hình dáng khác nhau bị Loạn Văn dùng mạch khí bao lấy, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, sau đó tay phải của Loạn Văn chậm rãi duỗi ra, chỉ thẳng vào món thiên tài địa bảo thứ nhất Hắc Phượng Thạch. Sau đó, tay phải của Loạn Văn, trừ ngón trỏ ra thì tất cả ngón tay đều cuộn lại, giấu ở trong lòng bàn tay, theo mạch môn rung động một tiếng, trong nháy mắt, cánh tay Loạn Văn bị ngọn lửa đốt lên.

Nhưng mà hỏa diễm bùng cháy được mấy hơi thì lập tức biến thành dung nham màu đỏ thẫm, bao phủ toàn bộ cánh tay Loạn Văn.

Theo sau đó, Loạn Văn lại chỉ vào Hắc Phượng Thạch!

Trong chốc lát, nơi bả vai tuôn ra ba đạo hỏa diễm màu đỏ thẫm, giống như du long vờn quanh cánh tay hắn, vọt thẳng đến đầu ngón trỏ của Loạn Văn.

Hắc hỏa ở đầu ngón tay đột nhiên đâm vào Hắc Phượng Thạch!

Lớp vỏ ngoài màu đen của Hắc Phượng Thạch nứt ra trong nháy mắt!

Hạch tâm đã bắt đầu hòa tan!

Khi mọi người còn chưa kịp thấy lớp vỏ ngoài đó vỡ ra thì ngón trỏ của Loạn Văn đã liên tục điểm vào mười lăm món thiên tài địa bảo.

Hỏa diễm màu đỏ thẫm bắt đầu lan tràn từ món thứ nhất là Hắc Phượng Thạch, sau đó xâu chuỗi mười bốn món thiên tài địa bảo còn lại, tạo thành một cái vòng tròn.

Cảnh tượng làm cho người ta kinh diễm xuất hiện, Loạn Văn không ngừng chỉ vào mười lăm món thiên tài địa bảo, mỗi một chỉ đều có thể làm cho một món thiên tài địa bảo chấn

động vì nó, từng mảnh vỡ màu đen, màu trắng, thậm chí là màu sắc rực rỡ rơi xuống.

Đó chính là cặn bã trong thiên tài địa bảo!

“Cái này là Hắc Chỉ, một trong Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn. Khi tiểu thành thì có thể đồng thời dung luyện năm món thiên tài địa bảo, đại thành thì có thể đồng thời dung luyện mười lăm món thiên tài địa bảo, viên mãn là có thể đồng thời xử lý ba mươi món thiên tài địa bảo. Đáng sợ nhất là sau khi tu luyện Hắc Chỉ, có thể thông qua lực lượng đầu ngón tay loại bỏ cặn bã của thiên tài địa bảo. Khi viên mãn thì có thể liên tục xuất trăm chỉ, trong khoảng thời gian ngắn có thể loại bỏ hơn chín thành cặn bã trong thiên tài địa bảo!” Thanh Thiển thấy cảnh này, sắc mặt nghiêm lại, kinh ngạc thốt lên.

【VIP】 Cái này là Tuyền Qua Tân Đạo

“Loạn Văn có thể đồng thời dung luyện mười lăm món thiên tài địa bảo, rõ ràng đã đến cảnh giới đại thành, cho nên có thể ra ít nhất năm mươi chỉ. Năm mươi chỉ, đủ để loại bỏ bảy thành cặn bã trong thiên tài địa bảo giống như Hắc Phượng Thạch này!” Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy Hắc Chỉ nhưng mỗi lần nhìn thấy nó thì Thanh Thiển đều không nhịn được nhíu chặt chân mày.

Bây giờ rốt cuộc nàng đã hiểu, khó trách Lâm Diệp Hồng dám để cho hắn tỷ thí kỹ nghệ dung luyện với Tử Nhiên.

Chỉ riêng kỹ nghệ dung luyện, mặc dù hắn mới tu luyện Hắc Chỉ đến đại thành, nhiều nhất chỉ có thể ra năm mươi chỉ với một món thiên tài địa bảo, nhưng mà trình độ như vậy, tìm khắp toàn bộ U Quốc cũng không có bao nhiêu Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng có thể sánh được.

Ít nhất khi nàng chưa đột phá cảnh giới Ngũ Tuyền Tuyền Qua thì không thể làm được đến mức này, tối đa cũng chỉ có thể loại bỏ sáu thành cặn bã.

Thấy Thanh Thiển kinh ngạc tán thán, Lý Trường Hải cũng không nhịn được cảm thán một câu: “Chỉ sợ chư vị không hiểu được ý nghĩa của loại bỏ bảy thành cặn bã, thật ra thì đa số mọi người, ví dụ như ta và Thanh Thiển trưởng lão, khi ở cảnh giới Tứ Tuyền thì chỉ có thể loại bỏ năm thành hoặc là sáu thành cặn bã trong thiên tài địa bảo. Khi đi đến cảnh giới Ngũ Tuyền Tuyền Qua, quay đầu lại làm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ mới có thể loại bỏ từ bảy thành đến chín thành. Muốn loại bỏ bảy thành, thậm chí nhiều cặn bã của thiên tài địa bảo như Hắc Phượng Thạch ở cảnh giới Tứ Tuyền thì phải có kỹ nghệ dung luyện mạnh mẽ như Hắc Chỉ.”

“Đây là chỗ đáng sợ của Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn.” Thanh Thiển cảm thán đồng thời lại quay qua nhìn Ôn Bình.

Nhưng mà Ôn Bình nghe nói xong nhưng vẫn giữ dáng vẻ lạnh nhạt.

Có vẻ như không nghe lọt tai.

Lại giống như không thèm quan tâm đến Hắc Chỉ gì gì đó.

Thanh Thiển nhướng mày, chỉ cảm thấy Ôn Bình quá khó đoán, thế là lại đưa mắt nhìn Tử Nhiên.

Hắc Chỉ đã xuất hiện!

Tử Nhiên làm sao thủ thắng?

Phương pháp dung luyện của Tuyền Qua Tân Đạo có gì khác?

Cùng lúc đó, ánh mắt củaDiêm Lai cũng rơi vào người Tử Nhiên.

Thật ra thì trong lòng hắn, Tử Nhiên thắng hoặc là không thắng cũng không đáng kể, bởi vì sản phẩm của Tuyền Qua Tân Đạo còn đó.

Cho dù là Tuyền Qua Sát Khí hay là Tuyền Qua Đồ phụ thêm năng lực đặc thù đều là thứ mà bọn họ và cường giả U Quốc cần.

Với biểu hiện của Tuyền Qua Sát Khí, Diêm Lai có thể khẳng định tương lai nó chắc chắn có thể mang tới một kinh hỉ lớn cho Già Thiên Lâu ở sa trường.

Nhưng mà mặc dù Diêm Lai nghĩ như vậy nhưng vẫn không nhịn được có chút chờ mong với Tử Nhiên.

Mong đợi Tử Nhiên có thể thắng Loạn Văn.

Thắng được trong trận tranh đấu cũ mới này!

Bây giờ hắn vô cùng mong đợi biểu hiện của Tử Nhiên, Hắc Chỉ đã xuất hiện, vậy kế tiếp Tử Nhiên sẽ dùng phương pháp gì ứng đối?

Sau một khắc, Tử Nhiên động.

Cái hộp ngọc thứ nhất theo tiếng mà ra.

Theo sau đó là cái thứ hai.

Cái thứ ba.

Cái thứ tư.

Cái thứ năm…

Cho đến cái thứ ba mươi.

Giờ phút này, tất cả hộp ngọc đều được mở ra.

Tất cả thiên tài địa bảo đều bay ra, sau đó lượn vòng ở trên bầu trời, cuối cùng rơi vào trong dụng cụ trước mắt.

"Tình huống như thế nào?"

"Đồng thời dung luyện ba mươi món thiên tài địa bảo?"

"Thật hay giả?"

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cảnh này.

Mấy người Lý Trường Hải, Thanh Thiển cũng không thể tin được cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt mình.

Đồng thời dung luyện ba mươi món thiên tài địa bảo, đây là kỹ nghệ tuyền qua cao siêu như thế nào.

"Hóa ra đây chính là lực lượng của Tử Nhiên đại sư?"

"Quá mạnh!"

Nương theo hai người Lý Trường Hải và Thanh Thiển cảm thán, mấy người Long Dã, Thiên Huyền cũng đều hưng phấn kêu hay, cỗ vũ cho Tử Nhiên.

Thắng!

Tử Nhiên đại sư thắng!

Khó trách Tử Nhiên đại sư không muốn dùng loại dụng cụ phụ trợ như Thiên Bàn.

Bởi vì cả hai hoàn toàn không cùng một trình độ.

"Đom đóm cũng dám tranh sáng với vầng trăng?" Long Dã hưng phấn đứng lên, chỉ Loạn Văn quát.

Nhưng lúc này lại có tiếng chất vấn vang lên.

Chính là từ trong đám người của Trạch Minh Thương Hội.

Người lên tiếng chính là người bên cạnh Thanh Thiển!

Ngồi ngang hàng với Thanh Thiển!

"Nếu như đồng thời dung luyện ba mươi loại thiên tài địa bảo cũng không nên nhét tất cả vào trong dụng cụ chứ. Mới đầu, loại bỏ cặn bã đã khó khăn, nếu như dụng cụ lại bị một lượng lớn cặn bã của thiên tài địa bảo ăn mòn, như vậy thì bảng vẽ Tuyền Qua Đồ dung hợp trong dụng cụ, coi như không nổ tung thì hẳn cũng sẽ hỏng chứ?"

Người này vừa mở miệng, tất cả mọi người đều tập trung nhìn hắn.

Khi nhìn thấy người nói chuyện lại là trưởng lão Trạch Minh Cung —— Không Minh, là một Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng xếp hạng còn cao hơn Lý Trường Hải thì tất cả mọi người sửng sốt một chút. Sau đó Lý Trường Hải và Thanh Thiển với rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng cũng đều kinh ngạc phát hiện sự thật này.

Tất cả Tuyền Qua Thần Tượng đều chọn loại bỏ cặn bã trên không trung đến khi mình không thể loại bỏ được nữa thì mới để vào trong dụng cụ. Làm như vậy thì có thể giảm bớt tổn thương cho bảng vẽ Tuyền Qua Đồ, có thể làm cho tinh hoa của thiên tài địa bảo dễ dàng dung hợp trong dụng cụ, dung hợp càng ôn hòa hơn, nhưng mà ngay từ Tử Nhiên lại nhét hết tấn công vào trong dụng cụ.

Làm như vậy là muốn nổ bay đài quyết đấu tuyền qua sao?

"Ôn tông chủ!"

Thiên Huyền kinh hô.

Ôn Bình vẫn lẳng lặng nhìn, giống như chuyện gì cũng không có xảy ra, còn hỏi ngược lại một câu: "Tại sao ngươi lại nghĩ là nhất định phải loại bỏ cặn bã?"

Thiên Huyền bị hỏi đến bối rối.

Không loại bỏ cặn bã?

Vậy bảng vẽ Tuyền Qua Đồ dung hợp ra còn có thể dùng không?

Những người khác nghe Ôn Bình nói như vậy thì đều ngạc nhiên nhìn Ôn Bình, cảm thấy có thể là Ôn Bình đang nói đùa.

Nhưng mà động tác kế tiếp của Tử Nhiên làm cho tất cả mọi người đều trố mắt nhìn.

【VIP】 Cái này là Tuyền Qua Tân Đạo (2)

Toàn bộ thiên tài địa bảo đều được bỏ vào trong dụng cụ, sau đó Địa Ngục Hỏa màu đỏ thắm bốc lên trong tay Tử Nhiên, sau đó bao phủ toàn bộ thiên tài địa bảo trong dụng cụ, sau đó nhanh chóng khiến cho tất cả thiên tài địa bảo đồng thời hóa thành chất lỏng, bắt đầu dung hợp.

Thời gian từng chút từng chút đi qua.

Một khắc đồng hồ sau, ba mươi món thiên tài địa bảo, cho dù là cặn bã hay là tinh hoa đều dung hợp lại trong dụng cụ, dung hợp làm một tấm bảng vẽ Tuyền Qua Đồ.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả người xem choáng váng!

"Chuyện này…"

"Cái quỷ gì, Tử Nhiên đại sư thậm chí ngay cả một chút cặn bã cũng không loại bỏ?"

"Như vậy mà lại không bị nổ!"

"Mặc dù không có nổ nhưng làm như vậy thì bảng vẽ Tuyền Qua Đồ có thể sử dụng nữa không?"

"Tử Nhiên đại sư đang làm gì?"

Trong tiếng than thở kinh ngạc của mọi người, Loạn Văn cười thầm trong lòng, cũng quay qua nhìn Tử Nhiên nói: "Biết chắc sẽ thua, dứt khoát cam chịu bảo tồn tinh lực, cũng có thể xem như là một loại trí tuệ. Đáng tiếc, chuyện này khiến cho ta không có chút cảm giác thành tựu nào."

Dứt lời, Loạn Văn không nhìn Tử Nhiên nữa, tập trung dung luyện bảng vẽ Tuyền Qua Đồ của mình.

Hai người Lâm Diệp Hồng cũng hài lòng cười một tiếng.

Thắng lợi này còn đơn giản hơn tưởng tượng của bọn họ.

Ngay sau đó, rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng đã thấy ánh rạng đông thắng lợi của Thiên Tượng Môn mở mày mở mặt, bắt đầu hò hét.

“Thiên Tượng Môn tất thắng!”

“Thiên Tượng Môn tất thắng!”

“Thiên Tượng Môn tất thắng!”

“Loạn Văn chân truyền uy vũ!”

“Loạn Văn chân truyền uy vũ!”

Mỗi một tiếng đều mang theo cảm giác thoải mái.

Cũng kèm theo một ánh mắt khinh bỉ.

Ánh mắt khinh bỉ rơi vào trên người mọi người của Bất Hủ Tông, nhưng mà mọi người của Bất Hủ Tông còn chưa có phản ứng lại thì đám người Thiên Huyền và Long Dã đã vỡ tổ trước.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nghe Trần Hiết bên cạnh dò hỏi: “Tông chủ, ghi chép như bình thường sao?”

“Ghi chép như thường, ván đầu tiên, chúng ta thua.”

Ôn Bình rất bình tĩnh đáp một câu.

Trần Hiết gật đầu, lệnh cho người của Tẫn Tri Lâu tiếp tục ghi chép.

Bên cạnh, Thiên Huyền sửng sốt một chút.

“Nhận thua thật?”

“Dựa theo quy tắc của chính phủ U Quốc, kết quả không phải rất rõ ràng sao?” Ôn Bình lại hỏi ngược lại một câu, tiếp tục hỏi cho Thiên Huyền bối rối.

“Không phải, ngươi biết ta không có ý đó. Ta chỉ cảm thấy, cứ thua như vậy có phải quá gì gì hay không?”

Thiên Huyền không dám nói ra mấy chữ đó.

Bởi vì quá xấu hổ.

Thua quá tầm thường?

Giãy dụa cũng không giãy dụa một thoáng.

Ôn Bình nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả, nói: "Ngươi gấp cái gì, ngươi thấy Tử Nhiên đại sư có gấp không?"

Thiên Huyền vội vàng quay đầu nhìn Tử Nhiên một chút.

Khá lắm.

Tử Nhiên cũng có dáng vẻ rất bình tĩnh.

"Thua thì các ngươi phải rời khỏi Nguyên Dương Vực, bởi vì thương hội của Thiên Tượng Môn trải rộng toàn bộ Nguyên Dương Vực!" Thiên Huyền vội vàng nhắc Ôn Bình một câu.

Ôn Bình vẫn không để ý chút nào, cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn qua vị trí đám người của Tinh Hải Tông.

Hắn đã sớm chú ý tới.

Hôm nay Ngụy Thông của Tinh Hải Tông không đến.

Theo thời gian trôi qua, Loạn Văn đã hoàn thành dung luyện ba mươi món thiên tài địa bảo, sau đó hoàn mỹ dung hợp lại với nhau, trở thành một tấm bảng vẽ Tuyền Qua Đồ. Ba mươi món thiên tài địa bảo, toàn bộ đều bị loại bỏ đến bảy thành cặn bã!

Có thể nói là hoàn mỹ!

Nếu như còn muốn tiến thêm một bước thì chỉ sợ cũng chỉ có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng ra tay rồi.

Dù sao Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng có thể loại bỏ được bảy thành cặn bã cũng đã là cực hạn.

"Ván đầu tiên, Loạn Văn của Thiên Tượng Môn thắng!"

Cuối cùng, Diêm Lai lạnh nhạt tuyên bố kết quả tranh tài.

Bởi vì mong đợi vô ích.

Cho nên hắn cũng không có cảm xúc tốt gì.

Hắn vốn cho rằng Tử Nhiên sẽ dùng ra kỹ nghệ tuyền qua không kém gì Hắc Chỉ, thậm chí mạnh ngang với Hắc Chỉ.

Nhưng mà ai mà ngờ được kết cục lại là như vậy.

“Ván thứ hai, tinh luyện!”

“Hai bên tiến vào đài quyết đấu tuyền qua!”

Nói xong, Thiên Hành Hãi nương theo tiếng hoan hô chậm rãi đi lên đài quyết đấu tuyền qua, sau đó liếc mắt nhìn Tử Nhiên, nở một nụ cười khinh miệt.

“Dù ta chưa tu luyện Thập Đại Thần Nghệ, nhưng mà kỹ nghệ tinh luyện, Nguyên Dương Vực chỉ có Lâm Diệp Hồng có thể sánh ngang với ta. Nhìn khắp toàn bộ U Quốc, người có thể thắng ta cũng không nhiều. Nếu ngươi chỉ có chút bản lãnh bé nhỏ này thì không bằng trực tiếp nhận thua đi.”

Nói xong, Tử Nhiên không những không giận mà còn cười.

“Đứa nhỏ, ngươi rất hài hước.”

Thiên Hành Hãi lông mày run lên, tức giận nói: “Lão thái bà, ngươi cho rằng ta đang đùa giỡn với ngươi? Đúng là không thấy quan tài thì vẫn không đổ lệ!”

Đối với chuyện này, Tử Nhiên chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, không có nói tiếp.

Nhưng mà nhìn thấy sư phụ bị chửi, Hô Lan, Bách Niệm Hương không vui, trực tiếp đứng lên mắng lại.

Người của Thiên Tượng Môn thấy thế thì lập tức đứng dậy mắng lại, sau đó bị Thiên Huyền và Ôn Bình trừng mắt một cái, dọa cho ngồi xuống lại.

Theo sau đó, Thiên Huyền hỏi vội: “Ôn tông chủ, ngươi nói cho ta biết đi, ván này Tử Nhiên đại sư có nắm chắc không?”

“Có.” Ôn Bình cũng không có gạt, nói thẳng: “Ván này giống như ván trước, không có gì lạ.”

“A?”

Thiên Huyền lại bối rối.

Sẽ không thua dễ dàng như ván trước chứ?

Đang muốn tiếp tục đặt câu hỏi thì cái bàn trước Thiên Hành Hãi và Tử Nhiên đã được chất đủ thiên tài địa bảo.

Vẫn giống như lúc nãy, phủ thành chủ cho vô cùng hà khắc, chỉ cho một trăm hai mươi món thiên tài địa bảo, lại thêm ba mươi món trước đó, vừa khéo tập hợp được yêu cầu thấp nhất của Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Thiên Hành Hãi lập tức ra tay, lấy một trăm hai mươi viên cầu hơi mờ trong tàng giới ra, nhưng mà viên cầu cũng không phải là kín mít mà là có một cái lổ nhỏ. Giống như Loạn Văn lúc nãy, không dùng dụng cụ trên bàn trước mặt.

Hết sức rõ ràng, chắc chắn quả cầu này cũng là dụng cụ phụ trợ.

【VIP】 Cái này là Tuyền Qua Tân Đạo (3)

Theo sau đó, Thiên Hành Hãi liếc nhìn Tử Nhiên cách mình không xa, thấy Tử Nhiên vẫn dùng dụng cụ bình thường do phủ thành chủ cung cấp, lập tức khẽ cười nói: “Không bằng ngươi trực tiếp nhận thua được rồi.”

Dụng cụ bình thường do phủ thành chủ cung cấp, không có vấn đề gì.

Thế nhưng nhân tố quyết định cũng nằm ở chỗ không có vấn đề gì đó.

Một trăm hai mươi viên cầu này của hắn đều là đặc chế, hoàn mỹ bảo tồn tinh hoa của thiên tài địa bảo được tinh luyện ra, cho dù bỏ trong đó một năm cũng không có tiết ra ngoài. Nhưng mà dụng cụ do phủ thành chủ cung cấp thì phải cẩn thận che chở mới có thể bảo đảm năng lượng sau khi tinh luyện tinh hoa sẽ không tiết ra ngoài. Nếu hơi thư giãn một chút thì có thể hủy một món thiên tài địa bảo.

Tử Nhiên đang chế tạo cơ hội cho hắn!

Đến lúc đó hắn chỉ cần khống chế độc sinh ra khi tinh luyện thiên tài địa bảo bay qua chỗ nàng thì chắc chắn Tử Nhiên sẽ phải phân tâm xử lý nó.

Một khi phân tâm, nếu như chỉ cần che chở mười hai mươi món thiên tài địa bảo đã hoàn thành tinh luyện thì không có vấn đề gì.

Nhưng nếu một khi lên đến bảy mươi, tám mươi món, phân thần thì kết quả có thể nghĩ được. Khẳng định không chỉ một hai món thiên tài địa bảo đã tinh luyện xong sẽ tiết năng lượng ra ngoài, từ đó khiến cho món thiên tài địa bảo đã tinh luyện hoàn thành đó hỏng mất.

Nhưng mà sau một khắc, nụ cười trên mặt của Thiên Hành Hãi bỗng nhiên cứng lại.

Tử Nhiên chấn động mạch môn, Địa Ngục Hỏa lại nổi lên, sau đó ngưng tụ ra một cái cối xay khổng lồ trên đỉnh đầu của nó.

Cối xay chậm rãi chuyển động, phóng thích ra một luồng uy áp đặc biệt. Luồng uy áp này không giống như là đến từ khí tức, mà là cảm giác. Thiên Hành Hãi chỉ dò cảm giác vào trong dò xét một thời gian, hắn cảm giác bị trực tiếp cuốn vào.

Răng rắc ——

Cảm giác bị cuốn vào đó giống như là đậu nành, bị nghiền nát trong nháy mắt, đau đến Thiên Hành Hãi kinh hô một tiếng, hai mắt tối đen, suýt chút bất tỉnh trên đài quyết đấu tuyền qua.

"Thiên Hành Hãi!"

"Thiên Hành Hãi!"

Dưới đài quyết đấu tuyền qua, Loạn Văn với Lâm Diệp Hồng lập tức giật mình.

Toàn bộ người của Thiên Tượng Môn và tất cả người thấy cảnh này đều kinh ngạc.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Rốt cuộc thì cối xay này là cái gì?"

"Sao đột nhiên Thiên Hành Hãi lại thổ huyết?"

Trong tiếng kinh hô của mọi người, đám người Thiên Huyền đưa mắt nhìn Ôn Bình, bởi vì chỉ có Ôn Bình mới biết câu trả lời.

Ôn Bình lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng: "Tuyền Qua Tân Đạo cũng không có thành lập trên cơ cở tuyền qua nhất đạo, cho nên hoàn toàn không thể so sánh."

Đám người Thiên Huyền nghe nói như vậy thì trong nháy mắt hiểu được ý của câu nói lúc nãy của Ôn Bình.

Bọn họ vẫn còn nhớ câu nói lúc nãy của Ôn Bình.

"Tại sao ngươi lại nghĩ nhất định phải loại bỏ cặn bã?"

Hóa ra Tuyền Qua Tân Đạo hoàn toàn khác biệt với Tuyền Qua lão đạo!

Trình tự.

Phương thức.

Có thể nói chỉ có một chút tương tự.

Cái gọi là Tuyền Qua lão đạo, thật ra thì chỉ do bọn họ đoán. Thật ra thì Tuyền Qua nhất đạo chính là Tuyền Qua nhất đạo, Tuyền Qua Tân Đạo chính là Tuyền Qua Tân Đạo. Cả hai có một chút liên quan nhưng liên quan lại không lớn!

Thiên Huyền hiểu ra cái này trước, lập tức đưa mắt nhìn Tử Nhiên, sau đó thấy cái cối xay lớn trên đỉnh đầu Tử Nhiên chuyển động.

Nương theo nó chuyển động, thiên tài địa bảo trước mặt Tử Nhiên bắt đầu bay đi.

Món thứ nhất là một nhánh cây màu đỏ thẫm.

Tên là Hồng Ngô!

Khi nó bay vào cối xay thì lập tức bị cối xay nghiền nát, sau đó không ngừng bị nghiền ép ở trong đó, đồng thời bị Địa Ngục Hỏa tinh luyện.

Tử Nhiên vội vàng lấy bảng vẽ Tuyền Qua Đồ mà mọi người cho là vô dụng lúc nãy ra, sau đó để ở phía dưới cối xay. Khi cối xay chuyển đến vòng thứ bốn mươi chín thì vô số chất lỏng màu đỏ từ trong cối xay chảy ra, nhỏ xuống.

Vừa khéo rơi vào bảng vẽ Tuyền Qua Đồ!

Lý Trường Hải thấy cảnh này thì nhịn không được phát ra một tiếng than thở: “Một nhánh Hồng Ngô lại bị tinh luyện thành một giọt!”

Thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được độ tinh thuần trong đó!

Tuyệt đối không có chút cặn bã nào!

Hơn nữa, tinh hoa của Hồng Ngô còn bị áp súc thành một giọt, có thể nói là tinh luyện đến một mức độ tinh thuần không

thể tưởng tượng được.

“Một nhánh Hồng Ngô, nếu như loại bỏ toàn bộ cặn bã thì ít nhất cũng có lượng gấp mười lần thứ nhỏ từ cối xay xuống, cũng chính là mười giọt! Nhưng mà Tử Nhiên vẫn tinh luyện mười giọt tinh hoa không còn chút cặn bã nào của Hồng Ngô thành một giọt! Kỹ nghệ tinh luyện như thế, ta làm không được, chắc chắn La Tam Thiên cũng không làm được.” Thanh Thiển nhìn cảnh này, trái tim bắt đầu đập loạn lên.

Nàng đã không biết nên nói gì cho phải.

Kỹ nghệ tinh luyện như thế, trong đầu của nàng, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng làm không được, sợ là chỉ có Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng mới có thể làm được.

Rõ ràng Tử Nhiên không phải Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, thế nhưng nàng làm được!

Theo tiếng thán phục cuuar hai người, rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng của Trạch Minh Cung và Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn đều không thể tin được chuyện vừa xảy ra trước mắt mình.

Ngay cả Diêm Lai cũng không thể tin được những gì mình đã thấy.

Hơn nữa hắn còn cảm nhận được một thứ không giống bình thường.

Cái cối xay đó!

Không chỉ là hỏa diễm tạo thành!

Còn có cảm giác!

Lúc này hắn mới hiểu Ôn Bình, hiểu tại sao Tuyền Qua Tân Đạo lại được gọi là Tuyền Qua Tân Đạo.

Cùng lúc đó, trên đài quyết đấu tuyền qua, Thiên Hành Hãi suýt chút ngất đi, ráng chống đỡ thân thể đứng lên, sau đó ánh mắt nhìn Tử Nhiên lập tức lộ vẻ kinh hoảng. Nhưng mà niềm tin trong lòng chống đỡ cho hắn gượng dậy.

“Không!”

“Ta vẫn còn có cơ hội!”

“Độc!”

“Ta không tin nàng có thể chịu được độc!”

Thiên Hành Hãi cố nén đầu óc đau nhức, mở mạch môn ra, sau đó lấy thiên tài địa bảo ra tinh luyện. Mỗi khi tinh luyện một món thiên tài địa bảo, sương độc sinh ra đều bị Thiên Hành Hãi cưỡng chế hút vào trong viên cầu, cho đến khi tràn đầy một cái viên cầu.

【VIP】 Ôn Bình cường thế

Sau đó Thiên Hành Hãi bóp nát viên cầu, sương độc màu xanh sẫm lập tức lan tràn ra trong đài quyết đấu tuyền qua.

Cũng ngay một khắc này, thân thể Thiên Hành Hãi hiện ra một tầng lục quang nhàn nhạt, ngăn cản tất cả sương độc bên ngoài thân thể hắn.

"Ngũ Độc Thể!" Thấy cảnh này, Lý Trường Hải kinh hô một tiếng: "Hóa ra là hắn tu luyện Ngũ Độc Thể vạn độc bất xâm, khó trách hắn có thể khống chế độc sinh ra lúc tinh luyện thiên tài địa bảo. Nguy rồi, Tử Nhiên đại sư gặp nguy hiểm!"

Nương theo một câu của Lý Trường Hải, không ít người cũng căng thẳng.

Thanh Thiển cũng không ngoại lệ.

Ngay cả Thiên Huyền cũng đứng lên, sau đó căng thẳng nhìn Ôn Bình, nhưng thấy Ôn Bình vẫn bình tĩnh thì nhịn không được hỏi: "Ôn tông chủ, ngươi không lo lắng?"

"Một chút độc thôi."

Ôn Bình vân đạm phong khinh cười cười, sau đó quay đầu nhìn Hoài Diệp đang cười đắc ý.

Hoài Diệp đắc ý cười nói: "Tông chủ yên tâm, cho dù là độc của Vi Sinh trưởng lão thì Linh thiện của ta cũng có thể giải. Cho nên chút độc này không đáng kể chút nào."

Độc của Vi Sinh Tinh Vũ là thứ có thể giết hết người trong một thành trong nháy mắt.

Độc trên đài quyết đấu tuyền qua so với nó thì khác gì đom đóm so với ánh trăng.

"Vị này là?"

Thiên Huyền nghe Hoài Diệp dám nói như vậy thì ánh mắt thay đổi, không còn xem Hoài Diệp là một tiểu cô nương Thần Huyền Cảnh nữa.

“Tiền bối, vãn bối tên Hoài Diệp!” Hoài Diệp cười đáp một tiếng.

“Hoài Diệp…”

Thiên Huyền lặp lại cái tên này một lần, sau đó tranh thủ nhìn về phía đài quyết đấu tuyền qua, chỉ thấy Tử Nhiên đứng ở trong làn khói độc, sừng sững bất động, hơn nữa không bị gì cả, thậm chí còn hút sương độc vào trong bụng, mặt cũng không đổi sắc.

Thấy cảnh này, Thiên Huyền nhịn không được lại quay đầu nhìn Hoài Diệp.

Hắn cảm thấy thế giới quan của mình đang sụp đổ!

Thủ đoạn hèn hạ khiến cho tất cả Tuyền Qua Thần Tượng đều e ngại của Thiên Hành Hãi lại bị một tiểu cô nương của Bất Hủ Tông dùng một đạo Linh thiện hóa giải.

Cũng ngay một khắc này, lòng hiếu kỳ của Thiên Huyền với Bất Hủ Tông cũng lên đến đỉnh điểm!

Nhưng mà bởi vì tiếng kinh hô của Thiên Hành Hãi vang lên trên đài quyết đấu tuyền qua, sự chú ý của Thiên Huyền lại về tới đài quyết đấu tuyền qua.

“Không!”

“Không thể nào!”

Thiên Hành Hãi không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình, sau đó mạch môn chấn động, liều mạng vọt thẳng đến chỗ Tử Nhiên.

“Hắn muốn làm gì!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên.

Thiên Hành Hãi vô kế khả thi, mắt thấy bại cục đã định, lại bị phẫn nộ làm choáng váng đầu óc, muốn đánh giết Tử Nhiên đại sư trên đài quyết đấu tuyền qua!

“Muốn chết!”

Diêm Lai gầm lên một tiếng.

Nhưng mà tiếng thét phẫn nộ này vừa mới vang lên thì một đạo ánh xanh trực tiếp bay vào trong đài quyết đấu tuyền qua.

Thanh liên nở rộ!

Trong nháy mắt, Thiên Hành Hãi đầu một nơi thân một nẻo!

Một bước.

Hai bước.

Bước thứ ba, bịch một tiếng, thi thể Thiên Hành Hãi ngã xuống đất.

"Thiên Hành Hãi!"

"Thiên Hành Hãi!"

Dưới đài quyết đấu tuyền qua, Lâm Diệp Hồng và Loạn Văn lập tức giật mình.

Phản ứng cũng giống như bọn họ, tất cả những người thấy cảnh này đều kinh ngạc.

Biến cố bất thình lình khiến cho tất cả mọi người giật nảy mình, càng khiến cho bọn họ kinh ngạc là Thiên Hành Hãi lại chết trên đài quyết đấu tuyền qua.

Người xuất thủ chính là tông chủ Bất Hủ Tông!

Ôn Bình!

Giờ phút này, Ôn Bình bình tĩnh ngồi trên ghế, đợi kiếm trở về mới đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn thi thể Thiên Hành Hãi.

"Ai cho ngươi can đảm?"

Nói xong, toàn bộ bốn phía đài quyết đấu tuyền qua bỗng nhiên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Ôn Bình, trong hai con ngươi tràn đầy kính ý.

Bá khí!

Quá bá khí!

Thời khắc này, Ôn Bình thỏa mãn huyễn tưởng về cường giả của tất cả mọi người.

Sau đó nghe Ôn Bình lên tiếng nói tiếp, ánh mắt mang theo sát ý rơi vào trên người đám người Lâm Diệp Hồng: "Không đấu lại thì muốn giết người?"

Bị Ôn Bình nhìn như thế, hai người Lâm Diệp Hồng và Loạn Văn nhất thời run lên.

Lông tơ dựng đứng!

Giống như là bị kiếm chỉ vào trán!

Hai người đều không dám đáp lại, bởi vì bọn họ sợ một giây sau Ôn Bình sẽ hạ sát thủ với bọn họ.

Nếu là người khác thì có lẽ hai người bọn họ không chắc.

Nhưng mà là Ôn Bình thì hai người tin chắc hắn dám!

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm ở chỗ Tinh Hải Tông đứng ra, cả giận nói: "U Quốc có quy định, quyết đấu tuyền qua không cho phép bất cứ người nào nhúng tay, Bất Hủ Tông ngươi có ý gì? Công khai nhúng tay không nói, còn giết Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn!"

Vừa dứt lời, Thiên Huyền đứng phắt dậy, đang muốn mở miệng giận dữ mắng mỏ người của Tinh Hải Tông thì lại bị Ôn Bình một tay đè xuống.

"Đây là chuyện của Bất Hủ Tông, không cần ngươi nhúng tay."

Ôn Bình dứt lời, ánh mắt lạnh lùng lập tức nhìn về phía tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Tinh Hải Tông đó, trầm giọng hỏi ngược lại: "Ngươi có thể đại biểu cho Tinh Hải Tông sao?"

"Lão phu chính là trưởng lão Tinh Hải Tông, ngươi nói xem?" Trưởng lão Tinh Hải Tông tức giận đáp lại Ôn Bình một câu, sau đó quay người về hướng Diêm Lai, khom người nói: "Thành chủ, lão phu chỉ muốn đòi lại công bằng cho Thiên Tượng Môn. Từ xưa đến nay, quyết đấu tuyền qua không cho phép có người thứ ba nhúng tay vào, nhưng mà Bất Hủ Tông này không chỉ nhúng tay mà còn giết Thiên Hành Hãi."

Sau khi Diêm Lai nghe xong thì đưa mắt nhìn thi thể Thiên Hành Hãi, sau đó lần lượt nhìn trưởng lão Tinh Hải Tông và Ôn Bình một phen.

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì Ôn Bình đã giành nói trước: "Tinh Hải Tông các ngươi đúng là rắn chuột một ổ, càng nhìn càng khiến cho người ta chán ghét."

"Ôn tông chủ, ngài là tông chủ Bất Hủ Tông cao quý, không cảm thấy nói như vậy mất thân phận sao?" Trưởng lão Tinh Hải Tông tức giận hỏi lại.

【VIP】 Ôn Bình cường thế (2)

Ôn Bình cười nói: “Đã ngươi biết ta là tông chủ Bất Hủ Tông, ngươi cũng cảm thấy mình có thể đại biểu Tinh Hải Tông. Vậy thì tốt, chọn ngày không bằng đụng ngày, ngươi thích chủ trì công đạo cho Thiên Tượng Môn, vậy thì chủ trì công đạo đến cùng cho hắn đi.”

Nói xong.

Sắc mặt Ôn Bình bỗng nhiên thay đổi.

Mở lời, tiếng nói như sấm.

“Kể từ hôm nay, toàn bộ trên dưới Tinh Hải Tông đều vào sổ đen của Tử Khí Các. Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí vĩnh viễn không bán cho Tinh Hải Tông.”

“Sau khi quyết đấu tuyền qua xong thì tuyên chiến với Tinh Hải Tông, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh trở lên của Tinh Hải Tông, bổn tông chủ không muốn để cho bọn họ thấy mặt trời ngày hôm sau.”

Nói xong, ngàn vạn người sợ hãi.

Tuyên chiến rồi?

Như vậy liền tuyên chiến?

Tông chủ Bất Hủ Tông, nói tuyên chiến là tuyên chiến.

“Quá bá khí!”

“Một lời không hợp thì tuyên chiến, trực tiếp mở ra đại chiến giữa thế lực lục tinh, mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên!”

“Khá lắm, bây giờ đám người của Tinh Hải Tông nên trợn tròn mắt đi. Bọn họ vốn muốn lợi dụng luật pháp U Quốc đối phó Bất Hủ Tông, không ngờ Bất Hủ Tông tuyệt không nuông chiều ngươi, kéo toàn tông ngươi vào sổ đen của Tử Khí Các thì thôi đi, còn muốn tuyên chiến ngươi!”

Trong khoảnh khắc, bên ngoài đài quyết đấu tuyền qua xôn xao.

Thiên Huyền, Diêm Lai và đám người Thanh Thiển thấy vậy cũng bối rối.

Chỉ có Long Dã là không kinh ngạc.

Bởi vì hắn biết tính tình của Ôn Bình.

Sau đó vui tươi hớn hở nhìn người của Tinh Hải Tông, như nhìn đồ đần.

"Ngụy phó môn chủ của các ngươi cũng không dám đến, một trưởng lão như ngươi, giả vờ cái gì?"

Trưởng lão Tinh Hải Tông đứng ra nói chuyện đó sắc mặt cũng cứng lại, khi cảm nhận được Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đột nhiên bùng nổ yêu khí, sắc mặt như tro tàn. Thực lực của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long hắn cũng nhìn thấy, Ngụy phó môn chủ cũng không phải là đối thủ.

Thậm chí Ngụy phó môn chủ cũng có thể bị mấy quyền đánh chết!

Dù sao thực lực của La Tam Thiên cũng không kém hơn Ngụy phó môn chủ.

Nếu Ngụy phó môn chủ cũng không phải là đối thủ, vậy thì hắn càng không phải là đối thủ.

Mắt thấy chuyện càng ngày càng khó cứu vãn, Diêm Lai vội vàng đứng ra nói chuyện: "Ôn tông chủ, xin bình tĩnh trước, hai tông đại chiến không phải trò đùa. Bây giờ chuyện quan trọng của U Quốc là Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp đến, đại địch Già Thiên Lâu trước mắt, xin hãy lấy toàn cục làm trọng!"

"Là bọn họ nhất định phải chủ trì công đạo trước, bổn tông chủ chỉ có thể tác thành cho bọn họ, cho bọn họ một cơ hội báo thù cho La Tam Thiên." Ôn Bình dừng lại một hồi, ánh mắt rơi vào đài quyết đấu tuyền qua: "Bổn tông chủ có thể đuổi tận giết tuyệt Thiên Tượng Môn, nhưng bổn tông chủ không làm, ngược lại cho bọn họ có cơ hội quyết đấu tuyền qua. Nhưng bọn họ lại muốn biến trận đấu kỹ nghệ tuyền qua

thuần túy này thành mưu sát, như vậy thì bổn tông chủ chỉ có thể nói nếu thích dùng nắm đấm để nói chuyện thì cứ tới đi.”

Diêm Lai vội vàng nói tiếp: “Ôn tông chủ, hành động lần này của Thiên Tượng Môn đúng là bỉ ổi, bổn tọa cũng rất tức giận, cho nên khi ngươi ra tay thì bổn tọa cũng không có ngăn cản. Thiên Hành Hãi chết là hắn đáng đời! Nhưng hai tông đại chiến cũng không phải là trò đùa. Có thể nể mặt bổn tọa một chút không?”

Hai tông đại chiến, nếu bình thường thì cũng thôi đi.

Nhưng mà bây giờ Già Thiên Lâu xâm phạm, chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, khẳng định U Quốc sẽ khởi xướng trả thù, giờ phút này, nếu như hai đại thế lực lục tinh đánh nhau, hai vị cường giả Thiên Vô Cấm bị hai tông đại chiến kiềm chế, chẳng phải là đúng ý Già Thiên Lâu sao?

Nhưng mà Ôn Bình cũng không có lên tiếng.

Diêm Lai thấy thế thì gầm lên một tiếng: “Tinh Hải Tông các ngươi không biết tốt xấu như thế sao?”

Tên trưởng lão Tinh Hải Tông đó giật mình, vội vàng đứng dậy, sau đó quay qua hướng Ôn Bình, khom người xin lỗi: “Ôn tông chủ, lão phu thất ngôn, đổi trắng thay đen trách oan Ôn tông chủ, xin Ôn tông chủ thứ tội. Chờ quyết đấu tuyền qua kết thúc, lão phu sẽ chuẩn bị hậu lễ, tới cửa nói xin lỗi!”

Lúc này, Diêm Lai nói tiếp: “Ôn tông chủ, bây giờ đang là quyết đấu tuyền qua, đúng là cũng không nên tiếp tục náo loạn. Để cho lão thất phu này một cơ hội, nếu như lão thất phu này nói xin lỗi, ngươi không hài lòng, bổn tọa sẽ vĩnh viễn không giải phong mạch môn cho hắn!”

Nói xong, Diêm Lai mở hết ngũ mạch!

Phanh ——

Khí thế Thiên Vô Cấm mênh mông bùng nổ trong nháy mắt, sau đó đưa tay một cái, đánh ra mạch khí mênh mông đập tới trưởng lão đó của Tinh Hải Tông.

Sau một khắc, Diêm Lai tan biến.

Khi xuất hiện lại thì đã ở bên cạnh tên trưởng lão Tinh Hải Tông đó.

"Phong!"

Theo một tiếng quát khẽ, Diêm Lai dùng một ngón tay điểm lên vị trí mạch môn của hắn, cưỡng chế gọi mạch môn ra, sau đó lại đưa tay nắm lấy.

Chỉ trong ba cái hô hấp ngắn ngủi thì đã phong bế mạch môn của hắn!

Động tác nhanh chóng, kinh ngạc đến tất cả mọi người.

Cũng khiến cho Ôn Bình kinh ngạc.

Nói thật, nếu như Diêm Lai không làm chút gì đó thì chỉ nói một hai câu đúng là không thể khiến cho hắn rút lại mệnh lệnh. Nhưng mà Diêm Lai trực tiếp động thủ, phong bế mạch môn của hắn, vậy thì không giống, làm như vậy không chỉ là biểu hiện thái độ cho mọi người, còn làm cho tất cả mọi người xem. Nếu như mình còn không nể mặt mũi nữa thì cũng có chút không được, dù sao bây giờ Diêm Lai cũng không phải kẻ địch của hắn.

Còn tương lai có thành hay không thì đó cũng là chuyện tương lai.

Ít nhất bây giờ không phải.

Mắt thấy tên trưởng lão Tinh Hải Tông đó bị phong mạch môn, sau đó hoảng sợ ngồi phịch dưới đất, Ôn Bình mới chậm rãi mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, ta nể mặt Diêm thành chủ một lần. Hai tông đại chiến tạm thời miễn, chờ quyết đấu tuyền qua kết thúc, hi vọng ngươi có thể đem lễ xin lỗi có thể khiến cho ta vừa lòng đến."

"Ôn tông chủ… xin yên tâm… lão phu nhất định khiến ngài… hài lòng…" Trưởng lão Tinh Hải Tông sợ hãi không thôi, vội vàng thở hổn hển đáp.

【VIP】 Mưu đồ của Ngụy Thông

Diêm Lai đóng mạch môn lại nhưng khí thế vẫn không giảm, lạnh nhạt trừng mắt liếc trưởng lão Tinh Hải Tông đó, sau đó cười nói với Ôn Bình: "Ôn tông chủ rộng lượng, sau này bổn tọa sẽ mời Ôn tông chủ tới nhà uống hai ly, kết giao bằng hữu!"

"Nhất định!"

Ôn Bình cười đáp.

"Vậy chúng ta tiếp tục đi." Nếu chuyện đã giải quyết xong, Diêm Lai cũng không muốn tiếp tục kéo dài tiến trình quyết đấu tuyền qua.

Tuyền Qua Tân Đạo, đúng là khiến cho hắn kinh ngạc.

Ván thứ hai, Tử Nhiên thắng.

Sau đó ván thứ ba, khiến cho Diêm Lai càng mong đợi hơn nữa.

Diêm Lai nói xong, khúc nhạc dạo ngắn này cũng qua đi, tất cả mọi người nhìn Ôn Bình cảm thán một hồi, sau đó cũng dời mắt lên đài quyết đấu tuyền qua.

Thời gian từng chút từng chút đi qua.

Hộp ngọc trên bàn trước mắt Tử Nhiên đã bị mở ra một nửa.

Dựa theo tiến độ trước mắt, hẳn là chỉ cần ba canh giờ thì tất cả thiên tài địa bảo sẽ được tinh luyện xong.

Tuy ván thứ hai thắng bại đã công bố nhưng tất cả mọi người vẫn nhìn không chớp mắt.

Bởi vì bọn họ đang chứng kiến lịch sử.

Tiền vô cổ nhân, hậu không đến mức vô lai giả, khoảnh khắc mang tính lịch sử!

Cũng ngay lúc này, trong một góc khác của Thần Phi Thành, một con chim nhỏ xinh xắn chỉ lớn chừng ngón cái đậu lên bệ cửa sổ. Đối diện nó là một mảnh đất trống, trên đất trống có hàng trăm hàng ngàn người tu hành Thần Huyền Cảnh đang ngồi.

Trước bọn họ, Tây Phong đang chăm chỉ không ngừng dạy bảo bọn họ, hơn nữa không phải là hoa tay vài cái, kể vài câu chuyện cười.

Mà nhìn dáng vẻ như là lương sư!

Ở bên cạnh hắn là một gian tửu lâu nhã các, có mấy người đang ngồi trong đó!

Người cầm đầu chính là Ngụy Thông!

Ngụy phó môn chủ!

Sau đó chim nhỏ hóa thành hình người, hoá hình thành một nữ hài chỉ có Luyện Thể Cảnh.

Nhưng mà trên mặt nàng lại không có chút vẻ ngây thơ nào, ngược lại lại cười đắc ý, nói: "Chủ nhân, bây giờ tông chủ Bất Hủ Tông và Yêu Thần giết La Tam Thiên đó đều đang ở chỗ đài quyết đấu tuyền qua, sự chú ý cũng bị quyết đấu tuyền qua hấp dẫn."

"Ngươi đi nhìn chằm chằm tiểu tử Tống Tĩnh đó, sau khi bọn họ thành công thì tới tìm ta!" Ngụy Thông dặn dò nàng một câu, sau đó đứng lên.

Trong mắt nổi lên sát ý!

"Chư vị, giết Tây Phong, cướp Thiên Quân, sau đó có thể đi được bao xa thì hay bấy xa, vĩnh viễn không trở lại Thần Phi Thành. Sau mười ngày ta sẽ để thù lao ở chỗ đã định trước!"

"Chúng ta tin Ngụy phó tông chủ!"

"Thật ra thì Ngụy phó tông chủ có thể không cần ra tay, đối phó một Tây Phong, mặc dù hắn có Thiên Quân nhưng chúng ta cũng dễ như trở bàn tay."

Bốn người sau lưng Ngụy Thông cũng đứng dậy theo, sau đó thống nhất lấy ra một tấm mặt nạ ác yêu đeo lên, hóa thành kinh hồng bay thẳng tới chỗ Tây Phong.

Tây Phong cách bọn họ không tới ngàn mét, bốn người đều là cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, cho nên khoảng cách ngàn mét gần như là trong nháy mắt đến.

Hơn nữa Tây Phong chỉ là nửa bước Địa Vô Cấm, bốn người đồng thời ra tay thì chắc chắn có thể trấn sát Tây Phong trong nháy mắt.

Nhưng Ngụy Thông không dám xác định Bất Hủ Tông có hậu chiêu gì cho nên không chỉ để cho bốn người đồng loạt ra tay mà hắn cũng sẽ đích thân ra tay.

Đương nhiên, cũng không phải bây giờ.

Ngụy Thông cũng đứng dậy theo, cũng lấy một cái mặt nạ ác yêu từ trong tàng giới ra, sau khi đeo lên thì khí tức và dung mạo thay đổi trong nháy mắt.

Cho dù là người của Tinh Hải Tông đến thì sợ là bọn họ cũng không biết đây chính là Ngụy Thông.

"Thiên Quân, ta đến rồi!"

Ngụy Thông nói xong thì muốn hóa thành kinh hồng bay về phía Tây Phong.

Nhưng mà ngay lúc này!

Kinh biến xuất hiện!

Bốn đạo bạch mang từ trên trời giáng xuống, dường như sấm sét.

Bốn tên Địa Vô Cấm Thượng Cảnh hóa thành kinh hồng nhanh chóng lướt về phía Tây Phong hơi ngừng, thân thể như là cứng lại trên không, sau đó khi vệt trắng tiêu tán thì đứt thành hai khúc, rơi xuống như là diều bị đứt dây.

Phanh.

Phanh.

Nương theo tiếng vang, thi thể đứt làm hai rơi xuống nóc nhà, rơi xuống trên đường phố, dọa cho người đi trên đường phố la hoảng lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Sao lại có thi thể từ trên trời rơi xuống?"

Người trên đường phố lập tức nhìn lên trên bầu trời, sau đó thì thấy trên bầu trời xuất hiện một lão giả mọc độc giác, toàn thân trắng bệch.

Lão giả đứng lơ lửng trên không, một tay vắt chéo sau lưng, một tay khác thì bấm ngón tay để trước ngực, trong đôi tròng mắt lập loè sát ý nhàn nhạt.

Có thể thấy, bốn ngón tay của lão giả dính đầy máu tươi, máu tươi đang chảy từ đầu ngón tay xuống, chậm rãi chảy tới cổ tay, lòng bàn tay.

Hết sức rõ ràng, bốn đạo bạch mang vừa rồi chính là bốn ngón tay này!

Sau một khắc, lão giả đưa mắt nhìn Ngụy Thông.

"Còn có ngươi!"

"Quả nhiên có hậu thủ!" Bốn người tử vong trong nháy mắt khiến cho Ngụy Thông kinh ngạc, nhưng mà đây cũng là chuyện hắn đã tính trước được.

Sao Bất Hủ Tông có thể không có hậu thủ được?

Nhưng mà chỉ cần Ôn Bình ở đài quyết đấu tuyền qua, Yêu Thần giết La Tam Thiên cũng ở đài quyết đấu tuyền qua thì hắn cũng không quan tâm người trước mặt là ai.

Hôm nay, hắn quyết phải lấy được Thiên Quân!

"Đừng cản đường!"

Ngụy Thông gầm lên một tiếng, sau đó vọt thẳng ra, đồng thời mạch môn cũng mở ra, sau đó bốn mạch đồng thời chấn động.

Khi mạch môn rung động, sau người ngưng tụ một cây thạch thương to lớn, như là thiên thạch theo Ngụy Thông đánh

tới hướng lão giả.

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc.

Uy áp mạnh mẽ của thương này tiết lộ ra đã ép tới người phía dưới đường phố đứng cũng không nổi. Cho dù là cường giả Địa Vô Cấm cũng bị uy áp của một thương này khiến cho bước đi cũng khó. Rất rõ ràng, ngay từ đầu Ngụy Thông đã vận dụng toàn bộ lực lượng.

"Trấn Thiên Quân!"

Ngụy Thông lại gầm một tiếng nữa, thạch thương to lớn ầm ầm hạ xuống, đánh tới Thần Hàn Bạch Long đang đứng trên đỉnh đầu Tây Phong và rất nhiều học viên.

Tây Phong vội vàng bảo vệ các học viên sau lưng, dùng mạch khí bảo vệ bọn họ, triệt tiêu uy áp từ thạch thương rơi xuống. Nhưng mà mặc dù như thế thì khí tức kinh khủng và uy áp trên không đó vẫn khiến cho tất cả mọi người có cảm giác nghẹt thở, như tận thế.

【VIP】 Mưu đồ của Ngụy Thông (2)

Giờ phút này, sao Tây Phong lại không biết, rõ ràng là có người tới cướp Thiên Quân.

Có người vì Thiên Quân mà chấp nhận liều chết đến đây!

"Tất cả mọi người, kết mạch trận phòng ngự!"

Tây Phong vội vàng gọi hết thảy học viên mở mạch môn ra, bởi vì khoảng cách gần như thế, trốn chắc chắn là trốn không thoát, chỉ có tìm đường sống trong chỗ chết! Mặc dù như thế thì cơ hội sống sót của những học viên này vẫn rất nhỏ.

Bởi vì bọn họ mới bắt đầu tu luyện.

Nhưng mà người phóng thích mạch thuật trên đỉnh đầu lại là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm!

Nhưng mà cho dù có tức giận thì Tây Phong cũng đã không kịp phẫn nộ và ưu thương, mạch môn mở ra, đồng thời Thiên Quân cũng xuất hiện ở trong tay, sau đó bộc phát ra toàn bộ thực lực bổ ra một búa, dùng nó triệt tiêu dư ba mạnh mẽ hạ xuống.

Khi Tây Phong bổ ra một búa này, đồng thời độc giác màu đen của Thần Hàn Bạch Long cũng phóng ra ánh sáng màu đen, lấy độc giác làm trung tâm, khuếch tán ra bên ngoài, trong khoảnh khắc, thạch thương bị bao phủ trong ánh sáng đen.

Đây cũng là thần thông thứ ba của Thần Hàn Bạch Long, Thần Hàn Vô Tận!

Thạch thương khiến cho đám người Tây Phong cảm giác như tận thế rơi vào trong ánh sáng đen thì giống như là tay vươn vào trong bóng đêm. Mới đầu là mũi thương, sau đó là toàn bộ thân thương, cho đến toàn bộ thạch thương đều vào hết trong bóng tối.

Trong nháy mắt, tất cả bình tĩnh trở lại!

Ngụy Thông ngẩn ra.

“Thần thông gì?”

Mạch thuật của mình chui vào trong bóng tối thì biến mất.

Cũng vào lúc này, đám người phía dưới Thần Hàn Bạch Long như trút được gánh nặng, sau đó đứng dậy liều mạng chạy ra ngoài.

Tây Phong thấy thế thì vội vàng tán một búa của mình đi, trên mặt lộ vẻ vui vẻ khi sống sót sau tai nạn. Nhưng hắn vui vẻ không phải là vì mình an toàn mà là người sau lưng hắn, không có suy nghĩ nhiều, Tây Phong vội vàng xoay người nói với các học viên sau lưng: “Các ngươi nhanh lên, đừng quay đầu lại, càng nhanh càng tốt!”

“Lão sư, chúng ta cùng đi!”

“Sư phụ, chúng ta cùng đi đi!”

Không ít học viên không có rời khỏi đây trước mà muốn kéo Tây Phong đi cùng.

Nhưng Tây Phong lại lắc đầu.

“Nếu sau này các ngươi không còn được gặp lại vi sư nữa thì các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, tu hành là đường ra duy nhất của các ngươi.”

Dứt lời, Tây Phong tiếp tục thúc giục mọi người mau chóng rời đi.

Không phải hắn không muốn đi mà là không thể đi.

Bởi vì học sinh của hắn còn chưa đi hết.

Đột ngột.

Một tiếng quát khẽ vang lên ở trên bầu trời!

“Ta tới kiềm chế hắn, các ngươi đi lấy Thiên Quân!”

Ngụy Thông vừa dứt lời, dưới chấn Thần Hàn Bạch Long đột nhiên xuất hiện một đám người, bọn họ đeo mặt nạ, sau đó cả đám đều bạo phát ra khí tức Địa Vô Cấm, thậm chí một người trong đó còn bạo phát ra khí tức mạnh mẽ nửa bước Thiên Vô Cấm.

Tổng cộng trăm người!

Toàn bộ phóng tới Tây Phong!

Thần Hàn Bạch Long thấy thế thì lập tức đáp xuống, muốn bóp chết bọn họ, nhưng mà lúc này Ngụy Thông lại chấn động mạch môn.

"Mặc dù không biết ngươi vừa mới dùng thần thông gì mà lại có thể tan rã mạch thuật của ta, nhưng ta cũng không tin, ngươi còn có thể tan rã ta bí thuật!"

"Trấn Thiên Quân · Thạch Giới!"

Nói xong, theo tiếng mạch môn rung động, lấy Ngụy Thông làm trung tâm, phạm vi ngàn trượng bỗng nhiên thay đổi. Từng vách đá màu xanh đột ngột sinh ra, sau đó như du hồn bay quanh Thần Hàn Bạch Long ở trên trời.

Thần Hàn Bạch Long đang lao xuống cũng bị chặn lại.

Bởi vì bên dưới không đường!

Thần Hàn Bạch Long lao xuống hỗn độn bên dưới được một lúc, vốn nên nên lao ra khỏi hỗn độn, đáp xuống đất. Nhưng khi Thần Hàn Bạch Long xông vào hỗn độn, lại tái hiện lại cảnh Ngụy Thông từ trên đỉnh đầu giáng xuống.

Ngụy Thông cười đắc ý: "Thạch Giới không có lối ra, chỉ có cửa vào. Đây là bí thuật diễn sinh từ mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, nếu ngươi là Thiên Vô Cấm, muốn ra thì ra, ta không ngăn được ngươi. Nhưng mà ngươi chỉ cùng cảnh giới với ta, muốn đi ra ngoài thì chỉ có một cách, đó là giết ta!"

"Nhưng ta sẽ không cho ngươi có cơ hội như vậy."

Ngụy Thông cười giả dối, sau đó lui ra khỏi Thạch Giới.

Hết sức rõ ràng, Ngụy Thông hoàn toàn không định phân cao thấp với Thần Hàn Bạch Long, mục tiêu của hắn là Thiên Quân. Dù cho bây giờ bố trí của hắn nhìn có vẻ ổn đến tám chín phần, có vẻ như Thiên Quân đã là vật trong bàn tay, nhưng mà Ngụy Thông vẫn không muốn so chiêu với Thần Hàn Bạch Long.

Nhưng một giây sau khi Ngụy Thông rời khỏi Thạch Giới, hắn trơ mắt nhìn bố trí của mình, một tiểu đội trăm người do một tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm dẫn đầu, ngoại trừ tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó ra thì tất cả đều bị một đạo ánh xanh xỏ xuyên qua.

Ánh xanh bay qua, thanh liên nở rộ.

Thanh liên nở rộ, trong nháy mắt những người đó đầu một nơi thân một nẻo.

Gần trăm người, chỉ ba cái hô hấp thì tất cả đều chết dưới ánh xanh.

"Còn có người!"

Ngụy Thông hận nhìn bầu trời xung quanh, cho dù là cảm giác hay tầm mắt, hắn không có phát hiện người nào khác ngoài Thần Hàn Bạch Long.

Cuối cùng, ánh mắt Ngụy Thông rơi vào chỗ Tây Phong.

Hắn thấy Ôn Bình!

Tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình!

Hắn xuất hiện ở đây từ lúc nào!

Thiên Tượng Môn đúng là phế vật, thậm chí ngay cả kéo chân Ôn Bình cũng không làm được!

"Rút lui!"

Ngụy Thông biết, khi Ôn Bình xuất hiện ở đây thì đại biểu cho kế hoạch của hắn triệt để thất bại, bởi vì thực lực của Ôn Bình thâm bất khả trắc, mà Ôn Bình vừa đến, Yêu Thần mạnh mẽ giết La Tam Thiên đó chắc chắn cũng sẽ đến.

Nhưng mà Ngụy Thông vừa hô rút lui thì Thạch Giới sau lưng ầm ầm nổ tung, một con Bạch Long khổng lồ từ trong đó lao ra, sau đó nhanh chóng phóng tới hắn, một ngụm cắn lấy hắn. Ngụy Thông né tránh không kịp, khi Thần Hàn Bạch Long cắn xuống, chỉ có thể lấy tay chống đỡ long nha của Bạch Long, khiến cho mình không trở thành món ăn trong bụng Thần Hàn Bạch Long.

Sau một khắc, Thần Hàn Bạch Long ngậm lấy Ngụy Thông xông thẳng lên trời!

【VIP】 Ôn Bình chạy tới

Chuyển chiến trường từ vùng trời Thần Phi Thành lên cao hơn nữa.

Khi Thần Hàn Bạch Long xông thẳng lên trời, người trong Thần Phi Thành đều ngẩng đầu nhìn, đám người Thiên Huyền vốn đang ngạc nhiên khi thấy Ôn Bình đột nhiên rời đi cũng không ngoại lệ.

Long tộc!

Lại là Long tộc!

Long tộc mạnh mẽ mai danh ẩn tích không biết bao nhiêu năm, vậy mà hôm nay lại xuất hiện ở Thần Phi Thành.

Thiên Huyền nhướng mày, sau đó lập tức hóa thành kinh hồng rời khỏi đài quyết đấu tuyền qua.

Cùng lúc đó, Ôn Bình đứng trước mặt Tây Phong với học viên của hắn, khi hắn xoay người, Tây Phong quỳ một chân xuống đất, sau đó rất nhiều học viên sau lưng hắn cũng đều quỳ xuống.

“Tham kiến Ôn tông chủ!”

Khi Tây Phong mở miệng, những người khác cũng nói theo.

“Bái kiến Ôn tông chủ!”

“Tham kiến Ôn tông chủ!”

Từng tiếng nói liên tục vang lên, Ôn Bình đưa mắt nhìn giao diện hệ thống vừa hiện ra trước mắt mình.

“Sự kiện may mắn đã phát động!”

“Một người tu hành có được Huyết Nộ Chi Tâm sinh ra khát vọng lực lượng trước nay chưa từng có, có thể thu vào Bất Hủ Tông!”

“Nhân vật mục tiêu: Tây Phong”

“Một vị thiếu niên có được Kiếm Tâm sinh lòng kính ngưỡng vô tiền khoáng hậu với Bất Hủ Tông, khát vọng được gia nhập Bất Hủ Tông!”

“Nhân vật mục tiêu: Tống Tĩnh.”

Chỉ chốc lát, Ôn Bình dời mắt khỏi giao diện hệ thống, nhìn Tây Phong, sau đó ở thầm hỏi hệ thống: “Huyết Nộ Chi Tâm là cái gì?”

“Một loại nội tâm mạnh mẽ, cũng là một loại linh thể mạnh mẽ. Nhưng mà linh thể phải chờ bước vào Địa Vô Cấm mới có thể kích hoạt, mà Huyết Nộ Chi Tâm thì chỉ cần tức giận thì sẽ bị phát động. Khi Huyết Nộ Chi Tâm bị phát động, thực lực của hắn sẽ tăng trưởng theo giá trị phẫn nộ tăng trưởng, không có hạn mức cao nhất!”

“Người như vậy nên là người của Bất Hủ Tông ta!”

Thứ nhất, hắn có nội tâm mạnh mẽ.

Đối mặt đối thủ mình không có khả năng chiến thắng, hắn không có lùi bước.

Thứ hai, hắn khát vọng lực lượng.

Hắn cũng không có dùng Thiên Quân đi đổi mấy thứ thoạt nhìn phong phú nhưng theo Ôn Bình thì lại không thiết thực.

Thứ ba, lòng trách nhiệm của hắn.

Hắn chịu dùng tính mạng của mình để bảo hộ học sinh và đệ tử của mình.

Người đồng thời có được ba loại phẩm chất này, mặc dù tư chất hắn kém chút Ôn Bình cũng rất vui lòng thu hắn vào Bất Hủ Tông.

Hơn nữa, còn có thể đoán được.

Tây Phong sẽ trở thành một tôn Sát Thần!

Đóng giao diện của hệ thống, Ôn Bình quay người, sau đó cười nói với Tây Phong: “Xin khách hàng yên tâm, trong ba năm bảo hộ, chỉ cần người nào ngấp nghé Thiên Quân thì cho

dù là Thiên Vô Cấm, Bất Hủ Tông ta cũng sẽ thanh lý hắn thay cho khách hàng.”

Nói xong, một đạo kinh hồng từ phương xa nhanh chóng bay tới, sau đó đáp xuống bên cạnh Ôn Bình.

Chính là Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long.

Ôn Bình chỉ tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đang chạy về hướng Thần Phi Thành đó, trầm giọng nói: “Giết hắn, cố gắng đem thi thể hoàn chỉnh về.”

“Rõ!”

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long gật đầu, sau đó hóa thành kinh hồng nhanh chóng đuổi theo tên nửa bước Thiên Vô Cấm đang hốt hoảng chạy trốn về Thần Phi Thành đó.

Tốc độ của cả hai chênh lệch quá lớn.

Trăm hơi thở, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đã gần trong gang tấc, dọa đến tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó thất hồn lạc phách, vội vàng hô: “Tiền bối tha mạng! Ta nói hết, ta nói hết! Tất cả đều là Ngụy Thông chỉ điểm! Đều là hắn! Hắn hứa hẹn sau khi xong chuyện sẽ cho ta một bản mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm cho nên ta mới giúp hắn!”

“Tên ngu xuẩn!”

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lạnh lẽo phun ra bốn chữ, sau đó tốc độ bỗng nhiên tăng vọt, vọt thẳng đến trước mặt tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này, đưa tay một cái, dễ dàng phá vỡ mạch thuật hắn phóng ra, dễ dàng như phủi một miếng lá cây.

Một giây sau, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long một tay chụp lấy đầu của vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này, một cái tay khác như đao, trong nháy mắt phá vỡ linh thể hắn, lại đâm vào trái tim đang đập, giật trái tim ra ngoài.

Phốc ——

Trái tim bị moi ra, máu tươi ở ngực tuôn như suối.

Mà trong khoảnh khắc trái tim bị móc ra, tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó hai mắt tối đen, toàn bộ lực lượng của thân thể nhanh chóng trôi mất.

"Tiền bối…"

"Tiền bối tha mạng." Bốn chữ này hắn còn chưa kịp nói hết thì sức sống nhanh chóng trôi đi đã khiến cho cho ý thức hắn bắt đầu mơ hồ.

Mười hơi sau, vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này như là chuột chết, mềm oặt trong tay Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long.

"Đúng là một tên ngu xuẩn!"

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lại trào phúng một câu, sau đó hóa thành kinh hồng trở về theo đường cũ.

Cùng lúc đó, vạn mét trên không trung, Thần Hàn Bạch Long đang ngậm Ngụy Thông, vẫy vùng trên biển mây, khuấy động phong vân. Mà Ngụy Thông bị Thần Hàn Bạch Long ngậm trong miệng, giờ phút này hắn đã ném chuyện Thiên Quân ra sau đầu, bởi vì áp lực trên tay và dưới chân ngày càng mạnh.

Bây giờ hắn chỉ nghĩ nên làm sao để trốn!

Nhưng mà một giây sau, hắn tuyệt vọng!

Thần Hàn Bạch Long đột nhiên ngừng bay lên.

Chỉ vì một người xuất hiện.

Người này chính là Ôn Bình!

Ôn Bình ngự kiếm bay lên, đứng ở trước đầu Thần Hàn Bạch Long, cũng đứng trước mặt Ngụy Thông.

Sau đó Ôn Bình dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Ngụy Thông sắc mặt như tro tàn.

"Ôn tông chủ tha mạng!"

Ngụy Thông vội xin tha.

Ôn Bình thấy thế thì không khỏi thở dài, nói: "Sao người của Tinh Hải Tông các ngươi lại khiến cho người ta chán ghét

như vậy? Đám người Phong Khống dưới trướng Thiên Nghiệp Thần Tướng như thế, ngươi cũng như thế. Nếu dám cướp Thiên Quân, vậy tại sao còn sợ tử vong?”

Nghe nói như vậy, vốn còn muốn dựa vào tên tuổi Thiên Nghiệp Thần Tướng xin Ôn Bình tha cho mình một mạng, sắc mặt Ngụy Thông cứng lại.

Hắn còn chưa kịp nói gì tiếp thì Ôn Bình đã nói: “Bổn tông chủ không phải một người nói không giữ lời, nếu ngươi đã thích giật đồ, vậy thì ta đưa ngươi đi gặp Phong Khống. Các ngươi đều là người dưới trướng Thiên Nghiệp, hẳn cũng biết nhau.”

Nói xong, Ôn Bình ngũ mạch đều mở!

【VIP】 Ôn Bình chạy tới (2)

Năm cái mạch môn màu xanh mở ra, trong lúc nhất thời, ánh mắt Ngụy Thông trở nên hoảng hốt như là thấy tận thế, toàn thân cũng run rẩy.

Thiên Vô Cấm!

Tông chủ Bất Hủ Tông lại là Thiên Vô Cấm!

Sao có thể như vậy được?

Sao có thể như vậy được?

Giờ khắc này, cuối cùng hắn cũng hiểu được.

Ngày đó Thiên Huyền tiền bối rút đi không phải là vì nhân vật sau lưng Bất Hủ Tông.

Chỉ vì Ôn Bình!

Bởi vì Ôn Bình là cường giả Thiên Vô Cấm!

"Ôn tông chủ tha mạng!"

Ngụy Thông kinh hô một tiếng, nhưng mà Ôn Bình đã dùng chỉ làm kiếm, bỗng nhiên điểm vào nơi ngực của hắn.

Trong nháy mắt thanh liên nở rộ, sau đó theo nhất chỉ của Ôn Bình, không ngừng tràn vào trong cơ thể Ngụy Thông. Một giây sau, toàn thân Ngụy Thông bỗng nhiên run lên, mặt nạ ác yêu cũng theo thanh liên chui vào mà vỡ ra, để lộ ra gương mặt thống khổ và sợ hãi của Ngụy Thông.

Không tới ba cái hô hấp, Ngụy Thông đã không có khí tức.

Bởi vì giờ khắc này, ngũ tạng lục phủ của hắn đã hoàn toàn bị Thanh Liên Kiếm Ý xoắn nát, biến thành một vũng máu thịt hỗn tạp.

Cũng ngay lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng.

"Ôn tông chủ, quả nhiên ngươi…"

Nhưng mà chỉ nói có một nửa.

Người nói chuyện chính là Thiên Huyền!

Bởi vì tò mò về Thần Hàn Bạch Long cho nên Thiên Huyền đuổi theo, vừa khéo nhìn thấy cảnh này, cũng nhìn thấy Ngụy Thông trong miệng Thần Hàn Bạch Long.

Ôn Bình quay đầu đưa mắt nhìn Thiên Huyền, chậm rãi thu ngón tay về, mạch môn cũng dần dần biến mất, sau đó hỏi ngược một câu: "Nhìn đủ chưa?"

"Ôn tông chủ, ta đột nhiên rất tò mò lai lịch của ngươi." Thiên Huyền chớp chớp đôi mắt tràn đầy tò mò: "Theo cốt linh của ngươi thì kko còn chưa vượt quá trăm tuổi. Thực lực bản thân không chỉ đạt đến Thiên Vô Cấm, dưới trướng còn có Yêu Thần mạnh mẽ như thế. Nếu như ta không có cảm giác sai, nó và con Yêu Thần giết La Tam Thiên đều đứng ở nửa bước Thiên Vô Cấm cực hạn, có thể bước vào cảnh giới Yêu Tổ bất cứ lúc nào!"

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Thiên Huyền không nhịn được cảm thán liên tục.

Nội tình của Bất Hủ Tông đã vượt xa Vọng Thần Các.

Đủ để sánh ngang với Long gia!

"Vậy ngươi từ từ tò mò đi." Ôn Bình nói, sau đó cất thi thể Ngụy Thông lại, hóa thành kinh hồng bay xuống Thần Phi Thành.

Thiên Huyền sửng sốt một chút, sau đó vội vàng đuổi theo.

"Ôn tông chủ, ngươi chờ ta một chút!"

"Ôn tông chủ yên tâm, ta biết ngươi thích điệu thấp, cho nên những gì mới nhìn thấy ta sẽ không nói cho ai biết."

Dứt lời, Thiên Huyền cười hắc hắc.

Đồ đần mới nói cho người khác biết.

Hắn chỉ muốn xem kịch!

Càng nhiều người không có mắt như Ngụy Thông ngấp nghé Tuyền Qua Sát Khí mà Tử Khí Các bán ra thì hắn càng hưng phấn.

Thậm chí còn muốn rót một ly rượu, sau đó ôm Điềm Điềm và Tiểu Miên của hắn cùng xem!

Đã nhiều năm rồi Nguyên Dương Vực không có náo nhiệt như vậy.

Cũng đã nhiều năm rồi Nguyên Dương Vực không có Thiên Vô Cấm chết!

Thiên Nghiệp khốn nạn của Tinh Hải Tông, ngươi chết đi!

Trong lúc Thiên Huyền miên man bất định, Ôn Bình đã trở lại vùng trời Thần Phi Thành, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng đúng lúc khiêng thi thể của tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trở về. Cảnh tượng này đập vào mắt Tây Phong và người trong Thần Phi Thành, khiến cho tất cả bọn họ rung động.

Tây Phong nhìn Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, sau đó lại nhìn Ôn Bình, ánh mắt trở nên nóng rực.

Không đợi Ôn Bình mở miệng, Tây Phong đã quỳ xuống đất.

Hắn khát vọng lực lượng.

Khi có được đầy đủ lực lượng, hắn sẽ có thể bảo vệ những người hắn muốn bảo vệ mà không phải là chỉ biết tuyệt vọng và bất đắc dĩ.

Khi có được đầy đủ lực lượng, hắn sẽ không còn giống như thịt cá trên thớt gỗ, mặc cho người ta sẽ thịt nữa.

Khi có được đầy đủ lực lượng, hắn có thể giống như cường giả Bất Hủ Tông, có thể nhẹ nhõm trấn sát toàn bộ kẻ địch.

Tất cả những thứ này, chỉ có Bất Hủ Tông có thể cho hắn!

“Xin Ôn tông chủ thu lưu!”

Trong khoảnh khắc khi Tây Phong quỳ xuống đất, mặc dù trong lòng Ôn Bình có chút vui vẻ nhưng lại không có biểu hiện ra ngoài, cũng không có lập tức thu hắn.

Bởi vì Ôn Bình cảm thấy Tây Phong thích hợp đi Tẫn Tri Lâu, trở thành một đại sát khí có thể ảnh hưởng tới toàn bộ

Triều Thiên Hạp của Tẫn Tri Lâu!

"Trước nay Bất Hủ Tông không phải ai cũng thu! Nhưng mà ngươi là ngươi sở hữu Thiên Quân, bổn tông chủ cho ngươi một cơ hội, ngày mai đi Tử Khí Các tìm Trần Hiết, hắn sẽ sắp xếp công việc cho ngươi, còn vào Bất Hủ Tông, chờ ngươi bước vào Địa Vô Cấm rồi hãy đến tìm bổn tông chủ."

Đối với Tây Phong, Ôn Bình không trực tiếp thu hắn vào Bất Hủ Tông, bởi vì thuận lợi như vậy không phù hợp với hắn.

Hắn có được Huyết Nộ Chi Tâm, đã định trước sẽ trở thành một tôn Sát Thần. Muốn trở nên mạnh hơn thì có thể lập tức mạnh hơn, cuộc sống đột nhiên trở nên thuận lợi như vậy thì không thể nào bồi dưỡng hắn thành một tôn Sát Thần, ngược lại sẽ khiến cho hắn đi lên một con đường mù mịt.

Cho nên tạm thời đi theo Trần Hiết, chờ đến Địa Vô Cấm thì có thể học hỏi kinh ngạc dưới tay Đao Ma. Dưới sự ảnh hưởng của Đao Ma và trong chiến tranh với Già Thiên Lâu, chắc chắn hắn có thể trưởng thành thành một tên Sát Thần cực kì khủng bố, biến thành một cây rìu của Bất Hủ Tông mà kẻ địch vừa nghe được đã sợ mất mật!

Rõ ràng Tây Phong cũng không phải loại người ý nghĩ hão huyền, thấy Ôn Bình cho hắn một cơ hội thì trên mặt lộ vẻ vui mừng.

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

"Không cần cảm tạ ta, muốn cảm tạ thì hãy cảm tạ chính ngươi. Nếu như vừa rồi khi Ngụy Thông đánh tới, ngươi lựa chọn bỏ mặc đệ tử, học viên của ngươi, một mình chạy trốn thì tuy Bất Hủ Tông ta vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ ngươi ba năm nhưng chỉ khi nào ngươi sắp chết mới ra tay!"

"Bọn họ là đệ tử của ta, học viên của ta. Một ngày làm thầy cả đời làm cha, bảo vệ bọn họ là trách nhiệm của ta."

Dứt lời, khóe miệng Tây Phong nở một nụ cười thật lòng, sau đó nhìn lướt qua những đệ tử và học viên bên cạnh hắn.

【VIP】 Ôn Bình chạy tới (3)

Ôn Bình cũng không có tiếp tục ở lại nói thêm cái gì, chỉ để lại một câu nói rồi dẫn Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long rời đi.

"Thiên hạ không có tiệc nào không tan, tạm biệt đệ tử, học viên của ngươi đi. Nếu ngươi muốn bảo vệ người ngươi quan tâm, như vậy thì không phải cứ phí thời gian ở Thần Phi Thành là có thể làm được."

Nói xong câu này, Ôn Bình đã tan biến ở chân trời.

Thế nhưng Tây Phong không có lập tức đứng dậy, ngược lại quay qua hướng Ôn Bình tan biến, khom người lần nữa, cảm kích nói: "Ôn tông chủ, đa tạ ngài chỉ bảo!"

Rời đi, Ôn Bình không có lập tức trở về đài quyết đấu tuyền qua mà đi đến chỗ Tống Tĩnh một chuyến. Trước đó, một kiếm tiêu diệt những cường giả Địa Vô Cấm nhắm vào Tây Phong, Ôn Bình thuận tiện cũng giết luôn người có mưu đồ bất chính với thanh kiếm trong tay Tống Tĩnh, bao gồm con Điểu yêu không chút kiêng kỵ nhìn bọn họ từ trên vùng trời của đài quyết đấu tuyền qua.

Đối với Tống Tĩnh, Ôn Bình không có dài dòng, đối với thiên tài kiếm đạo, mặc dù hắn chỉ có Thần Huyền Cảnh nhưng Ôn Bình vẫn quyết định cho hắn vào Bất Hủ Tông.

Nhưng khiến cho Ôn Bình bất ngờ là Tống Tĩnh lại muốn dẫn phụ thân của mình cùng theo đến Bất Hủ Tông, phụ thân hắn không đi thì hắn không đi.

Rất rõ ràng, Tống Tĩnh muốn tiễn phụ thân một đoạn đường cuối cùng.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Tống Tĩnh đều không có xin Ôn Bình cứu phụ thân hắn. Khi một người đã quen với túng quẫn, đột nhiên có một đĩa bánh nện xuống đầu, như vậy thì sẽ sinh ra hai loại cực đoan. Một là muốn có cái đĩa bánh thứ hai,

thậm chí cái thứ ba. Còn có một loại là như Tống Tĩnh, không dám tại yêu cầu xa vời có cái thứ hai và thứ ba.

Với hắn thì xin Ôn Bình chữa trị cho phụ thân của tự mình chính là đĩa bánh thứ ba, là yêu cầu xa vời không dám mong cầu.

"Tống Tĩnh, bổn tông chủ cho ngươi một cơ hội. Nếu ngươi nhập tông, trong vòng ba ngày có thể tu luyện Ngự Kiếm Thuật tới cảnh giới tiểu thành thì ta không chỉ cho phụ thân ngươi một cơ hội mà thậm chí còn có thể chữa khỏi bệnh của hắn, khiến cho hắn bước vào cảnh giới cao hơn!"

Trước mắt, người có thiên phú kiếm đạo cao nhất trong Bất Hủ Tông chính là La Mịch, là kiếm tu trời sinh, lúc trước khi La Mịch vào Bất Hủ Tông mới mấy ngày thì đã bước vào cảnh giới tiểu thành.

Cho nên Ôn Bình cũng muốn nhìn thử xem người có được tư chất mạnh mẽ hơn kiếm tu trời sinh là Kiếm Tâm như Tống Tĩnh thì có thể ưu tú hơn La Mịch không?

Nói xong, Ôn Bình còn hỏi dò một câu: "Tống Tĩnh, ngươi có dám thử một chút hay không?"

Cũng chính câu hỏi dò của Ôn Bình khiến cho Tống Tĩnh hưng phấn như là thấy được ánh rạng đông, gật đầu như trống bỏi.

"Ta đồng ý!"

"Vậy thì đi theo ta đi, lát nữa sẽ có người đến chăm sóc phụ thân của ngươi."

Ôn Bình dứt lời, ngự kiếm bay lên.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lập tức dùng yêu lực cuốn theo Tống Tĩnh, mang Tống Tĩnh đang không ngừng vẫy tay từ biệt phụ thân và hàng xóm đi.

Tống Tĩnh vừa đi, hàng xóm của hắn lập tức vây kín nhà của Tống Tĩnh đến con kiến cũng không chui lọt được.

Hàng xóm thường ngày ngay cả chào hỏi cũng không thèm chào nhưng bây giờ còn thân thiện hơn cả thân thích, quay đầu

chuẩn bị hậu lễ đến tận cửa.

Nếu như Ôn Bình thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ không phái người tới chăm sóc phụ thân của Tống Tĩnh nữa.

Bởi vì hoàn toàn không cần.

Mấy ngày sau đó, nhà Tống Tĩnh sẽ xuất hiện đủ loại thân thích trước giờ chưa từng gặp, hơn nữa còn sẽ càng ngày càng nhiều.

Tất cả đều là vì Tống Tĩnh gia nhập vào Bất Hủ Tông!

Lại do tông chủ Bất Hủ Tông tự mình chiêu mộ!

Đương nhiên, mấy chuyện này nói sau.

Khi Ôn Bình mang Tống Tĩnh xuất hiện ở vùng trời của đài quyết đấu tuyền qua, Thần Hàn Bạch Long và Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng đến bên cạnh hắn thì tất cả mọi người đều dời mắt từ đài quyết đấu tuyền qua đến Ôn Bình, sau đó thì thấy Ôn Bình nhìn Diêm Lai thở dài một câu.

"Diêm Lai tiền bối, không phải Ôn mỗ không nể mặt ngươi mà là Tinh Hải Tông nhất định phải đối nghịch với Bất Hủ Tông ta."

Vừa dứt lời, sắc mặt Diêm Lai bỗng nhiên thay đổi.

Khi nhìn thấy Tống Tĩnh, hắn đại khái hiểu được mới nãy Ôn Bình đã đi đâu.

Có người muốn cướp Tuyền Qua Sát Khí!

Mà người đó là ai?

Hiển nhiên là người của Tinh Hải Tông.

"Nếu như Ngụy Thông chỉ cướp Tuyền Qua Sát Khí thì cũng thôi đi, bổn tông chủ chỉ giết một mình hắn với những người tham dự vào khác là được. Nhưng mà Ngụy Thông không chỉ mưu đồ Tuyền Qua Sát Khí mà còn muốn giết đệ tử Tống Tĩnh của Bất Hủ Tông ta, nếu không phải ta kịp thời chạy tới thì hắn và người nhà của hắn đã chết. Cho nên ta chỉ có thể nói, hôm nay Ngụy Thông chết cũng không đủ."

Dứt lời, sau lưng có một đạo ánh xanh vạch phá bầu trời!

Một kiếm!

Trưởng lão bị phong bế mạch môn của Tinh Hải Tông bị mất mạng trong nháy mắt!

Diêm Lai ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Kinh biến đột nhiên xuất hiện dọa cho mọi người đều bối rối.

Đứng mũi chịu sào chính là người của Tinh Hải Tông, trưởng lão của mình đột nhiên đầu một nơi thân một nẻo, quả là trùng kích lớn đối với bọn họ.

Nếu là những người khác ra tay thì chắc chắn bọn họ sẽ báo thù cho trưởng lão, nhưng mà người ra tay là tông chủ Bất Hủ Tông, bọn họ cũng bất lực.

Chỉ có thể tuyệt vọng chấp nhận tất cả những chuyện này!

Mà đám người Hứa Niệm, Phùng Vĩnh và những thế lực lớn khác thấy cảnh này thì đều lặng ngắt như tờ, đồng thời trong lòng tán thán không thôi.

Tiện tay giết!

Bất Hủ Tông đúng là bá đạo!

Này là hoàn toàn không nể mặt Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Người của Tinh Hải Tông cũng quá lớn gan, có vết xe đổ của Thiên Tượng Môn bày ra trước mắt, vì một món Tuyền Qua Sát Khí mà ngay cả mạng cũng không cần.

Nhưng mà ngẫm lại cũng thế, người của Tinh Hải Tông không dựa vào cướp thì có vẻ như bọn họ cũng không còn cách nào khác để đạt được Tuyền Qua Sát Khí.

【VIP】 Bất Hủ Tông đột nhiên trở nên vĩ đại

Trước đó tông chủ Bất Hủ Tông đã nói tha cho trưởng lão Tinh Hải Tông một mạng, nhưng không có nói giải trừ lệnh cấm vĩnh cửu của Tử Khí Các với Tinh Hải Tông.

Sau khi mọi người cảm thán, trong lòng bọn họ còn âm thầm quyết định, chọc ai cũng được nhưng không nên đi chọc Bất Hủ Tông, chọc người nào cũng được nhưng không cần chọc tông chủ Bất Hủ Tông. Bất Hủ Tông nói động thủ thì động thủ, nói giết người thì giết người, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ thì vẫn không nên chọc mới tốt.

Bất Hủ Tông mới đến Thần Phi Thành bao lâu?

Đã giết gần mười vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Thần Phi Thành tổng cộng có bao nhiêu cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm?

Toàn bộ Nguyên Dương Vực có bao nhiêu?

Trong lúc đa số mọi người còn đang kinh ngạc với chuyện xảy ra trước mắt, còn có hai người có ý nghĩ hoàn toàn khác biệt.

Chính là Thiên Huyền và Long Dã!

Bọn họ không cảm thấy bất ngờ khi Ôn Bình ra tay, trên mặt cũng không có vẻ kinh ngạc, ngược lại bọn họ còn đang đoán, với tính tình của Ôn Bình, sau khi giết Ngụy phó tông chủ và một vị trưởng lão của Tinh Hải Tông thì sẽ dừng tay sao?

Sau một khắc, Ôn Bình đưa ra câu trả lời.

Trừ Ngụy Thông ra, Ôn Bình lấy thi thể của tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trong tàng giới ra ngoài, để cho hắn xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

“Các vị có nhận ra người này không?”

Đương nhiên, Ôn Bình biết nội tình của hắn.

Lấy thi thể của hắn ra chỉ là vì cảnh cáo tất cả mọi người một lần nữa.

Xưa giờ hắn không nói đùa!

Trước giờ quyền uy tuyệt đối không phải là nói miệng mà ra mà là giết ra, cho nên hôm nay Ôn Bình cũng không tính từ bỏ ý đồ.

Thiên Huyền rất phối hợp đứng lên, sau đó chỉ người đó, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Cái tên này không phải là tông chủ Hắc Vụ Tông sao?"

Lời vừa nói ra, mấy người của Hắc Vụ Tông vốn đã thay đổi sắc mặt khi thấy thi thể của tông chủ giờ mặt mày xám như tro.

Nhưng mà đúng vào lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Diêm Lai vang lên: "Ôn tông chủ, người ngươi cũng giết, đủ rồi chứ?"

Ôn Bình nhìn thẳng vào Diêm Lai, hỏi ngược lại một câu: "Diêm Lai thành chủ, nếu như cả nhà đệ tử của ngươi đều suýt chút chết trong tay người khác, ngươi sẽ chọn tha thứ sao?"

"Đương nhiên sẽ không."

Diêm Lai trầm giọng trả lời.

Nhưng mà sau khi trả lời xong thì Diêm Lai lại lạnh giọng nhắc nhở một câu: "Nhưng mà Tống Tĩnh chỉ là một đệ tử của Bất Hủ Tông, người chết hôm nay đã đủ nhiều, có phải Ôn tông chủ nên dừng tay hay không? Tông chủ Hắc Vụ Tông bình thường như thiên lôi, Ngụy Thông sai đâu đánh đó, hành động lần này chắc chắn cũng là bị Ngụy Thông sai khiến. Nếu bây giờ hai người bọn họ đã chết rồi, Ôn tông chủ cần gì phải giận chó đánh mèo tới thế lực sau lưng hai người bọn họ?"

"Trong mắt ngươi, Tống Tĩnh không có ý nghĩa, nhưng trước mắt bổn tông chủ, hắn rất quan trọng. Diêm thành chủ, có vài người, không để bọn họ trả giá một chút thì bọn họ sẽ không biết sợ." Ôn Bình nhìn Diêm Lai, một đạo thanh quang đột nhiên bắn ra.

Ngay lúc này, thân hình Diêm Lai bỗng nhiên tan biến.

Khi xuất hiện lại thì chỉ nghe được một tiếng vang thật lớn.

Phốc ——

Kiếm của Ôn Bình cắm vào mạch khí hộ thuẫn trước người Diêm Lai, sau lưng Diêm Lai chính là tất cả mọi người của Hắc Vụ Tông.

"Xem ra Diêm Lai thành chủ muốn bảo đảm bọn họ?"

"Ôn tông chủ cần gì phải tổn thương tới người vô tội?"

Vẻ mặt Diêm Lai trở nên âm trầm.

Ôn Bình đưa tay lấy ra thêm mười mấy bộ thi thể, sau đó chấn vỡ toàn bộ mặt nạ, để lộ ra gương mặt quen thuộc của bọn họ.

Đương nhiên, không có bao nhiêu người trong Thần Phi Thành biết bọn họ.

Nhưng mà người của Hắc Vụ Tông lại biết bọn họ!

Bởi vì bọn họ đều là người của Hắc Vụ Tông!

Ôn Bình hỏi ngược lại: "Người của Hắc Vụ Tông chắc cũng rất quen mặt bọn họ chứ, toàn bộ những người này đều là cường giả Địa Vô Cấm của Hắc Vụ Tông các ngươi."

Thấy cảnh này, người của Hắc Vụ Tông nhất thời ngậm miệng không trả lời được.

Nếu còn nói mình vô tội nữa thì quả là có chút vô lý!

Diêm Lai thấy cảnh này thì vẻ mặt từ khó coi trở thành xanh đen, rốt cuộc cũng bùng nổ, tức giận mở miệng nói: "Đủ rồi! Ôn tông chủ, có chừng có mực, đây là Thần Phi Thành, sau lưng là toàn bộ U Quốc. Đây không phải là Bất Hủ Tông ngươi, có thể để cho người tùy ý làm bậy!"

Diêm Lai gầm lên giận dữ, mọi người vốn cảm thấy bầu không khí dần dần trở nên kỳ lạ, vội vàng lui về sau, bởi vì bọn họ sợ Ôn Bình sẽ trực tiếp ra tay.

Dù cho đối phương là Diêm Lai thành chủ!

Bọn họ vẫn sợ như vậy.

“Diêm thành chủ, là ta động thủ trước?” Ôn Bình hỏi ngược lại một câu.

Bên cạnh, Thiên Huyền thấy thế, biết chuyện bắt đầu trở nên khó mà khống chế được.

Trước đó Ôn Bình có giết thì bất quá cũng chỉ là trò đùa trẻ con thôi. Ít nhất trong mắt hắn thì không quan trọng.

Nhưng nếu Ôn Bình đánh nhau với Diêm Lai thì chuyện sẽ trở nên hỏng bét.

Hai vị Thiên Vô Cấm khai chiến!

Như vậy sẽ có ý nghĩa như thế nào?

Có nghĩa là hôm nay không biết sẽ có bao nhiêu người chết vì bị ảnh hưởng trong trận đại chiến giữa hai người.

Đồng thời, hôm nay tất sẽ có một người phải ngã xuống.

Nếu làm lớn chuyện ra thì thậm chí còn có thể khiến cho Bất Hủ Tông mưu phản U Quốc, chọn khai chiến với U Quốc. Bởi vì Diêm Lai là người của chính phủ U Quốc!

“Hai vị bình tĩnh, bình tĩnh!”

Thiên Huyền lập tức đứng ở giữa hai người.

Sau đó lại khuyên nhủ: “Chúng ta không cần phải vì Tinh Hải Tông hoặc là Hắc Vụ Tông mà ra tay đánh nhau, từ đó lưỡng bại câu thương, làm như vậy không phải là sẽ khiến cho đám ẩn núp vào trong U Quốc vui vẻ đến nhảy cẫng lên hoan hô sao? Ngồi xuống tâm sự, mọi chuyện vẫn còn có thể bàn lại! Diêm Lai, ngươi mau nói, nhất định phải khiến cho chuyện không thể cứu vẫn được nữa thì ngươi mới cam tâm sao?”

“Nhưng ta là thành chủ Thần Phi Thành!”

Diêm Lai nói.

【VIP】 Bất Hủ Tông đột nhiên trở nên vĩ đại (2)

Thiên Huyền tức giận nói: “Sao ngươi lại cố chấp như vậy? Mấy chuyện xảy ra bây giờ chẳng lẽ do Bất Hủ Tông muốn như vậy? Ôn tông chủ làm như vậy chẳng lẽ là vì mình? Ngươi suy nghĩ cho kỹ, nếu có một ngày con của ngươi lấy được tư cách mua sắm trong Tử Khí Các, nhưng mới ra khỏi Lục Phương Nhai thì bị những người ngấp nghé Tuyền Qua Sát Khí giết. Ngươi muốn như vậy? Hay là ngươi muốn cho con của ngươi cả đời cũng không mua Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các?”

Thiên Huyền nói đến phần sau, càng nói càng xúc động.

Ôn Bình nghe hắn nói, thậm chí có chút cảm động.

Giờ phút này, Diêm Lai cũng trầm mặc.

Hắn không thể không thừa nhận, Thiên Huyền nói rất có lý.

Trừ phi hắn muốn cho con của mình cả đời không mua Tuyền Qua Sát Khí, hoặc là cả đời trông chừng bên cạnh họ, một bước không rời.

Nghe Thiên Huyền nói xong, những người khác cũng gật đầu tán thành.

Ánh mắt tràn đầy kính ý nhìn Ôn Bình và Bất Hủ Tông.

Đúng vậy!

Bất Hủ Tông làm như vậy không phải là vì chính mình.

Ngược lại, nếu vì chính mình, Bất Hủ Tông bán Tuyền Qua Sát Khí cho tứ đại thế lực lục tinh là được, tuyệt đối có thể lấy được lợi ích tốt nhất.

Nhưng mà Bất Hủ Tông không có làm như thế.

Bất Hủ Tông chọn đối xử như nhau.

Đồng thời còn hứa hẹn bảo đảm an toàn cho kẻ yếu mua Tuyền Qua Sát Khí.

Cũng nói được thì làm được!

“Thiên Huyền tiền bối nói quá có lý.”

“Nếu như môn phái như Bất Hủ Tông xuất hiện sớm một chút thì chúng ta còn cần run sợ như vậy sao?”

“Trước đó ta vì đột phá Trấn Nhạc Cảnh, tích trữ bạch tinh hơn ba mươi năm nhưng lại không dám đi thương hội mua thiên tài địa bảo mà ta muốn mua hơn ba mươi năm, cũng là thứ có thể giúp ta đột phá. Chỉ vì sợ mua xong, vừa ra khỏi cửa thì bị người ta chú ý.”

Càng ngày càng có nhiều tiếng bàn tán như vậy, Diêm Lai chậm rãi quay đầu đưa mắt nhìn người của Hắc Vụ Tông, trong mắt lóe lên vẻ không vui.

Đúng vậy!

Mình là người đứng đầu một thành, làm gì không làm, sao phải vì bảo đảm tính mạng cho loại người như vậy mà trở mặt với Bất Hủ Tông?

“Ôn tông chủ, Thiên Huyền nói rất đúng, nhân dân Thần Phi Thành ta nói cũng rất đúng. Ở Thần Phi Thành, bản tọa nên làm như Ôn tông chủ, làm đúng trách nhiệm của mình. Nếu đã có người thích giết người đoạt bảo trong Thần Phi Thành, làm ngay dưới mắt ta, vậy thì đáng chết!”

Dứt lời, Diêm Lai biến mất trước mặt mọi người của Hắc Vụ Tông.

Diêm Lai vừa đi, tất cả mọi người của Hắc Vụ Tông lập tức sợ đến vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ, đồng thời trút tất cả trách nhiệm cho tông chủ đã chết.

Chuyện này khiến cho Ôn Bình vốn đang phẫn nộ lại có chút không biết làm sao.

Hả?

Tình huống không giống như trong tưởng tượng.

Thiên Huyền lại khuyên được Diêm Lai.

Không chỉ như thế, hành động của hắn lại biến thành cử chỉ quên mình vì người.

"Tình huống này cũng khiến cho bối rối, nếu ngươi ngăn cản ta, ta còn biết nên làm như thế nào." Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng.

Thiên Huyền thấy Ôn Bình không có động tĩnh thì mở miệng nói tiếp: "Ôn tông chủ, thoải mái ra tay đi, nếu như có ai dám cản, Thiên Huyền ta là người thứ nhất không đồng ý! Nếu có người dám chạy, ta tự mình giúp ngươi bắt bọn họ trở lại! Đám phân chuột này nên dọn dẹp từ sớm mới đúng."

Thiên Huyền vừa mở miệng, Diêm Lai cũng hùa theo: "Phủ thành chủ ta nhất định sẽ phối hợp với Ôn tông chủ, nghiêm tra chuyện này, đào ra toàn bộ người giựt dây, trả lại bầu trời xanh trong cho Thần Phi Thành!"

Quân Thiên Nhất Cố ngồi bên phía phủ thành chủ lập tức đứng lên, cao giọng nói: "Ôn tông chủ, đám cặn bã này không cần ngài phải ra tay, ta đến giúp ngài!"

Trong lúc nhất thời, Ôn Bình biến thành anh hùng.

Chuyện này khiến Ôn Bình càng không biết nên làm sao.

Nội dung cốt truyện không đúng?

Rơi vào đường cùng, Ôn Bình chỉ có thể quay qua nhìn Trần Hiết bên cạnh, nói: "Trần Hiết, trong danh sách trong tay ngươi còn có bao nhiêu người chưa chết?"

"Hắc Vụ Tông còn có hai vị trưởng lão ủng hộ hành động lần này của Ngụy Thông chưa chết. Tinh Hải Tông, người biết, người ủng hộ, người tham dự vào chuyện này đã chết sạch. Thiên Tượng Môn có một người biết, ủng hộ Ngụy Thông chưa giết!"

Trần Hiết trầm giọng nói, trong nháy mắt, hai tên trưởng lão của Hắc Vụ Tông ngồi bệt xuống đất, sắc mặt như tro tàn.

Hóa ra người của Tẫn Tri Lâu đã biết hết!

Mà người của Thiên Tượng Môn đều đưa mắt nhìn xung quanh, rất hồi hộp!

Hành động lần này của Ngụy Thông hẳn là có người của Thiên Tượng Môn ủng hộ!

Ai vậy?

Làm như vậy không phải dẫn lửa thiêu thân sao?

Bản thân mình chán sống, sao phải kéo theo bọn họ?

Trong lúc bọn họ thấp thỏm quan sát, suy đoán lẫn nhau thì lông mày Lâm Diệp Hồng run lên một cái, nhưng vẫn cố giả bộ bình tĩnh đứng tại chỗ.

Hắn cược Tẫn Tri Lâu cũng không biết là hắn!

Bởi vì ngày đó hắn đã dùng bình chướng cách âm, hơn nữa phòng của hắn cũng có thể ngăn cách toàn bộ tiếng động bên ngoài, dưới hai loại bảo hiểm như vậy, không thể nào có người nghe được cuộc trò chuyện của hắn và Ngụy Thông mới đúng.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu như Ngụy Thông bán hắn?

Đột nhiên Lâm Diệp Hồng có chút hoảng.

So với Hắc Vụ Tông và Thiên Tượng Môn, người của Tinh Hải Tông thì như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, trong lúc nhất thời lại quên chuyện Ngụy phó tông chủ và trưởng lão chết.

“Nhìn chằm chằm bọn họ, chờ quyết đấu tuyền qua kết thúc, giết sạch.” Nếu chuyện đã không diễn ra như mình nghĩ, Ôn Bình cũng không vội vã dọn dẹp ba cục “phân chuột” này, hắn ngồi xuống lại.

Trần Hiết gật đầu.

“Tông chủ yên tâm, một người cũng chạy không thoát!”

Dứt lời, khóe miệng Trần Hiết nở một nụ cười lạnh nhìn lướt qua Hắc Vụ Tông, lướt qua Thiên Tượng Môn, cuối cùng dừng lại ở Tinh Hải Tông.

Người của Tinh Hải Tông như vừa trút được gánh nặng, bị Trần Hiết nhìn chằm chằm như thế thì lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Diêm Lai, Thiên Huyền thấy cảnh này thì nhịn không được cảm thán.

Tẫn Tri Lâu này đúng là không gì không biết.

Hóa ra bọn họ đã biết trước được người đứng sau màn, cũng biết trước Ngụy Thông muốn làm gì.

Loại thủ đoạn này, đúng là kinh người!

【VIP】 Bất Hủ Tông đột nhiên trở nên vĩ đại (3)

Thiên Huyền cũng hiểu, tại sao lâu chủ Tẫn Tri Lâu cảnh giới không cao nhưng vật cưỡi lại là Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm.

Lâu chủ Tẫn Tri Lâu, đúng là đáng giá!

Theo thời gian trôi qua, tầm mắt của mọi người cũng dần chuyển về đài quyết đấu tuyền qua, rơi vào người Tử Nhiên đã hoàn thành tinh luyện tất cả thiên tài địa bảo.

Ván thứ hai kết thúc, tiếp theo đó sẽ là ván cuối cùng, ván thứ ba.

Khi Lâm Diệp Hồng đi lên đài quyết đấu tuyền qua, đám người Lý Trường Hải, Thanh Thiển và rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng lập tức căng thẳng.

Cũ mới chi tranh!

Cuối cùng cũng bắt đầu!

Nếu như Bất Hủ Tông thắng, Thiên Tượng Môn rời khỏi Thần Phi Thành.

Nếu như Bất Hủ Tông thua, Bất Hủ Tông phải rời khỏi Nguyên Dương Vực.

Lâm Diệp Hồng, một vị tồn tại kinh khủng, bước vào cảnh giới Tứ Tuyền không hơn trăm năm, xác suất chế tạo ra Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao lại lên đến chính thành. Thân là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, mấy người Lý Trường Hải, Thanh Thiển đều biết chín thành này có ý nghĩa như thế nào.

Bởi vì mặc dù bọn họ quay lại làm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì cũng không thể bảo đảm được xác suất ra phẩm chất cao là chín thành.

“Một ván cuối cùng, ta sẽ để cho các ngươi biết cái gì là nội tình!” Lâm Diệp Hồng không dám khẳng định trước khi chết Ngụy Thông có khai hắn ra hay không, nhưng hắn hoàn toàn không hoảng hốt, bởi vì ván cuối cùng là chế tạo một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Ai nhanh hơn.

Vậy cơ hội thắng của hắn sẽ lớn hơn!

Còn phẩm chất, với số lượng thiên tài địa bảo mà phủ thành chủ cho thì cơ hội làm ra Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ phẩm chất cao gần như xa vời.

Cho nên đối với ván này, Lâm Diệp Hồng có tự tin tuyệt đối.

“Ván thứ ba, chế tạo Tuyền Qua Đồ!”

Khi giọng nói của Diêm Lai vang lên, trên bầu trời lại có một tiếng cười hào sảng vọng tới, sau đó là một câu thăm hỏi.

“Diêm thành chủ, Thiên Huyền lão đệ, từ khia chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.”

Vừa dứt lời, Diêm Lai nhướng mày, sau đó nhíu chặt lại.

Chuyện hắn sợ nhất cuối cùng vẫn đến, hơn nữa còn đến nhanh như vậy.

Mà Thiên Huyền thì đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm bầu trời cách đây không xa, nhìn đốm đen càng ngày càng gần.

“Ôn tông chủ, người mà ngài không muốn gặp nhất đến!”

“Người nào?”

Ôn Bình dò hỏi.

Thiên Huyền trầm giọng đáp: “Lạc Dạ Quy Phong, một vị có kỹ nghệ tuyền qua tương đương với La Tam Thiên trong Thiên Tượng Môn, nhưng mà cảnh giới của hắn lại là Thiên Vô Cấm, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng. Hơn nữa Lạc Dạ Quy Phong còn là sư huynh của La Tam Thiên!”

Thiên Huyền vừa dứt lời, Ôn Bình còn chưa kịp nghĩ gì thì một lão giả áo xám đã xuất hiện trên bầu trời. Lão giả có dáng người gầy còm nhưng lại thẳng tắp như là cây trúc, sắc mặt hắn cũng rất đáng chú ý, bởi vì vẻ mặt luôn là oán trời trách đất.

Rất khó tưởng tượng tiếng cười hảo sảng lúc nãy là do người này phát ra.

Hơn nữa, hắn vừa xuất hiện thì đã cố ý tiết lộ khí tức, khí tức cường giả Thiên Vô Cấm của hắn như gió mùa thu thổi qua tất cả mọi người bên cạnh, khiến cho không ít người biến sắc.

Nhất là Lý Trường Hải, Thanh Thiển và các Tuyền Qua Thần Tượng, trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Lạc Dạ Quy Phong thì lập tức đưa mắt nhìn tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình.

Bởi vì ai cũng biết, Lạc Dạ Quy Phong tới vì ai?

Không phải chính là Bất Hủ Tông sao?

Lạc Dạ Quy Phong lại đột nhiên trở lại Nguyên Dương Vực, chắc chắn là do nhận được tin tức mấy người La Tam Thiên chết!

Tốc độ của Thiên Tượng Môn cũng quá nhanh.

Mấy người La Tam Thiên mới chết mấy ngày thôi.

“Lạc huynh, mấy chục năm không thấy, sao hôm nay lại nhớ tới Thần Phi Thành ta rồi?” Lúc này, Diêm Lai nghênh đón, trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Chuyện lại bắt đầu diễn biến theo chiều hướng không thể khống chế.

Sao cứ sợ cái gì là cái đó đến?

“Tới gặp cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng Bất Hủ Tông một lần, hỏi hắn tại sao lại giết sư đệ ta. Người sư đệ đó của ta mặc dù phẩm tính không được tốt lắm nhưng dù sao cũng là ái đồ của gia sư, cho nên thân làm sư huynh như ta, kiểu gì cũng phải tới hỏi nguyên nhân cái chết của hắn, nếu không thì cũng

khó mà ăn nói với gia sư.” Lạc Dạ Quy Phong vừa mở miệng thì đã tràn ngập mùi thuốc súng, mũi kiếm chỉ thẳng vào Bất Hủ Tông.

Nghe nói như vậy, Diêm Lai đành phải nhìn Ôn Bình một cái, suy tính xem phải làm như thế nào mới ổn định hai người.

Đang suy tư thì Lạc Dạ Quy Phong đã đưa mắt nhìn Thiên Huyền, sau đó trầm giọng nói với Thiên Huyền: “Thiên Huyền lão đệ, xem ra ngươi rất không hoan nghênh ta.”

“Ngươi là ai, tại sao ta phải hoan nghênh ngươi? Ta cũng không thân với ngươi, đừng mở miệng là cứ Thiên Huyền lão đệ.” Thiên Huyền không nể mặt Lạc Dạ Quy Phong chút nào.

Đương nhiên, thái độ này không giống như khi nói chuyện với Diêm Lai.

Đối với Diêm Lai, đúng là hắn có chút ghét bỏ.

Nhưng mà đó cũng không phải là thật, chỉ là quen biết nhiều năm nên mới như vậy thôi.

Nhưng đối với Lạc Dạ Quy Phong, Thiên Huyền ghét thật.

Đúng vào lúc này, trên đài quyết đấu tuyền qua, Lâm Diệp Hồng mừng rỡ mở miệng, nhắm thẳng vào Ôn Bình, nói: “Lạc trưởng lão, bên cạnh Thiên Huyền tiền bối chính là tông chủ Bất Hủ Tông, Ôn Bình, mấy người La trưởng lão bị hắn giết!”

Lạc Dạ Quy Phong xuất hiện, khiến cho Lâm Diệp Hồng vốn rất tự tin giờ lại càng tự tin hơn.

Bây giờ cho dù Ngụy Thông có khai hắn ra thật thì hắn cũng không sợ.

Có Lạc Dạ Quy Phong trưởng lão, kẻ nên rầu rỉ phải là Bất Hủ Tông mới đúng!

Sau đó thì thấy Lạc Dạ Quy Phong nhíu hai mắt lại, một luồng ý lạnh từ trong đôi mắt nhỏ bắn tới hai người Ôn Bình và Thiên Huyền.

Theo sau đó, Lạc Dạ Quy Phong hỏi: “Thiên Huyền, cho nên việc này ngươi cũng có phần? Còn nhớ trăm năm trước ngươi đã hứa gì với lão phu không?”

Thiên Huyền đáp: “Đúng là ta đã hứa sẽ trông nom La Tam Thiên thay ngươi, nhưng mà đó là trước đó, hơn nữa ta cũng trông non La Tam Thiên nhiều năm như vậy. Ngươi đừng tưởng rằng ngươi thắng ta một lần thì ta phải làm ‘hộ vệ’ cho sư đệ ngươi mãi, ngươi đang nằm mơ đúng không?”

【VIP】 Ý của môn chủ Thiên Tượng Môn và ý của Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực

Nói xong, Thiên Huyền đưa mắt nhìn Ôn Bình, quan sát từng thay đổi nhỏ trên mặt Ôn Bình.

Từ sâu đáy lòng, hắn sợ Ôn Bình hiểu lầm, hiểu lầm hắn và kẻ đến không thiện Lạc Dạ Quy Phong có quan hệ rất tốt, đồng thời cũng rất sợ Ôn Bình hiểu lầm hắn là một người nói không giữ lời. Không phải hắn nói không giữ lời mà là Lạc Dạ Quy Phong quá không biết xấu hổ.

Những năm này hắn giúp La Tam Thiên bao nhiêu lần?

Không được Lạc Dạ Quy Phong cảm kích thì cũng thôi đi, bây giờ La Tam Thiên chết, hắn lập tức đến chất vấn mình.

Sau khi quan sát Ôn Bình vài lần, mặc dù không thấy trên mặt Ôn Bình có biểu cảm gì khác nhưng Thiên Huyền vẫn không yên lòng, vội vàng giải thích với Ôn Bình: "Ôn Tông chủ, trăm năm trước hắn thắng ta một lần, lúc ấy ta hứa trông nom La Tam Thiên thay hắn. Trong vòng trăm năm này, một khi La Tam Thiên có việc muốn nhờ thì ta đều ra mặt giúp hắn. Nhưng chẳng lẽ ta còn phải giúp La Tam Thiên cả đời?"

"Cho nên đây là nguyên nhân ngươi tùy ý để cho sư đệ của lão phu bị Bất Hủ Tông giết chết, bây giờ còn thân cận với người đã sát hại sư đệ của lão phu như thế?" Lạc Dạ Quy Phong trầm giọng nói, sát khí như là hàng ngàn hàng vạn đao quét qua trước mặt tất cả mọi người.

Sau một khắc, Lạc Dạ Quy Phong chậm rãi tới gần Thiên Huyền.

Ôn Bình vốn không muốn nói nhảm với Lạc Dạ Quy Phong, nếu như đối phương muốn báo thù cho La Tam Thiên, hắn sẵn sàng đợi! Nhưng bây giờ Thiên Huyền vẫn đứng về

phía mình, cũng luôn nói thay cho mình, lúc này nếu hắn xem mình như không liên quan thì có chút không trượng nghĩa.

"Thiên Huyền không có nuốt lời, trước khi La Tam Thiên chết, đúng là hắn xuất hiện, bao che giống như phụ thân bao che cho con." Ôn Bình giải thích cho Thiên Huyền một câu, sau đó phóng ra một bước, ngăn lại Lạc Dạ Quy Phong đang từng bước ép sát Thiên Huyền: "Nhưng người bổn tông chủ muốn giết, không ai cứu được, cho dù là ngươi đến cũng giống như vậy."

Lạc Dạ Quy Phong lại bước tới trước một bước, một bước bước ra, bỗng nhiên biến mất, khi xuất hiện lại thì đã cách Ôn Bình gần trong gang tấc.

"Không ngờ chưa tới trăm năm lão phu không đến Nguyên Dương Vực, người ở Nguyên Dương Vực đã quên ta, cũng quên kiếm của ta."

Lạc Dạ Quy Phong đứng cách Ôn Bình chỉ gang tấc, lạnh giọng nói, sát cơ trong ánh mắt vô cùng sống động.

Thấy thế, Diêm Lai bên cạnh rốt cục không chịu nổi nữa.

"Đủ rồi!"

Chỉ là một trận quyết đấu tuyền qua, bây giờ làm thành như vậy.

Có thể yên tĩnh một hồi hay không?

"Lạc Dạ Quy Phong, bản tọa không cần biết hôm nay ngươi tới có mục đích gì, nhưng bây giờ đang quyết đấu tuyền qua!"

Lạc Dạ Quy Phong chậm rãi quay đầu lại, cười như không cười nhìn Diêm Lai, sau đó hỏi: "Thậm chí ngay cả Diêm Lai thành chủ cũng giúp đỡ Bất Hủ Tông này, lão phu mở mang tầm mắt. Nhưng Diêm Lai thành chủ, hôm nay lão phu mang theo ý chỉ của môn chủ tới."

Nghe được mấy chữ ý chỉ của môn chủ, Diêm Lai nhịn không được run lông mày một chút.

Môn chủ Thiên Tượng Môn, đệ nhất Tuyền Qua Thần Tượng ở U Quốc!

Mặc dù hắn là người của chính phủ U Quốc, lại là thành chủ Thần Phi Thành, nhưng so với thân phận môn chủ Thiên Tượng Môn thì thấp hơn không chỉ một chút.

Nếu như Lạc Dạ Quy Phong mang theo ý chỉ của môn chủ đến thật, vậy hắn chỉ có thể mời Đại Vực Chủ đích thân tới, nếu không rất khó khống chế cục diện trước mắt.

Diêm Lai cẩn thận hỏi: "Không biết môn chủ có gì chỉ giáo?"

"Môn chủ cũng muốn kiến thức một chút cái gọi là Tuyền Qua Tân Đạo, đồng thời cũng muốn xem thử rốt cuộc là ai đứng sau lưng Bất Hủ Tông đã giết sư đệ của lão phu." Trong lúc nói chuyện, Lạc Dạ Quy Phong lại đưa mắt nhìn Ôn Bình, không ngừng quan sát trên dưới: "Nhưng mà nếu hôm nay ngay cả Diêm thành chủ cũng muốn nói đỡ cho Bất Hủ Tông, vậy lão phu nể mặt Diêm thành chủ một lần!"

"Lạc Dạ Quy Phong, bản tọa biết trong lòng ngươi có lửa, nhưng không phải bản tọa cố ý thiên vị Bất Hủ Tông, chẳng qua là bản tọa chỉ làm theo ý của Đại Vực Chủ thôi." Nếu Lạc Dạ Quy Phong đã lôi môn chủ ra, Diêm Lai cũng chỉ đành mời Đại Vực Chủ ra.

Môn chủ Thiên Tượng Môn tuy có thân phận siêu nhiên nhưng thân phận của Đại Vực Chủ cũng không thấp, huống chi thế nhưng sau lưng Đại Vực Chủ là chính phủ U Quốc.

So với nó thì Thiên Tượng Môn quá nhỏ bé.

Lạc Dạ Quy Phong nghe Diêm Lai nói như vậy, sát ý trên người lập tức nhỏ không ít, sau đó hơi không cam lòng, quay đầu nhìn về phía Ôn Bình, sau đó để lại một câu nói lạnh như băng.

"Sau quyết đấu tuyền qua, trước khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu, lão phu cho các ngươi cơ hội cuối cùng, nếu cường giả Thiên Vô Cấm sau lưng các ngươi không đến, chớ trách lão phu đuổi tận giết tuyệt."

Dứt lời, Lạc Dạ Quy Phong giận vung ống tay áo, chắp tay rời đi.

Mà Ôn Bình từ đầu đến cuối vẫn đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng có chút bất đắc dĩ: "Ta chỉ muốn thay đổi thế giới này một chút, tại sao luôn có người đứng ra khiến cho ta khó chịu, lại xuất hiện những phiền phức vô cớ."

"Ai…"

Ôn Bình nghĩ đến đây, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, ngồi xuống lại.

Cũng không phải là hắn muốn giết người.

Mà là luôn có người tự đưa tới cửa!

Thật tình không biết, tiếng thở dài này khiến cho đám người đang lo lắng cho Bất Hủ Tông sinh lòng tuyệt vọng.

"Ôn tông chủ chỉ muốn mở ra một cái thời đại mới, hắn có lỗi gì?"

"Bọn La Tam Thiên của Thiên Tượng Môn tự đi gây chuyện, tài nghệ không bằng người, chết rồi thì có thể trách ai? Rốt cuộc người của Thiên Tượng Môn có hiểu đạo lý hay không. Nếu là ta thì ta cũng không có mặt mũi nào tìm tới cửa!"

"Ôn tông chủ lại thở dài, có thể thấy, hắn cũng rất bất đắc dĩ. Chẳng lẽ đây là số mệnh của người đi tiên phong sao? Chẳng lẽ người đi tiên phong giống như trong lịch sử nói, bọn họ chỉ có thể vĩnh viễn đứng ở một góc giữa thời đại trước và thời đại mới, không thuộc về thời đại trước, cũng không thuộc về thời đại mới?"

【VIP】 Ý của môn chủ Thiên Tượng Môn và ý của Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực (2)

Người trong Thần Phi Thành thấp giọng bàn tán, trên mặt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, cảm thấy tiếc hận thay cho Bất Hủ Tông, thay cho Ôn Bình, thay cho Tử Nhiên đại sư.

Long Dã, Thanh Thiển cũng giống như thế, trên mặt cũng lộ vẻ tiếc hận.

Đương nhiên, hai người không giống nhau.

Long Dã tiếc là vì Lạc Dạ Quy Phong tới quá nhanh, nếu cho Bất Hủ Tông một chút thời gian, Tử Khí Các có thể thay đổi Nguyên Dương Vực.

Vẫn là câu nói đó.

Lạc Dạ Quy Phong tới quá nhanh

Không cho Bất Hủ Tông một chút xíu cơ hội nào.

Mà Thanh Thiển tiếc là vì mình không có đùi để ôm, sau này lại chỉ có thể bị Thiên Tượng Môn ép tới không thở nổi.

Đồng thời còn tiếc vì Tử Nhiên không muốn về Trạch Minh Cung.

Nếu không, Tử Nhiên nắm giữ Tuyền Qua Tân Đạo, chỉ cần cho nàng một chút thời gian thì chắc chắn sẽ trở thành một lợi khí cho Trạch Minh Cung chống lại Thiên Tượng Môn!

“Ôn tông chủ, cần giúp một tay không?”

Thiên Huyền hỏi.

“Không cần phải để ý đến hắn. Chờ quyết đấu tuyền qua kết thúc, nếu như người của Thiên Tượng Môn không chịu rời khỏi Thần Phi Thành, ngươi có thể giúp ta đưa bọn họ đi.” Thấy Thiên Huyền nhiệt tình như vậy, Ôn Bình cũng hiểu, cho nên sai khiến hắn mà không khách khí chút nào.

Lúc này, Thiên Huyền vỗ ngực bảo đảm: "Ôn tông chủ yên tâm, chuyện này giao cho ta, đến lúc đó, mấy người Hứa Niệm cũng sẽ dốc toàn lực tương trợ."

"Ôn tông chủ, Hứa Niệm sẽ giúp đỡ hết sức!"

Hứa Niệm thấy lão tổ nhà mình cũng nói như vậy, vội vàng đứng ra hùa theo một câu.

Nhưng trong lòng nàng thì không muốn tranh vào vũng nước đục này, khiến cho Thiên Tượng Môn ghi hận, nhưng mà không thể nghịch ý của lão tổ!

Lâm Diệp Hồng nghe ba người nói như vậy thì không khỏi nở một nụ cười khinh miệt, bởi vì Lạc Dạ Quy Phong ở đây cho nên hắn quả quyết khịt mũi coi thường, quay qua nhìn Tử Nhiên nói: "Kẻ bị Trạch Minh Cung vứt bỏ, cho rằng mình tu hành cái gọi là Tuyền Qua Tân Đạo thì có thể một bước lên trời? Đúng là là ếch ngồi đáy giếng!"

"Hóa ra chỉ là người bị Trạch Minh Cung vứt bỏ, lão phu còn tưởng rằng là nhân vật lợi hại gì đâu. Đợi đã, lão phu nhớ mấy năm nay, Trạch Minh Cung chỉ xuất hiện một kẻ bị vứt bỏ, hình như là đổi mới ghi chép về kẻ kém cỏi nhất ở Trạch Minh Cung, đột phá cảnh giới Nhị Tuyền mà tốn ròng rã trăm năm?" Lạc Dạ Quy Phong cũng dùng ánh mắt coi thường nhìn Tử Nhiên, lại cố ý nhục nhã Tử Nhiên.

Hành vi này cũng là vì nhục nhã Bất Hủ Tông!

Mặc dù những người khác của Bất Hủ Tông có chút kích động nhưng thân là tông chủ, Ôn Bình vẫn bất vi sở động, nhìn chằm chằm vào Tử Nhiên.

Lúc này, Ôn Bình rất hiếu kì Tử Nhiên sẽ phản ứng như thế nào.

Rõ ràng đây là một nỗi đau của Tử Nhiên, nhiều năm như vậy, mặc dù đã phai nhạt nhưng vết thương trong lòng lại không khép lại dễ dàng như vậy.

Mình là tông chủ, vì Tử Nhiên, xây dựng một Tuyền Nghệ Cung hoặc là một kiến trúc mạnh mẽ hơn Tuyền Nghệ Cung

cũng không khó, nhẫn tâm tốn chút danh vọng là có thể làm được.

Nhưng hắn lại không có cách nào giúp Tử Nhiên xóa đi vết thương trước kia, cũng không có cách nào đuổi tận giết tuyệt tất cả người biết chuyện này, cho nên lựa chọn của Tử Nhiên rất quan trọng. Lựa chọn tiếp tục trốn tránh, để thời gian làm nhạt nó hay là đối mặt với nó?

Sau một khắc, Tử Nhiên mở miệng.

Nàng đưa ra lựa chọn!

"Nhắc tới cũng hổ thẹn, năm đó lão thân đúng là thiên phú về tuyền qua một đạo không tốt, thậm chí có thể nói là kém đến mức làm cho người ta giận sôi, cho nên bị trục xuất khỏi Trạch Minh Cung, trằn trọc hơn một trăm năm, từ đầu đến cuối vẫn không học thành tài, may mắn được gia nhập Bất Hủ Tông, gặp được Tuyền Qua Tân Đạo, mới xem như học có sở thành." Tử Nhiên chậm rãi nói, tựa như tuyệt đối không quan tâm đến quá khứ của mình.

Nói xong câu này, nàng lập tức nhìn về phía tất cả mọi người, nói: "Cho nên lão thân khuyên chư vị, nếu như tu hành mạch thuật, tuyền qua một đạo cực khổ nhưng vẫn không có sở thành thì không ngại đi Hồng Vực xông vào Sư Đạo Mê Cục một lần, nếu như qua được thì có thể gia nhập Bất Hủ Tông. Trong Bất Hủ Tông, ngươi có nhiều lựa chọn hơn, không nhất định phải tu hành mạch môn, cũng không nhất định phải đi tuyền qua một đạo. Lần này, Vân trưởng lão của tông ta lấy được đệ nhất Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực, hắn tu hành cũng không phải là mạch môn. Nếu chư vị không tin thì có thể hỏi Vực Chủ Hồng Vực!"

Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì vội vàng đứng lên trợ công: "Tử Nhiên trưởng lão nói không giả, hoàn toàn chính xác là Vân trưởng lão của Bất Hủ Tông chưa từng tu hành mạch môn, nhưng lại dùng tư thái vô địch lấy được đệ nhất Hồng Vực."

Thấy Quân Thiên Nhất Cố thừa nhận, đám người còn có chút lo lắng xôn xao cả lên.

Kèm theo vô số tiếng bàn tán, Ôn Bình hài lòng gật gật đầu, đương nhiên, Ôn Bình hài lòng là vì Tử Nhiên phản kích.

Xem ra là do mình suy nghĩ nhiều.

Trải qua Thiên Tằng Giai, lại từng trải hơn một trăm năm, sao Tử Nhiên đại sư có thể bị chuyện cũ làm cho bối rối được?

Mà Lâm Diệp Hồng và Lạc Dạ Quy Phong nghe rất nhiều người nói muốn gia nhập Bất Hủ Tông thì sắc mặt bỗng nhiên cứng lại, thấy mình nói móc và trào phúng không có thu được hiệu quả, ngược lại còn khiến cho Tử Nhiên nổi danh, tức muốn nổ phổi nói: "Nói hươu nói vượn, không tu hành mạch môn thì ngươi tu hành cái gì?"

Tử Nhiên bất đắc dĩ cười một tiếng, dùng ánh mắt thương hại nhìn Lâm Diệp Hồng, nhìn thân là cường giả Thiên Vô Cấm Lạc Dạ Quy Phong, sau đó nói: "Sau này các ngươi sẽ biết. Ta cũng không muốn nói nhảm nữa, chúng ta bắt đầu đi, để thứ ếch ngồi đáy giếng như lão thân lĩnh giáo Thập Đại Thần Nghệ của các ngươi một chút."

【VIP】 Tử Nhiên đại sư tấn công

Dứt lời, Tử Nhiên đi tới trước đài.

Chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch!

Thân thể có chút lọm khọm giờ phút này lại đứng bất động ở đó, giống như thương tùng. Hai mắt có chút đục ngầu nhưng cực kỳ kiên nghị bình tĩnh nhìn phía trước, ánh mắt vô định, giờ phút này, chỉ có trái tim nàng dừng trên đài quyết đấu tuyền qua.

Tử Nhiên cũng không có ý phân thắng bại, bởi vì nàng không có khái niệm thắng bại. Sống lâu, nàng đã xem nhẹ rất nhiều thứ.

Nhưng mà nàng muốn cho thế giới này nhìn thấy Tuyền Qua Tân Đạo, cũng muốn cho Tuyền Qua Tân Đạo của Bất Hủ Tông dương danh toàn bộ U Quốc.

Bắt đầu từ thời khắc này!

Lâm Diệp Hồng nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Tử Nhiên, quyết định nói: “Nếu đã như vậy, Tử Nhiên đại sư, Lâm mỗ lĩnh giáo.”

Nói xong, Lâm Diệp Hồng không giấu giếm chút nào, nói: “Lâm mỗ tu hành một trong Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn - Tiểu Thiên Thế Giới. Bao năm qua, tông môn ta có hai mươi ba vị trưởng lão tu hành ‘Tiểu Thiên Thế Giới’, bảy vị phó cung chủ đều dùng thần nghệ này dương danh thiên hạ, mặc dù ‘Tiểu Thiên Thế Giới’ của Lâm mỗ mới đại thành nhưng cũng quyết tâm phải trở thành đệ nhất Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng trên Bảng Tuyền Qua Thần Tượng ở Nguyên Dương Vực.”

Lâm Diệp Hồng đột nhiên im lặng, sau đó gào lên như hổ gầm!

“Ta xem hôm nay Tuyền Qua Tân Đạo của ngươi làm sao thắng được ta!”

Nói xong, Lâm Diệp Hồng mạch môn chấn động ầm vang, vô số mạch khí huyết sắc bộc phát, giống như là thủy triều quét sạch toàn bộ đài quyết đấu tuyền qua. Lâm Diệp Hồng ở trong đó, hai mắt cũng hiện lên màu đỏ như máu, nếu không phải hoàn toàn không có sát ý thì sợ là không ai sẽ cho là đây là một trận quyết đấu tuyền qua.

Nương theo thủy triều màu đỏ ngòm bộc phát, tinh hoa của một trăm hai mươi món thiên tài địa bảo đã được tinh luyện, độ tinh thuần đạt bảy thành từ phủ thành chủ bay từ trong dụng cụ ra, sau đó thủy triều màu đỏ ngòm lập tức mọc ra từng sợi máu phức tạp dẫn dắt chúng nó.

Từ xa nhìn lại, trong thủy triều màu đỏ ngòm, sợi máu dẫn dắt tinh hoa của thiên tài địa bảo, như một cây đại thụ che trời!

Sợi máu là nhánh, tinh hoa của thiên tài địa bảo đủ mọi màu sắc là quả!

Sau một khắc.

Lâm Diệp Hồng một tay một chỉ, điểm vào một sợi máu, sợi máu chấn động, tinh hoa của thiên tài địa bảo trên đó cũng rơi xuống, chuẩn xác không sai lầm, rơi vào bảng vẽ Tuyền Qua Đồ. Sau đó chính là cái thứ hai, cái thứ ba, cái thứ thư… lần lượt chấn động.

Ngắn ngủi mười hơi, toàn bộ tinh hoa của ba mươi ba món thiên tài địa bảo rơi vào bảng vẽ Tuyền Qua Đồ. Trong bảng vẽ Tuyền Qua Đồ, bọn chúng giống như là một đám người xa lạ đột nhiên gặp mặt, có không vui bài xích lẫn nhau, có hưng phấn dung hợp, còn có thôn phệ tinh hoa của một loại thiên tài địa bảo khác…

Tình huống gì cũng có, cho nên trong nháy mắt khi tất cả những chuyện này xảy ra, Lâm Diệp Hồng ngưng tụ huyết khí hóa thành Hỏa xà, lặn xuống, chui vào trong bảng vẽ Tuyền Qua Đồ. Trong nháy mắt khi Hỏa xà đi vào, tất cả thiên tài địa bảo đều tới gần nó như gặp thân nhân, kèm theo nó xoay trong trong bảng vẽ Tuyền Qua Đồ mà chậm rãi dung hợp lại với nhau.

Một vòng, hai vòng…

Cho đến khi Hỏa xà bơi một trăm vòng trong bảng vẽ Tuyền Qua Đồ, Lâm Diệp Hồng lại điểm một chỉ lên một sợi máu trên đỉnh đầu.

Trong lúc đó, Tử Nhiên chỉ nhìn xem, không lập tức hành động.

Nhưng mà đám người Lý Trường Hải, Thanh Thiển thì lại thấp giọng kinh ngạc.

"Đây chính là Tiểu Thiên Thế Giới sao? Đúng là bất phàm!"

"Không hổ là một trong Thập Đại Thần Nghệ, chỉ một khắc đồng hồ ngắn ngủi thì tinh hoa của ba mươi ba loại thiên tài địa bảo đã dung hợp lại với nhau. Đây là chuyện mà Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng bình thường cần tốn một ngày mới có thể làm được."

Hai người lần lượt cảm thán một câu.

Nhưng mà bọn họ còn có một câu chưa nói, đó là cho dù bọn họ bước vào cảnh giới Ngũ Tuyền thì cũng không dung hợp tinh hoa của thiên tài địa bảo nhanh như vậy.

Nhưng mà nếu như hai người nói lời này ra thì ít nhiều gì cũng có chút diệt uy phong của mình, trường sĩ khí của Thiên Tượng Môn.

Cũng đúng vào lúc này, Lạc Dạ Quy Phong cũng mở miệng nói: "Tiểu Thiên Thế Giới chính là kỹ nghệ đỉnh phong của tuyền qua một đạo, đỉnh phong chi đạo mà tiền nhân bỏ ra ngàn năm mới nghiên cứu ra được. Tiểu thành thì Hỏa xà bơi ba ngàn ba trăm ba mươi ba vòng, đại thành một ngàn một trăm mười một vòng, viên mãn chín trăm chín mươi chín vòng, tạo thành Tuyền Qua Đồ mới được gọi là Thần Nghệ! Không biết Tuyền Qua Tân Đạo ngoại trừ năng lực đặc thù thì còn có gì khác nổi bật hơn không?"

Hắn nói như vậy là muốn cho Ôn Bình nghe!

Lạc Dạ Quy Phong nhìn Ôn Bình ở xa xa, dưới ánh mắt bình hòa có sát ý hiện lên.

Nhưng mà Ôn Bình chỉ liếc Lạc Dạ Quy Phong, bất đắc dĩ cười nói: “Thời đại đã thay đổi, ngươi giãy dụa chỉ là phí công. Cho dù Thiên Tượng Môn ngươi thắng quyết đấu tuyền qua thì cũng không thay đổi được sự thật tuyền qua một đạo các ngươi đã bị vượt qua. Huống chi, các ngươi không thắng được…”

Ôn Bình rất bình tĩnh, rất tự tin, rất chắc chắn nói ra năm chữ cuối cùng.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt mọi người, khiến cho mọi người hiếu kì.

Hiếu kì khuếch tán ra như một gợn sóng, dần dần trở thành sóng lớn!

Tất cả mọi người rất hiếu kì, tại sao Ôn Bình chắc chắn như thế.

Rõ ràng Tuyền Qua Tân Đạo mới vừa ra mắt, mà tuyền qua một đạo đã phát triển mấy ngàn năm.

Lạc Dạ Quy Phong không vui đánh trả, biểu cảm cũng rất chắc chắn: “Xem ra ngươi vẫn không hiểu thế giới này, không hiểu Thiên Tượng Môn chúng ta.”

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội.

Đây là chân lý vĩnh hằng, tuyên cổ bất biến.

【VIP】 Tử Nhiên đại sư tấn công (2)

Ngoài chân lý này ra, Thiên Tượng Môn đại biểu cho tuyền qua một đạo đỉnh phong ở Triều Thiên Hạp, muốn nghiên cứu triệt để một cái Tuyền Qua Tân Đạo vừa mới đăng đường nhập thất thì hoàn toàn không cần quá nhiều thời gian. Giống như kỹ nghệ tuyền qua của Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn bọn họ đều rõ tất cả như lòng bàn tay, đây là cùng một đạo lý.

Nhưng mà lời này không thể nói thẳng ra ở đây được, chuyện này chỉ có thể ngầm hiểu chứ không thể nói thẳng ra.

Cho dù tất cả mọi người biết Thiên Tượng Môn bọn họ sẽ làm như vậy!

"Không, là ngươi không hiểu." Ôn Bình hơi có thâm ý đáp lại một câu, sau đó đưa mắt nhìn đài quyết đấu tuyền qua, không tiếp tục để ý tới Lạc Dạ Quy Phong.

Lạc Dạ Quy Phong cười khẽ một tiếng.

"Đúng là một thanh niên ngây thơ."

Dứt lời, hắn cũng không tiếp tục để ý tới Ôn Bình.

Nhưng mà Ôn Bình ngây thơ, hắn hiểu.

Bởi vì lúc tuổi còn trẻ, hắn cũng từng như vậy.

Thậm chí từng ảo tưởng mình chinh phục thế giới này, trở thành Tuyền Qua Thần Tượng mạnh mẽ nhất.

Nhưng khi thời gian dần dần trôi qua, hắn mới hiểu được, tất cả đều không có đơn giản như vậy.

Giờ phút này, trên đài quyết đấu tuyền qua, Tử Nhiên nghe Lạc Dạ Quy Phong nói như vậy, không còn kiên nhẫn xem tiếp nữa, nàng lấy một cái đỉnh vuông từ trong tàng giới ra.

Một cái đỉnh vuông!

Đỉnh vuông rất đơn giản, nhìn sơ qua là có thể thấy được toàn cảnh của nó, không khác gì so với đỉnh vuong dùng để tế tự trong nhà mọi người. Điểm đặc biệt duy nhất của nó là hoa

văn đặc biệt thuộc về nó và màu đen kịt đó, đồng thời còn có Long Bích Văn cực kỳ lạ lẫm.

Sau khi lấy đỉnh vuông ra, Tử Nhiên nhìn Lạc Dạ Quy Phong, lạnh lùng nói: "Đúng là một con già vô tri tự cho là đúng."

Vừa dứt lời, mọi người thấy buồn cười.

Hiển nhiên, Tử Nhiên đại sư đang trả thù Lạc Dạ Quy Phong.

Lạc Dạ Quy Phong chế giễu tông chủ Bất Hủ Tông ngây thơ, nàng lập tức chế giễu Lạc Dạ Quy Phong là đồ già vô tri.

Hơn nữa còn dùng chữ con!

Nói sao đây, bọn họ nói mấy loại súc vật như heo, trâu thì mới có dùng từ con.

Trên mặt Lạc Dạ Quy Phong vừa hiện vẻ tức giận thì Tử Nhiên vỗ đỉnh vuông, rót Địa Ngục Hỏa vào trong đỉnh vuông, sau đó kích hoạt Long Bích Văn màu đen kịt bốn phía đỉnh vuông. Trong nháy mắt khi Long Bích Văn bị kích hoạt, trong đỉnh vuông dấy lên ngọn lửa màu đen.

Trước mắt bao người, hỏa diễm phóng thích ra một luồng khí tức thâm thúy và thần bí, khiến cho Thiên Huyền, Diêm Lai đều nhướng mày.

Ngọn lửa này bọn họ chưa bao giờ thấy!

Chưa từng nghe thấy!

Dưới ánh mắt hiếu kì của mọi người, ngọn lửa màu đen cũng không có vượt qua lỗ hổng của đỉnh vuông, chỉ cháy hừng hực bên trong, sau đó Tử Nhiên ném bảng vẽ Tuyền Qua Đồ vào trong đó, để mặc cho ngọn lửa màu đen thôn phệ nó.

Giờ phút này, trong chỗ sâu của đỉnh vuông, nơi mà bọn họ không nhìn thấy được.

Ngọn lửa màu đen liên tục tràn vào trong bảng vẽ Tuyền Qua Đồ, theo ngọn lửa màu đen tràn vào, một lượng lớn cặn bã của thiên tài địa bảo vốn tồn tại trong bảng vẽ Tuyền Qua

Đồ bắt đầu cháy lên, đồng thời tỏa ra tia sáng kỳ dị màu tím đen.

Không có động tác dư thừa.

Cũng không có thủy triều màu đỏ ngòm loè loẹt.

Tinh hoa của một trăm hai mươi món thiên tài địa bảo đó đồng thời bị Tử Nhiên đại sư đổ vào trong đỉnh vuông, đồng thời bị ngọn lửa màu đen nuốt chửng.

Làm xong mọi chuyện, trước mắt bao người, Tử Nhiên nhàn nhã ngồi xuống. Ngoại trừ một cái tay còn đang vận chuyển Địa Ngục Hỏa vào trong đỉnh vuông, Tử Nhiên không có bất kỳ động tác dư thừa nào, vẫn ngồi đó như vậy, thỉnh thoảng nhìn hỏa diễm trong đỉnh vuông một chút, thỉnh thoảng khống chế độ mạnh yếu của Địa Ngục Hỏa được chuyển vào đỉnh vuông.

Giờ phút này, Lâm Diệp Hồng đang khí thế bàng bạc, lần lượt chấn rơi từng loại thiên tài địa bảo trên sợi máu, sau khi rơi vào bảng vẽ Tuyền Qua Đồ thì lập tức dùng Hỏa xà dẫn dắt, bắt đầu xoay tròn với tinh hoa của thiên tài địa bảo đã dung hợp lại với nhau trước đó trong Tuyền Qua Đồ.

Thời gian dần trôi, một canh giờ trôi qua.

Đã có bảy mươi tám món thiên tài địa bảo trên nhánh máu trên đỉnh đầu Lâm Diệp Hồng rơi xuống, Hỏa xà cũng bơi ròng rã hơn năm trăm vòng.

Tiểu Thiên Thế Giới của Lâm Diệp Hồng đã đại thành, cho nên khi Hỏa xà bơi tới vòng thứ một ngàn một trăm mười một, Tuyền Qua Đồ được tạo thành.

Dựa theo tiến độ thời khắc này, nhiều nhất là hai canh giờ nữa thì Tuyền Qua Đồ của Lâm Diệp Hồng sẽ được tạo thành!

So với tình huống không ai hiểu bên phía Tử Nhiên đại sư thì Lý Trường Hải, Thanh Thiển và rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng chú ý tới tình huống bên phía Lâm Diệp Hồng hơn. Bởi vì trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, Lâm Diệp Hồng đã hoàn thành chuyện mà bọn họ phải mất bảy tám ngày mới làm xong.

Trong mắt bọn họ, đáng sợ nhất không phải là rút ngắn thời gian.

Mà là tinh hoa của mỗi một loại thiên tài địa bảo đều có thể được Hỏa xà dẫn dắt, gần như hoàn mỹ dung hợp lại với nhau!

"Không hổ là Thập Đại Thần Nghệ."

"Khó trách Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ của Lâm Diệp Hồng lại có xác suất ra phẩm chất cao tới chín thành!"

"Hôm nay tận mắt nhìn thấy 'Tiểu Thiên Thế Giới', ta xem như hiểu được vì sao ta lại bại bởi người của Thiên Tượng Môn."

Tuyền Qua Thần Tượng của Trạch Minh Cung liên tục than thở, ngay cả hai vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng Thanh Thiển cũng không nhịn được, âm thầm than thở không thôi.

Thập Đại Thần Nghệ, không hổ là kỹ nghệ đỉnh phong của tuyền qua một đạo.

Trạch Minh Cung, mấy năm nay thua không oan.

Trong lúc bọn họ cảm thán "Tiểu Thiên Thế Giới" của Lâm Diệp Hồng.

Trong lúc người bên dưới đài quyết đấu tuyền qua nhìn Tử Nhiên mà không hiểu gì.

Ngay lúc Lạc Dạ Quy Phong thỏa mãn chuyện trò vui vẻ với Diêm Lai.

Một đạo tử quang bỗng nhiên nở rộ trên đài quyết đấu tuyền qua, nó lóe lên từ trong đỉnh vuông đó, sau đó Tử Nhiên lập tức dừng tay, đồng thời đứng dậy, sau đó cẩn thận nhìn Long Bích Văn mà ai cũng không hiểu được dần dần hiện ra trên đỉnh vuông.

Nhìn nó, Tử Nhiên có chút đáng tiếc lắc đầu.

"Vận may quá kém, cái Tứ Tuyền Phụ Ma Đỉnh này có bảy loại thuộc tính tiên thiên, nhưng mà tấm Tuyền Qua Đồ này lại đạt được thuộc tính tiên thiên kém nhất!"

【VIP】 Thuộc tính mới: Độc

Ngay lúc Tử Nhiên cảm thán, đám người dưới đài quyết đấu tuyền qua đều kinh ngạc nhìn nhau, sau đó lại đưa mắt nhìn Tử Nhiên.

“Kết thúc?”

“Nhanh như vậy?”

“Lúc này mới hơn một canh giờ, Tử Nhiên đại sư đã chế tạo ra một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ?”

Tất cả mọi người nghi ngờ nhìn Tử Nhiên, không thể tin được một màn trước mắt. Bởi vì được giáo dục từ nhỏ đến lớn, mưa dầm thấm đất, bọn họ biết chuyện này là chuyện không thể nào xảy ra. Cho dù là Nhất Tuyền Tuyền Qua Đồ cấp thấp nhất cũng không thể nào làm nhanh như vậy.

Trừ phi là Tứ Tuyền, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng xuất thủ.

Nhưng cái này cũng không phải là Nhất Tuyền Tuyền Qua Đồ, sao có thể nhanh như vậy?

Giờ khắc này, đám người Thiên Huyền, Long Dã đều hồi hộp, khẩn trương đến tay cũng nắm thành quả đấm, trong lòng bàn tay dần bị mồ hôi thấm ướt. Bọn họ đều hi vọng Tử Nhiên đại sư thắng, hi vọng Bất Hủ Tông thắng, cho nên khi kết quả xuất hiện, bọn họ vô cùng thấp thỏm.

Chẳng lẽ xong thật rồi?

Nhưng khi thấy vẻ tiếc nuối trên mặt Tử Nhiên đại sư, mấy người lại không dám xác định.

Cho đến khi Ôn Bình đứng dậy, nói một tiếng “kết thúc”, bọn người Long Dã mới mừng rỡ như điên cười lớn, vỗ tay. Bất Hủ Tông, Vọng Thần Các, còn có Long Dã và người của Long gia cũng vỗ tay theo, tiếng vỗ tay như sấm, vang vọng toàn bộ đài quyết đấu tuyền qua.

Người của Trạch Minh Cung, người của Thiên Tượng Môn nghe được tiếng vỗ tay, cả đám đều đứng lên, sau đó nhìn về phía Bất Hủ Tông, nhìn về phía Tử Nhiên đại sư.

Cho đến khi Tử Nhiên đại sư lấy Tuyền Qua Đồ đã hoàn thành từ trong đỉnh ra, tất cả mọi người mới dám tin tưởng.

Xong thật!

Hơn một canh giờ ngắn ngủi!

Một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ ra đời!

"Không thể nào!"

Lâm Diệp Hồng, Lạc Dạ Quy Phong kinh hô.

Lâm Diệp Hồng dừng động tác trong tay lại, trong hai con mắt tràn đầy kinh nghi, mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm Tuyền Qua Đồ trong tay Tử Nhiên.

Gương mặt tươi cười của Lạc Dạ Quy Phong cũng cứng lại trong nháy mắt, sau đó đứng phắt dậy, cũng nhìn chằm chằm Tuyền Qua Đồ trong tay Tử Nhiên.

Sau một khắc.

Tiếng hoan hô vang lên bốn phía!

"Thắng!"

"Bất Hủ Tông thắng!"

"Hơn một canh giờ thôi, Tử Nhiên đại sư đã tạo ra được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, tuyệt đối là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả."

"Quả nhiên giống như Tử Nhiên đại sư nói, khi còn sống người ta có thể có rất nhiều lựa chọn. Năm đó Tử Nhiên đại sư lập nên kỷ lục người bước vào cảnh giới Nhị Tuyền chậm nhất, bây giờ Tử Nhiên sáng tạo ra một cái thần thoại nửa canh giờ chế tạo ra Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ!"

"Thập Đại Thần Nghệ thua!"

"Tuyền qua một đạo, thua!"

"Chúng ta chứng kiến lịch sử!"

Tiếng hoan hô như sóng lớn nổi lên bốn phía, đinh tai nhức óc.

Đúng vào lúc này, Lâm Diệp Hồng đột nhiên kinh hô.

“Tuyền Qua Đồ của nàng có vấn đề!”

“Tuyền Qua Đồ của nàng tuyệt đối có vấn đề!”

“Các ngươi nhìn đi!”

“Nhìn, các ngươi mau nhìn!”

Bởi tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm lấn át giọng của hắn, cho nên Lâm Diệp Hồng liên tiếp hô nhiều lần mới đột kích được một lỗ hổng trong vô số tiếng hoan hô đó. Lạc Dạ Quy Phong nghe Lâm Diệp Hồng nói như vậy thì lập tức trầm giọng nói: “Ồn ào!”

Một tiếng gầm, vang vọng toàn bộ Thần Phi Thành.

Tiếng hoan hô của mọi người dần dần ít đi một chút, Thiên Huyền thấy thế, đang muốn mắng Lạc Dạ Quy Phong không biết xấu hổ nhưng vẫn bị Ôn Bình kéo lại.

“Để hắn quậy.”

Sắc mặt bình tĩnh, không quan tâm của Ôn Bình khiến cho Thiên Huyền ngồi xuống lại.

Tại Thiên Huyền vừa ngồi xuống, Lạc Dạ Quy Phong quay qua nhìn Diêm Lai, nói: “Diêm thành chủ, Tuyền Qua Đồ của nàng có vấn đề, ngươi nhìn kỹ! Làm gì có Tuyền Qua Đồ nào như vậy, còn bốc lên khí đen khiến cho người ta buồn nôn, Tuyền Qua Đồ của nàng chính là sản phẩm thất bại!”

Diêm Lai tập trung nhìn lại, cẩn thận quan sát Tuyền Qua Đồ trong tay Tử Nhiên.

Toàn thân Tuyền Qua Đồ có màu tím, trong đó còn kèm theo ám văn màu đen và màu xanh lục giao nhau, nhìn có chút quái dị, hắn chưa bao giờ thấy loại Tuyền Qua Đồ nào có màu sắc như vậy. Khác thường nhất chính là, tấm Tuyền Qua Đồ này còn bốc lên khí tím đen, nhìn cực kì không bình thường.

Tất cả mọi người cũng nhìn Tuyền Qua Đồ trong tay Tử Nhiên theo ánh mắt Diêm Lai, vẻ mừng rỡ trên mặt dần dần dằn xuống, thay vào đó là mấy phần nghi hoặc.

"Làm gì có Tuyền Qua Đồ nào như vậy?" Lâm Diệp Hồng vội vàng bồi thêm một câu, bất an, không cam lòng trong lòng dần dần hóa thành thấp thỏm.

Thật ra thì hắn cũng không xác định.

Nhưng giờ phút này, hắn đã không có cách nào khác.

Chỉ có thể ra hạ sách này!

Có vẻ như Tử Nhiên cũng nhìn ra Lâm Diệp Hồng bất an, cho nên quăng cho Lâm Diệp Hồng một ánh mắt thương hại, sau đó nói: "Thập Đại Thần Nghệ các ngươi nói, có phải kỹ nghệ đỉnh phong của tuyền qua một đạo ở Triều Thiên Hạp hay không thì lão thân không biết rõ. Lão thân chỉ biết là Tiểu Thiên Thế Giới mà ngươi nói có chút khiến ta thất vọng. Cũng trách lão thân, vốn không nên chờ mong quá nhiều với các ngươi mới đúng."

"Ngươi đừng có vờ vịt nữa, Tuyền Qua Đồ của ngươi là sản phẩm thất bại!" Lâm Diệp Hồng biết giờ phút này mình chỉ có thể cược, cho nên không buông tha.

Nhưng tiếp theo, Tử Nhiên nói mấy câu khiến cho Lâm Diệp Hồng đang cố giả bộ bình tĩnh sụp đổ trong nháy mắt.

"Chắc chắn chư vị cũng hiếu kì tại sao phẩm tướng của nó lại quái dị như vậy đúng không? Thật ra thì lão thân cũng rất bất đắc dĩ, tại sao nó lại kì lạ như thế. Đương nhiên, nói khó nghe một chút thì là xấu. Nhưng mà tuy nó xấu nhưng đối với người tu hành chỉ có Tiên Thiên Dị Mạch là thuộc tính ngũ hành thì nó vẫn rất trân quý."

Tử Nhiên nói như vậy đại biểu cho tấm Tuyền Qua Đồ này đúng là một tấm Tuyền Qua Đồ hoàn chỉnh, bởi vì Lâm Diệp Hồng biết Tử Nhiên sẽ không nói dối trong hôm nay.

Bởi vì nói dối sẽ bị vạch trần, không chỉ không thắng được tranh tài mà còn sẽ khiến cho mình và tông môn mình hổ thẹn.

Tử Nhiên sẽ không làm như thế!

【VIP】 Thuộc tính mới: Độc (2)

Nhưng mà so với Lâm Diệp Hồng không cam lòng vả sợ hãi thì người ta quan tâm tới bản chất của tấm Tuyền Qua Đồ này hơn.

Còn có câu nói đó của Tử Nhiên nữa.

Người tu hành mạch môn chỉ có thuộc tính ngũ hành?

Sao tự nhiên lại nói như vậy?

Không phải trước giờ chỉ có người tu hành Tiên Thiên Dị Mạch thuộc tính ngũ hành sao?

Dưới ánh mắt nghi ngờ của tất cả mọi người, Tử Nhiên tiếp tục nói: "Tấm Tuyền Qua Đồ này, vì tài liệu không đủ cho nên cũng không có đạt tới phẩm chất cao, tăng phúc không đạt chín thành. Nhưng mà nó có thêm năng lực đặc thù, có thể khiến cho mạch môn của người sử dụng đạt được một loại thuộc tính tiên thiên —— đó chính là Độc!"

Nói xong, Tử Nhiên đưa mắt nhìn mọi người của Bất Hủ Tông, lên tiếng: "Đương nhiên, ngươi đạt được Độc thì cũng có nghĩa là ngươi sẽ mất đi Tiên Thiên Dị Mạch đang có. Đồng thời còn có nghĩa là ngươi không thể lấy được Địa Ngục Hỏa hoặc là thuộc tính Phong. Có ai muốn tấm Tuyền Qua Đồ này không, hôm nay lão thân sẽ tặng nó cho ngươi."

Mấy người của Bất Hủ Tông ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời không có ai đứng lên.

Bởi vì Tử Nhiên đại sư nói, đạt được thì sẽ mất đi.

Quan trọng nhất chính là đạt được Độc thì không thể đi Thiên Tầng Giai lấy được dị mạch Địa Ngục Hỏa, đồng thời cũng không thể đi Phong Chi Cốc lấy được dị mạch thuộc tính Phong.

"Tử Nhiên đại sư, chúng ta đều có dị mạch." Hoài Diệp bất đắc dĩ nói.

Tần Mịch cũng hùa theo một tiếng: “Tử Nhiên đại sư, ta vẫn thích Địa Ngục Hỏa hơn.”

Mặc dù người của Bất Hủ Tông không ai muốn, nhưng người trong Thần Phi Thành và rất nhiều thế lực khác thì đều như lang như hổ nhìn chằm chằm vào Tuyền Qua Đồ trong tay Tử Nhiên.

Bọn họ tin tưởng Tử Nhiên đại sư.

Tin tưởng Tử Nhiên đại sư sẽ không gạt người.

Tuy rằng cái gọi là thuộc tính Độc tiên thiên khiến cho người ta khó mà tin được nhưng nếu như nó là sự thật, vậy thì có ý nghĩa như thế nào?

Một cái thời đại mới chân chính!

Tuyền Qua Tân Đạo không chỉ mở ra thời đại mới của Tuyền Qua Thần Tượng mà còn thay đổi thế giới của người tu hành mạch môn.

“Tử Nhiên đại sư, ta mua!”

“Tử Nhiên đại sư, ta ra năm mươi vạn bạch tinh mua!”

Tiếng hò hét nổi lên bốn phía.

Trong đó không thiếu cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Thiên Huyền thấy thế thì cũng đứng dậy: “Tử Nhiên đại sư, tấm Tuyền Qua Đồ này bao nhiêu bạch tinh, ta mua! Ngài mở miệng, ta tuyệt đối không trả giá!”

Tử Nhiên lắc đầu: “Hàng không bán.”

Sau đó thấy không ai trong Bất Hủ Tông muốn, ánh mắt rơi vào đệ tử của mình, Hô Lan: “Hô Lan, ngươi qua đây, hấp thu tấm Tuyền Qua Đồ này đi.”

Hô Lan sửng sốt một chút.

“Sư phụ, ta cũng là Tuyền Qua Thần Tượng… ngài không thể có chuyện gì cũng tìm ta chứ.”

Tuyền Qua Thần Tượng cầm một cái thuộc tính Độc thì làm được gì?

Không có tác dụng gì nha.

Nhưng lúc này, Ôn Bình lại lên tiếng: “Đi đi.”

Hô Lan thấy tông chủ cũng kêu mình đi, tâm trạng đang do dự lập tức bình tĩnh lại.

Nghe tông chủ, tuyệt đối không sai!

Lúc này, Hô Lan ngự kiếm bay lên, cầm lấy Tuyền Qua Đồ từ trong tay Tử Nhiên, sau đó tìm một chỗ trống trải bắt đầu hấp thu Tuyền Qua Đồ. Cũng trong lúc Hô Lan hấp thu Tuyền Qua Đồ, tất cả mọi người nhìn chằm chằm hắn, giống như đang chứng kiến một kỳ tích lịch sử.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt người của Thiên Tượng Môn, bọn họ tuyệt vọng.

Bọn họ thua!

Lâm Diệp Hồng bại bởi Tử Nhiên!

Phân đà của Thiên Tượng Môn ở Nguyên Dương Vực bại bởi Tử Khí Các!

Tuyền Qua Tân Đạo hoàn mỹ, gần như nghiền ép thắng được tuyền qua một đạo, mở ra một cái thời đại mới!

Thập Đại Thần Nghệ, có vẻ như không có thần kỳ như vậy.

Nhưng mà khi cảnh tượng này rơi vào trong mắt Lâm Diệp Hồng và Lạc Dạ Quy Phong, thứ đầu tiên bọn họ nghĩ tới không phải là thất bại mà là tấm Tuyền Qua Đồ đó của Tử Nhiên. Trong quá trình Hô Lan hấp thu Tuyền Qua Đồ, bọn họ cực kỳ khẩn trương.

Kết quả đã bày ra trước mắt.

Tử Nhiên thật sự dùng nửa canh giờ tạo ra được một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, chỉ từ tốc độ thì nàng đã thắng.

Nhưng nếu Tử Nhiên có thể tạo ra một tấm có thể khiến cho người ta có được Tiên Thiên Dị Mạch ngoài Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ trong thời gian ngắn như vậy thì bọn họ mới thua thật.

Bởi vì đối với bọn họ, thua cũng không đáng sợ, chỉ là học nghệ không tinh mà thôi. Nếu như tuyền qua một đạo thua, đó mới khiến cho người ta tuyệt vọng, tín ngưỡng và sự kiên trì của của bọn họ cũng sẽ sụp đổ trong thời khắc này. Đây mới là chuyện mà bọn họ sợ nhất.

Một khắc đồng sau, Hô Lan đứng lên trong sự chờ mong của tất cả mọi người.

Phanh ——

Ba cái mạch môn mở ra.

Mặc dù chỉ là ba cái mạch môn bình thường, yếu hơn bảy thành người có mặt ở đây hôm nay, nhưng lại khiến cho mọi người kinh hãi.

Mạch môn màu tím đen đập vào mắt tất cả mọi người, nhìn mạch môn màu tím đen đó thả ra khí độc, còn có nọc độc tử sắc từ mạch môn nhỏ xuống, tất cả mọi người lặng ngắt như tờ. Sau đó thấy Hô Lan đưa tay ngưng tụ mạch khí tử sắc, nói đúng hơn thì là độc khí, sau đó Hô Lan ném độc khí vào một khoảng không không người dưới đài quyết đấu tuyền qua.

Khí độc lướt qua khu đất trống đó, mặc dù không có bộc phát tiếng nổ kịch liệt nhưng khu đất trống đó giống như là vừa trải một đợt hạo kiếp, bị nọc độc tử sắc ăn mòn đến khó coi.

Thấy cảnh này, Lâm Diệp Hồng ngơ ngẩn, sau đó run lên một cái, rút lui mấy bước, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, phun máu tại chỗ.

Giờ khắc này, giấc mộng của hắn nát!

Mà giờ phút này, bên cạnh Diêm Lai, Lạc Dạ Quy Phong nhìn một màn này không chớp mắt, khẩn trương trong lòng đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là một chút bất đắc dĩ.

Thua!

Căn cứ luật pháp của U Quốc, kể từ hôm nay, phàm là chỗ có Tử Khí Các, Thiên Tượng Môn đều không thể xuất hiện.

Nếu chuyện này làn truyền ra Nguyên Dương Vực, mặt mũi Thiên Tượng Môn biết giấu ở đâu?

“Đúng là phế vật!”

Lạc Dạ Quy Phong chán ghét nhìn Lâm Diệp Hồng, phẫn nộ đứng dậy.

【VIP】 Nhất định phải giết Lâm Diệp Hồng

Diêm Lai ngồi ở một bên, trầm mặc như tuyết.

Giờ phút này, hắn cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là trong lòng rất vui vẻ. Tuyền Qua Đồ này không kém hơn Tuyền Qua Sát Khí, hơn nữa có vẻ như Tuyền Qua Đồ càng hơn Tuyền Qua Sát Khí một bậc, bởi vì Tuyền Qua Đồ có thêm năng lực đặc thù.

Đó chính là thuộc tính tiên thiên!

Trên thế giới này, kể từ khoảnh khắc sinh ra, không phải dị mạch và Tiên Thiên Dị Mạch sẽ chia người làm đủ loại. Không cần biết gia thế ngươi hiển hách, thân phận cao quý đến đâu, nếu như ngươi không có Tiên Thiên Dị Mạch thì trong cùng cảnh, ngươi là kẻ yếu.

Có được Tiên Thiên Dị Mạch là cường giả. Đây là đạo lý cơ bản, cũng là đạo lý kéo dài mấy ngàn năm mà không người thay đổi.

Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các xuất hiện, có thể thay đổi đạo lý kéo dài mấy ngàn năm này!

Chuyện này đối với người tu hành không có Tiên Thiên Dị Mạch thì chính là phúc phận lớn lao. Trừ cái đó ra, nó cũng là tin mừng đối với toàn bộ U Quốc. Chỉ với dị mạch thuộc tính Độc này thì đã có thể khiến cho U Quốc trở tay không kịp.

Diêm Lai lập tức quyết định, báo cáo cho Đại Vực Chủ!

Hơn nữa nhất định phải bất kể đại giới, lôi kéo Tử Khí Các, thành lập quan hệ hợp tác!

“Bản tọa tuyên bố, trận quyết đấu tuyền qua này, Tử Nhiên đại sư của Tử Khí Các chiến thắng!” Diêm Lai đứng dậy, giọng nói sang sảng vang vọng ở trên bầu trời, sau đó Diêm Lai liếc nhìn Lạc Dạ Quy Phong bên cạnh một chút, bất đắc dĩ nói: “Kể từ ngày mai, trong Nguyên Dương Vực, phàm là chỗ

có Tử Khí Các, Thiên Tượng Môn không được phép bước vào! Kẻ trái lệnh, phạt đến sa trường chịu Chiến Hình ba trăm năm!”

Vừa dứt lời, ngàn vạn người xôn xao.

Chiến Hình, nói đơn giản thì chính là đưa vào Thần U Quân, chiến đấu ở sa trường ba trăm năm mới có thể trở về U Quốc.

Đây là chuyện mà đa số mọi người không muốn làm.

Không ai chịu liên tục chinh chiến mấy năm, cũng không ai muốn trải qua khoảng thời gian không biết ngày mai mình có còn sống nữa hay không.

Cho nên ai dám làm trái với điều luật này?

Theo sau đó, từ lúc giọng Diêm Lai vang ra, ngoài đài quyết đấu tuyền qua, đám người ở xa xa trong Thần Phi Thành cũng bắt đầu sôi trào.

Vô số người kính sợ nhìn Tử Nhiên đại sư trên đài quyết đấu tuyền qua.

Thắng!

Tử Nhiên đại sư thắng!

Hôm nay, Thần thoại Thiên Tượng Môn bị phá.

Tuyền qua một đạo và Tuyền Qua Tân Đạo tranh đấu, Tuyền Qua Tân Đạo thắng!

“Thời đại mới bắt đầu .”

“Tử Nhiên đại sư!”

“Tử Nhiên đại sư!”

Khi mọi người bắt đầu hưng phấn hò hét, Lâm Diệp Hồng nghe được thì lại thống khổ, phun ra một ngụm máu tươi nữa, suýt chút ngất đi.

Thấy cảnh này, Lạc Dạ Quy Phong ngồi bên cạnh Diêm Lai không chỉ không có thuơng hại chút nào, thậm chí giờ phút này sắc mặt của hắn còn cực kỳ khó coi, lửa giận nơi hai đầu

lông mày như là một ngọn núi lửa, có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Một giây sau, Lạc Dạ Quy Phong chỉ vào Lâm Diệp Hồng chửi ầm lên.

“Phế vật!”

“Phế vật!”

“Mặt mũi của Thiên Tượng Môn đều bị ngươi làm mất sạch.”

Đương nhiên, mắng thì mắng.

Cũng không phải Lạc Dạ Quy Phong cho là Lâm Diệp Hồng yếu thật, là một phế vật thật.

Hắn chỉ phát tiết cơn giận trong lòng mình thôi.

Ngược lại, thực lực của Lâm Diệp Hồng rõ như ban ngày.

Trong cảnh giới Tứ Tuyền, trong Thiên Tượng Môn không có mấy người mạnh hơn hắn.

Thậm chí toàn bộ Triều Thiên Hạp cũng không có bao nhiêu người.

Nguyên nhân thất bại hôm nay không phải là Lâm Diệp Hồng yếu mà là Tử Nhiên quá mạnh.

Nghe tiếng Lạc Dạ Quy Phong, sắc mặt người của Thiên Tượng Môn như tro tàn, không cam lòng và bất đắc dĩ xuất hiện trên mặt. Đồng thời khi mọi người và người của Trạch Minh Thương Hội bắt đầu hưng phấn reo hò, người của Thiên Tượng Môn hận đến nghiến răng.

Nhưng cho dù giờ phút này bọn họ có không cam lòng như thế nào đi nữa.

Thua chính là thua.

Bọn họ không muốn nhận cũng không được.

Bởi vì U Quốc có luật pháp!

“Chúng ta thua.”

Một vị Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn than thở một tiếng, sau đó lặng yên, cô đơn rời đi.

Không thể không nói, so với cảm xúc không cam lòng và bất đắc dĩ của rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn, người của Trạch Minh Thương Hội lại như đang ăn tết, thậm chí còn náo nhiệt hơn năm rồi. Bởi vì Thiên Tượng Môn thất bại, đó chính là thắng lợi của bọn họ.

Không cần biết Bất Hủ Tông có đồng ý hay không.

Dù sao bây giờ bọn họ sung sướng nhất.

"Cút ra khỏi Nguyên Dương Vực!"

"Cút ra khỏi Thần Phi Thành!"

"Đám cặn bã Thiên Tượng Môn!"

Giờ phút này, người của Trạch Minh Thương Hội bộc phát toàn bộ những gì bọn họ đã chịu trong những năm qua, không ngừng trào phúng đám người không cam lòng nhưng lại không thể làm gì của Thiên Tượng Môn.

Ngay cả Thanh Thiển cũng mừng rỡ nhìn Tử Nhiên, may mắn với lựa chọn của mình đêm qua: "Ta đã nghĩ Tử Nhiên sẽ thắng nhưng ta không ngờ Tử Nhiên lại thắng nhẹ nhõm như thế. Không hổ là đời sau của U Nguyệt lão trưởng lão và Minh Châu trưởng lão."

Nhưng mà nàng không biết là phản ứng của Trạch Minh Thương Hội và câu nói của Thanh Thiển lọt vào trong tai Ôn Bình khiến cho Ôn Bình cực kỳ khó chịu.

Theo Ôn Bình, Tử Nhiên thắng, được tán dương, không có gì để nói.

Nhưng Tử Nhiên đại sư vốn bị Trạch Minh Cung trục xuất ra, ai cũng có thheer tán dương Tử Nhiên đại sư, duy chỉ có người của Trạch Minh Cung là không thể.

Bởi vì Tử Nhiên đại sư không cần bọn họ trở mặt tán dương.

Thật ra thì khiến cho Ôn Bình không thoải mái nhất vẫn là vẻ đắc ý trên mặt Thanh Thiển và thành viên của Trạch Minh

Thương Hội, cực kỳ giống tiểu nhân đắc chí, làm như người thắng được Thiên Tượng Môn hôm nay chính là Trạch Minh Cung.

Giờ phút này, Ôn Bình càng hiểu hơn, khó trách Thiên Tượng Môn có thể càng ngày càng mạnh, gắt gao chèn ép Trạch Minh Cung.

Nói một cách đơn giản, chính là người của Trạch Minh Cung không được.

【VIP】 Nhất định phải giết Lâm Diệp Hồng (2)

Nhưng mà chuyện tiếp theo mà Ôn Bình muốn làm cũng không phải là khiến Thanh Thiển nhận rõ hiện thực, cũng không phải là đuổi Thiên Tượng Môn ra khỏi Thần Phi Thành, sau đó lại đuổi Trạch Minh Thương Hội ra, mà là phải thực hiện lời hứa trước.

"Quyết đấu tuyền qua kết thúc, nên thực hiện bước thanh trừ cuối cùng."

Hôm nay, Lâm Diệp Hồng phải chết!

Dù cho có Lạc Dạ Quy Phong ở đây cũng vậy!

Khi Ôn Bình lên tiếng, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long và Thần Hàn Bạch Long song song nhảy lên một cái. Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đáp xuống đài quyết đấu tuyền qua, từng bước tới gần Lâm Diệp Hồng. Thần Hàn Bạch Long thì rơi xuống trước mặt đám người của Hắc Vụ Tông.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho đám người đắm chìm trong trong vui sướng khẽ giật mình, Diêm Lai, Thiên Huyền cũng sững sờ.

Vui sướng chỉ kéo dài ngắn ngủi như vậy sao?

Ôn Tông chủ lại muốn gây sự rồi?

Thiên Huyền thầm nghĩ: "Không phải là Ôn tông chủ định giết kẻ đồng mưu với Ngụy Thông trong Thiên Tượng Môn ngay trước mặt Lạc Dạ Quy Phong đó chứ?"

Sau đó thì thấy Trần Hiết đứng dậy, trầm giọng nói: "Hắc Vụ Tông, trưởng lão Dương Thanh, Lý Sơn Hà, ủng hộ cường giả trong tông hỗ trợ Ngụy Thông hành động —— hôm nay nhất định phải giết! Lâm Diệp Hồng của Thiên Tượng Môn, hợp mưu với Ngụy Thông, hợp tác mưu đồ Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các, muốn mưu hại đệ tử tông ta, cũng cố ý bày ra

quyết đấu tuyền qua hôm nay để che giấu tai mắt người khác —— cho nên hôm nay cũng phải giết!”

Khi Trần Hiết dứt lời, người trong Thần Phi Thành đồng loạt giật mình sợ hãi.

Lâu chủ Tẫn Tri Lâu có độ tin cậy vô cùng cao trong lòng bọn họ.

Dù sao Bất Hủ Nhật báo của Tẫn Tri Lâu, còn có Bảng xếp hạng các thế lực trong Nguyên Dương Vực và Bảng Tuyền Qua Thần Tượng đã khuất phục quá nhiều người.

“Hóa ra trận quyết đấu tuyền qua hôm nay là một âm mưu!”

“Ta nói rồi, sao người của Thiên Tượng Môn lại đột nhiên được ăn cả ngã về không như vậy, rõ ràng là có người trợ giúp.”

Nhưng mà so sánh với mọi người sợ hãi thán phục thì Thiên Huyền, Diêm Lai vẫn nhìn chằm chằm Ôn Bình, trong lòng thấp thỏm.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Diêm Lai, Ôn Bình đứng dậy, quay qua nhìn hắn, hỏi: “Diêm thành chủ, ba cục cứt chuột này ngươi giết hay là bổn tông chủ giết?”

Biết đã không có đường quay đầu, Diêm Lai chỉ có thể âm thầm thở dài, nhưng mà ngoài miệng lại không chút do dự, bởi vì hắn đã quyết định không kế đại giới lôi kéo Bất Hủ Tông. Lúc này, hắn quả quyết nói: “Ba người này dám giết người đoạt bảo ở trong Thần Phi Thành, xem ta luật pháp ở Thần Phi Thành như không khí, Ôn tông chủ cứ động thủ đi, có chuyện thì bản tọa chịu trách nhiệm!”

Lạc Dạ Quy Phong vốn đang tức giận bất bình khi Lâm Diệp Hồng thất bại, bây giờ thấy Ôn Bình lại muốn giết Lâm Diệp Hồng ở ngay trước mặt hắn, cơn giận lập tức bộc phát.

Lâm Diệp Hồng có phế như thế nào đi nữa.

Thì hắn cũng là người của Thiên Tượng Môn.

Từ khi nào mà người của Thiên Tượng Môn hắn trở thành muốn giết là giết?

Khiến cho hắn tức giận nhất là Diêm Lai còn ủng hộ Bất Hủ Tông!

“Thằng nhãi ranh, ngươi dám!”

Lạc Dạ Quy Phong nổi giận, sát ý ẩn tàng trong thân thể bộc phát toàn bộ, như vòi rồng quét sạch phạm vi ngàn mét trên đài quyết đấu tuyền qua.

“Ngươi cho là người của Thiên Tượng Môn ta là thịt cá sao? Các ngươi muốn giết thì giết!” Lạc Dạ Quy Phong nhìn chằm chằm hai người Diêm Lai, Ôn Bình vài lần, sau đó dời mắt khỏi Diêm Lai, tập trung nhìn Ôn Bình: “Cái chết của bọn La Tam Thiên, lão phu còn chưa có tính với ngươi, ngươi ngon lắm, còn muốn giết thiên kiêu trong tông chúng ta ngay trước mặt lão phu. Lão phu cũng muốn xem xem, ngươi có bản lãnh gì!”

Nói xong, Lạc Dạ Quy Phong lập tức mở hết ngũ mạch, khí tức cường giả Thiên Vô Cấm bộc phát ra như thủy triều.

Phạm vi ngàn mét, người dưới Địa Vô Cấm muốn đứng vững cũng khó khăn.

Cho dù là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm thì cũng lạnh cả sống lưng.

Cảnh tượng này khiến cho đa số mọi người trở tay không kịp, ai cũng không dám tin tưởng lời Bất Hủ Tông nói lúc nãy là nghiêm túc.

Nói quyết đấu tuyền qua kết thúc sẽ thanh lý ba con cá lọt lưới đó, đúng là muốn thanh lý thật, cho dù bây giờ Thiên Tượng Môn có cường giả Thiên Vô Cấm ở đây cũng làm vậy.

Cũng ngay một khắc này, Thiên Huyền bỗng nhiên bạo khởi.

Ngũ mạch mở ra!

Phanh ——

Phanh ——

“Lạc Dạ Quy Phong, đây là Nguyên Dương Vực!”

Thiên Huyền không cam lòng yếu thế, giận quát một tiếng, chọn đứng ra vì Ôn Bình.

Nhưng mà có vẻ như Lạc Dạ Quy Phong không thèm để ý chút nào, ngược lại còn cười khẽ một tiếng, có chút khinh thường: “Thiên Huyền. Chỉ bằng ngươi cũng muốn bảo vệ Bất Hủ Tông? Trăm năm trước, nói dễ nghe một chút thì là ngươi thua ta, nói khó nghe một chút thì là lão phu tha cho ngươi một mạng. Nếu hôm nay ngươi muốn chết thì lão phu chiều ngươi!”

Phanh ——

Lạc Dạ Quy Phong lập tức chấn động ngũ mạch.

Nương theo tiếng mạch môn chấn chiến, một đạo bạch mang từ trong tàng giới bay ra, rơi vào trong tay Lạc Dạ Quy Phong, sau đó cùng biến mất tại chỗ với hắn. Khi xuất hiện lại thì đã trên đỉnh đầu Thiên Huyền, trong nháy mắt, bạch mang hóa kiếm, càng ngày càng nhiều theo sự xuất hiện của Lạc Dạ Quy Phong.

Ngắn ngủi một hơi, trường kiếm tràn ngập, che khuất bầu trời, ép tới Thần Phi Thành rộng lớn cũng sắp không thở nổi!

“Người không liên quan, cút hết cho lão phu!”

Lạc Dạ Quy Phong cũng không có lập tức động thủ, bởi vì bên dưới còn có rất nhiều người của Thiên Tượng Môn.

Cũng trong lúc người của Thiên Tượng Môn và rất nhiều thế lực kinh hoảng rút lui, Ôn Bình lấy phi thuyền ra, đưa chúng đệ tử Bất Hủ Tông vào trong đó, sau đó một đạo thanh mang từ sau lưng Ôn Bình bay ra, lướt qua Lâm Diệp Hồng, sau đó để lại một đường cong đẹp đẽ trên không trung.

Thanh mang xẹt qua trời cao, bích liên lặng lẽ nở rộ!

Nhưng mà trong thanh mang, lá bích liên lại mang theo từng sợi huyết sắc, khiến cho không ít người xem đứng tại chỗ, choáng váng.

“Muốn chết!”

Đột ngột.

Một tiếng gầm thét phẫn nộ vang lên trên bầu trời.

Người lên tiếng chính là Lạc Dạ Quy Phong!

【VIP】 Đao Ma trấn tràng

Bởi vì thanh mang lướt qua trời cao, không chỉ để lại một đường vòng cung đẹp đẽ mà còn mang đi sinh mệnh của Lâm Diệp Hồng. Nơi tim Lâm Diệp Hồng, một cái lỗ máu lớn chừng ngón cái đang chảy ra máu tươi, thỉnh thoảng còn sôi lên mấy lần, giống như suối phun.

Vốn vì thất bại không cam lòng mà khí tức uể oải, Lâm Diệp Hồng cảm nhận được sức sống của mình nhanh chóng trôi qua và cảm giác đau đớn mãnh liệt từ tim truyền đến, hắn cúi đầu nhìn vết thương đang chảy máu của mình, giờ phút này, trong đầu hắn hiện lên rất nhiều cảm xúc.

Có không cam lòng.

Cam chịu.

Có hối hận.

Cuối cùng hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Dạ Quy Phong, môi khẽ mở, phát ra một tiếng nói yếu ớt đến gần như không nghe được: “Sư thúc, cứu ta…”

Nói xong, Lâm Diệp Hồng ngất đi.

Mặc dù không có lập tức tử vong nhưng không đến một hồi nữa thì sức sống của hắn sẽ trôi đi hầu như không còn.

Thiên Huyền nhìn thấy cảnh này thì nhịn không được nuốt nước miếng một cái.

Giết thật.

Lôi lệ phong hành!

“Xem ra trận chiến hôm nay không thể tránh khỏi.” Cũng may hắn đã chuẩn bị tinh thần sẽ đại chiến.

Giờ phút này, Ôn Bình đã triệu hồi kiếm, đứng chắp tay.

Kiếm như có trí tuệ, vẫn bay quanh người hắn, mang theo từng sợi kiếm ý lăng lệ màu xanh.

“Thiên Huyền, tình nghĩa hôm nay Ôn Bình ta nhận. Sau này nếu có Tuyền Qua Sát Khí tốt thì nhất định sẽ thông báo cho ngươi sớm. Nhưng mà trận chiến này hôm nay, là ân oán giữa Bất Hủ Tông ta và Thiên Tượng Môn, ngươi dẫn người của ngươi đi chỗ khác đi.”

“Ôn tông chủ, ta có thể giúp ngươi!” Thiên Huyền cũng không muốn rời đi.

Diêm Lai thấy thế thì vội vàng đứng ra nói: “Thiên Huyền, ngươi đi qua một bên, còn sợ chuyện không đủ lớn sao?”

Diêm Lai rõ ràng, chuyện hôm nay chắc chắn không thể kết thúc yên lành.

Ôn Bình giết Lâm Diệp Hồng ngay trước mặt Lạc Dạ Quy Phong, không riêng gì vả mặt Lạc Dạ Quy Phong, mà còn là quất Thiên Tượng Môn một bàn tay.

Giờ phút này, hắn cũng không biết phải bảo vệ Ôn Bình như thế nào.

Trừ phi bây giờ Đại Vực Chủ ra mặt.

Nhưng Đại Vực Chủ còn chưa trở về Nguyên Dương Vực, không thể nào xuất hiện ở Thần Phi Thành trong lúc này.

Vừa nghĩ tới đó, Diêm Lai tê cả da đầu, suy nghĩ cũng loạn.

Không đợi Thiên Huyền đáp lại Diêm Lai, Ôn Bình nói tiếp: “Được rồi, Thiên Huyền, mau tránh quá một bên đi, sẽ kết thúc nhanh thôi.”

“Không phải… các ngươi… ài, được thôi!” Thiên Huyền bất đắc dĩ, chỉ có thể lui về sau, nhưng mà mạch môn vẫn không có đóng lại, đợi đi lên hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Lạc Dạ Quy Phong thấy thế thì cả giận nói: “Ôn Bình, ngươi đúng là muốn chết!”

Một tiếng giận giữ vang lên trên bầu trời, ép tới toàn bộ Thần Phi Thành đều không thở nổi, kiếm vũ đột nhiên táo động, phóng ra kiếm ý mênh mông.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Diêm Lai thấy thế, chỉ có thể sai người tăng tốc độ sơ tán mọi người, còn trận chiến đấu này giải quyết như thế nào thì hắn còn đang nghĩ gấp.

"Chỉ có một câu nói tới nói lui, còn câu nào khác nữa không."

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, sau đó móc Truyền Âm Thạch ra, lên tiếng nói chuyện trước mặt bao người.

Giống như nói một mình.

"Bây giờ có bận không?"

"Nếu rảnh thì chờ truyền tống tiếp dẫn một cái."

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang giáng lâm Hắc Vực, cuốn lấy Đao Ma trong Hắc Vực, lôi về Bất Hủ Tông.

Sau một khắc, một đạo bạch quang lại rơi xuống.

Rơi vào đài quyết đấu trong Thần Phi Thành!

Cảnh tượng này khiến cho Diêm Lai đang suy nghĩ hỗn loạn phải lui sang một bên, làm người xem bất đắc dĩ, cũng khiến cho nhiều thế lực đang lùi về sau xem giật cả mình. Sau đó thì thấy một người chầm chậm đi từ trong bạch quang ra.

Người trên phi thuyền khom người nói.

"Đao Ma trưởng lão!"

"Đao Ma trưởng lão!"

"Đao Ma trưởng lão!"

Người của Bất Hủ Tông lên tiếng, mọi người mới biết, là người của Bất Hủ Tông đến.

Từ trên trời giáng xuống!

Đao Ma đi từ trong bạch quang ra, hắn vừa mới kết thúc tu luyện, giờ phút này, đao ý trên người đang thịnh.

Cho nên khi đi tới thì khiến cho không khí chiến trường bỗng nhiên thay đổi. Kiếm vũ mênh mông vốn ép tới tất cả

mọi người không thở nổi đột nhiên không còn đáng sợ như vậy nữa.

Bởi vì đao ý mà Đao Ma thả ra càng đáng sợ hơn!

"Trung cảnh!"

Thiên Huyền ngơ ngẩn.

Diêm Lai cũng sửng sốt.

Cường giả cấp Đại Vực Chủ xuất hiện!

Sau đó thì thấy vị cường giả thực lực sánh ngang Đại Vực Chủ này cung kính khom người nói với Ôn Bình: "Tông chủ có gì phân phó?"

Thiên Huyền, Diêm Lai và tất cả mọi người đứng xa nhìn thấy cảnh này thì trong lòng rung động như biển gầm.

Bất Hủ Tông lại mạnh như vậy.

Có trưởng lão Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Đây là cường giả cấp Đại Vực Chủ đó!

Ôn Bình đứng chắp tay, nói: "Nhìn thấy người trên đỉnh đầu không? Bắt hắn xuống, phong mạch môn, bổn tông chủ cần dùng tới."

Đao Ma gật đầu, sau đó chậm rãi quay đầu, hai con ngươi như đao nhìn về phía Lạc Dạ Quy Phong, giật mình nói: "Lại là phong chủ Lạc phong, Lạc Dạ Quy Phong của Thiên Tượng Môn, đúng là đúng dịp."

Ngày xưa khi ở sa trường, hắn biết Lạc Dạ Quy Phong, bởi vì trong danh sách ban thưởng chiến công ở sa trường, Tuyền Qua Đồ do Lạc Dạ Quy Phong chế tạo cũng là đứng đầu.

"Tiền bối, chúng ta có thể bàn lại!"

Lúc này, khí tức trên người Lạc Dạ Quy Phong đã tiêu tan bảy thành.

Khiến cho Thiên Huyền thấy buồn cười.

Đao Ma lắc đầu nói: "Không có gì để nói."

Dứt lời, thanh đao tràn ngập Thánh Quang Đao Ý đã xuất hiện nơi tay.

Sát ý cũng bộc phát!

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động!

Thánh Quang Đao Ý mênh mông và khí thế Thiên Vô Cấm Trung Cảnh bộc phát như núi lửa, khiến cho kiếm vũ đầy trời không ngừng rung động. Những thanh kiếm cách Đao Ma gần nhất rung động mấy lần, sau đó bị Thánh Quang Đao Ý đánh xơ xác trong khoảnh khắc.

Chênh lệch lớn bao nhiêu?

Rõ ràng!

“Tiền bối!”

Sắc mặt Lạc Dạ Quy Phong có chút khó coi.

Chênh lệch một cảnh giới.

Lớn như rãnh trời!

Như vậy còn đánh kiểu gì?

【VIP】 Đao Ma trấn tràng (2)

“Hoặc là chết hoặc là quỳ xuống!” Đao Ma trầm giọng đáp lại, sau đó trực tiếp hóa thành kinh hồng màu trắng đen lướt qua trời cao, tùy ý vung đao trong tay lên, một đạo Thánh Quang Đao Ý hình trăng khuyết to lớn dài đến trăm trượng lướt qua trời cao.

Răng rắc ——

Răng rắc ——

Những nơi Thánh Quang Đao Ý đi qua, vạn kiếm đều nát.

Kiếm vũ đầy trời chỉ trụ được hai hơi thì đều bị chém nát!

Ánh nắng lại chiếu xuống Thần Phi Thành, rơi xuống chân và mặt tất cả mọi người, chiếu ra từng cái bóng dài.

“Cường giả cấp Đại Vực Chủ này!”

“Tiện tay chém một đao thì mạch thuật Thiên cấp lập tức bị phá, đúng là mạnh đến đáng sợ.”

“Chẳng trách Bất Hủ Tông dám giết Lâm Diệp Hồng ngay trước mặt Lạc Dạ Quy Phong, có cường giả như thế trấn tông, giết Lâm Diệp Hồng thì có sao?”

Mọi người than thở, đồng thời ngước nhìn Đao Ma.

Lúc đầu Diêm Lai còn không biết giải quyết chuyện hôm nay như thế nào, nhìn thấy cảnh này thì hắn cũng không khỏi thở dài một hơi.

Bất Hủ Tông có cường giả như thế, vậy thì hắn an tâm.

Nhưng lúc này, Lạc Dạ Quy Phong luống cuống: “Tiền bối, chỉ là hiểu lầm thôi. Bọn Lâm Diệp Hồng, La Tam Thiên chết thì chết, là bọn họ đáng chết.”

“Không biết ngươi đang nói cái gì.” Đao Ma lại chém ra hai đao, Thánh Quang Đao Ý một đen một trắng giao nhau, bay thẳng lên trời, khiến cho thiên địa biến sắc.

Ánh nắng lại biến mất trong Thần Phi Thành.

Thay vào đó là Thánh Quang Đao Ý mênh mông vô biên.

Thiện ý ôn hòa và tà ác cực hạn hỗn hợp lại với nhau, xẹt qua trái tim tất cả mọi người, đúng vậy, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Lạc Dạ Quy Phong thấy thế thì vội vàng chấn động mạch môn.

Phanh ——

Mạch khí kim sắc tụ lại như thủy triều, sau đó lại hóa thành kiếm vũ đầy trời, nhưng mà lần này kiếm vũ còn nhiều hơn trước đó, mũi kiếm cũng chỉ thẳng vào Đao Ma.

Sau một khắc, Lạc Dạ Quy Phong kiếm lên, chỉ thẳng vào Đao Ma, kiếm vũ đầy trời hội tụ trước mặt Lạc Dạ Quy Phong, ngưng tụ thành một thanh kim kiếm khổng lồ.

"Kiếm Khởi · Cự Sát!"

Nương theo một tiếng gầm thét của Lạc Dạ Quy Phong, kim kiếm to lớn chém thẳng tới Thập Tự Đao Ý của Đao Ma. Nhưng mà khi kim kiếm to lớn thoạt nhìn như có được thế vô địch chạm vào Thập Tự Đao Ý thì vỡ vụn trong nháy mắt.

Răng rắc ——

Răng rắc ——

Nương theo tiếng vỡ vụn càng ngày càng càng nhiều, kim kiếm to lớn xuất hiện vô số vết nứt, mắt thấy sẽ vỡ vụn ra.

Sắc mặt Lạc Dạ Quy Phong đột biến, bởi vì hắn đã dùng bảy thành lực lượng của mình, ngoại trừ át chủ bài bảo mệnh ra thì mạch thuật Thiên cấp Kiếm Khởi · Cự Sát này chính là thủ đoạn mạnh nhất của hắn. Nhưng chỉ có thể chống đỡ hai đạo đao ý mà đối phương cực kỳ tùy ý chém ra mấy hơi thở.

Chênh lệch như rãnh trời khiến cho Lạc Dạ Quy Phong lập tức cảm thấy không thở nổi.

Trốn!

Chỉ có thể trốn!

Nhưng mà hắn không biết, bởi vì lần này là Ôn Bình ra lệnh cho nên hai đao nhìn như tùy ý của Đao Ma lại là đã dùng toàn bộ lực lượng dưới trạng thái bình thường. Ma pháp ngũ giai Thiện Ác Song Sinh, đây là một trong số những thủ đoạn mạnh nhất của Đao Ma.

Bởi vậy, sao Đao Ma có thể để cho hắn trốn được?

"Tiền bối, chỉ là hiểu lầm thôi!" Lạc Dạ Quy Phong lại nói, nhưng kiếm trong tay không có dừng lại.

Chém xuống một kiếm, trực tiếp chém lên không gian bích chướng, xé không gian bích chướng ra một cái lỗ hổng. Lỗ hổng này vừa xuất hiện, Khúc Cảnh Chi Thủy trong đó phun ra ngoài giống như là hồng thủy vỡ đê, tràn xuống Thần Phi Thành. Thân là Thiên Vô Cấm, Lạc Dạ Quy Phong không sợ Khúc Cảnh Chi Thủy, chui tọt vào trong đó, nhưng dưới Địa Vô Cấm trong Thần Phi Thành thì xui xẻo.

Khúc Cảnh Chi Thủy từ trong đó phun ra, trong nháy mắt thì đã dìm ngập mấy chục lầu cao, xoắn nát chúng nó, sau đó cuốn tới các nơi trong Thần Phi Thành.

Diêm Lai thấy thế thì sắc mặt đột biến: "Mẹ nó!"

Lạc Dạ Quy Phong này vì bỏ trốn giữ mạng mà dám mở ra bích chướng Khúc Cảnh, để cho Khúc Cảnh Chi Thủy chảy ra. Không để ý đến sống chết của người trong Thần Phi Thành!

Đúng là một tên khốn kiếp ích kỷ!

"Thiên Huyền, giúp ta!" Diêm Lai lập tức gọi Thiên Huyền, sau đó xông về phía Khúc Cảnh Chi Thủy đang trào ra từ không gian bích chướng.

"Đến đây!"

Thiên Huyền vội vàng xông lên phía trước.

Nhưng mà Đao Ma lại xông vào Khúc Cảnh trước một bước, sau đó thuận tay phong bế bích chướng Khúc Cảnh bị Lạc Dạ Quy Phong xé ra, chặn Khúc Cảnh Chi Thủy phun ra ngoài.

Hai người Diêm Lai, Thiên Huyền thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm.

“Cảm ơn tiền bối!”

“Cảm ơn tiền bối!”

Đao Ma tiện tay giải quyết giúp họ một phiền phức lớn!

Bởi vì cho dù là hai người bọn họ đồng thời xuất thủ thì muốn phong bế cái lỗ hổng không gian bích chướng này cũng cần hơn trăm cái hô hấp.

Trên trăm cái hô hấp, Khúc Cảnh Chi Thủy dũng mãnh phun ra đã đủ để nhấn chìm gần nửa Thần Phi Thành.

Đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu người dưới Địa Vô Cấm trong Thần Phi Thành phải chết.

“Người tới, bắt người của Thiên Tượng Môn lại cho ta!” Lúc này, Diêm Lai giận dữ nói, sau đó nhào về phía Khúc Cảnh Chi Thủy đang chảy tới những chỗ khác của Thần Phi Thành.

Chỉ chút thời gian đó thôi!

Đã có mười mấy con phố trong Thần Phi Thành bị Khúc Cảnh Chi Thủy nhấn chìm, cọ rửa hầu như không còn.

Thần U Quân của phủ thành chủ hắn đang yểm hộ dân chúng Thần Phi Thành rút lui cũng tử vong hơn ngàn!

Thiên Huyền cũng tức giận nói: “Hứa Niệm, dẫn người hỗ trợ người của phủ thành chủ, bắt hết người của Thiên Tượng Môn lại cho ta, không được thả chạy bất cứ người nào! Dám phản kháng thì giết ngay tại chỗ!”

Ở U Quốc có một cái quy định bất thành văn.

Đương nhiên, quy định này chỉ hạn chế cường giả Thiên Vô Cấm.

Đến cấp Thiên Vô Cấm, phá vỡ không gian bích chướng của Triều Thiên Hạp là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng chính vì vậy nên rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm đã cùng

nhau đặt ra một quy định, đó chính là tuyệt đối không được tùy tiện mở không gian bích chướng ra.

Bởi vì tùy tiện mở không gian bích chướng thì sẽ không áp chế nổi Khúc Cảnh Chi Thủy. Một khi không gian bích chướng mở ra, Khúc Cảnh Chi Thủy sẽ chảy ra, sẽ tạo thành tổn thương không thể xóa nhòa cho mảnh đất này. Đồng thời, đối với cường giả dưới Thiên Vô Cấm thì Khúc Cảnh Chi Thủy cũng là ác mộng.

【VIP】 Trốn nhưng không trốn được

Cho nên cái quy định bất thành văn này vẫn luôn được các cường giả Thiên Vô Cấm tuân thủ một cách vô tri vô giác, trước Lạc Dạ Quy Phong, không có vị cường giả Thiên Vô Cấm nào của U Quốc sẽ tùy tiện phá vỡ không gian bích chướng ở trên không một thành lớn có hơn trăm triệu người sinh sống.

Lạc Dạ Quy Phong là người đầu tiên!

Cũng là tên điên đầu tiên xúc phạm tới ranh giới cuối cùng của tất cả mọi người!

Đây là chiêu mà chỉ có đám người hạ lưu như Già Thiên Lâu mới dùng!

"Bắt hết lại!"

"Không được buông tha cho bất cứ tên cặn bã Thiên Tượng Môn nào!"

"Má… loại người này còn là phong chủ hai mươi hai phong trong Thiên Tượng Môn, hành vi này có khác gì với đám khốn kiếp Già Thiên Lâu đâu!"

Dưới mệnh lệnh của Diêm Lai, phủ thành chủ lập tức chia ra một bộ phận Thần U Quân hùng hùng hổ hổ, oán giận, sát ý ngập trời nhào về phía rất nhiều Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn, một nhóm khác thì vội vàng vọt tới chỗ Khúc Cảnh Chi Thủy chảy tới, dùng mạch khí chống cự lại Khúc Cảnh Chi Thủy.

Nhưng mà tốc độ chảy của Khúc Cảnh Chi Thủy quá nhanh, đồng thời số lượng quá nhiều, hàng ngàn hàng vạn Thần U Quân hoàn toàn không ngăn được bước tiến của nó.

Chặn phía đông.

Nó sẽ chảy phía tây.

Luôn có lỗ thủng để nó chui ra.

“Nhanh, phía đông cần trợ giúp!”

“Ngăn nó lại, không thể để cho nó tràn vào Nam Hoa Nhai.”

“Thống lĩnh, Nam Hoa Nhai đã không còn!”

Nương theo tiếng Thần U Quân hò hét, Ôn Bình móc ma trượng ra, bắt đầu ngâm xướng.

Hai hơi sau.

Ngâm xướng kết thúc!

Sau đó Ôn Bình cầm ma trượng chỉ vào Khúc Cảnh Chi Thủy đang dâng trào, một đạo hàn mang thấu xương bắn vào trong đó, mang theo hàn ý vô biên.

Ma pháp tứ giai —— Băng Phong Thiên Địa!

Khúc Cảnh Chi Thủy đang dâng trào bị đông lại trong khoảnh khắc, đồng thời phạm vi đóng băng càng lúc càng lớn, không tới mười mấy hơi thở thì Khúc Cảnh Chi Thủy càn quấy đã bị đông cứng toàn bộ. Hơi lạnh thấu xương theo gió thổi qua mặt và đầu ngón tay của rất nhiều Thần U Quân, thứ nó mang tới không phải là hàn ý mà là vui sướng.

“Đông cứng!”

“Đông cứng!”

Vô số Thần U Quân lập tức vui mừng.

Đám người đang liều mạng chạy tứ tán cũng bước chậm lại, nửa tin nửa ngờ quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy băng thiên tuyết địa phía sau và sóng Khúc Cảnh Chi Thủy cao mười trượng bị biến thành băng, còn tỏa hơi lạnh màu trắng thì bọn họ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Gió rét thấu xương lướt qua người bọn họ, thứ mang đến cho bọn họ vẫn không phải là hàn ý mà là vui sướng.

“Được cứu!”

“Chúng ta được cứu!”

“Khúc Cảnh Chi Thủy bị đông lại.”

Nghe tiếng kêu vui sướng của mọi người, Ôn Bình thu ánh mắt lại. Hắn không phải Phật Đà, chưa bao giờ có suy nghĩ cứu vớt thiên hạ thương sinh, nhưng khi nhìn thấy vui sướng trên mặt bọn họ khi sống sót sau tai nạn, Ôn Bình vẫn có chút xúc động.

Đồng thời cũng tức giận với Lạc Dạ Quy Phong hơn!

Trước đó Ôn Bình chỉ muốn phong bế mạch môn của hắn, sau đó treo ở Lục Phương Nhai mười ngày nửa tháng, chờ người của Thiên Tượng Môn tới đón hắn.

Bây giờ đã không phải là chuyện treo mười ngày nửa tháng nữa rồi.

Quay đầu lại, Ôn Bình nhìn Diêm Lai và Thiên Huyền đang chắn bích chướng Khúc Cảnh trên bầu trời, nói: "Không bao lâu nữa thì băng sẽ tan, các ngươi nhanh lên."

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

Diêm Lai liếc nhìn Khúc Cảnh Chi Thủy bị đông lại.

Sau khi cảm kích thì trong lòng cũng rất kinh ngạc.

Tông chủ Bất Hủ Tông có thể khống chế lực lượng hàn băng!

Đây là loại lực lượng thuộc tính ngoài ngũ hành thứ hai mà hắn thấy được sau độc.

Dằn kinh ngạc trong lòng xuống, Diêm Lai tiếp tục tập trung chắn lỗ hổng bích chướng Khúc Cảnh.

Thiên Huyền cũng quay đầu nhìn thoáng qua,

Sau đó hoảng sợ nói: "Ôn tông chủ, đây là thủ đoạn gì?"

Ôn Bình không để ý đến Thiên Huyền, bởi vì lúc này, không gian bích chướng đột nhiên chấn động mãnh liệt, giống như là trong Khúc Cảnh xảy ra địa chấn.

Sau một khắc, bích chướng Khúc Cảnh lại xuất hiện một cái lỗ hổng dài ba trượng.

Khiến cho Diêm Lai và Thiên Huyền kinh ngạc kêu to một tiếng!

Còn tưởng rằng lại có phiền phức.

Nhưng mà nhìn thấy cái lỗ hổng này không có Khúc Cảnh Chi Thủy chảy ra ngoài, hai người nhất thời thở dài một hơi. Sau đó thì thấy một cái bóng đen bị ném từ trong Khúc Cảnh thông đạo ra, giống như là diều bị đứt dây, rơi xuống Thần Phi Thành.

Phanh ——

Một tiếng vang trầm vang lên.

Cái bóng đen đó đập mạnh vào mặt Khúc Cảnh Chi Thủy đã bị đóng băng.

Người này chính là Lạc Dạ Quy Phong!

Thần thái như ai cũng thiếu nợ hắn ngày xưa không còn nữa, chỉ còn lại thống khổ, bởi vì toàn bộ phần lưng của hắn đều bị người ta xé ra, có thể nhìn thấy được xương sống lưng. Thương thế nghiêm trọng như thế, mặc dù hắn không máu tươi phun như suối như Lâm Diệp Hồng nhưng nửa người cũng bị máu tươi thấm ướt.

Nằm trên mặt băng trong suốt, nhìn rất là bắt mắt.

Cảnh tượng này khiến cho hai người Thiên Huyền, Diêm Lai đang tập trung tu bổ không gian bích chướng cũng nhịn không được đưa mắt nhìn.

Hơi kinh hãi!

Không hổ là cường giả cấp Đại Vực Chủ.

Chỉ chút thời gian ngắn ngủi, Lạc Dạ Quy Phong cũng không từ thủ đoạn trốn vào Khúc Cảnh nhưng vẫn bị bắt về.

Hơn nữa thương thế của Lạc Dạ Quy Phong, còn có khí tức uể oải nói cho hai người biết, Lạc Dạ Quy Phong dù không chết nhưng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Quá thảm rồi!

Đang lúc hai người kinh hãi thì một giọng nói vang lên.

“Chạy?”

“Ngươi tiếp tục chạy nữa đi.”

Theo giọng nói lạnh như băng đó là Đao Ma tràn đầy sát ý từ trong Khúc Cảnh thông đạo đi ra, khi bước ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo, khí tức lộ ra khiến cho trong lòng Thiên Huyền và Diêm Lai lại run lên.

Khí tức này không thua gì Đại Vực Chủ!

Cường giả này, xưa giờ bọn họ chưa từng nghe nói đến!

Nhưng mà nhớ đến trước đây bọn họ cũng chưa từng nghe nói đến Bất Hủ Tông thì mới cảm thấy bình thường lại.

Kinh hãi chốc lát, sau đó hai người quay đầu tiếp tục tu bổ không gian bích chướng.

【VIP】 Trốn nhưng không trốn được (2)

Từ trong Khúc Cảnh thông đạo đi ra, Đao Ma thu khí tức lại, sau đó chậm rãi bay đến trước mặt Ôn Bình, cung kính nói: “Tông chủ, người đã bắt trở lại. Chỉ chừa cho hắn nửa cái mạng, mạch môn đã phong, chỉ cần không phải thượng cảnh giáng lâm thì không ai có thể mở lại mạch môn cho hắn.”

“Ngươi tiếp tục đi làm việc của ngươi đi.” Ôn Bình phất phất tay, ánh mắt lạnh như băng nhìn Lạc Dạ Quy Phong nửa chết nửa sống.

“Tông chủ, vậy ta về.”

Nếu đã giải quyết xong chuyện tông chủ căn dặn, Đao Ma cũng không muốn ở lại nữa.

Hắc Vực còn có không ít chuyện chờ hắn.

Oanh ——

Truyền tống trận lại mở ra.

Đao Ma theo bạch quang mà đến, sau đó theo bạch quang mà đi.

Nhưng mà tuy Đao Ma đi nhưng Đao Ma lại để lại dấu ấn khó phai trong lòng dân chúng Thần Phi Thành, rất nhiều thế lực Nguyên Dương Vực, và những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Hóa ra đây là nội tình của Bất Hủ Tông!

Trong tông lại có cường giả cấp Đại Vực Chủ tọa trấn!

Đương nhiên, có vài người cũng cảm thấy cái tên Đao Ma quen thuộc, nhưng mà bọn họ không có nghĩ tới phương diện đó.

Dù sao vị Đao Ma mà bọn họ biết chỉ là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh mà thôi, ở Thần Phi Thành có chút không có ý nghĩa.

Lúc này, Ôn Bình lại nói tiếp: “Đem hắn đi, treo lên trên cây tử hòe bên ngoài Tử Khí Các.”

Hắn, là chỉ Lạc Dạ Quy Phong!

Một giây sau, Lạc Dạ Quy Phong bị người của Tẫn Tri Lâu đỡ lên, bị khiêng đến Lục Phương Nhai như một con vịt nướng.

Sau đó Ôn Bình lại nói với Trần Hiết: “Chuyện xảy ra hôm nay, trừ chuyện Đao Ma và Lạc Dạ Quy Phong, những chuyện còn lại đều đưa tin.”

Còn tại sao không đưa tin Đao Ma và Lạc Dạ Quy Phong, bởi vì bây giờ ở Thần Phi Thành đã đủ nhiều thế lực, bọn họ biết là được, không cần phải để cho toàn bộ người trong Nguyên Dương Vực đều biết.

Hắn muốn thông qua Tử Khí Các, Tẫn Tri Lâu thay đổi thế giới này, nhưng lại không muốn để cho Bất Hủ Tông lộ ra trước mặt mọi người quá sớm.

Trần Hiết gật đầu.

“Vâng, tông chủ!”

Trần Hiết lên tiếng đáp, sau đó Ôn Bình leo lên phi thuyền rời khỏi trung tâm Thần Phi Thành.

Nếu quyết đấu tuyền qua đã kết thúc, vậy kế tiếp nên chuẩn bị cho buổi đấu giá sắp tới. Đồng thời hắn cũng không kịp chờ đợi muốn gặp người của Long gia một lần.

Đã đến lúc lấy lại tự do cho mẫu thân.

Bây giờ Bất Hủ Tông đã đủ để nói chuyện ngang hàng với Long gia.

Đương nhiên, hắn biết sau lưng Long gia có thế lực càng mạnh mẽ hơn, nhưng không cần biết là ai đến, cũng không thể ngăn hắn lấy lại tự do cho mẫu thân.

Sau khi Ôn Bình đi, không gian bích chướng cũng dần dần bị hai người Thiên Huyền và Diêm Lai chữa trị, không gian bích chướng vừa chữa trị xong, hai người lập tức bắt đầu xử lý Khúc Cảnh Chi Thủy trong Thần Phi Thành. Chút Khúc Cảnh

Chi Thủy đó, đối với hai người bọn họ thì mặc dù xử lý phiền phức nhưng không đến mức khó giải quyết.

Mở một cái Khúc Cảnh thông đạo khác, sau đó đưa chúng nó vào trong đó là được. Nhưng mà Khúc Cảnh Chi Thủy dễ giải quyết, nhưng mà những vong hồn chết dưới Khúc Cảnh Chi Thủy thì khó mà yên nghỉ.

"Già Diêm, Thần U Quân và người trong Thần Phi Thành chết bao nhiêu người, sau khi thống kê ra, trực tiếp giết người của Thiên Tượng Môn, để bọn họ một mạng thường một mạng!" Thiên Huyền oán giận nhìn đám Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn bị Thần U Quân và Vọng Thần Các đang áp giải từ bên kia qua, phẫn nộ nói.

Diêm Lai nhìn Thần Phi Thành bị Khúc Cảnh Chi Thủy cọ rửa, trầm tư thật lâu, sau đó nói: "Người của phủ thành chủ ta sẽ không chết vô ích, người của Thần Phi Thành cũng sẽ không chết vô ích."

"Ngươi tự xem rồi xử lý đi. Đừng để ta xem thường ngươi là được." Thiên Huyền cảm thán một tiếng, sau đó hóa thành kinh hồng rời khỏi trung tâm Thần Phi Thành, đi đến Lục Phương Nhai.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn đi xem thảm trạng của Lạc Dạ Quy Phong.

Không phải rất phách lối sao?

Ngày bình thường gặp ai cũng ra vẻ như là người ta thiếu nợ hắn, giết cả nhà hắn, bây giờ lật trong tay Bất Hủ Tông.

Đáng đời!

Theo Thiên Huyền rời đi, rất nhiều thế lực cũng muốn rời đi, không ai ngờ được, trận quyết đấu tuyền qua hôm nay sẽ kết thúc với kết quả như vậy.

"Nhị công tử, chúng ta đi về trước đi, thực lực của Bất Hủ Tông vượt quá tưởng tượng của chúng ta, phải lập tức báo cáo chuyện này cho Đại công tử và gia chủ."

Một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Long gia sắc mặt ngưng trọng nói.

Bởi vì Bất Hủ Tông hoành không xuất thế, thực lực lộ ra cho thấy có thể sẽ trở thành uy hiếp với Long gia.

Nhưng mà Long Dã lại lắc đầu, sau đó đột nhiên khẽ gật đầu, do dự một lúc rồi mới nói: "Chuyện này cần phải cam đoan chỉ có thể để cho đại ca ta và phụ thân ta với tộc lão biết. Đừng để cho tin tức này lan truyền trong tộc!"

"Tại sao lại như vậy?"

Cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Long gia không hiểu, hỏi.

Long Dã tức giận nói: "Làm theo lời ta là được. À, ta kêu ngươi phái người bảo hộ Ôn Ngôn, bây giờ còn ở sa trường không?"

"Ở sa trường, thuộc hạ phái một vị cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh âm thầm che chở hắn, ở bên ngoài sa trường thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì."

"Vậy là tốt rồi."

Long Dã lập tức thở dài một hơi.

Thấy Long Dã đột nhiên thở dài một hơi như trút được gánh nặng, những người khác của Long gia không khỏi nhìn nhau, có chút không hiểu.

Rốt cuộc thì Ôn Ngôn này là ai, chỉ là Trấn Nhạc Cảnh mà Nhị công tử lại phái cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh âm thầm bảo vệ hắn, cực kỳ lo lắng hắn xảy ra chuyện.

Mặc kệ, không hiểu thì không hiểu, cũng không ai dám lắm miệng hỏi thăm.

"Các ngươi đi về trước đi."

Long Dã cũng không dự định trở về, những người khác của Long gia thấy thế thì vẫn không dám hỏi nhiều. Chỉ để lại mấy tên thân tín của Long Dã, những người khác lục tục rời khỏi trung tâm Thần Phi Thành, về trụ sở thì lập tức thông qua Khúc Cảnh thông đạo trong trụ sở trở về Long gia.

【VIP】 Long Hạo Miểu, đại ca của mẫu thân

Cùng lúc đó, ngoại trừ Long Dã chưa từng rời đi, thật ra thì cũng còn có một đám người cũng không định trở về. Đó chính là người của Trạch Minh Thương Hội!

Đao Ma xuất hiện mang đến mang đến kinh hỉ cho bọn họ.

Đồng thời, cũng làm cho Thanh Thiển càng xác định lựa chọn của mình không có sai.

Thanh Thiển không nói hai lời, lệnh cho Không Minh trưởng lão, nói: "Không Minh trưởng lão, ngươi lập tức trở về Trạch Minh Cung một chuyến. Tận mắt gặp U Nguyệt lão trưởng lão, nói hết chuyện Tử Nhiên lại cho nàng biết. Có U Nguyệt lão trưởng lão, Tử Nhiên sẽ không ân đoạn nghĩa tuyệt với Trạch Minh Cung!"

Trước đó nàng nói tin tức Tử Nhiên trở về cho Minh Châu trưởng lão, nhưng mấy hôm nay Minh Châu trưởng lão như không có động tĩnh gì. Đương nhiên, cho dù Minh Châu trưởng lão có động tĩnh thì từ thái độ của Tử Nhiên cũng có thể thấy được, nàng không còn chút tình cảm nào với mẹ của mình.

Cho nên chỗ đột phá duy nhất nằm ở trên người U Nguyệt lão trưởng lão!

Không Minh nhướng mày, hỏi: "Chỉ như vậy?"

"Đúng, chỉ như vậy! Ngươi chỉ cần nói tin tức Tử Nhiên trở về cho U Nguyệt lão trưởng lão là được, nếu như U Nguyệt lão trưởng lão muốn tới Thần Phi Thành thì ngươi nhất định phải chăm sóc cho tốt, nhưng nếu như Minh Châu trưởng lão muốn tới hoặc là những người khác muốn tới thì nhất định phải ngăn lại. Tử Nhiên đã không có cảm tình gì với người của Trạch Minh Cung, cho nên những người khác đến sẽ chỉ làm Tử Nhiên càng rời xa Trạch Minh Cung thêm, chỉ có U

Nguyệt lão trưởng lão đến thì chúng ta mới có thể dựa vào cầu nối là Tử Nhiên, kết nối với Bất Hủ Tông!”

Thanh Thiển nói, dần dần có chút hưng phấn.

Bởi vì Đao Ma xuất hiện mang tới cho nàng quá nhiều kinh hỉ.

Bất Hủ Tông có một vị cường giả cấp Đại Vực Chủ tọa trấn, nhất thời nửa khắc Thiên Tượng Môn sẽ không dám đụng tới Bất Hủ Tông, cho dù trong Thiên Tượng Môn có cường giả mạnh hơn cấp Đại Vực Chủ thì vẫn như thế, bởi vì có U Quốc!

Một ngày U Quốc vẫn còn thì sẽ không cho phép cường giả cấp Đại Vực Chủ nội đấu.

Cứ như vậy, Tử Khí Các của Bất Hủ Tông có thể dựa vào Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí thay đổi thời đại này, Thiên Tượng Môn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị giẫm ở dưới chân.

Đến lúc đó, cơ hội của Trạch Minh Cung cũng đến.

Nhất định phải nghĩ cách để Tử Nhiên nhận tổ quy tông!

Thật ra thì dù nàng vĩnh viễn không nhận Trạch Minh Cung cũng không sao.

Bởi vì chỉ cần nhận tổ quy tông, có U Nguyệt lão trưởng lão làm cầu nối, Trạch Minh Cung có thể lấy Tử Nhiên làm cầu nối đạt thành hợp tác với Bất Hủ Tông.

Nàng tin tưởng chắc chắn Bất Hủ Tông cũng rất muốn làm như vậy.

Dù sao thì Thiên Tượng Môn vẫn là gia đại nghiệp đại, nội tình thâm hậu, chắc chắn sẽ không bị đè sập trong thời gian ngắn, cũng chắc chắn không thể vượt qua nó thời gian ngắn được.

Mặc dù U Quốc không cho phép cường giả cấp Đại Vực Chủ nội đấu nhưng chắc chắn Thiên Tượng Môn sẽ không ngừng giở trò, bởi vì có câu minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, tin tưởng chắc chắn tông chủ Bất Hủ Tông cũng hiểu

được đạo lý này, cũng hiểu thêm một bằng hữu tốt hơn thêm một kẻ địch nhiều.

Cho nên hợp tác với Trạch Minh Cung là trăm lợi mà không có một hại.

Nàng nghĩ không ra được sẽ có lý do gì để tông chủ Bất Hủ Tông sẽ từ chối hợp tác với Trạch Minh Cung.

Lại tiếp tục dặn dò Không Minh mấy lần, sau đó Thanh Thiển quyết định đi Tử Khí Các lần nữa, không vì cái gì khác, chỉ vì chúc mừng Tử Nhiên thắng được quyết đấu tuyển qua.

"Đi chuẩn bị hậu lễ, có thể phong phú bao nhiêu thì phong phú bấy nhiêu, lát nữa ta muốn đi Tử Khí Các một chuyến." Dứt lời, Thanh Thiển hóa thành kinh hồng biến mất ngay tại chỗ.

…

Tử Khí Các.

"Treo lên!"

Mấy tên cường giả Tử Khí Các không nói lời nào, dùng dây thừng treo Lạc Dạ Quy Phong trên cây tử hòe, lúc buộc Lạc Dạ Quy Phong, trong lòng có thấp thỏm, có khẩn trương, còn có một chút hưng phấn.

Cường giả Thiên Vô Cấm cao cao tại thượng ngày xưa,

Hôm nay lại biến thành kẻ đáng thương bị treo ở trên cây trước cửa Tử Khí Các.

Một cái trên trời, một cái dưới đất, đúng là khiến cho người ta vừa thấp thỏm vừa hưng phấn.

Khi Lạc Dạ Quy Phong bị treo lên, người trong Lục Phương Nhai nhanh chóng chen chúc tới, vây chặt trước cửa Tử Khí Các đến không lọt một giọt nước.

Tất cả mọi người nhìn Lạc Dạ Quy Phong nửa chết nửa sống, thổn thức không thôi.

"Bá đạo, lại treo cường giả Thiên Vô Cấm ở trước cửa ra vào, đúng là một cái tát vào mặt Thiên Tượng Môn."

“Cái này đã không chỉ là bá đạo, phải nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Đó là cường giả Thiên Vô Cấm đó.”

“Sự thật chứng minh, cho dù ngươi là cường giả Thiên Vô Cấm, chỉ cần làm sai thì cũng không khác gì tên ăn mày bên đường, nên bị đánh vẫn sẽ bị đánh. Nhưng mà cũng đáng đời cho hắn, các ngươi không biết, hắn dám phá vỡ không gian bích chướng, thả ra Khúc Cảnh Chi Thủy ra. Ta nhìn từ xa đều giật mình, trong chớp mắt, Thần U Quân của phủ thành chủ chết mất mấy ngàn.”

“Ta cũng nhìn thấy, nếu không phải cường giả Bất Hủ Tông ra tay nhanh chóng, còn có những Thần U Quân khác trợ giúp nhanh thì sợ không biết bao nhiêu người phải gặp nạn. Những người như chúng ta, trong mắt hắn thì như là cỏ rác, chết sống cũng không đáng kể.”

“Phi!”

“Nên!”

Nương theo tiếng bàn tán và chửi rủa, Lục Phương Nhai dần dần đầy ắp người.

Đồng thời cũng mang tới nhiều mối làm ăn cho Tử Khí Các.

Tử Khí Các vì khách hàng, Ngụy Thông, tông chủ Hắc Vụ Tông, còn có Lâm Diệp Hồng của Thiên Tượng Môn cũng dám giết.

Vậy thì còn có gì mà không tin Tử Khí Các?

Chỉ với phần tín nhiệm này, những người vốn muốn đem thiên tài địa bảo bán cho Vạn Bảo Tông lập tức đổi ý, sau này chỉ bán thiên tài địa bảo cho Tử Khí Các.

“Nhường một chút, nhường một chút.”

Bên ngoài Tử Khí Các, Quân Thiên Nhất Cố từ trên trời giáng xuống, sau đó chậm rãi chen lấn trong đám khách hàng ra vào Tử Khí Các, đi vào trong Tử Khí Các.

Mặc dù bị chen lấn khó chịu nhưng trên mặt Quân Thiên Nhất Cố vẫn tràn ngập nụ cười.

【VIP】 Long Hạo Miểu, đại ca của mẫu thân (2)

Bởi vì Bất Hủ Tông mạnh mẽ, Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các độc nhất vô nhị, cũng có thể làm cho hắn được Đại Vực Chủ tán thưởng rất nhiều.

Dù sao Bất Hủ Tông ở Hồng Vực!

Đương nhiên, Đao Ma càng làm cho hắn kinh hãi hơn.

Hắn vừa mới nhìn thấy Đao Ma thì trong lòng chấn động mãnh liệt không thôi, bởi vì trước đó Đao Ma mới Địa Vô Cấm Thượng Cảnh thôi.

Hơn nữa còn cách đây không lâu!

Bây giờ mới vào Bất Hủ Tông bao lâu?

Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Quá khoa trương!

Quá bất hợp lí!

"Tiểu nhị, giúp ta thông báo một tiếng, Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố cầu kiến tông chủ." Khi biết Bất Hủ Tông có thực lực mạnh mẽ, Quân Thiên Nhất Cố cũng hiểu, đã đến lúc xác định vị trí của mình, cho nên không còn tùy ý giống trước đó nữa.

Người trong Tử Khí Các nghe người tới là Vực Chủ Hồng Vực thì đều có chút kinh ngạc, bởi vì thái độ của Quân Thiên Nhất Cố hoàn toàn không giống như người của chính phủ U Quốc.

Từ khi nào mà người của chính phủ U Quốc sẽ có thái độ như vậy với người bình thường?

Chớ nói chi là chủ của một vực.

"Vực Chủ tiền bối, ngài chờ một lát."

Người phục vụ vội vã lên lầu, tìm được Trần Hiết ở hành lang lầu hai, khom người nói: "Lâu chủ, Vực Chủ Hồng Vực tới, cầu kiến tông chủ."

"Ngươi đi xuống trước đi, để hắn chờ một chút, bây giờ tông chủ không ở trong Tử Khí Các." Cũng không phải là Trần Hiết cố ý làm khó dễ Quân Thiên Nhất Cố mà đúng là Ôn Bình vừa mới theo mọi người trở về Bất Hủ Tông thật, khi nào về Tử Khí Các thì còn phải hỏi một chút.

Người phục vụ gật đầu, có chút thấp thỏm xuống lầu, nhưng mà nghĩ đến sau lưng mình có lâu chủ, sau lưng lâu chủ có Bất Hủ Tông, cho nên cả gan đi tới trước mặt Quân Thiên Nhất Cố, cung kính nói: "Vực Chủ tiền bối, xin lỗi, bây giờ tông chủ không ở Tử Khí Các, lâu chủ nói ngài chờ một chút."

"Biết." Quân Thiên Nhất Cố gật gật đầu, sắc mặt như thường, sau đó hỏi thăm một tiếng: "Có trà không?"

Người phục vụ thấy sắc mặt Quân Thiên Nhất Cố như thường, có vẻ như không có phản ứng gì khác thì lập tức thở dài một hơi, vội vàng đáp: "Có có có!"

Sau đó người phục vụ vội vàng chạy đi tìm trà.

Giờ phút này, trên lầu, Trần Hiết cũng không có vội vã hỏi thăm khi nào Ôn Bình về Tử Khí Các mà tiếp tục lật xem tình báo vừa mới đưa tới trong tay, đến khi xem xong tình báo mới móc Truyền Âm Thạch ra.

"Tông chủ, Quân Thiên Nhất Cố tới."

Bên kia Truyền Âm Thạch, Ôn Bình nói: "Chuyện giao cho hắn đã làm xong?"

"Ta xuống lầu, bây giờ hẳn là hắn còn ở dưới lầu." Trần Hiết vội vàng xuống lầu, hỏi thăm người phục vụ, sau đó đi tới phòng tiếp khác nơi Quân Thiên Nhất Cố đang uống trà. Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì vội vàng đứng lên, nhưng mà lại bị Trần Hiết đánh cắt ngang: "Chuyện giao cho ngươi đã làm xong?"

Thấy Trần Hiết cầm Truyền Âm Thạch trong tay, trong nháy mắt Quân Thiên Nhất Cố hiểu ra, sau đó vội vàng nói:

“Ôn tông chủ, chuyện ngài giao cho ta đều xong xuôi. Tứ đại thế lực lục tinh, trừ Thiên Huyền tiền bối ra thì những người khác đều nhận được thư mời do ta mượn danh nghĩa thành chủ Diêm Lai phát.”

“Còn nữa không?”

Bên kia Truyền Âm Thạch, Ôn Bình hỏi.

Quân Thiên Nhất Cố vội vàng trả lời tiếp: “Đại Vực Chủ, sau bảy ngày nữa sẽ về, đã xác định sau khi trở về Nguyên Dương Vực thì trạm thứ nhất chính là Thần Phi Thành. Còn Long gia… có chút chuyện bất ngờ, gia chủ Long gia Long Thiên Hoa bị nhốt ở sa trường, chỉ sợ không tới được.”

“Long gia không tới được?”

Giọng Ôn Bình bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, trở nên không tình cảm chút nào.

Bởi vì trận quyết đấu tuyền qua này, Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các đã không cần phải mượn buổi đấu giá để tăng danh tiếng, cho nên mục đích duy nhất mà Ôn Bình vẫn kiên trì tổ chức buổi đấu giá này là vì gặp người của Long gia một lần, bây giờ Quân Thiên Nhất Cố nói gia chủ Long gia bị vây ở sa trường.

Cảm nhận được Ôn Bình lạnh lẽo, Quân Thiên Nhất Cố giật mình, vội vàng giải thích: “Ôn tông chủ bớt giận, mặc dù gia chủ Long gia Long Thiên Hoa không tới được nhưng Đại công tử Long gia Long Hạo Miểu và mấy vị tộc lão của Long gia chắc chắn sẽ tới.”

“Long Hạo Miểu?”

Ôn Bình nghe được cái tên này, rơi vào trầm tư.

Long Hạo Miểu, người này là đại ca của mẫu thân.

Căn cứ tình báo hắn biết, địa vị của Long Hạo Miểu ở Long gia cũng cực kỳ cao, nếu như Long Thiên Hoa không ở, tất cả sự vụ trong tộc gần như đều do hắn tiếp nhận. Quan trọng nhất chính là Long Hạo Miểu tuyệt đối ủng hộ kế hoạch thông gia của Long Thiên Hoa.

“Ôn tông chủ, ngài bớt giận, ta cũng không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, nhưng mà ai mà ngờ được Long Thiên Hoa sẽ bị nhốt ở sa trường? Nhưng mà Ôn tông chủ yên tâm, Long Thiên Hoa không có ở đây, vị Đại công tử Long gia này chính là chủ tâm cốt của Long gia, đồng thời cũng có thể đại biểu toàn bộ Long gia.” Quân Thiên Nhất Cố biết nếu như chuyện này không làm cho Ôn Bình hài lòng thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Ngươi xác định?”

Ôn Bình bình tĩnh hỏi ngược lại một câu.

Giọng điệu càng bình tĩnh càng khiến cho Quân Thiên Nhất Cố bối rối, vội vàng gật đầu nói: “Nếu Ôn tông chủ không tin có thể cho Trần trưởng lão tra Long Hạo Miểu một chút. Mặc dù bây giờ Long Hạo Miểu chỉ là Đại công tử Long gia nhưng thật ra thì đã được chọn là gia chủ đời tiếp theo của Long gia lâu rồi. Mấy ngày trước đây, thành chủ Diêm Lai cũng nói với ta, với tình hình chiến đấu giữa Già Thiên Lâu và U Quốc trước mắt, là một trong số Thần Tướng của Thần U Quân, rất có thể Long Thiên Hoa sẽ thường trú sa trường, cho nên trong vòng năm đến mười năm, có thể Long Hạo Miểu sẽ tiếp nhận vị trí gia chủ Long gia.”

“Nếu như Long Hạo Miểu không đến, ngươi biết hậu quả.”

“Ôn tông chủ yên tâm, lần này ta mượn danh Diêm thành chủ phát thiệp mời, cho dù Long Hạo Miểu bận rộn thì chắc chắn cũng sẽ nể mặt Diêm thành chủ. Hơn nữa, Tuyền Qua Đồ quý tông chế tạo là thứ xưa nay chưa từng có, chắc chắn Long gia sẽ tới cửa. Hơn nữa rất có thể Long Thiên Hoa sẽ thường trú sa trường, cho nên chắc chắn Long Thiên Hoa sẽ tới tranh mua tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù đó.”

【VIP】 Long Dã lại về Bất Hủ Tông

Quân Thiên Nhất Cố nói xong, Ôn Bình trầm mặc.

Sau một hồi lâu, Ôn Bình mới mở miệng nói: “Ta lại tin ngươi thêm một lần!”

Nghe Ôn Bình nói như vậy, Quân Thiên Nhất Cố lập tức cảm kích, liên tiếp khom người cảm ơn: “Đa tạ Ôn tông chủ tín nhiệm! Ôn tông chủ, thật ra thì Long gia, Tinh Hải Tông đời đời không hợp nhau, để cho an toàn nên đã đã truyền tin tức Thiên Nghiệp Thần Tướng muốn tới Thần Phi Thành ra ngoài, cũng là tình thế bắt buộc đối với tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đó, cho nên chắc chắn Long gia sẽ tới.”

“Nhớ kỹ lời của ngươi nói.”

Nói xong, Ôn Bình cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch.

Đột nhiên yên tĩnh khiến cho biểu cảm của Quân Thiên Nhất Cố hơi cứng lại, sau đó như trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Cảm nhận được Trần Hiết bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của mình, Quân Thiên Nhất Cố mới nở một nụ cười, sau đó hỏi: “Trần trưởng lão, tại sao Ôn tông chủ lại để ý người Long gia tới hay không như vậy?”

Hắn thấy, cho dù là người Long gia không tới.

Thì buổi đấu giá này cũng đủ để khiến cho Tuyền Qua Đồ bán được một cái giá trên trời, đồng thời nổi tiếng trong rất nhiều Thiên Vô Cấm.

Sau này, chắc chắn Tuyền Qua Đồ sẽ cung không đủ cầu!

Trần Hiết lại vỗ vỗ bả vai Quân Thiên Nhất Cố lần nữa, cười nói: “Câu trả lời này, ta dám nói, nhưng ngươi dám nghe sao?”

Sắc mặt Quân Thiên Nhất Cố cứng lại, vội vàng lắc đầu: “Trần trưởng lão, tạm biệt!”

Dứt lời, Quân Thiên Nhất Cố từ biệt Trần Hiết, rời khỏi Tử Khí Các, một khắc cũng không dám ở lại thêm.

Bởi vì hắn nhớ đến một câu.

Biết càng nhiều, chết càng nhanh.

Nhưng mà khi Quân Thiên Nhất Cố ra cửa, nhịn không được nhìn Lạc Dạ Quy Phong bị treo ở trên cây vài lần, có mấy đạo kinh hồng trên trời cao bay tới.

Kinh hồng rơi xuống khu đất trống mới được dọn dẹp ra bên ngoài Tử Khí Các, Quân Thiên Nhất Cố tập trung nhìn lại, lông mày nhíu lại.

Đương nhiên, người hắn nhìn không phải Thanh Thiển.

Mà là mấy người khác.

Người cầm đầu là Nhị công tử Long gia, Long Dã!

Đối với Long Dã, hắn chỉ gặp một lần, số lần gặp mặt không nhiều, lại thêm lần này người vạch tội không làm tròn trách nhiệm của hắn trước mặt Đại Vực Chủ chính là người của Long gia cho nên Quân Thiên Nhất Cố càng không muốn gặp người của Long Gia, thậm chí còn có chút chán ghét Long gia.

Đây cũng là lý do hắn hiếu kỳ muốn biết tại sao Ôn Bình nhất định phải mời người của Long gia đến.

“Thanh Thiển trưởng lão.”

Quân Thiên Nhất Cố lên tiếng chào Thanh Thiển.

Thanh Thiển cười một tiếng như gió xuân, nói: “Vực Chủ.”

“Ngươi tới đây là…”

Quân Thiên Nhất Cố hiếu kì hỏi.

“Bàn chuyện nhỏ thôi.” Thanh Thiển không có nhiều lời: “Vực Chủ, ngài bận thì đi trước đi, ta đi vào trước.”

Quân Thiên Nhất Cố thấy Thanh Thiển không chịu nói thì biết có hỏi tiếp cũng không thú vị, trực tiếp hóa thành kinh hồng rời khỏi Tử Khí Các.

“Long nhị công tử.” Quân Thiên Nhất Cố vừa đi, Thanh Thiển quay qua nhìn Long Dã, khẽ khom người.

Long Dã mỉm cười, nói: “Thanh Thiển trưởng lão, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.”

Đương nhiên, mặc dù trên mặt Long Dã nở nụ cười nhưng trong lòng tràn ngập khinh bỉ.

Năm đó Tử Nhiên đại sư bị Trạch Minh Cung trục xuất, khiến cho Tử Nhiên đại sư lưu lạc đến chỗ cằn cỗi, vùng đất bị bỏ rơi như Hồ Thiên Địa. Quyết đấu tuyền qua vừa mới kết thúc, Thanh Thiển này lại chạy đến Tử Khí Các, nàng muốn làm gì, người qua đường có tâm tư tinh tế một chút cũng biết.

Đối với loại người này, mặc dù Long Dã gặp nhiều nhưng vẫn rất không ưa.

Không đợi Thanh Thiển nịnh nọt mở miệng thì Long Dã đã rảo bước đi vào trong Tử Khí Các, nói với người phục vụ đang đứng đón ở cổng: “Giúp ta thông báo một tiếng, Long Dã của Long gia cầu kiến Ôn tông chủ.”

Người phục vụ vội vàng đáp: “Long nhị công tử, xin lỗi, bây giờ tông chủ không có ở trong Tử Khí Các.”

“Không có?”

Người phục vụ cười làm lành nói: “Đúng là không.”

Giờ phút này, Thanh Thiển cũng đi tới trước, dò hỏi: “Làm phiền thông báo cho Tử Nhiên đại sư một tiếng, Thanh Thiển tới chơi.”

Người phục vụ cười làm lành nói: “Thanh Thiển trưởng lão, rất xin lỗi, Tử Nhiên đại sư cũng không ở đây.”

“Tử Nhiên đại sư cũng không ở đây?”

Thanh Thiển sửng sốt một chút.

Sao đều không ở?

Không phải bọn họ mới trở về sao?

Đúng vào lúc này, một người phục vụ đột nhiên vội vàng từ trong chỗ sâu trong Tử Khí Các chạy ra, dừng ở trước mặt

Long Dã, nói: “Long nhị công tử, lâu chủ chúng ta mời.”

“Lâu chủ Tẫn Tri Lâu?”

Long Dã hỏi lại.

Người phục vụ gật gật đầu, mà sau đó xoay người đi vào trong Tử Khí Các.

“Các ngươi chờ ta ở đây.” Long Dã vui mừng, dặn dò tâm phúc một câu, sau đó vội vàng đuổi theo, bỏ lại một mình Thanh Thiển đứng ở cửa ra vào, có chút xấu hổ.

“Xin hỏi khi nào Tử Nhiên đại sư trở về?”

Người phục vụ lắc đầu đáp: “Không biết.”

Thanh Thiển bất đắc dĩ, chỉ có thể chọn chờ.

Nhưng mà trong lúc chờ, thỉnh thoảng ánh mắt của người đi đường sẽ tập trung vào người nàng.

Giống như Long Dã nghĩ, giờ phút này, cho dù là ai nhìn thấy Thanh Thiển thì đều sẽ nghĩ giống như Long Dã.

Cho nên trong mắt không ít người đều có chút chế giễu, thậm chí có người còn quang minh chính đại cười ra tiếng.

Thanh Thiển nhìn thấy hết, trong lòng dần dần sinh giận, nhưng mà nghĩ đến đây là cổng Tử Khí Các, Lạc Dạ Quy Phong còn bị treo trên cây, cho nên chỉ có thể nhẫn nhịn tức giận.

Thời khắc này, Long Dã đã theo người phục vụ lên lầu hai, gặp được Trần Hiết.

“Tông chủ muốn gặp ngươi.” Long Dã vừa tới thì Trần Hiết lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Vừa nói xong, một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống.

Oanh ——

Trong ánh mắt ngưỡng vọng của không ít người, bạch quang thoáng qua rồi biến mất.

Khi Long Dã mở mắt ra thì đã đi tới Bất Hủ Tông.

“Long nhị công tử, đi theo ta, tông chủ đang chờ ngươi.” Đi ra khỏi truyền tống trận, Trần Hiết lập tức đi tới khu ký túc xá.

Long Dã vội vàng đuổi theo, cẩn thận từng bước.

Hắn xác định, đây không phải ở Nguyên Dương Vực!

Đây là ở Bất Hủ Tông!

【VIP】 Long Dã lại về Bất Hủ Tông (2)

Bất Hủ Tông cách Triều Thiên Hạp, Nguyên Dương Vực và Thần Phi Thành cực kỳ xa xôi, nhưng vừa rồi bạch quang rơi xuống, thoáng qua một cái thì đã đến Bất Hủ Tông.

Quả nhiên, Bất Hủ Tông giống như hắn nghĩ, càng ngày càng mạnh mẽ!

Sau khi Long Dã lấy lại bình tĩnh, vội vàng đuổi theo Trần Hiết, sau đó hỏi: "Trần trưởng lão, hai người Long Nguyệt, Long Kha vẫn khỏe chứ?"

Trần Hiết gật gật đầu, nói: "Hai vị trưởng lão Long Nguyệt, Long Kha đều rất tốt."

Trừ Đao Ma trưởng lão và tông chủ ra thì Long Nguyệt là ma pháp sư hệ triệu hoán mạnh mẽ nhất.

Lần trước hắn thấy Long Nguyệt triệu hoán những sinh vật đó, lít nha lít nhít, hàng ngàn hàng vạn, có thể nói là một nhánh quân đội.

Đáng sợ nhất là đa số đều là Địa Vô Cấm tồn tại!

Trong đó còn có không ít là Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Nhiều sinh vật thực lực Địa Vô Cấm như vậy, nếu như bị người ngoài biết được thì hoàn toàn không có cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh nào dám chọc nàng.

Nửa bước Thiên Vô Cấm cũng phải cân nhắc một chút.

Dù sao con kiến còn có thể cắn chết voi mà.

Long Kha trưởng lão, người tu hành mạch môn thuộc tính Phong mạnh mẽ.

Thực lực hơi yếu một chút nhưng thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ. Mặc dù chưa thấy Long Kha trưởng lão động thủ một lần nào nhưng hắn đoán sức chiến đấu Long Kha trưởng lão ít nhất cũng vượt qua đa số cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh, đến gần vô hạn Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Nếu như hai người bọn họ như vậy mà còn không nói là tốt thì người trong thiên hạ này cũng không có ai sống tốt được.

"Bây giờ thực lực của hai người bọn họ như thế nào rồi?" Long Dã vội vàng hỏi ra câu hỏi mà mình muốn có được câu trả lời nhất.

Trần Hiết biết Long Dã là ca ca của hai vị trưởng lão cho nên cũng miêu tả đại khái: "Thực lực của hai vị trưởng lão, Trần mỗ cũng không thể tiết lộ nhiều. Nhưng mà với thực lực vừa bước vào Địa Vô Cấm của Long nhị công tử thì chắc chắn không phải là đối thủ của hai vị trưởng lão Long Kha, Long Nguyệt."

Long Dã giật mình, nhưng mà có vẻ như hắn đã biết trước được kết quả này, cũng không có kinh ngạc, chỉ lẩm bẩm hai chữ: "Quả nhiên…"

Trần Hiết cười cười không nói gì thêm, sau đó dẫn Long Dã tới bên ngoài khu ký túc xá.

Bên cạnh đầm sâu trong khu ký túc xá, sau khi Ôn Bình trở về thì vẫn ngồi ở đó cho hai con Điện Thủ ăn, Đại Quai và Tiểu Quai, còn trấn an Giao Long.

Đang đút Đại Quai Tiểu Quai ăn, Giao Long vẫn luôn ngầm lên từng tiếng long ngâm trầm muộn, đang tố khổ với Ôn Bình, cầu xin Ôn Bình đem Đại Quai Tiểu Quai đi chỗ khác.

"Ngươi là Giao Long, sản phẩm của hệ thống, sao ngay cả hai đứa nhỏ không đến một tuổi cũng không giải quyết được?" Ôn Bình dùng tinh thần lực giao tiếp với Giao Long.

Giao Long lại phát ra từng tiếng long ngâm, chấn động đến nước trong đầm sâu nổi lên gợn sóng.

Nó rất thống khổ!

Cũng đúng lúc này, Trần Hiết đến.

"Tông chủ, Long nhị công tử đến."

Ôn Bình ngẩng đầu, ném bạch tinh trong tay vào trong đầm sâu, sau đó đứng lên cười nhìn Long Dã, nói: "Long Dã, đã lâu

không gặp!”

Long Dã cười một tiếng đắng chát, nói: “Ôn tông chủ, ngài đừng cười như thế, ta sợ lắm.”

Ôn Bình cười một tiếng, hắn nghĩ đến trong cơ thể mình còn có Hình Phạt Chi Hỏa.

Oanh ——

Chỉ cần Hình Phạt Chi Hỏa bộc phát thì hắn sẽ hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

“Phụ thân ta sao rồi?”

Nghe Ôn Bình hỏi, Long Dã vội trả lời: “Ngài yên tâm, mặc dù phụ thân ngài ở sa trường nhưng lại an toàn hơn bất cứ ai. Ta phái một vị cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh ngầm bảo vệ hắn, khu vực biên giới của sa trường vạn năm cũng không xuất hiện một vị Địa Vô Cấm, cho nên phụ thân ngài ở sa trường là tuyệt đối an toàn!”

“Vị cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đó tên là Ly Lạc, là người nổi bật trong Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, ngài có thể kêu Trần trưởng lão tra một chút, ta dám cam đoan, ở Nguyên Dương Vực thì trong số Địa Vô Cấm Thượng Cảnh cũng không có mấy người là đối thủ của hắn.”

“Về phần mẫu thân của ngài, dưới sự ủng hộ của ta, phụ thân và đại ca đã không tiếp tục ép nàng làm bất cứ chuyện gì nữa, mặc dù có thì ta cũng ngăn lại thay nàng, trước mắt nàng đang quản lý một ít chuyện buôn bán cho Long gia, cách một thời gian thì ta đều sẽ giúp phụ thân ngài và nàng gặp nhau một lần.”

“Ta tin tưởng ngươi, làm không tệ!” Ôn Bình thấy dáng vẻ hốt hoảng của Long Dã thì thấy buồn cười, hắn cũng không ngờ hành vi lần trước khiến cho đối phương sợ hãi như thế: “Vậy hôm nay ngươi tới tìm ta làm gì?”

Long Dã thấy Ôn Bình lộ ra ý cười thì thở dài một hơi, sau đó cười nói: “Thứ nhất, chắc chắn là tới chúc mừng Ôn tông chủ thắng ngay từ trận đầu, thứ hai thì muốn báo cáo tình hình gần đây của phụ thân và mẫu thân ngài cho ngài, thứ ba…

chính là muốn nhờ Ôn tông chủ giúp ta lấy Hình Phạt Chi Hỏa trong cơ thể ra, có nó trong cơ thể ta, ta luôn thấy ác mộng.”

“Không có?”

“Tạm thời không có.”

“Đi! Ta có thể lấy Hình Phạt Chi Hỏa trong cơ thể ra cho ngươi, nhưng mà chúc mừng thì không cần phải nói, những lời đó không có ý nghĩa gì.”

“Đa tạ Ôn tông chủ!”

Long Dã lập tức vui mừng, kích động tranh thủ chạy tới trước mặt Ôn Bình.

Những ngày này, hắn thấy bao nhiêu ác mộng.

Mỗi lần bị ác mộng bừng tỉnh người hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hắn sợ Hình Phạt Chi Hỏa đột nhiên mất khống chế, sau đó đốt hắn thành tro bụi.

Chuyện này còn đáng sợ hơn chiến tử ở sa trường.

Chiến tử ở sa trường ít nhất cũng là chết có ý nghĩa, biết mình chết trong tay của kẻ địch.

Nếu như bị Hình Phạt Chi Hỏa thiêu chết.

Vậy thì quá đáng sợ.

Không biết mình chết như thế nào không nói, còn là chết trong tay con của muội muội của mình, chuyện này khiến cho người ta tuyệt vọng cỡ nào?

Từ khi Ôn Bình bước vào Thiên Vô Cấm, lấy một cái Hình Phạt Chi Hỏa ra cũng không có phức tạp lắm, đưa tay một cái là có thể lấy Hình Phạt Chi Hỏa từ trong cơ thể Long Dã ra, sau đó lại tiện tay vung lên tiêu diệt nó. Một cái vung tay này, Long Dã như trút được gánh nặng.

【VIP】 Long Dã lại về Bất Hủ Tông (3)

"Đúng rồi!"

Vừa như trút được gánh nặng xong, Long Dã nhớ tới một chuyện quan trọng.

"Ôn Tông chủ, thật ra thì hôm nay ta đến còn có một chuyện khác."

Khi nói lời này, biểu cảm trên mặt Long Dã có chút ngưng trọng.

Ôn Bình thấy thế, hỏi: "Cái gì?"

"Có vẻ như đại ca và phụ thân đã biết được hành tung của tứ muội và ngũ muội, cũng chính là Long Nguyệt và Long Kha. Trước đó vài ngày, khi ta đến Thần Phi Thành thì đã từng gọi ta đến thư phòng chất vấn một lần, ta qua loa tắc trách cho xong, nhưng lúc ấy đại ca ta nói một câu 'tứ muội và ngũ muội' đều ở Hồ Thiên Địa đúng không'."

Vừa nghĩ tới đó, Long Dã rơi vào trầm tư.

Đương nhiên hắn không muốn để cho tứ muội và ngũ muội cũng rơi vào trong khốn cảnh phải đi thông gia, nhưng mà lệnh cha khó cãi, hắn cũng không biết phải làm gì bây giờ.

Hơn nữa đối tượng thông gia cũng đều là nhân vật lớn có quyền thế trong chính phủ U Quốc, nếu như Long gia nuốt lời thì cũng không phải là chuyện tốt với toàn bộ Long gia.

Nếu nói từ cách cục thì hi sinh hai người đổi lấy toàn bộ Long gia phồn vinh hưng thịnh, đổi lấy phụ thân và đại ca từng bước cao thăng, có thể nói là kiếm lời.

Nhưng nếu đứng ở góc độ tình cảm riêng tư thì hắn không hi vọng tứ muội và ngũ muội trở thành vật hi sinh.

Long gia đã đủ mạnh.

Tại sao phụ thân bọn họ nhất định phải làm cho Long gia đi ra Nguyên Dương Vực, bước vào con đường hoạn lộ U Quốc,

trở nên càng mạnh mẽ hơn nữa chứ?

Nghe Long Dã nói xong: "Để bọn họ tới là được, người của Bất Hủ Tông ta, không ai có thể ép buộc bọn họ làm bất cứ chuyện gì. Dù sao đã đắc tội một cái Thiên Tượng Môn, ta cũng không sợ lại đắc tội thêm một số người nữa, ai tới cũng vậy."

"Ôn Tông chủ, chuyện thông gia không phải là ý của một mình Long gia ta, còn có người ở phía trên U Quốc, bọn họ cũng tham dự." Hắn biết Bất Hủ Tông có cường giả cấp Đại Vực Chủ tọa trấn, đã đủ để nói chuyện ngang hàng với Long gia, nhưng chuyện thông gia cũng không đơn thuần chỉ là ý của Long gia, sau lưng chuyện này dính dáng đến rất nhiều người, trong đó có không ít người là người của chính phủ U Quốc.

Thiên hạ này, suy cho cùng vẫn là thiên hạ của U Quốc.

"Vẫn là câu nói đó, ai cũng không thể chi phối người của Bất Hủ Tông ta, nếu như bọn họ thích chiến tranh, Bất Hủ Tông có thể phụng bồi."

Ôn Bình hời hợt nói ra hai chữ chiến tranh.

Nhưng mà rơi vào trong tai Long Dã thì lại khiến cho tâm thần hắn chấn động.

Ôn tông chủ lại vì Long Kha, Long Nguyệt mà khai chiến với người của chính phủ U Quốc?

Điều này có ý nghĩa như thế nào?

Có nghĩa là phản quốc!

"Ôn tông chủ, ngài nghiêm túc?"

"Bổn tông chủ có thể vì khách hàng tông ta mà giết Ngụy Thông, trảm Lâm Diệp Hồng, phong mạch môn của Lạc Dạ Quy Phong, ngươi cảm thấy ta có nghiêm túc không?"

Ôn Bình nhìn chằm chằm Long Dã.

Long Dã cũng nhìn chằm chằm Ôn Bình.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Thật lâu sau, Long Dã khẽ gật đầu, nói: “Ôn tông chủ, xem ra là ngài nghiêm túc thật…”

Long Dã cũng không biết mình nên nói cái gì.

Ôn Bình cười một tiếng, đứng lên: “Được rồi, nếu như không có chuyện gì khác thì ta cho Trần Hiết đưa ngươi về.”

Long Dã đáp: “Ôn tông chủ, ta muốn gặp bọn Long Nguyệt.”

“Bây giờ hai người bọn họ đang ở đâu?” Ôn Bình nhìn Trần Hiết bên cạnh.

Trần Hiết đáp: “Long Nguyệt trưởng lão đang tu hành trong Đệ Ngũ Thế Giới, Long Kha trưởng lão đang xử lý Bất Hủ Nhật báo ở Thiên Địa Minh.”

Vừa dứt lời, Truyền Âm Thạch trong ngực Trần Hiết bỗng nhiên có động tĩnh.

Bởi vì trước mặt Ôn Bình cho nên Trần Hiết không muốn lập tức trả lời, nhưng thấy Ôn Bình ra hiệu, Trần Hiết tranh thủ cầm Truyền Âm Thạch lên. Nhưng mà bởi vì Long Dã đang có mặt ở đây cho nên Trần Hiết đi qua một bên, dựng bình chướng cách âm lên rồi mới kết nối.

“Chuyện gì?”

“Đúng, bây giờ tông chủ đang ở bên cạnh ta.”

“Cái gì?”

“Ta đã biết, ta lập tức tới ngay.”

“Ừm, đã hiểu, ta sẽ nói với tông chủ.”

Sau khi cất Truyền Âm Thạch, Ôn Bình vội vàng đi tới bên cạnh Ôn Bình.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Ôn Bình thấy Trần Hiết đột nhiên vội vàng khác thường thì cảm thấy hẳn là lại có chuyện gì đó xảy ra.

Trần Hiết gật đầu, sắc mặt ngưng trọng nói: “Mộc Long trưởng lão sắp độ kiếp rồi.”

“Lúc nào?”

“Hoài Không mới vừa nói, căn cứ cảm ứng của Mộc Long trưởng lão thì tối nay lôi kiếp sẽ đến.”

“Nhanh như vậy.”

Sắc mặt Ôn Bình cũng trở nên ngưng trọng.

Bởi vì xác suất Mộc Long độ kiếp thành công cũng không phải là trăm phần trăm, không giống như Hoài Không độ kiếp, dựa vào thực lực mạnh là có thể vượt qua .

Cũng không thể nào giống như Hoài Không, còn có thể thôn phệ thiên kiếp.

Lôi kiếp này của Mộc Long chính là lôi kiếp Yêu Tiên, đây cũng là cái giá lớn phải trả khi lúc trước nó thôn phệ yêu đan của Yêu Tiên để nhanh chóng khôi phục thực lực. Không nói khoa trương chút nào, nếu như Mộc Long vượt qua lôi kiếp Yêu Tiên thì tu vi của hắn dù chỉ là sáu trăm linh một năm cũng có được thân thể Yêu Tiên.

Nói một cách khác, chính là có được yêu thể mạnh mẽ trên cấp Yêu Tổ. Còn có thể có được lực lượng Yêu Tiên hay không thì Ôn Bình không biết. Nhưng có thể khẳng định là cho dù Thiên Vô Cấm hoặc là Yêu Tổ có mạnh mẽ tới đâu cũng không thể nào làm tổn thương Mộc Long chút nào.

Đương nhiên, chỉ khi nào vượt qua lôi kiếp Yêu Tiên mới có thể lấy được. Nếu như không độ được thì Mộc Long sẽ bị thiên kiếp trấn sát.

Nể tình tình cảm ngày xưa và lời hứa với Mộc Long, Ôn Bình sẽ không ném nó vào Phu Hóa Đản làm tế phẩm, cũng sẽ không dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế, hắn sẽ mai táng nó ở trong đất của Bất Hủ Tông, lập bia cho nó.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra.

“Thông báo cho tất cả trưởng lão, tiến về Hồ Yêu Hoàng.” Nếu Mộc Long là trưởng lão Bất Hủ Tông, đương nhiên Ôn Bình không thể nào để cho nó một mình lẻ loi độ kiếp.

“Vâng.”

Trần Hiết gật đầu.

【VIP】 Mộc Long độ lôi kiếp

Long Dã thấy thế thì vội nói: “Ôn Tông chủ, vậy ta đi trước, hôm khác sẽ trở lại thăm Long Nguyệt và Long Kha.”

“Hồ Yêu Hoàng, thấy quen không?”

Ôn Bình cười hỏi.

Long Dã xấu hổ cười một tiếng, nói: “Quen…”

Năm đó tam vương Thời Phong của Hồ Yêu Hoàng, người đã từng hiệu trung với hắn, quấy Hồ Yêu Hoàng đến long trời lở đất.

“Vậy thì cùng đi đi, vừa khéo Long Nguyệt và Long Kha cũng sẽ đi.” Thật ra thì đối với Ôn Bình, Long Dã không tính là người ngoài, hơn nữa Mộc Long độ kiếp, loại chuyện này cũng không phải là đại bí mật kinh thiên gì, so với để hắn hôm khác quay lại thì còn không bằng dẫn hắn đi Hồ Yêu Hoàng một chuyến, ôn chuyện với Long Nguyệt và Long Kha.

Dứt lời, Ôn Bình đi tới chỗ truyền tống trận.

Trần Hiết theo sát phía sau, hỏi: “Tông chủ, có thông báo cho Tử Nhiên đại sư hay không? Hình như Thanh Thiển của Trạch Minh Cung có việc tìm Tử Nhiên đại sư.”

“Không cần để ý đến nàng, chút tâm tư nhỏ đó của nàng, trẻ con cũng có thể nhìn ra được. Chờ sau khi Mộc Long độ kiếp xong, ngươi đi cảnh cáo nàng, nếu nàng còn dám xài mấy loại mưu kế như vậy nữa thì kết cục của Ngụy Thông cũng chính là kết cục của nàng.” Dứt lời, Ôn Bình không khỏi bước nhanh hơn, sau đó dẫn Long Dã thông qua truyền tống trận giáng lâm Hồ Yêu Hoàng.

Truyền tống trận rơi xuống chính là sườn núi Yêu Tổ, trước tượng Nữ Oa.

Oanh ——

Ôn Bình dẫn Long Dã từ trong bạch quang đi ra.

Nhưng mà trước mắt đã không còn là cảnh tượng rách nát như lúc trước. Thời khắc này, xung quanh tượng Nữ Oa là một quảng trường khổng lồ, người bình thường dùng mắt thường cũng không nhìn thấy được biên giới. Mà dưới chân tượng Nữ Oa, một con Kim Long to lớn đang miệng phun yêu ngôn, chăm chỉ không ngừng dạy bảo vô số yêu vật bò lổm ngổm trên quảng trường.

Con Kim Long này chính là Kim Long Ngao Ly.

Thủ hộ giả của tượng Nữ Oa.

Giống như Ác Linh Kỵ Sĩ của Thính Vũ Các, sứ mệnh chính là thủ hộ tượng Nữ Oa, trợ giúp Yêu tộc bây giờ.

Ôn Bình lại đảo mắt nhìn qua quảng trường, nhìn thấy hết toàn bộ thay đổi của Yêu tộc. Không giống với trước kia còn có cảnh giới của vô số yêu vật phủ phục trên quảng trường này.

Lần trước Ôn Bình đến thì Yêu Vương cũng không nhiều.

Yêu Vương sánh ngang cường giả nửa bước Địa Vô Cấm cũng không có nhiều.

Yêu Thần thì càng ít.

Nhưng hôm nay hắn giáng lâm, lập tức cảm thấy hơn vạn Yêu Vương mạnh mẽ sánh ngang nửa bước Địa Vô Cấm.

Mà Yêu Thần thì hơn ngàn.

Đây vẫn chỉ là ở quảng trường, toàn bộ Hồ Yêu Hoàng không biết còn có bao nhiêu.

Khiến cho Ôn Bình cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là Trấn Tộc Thụ Yêu trên đỉnh đầu. Ngày xưa khi nó sinh ra thì chỉ có độ cao ba trăm trượng, không tính là che khuất bầu trời. Nhưng bây giờ nhìn lại, nó nghiễm nhiên che đậy nửa bầu trời, thân hình đã cao tới ngàn trượng.

Nó mang tới tốc độ tu hành làm ít công to cho Yêu tộc tăng lên, đạt đến mấy lần!

“Khó trách.”

Ôn Bình ngước nhìn Trấn Tộc Thụ Yêu, cảm thán một tiếng.

Nhưng mà Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng có thể lớn mạnh thành như bây giờ trong thời gian ngắn như vậy vẫn vượt quá dự kiến của Ôn Bình. Đã có một khoảng thời gian hắn không có chú ý đến Yêu tộc, bởi vì ngay từ đầu Ôn Bình cũng không có ý định dùng Yêu tộc Hồ Yêu Hoàng bây giờ.

Hồ Yêu Hoàng cần thời gian, cần một lượng lớn thời gian. Sau này chắc chắn có thể trở thành một lực lượng cực kỳ khổng lồ, lại còn mạnh mẽ cho hắn sử dụng.

Nhưng mà không phải là bây giờ.

Nhưng nhìn thực lực tổng hợp bây giờ, Ôn Bình cảm thấy ngày mà Hồ Yêu Hoàng có thể làm việc cho hắn đã không còn xa nữa.

Chỉ với thực lực trước mắt thì đã vượt qua Hồng Vực không có cường giả Thiên Vô Cấm trấn giữ.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng mới phát triển bao lâu?

Mà bên cạnh, Long Dã vẫn ngắm nhìn xung quanh, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Đây là Yêu tộc lúc trước sao?

Lúc trước Yêu tộc mặc cho hắn xâm lược.

Bây giờ Yêu tộc, trừ chiến lực đỉnh tiêm như nửa bước Thiên Vô Cấm và Thiên Vô Cấm ra thì nội tình trong đó đã vượt qua thế lực lục tinh bình thường.

Bây giờ mới qua bao lâu?

Nhưng mà nghĩ đến Bất Hủ Tông bây giờ, hắn bình thường trở lại.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đi theo Bất Hủ Tông, vậy thì có chuyện gì mà không thể?

Khi Ôn Bình giáng lâm, khi Long Dã kinh ngạc ngắm nhìn bốn phía, Kim Long Ngao Ly bỗng nhiên ngừng dạy bảo Yêu

tộc, hóa thành hình người đi tới trước mặt Ôn Bình, quỳ một chân xuống đất, nói: “Tham kiến tông chủ!”

Theo Kim Long quỳ xuống đất, vô số Yêu tộc đếm mãi không hết đồng thời quay qua hướng Ôn Bình, nằm rạp xuống đất, cùng kêu lên.

Tiếng kêu đồng thành như khai thiên tích địa.

Vang trời chấn địa!

Thật lâu không dứt!

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến tông chủ!”

Tuy rằng thường thấy cảnh tượng hoành tráng ở Nguyên Dương Vực, ở sa trường, cũng gặp không ít cảnh tượng hoành tráng, nhưng thấy cảnh này thì Long Dã vẫn kinh hãi không thôi.

Một luồng nhiệt huyết bốc lên trong lòng!

Giờ phút này, hắn đột nhiên hiểu được.

Khó trách mấy người phụ thân theo đuổi càng mạnh mẽ hơn, muốn cho Long gia càng mạnh mẽ, còn muốn có được địa vị cao hơn ở U Quốc.

Cảnh tượng này, hẳn là cũng là một trong những những người mà bọn họ khát vọng mạnh mẽ như thế chứ?

Trong lúc Long Dã còn đang mơ màng.

Một đạo kinh hồng lục sắc lướt qua trời cao, rơi xuống trước mặt Ôn Bình.

Chính là Mộc Long!

Theo sát phía sau còn có hai yêu Hoài Không, Thời Phong.

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến tông chủ!”

Ba yêu lần lượt mở miệng.

Ôn Bình đưa mắt nhìn ba người, thấy tu vi của Hoài Không đã đạt đến chừng năm trăm hai mươi năm, tương đương với cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của nhân loại thì không khỏi hài lòng gật gật đầu, nói: “Hoài Không, tốc độ tu luyện của ngươi không tệ.”

Hoài Không khom người nói: “Tông chủ quá khen.”

【VIP】 Mộc Long độ lôi kiếp (2)

Những ngày này, hắn ăn không ít yêu đan trong cấm khu cuối cùng, tu vi mới đạt tới chừng năm trăm hai mươi năm, cho nên Hoài Không cũng không có kiêu ngạo lắm về tốc độ tu luyện của mình.

"Ngươi cũng không tệ." Ôn Bình lại đưa mắt nhìn Thời Phong bên cạnh, là Thập Vĩ Yêu Hồ, tu vi của hắn cũng đạt tới chừng bốn trăm bảy mươi năm, có thể sánh ngang với Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của nhân loại.

Tốc độ tu luyện này, đúng là cũng không chậm.

Dù sao hắn không có thần thông thôn phệ, có thể nhanh chóng tiêu hóa một viên yêu đan như Thao Thiết.

Nghe Ôn Bình tán dương, Thời Phong giật mình tỉnh lại, dời mắt từ người quen Long Dã ngày xưa đi: "Đa tạ tông chủ khích lệ, Thời Phong sẽ cố gắng tu hành gấp bội."

Bên cạnh, Long Dã cũng chú ý tới Thời Phong.

Khi cảm nhận được khí tức khủng bố sánh ngang cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh trên người Thời Phong, hắn bất đắc dĩ, cười một tiếng đắng chát.

Bây giờ mới qua bao lâu, Thời Phong đã mạnh hơn hắn nhiều như vậy.

Đúng là khiến người ta bất đắc dĩ!

Lại nhìn Thời Phong vài lần nữa, Long Dã nhớ tới hai muội muội của mình, Long Kha và Long Nguyệt, thầm nghĩ: "Không phải là bây giờ hai nha đầu đó cũng mạnh mẽ như vậy đó chứ? Vậy sau này ở trước mặt các nàng, người làm ca ca như ta…"

Vừa nghĩ tới đó, Long Dã vội vàng dập tắt suy nghĩ đó.

Không thể nghĩ.

Không thể nghĩ.

Thật là đáng sợ.

Cùng lúc đó, Ôn Bình lên tiếng: "Chọn được địa điểm độ kiếp chưa?"

Mộc Long gật gật đầu, nói: "Ngao Ly nói tốt nhất là gần tượng Nữ Oa và Trấn Tộc Thụ Yêu, bọn chúng sẽ mang đến may mắn cho ta."

"Đã như vậy thì chuẩn bị một chút đi." Ôn Bình vỗ vỗ bả vai Mộc Long, cổ vũ: "Hôm nay trưởng lão toàn tông đều sẽ tới đứng ngoài quan sát ngươi độ kiếp, hi vọng có thể mang đến một chút may mắn cho ngươi. Chỉ cần ngươi vượt qua lôi kiếp Yêu Tiên, mạnh hơn Thiên Vô Cấm cũng không thể tổn thương ngươi chút nào."

"Đa tạ tông chủ!"

Mộc Long nhìn Ôn Bình, trong mắt lóe lên vẻ cảm kích.

Hắn đã không nhớ rõ lúc chủ nhân lúc trước là yêu gì hay là người nào.

Bởi vì đã qua quá lâu.

Hơn nữa đó còn là thời đại trước.

Theo thời gian trôi qua, tất cả trưởng lão của Bất Hủ Tông lục tục thông qua truyền tống trận đi tới Hồ Yêu Hoàng, Mộc Long thì hiện ra thân rồng, cuộn trên một đỉnh núi cao cách tượng Nữ Oa mấy vạn mét, mắt rồng khép hờ, chờ đợi lôi kiếp giáng lâm.

…

Tử Khí Các.

Đã uống mười mấy ấm trà, Thanh Thiển không nhịn được đi tới trước cửa, chặn một người phục vụ vội vàng đi qua lại.

"Tử Nhiên đại sư còn chưa có trở lại sao?"

Người phục vụ lắc đầu.

"Trần trưởng lão đâu?"

Người phục vụ lắc đầu, đáp lại: "Trước giờ lâu chủ luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ, không có ai biết hắn ở đâu."

“Hô Lan đại sư đâu?”

“Hô Lan đại sư đang tiếp đãi Hứa Niệm trưởng lão của Vọng Thần Các.”

“Ngươi tiếp tục làm việc của ngươi đi.” Thanh Thiển bất đắc dĩ, chỉ có thể đi vào lại.

Suy tư một hồi lâu, Thanh Thiển quyết định tiếp tục chờ một hồi nữa.

Chắc chắc bây giờ U Nguyệt lão trưởng lão đã biết tin tức Tử Nhiên trở về.

…

Hồ Yêu Hoàng.

Màn đêm dần dần sâu, bầu trời trong đầy sao bây giờ đã dần dần xuất hiện mây đen dày đặc, trong mây đen, ngân sắc thiểm điện như ẩn như hiện.

Ôn Bình nhìn vùng mây đen còn đang dần khuếch đại đó, cảm nhận được năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong đó, không chút do sự móc Mệnh Hạch Điếu Trụy ra.

Tiếng hệ thống cũng vang lên theo đó.

“Mộc Long sắp độ kiếp, có muốn sử dụng Mệnh Hạch Điếu Trụy hay không?”

Ôn Bình gật đầu.

Sau đó nhẹ nhàng lay động Mệnh Hạch Điếu Trụy.

Mệnh Hạch Điếu Trụy không phụ kỳ vọng, thành công đong đưa!

Thủy tinh tử sắc tản ra vầng sáng đặc biệt chớp lóe, tiếng hệ thống cũng vang lên theo đó: “Mệnh Hạch đong đưa, xác suất độ kiếp thành công của Mộc Long tăng lên một phần trăm.”

“Có chút ít còn hơn không!”

Ôn Bình cất Mệnh Hạch Điếu Trụy, cũng không cảm thấy mất mác vì xác suất tăng lên quá thấp.

“Hệ thống, có thể tính toán ra được xác suất độ kiếp thành công của Mộc Long không?”

“Hệ thống chỉ là Siêu Cấp Tông Môn Hệ Thống, toàn bộ công năng đều là vì bồi dưỡng tông môn, cho nên không thể nào tính toán ra được xác suất độ kiếp thành công của Mộc Long.”

“Được rồi.”

Sau khi hệ thống trả lời, Ôn Bình đưa mắt nhìn lên bầu trời, sau đó nghe được một tiếng ầm vang thật lớn, một đạo thiểm điện lớn như cái bát xẹt qua trời cao, rơi vào đỉnh một ngọn núi cách Mộc Long chỉ có trăm trượng.

Oanh ——

Thiểm điện rơi xuống.

Đỉnh núi hôi phi yên diệt trong nháy mắt.

Giờ khắc này, Mộc Long mở mắt rồng ra.

Đám người của Bất Hủ Tông và chúng yêu Hồ Yêu Hoàng đều giật mình, sau đó lấy lại bình tĩnh, chăm chú nhìn Mộc Long.

Lôi kiếp Yêu Tiên tới!

Ầm ầm ——

Trên bầu trời, lôi âm vang lớn, giống như là muốn xuyên qua thương khung.

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư… trong nháy mắt đã rơi xuống trên trăm đạo thiên lôi màu trắng lớn như cái bát. Có vẻ như là bọn chúng muốn thanh tẩy vùng thiên địa này, đánh xuống vị trí Mộc Long.

Oanh ——

Oanh ——

Đại địa chấn động, thiên băng địa liệt.

Cho dù cách mấy vạn mét thì tất cả mọi người cũng cảm nhận được năng lượng hủy thiên diệt thế đó.

“Đây là tình huống như thế nào, ta đứng cách xa như vậy mà vẫn có thể cảm nhận được áp lực như muốn nghẹt thở.” Long Dã không nhịn được kinh hô một tiếng.

Long Nguyệt mặt sắc mặt ngưng trọng, đáp lại một câu: “Nhị ca, đây chính là lôi kiếp Yêu Tiên. Không nói khoa trương một chút nào, trong số mỗi một đạo thiên lôi vừa rơi xuống đó, mỗi một đạo đều có thể thuấn sát một vị cường giả Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh. Cho dù là phụ thân thì cũng không dám đứng dưới đó.”

Nói xong, Long Nguyệt không tiếp tục để ý tới Long Dã nữa mà tiếp tục nhìn Mộc Long đang bị thiên lôi tẩy lễ không chớp mắt.

Bên cạnh mấy người Long Nguyệt, Hoài Không và Thời Phong đã trải qua một lần lôi kiếp nhìn thấy cảnh này thì trong lòng rung động không thôi.

Đây chính là lôi kiếp Yêu Tiên sao?

【VIP】 Mộc Long độ lôi kiếp (3)

Đợt lôi hải thứ nhất mà đã đủ để trấn sát bất kỳ cường giả Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh nào.

Vậy những đợt thiên lôi sao đó thì sao?

Chẳng phải là hủy thiên diệt thế?

Khi tất cả mọi người còn đang kinh hãi thì thân là người có sức chiến đấu cao nhất Bất Hủ Tông, Đao Ma sắc mặt ngưng trọng mở miệng.

Mà hắn vừa lên tiếng nói chuyện thì khiến cho tất cả mọi người trở nên trầm mặt như nước.

"Với cường độ linh thể của ta, đi vào đó thì đoán chừng không sống được quá trăm hơi thở."

Nhưng mà thấy tất cả mọi người mặt sắc mặt ngưng trọng, trầm mặc thì Đao Ma lại bồi thêm một câu: "Tinh thần lực của ta có thể thăm dò vào trong biển lôi, thật ra thì giờ phút này Mộc Long trưởng lão lông tóc không tổn hao gì."

Tất cả mọi người lập tức chuyển từ trầm mặc như nước sang reo hò và vui vẻ.

Ôn Bình nhìn lướt qua đám người đang reo hò, không có khuyên can.

Bởi vì bây giờ Mộc Long cần tất cả mọi người reo hò cổ vũ.

Cứ như vậy, đợt lôi hải thứ nhất kéo dài một khắc đồng hồ, sau đó biến mất không thấy gì nữa, cảnh hoang tàn khắp nơi, từng tiếng long ngâm cao vút vang tận mây xanh.

Mộc Long lông tóc không thương đứng ở trên đại địa, phát ra từng đợt gào thét trùng thiên.

Hắn đang hướng lên trời tuyên chiến.

Giờ khắc này, Ôn Bình nhướng mày.

Mộc Long đang gây họa!

Sau đó nghe được mọi người của Bất Hủ Tông bên cạnh bắt đầu cảm thán.

“Yêu thể của Mộc Long trưởng lão quá mạnh.”

Mấy người Hoài Không không nhịn được cảm thán một tiếng.

Ngay cả Đao Ma cũng sợ hãi lắc đầu thán phục, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Bởi vì hắn thấy được mặc dù thân rồng của Mộc Long bị nhiều thiên lôi tẩy lễ như vậy nhưng cũng không khiến cho nó bị tổn thưởng bao nhiêu cả, thậm chí vảy rồng cũng không có rụng mất một miếng nào.

Thời khắc này, Mộc Long cũng vì hoàn mỹ vượt qua được lôi hải mà mừng rỡ, cho nên cuồng ngạo hướng lên trời tuyên chiến.

Lực lượng mười phần!

Có vẻ như là muốn nói: lôi kiếp Yêu Tiên, không gì hơn cái này?

“Đợt thứ nhất của lôi kiếp Yêu Tiên còn chưa tới đâu, vừa rồi chỉ là vùng trời trên đầu đó thăm dò ngươi thôi. Bây giờ ngươi khiêu khích trời, ngươi muốn chọc giận nó sao?”

Ôn Bình đứng xa nhìn, dùng tinh thần lực truyền âm cho Mộc Long, tạt cho hắn một chậu nước lạnh, cảnh cáo Mộc Long đừng có khiêu khích trời.

Theo Ôn Bình, bây giờ không phải là trong phim truyền hình, Mộc Long cũng không phải nhân vật chính trong phim.

Nhất định phải biết kính sợ trời!

Khi Ôn Bình cảnh cáo Mộc Long, người của Bất Hủ Tông bên cạnh nghe được đợt thứ nhất của lôi kiếp còn chưa có đến thì tất cả mọi tiếng reo hò cũng im bặt, sắc mặt của tất cả mọi người bỗng nhiên cứng lại.

Hóa ra lôi kiếp vừa rồi không phải là đợt thứ nhất!

Nhưng tại sao còn mạnh mẽ như vậy chứ?

Khi mọi người của Bất Hủ Tông còn đang bối rối thì Mộc Long đang gây hấn với trời cũng nghe được Ôn Bình nhắc nhở, tranh thủ ngừng hành vi khiêu khích trời phải nói là gan to bằng trời này của mình lại.

Lúc này, hắn đưa mắt rồng cảnh giác nhìn chằm chằm thiên lôi đang nổi lên trên bầu trời. Quả nhiên, trước một khắc thiên lôi vẫn là thuần trắng, bây giờ đột nhiên đổi thành màu bích ngọc.

Trời tức giận?

Khi trong đầu Mộc Long xuất hiện ý nghĩ này thì đạo thiên lôi màu bích ngọc thứ nhất xẹt qua trời cao, toàn bộ bầu trời đều đổi màu.

Thần uy kinh khủng từ trên trời giáng xuống!

So với thiên lôi thuần trắng vừa rồi thì phải nói là tiểu vu gặp đại vu.

Oanh ——

Đạo thần lôi màu bích ngọc thứ nhất ầm vang rơi xuống, đốt sáng lên nửa bầu trời, trong nháy mắt bao phủ Mộc Long. Mộc Long đột nhiên chấn động, sau đó nhìn vảy rồng của mình liên tục vỡ vụn từng mảnh, hóa thành tro bụi.

Giờ phút này, Mộc Long mới hiểu được hóa ra đây là lôi kiếp Yêu Tiên!

Đạo thứ nhất.

Đạo thứ hai.

Đạo thứ ba.

…

Thần lôi màu xanh như sóng biển mênh mông quần thảo ở vị trí Mộc Long, giờ khắc này, thiên địa biến sắc, toàn bộ Hồ Yêu Hoàng đều bị nhuộm thành một màu xanh biếc. Toàn bộ Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cũng bị thần uy kinh khủng này lan đến, bị dọa đến nằm rạp trên mặt đất.

Ôn Bình vội vàng lấy phi thuyền ra, đưa tất cả mọi người của Bất Hủ Tông vào trong phi thuyền, lúc này mới giảm bớt áp ực do thần uy kinh khủng mang tới cho mọi người.

Ngay vừa rồi, ngoại trừ Đao Ma và hắn ra thì đã không còn ai có thể đứng được.

Có thể thấy được thần uy khủng bố đến mức nào!

"Hệ thống, Mộc Long chọc giận trời sao?" Ôn Bình vội vàng hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống đáp: "Đúng là bổn hệ thống cảm nhận được trời có một chút tức giận, nhưng mà lôi kiếp Yêu Tiên cũng không có vì thế mà tăng thêm."

"Còn may, còn may."

Ôn Bình bất đắc dĩ liếc nhìn Mộc Long, thở phào nhẹ nhõm.

Phàm là Mộc Long có thời gian đi Quan Ảnh Thất xem phim truyền hình'Tru Tiên' thì sẽ hiểu được, trời không phải là người bình thường có thể khiêu khích được.

Chỉ có nhân vật chính mới có thể khiêu khích trời.

Cũng may, mặc dù trời có chút tức giận khi Mộc Long khiêu khích, nhưng cũng không có giáng trừng phạt lên đầu Mộc Long.

nhưng mà cho dù trời không có tăng thêm lôi kiếp Yêu Tiên nhưng trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi tiếp theo, toàn bộ thân rồng của Mộc Long đã không có một miếng vảy rồng nào còn hoàn hảo, tất cả đều bị biển thần lôi màu xanh đánh nát.

Trong từng tiếng long ngâm thống khổ, thời khắc này, yêu lực mênh mông từ trong yêu đan của Mộc Long bộc phát.

Yêu lực mênh mông hóa thành vô cùng vô tận dây leo che trời, cây cối, lá bay, đánh về phía biển thần lôi màu xanh từ trên trời giáng xuống.

Vậy mà tạm thời đỡ được biển thần lôi màu xanh!

Thấy cảnh này, mọi người của Bất Hủ Tông nhất thời vui mừng.

“Mộc Long trưởng lão cố lên!”

“Cố lên, Mộc Long trưởng lão!”

Nương theo tiếng hoan hô của tất cả mọi người, trước mắt Ôn Bình xuất hiện tin tức trạng thái của Mộc Long.

“Long huyết -1.”

“Long huyết -1.”

Sau đó Ôn Bình đưa mắt nhìn vào thanh kỹ năng của Mộc Long.

“Mộc Long Hãn Hải Thuật.”

“Long tộc chuyên dụng.”

“Đẳng cấp: Bí thuật yêu lực cấp Yêu Tiên (lấy được từ truyền thừa của tượng Nữ Oa).”

【VIP】 Là số mệnh?

“Giới thiệu vắn tắt: Phóng thích thuật này, đồng thời thiêu đốt một lượng lớn yêu lực và long huyết của mình thì có thể bộc phát ra lực phòng ngự mạnh mẽ.”

“Đây chính là át chủ bài thứ nhất mà Mộc Long chuẩn bị sao?” Ôn Bình nhìn lên biển thần lôi màu xanh trên bầu trời đang không ngừng rơi xuống không chớp mắt, nhìn bọn chúng đều bị ngăn bên ngoài biển thực vật mênh mông, trong lòng không khỏi hò hét cỗ vũ cho Mộc Long.

Không ai mong đợi Mộc Long có thể độ kiếp thành công hơn hắn!

Thời gian cũng từng chút từng chút trôi qua như thế!

Long huyết của Mộc Long điên cuồng thiêu đốt, mặc dù không biết đến khi nào thì long huyết của Mộc Long sẽ bị thiêu đốt hầu như không còn nhưng sau nửa canh giờ, Ôn Bình cảm nhận được trạng thái của Mộc Long giảm xuống. Rõ ràng nhất chính là biển thần lôi màu xanh đã có thể xuyên qua biển thực vật trên đỉnh đầu Mộc Long.

Tuy rằng bị Mộc Long Hãn Hải Thuật đánh tan mất chín thành thần uy nhưng một thành còn lại này cũng làm cho long thân của Mộc Long da tróc thịt bong.

Nếu như lại tiếp tục như thế thì rất có thể Mộc Long sẽ chết ở biển thần lôi màu xanh thứ nhất.

Lúc này, mọi người của Bất Hủ Tông lại hò hét.

“Mộc Long trưởng lão, cố lên!”

“Mộc Long trưởng lão, cố lên!”

“Cố lên, Mộc Long trưởng lão!”

Ôn Bình cũng đổ mồ hôi cho Mộc Long, bắt đầu cầu nguyện cho Mộc Long.

Mắt thấy càng ngày càng nhiều biển thần lôi màu xanh đánh xuyên qua phòng ngự của Mộc Long, Ôn Bình nắm chặt hai tay, tinh thần trở nên căng thẳng.

Đừng!

Đừng như vậy!

Đột ngột.

Biển thần lôi màu xanh trên bầu trời trút xuống ngày càng ít.

Một trăm cái hô hấp ngắn ngủi sau, số lượng lớn biển thần lôi màu xanh rơi xuống đã giảm mạnh đến mười đạo.

Mười đạo cuối cùng này cũng dần dần biến mất trong mười cái hô hấp sau đó.

Rốt cuộc thì biển thần lôi màu xanh nhuộm lục toàn bộ Hồ Yêu Hoàng cũng biến mất giữa vùng thiên địa này, chỉ để lại mặt đất hoang tàn khắp nơi và Mộc Long đã máu thịt be bét.

Ôn Bình không chút do dự, trực tiếp vãi ra năm viên Phá Kính Đan cho Mộc Long: "Đợt lôi kiếp thứ hai sẽ đến rất nhanh, mau ăn chúng, mặc dù không thể đền bù long huyết của ngươi nhưng có thể bổ sung tiêu hao yêu lực của ngươi."

Khi Ôn Bình vung ra năm viên Phá Kính Đan cao cấp, trước mắt xuất hiện nhắc nhở của hệ thống.

"Đợt lôi kiếp thứ hai sẽ giáng lâm sau một trăm hô hấp nữa."

Nhìn thấy thông báo của hệ thống, Ôn Bình vội vàng hỏi: "Hệ thống, lôi kiếp Yêu Tiên, đợt lôi kiếp thứ hai là loại lôi gì?"

"Cửu Tiêu Thần Lôi."

"Mạnh cỡ nào?"

Thật ra thì đây mới là thứ Ôn Bình quan tâm nhất.

Hệ thống đáp: "Một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi đủ để thuấn sát một cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh. Nếu như Thiên

Vô Cấm Thượng Cảnh bất hạnh bị đánh trúng thì cho dù không chết cũng phải lột da."

"Hình như là ngươi chưa từng nói là ta có thể cho Mộc Long độ kiếp trong Bất Hủ Tông?" Ôn Bình vẫn có chút lo lắng, sợ Mộc Long không chịu được, cho nên trong lòng xuất hiện ý nghĩ mang Mộc Long về tông môn. Đương nhiên, nếu như muốn làm như thế thì chắc chắn cũng sẽ làm khi mạng sống của Mộc Long như chỉ mành treo chuông.

Mặc dù lôi kiếp Yêu Tiên này có thể giết chết Mộc Long nhưng thật ra thì cũng là một cơ hội, một cơ duyên to lớn cho Mộc Long.

Hệ thống giải đáp: "Trong danh sách kiến trúc của hệ thống, Yêu tộc có rất nhiều con đường phát triển, nhưng túc chủ vẫn chọn đưa con đường Yêu Tiên đến thế giới này, làm hệ thống, ta không có quyền ngăn cản. Nhưng đối với trời trên đỉnh đầu, Yêu Tiên là thứ nó không muốn nhìn thấy. Nếu như túc chủ đem Mộc Long về tông môn thì trời sẽ phẫn nộ, sẽ hạ thiên phạt càng khủng bố hơn xuống. Cho nên Mộc Long chỉ có thể dựa vào mình. Nhưng mà nếu như Mộc Long vượt qua lôi kiếp Yêu Tiên mà trời vẫn muốn khiến cho Mộc Long chết thì hệ thống sẽ ra tay xóa đi ý thức của trời trên đỉnh đầu này."

Nghe hệ thống nói, Ôn Bình không có thất vọng vì không thể mang Mộc Long về tông môn, chỉ thấy hơi kinh ngạc với câu nói sau cùng của hệ thống.

Hệ thống mạnh như vậy?

Còn có thể xóa đi ý thức của trời?

Hệ thống đáp: "Túc chủ không cần phải quan tâm đến mấy thứ này, chỉ cần biết cho dù túc chủ chọn thế nào thì bổn hệ thống cũng sẽ phụ trợ Bất Hủ Tông trở thành một cái tông môn siêu cấp. Thế giới này không có ai có thể ngăn cản bước chân của hệ thống."

"Ngươi nói chuyện bá khí như vậy, không thể không khiến cho ta nghĩ nhiều."

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, dời ánh mắt và sự có thể về Mộc Long, ngưng trọng nhìn Mộc Long liên tiếp nuốt

vào năm viên Phá Kính Đan cao cấp.

Thời khắc này, Mộc Long cực kỳ thê thảm, thương tích đầy mình không nói, vảy rồng toàn thân bị máu tươi nhuộm ướt, làn da vốn màu xanh lại bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Nhưng mà bởi vì vừa rồi có Mộc Long Hãn Hải Thuật phòng ngự cho nên mặc dù thương tích đầy mình nhưng lại không có thương tổn đến căn bản, lại thêm năm viên Phá Kính Đan cao cấp vào bụng, vốn vì Mộc Long Hãn Hải Thuật mà bị tiêu hao một lượng lớn yêu lực lại được bù đầy trong khoảnh khắc.

Một giây sau.

Mấy đen che khuất bầu trời bỗng nhiên biến sắc, kim quang chói mắt chui ra khỏi mây đen, giống như là ánh sáng thái dương phóng ra chiếu rọi thế gian, trong nháy mắt nhuộm toàn bộ Hồ Yêu Hoàng thành kim sắc.

Thần uy khủng bố lại giáng lâm!

Thần uy lần này còn kinh khủng hơn trước đó gấp mười gấp trăm lần!

“Đến rồi!”

Ôn Bình ngẩng đầu.

Theo sau đó, Mộc Long cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt rồng mang theo một tia kính sợ với trời, với lôi kiếp Yêu Tiên, còn có kiên định.

Oanh ——

Một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi rơi xuống.

Cửu Tiêu Thần Lôi kim sắc rộng ba trượng vạch phá bầu trời, mang theo thần uy kinh khủng giáng lâm đại địa, đập vào thân rồng của Mộc Long, đánh cho toàn bộ thân rồng của Mộc Long chìm vào trong lòng đất, chấn động đến mặt đất vạn mét xung quanh liên tiếp sụp đổ.

Giờ khắc này, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi.

Trở nên cực kỳ kinh hãi!

Đã bước vào Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, lại đứng ở trong phi thuyền, nhưng giờ phút này Đao Ma cũng bị chấn động đến lông tóc dựng đứng.

Hắn cảm nhận được nguy cơ tử vong!

Nguy cơ tử vong rất rõ ràng!

【VIP】 Là số mệnh? (2)

Đương nhiên, đợt lôi kiếp Yêu Tiên thứ nhất, hắn cũng cảm nhận được cảm giác này nhưng đó là khi hàng trăm hàng ngàn đạo thiên lôi rơi xuống như mưa rào tầm tã.

Nhưng bây giờ, cảm giác nguy cơ tử vong này chỉ tới từ một đạo thiên lôi kim sắc.

Cả hai khác biệt như ngày và đêm!

"Đạo thiên lôi này, sợ là cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng đỡ không nổi." Đao Ma không nhịn được cảm thán một tiếng, khiến cho mọi người của Bất Hủ Tông nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Trong lúc nhất thời, phi thuyền lặng ngắt như tờ.

Yên tĩnh đáng sợ.

Chỉ nghe được tiếng hít thở trầm trọng của tất cả mọi người.

Còn có tiếng tim đập.

Đột ngột.

Một tiếng hét vang lên.

"Mộc Long trưởng lão, cố lên!"

Long Nguyệt phát ra tiếng hò hét thứ nhất.

Theo sau đó, Vân Liêu, Vu Mạch, Tần Sơn, Chiêm Đài Thanh Huyền và các trưởng lão Bất Hủ Tông cũng bắt đầu hét lên.

Thậm chí, khóe mắt còn có nước mắt, rất kích động.

Người này không phải Long Nguyệt.

Mà là Hoài Không!

Yêu Hoàng Hoài Không!

Tình cảm Hoài Không dành cho Mộc Long không giống như tất cả mọi người, Mộc Long không chỉ là trưởng lão Bất Hủ Tông mà còn là người mở đường cho Yêu Tiên một đạo. Trong lòng chúng Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng và Hoài Không thì địa vị của hắn chỉ sau tông chủ.

Thời khắc này, Mộc Long tựa như nghe được tiếng tất cả mọi người hò hét, giãy dụa đứng lên trong Cửu Tiêu Thần Lôi kim sắc, ngẩng đầu nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, phát ra một tiếng hét bất khuất: "Thời đại trước, không lấy được mạng của ta, thiên lôi này, càng không giết được ta!"

Vừa dứt lời, đạo Cửu Tiêu Thần Lôi thứ hai rơi xuống.

Oanh ——

Theo sau đó chính là đạo thứ ba.

Đạo thứ tư!

…

Lúc này, đại địa cũng bắt đầu run rẩy, toàn bộ Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng nằm rạp xuống đất, cũng run lẩy bẩy theo.

Nhưng yêu đan của Mộc Long lại bạo phát ra yêu lực mênh mông trong lúc này, bởi vì có Phá Kính Đan cao cấp gia trì, nó còn mãnh liệt hơn khi sử dụng Mộc Long Hãn Hải Thuật trước đó. Yêu lực khổng lồ từ trong yêu đan bộc phát, thăng hoa trong thân rồng.

Sau một khắc.

Mộc Long phát ra từng đợt long ngâm.

Một luồng ý chí kinh khủng đột nhiên giáng lâm đại địa, giáng lâm trên người Mộc Long, bọn chúng từ sơn lâm, từ bầu trời tới.

Đây là ý chí Yêu Tiên.

Hơn nữa còn là ý chí của Yêu Tiên Long tộc!

Khi luồng ý chí này gia trì lên thân thể Mộc Long, toàn thân Mộc Long bắt đầu mọc ra vảy, nhưng mà không phải là vảy Mộc Long màu xanh biếc trước kia mà là vảy Thanh Long

màu xanh đậm. Cửu Tiêu Thần Lôi vốn khiến cho đại địa run rẩy nhưng giờ phút này, khi rơi xuống vảy rồng màu xanh đậm thì lại không thể rung chuyển vảy rồng màu xanh đậm này chút nào.

"Đây là Thanh Long Thiên Hãn Thể sao?"

Ôn Bình lại đưa mắt nhìn thanh kỹ năng của Mộc Long0.

"Thanh Long Thiên Hãn Thể."

"Long tộc chuyên dụng."

"Đẳng cấp: Thần thông cấp Yêu Tiên."

"Giới thiệu vắn tắt: Yêu thể Hỗn Độn Thanh Long, lấy được từ yêu đan Yêu Tiên mà tông chủ Bất Hủ Tông tặng. Nếu như tu luyện tới viên mãn thì yêu thể có thể bước vào cảnh giới Yêu Tiên. Nếu như tu luyện đến hóa cảnh thì có thể hóa thành Hỗn Độn Thanh Long, tuyên cổ bất diệt."

"Hệ thống, Hỗn Độn Thanh Long này?"

Hệ thống đáp: "Hỗn Độn Thanh Long là huyết mạch còn cao cấp hơn Kim Long, là tồn tại vượt qua thế giới này, giống như Địa Đạo Thanh Liên Thể của túc chủ."

"Cái tên Mộc Long này cũng may mắn lắm." Ôn Bình nhìn Cửu Tiêu Thần Lôi trút xuống, hơi yên tâm một chút. Có cơ duyên nghịch thiên như thế, kiểu gì cũng có thể tính là nhân vật chính trong Yêu tộc chứ?

Như vậy, độ lôi kiếp Yêu Tiên thì chắc chắn phải hữu kinh vô hiểm mới đúng.

Quả nhiên, tiếp theo, Cửu Tiêu Thần Lôi phát ra tiếng gầm như diệt thế, thành trừ đại địa trong phạm vi vạn mét, nhưng lại không thể đánh xuyên qua Thanh Long Thiên Hãn Thể của Mộc Long được. Nhưng mà theo thời gian không ngừng trôi qua, Cửu Tiêu Thần Lôi càng ngày càng nhiều.

Nương theo từng tiếng long ngâm, vảy rồng màu xanh đậm bắt đầu sụp đổ dưới thần uy của Cửu Tiêu Thần Lôi, nhưng bởi vì có năm viên Phá Kính Đan cao cấp gia trì cho nên yêu

lực của Mộc Long gần như là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Kéo dài ròng rã nửa ngày, Cửu Tiêu Thần Lôi bắt đầu yếu bớt, có vẻ như là thấy không làm gì được Mộc Long cho nên tạm thời từ bỏ.

Oanh ——

Oanh ——

Thời gian dần trôi qua, một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi cuối cùng im bặt.

Bốn trong số năm viên Phá Kính Đan cao cấp trong cơ thể Mộc Long cũng tiêu hao hầu như không còn.

Khi Cửu Tiêu Thần Lôi qua đi, chỉ để lại đại địa cảnh hoàng tàn khắp nơi, còn có một cái hố trời rộng vạn mét. Nó nằm ngày dưới chân Mộc Long, nhìn cực kỳ dữ tợn, tất cả mọi người của Bất Hủ Tông nhìn chằm chằm nó, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

“Vượt qua lôi kiếp Yêu Tiên, tương lai của ngươi không thể lường được.” Ôn Bình lại ném ra năm viên Phá Kính Đan cao cấp, để cho Mộc Long ăn vào, đồng thời động viên cổ vũ hắn, nhưng mà trong lòng cũng không có buông lỏng cảnh giác: “Một đợt thiên lôi cuối cùng sẽ nhiệm vụ đến!”

Dứt lời, Ôn Bình đưa mắt nhìn thông báo của hệ thống.

“Một đợt lôi kiếp cuối cùng sẽ giáng lâm sau ba trăm cái hô hấp nữa.”

Rốt cục đến một đợt cuối cùng.

Hi vọng Thanh Long Thiên Hãn Thể của Mộc Long có thể chống đỡ được!

Chịu đựng được thì trời cao biển rộng!

Mộc Long chụp lấy Phá Kính Đan cao cấp Ôn Bình ném qua, tràn đầy cảm kích nhìn Ôn Bình, sau đó một hơi nuốt hết vào trong bụng, sau đó tiếp tục ngưng tụ yêu lực cấu tạo vảy rồng màu xanh đậm, để nó bao trùm toàn thân.

Theo tiếng hò hét cổ vũ của tất cả trưởng lão Bất Hủ Tông vang lên bên tai, Mộc Long ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm cao vút như đáp lại, sau đó mắt rồng nhìn chằm chằm lôi vân đang ngưng tụ trên bầu trời.

Giờ phút này, trong lòng hắn rất thấp thỏm.

Mặc dù đây là một đợt lôi kiếp cuối cùng nhưng hắn cũng đã không còn át chủ bài nữa.

Thanh Long Thiên Hãn Thể là lá bài tẩy cuối cùng của hắn!

【VIP】 Là số mệnh? (3)

Mộc Long quay đầu đưa mắt nhìn Ôn Bình trên phi thuyền, còn có rất nhiều trưởng lão đang reo hò cổ vũ cho hắn, trong mắt rồng dấy lên ngọn lửa quyết tâm.

Có tông chủ.

Có nhiều bằng hữu như vậy.

Hắn không sợ!

Thiên lôi!

Ngươi tới đi!

Ầm ầm ——

Một đạo sấm sét xẹt qua trời cao, chiếu sáng bầu trời vừa bước vào rạng sáng, mới nổi lên chút ánh sáng mờ.

Đột ngột.

Trong lôi vân xuất hiện một con mắt, một con mắt mang theo thần uy mênh mông, nó xuyên qua lôi vân, nhìn chằm chằm Mộc Long. Trong ánh mắt của nó tràn đầy hắc ám, nhưng lại lóe ra ánh sáng, sau đó nó đột nhiên nhắm lại.

Trong khoảnh khắc khi nó nhắm lại, bầu trời vừa xuất hiện ánh sáng mờ lập tức rơi vào hắc ám triệt để, một giây sau, trên bầu trời xuất hiện hàng ngàn hàng vạn con mắt giống như lúc nãy. Bọn chúng mở ra, sau đó lại chậm rãi nhắm lại.

Giờ khắc này, tất cả mọi người cảm nhận được một cảm giác hít thở không thông, cho dù đang ở trong phi thuyền thì cũng như thế.

Giống như một giây sau thì thế giới này sẽ bị hủy diệt vậy.

Trong lòng Long Dã lập tức hối hận, hối hận đã đi theo Ôn Bình đến Hồ Yêu Hoàng: “Ôn Tông chủ, trưởng lão quý tông đột phá cảnh giới gì đó?”

Ôn Bình bình tĩnh đáp lại một tiếng: “Yêu Tổ Cảnh.”

“Đột phá Yêu Tổ Cảnh… nhưng tại sao ta lại cảm thấy thế giới này cũng sắp hủy diệt?” Giờ phút này, Long Dã cũng không dám ngẩng đầu nhìn trời.

Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy mình giống như một con kiến.

Nhỏ bé.

Yếu ớt.

Sau một khắc thì sẽ đi đời.

“Một đợt lôi kiếp cuối cùng, tên là Diệt Thế Thiên Phạt.” Ôn Bình nói, như nói cho Long Dã nghe, cũng là nói cho người của Bất Hủ Tông nghe.

Phanh ——

Khi trước mắt Ôn Bình đếm ngược về không, thiên lôi không có xuất hiện nhưng không gian quanh người Mộc Long lại vỡ vụn.

Mặc dù không có Khúc Cảnh Chi Thủy chảy ra nhưng không gian vỡ vụn lại ép Mộc Long vào trong không gian bích chướng như bánh nhân thịt.

Răng rắc ——

Phanh ——

Như là tiếng pha lê, tiếng sứ vỡ vụn, không gian bích chướng vạn mét quanh người Mộc Long liên tiếp vỡ vụn, tiện thể kéo theo Mộc Long. Thanh Long Thiên Hãn Thể vốn có thể chống cự Cửu Tiêu Thần Lôi chỉ chịu đựng được ba hơi thở thì cũng vỡ vụn.

Tất cả vảy rồng vỡ vụn trong nháy mắt, hóa thành vô số mảnh vỡ màu xanh đậm bắn về phía chân trời.

Thời khắc này, thân rồng của Mộc Long cũng vặn vẹo, đồng thời bị không gian bích chướng gấp chồng lên nhau, kèm theo một tiếng long ngâm thống khổ, khí tức của Mộc Long bỗng nhiên suy yếu.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Sao Diệt Thế Thiên Phạt này lại mạnh như vậy?”

Nhìn thấy Mộc Long thậm chí ngay cả mười cái hô hấp cũng không chịu được, Ôn Bình vội vàng hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống đáp: “Đây cũng là vì sao Mệnh Hạch đong đưa mà chỉ tăng lên được có một phần trăm xác suất.”

“Ta…”

Giờ phút này, Ôn Bình có chút ngáo.

Không phải Mộc Long là nhân vật chính của Yêu tộc sao?

Đã đi lên con đường tươi sáng là tiến hóa thành Hỗn Độn Thanh Long, sao lại chết yểu dưới lôi kiếp Yêu Tiên như vậy?

Biến cố bất thình lình này cũng làm cho người của Bất Hủ Tông hoảng hồn.

“Mộc Long trưởng lão!”

“Mộc Long tiền bối!”

“Mộc Long tiền bối!”

“Mộc Long tiền bối, cố lên!”

Nương theo tiếng hét thất kinh của mấy người của Bất Hủ Tông, tiếng hệ thống cũng vang lên bên tai Ôn Bình: “Một đợt cuối cùng của lôi kiếp Yêu Tiên, Diệt Thế Thiên Phạt chỉ kéo dài có một trăm giây nữa. Trước mắt còn thừa lại tám mươi giây!”

“Bảy mươi chín giây!”

“Bảy mươi tám giây!”

Ôn Bình nhìn thời gian đếm ngược, nhìn lại tình huống của Mộc Long bây giờ. Nương theo không gian đè ép, Mộc Long đã bộc phát tất cả yêu lực ra, tiếng long ngâm bất khuất chấn động đến vùng thiên địa này rung động ầm ầm, nhưng vẫn không ngăn được không gian vỡ vụn và chèn ép.

“Cố lên!”

Trong lòng bàn tay Ôn Bình đã tràn đầy mồ hôi.

“Hệ thống, có cách gì hay không?”

“Hoặc là tượng Nữ Oa có thể dùng được hay không?”

Hệ thống đáp: “Độ kiếp chỉ dựa vào năng lực cá nhân, túc chủ không giúp được bọn họ, tượng Nữ Oa cũng không có công năng gân gà như chống cự thiên uy. Yêu Tiên một đạo, sinh tử do mệnh, thành bại tại trời, đây chính là cái giá lớn phải trả khi muốn trở thành Hỗn Độn Thanh Long.”

Nghe hệ thống bác bỏ, Ôn Bình không có thất vọng cho lắm.

Đạo lý này hắn hiểu!

Nhưng mà Mộc Long nguy cơ sớm tối, khí tức đã càng ngày càng yếu.

Đừng nói chống nổi một trăm giây, trạng thái của Mộc Long bây giờ, chỉ sợ một giây sau thì sẽ chết.

Đột ngột.

Một tiếng rống giận dữ, bất khuất vang tận mây xanh.

“Ta… không… cam… tâm…”

Sau đó là tiếng không gian hoàn toàn nát bấy.

Răng rắc ——

Phanh ——

Khí tức, sức sống của Mộc Long cũng biến mất trong lúc này, nương theo không gian vỡ vụn mà hóa thành hàng ngàn hàng vạn miếng thịt nát, rơi xuống như mưa.

Vùng trời này đột nhiên trở về yên tĩnh.

Thần uy huy hoàng không còn.

Không gian vỡ vụn cũng chầm chậm khôi phục như lúc ban đầu.

Tất cả mọi người của Bất Hủ Tông cũng đều trở nên im lặng một cách chết chóc, sau khi trầm mặc một hồi lâu, tất cả đều không thể tin được, nhìn phía xa.

“Mộc Long trưởng lão…”

“Chuyện này…”

“Mộc Long trưởng lão, sao hắn lại…”

Ôn Bình bước ra khỏi phi thuyền, lắc đầu nói: “Không phải vậy chứ, sao có thể là kết cục như vậy? Chẳng lẽ là số mệnh?”

Không!

Sao vận mệnh của Mộc Long sẽ là như vậy?

Nếu như chắc chắn sẽ chết thì sao vận mệnh lại để cho hắn sống được đến lúc này?

Để hắn còn sống gặp mình?

Sao vận mệnh lại rảnh rỗi như vậy, vô tình trêu cợt một con rồng như thế?

“Mộc Long tiền bối.”

“Mộc Long tiền bối.”

Hoài Không, Thời Phong lập tức hóa thành một đạo kinh hồng lướt tới chỗ huyết nhục rơi xuống, sau đó đứng ở khu vực biên giới, bi thương nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hoài Không bỗng quay đầu nhìn Ôn Bình, trong ánh mắt mang ý cầu xin, hỏi: “Tông chủ, mau cứu Mộc Long tiền bối.”

Theo Hoài Không đưa mắt nhìn Ôn Bình, những người khác của Bất Hủ Tông cũng đưa mắt nhìn Ôn Bình, chờ Ôn Bình gật đầu.

Trước giờ, trong lòng bọn họ, tông chủ không gì làm không được.

Ngay cả người chết cũng có thể điều khiển.

Phục sinh một con rồng hẳn cũng có thể chứ?

“Tông chủ…”

“Tông chủ, Mộc Long tiền bối không đáng chết dưới lôi kiếp.”

“Tông chủ…”

Nghe mọi người cầu khẩn, Ôn Bình muốn nói lại thôi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

【VIP】 Đại cát đại lợi?

Ý nghĩ của bọn họ cũng giống như mình.

Mình là người đem Mộc Long về tông môn, mình cũng đâu có đành lòng đứng nhìn Mộc Long chết đi?

Nhưng trước mắt Bất Hủ Tông không thể làm cho Mộc Long phục sinh.

Sau này có thể hay không thì còn chưa biết.

Ai có thể nghịch thiên cải mệnh?

"Có."

Hệ thống đột nhiên lên tiếng.

Ôn Bình ngây ra một lúc.

Ai?

Ai có thể?

Trên thế giới này còn có người tài giỏi như thế?

Ôn Bình liên tục hỏi ba câu.

Sau một khắc, trước mắt Ôn Bình bắn ra một cái cửa sổ của hệ thống.

"Trưởng lão Vi Sinh Tinh Vũ đã đạt được tất cả truyền thừa Mệnh thuật!"

"Mệnh thuật, đúng, có Mệnh thuật của Vi Sinh Tinh Vũ! Mệnh thuật hư vô mờ mịt, cực kỳ mạnh mẽ, bởi vì đây chính là truyền thừa trong cấm khu cuối cùng, đến từ Tu Tiên Giới." Ôn Bình hiểu ý hệ thống, cảm thán mạng của Mộc Long còn chưa tuyệt.

Nói cũng đúng.

Cơ duyên của Mộc Long cực kỳ giống nhân vật chính của Yêu tộc, sao có thể chết yểu được?

Hệ thống nói tiếp: “Túc chủ cũng đừng cao hứng quá, Vi Sinh Tinh Vũ chỉ mới tiếp nhận xong truyền thừa Mệnh thuật, Mệnh thuật mới tiểu thành, cũng không nhất định có thể phục sinh Mộc Long, chỉ có xác suất nhất định thôi.”

“Xác suất này lớn cỡ nào?”

“Xem mặt.”

“Ặc… suýt nữa quên mất, ngươi không thể tính toán xác suất.”

Mặc dù chỉ có xác suất nhất định nhưng Ôn Bình vẫn vui mừng.

Có tỉ lệ là được.

Ôn Bình chỉ sợ là không thể.

“Người nào cũng được, đi Pháp Nguyên Sơn Cốc một chuyến, mang Vi Sinh Tinh Vũ tới.” Ôn Bình ra vẻ trầm mặc thật lâu, sau đó chậm rãi nói.

“Ta đi!”

Hoài Không lập tức đáp.

Truyền tống trận mở ra!

Oanh ——

Bạch quang bỗng nhiên xuất hiện, mang Hoài Không về tông môn.

Cùng lúc đó, bên ngoài Pháp Nguyên Sơn Cốc, Vi Sinh Tinh Vũ râu dài bồng bềnh, ăn mặc lôi thôi đi ra, hai mắt thâm thúy, hoàn toàn khác với Vi Sinh Tinh Vũ lúc trước.

Trước kia, trên người Vi Sinh Tinh Vũ tràn ngập lệ khí, trong ánh mắt lúc nào cũng mang theo tức giận, muốn báo thù, nhưng bây giờ Vi Sinh Tinh Vũ, hai con ngươi thâm thúy như ngôi sao.

Dáng vẻ như bán tiên!

Đúng với câu nói của Ôn Bình lúc trước.

Vi Sinh Tinh Vũ thành Vi Sinh Bán Tiên!

Còn kém dựng một lá cơ, thượng thư —— bói toán!

“Vi Sinh trưởng lão!” Hoài Không nhìn thấy Vi Sinh Tinh Vũ thì lo lắng hô.

Vi Sinh Tinh Vũ ánh mắt thâm thúy, khóe miệng nở một nụ cười, tự lẩm bẩm: “Tới rất nhanh.”

Lời ấy giống như là biết Hoài Không sẽ tìm đến hắn.

Hoài Không tới gần, cũng không kịp suy tư nữa, vội vàng nói: “Vi Sinh trưởng lão, ngài đi với ta một chuyến, Mộc Long trưởng lão cần ngài.”

“Lôi kiếp của Mộc Long đã tới?”

“Vi Sinh trưởng lão, làm sao ngài biết?”

Hoài Không sửng sốt một chút, không phải Vi Sinh trưởng lão vẫn luôn ở trong Pháp Nguyên Sơn Cốc tu hành sao?

Vi Sinh Tinh Vũ như có điều suy tư, mở miệng nói: “Khi mới học được Mệnh thuật trong truyền thừa chi địa thì ta tính một quẻ cho tất cả mọi người trừ tông chủ, chỉ có Mộc Long có tử kiếp, dữ nhiều lành ít. Chỉ là không ngờ lại ứng nghiệm nhanh như vậy.”

“Tính một quẻ?”

“Được rồi, có nói cho ngươi thì ngươi cũng không hiểu, dẫn ta đi tìm Mộc Long trước. Nếu như giờ phút này Mộc Long đang độ kiếp thì ta có thể bảo vệ hắn bình yên vô sự!” Vi Sinh Tinh Vũ rất tự tin nói, cũng bước nhanh theo Hoài Không.

Hắn đã chuẩn bị kỹ cho tất cả mọi người chứng kiến Mệnh thuật một chút!

Năng lực của Mệnh thuật!

Cải thiên hoán địa!

Không gì không làm được!

“Nhưng Mộc Long tiền bối đã chết trong lôi kiếp.”

“Ta…”

Vi Sinh Tinh Vũ bỗng nhiên dừng bước, trầm mặc.

Đôi mắt thâm thúy đột nhiên không còn thâm thúy như vậy.

…

Hồ Yêu Hoàng.

Trên phi thuyền.

Quan sát cái hố lớn trước mắt, còn có đại địa hóa thành đất khô cằn, trở nên lộn xộn và huyết nhục đầy đất.

Vi Sinh Tinh Vũ trầm mặc.

Sau một hồi lâu, hắn mới mở miệng nói: "Tông chủ, sao Mộc Long trưởng lão lại vỡ thành như vậy?"

"Có thể cứu sao?" Ôn Bình không có trả lời, hỏi ngược lại một câu.

Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng giải thích: "Tông chủ, không phải là ta vô năng, nếu như Mộc Long trưởng lão còn đang trong kiếp thì dựa vào cảnh giới Mệnh thuật của ta bây giờ thì đủ bảo đảm hắn bình yên vô sự. Nhưng mà Mộc Long trưởng lão đã vỡ thành như vậy, ta…"

Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ đưa mắt nhìn xung quanh.

"Vi Sinh trưởng lão!"

"Vi Sinh trưởng lão!"

Tất cả mọi người nhích lại gần, sau đó vây quanh hắn, dùng ánh mắt cực kỳ mong chờ nhìn Vi Sinh Tinh Vũ.

Tông chủ không nói không được.

Như vậy thì chắc chắn Vi Sinh Tinh Vũ có thể!

Mộc Long trưởng lão không đáng chết dưới thiên kiếp, cho dù là chết thì cũng nên chiến tử!

Như vậy thì chết mới có ý nghĩa!

"Ta thử một chút." Nhìn ánh mắt mong chờ của mọi người, Vi Sinh Tinh Vũ nặn ra một nụ cười, sau đó lấy một cái mâm tròn tràn đầy mật văn trong tàng giới ra: "Đây là Mệnh Bàn, có

thể hồi tưởng thời gian, dựa vào tinh thần lực và cảnh giới Mệnh thuật của ta bây giờ thì chỉ có thể miễn cưỡng khu động nó, đem thời gian quay lại đến nửa canh giờ trước. Nếu như Mộc Long trưởng lão đã chết hơn nửa canh giờ thì ta cũng không thể ra sức."

"Vừa mới chết, vừa mới chết!"

Hoài Không ngạc nhiên mở miệng.

"Vậy cũng chỉ có thể nói mạng hắn còn chưa có tuyệt." Vi Sinh Tinh Vũ nhìn Mệnh Bàn, bất đắc dĩ cười khổ.

Cũng may.

Cũng may.

Thúc đẩy Mệnh Bàn quay lại thời gian một lần, chỉ cần bỏ ra năm mươi năm tuổi thọ, dù nói thế nào thì hắn cũng còn sáu bảy trăm năm tuổi thọ, ít đi năm mươi năm cũng không ảnh hưởng toàn cục. Hơn nữa sau này nếu như hắn tiếp tục mạnh lên thì tuổi thọ còn có thể tăng thêm và bù lại.

"Tông chủ, ta đi."

Vi Sinh Tinh Vũ cầm lấy Mệnh Bàn, bước ra phi thuyền, lơ lửng trên không trung chỗ huyết nhục và yêu đan của Mộc Long rơi xuống.

Sau một khắc, Vi Sinh Tinh Vũ điểm một chỉ lên trung tâm Mệnh Bàn.

Phốc ——

Đầu ngón tay lập tức bị hình nón ở giữa Mệnh Bàn đâm rách, máu tươi lập tức tràn vào trong đó, Mệnh Bàn cũng bắt đầu xoay tròn, mật văn trong Mệnh Bàn cũng lấp lóe lên huyết quang. Khi tất cả mật văn bị huyết quang thắp sáng, bọn chúng bay ra khỏi Mệnh Bàn.

【VIP】 Đại cát đại lợi? (2)

Bá ——

Trong chớp mắt, ngàn mét xung quanh đều bị mật văn huyết sắc bao phủ, một luồng ý chí mạnh mẽ bỗng nhiên giáng lâm từ thiên khung.

Huyết nhục của Mộc Long bắt đầu bay lên không, đại địa hoang tàn khắp nơi cũng bắt đầu khôi phục, bởi vì chúng nó cũng bị hủy diệt ở nửa canh giờ trước đó.

Mấy hơi sau, cảnh tượng trước mắt tất cả mọi người giống như là bị tua ngược, huyết nhục tứ tán của Mộc Long lại hợp lại thành thân thể Mộc Long.

Mộc Long phục sinh ngay tại chỗ!

Nương theo một tiếng long ngâm vang lên!

Giọng nói quen thuộc của Mộc Long xuất hiện.

Sắc mặt tất cả mọi người lập tức vui mừng.

Mộc Long tiền bối sống!

Sống!

"Vi Sinh trưởng lão quá mạnh!"

"Hóa ra đây chính là Mệnh thuật, Mệnh thuật có thể nghịch thiên cải mệnh, không hổ là truyền thừa trong Pháp Nguyên Sơn Cốc!"

"Mộc Long tiền bối, mạng còn chưa tuyệt."

Mọi người cùng cảm thán, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Sau một khắc, mật văn bỗng nhiên biến mất, sắc mặt Vi Sinh Tinh Vũ bỗng nhiên thay đổi, bởi vì hắn cảm nhận được tuổi thọ của mình đang trôi qua.

Vừa rồi đã trôi qua năm mươi năm.

Bây giờ lại trôi qua gần trăm năm!

“Tại sao có thể như vậy?”

Vi Sinh Tinh Vũ ngẩn ra, sắc mặt trắng bệch, rút ngón tay khỏi mũi nhọn trên Mệnh Bàn.

Chẳng lẽ đây là cái giá lớn khi phục sinh Mộc Long?

Lập tức ít đi một trăm năm mươi năm tuổi thọ.

Cũng may.

Vẫn có thể chấp nhận được.

Ít nhất Mộc Long sống.

Vi Sinh Tinh Vũ cũng chỉ có thể tự an ủi mình như thế, tự nói với mình, tương lai tuổi thọ còn có thể tăng lại.

Giờ phút này, Mộc Long đột nhiên phục sinh thì sững sờ trên không trung, ngẩn ra, ánh mắt đảo qua vùng trời này, đồng thời nhìn mấy người Ôn Bình, càng không biết ra sao. Bởi vì hắn nhớ mình đã chết dưới thiên kiếp, sao lại sống lại?

“Đừng ngẩn ra đó, gặp được ta coi như mạng người còn chưa có tuyệt. Ta dùng nửa cái mạng nhỏ mới đổi được một mạng của ngươi.” Vi Sinh Tinh Vũ suy yếu nói.

Mộc Long sửng sốt.

Thấy Mộc Long vẫn đang ngẩn ra, Ôn Bình cũng nói: “Ngươi cũng may lắm, Vi Sinh Tinh Vũ mới đạt được truyền thừa Mệnh thuật từ cấm khu cuối cùng, cưỡng chế nghịch thiên cải mệnh cho ngươi một lần. Mặc dù cảnh giới của ngươi không thay đổi nhưng ít nhất cũng tranh thủ được cho người một cơ hội duy nhất.”

“Nghịch thiên cải mệnh!” Mộc Long đưa mắt nhìn Vi Sinh Tinh Vũ, trong lòng thất kinh đồng thời cúi người thật sâu trước Vi Sinh Tinh Vũ: “Vi Sinh trưởng lão, cái mạng này của Mộc Long là ngươi cho, sau này có cần đến ta thì ta nhất quyết không chối từ!”

Trước có Ôn Tông chủ cho hắn một cơ hội tân sinh.

Sau có Vi Sinh Tinh Vũ nghịch thiên cải mệnh phục sinh hắn.

Đời này không hối hận khi vào Bất Hủ Tông!

Vi Sinh Tinh Vũ nở nụ cười, nói: "Là ngươi nói đó, đừng nói gì nữa, có chuyện sẽ gọi ngươi!"

Một trăm năm mươi năm tuổi thọ đổi một mạng của Mộc Long.

Không lỗ!

Có thể chấp nhận!

Vi Sinh Tinh Vũ lại tự an ủi mình một lần nữa, sau đó cất Mệnh Bàn, trở về phi thuyền. Thấy sắc mặt Vi Sinh Tinh Vũ trắng bệch trở về, đám người đi tới đỡ hắn, không ít người đều lấy thiên tài địa bảo có thể khôi phục thể lực từ trong tàng giới ra cho Vi Sinh Tinh Vũ phục dụng.

Ôn Bình đảo mắt nhìn Mộc Long, khóe miệng nở một nụ cười.

Không chết là được rồi.

Còn có cơ hội.

Nếu như Thanh Long Thiên Hãn Thể của Mộc Long có thể tiến thêm một bước nữa thì có lẽ có thể may mắn sống sót được dưới Diệt Thế Thiên Phạt, đến lúc đó hắn cũng có thể giúp Mộc Long nghĩ cách.

Ngay lúc này, trước mắt Ôn Bình xuất hiện một cái thông báo của hệ thống.

"Một đợt lôi kiếp cuối cùng sẽ xuất hiện sau một trăm cái hô hấp nữa!"

"Mẹ nó!"

Ôn Bình giật mình.

Một giây sau, vùng thiên địa này lại bị kéo vào trong bóng tối, ánh sáng vừa nổi lên ở chân trời bỗng nhiên tiêu tán, thần uy khủng bố giáng lâm theo sát đó, ép tới tất cả mọi người thay đổi sắc mặt.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Các ngươi nhìn trời!"

“Là một đợt lôi kiếp cuối cùng, nó lại tới!”

Mọi người của Bất Hủ Tông giật mình, sau đó nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời, lôi vân lại ngưng tụ, đồng thời trong lôi vân, con mắt khiến cho tất cả mọi người sợ hãi đó cũng xuất hiện.

Oanh ——

Một đạo thiên lôi vạch phá bầu trời, đánh tan cảm xúc vui sướng của mọi người trong nháy mắt, cũng khiến cho toàn bộ chúng yêu ở Hồ Yêu Hoàng run rẩy.

Đúng lúc này, chỉ thấy Vi Sinh Tinh Vũ trên phi thuyền không chút hoang mang lấy Mệnh Bàn từ trong tàng giới ra, kèm theo ba đồng tiền cổ, nắm trong lòng bàn tay, sau đó nói lẩm bẩm vài câu. Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Vi Sinh Tinh Vũ xòe bàn tay ra, ba đồng tiền cổ rơi vào trong Mệnh Bàn phát ra tiếng đinh đang.

Vi Sinh Tinh Vũ nhìn chằm chằm Mệnh Bàn và tiền cổ ba giây, bỗng nhiên đại hỉ, nói: “Tông chủ, các vị trưởng lão không cần lo lắng, khi ta mới học Mệnh thuật thì đã từng bói một quẻ cho Mộc Long, quẻ tượng đại hung, biểu hiện Mộc Long sẽ có tử kiếp. Bây giờ tử kiếp đã ứng nghiệm! Vừa rồi ta lại bói một quẻ cho Mộc Long, quẻ tượng đại cát! Tiểu cát, trung cát, đại cát, đại cát là tốt nhất!”

Mọi người nghe xong thì vui mừng, vẻ căng thẳng trên mặt cũng biến mất.

Bọn họ còn tưởng là Mộc Long tiền bối vừa sống lại thì phải chết nữa.

“Mộc Long tiền bối, Vi Sinh trưởng lão lại bói cho ngài một quẻ, quẻ tượng đại cát, đại cát đại lợi, ngài có thể an tâm, ngài chắc chắn sẽ bình yên vô sự!” Hoài Không mặt đầy ý cười, sau đó nói với Mộc Long đang căm tức nhìn con mắt trên bầu trời.

Vừa dứt lời, trên bầu trời lập tức sinh ra vô số con mắt có thần uy mênh mông, sau đó bọn chúng bắt đầu nhắm lại.

Răng rắc ——

Không gian quanh người Mộc Long lại vỡ vụn.

Thân rồng của Mộc Long run lên!

Vảy rồng màu xanh đậm do Thanh Long Thiên Hãn Thể hình thành đều vỡ vụn, cảnh tượng giống y hệt như khi hắn chết trước đó.

“Là đại cát thật sao?”

Mộc Long toàn diện bộc phát yêu lực để chống cự không gian vỡ vụn và đè ép, nhưng mà cảm giác đè ép từ trong không gian truyền đến lại giống trước khi chết lúc nãy như đúc.

【VIP】 Đại cát đại lợi? (3)

Chuyện này khiến hắn không nhịn được hơi nghi ngờ lời Hoài Không nói.

Về phần Vi Sinh Tinh Vũ.

Hắn tin tưởng!

Dù sao Vi Sinh Tinh Vũ vừa mới cứu được hắn một mạng.

Ôn Bình thấy cảnh này, hơn nữa trước mặt lại xuất hiện hệ thống đếm ngược, lông mày bỗng nhiên nhíu lại, sau đó nhìn về phía Vi Sinh Tinh Vũ: "Ngươi xác định là đại cát?"

Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng cất tiền cổ và Mệnh Bàn, rất tự tin đứng dậy, sau đó nhìn về phía Mộc Long: "Tông chủ yên tâm, quẻ tượng biểu hiện là đại cát. Như vậy thì chắc chắn Mộc Long trưởng lão sẽ bình yên vượt qua kiếp nạn này, thậm chí có thể lông tóc không…"

Chữ 'thương' cuối cùng còn chưa kịp nói xong.

Mộc Long đã bị không gian đè xuống, đuôi rồng thịch một tiếng, nổ tung, bị không gian mảnh vỡ chèn ép thành thịt nát, đồng thời tổn thương như vậy còn đang kéo dài.

Thân rồng của Mộc Long đang sụp đổ từng chút một.

"Không phải đại cát sao?"

Vẻ tự tin trên mặt Vi Sinh Tinh Vũ bỗng nhiên biến mất.

Ôn Bình nói tiếp: "Quá trình này giống hệt như khi Mộc Long chết lúc này, nếu như không có nhớ lầm thì mười ba cái cái hô hấp sau, thân rồng của Mộc Long sẽ nổ thành huyết nhục đầy trời."

"Mười hai cái hô hấp."

"Mười một cái hô hấp."

Theo Ôn Bình đếm ngược, Vi Sinh Tinh Vũ gấp.

Một tay móc Mệnh Bàn ra, sau đó nhảy lên một cái, hóa thành kinh hồng, điểm một chỉ lên Mệnh Bàn, thôi động Mệnh Bàn xoay tròn, đồng thời miệng lẩm bẩm, từng tiếng Phạn âm từ trong miệng Vi Sinh Tinh Vũ thốt ra.

Trên trời cao, một luồng ý chí kinh khủng giáng lâm xuống Mệnh Bàn, sau đó hóa thành một đạo cực quang bắn về phía Mộc Long đã sụp đổ một nửa thân thể.

Cực quang nhập thể, Mộc Long bỗng nhiên phát ra một tiếng long ngâm cao vút, thân rồng nhanh chóng sụp đổ cũng chậm rãi khôi phục lại.

Không gian đè ép cũng dừng lại!

"Chặn!"

Hoài Không vừa mừng vừa sợ.

Ôn Bình thấy cảnh này thì cũng không nhịn được, hài lòng cười một tiếng, nói: "Không hổ là Mệnh thuật, nghịch thiên cải mệnh không phải chỉ là nói suông, ngay cả Diệt Thế Thiên Phạt cũng có thể ngăn cản."

Theo sau đó, người của Bất Hủ Tông bắt đầu hò hét cổ vũ cho hai người Vi Sinh Tinh Vũ và Mộc Long.

"Vi Sinh trưởng lão, cố lên!"

"Mộc Long trưởng lão cố lên!"

Tiếng hô hoán vang lên bên tai không dứt.

Nhưng Vi Sinh Tinh Vũ nghe được thì lại không vui nổi.

Bởi vì tuổi thọ của hắn đang trôi qua!

Mệnh thuật hắn vừa thi triển tên là Nguyên Thần Cực Quang, chính là một trong Thập Đại Cấm Thuật của Mệnh thuật.

Có thể ngăn cản tất cả sát kiếp!

Nhưng đại giới chính là tiêu hao tuổi thọ.

Dùng một lần tiêu hao trăm năm tuổi thọ!

Một cái chớp mắt ấy, tuổi thọ của hắn đã mất hai trăm năm mươi năm!

Theo thời gian trôi qua, mặc dù Nguyên Thần Cực Quang chặn được không gian sụp đổ và đè ép, nhưng lại đã tiêu hao hết trăm năm tuổi thọ, sau đó lại rút tuổi thọ của hắn ra tiếp.

Hắn có thể cảm nhận được tuổi thọ của mình đang trôi qua.

Một năm.

Hai năm.

Ba năm.

…

Mỗi cái hô hấp thì ba năm tuổi thọ trôi qua!

"Ta…"

"Cái này mà là đại cát cái gì!"

Đại cát thì sao có thể hung hiểm như vậy?

Mẹ nó, cái này là đại hung mới đúng!

Tuy rằng trong lòng Vi Sinh Tinh Vũ nghĩ như vậy nhưng không dám lớn tiếng nói ra.

Bởi vì vừa rồi hắn còn khẳng định với tất cả trưởng lão và tông chủ, quẻ tượng hắn bói ra được là đại cát, hơn nữa chỉ cần Mộc Long ở trong kiếp thì chắc chắn bảo đảm hắn bình yên vô sự.

Nói như vậy không chỉ là lật đổ mình.

Không riêng gì vẻ mặt mình.

Mà còn làm cho tất cả mọi người coi thường Mệnh thuật!

"Sống cho ta!"

Vi Sinh Tinh Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, Nguyên Thần Cực Quang không ngừng bắn vào trong cơ thể Mộc Long, yêu lực của Mộc Long cũng bộc phát ra một lần nữa, bắt đầu ngưng tụ yêu thể.

Nhưng mà đây là đang chống lại Thiên Phạt, cho nên dù cho có Nguyên Thần Cực Quang và yêu lực gia trì thì thân rồng của Mộc Long cũng không thể khôi phục được bao nhiêu, ngược lại là trời cảm nhận được Mộc Long phản kháng, chầm chậm tăng cường độ Diệt Thế Thiên Phạt lên.

Răng rắc ——

Từng tiếng không gian vỡ vụn nho nhỏ vang lên, thân rồng mà Mộc Long vất vả lắm mới khôi phục lại lại bị ép sụp đổ.

Cứ như vậy, quá trình này kéo dài ròng rã năm mươi cái hô hấp!

Mặt Vi Sinh Tinh Vũ cũng đen lại.

Lại mất thêm một trăm năm mươi năm thọ mệnh nữa!

Lúc này, Ôn Bình lên tiếng nói: "Chống thêm được hai mươi bảy cái hô hấp nữa thì Mộc Long sẽ vượt qua được đợt lôi kiếp Yêu Tiên cuối cùng."

"Hai mươi sáu cái hô hấp."

Theo Ôn Bình đếm ngược, Mộc Long bắt đầu phát ra từng đợt long ngâm bất khuất.

Vi Sinh Tinh Vũ cũng cắn răng, cố gắng kiên trì. Hắn cảm nhận được tuổi thọ của mình đang không ngừng bị rút lấy, thân thể càng ngày càng suy yếu.

Tóc vốn đang đen nhánh giờ đã bạc hơn phân nửa.

"Mười cái hô hấp."

"Chín cái hô hấp."

Ôn Bình còn đang đếm ngược.

Ngay lúc chỉ còn năm cái hô hấp nữa, Vi Sinh Tinh Vũ phun một ngụm máu tươi lên Mệnh Bàn, hai mắt tối sầm, ngã xuống dưới như là diều bị đứt dây.

Liên tiếp hao tổn bốn trăm sáu mươi sáu năm tuổi thọ, thân thể của hắn không chịu nổi nữa.

"Vi Sinh trưởng lão!"

Hoài Không giật mình, hóa thành kinh hồng lập tức xông tới chỗ Vi Sinh Tinh Vũ, đỡ lấy Vi Sinh Tinh Vũ đang rơi xuống.

Không có Nguyên Thần Cực Quang của Vi Sinh Tinh Vũ bảo hộ, không gian đang đè xuống Mộc Long bỗng nhiên vỡ vụn một lượng lớn, ép toàn bộ thân rồng còn lại của Mộc Long vào trong mảnh vỡ không gian, từng khúc từng khúc nhanh chóng sụp đổ, trong nháy mắt đã mất đi trăm thước thân rồng.

"Một cái hô hấp!"

Nhưng mà Ôn Bình cũng đếm ngược đến cuối cùng, Diệt Thế Thiên Phạt biến mất, mảnh vỡ không gian vốn không ngừng vỡ vụn đè ép Mộc Long bắt đầu chậm rãi khôi phục, phát ra từng tiếng kít kít.

【VIP】 Mộc Long tiến hóa

“Kết thúc!”

Ôn Bình phun ra hai chữ, không gian nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu, lôi vân và con mắt trên bầu trời cũng chầm chậm tiêu tán theo thần uy.

Cũng ở thời khắc này, Mộc Long phát ra từng tiếng long ngâm.

Khí tức liên tục tăng lên!

Thân thể Yêu Tổ tăng vọt, bước vào một cái cảnh giới hoàn toàn mới!

Cảnh giới Yêu Tiên!

Đồng thời, cảnh giới của Mộc Long cũng từ nửa bước Thiên Vô Cấm bước vào Thiên Vô Cấm, cũng chính là cảnh giới Yêu Tổ.

Lúc đầu, thần rồng liên tiếp sụp đổ của Mộc Long cũng ngưng tụ lại trong lúc này.

Một lượng lớn yêu lực từ thiên địa bay đến, từ trong tượng Nữ Oa tuôn ra, bọn chúng bắt đầu trợ giúp Mộc Long nhanh chóng dựng lại thân rồng.

Ôn Bình mở giới thiệu vắn tắt về Mộc Long.

Đưa mắt nhìn vào cột tu vi.

“Tu vi: Sáu trăm linh một năm (sánh ngang Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh).”

Một giây sau, biến thành sáu trăm linh hai năm.

Mười giây sau đó, tu vi nhanh chóng tăng thêm chín mươi chín năm, ngừng lại ở năm thứ sáu trăm chín mươi chín.

Tương đương với đến gần vô hạn Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Cách Thiên Vô Cấm Trung Cảnh chỉ có một bước!

Nương theo yêu lực màu vàng từ trong tượng Nữ Oa trào ra rót vào, Ôn Bình lại phát hiện yêu thể của Mộc Long cũng bắt đầu thay đổi.

"Yêu thể: Mộc Long Thần cấp Yêu Tiên (tu vi chín trăm linh một năm)."

Một giây sau, lập tức xảy ra thay đổi.

"Yêu thể: Thanh Long Thiên Hãn Thể (chín trăm linh một năm)."

Yêu thể của Mộc Long trực tiếp biến thành Thanh Long Thể.

Này đã không còn là biến hóa nữa.

Mà là tiến hóa!

Đồng thời không riêng yêu thể, tên của Mộc Long cũng thay đổi.

Như vậy có nghĩa là Mộc Long đã tiến hóa thành Thanh Long!

Mặc dù không có hai chữ Hỗn Độn nhưng huyết mạch của Thanh Long cũng đủ sánh ngang với Long tộc có huyết mạch cao cấp như Kim Long Ngao Ly.

Ôn Bình còn nhớ trước đó hệ thống có đánh giá cấp bậc huyết mạch của Yêu tộc.

Như Hoài Không, Thời Phong và Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long.

Thật ra thì bọn họ ngay cả huyết mạch cấp A cũng không phải.

Nếu không phải tu luyện Yêu Tiên một đạo, được Phu Hóa Đản ấp ra, hoàn toàn không thể nào đặt chân đến cấp nửa bước Thiên Vô Cấm.

Còn như thế nào mới có thể xem như cấp A thì chỉ khi nào có thần thông có thể điều khiển tự nhiên chi lực mới có thể được hệ thống đánh giá là cấp A.

Như Thần Hàn Bạch Long là huyết mạch cấp A.

Bởi vì Thần Hàn Bạch Long dung hợp thần thông của một con Địa Long, có thể điều khiển tự nhiên chi lực, cho nên là huyết mạch cấp A.

Bàn về thực lực, thật ra thì Thần Hàn Bạch Long mạnh hơn Hoài Không.

Trừ phi Hoài Không phát triển đến tu vi cực hạn năm trăm chín mươi chín năm, đồng thời lại lấy được yêu thuật mạnh mẽ từ trong tượng Nữ Oa.

Ví dụ như là yêu thuật cấp Yêu Tiên.

Đương nhiên, nếu như chọn chiến trường là Hồ Yêu Hoàng, có BUFF gia trì năm thành thực lực cho thủ lĩnh thế lực phụ thuộc tông môn, Hoài Không chắc chắn sẽ thắng.

Trừ hai loại tình huống này, Thần Hàn Bạch Long có được huyết mạch cấp A chắc chắn sẽ thắng.

Đây là lực lượng của huyết mạch!

Cuối cùng thì là huyết mạch cấp S.

Như thế nào mới có thể được hệ thống đánh giá là huyết mạch cấp S?

Chỉ khi nào có thần thông có thể điều khiển thiên địa chi lực thì mới được tính là cấp S, mới xem như huyết mạch đứng đầu thế giới này.

Kim Long Ngao Ly thủ hộ tượng Nữ Oa chính là huyết mạch cấp S.

Nếu như Ôn Bình thăng cấp tượng Nữ Oa lên một cấp nữa, Kim Long Ngao Ly cũng đến nửa bước Thiên Vô Cấm. Cho dù là địa điểm chiến đấu là Hồ Yêu Hoàng, Hoài Không được BUFF gia trì thì cũng đánh không lại Kim Long Ngao Ly có thể khu động thiên địa chi lực.

Đây chính là chênh lệch về huyết mạch!

Đương nhiên, nếu như Hoài Không đồng thời có được yêu thuật cấp Yêu Tiên, lại thêm BUFF tăng phúc thực lực, vậy thắng bại sẽ rất khó nói.

Bởi vì yêu thuật cấp Yêu Tiên cũng có thể khu động thiên địa chi lực!

Bây giờ, Mộc Long từ huyết mạch cấp A tiến hóa thành huyết mạch cấp S.

Chỉ với đẳng cấp huyết mạch của Mộc Long bây giờ thì đã đủ để nói là huyết mạch Yêu tộc đứng đầu Triều Thiên Hạp!

Dù sao đến bây giờ Ôn Bình cũng chưa có thấy được có yêu vật nào có huyết mạch cấp A ở Nguyên Dương Vực chớ nói chi là cấp S.

"Lúc này mới giống mệnh cách nhân vật chính của Yêu tộc."

Ôn Bình cảm thán một câu.

Hài lòng cười một tiếng, đóng giới thiệu vắn tắt về Mộc Long, sau đó nhìn Vi Sinh Tinh Vũ được mọi người đặt lên boong phi thuyền.

Thời khắc này, toàn bộ mái tóc của Vi Sinh Tinh Vũ đều biến thành hoa râm, làn da cũng biến thành khô quắt, toàn thân uể oải đến không ra hình người, cực kỳ giống dáng vẻ khi mới được vớt ra khỏi Khúc Cảnh lúc trước.

Ôn Bình hơi khó hiểu một chút.

Không phải đại cát sao?

Đại cát đại lợi!

Nhưng tại sao Vi Sinh Tinh Vũ lại thành ra như vậy?

"Đưa hắn về Bất Hủ Tông, tìm Hoài Diệp."

Nhưng mà tuy khó hiểu nhưng Ôn Bình cũng không nghĩ nhiều, tranh thủ sai người đem Vi Sinh Tinh Vũ đến phòng bếp.

"Ta đi."

Yêu Hoàng Hoài Không nhận việc này.

Ôn Bình và tất cả mọi người đứng trên phi thuyền, tiếp tục xem quá trình Mộc Long tái tạo thân rồng, tiến hóa, nhìn một hồi, Đao Ma nhịn không được cảm thán một tiếng: "Mới trở

thành cường giả đỉnh cao ngoài mặt Bất Hủ Tông không được mấy ngày thì đã bị vượt qua.”

Mọi người nhất thời buồn cười, tâm trạng khẩn trương cũng biến mất gần như không còn.

Sau đó, Long Nguyệt bên cạnh không nhịn được mở miệng hỏi: “Tông chủ, bây giờ Mộc Long tiền bối mạnh cỡ nào?”

“Không phải Đao Ma đã nói rồi sao.” Ôn Bình cũng không có nói thẳng ra bây giờ Mộc Long mạnh mẽ như thế nào, bởi vì hắn cũng không biết.

Bàn về lực phòng ngự, chắc chắn Mộc Long vô địch Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà bàn về lực lượng, sau khi Mộc Long tiến hóa thành Thanh Long, mặc dù tu vi mới sáu trăm chín mươi chín năm, cũng không bước vào Thiên Vô Cấm Trung Cảnh nhưng tuyệt đối có thể miểu sát bất kỳ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh nào, cho dù là Đao Ma cũng không ngoại lệ.

【VIP】 Mộc Long tiến hóa (2)

Đây chính là chỗ mạnh mẽ của huyết mạch cấp S!

Cả hai tăng theo cấp số cộng, thực lực tổng hợp của Mộc Long, Ôn Bình cảm thấy hẳn là có thể chiến ngang với cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, có thể đánh bại cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh hay không thì không biết.

Nhưng ít ra sẽ không bị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đánh bại.

Có thể nói là khiên thịt vô địch!

Đương nhiên, cụ thể vẫn phải thử một lần.

Mắt thấy Mộc Long đang tiến hóa, Ôn Bình đột nhiên nghĩ đến tượng Nữ Oa. Bây giờ danh vọng trong tay cũng đủ, mà cũng có nguồn cung cấp danh vọng là Tử Khí Các, Ôn Bình quyết định thăng cấp tượng Nữ Oa một lần.

Trước đó không có nghĩ tới thăng cấp nó là vì biết thăng cấp nó một lần thì cần rất nhiều danh vọng, dù sao thì nó cũng là một kiến trúc cải tạo một tộc.

Không phải kiến trúc đặc thù bình thường trong Bất Hủ Tông có thể so được.

“Hệ thống, thăng cấp tượng Nữ Oa một lần cần bao nhiêu danh vọng?”

“Năm vạn!”

“Đắt như thế?”

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý nhưng Ôn Bình cũng không nhịn được thán phục một tiếng.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không do dự, trực tiếp thăng cấp tượng Nữ Oa.

“Đang thăng cấp tượng Nữ Oa…”

“Cần thời gian: Một trăm giờ.”

Đóng giao diện hệ thống lại, Ôn Bình đưa mắt nhìn Mộc Long, lẳng lặng quan sát quá trình tiến hóa của Mộc Long.

Bây giờ trời đã hoàn toàn sáng lên, Mộc Long tiến hóa, khí tức mênh mông bắt đầu lan ra toàn bộ Hồ Yêu Hoàng, chúng yêu vừa mới đứng dậy sau khi trải qua lôi kiếp Yêu Tiên, bây giờ lại bị cả kinh phủ phục xuống đất.

Bởi vì khí tức này còn mạnh mẽ hơn cả Yêu Hoàng!

Kéo dài ròng rã một khắc đồng hồ sau, Mộc Long mới hoàn thành tiến hóa.

Thân rồng màu xanh biếc giờ hoàn toàn biến thành màu xanh đậm, lộ ra một luồng khí tức mạnh mẽ và uy áp huyết mạch mãnh liệt. Thân thể cũng trở nên dài ngàn trượng, ngao du trong biển mây trên sườn núi Yêu Tổ, cực kì hùng vĩ.

Toàn thân Mộc Long đều trở nên khác biệt.

"Tông chủ!"

Ngao du mấy vòng trong biển mây, sau đó Mộc Long hóa thành hình người đi tới trước mặt Ôn Bình, cung kính khom người, tràn đầy cảm kích nhìn mọi người.

Ôn Bình cười nói: "Ngươi nên cảm kích Vi Sinh trưởng lão, nếu không phải hắn vừa truyền thừa xong Mệnh thuật, cũng dùng Mệnh thuật phục sinh ngươi, giúp ngươi ngăn cản Diệt Thế Thiên Phạt thì bây giờ ngươi đã thần du nơi nào."

"Mộc Long hiểu!"

Mộc Long khom người thật sâu, bái Ôn Bình, sau đó cũng quay qua nhìn mọi người của Bất Hủ Tông, chắp tay cảm ơn: "Đa tạ chư vị tới cổ vũ cho ta, sau này nếu có việc cần, Mộc Long có xông pha khói lửa cũng không ngại."

"Mộc Long trưởng lão khách sáo, chúng ta đều là thành viên của Bất Hủ Tông, nên đến cổ vũ cho ngươi mới đúng." Vân Liêu lên tiếng trước, biểu hiện phong thái đại trưởng lão.

Theo sau đó các trưởng lão khác cũng lần lượt nói.

"Mộc Long trưởng lão quá khách sáo, chúng ta chỉ cổ vũ. Vi Sinh trưởng lão mới lợi hại, bói một quẻ là 'đại cát', quả

nhiên Mộc Long trưởng lão ngươi lập tức bình yên vượt qua lôi kiếp Yêu Tiên.”

“Mộc Long trưởng lão, chúng ta đều là một thành viên của Bất Hủ Tông, đừng nói lời khách sáo. Tình huống của Vi Sinh trưởng lão có chút không ổn, chúng ta đi thăm hắn trước?”

“Vi Sinh trưởng lão có thể dùng Mệnh thuật đối kháng lôi kiếp Yêu Tiên, chẳng lẽ hắn còn xảy ra chuyện hay sao? Hẳn chỉ là mệt nhọc chứ?”

Mộc Long nghe mọi người nói như vậy thì vội vàng nói: “Chư vị, vậy chúng ta đi thăm Vi Sinh trưởng lão trước đi.”

Mọi người gật đầu.

Sau đó truyền tống trận lần lượt mở ra, lần lượt đưa mọi người về tông môn.

Long Dã cũng không ngoại lệ, hắn đi theo bên cạnh Long Nguyệt và Long Kha, một câu cũng không nói, cũng không biết nên nói những gì.

Được chứng kiến sự mạnh mẽ của Bất Hủ Tông, hắn đột nhiên không muốn về sa trường.

Đều nói lịch luyện ở sa trường là còn đường tắt mạnh lên nhanh nhất.

Nhưng so với tu hành trong Bất Hủ Tông, sa trường tính là gì?

Khiến cho Long Dã cảm thấy rung động nhất vẫn là trận lôi kiếp Yêu Tiên hôm nay.

Lôi kiếp Yêu Tiên.

Mệnh thuật.

Mộc Long vân vân.

Tất cả mọi chuyện han đều lật đổ hết mọi sự hiểu biết của hắn về Bất Hủ Tông.

“Rốt cuộc sau lưng Bất Hủ Tông là tồn tại như thế nào mới có thể bồi dưỡng một tông môn yếu ớt ở Hồ Thiên Địa Đông

thành mạnh mẽ như hôm nay trong thời gian ngắn như vậy." Long Dã thầm nghĩ.

Ôn Bình mới bao nhiêu tuổi?

Bất Hủ Tông mới phát triển bao lâu?

Đã vượt qua tất cả thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực.

Vọt lên ngang với thực lực của Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực!

"Tiểu muội, Bất Hủ Tông các ngươi còn thu người không?" Trong lòng Long Dã xuất hiện ý nghĩ gia nhập Bất Hủ Tông.

"Ca, thực lực của ngươi không được, muốn gia nhập Bất Hủ Tông thì phải đợi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, đi xông Sư Đạo Mê Cục." Long Nguyệt nói.

Nhìn muội muội ngày xưa cần mình bảo vệ giờ lại chê thực lực của mình không được, Long Dã chỉ cảm thấy tim đau ê ẩm, sau đó cố nén đau đớn nói: "Ta là nhị ca ngươi, chẳng lẽ không thể đi cửa sau sao? Trong khoảng thời gian này, ta thay các ngươi ngăn cản tất cả tộc lão và phụ thân, mẫu thân với đại ca điều tra! Các ngươi biết, phụ thân, mẫu thân và đại ca nhẫn tâm cỡ nào…"

Vừa đi, Long Dã vừa tố khổ.

"Ngươi có thể ra dáng ca ca một chút hay không? Hơn nữa, lúc trước không phải ngươi đứng về phía phụ thân, mẫu thân và đại ca hay sao?" Long Kha đáp lại một câu lạnh như băng.

"Ta sai rồi, mười phần sai!"

Long Dã thấp giọng nói.

Cùng lúc đó, đến phòng bếp.

Giờ phút này, Vi Sinh Tinh Vũ được đỡ ngồi xuống bên ngoài phòng bếp, Hoài Không đang bưng bát cho hắn uống, nhưng Vi Sinh Tinh Vũ mới uống hai hớp thì giãy dụa đứng dậy: "Khoan uống, ta tính một quẻ."

Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ móc Mệnh Bàn và tiền cổ ra.

Hai tay cầm lấy tiền cổ, sau đó bắt đầu lẩm bẩm, mười hơi sau, xòe hai tay ra, để tiền cổ rơi vào trong Mệnh Bàn.

Lần này, hắn tính cho mình.

Quẻ tượng —— đại cát!

“Ta…”

【VIP】 Mộc Long tiến hóa (3)

Vi Sinh Tinh Vũ hai mắt tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh.

Khi mở mắt ra, Ôn Bình và tất cả trưởng lão Bất Hủ Tông đã đi tới trước mặt.

“Sao còn chưa tỉnh?”

Ôn Bình hỏi thăm Hoài Không.

Hoài Không lên tiếng đáp: “Không biết, vừa rồi Vi Sinh trưởng lão lại tính một quẻ, sau đó lập tức hôn mê bất tỉnh. Ta cảm thấy tám chín phần mười là Vi Sinh trưởng lão không yên tâm Mộc Long trưởng lão, cho nên lại tính một lần, cũng không biết quẻ tượng là cái gì.”

Ôn Bình nghe xong, nhìn về phía Vi Sinh Tinh Vũ mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, nói: “Nếu thân thể suy yếu thì đừng có nhiều chuyện.”

“Đại cát…”

Vi Sinh Tinh Vũ yếu ớt hô lên hai chữ.

Ôn Bình không khỏi cảm thán một câu: “Suy cho cùng thì vẫn là Mệnh thuật, quả nhiên không phải tầm thường, thậm chí ngay cả con đường sau khi Mộc Long độ kiếp tiến hóa cũng tính ra được.”

Nếu như tiến hóa thành Thanh Long mà không đại cát thì cái gì mới có thể tính là đại cát?

Giống y như những gì hắn nghĩ.

Bất Hủ Tông phải có một vị bán tiên.

Là loại một quẻ định càn khôn!

Giờ phút này, Mộc Long cũng đi tới trước, nắm chặt tay Vi Sinh Tinh Vũ, cảm kích nói: “Vi Sinh trưởng lão, hôm nay ngươi cứu ta một lần, lại thay ta cản thiên phạt, lại thêm tính cho ta hai quẻ, ta thiếu ngươi bốn cái mạng. Nếu sau này có cần đến ta thì cứ nói!”

Dứt lời, Mộc Long trực tiếp giật bốn cái vảy rồng đẫm máu từ trên người mình xuống, đưa cho Vi Sinh Tinh Vũ, sau đó nói: "Bốn cái vảy rồng này, chỉ cần Vi Sinh trưởng lão lấy ra một mảnh, ta muôn lần chết không chối từ! Nếu như Vi Sinh trưởng lão không dùng được, cũng có thể để lại cho hậu bối, chắc chắn ta sẽ dốc hết toàn lực, báo đáp ân tình của Vi Sinh trưởng lão!"

Vi Sinh Tinh Vũ cầm bốn cái vảy rồng, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Lúc này, hắn không muốn để ý tới ai hết.

Rốt cuộc thì Mệnh thuật của hắn đã xảy ra vấn đề gì?

Chính mình cũng như thế!

Mất nửa cái mạng.

Nhưng quẻ tượng lại là đại cát?

Đại cát cái quỷ á!

"Được rồi, tất cả giải tán đi, để hắn nghỉ ngơi một chút." Ôn Bình thấy Vi Sinh Tinh Vũ mệt mỏi nhắm mắt lại, lên tiếng giải tán mọi người.

Mộc Long vội mở miệng nói: "Tông chủ, ta muốn ở lại chăm sóc Vi Sinh trưởng lão."

"Được, ngươi ở lại, những người khác nên làm gì thì làm cái đó đi." Ôn Bình đồng ý thỉnh cầu của Mộc Long, dù sao mạng của Mộc Long là do Vi Sinh Tinh Vũ cứu.

Không bao lâu, mọi người trong Bất Hủ Tông dần dần tán đi.

Nhưng mà mọi người cũng không hoàn toàn tán đi.

Bởi vì bọn họ tụ tập lại với nhau, chuẩn bị đi vào cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Không lý do gì khác.

Chỉ vì sau khi được chứng kiến Mệnh thuật, mọi người mới hiểu.

Hóa ra nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại!

Cùng lúc đó, Long Dã rời khỏi phòng bếp, sau đó cũng không đi theo Long Nguyệt và Long Kha mà là đi theo sau lưng Ôn Bình.

"Ca, ngươi làm gì?"

Long Nguyệt thấy thế thì vội vàng đuổi theo.

Long Dã vội vàng nói: "Gia nhập Bất Hủ Tông!"

"Không phải đã kêu ngươi chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng xong sao?" Long Nguyệt bất đắc dĩ nói.

Ôn Bình nghe hai huynh muội kẻ xướng người hoạ thì dừng bước.

"Trở về chăm sóc phụ thân và mẫu thân ta cho tốt, chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, ngươi suy nghĩ kĩ lại coi muốn gia nhập hay không. Nếu như còn muốn gia nhập thì ngươi có thể không cần xông Sư Đạo Mê Cục." Đối với khao khát muốn nhập tông của Long Dã, Ôn Bình cũng không có dập tắt khao khát của hắn.

Còn tại sao lại nói chờ khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc.

Đó là bởi vì đến lúc đó, có lẽ Bất Hủ Tông đã trở mặt với U Quốc.

Đến lúc đó có thể Long Dã không muốn phản bội U Quốc mà gia nhập Bất Hủ Tông. So với đến lúc đó khiến cho hắn phải khó xử thì không bằng chờ đến lúc đó, để hắn suy nghĩ xem có gia nhập vào tông môn hay không.

Long Dã nghe Ôn Bình nói như vậy thì lập tức vui mừng, nhanh chóng đáp: "Ta hiểu, xin Ôn tông chủ yên tâm, có ta ở Long gia, tuyệt đối sẽ không để cho tam muội và tam muội phu, cũng chính là phụ thân mẫu thân ngài phải chịu chút tổn thương nào!"

Ôn Bình gật gật đầu: "Nếu như không có chuyện gì khác thì về Thần Phi Thành đi."

"Rõ!" Long Dã quay người muốn đi, nhưng đi được hai bước thì lại quay người lại: "Ôn tông chủ, thật ra thì ở trong

phân đà của Thiên Tượng Môn có một cái Khúc Cảnh thông đạo. Nếu như không phá nó đi thì người của Thiên Tượng Môn sẽ liên tục thông qua cái lối đi đó đi vào Nguyên Dương Vực. Ta biết cái Khúc Cảnh thông đạo bí ẩn đó ở đâu, Ôn tông chủ có thể phái Đao Ma trưởng lão hoặc là Mộc Long trưởng lão theo ta đi một chuyến, với thực lực của hai vị trưởng lão thì có thể phá hủy cái Khúc Cảnh thông đạo đó trong nháy mắt!"

Ôn Bình nhìn Long Dã sốt ruột muốn lập công, lạnh nhạt đáp lại một câu: "Hủy nó không có ý nghĩa gì, hai tháng sau, một cái Khúc Cảnh thông đạo mới có thể dung nạp cường giả Thiên Vô Cấm đi qua sẽ xuất hiện nữa. Đi, làm chuyện của ngươi đi, chuyện khác không cần ngươi quan tâm."

Ôn Bình biết, lúc này không thể dễ dãi với Long Dã, nếu không Long Dã sẽ càng muốn lập công biểu hiện mình.

Đối với Long Dã, Ôn Bình chỉ muốn cho hắn chăm sóc tốt cho phụ mẫu của mình. Với năng lực và thực lực cá nhân của Long Dã thì không giúp được Bất Hủ Tông cái gì, thậm chí còn có thể sẽ cản trở thêm. Nhưng thân phận của hắn lại là ô dù tốt nhất để bảo vệ phụ mẫu lúc này.

Vừa nghĩ tới đó, tâm tình bức thiết muốn lập công của Long Dã cũng cảnh tỉnh mình.

Tháng sau mình nên nghĩ cách dùng Phu Hóa Đản hoặc là chờ tượng Nữ Oa thăng cấp xong, bồi dưỡng thêm một Yêu Tổ nữa.

Bởi vì phụ thân không muốn trở về tông, chỉ muốn ở bên cạnh mẫu thân, như vậy để cho an toàn thì hẳn là phải phái một Yêu Tổ ngầm bảo vệ bọn họ.

【VIP】 Lại là đại cát!

Dù sao sau này kẻ thù của Bất Hủ Tông chỉ sẽ càng ngày càng nhiều, không loại trừ có người sẽ tra được thân phận thật của phụ mẫu hắn. Lỡ như đến lúc có cường giả Thiên Vô Cấm đánh không lại hắn, cũng biết không thể trêu vào hắn, vụng trộm đi tìm phụ mẫu hắn tính sổ thì làm sao bây giờ?

"Đưa ca ca của ngươi về Thần Phi Thành đi." Ôn Bình dặn dò Long Nguyệt một câu, sau đó đi tới Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Mấy ngày sau khi Long Dã đi, Ôn Bình kiên trì làm hai chuyện, đi Pháp Nguyên Sơn Cốc tu hành, đi địa ngục vong linh tìm vong linh chi thần.

Ôn Bình không buông tha cho bất kỳ một cái cơ hội có thể tăng thực lực của tông môn và bản thân lên nào.

Đồng thời hắn cũng nghĩ ra một cách tốt để tìm thi thể yêu vật!

Có Vi Sinh Tinh Vũ!

Chuyện mà Tẫn Tri Lâu làm không được, hắn có thể làm được.

Thi thể Yêu Thần, Yêu Tổ huyết mạch cấp A thậm chí cấp S được chôn trong lòng đất hoặc là trong chỗ không muốn ai biết, chắc chắn Vi Sinh Tinh Vũ có thể dùng Mệnh thuật tính ra được.

Kết quả là khi Ôn Bình nghĩ tới đó thì lập tức rời khỏi Thính Vũ Các, gọi Trần Hiết cùng đến khu ký túc xá.

Khi Ôn Bình đi vào khu ký túc xá, Vi Sinh Tinh Vũ đã khôi phục tinh khí thần sau mấy ngày tu dưỡng.

Nhưng mà mái tóc hoa râm vẫn như cũ.

Mấy ngày nay, Mộc Long vẫn luôn chăm sóc Vi Sinh Tinh Vũ, từng li từng tí, khi Ôn Bình dẫn Trần Hiết lúc đến, Mộc Long đang đút Vi Sinh Tinh Vũ uống linh thiện. Vi Sinh Tinh

Vũ cực lực khuyên can nhưng Mộc Long bất khuất, nhất định phải đút hắn.

"Để ta tự uống!"

"Không được, ngươi vừa mới khôi phục một chút, không thể cử động lung tung."

"Ta khỏe rồi!"

Vi Sinh Tinh Vũ đứng dậy, nhảy loạn cào cào.

Mộc Long không nhìn động tác của Vi Sinh Tinh Vũ: "Mau lại đây uống, không uống thì linh thiện sẽ nguội."

"Tông chủ."

Vi Sinh Tinh Vũ thở dài một hơi, sau đó giống như là thấy được cứu tinh, quay qua nhìn Ôn Bình, bước nhanh tới.

Ôn Bình thấy thế, dừng chân bên ngoài khu ký túc xá, nhìn hai người một chút, sau đó tỏ vẻ xấu hổ, nói: "Có phải ta tới có chút không đúng lúc hay không?"

"Tông chủ nói đùa, ngài tới đúng lúc." Vi Sinh Tinh Vũ rảo bước đi lên, chạy trốn tới bên cạnh Ôn Bình.

"Thương thế ổn rồi chứ?"

Nói xong, Ôn Bình dò xét Vi Sinh Tinh Vũ từ trên xuống dưới.

Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng đáp: "Tông chủ, ta đã hoàn toàn khỏe, nhưng Mộc Long trưởng lão luôn buộc ta uống linh thiện. Buộc ta uống, ta cũng nhịn, dù sao linh thiện cũng không khó uống. Nhưng hắn muốn tự tay đút ta, như vậy không phải là lấy oán trả ơn sao?"

Vi Sinh Tinh Vũ thật sự là khóc không ra nước mắt.

Vừa tiếp nhận truyền thừa xong, lập tức xảy ra sự cố bất ngờ, thiếu đi hơn bốn trăm năm tuổi thọ.

Như vậy thì cũng thôi đi.

Dù sao sau này chậm rãi tăng cảnh giới lên thì còn có cơ hội tăng lại.

Nhưng hành vi của Mộc Long thì rất quá đáng!

Như vậy hoàn toàn là lấy oán trả ơn!

"Rảnh rỗi như vậy?" Ôn Bình lặng lẽ nhìn Mộc Long.

Mộc Long vội vàng bỏ linh thiện trong tay xuống, mặt mũi tràn đầy khổ sở nói: "Vi Sinh trưởng lão là ân nhân cứu mạng của ta, ta cũng không thể…"

"Nếu rảnh rỗi như vậy thì đi làm việc đi." Ôn Bình vốn định tự mình đi ra ngoài một chuyến, nhưng mà thấy được tình huống của Mộc Long và Vi Sinh Tinh Vũ bây giờ, hắn quyết định để Mộc Long thay mình đi một chuyến. Nếu như cứ để hai người bọn họ tiếp tục như vậy, lỡ như sinh ra tình cảm thì sao?

Mộc Long mặt mũi tràn đầy ủy khuất, nói tiếp: "Tông chủ, ngài nói đi."

"Đừng trưng vẻ mặt ủy khuất đó ra, không có rảnh quan sát người sống như thế nào, đừng nói Vi Sinh trưởng lão, cảnh tượng mới nãy, ta thấy cũng…" Ôn Bình không có tiếp tục nói nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ nhắc nhở một câu, sau đó đi vào khu ký túc xá ngồi xuống.

"Vi Sinh trưởng lão, ngươi cũng tới."

Ôn Bình kêu một tiếng.

Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng đi theo bước chân Trần Hiết đi vào khu ký túc xá.

Khi Vi Sinh Tinh Vũ vừa ngồi xuống, Ôn Bình mở miệng nói ngay: "Ta cần thi thể yêu vật, tốt nhất là cấp bậc Yêu Tổ. Ngươi có cách nào dùng Mệnh thuật tính ra ở đâu không. Ví dụ như là đo ra bọn chúng đang ở hướng nào, cách Bất Hủ Tông bao xa."

"Tông chủ, đều là chuyện nhỏ. Trong Mệnh thuật, có một thiên chuyên dùng để tầm bảo gọi là Tầm Bảo Thiên. Mặc dù ta mới tiểu thành nhưng hẳn là có thể tính ra nơi nào có thi thể Yêu Tổ, nhưng mà cũng bởi vì mới tiểu thành cho nên cũng không thể tính ra địa điểm chính xác, chỉ có thể tính ra phương hướng đại khái."

Vi Sinh Tinh Vũ nghe nói là cần Mệnh thuật mới có thể hoàn thành thì không kịp chờ đợi, muốn bộc lộ tài năng.

Hai lần trước đều là ngoài ý muốn.

Lần này hắn muốn bảo vệ tôn nghiêm của Mệnh thuật!

Bảo vệ tôn nghiêm của mình!

Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ móc Mệnh Bàn và tiền cổ ra, còn có một viên kim châu lớn chừng ngón cái. Như trước đó, sau khi thôi động Mệnh Bàn, để tiền cổ rơi vào bên trong Mệnh Bàn, chiếm lấy ba điểm trong Mệnh Bàn, sau đó đứng dậy chậm rãi lui về sau.

"Tông chủ, các ngươi lui về sau một chút."

Ba người Ôn Bình lùi lại ba bước, sau khi đứng vững thì Vi Sinh Tinh Vũ dùng khẩu quyết khu động kim châu, ném vào trong Mệnh Bàn.

Bỗng nhiên bốn phía trong Mệnh Bàn lóe lên một vệt kim quang!

Trong kim quang chói mắt, xuất hiện một hình ảnh mông lung, còn có ba hàng chữ.

Hồ Thiên Địa, không!

Nguyên Dương Vực, không!

Hắc Vực có —— Hào Khốc Thâm Uyên!

"Tông chủ, có."

Ở Hắc Vực, Hào Khốc Thâm Uyên!" Vi Sinh Tinh Vũ nhíu mày một cái, bởi vì bốn chữ Hào Khốc Thâm Uyên này hết sức quen thuộc.

Mấy hơi sau, Vi Sinh Tinh Vũ bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng rồi!

Hắn nhớ Hào Khốc Thâm Uyên.

Một trong mười đại hung địa ở Triều Thiên Hạp!

Được xưng là một trong những chỗ nguy hiểm nhất Triều Thiên Hạp.

Thiên Vô Cấm cũng không dám tự tiện xông vào!

Ôn Bình hỏi: “Hào Khốc Thâm Uyên ở đâu?”

Vi Sinh Tinh Vũ đáp: “Nếu như không có nhớ lầm thì ngay trong chỗ sâu trong Vô Ưu Chiểu Trạch ở Hắc Vực. Nếu như tông chủ muốn đi thì thuộc hạ có thể dẫn đường bất cứ lúc nào.”

【VIP】 Lại là đại cát! (2)

Ôn Bình lắc đầu: “Không cần, chuyện này giao cho Trần Hiết và Mộc Long. Trong thời gian này, ngươi ở tông môn nghỉ ngơi, chuyên tâm dưỡng thương và tu hành.”

Trần Hiết vội vàng nói tiếp: “Tông chủ, vài ngày trước thuộc hạ vừa đi với Đao Ma trưởng lão một chuyến. Rời Di Thiên Thành, dọc theo dòng sông Khúc Cảnh đi lên bắc ba ngàn dặm là có thể nhìn thấy Vô Ưu Chiểu Trạch, thâm nhập sâu vào bên trong hơn khoảng năm trăm dặm nữa thì có thể đến Hào Khốc Thâm Uyên. Nhưng mà trước mắt chúng ta biết rất ít về Hào Khốc Thâm Uyên. Chỉ biết là chỗ đó được gọi là cấm địa Thiên Vô Cấm!”

“Các ngươi đến đó làm gì?”

“Đao Ma trưởng lão muốn xông vào bên trong một lần, luyện đao một chút, cho nên ta đi theo Đao Ma trưởng lão đi một chuyến.”

“Có di vào không?”

“Không có đi vào, bởi vì chúng ta phát hiện cửa vào Hào Khốc Thâm Uyên có Yêu Tổ trấn thủ. Cho dù Đao Ma trưởng lão không sợ nhưng cũng không dám đánh cỏ động rắn.”

“Có Yêu Tổ trấn thủ?”

Ôn Bình nhướng mày.

Có chút thú vị.

“Tông chủ, không bằng để cho Vi Sinh trưởng lão tính cho Mộc Long một quẻ?”

Vi Sinh Tinh Vũ nghe Trần Hiết nói thì hưng phấn mở miệng nói: “Tông chủ, ta có thể tính ra được mức độ hung hiểm của Hào Khốc Thâm Uyên, đồng thời có thể tính ra được Mộc Long trưởng lão tiến vào Hào Khốc Thâm Uyên vào thời gian nào là tốt nhất, may mắn nhất.”

“Vậy ngươi thử một chút.” Ôn Bình gật đầu.

Nói xong, Vi Sinh Tinh Vũ lấy kim châu đi, sau đó lại tính một quẻ.

Quẻ tượng —— đại cát!

“Lại là đại cát?”

Vẻ mặt tràn đầy mong đợi của Vi Sinh Tinh Vũ đột nhiên cau lại, chợt quay đầu lại nói với Ôn Bình và Mộc Long: “Tông chủ, quẻ tượng biểu hiện ngày mai Mộc Long trưởng lão tiến vào Hào Khốc Thâm Uyên là lúc vận thế mạnh nhất, nhất định có thể được đến thứ ngài muốn. Yêu Tổ ở cổng và hung hiểm trong đó gần như có thể không cần tính. Với quẻ tượng đại cát thì rất có thể còn có thể thu hoạch được niềm vui bất ngờ, chuyến đi này tuyệt đối không tệ!”

Nói xong câu đó, Vi Sinh Tinh Vũ đột nhiên đưa mắt nhìn Mộc Long bên cạnh, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Hắn tin tưởng Mệnh thuật của mình chắc chắn chính xác!

Ôn Bình nghiêng đầu lại, nói với Mộc Long: “Vậy bây giờ ngươi lên đường luôn đi, dù sao ngươi cũng rảnh rỗi không chuyện làm.”

Mộc Long cả kinh nói: “Tông chủ, nhưng Vi Sinh trưởng lão nói là ngày mai?”

“Chẳng ngươi còn muốn dùng truyền tống trận đi vào Hào Khốc Thâm Uyên sao? Ta kêu ngươi đi tìm Yêu Tổ thi thể, không có kêu ngươi gióng trống khua chiêng giết vào.” Ôn Bình tức giận nói.

Bên cạnh, Vi Sinh Tinh Vũ tiếp tục nói tiếp: “Mộc Long trưởng lão, tông chủ, các ngươi yên tâm, quả tượng đại cát, chỉ cần Mộc Long trưởng lão làm việc khiêm tốn thì nhất định có thể lấy được thứ tông chủ cần, thắng lợi trở về!”

“Được rồi, Mộc Long trưởng lão, vậy ngươi chú ý sức khỏe, đợi chút nữa nhớ uống linh thiện.” Mộc Long đứng dậy, bất đắc dĩ đi ra khỏi khu ký túc xá, đi đến chỗ truyền tống trận, Trần Hiết vội vàng từ biệt Ôn Bình, rảo bước đi theo.

Hai người vừa đi, Ôn Bình không có vội vã rời đi.

“Giúp ta tính một quẻ.”

Vi Sinh Tinh Vũ vui mừng, vội nói: “Tông chủ, ngài muốn tính cái gì?”

Hắn biết, thời điểm mình biểu hiện đến!

Ôn Bình suy tư thật lâu, sau đó trịnh trọng hỏi: “Giúp ta tính một chút, khi nào nào xem phim hoặc là xem kịch truyền hình là tốt nhất, có thể có xác suất lớn nhất xoát ra được Tru Tiên Kiếm!”

Ôn Bình nghĩ rất đơn giản.

Thanh Liên Kiếm.

Tru Tiên Kiếm.

Hắn đều muốn!

Sắc mặt Vi Sinh Tinh Vũ cứng lại.

“Chuyện này…”

…

Nguyên Dương Vực.

Thần Phi Thành.

Tử Khí Các.

Có Lạc Dạ Quy Phong treo ở ngoài cửa Tử Khí Các, những ngày này, mỗi ngày Lục Phương Nhai đều đông nghịt, đều vì muốn thấy “phong thái” của cường giả Thiên Vô Cấm. Nghe nói, owr thành bên cạnh đã có người lên đường ngay trong đêm, đang đến Thần Phi Thành.

Còn những Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn bị phủ thành chủ bắt được, tất cả đều bị nhốt ở trong địa lao.

Nhưng mà Diêm Lai cũng không giết một người nào, bởi vì cho dù nói thế nào thì giết Tuyền Qua Thần Tượng sẽ là tổn thất của U Quốc, nhưng chắc chắn cũng phải để cho Thiên Tượng Môn trả giá đắt.

Những Thần U Quân đã chết đi đều có người nhà, bọn họ đều đã từng vì bảo hộ con dân U Quốc mà cố gắng, bọn họ không thể chết không rõ ràng như vậy được.

Sau khi trình tội trạng của Thiên Tượng Môn lên, Diêm Lai lập tức tăng thêm nhân thủ ở các nơi trong Thần Phi Thành, bởi vì buổi đấu giá của Tử Khí Các sắp đến. Trước mắt, hắn biết ít nhất có sáu cường giả Thiên Vô Cấm sẽ đến Thần Phi Thành tham gia đấu giá.

Nhiều cường giả Thiên Vô Cấm như vậy tề tụ Thần Phi Thành, hơn nữa Đại Vực Chủ cũng sẽ tới, là thành chủ, tất nhiên không thể để cho Thần Phi Thành xuất hiện thêm bất kỳ náo động nào, nếu không hắn cũng không biết mình nên giấu mặt mũi đi đâu.

Còn chuyện Lạc Dạ Quy Phong, Diêm Lai cũng không biết nên làm cái gì.

Một mặt Diêm Lai hi vọng người như vậy chết, một mặt lại lo lắng nếu để cho Lạc Dạ Quy Phong tiếp tục bị treo ở trên cây thị chúng thì sẽ gây phiền phức lớn hơn nữa.

Cuối cùng, Diêm Lai chỉ có thể chọn chuyện không liên quan đến mình thì không để ý tới.

Tất cả chờ Đại Vực Chủ đến định đoạt!

Với thực lực của hắn, không thể nào can thiệp chuyện Bất Hủ Tông, hơn nữa một khi can thiệp thì sẽ khiến cho Bất Hủ Tông và Vực Chủ Phủ mâu thuẫn.

Cùng lúc đó, trong mấy ngày nay, Thanh Thiển vẫn luôn đến Tử Khí Các, mỗi lần đều đợi hai ba canh giờ mới rời đi.

Vòng đi vòng lại.

Kiên nhẫn.

Hôm nay còn dẫn theo người của Vạn Bảo Tông đến, bàn chuyện chia tỉ lệ thiên tài địa bảo hi hữu với Tử Khí Các. Hô Lan đưa tin nói cho Ôn Bình việc này, nhưng không có nói cho Tử Nhiên đại sư, bởi vì Hô Lan cũng không muốn để Thanh Thiển nhìn thấy sư phụ của mình.

Ôn Bình trả lời rất đơn giản: “Muốn!”

Bởi vì thiên tài địa bảo hi hữu, mấy ngày nay, đúng là Tử Khí Các không có thu được quá nhiều.

【VIP】 Lại là đại cát! (3)

Thiên tài địa bảo hi hữu, đa số mọi người đều chỉ có thể dựa vào vận khí đi mấy chỗ nguy hiểm kiếm, gặp chính là gặp, nếu như không có vận may thì sợ là cả đời cũng không gặp được.

Nhưng Vạn Bảo Tông lại không giống.

Bọn họ có bí thuật chỉ đường.

Cho nên dù là lần này Vạn Bảo Tông không có tới cửa thì sau này hắn cũng sẽ đi tìm Vạn Bảo Tông.

Thế là ngay trên bàn đàm phán với Tử Khí Các, Thanh Thiển không chỉ chắp tay tặng hết số tỉ lệ của Thiên Tượng Môn cho Tử Khí Các ngay trước mặt Hô Lan mà còn chịu hiến một phần tỉ lệ của Trạch Minh Cung cho Tử Khí Các.

Hành động này hiển nhiên là đang lấy lòng Tử Khí Các.

Đương nhiên, nhiều hơn chính là vì đạt được hảo cảm của Bất Hủ Tông.

Nhưng mà mặc dù Hô Lan tiếp nhận tỉ lệ này nhưng vẫn không có hảo cảm gì với Thanh Thiển.

Mượn hoa hiến Phật?

Ai không biết chứ.

Hơn nữa, tỉ lệ đó cần ngươi cho sao?

Thiên Tượng Môn không có.

Trạch Minh Cung ngươi có thực lực tranh Bất Hủ Tông chúng ta sao?

“Hô Lan đại sư, vậy Bạch mỗ cáo từ trước.” Bàn xong tỉ lệ phân phối, Bạch Đà chủ của Vạn Bảo Tông cũng không muốn ở lại nữa.

Hô Lan đứng dậy tiễn người của Vạn Bảo Tông tới cửa: “Bạch Đà chủ đi thong thả.”

Đợi người của Vạn Bảo Tông vừa ra khỏi cửa, Hô Lan trực tiếp quay đầu đi tới chỗ Thanh Thiển, lạnh nhạt hỏi: "Thanh Thiển trưởng lão, tại sao ngươi còn chưa đi?"

Trên mặt Thanh Thiển không có chút giận dữ nào, bởi vì mấy hôm nay nàng đã quen với cách đối xử lạnh nhạt và lạnh lùng của Hô Lan, hơn nữa lần này nàng có chuẩn bị mà đến. Mặc dù không biết tại sao đến giờ Tử Nhiên cũng không có trở về, nhưng nàng dám cam đoan, hôm nay hoặc là ngày mai, chắc chắn nàng sẽ trở về.

"Xin chuyển lời cho Tử Nhiên đại sư, U Nguyệt lão trưởng lão tự biết thời gian không nhiều, ngại Tử Nhiên đại sư không muốn về Trạch Minh Cung, cho nên muốn đến gặp lại Tử Nhiên đại sư một lần trước khi lâm chung."

"Nàng là ai, sư phụ ta là người mà nàng muốn gặp thì gặp?"

Hô Lan khịt mũi coi thường cười cười, muốn đi ra, không tiếp tục để ý Thanh Thiển.

Nhưng mà một giây sau, Hô Lan ngừng bước.

"U Nguyệt lão trưởng lão chính là tổ mẫu của Tử Nhiên đại sư, cũng là thân nhân mà Tử Nhiên đại sư bận tâm. Ngươi có thể chọn không nói lại cho Tử Nhiên đại sư, nhưng ta chỉ muốn nói U Nguyệt lão trưởng lão thời gian không nhiều, nếu như lần này không gặp thì sợ là sẽ không có lần sau."

Dứt lời, Thanh Thiển bỗng quay người, đi ra ngoài cửa Tử Khí Các, chỉ để lại Hô Lan sững sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Nhưng mà nghe được tiếng bước chân từ trên lầu vọng xuống, Hô Lan như là túm được cây cỏ cứu mạng, cung kính nói: "Tông chủ, chuyện này ngài cảm thấy có nên nói cho sư phụ lão nhân gia biết hay không?"

"Nói, tại sao không nói. Ngươi cũng không hi vọng sau này sư phụ ngươi hối hận chứ?" Ôn Bình hỏi ngược một câu.

Hô Lan gật đầu.

“Chỉ là, đám người Trạch Minh Cung này rõ ràng là dụng ý khó dò. Bây giờ thấy sư phụ học Tuyền Qua Tân Đạo có sở thành, đồng thời đánh bại Thiên Tượng Môn, bọn họ lập tức hấp tấp dựa tới. Lúc trước trục xuất sư phụ lão nhân gia ra khỏi Trạch Minh Cung, sao không có thấy các nàng…”

Hô Lan nói chuyện, có chút tức giận bất bình.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Ngươi phải tin tưởng sư phụ ngươi.”

Hô Lan gật gật đầu: “Tông chủ, vậy bây giờ ta trở về tông tìm sư phụ một chuyến.”

“Đi thôi.”

Ôn Bình đồng ý, sau đó đưa mắt nhìn xa xa.

Người nhà.

Thân nhân.

Nói mới nhớ, hắn cũng muốn gặp người nhà của mẫu thân.

Nhưng mà đối với mình thì những người đó không phải là thân nhân của mình, thân nhân của mình chỉ có phụ mẫu và Vương bá, còn có người của Bất Hủ Tông bây giờ.

Suy nghĩ kỹ một chút, người của Long gia cũng nên đến Thần Phi Thành.

“Ta cũng muốn đích thân hỏi một chút, xem muội muội của mình như vật hy sinh của gia tộc, xem như nấc thang cho mình thăng tiến, loại người như vậy xứng làm ca ca sao?”

Ôn Bình nghĩ đến đây, tâm tình bình tĩnh cũng nổi lên gợn sóng.

…

Vào đêm.

Trạch Minh Thương Hội.

Nội viện!

Ở nội viện Trạch Minh Thương Hội có một chỗ cấm địa, trừ tầng lớp cấp cao của Trạch Minh Thương Hội và đệ tử thân

truyền của Trạch Minh Cung ra, không ai có thể tới gần.

Giờ phút này, tất cả tầng lớp cấp cao của Trạch Minh Thương Hội, đệ tử thân truyền của Trạch Minh Cung đều đứng bên ngoài cấm địa, không nói một lời.

Theo màn đêm dần sâu, trong cấm địa có tiếng bước chân vọng ra.

Cạch cạch cạch ——

Tiếng bước chân có chút chậm chạp, nhưng số lượng đông đảo.

Đi ở trước nhất là một vị lão phụ lưng còng được hai vị thị nữ đỡ lấy. Lão phụ sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt đục ngầu nhưng là nước hồ vừa qua cơn mưa, khí tức toàn thân tương đối uể oải, giống như là ngọn đèn sắp tắt.

“Cung nghênh U Nguyệt lão trưởng lão!”

“Cung nghênh U Nguyệt lão trưởng lão!”

“Cung nghênh U Nguyệt lão trưởng lão!”

Thanh Thiển dẫn đầu, cùng khom người kêu lên, sau đó lại lập tức dẫn đầu đi tới hành lễ với một vị phụ nhân mặt lạnh khí tràng cực kỳ mạnh mẽ bên cạnh U Nguyệt lão trưởng lão. Tầng lớp cấp cao của Trạch Minh Thương Hội và đệ tử thân truyền thì đều quỳ xuống đất, lễ bái.

“Cung nghênh Tinh phó cung chủ!”

“Cung nghênh Tinh phó cung chủ!”

“Cung nghênh Tinh phó cung chủ!”

Phụ nhân mặt lạnh chỉ gật gật đầu, cũng không mở miệng đáp lại.

Ngay lúc Thanh Thiển chuẩn bị ngẩng đầu lên thì ánh mắt chợt nhìn thấy được một người.

Một cái gương mặt quen thuộc!

Minh Châu trưởng lão!

Mẫu thân của Tử Nhiên!

“Minh Châu trưởng lão.” Thanh Thiển hơi kinh ngạc mà nhìn phụ nhân áo đen xuất hiện sau lưng Tinh phó cung chủ, vị hảo hữu nhiều năm không thấy này.

Nàng hoàn toàn không ngờ được, Minh Châu trưởng lão lại tới.

Người mà Tử Nhiên không muốn nhìn thấy nhất!

Không phải là nàng nhắc nhở trong cung, đừng cho Minh Châu trưởng lão tới sao?

Sao Minh Châu trưởng lão vẫn tới?

【VIP】 Tuyệt đối là đại hung (Thượng)

“Được rồi, đừng kinh ngạc. Là ta để cho nàng tới, dù nói thế nào thì Minh Châu trưởng lão cũng là mẫu thân của nàng.” Tinh phó cung chủ nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Thanh Thiển thì lạnh nhạt giải thích một câu, sau đó hỏi: “Bây giờ nha đầu đó đang ở đâu?”

“Không biết. Nhưng thuộc hạ đã nói chuyện U Nguyệt lão trưởng lão muốn tới cho đệ tử của nàng, hẳn là bây giờ Tử Nhiên đã nhận được tin tức.” Thanh Thiển vội giải thích một phen, lại nhìn Minh Châu trưởng lão một chút, trong lòng rất bất đắc dĩ.

Lúc này, U Nguyệt lão trưởng lão dù toàn thân rất uể oải nhưng lại đột nhiên mở miệng nói, tránh khỏi tay thị nữ, ngăn ở giữa đường, nói: “Tinh phó cung chủ, Minh Châu, các ngươi đưa đến đây thôi. Tiểu nha đầu Tử Nhiên đó, chính ta đi gặp nàng là được, mời các ngươi trở về đi.”

Tinh phó cung chủ nhướng mày, đưa mắt nhìn Minh Châu trưởng lão.

Minh Châu trưởng lão vội vàng đi lên, cẩn thận từng li từng tí đỡ lấy U Nguyệt lão trưởng lão, sau đó nói: “Mẫu thân, nha đầu Tử Nhiên này ở bên ngoài chịu khổ nhiều năm như vậy, đã đến lúc đón nàng về nhà. Năm đó ta sai, ta sẽ đích thân xin nàng tha thứ, ngài cứ yên tâm đi.”

Không đợi U Nguyệt lão trưởng lão tiếp tục nói chuyện, Tinh phó cung chủ lập tức lạnh giọng nói tiếp: “U Nguyệt lão trưởng lão, chuyện này giao cho chúng ta đi.”

Dứt lời, Tinh phó cung chủ đi ngang qua mặt U Nguyệt lão trưởng lão, đi đến Trạch Minh Thương Hội. Bọn người Thanh Thiển thấy thế thì vội vàng đi theo.

Ngay sau khi Tinh phó cung chủ đi xa, Minh Châu trưởng lão cũng đỡ lấy U Nguyệt lão trưởng lão, chuẩn bị đi tới Trạch Minh Thương Hội.

Nhưng mà U Nguyệt lão trưởng lão không chịu đi.

Quay qua nhìn nữ nhi của mình, vị Minh Châu trưởng lão này đau khổ răn dạy một câu: “Sao lão thân lại có loại nữ như như ngươi?”

Bởi vì quá đau khổ, thân thể U Nguyệt lão trưởng lão cũng không khỏi run rẩy lên.

“Ta cũng vì Trạch Minh Cung.”

Minh Châu trưởng lão lạnh lùng đáp lại một câu.

Nói xong, Minh Châu trưởng lão cường ngạnh đỡ U Nguyệt lão trưởng lão rời đi, cổng cấm địa lại rơi vào trong yên tĩnh.

Ngoại trừ hộ vệ trấn thủ cấm địa thì cũng chỉ có thấp thoáng vài tiếng côn trùng kêu.

Cũng ngay lúc này, cái bóng của một tảng đá bên ngoài cấm địa bỗng nhiên ít đi mấy phần, nhưng mà cũng không có ai phát hiện ra được.

Một khắc đồng hồ về sau, ở trên mái nhà Tử Khí Các, Ôn Bình đột nhiên móc Truyền Âm Thạch ra.

Một giọng nói bên kia Truyền Âm Thạch truyền đến.

“Tông chủ, người của Trạch Minh Cung đến.”

Chính là Trần Hiết.

“Tới thật là nhanh.”

Trong nụ cười của Ôn Bình có chút mỉa mai.

Nhưng mà nghĩ lại cũng thế, Tử Nhiên lấy Tuyền Qua Tân Đạo đánh bại Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn trấn áp bọn họ đã sắp hai trăm năm.

Trần Hiết lại nói: “Tổng cộng có ba người tới, một vị là phó cung chủ Trạch Minh Cung, U Nguyệt lão trưởng lão và mẫu thân của Tử Nhiên đại sư Minh Châu trưởng lão.”

“Rút Hắc Ảnh về đi, không cần tiếp tục giám thị bọn họ. Chờ Tử Nhiên đại sư từ Tuyền Nghệ Cung ra, ngươi hãy nói chuyện này lại cho nàng. Nàng gặp hoặc là không gặp thì do

nàng lựa chọn.” Đối với người của Trạch Minh Cung, Ôn Bình nghĩ rất đơn giản.

Nếu như Tử Nhiên đại sư không chịu gặp bọn họ, bọn họ còn nhất định phải quấy rối Tử Nhiên đại sư, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

“Tông chủ, còn có một chuyện.”

“Cái gì?”

“Mộc Long trưởng lão đã đi vào Vô Ưu Chiểu Trạch, đang lên đường đi tới Hào Khốc Thâm Uyên, hẳn là một khắc đồng hồ sau là đến.”

…

Vô Ưu Chiểu Trạch.

Tại sao lại tên là vô ưu?

Bởi vì đi vào bên trong, cửu tử nhất sinh, cho nên không lo.

Người cũng đã chết, ưu sầu làm gì?

Có thể tưởng tượng được hung hiểm trong đó, nhưng mà đối với Mộc Long thì chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng mà Mộc Long nhớ Vi Sinh Tinh Vũ nhắc nhở, nhất định phải khiêm tốn, cho nên cũng không có dùng Thanh Long Thể phi hành mà là ẩn nặc khí tức, dùng hình người phi hành ở tầng trời thấp.

Nhưng hắn không biết là.

Ở Vô Ưu Chiểu Trạch, phi hành là một hành động rất ngông cuồng.

Vô Ưu Chiểu Trạch mặc dù hung hiểm nhưng là thánh địa tu hành, lịch luyện, hơn nữa trong Vô Ưu Chiểu Trạch có lượng lớn thiên tài địa bảo, cho nên hội tụ rất nhiều người. Cho dù là Trấn Nhạc Cảnh hay là Địa Vô Cấm, ở Vô Ưu Chiểu Trạch thì đều rất thận trọng.

Giờ phút này, ở chỗ sâu trong Vô Ưu Chiểu Trạch, một tiểu đội tầm bảo do cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh tạo thành đang dựa lưng vào nhau chậm chạp đi về phía trước.

Vừa đi vừa bàn tán.

“Các ngươi nghe nói gì không?”

“Cái gì?”

“Chiến bộ bị đánh bại ở Di Thiên Thành, nghe nói tổn thất mấy chục vạn quân tiên phong Chiến bộ, hơn hai mươi vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.”

“Không thể nào? U Quốc muốn mở chiến trường mới, trực tiếp giết tới rồi?”

“Không thể nào. Mở một cái chiến khu mới, U Quốc điên rồi?”

“Không phải U Quốc. Nghe nói là thảo phạt một cái tông môn thế lực, nhưng không ngờ đối phương cực kỳ mạnh, ngay cả năm vị Chiến Thần của Chiến bộ đồng thời xuất chinh cũng không làm gì được đối phương, hơn nữa còn hao tổn hai vị. Cuối cùng vẫn là Khương tiền bối của Chiến bộ tự mình xuất thủ mới đánh lùi đối phương.”

“Tông môn thế lực?”

“Sao xung quanh Di Thiên Thành lại có tông môn thế lực mạnh mẽ như vậy?”

Mấy người thấp giọng thảo luận, nhưng mà vì tin tức không được toàn diện, chỉ đành vừa suy đoán vừa bàn tán với nhau.

Lúc này, đầm lầy dưới chân đột nhiên run rẩy một chút.

Mấy người vội vàng dừng bước, sau đó chăm chú tụ lại với nhau.

“Ngàn trượng phía trước có một con Chiểu yêu sánh ngang Địa Vô Cấm Thượng Cảnh!”

“Tiểu đội nào xui xẻo như vậy, lại bị nó đuổi kịp?” Bình thường Chiểu yêu đều mai phục ở dưới đầm lầy, người không cùng cảnh giới hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của nó. Khi người đi qua thì nó sẽ vọt ra.

【VIP】 Tuyệt đối là đại hung (Hạ)

Tiểu đội giống như bọn họ thì gần như là thập tử vô sinh.

Đúng vào lúc này, một đạo kinh hồng đột nhiên lướt qua trời cao.

“Ai vậy, không muốn sống nữa sao, dám phi hành trong này.” Vừa dứt lời, mấy con Chiểu yêu khổng lồ đột nhiên phóng lên tận trời, nhào về phía người trên bầu trời.

“Đúng là muốn chết!”

Mấy người không khỏi chửi bậy một câu.

Sau đó cảnh tượng khiến cho bọn họ đời này khó quên xuất hiện.

Phanh ——

Một bàn tay.

Người trên bầu trời chỉ đánh ra một bàn tay.

Chiểu yêu sánh ngang cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh bị tát nổ đầu.

Huyết nhục rơi lả tả trên đất, hơn nửa đoạn thân thể còn lại bịch một tiếng, rơi vào trong đầm lầy, chậm rãi rơi vào vũng bùn.

“Đúng là lắm miệng.”

Mấy người trăm miệng một lời mở miệng, sau đó đều vả miệng mình mấy lần, xem như tạ lỗi.

Hình ảnh như vậy liên tiếp xuất hiện vài chục lần.

Bởi vì có Chiểu yêu không ngừng từ trong đầm lầy lao ra, tập kích Mộc Long phi hành trên bầu trời.

Đương nhiên, Mộc Long cũng rất khiêm tốn.

Chỉ ra một bàn tay!

Đánh xong thì đi!

Một lát sau đã thấy được Hào Khốc Thâm Uyên.

Xa xa, Mộc Long đã nghe được tiếng khóc thét từ phía trước vọng lại, đồng thời trong tiếng khóc thét còn mang theo cảm xúc, cực kỳ giống có người gào khóc lớn.

Mà tiếng khóc thét này đến từ một cái khe màu đỏ thẫm cách đây ngàn mét phát ra, khiến người ta cảm thấy phía dưới chính là Địa Ngục.

Khi Mộc Long đi tới biên giới, xung quanh đã không cảm giác được khí tức của bất kỳ vật còn sống nào.

Nhìn xuống, sâu không thấy đáy.

Nhìn trái phải, khe hở Hào Khốc Thần Uyên kéo dài vạn mét.

Mộc Long không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhảy xuống.

Để mặc cho thân thể của mình không ngừng rơi xuống dưới, cho đến khi đụng đáy, toàn bộ quá trình kéo dài chừng nửa khắc đồng hồ.

Ở dưới đáy Hào Khốc Thâm Uyên, tiếng khóc thét bi thống và tra tấn người càng mãnh liệt hơn, thậm chí còn quấy nhiễu tâm thần người khác.

Đương nhiên, đối với Mộc Long thì không tính là gì.

“Không phải nói có Yêu Tổ trấn thủ sao?”

Sau khi chạm đáy, Mộc Long đứng dậy từ đống đá vụn màu đỏ thẫm, khó hiểu, ngắm nhìn bốn phía.

Mộc Long phát hiện, không chỉ không có Yêu Tổ, ngay cả một con yêu vật cũng không có. Mà toàn bộ Hào Khốc Thâm Uyên chính là một vực sâu thông vào lòng đất, hoàn toàn không cảm giác được phần cuối. Trước sau vực sâu đều có một con đường, trải dài về hai chỗ khác nhau.

Mộc Long tùy tiện chọn một đường, sau đó từ từ bay về phía trước, nhưng mà từ đầu đến cuối đều không thấy Yêu Tổ mà Trần Hiết nói tới, thậm chí cconf nhìn không thấy được một con yêu.

“Đây chính là đại cát sao?”

Khá lắm.

Hào Khốc Thâm Uyên không phải được xưng là một trong Thập Đại Hung Địa sao.

Hắn hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm gì!

Nhưng mà tiếp tục xâm nhập, đồng thời càng ngày càng đi xuống, đã hoàn toàn không nhìn thấy bầu trời trên đỉnh đầu, chỉ có vách đá thì Mộc Long đột nhiên cảm nhận được vô số yêu vật, nghe được tiếng yêu vật gầm gừ như sóng biển.

Lúc này, Mộc Long thuận theo tiếng bay tới phía trước, nhìn thấy hai bầy yêu số lượng lớn khổng lồ, cực kỳ mạnh mẽ đang chém giết lẫn nhau ở xa xa.

Chín thành là Yêu Vương.

Còn lại một thành chính là Yêu Thần.

Số lượng đông đảo!

Cầm đầu song phương là hai Yêu Tổ!

“Đây chính là Yêu Tổ trấn thủ Hào Khốc Thâm Uyên và yêu tộc phía dưới Hào Khốc Thâm Uyên Trần trưởng lão nói?”

Mộc Long không khỏi âm thầm cảm thán một tiếng, quả nhiên là đại cát, vậy mà vừa khéo gặp được hai bầy Yêu tộc đại chiến, hơn nữa nhìn dáng vẻ thì mới bắt đầu đại chiến không bao lâu, thi thể yêu vật trên đất còn không có nhiều lắm —— quẻ của Vi Sinh trưởng lão thực chuẩn!

Vòng qua khu vực hai bầy yêu đại chiến dễ như trở bàn tay, Mộc Long tiếp tục thâm nhập sâu khoảng mười dặm.

Một đường đi xuống, thông suốt không trở ngại.

Trong đó, hung hiểm trải qua còn không tới một phần mười của Vô Ưu Chiểu Trạch.

Ít nhiều gì Vô Ưu Chiểu Trạch còn có một con Yêu Thần xông ra muốn nuốt mình, Hào Khốc Thâm Uyên ngoại trừ tiếng khóc thét đáng ghét ra thì không có yêu vật gì ra quấy nhiễu mình.

Bởi vậy có thể thấy được, hôm nay hắn là tất cả yêu vật tản mát trong Hào Khốc Thâm Uyên đều tham dự đại chiến.

Còn tiếng khóc thét đáng ghét đó, có lẽ sẽ khiến cho cường giả Thiên Vô Cấm bình thường bối rối, nhưng với hắn thì một chút tác dụng không có.

Bây giờ hắn có Thanh Long thân thể!

Còn bước vào cảnh giới Yêu Tiên!

Tiếp tục đi sâu vào không bao lâu, tiếng khóc thét càng ngày càng đáng sợ, nhưng đối với Mộc Long thì vẫn không chút ảnh hưởng.

Đi một hồi lâu, không có đường.

Một Hắc Hà to lớn không nhìn thấy bờ cản phía trước, đồng thời Mộc Long cũng cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố từ Hắc Hà tuôn ra.

Luồng khí tức này bao phủ trên Hắc Hà, khiến cho Mộc Long vốn định bay thẳng qua đó bịch một tiếng, lọt vào trong Hắc Hà.

Trong nháy mắt khi rơi xuống nước, Mộc Long tranh thủ hóa thành Thanh Long chi thân.

Bịch ——

Sau đó lại là một tiếng động khác vang lên.

Thử ——

Trong nháy mắt khi Hắc Hà chi thủy tiếp xúc đến Thanh Long thân thể, nó bắt đầu ăn mòn vảy rồng.

Nhưng mà cho dù nó ăn mòn nửa năm cũng không thể ăn mòn được chút xíu nào.

“Thú vị lắm, quả nhiên là quẻ tượng đại cát! Hắc Hà này, nếu như Thiên Vô Cấm rơi vào trong đó, nếu linh thể yếu một chút thì sẽ hóa thành huyết thủy trong khoảnh khắc. Nhưng mà đối với Thanh Long thân thể ta thì không khác gì nước sông bình thường.”

Mộc Long vui mừng, sau đó bắt bơi tới trước.

Ở cuối Hắc Hà chắc chắn có đồ tốt!

Nếu không thì sao lại bố trí một Hắc Hà Thiên Vô Cấm bình thường đều không thể vượt qua chặn đường?

Bơi bơi bơi.

Bơi bơi bơi.

Sau gần nửa ngày, rốt cục Mộc Long thấy được bờ.

Bờ đối diện là một cái thế ngoại đào nguyên.

So với Hắc Hà, chính là hai thế giới.

Mộc Long lên bờ, sau đó lại hóa thành thân người, tiếp tục đi tới trước, xa xa thì thấy trong chỗ sâu trong thế ngoại đào nguyên chim hót hoa nở có người.

【VIP】 Tuyệt đối là đại hung (Hạ) (2)

Sau khi đi vào mới biết được, hóa ra không phải người.

Mà là pho tượng!

Tổng cộng có ba mươi ba pho tượng!

Mỗi một pho tượng hình thái khác nhau, đều là yêu, từ trên thân những pho tượng này, Mộc Long cảm nhận được yêu khí mạnh mẽ.

Yêu khí Yêu Tổ!

Yêu khí từ trong pho tượng phát ra !

"Mệnh thuật của Vi Sinh trưởng lão quả là đáng sợ! Không chỉ tính ra ta một đường đi tới, hoàn toàn không có hung hiểm, còn tính được chắc chắn ta sẽ lấy được thứ tông chủ muốn."

Mộc Long cảm thán một tiếng, sau đó đập vỡ mấy pho tượng yếu ớt như tờ giấy với hắn ra, để lộ thi thể Yêu Tổ trong pho tượng.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Từng pho tượng theo tiếng ngã xuống.

Toàn bộ ba mươi ba pho tượng lớn đều bị Mộc Long đánh nát.

Ba mươi ba pho tượng, tổng cộng vơ vét ra được bảy thi thể Yêu Tổ hoàn hảo không chút tổn hại, trong những pho tượng khác đều là chân cụt tay đứt.

Mộc Long cảm thấy hẳn là tông chủ cũng không cần mấy cánh tay, chân này.

Nhưng mà Mộc Long nghĩ nghĩ, vẫn cất hết chúng nó vào.

Lỡ như tông chủ cần thì sao.

“Thắng lợi trở về, thắng lợi trở về.”

Mộc Long vui vẻ ra mặt.

…

Chỗ sâu nhất trong Hào Khốc Thâm Uyên.

Một con cự thú ngủ say trong dung nham đột nhiên thức tỉnh, trong nháy mắt khi cự thú thức tỉnh, lập tức bạo phát ra khí tức mênh mông kinh khủng, chấn động đến toàn bộ thế giới dưới lòng đất đều rung động một cái.

Cũng trong lúc nó thức tỉnh, trong thế giới dưới lòng đất Hào Khốc Thâm Uyên, vô số yêu vật đều nhìn về phía cự thú như đang triều thánh.

Đột ngột.

Ở các nơi trong thế giới dưới mặt đất, từng Yêu Tổ hóa thành kinh hồng, lướt về phía cự thú, sau đó phủ phục ở dưới núi lửa.

“Tổ ta!”

“Tổ ta!”

Mười hai vị Yêu Tổ bò lổm ngổm, cung kính mở miệng.

Cự thú bỗng nhiên xông ra khỏi dung nham.

Sau đó xuất hiện ở miệng núi lửa, thân thể cao lớn, còn khủng bố hơn mười hai vị Yêu Tổ cộng lại.

Đó là một Yêu Tổ sánh ngang Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh!

“Có người xâm nhập tổ địa!”

Cự thú gầm lên giận dữ, sau đó xông ra khỏi núi lửa, sau lưng triển khai một đôi cánh thịt to lớn màu huyết hồng che khuất bầu trời.

Vung động một cái, đã bay hơn trăm dặm!

Mười hai vị Yêu Tổ vội vàng đuổi theo, sau một lát thì đã đi tới chỗ Hắc Hà, không bị ảnh hưởng chút nào, bay qua Hắc Hà, giáng lâm ở chỗ tổ địa.

Giờ khắc này, mười hai vị Yêu Thần đồng thời trợn tròn mắt.

Sau đó gầm thét nhìn xung quanh, tìm kiếm người đánh nát pho tượng tổ tiên bọn chúng.

Con cự thú mạnh mẽ thực lực sánh ngang Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh liên tục gầm thét, tiếng rống giận dữ truyền khắp toàn bộ Hào Khốc Thâm Uyên, chấn động đến Hào Khốc Thâm Uyên đều run rẩy lên.

Biên giới Hào Khốc Thâm Uyên, hai bầy yêu lớn vốn đang kịch chiến, vừa nghe được tiếng của nó thì hai bầy lớn yêu kinh hãi.

Tất cả đều dừng tay!

Bọn chúng cảm nhận được Yêu Hoàng phẫn nộ!

Yêu Hoàng ngủ say lại thức tỉnh!

Hơn nữa cực kỳ phẫn nộ!

Đã xảy ra chuyện gì?

Ngay một khắc này, hai đại tộc quần Yêu Tổ đột nhiên giật mình, bởi vì bọn chúng nhận được ý chí đến từ Yêu Hoàng.

Có người xâm nhập Yêu Tổ chi địa, trộm yêu thể tiên tổ đi!

Chuyện này là chuyện cuối cùng nhục nhã đối với một tộc quần!

“Tất cả đều tản ra, lục soát kẻ ngoại lai, giết không tha!”

“Tất cả đều tản ra, lục soát kẻ ngoại lai, giết không tha!”

Hai Yêu Tổ lập tức đình chỉ nội chiến, cho toàn bộ yêu vật tản ra ngoài.

Cùng lúc đó, bên trong Hào Khốc Thâm Uyên cũng có vô số yêu vật tuôn ra.

…

“Kêu cái gì mà kêu?”

Nghe được sau lưng không ngừng có tiếng yêu rống truyền đến, trong Hắc Hà, Mộc Long chửi bậy một câu.

Bơi bơi bơi.

Đột nhiên hắn cảm thấy có chút không ổn.

Trong cảm giác của hắn, nơi xa bên bờ xuất hiện đông đảo yêu vật, hơn nữa số lượng càng ngày càng nhiều, nói ít cũng có hơn trăm vạn.

Hơn nữa càng ngày càng gần!

Khi Mộc Long vừa bơi tới bên bờ, bầy yêu khổng lồ đã thấy hắn, sau đó phô thiên cái địa, nhanh chóng vọt tới chỗ hắn.

Mặt đất.

Trên không trung.

Tất cả đều là yêu!

Bất quá bởi vì đều là những Yêu Vương bình thường, ngay cả một Yêu Thần cũng không có, cho nên Mộc Long dùng yêu lực chỉ, một chỉ trấn sát một mảnh.

Thoạt nhìn, dưới một chỉ này, tuyệt đối có vài chục vạn yêu vật chết.

"Cút!"

Mộc Long cả giận nói.

Nhưng bọn chúng vẫn điên cuồng vọt tới chỗ hắn, hoàn toàn không sợ lực lượng mạnh mẽ của hắn, hơn nữa ngay vừa rồi, càng có nhiều yêu hội tụ tới hơn.

Trong chớp mắt đã tụ tập ngàn vạn chúng yêu!

"Điên rồi?"

Lúc này, Mộc Long hóa thành kinh hồng, trùng sát ra chỗ lối ra.

Nhưng mà, vừa bay lên không.

Hắn phát hiện phương xa không ngừng có bầy yêu vọt tới, lối đi ra cũng có vô số yêu vật không ngừng tràn vào, chính là hai bầy yêu lớn đại chiến lúc trước.

Trong nháy mắt, số lượng đạt hơn mấy ngàn vạn!

Mặc dù tạm thời chưa xuất hiện Yêu Tổ nhưng đã xuất hiện vô số Yêu Thần, bọn chúng tụ lại với nhau, vọt tới chỗ hắn.

Con kiến nhiều còn cắn chết voi!

Mộc Long giật mình, vội vàng gia tốc bay ra bên ngoài, chuẩn bị giết ra một đường máu, tuyệt đối không dây dưa nhiều với bọn chúng.

Nhưng mà không lâu sau Mộc Long phát hiện, cho dù mình giết thế nào thì những yêu vật đó cũng không ngừng tràn tới chỗ mình.

Không sợ sinh tử!

Đáng sợ nhất là —— yêu càng ngày càng nhiều!

Hơn nữa hắn còn cảm nhận được không ít khí tức Yêu Tổ, bọn chúng đang nhanh chóng bay tới chỗ mình.

Phía đông.

Phía tây.

Mặt phía nam.

Mặt phía bắc.

Đều có!

Theo sau đó, hắn lại cảm nhận được một luồng khí tức Yêu Tổ mạnh mẽ, còn ở xa những đã mang tới cho hắn không ít áp lực.

“Cút đi!”

Mộc Long hóa thành Thanh Long Thể, sau đó nhào về phía lối ra Hào Khốc Thâm Uyên, nhưng là bởi vì giết một con yêu thì sẽ có hai con nhào lên, cho nên nhất thời nửa khắc cũng không có bay được bao xa. Nhưng tốc độ tập kết của yêu vật thì còn khủng bố hơn hắn nghĩ nhiều.

Sau một khắc, mười bốn Yêu Tổ đồng thời giáng lâm.

【VIP】 Tuyệt đối là đại hung (Hạ) (3)

Giờ khắc này, Mộc Long hiểu.

Chuyện lớn rồi.

Mười bốn Yêu Tổ đồng thời vây quanh Mộc Long, có bọn chúng tọa trấn, yêu bầy càng thêm hung mãnh và không muốn sống vọt tới Mộc Long.

“Chúng tiểu nhân, xé nát nó!”

“Long tộc thì ngon sao?”

“Trộm đồ còn muốn đi?”

Theo tiếng gầm của bọn chúng, một cự yêu càng khủng bố hơn cũng giáng lâm.

Nó ngăn cản đường đi duy nhất của Mộc Long, thân thể cao lớn bộc phát ra khí tức mạnh mẽ khiến cho tim Mộc Long đập nhanh không thôi.

Đây là một Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh!

Đây là cái thứ nhất mà Mộc Long cảm nhận được.

Cảm nhận thứ hai là.

Huyết mạch cao hơn long tộc bình thường nhiều, ít nhất cũng cao hơn huyết mạch Mộc Long của hắn lúc trước.

Như vậy có nghĩa là nó cũng là tồn tại mạnh mẽ trong cấp Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

“Đây là đại cát?”

Mộc Long đột nhiên nghĩ đến quẻ tượng của Vi Sinh Tinh Vũ.

Đã nói bình yên vô sự?

Đã nói niềm vui ngoài ý muốn?

Đã nói chuyến đi này không tệ?

“Thả thứ ngươi trộm xuống, bản hoàng có thể tha cho ngươi một mạng!” Trong mắt cự yêu mang theo sát ý vô biên, chậm rãi mở miệng.

Rất hiển nhiên, hắn cũng không muốn thả Mộc Long rời đi.

Chỉ là không muốn thi thể tổ tiên của mình bị hư tổn thôi.

…

Hôm sau.

Ôn Bình ở Tử Khí Các, không có chờ được người của Long gia vào thành, cũng không có chờ được người của Thiên Tượng Môn tới cứu Lạc Dạ Quy Phong.

Nhưng lại chờ được người của Trạch Minh Cung.

Khi Trạch Minh Cung đi vào Lục Phương Nhai, Trần Hiết cũng vội vàng từ tông môn chạy đến, tìm Ôn Bình.

“Tông chủ, Tử Nhiên đại sư cũng không muốn gặp các nàng. Nhưng mà, tông chủ, khi ta nhắc tới U Nguyệt lão trưởng lão thì rõ ràng trên mặt Tử Nhiên đại sư có một chút giãy dụa.”

“Người không phải cỏ cây, ai có thể tuyệt đối vô tình chứ? Để Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đi ra ngoài Tử Khí Các đuổi bọn họ đi đi.” Ôn Bình cũng chẳng muốn xuất hiện, người của Trạch Minh Cung khiến cho hắn cảm thấy vô cùng chán ghét, nhất là Minh Châu đó.

Nàng cũng xứng làm mẫu thân?

“Tông chủ, các nàng tới.”

Trần Hiết chỉ đám người Tinh phó cung chủ, Minh Châu trưởng lão và Thanh Thiển trưởng lão đang từ Lục Phương Nhai đi tới Tử Khí Các.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp mà đến, những nơi đi qua, tất cả mọi người đều nhường đường cho bọn họ.

Bởi vì mặc dù Trạch Minh Cung yếu hơn Thiên Tượng Môn nhưng lại mạnh hơn tất cả thế lực ở Nguyên Dương Vực, ai dám chặn đường?

Nhưng mà, mặc dù không ai dám chặn đường.

Nhưng trong lòng tất cả mọi người đều khịt mũi coi thường bọn họ.

Lúc trước ghét bỏ tư chất của Tử Nhiên đại sư, trục xuất Tử Nhiên đại sư khỏi Trạch Minh Cung, bây giờ Tử Nhiên đại sư dùng Tuyền Qua Tân Đạo danh dương Nguyên Dương Vực, các nàng lập tức đến.

Chó thật!

Còn chó hơn con chó đen gieo giống khắp nơi ở ngoài Lục Phương Nhai!

"Lạc Dạ Quy Phong, không ngờ nha, ngươi cũng có ngày hôm nay." Tinh phó cung chủ đứng xa nhìn Lạc Dạ Quy Phong, quả nhiên như Thanh Thiển nói, Lạc Dạ Quy Phong bị treo ở trên cây, trong lòng ngoại trừ một chút kinh ngạc ra thì vui sướng nhiều hơn.

Lạc Dạ Quy Phong mở mắt ra, liếc mắt nhìn Tinh phó cung chủ, sau đó mặt không đổi sắc nhắm lại.

Đương nhiên, trong lòng đang đau lắm!

Cực kỳ đau!

Bị lão đối thủ luôn bị mình ép một đầu ngày xưa nhìn thấy thảm trạng của mình bây giờ.

Hắn đột nhiên rất muốn đổi một thế giới khác sống!

Ngay lúc người của Trạch Minh Cung đều đang thưởng thức thảm trạng của Lạc Dạ Quy Phong, Thanh Thiển chạy tới cổng Tử Khí Các, nhìn Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đang đứng đó, nói.

"Tiền bối, làm phiền thông báo một tiếng, Tinh phó cung chủ của Trạch Minh Cung ta muốn gặp Ôn tông chủ, bàn chuyện hợp tác giữa quý tông và Trạch Minh Cung ta."

Thanh Thiển cố ý thêm nửa câu sau.

Chỉ vì bảo đảm có thể gặp Ôn Bình!

Nàng biết hai ngày nay, Ôn Bình ở Tử Khí Các, bởi vì có người thấy được.

Đồng thời nàng vẫn tự tin là chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ không từ chối hợp tác với Trạch Minh Cung, dù sao Thiên Tượng Môn chắc chắn sẽ trả thù Bất Hủ Tông.

Nhưng mà, Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cũng không đáp lại.

Chỉ là dùng lãnh mâu liếc nhìn Thanh Thiển.

"Để ta tự nói." Tinh phó cung chủ thấy thế thì đi tới trước Tử Khí Các, kêu Thanh Thiển lui qua một bên.

"Phó cung chủ Trạch Minh Cung Tinh Hải Nguyệt, đại biểu Trạch Minh Cung, lĩnh ý chí của cung chủ mà tới. Ôn tông chủ, chúng ta trò chuyện một chút?"

Dứt lời, Tinh phó cung chủ đưa mắt lên, nhìn chỗ mái nhà mà Ôn Bình đứng!

"Tông chủ không rảnh!"

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long lạnh giọng đáp lại một câu, sau đó đứng ở chính giữa Tử Khí Các, chặn đường đi của đoàn người Trạch Minh Cung.

Tinh phó cung chủ lạnh lùng nhíu mày một cái, trầm giọng nói: "Ôn Tông chủ, chúng ta mang theo thành ý tới, chẳng lẽ không cho cơ hội gặp mặt một lần được sao?"

Trên Tử Khí Các, Ôn Bình thấy Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long ôn hòa như thế thì không khỏi thở dài bất đắc dĩ.

Không biết tính cách này là kế thừa từ con yêu nào.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tự mình mở miệng.

"Cút!"

Một chữ 'cút' từ trên lầu vọng xuống.

Đây là câu trả lời mà tất cả mọi người đều không ngờ tới, cho dù là người của Tẫn Tri Lâu dưới lầu hay là người ở ngoài Lục Phương Nhai, đều kinh ngạc.

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Ôn Bình lại nói tiếp.

“Cút nhanh lên, hợp tác với các ngươi cái gì, hấp thu kinh nghiệm làm sao để bị Thiên Tượng Môn giẫm dưới chân từ các ngươi?”

Khá lắm!

Một câu chấn kinh tất cả mọi người.

Trạch Minh Cung vẫn luôn bị Thiên Tượng Môn ép một đầu, mặc dù mọi người đều biết chuyện này nhưng không ai dám nói như vậy ngay trước mặt người của Trạch Minh Cung.

Dù sao cho dù Trạch Minh Cung bị Thiên Tượng Môn đè ép.

Thì nó cũng là thế lực đỉnh tiêm trong số thế lực lục tinh ở U Quốc!

Tông chủ Bất Hủ Tông trực tiếp nói như vậy ngay trước mặt phó cung chủ Trạch Minh Cung.

Quá độc ác!

Đúng là không nể mặt một chút nào.

Nhưng mà không thể không nói, đúng là đại khoái nhân tâm!

【VIP】 Kiếm lên, người không còn

Tinh phó cung chủ nghe Ôn Bình nói xong, vẻ mặt vốn bình tĩnh trở nên tức giận, sau đó nói: “Chẳng lẽ Ôn tông chủ cho là thắng một Lạc Dạ Quy Phong chính là thắng toàn bộ Thiên Tượng Môn? Thiên Tượng Môn có hai mươi hai vị phong chủ, thực lực không giống nhau, Lạc Dạ Quy Phong chỉ là hạng bét mà thôi. Mà trên phong chủ còn có tồn tại mạnh hơn.”

Vừa mới nói xong, không đợi Ôn Bình mở miệng.

Lạc Dạ Quy Phong bị treo ở trên cây lại chửi ầm lên trước.

“Phi! Bà già mặt cá chết, ngươi có mặt mũi gì nói lão tử là hạng bét, kỹ nghệ tuyền qua, đơn đả độc đấu, ngươi thua bao nhiêu lần, trong lòng người không biết sao?”

Sắc mặt Tinh phó cung chủ bỗng nhiên cứng lại.

Đột nhiên có xúc động muốn giết Lạc Dạ Quy Phong!

Nhưng mà không chờ nàng tức giận.

Ôn Bình lại nói tiếp.

“Ngay cả loại người đầu óc có bệnh này cũng xem thường ngươi, ngươi nói xem, ngươi còn giả vờ cái gì.”

“Đúng là không biết tốt xấu, chờ người của Thiên Tượng Môn giết đến tận cửa, ngươi sẽ biết tầm quan trọng của minh hữu!” Rốt cuộc Tinh Hải Nguyệt cũng không nhịn được tức giận nữa, bạo phát ra, hoàn toàn quên mục đích ban đầu.

Hết cách rồi.

Bị nhục nhã ngay trước mặt mọi người, có thể nhịn sao?

Nhưng mà Tinh Hải Nguyệt nhìn thấy Lạc Dạ Quy Phong bị treo thì vội vàng bỏ ý nghĩ muốn động thủ.

“Tưởng dễ ăn hiếp đúng không.”

Phanh ——

Ôn Bình nói xong, bước ra một bước, đứng lơ lửng trên không.

Ngũ mạch đều mở, kiếm đã ở tay!

Nếu không chịu cút, vậy thì Ôn Bình cũng không khách khí nữa.

Tử Nhiên không nhẫn tâm được, người làm tông chủ như hắn thì đương nhiên là không thể không làm.

Hơn nữa Tử Nhiên là người của Bất Hủ Tông, những người này dám động tiểu tâm tư với người của Bất Hủ Tông hắn.

Vậy thì đừng trách hắn.

"Chết!"

Nói xong, Ôn Bình đâm ra một kiếm, đánh thẳng tới Tinh Hải Nguyệt.

Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới tiểu thành bị Ôn Bình áp súc thành một điểm, cũng không nhấc lên Thanh Liên Kiếm Ý trăm trượng.

Đạo Thanh Liên Kiếm Ý này chỉ giống như một vệt ánh sáng bắn đi ra, nhưng mà đạo ánh sáng này kéo theo một đóa ngũ diệp Thanh Liên.

Một đóa ngũ diệp Thanh Liên khiến cho sắc mặt Tinh Hải Nguyệt bỗng nhiên đại biến!

Phanh ——

Tinh Hải Nguyệt vội vàng mở ra mạch môn, hội tụ vô số mạch khí, che ở trước người.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới tông chủ Bất Hủ Tông vừa nói động thủ là động thủ, càng không nghĩ tới tông chủ Bất Hủ Tông là cường giả Thiên Vô Cấm.

Đương nhiên.

Chuyện nàng không ngờ nhất là.

Một kiếm này của Ôn Bình khiến cho nàng cảm thấy nguy cơ tử vong.

Nhất là đóa ngũ diệp Thanh Liên đó, khiến cho nàng sợ hãi trước nay chưa từng có.

"Ôn…"

Mạch khí hóa thành hộ thuẫn che ở trước người, Tinh Hải Nguyệt vội vàng hô to một tiếng, nhưng mà chỉ hô ra được chữ thứ nhất thì Thanh Liên Kiếm Ý đã đánh tới.

Mạch khí hộ thuẫn che ở trước người như là đậu hũ, bị đánh xuyên qua dễ dàng, linh thể cũng không có đỡ hơn mạch khí hộ thuẫn trước người bao nhiêu.

Xoát ——

Thanh Liên Kiếm Ý lướt qua, sau đó bay thẳng lên trời.

Mà Thanh Liên Kiếm Ý lướt qua, cổ Tinh Hải Nguyệt nghiêng một cái, máu tươi lập tức phun ra ngoài như suối, vẩy vào mặt đám người Minh Châu trưởng lão và Thanh Thiển trưởng lão bên cạnh.

Hai người cả kinh, ngẩn ra giống một khúc gỗ, thật lâu không dám nhúc nhích.

Cảnh tượng này cũng khiến cho mọi người bất ngờ.

Nói động thủ là động thủ!

Tông chủ Bất Hủ Tông, vẫn bá khí trước sau như một!

Nàng là Tinh Hải Nguyệt.

Phó cung chủ Trạch Minh Cung!

Địa vị nổi bật!

Giết thì tương đương với tuyên chiến với toàn bộ Trạch Minh Cung.

Đầu tiên là tông chủ Bất Hủ Tông giết người của Thiên Tượng Môn, sau đó lại giết phó cung chủ Trạch Minh Cung, ngoài bá khí ra, mọi người còn cảm thấy hắn không sợ gì cả.

Đương nhiên, không phải là người không biết không sợ.

Mà là dũng, không cần biết ngươi là ai, không cần biết thân phận của ngươi cao bao nhiêu, dám động ý đồ xấu thì phải

chết!

Không thể không nói, tông chủ Bất Hủ Tông dùng một kiếm miểu sát Tinh Hải Nguyệt, rất đẹp trai! Dáng vẻ bảo hộ Tử Nhiên đại sư, càng đẹp trai!

Trong lúc mọi người ở Lục Phương Nhai kính sợ và sợ hãi thán phục, Ôn Bình chậm rãi đáp xuống trước Tử Khí Các, ánh mắt lạnh lùng nhìn Minh Châu trưởng lão.

"Vì tông môn, có phải ngươi nên báo thù cho nàng không?"

"Hóa ra ngươi…" Minh Châu trưởng lão sợ hãi ngẩng đầu nhìn Ôn Bình, hóa ra hôm qua, khi các nàng đến, đều bị Bất Hủ Tông biết.

Ôn Bình đưa tay ném một mồi lửa vào thi thể Tinh Hải Nguyệt, nhóm lửa.

Người như vậy, Ôn Bình lười điều khiển nàng.

Bởi vì nàng quá phế.

Trở thành sinh vật vong linh thì cũng chỉ mạnh lên ngang trình độ Lạc Dạ Quy Phong.

Chỉ ở trình độ đó thì có thể làm gì?

Ngay trước mặt người của Trạch Minh Cung, đốt thi thể Tinh Hải Nguyệt, sau đó Ôn Bình ra hiệu cho người của Tử Khí Các sau lưng ném một cây đao qua.

"Đưa đao cho nàng."

Sau đó nói với Minh Châu trưởng lão: "Không phải là vì tông môn, cái gì ngươi cũng có thể làm sao? Ngươi tự sát đi, ta sẽ buông tha cho những người khác."

Bang——

Một cây đao rơi vào trước mặt Minh Châu trưởng lão.

Cũng đúng vào lúc này, trên bầu trời xuất hiện hai đạo kinh hồng.

Người tới chính là Diêm Lai.

Thiên Huyền.

Hai người nghe người của Trạch Minh Cung đến Lục Phương Nhai, bọn họ lập tức chạy đến.

Người trước là sợ xảy ra chuyện.

Người sau thì đến xem trò hay.

Khi Diêm Lai nhìn thấy năm cái mạch môn gần như trong suốt bên người Ôn Bình thì sắc mặt hơi cứng lại.

Hắn không ngờ Ôn Bình lại là cường giả Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà Thiên Huyền cũng không kinh ngạc, chuyện duy nhất khiến cho hắn cảm thấy bất ngờ là Ôn Bình sát phạt quyết đoán quả quyết.

Trạch Minh Cung muốn làm gì.

Ai cũng rất rõ ràng.

Nhưng các nàng vừa mới đến.

Tinh Hải Nguyệt bị giết.

Tông chủ Bất Hủ Tông, không hổ là người hắn kính ngưỡng.

Đủ bá khí!

Lúc này, Ôn Bình lại lên tiếng nói: “Thế nào, không phải là vì tông môn, cái gì ngươi cũng có thể làm sao?”

【VIP】 Kiếm lên, người không còn (2)

“Suy cho cùng thì Tử Nhiên cũng là nữ nhi của ta, năm đó ta trục xuất nàng khỏi Trạch Minh Cung, ta cũng có nỗi khổ tâm riêng của ta.” Minh Châu trưởng lão nhặt đao lên, đột nhiên khóe mắt xuất hiện nước mắt, trong ánh mắt cũng lộ ra đau khổ và bi thương nồng đậm.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi nói xong.

Kiếm của Ôn Bình lại lên!

Một đạo kiếm ý lướt qua cánh tay trái của Minh Châu trưởng lão, chém xuống như chém cành cây.

Sắc mặt Minh Châu trưởng lão lập tức cứng lại, kêu thảm một tiếng, thân thể co quắp, ngã xuống trước Tử Khí Các.

Trong nháy mắt, máu tươi nhuộm đỏ đất dưới chân, cũng nhuộm đỏ nửa người nàng.

Một màn này, dọa sợ người của Trạch Minh Cung.

Không ai dám đến đỡ nàng.

Bởi vì đều sợ chết!

Tông chủ Bất Hủ Tông nói xuất kiếm thì xuất kiếm, hiển nhiên là không phải loại người có thể lừa gạt được, lúc này im lặng là tốt nhất.

“Ôn tông chủ!” Diêm Lai vốn không muốn nói nhiều, nhưng mà thấy Ôn Bình lại xuất kiếm, vì không muốn làm lớn chuyện, chỉ có thể đứng ra.

Dù sao Trạch Minh Cung thế lớn!

Bất Hủ Tông có thể không sợ, bởi vì Bất Hủ Tông có giá trị rất cao với U Quốc.

Nhưng hắn không thể trơ mắt nhìn người của Trạch Minh Cung bị giết trước mắt mình, đến lúc đó người không may chính là hắn.

“Diêm thành chủ, ngươi muốn giúp các nàng?”

Ánh mắt mang theo sát ý của Ôn Bình nhìn vào Diêm Lai.

Diêm Lai vốn định nói thêm cái gì.

Nhưng bị cái nhìn này làm cho khẩu không trả lời được, kinh hãi không thôi.

Cái tên này.

Không phải là ngay cả hắn cũng muốn giết đó chứ?

Nếu như là người khác thì hắn còn không tin!

Nhưng tông chủ Bất Hủ Tông, hắn tin!

“Không có chuyện gì, bản tọa chỉ chào hỏi.” Dứt lời, Diêm Lai ở trên bầu trời, trầm mặc, khiến cho Thiên Huyền bên cạnh thấy buồn cười.

Nhìn thấy Diêm Lai kinh ngạc.

Thiên Huyền vui vẻ.

Trước Tử Khí Các, Ôn Bình thấy Diêm Lai không nói, đưa mắt nhìn Minh Châu, nói: “Nói tiếp, ta tin chắc chắn ngươi có nỗi khổ tâm.”

Giờ phút này, Minh Châu trưởng lão cắn răng, nào còn dám nói lý do gì.

Nói thêm câu nữa, sau đó để cho mình bị chém một tay nữa?

“Không nói? Không nói, vậy bổn tông chủ nói. Chút tâm tư đó của các ngươi, ai cũng biết. Lúc đầu các ngươi không đặt chút tâm tư đó lên Tử Nhiên đại sư, ta cũng không muốn để ý đến Trạch Minh Cung các ngươi, ta cũng lười để ý đến loại vạn năm lão nhị như các ngươi.”

“Nhưng ngươi nhất định phải đặt tâm tư lên Tử Nhiên đại sư. Đúng rồi, không phải Trạch Minh Thương Hội các ngươi có một cái cấm địa sao. Nếu như ngươi còn dám xuất hiện trước mặt Tử Nhiên đại sư, hoặc là trước mặt của ta, ta sẽ khiến cho Trạch Minh Cung các ngươi biến mất trên thế giới này.”

Nói xong.

Kiếm lại lên!

Thanh Liên chợt hiện!

Một kiếm rơi xuống.

Minh Châu trưởng lão lại cụt một tay!

"Khiêng đi." Dứt lời, Ôn Bình cất kiếm, bế mạch môn, đi vào Tử Khí Các, quay qua nhìn Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long bên cạnh, khiển trách một câu.

"Lần sau thông minh cơ linh một chút, kêu ngươi đi đuổi người thì chứng tỏ chủ nhân ngươi và ta đều rất ghét người đó, ngươi cho hắn cút là được, nếu như không cút, giết là được."

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long cái hiểu cái không gật đầu, đồng thời trong đầu nhớ lại lời chủ nhân nói với hắn: Làm việc thì phô trương, nhưng là làm người thì khiêm tốn.

Hắn hiểu!

Đại triệt đại ngộ!

Sau khi Ôn Bình đi vào Tử Khí Các, người của Trạch Minh Cung vội vàng nâng Minh Châu trưởng lão ra Lục Phương Nhai, còn thi thể Tinh Hải Nguyệt, giờ phút này đã hóa thành tro bụi, gió thổi qua, bay vào mắt không ít người đi đường, bọn họ muốn mang đi thì cũng chỉ có thể móc mắt người qua đường.

Còn hai người Diêm Lai và Thiên Huyền.

Diêm Lai không thể làm gì khác hơn là chỉ có thể rời đi, muốn nhanh chóng nói chuyện này lại cho Đại Vực Chủ.

Bây giờ hắn bó tay toàn tập.

Vẫn nên để cho Đại Vực Chủ tới đi.

Hắn thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Bất Hủ Tông đồng thời làm mất lòng Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn, một mình hắn, làm gì có cách bảo vệ Bất Hủ Tông?

Còn Thiên Huyền.

Hấp tấp đi theo sau lưng Ôn Bình đi vào Tử Khí Các.

"Ôn Tông chủ, chúng ta đi uống hai chén?"

Ôn Bình lườm Thiên Huyền một chút: "Sao ngươi lại rảnh rỗi như vậy? Cũng không tu luyện, cũng mặc kệ Vọng Thần Các, mỗi ngày chỉ biết giả làm lãng tử chợ búa chạy tới yên hoa liễu hạng. Sao nào, ngươi cũng muốn giống như Tinh Hải Nguyệt, gặp được kẻ địch, sau đó bị một kiếm giết?"

"Cũng chỉ có Ôn tông chủ ngươi có thể một kiếm giết Thiên Vô Cấm, những người khác, ai đi… Thiên Huyền ta đi hơn phân nửa U Quốc cũng không gặp được Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh mạnh như ngươi." Thiên Huyền thấp giọng phản bác một câu, nhưng nghe kiểu gì cũng cảm thấy như đang nịnh nọt.

Ôn Bình bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Thiên Huyền một chút: "Rượu thì không uống, ngươi đi thả Lạc Dạ Quy Phong ra."

"Ta đi!"

Thiên Huyền hấp tấp chạy ra khỏi Tử Khí Các.

Không biết còn tưởng rằng Thiên Huyền là hạ nhân trong Tử Khí Các.

Đúng lúc này, Lạc Dạ Quy Phong bị treo ở trên cây hét lên.

"Ôn tông chủ, tha mạng, tha mạng! Đừng… ngài tha ta một mạng, ta ta ta làm trâu làm ngựa cho ngài và Bất Hủ Tông."

Tinh Hải Nguyệt vừa mới chết trước mắt mình, Lạc Dạ Quy Phong sợ Ôn Bình giết đến hứng khởi, ngay cả hắn cũng cùng làm thịt.

Không phải như vậy thì tại sao lại thả hắn xuống?

Cũng không thể là thương hại mình.

Nếu như không phải là thương hại thì chắc chắn là muốn đưa hắn lên đường.

Cho nên hắn liều mạng cầu xin tha thứ.

“Còn kêu nữa sẽ giết chết ngươi!” Thiên Huyền một quyền đánh vào phần bụng Lạc Dạ Quy Phong, cũng hung hăng trừng mắt hắn một cái.

Giờ phút này, Lạc Dạ Quy Phong bị phong mạch môn, lực lượng linh thể cũng không điều động được, chịu một quyền, đau đến hai mắt hắn tối thui.

Lúc này, trong Tử Khí Các, Trần Hiết dò hỏi: “Tông chủ, có cần nói chuyện vừa xảy ra cho Tử Nhiên đại sư không?”

【VIP】 Hóa ra ngươi sợ chết như thế

“Nói đi, đồng thời đi mời vị U Nguyệt lão trưởng lão đó đến Tử Khí Các. Nếu như không cho Tử Nhiên đại sư gặp vị U Nguyệt lão trưởng lão này một lần, chờ vị U Nguyệt lão trưởng lão này đi, chắc chắn đời này Tử Nhiên đại sư sẽ ôm lấy tiếc nuối.”

“Đã rõ, thuộc hạ tự mình đi mời.”

“Phái Hắc Ảnh trở về nhìn chằm chằm mấy người Thanh Thiển, nếu như các nàng có dị động hoặc là còn có ý đồ với Tử Nhiên thì phái tọa kỵ của ngươi giết các nàng, một người cũng không để lại. Cho dù xảy ra chuyện gì cũng có bổn tông chủ đỡ.”

“Thuộc hạ sẽ phái người làm ngay.”

“Đúng rồi, Mộc Long trở về rồi sao?”

“Còn không có.”

“Chờ hắn trở về, để hắn tới gặp ta trước.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, lần trước, Tây Phong đó sao rồi?”

“Tông chủ, Tây Phong đó là một mầm mống không tệ, mặc dù thiên phú tu hành không phải rất xuất chúng nhưng sức chiến đấu rất mạnh. Chờ sau khi đột phá, lại thêm trong tay có Thiên Quân, chắc chắn có thể vật tay với cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh bình thường.”

“Đúng là năng lực chiến đấu của hắn rất mạnh, tương lai bất khả hạn lượng.”

Có được Huyết Nộ Chi Tâm.

Còn có thể không mạnh sao?

Hơn nữa sau này sẽ càng mạnh!

Trần Hiết nghi hoặc hỏi: “Tông chủ, vậy tại sao ngài lại không cho hắn vào Bất Hủ Tông tu hành?”

“Ngươi bồi dưỡng hắn trước, chờ hắn đột phá đến Địa Vô Cấm thì mới thu vào Bất Hủ Tông, sau này giao cho Đao Ma, để Đao Ma thu hắn làm đệ tử. Đợi một thời gian, với thiên phú của hắn thì chắc chắn có thể trở thành Đao Ma thứ hai.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Trần Hiết hoàn toàn không ngờ tới, tông chủ lại đánh giá Tây Phong cao như vậy.

Trước đó hắn còn tưởng rằng tông chủ không nhìn trúng hắn cho nên mới để hắn gia nhập Tẫn Tri Lâu.

Lúc này, Thiên Huyền áp lấy Lạc Dạ Quy Phong đã trung thực không ít sau khi chịu mấy quyền đi vào trong Tử Khí Các.

“Ôn tông chủ, xử lý hắn như thế nào?”

“Phong bế cảm giác của hắn, bịt mắt, trói đến đài quyết đấu. Nếu như không chết thì tính tiếp.”

“Ta đi ngay!”

Thiên Huyền vui mừng.

Khá lắm.

Bịt mắt.

Lại phong bế cảm giác.

Hơn nữa còn trói đến chỗ như đài quyết đấu.

Kia bây giờ ở đó tụ tập không ít người đang tưởng niệm thân nhân, bọn họ chỉ hận không thể ăn thịt Lạc Dạ Quy Phong, uống máu Lạc Dạ Quy Phong.

Tuy nói như vậy nhưng không ai dám làm như thế thật.

Cho dù có hận thì bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở chỗ xa xa bên ngoài Lục Phương Nhai trừng mắt nhìn Lạc Dạ Quy Phong.

Bởi vì sợ trả thù.

Nhưng nếu Lạc Dạ Quy Phong bị bịt kín con mắt, phong bế cảm giác, vậy thì chuyện sẽ khác.

Phủ thành chủ.

Diêm Lai không thể làm gì khác hơn là trở lại phủ thành chủ, đứng trên chỗ cao nhất trong phủ thành chủ nhìn về phía đài quyết đấu, bây giờ chỗ ấy đang rối loạn.

Đương nhiên, lòng hắn càng hỏng bét hơn.

Tinh Hải Tông, Thiên Tượng Môn đều đã chết nhiều người như vậy. Chuyện này chờ Thiên Nghiệp Thần Tướng và môn chủ Thiên Tượng Môn biết được, không biết sẽ giận dữ đến mức nào.

Một vị là một trong số Thần Tướng của Thần U Quân.

Một phương khác là thế lực lục tinh đỉnh tiêm.

Ai cũng không dễ chọc.

Những phiền toái này Diêm Lai đều chưa nghĩ ra được sẽ xử lý như thế nào, bây giờ Bất Hủ Tông lại giết phó cung chủ Trạch Minh Cung Tinh Hải Nguyệt, hoàn toàn chính là thêm dầu vào lửa.

Phiền toái hơn!

Mặc dù những chuyện phiền toái này có thể giao cho Đại Vực Chủ xử lý, nhưng hắn là thành chủ Thần Phi Thành, bọn họ chết ở Thần Phi Thành, mình cũng có trách nhiệm lớn.

May mắn duy nhất là.

Lạc Dạ Quy Phong không chết.

Bất Hủ Tông làm việc cũng biết chừa đường lui.

Nếu như Lạc Dạ Quy Phong chết, chuyện sẽ trở nên rắc rối.

Bởi vì Trạch Minh Cung sẽ cố kỵ đến vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Bất Hủ Tông, nhưng có thể Thiên Tượng Môn sẽ không.

Trong Thiên Tượng Môn hư hư thực thực có tồn tại trên Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, mặc dù chưa được chứng thực

nhưng tất cả mọi người đều nói như thế.

Hơn nữa môn chủ Thiên Tượng Môn có địa vị khá cao ở U Quốc, tuyệt đối không ít cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh có giao tình rất sâu.

Chắc chắn sẽ có người chịu vì để cho môn chủ Thiên Tượng Môn thiếu nhân tình này mà tự mình xuất thủ trấn sát Đao Ma.

"Xem ra cần phải mời người ra mặt khuyên vị Ôn tông chủ này một chút." Diêm Lai vuốt vuốt mũi, thở sâu một hơi.

Chính hắn chắc chắn là không được.

Vừa rồi mình nói một câu, suýt chút đổi lấy một kiếm của Ôn Bình.

Đang lúc Diêm Lai cảm thán một tiếng, tiếng đập cửa vang lên sau lưng.

Thùng thùng ——

"Chuyện gì?"

Diêm Lai trầm giọng hỏi.

Người ngoài cửa vội vàng mở miệng nói: "Thành chủ, Lạc phong chủ bị bịt kín con mắt, phong bế cảm giác, trói ở trung tâm phế tích Thần Phi Thành. Người nhà của những huynh đệ trong Thần U Quân chúng ta đều vây lại đó."

"Ta còn định…"

Diêm Lai bó tay rồi, trong nháy mắt bó tay toàn tập, quay người, mở cửa, vội vàng xuống lầu.

Bất Hủ Tông làm như thế, không khác gì ném Lạc Dạ Quy Phong vào trong hầm chông.

Không khác gì giết hắn!

Mới vừa rồi hắn còn may mắn là tông chủ Bất Hủ Tông làm việc biết chừa đường lui.

"Ai đưa Lạc Dạ Quy Phong qua?"

“Không phải người của Bất Hủ Tông làm.” Người tới vội vàng giải thích.

“Đó là ai?”

“Là Thiên Huyền tiền bối của Vọng Thần Các!”

“Cái tên này điên rồi sao, đầu óc xảy ra vấn đề? Lạc Dạ Quy Phong là người mà hắn có thể động sao? Hắn có mấy cái mạng đi động Lạc Dạ Quy Phong!”

Với thực lực của Thiên Huyền.

Trong số Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh thì chỉ bình thường thôi.

Bảy thành cường giả Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh đều có thể thắng hắn.

Hơn nữa bởi vì hắn nhàn tản đã quen, ở U Quốc cũng không có chỗ dựa, nếu như Thiên Tượng Môn tìm hắn gây sự, không chỉ hắn phải chết, còn liên lụy toàn bộ Vọng Thần Các.

Tên đó điên rồi sao?

Hay là đầu óc hỏng?

Khi Diêm Lai vội vàng mang người chạy tới đài quyết đấu, Lạc Dạ Quy Phong đã bị một đám người giống như sài lang hổ báo vây quanh. Diêm Lai cũng chỉ nhìn lướt qua thì đã thấy được trong mắt không ít người sinh ra sát ý.

【VIP】 Hóa ra ngươi sợ chết như thế (2)

Hơn nữa những người này đều không đơn giản. Không ít đều người đều là trưởng lão thế lực lớn tiếng tăm lừng lẫy trong Thần Phi Thành, thậm chí phó tộc trưởng.

Nếu bất cứ người nào trong số những người này đứng ra thì cũng không xem là phiền phức với Diêm Lai. Nhưng nếu như tất cả đều để mắt tới Lạc Dạ Quy Phong thì phiền phức lắm.

"Chư vị, đều lui về sau hai bước, bản tọa có mấy câu muốn nói với chư vị." Diêm Lai đáp xuống bên cạnh Lạc Dạ Quy Phong, liếc mắt nhìn Thiên Huyền, trong mắt mang theo một tia tức giận, nhưng mà khi ánh mắt rơi vào những người vây quanh Lạc Dạ Quy Phong thì ánh mắt thay đổi.

Nhưng mà Diêm Lai mới mở miệng, lập tức có mấy người trong đám người mở miệng.

"Diêm thành chủ, nếu như ngài đến thả hắn, chúng ta không lời nào để nói, ngài cũng không cần phải nói gì với chúng ta."

"Chúng ta không lời nào để nói."

Diêm Lai biết những người này tùy mặt ngoài nói không có gì muốn nói.

Cũng không cần hắn phải giải thích cái gì, nhưng hắn biết rõ những người này, chỉ cần trời tối thì chuyện gì cũng có thể làm được.

"Chư vị, đối với loại người như vậy, bản tọa cũng cực kỳ chán ghét, chỉ hận không thể giết cho xong. Những Thần U Quân đã chết đều là anh hùng đã bảo vệ quốc gia này trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, anh hùng không thể chết như vậy được. Vì U Quốc, vì người nhà của bọn họ, bọn họ nguyện chịu chết, nhưng mà bọn họ cũng nên chết ở trên chiến trường,

chết trên đường giết địch chứ không phải chết trong tay người mình!”

“Nói một sự thật mọi người đều biết, đó chính là thế lực sau lưng Lạc Dạ Quy Phong, chúng ta đều trêu chọc không nổi. Ngay cả bản tọa cũng không thể trực tiếp định tội của hắn, ngay cả Đại Vực Chủ cũng không thể, bởi vì chúng ta đều không thể trêu vào Thiên Tượng Môn! Đây chính là sự thật! Sự thực máu me!”

“Cho nên, chư vị nhất định không nên vọng động. Ta biết các ngươi đang suy nghĩ gì, cũng biết các ngươi sẽ dùng thủ đoạn gì. Bây giờ, chỉ sợ là một người tu hành Trấn Nhạc Hạ Cảnh bình thường đến cũng có thể giết Lạc Dạ Quy Phong mười lần tám lần. Nhưng chư vị có nghĩ tới không, nếu như chúng ta tự tay xử lý hắn, sẽ gặp hậu quả như thế nào?”

“Cho nên, chúng ta nhất định phải chờ đợi! Luật pháp của U Quốc, chính phủ U Quốc, chắc chắn sẽ để cho hắn trả một cái giá lớn.”

Diêm Lai nói xong lời cuối cùng, thậm chí còn chỉ vào Lạc Dạ Quy Phong nói.

Những lời này đúng là có thể làm cho đám người mắt đầy sát ý dần dần thu liễm sát ý lại.

Luật pháp?

Bọn họ không tin.

Trong thế giới theo đuổi lực lượng này, nó chỉ là thứ dùng để khống chế kẻ yếu thôi.

Nhưng sự thực máu me mà Diêm Lai nói đó lại không sai chút nào.

Nếu bởi vì bọn họ bi phẫn mà giết Lạc Dạ Quy Phong, vậy thì đúng là phiền phức lớn rồi.

Bởi vì dù có làm hoàn mỹ đến đâu thì cũng sẽ để lại một chút dấu vết.

Khi Diêm Lai nói xong, tức giận nhìn về phía Thiên Huyền, sau đó nói: “Ngươi đi theo ta, ta có chuyện muốn nói

với ngươi.”

“Những lời vừa nói, ngươi tin không?” Thiên Huyền ném cho Diêm Lai một ánh mắt bất đắc dĩ, sau đó đi theo Diêm Lai rời khỏi đài quyết đấu.

Xác định đã cách đài đấu đủ xa, Diêm Lai bỗng nhiên quay người, cả giận nói: “Thiên Huyền, ngươi không có đầu óc sao?”

“Cái gì?”

Thiên Huyền không hiểu ra sao nhìn Diêm Lai.

Diêm Lai lại cả giận nói: “Nếu như không phải đầu óc có vấn đề, tại sao ngươi lại làm chuyện như vậy thay Bất Hủ Tông, ngươi muốn chết như vậy?”

Nghe được câu này, Thiên Huyền sửng sốt một chút, sau đó nở một nụ cười khẽ, trong đó mang theo một chút tự giễu và mỉa mai Diêm Lai.

“Hóa ra ngươi sợ chết như thế.”

“Ngươi…”

Diêm Lai vừa muốn phản bác thì bị Thiên Huyền cắt ngang.

“Nếu ngươi sợ chết thì tránh qua một bên đi. Dù sao lần này ta không trốn nữa, trốn ở trong yên hoa liễu hạng, cuối cùng cũng không trốn được cả một đời. Đúng, Diêm Lai, tông chủ Bất Hủ Tông kêu ta nói cho ngươi, cũng nói cho tất cả mọi người, ai dám cứu Lạc Dạ Quy Phong, hắn chính là Tinh Hải Nguyệt kế tiếp. Không tin… có thể đi thử một chút.”

Dứt lời, Thiên Huyền không để ý đến Diêm Lai nữa.

Vẻ mặt cười đùa tí tửng ngày xưa giờ biến thành nghiêm túc.

Giờ khắc này, hắn cũng hạ quyết tâm, đi theo Ôn Bình.

Chết cũng như thế!

…

Bất Hủ Tông.

Bên ngoài Tuyền Nghệ Cung.

Trần Hiết đã đợi bên ngoài Tuyền Nghệ Cung rất lâu, rốt cục chờ được Tử Nhiên ra khỏi Tuyền Nghệ Cung, lập tức mừng rỡ đi tới.

"Tử Nhiên đại sư, chắc chắn ngài cũng đi ra."

Tử Nhiên cười nói: "Trần trưởng lão có chuyện gì không?"

"Tinh Hải Nguyệt chết rồi."

"Ừm?"

Tử Nhiên lộ vẻ nghi hoặc.

Trần Hiết nói thẳng: "Hôm nay nàng dẫn người đích thân đến Tử Khí Các, tông chủ kêu nàng cút, nàng chậm chạp không cút, sau đó bị tông chủ giết. Vị Minh Châu trưởng lão đó cũng là như thế. Nhưng mà tông chủ không muốn mạng của nàng, chỉ chém hai cánh tay của nàng."

"Lão thân có tài đức gì chứ."

Tử Nhiên hít sâu một hơi, trong lòng gợn sóng.

Khi nàng nhập tông, chỉ là Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng mà thôi.

Tông chủ cung cấp tất cả thiên tài địa bảo để rèn luyện kỹ nghệ tuyền qua cho nàng, còn đặc biệt mở ra Tuyền Nghệ Cung vì nàng, bây giờ lại vì nàng mà giết phó cung chủ Trạch Minh Cung, trở thành tử địch với Trạch Minh Cung. Từng chuyện như vậy khiến cho nàng cảm thấy mình có tài đức gì mà có thể làm cho tông chủ đối đãi với nàng như thế?

Trần Hiết cười một tiếng, nói: "Tính tình của tông chủ, ngài không phải không biết. Người hắn không ưa, nói giết thì giết, ai cũng ngăn không được. Hơn nữa dù sao chúng ta cũng đắc tội Thiên Tượng Môn, còn kém một cái Trạch Minh Cung sao?"

"Bây giờ tông chủ đang ở trong tông môn sao?"

"Không, bây giờ tông chủ đang ở Tử Khí Các. Đúng rồi, Tử Nhiên đại sư, còn có một chuyện. Hôm nay, lúc đầu là Tinh

Hải Nguyệt đó buộc U Nguyệt lão trưởng lão tới gặp ngươi, muốn mượn U Nguyệt lão trưởng lão để chơi chiêu cảm tình, khuyên ngài nhận tổ quy tông, nhưng U Nguyệt lão trưởng lão thề sống chết không theo. Tông chủ nói, ngài nên gặp U Nguyệt lão trưởng lão một lần, để tránh sau này cảm thấy tiếc nuối.”

【VIP】 Hóa ra ngươi sợ chết như thế (3)

“Lão tổ thời gian không nhiều, thật ra thì lão thân cũng muốn gặp. Nhưng biết, nếu như gặp tổ mẫu thì chỉ mang đến một đống phiền phức cho Bất Hủ Tông và mình thôi.”

Tử Nhiên không nhịn được cảm thán một tiếng, khóe mắt đã rưng rưng.

Người đã già.

Dễ đa sầu đa cảm.

Trần Hiết đáp: “Tông chủ nói, nếu như bọn họ lại có ý đồ xấu, chắc chắn sẽ không sống ra khỏi Thần Phi Thành.”

“Ân tình của tông chủ, lão thân đời này khó báo.”

“Tử Nhiên đại sư nói quá lời, vậy chúng ta đi Tử Khí Các một chuyến? Đợi lát nữa ta sẽ phái người đi mời U Nguyệt lão trưởng lão đến Tử Khí Các.”

“Lão thân tự mình đi gặp.”

Tử Nhiên lau lau nước mắt nơi khóe mắt, trong lòng muốn đi thăm tổ mẫu một lần cuối.

Gặp một lần, sau này không dây dưa nữa.

Bởi vì nếu như minh còn tiếp tục tiếp xúc với tổ mẫu nữa, chỉ mang đến phiền phức cho người của Bất Hủ Tông và tông chủ.

Mặc dù nàng quyến luyến tổ mẫu, nhưng cũng không muốn bởi vì mình mà mang đến phiền phức cho Bất Hủ Tông.

Nàng tin, chắc chắn tổ mẫu có thể hiểu cho nàng.

…

Tử Khí Các.

Vội vàng trở lại Tử Khí Các, Thiên Huyền tràn đầy phấn khởi đi lên tầng cao nhất, sau khi nhìn thấy Ôn Bình thì hưng phấn kể lại chuyện hắn vừa nhìn thấy.

"Ôn Tông chủ, ngài cũng không biết, từ khoảnh khắc khi Lạc Dạ Quy Phong bị phong bế cảm giác, bịt kín con mắt, trói ở đài quyết đấu, có bao nhiêu nổi lòng muốn giết, đoán chừng tối nay thì sẽ có người không nhịn được sẽ động thủ ám sát hắn."

"Có nói lại lời ta cho Diêm Lai nghe sao?"

"Nói."

Vừa nhắc tới Diêm Lai, Thiên Huyền có chút khó chịu.

Dù sao cũng là bằng hữu nhiều năm như vậy.

Cuối cùng vẫn là mỗi người đi một ngả.

"Vậy thì đi đi, nên làm gì thì làm cái đó."

"A?"

Thiên Huyền ngẩn ra.

Ôn Bình nói tiếp: "Ta không còn chuyện gì cần ngươi làm nữa, ngươi về yên hoa liễu hạng của ngươi đi."

"Không về."

Thiên Huyền khoát khoát tay.

"Điềm Điềm và Tiểu Miên, ngươi vứt bỏ các nàng?" Ôn Bình cười như không cười nhìn Thiên Huyền, sau đó cười lên ha hả.

Thiên Huyền mặt mo đỏ bừng, vội vàng phản bác: "Không phải vứt bỏ, chỉ là có phương hướng, sau này không cần đến chỗ đó trốn tránh nữa!"

"Phương hướng nào?"

"Đi theo Ôn tông chủ."

Nói xong, Thiên Huyền cười hắc hắc.

"Vậy ngươi nói nghe thử, tại sao trước đó ngươi vẫn luôn trốn trong yên hoa liễu hạng." Đối với một cường giả Thiên

Vô Cấm quy hàng, đương nhiên là Ôn Bình rất ngạc nhiên. Nhưng mà chuyện hắn quan tâm hơn là tại sao trước đó Thiên Huyền vẫn luôn trốn ở trong yên hoa liễu hạng, trầm luân.

"Thật ra thì chỉ là do ta thất vọng với thế giới này thôi." Thiên Huyền bất đắc dĩ cười một tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ đắng chát, nhưng mà lại đổi thành hưng phấn nhìn Ôn Bình: "Nhưng mà, Ôn tông chủ xuất hiện khiến cho ta cảm thấy được một chút ánh rạng đông."

"Đừng… Bất Hủ Tông ta cũng không có ý nghĩ cứu vớt thế giới."

"Ôn tông chủ, ta nhìn ra được, mặc dù ngài không muốn cứu vớt thế giới, nhưng lại có dã tâm không thua gì cứu vớt thế giới. Từ Tẫn Tri Lâu, Tử Khí Các thì ta có thể nhìn ra!"

"Cái gì mà dã tâm với không dã tâm. Chẳng qua là người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta cũng chỉ có thể giết hắn thôi. Nếu ngươi muốn gia nhập Bất Hủ Tông, vậy thì Vọng Thần Các tính sao?"

"Gia nhập vào Bất Hủ Tông."

"Ta cũng không cần."

"Vậy thì để cho bọn họ tự sống, nếu như Ôn tông chủ không cho phép thì ta sẽ cắt đứt quan hệ với bọn họ. Nếu như Ôn tông chủ cho phép, vậy ta sẽ tiếp tục làm một khách khanh ở đó, cũng coi như không phụ lòng Vọng Thần Các vun trồng ta trước kia."

"Muốn nhập tông thật?"

Ôn Bình nghiêm túc nhìn Thiên Huyền.

Thiên Huyền cũng nghiêm túc đáp lại: "Thật!"

"Được, vậy ta thu ngươi, hơn nữa ta cũng cho phép ngươi tiếp tục làm khách khanh ở Vọng Thần Các, nhưng nhớ kỹ, nói cho người của Vọng Thần Các, Bất Hủ Tông là Bất Hủ Tông, Vọng Thần Các là Vọng Thần Các." Ôn Bình đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Thiên Huyền.

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

Thiên Huyền vui mừng.

Lập tức khom mình hành lễ!

Lúc này, một đạo bạch quang bỗng nhiên rơi vào hành lang Tử Khí Các.

Hai người Trần Hiết và Tử Nhiên đi ra.

“Tông chủ!”

“Thiên Huyền tiền bối!”

Hai người cùng kêu lên hành lễ.

Ôn Bình quay qua vẫy vẫy tay với Trần Hiết, nói: “Ngươi tới thật đúng lúc, chờ buổi đấu giá kết thúc, ngươi dẫn Thiên Huyền về tông một chuyến.”

“A?”

Trần Hiết không hiểu ra sao.

“Hắn vừa gia nhập Bất Hủ Tông.”

Nghe Ôn Bình nói như vậy, Trần Hiết lập tức vui mừng.

Khá lắm!

Cường giả Thiên Vô Cấm nhập tông!

Thực lực tổng hợp của Bất Hủ Tông lại tăng vọt!

Tông chủ cũng giỏi quá, vậy mà dụ dỗ được Thiên Huyền vào Bất Hủ Tông.

Khoan khoan.

Nói là dụ dỗ cũng không được chính xác cho lắm.

Lúc này, Ôn Bình nói tiếp: “Tử Nhiên đại sư, sau này hắn sẽ theo ngươi, làm trợ thủ cho ngươi ở Tử Khí Các.”

“Đa tạ tông chủ!”

Tử Nhiên vội khom mình hành lễ.

Tông chủ đối xử với nàng tốt đến không hợp thói thường.

Tử Khí Các chỉ là một chỗ nhỏ như vậy, vậy mà lại đưa một vị cường giả Thiên Vô Cấm đến tọa trấn.

Đãi ngộ này, ngay cả Tẫn Tri Lâu cũng không có!

"Tử Nhiên đại sư, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn." Thiên Huyền cũng quay qua phía Tử Nhiên đại sư, ôm quyền.

"Không dám không dám." Tử Nhiên mỉm cười nói.

Mà giờ khắc này, Trần Hiết ở bên cạnh.

Rất là hâm mộ.

Tử Khí Các cũng có cường giả Thiên Vô Cấm tọa trấn.

Nhưng mà hắn tin chắc, tông chủ cũng không bạc đãi Tẫn Tri Lâu, chắc chắn sẽ phái Thiên Vô Cấm còn mạnh mẽ hơn Thiên Huyền đến giúp hắn.

Hắn tin tưởng!

Hắn tin chắc là như thế!

Lại hàn huyên vài câu nữa, Ôn Bình cũng không có dặn dò Thiên Huyền chuyện gì, bởi vì Tử Khí Các cũng không có nhiều chuyện cần hắn làm.

Ít nhất tạm thời không cần.

Bây giờ Thiên Huyền ở lại Tử Khí Các, ứng phó những đám tiểu nhân đó là được. Dù sao có ít người nếu như chính diện không đánh lại ngươi, chắc chắn sẽ chơi lén. Cây cao chịu gió lớn, trước mắt Tử Nhiên đại sư là kẻ địch của tất cả Tuyền Qua Thần Tượng.

Khi biết Tử Nhiên đại sư muốn đích thân đi Trạch Minh Thương Hội gặp mặt tổ mẫu, Ôn Bình cũng không có phản đối, bởi vì bây giờ những người ở Trạch Minh Thương Hội không có tạo thành uy hiếp cho bọn họ được.

【VIP】 Vĩnh viễn đừng về Trạch Minh Cung

“Thiên Huyền, ngươi theo Tử Nhiên đại sư đi một chuyến.” Nhưng mà vì để cho an toàn, Ôn Bình vẫn là kêu Thiên Huyền đi theo.

“Được, giao cho ta, Tử Nhiên đại sư chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Ai dám nổi sát tâm, ta tiễn hắn lên đường trước.” Thiên Hành nói.

Tử Nhiên thấy tông chủ lại kêu Thiên Huyền tiền bối đi theo mình, bảo vệ mình, đương nhiên là cảm kích khôn cùng, vội vàng khom người cảm ơn: “Đa tạ tông chủ!”

Đối với tông chủ tín nhiệm.

Đối với tông chủ chiếu cố nàng.

Giờ phút này, Tử Nhiên không biết nên báo đáp như thế nào.

Sợ là chỉ có thể dùng quãng đời còn lại.

Dâng hiến quãng đời còn lại của mình cho Bất Hủ Tông.

“Được rồi, các ngươi nên làm gì thì làm cái đó đi.” Ôn Bình đuổi ba người Thiên Huyền, Trần Hiết và Tử Nhiên đi, sau đó tinh thần lực rơi vào chỗ Lạc Dạ Quy Phong.

Ba người đi xuống lầu, hàn huyên vài câu đơn giản, sau đó Tử Nhiên dẫn người đi tới thương hội của Trạch Minh Cung, Thiên Huyền thì quang minh chính đại đi theo.

Cũng đổi y phục thành Bất Hủ Thanh Phong Bào của Bất Hủ Tông!

Không bao lâu sao, đoàn người của Tử Nhiên đi tới trước Trạch Minh Thương Hội.

Thời khắc này, cửa lớn Trạch Minh Thương Hội đóng chặt, nhưng mà cho dù đóng cửa chờ việc làm thì cũng nên có

người trấn thủ trước cửa, nhưng mà lúc này hoàn toàn không thấy người của Trạch Minh Thương Hội.

Cảnh tượng này khiến cho người lui tới trên đường phố thổn thức không thôi. Chợt thấy đoàn người của Tử Nhiên đi tới trước Trạch Minh Thương Hội, khiến cho mọi người đều cực kỳ kinh ngạc.

Ngược lại là Thiên Huyền, không ai nhìn ra hắn, thậm chí còn không có ai chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Ngoại trừ Tử Nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Còn vì vừa đổi y phục, lại thêm trước giờ gần như là chưa từng xuất đầu lộ diện.

Người từng gặp hắn, trong lúc nhất thời cũng không thể nào nghĩ đến người mặc Bất Hủ Thanh Phong Bào này chính là hắn.

"Giữa ban ngày, đóng cửa gì chứ." Nói xong, Thiên Huyền đưa tay vung ra một mảnh mạch khí, chấn vỡ cửa Trạch Minh Thương Hội.

Phanh ——

Cửa vừa vỡ, dọa đến người bên trong Trạch Minh Thương Hội chạy trối chết.

Đều nghĩ là Bất Hủ Tông giết tới.

Dù sao tông chủ Bất Hủ Tông vừa giết Tinh phó cung chủ, bọn họ cảm thấy chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ không từ bỏ ý đồ.

Ssk phá cửa, Thiên Huyền cất bước đi vào: "Tử Nhiên đại sư, chúng ta đi vào đi."

Tử Nhiên đuổi theo.

Nàng không có cảm tình gì với Trạch Minh Cung, thậm chí phần lớn là chán ghét, cho nên cũng không cảm thấy Thiên Huyền làm như vậy có vấn đề gì.

Khi đoàn người của Tử Nhiên đi vào trong đó, Thanh Thiển và một đám đệ tử hạch tâm của Trạch Minh Cung vọt ra, từng người đều mở hết toàn bộ mạch môn.

Nhìn mấy người Tử Nhiên như lâm đại địch!

Thanh Thiển thấy thế, sắc mặt cực kỳ khó coi nói: "Tử Nhiên đại sư, cho dù ngươi không muốn nhận tổ quy tông, thừa nhận ngươi là người của Trạch Minh Cung thì cũng không nên đuổi tận giết tuyệt chúng ta chứ. Hơn nữa ngươi nên hiểu, Trạch Minh Cung mạnh mẽ cỡ nào!"

Đối mặt với Thanh Thiển chất vấn và uy hiếp, Tử Nhiên lạnh giọng đáp lại một câu: "Lão thân chỉ tới gặp U Nguyệt lão trưởng lão thôi."

"Đã cố xông vào rồi, còn nói cái gì mà tới gặp U Nguyệt lão trưởng lão, lời này nói ra, sợ là bản thân ngươi cũng không tin chứ." Trong lòng Thanh Thiển đã chuẩn bị tử chiến đến cùng.

Lúc này, một người cất bước đứng ở trước người Tử Nhiên.

Giọng nói tức giận vang lên trong Trạch Minh Thương Hội!

"Tránh ra!"

Người này chính là Thiên Huyền.

Thiên Huyền mặc Bất Hủ Thanh Phong Bào, Thanh Thiển cũng không thể nhận ra, nhưng mà bây giờ hắn đừng ra, lại thêm phóng ra lực áp bách mạnh mẽ, bọn người Thanh Thiển lập tức nhận ra vị mặc y phục của Bất Hủ Tông trước mắt này chính là Thiên Huyền của Vọng Thần Các.

Thiên Huyền lạnh lùng nhìn lướt qua tất cả mọi người.

Khiến cho sắc mặt bọn người Thanh Thiển bỗng nhiên thay đổi: "Hôm nay ta không đến để giết người, nhưng nếu như các ngươi như tiếp tục chặn đường thì không chắc."

Nói xong, Thanh Thiển chỉ có thể sai người tránh ra một con đường.

Được nhường đường, Tử Nhiên, Thiên Huyền đi thẳng đến chỗ hậu viên mà U Nguyệt lão trưởng lão ở.

Bọn người Thanh Thiển chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Đồng thời nhìn bóng lưng Thiên Huyền, sắc mặt đầy nghi hoặc.

Mặc dù không nói chuyện nhưng khi hai mặt nhìn nhau, vẻ nghi ngờ trên mặt đã chứng mình tất cả.

Sao Thiên Huyền lại mặc y phục của Bất Hủ Tông?

Chẳng lẽ là gia nhập Bất Hủ Tông?

Không thể nào?

Ngay cả Thanh Thiển cũng nghĩ như vậy.

Nhưng mà Thanh Thiển chỉ kinh nghi một chút ngắn ngủi, sau đó vội vàng đi theo Tử Nhiên. Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã đến phòng U Nguyệt lão trưởng lão.

Khi Tử Nhiên đến trước cửa, bên trong cũng có người đi ra.

Nhưng mà người đi ra cũng không phải là U Nguyệt lão trưởng lão mà là Minh Châu trưởng lão đã cụt mất hai tay, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Cũng chính là mẫu thân của Tử Nhiên!

Gặp lại mẫu thân, trên mặt Tử Nhiên không có biểu cảm gì khác, thậm chí trong lòng cũng không có bao nhiêu gợn sóng, giống như không nhìn thấy nàng, đi ngang qua, đi vào trong phòng.

“Tử Nhiên.”

Minh Châu trưởng lão môi run rẩy, yếu ớt hô lên cái tên này.

Cái tên này, khi còn bé, nàng gọi nghìn lần, vạn lần!

Nhưng mà lần này lại không được đáp lại!

Tử Nhiên đi ngang qua bên cạnh, mặt không thay đổi đi tới cửa. Nhưng mà trong khoảnh khắc khi đi vào trong phòng, biểu cảm trên mặt có chút thay đổi.

Trên mặt, trong mắt đều lộ ra cảm xúc phức tạp.

Đây là thân nhân cuối cùng của nàng, bây giờ lại đang hấp hối.

Cho dù nàng không phải linh thiện đại sư nhưng cũng có thể nhìn ra, sinh mệnh của tổ mẫu đã đi tới phần cuối, hẳn là chỉ còn lại có mấy tháng tuổi thọ.

“Tổ mẫu!”

Tử Nhiên khẽ kêu một tiếng.

“Tiểu Tử Nhiên…” U Nguyệt lão trưởng lão run rẩy, khóe mắt ngập nước mắt, ráng chống người muốn đứng dậy.

Người trước mắt nàng đã không nhận ra.

Bởi vì đã quá lâu.

【VIP】 Vĩnh viễn đừng về Trạch Minh Cung (2)

Nhưng mà nàng có thể cảm giác được, đây chính là tôn nữ của nàng!

Đây là tôn nữ mà nàng muốn gặp một lần cuối!

Tử Nhiên thấy thế thì vọt lên, cẩn thận từng li từng tí đỡ nàng.

“Tổ mẫu, ngài chậm một chút.”

“Có thể gặp lại ngươi một lần cuối, lão hủ chết cũng không tiếc.”

U Nguyệt lão trưởng lão run rẩy, rốt cuộc nước mắt nơi khóe mắt cũng không kiềm chế được nữa, tràn ra như vỡ đê.

Tử Nhiên cố nặn ra một nụ cười, trong mắt cũng có nước mắt.

Giờ phút này, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

Lúc này, U Nguyệt lão trưởng lão đưa tay ra, bàn tay gầy guộc vuốt ve mặt Tử Nhiên: “Nha đầu, lão hủ còn tưởng rằng đời này sẽ không còn được gặp lại ngươi.”

Tử Nhiên nắm lấy cánh tay đó, cố nén nước mắt cảm thán: “Tổ mẫu, Tử Nhiên cũng không nghĩ tới đời này còn có thể gặp lại ngài.”

“Trở về là tốt, trở về là tốt! Những năm này, ngươi chịu khổ.”

Lúc nói những lời này, tay U Nguyệt lão trưởng lão càng run rẩy hơn.

Thiên Huyền thấy thế thì đóng cửa lại, ngăn ở trước cửa, cũng ngăn bước chân đang muốn đi vào của Minh Châu trưởng lão.

“Ai dám tới gần căn phòng này trăm trượng, đừng trách ta giết người.”

Dứt lời, khí tức và sát ý của Thiên Huyền hướng thẳng đến tất cả mọi người của Trạch Minh Thương Hội, khiến cho sắc mặt bọn họ lại thay đổi.

Giờ phút này, bọn họ xác định Thiên Huyền gia nhập Bất Hủ Tông.

Nếu không thì sao lại như vậy được?

Trước đó mặc dù không có qua lại với Trạch Minh Thương Hội, nhưng không có mâu thuẫn gì.

Phải nói, trước đó Thiên Huyền cũng không có mâu thuẫn với ai cả.

Thiên Huyền đột nhiên thay đổi, còn có địch ý với Trạch Minh Cung đã đủ để chứng minh thân phận của Thiên Huyền bây giờ.

Sát ý của Thiên Huyền đè ép tới, bọn người Thanh Thiển vội vàng rút đi, rút lui trăm trượng, sau đó lại lui trăm trượng, lúc này mới dám đứng vững.

Cùng lúc đó, một đạo kinh hồng vội vàng bay vào phủ thành chủ, vọt thẳng đến chỗ Diêm Lai.

Sau khi Diêm Lai từ đài quyết đấu trở về, sầu đến sắc mặt càng khó coi hơn.

Hắn thật sự không muốn phái người đến đài quyết đấu bảo vệ loại người như Lạc Dạ Quy Phong, nhưng nếu như Lạc Dạ Quy Phong chết đi, trách nhiệm của hắn sẽ lớn lắm.

Không chỉ có như thế, Bất Hủ Tông cũng sẽ có phiền toái rất lớn.

Lúc đầu, những phiền toái này đã đủ cho mình nhức đầu, bây giờ Thiên Huyền đó lại nhảy ra, chọn đứng về phía Bất Hủ Tông.

Đứng về phía Bất Hủ Tông.

Cũng không phải là chuyện xấu gì.

Nhưng mà tùy tiện như vậy, đến khi Thiên Tượng Môn trả thù, Thiên Huyền có thể gánh được sao?

Lui một vạn bước, Đại Vực Chủ bảo đảm được Bất Hủ Tông, nhưng nếu Thiên Tượng Môn chơi lén, chẳng phải Thiên Huyền đứng mũi chịu sào, xui xẻo sao?

"Còn nói ta sợ chết, ta thấy ngươi mới là càng sống càng không có đầu óc." Diêm Lai không nhịn được thấp giọng mắng một câu, sau đó định ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi.

Nhưng vừa mới ngồi xuống, tiếng đập cửa lại vang lên.

Đông đông đông ——

Lần này, tiếng đập cửa càng gấp gáp hơn.

"Thành chủ, Tử Nhiên đại sư của Bất Hủ Tông dẫn người đi tới Trạch Minh Thương Hội!"

Một câu này khiến cho Diêm Lai đứng phắt dậy.

Ba chân bốn cẳng đẩy cửa ra, sau đó vội vàng hỏi: "Tông chủ Bất Hủ Tông và lâu chủ Tẫn Tri Lâu có theo tới không?"

"Không có."

"Vậy là tốt rồi!"

Diêm Lai không khỏi thở dài một hơi.

Chỉ là Tử Nhiên đại sư đi, vậy thì vẫn ổn.

Chỉ cần người của Trạch Minh Thương Hội không hành động thiếu suy nghĩ thì không đến mức khiến cho Bất Hủ Tông động đồ đao nữa.

"Nhưng mà trong đội của Tử Nhiên đại sư có Thiên Huyền tiền bối cải trang đi theo, đồng thời khi đến đó thì đánh nát cửa lớn Trạch Minh Thương Hội, cưỡng ép xâm nhập Trạch Minh Thương Hội."

"Lại là Thiên Huyền?"

Diêm Lai muốn điên rồi.

Cái tên Thiên Huyền này muốn chết như vậy sao?

Vừa đắc tội Thiên Tượng Môn.

Lại chạy tới Trạch Minh Cung quậy.

Rốt cuộc là hắn đang làm điên làm khùng gì?

Diêm Lai tức giận thấp giọng mắng một câu, lập tức hóa thành kinh hồng từ cửa sổ rời khỏi phủ thành chủ, nhanh chóng bay tới Trạch Minh Thương Hội.

Khi Diêm Lai đuổi tới trên không Trạch Minh Thương Hội, bên ngoài Trạch Minh Thương Hội đã có không ít người vây quanh.

Không cần nghĩ cũng biết bọn họ tới làm gì.

Xem náo nhiệt!

"Nhanh chóng tán đi!"

Diêm Lai gầm một tiếng, tiếng như tiếng sâm nổ tung ở trên bầu trời.

Người bên ngoài Trạch Minh Thương Hội giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy là thành chủ đích thân tới, đành phải lui về sau, thối lui ra khỏi con đường chỗ Trạch Minh Thương Hội tọa lạc. Nhưng mà đa số mọi người đều không muốn đi như thế, đổi một chỗ khác, tiếp tục nhìn Trạch Minh Thương Hội ở xa xa.

Trước đó Tử Nhiên đại sư có thân phận gì?

Chính là khí đồ, bị Trạch Minh Cung vứt bỏ!

Bây giờ Tử Nhiên đại sư đích thân tới Trạch Minh Thương Hội, sẽ xảy ra chuyện gì thì không biết được, nhưng cửa Trạch Minh Thương Hội đều bị phá, kết cục chắc chắn sẽ phi thường đặc sắc.

Cùng lúc đó, khi giọng Diêm Lai vang lên ở trên bầu trời, đám người Thanh Thiển của Trạch Minh Thương Hội nhất thời như trút được gánh nặng.

Áp lực Thiên Huyền mang đến cho bọn họ lập tức nhỏ lại không ít.

"Nghênh đón thành chủ trước." Thanh Thiển vội vàng dẫn người đằng không bay lên, nghênh đón Diêm Lai đang xua

đuổi người vây xem bên ngoài Trạch Minh Thương Hội.

“Cung nghênh thành chủ!”

“Cung nghênh thành chủ!”

“Cung nghênh thành chủ!”

Đám người khom người đón lấy.

Diêm Lai đưa mắt nhìn bọn người Thanh Thiển, chỉ ừ một tiếng, sau đó bay tới chỗ Thiên Huyền, dừng lại ở trên không trung trước mặt Thiên Huyền.

“Thiên Huyền, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn nhìn người của Vọng Thần Các vì ngươi mà rơi vào vạn kiếp bất phục lắm sao?”

Diêm Lai tức giận nói.

Hắn cũng chú ý tới y phục trên người Thiên Huyền.

Nhưng mà hắn cũng không có nghĩ nhiều.

Nhưng mà Thiên Huyền lại nói: “Vọng Thần Các có thể có hôm nay, cũng không phải là hoàn toàn dựa vào ta. Còn muốn ta làm cái gì. Diêm Lai, chẳng lẽ bộ y phục này của ta còn chưa rõ ràng sao?”

【VIP】 Diêm Lai lo lắng đề phòng

“Ngươi có ý gì?”

“Ngươi không phải là người đần như vậy chứ?”

“Ngươi gia nhập Bất Hủ Tông?”

Diêm Lai hỏi ra câu hỏi mà hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thiên Huyền khẽ gật đầu.

“Không sai, ta gia nhập Bất Hủ Tông. Nhưng mà hôm nay ta đến không phải để gây sự với Trạch Minh Thương Hội, mà là bảo vệ Tử Nhiên đại sư tới gặp U Nguyệt lão trưởng lão thôi.”

Nghe Thiên Huyền trả lời, trong lòng Diêm Lai kinh ngạc.

Tại sao?

Hắn không hiểu, rốt cuộc là tại sao?

Thiên Huyền mới biết tông chủ Bất Hủ Tông bao lâu?

Hơn nửa tháng mà thôi!

Trước đó chính phủ U Quốc mời chào hắn gia nhập Thần U Quân, đồng thời hứa chỉ cần có thành tích thì chắc chắn sẽ cho vị trí Thần Tướng.

Ở Nguyên Dương Vực, chức vị này gần với Đại Vực Chủ!

Nhưng lúc trước Thiên Huyền cự tuyệt.

Bây giờ lại gia nhập Bất Hủ Tông.

Đồng thời, người của Trạch Minh Cung cũng kinh ngạc.

Thiên Huyền lại gia nhập Bất Hủ Tông!

Vậy không phải là trước mắt, số cường giả Thiên Vô Cấm đã biết được của Bất Hủ Tông đã có ba vị sao?

Một tông ba Thiên Vô Cấm!

Lại có một vị là trung cảnh!

Một vị tông chủ Bất Hủ Tông có thể một kiếm giết Tinh phó cung chủ!

Như vậy, thế lực lộ ra đã có thể sánh ngang với Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực.

Nếu như Trạch Minh Cung muốn báo thù, sợ phải cân nhắc một chút về cái giá phải bỏ ra.

Bởi vì Trạch Minh Cung cũng không có cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh tọa trấn!

Nếu như dùng trung cảnh dây dưa với trung cảnh, thua.

Vậy thì Trạch Minh Cung vạn kiếp bất phục.

Thắng, sợ cũng phải trả giá không nhỏ.

"Phải lập tức báo chuyện này lại cho cung chủ!" Thanh Thiển thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Diêm Lai lại nói.

"Bất Hủ Tông cho ngươi chỗ tốt gì?"

Diêm Lai đặt câu hỏi.

Thiên Huyền lắc đầu: "Chỗ tốt? Chỗ tốt gì cũng không có cho ta."

"Vậy tại sao ngươi?"

"Bởi vì ta không sợ chết, cũng không muốn sống giống ngươi. Không thích nhìn cái này, không thích nhìn cái kia, nhưng kết quả là lại không thể làm gì, cũng không dám làm. Đi, Diêm Lai, hai người chúng ta không phải người chung một con đường. Nể tình hữu nghị ngày xưa, ta nói thật với ngươi, tông chủ không có kêu ta giết người của Trạch Minh Thương Hội, cho nên ngươi có thể yên tâm rời đi."

Đối với Diêm Lai, Thiên Huyền không muốn nói thêm gì nữa, trực tiếp nhắm mắt lại.

Đường không giống nhau.

Vậy thì mỗi người đi một ngã đi.

Hắn cũng không muốn giông dài với Diêm Lai.

Thấy Thiên Huyền nhắm mắt lại, không để ý tới mình nữa, Diêm Lai cũng không vội vã rời đi.

Bởi vì hắn không dám rời đi ngay bây giờ, sợ hãi lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cho nên ở lại nguyên chỗ, trông coi Thiên Huyền.

Không thể chết thêm người nữa.

Nếu không Đại Vực Chủ tới, hắn không tiện bàn giao.

Cứ như vậy, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Một canh giờ sau, cửa mở.

Kẽo kẹt ——

Tử Nhiên một mình từ trong đi ra, con mắt có chút đỏ lên.

"Tử Nhiên đại sư."

Thiên Huyền quay người nhìn về phía Tử Nhiên.

Tử Nhiên nặn ra một nụ cười, nói: "Thiên Huyền trưởng lão, chúng ta đi thôi. Từ hôm nay trở đi, lão thân không liên quan gì đến Trạch Minh Cung nữa."

Câu nói sau cùng, là nói cho Thiên Huyền nghe.

Cũng là nói cho Minh Châu trưởng lão ở xa xa nghe.

Thiên Huyền nghe vậy, dò xét trong phòng một chút, sau đó gật gật đầu: "Vậy chúng ta trở về?"

Mà Minh Châu trưởng lão nghe vậy thì chỉ đành chán nản, âm thầm thở dài một hơi, trước kia không khỏi có chút hối hận.

Ôm lấy những hối hận này, Minh Châu trưởng lão muốn mở miệng nhận sai, nhưng cuối cùng vẫn do dự.

Bởi vì nàng đã đứt mất hai tay.

Cũng bởi vì nàng không muốn chết.

Tử Nhiên dừng lại ở ngoài phòng mấy hơi, sau đó chậm rãi mở miệng: "Về thôi."

Lúc này, một giọng nói yếu ớt từ trong phòng vọng ra.

“Nha đầu, nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng có về Trạch Minh Cung …”

Tử Nhiên vốn chuẩn bị rời đi nhưng lại dừng bước lại, muốn nói lại thôi, mấy hơi sau mới cất bước đi ra ngoài Trạch Minh Thương Hội.

Nhưng mà, đi ra khỏi Trạch Minh Thương Hội thì bước chấn lại khác.

Cất bước sinh phong.

Còn mang theo kiên quyết vĩnh viễn không quay đầu lại!

Thanh Thiển thấy thế thì trong mắt xuất hiện vẻ bất đắc dĩ.

Đương nhiên.

Thanh Thiển càng bất đắc dĩ hơn với chuyện Tinh phó cung chủ và Minh Châu trưởng lão đến, đồng thời còn cảm thấy bất đắc dĩ với ý nghĩ của bọn họ.

Rõ ràng chỉ riêng một mình U Nguyệt lão trưởng lão tới, rất có thể Tử Nhiên sẽ vì U Nguyệt lão trưởng lão mà nhận tổ quy tông, cho dù không có nhận tổ quy tông trong thời gian ngắn thì chắc chắn cũng sẽ nghĩ cách đưa U Nguyệt lão trưởng lão đoạn đường cuối cùng, từ đó tăng cường lui tới với Trạch Minh Cung.

Sau này Trạch Minh Cung chỉ cần trợ giúp Tử Khí Các, trợ giúp Tử Nhiên nhiều hơn thì có thể chiếm được hảo cảm của Tử Nhiên đại sư.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tinh phó cung chủ lại không có làm như vậy, ngược lại tự cho là đúng, dẫn Minh Châu trưởng lão đến, không chỉ như thế, còn uy hiếp U Nguyệt lão trưởng lão giúp nàng.

Bây giờ thì tốt rồi.

Mình chết dưới kiếm tông chủ Bất Hủ Tông, U Nguyệt lão trưởng lão cũng kêu Tử Nhiên vĩnh viễn đừng về Trạch Minh Cung.

Tất cả đều không thể cứu vãn được nữa.

Trạch Minh Cung và Bất Hủ Tông đã chắc chắn sẽ trở thành kẻ địch!

Một khi hai phe khai chiến, người chết nhanh nhất chắc chắn là người không có chỗ dựa như mình!

"Tử Nhiên đại sư, Thiên Huyền tiền bối, chư vị đi thong thả…" Thanh Thiển cố gắng làm chút giãy dụa sau cùng, định để lại được chút ấn tượng tốt trong lòng Thiên Huyền và Tử Nhiên.

Nhưng mà cũng không có được bất kỳ đáp lại nào.

Khi Tử Nhiên rảo bước đi ra ngoài, Thiên Huyền theo sát phía sau, trước khi rời khỏi Trạch Minh Thương Hội thì đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn Diêm Lai trên bầu trời.

Diêm Lai cũng nhìn hắn.

Hai người ở trên bầu trời nhìn nhau, trong mắt tràn đầy lãnh đạm.

Không còn ánh sáng như ngày xưa.

Nhìn nhau không nói gì, mấy hơi sau, Thiên Huyền hóa thành kinh hồng, theo mấy người Tử Nhiên rời đi, bay về hướng Tử Khí Các.

【VIP】 Diêm Lai lo lắng đề phòng (2)

Khi một đoàn người Tử Nhiên và Thiên Huyền rời khỏi Trạch Minh Thương Hội, viên đá trong đầu Diêm Lai mới xem như rơi xuống.

Nhưng mà mặc dù tảng đá trong lòng rơi xuống nhưng lại canh cánh trong lòng với Thiên Huyền, với sự chấp nhất của Thiên Huyền.

Không thích nhìn cái này, không thích nhìn cái kia.

Nhưng kết quả lại là không hề làm gì.

Hắn không nghĩ là bằng hữu, nhiều năm như vậy Thiên Huyền vẫn đối xử với mình như thế.

Vậy thì giống như lời Thiên Huyền mới nói đi, hai người bọn họ thật sự không phải người trên một con đường.

Thiên Huyền nghĩ quá đương nhiên.

Chỉ nói Lạc Dạ Quy Phong, hắn cũng hận thấu xương, nhưng mà hắn có thể giết sao?

Cũng không thể!

Bởi vì nếu như hắn xúc động giết Lạc Dạ Quy Phong, Thiên Tượng Môn cũng đâu chịu bỏ qua cho. Mặc dù bọn họ không dám quang minh chính đại giết hắn, nhưng với thủ đoạn của Thiên Tượng Môn, lén lúc thì có một trăm loại phương pháp trả thù hắn, đến lúc đó còn khiến cho người nhà và thân nhân của mình bị liên lụy.

Bọn họ đều là vô tội.

Cho nên hiện tại hắn còn cần phái người bảo hộ Lạc Dạ Quy Phong, tuy quyết định này khiến cho người ta hoang man và thống khổ.

“Các ngươi tự lo liệu đi, trước khi Đại Vực Chủ tới, nếu các ngươi vẫn hành động thiếu suy nghĩ, chết trong tay Bất Hủ Tông thì đừng trách bản tọa!”

Không thèm nghĩ nữa, Diêm Lai để lại cho bọn người Thanh Thiển một câu nói lạnh lùng, sau đó hóa thành kinh hồng trở về phủ thành chủ.

Khi Diêm Lai cũng rời đi, mọi người đang xem trò vui bên ngoài Trạch Minh Thương Hội thấy cũng không có xuất hiện cảnh tượng bọn họ muốn xem thì đều thổn thức, cảm thán chuẩn bị tán đi.

Nhưng khi bọn họ chuẩn bị tán đi, một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm chạy đến xem kịch đột nhiên nhướng mày, ngờ vực vô căn cứ nói: "Sao ta lại cảm thấy vị cường giả đối mặt với Diêm Lai thành chủ của Bất Hủ Tông lúc đó nhìn rất quen mắt … chờ một chút, đó không phải là Thiên Huyền tiền bối sao?"

Lời vừa nói ra, người bốn phía phải sợ hãi.

"Sư phụ, ngài không nhìn lầm chứ?"

"Đúng đó, sư phụ, không phải vị cường giả của Bất Hủ Tông vừa rồi mặc y phục của Bất Hủ Tông sao? Sao Thiên Huyền tiền bối có thể mặc y phục của Bất Hủ Tông được."

"Đúng đó."

Bên cạnh, mấy tên đệ tử kinh sợ đứng phắt dậy, vội vàng nhìn hướng Thiên Huyền rời đi, như muốn xem thứ gì đó.

Nhưng mà cái gì cũng không nhìn thấy.

Tên cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó nghe các đồ đệ chất vấn thì chỉ lắc đầu, nhưng sau khi suy tư một hồi thì giọng điệu trở nên kiên quyết: "Đám ranh con các ngươi, sao vi sư có thể nhìn lầm được? Vi sư khẳng định mình không có nhìn lầm, đó chính là Thiên Huyền tiền bối của Vọng Thần Các! Nhưng không biết tại sao hắn lại mặc y phục của Bất Hủ Tông?"

Sư đồ mấy người đối thoại trên nhà cao tầng, lập tức hấp dẫn không ít người chú ý.

Lúc đầu, đối với đa số mọi người thì sư đồ mấy người vốn là nhân vật phong vân ở Nguyên Dương Vực, như vậy đã đủ làm người khác chú ý.

Bây giờ bọn họ nói chuyện còn nhắc tới cường giả đỉnh cao của Nguyên Dương Vực —— cường giả Thiên Vô Cấm Thiên Huyền, như vậy chắc chắn là là dệt hoa trên gấm, trong thời gian ngắn hấp dẫn được đám người vì không có náo nhiệt để xem nên chuẩn bị tản đi tới.

Thấy người vây quanh càng ngày càng nhiều, vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này đưa ra một cái suy đoán to gan: "Nếu như ta không có đoán sai, Thiên Huyền tiền bối mặc y phục của Bất Hủ Tông, như vậy thì chỉ có một khả năng —— hắn gia nhập Bất Hủ Tông!"

Lời vừa nói ra, vạn người phải sợ hãi.

Thiên Huyền gia nhập Bất Hủ Tông?

Không thể nào?

Thiên Huyền tiền bối không phải là người của Vọng Thần Các sao?

Không ai dám tin tưởng suy đoán của hắn.

Bởi vì suy đoán này quá mức kinh thế hãi tục.

"Không thể nào?"

"Thiên Huyền tiền bối là người của Vọng Thần Các, sao Vọng Thần Các có thể để cho hắn gia nhập Bất Hủ Tông được?"

"Vị bằng hữu này, ngươi nói như vậy cũng không đúng. Chẳng lẽ cường giả Thiên Vô Cấm muốn đi thì còn có người có thể ngăn lại sao?"

"Đúng là không ai ngăn được, nhưng sau quyết đấu tuyền qua, không phải nên là Tuyền Qua Thần Tượng đầu nhập vào Bất Hủ Tông sao? Sao có thể là Thiên Huyền tiền bối được, chuyện này đột ngột quá. Rõ ràng trước đó vài ngày, Thiên Huyền tiền bối còn từng có ma sát với tông chủ Bất Hủ Tông."

Theo tiếng bàn luận càng ngày càng nhiều, cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm trên lầu tức giận nói: "Các ngươi đang đoán mò cái gì, đã không tin lão phu thì đi Tử Khí Các xem!

Con mắt và cảm giác của lão phu tuyệt đối sẽ không sai, đó chính là Thiên Huyền tiền bối.”

Nói xong, đám người cũng không đoái hoài tới vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này đang tức giận, xin lỗi sơ sơ, sau đó lập tức đi tới Tử Khí Các.

Trên bầu trời, đám người trùng trùng điệp điệp bay tới hướng Lục Phương Nhai.

Trên đường đi qua thì hấp dẫn thêm càng nhiều người nữa.

Đợi đến khi sắp đến Lục Phương Nhai, trong số đám người bởi vì tò mò mà tụ tập đến đã có hơn ngàn tên cường giả Địa Vô Cấm.

Thanh thế này, người không biết còn tưởng rằng là Bất Hủ Tông lại đánh với Thiên Tượng Môn, khiến cho Diêm Lai vừa mới về tới phủ thành chủ giật nảy mình.

Vừa ngồi xuống, cái mông còn chưa có nóng, Diêm Lai chỉ có thể ra khỏi phủ thành chủ, đề phòng Bất Hủ Tông lại chơi ra trò quỷ gì nữa.

Người của Long gia, Vọng Thần Các và Thiên Tuyệt Thành, tứ đại thế lực lục tinh cũng đến ba nhà.

Về phần Tinh Hải Tông.

Cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đều chết sạch, khiến cho tâm tư xem náo nhiệt của bọn họ cũng mất.

Dù cho khi trên không Thần Phi Thành xảy ra chuyện cường giả Thiên Vô Cấm đại chiến, bọn họ cũng không có tâm tư xem náo nhiệt.

“Hứa Niệm, ta chỉ hỏi ngươi có sợ hay không?” Trên bầu trời, ba nhà thế lực gặp mặt, Phùng Vĩnh của Thiên Tuyệt Thành nhìn có chút hả hê mở miệng hỏi.

Nhưng mà giờ phút này, Hứa Niệm không có tâm tình phản ứng tới Phùng Vĩnh.

Nàng đến để kiểm chứng!

【VIP】 Cắt rau hẹ

Nàng không tin Thiên Huyền tiền bối sẽ vứt bỏ Vọng Thần Các mà gia nhập Bất Hủ Tông!

Bởi vì nếu như muốn vứt bỏ thì Thiên Huyền tiền bối đã bỏ từ lâu rồi.

Trước đó U Quốc mời chào hắn, hắn cũng không có đi.

Hơn nữa đáng sợ nhất là nếu như Thiên Huyền tiền bối rời khỏi Vọng Thần Các, như vậy thì chính là một đả kích lớn cho Vọng Thần Các.

Mặc dù những năm này, Vọng Thần Các không có Thiên Huyền tiền bối cũng phát triển không tệ, nhưng là có kiếm mà không cần tới và không có kiếm để dùng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Thiên Huyền tiền bối chính là thanh kiếm đó!

Nhưng mà khi nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của Phùng Vĩnh, Hứa Niệm không nhịn được trầm giọng đáp lại: “Tiếp tục cười đi, sau này sẽ có lúc ngươi khóc.”

Lúc này, bên cạnh, một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Long gia cũng mở miệng: “Phùng Vĩnh, lúc này mà ngươi còn cười được. Ngươi động não ngẫm lại xem, ngươi biết nếu như Thiên Huyền tiền bối gia nhập vào Bất Hủ Tông thì sẽ có ý nghĩ như thế nào không?”

“Ý nghĩa như thế nào?” Sắc mặt Phùng Vĩnh không có thay đổi chút nào, ngược lại còn cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Có nghĩa là tứ đại thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực vẫn là bốn nhà. Chỉ là sẽ là Long gia, Tinh Hải Tông, Thiên Tuyệt Thành… còn có Bất Hủ Tông, Vọng Thần Các thì không còn nữa thôi.”

Nói xong, Phùng Vĩnh khiêu khích lườm Hứa Niệm.

Sắc mặt Hứa Niệm lại trầm xuống, sau đó cũng không quay đầu lại, đi thẳng tới hướng Tử Khí Các, xa xa thì có thể

nhìn thấy Thiên Huyền và Ôn Bình đang ngồi trên hành lang dưới mái nhà Tử Khí Các.

Khi nhìn thấy Thiên Huyền thật sự mặc ý phục của Bất Hủ Tông, trong lòng Hứa Niệm lập tức lạnh một nửa.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Thiên Huyền tiền bối lại rời khỏi Vọng Thần Các thật.

Đương nhiên Phùng Vĩnh và người của Long gia cũng nhìn thấy màn này, nhưng mà đối với chín thành người của Long gia thì sau khi kinh ngạc, trong lòng bọn họ lo lắng nhiều hơn.

Bởi vì một vị cường giả Thiên Vô Cấm gia nhập Bất Hủ Tông, không chỉ đơn giản là khiến cho Bất Hủ Tông trở nên càng mạnh mẽ hơn thôi đâu.

Ảnh hưởng của nó rất sâu xa.

Thậm chí thay đổi toàn bộ cách cục ở Nguyên Dương Vực.

Cho dù bây giờ Bất Hủ Tông không có khuếch trương, không có cấu thành uy hiếp với Long gia, nhưng mà sau này thì không chắc.

Giờ phút này chỉ có hai người là rất vui vẻ.

Người đầu tiên là Long Dã!

Đối với Long Dã thì Bất Hủ Tông càng mạnh càng tốt.

Bởi vì sau này hắn sẽ là người của Bất Hủ Tông.

Còn người thứ hai, chính là Phùng Vĩnh!

Đối với Phùng Vĩnh thì Bất Hủ Tông có mạnh mẽ hay không thì không có quan hệ gì tới hắn, bởi vì Bất Hủ Tông và Thiên Tuyệt Thành gần như không thể có xung đột lợi ích.

Bởi vì Thiên Tuyệt Thành giống như Bất Hủ Tông, đều ở nơi hẻo lánh của Nguyên Dương Vực, khoảng cách giữa hai nhà cách toàn bộ Nguyên Dương Vực.

Ngược lại là Vọng Thần Các ở trung bộ Nguyên Dương Vực, một khi không có Thiên Vô Cấm làm chỗ dựa, địa bàn bọn họ đánh xuống những năm này sẽ bị những thế lực ngũ

tinh cự đầu xung quanh để mắt tới, bị từng bước xâm chiếm chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Về phần sau này Thiên Tuyệt Thành và Bất Hủ Tông sẽ xảy ra xung đột gì hay không, Bất Hủ Tông có thể uy hiếp được Thiên Tuyệt Thành hay không.

Khả năng phi thường thấp!

Bởi vì ngay hôm nay, thành chủ phái người thông qua Khúc Cảnh thông đạo chạy tới Thần Phi Thành, mệnh lệnh cho hắn không tiếc bất cứ giá nào, giao hảo với Bất Hủ Tông.

Đồng thời, thành chủ còn sẽ tự mình đến Thần Phi Thành một chuyến, bái phỏng tông chủ Bất Hủ Tông!

Hắn tin tưởng, Bất Hủ Tông không thể từ chối một nhà thế lực lục tinh làm bằng hữu thậm chí minh hữu.

"Vãn bối Phùng Vĩnh của Thiên Tuyệt Thành, bái kiến hai vị tiền bối Ôn tông chủ, Thiên Huyền!" Phùng Vĩnh tới gần, sau đó thừa dịp Hứa Niệm còn đang ngẩn ra thì hướng về phía hai người Ôn Bình trên Tử Khí Các, khom mình hành lễ, thái độ cực kì cung kính, eo cũng cong thành góc vuông.

Người của Long gia thấy thế thì cũng vội vàng tiến lên hành lễ.

"Ôn tông chủ, Thiên Huyền tiền bối."

"Ôn tông chủ, Thiên Huyền tiền bối."

Khi người của Long gia hành lễ, Thiên Huyền liếc mắt nhìn Hứa Niệm đang đứng ở một chỗ như khúc gỗ, vội vàng nhắc nhở: "Hứa Niệm, ngươi còn ngẩn ra đó làm gì, còn không bái kiến Ôn tông chủ!"

Hứa Niệm như đại mộng mới tỉnh, vội vàng khom mình hành lễ: "Vãn bối Hứa Niệm, bái kiến Ôn tông chủ."

"Ôn tông chủ, khiến cho ngài chê cười rồi. Bình thường Hứa Niệm không như vậy, hẳn là bị bộ y phục này của ta làm cho sợ hãi." Thiên Huyền phụ họa một câu.

Tuy rằng Ôn Bình nói sau này Bất Hủ Tông là Bất Hủ Tông, Vọng Thần Các là Vọng Thần Các, nhưng mà Thiên

Huyền thì lại hi vọng người của Vọng Thần Các có thể giao hảo với Bất Hủ Tông.

Cho dù không có tư cách trở thành minh hữu.

Nhưng ít nhất cũng có thể trở thành bằng hữu của Bất Hủ Tông.

"Không sao." Ôn Bình cười một tiếng, tỏ vẻ không quan trọng, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Niệm một hai giây, sau đó đưa mắt nhìn đám người trên bầu trời, cười càng sáng lạn hơn: "Chư vị đúng là khách khí! Không nghĩ tới Tử Khí Các ta vừa gầy dựng không bao lâu thì chư vị lập tức tới ủng hộ."

Nói xong, Ôn Bình lại nói.

"Hô Lan, ra tiếp khách."

Trong Tử Khí Các, Hô Lan vội vàng chạy ra, ngẩng đầu quan sát trên không Tử Khí Các, sau đó mừng rỡ mở miệng nghênh đón: "Chư vị quý khách, mời vào bên trong!"

Sau đó lại nghe được Ôn Bình mở miệng dặn dò: "Hô Lan, nhớ ghi chép lại tên của các vị khách quý và đồ bọn họ bán. Bọn họ ủng hộ như thế, sau này chính là bằng hữu của Bất Hủ Tông ta!"

"A… Đúng! Chúng ta tới để ủng hộ chuyện làm ăn của Ôn tông chủ, thuận tiện tới bái phỏng Tử Nhiên đại sư một chút."

Trong lúc những người khác còn đang choáng váng thì Long Dã lên tiếng trước, sau đó lập tức đáp xuống Tử Khí Các, vừa rơi xuống vừa mở miệng nói: "Tới bái phỏng Tử Nhiên đại sư, đương nhiên Long Dã ta cũng ngại đi tay không, cho nên mới lấy mấy món thiên tài địa bảo cực kỳ hi hữu tới."

【VIP】 Cắt rau hẹ (2)

“Vốn định tặng cho Tử Nhiên đại sư, nhưng nghĩ lại thì thấy Tử Nhiên đại sư là người có đức độ, chắc chắn không chịu nhận ân huệ của người khác, cho nên vãn bối chỉ có thể ra hạ sách này, đem thiên tài địa bảo vốn sẽ đưa cho Tử Nhiên đại sư bán giá thấp cho Tử Khí Các, đây cũng xem như là chút xíu tâm ý của vãn bối, đồng thời cũng là lễ mừng Tử Nhiên đại sư thắng được quyết đấu tuyền qua!”

Lúc đầu những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó chỉ nghĩ đến tìm tòi hư thực, xem thử xem có phải Thiên Huyền gia nhập Bất Hủ Tông thật hay không, bây giờ nhìn thấy hành động của Long Dã, cả đám đều trợn tròn mắt.

Nhất là Long Dã thiên hoa loạn trụy một phen, khiến cho những cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm này cũng không thể không biết xấu hổ đứng im ở đó.

Nhị công tử của Long gia đã làm gương rồi.

Bọn họ còn bất động, như vậy chứng tỏ là bọn họ đi tay không đến xem náo nhiệt.

Như vậy chẳng phải là đắc tội tông chủ Bất Hủ Tông?

Hết cách rồi, từng người chỉ có thể kiên trì móc ra thiên tài địa bảo trân tàng ngày xưa, hơn nữa đều là thiên tài địa bảo hiếm có hi hữu.

Không có cách nào.

Nếu như bây giờ chỉ lấy ra thiên tài địa bảo bình thường, vậy thì xấu hổ lắm, làm không khéo còn sẽ khiến cho tông chủ Bất Hủ Tông không vui.

“Ôn tông chủ, ngài đúng là mắt sáng như đuốc, chúng ta tới để ủng hộ chuyện làm ăn của Tử Khí Các.”

“Đúng đúng, chúng ta tới bán thiên tài địa bảo.”

“Ôn tông chủ ngài bận rộn chuyện của ngài đi, chúng ta đi xuống trước.”

Rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm chỉ có thể vừa nói ra những lời trái với lương tâm vừa tìm tòi thiên tài địa bảo trân tàng trong tàng giới.

Bây giờ bọn họ đã hối hận.

Hối hận khi đến xem náo nhiệt.

Sớm biết tông chủ Bất Hủ Tông sẽ hố người tra như thế.

Đánh chết bọn họ cũng không tới!

Còn có Long nhị công tử này nữa!

Hắn trúng gió đúng không?

Đầu óc bị hỏng?

Đột nhiên, một giọng nói to rõ vang lên.

“Ôn tông chủ, gần đây vãn bối ngẫu nhiên lấy được một cục Long Huyết Thạch, nó là vật liệu thiết yếu để làm làm Tứ Tuyền, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, hơn nữa cục Long Huyết Thạch này nặng chừng một cân, đầy đủ làm trăm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ hoặc là mười tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ. Ta cũng không dùng được, cho nên mới tới bán.”

Người nói lời này chính là Phùng Vĩnh!

Vừa dứt lời, Phùng Vĩnh trực tiếp móc ra một cục Long Huyết Thạch lớn chừng bàn tay khiến cho người khác chú ý đáp xuống, khiến cho mọi người xung quanh càng bối rối.

Đây chính là Long Huyết Thạch đó.

Tuyền Qua Thần Tượng đều không nỡ dùng nó để làm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, chỉ có khi nào Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng làm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì mới cam lòng dùng nó.

Đầu óc Phùng Vĩnh cũng hỏng?

Hay là cảm thấy mình bị hố còn chưa đủ thảm?

Theo Phùng Vĩnh nối gót Long Dã đi vào Tử Khí Các, nhưng cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm khác cũng chỉ có thể hạ quyết tâm, đem theo thiên tài địa bảo hi hữu mà mình trân tàng nhiều năm, bước theo gót hai người Phùng Vĩnh đi vào Tử Khí Các.

Thấy thế, Ôn Bình hài lòng cười một tiếng, thầm nghĩ: Thích xem náo nhiệt như thế, vậy hôm nay sẽ để cho các ngươi nhìn đủ, không ra chút máu, ai cũng không thể đi!

Nhưng mà lúc này, Hứa Niệm lại không động.

"Ngươi qua đây." Thiên Huyền gọi Hứa Niệm vào trong Tử Khí Các.

Ôn Bình thuận thế đứng dậy, cười nói: "Các ngươi chậm rãi trò chuyện, ta đi xuống lầu xem thu hoạch."

"Cung tiễn tông chủ." Thiên Huyền đứng dậy, cung tiễn Ôn Bình, cảnh tượng này đập vào trong mắt Hứa Niệm, khiến cho nàng càng tuyệt vọng hơn nữa.

Đợi sau khi Ôn Bình rời đi, Hứa Niệm mới mở miệng hỏi: "Thiên Huyền tiền bối, tại sao? Tại sao ngài lại vứt bỏ Vọng Thần Các!"

Mặc dù nàng biết hỏi như vậy cực kỳ vô lễ, thậm chí có thể khiến cho Thiên Huyền sinh lòng tức giận, nhưng mà Hứa Niệm quá sốt ruột.

Thiên Huyền vừa đi.

Vọng Thần Các liền nguy hiểm!

Thiên Huyền cười một tiếng, nói: "Ai nói với ngươi là ta vứt bỏ Vọng Thần Các rồi?"

"Không phải ngài cũng đã… gia nhập Bất Hủ Tông sao?" Hứa Niệm đột nhiên có chút choáng váng.

Thiên Huyền không khỏi khinh bỉ nhìn Hứa Niệm, nói: "Ngươi nghĩ gì thế? Ôn tông chủ đã đồng ý với ta, ta có thể tiếp tục làm khách khanh của Vọng Thần Các. Hơn nữa Vọng Thần Các chính là nhà ta, người nhà cũng đều ở trong Vọng Thần Các, sao ta lại vứt bỏ các ngươi?"

“Ngài không có vứt bỏ chúng ta… quá tốt rồi.” Sắc mặt vốn có chút khó chịu của Hứa Niệm bỗng nhiên giãn ra, trên mặt xuất hiện ý cười.

Thiên Huyền thấy thế thì bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng mà hắn biết Hứa Niệm đang sợ cái gì, cho nên cũng không có ý trách cứ.

Sau khi trầm mặc mấy hơi, Thiên Huyền cảnh cáo: “Nhưng mà, Bất Hủ Tông vẫn là Bất Hủ Tông, Vọng Thần Các vẫn như cũ, chỉ là Vọng Thần Các. Nếu như các ngươi cho là ta gia nhập Bất Hủ Tông, chẳng khác nào Vọng Thần Các và Bất Hủ Tông đồng khí liên chi, vậy thì các ngươi sai. Nhớ nói câu này lại cho người của Vọng Thần Các.”

“Hứa Niệm ghi nhớ!”

Hứa Niệm vội vàng khom mình hành lễ.

Thiên Huyền mới đổi chủ đề khác: “Được rồi, tranh thủ lấy mấy món thiên tài địa bảo hi hữu xuống dưới lầu, đã tới thì cũng không thể tay không mà tới chứ?”

Hứa Niệm vui vẻ gật đầu, sau đó đi theo Thiên Huyền xuống dưới lầu một của Tử Khí Các, móc mấy món thiên tài địa bảo mình trân tàng ra.

Thiên tài địa bảo này, nàng cam tâm tình nguyện lấy ra!

Chỉ cần Thiên Huyền tiền bối không vứt bỏ Vọng Thần Các, đừng nói mấy món thiên tài địa bảo, cho dù phải trả giá lớn hơn nữa thì Hứa Niệm nàng cũng cho!

Nhưng mà cảnh tượng này đập vào trong mắt Phùng Vĩnh, khiến cho nụ cười hăng hái của hắn im bặt, cảm giác bất ổn xuất hiện trong lòng.

Người của Long gia cũng nhìn thấy cảnh tượng này, bọn họ đều có cảm giác không tốt giống như Phùng Vĩnh.

Hứa Niệm vui vẻ như thế.

Không phải Thiên Huyền từ bỏ Vọng Thần Các sao?

Mà bây giờ Hứa Niệm vui vẻ như vậy, chứng minh sự thật không phải như bọn họ nhìn thấy.

【VIP】 Nhị công tử quả là lợi hại

Chẳng lẽ Vọng Thần Các gia nhập vào Bất Hủ Tông?

Hay là Thiên Huyền không tiếc dùng mình để đổi được minh hữu Bất Hủ Tông này?

Không cần biết là kết quả như thế nào, đó cũng đều là chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy.

Vọng Thần Các nằm ở dải đất trung tâm Nguyên Dương Vực, nếu kết minh với Bất Hủ Tông nữa thì Bất Hủ Tông khuếch trương sẽ không có chút lực cản nào.

Chuyện này đối với Long gia và Thiên Tuyệt Thành thì đều không phải là chuyện tốt đẹp gì.

"Bây giờ nên làm gì?"

Phùng Vĩnh tay nâng Long Huyết Thạch, trợn tròn mắt tại chỗ.

Long Huyết Thạch này, bán hay không bán?

Bán, tương đương mất không một cục Long Huyết Thạch.

Bởi vì từ trước đến nay Vọng Thần Khác đều có quan hệ thù địch với Thiên Tuyệt Thành, như nước lửa, cho nên chắc chắn thành chủ sẽ không giao hảo với bằng hữu của kẻ địch.

Không bán thì sao?

Hô Lan đứng đó cầm giấy bút, tông chủ Bất Hủ Tông cũng đứng trên lầu hai.

Nếu không bán, nói không giữ lời, đoán chừng không đi ra khỏi Tử Khí Các được.

Lúc này, hắn nhớ tới vừa rồi trào phúng và trêu chọc Hứa Niệm, mặc dù không có hối hận nhưng lại càng nghĩ càng thấy tức.

Tức giận nha.

Cao hứng sớm.

“Phùng Vĩnh tiền bối, đến phiên ngài.” Lúc này, Hô Lan la lên một tiếng, khiến cho Phùng Vĩnh hiểu, Long Huyết Thạch này không bán cũng phải bán.

“Ngài bán bao nhiêu?”

Hô Lan cười hiền lành, hỏi.

Phùng Vĩnh chỉ cảm thấy nụ cười này là một loại châm chọc với hắn, rơi vào đường cùng, chỉ có thể học người trước, nói số: “Mười phần trăm giá là được!”

“Phùng Vĩnh tiền bối, ta thay gia sư cảm ơn ngài. Nói thật, Long Huyết Thạch này, đúng là gia sư cần, nhưng vẫn không tìm được.” Hô Lan vừa ghi lại tên Phùng Vĩnh vừa cười nói cảm ơn.

“Không cần cám ơn!”

Phùng Vĩnh trầm giọng đáp lại một câu.

Sau đó lại quay qua nhìn Ôn Bình, hành lễ nói: “Ôn tông chủ, vãn bối đi trước.”

Chỉ nghe Ôn Bình hờ hững đáp lại hai tiếng.

“Ừm, ừm.”

Bị Ôn Bình lạnh lùng đáp lại, giờ phút này cho dù Phùng Vĩnh có không cam tâm thì cũng chỉ có thể kìm nén lửa giận, ngoan ngoãn rời khỏi Tử Khí Các.

Cảnh tượng này vừa khéo bị người vây xem ở Lục Phương Nhai nhìn ở thấy hết.

“Khá lắm, bị chặt đến đau lòng.”

“Các ngươi mau nhìn, sắc mặt Phùng Vĩnh đều sắp xanh rồi.”

“Được rồi, nói nhỏ chút. Ngươi chỉ là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, lại còn dám trào phúng nửa bước Thiên Vô Cấm, gan mập lắm.”

“Huynh đệ, nhìn cho rõ, ta là người của Long gia!”

“A, người của Long nhị công tử sao, vậy thì không sao.”

Lúc này, trong đám người lại có một tiếng kinh hô vang lên.

“Lại một người đi ra.”

“Sắc mặt vị tiền bối này vẫn được, hình như rất vui.”

“Ừm? Đã ra mấy người, tất cả đều mặt khổ qua đi ra, sao vị tiền bối này lại vui vẻ như vậy?”

“Xem náo nhiệt, kết quả bị hố một đao, sao lại vui vẻ?”

“Vị này là viện trưởng Nhạn Phong Học Viện, mà Nhạn Phong Học Viện là một trong số thế lực ngũ tinh cự đầu phụ thuộc Vọng Thần Các. Xem ra có người phân tích đúng, không phải Thiên Huyền tiền bối vứt bỏ Vọng Thần Các, mà là ôm Vọng Thần Các đi ôm đùi Bất Hủ Tông!”

“Nhìn, lại một vị đi ra.”

“Sao trên mặt vị tiền bối này cũng là ý cười.”

“Huynh đệ, ngươi cũng không nhận ra? Vị này là phó môn chủ Đoạn Sơn Môn, mà Đoạn Sơn Môn vừa khéo cũng là một trong số thế lực ngũ tinh cự đầu phụ thuộc Vọng Thần Các. Xem ra là không sai, Thiên Huyền tiền bối dẫn Vọng Thần Các đi ôm bắp đùi!”

“Ôm một cái đùi như thế, thế lực đối địch ngày xưa như là Thiên Tuyệt Thành, Tinh Hải Tông, sau hôm nay thì không cần phải sợ nữa.”

“Chắc chắn rồi. Tông chủ Bất Hủ Tông có thể một kiếm giết Thiên Vô Cấm, thực lực này đoán chừng cũng đến gần vô hạn với trung cảnh. Huống chi bản thân Bất Hủ Tông cũng có cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tọa trấn. Thiên Tuyệt Thành và Tinh Hải Tông dùng cái gì để so với Bất Hủ Tông?”

…

Bên ngoài Tử Khí Các, tiếng bàn luận vẫn còn tiếp tục, sau khi người bên trong Tử Khí Các nghe được thì tâm tình có chút phức tạp.

Nhất là thế lực phụ thuộc Tinh Hải Tông và Thiên Tuyệt Thành.

Bọn họ chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay nhịn xuống.

Lúc đầu chỉ đến xem náo nhiệt của Vọng Thần Các thôi, bị Tử Khí Các làm thịt một đao cũng thôi đi.

Chuyện khiến cho bọn họ khó chịu nhất là bây giờ Vọng Thần Các không những không có đại họa lâm đầu, ngược lại còn vì Thiên Huyền lựa chọn mà gà chó lên trời!

Còn người của Long gia, sau khi bán xong thiên tài địa bảo trong tay, nhao nhao thúc giục Long Dã còn muốn ở lại chơi một hồi rời khỏi Tử Khí Các.

Sau khi ra khỏi Tử Khí Các, rời xa Lục Phương Nhai, ba vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Long gia đồng thời ngừng trên không trung, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn Long Dã đang tỏ vẻ cao hứng và hài lòng.

"Nhị công tử, chỉ sợ ngài phải mời mấy người đại công tử mau đến Thần Phi Thành. Bây giờ Bất Hủ Tông thu Thiên Huyền, đối với Long gia thì cũng không phải là một chuyện tốt."

"Mấy năm nay chúng ta và Vọng Thần Các ma sát không ít, quan hệ cũng rất khẩn trương, xung đột lợi ích gì đó cũng có rất nhiều. Bây giờ Vọng Thần Các ôm đùi Bất Hủ Tông, sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới chúng ta sau này."

"Chuyện này sợ là phải mời đại công tử ra mặt định đoạt sớm một chút, nên giao hảo với Bất Hủ Tông hay là liên hợp Tinh Hải Tông, Thiên Tuyệt Thành và Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung chèn ép Bất Hủ Tông, nếu như không quyết định sớm một chút thì Long gia chúng ta có chút bị động."

Long Dã nghe ba người nói xong thì lạnh nhạt đáp lại một câu: "Chẳng lẽ các ngươi không biết, quan hệ của ta và Bất Hủ Tông rất tốt sao?"

Dứt lời, Long Dã hóa thành kinh hồng tiếp tục bay về phía trước, chỉ để lại ba vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm của Long gia lúc đầu sắc mặt ngưng trọng, bây giờ bắt đầu chuyển tốt.

【VIP】 Nhị công tử quả là lợi hại (2)

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, trên mặt tràn đầy kinh hỉ, sau đó vội vàng đuổi theo, truy phủng và vuốt mông ngựa Long Dã.

“Nhị công tử quả là lợi hại, hóa ra đã sớm giao hảo với Bất Hủ Tông.”

“Nhị công tử, ngài cũng quá lợi hại. Ta nói vừa rồi tại sao ngài là người đầu tiên lao xuống chịu làm thịt, hóa ra là ngài phối hợp tông chủ Bất Hủ Tông.”

“Nhị công tử, màn diễn này, lão phu phục sát đất!”

Long Dã trợn nhìn ba người một chút, sau đó nhắc nhở: “Nhưng mà quan hệ giữa ta và Bất Hủ Tông, các ngươi không được nói cho ai cả, bao gồm mấy người đại công tử cũng không thể nói. Đồng thời cảnh cáo người của Long gia, còn có thế lực phụ thuộc, ai cũng không được trêu chọc người của Bất Hủ Tông, trái lệnh giết!”

Ba người vội vàng gật đầu.

Nhao nhao biểu thị, nhị công tử, chúng ta hiểu!

Ngài đang bố cục!

Chúng ta nhất định sẽ phối hợp tốt!

Giờ phút này, ba người đã bắt đầu huyễn tưởng, huyễn tưởng dáng vẻ tuyệt vọng của Tinh Hải Tông và Thiên Tuyệt Thành sau khi biết tất cả.

…

Tử Khí Các.

Khi rất nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm đều chịu “một đao” của Tử Khí Các, ở trong lòng âm thầm thề không tiếp tục tới xem náo nhiệt, đồng thời cũng nhanh chóng chạy đi, Diêm Lai núp trong bóng tối lại thở dài một hơi, cũng cắt đứt ý định về phủ thành chủ!

Không đi!

Ngồi xổm ở Lục Phương Nhai!

Dù sao thì về ngồi không được một hồi thì lại phải đi ra nữa!

Tất cả những chuyện này, Ôn Bình biết, nhưng mà hắn cũng không thèm để ý, Diêm Lai thích đợi ở đâu thì để hắn đợi ở đó đi.

Ngược lại Ôn Bình lại thấy rất hiếu kì với vị U Nguyệt lão trưởng lão đó, bởi vì vừa rồi Trần Hiết nói cho hắn biết, U Nguyệt lão trưởng lão cho dù chết cũng không chịu để Tử Nhiên cos liên quan đến Trạch Minh Cung, cũng từ chối quyết định muốn cứu nàng của Tử Nhiên, còn dặn dò Tử Nhiên không được trở về ở trước mặt tất cả mọi người.

Từ biểu hiện này thì có thể nhìn ra được, vị U Nguyệt lão trưởng lão này rất thương Tử Nhiên đại sư, không muốn nhìn thấy Tử Nhiên đại sư lại bị tổn thương.

Thân nhân khả kính như thế này, nếu cứ chết đi như thế, Ôn Bình cảm thấy có chút đáng tiếc.

Hơn nữa Tử Nhiên chỉ có một người thân như vậy.

“Hệ thống, ta muốn xem tư liệu của U Nguyệt.”

Vừa dứt lời, trước mắt lập tức xuất hiện một cái pop-up hệ thống.

“U Nguyệt.”

“Giới tính: Nữ.”

“Niên kỷ: Bảy trăm sáu mươi lăm tuổi (trước mắt chỉ còn bảy mươi hai ngày cuối cùng).”

“Cảnh giới: Nửa bước Thiên Vô Cấm.”

“Kỹ nghệ tuyền qua: Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.”

…

Ánh mắt Ôn Bình rơi vào cột niên kỷ.

Bảy trăm sáu mươi lăm tuổi.

Không nên nha.

Là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể sống hai ngàn đến ba ngàn năm trở lên.

Vậy tại sao U Nguyệt mới sống có bảy trăm sáu mươi lăm năm thì đã đi đến cuối đời?

"Hệ thống, có tư liệu kỹ lưỡng hơn hay không."

"Có!"

"Hiển thị ra."

Vừa dứt lời, cột niên kỷ xuất hiện tư liệu kỹ lưỡng hơn, vừa vặn giải đáp nghi ngờ trong lòng Ôn Bình.

"Niên kỷ: Bảy trăm sáu mươi lăm tuổi (trước mắt chỉ còn bảy mươi hai ngày cuối cùng). Chú thích: Bị cầm tù trong lao ngục U Quốc trăm năm, tra tấn trăm năm khiến cho tuổi thọ tiêu hao nghiêm trọng."

"Hóa ra là tiêu hao tuổi thọ."

Đáng tiếc.

Bất Hủ Tông không có linh thiện bổ sung tuổi thọ.

Nhưng mà có một cái đường tắt để gia tăng tuổi thọ.

Đó chính là đột phá cảnh giới!

U Nguyệt là nửa bước Thiên Vô Cấm, đối với nàng, Phá Kính Đan cao cấp chính là đồ vật cứu mạng duy nhất.

Ôn Bình tắt giao diện hệ thống, sau đó trực tiếp đi tới phòng Tử Nhiên.

Từ sau khi trở về, Tử Nhiên vẫn tự giam mình ở bên trong.

Mặc dù đang bận bịu chỉnh lý thiên tài địa bảo nhưng lại không lên tiếng, cũng không gọi ai tới giúp đỡ, vùi đầu vào công việc.

Khi Ôn Bình đẩy cửa ra, Tử Nhiên vẫn chưa có lấy lại tinh thần.

Cho đến khi Ôn Bình đi tới bên cạnh, ánh mắt có thể nhìn thấy Ôn Bình, Tử Nhiên mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng hành lễ.

"Tông chủ!"

"Quyết định như vậy thật sao? Vì không cho ta phiền phức thêm, không cho tông môn phiền phức thêm, hạ quyết tâm nhìn xem thân nhân duy nhất chết đi?"

Ôn Bình hỏi lại hai câu.

Tử Nhiên sắc mặt ảm đạm gật đầu, sau đó nói: "Lão thân đã mang đến không ít phiền phức cho tông chủ và tông môn, cho nên không muốn lại mang đến nhiều phiền phức hơn nữa cho tông môn và tông chủ. Chỉ có không gặp mới có thể làm cho bọn họ hoàn toàn bỏ qua ý định để cho ta nhận tổ quy tông. Hơn nữa đây cũng là lựa chọn của tổ mẫu, nàng cũng không muốn để cho mình trở thành uy hiếp của ta, từ đó cũng khiến cho tông chủ gặp phiền phức lớn."

Nghe Tử Nhiên nói vậy, Ôn Bình trầm giọng đáp lại: "Ngươi cảm thấy bổn tông chủ sợ phiền phức sao? Nếu như sợ phiền phức thì ta sẽ không xuất thủ giết Tinh Hải Nguyệt. Chính là vì không có để bọn họ vào trong mắt cho nên thấy ngứa mắt thì cứ giết thôi."

"Lão thân biết tính cách của tông chủ, cũng biết tấm lòng mà ngài dành cho chúng ta, nhưng mà Trạch Minh Cung không hề giống như ngài tưởng tượng. Nói thật, nếu như lão thân ở đó, chắc chắn sẽ liều chết cũng sẽ ngăn cản ngài giết Tinh Hải Nguyệt! Bởi vì mỗi một vị phó cung chủ của Trạch Minh Cung đều có lai lịch phi phàm, không đơn giản chỉ là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng hoặc là cường giả Thiên Vô Cấm như vậy."

Nói xong, trong mắt Tử Nhiên xuất hiện cảm xúc phức tạp, hiển nhiên là đang vì không thể ngăn cản Ôn Bình giết Tinh Hải Nguyệt mà hối hận.

Nhưng mà Ôn Bình vẫn chẳng thèm để ý, cũng cười hỏi lại Tử Nhiên một câu: "Có phức tạp đi nữa, chẳng lẽ còn phức tạp hơn Già Thiên Lâu sao?"

Tử Nhiên gật gật đầu, đồng ý với Ôn Bình, dù sao cho dù là Tinh Hải Nguyệt có bối cảnh mạnh thì cũng không mạnh hơn được Già Thiên Lâu.

Nhưng cũng chính vì vậy cho nên Tử Nhiên mới không muốn mang tới nhiều phiền phức hơn cho Ôn Bình.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ biết sự thật

Không đợi Tử Nhiên lên tiếng lần nữa, Ôn Bình gặn hỏi thêm một câu: "Trời sập có tông môn đỡ lấy, ngươi không cần lo lắng. Bây giờ bổn tông chủ cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi có thể thuyết phục U Nguyệt lão trưởng lão gia nhập Bất Hủ Tông, ta có thể cứu nàng, thậm chí có thể trợ nàng bước vào Thiên Vô Cấm. Nếu như ngươi vẫn không muốn cho tông môn phiền phức thêm, như vậy thì ngươi cứ xem như bổn tông chủ chưa từng nói gì cả là được."

Dứt lời, Ôn Bình bình tĩnh nhìn chằm chằm Tử Nhiên, chờ đợi Tử Nhiên nói ra câu trả lời trong lòng nàng muốn nói ra nhất.

Tử Nhiên không muốn cho hắn và tông môn phiền phức thêm, nhưng không có nghĩa là Tử Nhiên chấp nhận trơ mắt nhìn tổ mẫu của mình rời khỏi nhân thế.

Quả nhiên, Tử Nhiên do dự, đồng thời chậm rãi gật đầu, sắc mặt vốn không dễ nhìn cũng trở nên vui sướng.

"Tông chủ, lão thân nhất định sẽ thuyết phục tổ mẫu gia nhập Bất Hủ Tông." Khi nói lời này, trong mắt Tử Nhiên lóe lên quang mang.

Ôn Bình hài lòng cười một tiếng, sau đó nói ra: "Cứ làm đi, nếu như gặp phải chướng ngại thì Thiên Huyền sẽ ra tay giúp ngươi dọn sạch những chướng ngại này."

Giết người của Trạch Minh Cung.

Còn muốn đào người của Trạch Minh Cung.

Ôn Bình có thể tưởng tượng đến cảnh sau khi Trạch Minh Cung biết được chuyện này thì sẽ nổi nóng cỡ nào.

Nhưng mà Ôn Bình không quan tâm.

Dặn dò Tử Nhiên xong, Ôn Bình rời khỏi phòng, nhưng mà trong khoảnh khắc khi chân trước vừa mới bước ra khỏi

phòng, trước mắt lập tức nhảy ra một cái pop-up hệ thống màu đỏ tươi.

"Trưởng lão Mộc Long gặp nguy cơ sinh tử ở Hắc Vực!"

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình nhận được loại pop-up cảnh cáo như thế này.

"Chuyện gì xảy ra?"

Ôn Bình vội vàng hỏi thầm hệ thống.

Hệ thống đáp lại: "Đây là đặc quyền của tông chủ được mở ra khi danh vọng đạt đến cấp năm, có thể nhận được tin tức sinh tử của trưởng lão Bất Hủ Tông ngay lập tức."

"Không phải, ta không phải hỏi cái đặc quyền này mà là Mộc Long xảy ra chuyện gì?" Ôn Bình có chút bối rối, Vi Sinh Tinh Vũ bói ra quẻ tượng không phải đại cát sao?

Nhất định có thể lấy được thứ cần!

Còn có thể lấy được niềm vui bất ngờ?

Trước mắt, Mộc Long là huyết mạch Thanh Long, còn có được Yêu Tiên chi khu vượt qua cấp độ Thiên Vô Cấm, bây giờ lại gặp nguy cơ sinh tử.

"Giờ khắc này, Mộc Long trưởng lão bị mười bảy Yêu Tổ vây khốn ở Hào Khốc Thâm Uyên, trong đó sáu con là Yêu Tổ huyết mạch cấp A, thực lực mạnh hơn đa số Địa Vô Cấm Trung Cảnh, còn có một con Yêu Tổ huyết mạch cấp A, có được lực lượng có thể so với Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cực hạn."

"Đúng là niềm vui bất ngờ."

Lông mày Ôn Bình run lên, có chút bó tay rồi.

Bảy con Yêu tộc huyết mạch cấp A!

Sáu con Địa Vô Cấm Trung Cảnh, còn có một con Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh!

Lực lượng này đã đủ nghiền ép Bất Hủ Tông bây giờ, hết lần này tới lần khác Mộc Long lại chọc phải bọn chúng, còn bị bọn chúng vây khốn.

Ôn Bình vội vàng hỏi lại: “Tình hình chiến đấu bây giờ như thế nào?”

“Không phải địa bàn của Bất Hủ Tông, không thể thu hoạch được quá nhiều tin tức.”

“Vậy có tin tức của những Yêu tộc đó hay không?”

“Có!”

“Cho ta xem một chút.”

Nói xong, trước mắt Ôn Bình lại xuất hiện một cái pop-up hệ thống.

“Liệt Không nhất tộc.”

“Giới thiệu vắn tắt: Yêu tộc mạnh mẽ sinh tồn trong thế giới dưới mặt đất, trong thân thể có huyết mạch Thượng Cổ Liệt Không ở thời đại trước. Bốn trăm năm trước ký kết huyết khế với lâu chủ Già Thiên Lâu, vĩnh viễn không thể rời đi Hào Khốc Thâm Uyên, cho nên vĩnh trú ở thế giới dưới lòng đất.”

“Thực lực tổng hợp: Yêu Hoàng (Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh), lục đại cấm kỵ Yêu Tổ (Thiên Vô Cấm Trung Cảnh), ba mươi ba vị tộc trưởng (Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh), Yêu Thần (hơn vạn), Yêu Vương (trăm vạn), yêu chúng (hơn ba tỷ).”

“Không ngờ thế giới dưới lòng đất còn có Yêu tộc mạnh mẽ như vậy.” Nhìn đến dòng cuối cùng, Ôn Bình không nhịn được cảm khái một tiếng.

Đương nhiên, chỉ là cảm khái.

Sau đó chính là nghi hoặc.

“Nhưng mà mặc dù bọn chúng mạnh mẽ, nhưng với Yêu Tiên yêu khu của Mộc Long và thần thông mà huyết mạch cấp S mang tới, cho dù không địch lại Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh Yêu Hoàng thì ít nhất cũng có thể trốn được, sao có thể vì bọn chúng mà xuất hiện nguy cơ sinh tử?”

Hệ thống đáp: “Không phải địa bàn của Bất Hủ Tông, hệ thống không thể thu hoạch được quá nhiều tin tức.”

Nghe được hệ thống trả lời, Ôn Bình lập tức móc Truyền Âm Thạch ra, liên hệ Trần Hiết.

“Có để Hắc Ảnh lại Hào Khốc Thâm Uyên hay không?”

Trần Hiết nghe tông chủ vội vã hỏi hắn như vậy thì vội vàng đáp: “Hắc Ảnh gần nhất ở Vô Ưu Chiểu Trạch.”

“Bao lâu thì có thể tới được Hào Khốc Thâm Uyên?”

“Nửa khắc đồng hồ là đủ!”

Nghe nhắc tới Hào Khốc Thâm Uyên, Trần Hiết nhận ra được có thể là Mộc Long trưởng lão xảy ra vấn đề gì.

Chẳng lẽ trong Hào Khốc Thâm Uyên còn có tồn tại có thể uy hiếp được Mộc Long trưởng lão?

Không thể nào?

Tuy Trần Hiết không thể tin được.

Nhưng vẫn lập tức điều những Hắc Ảnh thăm dò những thành viên của Già Thiên Lâu trong Vô Ưu Chiểu Trạch đến Hào Khốc Thâm Uyên, đồng thời khi Ôn Bình cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch thì hắn lập tức bỏ chuyện trong tay xuống, khởi động truyền tống trận tiếp dẫn mình về tông.

Đợi đến Tẫn Tri Lâu, tông chủ và Vi Sinh trưởng lão đã đến.

Cho dù Trần Hiết có không tin thì vẫn phải tin, xem ra Mộc Long trưởng lão đụng phải vấn đề thật!

“Tông chủ, Vi Sinh trưởng lão.”

Trần Hiết có chút khom người.

Cũng đúng vào lúc này, trên Hắc Tường xuất hiện hình ảnh Hắc Ảnh truyền về.

Một hình ảnh khiến cho Trần Hiết và Vi Sinh Tinh Vũ đều vì thế mà kinh ngạc.

Trong hình ảnh, Hắc Ảnh đang bay xuống Hào Khốc Thâm Uyên, nhưng mà toàn bộ Hào Khốc Thâm Uyên lại đang chấn động như là xảy ra địa chấn.

Khi Hắc Ảnh rơi xuống dưới đáy Hào Khốc Thâm Uyên, cũng bay tới phía trước một khoảng cách, vô cùng vô tận yêu chúng ra hiện trong hình ảnh.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ biết sự thật (2)

Yêu chúng nhiều, nhìn không thấy bờ.

Bọn chúng không ngừng vọt lên không trung, số lượng nhiều, dày đặc, khiến cho người nhìn thấy mà tê cả da đầu.

Giữa không trung nơi bọn chúng nhào tới, mười mấy Yêu Tổ to lớn đang huyết chiến với Mộc Long trưởng lão đã hiển hiện ra Thanh Long chi thân.

Trong đó có một cự yêu, có được ngàn trượng chi thân, trong lúc giơ tay nhấc chân thì khiến cho đại địa cũng vì thế mà rung động, mỗi một trảo đều có thể đánh bay Mộc Long. Mặc dù không thể tạo thành tổn thương thực chất cho Mộc Long nhưng lại hoàn toàn đè đầu Mộc Long đánh.

"Cái này…"

Trần Hiết bị khiếp sợ, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Vi Sinh Tinh Vũ cũng á khẩu không trả lời được, sau đó nghĩ đến một quẻ tự mình tính ra.

Đại cát!

Đại cát đại lợi!

Cái này không có một chút dáng vẻ của đại cát đại lợi nào cả!

Cái này mặc dù không sánh được với lôi kiếp Yêu Tiên nhưng cũng là đại hung.

Lúc này, Ôn Bình mở miệng: "Vi Sinh trưởng lão, cho nên quẻ tượng của ngươi, đại cát tức đại hung đúng không?"

Vi Sinh Tinh Vũ á khẩu không trả lời được, trên mặt tràn đầy vẻ xấu hổ và đắng chát: "Tông chủ, ta cũng không biết tại sao lại như vậy. Rõ ràng là đại cát…"

Nói xong lời cuối cùng, Vi Sinh Tinh Vũ cũng không có lòng tin nói ra hai chữ đại cát.

Sự thật chứng minh, hắn đo ra đại cát thì chẳng khác nào là đại hung!

Một lần, có thể là trùng hợp.

Hai lần, cũng không thể vẫn là trùng hợp a?

"Bây giờ có ba trăm triệu yêu chúng vây công Mộc Long trưởng lão, mười bảy Yêu tộc, trong đó sáu con sánh ngang Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, một con mạnh nhất là Yêu Hoàng, thực lực đạt đến Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cực hạn… sau này ai đến tìm ngươi xem bói, chỉ cần là đại cát thì phải lập tức cho ta biết."

Nói như vậy, cũng không phải Ôn Bình trách Vi Sinh Tinh Vũ, dù sao Vi Sinh Tinh Vũ cũng làm việc cho mình.

Nhưng Ôn Bình vẫn sợ, sau này chỉ cần là ai bị tính được đại cát thì tuyệt đối không thể để cho người đó đi ra ngoài!

Không ra khỏi cửa, tông môn vẫn có thể trấn trụ đại hung.

Một khi đi ra ngoài, thì sẽ gặp tình huống giống như Mộc Long bây giờ, ai có thể đi cứu?

Thiên Vô Cấm đi, chẳng khác nào chịu chết.

Chỉ nói về yêu chúng phải tính bằng trăm triệu của đối phương, bị bọn chúng vây công, có bao nhiêu Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh đến cũng là cho không.

Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, cũng treo, tám chín phần mười cũng sẽ bị giữ lại đó.

Chỉ có Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, mới có thể đi cứu Mộc Long.

"Tông chủ…" Vi Sinh Tinh Vũ cũng vô lực cãi lại, chỉ có thể hổ thẹn cúi thấp đầu xuống, trong miệng lẩm bẩm: "Trước kia tại sao ta không có phát hiện trong Hào Khốc Thâm Uyên có Yêu tộc mạnh mẽ như vậy, đúng là kỳ quái, chẳng lẽ bọn chúng xuất hiện vì quẻ tượng của ta?"

Ôn Bình cũng không tiếp tục để ý tới Vi Sinh Tinh Vũ, đưa mắt nhìn Trần Hiết, sau đó nói: "Tiếp tục nhìn chằm chằm,

một khi Mộc Long thụ thương thì lập tức dùng Truyền Âm Thạch cho ta biết.”

“Tông chủ, có cần thông báo cho Đao Ma trưởng lão trở về hay không?” Trần Hiết cảm thấy, bây giờ Mộc Long trưởng lão gặp tình huống như vậy, chỉ sợ phải vận dụng lực lượng toàn tông nghĩ cách cứu viện.

Ôn Bình lắc đầu nói: “Không cần, để hắn tiếp tục ở lại Hắc Vực giày vò. Ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm, chờ Mộc Long thụ thương, dùng Truyền Âm Thạch cho ta biết là được, ta sẽ đích thân tiến về Hào Khốc Thâm Uyên.”

Trần Hiết vội vàng gật đầu nói: “Tông chủ, ngài bận chuyện của ngài trước đi, chờ Mộc Long trưởng lão thụ thương, ta sẽ dùng Truyền Âm Thạch báo cho ngài.”

“Ừm.”

Ôn Bình gật gật đầu, xuống Tẫn Tri Lâu, sau đó lại trở về Thần Phi Thành.

Theo Ôn Bình, đã Mộc Long chỉ vừa mới lâm vào cục sinh tử, còn không có thụ thương, không bằng để cho hắn ở đó học hỏi kinh nghiệm.

Đây cũng là một cơ hội cho Mộc Long!

Ngày bình thường, biết đi chỗ nào để tìm nhiều bồi luyện như vậy?

Chờ hắn thụ thương thật rồi mới đi cứu cũng không muộn.

Chờ Ôn Bình vừa đi, Trần Hiết liếc mắt nhìn Vi Sinh Tinh Vũ bên cạnh, lại nhìn cảnh tượng hoành tráng Mộc Long trưởng lão bị đè lên đánh trên Hắc Tường.

Giờ khắc này.

Hắn từ bỏ ý nghĩ để cho Vi Sinh Tinh Vũ tính một quẻ cho mình!

Mệnh thuật của Vi Sinh Tinh Vũ, có thể nghịch thiên cải mệnh, có thể đối kháng Diệt Thế Thiên Phạt.

Chuyện này không sai.

Đúng là mạnh mẽ vô tiền khoáng hậu!

Nhưng cái quẻ này!

Tính không được!

Quá tà môn!

Lúc này, hắn nghe Vi Sinh Tinh Vũ nhìn hình ảnh trên Hắc Tường phía trước, tự lẩm bẩm, cũng móc ra tiền cổ khi xem bói.

"Không nên nha, sao quẻ tượng này lại tương phản?"

Trần Hiết vội vàng ngăn cản: "Vi Sinh trưởng lão, ngươi chớ làm loạn, trước khi Mộc Long trưởng lão về tới, ngươi tuyệt đối đừng xem bói nữa. Lỡ như lại ra thêm một cái đại cát nữa!"

…

Thần Phi Thành.

Trạch Minh Thương Hội.

"Thiên Huyền tiền bối, phiền ngài lại bảo vệ lão thân đi Trạch Minh Thương Hội một chuyến nữa." Tử Nhiên cảm thấy chuyện khuyên tổ mẫu nhập tông nên sớm không nên trễ, cho nên quyết định lập tức lên đường.

Thiên Huyền cười nói: "Tử Nhiên trưởng lão, ngươi quá khách khí. Cũng không phải là phiền phức gì, ngươi muốn đi đâu thì có thể nói với ta bất cứ lúc nào, tông chủ kêu ta ở lại Tử Khí Các, vậy thì ta sẽ bảo hộ ngươi một tấc cũng không rời."

"Đa tạ Thiên Huyền tiền bối."

Tử Nhiên quay người dặn dò Hô Lan vài câu, sau đó mới đi ra ngoài Tử Khí Các.

Thiên Huyền thấy thế, lập tức đuổi theo.

Ra khỏi Tử Khí Các, Thiên Huyền lập tức dùng mạch khí kéo Tử Nhiên, hóa thành kinh hồng bay tới Trạch Minh Thương Hội.

Lần này chỉ có hai người đi tới Trạch Minh Thương Hội, lại thêm tốc độ của Thiên Huyền không phải là người thường có thể phát hiện ra, cho nên cũng không có khiến cho bao nhiêu người chú ý tới.

Nhưng mà trong khoảnh khắc khi đáp xuống Trạch Minh Thương Hội thì lại dọa cho người của Trạch Minh Thương Hội gần chết.

“Trưởng lão, cường giả Bất Hủ Tông đi mà quay lại!”

【VIP】 Tử Nhiên vui sướng

Mấy người đang tu sửa đại môn của Trạch Minh Thương Hội lập tức vứt công cụ trong tay xuống, sợ hãi phóng tới, vừa chạy tới vừa kêu gào.

Mấy người Thanh Thiển lập tức như lâm đại địch vọt ra, thấy người tới lại là Thiên Huyền thì trong lòng đều run lên.

"Thiên Huyền tiền bối, sao ngài phải đuổi tận giết tuyệt chúng ta?" Thanh Thiển lấy lại bình tĩnh, cảm thấy mình chết cũng phải chết rõ ràng.

Nghe nói như thế, Thiên Huyền lạnh nhạt đáp lại một câu, sau đó lại tiếp tục đi vào: "Tránh ra một bên, ta không có rảnh rỗi giết các ngươi."

Nói xong, Thiên Huyền dẫn Tử Nhiên một đường đi xuyên qua Trạch Minh Thương Hội, lần nữa đi tới khu nhà U Nguyệt lão trưởng lão ở.

Sau đó, Thiên Huyền lập tức dựng bích chướng cách âm lên, hơn nữa còn cảnh cáo.

"Quy củ cũ, ai dám tới gần thì chết!"

Lúc đầu, câu uy hiếp này rất đáng sợ, nhưng nó vừa xuất hiện, bọn người Thanh Thiển lại như trút được gánh nặng.

Bởi vì điều này đại biểu Thiên Huyền và Tử Nhiên chỉ đến tìm U Nguyệt lão trưởng lão mà không phải tới giết bọn họ.

"Lui!"

Thanh Thiển vội vàng ra lệnh cho tất cả mọi người lui về sau trăm trượng.

Cũng ngay lúc bọn người Thanh Thiển lui lại, một đạo kinh hồng từ nơi chân trời lướt qua trời cao, lần nữa đứng bên cạnh đám người Thanh Thiển.

Chính là Diêm Lai!

Từ khi Thiên Huyền ra khỏi Tử Khí Các, hắn một đường đi theo.

Thấy Thiên Huyền lại đi Trạch Minh Thương Hội, hắn vừa kinh vừa sợ.

Nhưng bây giờ thấy Thiên Huyền chỉ hộ tống Tử Nhiên đại sư tới gặp U Nguyệt lão trưởng lão, Diêm Lai lại thở dài một hơi.

Mặc dù thở dài một hơi.

Nhưng hắn lại cảm thấy quá mệt mỏi.

Lòng mệt mỏi!

Đã có chừng một hai trăm năm hắn chưa từng cảm thấy như thế!

Lần trước, khi hắn cảm thấy mệt lòng như thế vẫn là khi tiểu thiếp mà thích nhất bỏ trốn theo người ta đến địa giới Già Thiên Lâu.

Lần đó hắn truy sát bọn họ thật lâu, từ đầu đến cuối không thể đuổi kịp.

Cùng lúc đó, khi Tử Nhiên gõ cửa lần nữa, giữa hai đầu lông mày U Nguyệt lão trưởng lão lập tức hiện vẻ tức giận.

"Lòng dạ đàn bà!"

"Tại sao trở về?"

U Nguyệt lão trưởng lão liên tiếp giận mắng hai câu.

Tử Nhiên lập tức chạy đến trước giường, khom người nói: "Tử Nhiên chỉ còn một người thân là ngài ở thế giới này, cho nên thực sự không đành lòng nhìn ngài rời khỏi nhân thế như vậy."

"Lòng dạ đàn bà! Đã sống nhiều năm như vậy, sao còn lòng dạ đàn bà như thế! Nếu như ngươi bị thân thể tàn phế của lão hủ liên lụy, ngươi có biết phải trả một cái giá lớn cỡ nào sao?" U Nguyệt lão trưởng lão tức giận đến toàn thân run run: "Nếu ngươi lòng dạ đàn bà như thế, lão hủ cũng chỉ có thể tự mình kết thúc, dù sao cũng sống không lâu. Nếu như còn trở

thành ràng buộc cho ngươi, dù lão hủ có chết cũng không thể nhắm mắt!”

“Tổ mẫu, ngài nghe ta nói trước đã.”

“Ngươi còn gì để nói nữa!”

Khi U Nguyệt nói lời này, trong mắt lộ vẻ phẫn nộ, tiếc nuối rèn sắt không thành thép.

Nàng hận Tử Nhiên tại sao trải qua nhiều khổ nạn như vậy mà còn không làm được tâm như sắt đá.

“Tông chủ tông ta hứa hẹn, chỉ cần ngài chịu gia nhập Bất Hủ Tông, hắn có thể cứu ngài, hơn nữa trợ ngài đột phá tới Thiên Vô Cấm. Điểm này, ta có thể cam đoan với ngài, tông chủ nói không hề giả dối, chỉ cần ngài theo ta về tông thì ngài sẽ hiểu.”

“Đột phá Thiên Vô Cấm, nói nghe thì dễ.”

“Tổ mẫu, chỉ sợ ngài không biết, hơn một năm trước tông chủ tông ta là cảnh giới gì. Nếu như ngài biết, ngài sẽ không hoài nghi.”

“Cảnh giới gì?”

“Thông Huyền.”

“Bây giờ thế nào?”

“Thiên Vô Cấm! Hơn nữa có thể một kiếm miểu sát Tinh Hải Nguyệt.”

Lời vừa nói ra, U Nguyệt lão trưởng lão trầm mặc.

Câu nói này của Tử Nhiên giống như là thiên lôi, rơi vào trong lòng nàng, sau đó nổ tung.

Nổ xuyên vào thế giới của nàng!

Phá vỡ nhận biết của nàng với cái thế giới này.

Không tới hai năm thì đạt đến Thiên Vô Cấm.

Điều này có thể sao?

Theo sau đó, Tử Nhiên lên tiếng lần nữa.

“Tông ta còn có một vị trưởng lão, hơn nửa năm trước nhập tông môn. Khi nhập tông môn, Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, hơn nữa người này có thể ngài cũng biết.”

“Ai?”

“Hồng Vực, Đao Ma.”

“Vị vì yêu nữ Yêu tộc mà phản bội Chấn Đao Môn, đồng thời còn gián tiếp khiến cho thế lực lục tinh Chấn Đao Môn hủy diệt, đệ tử Bình Tâm Đạo của môn chủ Chấn Đao Môn?”

“Quả nhiên là ngài biết! Ngài đoán, bây giờ Đao Ma trưởng lão là cảnh giới gì?”

Nghe giọng điệu của Tử Nhiên, U Nguyệt lão trưởng lão lớn mật suy đoán: “Thiên Vô Cấm rồi?”

Tốn thời gian nửa năm từ Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đến Thiên Vô Cấm, đã đủ gọi là kinh thế hãi tục.

Đương nhiên, so với tông chủ Bất Hủ Tông, chắc chắn kém chút.

Nhưng nếu như truyền ra, sợ rằng sẽ chấn kinh toàn bộ Triều Thiên Hạp.

Từ trước khi Đao Ma đột phá cảnh giới.

Từ ghi chép Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đến Thiên Vô Cấm nhanh nhất cũng là trăm năm!

Hơn nữa cái kỷ lục này đã giữ vững mấy trăm năm, không có người đánh vỡ.

“Không!”

Ngay lúc U Nguyệt lão trưởng lão cảm khái, Tử Nhiên lên tiếng, cắt ngang nàng cảm khái và chấn kinh.

Một câu tiếp theo càng làm cho thế giới quan của U Nguyệt lại sụp đổ lần nữa.

“Bây giờ Đao Ma trưởng lão là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!”

Mà Tử Nhiên nói câu nói này, rất bình tĩnh, giống như là nói chuyện phiếm sau bữa ăn.

“Cái này…”

Cho dù U Nguyệt sống mấy trăm năm, cũng đã quan sát đủ về thế giới này, nhưng nàng vẫn bị hai cái sự thật mà Tử Nhiên nói cho nàng biết làm cho chấn kinh đến nói không ra lời.

Cái trước, không đến hai năm, đăng lâm Thiên Vô Cấm!

Cái sau, một năm không đến, từ Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Khoảng cách lớn!

Nghe rợn cả người!

Như vậy xem ra tông chủ Bất Hủ Tông nói giúp nàng đột phá tới Thiên Vô Cấm, cứu nàng một mạng, lời này tám chín phần mười là sự thật.

Nhưng lại xuất hiện vấn đề.

Cho dù nàng cực kỳ thất vọng với Trạch Minh Cung bây giờ, cũng chán ghét đa số người trong Trạch Minh Cung, nhưng dù sao thì cũng đã ở Trạch Minh Cung cả đời.

【VIP】 Tử Nhiên vui sướng (2)

Không thể cứ đi như thế.

Hơn nữa nếu như nàng gia nhập Bất Hủ Tông, chính là phản tông!

Bây giờ mà phản tông gia nhập Bất Hủ Tông, tương đương với quất cho Trạch Minh Cung một bàn tay, nhất định sẽ mang tới cho Bất Hủ Tông rất nhiều phiền phức.

Đây là chuyện nàng không muốn nhìn thấy.

Mà có vẻ như Tử Nhiên cũng nhìn ra tổ mẫu lo lắng, nói tiếp: "Tổ mẫu, ngài có thể suy tính rồi mới trả lời ta, không cần phải gấp. Lúc đến tông chủ nói, Thiên Huyền tiền bối sẽ dọn sạch tất cả trở ngại cho chúng ta. Nếu Thiên Huyền tiền bối không giải quyết được, tông chủ sẽ tự mình động thủ. Ngài có nhiều thời gian chậm rãi suy tính."

Nói xong, U Nguyệt trầm mặc.

Sau một hồi lâu, chậm rãi mở miệng.

"Thôi được, lão hủ đã vì Trạch Minh Cung mà bận rộn cả đời, Trạch Minh Cung cho, hẳn là lão hủ cũng đã trả sạch rồi. Nếu Ôn tông chủ không chê người gần đất xa trời sắp chết như lão hủ, vậy ta gia nhập Bất Hủ Tông là được."

"Ta dẫn ngài đi!"

Tử Nhiên lập tức vui mừng.

Chuyện nàng tha thiết ước mơ, cuối cùng cũng thực hiện được.

Cảm tạ tông chủ!

"Ta cõng ngài!"

Tử Nhiên lập tức ngồi xổm ở trước giường, đỡ U Nguyệt đang run run rẩy rẩy đứng dậy lên lưng, sau đó đi ra ngoài cửa.

Kẽo kẹt ——

Trong khoảnh khắc khi đẩy cửa ra.

Tử Nhiên thấy được ánh mắt của Minh Châu trưởng lão nơi xa, trong đôi mắt đó có một chút không cam lòng, còn có nửa phần kinh ngạc.

Câu nói kế tiếp khiến cho Minh Châu và bọn người Thanh Thiển trở tay không kịp.

"Thiên Huyền tiền bối, chúng ta về đi."

"Ừm."

Thiên Huyền gật gật đầu, lập tức lấy mạch khí bao lấy hai người Tử Nhiên và U Nguyệt.

Nhưng lần này lại bị Minh Châu trưởng lão gọi lại.

"Tử Nhiên, ngươi không thể dẫn U Nguyệt lão trưởng lão đi!"

Nói xong, Thiên Huyền lập tức chấn động mạch môn.

Đưa tay một cái, một mảnh mạch khí đánh tới chỗ Minh Châu, ngay cả Diêm Lai bên cạnh cũng trở tay không kịp, khi muốn giúp đỡ thì Minh Châu đã bị một chưởng đánh vào bàn đá xanh, một ngụm máu tươi phun ra, toàn thân lại uể oải bảy tám phần nữa.

"Minh Châu, đừng ép ta giết ngươi." Nói xong, Thiên Huyền lại đưa mắt nhìn bọn người Thanh Thiển, trong mắt lóe lên, cảnh cáo: "Tông chủ và ta đều cực kỳ không thích đám thế lực các ngươi, cho nên các ngươi an phận một chút cho ta."

Dứt lời, khi ánh mắt Thiên Huyền lướt qua tất cả người, sắc mặt đám người Thanh Thiển trở nên cực kỳ khó coi.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhìn Tử Nhiên cõng U Nguyệt rời khỏi Trạch Minh Thương Hội.

Diêm Lai cũng là như thế.

Hắn cũng không có ngăn cản Tử Nhiên và Thiên Huyền rời đi.

Không vì cái gì khác.

Chỉ là không muốn làm lớn chuyện.

Bởi vì hắn tin tưởng nếu như một khi mình ngăn cản, người của Bất Hủ Tông sẽ lập tức xuất thủ, đến lúc đó chuyện sẽ phiền phức hơn nữa.

Đương nhiên.

Bây giờ cũng rất phiền phức.

Tử Nhiên dẫn U Nguyệt lão trưởng lão đi, như vậy tương đương với quất Trạch Minh Cung một bàn tay, hoàn toàn không cho Trạch Minh Cung có bậc thang đi xuống.

Mấy ngày nữa chính buổi đấu giá Tuyền Qua Đồ mà bọn họ quan tâm, đến lúc đó gần như toàn bộ cường giả Thiên Vô Cấm ở Nguyên Dương Vực đều sẽ xuất hiện.

Trạch Minh Cung sẽ không ngoại lệ.

Đồng dạng, Thiên Tượng Môn cũng sẽ không ngoại lệ.

Chắc chắn bọn họ sẽ không để cho buổi bán đấu giá này tổ chức thuận lợi!

Cho nên Diêm Lai không muốn khi phiền toái lớn sắp xuất hiện mà lại rước thêm phiền phức cho mình, Bất Hủ Tông thích thế nào thì thế đó đi.

Cùng lúc đó, Tử Nhiên cõng U Nguyệt đi tới tầng cao nhất Tử Khí Các, gõ cửa căn phòng mà Ôn Bình hay ở đó.

“Tông chủ, ngài có đây không.”

Kẽo kẹt ——

Cửa theo tiếng mà mở ra.

Ôn Bình xếp bằng ở một bên hành lang, đón gió nhẹ ngoài phòng thổi vào, đang vuốt vuốt mấy tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ xuất hiện trong tầm mắt U Nguyệt.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu U Nguyệt là.

Quả nhiên rất trẻ trung!

Mặc dù nhìn rất thành thục, nhưng trên mặt vẫn còn lại chút ngây thơ.

Rất khó tưởng tượng được một người trẻ tuổi như thế này mà đã bước vào Thiên Vô Cấm, cái cảnh giới mà vô số người khó thể thực hiện được này.

Lúc này, Ôn Bình chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào U Nguyệt lão trưởng lão phía sau Tử Nhiên, bốn mắt nhìn nhau.

"U Nguyệt đại sư, hoan nghênh gia nhập Bất Hủ Tông."

"Tử Nhiên, thả lão hủ xuống." U Nguyệt vội giãy giụa tụt xuống khỏi lưng Tử Nhiên, sau đó được Tử Nhiên và Thiên Huyền đỡ đi tới chỗ Ôn Bình, có chút khom người, nói: "Ôn tông chủ, đa tạ ngài thu lưu Tử Nhiên, còn dẫn nàng đi lên Tuyền Qua Tân Đạo."

"Nếu như U Nguyệt đại sư muốn tu hành, sau này cũng có thể tu hành."

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

U Nguyệt lại khom mình hành lễ lần nữa.

Đương nhiên.

Có lẽ là vì đã trải qua quá nhiều cực khổ, giờ phút này, trên mặt U Nguyệt không có chút rung động nào, chỉ có chút ý cười.

Nhưng mà trong lòng nàng vẫn vô cùng ước mơ Tuyền Qua Tân Đạo.

Mấy ngày nay nàng đã biết được hành động vĩ đại dùng Tuyền Qua Tân Đạo đánh bại Thập Đại Thần Nghệ của Thiên Tượng Môn của Tử Nhiên, cho nên nàng cũng rất tò mò với Tuyền Qua Tân Đạo.

Lúc này, khi U Nguyệt vừa mới ngẩng đầu lên, Ôn Bình phất phất tay, ra hiệu cho Tử Nhiên, Thiên Huyền dẫn U Nguyệt rời khỏi đây.

"Bây giờ dẫn U Nguyệt đại sư đi xuống nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì chờ dưỡng thân thể cho tốt rồi mới nói."

Chắc chắn là Ôn Bình không thể đưa Phá Kính Đan cao cấp cho U Nguyệt ngay bây giờ được.

Đương nhiên.

Không phải là do không tín nhiệm.

Mà là bây giờ thân thể của U Nguyệt không chịu nổi năng lượng từ Phá Kính Đan cao cấp, từ đó, tỷ lệ đột phá cảnh giới sẽ giảm xuống rất nhiều.

Mặc dù Phái Kính Đan cao cấp không quý nhưng mà nó bị hạn chế mua sắm, thời điểm then chốt có tác dụng rất lớn, cho nên không thể lãng phí được.

"Đa tạ tông chủ!"

U Nguyệt lại khom người lần nữa.

Mà Tử Nhiên thì trực tiếp quỳ xuống đất, nặng nề dập đầu một cái với Ôn Bình.

Bịch ——

"Đa tạ tông chủ!"

Bốn chữ này, Tử Nhiên nói rất nặng.

【VIP】 Thiên Vô Cấm Trung Cảnh vào thành

Bởi vì Tử Nhiên hiểu được, sở dĩ tông chủ chịu cho tổ mẫu cơ hội, chịu tiếp nhận tổ mẫu nhập tông, hoàn toàn là vì chính mình.

Nếu không, với rung động mà Tuyền Qua Tân Đạo mang tới trước mắt, Bất Hủ Tông có thể thu nạp được Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng tuổi trẻ hơn nữa, đồng thời còn là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cực kỳ có thiên phú.

Bởi vậy, nàng cảm ân!

Nhìn thấy một màn này, Ôn Bình cười một tiếng, đáp lại: "Nếu như ngươi đã là trưởng lão của Bất Hủ Tông ta, tất nhiên bổn tông chủ không thể nào thờ ơ lạnh nhạt. Chờ thân thể U Nguyệt đại sư tốt lên thì lại tới tìm ta, ta sẽ trợ giúp nàng bước vào Thiên Vô Cấm."

"Đa tạ tông chủ!" Tử Nhiên dập đầu lần nữa, sau đó đứng dậy dẫn theo U Nguyệt chậm rãi thối lui ra khỏi phòng, chỉ để lại một mình Thiên Huyền đứng sững sờ ở phía sau.

"Tông chủ, mới nãy ngày nói là sẽ trợ giúp U Nguyệt đại sư bước vào Thiên Vô Cấm?"

Bước vào Thiên Vô Cấm, còn có thể trợ giúp nữa hả?

Thiên Huyền choáng váng.

Ôn Bình cúi đầu nhìn Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trong tay, sau đó lạnh nhạt đáp lại một câu: "Tại sao lại không thể."

"Tông chủ, ta có một cái ý nghĩ to gan!"

Thiên Huyền nhớ tới đệ tử đắc ý nhất của mình.

Vừa vặn cũng là nửa bước Thiên Vô Cấm!

Nhưng mà đã kẹt ở cánh cửa nửa bước Thiên Vô Cấm này rất nhiều năm.

Lúc này, hình như Ôn Bình nhìn thấu được ý nghĩ của Thiên Huyền, nói thẳng: "Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, nếu như ngươi cảm thấy hắn trung thành tuyệt đối với ngươi thì ngươi có thể để cho hắn đi theo ngươi, ở lại Tử Khí Các làm việc trước. Nếu như làm không tệ thì bổn tông chủ sẽ suy tính đến chuyện thu hắn nhập tông. Trợ giúp hắn bước vào Thiên Vô Cấm, chuyện này cũng không phải là không thể."

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

Thiên Huyền đại hỉ.

"Ôn tông chủ, ngài quá đẹp trai rồi."

Sau đó hắn điên cuồng nịnh nọt Ôn Bình nửa canh giờ.

Ôn Bình nha.

Đương nhiên là nếu như ngươi biết nói chuyện thì nói nhiều một chút.

Hưởng thụ một vị cường giả Thiên Vô Cấm thổi phồng, trong lòng vẫn có tư vị khá là đặc biệt.

Đến khi hắn thực sự chịu không được nữa thì mới đuổi Thiên Huyền ra ngoài.

Thiên Huyền vừa đi, Ôn Bình tiếp tục bắt đầu cải tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trong tay.

Bởi vì buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi.

…

Hôm sau.

Trụ sở của Tinh Hải Tông.

Đám người Ngụy Thông chết khiến cho tất cả mọi người lòng người bàng hoàng, cho nên những ngày này không có ai rời khỏi trụ sở của Tinh Hải Tông.

Nhất là khi Bất Hủ Tông ngay cả Thiên Vô Cấm cũng có thể giết, còn dám giết, người của Tinh Hải Tông càng không dám ra ngoài.

Nhưng là hôm nay, người trong trụ sở của Tinh Hải Tông đều thay đổi xu hướng suy tàn trước đó, cả đám đều tinh thần

toả sáng, tụ tập ở chỗ sâu nhất trong trụ sở.

Bởi vì đây là một trong số cửa ra vào của Thế Không Giới!

"Đến rồi!"

Bên ngoài lối ra Thế Không Giới, đám người của Tinh Hải Tông lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực đứng vững, sau đó thì thấy bên trong Thế Không Giới có một nữ tử đi ra.

Người này chính là thị nữ đi theo bên người Thiên Nghiệp Thần Tướng —— Tiểu Doãn.

Sau khi Tiểu Doãn xuất hiện, lập tức quay người, hướng về phía lối ra của Thế Không Giới khom người, lại dẫn theo tất cả đám người của Tinh Hải Tông cao giọng hô.

"Cung nghênh Thiên Nghiệp trưởng lão, Phong Tiềm Thần Tướng!"

"Cung nghênh Thiên Nghiệp trưởng lão, Phong Tiềm Thần Tướng!"

"Cung nghênh Thiên Nghiệp trưởng lão, Phong Tiềm Thần Tướng!"

Gần vạn người cùng hô lên một lúc, tiếng vang như sấm quanh quẩn trong trụ sở của Tinh Hải Tông.

Trong tiếng cung nghênh, Thiên Nghiệp Thần Tướng vẫn mặc một bộ quần áo xanh chậm rãi đi ra khỏi Thế Không Giới, nhưng so với trước đó, vẻ lười biếng trong mắt Thiên Nghiệp Thần Tướng đã không còn sót lại chút gì. Thay vào đó là một phần uy nghiêm thuộc về Thần Tướng.

Theo Thiên Nghiệp Thần Tướng đi ra khỏi Thế Không Giới, bên cạnh hắn lại hiện ra một người nữa.

Người này thân thể khôi ngô, chỉ một tay thì đã lớn như cây cột. Vốn là lưng hùm vai gấu, còn mặc một bộ hắc giáp nặng vạn cân, lại thêm thân cao tám thước, trong nháy mắt khi bước ra khỏi Thế Không Giới, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Không thể không nói là hai đầu lông mày càng lộ ra một luồng uy nghiêm không giận tự uy, cho dù là không có phóng

thích khí tức thì vẫn khiến cho người ta cảm thấy áp lực như núi. Mà khi ánh mắt sắc bén như đao của hắn quét qua người mọi người trong Tinh Hải Tông, dọa cho mọi người vì thế mà kinh hãi.

Người này chính là một trong số Thần Tướng của U Quốc — Phong Tiềm!

Đương nhiên, mặc dù đều là Thần Tướng như Thiên Nghiệp, nhưng thực lực của hắn mạnh hơn Thiên Nghiệp quá nhiều.

Bởi vì hắn là đại sư huynh của Thiên Nghiệp!

Sau khi hai người rời khỏi Thế Không Giới, Thiên Nghiệp ngắm nhìn bốn phía, sau đó hỏi: "Đại sư huynh, đã bao lâu ngươi không đến Thần Phi Thành rồi?"

"Ba trăm năm trước từng tới một lần, lần trước đến, Diêm Lai còn không phải thành chủ, cũng còn không có bước vào cảnh giới Thiên Vô Cấm."

Phong Tiềm trầm giọng mở miệng.

Vừa lên tiếng, giọng nói đã như sấm rền.

Thiên Huyền cười nói: "Vậy cũng được, lần này sư đệ sẽ theo ngươi dạo chơi, xem phong quang của Thần Phi Thành, nơi là trung tâm thương mâu của Nguyên Dương Vực."

"Phong quang? Không có hứng thú, nhưng ta lại cảm thấy rất hứng thú với Bất Hủ Tông đó. Nghe nói Bất Hủ Tông công khai giết tướng lĩnh dưới trướng của ngươi ngay trong Thế Không Giới của ngươi?"

"Đại sư huynh, tin tức của ngươi cũng linh thông lắm."

"Nếu ta không nói, có phải ngươi định không nói gì cả luôn đúng không?"

"Có phải là ngươi nói hay không?"

Thiên Nghiệp lập tức không vui, ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Doãn.

Tiểu Doãn vội vàng vùi đầu xuống dưới, không chờ nàng mở miệng giải thích thì Phong Tiềm đã cướp lời, trầm giọng nói: “Ngươi không cần trách Tiểu Doãn, ta biết ngươi nghĩ như thế nào. Đơn giản chính là ngươi định tự mình xử lý chuyện này, nhưng mà bây giờ Bất Hủ Tông công khai tổ chức buổi đấu giá ở Thần Phi Thành, hấp dẫn tất cả thế lực đỉnh tiêm ở Nguyên Dương Vực và Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực. Một khi Bất Hủ Tông lọt vào trong mắt Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực, hoặc là mắt của những người ở chỗ càng cao hơn, ngươi còn có cơ hội không?”

【VIP】 Thiên Vô Cấm Trung Cảnh vào thành (2)

“Đại sư huynh, cho nên đây chính là nguyên nhân ngài khăng khăng muốn tới Thần Phi Thành?”

“Không, đây chỉ là một bộ phận. Đến Thần Phi Thành cũng là vì muốn nhìn thử xem Tuyền Qua Đồ có bổ sung năng lực đặc thù, nhưng ta sẽ không chờ buổi đấu giá bắt đầu. Giết người thì đền mạng, nếu như không muốn đền mạng, bọn họ phải trả giá một chút mới được.”

Đúng.

Phong Tiềm cũng không định mua.

Mà là muốn cướp!

Đương nhiên, nếu như Bất Hủ Tông không chịu cho, hắn cũng không để ý giết mấy người của Bất Hủ Tông.

Dù sao danh chính ngôn thuận.

Ai đến cũng không nói lý được.

Đột ngột.

Toàn bộ người của Tinh Hải Tông ở ngoài Thế Không Giới đều quỳ xuống đất.

“Thiên Nghiệp trưởng lão, xin làm chủ cho chúng ta!”

“Thiên Nghiệp trưởng lão, xin làm chủ cho chúng ta!”

“Thiên Nghiệp trưởng lão, xin làm chủ cho chúng ta!”

Thiên Nghiệp vốn còn muốn tán gẫu với đại sư huynh nhà mình thêm một chút nữa, bởi vì người của hắn nên để cho hắn tự mình tới báo thù, hắn không có thói quen làm phiền người khác, nhưng khi thấy tất cả người của Tinh Hải Tông đều quỳ xuống đất không đứng lên, trực tiếp phủ định suy nghĩ của hắn.

“Các ngươi làm cái gì đó?”

“Trưởng lão, trước khi ngày đến đây, Ngụy phó tông chủ và các trưởng lão khác, tất cả đều chết dưới đồ đao của Bất Hủ Tông.” Một vị cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh của Tinh Hải Tông vội vàng quỳ bò tới trước hai bước, mặt mũi tràn đầy đau thương mở miệng nói.

“Khinh người quá đáng!”

Trong khoảnh khắc, Thiên Nghiệp tức sùi bọt mép!

Giết thống lĩnh của hắn.

Bây giờ còn giết phó tông chủ và trưởng lão của Tinh Hải Tông nữa.

Lẽ nào lại như vậy!

Phong Tiềm lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Nếu báo cáo chuyện này cho sư môn sớm một chút, sư huynh ta đã đến giúp ngươi hủy diệt Bất Hủ Tông từ lâu rồi, làm sao đến mức này?”

Phong Tiềm nói xong, Thiên Nghiệp trầm mặc.

Mấy hơi sau, lại trầm mặc trong một chốc lát nữa.

“Khinh người quá đáng!”

Trong nháy mắt Thiên Nghiệp nổi giận, khí tức của cường giả Thiên Vô Cấm lập tức như thủy triều quét sạch toàn bộ trụ sở của Tinh Hải Tông, cũng khuếch tán ra bên ngoài.

“Dẫn đường!”

Thiên Nghiệp lại gầm lên một tiếng nữa.

Tên cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh vừa mới nói chuyện lúc này đứng dậy, vọt thẳng vào mây trời, bay thẳng tới hướng Tử Khí Các.

Sau một khắc.

Thiên Nghiệp, Phong Tiềm nổ mạnh ra, cuốn theo khí tức mênh mông vọt thẳng tới Tử Khí Các.

Tiểu Doãn dẫn theo rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm của Tinh Hải Tông theo sát phía sau.

Những nơi đi qua, khiến cho vô số người dừng chân ngẩng đầu lên nhìn!

Một ý nghĩ xẹt qua trong lòng tất cả mọi người.

Lại có đại sự sắp xảy ra!

Cũng trong cùng thời khắc đó, ở chỗ sâu trong phủ thành chủ, mấy vị thống lĩnh Thần U Quân nửa bước Thiên Vô Cấm, Diêm Lai và một vị mặc nam nhân trung niên áo bào đỏ đều cảm nhận được khí tức mạnh mẽ trên không Thần Phi Thành truyền đến.

"Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!"

Trong lòng Diêm Lai không khỏi rung động một cái.

Hắn sợ.

Đương nhiên, không phải sợ hãi.

Mà là hắn lo lắng sẽ xảy ra đại sự!

Nhưng mà hắn chỉ hơi run lên một cái, sau đó chợt trấn định xuống, sau đó khom người với nam nhân trung niên mặc áo bào đỏ trước mắt: "Cũng may ngài tới rồi."

"Vất vả rồi."

Nam nhân trung niên áo bào đỏ trấn an một câu, sau đó mắt sáng như đuốc mà nhìn chằm chằm vào phương hướng khí tức truyền đến.

Người này là ai?

Chính là Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực.

Ti Hải Hiền!

"Vực Chủ, xem ra lát nữa mới có thể bày tiệc thiết đãi ngài được."

Khi Diêm Lai cảm nhận được luồng khí tức cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh này hướng thành bắc mà đi, hắn lập tức đoán được mục đích của bọn họ.

Ngoại trừ Tử Khí Các thì còn có chỗ nào nữa?

Nhưng mà cũng may bây giờ Đại Vực Chủ tới.

Lúc này, Ti Hải Hiền nói tiếp: “Bày tiệc thiết đãi thì miễn đi, đi Tử Khí Các một chuyến trước rồi nói… không ngờ lại kinh động đến hắn.”

“Ai?”

Diêm Lai nghi hoặc nhìn về phía Ti Hải Hiền.

Ti Hải Hiền hơi suy tư, đáp lại: “Phong Tiềm.”

“Đại đệ tử của Long Dương Vương?”

“Chính là hắn.”

“Tại sao hắn lại đến Nguyên Dương Vực?”

Vẻ mặt trấn định của Diêm Lai lại thay đổi.

Hung danh của Phong Tiềm, mọi người trong U Quốc đều biết.

Thị sát.

Hung ác.

Là danh từ đại diện cho hắn.

Đã từng tay không xé cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu, hơn nữa được hết chân truyền của Long Dương Vương, thực lực cực kỳ mạnh.

Trong số toàn bộ cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trong U Quốc, hắn đủ để xếp vào top mười!

Ba ba ——

Nhìn thấy sắc mặt Diêm Lai không tốt, Ti Hải Hiền vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười an ủi: “Nếu như Long Dương Vương đích thân đến, đương nhiên ta không có cách gì bảo vệ Bất Hủ Tông, dù sao hắn đã phong vương, chức vị cao hơn ta, thực lực cũng đã tới thượng cảnh. Nhưng mà bây giờ chỉ có một mình Phong Tiềm tới, đây là Nguyên Dương Vực, ngươi còn lo lắng cái gì?”

“Là ta quá lo lắng.”

Sắc mặt Diêm Lai lại thư giãn xuống.

Sau đó cùng hóa thành kinh hồng, nhắm hướng Lục Phương Nhai mà đi.

…

Tử Khí Các.

“Ra!”

Một tiếng gầm thét nổ vang ở trên bầu trời.

Trong Tử Khí Các, bọn người Hô Lan vốn đang chăm sóc khách hàng, Tử Nhiên và Thiên Huyền đang tán gẫu với U Nguyệt bị một tiếng gầm này hấp dẫn.

Người bên trong lẫn bên ngoài Tử Khí Các cũng nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời.

Không nhìn thì không sao.

Vừa nhìn thì giật mình!

Người bên trái bọn họ biết, chính là Thiên Nghiệp Thần Tướng.

Chỗ dựa của Tinh Hải Tông!

Người bên phải mặc dù bọn họ không biết nhưng khí tức khủng bố lộ ra ngoài khiến cho bọn họ hiểu được, người này còn mạnh mẽ hơn Thiên Nghiệp! Bởi vì áp lực mà hắn mang đến không chỉ gấp mười lần Thiên Nghiệp Thần Tướng!

Thậm chí còn mạnh hơn Đao Ma ngày đó đã ra tay bắt lại Lạc Dạ Quy Phong.

Không hề nghi ngờ.

Đây là một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Cường giả cấp Đại Vực Chủ!

“Đi mau!”

“Đi nhanh một chút!”

【VIP】 Bất Hủ Tông có lỗi gì?

Đám người vội vàng tản ra bên ngoài Lục Phương Nhai, chỉ sợ đi chậm, sau đó bị cuốn vào đại chiến sắp xảy ra, mất mạng ở đây.

Đương nhiên, ra khỏi Lục Phương Nhai bọn họ cũng không yên lòng, cho nên lại tiếp tục đi tới cửa thành bắc, muốn rời khỏi Thần Phi Thành.

Bởi vì Tinh Hải Tông lại mời được cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tới!

Nếu như xảy ra đại chiến thì chắc chắn sẽ hủy thiên diệt địa!

Bên trong Tử Khí Các, Thiên Huyền ngăn Tử Nhiên đang muốn đi ra xem tình huống một chút, sau đó dặn dò tất cả mọi người trong phòng: "Các ngươi đừng có đi ra ngoài, một mình ta đi ra xem một chút! Tử Nhiên đại sư, nếu như tình huống không ổn, lập tức liên hệ tông chủ."

Nói xong, Thiên Huyền bay ra Tử Khí Các.

Khi Thiên Huyền bay ra khỏi Tử Khí Các, trong nháy mắt đó, Phong Tiềm trên bầu trời lập tức phóng ra một luồng áp lực kinh khủng, ép tới Thiên Huyền, lại lạnh giọng cả giận nói: "Chỉ là Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh mà cũng dám giết người của sư đệ ta, đúng là can đảm!"

Đối mặt với áp lực khổng lồ, sắc mặt Thiên Huyền trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn biết người trước mắt là ai.

Đại đệ tử của Long Dương Vương —— Phong Tiềm!

Thực lực thâm bất khả trắc!

Hắn lại vì bọn người Ngụy Thông mà nổi lên xung đột với Bất Hủ Tông?

Chẳng lẽ Ngụy Thông là con tư sinh của hắn?

“Tiền bối…” Đang lúc Thiên Huyền muốn mở miệng, Phong Tiềm lại không nói hai lời, trực tiếp đánh cho hắn một quyền.

Mặc dù không có mở mạch môn nhưng trong nháy mắt khi thân thể cao lớn đó đánh giết tới, cũng đã ép tới hắn đứng cũng không vững.

Phanh ——

Thiên Huyền vội vàng mở hết ngũ mạch, ngưng tụ mạch khí hộ thuẫn che ở trước ngực, nhưng mạch khí hộ thuẫn tiếp xúc đến nắm đấm của Phong Tiềm thì giống như là đậu hũ, nhanh chóng vỡ vụn trong nháy mắt.

Oanh ——

Một quyền!

Thiên Huyền bay ngược ngàn trượng!

Khi ổn định thân hình lại.

Thiên Huyền chỉ cảm thấy ngực cực kỳ đau đớn khó nhịn, cúi đầu xuống, phát hiện lồng ngực của mình lại lõm vào một tấc!

Quá mạnh!

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Thiên Huyền!

Đối phương ngay cả mạch môn cũng không có mở, vậy mà có thể đánh cho hắn không chống đỡ được.

Nếu như mở mạch môn ra.

Chẳng phải là miểu sát?

Lúc này, Phong Tiềm oanh ra một quyền, sau đó hừ lạnh một tiếng, nói: “Quá yếu.”

“Thiên Huyền, không nghĩ tới ngươi cũng là một trong số cường giả Thiên Vô Cấm đứng sau Bất Hủ Tông.” Lúc này, Thiên Nghiệp Thần Tướng cũng mở miệng: “Khó trách ngày thường ngươi thần long kiến thủ bất kiến vĩ, khó trách người của Bất Hủ Tông khăng khăng muốn giết thống lĩnh dưới trướng của ta ngày trong Thế Không Giới của ta. Bây giờ thấy

ngươi, những chuyện ta không hiểu trước đó giờ đã hiểu được!”

Nhìn thấy Thiên Huyền đi từ Tử Khí Các ra, bây giờ Thiên Nghiệp dám khẳng định, quyết định giết Phong Khống ở Thế Không Giới chắc chắn không phải là chỉ thị của Đao Ma mà người của Tinh Hải Tông mới nói, mà đó là do người luôn có khúc mắc với mình là Thiên Huyền chỉ thị.

Thậm chí cái chết của mấy người Ngụy Thông cũng là Thiên Huyền chỉ điểm.

Giỏi cho một Thiên Huyền!

Lại dám giở trò !

“Sư huynh, giao hắn cho ta đi!” Thiên Nghiệp tức giận mở miệng.

Thật tình không biết, mấy lời vừa rồi nói ra khiến cho Thiên Huyền đang đau đớn khó nhịn cũng ngẩn ra.

Nhưng mà hắn nhanh chóng phản ứng lại.

Giết người trong Thế Không Giới?

Hắn chỉ thị?

Hóa ra Bất Hủ Tông đã có khúc mắc với Thiên Nghiệp từ trước!

Nhưng mà tại sao lại biến thành trách nhiệm của hắn?

Nhưng mà nếu đối phương đã hướng về phía Bất Hủ Tông mà tới, đương nhiên Thiên Huyền cũng lười giải thích: “Thiên Nghiệp, hôm nay ngươi không chết, chính là ta sống!”

“Ngươi còn muốn sống?”

Nói xong, Phong Tiềm lại ra tay lần nữa, cũng không có nghe theo Thiên Nghiệp, giao Thiên Huyền cho Thiên Nghiệp.

Oanh ——

Một tiếng nổ vang vang lên.

Phong Tiềm biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện lại thì chính là ở trước mặt Thiên Huyền.

Ngũ mạch đều mở!

Phanh ——

Một quyền tái xuất!

Oanh ——

Thiên Huyền muốn cản lại nhưng mà tốc độ phản ứng hoàn toàn theo không kịp tốc độ ra quyền của Phong Tiềm sau khi đã mở ra mạch môn, sau khi Phong Tiềm oanh ra một quyền, hắn như là một viên sao băng rơi xuống đại địa.

Phanh ——

Một tiếng vang thật lớn lại truyền đến.

Thiên Huyền nện xuyên vào một ngọn núi lớn, sau đó liên tiếp đánh sập mười mấy ngọn núi xung quanh, ngã xuống trong đống đá vụn trong bên ngoài Thần Phi Thành.

"Phê vật một quyền cũng đỡ không nổi."

Phong Tiềm lại khinh thường nói lên một câu.

Giọng nói vang vọng trên bầu trời Thần Phi Thành, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Giờ khắc này, một tấm bia lớn trong lòng bọn họ ngã xuống, nhưng một tấm bia lớn càng vĩ đại hơn được dựng lên.

Ai cũng không ngờ được, Thiên Huyền lại một quyền cũng không đỡ được!

Xem ra lần này Bất Hủ Tông chọc đến phiền phức lớn rồi!

Lúc này, người của Long gia, Thiên Tuyệt Thành và Vọng Thần Các đều vội vàng chạy đến, nhưng không giống như bình thường, bọn họ không dám đến gần nhìn.

Bởi vì không ít người nhận ra Phong Tiềm!

Tên tuổi của Phong Tiềm, những người khác có thể không biết, nhưng là tầng lớp cấp cao của thế lực lục tinh, bọn họ không dám không nhớ.

Dù sao ở Nguyên Dương Vực, bọn họ xem như cự đầu, nhưng mà rời khỏi Nguyên Dương Vực, bọn họ chả là cái gì

cả.

Thế lực mạnh mẽ hơn bọn họ có mặt ở khắp nơi!

Mà thế lực cách bọn họ gần nhất, mạnh nhất chính là Long Dương Vương nhất mạch.

Long Dã là người nghe tiếng gió mà chạy đến nhanh nhất, khi nhìn thấy Phong Tiềm một quyền đánh bay Thiên Huyền, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi: "Sao lại khiến cho đại sư huynh của Long Dương Vương nhất mạch xuất thủ? Không đến mức đó đi! Cũng không phải Thiên Nghiệp bị giết."

Lúc trước khi hắn đi Hồ Yêu Hoàng, hắn đã từng làm quen với người của Long Dương Vương, cho nên cũng có biết về Long Dương Vương nhất mạch.

Phong Tiềm.

Đại sư huynh của Long Dương Vương nhất mạch!

Trong toàn bộ cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ở U Quốc thì cũng có thể đứng vào top mười!

Hắn lại vì mấy nửa bước Thiên Vô Cấm chết đi mà đích thân tới Nguyên Dương Vực, hơn nữa còn chọn xung đột với Bất Hủ Tông?

Như vậy, chuyện này trở nên không hay rồi!

Đúng lúc này, một tiếng gầm thét truyền đến.

"Dừng tay!"

【VIP】 Bất Hủ Tông có lỗi gì? (2)

Khi tiếng gầm thét này vang lên, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn vào chỗ giọng nói vọng đến, sau đó thì thấy hai đạo kinh hồng xẹt qua trời cao, rơi vào trên không Tử Khí Các.

Trong khoảnh khắc Ti Hải Hiền mặc một bộ áo bào đỏ xuất hiện, một lần nữa nhấc lên sóng to gió lớn.

Đại Vực Chủ cũng đến rồi!

Khi Ti Hải Hiền dừng lại, lập tức quay qua nhìn Diêm Lai nói: "Đi xem tiểu tử Thiên Huyền đó một chút, thật sự bị một quyền đánh ngã?"

Diêm Lai gật đầu, lập tức bay tới dãy núi ngoài thành.

Thấy cảnh này, Phong Tiềm nhướng mày, sau đó trầm giọng hỏi: "Ti Vực Chủ, ngươi muốn ngăn cản ta báo thù hay sao?"

"Báo thù, báo mối thù gì?"

Ti Hải Hiền biết rõ còn cố hỏi.

Phong Tiềm tức giận nói: "Người của Bất Hủ Tông này, giết thống lĩnh dưới trướng của sư đệ ta ở Thế Không Giới, bây giờ lại giết bọn người phó tông chủ Tinh Hải Tông phụ thuộc gia sư nhất mạch. Đây cũng là thù! Hôm nay bọn họ nhất định phải trả giá đắc vì hành vi của mình."

"Ai biết ngươi nói là thật hay giả?" Ti Hải Hiền bước ra một bước, bộc phát ra khí thế khủng bố còn mạnh mẽ hơn Phong Tiềm mấy phần, giận nói: "Ta thấy là Phong Tiềm ngươi muốn chết! Trong Nguyên Dương Vực, quyền sinh sát tất cả mọi người đều thuộc về Vực Chủ Phủ ta. Không có Vực Chủ Nguyên Dương Vực ta gật đầu, ai dám loạn giết người! Ngươi là Thần Tướng Thần U Quân, lệ thuộc quân đội của U Quốc, nhưng bây giờ cố tình vi phạm không nói, còn dám kêu

gào ở ngay trước mặt bản vực chủ, làm sao, là muốn tạo phản sao?”

Năm chữ cuối cùng, Ti Hải Hiền nói phi thường nặng.

Tiếng như lôi, chấn động đến bầu trời rung động ầm ầm.

Lời vừa nói ra, những người nghe được câu này đều hít vào một hơi khí lạnh.

Tình huống như thế nào?

Đại Vực Chủ vì bảo đảm Bất Hủ Tông, thậm chí ngay cả cái mũ tạo phản cũng dám chụp lên đầu Phong Tiềm.

Đây là quyết tâm muốn bảo đảm Bất Hủ Tông nha!

Giờ phút này, Phong Tiềm cũng bị hét á khẩu không trả lời được, nhưng mà trong lòng lại nổi cơn giận dữ.

Thiên Huyền vội vàng đứng ra dựa vào lí lẽ biện luận: “Vực Chủ, là Bất Hủ Tông giết người của ta trước, không lẽ chúng ta còn không thể báo thù hay sao?”

“Theo ta được biết, hết thảy đều là do bọn họ gieo gió gặt bão! Thiên Nghiệp, ngươi ta quen biết nhiều năm, ta hiểu rõ, sao phải nói ra mấy lời lừa mình dối người như vậy. Được rồi! Hôm nay ta không phân bua với ngươi, chỉ phân rõ phải trái với ngươi. Nếu ngươi không sợ, vậy hôm nay bản Vực Chủ sẽ nói ra hết tất cả những gì đã xảy ra trong Thế Không Giới cho tất cả mọi người, làm cho toàn bộ người trong Thần Phi Thành, và toàn bộ người trong Nguyên Dương Vực phân xử!”

“Ngươi của ta chỉ vì bảo vệ Vô Sinh Triều!”

“Cho nên ngươi thật sự muốn ta nói ra? Hẳn là ngươi hiểu rõ tình huống của Vô Sinh Triều lúc đó hơn ai hết chứ.”

“Cho dù là ở Thế Không Giới, người của ta chết chưa hết tội, vậy thì cái chết của bọn người Ngụy Thông thì sao? Chẳng lẽ cũng là chết chưa hết tội?”

Thiên Nghiệp phẫn nộ mở miệng.

“Luật pháp của U Quốc, bên trong Thần Phi Thành không cho phép tư đấu, giết người. Bọn người Ngụy Thông, vì Tuyền

Qua Sát Khí, dự mưu giết người đoạt bảo, Bất Hủ Tông vì giữ gìn trật tự trong Thần Phi Thành, lại được Diêm Lai cho phép mới hỗ trợ phủ thành chủ tru sát bọn người Ngụy Thông! Có gì sai lầm? Ngược lại là Tinh Hải Tông các ngươi, cố tình vi phạm, bản vực chủ không truy cứu các ngươi, ngược lại các ngươi lại truy cứu Bất Hủ Tông trước?”

Ti Hải Hiền từng bước ép sát, chợt bộc phát ra sát ý, ép tới Thiên Nghiệp và người của Tinh Hải Tông.

Một màn này và những lời Đại Vực Chủ nói, khiến cho những người nhìn thấy, nghe thấy nhất thời không biết phải làm sao.

Điều luật không cho phép tư đấu bên trong Thần Phi Thành, không phải chỉ là phủ thành chủ dùng để ước thúc người tu hành Địa Vô Cấm và Địa Vô Cấm trở xuống sao?

Nói một cách khác, chỉ cần ngươi đủ mạnh, luật pháp ở Thần Phi Thành sẽ không ước thúc ngươi.

Về phần Bất Hủ Tông hỗ trợ phủ thành chủ tru sát bọn người Ngụy Thông, lời này nghe càng thêm nhảm nhí.

Bởi vì từ xưa đến nay cũng chưa từng xảy ra chuyện tông môn thế lực nhúng tay vào chuyện của chính phủ U Quốc. Thứ nhất là không có năng lực này, thứ hai là không dám vượt quyền, dù sao thiên hạ này cũng là thiên hạ của U Quốc.

Nhưng Đại Vực Chủ lại đường hoàng nói ra, chỉ cần là người thông minh thì bây giờ đều rõ ràng chuyện này có ý nghĩ như thế nào.

Đại Vực Chủ muốn bảo vệ Bất Hủ Tông từ trong tay Phong Tiềm!

Không cần biết ngươi là Long Dương Vương nhất mạch gì đó.

Cũng không cần biết ngươi là đệ tử của ai.

Nói một cách đơn giản, ngươi không thể động Bất Hủ Tông!

Những lời này mặc dù không phải là nói thẳng ra, nhưng mà ai cũng hiểu, đó chính là sự thật!

Thiên Nghiệp cũng hiểu.

"Ta sẽ báo chuyện này lại cho gia sư." Cho dù hiểu, Thiên Nghiệp cũng bó tay hết cách.

Phong Tiềm tức giận định vọt lên đại chiến với Ti Hải Hiền một trận, cho dù đánh không thắng thì khí thế cũng không thể thua được, nhưng hắn bị Thiên Nghiệp giữ chặt.

"Ngươi —— "

Phong Tiềm im bặt lại.

Thiên Nghiệp lên tiếng nói: "Đại sư huynh, như vậy coi như thôi đi."

"Ti Hải Hiền!" Phong Tiềm hận hận, bất đắc dĩ coi như thôi, sau đó trợn mắt nhìn Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực trước mắt: "Chắc chắn gia sư sẽ biết được chuyện này! Hôm nay ngươi bảo đảm Bất Hủ Tông, ta cũng không tin, chờ Trạch Minh Cung, người của Thiên Tượng Môn đến, ngươi còn có thể bảo đảm bọn họ."

"Chuyện này không nhọc ngươi hao tâm tổn trí."

Ti Hải Hiền trầm giọng đáp lại.

Thấy bọn người Phong Tiềm còn không rời đi, Ti Hải Hiền mở miệng nói: "Thế nào, còn không muốn đi, muốn bản vực chủ đưa các ngươi hay sao?"

Nói xong, Ti Hải Hiền lại bộc phát ra sát ý, vậy mà lại ngưng tụ thành thủy triều hữu hình màu đỏ ngòm, phô thiên cái địa ép tới bọn người Phong Tiềm.

Cho dù là Phong Tiềm, khi cảm nhận được sát ý ngập trời này thì cũng không nhịn được mà kinh hãi, ý lạnh từ sau xương sống lưng vọt thẳng lên đến cái ót.

【VIP】 Đại Vực Chủ ưu ái

"Mối thù hôm nay, chúng ta kết rồi!"

Phong Tiềm biết được mình không phải là đối thủ của Ti Hải Hiền, hơn nữa nếu như hôm nay đại chiến một trận với Ti Hải Hiền thật thì sợ là sư phụ cũng không giữ được hắn.

Dù sao Ti Hải Hiền chính là Đại Vực Chủ.

Là đại tướng nơi biến cương, chưởng quản một phương!

Nếu không có quốc chủ U Quốc, hoặc là tam đại Hộ Quốc Thiên Tướng địa vị gần với quốc chủ ra lệnh, bất kỳ người nào tự tiện ra tay với Ti Hải Hiền thì đều đồng nghĩa với phạm tội – mưu phản!

"Chúng ta đi!"

Nói xong, Phong Tiềm hóa thành một đạo kinh hồng trốn xa.

Bọn người Thiên Nghiệp thấy thế thì vội vàng đuổi theo.

Đợi bọn họ vừa đi khỏi, Diêm Lai đỡ lấy Thiên Huyền đang ho ra máu, thoi thóp về tới Tử Khí Các: "Từ đầu đến cuối Phong Tiềm chỉ xuất hai quyền, nhưng lại khiến cho linh thể của ngươi bị thương đến năm thành! Nếu như chúng ta đến chậm một bước thì ngươi sẽ chết."

Hắn thật sự không rõ, Thiên Huyền tranh đoạt vũng nước đục này làm gì.

Với tình huống hiện tại của Bất Hủ Tông, nếu không có Đại Vực Chủ bảo đảm hắn, chỉ sợ ngay cả ải Thiên Nghiệp của Tinh Hải Tông cũng không qua được.

Chớ nói chi là Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn quan hệ càng phức tạp hơn, nội tình càng thâm hậu hơn Thiên Nghiệp của Tinh Hải Tông.

"Cùng lắm thì chết mà thôi!"

Thiên Huyền khục một ngụm máu ra, sau đó chẳng thèm ngó tới, trả lời một câu, được người bên trong Tử Khí Các chạy ra đỡ lấy.

Diêm Lai cũng lười nói thêm gì nữa, trở lại bên cạnh Ti Hải Hiền, dò hỏi: "Vực Chủ, trên đài quyết đấu tuyền qua, Lạc Dạ Quy Phong còn bị cột ở đó. Trước đó tông chủ Bất Hủ Tông từng buông lời, ai dám thả Lạc Dạ Quy Phong đi, hắn sẽ giết người đó."

"Đúng là một người tính tình nóng nảy." Ti Hải Hiền không những không giận mà còn cười, hơn nữa trong lời nói còn mang theo chút ý thưởng thức: "Phái người bảo vệ Lạc Dạ Quy Phong, đừng để hắn chết. Nếu hắn đã dám mở ra Khúc Cảnh ở Thần Phi Thành, thả ra Khúc Cảnh Chi Thủy, ta cũng không thể để cho hắn dễ chịu. Ta đã bẩm báo chuyện này lên phía trên, cho dù không thể làm cho hắn đền mạng nhưng ít nhất cũng phải để hắn đi sa trường trấn thủ trăm năm trở lên, chịu cực chịu khổ."

Nghe Ti Hải Hiền nói xong, Diêm Lai hơi kinh ngạc: "Vực Chủ, ngay cả chuyện này mà ngài cũng giúp Bất Hủ Tông? Thiên Tượng Môn cũng không dễ đuổi đi giống như Phong Tiềm, chỗ dựa phía sau cũng không chỉ một vị cgg đã phong vương giống như Long Dương Vương."

"Chẳng lẽ Bất Hủ Tông không có chỗ dựa sao?" Ti Hải Hiền hỏi ngược một câu.

Diêm Lai càng bối rối.

Chẳng lẽ phía sau Bất Hủ Tông còn có cường giả không ai biết hay sao?

Không thể nào?

Ti Hải Hiền thấy thế thì cười một tiếng, sau đó đáp xuống Tử Khí Các, khi đáp xuống, để lại cho Diêm Lai một câu: "Kể từ hôm nay trở đi, chỗ dựa của Bất Hủ Tông chính là ta, chỉ cần Tử Khí Các của Bất Hủ Tông thật sự có thể mở ra một cái thời đại mới, chỗ dựa của bản vực chủ cũng chính là chỗ dựa của bọn họ!"

Nghe được câu nói này, Diêm Lai sửng sốt mấy hơi.

Diêm Lai vạn lần không nghĩ tới, Vực Chủ sẽ coi trọng Bất Hủ Tông như thế, rõ ràng ngay cả tông chủ Bất Hủ Tông, Tử Nhiên của Tử Khí Các hắn cũng từng gặp.

Sau khi lấy lại tinh thần, Diêm Lai cũng đi theo, đấp xuống Tử Khí Các.

Cùng lúc đó, đám người đang vây xem ở chân trời và rất nhiều cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cũng tới gần Tử Khí Các.

Mặc dù sợ hãi tông chủ Bất Hủ Tông đột nhiên xuất hiện, lại làm thịt bọn họ một đao, nhưng mà Đại Vực Chủ đích thân tới, bọn họ lại không thể không đến bái kiến.

Chủ yếu nhất là.

Bọn họ hiếu kì.

Thiên Huyền bị Phong Tiềm trọng thương.

Nếu như tông chủ Bất Hủ Tông trở về thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Hành động của tông chủ Bất Hủ Tông sẽ giống trước đó, có thù tất báo sao?

Ôm đủ loại hiếu kì, đám người nhao nhao đáp xuống ngoài cửa Tử Khí Các, cùng đồng loại bái kiến Ti Hải Hiền, sau đó, một đạo bạch quang bỗng nhiên từ trên bầu trời rơi xuống.

Oanh ——

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn ra bên ngoài Tử Khí Các.

Bởi vì người của Bất Hủ Tông đến.

Tám chín phần mười là tông chủ Bất Hủ Tông!

Sau một khắc, Ôn Bình xuất hiện ở lầu ba, xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Trong miệng còn lẩm bẩm một câu nói: “Thiên Nghiệp, nếu như ngươi đã chán sống rồi, vậy thì bổn tông chủ sẽ thành toàn cho ngươi!”

Bọn người Long Dã nghe hắn nói như vậy thì yên lặng cười một tiếng.

Quả nhiên!

Tông chủ Bất Hủ Tông đến để giết người.

Đánh nhau, tông chủ Bất Hủ Tông chưa từng sợ.

Lúc này, giọng của Ti Hải Hiền vang lên bên trong Tử Khí Các: "Bọn người Thiên Nghiệp đã bị bị bản vực chủ đuổi đi. Kể từ hôm nay, Thiên Nghiệp Thần Tướng và cường giả của Long Dương Vương nhất mạch phía sau Thiên Nghiệp Thần Tướng tuyệt đối sẽ không tới gây sự với ngươi nữa."

"Bị ngươi đuổi đi?"

Ôn Bình sửng sốt.

Hắn nhận được tin tức thì lập tức ngồi truyền tống trận đi tới Thần Phi Thành, thời gian đi đường ngay cả nửa khắc đồng hồ cũng không tới nữa.

Nửa khắc đồng hồ không đến mà đã bị người đuổi đi?

Là vị đại lão nào đến giúp hắn rồi?

Khi Ôn Bình muốn tìm người hỏi rõ ràng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì hắn lập tức bị Ti Hải Hiền mặc một bộ áo bào đỏ, rất có uy nghiêm hấp dẫn.

Chỉ nhìn bề ngoài và khí chất đó thì có thể nhìn ra người trước mắt không đơn giản.

Sau một khắc, hệ thống tự động nhảy ra pop-up.

"Ti Hải Hiền."

"Tuổi tác: Chín trăm ba mươi hai tuổi."

"Cảnh giới: Thiên Vô Cấm Trung Cảnh."

"Thân phận: Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực."

…

Liếc mắt nhìn tư liệu giản dị, sau đó Ôn Bình không khỏi nghiêm túc dò xét Ti Hải Hiền từ trên xuống dưới vài lần.

Bởi vì đây là vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đầu tiên mà hắn tiếp xúc.

Đao Ma không tính.

Bởi vì cảnh giới của Đao Ma là được tông môn BUFF cưỡng chế tăng lên.

“Tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình, cung nghênh Đại Vực Chủ.” Ôn Bình có chút khom người, nhưng trong lòng lại nghĩ là nếu như Đao Ma đánh với hắn một trận thì ai sẽ là người thắng?

【VIP】 Chỗ dựa đột nhiên xuất hiện

Hoặc là mình dùng Thanh Liên Kiếm Ý tiểu thành chiến một trận với Ti Hải Hiền, mình có thể thắng hay không?

Ti Hải Hiền đứng chắp tay, không bám vào khuôn khổ nào, cười nói: "Quân Thiên Nhất Cố từng nói, ngươi là một người rất ngạo, ngạo từ trong bản chất, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền. Ngoài miệng nói cung nghênh, nhưng cái eo lại ưỡn đến thẳng hơn bất cứ ai."

"Ngạch…"

Ôn Bình cũng không biết nên nói gì.

Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực này lại ngay thẳng như thế.

Đương nhiên, nói khó nghe chút chính là không biết nói chuyện phiếm.

Có một số chuyện, biết là được, sao phải nói ra để lẫn nhau xấu hổ đâu chứ.

Nhưng mà cũng bởi vậy nên có thể thấy được, Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực này, nhìn mặt ngoài thì hắn cũng không phải là một người không dễ tiếp xúc.

Biv hắn không có vừa tới thì cho hắn một cái hạ mã uy.

Cho một cái ra oai phủ đầu, đây là chuyện mà người cầm quyền, thượng vị giả thích làm nhất, nhưng vị Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực này cũng không có.

Khi Ôn Bình không biết nên nói cái gì, Ti Hải Hiền lên tiếng nữa, nói: "Ôn tông chủ không cần lo lắng, bản thân ta vốn không coi trọng những lễ nghi phiền phức này. Tôn trọng ta thì đương nhiên sẽ tôn trọng; không tôn trọng ta, khom mình hành lễ chỉ là diễn trò."

"Đại Vực Chủ đúng là một người kỳ diệu."

Ôn Bình cười đáp.

Đừng nói, khi Ti Hải Hiền nói lời này, còn có hành vi của hắn khiến cho hắn rất có hảo cảm.

Mặc dù vừa rồi đuổi bọn người Thiên Nghiệp đi, khiến cho hắn chạy đến Thần Phi Thành nhưng lại vồ hụt, nhưng mà suy cho cùng thì Ti Hải Hiền đang giúp hắn.

Mặc dù điểm xuất phát là hướng về phía Tử Khí Các mà đến, nhưng giúp Bất Hủ Tông, không để Bất Hủ Tông bị thiệt là cách cục!

Nhưng mà lúc này Ôn Bình dùng ánh mắt quét qua một vòng, phát hiện cái tên Thiên Huyền lại không có ở đây, sau đó dùng tinh thần lực quét qua, phát hiện Thiên Huyền đang nằm trong phòng trên lầu hai, khí tức uể oải, ho ra máu nghiêm trọng đến nhuộm đỏ thân trên.

Ôn Bình quay qua nhìn Hô Lan hỏi: "Ta chạy đến, mới bỏ ra không đến nửa khắc đồng hồ, sao Thiên Huyền lại bị thương nặng như vậy?"

Ở lầu một, Hô Lan vừa định trả lời thì lại bị Ti Hải Hiền cướp nói trước.

"Người xuất thủ tên là Phong Tiềm, là đại sư huynh của Thiên Nghiệp Thần Tướng. Thực lực của Phong Tiềm ở trong số cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ở Nguyên Dương Vực thì cũng có thể xếp vào top mười. Thiên Huyền không tính là cường giả trong Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh, nhưng dưới tình huống bất ngờ, không kịp đề phòng, vội vàng đón đỡ hai quyền của hắn mà chỉ bị thương như vậy thì đã là may mắn lắm rồi."

Dứt lời, Ti Hải Hiền đưa ánh mắt nhìn chằm chằm mặt Ôn Bình, muốn từ trên mặt Ôn Bình nhìn ra được một chút biến hóa.

Sợ hãi cũng tốt.

Kinh ngạc cũng tốt.

Nhưng hắn không ngờ được sau khi Ôn Bình nghe xong, sắc mặt như thường, không chút nghĩ ngợi nói: "Hóa ra có thể xếp vào top mười, khó trách có thể đánh cho Thiên Huyền bị

thương thành như vậy. Phong Tiềm đúng không, có chút thú vị…”

Bởi vì đúng là Ôn Bình không muốn nhìn thấy giúp đỡ mà Thiên Nghiệp gọi tới chỉ là rác rưởi, nếu như một kiếm là có thể chém thì quá không có ý nghĩa!

Đã có thể xếp vào top mười.

Đúng là hợp ý hắn!

Sau khi nghe Ôn Bình nói xong, Ti Hải Hiền buồn cười.

Một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Diệu nhân!

Hắn vốn cho rằng khi Ôn Bình biết tên tuổi Phong Tiềm, ít nhất cũng sẽ nhíu nhíu mày, dù sao Phong Tiềm có hung danh hiển hách ở toàn bộ U Quốc.

Tiện tay xé Thiên Vô Cấm, chuyện này khiến cho không ít cường giả Thiên Vô Cấm nghe đến là đã biến sắc.

Nhưng Ôn Bình chẳng những không có ý sợ hãi, ngược lại trong đôi mắt còn mang theo một chút ý nghĩ kỳ lạ, có vẻ như đang chờ mong giao thủ với Phong Tiềm.

Nhưng mà mặc dù hắn rất thưởng thức loại tính cách này của Ôn Bình nhưng mà Ti Hải Hiền vẫn khuyên can: “Ta đã thay ngươi đuổi hai người Phong Tiềm đi, ngươi đừng có đi tìm bọn họ để gây sự nữa, nếu không, chuyện nháo đến chỗ Long Dương Vương, vô duyên vô cớ lại gây thêm phiền phức. Bây giờ ngươi đã đủ nhiều phiền phức rồi!”

Ôn Bình không có trả lời Ti Hải Hiền.

Bởi vì chuyện này không thể thương lượng.

Thiên Huyền bị đánh, người làm tông chủ như hắn sao có thể thờ ơ được?

Bởi vì không muốn trả lời, cho nên Ôn Bình đổi chủ đề, mở miệng hỏi ngay trước mặt tất cả mọi người: “Đại Vực Chủ muốn lôi kéo Bất Hủ Tông ta?”

Ti Hải Hiền thấy Ôn Bình lại hỏi ra vấn đề này ngay trước mặt tất cả mọi người, cũng dứt khoát không che giấu, nói thẳng: "Không, bản vực chủ chỉ muốn bảo đảm Tử Khí Các. Tử Khí Các có thể mở ra một cái thời đại mới, đây là thứ mà U Quốc đang cần bây giờ! Chẳng qua, nếu như Ôn tông chủ không gây thêm phiền phức mới cho ta, những phiền phức ngươi gây ra trước đó, ta đều có thể giúp ngươi tiếp tục chống đỡ."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người bên trong Tử Khí Các lặng ngắt như tờ.

Tất cả phiền phức đều có thể tiếp tục chống đỡ!

Đại Vực Chủ lại đối xử với Bất Hủ Tông tốt như vậy?

Bất Hủ Tông đã chọc tới Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn, hai nhà này cái trước thì ngang với Long Dương Vương nhất mạch, cái sau thì còn mạnh mẽ hơn Long Dương Vương nhất mạch.

Vậy mà Đại Vực Chủ nói chống thì chống.

Hơn nữa còn là nói ở trước mặt tất cả mọi người, như vậy có nghĩa là ngay cả đường lùi cũng không có!

Nhưng mà, khi đám người vốn cho rằng tông chủ Bất Hủ Tông sẽ vui vẻ tiếp nhận cành ô liu của Đại Vực Chủ, tông chủ Bất Hủ Tông lại khiến cho tất cả mọi người lại giật nảy mình một lần nữa.

"Nếu như Đại Vực Chủ nghĩ là sau này Tử Khí Các có thể làm việc cho ngươi, ta khuyên Đại Vực Chủ sớm bỏ ý nghĩ này đi. Bởi vì cho dù là bây giờ hay là tương lai, Tử Khí Các đều đối xuwr với tất cả mọi người, tất cả thế lực như nhau. Muốn mua Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí, hoặc là tới trước được trước, hoặc là dựa vào vận may nhận được tư cách mua sắm, không có đường tắt thứ ba."

【VIP】 Chỗ dựa đột nhiên xuất hiện (2)

Không ngoài dự tính, khi Ôn Bình vừa nói ra câu nói này, nụ cười trên mặt Ti Hải Hiền bỗng nhiên cứng lại, thay vào đó một tia tức giận.

"Ngươi có biết nội tình, chỗ dựa của Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn mạnh cỡ nào không?" Ti Hải Hiền trầm giọng hỏi, trong giọng nói cũng mang theo không vui và uy hiếp.

Ôn Bình hời hợt đáp lại một câu: "Nếu như sợ thì ta đã không giết Tinh Hải Nguyệt, cũng sẽ không giết bọn người Lâm Diệp Hồng."

Nói xong, toàn bộ Tử Khí Các lặng ngắt như tờ.

Yên tĩnh khiến cho người ta có chút phát lạnh.

Toàn bộ quá trình kéo dài ròng rã mười cái hô hấp!

Mỗi cái hô hấp, đối với đa số mọi người thì không khác gì ngày dài như năm.

Nhưng mà ngay khi tất cả mọi người coi là Đại Vực Chủ sẽ tức giận thì vẻ tức giận trên mặt Đại Vực Chủ bị quét sạch sành sanh trong nháy mắt, thay vào đó là một nụ cười.

"Thú vị, thật thú vị, không kiêu ngạo không tự ti, bản sắc của người tu hành. Nếu đã như vậy thì làm theo ý ngươi đi, ngươi muốn bán như thế nào thì bán như thế ấy, nhưng có một cái điều kiện, ngươi nhất định phải tuân thủ!"

Ôn Bình hỏi: "Điều kiện gì?"

Ti Hải Hiền nói: "Điều kiện cũng rất đơn giản. Đó chính là chỉ cần Tử Khí Các có Tứ Tuyền, hoặc là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí bán ra thì đều phải bố cáo rộng rãi trên Bất Hủ Nhật báo, ít nhất cũng báo trước mười ngày!"

Nghe nói như vậy, Ôn Bình cười nói: "Đơn giản!"

Chuyện này cũng hợp ý hắn!

Ôn Bình nói xong, Ti Hải Hiền quay người đi ra ngoài Tử Khí Các, vừa đi vừa cao giọng phân phó: "Diêm Lai, phái một đội Thần U Quân tiến vào trấn thủ Lục Phương Nhai, cho dù là ai, gây chuyện nháo sự, giết hết không tha!"

"Thuộc hạ đã rõ!"

Diêm Lai gật đầu, sau đó đuổi theo Ti Hải Hiền rời khỏi Tử Khí Các.

Bọn người Long Dã lập tức đi theo ra ngoài, sau đó ở ngoài cửa cung tiễn Ti Hải Hiền.

"Cung tiễn Đại Vực Chủ!"

"Cung tiễn Đại Vực Chủ!"

"Cung tiễn Đại Vực Chủ!"

Đương nhiên Ôn Bình cũng không ngoại lệ, đứng ở ngoài cửa phất phất tay, nói: "Đại Vực Chủ, đi thong thả không tiễn, có rảnh thường tới."

Ti Hải Hiền nở một nụ cười bất đắc dĩ, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Bình, dặn dò: "Đừng có gây phiền toái nữa! Buổi đấu giá, ta sẽ đến đúng giờ."

"Xin đợi đại giá!"

Ôn Bình cười đáp lại một câu.

Không thể không nói, đúng là Ti Hải Hiền khiến cho hắn rất có thiện cảm.

Trước mắt xem ra Ti Hải Hiền rất có cách cục, không có nhỏ hẹp đến cho rằng chỉ cần ngươi ở Nguyên Dương Vực thì ngươi phải thần phục với ta.

Nếu đã có người đối xử với hắn như thế thì đương nhiên Ôn Bình sẽ tiếp thu.

Chiến tranh với U Quốc, có thể tiếp tục kéo một ngày thì tiếp tục kéo dài thêm một ngày, bây giờ Bất Hủ Tông còn chưa đủ mạnh.

"Bây giờ ta xem như là có núi dựa?" Ôn Bình tự lẩm bẩm cười hắc hắc, sau đó rảo bước trở vào bên trong Tử Khí Các,

đi tới phòng của Thiên Huyền.

Thấy Ôn Bình đi tới, Thiên Huyền ráng chống đỡ muốn đứng dậy nghênh đón.

“Tông chủ.”

Ôn Bình đi qua đè hắn xuống, sau đó quay qua nhìn với Tử Nhiên bên cạnh: “Từ hôm nay trở đi, Thiên Nghiệp và bộ hạ của Thiên Nghiệp, lại thêm Phong Tiềm và bộ hạ của hắn đều bị ghi vào sổ đen, vĩnh viễn hủy bỏ tư cách mua sắm Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí của bọn họ.”

“Rõ!”

Tử Nhiên gật đầu.

Sau đó Ôn Bình quay qua nhìn Thiên Huyền, hỏi: “Hai quyền mà đã bị đánh thành như vậy rồi?”

“Phong Tiềm đó không giảng võ đức, hoàn toàn không cho ta cơ hội phản ứng, vừa thấy mặt, không nói lời gì, trực tiếp động thủ.” Thiên Huyền nhịn đau mở miệng.

“Vậy mà lại xuất hiện một vị ‘nhân vật phản diện’ ít nói, khó trách rõ ràng ta chạy tới bỏ ra không đến nửa khắc đồng hồ nhưng vẫn đến chậm.” Ôn Bình chậm rãi đứng dậy, trầm tư một hồi, sau đó lại dặn dò một câu: “Kêu Hô Lan đi tìm Hoài Diệp một chuyến.”

Tử Nhiên đáp: “Tông chủ, ta đã dùng Truyền Âm Thạch liên hệ nha đầu Hoài Diệp đó, bây giờ nàng đang chế biến linh thiện.”

“Vậy thì Thiên Huyền giao cho ngươi.”

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp rời khỏi phòng, sau đó lập tức tản tinh thần lực ra ngoài, khóa chặt hai người Thiên Nghiệp, Phong Tiềm đang ở trụ sở của Tinh Hải Tông.

Thiên Nghiệp, không đáng để lo.

Một kiếm là có thể giết!

Nhưng mà thực lực của Phong Tiềm, Ôn Bình không nắm được, bởi vì Ti Hải Hiền nói hắn có thể xếp vào top mười

trong số Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ở U Quốc.

Có thể xếp vào top mười, chắc hẳn rất mạnh.

Vừa khéo dùng hắn để thử kiếm một chút!

Sau một khắc, Ôn Bình trực tiếp hóa thành kinh hồng lướt về phía trụ sở của Tinh Hải Tông.

Cùng lúc đó, Phong Tiềm và Thiên Nghiệp cũng đang oán giận chỉ trích Ti Hải Hiền trong trụ sở.

"Ti Hải Hiền này, lại thiên vị Bất Hủ Tông như thế, đúng là khiến cho người ta tức quá mà."

Thiên Nghiệp trầm giọng nói: "Đại sư huynh, không cần tức giận, Ti Hải Hiền là Đại Vực Chủ, ra sức bảo vệ Bất Hủ Tông. Hai người chúng ta mặc dù không thể tiếp tục gây chuyện với Bất Hủ Tông, nhưng mà người của Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn cũng không phải dễ trêu. Buổi đấu giá sắp bắt đầu, người của Trạch Minh Cung và người của Thiên Tượng Môn sắp đến, không trong hôm nay thì cũng là ngày mai! Hắn chỉ là một Đại Vực Chủ, không gánh nổi Bất Hủ Tông."

"Sư đệ nói có lý, ta cũng muốn xem xem Ti Hải Hiền hắn làm sao để bảo vệ được Bất Hủ Tông trước mặt người của Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung." Phong Tiềm tức giận bất bình đập bàn vuông trước người.

Phanh ——

Sau một khắc.

Trụ sở của Tinh Hải Tông bị sập trăm phòng!

Nửa cái trụ sở của Tinh Hải Tông hóa thành phế tích trong khoảnh khắc, người bên trong trụ sở của Tinh Hải Tông nhanh chóng tử thương hơn phân nửa, ngay cả căn phòng chỗ Phong Tiềm và Thiên Nghiệp ở cũng bị cưỡng chế tốc mái.

"Thật can đảm!"

Phong Tiềm cũng không cho rằng đây là do một quyền của mình tạo thành, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng kiếm ý mạnh mẽ ngang cấp Thiên Vô Cấm.

Phanh ——

【VIP】 Thanh Liên Kiếm lại xuất hiện ngoài thành

Phong Tiềm phóng lên tận trời, đang muốn giận mắng một tiếng thì chỉ thấy một đạo thanh sắc kinh hồng bay ra ngoài thành Thần Phi Thành.

"Còn muốn chạy!"

Phong Tiềm giận quát một tiếng, nổ bắn ra, đuổi theo.

Thiên Nghiệp thấy thế thì vội vàng đi theo.

Nhưng mà khi Thiên Nghiệp đuổi theo, hắn lập tức cảm nhận được một sợi khí tức quen thuộc.

Hình như là đã từng cảm nhận được ở đâu đó rồi!

"Chẳng lẽ là người của Bất Hủ Tông?"

Người đầu tiên Thiên Nghiệp nghĩ tới chính là Đao Ma của Bất Hủ Tông, sau đó trên mặt lộ ra nét mừng.

Nếu là hắn đến thật thì chính là tự chui đầu vào lưới.

Vậy hôm nay Đại Vực Chủ cũng không giữ được hắn!

Hai người đuổi theo ra ngoài thành, dừng lại ở trên không một bình nguyên ngoài thành mười dặm, bởi vì thanh sắc kinh hồng phía trước cũng ngừng lại.

"Ngươi là ai?"

Thiên Nghiệp mở miệng hỏi.

Nhưng Phong Tiềm không nói hai lời, ngũ mạch đều mở, thân thể đột nhiên tăng vọt mấy phần, sau đó nổ bắn ra: "Còn hỏi cái gì nữa, giết hắn!"

Phanh ——

Năm cái mạch môn màu vàng đất đồng thời rung động.

Gió đột khởi!

Trong khoảnh khắc, thiên địa biến sắc, lâm vào lờ mờ.

Cát vàng nồng hậu dày đặc đột ngột xuất hiện từ dưới chân ba người, sau đó mạn thiên phi vũ, quét sạch bầu trời và đại địa ở vạn mét xung quanh.

Ôn Bình tận mắt nhìn thấy hết thảy, cũng không lập tức xuất thủ mà là cảm nhận tự nhiên chi lực bị gió dẫn dắt từ trong lòng đất ra, trong lòng có phần kinh ngạc: "Vừa thấy mặt thì đã dẫn động tự nhiên chi lực cát, quả nhiên là một vị 'nhân vật phản diện' không muốn nói nhảm nhiều."

Giống như Yêu tộc.

Yêu tộc, chỉ có Yêu tộc huyết mạch cấp A mới có thể dùng thần thông dẫn động tự nhiên chi lực.

Mạch thuật cũng chỉ có Thiên cấp mới có thể dẫn động tự nhiên chi lực.

Đây cũng là lý do tại sao dưới Thiên Vô Cấm không thể nào tu hành mạch thuật Thiên cấp, cho dù tu hành mạch thuật Thiên cấp thì cũng chỉ tu luyện một cái xác không, nhiều nhất vẫn là mạch thuật lưu phái Huyền cấp thượng phẩm.

Bởi vì chỉ có cường giả Thiên Vô Cấm mới có thể cảm nhận được tự nhiên chi lực, đồng thời thúc đẩy nó.

Nhưng mà những cái này đều không cần nói năng rườm rà.

Bởi vì theo sau đó, Phong Tiềm lại gầm thét một tiếng, được Tuyền Qua Đồ gia trì, lần nữa sử dụng mạch thuật Thiên cấp trong đầy trời cát vàng.

"Phong Sa · Tề Mạn Thiên!"

Nói xong, trong nháy mắt, bão cát đầy trời trở nên cuồng bạo hơn nữa, khiến cho Ôn Bình dùng mắt thường thì tầm nhìn chỉ vẻn vẹn có khoảng mười mét.

Đồng thời nó còn ngăn cách cảm giác.

Ôn Bình có thể cảm nhận được, nó hạn chế cảm giác kéo dài ở mức rất lớn. Nếu như là cường giả Thiên Vô Cấm bình thường, trong bão cát này thì hẳn là chỉ có thể cảm giác được trăm trượng quanh thân.

Nếu như chỉ có thể cảm giác trăm trượng, vậy vị cường giả Thiên Vô Cấm này gần như biến thành mù lòa.

Sức chiến đấu trực tiếp hao tổn một nửa!

Dù sao chỉ dựa vào nghe, tiếng động rất dễ dàng gạt người.

Cũng may hắn không bình thường.

Tinh thần lực bắt được Phong Tiềm đang vọt thẳng tới chỗ của mình, sau đó Ôn Bình đưa tay một cái, đánh ra thức thứ nhất của Thanh Liên Thất Kiếm.

Tiên Nhân Chỉ Lộ!

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động, nơi ngực, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ mà Ôn Bình vừa mới thôn phệ tối hôm qua cũng tiến hành tăng phúc cho thức thứ nhất của Thanh Liên Thất Kiếm.

Một kiếm này, so lúc giết Tinh Hải Nguyệt mạnh hơn nhiều.

Một đóa ngũ diệp Thanh Liên nở rộ trong bão cát, sau đó kéo theo một đạo kiếm quang thanh quang xuyên qua trời cao, hướng thẳng đến Phong Tiềm đang vọt tới chỗ Ôn Bình.

“Ngươi lại không có bị ảnh hưởng!” Phong Tiềm có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không kịp nghĩ nhiều.

Nhanh chóng tiếp cận Ôn Bình, tại thời khắc này, động tác im bặt mà dừng, theo sau đó, hắn lập tức dùng mạch khí thành thuẫn, đồng thời dẫn dắt lực lượng cát vàng hội tụ trong đó, hóa thành một tấm cự thuẫn che ở trước ngực.

Vì sao làm như thế?

Bởi vì hắn cảm nhận được kiếm ý cực kì khủng bố.

Hơn nữa đó còn là một đạo kiếm ý mà hắn chưa từng nghe, chưa từng thấy qua!

Trực giác nói cho hắn biết, một kiếm này rất nguy hiểm!

Đồng thời trực giác cũng nói cho hắn, đối thủ này tuyệt đối không kém gì hắn!

Cái gọi là Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh, chỉ là giả tượng!

Bá ——

Thanh Liên Kiếm Ý xuyên qua trời cao.

Phốc ——

Cũng đâm xuyên qua ngực của Phong Tiềm.

Phong Tiềm vạn lần không ngờ tới, mạch khí hộ thuẫn và lực lượng cát vàng mà mình ngưng tụ hoàn toàn không ngăn được Thanh Liên Kiếm Ý.

Nhưng mà cũng may linh thể của mình không yếu, cho nên cũng không bị một kiếm này tổn thương hoàn toàn, chỉ bị chọc ra một cái lỗ máu đang rò rỉ chảy ra máu tươi mà thôi.

"Sư đệ, ngươi tuyệt đối không nên tới, thực lực của đối phương có thể giết ngươi dễ dàng, hơn nữa ngươi chạy trốn cũng không được!"

Tranh thủ dặn dò Thiên Nghiệp một câu, sau đó Phong Tiềm lên tiếng: "Kiếm ý đáng sợ như vậy, cho dù là trong toàn bộ U Quốc thì cũng không có nhiều, các hạ cũng không thể bừa bãi vô danh mới đúng, rốt cuộc thì ngươi là ai?"

Phong Tiềm thu hồi khinh thị trong lòng, xem Ôn Bình trước mặt trở thành kẻ địch chân chính của mình.

Một kẻ địch có khả năng giết chết hắn!

Bởi vì chỉ với một kiếm vừa rồi đã đủ chứng minh thực lực của hắn tuyệt đối không kém mình, thậm chí là còn có thể là trên mình.

"Vừa đánh người của ta, bây giờ còn hỏi ta là ai, ngươi đang tấu hài đấy ư?" Ôn Bình khẽ cười một tiếng trào phúng, sau đó hóa thành kinh hồng, nhanh chóng lướt qua trời cao, xuyên thẳng qua bão cát.

Thức thứ nhất của Thanh Liên Thất Kiếm —— Tiên Nhân Chỉ Lộ tái xuất!

Nhưng mà lần này lại không phải một kiếm.

Mà là sáu kiếm!

Sáu đóa ngũ diệp Thanh Liên chợt hiện!

Lục đạo kiếm ý theo thanh liên mà động.

Lại ngang qua trời cao lần nữa!

Bá ——

Xoát ——

Xoát ——

Khi kiếm ý xuyên qua bão cát, Phong Tiềm đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi là tông chủ Bất Hủ Tông?”

Phong Tiềm kinh ngạc nói, khiến cho Thiên Nghiệp ở bên ngoài, đang chuẩn bị rời xa chiến trường nghe được mà kinh ngạc.

Sau một khắc, Thiên Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ!

Khó trách!

Khó trách vừa rồi hắn cảm giác khí tức của người này hết sức quen thuộc!

Hóa ra là tông chủ Bất Hủ Tông!

【VIP】 Thanh Liên Kiếm lại xuất hiện ngoài thành (2)

Đang lúc Thiên Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ, có ba trong số lục đạo Thanh Liên Kiếm Ý đã trùng sát tới chỗ của hắn. Thanh Liên Kiếm Ý kinh khủng khiến cho toàn thân Thiên Nghiệp như rơi vào hầm băng.

Khó trách vừa rồi đại sư huynh kêu hắn không được qua đó!

Vạn lần không ngờ tới, tông chủ Bất Hủ Tông lại mạnh mẽ như vậy!

Giờ khắc này, hắn luống cuống.

Đồng thời một cái ý nghĩ cũng tự nhiên sinh ra trong đầu, nếu hắn mạnh như vậy, vậy tại sao trong Thế Không Giới, hắn không có hạ sát thủ với mình.

Ngay trong nháy mắt này, hắn nghĩ tới kết quả duy nhất —— đó chính là tông chủ Bất Hủ Tông cũng không muốn giết mình.

Nhưng mà bây giờ mình lại nhất định phải tìm đường chết!

"Đại sư huynh!"

Thiên Nghiệp thất kinh, sau đó bỏ chạy, khi quay đầu lại thì thấy Phong Tiềm đang nghênh kích ba đạo Thanh Liên Kiếm Ý khác, hoàn toàn không rảnh bận tâm mình, chuyện này khiến hắn hoàn toàn hoảng hồn, trong lòng cũng sinh ra ý sợ hãi.

Phanh ——

Vội vàng chấn động ngũ mạch.

Sau một khắc, Thiên Nghiệp quả quyết đánh ra sát chiêu mạnh nhất của mình.

Mạch thuật Thiên cấp Trảm Thiên Phách.

Một thức sau cùng —— Phủ Toái Sơn Hà!

Trảm Thiên Phách Phủ Toái Sơn Hà!

Theo sau đó, một hư ảnh khổng lồ cao ngàn mét đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Khi nó ngưng tụ, đồng thời bên trong lòng đất cũng tuôn ra một lượng lớn tự nhiên chi lực màu vàng đất, sau đó ngưng tụ thành một thanh thạch phủ màu máu to lớn trong tay hư ảnh.

Một hơi sau, mắt thấy ba đạo kiếm ý sắp đuổi kịp Thiên Nghiệp, hư ảnh vung thạch phủ lên, bổ tới Thanh Liên Kiếm Ý!

Động tĩnh lớn, sơn hà run rẩy!

Cho dù ở xa nhất trong Thần Phi Thành thì cũng có thể cảm nhận được đại địa rung động.

Nhưng mà một kích mạnh nhất mang theo tự nhiên chi lực đại địa chi thạch này lại bị sụp đổ trong nháy mắt khi đối mặt với đạo Thanh Liên Kiếm Ý thứ nhất.

Ầm!

Thanh hồng xâu trời cao!

Một kiếm nát cự phủ!

Hai đạo Thanh Liên Kiếm Ý khác thì hướng thẳng đến Thiên Nghiệp.

“Đại sư huynh —— “

Chỉ nghe một tiếng hết tuyệt vọng vang lên, sau đó giọng của Thiên Nghiệp im bặt.

Hai đạo Thanh Liên Kiếm Ý, một đạo xuyên qua đầu Thiên Nghiệp, một đạo xuyên qua lồng ngực Thiên Nghiệp, trong nháy mắt mẫn diệt toàn bộ sức sống của hắn!

Hư ảnh to lớn khiến cho đại địa rung động cũng tan thành mây khói trong khoảnh khắc.

Thiên Nghiệp.

Chết!

“Sư đệ!”

Phong Tiềm vừa quay đầu lại, thấy Thiên Nghiệp đã hoàn toàn mất đi sức sống, rơi xuống dưới như là diều bị đứt dây thì trong khoảnh khắc, điểm nộ khi vọt thẳng trời cao.

Phanh ——

Ngũ mạch lại cùng chấn động lần nữa.

Không chút do dự, trực tiếp dùng ra sát chiêu mạnh nhất của mình!

“Phong Sa · Chấn Thiên Sa Bạo!”

Nói xong, trong nháy mắt, khí tức của Phong Tiềm tăng lên tới một cái đỉnh phong, lại theo Phong Tiềm liên tục gầm thét, bão cát vốn là cuồng bạo bắt đầu điên cuồng xoay tròn, đồng thời khiến cho thiên địa biến sắc, mặt đất sụt lún, toàn bộ mọi thứ trên bình nguyên đều bị cuốn vào bên trong đó.

Ôn Bình đặt mình vào trong đó, thân thể cũng bắt đầu lung la lung lay, hơn nữa những khi số bão cát trở nên cực kỳ cuồng bạo đó thổi qua thân thể thì lại có thể làm cho Địa Đạo Thanh Liên Thể chủ động hiển hiện, cũng bắt đầu hao phí lực lượng linh thể của Địa Đạo Thanh Liên Thể.

Ba đạo Thanh Liên Kiếm Ý vẫn luôn giằng co với Phong Tiềm nãy giờ, sau khi giữ vững được mười hơi thì cuối cùng cũng bị bão cát cuồng bạo xoắn nát.

“Khó trách có thể xếp vào top mười, quả nhiên đủ mạnh! Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh bình thường, chỉ sợ rất khó kiên trì ở trong này được năm hơi trở lên!”

Càng mạnh thì Ôn Bình càng hưng phấn!

Vừa khéo dùng để kiểm nghiệm thực lực của mình!

Cái gọi là mạch thuật Thiên cấp, mặc dù có thể câu thông tự nhiên chi lực, khiến cho lực phá hoại và uy lực của mạch thuật tăng trưởng gấp đôi, nhưng mà Thanh Liên Kiếm của hắn chính là kiếm pháp của Thanh Liên Kiếm Tiên.

Lúc này, tiếng gầm thét của Phong Tiềm lại truyền đến lần nữa.

“Hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!”

Oanh ——

Trong nháy mắt khi nói xong, Phong Tiềm nổ bắn ra.

Chẳng biết lúc nào trên hai tay đã đeo vào một bộ quyền sáo màu đen, lại khiến cho khí tức của hắn tăng lên thêm mấy thành nữa.

Sau một khắc.

Phong Tiềm một quyền đánh tới Ôn Bình.

Một quyền này kéo theo bão cát đầy trời, trong chớp mắt đã đến trước mặt Ôn Bình.

Ôn Bình tái xuất mấy kiếm, lại lui về sau, nhưng hắn phát hiện nếu như tiếp tục dùng thức thứ nhất của Thanh Liên Thất Kiếm thì hoàn toàn không ngăn được bộ pháp tiến công của đối phương.

Phong Tiềm dùng hai quyền thì có thể chấn vỡ một đạo Thanh Liên Kiếm Ý!

Sau khi nếm thử mấy kiếm, Ôn Bình cũng lười tiếp tục chơi.

Thức thứ hai của Thanh Liên Kiếm —— Vân Nhập Tùng.

Ra!

Một kiếm đánh ra, kiếm khí mênh mông theo kiếm mà lên, như là sóng lớn dâng lên.

Cát vàng đầy trời quanh thân Ôn Bình bị đánh tan trong khoảnh khắc, khi vô số ngũ diệp Thanh Liên nở rộ, sóng Thanh Liên Kiếm Ý còn kinh khủng hơn so với bão cát, với khí tức của Phong Tiềm xuất hiện, khiến cho trong đầu Phong Tiềm lập tức xuất hiện cảm giác nguy cơ.

Khi vô số thanh liên muốn nhào về phía Phong Tiềm, trong chớp mắt, Phong Tiềm đánh ra trăm quyền, sau đó nhảy lên tới ngàn quyền, cuối cùng cao tới vạn quyền.

Ầm ầm ——

Thiên địa rung động.

Như ngày tận thế tới!

Khi vô số Thanh Liên Kiếm Ý cuồn cuộn cuốn tới, quyền thế không ai bì nổi của Phong Tiềm lúc nãy tan rã như băng trong nháy mắt.

Phong Tiềm muốn lui, nhưng lui cũng không thể lui!

Vô số Thanh Liên Kiếm Ý như là sóng biển vỗ trúng hắn.

Khi kiếm ý qua đi.

Cát vàng đã tan hết!

Bị vô số Thanh Liên Kiếm Ý bức lui ngàn trượng, giờ phút này Phong Tiềm thương tích đầy mình, lơ lửng trên không trung, quyền sáo, khôi giáp đều bị xoắn nát, linh thể bị thương cao tới năm thành!

Giờ khắc này, Phong Tiềm luống cuống.

“Gia sư là Long Dương Vương, ngươi không thể giết ta!”

Nói xong, Phong Tiềm trực tiếp chấn động mạch môn, bỏ chạy về phía xa xa, đồng thời còn giống như là Lạc Dạ Quy Phong đó, không chút liêm sỉ nào, trực tiếp phá vỡ không gian bích chướng, xông vào bên trong Khúc Cảnh, mặc cho Khúc Cảnh Chi Thủy tuôn ra, quét sạch đại địa.

【VIP】 Thanh Liên Kiếm lại xuất hiện ngoài thành (3)

“Vậy mà một chiêu Vân Nhập Tùng lại không giết chết được hắn, sớm biết như vậy thì ta đã trực tiếp vận dụng năng lực đặc thù của Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.” Ôn Bình cảm khái một câu, cất thi thể của Thiên Nghiệp vào, sau đó nhắm hướng Phong Tiềm thoát đi mà đuổi theo.

Nếu như một kiếm không chết được.

Vậy thì lại đến một kiếm nữa đi.

Phong Tiềm chắc chắn phải chết.

Đả thương người của Bất Hủ Tông hắn mà còn muốn sống sao?

Sao có thể như vậy được!

Hơn nữa nếu như Phong Tiềm chết rồi, hắn có thể lấy được thi thể của một cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, có thể nói đây là một chuyện vui lớn đối với hắn.

…

Sau trăm hơi thở.

Chiến đấu ngoài thành vừa rồi hấp dẫn không ít người từ xa nhìn lại, nhưng khi bọn họ muốn ra khỏi thành tìm tòi hư thực thì nước Khúc Cảnh Chi Thủy tràn thành lụt, không ngừng tuôn xuống đại địa, khiến cho toàn bộ cường giả trên Địa Vô Cấm trong Thần Phi Thành đều dũng mãnh lao tới đó.

Ti Hải Hiền và Diêm Lai vọt đến trước nhất, cũng ra tay đầu tiên, khống chế lại lỗ thủng đang có Khúc Cảnh Chi Thủy không ngừng chảy ra bên ngoài.

Chỉ cần phong bế lỗ thủng thì Khúc Cảnh Chi Thủy chảy ra vẫn rất dễ giải quyết, dù sao bọn chúng không có chảy trong Thần Phi Thành.

“Còn may là ở ngoài thành.” Diêm Lai cảm khái một câu, sau đó ánh mắt nhìn bốn phía chung quanh, cảm nhận được khí tức còn sót lại trên bầu trời: “Vực Chủ, ta cảm nhận được khí tức của mạch thuật Thiên cấp Trảm Thiên Phách của Thiên Nghiệp, còn có khí tức của mạch thuật Thiên cấp Phong Cát của Phong Tiềm, còn một luồng khí tức khác thì…”

Diêm Lai không có tiếp tục nói nữa mà dựng lên bình chướng cách âm, sau đó mới tiếp tục mở miệng nói ra: “Một luồng khí tức khác là kiếm ý của tông chủ Bất Hủ Tông. Hắn đã từng một kiếm giết chết Tinh Hải Nguyệt, cho nên thuộc hạ vẫn còn nhớ rõ về khí tức của kiếm ý này!”

“Cái tên này xem lời nói của ta như là gió thoảng bên tai sao?”

Giữa hai đầu lông mày của Ti Hải Hiền hiện lên một tia tức giận.

Cái tên này!

Không phải vừa dặn dò hắn đừng có gây thêm phiền phức sao?

Bây giờ mới qua bao lâu?

Vậy mà trực tiếp giết tới trụ sở của Tinh Hải Tông!

Còn đại chiến một trận với người của Tinh Hải Tông ở ngoài thành!

Bên cạnh, Diêm Lai nhìn Đại Vực Chủ có chút tức giận, chẳng biết tại sao đột nhiên cảm thấy có chút thoải mái, có chút khoái khi cuối cùng cũng có người cảm nhận được nổi thống khổ của hắn.

“Lập tức dọn dẹp khí tức của kiếm ý trên bầu trời và ở trụ sở của Tinh Hải Tông, lỗ thủng ta sẽ vá lại. Nhất định không được để lại bất kỳ dấu vết gì, đối với bên ngoài thì nhất định phải nói là cái gì cũng không biết.” Ti Hải Hiền do dự mãi, bất đắc dĩ đưa ra lựa chọn là giải quyết tốt hậu quả cho Ôn Bình.

Diêm Lai gật đầu.

Mặc dù trong lòng cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu khi Đại Vực Chủ chăm sóc Bất Hủ Tông một cách quá đáng như vậy.

Nhưng mà không hiểu thì không hiểu, Diêm Lai vẫn lập tức xuất thủ, hoàn toàn dọn dẹp sạch khí tức còn sót lại trên bầu trời trước khi những người khác trong Thần Phi Thành đến, sau đó hóa thành kinh hồng bay tới trụ sở của Tinh Hải Tông.

Không đến trăm hơi thở.

Trụ sở của Tinh Hải Tông trong Thần Phi Thành đã hóa thành một cái biển lửa!

Toàn bộ vết tích đều đã tan thành mây khói!

Bên trong Khúc Cảnh.

Phong Tiềm nhanh chóng xuyên thẳng qua Khúc Cảnh Chi Thủy, thấy Ôn Bình đã đuổi theo vào, hắn tăng thêm tốc độ, đồng thời lập tức mở ra một cái Khúc Cảnh thông đạo trong Khúc Cảnh Chi Thủy, theo Khúc Cảnh Chi Thủy tuôn ra đi vào một nơi xa lạ.

Nơi đây kỳ phong quái thạch san sát, trong núi bầy yêu gào thét từng đợt.

Nhưng mà Phong Tiềm không có ở lại, lướt qua trời cao, sau đó chui vào trong rừng rậm.

Trong mật lâm thâm xử, Phong Tiềm lại phá vỡ không gian bích chướng lần nữa, mở ra một cái Khúc Cảnh thông đạo, mặc cho Khúc Cảnh Chi Thủy chảy xuôi ra, sau đó mình chui vào trong Khúc Cảnh tiếp tục chạy trốn.

Lặp đi lặp lại như thế.

Lặp đi lặp lại như vậy, chỉ cần tốc độ của Ôn Bình chậm một chút hoặc là phản ứng chậm một chút thì sẽ bị Phong Tiềm hất ra trong Khúc Cảnh rắc rối phức tạp.

Bởi vì nhanh chóng phá vỡ không gian bích chướng, từ bên trong Khúc Cảnh trốn tới, địa điểm rơi xuống cũng không biết, cũng không thể khống chế.

Có lẽ là cửa vào Khúc Cảnh trước ở ngoài ngàn dặm.

Có lẽ là cửa vào Khúc Cảnh trước ngoài vạn dặm.

Thậm chí có thể là nguyên chỗ.

Đương nhiên, nói nhiều như vậy. Cái này cũng mang ý nghĩa khi một lần nữa phá vỡ không gian bích chướng ở một địa phương khác, chui vào Khúc Cảnh thì cũng sẽ đến một khu vực Khúc Cảnh Chi Thủy mới. Đồng thời, khu vực Khúc Cảnh Chi Thủy này cũng không biết là đang ở chỗ nào.

Chỉ cần lặp đi lặp lại ra ra vào vào, người truy kích rất có thể sẽ bị lạc trong Khúc Cảnh.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Phong Tiềm dùng loại biện pháp hạ lưu này, trăm năm trước, hắn đã từng dùng một chiêu này ở sa trường, cũng trốn thoát được cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh truy sát.

Hôm nay lập lại chiêu cũ!

Nhưng mà hắn đánh giá thấp khả năng theo dõi và khoảng cách của tinh thần lực của Ôn Bình, cho nên khi hắn lặp lại ra ra vào vào Khúc Cảnh, Ôn Bình luôn có thể theo sát phía sau, đồng thời còn không ngừng rút ngắn khoảng cách của hai người.

Bởi vì phá vỡ không gian bích chướng cần thời gian, mặc dù thời gian này rất ngắn, nhưng có thể để cho Ôn Bình đuổi kịp một khoảng cách trong Khúc Cảnh.

Mắt thấy Ôn Bình càng đuổi càng gần, hoàn toàn không có bị mình hất ra, Phong Tiềm bắt đầu luống cuống.

“Trước đó chúng ta không có huyết hải thâm cừu, vì sao các hạ lại đuổi theo ta không tha? Ngươi lại tiếp tục đuổi nữa, ngươi ta sẽ chỉ lưỡng bại câu thương, hơn nữa Khúc Cảnh Chi Thủy tràn lan, không biết sẽ chết bao nhiêu người, đến lúc đó cho dù ngươi giết ta thì cũng sẽ bị U Quốc truy trách. Cho dù ngươi là cường giả phong vương cũng không thể trốn thoát được U Quốc truy trách, huống chi ngươi không phải!”

【VIP】 Kiếm lên Khúc Cảnh trảm Phong Tiềm

Phong Tiềm vừa xuyên thẳng qua bên trong Khúc Cảnh, vừa dùng cảm giác truyền âm cho Ôn Bình, ý đồ thương lượng với Ôn Bình.

Nhưng mà Ôn Bình không thèm quan tâm đến.

Kể từ đó, Phong Tiềm càng thêm sốt ruột.

"Gia sư là Long Dương Vương, chính là cường giả phong vương của U Quốc, có danh hiệu vô địch trong số Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, ngươi không thể giết ta!"

"Ồn ào!"

Mắt thấy Ôn Bình đã càng ngày càng gần Phong Tiềm, kiếm trong tay đã nắm chặt, chuẩn bị tùy thời tái xuất một chiêu Vân Nhập Tùng tru sát Phong Tiềm.

Phong Tiềm lập tức nhận ra được vấn đề nghiêm trọng này, tốc độ chạy trốn lại tăng thêm mấy phần, đã liều lĩnh dùng tới lực lượng linh thể để tăng phúc tốc độ.

Lúc đầu, trong Khúc Cảnh, kháng Khúc Cảnh Chi Thủy thì cần tốn một lượng lớn lực lượng linh thể, bây giờ Phong Tiềm lại dùng tới lực lượng linh thể để tăng phúc tốc độ.

Với linh thể đã bị thương cao tới năm thành trước mắt của hắn thì hiển nhiên là không kiên trì được bao lâu.

Phong Tiềm cũng biết, nhưng là không có cách nào.

Hắn chỉ có thể làm như vậy mới có thể kiếm được một đường sinh cơ!

Nhưng mà, sau khi tiếp tục chạy trốn nửa canh giờ, lặp đi lặp lại ra vào Khúc Cảnh vài chục lần, Phong Tiềm phát hiện Ôn Bình càng ngày càng gần.

Khi đến khoảng cách ngàn trượng, Ôn Bình kiếm lên!

Ngũ mạch cùng chấn!

Thức thứ hai của Thanh Liên Thất Kiếm.

Vân Nhập tùng —— tái xuất!

Vô số Thanh Liên Kiếm Ý từ bên trong Khúc Cảnh, phô thiên cái địa ép tới Phong Tiềm.

Khoảng cách ngàn trượng, thời kỳ toàn thịnh có lẽ Phong Tiềm có thể tránh thoát, nhưng bây giờ Phong Tiềm đã là nỏ mạnh hết đà, hoàn toàn tránh không kịp.

Khi bị vô số Thanh Liên Kiếm Ý đuổi kịp, thành hàng trăm hàng ngàn ngũ diệp Thanh Liên trực tiếp xuyên thủng Phong Tiềm chỉ còn lại hai thành lực lượng linh thể một cách dễ dàng.

Toàn thân cao thấp, không một chỗ may mắn thoát khỏi!

Máu nhuộm Khúc Cảnh!

Ôn Bình trực tiếp dùng tinh thần lực cất thi thể của Phong Tiềm vào trong tàng giới, theo đường cũ trở về.

Bắt đầu tu bổ không gian bích chướng mà Phong Tiềm phá vỡ.

Cũng may còn có địa đồ của hệ thống hỗ trợ, cho nên Ôn Bình nhanh chóng tìm được không gian bích chướng mà Phong Tiềm phá vỡ, chữa trị hết chúng nó rồi mới trở về Bất Hủ Tông.

Đương nhiên.

Không thể không nói là.

Tuy Ôn Bình vẫn kịp thời trở về tu bổ không gian bích chướng nhưng Khúc Cảnh Chi Thủy vẫn đã tràn ra thành lụt, nghiêm trọng nhất đã tai họa phương viên trăm dặm.

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ muốn nói.

Đúng là Thiên Vô Cấm đánh nhau, phàm nhân gặp nạn.

Khi thay quần áo khác, thông qua truyền tống trận trở lại Thần Phi Thành thì đã qua ròng rã hai canh giờ.

Vừa trở lại Tử Khí Các, Ôn Bình phát hiện Đại Vực Chủ đã ngồi ở chỗ mà mình thích ngồi trên lầu ba, nhìn phong quang Thần Phi Thành ở xa xa.

"Đại Vực Chủ, sao ngươi lại tới đây?"

Từ trong bạch quang đi ra, Ôn Bình nghi hoặc nhìn về phía Ti Hải Hiền.

Ti Hải Hiền trầm giọng hỏi: "Tại sao ta tới, Ôn Bình, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Hôm nay ta dặn dò ngươi như thế nào?"

"Ta cũng không gây phiền toái cho ngươi nha."

Ôn Bình nhún nhún vai.

"Như vậy còn không tính là phiền phức? Ngươi trực tiếp giết tới trụ sở của Tinh Hải Tông, một kiếm hủy hơn nửa trụ sở, sau đó lại đại chiến với Thiên Nghiệp và Phong Tiềm ở ngoài thành. Lúc đầu ta đã thay ngươi đuổi hai người Phong Tiềm đi, sau này chắc chắn bọn họ sẽ không làm phiền ngươi nữa, Long Dương Vương đứng sau bọn họ cũng không làm phiền ngươi. Tại sao ngươi còn chọc bọn họ, không phải là tự mình tìm phiền toái cho mình hay sao?"

Ti Hải Hiền tức giận mở miệng.

Ôn Bình thấy thế, cười giải thích: "Đại Vực Chủ không cần lo lắng, ta che giấu khí tức của mình, cũng thay đổi tướng mạo, bọn họ không thể nào biết."

"Chỉ với khí tức của kiếm ý của ngươi, cói ai mà không cảm giác được? Nếu không phải ta kịp thời đuổi tới, lệnh cho Diêm Lai dọn dẹp những khí tức còn sót lại thì bây giờ ai trong Thần Phi Thành cũng biết là ngươi đại chiến với Phong Tiềm và Thiên Nghiệp ở ngoài thành Thần Phi Thành!"

Ti Hải Hiền răn dạy xong, lại nhìn Ôn Bình một chút.

Nhưng là Ôn Bình nghe, nội tâm lại ấm áp.

Đại Vực Chủ, người tốt!

Ddaay là cảm giác khi có chỗ dựa sao?

Có chút quá thoải mái rồi.

Đáng tiếc, không biết núi dựa này có thể duy trì bao lâu.

“Đa tạ Đại Vực Chủ!”

Ôn Bình cảm ơn, sau đó lại vỗ bộ ngực bảo đảm nói: “Xin Đại Vực Chủ yên tâm, chắc chắn hai người Phong Tiềm, Thiên Nghiệp không nhận ra ta, ta dám dùng sinh mệnh cam đoan! Nếu ngươi không tin, có thể đợi sau khi bọn họ trở về hỏi một chút.”

Thấy Ôn Bình vỗ bộ ngực cam đoan, Ti Hải Hiền mới dần dần tắt lửa, sau đó bán tín bán nghi hỏi: “Ngươi xác định?”

“Xác định!”

Ôn Bình kiên định mở miệng.

“Đừng rước lấy phiền phức nữa!” Nếu Ôn Bình đã cam đoan, Ti Hải Hiền cũng lười nói cái gì nữa, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hôm nay hắn đến, chính là vì dặn dò Ôn Bình một câu nũa, đừng có gây thêm phiền phức nữa.

Chỉ cần hắn không gây phiền toái, chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, chắc chắn Bất Hủ Tông, Tử Khí Các có thể được U Quốc coi trọng.

Bởi vì khi đó U Quốc và Già Thiên Lâu sắp khai chiến, cần Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các.

Đến lúc đó Trạch Minh Cung cũng tốt, Thiên Tượng Môn cũng được, muốn động Tử Khí Các thì đó chính là si tâm vọng tưởng.

Nhưng bởi vì bị Ôn Bình lầm tức giận một chút, bây giờ hắn không muốn nói chuyện này, lo sợ Ôn Bình không có sợ hãi, sau đó lại kéo thêm một đống phiền phức tới cho mình, cho nên chỉ cảnh cáo Ôn Bình một câu, đừng chọc phiền phức, sau đó đứng dậy muốn đi gấp.

“Đại Vực Chủ đi thong thả.”

Ôn Bình cười đưa tiễn Ti Hải Hiền, sau đó trở lại phòng của Thiên Huyền thăm hỏi Thiên Huyền, nhưng mà thấy Thiên Huyền lại không nhắc tới chuyện đại chiến ngoài thành lúc nãy, Ôn Bình liền hiểu được, hẳn là vừa rồi Đại Vực Chủ đã dặn dò bọn họ.

【VIP】 Kiếm lên Khúc Cảnh trảm Phong Tiềm (2)

“Tự nhiên lại có thêm một cái chỗ dựa.” Ôn Bình thầm nghĩ, nhưng thật ra thì cũng không có xem Ti Hải Hiền như chỗ dựa chân chính.

Ti Hải Hiền chịu nỗ lực trước, chứng minh cách cục lớn.

Nhưng mà nếu sau này hắn biết hoàn toàn không thể nào lấy được lấy được được lợi ích từ Tử Khí Các hoặc là Bất Hủ Tông thì chắc chắn hắn sẽ trở mặt.

Đương nhiên, Ôn Bình cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa, đã nhận Ti Hải Hiền trợ giúp, chắc chắn Ôn Bình sẽ không bạc đãi Ti Hải Hiền.

Chờ thời cơ đã đến.

Hắn sẽ tự mình bán một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù cho hắn.

Đương nhiên, thời cơ này ít nhất là sau buổi đấu giá, nếu không Ti Hải Hiền không biết được Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trân quý, cũng không hiểu được quyết tâm khi Tử Khí Các lập quy tắc.

Sau khi thăm Thiên Huyền, Ôn Bình trở về Bất Hủ Tông, chuẩn bị đi xem tình huống của Mộc Long một chút.

Thấy Mộc Long mặc dù vẫn bị vây đánh nhưng trước mắt thương thế chỉ là vết thương nhẹ, Ôn Bình trực tiếp đi Phong Chi Cốc.

Biết được sự mạnh mẽ của Thanh Liên Kiếm Ý, Ôn Bình quyết định giành giật từng giây tăng Thanh Liên Kiếm Ý lên đến đại thành, đồng thời tranh thủ thời gian nhập môn thức thứ ba của Thanh Liên Thất Kiếm.

Thức thứ hai có thể giết Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Nếu như là thức thứ ba thì có phải có thể chém giết với cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh hay không?

Phối hợp với Thanh Liên Kiếm Ý đại thành, có phải cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng có thể giết hay không?

Ôm chờ mong này, Ôn Bình bắt đầu chuyên tâm tập luyện Thanh Liên Kiếm Ý và Thanh Liên Thất Kiếm.

Cùng lúc đó, bên trong Thần Phi Thành đang bàn tán không ngớt về chuyện trụ sở của Tinh Hải Tông cháy, còn có đại chiến bên ngoài Thần Phi Thành.

Tại sao trụ sở của Tinh Hải Tông cháy?

Cường giả một kiếm bổ vào trụ sở của Tinh Hải Tông là ai?

Còn có, cường giả đại chiến với Thiên Nghiệp và Phong Tiềm bên ngoài Thần Phi Thành là ai?

Đủ loại suy đoán và hoài nghi tràn ngập trong lòng bọn họ, bọn họ cũng hoài nghi là tông chủ Bất Hủ Tông xuất thủ, nhưng là không có chứng cứ, cũng không ai tận mắt thấy, cho nên mọi người cũng chỉ suy đoán mà thôi.

Đợi đến ngày thứ hai, đám người vốn muốn nhìn thử một chút xem trên Bất Hủ Nhật báo có tin tức gì không, nhưng mà trên Bất Hủ Nhật báo cũng rất ít tin tức về đại chiến tối ngày hôm qua.

Đám người không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng đối với chuyện Tử Khí Các kéo Thiên Nghiệp, Phong Tiềm vào sổ đen thì kinh thán không thôi!

Tử Khí Các thực có can đảm!

Đồng thời bắt đầu có cường giả Thiên Vô Cấm lục tục xuất hiện, lại kéo cảm xúc của mọi người trong Thần Phi Thành lên tới một cái đỉnh.

Một ngày này, ba vị Thiên Vô Cấm tướng mạo xa lạ trùng trùng điệp điệp vào thành!

Đều là vì Tuyền Qua Đồ mà đến!

Đồng thời thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch, còn có một đoàn người của đại công tử Long gia Long Hạo Miểu cũng đều xuất hiện trong Thần Phi Thành vào giữa trưa.

Một ngày này, Thần Phi Thành náo nhiệt chưa từng có!

Bởi vì Thần Phi Thành còn chưa bao giờ có nhiều cường giả Thiên Vô Cấm tề tụ như vậy.

Ngay lúc mọi ánh mắt đều tập trung lên người những cường giả Thiên Vô Cấm này, thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch, đến Thần Phi Thành, nơi đầu tiên đi chính là trụ sở của Long gia, tận mắt thấy Long Hạo Miểu, nhưng mà khiến cho tất cả mọi người giật nảy cả mình chính là Quan Trạch bị cho ăn canh bế môn!

Lý do là —— Long gia đang thương nghị đại sự!

Cho dù là ăn mày bên đường cũng có thể nhìn ra, đây chỉ là một cái cớ mà thôi.

Còn là một cái cớ rất là qua loa!

Trước đó, mặc dù Long gia và Thiên Tuyệt Thành không hợp nhau, thường xuyên xuất hiện tin tức người hai bên vì ma sát lẫn nhau mà xuất hiện thương vong nhưng còn chưa từng xuất hiện chuyện Long gia kiếm cớ từ chối gặp thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch, nhưng hôm nay lại làm như vậy!

Trong lúc nhất thời, đám người trong Thần Phi Thành bắt đầu bàn tán xôn xao, suy đoán Long gia có phải đã trở mặt với Thiên Tuyệt Thành hay không.

Thật tình không biết, kẻ đầu têu tạo thành một màn này chính là Long Dã đang đứng ở trước mặt Long Hạo Miểu và mấy vị tộc lão tán dương Bất Hủ Tông.

Thúc giục đại ca và các tộc lão đi giao hảo với Bất Hủ Tông.

Về phần không gặp Quan Trạch, chỉ đơn thuần là không muốn phản ứng tới Thiên Tuyệt Thành!

Bởi vì người Long gia biết mục đích Quan Trạch tới.

Đối thủ một mất một còn Vọng Thần Các rất thân cận với Bất Hủ Tông, ngay cả Thiên Huyền cũng vào Bất Hủ Tông, bây giờ Thiên Tuyệt Thành hoảng sợ lắm, cần gấp một minh hữu.

Nhưng là người Long gia nghe Long Dã nói xong thì cũng không có ai ngốc đến chọn đứng chung một chỗ với Thiên Tuyệt Thành.

Ngay cả Đại Vực Chủ cũng đứng về phía Bất Hủ Tông, Đại Vực Chủ đại biểu cho chính phủ U Quốc, Thiên Tuyệt Thành muốn lôi kéo Long gia, muốn ăn rắm?

Đã không làm được minh hữu thì còn gặp để làm gì?

Trụ sở của Long gia.

"Nhị đệ, tại sao ngươi có thể xác định, chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ tiếp nhận thiện ý của chúng ta?" Trong phòng nghị sự, một nam nhân mặt trắng như ngọc, mắt ngọc mày ngài, hai con ngươi sáng tỏ giống như sao trời chậm rãi mở miệng, chất vấn.

Người này phong thái trác tuyệt, hai đầu lông mày lộ ra một luồng phi thường chói mắt khí khái hào hùng, chín thành chín người đều không có.

Mặc một bộ trường bào hắc kim, càng làm nổi bật lên khí chất siêu quần cả người, trong lúc phất tay, tản ra một cảm giác đặc biệt. Loại cảm giác này giống như là ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đêm, khiến cho tất cả mọi người xung quanh ảm đạm phai mờ.

Hắn chính là đại công tử Long gia —— Long Hạo Miểu!

Khi Long Hạo Miểu đưa ra chất vấn, Long Dã vội vàng giải thích: "Đại ca, ngươi nhất định phải tin tưởng ta, nhị đệ ta sẽ không lừa gạt ngươi. Còn cụ thể là vì cái gì thì ta không thể nói, bởi vì có một số việc ta cũng không biết nên nói như thế nào, nhưng nói tóm lại, giao hảo Bất Hủ Tông đối với Long gia chúng ta thì nhất định là trăm lợi mà không có một hại."

【VIP】 Long Hạo Miểu quyết định

Đương nhiên.

Nói đến đây, thật ra thì Long Dã rất muốn bù một câu.

Nếu như giao hảo với Bất Hủ Tông, chỉ với quan hệ giữa tông chủ Bất Hủ Tông và tam muội, sau này Bất Hủ Tông chính là minh hữu đáng tin cậy nhất của Long gia!

Là kiểu chắc chắn sẽ không đâm sau lưng Long gia!

Bởi vì loại người quan tâm phụ mẫu giống Ôn Bình, sao lại đâm sau lưng người nhà mình được?

Nhưng mà Long Hạo Miểu thấy Long Dã trả lời rất gấp, cũng rất kiên định, lại bất đắc dĩ cười một tiếng, giống như càng thêm không tin Long Dã. Sau khi bật cười thì chậm rãi đứng dậy, đứng chắp tay, sau đó đi qua đi lại trong phòng nghị sự.

Hắn đang do dự!

Thấy thế, Long Dã có chút luống cuống, vội vàng thúc giục: "Đại ca, ngươi không nên do dự, tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại."

Khá lắm.

Đồng minh như vậy…

Không, đùi như vậy, nếu như bỏ lỡ.

Tuyệt đối hối hận cả một đời!

Tốc độ phát triển của Bất Hủ Tông bao nhanh, nếu ngươi do dự, Bất Hủ Tông sẽ không nhìn trúng Long gia.

Sau này có lẽ sẽ vì bận tâm tam muội mà giúp đỡ Long gia một chút, nhưng mà chắc chắn chỉ giúp đỡ có hạn.

Dù sao trước đó Long gia cực kỳ không hữu hảo với Ôn gia.

Bị Long Dã thúc giục, Long Hạo Miểu đi qua đi lại, ba vị tộc lão tóc hoa râm như tuyết, tuổi già sức yếu của Long gia trong phòng nghị sự mở miệng.

"Trước mắt, với lực lượng mà Bất Hủ Tông cho thấy, đã có thể tương xứng với Long gia ta. Bây giờ lại có Đại Vực Chủ làm chỗ dựa, sau này sẽ lên cao là chuyện chắc chắn rồi."

"Nhưng mà chắc chắn Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn cũng sẽ trả thù, Ti Hải Hiền là Đại Vực Chủ, đương nhiên không sợ Thiên Tượng Môn hoặc là Trạch Minh Cung, nhưng muốn bảo vệ Bất Hủ Tông khỏi tay Trạch Minh Cung hoặc là Thiên Tượng Môn, nói nghe thì dễ?"

"Lời ấy có lý! Nếu đúng như lời tiểu tử Long Dã này nói, Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các có thể mở ra một thời đại mới, như vậy, chắc chắn Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn sẽ dốc toàn lực hủy diệt Tử Khí Các, lấy được Tuyền Qua Tân Đạo, thậm chí có thể sẽ tạm thời liên thủ, chỉ vì cam đoan có thể xóa bỏ Bất Hủ Tông, Tử Khí Các có thể uy hiếp được bọn họ đi. Hạo Miểu, điểm này ngươi hẳn là thấm sâu, hiểu rõ, lúc trước người có thiên phú mạnh hơn ngươi ở Nguyên Dương Vực vượt qua số lượng một bàn tay, nhưng cuối cùng bọn họ đều chết hết, chỉ còn lại một mình ngươi."

Ba vị tộc lão mở miệng, giống như là một viên thuốc an thần vào bụng Long Hạo Miểu, động tác đi qua đi lại cũng dừng.

"Ba vị tộc lão nói có lý, đúng là chúng ta nên giao hảo Bất Hủ Tông, nhưng không nên giống như Long Dã nói, biến Bất Hủ Tông thành minh hữu ccuar Long gia chúng ta. Nếu đến lúc đó Đại Vực Chủ không có cách nào bảo vệ Bất Hủ Tông từ trong tay Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn, vậy chắc chắn sẽ gây tai họa đến Long gia chúng ta. Ta không thể mạo hiểm, Long gia cũng không thể mạo hiểm."

Long Hạo Miểu vừa dứt lời, Long Dã choáng váng.

Lúc này, hắn muốn mở miệng khuyên bảo lần nữa, nhưng lại bị Long Hạo Miểu quát bảo im: "Quyết định của ngươi rất

cấp tiến, sau này đừng nhắc lại. Tiếp tục bảo trì trạng thái bây giờ là được, không công khai đứng chung chiến tuyến với kẻ địch của Bất Hủ Tông, cũng không cần công khai quá thân cận với Bất Hủ Tông, như vậy ít nhất chúng ta cũng có thể tiến lẫn lùi."

"Được rồi, tùy ngươi vậy." Long Dã có chút im lặng,

Lòng mệt mỏi.

Cũng lười nói tiếp.

Được rồi.

Ta không muốn lo ngươi nữa.

Dù sao sau này ta sẽ gia nhập Bất Hủ Tông.

…

Hôm sau.

Lục Phương Nhai nghênh đón náo nhiệt trước nay chưa từng có, có hơn phân nửa người trong Thần Phi Thành đều hướng về thành bắc, hội tụ ở Lục Phương Nhai.

Chỉ đợi buổi đấu giá tối nay bắt đầu!

Quân Thiên Nhất Cố còn tới Tử Khí Các rất sớm, hết sức cao hứng giúp đỡ Tử Nhiên bắt đầu chuẩn bị ccho buổi đấu giá tối nay.

Bởi vì tất cả sai lầm và thất trách của hắn đều được Đại Vực Chủ hời hợt xóa đi, người của Long gia lên án và cáo trạng hắn cũng bị qua loa đuổi đi.

Không riêng như thế, hắn còn nhận được Đại Vực Chủ ngợi khen.

Tất cả đều bởi vì Bất Hủ Tông!

Cho nên hôm qua hắn đã âm thầm thề, nhất định ôm chặt cái bắp đùi Bất Hủ Tông này, sau này ở Hồng Vực, sẽ như thiên lôi, Bất Hủ Tông sai đâu đánh đó.

"Tử Nhiên đại sư, ngài đi nghỉ ngơi đi, chuyện này để cho ta tới là được rồi." Quân Thiên Nhất Cố đoạt lấy vật trang sức trang trí cho buổi đấu giá trong tay Tử Nhiên.

Sau đó giọng Quân Thiên Nhất Cố vang lên bên trong Tử Khí Các, không biết còn tưởng rằng Tử Nhiên đại sư mới thu một vị đệ tử.

"Tử Nhiên đại sư, cái này ta đến!"

"Tử Nhiên đại sư, ta đến ta đến!"

"Tử Nhiên đại sư, ngài buông xuống, giao cho ta!"

Hô Lan thấy thế, thấy có ngươi dám đoạt chuyện làm từ tay sư phụ trước mặt hắn, lập tức nổi giận.

Nhưng nghĩ đến dù sao đối phương cũng là Vực Chủ.

Đánh thì đánh không lại.

Bất đắc dĩ chỉ có thể coi như thôi.

Cùng lúc đó, Thiên Huyền thương thế đã hoàn toàn khôi phục, đang đỡ lấy U Nguyệt đứng ở hành lang trên tầng cao nhất của Tử Khí Các, quan sát Tử Khí Các.

"Tuy bây giờ Tử Khí Các nhỏ nhưng chỉ cần có thời gian thì chắc chắn tương lai có thể vượt qua Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn." U Nguyệt cảm khái một câu.

Thiên Huyền cũng cười nói: "U Nguyệt đại sư, ngươi sai, vượt qua Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn chưa từng là mục tiêu cuar tông chủ."

"Ừm?"

U Nguyệt nhướng mày.

Thiên Huyền cười đáp: "Mục tiêu của tông chủ là dùng Tử Khí Các thay đổi U Quốc, thậm chí thay đổi toàn bộ Triều Thiên Hạp và thế giới này!"

U Nguyệt sửng sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ cười tự giễu một tiếng, nói: "Lão thân lại ếch ngồi đáy giếng."

Thiên Huyền nghe, cũng lắc đầu cười cười.

Lúc trước hắn cũng là tọa tỉnh quan thiên?

Nhưng mà sau khi cười xong, Thiên Huyền suy nghĩ về Thiên Nghiệp và Phong Tiềm mà hắn tâm tâm niệm niệm mấy

ngày nay.

【VIP】 Long Hạo Miểu quyết định (2)

Hắn đã biết được đại chiến bên ngoài Thần Phi Thành hai ngày trước từ miệng Hứa Niệm, còn có chuyện Thiên Nghiệp và Phong Tiềm mất tích sau khi đại chiến.

Cường giả bí ẩn đó là ai thì không biết được.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định chính là Thiên Nghiệp và Phong Tiềm đến bây giờ cũng không có trở về, hoặc là chết rồi, hoặc là đang đuổi giết tên cường giả bí ẩn đó.

Hôm qua và hôm nay hắn đều nghĩ, cường giả này sẽ không phải là tông chủ chứ?

Nhưng tông chủ mới Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh.

Mà Phong Tiềm có thể xếp vào top mười trong số cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ở U Quốc.

Cả hai hoàn toàn không cùng một cảnh giới.

Nhưng nếu như không phải là tông chủ thì là ai chứ?

Lúc đầu hắn muốn hỏi thẳng tông chủ, nhưng hai ngày này, tông chủ đều ở trong tông môn tu hành, không gặp được, cho nên chỉ có thể tự mình đoán lung tung.

Đúng lúc này, một đạo bạch quang bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi vào tầng cao nhất.

Oanh ——

Giữa bạch quang, Ôn Bình đi ra, Thiên Huyền vội vàng đi lên trên lầu nghênh đón.

Cũng ngay lúc Ôn Bình đi ra khỏi Bất Hủ Tông, trên không Thần Phi Thành lục tục hiện ra mấy đạo kinh hồng, nhanh chóng bay tới Tử Khí Các.

Đạo kinh hồng thứ nhất và đạo kinh hồng thứ hai đến từ phủ thành chủ.

Đạo thứ ba, đạo thứ tư và đạo thứ năm thì lại đến từ ba nhà khách sạn trong Thần Phi Thành.

Đạo kinh hồng thứ sáu thì lại đến từ trụ sở của Thiên Tuyệt Thành.

Sáu người này theo thứ tự là Đại Vực Chủ Ti Hải Hiền, thành chủ Thần Phi Thành Diêm Lai, mà ba người khác thì là cường giả Thiên Vô Cấm từ bên ngoài Nguyên Dương Vực đến, trong khoảng thời gian gần đây vừa khéo bế quan tu hành ở Nguyên Dương Vực, được Diêm Lai mời tới.

Người cuối cùng dĩ nhiên chính là thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch!

Đương nhiên, bọn họ đến vì Ôn Bình.

Nhưng cũng không phải là hoàn toàn vì Ôn Bình mà đến.

Bởi vì thời điểm này, trên bầu trời Thần Phi Thành xuất hiện đạo kinh hồng thứ bảy, đạo thứ tám và đạo thứ chín.

Đến từ Trạch Minh Thương Hội!

Theo sau đó chính là đạo thứ mười, đạo thứ mười một và đạo thứ mười hai.

Bọn họ đến từ phân đà của Thiên Tượng Môn!

Bọn người Long Hạo Miểu đang thương lượng buổi đấu giá đêm nay ở trụ sở của Long gia, khi cảm nhận được trên bầu trời xuất hiện vô số khí tức của cường giả Thiên Vô Cấm, lập tức xông ra khỏi phòng, sau đó tất cả đều chau mày ngắm nhìn phương xa.

Sau một hồi lâu, Long Hạo Miểu nhìn Long Dã dưới chân: "Quả nhiên không ngoài sở liệu, cường giả Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn không thể để cho Bất Hủ Tông thuận lợi hoàn thành buổi bán đấu giá này. Nhị đệ, hiện tại đã biết rõ tại sao đại ca ta đưa ra quyết định lúc nãy chứ."

Theo sau đó, ba vị tộc lão bên cạnh Long Hạo Miểu cũng lần lượt mở miệng.

"Vượt qua mười vị cường giả Thiên Vô Cấm tụ tập ở Thần Phi Thành, Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực

mở cũng không có náo nhiệt như vậy.”

“Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn đều có cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tới, xem ra mục đích rất rõ ràng, chính là muốn ngăn Bất Hủ Tông tổ chức lần đấu giá này.”

“Cuộc bán đấu giá này có thể cử hành hay không, thậm chí Bất Hủ Tông có thể vượt qua ải khó hay không cũng còn chưa biết. May mà chúng ta không có giống đứa nhỏ Long Dã này, bị Tuyền Qua Đồ có bổ sung năng lực đặc thù và Tuyền Qua Sát Khí làm choáng váng đầu óc.”

Đứng dưới chân bốn người, Long Dã nghe bốn người nói như vậy thì không nói cười ha ha, sau đó hóa thành kinh hồng chạy về phía Tử Khí Các.

Hắn không muốn phản bác.

Hắn chỉ tin tưởng, sẽ có một ngày tộc lão và đại ca sẽ hối hận.

Không phải chỉ là trung cảnh sao?

Chỉ là trung cảnh, dưới lôi kiếp Yêu Tiên ngày hôm đó hắn thấy thì chính là pháo hôi.

Ngay khi Long Dã đi Tử Khí Các, mười hai vị cường giả Thiên Vô Cấm đã lần lượt dừng lại bốn phía Tử Khí Các, chia làm bốn phe.

Đại Vực Chủ với Diêm Lai.

Ba vị cường giả Thiên Vô Cấm khác và thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch đứng ở một hướng.

Còn lại chính là người của Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn.

Phe Trạch Minh Cung, hết thảy ba người.

Hai vị Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh.

Một vị Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Bên phe Thiên Tượng Môn, cũng giống như thế.

Lúc này Diêm Lai lập tức đáp xuống Tử Khí Các, gọi Ôn Bình và Thiên Huyền đang muốn đi ra khỏi hành lang đối mặt

với nhiều cường giả Thiên Vô Cấm, dặn dò: "Đại Vực Chủ kêu các ngươi tuyệt đối không nên ra ngoài, hết thảy vấn đề để hắn giải quyết. Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn kẻ đến không thiện, bây giờ ngươi ra ngoài sẽ chỉ phiền toái hơn."

Ôn Bình bình tĩnh cự tuyệt: "Ta cảm ơn ý tốt của Đại Vực Chủ, nhưng mà Ôn Bình ta không thích thiếu nợ quá nhiều người, hơn nữa ta cũng chờ bọn họ lâu rồi."

"Chờ bọn họ lâu rồi?"

Diêm Lai ngây ra một lúc.

Trong lúc ngây người.

Một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống.

Đao Ma vừa mới kết thúc tu luyện, máu me khắp người từ trong bạch quang đi ra, đi tới bên cạnh Ôn Bình trước mắt bao người.

Sau khi đi đến bên cạnh Ôn Bình, đột nhiên hỏi.

"Tông chủ, Mộc Long trưởng lão không tới sao?"

"Hắn không tới được."

Ôn Bình bình tĩnh đáp.

Đao Ma nghe nói Mộc Long tới không được, khóe miệng lập tức hiện ra nụ cười điên cuồng, sau đó nói: "Hắn không đến, cũng hợp ý ta!"

Thấy nụ cười điên cuồng của Đao Ma, Diêm Lai cảm thấy không ổn.

"Tỉnh táo, tỉnh táo!"

Diêm Lai vội vàng trấn an Đao Ma, ngăn đường Đao Ma, không cho Đao Ma đi ra ngoài gây phiền thêm cho Đại Vực Chủ.

Ngăn cản đường đi của Đao Ma đồng thời Diêm Lai vội vàng nói với Ôn Bình: "Ôn tông chủ, nhìn thấy ba người bên trái sao?"

Ôn Bình đưa mắt nhìn hướng ba vị cường giả Thiên Vô Cấm của Trạch Minh Cung đáp xuống.

Trong ba người, người cầm đầu là một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

【VIP】 Đại Vực Chủ kiên định

Hắn ngạo nghễ mà đứng trên không Lục Phương Nhai, một bộ trường thiên trắng xanh đan xen phiêu lãng theo gió, hai đầu lông mày lộ ra một luồng sát ý như có như không, bị Ti Hải Hiền ngăn lại, sát ý trong mắt càng tăng lên.

Bên hông có một thanh trường kiếm, hiển nhiên là một vị kiếm tu, nhưng mà thanh kiếm này lại không phải tản ra lệ khí túc sát, ngược lại lại tản ra hàn ý lạnh người. Luồng hàn ý này, mặc dù kém ma pháp của Ôn Bình nhưng đã vượt qua lẫm đông hàn băng.

Hai người còn lại không có gì để nói.

So với khí chất của người cầm đầu, hai người này lệ khí quá thịnh. Một người một tay cầm thương, một người người đeo cự đao, hai đầu lông mày đều lộ ra một luồng sát ý xem nhân mạng như cỏ rác, lại phóng thích sát ý này ra ngoài, không giữ lại chút nào.

Diêm Lai nói tiếp: “Người cầm đầu, tên là Bắc Thiên Hàn. Là một trong ngũ đại phó cung chủ của Trạch Minh Cung, thực lực Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, lại bước vào trung cảnh đã hơn trăm năm, nội tình sâu, mặc dù không kịp Phong Tiềm nhưng cũng không phải Thiên Vô Cấm Trung Cảnh bình thường có thể rung chuyển.”

Sau đó Diêm Lai lại nhìn về phía hai người khác, nói tiếp: “Hai người khác, một người tên là Lưu Toàn, một người tên là Nam Mộc, cũng đều là phó cung chủ của Trạch Minh Cung, thực lực mạnh hơn Tinh Hải Nguyệt rất nhiều. Ôn tông chủ, mặc dù ngươi không sợ bọn họ nhưng mục tiêu của hai người Lưu Toàn chắc chắn cũng không phải ngươi. Nhất định là hai vị đại sư Tử Nhiên, U Nguyệt, cho nên ngươi nhất định không thể xúc động, tất cả phiền phức Đại Vực Chủ sẽ giúp ngươi giải quyết.”

Nghe Diêm Lai nói xong, Ôn Bình lạnh nhạt nói: “Yên tâm, chỉ cần bọn họ không động thủ, chắc chắn ta sẽ không

xuất thủ.”

Dứt lời, Ôn Bình rảo bước đi đến một bên hành lang, dựa vào hành lang, đầu khẽ nâng lên, nhìn về phía ba vị cường giả Thiên Vô Cấm của Thiên Tượng Môn.

Một nữ hai nam.

Người cầm đầu là nữ nhân đó.

Lúc này, tin tức đơn giản của ba người hiện ra trước mắt, nhưng Ôn Bình còn chưa kịp nhìn, Diêm Lai bên cạnh đã nói.

“Đẹp không? Nàng tên Phong Tiên Lưu Nghệ, là đệ nhất mỹ nhân Trạch Minh Cung, không ít cường giả Thiên Vô Cấm cũng khuynh đảo. Nhưng đừng bị vẻ ngoài dịu dàng của nàng lừa, thực tế nàng là phong chủ Ngũ Hạn Phong của Thiên Tượng Môn, thực lực còn mạnh hơn Phong Tiềm, trong số Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ở Nguyên Dương Vực, ít nhất có thể xếp vào top năm. Ba mươi năm trước, từng trong vòng một đêm liên tục giết trăm vạn thành viên của Già Thiên Lâu ở sa trường!”

Lời này là nói với Ôn Bình.

Đồng thời cũng là nói cho Đao Ma nghe.

Diêm Lai vốn định dùng Phong Tiên Lưu Nghệ ổn định Đao Ma, để hắn không nên khinh cử vọng động, nhưng mà không ngờ lại khơi dậy lòng hiếu chiến của Đao Ma.

“Như vậy thì càng thú vị.”

Đao Ma nói một câu, Diêm Lai nghe được thì có chút hối hận với những gì mình mới nói.

Bây giờ thì tốt, không có ổn định Đao Ma, ngược lại còn khiến cho Đao Ma càng kích động và hưng phấn.

Nhưng mà khiến cho Diêm Lai nới lỏng một hơi chính là lúc này Ôn Bình mở miệng: “Ngươi đừng vội, xem bọn họ muốn làm gì.”

“Tông chủ, Phong Tiên Lưu Nghệ đó thật đẹp, để cho ta đi.”

Đao Ma đưa mắt nhìn chằm chằm Phong Tiên Lưu Nghệ, trong ánh mắt tỏa ra vẻ cuồng nhiệt.

Đột ngột, Ôn Bình quay đầu lại giận dữ mắng mỏ, nói: "Đại chiến sắp bắt đầu, ngươi còn tâm tư tơ tưởng chuyện nhi nữ tình trường?"

"Ta không có."

Đao Ma ngẩn ra.

Hắn tơ tưởng chuyện nhi nữ tình trường bao giờ?

Không phải chỉ khen một câu rất đẹp sao?

Khen.

Có nghĩa là muốn?

Ôn Bình lại nói: "Nhìn chằm chằm bọn họ, nếu ai muốn động thủ, ngươi xuất thủ trước, còn suy nghĩ lung tung nữa, đao cũng vểnh lênh rồi."

"Tông chủ, ta không có… ai, ta thật sự… tông chủ, ta chỉ muốn đại chiến với nàng một trận thôi, không có ý nghĩ khác!"

Đao Ma gấp.

Diêm Lai ở bên cạnh nghe được, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, Ôn Bình và Đao Ma lại cãi nhau trước.

Một màn này đương nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của đông đảo cường giả Thiên Vô Cấm, bao gồm Phong Tiên Lưu Nghệ. Khi nghe Đao Ma nói chuyện, Phong Tiên Lưu Nghệ lập tức giận mắng một tiếng: "Hạ lưu bại hoại, người như ngươi mà cũng có thể tu luyện tới trung cảnh!"

Đao Ma nghe Phong Tiên Lưu Nghệ cũng chửi mình, lập tức gấp hơn, nhảy lên một cái, lại bay tới chỗ Phong Tiên Lưu Nghệ.

Ti Hải Hiền thấy thế, vội vàng ngăn trước mặt Đao Ma, sau đó trầm giọng nói với Phong Tiên Lưu Nghệ: "Phong Tiên phong chủ, Bắc phó cung chủ, đây là Thần Phi Thành của

Nguyên Dương Vực ta, nghiêm cấm tư đấu. Trước khi chư vị động thủ thì nên suy tính trước một chút."

"Ti Vực Chủ, ngươi nói như vậy có phần quá đáng? Trạch Minh Cung ta, mấy người Tinh phó cung chủ chết trong tay tông chủ Bất Hủ Tông. Hôm nay cho dù ngươi có thiên hoa loạn trụy như thế nào, Bất Hủ Tông không trả giá đắt, Trạch Minh Cung ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ."

Bắc Thiên Hàn trầm giọng nói, mặc dù không hiện ra sát ý, tức giận, nhưng trong nháy mắt khi nói xong thì lại tỏa ra một mảnh hàn ý lạnh lẽo.

Vốn là đối thủ một mất một còn Phong Tiên Lưu Nghệ cũng mở miệng nói: "Cái chết của mấy người Lâm Diệp Hồng, còn có nhục nhã mà Lạc Dạ Quy Phong phải chịu, hôm nay Bất Hủ Tông cũng nhất định phải giải thích cho rõ. Ta không muốn khai sát giới, tốt nhất các ngươi đừng ép ta khai sát giới."

Hai người mới mở miệng thì đã hùng hổ dọa người, nhất định phải đòi Bất Hủ Tông giải thích, hoàn toàn không nể mặt Ti Hải Hiền.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch và đám người Long Hạo Miểu, nhưng không có khiến cho bọn họ cảm thấy bất ngờ nhiều.

Bởi vì tuy Ti Hải Hiền là Đại Vực Chủ nhưng Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn cũng thế lực và bối cảnh không nhỏ ở U Quốc.

Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn cũng không dễ đuổi như Phong Tiềm và Thiên Nghiệp.

【VIP】 Đại Vực Chủ kiên định (2)

“Nhị đệ, lần sau nhớ kỹ làm cái gì cũng phải nghĩ lại rồi làm.” Long Hạo Miểu không nhịn được tận tình khuyên bảo nhắc nhở Long Dã bên cạnh.

Long Dã không có trả lời, chỉ tiếp tục đứng xa nhìn.

Long Hạo Miểu thấy thế thì cũng chỉ có thể coi như thôi, từ bỏ tâm tư giáo dục Long Dã.

Sau một khắc, cảnh tượng khiến cho Long Hạo Miểu và tất cả mọi người không tưởng tượng được xảy ra.

Ti Hải Hiền móc Đại Vực Chủ Lệnh ra, cầm Đại Vực Chủ Lệnh trong tay, nhìn bọn người Bắc Thiên Hàn và Phong Tiên Lưu Nghệ, tức giận nói: “Bản tọa thấy là Trạch Minh Cung các ngươi và Thiên Tượng Môn không có rõ, đây là Nguyên Dương Vực, đây là Thần Phi Thành! Nếu như các ngươi dám động thủ, bản tọa dám xem các ngươi như kẻ ẩn núp của Già Thiên Lâu, lập tức trấn áp, nếu các ngươi dám phản kháng, tổn thương một người dưới trướng của ta, chính là mưu phản, phản loạn, bản tọa sẽ thi hành quyền tiền trảm hậu tấu của Đại Vực Chủ!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ngẩn cả ra.

Không ai ngờ được, Đại Vực Chủ lại kiên quyết bảo vệ Bất Hủ Tông như vậy.

Dám động thủ, chính là kẻ ẩn núp của Già Thiên Lâu, dám đánh trả, đó chính là phản nghịch, mưu phản!

Như vậy chính là hoàn toàn trở mặt với Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn, không chừa đường lui nào.

Bởi vì một khi chuyện này xảy ra, nếu như mấy người Bắc Thiên Hàn được tra ra không phải là kẻ ẩn núp của Già Thiên Lâu, như vậy Ti Hải Hiền sẽ không giữ được vị trí Đại Vực Chủ.

Một cái Bất Hủ Tông mà thôi, Ti Hải Hiền cũng dám dùng vị trí Đại Vực Chủ của mình bảo đảm, cần gì phải như vậy chứ?

Ngay cả Ôn Bình, giờ phút này cũng không nhịn được sinh lòng kinh ý.

Liều.

Quá liều mạng.

Ti Hải Hiền liều, khiến cho hắn sinh lòng xúc động muốn tặng cho Ti Hải Hiền một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Giờ phút này, chỉ có mình Đao Ma là tỏ vẻ mất mác.

"Thôi, đi một chuyến uổng công."

Dứt lời, Đao Ma không nhịn được thở dài một hơi, sau đó về tới bên cạnh Ôn Bình, dứt khoát sai người đem cái ghế đến, ngồi xuống xem kịch.

Sau đó nghe Phong Tiên Lưu Nghệ không cam lòng nói: "Ti Hải Hiền, ngươi biết ngươi đang làm cái gì không?"

"Ti Vực Chủ, ngươi…"

Bắc Thiên Hàn thì bị tức đến nói không ra lời.

Trạch Minh Cung cũng được, Thiên Tượng Môn cũng được, hôm nay đến chính là hưng sư vấn tội, đồng thời phá hư buổi đấu giá này.

Đây là sự ăn ý không lời giữa hai nhà.

Tử Khí Các xuất hiện, quả thật là làm cho hai nhà thế lực đều cảm thấy một chút nguy cơ.

Mặc dù bây giờ Tử Khí Các chỉ ở một góc nhỏ, nhưng Thiên Tượng Môn bị đuổi đi ra, Tử Khí Các có thể không chút kiêng kỵ phát triển ở Nguyên Dương Vực, Trạch Minh Cung hoàn toàn không thể ngăn cản bước phát triển của nó, không được bao lâu thì chắc chắn Tử Khí Các sẽ vượt qua Trạch Minh Cung.

Một khi vượt qua Trạch Minh Cung, vậy thì cách vượt qua Thiên Tượng Môn cũng không xa.

Nhưng Trạch Minh Cung cũng được, hay là người của Thiên Tượng Môn cũng được, đều không ngờ tới Ti Hải Hiền lại kiên quyết bảo đảm Bất Hủ Tông như vậy!

Lúc này, Ti Hải Hiền nói tiếp: "Đây là Nguyên Dương Vực, không phải là nhà các ngươi! Là rồng ngươi cũng phải cuộn lại cho ta, là hổ ngươi cũng phải nằm sấp cho ta."

Nghe được câu nói đó, người của Trạch Minh Cung, người của Thiên Tượng Môn đều rất phẫn nộ, nhưng cũng chỉ có thể kìm nén lửa giận không dám phát tiết.

Ôn Bình thấy thế thì nhìn Ti Hải Hiền thật lâu, sát ý với đnn của Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn trong lòng dần dần thu liễm.

Nếu Ti Hải Hiền cũng đã làm tới mức này.

Vậy mà hắn còn muốn giết người của Trạch Minh Cung và người của Thiên Tượng Môn thì có chút không tim không phổi, mặc dù sớm muộn gì thì Bất Hủ Tông cũng trở mặt với U Quốc, nhưng ít nhất bây giờ còn chưa có, mà Ti Hải Hiền lại bất chấp hồi báo mà giúp đỡ Bất Hủ Tông.

Nhưng mà Ôn Bình nghĩ như vậy nhưng khi ánh mắt rơi vào người của Trạch Minh Cung và người của Thiên Tượng Môn thì lại phát hiện hình như bọn họ cũng không muốn từ bỏ ý đồ.

Trong khoảnh khắc khi ánh mắt của sáu người nhìn nhau, cực kỳ giống sáu cái máy phát tín hiệu, đang cách không phát tin.

Mà hiển nhiên Ti Hải Hiền cũng nhìn ra tâm tư của bọn họ, nổi giận nói: "Còn không đi, chẳng lẽ muốn để bản tọa tự mình mời các ngươi đi?"

Bắc Thiên Hàn lập tức nói tiếp: "Ti Vực Chủ, hôm nay ta có thể không truy cứu chuyện Tinh phó cung chủ chết, nhưng Bắc Thiên Hàn ta không phục, muốn lĩnh giáo hai vị đại sư Tuyền Qua Tân Đạo khác của Bất Hủ Tông một chút, cho nên Bắc Thiên Hàn ta đề nghị quyết đấu tuyền qua với Bất Hủ Tông, ngay hôm nay! Ta thua, chuyện Tinh phó cung chủ chết,

Trạch Minh Cung chúng ta sẽ bỏ qua, hơn nữa Trạch Minh Thương Hội lùi khỏi Nguyên Dương Vực từ đây!”

Dứt lời, Bắc Thiên Hàn lại móc ra thư quyết đấu tuyền qua, sau đó từng bước một, đi tới Tử Khí Các trước mặt bao nhiêu người.

Vừa đi vừa nói: “Ti Vực Chủ, quyết đấu tuyền qua được luật pháp của U Quốc bảo vệ, cũng là chuyện nội bộ của Tuyền Qua Thần Tượng chúng ta. Ngươi là Vực Chủ, nếu như ngăn cản thì chính là cố tình vi phạm! Nếu như Ôn tông chủ tránh chiến, cũng có thể.”

“Hủy bỏ bảng hiệu của Bất Hủ Tông trước, sau đó cút ra khỏi Nguyên Dương Vực!”

Bắc Thiên Hàn từng bước ép sát.

Khiến cho Ti Hải Hiền vốn đang liều mạng trở tay không kịp, hắn không ngờ Trạch Minh Cung cũng liều mạng.

Khi bọn người Ti Hải Hiền còn không kịp phản ứng thì Phong Tiên Lưu Nghệ cũng lên tiếng.

Nàng lại nói giúp cho Bắc Thiên Hàn!

Mấy trăm năm qua, lần đầu tiên!

“Nghe nói Tẫn Tri Lâu của quý tông làm ra một cái Bảng Tuyền Qua Thần Tượng, hai vị trấn thủ thần bí có kỹ nghệ Tuyền Qua Tân Đạo còn trên Tử Nhiên đại sư, hôm nay nô gia cũng muốn được mở mang tầm mắt một chút. Cũng không biết là cố lộng huyền hư hay là hoàn toàn không có hai người này, chỉ là mua danh chuộc tiếng!”

【VIP】 Trăm phần trăm bỏ qua phòng ngự

Ôn Bình nhìn hai người một xướng một họa, lắc đầu cười một tiếng.

Hắn biết hai người này muốn làm gì.

Kéo dài buổi đấu giá!

Chỉ cần tiếp tục trì hoãn nữa, kéo tới khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu, đến lúc đó tất cả cường giả Thiên Vô Cấm đều phải dựa theo luật pháp của U Quốc, tiến về khu vực quyết chiến Thất Vực Đăng Thiên Bảng quan sát, đến lúc đó ánh mắt của toàn bộ người trong Nguyên Dương Vực đều sẽ tập trung vào Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Buổi đấu giá ấp ủ suốt một tháng này có thể tuyên bố thất bại.

Khi Ôn Bình chuẩn bị mở miệng thì Diêm Lai vội vàng ngăn lại: "Đừng có mắc lừa! Chắc chắn Đại Vực Chủ sẽ có cách."

"Hết cách rồi, chỉ có thể nhận."

Ôn Bình lắc đầu, thở dài.

Sau khi thở dài mở miệng nói tiếp: "Những gì Đại Vực Chủ có thể làm vì ta thì cũng làm hết rồi, chẳng lẽ còn muốn cho Đại Vực Chủ bắt Bắc Thiên Hàn lại hay sao?"

Diêm Lai nghẹn lời.

Đúng vậy.

Chẳng lẽ còn có thể bắt không thành.

"Khoan hãy nhận!" Ti Hải Hiền tranh thủ gọi Ôn Bình đang đưa tay đón thiệp quyết đấu tuyền qua lại.

Vừa dứt lời, tay Ôn Bình ngừng giữa không trung.

Nhưng lại không phải là do Ti Hải Hiền kêu dừng mà là chính bản thân Ôn Bình dừng lại, ban đầu là vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng giờ lại nở một nụ cười quỷ dị.

"Suýt nữa quên mất, ta cũng không phải Tuyền Qua Thần Tượng, không thể nhận thiệp quyết đấu tuyền qua."

Nói xong lời này, Ôn Bình lập tức rụt tay trở về, khiến cho khóe miệng có chút nhếch lên của bọn người Bắc Thiên Hàn, Phong Tiên Lưu Nghệ cứng lại tại chỗ.

Bắc Thiên Hàn tức giận nói: "Ôn Bình, ngươi đừng hòng ra vẻ, cái thiệp quyết đấu tuyền qua này, hôm nay ngươi không nhận thì cút ra khỏi Nguyên Dương Vực!"

"Nhận nha, đương nhiên là nhận, ta cũng không có nói là không nhận. Chỉ là ta không phải Tuyền Qua Thần Tượng, phải đợi Tử Nhiên đại sư ra mới có thể nhận." Khi Ôn Bình nói lời này, Đao Ma bỗng nhiên đứng dậy, khóe miệng nổi lên ý cười, trong lòng ngầm hiểu.

"Vậy ngươi lập tức gọi Tử Nhiên ra! Chỉ là đồ bỏ, con rơi của Trạch Minh Cung, lắc mình một cái thì còn biến thành đại sư, đúng là mỉa mai." Bắc Thiên Hàn lạnh giọng trào phúng.

Nụ cười trên mặt Ôn Bình cũng cứng lại, thay vào đó là một phần ý lạnh, ý lạnh mang theo sát ý: "Thiệp quyết đấu tuyền qua đương nhiên chúng ta nhận, nhưng mà bây giờ Tử Nhiên đại sư không ở Tử Khí Các, cũng không biết khi nào sẽ về Thần Phi Thành. Nhưng nếu như có thể tiếp một kiếm của ta, ta sẽ để cho Tử Nhiên đại sư lập tức xuất hiện, như thế nào?"

"Hôm nay bản tọa không đến để nghịch kiếm với ngươi!" Bắc Thiên Hàn lạnh giọng cự tuyệt.

Ôn Bình cười lạnh, nói: "Bất Hủ Tông ta chỉ là một tông nhỏ ở Hồng Vực, dám nhận thiệp quyết đấu tuyền qua của Bắc phó cung chủ ngươi. Ngươi là cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, cũng không dám tiếp một kiếm của ta. Thật thú vị… Đao Ma, lát nữa thông báo cho Trần Hiết, kêu hắn đăng chuyện này lên Bất Hủ Nhật báo trong vòng một tháng, để cho cả U Quốc đều biết!"

Đao Ma cười hắc hắc, nói: “Tông chủ, một tháng có phải quá ít hay không?”

“Vậy một năm!”

“Nếu không, chúng ta cũng rải Bất Hủ Nhật báo ra sa trường?”

“Được!”

Đao Ma và Ôn Bình kẻ xướng người hoạ, không rõ rốt cuộc trong hồ lô của Ôn Bình bán thuốc gì.

Đơn thuần chỉ muốn làm cho Bắc Thiên Hàn khó chịu?

Hay là hắn định kéo dài thời gian?

Đương nhiên.

Không ai nghĩ đến cái khác.

Một kiếm giết Bắc Thiên Hàn, ai dám nghĩ tới?

Lúc này, Bắc Thiên Hàn đã bị Ôn Bình và Đao Ma chọc giận, nhưng mà hắn cũng không có bị lửa giận làm choáng váng đầu óc: “Không cần biết ngươi có ý gì, ta tiếp ngươi một kiếm, có thể! Nhưng ngươi có dám tiếp ta một kiếm hay không?”

“Tiếp, đương nhiên tiếp.”

Thấy kế hoạch thành công, Ôn Bình lộ ra ý cười, sau đó thầm nghĩ: Nhưng mà muốn cho ta một kiếm? Vậy phải xem ngươi có cái mạng đó không đã?

Nói xong, Ôn Bình rời khỏi Tử Khí Các, chậm rãi đi qua người Bắc Thiên Hàn và rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm, trong ánh mắt còn mang theo một sợi ý lạnh nhìn phía trước, không nhìn bọn họ một chút nào, có vẻ như là không xem bọn họ ra gì.

“Ta chờ ngươi!”

Ôn Bình để lại ba chữ, hóa thành kinh hồng vọt thẳng lên không trung, đứng lơ lửng trên vạn mét trên không phía trên Thần Phi Thành.

Bắc Thiên Hàn khẽ cười một tiếng trào phúng, lập tức đuổi theo, dừng cách Ôn Bình trăm trượng trên vạn mét trên bầu trời.

Giờ khắc này.

Tất cả mọi người trong Thần Phi Thành ngẩng lên nhìn trời.

Ánh mắt nhìn chằm chằm hai người Ôn Bình và Bắc Thiên Hàn.

Tất cả mọi người biết, tông chủ Bất Hủ Tông có thể một kiếm giết Thiên Vô Cấm.

Đồng thời, tất cả mọi người cũng biết thực lực của Bắc Thiên Hàn đã đạt đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, là một trong ngũ đại phó cung chủ của Trạch Minh Cung.

Mặc dù hai bên chỉ ra một kiếm nhưng trong lòng mọi người trong Thần Phi Thành, đây là một trận quyết đấu đỉnh phong.

Ti Hải Hiền vốn định khuyên can.

Nhưng mà nghĩ đến tối nay, buổi đấu giá sẽ bắt đầu, nhưng Phong Tiềm và Thiên Nghiệp đến giờ chưa về.

Tám chín phần mười là đã chết dưới kiếm của Ôn Bình!

Cho nên hắn cũng muốn nhìn một chút.

Hành động này của Ôn Bình là ý gì?

Hắn muốn một kiếm giết Bắc Thiên Hàn thật?

Vạn mét trên không trung.

Bắc Thiên Hàn trầm giọng mở miệng: “Mặc dù không biết rốt cuộc ngươi có ý gì, nhưng ngươi và Tử Nhiên chắc chắn sẽ chết. Hôm nay Ti Hải Hiền có thể bảo đảm ngươi, nhưng lần tiếp theo thì sao? Ti Hải Hiền không ở bên người ngươi, ta sẽ đích thân giết ngươi.”

“Muốn giết ta như vậy, quan hệ của Tinh Hải Nguyệt với ngươi rất tốt?”

Ôn Bình hỏi ngược một câu.

“Ngươi không xứng biết!”

Bắc Thiên Hàn trầm giọng mở miệng.

“Vậy có lẽ ngươi sẽ không có cơ hội để nói.”

Dứt lời, kiếm đã ở tay Ôn Bình.

Lại sát ý đại thịnh!

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động, kiếm ý vô cùng sống động.

“Chỉ là hạ cảnh.” Bắc Thiên Hàn khẽ trào phúng một tiếng, sau đó mở ra mạch môn.

Phanh ——

【VIP】 Trăm phần trăm bỏ qua phòng ngự (2)

Ngũ mạch cùng chấn động, sau đó mạch khí màu lam mênh mông hóa thành từng ngấn nước dài nhỏ, quay chung quanh Bắc Thiên Hàn.

Tuy là ngấn nước, nhưng lại phát ra kiếm ý rét lạnh!

Kiếm ý này còn kèm theo tự nhiên chi lực nước, đây là thứ mà ngay cả quyền thế của Phong Tiềm cũng không có.

Phong Tiềm cũng chỉ thúc đẩy tự nhiên chi lực cát, dung nhập mạch thuật, khiến cho uy lực của mạch thuật tăng vọt, đạt tới cấp độ mạch thuật Thiên cấp.

Nhưng Bắc Thiên Hàn lại dùng tự nhiên chi lực dung hợp vào trong kiếm ý, khiến cho uy lực của kiếm ý tăng mạnh, đạt tới có thể sánh ngang mạch thuật Thiên cấp.

Bởi vậy có thể thấy được, đánh giá của Diêm Lai về Bắc Thiên Hàn và cách nhìn của thế nhân với Bắc Thiên Hàn gần như mười phần sai.

Cái gì mà không sánh bằng Phong Tiềm?

Bắc Thiên Hàn còn mạnh hơn Phong Tiềm nhiều lắm.

“Kinh ngạc rồi sao? Có phải không nghĩ tới thực lực của ta càng mạnh mẽ hơn suy đoán và đánh giá của thế nhân đúng hay không.” Bắc Thiên Hàn thấy Ôn Bình run lên mấy hơi, cười đắc ý.

“Không! Chẳng qua là cảm thấy ngươi chết thì đáng tiếc.”

Nói xong.

Ôn Bình kiếm lên.

Thanh Liên Thất Kiếm —— Vân Nhập Tùng!

Khi kiếm lên, vô số Thanh Liên Kiếm Ý bỗng nhiên nở rộ, khiến cho vẻ mặt tươi cười đắc ý của Bắc Thiên Hàn lập tức

cứng lại, thay vào đó là cẩn thận.

Ôn Bình rất mạnh!

Tuyệt đối không có đơn giản như vẻ bề ngoài nhìn thấy được!

Phanh ——

Bắc Thiên Hàn lập tức cùng chấn động ngũ mạch, sử dụng mạch thuật phòng ngự mạnh mẽ nhất của mình.

Nói một cách chính xác hơn thì phải nói là kiếm ý!

Bởi vì mạch thuật của hắn theo kiếm ý mà sinh.

Ngự Thủy Hàn · Hoàn Bích Thủy Hàn Kiếm Ý.

Ra!

Tiếng sóng kinh thiên động địa và kiếm ý tản ra hàn khí che phủ nơi đó theo giọt nước trên bầu trời mà động, sau đó hóa thành từng cái ngấn nước, cho đến hàng ngàn hàng vạn, bọn chúng nhanh chóng xoay tròn, hóa thành một cái vòng bảo hộ hình tròn cực lớn bảo vệ ở trước người Bắc Thiên Hàn.

Chiêu này, đã là phòng ngự.

Lại là sát chiêu!

Bởi vì ngấn nước nhanh chóng xoay tròn đó mang theo viên mãn Thủy Hàn Kiếm Ý, mỗi một ngấn nước đều có uy lực của mạch thuật Thiên cấp.

Khi hội tụ vào một chỗ, uy năng vọt thẳng đến thượng cảnh!

Sau một khắc.

Thanh Liên Kiếm Ý đã nở rộ đầy trời phô thiên cái địa cuốn tới, đồng thời, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trước ngực Ôn Bình cũng bắt đầu xoay tròn.

Lần này, Ôn Bình dùng tới năng lực đặc thù của Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Linh Hồn Bác Ly!

Đây cũng là lý do tại sao Ôn Bình sẽ để cho Bắc Thiên Hàn phóng thích ra mạch thuật phòng ngự mạnh nhất.

Bởi vì dưới năng lực của Linh Hồn Bác Ly, tụ lực công kích càng lâu thì tỷ suất bỏ qua phòng ngự càng cao.

Cao nhất có thể đạt trăm phần trăm!

Khi đến trăm phần trăm, như vậy cũng có ý nghĩa là phòng ngự, linh thể của đối thủ hoàn toàn không có chút tác dụng nào cả, công kích của Ôn Bình mạnh bao nhiêu thì có thể gây ra được bấy nhiêu tổn thương.

Một kiếm này.

Tỷ suất xuyên thấu của Linh Hồn Bác Ly là bảy mươi phần trăm!

Bá ——

Vô số Thanh Liên quét sạch trời cao, trong khoảnh khắc đã bao phủ Bắc Thiên Hàn, cũng khiến cho vùng thiên địa này vì đó mà biến sắc.

Trước mắt bao người, khi vô số Thanh Liên dần dần tán đi, Bắc Thiên Hàn đã không thấy tung tích, khí tức cũng không còn sót lại chút gì.

Nếu không phải giữa thiên địa còn để lại một chút xíu khí tức của Thủy Hàn Kiếm Ý thì thậm chí sẽ có người hoài nghi không biết hắn có từng xuất hiện trên thế giới này hay không.

Giờ phút này, toàn bộ Thần Phi Thành đều trở nên im lặng một cách chết chóc.

Mấy hơi về sau, hai tên cường giả Thiên Vô Cấm của Trạch Minh Cung lập tức kinh thanh mở miệng.

“Bắc phó cung chủ?”

“Bắc phó cung chủ?”

Chỉ thấy Ôn Bình chậm rãi thu kiếm, lại hóa thành kinh hồng đáp xuống.

Giờ khắc này, tất cả mọi người cùng có chung một suy nghĩ.

Kết thúc?

Kết thúc như vậy?

Một kiếm!

Thật sự một kiếm giết Bắc Thiên Hàn?

Bắc Thiên Hàn là cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh mà lại bị một kiếm giết?

"Quả nhiên."

Khóe miệng Ti Hải Hiền lập tức nhếch lên, xác định Phong Tiềm và Thiên Nghiệp chết trong tay Ôn Bình.

Người của Trạch Minh Cung và người của Thiên Tượng Môn, còn có cường giả Thiên Vô Cấm khác, từng người đều không thể nào tin được cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì chuyện này quá mơ hồ.

Một kiếm.

Thật sự một kiếm!

Khó trách tông chủ Bất Hủ Tông muốn chơi một màn như thế trước khi nhận thiệp quyết đấu tuyền qua.

Vốn cho rằng chỉ là kéo dài thời gian, nhưng mà thật sự không nghĩ tới là vì giết Bắc Thiên Hàn!

Khi Ôn Bình trở lại Tử Khí Các, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm á khẩu không trả lời được, thân là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh Phong Tiên Lưu Nghệ cũng không ngoại lệ.

Bởi vì Ôn Bình có thể một kiếm giết Bắc Thiên Hàn, thực lực đó tuyệt đối ở trên nàng.

Về phần người của Trạch Minh Cung, hai người Nam Mộc và Lưu Toàn đã sinh lòng thoái ý, nhưng lại không dám tùy tiện rút đi, sợ tông chủ Bất Hủ Tông ra tay với bọn họ. Mà xa xa nhìn thấy một màn này, hai người Minh Châu trưởng lão và Thanh Thiển trưởng lão trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cuối cùng chính là người của Long gia.

Long Dã rất hưng phấn.

Chỉ cảm thấy một kiếm này quá đẹp rồi.

Mà Long Hạo Miểu và ba vị tộc lão thì giờ phút này, trong lòng sinh ra ý muốn giao hảo còn mãnh liệt hơn Long Dã trước đó.

Một môn hai trung cảnh!

Đao Ma.

Còn có tông chủ Bất Hủ Tông.

Đao Ma có thực lực như thế nào, không biết được.

Nhưng mà tông chủ Bất Hủ Tông, thực lực một kiếm chém trung cảnh, đây là bản lĩnh mà chỉ có cường giả thượng cảnh mới có.

Có thể tưởng tượng được, tương lai Bất Hủ Tông sẽ đạt tới độ cao như thế nào?

Chỉ sợ phong vương cũng chỉ trong trăm năm.

Một khi phong vương, Trạch Minh Cung cũng tốt, Thiên Tượng Môn cũng được, cho dù là có bối cảnh mạnh hơn đi nữa thì cũng không thể làm gì được Bất Hủ Tông.

Giờ phút này, không giao hảo Bất Hủ Tông thì còn chờ đến khi nào?

“Nhị đệ, là đại ca mắt mũi vụng về.” Long Hạo Miểu cảm khái một câu.

Long Dã chỉ cười một tiếng cho qua, không muốn nói chuyện.

【VIP】 Đưa Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn vào sổ đen

Cùng lúc đó, sau khi trở lại Tử Khí Các, Ôn Bình dùng tinh thần lực thăm dò thi thể của Bắc Thiên Hàn trong tàng giới. Trước đó bởi vì sợ bị người ta nhìn ra cho nên lấy tốc độ nhanh nhất cất thi thể của Bắc Thiên Hàn vào trong tàng giới, chưa kịp nhìn.

"Còn tốt."

Thấy thi thể của Bắc Thiên Hàn trong tàng giới cũng không có hư hao quá nhiều, Ôn Bình thở dài một hơi.

Vân Nhập Tùng, tăng thêm lực xuyên thấu mạnh mẽ của Linh Hồn Bác Ly cũng không có phá hủy thân thể của hắn, chỉ tiêu diệt sức sống và linh hồn của hắn thôi.

"Linh Hồn Bác Ly" quả nhiên không có chọn sai!

Không uổng công hắn từ bỏ mấy cái thuộc tính đặc biệt nhìn cũng cực kỳ tốt.

Sau này phối hợp với Vong Linh Triệu Hoán Thuật, mình có thể có được nhiều giúp đỡ hơn.

"Lại có thêm được một chút nội tình." Trong lòng Ôn Bình cảm khái một tiếng, đương nhiên, tâm tình cũng không có thư giãn xuống.

Dù sao U Quốc rất lớn.

Già Thiên Lâu cũng không nhỏ.

Toàn bộ Triều Thiên Hạp lớn hơn.

Lại thêm Yêu tộc trong lòng đất như là Liệt Không nhất tộc, bây giờ Bất Hủ Tông, vẫn còn chưa đủ mạnh.

Sau một khắc.

Ngước mắt lên nhìn.

Lạnh giọng mở miệng: “Thiệp quyết đấu tuyền qua của Bắc Thiên Hàn, ta nhận! Còn có ai muốn đưa thiệp quyết đấu tuyền qua, bổn tông chủ nhận luôn một thể.”

Nói xong.

Năm người của Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn lặng ngắt như tờ.

Phong Tiên Lưu Nghệ cũng không ngoại lệ!

Thật sự là một kiếm này của Ôn Bình quá mức rung động, khiến cho bọn họ cực kỳ sợ hãi, không còn dám đưa thiệp quyết đấu tuyền qua nữa.

Đưa thiệp quyết đấu tuyền qua chỉ có hai mục đích, một là thắng được quyết đấu tuyền qua, hai là quấy nhiễu lần đấu giá này của Bất Hủ Tông.

Nhưng bây giờ tông chủ Bất Hủ Tông thể hiện ra thực lực mạnh mẽ có thể một kiếm giết Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, đưa thiệp quyết đấu tuyền qua đã không có chút ý nghĩa nào.

Không riêng gì không có chút ý nghĩa nào.

Nếu còn dám đưa.

Chỉ sợ cũng phải chết.

Bắc Thiên Hàn cũng giết.

Chẳng lẽ còn kém một hai người nữa sao?

Huống hồ, Ti Hải Hiền đứng về phía Bất Hủ Tông, cho nên chắc chắn sẽ không dùng luật pháp của U Quốc và quyền lực của Đại Vực Chủ ước thúc Ôn Bình rất có thể sẽ đại khai sát giới.

“Không nói lời nào?”

Thấy cả buổi mà không có ai mở miệng, Ôn Bình nhìn kỹ đám người trái phải một chút, sau đó tiếp tục nói: “Nếu đã không có, vậy thì nên làm gì thì làm đó, tối nay buổi đấu giá vẫn tiến hành như thường lệ, hi vọng các vị đừng bỏ qua. Lần này, bởi vì đích thân Ti Vực Chủ tới buổi đấu giá, cho nên trên buổi đấu giá sẽ có thêm một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.”

Bởi vì Ti Hải Hiền đích thân tới cho nên thêm một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, lời này đương nhiên là Ôn Bình nói bậy, chỉ là vừa khéo trong tay Ôn Bình có một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù rất kém cỏi mà thôi.

Đương nhiên.

Kém cỏi này chỉ đối với Ôn Bình!

Còn đối với người bình thường thì nó chính là chí bảo!

Theo Ôn Bình, loại thuộc tính yếu này, cũng không thể dùng nó làm phần thưởng cho tu luyện ở tông môn, cho nên dứt khoát lấy ra bán đi, kiếm chút bạch tinh, đồng thời kiếm chút thanh danh. Đốt lên tên tuổi của Tử Khí Các trong cường giả Thiên Vô Cấm.

Nhưng mà mặc dù Ôn Bình nói bậy nhưng Ti Hải Hiền lại cảm thấy rất được lợi khi nghe câu nói này, cũng tin là thật.

Nghe Ôn Bình nói xong, trong bụng Ti Hải Hiền nở hoa, trong lòng hết sức hài lòng với cử động của Ôn Bình, cũng tương đối hài lòng với quyết định ra sức bảo vệ Bất Hủ Tông trước đó.

Nhưng mà hắn vẫn ra vẻ cao lãnh, đứng chắp tay, chỉ lộ ra một chút xíu ý cười, ra vẻ khiêm tốn mở miệng nói với Ôn Bình: “Ôn tông chủ không cần khách khí như thế, hôm nay ta đến, đơn giản là tới cổ vũ một chút, về phần chuyện vừa rồi cũng cchir là làm đúng bổn phận của người làm Vực Chủ mà thôi.”

Nói xong, mấy người Quan Trạch bắt đầu nịnh nọt Ti Hải Hiền.

Nịnh nọt tới mức Ti Hải Hiền liên tục cười lên.

Ôn Bình thấy thế thì chỉ có thể cười không nói.

Sau một khắc, Ôn Bình lại trầm giọng mở miệng nói tiếp.

“Còn có một chuyện, bổn tông chủ muốn tuyên bố! Kể từ hôm nay, Trạch Minh Cung vĩnh viễn nằm trong sổ đen của Tử Khí Các. Thiên Tượng Môn vào sổ đen của Tử Khí Các trăm năm. Trong vòng trăm năm, cho dù may mắn đạt được tư cách

mua sắm thì cũng không thể mua sắm Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí, đồng thời cấm Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn tham gia buổi đấu giá Tuyền Qua Đồ lần này. Nếu như ai giúp bọn họ mua Tuyền Qua Đồ trên buổi đấu giá thì cũng kéo vào sổ đen vĩnh viễn."

Dứt lời.

Ôn Bình hờ hững quay người đi vào bên trong Tử Khí Các.

Thật ra thì đoạn văn này mang tới kinh hãi cho mọi người không thua gì giết Bắc Thiên Hàn.

Kéo Trạch Minh Cung vào sổ đen thì cũng thôi đi, dù sao bây giờ hai nhà chỉ có thể là tử địch.

Nhưng tại sao Ôn Bình còn muốn kéo Thiên Tượng Môn vào sổ đen trăm năm?

Rõ ràng đến bây giờ thì Thiên Tượng Môn và Bất Hủ Tông chỉ xảy ra xung đột, còn lâu mới kéo lên đến Thiên Vô Cấm và tầng lớp cấp cao.

Hiển nhiên là hai nhà vẫn có cơ hội hòa giải!

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của mấy vị Thiên Vô Cấm mới tới Thần Phi Thành, mấy người đã quen với tác phong của tông chủ Bất Hủ Tông thì chỉ cảm thấy đúng như dự đoán.

Đồng thời.

Bọn họ bắt đầu phỏng đoán, cường giả hủy trụ sở của Tinh Hải Tông có phải là tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình hay không.

Dù sao ngày đó trụ sở của Tinh Hải Tông đã bị trúng một kiếm!

Mà có phải Phong Tiềm và Thiên Nghiệp đã chết dưới kiếm của tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình hay không?

Giấu trong lòng những hoài nghi này, cả buổi mọi người cũng không có tán đi.

Cho đến khi Ti Hải Hiền mở miệng: "Chư vị giải tán đi, tối nay đến đúng giờ, chờ mong cùng các vị cùng chứng kiến

Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các.”

Dứt lời, Ti Hải Hiền cũng vào Tử Khí Các.

【VIP】 Đưa Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn vào sổ đen (2)

Trạch Minh Cung và người của Thiên Tượng Môn mặc dù phẫn nộ và biệt khuất nhưng mà giờ phút này bọn họ cũng không biết nên làm cái gì, chỉ có thể rời đi trước.

Người của Trạch Minh Cung trở về Trạch Minh Thương Hội.

Người của Thiên Tượng Môn thì đi đài quyết đấu.

Nhưng mọi người kinh hãi vì Ôn Bình một kiếm giết Bắc Thiên Hàn thì cả buổi vẫn không có tản đi, vẫn tụ tập ở thành bắc và Lục Phương Nhai.

Giờ phút này có không ít người cao hứng, hưng phấn.

Người của Vọng Thần Các, người của Long gia đều rất cao hứng.

Nhưng mà người của Thiên Tuyệt Thành, Tinh Hải Tông thì hoàn toàn không cao hứng nổi, nhất là người của Tinh Hải Tông, cùng ngày, trực tiếp thu dọn đồ đạc rời khỏi Thần Phi Thành.

Quan Trạch của Thiên Tuyệt Thành thì rất bất đắc dĩ, nhưng chỉ có thể án binh bất động, quyết định làm một đệ đệ, sau này ai cũng không đắc tội, lẳng lặng mà sống.

…

Tử Khí Các.

Đao Ma thấy không có chuyện của mình nữa thì muốn về Hắc Vực tiếp tục rèn luyện ma pháp ngũ giai "Thiện Ác Song Sinh" của mình.

"Tông chủ, có việc ngài lại gọi ta, ta về Hắc Vực trước."

Ôn Bình hỏi một câu: "Ngươi gặp Tây Phong đó chưa?"

"Là Tây Phong đã mua Tuyền Qua Sát Khí 'Thiên Quân'?"

“Không phải hắn thì còn có ai?”

“Trần Hiết trưởng lão đã nói với ta, nói chờ đột phá Địa Vô Cấm thì sẽ giao cho ta. Trước đó vài ngày ta dành thời gian đi xem hắn, nhưng mà… tông chủ, xin thứ cho ta nói thẳng, thiên phú của hắn rất không tốt, nếu như không gặp được tông chủ ngài thì Địa Vô Cấm chính là cực hạn của hắn.”

“Đó là thiên phú trước Địa Vô Cấm.”

“Tông chủ, chẳng lẽ sau khi bước vào Địa Vô Cấm thì thiên phú còn có thể thay đổi?”

“Người khác thì không thể nhưng hắn thì có thể. Sau khi đột phá Thiên Vô Cấm thì hắn sẽ được kích phát linh thể tiềm ẩn, đồng thời còn kích hoạt Huyết Nộ Chi Tâm, càng phẫn nộ thì thực lực của hắn sẽ càng mạnh, lại không có hạn mức cao nhất. Hắn đi theo ngươi tu hành, tương lai thành tựu sẽ không thấp hơn ngươi.”

“Tông chủ, cái này sao nghe giống Huyết Nộ Chiến Thể xếp hạng thứ chín trăm bảy mươi ba trên Bảng Linh Thể như vậy? Huyết Nộ Chiến Thể, cũng có thể khiến cho người ta càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh.”

“Mạnh hơn Huyết Nộ Chiến Thể. Đi, đừng nói nhảm, ta giao hắn cho ngươi, bởi vì chỉ có loại người điên như ngươi mới có thể dạy dỗ hắn được tốt nhất.”

“Nếu tông chủ cũng đã nói như vậy, vậy thì ta biết ta nên dạy hắn như thế nào rồi.” Đao Ma nghe nói là dạy người nên điên cuồng đã ngưng tụ ra nguyên thần thì lập tức phấn chấn tinh thần.

Hắn không thích dạy dỗ người khác.

Nhưng nếu như có người muốn học cách làm sao để có thể điên cuồng giống như hắn thì hắn vẫn rất tình nguyện dạy bảo.

“Ngươi về Hắc Vực trước đi, có việc ta sẽ gọi ngươi.” Nếu hôm nay không đánh được, đương nhiên Ôn Bình cũng sẽ không giữ Đao Ma ở lại đây để tốn thời gian.

“Tông chủ, ta đi.”

Đao Ma cười hắc hắc, xoay người đi lên lầu, chuẩn bị câu thông truyền tống trận, nhưng mà hắn vừa đi lên lầu thì đã thấy hai người đứng ở hành lang.

Diêm Lai và Ti Hải Hiền!

Bởi vì không quen cho nên Đao Ma cũng không thèm để ý.

Nhưng mà khi đi qua bên cạnh hai người, Ti Hải Hiền mở miệng nói chuyện: "Bằng hữu, có phải chúng ta đã từng gặp nhau hay không?"

"Chúng ta không phải là bằng hữu, cũng chưa từng gặp nhau."

Đao Ma lạnh giọng đáp lại một câu.

Nhưng Đao Ma lạnh lùng lại làm cho Ti Hải Hiền càng thêm củng cố ngờ vực vô căn cứ trong lòng, sau đó gọi ra một cái tên mà ngay cả chính bản thân Đao Ma cũng sắp quên mất rồi: "Ngươi là đệ tử Bình Tâm Đạo của môn chủ Chấn Đao Môn đúng không? Ta từng đến Chấn Đao Môn mấy lần, có một lần khi ta uống rượu với môn chủ của nó thì ngươi đứng ở bên cạnh!"

Vừa nói đến đây, Ti Hải Hiền cũng cảm thấy có chút chấn kinh.

Năm đó Bình Tâm Đạo cũng chỉ là Địa Vô Cấm mà thôi, cho dù thiên tư không tệ nhưng dù sao thì niên kỷ vẫn còn nhỏ.

Nhưng mà bây giờ hắn đã bước vào Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Mà khi Đao Ma nghe được ba chữ Bình Tâm Đạo này thì lông mày không khỏi run lên một cái, trong hai con ngươi cũng hiện lên một chút chấn động, nhưng mà lại lập tức tiêu tán không dấu vết, cũng lạnh giọng đáp lại: "Ngươi nhận lầm người."

Dứt lời, Đao Ma rảo bước rời đi, sau đó từ hành lang trở về Hắc Vực.

Ti Hải Hiền, Diêm Lai thì hai mặt nhìn nhau.

Hai người càng thêm chắc chắn.

Hắn chính là Bình Tâm Đạo!

Đệ tử bị yêu nữ của Yêu tộc mê hoặc, phản bội Chấn Đao Môn, gián tiếp dẫn đến Chấn Đao Môn hủy diệt của môn chủ Chấn Đao Môn.

Từ sau khi Chấn Đao Môn bị Yêu tộc hủy diệt, hắn bị mấy cái thế lực lục tinh công khai treo thưởng truy sát.

Sau đó thì không biết tung tích nữa.

Trước đó Ti Hải Hiền nghe nói Bình Tâm Đạo đã gia nhập Thần U Quân, lại đổi tên thành Đao Ma đi sa trường.

Bây giờ mới qua có bao lâu?

Hắn gia nhập vào Bất Hủ Tông thì cũng thôi đi, còn đạt đến độ cao như thế này.

Nếu như những thế lực lục tinh treo thưởng hắn, còn có con nữ yêu lừa hắn đó biết được tất cả những chuyện này thì không biết sẽ cảm thấy như thế nào.

Ti Hải Hiền và Diêm Lai cảm thán một câu, sau đó ném chuyện của Đao Ma ra sau ót, tìm được Ôn Bình đang ở bên trong Tử Khí Các.

"Ôn tông chủ, không ngờ được thực lực của ngươi…" Ti Hải Hiền nhìn thấy Ôn Bình, câu nói đầu tiên chính là cảm thán, nhưng mà trong lúc nhất thời hắn cũng không tìm được từ gì để hình dung.

Bởi vì thực sự quá mức không thể tưởng tượng.

Quân Thiên Nhất Cố từng nói, Bất Hủ Tông chỉ là một cái thế lực vừa mới hưng khởi ở Hồng Vực.

Nhưng bây giờ xem xét lại, không phải là thế lực vừa mới hưng khởi gì đâu?

Tuyệt đối là tông môn ẩn thế!

"Không chọc ta, ta không xuất kiếm."

Dứt lời, Ôn Bình lại nói: "Bắc Thiên Hàn tự mình muốn chết, không trách ta được. Chỉ là Bắc Thiên Hàn vừa chết,

chắc chắn sẽ có phiền toái càng lớn hơn nữa. Đại Vực Chủ, ngươi xác định ngươi còn muốn tiếp tục bảo đảm ta?”

【VIP】 Thay đổi mà một kiếm mang tới

Ôn Bình không quan tâm phiền phức, nhưng mà hắn muốn xem thử quyết tâm của Ti Hải Hiền.

Rất hiển nhiên.

Ti Hải Hiền vẫn rất kiên quyết như cũ.

"Ôn tông chủ không cần lo lắng, có ta ở đây, Bắc Thiên Hàn chết, không ai có thể nói này nói kia. Hắn trái với luật pháp ở Thần Phi Thành ta, gây chuyện, thứ hắn lập cũng là ước hẹn quân tử, hai bên ước định đều ra một kiếm. Bắc Thiên Hàn hắn tài nghệ không bằng người, chết bởi kiếm của Ôn tông chủ, nếu như Trạch Minh Cung còn muốn giữ lại chút mặt mũi đó thì không thể nào tính chuyện này lên trên đầu của Bất Hủ Tông được. Còn người sau lưng Trạch Minh Cung thì càng không thể nào xem đây là một cái cớ để đối phó Bất Hủ Tông được."

Ti Hải Hiền nói một phen, tạo dựng cho Ôn Bình trở nên phi thường cao lớn, chính trực, giống như tất cả đều là Trạch Minh Cung sai.

Ôn Bình nghe.

Chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng.

Ngươi giỏi.

Quả nhiên, nói hưu nói vượn thì ngươi vẫn giỏi hơn!

Ôn Bình cười nói: "Vậy thì xin đa tạ Ti Vực Chủ."

"Ôn tông chủ khách khí." Ti Hải Hiền lại nói: "Nhưng mà Tinh Hải Nguyệt chết, còn có chuyện của U Nguyệt lão trưởng lão, chỉ sợ không có dễ che giấu như vậy. Nhất là U Nguyệt lão trưởng lão, chắc chắn người của Trạch Minh Cung sẽ xem U Nguyệt lão trưởng lão như phản tông, xem đó là một cái cớ để gây sự với Bất Hủ Tông, mưu đồ Tuyền Qua Tân Đạo."

Cuối cùng, nguyên nhân chính vẫn là Tuyền Qua Tân Đạo.

Đó chính là vấn đề mấu chốt!

Ôn Bình vân đạm phong khinh, không hề lo lắng, đáp lại một câu: "Vậy thì cứ để cho bọn họ tới đi."

Ti Hải Hiền thấy Ôn Bình có phản ứng như vậy, mặc dù không biết Ôn Bình dựa vào lực lượng ở đâu, nhưng vẫn bớt lo lắng một chút.

Có lẽ Bất Hủ Tông cũng có cường giả thượng cảnh cấp Phong Vương.

Nếu có, mặc dù không thể nào khiến cho Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn từ bỏ ngấp nghé Tuyền Qua Tân Đạo nhưng chắc chắn sẽ khiến cho bọn họ thu liễm một chút.

Ti Hải Hiền lên tiếng lần nữa: "Ôn tông chủ yên tâm, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, Trạch Minh Cung cũng tốt, Thiên Tượng Môn cũng được, đều không thể rung chuyển Tử Khí Các. Khi U Quốc và Già Thiên Lâu lại đại chiến với nhau lần nữa, U Quốc sẽ cực kỳ cần Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các."

"Ti Vực Chủ, còn nhớ đến quy củ bán Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các?" Ôn Bình nhắc nhở một câu, làm cho tâm tình kích động của Ti Hải Hiền giảm xuống một chút.

Để hắn từ bỏ danh vọng, đi kiếm bạch tinh?

Vĩnh viễn không thể!

Huống chi, còn có quy định của hệ thống ở đó.

Nhưng mà chuyện này cũng khiến cho Ôn Bình quyết tâm biến kiến trúc Tử Khí Các thành địa bàn của Bất Hủ Tông.

Vừa khéo tượng Nữ Oa cũng sắp thăng cấp xong rồi, đến lúc đó thì chỉ cần thăng cấp chủ điện, sau đó sẽ có thêm một cái địa bàn mới.

Dùng để bảo đảm sự kiên cố của Tử Khí Các!

Bị Ôn Bình bất ngờ tạt một chậu nước lạnh, Ti Hải Hiền nhìn bốn phía xung quanh một cái, sau đó vẻ mặt cứng đờ mở miệng hỏi thăm.

“Ngươi nghiêm túc?”

Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại: “Đại Vực Chủ, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngày đó ta chỉ nói cho những người khác nghe thôi sao?”

“Ngươi làm như thế, cho dù là ta hữu tâm bảo đảm ngươi, tầng lớp cấp cao của U Quốc, bọn họ cũng không thể bảo đảm ngươi.” Sắc mặt Ti Hải Hiền bắt đầu có chút khó coi.

Bivi hắn vẫn cho là Ôn Bình chỉ nói đùa thôi.

Ôn Bình cười yếu ớt nói: “Ta chưa từng nói là sẽ cần bọn họ bảo đảm. Nhưng mà, Đại Vực Chủ đối xử với Bất Hủ Tông như vậy, ta đều nhìn ở trong mắt, ta cũng không phải người bạc tình bạc nghĩa. Ta có thể nói cho Đại Vực Chủ một chuyện, ngoại trừ ta, không có người biết. Đương nhiên, có nghe hay không thì tùy ngươi, chỉ hi vọng đến lúc đó ngươi đừng hối hận là được.”

“Ngươi nói.” Trong lòng Ti Hải Hiền vốn có chút khó chịu, nhưng mà Ôn Bình nói một câu như thế, khiến cho trong lòng hắn ngứa ngáy khó chịu.

“Trong hai tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tối nay, có một tấm Tuyền Qua Đồ có năng lực là cộng một. Đại Vực Chủ có thể hiểu như vậy, nếu như mạch thuật Thiên cấp của ngươi đã bước vào cảnh giới viên mãn, như vậy sau khi dùng tấm Tuyền Qua Đồ này, mạch thuật trực tiếp bước vào cảnh giới tạo cực, nếu như mạch thuật Thiên cấp của Đại Vực Chủ đã là cảnh giới tạo cực, như vậy thì có thể bước vào hóa cảnh.”

“Tạo cực, hóa cảnh, chính là hai cảnh giới khác sau khi mạch thuật viên mãn Bất Hủ Nhật báo của ngươi nói tới trước đó sao?”

“Không sai! Cảnh giới tạo cực, mạch thuật có thể diễn sinh bí thuật, nói một cách khác thì chính là thăng hoa, mà hóa cảnh thì có thể sinh ra linh vật.”

Nghe Ôn Bình nói vậy, Ti Hải Hiền trầm mặc thật lâu, trong lòng có rất nhiều xúc động, chờ suy đi nghĩ lại một hồi mới chậm rãi mở miệng nói ra: “Ôn tông chủ, ta hiểu ý của ngươi, ta lập tức về phủ thành chủ chuẩn bị bạch tinh. Nhưng

mà ta vẫn là hi vọng Ôn tông chủ có thể biến báo một chút, Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn, bối cảnh của bọn họ đều rất đáng sợ.”

“Đại Vực Chủ khoan hãy suy nghĩ cho ta, ngài nên nghĩ làm sao để đoạt được thứ này từ trong tay những người đó trước đã. Cảnh giới Thiên Vô Cấm này, không có ai sẽ thiếu bạch tinh. Đương nhiên, nếu như ngươi định lấy thế đè người, ta chỉ có thể hủy bỏ buổi đấu giá.”

Ôn Bình mới mở miệng, trực tiếp rút tâm địa gian giảo của Ti Hải Hiền ra, quẳng xuống đất, diệt sạch.

Ti Hải Hiền xấu hổ cười một tiếng, sau đó giải thích: “Ta không phải loại người này.”

Dứt lời, quay người định rời đi.

Nói một cách chính xác hơn là đi chuẩn bị bạch tinh!

Hắn nhất định phải có tấm Tuyền Qua Đồ này!

Sau khi đưa tiễn Ti Hải Hiền, Ôn Bình phát hiện ngoài cửa Tử Khí Các tụ tập không ít người của thế lực lớn, rất nhiều thế lực ngũ tinh cự đầu.

Ngay cả Hiên Đình Các, Âm Dương gia cũng đều có người đến.

【VIP】 Thay đổi mà một kiếm mang tới (2)

Nhưng mà Ôn Bình không gặp một người nào cả, đưa năm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ và hai tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đã hứa giao cho Quân Thiên Nhất Cố.

Vực Chủ Hồng Vực làm người làm công, không dùng thì phí.

Theo thời gian từng chút trôi qua, Thần Phi Thành đã vào đêm.

Bởi vì là ban đêm, cho nên chúng đệ tử Bất Hủ Tông muốn đến xem náo nhiệt Ôn Bình cũng không có ngăn cản, bởi vì buổi đấu giá này cũng sẽ không kéo dài bao lâu.

Chậm trễ cũng không sao cả.

Cho dù chậm trễ thời gian thì cũng có thể bù lại trong tu luyện.

Khi rất nhiều đệ tử Bất Hủ Tông xuất hiện ở Thần Phi Thành, Tử Khí Các, còn có Lục Phương Nhai lập tức trở nên càng náo nhiệt hơn.

Dù sao cũng là trung tâm thương mậu.

Chắc chắn là khu đô thị phồn hoa của Nguyên Dương Vực!

Cho nên một đám người đến Lục Phương Nhai, nữ đệ tử bắt đầu mua mua mua, nam đệ tử thì tụ tập ở một bên hành lang, nhìn vùng trời rộng lớn của Thần Phi Thành xa xa.

Long Kha và Long Nguyệt hoàn toàn không có xuất hiện như trước đó.

“Long Kha và Long Nguyệt đâu?”

Ôn Bình hỏi thăm Vân Liêu bên cạnh.

Vân Liêu bất đắc dĩ nói: “Hai nàng đang xem phim, trước đó bởi vì Vi Sinh trưởng lão tính cho ngài một quẻ, sau đó lại

tính cho nha đầu Hoài Diệp đó một quẻ, được một cái tiểu cát, sau đó nàng xoát ra một thanh Hàn Băng Kiếm. Cho nên tối nay Vi Sinh trưởng lão lại tính cho hai nàng một quẻ, được một cái trung cát."

"Chỉ cần không phải đại cát là được."

Ôn Bình đáp lại một tiếng, nghĩ nghĩ, Long Nguyệt, Long Kha không đến cũng tốt, bây giờ còn chưa đến lúc ngã bài với người của Long gia.

"Từ sau khi Trần Hiết trưởng lão khuyên bảo mọi người, bởi vì sợ được đại cát cho nên cho dù là nha đầu Hoài Diệp đó xoát ra Hàn Băng Kiếm do Vạn Tái Băng Tinh chế tạo thành trong Tru Tiên thì cũng không có mấy người dám tìm Vi Sinh trưởng lão xem bói."

"Mệnh thuật, có thể cứu người, cũng có thể giết người, thậm chí có thể đấu với trời! Nhưng không có chuyện gì thì đừng tìm hắn xem bói, ra một cái đại cát, ngươi gánh không được."

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Vân Liêu cũng chỉ có thể lắc đầu cười.

Đúng vào lúc này, một đạo kinh hồng trong bầu trời đêm đáp xuống trước Tử Khí Các, theo sau đó chính là đạo thứ hai, đạo thứ ba.

Ba tên cường giả Thiên Vô Cấm đến từ bên ngoài Nguyên Dương Vực đáp xuống bên ngoài Tử Khí Các trước.

Không tới mấy hơi thở, lại là mấy đạo kinh hồng từ phía trên bay tới.

Chính là hai người Ti Hải Hiền và Diêm Lai.

Giờ khắc này, đám người mới vừa rồi còn chuyện trò vui vẻ bên ngoài Tử Khí Các lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, đều kính sợ mà nhìn mấy người Ti Hải Hiền.

Rất nhiều đệ tử của Bất Hủ Tông bên cạnh hành lang cũng vội vàng hội tụ đến một bên hành lang, quan sát mấy người Ti Hải Hiền phía dưới.

Nhất là Diệp Vũ Mai, còn có mấy người Hãn Uy.

Trước đó ở Hồng Vực, bọn họ xem cường giả Thiên Vô Cấm như thần trong lòng.

Bây giờ lập tức tới năm vị thần!

Nhiều đến mức khiến cho người ta hưng phấn!

Đồng thời, bọn họ càng thấy may mắn hơn, còn cảm thấy vinh quang khi gia nhập Bất Hủ Tông.

Ở Nguyên Dương Vực, ngoại trừ Bất Hủ Tông và Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, ai có thể hấp dẫn được nhiều cường giả Thiên Vô Cấm như vậy?

Lúc này, Diêm Lai cất tiếng nói.

"Khôi huynh, Lý huynh, Dương huynh!"

Diêm Lai quay qua nhìn ba người, ôm quyền hành lễ.

Ba người cũng lập tức hoàn lễ.

"Đại Vực Chủ, Diêm Lai huynh!"

"Đại Vực Chủ, Diêm Lai huynh!"

"Đại Vực Chủ, Diêm Lai huynh!"

Khách sáo vài câu đơn giản, Diêm Lai thăm dò hỏi một tên lão giả trong đó, nói: "Khôi huynh, xem ra hôm nay cũng nhất định phải có Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ chứ?"

"Còn phải đa tạ Diêm Lai huynh mời, thực không dám giấu giếm, ta chuẩn bị năm trăm vạn bạch tinh." Lão giả họ Khôi mở miệng, trong nháy mắt người ở Lục Phương Nhai sợ hãi.

Năm trăm vạn bạch tinh, thế lực ngũ tinh bình thường đập nồi bán sắt cũng không bỏ ra nổi.

Thế lực ngũ tinh cự đầu hẳn là cũng có thể lập tức móc ra nhiều bạch tinh như vậy.

Nhưng trọng điểm không phải là năm trăm vạn bạch tinh này, mà là bây giờ chỉ mới nói chuyện thôi, vừa lên tiếng thì chính là năm trăm vạn!

Đến lúc đó, chắc chắn giá cả của Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ sẽ cao hơn!

Rõ ràng Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ bình thường có giá cả chỉ chừng trăm vạn, cho dù Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các có đắt như thế nào đi nữa thì cũng không đến mức tăng gấp năm lần chứ?

Dù sao khi Tử Khí Các bán Tứ Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, cũng chỉ tăng lên gấp ba, chỉ bán ba mươi vạn bạch tinh mà thôi.

Đương nhiên, lão giả họ Khôi nói câu nói này chỉ là để thăm dò mà thôi.

Sau khi nói xong, hắn lập tức nhìn chằm chằm biểu cảm của Đại Vực Chủ.

Thấy ý cười trên mặt Đại Vực Chủ, hắn lập tức hiểu, chắc chắn Đại Vực Chủ chuẩn bị càng nhiều bạch tinh hơn, muốn giành lại một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Một ngàn vạn.

Đây là giá tiền cao nhất mà hắn có thể chấp nhận được.

Như đến lúc đó Đại Vực Chủ ra giá hơn một ngàn vạn bạch tinh, hắn sẽ từ bỏ.

Có tăng lên thì hắn cũng không có đủ.

Bọn họ thực sự không giống như Vực Chủ Phủ, gia đại nghiệp đại, tùy tay có thể móc ra được mấy ngàn vạn bạch tinh.

“Đại Vực Chủ, mời!”

Lão giả họ Khôi hàn huyên xong, dùng tay làm dấu mời, đi vào bên trong Tử Khí Các.

Khi năm người đi vào Tử Khí Các, trong nháy mắt thành viên của rất nhiều thế lực lớn đã ngồi trong Tử Khí Các và cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đều đứng dậy cung nghênh.

Nhưng mà ngoại trừ hai người Ti Hải Hiền, Diêm Lai ra thì ba người còn lại đều không có đáp lại lời cung nghênh của bọn họ.

Bởi vì ba người lão giả họ Khôi đều hướng lên chỗ hành lang trên lầu hai, khom mình hành lễ với Ôn Bình, thái độ cực kì cung kính.

"Loạn Tinh Môn Khôi Hải, tham kiến Ôn tông chủ!"

"Thiên Diễn Tông Lý Thanh, tham kiến Ôn tông chủ!"

"Dương gia Dương Minh, tham kiến Ôn tông chủ!"

【VIP】 Lần đầu tiên tiếp xúc với Long gia

Giờ khắc này, đám người trong Tử Khí Các đều không nhịn được mà kinh hãi.

Hôm qua tông chủ Bất Hủ Tông một kiếm trảm Bắc Thiên Hàn, bây giờ ngoại trừ người của Vực Chủ Phủ, ai dám không tuân theo tông chủ Bất Hủ Tông?

Thấy cảnh này, đám người của Bất Hủ Tông càng bành trướng cảm xúc!

Cường giả Thiên Vô Cấm mà bọn họ cho là thần thoại.

Cũng phải hèn mọn trước mặt tông chủ!

Đời này dứt khoát nhập bất hủ!

Kiếp sau vẫn muốn làm người trên Vân Lam Sơn!

Mà tận mắt nhìn thấy toàn bộ cảnh này, U Nguyệt lão trưởng lão cũng bành trướng cảm xúc.

Trái tim đã nguội lạnh từ lâu lại đập liên hồi.

Bởi vì Bất Hủ Tông mới quật khởi không đến hai năm.

Nàng cũng không dám nghĩ.

Tương lai Bất Hủ Tông sẽ trở nên huy hoàng tới cỡ nào.

“Hoan nghênh chư vị.”

Ôn Bình mỉm cười, chỉ đáp lại một cách đơn giản.

Bởi vì trong mắt hắn, Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh đã không phải là nhân vật tài giỏi gì.

Lúc này, mấy người phụ trách tiếp đãi khách mời Hoài Diệp lập tức chạy tới, dẫn năm người lên lầu ba: “Chư vị tiền bối, mời đi theo ta.”

Lầu một là cho dưới thế lực ngũ tinh cự đầu.

Lầu hai là cho rất nhiều thế lực ngũ tinh cự đầu.

Lầu ba mới là vị trí của cường giả Thiên Vô Cấm và thế lực lục tinh.

Ti Hải Hiền vừa đi lên lầu vừa đưa mắt nhìn người ở lầu một và lầu hai: "Ôn tông chủ, hôm nay có không ít người đến đây. Thế lực lớn ở Nguyên Dương Vực gần như đều đến đông đủ. Nhưng mà ngươi mới lấy ra năm tấm Tuyền Qua Đồ, có phải hơi ít hay không?"

Ôn Bình trêu chọc nói: "Vậy không bằng Đại Vực Chủ đừng có đấu giá, đại công vô tư một lần, nhường cơ hội cho những người khác?"

"Coi như ta không nói gì."

Ti Hải Hiền ngượng ngùng cười một tiếng.

Dẫn năm người Ti Hải Hiền lên lầu ba, sau đó Hoài Diệp thanh tao lịch sự mở miệng nói: "Năm vị tiền bối, mời ngồi, có cần gì thì có thể gọi chúng ta."

"Cho một chén rượu."

Ti Hải Hiền thuận miệng yêu cầu.

Giờ phút này, không uống chút rượu thì luôn cảm thấy thiếu chút gì.

"Được rồi." Hoài Diệp móc ma trượng ra, sau đó niệm một chú ngữ, sau đó chỉ vào bàn vuông một cái.

Sưu ——

Trên bàn vuông lập tức xuất hiện một bầu rượu ngon mùi thơm ngào ngạt.

Ánh mắt của bốn người Ti Hải Hiền lập tức hội tụ trên người Hoài Diệp, đều hơi kinh ngạc.

Thấy bốn người Ti Hải Hiền hơi nghi hoặc một chút, Diêm Lai lập tức giải thích: "Đây là đệ tử Bất Hủ Tông, không phải thị nữ. Tiểu nha đầu, nếu như ta không có đoán sai, đây chính là ma pháp mà tiểu tử Quân Thiên Nhất Cố đó nói chứ?"

"Là ma pháp thường dùng trong cuộc sống thôi." Hoài Diệp mỉm cười đáp: "Những tiền bối khác cần gì thì có thể nói

với các sư muội của chúng ta. Những ma pháp sinh hoạt đơn giản này, tất cả mọi người đều biết.”

“Cho một con gà nướng?”

Diêm Lai nói tiếp.

Sau đó thì thấy Chiêm Đài Diệp sau lưng trực tiếp cầm ma trượng chỉ một cái, trên bàn lập tức xuất hiện một con gà nướng nặng mấy chục cân, còn tỏa ra mùi thịt ngào ngạt.

“Trà!”

“Rượu!”

“Ta muốn heo nướng!”

Ba người Khôi Hải thấy thế thì lần lượt hưng phấn mở miệng.

Sau một khắc, những thứ bọn họ muốn đều hiện ra ở trên bàn.

Nếm một ngụm.

Phát hiện mùi vị đều rất không tệ.

Rượu mùi hương đậm đặc, có vẻ như số năm cũng chừng trăm năm.

Gà nướng, heo nướng, lúc đầu hai người Diêm Lai chỉ thăm dò nói ra.

Nhưng nếu như đã có thật rồi, bọn họ cũng dứt khoát thử một chút.

Không thể không nói, đúng là ăn ngon.

Thậm chí còn ngon hơn đầu bếp trong nhà làm.

Ti Hải Hiền thấy thế thì uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó hỏi: “Tiểu cô nương, ma pháp này học khó không?”

Làm Đại Vực Chủ, đương nhiên biết tình huống của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực.

Vân Liêu dùng ma pháp đăng đỉnh!

Hơn nữa có thể chiến cường giả Địa Vô Cấm!

Cho nên hắn cũng rất tò mò đối với ma pháp, bây giờ thấy mấy người Hoài Diệp còn dùng ma pháp biến ra rượu và thịt, hắn càng hiếu kỳ hơn.

"Cái này đều là ma pháp cực kỳ bình thường, cũng không tính nhất giai, không cần nửa khắc đồng hồ là có thể học được." Hoài Diệp đáp.

"Có thể dạy ta sao?"

Ti Hải Hiền nghe nói rất đơn giản thì vội vàng gặn hỏi.

Lúc này, giọng Ôn Bình truyền đến: "Muốn học? Gia nhập Bất Hủ Tông, tất cả trong Bất Hủ Tông đều sẽ mở ra cho Đại Vực Chủ."

Ti Hải Hiền ngượng ngùng cười một tiếng, lắc đầu nói: "Vậy thì thôi đi. Chúng ta nên bàn xem khi nào thì buổi đấu giá sẽ bắt đầu đi."

"Người đã đông đủ thì sẽ bắt đầu."

Ôn Bình đáp, sau đó lại khẽ khiển trách mấy người Hoài Diệp: "Lần sau biểu hiện ma pháp thì đừng có biểu hiện mấy loại ma pháp sinh hoạt này, trực tiếp triệu hoán lôi điện, phong tuyết, cự long gì đó, nếu không thì làm sao có thể hấp dẫn được những cường giả Thiên Vô Cấm đó nhập môn."

"Tông chủ, chúng ta biết rồi."

Mấy người Hoài Diệp vui vẻ cười hắc hắc.

Diêm Lai vội vàng hiếu kì hỏi: "Ôn tông chủ, ma pháp có thể khống chế lôi điện, phong tuyết, triệu hoán cự long thật sao?"

Diêm Lai vừa nói ra xong, mấy người Hoài Diệp cười đến càng vui vẻ hơn.

Tông chủ.

Thật là xấu!

Ha ha ha.

Ti Hải Hiền lập tức không vui: “Thế nào, muốn gia nhập Bất Hủ Tông?”

“Không không không.”

Diêm Lai vội vàng ngậm miệng.

Cùng lúc đó, người tham gia buổi đấu giá lần này lục tục đi vào Tử Khí Các. Hôm nay, những người có thể tới thì gần như đều là thế lực ngũ tinh.

Không gì khác.

Chỉ vì ngũ tinh trở xuống thì không bỏ ra được nhiều bạch tinh như vậy.

Đồng thời, Ôn Bình còn giới hạn nhân số của mỗi thế lực có thể đi vào Tử Khí Các.

Thế lực ngũ tinh chỉ có thể một người vào bàn.

Thế lực ngũ tinh cự đầu có thể cho ba người ra trận.

Thế lực lục tinh, có thể cho năm người ra trận.

Nếu như không có thế lực, như vậy thì nửa bước Thiên Vô Cấm có thể dẫn theo hai ngươi, cường giả Thiên Vô Cấm thì có thể dẫn theo bốn người đi vào.

Lúc đầu, hắn nghĩ là hạn chế như vậy sẽ khiến cho Tử Khí Các không có chật chội như vậy, nnhm hắn không ngờ được, thế lực ngũ tinh ở Nguyên Dương Vực lại nhiều như vậy.

【VIP】 Lần đầu tiên tiếp xúc với Long gia (2)

Hơn bốn nghìn cái thế lực ngũ tinh!

Tử Khí Các bị nhét tràn đầy, lầu một, lầu hai thậm chí còn có người không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng dựa vào hành lang bên cạnh.

Thời khắc này, thành bắc cũng đầy ắp người.

Nhưng mà không khí náo nhiệt này lại không có liên quan đến hai cái thế lực.

Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn!

Khi còn nửa khắc đồng hồ nữa thì sẽ bắt đầu.

Tử Khí Các và người bên ngoài Tử Khí Các phát hiện Thiên Nghiệp, Phong Tiềm đến giờ còn chưa tới.

Đến lúc này, có thể khẳng định chắc chắn là hai người đã chết.

Còn là do ai giết?

Từ khi Ôn Bình một kiếm giết Bắc Thiên Hàn, mọi người đã biết.

Phong Tiềm đả thương Thiên Huyền.

Ôn Bình là tông chủ, với tính tình của hắn, sao có thể bỏ qua cho Phong Tiềm và Thiên Nghiệp được?

“Mấy ngày, liên tiếp vẫn lạc Tinh Hải Nguyệt, Thiên Nghiệp, Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn, bốn vị cường giả Thiên Vô Cấm, thậm chí có hai vị là trung cảnh. Sa trường chinh chiến hơn trăm năm, ta chưa từng nghe nói có nhiều cường giả Thiên Vô Cấm vẫn lạc như vậy.”

Bên trong Tử Khí Các, ngồi ở lầu hai, Long Dã mắt thấy buổi đấu giá sắp bắt đầu, không nhịn được phát ra một tiếng cảm thán.

“Bất Hủ Tông hoành không xuất thế, hoàn toàn thay đổi Nguyên Dương Vực. Bây giờ Nguyên Dương Vực có ai dám không tuân theo Bất Hủ Tông? Cho dù là phụ thân đến thì nhất định cũng phải giữ lòng tôn trọng. Tông chủ Bất Hủ Tông, tương lai có xác suất chín thành sẽ phong vương. Nếu như Bất Hủ Tông có thể trở thành minh hữu của Long gia ta, chắc chắn sẽ là trăm lợi mà không một hại cho Long gia.” Long Hạo Miểu nhìn Ôn Bình, trong mắt lấp lóe ánh sáng.

Lúc này, ánh mắt của Ôn Bình cũng rơi vào trên người Long Hạo Miểu, Long Hạo Miểu lập tức đứng dậy, có chút khom người với Ôn Bình.

“Ôn tông chủ.”

Mấy vị tộc lão cũng đứng dậy khom mình hành lễ theo.

Ôn Bình thấy thế, cười như không cười khẽ gật đầu: “Long gia, ta biết các ngươi.”

“Long gia vinh hạnh!”

Mấy người Long Hạo Miểu vội vàng khách khí.

Cảnh tượng này cũng khiến cho Thiên Tuyệt Thành và Vọng Thần Các, còn có những thế lực ngũ tinh khác hâm mộ không thôi.

Nãy giờ, tông chủ Bất Hủ Tông chưa từng lộ ra nụ cười với cường giả Thiên Vô Cấm, thế lực lục tinh cũng không có.

Người của Long gia là cái thứ nhất!

Ngay khi những người khác hâm mộ, ở bên cạnh, trong lòng Long Dã rất bất đắc dĩ.

Đại ca.

Ngươi biết cái gì chứ, vinh hạnh.

Khi muốn cho tam muội thông gia, ngươi là người kêu to nhất, lúc trước, ngươi cũng là người đưa ra ý kiến đưa tam muội ra, bây giờ Ôn tông chủ không giết ngươi hoàn toàn là vì ta giúp ngươi ngăn cản tai nạn. Nếu không, Hình Phạt Chi Hỏa giấu trong cơ thể ta sẽ ở trên người của ngươi, người bị đánh đầu tiên cũng sẽ là ngươi!

“Ôn tông chủ, một kiếm đó của ngài, cho dù là gia phụ gặp được thì cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh. Đợi một thời gian, ngài nhất định có thể phong vương!”

Long Hạo Miểu vui vẻ mở miệng.

“Đại ca, buổi đấu giá lập tức bắt đầu, ngồi đi.”

Thấy Long Hạo Miểu còn đang nói nhảm, thậm chí còn nịnh nọt Ôn Bình, Long Dã nhìn không nổi nữa.

Long Hạo Miểu quay đầu khiển trách: “Nhị đệ, sao ngươi lại vô lễ như thế!”

“Được rồi, không thèm để ý ngươi.”

Bị mắng một câu như vậy, Long Dã dứt khoát coi như thôi.

Ngươi tiếp tục vuốt mông ngựa đi.

Đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào.

Lúc này, giọng của Quân Thiên Nhất Cố vang lên trong Tử Khí Các.

“Đại Vực Chủ, còn có chư vị tiền bối, còn có tất cả mọi người đang có mặt ở đây trong ngày hôm nay, tại hạ là Quân Thiên Nhất Cố, Vực Chủ Hồng Vực! Nhận được Ôn tông chủ nâng đỡ, có thể trợ giúp Bất Hủ Tông chuẩn bị buổi đấu giá lần này. Trước hết, xin cảm tạ Ôn tông chủ đã tín nhiệm, cũng cảm tạ Diêm Lai tiền bối hỗ trợ, Đại Vực Chủ, Khôi Hải tiền bối, Lý Thanh tiền bối, Dương Minh tiền bối, Thiên Huyền tiền bối, Quan Trạch tiền bối đã đến…”

Quân Thiên Nhất Cố cảm tạ một đống người, lại trọng điểm cảm tạ Ôn Bình một phen, sau đó mở ra buổi đấu giá mà tất cả mọi người chờ mong đã lâu.

Nhưng mà buổi đấu giá lần này cũng không chỉ có Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các, Quân Thiên Nhất Cố còn bổ sung thêm mạch thuật Địa cấp thượng phẩm và thiên tài địa bảo cực kì hi hữu.

Mặc dù cũng bị tranh đoạt.

Nhưng là thế lực ngũ tinh cự đầu và thế lực lục tinh, cường giả Thiên Vô Cấm từ đầu đến cuối chỉ nhìn chằm chằm vào Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các.

Sau nửa canh giờ, toàn bộ đồ vật mà Quân Thiên Nhất Cố chuẩn bị đã được đấu giá xong.

Mấy vị thị nữ cẩn thận từng li từng tí bưng Tuyền Qua Đồ đi tới giữa đài.

Nhóm đầu tiên.

Năm tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Hô Lan còn tự mình đi lên giải thích, phô bày mạch môn thuộc tính Độc của mình, còn biểu hiện ra lực sát thương của mạch khí độc.

"Tấm thứ nhất, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, năng lực đặc thù được bổ sung là —— Băng Đống. Khi phóng thích mạch thuật công kích, có xác suất một thành sẽ cưỡng chế đóng băng đối thủ trong thời gian ba cái hô hấp, không thể chống cự. Đồng thời, hiệu quả đóng băng cũng có hiệu quả với cường giả Thiên Vô Cấm, nhưng sẽ bị suy yếu đến một hơi. Nói tóm lại, bỏ qua cái thôn này thì không còn cái quán này. Giá quy định —— mười vạn bạch tinh. Chư vị, bắt đầu đi!"

Quân Thiên Nhất Cố nói xong, rất nhiều thế lực ngũ tinh cự đầu lập tức bật hết hỏa lực!

"Hai mươi vạn!"

"Ba mươi vạn!"

"Bốn mươi vạn!"

Thời gian mười hơi thở qua đi, đã đội lên trăm vạn bạch tinh.

Người ra giá —— Long Hạo Miểu.

"Một trăm vạn bạch tinh!"

Nhưng cho dù đã ra giá đến một trăm vạn bạch tinh thì vẫn là có người không ngừng tăng giá.

Bởi vì Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các có tiền mà không mua được.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau không chắc lúc nào sẽ mua được.

Dù sao nhiều người như vậy, ai biết tư cách mua sắm sẽ bị người nào lấy được.

"Thời gian một hơi, mặc dù chỉ có một hơi ngắn ngủi nhưng đã đủ thay đổi cân bằng thắng bại trong chiến đấu của hai người có thực lực ngang nhau."

【VIP】 Tuyền Qua Đồ giá trên trời

Ti Hải Hiền động tâm mở miệng.

Nếu như không phải đây chỉ là một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, nhất định hắn sẽ ra giá mua xuống!

Đương nhiên, hắn vẫn động lòng muốn mua.

Nhưng mà nghĩ lại dù sao mình cũng là Đại Vực Chủ, nếu như tất cả đều mua, cũng không tốt cho thanh danh của mình.

Sau một khắc, Diêm Lai bên cạnh lập tức ra giá.

"Hai trăm vạn!"

Một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, trực tiếp tăng lên cái giá trên trời là hai trăm vạn.

Giá trên trời như vậy đã đủ để mua hai mươi tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ bình thường rồi.

Tuyền Qua Sát Khí Thiên Quân cũng chỉ bán có ba mươi vạn mà thôi!

"Tấm Tuyền Qua Đồ này ta muốn, vừa khéo đứa nhỏ nhà ta cần một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ." Diêm Lai mở miệng khiến cho mấy nhà thế lực ngũ tinh cự đầu, thế lực lục tinh đang chuẩn bị liều một phen cuối cùng đều trầm mặc.

Nhưng mà khi Diêm Lai mở miệng và bọn họ trầm mặc, giọng nói của Ôn Bình vang lên: "Đấu giá hôm nay, ngươi có bạch tinh thì có thể tăng giá, không cần phải để ý đến đối phương có thân phận gì. Sau khi ngươi đấu giá được, nếu có người làm khó ngươi ở Thần Phi Thành, Bất Hủ Tông sẽ chủ trì công đạo cho ngươi."

Nghe được câu này, Diêm Lai đành phải ngượng ngùng cười một tiếng.

Không có cách nào.

Quen miệng.

Quen miệng.

“Chư vị, coi như vừa rồi bổn tọa chưa nói gì cả, các ngươi muốn tăng giá thì có thể tiếp tục tăng giá.” Chắc chắn Tử Khí Các sẽ bay lên, nhưng nhà Tử Khí Các thứ nhất vĩnh viễn ở Thần Phi Thành, cho nên chắc chắn Diêm Lai cũng không muốn khiến cho Ôn Bình không vui.

“Hai trăm mười vạn bạch tinh.”

Sau một khắc.

Hứa Niệm không hề nghĩ ngợi, trực tiếp tăng giá.

Lưng dựa Thiên Huyền, cho nên nàng không sợ, làm chim đầu đàn.

Có Hứa Niệm làm chim đầu đàn, những người khác cũng lần lượt tăng giá, cuối cùng giá cả dừng lại chừng hai trăm bốn mươi vạn bạch tinh, do Hứa Niệm mua được.

Bởi vì có lời hứa của Ôn Bình, khi tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thứ hai bày ra, tất cả mọi người dùng hết sức tăng giá.

Tấm thứ hai, tấm thứ ba, lần lượt bị Diêm Lai và một nhà thế lực ngũ tinh cự đầu dùng giá chừng hai trăm bốn mươi vạn mua được.

Long gia, Thiên Tuyệt Thành không thu hoạch được gì.

Bởi vì mục tiêu của hai nhà đều rất đơn giản.

Đó chính là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ!

Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, giá cao như thế, mua thì ý nghĩa không lớn.

Nhưng khi Quân Thiên Nhất Cố nói ra năng lực đặc thù của tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ thứ tư, Long Hạo Miểu và không ít người lập tức đứng lên.

“Tờ thứ tư nhất định phải lấy được.”

Long Hạo Miểu kích động mở miệng.

Bởi vì Quân Thiên Nhất Cố nói năng lực đặc thù là —— dị mạch thuộc tính Lôi.

Lại không xung đột với dị mạch trước đó.

Nói một cách khác, hai loại dị mạch có thể cùng tồn tại!

“Giá quy định mười vạn, các vị, mời ra giá đi.” Quân Thiên Nhất Cố nói xong, trong nháy mắt, tiếng ra giá nối liền không dứt trong Tử Khí Các.

Thời gian ba cái hô hấp.

Vọt hơn trăm vạn!

Người ra giá —— Long Hạo Miểu!

Hơn nữa còn cướp trong tay mấy vị cường giả Thiên Vô Cấm.

“Hai trăm bốn mươi vạn!”

Thiên Trạch mở miệng, trực tiếp tăng giá trăm vạn.

“Hai trăm năm mươi vạn!”

Long Hạo Miểu đuổi theo.

Họ Khôi của Loạn Tinh Môn lại tăng giá: “Hai trăm sáu mươi vạn!”

Long Hạo Miểu lại theo, trực tiếp tăng giá bốn mươi vạn: “Ba trăm vạn bạch tinh!”

“Bốn trăm vạn!”

Hình như Lý Thanh của Thiên Diễn Tông bắt buộc phải có, bất chấp giá lớn tăng giá thêm một trăm vạn.

Long Hạo Miểu giống như điên, lại tăng giá: “Năm trăm vạn bạch tinh!”

Khi giá tăng đến năm trăm vạn, đám người nhìn lẫn nhau, chín thành người đều lựa chọn từ bỏ.

Giá tăng lên gấp năm mươi lần, tăng giá nữa thì có chút không đáng.

Dù sao trước mắt không có mạch thuật thuộc tính lôi, cũng không phải là sau này Tử Khí Các không bán Tuyền Qua Đồ.

Lý Thanh của Thiên Diễn Tông thấy thế thì do dự mãi, cũng lựa chọn từ bỏ.

“Đa tạ chư vị!” Long Hạo Miểu cảm tạ một câu, sau đó hưng phấn mà nhìn thị nữ bưng Tuyền Qua Đồ đi tới chỗ hắn.

Nhưng mà thị nữ mới đi được một nửa, Quân Thiên Nhất Cố lại nói.

“Tấm thứ năm vẫn là dị mạch —— thuộc tính Phong!”

Long Hạo Miểu giơ mạnh tay lên.

Dọa cho đám người kêu to một tiếng.

“Ba trăm vạn!”

“Hảo tiểu tử, muốn lấy được hết đúng không?” Lý Thanh của Thiên Diễn Tông có chút không vui: “Năm trăm vạn bạch tinh, đến, ngươi tiếp tục thêm.”

“Đại công tử, không thể thêm nữa, nếu như thêm nữa thì chúng ta sẽ không có bạch tinh cạnh tranh Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.” Một vị tộc lão của Long gia lập tức khuyên can.

Như vậy mới khiến Long Hạo Miểu thu liễm, không tiếp tục tăng giá.

Dù sao mục đích chuyến đi này là mua được Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, tăng cường thực lực của phụ thân.

Nếu như mua tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ này, Long gia muốn cạnh tranh hai tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ tiếp theo thì có chút khó khăn.

“Tiền bối, ngài lợi hại.” Long Hạo Miểu nhận thua ngồi xuống, trong lòng chỉ cảm thấy cực kỳ đáng tiếc.

Lý Thanh của Thiên Diễn Tông cười hắc hắc: “Xem như tiểu tử ngươi thức thời.”

Nhưng vừa dứt lời, một giọng nói vang lên.

“Sáu trăm vạn!”

Chính là Thiên Huyền!

Giọng nói này vừa xuất hiện, trong nháy mắt Tử Khí Các yên tĩnh trở lại.

Sáu trăm vạn một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ!

Khá lắm!

Lý Thanh của Thiên Diễn Tông thấy thế thì chỉ có thể ngượng ngùng ngồi xuống.

Nhưng mà Ôn Bình bên cạnh lại sửng sốt một chút, sau đó hỏi: "Ngươi mua nó làm gì, bạch tinh nhiều đến dùng không hết?"

"Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, ta không có nhiều bạch tinh như vậy để tranh đoạt, cho nên chỉ có thể đoạt một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ. Hơn nữa ta cũng rất muốn thuộc tính Phong."

Thiên Huyền khát vọng nhìn tấm Tuyền Qua Đồ đó, sau đó nhìn Quân Thiên Nhất Cố giải quyết dứt khoát, giao dịch nhanh chóng kết thúc!

Ôn Bình bất đắc dĩ nói: "Thuộc tính Phong này, ở Bất Hủ Tông thì không đáng tiền. Sáu trăm vạn bạch tinh, đã đủ cho ngươi ở trong Phong Chi Cốc sáu trăm vạn canh giờ, xoát toàn bộ mạch thuật thuộc tính Phong và linh thể thuộc tính Phong trong Phong Chi Cốc đến viên mãn, thậm chí cảnh giới tạo cực, hóa cảnh. Tuyền Qua Sát Khí thuộc tính Phong cũng có thể xoát mười vạn, trăm vạn cái!"

【VIP】 Tuyền Qua Đồ giá trên trời (2)

Dứt lời, Ôn Bình có chút im lặng.

Trước khi ra giá thì ngươi phải hỏi một chút chứ.

Nhưng mà hắn cũng không quan tâm lắm.

Dù sao thì sáu trăm vạn bạch tinh này cũng chảy vào túi tiền của mình.

Thiên Huyền nghe Ôn Bình nói xong thì đột nhiên không sung sướng như vậy nữa: "Sáu trăm vạn bạch tinh của ta! Ôn tông chủ, ta có thể trả hàng sao?"

"Ngươi tiếp ta một kiếm, ta sẽ cho ngươi trả lại."

Ôn Bình mỉm cười nói.

Thiên Huyền cũng chỉ có thể dở khóc dở cười: "Hay là thôi đi."

Giờ phút này, người của Bất Hủ Tông cười.

Nhưng những người khác lại cười không nổi.

Bởi vì bọn họ nghe được từ đôi câu vài lời của Ôn Bình, hóa ra Bất Hủ Tông có hệ thống tu luyện thuộc tính Phong hoàn chỉnh.

Trong lúc nhất thời, không ít người hối hận không có tiếp tục tăng giá.

Một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, vậy thì không giống.

Trong mắt bọn họ, ngàn vạn bạch tinh cũng không đổi!

Bởi vì chỉ cần mua, người đó chính là người đầu tiên tu luyện thuộc tính Phong trừ người của Bất Hủ Tông.

Vì thế mà gia nhập Bất Hủ Tông thì bọn họ cũng cam nguyện.

Chỉ sợ Bất Hủ Tông không thu!

Lúc này, Long Dã không nhịn được thấp giọng nỉ non: “Nha đầu đó, hình như cũng tu luyện thuộc tính Phong?”

“Ai?”

Long Hạo Miểu quay đầu hỏi.

Long Dã kinh hoảng nói: “Ta có nói cái gì sao?”

“Ngươi mới vừa nói nha đầu đó tu luyện thuộc tính Phong?”

“Ngươi nghe lầm.”

Long Dã vội vàng lắc đầu.

“Sao hai ngày nay cứ lải nhải suốt.” Long Hạo Miểu cũng không có hỏi tới, cho là mình nghe lầm thật.

“Chư vị, vật quan trọng của buổi đấu giá hôm nay tới.” Quân Thiên Nhất Cố lên tiếng, khiến cho cảm xúc của tất cả mọi người bành trướng.

Khi Quân Thiên Nhất Cố lấy hai tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ ra, mọi người tập trung nhìn chằm chằm vào chúng không chớp mắt.

Ti Hải Hiền, Diêm Lai và một đám cường giả Thiên Vô Cấm cũng không khỏi rướn người dậy, nhìn Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, trong ánh mắt phóng ra khát vọng nóng rực.

“Chư vị, nếu như bạch tinh trong tay đầy đủ thì nhất định đừng bỏ qua cơ hội lần này. Bởi vì lần đấu giá tiếp theo chính là một năm sau! Đồng thời, nếu như ngươi bỏ qua buổi đấu giá lần này, sau này, đối thủ cạnh tranh của ngươi cũng sẽ không còn là vài người như hôm nay mà sẽ là hơn trăm triệu, thậm chí một tỷ người!”

Quân Thiên Nhất Cố vừa nói xong, ánh mắt của Ti Hải Hiền và mấy vị cường giả Thiên Vô Cấm trở nên nóng rực hơn nữa.

Một trăm năm mới đấu giá một lần.

Vậy hai tấm hôm nay, nhất định phải được một!

“Trực tiếp bắt đầu đi.” Ti Hải Hiền có chút vội vã không nhịn nổi mở miệng.

Quân Thiên Nhất Cố cười nói: “Đại Vực Chủ, ngài đừng nóng vội. Ngài xác định ngài không muốn nghe một chút về năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ này?”

Nghe hắn hỏi như vậy, lúc này Ti Hải Hiền mới kềm chế kích động và bức thiết trong lòng.

“Tấm Tuyền Qua Đồ này là chính tay tông chủ Bất Hủ Tông chế tạo, năng lực đặc thù của nó chính là cộng một. Nếu như chư vị không biết ý nghĩa của cộng một thì có thể hiểu như vầy. Nếu như mạch thuật của các ngươi mới bước vào tiểu thành, sử dụng tấm Tuyền Qua Đồ này, có thể bước vào đại thành. Như đã viên mãn thì bước vào cảnh giới tạo cực diễn sinh bí thuật, như đã bước vào cảnh giới tạo cực diễn sinh bí thuật thì có thể bước vào cảnh giới không biết —— hóa cảnh! Sinh ra linh vật.”

Bởi vì mấy ngày nay Bất Hủ Nhật báo cũng luôn tuyên truyền hai cái cảnh giới sau của mạch thuật, cho nên người ở đây ít nhiều gì cũng biết hóa ra sau viên mãn còn có hai cái cảnh giới.

Cái gọi là bí thuật chỉ là biến hóa xuất hiện khi bước vào cảnh giới tạo cực mà thôi.

Uy lực của bí thuật, ai cũng rõ ràng.

Như vậy, linh vật sinh ra khi bước vào hóa cảnh lại càng khó lường.

Giờ khắc này, tất cả cường giả Thiên Vô Cấm, thế lực lục tinh đều không nhịn được chuẩn bị đưa tay kêu giá.

Chỉ đợi Quân Thiên Nhất Cố mở miệng!

“Giá quy định một trăm vạn bạch tinh, chư vị có thể ra giá!”

Vừa dứt lời, đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, Ti Hải Hiền lập tức kêu giá: “Một ngàn vạn bạch tinh!”

Trong nháy mắt, giá cả tăng gấp mười lần!

Những thế lực ngũ tinh cự đầu còn muốn lẫn vào một chút đều bị câu nói này làm cho chùn bước.

Ngàn vạn bạch tinh.

Đúng là bọn họ không bỏ ra nổi.

Huống chi, ngàn vạn chỉ là bắt đầu.

Giờ phút này, Khôi Hải của Loạn Tinh Môn cũng ngẩn ra.

Mới đầu hắn còn dùng năm trăm vạn bạch tinh thăm dò Ti Hải Hiền một chút, nghĩ một ngàn vạn là mức giá lớn nhất mà mình có thể chấp nhận được.

Nhưng mà không ngờ được, vừa ra giá thì đã là cực hạn rồi.

"Một ngàn hai trăm vạn!"

Được rồi.

Nhưng mà!

Thêm!

Thêm hết mình!

"Một ngàn ba trăm vạn!"

"Một ngàn bốn trăm vạn!"

"Một ngàn năm trăm vạn!"

"Một ngàn sáu trăm vạn!"

"Một ngàn bảy trăm vạn!"

Ti Hải Hiền, Quan Trạch, Khôi Hải, Lý Thanh, Dương Minh, năm vị cường giả Thiên Vô Cấm và Long gia, Vọng Thần Các bắt đầu điên cuồng tăng giá.

Mặc dù không phải chiến trường, nhưng mà lại khiến cho mọi người cảm thấy tràn ngập khói lửa.

Một tấm Tuyền Qua Đồ, giá cả vọt thẳng đến hai ngàn vạn bạch tinh!

Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả!

Đáng sợ nhất là vẫn còn tiếp tục tăng thêm nữa.

Giờ phút này U Nguyệt, Tử Nhiên với rất nhiều đệ tử và trưởng lão của Bất Hủ Tông đều không nhịn được kinh hãi.

U Nguyệt và Tử Nhiên hoảng sợ ở chỗ không ngờ được là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ lại khiến cho nhiều cường giả Thiên Vô Cấm điên cuồng đấu giá như vậy.

Mà khiến cho chúng đệ tử và trưởng lão Bất Hủ Tông kinh hãi chính là.

Cộng một trong lòng những cường giả Thiên Vô Cấm này lại trân quý như vậy?

Đã sắp kêu đến cái giá hai ngàn vạn bạch tinh.

Ở Bất Hủ Tông, tông chủ cho phần thưởng tu luyện, phàm là có cưỡng chế tăng lên cảnh giới mạch thuật thì đều là cộng hai.

Nếu như đã viên mãn thì trực tiếp đạt đến hóa cảnh.

Đột ngột.

Ti Hải Hiền bỗng nhiên tăng giá.

“Hai ngàn vạn bạch tinh!”

Cái giá tiền này vừa ra, trong nháy mắt, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm tắt lửa.

【VIP】 Lựa chọn của Trạch Minh Cung

Long gia, Vọng Thần Các cũng không tiếp tục tăng giá nữa.

Bởi vì hai ngàn vạn thực sự quá nhiều.

Mặc dù có thể lấy ra được nhưng mà Đại Vực Chủ đã tăng giá đến mức này, bọn họ quyết định vẫn nể mặt Đại Vực Chủ một chút.

Hơn nữa nếu như tiếp tục giành với Đại Vực Chủ, bọn họ cũng không chắc chắn mình có thể cướp được.

Ở Nguyên Dương Vực, so bạch tinh của ai nhiều hơn?

Ai có thể hơn được Đại Vực Chủ!

Mấy hơi về sau, mắt thấy không ai ra giá, Quân Thiên Nhất Cố lập tức giải quyết dứt khoát!

"Chúc mừng Đại Vực Chủ!"

Ti Hải Hiền hưng phấn đứng dậy, chờ Hoài Diệp đem Tuyền Qua Đồ đi tới, hắn lập tức không kịp chờ đợi cầm lấy.

Sau đó cười lên ha hả!

Cực kì hưng phấn!

Bên trong Tử Khí Các, tất cả mọi người không ngừng hâm mộ.

Cường giả Thiên Vô Cấm đỏ mắt, chỉ tức tại sao bình thường mình không để dành thêm một chút bạch tinh?

Cộng một.

Mạch thuật Thiên cấp, thường thường tăng lên một cảnh giới thì cần mấy chục năm.

Từ viên mãn đến cảnh giới tạo cực, quá trình này dài dằng dặc.

Lâu đến trăm năm.

Thậm chí càng lâu.

Mà sau tạo cực, đến hóa cảnh thì càng khó hơn nữa.

Cho đến nay, bọn họ cũng không thấy có thấy ai bước vào cảnh giới này.

Nhưng bây giờ một tấm Tuyền Qua Đồ thì có thể giải quyết được!

Nhưng mà khi bọn họ đỏ mắt và bất đắc dĩ, trong lòng mọi người của Bất Hủ Tông lại không chút gợn sóng.

Giờ bọn họ đã hiểu tại sao tông chủ muốn bán thêm một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Năng lực đặc thù là cộng một, để ở Bất Hủ Tông thì đúng là không có ai cần.

Bởi vì có Đệ Ngũ Thế Giới.

Mạch thuật tăng lên một cảnh giới, vô cùng đơn giản.

Lại thêm trước đó tông chủ đã lấy ra không ít Tuyền Qua Đồ cộng hai làm phần thưởng tu luyện, bây giờ cũng không có ai quan tâm cái cộng một này.

Nhưng mà nhìn thấy thứ bọn họ không quan tâm, cường giả Thiên Vô Cấm lại xem như trân bảo.

Lần này, chúng đệ tử Bất Hủ Tông đều cực kỳ may mắn mình có thể vào Bất Hủ Tông!

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Ti Hải Hiền trực tiếp bỏ Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đang bám vào mạch môn thứ năm đi.

Tới đây, không thể không giải thích một câu.

Nếu như đã mở ra cái mạch môn thứ năm, như vậy, Tuyền Qua Đồ bám vào bốn cái mạch môn trước đó sẽ không thể bỏ đi, nếu cưỡng chế bỏ đi sẽ khiến cho cảnh giới rơi xuống.

Cứ thế mà suy ra.

Nếu như mở ra sáu cái mạch môn.

Như vậy Tuyền Qua Đồ bám trên mạch môn thứ năm cũng không thể bỏ đi.

Đây cũng là lý do tại sao cường giả Thiên Vô Cấm không cướp Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Ti Hải Hiền không kịp chờ đợi bỏ Tuyền Qua Đồ đi, sau đó lập tức lấy Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đấu giá được từ trong hộp ngọc ra, bắt đầu thôn phệ, dung hợp tại chỗ.

"Tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thứ hai, ta không cần, nếu ngươi có thể mua được thì cứ mua đi." Ti Hải Hiền dặn dò Diêm Lai một câu, sau đó nhắm mắt tiếp tục dung hợp Tuyền Qua Đồ.

Diêm Lai gật đầu.

Sau đó ma quyền sát chưởng nhìn chằm chằm tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thứ hai trước người Quân Thiên Nhất Cố.

Giống như vậy, những cường giả Thiên Vô Cấm khác và người của Long gia cũng đều chuẩn bị sẵn sàng đón địch.

Mỗi người đều quyết định nhất định phải đấu giá được!

…

Trạch Minh Thương Hội.

Khi giá cả của Tuyền Qua Đồ từ Tử Khí Các truyền ra, lấy tốc độ như tia chớp bắt đầu truyền bá ở Thần Phi Thành, không lâu sau thì đã truyền đến Trạch Minh Thương Hội.

"Cái gì, ngươi xác định ngươi nói không sai chứ, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ bán được giá trên trời sáu trăm vạn bạch tinh?"

Hai người Lưu Toàn, Nam Mộc của Trạch Minh Cung nhìn Thanh Thiển đến báo, cho là mình nghe lầm.

Thanh Thiển kiên quyết gật đầu nói: "Hai vị phó cung chủ, các ngươi không có nghe lầm, một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ bán được giá trên trời hơn sáu trăm vạn bạch tinh, bổ sung năng lực đặc thù là thuộc tính Phong, Thiên Huyền của Vọng… Bất Hủ Tông vừa mua. Còn có một tấm, bổ sung năng

lực đặc thù là thuộc tính Lôi, bị đại công tử Long gia mua, ra giá cao tới năm trăm vạn bạch tinh.”

“Vậy Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thì sao?”

Hai người Lưu Toàn vội vàng hỏi.

Thanh Thiển quay đầu nhìn Minh Châu trưởng lão cụt tay bên cạnh, do dự không biết có nên nói hay không, sau đó bị Minh Châu trưởng lão giành nói trước: “Tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thứ nhất đã chốt được, người mua nó là Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực Ti Hải Hiền, ra giá hai ngàn vạn bạch tinh!”

“Cái này…”

Nghe được cái giá tiền này, Lưu Toàn không biết nên nói cái gì.

“Giá tiền này có phải quá bất hợp lí hay không.” Nam Mộc cảm thán một tiếng, tiếp tục hỏi: “Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ được bổ sung vào năng lực đặc thù là cái gì?”

“Cộng một!”

“Cộng một là cái gì?”

“Căn cứ thám tử hồi báo, chỉ cần dung hợp tấm Tuyền Qua Đồ này thì có thể khiến cho mạch thuật tăng lên một cảnh giới. Nếu như mạch thuật đạt tới viên mãn thì sẽ trực tiếp bước vào cảnh giới tạo cực mà Bất Hủ Nhật báo tuyên truyền, diễn sinh ra bí thuật mà chúng ta hay nói. Nếu như đã diễn sinh bí thuật, như vậy thì sẽ bước vào một cái cảnh giới không biết càng mạnh mẽ hơn —— hóa cảnh! Nghe nói sẽ sinh ra linh vật, về phần mạnh mẽ cỡ nào thì sợ là chỉ có người của Bất Hủ Tông mới biết. Nhưng với quan hệ giữa Ti Hải Hiền và Bất Hủ Tông, Ti Hải Hiền sẽ ra một cái giá trên trời như vậy để mua một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, cộng một này chắc chắn không bình thường!”

Minh Châu trưởng lão nói đến phần sau, càng nói càng nghiêm túc, bởi vì nàng cảm nhận được một cảm giác nguy cơ, một cảm giác nguy cơ Thiên Tượng Môn sắp xuống dốc.

Thế nhân thường nói.

Nếu không cố gắng tu hành, khi thế giới này vứt bỏ ngươi, nó sẽ không báo trước.

Một cái tông môn thế lực, nếu như trì trệ không tiến, khoảng cách diệt vong cũng không xa.

Bây giờ Bất Hủ Tông, Tử Khí Các xuất hiện, đã khiến cho nàng có cảm giác mãnh liệt như vậy.

【VIP】 Lựa chọn của Trạch Minh Cung (2)

“Nhưng cũng có tin tức tốt, buổi đấu giá lần này qua đi, buổi đấu giá lần tiếp theo Tử Khí Các là một năm sau.” Thấy sắc mặt của mọi người đều có chút khó coi, Thanh Thiển vội vàng chen vào nói.

Nhưng lại khiến cho hai người Lưu Toàn, Nam Mộc tức giận.

“Đây cũng là tin tức tốt?”

“Ngày mai Trạch Minh Cung bị Tử Khí Các vượt qua mới gọi là tin tức xấu? Bây giờ những thế lực lớn, cường giả Thiên Vô Cấm này gần như là cuồng nhiệt truy phủng Tử Khí Các, tương lai nếu như dấu chân của Tử Khí Các trải rộng U Quốc, vậy ai còn tới mời chúng ta chế tạo Tuyền Qua Đồ?”

Hai người nhíu chặt chân mày.

Nhưng cho dù có không vui thì hai người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một kiếm hôm qua.

Vẫn rõ mồn một trước mắt!

Lúc này, Minh Châu trưởng lão trầm giọng mở miệng, trong mắt mang theo một tia sát ý: “Phó cung chủ, thật ra thì nếu như Tử Khí Các không bị hủy diệt thì phe nóng nảy nhất mới là Thiên Tượng Môn. Không bằng chúng ta liên hợp Thiên Tượng Môn, cùng nhau hủy diệt Tử Khí Các, thậm chí Bất Hủ Tông!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc.

Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn tranh đấu mấy trăm năm.

Thù hận mấy trăm năm!

Há là nói buông xuống là có thể buông xuống được?

Nhưng mà nếu như không để xuống thì với mức độ được ủng hộ của Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các bây giờ, còn chờ nữa chắc chắn nó sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Thiên Tượng Môn cũng tốt, Trạch Minh Cung cũng được, địa vị đều sẽ tràn ngập nguy hiểm.

Mà Bất Hủ Tông, một tông hai Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Với thực lực của tông chủ Bất Hủ Tông, tương lai rất có thể phong vương.

Nếu như để mặc cho tiếp tục phát triển, có Tử Khí Các làm chỗ dựa, Thiên Tượng Môn cũng tốt, Trạch Minh Cung cũng được, đều sẽ thành lịch sử.

Vừa nghĩ tới đó, hai người bắt đầu dao động.

"Việc này ảnh hưởng quá nhiều, hai người chúng ta không quyết định được, nhất định phải về Trạch Minh Cung một chuyến, mời cung chủ định đoạt, mời cung chủ ra mặt."

"Nhưng mà các ngươi cần phải đi Thiên Tượng Môn hỏi ý trước đã, nếu chỉ có chúng ta chịu hợp tác mà bọn họ không chịu thì cũng không ổn."

Hai người Lưu Toàn, Nam Mộc lần lượt mở miệng.

"Ta đi!"

Minh Châu trưởng lão đồng ý nhận việc này, ánh mắt kiên quyết.

"Ngươi xác định?"

"Bây giờ người bên trong Tử Khí Các, một người là nữ nhi, một người là mẫu thân ngươi."

Hai người Lưu Toàn không nghi ngờ lòng trung thành của Minh Châu đối với Trạch Minh Cung, nhưng mà hai người lo lắng Minh Châu xử trí theo cảm tính.

Đối mặt với hai người chất vấn, Minh Châu trưởng lão kiên quyết gật đầu: "Hai vị phó cung chủ, ta không có nữ nhi! Mẫu thân ta qua đời lâu rồi!"

“Được, chuyện này giao cho ngươi đi làm.”

“Đừng để cho chúng ta thất vọng.”

Bị Minh Châu nhắc nhở như vậy, hai người Lưu Toàn lập tức nhớ tới chuyện năm đó, lo lắng trong lòng cũng tiêu tan hơn phân nửa.

Mặc dù không biết nội tình, nhưng sự thật chính là.

Mẫu thân của Minh Châu chết dưới kiếm của chồng mình!

…

Tử Khí Các.

Tấm Tuyền Qua Đồ thứ hai đã bày ra ở trước mặt tất cả mọi người.

Năng lực đặc thù là —— tốc độ phóng thích mạch thuật gia tăng hai mươi phần trăm!

Cũng chính là tấm mà Ôn Bình rất là ghét, chính là phẩm chất thấp nhất trong số năng lực đặc thù, nhưng mà đối với những người khác.

Nó chính là bảo!

Tốc độ phóng thích mạch thuật gia tăng hai thành, mang ý nghĩa khi tranh đấu cùng cảnh thì có thể xuất thủ trước.

Hơn nữa vĩnh viễn nhanh hơn người ta một bước!

Cho nên rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm lập tức bật hết hỏa lực.

Trong lúc bọn họ bật hết hỏa lực, Truyền Âm Thạch trong ngực Ôn Bình có động tĩnh.

Sau khi dựng lên bình chướng cách âm, Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, giọng Trần Hiết từ trong đó vọng ra.

“Tông chủ, Minh Châu trưởng lão của Trạch Minh Cung vừa mới rời khỏi Trạch Minh Thương Hội, muốn đi Thiên Tượng Môn nói chuyện hợp tác diệt Bất Hủ Tông.”

“Ta tính được.”

Ôn Bình cười một tiếng.

Xem ra buổi đấu giá này đã kích thích người của Trạch Minh Cung.

“Tông chủ, còn có một chuyện, số lượng Yêu tộc bên trong Hào Khốc Thâm Uyên càng ngày càng nhiều, đã vượt qua số lượng một tỷ, bây giờ Mộc Long trưởng lão hoàn toàn không có sức đánh trả, lại thêm rất nhiều Yêu Tổ và Yêu Hoàng vây công, bắt đầu xuất hiện tổn thương!”

Khi nói xong, trong giọng nói Trần Hiết rõ ràng có cảm xúc lo lắng.

Ôn Bình bình tĩnh đáp: “Không cần lo lắng cho Mộc Long, Thanh Long Thể của hắn không có yếu ớt như ngươi nghĩ.”

“Ta hiểu được.”

Nếu tông chủ cũng đã nói như vậy rồi.

Trong khoảnh khắc, lo lắng trong lòng Trần Hiết tiêu tán hơn phân nửa.

“Không có việc gì thì tiếp tục làm việc của ngươi đi, chuyện Trạch Minh Cung, chờ buổi đấu giá kết thúc, ta sẽ đích thân đi xử lý.”

“Thuộc hạ đã rõ, vậy tông chủ, ta lui trước.”

“Đi thôi.”

Cất Truyền Âm Thạch, Ôn Bình tháo bình chướng cách âm, sau đó ánh mắt rơi vào người Long Hạo Miểu.

Bởi vì Long Hạo Miểu đứng dậy, hô ra một cái giá khiến cho mọi người đều kinh hãi.

Hai ngàn vạn bạch tinh!

Đây là giá tiền cuối cùng của tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ lúc nãy.

Nhưng mà, Diêm Lai cũng không từ bỏ.

Lại tăng giá một trăm vạn bạch tinh!

“Hai ngàn một trăm vạn!”

Khôi Hải của Loạn Tinh Môn cũng cắn răng, tăng giá: “Hai ngàn hai trăm vạn bạch tinh!”

Còn những người khác thì chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Không ai có nhiều bạch tinh như vậy.

Nếu như từ gia tộc hoặc là tông môn điều tới thì đúng là vẫn có thể lấy ra được, nhưng mà chắc chắn sẽ khiến cho gia tộc và tông môn thương gân động cốt.

Chủ yếu nhất là bây giờ có điều cũng không kịp nữa rồi.

“Hai ngàn ba trăm vạn!”

Long Hạo Miểu tiếp tục tăng giá!

Bởi vì nếu phụ thân có thể mạnh thêm một phần, có thể an toàn thêm một phần ở sa trường.

Khi Long Hạo Miểu vừa hô ra cái giá tiền này, Khôi Hải chỉ có thể coi như thôi.

Bởi vì hắn thật sự không thêm được nữa.

Diêm Lai thì tiếp tục tăng giá, là thành chủ trung tâm mậu dịch ở Nguyên Dương Vực, nhiều năm như vậy chắc chắn cũng cất giữ không ít bạch tinh: “Hai ngàn bốn trăm vạn!”

【VIP】 Mạch thuật Thiên cấp bước vào hóa cảnh!

“Hai ngàn năm trăm vạn!”

Long Hạo Miểu tăng theo.

“Hai ngàn sáu trăm vạn!”

Nhưng khi Diêm Lai vừa hô ra cái giá này, Long Hạo Miểu do dự, nói một cách chính xác hơn là ba vị tộc lão sau lưng ngăn cản hắn.

Bởi vì nếu tiếp tục tăng lên nữa.

Long gia không đủ sức!

Long Hạo Miểu quay đầu: “Ba vị tộc lão, trên người ba ngươi có bạch tinh hay không, góp một chút đi, tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ này chúng ta nhất định phải mua được. Lần này phụ thân đi sa trường, tất nhiên hung hiểm trùng điệp, tăng cường một phần thực lực thì sẽ an toàn thâm mấy phần.”

Dứt lời, Long Hạo Miểu nhìn chằm chằm ba vị tộc lão sau lưng, thấy ba người còn đang khuyên mình từ bỏ, chỉ có thể trầm giọng thả ra đại chiêu.

“Có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục!”

Quả nhiên, ba người nghẹn lời.

Thấy thế, Long Hạo Miểu vội vàng nâng giá.

“Hai ngàn bảy trăm vạn!”

Lời vừa nói ra, toàn trường phải sợ hãi.

Giờ phút này, cho dù là Diêm Lai thì cũng đang do dự có nên tăng giá nữa hay không.

Kêu thành chủ Thần Phi Thành lấy ra nhiều bạch tinh như vậy, rất đơn giản, bởi vì mỗi tháng các thế lực đều phải nộp thuế.

Mỗi tháng thu thuế chính là một món khổng lồ!

Nhưng mà để cho cá nhân hắn ra nhiều bạch tinh như vậy thì rất khó!

“Hai ngàn tám trăm vạn!”

Khẽ cắn môi, Diêm Lai quyết định lại tăng thêm một lần cuối cùng.

Mà Long Hạo Miểu thì không chút do dự lựa tiếp tục tăng thêm: “Hai ngàn chín trăm vạn bạch tinh!”

Diêm Lai bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

“Được rồi, ta chờ lần sau.”

Lời vừa nói ra, Long Hạo Miểu vui đến phát khóc, khóe miệng còn xuất hiện nước mắt thật.

Mà tất cả mọi người bên trong Tử Khí Các cũng đều thở dài một hơi.

Bởi vì mấy vòng kêu giá cuối cùng, tất cả mọi người đều nín hơi, thở mạnh cũng không dám.

Một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Bán được một cái giá trên trời, hai ngàn chín trăm vạn bạch tinh!

Có thể nói kinh thiên động địa!

“Diêm thành chủ, đa tạ!” Long Hạo Miểu quay qua nhìn Diêm Lai, ôm quyền, sau đó kích động cầm lấy Tuyền Qua Đồ thị nữ bưng đến.

Diêm Lai bất đắc dĩ cười nói: “Hảo tiểu tử!”

“Thật sự là lần này gia phụ đi sa trường quá nguy hiểm, nếu không vãn bối cũng sẽ không liều mạng mua tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ này như thế.”

Long Hạo Miểu tỏ vẻ áy náy mở miệng.

Dù sao Diêm Lai cũng là người của Vực Chủ.

Đừng vì một buổi đấu giá mà khiến cho hai bên không thoải mái.

Diêm Lai thoải mái nói: “Có thể hiểu được, dù sao lần này Già Thiên Lâu khí thế hung hung, tám chín phần mười sẽ dính dấp tới cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh. Phụ thân ngươi mạnh một phần thì cũng có thể an toàn thêm một chút. Đi, cầm Tuyền Qua Đồ của ngươi vui vẻ đi thôi!”

“Đa tạ Diêm thành chủ thông cảm!”

Ngay trong nháy mắt khi Long Hạo Miểu nói xong.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa!

Ti Hải Hiền đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, cái mũi, miệng phun ra hỏa diễm, sau đó hóa thành kinh hồng phá cửa sổ mà ra.

Hai hơi về sau.

Một luồng sóng nhiệt kinh khủng làm cho tất cả mọi người run sợ quét sạch toàn bộ Thần Phi Thành!

Một đạo kinh hồng từ Tử Khí Các nổ bắn ra, bay thẳng lên trên mây, lên vạn mét trên không trung như diều gặp gió.

Oanh ——

Một tiếng vang thật lớn.

Kinh hồng ầm vang nổ tung, nhóm lửa thiên khung.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ trên không Thần Phi Thành hóa thành một cái biển lửa, sóng nhiệt theo gió mà đến, quét sạch toàn bộ Thần Phi Thành.

Dù cho là cường giả Thiên Vô Cấm cảm nhận được nhiệt lượng này thì cũng không nhịn được kinh hãi không thôi.

Diêm Lai thấy thế thì vội vàng bay ra khỏi Tử Khí Các, sau đó cũng lập một cái vòng bảo hộ mạch khí trên không trung cao ngàn mét trên Thần Phi Thành, lúc này mới chặn được sóng nhiệt. Nếu không, để cho sóng nhiệt tiếp tục kéo dài, chắc chắn nó sẽ đốt cháy toàn bộ Thần Phi Thành.

Cảnh tượng bất thình lình hù dọa tất cả mọi người.

Người bên trong Tử Khí Các.

Bao gồm cả người bên ngoài Tử Khí Các.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Vừa rồi khi luồng nhiệt lượng đó đánh tới, ta cảm thấy mình như muốn bị đốt lên. Nhiệt độ đó, quá kinh khủng.”

“Rốt cuộc thì là cái gì?”

“Vừa rồi, hình như đạo kinh hồng đó từ trong Tử Khí Các bắn ra, chẳng lẽ bên trong Tử Khí Các xảy ra chuyện gì?”

Đám người trong Thần Phi Thành thu hồi ánh mắt khỏi bầu trời, lập tức nhìn về phía Tử Khí Các, chỉ thấy trên không Tử Khí Các, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm đều hiện thân.

Nhìn thấy nhiều cường giả Thiên Vô Cấm cùng đi ra khỏi Tử Khí Các như vậy, cho dù ai cũng hiểu, chắc chắn bên trong Tử Khí Các có chuyện lớn xảy ra.

Đột ngột.

Một tiếng phượng gáy vang vọng thiên vũ.

Phượng gáy kéo theo sóng nhiệt cuồn cuộn tận chân trời, khiến cho biển lửa bao phủ trên bầu trời Thần Phi Thành lại mãnh liệt thêm mấy phần.

Sau một khắc, một con Hỏa Phượng Hoàng thò đầu ra khỏi biển lửa, phát ra một tiếng phượng gáy lần nữa, khiến cho biển lửa lại cuồn cuộn.

Theo sau đó, toàn bộ Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện trong mí mắt, thân thể cao lớn có thể so với Yêu Tổ, dài chừng ngàn trượng!

Mà khi kia một đôi cánh lửa có liệt diễm thiêu đốt đó hoàn toàn mở ra, vỗ cánh một cái, rộng chừng ba ngàn trượng, che khuất bầu trời.

Hai người Lưu Toàn của Trạch Minh Cung.

Ba người Phong Tiên Lưu Nghệ của Thiên Tượng Môn.

Cũng trong thời khắc này, không nhịn được xông lên trên mây, cau mày ngước nhìn cảnh tượng này, không nhịn được thò đầu ra khỏi vòng bảo hộ.

Không dò xét không biết.

Nhìn một cái giật mình!

Hỏa Phượng Hoàng mang tới khí tức khủng bố, trong khoảnh khắc khiến cho hai người Lưu Toàn cảm thấy nghẹt thở.

Có cảm giác như đối mặt với cường giả phong vương!

Ngay cả Phong Tiên Lưu Nghệ, khi cảm nhận khí tức khủng bố của Hỏa Phượng Hoàng trong khoảnh khắc ngắn ngủi thì cũng vội vàng thu hồi cảm giác lại.

Bởi vì Hỏa Phượng Hoàng mang tới áp lực rất lớn cho nàng!

Đã có thể so với một kiếm miểu sát Bắc Thiên Hàn của tông chủ Bất Hủ Tông hôm qua!

【VIP】 Mạch thuật Thiên cấp bước vào hóa cảnh! (2)

“Trong mạch thuật này ẩn chứa tự nhiên chi lực địa hỏa, người có thể khống chế tự nhiên chi lực địa hỏa không nhiều, Nguyên Dương Vực cũng chỉ có một mình Ti Hải Hiền mà thôi. Nhưng mà thực lực của Ti Hải Hiền tuyệt đối không thể nào mạnh như vậy… không phải Ti Hải Hiền thì người này là ai?”

Phong Tiên Lưu Nghệ đưa đôi mắt lãnh diễm nhìn chằm chằm thiên khung, giống như muốn nhìn thấu biển lửa, tâm tình vô cùng sống động.

Nàng rất không hi vọng là người của Bất Hủ Tông.

Cho nên nàng rất muốn biết đó là ai.

Sau một khắc.

Hỏa Phượng Hoàng xoay quanh một vòng xung quanh biển lửa, sau đó giống như nhũ yến về tổ, đâm đầu vào trong biển lửa, nhấc lên sóng lửa ngập trời.

Khi sóng lửa biến mất, trong khoảnh khắc này biển lửa ngập trời bắt đầu co vào.

Ngắn ngủi trăm hơi thở, tất cả đều bị quấn vào trong mạch môn của bóng người trong biển lửa.

Khi hắn vừa xuất hiện.

Bọn người Phong Tiên Lưu Nghệ vội vàng định thần nhìn lại, đập vào mi mắt chính là Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực —— Ti Hải Hiền!

Thấy là Ti Hải Hiền.

Người của Thiên Tượng Môn cũng tốt.

Người của Trạch Minh Cung cũng được.

Đều thở dài một hơi.

Bởi vì chỉ cần không phải cường giả của Bất Hủ Tông, là ai bọn họ cũng chấp nhận được.

"Đúng là Ti Hải Hiền thật!"

Ánh mắt Phong Tiên Lưu Nghệ vẫn tập trung vào người Ti Hải Hiền, chau mày,

Trong đôi mắt lãnh diễm mang xuất hiện vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ với một chiêu vừa rồi đủ để Ti Hải Hiền đứng ở thế bất bại trong Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, phong vương chỉ gần trong gang tấc.

Trong ấn tượng, Ti Hải Hiền cũng không có mạnh như vậy.

"Có kỳ quặc, rất có thể là tác dụng của tấm Tuyền Qua Đồ đó. Chẳng lẽ là do Ti Hải Hiền dựa vào tấm Tuyền Qua Đồ đó mà bước vào hóa cảnh thật?"

Phong Tiên Lưu Nghệ hồi tưởng lại những lời khi thám tử hồi báo lúc nãy.

Trong đó có đề cập tới hóa cảnh!

Cùng lúc đó, Diêm Lai triệt hồi vòng bảo hộ.

Ti Hải Hiền cũng hóa thành kinh hồng về tới Thần Phi Thành, không nói một lời trở lại Tử Khí Các, cho đến khi mấy người Ôn Bình cũng trở lại Tử Khí Các mới mở miệng nói chuyện.

"Chư vị không cần kinh hoảng, chỉ là bước vào hóa cảnh, mạch thuật sinh ra linh vật mà thôi. Bởi vì linh vật vừa mới sinh ra, có chút khống chế không nổi, cho nên chỉ có thể lên trên không." Ti Hải Hiền đầu tiên là giải thích với mọi người.

Sau đó lại nhìn về phía Ôn Bình, cảm kích nói: "Đa tạ Tuyền Qua Đồ của Ôn tông chủ! Mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm —— Phần Thiên của ta, mặc dù đã bước vào cảnh giới tạo cực từ lâu, diễn sinh bí thuật, nhưng nếu không có Tuyền Qua Đồ của Ôn tông chủ, chỉ sợ đời này cũng không có cơ hội tiếp xúc đến hóa cảnh."

Lời vừa nói ra, rất nhiều thế lực bên trong Tử Khí Các đều kinh hãi không thôi.

“Hóa cảnh!”

“Quả nhiên hóa cảnh là thật!”

“Nói nhảm, chẳng lẽ Bất Hủ Nhật báo còn gạt ngươi sao?”

“Mọi người đều biết, mạch thuật diễn sinh bí thuật, lực sát thương gần như tăng trưởng gấp bội, đủ để một người trở thành đỉnh tiêm trong cùng cảnh giới. Vậy mạch thuật bước vào hóa cảnh thì rốt cuộc sẽ mạnh bao nhiêu?”

“Ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết, tuyệt đối không kém gì một kiếm mà tông chủ Bất Hủ Tông dùng để miểu sát Bắc Thiên Hàn!” Vị này cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đó vẻ mặt thành thật nói, bởi vì cảm giác của hắn nhô ra khỏi vòng bảo hộ, cho nên cảm nhận được rất trực quan.

Ngày đó một kiếm của tông chủ Bất Hủ Tông cũng mang tới áp lực cho hắn y như thế.

Ngay lúc bọn họ bàn tán và sợ hãi thán phục, Diêm Lai chúc mừng: “Chúc mừng Phần Thiên của Vực Chủ bước vào hóa cảnh, sinh ra linh vật, trở thành người đầu tiên có mạch thuật bước vào hóa cảnh ở U Quốc!”

“Chúc mừng Đại Vực Chủ!”

“Chúc mừng Đại Vực Chủ!”

“Chúc mừng Đại Vực Chủ!”

Bên trong Tử Khí Các, tiếng chúc mừng vang lên như thủy triều.

Ti Hải Hiền đắc ý cười: “Chư vị khách khí.”

Ôn Bình thấy thế thì chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng, chợt quay người rời khỏi hành lang, hắn cũng lười phá hư bầu không khí lúc này.

Dứt khoát để bọn họ tự do.

Thiên Huyền nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh và bất đắc dĩ của Ôn Bình, còn có những đệ tử chỉ là Thần Huyền, Trấn Nhạc

Cảnh của Bất Hủ Tông, bọn họ cũng không lộ ra chút rung động nào, chúc mừng Đại Vực Chủ xong, hắn như hiểu được chút gì đó.

Chắc chắn trong Bất Hủ Tông có rất nhiều người mạch thuật đã bước vào hóa cảnh!

Bởi vậy có thể thấy được.

Bị Đại Vực Chủ xem như trân bảo.

Có thể ở Bất Hủ Tông thì chỉ là đồ rất bình thường.

Theo sau đó, cảnh tượng vượt quá dự kiến của Thiên Huyền lại xảy ra, chúc mừng Ti Hải Hiền xong, mấy người Khôi Hải giống như nữ tử trong yên hoa liễu hạng, vội vã đi tới chỗ Ôn Bình.

Ở chỗ ngoặt hành lang, chỗ không ai có thể nhìn thấy, ba bước rút ngắn thành hai bước, đuổi kịp Ôn Bình, lại tranh thủ thời gian dựng cách âm bích chướng lên.

"Ôn tông chủ chậm đã!"

"Ôn tông chủ chậm đã!"

Ba người đuổi kịp, vội mở miệng, trên mặt đều mang ý cười nịnh nọt, Thiên Huyền chỉ cảm thấy càng nhìn càng giống.

Ôn Bình liếc mắt nhìn ba người, nói thẳng: "Nếu như muốn mua Tuyền Qua Đồ, không có!"

"Không không không! Ôn tông chủ, ngài hiểu lầm, chúng ta không phải mua, chúng ta đặt trước! Chúng ta có thể giao tiền đặt cọc trước, thậm chí trả tiền trước, chỉ mong có thể mua được một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ."

"Ta cũng thế."

"Ta cũng giống vậy."

Ba người lần lượt mở miệng.

"Muốn mua Tuyền Qua Đồ, xin xếp hàng sớm hoặc là xem vận may. Tử Khí Các không nhận đặt hàng." Ôn Bình trực tiếp cự tuyệt.

Bây giờ hắn không thiếu bạch tinh.

Tài phú do Bất Hủ Nhật báo sáng tạo ra là tất cả mọi người không tưởng tượng nổi.

Cho nên hắn chỉ để ý danh vọng.

Cho dù có nhiều bạch tinh nữa thì cũng không dao động được hắn.

"Ôn tông chủ, ngài đừng có gấp, chỉ cần ngài bán cho ta một tấm, sau này Khôi Hải ta sẽ như thiên lôi, Bất Hủ Tông sai đâu đánh đó, có dặn dò gì thì ta nhất định sẽ làm theo!"

【VIP】 Thiên Tượng Môn quyết tâm, tình cảnh của Mộc Long

“Ta cũng thế.”

“Ta cũng giống vậy.”

Ba người lại mở miệng nói tiếp, không hề từ bỏ, lại ngăn cản Ôn Bình không cho rời đi.

Có chút vô sỉ.

Biểu cảm trên mặt Ôn Bình cũng dần trở nên lạnh lùng, sau đó quay qua nhìn Thiên Huyền nghe tiếng chạy đến, nói: “Tiễn khách!”

Nghe được hai chữ tiễn khách, ba người Khôi Hải mới dần tỉnh táo lại.

Nói một cách chính xác hơn.

Là thanh tỉnh!

Ba người đều bị một tấm Tuyền Qua Đồ, mạch thuật Thiên cấp lập tức bước vào hóa cảnh làm cho choáng váng đầu óc, từ đó quên chuyện nếu như Ôn Bình quan tâm bạch tinh thì sao lại thiết lập một quy định hà khắc cho cho Tử Khí Các.

Hơn nữa, còn có một chuyện, tông chủ Bất Hủ Tông có thực lực một kiếm miểu sát Bắc Thiên Hàn, cần bọn họ làm gì?

Bọn họ lại có thể làm gì cho Bất Hủ Tông?

Suy nghĩ kỹ một chút, ngoại trừ góp phần trợ uy thì cái gì cũng không làm được.

“Là Khôi mỗ đường đột! Mong rằng Ôn tông chủ đừng nổi giận, Khôi mỗ sẽ làm theo quy định của ngài.” Sau khi tỉnh lại, Khôi Hải lập tức khom người tạ lỗi, lại vội vàng lui đến một bên, nhường đường đi.

Hai người còn lại thanh tỉnh lại thì cũng không hẹn mà cùng nhường đường, cũng nói xin lỗi.

“Ôn tông chủ, xin lỗi.”

“Xin lỗi, Ôn tông chủ.”

Ba người sợ là sợ bị Tử Khí Các kéo vào sổ đen, đến lúc đó ngay cả tư cách mua sắm Tuyền Qua Đồ đều không có.

Cho dù bây giờ khó khăn một chút.

Nhưng vẫn có thể dựa vào xếp hàng và vận may để mua được Tuyền Qua Đồ, nhưng nếu như bị đưa vào sổ đen trăm năm, vậy sẽ khó chịu cỡ nào.

Thiên Huyền thấy thế, bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Ba vị như vậy sớm thì tốt rồi, nhất định phải khiến cho tông chủ tức giận. Lại nói, sau này cũng không phải là không có cơ hội mua Tuyền Qua Đồ, chư vị đều sống mấy trăm năm, còn ngại chờ mấy năm sao?”

“Đúng đúng đúng, Thiên Huyền huynh đệ dạy phải.” Ba người Khôi Hải vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc, trên mặt lộ vẻ hổ thẹn nói.

Thiên Huyền dùng tay làm dấu mời: “Đã như vậy, mời ba vị đi! Dù sao hôm nay buổi đấu giá cũng đã kết thúc.”

“Ôn tông chủ, Thiên Huyền huynh, vậy chúng ta cáo từ trước!”

“Cáo từ!”

“Ngày sau gặp lại!”

Ba người vừa nói vừa liên tiếp lui bước, đi xuống cầu thang, cũng thu hồi bình chướng cách âm.

Khi ba người lui xuống thang, cảnh náo nhiệt bên trong Tử Khí Các còn chưa có biến mất, đồng thời càng ngày càng thịnh hơn, khuếch tán ra bên ngoài Tử Khí Các, giống như là lửa cháy đồng cỏ, lan ra mọi ngóc ngách trong Thần Phi Thành.

Thần Phi Thành.

Thành bắc.

Sau đó chính là toàn bộ Thần Phi Thành.

Ngắn ngủi một khắc đồng hồ, mọi người bên trong Thần Phi Thành đều biết.

Biết mạch thuật Thiên cấp của Ti Hải Hiền bước vào hóa cảnh, cũng biết tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thứ hai bán được giá trên trời hai ngàn chín trăm vạn bạch tinh.

Một đêm này, không thể bình tĩnh.

Thậm chí nói sau mấy tháng Thần Phi Thành cũng không thể bình tĩnh lại.

Cho dù là đứa bé thì cũng hiểu được, một buổi đấu giá này qua đi, ngày mai Bất Hủ Nhật báo mở bán, Tử Khí Các sẽ leo lên được đến độ cao nào —— thánh địa Tuyền Qua Đồ?

Giống như mọi người xem Long gia, Thiên Tuyệt Thành, Vọng Thần Các và Tinh Hải Tông, tứ đại thế lực lục tinh này như thánh địa, lại xem Tử Khí Các như một cái thánh địa khác. Một cái thánh địa vượt qua Thiên Tượng Môn!

“Có thể tưởng tượng, sau tối nay, Tử Khí Các sẽ nghênh đón vô số người người cầu mua một tấm Tuyền Qua Đồ.”

“Ngươi chỉ nói đúng phân nửa. Còn có một chuyện, đó là Tuyền Qua Đồ trước đó sẽ hoàn toàn mất đi địa vị thống trị. Trạch Minh Cung cũng tốt, Thiên Tượng Môn cũng được, không biết Tuyền Qua Đồ của bọn họ sẽ mất đi bao nhiêu người cầu mua.”

“Chỉ cần cho Tử Khí Các thêm một chút thời gian, đoán chừng chỉ cần mười mấy hai mươi năm thì Nguyên Dương Vực chính là thiên hạ của Tử Khí Các.”

Mọi người đang bàn tán, khi bàn tán thì tinh thần sáng láng.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy một cái thời đại mới đến thật!

Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các nên gọi là Tuyền Qua Đồ bản mới!

Lúc này, biết được tin tức này, bọn người Phong Tiên Lưu Nghệ của Thiên Tượng Môn, bọn người Lưu Toàn của Trạch

Minh Cung đều kiên quyết không muốn cho Tử Khí Các tiếp tục phát triển như thế nữa.

Tử Khí Các nhất định phải vong!

“Cung Minh Châu của Trạch Minh, cầu kiến phong chủ Ngũ Hạn Phong Phong Tiên Lưu Nghệ tiền bối, xin thông báo một tiếng.” Minh Châu nhận được tin tức, sau đó vàng đuổi tới trụ sở của Thiên Tượng Môn, gõ cửa.

Kẽo kẹt ——

Cửa nhanh chóng mở ra.

Hai nhà vốn đã tranh chấp mấy trăm năm, giờ phút này gặp mặt thì trong hai mắt không có thù hận, cũng không có kiêng kị, ngược lại là vẻ bình tĩnh như đã tính trước được, có vẻ như chắc chắn Minh Châu sẽ đến.

“Minh Châu trưởng lão, mời!” Tuyền Qua Thần Tượng của Thiên Tượng Môn ra mở cửa, lập tức mời Minh Châu đến sảnh chính.

Giờ phút này, đám người Thiên Tượng Môn đang thương thảo công việc, thấy Minh Châu đến thì lập tức đứng dậy đón vào sảnh chính. Bởi vì căn cứ luật pháp của U Quốc, Thiên Tượng Môn nhất định phải nhanh chóng dời khỏi Thần Phi Thành.

Chỉ có Trạch Minh Cung có thể ở lại!

Áp chế Tử Khí Các phát triển, tạm thời chỉ có thể dựa vào Trạch Minh Cung.

Phong Tiên Lưu Nghệ nói ngay vào điểm chính: “Minh Châu, ta biết mục đích ngươi đến Thiên Tượng Môn, Thiên Tượng Môn ta đồng ý tạm thời buông cừu hận và khúc mắc xuống, hợp lực đối phó Tử Khí Các, chỉ là không biết chuyện này ngươi có thể làm chủ hay không!”

“Nếu phong chủ ngươi đã có quyết đoán, cung chủ biết quyết định của phong chủ và uy hiếp của Tuyền Qua Đồ bản mới của Tử Khí Các thì chắc chắn sẽ đồng ý việc này. Dù sao, thế giới này không có bằng hữu vĩnh viễn, cho nên cũng sẽ không có kẻ địch vĩnh viễn!”

【VIP】 Thiên Tượng Môn quyết tâm, tình cảnh của Mộc Long (2)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Thiên Tượng Môn quyết tâm, tình cảnh của Mộc Long (3)

“Tiếp tục nhìn chằm chằm, chút nữa ta sẽ trở về.”

“Rõ!”

Trần Hiết đáp, sau đó Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, ánh mắt liếc về phía Thiên Huyền đang kinh ngạc đứng bên cạnh nhưng lại không dám chen vào nói.

“Tông chủ, Hào Khốc Thâm Uyên, Liệt Không nhất tộc, đây là tình huống như thế nào?” Thiên Huyền phát hiện mình càng nhìn không thấu được Bất Hủ Tông.

Hào Khốc Thâm Uyên, hắn biết.

Ở trong Hắc Vực.

Một trong Thập Đại Cấm Địa của Triều Thiên Hạp.

Nghe đồn cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm ngộ nhập vào trong đó thì cũng là cửu tử nhất sinh, đủ nói rõ nó khủng bố đến mức nào.

Nghe đoạn nói chuyện giữa Trần Hiết trưởng lão và tông chủ thì hình như là có một vị Mộc Long trưởng lão của Bất Hủ Tông đang đại chiến trong Hào Khốc Thâm Uyên, hơn nữa hình như còn kéo ra tồn tại trên Thiên Vô Cấm.

Trên Thiên Vô Cấm…

Đó là cảnh giới gì, Thiên Huyền có nghe thấy nhưng cũng không biết nhiều —— chỉ biết là cảnh giới đó đại biểu cho trời của Triều Thiên Hạp!

Hình như quốc chủ U Quốc và lâu chủ Già Thiên Lâu chính là tồn tại cảnh giới đó!

Hóa ra Bất Hủ Tông không phải chỉ có hai vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tọa trấn là tông chủ và Đao Ma.

Còn có tồn tại càng mạnh mẽ hơn!

Thấy Thiên Huyền khó hiểu và kinh ngạc, Ôn Bình lười giải đáp, lạnh nhạt đáp lại một câu: "Nếu như hiếu kỳ thì cứ đi hỏi các trưởng lão khác… nếu thực lực của ngươi cũng mạnh mẽ được bằng một nửa sự hiếu kỳ của ngươi thì cũng không đến mức ngay cả một quyền của Phong Tiềm cũng không đỡ nổi."

Dứt lời, trực tiếp trở về Tử Khí Các, để lại một mình Thiên Huyền lúng túng đứng tại chỗ. Nhưng mà sau khi xấu hổ, trong lòng Thiên Huyền cũng đã tuôn ra một niềm tin mạnh mẽ trước nay chưa từng có —— niềm tin mạnh lên!

Có sao nói vậy.

Một quyền cũng không đỡ nổi.

Hai quyền, suýt nữa lấy mạng của hắn.

Chuyện này đúng là có chút mất mặt.

Cùng lúc đó, đang lúc Ôn Bình trở lại Tử Khí Các, đưa tiễn ba người Khôi Hải đi thì lại một Long gia tới.

Long Hạo Miểu dẫn theo Long Dã, còn có ba vị tộc lão nửa bước Thiên Vô Cấm đi vào lầu ba, vừa nhìn thấy Ôn Bình thì lập tức khom người hành lễ.

"Long gia Long Hạo Miểu, tham kiến Ôn tông chủ! Gia phụ có việc trong người, không thể tới gặp mặt Ôn tông chủ, xin Ôn tông chủ rộng lòng tha thứ." Dứt lời, Long Hạo Miểu liếc nhìn bên cạnh, sau đó vội vàng quay đầu, phát hiện Long Dã lại tránh ở sau lưng mình, lập tức nói với Long Dã sau lưng: "Nhị đệ, còn chưa đi lên bái kiến Ôn tông chủ!"

Nếu như đã quyết định giao hảo Bất Hủ Tông, đương nhiên Long Hạo Miểu cũng muốn đẩy Long Dã lên phía trước.

Dù sao bây giờ Long Dã phụ trách toàn bộ sự vụ trong Thần Phi Thành.

Long Dã đứng sau lưng Long Hạo Miểu, vốn định trốn tránh như vậy, bây giờ bị Long Hạo Miểu gọi, không thể không đi lên khom người với Ôn Bình lần nữa, cũng giả bộ như không quen biết, khom người nói: "Long gia Long Dã, tham kiến Ôn tông chủ!"

“Ngươi cái tên này…” Thấy Long Dã chỉ nói một câu, Long Hạo Miểu lập tức có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép: “Ôn tông chủ, nhị đệ này của ta có chút ngượng ngùng, không giỏi ăn nói. Thực không dám giấu giếm, những ngày này, hắn luôn nhắc tới ngài trước mặt ta, nói sùng bái ngài như thế này như thế kia, nhất là khi ngài một kiếm giết Bắc Thiên Hàn, càng làm cho hắn sùng bái đến đầu rạp xuống đất, nếu không phải gia phụ không cho phép thì hắn chỉ hận không thể bái ngài làm sư phụ.”

Long Hạo Miểu nịnh nọt một chập, đến mức Ôn Bình cảm thấy buồn cười, sau đó cười hỏi lại Long Dã, nói: “Hóa ra Long nhị công tử kính ngưỡng bổn tông chủ như thế, đúng là ta vạn lần không ngờ tới.”

Nhìn thấy nét cười trên mặt Ôn Bình, nghe Ôn Bình nói vậy, Long Dã lúng túng muốn tìm một cái khe gạch chui đầu vào trong đó.

Quá mất mặt.

Đại ca.

Ngươi có muốn nói dối thì ít nhất cũng nên suy nghĩ trước chứ.

Ngươi ăn không nói có như thế, chẳng phải là sẽ khiến cho ấn tượng với Ôn tông chủ càng kém?

Đại ca!

Ngươi sắp đi vào ngõ cụt rồi!

Long Dã cố nặn ra một nụ cười, cung kính nói: “Phong thái của Ôn tông chủ, quả thật làm cho vãn bối rất kính ngưỡng.”

“Ngươi muốn bái ta làm sư phụ thật?”

Ôn Bình lại hỏi.

Long Dã nghe được vấn đề này thì ngơ ngẩn mấy giây.

Bái Ôn Bình làm sư phụ?

Hắn chưa từng nghĩ tới!

Bởi vì cho dù như thế nào đi nữa thì hắn cũng là ca ca của mẫu thân Ôn Bình, cũng là cữu cữu của Ôn Bình.

Cữu cữu bái cháu của mình làm sư phụ?

Đương nhiên, hắn có thể chấp nhận.

Chỉ là sau khi chấp nhận, sau này gặp lại mẫu thân của Ôn Bình, tam muội mình, nên gọi nàng như thế nào?

Nhưng nếu như không thừa nhận, chứng mình đại ca nói hưu nói vượn, sẽ chỉ làm cho ấn tượng về đại ca trong đầu Ôn Bình trở nên xấu đi. Rơi vào đường cùng, Long Dã đành phải gật đầu nói phải.

"Muốn."

Ôn Bình quả quyết đồng ý: "Đi! Nếu ngươi muốn thật, như vậy thì bổn tông chủ sẽ thuyết phục phụ thân ngươi. Tin tưởng nếu như phụ thân ngươi biết ngươi có thể bái ta làm sư phụ thì cũng sẽ rất vui mừng."

Nghe xong lời này, Long Dã trợn tròn mắt.

Không phải đâu.

Ôn tông chủ, ngài có thể đừng có đồng ý qua loa như vậy không?

Mặc dù làm đệ tử ngài rất tốt, nhưng mà như vậy ngài nói sau này ta phải đối mặt với muội muội của mình như thế nào?

Phải gọi sư cô thật?

"Ôn tông chủ, như vậy không được đâu…" Giờ phút này toàn thân Long Dã đều viết đầy hai chữ —— cự tuyệt.

Ôn Bình thấy thế thì nhìn có chút hả hê, âm thầm cười một tiếng, tiếp tục trêu chọc: "Không có gì là không tốt, chẳng lẽ ngươi cho rằng bổn tông chủ không có tư cách dạy một ngươi chỉ là Địa Vô Cấm Hạ Cảnh như ngươi?"

"Không có không có, Ôn tông chủ, ngài đừng tức giận, nhị đệ ta không có ý này. Ngài có thể thu hắn làm đệ tử là phúc phận lớn lao của nhị đệ ta. Chỉ là nhị đệ này của ta từ nhỏ đã e ngại phụ thân, phụ thân không có gật đầu, hắn cũng không

dám tùy tiện làm.” Không đợi Long Dã giải thích, Long Hạo Miểu lập tức tiếp lời, chỉ sợ Ôn Bình vì chuyện này mà tức giận.

【VIP】 Tối nay, một người cũng không để lại!

Long Dã hoàn toàn không dám nói tiếp nữa.

Nói nhiều sai nhiều.

Dứt khoát không nói!

Chỉ sợ Ôn Bình làm thật.

Ôn Bình thấy Long Dã đã trốn ra sau lưng Long Hạo Miểu, buồn cười, chợt nghĩ đến chuyện Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn, lười tiếp tục nói đùa nữa: "Nếu như vậy, đệ tử Long Dã này ta định trước. Không có chuyện gì thì các ngươi có thể tiếp tục đi dạo trong Tử Khí Các. Long gia, sau này ta sẽ đến nhà bái phỏng!"

Long Hạo Miểu nghe được một câu cuối cùng, lập tức vui mừng: "Toàn bộ Long gia xin đợi Ôn tông chủ đến!"

Sau khi Ôn Bình rời đi, nụ cười trên mặt Long Hạo Miểu cũng không có tiêu tán, ngược lại càng lúc càng nồng nặc.

Long Dã nhìn ở trong mắt, trong lòng rất bất đắc dĩ.

Hắn đang nghĩ, có nên nói cho đại ca biết sự thật hay không.

Nếu như đại ca biết được sự thật thì chắc chắn cười không nổi.

Nhưng mà hắn nghĩ lại thì thôi.

Ôn tông chủ đã chọn không nói ra bây giờ, mình vẫn đừng lắm mồm, nếu không sẽ gây cho mình không ít phiền phức.

Lúc này, một cái tay khoác lên trên bờ vai Long Dã, chính là Long Hạo Miểu: "Hảo tiểu tử, vậy mà có thể được tông chủ Bất Hủ Tông ưu ái. Như ngày sau lại tác hợp tứ muội, hoặc là ngũ muội gả vào Bất Hủ Tông. Quan hệ giữa Long gia chúng ta và Bất Hủ Tông tuyệt đối có thể vượt qua đa số minh hữu."

Khi nói lời này, Long Hạo Miểu dựng bình chướng cách âm lên, trên mặt cũng tràn đầy chờ mong.

Nghe được những lời đó, Long Dã liếc mắt nhìn Long Hạo Miểu đang mừng rỡ và mấy vị tộc lão cũng đang cực kỳ vui vẻ sau lưng một cái, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Đại ca, chính các ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Dứt lời, Long Dã rảo bước rời đi.

Cùng lúc đó, Ôn Bình kêu Thiên Huyền ngăn tất cả những người đến tìm mình lại, hắn thì đi tới lầu ba, đưa lưng về phía Lục Phương Nhai. Hai người Tử Nhiên và U Nguyệt đang đứng chỗ hành lang, cũng nói chuyện Minh Châu.

Suy cho cùng là từng trải nhiều, sống cũng đủ lâu, vấn đề Minh Châu, U Nguyệt cực kỳ quả quyết: "Nếu lão hủ đã đồng ý gia nhập Bất Hủ Tông, Minh Châu nàng cũng không còn nhận hai người chúng ta. Vậy nếu như Minh Châu nàng còn sống, đối với Tử Khí Các, đối với ngươi thì đều là một loại uy hiếp. Nữ nhân này sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên nàng không thể sống!"

Nhưng hiển nhiên là Tử Nhiên không quan tâm.

Hơn nữa cũng không muốn để Minh Châu chết.

"Tổ mẫu yên tâm, có tông chủ, nàng uy hiếp không được ta. Với chút thực lực không ra gì của nàng và những người mà nàng dựa vào thì lại càng không uy hiếp được Tử Khí Các. Để nàng chết dễ dàng như thế, quá tiện nghi cho nàng."

"Ngươi hận nàng?"

"Không có hận. Chẳng qua là cảm thấy ngài ân đức với nàng, nàng lại dùng oán trả. Loại người này, chết thì quá lợi cho nàng rồi. Hắn là nàng nên sống trong thống khổ, sau đó chết già trong hối hận tiếc nuối."

"Nhưng mà nàng đã điên rồi, hôm nay nàng có thể buông bỏ địch ý và thù hận mấy trăm năm với Thiên Tượng Môn, lại nói không có mẫu thân và nữ nhi, ngày mai nàng có thể bỏ ra bất cứ giá nào để làm tổn thương ngươi."

Rất hiển nhiên.

U Nguyệt U Nguyệt không dám để cho Minh Châu còn sống.

Nàng sợ U Nguyệt chó cùng rứt giậu.

Nhưng mà lúc này, một giọng nói đột nhiên xuất hiện.

“U Nguyệt đại sư, Tử Nhiên nói không sai, cho dù Bất Hủ Tông có cường địch, nhưng trong số đó không bao gồm Minh Châu.”

“Tông chủ!”

“Tông chủ!”

Hai người đồng thời giật mình.

Sau khi Ôn Bình tới gần, không để ý Tử Nhiên kinh ngạc, hỏi tiếp: “Ngươi bị cầm tù trăm năm, cũng là vì nàng?”

“Sao tông chủ lại biết chuyện này? À… suýt nữa quên mất, dưới trướng tông chủ có Tẫn Tri Lâu.”

U Nguyệt liếc mắt nhìn Tử Nhiên không biết gì cả bên cạnh, do dự mấy hơi, vẫn quyết định nói ra.

Bởi vì tông chủ hỏi!

Hơn nữa cho dù bây giờ mình không nói thì sau này Tử Nhiên vẫn sẽ biết.

“Nếu như tông chủ đã muốn biết, vậy thì lão hủ sẽ nói đơn giản. Hai trăm năm trước, con ta phát hiện mẫu thân của Minh Châu là người ẩn núp của Già Thiên Lâu, vốn định đuổi nàng ra khỏi U Quốc, bởi vì một khi đưa nàng đi Giám Sát Điện trong Vực Chủ Phủ thì chắc chắn Minh Châu cũng khó thoát liên quan.”

“Nhưng mà ai mà ngờ được, đối phương không những không muốn rời đi mà còn gọi mấy người ẩn núp muốn diệt khẩu con ta. Rơi vào đường cùng, con ta chỉ có thể đánh trả tru sát nàng. Vì an toàn của Minh Châu, con ta giấu chuyện này đi, cũng không báo cho Giám Sát Điện. Bởi vì nó tin tưởng Minh Châu là vô tội.”

“Nhưng mà không như mong muốn. Minh Châu vẫn biết chuyện này. Khi Minh Châu biết mẫu thân của mình chết trong tay con ta, bắt đầu báo thù, nhưng khi đó con ta đã chiến tử ở sa trường, cho nên nàng chỉ có thể trút lửa giận báo thù lên lão hủ và Tử Nhiên.”

“Tử Nhiên được nàng dạy dỗ, trăm năm mới bước vào cảnh giới Nhị Tuyền, sau đó nàng coi đó như là lý do đuổi Tử Nhiên ra khỏi Trạch Minh Cung, đồng thời còn phái người truy sát Tử Nhiên. May mắn lão hủ phát hiện kịp thời, phái người đưa nàng đưa ra khỏi Triều Thiên Hạp. Vốn muốn cho nàng bình an sống hết quãng đời còn lại ở Hồ Thiên Địa, không ngờ nàng lại gặp được Ông tông chủ.”

“Sau khi nàng đuổi Tử Nhiên ra khỏi Trạch Minh Cung, nàng bắt đầu phí hết tâm tư nói xấu lão hủ là người ẩn núp của Già Thiên Lâu, nhưng cũng may ngày xưa lão hủ có không ít đệ tử làm việc trong chính phủ U Quốc, cho nên được bọn họ ra sức bảo vệ, tình thế chắc chắn phải chết biến thành chỉ là cầm tù trăm năm thôi, không để cho nàng đạt được ý muốn.”

U Nguyệt nói rất nhẹ nhàng, vẻ mặt bình tĩnh như người kể chuyện, giống như tất cả không phải là nàng tự mình trải qua.

Nhưng một câu tiếp theo của Ôn Bình khiến cho U Nguyệt im miệng không nói: “Nàng đạt được! Nếu như không gặp được ta, tình thế chắc chắn phải chết vẫn chắc chắn phải chết. Hơn nữa ngươi cũng sẽ chết đi trước mặt của nàng.”

【VIP】 Tối nay, một người cũng không để lại! (2)

Thấy U Nguyệt trầm mặc không nói, Ôn Bình tiếp tục nói: "Rõ ràng ở trong lao ngục, bị tra tấn không như con người suốt trăm năm, dẫn đến rõ ràng là nửa bước Thiên Vô Cấm nhưng chỉ có thể sống bảy trăm sáu mươi lăm năm thì sắp dầu hết đèn tắt. Nhưng vừa rồi ngươi lại không nhắc tới những khổ sở phải chịu trong lao ngục, cũng không thấy ngươi hận Minh Châu. U Nguyệt đại sư, làm người hoàn toàn có thể rộng rãi, nhưng không nên rộng rãi với loại người như Minh Châu."

Ôn Bình nói xong, trong nháy mắt, Tử Nhiên mất đi vẻ thong dong và trấn định ngày xưa, kinh ngạc nói: "Tổ mẫu, nữ nhân đó lại đối xử với ngươi ác độc như vậy!"

Tử Nhiên hoàn toàn không ngờ được, tổ mẫu dầu hết đèn tắt là bởi vì trăm năm lao ngục đó.

Dù biết được sự thật, ủy khuất và cực khổ mình chịu nàng vẫn không quan tâm, nhưng mà tổ mẫu đối xử với mọi người hiền lành, đối xử với Minh Châu như con gái ruột. Nhưng chỉ đổi lại Minh Châu trả thù không phân tốt xấu!

Giờ khắc này, nàng càng không muốn để cho Minh Châu chết dễ dàng như vậy.

Nhưng mà khi đối mặt với Tử Nhiên, U Nguyệt lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh: "Tất cả đều đã qua. Bây giờ không phải lão hủ vẫn sống thật tốt sao? Còn nhân họa đắc phúc, vào Bất Hủ Tông."

"Tổ mẫu, chúng ta không thể bỏ qua như vậy!" Tử Nhiên không cam lòng mở miệng, sau đó nói với Ôn Bình: "Tông chủ, cầu xin ngài tạm thời đừng giết Minh Châu. Một kiếm giết nàng, lợi cho nàng quá rồi."

"Được."

Ôn Bình gật đầu đồng ý.

U Nguyệt rộng rãi, Ôn Bình hiểu.

Đơn giản chính là không muốn cho Bất Hủ Tông, cho Tử Nhiên thêm phiền phức, hay là không muốn dời thù hận cá nhân lên người khác thôi.

Đây là nguyên nhân chủ yếu tại sao các trưởng giả hay rộng rãi.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

Cái gọi là rộng rãi, chỉ là giấu thống khổ và thù hận đi.

"Tông chủ, ngài nghĩ lại, Minh Châu âm hiểm độc ác, nhất định sẽ gây bất lợi cho Tử Nhiên, thậm chí sẽ chó cùng rứt giậu!" U Nguyệt thấy Ôn Bình gật đầu, muốn giữ mạng Minh Châu lại, vội vàng khuyên can.

Ôn Bình lắc đầu nói: "Bổn tông chủ đã làm ra quyết định. Hơn nữa, so với Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn, chỉ là Minh Châu thì quá nhỏ bé."

Nói xong, Ôn Bình trực tiếp móc ma trượng ra, bắt đầu ngâm xướng Vong Linh Triệu Hoán Thuật, đồng thời gọi Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn ra khỏi tàng giới.

Khi Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn mặt không biểu tình, không chút sức sống, nhưng khí tức loáng thoáng đạt đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đỉnh phong vừa xuất hiện.

U Nguyệt sửng sốt.

Hai người lại là Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn!

Phong Tiềm cũng gia nhập Bất Hủ Tông!

Còn có Bắc Thiên Hàn, không phải hắn chết dưới kiếm Ôn tông chủ sao?

Bất Hủ Tông, một tông bốn trung cảnh!

Như vậy đã tương xứng Trạch Minh Cung có hơn ngàn năm nội tình!

Sau một khắc, Ôn Bình lên tiếng.

"Trạch Minh Cung và người của Thiên Tượng Môn, trừ Minh Châu ra, một tên cũng không để lại."

Nếu hai nhà đã quyết định liên thủ, chắc chắn Ôn Bình sẽ không thả bọn họ đi khỏi Thần Phi Thành.

Bởi vì bây giờ Tử Khí Các còn chưa có hóa thành địa bàn của Bất Hủ Tông, không thể cam đoàn cho mấy người Tử Nhiên an toàn tuyệt đối, cho nên Ôn Bình chỉ có thể giết chết tai hoa ngầm có thể nhìn thấy được từ trong trứng nước.

Sưu ——

Sau khi Ôn Bình đưa ra mệnh lệnh, Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn lập tức hóa thành kinh hồng màu trắng lướt về phía thương hội của Trạch Minh Cung và trụ sở của Thiên Tượng Môn.

Phong Tiềm bay tới Trạch Minh Thương Hội.

Bắc Thiên Hàn bay tới trụ sở của Thiên Tượng Môn.

Khi Ôn Bình quay đầu lại thì thấy U Nguyệt giật mình đứng tại chỗ, kinh thanh nói: “Hóa ra Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn là người của tông chủ. Vậy trước đó vài ngày, Phong Tiềm tổn thương Thiên Huyền, còn có ngài một kiếm giết Bắc Thiên Hàn, thật ra là đang diễn cho những người khác nhìn.”

Ôn Bình đáp: “Bọn họ không phải Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn, chỉ là sinh vật vong linh có thể xác của Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn, có được thực lực mạnh mẽ hơn Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn mà thôi.”

Dứt lời, Ôn Bình hóa thành kinh hồng rời khỏi Tử Khí Các.

Nhưng mà hắn cũng không có đi Trạch Minh Thương Hội hoặc là Thiên Tượng Môn mà là bay lên trên không trung Thần Phi Thành.

Phi kiếm đã vô cùng sống động!

Tối nay, ngoại trừ Minh Châu, những người khác của Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn, một người cũng không giữ lại!

Đêm, huyên náo giống như ban ngày lúc.

Từ đầu đường sáng tỏ cho đến cuối hẻm mờ tối đều có bóng người.

Có người từ thành bắc trở về, vẫn chưa thỏa mãn, kéo theo bằng hữu mà đi, trò chuyện say sưa về cường giả Thiên Vô Cấm nhìn thấy tối nay.

Đa số mọi người, cả một đời đều không gặp được nhiều cường giả Thiên Vô Cấm như vậy.

Còn có người vào không được Lục Phương Nhai thì truyền bá tin tức từ Lục Phương Nhai truyền tới khắp đầu đường cuối ngõ.

Giống như người bán Tuyền Qua Đồ ra là hắn, người mua Tuyền Qua Đồ vẫn là hắn.

Thậm chí còn có người dứt khoát mượn cơ hội này mời tri kỷ bằng hữu lên lầu cao, đối nguyệt ẩm rượu, tâm tình chuyện Tử Khí Các, Bất Hủ Tông và Tuyền Qua Đồ vân vân.

Trạch Minh Cung cũng tốt, Thiên Tượng Môn cũng được, đều bị bọn họ lấy ra so. So sánh với nhau, Trạch Minh Cung cũng tốt, Thiên Tượng Môn cũng được, đều ảm đạm phai mờ.

Cùng lúc đó, ở trong Trạch Minh Thương Hội.

Bọn người Lưu Toàn, Nam Mộc và Thanh Thiển đang đợi Minh Châu trở về.

Khi tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ thứ hai đưa ra đấu giá và giá cuối cùng truyền đến, không ai có thể ngồi vững được.

Cảm giác nguy cơ giống như là mây đen phủ trên đỉnh đầu bọn họ, không xua đi được.

Có thể dự đoán được qua tối nay, Nguyên Dương Vực sẽ truy phủng Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các tới trình độ nào.

Đáng sợ nhất là khi thời gian chậm rãi trôi qua, tất cả mọi người không còn mua Tuyền Qua Đồ cũ nữa, sẽ chỉ mua Tuyền Qua Đồ mới.

Nếu như không hủy diệt Bất Hủ Tông, bọn họ sẽ đứng trước một cái vấn đề rất nghiêm trọng.

【VIP】 Bất Hủ Tông âm mưu?

Đó chính là nhất định phải thần phục với Bất Hủ Tông.

Nếu không lấy đâu ra kỹ nghệ Tuyền Qua Tân Đạo tu hành?

Khi Minh Châu đáp xuống trong sân, bọn người Lưu Toàn lập tức tha thiết nhìn về phía Minh Châu, khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Minh Châu, hai người Lưu Toàn, Nam Mộc thở một hơi dài nhẹ nhõm. Theo sau đó, khóe miệng hai người cũng lộ ra ý mừng nồng đậm.

"Đồng ý?"

Lưu Toàn biết rõ còn cố hỏi.

Minh Châu gật đầu, nói: "Phong Tiên Lưu Nghệ chính miệng hứa hẹn, chịu buông khúc mắc xuống, buông thù hận mấy trăm năm nay xuống, tạm thời hợp tác. Hơn nữa còn tỏ vẻ nếu như cung chủ có cần, nàng có thể tự thân lên Trạch Minh Cung nói chuyện hợp tác."

"Giỏi lắm!"

Đám người Lưu Toàn vui mừng.

"Nếu Thiên Tượng Môn đã có thái độ thành khẩn như thế, chắc chắn cung chủ sẽ đồng ý. Hai nhà chúng ta liên thủ, hủy diệt Bất Hủ Tông tuyệt đối là chỉ trong nháy mắt." Nam Mộc hưng phấn, lúc nói chuyện cũng không nhịn được khoa tay múa chân.

"Nam Mộc, hai người chúng ta lập tức lên đường hồi cung gặp mặt cung chủ. Thời gian không nhiều, cho nên chúng ta nhất định phải nhanh chóng truyền lời bên phía Thiên Tượng Môn về cung." Lúc này, Lưu Toàn đứng dậy, muốn về Trạch Minh Cung, sau đó dặn dò: "Thanh Thiển, Minh Châu, hai người các ngươi tiếp tục ở lại Thần Phi Thành bàn bạc với Thiên Tượng Môn. Nếu như bên phía Thiên Tượng Môn có tin tức mới thì lập tức trở về cung báo cho chúng ta."

“Rõ!”

“Rõ!”

Hai người Thanh Thiển, Minh Châu vội vàng đáp.

Cũng ngay một khắc này, trên không Trạch Minh Thương Hội, trong bóng đêm nồng đậm, một bóng người như ẩn như hiện trong đó.

Người này dùng một đôi mắt trắng nhìn chằm chằm trên không Trạch Minh Thương Hội, hai đầu lông mày không có bất kỳ thần sắc nào, có chỉ có một luồng tử khí.

“Người nào!”

Dù sao hai người Lưu Toàn cũng là cường giả Thiên Vô Cấm, trong nháy mắt khi hắn xuất hiện thì đã phát hiện.

Nam Mộc tập trung nhìn vào, lòng cảnh giác lập tức tiêu tán, sau đó khom người nói: “Vãn bối Nam Mộc, cung nghênh Phong Tiềm tiền bối!”

Lưu Toàn cũng vội vàng cung nghênh: “Vãn bối Lưu Toàn, cung nghênh Phong Tiềm tiền bối. Không biết tiền bối đêm khuya đến thăm Trạch Minh Thương Hội là có chuyện gì?”

Nhưng mà, sau một khắc Phong Tiềm chỉ phun ra một chữ.

“Chết!”

Phanh ——

Ngũ mạch đều mở.

Một giây sau, ngũ mạch cùng chấn.

Mạch khí mênh mông và một lượng lớn tự nhiên chi lực nổ tung trong mảnh đất của Trạch Minh Thương Hội, trong khoảnh khắc, cuồng bạo điên cuồng quét sạch toàn bộ Trạch Minh Thương Hội, bao phủ từng ngọn cây cọng cỏ của Trạch Minh Thương Hội trong bão cát điên cuồng.

Phong Sa Chấn Thiên Sa Bạo!

Ra!

Phong Tiềm bị Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế, không sợ lực lượng linh thể tiêu hao, cho nên vừa ra tay thì dùng sát chiêu mạnh nhất của mình.

Một giây sau, Phong Tiềm nổ bắn ra.

Oanh ——

Một quyền!

Lưu Toàn mở ra mạch môn, toàn lực phòng ngự nhưng lại nổ tung như một quả cà chua yếu ớt.

Nam Mộc giật mình: "Tiền bối, tại sao lại như vậy?"

Nói xong.

Lại là một quyền rơi xuống.

Nam Mộc cũng không ngoài dự tính, bị một quyền oanh bạo.

Về phần những người khác của Trạch Minh Thương Hội, hoàn toàn không cần Phong Tiềm xuất thủ, chỉ là bão cát điên cuồng đã đủ để xé nát bọn họ.

Cho dù là cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cũng không ngoại lệ!

"Người phạm Bất Hủ Tông, chết!"

Phong Tiềm lên tiếng lần nữa, khiến cho những đệ tử hạch tâm nửa bước Thiên Vô Cấm của Trạch Minh Thương Hội chết chậm một chút đó biết tại sao mình chết.

Mắt thấy Thanh Thiển sắp không kiên trì nổi, sắp bị bão cát xé nát, sau khi nghe được câu nói đó, hoàn toàn không thể tin được một màn trước mắt.

Phong Tiềm lại là người của Bất Hủ Tông!

Sau một khắc, Thanh Thiển bị bão cát xoắn nát, hóa thành một đám sương máu, kết thúc một đời ngắn ngủi nhưng cũng không huy hoàng của mình.

Giờ phút này, chỉ có Minh Châu còn đứng tại chỗ, lại lông tóc không thương.

Bởi vì quanh người nàng có một tầng mạch khí màu vàng đất che chở nàng.

Nhưng mà Minh Châu không có ngốc đến cho là đối phương đang bảo vệ mình.

“Phong Tiềm tiền bối, tại sao không giết ta!”

Phong Tiềm từ trong bão cát chậm rãi đáp xuống, đưa tay nắm lấy Minh Châu, phong bế mạch môn nàng, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Khi Phong Tiềm rời đi, bão cát cũng dần dần tán đi.

Chỉ để lại một khu vực bừa bộn không có cái gì.

Trạch Minh Thương Hội ngày xưa, bây giờ ngay cả một ngọn cây cọng cỏ cũng không còn sót lại.

Mọi người chưa tỉnh hồn, khi nhìn thấy bão cát tiêu tán mới chậm rãi dừng lại bước chân chạy trối chết, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Trạch Minh Thương Hội biến mất thì không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Trạch Minh Thương Hội không có.”

“Một ngọn cây cọng cỏ đều không có sót lại.”

“Tọa lạc ở Thần Phi Thành gần ngàn năm, Trạch Minh Thương Hội lại nói không có thì không có. Chẳng lẽ là cường giả của Bất Hủ Tông xuất thủ?”

“Vừa rồi các ngươi không nghe thấy sao?”

“Nghe được cái gì?”

“Vị cường giả Thiên Vô Cấm xuất thủ hủy diệt Trạch Minh Thương Hội đó, hắn nói một câu nói là ‘phạm người của Bất Hủ Tông ta, chết’.”

“Vậy mà đúng là cường giả của Bất Hủ Tông xuất thủ. Nhưng không phải Trạch Minh Thương Hội còn có hai vị cường giả Thiên Vô Cấm sao? Sao không thấy bọn họ đánh trả?”

“Hẳn là bị miểu sát.”

Năm chữ này vừa vang lên, tất cả mọi người rơi vào yên tĩnh như chết.

Đó là cường giả Thiên Vô Cấm nha.

Nói miểu sát thì miểu sát.

Nhưng mà đám người nghĩ đến tông chủ Bất Hủ Tông ngay cả cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cũng có thể miểu sát.

Chỉ là hai vị Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh Lưu Toàn, Nam Mộc thì có là gì.

Đột ngột.

Một đạo cự kiếm lam sắc từ bên trong Thần Phi Thành vụt lên, chỉ thẳng vào mây!

Một màn này khiến cho dân chúng Thần Phi Thành đang vì Trạch Minh Thương Hội biến mất mà sợ hãi thán phục liên tục lại thay đổi sắc mặt.

Bởi vì hướng cự kiếm xuất hiện.

Chính là trụ sở của Thiên Tượng Môn!

Một cái ý nghĩ tự nhiên sinh ra trong đầu.

Không phải là cường giả của Bất Hủ Tông cũng ra tay với Thiên Tượng Môn đó chứ?

Oanh ——

【VIP】 Bất Hủ Tông âm mưu? (2)

Cự kiếm lam sắc đột ngột mọc từ mặt đất lên, khiến cho trụ sở của Thiên Tượng Môn một phân thành hai, một kiếm thì giết được gần chín thành người của Thiên Tượng Môn.

Trừ Phong Tiên Lưu Nghệ ra, hai vị cường giả Thiên Vô Cấm còn lại mới mở ra mạch môn, chưa kịp phóng thích mạch thuật thì đã vẫn lạc dưới kiếm Bắc Thiên Hàn.

Những đệ tử Thiên Tượng Môn không có bị một kiếm chém giết thì bị kiếm ý hình giọt nước xung quanh thân kiếm hóa thành lưu quang đuổi kịp, sau đó xuyên thủng toàn bộ.

Chiêu này.

Chính là sát chiêu mạnh nhất của Bắc Thiên Hàn.

So với Ngự Thủy Hàn Hoàn Bích Thủy Hàn Kiếm Ý có thể công có thể thủ, một chiêu Ngự Thủy Hàn Phá Thiên Kiếm này lại là sát chiêu thuần túy.

Mạch thuật lưu phái Thiên cấp hạ phẩm cảnh giới tạo cực!

Lúc này, một tiếng giận mắng thanh thúy vang lên: “Bắc Thiên Hàn, Trạch Minh Cung các ngươi đúng là tiểu nhân hèn hạ!”

Giận mắng một tiếng, sau đó Phong Tiên Lưu Nghệ cũng không có ham chiến, bởi vì nàng cảm nhận được khí tức của tông chủ Bất Hủ Tông.

Còn cảm nhận được khí tức của một cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh khác đang mang theo sát ý bay thẳng tới chỗ nàng.

“Tiểu nhân hèn hạ, vậy mà liên hợp với tông chủ Bất Hủ Tông, giả chết lừa Thiên Tượng Môn ta. Đợi lát nữa trở về, chắc chắn sẽ giết tới Trạch Minh Cung các ngươi, lấy tính mệnh của cung chủ các ngươi!” Để lại một câu nói, Phong Tiên Lưu Nghệ hóa thành kinh hồng xông ra khỏi Thần Phi Thành.

Ôn Bình cũng hóa thành kinh hồng, đuổi sát theo.

Thi thể của Phong Tiên Lưu Nghệ.

Hắn muốn!

Nhìn ra được, Phong Tiên Lưu Nghệ còn mạnh mẽ hơn Phong Tiềm.

Bởi vì vừa rồi Bắc Thiên Hàn bất ngờ đánh ra một kiếm, cũng chỉ khiến cho nàng bị một vài vết thương nhẹ.

Nếu có được thi thể của Phong Tiên Lưu Nghệ, vậy thì thực lực của Bất Hủ Tông có thể vọt thẳng đến đệ nhất Nguyên Dương Vực, cho dù là Vực Chủ Phủ cũng không sánh kịp. Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là lỡ như đột nhiên khai chiến với U Quốc hoặc là khai chiến với Già Thiên Lâu, hắn cũng tự tin hơn một chút.

Sưu ——

Sưu ——

Sưu ——

Ba người Bắc Thiên Hàn, Ôn Bình và Phong Tiềm lần lượt đuổi theo ra khỏi Thần Phi Thành.

Khi đuổi theo ra khỏi Thần Phi Thành một khoảng cách, Ôn Bình trực tiếp lấy phi thuyền từ trong không gian của hệ thống ra, sử dụng chức năng vượt qua không gian.

Lúc này, Phong Tiên Lưu Nghệ nhíu chặt đôi mi, trong hai con ngươi tràn đầy tức giận, vừa bay về phía trước vừa thấp giọng mắng thầm.

“Trạch Minh Cung đáng chết, vậy mà liên hợp với Bất Hủ Tông lừa ta. Ta biết ngay, quan hệ giữa Minh Châu và Tử Nhiên tuyệt đối không đơn giản!”

“Đợi ta trở lại trong môn, chắc chắn sẽ dẫn người giết tới Trạch Minh Cung các ngươi, giết cho Trạch Minh Cung các ngươi gà chó không yên!”

Giận mắng vài tiếng, sau đó Phong Tiên Lưu Nghệ quay đầu lại, thấy Bắc Thiên Hàn đuổi theo không bỏ, sau lưng còn

có một người đuổi tới, lập tức dùng cảm giác dò xét tới.

Không dò xét không biết.

Dò xét một cái lập tức giật mình!

“Phong Tiềm!”

“Hắn cũng không chết, còn liên hợp với Bất Hủ Tông và Trạch Minh Cung tính toán Thiên Tượng Môn ta!”

Trong khoảnh khắc, vẻ tức giận hiện đầy trên mặt Phong Tiên Lưu Nghệ.

Nếu như nói Trạch Minh Cung liên hợp với Bất Hủ Tông tính toán Thiên Tượng Môn nàng thì còn có thể thông cảm được.

Dù sao đồng hành là oan gia.

Ngươi không chết, chính là ta vong!

Nhưng Phong Tiềm mưu đồ gì?

Phong Tiềm là Thần Tướng Thần U Quân, thuộc về quân đội của U Quốc, từ trước tới giờ cũng không có mâu thuẫn gì với Thiên Tượng Môn, hơn nữa quan hệ giữa sư phụ hắn Long Dương Vương với Thiên Tượng Môn cũng có chút thân mật.

“Âm mưu, hóa ra tất cả những gì xảy ra trong Thần Phi Thành đều là một âm mưu. Từ khi Tử Khí Các xuất hiện ở Thần Phi Thành, một âm mưu nhằm vào Thiên Tượng Môn ta đã được bắt đầu!”

Phong Tiên Lưu Nghệ vừa tức vừa buồn bực, cũng đúng vào lúc này, một đạo Thanh Liên Kiếm Ý vạch phá bầu trời, bay thẳng tới chỗ nàng.

Phong Tiên Lưu Nghệ giật mình.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

Trước người lập tức ngưng tụ một biển hoa trăm trượng.

Thanh Liên Kiếm Ý giết vào trong đó, xuyên qua biển hoa, chia cắt, nhưng lại không thể đánh trúng Phong Tiên Lưu

Nghệ.

"Ngươi đến phía trước ta từ khi nào!" Phong Tiên Lưu Nghệ trốn ở trong biển hoa, mặc dù tránh thoát một kiếm bất ngờ này nhưng thấy Ôn Bình lại ngăn cản đường đi của nàng, đằng sau lại có truy binh, nàng không dám ham chiến, lập tức hóa thành kinh hồng đào tẩu.

Nhưng mà Phong Tiềm đã đuổi tới, không nói hai lời, từ trăm trượng bên ngoài, trực tiếp một chiêu Phong Sa Chấn Thiên Sa Bạo đánh xuống, bao phủ Phong Tiên Lưu Nghệ.

"Ôn tông chủ, môn chủ Thiên Tượng Môn ta chính là cường giả phong vương, nếu như các ngươi giết ta, chắc chắn Thiên Tượng Môn sẽ toàn lực trả thù các ngươi!"

Ba người đã vây chặt nàng, trốn thoát là chuyện không thể nào. Phong Tiên Lưu Nghệ cũng tự biết mình không phải đối thủ của ba người liên thủ, lập tức đổi chiến thuật công tâm.

Ôn Bình lạnh lùng nói: "Nói giống như là nếu như ta không giết ngươi thì Thiên Tượng Môn sẽ không ra tay với Bất Hủ Tông ta vậy."

"Nếu như nô gia bỏ mình, không riêng Thiên Tượng Môn sẽ báo thù cho ta, sư phụ của ta cũng sẽ báo thù cho ta. Gia sư cũng là cường giả phong vương, hơn nữa ở trong Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh còn có danh xưng vô địch!" Phong Tiên Lưu Nghệ vội vàng dời sư phụ của mình ra.

"Trước kia cũng có người đã nói như vậy."

Khi Phong Tiềm chết, cũng nói Long Dương Vương có danh xưng vô địch trong Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

Lúc ấy Ôn Bình bán tín bán nghi.

Bây giờ tuyệt đối không tin.

Cả đám đều vô địch?

Vậy ai bị đánh.

"Gia sư chính là Sách Vương ở Nam Hàn Vực, hoàng tộc của U Quốc! Ôn Bình, ngươi giết ta, Ti Hải Hiền không gánh

nổi ngươi, người sau lưng Ti Hải Hiền cũng không giữ được ngươi!”

“Nói thật nhiều.”

Ôn Bình ngũ mạch đồng thời chấn động.

Kiếm lên!

Vân Nhập Tùng —— ra!

Ngay trong khoảnh khắc vô số Thanh Liên nở rộ, Phong Tiên Lưu Nghệ bên trong bão cát đột nhiên móc ra một cái viên cầu màu đen.

【VIP】 Bất Hủ Tông bố cục trăm năm trước

Viên cầu to bằng đầu người, trên đó trải rộng Long Bích Văn và lưu quang màu đen.

Sau khi nhìn thấy nó, Ôn Bình lập tức chém ra một kiếm, vô số Thanh Liên Kiếm Ý như thủy triều tràn vào bên trong bão cát.

Thấy vô số Thanh Liên Kiếm Ý đánh tới, Phong Tiên Lưu Nghệ không có trốn tránh, ngược lại là năm ngón tay cắm vào trong hắc cầu, sau đó nghiến răng để lại một câu nói.

“Các ngươi sẽ hối hận !”

Nói xong, hắc cầu trực tiếp nổ tung, tỏa ra sương đen nồng đậm, Phong Tiên Lưu Nghệ biến mất ở trong sương đen.

Khi vô số Thanh Liên Kiếm Ý quét sạch qua, khi tinh thần lực của Ôn Bình lập tức khuếch tán ra bên ngoài, Phong Tiên Lưu Nghệ đã biến mất không tung tích.

“Không ngờ còn có đồ bảo mệnh.” Ôn Bình thu kiếm, cũng không lo lắng Phong Tiên Lưu Nghệ chạy trốn, sau này sẽ trả thù Bất Hủ Tông.

Bởi vì chắc chắn sẽ như vậy.

Chỉ là không có lấy được thi thể của Phong Tiên Lưu Nghệ, có chút đáng tiếc.

Chuyện duy nhất đáng để vui vẻ là Phong Tiên Lưu Nghệ cho rằng Bắc Thiên Hàn, Phong Tiềm là giả chết, mục đích chính là vì tính toán Thiên Tượng Môn. Mặc dù không thể giữ lại Phong Tiên Lưu Nghệ, nhưng nếu như có thể khiến cho Long Dương Vương và Trạch Minh Cung có thêm một chút phiền toái thì cũng không tệ lắm.

Cất thi thể của Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn vào, Ôn Bình lập tức lên phi thuyền trở về Thần Phi Thành.

Cùng lúc đó, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm đã đi tới đống đổ nát Trạch Minh Thương Hội và trụ sở của Thiên Tượng Môn.

Những thế lực lục tinh khác và rất nhiều thế lực ngũ tinh cũng vội vàng chạy đến.

Khi nhìn thấy Trạch Minh Thương Hội biến mất và trụ sở của Thiên Tượng Môn, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Không có.

Hai thế lực tọa lạc ở Thần Phi Thành ngàn năm, vậy mà bị xóa đi trong vòng một đêm.

Một ý nghĩ lập tức sinh ra trong đầu.

Bất Hủ Tông làm ?

Ngoại trừ Bất Hủ Tông, hình như ở Nguyên Dương Vực không có thế lực nào có thể làm được!

"Là mạch thuật Phong Sa của Phong Tiềm!"

Đứng trên đống đổ nát Trạch Minh Cung, Ti Hải Hiền cẩn thận cảm nhận chung quanh một phen, sau đó cho ra cái kết luận này, lại đưa mắt nhìn bốn phía.

Hắn muốn xem thử xem coi có người sống hay không.

Tại sao Phong Tiềm lại ra tay với Trạch Minh Thương Hội?

Chờ chút!

Không phải Phong Tiềm đã chết sao?

Lúc này, nghe Ti Hải Hiền nhắc tới hai chữ Phong Tiềm, đám người đi theo, đang đứng nhìn đống đổ nát của Trạch Minh Thương Hội ở xa xa đều ngơ ngẩn.

"Phong Tiềm?"

"Đại Vực Chủ vừa nhắc đến Phong Tiềm?"

"Không phải Phong Tiềm đã chết sao, sao có thể là hắn xuất thủ hủy diệt Trạch Minh Thương Hội?"

Đám người không nhịn được thấp giọng bàn tán, sau đó chỉ thấy Ti Hải Hiền hóa thành kinh hồng, nhanh chóng bay tới trụ sở của Thiên Tượng Môn.

Đám người vội vàng đuổi theo.

Khi đến trụ sở của Thiên Tượng Môn, nhìn thấy trụ sở của Thiên Tượng Môn đã trở thành một đống đổ nát, Diêm Lai lập tức quay qua nhìn Ti Hải Hiền, báo cáo: "Vực Chủ, là Thủy Hàn Kiếm Ý của Bắc Thiên Hàn. Trừ khả năng Bắc Thiên Hàn truyền Thủy Hàn Kiếm Ý cho cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh khác, khả năng cao tới chín thành! Còn có một thành, có thể là người ẩn núp của Già Thiên Lâu đang khống chế Bắc Thiên Hàn, nhưng mà khả năng này cực kỳ bé nhỏ. Mặc dù ngày xưa từng xuất hiện tình huống này nhưng Vực Chủ ngài còn ở Thần Phi Thành, cho dù có người ẩn núp mạnh mẽ như vậy của Già Thiên Lâu thì cũng không thể nào ra tay vào lúc này được."

"Đúng là kỳ quái, không phải Bắc Thiên Hàn và Phong Tiềm đều đã chết dưới kiếm Ôn Bình sao?" Ti Hải Hiền nhướng mày, nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

Diêm Lai vội hỏi: "Ý của ngài là ngươi xuất thủ hủy diệt thương hội của Trạch Minh Cung chính là Phong Tiềm?"

"Không sai. Ta cảm ứng được khí tức của mạch thuật Phong Sa. Không khác gì phân tích của ngươi, khả năng Phong Tiềm xuất thủ cũng cao tới chín thành."

"Không phải bọn họ đã chết sao?"

Trong lúc nhất thời, Diêm Lai trở nên mê mang.

Cũng trong lúc hai người mê mang, những cường giả Thiên Vô Cấm khác và Long gia, Vọng Thần Các và rất nhiều thế lực khác đều bàn tán sôi nổi.

Bởi vì Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn đã chết.

Người đã chết thì sao xuất thủ được?

Nếu như không phải Đại Vực Chủ cùng và Diêm Lai thành chủ cảm nhận sai, như vậy chứng tỏ thật ra thì hai người hoàn toàn không có chết bởi tông chủ Bất Hủ Tông.

Nhưng như vậy có thể sao?

Nếu như Phong Tiềm không chết, tại sao vắng mặt trong buổi đấu giá?

Bắc Thiên Hàn chết dưới kiếm Ôn Bình, bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Lúc này, một thống lĩnh Thần U Quân vội vàng chạy từ trong đám người vây xem đến, sau đó quỳ một gối xuống trước mặt Ti Hải Hiền và Diêm Lai.

"Khởi bẩm Đại Vực Chủ, Diêm thành chủ, vừa rồi thuộc hạ hỏi thăm người chứng kiến, bọn họ nói nghe được lời Phong Tiên Lưu Nghệ tiền bối nói trước khi thoát khỏi Thần Phi Thành."

"Bọn họ nghe được cái gì?" Ti Hải Hiền vội hỏi.

"Bọn họ nghe được khi Phong Tiên Lưu Nghệ tiền bối thoát khỏi Thần Phi Thành thì mắng to: 'Bắc Thiên Hàn, Trạch Minh Cung các ngươi đúng là tiểu nhân hèn hạ!'."

Thống lĩnh Thần U Quân tiếp tục mở miệng: "Câu thứ hai là —— 'Bắc Thiên Hàn, tiểu nhân hèn hạ, lại liên hợp tông chủ Bất Hủ Tông giả chết lừa Thiên Tượng Môn ta. Chắc chắn ta sẽ giết tới Trạch Minh Cung, lấy mạng toàn bộ người trong cung các ngươi!'."

Diêm Lai nghe nói như vậy, vội vàng hỏi tiếp: "Đã hỏi kĩ chưa?"

Bởi vì hắn biết rõ khi mọi người truyền bá tin tức thì chắc chắn sẽ thêm mắm thêm muối, nói những chuyện vốn không có xảy ra.

Thống lĩnh Thần U Quân vội vàng đáp: "Đã cẩn thận hỏi kĩ, có hơn trăm người nghe được, chính là hai câu này!"

Vừa dứt lời, Ti Hải Hiền, Diêm Lai đều rơi vào trong trầm mặc.

Chẳng lẽ Bắc Thiên Hàn giả chết?

Nhưng tại sao Bắc Thiên Hàn phải làm như vậy?

Chẳng lẽ hắn vốn là người của Bất Hủ Tông?

Nghĩ như vậy, chẳng lẽ Phong Tiềm cũng không chết thật?

Hắn cũng là người của Bất Hủ Tông?

Không thể nào?

Nếu như cả hai đều là người của Bất Hủ Tông, như vậy chẳng phải là Bất Hủ Tông đã bố cục ở U Quốc mấy trăm năm sao?

Bởi vì Phong Tiềm cũng được, Bắc Thiên Hàn cũng được, đều bước vào Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đã hơn hai ba trăm năm, lại tiền đồ vô hạn.

【VIP】 Bất Hủ Tông bố cục trăm năm trước (2)

Phong Tiềm, tương lai có xác suất chín thành sẽ phong vương.

Bắc Thiên Hàn, một trong số những ứng cử viên cho vị trí cung chủ Trạch Minh Cung.

Dưới tình huống tiền đồ vô hạn như thế, sao lại giống như Thiên Huyền, mạo hiểm gia nhập một cái Bất Hủ Tông vừa mới hưng khởi?

Như vậy thì chỉ có một khả năng.

Trước khi bọn người Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn trở thành Thiên Vô Cấm thì chính là người của Bất Hủ Tông, hai người đều là bố cục mà Bất Hủ Tông đã bày ra từ sớm.

Vừa nghĩ tới đó, Ti Hải Hiền cực sợ.

Khi liên kết với Tẫn Tri Lâu không gì không biết, Ti Hải Hiền càng xác định suy đoán của mình chắc chắn không sai.

Tất cả đều là bố cục của Bất Hủ Tông!

Nhưng mà Diêm Lai bên cạnh thì không có nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ cảm thấy tám chín phần mười là Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn đã đầu nhập vào Bất Hủ Tông.

“Vực Chủ, hình như chúng ta bị chơi xỏ. Phong Tiềm cũng được, Bắc Thiên Hàn cũng được, thật ra thì đều chỉ là một tuồng kịch. Bất Hủ Tông cố ý diễn cho chúng ta nhìn!”

Diêm Lai cảm thán một câu.

Những người khác nghe được, nhấc lên một trận sóng to gió lớn.

Ti Hải Hiền thấy thế thì không có tiếp tục nói thêm gì nữa, chỉ vỗ vỗ bả vai Diêm Lai, trầm giọng nói: “Diêm Lai, chuyện tối nay không có đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Ngươi ở lại

giải quyết hậu quả cho tốt đi, ta đi Tử Khí Các một chuyến trước."

Bây giờ, Ti Hải Hiền cảm thấy mình cần dò xét Bất Hủ Tông một lần nữa.

Bất Hủ Tông tuyệt đối không phải vừa mới hưng khởi.

Bất Hủ Tông xuất hiện cũng không phải ngẫu nhiên.

Khó trách khi đối mặt với uy hiếp từ Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn, tông chủ Bất Hủ Tông vẫn luôn không có sợ hãi, trên mặt chưa từng lộ ra vẻ lo lắng.

"Rõ!"

Diêm Lai gật đầu.

Theo sau đó, Ti Hải Hiền trực tiếp hóa thành kinh hồng bay về phía Tử Khí Các.

Sau khi rời đi, tin tức Trạch Minh Thương Hội, trụ sở của Thiên Tượng Môn bị san thành bình địa nhanh chóng lan ra trong Thần Phi Thành.

Sự diệt vong của bọn họ gần như đồng đẳng với hai cái thế lực lục tinh diệt vong.

Bởi vì Nguyên Dương Vực, ngoại trừ Long gia, nội tình của ba cái thế lực lục tinh khác còn lâu mới thâm hậu được như Trạch Minh Thương Hội và Thiên Tượng Môn.

…

Tử Khí Các.

Ôn Bình trở lại Tử Khí Các, quay qua nói với Tử Nhiên, U Nguyệt đang trông mong hắn về, nói: "Từ hôm nay trở đi, trong Thần Phi Thành không còn Trạch Minh Thương Hội, Thiên Tượng Môn. Giao cho các ngươi phát triển Tử Khí Các."

"Rõ!"

"Vâng, tông chủ!"

Hai người lần lượt đáp.

Bởi vì nhìn mãi thành quen cho nên Tử Nhiên cũng không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc.

Nhưng mà U Nguyệt thì không giống.

Trạch Minh Thương Hội, trụ sở của Thiên Tượng Môn bị xóa đi trong thời gian ngắn như vậy, mang đến cho nàng sự rung động không thua gì khi biết Tuyền Qua Tân Đạo tồn tại.

Giờ nàng đã hiểu, tại sao Tử Nhiên tự tin như vậy.

Bất Hủ Tông có được thực lực như vậy.

Đúng là không cần e ngại loại tiểu nhân âm hiểm như Minh Châu, bởi vì ở trước lực lượng tuyệt đối, toàn bộ âm mưu đều là bọt nước.

Đúng vào lúc này, một đạo kinh hồng từ chân trời nhanh chóng lướt đến.

Chính là Ti Hải Hiền!

Ti Hải Hiền tới gần Tử Khí Các, dừng ở giữa không trung cách Tử Khí Các không xa, đối mặt Ôn Bình từ khoảng cách trăm trượng.

Ôn Bình không nói gì.

Ti Hải Hiền mở miệng nói trước: "Ôn tông chủ, thủ bút của ngươi tối nay thật lớn. Bán Tuyền Qua Đồ, diệt trừ Trạch Minh Thương Hội, trụ sở của Thiên Tượng Môn, mỗi một sự kiện đều đủ kinh động thế nhân!"

"Không có cách nào khác, người của hai nhà này quyết định buông xuống khúc mắc, buông xuống thù hận mấy trăm năm nay để liên thủ đối phó Tử Khí Các của tông ta. Là tông chủ, đương nhiên ta phải bóp chết những uy hiếp này từ trong trứng nước." Đối với Ti Hải Hiền, Ôn Bình thẳng thắn.

Bởi vì không thừa nhận cũng vô dụng.

Sớm muộn gì Đại Vực Chủ cũng có thể tra được.

Chắc chắn Phong Tiên Lưu Nghệ cũng sẽ lan truyền rộng rãi chuyện tối nay.

Nghe được Ôn Bình trực tiếp thừa nhận, Ti Hải Hiền trầm mặc một hồi, kiềm chế hiếu kì trong lòng lại, chuyển lời hỏi: "Ôn tông chủ, có thể để cho ta gặp hai vị Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn một chút hay không? Bất Hủ Tông, một môn bốn trung cảnh, đúng là khiến cho ta sợ hãi thán phục."

"Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn, không phải bọn họ đã chết rồi sao?" Đối với sự tồn tại của Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn, Ôn Bình không định thừa nhận.

Bởi vì một khi thừa nhận.

Chẳng phải là uổng công làm cho Phong Tiên Lưu Nghệ hiểu lầm sao?

Ôn Bình còn muốn dựa vào Phong Tiên Lưu Nghệ hiểu lầm để khiến cho Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn với Long Dương Vương, ba phương đại chiến một trận.

Lúc này, Ti Hải Hiền đột nhiên dựng lên một cái bình chướng cách âm, bao phủ hắn và Ôn Bình ở bên trong đó.

"Nếu như Ôn tông chủ không muốn thừa nhận, vậy ta cũng không hỏi. Không thể không nói, Ôn tông chủ đúng là thủ đoạn, chỉ sợ ngay cả cung chủ Trạch Minh Cung và Long Dương Vương cũng không ngờ được. Tướng tài đắc lực dưới trướng và đệ tử đắc ý đã là người của Bất Hủ Tông từ mấy trăm năm trước."

Ôn Bình thấy thế thì nhướng mày.

Tại sao lại có một phiên bản khác nữa?

Phiên bản Phong Tiên Lưu Nghệ.

Đến lượt Ti Hải Hiền, lại là một phiên bản nữa.

Không đi viết sách đúng là lãng phí thiên phú của các ngươi.

"Ta không rõ Đại Vực Chủ đang nói cái gì." Trong lòng Ôn Bình có chút bất đắc dĩ đáp một tiếng, sau đó còn nói: "Nhưng mà chuyện ta đã hứa với Đại Vực Chủ thì chắc chắn sẽ làm được. Chỉ cần có bán Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát

Khí thì chắc chắn sẽ bố cáo rộng rãi trên Bất Hủ Nhật báo trước mười ngày nửa tháng.”

“Nếu như Ôn tông chủ không muốn nói, ta sẽ không ép. Nói tóm lại, xin Ôn tông chủ tin tưởng, chắc chắn Ti Hải Hiền ta đứng về phe của ngươi.” Ôn Bình càng không nói, Ti Hải Hiền càng xác định Bất Hủ Tông tuyệt đối không đơn giản như những gì nhìn thấy.

【VIP】 Thế nhân đều biết Bất Hủ Tông, bao gồm Long Tuyết

Về phần hai người Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn.

Ti Hải Hiền cảm thấy tám chín phần mười hai người đó đã ra khỏi thành, còn đang đuổi giết Phong Tiên Lưu Nghệ.

Dựa theo tính cách của Ôn Bình, hắn sẽ không để cho Phong Tiên Lưu Nghệ còn sống rời đi.

"Ta tin tưởng quyết tâm của Đại Vực Chủ, cho nên mới chịu nói cho ngươi biết trên buổi đấu giá có Tuyền Qua Đồ gì. Đổi lại những người khác thì cho dù là cường giả phong vương tới ta cũng sẽ không thèm để ý tới hắn." Ôn Bình dứt lời, cười một tiếng.

Ti Hải Hiền ôm quyền với Ôn Bình, nói: "Chuyện Tuyền Qua Đồ, cảm ơn Ôn tông chủ. Nếu có thì giờ rãnh, Ôn tông chủ có thể đến chỗ ta uống hai chén. Rượu do Vực Chủ Phủ cất, cho dù là rượu hơn ngàn năm cũng bao uống!"

"Đi thong thả không tiễn."

Ôn Bình đưa tay tiễn khách.

Ti Hải Hiền cũng không có lập tức rời đi mà tiếp tục trầm giọng nói: "Có một câu, ta vẫn muốn nhắc nhở Ôn tông chủ, sau lưng Trạch Minh Cung liên lụy đến không ít cường giả phong vương. Thiên Tượng Môn thì còn dính líu tới cường giả phong vương nhiều hơn cái trước. Tuyền Qua Tân Đạo xuất hiện chính là một uy hiếp lớn lao đối với bọn họ, cho nên chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ cách hủy diệt Tử Khí Các trước khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, không cho Tử Khí Các lọt vào trong mắt tầng lớp cấp cao của U Quốc. Ngày mai ta cũng phải về Thiên Dương Thành chuẩn bị cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu, Ôn tông chủ phải cẩn thận."

Ôn Bình nhếch miệng lên, cười nói: "Đa tạ Đại Vực Chủ nhắc nhở. Vậy chúng ta gặp ở Thiên Dương Thành!"

Thấy Ôn Bình cười.

Ti Hải Hiền càng thêm chắc chắn với ý nghĩ của mình.

Bất Hủ Tông.

Tuyệt đối không đơn giản!

"Chúng ta gặp ở Thiên Dương Thành!" Lúc này, Ti Hải Hiền ôm quyền, đang muốn quay người rời đi nhưng lại đột nhiên dừng lại, sau đó nói với Ôn Bình: "Nếu như Ôn tông chủ không có chuyện gì khác, có thể luận bàn với ta một lần hay không. Ta muốn xem xem rốt cuộc là mạch thuật Thiên cấp hạ đã vào hóa cảnh của ta mạnh hơn hay là kiếm pháp một kiếm có thể miểu sát cường giả trung cảnh của Ôn tông chủ mạnh hơn!"

"Ngươi bỏ cuộc đi?"

Ôn Bình tỏ vẻ ngượng nghịu.

Ti Hải Hiền khẽ cười nói: "Ôn tông chủ sợ?"

Ôn Bình lắc đầu, nói ra năm chữ.

"Ta sợ ngộ sát ngươi!"

Nghe được câu này, Ti Hải Hiền sửng sốt mấy hơi.

Nhưng mà, trong lòng hoàn toàn không sợ, ngược lại càng thêm kích động.

"Ôn tông chủ, ngươi mới hạ cảnh thật sao?"

Ti Hải Hiền hỏi dò.

Ôn Bình gật gật đầu: "Đúng là như vậy."

Nghe được câu này, mặc dù Ti Hải Hiền có chuẩn bị tâm lý nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà nổi sóng, chợt ôm quyền nói: "Tối nay còn có chuyện, cáo từ trước. Ngày mai, trước khi đi ta sẽ đến lĩnh giáo một chiêu!"

"Đi."

Ôn Bình bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý.

Nếu như là người bình thường, chắc chắn Ôn Bình lười để ý.

Nhưng là Ti Hải Hiền.

Ôn Bình rất thưởng thức hắn.

Hắn là một người rất có cách cục.

Loại người này tương lai có thể thành tựu một phen đại sự.

Đầu tiên, phong vương là chuyện chắc chắn rồi.

Thành tựu của Ti Hải Hiền chắc chắn còn trên phong vương.

Người như vậy, không kéo vào Bất Hủ Tông thì có chút đáng tiếc.

"Cáo từ!"

Ti Hải Hiền ôm quyền, lập tức hóa thành kinh hồng biến mất trong màn đêm, giống như một con cá nhỏ đâm vào biển sâu.

Đợi sau khi Ti Hải Hiền đi, Tử Nhiên bên cạnh mở miệng nói: "Tông chủ, chúng ta bắt đầu bán Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí?"

Ôn Bình trầm tư mấy hơi, nói: "Buổi đấu giá vừa mới kết thúc, không cần gấp gáp như vậy. Nhưng mà nếu như ngươi có ý tưởng thì có thể luyện mấy món Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí bán. Chính thức kinh doanh thì chờ mấy người Chiêm Đài Thanh Huyền, Hô Lan học Tuyền Qua Tân Đạo có sở thành."

Nói xong, U Nguyệt nói tiếp: "Nếu như Ông tông chủ cần thì lão hủ có thể hỗ trợ bất cứ lúc nào."

"Ngươi không cần phải gấp, dưỡng thân thể trước, bước vào Thiên Vô Cấm rồi nói. Tử Khí Các thay đổi thế giới này, không phải chuyện một sớm một chiều."

Ôn Bình dặn dò một câu.

Hắn sợ U Nguyệt vì vừa mới gia nhập Bất Hủ Tông, nóng lòng biểu hiện.

Trên thực tế, trong thời gian ngắn, U Nguyệt cũng không đạt được cảnh giới Ngũ Tuyền ở Tuyền Qua Tân Đạo, cho nên

nàng cũng không giúp được Tử Khí Các cái gì.

Còn không bằng bước vào Thiên Vô Cấm trước, ít nhất Tử Khí Các có thể có hai vị Thiên Vô Cấm tọa trấn.

Trước khi Tử Khí Các còn chưa trở thành địa bàn chính thức của Bất Hủ Tông, người trong Tử Khí Các cũng được bảo đảm an toàn.

Dù sao không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị ăn trộm nhớ tới!

"Vâng, tông chủ!"

U Nguyệt cũng nhận ra được mình có chút sốt ruột, vội vàng thu tâm tư biểu hiện lại.

Ôn Bình nói tiếp: "Hai vị, tương lai Tử Khí Các giao cho các ngươi. Còn nữa, Minh Châu không có chết, nhưng mà bị phong mạch môn, sống không bằng chết. Nếu các ngươi muốn biết hành tung của Minh Châu thì có thể hỏi Trần Hiết, bây giờ nàng còn đang ở trong Thần Phi Thành, nhưng mà đã trốn đi."

"Đa tạ tông chủ!"

"Đa tạ tông chủ!"

Hai người đồng thời khom người gửi tới lời cảm ơn.

Rất hiển nhiên, kết quả này là Tử Nhiên muốn.

Đồng thời, cũng coi là kết quả U Nguyệt muốn.

Bởi vì Minh Châu bị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh phong bế mạch môn, nếu không có cường giả phong vương xuất thủ thì không thể nào mở ra được.

Cho nên Minh Châu đã không có khả năng chó cùng rứt giậu, lo lắng trong lòng U Nguyệt cũng tiêu tán.

Đột ngột.

Truyền Âm Thạch trong ngực Ôn Bình lại có động tĩnh.

Chính là Trần Hiết!

Nhưng mà lần này cũng không phải là chuyện của Mộc Long.

“Tông chủ, Lạc Dạ Quy Phong vừa mới bị người ta ám sát ở đài quyết đấu! Người xuất thủ là phụ thân của một vị Thần U Quân nào đó đã chết bởi Khúc Cảnh Chi Thủy hôm đó, mặc dù thông qua thủ đoạn đặc thù thay đổi khí tức nhưng người của phủ thành chủ vẫn đang truy đuổi hắn.”

“Ta lại quên mất hắn.”

Ôn Bình cảm thán một câu.

【VIP】 Thế nhân đều biết Bất Hủ Tông, bao gồm Long Tuyết (2)

Trần Hiết tiếp tục hỏi: “Tông chủ, chúng ta có cần giúp đỡ người đó hay không? Dựa vào lực lượng của hắn thì chạy không khỏi Thần U Quân đuổi bắt.”

“Có thể có can đảm giết Lạc Dạ Quy Phong, không sợ sinh tử, cũng không sợ Thiên Tượng Môn trả thù, cũng là một hán tử… ngươi phái Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long đi ngăn đường những Thần U Quân đuổi giết hắn.”

“Rõ!”

Trần Hiết lĩnh mệnh.

Lập tức phái Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long truyền tống đến Thần Phi Thành, ngăn cản rất nhiều Thần U Quân đang đuổi bắt người hành hung.

“Ai!”

Bị ngăn lại, rất nhiều Thần U Quân lập tức kết trận nghênh địch.

Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long trầm giọng nói: “Lạc Dạ Quy Phong ta giết, các ngươi có thể đi về.”

Rất nhiều Thần U Quân chạy tới hai mặt nhìn nhau, sau khi nhận ra thân phận của Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long, tất cả đều bỏ vũ khí trong tay xuống.

“Hóa ra là tiền bối Bất Hủ Tông.”

“Vậy thì không sao.”

“Tiền bối, cáo từ!”

Đám người nói cười, khom mình hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Người hành hung đang liều mạng chạy trốn, cho là tối nay mình tai kiếp khó thoát đó quay đầu thấy cảnh này thì giật

mình đứng nguyên chỗ, cả buổi mà trong lòng vẫn không thể bình tĩnh được.

Đó là Bất Hủ Tông!

Một câu đuổi được Thần U Quân khiến cho tất cả thế lực lớn ở Nguyên Dương Vực đều kiêng kị!

Đến lúc này.

Bên ngoài Sư Đạo Mê Cục lại xuất hiện một người cuồng nhiệt.

Hắn ngày đêm canh giữ ở bên ngoài Sư Đạo Mê Cục, chỉ đợi Sư Đạo Mê Cục mở ra.

Đời này, hắn chỉ muốn gia nhập Bất Hủ Tông.

Đương nhiên, chuyện này nói sau.

Cùng lúc đó, Ti Hải Hiền về tới trên trụ sở Thiên Tượng Môn.

Lúc này, Diêm Lai đang phái người lục soát người chứng kiến, chuẩn bị điều tra manh mối về chuyện xảy ra lúc đó.

Nhưng mà Ti Hải Hiền ngăn cản hắn.

"Ngừng đi, dẫn theo người của ngươi giải tán hết đi. Chuyện tối nay coi như không có xảy ra. Nếu sau này người của Trạch Minh Cung, người của Thiên Tượng Môn muốn giải thích thì không cần để ý bọn họ. Trở về dọn dẹp một chút, ngày mai theo ta đi Thiên Dương Thành, chuẩn bị Thất Vực Đăng Thiên Bảng."

"Chuyện này…"

Diêm Lai sửng sốt.

Đại Vực Chủ muốn hoàn toàn đứng chung một chiến tuyến với Bất Hủ Tông?

Diêm Lai vội hỏi: "Vực Chủ, người sau lưng Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn đều không đơn giản. Chúng ta ngay cả giải thích cũng không giải thích thì sợ là sẽ trách chúng ta."

Lời này vừa nói ra, đổi lại một câu nói lạnh nhật của Ti Hải Hiền: "Khi nào thì chính phủ U Quốc ta cần giải thích cho hai

cái tông môn thế lực?”

Nói xong, Diêm Lai lập tức lệnh cho người phía dưới dừng tay.

Hắn hiểu.

Đại Vực Chủ tâm ý đã quyết!

Đã đến mức hoàn toàn mặc kệ áp lực từ Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung và những cường giả phong vương khác.

Bởi vậy có thể thấy được, vừa rồi Đại Vực Chủ đi Tử Khí Các, chắc chắn là biết được sự thật từ đầu tới đuôi, hoặc là gặp được bản tôn của Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn.

Nếu không thì sao Đại Vực Chủ lại kiên định lựa chọn đứng về phía Bất Hủ Tông như vậy?

Cây cao chịu gió lớn.

Chắc chắn Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung sẽ không từ thủ đoạn, bất kể giá lớn hủy diệt Tử Khí Các, Bất Hủ Tông, nhưng Đại Vực Chủ vẫn lựa chọn như thế.

Xem ra Bất Hủ Tông là một gốc đại thụ che trời!

Phía sau tám chín phần mười có cường giả phong vương!

“Nên làm gì thì làm đó đi.” Diêm Lai xua tan rất nhiều Thần U Quân đang thẩm vấn dân chúng Thần Phi Thành, sau đó cũng đi theo Ti Hải Hiền trở về phủ thành chủ.

Giờ khắc này, dân chúng Thần Phi Thành.

Rất nhiều thế lực ngũ tinh, thế lực ngũ tinh cự đầu.

Thậm chí Long gia, Vọng Thần Các, còn có mấy vị cường giả Thiên Vô Cấm.

Tất cả mọi người không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Mấy người Đại Vực Chủ lại đi như vậy, không có tiếp tục điều tra chân tướng, ngược lại chọn đứng cùng trận tuyến với Bất Hủ Tông.

“Xem ra là người đứng phía sau Đại Vực Chủ lên tiếng.”

“Tám chín phần mười, nếu không thì sao Đại Vực Chủ lại hoàn toàn đứng chung một trận tuyến với Bất Hủ Tông?”

“Xem ra phía trên rất xem trọng Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí của Tử Khí Các. Đoán chừng sau này ba chúng ta muốn mua Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí thì phải đợi.”

Ba người Khôi Hải nhìn nhau, sau đó lựa chọn cùng nhau rời đi.

Tuyệt đối không phải rời khỏi Thần Phi Thành.

Ba người đã quyết định thường ở lại Thần Phi Thành, không muốn bỏ qua bất kỳ một cơ hội mua sắm Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí nào.

Sau khi ba người rời đi, rất nhiều thế lực ngũ tinh, thế lực ngũ tinh cự đầu nhịn kinh hãi trong lòng xuống, nhìn lên ba nhà thế lực lục tinh trên đỉnh đầu.

Long gia.

Vọng Thần Các.

Còn có Thiên Tuyệt Thành.

Quan Trạch của Thiên Tuyệt Thành, sau khi liếc mắt nhìn người của Vọng Thần Các, mặt không thay đổi rời khỏi đây.

Người của Vọng Thần Các thì vui mừng quá đỗi.

Bởi vì ôm được một cái bắp đùi.

Mặc dù cái bắp đùi này không có nói rõ là trở thành minh hữu với Vọng Thần Các, nhưng có Thiên Huyền, Vọng Thần Các vĩnh viễn có thể có liên quan với Bất Hủ Tông.

Về phần người của Long gia.

Long Hạo Miểu đầu tiên là dặn dò Long Dã: “Nhị đệ, ngày mai chuẩn bị hậu lễ, chúng ta đi bái sư! Còn có, kêu hai nha đầu Long Nguyệt, Long Kha đó đừng có lo chơi nữa, mau trở về Long gia. Tất cả mọi người của Long gia bây giờ đều cần hai người các nàng! Minh hữu Bất Hủ Tông này, Long gia chúng ta cực kỳ cần!”

Ba tên tộc lão cũng hùa theo.

Nhưng Long Dã lại không vui.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy rất nhiều người đều hâm mộ nhìn bọn họ.

Chỉ vì tông chủ Bất Hủ Tông chính miệng nói muốn thu Long Dã làm đồ đệ!

Giờ khắc này.

Hắn rất muốn rời khỏi Long gia.

Giống Long Nguyệt, Long Kha, vô ưu vô lự tu hành ở Bất Hủ Tông.

Long gia cần minh hữu Bất Hủ Tông này như vậy?

Có lẽ cần.

Nhưng không tất yếu!

Chỉ là mấy người đại ca mượn gió bẻ măng mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, đám người dừng lại trong giây lát, sau đó cũng lần lượt rời đi.

【VIP】 Thế nhân đều biết Bất Hủ Tông, bao gồm Long Tuyết (3)

Mua được Tuyền Qua Đồ, đương nhiên là đi thử Tuyền Qua Đồ .

Không có mua được.

Thì đi xem náo nhiệt.

Tuy bọn họ tán đi nhưng bóng ma và rung động trong lòng mọi người không có tiêu tán.

Trụ sở Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Thương Hội tiêu vong trong vòng một đêm, khiến cho bọn họ thật lâu không thể bình tĩnh.

Đương nhiên.

Càng thêm không thể bình tĩnh chính là khát vọng với Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí của bọn họ.

Kết quả là bọn họ bắt đầu hướng hội tụ ở Lục Phương Nhai.

Bởi vì Bất Hủ Tông chỉ có hai phương thức bán Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí.

Thông qua như lần trước, ngẫu nhiên chọn người.

Còn có tới trước được trước.

Ngẫu nhiên chọn người, bọn họ không có hi vọng gì.

Nhưng phương pháp tới trước được trước này, bọn họ cảm thấy mình có thể làm!

Cho nên lập tức đi tới Lục Phương Nhai, nhưng khi đi vào Lục Phương Nhai thì thứ mà bọn họ nhìn thấy chính là người đông nghìn nghịt.

Hàng ngàn hàng vạn người đều có chung một ý nghĩ!

Hô Lan đang đứng ở cổng Tử Khí Các hô: “Buổi đấu giá đã kết thúc, nếu như chư vị không có thiên tài địa bảo muốn bán thì tản đi đi. Khi nào có Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí, Bất Hủ Nhật báo sẽ tiến hành thông báo trước mười ngày, các ngươi chắn ở đây cũng vô dụng.”

Nhưng mà khuyến cáo của Hô Lan như là trâu đất xuống biển.

Ngay cả một chút gợn sóng cũng không lật nổi.

Rơi vào đường cùng, Hô Lan chỉ có thể trở lại bên trong Tử Khí Các, nên làm gì làm đó, không thèm quan tâm đám người ở Lục Phương Nhai nữa.

Theo thời gian trôi qua, chân trời dần dần nổi lên sắc trắng.

Bất Hủ Nhật báo kì mới mở bán!

Toàn bộ Nguyên Dương Vực lo lắng chờ đợi một đêm bắt đầu điên cuồng mua Bất Hủ Nhật báo, muốn xem tình huống của buổi đấu giá ở Thần Phi Thành tối hôm qua một chút.

Khi thấy Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ với giá trên trời.

Bọn họ rung động!

Hưng phấn!

Nhảy cẫng hoan hô!

Khi Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Thương Hội bị Bất Hủ Tông xoá tên trong vòng một đêm.

Bọn họ ngẩn ra.

Cảm xúc giống dân chúng Thần Phi Thành như đúc.

Sau khi ngẩn ra, bọn họ bắt đầu chấn kinh, sau khi hết khiếp sợ thì liên tục cảm thán.

Cùng lúc đó.

Long gia.

“Tam tiểu thư.”

“Tam tiểu thư.”

“Tam tiểu thư.”

Khi người trong Long gia khiêng đồ vật ra ra vào vào cửa sau đi ngang qua một phụ nhân bên cạnh cổng thì đều sẽ dừng bước, hơi khom người rồi mới rời đi.

Phụ nhân nhã nhặn ưu nhã, trong tay đang cầm một bản sổ sách nhìn, nhưng tâm tư lại không trên sổ sách.

Tâm tư của nàng đã theo gió trôi dạt đến chỗ nào.

Lúc này, một lão giả nửa bước Thiên Vô Cấm chậm rãi đi đến bên cạnh, khom người nói: “Nhị tiểu thư, đã mua được Bất Hủ Nhật báo hôm nay. Tử Khí Các bán hai tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ lên cao tới hai ngàn vạn bạch tinh, mấy người đại công tử cũng thành công mua được một tấm. Ngài có muốn nhìn một chút hay không?”

Đại công tử mà lão giả nói tới.

Chính là Long Hạo Miểu!

Mà phụ nhân là ai?

Chính là tam tiểu thư Long gia —— Long Tuyết!

“Không nhìn.”

Long Tuyết thờ ơ mở miệng.

Phải nói, nàng hoàn toàn không quan tâm tới chuyện của mấy người Long Hạo Miểu.

Lão giả lại mở miệng nói: “Nếu tam tiểu thư không muốn xem, lão phu sẽ đọc cho Tam tiểu thư nghe. Trừ cái đó ra, còn có một chuyện, hẳn là tam tiểu thư nên nghe một chút.”

“Cái gì?”

Long Tuyết hỏi lại.

Lão giả nói: “Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Thương Hội, bị Bất Hủ Tông sau lưng Tử Khí Các xoá tên trong vòng một đêm… đúng, tam tiểu thư, thật ra thì Bất Hủ Nhật báo trong tay chúng ta, mặc dù nó xuất từ Tẫn Tri Lâu nhưng thật ra thì sau lưng Tẫn Tri Lâu cũng là Bất Hủ Tông. Một quái vật khổng lồ đột nhiên xuất thế như thế, quấy phong vân ở

Nguyên Dương Vực, còn xóa tên Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Thương Hội ở Thần Phi Thành trong vòng một đêm, thật là đáng sợ…”

Lão giả thuận miệng nói.

Nhưng không biết lúc này hai mắt Long Tuyết đột nhiên đột nhiên trở nên sáng ngời có thần, quay đầu hỏi ngay: “Ngươi vừa mới nói Bất Hủ Tông?”

“Đúng vậy!”

Lão giả bị hỏi cho bối rối.

Còn cho là mình nói sai.

Suy nghĩ kỹ một chút, mình nói là ba chữ Bất Hủ Tông, không có sai.

Đang lúc hắn muốn hỏi một chút xem có gì không ổn thì thấy ánh mắt Long Tuyết đã bình tĩnh trở lại, sau đó tự lẩm bẩm: “Hẳn là ta nghĩ nhiều rồi.”

“Tam tiểu thư, ngươi thế nào?”

“Không có việc gì, ngươi nói tiếp, ta chỉ nhớ lại chuyện trước đây thôi.”

Long Tuyết khẽ thở dài một cái.

Cũng không biết bây giờ đứa nhỏ Ôn Bình đó thế nào rồi.

Cuộc sống ở Hồ Thiên Địa như thế nào?

Ngay lúc Long Tuyết tưởng niệm Ôn Bình, lão giả tiếp tục nói: “Tam tiểu thư, vậy ta nói tiếp. Hẳn là ngài không xem Bất Hủ Nhật báo hôm qua chứ?”

“Không có.”

Long Tuyết lắc đầu.

Lão giả lập tức vui mừng, sau đó mặt mày hớn hở mở miệng nói: “Tam tiểu thư, vậy lão phu sẽ cẩn thận kể cho ngài nghe về tông chủ Ôn Bình của Bất Hủ Tông đó một chút, hôm trước, hắn một kiếm…”

“Ngươi vừa nói cái gì!”

Long Tuyết giật mình, ngắt lời hắn, giật lấy Bất Hủ Nhật báo.

Lão giả càng bối rối: “Tam tiểu thư, ta nói tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình. Ngày hôm trước hắn một kiếm giết Bắc Thiên Hàn của Trạch Minh Cung.”

“Ngươi nói Ôn Bình?”

“Đúng đó. Tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình!”

“Sao lại như vậy?”

Long Tuyết mở Bất Hủ Nhật báo ra, lập tức lật xem.

Lật xem, đồng thời còn chứng kiến cái tên Tử Nhiên đại sư Tử Khí Các.

Tử Nhiên.

Nàng nhớ!

Đây là tên của một vị Tam Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng ở Hồ Thiên Địa.

Mặc dù chưa từng gặp nhưng nàng rất nổi tiếng ở Hồ Thiên Địa.

“Ôn…”

Thân thể Long Tuyết bắt đầu run rẩy.

“Tam tiểu thư, ngài sao vậy?” Lão giả thấy thế, không hiểu ra sao.

“Không có việc gì.”

Long Tuyết biết mình có chút thất thố, vội vàng quay người nhắm mắt hít sâu một hơi, bình phục tâm tình thấp thỏm và kích động của mình lại.

Đợi cho tâm tình bình phục lại, Long Tuyết xoay người lại, hỏi thăm lão giả: “Tướng mạo, tuổi tác của tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình đó, ngươi có biết không?”

“Tin tức từ Thần Phi Thành truyền đến nói vị tông chủ Bất Hủ Tông này rất khác thường. Tuy đã là Thiên Vô Cấm nhưng trên mặt vẫn còn có vẻ ngây thơ của thiếu niên chưa rút đi,

hiển nhiên tuổi tác không lớn. Đương nhiên, cũng có thể là cố ý giả vờ.” Lão giả thành thật trả lời.

【VIP】 Long Tuyết chờ mong

Sau khi Long Tuyết nghe xong, trong lòng lại nổi lên gợn sóng.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu.

Nàng muốn đi Thần Phi Thành!

Nàng muốn gặp vị tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình này một lần!

Đương nhiên, nàng cũng không cảm thấy đối phương chính là Ôn Bình con của mình.

Bởi vì vị tông chủ Bất Hủ Tông này là cường giả Thiên Vô Cấm, hơn nữa có thể một kiếm chém giết Bắc Thiên Hàn của Trạch Minh Cung, thực lực của hắn chắc chắn đã đến gần vô hạn cường giả phong vương.

Cường giả như vậy, sao có thể là con của mình?

Phải biết, nàng bị ép rời khỏi Hồ Thiên Địa cũng mới mấy năm.

Không suy nghĩ nữa, Long Tuyết vội mở miệng nói: “Lão Lý, ngươi theo ta đi Thần Phi Thành một chuyến.”

“A! Tam tiểu thư, chúng ta đi Thần Phi Thành làm gì?”

“Xem phong thái của tông chủ Bất Hủ Tông!”

Long Tuyết nói thẳng.

Lão giả vội ngăn lại, nói: “Tam tiểu thư, lời này sau này ngài đừng nói. Nếu như truyền đến trong tai Vụ Kỳ Vương, hắn sẽ không vui.”

“Hắn có vui hay không đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

Vừa nhắc tới Vụ Kỳ Vương, vẻ vui mừng trên mặt Long Tuyết lập tức không còn sót lại chút gì.

Thay vào đó là vẻ chán ghét!

Tựa hồ ba chữ Vụ Kỳ Vương này có mùi hôi thối khiến cho người ta buồn nôn.

Lão giả thấy thế thì vội vàng nhắc nhở: "Tam tiểu thư, lời này ngài nói trong nhà cũng được, đi ra ngoài cũng chớ nói lung tung! Lão hủ nghe các tộc lão nói tộc trưởng đã bàn chuyện hôn sự của ngài và Vụ Kỳ Vương, đoán chừng trong Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì có thể bàn xong, Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, ngài phải gả cho Vụ Kỳ Vương. Nếu như bây giờ khiến cho Vụ Kỳ Vương không vui, cũng không phải là một chuyện tốt đối với Long gia. Dù sao tộc trưởng sắp đi thường trú sa trường, cho dù là tộc trưởng cũng được, Long gia cũng được, đều cần Vụ Kỳ Vương chăm sóc!"

"Hắn thích thông gia như vậy, tại sao không tự gả mình đi?" Long Tuyết tỏ vẻ không vui, quay người đi, muốn đi Thần Phi Thành: "Lão Lý, ngươi có đi hay không?"

"Tam tiểu thư, ngài đừng nóng vội. Bây giờ đi Thần Phi Thành, ngài sẽ không gặp được ai hết. Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu, bây giờ mọi người cũng đã đi đến Thiên Dương Thành."

"Vậy chúng ta đi Thiên Dương Thành!"

"Tam tiểu thư, ngài không sợ gặp được Vụ Kỳ Vương?"

"Hắn sẽ đi?"

Long Tuyết dừng bước lại.

Lão giả trầm tư mấy hơi, sau đó nói ra: "Những năm qua Vụ Kỳ Vương không có đi, nhưng năm nay lại không chắc. Bởi vì năm nay người ẩn núp của Già Thiên Lâu nhiều lần ra ám chiêu, khiến cho không ít thanh niên thiên kiêu chết yểu. Vụ Kỳ Vương là cường giả phong vương ở Nguyên Dương Vực, tám chín phần mười sẽ đi!"

Lão giả nói xong, khiến cho Long Tuyết lâm vào trong trầm tư.

Đi hoặc là không đi?

Đây là một vấn đề.

…

Thần Phi Thành.

Khi đám người ở Thần Phi Thành còn đắm chìm trong Bất Hủ Nhật báo và nỗi khiếp sợ khi Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Thương Hội bị xóa tên khỏi Thần Phi Thành trong đêm qua.

Ti Hải Hiền đến thăm Tử Khí Các lần nữa.

Khi Ti Hải Hiền đi tới trên không Tử Khí Các, nhìn thấy Lục Phương Nhai và thành bắc tụ đầy người, không khỏi cảm thán một tiếng.

"Xem ra sau này Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí này không dễ mua."

Nhưng mà tuy là cảm thán nhưng dù sao hắn cũng không thiếu Tuyền Qua Đồ .

Về phần Tuyền Qua Sát Khí, mặc dù hắn cũng muốn mua nhưng cũng không vội trong lúc nhất thời bán hội, huống hồ Ôn Bình đã đồng ý bố cáo tin tức trước mười ngày.

Đáp xuống cổng Tử Khí Các, chạm mặt với Hô Lan, Ti Hải Hiền vội hỏi: "Tông chủ các ngươi đâu?"

Hô Lan đáp lại: "Đại Vực Chủ, bây giờ tông chủ không có ở Tử Khí Các."

"Truyền tin ta tới cho tông chủ các ngươi biết, hôm qua hắn đã hứa sẽ luận bàn với ta một chiêu." Ti Hải Hiền biết Bất Hủ Tông có thủ đoạn, có thể tự do lui tới giữa Bất Hủ Tông và Thần Phi Thành, cho nên cũng không nóng nảy, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống chờ.

Hôm nay không thử một chiêu không được!

Ở Thính Vũ Các, Ôn Bình định đi Hồ Yêu Hoàng một chuyến, bởi vì tượng Nữ Oa sắp hoàn thành thăng cấp, sau khi nhận được tin tức của Hô Lan, bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Đúng là tới thật."

Một người tu luyện mạch thuật.

Nhất định phải luận bàn với ngươi tu luyện pháp thuật như ta làm gì?

Nói dễ nghe một chút thì chênh lệch không nhỏ.

Nói khó nghe một chút thì là không cùng đẳng cấp.

Khi Ôn Bình thông qua truyền tống trận đi vào Tử Khí Các, nghe được động tĩnh, Ti Hải Hiền lập tức hóa thành kinh hồng xông ra khỏi Tử Khí Các, sau đó dừng ở trước Tử Khí Các, nhìn Ôn Bình vừa đi từ trong bạch quang ra, nói: "Ôn tông chủ, đi, chúng ta ra ngoài thành so chiêu một chút."

Lời vừa nói ra, người ở Lục Phương Nhai giật mình.

Đại Vực Chủ muốn luận bàn với tông chủ Bất Hủ Tông!

Đại Vực Chủ, được công nhận là top mười trong Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Tông chủ Bất Hủ Tông, một kiếm…

Không có một kiếm.

Sau tối hôm qua, mọi người mới biết hóa ra Bắc Thiên Hàn không chết, hắn như Thiên Huyền, gia nhập Bất Hủ Tông, ngày đó chỉ là diễn một tuồng kịch mà thôi.

Vậy rốt cuộc thì thực lực của tông chủ Bất Hủ Tông như thế nào?

Trong sự chờ mong của mọi người, Ôn Bình gật đầu: "Được, ra khỏi thành."

Nói xong, hai người lần lượt hóa thành kinh hồng biến mất trên bầu trời Thần Phi Thành. Người ở Lục Phương Nhai muốn đuổi theo nhưng bọn họ làm sao có thể đuổi theo kịp tốc độ của cường giả Thiên Vô Cấm?

Mà hai người Ôn Bình, sau khi Thần Phi Thành thì tiếp tục bay thêm mấy trăm dặm mới dừng lại.

Sau khi dừng lại, Ti Hải Hiền ngũ mạch cùng chấn động.

Phanh ——

Năm cái mạch môn xích hồng sắc theo tiếng mở ra.

Khí tức mạnh mẽ hơn ba người Bắc Thiên Hàn, Phong Tiềm và Phong Tiên Lưu Nghệ hơn như là sóng biển quét sạch trăm dặm trên bầu trời.

Tuyền Qua Đồ cũng bắt đầu xoay tròn, rất hiển nhiên Ti Hải Hiền chuẩn bị vừa ra tay chính là chiêu thức mạnh nhất của mình —— mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm đã bước vào hóa cảnh.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

【VIP】 Long Tuyết chờ mong (2)

Biển lửa ngập trời hôm đó lập tức từ trong mạch môn của Ti Hải Hiền cuồn cuộn ra, trong khoảnh khắc đã bao phủ hai ba mươi dặm bầu trời xung quanh.

Cho dù hắn ở trên không trung mấy ngàn mét nhưng nhiệt độ cao lan tràn xuống tới cũng không phải cỏ cây phía dưới có thể chịu được. Mắt thấy phía dưới hóa thành một cái biển lửa, Ti Hải Hiền lại giận quát một tiếng nữa, một tiếng phượng hót cao vút từ trong biển lửa vọng ra.

"Ôn tông chủ, hỏa linh này, ta gọi nó là Hỏa Phượng Hoàng. Có nó, Ti Hải Hiền ta có lòng tin trấn áp tất cả cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, cũng không biết so với kiếm ý của Ôn tông chủ thì ai mạnh ai yếu!" Ti Hải Hiền ngạo nghễ đứng, sau đó tâm niệm vừa động, Hỏa Phượng Hoàng lập tức cuốn lên biển lửa ngập trời nhào về phía Ôn Bình.

Cảm nhận được nhiệt độ và áp lực kinh khủng mà Hỏa Phượng Hoàng mang tới, Ôn Bình cảm thấy Ti Hải Hiền cũng không có nói ngoa, chỉ với một chiêu này thì đúng là đủ so với Vân Nhập Tùng không cần năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ.

Nhưng mà.

Cũng chỉ là có thể sánh ngang Vân Nhập Tùng không cần năng lực đặc thù của Tuyền Qua Đồ mà thôi.

Sau một khắc.

Kiếm xuất hiện ở tay Ôn Bình.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

Thức thứ hai của Thanh Liên Thất Kiếm.

Vân Nhập Tùng —— ra!

Vô số Thanh Liên Kiếm Ý nở rộ trong khoảnh khắc, sau đó hóa thành sóng lớn, phô thiên cái địa đánh tới Hỏa Phượng Hoàng. Cả hai đụng nhau, trong nháy mắt đó, Hỏa Phượng Hoàng phát ra một tiếng phượng gáy cao vút, giống như đang tăng lên sĩ khí cho mình, nhưng lại không thay đổi được kết cục bị Thanh Liên Kiếm Ý bao phủ.

Một hơi.

Hỏa Phượng Hoàng không còn!

Sắc mặt Ti Hải Hiền bỗng nhiên đại biến, sau đó nhìn thấy vô số Thanh Liên Kiếm Ý còn đánh tới hắn, cũng mang cảm giác tử vong ngạt thở đến cho hắn, Ti Hải Hiền vội vàng hô to: "Ôn tông chủ, ta thua, thua!"

Nói xong.

Thanh Liên Kiếm Ý chậm rãi tiêu tán cách Ti Hải Hiền ngàn trượng.

Ti Hải Hiền thấy thế thì lập tức thở dài một hơi, xoa xoa mồ hôi xuất hiện trên trán mình, đắng chát cười một tiếng, nói: "Chênh lệch lớn như thế sao?"

Sau khi đóng lại mạch môn, Ti Hải Hiền lòng vẫn còn sợ hãi một màn vừa mới diễn ra, cả buổi không lấy lại bình tĩnh được.

Một kiếm đó.

Đủ để sánh ngang công kích của cường giả phong vương.

Nhưng Ôn Bình mới Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh mà thôi.

Đúng là yêu nghiệt!

Xem ra cường giả phong vương phía sau Bất Hủ Tông chắc chắn cũng không đơn giản!

Thậm chí có thể là tồn tại vô địch trong phong vương.

Nhân vật như vậy, tuyệt đối là đỉnh của Triều Thiên Hạp.

Người mạnh hơn nhân vật như vậy ở Triều Thiên Hạp, tuyệt đối không cao hơn mười người!

“Ôn tông chủ, kiếm pháp của ngươi là gì?” Sau khi bình tĩnh lại sau cơn kinh hãi, Ti Hải Hiền chậm rãi tới gần Ôn Bình, sau đó không nhịn được hỏi.

Ôn Bình bình tĩnh nói ra ba chữ: “Thanh Liên Kiếm.”

“Thanh Liên Kiếm…” Ti Hải Hiền cẩn thận lặp lại ba chữ này, cũng tìm kiếm tất cả những gì liên quan đến Thanh Liên Kiếm trong trí nhớ của mình.

Nhưng mà, không thu hoạch được gì.

Lúc này, Ôn Bình mở miệng nói: “Tỷ thí xong rồi, ngươi cần phải đi.”

Dứt lời, một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, bao phủ Ôn Bình.

Ti Hải Hiền thấy thế thì vội vàng nói: “Ôn tông chủ, chúng ta gặp ở Thiên Dương Thành, đến lúc đó mời ngươi uống rượu!”

“Gặp ở Thiên Dương Thành.”

Ôn Bình đáp lại một câu, sau đó theo bạch quang biến mất.

Ti Hải Hiền ngừng chân tại chỗ mấy hơi, đưa tay dập tắt đám lửa lớn dưới đất, sau đó cũng trở về Thần Phi Thành, chuẩn bị thu dọn đồ đạc về Thiên Dương Thành.

Nửa canh giờ sau.

Một cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm đi tới nơi đây.

Cảm nhận được khí tức còn chưa tiêu tán trên bầu trời, đại địa hoang tàn khắp nơi, hắn kinh ngạc nói: “Rốt cuộc tìm được!”

Theo hắn kinh hô, càng ngày càng nhiều người hội tụ tới đây.

Mười người.

Trăm người.

Ngàn người.

Sau đó hơn vạn.

Mọi người hội tụ ở đây, nhìn cảnh tượng trước mắt, suy đoán Ôn Bình và Ti Hải Hiền luận bàn, rốt cuộc thì người nào thắng, người nào thua.

Chúng thuyết phân vân, có người cảm thấy Ôn Bình thắng.

Có người cảm thấy Ti Hải Hiền thắng.

Khiến cho từ hôm nay trở đi, Nguyên Dương Vực có thêm một cái bí ẩn chưa có lời đáp!

Lại nói Ôn Bình, sau khi trở lại Bất Hủ Tông thì thuận tay triệu hồi ba người Thiên Huyền, Tử Nhiên, U Nguyệt về Bất Hủ Tông.

Thứ nhất là tạm thời Tử Khí Các không có chuyện gì.

Thứ hai là hai người Thiên Huyền, U Nguyệt cũng nên về tông xem một chút.

Thiên Huyền biết tin tức này, kích động không thôi.

So với hắn, U Nguyệt bình tĩnh hơn nhiều, nhưng mà trong lòng vẫn có chút thấp thỏm.

Khi hai người theo Tử Nhiên trở lại Bất Hủ Tông, trong khoảnh khắc bước ra khỏi truyền tống trận, lập tức bị hàm lượng mạch khí tràn ngập xung quanh làm cho kinh hãi.

Vậy mà còn nồng đậm hơn cả Triều Thiên Hạp!

Còn gấp mấy lần!

So với nó, Triều Thiên Hạp giống như là khu vực bị vứt bỏ như Hồ Thiên Địa.

Tử Nhiên thấy thế thì bình tĩnh nói: “Thiên Huyền trưởng lão, không riêng gì hàm lượng mạch khí không giống, một ngọn cây cọng cỏ trong Bất Hủ Tông cũng không giống.”

“Thật sao?”

Thiên Huyền đi đến trước cây nhỏ bên cạnh, muốn bẻ một nhánh xem có gì khác không nhưng hắn phát hiện cho dù có dùng sức như thế nào thì cũng không thể bẻ gãy nó.

Một nhánh cây mà còn cứng hơn linh thể của cường giả Thiên Vô Cấm.

Đây là cây gì?

Phanh ——

Thiên Huyền lập tức mở hết ngũ mạch.

Muốn vận dụng toàn bộ lực lượng bẻ gãy nó.

Nhưng bị Ôn Bình quát bảo ngưng lại: “Thân là Thiên Vô Cấm, ngươi đọ sức với một cái cây làm gì?”

“Cây này.”

Thiên Huyền bỗng nhiên thu tay lại, kinh nghi mở miệng.

Ôn Bình nhàn nhạt đáp lại một tiếng: “Chỉ là cây bình thường thôi, bẻ thì chắc chắn có thể bẻ gãy, nhưng cũng không phải là Thiên Vô Cấm có thể bẻ gãy.”

Dứt lời, không để ý tới Thiên Huyền nữa, cũng không quan tâm câu nói này mang tới chấn kinh cho Thiên Huyền mà đưa năm viên Phá Kính Đan cho U Nguyệt, nói: “Đây là Phá Kính Đan, sau khi nuốt vào thì có tỉ lệ một thành sẽ giúp ngươi bước vào Thiên Vô Cấm, ngươi có thể tìm một chỗ bất cứ ở phía sau núi này đột phá cảnh giới.”

【VIP】 Tượng Nữ Oa thăng cấp, mở ra chức năng mới

“Đa tạ tông chủ.”

U Nguyệt gật đầu, khom người cầm lấy.

Mặt ngoài mặc dù không hề bận tâm nhưng trong lòng lại kinh hãi không thôi.

Phá Kính Đan.

Lại là một thứ chưa bao giờ nghe nói tới.

Thế gian này, nàng sống hơn bảy trăm năm, ngược lại là có nghe nói tới thiên tài địa bảo giúp người đột phá cảnh giới.

Nhưng chưa từng nghe nói tới có thiên tài địa bảo có giúp người đột phá Thiên Vô Cấm!

Nhưng tông chủ Bất Hủ Tông vừa ra tay chính là năm viên.

Có thể tưởng tượng nếu như được năm viên Phá Kính Đan này chảy vào Triều Thiên Hạp, không biết sẽ khiến cho bao nhiêu cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm cướp đoạt, chém giết.

Hơn nữa chắc chắn tất cả thế lực lục tinh sẽ vì chúng nó mà ra tay đánh nhau!

Dù sao có thêm một vị cường giả Thiên Vô Cấm là sự tăng trưởng về chất đối với toàn bộ thế lực!

Cẩn thận từng li từng tí cất Phá Kính Đan, U Nguyệt cảm tạ lần nữa: “Đời này, U Nguyệt sẽ tận tụy vì tông chủ đến chết mới thôi.”

“Đột phá cảnh giới trước rồi nói.”

Ôn Bình vốn muốn nói, không cần gấp gáp như vậy.

Nhưng lọt vào tai U Nguyệt thì ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

U Nguyệt khom người nói: “Lão hủ biết thực lực bây giờ và kỹ nghệ tuyền qua hèn mọn không đủ để giúp đỡ gì cho tông chủ, tông môn, nhưng trong tương lai lão hủ nhất định sẽ phát dương quang đại Tử Khí Các cho tông chủ!”

Thấy nàng đột nhiên cam đoan, Ôn Bình cười một tiếng, nhưng mà bởi vì tượng Nữ Oa sắp thăng cấp thành công, cho nên hắn không muốn nói tiếp nữa.

“Được rồi, hai ngươi đi theo U Nguyệt đi Vân Lam Sơn ở lại, nếu có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi thăm các trưởng lão khác. Thiên Huyền, một tháng này, ngươi không cần đi đâu cả, vào Đệ Ngũ Thế Giới tu hành trăm năm cho ta. Là Thiên Vô Cấm, không đánh lại được ai trong cùng cảnh, ta cũng phục ngươi.”

Mặc dù Ôn Bình cũng không gặp nhiều Thiên Vô Cấm, nhưng đúng là hắn chưa từng thấy có cường giả Thiên Vô Cấm nào có thực lực yếu như thế.

Căn cứ giới thiệu sơ lược của hệ thống đưa ra.

Thiên Huyền bước vào Thiên Vô Cấm đã một hai trăm năm, mặc dù sáng tạo ra mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm nhưng mới tu luyện đến cảnh giới đại thành.

Như Lạc Dạ Quy Phong, lão giả họ Khương của Già Thiên Lâu, Thiên Nghiệp vân vân.

Bọn họ cũng mới bước vào Thiên Vô Cấm một hai trăm năm nhưng đều đã tu luyện mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm đến viên mãn.

Như Thiên Nghiệp, mới bước vào Thiên Vô Cấm hai trăm năm, thậm chí mạch thuật đã bước vào cảnh giới tạo cực.

Có thể vào Thiên Vô Cấm thì có người nào tư chất bình thường?

Cho nên chỉ có thể là do Thiên Huyền lười.

“A, trăm năm!” Nghe nói phải tu hành trăm năm, Thiên Huyền bối rối: “Tông chủ, liên tục tu hành trăm năm, cũng quá lâu đi chứ?”

Bế quan tu luyện trăm năm.

Chuyện này ai mà nhịn được?

“Không muốn?”

Ôn Bình lặng lẽ nhìn qua.

Thiên Huyền lập tức im bặt, sau đó cắn răng nói.

“Muốn!”

Thốt ra lời này, Thiên Huyền càng khó chịu hơn.

“Ta đi.” Ôn Bình nói xong thì lập tức đi vào trong truyền tống trận, truyền tống đến Hồ Yêu Hoàng.

Sau khi Ôn Bình đi, Thiên Huyền vẻ mặt cầu xin, kêu rên nói: “Bế quan trăm năm, quá khó.”

Tử Nhiên thấy thế thì bất đắc dĩ cười một tiếng, vội vàng giải thích: “Thiên Huyền trưởng lão hiểu lầm, tu hành bên trong Đệ Ngũ Thế Giới trăm năm, bên ngoài mới qua mười ngày mà thôi.”

“A?”

Thiên Huyền sửng sốt.

Đệ Ngũ Thế Giới trăm năm, bên ngoài mới mười ngày?

Này là tình huống như thế nào?

“Thiên Huyền trưởng lão không cần kinh ngạc quá mức, mấy chỗ tu luyện như thế nào Bất Hủ Tông có rất nhiều.” Dứt lời, Tử Nhiên cười cười, sau đó dẫn hai người đi đến khu ký túc xá.

Thiên Huyền theo sau lưng.

Cảm giác mong chờ tăng vọt!

Bây giờ hắn cảm thấy rất may mắn.

Mình lại làm ra một cái quyết định vĩ đại như vậy —— đó là gia nhập Bất Hủ Tông!

…

Hồ Yêu Hoàng.

Khi Ôn Bình thông qua truyền tống trận đến Hồ Yêu Hoàng, bọn người Hoài Không, Thời Phong đang tu hành trước tượng Nữ Oa.

Thấy Ôn Bình xuất hiện, chúng yêu vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức dừng tu hành, vội vàng nghênh đón.

"Cung nghênh tông chủ!"

"Cung nghênh tông chủ!"

Hoài Không, Thời Phong và đông đảo Yêu Thần ở Hồ Yêu Hoàng hóa thành hình người, khom người đón.

Ôn Bình liếc nhìn chúng yêu, nói: "Các ngươi tiếp tục tu hành đi, ta đến xem một chút rồi sẽ đi ngay."

Hoài Không, Thời Phong và chúng yêu vốn rất hiếu kì Ôn Bình đến vì cái gì, nhưng Ôn Bình đã nói như vậy, bọn chúng cũng không dám không tuân theo, cho nên lập tức lại trở lại trước tượng Nữ Oa tu hành.

Nhưng mà khi bọn chúng vừa mới trở lại trước tượng Nữ Oa, một đám sương trắng đột nhiên thổi qua trước tượng Nữ Oa, sau đó một vệt kim quang bắn ra từ trong tượng Nữ Oa.

Kim quang bắn thẳng vào trong cơ thể Kim Long Ngao Ly, khiến cho Kim Long Ngao Ly chỉ cảnh giới Yêu Thần vọt thẳng lên đến cảnh giới Yêu Tổ.

Kim Long dài ngàn trượng bỗng nhiên xông vào biển mây, sau đó phát ra từng đợt long ngâm, uy chấn toàn bộ Hồ Yêu Hoàng, khiến cho tất cả yêu vật đều phủ phục dập đầu.

"Yêu Tổ!"

"Vậy mà đột nhiên lột xác thành Yêu Tổ."

Bọn người Hoài Không kinh hô.

Ánh mắt dừng ở người Kim Long Ngao Ly mấy hơi, sau đó lại chuyển qua Ôn Bình.

Bởi vì bọn chúng biết, Kim Long Ngao Ly thay đổi, chắc chắn là bởi vì Ôn Bình.

Chỉ có vị tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình này mới có bản lãnh thông thiên như thế!

Lúc này, Ôn Bình cũng có chút kinh ngạc.

Kim Long Ngao Ly lại tăng lên tới cảnh giới Yêu Tổ, trực tiếp tăng cao tu vi ba trăm năm, chuyện này hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Theo sau đó, trước mắt Ôn Bình xuất hiện pop-up hệ thống.

"Tượng Nữ Oa thăng cấp hoàn thành!"

"Thủ hộ giả Kim Long Ngao Ly của Tượng Nữ Oa tăng tu vi lên ba trăm năm!"

"Tượng Nữ Oa giải tỏa chức năng mới: Chức năng dung hợp, cũng mở ra bảo khố huyết mạch Yêu tộc (túc chủ có thể mua được huyết mạch Yêu tộc trong bảo khố huyết mạch Yêu tộc, dung hợp với Yêu tộc trong Hồ Yêu Hoàng, tăng thực lực, đẳng cấp huyết mạch của yêu vật lên)."

【VIP】 Tượng Nữ Oa thăng cấp, mở ra chức năng mới (2)

“Tượng Nữ Oa giải tỏa chức năng mới: BUFF Chủng Tộc Chiến Thần (Yêu tộc dưới trướng Bất Hủ Tông sẽ nhận được thiên phú huyết mạch càng chiến càng mạnh, thông qua chiến đấu thì có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi. Bởi vì tông môn đang ở trong giai đoạn “Tông môn phát triển nổ mạnh”, tốc độ tăng tu vi sẽ tăng lên gấp trăm lần! Chú thích: Chiến đấu trong nội bộ chủng tộc không thể tăng tu vi).”

“Tượng Nữ Oa giải tỏa chức năng mới: Truyền tống môn đơn hướng.”

Giọng hệ thống cũng vang lên theo đó.

“Truyền tống môn đơn hướng sắp được lắp đặt, xin hỏi túc chủ muốn chọn địa điểm nào?”

Ôn Bình bị hệ thống làm cho trở tay không kịp, vội vàng hỏi: “Truyền tống môn đơn hướng có thể làm được cái gì?”

“Truyền tống môn đơn hướng có thể thiết đặt trong địa đồ đã giải tỏa, Nguyên Dương Vực hoặc là Hắc Vực, sau khi thành công đưa đến đó, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng có thể thông qua truyền tống môn đi vào Nguyên Dương Vực hoặc là Hắc Vực mà không bị hạn chế. Nhắc nhở túc chủ một chút, truyền tống môn đơn hướng sinh ra vì BUFF Chủng Tộc Chiến Thần, cho nên tốt nhất túc chủ nên xét suy tính địa điểm thiết đặt, để cho Yêu tộc dưới trướng trở nên càng mạnh mẽ hơn.”

Hệ thống giải thích xong, trong đầu Ôn Bình lập tức xuất hiện một địa điểm thiết đặt.

Hắc Vực!

Nếu như Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng có thể thông qua chiến đấu để tăng trưởng tu vi, hơn nữa bởi vì đang trong giai đoạn tông môn phát triển nổ mạnh, tốc độ tăng trưởng là gấp trăm lần.

Vậy sao không để cho bọn chúng va chạm với Liệt Không nhất tộc?

Mặc dù giai đoạn hiện tại không có mạnh như Liệt Không nhất tộc, nhưng còn có chủng tộc nào thích hợp làm bồi luyện như Liệt Không nhất tộc nữa?

Hạn mức cao nhất cao.

Cũng có ý nghĩa là bồi luyện này có thể sử dụng rất lâu, cho đến khi Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng xuất hiện Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, thậm chí tầng thứ càng cao.

Số lượng nhiều.

Có nghĩa là bồi luyện dùng mãi không cạn, hoàn toàn không cần lo lắng lỡ như Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng càng ngày càng mạnh, số lượng càng nhiều sẽ giết sạch Liệt Không nhất tộc.

"Thiết đặt ở Hắc Vực, bên ngoài Vô Ưu Chiểu Trạch!"

Ôn Bình lập tức đưa ra quyết định.

"Đang thiết đặt…"

Hệ thống dứt lời, một cái khung cửa cực lớn đột ngột mọc lên từ dưới đất cách tượng Nữ Oa ngàn trượng. Chất liệu khung cửa không rõ, lóe ra hắc sắc quang mang. Ở giữa khung cửa, một màn sáng to lớn trong suốt chậm rãi xuất hiện, phía sau màn sáng chính là Vô Ưu Chiểu Trạch mênh mông vô bờ.

"Hệ thống, tăng lên trăm lần này tính cụ thể như thế nào? Là tu hành một năm tương đương với tu hành trăm năm?" Ôn Bình hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất.

Nếu như chiến đấu một năm tương đương với tu hành trăm năm.

Vậy thì nửa năm sau, tông môn phát triển nổ mạnh kết thúc, toàn bộ Yêu tộc tăng lên mới năm mươi năm tu vi.

Mặc dù không ít nhưng cũng không nhiều.

Cũng không phải Ôn Bình tham lam mà là kẻ địch quá mạnh mẽ, Bất Hủ Tông nhất định phải nhanh chóng trưởng

thành.

Chỉ tăng lên năm mươi năm.

Còn thiếu rất nhiều!

Hệ thống giải thích: "Không phải như thế. Túc chủ có thể hiểu như vậy, nếu như Yêu Thần tu vi vừa mới vượt qua ba trăm năm, nó đại chiến sinh tử một trận với Yêu Thần cùng cảnh giới. Chỉ cần chém giết đối phương, dưới tăng phúc gấp trăm lần, ít nhất sẽ nhận được một năm tu vi. Nếu như vượt cảnh giới chiến đấu, lại thắng được thì ít nhất có thể tăng lên ba đến năm năm. Tóm lại, chém giết cùng cảnh, ít nhất cũng nhận được một năm tu vi, vượt cảnh chém giết thì ít nhất cũng nhận được ba đến năm năm tu vi. Đương nhiên, nếu như chém giết yêu vật cảnh giới thấp, mặc dù vẫn sẽ thu hoạch được tu vi nhưng cực kỳ ít, đồng thời hiệu quả cũng sẽ theo số lượng tăng nhiều mà giảm xuống, cho đến khi bằng không!"

"Cái này không phải là giết quái lấy kinh nghiệm sao?"

Hiểu như vậy cũng không có sai chứ?

Ôn Bình vui mừng.

Nếu là như vậy.

Vậy trong nửa năm tông môn phát triển nổ mạnh còn lại, chắc chắn Yêu tộc có thể tăng lên vô cùng nhiều.

Sinh ra Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng không phải là không có khả năng.

Cùng lúc đó, truyền tống môn đơn hướng xuất hiện, biến hóa bất thình lình khiến cho Hoài Không, Thời Phong và chúng yêu kinh ngạc, ánh mắt rơi vào thế giới phía sau màn sáng, không rõ ràng cho lắm.

Ôn Bình không suy nghĩ nữa, sau đó quay qua nhìn bọn người Hoài Không nói: "Kẻ địch ở Triều Thiên Hạp cực kỳ mạnh mẽ, nhưng mà các ngươi lại rất nhỏ yếu. Cho nên ta cho các ngươi một cái cơ hội mạnh lên, từ hôm nay trở đi, chỉ cần các ngươi chiến đấu, tốc độ tăng trưởng tu vi của các ngươi sẽ là gấp trăm lần…"

Sau khi lặp lại quy tắc mà hệ thống nói một lần, trong lúc nhất thời, Hoài Không, Thời Phong và chúng yêu lập tức đại hỉ, đồng thời chúng yêu trước tượng Nữ Oa cũng cao hứng gào thét.

Bọn chúng hiểu.

Đây là một cơ hội của Yêu tộc!

Một cơ hội một bước lên trời!

Nhất định phải bắt lấy!

Bất Hủ Tông vạn tuế!

Tông chủ Bất Hủ Tông vạn tuế!

Ngay khi tất cả yêu vật hưng phấn, Ôn Bình tiếp tục nói: "Một bên khác của cái truyền tống môn này chính là chiến trường của các ngươi sau này. Đồng thời, ta còn phải nói cho các ngươi biết, cái truyền tống môn này là đơn hướng, sau khi các ngươi rời khỏi đây thì không thể nào trở về. Hơn nữa, các ngươi chỉ có nửa năm mà thôi!"

"Nửa năm là đủ!"

"Đa tạ Ôn tông chủ!"

Vẻ vui mừng trên mặt Hoài Không, Thời Phong vẫn không thay đổi.

Nửa năm.

Đã đủ để Yêu tộc nhất phi trùng thiên!

Bọn họ không quan tâm thời gian dài ngắn, chỉ để ý có cơ hội hay không.

Ôn Bình chịu cho Yêu tộc bọn họ cơ hội này, bọn họ cũng rất vui.

Theo sau đó, Ôn Bình lại nói tiếp.

"Hoài Không, quý trọng thời gian, bắt đầu động viên đi."

"Rõ!"

"Rõ!"

Hai yêu Hoài Không, Thời Phong nói xong thì lập tức lên đường.

Trong nháy mắt, mệnh lệnh của Yêu Hoàng truyền khắp Hồ Yêu Hoàng!

【VIP】 Dung hợp, dung hợp, dung hợp!

Nhìn thấy phản ứng của Yêu tộc, trong lòng Ôn Bình có chút hài lòng, dù sao Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng là thế lực phụ thuộc duy nhất của hắn.

Nó có thể càng ngày càng mạnh mẽ, Ôn Bình rất hài lòng.

Khi mệnh lệnh của Yêu Hoàng truyền khắp toàn bộ Hồ Yêu Hoàng, Ôn Bình lại đưa mắt nhìn một chức năng khác của tượng Nữ Oa.

Chức năng dung hợp!

Khi Ôn Bình ấn mở giao diện hệ thống, đập vào mắt là hai cái giống như là máy quay trứng.

Bên tay trái.

Huyết mạch cấp A!

Một lần rút ra tốn năm ngàn danh vọng, có xác suất nhận được huyết mạch cấp A.

Bên tay phải.

Huyết mạch cấp S!

Một lần rút ra tốn mười ngàn danh vọng, có xác suất nhận được huyết mạch cấp S.

Giọng hệ thống cũng vang lên: “Túc chủ cần phải chú ý, cùng một con yêu chỉ có thể dung hợp huyết mạch một lần, không thể giống như Phu Hóa Đản, tiến hành dung hợp nhiều loại huyết mạch Yêu tộc.”

“Vậy xác suất rút được huyết mạch cấp S cao bao nhiêu?”

“Mười phần trăm.”

“Có chút thấp. Vậy huyết mạch cấp A thì sao?”

“Ba mươi phần trăm.”

Ôn Bình cẩn thận nghĩ nghĩ, Phu Hóa Đản tuy tốt nhưng một tháng chỉ có thể mua một quả, cho nên vẫn cần phải tốn danh vọng rút huyết mạch cấp A hoặc là huyết mạch cấp S.

Vì chế tạo một cái Yêu tộc mạnh mẽ, chỉ đành bỏ vốn.

Dù sao cũng là Yêu Hoàng, nhưng mà Hoài Không ngay cả huyết mạch cấp A cũng không phải.

Về phần yêu vật khác trong Yêu tộc thì càng không cần phải nói.

Cũng may bây giờ có nơi cung cấp danh vọng ổn định, cho nên không sợ dùng hết danh vọng, không có nhiệm vụ hệ thống thì không có cách nào lấy được danh vọng.

"Thử trước một chút đi."

Ôn Bình quyết định liên tục rút huyết mạch cấp A mười lần.

Lần rút thứ nhất.

"Cảm ơn đã ủng hộ!"

Lần rút thứ hai.

"Cảm ơn đã ủng hộ!"

Lần rút thứ ba.

"Huyết mạch Hỏa Kỳ Lân cấp A."

"Có ."

Ôn Bình nhìn kỹ giới thiệu huyết mạch Hỏa Kỳ Lân một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm thần thông huyết mạch của Hỏa Kỳ Lân.

Kỳ Lân Ly Hỏa!

"Kỳ Lân Ly Hỏa này mạnh bao nhiêu?"

Hệ thống đáp: "Còn mạnh mẽ hơn Hình Phạt Chi Hỏa."

"Kiếm lời!"

Hình Phạt Chi Hỏa mạnh cỡ nào, Ôn Bình biết rất rõ.

Một vạn năm danh vọng rút ra được một cái huyết mạch Hỏa Kỳ Lân cấp A, không lỗ không lỗ!

Lần rút thứ tư.

Lần rút thứ năm.

Cho đến lần rút thứ bảy.

"Huyết mạch Ứng Long cấp A."

Sau đó từ lần rút thứ tám đến lần rút thứ mười, cũng không có rút ra được cái huyết mạch cấp A thứ ba.

Nhưng mà huyết mạch Ứng Long cấp A, thần thông huyết mạch có thể khống chế Vô Cực Chi Phong, không thể kém hơn Kỳ Lân Ly Hỏa của Hỏa Kỳ Lân, cho nên năm vạn danh vọng tiêu đi, mặc dù Ôn Bình đau lòng nhưng cũng không có cảm thấy thua lỗ. Dù sao huyết mạch cấp A rất quan trọng trong việc giúp Yêu tộc tăng lên.

Về phần huyết mạch cấp S.

Ôn Bình không nỡ liên tục rút mười lần.

Một lần mười ngàn.

Chỉ có thể liên tục rút năm lần.

Lần rút thứ nhất.

Không có.

Lần rút thứ hai.

Vẫn không có.

Lần rút thứ ba.

Vẫn không có.

Lần rút thứ tư.

Ôn Bình có chút đau lòng khi danh vọng bị trừ.

Lần rút thứ năm!

Rút trúng!

"Huyết mạch Hỗn Độn cấp S."

“Hỗn Độn!”

Ôn Bình vui mừng.

Đại danh của Hỗn Độn như sấm bên tai.

Nếu như rồng là tồn tại vừa mạnh mẽ vừa cực kì thần thánh trong lòng Ôn Bình, như vậy thì trong lòng hắn, Hỗn Độn đại biểu tà thú tà ác, bất tử.

Mặc dù ở thế giới trước, mọi người xếp nó và Thao Thiết thành Tứ Đại Hung Thú, nhưng ở cái thế giới này Thao Thiết ngay cả huyết mạch cấp A cũng không phải là.

Ngược lại.

Hỗn Độn là huyết mạch cấp S.

Tại sao chênh lệch sẽ lớn như vậy?

Bởi vì đặc tính bất tử của Hỗn Độn!

Thao Thiết có thể nuốt vạn vật, chuyển hóa làm năng lượng cho mình, nhưng gặp được kẻ địch đánh không lại thì vẫn phải chết, cũng không phải là nói ăn nhiều thì có thể sống.

Nhưng Hỗn Độn bất tử bất diệt đại biểu cái gì?

Mục tiêu cuối cùng của thế giới tu tiên không phải là trường sinh, bất tử bất diệt sao?

Cái tên này vừa ra đời thì đã đứng ở điểm cuối cùng của thế giới tu tiên.

Nó không phải huyết mạch cấp S.

Vậy thì cái gì mới xứng?

Cho nên năm vạn danh vọng có thể lấy được huyết mạch Hỗn Độn, Ôn Bình không chỉ không cảm thấy thua lỗ mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng giá trị

Lại thêm huyết mạch Hỏa Kỳ Lân cấp A, huyết mạch Ứng Long cấp A.

Mười vạn danh vọng không có uổng!

Hơn nữa nói thật, Hoài Không là Yêu Hoàng.

Ngay cả huyết mạch cấp A cũng không phải, ít nhiều gì cũng có chút không xứng.

Mặc dù được tượng Nữ Oa ưu ái và truyền thừa, đền bù chênh lệch với huyết mạch cấp A nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Bởi vì Ôn Bình đã chọn thu Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng, vậy thì nên khiến cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng trở thành Yêu tộc mạnh mẽ nhất thế giới này.

Bước đầu tiên, để cho tất cả yêu vật đi lên con đường Yêu Tiên, đã hoàn thành.

Như vậy bước thứ hai, có một Yêu Hoàng mạnh mẽ.

Nên thực hiện!

Khi Ôn Bình không suy tư nữa, đóng giao diện rút huyết mạch, Hoài Không cũng lên tiếng: "Tông chủ, còn đóng giữ ở Khúc Cảnh thông đạo nữa không?"

"Không cần đóng giữ!"

Đối với cái Khúc Cảnh thông đạo mà Già Thiên Lâu nói sẽ đả thông, bây giờ Ôn Bình hoàn toàn không quan tâm, ngược lại hắn còn cảm tạ bọn họ đả thông nó.

Bởi vì như vậy thì người của Thiên Địa Minh có thể trực tiếp đi vào Hắc Vực.

Chắc chắn Bất Hủ Tông không thể coi toàn bộ Hồ Thiên Địa là địa bàn, cho nên nếu như người của Thiên Địa Minh muốn trở nên mạnh mẽ thì nhất định phải đi Triều Thiên Hạp.

Đối với người của Thiên Địa Minh, đương nhiên Ôn Bình không nỡ tốn tinh lực, thậm chí danh vọng bồi dưỡng bọn họ, nhưng nếu như bọn họ đi ra khỏi Hồ Thiên Địa mà có thể mạnh lên, hắn cũng không ngăn.

Khi nhận được mệnh lệnh của Ôn Bình, Hoài Không bắt đầu triệu tập tất cả yêu vật đến sườn núi Yêu Tổ, chuẩn bị khởi xướng tiến công thế giới sau truyền tống môn.

Đương nhiên.

Hoài Không cũng không định sẽ để toàn tộc cùng tiến vào bên trong.

Bởi vì thế giới sau truyền tống môn, khi yêu lực của hắn xuyên qua, có thể rõ ràng cảm nhận được Yêu Thần mạnh mẽ ẩn tàng dưới đầm lầy phía trước!

【VIP】 Dung hợp, dung hợp, dung hợp! (2)

Trong đó không thiếu Yêu Thần thực lực có thể so với nửa bước Thiên Vô Cấm!

Mười con.

Hai mươi con.

Thậm chí nhiều hơn.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng, thực lực chênh lệch nhiều lắm.

Cho nên chắc chắn phải chậm rãi đi vào, phòng ngừa đại quy mô xâm lấn khiến cho Yêu tộc bên phương thiên địa đó phản công ồ ạt, khiến cho toàn quân bị diệt.

Khi Hoài Không nói kế hoạch này cho Ôn Bình, Ôn Bình lại lắc đầu, nói: "Có Kim Long, không có dị tộc nào có thể xâm nhập Hồ Thiên Địa, hơn nữa ngươi cũng không có nhiều thời gian như vậy. Nhưng mà lo lắng của ngươi cũng có lý, nếu như vậy, ta cho ngươi thêm một đợt tạo hóa."

"Hoài Không."

"Thời Phong."

"Đào Nương!"

Nghe hô ba cái tên, Đào Nương phát hiện mình cũng nằm trong số đó, có chút kinh ngạc, còn có chút thấp thỏm?

Tại sao tông chủ gọi mình?

Mang theo thấp thỏm, Đào Nương vội bước lên phía trước.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Đào Nương, ngươi làm không tệ ở Kình Thiên Vực. Để ngươi lo lắng hãi hùng lâu như vậy, bổn tông chủ cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Ngoại trừ hứa hẹn đưa cho ngươi mười viên yêu đan đỉnh cấp trước đó, thuận tiện cũng ban thưởng cho ngươi một đợt tạo hóa, xem như phần thưởng cho ngươi."

Đào Nương nghe nói là ban thưởng thì trong lòng vui vẻ, bóng ma tâm lý sinh ra do bảo hộ Dương Nhạc Nhạc trước đó lập tức không còn sót lại chút gì, vội vàng dập đầu cảm tạ: "Đa tạ tông chủ ban thưởng!"

Ôn Bình cười một tiếng, sau đó mở chức năng dung hợp của tượng Nữ Oa ra, chọn huyết mạch Ứng Long cấp A, sau đó lại lựa chọn Đào Nương.

"Tiến hành dung hợp?"

"Dung hợp."

Ôn Bình nói xong, trong tượng Nữ Oa lập tức bắn ra một vệt kim quang, rơi vào trong thân thể Đào Nương, trong khoảnh khắc, quanh thân Đào Nương xuất hiện Vô Cực Chi Phong.

Trong nháy mắt khi luồng tự nhiên chi lực này xuất hiện, trong lòng Hoài Không, Thời Phong đều nổi sóng.

Huyết mạch của Đào Nương đang tăng lên!

Tự nhiên chi lực mà bọn họ đều không thể khống chế xuất hiện, đại biểu cho huyết mạch của Đào Nương sắp vượt qua bọn họ!

Tạo hóa mà tông chủ cho, quả là kinh người!

Tăng huyết mạch lên!

Kinh khủng như vậy!

Mười hơi về sau, kim quang dừng lại, khí tức của Đào Nương cũng bắt đầu liên tục tăng lên, tu vi bắt đầu tăng trưởng điên cuồng.

Mười năm.

Hai mươi năm.

…

Cho đến một trăm năm mươi năm mới dừng.

Tu vi vững chắc ở bốn trăm năm mươi hai năm!

Thực lực của nàng trực tiếp đạt đến Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, đến gần vô hạn người mạnh thứ hai trong Yêu tộc là Thời Phong.

Tu vi của Thời Phong là bốn trăm bảy mươi năm, mặc dù là huyết mạch Thập Vĩ Hồ nhưng suy cho cùng thì vẫn không phải huyết mạch cấp A, cho nên danh hiệu đệ nhất Yêu Thần dưới Yêu Hoàng đổi chủ.

Thời Phong thấy cảnh này, ngoại trừ hâm mộ vẫn là hâm mộ.

Cùng lúc đó, trước mắt Ôn Bình cũng bắn ra mấy cái pop-up.

"Dung hợp hoàn thành!"

"Huyết mạch Hoa Long cấp A sinh ra!"

"Đào Nương."

"Huyết mạch: Huyết mạch Hoa Long (cấp A)."

"Tu vi: Bốn trăm năm mươi hai năm."

"Thần thông: Vô Cực Chi Phong, Phi Hoa, Hoa Sát Giới."

…

Ôn Bình nhìn kỹ tin tức của Đào Nương, nở một nụ cười.

Huyết mạch Hoa Long.

Hơi thú vị!

Sau một khắc, Đào Nương hiển hiện thân rồng màu hồng đào trong biển mây, đồng thời phát ra tiếng long ngâm, khiến cho chúng yêu ở sườn núi Yêu Tổ kinh hãi không thôi.

Hoài Không, Thời Phong và các Yêu Thần hâm mộ không thôi.

Đào Nương lại được tạo hóa, hóa rồng!

Đương nhiên, cũng không phải đơn giản là hóa rồng.

Bọn họ còn có thể cảm nhận được huyết mạch Đào Hòa trong cơ thể Đào Nương, chỉ là bây giờ có thêm một phần huyết mạch của rồng thôi.

Tông chủ!

Quả nhiên mạnh mẽ!

Lại có thể dung hợp huyết mạch của rồng với Đào Nương!

Loại thủ đoạn này, phải nói là thông thiên!

Trong lúc nhất thời, tất cả Yêu Thần đều kính sợ nhìn về phía Ôn Bình, đa số Yêu Thần thậm chí đều không nhịn được mà quỳ xuống trước mặt Ôn Bình, sau đó hóa thành Yêu Thần, nằm rạp trên mặt đất.

Dùng để bày tỏ kính ý cao nhất!

Lúc này, Đào Nương lại hóa thành vô số cánh hoa trong biển mây, phiêu tán ở trên bầu trời, tiếp theo, Vô Cực Chi Phong đẩy ra biển mây, theo cánh hoa mà động, quét sạch thiên khung.

"Đi."

Ôn Bình hô một tiếng.

Lúc này Đào Nương mới thức tỉnh khỏi trạng thái hưng phấn, quên hết tất cả, vội vàng hóa thành hình người, sau đó vọt tới trước mặt Ôn Bình, dập đầu nói cảm tạ: "Đa tạ tông chủ ban thưởng! Sau khi Đào Nương hóa rồng, trong lúc nhất thời đắc ý quên hình, còn xin tông chủ thứ tội."

Ôn Bình tiếp tục đưa mười viên yên đan của Yêu Thần thực lực sánh ngang nửa bước Thiên Vô Cấm cho nàng, sau đó mở miệng nói: "Cho ngươi tạo hóa, không chỉ là vì ban thưởng ngươi. Sau này ngươi phải phụ tá Hoài Không, gánh vác chức trách lớn hưng thịnh Yêu tộc. Nhớ kỹ, các ngươi chỉ có nửa năm!"

"Đào Nương ghi nhớ lời tông chủ dạy bảo, nhất định sẽ dốc hết sức phụ tá Yêu Hoàng đại nhân, dẫn dắt Yêu tộc hưng thịnh!" Đào Nương phát thệ tại chỗ.

Ôn Bình gật gật đầu, sau đó nói với Thời Phong: "Thời Phong, bổn tông chủ cũng ban thưởng ngươi một đợt tạo hóa."

"Đa tạ tông chủ!"

Thời Phong vui mừng.

Tâm tình hâm mộ lập tức không còn sót lại chút gì!

Hóa ra ta cũng có!

Sau một khắc, kim quang nhập thể.

Huyết mạch Hỏa Kỳ Lân cấp A bắt đầu dung hợp với huyết mạch Thập Vĩ Hồ của Thời Phong, Thời Phong nhất phi trùng thiên, sau đó hóa thành Thập Vĩ Hồ khổng lồ.

Sau đó trước mắt bao người, thân thể Thập Vĩ Hồ bắt đầu xuất hiện lân giáp Kỳ Lân hỏa hồng sắc, quanh người cũng bắt đầu dấy lên Kỳ Lân Ly Hỏa.

Tu vi liên tục tăng lên!

Mười năm.

Hai mươi năm.

…

Cuối cùng dừng lại ở một trăm ba mươi năm.

Bởi vì Thời Phong đã đạt đến giới hạn sáu trăm năm!

Bầu trời vốn đang trong xanh, sau một khắc thì bắt đầu có một lượng lớn lôi vân hội tụ, trong lôi vân, thiểm điện nương theo tiếng sấm như ẩn như hiện.

“Dung hợp hoàn thành!”

“Huyết mạch Thập Vĩ Kỳ Lân cấp A sinh ra!”

“Thời Phong.”

“Huyết mạch: Huyết mạch Thập Vĩ Kỳ Lân (cấp A).”

“Tu vi: Sáu trăm năm (đang độ kiếp).”

“Thần thông: Kỳ Lân Ly Hỏa, Thập Vĩ Sát, Ly Hỏa Thập Vĩ Sát.”

…

【VIP】 Dung hợp, dung hợp, dung hợp! (3)

"Vậy mà trực tiếp độ kiếp."

Ôn Bình đưa mắt nhìn tin tức giản dị về Thời Phong, nhìn lôi vân xuất hiện trên đỉnh đầu, không khỏi cảm thán một câu.

Nhưng mà hắn không có tâm tư nhìn Thời Phong độ kiếp, ánh mắt lập tức rơi trên người Hoài Không, nói: "Hoài Không, tới phiên ngươi!"

"Đa tạ tông chủ!"

Hoài Không dời ánh mắt kinh ngạc từ không trung xuống, sau đó nhìn tượng Nữ Oa bắn ra một vệt kim quang, dung nhập vào trong cơ thể mình, giờ khắc này, hắn cảm nhận được mình đang tiến hóa.

Oanh ——

Trong nháy mắt, một luồng khí tức huyết mạch kinh khủng quét ra.

Khiến cho vừa bước vào cảnh giới Yêu Tổ, lại có được huyết mạch cấp S Kim Long Ngao Ly cũng không nhịn được kinh hãi không thôi.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu!

Huyết mạch này không thua kém mình!

Tạo hóa lớn nhất hôm nay, hóa ra nằm trên người Hoài Không!

Oanh ——

Bên phía Thời Phong, lôi kiếp rơi xuống.

Hoài Không cũng phóng lên tận trời, hóa thành Thao Thiết Chi Thân, đồng thời Thao Thiết Chi Thân cũng bắt đầu xuất hiện vô số thay đổi, đồng thời mọc ra một đôi cánh đen.

Cánh đen giương ra, rộng ngàn trượng!

Che khuất bầu trời!

Đáng sợ nhất là tu vi của Hoài Không cũng bắt đầu tăng trưởng, cũng đạt đến sáu trăm năm mới dừng lại.

Đóa lôi vân thứ hai cũng đến.

Giao diện hệ thống cũng đúng hẹn mà tới.

"Dung hợp thành công!"

"Huyết mạch Thôn Thiên Hỗn Độn cấp S sinh ra!"

"Hoài Không."

"Huyết mạch: Huyết mạch Thôn Thiên Hỗn Độn (cấp S)."

"Tu vi: Sáu trăm năm (đang độ kiếp)."

"Thần thông: Thôn Phệ, Thiên Địa Hỗn Độn, Hỗn Độn Thôn Thiên."

…

"Hệ thống, tu vi tăng trưởng này là cố định hay là?"

"Là cố định, nhưng mà cảnh giới khác biệt thì tăng trưởng khác biệt. Ở cảnh giới Yêu Thần, cấp A tăng trưởng một trăm năm mươi năm tu vi, cấp S tăng trưởng hai trăm năm tu vi, đây là tăng trưởng cố định. Ở cảnh giới Yêu Tổ, cấp A chỉ có thể tăng trưởng năm mươi năm, cấp S chỉ có thể tăng trưởng một trăm năm."

"Vậy sau khi Hoài Không và Thời Phong độ kiếp thành công thì còn tăng nữa không?"

"Sẽ. Nhưng mà Thời Phong tối đa chỉ có thể tăng thêm năm năm. Hoài Không nhiều một ít, nhưng cũng chỉ có thể tăng thêm chừng sáu mươi năm."

"Có thể tăng là được."

Nói tóm lại, mười vạn danh vọng này tốn rất đáng.

Ôn Bình phi thường hài lòng!

Về phần độ kiếp, Ôn Bình không tâm tư xem tiếp, bởi vì hắn còn phải đi Hào Khốc Thâm Uyên một chuyến, Mộc Long đã sắp không chống nổi.

“Nói cho Hoài Không, hi vọng nửa năm sau ta có thể nhìn thấy một cái Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng mạnh mẽ chưa từng có.” Ôn Bình dặn dò Đào Nương một câu, sau đó lập tức bước vào truyền tống môn, tiến vào Vô Ưu Chiểu Trạch.

“Cung tiễn tông chủ!”

“Cung tiễn tông chủ!”

“Cung tiễn tông chủ!”

Sau lưng, Đào Nương suất lĩnh chúng yêu dập đầu đưa tiễn.

Tiếng hô gần như che lấp tiếng thiên lôi!

…

Hào Khốc Thâm Uyên.

Trong thâm uyên, thi thể yêu vật như là mưa to từ trên bầu trời rơi xuống, có Yêu Vương, có Yêu Thần, vô số kể.

Dưới sự giãy dụa của Mộc Long, bọn chúng chạm vào tức vong.

Nhưng mà chúng vẫn không muốn sống vọt lên, dũng mãnh lao tới, thề giết Mộc Long.

Mà bị yêu bầy số lượng lớn công kích, còn có rất nhiều Yêu Hoàng, Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc vây công, Mộc Long đã không chịu nổi gánh nặng.

Thanh Long Chi Khu đã máu me đầm đìa.

Nhưng bởi vì Mộc Long là huyết mạch cấp S, có thể khống chế thiên địa chi lực cho nên dù chỉ sánh ngang Thiên Vô Cấm Trung Cảnh thì Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc cũng không làm gì được Mộc Long.

“Các ngươi không làm gì được ta!”

Cho dù thân rồng đã máu me đầm đìa, Mộc Long vẫn không cam lòng yếu thế.

Một giây sau.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc một cước đạp bay Mộc Long, xuyên thủng vách đá đã trở nên yếu ớt không chịu nổi trên đỉnh đầu.

Hào Khốc Thâm Uyên, lại có thêm một cửa vào!

Cho dù là đạp bay Mộc Long, cũng vẫn luôn áp chế Mộc Long nhưng rất nhiều Yêu Tổ và Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc vẫn kinh hãi không thôi.

Bọn chúng cực kỳ tò mò, Yêu Tổ Chân Long này ở đâu ra!

Tại sao lại mạnh mẽ như thế?

Bọn chúng sinh sống mấy ngàn năm ở Triều Thiên Hạp, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhìn thấy Yêu tộc mạnh mẽ như thế.

Thân rồng, không thể phá vỡ.

Huyết mạch lại càng vượt qua Liệt Không nhất tộc.

Dù là thời kỳ Long tộc xưng bá thế giới trên mặt đất Triều Thiên Hạp, bọn chúng vẫn chưa từng thấy có Chân Long biến thái như vậy xuất hiện.

Năm đó, Long Hoàng của Long tộc xưng bá Triều Thiên Hạp, huyết mạch cũng chỉ tương tự Liệt Không nhất tộc thôi, đều không thể khống chế thiên địa chi lực.

Nhưng trước mắt, con Chân Long này có thể!

Hơn nữa bọn chúng có thể cảm nhận được, thân rồng của con Chân Long này tuyệt đối không phải cảnh giới Yêu Tổ.

Rất có thể là…

Bọn chúng không dám nghĩ tiếp.

Bởi vì quá không thể tưởng tượng.

Giống như chuyện bọn chúng chưa thấy qua, cũng chưa từng nghĩ tới Yêu Thần có thể có được Yêu Tổ Chi Khu.

“Hoàng, chúng ta dùng huyết mạch huyết tế đi?” Lúc này, một Yêu Tổ thực lực sánh ngang Thiên Vô Cấm Trung Cảnh mở miệng nói ra.

Khi nhắc tới phương pháp huyết tế, ánh mắt rất nhiều Yêu Tổ đều thay đổi.

Phương pháp huyết tế, thần thông huyết mạch áp đáy hòm của Liệt Không nhất tộc.

Không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể sử dụng!

Bởi vì phương pháp này cần huyết tế một Yêu Tổ!

Yêu vật dưới Yêu Tổ thì cần càng nhiều!

Điển hình là đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm.

"Thuộc hạ chấp nhận huyết tế!" Một Yêu Tổ thực lực sánh ngang Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đứng ra: "Nếu để hắn đào tẩu, mang đi thân thể tiên tổ, chẳng phải Liệt Không nhất tộc ta sẽ biến thành trò cười cho tất cả Yêu tộc ở Triều Thiên Hạp?"

"Thật chứ?"

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc trầm giọng hỏi.

"Thật!"

Yêu Tổ đó dứt khoát đáp.

Nói xong, Yêu Tổ này lập tức quát đám người yêu vật đang tuôn xuống chỗ Mộc Long: "Với huyết của ta, chém giết kẻ địch! Liệt Không!"

Một giây sau, Yêu Tổ này ầm ầm nổ tung.

Phanh ——

【VIP】 Liệt Không nhất tộc phẫn nộ

Sau khi huyết bạo, giống như là có linh, hóa thành cột máu trùng thiên, sau đó tràn vào trong thân thể Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, khiến cho khí tức liên tục tăng lên.

Mơ hồ vượt qua Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

Theo sau đó, càng ngày càng nhiều yêu vật của Liệt Không nhất tộc chọn đi theo bước chân Yêu Tổ, nghĩa vô phản cố nổ tung, hóa thành vô số huyết khí, sau đó tre già măng mọc tràn vào trong thân thể Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc.

Trăm hơi thở ngắn ngủi.

Hơn trăm triệu yêu vật đều tự nguyện hiến thân!

Chỉ vì chém giết Mộc Long!

Hấp thu tất cả huyết khí, khí tức của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc vọt thẳng tới Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đỉnh phong, sau đó bắn ra, ôm chặt lấy Mộc Long.

Vô số huyết khí tràn vào thân thể Yêu Hoàng lúc nãy lại phun ra ngoài, như là như rắn, điên cuồng chui vào trong khe hở vảy rồng, miệng, mũi của của Mộc Long.

“Nếu như yêu thể của ngươi mạnh mẽ như thế, vậy thì bản hoàng sẽ tan rã ngươi từ trong nội bộ!” Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc liên tục gào thét, ôm chặt Mộc Long.

Mộc Long tuy có được Yêu Tiên Chi Khu nhưng lại không có Yêu Tiên chi lực.

Hoàn toàn không tránh ra được.

Chỉ có thể mặc cho huyết khí tràn vào!

Khi huyết khí liên tục tràn vào trong thân thể Mộc Long, thiên địa phía trên Hào Khốc Thâm Uyên cũng dần nhuộm thành máu đỏ tươi, khiến cho đám mạo hiểm giả trong Vô Ưu Chiểu Trạch thấy mà hãi hùng khiếp vía.

Nhất là khi nhìn thấy thân ảnh mơ hồ của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc và Mộc Long, bọn họ càng thêm sợ hãi vội vàng thoát khỏi Vô Ưu Chiểu Trạch.

Chỉ sợ bị tác động đến!

Cùng lúc đó, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc rống giận, điên cuồng rót huyết khí trong cơ thể vào thân rồng của Mộc Long: "Bản hoàng lấy hơn trăm triệu yêu chúng của Liệt Không nhất tộc làm làm đại giá, không cần biết ngươi là rồng gì, dám phạm Liệt Không nhất tộc ta, nhất định phải trả cái giá lớn là tử vong!"

Một Yêu Tổ trung cảnh!

Ức vạn yêu chúng!

Hóa thành huyết mạch huyết khí, có thể cho hắn tăng lên đến Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cực hạn.

Thực lực như vậy, đã đủ chém giết cường giả chân tộc hoặc là Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh bình thường!

Nhưng mà Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc rất rõ ràng, Mộc Long không phải thực lực như vậy là có thể chém giết, cho nên hắn chuẩn bị nhồi nổ Mộc Long.

Hắn là Yêu Hoàng, có thể tiếp nhận huyết mạch huyết khí đến từ ức vạn yêu chúng và một Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc, nhưng Mộc Long là Long tộc thì không thể!

Mộc Long không thể hấp thu một chút nào, cho nên sẽ bị huyết mạch huyết khí làm nổ!

Khi huyết mạch huyết khí tuôn vào trong cơ thể càng ngày càng nhiều, Mộc Long luống cuống: "Các ngươi điên rồi? Không phải chỉ là mấy thi thể Yêu Tổ thôi sao, ta trả lại cho các ngươi cũng được!"

"Yêu khu của tiên tổ Liệt Không nhất tộc ta há là ngươi muốn lấy thì lấy, muốn trả thì trả?" Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc lạnh giọng đáp lại, trói buộc Mộc Long chặt hơn.

Cũng ngay lúc này.

Thân thể Mộc Long bắt đầu chậm rãi bành trướng vì huyết mạch huyết khí khổng lồ nhập thể, nếu như không tiết đi ra thì thân rồng nổ tung là chuyện sớm muộn.

"Đáng chết!"

Mộc Long thầm mắng một tiếng, tâm lập tức lạnh một nửa.

Chịu đựng được lôi kiếp Yêu Tiên.

Lại phải chết ở Hào Khốc Thâm Uyên này?

Đột ngột.

Một giọng nói xuất hiện trong đầu hắn.

"Dùng tất cả yêu lực, tránh thoát nó!"

Chính là giọng của Ôn Bình.

Mộc Long lập tức vui mừng, hóa ra tông chủ vẫn đang chú ý mình.

Được cứu rồi!

Theo sau đó, Mộc Long bắt đầu vận chuyển yêu đan, gom tất cả yêu lực còn lại trong yêu đan bộc phát ra trong khoảnh khắc, bí thuật yêu lực cấp Yêu Tiên, Mộc Long Hãn Hải Thuật —— ra!

Tất cả yêu lực trong yêu đan lập tức hóa thành dây leo, cây cối, lá bay… vô cùng vô tận. Bọn chúng xuyên qua người Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, nhanh chóng quấn quanh bên ngoài người Mộc Long, tạo thành một món hộ giáp phòng ngự mạnh mẽ.

Nhưng mà tác dụng của nó chỉ là dùng để ngăn cản Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc trói buộc, cũng không có bảo hộ yêu khu của Mộc Long.

"Còn muốn tránh thoát?"

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc nhìn thấu ý đồ của Mộc Long, sau đó lực lượng lại tăng mạnh, Mộc Long Hãn Hải thuật che phủ Mộc Long rung động răng rắc, có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Không có gì bất ngờ xảy ra, trăm hơi thở, Mộc Long Hãn Hải Thuật chắc chắn sẽ sụp đổ!

Nhưng mà đối với Mộc Long, thời gian như vậy đã đủ.

Theo sau đó, Mộc Long lại gom tất cả yêu lực còn sót lại, không giữ lại một chút nào, đắp vào thần thông cấp Yêu Tiên - Thanh Long Thiên Hãn Thể.

Thanh Long Chi Khu trực tiếp tiến hóa thành Hỗn Độn Thanh Long Thể!

Thanh Long Thiên Hãn Thể vừa ra, vảy rồng vốn có màu sáng của Mộc Long trở nên đậm màu hơn, đồng thời bởi vì Mộc Long có được huyết mạch Thanh Long, có thể điều khiển thiên địa chi lực.

Tất cả vảy rồng không chỉ được rót yêu lực vào mà còn được rót một lượng lớn thiên địa chi lực vào.

Cũng bởi vì một lượng lớn thiên địa chi lực tràn vào trong vảy rồng, mỗi một mảnh vảy rồng màu đậm của Mộc Long đều xuất hiện vô số khí tức Hỗn Độn.

Khí tức Hỗn Độn này có vẻ còn thuần túy hơn là huyết mạch Hỗn Độn cấp S mà Hoài Không dung hợp.

Bởi vì bây giờ yêu khu của Mộc Long là Hỗn Độn Thanh Long Thể chân chính!

Giờ phút này, cho dù là huyết khí tràn vào mãnh liệt cỡ nào cũng đều không thể rung chuyển yêu khu của Mộc Long chút nào.

“Sao có thể như vậy được!”

Khi cảm nhận được huyết khí của ức vạn yêu chúng cộng thêm một Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc huyết tế ra không thể nào rung chuyển Mộc Long, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc kinh ngạc.

Mộc Long còn có hậu chiêu?

Sau khi kinh ngạc ngắn ngủi, biểu cảm của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc chuyển từ kinh ngạc sang đột biến, bởi vì hắn cảm nhận được khí tức huyết mạch càng khủng bố hơn!

Loại khí tức huyết mạch này quá mức kinh khủng, chỉ là khí tức tiết lộ ra ngoài thì đã khiến cho huyết mạch huyết khí trong cơ thể đều lạnh một nửa.

【VIP】 Liệt Không nhất tộc phẫn nộ (2)

Giờ phút này, trong lòng của hắn sợ hãi!

Cực kỳ sợ hãi!

Loại huyết mạch áp chế này, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc chưa hề cảm nhận được bao giờ!

Yêu tộc đỉnh tiêm có thể điều khiển thiên địa chi lực giống như Mộc Long, hai ba ngàn năm nay hắn cũng đã gặp không ít, nhưng không có con nào khiến cho huyết mạch huyết khí của hắn lạnh lẽo.

Kể cả Long tộc hắn đã gặp cũng không được!

Ngay cả lão tổ của Liệt Không nhất tộc cũng không thể!

Cũng ngay trong nháy mắt này, Mộc Long tránh thoát sự trói buộc của hắn.

Sau khi tránh thoát, Mộc Long nhanh chóng hóa thành thân người, sau đó đâm đầu thẳng vào một chiếc thuyền biết bay đang bay tới, không đợi Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc kịp phản ứng.

Sưu ——

Phi thuyền đã biến mất ở trước mắt.

Biến mất không chút dấu vết.

Ngay cả nửa phần khí tức cũng không có để lại.

Không có dấu vết nào có thể tìm ra!

Nương theo phi thuyền và Mộc Long biến mất, sợ hãi từ huyết mạch áp chế mà Hỗn Độn Thanh Long Thể mang tới cho Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc cũng biến mất.

Sau khi kịp phản ứng lại, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, chấn động đến không ít dốc đá trong Hào Khốc Thâm Uyên liên tiếp sụp đổ.

Bởi vì một hơi cuối cùng trước khi phi thuyền biến mất, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc thấy được thanh niên áo trắng đứng trên boong thuyền của phi thuyền đó.

"Nhân tộc!"

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc rống giận một tiếng, khiến cho những Yêu Tổ còn đang sợ run, không hiểu chuyện gì khác bừng tỉnh.

Bọn chúng hoàn toàn không ngờ được, Mộc Long vốn hẳn phải chết lại được cứu đi!

Mộc Long lên chiếc thuyền biết bay đó, trong nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Cảm giác của bọn chúng kéo dài ra ngoài trăm dặm, cũng không thể cảm ứng được Mộc Long và chiếc thuyền đó.

Như vậy chứng minh!

Bọn người Mộc Long đã ở ngoài trăm dặm.

Trong nháy mắt xuyên qua trăm dặm!

Loại năng lực này, bọn chúng không làm được.

Yêu Hoàng cũng không được!

Sợ là chỉ có tồn tại trên Yêu Hoàng mới có thể.

Vừa nghĩ tới đó, hai Yêu Tổ lần lượt mở miệng.

"Hoàng, chúng ta nên làm cái gì?"

"Người tới cứu Mộc Long, mặc dù không có lộ ra khí tức nhưng thủ đoạn này chắc chắn không phải Thiên Vô Cấm bình thường có thể có."

Sau khi Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc nghe xong thì lại rống giận một tiếng nữa, lửa giận phẫn nộ dọa đến đám người mạo hiểm còn đang chạy trốn trong Vô Ưu Chiểu Trạch liều mạng chạy ra. Hoàn toàn không để ý tới Yêu Thần có thể lao ra nuốt trọn bọn họ bất cứ lúc nào ven đường!

Bởi vì so với khí tức của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, những Yêu Thần có thể dễ dàng lấy mạng của bọn họ cũng trở nên không đáng sợ nữa.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc mới đáng sợ nhất!

Đúng vào lúc này, một Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc trầm giọng nói: "Hoàng, chúng ta nhất định phải báo thù! Tộc nhân của chúng ta không thể chết vô ích! Trong nhân tộc, có thể thu phục huyết mạch đỉnh tiêm như Mộc Long, ngoại trừ U Quốc thì cũng chỉ có Già Thiên Lâu. Hắc Vực chính là địa giới của Già Thiên Lâu, hơn phân nửa chính là Già Thiên Lâu làm!"

Lời vừa nói ra, vô số yêu chúng trong Hào Khốc Thâm Uyên nhao nhao hùa theo.

"Báo thù!"

"Báo thù!"

"Báo thù!"

Tiếng vang trời chấn địa!

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc ngừng gầm thét, sau đó phẫn nộ nói.

"Nhân tộc!"

"Già Thiên Lâu bội bạc!"

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc liên tục gầm thét, kéo theo yêu bầy khổng lồ phía dưới cũng điên cuồng rống giận, tiếng truyền xa ngàn dặm.

Dọa đến đám người đã rời khỏi Vô Ưu Chiểu Trạch sợ hãi, vội vàng lui lại mấy trăm dặm!

Sau khi gầm thét, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc tức giận đáp xuống Hào Khốc Thâm Uyên, sau đó kinh ngạc quan sát thi thể đồng tộc chồng chất thành núi.

Sau đó lại nghĩ tới Yêu Tổ và ức vạn yêu chúng vì giết Mộc Long, cứu vãn tôn nghiêm của Liệt Không nhất tộc mà hiến tế, ngọn lửa phẫn nộ như núi lửa phun trào!

Dưới cơn nóng giận.

Một cước đạp nứt đất!

Đả thông một con đường từ thế giới dưới lòng đất lên thế giới trên mặt đất nữa.

Đương nhiên.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc làm như vậy cũng không vì phát tiết phẫn nộ mà là cố ý.

"Lâu chủ Già Thiên Lâu luôn miệng nói nếu chúng ta không ra khỏi Hào Khốc Thâm Uyên thì bọn họ sẽ không phạm Liệt Không nhất tộc ta. Bây giờ Già Thiên Lâu chủ động xé bỏ huyết khế trước, còn trộm yêu khu tiên tổ Liệt Không nhất tộc ta… chúng yêu nghe lệnh, giết ra Hào Khốc Thâm Uyên, trong phạm vi mười vạn dặm, tất cả người của Già Thiên Lâu, một tên cũng không để lại!"

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc gầm thét, sau đó lao đầu thẳng vào trong Hào Khốc Thâm Uyên.

Sau một khắc.

Hơn hai mươi tỷ yêu chúng lập tức phun ra ngoài, xông ra khỏi Hào Khốc Thâm Uyên, phô thiên cái địa tràn ra bốn phương tám hướng quanh Hào Khốc Thâm Uyên.

Mục tiêu!

Phạm vi mười vạn dặm.

Một nhân tộc cũng không chừa lại!

…

Bên trong phi thuyền.

Sau khi Mộc Long hóa thành thân rồng, máu me khắp người nằm bẹp trên boong phi thuyền, thở hổn hển, trên mặt lộ vẻ hạnh phúc khi sống sót sau tai nạn.

"Tông chủ, ngài tới thật là kịp thời."

"Quẻ của Vi Sinh trưởng lão, sai quá sai!"

"Hoàn toàn không phải là đại cát!"

"Tuyệt đối là đại hung!"

Nghe Mộc Long phàn nàn khi sống sót sau tai nạn, Ôn Bình lắc đầu cười một tiếng, sau đó cất phi thuyền vào không gian hệ thống, lại câu thông truyền tống trận.

Oanh ——

Bạch quang rơi xuống.

Lại vừa mở mắt ra, một người một yêu đã trở lại Bất Hủ Tông.

Ra khỏi truyền tống trận, Ôn Bình lập tức dặn dò một câu: "Phàn nàn ít thôi, dù sao Vi Sinh Tinh Vũ cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi. Đi nghỉ ngơi đi, tìm Hoài Diệp làm linh thiện, thương thế của ngươi không quá nghiêm trọng, ăn xong linh thiện, tu dưỡng mấy ngày là khỏe."

"Tông chủ, không phải Mộc Long ta lang tâm cẩu phế, đúng là tao ngộ trong chuyến này khác quá nhiều so với quẻ tượng 'đại cát' mà Vi Sinh trưởng lão nói… được rồi, được rồi, chuyện này không đề cập tới cũng được. Cảm ơn tông chủ cứu mạng! Nếu không phải ngài chạy tới kịp thời thì sợ là ta đã bị Yêu tộc trong Hào Khốc Thâm Uyên mài chết."

【VIP】 Yêu tộc vào Hắc Vực

Mộc Long lòng vẫn còn sợ hãi, cảm kích nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn âm thầm thề!

Mặc dù hắn cảm kích ơn cứu mạng của Vi Sinh Tinh Vũ, nhưng mà sau này có thể không tìm Vi Sinh Tinh Vũ xem bói thì sẽ không tìm.

Lỡ như lại ra một cái đại hung nữa thì sao?

Sao hắn có thể gánh được?

Hắn tình nguyện vì báo đáp Vi Sinh Tinh Vũ mà chết.

Cũng không muốn chết uổng mạng!

"Không có việc gì, sau này nếu như tính ra đại cát nữa thì không nên rời khỏi tông môn. Không rời khỏi tông môn thì cho dù toàn tộc Liệt Không nhất tộc đến công kích Bất Hủ Tông cũng không ngại." Ôn Bình nghĩ nghĩ, là tông chủ, nên cố gắng không phủ nhân Mệnh thuật của Vi Sinh Tinh Vũ trước mặt mọi người Bất Hủ Tông thì hơn.

Dù sao Vi Sinh Tinh Vũ cũng không muốn như vậy.

Nhưng mà một câu nói tiếp theo của Mộc Long khiến cho sắc mặt Ôn Bình cứng lại.

"Tông chủ, nếu có mạnh hơn Liệt Không nhất tộc mà ngài nói xuất hiện thì sao?"

Lúc này, Ôn Bình lạnh lùng nói: "Sao ngươi lại nói nhảm nhiều như vậy? Chuyện ta dặn dò ngươi đã làm xong chưa?"

"Tông chủ, tổng cộng ba mươi ba Yêu tộc, bảy cái hoàn hảo, còn có hai mươi sáu cái đều là chân cụt tay đứt." Nói xong, Mộc Long đưa tàng giới cho Ôn Bình.

Ôn Bình nhìn lướt qua.

Có chút bất ngờ.

Bảy yêu khu hoàn hảo.

Tất cả đều là huyết mạch cấp A!

Hơn nữa cảnh giới khi còn sống cũng không thấp!

Căn cứ tư liệu hệ thống biểu hiện, Liệt Không nhất tộc có hết thảy bốn mươi Yêu Tổ.

Yêu Tổ hạ cảnh có ba mươi ba.

Không một con nào có huyết mạch cấp A!

Cấm kỵ Yêu Tổ trung cảnh có sáu.

Trong đó mới có ba con là huyết mạch cấp A!

Mà Yêu Hoàng mạnh nhất.

Cũng chỉ là huyết mạch cấp A.

Một chủng tộc mạnh mẽ như thế, Yêu Tổ huyết mạch cấp A trong đó chỉ mới có bốn mà thôi.

Nhưng bây giờ Mộc Long đem về bảy thi thể, bảy thi thể đều là huyết mạch cấp A, khi còn sống thực lực đều là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

"Phúc họa tương liên."

Ôn Bình không nhịn được cảm thán một tiếng.

Mặc dù chuyến này Mộc Long suýt chút chết lần nữa nhưng thu hoạch lại phong phú trước nay chưa từng có.

Lúc đầu, trong lòng của hắn chờ mong Mộc Long có thể đem thi thể Yêu Tổ về là được, không yêu cầu xa vời huyết mạch cấp A.

Hai ngày này, mình đi cấm khu cuối cùng một vòng, nghĩ cách kiếm một hai thi thể Yêu Tổ.

Phu Hóa Đản có thể có hai ba thi thể Yêu Tổ làm cơ sở, chỉ cần vận may không phải quá kém thì đại khái có thể ấp ra một Yêu Tổ thực lực cực kỳ mạnh mẽ ra.

Về phần huyết mạch cấp A, Ôn Bình không có yêu cầu xa vời.

Giống như mỗi một lần hắn vào cấm khu cuối cùng thì đều sẽ không cảm thấy hôm nay Thanh Liên Kiếm Ý của mình

chắc chắn có thể đại thành, càng sẽ không cảm thấy Thanh Liên Kiếm dễ như trở bàn tay.

Dù sao bên trong còn có Hào Khốc Thâm Uyên Liệt Không nhất tộc mạnh hơn Bất Hủ Tông mấy lần, nhưng mà trong số bốn mươi Yêu Tổ của bọn chúng cũng chỉ mới có bốn là huyết mạch cấp A mà thôi.

Nhưng mà cho dù không có huyết mạch cấp A thì Yêu Tổ mà Phu Hóa Đản ấp ra cũng có thực lực thuộc về đỉnh cao trong số Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh.

Yêu Tổ có thực lực thế này, tặng cho phụ mẫu thì không thể tốt hơn được.

Hắn có thể yên tâm.

Phụ mẫu cũng có thể an toàn.

Dưới tình huống không bại lộ quan hệ máu mủ, sẽ không có cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ghi hận Bất Hủ Tông rảnh đến mức đi giết phụ thân của hắn.

Về phần mẫu thân.

Thì càng không cần phải nói.

Bản thân gia chủ Long gia chính là trung cảnh.

Không suy tư nữa, Ôn Bình cảm thấy có chút gì là lạ, lông mày không khỏi nhíu chặt, bởi vì hắn luôn cảm thấy hắn không để ý đến vài thứ.

Hậu tri hậu giác đưa mắt nhìn thi thể Yêu tộc chân cụt tay đứt khác trong tàng giới.

Giờ khắc này.

Hắn giống như nhìn thấy từng cái mộ tổ rỗng tuếch.

Ôn Bình giờ đã hiểu, tại sao cấm kỵ Yêu Tổ và ức vạn yêu chúng của Liệt Không nhất tộc tình nguyện không sống cũng muốn giết chết Mộc Long.

Bởi vì mặc dù những thi thể Yêu Tổ khác mà Mộc Long đem về đều là chân cụt tay đứt nhưng khi còn sống thực lực

của bọn chúng đều là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, thậm chí có mấy thượng cảnh.

Không cần nghĩ cũng có thể biết, những này chắc chắn là tiên tổ mà Liệt Không nhất tộc cung phụng!

Mộc Long đào hết tổ tiên của Liệt Không nhất tộc ra, còn có chuyện gì có thể nhục nhã một gia tộc, một tộc đàn hơn chuyện này nữa?

Đối với kiểu người hoặc là yêu xem trọng danh dự, chuyện này còn khó chịu hơn là giết chết bọn họ?

Liệt Không nhất tộc có thể không phẫn nộ, có thể không liều mạng sao?

Cũng may hắn có phi thuyền, có thể trong nháy mắt vượt qua ngàn dặm, dù cho cường giả phong vương cũng không chắc sẽ nắm được hướng đi của hắn.

Đổi lại những người khác đi cứu Mộc Long, cho dù tốc độ phi hành có nhanh như thế nào đi nữa thì chắc chắn Liệt Không nhất tộc cũng sẽ đuổi theo không bỏ, dù phải đuổi theo đối phương đến chân trời góc biển.

Ôn Bình rút tinh thần lực ra khỏi tàng giới, không khỏi cảm thán một câu: “Cũng may trước khi đi không có xuất thủ chém một hai Yêu Tổ thử kiếm, nếu không thì có chút quá đáng.”

Cảm thán xong, Ôn Bình nhìn về phía Mộc Long mặc dù biết mình đã làm gì nhưng hoàn toàn không có một chút ngại ngùng, nói: “Ngươi thật là lợi hại, hẳn là tiên tổ của Liệt Không nhất tộc đều bị ngươi dọn đi hết. Sau này ngươi đừng đi Hào Khốc Thâm Uyên.”

Có thể tưởng tượng, nếu như Mộc Long lại đến Hào Khốc Thâm Uyên, chắc chắn Liệt Không nhất tộc sẽ càng điên cuồng hơn nữa.

Lần này là ức vạn yêu chúng vì giết Mộc Long mà hi sinh bản thân, lần sau chắc chắn sẽ càng nhiều. Lỡ như chọc tới tồn tại ẩn giấu bên trong Liệt Không nhất tộc xuất thủ.

Phi thuyền không chắc có thể cứu Mộc Long.

Nghe Ôn Bình kêu mình không đi Hào Khốc Thâm Uyên nữa, Mộc Long lòng vẫn còn sợ hãi lắc đầu nói: “Không đi, cho dù như thế nào cũng không đi. Những yêu đó hung ác đến mức mạng của mình cũng không cần! Không có bước vào trung cảnh, cho dù như thế nào thì ta cũng sẽ không đến chỗ quỷ quái đó.”

【VIP】 Yêu tộc vào Hắc Vực (2)

“Được rồi, đi phòng bếp tìm Hoài Diệp làm một đạo linh thiện dưỡng thương trước, chờ sau khi thương thế của ngươi lành, bổn tông chủ cho ngươi một đợt tạo hóa.”

“Đa tạ tông chủ!”

Mộc Long vui mừng.

Nghe tông chủ nói sẽ tặng cho mình một đợt tạo hóa, Mộc Long quên mất thống khổ mấy ngày nay, sau đó vội vàng đi tới phòng bếp.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ.

Đó là tranh thủ chữa khỏi vết thương!

Tạo hóa tông chủ cho sao có thể kém được?

Sau khi Mộc Long đi, Ôn Bình cũng trở về Thính Vũ Các.

Sau khi trở lại Thính Vũ Các, Trần Hiết truyền tin tức đến.

Liên quan tới Liệt Không nhất tộc.

“Tông chủ, mới vừa rồi, Liệt Không nhất tộc quyết định đại thanh tẩy phạm vi mười vạn dặm xung quanh Hào Khốc Thâm Uyên một lần. Muốn tiêu diệt tất cả người của Già Thiên Lâu.”

“Tại sao Liệt Không nhất tộc lại liều mạng với người của Già Thiên Lâu chứ?”

“Tông chủ, cũng khéo lắm. Liệt Không nhất tộc đó đã từng có một cái huyết khế với Già Thiên Lâu, đó chính là Già Thiên Lâu không đụng tới Liệt Không nhất tộc thì Liệt Không nhất tộc sẽ vĩnh viễn không ra khỏi Hào Khốc Thâm Uyên. Khi ngài cứu Mộc Long, hắn thấy được bóng dáng của ngài, cho nên vô thức cho ngài là người của Già Thiên Lâu. Dù sao trong mắt bọn họ, ở địa giới của Già Thiên Lâu chỉ có người của Già Thiên Lâu có bản lãnh này.”

Nói đến đây, trong lòng Trần Hiết không khỏi vui vẻ.

Dù sao Già Thiên Lâu là kẻ địch của Bất Hủ Tông, Thất Vực Đăng Thiên Bảng vừa kết thúc, bọn họ sẽ khởi xướng thế công mãnh liệt với Bất Hủ Tông.

Bây giờ có Liệt Không nhất tộc xuất thủ kiềm chế Già Thiên Lâu, vậy Bất Hủ Tông có thể ít đi rất nhiều áp lực.

"Vậy cái nồi này để cho người của Già Thiên Lâu cõng đi. Tiếp theo, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng sẽ tiến vào Hắc Vực, Liệt Không nhất tộc đánh nhau với người của Già Thiên Lâu, vừa khéo cũng có thể cho bọn người Hoài Không một thời gian giảm xóc."

"A?"

Nghe được câu này, Trần Hiết sững sờ.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Không có việc gì, ngươi không cần phải để ý đến bọn họ. Đây là chuyện của Yêu tộc bọn họ. Cơ hội đã cho bọn họ, có thể nhất phi trùng thiên hay không thì phải xem chính bọn họ."

"Nếu như đi vào Hắc Vực, không phải là bọn người Hoài Không phải đối mặt trực diện với Liệt Không nhất tộc sao? Với thực lực của Yêu tộc trước mắt thì sợ là ngay cả chi nhánh của Liệt Không nhất tộc cũng…"

"Bọn họ không có yếu ớt như ngươi thấy đâu, qua ít ngày ngươi sẽ hiểu."

"Được rồi… tông chủ, vậy ta rút lui trước. Nếu Mộc Long trưởng lão đã về tông, vậy ta đi làm việc của Tẫn Tri Lâu."

"Ừm ừm."

Ôn Bình ừm hai tiếng, sau đó cất Truyền Âm Thạch.

Sau đó, hắn nhìn giao diện hệ thống một chút, nhìn thời hạn mua sắm Phu Hóa Đản.

Hai ngày nữa thì có thể mua Phu Hóa Đản tiếp.

Năm Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A dung hợp lại với nhau, không biết sẽ sinh ra một yêu vật như thế nào?

Có thể trực thăng cấp lên thành huyết mạch cấp S hay không?

Đang lúc Ôn Bình suy đoán, hệ thống bất ngờ lên tiếng.

“Có!”

Ôn Bình vui mừng.

“Xác suất lớn bao nhiêu?”

“Cái đó phải xem vận may của túc chủ.”

“Nghe vua nói một buổi cũng như là không nghe một lời nào.”

Ôn Bình đóng giao diện của hệ thống lại.

…

Tẫn Tri Lâu.

Bởi vì Ôn Bình nói Yêu tộc không có yếu ớt như hắn nhìn thấy, cho nên sau khi cất Truyền Âm Thạch, Trần Hiết lập tức phái một Hắc Ảnh tiến về Hồ Yêu Hoàng.

Khi Hắc Ảnh đuổi tới Hồ Yêu Hoàng, bảy thành yêu vật trong Hồ Yêu Hoàng đã hội tụ ở sườn núi Yêu Tổ, ngồi trong Tẫn Tri Lâu, Trần Hiết vừa khéo nhìn thấy được cảnh tượng trùng trùng điệp điệp này.

Mặc dù không sánh được với rung động mà Liệt Không nhất tộc mang đến cho hắn nhưng mà hình tượng này cũng mang đến cảm giác mênh mông.

Khi Hắc Ảnh đi tới sườn núi Yêu Tổ, hai yêu Hoài Không, Thời Phong vừa mới độ kiếp xong, song song bước vào cảnh giới Yêu Tổ.

Cảnh tượng này đập vào trong mắt của Trần Hiết, hắn ngẩn ra, biểu cảm giống y như lần trước khi hắn mới bước chân vào Bất Hủ Tông.

Đây là Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng?

Đều sinh ra Yêu Tổ!

Nhanh như vậy sao?

“Khó trách tông chủ nói Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cũng không có yếu ớt như ta tưởng tượng. Có hai Yêu Tổ tọa trấn, ở Hắc Vực thì cũng có thể coi như một cái thế lực Yêu tộc không nhỏ.” Chuyện này khiến cho Trần Hiết không khỏi nghĩ đến Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng mấy tháng trước.

Khi đó Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng còn yếu đuối lắm, ngay cả Bách Tông Liên Minh cũng không sánh bằng.

Sau một khắc, ánh mắt Trần Hiết tụ vào chỗ truyền tống môn, nhìn thấy Hoài Không ra lệnh một tiếng, đại quân Yêu tộc như sóng biển tràn vào trong đó.

Bên kia truyền tống môn.

Chính là Vô Ưu Chiểu Trạch!

Khi Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng xông vào Vô Ưu Chiểu Trạch, Yêu tộc giấu ở phía dưới đầm lầy nhao nhao nhảy lên một cái, vọt lên đánh giết Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

“Tông chủ đang muốn làm cái gì vậy?”

Vô Ưu Chiểu Trạch dựa lưng vào Hào Khốc Thâm Uyên.

Giờ khắc này.

Hắn hiểu!

Hắn hoàn toàn hiểu được những lời tông chủ vừa mới nói!

Liệt Không nhất tộc đánh nhau với Già Thiên Lâu, vừa khéo cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng một cái thời gian giảm xóc.

Mục tiêu của tông chủ lại là…

Trần Hiết không dám nghĩ tiếp, bởi vì cái ý nghĩ này thực sự quá điên cuồng.

Bây giờ mặc dù Hồ Yêu Hoàng rất mạnh nhưng so với Liệt Không nhất tộc thì rõ ràng là yếu đuối như một con gà con vậy.

“Rốt cuộc thì tông chủ lấy đâu ra tự tin?”

Trần Hiết nhìn hình tượng trước mắt, chìm vào trầm tư.

Cùng lúc đó, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng liên tục không ngừng xông vào Vô Ưu Chiểu Trạch, ba yêu Hoài Không, Thời Phong, Đào Nương xung phong, bắt đầu mở ra đại chiến với Yêu tộc ở trong Vô Ưu Chiểu Trạch.

Không có đường lui.

Bọn họ chỉ có thể đánh chiếm một khu địa bàn làm chỗ dừng chân trước.

Một ngày này, số lượng Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng tiến vào Vô Ưu Chiểu Trạch cao tới một trăm triệu.

【VIP】 Liệt Không nhất tộc điên cuồng

Chiến tử gần trăm vạn!

Mà Yêu tộc bên trong Vô Ưu Chiểu Trạch chỉ chết chừng mười vạn mà thôi.

Nhưng mà ít nhất thì mấy người Hoài Không cũng đã đứng vững được gót chân.

Khi màn đêm buông xuống, Hoài Không không có cho Yêu tộc trong Vô Ưu Chiểu Trạch có thời gian chuẩn bị, lại tập kết đại quân Yêu tộc bắt đầu quét sạch toàn bộ Vô Ưu Chiểu Trạch lần nữa.

Một đêm này, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng có số lượng yêu vật chiến tử cao tới ngàn vạn.

Yêu tộc bên trong Vô Ưu Chiểu Trạch chỉ chiến tử gần trăm vạn mà thôi.

Khi sắc trời tờ mờ sáng thì yêu thi bên trong Vô Ưu Chiểu Trạch đã chồng chất thành núi, đa số đều là thi thể của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Máu nhuộm đỏ hơn phân nửa Vô Ưu Chiểu Trạch.

Nhưng mà dưới tình huống như vậy, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cũng thu hoạch tương đối khá.

Như Đào Nương.

Một đêm giết ba mươi hai con Yêu Thần cùng cảnh, tu vi tăng lên ba mươi hai năm, tu vi vọt thẳng tới bốn trăm tám mươi bốn năm, thực lực vọt thẳng tới Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đỉnh phong!

Lại thêm huyết mạch Hoa Long cấp A, có lẽ thực lực đã có thể sánh ngang với cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Về phần thực lực tổng hợp của Hồ Yêu Hoàng thì đều tăng lên một nấc thang nhỏ.

Sau khi cảm nhận được tăng cường nhanh chóng, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng càng trở nên không sợ hơn, dưới sự dẫn đầu của Hoài Không, nhanh chóng quét ngang Vô Ưu Chiểu Trạch.

Tuy yêu vật bên trong Vô Ưu Chiểu Trạch mạnh nhưng lại không có Yêu Tổ tồn tại, cho nên dưới sự dẫn đầu của Hoài Không, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng chri dùng một ngày thì đã chiếm lĩnh được hơn phân nửa Vô Ưu Chiểu Trạch.

Cùng lúc đó.

Trong vòng một đêm này, Liệt Không nhất tộc cũng giết đến mức phạm vi năm ngàn dặm xung quanh Hào Khốc Thâm Uyên không còn một người nào may mắn sống sót, đồng thời phạm vi còn đang không ngừng mở rộng.

Người của Già Thiên Lâu đều bối rối.

Nhưng mặt đối với Liệt Không nhất tộc không thể ngăn cản, bọn họ cũng chỉ có thể trốn.

Khi Ôn Bình biết được hai cái tin tức này thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hài lòng.

Dựa theo tốc độ bây giờ, chắc chắn nửa năm sau thì Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng sẽ càng mạnh mẽ hơn Liệt Không nhất tộc.

Đồng thời, dựa theo quyết tâm của Liệt Không nhất tộc bây giờ, chỉ sợ trong một thời gian rất dài, Già Thiên Lâu không rảnh bận tâm đến Bất Hủ Tông.

Tất cả đều thuận lợi.

Yêu tộc có thể nhất phi trùng thiên.

Chờ Già Thiên Lâu giải quyết hết phiền phức từ Liệt Không nhất tộc thì Bất Hủ Tông cũng đã trưởng thành đến mức không cần sợ hãi Già Thiên Lâu nữa.

Cực Dạ Môn Đình, thế lực lục tinh ở gần Di Thiên Thành nhất.

Giờ phút này, Khôi Thanh và lão giả họ Khương của Chiến bộ đều ở trong đó chờ lệnh. Chỉ đợi kế hoạch của phía trên với

U Quốc kết thúc, phái cường giả ra tiếp viện bọn họ.

Trong nháy mắt đã qua một tháng, nhưng hai tháng còn lại chính là dày vò bọn họ.

Còn dày vò hơn khi bị kẹt ở nửa bước Thiên Vô Cấm ngàn năm không có đột phá.

Cũng dày vò hơn thực lực vĩnh viễn yếu hơn kẻ địch mà mình thống hận.

Trước đó quân tiên phong Chiến bộ thất bại, Di Thiên Thành bị hủy diệt đã khiến cho bọn họ và Chiến bộ mất hết mặt mũi ở nội bộ Già Thiên Lâu. Bọn họ thực sự hi vọng phía trên phái người đến hỗ trợ bọn họ tiêu diệt Bất Hủ Tông, lấy lại tự tôn vốn thuộc về bọn họ.

Vừa mới tảng sáng, chỗ sâu trong Cực Dạ Môn Đình, một lương đình thanh nhã bên cạnh ao, môn chủ Cực Dạ Môn Đình đang nghe khúc, nhàn nhã đánh cờ.

Ngồi xếp bằng đối diện hắn chính là lão giả họ Khương.

Bọn người Khôi Thanh thì ngâm ôn trì ở một bên, bên cạnh có giai nhân làm bạn, nhưng trên mặt mấy người lại không có vẻ vui mừng.

“Các vị xụ mặt làm gì, đối với Già Thiên Lâu, Hồ Thiên Địa rất nhỏ, Bất Hủ Tông cũng rất nhỏ, quân tiên phong thất bại cũng chỉ là chuyện nhỏ. Thỉnh thoảng thất bại một lần cũng không có gì, còn sống là tốt.” Môn chủ Cực Dạ Môn Đình đi một nước cờ, sau đó ôn hòa khuyên lơn.

Nhưng mà lão giả họ Khương vẫn mặt trầm như nước: “Chuyện này đã truyền khắp Già Thiên Lâu, một thế anh danh của lão phu hủy hoại chỉ trong chốc lát, ngươi đúng là đứng nói chuyện không đau eo.”

“Khương huynh, không nên kích động. Nói bao nhiêu lần rồi, đến lúc đó ta và ngươi đi Hồ Thiên Địa một chuyến, giết sạch người của Bất Hủ Tông không phải tốt sao?”

Nói xong, môn chủ Cực Dạ Môn Đình lại đi một nước cờ.

Bởi vì nước cờ này đi rất là khéo, lại cao hứng nữa.

Lão giả họ Khương bất đắc dĩ, đi một nước cờ, sau đó cắn răng nghiến lợi oán hận nói: “Mạng của tông chủ Bất Hủ Tông, để cho ta tới lấy!”

“Đều của ngươi, đều của ngươi. Khương huynh, ta phát hiện cách cục của ngươi nhỏ đi, từ trong thế cuộc thì có thể nhìn ra. Một tông môn chỉ cường tráng hơn con kiến có chút xíu, cho dù phía sau có Thiên Vô Cấm thì tính sao? Sao ngươi cứ luôn để trong lòng như thế chứ.”

Môn chủ Cực Dạ Môn Đình lắc đầu cảm thán một tiếng, sau đó xiết chặt quần áo lại, ngăn ý lạnh, gió lạnh từ khe hở quần áo đi vào.

Chờ chút!

Môn chủ Cực Dạ Môn Đình ngơ ngẩn.

Hắn là Thiên Vô Cấm, nếu như hắn không phóng cảm giác ra thì sao có thể cảm nhận được ý lạnh?

Sau một khắc.

Oanh ——

Môn chủ Cực Dạ Môn Đình trơ mắt nhìn đỉnh núi phía trước bị san thành bình địa trong nháy mắt —— chính là chính điện của Cực Dạ Môn Đình.

Theo sau đó, một tiếng kinh hô vang lên.

“Môn chủ, mau trốn!”

Tiếng kinh hô vang lên, một cự yêu từ trên trời giáng xuống, yêu khí Thiên Vô Cấm Trung Cảnh mênh mông mang theo hàn ý sâm nhiên quét sạch toàn bộ Cực Dạ Môn Đình.

Trong Cực Dạ Môn Đình, tất cả mọi người bị dọa đến thất kinh.

“Chuyện gì xảy ra?”

Môn chủ Cực Dạ Môn Đình và bọn người lão giả họ Khương vội vàng mở ra mạch môn, vốn còn muốn đánh trả nhưng khi thấy yêu bầy lít nha lít nhít ở chân trời thì sắc mặt trở nên tái nhợt như bột mì.

【VIP】 Liệt Không nhất tộc điên cuồng (2)

Số lượng yêu bầy nhiều đến che khuất bầu trời!

Trong đó, khí tức Yêu Tổ nhiều đến năm tôn!

"Trốn!"

Môn chủ Cực Dạ Môn Đình giật mình, lập tức hóa thành kinh hồng phóng lên tận trời, hoàn toàn không để ý tới người trong môn mình đang bị cự yêu chà đạp.

Cho dù là đệ tử.

Hay là trưởng lão.

Đều như là sâu kiến, bị tùy ý chà đạp.

Môn chủ Cực Dạ Môn Đình vừa hóa thành kinh hồng phóng lên tận trời thì bị một tôn Yêu Tổ trung cảnh khác từ trên trời giáng xuống một cước đạp lún vào trong lòng đất, giãy dụa một hồi, bị hai tôn Yêu Tổ trung cảnh xé nát, nhét vào trong miệng như là đậu.

Lão giả họ Khương và bọn người Khôi Thanh được môn chủ Cực Dạ Môn Đình dùng sinh mệnh làm yểm hộ cho nên đã trốn ra khỏi Cực Dạ Môn Đình, nhưng sau lưng lại có vô số Yêu Thần của Liệt Không nhất tộc đuổi theo không bỏ. Bọn họ cũng không dám dừng lại, vùi đầu không ngừng chạy trốn ở trên bầu trời.

Liên tục đào vong một canh giờ, yêu vật đuổi theo không bỏ sau lưng mới dần dần ít đi.

Cũng không phải là Liệt Không nhất tộc từ bỏ truy đuổi!

Mà là Yêu Thần truy đuổi bọn họ đều đã đáp xuống đất tại tàn sát thế lực khác dưới trướng Già Thiên Lâu, còn có thành trì Già Thiên Lâu ven đường.

Nói một cách khác, trong vòng một canh giờ này, có ức vạn thành viên của Già Thiên Lâu dùng sinh mệnh tranh thủ một

con đường sống cho bọn người lão giả họ Khương.

Cho dù những người đó cũng không muốn làm như vậy.

Nhưng đúng là đã cống hiến trác tuyệt, để cho đám người lão giả họ Khương còn sống.

Sau khi chạy thoát, bọn người lão giả họ Khương quay đầu nhìn chỗ đã biến thành luyện ngục, chưa tỉnh hồn, nhìn nhau.

"Tại sao Liệt Không nhất tộc trong Hào Khốc Thâm Uyên lại động thủ với Già Thiên Lâu chúng ta, không phải lâu chủ đã ký kết huyết khế với bọn chúng sao?"

Lão giả họ Khương nhìn con đường lúc đến, nhìn từng tòa thành trì bị Liệt Không nhất tộc chà đạp, một luồng hơi lạnh thấu xương chạy thẳng lên não.

Liệt Không nhất tộc đã giết ra khỏi Hào Khốc Thâm Uyên vạn dặm.

Đồ trăm thành của Già Thiên Lâu!

Hình như có huyết hải thâm cừu.

Hơn nữa phạm vi giết chóc của Liệt Không nhất tộc còn đang không ngừng kéo dài!

Liệt Không nhất tộc.

Bọn chúng điên rồi sao?

Bọn chúng đang khai chiến với Già Thiên Lâu?

Nghĩ đến đây, sắc mặt lão giả họ Khương càng thêm khó coi.

Được rồi.

Hay là nên trốn đi trước.

…

Chiến tranh trong Vô Ưu Chiểu Trạch vẫn còn tiếp tục, chiến tổn của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cũng đang không ngừng gia tăng, đến giữa trưa ngày thứ hai.

Lại thêm trăm vạn yêu vật vẫn lạc.

Nhưng nương theo hi sinh thảm liệt cũng là tăng lên trên diện rộng. Đa số Yêu Thần trải qua một ngày một đêm chém giết, thực lực đều bước vào trung cảnh.

Ví dụ như là Thái Thản Cự Viên Thái Sơn đản sinh khi Tượng Nữ Oa mới bắt đầu thành lập và nhóm Yêu Thần đầu tiên, nhóm thứ hai với nhóm thứ ba còn sống sót trong cấm khu cuối cùng.

Trong chiến dịch hôm qua và hôm nay, bọn chúng gần như đều giết mấy chục Yêu Thần cùng cảnh, thậm chí có trăm, thành công bước vào Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Thực lực tổng hợp của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng tăng vọt trong nháy mắt!

Dần dần đền bù khoảng trống thực lực của Yêu tộc một chút, tiếp tục dựa theo tốc độ bây giờ, hẳn là chẳng mấy chốc thì sẽ sinh ra không ít Yêu Thần thực lực sánh ngang Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Đương nhiên, đồng thời cũng mang ý nghĩa sẽ hi sinh càng nhiều yêu vật.

Nhưng tất cả đều đáng giá.

Cùng lúc đó, Liệt Không nhất tộc cũng chú ý tới chiến tranh ở Vô Ưu Chiểu Trạch.

Bởi vì khí tức của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng quá mức lạ lẫm.

Hắc Vực đột nhiên xuất hiện một Yêu tộc có Yêu Tổ trấn giữ, đồng thời đang xâm lấn Vô Ưu Chiểu Trạch, rất khó không làm cho người ta chú ý.

Nhưng mà bởi vì bây giờ Liệt Không nhất tộc đang toàn lực tiêu diệt toàn bộ thế lực của Già Thiên Lâu trong phạm vi mười vạn dặm, cho nên không rảnh bận tâm Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Cứ như vậy, hai phe đều tự lo chiến tranh, kéo dài thêm một ngày.

Khi kéo dài đến ngày thứ ba, chuyện bất ngờ mà Ôn Bình rất không muốn nhìn thấy vẫn xảy ra.

Liệt Không nhất tộc giết chóc rất thuận lợi, không ngừng khuếch trương.

Nhưng mà thiết tưởng của Ôn Bình lại không có thuận lợi như trong tưởng tượng.

Ngay lúc bước chân giết chóc của Liệt Không nhất tộc không ngừng tiến lên, lại có Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc dừng lại trên bầu trời Vô Ưu Chiểu Trạch, ngừng chân thưởng thức hai tộc đại chiến.

"Có Yêu Tổ tọa trấn, vận dụng yêu lực cũng cực kỳ thành thạo… sao trong Vô Ưu Chiểu Trạch lại đột nhiên xuất hiện một cái Yêu tộc như thế?" Một cấm kỵ Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc quan sát phía dưới, kinh nghi tự hỏi.

Lúc đầu hắn phụng lệnh trấn thủ ở Hào Khốc Thâm Uyên, phòng ngừa đạo chích nhân loại lại vào trong vực sâu, từ đó đi lầm vào trong cấm địa vực sâu.

Nhưng mà khi cảm nhận được Yêu tộc ở Vô Ưu Chiểu Trạch mất hơn phân nửa lãnh địa chỉ trong hai ngày.

Hiếu kì, hắn tự ý rời Hào Khốc Thâm Uyên, chuẩn bị xem xét coi sao. Rốt cuộc là Yêu tộc gì mà có thể quét sạch hơn phân nửa Vô Ưu Chiểu Trạch trong hai ngày.

Cho dù trong mắt hắn Vô Ưu Chiểu Trạch chỉ to bằng bàn tay, hắn ở cũng không muốn ở.

Hơn nữa Yêu tộc ở Vô Ưu Chiểu Trạch còn không có Yêu Tổ tọa trấn, chỉ có thể dọa những nhân tộc nhỏ yếu.

Nhưng mà!

Vô Ưu Chiểu Trạch dựa vào Hào Khốc Thâm Uyên, là "chó giữ nhà" cho Hào Khốc Thâm Uyên hơn ngàn năm.

"Chó" cũng sắp chết rồi.

Cũng phải biết là ai giết "chó" chứ?

Sau khi kinh ngạc kêu lên, cấm kỵ Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc nhìn xuống Vô Ưu Chiểu Trạch, nhìn hai yêu Hoài Không, Thời Phong mặc dù không có xuất thủ nhưng lại lộ ra chân thân Yêu tộc.

Ánh mắt đó, từ kinh nghi chậm rãi chuyển biến thành khó hiểu, bởi vì hai yêu Hoài Không có chút kỳ quái.

【VIP】 Bói cho Già Thiên Lâu một quẻ?

Trong trí nhớ hai ba ngàn năm của hắn, chưa từng có loại yêu vật này. Cái trước giống Thao Thiết nhưng không hoàn toàn giống, cái sau giống Cửu Vĩ Hồ nhưng cũng không hoàn toàn giống, đúng là hiếm thấy!

"Không phải thuần huyết?" Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc lớn mật suy đoán, sau đó lại tự bác bỏ: "Nhưng nếu là huyết mạch không thuần thì sao có thể tu luyện tới cảnh giới Yêu Tổ?"

Tự nói một phen, hắn không có tiếp tục ở lại trên bầu trời Vô Ưu Chiểu Trạch nữa, bởi vì không đáng cho mình tốn thời gian xem tiếp.

Không cần biết phương nào thắng, nếu muốn sinh tồn ở Vô Ưu Chiểu Trạch thì cuối cùng đều phải trở thành "chó giữa nhà".

Nếu Yêu tộc mới tới Vô Ưu Chiểu Trạch cuối cùng cũng sẽ biến thành "chó giữ nhà" cho Hào Khốc Thâm Uyên, vậy hắn hoàn toàn không cần quan tâm "chó giữ nhà" này mạnh hay là yếu, là quen hay là vô cùng lạ lẫm.

Khi cấm kỵ Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc rời đi, Ôn Bình mới dời mắt khỏi hình ảnh trên Hắc Tường ở Tẫn Tri Lâu, nhìn rừng Kiến Mộc đang mọc tươi tốt ngoài cửa sổ.

Rừng Kiến Mộc mọc rất khả quan, cao nhất đã có mười trượng, nhưng lúc này trên mặt Ôn Bình không có vẻ vui mừng.

Bởi vì hắn thấy hôm nay đối phương đi, nhưng không được bao lâu thì Liệt Không nhất tộc sẽ phát hiện chỗ đặc biệt của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng. Đến lúc đó chính là áp lực chân chính đối với bọn người Hoài Không.

Bây giờ chỉ xem bên phía Già Thiên Lâu.

Nếu như Già Thiên Lâu có thể nhanh chóng, hơn nữa còn mang tới cho Liệt Không nhất tộc áp lực lớn nhất thời gian dài, vậy thì thời gian Hoài Không điệu thấp phát dục có thể lâu một chút.

Nếu như Già Thiên Lâu không thể mang tới áp lực quá lớn cho Liệt Không nhất tộc, như vậy chẳng mấy chốc Liệt Không nhất tộc sẽ chú ý tới bọn người Hoài Không. Đến lúc đó, muốn điệu thấp phát dục, Liệt Không nhất tộc cũng sẽ không cho cơ hội.

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình mở ra giao diện cửa hàng kèm theo, mua Phu Hóa Đản đã được làm mới.

Phần quan trọng tới.

Năm tôn Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A, rốt cuộc có thể ấp ra một tôn Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp S hay không?

…

Cùng lúc đó, sau khi cấm kỵ Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc rời đi, hai yêu Hoài Không, Thời Phong lập tức thở dài một hơi.

Còn dễ đi.

Nếu như đợi lâu thêm một chút, bí mật có thể nhanh chóng tăng cường tu vi của bọn họ sẽ bị lộ ra.

Thời Phong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Nhị ca, chúng ta có nên hoãn lại một chút hay không. Dựa theo tốc độ bây giờ, không ra ba ngày thì Vô Ưu Chiểu Trạch sẽ rơi vào trong tay chúng ta, nhưng mà sợ là cũng sẽ khiến Liệt Không nhất tộc trọng điểm chú ý.”

Hoài Không lắc đầu, phủ định đề nghị của Thời Phong: “Khiến cho Liệt Không nhất tộc trọng điểm chú ý chỉ là chuyện sớm muộn thôi, nhưng chúng ta không có đường lui. Bất Hủ Tông tiến bộ rất nhanh, chúng ta là phụ thuộc cuuar Bất Hủ Tông, nếu như không cố nắm lấy cơ hội lần này thì sợ sau này ngay cả tư cách làm phụ thuộc của Bất Hủ Tông cũng mất đi.”

Nghe Hoài Không nói câu này, hai con ngươi Thời Phong trở nên kiên quyết, cảm giác sợ hãi trong lòng cũng biến mất không còn sót lại chút gì. Giống như bị gió lốc thổi bay tới tận chân trời.

"Đã không có đường lui. Nhị ca, nếu như Yêu Tổ trung cảnh này lại đến, ngươi ta hợp lực giết hắn như thế nào?"

Thời Phong nói như vậy.

Không thể không nói là gan lớn!

Hoài Không lập tức từ chối: "Không cần ngươi xuất thủ, nếu như hắn lại đến ta sẽ đích thân xuất thủ."

Trước mắt, trong số Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng chỉ có hắn có thể đánh với trung cảnh một trận. Nếu như Thời Phong xuất thủ thì không khác gì là đi chịu chết.

Sau khi được tông chủ vun trồng, mặc dù Thời Phong có thể khống chế tự nhiên chi lực, huyết mạch được tăng lên trên diện rộng nhưng mà hắn có thể khống chế tự nhiên chi lực, ai có thể bảo đảm Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc sẽ không thể?

Dưới tình huống đẳng cấp huyết mạch giống nhau, Thời Phong không có một chút xíu ưu thế nào.

Nhưng mà hắn vẫn có một ít ưu thế. Bởi vì sau khi được tông chủ bồi dưỡng, hắn đã thoát thai hoán cốt.

Có thể khống chế thiên địa chi lực!

Hắn chưa từng thấy yêu vật có thể khống chế thiên địa chi lực, cũng chưa nghe nói, không thể không nói là không mạnh mẽ.

Nhưng mà hắn tin tưởng, thực lực mình có thể bộc phát ra bây giờ tuyệt đối không kém hơn Yêu Tổ trung cảnh bình thường.

Hoài Không lại nói: "Thời Phong, ngươi đi hỗ trợ, trong hôm nay, nhất định phải dọn dẹp sạch bầy yêu phía tây. Sau khi dọn dẹp sạch, lập tức dẫn theo bọn Đào Nương bọc đánh bầy yêu phía nam, phối hợp bọn Thái Sơn hình thành thế tiền hậu giáp kích với bầy yêu phía nam, cam đoan ngày mai mặt

trời xuống núi, xấm chiếm toàn bộ bầy yêu phía nam. Nhớ kỹ, thời gian của chúng ta không nhiều.”

“Nhị ca, ta hiểu!”

Thời Phong gật đầu, lúc này, hóa thành kinh hồng phóng tới chiến trường phía tây Vô Ưu Chiểu Trạch. Thập Vĩ Kỳ Lân khổng lồ ầm vang xuất hiện, mười cái đuôi hỏa hồng sắc lớn như là chân bạch tuộc xuất hiện, che khuất bầu trời, sau đó điên cuồng quét vào mười Yêu Thần trong chiến trường.

Thập vĩ đánh xuống, ba Yêu Thần Địa Vô Cấm Thượng Cảnh và bảy Địa Vô Cấm Trung Cảnh đều bị xuyên thủng, chết tại chỗ.

Sau khi mười Yêu Thần mạnh nhất ngã xuống, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng dưới trướng Đào Nương như là hồng thủy nhào tới.

Phía tây, chiến cuộc kết thúc trong khoảnh khắc, toàn diệt chúng yêu phía tây Vô Ưu Chiểu Trạch chỉ là vấn đề thời gian.

Về phần Hoài Không.

Hắn ngừng ở nguyên chỗ không hề động, bởi vì chiếm lĩnh Vô Ưu Chiểu Trạch không phải là mục tiêu, mục tiêu của bọn họ là tăng cao tu vi.

Nhanh chóng chiếm lĩnh Vô Ưu Chiểu Trạch, cũng không phải là vì Yêu tộc chỉ có nửa năm ngắn ngủi.

Thừa dịp Liệt Không nhất tộc đang phát động tiến công Hắc Vực, không rảnh bận tâm bọn họ, nhanh chóng đứng vững gót chân mới là mục tiêu quan trọng nhất.

【VIP】 Bói cho Già Thiên Lâu một quẻ? (2)

Còn tại sao hắn không tham chiến?

Bởi vì giết trăm vị Yêu Thần chỉ khiến cho hắn tăng lên không tới một năm tu vi, nhưng trăm vị Yêu Thần này lại có thể để cho một Yêu Thần dưới trướng mình tăng từ ba trăm năm tu vi lên bốn trăm năm tu vi.

Từ hạ cảnh vọt thẳng lên trung cảnh!

Nếu có thể toàn diệt Yêu tộc trong Vô Ưu Chiểu Trạch, đoán chừng dưới trướng hắn có thể có được gần năm thành Yêu Thần, Yêu Vương tăng lên ít nhất trăm năm tu vi.

Đến lúc đó.

Toàn bộ bầy yêu sẽ có vô số Yêu Vương.

Đồng thời sẽ nghênh đón hơn ngàn Yêu Thần hạ cảnh vừa mới lên cấp.

Còn có trăm vị Yêu Thần trung cảnh.

Thậm chí có thể xuất hiện Yêu Thần thượng cảnh.

Cứ như vậy, cho dù Yêu tộc bỏ ra một cái giá không nhỏ nhưng cũng có thể chấp nhận được.

…

Bất Hủ Tông.

Sau khi để yêu khu năm Yêu Tổ trung cảnh vào Phu Hóa Đản, khoảng cách Thất Vực Đăng Thiên Bảng Nguyên Dương Vực mở ra cũng gần trong gang tấc.

Bởi vì hệ thống không có cho nhiệm vụ Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực cho nên Ôn Bình cũng không có hứng thú với Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này lắm, toàn quyền giao cho Vân Liêu xử lý.

Ngày thứ hai, Vân Liêu dẫn chúng đệ tử từ biệt Ôn Bình, thông qua truyền tống trận đi đến Thiên Dương Thành.

Về phần Ôn Bình thì chuẩn bị đi vào cấm khu cuối cùng tiềm tu, chuẩn bị chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng chính thức bắt đầu mới đi.

Ngay lúc Ôn Bình sắp bước vào Pháp Nguyên Sơn Cốc, Trần Hiết đột nhiên truyền một tin tức nặng ký đến.

"Tông chủ, Già Thiên Lâu phản kích!"

"Nói rõ một chút." Ôn Bình tiếp tục đi vào Pháp Nguyên Sơn Cốc, sau đó truyền tống đến cấm khu cuối cùng.

Trần Hiết tiếp tục nói: "Căn cứ hình ảnh Hắc Ảnh vừa mới truyền về, đêm qua, Chiến bộ của Già Thiên Lâu tuyên bố lệnh thảo phạt, toàn bộ người ở Hắc Vực cũng bắt đầu hội tụ tới Hào Khốc Thâm Uyên. Trong vòng ba canh giờ ngắn ngủi, đã tập kết hơn năm ngàn vạn người, có ba thành là trên Trấn Nhạc Cảnh. Trong số ba thành người này, căn cứ thống kê sơ bộ của mấy chục Hắc Ảnh, cường giả Địa Vô Cấm đã đạt hơn hai ngàn người, cường giả Thiên Vô Cấm cũng đã vượt qua mười vị!"

"Trước mắt, phải chăng Già Thiên Lâu có thượng cảnh xuất hiện?" Ôn Bình vừa bay tới nơi tập luyện vừa mở miệng dò hỏi.

Sau một khắc, Ôn Bình xuất kiếm!

Một Yêu Thần nửa bước Thiên Vô Cấm không biết tốt xấu vọt tới chỗ hắn chết tại chỗ, máu vãi bầu trời.

Trần Hiết lại nói tiếp: "Tạm thời không có phát hiện cường giả thượng cảnh xuất hiện."

"Chỉ cần không có cường giả thượng cảnh xuất hiện thì Già Thiên Lâu có tập kết nhiều người nữa cũng vô dụng, nếu như những Thiên Vô Cấm đó dám ra tay thì không khác gì đưa thức ăn nhanh." Ôn Bình cất kiếm, đến nơi tập luyện!

"Thức ăn nhanh?"

“Ngươi có thể hiểu thành đồ ăn. Tiếp tục nhìn chằm chằm, nếu như Già Thiên Lâu có cường giả thượng cảnh xuất hiện thì báo ta.”

Dứt lời, Ôn Bình bước vào nơi tập luyện, nhanh chóng đi đến cửa khẩu thứ hai —— Kiếm Khôi Lâm, không chút do dự cất Truyền Âm Thạch, sau đó đấm đầu vào phô thiên cái địa Thanh Liên Kiếm Ý đại thành.

Một bên khác, Trần Hiết cất Truyền Âm Thạch, bất đắc dĩ cười một tiếng: “Xem ra, tông chủ lại vào Pháp Nguyên Sơn Cốc tu hành.”

“Ừm?”

Thấy không ai đáp lại hắn, Trần Hiết hiếu kì quay người, sau đó thì nhìn thấy Vi Sinh Tinh Vũ bên cạnh hoàn toàn không có nghe hắn nói mà đang vẻ mặt lạnh lẽo nhìn hình ảnh trên Hắc Tường.

Hình ảnh trên Hắc Tường chính là Hắc Ảnh truyền về, hình ảnh thành viên của Chiến bộ của Già Thiên Lâu đang tập kết.

“Mấy trăm năm như một cái búng tay, Già Thiên Lâu bây giờ mạnh mẽ hơn Già Thiên Lâu lúc trước quá nhiều. Tiểu mao hài đã từng là Địa Vô Cấm bây giờ cũng bước vào Thiên Vô Cấm.”

Nhìn đến xuất thần, Vi Sinh Tinh Vũ thì thào lên tiếng, Trần Hiết bên cạnh biết Vi Sinh trưởng lão xúc cảnh sinh tình, cho nên nhắc nhở: “Vi Sinh trưởng lão, cho dù với thực lực của ngươi bây giờ thì không thể báo thù, nhưng mà quẻ tượng của ngươi có thể? Nếu không, ngươi tính một quẻ cho trận chiến này của Già Thiên Lâu?”

“Có thể thực hiện!”

Hai con ngươi lạnh lẽo của Vi Sinh Tinh Vũ lập tức toả sáng thần thái đặc biệt, vội vã móc Mệnh Bàn và tiền cổ ra, sau đó miệng lẩm bẩm, nói một đống lời không ai hiểu.

Sau một khắc, tiền cổ rơi xuống!

Quẻ tượng định!

“Đại cát!”

Trần Hiết giật mình.

Khá lắm.

Chiến bộ của Già Thiên Lâu nguy rồi!

“Thoải mái… đi, Trần trưởng lão, chúng ta đi uống một chén?” Nói xong, Vi Sinh Tinh Vũ đứng dậy, muốn đi uống rượu thật.

Ngay sau khi hai người đi uống rượu, ở Hắc Vực, một trận đại chiến giữa Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc cũng mở màn.

Giờ phút này, Liệt Không nhất tộc đã giết ra khỏi vạn dặm Hào Khốc Thâm Uyên, thế lực, thành trì của Già Thiên Lâu đổ rạp dưới vó yêu vô tình của Liệt Không nhất tộc đã đạt ba trăm.

Trong đó, có đến hai trăm tòa cự thành nhân khẩu vượt quá ngàn vạn.

Thế lực ngũ tinh và thế lực dưới ngũ tinh đếm mãi không hết.

Ngay cả thế lực lục tinh cũng có bảy nhà không thể may mắn thoát khỏi!

Đồng thời, hơn năm vị cường giả Thiên Vô Cấm vẫn lạc!

Tổn thất như vậy cũng là một tổn thất vô cùng to lớn với Già Thiên Lâu, thậm chí là tranh đấu với U Quốc ở sa trường trăm năm cũng không xuất hiện tổn thất như vậy.

Cho nên khi tập kết được chừng năm ngàn vạn người, Chiến bộ của Già Thiên Lâu vội vã không nhịn nổi khởi xướng thế công chặn đánh Liệt Không nhất tộc.

Bọn họ không muốn đợi thêm nữa.

Trong mắt rất nhiều Thiên Vô Cấm, Liệt Không nhất tộc chỉ là một đám Yêu tộc dưới lòng đất, lúc trước lâu chủ không muốn phiền phức cho nên mới để cho sống tạm thôi.

Lâu chủ có lòng từ bi cho bọn chúng sống sót.

Bọn chúng không biết cảm ơn coi như xong.

Còn dám khởi xướng chiến tranh.

Đúng là không biết tốt xấu!

Không biết sống chết!

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều thành viên của Già Thiên Lâu thông qua Khúc Cảnh thông đạo, nhanh chóng từ các ngõ ngách trong Hắc Vũ gia nhập chiến trường.

【VIP】 Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng nhanh chóng tăng lên

Khi đêm đến, Già Thiên Lâu đã tập kết được gần một trăm triệu cường giả Trấn Nhạc Cảnh, người tu hành dưới trấn nhạc gần ba trăm triệu người.

Vượt qua bốn trăm triệu thành viên của Già Thiên Lâu, đồng thời phản kích Liệt Không nhất tộc ở từng cái chiến trường khác nhau.

Lại thêm một lượng lớn khí giới chiến tranh do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo cũng được đưa vào chiến tranh.

Đêm xuống, gót sắt không thể ngăn cản của Liệt Không nhất tộc bị Già Thiên Lâu chặn lại, không có để cho tiến lên thêm được một bước nào!

Cũng trong một đêm này, chiến tranh giữa Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc rời vào giai đoạn gay cấn.

Nhưng mà muốn kết thúc hoặc là phân ra thắng bại thì cũng không phải là một ngày hai ngày là có thể làm được.

Đang ăn cơm ở phòng bếp, Trần Hiết nhận được tin tức này thì đứng phắt dậy, quay qua nhìn Vi Sinh Tinh Vũ vừa dùng đũa kẹp lên một viên thịt khiến cho người ta thèm nhỏ dãi hô: “Vi Sinh trưởng lão.”

Đôi đũa trong tay Vi Sinh Tinh Vũ lập tức dừng lại, giống như là đột nhiên bị đông lại. Bình thường một giọt nước thịt cũng không nỡ lãng phí, bây giờ lại đang nhỏ tí tách từ trong viên thịt xuống bàn cơm. Vi Sinh Tinh Vũ để viên thịt vào trong chén, sau đó nhanh chóng buông bát đũa xuống, đứng dậy.

Cực kỳ giống khi tiểu hài tử ăn cơm, đột nhiên có bạn ở cổng gọi đi ra ngoài chơi.

“Đánh nhau?”

“Ừm ừm.”

Trần Hiết gật đầu.

Cuộc đối thoại không đầu không đuôi của hai người Trần Hiết khiến cho những trưởng lão, đệ tử không có đi Thiên Dương Thành nghe như là nhìn khỉ trong sương mù, chỉ có thể nghe được được tiếng khỉ kêu vang nhưng lại không biết rốt cuộc khỉ đang ở trên chạc cây nào.

Tần Sơn, Vu Mạch, Hoài Diệp còn được, lòng hiếu kỳ không có nặng như vậy.

Dù sao đã vào tông lâu rồi.

Nhưng mà Thiên Huyền thì lòng hiếu kỳ tăng vọt trong nháy mắt.

Bởi vì người nói chuyện chính là lâu chủ Tẫn Tri Lâu.

Về phần Vi Sinh Tinh Vũ, hắn cũng nghe Vân Liêu nói về lai lịch.

Lâu chủ Già Thiên Lâu đời trước!

Khá lắm!

Tồn tại đứng sừng sững trên đỉnh Triều Thiên Hạp mấy trăm năm trước.

Hai người này đột nhiên nói đánh nhau gì đó.

Lại nhanh chóng rời khỏi phòng bếp.

Vậy chuyện này có nhỏ không?

Mấy ngày nay, Trần Hiết, Vi Sinh Tinh Vũ cuồng nhiệt với món ngon mà Hoài Diệp làm cỡ nào hắn cũng biết.

Còn nhớ ngày đầu tiên hắn tới.

Trần Hiết.

Lâu chủ Tẫn Tri Lâu thần kỳ đồn đại ở Nguyên Dương Vực.

Ăn canh suýt chút liếm bát.

Còn cướp đồ ăn với các trưởng lão khác.

Chuyện bình thường, có thể để cho hắn như thế?

“Trần trưởng lão, đánh nhau gì đó?”

Thiên Huyền cũng để chén đũa xuống.

Trần Hiết khoát khoát tay, qua loa nói: “Không có việc gì, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

“Trần trưởng lão, ngươi lừa gạt ai đó?” Khóe miệng Thiên Huyền nở một nụ cười đắc ý như đã nhìn thấu Trần Hiết.

Trần Hiết bất đắc dĩ dừng bước, sau đó đưa mắt nhìn rất nhiều đệ tử Bất Hủ Tông đang nhìn hắn, cảm thấy đó cũng không phải là bí mật không thể nói gì.

Thế là mở miệng giải thích: “Ngay vừa rồi, Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc trong Hào Khốc Thâm Uyên khai chiến. Liệt Không nhất tộc xuất động gần ba mươi ức yêu chúng, Già Thiên Lâu cũng tập kết gần bốn trăm triệu thành viên trong một ngày. Căn cứ tình báo trước mắt biểu hiện, cường giả Thiên Vô Cấm tham chiến của song phương đã vượt qua mười, Yêu Tổ nhiều đến hai mươi!”

Dứt lời, Trần Hiết lập tức lên đường đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài còn không quên quay qua nhìn Hoài Diệp, nói: “Nha đầu, chừa cho ta một chút đồ ăn, ta đi Tẫn Tri Lâu nhìn tình huống rồi sẽ trở lại ăn.”

“Chờ ta!”

Vi Sinh Tinh Vũ đuổi theo.

Thiên Huyền cảm thán một tiếng, nhanh chóng đuổi theo bước chân hai người: “Thiên Vô Cấm tham chiến vượt qua ba mươi! Lần gần nhất bộc phát đại chiến như vậy ở Triều Thiên Hạp là hai trăm năm trước.”

“Ta cũng đi!”

Hoài Diệp lập tức đuổi theo.

Theo sau đó chính là trưởng lão và đệ tử khác của Bất Hủ Tông.

Cho dù U Nguyệt đã sống hơn bảy trăm năm, cảnh tượng hoành tráng gì cũng đã gặp cũng không nhịn được đi theo đến Tẫn Tri Lâu.

Trăm hơi thở không đến, từ trên xuống dưới phòng bếp, người đi nhà trống, tạo thành kỳ quan phòng bếp không người, xưa nay chưa từng có.

Sau này sẽ xuất hiện nữa không?

Đại khái sẽ không!

Trừ phi U Quốc đột nhiên mở ra quyết chiến với Già Thiên Lâu, hơn nữa còn đúng vào giờ cơm.

Nếu không thì không có cái gì có thể ngăn cản mấy thùng cơm này của Bất Hủ Tông được!

Khi tất cả mọi người tới lầu ba của Tẫn Tri Lâu, nhìn thấy Hắc Tường bốn phía đồng thời biện ra hình tượng long trọng, đều lựa chọn trầm mặc.

Già Thiên Lâu đại chiến với Liệt Không nhất tộc, chiến hỏa thiêu đốt trên đỉnh sông núi, trên đại hà, trong thành trì…

Nơi bị chiến hỏa lan đến.

Sơn băng địa liệt.

Thiên địa biến sắc.

Giống như đại chiến thế giới.

Một màn này, cho dù là đối với đệ tử và tất cả trưởng lão của Bất Hủ Tông hay là đối với Thiên Huyền, U Nguyệt đã bước vào Thiên Vô Cấm thì cũng là một xung kích không nhỏ.

"Tại sao Già Thiên Lâu lại đột nhiên khai chiến với Liệt Không nhất tộc?" Thiên Huyền không hiểu, rõ ràng Liệt Không nhất tộc ở trong Hào Khốc Thâm Uyên, nước giếng không phạm nước sông với Già Thiên Lâu.

Trần Hiết trầm giọng nói: "Nguyên nhân có rất nhiều, ta cũng không dám nói nhiều. Nếu như nhất định phải truy tra nguyên nhân, chắc chắn là Mộc Long trưởng lão và Vi Sinh trưởng lão."

Nghe nói nguyên nhân có Vi Sinh Tinh Vũ, Thiên Huyền giật mình, muốn nói lại thôi: "Vi Sinh trưởng lão, ngài muốn hủy diệt Già Thiên…"

“Câu nói này ngươi nói hay không nói cũng không có gì khác nhau.” Vi Sinh Tinh Vũ lại nói: “Không phải ta muốn phá hủy Già Thiên Lâu mà là vận mệnh muốn phá hủy nó. Ai mà ngờ được, trời xui đất khiến, Liệt Không nhất tộc trút tất cả lửa giận lên trên Già Thiên Lâu.”

“Tại sao?”

Thiên Huyền tiếp tục gặn hỏi.

Lúc này, Vi Sinh Tinh Vũ quay người, hứng thú hỏi Thiên Huyền: “Nếu như ta nói tất cả sự thật, tông chủ đều biết, ngươi dám đi hỏi không?”

“Ặc…”

Thiên Huyền trầm mặc.

Vi Sinh Tinh Vũ khẽ cười một tiếng, ánh mắt về tới hình ảnh trên Hắc Tường: “Nếu không dám đi hỏi, ta chỉ có thể nói, ta biết cũng không nhiều.”

Mệnh thuật.

Ai cũng có thể tính.

【VIP】 Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng nhanh chóng tăng lên (2)

Chỉ có tông chủ là không thể tính ra được.

Không phải là vì không dám mạo phạm.

Mà là trước kia, tính một lần ở cấm khu cuối cùng, kết quả bị Mệnh thuật phản phệ, uổng phí mất trăm năm tuổi thọ.

Lúc đầu mạng đã không nhiều.

Hắn nào dám tính.

Chuyện này giống như Thiên Huyền không dám đi hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đều là sợ!

Đột ngột.

Thiên Huyền lại lên tiếng, trong giọng nói mang theo một tia kinh hãi và sợ hãi: "Vi Sinh trưởng lão, ngươi nói như vậy ta liền hiểu. Hóa ra trận đại chiến này là do tông chủ bố trí. Tông chủ đồng thời bố cục ở U Quốc và Già Thiên Lâu!"

Câu nói này vừa ra, tất cả mọi người sửng sốt một chút.

Ngay cả U Nguyệt cũng không nhịn được mà trong lòng run lên.

Vi Sinh Tinh Vũ càng giật mình.

Hắn nói cái gì rồi?

…

Ngay lúc Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc đánh cho thiên băng địa liệt.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đã liên tiếp đánh tan ba mặt địch, chỉ còn không đủ trăm vạn yêu chúng đang cố dựa vào nơi hiểm yếu chống lại ở phía bắc Hào Khốc Thâm Uyên.

Nhưng mà chỉ có trăm vạn yêu chúng, bị hoàn toàn thanh trừ chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Cho dù là người cũng không muốn ngồi chờ chết.

Huống chi là yêu đâu?

Là Hoàng của Trạch yêu nhất tộc, nghĩ nhất tộc bọn họ làm "thủ vệ" cho Liệt Không nhất tộc ngàn năm, cho dù không có có công lao cũng có khổ lao.

Kết quả là lúc đêm khuya, hắn mạo hiểm bước vào Hào Khốc Thâm Uyên, không tiếc quỳ gối trước mặt một con yêu vật chỉ là Yêu Thần Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, cầu kiến Yêu Tổ.

Nửa bước Thiên Vô Cấm quỳ trước mặt Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Ngàn năm khó gặp một lần.

Nhưng dù cho hèn mọn như thế, sau một canh giờ, Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc mới chịu gặp hắn.

Tiếp kiến hắn chính là cấm kỵ Yêu Tổ quan sát Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng ở trên bầu trời hôm đó —— Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

"Tinh Dạ Yêu Tổ!" Hoàng của Trạch yêu nhất tộc nhìn thấy cấm kỵ Yêu Tổ, dập mạnh đầu xuống đất, vỡ đầu chảy máu.

Tinh Dạ cuộn bên cạnh Hắc Hà, chậm rãi ngẩng đầu quan sát Hoàng của Trạch yêu nhất tộc, sau đó lạnh lùng nói: "Còn nhớ cảnh cáo ngàn năm trước sao?"

"Tinh Dạ Yêu Tổ, tiểu yêu còn nhớ!"

Bước vào Hào Khốc Thâm Uyên, chắc chắn phải chết!

Nhưng hắn có thể làm sao?

Không tới.

Cũng chắc chắn phải chết!

"Nếu đã như vậy, có lời gì thì nói nhanh lên." Tinh Dạ trầm giọng mở miệng, khiến cho Hắc Hà chấn động đến gợn sóng

nổi lên bốn phía.

Hoàng của Trạch yêu nhất tộc vội vàng nói: “Xin Tinh Dạ Yêu Tổ cứu Trạch yêu nhất tộc ta, cho dù bất kỳ giá nào thì Trạch yêu nhất tộc ta đều sẽ bỏ ra.”

“Thứ ta muốn, ngươi không cho được. Không có vật giá trị, ta cũng không muốn giúp.” Nói xong, Tinh Dạ bỗng bạo khởi, cắn Hoàng của Trạch yêu nhất tộc một cái.

Phanh ——

Trong nháy mắt, yêu khu đã đầu một nơi thân một nẻo.

Đầu rời vào trong miệng Tinh Dạ.

Thân thể thì co quắp ngã vào trong vũng máu.

Tuy Hoàng của Trạch Yêu nhất tộc cách Yêu Tổ chỉ có một bước, nhưng khi đối mặt với Tinh Dạ, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Cắn nát yêu thủ, nuốt vào, Tinh Dạ tiếp tục cuộn tròn bên cạnh Hắc Hà, sau đó nói với một Yêu Tổ đứng cách đó không xa: “Phục Diễm, chờ Trạch Yêu chết sạch, truyền lời ta cho Yêu tộc nhập chủ Vô Ưu Chiểu Trạch. Vô Ưu Chiểu Trạch có thể cho bọn chúng, nhưng cần gia nhập vào Liệt Không nhất tộc ta.”

“Tuân mệnh!”

Yêu Tổ tên là Phục Diễm gật đầu.

Sau khi gật đầu, lại nói: “Tinh Dạ Yêu Tổ, Phục Diễm có một chuyện muốn nói.”

“Nói xong thì trở về trông coi, nếu lại có dị tộc vào Hào Khốc Thâm Uyên, Yêu Hoàng muốn giết ngươi, ta cũng không bảo vệ được ngươi.” Nói xong, Tinh Dạ chậm rãi nhắm mắt lại, giống như là muốn ngủ say.

Yêu Tổ tên là Phục Diễm gật gật đầu, sau đó có chút lo nghĩ mở miệng nói ra: “Tinh Dạ Yêu Tổ, ta phát hiện Yêu tộc xâm lấn Vô Ưu Chiểu Trạch, lực lượng của bọn chúng có chút quái dị. Bộ hạ của ta liên tục quan sát bọn chúng ròng rã một ngày, có một cái phát hiện kinh người.”

“Nói!”

Tinh Dạ vẫn từ từ nhắm hai mắt.

“Hắn tận mắt nhìn thấy một lượng lớn Yêu tộc nhanh chóng tăng thực lực lên trong đại chiến, hơn nữa tốc độ nhanh chóng, thực sự không thể tưởng tượng. Một Yêu Vương có thể bước vào cảnh giới Yêu Thần trong vòng một canh giờ ngắn ngủi. Hơn nữa, đó không phải chỉ có một mình nó! Mấy ngày thôi, bọn chúng lại có thêm mấy trăm vị Yêu Thần!”

“Liệt Không nhất tộc chúng ta có một vạn Yêu Thần, đi, loại chuyện nhỏ nhặt này sau này đừng có nhắc tới với ta, trở về trông coi đi.”

“Còn có Yêu Thần hạ cảnh, hai ngày thì bước vào thượng cảnh!”

Tinh Dạ bỗng nhiên mở mắt.

Hắc Hà dập dờn.

“Hai ngày bước vào thượng cảnh, ngươi xác định?”

“Xác định!”

“Yêu gì?”

“Viên tộc.”

“Huyết mạch gì?”

“Huyết mạch mạnh nhất Viên tộc, Thái Thản Cự Viên, nhưng không thể khống chế tự nhiên chi lực, cho nên hẳn không phải là huyết mạch Thái Thản Chi Hoàng.”

Nghe được câu trả lời này, Tinh Dạ rơi vào trong trầm tư, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh thế giới loạn lạc ngàn năm trước: “Đó không phải vấn đề huyết mạch. Ngàn năm trước, Thái Thản Chi Hoàng chưa vẫn lạc bước vào cảnh giới Yêu Thần thì lập tức tiến hóa thành huyết mạch đỉnh tiêm, có thể cảm ứng, khống chế tự nhiên chi lực. Nhưng lúc ấy hắn từ hạ cảnh đến thượng cảnh cũng dùng ròng rã trăm năm.”

“Tinh Dạ Yêu Tổ, ta lập tức dẫn hắn tới gặp ngài!” Phục Diễm nói tiếp, đồng thời quay người muốn rời khỏi Hào Khốc

Thâm Uyên, tiến về Vô Ưu Chiểu Trạch.

Tinh Dạ ngăn lại, dặn dò: “Hoàng của tộc bọn họ nữa!”

“Rõ!”

Phục Diễm nói xong, giương cánh bay ra khỏi Hào Khốc Thâm Uyên.

Mặc dù hắn đã đi nhưng lại để lại cho Tinh Dạ một nỗi kinh nghi không vứt đi được.

Bởi vì hai ngày từ hạ cảnh đến thượng cảnh, đó không phải là chuyện mà huyết mạch tiêm có làm được hay không.

Mà là cho dù huyết mạch truyền thuyết có thể điều khiển thiên địa chi lực trong truyền thuyết của Yêu tộc thì cũng chưa làm được.

Đây là một chuyện không thể nào xảy ra.

Đối với nhân tộc.

【VIP】 Hoài Không vào Hào Khốc Thâm Uyên

Không thể.

Đối với Yêu tộc.

Cũng không thể.

Cảnh giới Địa Vô Cấm, Yêu Thần, không phải Thông Huyền, cũng không phải Thần Huyền.

Nếu như cảnh giới Địa Vô Cấm, Yêu Thần dễ tu luyện như vậy, có thể đột phá cảnh giới dễ dàng, vậy mấy chục ức Liệt Không nhất tộc sẽ không chỉ có hơn một vạn Yêu Thần.

Cương vực của nhân tộc, một cái đại vực có ít nhất hơn mười tỷ người, nhiều thì hai mươi đến ba mươi tỷ người, cũng sẽ không chỉ sinh ra mấy vạn Địa Vô Cấm.

Lúc này, Tinh Dạ đã không cảm thấy chỉ sinh ra mấy trăm Yêu Thần là một chuyện nhỏ không đáng giá nhắc tới, ý khinh thường đã bị gió lạnh thổi từ sâu trong lòng đất ra cuốn lên tận chín tầng mây.

Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ.

Yêu tộc đột nhiên giết vào Vô Ưu Chiểu Trạch rốt cuộc có lai lịch gì?

Lại nói Phục Diễm.

Sau khi rời khỏi Hào Khốc Thâm Uyên, lập tức giáng lâm Vô Ưu Chiểu Trạch, chuyện này khiến cho Trạch Yêu trong Vô Ưu Chiểu Trạch phấn chấn không thôi.

Bọn họ tưởng rằng giúp đỡ đến.

Hai yêu Hoài Không, Thời Phong thì trong lòng căng thẳng.

“Nhị ca, là Liệt Không nhất tộc!”

Sắc mặt Thời Phong cứng lại, vẻ mặt vốn tràn đầy vui sướng bị cảnh giác và ngưng trọng thay thế trong nháy mắt.

Không gì khác.

Chỉ vì nếu như Liệt Không nhất tộc giúp Trạch Yêu nhất tộc, với thực lực tổng hợp của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng trước mắt thì hoàn toàn không có chút phần thắng gì.

Nhất định đại bại!

Đương nhiên, diệt vong thì chắc chắn là sẽ không diệt vong.

Chắc chắn tông chủ sẽ xuất hiện.

Nhưng mà tông chủ đã cho Yêu tộc bọn họ một cơ hội một bước lên trời, như chính bọn họ không giữ được, lần này tông chủ chịu cứu, còn lần sau thì sao?

Hơn nữa, tông chủ sẽ cảm thấy bồi dưỡng Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng hoàn toàn không có ý nghĩa?

Dù sao thế giới này có nhiều Yêu tộc vừa ưu tú, vừa mạnh mẽ hơn Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng lắm.

"Không cần khẩn trương." Hoài Không lập tức lên đường, bay tới phía ngày càng gần Phục Diễm, đồng thời truyền mệnh lệnh Yêu Hoàng, tất cả Yêu tộc vừa đánh vừa lui, rời xa chiến trường trước, để phòng Phục Diễm đột nhiên bạo khởi. Thái Sơn, Đào Nương thì đoạn hậu, phòng ngừa Trạch Yêu thừa thế phản kích.

Nhưng mà Phục Diễm hoàn toàn không thèm để ý tới chiến trường thay đổi, ánh mắt của hắn tập trung vào Thái Sơn tựa như núi cao, cuối cùng lại nhìn Hoài Không bay tới.

"Ngươi chính là Yêu Hoàng? Tinh Dạ Yêu Tổ muốn gặp ngươi!"

Vừa lên tiếng, giọng nói không hề hữu hảo.

Hoài Không cảnh giác đáp: "Gặp ta?"

"Đúng, còn có Thái Thản Cự Viên này." Ánh mắt Phục Diễm rơi vào Thái Sơn một quyền một con Trạch Yêu cảnh

giới Yêu Thần truy kích đến oanh sát.

Thấy Phục Diễm vô lễ, mặc dù trong lòng Hoài Không có chút không vui nhưng cũng không có phát tác, bởi vì còn không phải lúc.

Bây giờ hắn phải nhẫn nhịn.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng, cũng cần nhẫn nhịn.

"Chờ sau khi tộc ta kết thúc chiến tranh, ta sẽ dẫn hắn tiến về Hào Khốc Thâm Uyên, tự mình bái phỏng." Hoài Không nói.

Nhưng mà Phục Diễm lại tức giận, trầm giọng nói: "Bây giờ!"

"Bây giờ?"

Hoài Không khẽ giật mình.

Hắn không nghĩ tới Yêu Tổ Liệt Không nhất tộc lại cường thế như vậy, một chút thời gian cũng không cho hắn.

"Tinh Dạ Yêu Tổ đang đợi ngươi, nếu không muốn diệt vong như Trạch Yêu nhất tộc thì tốt nhất là lập tức đi theo ta." Phục Diễm không có cho bất cứ cơ hội thương lượng nào, sau khi nói xong thì lập tức quay người bay tới Hào Khốc Thâm Uyên.

Thời Phong vội bước lên ngăn Hoài Không lại, không muốn cho Hoài Không đi gặp Tinh Dạ Yêu Tổ kẻ đến không thiện, cũng sử dụng tinh thần lực giao lưu, muốn thay Hoài Không xuống Hào Khốc Thâm Uyên.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng, có thể không có Thời Phong.

Nhưng nhất định phải có Hoài Không!

Hoài Không lắc đầu, cự tuyệt thỉnh cầu của Thời Phong: "Có tông chủ, không cần lo lắng."

Dứt lời, hắn giống như Phục Diễm, không cho Thời Phong có thời gian thương lượng, dẫn theo Thái Sơn lập tức đi theo sau lưng Phục Diễm bay tới Hào Khốc Thâm Uyên, biến mất trong màn đêm.

Hôm sau.

Vừa sáng sớm.

Ôn Bình từ cấm khu cuối cùng về tới Bất Hủ Tông. Mặc dù Thanh Liên Kiếm Ý vẫn không thể bước vào cảnh giới đại thành nhưng thực lực tổng hợp rất có tiến bộ.

Thức thứ ba của Thanh Liên Thất Kiếm —— Thanh Liên Kiếm Vũ.

Thành công luyện thành!

Bây giờ Ôn Bình cảm giác chỉ bằng thức thứ ba này thì cho dù không cần Tuyền Qua Đồ bổ sung năng lực đặc thù Linh Hồn Bác Ly thì cũng có thể miểu sát bất kỳ cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh nào.

Về phần thượng cảnh.

Phải đánh mới biết được.

Sau khi xuất quan, chuyện thứ nhất Ôn Bình làm chính là xem xét tình huống của Thiên Huyền trước.

Một giao diện thông tin cá nhân xuất hiện trước mắt hắn.

"Trưởng lão: Thiên Huyền."

"Tu hành trong Đệ Ngũ Thế Giới…"

"Góp được một trăm điểm nhiệm vụ tông môn nhanh như vậy, suy cho cùng thì cũng là Thiên Vô Cấm, xoát nhiệm vụ tông môn nhanh thật." Ôn Bình thì thào một câu, tiện tay đóng bảng thông tin cá nhân của Thiên Huyền lại, sau đó lại mở tin tức của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng ra.

"Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng."

"Thế lực phụ thuộc của Bất Hủ Tông."

"Yêu Hoàng đương nhiệm: Hoài Không."

"Trạng thái: Tăng phúc gấp trăm lần, đang chinh chiến trong Hắc Vực…"

"Thực lực tổng hợp: Số lượng Yêu Tổ là hai, số lượng Yêu Thần là một ngàn không trăm ba mươi, số lượng Yêu Vương

là ba mươi hai vạn, số lượng dưới Yêu Vương là chín ngàn ba trăm bảy mươi hai vạn.”

“Yêu Thần đã vượt qua một ngàn!”

Ôn Bình có chút bất ngờ.

Bây giờ mới có mấy ngày thôi.

Tăng phúc gấp trăm lần, quả là kinh khủng.

Ôn Bình nhấn mở cột số lượng Yêu Thần, nhìn tin tức kỹ lưỡng hơn một chút.

Mặc dù trong số một ngàn không trăm ba mươi Yêu Thần này có bảy trăm chỉ là hạ cảnh, nhưng lại có thượng cảnh xuất hiện.

Trong vòng vài ngày, thực lực Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng tăng gấp bội.

Đối với kết quả như vậy, Ôn Bình vẫn rất hài lòng.

Nếu như tất cả thuận lợi, nửa năm sau, chắc chắn Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng có thể nhất phi trùng thiên, trở thành Yêu tộc mạnh mẽ nhất Triều Thiên Hạp.

【VIP】 Hoài Không nguy hiểm?

Đương nhiên.

Điều kiện tiên quyết là tất cả thuận lợi.

Đóng tin tức Yêu tộc lại, sau đó Ôn Bình lấy Truyền Âm Thạch trong tàng giới ra, kết quả trong khoảnh khắc khi vừa lấy Truyền Âm Thạch ra, Trần Hiết lập tức truyền tin đến

"Tông chủ, cuối cùng ngài cũng ra."

Ôn Bình đưa mắt nhìn đại đội trồng cây và Bất Tử Thụ liên miên trên núi, hỏi: "Liệt Không nhất tộc ra tay với Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng rồi?"

"Tông chủ, không phải ngài đang bế quan tu luyện sao?" Trần Hiết hơi kinh ngạc.

Ôn Bình bình tĩnh đáp: "Đã tính trước được chuyện này. Chỉ cần Liệt Không nhất tộc không ngốc thì sẽ không dễ dàng để cho Hoài Không tiếp tục an ổn phát dục."

"Tông chủ, bởi vì Thời Phong liên lạc ngài không được cho nên vẫn luôn hỏi ta khi nào ngài xuất quan. Ngay đêm qua, Hoài Không Yêu Hoàng bị Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc 'mời' đi Hào Khốc Thâm Uyên. Tới giờ đã qua hai canh giờ rưỡi mà vẫn chưa có tin tức gì."

Trần Hiết cũng không có bối rối lắm, bởi vì lúc trước ngay cả khi toàn bộ Liệt Không nhất tộc vây công Mộc Long trưởng lão thì tông chủ cũng có thể bình yên cứu được Mộc Long trưởng lão. Bây giờ Hào Khốc Thâm Uyên không có Yêu Hoàng tọa trấn, chỉ có một tôn cấm kỵ Yêu Tổ, chẳng phải là tông chủ có thể lui tới tự nhiên?

Sau khi Ôn Bình nghe xong thì lập tức mở tin tức của Hoài Không ra.

"Hoài Không.

"Chủng tộc: Yêu tộc."

…

Dòng cuối cùng là trạng thái của Hoài Không lúc này.

“Đang đại chiến trong thế giới dưới lòng đất…”

“Ngươi làm việc của mình đi.” Ôn Bình dặn dò Trần Hiết một câu, sau đó cất Truyền Âm Thạch, nhưng hắn cũng không định phái Mộc Long đi.

Mộc Long đi, giết Liệt Không nhất tộc cấm kỵ Yêu Tổ, dư xài.

Nhưng đồng thời cũng sẽ bại lộ quan hệ giữa Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng và Mộc Long, Liệt Không nhất tộc sẽ lập tức nhắm tất cả mọi mũi dùi vào bọn người Hoài Không.

Nếu là trước đây.

Nhắm thì cứ nhắm đi.

Dù sao Ôn Bình cũng xem Liệt Không nhất tộc như bồi luyện cho Hồ Yêu Hoàng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Liệt Không nhất tộc đại chiến với Già Thiên Lâu, trong lúc vô hình không chỉ cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng một thời kì an ổn phát dục, cũng cho Bất Hủ Tông có thời gian phát dục.

Ôn Bình hỏi: “Hệ thống, cấm kỵ Yêu Tổ ở lại trong Hào Khốc Thâm Uyên bây giờ là đẳng cấp huyết mạch gì?”

“Huyết mạch bình thường.”

Hệ thống đáp.

“Vậy thì cũng không thể nào tạo thành uy hiếp cho Hoài Không được.” Người có huyết mạch Hỗn Độn Thao Thiết cấp S, dù như thế nào đi nữa thì cũng không thể bại bởi một Yêu Tổ trung cảnh ngay cả huyết mạch cấp A cũng không có.

Nếu đối phương cũng không thể tạo thành uy hiếp tử vong cho Hoài Không, đương nhiên Ôn Bình sẽ không vẽ vời thêm chuyện, mạo hiểm bại lộ đi giúp Hoài Không.

Hơn nữa để cho Hoài Không từng trải nhiều một chút cũng không phải là một chuyện xấu.

Ngay lúc đó, sau khi Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, Trần Hiết lập tức dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Thời Phong đã hoàn toàn chiếm lĩnh Vô Ưu Chiểu Trạch.

Thời Phong và chúng yêu chờ ở biên giới Hào Khốc Thâm Uyên, thấy rốt cuộc Truyền Âm Thạch cũng có động tĩnh, lập tức vui mừng.

Thời Phong móc ra Truyền Âm Thạch, vội hỏi: "Trần trưởng lão, tông chủ xuất quan chưa?"

"Đã xuất quan."

"Vậy tông chủ nói thế nào?"

"Thời Phong, nói thật cho ngươi biết, tông chủ chỉ trả lời ta một câu, để cho ta đi làm việc của mình, những chuyện khác không thấy nói gì. Tông chủ không có nhiều lời, đương nhiên ta không dám hỏi nhiều."

"Cái này…"

Sắc mặt Thời Phong dần có chút khó coi.

Trần Hiết trầm mặc mấy hơi, sau đó nhắc nhở: "Yên tâm, tông chủ không phải người nhẫn tâm như vậy, nếu các ngươi gặp nguy hiểm thật, chắc chắn tông chủ sẽ tới. Nếu như thực sự không yên lòng Hoài Không, không bằng xông vào Hào Khốc Thâm Uyên xem, dù sao sớm muộn gì các ngươi và Liệt Không nhất tộc cũng sẽ chiến."

"Trần trưởng lão, ta hiểu được."

Thời Phong ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm Yêu Tổ trong Hào Khốc Thâm Uyên, lại quay đầu nhìn Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng phía sau mình, có chút do dự.

Hắn cũng không sợ.

Vì Yêu tộc, chết cũng không đáng kể.

Nhưng đồng tộc sau lưng, bọn họ vừa trải qua một phen huyết chiến, yêu chúng chiến tổn gần hai ngàn vạn. Bây giờ bọn họ cần chỉnh đốn.

“Ngươi yên tâm, nếu tông chủ không nói gì, chứng minh bây giờ Hoài Không không sao. Cứ như vậy đi, ta còn có việc bận.”

“Đa tạ Trần trưởng lão!”

Nói xong, liên hệ Truyền Âm Thạch bị ngắt.

Mặc dù được Trần Hiết nói lại, nhưng Thời Phong vẫn không yên tâm cho lắm.

“Các ngươi chờ ở đây.”

Thời Phong dặn dò bọn người Đào Nương một câu, một mình đi xuống Hào Khốc Thâm Uyên, nhưng mà mới xuống được trăm trượng, ý chí của Yêu Tổ Liệt Không nhất tộc lập tức giáng lâm.

“Cho ngươi năm hơi, rút đi, nếu không chết!”

Giọng nói lạnh lẽo của Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc quanh quẩn trong Hào Khốc Thâm Uyên, nhưng cũng không có ngăn đường Thời Phong, cho đến khi lại có hai đạo ý chí Yêu Tổ giáng lâm.

Ba tôn Yêu Tổ, đồng thời hiện thân.

Ngăn đường Thời Phong!

“Muốn chết?”

Ba yêu trăm miệng một lời.

Thời Phong thấy thế thì chỉ có thể ngừng lại, sau đó cố nén tức giận hỏi: “Ba vị, ta không có ý mạo phạm, chỉ muốn gặp Yêu Hoàng tộc ta.”

“Không được Tinh Dạ Yêu Tổ triệu kiến, tộc ngươi không thể vào Hào Khốc Thâm Uyên, mau cút!” Một tôn Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc không chút lưu tình mở miệng.

Nói xong, ba tôn Yêu Tổ đồng thời ép đi qua.

Thời Phong bất đắc dĩ, chỉ có thể lui trở về.

Một khi khai chiến.

Đó chính là bắt đầu trận chiến chủng tộc.

Nhưng bây giờ Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cần nghỉ ngơi.

Đồng thời, một khi khai chiến với Liệt Không nhất tộc, vậy thì yêu chết càng nhiều.

Đây là điều Thời Phong cũng không muốn nhìn thấy.

Vẫn là câu nói đó, hắn có thể chết!

Nhưng mà Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng không thể chôn theo hắn được.

Thấy Thời Phong rút đi, ba tôn Yêu Tổ trấn thủ lối vào Hào Khốc Thâm Uyên của Liệt Không nhất tộc cũng lần lượt rời đi, lúc rời đi nói chuyện, giọng điệu rất là khinh thường Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng và Thời Phong.

"Đúng là không biết tốt xấu!"

"Một Yêu tộc cấp thấp không biết từ đâu xuất hiện, cũng không biết tại sao Tinh Dạ Yêu Tổ mời chào bọn họ."

【VIP】 Hoài Không nguy hiểm? (2)

“Thần phục hoặc là diệt vong, kêu bọn họ tự chọn không phải nhanh hơn không?”

Ba tôn Yêu Tổ nói chuyện, Thời Phong đều nghe vào trong tai, lửa giận như nham tương từ trong lòng núi lửa phun ra ngoài.

Nhưng mà Thời Phong không có động thủ.

Hắn có thể nhịn!

Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây.

…

Bất Hủ Tông.

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình trực tiếp đi vào lầu ba Tẫn Tri Lâu, thấy Vi Sinh Tinh Vũ đang ở lầu ba, nhìn cảnh đại chiến trên Hắc Tường không chớp mắt. Cực kỳ giống bọn người Hoài Diệp trầm mê với phim ảnh lúc trước, không hề hay biết Ôn Bình đã đến sau lưng.

“Có nhìn thấy người quen sao?”

Ôn Bình nói một câu khiến cho Vi Sinh Tinh Vũ cả kinh run lên bần bật, sau đó vội vàng đứng dậy, khom người nghênh đón Ôn Bình đến.

“Tông chủ.” Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng rút một cái ghế trước người đưa đến trước mặt Ôn Bình, đợi Ôn Bình ngồi xuống rồi mới vội vàng đi châm trà.

Hành động này cực kỳ giống một tên phục vụ nịnh nọt.

Hoàn toàn không giống trưởng lão một tông.

Ôn Bình kinh ngạc cười nói: “Vi Sinh trưởng lão, bình thường ngươi không phải là người như thế. Sao hôm nay lại đột nhiên khách khí như vậy?”

“Đa tạ ân tái tạo của tông chủ! Nếu lúc trước ngài không có cứu ta từ trong Khúc Cảnh ra, sao ta có thể có hôm nay, lại có thể tu hành Mệnh thuật.” Vi Sinh Tinh Vũ cảm kích nói, nhưng mà theo Ôn Bình thì hẳn là Vi Sinh Tinh Vũ phát hiện diệu dụng của Mệnh thuật.

Ôn Bình cười một tiếng, nói: “Có phải đã phát hiện một cái tác dụng khác của Mệnh thuật hay không?”

“Tông chủ, làm sao ngài biết?”

Vi Sinh Tinh Vũ hơi kinh ngạc.

Ôn Bình nói tiếp: “Bởi vì ngươi không phải là người đầu tiên làm như vậy! Mệnh thuật, có thể nghịch thiên cải mệnh, nhìn trộm vận mệnh con người, đương nhiên cũng có thể dùng làm một loại thủ đoạn sát phạt. Mặc dù nó không trực tiếp như mạch thuật, cũng không có thấy hiệu quả nhanh như vậy, nhưng đã từng có cường giả dùng Mệnh thuật cưỡng chế làm lệch khí vận nhất tộc, khiến cho một cái chủng tộc chí cường sừng sững vạn năm không ngã hôi phi yên diệt trong trăm năm ngắn ngủi.”

Nghe Ôn Bình nói như vậy, Vi Sinh Tinh Vũ giật mình.

Hắn không phải là người đầu tiên làm như vậy?

Đúng nha.

Nếu như không có tiền nhân.

Sao có Mệnh thuật?

Tiền bối tu luyện Mệnh thuật lại có thể làm lệch khí vận nhất tộc!

Thủ đoạn này siêu phàm cỡ nào.

“Tông chủ, ngài từng gặp cường giả như thế này?” Vi Sinh Tinh Vũ chấn động trong lòng, không nhịn được hỏi.

Ôn Bình cười không nói, chưa hề nói gặp, cũng không có lắc đầu nói chưa gặp, chỉ khích lệ: “Có lẽ tương lai sẽ có một ngày ngươi có thể tu luyện Mệnh thuật tới cảnh giới này.”

Trong lòng Vi Sinh Tinh Vũ lại run lên lần nữa.

Tông chủ đã nói như vậy.

Vậy thì chắc chắn đã gặp!

Có lẽ cường giả phía sau Bất Hủ Tông chính là tồn tại như vậy!

Nghĩ đến đây, trong lòng Vi Sinh Tinh Vũ tràn đầy kích động ước ao và động lực tu hành: "Tông chủ, ta nhất định sẽ cố gắng tu hành, tranh thủ sớm ngày đạt tới cảnh giới ngài nói. Đến lúc đó ai dám phạm Bất Hủ Tông, cùng ngày ta sẽ làm lệch khí vận nhất tộc hắn!"

"Chờ ngươi tu luyện tới cảnh giới đó rồi nói sau." Ôn Bình cười cười.

Nói thật.

Chờ Vi Sinh Tinh Vũ tu luyện tới cảnh giới đó.

Bất Hủ Tông đã vô địch ở thế giới này lâu rồi.

Nhấp một hớp trà Vi Sinh Tinh Vũ đưa tới, Ôn Bình đưa mắt nhìn hình ảnh trên Hắc Tường, lên tiếng hỏi: "Ngươi làm gì Già Thiên Lâu?"

Vi Sinh Tinh Vũ đáp: "Ta giúp bọn họ đo một quẻ, chính là đo kết quả của trận chiến này —— đại cát!"

"Đại cát."

Ôn Bình nghe hai chữ đại cát thì lập tức tỉnh táo tinh thần.

Già Thiên Lâu sẽ tan tác?

Kết quả này, đúng là hắn không nghĩ tới.

Đúng lúc này, hình tượng trong một mặt Hắc Tường đột nhiên thay đổi, một đạo kinh hồng màu đỏ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong chiến trường.

Oanh ——

Kinh hồng rơi xuống.

Thiên băng địa liệt.

Trong phạm vi vạn mét, yêu chúng Liệt Không nhất tộc, tất cả đều mẫn diệt.

Số lượng cao tới mấy chục vạn!

Giờ khắc này, sắc mặt người bên phía Già Thiên Lâu bỗng nhiên đại hỉ, tất cả mọi người như điên cuồng, bổ nhào tới yêu chúng phía trước.

“Không biết sống chết, tiện yêu!”

Một tiếng gầm thét giống như tiếng sấm nhộn nhạo lên, một cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh toàn thân bọc lấy hỏa diễm màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người.

Sau một khắc.

Hắn ngũ mạch cùng chấn động!

Phanh ——

Sau đó đấm ra một quyền.

Oanh ——

Một quyền phá vỡ bầy yêu, trong nháy mắt khiến cho yêu chúng trong phạm vi vạn mét nơi nắm đấm và liệt diễm đi qua hóa thành tro bụi. Cho dù là Yêu Vương hay là Yêu Thần, tất cả đều hôi phi yên diệt dưới một quyền này.

Một quyền chi uy.

Kinh khủng như vậy!

Chỉ thấy sau một khắc, bên phe Già Thiên Lâu bộc phát ra tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm.

“Đi theo Liệt Diễm Thiên tiền bối, giết sạch bọn tiện yêu này!”

“Xông lên!”

“Đi chết hết đi cho ta! Tiện yêu.”

Chiến cuộc vốn đang giằng co, trong nháy mắt đã biến thành Già Thiên Lâu càng hơn một bậc, một lượng lớn yêu chúng Liệt Không nhất tộc vẫn lạc dưới sự trùng kích của cường giả của Già Thiên Lâu.

Ôn Bình thấy cảnh này thì lập tức dùng hệ thống xem tin tức giản lược của hắn.

“Liệt Diễm Thiên.”

“Giới tính: Nam.”

“Tuổi tác: Chín trăm bảy mươi ba tuổi.”

“Cảnh giới: Thiên Vô Cấm Trung Cảnh (một trong thập đại cường giả trung cảnh Già Thiên Lâu công nhận).”

…

Ôn Bình đưa mắt nhìn ghi chú hệ thống.

Liệt Diễm Thiên này lại là một trong thập đại cường giả trung cảnh của Già Thiên Lâu.

Có chút thú vị!

Lúc này mới khai chiến mấy ngày, Già Thiên Lâu lại phái cường giả như vậy ra tham chiến, xem ra Già Thiên Lâu bọn họ rất gấp.

Đột ngột.

Dưới lầu vang lên tiếng bước chân vội vã.

Trần Hiết vội vàng chạy lên lầu ba, hiển nhiên hắn cũng biết tin tức cường giả trung cảnh của Già Thiên Lâu xuất thủ.

“Tông chủ.”

Khi nhìn thấy Ôn Bình, Trần Hiết giật mình.

Hắn cho là tông chủ đang quan sát tình huống của Hoài Không.

Không nghĩ tới lại ở trong Tẫn Tri Lâu xem đại chiến giữa Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc.

【VIP】 Hoài Không nguy hiểm? (3)

Chẳng lẽ đúng như hắn nghĩ, Hoài Không một chút phiền phức cũng không có?

Trong lúc Trần Hiết ngờ vực vô căn cứ, Ôn Bình vẫy vẫy tay, nói: “Tới ngồi, ngươi tới thật đúng lúc, vừa vặn bắt kịp trò hay.”

Trần Hiết liếc mắt nhìn Liệt Diễm Thiên thế không thể ngăn cản trên Hắc Tường, không nghĩ nhiều nữa, vội vàng bẩm báo: “Tông chủ, Hắc Ảnh vừa mới truyền tin tức đến, một tôn Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc đã trên đường đến. Nhiều nhất trăm hơi thở thì Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc có thể đến được! Một trận đại chiến quyết định hướng đi của chiến tranh sắp bộc phát!”

Nếu như Già Thiên Lâu thắng.

Vậy thì Liệt Không nhất tộc sẽ phiền phức.

Dù sao Liệt Không nhất tộc cũng không có mấy tôn Yêu Tổ trung cảnh.

Nếu như Liệt Không nhất tộc thắng.

Vậy thì tiếp theo Già Thiên Lâu dùng cái gì để ngăn cản thế công của Liệt Không nhất tộc?

Trừ phi thượng cảnh xuất thủ.

Nhưng trong tình huống không có tuyệt đối nắm chắc thì cường giả thượng cảnh của Già Thiên Lâu sẽ tùy tiện ra tay sao?

Tám chín phần mười sẽ không!

“Đến rồi!”

Trần Hiết kinh hô.

Trong lúc nói chuyện, một bóng đen to lớn từ phía trên trùng sát tới chỗ Liệt Diễm Thiên, yêu khí kinh khủng như là sóng lớn ép qua.

Lại càng ngày càng gần!

Thời khắc này, thành viên Già Thiên Lâu vốn đang vọt mạnh tới phía trước vội vàng chậm thế công lại.

“Tiện yêu, đúng là không biết sống chết!” Liệt Diễm Thiên thấy thế, lạnh giọng nói, sau đó chẳng biết lúc nào trong tay đã xuất hiện một thanh côn đen đỏ giao nhau.

Phanh .——

Nương theo ngũ mạch cùng chấn động.

Liệt Diễm Thiên hóa thành kinh hồng vọt tới Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc đang bay tới, đồng thời một lượng lớn tự nhiên chi lực địa hỏa và mạch khí cùng nhau hội tụ ở trong trường côn của Liệt Diễm Thiên.

Trong chốc lát, thân thể Liệt Diễm Thiên bỗng nhiên tăng trưởng, hóa thành một hỏa nhân cao ngàn mét ở trên bầu trời, trường côn trong tay hóa thành hàng ngàn hàng vạn hư ảnh côn bổng, che khuất bầu trời, nhao nhao đập tới Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc, sau đó lại ngưng tụ thành một trường côn trước mặt Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc.

Oanh ——

Một côn rơi xuống.

Oanh ——

Thiên địa cùng chấn.

Vốn khí thế hùng hổ đánh tới, Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc bị một côn này đánh mạnh, rơi mạnh xuống, đánh sập mấy trăm sơn phong liên miên.

“Địa Côn · Diệt Thế!”

Liệt Diễm Thiên không có cho Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc có bất cứ cơ hội thở dốc nào, trực tiếp dùng một chiêu mạnh nhất của mình, trong nháy mắt, trường côn trong tay tăng vọt thành ngàn trượng, hóa thành trụ lớn kình thiên, sau đó nhanh chóng đánh xuống Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc bên dưới.

Oanh ——

Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc vừa lảo đảo đứng lên, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, nghênh đón trụ lớn kình thiên rơi xuống, nhưng vừa đối mặt thì đã bị nện xuống lòng đất.

"Lâu chủ có lòng từ bi, không có đuổi tận giết tuyệt các ngươi, các ngươi còn dám phạm Già Thiên Lâu ta. Đúng là súc sinh chết tiệt!"

Liệt Diễm Thiên quát lạnh một tiếng, lực lượng trụ lớn kình thiên hạ xuống lại tăng vọt lần nữa, ép Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc đến sít sao, không ngừng dìm xuống.

Các thành viên của Già Thiên Lâu đứng xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng cuồng hỉ.

Tất cả mọi người lại vồ giết Liệt Không nhất tộc lần nữa, mãnh liệt hơn trước đó ít nhất ba phần!

Một lượng lớn yêu chúng của Liệt Không nhất tộc chết bởi đồ đao của thành viên Già Thiên Lâu, ngắn ngủi trăm hơi thở, yêu chúng vẫn lạc của Liệt Không nhất tộc đã nhiều đến trăm vạn.

"Liệt Diễm Thiên của Già Thiên Lâu này lại mạnh như vậy, áp chế Liệt Không nhất tộc Yêu Tổ sít sao." Vi Sinh Tinh Vũ khẽ chau mày.

Mấy trăm năm không gặp, người lúc trước miễn miễn cưỡng cưỡng bước vào Thiên Vô Cấm, bây giờ đã biểu hiện ra tư thái vô địch trung cảnh.

Trần Hiết nhìn cảnh này, cũng không nhịn được cảm thán một tiếng, sau đó dò hỏi: "Vi Sinh trưởng lão, có phải quẻ tượng của ngươi lại sai lầm hay không?"

"Ta…"

Vi Sinh Tinh Vũ nghẹn lời.

Nhưng đúng vào lúc này, chỉ nghe Ôn Bình lên tiếng nói.

"Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc mạnh lắm, rõ ràng không phải huyết mạch cấp A."

Hai người Trần Hiết, Vi Sinh Tinh Vũ nghe mà sững sờ.

Hai người còn cho là mình nghe lầm.

Nhưng một giây sau, hình tượng trước mắt đột nhiên đại biến.

Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc đột nhiên đầy mọc ra hai trảo, mạnh mẽ chụp lấy trụ lớn kình thiên đang không ngừng ép xuống của Liệt Diễm Thiên, chỉ nghe một tiếng yêu rống phẫn nộ và một tiếng vang thật lớn, thế công của Liệt Diễm Thiên sụp đổ trong khoảnh khắc, cự côn kình thiên cũng đứt theo.

Sắc mặt Liệt Diễm Thiên bỗng đại biến!

"Sao có thể như vậy được?"

Kinh thanh vừa dứt, Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc đã đánh tới, hai cái móng vuốt trên đỉnh đầu đánh tới Liệt Diễm Thiên với tốc độ nhanh hơn.

Liệt Diễm Thiên lập tức phóng thích mạch thuật đi cản, nhưng mà hai con hắc trảo to lớn dò qua tới, trong nháy mắt đã bẻ vụn mạch thuật của hắn như là bóp đậu hủ, cũng đánh bay Liệt Diễm Thiên ngàn trượng.

Hình ảnh kế tiếp nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Liệt Diễm Thiên hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Không cần biết là mạch thuật gì, Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc đều có thể phá.

Không cần biết là bài tẩy gì, Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc đều không sợ, thậm chí dùng yêu thể ngạnh kháng công kích của Liệt Diễm Thiên.

Theo thời gian trôi qua, Liệt Diễm Thiên thậm chí ngay cả năng lực đánh trả cũng không có!

Bởi vì Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc càng đánh càng hăng, mà Liệt Diễm Thiên tổn thương lại càng ngày càng nhiều.

“Nhân loại ngây thơ, các ngươi nghĩ là chúng ta cuộn mình trong Hào Khốc Thâm Uyên là bởi vì sợ các ngươi sao? Loại như ngươi, một mình lão tổ ta có thể đánh hai!”

Nói xong, Yêu Tổ của trung cảnh Liệt Không nhất tộc một cái quất đuôi đánh bay Liệt Diễm Thiên, đạp vào trong đám người của Già Thiên Lâu, đánh chết mười vạn thành viên của Già Thiên Lâu!

【VIP】 Nuốt sống Yêu Tổ

Theo thời gian trôi qua, Liệt Diễm Thiên thương thế càng ngày càng nặng, mà Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc vẫn càng đánh càng hăng.

Khi Liệt Diễm Thiên bắt đầu trốn.

Tình thế thắng bại đã hoàn toàn nghiêng!

Không riêng gì người của Già Thiên Lâu không ngờ được là kết quả này!

Ngay cả Trần Hiết và Vi Sinh Tinh Vũ, bọn họ cũng không nghĩ tới là kết quả này.

"Xem ra quẻ tượng của ta cũng không có sai lầm." Vi Sinh Tinh Vũ cảm thán một tiếng, trên mặt có vẻ vui mừng.

Trần Hiết thì mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nói: "Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc lại mạnh mẽ như thế."

Hắn vạn lần không ngờ được lại là kết quả như vậy.

Liệt Diễm Thiên không có sức đánh trả.

Trước đó nhìn bọn họ vây công Mộc Long, Trần Hiết cũng không cảm thấy.

Bây giờ suy nghĩ một chút.

Vẫn là Mộc Long trưởng lão quá mạnh mẽ.

Vậy mà khiến cho hắn sinh ra ảo giác Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc không phải rất mạnh.

Sự thật chứng minh!

Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc mạnh không hợp thói thường.

Khó trách Hào Khốc Thâm Uyên được xưng là một trong Thập Đại Hung Địa của Triều Thiên Hạp!

Chờ chút!

Trần Hiết đột nhiên nhận ra được một vấn đề.

Nếu như Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc đều mạnh như vậy.

Vậy không phải là Hoài Không sẽ nguy hiểm sao?

Khi Trần Hiết vừa mới thu suy nghĩ này lại, chuẩn bị hỏi tông chủ chuyện liên quan tới Hoài Không một chút thì tình thế thắng lợi triệt để đổ sụp.

Oanh ——

Một tiếng tiếng xé gió vang lên, Liệt Diễm Thiên cũng không quay đầu lại, hóa thành kinh hồng trốn tới phương xa, phá vỡ biển mây, trong chớp mắt đã biến mất trên không chiến trường.

Người của Già Thiên Lâu cũng không kịp phản ứng.

Ngay cả Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc cũng không kịp phản ứng.

Liệt Diễm Thiên lại chạy trốn?

Liệt Diễm Thiên, một trong mười cường giả trung cảnh mà tất cả mọi người của Già Thiên Lâu công nhận lại vì sợ chết mà vứt lại tất cả mọi người chạy trốn.

Giờ khắc này.

Không ít người của Già Thiên Lâu có chút sụp đổ.

Bọn họ không nhịn được hoài nghi tín ngưỡng của mình, hoài nghi mình dục huyết phấn chiến ở đây, cam nguyện hi sinh bản thân, rốt cuộc là vì cái gì?

“Bọn chuột nhắt nhát gan!”

Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc không có chọn đuổi theo, chỉ lạnh lùng cười một tiếng chế giễu, sau đó thân thể cao lớn ầm một tiếng, rơi xuống trong đại quân Chiến bộ.

Chiến bộ của Già Thiên Lâu vốn còn có thể đánh có qua có lại với Liệt Không nhất tộc, vừa đối mặt thì sụp đổ, những nơi lợi trảo đi qua, dưới Thiên Vô Cấm đều thành vong hồn.

Mấy ngàn vạn thành viên của Già Thiên Lâu cực kỳ sợ hãi, lại thêm Liệt Diễm Thiên vứt bỏ bọn họ thoát khỏi chiến trường, khiến cho tín ngưỡng trong lòng bọn họ sụp đổ.

Đa số mọi người cũng bắt đầu tranh nhau chen lấn thoát khỏi chiến trường, cảnh tượng to lớn, hùng vĩ hơn bất cứ một đợt động vật di cư nào.

Người của Già Thiên Lâu trốn.

Liệt Không nhất tộc đuổi theo.

Chiến trường này, chưa tới một canh giờ, mấy ngàn vạn thành viên và cường giả Chiến bộ của Già Thiên Lâu đã vẫn lạc hơn trăm vạn.

Máu tươi hội tụ thành dòng, chảy khắp nơi.

Nhuộm đỏ đại địa, cũng thấm xuống lòng đất mười trượng.

Những nơi mà Liệt Không nhất tộc đi qua, thi thể chân cụt tay đứt chồng chất thành núi, sau đó bị mạch thuật và yêu lực tác động đến, hôi phi yên diệt.

Thấy cảnh này, trong lòng Trần Hiết khó tránh khỏi khuấy động.

Quá khốc liệt.

Đại chiến diệt thế.

Nhưng mà, Trần Hiết vừa nghiêng đầu, thấy trên mặt Vi Sinh Tinh Vũ nở một nụ cười thỏa mãn, tông chủ nhà mình vẫn bình tĩnh như thường ngày.

Hắn vội vàng phun ra một ngụm trọc khí, bình phục trái tim khuấy động của mình.

Mình vẫn còn rất trẻ tuổi.

Uổng cho hắn vẫn là lâu chủ Tẫn Tri Lâu.

Đó không phải là kết cục của kẻ thua sao?

Nếu như sau này Bất Hủ Tông thua.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng thua.

Cũng sẽ là kết cục này.

“Tông chủ, ngài xác định không cần chúng ta giúp bọn Hoài Không một chút sao?” Trần Hiết uống một hơi cạn sạch chén trà bên cạnh, bình phục tâm tình, sau đó hỏi.

Ôn Bình không chớp mắt, nhìn Yêu Tổ trung cảnh điên cuồng tàn sát cường giả Chiến bộ của Già Thiên Lâu, bình tĩnh nói: “Cấm kỵ Yêu Tổ ở lại thủ Hào Khốc Thâm Uyên thực lực không chênh lệch với hắn nhiều, cũng không phải là rất mạnh. Chỉ với trình độ đó thì còn không uy hiếp được sinh mệnh của Hoài Không.”

Vẫn là câu nói đó.

Không có uy hiếp tử vong.

Ôn Bình sẽ không xuất thủ.

Cho Hồ Yêu Hoàng một chút áp lực cũng tốt.

Giống như là lò xo, có áp lực nó mới có thể bắn lên.

Áp lực càng lớn, nó bắn lại càng cao.

“Không phải Hoài Không mới bước vào cảnh giới Yêu Tổ sao?” Nhưng mà Trần Hiết lại có chút không biết làm sao với câu trả lời của Ôn Bình, thậm chí hơi nghi hoặc một chút.

Vi Sinh Tinh Vũ ở một bên nghe, cũng không nhịn được nghiêng tai lắng nghe.

Nhìn hai người đều có chút hiếu kỳ, Ôn Bình giải thích: “Thật ra thì cũng không phải bí mật không thể nói gì. Bởi vì đẳng cấp huyết mạch của hai người bọn họ chênh lệch quá lớn. Cái này còn lớn hơn chênh lệch giữa người tu hành không có Tiên Thiên Dị Mạch và người tu hành có được Tiên Thiên Dị Mạch.”

“Như vậy sao.”

Trần Hiết giật mình.

Cứ như vậy, lòng hiếu kỳ của Trần Hiết nặng hơn.

Tâm niệm vừa động, phái ra hai ba Hắc Ảnh xuất phát từ Tẫn Tri Lâu, thông qua truyền tống trận ở Hồ Yêu Hoàng đi vào Hào Khốc Thâm Uyên tìm tòi hư thực.

Ôn Bình biết, nhưng mà cũng không có ngăn cản.

Bởi vì hắn cũng muốn nhìn tình huống của Hoài Không ở thế giới dưới mặt đất một chút.

…

Thế giới dưới lòng đất.

Đi sâu vào Hào Khốc Thâm Uyên hơn trăm dặm, sẽ đi vào một vùng thiên địa hoàn toàn mới.

Vùng thiên địa mới này không có ánh nắng nhưng có thể thấy được tinh thạch phát sáng bình thường khắp nơi, bọn chúng như là từng chiếc đèn chiếu sáng cả thế giới dưới lòng đất.

Đây chính là chỗ Liệt Không nhất tộc sinh tồn!

Nhưng mà lúc này, thế giới dưới lòng đất rỗng tuếch, bởi vì chín thành Liệt Không nhất tộc đang chém giết với Già Thiên Lâu.

【VIP】 Nuốt sống Yêu Tổ (2)

Đột ngột.

Tiếng hét phẫn nộ vang lên.

“Hoài Không, có phải ngươi cảm thấy bản Yêu Tổ chiêu hiền đãi sĩ chính là dễ nói chuyện hay không?” Tinh Dạ Yêu Tổ quấn quanh một thạch phong cự đại, trong lúc tức giận chất vấn Hoài Không, không nhịn được xoắn nát thạch phong.

Thạch phong hóa thành vô số đá vụn hòa theo bụi bặm rơi xuống, trong đó có một tảng đá lớn ngàn trượng lăn đến trước mặt Hoài Không.

Lấy thân người đối mặt với Tinh Dạ Yêu Tổ, Hoài Không một ngụm nuốt nó vào, giống như là ăn một viên đậu nành, sau đó cường ngạnh đáp lại: “Thần phục? Hoài Không ta, còn có Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng sinh ra thì mệnh cứng, không học cách cúi đầu được, các ngươi không cần nhiều tốn nước bọt.”

Dứt lời, cất bước muốn rời khỏi: “Thái Sơn!”

Thái Sơn lập tức đuổi theo, từ đầu đến giờ, hắn vẫn luôn cảnh giác nhìn chằm chằm ba tôn Yêu Tổ hạ cảnh, chuẩn bị tâm lý hi sinh yểm hộ Yêu Hoàng rời đi bất cứ lúc nào.

“Muốn đi?”

Yêu Tổ Phục Diễm vẫn luôn nhìn chằm chằm lập tức hiện ra yêu thân, dùng khổng yêu thể khổng lồ ngăn đường Hoài Không, sau đó đưa tay một trảo vỗ tới Thái Sơn.

Thái Sơn chỉ là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh.

Mà Phục Diễm thì là Yêu Tổ.

Một trảo này, hiển nhiên là muốn giết Thái Sơn.

Hoài Không thấy thế, lập tức vận chuyển yêu đan trong cơ thể, dùng yêu lực mênh mông ngưng tụ ra một mảnh Hỗn Độn Tuyền Qua xám trắng đen giao nhau ở trước mặt Thái Sơn.

Phanh ——

Một giây sau, lợi trảo của Phục Diễm đập vào trên Hỗn Độn Tuyền Qua, xung kích đánh cho phạm vi ngàn trượng xung quanh chỗ Thái Sơn đứng đều bị san thành bình địa.

Nhưng mà Thái Sơn lông tóc không thương.

Hỗn Độn Tuyền Qua cũng không có tổn thương chút nào.

Phục Diễm thấy thế thì không có sai kinh ngạc, nụ cười dữ tợn, có chút khinh thường, thu lợi trảo lại, sau đó nói: "Ta cảm nhận được lực lượng của Thao Thiết, hóa ra chỉ là hỗn tạp mà thôi. Thật thú vị, hỗn tạp mà cũng có thể bước vào cảnh giới Yêu Tổ."

Rất hiển nhiên.

Truyền thuyết long sinh cửu tử cũng có ở thế giới này.

Đối với chuyện này, Hoài Không không để ý đến, quay qua nhìn Thái Sơn nói: "Nhanh trốn."

Thái Sơn khẽ giật mình, vốn đã chuẩn bị sẽ chịu chết vì Hoài Không, hắn không chút do dự, nghe theo mệnh lệnh của Hoài Không, hóa thành kinh hồng theo đường cũ bỏ chạy.

Bởi vì hắn không nhìn thấy chút kinh hoảng nào trên mặt Yêu Hoàng.

Vậy hắn tiếp tục ở lại đây thì sẽ trở thành gánh nặng cho Yêu Hoàng.

Ngay khi Thái Sơn hóa thành kinh hồng trốn ra bên ngoài, Phục Diễm lại động, đồng thời hai tôn Yêu Tổ khác cũng chuẩn bị xuất thủ, trợ Phục Diễm trấn sát Hoài Không và Thái Sơn.

Nhưng mà Tinh Dạ Yêu Tổ xuất thủ ngăn lại.

"Chỉ là hỗn tạp mà thôi, không lật được trời. Ta cũng muốn xem xem hắn dựa vào đâu mà dám nói mình mệnh cứng, không học được cách cúi đầu."

Tinh Dạ Yêu Tổ mở miệng, hai tôn Yêu Tổ bên cạnh lập tức ngừng bước, không có đi giúp Phục Diễm, cũng không có đi truy Thái Sơn.

Chỉ nghe một tiếng gầm lên giận dữ, thân hình Phục Diễm Yêu Tổ bỗng biến thành gấp hai trước đó, khí thế cũng liên tục tăng lên, đạt tới một cái đỉnh điểm.

Theo sau đó, đêm tối cực hạn đột nhiên giáng lâm, lấy tốc độ như lôi đình quét sạch thế giới dưới đất, lập tức bao phủ Hoài Không.

Bá ——

Quanh người Phục Diễm dấy lên ngọn lửa màu đen, hóa thành kinh hồng xông vào trong đêm tối, giống như sao trời vẫn lạc, để lại một đạo lưu quang trong đêm tối, vọt thẳng đến Hoài Không.

"Thần Thông · Cực Dạ Liệt Không!"

Nói xong, năm đạo lưu quang đi ngang qua đêm tối.

Hình dạng của năm đạo lưu quang này chính là một vết trảo.

Bá ——

Bá ——

Bá ——

Mười cái hô hấp mà thôi.

Hàng ngàn hàng vạn vết trảo đốt sáng đêm tối, cũng chấn động đến thế giới dưới lòng đất vang lên ầm ầm, như là một trận động đất đột kích.

Tinh Dạ Yêu Tổ nhìn cảnh này, trầm giọng mở miệng: "Mặc dù thần thông Cự Dạ Liệt Không của Phục Diễm không thể khống chế tự nhiên chi lực nhưng uy năng đã là đủ chém giết cường giả nhân loại Thiên Vô Cấm. Nhìn khắp toàn bộ Triều Thiên Hạp, Yêu Thần hạ cảnh có thể sánh vai cũng không nhiều."

Hắn muốn xem thử xem.

Loại hỗn tạp như Hoài Không có lực lượng gì mà dám nói ra mệnh cứng, không học được cách cúi đầu.

Nếu như Hoài Không có thể kiên trì một ngày trong Cực Dạ Liệt Không của Phục Diễm thì hắn có thể suy tính một chút, thả Hoài Không một con đường sống.

Nếu như không thể.

Vậy cũng chỉ có thể chết!

Cùng lúc đó, Hắc Ảnh cũng chạy tới thế giới dưới lòng đất, nhìn thấy màn này.

Con mắt Hắc Ảnh xuyên thấu đêm tối, lập tức truyền toàn bộ những gì đã xảy ra ở thế giới dưới lòng đất về Tẫn Tri Lâu, xuất hiện trước mắt ba người Ôn Bình.

"Hoài Không?"

Trần Hiết giật mình, ánh mắt rơi vào Hoài Không đang cuộn mình trong đêm tối, cũng không có đánh trả.

Cũng ngay lúc Trần Hiết kinh hô, Hoài Không lập tức hiện ra Hỗn Độn Thao Thiết chi thân, ngạnh kháng công kích của Phục Diễm, mở ra miệng máu, thôn phệ chi lực điên cuồng trào ra từ đó, hóa thành vòng xoáy quét sạch ra, trong khoảnh khắc đã bao phủ Phục Diễm đang đánh tới chỗ Hoài Không.

"Không được!"

Khi Phục Diễm bị thôn phệ chi lực bao phủ, phát hiện thân thể của mình lại không tránh thoát được, sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi.

Mà Hoài Không nói một câu khiến cho Phục Diễm nhận ra được chuyện lớn không ổn.

"Ngươi đang giúp ta gãi ngứa sao?"

Hoài Không nói xong, Hỗn Độn chi lực cũng điên cuồng vọt từ trong thân thể và giữa thiên địa tới, dung nhập vào trong thôn phệ chi lực.

Một phiến vòng xoáy Hỗn Độn Thôn Phệ lập tức hình thành!

"Đây là lực lượng gì?"

"Tự nhiên chi lực?"

“Thiên địa chi lực?”

Cảm nhận được Hỗn Độn mãnh liệt đồng thời phi thường xa lạ, sắc mặt Phục Diễm đại biến, mắt thấy thân thể của mình đang chậm rãi bị nuốt vào trong vòng xoáy, bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

Nhưng mà hoàn toàn không có tác dụng gì!

Mười hơi ngắn ngủi, nửa người dưới của Phục Diễm đã rơi vào trong vòng xoáy Hỗn Độn Thôn Phệ, đồng thời còn đang nhanh chóng chìm xuống dưới.

【VIP】 Thua, vậy Yêu tộc không còn

Giờ phút này, Cực Dạ đang bao phủ thế giới dưới lòng đất cũng chậm rãi tiêu tán.

Hình ảnh Phục Diễm bị Hoài Không nuốt vào vừa khéo đập vào trong mắt Tinh Dạ và hai tôn Yêu Tổ khác, khiến cho ba yêu không khỏi ngơ ngẩn.

"Làm sao…"

"Phục Diễm thua?"

Hai yêu giật mình.

Không đợi hai yêu lấy lại tinh thần, Hoài Không đã nuốt vào Phục Diễm, sau đó hóa thành kinh hồng bay ra bên ngoài.

Sau lưng, Tinh Dạ tại sửng sốt mấy hơi, sau đó kịp phản ứng lại, lập tức phóng lên tận trời, phát ra tiếng rống giận dữ đinh tai nhức óc, đuổi theo Hoài Không.

Hắn vạn lần không ngờ được.

Phục Diễm chết rồi.

Hơn nữa chết nhanh như vậy.

Nghiền ép!

Chân chính nghiền ép!

Không phải Hoài Không là tạp yêu sao?

Tạp yêu huyết mạch không thuần, sao có thể mạnh như vậy?

Còn nữa, rốt cuộc thì lực lượng hắn vừa mới cảm nhận được là cái gì?

Ngoại trừ thôn phệ chi lực ra, lực lượng đó.

Nó quá thần bí, quá mênh mông.

Chẳng lẽ là thiên địa chi lực?

Nghĩ đến đây, Tinh Dạ vội vàng phủ định ý nghĩ trong lòng.

Làm sao có thể là thiên địa chi lực?

Yêu tộc có thể chưởng khống thiên địa chi lực là tồn tại trong truyền thuyết.

Sao có thể liên tục xuất hiện?

Hơn nữa đều xâm phạm Liệt Không nhất tộc hắn!

Sao có thể trùng hợp như vậy?

Khi Tinh Dạ Yêu Tổ đuổi theo Hoài Không, hai tôn Yêu Tổ khác cũng nhất hô bách ứng, dẫn đầu Liệt Không nhất tộc trấn thủ thế giới dưới lòng đất nhao nhao vọt thẳng ra Hào Khốc Thâm Uyên.

Ầm ầm ——

Trong thế giới dưới lòng đất, mấy ngàn vạn yêu chúng nhao nhao rống giận trùng sát ra, bụi bay mù mịt, động tĩnh chấn động đến đại địa đều rung động.

“Một tên cũng không để lại!”

“Giết sạch bọn họ!”

Hai tôn Yêu Tổ nổi giận gầm lên một tiếng, biến mất trong thế giới dưới lòng đất.

Lúc này, ở Tẫn Tri Lâu, thấy cảnh này, Trần Hiết và Vi Sinh Tinh Vũ đứng phắt dậy, ánh mắt đều rơi trên người Ôn Bình, nhưng thấy biểu cảm trên mặt Ôn Bình vẫn bình tĩnh, trong lúc nhất thời hai người không biết nên nói cái gì.

Chẳng lẽ tông chủ không lo lắng?

Đó chính là Liệt Không nhất tộc chính thức tuyên chiến Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Đối mặt loại quái vật khổng lồ như Liệt Không nhất tộc, nếu như Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng không có trợ giúp của bọn họ, sợ là sẽ cực kỳ gian nan.

Thậm chí có thể diệt tộc!

“Tông chủ.”

Trần Hiết lên tiếng xin chỉ thị.

“Tông chủ?”

Mà trong giọng Vi Sinh Tinh Vũ thì có chút nghi hoặc.

Liếc mắt nhìn hai người, sau đó Ôn Bình hời hợt đứng dậy, không có tâm tư xem tiếp, bởi vì hắn tin tưởng bọn Hoài Không.

“Thế nào, muốn đi hỗ trợ? Vậy đi đi, ta không ngăn hai ngươi! Với thực lực của hai ngươi, vừa khéo cho những Yêu Tổ đó nhét kẽ răng.”

Trần Hiết nghẹn lời.

Vi Sinh Tinh Vũ, xấu hổ cười một tiếng, ngồi xuống lại.

Được rồi.

Đúng là hai người bọn họ cũng không giúp đỡ được cái gì.

Thủ đoạn của Tẫn Tri Lâu không giúp được bọn Hoài Không.

Mệnh thuật, tình huống hiện tại thì tối đa cũng chỉ có thể giúp tính một quẻ.

Lỡ như tính cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng một cái đại cát…

Suy nghĩ kỹ một chút, vẫn là thôi đi.

Nếu tông chủ cũng không lo lắng, hai người bọn họ lo cái gì.

Khi hai người ngồi trở lại, nhìn nhau cười một tiếng, có chút xấu hổ, Ôn Bình rời khỏi Tẫn Tri Lâu, trở về Thính Vũ Các, đưa mắt nhìn thời gian thăng cấp còn lại của chủ điện.

Vẫn là câu nói đó.

Đây là kinh nghiệm mà bọn Hoài Không cần.

Chỉ cần Yêu Hoàng thượng cảnh không về, tồn tại càng bí ẩn hơn trong thế giới dưới lòng đất không có xuất thủ, hắn cũng không cần thiết đi giúp Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Cùng lúc đó, Thái Sơn lao ra từ trong thế giới dưới lòng đất, vừa ra khỏi thế giới dưới lòng đất thì lập tức gào lên một tiếng, cầu cứu bên ngoài Hào Khốc Thâm Uyên.

Rống ——

Tiếng gào thét của Thái Sơn lập tức truyền ra xa mấy chục dặm, rót vào khu vực biên giới Hào Khốc Thâm Uyên, trong tai Thời Phong, Đào Nương và rất nhiều Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

"Là Thái Sơn!"

Đào Nương bỗng giật mình, vội vàng tới gần biên giới Hào Khốc Thâm Uyên, duỗi đầu ra, tìm kiếm khí tức của Thái Sơn bên trong Hào Khốc Thâm Uyên.

"Xảy ra chuyện, Liệt Không nhất tộc quả không phải vật tốt gì!"

Thời Phong không có xem nhiều, bởi vì là tồn tại gần với Yêu Hoàng trong chủng tộc, Thời Phong không chỉ nghe được tiếng rống của Thái Sơn, còn cảm nhận được tín hiệu cầu cứu mà Thái Sơn dùng yêu lực truyền đến, cũng bắt được vị trí và khí tức của Thái Sơn.

Bên cạnh không có Hoài Không.

Một suy nghĩ không ổn tự nhiên sinh ra, Thời Phong lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, hóa thành Thập Vĩ Kỳ Lân xông vào mây trời, quay một vòng trên đầu chúng yêu Hồ Thiên Địa.

"Giết vào Hào Khốc Thâm Uyên!"

Nói xong, Thời Phong nhào vào trong Hào Khốc Thâm Uyên, Đào Nương và chúng yêu Hồ Yêu Hoàng cũng theo vào trong Hào Khốc Thâm Uyên.

Chiến tranh giữa Liệt Không nhất tộc và Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Bắt đầu!

"Giết!"

“Giết!”

“Giết!”

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng hô giết rung trời, cả kinh đến Liệt Không nhất tộc đang trông coi biên giới Hào Khốc Thâm Uyên còn tưởng rằng Già Thiên Lâu tới.

Nhìn thấy Yêu tộc vừa mới chiếm lĩnh Vô Ưu Chiểu Trạch trùng sát xuống tới, chúng yêu tức giận, lập tức nghênh đón Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Nhưng mà một giây sau, Thời Phong rơi vào trong bầy yêu, Thập Vĩ che khuất bầu trời, quét ngang tất cả yêu chúng, dưới Thiên Vô Cấm, tất cả đều bị miểu sát.

“Dám xuất thủ với Hoàng của ta?”

Một tiếng gầm thét, Thời Phong giết ra một con đường máu từ trong yêu chúng lít nha lít nhít, sau đó vọt tới hướng Thái Sơn.

Theo sau đó, Đào Nương và mấy ngàn vạn Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cũng rơi xuống.

Oanh ——

Oanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Ngàn vạn yêu bầy liên tiếp rơi xuống đất, chấn động đến Hào Khốc Thâm Uyên đều run rẩy, tiếng khóc thét vốn có mặt ở khắp mọi nơi giờ lại giống như muỗi kêu.

Vừa đối mặt thì mấy trăm vạn Yêu tộc của Liệt Không nhất tộc lưu thủ ở Hào Khốc Thâm Uyên đã bị dìm ngập.

Cho dù Yêu Vương đông đảo nhưng lại không chịu nổi số lượng đông đảo Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

【VIP】 Thua, vậy Yêu tộc không còn (2)

Cùng lúc đó, Thời Phong và Thái Sơn chạm mặt bên cạnh Hắc Hà, sau khi gặp mặt, Thời Phong vội vàng hỏi: “Thái Sơn, Yêu Hoàng đâu?”

“Còn ở phía sau! Liệt Không nhất tộc có ba tôn Yêu Tổ hạ cảnh, một tôn Yêu Tổ trung cảnh vây quanh Yêu Hoàng bệ hạ, Yêu Hoàng bệ hạ không muốn thần phục thì đánh lên.”

Thái Sơn thấy Thời Phong và Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đều trùng sát xuống dưới, không muốn trốn nữa mà là quay người chuẩn bị đi theo Thời Phong cùng giết vào thế giới dưới lòng đất, tiếp dẫn Yêu Hoàng.

Vừa rồi trốn.

Không phải là bởi vì sợ.

Mà là vì không trở thành gánh nặng khi Yêu Hoàng lui lại.

Bây giờ trở về.

Không phải là bởi vì không sợ.

Mà là vì hắn đã chuẩn bị hi sinh để tiếp ứng Yêu Hoàng.

Hi sinh có ý nghĩa và hi sinh không có ý nghĩa, hắn chọn hi sinh có ý nghĩa!

“Nghĩ mình là hoàng đế dưới đất thật sao?” Thời Phong hừ lạnh một tiếng, sau đó hóa thành kinh hồng lập tức phóng tới chỗ có khí tức của Hoài Không.

Thái Sơn theo sát phía sau.

Chỉ chốc lát, Thời Phong đã nhìn thấy Hoài Không đang bay tới từ đối diện mình.

Khi Hoài Không nhìn thấy Thời Phong và Thái Sơn thì hoảng sợ nói: “Lui, Tinh Dạ Yêu Tổ đó đuổi tới.”

Thời Phong tức giận nói: “Nhị ca, ngươi đi trước, ta đến bọc hậu. Liệt Không nhất tộc nho nhỏ mà còn dám đề cao bản thân.”

Nói xong.

Tinh Dạ chưa đến.

Yêu lực tới trước.

Yêu lực khổng lồ cuốn tới, đồng thời một tôn yêu vật khổng lồ dài như rắn, rồng đập vào mí mắt.

Chính là Tinh Dạ Yêu Tổ!

“Chạy chỗ nào?”

Hai con ngươi Tinh Dạ Yêu Tổ bỗng phóng ra tử sắc quang mang, sau đó trong tiếng rống giận dữ, hào quang tử sắc quét sạch tất cả xung quanh.

Thời Phong, Hoài Không, Thái Sơn và Đào Nương nghe tiếng mà đến, chúng yêu đều bị tử sắc quang mang xuyên thấu, biến thành người gỗ, không thể động đậy.

Đột ngột.

Tinh Dạ Yêu Tổ biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, đã ở trước mặt Hoài Không.

Ngay lúc bọn người Hoài Không bắt đầu có thể nhúc nhích, Tinh Dạ Yêu Tổ lại mở ra cái miệng lớn như chậu máu, phun ra một ngụm nọc độc tử sắc tỏa ra mùi hôi thối.

Đào Nương, Thái Sơn và Yêu Thần dưới Thiên Vô Cấm đều biến sắc.

Khi cho là mình chết chắc, chỉ nghe một tiếng khác vang lên.

Thử ——

Nọc độc mạnh mẽ có thể giết chết các sinh vật và nhân loại dưới Thiên Vô Cấm trong nháy mắt đó đều bị Hoài Không một ngụm nuốt vào, chỉ có một số nhỏ nọc độc còn sót lại đang ăn mòn lân giáp bên miệng Hoài Không.

Mặc dù Hoài Không không có yêu khu Yêu Tiên nhưng dù sao thì cũng là yêu khu Hỗn Độn Thao Thiết, thuộc về huyết mạch cấp S, nọc độc của Tinh Dạ hoàn toàn không có tác dụng.

Sau đó thì nghe được Tinh Dạ Yêu Tổ thốt lên một tiếng kinh ngạc.

"Đúng là vậy thật!"

Tử Huyền Độc là một trong số những thần thông mạnh nhất của hắn, độc tính mạnh, một giọt thì có thể độc chết người trong một thành. Dù cho là Yêu Tổ bị mình phun trúng thì không chết cũng phải trọng thương. Nhưng Hoài Không lại một ngụm nuốt nó vào, giống như là uống nước, lông tóc không thương.

Cái này chứng minh thứ Hoài Không khống chế chính là thiên địa chi lực!

Bởi vì đây không phải là chuyện mà tự nhiên chi lực có thể làm được.

Chỉ có thiên địa chi lực mới có thể tan rã Tử Huyền Độc.

"Vậy thì càng không thể để cho ngươi sống." Tinh Dạ nói xong, lập tức nhào về phía Hoài Không, cái miệng lớn như chậu máu mở ra, hai hàng răng độc lóe lên.

Mặc dù Tử Huyền Độc sẽ bị thần thông thiên địa chi lực tan rã nhưng nếu rơi vào trong cơ thể và máu của Yêu Tổ thì cũng không phải là thiên địa chi lực có thể giải quyết.

Trừ phi ngươi dùng tất cả yêu lực đi áp chế độc lan tràn.

Nhưng một khi làm như thế thì còn đánh như thế nào?

Bá ——

Hoài Không đưa tay, vận chuyển yêu khí đưa Thời Phong, Đào Nương và chúng yêu đi, sau đó lẻ loi một mình đối mặt Tinh Dạ hung mãnh nhào tới chỗ mình.

Cái miệng lớn như chậu máu lại mở ra!

Nhưng mà lần này không giống.

Theo miệng của Hoài Không mở ra, trời bắt đầu biến sắc, một phiến Hỗn Độn lập tức bao phủ Hào Khốc Thâm Uyên, che giấu cảm giác của yêu.

Dù là Tinh Dạ cũng không ngoại lệ.

Sau đó là thôn phệ chi lực mênh mông, bắt đầu dung hợp với hỗn độn chi lực, đồng thời tuôn từ trong miệng Hoài Không ra, đánh tới Tinh Dạ.

Hỗn Độn Thao Thiết Cấp S.

Hai đại thần thông mạnh nhất —— Thiên Địa Hỗn Độn, Hỗn Độn Thôn Thiên.

Đồng thời sử dụng!

Hoài Không biết, một trận chiến này hắn không thể thua.

Thua.

Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng sẽ không còn.

Khi thôn phệ chi lực, hỗn độn chi lực đồng thời đánh tới, Tinh Dạ Yêu Tổ không tránh không né, để mặc cho cả hai hoàn toàn bao phủ yêu khu hắn.

Nhìn giống như là cố ý.

Đương nhiên.

Đó cũng không phải diễn.

Trong Thiên Địa Hỗn Độn, không chỉ có cảm giác bị che đậy, sẽ còn làm cho người bị bao phủ rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Trong trạng thái hỗn loạn.

Ngươi cảm thấy mình đi tới phía trước nhưng thật ra là ngươi đang rơi xuống dưới!

Ngươi cảm thấy mình đang lui, thật ra thì ngươi đang đụng vào họng súng của Hoài Không!

Ngươi cảm thấy mình đang động, thật ra thì ngươi đang đứng im!

Vừa rồi, tình huống của Tinh Dạ Yêu Tổ chính là loại thứ ba.

Khi Tinh Dạ Yêu Tổ bị thôn phệ chi lực và hỗn độn chi lực cuốn lấy, nhận ra được kỳ quặc thì bộc phát tất cả yêu lực trong cơ thể trong khoảnh khắc, hóa thành một mảnh tử sắc quang mang quét sạch toàn thân, trong nháy mắt tịnh hóa trạng thái hỗn loạn của mình, nhưng lúc này đã muộn.

Bị thôn phệ chi lực và hỗn độn chi lực cuốn lấy, Tinh Dạ Yêu Tổ phát hiện thân thể của mình có chút không bị mình khống chế.

Không riêng gì thân thể không bị khống chế, bị Hoài Không hút vào trong miệng, Tinh Dạ Yêu Tổ còn cảm nhận yêu lực trong cơ thể mình nhanh chóng trôi đi.

Yêu lực của mình lại bị rút ra ngoài thân thể giống như là nước giếng, hóa thành từng dòng nhỏ nhanh chóng tràn vào trong miệng Hoài Không.

【VIP】 Già Thiên Lâu lui, Hoài Không, nguy!

“Rõ ràng chỉ là Yêu Tổ hạ cảnh nhưng lại có thể áp chế lực lượng của ta. Hoài Không, như vậy bản Yêu Tổ càng không thể để ngươi sống sót.”

Tinh Dạ Yêu Tổ càng quyết tâm muốn giết Hoài Không hơn!

Còn kiên quyết hơn cả quyết tâm muốn trả thù Già Thiên Lâu của Liệt Không nhất tộc.

Nếu Hoài Không không muốn thần phục.

Vậy thì nhất định phải chết!

Hoài Không còn sống là uy hiếp cho Liệt Không nhất tộc!

Với thực lực hạ cảnh mà hắn biểu hiện ra bây giờ, không ra trăm năm thì Hoài Không có thể vật tay với Yêu Hoàng.

Hoài Không nhất định sẽ giống con Mộc Long trước đó, dù toàn bộ Liệt Không nhất tộc dốc toàn bộ lực lượng cũng không thể làm gì được nó, cuối cùng phải nhờ một tôn Yêu Tổ trung cảnh và ức vạn yêu chúng huyết tế mới miễn cưỡng áp chế con Mộc Long đó, khiến cho nó phải bỏ trốn.

Đây là chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy.

Cũng là khuất nhục từng trải mà toàn bộ Liệt Không nhất tộc không muốn nhìn thấy thêm lần nào nữa.

“Hóa Nhật Tử Chiếu!” Tinh Dạ Yêu Tổ không do dự, lập tức dùng một cái thần thông khác của mình, trong nháy mắt hai con ngươi toả hào quang rực rỡ.

Như Tử Nhật giáng lâm.

Những tử sắc quang mang đó từ trong hai con ngươi Tinh Dạ Yêu Tổ tuôn ra, trong nháy mắt đã đốt sáng lên trăm dặm trong Hào Khốc Thâm Uyên, những nơi quang mang đi qua, tất cả đều tan ra. Vốn đã trở thành một mảnh hỗn độn, Hào

Khốc Thâm Uyên lại bị Tinh Dạ Yêu Tổ đánh thủng một cái động lớn nữa.

Nhưng mà, chúng yêu sau lưng Hoài Không lại không chút tổn thương nào.

Những tử sắc quang mang đi qua người Hoài Không thì bị hỗn độn chi lực và thôn phệ chi lực hóa thành một cái đại thủ bắt giữ hết, giống như là vồ gà con, bị ấn xuống, sau đó cưỡng ép nhét vào trong cái miệng lớn của Hoài Không, hóa thành yêu lực, chứa vào yêu đan.

"Đúng là khó giải quyết!"

Thấy Hóa Nhật Tử Chiếu cũng không đả thương được Hoài Không, Tinh Dạ Yêu Tổ lập tức phát sầu, biết muốn nhanh chóng giải quyết Hoài Không là chuyện xa vời.

Thế là bắt đầu thi triển các loại thần thông, chuyên nhằm vào chống cự hỗn độn chi lực và thôn phệ chi lực đang không ngừng kéo hắn.

Theo thời gian trôi qua, đột nhiên một cảm giác hỗn loạn bay thẳng lên đầu óc của hắn, mấy hơi về sau, khi tỉnh táo lại thì đã phát hiện mình cách Hoài Không càng ngày càng gần.

Không đủ ba trăm trượng!

Rõ ràng mới vừa rồi còn cách ngàn trượng!

Hết cách rồi, Tinh Dạ Yêu Tổ chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ.

"Giao Hoài Không cho ta, các ngươi đi tiêu diệt những người dưới trướng Hoài Không… một tên cũng không để lại!"

Tinh Dạ Yêu Tổ ra lệnh một tiếng, quyết định dây dưa Hoài Không trước, ép Hoài Không lộ ra sơ hở và nhược điểm. Mà phương pháp tốt nhất để ép hắn lộ ra nhược điểm và sơ hở chính là đồ sát Yêu tộc mà hắn cực kỳ quan tâm, đồng thời chấp nhận dùng sinh mệnh để bảo vệ.

Nhưng mà khiến cho Tinh Dạ Yêu Tổ không có nghĩ tới là.

Hoài Không chỉ hô hai chữ.

“Thời Phong!”

“Nhị ca, hai người bọn họ giao cho ta!”

Nói xong, Thời Phong một cước đạp đất, đại địa chấn chiến, trong nháy mắt, từ dưới chân Thời Phong bắt đầu bốc lên Kỳ Lân Ly Hỏa xích hồng sắc.

Một hơi, Kỳ Lân Ly Hỏa đã lan tràn toàn thân Thời Phong, nhóm lửa mười cái đuôi lớn, cũng tiến hành cường hóa lân giáp Kỳ Lân trên người Thời Phong.

Mười đuôi cuốn theo Kỳ Lân Ly Hỏa, che khuất bầu trời, đánh tới yêu chúng và hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh của Liệt Không nhất tộc trùng sát ra.

“Tự nhiên chi lực!”

“Sao có thể như vậy được?”

Hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh của Liệt Không nhất tộc giật mình, ý khinh thường Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng còn sót lại trong lòng lập tức biến mất không còn chút gì.

Một tộc, hai huyết mạch đỉnh tiêm?

Liệt Không nhất tộc hắn, mấy chục ức yêu chúng tốn ngàn năm mới dựng dục ra mấy tôn Yêu Tổ huyết mạch đỉnh tiêm có thể khống chế tự nhiên chi lực mà thôi.

Rốt cuộc thì Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng này có lai lịch gì?

“Ly Hỏa Thập Vĩ Sát!”

Thời Phong lạnh giọng mở miệng, mười cái đuôi lớn nổ bắn ra, trong nháy mắt vắt qua toàn bộ Hào Khốc Thâm Uyên, đánh xuyên qua Hào Khốc Thâm Uyên lần nữa.

Oanh ——

Hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh của Liệt Không nhất tộc vốn muốn trốn tránh nhưng mà né tránh được một cái đuôi thì lại không tránh được cái thứ hai, cái đuôi thứ ba.

Sau khi đánh lui hai yêu, Thời Phong nhảy lên một cái, mười đuôi như là nhập ma, điên cuồng đánh xuống vị trí của hai tôn Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc như mưa to.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh của Liệt Không nhất tộc hoàn toàn không có thời gian đánh trả, sau khi bò dậy, chuyện đầu tiên mà bọn họ làm chính là bị động phòng ngự.

Dưới công kích như mưa rào của Thời Phong, toàn bộ Hào Khốc Thâm Uyên đều bị chấn động đến không ngừng đổ sụp.

Dốc đá bắt đầu đứt gãy.

Vách đá Hào Khốc Thâm Uyên trên đỉnh đầu bắt đầu đổ sụp.

Ức vạn yêu chúng của Liệt Không nhất tộc dũng mãnh tiến ra từ thế giới dưới lòng đất, trong khoảnh khắc thấy được mặt trời thì bị loạn thạch vùi lấp.

Thấy cảnh này, yêu chúng ở Hồ Yêu Hoàng lập tức sĩ khí phóng đại, cho dù là Yêu Thần cũng được, Yêu Vương cũng được, chỉ cần thấy một con yêu vật của Liệt Không nhất tộc nào vòng qua chiến trường chạy ra thì mấy vạn yêu chúng lập tức nhào tới, không cần biết đối phương là cảnh giới gì.

Trần Hiết và Vi Sinh Tinh Vũ nhìn không chớp mắt trong Tẫn Tri Lâu cũng không nhịn được tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Không hổ là Yêu tộc được tông chủ bồi dưỡng.”

Trần Hiết cảm thán một tiếng.

“Đúng vậy, không đến một năm mà đã thoát thai hoán cốt .” Không biết lúc nào, bên trong Tẫn Tri Lâu đột nhiên có thêm một người —— chính là Long Kha.

Trần Hiết, Vi Sinh Tinh Vũ giật mình, vội xoay đầu lại.

“Long trưởng lão, ngươi đến đây từ lúc nào?”

“Tiếp tục xem, đừng lo ta.” Long Kha nhìn chằm chằm hình ảnh trên Hắc Tường, hai cánh tay đồng thời duỗi ra, xoay mặt hai người lại.

Cùng lúc đó, chỗ sâu trong Hỗn Độn, Tinh Dạ Yêu Tổ nhìn thấy cảnh này thì giận dữ không nhịn nổi, quay qua nhìn Hoài Không, liên tục gầm thét.

【VIP】 Già Thiên Lâu lui, Hoài Không, nguy! (2)

“Không ngờ phải dựa vào các ngươi rồi.”

Tinh Dạ Yêu Tổ gầm thét, sau đó trầm giọng mở miệng, không còn chống cự thôn phệ chi lực và hỗn độn chi lực lôi kéo, có vẻ như là từ bỏ.

Nhưng Tinh Dạ Yêu Tổ sẽ từ bỏ sao?

Hoài Không cũng nhận ra được không thích hợp, đang không biết rốt cuộc Tinh Dạ Yêu Tổ muốn làm cái gì lúc, Tinh Dạ Yêu Tổ cách càng ngày càng gần.

“Ngươi muốn lấy mạng đổi mạng!” Hoài Không đột nhiên nhận ra được ý đồ của Tinh Dạ Yêu Tổ nhưng suy cho cùng thì đã quá muộn.

Ngay lúc thôn phệ chi lực kéo Tinh Dạ Yêu Tổ xuống chỉ còn trăm trượng, trong miệng Tinh Dạ Yêu Tổ dâng trào ra một lượng lớn nọc độc tử sắc, đuôi giơ lên cao, lúc Tinh Dạ Yêu Tổ bị thôn phệ chi lực hoàn toàn bắt được, cái đuôi giơ lên cao đập mạnh xuống.

Oanh ——

Một cái đuôi đánh xuống, yêu khu của Hoài Không cũng không thể nào tiếp tục sừng sững bất động nữa, bị đánh bay ngược ngàn trượng mới có thể đứng vững.

Theo sau đó, Tinh Dạ Yêu Tổ thừa thắng xông lên, không ngừng phun ra nọc độc và dùng yêu khu mạnh mẽ chiến đấu với chiến thuật lấy mạng đổi mạng với Hoài Không.

Nhưng mà Hoài Không hiểu.

Mình tiếp tục như vậy thì không thắng được Tinh Dạ Yêu Tổ.

Dù sao hắn cũng là Yêu Tổ trung cảnh, yêu khu mạnh mẽ hơn mình.

Tiếp tục đánh như vậy thì có thể khi Tinh Dạ Yêu Tổ mới bị vết thương nhẹ thì mình đã trọng thương.

Kết quả là sau khi giằng co gần một khắc đồng hồ, Hoài Không quyết định dẫn Tinh Dạ Yêu Tổ ra bên ngoài, để cho mình có cơ hội phóng ra thần thông Hỗn Độn Thôn Thiên.

Nhưng mà hiển nhiên là Tinh Dạ Yêu Tổ nhìn thấu kế hoạch của Hoài Không.

Luôn bám theo Hoài Không.

Không cho Hoài Không có cơ hội kéo dài khoảng cách, phóng thích thần thông.

Theo thời gian trôi qua, thắng lợi bắt đầu hướng về phía Tinh Dạ Yêu Tổ.

Mà chiến đấu giữa Thời Phong và Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng với Liệt Không nhất tộc và hai tôn Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc cũng rơi vào giai đoạn gay cấn.

Hoàn toàn không biết thắng bại.

Về phần hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh tìm được cơ hội đánh trả, mặc dù vẫn rơi vào hạ phong nhưng đã đánh cho khó phân thắng bại với Thời Phong.

Thắng bại chỉ trong khoảnh khắc.

Xem ai bị thương trước!

Trong Tẫn Tri Lâu, năm người nhìn cảnh tượng này, nhìn hình ảnh đại chiến trên Hắc Tường không chuyển mắt, thở mạnh cũng không dám.

Chỉ sợ thở một hơi thì sẽ khiến cho chiến cuộc xảy ra thay đổi.

Tại sao lại là năm người?

Bởi vì Long Nguyệt, Đao Ma cũng tới.

“Nhất định đừng thua.” Long Nguyệt thấp giọng cầu nguyện, nếu không phải thực lực không đủ, cũng không được tông chủ đồng ý, nàng cũng muốn đi hỗ trợ.

Đao Ma cũng trầm giọng nói: “Nếu như cứ bị hắn bám lấy như vậy, lấy mệnh tương bác, không có cơ hội phóng thích thần thông, vậy thì Hoài Không chỉ có thể từng bước đi tới tuyệt cảnh. Bởi vì yêu khu của Tinh Dạ Yêu Tổ này ít nhất cũng tu luyện ngàn năm, cũng không kém hơn Yêu Tổ trung cảnh đã thắng Liệt Diễm Thiên.”

“Nha đầu Hoài Diệp đó mà biết tình huống cuuar Hoài Không bây giờ, đoán chừng sẽ gấp chết. Đao Ma tiền bối, nếu không ngươi đi giúp một chút?” Long Nguyệt dò hỏi.

Trần Hiết ngắt lời, nói: “Ta cảm thấy đây là tông chủ muốn cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng lịch luyện một phen. Nếu chúng ta nhúng tay, đoán chừng tông chủ sẽ cho chúng ta một người một kiếm.”

“A?”

Long Nguyệt bất đắc dĩ.

“Nếu tông chủ tính toán như vậy, vậy chúng ta cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.” Đao Ma thu hồi ánh mắt nhìn Trần Hiết, tiếp tục nhìn Hắc Tường, cũng bỏ ý định đi hỗ trợ. Đồng thời cũng âm thầm nghĩ đến, bây giờ thực lực của Hoài Không đã sánh bằng mình?

Đột ngột.

Một tiếng kinh hô vang lên.

“Nguy rồi!”

Theo ánh mắt của Trần Hiết, trong ba mặt Hắc Tường, đại quân của Già Thiên Lâu đang toàn tuyến rút lui, để tất cả thành trì, mọi người còn chưa kịp rút lui sau lưng lại cho Liệt Không nhất tộc.

“Già Thiên Lâu điên rồi?”

“Đúng là chuyện gì cũng có thể làm được.”

Long Nguyệt, Long Kha cũng kinh hãi nói.

Trần Hiết trầm giọng nói tiếp: “Cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là nếu như Già Thiên Lâu toàn diện rút lui, cho Liệt Không nhất tộc có cơ hội thở dốc. Như vậy tình

huống đại chiến ở Hào Khốc Thâm Uyên sẽ truyền đến tai Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, nếu như hắn chú ý tới đại chiến ở Hào Khốc Thâm Uyên, chỉ sợ…”

Nói xong.

Sắc mặt mọi người đều trở nên có chút khó coi.

Nếu như hỏi uy hiếp lớn nhất với bọn Hoài Không là cái gì?

Không phải Tinh Dạ Yêu Tổ.

Cũng không phải số lượng yêu chúng đông đảo của Liệt Không nhất tộc.

Mà là Yêu Hoàng thượng cảnh của Liệt Không nhất tộc ở xa vạn dặm bên ngoài!

Bây giờ Già Thiên Lâu rút lui, tương đương với cho Liệt Không nhất tộc một cái cơ hội thở dốc rất tốt, nếu như ở thời điểm này, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc nhận được tin tức về tình hình chiến đấu ở Hào Khốc Thâm Uyên, như vậy, chắc chắn Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc sẽ thừa dịp cơ hội thở dốc này mà giải quyết Hoài Không.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu ngươi đi ra ngoài chinh chiến, thời gian nghỉ ngơi, biết nhà mình bị trộm, trong mười người thì có ít nhất chín người sẽ về nhà đúng không?

“Bọn Hoài Không có phiền phức càng lớn hơn nữa.” Đao Ma trầm giọng cảm khái một tiếng: “Xem ra ta phải về Hắc Vực một chuyến, ngăn chặn người đi đưa tin. Trần Hiết, ngươi báo cáo chuyện này lại cho tông chủ trước. Ta chỉ đi cản người đưa tin, cũng không tính là giúp bọn Hoài Không chứ?”

Trần Hiết bất đắc dĩ nói: “Làm sao ta biết được.”

Đao Ma do dự mấy hơi, thấy đại chiến trong Hào Khốc Thâm Uyên càng ngày càng cháy bỏng, đồng thời Già Thiên Lâu càng ngày càng có nhiều người của rút lui, đành phải vội vàng quyết định: “Được rồi, thời gian không đợi người, ta đi Hắc Vực trước, hẳn là tông chủ không sẽ vì chuyện này mà trách ta.”

【VIP】 Chen một chân vào Hắc Vực

“Trách thì không đến mức, mặc dù tông chủ thích theo quy củ nhưng lại không phải người không phân tốt xấu.” Long Kha phân tích.

Trước đây.

Nàng từng một lần cảm thấy Ôn Bình là tên điên.

Bây giờ…

Nàng cảm thấy tất cả những gì Ôn Bình làm đều có nguyên nhân.

“Nếu Long Kha trưởng lão cũng nói như vậy, vậy ta yên tâm.” Đao Ma dứt lời, lập tức rời khỏi Tẫn Tri Lâu, thông qua truyền tống trận đi tới Hắc Vực.

Một người một đao.

Trấn thủ ở trên không Hào Khốc Thâm Uyên!

Chỉ cần có yêu vật của Liệt Không nhất tộc rời khỏi Hào Khốc Thâm Uyên, hắn trực tiếp một đao chém qua.

Ngắn ngủi một canh giờ, tổng cộng có trên trăm con Yêu Vương Dực tộc muốn bay ra ngoài đưa tin, nhưng đều bị Đao Ma ngăn cản.

Biết được tin tức này, Ôn Bình cũng không nói gì thêm, chỉ nói với Trần Hiết bên kia Truyền Âm Thạch: “Liệt Không nhất tộc không phải người ngu, sao có thể dùng phương thức đưa tin cổ xưa này? Nhưng mà hắn thích trông coi ở đó thì cứ để cho hắn trông coi ở đó đi.”

Trần Hiết xấu hổ cười cười, sau đó hỏi: “Tông chủ, vậy kế tiếp cần chúng ta làm gì không. Nếu Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc chắc chắn sẽ biết, chúng ta cũng không thể bỏ mặc bọn Hoài Không thân hãm hiểm cảnh, đứng xa xem kịch như chuyện không liên quan đến mình?”

“Nếu muốn tham chiến, các ngươi cũng có thể đi.”

“Tham chiến, nhất định phải tham chiến!” Bên kia Truyền Âm Thạch, giọng nói hưng phấn của Trần Hiết vọng lại.

Ôn Bình lại nói: “Nhưng mà không phải đi Hào Khốc Thâm Uyên mà là theo ta đi chiến trường Già Thiên Lâu với Liệt Không nhất tộc. Già Thiên Lâu muốn lui, sao có thể để cho bọn họ toại nguyện được chứ? Thông báo một chút đi, nếu ai muốn tham dự hành động lần này thì đều có thể đi. Cho dù là trưởng lão hay đệ tử đều được.”

“Rõ!”

Trần Hiết gật đầu, tinh thần trở nên phấn chấn.

Quả nhiên.

Tông chủ có kế hoạch lớn!

“Ngươi không thể đi, ngươi phải ở lại Tẫn Tri Lâu nhìn chằm chằm, đến lúc đó còn cần ngươi phối hợp. Ngoại trừ ngươi, những người khác một khắc đồng hồ sau tập hợp ở truyền tống trận.” Dứt lời, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, sau đó lấy từ trong tàng giới ra một bộ đồng phục màu đen của Già Thiên Lâu.

Quần áo được cất giữ từ trước.

Bây giờ rốt cục cũng phát huy được tác dụng!

Một bên khác, thấy Truyền Âm Thạch không có động tĩnh, Trần Hiết lập tức cất Truyền Âm Thạch, quay người nói với ba người Long Kha, Long Nguyệt và Vi Sinh Tinh Vũ sau lưng.

“Các ngươi có muốn đi không?”

“Đi!”

“Ta cũng đi!”

Long Kha, Long Nguyệt tranh nhau mở miệng.

Vi Sinh Tinh Vũ do dự mấy hơi, có vẻ như trong lòng đang giãy dụa, sau đó đứng phắt dậy khỏi ghế, kiên quyết gật đầu: “Hắc Vực, ta tới.”

…

Hắc Vực.

Dãy núi Thiên Khuyết cách Hào Khốc Thâm Uyên ba vạn dặm, nơi ở tạm thời của Chiến bộ của Già Thiên Lâu được dựng trên đỉnh núi cao nhất trong đó.

Mệnh lệnh rút lui từ đây phát ra.

Giờ khắc này, trong doanh trướng lớn nhất trong trụ sở, ba vị cường giả trung cảnh của Già Thiên Lâu đang ngồi đối diện nhau, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Sau lưng bọn họ còn có một vị cường giả Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh.

Chính là lão giả họ Khương!

Nhưng mà hiển nhiên lão giả họ Khương mới vừa từ bên ngoài đến, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, vừa mới đứng vững thì đã có người lên tiếng hỏi hắn.

"Người của chúng ta rút lui thuận lợi không?" Trong đó, một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đưa lưng về phía lão giả họ Khương, trầm giọng mở miệng.

Lão giả họ Khương nói: "Thuận lợi, mặc dù có chút người bất hạnh bị giết trong quá trình rút lui nhưng nói tóm lại, rút lui còn tính là thuận lợi, Liệt Không nhất tộc cũng không dám đuổi theo quá xa. Chắc là cảm nhận được khí tức của ba vị tiền bối, không dám đuổi theo."

"Thuận lợi là được, lần này các ngươi ứng chiến quá vội vàng. Nhưng mà cũng không thể trách các ngươi, ai có thể nghĩ tới Liệt Không nhất tộc lại có Yêu Tổ mạnh hơn Liệt Diễm Thiên." Bởi vì lão giả họ Khương nịnh nọt không tệ, cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh vốn muốn trách cứ lão giả họ Khương cũng không có mở miệng quở trách.

Theo sau đó, hai vị cường giả trung cảnh còn lại cũng mở miệng.

"Được rồi, ngươi đi xuống đi. Thời gian nửa tháng tiếp theo, không có mệnh lệnh của chúng ta thì không được đi chọc Liệt Không nhất tộc. Nửa tháng sau, chờ người tập kết đủ nhiều, chúng ta lại tiến hành phản kích, tranh thủ giải quyết triệt để Liệt Không nhất tộc trong nửa tháng."

“Chờ một chút! Nhớ kỹ, nói cho bọn họ, nếu ai dám trái lệnh làm việc thì đừng trách chúng ta trở mặt vô tình. Bởi vì các ngươi tùy tiện làm việc, trận chiến này, mấy ngày ngắn ngủi các ngươi đã tử thương mấy chục triệu người.”

Hai người dứt lời, lão giả họ Khương vội vàng gật đầu, tiếp tục nịnh nọt: “Nhờ có ba vị tiền bối đến giúp, nếu không trận chiến này sợ rằng chúng ta sẽ hao tổn càng nhiều người. Lão hủ lập tức xuống dưới ban bố mệnh lệnh, chỉ đợi nửa tháng sau, ba vị tiền bối dẫn bọn ta khởi xướng tổng tiến công!”

Sau khi nịnh nọt một chầu, lão giả họ Khương mới rời khỏi.

Về phần lão giả họ Khương nói.

Đều là giả.

Giờ phút này, Liệt Không nhất tộc vẫn đuổi theo không bỏ, ngắn ngủi một hai canh giờ thì đã đuổi theo ra mấy ngàn dặm, còn chưa thấy quay đầu.

Thành viên của Già Thiên Lâu chết vì rút lui cao tới ngàn vạn!

Nhưng mà chuyện này có quan trọng không?

Không quan trọng.

Chủ yếu là lúc này cho dù có đánh như thế nào thì bên phía Già Thiên Lâu cũng không có phần thắng, Liệt Diễm Thiên chiến bại, mang ý nghĩa Già Thiên Lâu đã mất đi khả năng lấy ít thắng nhiều. Bởi vì một tôn Yêu Tổ trung cảnh giết vào trong đại quân của Già Thiên Lâu, có thể nói là tai họa ngập đầu cho đại quân của Già Thiên Lâu.

Nhưng mà lại không có ai có thể giải quyết hắn.

Cũng không ai dám đi.

Nói đùa.

Thập đại cường giả trung cảnh, Liệt Diễm Thiên cũng thua, bọn họ đi không phải là chịu chết hay sao?

Rốt cục, sau khi đuổi theo vạn dặm, Liệt Không nhất tộc không tiếp tục đuổi theo không bỏ nữa, bởi vì Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc nhận được tin tức đại chiến ở Hào Khốc Thâm Uyên.

【VIP】 Công tâm

So với báo thù.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc càng quan tâm Hào Khốc Thâm Uyên hơn.

Tổ địa đã bị người của Già Thiên Lâu làm hỏng, nếu như thế giới dưới lòng đất còn gặp chuyện, đó chính là tai hoạ ngập đầu cho Liệt Không nhất tộc.

"Các ngươi tiếp tục, bản hoàng đi một lát sẽ trở lại." Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc không chút do dự, lập tức quyết định khởi hành.

Đang trong thời điểm then chốt đại chiến với Già Thiên Lâu.

Phải dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết phiền phức ở hậu phương!

Nhưng Yêu tộc có thể khống chế thiên địa chi lực, đa số yêu cả một đời cũng có thể không gặp được, nhưng Liệt Không nhất tộc bọn họ lại lần lượt gặp hai tôn.

Bây giờ tôn Yêu Tổ có thể khống chế thiên địa chi lực đột nhiên xuất hiện này, mặc dù chỉ có thực lực Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh nhưng hắn cảm thấy có kỳ quặc.

Bởi vì lo lắng đây là kế điệu hổ ly sơn của Già Thiên Lâu cho nên quyết định tự mình về Hào Khốc Thâm Uyên, không sử dụng Yêu Tổ khác.

Cứ như vậy, cho dù là Già Thiên Lâu đột nhiên đột kích thì cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Ngay lúc Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc quyết định trở về, một đạo bạch quang giáng lâm trong một chỗ trong hốc núi ở Hắc Vực, Ôn Bình dẫn theo mấy vị trưởng lão và một đám đệ tử, người mặc quần áo của Già Thiên Lâu từ trong bạch quang đi ra, sau đó cùng nhau đi tới chiến trường cách đó trăm dặm.

Nơi đó là chiến trường lớn nhất của Già Thiên Lâu với Liệt Không nhất tộc, giờ phút này, Già Thiên Lâu đang rút lui, yêu chúng của Liệt Không nhất tộc đang đuổi theo không bỏ.

Không có người quay đầu.

Bởi vì người phía trước đang chạy.

Cũng bởi vì mệnh lệnh phía trên chỉ có rút lui.

Dù cho nghe được có tiếng lão hữu ngày xưa kêu cứu khi bị bị yêu sau lưng bao phủ thì bọn họ cũng chỉ có thể quay đầu nhìn một chút, bước chân tiến về phía trước cũng không có dừng lại.

Một khi dừng lại.

Trong số người bị yêu triều bao phủ sẽ có mình!

Mà người bị yêu triều bao phủ, trước khi chết cũng chỉ có thể điên cuồng hét lên một câu với lão hữu quay đầu lại nhìn hắn: "Lão Lý, giúp ta chắm sóc mẫu thân của ta!"

Nói xong.

Mấy chục yêu vật cùng nhau tiến lên, xé nát hắn.

"Ta hiểu rồi." Nghe được tiếng hét cuối cùng của lão hữu, trong nháy mắt, nam tử đỏ cả vành mắt, sau đó cắn răng nhanh chóng phi nước đại tới phía trước.

Hắn muốn sống.

Nếu như hắn chết, ai chăm sóc mẫu thân của lão hữu?

Từng cảnh tượng ấy diễn ra với không ít người.

Cho dù đây là một cái thế giới tàn khốc nhưng vẫn tồn tại tình cảm chân thành tha thiết giữa người với người. Có tình huynh đệ, tình phu thê, tình phụ tử vân vân.

Nó rất khó tồn tại.

Cho nên mới đủ trân quý.

Cho dù ngươi có ngoan độc cỡ nào thì cũng không thể vứt bỏ chúng.

Khi một đoàn người Ôn Bình từ trong hỗn loạn lẫn vào đội ngũ Già Thiên Lâu đang rút lui, cũng không có lập tức hành động mà là đi theo bước tiến của bọn họ, một đường phi nước đại.

Kéo dài nửa khắc đồng hồ thời gian.

Sau nửa giờ, trong đội ngũ, Ôn Bình kinh hô: "Cẩn thận!"

Nói xong, nhào tới đẩy ngã một người thanh niên bên cạnh mình. Tên thanh niên bị đẩy ngã đó muốn tức giận miệng phun hương thơm, nhưng nghe bên cạnh phát ra một tiếng vang thật lớn.

Phanh ——

Một cây gai nhọn dài ba trượng từ trên trời giáng xuống, đâm sâu vào chỗ hắn mới đứng.

Thấy cảnh này, thanh niên bị đẩy ngã hoàn toàn không dám có chút lời oán giận nào, ngược lại sau khi bò dậy thì quay qua nhìn Ôn Bình, liên tục cảm tạ: "Huynh đệ, đa tạ ân cứu mạng của ngươi! Ta tên là Tạ Tất, không biết huynh đệ ngươi tên gì, nếu như có thể còn sống trở về, sau này nhất định dũng tuyền tương báo!"

Ôn Bình mở miệng.

Thanh niên đem sống sót sau tai nạn ghi tạc hai chữ ".." trong lòng, đồng thời tăng tốc độ chạy: ""..." huynh đệ, Ta Tất ta nhớ kỹ ngươi!"

Ôn Bình cười nói: "Không cần khách khí như thế, đều là người một nhà. Nếu như người một nhà mà chúng ta cũng không giúp người mình, vậy thì còn ai giúp chúng ta nữa?"

"Ngươi nói quá đúng!"

Sống sót sau tai nạn, Tạ Tất rất tán thành.

Cứ như vậy, Ôn Bình tiếp tục dẫn theo đám người của Bất Hủ Tông tiếp tục chạy tới trước, bọn người Trần Hiết, Vi Sinh Tinh Vũ nhìn thấy hành động của tông chủ thì trong lòng âm thầm bật cười.

Theo sau đó, bọn họ cũng học theo, dưới tình huống bảo đảm mình tuyệt đối an toàn, bắt đầu trợ giúp người của Già Thiên Lâu.

Đều không ngoại lệ, tất cả mọi người biểu đạt lòng cảm kích của mình.

Như ngày thường, có lẽ bọn họ sẽ không như thế.

Nhưng bây giờ cùng đồ mạt lộ, có người chịu giúp bọn họ, sao bọn họ không cảm kích cho được?

Đương nhiên.

Tại sao không có ngoại lệ.

Đó là bởi vì người mà Trần Hiết, Vi Sinh Tinh Vũ chọn đều là những người đã quan sát hồi lâu, ít nhiều gì cũng có chút trọng tình trọng nghĩa.

Cũng đúng vào lúc này, tinh thần lực của Ôn Bình lướt qua bên cạnh bọn họ.

"Bắt đầu!"

"Hắc hắc."

Bọn người Trần Hiết, Vi Sinh Tinh Vũ lập tức nở một nụ cười.

Sau đó chỉ thấy cách đó không xa, Ôn Bình đột nhiên mở miệng: "Không chạy!"

Bên cạnh, Tạ Tất giật mình, thấy Ôn Bình ngừng lại thật, vội nói: ""..." huynh đệ, ngươi làm cái gì vậy, mau chạy đi!"

"Tỷ tỷ của ta, phụ mẫu, còn có gia gia, muội muội một tuổi… bọn họ đều ở trong Du Thủy Thành, ta rút lui, bọn họ làm sao bây giờ?"

Khi nói lời này, Ôn Bình rút đao của mình ra.

Thanh tàn đao này là Ôn Bình cố ý nhặt, dính đầy yêu huyết, lưỡi đao đã cùn đến rất khó coi.

Mà Du Thủy Thành đúng là một cái thành lớn có hơn trăm triệu người sinh sống mà bọn họ vừa rút lui qua, cách bọn họ chỉ có ba mươi dặm thôi.

Khi Tạ Tất nghe Ôn Bình nói vậy thì đầu tiên là khẽ giật mình.

Sau đó lại nghe Ôn Bình nói tiếp: “Tạ huynh, ngươi đi mau!”

Nói xong, Ôn Bình nhảy lên một cái, mở ra ba cái mạch môn màu lam bình thường, rống giận vọt tới chém yêu vật đang đuổi tới.

【VIP】 Cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ

“Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ… tất cả mọi người từ bỏ các ngươi. Nhưng ta không có!”

Oanh ——

Ôn Bình một đao bổ vào đầu yêu vật đuổi tới trước mặt, chém thẳng từ đầu đến chân, chém nó thành hai khúc, máu tươi phun ra ngoài, thấm ướt tại chỗ.

Trong lúc này, Trần Hiết cũng dừng lại.

Cách Ôn Bình chỉ có trăm mét.

“Ta cũng không chạy, người nhà đều ở trong Du Thủy Thành, ta chạy, bọn họ làm sao bây giờ?” Trần Hiết liên tục gầm thét, tiếng như lôi âm, giống như quyết định chịu chết, nhưng mục đích chính lại là để cho nhiều người nghe được câu nói này của hắn hơn.

Phanh ——

Sau khi mở ra ba mạch, Trần Hiết cũng nghênh đón bầy yêu càng lúc càng gần.

Theo sau đó chính là đệ tử Bất Hủ Tông, sau đó là những trưởng lão Long Nguyệt, Long Kha.

Hết thảy mười mấy người, đồng thời khẳng khái hy sinh, chỉ vì bảo hộ người thân ở hậu phương.

Tạ Tất thấy cảnh này thì lập tức phun một bãi nước bọt, ba mạch cùng chấn động, sau đó hùng hùng hổ hổ đi tới chỗ Ôn Bình: “Nãi nãi hắn, “..” huynh đệ, ta đến giúp ngươi! Vừa nhớ, tổ mẫu ta còn sống trong Du Thủy Thành, ta chạy, lão nhân gia nàng nên làm cái gì?”

Theo Tạ Tất tham chiến, lục tục có người dừng bước.

Đều không ngoại lệ, đều là đám người từng được người của Bất Hủ Tông trợ giúp.

Bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó chính là có người thân sống trong Du Thủy Thành.

"Không chạy!"

"Mẫu thân của ta cũng sống trong Du Thủy Thành, ta chạy, nàng làm sao bây giờ!"

"Nãi nãi Liệt Không nhất tộc, lẽ nào lão tử sợ các ngươi hay sao, đến nha, ta một côn đâm chết các ngươi!"

…

Tiếng hò hét bắt đầu càng ngày càng nhiều.

Từ mới đầu mấy người, chậm rãi biến thành hơn trăm người.

Sau đó chính là ngàn người!

Không đến một hồi, người dừng lại phản kháng nhanh chóng vượt qua vạn, hơn nữa còn đang nhanh chóng tăng nhiều.

Nhìn thấy tình huống này, Ôn Bình hài lòng cười một tiếng.

Chỉ một tia lửa thì có thể thành đám cháy!

Sau đó lập tức giết ra một đường máu ở trong bầy yêu, móc từ không gian hệ thống ra, kéo tất cả mọi người lên phi thuyền, sau đó lặng yên không một tiếng động rời khỏi chiến trường.

"Đi diễn thêm mấy trận nữa rồi các ngươi về đi."

Ôn Bình dứt lời, khống chế phi thuyền đi chiến trường kế tiếp.

Trần Hiết ở một bên cảm thán một tiếng: "Tông chủ, chiêu này của ngài quá tuyệt. Chỉ cần lòng người bị xách động, người dừng lại phản kháng sẽ càng ngày càng nhiều. Khi càng ngày càng nhiều người lựa chọn phản kháng, như vậy cho dù tầng lớp cấp cao của Chiến bộ của Già Thiên Lâu có ngốc thì cũng không thể ngốc đến mức chọn rút lui."

Lòng người tản.

Thì khó mà tụ lại lắm.

Chiêu này của tông chủ quá độc ác.

Vậy mà công tâm!

Ôn Bình bình tĩnh mở miệng nói: “Một chút trò vặt thôi. Diễn kịch chỉ là bắt đầu, khiến cho nước ở Hắc Vực càng ngày càng đục mới là mục đích của ta.”

Vi Sinh Tinh Vũ nói tiếp: “Tông chủ, ta có thể làm gì không?”

“Diễn trò hay là được, những chuyện khác không cần ngươi làm, sẽ có người của ‘Già Thiên Lâu’ giúp chúng ta làm.” Dứt lời, Ôn Bình nở một nụ cười, ánh mắt nhìn vào bầy yêu bên dưới.

“Người của Già Thiên Lâu?”

Vi Sinh Tinh Vũ ngây ra một lúc.

Một giây sau, Ôn Bình tâm niệm vừa động.

Phong Tiềm.

Bắc Thiên Hàn.

Song song hiện thân!

Hơn nữa, hai người đều mặc đồng phục của Già Thiên Lâu!

Khi thấy hai người, Vi Sinh Tinh Vũ bừng tỉnh đại ngộ, hắn còn tưởng rằng tông chủ len lén thu phục người của Già Thiên Lâu.

Hóa ra đây là cường giả”Già Thiên Lâu”!

Đường đường là hai cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đều có danh vọng rất cao trong toàn bộ U Quốc, sau kinh biến ở Thần Phi Thành đêm hôm đó, mấy ngày nay bảy thành người trong Nguyên Dương Vực đều cho là người của Bất Hủ Tông.

Bây giờ lại lắc mình phủ thêm áo lót Già Thiên Lâu, hóa thân thành cường giả Già Thiên Lâu, đúng là khiến người ta

không biết nên nói cái gì cho phải.

Ai có thể nghĩ đến, có mấy người chết rồi.

Nhưng không có hoàn toàn chết đi.

Đúng là Triều Thiên Hạp có loạn hay không, tông chủ định đoạt.

Theo sau đó, Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn đồng thời bay thẳng lên thương khung, hóa thành kinh hồng song song biến mất trong mây.

Một người đi phía trái.

Một người hướng phải.

Nơi đi đều là chiến trường mà Ôn Bình cảm ứng được có Yêu Tổ trung cảnh trấn giữ.

Trong lúc đó.

Đã đến một cái chiến trường khác của Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc.

Tình huống ở chiến trường này không khác gì chiến trường trước đó, cũng là người của Già Thiên Lâu đang rút lui, mà Liệt Không nhất tộc đuổi theo không bỏ.

"Đi xuống đi."

Ôn Bình thừa dịp loạn để phi thuyền phi hành ở tầng trời thấp, sau đó nhờ yêu triều yểm hộ, đưa bọn người Vi Sinh Tinh Vũ, Trần Hiết vào trong chiến trường, lặp lại chiêu cũ.

Không tới nửa canh giờ, hàng ngàn hàng vạn người đổi đầu thương, chém giết với chúng yêu Liệt Không nhất tộc đang đuổi theo không bỏ.

Thấy thế, Ôn Bình lặng yên dẫn đám người Bất Hủ Tông đi, tiếp tục đi chiến trường kế tiếp, liên tục diễn tiết mục công tâm này.

Không tới ba canh giờ, dị biến ở chiến trường khiến cho cường giả Thiên Vô Cấm Già Thiên Lâu chú ý.

Lão giả họ Khương nhận được tin tức, lập tức đi theo cường giả Thiên Vô Cấm còn lại vội vàng đến chiến trường,

muốn khống chế lại cục diện.

Khi lão giả họ Khương chạy tới một cái chiến trường, cảnh tượng đập vào mí mắt khiến cho hắn vừa giận vừa bất đắc dĩ.

Giận.

Bởi vì người của Già Thiên Lâu không tuân điều lệnh.

Bất đắc dĩ.

Thì là vì những người chống lại mệnh lệnh này tử thủ bên ngoài một tòa thành lớn mấy chục triệu người sinh sống.

“Các ngươi đang làm gì?”

Lão giả họ Khương trầm giọng mở miệng, đồng thời ném ra một cây trường thương, giống như thiên ngoại sao băng, bay vào trong bầy yêu, trấn sát mấy vạn yêu chúng.

Trong giây lát, tiếng nói truyền trăm dặm, khiến cho hết thảy mọi người và Liệt Không nhất tộc trên chiến trường chú ý tới. Nhưng là đa số người của Già Thiên Lâu chỉ là quay đầu nhìn một cái.

Sau đó nên làm gì thì tiếp tục làm đó.

Rất nhiều người cũng không có vì lão giả họ Khương đến mà cảm thấy vui vẻ, bởi vì người truyền đạt mệnh lệnh rút lui chính là lão giả họ Khương!

Lão giả họ Khương thấy thế thì sững sờ.

Chuyện gì xảy ra?

【VIP】 Cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ (2)

Mấy người ngày thường nghe lời hắn răm rắp, hôm nay ánh mắt lại trở nên lạ lẫm như vậy?

Giống như là không biết hắn.

Lúc này, một vị cường giả Địa Vô Cấm của Chiến bộ của Già Thiên Lâu chậm rãi mở miệng nói: "Tộc nhân của ta đều trong thành, Khương tiền bối!"

Dứt lời, quay đầu xông vào chiến trường.

Nhưng mà trước khi đi, để lại câu nói đó, nhấn mạnh ba chữ Khương tiền bối!

Sắc mặt lão giả họ Khương lại trầm xuống, thấp giọng tức giận nói: "Một đám tầm nhìn hạn hẹp."

Nhưng nói xong câu đó, lão giả họ Khương vẫn gia nhập chiến trường, bởi vì hắn biết lúc này nếu như một mình mình rời đi, sau này ai còn kính hắn nữa?

Cảnh tượng y như vậy cũng diễn ra ở những chiến trường khác, khi hơn mười vị cường giả Thiên Vô Cấm của Chiến bộ chạy tới chiến trường, nghênh đón, đáp lại đều cực kỳ lạnh nhạt.

Nhưng mà có người lựa chọn rời đi.

Cũng có người lựa chọn ở lại.

Rời đi là vì sợ chết, vừa khéo chiến trường hắn đến đó có ba bốn tôn Yêu Tổ Thiên Vô Cấm, một mình hắn ở lại chính là chịu chết.

Về phần ở lại.

Bọn họ giống như lão giả họ Khương, biết nếu là mình đi.

Sau ngày hôm nay còn ai kính hắn nữa?

Cùng lúc đó, hai người Bắc Thiên Hàn, Phong Tiềm cũng đã giáng lâm chiến trường, đang huyết chiến hai tôn Yêu Tổ trung cảnh.

Hai người hai yêu chiến trên bầu trời, thanh thế con to lớn hơn là ngàn vạn cường giả Già Thiên Lâu và mấy ngàn vạn yêu chúng Liệt Không nhất tộc.

Rầm rầm rầm ——

Tựa như trời cũng muốn sụp.

Phanh ——

Phong Tiềm ngũ mạch cùng chấn động.

Sát chiêu mạnh nhất Phong Sa · Chấn Thiên Sa Bạo —— ra!

Một bên khác, Bắc Thiên Hàn cũng ngũ mạch đều mở.

Sát chiêu mạnh nhất Ngự Thủy Hàn · Phá Thiên Kiếm —— Liên Xuất!

Chiến đấu đã kéo dài ròng rã hai canh giờ, hai tôn Yêu Tổ trung cảnh rơi vào hạ phong, yêu khu không thể phá vỡ đã máu me đầm đìa, khó coi.

Bởi vì đều không phải là huyết mạch cấp A cho nên thực lực đều là cấp Tinh Dạ Yêu Tổ, đối mặt với Phong Tiềm và Bắc Thiên Hàn có thể vô hạn phóng đại chiêu thì quá tầm thường.

Khi chiến đấu kéo dài đến canh giờ thứ ba.

Hai tôn Yêu Tổ trung cảnh tự biết không địch lại, lựa chọn bỏ chạy, nhưng mà một tôn trong đó bị Bắc Thiên Hàn một chiêu Ngự Thủy Hàn · Phá Thiên Kiếm chém giết tại chỗ.

Yêu khu khổng lồ bị cắt thành hai đoạn, rơi vào trong quần sơn, đánh sập mấy chục toà sơn phong, cũng chấn nhiếp mấy ngàn vạn yêu chúng.

Người của Già Thiên Lâu thấy thế thì thuận thế phản kích.

Bức lui Liệt Không nhất tộc trăm dặm!

Tất cả mọi người tưởng rằng người phía trên tới chi viện, sĩ khí đã tăng tới một độ cao trước giờ chưa từng có, sau khi bức lui Liệt Không nhất tộc trăm dặm, còn đuổi theo không bỏ.

Ôn Bình thấy cảnh này, hài lòng cười một tiếng: "Đúng đúng, chính là phải đánh như vậy, thế lực đỉnh phong ở Triều Thiên Hạp Già Thiên Lâu sao có thể rút lui được chứ?"

Có chút hài lòng với kết quả này, Ôn Bình đang định đến chỗ thi thể rơi xuống thu thập yêu khu của Yêu tộc thì không ngờ lại nhận được phản hồi từ Phong Tiềm.

Một vị Yêu Tổ trung cảnh khác thuận lợi chạy trốn!

Hắn chạy.

Phong Tiềm truy!

Một người một yêu, nửa canh giờ mà đã bay ra ngàn dặm, thắng bại vẫn chưa định.

"Không nghĩ tới vô hạn đại chiêu của Phong Tiềm cũng không thể giải quyết hắn." Ôn Bình cảm khái một tiếng, nhưng mà cũng không có thất vọng.

Dù sao hắn vốn không có yêu cầu xa vời hai người Phong Tiềm, Bắc Thiên Hàn đều có thể đắc thủ, hơn nữa một mình Bắc Thiên Hàn đắc thủ thì mục đích của hắn cũng đã đạt được.

Một tôn Yêu Tổ trung cảnh chết.

Chắc chắn Liệt Không nhất tộc sẽ trả thù Già Thiên Lâu gấp bội!

Già Thiên Lâu muốn rút lui?

Có lẽ nằm mơ thì sẽ thực hiện được.

"Tiếp tục đuổi."

Ôn Bình âm thầm ra lệnh cho Phong Tiềm, ánh mắt nhìn chiến trường đang chiến đấu kịch liệt giữa Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc bên dưới, trầm tư.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc cũng nên trở rồi chứ?

Cùng lúc đó, ở không trung cách Hào Khốc Thâm Uyên vẻn vẹn năm ngàn dặm, một con Dực yêu cực nhỏ nhưng tốc

độ phi hành cực nhanh đuổi kịp Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc.

"Yêu Hoàng bệ hạ, đại sự không ổn!"

Lúc này, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc dừng lại, quan sát Dực yêu, trầm giọng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Thiên Hòa Yêu Tổ bị cường giả của Già Thiên Lâu giết, hơn nữa bây giờ Tinh Hải Yêu Tổ cũng đang bị cường giả của Già Thiên Lâu truy sát!"

Dực yêu nói xong, vội vàng sợ hãi lui về sau, lui xa ngàn trượng mới ổn định thân hình, sau đó, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc nổi giận gầm lên một tiếng.

Âm thanh chấn thiên.

Vẫn chấn động đến nó choáng váng.

Trong lòng Dực yêu phát khổ, nếu biết trước như thế thì lại lui thêm ngàn trượng nữa.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc cả giận nói: "Quả nhiên là âm mưu của Già Thiên Lâu, hèn hạ! Thích giở trò, hôm nay bản hoàng sẽ để cho các ngươi phải trả giá nặng nề."

Oanh ——

Nói xong, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc trực tiếp đổi hướng, bay về phía chiến trường.

Cũng ngay lúc này, dưới bóng cây ở dưới mặt đất, một cái Hắc Ảnh đột nhiên từ trong bóng cây chui ra, sau đó nhanh chóng đuổi theo Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc.

Tốc độ phải nói là.

Sánh ngang với Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc.

Trên phi thuyền, Trần Hiết nhận được tin tức này thì lập tức bỏ tâm tư xem trò vui qua một bên, vội vàng đi đến trước mặt Ôn Bình, mở miệng nói: "Tông chủ, nó về."

Nói xong, tất cả mọi người trên phi thuyền cũng thu hồi tâm tư xem trò vui.

Nó về.

Một chữ nó này có ý nghĩa như thế nào, mọi người đều biết.

Nó đại biểu cho Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc!

Tồn tại Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đỉnh phong!

Ôn Bình gật gật đầu, lập tức ra lệnh cho Phong Tiềm vẫn đuổi sát không buông trở về, đúng lúc này, Vi Sinh Tinh Vũ cũng hưng phấn mở miệng.

"Ta cảm nhận được quẻ tượng đại cát của Già Thiên Lâu sắp ứng nghiệm."

Vi Sinh Tinh Vũ nói xong, biểu cảm của tất cả mọi người đều cứng lại.

Sau đó trong đầu xuất hiện một ý nghĩ.

Già Thiên Lâu nguy rồi!

Ôn Bình cũng mở miệng nói: "Kịch ta đã diễn xong, các ngươi về tông môn trước."

Long Nguyệt là người đầu tiên tỏ vẻ thất vọng.

Bởi vì chuyện sắp xảy ra tiếp theo mới là cái mà nàng mong đợi.

Bây giờ đi về?

Mất hứng biết bao.

"Tông chủ, ta có thể ở lại xem sao?" Long Nguyệt chớp chớp hai con mắt to linh động, lộ ra nồng đậm chờ mong.

【VIP】 Sẽ giúp Già Thiên Lâu thêm một mồi lửa

Ôn Bình đáp: “Đi Tẫn Tri Lâu cũng có thể xem.”

Dứt lời, tinh thần lực cảm ứng được Phong Tiềm đang nhanh chóng trở về, Ôn Bình lái phi thuyền nghênh đón Phong Tiềm.

Đồng thời mở truyền tống trận ra.

Oanh ——

Bạch quang bỗng nhiên hạ xuống.

Tất cả mọi người được đưa về tông môn.

Khi cảnh tượng trước mắt biến thành tông môn, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người Trần Hiết, bởi vì Tẫn Tri Lâu là địa bàn của Trần Hiết.

“Đi!”

Trần Hiết dứt lời, dẫn đầu vọt tới Tẫn Tri Lâu.

Cùng lúc đó, Ôn Bình khống chế phi thuyền đón Phong Tiềm, vẫn không có rời khỏi Hắc Vực. Bởi vì hắn còn muốn cho người của Già Thiên Lâu thêm một mồi lửa.

Liệt Không nhất tộc đã hao tổn một Yêu Tổ trung cảnh.

Già Thiên Lâu không chết một vị thì có chút quá đáng.

Sau một khắc, Ôn Bình tâm niệm vừa động, lấy một thi thể Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc từ tàng giới ra —— chính là Yêu Tổ huyết mạch cấp A mà Mộc Long đem về.

Vì tránh cho xuất hiện tình huống như Phong Tiềm, cho nên Ôn Bình trực tiếp móc ra Yêu Tổ mạnh nhất mà mình có thể khống chế được bây giờ.

Cùng lúc đó, trong các chiến trường lớn, Già Thiên Lâu phản kích cũng đổi lấy Liệt Không nhất tộc xung kích càng

mãnh liệt hơn, chuyện này khiến bọn lão giả họ Khương khổ không thể tả.

Không có cách nào.

Liệt Không nhất tộc có số lượng đông đảo.

Giết chết một con thì hai con nữa tới.

Giết hai con thì đến bảy, tám con.

Hơn nữa Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc còn nhiều hơn, khi bọn họ tham dự phản kích, trong nửa khắc đồng hồ ngắn ngủi, đã có hơn hai mươi tôn Yêu Tổ gia nhập đại chiến.

Cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu một đánh hai.

Mặc dù trong thời gian ngắn sẽ không thua nhưng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Sau khi lão giả họ Khương lực chiến hai tôn Yêu Tổ nửa canh giờ, khổ không thể tả, lập tức nhìn xuống Chiến Thần Khôi Thanh của Chiến bộ đang chém giết bên dưới hô: "Tiểu tử Khôi gia, mau trở về trụ sở báo cáo tình hình chiến đấu lại cho ba vị tiền bối Chiến bộ, mời bọn họ mau tới trợ giúp chiến trường tiền tuyến!"

Lão giả họ Khương nhìn Khôi Thanh còn đang kịch chiến, tức giận đến muốn lao xuống đá cho hắn một cái.

Tình hình chiến đấu cháy bỏng như thế, nhất định phải để hắn mở miệng chịu thua mới đi cầu viện?

Không cần mắt thì có thể móc đi!

Khôi Thanh bừng tỉnh đại ngộ, cảm xúc cũng tỉnh lại từ trạng thái thị sát: "Khương tiền bối, ta lập tức đi ngay!"

Nói xong, Khôi Thanh hóa thành kinh hồng vội vàng bay về trụ sở sau lưng, lúc rời đi không nhịn được trừng mắt nhìn vô số yêu chúng ở hậu phương.

Tiện yêu!

Các ngươi chờ chết đi!

Khi Khôi Thanh về đến trụ sở thì đã là chuyện của một canh giờ sau.

Khi Khôi Thanh báo cáo lại tình hình chiến đấu, sắc mặt của ba vị cường giả trung cảnh của Già Thiên Lâu bỗng nhiên đại biến.

Nhưng mà cũng không phải là lo lắng.

Mà là phẫn nộ!

"Khương Bình, hắn đang làm cái gì?"

"Là mệnh lệnh rút lui của chúng ta nói không đủ rõ ràng hay là lỗ tai của hắn bị chó tha đi?"

"Chúng ta nói rút lui một vạn lần!"

Ba người cực kỳ phẫn nộ, giọng nói tức giận truyền khắp toàn bộ trụ sở, ngay cả cường giả Chiến bộ ngoài doanh trướng cũng không nhịn được run lẩy bẩy.

Khôi Thanh đứng ở tuyến đầu lửa giận, cũng không có căng thẳng cho lắm.

May mắn!

May mắn.

Cũng may không có mắng mình.

Khôi Thanh tùy tiện bịa ra một cái lý do: "Ba vị tiền bối bớt giận, đương nhiên là chúng ta nghe lời răm rắp! Nhưng mà Liệt Không nhất tộc hoàn toàn liều mạng, đuổi theo không bỏ, nhất định phải chúng ta chết, người của chúng ta hết cách rồi, chỉ đành chọn phản kích."

Dứt lời, Khôi Thanh cúi thấp đầu xuống.

Chờ mong cảm xúc của ba người có thể hòa hoãn lại một chút.

Quả nhiên, sau khi Khôi Thanh nói xong, cảm xúc của ba người dần dần ổn định lại không ít.

Không còn mắng lão giả họ Khương.

Đổi qua mắng những người khác.

"Chạy chậm thì để cho bọn họ chết đi!"

“Ngươi biết ở sa trường, Già Thiên Lâu chúng ta chịu áp lực lớn bao nhiêu không? Không chạy, bọn họ sẽ phải chết hết ở nơi đó!”

“Một đám ngu xuẩn!”

Khôi Thanh nghe nói như vậy thì trầm mặc.

Hắn không muốn nói thêm gì nữa.

Có nói nhiều thêm nữa thì cũng có ích lợi gì đâu?

Người đứng ở chỗ cao, xưa nay không quan tâm sống chết của người thấp hơn.

Cùng lúc đó, không ngừng có người xông tới cầu viện ngoài trụ sở. Đều không ngoại lệ, tất cả đều là những cường giả Thiên Vô Cấm đó phái tới.

Ba vị cường giả trung cảnh của Già Thiên Lâu vừa hùng hùng hổ hổ vừa nghe tình hình chiến đấu, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ chọn thu hồi mệnh lệnh rút lui.

“Tề Nguyên huynh, Kiếm Trạch huynh, ba người chúng ta chia ra hành động, trợ giúp từng cái chiến trường trước, nếu như gặp được Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc thì tùy cơ hành sự.” Trong ba người, lão giả có tướng mạo già nhất tỏ vẻ tức giận, tuyên bố hành động tiếp theo.

“Chỉ có thể như vậy.” Tề Nguyên nói tiếp.

Kiếm Trạch cũng tức giận mở miệng: “Đúng là một đám ngu xuẩn! Đi, cứ như vậy đi, Lục huynh, chúng ta chia ra hành động.”

Dứt lời, ba người rời khỏi doanh trướng, sau đó lần lượt hóa thành kinh hồng bay tới chiến trường.

Nhưng mà trên đường, Kiếm Trạch vẫn hùng hùng hổ hổ.

“Đúng là một đám ngu xuẩn, chẳng lẽ không thấy được Liệt Diễm Thiên cũng thảm bại sao? Thập đại đều bại, còn ép lão tử cũng phải gia nhập chiến trường.”

“Rõ ràng chỉ cần chịu đựng mấy ngày, cố gắng nhịn mấy ngày, phía trên sẽ cử cường giả thượng cảnh đến, đến lúc đó

thì có thể nghịch chuyển thế cục, phòng ngừa thương vong không cần thiết!”

“Nhưng nhất định phải đánh!”

Ngay lúc Kiếm Trạch hùng hùng hổ hổ, một chiếc phi thuyền ẩn nấp trong mây đang lặng yên đến gần hắn.

Trên không trung ngàn mét trên phi thuyền còn có một tôn Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc đã thu nhỏ yêu khu, bị Ôn Bình dùng tinh thần lực che giấu khí tức.

Theo thời gian trôi qua, phi thuyền đi theo một canh giờ.

Một khắc đồng hồ sau, phi thuyền đột nhiên gia tốc tới gần Kiếm Trạch.

【VIP】 Sẽ giúp Già Thiên Lâu thêm một mồi lửa (2)

Khi Kiếm Trạch cách chiến trường chỉ có mười dặm, khi phi thuyền cách Kiếm Trạch chỉ có hai ba ngàn trượng, trên phi thuyền, Ôn Bình mở miệng.

"Người có tính tình nóng nảy thì vận may sẽ không tốt. Chính là ngươi!"

Nói xong, Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc ẩn nấp trong biển mây bỗng nhiên đáp xuống, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hai ba ngàn trượng.

Bình chướng tinh thần lực của Ôn Bình cũng biến mất theo.

Khí tức Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tràn ngập ra trong nháy mắt.

"Mẹ nó!"

Kiếm Trạch giật mình, ngẩng đầu một cái, trực tiếp mở hết ngũ mạch.

Phanh ——

Theo sau đó, ngũ mạch cùng chấn động.

Phanh ——

Tuyền Qua Đồ mở!

Trong nháy mắt, một thanh cự kiếm do Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo xuất hiện trong tay, nương theo mạch môn chấn động, một lượng lớn loạn kim chi lực từ trong đại địa tuôn ra, hội tụ trên cự kiếm của Kiếm Trạch. Đồng thời, mênh mông mạch khí cũng ngưng tụ ra một hư ảnh ở sau lưng hắn.

Một hư ảnh khổng lồ cao trăm trượng.

Hư ảnh cầm cự kiếm trong tay, phẫn nộ nghênh đón Yêu Tổ trung cảnh mà Ôn Bình điều khiển.

Sau một khắc.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn.

Oanh ——

Thiên băng địa liệt.

Giờ khắc này, núi non trùng điệp cùng kêu lên, đổ sụp.

Chiến trường ngoài mười dặm cũng bị một tiếng vang thật lớn này làm cho giật nảy mình.

Mà Ôn Bình thì ở trên bầu trời, tiếp tục đợi, chờ đợi chiến trường kết thúc.

Kiếm Trạch không phải Liệt Diễm Thiên.

Hắn không phải thập đại.

Yêu Tổ trung cảnh mình điều khiển.

Cũng không phải Yêu Tổ đã đánh bại Liệt Diễm Thiên.

Nó còn mạnh hơn!

Lại thêm Vong Linh Triệu Hoán Thuật tăng phúc lực lượng.

Giết chết Kiếm Trạch, hẳn là không cần nửa canh giờ.

Nửa canh giờ, trợ giúp của Già Thiên Lâu không đến được, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc cũng không thể nào tới kịp.

Theo thời gian trôi qua, yêu chúng của Liệt Không nhất tộc nhìn thấy một tôn Yêu Tổ trung cảnh không biết, nhưng lại có khí tức của Liệt Không nhất tộc đè đầu cường giả Già Thiên Lâu mà đánh.

Tất cả yêu chúng bắt đầu càng đánh càng hăng.

Mà người của Già Thiên Lâu thì càng ngày càng tuyệt vọng.

“Lại phải thua sao?”

“Sao Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc này đều mạnh như vậy?”

“Nếu như Kiếm Trạch tiền bối cũng thua, chúng ta nên làm cái gì.”

Theo tiếng kêu rên nổi lên bốn phía, tên cường giả Thiên Vô Cấm của Già Thiên Lâu đang đại chiến với hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh lòng như tro nguội.

Hi vọng tới.

Nhưng mà tới cũng giống như không tới.

Rốt cục, chiến đấu kết thúc trong một tiếng nổ vang.

Oanh ——

Kiếm Trạch yếu ớt bị Yêu Tổ trung cảnh mà Ôn Bình điều khiển một trảo nhấn xuống lòng đất, xương cốt toàn thân vỡ vụn, khí tức càng ngày càng yếu.

Làm xong toàn bộ mọi chuyện Ôn Bình, xông vào trong bụi mù, cất lấy thi thể của Kiếm Trạch, sau đó điều khiển Yêu Tổ trung cảnh bay thẳng lên vân tiêu, biến mất trong chiến trường.

“Lần này, Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc cũng nên không chết không thôi chứ?” Làm xong tất cả mọi chuyện, Ôn Bình mới định đi về.

Làm như thế, đã cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đầy đủ thời gian phát dục.

Cũng tạo áp lực cho Già Thiên Lâu.

Cuối cùng là cho Bất Hủ Tông có thời gian.

Đương nhiên, thời gian này chắc chắn sẽ không dài.

Đối mặt với Già Thiên Lâu, suy cho cùng thì Liệt Không nhất tộc vẫn quá yếu ớt, bị quét sạch là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng mà chờ đến khi Liệt Không nhất tộc bị quét sạch, đến khi Bất Hủ Tông lại đối mặt với Già Thiên Lâu, lúc đó hẳn là Bất Hủ Tông có thể có cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, hình như lâu chủ của Già Thiên Lâu cũng là cảnh giới này.

Đương nhiên.

Chỉ là hình như thôi.

Ngay cả hệ thống cũng không có đưa ra câu trả lời chắc chắn, chỉ nói là có thể.

Vậy thì chứng tỏ thế gian này không có ai biết rốt cuộc bây giờ lâu chủ của Già Thiên Lâu là cảnh giới gì, hoặc là nói không có ai ghi chép lại lâu chủ của Già Thiên Lâu là cảnh giới gì, nếu không thì chắc chắn hệ thống có thể lấy được tư liệu chuẩn xác về lâu chủ của Già Thiên Lâu mà không phải là hai chữ có thể.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Ôn Bình lại bay ra trăm dặm, tìm một chỗ hẻo lánh không có ai hoặc là không có yêu nào sẽ phát hiện, truyền tống về tông môn.

Sau khi trở lại tông môn, Ôn Bình đi lên Tẫn Tri Lâu trước.

“Tông chủ.”

“Tông chủ.”

Khi Ôn Bình lên lầu, tất cả mọi người nổi lòng tôn kính cung nghênh Ôn Bình.

Không có cách nào.

Cho dù là Vi Sinh Tinh Vũ từng làm lâu chủ của Già Thiên Lâu cũng không nhịn được mà cực kỳ kính nể.

Ở Triều Thiên Hạp, chỉ có tông chủ mới có thể đứng sau màn điều khiển Liệt Không nhất tộc đại chiến với Già Thiên Lâu.

Cho dù là U Quốc cũng không được.

Thủ đoạn của U Quốc cũng không sánh được với tông chủ.

Vẫn là câu nói đó.

Ai mà ngờ được, người hoặc là yêu bên mình chết rồi nhưng lại không có hoàn toàn chết đi.

Ai mà ngờ được Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc đang tổn thất mà Bất Hủ Tông thì lại thu hoạch tương đối khá.

"Tông chủ, ngài thao tác như vậy, sợ rằng Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc sẽ không chết không thôi. Ngay cả khả năng ngưng chiến hòa đàm cũng không có." Trần Hiết cũng không nhịn được cảm thán một câu, sau đó lấy một cái ghế đến, để cho Ôn Bình ngồi ở giữa phòng.

Ôn Bình bình tĩnh nói: "Nước ở Hắc Vực càng đục càng tốt. Càng đục thì sau này chúng ta càng ổn khi đặt chân đến Hắc Vực hơn. Đi, tiếp tục xem kĩ đi. Chiến tranh như vậy, có lẽ sau này các ngươi sẽ được đích thân trải nghiệm, đương nhiên, chỉ là có lẽ thôi."

Khi Ôn Bình vừa dứt lời, tất cả mọi người trên lầu ba Tẫn Tri Lâu trầm mặc, nhưng mà hai đầu lông mày lại không có vẻ lo lắng gì.

Bởi vì có tông chủ.

Hắn không sợ!

Cho dù ngày mai Bất Hủ Tông sẽ rơi vào đại chiến như vậy.

Lúc này, rốt cuộc cái chết của Kiếm Trạch cũng bắt đầu đưa tới phản ứng dây chuyền.

Chiến trường chỗ Kiếm Trạch, bởi vì hắn vẫn lạc, phe Già Thiên Lâu vốn là kéo dài hơi tàn, trong chớp mắt sĩ khí thấp đến điểm đóng băng, còn thấp hơn khi biết được Liệt Diễm Thiên chiến bại.

Nhìn trước mặt, Liệt Không nhất tộc đang đến mãnh liệt, ngoại trừ người sau lưng có thân nhân vẫn lựa chọn tử chiến, những người khác đã không muốn tử chiến.

Mà một khi không muốn tử chiến thì đối mặt Liệt Không nhất tộc vốn chiếm hết ưu thế, những người này cũng chỉ có thể lựa chọn chạy trối chết.

Loại người như vậy chiếm bảy thành trong chiến trường này!

Khi bảy thành người này cũng bắt đầu trốn tan tác, ba thành người còn lại bị Liệt Không nhất tộc trùng kích, nhỏ bé giống như mạ.

【VIP】 Ngao cò tranh nhau, Hoài Không được lợi

Yêu tộc Liệt Không nhất tộc như hồng thủy cọ rửa mà đến, bọn họ ngoại trừ bị dìm ngập trong nháy mắt thì hoàn toàn không tồn tại cái kết cục thứ hai.

Cường giả Thiên Vô Cấm ở phương chiến trường này cũng ôm hận nuốt nước mắt gào thét một tiếng, sau đó bị hai tôn Yêu Tổ cắn xé vẫn lạc.

"Không nên tới…"

Nói xong, tất cả đều đều kết thúc.

Phương chiến trường này.

Bại hoàn toàn!

Đã không còn ai có thể ngăn cản gót sắt của Liệt Không nhất tộc!

Rống ——

Nương theo tiếng gầm gừ thắng lợi của Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc, thiên địa biến sắc, mây đen nồng hậu dày đặc lôi cuốn lấy mưa tầm tã tiến đến.

Trong khoảnh khắc, mưa như trút nước.

Trong tầm mắt, tất cả đều trở nên ám trầm.

Hoa ——

Nước mưa rơi xuống, hàng ngàn hàng vạn người đang lẩn trốn lần lượt vẫn lạc dưới lợi trảo và cự nha của yêu chúng Liệt Không nhất tộc.

Khi vừa vừa chạy tới chiến trường, còn chưa kịp giải quyết Yêu Tổ hạ cảnh của Liệt Không nhất tộc bên chiến trường của mình, hai người Tề Nguyên biết được tin tức này.

Bối rối không biết làm sao.

Hai người hận.

Trong lòng cũng hối hận.

Không nên tới!

Nhưng mà đã tới rồi.

Thì có cách gì đâu?

Chỉ có thể chiến.

"Đều lùi cho ta!"

Tề Nguyên một chưởng đánh bay người đến đưa tin, sau đó tức giận gầm lên một tiếng với thành viên của Già Thiên Lâu đang chống cự lại Liệt Không nhất tộc phía dưới.

Muốn đánh thức những người đang trong mộng này.

Tiếp tục chiến đấu nữa thì đều phải chết!

Về phần một tên cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh khác của Già Thiên Lâu, lão giả họ Lục.

Khi hắn nghe được tin tức Kiếm Trạch vẫn lạc, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng trên không chiến trường, sau đó quan sát người đang chém giết với Liệt Không nhất tộc phía dưới.

Hắn không giống như Tề Nguyên.

Hắn biết để những chiến sĩ lựa chọn ở lại bảo hộ tộc nhân hậu phương rút lui gần như là chuyện không thể.

Hắn chỉ có một con đường duy nhất là tiếp tục chiến đấu.

Nếu như bây giờ hắn vứt bỏ bọn họ không để ý tới, vậy Chiến bộ sẽ làm mất lòng tất cả mọi người.

"Ai, cũng không biết ta có thể kiên trì bao lâu."

Nói xong, lão giả họ Lục xông vào bên trong chiến trường, một quyền đánh một tôn Yêu Tổ hạ cảnh vây công lão giả họ Khương bay ngàn trượng.

Ngũ mạch vừa mới mở, trên bầu trời lập tức xuất hiện một tôn Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc —— chính là tôn đã đánh bại Liệt Diễm Thiên.

Mặt lão giả họ Lục lập tức xám như tro.

Chiến?

Làm sao chiến?

Sao cứ sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó?

Sau một khắc.

Lão giả họ Lục vội vàng móc ra một khối tinh thạch màu da cam, khi hắn dùng sức bóp, một lượng lớn Long Bích Văn lưu chuyển trong tinh thạch.

Vật này tên là Vạn Lý Hoàng Tinh.

Chính là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo.

Phí tổn đắt đỏ!

Trong Già Thiên Lâu, chỉ có cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh mới có tư cách cos được.

Lại chỉ có một cái tác dụng.

Truyền âm!

Trong phạm vi mười vạn dặm, trong khoảnh khắc là tới.

"Lão sư, cứu ta!" Lão giả họ Lục nói xong, bóp nát Vạn Lý Hoàng Tinh, sau đó cảnh giác nhìn Yêu Tổ trung cảnh của Liệt Không nhất tộc càng ngày càng gần.

Khi cảm nhận được khí thế mạnh mẽ làm cho người không rét mà run đó, lão giả họ Lục không khỏi nuốt nước miếng một cái, thấp thỏm lấy ra vũ khí của mình.

Phải ráng chống đỡ một chút!

Chống đỡ một lúc thì sư phụ sẽ đến!

Trong Tẫn Tri Lâu, thấy cảnh này, Ôn Bình dời ánh mắt khỏi chiến trường Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc.

Đây chính là kết quả hắn muốn!

Không uổng công hắn tốn thời gian đi diễn một màn kịch.

Cứ như vậy, Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc càng chiến càng liệt, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng sẽ có một cái không

gian phát dục tốt hơn.

Ít nhất Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc không thể nào đi về.

Chỉ cần hắn không trở về viện binh thì tất cả đều không là vấn đề.

Theo sau đó, ánh mắt Ôn Bình rơi vào hình ảnh chiến trường Hào Khốc Thâm Uyên trên Hắc Tường. Hoài Không và Tinh Dạ Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc còn đang ác chiến.

Lúc đầu, Hoài Không thuộc về thế yếu nhưng cũng vì có Thời Phong trợ giúp cho nên dần dần chiếm cứ thượng phong.

Về phần hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh.

Thời Phong trực tiếp dùng thần thông mạnh nhất của mình —— Ly Hỏa Thập Vĩ Sát, lần lượt giải quyết bọn họ. Mặc dù không phải cường thế nghiền ép nhưng cuối cùng vẫn là thắng.

Nhưng mà cảnh tượng này không ai nhìn thấy.

Khi những người khác cũng nhìn theo ánh mắt Ôn Bình, nhìn vào Hào Khốc Thâm Uyên, hơi kinh ngạc với chiến cuộc biến hóa.

"Ừm?"

"Ta bỏ qua cái gì, sao thành hai đánh một rồi?"

"Hai tôn Yêu Tổ vây công Thời Phong đâu?"

Đám người hơi kinh ngạc.

Trần Hiết chậm rãi mở miệng nói: "Ngay lúc chúng ta diễn kịch ở Hắc Vực, Thời Phong đã trấn sát bọn họ."

"Nhanh như vậy?"

Ngay cả Vi Sinh Tinh Vũ cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Hắn vốn cho rằng một trận chiến này mấy người Thời Phong sẽ rất gian nan.

Hơn nữa, rốt cuộc tông chủ đưa cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cơ duyên như thế nào, vậy mà khiến cho Thời Phong cũng có thực lực trấn sát hai tôn Yêu Tổ?

Vi Sinh Tinh Vũ không nhịn được đưa ánh mắt về phía Ôn Bình, nhưng mà tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Lúc này, Ôn Bình mở miệng: "Không có gì mà nhanh hay không nhanh, Thời Phong giết chỉ là hai con Yêu Tổ huyết mạch bình thường mà thôi, thực lực chỉ ngang với Thiên Huyền. Chân chính khó giải quyết cũng chỉ có Tinh Dạ Yêu Tổ. Muốn giết Tinh Dạ, Hoài Không và Thời Phong phải tìm đúng thời cơ, nếu không, chỉ cần cho Tinh Dạ cơ hội chạy trốn, với năng lực của hai người bọn họ thì không thể nào đuổi theo kịp."

Nói xong, bọn người Trần Hiết sửng sốt một chút.

Khá lắm.

Hóa ra là mình bảo thủ.

Sức tưởng tượng của mình bị cái đầu nhỏ hạn chế.

Tông chủ hi vọng mấy người Hoài Không giết chết Tinh Dạ Yêu Tổ.

Rõ ràng Hoài Không, Thời Phong mới vừa bước vào cảnh giới Yêu Tổ!

【VIP】 Ngao cò tranh nhau, Hoài Không được lợi (2)

Đang lúc mọi người không biết nên nói cái gì, Ôn Bình lại mở miệng: "Còn nữa, các ngươi không nên cảm thấy Hào Khốc Thâm Uyên dễ chiếm như vậy. Mặc dù bây giờ Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc không rảnh bận tâm Hào Khốc Thâm Uyên, nhưng thế giới dưới lòng đất của Hào Khốc Thâm Uyên vẫn có tồn tại càng mạnh mẽ hơn."

Nói xong, đám người nghẹn lời.

Trần Hiết bất đắc dĩ nói tiếp: "Tông chủ, thật ra thì cũng giống như ngài nghĩ như thế. Chúng ta hoàn toàn không dám nghĩ đến chuyện Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng chiếm được Vô Ưu Chiểu Trạch."

Bọn người Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng gật đầu, đồng ý với quan điểm của Trần Hiết.

Sau khi Ôn Bình nghe xong, ngơ ngác một chút, sau đó ho khan hai tiếng, chỉ chỉ hình ảnh trên Hắc Tường, nói: "Tiếp tục xem, tiếp tục…"

Được rồi.

Là hắn suy nghĩ nhiều.

Lúc trước hắn còn lo lắng mấy người Trần Hiết sẽ mơ tưởng xa vời.

Dù sao bước vào Hồng Vực, Bất Hủ Tông một đường hát vang tiến mạnh.

Hiện tại xem ra lo lắng của mình hoàn toàn dư thừa.

Sự thực là trí tưởng tượng của bọn họ hoàn toàn không có đuổi theo tốc độ phát triển của Bất Hủ Tông.

Không suy tư nữa, Ôn Bình không có tiếp tục nói nữa mà nhìn Hoài Không, Thời Phong và Tinh Dạ Yêu Tổ, đại chiến trong lúc nhất thời khó hoà giải.

Sau khi nhìn, Ôn Bình cũng tính sơ được thực lực của Thời Phong và Hoài Không.

Cho dù tu vi của Thời Phong còn chưa đạt tới Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh cực hạn, sáu trăm chín mươi chín năm nhưng dung hợp huyết mạch cấp A mang đến tăng lên cũng làm cho thực lực của hắn đạt đến hạ cảnh cực hạn.

Nếu để Thời Phong liều với cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh thì cũng có thể có lực đánh một trận. Cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh bình thường hoàn toàn không làm gì được hắn.

Về phần Hoài Không.

Hẳn là có thể đánh với mấy tôn cấm kỵ Yêu Tổ huyết mạch cấp A của Liệt Không nhất tộc.

Nhưng mà ai mạnh ai yếu, còn khó nói.

"Suy cho cùng thì cũng không uổng tốn nhiều danh vọng như vậy rút huyết mạch." Ôn Bình thỏa mãn mỉm cười, sau đó nghe được Tinh Dạ Yêu Tổ đó gầm lên.

Trong tiếng gầm gừ mang theo phẫn nộ.

Mang theo hận ý.

Còn mang theo kiên quyết muốn đồng quy vu tận.

Hắn muốn liều mạng?

"Chờ Yêu Hoàng trở về, các ngươi đều phải chết!" Tinh Dạ Yêu Tổ gào thét một tiếng, sau đó bắt đầu thiêu đốt yêu huyết của mình.

Nói trắng ra là đã bắt đầu muốn liều mạng.

Trải qua một phen ác chiến, Tinh Dạ Yêu Tổ đã biết mặc dù Hoài Không và Thời Phong tu luyện yêu khu không bằng hắn nhưng đối với vận dụng yêu lực thì hắn không bằng Hoài Không và Thời Phong.

Kế hoạch muốn dùng yêu khu vật lộn với Hoài Không, không cho Hoài Không cơ hội phóng thích thần thông của hắn

có thu hoạch cực kỳ bé nhỏ, bởi vì dù chỉ có thời gian thở một hơi thì Hoài Không cũng có thể phóng ra thần thông.

Đáng sợ nhất là yêu lực của Hoài Không hoàn toàn dùng mãi không cạn, ngược lại còn từng bước xâm chiếm yêu lực hắn thả ra, hóa thành yêu lực của mình.

Tiếp tục đánh như vậy nữa, chắc chắn hắn sẽ biến mình thành một món ăn trên bàn cơm, để cho Hoài Không lấp đầy cái bao tử.

Cho nên, hắn quyết định lấy mệnh tương bác.

Có thể kéo một hồi là một hồi!

Cuối cùng có thể một mạng đổi một mạng!

Cho dù chiến tử, cũng không lỗ!

Nói tóm lại, tuyệt đối không thể để cho Hoài Không dễ dàng bước vào thế giới dưới lòng đất.

Chờ Yêu Hoàng trở về.

Đến lúc đó, Hoài Không cũng tốt.

Thời Phong cũng được.

Tất cả đều phải chết!

"Cẩn thận." Hoài Không phát hiện ý đồ lấy mệnh tương bác của Tinh Dạ Yêu Tổ, lập tức nhắc nhở Thời Phong càng đánh càng hăng một câu.

Thời Phong đáp lại: "Nhị ca, sợ hắn làm cái gì, hắn chỉ thiêu đốt chút yêu huyết còn sót lại thôi. Chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng!"

Nói xong, Thời Phong vận chuyển yêu đan, Ly Hỏa Thập Vĩ Sát tái xuất.

Mười cái đuôi lớn cuốn lấy Kỳ Lân Ly Hỏa đánh về phía Tinh Dạ Yêu Tổ như cuồng phong mưa rào, nhưng mà sau khi thiêu đốt yêu huyết, thực lực của Tinh Dạ Yêu Tổ đã tăng vọt, chỉ một cái thổ tức, tử sắc sương độc trong miệng phun ra đã đẩy lui được Ly Hỏa Thập Vĩ Sát của Thời Phong.

Cũng may Hoài Không lập tức đuổi theo, thôn phệ chi lực và hỗn độn chi lực chống đỡ tử sắc sương độc đập vào mặt, như vậy mới khiến cho Thời Phong không có ăn thiệt thòi.

Hoài Không vội vàng dặn dò lần nữa: "Thời Phong, càng ở thời điểm này càng không thể nóng vội, không cho ngươi xông về phía trước nữa!"

Sau khi Thời Phong nghe xong, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn từ bỏ ý nghĩ xông tới giết tốc chiến tốc thắng, mà tình huống này cũng là Tinh Dạ không muốn nhìn thấy nhất.

Bởi vì yêu huyết có hạn!

Nếu như Hoài Không và Thời Phong có một vị phòng ngự, vậy hắn sẽ bị mài chết.

Kết quả là, trong ác chiến sau đó, chỉ cần Tinh Dạ tiến, bọn họ liền lui.

Tinh Dạ lui, bọn họ cũng không tiến.

Mục đích rất rõ ràng!

Mài chết Tinh Dạ!

Theo thời gian trôi qua, Tinh Dạ cũng dần dần điên cuồng, bởi vì hắn không cam tâm bị mài chết như thế, cho nên lựa chọn tăng tốc thiêu đốt yêu huyết.

Muốn một mạng đổi một mạng!

Thử ——

Tinh Dạ Yêu Tổ bỗng nhiên phun ra một ngụm sương độc, trong nháy mắt sương độc tràn ngập hơn mười dặm, không chỉ chống được thôn phệ chi lực và hỗn độn chi lực của Hoài Không mà còn bao phủ yêu chúng Liệt Không nhất tộc phía dưới.

Có thể nói là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm.

Nhưng mà giết chút tiểu yêu của Hồ Yêu Hoàng cũng không phải là mục đích của hắn, mục đích của hắn chỉ có một —— giết chết Thời Phong!

Bá ——

Chặn được thôn phệ chi lực và hỗn độn chi lực của Hoài Không, Tinh Dạ Yêu Tổ bỗng nhào về phía Thời Phong, yêu huyết lập tức điên cuồng thiêu đốt.

Khí tức lại tăng vọt lần nữa!

"Mau lui lại!"

Hoài Không giật mình, vội vàng cảnh báo Thời Phong.

Thời Phong cũng bị giật nảy mình, thế nhưng tốc độ hoàn toàn không có nhanh như Tinh Dạ Yêu Tổ, khi muốn lui, Tinh Dạ Yêu Tổ đã gần trong gang tấc.

"Chết đi!"

Một cái miệng lớn như máu đã trùm đỉnh đầu Thời Phong, sau đó giống như Lôi Phong Tháp ầm ầm rơi xuống, nhưng lại chụp hụt.

【VIP】 Đại Vực Chủ Ti Hải Hiền mời

Đã được ăn cả ngã về không, trong nháy mắt, Tinh Dạ Yêu Tổ trợn tròn mắt.

Thời Phong đâu?

Lúc này, tiếng cười nhạo của Thời Phong vang lên trên đỉnh đầu.

“Ở chỗ chúng ta, yêu lực hóa thân và chân thân, thứ này cho dù là tiểu yêu tinh tu luyện mười năm cũng không lừa được. Còn tu luyện ngàn năm, yêu lực hóa thân cũng nhìn không ra sao?”

Nghe nói như vậy, Tinh Dạ Yêu Tổ nổi giận, sau đó muốn vọt tới chỗ Thời Phong lần nữa, nhưng sau đó tiếng tức giận im bặt.

“Ngươi —— “

Thôn phệ chi lực và hỗn độn chi lực của Hoài Không đã bao phủ xuống, cắn chặt Tinh Dạ Yêu Tổ đã thiêu đốt gần cạn yêu huyết.

Tránh thoát?

Đã là chuyện không thể nào.

Cho dù Tinh Dạ Yêu Tổ đến chết cũng không thể nào biết được mấy người Hoài Không tu luyện chính là Yêu Tiên một đạo.

Khi Tinh Dạ Yêu Tổ từng chút bị hút vào bên trong thôn phệ chi lực, hắn phát ra tiếng gầm thét sau cùng: “Đợi Yêu Hoàng trở về, các ngươi chắc chắn sẽ trả giá đắt!”

Khi ức vạn yêu chúng của Liệt Không nhất tộc thấy cảnh này, trong nháy mắt loạn thành một bầy, đa số yêu chúng đều lộ ra sợ hãi.

Tinh Dạ Yêu Tổ thua!

Tinh Dạ Yêu Tổ mạnh mẽ lại bị hai tôn Yêu Tổ hạ cảnh giết!

Nương theo lấy sợ hãi lan tràn, vô số yêu chúng của Liệt Không nhất tộc bắt đầu lui về thế giới dưới lòng đất, không muốn tiếp tục huyết chiến nữa.

Bởi vì không có chủ tâm cốt.

Cũng không còn can đảm tiếp tục chiến đấu nữa.

Khi Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng thấy cảnh này, tự nhiên sẽ sĩ khí tăng lên tới đỉnh điểm, ngay cả Yêu Vương hạ cảnh cũng dám đuổi theo Yêu Thần!

Thậm chí vừa đuổi theo vừa kêu gào.

"Nếu như không phải bản vương không biết bay, ngươi nhất định phải chết!"

Trong Tẫn Tri Lâu, mấy người Trần Hiết thấy cảnh này thì cũng không nhịn được mà sợ hãi thán phục liên tục.

Thắng.

Vậy mà thắng thật.

Đây là thế lực phụ thuộc sao?

Làm một thế lực phụ thuộc, lại bị tông chủ bồi dưỡng đến còn mạnh hơn cả tất cả thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực.

Không hợp thói thường!

Khoa trương!

Nếu như bị người của U Quốc biết, chỉ sợ toàn bộ U Quốc đều sẽ chấn động?

Nhưng mà lúc này Ôn Bình lại không để ý thắng bại của cuộc chiến tranh này, thứ hắn chú ý chính là tu vi của Hoài Không, khi giết chết Tinh Dạ Yêu Tổ, có thể cho hắn tăng tu vi lên bao nhiêu?

"Hoài Không."

"Huyết mạch: Huyết mạch Thôn Phệ Hỗn Độn (cấp S)."

"Tu vi: Sáu trăm năm mươi bảy năm."

“Thần thông: Thôn Phệ, Thiên Địa Hỗn Độn, Hỗn Độn Thôn Thiên.”

…

“Trước đó Hoài Không vượt qua lôi kiếp, tu vi là sáu trăm năm mươi hai năm, sau khi giết chết Tinh Dạ, lại chỉ tăng lên được năm năm.”

Ôn Bình còn tưởng rằng Thiên Vô Cấm sẽ có khác biệt.

Nhưng mà hình như là do mình cả nghĩ quá rồi.

Vượt cảnh giết địch, cuối cùng nhiều nhất chỉ có thể tăng lên năm năm.

Như vậy thì chẳng phải là nếu như Hoài Không muốn bước vào trung cảnh thì ít nhất cũng phải giết được mười tôn Yêu Tổ trung cảnh hoặc là giết hơn bốn mươi tôn Yêu Tổ hạ cảnh để lên đến trung cảnh hay sao.

Sau khi đến trung cảnh, lại giết một trăm tôn Yêu Tổ trung cảnh hoặc là hai mươi tôn Yêu Tổ thượng cảnh.

Nhưng mà ở đâu có nhiều trung cảnh với thượng cảnh như vậy cho hắn giết chứ?

Xem ra có thể bước vào thượng cảnh hay không cũng chỉ có thể xem tạo hóa của hắn thôi.

Cho dù mình có muốn giúp hắn thì cũng không có cách nào giúp.

Đương nhiên.

Thật ra thì Ôn Bình vốn không có ý định can thiệp vào sự phát triển của bọn Hoài Không quá nhiều.

Con đường tương lai của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng, chắc chắn vẫn phải dựa vào chính bọn họ đi, mà hắn nhiều nhất chỉ có tác dụng dẫn đạo.

Giống như hắn chưa từng quy định trong Bất Hủ Tông ai chỉ có thể tu luyện mạch thuật, ai chỉ có thể tu luyện ma pháp.

Theo sau đó, Ôn Bình đóng lại giới thiệu vắn tắt về Hoài Không, thuận thế ấn mở cột ghi chép về Yêu tộc ở Hồ Yêu

Hoàng.

Đối với dưới Yêu Thần, Ôn Bình không hề quan tâm quá nhiều, ánh mắt của hắn chỉ rơi vào tổng số bước vào cảnh giới Yêu Thần ở Hồ Yêu Hoàng bây giờ.

Một trận ác chiến, mặc dù Yêu Thần của Hồ Yêu Hoàng có hao tổn, hơn nữa tỉ suất hao tổn còn không thấp nhưng đồng thời thu hoạch cũng không nhỏ. So với trước khi đại chiến với Liệt Không nhất tộc, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng tăng thêm đến ba trăm tôn Yêu Thần.

Khiến cho Ôn Bình bất ngờ chính là Đào Nương lại nhân cơ hội này bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm.

Tu vi vọt tới năm trăm ba mươi hai năm!

Bước vào Thiên Vô Cấm, ở trong tầm tay.

Còn có Thái Sơn.

Vốn là dũng mãnh thiện chiến, vẻn vẹn trận chiến này, tu vi tăng vọt gần tám mươi năm.

Từ mới vào Địa Vô Cấm Thượng Cảnh trực tiếp bước vào Địa Vô Cấm Thượng Cảnh đỉnh, khoảng cách bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm chỉ kém vài chục năm mà thôi. Đột phá, đối với hắn thì chính là chuyện của hôm nay hoặc là ngày mai.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị đóng lại giao diện của hệ thống, tiếp tục thưởng thức Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đại chiến với Liệt Không nhất tộc.

Truyền Âm Thạch có động tĩnh.

Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, tiếng Vân Liêu vang lên bên kia Truyền Âm Thạch: “Tông chủ, ngày kia Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ khai mạc. Vừa rồi Ti Hải Hiền Đại Vực Chủ tìm tới ta, có việc mừng tìm ngài.”

“Ngươi xác định là việc vui?”

Ôn Bình không có tin Ti Hải Hiền tìm hắn là có việc mừng chút nào.

Có lẽ đối với Ti Hải Hiền là việc vui.

Vân Liêu kiên định vuốt cằm nói: “Tông chủ, ta xác định là việc vui. Những năm qua Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực đều là Ti Hải Hiền, nhưng lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực, Ti Hải Hiền quyết định do ngài đến chủ trì.”

Khi Vân Liêu nói chuyện, ánh mắt người trong Tẫn Tri Lâu dời khỏi Hắc Tường, hết sức chăm chú nghe.

【VIP】 Đại Vực Chủ Ti Hải Hiền mời (2)

Vân Liêu nói xong.

Trên mặt hai người Long Kha, Long Nguyệt lộ vẻ vui mừng trước.

Nhưng mà Ôn Bình lại xem thường nói: “Cái này cũng có thể coi là chuyện tốt, đây không phải là làm việc không công cho Ti Hải Hiền sao?”

Vân Liêu vội vàng nói tiếp: “Tông chủ, ngài có chỗ không biết. Ta vừa mới hỏi thăm một chút, thật ra thì chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực có ý nghĩa phi phàm, hắn đại biểu cho mạnh nhất Nguyên Dương Vực! Hơn nữa đến lúc đó ngài còn có được quyền ưu tiên tuyệt đối, có thể chọn lựa yêu nghiệt đứng hàng đầu trong Thất Vực Đăng Thiên Bảng vào Bất Hủ Tông. Cho dù là cái trước hay là cái sau, đều là trăm lợi mà không một hại với tông chủ ngài và Bất Hủ Tông ta.”

Vân Liêu dứt lời, chỉ nghe Long Kha, Long Nguyệt ở bên cạnh hùa theo gật đầu, Ôn Bình liếc qua.

Hóa ra hai người vui mừng là vì nguyên nhân này.

Không nhìn nữa, Ôn Bình cũng rơi vào trầm tư: “Quyền ưu tiên lựa chọn, quyền lực này cũng không tệ. Đối khắp cả Nguyên Dương Vực, chắc chắn là yêu nghiệt xuất hiện lớp lớp, nếu có thể thu một chút nhập tông cũng là là một chuyện tốt.”

“Tông chủ, nói như vậy, ngài đồng ý?” Vân Liêu lại lên tiếng hỏi.

Ôn Bình gật gật đầu: “Ừm ân. Nếu là trăm lợi mà không có một hại, vậy việc này ta nhận.”

“Chúc mừng tông chủ, vinh dự lấy được quyền chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực!” Lại mở miệng,

Vân Liêu lên tiếng chúc mừng.

Mấy người Trần Hiết, Long Kha, Long Nguyệt cũng lần lượt mở miệng chúc mừng.

So với mấy người Trần Hiết, Long Kha và Long Nguyệt có cảm xúc sâu nhất với vị trí chủ trì.

Bởi vì từ nhỏ các nàng sống ở Nguyên Dương Vực.

Chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực, đó chính là được toàn bộ Nguyên Dương Vực tôn kính và kính nể.

Các nàng cũng như vậy!

Dù cho là phụ thân của các nàng, bước vào Thiên Vô Cấm Trung Cảnh một hai trăm năm qua cũng không có thu được vinh hạnh đặc biệt này.

Nhưng người khác thì càng không cần phải nói.

Khi tiếng chúc mừng kéo dài hồi lâu càng ngày càng nhỏ, Ôn Bình muốn cất Truyền Âm Thạch: "Vậy ngày kia xong việc ta sẽ đi Thiên Dương Thành."

Ngày kia chính là thời điểm Phu Hóa Đản ấp ra.

Không thấy sản phẩm ấp ra được, chắc chắn Ôn Bình sẽ không muốn đi chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực.

Hàn huyên thêm vài câu, sau đó Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, lại đưa ánh mắt lên nhìn hình ảnh đại chiến trên Hắc Tường, không còn tâm tư xem tiếp nữa, đứng dậy rời khỏi Tẫn Tri Lâu.

Đại chiến ở Hào Khốc Thâm Uyên, mặc dù nhìn giống như đã định thắng bại, yêu chúng của Liệt Không nhất tộc không ngừng trốn xuống thế giới dưới lòng đất, nhưng muốn hết thảy đều kết thúc thì chắc chắn không phải nhất thời bán hội là được.

Thậm chí cũng không thể nào kết thúc hết thảy.

Dù sao thế giới dưới lòng đất dưới Hào Khốc Thâm Uyên vẫn có tồn tại còn mạnh mẽ hơn Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc.

Nhưng mà Mộc Long cũng không thể khiến cho hắn xuất thủ, hẳn là hắn cũng sẽ không hạ mình đi đối phó mấy người Hoài Không.

Đương nhiên.

Chỉ là hẳn là.

Mà một bên khác, Già Thiên Lâu đại chiến với Liệt Không nhất tộc, Ôn Bình không muốn xem tiếp.

Bởi vì quẻ tượng của Vi Sinh Tinh Vũ là đại cát.

Nếu là đại cát, Già Thiên Lâu còn có thể tốt được?

Cho nên thời điểm này, còn không bằng đi Pháp Nguyên Sơn Cốc tiếp tục tu luyện, tăng tốc độ Thanh Liên Kiếm Ý bước vào cảnh giới đại thành.

Cũng trong lúc Ôn Bình trầm mê tu luyện, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng bắt đầu trắng trợn xâm lấn thế giới dưới lòng đất.

Đương nhiên, không phải muốn chiếm lĩnh thế giới dưới lòng đất.

Chỉ là vì tu vi thôi.

Ức vạn yêu chúng này, sao có thể buông tha?

Gần giống như Ôn Bình đoán, Thái Sơn bước vào nửa bước Thiên Vô Cấm, Đào Nương thì càng quá đáng.

Khoảng cách nửa bước Thiên Vô Cấm cực hạn càng ngày càng gần, sau khi hoàn toàn quét sạch ức vạn yêu chúng này, tám chín phần mười có thể bước vào cảnh giới Yêu Tổ.

Mà một bên khác, chiến trường Già Thiên Lâu và Liệt Không nhất tộc, lão giả họ Lục cầu viện có hiệu quả cũng rất nhanh.

Sau khi lão giả họ Lục chiến tử bảy giờ, rốt cục cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu cũng giáng lâm.

Già Thiên Lâu phản kích chiến, hết sức căng thẳng!

Đối với cái này, Ôn Bình cũng không thèm để ý, một mực tu luyện như vậy cho tới ngày Phu Hóa Đản phá xác.

“Lễ vật tặng cho phụ mẫu, rốt cục sắp hoàn thành.”

Năm tôn Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A dung hợp, rốt cuộc có thể sinh ra Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp S hay không?

Rời khỏi nơi tập luyện, Ôn Bình móc Phu Hóa Đản ra, để trên đồng cỏ, chờ đợi một chút thời gian sau cùng.

Một canh giờ sau.

Phu Hóa Đản vỡ vụn!

Răng rắc ——

Một đạo quang mang thất thải lộng lẫy lập tức bay thẳng bầu trời, sau quang mang, một tôn cự yêu khổng lồ bỗng nhiên hiện thân.

Nhìn đến đây, Ôn Bình sửng sốt một chút.

Khí tức.

Tướng mạo.

Vậy mà giống hệt như Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc!

Khác biệt duy nhất chính là Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc toàn thân là màu đen, mà Phu Hóa Đản ấp ra Yêu Tổ thì trong màu đen còn có một chút xíu sắc lộng lẫy chói lọi và quỷ dị.

Theo sau đó, Ôn Bình không kịp chờ đợi mở ra giới thiệu vắn tắt.

Cái gì cũng không xem.

Xem đẳng cấp huyết mạch trước.

“Huyết mạch đẳng cấp: Cấp A.”

Hả?

Ôn Bình ngẩn ra.

Chẳng lẽ ta không phải thiên mệnh chi tử?

Sống lại một đời, siêu cấp tông môn trên người, thậm chí ngay cả một cái huyết mạch cấp S nho nhỏ cũng không giải quyết được?

Nếu như chỉ ấp ra một tôn Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A thì chính là được không bù mất.

Năm tôn Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A, nếu dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế, không thể kém hơn năm hợp nhất?

Hơn nữa mạnh không phải một chút!

Năm tôn vô Yêu Tổ trung cảnh cùng ra đại chiêu, ai có thể chịu được?

Tuy nói không thể địch thượng cảnh nhưng ở Thiên Vô Cấm Trung Cảnh thì tuyệt đối có thể đi ngang.

Tới một cái chết một cái.

Đến một đôi, trảm một đôi!

“Ta không chấp nhận kết quả như vậy.”

Theo sau đó, Ôn Bình nhìn tất cả tin tức của nó.

【VIP】 Lực lượng trên Thiên Vô Cấm

Hắn không tin chờ đợi bảy ngày, đồng thời tốn hao năm tôn Yêu Tổ trung cảnh chỉ đổi lấy một cái kết quả không lý tưởng.

Cho dù hắn không là nhân vật chính.

Nhưng chắc chắn cũng không phải là vai phụ thế giới này.

Không thể nào xui xẻo như vậy!

"Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng."

"Huyết mạch: Huyết mạch Liệt Không Chi Hoàng bị khu trục (cấp A)."

"Tu vi: Sáu trăm chín mươi chín năm."

"Thần thông: Di Lạc Nguyên Ương, Toái Không."

…

Thật đúng là Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A!

Cho dù là huyết mạch của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc thì cũng là huyết mạch cấp A nha.

Nhưng là Ôn Bình chú ý tới một cái tiền tố.

Hai chữ Nguyên Ương!

Đây là lần đầu tiên Ôn Bình nhìn thấy có thêm tiền tố trước tên yêu vật, giống như mạch thuật lưu phái.

"Hệ thống, Nguyên Ương này đại biểu cho cái gì?"

Hệ thống đáp: "Từ nghĩa rộng thì Nguyên Ương đại biểu một loại sức mạnh, đồng thời cũng đại biểu cho cảnh giới phía trên, còn đại biểu cho trên Thiên Vô Cấm. Nhưng mà Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng vừa ấp ra đó, Nguyên Ương chỉ đại biểu Nguyên Ương chi lực chảy xuôi trong cơ thể hắn, chỉ thuộc về một loại sức mạnh."

"Nguyên Ương chi lực?"

Ôn Bình lập tức hứng thú.

Lúc trước hắn xác định trên Thiên Vô Cấm còn có cảnh giới, nhưng cho tới nay hắn đều không có hỏi thăm hệ thống tin tức liên quan tới trên Thiên Vô Cấm.

Đó là vì nếu nói một cách nghiêm túc thì Siêu Cấp Tông Môn Hệ Thống là một hệ thống vấn đáp.

Ngươi hỏi, nó sẽ nói cho ngươi biết.

Ngươi không hỏi, ngoại trừ có liên quan đến tông môn, hắn sẽ không chủ động nói cho ngươi bất kỳ cái gì.

Dưới tình huống nào sẽ nói cho ngươi biết càng nhiều tin tức liên quan tới thế giới này?

Đó chính là khi ngươi tiếp xúc đến, đồng thời ngươi còn hỏi, Siêu Cấp Tông Môn Hệ Thống mới có thể nói hết tin tức nó thu tập được ra.

Suy nghĩ kỹ một chút.

Cũng thế.

Nếu như cái gì cũng nói.

Vậy ai sẽ mua tình báo ở Tẫn Tri Lâu?

Làm sao bóc lột bạch tinh, thậm chí là danh vọng của hắn.

Bây giờ tiếp xúc được Nguyên Ương, tự nhiên Ôn Bình muốn hỏi nhiều vài câu.

Hệ thống nói tiếp: “Nguyên Ương chi lực là một loại cao hơn tự nhiên chi lực, giống như là thiên địa chi lực, cũng là năng lượng tạo dựng Nguyên Ương Giới, vẫn là lực lượng mà bước vào cảnh giới trên Thiên Vô Cấm mới có thể nắm giữ. Nhưng mà thứ chảy xuôi trong cơ thể Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng cũng không phải là Nguyên Ương chi lực hoàn chỉnh, chỉ là Nguyên Ương chi lực thất lạc, cho nên sẽ bị đánh giá là huyết mạch cấp A. Nếu có được Nguyên Ương chi lực hoàn chỉnh thì có thể đánh giá là huyết mạch cấp S. Đương nhiên, nếu như có được Nguyên Ương chi lực hoàn chỉnh thì nó cũng không thể nào chỉ là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.”

“Hóa ra trên Thiên Vô Cấm là Nguyên Ương.”

Ôn Bình giật mình.

Điều này cũng làm cho hắn sinh ra càng nhiều nghi hoặc.

Ôn Bình hỏi lại: “Vậy cái Nguyên Ương chi lực thất lạc này có thể bù đắp hay không?”

Nếu như có thể bù đắp, vậy thì có nghĩa là hắn có thể có thêm một con Yêu Tổ huyết mạch cấp S.

Tính ra ngon hơn mình tốn một lượng lớn danh vọng rút ra.

Huống hồ sau này còn có nhiều chỗ cần dùng danh vọng, coi như danh vọng trong tay rất dư dả nhưng cũng không thể tùy ý tiêu xài.

Hệ thống đáp: “Có thể.”

“Sau khi bù đắp, nó có thể tăng cảnh giới lên không?”

Có thể tăng cảnh giới lên hay không mới là mấu chốt.

Hệ thống đáp: “Không thể, nhưng có thể tăng thực lực và đẳng cấp huyết mạch lên.”

Ôn Bình vui mừng.

Có thể tăng đẳng cấp huyết mạch và thực lực lên cũng được.

Suy cho cùng thì năm tôn Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A không có lãng phí vô ích.

Lúc này, hệ thống lại lên tiếng nói: “Nhắc nhở túc chủ một chút, xin đừng chất vấn hiệu quả của Phu Hóa Đản! Cho dù có thể bù đắp Nguyên Ương chi lực tăng đẳng cấp huyết mạch và lực lượng lên hay không, Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng cũng ấp cực kỳ thành công. Cho dù túc chủ dựa vào Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế năm tôn Yêu Tổ huyết mạch cấp A thì bọn chúng cũng tuyệt đối không thể chống nổi một khắc đồng hồ dưới tay Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng!”

“Không có, ngươi suy nghĩ nhiều, sao ta lại chất vấn hiệu quả của Phu Hóa Đản đâu? Do ngươi nghĩ lung tung thôi.”

Dứt lời, Ôn Bình sờ lên cái mũi, hỏi lại: "Hệ thống, vậy bù đắp Nguyên Ương chi lực, có phiền phức không?"

"Không phiền phức, túc chủ có thể xây dựng một cái Nguyên Ương Giới. Chỉ cần để nó vào Nguyên Ương giới, không tới mười ngày thì Nguyên Ương chi lực có thể bù đắp."

"Tạo!"

Trước mắt Ôn Bình lập tức xuất hiện một cái danh sách kiến trúc.

Trong đó có Nguyên Ương Giới!

"Nguyên Ương Giới."

"Giá cả xây dựng: Hai mươi vạn danh vọng."

"Thời gian xây dựng: Ba trăm giờ."

"Sao lại đắt như thế?"

Hai mươi vạn danh vọng, đã đủ cho mình rút huyết mạch cấp S hai mươi lần.

Nếu may mắn một chút thì hai mươi vạn danh vọng, xác suất mười phần trăm, ít nhất có thể rút bốn năm cái huyết mạch cấp S.

"Nguyên Ương Giới, là tồn tại cao hơn bí cảnh, giới, chính là thế giới chân chính. Mặc dù Nguyên Ương Giới không thể nào bao la như Vân Ẩn đại lục mà túc chủ ở, nhưng nếu túc chủ muốn xây dựng một cái Nguyên Ương Giới thì không khác xây dựng một cái thế giới mới."

"Hoàn thiện Nguyên Ương chi lực cần tạo thế giới mới, vậy thì thôi đi." Ôn Bình lắc đầu, đóng tin tức kiến trúc Nguyên Ương Giới trước mặt.

Không nói hắn không nỡ tốn hai mươi vạn danh vọng tạo thế giới.

Hắn cũng không cần một cái thế giới mới.

Thế giới hắn đang ở cũng rất tốt.

Hệ thống tiếp tục nói: "Còn có một cách, tìm được một vị trên Thiên Vô Cấm, sau đó được hắn cho vào Nguyên Ương

Giới.”

“Có cách thứ ba không?”

“Không có.”

“Vậy thì có duyên rồi nói sau.”

Tồn tại trên Thiên Vô Cấm?

Bây giờ hắn ngay cả cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng không tiếp xúc tới được.

Đi đầu làm quen tồn tại trên Thiên Vô Cấm.

Tạm thời Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng cứ như vậy đi, có thể xé Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A, vậy thì hắn cũng có thể vật tay với cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, bảo hộ phụ mẫu thì dư xài.

【VIP】 Cường giả phong vương ở Nguyên Dương Vực

Nghĩ đến đây, Ôn Bình lập tức lấy Truyền Âm Thạch ra, tìm Mộc Long dưỡng thương không sai biệt lắm, đang rảnh rỗi tán gẫu với Giao Long trong khu ký túc xá.

"Nhanh chóng đến cấm khu cuối cùng một chuyến."

Mộc Long vội vàng đứng dậy, trên mặt lập tức lộ ra nét mừng, sau đó ôm quyền với Giao Long: "Giao Long tiền bối, tông chủ có việc gọi ta, ngày khác trò chuyện tiếp."

Chẳng lẽ là tạo hóa tông chủ nói trước đó muốn tới?

Trước đó mình đã có được huyết mạch Thanh Long, yêu khu Yêu Tiên, nếu còn được tạo hóa…

Vừa nghĩ tới đó, Mộc Long phi thường kích động.

Khi bước vào cấm khu cuối cùng, tìm tới Ôn Bình, Mộc Long còn chưa kịp mở miệng, Ôn Bình đã chỉ Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng, nói: "Ngươi đi đánh với hắn một trận."

"Không phải tạo hóa sao?"

Nét cười vui sướng trên mặt Mộc Long lập tức cứng lại.

"Chỉ biết tạo hóa! Không phải ngươi có yêu khu Yêu Tiên sao? Còn có được huyết mạch Thanh Long. Nếu như ngươi có thể đánh bại hắn trong vòng một canh giờ, ta lập tức ban thưởng ngươi tạo hóa. Nếu như không thể đánh bại hắn trong vòng một canh giờ, chuyện tạo hóa phải chờ khi ta từ Thiên Dương Thành về."

Đối tượng tốt nhất để kiểm nghiệm Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng là ai?

Trừ Mộc Long ra thì không thể là ai khác.

Mặc dù tu vi của Mộc Long chỉ có sáu trăm chín mươi chín năm, Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh cực hạn, nhưng có được yêu

khu Yêu Tiên, Liệt Không nhất tộc không tiếc hiến thân ức vạn yêu chúng mới có thể áp chế hắn.

Chỉ với lực phòng ngự thì chắc chắn không thể chê. Trong Thiên Vô Cấm, hắn đứng thứ hai, hẳn là không ai dám nói thứ nhất.

Về phần lực công kích của Mộc Long, bởi vì có huyết mạch Thanh Long cấp S gia trì, còn có yêu pháp cấp Yêu Tiên bàng thân, cũng đạt tới Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cực hạn, cách Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh chỉ một đường!

Hai hợp nhất, giết cường giả Thiên Vô Cấm bình thường chắc chắn không là vấn đề.

Cho nên nếu như Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng có thể chống đỡ một canh giờ dưới tay Mộc Long, chứng minh Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng có thực lực vật tay với cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

Có nó bảo hộ phụ mẫu, Ôn Bình cũng có thể an tâm.

Dù sao là con, phụ mẫu lớn, cũng không thể cưỡng chế giữ bọn họ ở bên cạnh mình. Phụ mẫu lớn, để bọn họ ra ngoài xông xáo.

Triều Thiên Hạp không nhỏ.

Thiên địa lớn hơn.

Lúc này, thấy rõ Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng, Mộc Long lập tức sát khí bạo rạp, kinh ngạc nói: “Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc!”

“Không phải hắn.” Ôn Bình nhắc nhở.

Bị Ôn Bình nhắc nhở, Mộc Long mới nhìn lại, sát khí lăng lệ cũng dần dần tiêu tán: “Ta lại bị cái tên giả mạo này làm cho giật nảy mình, đúng là càng sống càng tệ. Tông chủ, chỉ là tên giả mạo Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, một canh giờ, ta tất thắng!”

“Được rồi, nhanh lên, lằng nhà lằng nhằng.”

Ôn Bình thúc giục.

Sau đó tâm niệm vừa động, Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng xuất thủ trước.

"Đến hay lắm!" Mộc Long lập tức nghênh đón, chính diện đối cứng lợi trảo của Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng.

Trong vòng một canh giờ sau đó.

Mộc Long nhiều lần dùng ra bí pháp cấp Yêu Tiên, đồng thời còn dùng tới huyết mạch Thanh Long, nhưng đừng nói là đánh bại Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng, ngay cả áp chế cũng không làm được.

Mặc dù nói Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng không lay động được yêu khu Yêu Tiên của Mộc Long nhưng lực lượng của Mộc Long cũng không có tạo thành tổn thương lớn cho yêu khu của Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng.

Cho nên trận chiến đấu này biến thành chiến đấu áp chế lẫn nhau.

Mộc Long thi triển yêu pháp cấp Yêu Tiên, Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng bị áp chế.

Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng thi triển Nguyên Ương chi lực thất lạc và thần thông Toái Không của Hoàng tộc Liệt Không nhất tộc, Mộc Long chỉ có thể phòng ngự.

Một tới hai đi, nửa canh giờ xuống, Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng chỉ bị một chút xíu vết thương nhẹ, nhưng mà cấm khu cuối cùng bị quấy đến long trời lở đất.

Phạm vi mấy trăm dặm hai yêu đại chiến, giống như tận thế giáng lâm, ngay cả Ôn Bình cũng phải khống chế phi thuyền mới dám đặt mình vào trong đó.

"Đánh không lại Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc chân chính, ta còn không tin ngay cả cái tên giả mạo ngươi ta cũng không đối phó được." Giằng co nửa canh giờ xuống, Mộc Long gấp, bởi vì tông chủ chỉ cho một canh giờ ngắn ngủi.

Nói xong, Mộc Long quyết định từ bỏ sử dụng yêu pháp, trực tiếp dùng biện pháp chơi xấu, đó chính là cận thân vật lộn với tên giả mạo này.

Yêu khu cấp Yêu Tiên, không phải tên giả mạo có thể rung chuyển.

Nhưng mà thủ đoạn công kích của hắn lại có thể tạo thành tổn thương cho tên giả mạo.

Mài cũng có thể mài chết tên giả mạo này!

Đến lúc này, Ôn Bình hiểu sâu hơn về thực lực của Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng —— Thiên Vô Cấm Trung Cảnh vô địch, có thể đánh với Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

Trừ phi gặp được tu vi cao thâm như Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, đồng thời còn có huyết mạch cấp A, nếu không thì sẽ đứng ở thế bất bại.

Có nhận biết rõ ràng hơn, Ôn Bình không có tâm tư xem tiếp, vừa khéo Vân Liêu cũng đang dùng Truyền Âm Thạch liên hệ hắn.

Hiển nhiên là Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu.

Truyền Âm Thạch kết nối, giọng Vân Liêu lập tức truyền đến: “Tông chủ, hôm nay ngài tới không?”

“Khi nào thì Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu?”

“Khai mạc là sáng sớm ngày mai. Nhưng mà Đại Vực Chủ Ti Hải Hiền đã tự mình đến thúc giục bốn năm lần, người của Vực Chủ Phủ đã tới không dưới trăm lần, đều hi vọng ngài có thể đến Thiên Dương Thành sớm một chút, sau đó thương lượng quá trình Thất Vực Đăng Thiên Bảng một chút.”

Vân Liêu bất đắc dĩ.

Hắn vốn không muốn quấy rầy tông chủ, bởi vì khi tông chủ nên đến thì chắc chắn sẽ đến, không đến chắc chắn là có chuyện quan trọng.

Khổ nỗi Ti Hải Hiền và người của Ti Hải Hiền giống như đòi mạng.

Ôn Bình thuận miệng đáp: “Ngươi nói cho Ti Hải Hiền, tối nay ta sẽ tới. Có chuyện gì ban đêm nói, còn nữa, kêu hắn đừng làm yến tiệc mời khách gì gì đó, ta không hứng thú

khách sáo với mấy người không phận sự trên bàn tiệc đó, càng không hứng thú tham gia tiệc xã giao vô dụng.”

【VIP】 Cường giả phong vương ở Nguyên Dương Vực (2)

Vân Liêu đáp: “Tông chủ yên tâm, mỗi ngày ta đều giúp ngài cự tuyệt, người nên quen biết ta cũng giúp ngài làm quen hết. Mấy ngày nay, đúng là mỗi ngày Đại Vực Chủ Ti Hải Hiền đều bày tiệc, đại nhân vật ở Nguyên Dương Vực đều tới đông đủ, nhưng mà bởi vì thiếu ngài cho nên không có ngừng.”

“Làm không tệ.” Ôn Bình tán dương một câu.

Vân Liêu vui mừng.

Có thể được tông chủ tán dương, thoải mái!

“Tông chủ, vậy ngài bận bịu chuyện của ngài trước, khi sắp tới, ngài thông báo cho ta.”

“Ừm.”

Dứt lời, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch.

Thấy Truyền Âm Thạch không có động tĩnh, Vân Liêu cũng chậm rãi cất Truyền Âm Thạch, sau đó nhìn mấy người mong đợi muốn mòn con mắt bên cạnh.

Có các chủ Vọng Thần Các.

Có Nhị công tử Long gia Long Dã.

Còn có người của Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực.

Vân Liêu dặn dò: “Các ngươi cũng nghe được, tối nay tông chủ đến, tông chủ không muốn tham gia yến hội làm quen những người không liên quan đó, các ngươi tranh thủ rút lui, không phô trương.”

Long Dã, các chủ Vọng Thần Các gật đầu.

“Vân trưởng lão, ta hiểu!”

“Vân trưởng lão yên tâm, ta sẽ đuổi bọn họ đi.”

Dứt lời, Long Dã và các chủ Vọng Thần Các đồng thời đi ra khỏi phòng, sau đó xua tán rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm đứng lơ lửng trên trên bầu trời.

"Tất cả giải tán."

"Tản tản!"

Hai người nói xong, chiến trận nghênh đón Ôn Bình giáng lâm trên bầu trời mới tán đi, nhưng mà bên trong Thiên Dương Thành, vô số ánh mắt hiếu kì không có dịch chuyển.

Tông chủ Bất Hủ Tông trong truyền thuyết.

Cũng nên tới chứ?

Theo tin tức đêm nay Ôn Bình sẽ giáng lâm Thiên Dương Thành truyền ra, thời gian dời đổi, người ở xung quanh chỗ ở của chúng đệ tử Bất Hủ Tông càng ngày càng nhiều.

Ngay cả Ti Hải Hiền cũng đích thân tới.

Về phần người của thế lực khác, cũng gần như tới đông đủ.

Chỉ riêng cường giả Thiên Vô Cấm thì đã đến chân chính mười hai vị!

Vân Liêu thấy cảnh này thì lập tức bó tay: "Dẹp một cái phô trương, không ngờ tới một cái phô trương hơn nữa."

Lần này, Vân Liêu cái gì cũng không làm.

Bởi vì hắn cảm thấy lẽ ra tông chủ nên được hưởng đãi ngộ như thế.

Nhưng mà lúc này, trong một lầu cao trong Thiên Dương Thành, trên hành lang, một nam nhân dáng vẻ thanh niên nhưng lại có được tu vi Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tỏ vẻ tức giận, lạnh lùng nói: "Làm chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng, sáng mai Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ bắt đầu, tối nay mới đến. Chỉ là một cái tông chủ Bất Hủ Tông, còn nghĩ mình là nhân vật lớn?"

"Xem ra là Ti Hải Hiền ngồi vị trí Đại Vực Chủ quá lâu, ngay cả nhìn người cũng không biết, người như vậy mà cũng xứng làm chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng?" Bên cạnh

thanh niên, một lão giả tóc trắng đứng chắp tay lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước.

Tu vi của người này còn cao hơn thanh niên phía trên!

"Sư tôn, muốn tìm Ti Hải Hiền một chuyến hay không, lấy lại vị trí chủ trì, cho loại người này còn không bằng để cho ngài làm." Thanh niên tức giận bất bình nói.

Lão giả lặng lẽ nhìn thanh niên bên cạnh, nói: "Lão phu đường đường là phong vương, cần tranh một cái vị trí chủ trì với một tên tiểu bối hay sao?"

Thanh niên sợ hãi, vội vàng giải thích: "Sư tôn, ta không có ý như vậy. Chẳng qua là cảm thấy tiểu tử đó đức không xứng vị, không xứng làm chủ trì của Thất Vực Đăng Thiên Bảng, sư tôn ngài là cường giả phong vương ở Nguyên Dương Vực, lẽ ra thì vị trí chủ trì này nên là của ngài mới phải!"

"Không biết nói chuyện thì ít nói một chút! Lão phu muốn vị trí chủ trì làm cái gì, nhưng mà đúng là tên tiểu tử đó còn chưa xứng đảm nhiệm chủ trì."

Lão giả quát lạnh thanh niên một câu, sau đó vuốt râu lạnh giọng nói.

Ngay lúc một già một trẻ này đối thoại, ánh mắt của mọi người trong Thiên Dương Thành cũng hội tụ tới đó, trong ánh mắt mang theo nồng đậm sùng kính và chờ mong.

Thiên Vô Cấm!

Trong lòng tất cả mọi người trong Thiên Dương Thành, nó đại biểu cho Nguyên Dương Vực, thậm chí quyền lực đỉnh phong ở Triều Thiên Hạp, cũng đại biểu cho lực lượng đỉnh phong.

Ngày bình thường, cả đám cường giả Thiên Vô Cấm đều cao cao tại thượng, thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Cho dù ngày bình thường có thể may mắn nhìn thấy thì cũng chỉ có thể đứng xa nhìn, ngay cả cơ hội đến gần cũng không có.

Nhưng bây giờ trước mắt lại có ròng rã mười hai vị cường giả Thiên Vô Cấm!

Đương nhiên, đó cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến cho bọn họ cảm thấy rung động, dù sao bây giờ là Thất Vực Đăng Thiên Bảng, dù nhìn thấy cường giả phong vương cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng mười hai vị cường giả Thiên Vô Cấm đồng thời xuất hiện nghênh đón một người!

Đây là chưa từng nghe thấy!

"Mười hai vị cường giả Thiên Vô Cấm, vô số cường giả Địa Vô Cấm, cùng nhau chờ một người đến, tình huống này, sao mà hùng vĩ!"

"Sống một hai trăm năm, ở Thiên Dương Thành cũng bảy mươi, tám mươi năm, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng rung động như thế."

"Ai nói không phải đâu? Hơn nữa, Đại Vực Chủ tự mình nghênh đón, có thể nói là cho đủ mặt mũi, cường giả phong vương cũng chỉ như thế thôi?"

"Phong vương? Huynh đệ, ngươi đừng nói đùa, Vụ Kỳ Vương đến cũng không có chiến trận lớn như thế. Ngươi biết tại sao không?"

"Vì cái gì?"

"Vì cái gì?"

"Đừng thừa nước đục thả câu!"

"Bởi vì tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình, cách phong vương chỉ một đường, đồng thời dưới trướng còn có Tẫn Tri Lâu, Tử Khí Các, tương lai ở U Quốc, thậm chí Triều Thiên Hạp đều có thể đóng vai nhân vật trọng yếu. Cường giả phong vương bình thường hoàn toàn không thể so sánh."

"Huynh đệ, rất có can đảm nói, thật can đảm!"

…

Mọi người bàn tán, cảm thán.

Mười hai vị cường giả Thiên Vô Cấm thì chờ đợi, cũng không có người bởi vì mất kiên nhẫn mà rời đi.

Không vì cái gì khác.

Chỉ vì thực lực của Bất Hủ Tông và thực lực của tông chủ Bất Hủ Tông với tương lai rõ như ban ngày.

Lúc này không giao hảo, chẳng lẽ chờ tông chủ Bất Hủ Tông phong vương, sau đó chướng mắt bọn họ thì mới đi nịnh bợ?

Oanh ——

Bạch quang ầm vang rơi xuống.

Rơi vào chỗ cách Vân Liêu trăm thước.

“Cung nghênh tông chủ!”

Vân Liêu dẫn đầu khom mình hành lễ.

Đệ tử Bất Hủ Tông khác cũng làm theo.

“Cung nghênh tông chủ!”

“Cung nghênh tông chủ!”

“Cung nghênh tông chủ!”

Khi Vân Liêu vừa dứt lời, tất cả mọi nhận ra được.

Tông chủ Bất Hủ Tông!

【VIP】 Ôn Bình thấp thỏm

Hắn đến rồi!

Trong bạch quang, Ôn Bình chậm rãi đi ra, ánh mắt bình tĩnh đảo qua mỗi người bốn phía, cuối cùng rơi vào trên người bọn người Vân Liêu.

“Đứng lên đi.”

Nói xong, bọn người Vân Liêu chậm rãi đứng thẳng tắp trong sân, nếu như so sánh, lục trúc cũng chỉ như thế thôi.

Sau một khắc.

Giọng Ti Hải Hiền vang lên tren không trung.

“Ôn huynh đệ, ngươi để ta đợi lâu quá!”

Thấy Ti Hải Hiền lại xưng hô mình thân thiết như vậy, Ôn Bình cũng không có lạnh nhạt, mỉm cười đáp lại: “Cũng do tông môn có một chút chuyện vụn vặt cho nên mới chậm. Hơn nữa cũng không phải ta dự thi, đến sớm, chẳng phải là giọng khách át giọng chủ.”

“Ngươi nói như vậy, là chủ trì, ngươi đến muộn như vậy, ngược lại là đúng hả?” Ti Hải Hiền suýt chút bị Ôn Bình chọc tức đến phát cười.

Đồng thời cũng rất bất đắc dĩ.

Vị trí chủ trì, Thiên Vô Cấm khác không có tư cách, đoạt cũng không giành được.

Ôn Bình được, lại không coi nó ra gì.

Đúng là không thể nghĩ, một khi nghĩ tới thì luôn cảm thấy là lạ.

“Ta chưa từng nói ta sẽ đến sớm.” Ôn Bình cười đáp lại một câu.

Sau khi Ti Hải Hiền nghe xong thì cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Cái tên người… Ôn huynh đệ, ta cũng không

muốn nói nhiều. Nếu ngươi không thích tiệc đón tiếp, vậy thì tiệc rượu này sẽ miễn đi. Nhưng mà lát nữa ngươi phải đến Vực Chủ Phủ ta một chuyến, còn có chuyện phải thương lượng.”

“Cái gì?”

Đêm hôm khuya khoắt.

Chuyện gì?

Không thể nói ban ngày sao?

Ti Hải Hiền giải thích: “Là chuyện liên quan tới giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng. Nhưng mà nơi này không tiện nói, đợi chút nữa trò chuyện tiếp việc này.”

“Việc này sao, được, ta sẽ đi.”

Ôn Bình gật đầu.

Ti Hải Hiền dứt lời, cũng không tiếp tục ở lại, dặn dò Diêm Lai vài câu sau đó trực tiếp rời đi, có vẻ như trong tay còn có rất nhiều việc gấp.

Khi Ti Hải Hiền vừa đi, những cường giả Thiên Vô Cấm khác vội vã không nhịn nổi mà tiến lên chào hỏi Ôn Bình, đều muốn làm quen với Ôn Bình.

Bởi vì có câu, người quen dễ làm việc.

Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các khó mua như thế nào, đặc thù như thế nào, đứa nhỏ ba tuổi đều có thể thấy được, chớ nói chi là cường giả Thiên Vô Cấm bọn họ.

Nhưng mà đối diện với mấy cường giả Thiên Vô Cấm xa lạ nhiệt tình này, Ôn Bình cũng không có cảm thấy có bao nhiêu vui vẻ, ngược lại sinh lòng cảm khái, hắn vẫn đánh giá thấp nội tình của Nguyên Dương Vực.

Vốn cho rằng Nguyên Dương Vực chỉ có bốn nhà thế lực lục tinh là Long gia, Vọng Thần Các, Tinh Hải Tông và Thiên Tuyệt Thành, cường giả Thiên Vô Cấm hẳn là một cái tay cũng có thể đếm được.

Không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện tám chín khuôn mặt xa lạ.

Không yên lòng chào hỏi sơ, ánh mắt Ôn Bình rơi vào người quen biết cũ, thành chủ Thần Phi Thành, Diêm Lai.

Lúc này, Diêm Lai cười đáp lại ánh mắt của Ôn Bình, nói: "Ôn tông chủ, mấy ngày không thấy, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ."

"Yên tâm, sau này có cơ hội nhất định sẽ đi Thần Phi Thành." Chờ chủ điện thăng cấp xong, địa bàn mới xuất hiện, chắc chắn Ôn Bình sẽ chọn nó là Thần Phi Thành.

Dù sao Thần Phi Thành là trung tâm kinh tế Nguyên Dương Vực.

Nhưng mà Diêm Lai nghe được Ôn Bình nói như vậy thì lông mày run lên, sau đó cứng ngắc gật đầu, vội vàng nói sang chuyện khác: "Ôn tông chủ, sao chỉ có một mình ngài đến?"

"Cũng không phải đến đánh nhau, một mình bổn tông chủ tới không được sao." Ôn Bình mỉm cười nói, nhưng mà người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

"Cũng thế, cũng thế."

Diêm Lai khờ cười một tiếng.

Cũng thế, một mình Ôn Bình không phải càng tốt sao?

Người Bất Hủ Tông đến càng nhiều, không chừng sẽ phiền toái hơn.

Hàn huyên với Diêm Lai vài câu, sau đó ánh mắt Ôn Bình không tự chủ được rơi vào trên người mọi người của Long gia, bởi vì hắn phát hiện một vấn đề.

Người Long gia đến không ít.

Nhưng chỉ thiếu có người hắn muốn nhìn thấy nhất.

Mẫu thân đâu?

Tại sao nàng không đến?

Khi trong lòng Ôn Bình sinh ra nghi vấn như thế, ngay cả hứng thú hàn huyên vài câu những cường giả Thiên Vô Cấm

cao cao tại thượng ở Nguyên Dương Vực cũng bị mất.

Diêm Lai nhìn ra Ôn Bình không quan tâm, thế là cũng không có tiếp tục dông dài: "Ôn tông chủ, ngài có việc thì cứ lo việc của ngài trước đi, chút nữa chúng ta gặp ở Vực Chủ Phủ."

Những người khác thấy Diêm Lai cũng nói như vậy.

Cũng đều ngại ngùng không muốn dây dưa nữa, chắp tay cáo biệt.

"Hẹn gặp lại!"

Ôn Bình dứt lời, thuận tay ôm quyền với bọn người Diêm Lai, sau đó lập tức lách mình đi tới trước mặt người Long gia, dọa người của Long gia kêu to một tiếng.

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Long Hạo Miểu vội vàng dẫn theo chư vị tộc lão khom người đón lấy.

Ôn Bình khẽ động, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Long gia.

Thấy Ôn Bình cũng không hề tức giận, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm, còn có người của thế lực khác đều ném ánh mắt hâm mộ cho người của Long gia.

Người của Long gia ôm được đùi!

Người của Long gia vốn là nội tình thâm hậu, bây giờ lại đi gần với tông chủ Bất Hủ Tông như vậy, tương lai chắc chắn có thể tiến thêm một bước.

Cùng lúc đó, đám người Long gia hành lễ, Ôn Bình thuận thế đưa mắt nhìn Long Dã.

Long Dã lập tức ngầm hiểu, vội nói: "Tới, nàng tới."

"Dẫn ta đi!"

Ôn Bình chỉ cảm thấy tim bắt đầu đạp loạn bịch bịch.

Kích động?

Thấp thỏm?

Từ khi lịch luyện một phen ở Thiên Tằng Giai đến nay, đã lâu hắn chưa từng có tâm trạng phức tạp như vậy.

Bởi vì lúc trước mình chỉ muốn làm một tông nhị đại hoàn khố, tất cả chuyện phiền toái mà hắn gây ra đều do vị mẫu thân này giải quyết cho hắn.

Cho nên quan hệ giữa hắn và mẫu thân càng thân cận hơn.

“Ôn tông chủ, mời đi theo ta.” Lúc này, Long Dã khởi hành, không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của những người khác, bay tới trụ sở của Long gia ở Thiên Dương Thành.

Ôn Bình lập tức đuổi theo.

【VIP】 Mẫu thân, ngươi khóc thật khó nhìn

Một màn này rơi vào ánh mắt Thiên Dương Thành và rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm, khiến cho người ta kinh ngạc, đồng thời lại khiến cho người ta cảm thấy nghi hoặc.

Ôn Bình lại không đi gặp Vực Chủ Phủ, trao đổi chuyện lớn bậc nhất là Thất Vực Đăng Thiên Bảng với Đại Vực Chủ trước mà lại đi theo người của Long gia.

Rốt cuộc thì người của Long gia có quan hệ gì với tông chủ Bất Hủ Tông?

Tông chủ Bất Hủ Tông lại muốn đi gặp ai?

Giờ phút này, người biết rõ, chỉ có Vân Liêu.

"Đều đi nghỉ ngơi đi, chuẩn bị Thất Vực Đăng Thiên Bảng ngày mai."

Vân Liêu trực tiếp xua tan mọi người.

Tối nay chắc chắn tông chủ sẽ không trở về.

Bởi vì tông chủ chờ đợi ngày này, đã chờ lâu lắm rồi.

Nhưng mà giờ phút này, có một đám người không rõ ràng cho lắm, trong lòng tràn đầy thấp thỏm.

Chính là bọn người Long Hạo Miểu!

Mấy ngày nay bọn họ thương lượng vấn đề Bất Hủ Tông thật lâu, nhất trí quyết định chính là giao hảo Bất Hủ Tông, cố gắng lôi kéo làm quen Bất Hủ Tông.

Nhưng bọn họ còn chưa nghĩ ra cách giao hảo.

Nhưng mà tông chủ Bất Hủ Tông lại đột nhiên tìm tới cửa.

Chẳng lẽ Long Dã chọc giận tông chủ Bất Hủ Tông?

Vừa nghĩ tới đó, nhất là khi Long Hạo Miểu mở miệng nhắc đến khả năng này, rất nhiều tộc lão đều biến sắc, trong

nháy mắt thấp thỏm chuyển biến thành hoảng sợ.

“Mau cùng lên!”

“Mau cùng lên!”

Long Hạo Miểu thấy tình thế không ổn, vội vàng hô: “Nhanh đi tìm mẫu thân của ta, lúc này hẳn là nàng đang giúp phu nhân Đại Vực Chủ chọn quần áo mặc ngày mai. Nếu như tiểu tử Long Dã này mạo phạm Ôn tông chủ thật, chỉ sợ chỉ có mẫu thân của ta mới có thể giúp chúng ta.”

Mẫu thân hắn Lạc Lưu Tâm, mặc dù không phải Thiên Vô Cấm, càng không phải là cường giả phong vương nhưng lại rất biết cách nói chuyện, rất biết cách nhìn mặt mà nói chuyện.

Thông minh hơn rất nhiều tộc lão giảo hoạt ba bốn trăm tuổi và đám người trẻ tuổi tuổi trẻ khí thịnh như bọn họ nhiều.

Hơn nữa mẫu vẫn là khuê mật của chính thê của Đại Vực Chủ, nếu như tông chủ Bất Hủ Tông khăng khăng muốn làm khó Long Dã, chắc chắn Đại Vực Chủ cũng sẽ nể mặt mẫu thân mà ra mặt điều đình.

“Càng nhanh càng tốt!” Dứt lời, Long Hạo Miểu không khỏi dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo hướng Ôn Bình và Long Dã rời đi.

Nhưng mà khi đuổi kịp, từ xa đã thấy Ôn Bình theo Long Dã rơi vào trong trụ sở của Long gia ở Thiên Dương Thành, khiến cho trong đầu hắn xuất hiện một cảnh tượng.

Sói lạc bầy dê!

Nhưng mà khi Long Hạo Miểu và đông đảo tộc lão đuổi theo chuẩn bị cầu tình, Ôn Bình dừng lại ở cổng một căn nhà tức giận quát to một tiếng.

“Đều ngậm miệng cho bổn tông chủ!”

Dứt lời, Ôn Bình cẩn thận từng li từng tí cất bước đi vào trong nhà lạ lẫm nhưng lại quen thuộc, khiến cho đám người Long Hạo Miểu vốn đang rất hốt hoảng bối rối.

Có chuyện gì thế?

Sao Ôn tông chủ lại đến chỗ tam muội?

Lúc này, Long Dã dẫn đường thấp giọng mở miệng nói: "Ôn tông chủ, tam muội ở bên trong."

Ôn Bình cảm nhận được khí tức quen thuộc củav, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, sau đó trực tiếp vung tay lên, lập một cái bình chướng trên không trung Long gia.

Cách âm.

Cũng ngăn cách cảm giác.

Dù là cường giả phong vương cũng không thể nhìn trộm.

Trừ phi tinh thần lực của người đó mạnh như Đao Ma.

"Canh giữ ở cửa viện, không cần biết là ai xông vào, trực tiếp giết." Ôn Bình vừa nói xong, bên cạnh, Long Dã đột nhiên ngây ra một lúc.

"Ôn tông chủ, ta không…"

Long Dã do dự mở miệng.

Nhưng mà vừa mới nói được nửa câu thì thấy một người đột nhiên hiện ra, giống như quỷ mị.

Chính là Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng đã hóa thành hình người!

Nhìn thấy Liệt Không Chi Hoàng dáng vẻ trung niên không giận tự uy đứng sừng sững ở đó, Long Dã vội vàng ngậm miệng không nói, cũng vội vàng thối lui ra khỏi nhà.

Là mình tự mình đa tình.

Hắn một Địa Vô Cấm, cũng xứng?

Khi Long Dã vừa lui ra khỏi nhà, Long Hạo Miểu vội vàng nháy mắt ra hiệu, kéo Long Dã qua một bên, sau đó thấp giọng hỏi: "Ngươi không có mạo phạm Ôn tông chủ?"

"Không có."

Long Dã lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đại ca này của mình quá để mắt mình!

Không đợi Long Hạo Miểu tiếp tục hỏi, Long Dã bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai Long Hạo Miểu, thở dài nói: "Đại ca, ngươi hãy nghĩ nên làm sao bàn giao với Ôn tông chủ đi. Mặc dù Ôn tông chủ không đến mức giết ngươi nhưng chắc chắn ngươi không chết cũng phải nằm trên giường mấy năm."

"A?"

Long Hạo Miểu không rõ ràng cho lắm, ngây người.

Sau một khắc, Long Dã vội vàng trốn tránh, giống như trên người Long Hạo Miểu có cứt: "Đại ca, ta chỉ có thể nói cho ngươi. Gia đình nhỏ mỹ mãn, hạnh phúc và hòa thuận ngọt ngào của Ôn tông chủ là chính một tay ngươi chia rẽ… ngươi đừng tới đây, cách ta xa một chút, y phục này là mấy ngày trước đây mẫu thân mua cho ta, không thể dính máu!"

Dứt lời, Long Dã lại né xa mấy bước, cho đến khi cách Long Hạo Miểu chừng mười trượng mới dừng lại, sau đó Long Hạo Miểu đi lên phía trước một bước, hắn lập tức lui về sau một bước.

"Đại ca, ngươi đừng tới đây!"

"Ngươi đi ra!"

Một tới hai đi, Long Hạo Miểu lập tức dở khóc dở cười.

Hóa ra người đắc tội Ôn tông chủ là mình!

"Ta…"

Long Hạo Miểu khóc không ra nước mắt, sau đó vội vàng xoay người muốn đi vào trong nhà cầu tình, nhưng vừa đến cửa thì một luồng khí tức mênh mông đập vào mặt.

Khi khí tức này đánh tới, giống như là một ngọn núi lớn đột nhiên đặt ở trên vai của mình, khiến cho hắn nửa bước khó đi, lại bịch một tiếng, quỳ xuống đất.

Bị dọa sợ!

Long Hạo Miểu kinh hô, gian nan ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng, khóc không ra nước mắt: "Thiên Vô Cấm Trung Cảnh Yêu Tổ, mẫu thân cứu ta!"

【VIP】 Mẫu thân, ngươi khóc thật khó nhìn (2)

Cùng lúc đó, động tĩnh bên ngoài nhà hấp dẫn sự chú ý của Ôn mẫu trong phòng, khi nàng rảo bước đi tới cửa, vừa khéo đụng phải Ôn Bình đang đi vào.

Ôn Bình bước chân đang định bước qua ngưỡng cửa của Ôn Bình chững lại, giống như bị hàn băng đông lại, nhưng là trên mặt lại lộ ra nụ cười hạnh phúc.

"Mẫu thân!"

Nói xong, trong ngoài nhà lập tức lặng ngắt như tờ.

Ôn mẫu vốn lo lắng muốn xem một chút xem xảy ra chuyện gì, vẻ mặt cứng lại trong nháy mắt, sau đó chuyển thành vui sướng, cuối cùng vui đến phát khóc, nước mắt giống như là hồng thủy vỡ đê tuôn ra khỏi hốc mắt.

"Ta biết ngay là ngươi! Ta biết ngay là ngươi!" Ôn mẫu lặp lại câu này, sau đó rảo bước đi đến trước mặt Ôn Bình, ôm chặt Ôn Bình.

Ôn Bình không hề động, mặc cho mẫu thân ôm mình như thế.

Bởi vì mẫu thân tưởng niệm vĩnh viễn nhiều hơn, đậm hơn hài tử tưởng niệm.

Một màn này, trực tiếp khiến cho sắc mặt bọn người Long Hạo Miểu ở cửa đại biến.

Nhưng mà biến hóa chia làm hai loại, có tộc lão không ủng hộ thông gia, bọn họ biết tông chủ Bất Hủ Tông Ôn Bình lại là con của Long Tuyết thì hưng phấn.

Tộc lão ủng hộ thông gia và người ủng hộ thông gia số một là Long Hạo Miểu thì cảm xúc trên mặt bọn họ phức tạp lắm, đắng chát, còn có sợ hãi.

Sau đó hai nhóm người không tự chủ được chia làm hai phe cánh.

Đương nhiên.

Có một phe là lụi bại.

"Ta…"

Làm người dẫn đầu ủng hộ thông gia, Long Hạo Miểu chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, thấy lạnh cả người, một luồng khí lạnh chạy lên não.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Ôn tông chủ lại là con của tam muội!

Ông trời ơi.

Người muốn chơi chết ta!

"Tiểu tử thúi… ngươi cao lớn." Lúc này, trong nhà, giọng Ôn mẫu vọng ra.

Ôn mẫu chậm rãi buông hai tay ra, sau đó cười lau nước mắt của mình.

Giờ khắc này, nàng ngoại trừ vui sướng ra thì không còn những ý nghĩ gì khác.

Mặc dù trước đó đã nghe Ôn Ngôn nói con của mình được cường giả coi trọng, tương lai có hi vọng, nhưng mà nàng không ngờ được là ngày này đến nhanh như vậy.

Thời khắc này, Ôn Bình chậm rãi đưa tay, ngón cái nhè nhẹ lau sạch nước mắt chảy từ trên mặt Ôn mẫu xuống, sau đó đáp lại một câu: "Mẫu thân, ngươi khóc thật khó nhìn."

"Ngươi, tiểu tử thúi này!" Ôn mẫu đưa tay giả bộ đánh.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Ôn Bình sẽ tránh.

Đồng thời núp xa xa.

Vừa tránh, còn tiếp tục trêu chọc vài câu, cho đến khi bị rượt chạy xuống Vân Lam Sơn.

Nhưng bây giờ Ôn Bình cũng không có tránh, mà vội cười xin lỗi: "Nói đùa, nói đùa."

Tay Ôn mẫu cũng giống như trước, cũng không có đánh thật mà là dừng ở giữa không trung một hồi rồi rút về.

Không giống như Ôn Bình.

Ôn Bình thay đổi.

Nhưng mà Ôn mẫu vẫn không thay đổi, vẫn không nỡ đánh thật.

"Đã là một tông chi chủ, vẫn không có đứng đắn."

Ôn Bình bất đắc dĩ cười nói: "Cũng chỉ có ngài nói như vậy."

Ôn mẫu cười cười, không nói gì, bởi vì nàng biết đúng là Ôn Bình đã thay đổi rất nhiều.

Hoàn khố trước đây, dáng vẻ không chút đứng đắn trước đó đã theo gió mà bay.

Bây giờ hắn là tông chủ Bất Hủ Tông mà toàn bộ Long gia, thậm chí toàn bộ Nguyên Dương Vực đều phải ngưỡng vọng và tôn kính!

Có thể đạt tới độ cao như vậy trong thời gian ngắn như vậy.

Nỗ lực đằng sau nó, phải nói là vô tiền khoáng hậu.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Ôn mẫu có chút đau xót, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Ôn Bình thấy thế thì vội vàng nói: "Mẫu thân, lần này ta đến đây cũng không chuẩn bị bao nhiêu thứ… Liệt Không, ngươi đến."

Nói xong, Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng quay người đi vào trong phòng.

Theo sau đó, Ôn Bình còn móc từ trong tàng giới ra mấy cái Phá Kính Đan cao cấp.

"Đây là Liệt Không, sau này ta không ở bên người ngài, hắn sẽ bảo hộ ngài và phụ thân. Đừng nhìn hắn chỉ có thực lực Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, nhưng cường giả phong vương tới, hắn cũng có thể đánh một trận. Cường giả phong vương bình thường hoàn toàn không làm gì được hắn."

“Chủ nhân!”

Liệt Không lập tức khom mình hành lễ.

Ôn mẫu lập tức giật mình, một tôn Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh hành lễ với nàng, hơn nữa tôn xưng nàng là chủ nhân, quả là còn đáng sợ hơn ác mộng khi còn bé.

“Tiền bối, ngài không cần khách khí như thế.” Ôn mẫu vội vàng đưa tay đi đỡ Liệt Không, nhưng phát hiện Liệt Không không hề động một chút nào, vẫn duy trì trạng thái khom người.

Sau khi giằng co, cho đến khi Ôn mẫu bất đắc dĩ nói “miễn lễ”, Liệt Không mới đứng thẳng tắp lại, về tới trạng thái Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Ôn Bình đưa Phá Kính Đan cao cấp tới trong tay Ôn mẫu, sau đó nói: “Mẫu thân, Phá Kính Đan này ngươi giữ lại, một viên đủ để ngài bước vào Địa Vô Cấm.”

“Ngươi, cái tên này.”

Ôn mẫu tay nâng Phá Kính Đan cao cấp, bất đắc dĩ cười một tiếng, trong lòng không khỏi miên man bất định.

Nhi tử này của mình vừa ra tay chính là trọng bảo như vậy, còn mời được Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh làm hộ vệ của mình, xem ra cường giả phía sau cũng không đơn giản là cường giả phong vương.

Phỏng đoán của nàng trong mấy ngày nay vẫn bảo thủ lắm.

Đúng vào lúc này, Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng đột nhiên tuôn ra khí tức kinh khủng, xông thẳng tới chân trời, dọa cho Ôn mẫu kêu to một tiếng.

Sau đó thì nghe được một giọng nói quen thuộc từ trên không trung vọng xuống.

Chính là mẫu thân Lạc Lưu Tâm!

“Ôn tông chủ tha mạng, lão thân là Lạc Lưu Tâm, cũng không có ý mạo phạm!”

Một đoàn người Lạc Lưu Tâm vốn vội vàng mà đến lập tức giảm tốc độ lại, ngừng trên không trung, không còn dám tiến lên chút nào, chỉ sợ Ôn Bình động thủ.

Ôn Bình mặt không cảm xúc, thậm chí còn giống như là không muốn để ý tới, nhưng mà lúc này, Ôn mẫu khoác một cánh tay lên cánh tay của hắn: “Bà ngoại ngươi cũng thân bất do kỷ.”

“Mẫu thân, ta biết ý của ngài. Nhưng mà nếu như chuyện gì cũng có thể dùng lý do thân bất do kỷ để mà chống chế thì có phải là đã quá đơn giản rồi hay không?”

【VIP】 Long Dã - Ta không giả nữa

Dứt lời, Ôn Bình tâm niệm vừa động, Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng chậm rãi đi ra khỏi phòng, sau đó đưa tay một cái, phóng xuất ra một đạo yêu lực hóa thành đại thủ bắt lấy bọn người Lạc Lưu Tâm.

Giống như là vồ một con gà con vậy.

Ôn Bình thì đi vào trong phòng, đồng thời móc Truyền Âm Thạch ra chuẩn bị liên hệ phụ thân, người nhà sẽ tìm một chỗ yên tĩnh trên lầu hai để trò chuyện.

Hơn nữa giờ cũng đã đến lúc người một nhà nên tụ họp một chút.

Đã lâu rồi cả nhà bọn họ chừng từng ngồi chung bàn ăn một bữa cơm.

Trước kia Ôn Bình không quan tâm.

Dù sao đó cũng là tuổi trẻ.

Nhưng bây giờ không giống như vậy.

Đồng thời từ hôm nay trở đi, không còn ai có thể tách phụ mẫu ra nữa.

Về phần người của Long gia, để cho bọn họ quỳ một lúc trước, khi nào mình tâm trạng tốt thì sẽ đi xử lý bọn họ.

Trong phòng, sau khi ngồi xuống, Ôn Bình vội vàng móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Ôn phụ, lẳng lặng chờ Ôn phụ ở đầu kia sa trường kết nối Truyền Âm Thạch.

Chờ đợi không sai biệt lắm trăm hơi thở, Truyền Âm Thạch mới kết nối.

“Tiểu tử, nhìn thấy mẫu thân ngươi?”

Bên kia Truyền Âm Thạch, Ôn phụ có chút thở gấp nói.

Ôn Bình gật đầu cười nói: “Nếu không phải biết ngài đang ở sa trường, ta còn nghi ngờ không biết có phải bây giờ ngài

đang nấp ở cửa ra vào nhìn lén."

"Tiểu tử, ngươi từ sờ ngực hỏi mình, lần trước ngươi liên hệ ta là lúc nào. Nếu không phải biết bây giờ ngươi bề bộn nhiều việc, ta cũng hoài nghi ngươi có phải đã quên còn có một người phụ thân như ta hay không." Bên kia Truyền Âm Thạch, Ôn Ngôn tức giận mở miệng.

"Nói như ngài cầm Truyền Âm Thạch thường xuyên liên hệ ta vậy." Ôn Bình đáp lại một câu, sau đó đưa Truyền Âm Thạch đến trước mặt Ôn mẫu: "Phụ thân tốt của ta, bây giờ ái thê ngài đang ở bên cạnh, muốn nói vài câu hay không? Giải nỗi khổ tương tư của ngươi."

"Tiểu tử thúi!"

Ôn Ngôn trầm giọng mắng một câu, sau đó bức thiết mở miệng: "Tuyết?"

Long Tuyết đáp, nhưng mà mới mở miệng thì đã quan tâm hỏi: "Sao ngươi thở hồng hộc như thế?"

"Không có việc gì, đụng phải một tiểu tạp mao, nhưng mà đã giải quyết." Ôn Ngôn hời hợt giải thích một câu, sau đó ngữ khí chuyển thành ngưng trọng, quan tâm dặn dò: "Gần đây ngươi không sao chứ? Tiểu tử này lỗ mãng đi tìm ngươi, ngươi chú ý một chút, đừng bị tai mắt của đại ca ngươi thấy được. Gần đây thái độ của nhị ca ngươi vừa có chuyển biến tốt đẹp, có đôi khi cũng sẽ giúp ngươi nói chuyện, vất vả lắm mới có thể buông lỏng một hơi, nếu như lại bị người của đại ca ngươi phát hiện tiểu tử này tồn tại, hậu quả khó mà lường được."

"Yên tâm đi." Long Tuyết ngẩng đầu nhìn Ôn Bình, lại nhìn ngoài cửa sổ một chút, nhẹ nhõm cười một tiếng: "Bây giờ mấy người đại ca đã biết."

"A?"

Ôn phụ hoảng hốt, trái tim run lên bần bật, giống như có người bỗng nhiên nên một quyền vào ngực hắn vậy.

Không đợi Ôn phụ mở miệng, Long Tuyết vội vàng giải thích: "Con của ngươi, bây giờ đừng nói là Long gia, cho dù

toàn bộ Nguyên Dương Vực cũng không có mấy người là đối thủ của hắn.”

“Tiểu tử này không phải đã đột phá Thiên Vô Cấm chứ?” Ôn phụ lớn mật suy đoán một chút, tim đập càng thêm dữ dội.

Thiên Vô Cấm.

Khá lắm.

Thân ở sa trường, hắn há lại không biết Thiên Vô Cấm là khái niệm gì?

Trước mặt Thiên Vô Cấm, những Trấn Nhạc Cảnh, thậm chí cường giả Địa Vô Cấm bọn họ đều như là sâu kiến.

Nghe được Ôn phụ bối rối, Long Tuyết cười trộm nói: “Đoán đúng, nhưng mà không có thưởng. Lúc trước ngươi luôn nói hắn bất học vô thuật, tương lai có thể mở ra cái mạch môn thứ nhất cũng quá lắm rồi, bây giờ ngược lại là ngươi bị bỏ lại đằng sau, ngươi ngay cả ngươi bóng lưng của con trai cũng không nhìn thấy.”

Ôn Bình cười nói tiếp: “Không đơn giản là Thiên Vô Cấm như vậy, ngài trở về thì hiểu. Nói tóm lại, từ hôm nay trở đi, Long gia không có bất kỳ người nào có thể cản trở ngài và mẫu thân của ta cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, còn có cùng giường chung gối.”

“Tiểu tử thúi…” Ôn Ngôn mặt mo đỏ ửng, thấp giọng mắng một câu, sau đó đột nhiên trầm mặc lại, sau một hồi lâu, thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm thán: “Hảo tiểu tử! Ôn gia ta có thể có một con rồng như ngươi vậy, kẻ làm cha như ta bị bỏ lại phía sau thì cứ bỏ lại phía sau đi, không có gì phải mất mặt.”

“Được rồi, phụ thân thân yêu của ta, đừng cảm khái, không ai nói ngươi mất mặt. Đợi chút nữa ta phái Long Dã đi đón ngài, ngày mai người một nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Long Dã?”

“Long Dã?”

Hai người Ôn phụ, Ôn mẫu đều hơi kinh ngạc.

Ôn Bình giải thích: "Khi cơn ở Hồ Thiên Địa, hắn đã là người của ta. Nếu không thì ngài nghĩ vì cái gì mà hắn sẽ giúp hai người như vậy?"

"Hảo tiểu tử, ta nói! Ta nói tại sao Long Dã đột nhiên giúp đỡ mẫu thân ngươi và ta như thế, hơn nữa vì chúng ta mà còn không tiếc cãi lộn với Long Hạo Miểu." Nghi hoặc canh cánh trong lòng Ôn Ngôn tan thành mây khói.

"Không riêng gì Long Dã, còn có nhiều người mà ngài không tưởng tượng được nữa. Nhưng mà ở đây ta cũng không muốn nói nhiều, tất cả chờ ngài trở về, sẽ chậm rãi biết."

"Được!" Gật đầu đồng ý, sau đó Ôn Ngôn đột nhiên nhận ra được một vấn đề: "Sa trường cách Nguyên Dương Vực xa vạn dặm, ngươi có biện pháp để cho ngày mai ta trở lại được Nguyên Dương Vực?"

"Ta nói, còn nhiều thứ mà ngài không tưởng tượng được lắm." Ôn Bình cười cười, sau đó trầm giọng hô một tiếng với bên ngoài nhà: "Long Dã, ngươi đi vào."

Long Dã đang đứng xa xa né tránh bọn người Long Hạo Miểu, nghe Ôn Bình la lên thì vội vàng đáp một tiếng, sau đó đi ngang qua bọn người Long Hạo Miểu.

"Tông chủ, ngài có dặn dò gì!"

Việc đã đến nước này, Long Dã không giả nữa!

Ôn Bình dặn dò: "Lát nữa ta sẽ truyền tống ngươi đến sa trường đón phụ thân ta về, đợi tìm được phụ thân ta thì lập tức dùng Truyền Âm Thạch liên hệ ta."

Long Dã cung kính đáp: "Tông chủ yên tâm, người của ta có xung quanh lão tông chủ. Cho ta một canh giờ, chắc chắn ta sẽ dẫn lão tông chủ về."

"Sau chuyện này, ngươi có thể nhập tông."

"Đa tạ tông chủ!"

Long Dã vui vẻ, vội vàng khom người hành lễ, hơn nữa là ngay trước mặt người của Long gia, quả thực khiến cho bọn

người Long Hạo Miểu có chút không tưởng được.

Sau một khắc, một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống.

Oanh ——

Khi bạch quang biến mất, Long Dã cũng biến mất trong nhà.

Khi Long Dã rời đi, Long Hạo Miểu và rất nhiều tộc lão nhao nhao nhìn về phía Lạc Lưu Tâm.

【VIP】 Thái độ của Long gia

“Khó trách trong khoảng thời gian này nhị đệ vẫn luôn nói đỡ cho Long Tuyết, hóa ra là đã đầu nhập vào Bất Hủ Tông từ trước.” Long Hạo Miểu cảm thán một tiếng, vẻ đắng chát trên mặt càng đậm mấy phần, sau đó nhìn về phía mẫu thân Lạc Lưu Tâm: “Mẫu thân, chúng ta nên làm cái gì?”

“Chờ!”

Lạc Lưu Tâm kiên định mở miệng.

Nhưng mà Lạc Lưu Tâm sợ Long Hạo Miểu không hiểu hành động lần này là có ý gì, thế là giải thích: “Ngươi ta vẫn quỳ gối ở đây, chờ Ôn… Ôn tông chủ và Tuyết Nhi muốn gặp chúng ta. Người phạm sai lầm chính là chúng ta, cho nên cho dù là Ôn tông chủ có làm gì thì chúng ta cũng phải chịu.”

“Không có cách khác sao?” Long Hạo Miểu thăm dò hỏi.

Lạc Lưu Tâm tức giận nói: “Ngươi còn muốn làm gì, là cảm thấy chuyện bây giờ còn chưa đủ phiền phức, hay là cảm thấy Ôn tông chủ không có nổi sát tâm thì không sao?”

“Hài nhi không phải ý này.” Long Hạo Miểu lập tức yếu xìu.

Cuộc đối thoại của hai người lọt vào tai Ôn Bình, cũng không khiến cho không vui trong lòng Ôn Bình tiêu tán một chút.

Tha thứ?

Hắn không có rộng lượng như vậy!

Không giết Long Hạo Miểu.

Cũng không yêu cầu Long gia giao kẻ cầm đầu ra.

Càng không muốn Long gia giải thích bây giờ.

Đó là tạm thời không rảnh thôi.

Lúc này, Ôn Bình đưa mắt nhìn ra cửa sổ một chút, bởi vì hắn cảm nhận được khí tức của Ti Hải Hiền, nhưng mà chỉ là cái gì thôi.

Ti Hải Hiền chú ý tới tình huống của Long gia, nhưng mà cũng không có tự mình xuất phát đến trụ sở của Long gia. Mặc dù không biết nguyên nhân gì nhưng là hắn không đến thì không còn gì tốt hơn.

Nếu không, nếu như Ti Hải Hiền đích thân tới cầu tình thay Long gia, như vậy còn phải mất mặt một lần trước mặt toàn bộ người trong Thiên Dương Thành.

Ti Hải Hiền đối xử với Bất Hủ Tông, chưa nói là tốt nhưng cũng không có thù không có oán, nếu không cần thiết, Ôn Bình cũng không muốn trở mặt với Ti Hải Hiền.

Đột ngột.

Một thanh âm vang lên bên ngoài.

Mặc dù Ti Hải Hiền không có tự mình đến nhưng lại phái người truyền lời tới.

"Ôn tông chủ, Đại Vực Chủ kêu ta tới báo, nếu ngài xong việc rồi thì mời ngài tới Vực Chủ Phủ sớm, tất cả mọi người đang chờ ngài."

Giọng của người đến truyền lời rất quen thuộc.

Chính là Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố.

Lúc đầu, công việc truyền lời này dầu gì cũng không nên là chủ của một vực làm, nhưng khi Quân Thiên Nhất Cố biết được Ôn Bình đến Thiên Dương Thành, chuyện thứ nhất hắn làm chính là đi Long gia, cho nên hắn lập tức xung phong nhận việc chọn làm chuyện này.

Bởi vì rất nhiều người hiếu kì không biết rốt cuộc Ôn Bình đến Long gia để làm gì, đồng thời cũng có chút thấp thỏm và chờ mong.

Dù sao hắn và Long gia có thù hận không nhỏ, trước đó bởi vì Địch Trần chết, người của Long gia không ít cáo trạng trước mặt Đại Vực Chủ.

“Ôn tông chủ…” Bởi vì có bình chướng cách âm, Quân Thiên Nhất Cố không xác định Ôn Bình có nghe được giọng của mình hay không, cho nên lại hô một lần.

Sau khi hô lên, ánh mắt liếc nhìn trụ sở của Long gia, đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt sau đó, vẻ chờ mong và thấp thỏm trong hai mắt biến mất không còn sót lại chút gì.

Thay vào đó là cuồng hỉ.

Hắn thấy được bọn người Long Hạo Miểu quỳ dưới đất!

Đây chính là điều hắn mong đợi!

Cùng lúc đó, trong phòng, Ôn Bình nghe được tiếng Quân Thiên Nhất Cố, không có đáp lại, bởi vì cho dù là chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện nhà.

Hôm nay dù có chuyện lớn bằng trời cũng phải gác lại một chút.

“Thế nào?”

Ôn mẫu thấy Ôn Bình đột nhiên dừng một chút, hiếu kì hỏi.

Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại: “Không có việc gì. Người của Ti Hải Hiền đến, mời ta đi Vực Chủ Phủ một chuyến, giống như có chuyện lớn gì phải thương lượng. Nhưng mà ta không muốn đi, ít nhất là không muốn đi bây giờ, để hắn chờ đi.”

“Ừm ân, ngươi quyết định. Bây giờ ngươi đã không cần ta chỉ dẫn.” Ôn mẫu dứt lời, cất bước đi tới bên một cái hòm gỗ mới tinh, lật ra, lấy từ trong đó ra một bộ quần áo ngay ngắn, dịu dàng đưa cho Ôn Bình: “Ngươi thử bộ quần áo này một chút, có chỗ nào không vừa mẹ sửa lại một chút. Lúc đầu cứ nghĩ là bộ quần áo này không biết lúc nào mới có thể để cho ngươi mặc cho nên cố ý làm lớn một chút.”

“Vừa khéo thời gian này ta cũng cao lớn, cao lên hẳn là vừa.” Ôn Bình cởi Bất Hủ Thanh Phong Bào, bắt đầu thử đồ.

Nhưng mà quần áo này vừa mặc vào, lớn cũng không phải một chút, áo ngoài đã chấm đất, đi ra ngoài tản bộ một vòng,

bảo đảm bụi đất trên đường cái có thể bị quần áo của mình quét sạch sẽ: “Ngài định bao nhiêu năm sau mới gặp lại ta?”

Ôn Bình cười trêu chọc một câu.

Nhưng mà mà sống mũi cay cay.

Long mẫu thấy thế, nhấc áo ngoài lên, sau đó cười đến ngửa tới ngửa lui, nói: “Nhưng mà mặc vào còn rất đẹp, quay một vòng xem.”

“Thứ ta mặc không phải váy.” Bất đắc dĩ, Ôn Bình cũng chỉ có thể quay một vòng.

Long mẫu lên tiếng lần nữa: “Lại quay hai vòng nữa.”

“Ngài dứt khoát may váy cho ta đi.” Ôn Bình bất đắc dĩ lại quay hai vòng.

Được rồi.

Ngài muốn làm gì thì làm đi.

Muốn quay mười vòng ta cũng quay, ngài vui vẻ là được rồi.

Ngay lúc Ôn Bình cực lực phối hợp, trong phạm vi tinh thần lực bao trùm lục tục xuất hiện không ít người, đồng thời còn có một tôn cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh hôm nay không tới đón hắn.

Người đó ngừng chân ở ngàn trượng trên bầu trời Long gia quan sát trụ sở của Long gia, thấp giọng nỉ non: “Tông chủ Bất Hủ Tông này đúng là xem mình như cường giả phong vương? Vừa đến Thiên Dương Thành thì đã tìm Long gia hưng sư vấn tội, hơn nữa còn làm cho tất cả mọi người đều chờ một mình hắn, thật là kiêu ngạo.”

Đối với kẻ bất thiện như này, Ôn Bình chỉ dùng hệ thống xem thân phận của hắn, cũng không muốn chú ý quá nhiều, dù sao bây giờ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đã không tính là uy hiếp.

Cường giả phong vương hoặc là tồn tại trên phong vương, địch ý của bọn họ mới cần hắn coi trọng, cũng là nguy hiểm tiềm ẩn cần phải giải quyết.

【VIP】 Thái độ của Long gia (2)

Nhưng mà một câu nói tiếp theo khiến cho tinh thần lực của Ôn Bình tập trung vào trên người hắn.

“Chủ trì giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng là đại biểu Nguyên Dương Vực ta, đối mặt không chỉ người của Nguyên Dương Vực mà là toàn bộ U Quốc. Loại người một không có bối cảnh, hai không có thân phận chính phủ hoặc là quân đội cũng xứng đảm nhiệm chủ trì Nguyên Dương Vực ta, đúng là buồn cười. Thật không biết rốt cuộc Ti Hải Hiền đầu óc nước vào đó nghĩ như thế nào, lại đẩy hắn lên làm chủ trì.”

“Phải nghĩ cách thuyết phục sư phụ lão nhân gia nghĩ cách bãi miễn vị trí chủ trì của Ôn Bình, nếu không chẳng phải Nguyên Dương Vực ta sẽ bị cười đến rụng răng? Hơn nữa tông chủ Bất Hủ Tông này còn đắc tội hai thế lực lớn Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn, thế lực hai nhà này khá lớn ở bên ngoài Nguyên Dương Vực, nếu phát động những đại vực khác nhằm vào Nguyên Dương Vực ta, vậy chẳng phải các thiên kiêu Nguyên Dương Vực ta sẽ bốn bề thọ địch?”

Khi cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh dáng vẻ thanh niên nói xong, Ôn Bình rất muốn ném cho người này một cái liếc mắt, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Huynh đệ, ngươi đừng rảnh rỗi quá nên kiếm chuyện, ta ngay cả nhiệm vụ hệ thống của không có, đến Thiên Dương Thành tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng chỉ là xem náo nhiệt.

Người ta Vực Chủ Nguyên Dương Vực cũng không lo lắng, ngươi chỉ là một người ngoài cuộc, xem náo nhiệt là được rồi, lo lắng chuyện ngươi không nên lo làm gì?

Lúc này, Ôn Bình liếc qua tin tức giản dị của người này, phát hiện hắn là đại đệ tử của cường giả phong vương.

“Giác Tá.”

“Giới tính: Nam.”

“Tuổi tác: Ba trăm bảy mươi hai tuổi.”

“Cảnh giới: Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.”

…

“Sơ lược quan hệ xã hội: Sư tôn là cường giả phong vương Nguyên Dương Vực - Vụ Kỳ Vương….”

Nhìn đến đây, Ôn Bình hiểu.

Khó trách thích chỉ trỏ, hóa ra là có sư tôn phong vương, đã quen cao cao tại thượng.

Chỉ chốc lát, Giác Tá rời đi.

Ôn Bình thu hồi tinh thần lực, tiếp tục theo mẫu thân thử quần áo, cứ như vậy, thời gian từng chút từng chút trôi qua, bất tri bất giác một canh giờ đã qua.

Người của Ti Hải Hiền đến ba chuyến, thúc giục Ôn Bình đi đến phủ thành chủ, nhưng mà khi nhìn thấy Quân Thiên Nhất Cố chờ ở bên ngoài bình chướng thì cũng chỉ có thể chờ chung với Quân Thiên Nhất Cố.

Tất cả những chuyện này Ôn Bình biết, cho nên khi phụ thân còn chưa tới, Ôn Bình quyết định hay là đi Vực Chủ Phủ trước.

Bởi vì hắn mới nghe được một câu từ miệng của người của Ti Hải Hiền.

Quá trình tranh tài Thất Vực Đăng Thiên Bảng còn chưa được định ra!

Ôn Bình có chút bó tay.

Ngày mai đều muốn bắt đầu.

Quá trình tranh tài còn chưa định ra.

Quá qua loa đi chứ?

Đương nhiên, chắc chắn Ôn Bình sẽ không cho rằng đây là do Ti Hải Hiền không làm tròn trách nhiệm, lười biếng, đoán chừng là có ẩn tình khác.

“Được rồi, mẫu thân, lát nữa ta lại đến mặc thử quần áo ngài may. Người của Vực Chủ Phủ đã tới gọi bốn lần, vẫn đang chờ ở bên ngoài, ta đi phủ thành chủ trước xem.” Nói

xong, Ôn Bình tìm một cái áo khoát tương đối vừa trong đống quần áo mặt lên.

Long mẫu giật mình, vội nói: "Đứa nhỏ này, sao ngươi không nói sớm một chút. Để Đại Vực Chủ chờ ngươi, tiểu tử ngươi học sĩ diện từ khi nào ấy."

"Cái này không phải là sĩ diện cái gì, ta đến Thiên Dương Thành vốn chính là tìm ngài." Vừa mặc quần áo tử tế, Ôn Bình đã bị Long mẫu đẩy ra phía ngoài.

Vừa dứt lời, Ôn Bình đã bị Ôn mẫu đẩy ra khỏi phòng: "Được rồi, đi Vực Chủ Phủ trước, chờ ngươi từ Vực Chủ Phủ về, ta làm món ngươi thích ăn nhất cho ngươi."

Ôn Bình gật gật đầu, dặn dò Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng hai câu, sau đó đi đến biệt viện. Nhưng mà vừa đi hai bước thì nghe bên ngoài có một giọng nói vang lên.

"Lão thân Lạc Lưu Tâm, dẫn người Long gia cung tiễn Ôn tông chủ."

"Ừm?"

Người của Long gia không có giống nhân vật phản diện nhược trí, quỳ xuống kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ, đây là chuyện Ôn Bình không ngờ tới.

Lạc Lưu Tâm này thật thông minh.

Nếu như nàng dẫn theo người của Long gia xin lỗi, cho dù là dập đầu đến nhà ở cũng sập, đoán chừng mình nhìn cũng không nhìn lấy một cái, lập tức đi ngay.

Nàng chơi một chiêu như vậy, Ôn Bình lại đột nhiên không muốn đi.

"Bây giờ các ngươi biết tất cả mọi chuyện… nói thật, ta muốn giết các ngươi." Dứt lời, lãnh mâu của Ôn Bình đảo qua tất cả người của Long gia đang quỳ gối bên ngoài nhà.

Long Hạo Miểu giật mình, vừa muốn mở miệng cầu xin tha thứ thì lại bị Lạc Lưu Tâm ấn xuống: "Ôn tông chủ, cho dù ngài làm như thế nào cũng không sai, tất cả đều là Long gia ta

sai, ta và người của Long gia chúng ta cũng không muốn giải thích cho mình.”

“Đi! Ai là người đầu tiền đứng ra nói muốn dùng mẫu thân của ta làm thông gia?” Ôn Bình trực tiếp mở miệng chất vấn, ánh mắt lạnh như băng quét qua mọi người.

Có người ánh mắt né tránh.

Có người ánh mắt sợ hãi.

Cũng có người như trút được gánh nặng.

Lạc Lưu Tâm chém đinh chặt sắt mở miệng nói: “Là lão thân.”

“Mẫu thân!” Sau lưng, giọng Ôn mẫu vang lên.

Ôn Bình cười lạnh nói: “Ít dùng chiêu này!”

Nói xong, Ôn Bình đưa tay bắn ra một chỉ, theo một chỉ này bắn ra chính là Thanh Liên Thanh Liên Kiếm Ý nở rộ.

Phốc ——

Một kiếm.

Một vị tộc lão Long gia ánh mắt tràn đầy sợ hãi vẫn lạc tại chỗ.

Tất cả mọi người bị giật mình kêu lên, ngay cả Long mẫu cũng bị giật nảy mình, nhưng mà nàng cũng không có khuyên can Ôn Bình.

Bởi vì giờ khắc này nàng cũng nghĩ rất lâu.

Tộc lão bị Ôn Bình giết chết chính là người đầu tiên đưa ra ý kiến thông gia trước đó!

Cho tới bây giờ, hắn cũng là người ủng hộ kế hoạch thông gia nhất!

“Đều quỳ đó cho ta!” Khi người đó bịch một tiếng, ngã trong vũng máu, Lạc Lưu Tâm giành nói trước Ôn Bình, gầm lên một tiếng với người của Long gia.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Lạc Lưu Tâm như đã điên rồi, hắn biết Lạc Lưu Tâm có chủ ý gì, cũng biết ý nghĩ của Lạc Lưu

Tâm.

【VIP】 Tham gia mật hội —— ý đồ của U Quốc

"Ngươi rất thông minh, nhưng mà bọn họ vẫn phải chết." Ôn Bình nói xong, lại xuất ba kiếm, một kiếm giết chết một tộc lão Long gia.

Đều không ngoại lệ, ba người đều đứng sau lưng Long Hạo Miểu, cũng là người sợ hãi nhất bây giờ.

Long Hạo Miểu bị dọa đến suýt chút đứng lên, nhưng vẫn bị Lạc Lưu Tâm nhấn xuống dưới, đồng thời nổi giận nói: "Quỳ đi!"

Long Hạo Miểu bất đắc dĩ, chỉ có thể sợ hãi quỳ xuống một lần nữa, tay và thân thể lại không nhịn được run rẩy, bởi vì quá sợ hãi.

Nhưng mà lúc này Ôn Bình lại cất kiếm, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn người Lạc Lưu Tâm, nhìn chằm chằm chừng mười giây đồng hồ, sau đó xoay người nói với Ôn mẫu: "Mẫu thân, ta đi một lát sẽ trở lại."

Dứt lời, Ôn Bình triệt hồi bình chướng cách âm, sau đó hóa thành kinh hồng phóng lên tận trời, đi tới Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực.

Quân Thiên Nhất Cố thấy thế thì cũng không có dừng lại lâu, chỉ cười đắc ý, sau đó lập tức đi theo Ôn Bình.

Về phần những người khác của Vực Chủ Phủ, nhìn thấy cảnh tượng đổ máu phía dưới, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ truyền lời của Vực Chủ lại rồi lập tức rời đi.

"Hội nghị lập tức bắt đầu, xin tiền bối Long gia lập tức phái người đến đó."

Khi người của Vực Chủ Phủ rời đi, người của Long gia rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Ôn mẫu cũng quay người vào trong phòng.

Một khắc đồng hồ sau, khi người của Long gia bắt đầu thu thập thi thể, Lạc Lưu Tâm nói với Long Hạo Miểu: "Ngươi thay phụ thân ngươi đi một chuyến, đồng thời từ giờ này khắc này, nhớ kỹ —— không muốn nói chuyện tối này trước mặt bất cứ ai, đồng thời kể từ hôm nay, Long gia sẽ nghe Ôn tông chủ như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó."

"Rõ!"

"Rõ!"

Đám người của Long gia gật đầu.

Long Hạo Miểu cũng gật gật đầu.

Hắn hiểu.

Đây là cơ hội sống sót duy nhất của hắn.

"Tương lai Ôn Bình, chắc chắn phong vương, thậm chí có thể ngay cả phong vương cũng không phải là điểm cuối của hắn. Dù sao hắn quá trẻ tuổi. Nếu như các ngươi hơi có chút đầu óc thì thông minh một chút, cái gì lấy cái gì bỏ. Kể từ đó, cho dù Ôn Bình sẽ không tha thứ những gì Long gia chúng ta đã làm nhưng tuyệt đối cũng không đuổi tận giết tuyệt Long gia chúng ta."

Lạc Lưu Tâm thấm thía mở miệng dặn dò rất nhiều tộc lão, sau đó vừa trầm tư mấy giây, không yên tâm, lại dặn dò một câu nữa.

"Lập tức đưa tin cho Thiên Hoa, nói chi tiết chuyện đã xảy ra tối nay lại cho hắn, để hắn chuẩn bị tinh thần đón lấy lửa giận của Ôn Bình. Dù sao mặc dù nguyên nhân tạo nên tất cả chuyện này là các ngươi nhưng nếu như không có hắn gật đầu thì ai có thể làm như vậy được?"

"Rõ!"

"Rõ!"

Một đám tộc lão Long gia nơm nớp lo sợ gật đầu, sau đó lập tức từ biệt Lạc Lưu Tâm, chuẩn bị thông qua Khúc Cảnh thông đạo tiến về sa trường.

“Ngươi cũng đi đi, nhớ lời ta nói cho ngươi biết.” Lạc Lưu Tâm thấy mọi người dần dần tán đi, bất đắc dĩ quay qua nhìn Long Hạo Miểu nói.

Long Hạo Miểu gật đầu.

Hắn cũng đâu dám không nghe.

Bây giờ ai nguy hiểm nhất, không phải chính là hắn sao?

“Mẫu thân, vậy ta đi trước.”

Nói xong, Long Hạo Miểu dẫn người hóa thành kinh hồng bay tới Vực Chủ Phủ, để lại Lạc Lưu Tâm ngũ vị trần tạp nhìn vào trong nhà.

Ngừng chân mấy hơi, vốn định cất bước đi vào bên trong xem Long Tuyết một chút nhưng vừa cất bước thì cảm nhận được một ánh mắt khiến cho thân thể nàng không khỏi phát lạnh, giống như đột nhiên đạp hụt, bỗng nhiên rơi vào vực sâu hàn băng, cảm giác lạnh đó cực kỳ kinh khủng.

Lạc Lưu Tâm ngừng.

Sau đó trên mặt lộ ra chút áy náy, cũng có chút khom người, chậm rãi quay người rời đi.

Sau khi rời đi, chuyện thứ nhất nàng làm chính là sai người triệt hồi những chuyện giao cho Long Tuyết làm, đồng thời phái nhiều tên cường giả Địa Vô Cấm canh giữ ở bên ngoài nhà.

Đương nhiên.

Cái này có chút vẽ vời thêm chuyện.

Có tôn Yêu Tổ đó trong nhà, có mấy người ở Thiên Dương Thành có thể uy hiếp được Long Tuyết?

Nhưng mà nhìn như vẽ vời thêm chuyện nhưng lại không thể không làm, dù sao bây giờ Long gia cần làm nhất chính là tỏ thái độ.

Từ hôm nay trở đi, Long Tuyết không phải là nữ nhi của mình.

Mà là cây cỏ cứu mạng Long gia!

…

Thiên Dương Thành, Vực Chủ Phủ.

Khi Ôn Bình đến, đám người chờ chực ở bên ngoài Vực Chủ Phủ mừng rỡ tiến lên đón.

“Ôn tông chủ, mấy người Đại Vực Chủ đợi ngài đã lâu.”

Ôn Bình theo người tới chậm rãi đi vào trong Vực Chủ Phủ, trên đường đi lướt qua vô số ánh mắt sùng kính và kinh ngạc.

Sùng kính là bởi vì bọn họ sùng kính cường giả.

Kinh ngạc là vì bọn họ không ngờ được sẽ gặp được Ôn Bình, giống như là một vị minh tinh đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của fan hâm mộ.

Đối với chuyện này, trong lòng Ôn Bình cũng không có kiêu ngạo, ngược lại rất là hiếu kỳ hỏi một câu.

Nếu như có một ngày bọn họ biết được cường giả mình sùng kính chính là kẻ địch của mình thì sẽ nghĩ như thế nào?

Fans biến thành antifan?

Nghĩ như vậy, Ôn Bình chỉ cảm thấy có chút buồn cười, sau đó bất tri bất giác đã đến chỗ cao nhất trong Vực Chủ Phủ, cũng là chỗ canh phòng nghiêm ngặt nhất.

Ở tầng này, mười bước một thủ vệ, hơn nữa thủ vệ cũng đều là Địa Vô Cấm.

Bởi vậy có thể thấy được mật hội lần này rất bí mật.

Trong khoảnh khắc khi Ôn Bình đẩy cửa vào, đập vào mi mắt là một bàn tròn to lớn, người tới đón hắn trước đó đều ngồi trong đó.

Không chỉ như thế, còn có thành chủ Thiên Tuyệt Thành, các chủ Vọng Thần Các, nhưng mà thiếu người của Tinh Hải Tông, đồng thời cũng không thấy người của Long gia.

“Ôn tông chủ, tới thì nhập tọa đi.”

Ti Hải Hiền thấy rốt cuộc Ôn Bình đã đến, mừng rỡ đón, sau đó dẫn Ôn Bình ngồi ở bên cạnh mình.

Đợi Long Hạo Miểu tới, Ti Hải Hiền không kịp chờ đợi mở miệng nói: “Có thể tới thì đều tới đủ rồi, vậy chúng ta bắt đầu đi. Đầu tiên, xin long trọng giới thiệu với chư vị một lần nữa, người chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực lần này —— Ôn Bình Ôn tông chủ!”

【VIP】 Tham gia mật hội —— ý đồ của U Quốc (2)

Ôn Bình khẽ nở nụ cười, đưa mắt nhìn mọi người, xem như lên tiếng chào.

Bởi vì cho dù ở đây đều là cường giả Thiên Vô Cấm nhưng hắn cũng không cần đứng lên.

Khiêm tốn là mỹ đức.

Nhưng trong giai đoạn này thì hắn không cần.

"Chư vị không cần đứng lên."

Ôn Bình mới mở miệng, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm lập tức ngơ ngác một chút, sau đó do dự đứng lên vỗ tay, đồng thời không keo kiệt thốt lời ca tụng.

Long Hạo Miểu nói lớn nhất: "Với thực lực, địa vị và cống hiến của Ôn tông chủ với U Quốc, vị trí chủ trì thực chí danh quy. Trong rất nhiều đại vực của U Quốc, vãn bối dám cam đoan, tuyệt đối không có cường giả nào thích hợp đại biểu cho một cái đại vực giống như Ôn tông chủ!"

"Chắc chắn!" Các chủ Vọng Thần Các hùa theo, dù sao bây giờ chỗ dựa lớn nhất nhà mình là Thiên Huyền đã là người của Bất Hủ Tông.

Ôn Bình liếc mắt nhìn Long Hạo Miểu, trên mặt vẫn giữ vững bình tĩnh.

Nịnh hót!

Ít dùng chiêu này!

Lẽ nào cho rằng nịnh nọt thì có thể lắng lại lửa giận của hắn?

"Đều ngồi đi, ngồi đi. Có thể nhìn ra được, từng câu ca ngợi của chư vị đều phát ra từ phế phủ. Đã như vậy, ta sẽ nhận việc này." Bị một đám người khen loạn một trận, Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Đợi đám người từng người chậm rãi ngồi xuống lại, Ti Hải Hiền tiếp tục mở miệng nói: "Thật ra thì có một chuyện các ngươi khen còn chưa rõ. Chư vị đừng tưởng rằng ở Thần Phi Thành, bọn người Bắc Thiên Hàn của Trạch Minh Cung đang phối hợp với Ôn tông chủ diễn kịch. Nếu như các ngươi nghĩ như vậy thì sai mười phần."

"Thực không dám giấu giếm, dù cho là mạch thuật Thiên cấp của ta đã vào hóa cảnh thì cũng không đỡ nổi một kiếm của Ôn tông chủ. Trong số Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, nếu Ôn tông chủ nói thứ hai, tuyệt đối không người nào dám nói thứ nhất."

Ti Hải Hiền dứt lời, đám người lại cảm thán một trận.

Nhưng mà lần này cũng không phải tán dương qua loa mà là thật lòng.

Ngay cả Đại Vực Chủ cũng không đỡ nổi một kiếm, thực lực thế này, phong vương ở trong tầm tay!

Nhưng mà nghe đến đây, Ôn Bình có chút bó tay: "Đại Vực Chủ, ngươi tới tìm ta chính là vì khen ta sao? Nếu như không có việc gì, ta đi."

Ti Hải Hiền vội vàng giữ lại: "Ôn tông chủ không nên gấp gáp, bây giờ bắt đầu đây, bây giờ bắt đầu đây."

Sau đó lại nói: "Thật ra thì mật hội lần này không giống với trước đây. Mật hội trước đây, mục đích là định ra quá trình tranh tài Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở ngày cuối cùng, hơn nữa còn tuyệt mật, đồng thời ngăn chặn bất cứ kẻ nào sớm biết quá trình tranh tài. Mệnh lệnh của quốc chủ là —— gia tốc tiến trình Thất Vực Đăng Thiên Bảng."

"Gia tốc?"

"Sao đột nhiên muốn gia tốc?"

Rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm đều hơi nghi hoặc một chút.

Tin tức này cũng quá đột nhiên.

Bọn họ là người chính phủ, quân đội, vậy mà cũng không có nhận được thông báo.

Ti Hải Hiền nói tiếp: “Mệnh lệnh lần này là tuyệt mật, chư vị không biết thì rất bình thường. Thật ra thì cuối cùng là bởi vì đại động tác của Già Thiên Lâu lần này. Trước đây Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở các vực nhỏ đều có người ẩn núp của Già Thiên Lâu quấy rối, dẫn đến tử thương không ít người trẻ tuổi, cho nên quốc chủ muốn đẩy nhanh tiến trình Thất Vực Đăng Thiên Bảng, sau đó nhanh chóng mở một lần phản kích trả thù Già Thiên Lâu!”

Khi nói xong, Ti Hải Hiền đã tức giận gõ cái bàn.

Ôn Bình ở bên cạnh nghe, cảm nhận được phẫn nộ của bọn họ, thật sự không thể nào đồng tình được, cho nên cũng lười nói chuyện, dứt khoát lẳng lặng nghe.

Nghe một hồi lâu, Ôn Bình cũng hiểu.

Rất đơn giản.

Chính là U Quốc muốn trả thù Già Thiên Lâu, hơn nữa đã đợi không kịp.

Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, mở hình thức bội số ra, vốn có vô số cửa ải và kiểm tra nhưng giờ lại hủy bỏ, hóa phức tạp thành đơn giản.

Lại dùng tốc độ nhanh nhất và hiệu suất cao nhất với quá trình tranh tài thích hợp nhất để kết thúc Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực.

Đối với chuyện này, Ôn Bình rất đồng ý.

Không có một chút ý kiến.

“Nếu chuyện nên nói cũng đã nói rõ rồi, vậy chúng ta bắt đầu thương lượng quá trình tranh tài, chư vị có thể nói thoải mái.” Ti Hải Hiền đưa mắt nhìn tất cả mọi người, sau đó ngừng lại ở phụ tá đắc lực của mình, thành chủ Thần Phi Thành Diêm Lai.

Lúc này, Diêm Lai đứng dậy, nhưng mà lại nhìn Ôn Bình: “Không thì để cho Ôn tông chủ đề nghị đi, Ôn tông chủ là chủ

trì lần này, cũng là người mạnh nhất trong chúng ta, chắc chắn sẽ có chút kỳ tư diệu tưởng. Nếu như phù hợp thì quyết định luôn là được, không cần nói nhiều.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý!”

Rất nhiều Thiên Vô Cấm lần lượt lên tiếng, vậy mà đều đồng ý với Diêm Lai.

Đối với chuyện được nhiều người đồng tình như thế, Ôn Bình có chút không quen.

Nếu như người người đều như thế.

Vậy hắn có thể buông lỏng một hơi, Bất Hủ Tông cũng có thể ít đi rất nhiều phiền phức.

Đối với nịnh hót, mặc dù hắn không thích nhưng không thể không phủ nhận, nó có thể khiến cho người ta rất thoải mái.

“Được rồi, đã như vậy, ta sẽ đề cử một cái ——” Ôn Bình đang muốn đề cử một ý nghĩ vừa nghĩ ra thì cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trên bầu trời Long gia vừa nãy cất bước đi vào, lời nói lộ vẻ bất mãn: “Chư vị, bản tọa còn chưa tới, sao các ngươi lại bắt đầu?”

“Giác Tá tiền bối!”

“Giác Tá tiền bối!”

“Giác Tá tiền bối, sao ngài lại tới đây?”

Diêm Lai và tất cả mọi người bên trong đứng dậy, có người kinh ngạc kinh nghi, cũng có người vội vàng tiến lên cung nghênh.

Giác Tá chắp tay mà đến, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, đều mặt không biểu tình. Nhưng chỉ có khi lướt qua Ôn Bình thì lộ vẻ khinh thường và bất mãn.

Theo sau đó, Giác Tá vừa đi tới chỗ Ôn Bình, vừa mở miệng nói: “Ti Hải Hiền, ta còn chưa đến mà ngươi đã bắt đầu?”

Ti Hải Hiền vội vàng cười làm lành đứng dậy.

【VIP】 Ôn tông chủ, không thể giết

Mặc dù hắn là chủ của một vực nhưng địa vị lại không cao bằng Giác Tá.

Trừ những cái khác không nói, chỉ là thân phận đại đệ tử của Vụ Kỳ Vương thì đã không thấp hơn Ti Hải Hiền.

Chớ đừng nói chi là hắn cũng có một chức quan không nhỏ trong chính phủ U Quốc.

Mặc dù ở ngoài sáng thì kém vị trí Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực, nhưng bởi vì thân ở quốc đô cho nên còn tôn quý hơn vị trí Đại Vực Chủ!

"Giác huynh nói gì thế, không phải trước đó mời ngươi mãi mà ngươi lại vì bận quá mà không thoát thân được, lại thêm thời gian cũng không nhiều cho nên chúng ta mới bắt đầu. Giác huynh hết bận rồi?" Ti Hải Hiền cũng không có vì Giác Tá ngạo mạn mà nói chuyện không khách khí, nhưng trong lòng lại mắng Giác Tá.

Rõ ràng lúc trước là hắn không chịu tới tham gia mật hội, mời cũng không mời được, bây giờ lại nói mình không có chờ hắn mà đã bắt đầu.

Đúng là không phải thứ tốt gì!

Trong lúc mắng thầm trong lòng, Ti Hải Hiền ngẩn ra.

Bởi vì Giác Tá đứng bên cạnh Ôn Bình, sau đó giống như Ôn Bình không có có tồn tại, quay qua nhìn Ti Hải Hiền, hỏi: "Ti Hải Hiền, ta ngồi chỗ nào?"

Đây là ý gì?

Ti Hải Hiền mờ hồ cảm thấy có chút không ổn, cố nặn ra một nụ cười, nói: "Giác huynh, ngồi chỗ nào cũng được. Hôm nay, ở đây đều là người một nhà Nguyên Dương Vực chúng ta, chỗ ngồi không có phân chia chủ thứ."

Nói xong, Ti Hải Hiền vốn muốn hòa hoãn bầu không khí một chút, nhưng không ngờ câu nói này vừa ra, bầu không khí trong phòng trở nên càng vi diệu.

Giác Tá lại nói lời này ngày trước mặt Ôn tông chủ!

Hơn nữa còn không nhìn Ôn tông chủ!

Tất cả mọi người bắt đầu không biết làm sao, thế là nhìn chằm chằm động tác của Giác Tá.

Nhưng mà.

Giác Tá hoàn toàn không có động!

Hoàn toàn không có ngồi xuống vị trí trống trên bàn tròn.

Vị trí đó vốn là Tinh Hải Tông, nhưng bởi vì chỗ dựa lớn nhất Tinh Hải Tông đã chết bởi tay Ôn Bình, cho nên tông chủ Tinh Hải Tông ốc còn không mang nổi mình ốc, cũng không có tới tham gia mật hội lần này.

Ngồi thành chủ Thần Phi Thành Diêm Lai một bên khác của Ti Hải Hiền thấy thế thì đứng dậy chủ động ngồi, cũng nói xin lỗi: "Giác Tá tiền bối, thật ra thì vị trí này là để lại cho ngài, vốn cho rằng ngài không đến cho nên vãn bối ngồi, xin lỗi."

Ti Hải Hiền thấy thế thì biểu cảm dần trở nên hơi nghiêm túc, nhưng mà hắn vẫn miễn cưỡng mình, cố nặn ra một nụ cười: "Giác huynh, ngồi đi, thời gian của chúng ta không nhiều lắm."

Ti Hải Hiền nói xong, Giác Tá vẫn không có ngồi, vẫn dừng nguyên chỗ chừng mười hơi mới cất bước đi tới vị trí Diêm Lai nhường ra.

Sau khi vào chỗ, hoàn toàn bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, mở miệng chất vấn: "Mật lệnh của quốc chủ, chắc hẳn các ngươi cũng biết. Trước mắt có thương lượng ra kế hoạch sao?"

Ôn Bình liếc nhìn tư thái của Giác Tá, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ bật cười.

Diễn như vậy, người không biết còn tưởng người là cường giả phong vương?

Được rồi.

Hắn thích làm cái gì thì làm cái đó đi.

Chỉ cần mùi thúi trên người không có lan đến hắn thì không sao.

Thế giới này, loại người gì cũng có, tự cho là đúng, không coi ai ra gì quá nhiều, hắn cũng không thể gặp một người giết một người chứ.

Hắn cũng không bán thịt heo.

"Ôn tông chủ đang chuẩn bị đưa ra kế hoạch về tranh tài Thất Vực Đăng Thiên Bảng cho mọi người nghiên cứu thảo luận một chút." Đối với hành vi của Giác Tá, trong lòng Ti Hải Hiền cũng rất chán ghét, có cảm giác như ăn phân, nhưng vẫn cố nén không có phát tác.

Đồng thời, Ti Hải Hiền cũng không có nói quá vẹn toàn.

Không có nói cho Giác Tá, nếu như đề nghị của Ôn Bình hợp lý thì có thể trực tiếp quyết định.

Hắn biết mục đích Bạch Giác tới lần này cũng không đơn giản, cho nên nói chuyện nhất định phải cẩn thận một chút, để tránh cho Giác Tá có thể mượn đề tài để nói chuyện của mình, cố tình gây sự.

"Ồ?"

Giác Tá âm dương quái khí đáp một tiếng, sau đó nhìn về phía Ôn Bình, lại nói một câu không đực không cái: "Ta cũng rất muốn nghe xem Ôn tông chủ có cao kiến gì. Xin Ôn tông chủ yên tâm, chỉ cần không phải phi thường hoang đường không hợp thói thường thì Giác mỗ ta sẽ không phê phán lung tung."

"Ngươi muốn nghe thật?"

Ôn Bình cười hỏi ngược một câu.

Giác Tá trầm mặc hai hơi, hắn vốn cho rằng Ôn Bình sẽ vì vậy mà tức giận, dù sao hắn đọc Bất Hủ Nhật báo với nghe những người khác nói là Ôn Bình là một người dễ giận.

"Đương nhiên."

Trong nháy mắt, vẻ tươi cười trên mặt Ôn Bình thu liễm lại, sau đó trầm giọng nói: "Vậy ngươi tiếp tục từ từ suy nghĩ đi, ta còn có chuyện… chư vị, ta vĩnh viễn người duy trì cái nào được nhiều ngươi ủng hộ, mời các ngươi tiếp tục."

Dứt lời, Ôn Bình đứng lên thật, một đá đá lùi ghế, quay người rời đi.

Giờ phút này, tất cả mọi người giật mình.

Ai cũng không ngờ, Ôn Bình hoàn toàn không nể mặt Giác Tá một chút nào.

Ti Hải Hiền thì thầm nói hỏng bét, bởi vì hắn biết tính tình của Ôn Bình, cũng biết thực lực của Ôn Bình.

Bối cảnh?

Chức quan?

Các loại này kia.

Có lẽ trong mắt hắn và Thiên Vô Cấm khác thì cực kỳ quan trọng.

Nhưng mà ở trong mắt Ôn Bình, những thứ này hoàn toàn không quan trọng.

Dù sao Ôn Bình ngay cả người của Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn cũng dám giết, hoàn toàn không kém một Giác Tá.

Đang lúc Ti Hải Hiền chuẩn bị đứng dậy khống chế cục diện thì Giác Tá giận một tay đập bàn tròn, gầm lên: "Ôn Bình, ngươi có ý gì?"

Ôn Bình không có đáp, tiếp tục đi con đường của mình.

Vừa đi ra ngoài vừa quay qua nói với Ti Hải Hiền: "Ti Vực Chủ, chủ trì cần phải làm những gì, sáng mai ngươi nói cho ta đi."

Hoàn toàn không để mắt đến Giác Tá đang tức giận.

Và bản thân Giác Tá!

“Dừng lại!”

Giác Tá lập tức giận dữ, vỗ bàn đứng dậy.

【VIP】 Phong vương hiện thân

Nhưng mà hiển nhiên Giác Tá cũng không phải là hạng người không có não, mở miệng chính là trào phúng người khác như nhân vật phản diện não tàn hay lam, mà là tức giận chất vấn: “Ngươi là chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực, vốn phải là lãnh tụ tinh thần và mẫu mực cho Nguyên Dương Vực, nhưng ngươi để cho tất cả mọi người đều chờ đợi ngươi mở mật hội thì thôi đi, bây giờ còn dám rời đi. Ngươi cho rằng Thất Vực Đăng Thiên Bảng là trò đùa sao? Hay là ngươi chỉ là một tông chủ tông môn thế lực, xem U Quốc chúng ta là trò đùa?”

Mộ cái mũ chụp xuống!

Nếu là người yếu đuối, có lẽ sẽ bị cái mũ này chụp cho đầu nở thành hoa cúc.

Cho dù là cái mũ này không có chụp trên đầu những cường giả Thiên Vô Cấm khác thì cũng khiến cho bọn họ nghe mà biến sắc.

Sắc mặt Ti Hải Hiền lập tức thay đổi.

“Giác huynh, có phải ngươi hơi quá đáng rồi không?”

Ti Hải Hiền rất rõ ràng, nếu như không khống chế Giác Tá lại thì chuyện sẽ trở nên phiền phức.

Với thực lực của Giác Tá thì có thể đỡ được một kiếm của Ôn Bình?

Không đỡ được.

Nếu như Ôn Bình giết Giác Tá, kia Vụ Kỳ Vương sẽ ra tay.

Vụ Kỳ Vương vừa ra tay, vậy thì ý nghĩa khác rồi.

Không nói đến Bất Hủ Tông có cường giả cấp phong vương hay không.

Cho dù là có thì ở một mức độ nào đó, Vụ Kỳ Vương có thể đại biểu cho ý chí của U Quốc, Ôn Bình chống lại thì

chẳng khác nào chống lại U Quốc, phản nghịch U Quốc.

Nhưng mà Giác Tá vẫn không buông tha: "Ti Hải Hiền, ngươi phải biết, ngươi đại biểu Nguyên Dương Vực, đại biểu U Quốc. Ngươi che chở một cái tông môn thế lực thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn chất vấn ta… có phải ngươi cảm thấy vị trí Đại Vực Chủ này của ngươi không gì phá nổi hay không?"

"Ngươi chính là đồ điên." Ti Hải Hiền giận mắng một tiếng: "Ôn tông chủ đảm nhiệm vị trí chủ trì là ta tuyển ra tới, hắn đi hoặc là ở, nếu ngươi có ý kiến gì, có vấn đề gì thì có thể bẩm báo quốc chủ! Cho dù là gì thì ta cũng sẽ chịu trách nhiệm, nhưng bây giờ, giờ phút này, lập tức câm miệng ngươi lại!"

Giác Tá trầm giọng chất vấn: "Ti Hải Hiền, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không!"

"Ngươi điếc?"

Ti Hải Hiền phẫn nộ đáp lại.

Nghe được Ti Hải Hiền đáp lại, Giác Tá liên tục nói ba chữ tốt, bị tức đến toàn thân run run, những cường giả Thiên Vô Cấm khác thấy thế thì vội vàng đứng lên khuyên giải.

Ôn Bình ngừng ở một bên, hắn không ngờ Ti Hải Hiền lại vì mình mà cãi nhau với Giác Tá. Đương nhiên, hắn cũng không có cảm động bao nhiêu.

Nguyên nhân Ti Hải Hiền đứng bên phía mình, thật ra thì cũng rất đơn giản, chỉ là vì lợi ích.

Nếu như hắn biết một ngày nào đó, mình sẽ trở thành kẻ địch, có lẽ hắn sẽ không làm như vậy.

Nhưng mà nếu bây giờ hắn đã vì mình mà trở mặt với Giác Tá, không cần biết điểm xuất phát là cái gì, Ôn Bình đều không muốn làm người thờ ơ.

Sau một khắc, kiếm đã ở tay.

Sát ý khởi!

Nhưng mà đúng vào lúc này, Ti Hải Hiền hoảng sợ vọt tới, ngăn ở trước mặt Ôn Bình, lại không tiếc đau khổ thấu tim, hai

tay cầm chặt kiếm trong tay Ôn Bình.

Dáng vẻ chết cũng không buông ra.

“Ôn tông chủ, không thể giết!”

Lúc đầu muốn đâm ra một kiếm, im bặt mà dừng.

Nhưng mà.

Cũng không phải là kiếm ngừng.

Lần trước luận bàn, Ti Hải Hiền ngay cả một kiếm của Ôn Bình cũng không đỡ nổi, muốn dùng lực lượng cơ thể ngừng lại một kiếm này của Ôn Bình là chuyện không thể nào, cho nên đây là Ôn Bình chủ động ngừng.

Bởi vì Ti Hải Hiền lại không để ý an nguy của mình, muốn ngăn cản mình đâm ra một kiếm này.

Nếu không phải hắn thu lại một kiếm này, không để cho Thanh Liên nở rộ bộc phát kiếm ý, bây giờ Ti Hải Hiền hoặc là tay gãy, hoặc là phải thay Giác Tá ăn một kiếm này, không chết cũng bị thương.

“Ngươi có bệnh?”

Ôn Bình không nói nhìn hắn.

Ti Hải Hiền đắng chát cười một tiếng, tay vẫn nắm chặt lấy kiếm của Ôn Bình, giống như là tên ăn mày đầu đường đã đói bụng mười ngày nửa tháng nắm lấy đùi gà mà hắn nằm mộng cũng muốn ăn, trừ phi đánh chết hắn, nếu không tuyệt đối không buông tay!

“Không có bệnh ai dùng tay tiếp kiếm của ngươi… ta xỉu, Ôn tông chủ, ngươi có thể thu kiếm lại không?”

Ôn Bình liếc Ti Hải Hiền một cái: “Ngươi có thể bất thường thêm chút nữa không? Kiếm đã xuất vỏ, thu lại không được!”

Ti Hải Hiền bất đắc dĩ nói tiếp, trong giọng nói mang theo một chút xíu cầu xin, nói: “Ôn tông chủ, có chuyện gì chúng ta có thể ngồi xuống trò chuyện. Ngươi tin tưởng ta, ta có thể giải quyết!”

Đột ngột.

Ôn Bình còn không có phủ định lời Ti Hải Hiền, Giác Tá đã tức giận, vẫn vênh váo hung hăng, mũi vểnh lên trời quay qua nhìn Ti Hải Hiền, lạnh lùng nói: "Ti Hải Hiền, ngươi biết ngươi đang làm gì sao?"

Một câu chất vấn không đủ, còn đi tới chỗ Ti Hải Hiền, vừa đi vừa tức giận liên tục nói: "Ngươi là chủ của một vực U Quốc, không kiên định lập trường thì cũng thôi đi, vậy mà hướng về một cái tông môn thế lực nho nhỏ? Ngươi tránh ra, ngược lại ta cũng muốn xem xem, có phải là hắn dám động thủ thật hay không!"

"Mẹ nó!"

Ti Hải Hiền quay đầu trừng Giác Tá một cái, đột nhiên xúc động muốn đâm chết Giác Tá.

Mình biết rõ kiếm của Ôn Bình không thể đỡ, còn liều lĩnh giúp hắn cản, hai tay suýt chút phế đi. Gia hỏa này xem lòng hảo tâm như lòng lang dạ thú không nói, còn giống một con chó điên cắn ngược lại hắn một cái.

Ngươi cắn ngược lại thì cắn ngược lại đi, dù sao ngươi là chó, cắn ngược lại người khác là bản năng bẩm sinh của ngươi. Nhưng ngươi liên tục khiêu khích Ôn Bình như là đầu óc bị cửa kẹp, đúng là không sợ chết?

Làm quan ở quốc đô lâu, bình thường làm mưa làm gió đã quen, thật sự cho rằng rời khỏi quốc đô, ai cũng phải cúi đầu khom lưng với ngươi?

"Ngươi nhìn, là ngươi tự mình đa tình. Hay ý của ngươi vốn là muốn đoạt kiếm của ta, tự mình cho Giác Tá một kiếm?" Câu hỏi nghiêm túc của Ôn Bình vang lên bên tai Ti Hải Hiền, khiến cho hắn nghe mà tức thêm, có xúc động muốn buông kiếm.

【VIP】 Phong vương hiện thân (2)

Nhưng mà hắn không thể buông tay!

Một khi mình buông tay, Ôn Bình có can đảm giết Giác Tá thật.

Vẫn là câu nói đó, tuy thực lực của Giác Tá kém mình nhưng đúng là đại đệ tử của Vụ Kỳ Vương, còn là quan từ quốc đô tới. Nếu như Ôn Bình giết chết, vậy thì phiền phức còn lớn hơn giết người của Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn.

Giết người của Trạch Minh Cung và Thiên Tượng Môn thì cùng lắm chỉ là phân tranh, chỉ khiến cho giữa tông môn thế lực đấu tranh với nhau, đây là cạnh tranh mà chế độ U Quốc cho phép.

Nhưng mà giết Giác Tá, đó chính là khiêu khích U Quốc!

"Ôn tông chủ, coi như Ti Hải Hiền ta van ngươi, lần này coi như xong." Cầu khẩn Ôn Bình, Ti Hải Hiền cảm thấy chưa đủ bảo hiểm, lập tức quay người tức giận nói với Giác Tá: "Ngươi câm miệng!"

Những cường giả Thiên Vô Cấm khác cũng đều lập tức mở miệng khuyên can Giác Tá đừng nói nữa, có chừng có mực.

Đương nhiên, không phải ai cũng như vậy.

Cũng có người khuyên Ôn Bình.

Nhưng mà, Ôn Bình cũng không thu kiếm, ngược lại không nói đùa nữa, chút ý cười còn sót lại trên mặt cũng không còn sót lại chút gì.

Kiếm.

Không thể nào thu!

"Nếu như hắn có thể không chết dưới một kiếm của ta, coi như hắn gặp may mắn."

Nói xong.

Đột ngột.

Quanh thân Ôn Bình, ngũ mạch đều mở!

Phanh ——

Ngũ diệp thanh liên bỗng nhiên nở rộ!

Kiếm ý bén nhọn từ trong kiếm thể nổ tung, nhấc lên một luồng xung kình bắn tay Ti Hải Hiền ra một tấc. Đừng thấy chỉ có một tấc, nhưng trong nháy mắt khi tay Ti Hải Hiền bị bắn ra, kiếm lập tức bắn ra ngoài.

Sưu ——

Thức thứ nhất của Thanh Liên Kiếm —— Tiên Nhân Chỉ Lộ!

Ngũ diệp thanh liên mở đường, kiếm ý tùy hành, như thiểm điện vọt thẳng tới Giác Tá. Gần trong gang tấc, Giác Tá hoàn toàn không kịp phản ứng quá nhiều, trong lúc vội vàng chỉ có thể mở mạch môn ra, hóa thành mạch khí hộ thuẫn che ở trước người.

Hắn không nghĩ tới Ôn Bình có can đảm đó thật!

Chỉ là chủ một tông môn thôi?

Hắn dựa vào cái gì?

Nhưng mà ý nghĩ này lóe lên một cái rồi biến mất, còn ngắn hơn thời gian sao băng hiện lên ở trong bầu trời đêm. Bởi vì thay vào đó là cảm giác sợ hãi mà Thanh Liên Kiếm Ý mang tới cho hắn, một nguy cơ tử vong bỗng nhiên xuất hiện.

Không kịp suy tư tại sao một kiếm này sẽ khiến cho hắn run rẩy như đối mặt tử vong, kiếm của Ôn Bình đã chém lên mạch khí hộ thuẫn của hắn, chỉ trong thời gian một hơi thở, mạch khí hộ thuẫn đã nứt ra.

Răng rắc ——

“Hỏng bét —— “

Giác Tá còn chưa nói hết câu, kiếm của Ôn Bình đã hóa thành một đạo thanh mang xuyên thủng mạch khí hộ thuẫn,

đâm vào trong ngực Giác Tá, mang theo một đạo huyết mang từ phía sau phun ra.

"Giác Tá tiền bối!"

"Giác Tá tiền bối!"

Rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm lập tức hoảng hồn, nhưng mà không chờ bọn họ tiến lên, chỉ thấy Giác Tá uốn lưng kêu đau một tiếng, che ngực hốt hoảng xuyên thủng nóc nhà hóa thành kinh hồng trốn ra khỏi Vực Chủ Phủ.

Ôn Bình không khỏi nhíu mày một cái, vì mình không muốn tạo thành thiệt hại lớn cho Vực Chủ Phủ, cho nên mới áp súc Thanh Liên Kiếm Ý thành một điểm. Như vậy mà lại không thể miểu sát Giác Tá.

Chuyện này có chút bất ngờ.

"Muốn chạy?"

Ôn Bình tâm niệm vừa động, kiếm vốn muốn muốn trở về trong tay lại hóa thành thanh mang, mang theo một đóa Thanh Liên nở rộ truy kích theo.

Trong khoảnh khắc đuổi theo ra khỏi Vực Chủ Phủ, một đóa sen xanh lập tức biến thành hai đóa, hai đóa biến thành bốn đóa, vòng đi vòng lại, nhân lên. Nếu Giác Tá đã ra khỏi Vực Chủ Phủ, vậy hắn không cần lưu thủ.

Ti Hải Hiền thấy thế thì kinh hô, liên tục nói: "Ôn tông chủ, không phải ngài nói chỉ xuất một kiếm sao?"

"Ta nói nếu như hắn một kiếm bất tử coi như hắn gặp may mắn, cũng không có nói ta chỉ xuất một kiếm." Ôn Bình dứt lời, cũng không có đuổi theo ra khỏi phòng, ngược lại nhàn nhã ngồi xuống.

Ti Hải Hiền vốn định đuổi theo ra nhưng nghĩ lại, nếu như Ôn Bình động sát tâm, với thực lực của Giác Tá thì sao có thể trốn được? Bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, sau đó Ti Hải Hiền thở dài nói: "Ôn tông chủ, Giác Tá không thể chết, hắn mà chết, phiền phức của ngươi và ta không nhỏ."

"Hắn không chết, cũng là phiền phức."

Dưới tinh thần lực của Ôn Bình thôi động, khoảng cách giữa Giác Tá và vô số Thanh Liên Kiếm Ý càng lúc càng ngắn, ngay lúc Thanh Liên Kiếm Ý càng ngày càng nhiều sắp bao phủ Giác Tá, một luồng mạch khí mãnh liệt như biển chợt từ một góc của Thiên Dương Thành đánh tới, tận diệt tất cả Thanh Liên Kiếm Ý mà Ôn Bình thả ra, đồng thời cũng bao phủ Giác Tá đã bị máu tươi nhiễm đỏ hơn nửa người.

"Sư tôn… cứu ta… tông… tông chủ Bất Hủ Tông… hắn muốn giết ta! Đây là… mưu phản!"

Nương theo tiếng hét cầu cứu của Giác Tá, hơn phân nửa người trong Thiên Dương Thành đều bị tiếng hét này hấp dẫn sự chú ý.

Giờ khắc này, hàng ngàn hàng vạn người ngắm nhìn bầu trời, nhìn về phía Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực.

Bá ——

Một đạo kinh hồng xẹt qua trời cao, từ một bên khác Thiên Dương Thành giáng lâm trước người Giác Tá.

Người đến là một lão giả tóc trắng, đứng chắp tay trong bầu trời đêm, nhưng mà vô số ánh sao trên trời cũng không có chói mắt như hắn. Bởi vì hắn là truyền kỳ Nguyên Dương Vực, một trong số không nhiều cường giả phong vương ở Nguyên Dương Vực.

Vụ Kỳ Vương!

Đồng thời, hắn vẫn là cường giả phong vương duy nhất tọa trấn Nguyên Dương Vực!

"Chỉ một kiếm mà Sát Giác Linh Thể của ngươi đã bị thương tích cao tới năm thành, ngày bình thường không chuyên tâm tu luyện, bây giờ biết hậu quả chứ?" Vụ Kỳ Vương vừa đến, đầu tiên là trách cứ Giác Tá một câu.

Giác Tá che ngực, nhịn đau lấy mấy món thiên tài địa bảo khôi phục thương thế từ tàng giới ra, vội vàng ăn vào, sau đó giải thích: "Sư tôn, là tông chủ Bất Hủ Tông này đánh lén ta!"

"Thú vị." Vụ Kỳ Vương trầm giọng mở miệng, hai chữ này cắn rất mạnh.

Sau một khắc.

【VIP】 Phong vương hiện thân (3)

thế từ tàng giới ra, vội vàng ăn vào, sau đó giải thích: “Sư tôn, là tông chủ Bất Hủ Tông này đánh lén ta!”

“Thú vị.” Vụ Kỳ Vương trầm giọng mở miệng, hai chữ này cắn rất mạnh.

Sau một khắc.

Một luồng sát ý mênh mông như là sương mù sáng sớm, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực, trung tâm sát ý chính là mái nhà bị thủng lỗ trên mật thất ở tầng cao nhất.

Sát ý mãnh liệt mà đến, giáng lâm trên người Ôn Bình, khiến cho tất cả mọi cường giả Thiên Vô Cấm đều đổi sắc mặt.

Giờ khắc này, đa số mọi người đều lập tức né ra bên ngoài mấy bước, cách xa vị trí của Ôn Bình.

Tuy trong lòng bọn họ, giao hảo Ôn Bình quan trọng, nhưng bây giờ Vụ Kỳ Vương tới, cực kỳ bọn họ không thể nào tiếp tục đứng bên phía Ôn Bình.

Giờ phút này, chỉ có năm người chưa tránh, Ti Hải Hiền và một vị phó Vực Chủ Nguyên Dương Vực, cộng thêm thành chủ Thần Phi Thành Diêm Lai. Hai người cuối cùng thì là Long Dã và các chủ Vọng Thần Các.

Ôn Bình lườm hai người một chút, không nhìn thêm nữa, trong lòng đã nghĩ ra cách tốt để ứng phó Vụ Kỳ Vương.

Lên phi thuyền.

Hoặc là truyền tống Mộc Long tới đánh với hắn.

Nhưng mà cũng là không cần quá mức sốt ruột, chuyện còn chưa tới mức cần mình trốn vào phi thuyền và triệu hoán Mộc Long.

“Muốn giết đệ tử của lão phu ngay trước mặt lão phu, thật can đảm!” Vụ Kỳ Vương gầm thét một tiếng, một luồng uy áp kinh khủng lập tức giáng lâm quanh ngươi Ôn Bình. Trong khoảnh khắc, Vụ Kỳ Vương đã xuất hiện trước người Ôn Bình, gần trong gang tấc, nhưng mà không có lập tức động thủ.

Ti Hải Hiền thấy thế thì lập tức nghênh đón, ngăn trước người Ôn Bình, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: “Vụ Kỳ Vương, xin bớt giận, việc này… việc này… ta có thể giải thích.”

Nói xong câu đó, Ti Hải Hiền liền hối hận.

Giải thích?

Hắn lấy cái gì giải thích?

Chẳng lẽ nói là Giác Tá khiêu khích trước?

Như vậy không phải là vả mặt Vụ Kỳ Vương sao? Sẽ chỉ làm cho Vụ Kỳ Vương càng phẫn nộ thêm.

Vụ Kỳ Vương lạnh giọng hỏi ngược một câu: “Ti Hải Hiền, làm chủ của một vực, ngươi bao che hắn?”

Ti Hải Hiền yên lặng, bởi vì hắn thực sự không biết mình nên nói cái gì mới có thể hòa hoãn tình thế, không để cho chuyển biến xấu.

Ngay lúc hắn yên lặng, Ôn Bình mở miệng, một câu khiến cho sắc mặt Ti Hải Hiền bỗng nhiên đại biến.

“Không, hắn chỉ muốn nói cho ngươi, dạy đệ tử không thể chỉ dạy hắn tu luyện thế nào, còn phải dạy hắn phẩm hạnh. Trừ phi ở phương diện này ngươi thực sự không có thành tích gì, không thể dạy được, vậy chúng ta có thể hiểu được.”

Trong nháy mắt khi Ôn Bình dứt lời, Vụ Kỳ Vương ngũ mạch đều mở, giận quát một tiếng, mạch trong quanh thân bộc phát ra mạch khí nhưu hải khiếu trùng kích, đẩy lui Ôn Bình ròng rã trăm bước.

“Ngươi nói cái gì!”

Sau khi Ôn Bình đứng vững, cũng không có lấy phi thuyền ra, cũng không có triệu hoán Mộc Long, chỉ vẩy vẩy đầu tóc rối bời, đáp: "Lão đầu, ta không có ý kiến gì với ngươi. Ta chỉ nói là đệ tử này của ngươi phẩm hạnh không tốt, thích rảnh rỗi gây chuyện, ta cũng không phải là cha hắn, cho nên hoàn toàn không muốn nuông chiều hắn."

Lời vừa nói ra, sắc mặt bọn người Ti Hải Hiền đều cứng lại, bởi vì Ôn Bình nói như vậy tương đương với làm mất lòng Vụ Kỳ Vương.

Nếu như không nói như vậy, có lẽ Vụ Kỳ Vương sẽ nể mặt Ôn Bình, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có. Dù sao Tử Khí Các và thực lực của bản thân Ôn Bình, người sau lưng Bất Hủ Tông đều không thể coi thường được.

Dù sao Giác Tá không có chết, chuyện cũng không có đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Nhưng mà nói như thế ngay trước mặt Vụ Kỳ Vương, tương đương với vả cho Vụ Kỳ Vương hai cái bạt tai, chà đạp tôn nghiêm cường giả phong vương của Vụ Kỳ Vương. Hơn nữa còn là dưới sự chú ý của hơn phân nửa nhân dân Nguyên Dương Vực.

"Ôn tông chủ, ngươi tỉnh táo, tỉnh táo!" Ti Hải Hiền vội vàng đứng ra trấn an Ôn Bình, sau đó ngăn giữa hai người, bắt đầu vắt hết óc nghĩ cách khuyên can Vụ Kỳ Vương: "Vụ Kỳ Vương, ngài bớt giận bớt giận, Giác Tá và Ôn tông chủ tranh chấp, cùng lắm cũng chỉ là giữa những người tuổi trẻ, không đánh nhau thì không quen biết mà thôi. Thực không dám giấu giếm, thực lực của Ôn tông chủ, một kiếm là đủ giết ta. Nếu như hắn muốn giết Giác Tá huynh đệ thật, với thực lực trước mặt của Giác Tá huynh đệ, hắn chắc chắn phải chết, nhưng Ôn tông chủ cũng không có làm như vậy!"

Nói như vậy, Ti Hải Hiền đã nể mặt Vụ Kỳ Vương lắm, còn biến chuyện này thành hiểu lầm giữa những người trẻ tuổi.

Đồng thời còn nhắc tới thực lực thật của Ôn Bình, dùng cái này để chứng minh cũng không phải Ôn Bình muốn giết Giác

Tá thật.

Nếu tính chất đã thay đổi, đồng thời cũng không phải Ôn Bình muốn giết Giác Tá thật, khi Vụ Kỳ Vương nhìn thấy Ôn Bình có tiềm lực, rất có khả năng sẽ phong vương, tám chín phần mười sẽ không tiếp tục làm khó dễ.

Ngay lúc Ti Hải Hiền lẳng lặng quan sát biểu cảm của Vụ Kỳ Vương, chỉ thấy Vụ Kỳ Vương ngăn cản Giác Tá cố nén thương thế muốn giải thích: "Ý của ngươi là đệ tử lão phu rất kém cỏi?"

Khi nói lời này, trong giọng nói Vụ Kỳ Vương tràn ngập phẫn nộ nhưng Ti Hải Hiền lại thở dài một hơi.

Vụ Kỳ Vương đã cho bậc thang đi xuống.

Vạn hạnh!

Vạn hạnh!

Bây giờ Vụ Kỳ Vương phẫn nộ cũng đúng, dù sao hắn là cường giả phong vương, tỏ vẻ một chút cũng không sai, nếu không thì làm sao cứu lấy mặt mũi của mình trước mặt nhiều nhân dân Thiên Dương Thành được.

"Không dám không dám, bản thân Giác Tá huynh là nhân tài kiệt xuất của U Quốc ta, nhân tài trăm năm khó gặp, chỉ vì thời gian tu hành ngắn ngủi thôi. Tin tưởng Giác Tá huynh được Vụ Kỳ Vương ngài chỉ điểm, tương lai nhất định có thể phá cảnh phong vương." Ti Hải Hiền giẫm lên bậc thang "xuống lầu" đồng thời nịnh nọt một đợt.

【VIP】 Phong vương hốt hoảng rời đi

Sau khi nịnh nọt xong thì toàn thân mới buông lỏng xuống, sau đó đưa hay tay lên ngực, lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay.

Cũng may.

Cũng may.

Vụ Kỳ Vương không phải thứ mãng phu, cũng không phải loại ngu muội, tâm địa nhỏ hẹp như Giác Tá.

Thực lực của Ôn Bình và Tử Khí Các tồn tại, cộng thêm cường giả phía sau Bất Hủ Tông đều khiến cho Vụ Kỳ Vương không hề động sát tâm.

Đúng là ông trời phù hộ!

Hòa bình vạn tuế!

Vụ Kỳ Vương bị Ti Hải Hiền nịnh nọt một hơi, tức giận cũng tiêu tan hơn phân nửa, chợt trừng mắt nhìn Giác Tá bất tranh khí bên cạnh, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Ôn Bình, dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát Ôn Bình, trầm giọng hỏi: “Tiểu tử, kiếm của ngươi là ai dạy ngươi?”

“Lý Bạch.”

Ôn Bình mở miệng.

“Lý Bạch… Lý Bạch…” Vụ Kỳ Vương lặp đi lặp lại cái tên Lý Bạch mấy lần, sau đó nhướng mày, cũng không có tìm được bất cứ ký ức gì liên quan đến Lý Bạch này trong biển ký ức.

nhưng mà cho dù Ôn Bình nói thật hay là nói dối, hắn đều không muốn tiếp tục náo với Ôn Bình nữa.

Dù sao không có thù không có oán, không cần thiết gây thù hằn cho mình, mặc dù Ôn Bình và đệ tử này của mình đều không biết cách ăn nói.

Hơn nữa hắn còn muốn cảm ơn Ôn Bình đã làm khó dễ Long gia, có loại người như Ôn Bình đi làm khó dễ Long gia, dưới tình huống Long gia không có Thiên Vô Cấm trấn giữ, nhất định sẽ nhanh chóng gả Long Tuyết cho mình.

Không có chuyện gì vui hơn là được ôm mỹ nhân về nhà.

"Không nghĩ tới tiểu tử ngươi lại được Lý huynh ưu ái, khó trách kiếm pháp siêu quần, có thể lực áp Ti Vực Chủ." Vụ Kỳ Vương càng nghĩ càng không có tìm được ký ức liên quan tới Lý Bạch, nhưng mà nghĩ đến chuyện nhỏ như vậy hắn là đối phương sẽ không lừa gạt mình, cho nên kiên trì tán dương một câu.

Hơn nữa, bây giờ nói không biết ngay trước nhiều người như vậy thì có chút mất mặt.

Còn nữa, nếu như nói mình tỏ thái độ như quen biết Lý Bạch, còn có thể khiến cho tất cả mọi người ở đây càng tôn kính mình. Dù sao quen biết nhiều cường giả phong vương cũng là một loại thực lực.

Sau khi Ôn Bình nghe Vụ Kỳ Vương nói như vậy, không nhịn được cười: "Hóa ra Vụ Kỳ Vương biết Lý tiền bối. Vậy không bằng lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, ta bày một bàn tiệc ở Bất Hủ Tông, để hai vị tự ôn chuyện?"

"Ngạch… không được, không được." Vụ Kỳ Vương sửng sốt một chút, vội vàng lắc đầu từ chối: "Lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, việc vặt còn rất nhiều, ôn chuyện thì ngày khác đi."

Ôn chuyện?

Ôn cái rắm.

Lý Bạch này mình nghe cũng chưa từng nghe, sao mà ôn chuyện được?

Nếu như tới cửa, sau đó bị Ôn Bình biết mình hoàn toàn không biết Lý Bạch gì đó, như vậy không phải là sẽ xấu hổ đến mức U Quốc cũng không ở được?

Nhìn Vụ Kỳ Vương lắc đầu, Ôn Bình cạn lời, sau đó tiếp tục hỏi: "Lý Bạch tiền bối luôn nói mình cô độc, mấy năm nay

bạn cũ đều đã lần lượt rời khỏi nhân thế. Nếu Vụ Kỳ Vương ngươi bề bộn nhiều việc, vậy ta là đệ tử của Lý Bạch tiền bối, khẳng định phải làm chút gì đó, ta lập tức thông báo cho Lý Bạch tiền bối, mời hắn đến Thiên Dương Thành ôn chuyện với ngài, uống một chút. Không say không nghỉ!"

Nói xong, Ôn Bình đưa tay ra hiệu cho Vân Liêu đã đến nãy giờ, ra lệnh ở trước mặt tất cả mọi người: "Vân trưởng lão, ngươi lập tức đưa tin về tông môn, cần phải mời Lý tiền bối đến Thiên Dương Thành một chuyến. Còn nữa, nhớ kỹ đem vài hũ rượu ngon trân quý ngàn năm Di Ma Hồng trong tông môn tới."

Vân Liêu đi lên gật đầu, sau đó xoay người như lập tức muốn đi làm ngay: "Tông chủ yên tâm, một khắc đồng hồ, Lý Bạch tiền bối sẽ nhận được tin tức của ngài."

"Nhanh đi nhanh đi!"

Ôn Bình thúc giục.

Bên cạnh, Vụ Kỳ Vương lập tức luống cuống.

"Đừng đừng đừng… Ôn tông chủ, lão phu còn có chuyện phải bận rộn, thật sự không thể phân thân, không quấy rầy Lý huynh." Vụ Kỳ Vương nằm mộng cũng nghĩ không ra, mình thuận miệng một câu, Ôn Bình lại tưởng thật.

Hắn hoảng.

Lỡ như Lý Bạch tới Thiên Dương Thành thật.

Trước mặt nhiều người như vậy, Lý Bạch nói một câu không biết hắn, vậy thì hắn phải rời khỏi Nguyên Dương Vực.

Còn sau này có sống ở U Quốc hay không thì còn phải bàn lại.

"Ôn tông chủ, ngươi vội chuyện của mình nha, hơn nữa, đệ tử này của ta còn có thương tích trong người, ôn chuyện thì chỉ đành chờ ngày khác." Nói xong, Vụ Kỳ Vương đỡ Giác Tá bên cạnh, thở phào nhẹ nhõm.

Đồ nhi ngoan!

Cũng may có ngươi!

Còn có một kiếm ngươi chịu nữa!

Nếu không thì đúng là không biết phải làm gì.

Nói xong, Vụ Kỳ Vương đỡ Giác Tá trực tiếp đi không từ giã, biến mất trên không Thiên Dương Thành.

Nhìn bóng lưng Vụ Kỳ Vương rời đi, Ôn Bình cười cười, trong nụ cười đó còn có đắc ý, chỉ không có sát ý. Bởi vì hắn biết tám chín phần mười Vụ Kỳ Vương không phải là kẻ địch.

Bởi vì có câu gừng càng già càng cay, Vụ Kỳ Vương không giống như đệ tử Giác Tá của hắn. Giác Tá lòng dạ hẹp hòi, không muốn người khác chói sáng hơn hắn, cũng không chịu được khi người được mọi người sùng kính không phải là hắn.

Nhưng Vụ Kỳ Vương rất khôn khéo, từ vừa rồi mình suýt chút giết đệ tử hắn mà hắn vẫn không có tỏ sát ý với mình thì cũng có thể thấy được.

Nếu hắn không có tỏ sát ý với mình trước mặt nhiều người như vậy, như vậy thì sau này chắc chắn sẽ không mưu hại mình.

Đương nhiên, chắc chắn hắn sẽ không quên mối thù một kiếm chém đệ tử hắn, nhưng ít nhất trong khoảnh khắc không có thăm dò được người đứng sau Bất Hủ Tông là ai thì hắn sẽ không có ác ý với mình

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình không có tiếp tục ở lại, sau khi từ biệt Ti Hải Hiền thì về thẳng Long gia

Mà bọn người Ti Hải Hiền thì chưa tỉnh hồn về tới Vực Chủ Phủ, cả buổi không lấy lại bình tĩnh được.

【VIP】 Phong vương hốt hoảng rời đi (2)

Nhất là bọn người Ti Hải Hiền, lúc đầu bọn họ cho là chuyện đã diễn biến tới mức không thể ngăn cản được, nhưng mà không ngờ lại là Vụ Kỳ Vương bị bức lui, hoàn toàn không có truy cứu chuyện Ôn Bình tổn thương Giác Tá.

"Xem ra Vụ Kỳ Vương này không chỉ biết Lý Bạch Lý tiền bối, hơn nữa còn cực kỳ kiêng kị hắn, nếu không thì không thể nào bỏ xuống nổi nhục đệ tử mình suýt chút bị giết chết được." Ti Hải Hiền cảm thán một câu.

Bên cạnh, Diêm Lai cũng nói thêm một câu: "Chỉ sợ không chỉ kiêng kị, có thể trước đó còn thua thiệt. Nếu không khi Ôn tông chủ lệnh cho Vân Liêu đi mời Lý tiền bối, tại sao Vụ Kỳ Vương lại hốt hoảng rời đi?"

Sau khi Ti Hải Hiền nghe xong, tán thành gật gật đầu, tảng đá lớn trong đầu cũng rơi xuống.

Cùng lúc đó, Ôn Bình trở lại Long gia, kể sơ lại chuyện mới diễn ra, cũng trấn an Ôn mẫu một câu.

Long mẫu biết chắc chắn có cường giả đứng sau con trai của mình, cho nên cũng không có lo lắng quá nhiều, nhưng mà vẫn dặn dò: "Tiểu tử thúi, tuy là có tiền bối đứng sau bảo kê ngươi, nhưng ngươi cũng chớ đắc ý quên hình, gây thêm phiền phức không cần thiết cho tiền bối."

Ôn Bình thuận miệng nói tiếp: "Ngài cứ yên tâm đi, ta cũng không phải là loại người thích gây phiền phức."

Ôn mẫu vui mừng gật đầu, sau đó trong ánh mắt lóe lên một sợi hiếu kì, trong hiếu kì lại mang theo một chút xíu lo lắng, dò hỏi: "Lý Bạch Lý tiền bối biết Vụ Kỳ Vương?"

Ôn Bình cảm nhận được sự lo lắng đó, tiếp tục trấn an: "Khi còn sống thì chắc chắn là không biết, sau khi chết thì không chắc."

“A?”

Ôn mẫu có chút không hiểu.

Ôn Bình cười nói: “Hoàn toàn không có Lý Bạch tiền bối gì đó, ta thuận miệng nói mò thôi.”

“Ngươi, cái tên này.” Ôn mẫu giật mình, cười mắng một câu.

Ôn Bình vốn muốn tiếp tục trêu chọc Vụ Kỳ Vương đó vài câu nữa, nhưng Truyền Âm Thạch trong ngực đột nhiên có động tĩnh.

Ôn mẫu tự hiểu là có chuyện, ra hiệu cho Ôn Bình làm việc trước, lúc này Ôn Bình mới kết nối Truyền Âm Thạch.

Truyền Âm Thạch kết nối, giọng Trần Hiết từ bên kia vọng lại: “Tông chủ, mạo muội quấy rầy, còn xin thứ tội. Ta nói ngắn gọn, tuyệt đối không chậm trễ ngài ôn chuyện với lão phu nhân.”

“Nói.”

“Chuyện thứ nhất là liên quan tới Thất Vực Đăng Thiên Bảng, trong khoảng thời gian này ta sai người làm một cái Bảng Xếp Hạng Thiên Kiêu Nguyên Dương Vực, định sáng sớm ngày mai, khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu thì sẽ công bố, ngài muốn xem không?”

Ôn Bình trầm mặc một hồi: “Xem thì không xem, nhưng mà đừng chọn sáng sớm ngày mai. Lần này Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực, tốc độ, quá trình đều sẽ tăng nhanh, nếu như có thể, tối nay công bố. Phạm vi mở rộng vẫn như cũ, có thể rộng bao nhiêu thì phải rộng bấy nhiêu, tốt nhất có thể thẩm thấu ra bên ngoài Nguyên Dương Vực, dựng nên quyền uy bên ngoài Nguyên Dương Vực! Nếu có thể, mượn Thất Vực Đăng Thiên Bảng U Quốc lần này để Bất Hủ Nhật báo có thể bao trùm toàn bộ U Quốc.”

“Ta hiểu được, tông chủ!” Trong lòng Trần Hiết không khỏi cảm thán, suy cho cùng thì cũng là tông chủ, vừa mới đứng vững ở Nguyên Dương Vực thì đã bắt đầu nghĩ đến chuyện cho Bất Hủ Nhật báo bao trùm toàn bộ U Quốc.

Hắn vẫn quá bảo thủ.

Còn nghĩ đến chuyện một hai tháng nữa là khuếch trương ra.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Những chuyện khác không cần lo lắng, nếu như sợ bị nhằm vào hoặc là khiến cho tầng lớp cấp cao của U Quốc chú ý, vậy thì đi tìm Ti Hải Hiền, lợi dụng thân phận của hắn làm chuyện này. Có thân phận của hắn, ít nhất Bất Hủ Nhật báo sẽ không bị chính phủ và quân đội U Quốc cản trở. Thân phận Đại Vực Chủ của Ti Hải Hiền, không dùng thì phí."

Trần Hiết vui mừng: "Thuộc hạ đã hiểu."

"Còn có chuyện gì?"

"Còn có một việc là Tử Nhiên trưởng lão nhờ ta truyền lời lại, bây giờ nàng đang bận chế tác Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí. Nàng muốn hỏi ngài một chút, có thể mở một Tử Khí Các ở Thiên Dương Thành hay không, lợi dụng nhiệt độ Thất Vực Đăng Thiên Bảng bán Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí một lần nữa. Nếu như có thể, Tử Nhiên trưởng lão muốn chọn thời gian bán Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí là ba ngày sau."

"Vậy thì ba ngày sau, nhưng mà nhớ để năng lực đặc thù tốt lại làm phần thưởng tu luyện, chỉ bán năng lực đặc thù kém. Mặt khác lại thêm một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, chờ ngươi làm xong thì tới tìm ta lấy. Lần này, cường giả Thiên Vô Cấm đến trình diện ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng nhiều hơn ta tưởng tượng, hơn nữa còn có cường giả phong vương tới, không thuận tay làm thịt bọn họ một bút, sau khi trở về ta sẽ giận mình quá lương thiện. Còn nữa, ngươi thuận tiện đem tin tức này đi tìm Ti Hải Hiền một chuyến, làm chung với sự kiện trên luôn, nhất định phải tranh thủ đạt được hắn ủng hộ và trợ giúp với cường độ lớn nhất, trong lúc tất yếu có thể buộc Bất Hủ Nhật báo và Ti Hải Hiền lại với nhau luôn cũng được, nhất định phải cam đoan Bất Hủ Nhật báo khuếc tán ở bên ngoài Nguyên Dương Vực không thể bị chính phủ hoặc quân đội cản trở. Hắn cũng không thể vô duyên vô cớ lấy

được tin tức trước được, phải làm ra chút cống hiến thì mới được chứ!”

“Tông chủ, ta hiểu.”

Cũng thế.

Có một công cụ tốt như Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực, tại sao mình lại bảo thủ như vậy, thậm chí vì cầu ổn mà còn bó tay bó chân?

“Còn có chuyện gì khác không?” Ôn Bình hỏi một câu.

Trần Hiết trầm mặc một hơi, do dự nói: “Tông chủ, ngoại trừ chuyện tông môn, mới vừa rồi thuộc hạ còn nghe nói một chuyện có liên quan với lão phu nhân.”

Chú ý.

Là nghe nói!

Bởi vì chuyện này là chuyện nhà của tông chủ, hắn không có tư cách, cũng không có lá gan thăm dò.

Trừ phi tông chủ hỏi, hắn mới tra.

Không hỏi, hắn chỉ có thể tránh hết thảy tin tức liên quan tới Ôn mẫu.

Vốn không nghĩ nói tiếp, Ôn Bình nghe nói có liên quan tới mẫu thân mình thì lập tức lườm Ôn mẫu một chút, suy tư, thúc giục: “Có cái gì thì cứ nói đi, không cần lo lắng mình nói sai một hai câu sẽ khiến cho ta không vui.”

【VIP】 Người một nhà đoàn tụ

"Rõ!" Trần Hiết thảnh thơi xác nhận: "Mặc dù tối nay Vụ Kỳ Vương đó không có ra tay với ngài, nhưng thuộc hạ sợ hắn sẽ chơi ngáng chân ở sau lưng, cho nên vì lý do an toàn, ta vẫn phái Hắc Ảnh giám thị nhất cử nhất động của hắn. Ngay vừa rồi, Vụ Kỳ Vương nhắc tới thông gia với Long gia, cũng nhắc tới lão phu nhân."

Trần Hiết không dám nói rõ, bởi vì dù sao chắc chắn Ôn mẫu cũng là vảy ngược không thể xúc phạm của tông chủ, chuyện liên quan tới Ôn mẫu, nói mé mé là được rồi.

Ôn Bình nghe được hai chữ thông gia, lập tức hiểu ngay: "Cũng thế, ngoại trừ cường giả phong vương, người của Long gia cũng sẽ không đưa ra lựa chọn khác. Đi, tiếp tục làm việc mình đi. Mặt khác, nếu như cường giả thượng cảnh của Già Thiên Lâu xuất hiện ở chiến trường Hắc Vực thì lập tức bẩm báo."

"Vâng! Tông chủ, vậy ta lui trước."

Trần Hiết đáp, chậm rãi cất Truyền Âm Thạch, sau đó lặng lẽ nhắc nhở tướng tài đắc lực nhất vẫn luôn đợi ở bên cạnh một câu: "Chuyện Long gia, bây giờ quên hết đi. Nếu như không thể quên được thì ta sẽ cho Thượng Cổ Cửu Thiên Viên Long 'giúp ngươi' !"

Bên cạnh, tên cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh vừa mới gia nhập Tẫn Tri Lâu, hiệu trung với Trần Hiết sợ hãi gật đầu: "Lâu chủ yên tâm, đầu óc thuộc hạ xưa nay sẽ không nhớ chuyện không nên nhớ!"

Trần Hiết hài lòng gật đầu, đi đến trước mặt, phịch một tiếng, một chưởng vỗ bờ vai hắn: "Hi vọng ngươi đừng khiến ta thất vọng, dù sao ta xem ngươi như phụ tá đắc lực của mình. Chặt một tay của mình cũng không phải là một chuyện vui vẻ gì."

Một bên khác, trong phòng, biết đối tượng thông gia của Ôn mẫu là Vụ Kỳ Vương, sắc mặt như thường, cũng không có thất thố phẫn nộ cùng không vui.

Bởi vì thông gia giữa Long gia và Vụ Kỳ Vương vĩnh viễn không thể nào thực hiện, cho nên không cần phải vì một chuyện không thể nào thực hiện mà nóng giận.

Nhưng mà Vụ Kỳ Vương cũng dám nhớ thương mẫu thân của mình, dù cho hắn bị động thì cũng không thể cho qua như vậy.

"Mẫu thân, chờ sau khi phụ thân trở về, chúng ta về Bất Hủ Tông. Yên tâm, sau này ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần kiêng kị hắn." Ôn Bình trấn an Ôn mẫu hai câu.

Ôn mẫu dịu dàng gật đầu, trong mắt cũng không có lo lắng, ngược lại có chút xíu kiêu ngạo, cũng cảm thán: "Nhớ hai năm trước, ngươi ngay cả luyện quyền cũng phải do phụ thân ngươi dùng côn bổng buộc ngươi luyện, không có việc gì thì chạy tới Thương Ngô Thành chơi với đám nhóc đó."

Nói đến đây, Ôn mẫu dừng lại hai hơi, trong đầu toàn là hình ảnh Ôn Bình giao lưu với Trần Hiết, sau đó lại cảm khái: "Ngươi bây giờ không chỉ vực dậy Bất Hủ Tông, còn giống một vị lão thuyền trưởng, dẫn thủy thủ đoàn của mình đi tới trong giang hà đầy bão tố. Ta và phụ thân ngươi đều cảm thấy vinh dự vì có ngươi!"

Mới đầu, ở Bất Hủ Tông, nàng không ngóng trông, cũng không ép Ôn Bình trở thành một vị cường giả đỉnh thiên lập địa, cũng không phải là nàng không có ý nghĩ mong con hơn người.

Mà là nàng biết thế giới tàn khốc.

Biết tu hành gian nan.

Cho nên nàng chỉ hi vọng Ôn Bình vui vẻ.

Nhưng con của mình thật sự thành rồng.

Sao nàng có thể không kiêu ngạo được?

Sao không kích động được?

Ôn Bình nghe mẫu thân khích lệ, lòng run lên bần bật, trầm mặc, sau đó nặng nề mở miệng nói: "Mẫu thân yên tâm, từ nay về sau, không còn ai có thể ép buộc ngươi có thể làm chuyện mà ngươi không thích nữa. Nếu như người của Long gia dám, ta cũng dám quân pháp bất vị thân! Nếu Vụ Kỳ Vương dám, ta giết hắn!"

"Với thực lực của ngươi bây giờ, còn có nội tình của Bất Hủ Tông, ai dám ép buộc mẫu thân ngươi làm chuyện ta không thích?" Ôn mẫu nhịn không được cười thành tiếng.

Đương nhiên, khóe mắt còn có nước mắt kiêu hãnh.

Ngay sau đó, Ôn Bình kể về Bất Hủ Tông với Ôn mẫu, nói về người Bất Hủ Tông bây giờ, cho đến khi Long Dã dẫn Ôn phụ giáng lâm trong sân.

Oanh.

Bạch quang chợt hạ xuống.

Tiếng cười nói của Ôn Bình bỗng im bặt.

Sắc mặt đông đảo tộc lão trong Long gia cũng cứng lại.

Bởi vì bọn họ nhận ra Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn làm người hầu của Long Dã một thời gian, cũng làm người hầu của Long Tuyết một thời gian.

Chỉ có Lạc Lưu Tâm không thấy bất ngờ, bình tĩnh nhìn Ôn Ngôn, giống như đã biết trước hết tất cả.

"Lão Ngôn!"

Ôn mẫu lên tiếng.

Sau khi Ôn phụ từ trong bạch quang đi ra, lập tức lần theo giọng nói mừng rỡ nhìn về phía thê tử và nhi tử mình: "Tuyết, ngươi tiều tụy."

"Nhớ ngươi."

"Ta cũng nhớ ngươi!"

Hai người chạy bộ hai bước, ôm chặt lấy nhau.

Ôn Bình bất đắc dĩ tằng hắng một cái, nói: “Hai vị, các ngươi không nhìn thấy chúng ta sao?”

“Đã nhìn ngươi mấy chục năm.” Ôn phụ đột ngột trả lời một câu, sau đó quay đầu tiếp tục ôm Ôn mẫu, cảm nhận nhiệt độ của Ôn mẫu.

Lạc Lưu Tâm dẫn theo người của Long gia vẫn luôn đợi ở bên ngoài nhà, nhìn thấy tình cảnh này, lập tức phất tay ra hiệu tất cả mọi người tán đi.

Cử động lần này, Ôn Bình thấy thì càng cảm thấy vị tộc mẫu Long gia Lạc Lưu Tâm này đúng là EQ cao, rất biết lúc nào nên làm gì.

Cứ như vậy, hắn cũng không tiện lắm khó vị bà ngoại tiện nghi này của mình.

Nhưng mà nếu như nàng có thể tiếp tục thông minh như vậy, có thể luôn làm những chuyện khiến cho hắn cảm thấy thoải mái, có lẽ hắn có thể suy tính không làm khó bà ngoại tiện nghi này.

“Phụ thân, ngươi ôm tiếp đi, ta giúp ngươi toàn bộ người trong Thiên Dương Thành một chút, để cho hai người các ngươi có thể sống trong thế giới hai người.”

Nói xong, Ôn Bình đi ra ngoài.

Lúc này, Ôn phụ mới thả hai tay ra, vội vàng kéo Ôn Bình lại: “Tiểu tử thúi, ta ôm thê tử của ta, liên quan gì tới ngươi.”

“Không sao, ngài tiếp tục ôm, bây giờ ta đi, tuyệt đối không quấy rầy ngài. Chờ ta làm xong chuyện này rồi mới đưa lễ gặp mặt cho ngài. Ngài cũng không biết, vì làm cái lễ gặp mặt này, một tôn Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đã chết… nhưng mà nhìn dáng vẻ của ngài, hẳn là không có hứng thú.”

Ôn Bình tiếc hận thở dài, nhẹ nhõm tránh khỏi tay Ôn phụ, đi ra ngoài.

Ôn phụ nghe nói có lễ gặp mặt.

【VIP】 Sư tôn, sư nương bị bắt đi

Hơn nữa còn chết một tôn Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh mới lấy được, trong nháy mắt tỉnh táo tinh thần.

Vội vàng buông Ôn mẫu ra, hai bước đuổi kịp Ôn Bình, truy hỏi: “Hảo tiểu tử, lễ gặp mặt đâu?”

“Ngài không ôm nữa?”

“Ngươi quản ta làm gì?”

Ôn phụ vẻ mặt tức giận, khiến cho Ôn mẫu bên cạnh thấy buồn cười.

Ôn Bình cười hắc hắc, nói: “Ta cũng không dám quản ngài! Lễ vật sao, đã đưa cho mẫu thân ta, nếu ngươi có bản lãnh, đến chỗ nàng lấy.”

Ôn phụ không khỏi quay đầu nhìn Ôn mẫu, thấy Ôn mẫu gật đầu cười thì mới thôi, hỏi vội: “Tiểu tử này đưa ngươi cái gì?”

“Một tôn yêu bộc Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.” Ôn mẫu thành thật trả lời.

Ôn Ngôn giật mình.

Yêu bộc Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Khá lắm!

Tiểu tử này đã trưởng thành tới mức này?

Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, ở sa trường, thậm chí ở toàn bộ U Quốc đều có thể bễ nghễ chúng sinh, vậy mà lại luân lạc làm yêu phó ở Bất Hủ Tông!

“Có chuyện gì sao?”

Ôn phụ vội hỏi.

Ôn mẫu liếc nhìn Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng sau lưng, nói: “Chính là hắn.”

Ôn phụ nhìn chằm chằm Liệt Không Chi Hoàng, cảm xúc bành trướng. Khi Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng được Ôn Bình ra lệnh cho gọi Ôn phụ một tiếng chủ nhân, Ôn phụ vừa mừng vừa sợ.

Yêu bộc Thiên Vô Cấm!

Hơn nữa còn là yêu bộc Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Phải nói là giống như nằm mơ.

"Chúng ta về tông trước đi." Còn lâu mới đến hừng đông, cho nên Ôn Bình quyết định dẫn phụ mẫu về nhà một chuyến, dẫn bọn họ xem diện mạo mới của Bất Hủ Tông, cũng đi thăm lão hữu ngày xưa một chút. Ví dụ như là Lan thúc, còn có thành chủ Thương Ngô Thành Hoàn Thành vân vân.

Sau một khắc.

Truyền tống trận khởi động!

Oanh ——

Bạch quang phá vỡ màn đêm rơi vào trong sân.

Đang lúc Ôn Bình cất bước muốn vào trong đó, Long Dã xung phong nhận việc nói: "Tông chủ, ta đi bắt đám lão ngoan cố Long gia, cho bọn họ một chút nhan sắc nhìn xem!"

"Đó đều là trưởng bối của ngươi."

Trong bạch quang, Ôn Bình lẳng lặng nhìn chằm chằm Long Dã.

Long Dã nghi ngờ nói: "Trưởng bối? Không biết, không quen, cũng chưa nghe nói. Ngay cả bọn họ tên gì ta cũng không biết."

Nghe được câu nói này của Long Dã, còn có ý kiên quyết trong lời nói. Ôn Bình không nói thêm gì, xem như ngầm đồng ý hành vi của Long Dã.

Nếu có người làm việc thay hắn, cớ sao không chịu.

"Phụ thân, mẫu thân, chúng ta đi thôi."

Khi Ôn phụ, Ôn mẫu bước vào truyền tống trận, truyền tống trận chợt mở ra.

“Cung tiễn tông chủ.” Long Dã quỳ một chân dưới đất cung tiễn Ôn Bình rời đi, đợi bóng dáng mấy người Ôn Bình hoàn toàn biến mất thì chợt đứng dậy, hét lớn một tiếng: “Người tới, lập tức bắt Long Kỳ, Long Quyết, Long Tây Hải, Long Phục, Long Chân Suất, Long Thất Hải, sáu lão gia hoa thích thổi gió bên tai phụ thân ta. Nếu có người dám phản kháng, trực tiếp giết chết, tộc hệ có liên quan bị trục xuất khỏi trực hệ Long gia!”

Vừa dứt lời, tiếng mạch môn vang lên bên ngoài nhà.

Phanh ——

Sáu vị cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh sau lưng Long Dã đồng thời hiện thân, bao vây sáu vị tộc lão Long gia đó, không cho một chút đường lui nào.

“Long Dã, tiểu tử ngươi làm gì?”

“Các ngươi chơi cái gì!”

“Chúng ta chính là công thần khai cương thác thổ cho Long gia, gia chủ không có ở đây, quyền chủ sự nằm trong tay đại công tử, Long Dã ngươi không có quyền chủ sự ở Long gia, dựa vào cái gì chế tài chúng ta?”

Sáu vị tộc lão gầm thét liên tục, chất vấn Long Dã.

Đương nhiên.

Tiếng gầm thét này cũng là muốn cho Lạc Lưu Tâm bên cạnh nghe.

Nhưng mà không đợi Lạc Lưu Tâm mở miệng.

Hoặc có thể nói là Lạc Lưu Tâm hoàn toàn không định mở miệng.

Long Dã thanh lạnh lùng nói: “Các ngươi suy nghĩ nhiều, ta cũng không đại biểu Long gia chế tài các ngươi, mà là đại biểu tông chủ… tông chủ Bất Hủ Tông!”

Long Dã nhấn mạnh năm chữ cuối cùng, sau khi nói xong, không nói nhảm nữa, lập tức ra lệnh cho sáu người động thủ.

Sáu người thấy Long Dã làm thật thì lập tức mở ra mạch môn phản kích.

Bản thân bọn họ cũng là cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, cho nên đối mặt sáu vị Địa Vô Cấm Thượng Cảnh tùy tùng Long Dã thì cũng không sợ, lúc này, bọn họ liên thủ muốn giết ra ngoài.

"Giết ra ngoài!"

"Giết ra ngoài, đi tìm gia chủ, chắc chắn gia chủ sẽ chủ trì công đạo cho chúng ta."

Sáu người ăn nhịp với nhau, đồng thời đánh tới một phía.

Lúc này, Lạc Lưu Tâm mở miệng.

"Bắt lấy bọn họ!"

Ra lệnh một tiếng.

Tất cả cường giả Long gia đồng thời xuất thủ, trong đó bao gồm một vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Nửa bước Thiên Vô Cấm vừa ra tay, trong nháy mắt sáu người đã bị trấn áp, một chút gợn sóng cũng không lật lên được, ngay cả cơ hội chạy ra khỏi trụ sở Long gia cũng không có.

Làm xong tất cả, Lạc Lưu Tâm không nói thêm bất cứ lời thừa thải gì, chỉ quay qua nhìn Long Dã, tán thưởng một câu: "Làm không tệ! Sau này đi theo Ôn tông chủ tu hành cho tốt, tương lai của ngươi chắc chắn sẽ càng phi phàm hơn ca ca, phụ thân của ngươi."

"Mẫu thân, chắc chắn là vậy rồi!"

Long Dã rất tự tin.

Hắn chứng kiến Bất Hủ Tông quật khởi.

Chứng kiến Ôn Bình trưởng thành.

Cũng nhìn thấy muội muội nhanh chóng trưởng thành.

Cho nên hắn vẫn tin chắc chỉ cần đi theo Ôn Bình, tương lai chắc chắn sẽ càng mạnh mẽ hơn phụ thân!

…

Bất Hủ Tông.

Xuất Nhiễu Sơn.

Khi Ôn phụ, Ôn mẫu đi ra khỏi truyền tống trận, vẫn chưa thỏa mãn nhìn phong thái Bất Hủ Tông xưa đâu bằng nay, nhận được tin tức, đám người của Bất Hủ Tông lập tức rời khỏi khu vực tu luyện, đến đây cung nghênh Ôn phụ, Ôn mẫu về tông.

Bao gồm Vân Liêu, Trần Hiết, Mộc Long vân vân, cho dù là bận rộn ở bên ngoài hoặc là tu hành cũng buông chuyện trong tay xuống, thông qua truyền tống trận về tới Bất Hủ Tông.

Còn có chuyện gì quan trọng hơn nghênh đón Ôn phụ, Ôn mẫu?

Trần Hiết là người đầu tiên đến.

“Trưởng lão Bất Hủ Tông Trần Hiết, lâu chủ đương nhiệm Tẫn Tri Lâu, cung nghênh lão tông chủ, lão phu nhân về tông!”

Vân Liêu theo sát phía sau.

【VIP】 Sư tôn, sư nương bị bắt đi (2)

“Trưởng lão Bất Hủ Tông Vân Liêu, cung nghênh lão tông chủ, lão phu nhân về tông.”

Theo sau đó chính là vô số trưởng lão Bất Hủ Tông, đệ tử Bất Hủ Tông, đều đứng thẳng tắp xung quanh truyền tống trận, cung nghênh Ôn phụ, Ôn mẫu.

Một màn này khiến cho hai người kinh sợ.

Phô trương không lớn.

Nhân số thậm chí không bì kịp thế lực nhị tinh, tam tinh.

Nhưng chính vì vậy nên mới khiến cho trong lòng hai chấn động.

Mọi người trong Nguyên Dương Vực đều biết Bất Hủ Tông đã áp đảo bốn nhà thế lực lục tinh Long gia, Vọng Thần Các, Tinh Hải Tông và Thiên Tuyệt Thành.

Nhưng cho dù như thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không ngờ được hóa ra Bất Hủ Tông hung danh vang xa lại toàn tông trên dưới chỉ có một hai trăm người mà thôi.

Một tông môn chỉ vẻn vẹn một hai trăm người lại sừng sững ở trên đỉnh Nguyên Dương Vực, còn bị tất cả mọi người xưng là thế lực mạnh mẽ nhất Nguyên Dương Vực!

Khi Thiên Huyền của Vọng Thần Các ngày xưa xuất hiện, mặc dù đã thông qua Bất Hủ Nhật báo biết hết thảy, Ôn mẫu vẫn không nhịn được kinh hãi.

“Lão tông chủ, lão phu nhân.”

Thiên Huyền hơi khom người, không có bày tư thái Thiên Vô Cấm.

Hai người Ôn phụ, Ôn mẫu sợ hãi đáp: “Thiên Huyền tiền bối, không cần đa lễ.”

“Hẳn là.”

Ôn phụ, Ôn mẫu khách khí, nhưng Thiên Huyền cũng không có coi là thật.

Bởi vì không dám.

Cũng không thể!

Đột ngột.

Trong truyền tống trận, giọng Đao Ma vọng ra.

"Trần Hiết, tiểu tử ngươi không có hù ta chứ? Nếu như tiểu tử ngươi dám gạt ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi một bài học."

Đao Ma trách trách hô hô đi ra khỏi truyền tống trận, khi bạch quang trước mắt biến mất, tất cả mọi người trong Bất Hủ Tông xuất hiện trước mặt, hắn lập tức trợn tròn mắt.

"Đều ở đây?"

Đao Ma xấu hổ cười một tiếng, ánh mắt rơi vào vị trí trung tâm mà tất cả mọi người cung kính cúi đầu —— Ôn phụ, Ôn mẫu bên cạnh Ôn Bình.

"Tông chủ, nếu như ta không có đoán sai, chắc hẳn hai vị này chính là phụ thân anh tuấn tiêu sái và mẫu thân tuệ chất lan tâm của ngài chứ?"

Ôn phụ, Ôn mẫu đồng thời cười một tiếng.

Vị này thú vị.

Là một diệu nhân!

"Đao Ma bái kiến nhị lão. Bình thường ta không có như vậy, vừa rồi bắt được một gia hỏa không có mắt ở Hắc Vực, mới vừa vào Thiên Vô Cấm Trung Cảnh thì dám ra mặt thay người khác. Không thể không cho hắn một bài học, đang đuổi giết hắn thì tiểu tử Trần Hiết đó gọi ta trở về." Đao Ma vội vàng giải thích.

Nụ cười trên mặt Ôn mẫu biến mất: "Hóa ra ngài chính là Đao Ma tiền bối."

Ôn phụ không có xem Bất Hủ Nhật báo, cho nên không biết Đao Ma, nhưng mà nghe giọng điệu nói chuyện thì cũng kinh hãi không thôi.

“Kính đã lâu kính đã lâu.”

Đao Ma cười ngây ngô đáp lại một câu: “Nếu là nhị lão trở về thật, coi như tiểu tử đó mạng lớn, để hắn sống thêm hai ngày.”

Ôn phụ, Ôn mẫu hai mặt nhìn nhau, cảm xúc trong lòng có chút phức tạp.

Đương nhiên.

Nhiều nhất chính là kiêu ngạo.

Khi Mộc Long khí tức mạnh hơn Đao Ma rất nhiều xuất hiện, càng khiến cho hai người Ôn phụ, Ôn mẫu không biết nên nói cái gì.

Phong vương!

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Ôn mẫu.

Hơn nữa còn là phong vương mạnh mẽ hơn Vụ Kỳ Vương.

Hẳn là người này là người đứng sau Bất Hủ Tông chứ?

“Tiền bối!”

Ôn mẫu vội vàng khom người.

Ôn phụ cũng nhận ra được, vội vàng khom người theo: “Vãn bối Ôn Ngôn, xin ra mắt tiền bối.”

Một màn này khiến cho Mộc Long trực tiếp trợn tròn mắt: “Tông chủ, hai vị này là?”

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, trêu chọc: “Mộc Long, ngươi là ngươi phô trương nhất trong mọi người! Từ vừa rồi đến bây giờ, cha mẹ ta đều được mọi người cung nghênh. Nhưng ngươi vừa đến thì lại được cha mẹ ta cung nghênh.”

“Mộc Long, ngươi nổi bật.”

Bên cạnh, Đao Ma buồn cười.

Những người khác của Bất Hủ Tông cũng đều nở nụ cười.

Thấy mọi người cười, Ôn phụ, Ôn mẫu mới phát hiện có chút không đúng.

Hóa ra Mộc Long không phải người sau lưng Bất Hủ Tông mà giống như mọi người, đều là người của Bất Hủ Tông.

Ôn phụ, Ôn mẫu lúng túng muốn đứng thẳng dậy thì Mộc Long sợ hãi, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ôn phụ Ôn mẫu, sau đó bịch một tiếng, quỳ một chân xuống đất,

"Lão tông chủ, lão phu nhân, sao hai vị khách khí như thế. Ta chỉ là một lão Long dưới trướng tông chủ mà thôi, có thể sống sót đều do tông chủ ban ân, phô trương như vậy, ta không chịu nổi nha!"

Thấy thế, Ôn phụ, Ôn mẫu vội vàng đưa tay nâng Mộc Long.

Nhưng Mộc Long sợ hãi.

Ôn Bình không mở miệng, hắn nào dám đứng lên.

…

Nguyên Dương Vực.

Thiên Dương Thành.

Vực Chủ Phủ.

Tin tức Ôn Bình rời đi nhanh chóng truyền đến Vực Chủ Phủ, còn đang thương thảo quá trình tranh tài ngày mai, khi Ti Hải Hiền nhận được tin tức này thì đứng phắt dậy, sắc mặt từ nghiêm túc biến thành lo nghĩ, lo nghĩ chuyển thành lo sợ bất an.

"Diêm Lai, ngươi lập tức đi Vân Liêu một chuyến, hỏi thăm một chút xem tình huống như thế nào."

Căn dặn xong, Ti Hải Hiền lại lo sợ bất an tự lẩm bẩm một câu: Đừng nói là lát nữa Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu mà cái tên đó không tới.

Cho dù là ai, đều có thể không tới.

Dù sao bây giờ cường giả Thiên Vô Cấm tới trình diện đã không phải số ít, ít một hai vị không có ảnh hưởng gì, nhiều nhất là ít phô trương một chút mà thôi, cùng với cường giả

Thiên Vô Cấm khác thu nhiều mấy vị đệ tử thiên kiêu mà thôi. Vừa khéo cũng là những Thiên Vô Cấm đó muốn như vậy.

Nhưng nếu như Ôn Bình không đến, vậy thì lúng túng.

Ôn Bình là chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Nếu hắn không đến, giống như Thần U Quân xuất chinh mà thống soái lại không đến. Lâm trận đổi tướng có thể, nhưng nào có lâm trận đổi soái.

Chủ yếu nhất là dụng ý khi để Ôn Bình chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng không phải đơn giản như trên mặt chữ.

Cho Ôn Bình vị trí chủ trì, chính là để cho hắn đại biểu cho toàn bộ Nguyên Dương Vực, hơn nữa mọi cử động của Ôn Bình sẽ bị hoàng tộc U Quốc nhìn thấy.

Ý nghĩa phi phàm!

【VIP】 Sư tôn, sư nương bị bắt đi (3)

Chương 1528: Sư tôn, sư nương bị bắt đi (3)

Biết đạo lý này, khi Diêm Lai nhận được mệnh lệnh từ Ti Hải Hiền thì lập tức tiến về trụ sở Bất Hủ Tông, nhưng mà Vân Liêu lại không có ở đó.

Diêm Lai lập tức luống cuống.

Tin tức truyền về, Ti Hải Hiền càng hoảng.

Đồng thời cũng bối rối.

Sao vậy?

Sao cứ giày vò ta?

Một đêm này, nơm nớp lo sợ bao nhiêu lần?

Cùng lúc đó, tin tức Ôn Bình rời đi cũng truyền đến tai một người khác.

Một người rất chú ý tới Long gia.

Chính là Giác Tá đang chữa thương!

Là đại đệ tử của Vụ Kỳ Vương, luôn cho chuyện của sư tôn chính là chuyện của mình, hắn luôn phái người nhìn chằm chằm người của Long gia.

Ôn Bình dẫn Long Tuyết và Ôn Ngôn mà ai cũng không nhìn ra với Liệt Không Chi Hoàng rời đi, vừa lúc bị những người biến mất giám thị đó nhìn thấy.

“Sư tôn, Ôn Bình đó đúng là vô pháp vô thiên!”

Hai người đỡ lấy Giác Tá vội vàng đi tới bên ngoài đình viện của Vụ Kỳ Vương, cách một bức tường, Giác Tá đã tức giận liên tục gầm thét.

Vụ Kỳ Vương đang trầm tư chắp tay đứng bên cạnh thanh trì, nghe tiếng Giác Tá, lông mày lập tức run lên, trên mặt lộ vẻ không vui.

Khi Giác Tá vội vàng đi tới sau lưng, Vụ Kỳ Vương cũng không quay đầu lại, trách: "Tiểu tử ngươi không có đầu óc cũng không cần kỷ kỷ oai oai, một kiếm này chính là do ngươi tự tìm. Cho dù tiểu tử Ôn Bình đó có như thế nào thì ngươi cũng không thể khiêu khích ngay trước mặt hắn."

"Sư tôn…"

"Được rồi, trở về dưỡng thương. Đừng chỉ có một chút chuyện mà cứ trách trách hô hô, vị trí chủ trì đó cho hắn thì có làm sao? Ngươi cứ nhớ mãi cái vị trí chủ trì đó làm gì, xuất hiện ở trước mặt hoàng tộc U Quốc một lần thì có gì hiếm lạ, đi theo lão phu tu hành kém hơn hiệu lực cho hoàng tộc sao? Quyền thế, địa vị, tất cả đều là giả, chờ ngươi phong vương, tất cả tự nhiên tới, bây giờ ngươi cứ trăm phương ngàn kế quậy phá làm gì?"

"Sư tôn, ngài có thể cho ta một cơ hội nói chuyện hay không… đừng lo quyền thế cái gì, địa vị thật giả cái gì. Ôn Bình đó dẫn sư nương đi khỏi Long gia là thật!"

"Ngươi nói cái gì?"

Vụ Kỳ Vương quay phắt lại.

Mặt sắp áp vào chóp mũi Giác Tá.

Giác Tá tức giận bất bình nói: "Ngài cũng đừng giáo huấn ta, sư nương cũng bị người ta bắt đi rồi. Một kiếm này, ta chịu, dưỡng mười ngày nửa tháng thì có thể sinh long hoạt hổ. Nhưng sư nương xinh đẹp như hoa bị bắt đi, ngài để cho ta làm sao nuốt trôi khẩu khí này."

"Tiểu tử này, đúng là can đảm lắm!" Vụ Kỳ Vương cắn răng nghiến lợi oán hận mở miệng.

Ôn Bình tạo áp lực cho Long gia, hắn vui khi thấy như vậy.

Gây áp lực càng hung ác, hắn càng vui vẻ, dù sao chỉ có như vậy mới có thể để cho Long gia muốn cầu cạnh mình, từ đó gia tốc tiến trình thông gia.

Nhưng không ngờ tiểu tử này trực tiếp bắt Long Tuyết đi.

Quả thực là vả thẳng vào mặt của hắn!

Giác Tá bị tổn thương, hắn có thể nhịn, thậm chí có thể coi như không có xảy ra.

Nhưng bắt Long Tuyết đi, đây là vả mặt hắn trước mặt tất cả mọi người, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục!

"Ta cũng muốn xem xem, chuyện này Bất Hủ Tông có thể giải thích gì cho ta." Nói xong, Vụ Kỳ Vương hóa thành kinh hồng, trong nháy mắt biến mất ở chân trời.

Chỗ kinh hồng bay tới.

Chính là trụ sở Bất Hủ Tông!

Khi đến trụ sở Bất Hủ Tông, Vụ Kỳ Vương phẫn nộ mở miệng: "Kêu Ôn Bình lập tức tới gặp ta, đến trễ một trăm hơi, ta giết một người."

Oanh ——

Vụ Kỳ Vương ngũ mạch đều mở.

Uy áp kinh khủng ầm vang rơi xuống, bao trùm trụ sở Bất Hủ Tông.

Ép tới chúng đệ tử Bất Hủ Tông đứng cũng đứng không vững, cũng khiến cho người xung quanh cả kinh đứng ngồi không yên.

Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng tất cả mọi người đều có chung một ý nghĩ như vậy.

Thân là đại sư huynh, Dương Nhạc Nhạc là người đầu tiên đứng dậy: "Tiền bối bớt giận, ta lập tức liên hệ tông chủ."

"Mỗi qua một trăm hơi, ta giết một người trong số các ngươi!"

Vụ Kỳ Vương lạnh giọng mở miệng.

Vì an toàn, Dương Nhạc Nhạc vội vàng móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Ôn Bình, đồng thời kể hết lại lời của Vụ Kỳ Vương nói. Nghe chuyện, Ôn Bình còn chưa kịp mở miệng thì bên cạnh, hai người Mộc Long, Đao Ma đã xung phong đứng dậy.

“Tông chủ, để cho ta đi chiếu cố hắn!”

“Tông chủ, Đao Ma mới bước vào trung cảnh, nhưng mà chuyện lập uy nhất định phải lôi lệ phong hành, cho nên vẫn giao cho ta đi! Nếu không, người ở Nguyên Dương Vực còn tưởng rằng Bất Hủ Tông sợ hắn.”

“Vậy thì đều đến Quan Ảnh Thất đi, đã có người muốn biểu diễn, vậy dứt khoát ăn bắp rang, cùng nhau xem. Vừa khéo các ngươi cũng quan sát học tập một chút, xem cường giả phong vương chiến đấu như thế nào.” Biết trận đại chiến này không thể tránh né, Ôn Bình suy tư một lát, làm ra quyết định.

Bên cạnh, Ôn phụ Ôn mẫu nhìn thấy dáng vẻ chờ mong của người của Bất Hủ Tông, đồng thời nhìn thấy biểu cảm kích động trên mặt của Đao Ma và Mộc Long.

Hai người đều rất kinh ngạc.

Hóa ra Bất Hủ Tông vốn không có đơn giản như Bất Hủ Nhật báo, như bên ngoài đồn đại.

Thật ra thì Bất Hủ Tông đã đến mức ngay cả phong vương bình thường cũng không coi ra gì.

Nhưng mà tất cả những chuyện này.

Bên ngoài không có biết!

Oanh ——

Khi mọi người vây quanh Ôn phụ, Ôn mẫu đi vào Quan Ảnh Thất.

Truyền tống trận mở ra!

Trong nháy mắt, Vụ Kỳ Vương đang đếm ngược đến “năm mươi hơi thở” trên không trung trụ sở Bất Hủ Tông đã bị bạch quang bao phủ, trong chớp mắt đã biến mất trên bầu trời Thiên Dương Thành.

“Ta tới trước đi.”

Đao Ma giành nói trước.

“Dựa vào cái gì?”

Mộc Long không phục.

“Ngươi chiến đấu với hắn hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Mạch thuật Thiên cấp của cường giả phong vương bình thường có thể phá được một mảnh vảy trên người ngươi sao?” Nói xong, Đao Ma đã kích động, chiến ý bốc lên trong mắt.

Mộc Long phản bác: “Nguyên nhân chính là như thế nên mới nên là ta tới. Lão tông chủ, lão phu nhân đang nhìn đó, há có thể lề mà lề mề. Tặng hắn cho ngươi, ngươi bút tích nửa ngày, kết quả vẫn không thắng được, làm như vậy chẳng phải là vẽ vời thêm chuyện?”

【VIP】 Vụ Kỳ Vương: Lão thất phu, bán hàng giả cho ta!

“Sao ngươi biết chắc chắn ta không thắng được.”

“Ngươi mới bước vào trung cảnh mấy ngày.”

Từ khi một người một rồng thân nhau, lần đầu tiên cãi lộn lại là vì một nam nhân.

Hắn khiến cho Đao Ma hưng phấn.

Cũng khơi dậy lòng muốn biểu hiện của Mộc Long trước mặt Ôn phụ, Ôn mẫu.

Oanh ——

Truyền tống trận phát ra một tiếng oanh minh, có chút bối rối nhưng là lấy tĩnh chế động, Vụ Kỳ Vương đi ra khỏi biên giới bệ đá.

Sau một khắc, Vụ Kỳ Vương vừa mới nhìn rõ trước mặt, còn chưa kịp thấy rõ mọi thứ xung quanh, Mộc Long đã một tay thành trảo, chụp vào Vụ Kỳ Vương.

“Ta trước!”

Nói xong, Mộc Long còn tiếp một câu.

“Nếu muốn luyện tập, đợi sau khi hắn chết, ngươi đi cầu tông chủ.”

Đao Ma tức giận, nhưng Mộc Long đã vọt tới, cũng chỉ có thể coi như thôi.

Chậm hơn người ta một bước.

Hắn không lời nào để nói.

Lúc này, trong nháy mắt khi nhìn rõ mọi thứ trước mặt, Vụ Kỳ Vương thấy có người đánh tới hắn, không có bối rối, đưa tay đánh ra một quyền.

“Muốn chết!”

Tuy chỉ là một quyền đơn giản nhưng Vụ Kỳ Vương cũng dùng ra toàn bộ lực lượng cơ thể. Nhưng mà so với lực lượng của Mộc Long thì vẫn chênh lệch quá nhiều.

Oanh ——

Một quyền!

Vụ Kỳ Vương lui trăm trượng.

Nhưng mà Vụ Kỳ Vương không có kinh ngạc và kinh hoảng chút nào, trong nháy mắt khi bay ngược ra, ngũ mạch cùng chấn động, vang tận mây xanh.

Đồng thời Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ chỗ ngực cũng xoay tròn, dẫn động một mảng mạch khí màu lam lớn, trong nháy mắt đã bao phủ mười mấy ngọn núi của Bất Hủ Tông.

"Minh Vụ · Vụ Khởi Thiên Nam!"

Nương theo Vụ Kỳ Vương gầm thét một tiếng, những mạch khí màu làm này hóa thành một mảnh hơi nước càng mông lung hơn, khiến cho tầm nhìn co lại không tới trăm trượng.

Đương nhiên.

Đây là tầm nhìn của cường giả Thiên Vô Cấm.

Dưới Thiên Vô Cấm thì đưa tay không thấy được năm ngón!

Còn chưa kịp tiến vào Quan Ảnh Thất, Đao Ma thò tay vào trong hơi nước, trong nháy mắt cả cánh tay bị hơi nước mông lung bao lấy. Nhưng mà Đao Ma không có nghĩ nhiều, tiếp tục đi đến Quan Ảnh Thất, nhưng mà khi hắn muốn đi gấp thì phát hiện ra tay mình nặng hơn.

"Ừm?"

Những hơi nước nhỏ bé quấn trên cánh tay Đao Ma lại cực kỳ nặng.

Giờ phút này, cánh tay dính hơi nước của hắn lại nặng đến vạn cân.

Khi Đao Ma tiếp tục đi lên phía trước hai bước, toàn thân đều bị dính những hơi nước mông lung đó thì hắn cảm thấy mình như mặc vào một bộ áo giáp dày.

Hơn nữa còn là áo giáp nặng mấy vạn cân!

Tuy mấy vạn cân này đối với Thiên Vô Cấm thì không tính là áp lực trí mạng nhưng lại khiến cho tốc độ di chuyển và tốc độ phản ứng của hắn đều giảm bớt đi nhiều, thấp xuống ít nhất khoảng ba phần mười.

Ba thành.

Không thể bảo là không nhiều.

Dưới tình huống cùng cảnh giới, chênh lệch ba thành tốc độ trực tiếp sẽ tạo thành một kết quả —— ngươi từ đầu đến cuối luôn chậm hơn kẻ địch một bước.

"Đây chính là thực lực của cường giả phong vương sao?"

Đao Ma cảm thán một tiếng, sau đó tinh thần lực quét qua Mộc Long, phát hiện tốc độ di chuyển của Mộc Long lại không có bị ảnh hưởng chút nào.

Má ơi!

Quả là lợi hại.

Vụ Kỳ Vương cũng phát hiện điểm này, vô số nghi ngờ lập tức chạy lên não, khiến cho hắn có chút hoài nghi phán đoán và thăm dò vừa rồi.

Không phải Thiên Vô Cấm Trung Cảnh?

Cảm giác khí tức sai?

Suy nghĩ vừa dứt, nắm đấm của Mộc Long rơi xuống tựa như như mưa to, đánh vào mạch khí hộ thuẫn trước người Vụ Kỳ Vương, phát ra tiếng rung động đinh tai nhức óc, chấn động đến vùng trời Bất Hủ Tông rung động ầm ầm, cũng chấn động đến hơi nước nồng đậm bao phủ mười mấy ngọn núi không ngừng rung động.

Bởi vì có Ôn phụ, Ôn mẫu, Mộc Long cũng muốn tốc chiến tốc thắng cho nên vừa rồi, hắn đã sử dụng thần thông cấp Yêu

Tiên —— Thanh Long Thiên Hãn Thể.

Thanh Long Thiên Hãn Thể lại thêm lực lượng của huyết mạch Thanh Long cấp S, lực lượng và lực sát thương của mỗi một quyền của Mộc Long đều vọt lên đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cực hạn.

Lực lượng Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cực hạn, rơi vào mạch khí hộ thuẫn của Vụ Kỳ Vương, mỗi một quyền đều có thể tạo thành hư hỏng rất nhỏ.

Theo hàng trăm hàng ngàn quyền rơi xuống, vết nứt dữ tợn như con rết trên mạch khí hộ thuẫn càng ngày càng lớn, nhưng mà nụ cười của Vụ Kỳ Vương càng ngày càng đắc ý.

"Quả nhiên chỉ có thực lực Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, mặc dù không biết vì sao ngươi có thể miễn dịch Vụ Khởi Thiên Nam của ta nhưng chỉ với chút thực lực ấy của ngươi mà muốn đối phó ta, có phải là đang đùa hay không?" Nói xong, Vụ Kỳ Vương đưa tay một cái, ngũ mạch cùng chấn động, nhấc lên thủy triều mạch khí, một đợt nối một đợt, như gợn sóng trong hồ, khuếch tán ra, đánh vào thân thể Mộc Long, khiến cho hắn lui về sau từng bước một.

Theo sau đó, Vụ Kỳ Vương dùng cảm giác đảo qua toàn bộ Bất Hủ Tông, bởi vì không có phát hiện Ôn Bình, hắn nhìn bốn phía, liên tục hò hét: "Ôn Bình, ngươi cút ra đây cho lão phu!"

"Ồn ào!"

Mộc Long nổi giận gầm lên một tiếng, đón lấy mạch khí trùng kích, hai tay hóa chùy, nhảy lên một cái, sau đó như sao băng âm vang rơi xuống, chùy đánh Vụ Kỳ Vương.

Thấy thế, Vụ Kỳ Vương lạnh giọng mở miệng.

"Nếu không dám ra, vậy ta giết hắn."

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

Vô số hơi nước trong số những mảnh bọt nước nhỏ đó như mũi tên bắn ra, hóa thành vô số thủy tiễn nhỏ bay múa ở trên

bầu trời, sau đó hội tụ thành đoàn, tập trung bắn tới Mộc Long.

“Minh Vụ · Trầm Thủy Tiễn!”

Giọng nói trầm thấp của Vụ Kỳ Vương từ trong hơi nước vọng ra.

Minh Vụ · Trầm Thủy Tiễn, là mạch thuật Thiên cấp trung phẩm, hơn nữa còn dung hợp tự nhiên chi lực trầm thủy cực kì hiếm có ở Triều Thiên Hạp.

Trầm thủy, một giọt nặng trăm cân.

Nặng nhất có thể đạt tới vạn cân!

Vụ Kỳ Vương chuyên tâm tu hành thuật này lâu đến trăm năm mới miễn cưỡng tu luyện nó đến cảnh giới viên mãn. Lực sát thương có thể xếp ở vị trí thứ hai trong số thủ đoạn sát phạt của Vụ Kỳ Vương.

【VIP】 Vụ Kỳ Vương: Lão thất phu, bán hàng giả cho ta! (2)

Dựa vào mạch thuật này, thực lực của hắn cũng có thể nói là không tầm thường trong số rất nhiều cường giả phong vương. Cường giả mới vào phong vương cũng không chắc có thể đỡ được nó.

Chỉ là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, vậy thì chắc chắn phải chết!

Sưu ——

Sưu ——

Sưu ——

Vô số thủy tiễn nhỏ như sợi tóc, phô thiên cái địa rơi xuống, rơi vào thân rồng Mộc Long, nuốt sạch Mộc Long như món ngon trong chén.

Không chỉ có như thế, vô số thủy tiễn nhỏ như sợi tóc nuốt sống Mộc Long, sau đó còn không vừa lòng, dưới sự điều khiển của Vụ Kỳ Vương, bọn chúng lại lướt về phía toàn bộ Bất Hủ Tông.

Tránh trong Quan Ảnh Thất, Ôn phụ, Ôn mẫu thấy thế thì kinh ngạc, nhưng thấy Ôn Bình và đệ tử, trưởng lão Bất Hủ Tông xung quanh khí định thần nhàn, không có một chút xíu kinh hoảng nào thì hai người cũng dần dần nén kinh hãi trong lòng xuống.

Nhưng mà Ôn Bình liếc một cái, vẫn nhìn ra phụ mẫu kinh hoảng, thế là an ủi: “Phụ thân, mẫu thân, hai người không cần lo lắng, thực lực phong vương, có lẽ ngay cả một cây cỏ trong Bất Hủ Tông cũng không lay động được. Chớ đừng nói chi là gây ảnh hưởng tới Quan Ảnh Thất.”

“Tam tỷ, bình tĩnh, bình tĩnh.”

Long Nguyệt cũng lên tiếng, thuận tay bốc bắp rang, mừng khấp khởi nhét vào miệng, sau đó lại bốc một hai viên đưa tới

bên miệng Ôn mẫu.

Ôn mẫu cố nặn ra một nụ cười, môi đỏ khẽ mở cắn bắp rang, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm hình ảnh chiến đấu trong màn sáng không chớp mắt.

Quả nhiên.

Vô số hơi nước hóa thành thủy tiễn giáng xuống đất đai Bất Hủ Tông, trải qua thủy tiễn tẩy lễ, lá cây không rơi lấy một mảnh, ngay cả cỏ dại ven đường cũng không có gãy một gốc nào.

"Cái này…" Ôn phụ, Ôn mẫu nhìn cảnh này thì cực kỳ rung động.

Mà cảnh tượng tiếp theo xuất hiện trong hình ảnh thì khiến cho bọn họ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong vô số thủy tiễn, Mộc Long không ngừng xung kích Vụ Kỳ Vương, xem mạch thuật Thiên cấp của Vụ Kỳ Vương như không có gì!

Mặc dù mỗi một lần Mộc Long xung kích đều sẽ bị vô số thủy tiễn đánh lui nhưng trong nháy mắt, Mộc Long lại nhào tới, hơn nữa còn là lông tóc không thương nhào tới.

Ôn phụ, Ôn mẫu không khỏi âm thầm cảm thán.

Hóa ra Mộc Long vừa hành lễ với mình lúc nãy lại mạnh mẽ như thế!

Nếu như không có con của mình thì sợ là đại nhân vật như vậy, đời này hai người bọn họ chỉ có thể ngưỡng vọng, ngay cả cơ hội đến gần chiêm ngưỡng cũng không có.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ôn phụ Ôn mẫu bắt đầu thấy kiêu ngạo.

Cùng lúc đó, rất nhiều người trồng cây ở trong Vân Lam Sơn và môn chủ Hồng Diệp Môn, lúc đầu nhìn thấy động tĩnh lớn như vậy, bọn họ cho là Bất Hủ Tông đại nạn lâm đầu.

Nhưng mà bọn họ trốn dưới tàng cây, nhìn thấy vô số thủy tiễn khiến cho bọn họ hít thở không thông đó rơi lên lá cây

trên đỉnh đầu, thậm chí ngay cả lá cây cũng không thể xuyên thủng, bọn họ không biết nên nói cái gì.

"Làm ta mừng hụt một đợt."

"Năm cái mạch môn… vô dụng. Còn không lợi hại bằng hai cái mạch môn như ta." Nói xong, hắn dùng đao bổ củi mà ngày thường dùng để đốn cây bổ vào một nhánh cây bên cạnh.

Răng rắc.

Nhánh cây theo tiếng mà đứt.

Trong khoảnh khắc nhánh cây gãy mất, đám người thở dài một hơi, chút xíu hi vọng vừa mới nổi lên trong lòng lại tan vỡ tiếp.

"Sao có thể như vậy được?"

Đột ngột.

Giọng Vụ Kỳ Vương vang lên ở trên bầu trời.

Trong giọng nói tràn đầy chấn kinh và không dám tin.

"Chỉ với chút thực lực đó của ngươi mà cũng dám nói muốn giết người của Bất Hủ Tông ta?" Mộc Long khẽ trào phúng một câu, lại nhào tới, đồng thời thừa dịp đó, song quyền như là mưa đánh vào người Vụ Kỳ Vương, đánh lui Vụ Kỳ Vương trăm trượng.

Thấy tình thế có chút không ổn, nhất là khi nhìn thấy mạch thuật Thiên cấp trung phẩm đã bước vào cảnh giới viên mãn của mình thậm chí ngay cả đá cỏ trong Bất Hủ Tông cũng không thể rung chuyển, Vụ Kỳ Vương bình tĩnh lại.

Hắn không ngốc.

Thấy cảnh này, hắn sao lại không biết Bất Hủ Tông bất phàm?

Tuy bây giờ Yêu Tổ đối diện không thể chiến thắng hắn nhưng mạch thuật Thiên cấp của mình cũng không thể tổn thương hắn chút nào, tiếp tục đánh nữa, lực lượng linh thể bị hao hết sạch, thua và tử vong là chuyện sớm hay muộn thôi.

Vì nữ nhân, dùng tính mạng của mình đi mạo hiểm.

Không đáng giá!

Cho dù dáng vẻ của nàng khiến cho mình động lòng thì có làm sao?

"Chờ một chút, Ôn tông chủ… chúng ta có thể nói chuyện!"

Ôn Bình lập tức nói vọng ra từ Quan Ảnh Thất: "Ngươi quá già rồi, chúng ta không có gì có thể nói."

"Không phải…" Vụ Kỳ Vương vừa nói xong hai chữ, Mộc Long lại đánh tới, tập trung vào hắn, điên cuồng đánh, Vụ Kỳ Vương đành phải vội vàng lui về sau, vừa lui vừa kêu gào: "Ôn tông chủ, đây là một hiểu lầm! Lão phu nghĩ thông suốt rồi, đã nghĩ thông suốt. Là do đệ tử ta vô cớ sinh sự, từ không sinh có, rảnh rỗi kiếm chuyện, lão phu cũng bị hắn lừa."

Ôn Bình không đáp lại nữa.

Bởi vì không có gì có thể nói.

Nhưng mà Vụ Kỳ Vương lại kiên nhẫn: "Ôn tông chủ, lão phu nghĩ ngươi làm chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng là chuyện đương nhiên. Trong Nguyên Dương Vực, còn có người thích hợp đại biểu Nguyên Dương Vực chúng ta hơn ngươi không? Không có. Đệ tử ta chính là thằng ngu, có thể ngồi xuống nói chuyện không, ta có thể trục xuất đệ tử ta khỏi sư môn ngay lập tức đồng thời phong mạch môn hắn!"

Nghe được câu này, Ôn Bình không khỏi chậc lưỡi chán ghét.

Bán đồng đội!

Hành vi đáng xấu hổ!

Bên cạnh, Ôn mẫu nhắc nhở: "Dù sao Vụ Kỳ Vương cũng là cường giả phong vương của U Quốc, đối với U Quốc, không thể nói là không trọng yếu. Nếu như ngươi không chắc mình có thể giết hắn được thì biến chiến tranh thành tơ lụa mới là thượng sách. Nếu không, để hắn chạy trốn được thì sợ là sẽ phiền phức không ngừng."

Ôn mẫu không có khuyên Ôn Bình bỏ qua, dù sao bây giờ Ôn Bình đã lớn, mình có chủ kiến của mình, người làm mẹ như nàng cũng không thể dạy hắn làm này làm nọ.

【VIP】 Mộc Long - Chính là mãng!

Nói như vậy chỉ là muốn nhắc nhở một chút, lỡ như Vụ Kỳ Vương có bảo vật bảo mệnh do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, vậy thì phiền phức.

“Mẫu thân, ngươi cứ yên tâm đi, khi ta truyền tống hắn về tông thì đã suy tính tới vấn đề này rồi, hắn không chạy được.”

Ôn Bình mở miệng khẳng định.

Trải qua chuyện ở Thần Phi Thành, sao hắn lại khờ dại cho là cường giả phong vương không có cái gì bảo mệnh.

Người của Thiên Tượng Môn cũng có.

Cường giả phong vương thì càng chắc chắn có.

Nhưng mà câu trả lời của hệ thống là —— trốn không thoát.

Tiên Cảnh Mê Tung Khốn Trận bao phủ toàn bộ Bất Hủ Tông có thể khốn bất kỳ cường giả Thiên Vô Cấm nào, cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng như thế.

Trong Tiên Cảnh Mê Tung Khốn Trận, tất cả thủ đoạn na di, thoát thân đều sẽ bị cưỡng chế làm mất đi hiệu lực!

Ôn mẫu thấy Ôn Bình trả lời chắc chắn như thế thì cũng không nói gì nữa.

Có lẽ cường giả sau lưng Bất Hủ Tông sẽ ra tay cũng khó nói.

Nàng còn lo lắng gì nữa.

Thời khắc này, Vụ Kỳ Vương thấy Ôn Bình hoàn toàn không có ý ngồi xuống nói chuyện, trong lòng đã đoán được tám chín phần về quyết định của Ôn Bình.

Ôn Bình muốn giết mình!

“Được, Ôn Bình, mối thù giữa chúng ta đã kết. Chờ đó, nhất định lão phu sẽ đến nữa, đồng thời sẽ nhổ tận gốc Bất Hủ

Tông các ngươi!”

Vụ Kỳ Vương tức giận, không muốn đánh tiếp nữa, bởi vì Bất Hủ Tông thực sự có chút tà môn.

Một ngọn cây cọng cỏ.

Mà mạch thuật Thiên cấp của mình lại không thể rung chuyển được.

Hơn nữa mình thân là phong vương, lẽ ra một cái chớp mắt là đi được ngàn trượng, nhưng mà trong Bất Hủ Tông, tốc độ phi hành của mình cũng bị hạn chế cực lớn.

Tóm lại, tất cả đều rất tà môn!

Đáng giá nghiên cứu lại!

Nếu như U Quốc có thể nghiên cứu triệt để hết thảy về Bất Hủ Tông, vậy thì sẽ có trợ giúp lớn cho thực lực tổng hợp của U Quốc.

“Chúng ta sẽ gặp lại!” Nói xong, Vụ Kỳ Vương móc từ trong tàng giới ra một viên hắc cầu, gần như là giống hệt như viên mà Phong Tiên Lưu Nghệ sử dụng ở Thần Phi Thành.

Vụ Kỳ Vương cắm năm ngón tay vào trong hắc cầu, trong nháy mắt hắc cầu nổ tung, trong chớp mắt, một mảnh hắc vụ nồng đậm bao phủ chung quanh.

“Ngừng đi.”

Ôn Bình hứng thú nhìn cảnh này, đồng thời lệnh cho Mộc Long dừng tay.

Kết quả là dưới ánh mắt hiếu kì của mọi người, hắc vụ đưa tay không thấy được năm ngón chậm rãi giảm đi, lộ ra Vụ Kỳ Vương mặt mũi tràn đầy hận ý, sau đó chuyển thành kinh ngạc trong đó.

Sau đó, một tiếng tiếng hét phẫn nộ vang tận mây xanh.

“Lão thất phu của Thiên Tượng Môn, dám bán hàng giả cho ta!”

“Lão thất phu, các ngươi mưu tài hại mệnh, chết không yên lành!”

Nương theo tiếng giận mắng này, đám người trong Bất Hủ Tông buồn cười.

Rốt cuộc Ôn mẫu cũng hiểu được tại sao con mình lại chắc chắn như vậy.

Mộc Long thấy thế, không nhịn được chế nhạo một câu: "Không ngờ lại tạm biệt nhanh như vậy. Ảo thuật đâu? Đến, biến một cái nữa cho ta xem."

Chế nhạo một câu, sau đó lập tức hiện ra Thanh Long Chi Khu to lớn, phát ra từng tiếng long ngâm đinh tai nhức óc với Vụ Kỳ Vương.

Tiếng long ngâm còn chưa dứt, Mộc Long đã vồ giết tới.

Lão tông chủ, lão phu nhân đang xem.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

"Thanh Long!" Vụ Kỳ Vương thấy Mộc Long hiện ra Thanh Long Chi Khu thì kinh ngạc, bởi vì lần trước khi nhìn thấy Thanh Long là ở trong một quyển sách trong Tàng Thư Các ở quốc đô U Quốc.

Quyển sách đó ghi chép lại toàn bộ Yêu tộc từ trước khi U Quốc sinh ra và sau khi U Quốc sinh ra.

Thanh Long, chính là điểm nhấn trong số ngàn vạn Yêu tộc trong sách.

Nó là Yêu tộc đỉnh tiêm chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, sau khi U Quốc sinh ra, chưa từng có ai từng thấy nó.

Không ngờ hôm nay lại nhìn thấy ở Bất Hủ Tông.

"Gia gia ở đây!" Giọng nói cao vút của Mộc Long quanh quẩn chân trời, long uy to lớn cũng nhanh chóng đánh tới Vụ Kỳ Vương.

Vụ Kỳ Vương ngũ mạch cùng chấn động, lại dùng ra mạch thuật Thiên cấp trung phẩm Minh Vụ · Trầm Thủy Tiễn đã bước vào cảnh giới viên mãn chặn một cái vung đuôi của Mộc Long.

Một rồng một yêu rơi vào triền đấu.

Thời gian dần dần trôi qua, thật ra thì cán cân thắng lợi trong trận đại chiến này chưa từng nghiêng về phía Vụ Kỳ Vương, bởi vì mạch thuật của Vụ Kỳ Vương hoàn toàn không phá được phòng ngự của Mộc Long.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc cũng không được, huống chi là chỉ là Vụ Kỳ Vương?

Vụ Kỳ Vương cũng biết được điều này, nương theo mạch thuật Thiên cấp trung phẩm tiêu hao một lượng lớn lực lượng linh thể, hắn bắt đầu vừa đánh vừa lui, muốn muốn rời khỏi Bất Hủ Tông. Nhưng mà khi hắn lui đến biên giới thiên phong Bất Hủ Tông, lại phát hiện hoàn toàn không đường thối lui.

Lúc này.

Lực lượng linh thể của hắn đã bị tiêu hao hơn bốn thành.

Bởi vì mạch thuật Thiên cấp trung phẩm tuy mạnh mẽ nhưng tiêu hao lực lượng linh thể cũng kinh khủng. Lại thêm Mộc Long không ngừng vật lộn với hắn, khiến cho lực lượng linh thể của hắn tiêu hao càng kinh khủng hơn.

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Vụ Kỳ Vương có chút gấp.

"Ôn tông chủ, chúng ta nói chuyện, ngươi muốn cái gì lão phu cũng có thể cho ngươi. Lão phu thân là cường giả phong vương của U Quốc, tuy không phải hoàng tộc nhưng cũng là nhân vật trọng yếu của U Quốc. Lão phu chết, chắc chắn U Quốc sẽ không từ bỏ ý đồ… lão phu chết, đối với ngài cũng không có chút lợi ích nào, còn gây hại thêm, ngài suy nghĩ lại đi!"

Lúc trước gọi ngươi, giờ đã chuyển thành ngài.

Khi Vụ Kỳ Vương dứt lời, Ôn Bình không có đáp lại, Mộc Long vẫn đuổi theo không bỏ, không ngừng dùng yêu khu ngạnh kháng mạch thuật Thiên cấp khiến cho Vụ Kỳ Vương cũng tuyệt vọng.

Khi thời gian lại qua một khắc đồng hồ.

Khi lực lượng linh thể của Vụ Kỳ Vương chỉ còn lại năm thành.

Khi Mộc Long càng đánh càng hăng, đánh cho Vụ Kỳ Vương thương tích càng ngày càng nhiều.

Vụ Kỳ Vương luống cuống.

Đồng thời cũng nổi giận.

“Lão phu liều mạng với các ngươi, ta đường đường là phong vương, há sẽ sợ những tiểu nhân vật các ngươi?” Nói xong, Vụ Kỳ Vương lấy một vật từ trong tàng giới ra.

【VIP】 Mộc Long: Chính là mãng! (2)

Cái đồ chơi này mới nhìn thì chỉ có kích cỡ tương đương bàn tay, giống như bát nhưng lại là hình xoắn ốc. Khi Vụ Kỳ Vương ngũ mạch cùng chấn động, dẫn động trầm thủy rót vào trong đó, nó từ thể tích bằng bàn tay bắt đầu tăng vọt trong nháy mắt, chỉ một hơi thì đã dài đến cỡ một người, qua một hơi thở thì lại tăng lên thêm mười trượng.

Cuối cùng dừng lại ở trăm trượng, xoay tròn trên đỉnh đầu Vụ Kỳ Vương, cuốn lên vô số trầm thủy màu lam, hóa thành một đạo Thủy Long Quyển cự đại.

Nhưng mà Thủy Long Quyển vốn phải là hủy thiên diệt địa thì giờ phút này nó ngay cả một cây cỏ cũng không nhổ nổi, những nơi đi qua, cỏ cây cùng lắm chỉ đong đưa nhanh hơn một chút mà thôi.

Tuy nói như thế nhưng đây chính là sát chiêu mạnh nhất của Vụ Kỳ Vương.

Trầm Thủy Bàn, là môn chủ Thiên Tượng Môn tốn thời gian bảy năm chế tạo, phối hợp với mạch thuật Thiên cấp trung cảnh của hắn, có thể bộc phát ra lực lượng còn mạnh mẽ hơn bình thường.

Bình thường không gặp tình huống bất đắc dĩ thì hắn sẽ không vận dụng Trầm Thủy Bàn.

Bởi vì vận dụng một lần cần quá nhiều bạch tinh.

Lên tới ngàn vạn!

“Đồ tốt.” Trong Quan Ảnh Thất, Tử Nhiên vốn không ưa chiến đấu hai mắt sáng lên.

Mặc dù bây giờ nàng tu hành chính là kỹ nghệ tuyền qua hoàn toàn khác biệt với kỹ nghệ tuyền qua vốn có của thế giới này, nhưng nghiên cứu những thứ do Tuyền Qua Thần Tượng khác chế tạo cũng có thể mang tới cho nàng một số thu hoạch.

Thậm chí còn có thể trợ giúp nàng tăng kỹ nghệ tuyền qua của mình lên.

Cho nên những loại như Vô Sinh Triều trong Thế Không Giới và Trầm Thủy Bàn trước mắt càng nhiều càng tốt.

Nàng chỉ thích cái này!

"Yên tâm, sẽ để lại cho ngươi." Ôn Bình ở bên cạnh phụ họa một tiếng, dù sao cái đồ chơi này ngoại trừ cho bọn Tử Nhiên, Chiêm Đài Thanh Huyền nghiên cứu thì còn có thể cho ai?

Trên dưới toàn tông, đoán chừng cũng không có mấy người coi trọng cái đồ chơi này.

Dù sao có Tuyền Qua Sát Khí, ai còn coi trọng thứ bình thường do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo này.

Cho dù nó cũng không tầm thường.

Tử Nhiên hai mắt tỏa sáng, trong hai con ngươi tỏa ra sự cuồng nhiệt: "Đa tạ tông chủ."

Ôn Bình gật gật đầu, sau đó chú ý tới Ôn phụ, Ôn mẫu đang nhìn chằm chằm ánh mắt cuồng nhiệt của Tử Nhiên, thế là giải thích: "Tử Nhiên trưởng lão tu hành không dễ, không, chuẩn xác mà nói là cái gì cũng không tốt, chỉ thích mỗi tuyền qua nhất đạo."

"Khó trách ánh mắt lại cuồng nhiệt như thế." Ôn mẫu cảm thán một câu, dù sao lúc trước nàng trầm mê ở linh thiện nhất đạo, cũng hiểu rõ.

Khó trách nàng có thể có được thành tích cao như vậy ở Tuyền Qua Tân Đạo.

Khó trách nàng có thể mở ra một thời đại mới.

Có thể tưởng tượng, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, Tử Khí Các được nàng dẫn đầu, sẽ trở thành một cái tồn tại còn khổng lồ hơn Thiên Tượng Môn.

Chắc chắn dấu chân của Tử Khí Các sẽ trải rộng toàn bộ Triều Thiên Hạp!

Nhi tử này của mình rất có con mắt xem người, có thể đào móc được nhân tài như vậy.

"Lão phu nhân quá khen, lão thân chỉ là không có lựa chọn nào khác mà thôi, chưa nói tới cuồng nhiệt." Nghe Ôn mẫu tán dương, Tử Nhiên chỉ cảm thấy nhận thì ngại.

Ngay lúc Ôn mẫu và Tử Nhiên nói chuyện với nhau, Vụ Kỳ Vương đã khống chế Thủy Long Quyển khổng lồ đánh tới Mộc Long, đồng thời ý đồ quét sạch toàn bộ Bất Hủ Tông.

Hắn không tin mỗi một tấc đất trong Bất Hủ Tông đều kiên cố quỷ dị như vậy.

Nhưng mà chắc chắn Mộc Long sẽ không để cho hắn làm như vậy, đâm thẳng vào trong Thủy Long Quyển, nhìn chằm chằm trong lượng cao tới mấy chục vạn cân quanh người, hoàn toàn bất động. Khi mắt rồng khóa chặt Trầm Thủy Bàn đang nhanh chóng xoay tròn đó, lập tức nhào tới.

Không có công kích loè loẹt gì, trực tiếp đụng!

Một lần không được thì lần thứ hai.

Dù sao chính là mãng!

Yêu khu cấp Yêu Tiên, Trầm Thủy Bàn nho nhỏ này, Thủy Long Quyển nho nhỏ này hoàn toàn không sánh được một nửa uy lực của công kích của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, cho nên hoàn toàn không phá phòng được.

Phanh ——

Phanh ——

Mỗi một lần Mộc Long va chạm đều khiến cho Thủy Long Quyển run lên, cũng làm cho Trầm Thủy Bàn phát ra tiếng rên rỉ dị dạng, khiến cho Vụ Kỳ Vương vừa tức vừa buồn bực.

Nhưng lại không thể làm gì.

"Ngươi muốn chết!"

Vụ Kỳ Vương chỉ có thể không ngừng khống chế Trầm Thủy Bàn đánh trả.

Oanh ——

Oanh ——

Cứ như vậy, từng đợt va chạm, Trầm Thủy Bàn theo tiếng mà vỡ ra, Thủy Long Quyển khổng lồ cũng tắt lửa như diêm bị ném vào trong nước, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi Trầm Thủy Bàn hóa thành món đồ chơi nhỏ lớn chừng bàn tay một lần nữa thì Thủy Long Quyển cũng biến mất vô ảnh vô tung.

"Cái tên mãng long ngươi!"

Vụ Kỳ Vương nhìn Trầm Thủy Bàn bị Mộc Long đụng hư trong tay, tức giận đến sùi bọt mép.

Nhưng mà sau cơn giận ngắn ngủi thì là sợ hãi.

Mộc Long không nói hai lời, vọt tới Vụ Kỳ Vương, triển khai cận thân vật lộn lần nữa. Từ phía đông Bất Hủ Tông đánh tới phía tây, từ phía tây đánh tới phía đông…

Khi sắc trời dần sáng, Vụ Kỳ Vương bị Mộc Long quất cho một đuôi, không còn đứng dậy nữa.

Vụ Kỳ Vương hoàn toàn ngất đi!

Kết thúc.

Đám người của Bất Hủ Tông phát ra từng đợt hoan hô.

"Quá sung sướng."

"Mộc Long trưởng lão ngạnh sinh sinh mãng thắng cường giả phong vương, quá ngưu!"

"Mộc Long trưởng lão uy vũ!"

Ôn phụ, Ôn mẫu cũng âm thầm cảm khái liên tục.

Dù sao lúc trước bọn họ nghe tới cái tên Vụ Kỳ Vương này thì lập tức cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ, Vụ Kỳ Vương thua ở Bất Hủ Tông.

Nếu như Ôn Bình không muốn giữ lại tính mạng hắn thì kể từ hôm nay, vị cường giả phong vương uy danh hiển hách này sẽ không còn tồn tại trên thế gian nữa.

"Nạp mạng đi!"

Trên bầu trời, nhận lấy tán dương, Mộc Long muốn biểu diễn một lần đồ phong vương, nhưng lại bị Ôn Bình ngăn cản.

“Chờ một chút.”

Ôn Bình lấy một thanh kiếm từ trong tàng giới ra, hóa thành kinh hồng xốc thân thể Vụ Kỳ Vương lên, xác định Vụ Kỳ Vương hoàn toàn bất tỉnh mới kéo tới trước mặt.

【VIP】 Mộc Long: Chính là mãng! (3)

“Tông chủ, không giết giữ lại ăn tết sao?” Đao Ma có chút kích động, muốn là người cuối cùng cho Vụ Kỳ Vương một đao.

Hắn thấy Vụ Kỳ Vương chết thì còn có tác dụng hơn còn sống.

Vụ Kỳ Vương vừa chết, tông chủ có thể điều khiển thi thể của hắn, mà sau khi bị khống chế, Vụ Kỳ Vương sẽ càng mạnh mẽ hơn bây giờ.

Nhưng mà Ôn Bình lại lắc đầu, nói: “Giữ đi, chờ khi cần thi thể của hắn thì giết.”

Ôn phụ cũng đứng dậy, phân tích một cách lý tính: “Đúng là bây giờ không thể giết. Cường giả phong vương, U Quốc không thể không trọng điểm chú ý, hắn vừa chết, chắc chắn quốc chủ U Quốc sẽ lập tức biết được, cho nên hắn còn không thể chết.”

Ôn mẫu cũng gật gật đầu, rất tán thành.

Ôn mẫu là người của U Quốc, đương nhiên biết hoàng tộc U Quốc mạnh mẽ.

Ôn phụ đã đến sa trường trải đời, cũng không phải là đồ ngốc cái gì cũng không biết.

Bên cạnh, Ôn Bình nghe Ôn phụ phân tích, cũng tán đồng khẽ gật đầu, nhưng mà ý của hắn lại không phải như Ôn phụ nói.

Lo lắng?

Hắn có.

Nhưng sẽ không phải là Vụ Kỳ Vương.

Một người ngấp nghé mẫu thân của hắn, giống như Đao Ma nói, không giết giữ lại ăn tết sao?

Chẳng qua là Ôn Bình cảm thấy để hắn chết đi như thế thì quá tiện nghi cho hắn.

"Tông chủ, không phải là ngài lại muốn…" Lúc này, có vẻ như đã hiểu ra cái gì, Hoài Diệp lên tiếng.

Hoài Diệp mới mở miệng, đám người cũng hậu tri hậu giác hiểu được Ôn Bình muốn làm gì.

Ngược lại là khiến cho Ôn phụ, Ôn mẫu không hiểu ra sao.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, nhưng mà cũng không có giải thích nhiều, nói: "Đao Ma, Mộc Long, hai người các ngươi liên thủ phong mạch môn hắn, sau đó ném cho Xích Mục, để hắn nhìn chằm chằm."

"Xích Mục?"

Ôn phụ, Ôn mẫu hơi nghi hoặc một chút.

Ôn Bình giải thích: "Mẫu thân, Xích Mục chính là tiểu Yêu Vương Xích Mục Cự Viên ở hậu phương Bất Hủ Tông lúc trước, lúc trước ngươi còn ký huyết khế với hắn. Nhưng mà sau này hắn trái với huyết khế, đánh lên Bất Hủ Tông, cho nên bị ta chộp tới trồng cây."

"Trồng cây?" Ôn mẫu càng thêm nghi ngờ.

Xích Mục Cự Viên nàng nhớ, chỉ là trồng cây, đây là kiểu trừng phạt kỳ quái gì?

Bên cạnh, Long Nguyệt vội vàng giải thích: "Tam tỷ, chỉ cần mạo phạm Bất Hủ Tông mà tông chủ lại lười giết thì hầu như đều bị chộp tới trồng cây. Hơn nữa ngài chớ xem thường loại cây này, vừa rồi ngài cũng nhìn thấy, cường giả phong vương cũng không thể rung chuyển một ngọn cây cọng cỏ của Bất Hủ Tông, công việc trồng cây này chính là khổ sai."

"Thì ra là thế." Ôn phụ Ôn mẫu thoải mái hơn.

Thấy thế, Ôn Bình cũng không nói thêm gì, cho đám người giải tán, nên làm gì thì làm đó.

Về phần tác dụng của Vụ Kỳ Vương, mới đầu Ôn Bình dự định dùng trên chiến trường Già Thiên Lâu.

Nếu như giết ngay bây giờ thì thi thể sẽ lạnh, không còn sức sống, cường giả của Già Thiên Lâu cũng không phải người ngu, chắc chắn có thể cảm nhận được có kì lạ trong đó.

Nhưng nếu như giết trễ một chút, khi thi thể Vụ Kỳ Vương còn nóng, đồng thời còn còn sót lại khí tức người sống, dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế, như vậy thì có thể chế tạo ra sự kiện giả Vụ Kỳ Vương giết vào địa bàn của Già Thiên Lâu.

Quấy nên phong vân ở địa bàn của Già Thiên Lâu, giết nhiều người của Già Thiên Lâu một chút, giết mấy cường giả phong vương, sau đó khi cường giả Già Thiên Lâu đến trợ giúp, để cho Vụ Kỳ Vương "chết" trong địa bàn của Già Thiên Lâu. Đến lúc đó, hắn cũng không tin Già Thiên Lâu có thể chịu được mạo phạm như vậy.

Già Thiên Lâu và U Quốc đánh càng hung thì Bất Hủ Tông càng có thể làm ngư ông thu lợi lớn.

Khi mọi người chầm chậm tán đi, Ôn Bình đưa mắt nhìn bốn phía Bất Hủ Tông, đổi đề tài, cười nói: "Phụ thân, bây giờ Bất Hủ Tông có hơn ngàn phong, ngươi có thể tùy tiện tìm một nơi xây phòng ở, làm thành thế giới nhỏ ngọt ngào của hai người."

Ôn phụ mặt mo đỏ ửng, nhưng mà nghĩ đến chuyện này thì trong lòng cũng hưng phấn: "Nhất định! Nhất định phải chọn một chỗ phong cảnh nghi nhân, hơn nữa không có người quấy rầy. Nếu như có thể, thời gian cũng cho phép, ta muốn sinh thêm một đứa nhỏ, tốt nhất là nữ nhi."

"Già mà không đứng đắn!"

Ôn mẫu khẽ mắng.

Ôn Bình buồn cười, sau đó phái Long Nguyệt đi theo hai người đi đến chỗ sâu trong Bất Hủ Tông chọn chỗ ở cho hai người, đồng thời dặn Hoài Diệp chuẩn bị một bữa cơm đoàn viên.

Toàn tông trên dưới, tối nay tụ họp một chút, mục đích chính là bày tiệc đón phụ thân!

Ngoại trừ tham gia giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực, những người khác đều đến.

Mục đích làm như vậy đương nhiên cũng là vì để cho phụ mẫu nhanh chóng hòa nhập vào gia đình Bất Hủ Tông này, đồng thời để cho bọn họ nhìn thấy không khí trong Bất Hủ Tông. Cứ như vậy, hai người cũng có thể tìm được cách chung sống thoải mái với đám người trong Bất Hủ Tông.

Xác định bữa cơm đoàn viên xong, Ôn Bình phái Lan thúc xuống núi, nói chuyện bữa cơm đoàn viên cho thành chủ Thành Thương Ngô Hoàn Sơn.

Dù sao Hoàn Sơn cũng là bằng hữu nhiều năm của phụ mẫu.

Tóm lại, chỉ cần là người quen năm đó của phụ thân, mẫu thân, hơn nữa bây giờ còn có liên hệ với Bất Hủ Tông thì Ôn Bình đều phái Lan thúc đi mời.

Khi tấm màn đen trên bầu trời hoàn toàn bị xua tan, Vân Liêu không nhịn được nhắc nhở một câu: "Tông chủ, hôm nay ngài còn phải đi chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng đó. Ti Vực Chủ đã đến trụ sở Bất Hủ Tông hỏi thăm ba bốn lần, chỉ sợ ngài đến trễ hoặc là không đi."

"Ngươi về Nguyên Dương Vực trước đi, khi còn nửa canh giờ nữa thì Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu thì nói cho ta, ta sẽ lập tức đến đó. Đúng rồi, nói cho người của tông môn, nếu như muốn đi quan sát học tập thì đều có thể đến Thiên Dương Thành." Ôn Bình dặn dò hai câu.

Vân Liêu gật đầu: "Vâng, thưa tông chủ!"

Đáp xong, Vân Liêu lập tức thở dài một hơi.

Hắn cũng sợ tông chủ vì phụ mẫu trở về mà không đi chủ trì giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, dù sao thì các đệ tử dự thi của Bất Hủ Tông vẫn chờ phơi bày một chút những gì mà mình đã học được cho tông chủ biết đấy.

Bao gồm cả hắc.

Và Dương Nhạc Nhạc.

【VIP】 Vụ Kỳ Vương: Ta không phải là đại nhân vật, chỉ là cướp đường

Thắng lợi, xưa nay không phải là theo đuổi của hắn.

Cũng không phải là nguyện vọng và theo đuổi của đa số đệ tử Bất Hủ Tông và đại đệ tử Dương Nhạc Nhạc.

Đối với đa số mọi người, chiến thắng những thiên kiêu Triều Thiên Hạp này là một thắng lợi không thể xem nhẹ nhưng cũng không có bao nhiêu xem trọng nó.

Giống như cho dù hôm nay có người thua.

Hắn cũng sẽ không vì vậy mà tự trách.

Bởi vì đó chỉ là hôm nay thua thôi.

Hôm nay thua, chỉ có thể chứng minh thời gian mình gia nhập Bất Hủ Tông quá mức ngắn ngủi, cũng không thể đại biểu tương lai bọn họ sẽ kém hơn những thiên kiêu Triều Thiên Hạp.

Cho nên, đa số mọi người chỉ theo đuổi hai thứ.

Một, không phụ danh tiếng Bất Hủ Tông.

Hai, để tông chủ nhìn thấy bọn họ.

Về phần những chuyện khác, xếp hạng bao nhiêu trong Thất Vực Đăng Thiên Bảng, hoặc là được chính phủ U Quốc, cường giả Thiên Vô Cấm thưởng thức và ưu ái chỉ là mây bay.

Bọn họ không quan tâm.

Bọn họ cũng không lưu luyến.

“Ngươi đi mau đi.” Ôn Bình phất phất tay, cũng dặn dò một câu: “Nếu có người hỏi thăm ngươi tung tích của Vụ Kỳ Vương thì có thể nói cho bọn họ, Vụ Kỳ Vương đang làm khách ở Bất Hủ Tông, sẽ không tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này.”

“Rõ!”

Vân Liêu gật đầu.

Trước khi đi, liếc mắt nhìn hướng Vụ Kỳ Vương đang bị phong mạch môn.

Chuyến làm khách này.

Sợ là đời này cũng không thể rời khỏi Bất Hủ Tông.

Tuy bây giờ tông chủ giữ lại một mạng của hắn nhưng ai cũng biết, tông chủ chưa từng nương tay, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ giữ mạng của kẻ địch lại.

Oanh ——

Truyền tống trận mở.

Vân Liêu trở về Thiên Dương Thành.

Cùng lúc đó, Mộc Long và Đao Ma xách Vụ Kỳ Vương đang hôn mê đến trước mặt.

Phanh ——

Đao Ma một quyền đánh vào phần bụng vốn có tổn thương của Vụ Kỳ Vương.

“Lão cẩu, chớ ngủ.”

Trong hôn mê, Vụ Kỳ Vương bị đau đớn bất thình lình làm cho tỉnh lại, hai mắt mông lung mới chậm rãi mở ra, đau đớn từ thân thể như là thủy triều xông lên đại não, đau đến hắn không nhịn được mà nhíu mày. Khi nhìn rõ Ôn Bình gần trong gang tấc, lửa giận muốn báo thù lại chạy lên não.

“Ngươi —— “

Vụ Kỳ Vương vừa định nhào tới trước thì lại Đao Ma đánh một quyền nữa vào bụng Vụ Kỳ Vương, đau đến Vụ Kỳ Vương ôm phần bụng co quắp ngã xuống đất, cuộn mình lại, giống một quả cầu lông.

Đương nhiên.

Chỉ với tổn thương nhục thể thì không đủ để một người tu luyện đến Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh không thể chịu đựng nổi.

Ý chí và thực lực của cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đều cực kỳ đáng sợ.

Cho nên hai quyền đánh ra đều có vấn đề, đến từ tinh thần lực giai đoạn thứ ba công kích, thông qua nắm đấm đánh vào chỗ vết thương, xông vào thân thể, sau đó thẳng tới đại não, khiến cho cảm giác đau thành gấp mười, gấp mấy chục lần, mạnh mẽ đập nát ý chí cứng cỏi đó.

Đây cũng là tác dụng mà hắn mới phát hiện gần đây.

Một quyền đánh cho Vụ Kỳ Vương nằm sấp xuống, Đao Ma tức giận nói: "Lão cẩu, còn đắc ý nữa coi chừng ta giết chết ngươi. Tông chủ tạm thời tha cho ngươi một mạng, coi như ngươi mạng lớn, đừng có thấy người ta nương rồi làm tới."

Ôn Bình tiếp tục mở miệng: "Được rồi, đưa hắn đến chỗ Xích Mục Cự Viên đi. Nói cho Xích Mục, chỉ cần không chết, muốn giày vò kiểu gì cũng được."

Trước mắt, với trạng thái của Vụ Kỳ Vương, có thể ngay cả Thần Huyền Cảnh cũng không phải là đối thủ, nhưng mà dù sao đối phương cũng tu luyện tới cảnh giới phong vương, vẫn không thể chủ quan.

Cho nên không thể cho hắn có cơ hội tu dưỡng thương thế.

Đao Ma hiểu ý, một tay xác theo Vụ Kỳ Vương đi lên Vân Lam Sơn, sau đó vứt xuống trước mặt Xích Mục Cự Viên và rất nhiều người trồng cây.

"Xích Mục, người này giao cho ngươi. Chỉ cần không chết, ngươi muốn giày vò như thế nào cũng được, thỉnh thoảng ta sẽ đến xem, nếu như bị ta phát hiện hắn còn có sức nói chuyện, ta móc đôi mắt đỏ của ngươi." Đao Ma nói xong, lãnh mâu đảo qua Vụ Kỳ Vương đang cong lưng dưới đất, khịt mũi coi thường, hừ lạnh một tiếng.

Còn dám đánh lên Bất Hủ Tông!

Đúng là muốn chết.

Nghĩ phong vương thì ngon sao?

Xích Mục sợ hãi đáp: “Đao Ma trưởng lão yên tâm, ta sẽ chăm sóc lão nhân này cho tốt, để hắn muốn sống không được muốn chết không xong!”

“Ừm.”

Đao Ma hài lòng đáp một tiếng, chắp tay rời đi.

Trong nháy mắt khi Đao Ma quay người rời đi, Xích Mục Cự Viên hung hăng đá mạnh một cước vào phần lưng còng xuống của Vụ Kỳ Vương, lạnh lùng nói: “Lão đầu, bản vương chỉ cho ngươi ba cái hô hấp, nếu còn không đứng lên, đừng trách bản vương nhẫn tâm thiến ngươi.”

Vốn đang co quắp trên đất, Vụ Kỳ Vương lập tức toàn thân run lên, gượng chống lấy thân thể của mình chậm rãi đứng lên, nhưng mà bởi vì đã qua ba hơi, vừa đứng lên thì đã bị Xích Mục Cự Viên một cước đạp ngã xuống.

“Cho ngươi thêm một cơ hội.” Xích Mục Cự Viên hô to một tiếng: “Người đến, cho ta một cây đao, hôm nay ta muốn thiến lão nhân này.”

“Lão đại, đến rồi đến rồi!”

Một người trồng cây vội vã chạy tới, đưa đao dùng để chẻ củi lên.

Người này chính là một vị thiên kiêu Hồng Diệp Môn.

Môn chủ cũng phải trồng cây, chút hi vọng trong lòng bọn họ đã tan vỡ từ lâu, dứt khoát làm chó săn cho Xích Mục Cự Viên.

Mặc dù nhục nhã một chút nhưng ít nhất có thể sống thoải mái một chút.

Cùng lúc đó, tất cả người trồng cây đều nhìn chằm chằm Vụ Kỳ Vương không chớp mắt, nhìn hắn cắn răng, đau đến nhe răng trợn mắt, lắc lắc lư lư đứng dậy.

Giờ khắc này, chín thành người lộ ra vẻ thất vọng.

Còn tưởng rằng có thể xem kịch.

Ở trong đó, chỉ có trong mắt môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình lộ vẻ không đành lòng, nhìn một cái rồi cúi người tiếp tục đào đất.

Nàng đoán, người này hẳn là vị cường giả đỉnh cao vừa mới đại chiến trên bầu trời Bất Hủ Tông.

Thiên Vô Cấm cũng thua.

Nàng còn có thể như thế nào?

Tốt nhất là không nhìn, nếu như còn nhìn vài lần, lại bị Xích Mục Cự Viên tìm được lý do để cho mình mười ngày mười đêm không ngủ không nghỉ…

【VIP】 Vụ Kỳ Vương: Ta không phải là đại nhân vật, chỉ là cướp đường (2)

Lúc này, chó săn của Xích Mục Cự Viên hưng phấn suy đoán: "Lão đại, ngài nói xem, không phải hắn là cường giả vừa đại chiến trên bầu trời?"

"Hắn?"

Xích Mục Cự Viên quan sát Vụ Kỳ Vương từ trên xuống dưới, khịt mũi coi thường cười cười, nhưng mà vẫn đi tới trước mặt Vụ Kỳ Vương hỏi: "Lão đầu, nói cho ta biết ngươi là ai."

Một cơn đau như bị xé rách từ lưng chạy lên não, đau đến hắn suýt chút không có đứng nổi, gượng chống lên, Vụ Kỳ Vương thống khổ cắn răng, sau đó cười khổ nói: "Lão đầu tử chỉ là một tên lộ phỉ mà thôi, không phải tiền bối gì, bởi vì đui mù ăn cướp Ôn tông chủ, nói chuyện không biết giữ mồm giữ miệng cho nên mới rơi vào kết quả như vậy."

Thừa nhận mình là Vụ Kỳ Vương?

Đừng nói giỡn.

Nếu như truyền ra ngoài, thanh danh cả đời mất sạch.

Sống như vậy không bằng chết cho xong.

Cho nên đánh chết cũng không thể thừa nhận!

"Ngươi lão ăn hại này, còn cản đường cướp bóc, đúng là muốn chết! Lăn đi đào hố, cho ngươi một khắc đồng hồ, đào một cái hố sâu một trượng, vùi mảnh lá rụng này vào, sau đó dùng trăm hơi thở lấp lại." Xích Mục Cự Viên ném một cái xẻng qua, sau đó đi tới chỗ võng, nằm xuống: "Lão ăn hại, nhanh lên đi, nếu không ta thiến ngươi, còn một đống lá rụng chờ ngươi chôn đó!"

Nghe được cái chữ thiến này, Vụ Kỳ Vương chỉ có thể khẽ cắn môi, nhặt cái xẻng lên.

Thanh danh xấu.

Sống không bằng chết cho xong.

Bị thiến?

Đó là sống không bằng chết.

…

Nguyên Dương Vực.

Khi Vân Liêu trở lại Thiên Dương Thành, Ti Hải Hiền vội vàng chạy tới, trên mặt tràn đầy ý mừng, nhưng mà khi nhìn thấy người tới là Vân Liêu thì vẻ vui mừng trên mặt rút đi không ít.

"Vân trưởng lão, Ôn tông chủ đâu?" Ti Hải Hiền vội vàng hỏi, bởi vì hai canh giờ nữa thì Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ khai mạc.

Ngoại trừ chủ trì, tất cả đều đã xác định.

Ngay cả hoàng tộc U Quốc tới quan chiến cũng đã giáng lâm.

Vân Liêu đáp: "Ti Vực Chủ không cần lo lắng, mặc dù tông chủ có việc vặt quấn thân nhưng chắc chắn sẽ đến Thiên Dương Thành sớm."

"Nếu như vậy thì ta an tâm." Ti Hải Hiền không khỏi thở dài một hơi, cũng may Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này vì có nguyên nhân đặc biệt mà tăng tốc tiến trình, từ đó khiến cho quá trình cũng không phức tạp, cho nên dù Ôn Bình đến chậm một chút thì cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Chỉ cần đến là được!

Cái gọi là việc vặt quấn thân, hẳn là chuyện Vụ Kỳ Vương chứ?

Nhưng mà mặc kệ nó.

Chuyện không liên quan tới hắn.

Hôm nay trái tim của hắn đã bị tra tấn quá nhiều rồi.

Chuyện hắn không nên quan tâm thì hắn cũng không muốn quan tâm nữa.

Đang lúc Ti Hải Hiền thở phào, Giác Tá lại được một đoàn người nâng đỡ, đồng thời dẫn theo ba vị cường giả Thiên Vô Cấm giáng lâm trước mặt Vân Liêu. Mặc dù lần này hắn không tiếp tục tỏ thái độ trong mắt không người, nhưng mà sau khi đáp xuống đất thì vẫn lên giọng chất vấn.

"Vân Liêu, sư tôn ta đâu?"

Vân Liêu không hề tức giận, ngược lại còn nhướng mày, tò mò hỏi: "Ti Vực Chủ, người tàn tật đi đường còn phải cần người ta đỡ này là ai?"

Ti Hải Hiền ngơ ngẩn.

Câu hỏi này hắn biết trả lời như thế nào đây?

Nhưng mà cũng may là khi Ti Hải Hiền đang tốn sức nghĩ xem mình nên trả lời như thế nào thì một vị cường giả Thiên Vô Cấm bên cạnh Giác Tá mở miệng.

Người này chính là một vị trong số rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm nghênh đón Ôn Bình đêm qua.

"Vân trưởng lão, chuyến này Giác Tá tiền bối đến không phải để gây chuyện với quý tông, chỉ là muốn hỏi một chút tình huống của Vụ Kỳ Vương tiền bối mà thôi. Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp khai mạc, hoàng tộc U Quốc đã đến, cho dù Vụ Kỳ Vương có xung đột gì với quý tông thì cũng nên bỏ qua một bên."

Trong giọng điệu, thái độ đúng là hòa hoãn không ít, hơn nữa thái độ với Vân Liêu cũng coi như không tệ, nhưng mà kiểu nói chuyện vẫn là cao cao tại thương.

Nên làm như thế nào.

Thái độ chính là muốn dạy người khác phải làm như nào như nào.

Đương nhiên, một Thiên Vô Cấm mà có thể đối xử với Vân Liêu như thế đã là không tệ.

Dù sao Vân Liêu mới thực lực gì.

Nhưng phía sau Vân Liêu là Bất Hủ Tông, hơn nữa còn là trưởng lão Bất Hủ Tông, như vậy thì ý nghĩa hoàn toàn khác.

Cho nên biết rõ điểm này, Vân Liêu hoàn toàn không muốn nói chuyện với bọn họ, lời tông chủ dặn dò hắn, bây giờ hắn cũng không muốn nói lại cho bọn họ.

"Muốn biết, tự mình đi tìm, ta không biết." Theo sau đó, Vân Liêu lập tức hạ lệnh đuổi khách: "Ti Vực Chủ, những tiền bối khác, ta không tiễn, chư vị đi thong thả. Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp khai mạc, ta phải dẫn đệ tử đến khu vực khai mạc."

Nói xong, Vân Liêu ôm quyền, rảo bước đi sâu vào trong trụ sở, để lại bọn người Giác Tá và một loạt cường giả Thiên Vô Cấm đi theo Vụ Kỳ Vương.

"Nhưng Vụ Kỳ Vương bị bạch quang đó mang đi —— "

Vừa rồi, cường giả Thiên Vô Cấm muốn dạy Vân Liêu làm việc còn muốn mở miệng nhưng lời vừa nói ra được phân nửa thì đã bị Ti Hải Hiền ngắt lời.

Ti Hải Hiền vội mở miệng nói: "Được rồi, tất cả giải tán đi. Vụ Kỳ Vương tiền bối chính là cường giả phong vương, hắn làm cái gì, lúc nào đến lượt các ngươi quản nhiều như vậy? Bản thân còn chưa có phong vương mà suốt ngày muốn can thiệp vào chuyện của phong vương."

Dứt lời, Ti Hải Hiền hóa thành kinh hồng rời đi.

Bọn người Giác Tá thấy Ti Hải Hiền cũng nói giúp người của Bất Hủ Tông, hai mặt nhìn nhau vài lần, cũng chỉ có thể không có cam lòng rời đi.

Vân Liêu không nói, bọn họ còn có thể làm gì nữa?

Ti Hải Hiền không đứng về phía bọn họ.

Bọn họ cũng không phải là cường giả phong vương.

Còn có thể giống như Vụ Kỳ Vương, đại náo trụ sở Bất Hủ Tông không thành.

"Giác Tá tiền bối, lát nữa chúng ta nên nói như thế nào?"

“Vân Liêu này chỉ biết được chút ma pháp mà thôi mà còn muốn xem mình như Thiên Vô Cấm? Chúng ta dứt khoát nói hết những gì hắn nói ra.”

“Đúng, đúng đúng!”

【VIP】 Phong vương, không hứng thú, nhưng ta cảm thấy rất hứng thú với ngươi!

Ba vị Thiên Vô Cấm rời khỏi trụ sở Bất Hủ Tông, ngươi một câu ta một câu.

Bên cạnh, Giác Tá không kiên nhẫn ngắt lời ba người: "Được rồi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Nói thật là được rồi, Long Dương Vương là hoàng tộc U Quốc cao quý, chẳng lẽ còn sẽ làm khó dễ ba người các ngươi hay sao? Vân Liêu nói cái gì thì các ngươi lặp lại như thế đó."

Nói xong, ba người lập tức nịnh nọt cười một tiếng.

"Giác Tá tiền bối cao kiến!"

"Giác Tá tiền bối cao kiến!"

"Giác Tá tiền bối cao kiến!"

Thời gian dần dần trôi qua, đám người trong Thiên Dương Thành như là nước chảy, phô thiên cái địa dũng mãnh lao tới thành bắc Thiên Dương Thành.

Tiếng cười vui, tiếng hoan hô, tiếng ca múa và tiếng nói hỗn tạp của mọi người vang tận mây xanh. Tiếng pháo trúc, pháo hoa, tiếng nhạc khí vui mừng, êm tai, đẩy đợt trăm năm thịnh thế của Nguyên Dương Vực này lên một cái độ cao trước nay chưa từng có.

Bất luận nam nữ, bất luận già trẻ.

Bất luận Luyện Thể, bất luận Địa Vô Cấm.

Giờ này khắc này, trên mặt người người đều tràn đầy nụ cười vui vẻ, thậm chí còn tụ hợp với nhau nhảy múa hát vang ven đường theo tiếng nhạc.

Tất cả mọi người hưởng thụ trăm năm thịnh hội long trọng này, cũng đầy nghi ngờ mong đợi đi tới khu vực khai mạc Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Mọi người vừa đi tới thành bắc, vừa say sưa nói về những thiên kiêu đỉnh tiêm tham dự tranh đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này. Nhưng mà so với trước kia, bây giờ chủ đề bàn luận của mọi người không giống, bởi vì bây giờ trong tay mỗi người bọn họ đều có một tấm Bất Hủ Nhật báo.

Trên tấm Bất Hủ Nhật báo này, ngoại trừ những tin tức khiến cho người khác chú ý ra thì còn có thêm một cái Nguyên Dương Vực Tiềm Long Bảng ghi chép xếp hạng của năm trăm người.

Mọi người nắm lấy cái Nguyên Dương Vực Tiềm Long Bảng này, trắng trợn thảo luận. Nhưng mà đa số mọi người đều thảo luận về tính chân thực của Tiềm Long Bảng.

Có hơn chín thành người không tin.

Bởi vì quá giật gân.

Còn năm trăm người này là ai?

Năm trăm người này, chính là năm trăm tên thiên kiêu đỉnh tiêm tham gia giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này!

Mà Nguyên Dương Vực Tiềm Long Bảng này lại là chuyện gì xảy ra?

Chính là Tẫn Tri Lâu chế tạo ra, bảng xếp hạng thực lực tổng hợp cá nhân.

Một nam nhân trung niên hết sức chăm chú cầm Bất Hủ Nhật báo, đẩy đẩy bằng hữu bên cạnh, nghi ngờ nói: “Bảng xếp hạng trên Bất Hủ Nhật báo, cho dù là bảng xếp hạng các thế lực lớn trước kia hay là bảng xếp hạng Tuyền Qua Thần Tượng ta đều tin phục. Nhưng Tiềm Long Bảng lần này… sao càng xem càng thấy nhảm nhí?”

Nương theo hăn sleen tiếng, càng ngày càng nhiều người mua được Bất Hủ Nhật báo, sau đó bắt đầu thảo luận về Tiềm Long Bảng vượt quá dự kiến của tất cả mọi người này.

“Còn không phải sao.”

“Đứng thứ nhất Tiềm Long Bảng chính là Vân Liêu của Bất Hủ Tông. Giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng còn

chưa bắt đầu, sao lại tự biên tự diễn thành người trong nhà là thứ nhất.”

“Còn có thứ hai, đại biểu của Vực Chủ Phủ Kình Thiên Vực Dương Nhạc Nhạc. Cái quỷ gì? Hắn dựa vào cái gì mà đứng thứ hai, còn chưa bắt đầu thi đấu mà?”

“Các ngươi nhìn xuống chút nữa, top một trăm Tiềm Long Bảng lại có hơn phân nửa người là người của Bất Hủ Tông. Dựa vào cái gì, chỉ với tu vi Trấn Nhạc Hạ Cảnh của bọn họ? Bất Hủ Tông tuy mạnh mẽ, nhưng Trấn Nhạc Hạ Cảnh lại xếp trước nhiều thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh như vậy, có chút phóng đại chứ?”

“Không sai, bọn họ mới Trấn Nhạc Hạ Cảnh, dựa vào cái gì mà lọt vào top một trăm? Ngươi xem một chút, thiên kiêu có thể tham gia tranh đấu lần này, đa số đều có thực lực Trấn Nhạc Trung Cảnh. Trấn Nhạc Hạ Cảnh khác đều xếp ở cuối Tiềm Long Bảng, tại sao Bất Hủ Tông có thể xếp vào top một trăm.”

Bởi vì cây to đón gió, khi mọi người nhìn thấy nhiều đệ tử Bất Hủ Tông đứng hàng đầu như vậy, đều có chút không phục và không tin.

Nhưng mà đây đều là ý nghĩ của người của bốn vực nhỏ khác.

Khi người của Hồng Vực nhìn thấy bảng danh sách này, lập tức nghĩ tới hào ngôn của Bất Hủ Tông đêm trước Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Hồng Vực —— chiếm được tám mươi vị trí trong top một trăm.

Bọn họ cũng không tin, nhưng mà Bất Hủ Tông lại làm được.

Hào ngôn ngày xưa và bảng xếp hạng hôm nay, có chút giống nhau.

Cùng lúc đó, người của Bất Hủ Tông đang đi tới thành bắc cũng nghe được tiếng bàn tán xa xa, cũng thấy được Tiềm Long Bảng trên Bất Hủ Nhật báo.

Đối với mọi người chất vấn, đa số người của Bất Hủ Tông không để ý đến.

Cũng có người tính khí nóng nảy một chút, tức giận bất bình định lý luận với đám người đang bàn tán xa xa một phen.

Nhưng mà mấy người như vậy bị Vân Liêu gọi lại.

"Nhớ kỹ, hôm nay mỗi tiếng nói cử động của các ngươi đều đại biểu cho Bất Hủ Tông! Nếu như loại nghi ngờ vô tri này cũng khiến cho các ngươi bất mãn, tức giận, vậy thì trong tranh đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, nên dùng hành động chứng minh, vả mặt bọn họ, mà không phải đi lên tranh luận hoặc là ra tay đánh nhau với bọn họ."

Vân Liêu vừa dạy dỗ các đệ tử, vừa đi lên phía trước.

Lúc đầu, trong lòng một số đệ tử đang giận dữ, nhưng sau khi nghe xong.

Không tiếp tục nhìn xung quanh, mà là ánh mắt kiên định rảo bước đi theo sau lưng Vân Liêu.

Khi đám người Vân Liêu đi tới thành bắc, theo chỉ dẫn của phủ thành chủ bước vào khu vực khai mạc Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cách thời gian khai mạc chỉ còn lại nửa canh giờ.

Lúc này, bốn phía quảng trường khổng lồ, rất nhiều cường giả thế lực lớn đã lục tục nhập tọa. Ở hướng chính đông của quảng trường, hơn mười vị cường giả Thiên Vô Cấm đồng thời đến, trước sau ngồi xuống, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Dù sao bình thường bọn họ muốn nhìn thấy cường giả Thiên Vô Cấm một lần cũng là chuyện khó.

Nhưng mà bọn họ chỉ ngồi xuống hai bên, cũng không có ngồi ở giữa. Cho dù Ti Hải Hiền đã đến nơi nhưng cũng không có ngồi ở chính giữa.

Bởi vậy có thể thấy được người ngồi ở khu vực này phải là cường giả có địa vị cao hơn cả Ti Hải Hiền —— hẳn là phong vương!

【VIP】 Phong vương, không hứng thú, nhưng ta cảm thấy rất hứng thú với ngươi! (2)

Thật ra thì không cần nghĩ, mọi người cũng biết.

Một vị trong đó hẳn là Vụ Kỳ Vương.

Một vị trí khác hẳn là một vị cường giả phong vương khác.

Người đó là ai?

Vô số người lập tức miên man bất định.

Cùng lúc đó, ngay lúc Vân Liêu chuẩn bị móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ tông chủ, ngồi phía bên trái cách đó không xa, Diêm Lai lên tiếng hỏi.

“Vân trưởng lão, Ôn tông chủ đâu?”

Vân Liêu đáp: “Diêm thành chủ không cần phải gấp, tông chủ sẽ đến. Thời gian ước định không đến, ta cũng không dám thúc giục.”

“Đã hiểu.”

Diêm Lai hiểu ra, gật đầu.

Nghe nói như vậy, hắn cũng không dám thúc giục.

Nếu như khiến cho Ôn Bình bực bội, chính là gây ra phiền toái lớn.

Sau khi đáp lại Diêm Lai, Vân Liêu móc Truyền Âm Thạch ra.

Cả buổi sau, Truyền Âm Thạch kết nối.

“Đã đến giờ?”

Giọng nói thâm trầm của Ôn Bình từ đầu kia Truyền Âm Thạch vọng đến.

Vân Liêu vội vàng đáp: “Đúng vậy, thưa tông chủ.”

“Ta lập tức đến.” Thời khắc này, Ôn Bình đang đi theo Ôn phụ, Ôn mẫu, đứng bên cạnh một cái thanh trì, xác nhận chỗ sẽ là “thế giới hai người” của hai người sau này.

Vừa lúc, Ôn phụ Ôn mẫu cũng xác định sau này sẽ sống ở đây.

Ôn Bình dò hỏi: “Phụ thân, mẫu thân, các ngươi có muốn đến xem Thất Vực Đăng Thiên Bảng khai mạc không?”

Ôn phụ, Ôn mẫu nhìn lẫn nhau một chút, lần lượt lắc đầu.

“Không có gì để xem, hai ta không đi.”

“Bây giờ nhất cử nhất động của ngươi đều có vô số ánh mắt nhìn xem, càng ít người biết ngươi là con của chúng ta thì càng tốt cho ngươi.”

Ôn Bình gật gật đầu, cũng không có cưỡng cầu, dù sao nếu như không phải đã hứa với Ti Hải Hiền thì hắn cũng không muốn đến đó xem một đám nhóc đánh nhau.

Nếu như muốn xem náo nhiệt, đi Hắc Vực xem không phải kích thích hơn sao?

Bây giờ Hắc Vực đang diễn ra cảnh cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đại chiến thật đó.

Cường giả thượng cảnh của Già Thiên Lâu đại chiến với Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc!

“Phụ thân, mẫu thân, vậy hai người ở lại đây với nhau đi, ta sẽ không quấy rầy. Ta cũng không ngại có thêm một đệ đệ hoặc là muội muội!”

Ôn Bình dứt lời, cười hì hì một tiếng.

Ôn phụ tức giận nói: “Tiểu tử thúi! Nói hươu nói vượn cái gì.”

“Ta cũng không tin ngươi không có nghĩ như vậy!” Ôn Bình đắc ý cười trộm hai tiếng, lúc này mới hóa thành kinh hồng rời đi.

Long Nguyệt, Long Kha thấy thế thì vội đi theo.

Ôn phụ Ôn mẫu không muốn xem náo nhiệt nhưng mà hai người muốn.

Sau khi Ôn Bình rời đi, Ôn phụ tức giận chửi ầm lên: “Tiểu tử thúi, có gan đừng chạy!”

Vừa dứt lời thì nghe một giọng nói ôn nhu vang lên.

“Sau khi phòng ở được xây dựng xong, ta cảm thấy chúng ta có thể…”

Sắc mặt Ôn mẫu lập tức ửng hồng.

Biểu cảm tức giận của Ôn phụ cũng hóa thành vui mừng trong nháy mắt.

…

Cùng lúc đó, đã về tới Xuất Nhiễu Sơn, Ôn Bình rùng mình một cái: “A —— lão phu lão thê, còn tu tu đáp đáp như vậy.”

“Tông chủ, ta… ta còn ở đây.”

Truyền Âm Thạch trong tay Ôn Bình đột nhiên vang lên tiếng của Vân Liêu.

Giờ phút này, Vân Liêu hoảng lắm.

Bởi vì hắn nghe được thứ mình không nên nghe.

Ôn Bình sửng sốt một chút, lập tức chuyển chủ đề, nói: “Hoàng tộc U Quốc mà ngươi nói trước đó tới rồi sao?”

“Không có. Nhưng mà lúc này, bên cạnh ghế của Bất Hủ Tông chúng ta còn có hai khu vực trống, một ghế trong đó để cho Vụ Kỳ Vương, một ghế khác hẳn là vị U Quốc Hoàng tộc đó. Không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc chắn vị hoàng tộc U Quốc đó sẽ chậm rãi tới.”

Vân Liêu nói xong, lập tức thở dài một hơi.

Cũng may.

Cũng may.

Ôn Bình gật gật đầu, cũng không có để ý nhiều. Hỏi một chút, chỉ là hiếu kì mà thôi.

Kết thúc truyền âm, Ôn Bình kêu Long Kha thông báo cho tất cả mọi người muốn đi quan sát học tập đến trước truyền tống trận tập hợp.

Đều không ngoại lệ, ai cũng muốn đi.

Đối với chuyện này, Ôn Bình cũng không có ngăn cản, dù sao có thể trở về bất cứ lúc nào.

Oanh ——

Truyền tống trận mở ra.

Một đạo bạch quang ầm vang rơi xuống, rơi vào trên quảng trường khai mạc Thất Vực Đăng Thiên Bảng, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Bất Hủ Tông đến rồi!"

"Từ trên trời giáng xuống, đúng là không tầm thường."

"Người dẫn đầu chính là Ôn tông chủ trong truyền thuyết chứ?"

Tuy rằng đại đa số mọi người đều nghi ngờ Bất Hủ Nhật báo của Tẫn Tri Lâu hôm nay nhưng lại không thay đổi được kính ý của bọn họ dành cho Ôn Bình.

Bởi vì cho tới nay, Nguyên Dương Vực chính là mấy đại thế lực lục tinh độc đại, chưa có ai đánh vỡ được thế cục này.

Không ngờ được tông chủ Bất Hủ Tông hoành không xuất thế, không chỉ phá vỡ cách cục mà còn đuổi Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung ra khỏi Thiên Dương Thành và Thần Phi Thành.

Chiến tích như vậy, phải nói là kinh động như gặp thiên nhân!

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Nương theo rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm cung nghênh và rất nhiều thế lực lớn cung kính chào, mọi người kính ngưỡng và kính sợ lên đến đỉnh điểm.

Trong Nguyên Dương Vực, cũng không có mấy người có thể được lễ ngộ như thế!

Ngay cả Giác Tá, tuy trong lòng cực kỳ không muốn nhưng sư tôn không có mặt, hắn cũng chỉ đành đứng dậy nghênh đón, nhưng mà tiếng hô cung nghênh lại nhỏ hơn mấy phần.

"Cung nghênh Ôn tông chủ."

Ôn Bình lườm Giác Tá một chút, thấy Giác Tá mặt mày tái nhợt, cố nặn ra một nụ cười đáp lại hắn.

Xem ra là bị một kiếm đó đánh sợ.

Cùng lúc đó, Ti Hải Hiền vội vàng đón, như trút được gánh nặng: "Ôn tông chủ, cuối cùng cũng chờ được ngươi. Nói cho ngươi, lát nữa sẽ có hoàng tộc U Quốc đến, ngươi mau học thuộc đoạn văn ta chuẩn bị cho ngươi, dùng nó để mở màn."

Ti Hải Hiền không có nói nhảm nhiều, kéo Ôn Bình đến một bên, sau đó đưa một trang giấy cho Ôn Bình. Ôn Bình cầm lấy xem, trên đó viết lít nha lít nhít một đống kích động cảm xúc, đa số đều là tán tụng U Quốc và cảm tạ vị hoàng tộc U Quốc đó giáng lâm.

Thế là, Ôn Bình tiện tay xé.

"Nếu như nguyên nhân ngươi muốn ta làm chủ trì là để đọc mấy lời này, vậy thì ngươi mau chọn người khác đi."

【VIP】 Ngươi thiếu ta một ân tình

“Ai ——” Ti Hải Hiền không kịp ngăn cản, chỉ có thể coi như thôi: “Được được được, không thích đọc thì không đọc. Vậy ngươi muốn nói cái gì thì nói cái đó, chỉ cần mở màn một cái là được. Dù sao mấu chốt nhất là cuối cùng, nhất định phải do ngươi đến mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng.”

“Mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng?”

“Không có. Chẳng lẽ ngươi không biết, Thất Vực Đăng Thiên Bảng không chỉ là một cái bảng danh sách?”

“Ngươi nói tiếp.”

“Nhìn dáng vẻ của ngươi thì hẳn là không biết. Thật ra thì Thất Vực Đăng Thiên Bảng chính là do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, mặc dù không biết là ai chế tạo nhưng một ngàn năm trước đã tồn tại. Từ sau khi U Quốc thành lập, nó bị hủy, chia làm nhiều bộ phận, để trong từng đại vực, bởi vậy mới diễn sinh ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng. Sau khi diễn xuất khai mạc, ngươi phải cầm chìa khóa mở nó ra ở trước mặt tất cả mọi người.”

“Thì ra là thế.”

Đối với chuyện này, Ôn Bình không cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao U Quốc mới thành lập bao lâu?

Trước đó, Triều Thiên Hạp có tồn tại qua Dạ Quốc, Khố Quốc gì đó cũng không phải là chuyện lạ.

Ôn Bình lại hỏi: “Vậy sau khi mở ra thì sao?”

“Sau khi mở ra, Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ xuất hiện trên trăm loại hình thức tranh đấu, ngươi chỉ cần lựa chọn hai loại chúng ta đã xác định ở trước mặt tất cả mọi người là được. Sau khi xác định, Thất Vực Đăng Thiên Bảng sẽ tự động mở ra một giới ở trên bầu trời, cung cấp cho mọi người tiến vào tranh đấu, đồng thời cũng cung cấp cho chúng ta quan sát.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản như vậy.”

“Chuyên đơn giản như vậy, ngươi tìm ta?”

“Tuy là đơn giản nhưng có ý nghĩa phi phàm. Bởi vì Thất Vực Đăng Thiên Bảng, dưới tình huống bình thường thì chỉ cho phép người của chính phủ mở ra. Hơn nữa, người mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, sau này có thể dẫn thiên kiêu ở Nguyên Dương Vực tiến về quốc đô U Quốc, tham dự tranh đấu sau cùng, đồng thời tận mắt thấy quốc chủ U Quốc. Đây là cơ hội, cũng như là vinh dự mà rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm trong thế lực tông môn ước mơ tha thiết, cũng là con đường đặc thù nhanh nhất để cho cường giả Thiên Vô Cấm từ tông môn thế lực bước vào hạch tâm U Quốc.”

Khi nói lời này, Ti Hải Hiền dựng một tầng bình chướng cách âm ở xung quanh hai người.

Sau đó lại tiếp tục nói: “Năm đó, Vụ Kỳ Vương đạt được cơ hội chủ trì, tận mắt thấy quốc chủ, được quốc chủ đề bạt mới thuận lợi phong vương. Nhưng mà bởi vì Vụ Kỳ Vương cũng không có căn cơ ở Nguyên Dương Vực cho nên mặc dù hắn được cắt cử trấn thủ Nguyên Dương Vực nhưng chỉ có thể coi là nửa người của Nguyên Dương Vực, cho nên nhiều khi hắn cũng không suy nghĩ cho Nguyên Dương Vực. Ta từ đầu đến cuối đều cảm thấy Nguyên Dương Vực chúng ta nhất định phải có một cường giả phong vương của mình!”

“Cho nên, ngươi đẩy ta ra?”

“Trừ Ôn tông chủ ra thì không còn ai khác có thể làm được!”

Sau khi hiểu được ý nghĩa của vị trí chủ trì, Ôn Bình yên lặng cười một tiếng, đúng là Ti Hải Hiền có ý tốt, nhưng mà Ôn Bình cũng rất muốn cự tuyệt.

Dù sao Bất Hủ Tông có quá nhiều bí mật.

Mà Bất Hủ Tông cũng muốn vượt qua U Quốc.

Quốc chủ U Quốc có thể tha cho hắn?

Bộc phát xung đột, chiến tranh là chuyện sớm hay muộn.

Vì tranh thủ chút thời gian, đi qùy liếm quốc chủ U Quốc, vậy thì thôi đi.

Ngược lại là Ti Hải Hiền, có chút khiến cho hắn không tưởng tượng nổi, vốn cho là hắn sẽ nghĩ cách moi móc lợi ích từ chuyện này, thật sự không ngờ là hắn đang cống hiến.

Hơn nữa còn chịu đưa cơ hội như vậy cho một người không có thần phục với hắn.

Người như vậy, có thể dung người, rất không tệ.

"Ti Vực Chủ, vậy ngươi có nghĩ tới chuyện ta cũng không thích trở thành tầng lớp hạch tâm của U Quốc hay không."

Ti Hải Hiền lập tức sửng sốt: "Ôn tông chủ, ngươi đang nói đùa?"

"Đối với trở thành tầng lớp hạch tâm của U Quốc hoặc là phong vương, ta không có hứng thú gì. Nhưng mà ta lại rất hứng thú với Ti Vực Chủ ngươi."

"A!"

Ti Hải Hiền ngơ ngẩn.

Ôn Bình bình tĩnh nhìn Ti Hải Hiền.

"Nếu ngươi cho rằng Nguyên Dương Vực cần một cường giả phong vương của mình, vậy tại sao người này không thể là ngươi?"

Dứt lời, Ôn Bình đưa tay phải vỗ vỗ bả vai Ti Hải Hiền, cường độ không nặng nhưng lại liên tiếp đập hai lần, hình như là muốn đánh tỉnh Ti Hải Hiền.

Ti Hải Hiền liếc mắt nhìn cánh tay Ôn Bình trên bờ vai mình, trong lòng chợt hiểu ra chút gì đó, nhưng mà hắn lại không dám suy nghĩ nhiều, bởi vì thực sự vượt quá tưởng tượng của hắn.

Tông môn thế lực mời chào người của chính phủ U Quốc?

Từng có tiền lệ sao?

Không có.

Đó giờ chỉ nghe nói cường giả tông môn vì địa vị, quyền lực và trở nên mạnh hơn mà tranh vỡ đầu chui vào quan trường U Quốc.

Nhưng mà Ôn Bình cũng chạm tới chỗ sâu tâm linh hắn.

Trở thành phong vương.

Ai không muốn đâu?

"Ôn tông chủ, ta không hiểu ý ngươi." Nhưng mà vì không bại lộ dục vọng của mình, Ti Hải Hiền chỉ có thể giả bộ như nghe không hiểu.

Ôn Bình nhìn ra Ti Hải Hiền đang cố che giấu một cách vụng về, cười một tiếng, nói: "Ti Vực Chủ, giữa ngươi ta, mặc dù biết nhau thời gian không dài nhưng không cần che che giấu giấu. Nói thật, ta hoàn toàn không có chút hứng thú nào với chuyện trở thành tầng lớp hạch tâm của U Quốc. Hứng thú lớn nhất của ta chính là ngươi có thể gia nhập Bất Hủ Tông!"

Ôn Bình hoàn toàn không che giấu chút nào.

Mời chào một cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh tương lai, đương nhiên không thể nói đùa, không thể dùng mấy mưu hèn kế bẩn được.

Ti Hải Hiền là nhân tài.

Cho nên thẳng thắn rất quan trọng.

Ti Hải Hiền nghe Ôn Bình thẳng thắn nói ra ý nghĩ của mình như thế thì có chút kinh ngạc, vội hỏi: "Ôn tông chủ, ngươi đang công khai đào người của U Quốc, hơn nữa… chẳng lẽ Bất Hủ Tông có nhiều cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh như vậy còn chưa đủ à?"

"Nhiều không? Mới vừa vượt qua hai bàn tay thôi, không nhiều." Ôn Bình tính luôn yêu khu mà Mộc Long trộm tới từ Liệt Không nhất tộc.

"Hai tay! Khụ khụ —— "

Ti Hải Hiền suýt chút bị Ôn Bình sặc chết.

Hai tay còn không nhiều sao?

Đều sắp sánh ngang với bên ngoài Nguyên Dương Vực, những thế lực lục tinh đỉnh tiêm đứng sừng sững trên đỉnh U Quốc.

【VIP】 Ngươi thiếu ta một ân tình (2)

“Được rồi, ta cũng không nói nhiều nữa. Ti Vực Chủ, nếu có ý nghĩ phong vương hoặc là gia nhập Bất Hủ Tông ta thì có thể tìm ta bất cứ lúc nào.” Ôn Bình ném một viên Truyền Âm Thạch ra, cũng không có nói hết, dù sao nóng vội không uống được sữa nóng.

Ti Hải Hiền không còn nhỏ nữa, muốn dăm ba câu đánh động đến hắn hoàn toàn là chuyện không thể.

Bây giờ nhiều lắm là chỉ có thể trồng một hạt giống trong lòng Ti Hải Hiền.

Còn khi nào thì hạt giống này nảy mầm?

Khi nào trưởng thành thành đại thụ che trời?

Đây là ẩn số.

Nói tóm lại, Ti Hải Hiền đáng giá hắn tốn thời gian chú ý.

Ti Hải Hiền một tay chụp được Truyền Âm Thạch, rơi vào trầm mặc mấy hơi, rốt cục vẫn gật đầu, nói: “Ôn tông chủ, ta sẽ suy tính. Chỉ sợ đến lúc đó ta muốn nhập tông nhưng Ôn tông chủ ngươi không dám giữ ta. Ha ha ha ha ——”

Ti Hải Hiền dứt lời, ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng.

Câu nói sau cùng đó, giống như là đang nói đùa.

Lại giống như là nói thật.

Đối với chuyện này, Ôn Bình cười không đáp.

Ti Hải Hiền cũng không có tiếp tục nghiên cứu thảo luận sâu vào cái đề tài này, mà là lấy cái “chìa khoá” có thể mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng từ trong tàng giới ra.

Cái “chìa khoá” này có hình trăng khuyết, lớn chừng bàn tay, toàn thân tỏa huỳnh quang u lục sắc. Nhưng mà huỳnh quang này cũng không phải là ánh sáng thường mà là giống như biết hô hấp, lúc sinh động lúc thì yên lặng.

Chất liệu gì thì Ôn Bình không cảm giác ra được nhưng có thể cảm nhận được bên trong nó có khí tức thiên tài địa bảo cực kỳ khổng lồ, thuần túy.

Đây là một loại khí giống như là mộc khí —— tên là địa khí!

Cái "chìa khoá" này ẩn chưa một lượng địa khí đủ để sánh ngang với lượng mộc khí ẩn chứa trong Kiến Mộc trên Bất Hủ Tông.

Có thể thấy nó bất phàm!

Dù sao Kiến Mộc chính là loại cây chỉ tồn tại trong thế giới tu tiên.

"Lại là một thứ tốt, mặc dù ta không dùng đến nhưng có thể giao cho Tử Nhiên." Trong lòng Ôn Bình âm thầm cảm khái một tiếng.

Ôn Bình tiếp tục lưu ý thêm vài lần, sau đó phát hiện chỉnh thể cái "chìa khoá" này cũng không phải rất êm dịu, mà là củ ấu rõ ràng.

Hoàn toàn không giống một cái cá thể hoàn chỉnh, giống như là một cái linh kiện. Chắc hẳn cũng giống như Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp mở ra, nó chỉ là một phần của chìa khóa hoàn chỉnh.

Đang lúc nghĩ đến nếu có cơ hội thì lấy cái đồ chơi này đi, Ti Hải Hiền mở miệng: "Ôn tông chủ, nhiệm vụ mở 'Thất Vực Đăng Thiên Bảng' ra giao cho ngươi. Dù sao vị trí chủ trì đã định ra, tạm thời sửa đổi chắc chắn không tốt lắm, dù sao tất cả mọi người đều chờ mong ngươi mở ra 'Thất Vực Đăng Thiên Bảng' mà."

"Được, vậy ngươi nợ ta một món nợ ân tình." Ôn Bình cầm lấy chìa khoá, không nói lời gì, đồng ý.

Ti Hải Hiền trợn tròn mắt tại chỗ: "Sao như vậy…"

Sao lại thiếu một cái ân tình?

Ti Hải Hiền muốn giải thích hai câu nhưng lại bị Ôn Bình giành mở miệng trước.

“Với thực lực của ta, phong vương có phải gần trong gang tấc hay không? Phong vương sớm một ngày, có phải tốt hơn phong vương muộn một ngày hay không? Nếu như vậy, thời gian quý giá như vậy, ta lại trích ra, dùng để giúp ngươi mở ‘Thất Vực Đăng Thiên Bảng’, ngươi nói thử xem, có phải là ngươi nợ ta một món nợ ân tình hay không?”

Ti Hải Hiền nghẹn lời.

Hình như đúng là như thế.

Nhưng nghĩ lại thì hình như lại không đúng.

Đang nghĩ ngợi, Ôn Bình lại mở miệng: “Được rồi, triệt hồi bình chướng cách âm đi. Ngươi nên đi đón thượng quan của ngươi.”

“A?”

Ti Hải Hiền không rõ ràng cho lắm, nhưng mà khi nhìn thấy Hắc Ảnh khổng lồ xuất hiện ở chân trời, hắn vội vàng triệt hồi bình chướng cách âm, bay lên trên không.

Bởi vì Hắc Ảnh khổng lồ không phải mây đen mà là một tôn Yêu Tổ.

Hắn đến từ Hắc Khi nhất tộc!

Chỉ cần nó xuất hiện thì chứng minh hoàng tộc U Quốc giáng lâm.

Bởi vì Hắc Khi nhất tộc trung với hoàng tộc U Quốc, xưa nay không tự tiện rời khỏi quốc đô, xưa nay cũng sẽ không để người ngoài hoàng tộc U Quốc cưỡi trên đầu hắn.

“Cung nghênh Long Dương Vương điện hạ!”

Lúc này Ti Hải Hiền khom người, tất cung tất kính, cúi đầu sát xuống.

Nương theo Ti Hải Hiền đứng dậy, cho dù là rất nhiều thế lực ở Nguyên Dương Vực hay là những cường giả Thiên Vô Cấm đó cũng đều nhao nhao đứng dậy cung nghênh.

“Cung nghênh Long Dương Vương điện hạ!”

“Cung nghênh Long Dương Vương điện hạ!”

“Cung nghênh Long Dương Vương điện hạ!”

Mà xung quanh quảng trường, những người vừa nghe đến ba chữ Long Dương Vương, giờ phút này, cả đám đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bầu không khí vốn huyên náo bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi.

Mọi người đều yên tĩnh trở lại, đều khúm núm cúi đầu với hướng Long Dương Vương, sống lưng thẳng tắp.

Nương theo Hắc Ảnh to lớn càng ngày càng gần, Ôn Bình vốn đã thu hồi tinh thần lực lại nhưng lại phóng ra lần nữa, rơi vào phía sau con cự yêu đó.

Hoàng tộc U Quốc gì đó, Ôn Bình tuyệt đối không quan tâm.

Nhưng mà khi biết người tới là Long Dương Vương thì Ôn Bình lại nổi lòng hiếu kỳ.

Bởi vì hắn đã từng giết người của Long Dương Vương.

Người nọ có tên chữ là gì nhỉ?

Đúng.

Thiên Mộc.

Long Dã gọi hắn là Thiên Mộc thống lĩnh.

Đương nhiên, nếu như đơn thuần chỉ là giết người của Long Dương Vương thì Ôn Bình cũng không thèm để ý. Dù sao giết Vụ Kỳ Vương hắn cũng không quan tâm chứ đừng nói chi là tiểu lâu la dưới trướng hoàng tộc U Quốc.

Ôn Bình chú ý Long Dương Vương chỉ vì lúc trước Thiên Mộc thống lĩnh dưới trướng Long Dương Vương là người của Già Thiên Lâu ẩn núp.

Đã có một lần chắc chắn có lần thứ hai.

Vị hoàng tộc U Quốc này, có lẽ bên người còn có người Già Thiên Lâu ẩn núp.

Cho nên Ôn Bình quyết định dùng hệ thống chiếu một lần trước rồi nói.

Đáng tiếc.

Cũng không có.

Nếu không Bất Hủ Nhật báo lại có thể có thêm một tin tức nặng ký.

Đường đường là hoàng tộc U Quốc, bên người lại ẩn núp không ít người Già Thiên Lâu ẩn núp —— tin tức này tuyệt đối có thể kích nổ toàn bộ U Quốc.

【VIP】 Sự ưu ái đến từ hoàng tộc

Loại tin tức này, mặc dù có hại cho thanh danh hoàng tộc U Quốc nhưng ai bảo hắn là một người thích náo nhiệt không sợ lớn chuyện chứ?

Về phần phiền phức?

Chắc chắn sẽ có.

Nhưng bây giờ hắn lại không sợ phiền phức.

Tìm kiếm người Già Thiên Lâu ẩn núp không có kết quả, Ôn Bình đặt toàn bộ sự chú ý lên vị hoàng tộc U Quốc đột nhiên giáng lâm này.

Bởi vì căn cứ tư liệu bao năm qua biểu hiện, mấy trăm năm qua Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực chưa bao giờ có hoàng tộc U Quốc đến.

Năm này quốc chủ U Quốc cắt cử một vị hoàng tộc đến Nguyên Dương Vực, có thể thấy được trong đó không giống bình thường.

Vì đề phòng người Già Thiên Lâu ẩn núp lập lại chiêu cũ?

Hay là vì chuyện khác?

Khi Yêu Tổ Yêu Khi nhất tộc tới gần, vị hoàng tộc U Quốc này cũng hiện rõ trước mặt. Suy cho cùng thì cũng là hoàng tộc U Quốc cao cao tại thượng, khí tức còn hùng hậu hơn Vụ Kỳ Vương nhiều. Chỉ với khí tức lộ ra ngoài thì đã khiến cho người ta run sợ.

Hơn nữa, so với Vụ Kỳ Vương cao cao tại thượng, vị Long Dương Vương này tôn quý, mắt thường cũng có thể thấy được, bởi vì nhìn sau lưng và qua quần áo trên người là có thể chứng minh được.

Sau người, chỉ riêng Thiên Vô Cấm tùy tùng thì đã có ba cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh. Đám người thượng vàng hạ cám khác thì hơn vạn người.

Hơn nữa những người này đều không phải là hộ vệ.

Chỉ là người hầu!

“Khá lắm, chỉ đi ra ngoài mà đem theo hơn vạn người hầu hầu hạ mình. Có gan ngươi đi đường đều trải thảm đỏ ấy!”

Sau một khắc, Ôn Bình cảm thấy cách cục mình nhỏ.

Thảm đỏ đúng là không có trải.

Nhưng khi Long Dương Vương cất bước đi xuống từ lưng Yêu Khi nhất tộc, từng tôn Yêu Thần sánh ngang Địa Vô Cấm Trung Cảnh, thậm chí là thượng cảnh chủ động phủ phục ở trên bầu trời, dùng lưng của mình làm bậc thang, đệm, cung cấp cho tôn quý Long Dương Vương giẫm lên.

“So với Thiên Long Nhân còn không hợp thói thường hơn.” Ôn Bình đột nhiên hiểu tại sao Vi Sinh Tinh Vũ muốn thành lập Già Thiên Lâu, lật đổ hoàng tộc U Quốc.

Như vậy, ai nhìn mà không thấy khó chịu?

Ôn Bình liếc nhìn Nguyên Dương Vực một vòng, những cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh, thượng cảnh cự phách một phương đó, quả nhiên có thể nhìn thấy được cảm xúc khác trong mắt bọn họ. Có kinh ngạc, còn có một số là không thể tin được… nhưng mà đa số mọi người trên mặt vẫn mang kính ý nồng đậm.

Những người trên mặt mang kính ý nồng đậm đó, đoán chừng hôm nay có tài liệu nằm mộng.

Đột ngột.

Bước chân chậm rãi của Long Dương Vương dừng hẳn.

Bởi vì ánh mắt coi trời bằng vung của hắn đã khóa chặt lấy Ôn Bình, người duy nhất không có khom mình hành lễ.

Bọn người Ti Hải Hiền đang buồn bực, vừa quay đầu lại, bị cử động của Ôn Bình làm cho giật mình kêu lên. Ti Hải Hiền thì đổ mồ hôi lạnh.

Khá lắm!

Lại tới!

“Ôn tông chủ —— “

Ti Hải Hiền vội vàng nói nhỏ nhắc nhở Ôn Bình.

Ôn Bình bất vi sở động, chuyện này khiến cho Ti Hải Hiền đột nhiên cảm thấy hai mắt tối sầm lại, có xúc động muốn hự một tiếng rồi ngất đi.

Ngất đi, cũng không cần lo lắng hãi hùng.

“Lớn mật, Long Dương Vương điện hạ đến, ngươi cũng dám không hành lễ!” Lúc này, một nam bộc đang nở nụ cười nịnh nọt sau lưng Long Dương Vương lớn tiếng quát.

Hắn chỉ có thực lực Địa Vô Cấm Hạ Cảnh.

Nhưng lại dám quát lớn Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cự phách như Ôn Bình.

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, cái từ này phát huy vô cùng tinh tế trên người cái tên này, lâu rồi hắn chưa có nhìn thấy cảnh này.

Lúc này, Ti Hải Hiền lại lên tiếng nhắc nhở nữa.

Ôn Bình bất vi sở động, bởi vì hành lễ là không thể, sau đó rất trực tiếp, lạnh giọng đáp lại: “Long Dương Vương là hoàng tộc, chẳng lẽ một Địa Vô Cấm nho nhỏ như ngươi cũng là hoàng tộc?”

Lời vừa nói ra, đám người Ti Hải Hiền nhất thời biết chuyện lớn rồi.

“Lớn mật!”

Nam bộc đó lập tức giận không kềm được trừng mắt Ôn Bình.

Ngay khi tất cả mọi người cho là sẽ xảy ra một trận xung đột không thể tránh được thì Long Dương Vương bỗng giận dữ mắng mỏ một câu.

Nhưng mà đối tượng bị giận dữ mắng mỏ chính là nam bộc đó.

“Được rồi, vị này chính là Ôn tông chủ đã đuổi Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung ra khỏi Nguyên Dương Vực,

không lớn không nhỏ, trách trách hô hô làm gì?”

“Thuộc hạ biết sai rồi.”

Nam bộc lập tức cúi đầu lui qua một bên, dáng vẻ cực kỳ khủng hoảng.

Ôn Bình nhìn thấy tất cả, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Vẫn rất biết diễn kịch.

Chủ tớ hai người, phối hợp rất khá.

Xem ra bình thường cũng thường làm như vậy.

“Long Dương Vương lại biết ta.” Ôn Bình cười hỏi.

Long Dương Vương gật đầu, tiếp tục đi xuống, vừa đi vừa nói: “Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung phân tranh mấy trăm năm, người trong thiên hạ đều coi là sẽ là Thiên Tượng Môn thắng hoặc là thế cục đảo ngược lần nữa. Nhưng Tử Khí Các của Ôn tông chủ hoành không xuất thế, đồng thời khiến cho hai nhà ăn quả đắng, thông sát hai nhà. Nếu chuyện này mà bản vương cũng không biết thì quá cô lậu quả văn.”

Ôn Bình bình tĩnh đáp lại một câu: “Long Dương Vương điện hạ quá khen, đâu có thắng thua gì đó. Chẳng qua là Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung đó quá lạc hậu, sắp bị đào thải mà thôi. Nếu có một ngày bọn họ tiêu vong, vậy chắc chắn là bị thời đại vứt bỏ, mà không phải là do Bất Hủ Tông tiêu diệt bọn họ.”

Nếu Long Dương Vương có thể mở một con mắt nhắm một con mắt với chuyện mình vô lễ không hành lễ, hơn nữa còn nói ra lời tán dương, vậy chứng tỏ Long Dương Vương đang bày tỏ hảo cảm.

Hắn dứt khoát thuận sườn núi thả lừa xuống, thử xem rốt cuộc Long Dương Vương này muốn làm gì.

“Ôn tông chủ nói hay lắm. Trạch Minh Cung cũng được, Thiên Tượng Môn cũng được, đều đại biểu cho kỹ nghệ tuyền qua một đạo đỉnh phong ở Triều Thiên Hạp, nhưng Ôn tông chủ lại nói là bọn họ đã lạc hậu.” Long Dương Vương tán

thưởng một câu, không hề keo kiệt chút nào trước mặt mọi người.

【VIP】 Sự ưu ái đến từ hoàng tộc (2)

Thấy thế, tất cả mọi người bị tình huống đảo ngược này làm cho trở tay không kịp.

Ti Hải Hiền thấy tình thế đảo ngược thì cũng thở phào nhẹ nhõm: Ài, thế giới hòa bình, thật thoải mái!

Mà một khắc đồng hồ sau đó, Long Dương Vương không keo kiệt lời ca tụng chút nào, trong lúc nói chuyện với đám người Ti Hải Hiền, Ôn Bình thì thường xen kẽ lấy lời tán dương.

Cho dù trong một khắc đồng hồ vừa rồi, Ôn Bình không có đáp lời bao nhiêu nhưng Long Dương Vương đều có thể tìm được cơ hội tán dương Ôn Bình một phen.

Hơn nữa bởi vì Ôn Bình, chúng đệ tử của Bất Hủ Tông cũng thỉnh thoảng được một đôi lời tán dương đến từ hoàng tộc U Quốc, khiến cho những người dự thi khác vừa hâm mộ, vừa ghen ghét.

Tâm tư này, hoàn toàn chính là Tư Mã Chiêu chi mưu, ai ai cũng biết.

Long Dương Vương coi trọng Ôn Bình!

Nhưng mà Ôn Bình vốn không muốn biến thành thế lực phụ thuộc, cho nên cũng lười đáp lời, cho dù Long Dương Vương nói như thế nào thì hắn vẫn bất động.

Long Dương Vương thấy Ôn Bình vẫn luôn không đáp lời, tưởng rằng mình quá nhiệt tình khiến cho Ôn Bình sợ hãi, thế là vội vàng đổi chủ đề, nhìn Giác Tá xa xa một chút, nói: “Thất Vực Đăng Thiên Bảng sắp bắt đầu, sao không thấy lão Mộc?”

Lão Mộc chính là Vụ Kỳ Vương.

Giác Tá thấy thế thì vội vàng đáp: “Hồi bẩm Long Dương Vương điện hạ, hạ quan không biết, người duy nhất biết gia sư đang ở đâu, chỉ có người của Bất Hủ Tông.”

“Ừm?”

Long Dương Vương tỏ vẻ khó hiểu.

Vừa quay đầu lại thì nghe Ôn Bình nói: “Vụ Kỳ Vương sao, giờ phút này hắn đang ôn chuyện với tiền bối Bất Hủ Tông ta, sẽ không tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này. Hả? Không phải Vụ Kỳ Vương phó thác Vân trưởng lão nói cho các ngươi biết sao? Vân trưởng lão không nói?”

Ôn Bình tỏ vẻ nghi hoặc, sau đó quay qua nhìn Vân Liêu bên cạnh, Vân Liêu thấy thế thì vội vàng đứng dậy, vẻ mặt không vui đáp lại: “Hồi bẩm tông chủ, Vụ Kỳ Vương nhờ vả, đương nhiên thuộc hạ không dám quên. Thuộc hạ về Thiên Dương Thành, mới đầu định lập tức nói chuyện này cho Ti Vực Chủ, thế nhưng Giác Tá lại dẫn theo mấy người, ôm thái độ hưng sư vấn tội tìm tới, đồng thời ỷ vào mình là người của chính phủ U Quốc, tùy ý lấn ta. Tông chủ, chư vị tiền bối, mặc dù Vân Liêu thực lực không đủ nhưng cũng có cốt khí!”

Nghe Vân Liêu nói, trong lòng Ôn Bình vui mừng, phẫn nộ đứng dậy, trầm giọng nói: “Giác Tá, xem ra một kiếm đó không có khiến cho ngươi khắc sâu.”

“Ta không có!”

Giác Tá thất kinh.

Lúc này, mấy vị cường giả Thiên Vô Cấm khởi hành theo Giác Tá đều trầm mặc ngồi không dám động.

Run lẩy bẩy!

Lúc này, thái độ của Long Dương Vương với Bất Hủ Tông, bọn họ rõ như ban ngày, ý mời chào vô cùng sống động.

Vân Liêu lên án bọn người Giác Tá ngay trước mặt Long Dương Vương, sao Long Dương Vương có thể ngồi yên không lý đến.

Hơn nữa Vân Liêu rất biết cách nói chuyện.

Giác Tá ỷ vào thân phận chính phủ của mình khi dễ hắn.

Thân là hoàng tộc, Long Dương Vương có thể nhịn không?

Nói lớn chuyện ra, Giác Tá đang bại hoại thanh danh của hoàng tộc U Quốc!

Lúc này, Vân Liêu lại hô to một tiếng: "Lúc ấy Ti Vực Chủ, còn có chúng đệ tử Bất Hủ Tông ta cũng đều ở đó. Nhiều người nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ ta có thể đổi trắng thay đen hay sao?"

"Ngươi nói bậy!"

Giác Tá đã hoảng đến chân tay luống cuống, giận đùng đùng đi tới chỗ Vân Liêu.

Ôn Bình lập tức cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Tức hổn hển, muốn giết người diệt khẩu? Không ngờ chính phủ U Quốc lại có loại bại hoại như thế!"

Câu nói này vừa ra, Long Dương Vương vốn còn muốn ngồi im nghe một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đã không thể ngồi không yên nữa.

Giận đập ghế vuông, phẫn nộ đứng dậy, sau đó mắng: "Người tới, bắt Giác Tá lại cho ta!"

Nói xong, ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đồng thời xuất thủ, vây quanh Giác Tá. Thấy thế, mặc dù Giác Tá hô to oan uổng nhưng cũng không dám đánh trả, bởi vì chỉ cần không đánh trả thì chuyện sẽ không chuyển biến xấu đến mức không thể vãn hồi, chờ sư tôn trở về, tất cả đều có thể cứu vãn.

Nhưng nếu như đánh trả, chức quan mà mình dựa vào đó để sinh tồn chắc chắn là khó giữ được, tiếp theo còn phải chịu trừng phạt lớn.

Đúng vào lúc này, Ti Hải Hiền mở miệng.

"Điện hạ, hắn làm như vậy cũng không phải là là lần đầu tiên. Trước đây hắn đã bất mãn với Ôn tông chủ, Ôn tông chủ vẫn luôn nhường nhịn, nhưng người này lại được một tấc lại muốn tiến một thước."

Phốc phốc!

Một đao bổ xuống!

Giác Tá ngẩn ra.

Hắn không hiểu!

Long Dương Vương lông mày run lên, giận dữ: "Người tới, phong bế mạch môn của hắn, tước chức quan của hắn, vĩnh viễn không dùng! Lập tức áp giải hắn đến trước mặt Vụ Kỳ Vương, để Vụ Kỳ Vương giải thích cho bản vương và Ôn tông chủ một tiếng. Nếu như hắn không biết dạy thì bản vương sẽ dạy thay hắn!"

Lời vừa nói ra, Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Như vậy không khéo sao?

Hai sư đồ có thể không cầu sinh cùng năm cùng tháng, nhưng có thể chết cùng tháng cùng năm rồi.

Phanh ——

Ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đồng thời mở mạch môn ra, liên thủ bắt đầu phong cấm mạch môn của Giác Tá.

Giác Tá chịu đựng đau đớn khi mạch môn bị phong, kêu oan: "Điện hạ, không phải như vậy, bọn họ vu khống ta, ngài nghe ta giải thích! Tông chủ Bất Hủ Tông này lần lượt sát hại nhiều người trong quân đội U Quốc ta, trong đó bao gồm cả Thiên Nghiệp Thần Tướng, tông chủ Bất Hủ Tông này rất có thể là người ẩn núp! Điện hạ!"

Nghe Giác Tá cuồng loạn hò hét, Ôn Bình hờ hững nhìn hắn, hai đầu lông mày dần sinh ra một luồng sát ý.

Trước một giây, Ôn Bình còn muốn giữ Giác Tá lại, để hắn đi Bất Hủ Tông cùng chết với Vụ Kỳ Vương.

Nhưng bây giờ, ý nghĩ giữ lại một mạng của Giác Tá không còn sót lại chút gì.

Mặc dù thực lực Giác Tá tệ nhưng nếu hắn cắn người cũng rất đáng ghét!

【VIP】 Có chút ý chân chó

Đúng vào lúc này, Long Dã ngồi trong đám người đứng phắt dậy, tức sùi bọt mép quay qua nhìn Giác Tá quát: “Ngươi, tên vương bát đản này, ngươi nói cái gì! Tử Khí Các, Tẫn Tri Lâu của Bất Hủ Tông ta cống hiến bao nhiêu cho U Quốc, mắt ngươi bị lông mũi chọt vào cho nên mù rồi? Ngươi chỉ biết lợi dụng chức vụ, trung gian kiếm lời túi riêng, mua bán quan chức! Ta thấy ngươi càng giống người Già Thiên Lâu ẩn núp hơn, có tin lão tử đến trước mặt quốc chủ tố cáo ngươi hay không, cho ngươi đi sa trường chinh chiến ngàn năm, không chết không về!”

Nói xong.

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Khá lắm!

Địa Vô Cấm mắng Thiên Vô Cấm!

Thật can đảm!

Người đó là ai?

Dũng mãnh như thế.

Đám người định thần nhìn lại, khi thấy người đứng từ ghế chỗ Bất Hủ Tông lên tức giận há miệng mắng to là nhị công tử Long gia Long Dã thì càng không hiểu.

Không phải Bất Hủ Tông xảy ra chuyện không vui với Long gia hay sao?

“Nhị đệ!”

Long Hạo Miểu thấy thế thì giật mình.

Những người khác của Long gia cũng như vậy.

Nhưng mà thân là tộc mẫu Long gia Lạc Lưu Tâm lại mặt mũi tràn đầy vui mừng: “Tiểu tử này thật thông minh!”

Người Long gia và Long Hạo Miểu nghe xong lời này thì có chút không hiểu.

Lạc Lưu Tâm cũng không có bỏ thời gian giải thích, loại chuyện này, hiểu thì tự nhiên sẽ hiểu, không hiểu nói cũng sẽ không hiểu.

Con đường làm chân chó này nước rất sâu, không phải người bình thường có thể hiểu rõ.

Lúc này, tiếng mắng chửi của Giác Tá cũng vọng tới.

"Ngươi là cái thá gì!"

Rất hiển nhiên, Long Dã nhục mạ và đếm kỹ tội trạng của hắn khiến cho Giác Tá càng tức giận hơn.

Người của Long gia, sao dám!

Long Dã lập tức tức giận đáp lại: "Lão tử là Địa Vô Cấm thì đã sao, nhưng nếu như ngươi còn nói xấu tông chủ tông ta, có tin lão tử không tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng, lập tức đi gặp mặt quốc chủ, đưa tội trạng và tất cả chứng cứ phạm tội của ngươi cho quốc chủ chiêm ngưỡng hay không. Còn dám bán quan, ngươi cho rằng U Quốc là của ngươi sao?"

"Tiểu tạp chủng!"

Giác Tá tức giận rít gào lên.

Một tiếng giận mắng này khiến cho hai đầu lông mày Ôn Bình thả ra sát ý càng đậm.

Ở ngay trước mặt hắn, mắng người của hắn!

Đúng là muốn chết!

Vốn ngồi ở một bên không có lên tiếng, Long Dương Vương lập tức nhận ra sát ý của Ôn Bình, bỗng nhiên đứng dậy, giận không kềm được nói: "Bắt hắn kéo xuống cho bản vương! Bản vương không muốn nghe tiếng quỷ khóc sói gào của hắn, càng không muốn nhìn thấy gương mặt khiến cho người ta buồn nôn của hắn."

Nếu như hắn còn không lên tiếng thì đoán chừng Ôn Bình muốn giết người.

Vụ Kỳ Vương đứng về phía hắn, là một giúp đỡ lớn cho tương lai hắn ngồi lên vị trí quốc chủ U Quốc, đương nhiên đại đệ tử Giác Tá cũng không phải người ngoài.

Quan chức gì đó thì có thể tước đoạt.

Nhưng mà cái mạng thì vẫn phải giữ lại!

Nếu không thì cũng không dễ giải thích cho Vụ Kỳ Vương.

"Điện hạ —— điện hạ —— "

Ba vị cường giả Thiên Vô Cấm một người túm một cái tay, còn có một người nắm lấy tóc, ngạnh sinh sinh kéo Giác Tá ra ngoài giống như là kéo một con heo chết.

Bên cạnh, những đồng môn đó cũng không có một người nào dám lên tiếng nói giúp.

Đều không ngoại lệ, giờ phút này đều lựa chọn trầm mặc, bo bo giữ mình.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Ôn Bình kêu ba người dừng lại.

"Chờ một chút!"

Khi ba người dừng lôi kéo Giác Tá, Ôn Bình đã cất bước rời khỏi chỗ ngồi, từng bước chậm rãi đi tới chỗ Giác Tá.

Đi qua bọn người Ti Hải Hiền.

Cũng đi qua Long Dương Vương đang không biết làm sao.

"Giác Tá, ngươi phỉ báng bổn tông chủ, bổn tông chủ có thể tha thứ ngươi. Ngươi nhục mạ người của bổn tông chủ trước mắt bao người, nhục nhã Bất Hủ Tông ta, bổn tông chủ cũng có thể tha thứ cho ngươi. Không sao cả, ai bảo chúng ta đều là người của U Quốc, kiếp sau đừng như vậy là được!"

Phanh ——

Nói xong.

Ngũ mạch đều mở!

Mạch môn chấn minh, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Không phải nói là tha thứ hay sao?

Đó không phải là nổi sát tâm sao?

Nương theo ngũ mạch đều mở, khí tức bình tĩnh giống như hồ nước của Ôn Bình bỗng nhiên bộc phát, hóa thành bão táp hủy thiên diệt địa trong biển rộng vô ngần. Chỉ đứng xa nhìn đã đủ khiến cho người ta kinh hồn táng đảm. Nếu như gần trong gang tấc thì có bao nhiêu người có thể chịu đựng được khí tức khủng bố như vậy.

Khi Ôn Bình đi qua Long Dương Vương, từng bước tới gần, Giác Tá bị dọa đến không biết làm sao, điên cuồng gào lên: "Điện hạ! Điện hạ… ba vị, mau đỡ ta đi, kéo ta đi!"

Ba người nghe nói như vậy, không còn gì để nói.

Lá gan nhỏ như vậy thì chớ có nói hươu nói vượn.

Đàng hoàng nghe lời không được sao.

Mất một cái chức quan mà thôi.

Cũng sẽ không chết.

Bây giờ biết sợ?

Ba người không còn gì để nói, nhưng mà thấy Ôn Bình từng bước ép sát, cùng hiển lộ ra sát ý và khí tức khủng bố thì vẫn kiên trì chống đỡ, ngăn cản trước người Giác Tá.

"Dừng lại!"

"Dừng lại!"

"Dừng lại!"

Ba người trăm miệng một lời.

Ôn Bình không có dừng bước, mà khi từng bước ép sát, lấy ngón giữa làm kiếm, đưa tay nhấn nhẹ một cái, trước người xuất hiện một đóa thanh liên chói mắt.

Thanh liên nở rộ, Thanh Liên Kiếm Ý không có gì sánh kịp động, với tốc độ như chậm chạp hồ điệp bay múa, chậm rãi bay tới chỗ Giác Tá.

Thanh liên tuy nhỏ.

Di động tuy chậm.

Thế nhưng ba người lại như lâm đại địch, trong thoáng chốc, cảm giác đối mặt cũng không phải là Ôn Bình mà là cường giả phong vương.

Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Không thể địch!

Tông chủ Bất Hủ Tông này mạnh mẽ hơn bất cứ cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh nào mà bọn họ gặp được!

Trong vô số cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của U Quốc, người này dựa vào Thanh Liên Kiếm Ý chưa từng gặp này là đủ có thể lọt vào top ba.

Nhưng mà cho dù tự biết không địch lại nhưng ba người cũng không thể không đứng trước mặt Giác Tá, lấy thân làm tường, cho đến khi Long Dương Vương lên tiếng, ba người mới thở dài một hơi.

【VIP】 Có chút ý chân chó (2)

“Ôn tông chủ, bản vương tin ngươi không phải người ẩn núp. Chỉ với ngôn ngữ ác độc làm nhục cường giả U Quốc ta lúc nãy thì chắc chắn bản vương sẽ không tha cho hắn! Đệ tử quý tông kể ra tội trạng của Giác Tá, bản vương cũng sẽ tra ra manh mối! Chỉ là bây giờ U Quốc ta và Già Thiên Lâu đang trong thời kỳ nhạy cảm, nếu như Ôn tông chủ giết hắn bây giờ, chẳng phải là khiến cho người thân đau đớn kẻ thù sung sướng?”

Nói xong lời này, trong lòng Long Dương Vương không khỏi cảm thán một câu.

Quả nhiên như đúng như trong thư mà Ti Hải Hiền nói, tông chủ Bất Hủ Tông này tính tình rất không bình thường, sát phạt quyết đoán, chưa từng dây dưa dài dòng.

Nếu là những người khác, hành động lần này chính là lỗ mãng.

Nhưng cẩn thận phân tích nội tình mà Bất Hủ Tông để lộ ra với thực lực mạnh mẽ của hắn, tông chủ Bất Hủ Tông hành động như vậy hoàn toàn là đang nói cho mọi người biết.

Sau lưng của hắn cũng có phong vương!

Nghĩ đến đây, chuyện này khiến cho trong lòng Long Dương Vương không khỏi thầm mắng Giác Tá, đồng thời càng muốn lôi kéo, ý nghĩ này dần lấn át ý nghĩ muốn giữ mạng Giác Tá.

Dù sao U Quốc, không phải hoàng tộc thì cường giả phong vương vốn không có bao nhiêu người, hắn có thể có thêm một vị cường giả phong vương ủng hộ hoặc là giúp đỡ thì tương lai hắn ngồi lên vị trí quốc chủ U Quốc có thể tăng thêm mấy phần. Còn Vụ Kỳ Vương, sau này hắn tới cửa tạ tội đi.

Giờ phút này, Ôn Bình cũng không thu Thanh Liên Kiếm Ý lại, chỉ hờ hững mở miệng nói một câu, cũng dùng ánh mắt

lạnh lùng nhìn Giác Tá giãy dụa bò đi, giãy dụa muốn đứng dậy đào tẩu.

"Ngay cả một kiếm của bổn tông chủ cũng không đỡ nổi, còn trông cậy vào hắn làm gì cho U Quốc? Đi sa trường thay U Quốc tặng cho Già Thiên Lâu một cái đầu người sao?"

Nghe nói như thế, Long Dương Vương rơi vào trầm mặc, triệt để từ bỏ ý nghĩ bảo đảm Giác Tá, đồng thời phất phất tay ra hiệu cho ba người đang cản trước người Giác Tá, đuổi ba người đi, để mặc cho thanh liên chậm rãi bay tới phía Giác Tá.

Hành động lần này hiển nhiên là ngầm cho phép Ôn Bình giết chóc.

Nhưng mà cũng không phải là Ôn Bình thuyết phục Long Dương Vương.

Mà là Long Dương Vương cũng không muốn vì một người không quá quan trọng mà để cho lần đầu tiên mình tiếp xúc với Bất Hủ Tông trở nên không thoải mái.

Một Giác Tá.

Chết thì chết đi.

"Điện hạ! Điện hạ!" Tiếng kêu cứu cuồng loạn của Giác Tá vang lên bên tai không dứt, khiến cho hắn đột nhiên muốn xông qua cho Giác Tá một đao.

Sau một khắc.

Thanh liên bỗng nhiên gia tốc.

Để lại một đạo thanh sắc lưu quang trên quảng trường, sau đó đâm vào sau lưng Giác Tá đang chạy ra bên ngoài. Khiến cho bước chân hoảng hốt chạy bừa của Giác Tá ngừng ngay lập tức, đồng thời nở rộ loá mắt trong thân thể Giác Tá, xoắn nát linh thể của Giác Tá từ trong ra ngoài, hóa thành trên trăm miếng thịt nát.

Theo sau đó, Ôn Bình đưa tay bắn ra một đạo Hình Phạt Chi Hỏa, thiêu linh thể Giác Tá thành tro tàn trong khoảnh khắc.

Trước mắt bao người, một cường giả Thiên Vô Cấm hóa thành tro bụi.

Khiến cho vô số người nhìn mà hãi hùng khiếp vía.

Cũng có nhiều người cảm xúc bành trướng.

Nói tóm lại, Giác Tá chết, khiến cho cho tất cả mọi người đều không tưởng được.

Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu, trong lòng đa số mọi người.

Bất Hủ Tông chính là đệ nhất tông ở Nguyên Dương Vực!

Chuyện hôm nay, chắc chắn sẽ lưu truyền ngàn năm!

Đồng thời, vô số người cũng sùng bái Ôn Bình, ý nghĩ gia nhập Bất Hủ Tông mãnh liệt giống như thủy triều.

Không vì cái gì khác.

Chỉ riêng việc Bất Hủ Tông có một tông chủ vừa cường thế vừa mạnh mẽ như vậy, cho dù nhập tông xong không học được thứ gì thì cũng sẽ không bị thế lực khác khi dễ.

Huống chi kiến thức có thể học tập được trong Bất Hủ Tông cũng nhiều đến không hợp thói thường!

Ma pháp, Ngự Kiếm, Tuyền Qua Tân Đạo vân vân…

Hết thảy chồng chất lên nhau, địa vị của Bất Hủ Tông trong lòng mọi người đã trở thành đỉnh cao trong Nguyên Dương Vực.

Thậm chí vượt qua Vực Chủ Phủ!

Mà lúc này, người sáng lập ra cảnh tượng đủ để lưu truyền ngàn năm đã thu mạch môn lại, bình tĩnh ngồi lại chỗ cũ giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau một khắc.

Long Dã lại lên tiếng.

“Tông chủ, những người đó cũng không phải thứ tốt gì, là cá mè một lứa với Giác Tá. Hẳn là cũng nói xấu sau lưng Bất

Hủ Tông ta không ít, hơn nữa bọn họ có quan hệ sư huynh đệ với Giác Tá, Giác Tá vừa chết, chắc chắn bọn họ sẽ báo thù!”

Nghe được một câu nói đó, rất nhiều đệ tử của Vụ Kỳ Vương vốn đang run lẩy bẩy, ngồi tại chỗ không dám nhúc nhích, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Long Dã này, chó thật!

Hoàn toàn không để cho bọn họ có đường sống.

Một đám người vội vàng đứng lên để giải thích.

“Ôn tông chủ, tha mạng!”

“Không có, không có, không có chuyện này! Ôn tông chủ, chúng ta chỉ tới góp cho đủ đội với Giác Tá thôi, hắn chết, chúng ta cao hứng còn không kịp đâu.”

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của một đám đệ tử của Vụ Kỳ Vương, trong lòng Ôn Bình rất bình tĩnh. Đối với Long Dã, hắn dần có chút thích.

Đúng vậy.

Nhổ cỏ nên trừ tận gốc.

Nhưng mà lời này hắn không thể nói ra trước mặt nhiều người như vậy, dù sao vẫn nên giữ gìn hình tượng một tông chủ.

Hắn không phải người tốt lành gì, nhưng cũng không phải đồ tể.

Bây giờ có Long Dã nói thay hắn, giống như mình có thêm một cái miệng. Tốt nhất là Long Dã mạnh hơn chút nữa, không riêng nói thay mình, còn làm thay mình.

“Là một người đáng để bồi dưỡng đến Thiên Vô Cấm.” Trong lòng Ôn Bình cảm khái một tiếng, nhưng cũng không có hiển lộ ra sát ý.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, nhưng không phải là bây giờ.

Vụ Kỳ Vương còn chưa có giết, cho nên cũng không vội giết bọn họ.

“Loại người như Giác Tá thì hẳn là cũng không bằng hữu thật lòng, được rồi, không cần sợ hãi, đều ngồi đi. Sư tôn các ngươi và tiền bối tông ta cũng là quen biết đã lâu, bây giờ đang nâng cốc ngôn hoan đây, bổn tông chủ sẽ không làm khó các ngươi. Chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, nhớ đi đón sư tôn đã uống say của các ngươi là được.”

【VIP】 Ôn Bình ban thưởng, dẫn bạo toàn trường!

Dứt lời, Ôn Bình lại thúc giục Long Dã ngồi xuống, trở về trạng thái hiền lành.

Lúc này, rất nhiều đệ tử của Vụ Kỳ Vương mới thở dài một hơi, nhất là tên đệ tử Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh đó, giống như là trút được gánh nặng.

Dù sao hắn tu luyện tới Thiên Vô Cấm quá gian nan.

Không muốn chết!

Long Dã thì cười hắc hắc, chậm rãi ngồi xuống, nhưng mà trước khi ngồi xuống còn không quên trêu chọc bọn họ một câu: "Sớm nói các ngươi không quen Giác Tá là được rồi, sao không chịu nói sớm! Trước đó thấy các ngươi như hình với bóng, còn tưởng rằng quan hệ tốt lắm chứ, suýt chút gây ra hiểu lầm lớn."

Lúc này, vẻ lo lắng trên mặt Long Dương Vương cũng biến mất, bởi vì hắn nghe được Vụ Kỳ Vương là là quen biết đã lâu với tiền bối Bất Hủ Tông.

Đã như vậy.

Khả năng hắn lôi kéo được đối phương sẽ càng lớn hơn.

Chết một Giác Tá mà thôi, chết thì chết, so với những gì thu hoạch được thì mất đi không tính là gì cả.

"Nếu là một hiểu lầm, vậy thì tất cả ngồi xuống đi. Qua vài ngày nữa đi đón sư tôn các ngươi, nhớ nhắc nhở một câu, rượu ngon tuy tốt nhưng phải biết tiết chế số lượng vừa phải." Nói đến đây, thậm chí Long Dương Vương có chút hiếu kì, có thể khiến cho cường giả phong vương cũng uống say là rượu như thế nào.

Nói xong, chúng đệ tử của Vụ Kỳ Vương còn chưa tỉnh hồn, đáp.

“Vâng, thưa điện hạ!”

“Chúng ta nhất định sẽ truyền lời.”

Ôn Bình với đám người của Bất Hủ Tông thấy thế thì cũng không nói gì.

Hài.

Bọn họ biết tất cả mọi chuyện.

Nhưng cái gì cũng không thể nói.

Thật khó chịu.

Lúc này, Long Dương Vương bỗng nhiên lên tiếng: “Ôn tông chủ, không biết Thanh Liên Kiếm Ý lúc này là do vị tiền bối nào dạy cho?”

Câu hỏi này là để thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Cũng vì thử xem cường giả phía sau Bất Hủ Tông là ai.

Kiếm ý này mạnh như mạch thuật Thiên cấp, U Quốc có lão Kiếm Thần mạnh mẽ như vậy, hắn lại chưa từng nghe nói tới!

“Lý Bạch, Lý tiền bối.” Ôn Bình thuận miệng đáp một câu.

“Lý Bạch…”

Long Dương Vương rơi vào trầm tư.

Chưa từng nghe thấy!

Nhưng mà cũng chính là vì chưa từng nghe thấy cho nên bây giờ trong lòng Long Dương Vương rất vui vẻ.

Chuyện này đại biểu cho hắn còn chưa đứng về phe nào cả.

Hơn nữa, một lão Kiếm Thần như thế, thực lực chắc chắn không kém.

“Ôn tông chủ, chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, bản vương nhất định sẽ đến nhà bái phỏng!” Chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, chuyện khác đều có thể buông lỏng một chút, nhưng chuyện này nhất định phải nhanh. Bởi vì một khi tranh đấu cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng mở ra, Bất Hủ Tông sẽ lọt vào mắt của rất nhiều người.

Hoàng tộc U Quốc không nhiều phong vương, nhưng cũng không ít!

Câu nói này của Long Dương Vương, không thể nghi ngờ là bày tư thái cực kỳ thấp, tâm tư trong đó rõ ràng như ánh nắng hôm nay vậy. Đồng thời, cũng làm cho rất nhiều thế lực lớn và rất nhiều Thiên Vô Cấm Nguyên Dương Vực hâm mộ không thôi. Nhưng mà cũng chỉ là hâm mộ.

Không có đố kỵ!

Nhưng mà, lúc tất cả mọi người nghĩ là Ôn Bình cũng sẽ hiền lành đáp lại, đồng thời nhiệt tình mời Long Dương Vương đến Bất Hủ Tông làm khách.

Ôn Bình lại nói ra một câu khiến cho tất cả mọi người trở tay không kịp.

Bao gồm cả bản thân Long Dương Vương cũng không nghĩ tới là kết quả này.

"Vậy ta chỉ có thể nói, điện hạ, ngươi suy nghĩ nhiều."

Số người không kinh ngạc với chuyện này, ngoại trừ đám người Bất Hủ Tông ra thì cũng chỉ có hai người Ti Hải Hiền, Diêm Lai.

Ngay cả Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố, đi theo bên cạnh Ôn Bình trải qua không ít chuyện đáng sợ nhưng vẫn không nhịn được cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Ti Hải Hiền thì không cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao trước đó Ôn Bình nói với hắn vẫn rõ mồn một trước mắt.

"Ngươi nói cái gì?" Long Dương Vương lông mày run lên, hình như có chút tức giận nhưng trong nháy mắt lại biến mất không dấu vết.

Nếu như những người khác nói như thế!

Nhất định phải giết!

Nhưng Ôn Bình không giống.

Ôn Bình nghĩ, nếu như đã dời Lý Bạch ra, vậy không ngại nói thêm một chút, tiếp tục nói: "Lý tiền bối tiềm tu lâu dài, không muốn gặp bất kỳ kẻ nào. Ở Bất Hủ Tông cũng chỉ có một mình bổn tông chủ được gặp hắn."

"Hóa ra Lý tiền bối lại là người như vậy." Trên mặt Long Dương Vương lại nổi lên ý cười dạt dào.

Chỉ cần không phải Ôn Bình không chào đón mình.

Vậy thì không ảnh hưởng toàn cục!

Lão Kiếm Thần.

Có chút tính tình quái lạ, không muốn gặp người, có thể hiểu được.

Nếu giống như bọn họ, suốt ngày ở ngoài, vì một chút quyền thế địa vị mà lục đục với nhau, bản thân mình cũng không nhớ rõ đã bao lâu không có bế quan tiềm tu. Thời gian như vậy, người như vậy, sao có thể sáng tạo ra kiếm ý mạnh mẽ sánh ngang mạch thuật Thiên cấp!

Ôn Bình tiếp tục nói láo: "Điện hạ cũng đừng suy nghĩ nhiều, Vụ Kỳ Vương có thể được Lý tiền bối tiếp kiến thật ra là vì lúc tuổi còn trẻ Vụ Kỳ Vương từng được Lý tiền bối chỉ điểm, có duyên gặp mặt một lần."

Lúc này, Long Dã lại lên tiếng.

Nhưng mà chỉ là ngồi ở chỗ mình, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

"Khó trách ngày đó Lý tiền bối nhìn thấy Vụ Kỳ Vương thì cảm khái nói 'Năm đó lão phu thành tựu thượng cảnh, ngươi mới Địa Vô Cấm, thời gian thấm thoắt, không nghĩ tới tiểu tử ngươi cũng đã vào thượng cảnh'."

Tuy là lầm bầm, nhưng gần trong gang tấc, ai mà không nghe được chứ?

Long Dã vừa nói, ánh mắt của mọi người trong Bất Hủ Tông đều tập trung trên người Long Dã.

Tông chủ nói bừa.

Ngươi còn nói bừa hơn cả tông chủ!

Đáng sợ nhất là tông chủ nói chuyện với Long Dương Vương, ngươi cũng dám xen vào!

Đồng thời, câu nói này cũng làm cho bọn người Ti Hải Hiền và rất nhiều thế lực lớn trong Nguyên Dương Vực nhao nhao nhìn Long Dã.

Bọn họ đều chú ý tới nửa câu nói sau của Long Dã.

Năm đó thượng cảnh, Vụ Kỳ Vương mới Địa Vô Cấm?

Khi Vụ Kỳ Vương là Địa Vô Cấm, đó cũng là chuyện của ba bốn trăm năm trước.

Ba, bốn trăm năm trước, Lý Bạch tiền bối của Bất Hủ Tông đã thượng cảnh!

Khá lắm!

【VIP】 Ôn Bình ban thưởng, dẫn bạo toàn trường! (2)

Vậy sẽ mạnh tới cỡ nào?

Chỉ sợ là sắp chạm tới cảnh giới trong truyền thuyết chứ?

Lúc này, một giọng nói phá vỡ suy tư của bọn họ?

Ôn Bình mở miệng trách cứ: "Ai bảo ngươi lắm miệng?"

Tiểu hỏa tử!

Trợ công tới rất kịp thời nha.

Biết nói bừa thì ngươi nói nhiều một chút.

Lắc lư Long Dương Vương tới què mới tốt.

Long Dương Vương không biết suy nghĩ trong lòng Ôn Bình, thấy Long Dã nói ra chuyện mình muốn nghe nhưng lại bị trách cứ, vội mở miệng hoà giải: "Không sao, không sao. Tiểu tử Long Dã này, bản vương cũng nhìn hắn lớn lên, chỉ nói chen vào một câu thôi, không phải chuyện lớn gì."

Nói xong câu đó, Long Dương Vương càng chắc chắn muốn đi Bất Hủ Tông một chuyến. Bởi vì Long Dã nói, tám chín phần mười là thật!

Dù sao Thanh Liên Kiếm Ý đó, hắn không sáng tạo ra được!

Những cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh mà hắn biết cũng không ai có năng lực sáng tạo như thế.

"Nếu còn nhiều chuyện nữa thì ngươi cút ra khỏi Bất Hủ Tông đi!" Nhưng mà chắc chắn Ôn Bình sẽ không từ bỏ ý đồ, tiếp tục tức giận quát lớn một câu.

Long Dã vội vàng đứng dậy, sợ hãi đáp: "Tông chủ, thuộc hạ biết sai rồi."

Long Dương Vương tiếp tục hoà giải, nói: "Ôn tông chủ, được rồi, được rồi, chúng ta nói chuyện của chúng ta đi. Sắp

tới lúc khai mạc rồi.”

Có vẻ như Ôn Bình bị Long Dương Vương khuyên nhủ, vẻ tức giận trên mặt bắt đầu giảm xuống, cuối cùng chỉ cảnh cáo một câu: “Hôm nay nể mặt Long Dương Vương điện hạ, sau này không được tái phạm nữa!”

“Đa tạ tông chủ, đa tạ Long Dương Vương điện hạ!” Long Dã sợ hãi cảm tạ, dáng vẻ sống sót sau tai nạn, nhưng mà trong lòng thì lại nở hoa.

“Tiểu tử này, sao dám, lần này nguy rồi!” Cách đó không xa, Long Hạo Miểu thấy cảnh này thì kinh hãi không thôi.

Những người khác của Long gia cũng giống như thế.

Chỉ có Lạc Lưu Tâm thấy thế thì cười không nói.

Trực giác nói cho nàng biết!

Là tông chủ Bất Hủ Tông cũng không tức giận thật!

Lúc này, nàng cũng hiểu.

Khó trách tiểu tử Long Dã này nghĩa vô phản cố gia nhập Bất Hủ Tông, ngay cả Long gia cũng không quan tâm.

Hóa ra là gặp được vị Lý Bạch tiền bối đó!

Cũng thế.

Tồn tại giống như Lý Bạch tiền bối, đoán chừng toàn bộ Triều Thiên Hạp cũng không có mấy người.

Trong loạn thế như thế nào, có cường giả như thế che chở mới có tương lai.

Chợt, Lạc Lưu Tâm dừng suy tư, bởi vì thời gian khai mạc Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng đến . Pháo hoa đột nhiên xuất hiện đầy trời cắt ngang suy tư của nàng.

Phanh ——

Phanh ——

Tiếng pháo hoa vang lên bên tai không dứt đẩy bầu không khí lên tới đỉnh điểm, vô số người không tự chủ được hoan hô.

Long Dương Vương thấy thế, cho dù trong lòng rất hiếu kì với Bất Hủ Tông, với lão Kiếm Thần đứng sau Bất Hủ Tông nhưng không có tiếp tục nói thêm cái gì: "Thời gian trôi qua thật là nhanh. Ôn tông chủ, đã đến giờ, chúng ta nên thưởng thức tiết mục Ti Vực Chủ chuẩn bị cho mọi người đi. Có lời gì, đợi khai mạc xong chúng ta sẽ chậm rãi trò chuyện."

Ôn Bình gật gật đầu, sau đó ngắm nhìn bốn phía vài lần, trong đầu bắt đầu suy tư nên nên dùng tư thái như thế nào để lên sân khấu?

Ngự không mà đi?

Chỉ cần là Địa Vô Cấm thì đều có thể.

Không có ý mới.

Dưới Địa Vô Cấm thì có lẽ sẽ ước mơ có năng lực như vậy nhưng là Địa Vô Cấm hoặc là Thiên Vô Cấm, phương thức như vậy giống như đi đường thôi.

Đi đường cũng có phong cách, đó giờ chỉ có Vương Đa Ngư.

Hoặc là giống như Long Dương Vương.

Địa Vô Cấm lót đường.

Cũng rất bá khí.

Đáng tiếc, hắn không phải loại người này.

"Tại sao phải nghĩ nhiều như vậy, ta cũng không phải người xốc nổi." Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó thấy Ti Hải Hiền đứng dậy.

Tiết mục không có bắt đầu, hắn mời Long Dương Vương đọc lời chào mừng các thiên kiêu tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng trước. Còn nói cái gì mà không cần lắm lời, tóm lại đa số đều là lời động viên không có tác dụng gì. Nếu không phải tất cả mọi người đều có lòng theo đuổi và yêu quý lực lượng thì một đống lời nói nhảm của Long Dương Vương đó có thể thôi miên một đống người.

Sau khi Long Dương Vương nói xong, tiếng vỗ tay kéo dài ròng rã trăm hơi thở, Ti Hải Hiền quay đầu lại bắt đầu mời Ôn

Bình phát biểu, nhưng Ôn Bình từ chối.

Trực tiếp lên đài, bắt đầu quá trình!

Không có loè loẹt gì, chỉ chậm rãi đi từng bước đến trung tâm quảng trường.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở đây, nương theo ánh mắt nóng bỏng của bọn họ, cuối cùng, Ôn Bình chắp tay đứng vững ở trung ương.

Gió nhẹ lướt qua, thổi bay lọn tóc, thổi bay vạt áo, để lại một bóng dáng nhìn như bình thường nhưng lại khiêm tốn, vĩ đại trong lòng mọi người.

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Tiếng hoan hô như là sóng lớn thao thao bất tuyệt.

Giờ khắc này, tất cả mọi người Bất Hủ Tông không khỏi ngồi thẳng, một cảm giác kiêu ngạo sinh ra trong lòng.

Vì tông chủ mà kiêu ngạo!

Vì thân là một phần tử của Bất Hủ Tông mà kiêu ngạo!

Vì thời khắc phi phàm này mà kiêu ngạo!

Bọn họ biết mình đến từ chỗ nào, càng biết bọn họ có thể có được địa vị như bây giờ ở Nguyên Dương Vực, Triều Thiên Hạp là khó khăn như thế nào.

Long Dương Vương thấy cảnh này, không khỏi cười cảm khái một tiếng: "Rõ ràng bản vương mới là phong vương, thế nhưng tiếng hoan hô, truy phủng còn không bằng hắn. Đợi một thời gian, khi hắn phong vương, chỉ sợ Nguyên Dương Vực chỉ còn lại có một phủ một tông."

Một phủ, là Vực Chủ Phủ!

Một tông, chính là Bất Hủ Tông!

Ở U Quốc, không có cái đại vực nào có cách cục như vậy, bởi vì trước giờ vẫn chưa có người nào có thể được đa số mọi

người theo dõi và sùng kính.

“Điện hạ nói cực phải, hơn nữa tương lai Nguyên Dương Vực nhất định sẽ vì Ôn tông chủ mà càng phồn vinh hơn, sẽ trở thành đại vực cường thịnh nhất U Quốc trừ Thần Ương Vực.” Ti Hải Hiền mặt mũi tràn đầy ước mơ, giống như đã thấy được tương lai Nguyên Dương Vực phồn hoa cường thịnh.

Long Dương Vương nghe xong lời này, liếc mắt nhìn Ti Hải Hiền, trêu: “Ti Vực Chủ, ngươi lòng tham không nhỏ nha?”

【VIP】 Ôn Bình ban thưởng, dẫn bạo toàn trường! (3)

“Điện hạ, chê cười.”

Ti Hải Hiền xấu hổ cười một tiếng.

Long Dương Vương thì thu ánh mắt lại, nụ cười trên mặt dần dần cứng lại, vẻ mặt khiến cho người ta hoàn toàn đoán không ra được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thần Ương Vực, quốc đô U Quốc!

Dưới Thần Ương Vực, trong từng cái đại vực, Nguyên Dương Vực chỉ có thể xếp hạng cuối.

Vọng tưởng đăng đỉnh, đúng là lòng cao hơn trời.

Đương nhiên, có Bất Hủ Tông.

Có lẽ có khả năng.

Nhưng mà hắn không muốn nhìn thấy một ngày này…

“Chư vị, hoan nghênh đi tới giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng trăm năm một lần. Bổn tông chủ cũng không nhiều lời, dù sao nhân vật chính cũng không phải là ta mà là các thiên kiêu đến từ Hồng Vực, Kình Thiên Vực và ngũ tiểu vực. Nhưng mà, trước khi bọn họ lên đài biểu diễn, bổn tông chủ muốn nói cho các ngươi biết một tin tức phấn chấn lòng người… đó chính là Tử Khí Các sắp mở ra đấu giá một nhóm Tuyền Qua Sát Khí, Tuyền Qua Đồ, còn có một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ.”

Sau một khắc, không riêng gì khán giả bối rối.

Dù sao đấu giá lần trước, mỗi một tấm Tuyền Qua Đồ đều có giá sau cùng khiến cho bọn họ nhìn mà than thở.

Nhất là Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ!

Giá cả có thể nói là không hợp thói thường!

Buổi đấu giá như vậy, trình độ phấn khích sắp sánh ngang Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Nhưng mà so với bọn họ kinh ngạc và chờ mong, rất nhiều thế lực lớn và những cường giả Thiên Vô Cấm đó cũng kém chút miệng phun hương thơm.

Tin tức này, quá đột ngột.

Bọn họ hoàn toàn không có chuẩn bị bạch tinh!

Buổi đấu giá lần trước, bọn họ cũng biết giá sau cùng của mỗi tấm Tuyền Qua Đồ, cũng không phải là một chút bạch tinh là có thể mua được.

Đồng thời, buổi đấu giá lần trước, Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù, bọn họ cũng biết rõ.

"Không phải đâu."

"Bây giờ ta biết đi đầu để gom góp nhiều bạch tinh như vậy?"

Mấy vị cường giả Thiên Vô Cấm kêu rên lên tiếng.

Chỉ có Ti Hải Hiền dáng vẻ đắc ý, bởi vì trước đó hắn đã nhận được tin tức, có chuẩn bị sớm.

Nhưng mà sau một khắc, một giọng nói xuất hiện khiến cho vẻ đắc ý của Ti Hải Hiền không còn sót lại chút gì.

"Cái tên này, rõ ràng là khai mạc Thất Vực Đăng Thiên Bảng, bây giờ thành nơi hắn tuyên truyền Tử Khí Các." Long Dương Vương bất đắc dĩ cười một tiếng, nhưng mà cũng không ngại.

Bởi vì kịp thời điểm đấu giá Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, cũng là một chuyện tốt với hắn.

Dù sao Vụ Kỳ Vương không có ở đây, ai dám nói mình giàu có hơn hắn?

Vừa khéo hắn cũng muốn xem một chút, cái Tuyền Qua Tân Đạo này như thế nào.

Trăm nghe cuối cùng không bằng thấy một lần!

Theo sau đó, Ôn Bình lại nói tiếp: "Đồng thời Bất Hủ Tông sẽ mở Tử Khí Các ở hai chỗ, Thần Phi Thành của Nguyên Dương Vực, Bái Nguyệt Thành bên ngoài Tinh Kiếm Sơn ở Hồng Vực. Sau khi sau Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, hai chỗ Tử Khí Các này sẽ mở bán từ nhất tuyền đến Tứ Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, Tuyền Qua Đồ."

Tại sao lại xây dựng thêm một cái Tử Khí Các ở Bái Nguyệt Thành dưới chân Tinh Kiếm Sơn?

Bởi vì trong lòng Ôn Bình, chỗ có Bất Hủ Tông, nó phải là trung tâm!

Trước đó là trung tâm Hồng Vực.

Sau này phải là trung tâm Nguyên Dương Vực.

Cho dù hắn chỉ ở một góc U Quốc!

Nếu không sau này Bất Hủ Tông có mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể tính là tông môn siêu cấp.

Ôn Bình vừa dứt lời, tất cả mọi người lại xôn xao.

Bởi vì đối với mọi người, tin tức này là một chuyện tốt.

Đấu giá.

Gần như đều là sân nhà của thế lực lớn và cường giả Thiên Vô Cấm.

Bọn họ chỉ có thể xem náo nhiệt, đã ghiền thôi, nhưng nếu như Tử Khí Các mở bán Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí, người người trong số bọn họ đều có cơ hội mua.

Hoặc dựa vào xếp hàng.

Hoặc có thể dựa vào vận may.

Tóm lại là có cơ hội.

Theo sau đó, Ôn Bình lại nói: "Đương nhiên, số lượng cũng sẽ có hạn. Nhưng Bất Hủ Tông ta sáng tạo Tử Khí Các, dự tính ban đầu chính là thay đổi thế giới này, cho nên bổn tông chủ lại cho các ngươi một cái phúc lợi. Đó chính là —— chư vị ngoại trừ thông qua phương pháp xếp hàng, phương

pháp ngẫu nhiên trước đó thì còn có một phương pháp mới, thu mua Bất Hủ Nhật báo để lấy được tư cách mua."

Nói xong.

Toàn trường đột nhiên an tĩnh mấy hơi.

Lặng ngắt như tờ!

Sau đó đột ngột bộc phát ra tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay.

Chờ tiếng hoan hô tiếng vỗ tay kết thúc, Ôn Bình mới tiếp tục nói: "Nhiệt tình của các ngươi, ta cảm nhận được. Cho nên bắt đầu từ ngày thứ hai sau khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, mỗi ngày mua sắm Bất Hủ Nhật báo thì đều có thể có cơ hội nhận được tư cách mua sắm."

Nói xong, tiếng hoan hô lại vang lên lần nữa.

Bất Hủ Nhật báo rẻ cỡ nào.

Mua Bất Hủ Nhật báo thì có thể có cơ hội nhận được tư cách mua sắm, quá sướng.

Nghe được câu này, trong lòng Trần Hiết không khỏi cảm khái một tiếng: Tông chủ quá cơ hội.

Dùng tư cách mua sắm để đẩy mạnh lượng tiêu thụ Bất Hủ Nhật báo, đồng thời còn có thể có lợi cho việc mở rộng phạm vi Bất Hủ Nhật báo.

Một công nhiều việc!

Thoạt nhìn thì giống như là tông chủ đang bỏ ra.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại thì không có gì cả.

Nghe tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm xung quanh, Trần Hiết bùi ngùi mãi thôi, giống như thấy được cảnh Bất Hủ Nhật báo bao trùm toàn bộ U Quốc, toàn bộ Triều Thiên Hạp.

Khi đó.

Bất Hủ Tông thay đổi thế giới thật!

Thay đổi thế giới…

Cho dù ăn mười cái gan báo, ban đêm nằm mộng cũng không dám làm như vậy.

Cùng lúc đó, khi tiếng hoan hô của mọi người càng ngày càng bành trướng, Ôn Bình mời năm trăm vị thiên kiêu tham dự tranh đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng đi tới trung ương quảng trường, đồng thời một câu nói khiến cho rất nhiều thiên kiêu một lòng chỉ muốn đạt được thắng lợi hưng phấn đến run rẩy.

【VIP】 Dương Nhạc Nhạc ngang ngược bá đạo

“Ôn Bình ta không phải một người hẹp hòi, nếu có thể vinh hạnh làm chủ trì Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, đại biểu toàn bộ Nguyên Dương Vực chứng kiến các ngươi tranh tài, đương nhiên cũng sẽ chuẩn bị một chút lễ vật. Chỉ cần đi vào top một trăm thì có tư cách mua sắm ở Tử Khí Các, Tứ Tuyền Tuyền Qua Sát Khí, Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, tùy ý lựa chọn! Nếu như ngươi có năng lực tiến vào top mười, vậy chúc mừng ngươi, ngươi có thể chọn lựa một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trong Bất Hủ Tông ta làm sư phụ! Nếu ngươi lại mạnh hơn một chút, có có thể đạt được đệ nhất, bổn tông chủ nói một không hai, tặng ngươi một thú cưỡi sánh ngang nửa bước Yêu Tổ!”

Ôn Bình nói lời ấy, như là một quả bom nặng ký, đánh vào trong lòng mọi người.

Khiến cho bọn họ không biết nên nói cái gì cho phải.

“Nửa bước Yêu Tổ!”

“Nửa bước Yêu Tổ!”

Mấy trăm vị thiên kiêu bị phần thương phong phú đến tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả này làm cho kinh hãi.

Không ít người đã bắt đầu hưng phấn!

Đệ nhất!

Hắn muốn lấy được đệ nhất!

Ai cản người đó chết!

Nửa bước Yêu Tổ, cũng chính là nửa bước Thiên Vô Cấm.

Đây chính là tồn tại cao cao tại thượng trên vùng đất Nguyên Dương Vực này, muốn mà không có được!

Trong thế lực ngũ tinh, hắn là cự phách!

Trong thế lực lục tinh, hắn cũng là trụ cột vững vàng!

Có tọa kỵ này, chỉ cần muốn, có thể mời chào vô số tán tu trong vài phút, không cần thời gian quá lâu thì có thể thành lập được một cái thế lực ngũ tinh đỉnh tiêm!

Mà những thế lực ngũ tinh cự đầu ở Nguyên Dương Vực, cả đám hai mặt nhìn nhau, không thể tin được đồng thời lại vô cùng bất đắc dĩ.

Bọn họ tu luyện hơn nửa đời người mới đạt tới cảnh giới nửa bước Thiên Vô Cấm.

Có chút bất đắc dĩ.

Cũng có chút chua xót.

Cho dù là Long Dương Vương dưới trướng cường giả Thiên Vô Cấm thành đàn thì giờ phút này cũng không nhịn được thán phục, bội phục một tiếng.

"Từ lần Thất Vực Đăng Thiên Bảng thứ nhất đến nay, ban thưởng cuối cùng hàng năm đều sẽ nghĩ sâu tính kỹ, theo đuổi phong phú nhất. Nhưng cho dù như thế thì đến nay vẫn chưa có cái nào sánh được với phần thưởng phong phú nửa bước Yêu Tổ làm tọa kỵ! Ta không nỡ, ngay cả quốc chủ cũng không nỡ ra đại thủ bút như vậy, không nghĩ tới Ôn tông chủ chỉ là một tông chi chủ mà rộng rãi hơn nhiều."

Nửa bước Yêu Tổ làm thú cưỡi, đây chính là đặc quyền mà cường giả Thiên Vô Cấm mới có. Thậm chí có cường giả Thiên Vô Cấm còn không có nửa bước Yêu Tổ làm thú cưỡi.

Bên cạnh, Ti Hải Hiền cũng không nhịn được cảm khái một tiếng.

"Ôn tông chủ chưa từng là người hẹp hòi. Có được Tẫn Tri Lâu, có được Tử Khí Các, vốn có thể yên lặng phát triển bản thân, đợi đến thời cơ chín muồi thì nhất phi trùng thiên, nhưng Ôn tông chủ cũng không có làm như thế, ngược lại vẫn luôn dùng Tẫn Tri Lâu, Tử Khí Các nỗ lực thay đổi cái thế giới cũ này. U Quốc có thể có người vô tư như Ôn tông chủ, một ngày nào đó chúng ta có thể đuổi Già Thiên Lâu ra khỏi Triều Thiên Hạp!"

Nhưng mà nghe được câu này, Long Dương Vương lại không vui.

Sau đó lạnh lùng nói: "Vô tư, chưa chắc là một chuyện tốt. Từ xưa đến nay, trong nhân thế, trạng thái bình thường chính là lòng người vô cổ, hơn nữa không phải không có vết xe đổ. Nhưng mà không thể không nói, đúng là Ôn tông chủ rất hào phóng, dùng nửa bước Yêu Tổ làm phần thưởng."

"Đúng vậy." Ti Hải Hiền gật đầu, nhưng sau khi đáp một câu thì không có tiếp tục mở miệng, trên mặt dần dần bình tĩnh lại.

Bình tĩnh lại, hắn hồi tưởng lại lời Long Dương Vương nói.

Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng mà hắn lại không tìm được nguyên nhân.

Có lẽ là do quan điểm không giống.

Chí hướng cũng không giống.

"Phần thưởng nửa bước Yêu Tổ tọa kỵ này vừa xuất hiện, có thể nói là ra một vấn đề không nhỏ cho đám người ở quốc đô. Nếu như U Quốc không bỏ ra nổi phần thưởng Thất Vực Đăng Thiên Bảng càng tốt hơn cái này, vậy chẳng phải là khiến cho người ta không biết nên khóc hay cười? Sau này, còn ai liều mạng đi tranh đệ nhất nữa?"

Thấy Ti Hải Hiền không có nói tiếp nữa, Long Dương Vương phối hợp mở miệng nỉ non, thuận tiện liếc nhìn đám người của Bất Hủ Tông một chút, ý đồ tìm người nghe.

Người nghe không tìm được.

Chỉ thấy được Ôn Bình đi về.

Sau khi Ôn Bình tuyên bố ban thưởng xong thì để vô số người tham dự Thất Vực Đăng Thiên Bảng xuống dưới chuẩn bị, khoái hoạt cũng không thuộc về bọn họ bây giờ, kế tiếp là thời gian sung sướng chúc mừng thịnh hội trăm năm khai mạc của đám người xem bọn họ.

Căn cứ quá trình, tiết mục ăn mừng tiếp tục một canh giờ, Ôn Bình mới có thể trở lại trong sân mở "Thất Vực Đăng Thiên Bảng" ra.

Về phần quá trình sau khi mở Thất Vực Đăng Thiên Bảng ra, không có chuyện của hắn nữa, trên quảng trường sẽ ca múa không ngừng, sung sướng không ngừng, cho đến khi tranh đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc.

Nghe nói mỗi một lần Thất Vực Đăng Thiên Bảng, cho dù là vô số thiên kiêu đã kết thúc tranh đấu thì đủ loại tiết mục chúc mừng cũng không ngừng, còn sẽ kéo dài mười ngày nửa tháng. Chỉ vì các thành, các nơi chuẩn bị nhiều cho thịnh hội trăm năm này lắm.

Một tòa thành chuẩn bị một cái tiết mục, vậy cũng là hàng ngàn hàng vạn cái tiết mục. Cho dù nghiêm ngặt khống chế thì cũng phải tốn một hai tháng mới có thể biểu diễn xong.

Đáng sợ nhất là đây chỉ là một ngày duy nhất giống ngày lễ trong khu vực Nguyên Dương Vực này. Trừ cái đó ra, Nguyên Dương Vực cũng không có một thời gian nghỉ ngơi, vui đùa nào. Cuộc sống của bọn họ, ngoại trừ Thất Vực Đăng Thiên Bảng ra thì gần như đều là tu luyện.

Nếu như không phải tu luyện thì đó chính là giết chóc, hoặc là trên đường đi giết chóc. Vì sinh tồn và cuộc sống tốt hơn mà chiến!

【VIP】 Dương Nhạc Nhạc ngang ngược bá đạo (2)

Trước khi Ôn Bình hiểu được, hắn vốn cho mình đã đủ hiểu rõ tại sao đệ tử từ Hồng Vực nhập tông lại cực kỳ yêu quý Quan Ảnh Thất, bây giờ xem ra, hắn nghĩ quá đương nhiên, hắn còn chưa đủ hiểu rõ cuộc sống "cằn cỗi" của mọi người trong thế giới này.

Cuộc sống như vậy, thật ra thì cũng không tệ.

Đây là trạng thái tốt nhất trong loạn thế, chờ nghênh đón hòa bình thịnh thế, bọn họ không cần phải nói cũng sẽ đi đào móc, sáng tạo đủ loại phương thức giải trí.

Nói không chừng sẽ còn dọn ra mấy con hát, phục vụ cho bọn họ giải trí.

Đợi Ôn Bình trở lại chỗ ngồi xuống, còn chưa kịp uống miếng nước.

Long Dương Vương đã phái người mời hắn tới, ngồi một trái một phải, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Ôn Bình cảm thấy cũng nhàn rỗi, nhìn tiết mục phía dưới còn không đã nghiền bằng xem phim, cho nên cũng không có từ chối Long Dương Vương thao thao bất tuyệt.

…

Cùng lúc đó, năm trăm vị thiên kiêu đã kích động chuẩn bị chiến đấu, tốp năm tốp ba hoạt động thân thể của mình.

Cũng có người tụ lại với nhau, ánh mắt bất thiện quan sát mỗi người bên người. Mà người bị nhiều ánh mắt bất thiện nhìn nhất chính là đệ tử của Bất Hủ Tông.

Còn có Vân Liêu.

Còn có Dương Nhạc Nhạc.

"Nhạc Nhạc, đợi chút nữa ta có thể ở bên ngươi sao? Những người bất thiện đó, ta có thể giúp ngươi giết bọn họ."

Một nữ nhân của Kình Thiên Vực đột nhiên áp sát phía sau Dương Nhạc Nhạc.

Dương Nhạc Nhạc đang dùng ánh mắt lạnh lùng đáp lại những ánh mắt bất thiện đang nhìn hắn, sau lưng đột nhiên bị một thứ mềm mềm kề sát, lập tức giật mình, quay đầu lại, phát hiện là nữ nhi hay nói nhảm của Vực Chủ Kình Thiên Vực, vẻ lạnh lẽo trên mặt lập tức biến mất sạch sành sanh.

"Có thể đừng đứng sát bên ta hay không, ta hứa với phụ thân ngươi trông nom ngươi một chút chứ không có hứa với phụ thân ngươi là sẽ ở bên người, ta đã có đối tượng."

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc vội vàng hất nàng ra.

Dương Nhạc Nhạc vừa đi, nữ nhi của Vực Chủ Kình Thiên Vực lại sắc mặt ửng hồng đứng tại chỗ, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc: "Ta nói chính là ở bên… không phải ở bên."

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một đám người vây quanh đám người Bất Hủ Tông đang nhiệt liệt bắt chuyện với nhau, ngắt lời của mọi người.

Một màn này lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhìn thấy người cầm đầu, đám người như cười trên nỗi đau của người khác, thậm chí có chút chờ mong đánh nhau trong lúc chuẩn bị chiến đấu này.

Người cầm đầu chính là Thương Lang Đoạn đến từ Mạc Vực.

Đệ nhất nhân Mạc Vực!

Đồng thời cũng là người của Ngân Nguyệt Yêu Lang Tông.

Hiếu chiến.

Xúc động.

Tàn bạo.

Tất cả là danh từ khi nói về Ngân Nguyệt Yêu Lang Tông.

Thương Lang Đoạn, hoàn mỹ kế thừa ý chí của Ngân Nguyệt Yêu Lang Tông, trong tranh đấu trong Mạc Vực,

không ngừng giết chóc, gặp một người giết một người, đều không ngoại lệ, từ đó giết ra hung danh hiển hách.

"Chỉ các ngươi?"

Nhưng mà người nói chuyện không phải là Thương Lang Đoạn mà là chân chó số một bên cạnh Thương Lang Đoạn.

Vân Liêu thấy kẻ đến không thiện, đi tới trước người mọi người, dduwnsg chỗ cách Thương Lang Đoạn gần trong gang tấc, trầm giọng hỏi: "Chư vị có việc?"

"Có việc, cũng không có việc gì. Chỉ là đến xem đám tiểu nhân vật chỉ là Trấn Nhạc Hạ Cảnh như các ngươi, dựa vào cái gì mà nhiều người như vậy đều leo lên top một trăm Tiềm Long Bảng."

Chân chó số một của Thương Lang Đoạn tỏ vẻ bất thiện, ánh mắt đảo qua đám người Bất Hủ Tông, vẻ mặt khinh thường.

Biểu cảm này như là tia lửa rơi xuống đống cỏ khô, trong nháy mắt đốt lên cảm xúc phẫn nộ của đám người Bất Hủ Tông.

"Ngươi nói cái gì!"

"Ngươi có gan nói lại lần nữa!"

Nhiều người soạt soạt soạt vây lại.

Nhưng mà chân chó số một của Thương Lang Đoạn cũng không sợ, thậm chí tiếp tục châm chọc: "Ái chà chà, không có thực lực, dùng số lượng góp? Khó trách Hồng Vực là tiểu vực kém nhất Nguyên Dương Vực, hóa ra là do đều bồi dưỡng mặt hàng như thế này."

Ngay lúc đám người Bất Hủ Tông muốn lúc bộc phát, Vân Liêu mở miệng: "Đều trở về, bị chọc giận dễ dàng như vậy? Từ khi nào mà chó cắn chúng ta một cái, chúng ta cũng phải cắn lại một cái?"

Bị Vân Liêu răn dạy như thế, đám người Bất Hủ Tông mới không cam lòng lui trở về. Đám người Bất Hủ Tông vừa lui, Vân Liêu cũng lười để ý đến bọn họ, lui qua một bên.

“Không thú vị, thật không thú vị!”

Lúc này, chân chó số một của Thương Lang Đoạn lại tiếp tục kêu gọi ầm ĩ.

Nói xong!

Oanh ——

Một đạo kinh hồng xẹt qua khu chuẩn bị chiến đấu, rơi vào bên cạnh Thương Lang Đoạn, cũng chính là chỗ chân chó số một của hắn đứng, mạnh mẽ đánh ra một cái hô sâu trên mặt đất cứng rắn của khu vực chuẩn bị chiến đấu.

Trong hố sâu còn bốc lên khói đen cuồn cuộn.

Còn tại sao không có bổ trúng chân chó số một của Thương Lang Đoạn, đó là vì Thương Lang Đoạn nhanh chóng kéo hắn qua một bên.

“Ai!”

Thương Lang Đoạn nói xong, bạo phát ra sát ý khổng lồ.

“Lại nhao nhao nữa, lão tử làm chết các ngươi.” Giọng Dương Nhạc Nhạc từ trong một góc yên tĩnh vọng lại.

Chân chó số một của Thương Lang Đoạn nghe xong lời này thì lập tức muốn nổi trận lôi đình, nhưng ánh mắt nhìn thấy Dương Nhạc Nhạc thì lập tức uể oải xuống.

Bởi vì Dương Nhạc Nhạc là người đánh khắp Kình Thiên Vực vô địch thủ.

Hơn nữa có thể điều khiển lôi điện!

Cực kỳ đáng sợ!

Thương Lang Đoạn thấy thế thì cũng chỉ có thể dằn tức giận xuống, trầm giọng nói: “Dương Nhạc Nhạc, ngươi có ý gì?”

“Các ngươi giống con muỗi, vo ve liên tục, còn nói nhảm thêm nữa, chờ ra sân, lão tử nhìn chằm chằm các ngươi mà giết.” Dương Nhạc Nhạc ném cho hắn một ánh mắt lạnh lẽo.

Nhưng trong lòng thì nghĩ như này: Dám chọc Bất Hủ Tông ta, làm chết các ngươi!

Đương nhiên, chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Vân trưởng lão cố ý nhắc nhở, bây giờ hắn còn không thể bại lộ thân phận đệ tử Bất Hủ Tông của mình.

Thương Lang Đoạn thấy Dương Nhạc Nhạc còn bá đạo cường thế hơn mình, trong lúc nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ: "Ngươi gan lắm!"

"Ngươi chờ, chỉ vì câu nói này của ngươi, nhất định phải giết ngươi!" Dương Nhạc Nhạc hung hăng trừng Thương Lang Đoạn một cái, đưa tay lên, thiểm điện chợ hiện.

【VIP】 Dương Nhạc Nhạc ngang ngược bá đạo (3)

Một màn này khiến cho người ta bị trùng kích lớn lao.

Lôi điện trên trời!

Cao cao tại thượng!

Nam nhân này lại vuốt vuốt lôi điện!

Thương Lang Đoạn thấy cảnh này, đầu lông mày run lên, không có cãi lại, không nói tiếng nào rời đi.

Lão đại vừa đi, đám chân chó còn lại cũng chạy trối chết, khiến cho không ít người buồn cười.

Đương nhiên.

Càng nhiều người đưa mắt nhìn lôi điện trong tay Dương Nhạc Nhạc.

Lúc này, một tiếng khen ngợi to rõ vang lên.

"Nhạc Nhạc, ngươi rất đẹp trai!"

Nữ nhi của Vực Chủ Kình Thiên Vực lại nhích lại gần lần nữa, vẻ mặt sùng bái và hưng phấn.

Dương Nhạc Nhạc suýt chút miệng phun hương thơm, vội vàng chạy ra chỗ xa. Tư thái ngang ngược, hung ác lúc này hoàn toàn không thấy.

Mặc dù tương phản rất lớn nhưng chính là tương phản như vậy lại làm cho Dương Nhạc Nhạc có thêm mấy người si mê. Thành công trở thành nam nhân có sức hấp dẫn nhất kế Vân Liêu.

Khúc nhạc dạo ngắn như vậy, nhanh chóng yên tĩnh lại. Trong khu vực chuẩn bị chiến đấu lại khôi phục trạng thái ban sơ, đa số mọi người đều đang quan sát người xung quanh.

Bởi vì trước khi chưa biết hình thức tranh tài, mỗi người xung quanh đều có thể là kẻ địch của mình.

Theo thời gian trôi qua, một canh giờ trôi qua rất nhanh.

Đã đến giờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng mở ra!

Năm trăm tên thiên kiêu được mời lên đài lần nữa, trong tiếng hoan hô của mọi người, Ôn Bình lấy chìa khoá ra kích hoạt Thất Vực Đăng Thiên Bảng. Kim Bảng to lớn dâng lên ở giữa sân rộng, phát ra ánh sáng lóa mắt, phóng lên tận trời, cuối cùng lơ lửng giữa không trung.

Trên Kim Bảng to lớn, có thể thấy rõ ràng trên trăm ký tự —— chính là trên trăm loại hình thức tranh đấu mà Ti Hải Hiền nói tới.

Ôn Bình lại khởi động chìa khoá lần nữa, trên trăm hình thức tranh đấu trên Kim Bảng bắt đầu nhảy lên điên cuồng, cuối cùng dừng lại trong tiếng hoan hô của mọi người.

Hình thức tranh tài của trận đầu —— sinh tồn!

Một hình thức chưa từng xuất hiện.

Chỉ có cường giả Thiên Vô Cấm mới biết được nội dung của hình thức này.

Ti Hải Hiền lập tức sai người truyền nội dung hình thức sinh tồn lại cho Ôn Bình, Ôn Bình nhận được về sau, vẻ mặt xuất hiện một chút kinh ngạc.

Lại là năm vào một!

Lúc đầu, U Quốc đã cố ý gia tốc lịch đấu các đại vực, hắn còn rút được một cái hình thức càng nhanh hơn, mới vào thì đã đào thải bốn trăm người.

Thật tàn khốc!

Sau khi Ôn Bình đọc xong nội dung tranh tài, khán giả đương nhiên là kích động không thôi, nhưng thiên kiêu dự thi thì đều lộ ra sắc mặt khó coi.

Bởi vì bọn họ không đấu với nhau.

Mà là một giới không biết!

Khi bọn họ bước vào giới đó, cái giới đó sẽ bắt đầu sụp đổ, chuyện bọn họ có thể làm chỉ có không ngừng trốn tới trung

tâm của giới.

Trong thời gian ba ngày, không đến được khu vực trung tâm —— đào thải!

Trốn chậm, rơi xuống ngoài giới —— đào thải!

Hình thức tranh tài như vậy, sao bọn họ phát huy ra thực lực của mình?

Chẳng phải là ai chạy nhanh thì người đó sẽ thắng?

Trong lúc bọn họ đang phiền muộn, thì thầm nói chuyện với nhau, một cái lối đi mở ra phía dưới Kim Bảng, năm trăm người lục tục đi vào bên trong.

Dương Nhạc Nhạc rống một tiếng, chấn kinh toàn trường: "Thương Lang Đoạn kia, ngươi đừng hòng chạy! Hôm nay lão tử nhất định phải giết chết ngươi!"

Nói xong, Dương Nhạc Nhạc lập tức đuổi theo Thương Lang Đoạn.

Thương Lang Đoạn thấy thế thì vội vàng chạy.

Cảnh tượng này khiến cho vô số người hoan hô.

Vực Chủ Kình Thiên Vực thấy thế thì không nhịn được, ngắm nhìn người xung quanh một chút, dừng lại ở Ti Vực Chủ và Long Dương Vương, sau đó nói: "Để Ti Vực Chủ và Long Dương Vương điện hạ chê cười rồi, từ trước đến nay tiểu tử Dương Nhạc Nhạc này luôn thẳng tính như vậy, tuổi còn nhỏ mà đã bá đạo như vậy, ta cũng không biết để cho hắn đại biểu Vực Chủ Phủ Kình Thiên Vực là đúng hay sai."

Lời tuy nói như vậy nhưng nụ cười trên mặt lại không giấu được.

Sau khi Long Dương Vương nghe xong thì cười không nói, còn Ti Hải Hiền Dương thì tán dương Nhạc Nhạc, dù sao hắn cũng có nghe nói về Dương Nhạc Nhạc.

Nam nhân khống chế lôi điện!

Nguyên Dương Vực chỉ có một người này!

Nghe nói Dương Nhạc Nhạc có thể khống chế lôi điện, Long Dương Vương lập tức hào hứng: “Tiểu tử này, nếu biểu hiện rất tốt, bản vương có thể suy tính hắn.”

Ý bóng gió trong lời nói chính là chịu thu Dương Nhạc Nhạc làm đệ tử.

Một câu nói đó khiến cho Vực Chủ Kình Thiên Vực càng đắc ý hơn.

Dù sao Dương Nhạc Nhạc cũng là đại biểu Vực Chủ Phủ Kình Thiên Vực tham gia tranh tài!

Dương Nhạc Nhạc làm náo động, chính là hắn làm náo động!

Giờ phút này, đám người Bất Hủ Tông cười không nói.

Bọn họ biết tất cả mọi chuyện, nhưng lười nói.

Ngươi muốn thu, cũng phải chờ Nhạc Nhạc đồng ý mới được.

Nhưng mà lúc này có một người lại nhíu chặt chân mày —— chính là Triệu Tình!

Nàng nhìn thấy một nữ nhân đuổi theo sau lưng Dương Nhạc Nhạc, vừa đuổi theo Dương Nhạc Nhạc vừa kêu: “Nhạc Nhạc, ngươi chờ ta một chút! Nhạc Nhạc!”

Trần Hiết thấy cảnh này thì tiếc nuối lắc đầu: “Không gạt được.”

“Trần trưởng lão, cái gì không gạt được?” Triệu Tình nghe xong, cảm thấy có chút không đúng, vội vàng hỏi.

Trần Hiết giải thích: “Thật ra thì chuyện này cũng không trách hắn, là nữ nhân đó nhất định phải dây dưa. Ta chứng minh, tiểu tử đó tuyệt đối vẫn luôn ngồi trong lòng mà vẫn không loạn!”

“Còn ngồi trong lòng?”

Triệu Tình nghe xong thì nổi giận.

“Cái gì ngồi trong lòng…” Trần Hiết bó tay rồi.

Yêu tộc.

Đều không đọc sách sao?

Cùng lúc đó, Long Dương Vương mượn cớ có việc thương lượng với Ti Hải Hiền, mời Ôn Bình đi. Có thể không nói nữa, Ôn Bình cầu còn không được.

Ôn Bình trở lại chỗ ngồi trước đó, nghe được Triệu Tình tức giận bất bình, mấy người Hoài Diệp đang không ngừng an ủi nàng.

Nghe vài câu, Ôn Bình biết đại khái.

"Nếu như không yên tâm, sau lần này, trở về thì lập tức kết hôn còn không được sao? Tuổi của các ngươi, đã có thể kết hôn."

Ôn Bình vừa dứt lời, đám người Hoài Diệp sững sờ.

【VIP】 Ti Hải Hiền mượn uy Bất Hủ Tông

“Tông chủ, ngài có thể không đưa ra chủ ý dỏm như vậy được không?” Hoài Diệp bất đắc dĩ đáp lại, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Triệu Tình hai mắt sáng lên.

Ôn Bình không khỏi cười ra tiếng, liếc mắt một cái, vừa khéo nhìn thấy Long Dương Vương đổi vẻ mặt cười trước đó, thay vào đó là nghiêm túc và lạnh lùng lúc mới gặp. Đồng thời dựng bình chướng cách âm lên xung quanh hai người, hiển nhiên là muốn bàn chuyện quan trọng gì.

Đối với chuyện này, Ôn Bình cũng không thèm để ý, chỉ nhìn một cái rồi dời mắt qua chỗ Kim Bảng. Bởi vì khi tất cả mọi người tiến vào giới mà Kim Bảng sáng tạo, một cái màn ánh sáng lớn hiện ra trên không quảng trường, theo tiếng ca múa náo nhiệt, lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Trong màn sáng, năm trăm người đều bị ngẫu nhiên đưa đến biên giới của giới. Ôn Bình nhìn kỹ thế giới mà Thất Vực Đăng Thiên Bảng sáng tạo một chút.

Là một chỗ giống như đảo.

Một tòa phù không đảo!

Ở trên đảo có nhiều loại địa hình, khiến cho người ta cảm thấy như chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ.

Khi màn sáng chầm chậm hiện ra toàn cảnh phù không đảo, mọi người bắt đầu gấp gáp di chuyển. Ngoại trừ yêu vật có thể thấy được khắp nơi, nơi hiểm yếu, còn có kinh hỉ ngoài ý muốn. Từng cái ngọc giản ghi chép công pháp, mạch thuật tản mát tại các ngõ ngách.

Cấp thấp nhất cũng là Huyền cấp thượng phẩm!

Đẳng cấp cao nhất là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm.

Đây chính là đồ trấn phái của thế lực ngũ tinh cự đầu.

Cho dù là ở thế lực lục tinh thì cũng là trân bảo. Không phải nhân viên hạch tâm của thế lực và cường giả trên Địa Vô Cấm thì không thể học.

Sức hấp dẫn này không thể nói là không lớn!

Những nguy hiểm thấy được cũng không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là những công pháp, mạch thuật ai cũng không muốn bỏ qua này.

Đối với các thiên kiêu chỉ là Trấn Nhạc Cảnh thì chính là hấp dẫn trí mạng!

Bởi vì màn sáng hiện lên nhắc nhở: Phàm là cầm theo mạch thuật, công pháp, xung quanh sẽ xuất hiện phù quang, công pháp, mạch thuật có phẩm cấp càng cao, phù quang càng mạnh.

Câu nói này, người trong phù không đảo không thấy được!

"Cứ như vậy, người nào cầm được công pháp, mạch thuật thì sẽ trở thành mục tiêu công kích." Diêm Lai không nhịn được cảm khái một câu.

Một câu nói đó, đám người rất tán thành.

Phù quang đó, phải nói là bia ngắm!

Nó sẽ nói cho tất cả người chứng kiến, trên người người này có gì đó.

Trong phù không đảo.

Khi tất cả người thấy rõ tất cả trước mắt, cũng không có vội vã bay về phía trước mà thả cảm giác ra ngoài xem xét.

Mỗi một người đều cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Chỉ sợ ngay từ đầu thì đã thất bại.

Khi những người khác nhiệt liệt bắt chuyện và thảo luận đệ tử thiên kiêu nhà mình với nhà khác, Ôn Bình vừa nhìn chăm chú hình ảnh phù không đảo vừa lắng nghe Ti Hải Hiền và Long Dương Vương nói chuyện.

Bình chướng cách âm đó có thể ngăn cản những người khác nhưng đối với hắn thì giống như là không tồn tại.

Một đợt hàn huyên nghe có chút dối trá qua đi, Long Dương Vương bắt đầu nói chuyện chính.

"Ti Vực Chủ, lần này bản vương đến, thật ra thì không riêng gì vì hộ giá hộ tống Thất Vực Đăng Thiên Bảng, miễn bị người Già Thiên Lâu ẩn núp ám toán lần nữa mà còn mang hai cái mệnh lệnh của quốc chủ đến." Nói xong, Long Dương Vương móc từ tàng giới ra một quyển sách vàng, tiện tay vứt cho Ti Hải Hiền hai tay cung nghênh đón lấy.

Không đợi Ti Hải Hiền mở ra nhìn, Long Dương Vương tiếp tục nói: "Bắt đầu từ Thần Huyền Cảnh đến Địa Vô Cấm, ngươi cần cường chinh tổng cộng năm ngàn vạn người, hơn nữa chỉ có thời gian ba tháng. Trong vòng ba tháng, ngươi phải thu thập, đồng thời nhanh chóng đưa vào chiến trường."

Ti Hải Hiền giật mình, lập tức lật sách vàng ra, hơi kinh ngạc hỏi thăm: "Điện hạ, sao đột nhiên lại cường chinh nhiều người như vậy?"

"Những năm gần đây, Già Thiên Lâu càng ngày càng càn rỡ, quốc chủ chuẩn bị cho nó một bài học, nếu không Già Thiên Lâu còn tưởng rằng U Quốc ta mềm yếu bất lực."

"Thuộc hạ đã hiểu."

Ti Hải Hiền không nói thêm gì nữa.

Nói nhiều sai nhiều.

Hắn chỉ cần chấp hành là được.

Chỉ là thời gian ba tháng, thực sự quá khẩn trương.

Cường chinh năm ngàn vạn người, không phải là vấn đề, dù sao nhân khẩu của Nguyên Dương Vực còn đó, chừng hai mươi lăm tỷ người. Nhưng mà bây giờ là khiến cho mọi người lên chiến trường mà không phải để cho bọn họ tới tham dự trăm năm thịnh hội đơn giản như vậy. Nếu như những người này chịu đi sa trường thì đã đi từ sớm rồi.

Dù sao sa trường vẫn luôn mở ra với tất cả mọi người trong U Quốc, đồng thời chỉ cần kiến công ở sa trường thì có thể nhanh chóng nhận được phần thưởng phong phú.

Nhưng bọn họ vẫn không đi, đó là vì sa trường giống một cái cối xay thịt, người bình thường đi thì có mấy người có thể trở về được?

Lập tức muốn năm ngàn vạn người buông bỏ gia đình, buông xuống cuộc sống miễn cưỡng coi như dễ chịu bây giờ, sao bọn họ có thể lập tức đồng ý được?

"Ti Hải Hiền ngươi là hạng người gì, bản vương biết, không đứng về phía chư vương, không màng quyền thế, một lòng chỉ nghĩ đến nhân dân Nguyên Dương Vực ngươi. Nhưng mà đại chiến giữa chúng ta và Già Thiên Lâu đã không thể tránh được. Nếu như người ở Nguyên Dương Vực không chịu lên chiến trường thì cho bọn họ một chút động lực."

"Điện hạ?"

Ti Hải Hiền có dự cảm xấu.

"Người thành đại sự, đương nhiên không thể câu nệ tiểu tiết. Mệnh lệnh của quốc chủ đã viết rất rõ ràng, chỉ cho ngươi ba tháng. Bản vương cảm thấy, nếu trong lòng bọn họ không biết nên vì cái gì mà chiến, vậy thì cho bọn họ một chút thù hận, để người Già Thiên Lâu ẩn núp đồ vài toà thành thì được. Còn đó là những tòa thành nào, ngươi tự chọn, nếu như nhân thủ không đủ, bản vương có thể cho ngươi mượn."

"Không thể nào!"

Ti Hải Hiền trầm giọng cự tuyệt.

Đồ thành?

Thân là người của chính phủ U Quốc, vung vẩy đồ đao tàn sát con dân của mình?

Hắn không thể nào làm như vậy!

【VIP】 Ti Hải Hiền mượn uy Bất Hủ Tông (2)

“Vậy ngươi có biện pháp tốt hơn có thể thuyết phục năm ngàn vạn người, thậm chí càng nhiều người đi sa trường chịu chết? Nói thật cho ngươi biết, năm ngàn vạn người này chỉ là nhóm đầu tiên. Có nhóm đầu tiên thì sẽ có nhóm thứ hai, chỉ cần nhóm đầu tiên chiến tổn đạt đến bảy thành, nhóm thứ hai nhất định phải bù vào. Cho đến khi chiến tranh thắng lợi!” Long Dương Vương bày sự thực máu me ra trước mặt Ti Hải Hiền.

Ti Hải Hiền vẫn lắc đầu không muốn: “Ta sẽ dùng biện pháp của mình, cũng không nhọc đến điện hạ quan tâm.”

“Đương nhiên, ngươi có thể dựa theo biện pháp của ngươi. Nhưng đồ thành vĩnh viễn là phương pháp nhanh nhất. Hơn nữa biện pháp bản vương mới vừa nói cũng không phải là bản vương đoán mò. Đề nghị này đến từ ai, hẳn là ngươi còn biết rõ hơn ta. U Quốc thành lập ở Triều Thiên Hạp như thế nào, ngươi vô cùng rõ ràng. Ngươi xem quyển sách vàng thứ hai một chút thì ngươi sẽ hiểu được.”

Long Dương Vương lập tức lấy quyển sách vàng thứ hai ra, vô tình vứt cho Ti Hải Hiền đang trầm mặc không nói, Ti Hải Hiền do dự mở ra.

Hắn thấy được một điều lệnh!

Một điều lệnh điều chỉnh hắn từ Vực Chủ Nguyên Dương Vực thành Thần Tướng sa trường!

Sau đó Long Dương Vương lại mở miệng: “Lúc đầu mệnh lệnh thứ hai này bản vương có thể không cần lấy ra. Bởi vì quốc chủ nói, chỉ cần ngươi thành thành thật thật dựa theo hắn nói mà làm, Vực Chủ Nguyên Dương Vực vẫn là ngươi, nhưng mà vừa rồi, ngươi từ chối đề nghị quốc chủ đưa ra.”

“Quốc chủ… không sợ làm lạnh lòng tất cả mọi người sao?” Ti Hải Hiền trầm giọng hỏi.

Lửa giận trong lòng như muốn phun ra ngoài!

Nhưng hắn khắc chế.

Long Dương Vương khẽ cười một tiếng trào phúng: "Ngươi quá đề cao mình. Chỉ có quốc chủ mạnh, Tam Thiên Tướng mạnh, U Quốc vĩnh viễn tồn tại. Mà ngươi, sợ là vừa chết thì sẽ có người khác lập tức thay vào. Cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh có số lượng không nhiều nhưng cũng không ít."

Lời vừa nói ra, Ôn Bình vẫn luôn nghe lén lập tức hiểu được tại sao Vi Sinh Tinh Vũ mưu phản U Quốc, thành lập Già Thiên Lâu.

Cũng hiểu, tại sao Già Thiên Lâu có thể lấy được nửa giang sơn Triều Thiên Hạp.

Hóa ra thượng vị giả hoàn toàn không có xem mạng sống của người bình thường là mạng mà là xem như cỏ rác, xem như công cụ.

Đúng là vô tình!

Không biết còn tưởng rằng quốc chủ U Quốc là tu tiên giả.

So sánh một chút, chuyện mờ ám mà hoàng tộc U Quốc làm cũng ngang ngửa với Già Thiên Lâu bây giờ.

Theo sau đó, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Ti Hải Hiền mở miệng: "Điện hạ, nếu ngươi dám đồ thành, ta dám công khai cuộc đối thoại giữa ngươi và ta, không nói gạt ngươi, ta và lâu chủ Tẫn Tri Lâu quan hệ không tệ, chắc chắn hắn sẽ không muốn bỏ lỡ tin tức giật gân này! Đến lúc đó, Bất Hủ Nhật báo vừa ra, toàn bộ người trong Nguyên Dương Vực đều sẽ thấy, không biết đến lúc đó bọn họ sẽ nghĩ như thế nào!"

"Ngươi uy hiếp bản vương!"

Long Dương Vương tức giận chất vấn.

Ti Hải Hiền tự giễu cười một tiếng, nói: "Thuộc hạ không dám, chỉ là muốn nói cái gì thì nói cái đó thôi. Đối với các ngươi, ta có cũng được, mà không có cũng không sao, Bất Hủ Tông, ngươi có dám nói có cũng được không có cũng không

sao, tiện tay có thể diệt không? Cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh U Quốc có không ít, nhưng có bao nhiêu cường giả phong vương? Hơn nữa còn là lão Kiếm Thần đã phong vương mấy trăm năm trước!”

“Ngươi…”

Long Dương Vương nhất thời nghẹn lời.

Nhưng là trong lòng đã là phẫn nộ đến cắn răng nghiến lợi.

Chỉ hận không thể giết Ti Hải Hiền ngay bây giờ.

Nhưng mà Ti Hải Hiền nói không sai.

“Có thể điện hạ không biết, Tuyền Qua Thần Tượng của Bất Hủ Tông đã sáng tạo ra một loại ‘đá’ thần kỳ, tên là Truyền Âm Thạch. Cho dù hai bên cách nhau bao xa, chỉ cần lấy Truyền Âm Thạch ra thì có thể đối thoại. Vừa khéo Ôn tông chủ cho ta một viên…”

Ti Hải Hiền không có lấy Truyền Âm Thạch ra nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ chắc chắn, khiến cho Long Dương Vương giận mà không dám nói gì.

Nhìn ra bên ngoài một chút, phát hiện Ôn Bình đang nhìn hắn.

Ti Hải Hiền thấy thế thì lập tức cầm lấy một ly rượu, ra vẻ như đang chạm cốc.

Lúc này Ôn Bình cười đáp lại, sau đó cũng nâng ly, đồng thời đáp lại một câu: “Nói xong thì mau ra đây uống vài ly, đợi lát nữa ta về tông một chuyến, lấy hai vò rượu ngon tới. Chính là loại bọn người Vụ Kỳ Vương đang uống… ngươi hiểu.”

Mặc dù bình chướng cách âm có thể ngăn cách tiếng người bên ngoài nhưng người dựng bình chướng cách âm lên như Long Dương Vương lại có thể nghe được tiếng bên ngoài.

Vừa khéo.

Ôn Bình nói câu nói này là muốn cho Long Dương Vương nghe được.

Long Dương Vương nghe xong lời này, sắc mặt cứng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Quan hệ giữa Ti Hải Hiền và Ôn Bình càng tốt, hắn càng không dám đánh cược.

Lỡ như hôm nay bọn họ lên Bất Hủ Nhật báo thật, vậy thì chuyện phiền phức rồi.

"Tinh Sa!"

Lúc này, Long Dương Vương quay qua ra ngoài hô một tiếng.

Một trong số ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đi theo Long Dương Vương đến lập tức đứng dậy, rảo bước đi vào bình chướng cách âm.

"Điện hạ!"

Tinh Sa cung kính khom người, nhưng ánh mắt nhìn Ti Hải Hiền lại bất thiện.

Long Dương Vương lạnh giọng nói: "Tinh Sa, hôm nay ngươi nói chuyện với Ti Vực Chủ một chút. Cần phải xử lý thỏa đáng lời nhắn nhủ của quốc chủ."

Tinh Sa gật đầu: "Điện hạ yên tâm!"

Long Dương Vương hỏi: "Tinh Sa, ngươi chỉ có ba tháng, hiểu chưa? Bây giờ ngươi có cách nào cường chinh năm ngàn vạn người không?"

Câu hỏi này, thái độ rất rõ ràng.

Đó chính là cho dù không thể dùng biện pháp đồ thành.

Thì cũng không cho Ti Hải Hiền có cơ hội nhúng tay!

Hắn chỉ dùng người một nhà!

Nếu như ngươi không chịu thành người nhà, vậy thì sẽ bị loại ra.

Ngay lúc Tinh Sa định mở miệng, Long Dương Vương trầm giọng nói: "Chờ một chút! Ti Vực Chủ, chuyện kế tiếp là cơ mật của Nguyên Dương Vực, ngươi không thể nghe!"

"Hi vọng điện hạ nhớ kỹ ta."

Ti Hải Hiền không có ở lại, rảo bước rời khỏi bình chướng cách âm.

【VIP】 Có thể là không thích, cho nên không chiếm

Sau khi rời khỏi bình chướng cách âm, Ti Hải Hiền lập tức đi tới chỗ Bất Hủ Tông, lên tiếng chào lâu chủ Tẫn Tri Lâu Trần Hiết đang ngồi bên cạnh Ôn Bình.

"Lâu chủ, gần đây Bất Hủ Nhật báo có thiếu tin tức lớn không?"

Trần Hiết bị câu hỏi đột nhiên này hỏi cho ngẩn ra, sau đó đột nhiên được Ôn Bình dùng tinh thần lực truyền lại một câu nói, lúc này mới gật đầu: "Thiếu, đương nhiên thiếu, càng oanh động càng tốt. Chỉ có ngươi không dám nói, không có ta không dám đưa lên Bất Hủ Nhật báo."

Trần Hiết dứt lời, không khỏi miên man bất định.

Long Dương Vương nghe được câu này, cũng tức giận không thôi, tức giận đến sắp bóp nát ghế.

"Nói!"

Long Dương Vương trầm giọng nói.

Tinh Sa trong lòng run sợ thốt ra: "Điện hạ, việc này đơn giản, giao chuyện này cho một tông môn thế lực làm là được rồi. Được U Quốc ta che chở lâu như thế, cũng nên ra thêm chút sức. Nhiều tông môn như vậy, một nhà ra mười vạn người, năm ngàn vạn người không cần ba tháng cũng có thể chinh đầy! Nếu như bọn họ dám không đồng ý, trực tiếp diệt trừ!"

"Vậy chuyện này phải xem ngươi rồi, đừng để bản vương hối hận ngày đó đã tiến cử ngươi làm Vực Chủ Nguyên Dương Vực với quốc chủ. Nếu người nào không làm theo, nhớ kỹ đừng lòng dạ đàn bà, nhất định phải giết gà dọa khỉ."

"Rõ!"

Tinh Sa gật đầu, hai đầu lông mày lộ ra sát ý tàn nhẫn.

“Lập tức hoàn thành chuyện này, thời gian ba tháng rất ngắn. Nếu như không hoàn thành được, quốc chủ trách tội xuống, chỉ sợ vị trí Vực Chủ này của người rất khó bảo đảm được.” Long Dương Vương dứt lời, liếc mắt nhìn Ti Hải Hiền đang nâng ly uống với Ôn Bình, một sợi sát ý lặng yên xuất hiện.

Nhưng mà lại nhanh chóng biến mất.

Lúc này, Tinh Sa vốn muốn lập tức lên đường đột nhiên nhận ra được cái gì, vội vàng hỏi: “Điện hạ, vậy… Bất Hủ Tông thì sao?”

“Đây là mệnh lệnh của quốc chủ, đương nhiên mỗi tông môn đều phải xuất lực. Nhưng mà Bất Hủ Tông có thể ít hơn một chút, nhưng không thể miễn đi.” Đây là ý kiến mà Long Dương Vương cẩn thận châm chước mới nghĩ ra được, dù sao bây giờ Bất Hủ Tông còn chưa đứng ở bên hắn.

Nếu miễn đi thì có chút không thỏa đáng.

Chỉ sợ sau này Bất Hủ Tông sẽ cho là Long Dương Vương không có Bất Hủ Tông thì sống không nổi.

Nhưng mà.

Hắn cũng phải để cho Bất Hủ Tông cảm nhận được thiện ý của hắn.

Cho nên để Bất Hủ Tông ít ra sức là tốt nhất.

Tinh Sa hơi suy tư, gật đầu: “Thuộc hạ đã hiểu. Vậy Bất Hủ Tông chỉ cần ra một vạn người là được rồi. Đối với một tông môn mạnh mẽ như Bất Hủ Tông, một vạn người hẳn là không ảnh hưởng toàn cục. Chắc hẳn Bất Hủ Tông biết thì sẽ hết sức ủng hộ!”

“Đi thôi!”

Long Dương Vương mỉm cười.

Cuối cùng cũng có một chuyện khiến cho mình vừa lòng!

“Thế nào, nhớ vợ? Tiếp tục uống đi!”

Khi Long Dương Vương nói xong, Ôn Bình thúc giục Ti Hải Hiền đang nâng ly đứng sững sờ nguyên chỗ giống một khúc gỗ một tiếng.

"Đi… đi… Ôn tông chủ, ta làm, ngài tùy ý." Ti Hải Hiền bị Ôn Bình kéo ra khỏi cơn trầm tư, một hơi uống cạn liệt tửu trong ly.

Ôn Bình hiểu, thời khắc này trong lòng Ti Hải Hiền thất lạc và phiền muộn cỡ nào.

Nam nhân mà.

Khi hắn một hơi uống cạn ly.

Hoặc là có tâm sự.

Hoặc là tửu quỷ.

Có thể tu luyện tới cảnh giới này, sao Ti Hải Hiền có thể bị cảm giác khoái lạc ngắn ngủi do rượu mang tới làm lung lạc được?

Không phải ai ai cũng là Thanh Liên Kiếm Tiên!

Sau một khắc, Ôn Bình lập tức dùng tinh thần lực truyền âm cho hắn.

"Ti Vực Chủ, nếu như cảm thấy thất vọng, vậy thì gia nhập Bất Hủ Tông đi. Mặc dù bổn tông chủ không phải thánh hiền nhưng nhất định sẽ không cô phụ ngươi."

"A?"

Ti Hải Hiền bị giọng nói bất thình lình làm cho giật nảy mình.

"Không cần kinh ngạc, chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi. Vừa rồi Long Dương Vương đó nói, bổn tông chủ cũng nghe được, sự kiên trì của ngươi, bổn tông chủ cũng nhìn thấy."

Sau khi truyền âm, Ôn Bình nói thêm một câu.

Những lời này là nói miệng.

"Thế nào, vừa rồi ngẩn người, muốn cưới tiểu thiếp?"

Ti Hải Hiền bất đắc dĩ cười một tiếng, nói tiếp: "Đúng là chuyện gì cũng không thể gạt được Ông tông chủ."

Ôn Bình lại truyền âm lần nữa.

"Muốn nắm giữ quyền nói chuyện thì cần có lực lượng. Vừa khéo, đây là thứ mà Bất Hủ Tông ta có thể cho ngươi. Suy tính cho kĩ, ta cho ngươi thời gian!"

Sau khi truyền âm thì tiếp tục mở miệng nói: "Nếu muốn cưới tiểu thiếp thì cưới chứ sao. Ngươi còn sầu không ai chịu gả cho ngươi?"

Ti Hải Hiền trầm tư mấy hơi, suy cho cùng thì vẫn chậm rãi gật đầu: "Ôn tông chủ, ta sẽ suy tính."

"Vậy thì cũng không dài dòng, tiếp tục xem tranh tài." Nếu Ti Hải Hiền đã thất vọng với hoàng tộc U Quốc, có ý muốn gia nhập vào Bất Hủ Tông, vậy Ôn Bình cũng không cần phải nói thêm cái gì.

Nói nhiều thì lại không tốt.

Giống như quá mức khát vọng một thứ, kết quả thường không chiếm được.

Ti Hải Hiền cố nặn ra một nụ cười, một ly liệt tửu lại vào cổ họng, sau đó nhìn về phía phù không đảo, sau đó cảm thán một tiếng, nói: "Trong phù không đảo, đáng sợ nhất hoàn toàn không phải những nguy hiểm thấy được đó mà là những công pháp và mạch thuật có thể làm cho người ta nhất phi trùng thiên. Không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của bọn chúng!"

Ti Hải Hiền nói xong, Long Dương Vương lại mở miệng chen vào.

"Như vậy mới kích thích, tu hành, đó chính là một cái quá trình tranh đấu sao? Tranh tài nguyên, tranh xếp hạng vả tranh các loại có thể tranh được."

Long Dương Vương mới mở miệng, những người khác lập tức hùa theo.

Rất nhiều Thiên Vô Cấm nhao nhao tỏ vẻ đồng ý.

Về phần những thế lực lục tinh, thế lực ngũ tinh thì cũng liên tục tán thưởng.

"Điện hạ đúng là cao kiến, tu hành không phải chính là quá trình tranh đấu sao?"

"Điện hạ cao kiến!"

"Điện hạ quả là kiến giải độc đáo, sợ là chúng ta tu hành cả một đời cũng không thể nào có được cảm ngộ sâu sắc như vậy!"

…

Mọi người hùa theo không dứt.

Long Dương Vương cũng rất hưởng thụ cười, sau đó nói: "Khi bọn họ phát hiện những công pháp và mạch thuật đó, tranh tài chân chính bắt đầu!"

Nói xong, trong hình ảnh đến từ phù không đảo đã có một người tiếp xúc đến ngọc giản bắn ra phù quang. Khi hắn đưa tay vào trong phù quang bắt lấy ngọc giản, sau đó lật nó ra, trên mặt lập tức hiện ra vẻ kích động, mừng rỡ như điên. Không hề nghĩ ngợi, trực tiếp giấu vào trong tàng giới!

【VIP】 Có thể là không thích, cho nên không chiếm (2)

Sau đó quan sát bốn phía một phen, thấy không có người nhìn thấy, lập tức chạy như bay vào trong chỗ sâu trong rừng cây.

Bởi vì hắn gặp được một bộ mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm!

Mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm có thể nói là cực kỳ hiếm có.

Không phải thành viên hạch tâm của thế lực ngũ tinh cự đầu thì không thể tu hành!

Thế lực ngũ tinh bình thường, mạch thuật trấn phái mạnh nhất cũng chỉ như thế này thôi.

Vừa khéo người cầm được bộ công pháp đó đến từ một cái thế lực ngũ tinh bình thường, cho nên hắn mới hưng phấn và kích động như vậy.

"Bắt đầu!"

Long Dương Vương có chút hăng hái nhìn người thanh niên bắn ra phù quang bên trong hình ảnh.

Cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều người đều phát hiện ngọc giản trong phù quang.

Mỗi người phát hiện ngọc giản đều hưng phấn.

Đồng thời cũng càng ngày càng nhiều người bắn ra phù quang mà mình không nhìn thấy được.

Theo thời gian trôi qua, lúc có một đám người chạm mặt, có người phát hiện thân thể người đối diện mình lại bắn ra phù quang khác nhau, rốt cục cũng đã nhận ra điểm không thích hợp.

Một trận đại chiến, không thể tránh được.

Cứ như vậy, trải qua mấy lần đại chiến, rốt cục có có không ít người thăm dò được sáo lộ của phù quang, cũng biết phù quang càng sáng thì nói rõ thu hoạch càng tốt.

Kết quả là người biết quy tắc này, bắt đầu tìm kiếm những người thân thể bắn ra phù quang chói mắt.

Hơn bốn trăm người đều rơi vào tranh đoạt.

Bởi vì mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm có sức hấp dẫn quá mạnh.

Thậm chí có người còn tạo thành đoàn, chuyên môn cướp đoạt và tìm kiếm mạch thuật Địa cấp.

Thấy cảnh này, Long Dương Vương vui vẻ cười nói: "Chính là muốn như vậy, nếu như không tranh không đoạt thì làm người bình thường còn hơn."

"Cố lên!"

Tinh Sa là Vực Chủ Nguyên Dương Vực vừa mới thượng vị, cũng hưng phấn reo một tiếng hùa theo Long Dương Vương, khiến cho vô số người cũng hùa theo.

Những người xem reo hò, từng người thèm thuồng không thôi.

"Khắp nơi đều là mạch thuật lưu phái Địa cấp, công pháp Địa cấp khắp nơi, đáng tiếc, đáng tiếc, lúc tuổi còn trẻ ta không có gặp được Thất Vực Đăng Thiên Bảng."

"Chỉ cần nhận được một bộ mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, cho dù không có được cường giả Thiên Vô Cấm ưu ái, cũng không có được tông chủ Bất Hủ Tông ban thưởng thì đời này cũng không lo."

"Còn không phải vậy sao, có mạch thuật phẩm cấp như vậy, tuyệt đối là vô địch thủ trong cùng cảnh. Cho dù không được cường giả Thiên Vô Cấm ưu ái thì cũng có thể được nửa bước Thiên Vô Cấm hoặc là cường giả Địa Vô Cấm Thượng Cảnh ưu ái. Chắc chắn đời này có thể trở thành cự phách một phương!"

Trong tiếng khen ngợi của mọi người, một giọng nói đột ngột vang lên: “Không phải là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm sao, cái này cũng đáng tốn thời gian đi đoạt?”

Người mở miệng nói chuyện là Hoài Diệp Bất Hủ Tông.

Hoài Diệp vừa lên tiếng, lập tức khiến cho không ít người chú ý tới.

Nhưng mà thấy Hoài Diệp ngồi sau lưng tông chủ Bất Hủ Tông, suy nghĩ định chửi một câu “giả vờ ngầu cái gì” lập tức không còn sót lại chút gì.

Bất Hủ Tông.

Không thể trêu vào!

Long Dương Vương nghe vậy cũng không khỏi cười nói: “Ôn tông chủ, đệ tử quý tông đúng là không tầm thường ha. Tuổi còn nhỏ, thậm chí ngay cả mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm cũng không coi trọng!”

Lời vừa nói ra, khiến cho không ít người buồn cười.

Nhưng mà bởi vì sợ Ôn Bình tức giận cho nên khi cười thì cố gắng khắc chế hoặc quay đầu qua chỗ khác.

Ôn Bình bình tĩnh cười nói tiếp: “Đồng ngôn vô kỵ. Long Dương Vương không cần để ở trong lòng, mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, ai dám nói không coi trọng đâu?”

Hoài Diệp cũng lập tức đổi giọng.

“Chư vị tiền bối, ta nói bậy, các ngươi đừng coi là thật, đừng coi là thật.”

Thấy Ôn Bình và đệ tử đều nói như vậy, mọi người cũng không còn quan tâm một chuyện nhỏ như thế.

Dù sao đồng ngôn vô kỵ!

Ánh mắt mọi người tiếp tục tập trung vào hình ảnh phù không đảo, chỉ thấy nhiều chỗ trong phù không đảo đều bạo phát chiến đấu tranh đoạt mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm.

“Các huynh đệ, bao vây hắn. Phù quang xung quanh thân thể gia hỏa này chói mắt như thế, chắc chắn là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm!” Một nam tử Trấn Nhạc Trung Cảnh hung tợn nhìn chằm chằm một thanh niên đang bối rối dựa lưng vào một cây đại thụ: “Cướp được đồ trước, đến lúc đó chúng ta lại thảo luận xem chia như thế nào!”

Nam tử hạ lệnh, sau đó năm sáu người bên cạnh lập tức bao vây thanh niên, cùng nhau tiến lên, trong chốc lát đã đuổi tên thanh niên đó ra khỏi phù không đảo.

Khi thanh niên đó bị uy hiếp tính mạng, bị cưỡng chế đuổi ra phù không đảo, quyển mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm đó rơi xuống.

Đám người vui mừng!

Quả nhiên là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm!

Nhưng mà ngay lúc này, trong rừng vang lên tiếng soạt soạt. Bọn họ lập tức thu mạch thuật, chuẩn bị đón địch.

Sau một khắc.

Mấy đệ tử Bất Hủ Tông mặc một bộ đồ trắng vừa nói vừa cười từ trong rừng đi ra.

Bọn họ nhìn thấy mấy người kiếm bạt nỗ trương thì cũng ngừng cười nói.

“Đệ tử Bất Hủ Tông!”

“Thật là khéo!”

Mấy người vui mừng.

Bởi vì trên Tiềm Long Bảng, đệ tử Bất Hủ Tông gần như đều là Trấn Nhạc Hạ Cảnh mà thôi.

Rõ ràng là Trấn Nhạc Hạ Cảnh, còn xếp hạng cao như vậy, chiếm hết danh tiếng, chuyện này khiến cho bọn họ rất khó chịu.

Bây giờ gặp.

Vậy thì thật là tốt!

“Các huynh đệ, lên! Chúng ta thử xem đệ tử Bất Hủ Tông top một trăm này!”

Mấy người lại ùa lên lần nữa.

Năm người của Bất Hủ Tông kinh ngạc, bất đắc dĩ mở mạch môn ra.

Phanh ——

Phanh ——

Năm người vừa mở mạch môn.

Toàn bộ đều là Trấn Nhạc Trung Cảnh khiến cho mấy người đối diện sững sờ.

Tại sao đều là Trấn Nhạc Trung Cảnh?

Mấy người nhớ rõ, đệ tử Trấn Nhạc Trung Cảnh của Bất Hủ Tông đều có xếp hạng cực kỳ cao trên Tiềm Long Bảng, tất cả đều nằm trong top ba mươi.

Mấy người nhất thời hai mặt nhìn nhau, bước chậm lại.

Sau đó nghe một tên đệ tử Bất Hủ Tông bất đắc dĩ nói: “Trần Mẫn ta mới xếp hạn hơn một trăm ba mươi, sao lại muốn làm khó ta?”

“Lên đi, lên đi.”

【VIP】 Người của Bất Hủ Tông đều như thế!

“Giải quyết sớm một chút, đi đường sớm một chút.”

Bốn người còn lại cũng ủng hộ.

Vừa ra tay chính là sát chiêu!

Tất cả đều là mạch thuật hóa cảnh!

Trong khoảnh khắc mấy người đối diện đã bị diệt, ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

Chênh lệch lớn, nhìn là thấy ngay!

Một màn này, đối với người không hiểu mạch thuật còn có hai cảnh giới tạo cực, hóa cảnh thì chỉ có kích thích thị giác. Làm cho tất cả mọi người hiểu rõ hơn về thực lực của đệ tử Bất Hủ Tông.

Tiềm Long Bảng, xem ra không phải bịa chuyện.

Trình độ trong đó cũng không có như tưởng tượng.

Nhưng mà đối với Ti Hải Hiền đã bước vào hóa cảnh thì cảnh tượng này cực kỳ kinh người.

“Chuyện này…”

Ti Hải Hiền không dám tin tưởng, liếc mắt nhìn Ôn Bình bên cạnh.

Ôn Bình chỉ bình tĩnh ngồi, trên mặt không có cảm xúc gì khác, khi nhìn thấy Ti Hải Hiền nhìn chằm chằm vào hắn thì mới lạnh nhạt đáp lại một câu: “Biểu cảm đó của ngươi là sao, không có gì để kinh ngạc cả, hóa cảnh cũng không phải là cảnh giới khó bước vào.”

“Trên đời này, cũng chỉ có một mình ngươi nói như vậy.”

Ti Hải Hiền cảm thán một tiếng, ánh mắt lại về tới phù không đảo.

Chỉ thấy đệ tử Bất Hủ Tông đuổi những người đó ra khỏi phù không đảo, sau đó chậm rãi tới gần mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm đó, sau đó nghe được một câu.

Một câu nói bình thường không có gì lạ.

Ai gặp mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm thì đều sẽ nói như thế.

"Lại là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm thuộc tính Kim."

Nhưng mà sau một khắc, động tác của mấy người Bất Hủ Tông lại làm cho tất cả mọi người kinh ngạc.

"Đi, đi, đừng xem, mất thời gian của chúng ta." Trần Mẫn đó chỉ nhìn thoáng qua, sau đó cất bước rời đi.

Đệ tử còn lại của Bất Hủ Tông thì nhìn cũng không thèm nhìn, đi thẳng.

"Không phải, mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm thuộc tính Kim!"

"Người của Bất Hủ Tông bị sao thế?"

"Đối mặt với đồ trấn phái của thế lực ngũ tinh cự đầu, sao bọn họ lại có vẻ mặt như vậy?"

Vô số người xem sợ hãi thán phục liên tục, cũng không dám ngẫm lại cảnh tượng nhìn thấy trước mặt.

Bọn người Long Dương Vương cũng là như thế.

Sắc mặt đám người đều cứng lại.

Ngồi ở bên cạnh Ôn Bình, Ti Hải Hiền không nhịn được quay đầu nhìn Hoài Diệp vừa mới lên tiếng: "Không phải nói chỉ là đồng ngôn vô kỵ sao?"

Cái gì mà đồng ngôn vô kỵ?

Cái gì mà nói lung tung?

Lừa gạt ai đó?

Hoài Diệp, tiểu nữ hài này nói như vậy, có thể là gạt người ta sao.

Nhưng mà hình ảnh trên phù không đảo phải giải thích như thế nào?

Những thiên kiêu đã tu luyện tới Trấn Nhạc Trung Cảnh sẽ xem mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm như một trò đùa?

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ti Hải Hiền, Ôn Bình vừa định đáp lại một câu, nhưng vừa quay đầu thì thấy trên trăm ánh mắt ngây thơ và khát vọng, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Đừng nhìn ta, có thể là bọn họ không thích thuộc tính Kim."

Ôn Bình tùy tiện viện một cái lý do.

Bởi vì hắn không nghĩ ra được lý do nào khác.

Sau đó thì nghe Ti Hải Hiền quay qua nhìn Hoài Diệp cảm khái một câu: "Tiểu cô nương, hóa ra vừa rồi ngươi không có nói đùa. Là Ti Hải Hiền ta cách cục nhỏ!"

Hoài Diệp cẩn thận từng li từng tí nhìn lén Ôn Bình một cái, thấy Ôn Bình không có nhìn qua phía nàng thì cũng can đảm hơn, vẻ mặt kiêu ngạo đáp lại: "Ti Vực Chủ, không phải ngài cách cục quá nhỏ mà là những người chạy theo mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm như vịt cách cục nhỏ."

"Đúng là nhỏ, đúng là nhỏ." Ti Hải Hiền yên lặng cười một tiếng, hắn thực sự không tìm được lý do để phản bác tiểu cô nương trước mặt này.

Lại liếc mắt nhìn những người tu hành Địa Vô Cấm còn chưa có lấy lại bình tĩnh sau cơn kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy thế giới này không phải là thế giới mà mình quen thuộc.

Hoài Diệp thấy Ti Hải Hiền không có nhiều lời, cho là hắn không tin, mở miệng nói tiếp: "Ti Vực Chủ, không phải Hoài Diệp ta bịa chuyện. Những sư đệ sư muội đó của ta, mặc dù thời gian nhập tông ngắn, không có học được thứ tốt gì ở Bất Hủ Tông nhưng chắc chắn tầm mắt mạnh hơn đám tục nhân đó. Ngài không tin thì cứ từ từ xem, phàm là có một vị sư đệ, sư muội nào nhìn những mạch thuật công pháp đó một chút thì

coi như ta thua. Ta làm đồ ăn miễn phí cho ngài ăn một tháng!”

“Rửa mắt mà đợi.”

Ti Hải Hiền không có suy nghĩ coi thường nào, quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm hình ảnh phù không đảo, muốn nhìn xem có phải đệ tử Bất Hủ Tông người nào cũng như thế không.

Nếu như người người đều như thế.

Vậy thì quá đáng sợ.

Chẳng lẽ đệ tử Bất Hủ Tông ai cũng tu hành mạch thuật Thiên cấp?

Không thể nào.

Không phải Thiên Vô Cấm mà tu hành mạch thuật Thiên cấp, nhiều nhất chỉ có thể học được da lông mà thôi, tăng lên còn không bằng mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm.

Nhưng nếu như không phải mạch thuật Thiên cấp, lại là cái gì?

Là ma pháp huyền diệu đó?

Cùng lúc đó, nghe được Hoài Diệp nói chuyện với Ti Hải Hiền, bọn người Long Dương Vương bọn người cũng tụ tinh hội thần nhìn chằm chằm hình ảnh phù không đảo.

Bọn họ hiếu kì giống như Ti Hải Hiền.

Nhưng mà không có mang lòng riêng và chờ mong như Ti Hải Hiền thôi.

Theo thời gian trôi qua, phạm vi sụp đổ của phù không đảo càng ngày càng nhiều, hơn bốn trăm người còn lại cũng đi vào chỗ sâu trong phù không đảo.

Đồng thời, như vậy cũng có ý nghĩa là phạm vi càng ngày càng nhỏ.

Khả năng gặp nhau giữa người với người trở nên lớn hơn!

Một khắc sau đó, mấy tên đệ tử Bất Hủ Tông lại gặp nhau mấy vị tụ lại với nhau đoạt bảo lần nữa, dễ như trở bàn tay mà

đào thải bọn họ, sau đó rời đi.

Trước khi đi, một đệ tử Bất Hủ Tông nhìn mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm trên đất, không lưu luyến chút nào, đi ra.

Vô số người xem lại hoài nghi nhân sinh lần nữa!

Là nhìn lầm sao?

Tại sao đệ tử Bất Hủ Tông lại từ bỏ một bộ mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm?

Là không biết bên trong quang đoàn là mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm?

【VIP】 Người của Bất Hủ Tông đều như thế! (2)

Tất cả mọi người có tâm tình rất phức tạp, theo thời gian trôi qua, đệ tử Bất Hủ Tông càng gặp được nhiều người nhặt được Địa cấp mạch thuật.

Đều không ngoại lệ, đa số người đều cho là đệ tử Bất Hủ Tông đến cướp đoạt mạch thuật, có chọn trốn, có chọn phản kích.

Người trốn, Bất Hủ Tông không ai đuổi theo!

Người phản kích, không ngoại lệ, tất cả đều bị đào thải!

Cho dù là Địa cấp hạ phẩm, Địa cấp trung phẩm hay là Địa cấp thượng phẩm, đệ tử Bất Hủ Tông không một người nào nhìn nó.

Thậm chí trước mắt bao người, Hãn Uy, Độc Đoạn Phong sinh ra ở Âm Dương gia, Hiên Đình Các lại lần lượt đạp bay một bộ mạch thuật Địa cấp thượng phẩm và một bộ mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm.

Âm Dương Nhị Lão.

Các chủ Hiên Đình Các Vân Thủy Tại Thiên.

Mọi người trong Âm Dương gia và Hiên Đình Các cũng sững sờ.

Phung phí của trời!

Quá bất hợp lí!

Mạch thuật trấn phái của hai nhà bọn họ cũng chỉ là mạch thuật Địa cấp thượng phẩm mà thôi, hơn nữa chỉ có lịch đại các chủ mới có thể tu hành.

Quy củ khắc nghiệt, nguồn gốc từ sự hi hữu và trân quý của nó!

Nhưng mới vừa vào Bất Hủ Tông, Hãn Uy và Độc Đoạn Phong lại một cước đạp bay bảo bối có thể gặp mà không thể cầu trong mắt bọn họ ra ngoài.

Thậm chí Hãn Uy còn nói một câu: "Phúc lợi của cái giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng này kém như vậy sao? Chỉ là một chút mạch thuật Địa cấp."

Một câu, người hai nhà nghe được mà hoài nghi nhân sinh.

Vô số người xem càng không thể tin được cảnh tượng nhìn thấy trước mắt.

"Đệ tử Bất Hủ Tông, chẳng lẽ ai cũng tu luyện mạch thuật Thiên cấp?"

"Ta không tin!"

"Ngươi không tin cũng không được, mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm người ta cũng không coi trọng, chính ngươi hỏi một chút, còn có khả năng khác sao?"

"Không nói, ta muốn gia nhập Bất Hủ Tông!"

"Ta cũng muốn gia nhập!"

"Chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, ta lập tức đi canh giữ ngoài Sư Đạo Mê Cục, vượt qua, ta chính là một thành viên của Bất Hủ Tông."

"Tính ta nữa!"

…

Mọi người từ không thể tin được chậm rãi chuyển biến thành chấp nhận sự thật không tưởng này.

Đối với gia nhập Bất Hủ Tông, tất cả mọi người càng kiên quyết hơn một chút.

Trong đám người, những người bí mật gia nhập Tẫn Tri Lâu thì không tự chủ được ưỡn thẳng sống lưng.

Giống như hơn người một bậc!

"Bây giờ ngài tin chưa." Hoài Diệp đắc ý cười hỏi Ti Hải Hiền.

Ti Hải Hiền nặng nề gật đầu, trong lòng cảm khái rất nhiều, đồng thời không nhịn được hỏi: “Tiểu cô nương, ngươi thắng… nhưng tại sao ai cũng như thế?”

Ti Hải Hiền hỏi một chút, ánh mắt mọi người đều tụ tập tới.

Đây cũng là chuyện mà bọn họ muốn biết!

Hoài Diệp lén nhìn Ôn Bình, nhìn thấy tông chủ nhà mình cũng không để ý tới mình, lại lớn mật lên, nói: “Muốn nghe sao?”

“Muốn!”

“Muốn!”

Ti Hải Hiền còn chưa kịp trả lời, những cường giả Địa Vô Cấm, Thiên Vô Cấm đó đã giành nói trước.

Hoài Diệp cười trộm một tiếng, sau đó nói: “Nhưng mà ta không muốn nói, bản cô nương cũng không phải người kể chuyện bên đường, có thể kể miễn phí cho các ngươi nghe hay sao?”

Nghe được câu này, Ôn Bình giật thót.

Khá lắm!

Học ai?

Doạ dẫm trắng trợn!

Ôn Bình cẩn thận suy nghĩ, Bất Hủ Tông cũng không có loại người này.

Lúc này, nghe Tinh Sa vừa mới lên chức Vực Chủ Nguyên Dương Vực mở miệng: “Tiểu cô nương, chỉ cần ngươi nói cho bản vực chủ, bản vực chủ thiếu ngươi một cái ân tình, thế nào?”

“Đại thúc, ngươi là ai?”

Hoài Diệp nói ra một câu khiến cho sự kiêu ngạo của Tinh Sa bị đẩy trở về.

Tinh Sa nói: “Trước mắt ngươi, vị Ti Vực Chủ này đã được bãi nhiệm, bản Vực Chủ là Vực Chủ Nguyên Dương Vực vừa

mới nhậm chức! Một cái ân tình của bản Vực Chủ, đổi lấy một câu trả lời của ngươi, ngươi không lỗ chứ?”

“Ngươi là phong vương?” Hoài Diệp hỏi ngược một câu.

Tinh Sa lắc đầu.

Hoài Diệp quả quyết cự tuyệt: “Ngài cũng không phải cường giả phong vương, ta muốn ân tình của ngài có tác dụng gì?”

Tinh Sa nhất thời nghẹn lời.

Khá lắm!

Tiểu cô nương này khẩu khí lớn thật!

Không phải phong vương không đáng tiền, đây là đạo lý gì?

Đang lúc Tinh Sa có chút tức giận, Ôn Bình trầm giọng nói: “Được rồi, nhiều lời như vậy làm gì, yên tĩnh xem so tài. Để ngươi đến quan sát học tập, không phải để ngươi đến nói chuyện trời đất với mấy người râu ria!”

“Ta sai rồi.”

Hoài Diệp vẻ mặt ủy khuất, tranh thủ ngậm miệng lại, trốn vào trong ngực Long Nguyệt bên cạnh.

Tinh Sa ngồi nguyên chỗ, cơn giận lập tức tiêu tán hơn phân nửa.

Ai kêu ngươi nói nhiều!

Bị mắng rồi chứ!

Đáng đời ——

Khoan đã ——

“Ôn tông chủ, ngài có ý gì?” Tinh Sa đứng phắt dậy.

Hắn là người râu ria đúng không.

Ôn Bình cũng đứng phắt dậy, ngũ mạch đều mở, khí tức mênh mông vọt thẳng tới chỗ Tinh Sa: “Muốn luận bàn một chút không?”

Phanh ——

Mạch môn rung động, sắc mặt Tinh Sa cứng lại, sửng sốt tại chỗ.

Suýt nữa quên mất.

Giác Tá vừa chết trong tay Ôn Bình.

Lúc này, Long Dương Vương mở miệng răn dạy Tinh Sa, trong giọng điệu còn mang theo chút tức giận: "Ai bảo ngươi đứng lên!"

"Điện hạ bớt giận! Điện hạ bớt giận!" Theo sau đó, Tinh Sa vội vàng xin lỗi Ôn Bình: "Ôn tông chủ, là ta hiểu nhầm, xin lỗi."

Dứt lời, nhanh chóng ngồi xuống lại trước mặt bao người, mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

"Ôn tông chủ, thu thần thông đi. Tính tình của ngươi rất hợp khẩu vị của bản vương! Ha ha ha ha ——" Long Dương Vương lạnh lùng trừng mắt liếc Tinh Sa, sau đó quay qua nhìn Ôn Bình, cười nói.

Ôn Bình chậm rãi thu mạch môn lại, lạnh lùng nói: "Ta cũng không muốn như thế, nhưng luôn có chút a miêu a cẩu thích kiếm chuyện ở trước mặt ta."

"Được rồi, được rồi, tiếp tục xem tranh tài đi. Bây giờ nhân vật chính không phải chúng ta." Long Dương Vương trấn an một câu, sau đó không nói gì thêm.

Bởi vì trong lòng hắn có lửa.

Đương nhiên, lửa này là giận tại sao Tinh Sa lại không có đầu óc như thế.

Nếu như hôm nay hắn có thể ép Ôn Bình một đầu, vậy hôm nay cho dù có náo đến lật trời hắn cũng không quan tâm, thậm chí sẽ rất vui vẻ. Nhưng biết mình không ép được Ôn Bình, không biết ẩn nhẫn, lại muốn ngoi đầu lên tự rước lấy nhục, không chỉ làm mất mặt mình, còn làm mất mặt hắn.

【VIP】 Vực Chủ mới vừa lên chức thì đã không còn

Nếu không phải Vực Chủ Nguyên Dương Vực cần tâm phúc của mình làm thì người không có đầu óc như vậy, hắn không muốn trọng dụng!

Cũng may là khúc nhạc đệm nhỏ vừa rồi cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít nhất đã làm cho tất cả mọi người đều biết Tinh Sa là Vực Chủ Nguyên Dương Vực mới.

Đồng thời là người của hắn!

Hơn nữa vừa mới bị thua thiệt ngầm một cái, giao cho Tinh Sa làm chuyện tiếp theo sẽ thuận lợi hơn. Dù sao tất cả mọi người biết chắc chắn hắn đang nổi nóng, không thể nào dám ngỗ nghịch ý hắn.

"Lăn đi làm việc chính trước!" Long Dương Vương tỏ vẻ tức giận quay qua nhìn Tinh Sa, tức giận nói.

Tinh Sa hoảng hốt, vội vàng đứng dậy, gật đầu hành lễ, nói: "Vâng, điện hạ!"

Sau khi đứng dậy, Tinh Sa lập tức ngắm nhìn bốn phía một chút, vẻ mặt lạnh lẽo nói: "Thế lực ngũ tinh trở lên ở Nguyên Dương Vực đều phái một người có thể làm chủ được đến Vực Chủ Phủ, quốc chủ có lệnh!"

Nói xong, thành chủ thế lực lục tinh Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch là người đầu tiên đứng dậy.

"Tuân mệnh!"

Quan Trạch đứng dậy, tất cả mọi người thấy rõ.

Hóa ra Quan Trạch là người của Long Dương Vương!

Nương theo Quan Trạch đứng dậy, những thế lực trung với Thiên Tuyệt Thành cũng nhao nhao phái người theo Quan Trạch đi tới phủ thành chủ.

Theo sau đó, thế lực khác cũng nhao nhao phái người đến đó.

Long gia, Vọng Thần Các cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, Tinh Hải Tông không có ai đi, nhưng mà thế lực dưới trướng Tinh Hải Tông đều phái người đi theo.

Chỉ có Bất Hủ Tông không có ai đứng dậy!

Thấy Tinh Sa không dám mở miệng, Long Dương Vương đành phải tỏ vẻ xin lỗi, cười nói: "Ôn tông chủ cũng phái một người đi đi, dù sao cũng là mệnh lệnh của quốc chủ, bản vương không thể xen vào, đồng thời cũng không thể loại Bất Hủ Tông ra ngoài."

"Vừa khéo xem trận đấu này cũng không có ý nghĩa gì, vậy ta đi một chuyến." Ôn Bình đứng dậy, khiến cho nét cười trên mặt Long Dương Vương cứng lại.

Nhưng mà nghĩ đến đây cũng là một cơ hội có thể rút ngắn khoảng cách với Bất Hủ Tông, trên mặt lại xuất hiện nụ cười.

"Ôn tông chủ cứ yên tâm đi, nếu như có chuyện gì thì đã có bản vương, không cần phải lo lắng." Long Dương Vương nói chuyện, tỏ vẻ trượng nghĩa.

Nhưng mà Ôn Bình đã nghe được cuộc đối thoại của Long Dương Vương, cho nên sao có thể dính chiêu này được.

"Vậy điện hạ tiếp tục xem đi, ta đi một lát sẽ trở lại." Dứt lời, Ôn Bình hóa thành một đạo kinh hồng rời khỏi quảng trường.

Ti Hải Hiền nhìn bóng lưng Ôn Bình rời đi, trong lòng âm thầm bật cười, lúc này hắn đứng dậy, tất cung tất kính, đồng thời mười phần nhiệt tình đi tới chỗ Long Dương Vương.

"Điện hạ, Ôn tông chủ đi rồi, không bằng chúng ta uống vài chén đi. Ngày sau Ti mỗ trong quân đội, còn phải dựa vào điện hạ nhiều hơn."

Long Dương Vương nhíu lông mày lại, hơi suy tư, nhìn chằm chằm Ti Hải Hiền, sau đó hiểu ra, cười nói: "Hiếm khi Ti Vực Chủ nghĩ thông suốt. Yên tâm, chỉ cần sau này Ti Vực

Chủ chịu giúp bản vương một chút chuyện nhỏ, những chuyện khác bản vương nhất định sẽ giúp đỡ Ti Vực Chủ."

"Một lời đã định!"

Ti Hải Hiền cười nói.

Vực Chủ Phủ.

Tinh Sa một đường giơ cao sách vàng của quốc chủ, rảo bước như bay đi vào Vực Chủ Phủ, tâm phúc dẫn theo sau lưng một bước hô một tiếng.

Quá phách lối!

"Các ngươi đừng có cản đường!"

"Không thấy được Vực Chủ tân nhiệm ở trước mắt sao? Tại sao không hành lễ!"

"Lớn mật!"

Đối với biến cố bất thình lình, người của Vực Chủ Phủ có chút không biết làm sao, nhưng thấy sau người có thành chủ Thiên Tuyệt Thành và vô số cường giả đi theo, không thể không lập tức chấp nhận sự thật Vực Chủ Nguyên Dương Vực đột nhiên thay người trong lúc diễn ra trăm năm thịnh hội.

Đương nhiên, chấp nhận thì chấp nhận.

Nhưng đa số mọi người đều không thật lòng chấp nhận sự thật này.

Nhưng mà dưới sự răn dạy, quyền cước chào hỏi của đám tâm phúc, không, nói đúng hơn là một đám chó săn mà Tinh Sa dẫn theo, những người không chịu chấp nhận sự thật này cũng không thể không cúi đầu, cung kính hành lễ với Tinh Sa.

"Được rồi, ai nấy tự lo việc của mình đi. Đi chuẩn bị một chút, sau một lát, tất cả thế lực ngũ tinh trở lên ở Nguyên Dương Vực đều sẽ đến!"

Tinh Sa dứt lời, ánh mắt không giấu được vẻ mừng rỡ, đi tới chính điện của Vực Chủ Phủ.

Mục tiêu của hắn chính là bảo tọa Vực Chủ hắc kim sắc tọa lạc trên chính điện – cái bảo tọa mà hắn tâm niệm đã lâu giờ

mới đạt được.

“Chư vị, đều ngồi đi.” Tinh Sa chỉ chỉ hàng ghế bên phía tay phải.

Quan Trạch tâm lĩnh thần hội, ngồi xuống bên phải trước, sau Quan Trạch là những thế lực phụ thuộc và đám thế lực như cỏ đầu tường.

Long Hạo Miểu Long gia và các chủ Vọng Thần Các thì ngồi ở bên trái. Thứ nhất là bọn họ không muốn ngồi dưới Quan Trạch, thứ hai là bọn họ cũng nhận ra được dụng ý khi Tinh Sa chỉ Quan Trạch ngồi bên phải.

Dụng ý rất rõ ràng —— chịu trở thành người của ta, vậy ngồi bên phải!

Vọng Thần Các cũng không cần nói.

Chỗ dựa lớn nhất bây giờ là trưởng lão Bất Hủ Tông, đương nhiên bọn họ không thể nào làm bạn với Thiên Tuyệt Thành!

Về phần Long gia.

Long Hạo Miểu cũng không đần, đồng thời khi đến còn được mẫu thân Lạc Lưu Tâm căn dặn - nhất định phải như thiên lôi, Bất Hủ Tông sai đâu đánh đó!

Đương nhiên là sẽ ngồi cùng Vọng Thần Các.

Tinh Sa thờ ơ, lạnh nhạt ngồi nhìn tất cả, trong lòng thì đang tính xem nên dùng ai để giết gà dọa khỉ. Khi người đến càng ngày càng nhiều, người ngồi phía bên trái vượt xa phía bên phải, ánh mắt Tinh Sa dần dần trở nên lạnh lẽo.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Tinh Sa cứng lại.

Vọng Thần Các, Long gia, và tất cả mọi người ngồi bên trái đứng dậy, khom người nghênh đón Ôn Bình đến, cho Ôn Bình một cái lễ ngộ mà ngay cả Tinh Sa cũng không có.

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

“Ôn tông chủ!”

Bởi vì bọn họ cung kính đón lấy, những người ngồi bên phải cũng đều do dự đứng lên, ngay cả thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch cũng không thể ngoại lệ.

【VIP】 Vực Chủ mới vừa lên chức thì đã không còn (2)

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

"Ôn tông chủ!"

Một màn này, khiến cho Tinh Sa giận mà không dám nói gì.

Cố nặn ra một nụ cười, đứng dậy nghênh đón: "Ôn tông chủ, không nghĩ tới ngươi còn đích thân đến. Đúng là khiến cho người ta bất ngờ. Mau ngồi, mau ngồi!"

Biết Bất Hủ Tông là đối tượng mà Long Dương Vương điện hạ đang tranh thủ, đương nhiên Tinh Sa không dám thất lễ. Hơn nữa hắn còn không phải là đối thủ của Ôn Bình, vậy thì càng không dám thất lễ.

"Được rồi, có chuyện gì thì mau nói. Nói xong, bổn tông chủ còn trở về tông môn lấy rượu." Ôn Bình không khách khí chút nào, đáp lại một câu.

Tinh Sa ngượng ngùng cười một tiếng, sau khi Ôn Bình ngồi xuống thì lập tức mở miệng nói: "Nếu như người đã đến đông đủ, vậy ta cũng cũng không dài dòng. Gần đây Già Thiên Lâu vô cùng hung hăng ngang ngược, không chỉ phái người ẩn núp ra ám toán thiên kiêu U Quốc ta, còn đồ sát đồng bào U Quốc ta ở sa trường, cũng định vượt biên giết vào U Quốc. Ta tin tưởng hẳn là các ngươi hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, cho nên quốc chủ có lệnh…"

Dứt lời, Tinh Sa lấy sách vàng của quốc chủ ra.

Đương nhiên.

Trên sách vàng cũng không có lời hắn muốn nói.

Nhưng mà những lời này nhất định phải do quốc chủ nói ra mới được, cho nên chỉ có thể qua loa lấy lệ.

“Nguyên Dương Vực sẽ cường chinh năm ngàn vạn người tu hành trên Thần Huyền, dưới Thiên Vô Cấm, tạo thành liên quân đi chiếm giữ sa trường, bảo hộ cương thổ U Quốc ta, bảo đảm con dân U Quốc ta, khi tất yếu phải cho Già Thiên Lâu một kích trầm thống. Đồng thời, chúng ta không thể cho Già Thiên Lâu quá nhiều thời gian phản ứng, tất cả chư vị chỉ có gần hai tháng!”

Tinh Sa vừa dứt lời, mấy trăm người dưới đài nhao nhao nhìn nhau, sắc mặt đều trở nên có chút khó coi.

Cường chinh năm ngàn vạn người!

Hơn nữa chỉ có hai tháng!

Xem ra là muốn cho bọn họ ra người.

“Không biết chúng ta cần ra bao nhiêu người?” Thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch lên tiếng trước.

Tinh Sa đại hỉ, ném cho thành chủ Thiên Tuyệt Thành một cái ánh mắt tán thưởng, sau đó nói ra: “Nếu thành chủ Thiên Tuyệt Thành đã hỏi, vậy thì bổn Vực Chủ sẽ nói thẳng số lượng cho chư vị. Quốc chủ mệnh lệnh là trên ngũ tinh, mỗi nhà đều là mười vạn người. Nhưng mà bổn Vực Chủ đến Nguyên Dương Vực, cẩn thận châm chước suy tính một phen, cảm thấy số lượng này có thể bàn lại.”

Tinh Sa vừa dứt lời, mọi người bàn tán ầm ĩ lần nữa.

Ôn Bình nhìn Tinh Sa, trong lòng âm thầm cười một tiếng: “Rất biết giả vờ, nếu không phải đã nghe được các ngươi nói chuyện, ta còn nghĩ là các ngươi biết nghĩ cho người khác.”

Nhưng mà Ôn Bình cũng chỉ giễu cợt ở trong lòng một chút.

Hắn sẽ không nói ra.

Cũng sẽ không ngăn cản.

U Quốc và Già Thiên Lâu đánh càng hung càng tốt, tốt nhất có thể đánh một trận thế chiến.

Lúc này, Long Hạo Miểu không nhịn được hỏi: “Tinh Vực Chủ, không biết ngươi nói chờ thương thảo là thương thảo như

thế nào?”

Long gia hắn không phải là không có người chinh chiến ở sa trường, ngược lại, bây giờ phụ thân hắn còn đang ở sa trường chưa trở về.

Bây giờ lại đột nhiên muốn đẩy mười vạn người nhà mình lên chiến trường, đó cũng không phải chuyện hắn muốn nhìn thấy, không phải còn có Thần U Quân sao?

Toàn bộ Nguyên Dương Vực, nói ít cũng có bốn năm ngàn vạn Thần U Quân!

Tinh Sa không chút nghĩ ngợi đáp: “Đương nhiên là thế lực cành mạnh mẽ thì ra người càng nhiều càng mạnh một chút. Thế lực nhỏ yếu một chút thì ra người yếu một chút, ít một chút. Cũng như Vọng Thần Các, là thế lực lục tinh, Vọng Thần Các không thể đưa người tu hành Thần Huyền Cảnh ra, ít nhất cũng phải là Trấn Nhạc Cảnh mới được, hơn nữa còn phải gia tăng nhân số một cách thích hợp. Đây là trách nhiệm của các ngươi! Còn những thế lực ngũ tinh nhỏ yếu thì chỉ cần đưa người tu hành Thần Huyền Cảnh, Trấn Nhạc Cảnh ra là được, đồng thời còn có thể giảm miễn một nửa nhân số.”

“Ta cảm thấy có thể thực hiện!”

Thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch lại là người đầu tiên đứng dậy.

Hơn một trăm người ngồi bên phải lập tức hùa theo, tỏ vẻ mình đồng ý.

Về phần người bên trái.

Không ai mở miệng.

Bởi vì Long gia và Vọng Thần Các không ai mở miệng.

Mà tại sao Vọng Thần Các không có mở miệng?

Đó là bởi vì tông chủ Bất Hủ Tông không có mở miệng!

Nhưng dù sao Tinh Sa cũng mới vừa tới, cũng không biết.

Cho nên thấy Vọng Thần Các và Long gia không lên tiếng, vốn đang do dự không biết nên chọn mục tiêu giết gà dọa khỉ

nào thì lập tức xác định được.

Chính là ngươi!

“Vọng Thần Các, các ngươi cảm thấy bố trí của quốc chủ có vấn đề sao?”

Giọng điệu chất vấn lạnh lẽo của Tinh Sa vang vọng trong đại điện.

Sắc mặt các chủ Vọng Thần Các bỗng nhiên thay đổi, vội vàng muốn giải thích: “Không —— “

Nhưng mà vừa mới nói một chữ “không” thì đã bị Tinh Sa ngắt lời: “Từ Thiên Sơn! Những năm gần đây, Long gia cũng được, Thiên Tuyệt Thành cũng được, cho dù là Tinh Hải Tông cũng có cường giả Thiên Vô Cấm chinh chiến cho U Quốc ở sa trường, Vọng Thần Các ngươi xưa không có Thiên Vô Cấm xuất lực vì nước thì cũng thôi đi, bây giờ quốc nạn, Vọng Thần Các ngươi còn muốn không đếm xỉa đến? Bây giờ bổn Vực Chủ phạt Vọng Thần Các ngươi ra hai trăm ngàn người! Nếu còn có dị nghị nữa thì đừng có trách bổn Vực Chủ vô tình!”

“Tinh Vực Chủ…” Các chủ Vọng Thần Các đang muốn mở miệng nhưng thấy dáng vẻ giận không kềm được của Tinh Sa, chỉ có thể coi như thôi, cắn răn đồng ý: “Tinh Vực Chủ, Từ mỗ tuân mệnh!”

Nói xong, các chủ Vọng Thần Các Từ Thiên Sơn cũng chỉ có thể âm thầm thở dài.

Ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Tinh Sa vẫn tức giận, lại nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của đám người thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch, cảm thấy có chút ủy khuất.

Nhưng lại không thể làm gì.

Hắn không phải người ngu, sao lại không biết mình bị người ta đem ra giết gà dọa khỉ?

Nếu như hắn tiếp tục giải thích nữa, chỉ sợ hắn còn phải gánh một cái tội danh ngỗ nghịch quốc chủ!

【VIP】 Vực Chủ mới vừa lên chức thì đã không còn (3)

“Các ngươi cũng có dị nghị?” Tinh Sa lập tức quay qua nhìn nhìn rất nhiều thế lực phụ thuộc Long gia, Vọng Thần Các, lạnh giọng dò hỏi.

Trong giọng điệu tràn đầy sát ý, làm cho hơn ba trăm người đành phải chậm rãi gật đầu, cả đám chỉ có thể cắn răn tỏ vẻ không có dị nghị gì.

Lấy được câu trả lời, lúc này Tinh Sa mới hài lòng gật gật đầu.

Thế là tiếp tục nói: “Nếu không có có dị nghị gì, vậy cụ thể giao cho thành chủ Thiên Tuyệt Thành xử lý. Bổn vực chủ mới đến, chắc chắn không hiểu rõ Nguyên Dương Vực bằng hắn. Cụ thể mỗi cái thế lực nên tăng nhân số cường chinh hay là giảm miễn nhân số cường chinh, với nên ra bao nhiêu Thần Huyền Cảnh, bao nhiêu Trấn Nhạc Cảnh, bao nhiêu Địa Vô Cấm, đều do hắn tự quyết định.”

“Trong vòng ba ngày, Quan mỗ sẽ liệt danh sách ra, cho Tinh Vực Chủ một câu trả lời chắc chắn!”

Thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch đại hỉ.

Đồng thời, thế lực phụ thuộc Thiên Tuyệt Thành và thế lực phụ thuộc Tinh Hải Tông ngày xưa cũng vui mừng quá đỗi.

Đồng thời, Tinh Sa không có cho bất kỳ ai có cơ hội phản đối: “Đây là ngươi nói, trong vòng ba ngày, lát nữa ta sẽ nói lại cho Long Dương Vương điện hạ, nếu trong vòng ba ngày không xử lý được, nhân số cường chinh của Thiên Tuyệt Thành ngươi cũng thêm đến hai trăm ngàn người!”

Ba chữ Long Dương Vương lập tức trấn trụ đa số mọi người.

Khiến cho đám người giận mà không dám nói gì, chỉ có thể gửi hi vọng ở Long gia có thể mở miệng nói một câu hay

không.

Dù sao dựa vào Vọng Thần Các là không được.

Vọng Thần Các vừa bị tăng thêm mười vạn nhân số cường chinh, sao dám mở miệng phản đối được.

Nhưng mà Long Hạo Miểu cũng không có mở miệng nói bất cứ một câu nào, chuyện này khiến cho đám người vốn bất đắc dĩ càng tuyệt vọng hơn.

Để cho Quan Trạch quy hoạch, chắc chắn là thế lực đi theo hắn sẽ được giảm miễn năm vạn nhân số cường chinh, toàn bộ thế lực khác sẽ gia tăng năm vạn nhân số.

Thậm chí còn có thể xuất hiện tình huống thế lực ngũ tinh đi theo hắn chỉ cần ra chút người tu hành Trấn Nhạc Cảnh, đa số thì là người tu hành Thần Huyền Cảnh.

Mà những thế lực ngũ tinh không đi theo hắn thì phải ra rất nhiều người tu hành Trấn Nhạc Cảnh!

Cùng lúc đó, Tinh Sa cảm thấy đã hoàn thành hoàn mỹ rồi, nhớ tới lời dặn dò của Long Dương Vương điện hạ.

"Đúng rồi, Ôn tông chủ."

Tinh Sa quay qua nhìn Ôn Bình vẫn luôn trầm mặc, nói.

Ôn Bình không có đáp.

Tinh Sa cũng không có để ý, vẫn giữ nụ cười, sau đó nói: "Bất Hủ Tông ngài có thể ngoại lệ. Bởi vì Long Dương Vương điện hạ báo cáo cống hiến trác tuyệt của Tẫn Tri Lâu, Tử Khí Các của ngài cho U Quốc cho quốc chủ, quốc chủ rất là tán thưởng, cho nên đồng ý thỉnh cầu của Long Dương Vương điện hạ. Bất Hủ Tông có thể không bị hạn chế cảnh giới, hơn nữa chỉ cần ra một vạn người là đủ. Nếu như ngài thấy vui thì có thể phái một ít Trấn Nhạc Cảnh đi. Nếu như ngài không vui, tùy tiện phái chút đệ tử Thần Huyền Cảnh đi lịch luyện là được."

Dứt lời, Tinh Sa còn cẩn thận nhắc lại một lần.

Cảm thấy mình đã biểu hiện ra thiện ý của Long Dương Vương điện hạ hoàn mỹ không sơ hở, trong lòng thỏa mãn

cười ra tiếng.

Nhưng mà Ôn Bình lại đột nhiên đứng lên.

Lại lạnh lùng đáp lại một câu: “Có muốn ta phái một phong vương đi hay không?”

“Ôn tông chủ, ngài đang nói đùa?” Tinh Sa thấy sắc mặt Ôn Bình không thích hợp, lập tức hỏi dò.

Ôn Bình khẽ cười một tiếng trào phúng: “Không phải ngươi nói đùa trước sao?”

Dứt lời, Ôn Bình cất bước đi ra ngoài.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho giật nảy mình.

Nói đi là đi?

Không tuân theo lệnh của quốc chủ?

Tông chủ Bất Hủ Tông này gan to bằng trời?

Theo sau đó, khiến cho càng nhiều người mở rộng tầm mắt là Long Hạo Miểu cũng đứng lên, mở miệng nói: “Tinh Vực Chủ, nếu ngươi chọn giao chuyện quy hoạch cho Thiên Tuyệt Thành làm, vậy Long gia ta cũng không phụng bồi.”

Nói xong, Tinh Sa ngơ ngẩn.

Hắn không ngờ đột nhiên sẽ xuất hiện tình huống như thế này.

Càng làm cho hắn bất ngờ chính là các chủ Vọng Thần Các cũng đứng lên trong lúc này, rảo bước đi theo Long Hạo Miểu ra ngoài: “Hai mươi vạn, Từ mỗ ta nhận phạt, nhưng nếu Tinh Vực Chủ giao đại quyền cho Quan Trạch, vậy xin thứ cho Từ mỗ xin được cáo lui trước. Nếu như Tinh Vực Chủ có giận, có thể lên Bất Hủ Tông chất vấn Thiên Huyền tiền bối, tin tưởng Thiên Huyền tiền bối đã gia nhập Bất Hủ Tông có thể giải thích rõ với ngài.”

Mà có Bất Hủ Tông, Long gia, Vọng Thần Các dẫn đầu, những thế lực đi theo Long gia, Vọng Thần Các cũng lục tục đứng lên.

Đồng loạt từ biệt Tinh Sa, sau đó đi ra ngoài.

Sắc mặt Tinh Sa bỗng cứng lại, vẻ giận dữ tràn ngập hai đầu lông mày, một luồng sát ý sinh ra: "Phản, phản! Ai dám đi ra ngoài thêm một bước, xử tội phản quốc!"

Tinh Sa vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lẽo vọng lại.

"Ôn ào!"

Phanh ——

Tiếng ngũ mạch cùng chấn động vang lên.

Tinh Sa bỗng biến sắc, bởi vì mọi người ở đây, ngoại trừ Ôn Bình, ai có thể mở ra năm cái mạch môn?

"Ôn tông chủ, Tinh mỗ không có nói ngài!"

Nhưng mà Ôn Bình cũng không định dừng tay, bởi vì hôm nay Tinh Sa phải chết.

Không vì cái gì khác.

Chỉ là vì không ưa.

Tinh Sa làm Vực Chủ, hắn không có ý kiến.

Nhưng nếu như mới vừa nhậm chức mà đã muốn chia phe chia phái, kẻ thuận ta sống kẻ nghịch ta chết, dạng người như vậy sao xứng làm Vực Chủ Nguyên Dương Vực?

Nếu ngươi chèn Ti Hải Hiền đi.

Vậy thì ta giết ngươi!

Nói xong, kiếm lên!

Vô số thanh liên lập tức từ trường kiếm của Ôn Bình bộc phát ra, mạn thiên phi vũ ép tới Tinh Sa. Tinh Sa thấy thế thì hoảng hốt, khi cảm nhận được sát ý, biết Ôn Bình nhất định phải giết hắn thì ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là chạy tới chỗ Long Dương Vương, bởi vì đó là cây cỏ cứu mạng duy nhất của hắn.

Phanh ——

Tinh Sa phá điện mà ra.

Trong chớp nhoáng này, vô số thanh liên cũng theo đó mà đi.

Không giống như thức thứ hai Vân Nhập Tùng của Thanh Liên Kiếm, bây giờ một kiếm này của Ôn Bình có vô số Thanh Liên Kiếm Ý chậm chạp phiêu đãng, giống như đang nhẹ nhàng nhảy múa.

【VIP】 Vực Chủ mới vừa lên chức thì đã không còn (4)

Đây cũng là thức thứ ba của Thanh Liên Kiếm —— Thanh Liên Kiếm Vũ!

Kiếm lên!

Vô số thanh liên múa!

Bay thẳng lên biển mây!

Che khuất bầu trời!

Oanh ——

Toàn bộ nóc nhà Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực biến mất trong nháy mắt, đám người gần Thanh Liên Kiếm Ý trong gang tấc cả kinh sắc mặt như tro tàn, không phải Thiên Vô Cấm, tất cả đều nằm trên đất không dám đứng dậy, chỉ sợ bị Thanh Liên Kiếm Ý tai bay vạ gió! Cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm thì cũng cũng không dám tùy tiện đứng thẳng người.

Bởi vì vô số thanh liên loạn vũ mang tới áp lực khiến cho thân thể và huyết dịch đều không rét mà run, giống như Tinh Sa, đứng ở ranh giới của cái chết.

Phanh ——

Tinh Sa ngũ mạch cùng chấn động.

Tuyền Qua Đồ cũng theo tiếng mà mở ra.

Chẳng biết lúc nào, trong tay đã xuất hiện một chiếc búa lớn, mạch môn rung động, một tôn kim giáp chiến tướng to lớn cao trăm trượng hiện ra sau lưng.

“Điện hạ!”

Tinh Sa kinh hoảng la lên, đồng thời cũng dùng hết tất cả lực lượng của mình đánh ra một chùy tới vô số thanh liên đang đuổi theo!

Oanh ——

Nhưng mà, sau một tiếng vang lớn.

Kim giáp chiến tướng bị vô số thanh liên và kiếm quang đánh cho không còn sót lại chút gì.

Biến mất theo nó còn có Tinh Sa đang liều mạng hét ra hai chữ điện hạ.

Sau một khắc.

Ôn Bình thu kiếm lại.

Cực kỳ bình tĩnh đứng ở cửa chính điện Vực Chủ Phủ, giống như Tinh Sa mà hắn vừa giết chỉ là một con gà con có cũng được mà không có cũng không sao vậy.

Đám người còn chưa kịp đứng dậy, Ôn Bình lại nói tiếp: "Muốn chạy?"

Chỉ thấy thành chủ Thiên Tuyệt Thành Quan Trạch thấy tình thế không ổn, hóa thành kinh hồng muốn thoát đi.

Nếu như là người khác, Ôn Bình thả.

Nhưng Quan Trạch là Thiên Vô Cấm, hơn nữa còn là uy hiếp tiềm ẩn cho Bất Hủ Tông, cho dù nói thế nào thì cũng không thể để hắn còn sống.

Giết một người cũng là giết.

Giết hai người cũng là giết.

"Ôn tông chủ, tha mạng!" Trên bầu trời, tiếng Quan Trạch cầu xin tha thứ vang vọng.

Ôn Bình không có trả lời, lấy chỉ thay kiếm, khẽ điểm hai lần về hướng Quan Trạch rời đi, hai đạo Thanh Liên Kiếm Ý lập tức hóa thành lưu quang đuổi theo.

Trong chớp mắt đã đến sau lưng Quan Trạch.

Quan Trạch thấy thế thì lập tức mở mạch môn ra, đồng thời sử dụng mạch thuật Thiên cấp phản kích. Nhưng mà mạch môn vừa mới chấn động, hai đạo Thanh Liên Kiếm Ý đã khiến cho hắn đầu một nơi thân một nẻo.

Quan Trạch rơi xuống giống như diều bị đứt dây, đập vào trong mắt tất cả mọi người, gây nên gợn sóng không nhỏ.

Trong lòng người đi theo Long gia, Vọng Thần Các chỉ có kính ý và bội phục.

Tông chủ Bất Hủ Tông, vẫn bá khí như trước đây!

Ai cũng dám giết!

Về phần hai người các chủ Vọng Thần Các và Long Hạo Miểu thì vô cùng may mắn mình ôm đúng đùi.

Nếu không hôm nay người chết chính là bọn họ!

"May mắn ta tin lời mẫu thân căn dặn!" Long Hạo Miểu âm thầm cảm thán.

Khi tất cả mọi người cho là Ôn Bình muốn rời khỏi, Thanh Liên Kiếm Ý của Ôn Bình lại lướt về phía tùy tùng của Thiên Tuyệt Thành và Tinh Hải Tông cách đó không xa.

Mười mấy người vừa kịp phản ứng, ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng không kịp nói thì đã đầu một nơi thân một nẻo, máu vẩy tại chỗ, dọa đến những tùy tùng khác của Thiên Tuyệt Thành và Tinh Hải Tông vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Đầu dập xuống đất, đập vào gạch vang ầm ầm!

"Ôn tông chủ tha mạng!"

"Sau này chúng ta nhất định sẽ bỏ gian tà theo chính nghĩa, như thiên lôi, Bất Hủ Tông sai đâu đánh đó!"

"Ôn tông chủ tha mạng!"

Tiếng cầu xin tha thứ vang lên bên tai không dứt, Ôn Bình cũng thu tay lại, bởi vì những người hắn chưa giết này đều là dưới nửa bước Thiên Vô Cấm.

Giết hay không cũng không quan trọng.

Không phải nửa bước Thiên Vô Cấm, không có tạo thành uy hiếp quá lớn cho người của Bất Hủ Tông, giữ lại dùng để giúp đỡ U Quốc chống cự Già Thiên Lâu cũng tốt.

"Từ Thiên Sơn, địa bàn của Thiên Tuyệt Thành và Tinh Hải Tông giao cho ngươi." Xưa nay Bất Hủ Tông hắn không

muốn địa bàn gì đó, cho nên giao cho Vọng Thần Các cũng được.

Dù sao Thiên Huyền cũng là người một nhà.

Dù sao thì Vọng Thần Các lấy những địa bàn đó vẫn tốt hơn là để cho người ngoài chiếm.

"Đa tạ Ôn tông chủ!" Các chủ Vọng Thần Các Từ Thiên Sơn đại hỉ.

Tứ đại thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực, những năm gần đây Vọng Thần Các luôn xếp ở cuối cùng, địa bàn và thế lực phụ thuộc cũng ít nhất.

Không hắn.

Chỉ vì Thiên Huyền tuy là người của Vọng Thần Các nhưng lại luôn mặc kệ chuyện của Vọng Thần Các.

Nhưng Từ Thiên Sơn còn phải giả vờ ngang tàng như có Thiên Huyền, ai dám lấn ta, ta lập tức mời Thiên Vô Cấm xuất thủ. Mỗi một lần diễn như vậy, hắn đều chột dạ, dù sao nếu như Long gia, Tinh Hải Tông và Thiên Tuyệt Thành cứng rắn một chút, hắn cũng chỉ đành nhận sợ.

Những năm nay, hắn giả quá mệt mỏi. Cho dù nếu có thể không tranh thì hắn sẽ không tranh, nhưng vẫn như giẫm trên băng mỏng.

Bây giờ tốt.

Rốt cuộc cũng ôm được một cái đùi chân chính.

Bây giờ địa bàn của Tinh Hải Tông, Thiên Tuyệt Thành đều là của hắn. Đương nhiên, nói là nói như vậy, nhưng hắn cũng không thể không chia một phần cho Long gia.

Dù sao Long gia có người là người của Bất Hủ Tông!

Nhưng cho dù chia ra một bộ phận thì số còn lại cũng đủ để phạm vi thế lực của Vọng Thần Các mở rộng ba đến bốn lần, chắc chắn chỗ tốt trong đó không thể tưởng tượng.

Bên cạnh, mặc dù Long Hạo Miểu trông mà thèm địa bàn của Tinh Hải Tông, Thiên Tuyệt Thành nhưng bây giờ nhìn

ánh mắt Ôn Bình không có sát ý, hắn cũng không dám yêu cầu xa vời.

Cùng lúc đó, trong trời trong, hình ảnh rung động ngàn vạn thanh liên bao phủ Tinh Sa mặc dù không có xuất hiện trên mặt Long Dương Vương nhưng khí tức Tinh Sa bỗng nhiên biến mất, Vực Chủ Phủ trở nên hỗn độn, còn có trong ngoài đại điện máu chảy thành sông đã đủ để Long Dương Vương hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

"Ti Hải Hiền!"

Phanh ——

【VIP】 Long Dương Vương thay đổi tư duy

Chén ngọc trong lòng bàn tay Long Dương Vương vỡ nát, hai con ngươi đằng đằng sát khí cũng nhìn chằm chằm Ti Hải Hiền cực kỳ bình tĩnh trước mắt.

Đối mặt với sát ý dậy sóng khiến cho vô số người biến sắc, Ti Hải Hiền vẫn khí định thần nhàn nói: "Điện hạ, từ trước đến nay Ôn tông chủ đều như vậy. Người hắn không ưa, người dám quơ tay múa chân với hắn, cho dù người đó có thân phận gì thì hắn cũng dám giết!"

"Sau này bản vương sẽ chậm rãi chơi với ngươi!" Long Dương Vương giận vung ống tay áo, hóa thành kinh hồng nhanh chóng lướt về phía Vực Chủ Phủ.

Hắn biết Ti Hải Hiền không có lòng tốt!

Trước kia không chọn đứng đội, sao đột nhiên chọn?

Đột nhiên khác thường chắc chắn có chuyện!

"Ti Hải Hiền, ngươi chờ đó cho bản vương, nếu ngươi có thể còn sống từ sa trường trở về, coi như bản vương thua!" Long Dương Vương cắn răng, trong lòng ngầm hạ quyết định.

Cho dù Ti Hải Hiền lại có giá trị thì cũng không thể giữ hắn lại.

Người không dùng được, chắc chắn phải chết!

Lúc này, biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho vô số người xem kinh ngạc và tò mò, theo bản năng nhìn về phía Vực Chủ Phủ xa xa.

Khi thấy hiện trạng của Vực Chủ Phủ, mọi người vỡ tổ.

"Khá lắm, nóc nhà Vực Chủ Phủ bị xốc lên!"

"Dám động thủ ở Vực Chủ Phủ, chỉ sợ tìm khắp toàn bộ Nguyên Dương Vực cũng không có được mấy người, vậy người động thủ này chỉ có thể là Ôn tông chủ."

“Không sai, cũng chỉ có Ôn tông chủ.”

“Tính tình Ôn tông chủ đúng là táo bạo, mới vừa giết Giác Tá, lại xốc nóc nhà Vực Chủ Phủ. Quá độc ác!”

“Ta cảm thấy, chỉ sợ xốc nóc nhà chỉ là một chuyện nhỏ.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Tại sao xốc nóc nha?”

“Vô số thanh liên chợt lóe trên bầu trời, mục tiêu là ai?”

Trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, mọi người thậm chí bắt đầu đi ra ngoài, không còn hứng thú xem thiên kiêu tranh đấu trên phù không đảo.

Ti Hải Hiền thấy thế thì vội vàng đứng dậy: “Chư vị không cần kinh hoảng, đoán chừng là Ôn tông chủ giết con ruồi khiến cho người ta khó chịu nào đó. Tiếp tục xem tranh tài đi, bây giờ các ngươi đi, lỡ như xuất hiện cường giả Thiên Vô Cấm đại chiến, không phải Thiên Vô Cấm thì sợ cũng khó trốn một kiếp.”

Đương nhiên, nguyên nhân Ti Hải Hiền không cho bọn họ đi xem cũng không phải chỉ là như thế.

Hắn biết Long Dương Vương.

Giác Tá chết, Long Dương Vương không có truy cứu.

Vậy Tinh Sa chết, Long Dương Vương cũng sẽ không truy cứu.

Dù sao giá trị của Bất Hủ Tông quá lớn, lớn đến hắn đoán Ôn tông chủ có giết thêm mấy người cũng không có vấn đề gì.

Đương nhiên.

Điều kiện tiên quyết là Long Dương Vương có bậc thang xuống.

Nếu như nhiều người như vậy đi xem, thấy được, thăm dò được sự thực, vậy thì Long Dương Vương không có bậc thang xuống.

Bọn họ không đi vây xem, vậy Long Dương Vương sẽ có thể tìm được bậc thang xuống.

Coi như tìm không thấy thì đám chó săn của hắn cũng sẽ rất tri kỷ tìm một bậc thang, phối hợp đỡ Long Dương Vương đi xuống bậc thang, từ đó chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có.

Vẫn là câu nói đó.

Hết cách rồi.

Bất Hủ Tông có giá trị quá cao.

Tẫn Tri Lâu, Tử Khí Các, ma pháp, còn có cường giả phía sau vân vân, đều rất hấp dẫn với Long Dương Vương.

…

Trên không Vực Chủ Phủ.

Ôn Bình không có rời đi mà thuận tay giết luôn mấy tên tùy tùng đang quỳ xuống đất cầu xin tha thứ của Tinh Sa, hoàn toàn không quan tâm Long Dương Vương đã đến gần.

"Ôn tông chủ!"

Long Dương Vương lạnh giọng mở miệng.

Ôn Bình không có ngẩng đầu mà đứng chắp tay hờ hững nhìn thi thể trước mắt, mặc cho kiếm trôi nổi ba thước sau lưng, máu tươi chảy xuống.

"Điện hạ muốn báo thù cho bọn người Tinh Sa?"

Ôn Bình bình tĩnh hỏi ra một câu.

Long Dương Vương cố nén tức giận và sát ý, lạnh giọng hỏi: "Ôn tông chủ, ngươi có biết người ngươi giết chính là Vực Chủ tân nhiệm của Nguyên Dương Vực. Giết Vực Chủ, tội tương đương mưu phản! Dù là phía sau ngươi có cường giả phong vương cũng khó có thể giữ được tính mạng của ngươi!"

"Vực Chủ thôi, đổi một người là được, giống như đổi đi Ti Hải Hiền vậy." Ôn Bình mặt ngoài bình tĩnh, thật ra thì trong lòng đã đã chuẩn bị đại chiến một trận với Long Dương Vương.

Long Dương Vương tiếp tục lạnh giọng chất vấn: "Hẳn ngươi cũng biết, Tinh Sa là người của bản vương!"

“Hóa ra người vừa rồi ngay cả một kiếm của ta cũng không đỡ nổi chính là người của điện hạ.” Ôn Bình khẽ cười một tiếng trào phúng, kiếm đi sau lưng chậm rãi chuyển động: “Điện hạ đến báo thù cho hắn ? Vậy xin điện hạ cẩn thận châm chước, dù sao một khi động thủ thì chính là nước đổ khó hốt!”

“Ngươi…”

Giờ phút này, Long Dương Vương khó ách chế tức giận, mạch môn lên tiếng mở ra.

Phanh ——

Năm cái mạch môn xích hồng sắc rung động, nhấc lên uy áp và khí tức mạnh mẽ hơn Vụ Kỳ Vương nhiều, lao thẳng tới Ôn Bình.

Mà Ôn Bình lại bất động, bình tĩnh dò hỏi lần nữa: “Ta hỏi một lần nữa, điện hạ đã quyết định kỹ càng chưa?”

Nói xong, Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra.

Long Dương Vương nhíu mày, hắn nhận ra Truyền Âm Thạch.

Trước đó Ti Hải Hiền uy hiếp mình trong bình chướng cách âm, chính là dùng Truyền Âm Thạch!

Giờ phút này, Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, chắc chắn không phải là vì liên hệ đệ tử tông môn, chỉ có thể là liên hệ cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh trong tông môn.

Vị lão Kiếm Thần đó!

“Chậm đã!” Long Dương Vương đưa tay kêu Ôn Bình dừng.

Nhưng mà Ôn Bình đã mở miệng liên lạc Mộc Long.

“Tông chủ.”

Bên kia Truyền Âm Thạch, giọng nói thâm trầm của Mộc Long vọng lại.

Ôn Bình đáp: “Không sao.”

Nói xong, Ôn Bình cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, bởi vì Long Dương Vương đã thu sát ý, cho nên cũng không cần

phải gọi Mộc Long chuẩn bị sẵn sàng.

Bây giờ giết Long Dương Vương, có thể làm được, thậm chí có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Giết Vụ Kỳ Vương, khống chế thi thể Vụ Kỳ Vương, sau đó lại truyền tống Long Dương Vương đến Bất Hủ Tông, Long Dương Vương chết chắc!

Hoặc là để Mộc Long tiếp tục hao tổn, mài chết Long Dương Vương.

Cái trước sẽ đánh loạn kế hoạch lúc trước của hắn.

【VIP】 Long Dương Vương thay đổi tư duy (2)

Cái sau quá lãng phí thời gian, không phải tình huống bất đắc dĩ, Ôn Bình không định dùng một chiêu này.

Sau một khắc, Long Dương Vương thu liễm sát ý dựng lên bình chướng cách âm xung quanh hai người, cũng chậm rãi nói: "Ôn tông chủ, bản vương có thể bỏ qua chuyện Tinh Sa chết, nhưng cũng không phải là không có điều kiện. Nếu như ngươi chọn đứng về phía ta, tương lai ta ngồi lên vị trí quốc chủ, chắc chắn sẽ phong ngươi là trọng thần quốc gia, dưới một người trên vạn người! Cương thổ U Quốc, tùy ngươi chọn lựa!"

Việc đã đến nước này, Long Dương Vương dứt khoát nói rõ.

Ôn Bình hiếu kì hỏi: "Ngươi muốn tạo phản?"

"Ừm? Ôn tông chủ, lúc này cũng không cần đùa như vậy." Long Dương Vương ngơ ngác một chút, chợt lạnh giọng đáp lại một câu.

Ôn Bình nói tiếp: "Nếu ngươi không tạo phản, vậy vị trí quốc chủ có thể đến phiên ngươi làm? Làm sao, bây giờ quốc chủ U Quốc không có dòng dõi?"

"Vị trí quốc chủ chỉ chọn phong vương trong hoàng tộc." Long Dương Vương nói xong, sau đó đột nhiên nhận ra được một vấn đề: "Ôn tông chủ không phải người của Triều Thiên Hạp?"

Nếu là người của Triều Thiên Hạp, sao lại không biết chuyện này?

"Biết quá nhiều không có chỗ tốt cho ngươi." Trong lòng Ôn Bình khẽ cười trào phúng, ta có thể nói cho ngươi thật ra ta đến từ Hồ Thiên Địa sao?

Ta cũng không phải cha mẹ ngươi, còn phải trả lời tất cả câu hỏi của ngươi hay sao?

"Ôn tông chủ đến từ bên ngoài Triều Thiên Hạp!"

Long Dương Vương đột nhiên kinh hô.

Sau đó lại tự lẩm bẩm: "Khó trách, khó trách, bản vương còn buồn bực tại sao tên của Lý Bạch tiền bối chưa từng xuất hiện ở Triều Thiên Hạp."

Thế giới bên ngoài Triều Thiên Hạp, hắn chưa từng đi.

Nhưng đã nghe nói tới truyền thuyết về nó.

Nghe nói, thế giới bên ngoài Triều Thiên Hạp dính đến cảnh giới trên Thiên Vô Cấm trong truyền thuyết.

Toàn bộ Triều Thiên Hạp, người biết chân tướng, đoán chừng chỉ có các đời quốc chủ U Quốc và ba vị hộ quốc thiên tướng, lâu chủ Già Thiên Lâu.

Đang lúc Long Dương Vương mơ màng, Ôn Bình không kiên nhẫn mở miệng: "Cho nên, điện hạ, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

"Ôn tông chủ, ta muốn ngài và Bất Hủ Tông giúp ta một chút! Bởi vì trăm năm thịnh hội qua đi, qua năm năm nữa thì sẽ chọn lại quốc chủ. Trước mắt, hoàng tộc U Quốc có tất cả bảy vị phong vương, thực lực mặc dù ngang nhau nhưng số lượng cường giả phong vương ủng hộ lại không giống nhau. Bản vương chỉ có hai vị phong vương ủng hộ! Nếu có thể được Bất Hủ Tông ủng hộ, tương lai bản vương càng có khả năng ngồi lên vị trí quốc chủ."

Trong lòng Long Dương Vương xuất hiện một tia khát vọng.

Khi biết Bất Hủ Tông đến từ bên ngoài Triều Thiên Hạp, hắn luân hãm.

Tinh Sa chết thì chết.

Có thể được Bất Hủ Tông ủng hộ mới là quan trọng nhất!

“Thú vị.” Rốt cuộc Ôn Bình cũng hiểu tại sao Long Dương Vương lại muốn lôi kéo mình như vậy, hóa ra thời gian chọn lại quốc chủ đã gần trong gang tấc.

Lúc đầu Ôn Bình thu Ti Hải Hiền là muốn để Ti Hải Hiền tiềm phục trong chính phủ U Quốc hoặc là quân đội, từng bước trèo lên trên.

Chờ U Quốc khai chiến với Bất Hủ Tông, dùng Ti Hải Hiền trọng thương U Quốc.

Nhưng không ngờ bây giờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Long Dương Vương muốn ngồi lên vị trí quốc chủ cần Bất Hủ Tông ủng hộ, hắn hoàn toàn có thể mượn tay Long Dương Vương để U Quốc gia tăng tấn công Già Thiên Lâu.

Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi!

Về phần Long Dương Vương có thể ngồi lên vị trí quốc chủ hay không, mặc kệ hắn.

Theo sau đó, Long Dương Vương tràn đầy thành ý mở miệng: “Ôn tông chủ, tin tưởng bản vương, chỉ cần tương lai bản vương ngồi lên vị trí quốc chủ, ngươi tuyệt đối là dưới một người trên vạn người! Trạch Minh Cung, Thiên Tượng Môn gì đó, cho dù Ôn tông chủ giết cung chủ và môn chủ của bọn họ, bản vương cũng thay Ôn tông chủ chống được! Cho dù là quốc chủ muốn trách tội thì bản vương cũng chống được!”

“Được!”

Nói thật, Ôn Bình không có lý do cự tuyệt.

Dù sao, ai có thể cự tuyệt phụ trợ từ trên trời giáng xuống đâu!

Lời vừa dứt, Long Dương Vương đại hỉ.

Cảm giác khó chịu khi Tinh Sa chết hay là phẫn nộ khi quyền uy của mình bị khiêu khích cũng được, giờ phút này đều vì một câu nói này mà tan thành mây khói.

Không vì cái gì khác.

Chỉ vì quá vui.

Chuyến này, lúc đầu hắn chỉ muốn thử một chút, tiếp xúc với Bất Hủ Tông trước, sau đó lại dùng các loại phương thức khác đả động Bất Hủ Tông đứng về phía mình.

Nhưng mà không ngờ, toàn bộ thủ đoạn mà hắn nghĩ ra đều chưa áp dụng.

Hơn nữa còn có một chuyện, đó chính là biết Bất Hủ Tông đến từ bên ngoài Triều Thiên Hạp, được Bất Hủ Tông ủng hộ ý nghĩa càng phi phàm hơn.

Sau khi hưng phấn, Long Dương Vương lập tức lấy một viên huy chương hình Ngân Long từ trong tàng giới ra, hai tay đưa tới trước mặt Ôn Bình, thành khẩn nói: "Ôn tông chủ, đây là huy chương phong vương của phong vương của hoàng tộc U Quốc, do môn chủ Thiên Tượng Môn tự tay chế tạo, tuyệt đối không có khả năng phục chế. Trong cảnh nội U Quốc, chỉ cần Ôn tông chủ lộ ra huy chương này thì tương đương với ta đích thân tới, chỉ cần không phải chuyện giết chủ của một vực như Vực Chủ Nguyên Dương Vực thì phiền phức khác đều có thể giải quyết dễ dàng!"

Long Dương Vương cố ý tăng thêm một câu, chỉ sợ Ôn Bình cho rằng huy chương này chuyện gì cũng có thể giải quyết, từ đó khiến cho sau này hắn giết người càng thêm không kiêng kỵ gì.

Mặc dù hắn có thể giải quyết, cũng có thể giúp đỡ che giấu, nhưng mà dù sao chủ của một vực cũng là tầng lớp trung lưu của U Quốc, có thể không chết thì không cần phải chết.

Ôn Bình một tay cầm lấy huy chương, hơi nắn một chút, cảm nhận nó lạnh buốt, sau đó khinh thường để vào trong tàng giới.

Hữu dụng.

Nhưng không có đại dụng.

Có thể giảm một chút phiền toái trong việc mở rộng Tẫn Tri Lâu nhưng những phiền phức đó cho dù không cần viên huy chương Ngân Long này thì hắn cũng có thể giải quyết.

【VIP】 Ti Hải Hiền vào tông

Long Dương Vương thấy trên mặt Ôn Bình không có lộ ra nét mừng, biết những vật này chắc chắn không đánh động được Ôn Bình, tiếp tục mở miệng nói: "Ôn tông chủ, xin bỏ qua cho, bản vương lâm thời nhận mệnh, tới rất vội vàng, đúng là chưa kịp chuẩn bị nhiều. Nhưng mà chỉ cần Ôn tông chủ chờ chút thời gian, chắc chắn bản vương sẽ lấy ra thành ý, tuyệt đối sẽ không khiến cho Ôn tông chủ giúp không ta!"

"Nếu là mấy loại như công pháp, mạch thuật Thiên cấp, Tuyền Qua Đồ, bạch tinh thì không cần làm phiền Long Dương Vương điện hạ."

Ôn Bình đi thẳng vào vấn đề, căn dặn một phen.

Nếu không, đến lúc đó Long Dương Vương đưa tới một đống, ở chỗ người khác thì cực kỳ trân quý, mà ở chỗ mình thì lại không dùng được, hắn còn phải lấy ra đấu giá, phiền phức.

Long Dương Vương không kịp chờ đợi nói: "Ôn tông chủ cứ yên tâm đi, lễ gặp mặt bản vương cho tuyệt đối sẽ không để cho ngươi thất vọng!"

"Đi! Nếu như sau này Long Dương Vương điện hạ có việc, có thể dùng nó để liên hệ ta."

Ôn Bình lại nói, sau đó lấy một viên Truyền Âm Thạch từ trong tàng giới ra, vứt cho Long Dương Vương, cũng dặn dò cách sử dụng.

Những lời hứa khác, không làm gì.

Long Dương Vương cầm lấy Truyền Âm Thạch, vui mừng quá đỗi.

Bảo bối!

Đại bảo bối chân chính!

"Ôn tông chủ, bản vương lập tức sai người chuẩn bị lễ gặp mặt cho ngươi!" Long Dương Vương vui mừng, vuốt vuốt

Truyền Âm Thạch, có chút yêu thích không buông tay.

Ôn Bình liếc mắt nhìn bốn phía hỗn độn: "Vậy chuyện này thì sao?"

"Không sao, bản vương sai người đến dọn dẹp là được. Những dưới Thiên Vô Cấm đó, chết cũng chết, không quan trọng. Còn Tinh Sa, bản vương vừa khéo nuôi một con cá lớn đến từ Già Thiên Lâu, lúc đầu định giữ lại để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, oan ức hôm nay do nó đến cõng!"

"Cũng được."

Ôn Bình cười gật gật đầu, nhưng mà trong lòng không có chút hảo cảm nào với Long Dương Vương này.

Loại người như vậy, có thể làm quốc chủ?

Loại người như vậy, đáng giúp?

Tuyệt đối không đáng giá.

Nhưng đáng để lợi dụng một phen, thôi động U Quốc đại chiến với Già Thiên Lâu.

"Điện hạ, vậy một vạn người của Bất Hủ Tông ta?" Ôn Bình hỏi lại.

Long Dương Vương cười lắc đầu: "Một vạn người thôi, tùy tiện tìm một tông môn đỡ là được, hoặc là do Vực Chủ Phủ phái một vạn Thần U Quân thay thế là được."

Nếu Bất Hủ Tông đã chọn ủng hộ hắn, vậy cũng không cần phải ân uy tịnh thi.

Cho Bất Hủ Tông tiện nghi lớn nhất mới là chuyện hắn nên làm!

Chỉ có đủ chỗ tốt mới có thể bảo đảm Bất Hủ Tông sẽ không phản, ủng hộ người khác.

"Vậy thì đa tạ điện hạ, vừa khéo tông ta không muốn tham dự những chuyện loạn thất bát tao đó." Ôn Bình lại nói: "Điện hạ, vậy chúng ta tiếp tục đi xem so tài?"

Long Dương Vương sảng khoái gật đầu: "Đi! Ôn tông chủ yên tâm, một ngày có bản vương ở, Bất Hủ Tông tuyệt đối

không cần để ý tới đại chiến ở sa trường.”

Dứt lời, Long Dương Vương không tiếp tục bày thái của mình, chiêu hiền đãi sĩ, ra hiệu mời Ôn Bình đi trước.

Đương nhiên Ôn Bình cũng không có khách khí, hóa thành kinh hồng bay đi.

Long Dương Vương theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, bọn người Ti Hải Hiền đang ngắm nhìn hướng Vực Chủ Phủ, không còn tâm tư tiếp tục xem tranh tài.

Mặc dù hắn chắc chắn Long Dương Vương sẽ không làm khó Ôn tông chủ, nhưng hiện thực không phải sự tích, tất cả đều sẽ xảy ra theo ý nghĩ của mình. Lỡ như Ôn tông chủ không chịu thua, chọn tranh phong với Long Dương Vương, vậy Long Dương Vương tìm không thấy bậc thang xuống, chuyện sẽ phiền toái.

Giết Đại Vực Chủ, đúng là mưu phản!

Theo luật pháp của U Quốc, nên diệt tộc diệt tông!

Cho dù là phía sau Bất Hủ Tông có phong vương thì cũng chạy không khỏi kết cục này. Dù sao U Quốc có tam đại hộ quốc thiên tướng, bọn họ có thể kiềm chế lại cường giả phong vương. Nếu như phong vương lựa chọn hộ tông, rất có thể sẽ chết chung với tông môn, dù sao tam đại hộ quốc thiên tướng thực lực thâm bất khả trắc.

Nghe nói là trên phong vương!

Nhưng rốt cuộc là thực lực gì?

Không có ai gặp mà còn sống!

Trừ các đời quốc chủ ra, người gặp được bọn họ đều chết hết rồi.

“Ôn tông chủ, ngài cũng đừng chọn một con đường không có lối về đó.” Đúng là Ti Hải Hiền đã có ý gia nhập Bất Hủ Tông, hoàng tộc U Quốc máu lạnh đã khiến cho trái tim hắn triệt để băng giá. Bây giờ lại đắc tội Long Dương Vương, vậy cơ hội còn sống trở về từ sa trường càng xa vời hơn.

Gia nhập vào Bất Hủ Tông, có lẽ là cơ hội sống duy nhất.

Cơ hội sống duy nhất này, hắn không muốn trơ mắt nhìn nó biến mất.

Đồng thời hắn cũng không muốn nhìn thấy Bất Hủ Tông biến mất.

Bởi vì ở U Quốc, không có người dám nói, đồng thời dám giết người như tông chủ Bất Hủ Tông.

Sau một khắc, hai đạo kinh hồng lần lượt rơi xuống.

Ôn Bình ngồi xuống trước mặt bao người giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nếu không phải bọn người các chủ Vọng Thần Các vẻ mặt chưa tỉnh hồn chậm rãi theo sau thì thậm chí Ti Hải Hiền còn cảm thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra hoàn toàn không có liên quan gì đến Ôn Bình!

Ti Hải Hiền thở dài một hơi, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy một tia bi ai: "Xem ra cuối cùng Ôn tông chủ vẫn chọn thỏa hiệp."

Giờ phút này, trong lòng Ti Hải Hiền trở nên ngũ vị trần tạp.

Mà bọn người Diêm Lai, Lạc Lưu Tâm và vô số người xem bốn phía quảng trường trông mong mong mỏi muốn biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì càng không hiểu ra sao. Khi các chủ Vọng Thần Các Từ Thiên Sơn ngồi xuống, vốn cho rằng có thể hỏi ra chút gì nhưng lại phải thất vọng.

Từng người trở về đều ngậm miệng không nói chuyện gì đã xảy ra, thậm chí dứt khoát ngậm miệng lại, một chữ cũng không nói, ai hỏi cũng làm bộ như không nghe thấy.

Những Thiên Vô Cấm, nửa bước Thiên Vô Cấm và thế lực ngũ tinh cự đầu đó lập tức hiểu, chắc chắn là có chuyện!

Không ai dám hỏi chuyện gì vừa xảy ra nữa.

【VIP】 Ti Hải Hiền vào tông (2)

Cho dù là Long Hạo Miểu muốn lặng lẽ viết chuyện này lên lòng bàn tay mẫu thân Lạc Lưu Tâm cũng bị Lạc Lưu Tâm cản lại: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì, ngoại trừ tự mình biết, ai cũng đừng nói, bao gồm phụ thân của ngươi! Giữ kín việc này trong bụng!"

Long Hạo Miểu vội vàng thu tay lại.

Sau một khắc.

Long Dương Vương đến, sau khi đến thì chuyện đầu tiên hắn làm chính là nói cho mọi người biết "sự thật".

"Chư vị không cần lo lắng, chỉ là bọn chuột nhắt nhát gan của Già Thiên Lâu lại làm ầm ĩ mà thôi, người đó đã bị Ôn tông chủ chém giết, chư vị có thể an tâm tiếp tục xem thi đấu."

Mọi người giật mình.

Ánh mắt nhìn Ôn Bình càng nóng bỏng.

Bởi vì bọn họ đều xem Bất Hủ Nhật báo, khi còn ở Hồng Vực, tông chủ Bất Hủ Tông cũng trầm trọng đả kích khí diễm phách lối của người ẩn núp của Già Thiên Lâu.

"Thì ra là thế!"

"Quả nhiên là Ôn tông chủ, trong chớp mắt đã giải quyết người ẩn núp của Già Thiên Lâu."

"Già Thiên Lâu đáng chết, còn dám đến gây sự. Cũng không xem hôm nay ở đây có cường giả gì, đúng là muốn chết!"

"Hắc hắc, không phải phong vương mà cũng dám đến gây chuyện? Có thể đỡ được một kiếm của tông chủ Bất Hủ Tông sao?"

Trong tiếng bàn luận, mọi người bắt đầu hô to tên Ôn Bình.

Ôn Bình thấy thế, trong lòng khẽ cười một tiếng, cũng không có phối hợp đứng lên phất phất tay, cưỡng chế thu một

đợt tín ngưỡng và kính ngưỡng của mọi người, chỉ tiếp tục yên lặng ngồi đó, hững hờ uống một ly rượu đục Ti Hải Hiền đưa tới, trong lòng suy tư.

Theo sau đó, Long Dương Vương lại nhắc tới những "người hi sinh" lúc nãy, khi nói ra hai cái tên thành chủ Thiên Tuyệt Thành và Tinh Sa, trên mặt vô số người đều lộ vẻ tức giận, đồng thời bắt đầu chửi mắng người ẩn núp của Già Thiên Lâu.

Đương nhiên.

Người của những thế lực đó, tồn tại trên Địa Vô Cấm đều không có bị Long Dương Vương lừa gạt, nhưng mà vẫn phối hợp diễn kịch, lừa dối người xem.

Chuyện này khiến tâm tình Ti Hải Hiền từ ngũ vị trần tạp biến thành nghi hoặc, chẳng lẽ Bất Hủ Tông không chỉ khuất phục mà còn chọn ủng hộ?

Nếu không sao Long Dương Vương sẽ như thế?

Người Ôn Bình giết chính là Vực Chủ tân nhiệm của Nguyên Dương Vực.

Đồng thời cũng là một viên đại tướng dưới trướng Long Dương Vương!

Đang lúc Ti Hải Hiền nghi hoặc không hiểu, Long Dương Vương bi thống vạn phần, đồng thời dõng dạc nói, quay người dặn dò Ti Hải Hiền: "Ti Vực Chủ, tạm thời ngươi không cần để ý tới lệnh điều. Bây giờ Tinh Sa hi sinh, vị trí Vực Chủ Nguyên Dương Vực vẫn là ngươi tiếp tục đảm nhiệm. Nhưng mà chuyện cường chinh, ngươi vẫn chỉ có ba tháng, hiểu chưa?"

"Thuộc hạ đã rõ."

Ti Hải Hiền mặt không thay đổi đáp.

Long Dương Vương dứt lời, cũng không có để ý cảm xúc của Ti Hải Hiền mà đứng dậy quay qua cáo từ Ôn Bình: "Ôn tông chủ, bản vương hồi phủ một chuyến, ngày sau gặp lại!"

Ôn Bình đáp: "Ngày sau gặp lại!"

Đưa mắt nhìn Long Dương Vương rời đi, Ôn Bình tỏ vẻ lạnh nhạt, khi bóng dáng Long Dương Vương hoàn toàn biến mất, Ôn Bình cũng đứng dậy nhìn hoàng hôn dần buông ở chân trời.

"Đều về tông đi, sáng mai lại đến."

Ôn Bình dứt lời, đám người Bất Hủ Tông đứng dậy theo.

Oanh ——

Truyền tống trận mở ra, bạch quang chói mắt rơi xuống trước mắt bao người.

Khi mấy người Trần Hiết đi vào, sau đó lần lượt truyền tống đám người Bất Hủ Tông về Bất Hủ Tông.

"Chư vị, tối nay tông môn còn có chuyện, nhất định phải rời đi, ngày mai chúng ta gặp!" Ôn Bình quay qua ôm quyền với mọi người, sau khi mọi người đứng dậy đáp lại, không nói một lời, túm lấy bả vai Ti Hải Hiền, ném hắn vào trong truyền tống trận, dẫn hắn về Bất Hủ Tông.

…

Bất Hủ Tông.

Bịch ——

Ti Hải Hiền nặng nề ngã trên bệ đá, dọa đến mọi người của Bất Hủ Tông bên ngoài bệ đá giật mình.

"Ti Vực Chủ, tư thế này của ngươi, rất đặc biệt… Ha ha ha." Trần Hiết cười lên ha hả.

Đám người cũng cười to không thôi.

Khi Ôn Bình bước ra khỏi bệ đá, mọi người mới ngưng cười.

"Được rồi, đều tản ra đi tu luyện đi. Hoài Diệp, ngươi đi chuẩn bị bữa tối, có vấn đề gì ngươi hỏi Lan thúc, hắn biết phụ mẫu ta thích ăn cái gì."

Nói xong, đám người bắt đầu tán đi.

Ti Hải Hiền bò dậy, nhìn về bốn phía nơi xa, lộ ra vẻ mặt giống như tất cả đệ tử mới vừa vào tông. Ôn Bình thấy thế,

một cước đá tới.

“Được rồi, đừng xem, sau này ngươi có rất nhiều cơ hội thưởng thức.”

Trong nháy mắt, Ti Hải Hiền kịp phản ứng: “Ôn tông chủ, ta còn chưa nghĩ ra muốn gia nhập Bất Hủ Tông hay không?”

“Không vào? Vậy ngươi cút đi.”

Dứt lời, Ôn Bình đuổi Ti Hải Hiền vào truyền tống trận.

“Đừng đừng đừng…” Ti Hải Hiền tranh thủ lắc đầu.

Ôn Bình nhíu lông mày lại, không nhịn được nói: “Một kiếm cũng không đỡ nổi, cũng không cảm thấy ngại chọn chọn lựa lựa.”

Ti Hải Hiền khổ sở, nói: “Ôn tông chủ, ta vào, nhất định phải vào! Chỉ là ta rất hiếu kì, tại sao Long Dương Vương lại giải vây cho Ôn tông chủ ngươi? Còn đẩy tất cả trách nhiệm cho người ẩn núp của Già Thiên Lâu! Khi quân phạm thượng, đây là trọng tội!”

“Muốn biết?”

“Muốn!”

“Vậy ngươi từ từ suy nghĩ.”

Dứt lời, Ôn Bình ngự không bay lên, bbay vào chỗ sâu trong Bất Hủ Tông.

Ti Hải Hiền vội vàng đuổi theo, vừa đuổi theo vừa gặn hỏi: “Ôn tông chủ, ta muốn vào Bất Hủ Tông, nhưng nếu ngài chọn ủng hộ Long Dương Vương, vậy chỉ sợ ta cũng không thể vào Bất Hủ Tông. Ngài nói một chút đi, cũng cho ta dễ quyết định hoặc là hết hi vọng!”

“Nếu như ngươi hỏi chuyện ủng hộ, đúng là bổn tông chủ ủng hộ.”

“Chuyện này…”

Ti Hải Hiền trầm mặc.

Đây là kết quả hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Ôn Bình nói tiếp: “Cái gọi là ủng hộ, chỉ là theo như nhu cầu thôi, khi nào hắn vô dụng với ta, giết là được.”

Nghe được câu này, Ti Hải Hiền lại vui mừng.

Đúng!

Đây mới là Ôn tông chủ.

“Ôn tông chủ, xin nhận ta cúi đầu! Từ hôm nay trở đi, ta chính là một phần tử của Bất Hủ Tông, ngài kêu ta đi hướng đông, Ti Hải Hiền ta tuyệt đối không đi hướng tây!”

Nói xong, Ti Hải Hiền lăng không quỳ xuống.

【VIP】 Ti Hải Hiền vào tông, vui vẻ nhất chính là Đao Ma!

“Được rồi, đứng lên đi. Không cần ngươi đi hướng đông hướng tây, chỉ cần ngươi ở lại U Quốc là được, khi nào cần ngươi làm cái gì thì đến lúc đó ta sẽ nói cho ngươi biết. Trước đó, ngươi tăng cường thực lực của mình trước đã, khi nào đến phong vương thì mới nói đến chuyện làm việc cho ta.”

Nói đến đây, trong đầu Ôn Bình đã xuất hiện một hình ảnh.

Có một ngày, U Quốc khai chiến với Bất Hủ Tông.

Quốc chủ U Quốc tràn đầy tự tin đột nhiên bị tướng tài đắc lực bên cạnh mình đâm một đao, sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Hoặc là quốc chủ U Quốc tràn đầy tự tin phát hiện ngàn vạn Thần U Quân của mình đều là người của Ti Hải Hiền thì sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Nếu có một ngày, U Quốc hủy diệt.

Mà thực lực Ti Hải Hiền lại không tệ.

Đến lúc đó còn có thể để hắn làm quốc chủ, thay Bất Hủ Tông quản lý Triều Thiên Hạp, cứ như vậy hắn sẽ không cần phải quan tâm đến Triều Thiên Hạp.

Đương nhiên.

Chuyện này sau này nói.

Không cần lắm lời.

“Đến.”

Ôn Bình từ xa đã thấy Ôn phụ Ôn mẫu đang quy hoạch đất, vội vàng đáp xuống: “Phụ thân mẫu thân, ta về rồi.”

“Sao lại sớm như vậy?”

Ôn mẫu hỏi lại.

Vừa hỏi xong, ánh mắt nhìn thấy Ti Hải Hiền bên cạnh.

“Ti Vực Chủ?”

Ôn mẫu lẩm bẩm một tiếng.

Ti Hải Hiền đứng ở một bên, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Hắn thề!

Đây là chuyện khó tin nhất mà hắn thấy được!

Long Tuyết.

Tam tiểu thư của Long gia!

Nàng lại là mẫu thân của tông chủ Bất Hủ Tông hung danh hiển hách!

Đây là tình huống như thế nào?

Tam tiểu thư của Long gia không đến trăm tuổi!

Không đến trăm tuổi, vậy thì thân là nhi tử của nàng, chỉ sợ Ôn tông chủ càng nhỏ hơn!

“Long… Long Tuyết!”

Long Tuyết cười nói: “Không nghĩ tới Ti Vực Chủ còn nhớ ta.”

“Chuyện này chuyện này chuyện này…”

Ti Hải Hiền không biết nên nói cái gì.

Ôn Bình tức giận nói: “Gặp phụ mẫu ta mà còn không quỳ, ngươi giả cà lăm làm gì?”

“Ti Hải Hiền tham kiến…” Lần đầu tiên Ti Hải Hiền không biết nên dùng tôn xưng như thế nào.

“Ti Vực Chủ?” Long mẫu tò mò nhìn Ôn Bình.

Ôn Bình nói: “Như ngài thấy!”

“Tiểu tử ngươi, ngay cả người của chính phủ cũng dám đào? Đào người thi thôi đi… nhưng ngày xưa phụ thân ta cũng phải gọi Ti Vực Chủ một câu lão đại ca, ngươi như vậy…”

Long mẫu cũng không biết nên nói như thế nào.

Bối phận đột nhiên rối loạn!

Sau này gặp lại phụ thân, ba người này nên xưng hô nhau như thế nào?

Mạnh ai nấy kêu?

“Lão phu nhân gọi ta lão Ti là được.”

Ti Hải Hiền sợ hãi đáp, ánh mắt không thể tin nổi nhìn Ôn Bình.

Khó trách.

Khó trách tông chủ dám nói dám làm, lại sát phạt quyết đoán, không có không quả quyết như những người đã có tuổi như bọn họ.

Hết thảy đều vì tuổi trẻ!

Bởi vì tuổi trẻ, cho nên dám làm!

Không giống như bọn họ, làm chuyện gì cũng bó tay bó chân, cũng suy đi nghĩ lại, tất cả đều nghĩ chu đáo mới đi làm.

Ôn Bình chắp tay hành lễ, sau đó muốn rời khỏi: “Phụ thân mẫu thân, các ngươi tiếp tục đi. Chờ lúc ăn cơm ta sẽ đến.”

“Đi làm việc của mình đi.”

Ôn phụ Ôn mẫu đáp.

Ôn Bình lui về sau mấy bước, lúc này mới quay người rời đi. Ti Hải Hiền sợ hãi khom mình hành lễ, vội vàng đuổi theo Ôn Bình rời đi.

Trên đường đi, trong lòng của hắn cực kì sợ hãi.

Hắn không rõ, tại sao Ôn tông chủ lại dẫn hắn tới gặp phụ mẫu, chủ động nói thân thế của mình cho một người mới vừa vào tông như hắn biết.

Đang lúc Ti Hải Hiền sợ hãi đủ kiểu, bối rối, Ôn Bình chủ động mở miệng: “Không có chuyện gì muốn hỏi?”

“Có!”

Ti Hải Hiền vội vàng đáp.

Ôn Bình biết Ti Hải Hiền muốn hỏi cái gì, thế là nói: “Cho ngươi tới gặp cha mẹ ta, không có nguyên nhân đặc biệt gì.

Đơn giản là toàn tông đều biết chuyện này, chỉ có ngươi không biết mà thôi. Vừa khéo ta cũng muốn đi gặp bọn họ, cho nên dẫn ngươi đi xem."

"Tông chủ yên tâm, chuyện này Ti Hải Hiền nhất định sẽ giữ kín!" Ti Hải Hiền hiểu, nếu như chuyện này truyền ra sẽ gây ra sóng to gió lớn như thế nào.

"Không cần khẩn trương, vấn đề này không có nghiêm trọng như ngươi tưởng tượng, người khác biết cũng không quan trọng." Ôn Bình phong khinh vân đạm đáp.

Nhưng mà Ti Hải Hiền cũng không coi là thật.

Tông chủ không quan tâm, đó là bởi vì hắn không sợ hãi.

Nhưng lúc này vẫn không nên truyền đi cho thỏa đáng, dù sao tiểu nhân khó mà đề phòng.

Ti Hải Hiền ghi nhớ chuyện này trong lòng, sau đó không chịu nổi nghi ngờ trong lòng, hỏi: "Ti Hải Hiền cả gan xin hỏi tông chủ, năm nay ngài bao nhiêu tuổi?"

"Như ngươi thấy."

Ôn Bình dừng lại, tạo dáng một cái.

Ti Hải Hiền sửng sốt tại chỗ, mấy lần muốn há miệng lại không dám nói, bởi vì câu trả lời có chút không thể tưởng tượng.

Tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể nào có thực lực như thế này ở số tuổi này nha?

Người sau lưng Ôn tông chủ mạnh đến cỡ nào?

Ti Hải Hiền lắc đầu, không dám suy nghĩ, bởi vì càng nghĩ càng sợ. Bây giờ hắn chỉ biết là lần chọn này vô cùng chính xác!

Ôn Bình cười không nói, quay người muốn đi gấp, nhưng mà vừa mới quay người thì Truyền Âm Thạch trong ngực lại có động tĩnh.

Ôn Bình vừa mới cầm lấy thì bên kia Truyền Âm Thạch đã vọng lại giọng nói bức thiết của Trần Hiết.

“Tông chủ, có chuyện không ổn!”

Một câu khiến cho sắc mặt Ti Hải Hiền cứng lại.

Mới vừa vào tông thì có biến?

Ôn Bình vẫn bình tĩnh, dù sao trời cũng không sập xuống: “Không cần phải gấp, từ từ nói.”

“Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc bại! Mặc dù không chết nhưng lại bị hai tôn cường giả phong vương của Già Thiên Lâu liên thủ đánh trọng thương, trốn về thế giới dưới lòng đất. Bây giờ người của Già Thiên Lâu đang thừa thắng xông lên, muốn đuổi tận giết tuyệt Liệt Không nhất tộc, hơn nữa còn chuẩn bị giết vào Hào Khốc Thâm Uyên! Nếu như bị bọn họ giết vào Hào Khốc Thâm Uyên, vậy mấy người Hoài Không sẽ nguy hiểm.” Giọng điệu Trần Hiết có vẻ hơi lo lắng.

【VIP】 Ti Hải Hiền vào tông, vui vẻ nhất chính là Đao Ma! (2)

Bởi vì hắn vốn cho rằng Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc sẽ thắng!

Dù sao quẻ tượng của Vi Sinh Tinh Vũ nằm đó.

Đại cát!

Nhưng tại sao Già Thiên Lâu lại thắng?

"Không có việc gì, thua thì thua. Liệt Không nhất tộc là một cái tộc đàn khổng lồ như thế, trong thời gian ngắn bọn họ không giết xong. Chờ bọn họ giết hết Liệt Không nhất tộc, đại quân U Quốc đã giáng lâm sa trường. Đến lúc đó bọn họ cũng không phái ra được người mạnh cỡ nào đi đối phó mấy người Hoài Không."

Nghe Ôn Bình nói, Trần Hiết vốn khẩn trương giờ mới thở dài một hơi: "Hóa ra tông chủ đã có kế hoạch, vậy ta yên tâm."

"Vậy bây giờ Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đang ở đâu?"

"Hắc Ảnh đang đi theo, trước mắt còn không thể xác định vị trí, bởi vì hắn vẫn luôn di chuyển vào chỗ sâu trong thế giới dưới lòng đất, không dừng lại chút nào."

"Chờ hắn dừng lại, lập tức liên hệ ta."

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, hắn tình thế bắt buộc!

Nếu có thể dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế, sức chiến đấu của hắn sẽ cực kỳ khủng bố.

Nếu như có thể, ngẫu nhiên dùng một cái huyết mạch cấp S dung hợp, sức chiến đấu sẽ đạt tới mức đáng sợ.

Trong số Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, tuyệt đối có thể vô địch!

Trần Hiết đáp: “Vâng, tông chủ! Chờ Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đó dừng lại, ta lập tức thông báo cho tông chủ.”

“Còn nữa, tiếp tục nhìn chằm chằm động tĩnh của Già Thiên Lâu. Quẻ tượng của Vi Sinh Tinh Vũ sẽ không sai, bọn họ muốn hoàn toàn thắng lợi cũng không có đơn giản như vậy.”

“Vâng!”

“Được rồi, tiếp tục làm việc đi.”

“Rõ!”

Trần Hiết đáp, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, trong lòng có chút khó hiểu.

Liệt Không nhất tộc chiến với Già Thiên Lâu một trận, Vi Sinh Tinh Vũ tính ra quẻ tượng cho Già Thiên Lâu là đại cát, nhưng bây giờ còn chưa ứng nghiệm.

Chẳng lẽ đối tượng ứng nghiệm quẻ tượng đại cát cho Già Thiên Lâu cũng không phải là Liệt Không nhất tộc mà là tồn tại khác?

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đi lòng đất, chẳng lẽ là đi tìm viện binh?

Lúc này, Ti Hải Hiền lên tiếng: “Tông chủ, Liệt Không nhất tộc và Già Thiên Lâu?”

Ôn Bình đáp: “Không có gì, chính là trưởng lão tông ta xảy ra chút xung đột với Liệt Không nhất tộc, Liệt Không nhất tộc tưởng lầm là người của Già Thiên Lâu làm cho nên lập tức tuyên chiến với Già Thiên Lâu. Vốn là Liệt Không nhất tộc nhất tộc chiếm thượng phong, không ngờ Già Thiên Lâu không nói võ đức, vậy mà phái cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.”

“Chuyện này…” Ti Hải Hiền nhìn dáng vẻ phong khinh vân đạm của Ôn Bình, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đây là hiểu lầm lớn cỡ nào mới khiến cho Liệt Không nhất tộc vẫn luôn không ra khỏi Hào Khốc Thâm Uyên tuyên chiến với Già Thiên Lâu?

Ôn Bình tiếp tục nói: "Đừng để ý tới chuyện này, ngươi chỉ cần tu hành cho tốt, sau đó lăn lộn ở sa trường là được. Sống càng tốt, bổn tông chủ thưởng cho ngươi càng phong phú! Nếu ngươi có thể trở thành người đứng đầu quân đội U Quốc, bổn tông chủ sẽ ban thưởng ngươi một tôn Yêu Tổ thượng cảnh làm tọa kỵ!"

Đương nhiên.

Nếu quả thật có một ngày như vậy, chỉ là một tôn Yêu Tổ thượng cảnh làm tọa kỵ thì tính là gì?

"Đa tạ tông chủ!" Ti Hải Hiền đại hỉ.

Yêu Tổ thượng cảnh làm tọa kỵ!

Cho dù đêm ngủ hắn cũng không dám nằm mộng như thế!

"Được rồi, ta dẫn ngươi đi tông môn đi dạo trước, đêm xuống ở lại ăn bữa cơm. Quá trình tu hành sau này, ngươi tự xem, muốn về tông thì chỉ cần dùng lệnh bài tông môn câu thông truyền tống trận là được. Chỉ cần ngươi còn ở Triều Thiên Hạp, truyền tống trận đều có thể tiếp dẫn ngươi về tông."

"Đa tạ tông chủ!"

"Đi thôi."

Nói xong, Ôn Bình đáp xuống đại điện trước Vân Lam Sơn, giới thiệu hai cái lối ra Thiên Tằng Giai với hắn một phen, sau đó vừa trò chuyện vừa quan sát Bất Hủ Tông.

Những chỗ khác đều là cưỡi ngựa xem hoa, Ôn Bình cường điệu dẫn hắn đi xem Đệ Ngũ Thế Giới.

Bởi vì trước mắt, đối với Ti Hải Hiền thì tăng lên lớn nhất chính là Đệ Ngũ Thế Giới.

Khi biết sự thần kỳ của Đệ Ngũ Thế Giới và những mạch thuật cảnh giới tạo cực, hóa cảnh của đệ tử Bất Hủ Tông đều

do Đệ Ngũ Thế Giới thì trong mắt Ti Hải Hiền tràn đầy cuồng nhiệt.

“Tông chủ, nếu ta có thể tu luyện trong Đệ Ngũ Thế Giới một thời gian, rèn luyện tất cả mạch thuật Thiên cấp thành tạo cực, hóa cảnh. Ta tin tưởng, ngoại trừ ngài ra, toàn bộ người tu hành Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trong Triều Thiên Hạp không có có người nào là đối thủ của ta.”

“Vậy ta chỉ có thể nói ngươi suy nghĩ nhiều.” Ôn Bình lắc đầu cười cười.

Ti Hải Hiền kinh ngạc hỏi: “Tông chủ, ngài nói như vậy là có ý gì?”

“Về sau ngươi sẽ biết.” Ôn Bình cười không nói, ngẩng đầu quan sát sắc trời bắt đầu tối, sau đó tiếp tục đi tới trước.

Ti Hải Hiền vội vàng đuổi kịp: “Tông chủ, ngươi càng nói như vậy ta càng hiếu kỳ.”

“Có gì mà hiếu kì, tối nay ngươi sẽ gặp được.”

Nói xong, một tiếng xé gió truyền đến.

Sưu ——

“Tới.”

Ti Hải Hiền sửng sốt một chút: “Tông chủ, ai tới?”

Không đợi Ôn Bình trả lời, một giọng nói thô cuồng vang lên: “Tông chủ, nghe Trần Hiết nói Bất Hủ Tông có người mới tới?”

Sau một khắc Đao Ma đã đến trước mắt.

Sau khi nhìn thấy Ti Hải Hiền, Đao Ma cười ra tiếng.

“Khá lắm, ta còn tưởng rằng là ai, hóa ra là Ti Vực Chủ. Trần Hiết còn chơi trò thần bí, không chịu nói với ta.”

“Đao Ma?”

Mặc dù Ti Hải Hiền biết Đao Ma nhưng chưa từng gặp, cho nên hỏi dò một câu.

Đao Ma cười nói: “Không sai, chính là ta. Không ngờ Ti Vực Chủ nhìn một cái là nhận ra ta.”

“Chắc chắn rồi, Đao Ma chi danh đã truyền từ Thần Phi Thành ra khắp toàn bộ Nguyên Dương Vực, không ai không biết không người không hay.” Ti Hải Hiền thổi phồng.

“Ha ha ha ha, Ti Vực Chủ, ngươi đúng là một người thành thật!” Đao Ma xông lại, một tay nắm lấy bả vai Ti Hải Hiền: “Nghe nói Ti Vực Chủ tuyệt đối có thể xếp vào top mười trong Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, hơn nữa còn tu luyện một môn mạch thuật Thiên cấp đến hóa cảnh, chúng ta đi luận bàn một chút?”

“A!” Ti Hải Hiền ngẩn ra.

Vừa mới tới mà đã luận bàn sao?

【VIP】 Ti Hải Hiền vào tông, vui vẻ nhất chính là Đao Ma! (3)

Đao Ma nặng nề vỗ bả vai Ti Hải Hiền một cái, trêu chọc: "Ti Vực Chủ, đừng có nhăn nhăn nhó nhó như đàn bà nữa."

"Tông chủ…" Ti Hải Hiền lập tức quăng một ánh mắt cầu cứu cho Ôn Bình.

Ôn Bình nhìn có chút hả hê, cười cười, sau đó nói: "Đây là chuyện của các ngươi, bổn tông chủ mặc kệ. Chỉ cần đừng bỏ lỡ bữa tối là được."

Nói xong.

Ôn Bình dứt khoát rời đi.

Để lại Ti Hải Hiền bị Đao Ma nắm chặt bả vai, một bước cũng không đi được.

"Ti Vực Chủ, ngươi xem, tông chủ cũng nói đây là chuyện của hai ta. Tới tới tới, chúng ta tìm một chỗ luận bàn, để ta kiến thức một chút, mạch thuật Thiên cấp cảnh giới hóa cảnh. Nói thật, những ngày này, ta ở Hắc Vực rất là nhàm chán, Già Thiên Lâu đều là những người nào. Mới chịu mấy trăm đao thì đã chạy, một chút thú vị cũng không có!" Đao Ma kích động nắm Ti Hải Hiền đi vào chỗ sâu trong Bất Hủ Tông.

Ti Hải Hiền vẻ mặt khổ sở, cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Được thôi."

Ti Hải Hiền gật đầu một cái, Đao Ma lập tức cuồng hỉ.

"Ti Vực Chủ, tuyệt đối đừng nương tay!"

Rốt cuộc tìm được một đối tượng thích hợp để luận bàn, Đao Ma rất là vui vẻ.

Ở Hắc Vực.

Những đối thủ đó đều quá yếu!

Về phần quá mạnh thì hắn lại không gặp được.

Như vậy sao được, mỗi ngày khi dễ kẻ yếu, đừng nói luyện Thiện Ác Song Sinh, chỉ sợ ngay cả Thánh Quang Đao Ý cũng phải dừng bước không tiến bộ.

Không tiến bộ, đó chính là lui bước!

Lúc này, Ti Hải Hiền không nhịn được hỏi: "Đúng rồi, Đao Ma trưởng lão, ta đồng ý luận bàn với ngươi. Nhưng ngươi phải nói cho ta biết một chuyện!"

"Ngươi nói đi!"

Đao Ma sảng khoái nói.

Ti Hải Hiền vội vàng hỏi: "Ngươi có biết người mạnh nhất Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trong tông môn là ai không?"

"Mạnh nhất… đó chính là tông chủ."

"Ngoại trừ tông chủ."

"Vậy cũng chỉ có lão Long đó."

"Lão Long?"

"Đúng, cảnh giới mới Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, nhưng mà… ài, nói đến thì quá khó chịu, chờ sau này ngươi thấy hắn thì sẽ hiểu. Nhưng mà hắn đúng là người mạnh nhất ngoài tông chủ ra, nếu đã là người mình, vậy ta cũng dứt khoát có gì nói đó."

"Xin rửa tai lắng nghe!"

"Thực lực của Mộc Long, nói như thế nào đây, nói thẳng một chút." Đao Ma lập tức quan sát phía dưới, tìm kiếm gì đó trong rừng, sau đó ánh mắt khóa chặt Vụ Kỳ Vương trong Vân Lam Sơn, sau đó chỉ cho Ti Hải Hiền nhìn: "Chính ngươi nhìn đi, nếu không phải tông chủ tha cho hắn một mạng. Mộc Long đã giết chết hắn!"

Ti Hải Hiền lập nhìn theo hướng ngón tay Đao Ma chỉ.

Không nhìn không biết.

Nhìn một cái là giật mình!

Vụ Kỳ Vương!

Vẻ mặt uể oải, thương tích đầy mình, Vụ Kỳ Vương đang khiêng thuổng sắt đốn cây ở phía dưới, có mấy lần lề mề mà bị quất roi.

Ba ——

Một roi xuống dưới, vốn là thương tích đầy mình, linh thể lại da tróc thịt bong.

“Chuyện này chuyện này chuyện này chuyện này…”

“Không phải Ôn tông chủ nói là đang uống rượu sao?”

Ti Hải Hiền ngẩn ra.

Vụ Kỳ Vương không phải đang nâng cốc ngôn hoan với Lý Bạch tiền bối sao?

“Uống rượu, hắn cũng xứng. Đi, Ti Vực Chủ, đừng xem, chúng ta đi luận bàn một chút. Một kẻ hấp hối sắp chết có gì đáng để nhìn.”

Đao Ma thúc giục.

Ti Hải Hiền nghẹn lời.

Hắn không biết nên nói cái gì.

Tất cả mọi người bị tông chủ lừa.

Cái gì mà uống rượu.

Cái gì mà là quen biết cũ với Lý Bạch tiền bối.

…

Thương Ngô Thành.

Từ khi Thiên Địa Minh sáng tạo đến nay, Hồ Thiên Địa vẫn yên bình. Liên hệ giữa mười tám hồ chặt chẽ chưa từng có. Cũng bởi vì Bất Hủ Tông tồn tại, khu vực nghèo khó xa xôi như Đông Hồ này nhanh chóng phát triển, Thương Ngô Thành trở thành một trong số những trung tâm của Hồ Thiên Địa!

Mặc dù Ôn Bình xây lại Thương Ngô Thành, tăng diện tích của Thương Ngô Thành lên rất nhiều nhưng vẫn có người tới ở đây trong thời gian rất ngắn.

Ngoài thành Thương Ngô Thành đã bị mở rộng vô hạn trong thời gian ngắn.

Cho nên từ xa nhìn lại thì Thương Ngô Thành đã sắp sánh ngang với những thành lớn có nhân khẩu lên tới mấy chục triệu của Nguyên Dương Vực.

Tương ứng, phủ thành chủ Thương Ngô Thành cũng đã nhận được tăng cường trước nay chưa từng có. Hoàn Thành, vị thành chủ này chỉ là Thông Huyền mà thôi, dưới trướng lại có vài vị cường giả Trấn Nhạc Cảnh.

Nhưng bây giờ, trong lòng Hoàn Thành vẫn lo lắng.

Chỉ vì Ác Linh Kỵ Sĩ chỉ lo bên trong thành, không lo bên ngoài thành.

Nhưng mà người bên ngoài thành càng ngày càng nhiều.

Phủ thành chủ hoàn toàn không quản được.

Thậm chí còn có cường giả thành lập tông môn, gia tộc thế lực bên ngoài phủ thành chủ, không chịu phục phủ thành chủ quản lý.

Rơi vào đường cùng, Hoàn Thành đành phải cho mời ba người đến phủ thành chủ đàm phán.

Mặc dù ở trong thành Hoàn Thành không sợ nhưng hắn chỉ là một Thông Huyền Cảnh, dẫn theo mấy vị Trấn Nhạc Cảnh, trực diện ba vị cường giả nửa bước Địa Vô Cấm, hắn vẫn e ngại.

Về phần ba cường giả nửa bước Địa Vô Cấm này từ đâu xuất hiện?

Trong ba người, có hai người là người của Hồ Thiên Địa.

Nhưng mà tiềm tu ở thâm sơn lâu dài, không hỏi thế sự, từ đầu tới cuối đều không thể bước vào Địa Vô Cấm, cho nên mới đi ra mưu cầu sinh lộ, vốn muốn gia nhập Bất Hủ Tông nhưng bây giờ Bất Hủ Tông không thu người

. Chỉ có thể chọn thành lập nên một thế lực bên ngoài Thương Ngô Thành trước.

Còn có một người thì là người chạy nạn từ Triều Thiên Hạp đến, vốn định tránh ở Hồ Thiên Địa một thời gian ngắn rồi về Triều Thiên Hạp, đồng thời lần theo uy danh của Bất Hủ Tông mà đến, dưới tình huống bất đắc dĩ chỉ có thể thành lập thế lực của mình ở ngoài Thương Ngô Thành trước.

Ba người không ngừng ma sát với nhau, tranh đoạt địa bàn vân vân, bởi vì bọn họ biết thành chủ Thương Ngô Thành không quản được bên ngoài thành.

Bên trong thành thì bọn họ không dám lỗ mãng!

Nhưng bên ngoài thành chính là thiên hạ của bọn họ!

“Hoàn thành chủ, ngươi không cần phải nói gì cả. Ngài chỉ cần quản lý tốt một mẫu ba phần đất của ngài là được, chúng ta nước giếng không phạm nước sông là được.”

【VIP】 Ti Hải Hiền vào tông, vui vẻ nhất chính là Đao Ma! (4)

“Chúng ta không đi vào trong thành quấy rối, ngươi cũng đừng ra ngoài thành quơ tay múa chân. Hoàn thành chủ, ngươi chỉ là thành chủ, cũng không phải là tông chủ Bất Hủ Tông!”

“Hoàn thành chủ, nếu như ngươi muốn khuyên chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa. Vậy ta chỉ có thể nói cho ngươi là không thể nào, ta có đồng ý thì đệ tử tông ta cũng không đồng ý.”

Ba người ngươi một lời ta một câu, hoàn toàn chặn họng Hoàn Thành.

Lúc đến, Hoàn Thành vốn cho là ba người sẽ cho mình một chút tình mọn, dù sao con của hắn cũng là người của Bất Hủ Tông, nhưng mà không ngờ được ba người này hoàn toàn không nể mặt hắn.

Lần này hắn thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Chỉ có thể kiên trì nói: “Ba vị tiền bối, nhưng nếu các ngươi cứ tiếp tục tranh đoạt như vậy, những người chỉ muốn đến Thương Ngô Thành định cư sống một cuộc sống an ổn thì phải làm như thế nào bây giờ? Các ngươi cứ tranh như thế, bọn họ còn không bằng về chỗ cũ, trở lại cuộc sống như lúc đầu. Thực sự không được, ta cũng chỉ có thể tìm Thiên Địa Minh!”

“Hoàn thành chủ, đừng có dùng Thiên Địa Minh hù dọa ta, Hồ Thiên Địa đều là như thế. Những nơi có người ở thì sẽ có kẻ địch, có tranh đấu, muốn sống yên ổn? Không cố gắng tu hành, thì làm gì có chuyện có thể sống yên ổn.”

“Mặc dù ta không có ưa cái tên này nhưng Hoàn thành chủ, ta đồng ý với lời hắn nói. Ở Hồ Thiên Địa thì chỗ nào cũng như thế, cũng không phải là người của Thiên Địa Minh không biết.”

“Hoàn thành chủ, nếu như không có chuyện gì khác thì chúng ta đi đây. Ta cam đoan, bên trong Thương Ngô Thành, người của ta và ta đều sẽ quy quy củ củ, nhưng mà nếu như ở ngoài thành thì xin thứ lỗi cho ta không làm được.”

Nói xong, một người đứng dậy, hai người còn lại cũng đứng dậy theo.

Hoàn Thành rất khó xử nhưng lại không biết nên làm như thế nào?

Hắn có thể làm thế nào?

Tìm Bất Hủ Tông hỗ trợ?

Vậy chỉ có thể nói là hắn nghĩ nhiều.

Hắn chỉ có con trai ở Bất Hủ Tông thôi.

Còn chuyện tình cảm ngày xưa, Hoàn Thành cũng không ngốc, hắn biết chuyện tình cảm hắn không thể nhắc tới, chỉ có thể do Ôn tông chủ nhắc tới.

Hắn nhắc đến chuyện tình cảm chính là hắn không biết xấu hổ.

“Ba vị tiền bối, chậm đã!” Hoàn Thành thấy ba người muốn đi gấp, vẫn định giữ ba người lại, cố gắng tranh thủ lần chót.

Nhưng mà, ba người hoàn toàn không có ý dừng lại.

Đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên trên không trung của phủ thành chủ.

“Hoàn thành chủ! Hoàn thành chủ!”

Hoàn Thành nhíu lông mày lại, cảm thấy giọng nói này giống như đã từng quen biết, chợt đi nhanh ra ngoài cửa, thấy người tới lại là Long Nguyệt thì vội vàng khom người nghênh đón.

“Long trưởng lão, sao ngài lại tới đây.”

Ba tên người tu hành nửa bước Địa Vô Cấm cũng vội vàng đi từ trong nhà ra, khom mình hành lễ với Long Nguyệt.

Dù sao Long Nguyệt cũng đang đứng lơ lửng trên không trung.

Hơn nữa còn là trưởng lão của Bất Hủ Tông.

Sao bọn họ dám không hành lễ!

“Tham kiến Long trưởng lão!”

“Tham kiến Long trưởng lão!”

“Tham kiến Long trưởng lão!”

Nhưng mà ba người cung kính cũng không được Long Nguyệt để ý tới, Long Nguyệt tiếp tục nói chuyện với Hoàn Thành: “Xuống núi mua một ít đồ, thuận tiện truyền lời của tông chủ cho ngươi. Hôm nay phu thê lão tông chủ trở về , tông chủ kêu ngươi dẫn phu nhân lên núi đi tụ họp một chút.”

“Ôn Ngôn về rồi!” Hoàn Thành thốt ra, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Bởi vì hắn cứ nghĩ là đời này hắn sẽ không còn được gặp lại lão hữu ngày xưa của mình nữa.

Nhưng mà sau khi thốt ra tục danh của Ôn Ngôn, hắn biết không phù hợp cho lắm nên vội vàng đổi giọng: “Phu thê lão tông chủ có thể trở về, ta rất vui vẻ. Long trưởng lão, ngài báo lại cho Ôn tông chủ, lát nữa ta sẽ dẫn theo phu nhân lên núi dự tiệc, thuận tiện mang rượu mà trước đây lão tông chủ thích uống nhất lên cho hắn.”

“Được! Đúng rồi, tông chủ còn kêu ta nói cho ngươi biết, đừng có mang lễ vật gì lên, này chỉ là một bữa tiệc gia đình, người tới đều là người một nhà.”

Long Nguyệt nói xong, cũng không định tiếp tục dài dòng.

Bởi vì nàng còn phải đi mua quần áo.

Nghe nói ở thành tây có một tiệm bán quần áo, mặc dù giá rẻ nhưng lại cực kì đẹp.

“Hoàn thành chủ nhớ đến sớm một chút!”

Nói xong, Long Nguyệt lập tức rời đi.

“Long trưởng lão đi thong thả.” Đưa mắt nhìn Long Nguyệt rời đi, cho đến khi không thấy bóng dáng nữa thì Hoàn Thành mới thu ánh mắt lại.

Vừa quay đầu lại.

Lập tức giật nảy mình!

“Má ơi!”

Hoàn Thành giật mình, lùi lại ba bốn bước.

Bởi vì mới vừa rồi ba người còn hùng hổ dọa người, bây giờ trên mặt lại nở một nụ cười nịnh nọt.

Hoàn toàn không có chút tư thái cao ngạo của cường giả nửa bước Địa Vô Cấm nào.

“Hoàn thành chủ, cái gì cũng đừng nói, sau này ta chính là người của phủ thành chủ! Trị an ngoài thành giao cho tông môn chúng ta đi.”

“Hoàn thành chủ, ngài có quan hệ sâu đậm với Bất Hủ Tông như vậy, sao ngài không nói sớm, nếu ngài nói sớm thì mấy ngày nay chúng ta đâu có làm ầm ĩ như thế. Ngài ngồi, ngài ngồi!”

Ba người vẻ mặt nịnh nọt vây quanh Hoàn Thành đi vào trong phòng.

Những người khác trong phủ thành chủ thấy thế thì yên lặng cười một tiếng.

Chuyện vốn không thể bàn bạc được giờ lại thay đổi.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa còn có một người lại còn nói thẳng ra là muốn gia nhập phủ thành chủ!

Khá lắm.

Thành chủ Thông Huyền Cảnh, người tu hành dưới trướng lại sáng tạo một độ cao mới về cảnh giới!

Thông Huyền lãnh đạo nửa bước Địa Vô Cấm!

Đối với chuyện này, Hoàn Thành cũng thở dài một hơi.

Nhưng mà hắn lại không thèm để ý những chuyện vụn vặt này.

Bây giờ hắn chỉ muốn về nhà, dẫn theo phu nhân đi lên Bất Hủ Tông dự tiệc, đi gặp lão hữu cùng lớn lên từ nhỏ nhưng đã vài năm không gặp.

“Chuyện của các ngươi, đến lúc đó rồi nói sau. Ta và phu nhân còn phải đi Bất Hủ Tông dự tiệc, các ngươi nhường đường một chút!” Nói xong, Hoàn Thành lập tức đi ra ngoài cửa.

Ba người thấy thế thì vội vàng đưa Hoàn Thành đi ra ngoài.

Dáng vẻ khúm núm!

…

Bất Hủ Tông.

【VIP】 Ti Hải Hiền vào tông, vui vẻ nhất chính là Đao Ma! (5)

Ôn Bình về tới Tẫn Tri Lâu, vừa hấp thu mộc khí của Kiến Mộc Lâm và Bất Tử Thụ vừa liếc nhìn địa đồ tông môn, chọn địa bàn mới của tông môn sau khi chủ điện thăng cấp xong là Tử Khí Các ở Thần Phi Thành, đồng thời cũng tiến hành tăng cấp Tử Khí Các.

"Tử Khí Các đang thăng cấp…"

"Thời gian còn lại: Hai mươi bốn giờ."

Sau khi làm xong việc này, Ôn Bình lập tức truyền âm cho Tần Sơn, kêu hắn đến Bái Nguyệt Thành gần dãy núi Tinh Kiếm Sơn nhất, xây dựng một cái Tử Khí Các.

Thăng cấp kiến trúc gì gì đó, đương nhiên là không cần thiết.

Dù sao Bái Nguyệt Thành ngay dưới chân núi Tinh Kiếm Sơn không xa, với hung danh của Bất Hủ Tông ở Nguyên Dương Vực bây giờ, ai dám gây sự ở Tử Khí Các?

Một khi hai cái Tử Khí Các được xây dựng xong, Ôn Bình đã tưởng tượng được cảnh danh vọng nhanh chóng chảy vào trong túi.

Sắp thực hiện được mục tiêu danh vọng tự do!

Sau khi làm xong chuyện Tử Khí Các, Ôn Bình tiếp tục lật xem kiến trúc trong danh sách kiến trúc, tìm kiếm nhà ở phù hợp cho phụ mẫu ở lại.

Chính là căn nhà nhỏ thuộc về hai người bọn họ!

Đừng nói, trong danh sách kiến trúc của hệ thống đúng là có loại này thật.

Đương nhiên.

Không chỉ đơn giản là nhà ở.

Mà là kiến trúc cùng loại với Thính Vũ Các.

Cho nên cũng cần phải bỏ ra số lượng bạch tinh tương ứng.

Cũng may bây giờ Ôn Bình không bao giờ thiếu bạch tinh.

“Chờ sau khi Tử Khí Các thăng cấp hoàn thành thì lập tức xây dựng một căn nhà nhỏ làm thế giới riêng cho hai người bọn họ.” Ôn Bình đã nghĩ luôn tên cho hai bào thai dùm hai người.

Nam đặt tên là Ôn Tửu.

Nữ đặt tên là Ôn Uyển.

Đang mơ mộng thì Ôn Bình lại cảm nhận được Truyền Âm Thạch trong ngực có động tĩnh nữa.

Lần này là Tần Sơn.

“Tông chủ, phu thê Hoàn Thành thành chủ tới.”

Ôn Bình đáp: “Kêu tiểu tử Hoàn Sơn đi dẫn bọn họ đến chỗ phụ mẫu ta đi dạo đi, bọn họ là người quen cũ của phụ mẫu ta.”

“Rõ!”

Tần Sơn gật đầu.

Nói xong, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, tiếp tục thôn phệ mộc khí, chờ đợi thời gian bữa tối đến.

Theo thời gian trôi qua, đêm tối dần dần bao phủ Bất Hủ Tông.

Lời kêu gọi đến từ phòng bếp cũng đúng hẹn mà tới.

Lúc này, Ôn Bình đình chỉ tu luyện, rời khỏi Thính Vũ Các, đi tới nơi ở của phụ mẫu. Khi nhìn thấy phụ mẫu, bọn họ đang đứng trên đỉnh núi với phu thê Hoàn Thành, vừa nhìn Đao Ma đại chiến với Ti Hải Hiền vừa bàn tán, chuyện trò những chuyện đã xảy ra trong mấy năm nay.

Vừa trò chuyện vừa cảm thán, cho dù là Ôn Bình đến trước mặt thì mấy người cũng chưa hề phát hiện ra.

“Phụ thân, mẫu thân, đến giờ cơm rồi.”

Ôn Bình nói một câu kéo mấy người ra khỏi cơn hồi ức.

“Ôn tông chủ.”

“Ôn tông chủ.”

Phu thê Hoàn Thành vội vàng hành lễ.

Ôn Bình gật gật đầu, thuận tiện trêu chọc một câu: “Hoàn thúc, gần đây thực lực của ngươi tăng lên không ít nha.”

Hoàn Thành cười nói: “Thực lực không tăng trưởng nhưng mà nếp nhăn trên mặt ta lại càng ngày càng nhiều. So với phụ thân của ngươi thì ta già thật rồi.”

Ôn Ngôn nói tiếp: “Dáng vẻ này cũng không giống như ngươi, trước đây ngươi cũng không chịu nhận ngươi già.”

“Ài, trước đó ta còn không nghĩ tới chuyện ngươi có thể trở lại.” Hoàn Thành cũng trêu ghẹo nói.

Ôn Bình lên tiếng nói: “Đừng nói là ngươi, chính bản thân ta cũng không nghĩ đến chuyện này. Được rồi, lát nữa chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, tối nay không say không về!”

“Không say không về!”

Hoàn Thành cười ha hả.

Cảm giác chung đụng ngày xưa của hai người lại quay trở về.

Mặc dù từ biệt vài năm nhưng hai người cũng không có thay đổi!

“Ngừng đi.”

Ôn Bình thuận thế kêu Ti Hải Hiền và Đao Ma dừng lại.

Oanh ——

Sau một khắc, Đao Ma bị một cái Hỏa Phượng Hoàng xung kích đập cho đâm vào trong núi sâu, khi bò dậy được thì suýt nữa tóc đã bị đốt trụi mất, có chút chật vật.

Nhưng mà Đao Ma lại hô to sảng khoái.

“Sảng khoái!”

“Lại đến, lại đến! Ta cũng không tin là Thiện Ác Song Sinh của ta không ép được mạch thuật Thiên cấp đã hóa cảnh của ngươi!”

Ti Hải Hiền bất đắc dĩ nói: “Đao Ma trưởng lão, tông chủ đã kêu dừng.”

“Ta còn chưa có đã nghiền mà?”

Đao Ma vẫn chưa thỏa mãn mở miệng.

Ôn Bình lập tức nói tiếp: “Bị đánh còn chưa có đã ghiền? Ngươi nhìn xem ngươi đi, rồi nhìn lại Ti Hải Hiền một chút. Ngươi sắp biến thành thằng trọc rồi, Ti Hải Hiền đâu có chút dáng vẻ chật vật nào? Đi, ăn cơm trước, chờ sau bữa ăn, các ngươi muốn đánh như thế nào cũng được.”

“Tông chủ, sau bữa ăn ta phải về Thiên Dương Thành một chuyến.” Ti Hải Hiền vừa mới mở miệng, Đao Ma đã trách móc.

“Ti Vực Chủ, đừng nha, ta còn đánh chưa có đã ghiền mà.”

Ti Hải Hiền lông mày run lên: “Lần sau nhất định, lần sau nhất định!”

Khá lắm.

Cái tên điên Đao Ma này thật đúng là danh bất hư truyền.

Đã tổn thương tới linh thể rồi mà hắn vẫn nói là còn muốn đánh nữa.

Đúng là không xem thân thể mình là thân thể.

“Ài, mất hứng.” Đao Ma thất vọng cất đao vào, sau đó thu trạng thái ác của Thiện Ác Song Sinh lại, vẻ dữ tợn trên mặt cũng dần dần biến mất: “Ti Vực Chủ, lần sau chúng ta chuyển qua nơi khác đánh đi. Ta cam đoan sẽ dử dụng ra mười thành thực lực, chúng ta quyết một trận thắng thua!”

“Được được được, lần sau nhất định, lần sau nhất định!” Ti Hải Hiền bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý.

Ôn Bình thấy thế thì cũng chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng, chợt quay qua nhìn Ti Hải Hiền, nói: “Nếu như không có

chuyện khẩn cấp gì thì khoan hãy về Thiên Dương Thành. Mặc dù thực lực của ngươi mạnh hơn Đao Ma một chút nhưng cũng cũng chỉ là một chút mà thôi. Đến sa trường, với thực lực của ngươi bây giờ, nếu như gặp được cường giả phong vương của Già Thiên Lâu thật thì sợ là cơ hội sống sót sẽ rất nhỏ, cho nên tốt nhất vẫn nên đi vào trong Đệ Ngũ Thế Giới tu luyện trước đã. Ba tháng, dù như thế nào thì cũng phải tu luyện mạch thuật Thiên cấp trên người đến hóa cảnh."

Ti Hải Hiền sáng tạo ra tổng cộng bốn năm loại mạch thuật Thiên cấp, trở thành một cái lưu phái. Nếu như có thể tăng toàn bộ bọn chúng lên đến hóa cảnh.

【VIP】 Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc tìm viện binh!

Thực lực của hắn, dù cho không giết được cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh thì ít nhất cũng sẽ không chết dưới đồ đao của cường giả Thiên Vô Cấm.

Ti Hải Hiền nghiêm túc đáp: "Tông chủ, ta đã hiểu! Sau khi về Thiên Dương Thành giải quyết chuyện cường chinh, ta sẽ lập tức trở về tu luyện, tuyệt đối không cô phụ sự kỳ vọng của tông chủ."

"Đúng rồi, bên phía Long Dương Vương, ngươi tiếp tục giữ thái độ lúc đầu đi. Nhớ kỹ, đừng cho bất kỳ kẻ nào nhìn ra ngươi có quan hệ gì với Bất Hủ Tông." Ôn Bình lại dặn dò một câu nữa, dù sao Ti Hải Hiền là một cây đinh thép mà hắn chuẩn bị dùng để cắm vào trong cơ thể của U Quốc.

Nếu như đi quá gần với Bất Hủ Tông, sợ là quốc chủ U Quốc sẽ sinh nghi. Chỉ khi nào khiến cho quốc chủ U Quốc tin tưởng Ti Hải Hiền không có đứng về phe ai hết thì hắn mới có thể từng bước leo lên cao được!

Ti Hải Hiền gật đầu: "Xin tông chủ yên tâm!"

Cuối cùng, Ôn Bình căn dặn một câu: "Nếu có phong vương muốn giết ngươi, tình huống bất đắc dĩ ngươi có thể dùng Truyền Âm Thạch liên hệ ta."

"Rõ!"

Ti Hải Hiền vui mừng.

Có câu nói này của tông chủ, hắn yên tâm!

Ôn Bình lại nói với Đao Ma: "Nhanh đi sửa soạn một chút. Ngươi xem, mình mới bước vào Thiên Vô Cấm bao lâu, nửa năm cũng không đến, Ti Hải Hiền cũng không phải những món hàng tầm thường ở Hắc Vực. Chờ khi nào độ thuần thục của Thiện Ác Song Sinh đầy thì hãy tìm Ti Hải Hiền luận bàn, khi đó hẳn là ngươi có thể là đối thủ của hắn."

Mặc dù hắn đề xướng thành viên trong môn luận bàn nhưng mà Đao Ma cũng không thiếu kinh nghiệm chiến đấu, chỉ là thiếu độ thuần thục của ma pháp ngũ giai Thiện Ác Song Sinh mà thôi.

Độ thuần thục càng cao, Đao Ma sẽ càng mạnh.

Luận bàn với Ti Hải Hiền, trừ bị ngược ra thì không tăng thực lực. Bởi vì Đao Ma dám liều mạng, nhưng Ti Hải Hiền nhất định sẽ không liều mạng.

Song phương, chỉ có một phương liều mạng, chiến đấu như vậy chỉ có thể là luận bàn. Luận bàn, chỉ có thể khiến cho Đao Ma hiểu rõ Ti Hải Hiền hơn mà thôi.

Nhưng sau này Đao Ma lại không ở chung với Ti Hải Hiền, muốn hiểu Ti Hải Hiền như vậy làm gì!

Đao Ma bất khuất đáp: "Tông chủ, ta còn chưa có phát huy ra toàn bộ thực lực."

Ôn Bình không để ý đến, quay người đi.

"Dọn dẹp một chút, ăn cơm."

Đao Ma thở dài một tiếng, chỉ có thể coi như thôi, hóa thành kinh hồng bay tới khu ký túc xá.

Ti Hải Hiền thì đi theo bước chân mấy người Ôn Bình, đi tới phòng bếp. Đi theo sau lưng Ôn Bình, hắn nhớ lại lời Ôn Bình mới nói.

Đao Ma mới vào Thiên Vô Cấm mấy tháng?

Mấy tháng từ hạ cảnh đến trung cảnh?

…

Lúc đêm khuya.

Yên lặng như tờ.

Giờ phút này, lầu hai phòng bếp vô cùng náo nhiệt, nâng ly cạn chén, đêm dần trôi.

Ôn Bình hỏi phụ mẫu một vấn đề: "Phụ thân, mẫu thân, tương lai các ngươi có tính toán gì không? Không cần biết các ngươi chọn như thế nào thì ta đều có thể giúp một tay."

Ôn Bình không phải một người ích kỷ, nhất định phải giữ phụ mẫu ở bên người.

Hắn càng hi vọng phụ mẫu có thể sống một cuộc sống càng đặc sắc hơn trước kia, hết thảy đều có hắn làm hậu thuẫn.

Uống đến sắc mặt ửng đỏ, Ôn phụ nói: "Việc này, thật ra thì hôm nay ta và mẫu thân ngươi cũng đa bàn rồi. Mẫu thân ngươi, đời này không có theo đuổi gì khác, nhìn ngươi khỏe mạnh trưởng thành là một cái, dùng Linh Thiện của mình chữa trị cho càng nhiều người cũng là một cái. Cái thứ nhất đã thực hiện, ngươi không chỉ không cần chúng ta chăm sóc, ngược lại còn phát triển đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi, cho nên mẫu thân ngươi muốn trồng dược thảo trong Bất Hủ Tông, lại mở Linh Thiện đường dưới chân núi Bất Hủ Tông chuyên trị những nghi nan tạp chứng thúc thủ vô sách!"

"Được! Vậy ta tạo một cái Dược Viên đặc thù cho mẫu thân, nếu như mẫu thân cảm thấy chưa đủ, còn có thể phái người đi Pháp Nguyên Sơn Cốc vơ vét dược thảo. Dược thảo trong Pháp Nguyên Sơn Cốc không tầm thường, mạnh hơn thiên tài địa bảo bên ngoài." Có hắn, một thời gian sau, chắc chắn mẫu thân có thể trở thành Linh Thiện đại sư mạnh nhất thiên hạ.

Trở thành Dược Thần!

"Không cần phiền toái như vậy, chế tạo Dược Viên gì đó tốn thời gian phí sức. Ngươi lo chuyện của mình đi, cố gắng tu hành, những chuyện này ta và phụ thân ngươi có thể giải quyết." Ôn mẫu biết bây giờ Bất Hủ Tông đang đứng ở thời gian phi tốc phát triển, cho nên không muốn vì mình mà chậm trễ thời gian của Ôn Bình.

"Mẫu thân, có một số việc đúng là ngươi và phụ thân không thể làm được. Giống như đất của Bất Hủ Tông bây giờ, nếu không có công cụ cuốc, xẻng của ta, cho dù là cường giả phong vương cũng không thể rung chuyển mảy may. Hơn nữa mặc dù có công cụ, ngài kiến tạo Dược Viên và ta kiến tạo Dược Viên cũng sẽ khác nhau rất lớn. Nếu như ngài chỉ làm một cái Dược Viên bình thường, vậy còn không bằng chúng ta

không tốn thời gian, bỏ bạch tinh ra mua sắm thiên tài địa bảo."

"Chuyện này…"

"Mẫu thân, chuyện Dược Viên ngươi giao cho ta đi. Cho ta mấy ngày, ta để cho ngài nhìn thử cái gì mới là Dược Viên chân chính."

"Được thôi."

Ôn Bình kiên trì, Ôn mẫu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Đương nhiên.

Mặc dù trên mặt có chút bất đắc dĩ nhưng hạnh phúc nhiều hơn.

Tràn đầy hạnh phúc!

Làm mẹ, ai chưa từng mơ ước có một ngày nhi tử của mình có thể giúp nàng che gió che mưa?

Ôn Bình lại hỏi: "Phụ thân, ngươi thì sao?"

"Ta… mẫu thân ngươi ở đâu, ta ở đó. Nàng ở trong tông môn, ta ở trong tông môn. Nếu như nàng đi ra ngoài, ta sẽ theo nàng đi ra ngoài."

Nói xong, Ôn phụ không khỏi nắm lấy tay Ôn mẫu.

Hai người thâm tình liếc nhau, đều nở một nụ cười.

"Coi như ta không có hỏi." Ôn Bình bất đắc dĩ, thức ăn cho chó này đúng là bao ăn no!

Xem ra hai thai này đã được quyết định.

"Nếu như có thể, ta muốn có một muội muội."

Ôn Bình nói, nâng ly đụng đụng ly rượu Ôn phụ.

Ôn phụ sửng sốt một chút, chợt bừng tỉnh đại ngộ: "Tiểu tử ngươi… đây là chuyện ngươi có thể chọn sao?"

【VIP】 Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc tìm viện binh! (2)

“Cho nên ta mới nói nếu như có thể.”

Ôn Bình dứt lời, cười hắc hắc.

Nhưng mà vừa nói xong, Ôn Bình chỉ thấy Trần Hiết bên cạnh đột nhiên móc Truyền Âm Thạch ra, vội vàng lui xuống lầu dưới. Khi đi lên lại, trên mặt Trần Hiết lộ vẻ vui mừng, ba bước thành hai bước đến đến bên cạnh Ôn Bình, nói nhỏ: “Tông chủ, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc ngừng!”

Trần Hiết nói xong, đám người Bất Hủ Tông lập tức đình chỉ nói chuyện phiếm.

Ngay cả Ôn phụ Ôn mẫu cũng không tự chủ được ngừng bắt chuyện.

Ôn Bình nhận ra được thì vội vàng đứng lên, muốn rời khỏi phòng bếp: “Phụ thân mẫu thân, các ngươi tiếp tục uống. Lát nữa ta quay lại!”

“Đi thôi, đừng để lỡ chính sự.”

Ôn mẫu nói.

“Chúng ta ra ngoài nói.” Ôn Bình rảo bước rời khỏi phòng bếp, sau khi xuống lầu thì vừa đi tới Tẫn Tri Lâu đi, vừa hỏi: “Bây giờ hắn đang làm gì?”

“Cầu viện!”

Trần Hiết đáp.

“Trong dự liệu.” Dù sao trong thế giới dưới lòng đất còn có tồn tại càng mạnh mẽ hơn Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, chuyện này hắn đã biết lâu rồi.

Vừa đi vừa nói, đã đến Tẫn Tri Lâu.

Ôn Bình đi thẳng lên lầu ba, nhìn chằm chằm hình ảnh Hắc Ảnh truyền về. Thời khắc này, Yêu Hoàng của Liệt Không

nhất tộc đang ở dưới chân một ngọn núi lửa trong lòng đất, thương tích đầy mình, yêu khu không ngừng chảy ra máu tươi sền sệt, giống như nham tương nóng hổi trong núi lửa.

Sau một khắc, hắn quay vào trong núi kêu rên vài tiếng.

Dùng yêu ngữ hoàn toàn nghe không hiểu!

Tiếng kêu rên xuyên qua nham tương nóng hổi, cũng khiến cho toàn bộ núi lửa dưới lòng đất bắt đầu bất an tao động, giống như một khắc sau núi lửa sẽ phun trào. Khi rung động mãnh liệt kéo dài một lát, dung nham nóng hổi đột nhiên nổ tung.

Bành ——

Giống như núi lửa phun trào.

Trong nham tương nóng hổi, một bóng dáng to lớn hỏa hồng sắc đang leo lên, cũng phát ra từng tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Ầm ầm ——

Núi lửa vốn không an phận, giờ phút này triệt để bộc phát.

Trong nồng đậm khói đen và nham tương, một bóng dáng màu đen khổng lồ chậm rãi xuất hiện trước mặt Ôn Bình - đầu rồng!

Một con Hắc Long!

Nhưng lại không phải là chủng loại như Mộc Long.

Con Hắc Long này có hai cánh to lớn, hai chân tựa như núi cao, ngoại hình có chút giống Ác Long trong thần thoại phương tây của thế giới hắn.

Nhưng tướng mạo lại có khác biệt rất lớn, ví dụ như là con rồng này lại có chín con mắt. Tám đôi mắt được dựng thẳng, xếp đối xứng nhau, còn có một con mắt thì ở trên trán. Đồng thời chín con mắt này cũng có màu sắc khác nhau, ngũ thải ban lan, rất là quỷ dị.

Trừ cái đó ra, còn có rất nhiều điểm không giống. Khác biệt lớn nhất chính là sừng trên trán, nó lại có một cái độc giác

to lớn.

Sừng mọc ở trên trán, phía trên con mắt, dài ra theo hình dáng rất kỳ quái, nhưng mà phần đỉnh lại thẳng và bén nhọn.

Ôn Bình lập tức dùng hệ thống nhìn tin tức giản dị của nó.

“Kỳ Long.”

“Tuổi tác: Ba ngàn năm trăm ba mươi bảy năm.”

“Giới tính: Vô tính.”

“Huyết mạch: Huyết mạch Ngũ Trảo Hắc Long cấp S.”

“Cảnh giới: Cảnh giới Yêu Tổ (sánh ngang Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh).”

…

“Lại là một tôn Yêu Tổ huyết mạch cấp S!”

Khiến cho Ôn Bình kinh ngạc nhất không phải là huyết mạch cấp S của hắn mà là tuổi thọ lâu đời.

Hơn ba nghìn năm!

Sống rất dai.

Vậy mà đến bây giờ cũng không có bị nhân loại bắt đi làm thú cưỡi.

“Già Thiên Lâu vi phạm với lời thề?” Lúc này, trong hình ảnh, Kỳ Long quan sát Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, trầm giọng hỏi thăm.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc gật gật đầu: “Giờ phút này, bọn họ đang muốn đuổi tận giết tuyệt Liệt Không nhất tộc ta. Xem ra trong con mắt của bọn họ đã không dung được Thập Đại Cấm Địa chúng ta!”

“Yên tâm, Thập Đại Cấm Địa chúng ta đã kết minh lâu rồi, Hào Khốc Thâm Uyên ngươi gặp nạn, Thiên Hỏa Sơn ta sẽ không đứng nhìn.”

Kỳ Long đáp.

Bên cạnh, Trần Hiết kinh hô một tiếng: “Thiên Hỏa Sơn, đây là một cái khác trong số Thập Đại Cấm Địa của Triều

Thiên Hạp trong Hắc Vực!”

“Xem ra lại có trò hay nhìn.”

Ôn Bình tràn đầy mong đợi.

Vi Sinh Tinh Vũ!

Làm tốt lắm!

Quẻ tượng không phụ sự mong đợi của mọi người!

Đại cát chính là đại cát!

Một tôn Yêu Tổ thượng cảnh huyết mạch cấp S, lại thêm Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, hai cường giả phong vương của Già Thiên Lâu đó dữ nhiều lành ít.

“Được rồi, đi về uống rượu đi. Để Vi Sinh Tinh Vũ nhìn chằm chằm bọn họ, khi nào phong vương của Già Thiên Lâu sắp thua thì nói cho ta.”

“Rõ!”

“Đúng rồi, nhớ dặn Hoài Không cẩn thận một chút. Hiện tại xem ra thế giới dưới lòng đất này nối liền ít nhất hai cái trong số Thập Đại Cấm Địa. Tình huống của mấy người Hoài Không bây giờ như thế nào?”

“Giờ phút này, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đang thanh lý Liệt Không nhất tộc còn lại trong thế giới dưới lòng đất, đoán chừng còn cần bốn năm ngày mới có thể hoàn toàn thanh lý xong.”

“Ừ.”

Ôn Bình gật gật đầu, quay người muốn rời khỏi Tẫn Tri Lâu.

Bốn năm ngày, không nhanh cũng không chậm.

Cũng có thể chấp nhận.

Dù sao tiếp theo, đại chiến ở cấp bậc Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, chắc chắn cũng phải đánh tầm vài ngày, trong mấy ngày này, Liệt Không nhất tộc vẫn không thể bận tâm tới hậu phương được.

Chờ Đào Nương cũng bước vào cảnh giới Yêu Tổ, Hồ Yêu Hoàng sẽ có ba Yêu Tổ.

Mắt thấy Yêu tộc mình bồi dưỡng càng ngày càng mạnh, trong lòng Ôn Bình rất vui vẻ, xuống Tẫn Tri Lâu thì đi thẳng về phòng bếp tiếp tục uống rượu.

Lần này uống đến đêm khuya.

Đưa Ôn phụ Ôn mẫu về, chìm vào giấc ngủ, Ôn Bình mới về Thính Vũ Các tiếp tục tu luyện. Ngày thứ hai, sau khi Tử Khí Các thăng cấp hoàn thành, Ôn Bình mới thoát ra khỏi trạng thái tu luyện. Tử Khí Các thăng cấp hoàn thành, Ôn Bình mở ra cửa hàng kèm theo Tử Khí Các xem trước.

Vậy mà lại xuất hiện một quả Phu Hóa Đản!

"Phu Hóa Đản."

"Công năng: Bỏ hai cỗ thi thể dị thú hoặc là nhiều cỗ thi thể dị thú đã chết đi vào trong đó, sẽ sinh ra một loại trứng dị thú hoàn toàn mới. (Nhiều nhất năm con)."

"Giá cả: Hai mươi ngàn danh vọng."

"Hạn chế mua sắm: Một tháng có thể mua một quả."

"Sao lại lên hai vạn danh vọng rồi?"

【VIP】 Tử Khí Các thăng cấp, thực lực tăng mạnh!

Trước đó Pháp Sư Tháp thăng cấp, xoát ra Phu Hóa Đản, chỉ cần một vạn danh vọng mà thôi.

Hệ thống đáp: “Bởi vì là tái diễn cho nên giá cả cũng sẽ đề cao.”

“Được thôi.”

Hai vạn thì hai vạn đi.

Ôn Bình chấp nhận, dù sao Phu Hóa Đản, cái đồ chơi này một tháng mới có thể mua một quả. Bây giờ Tử Khí Các xoát ra Phu Hóa Đản, vậy sau này một tháng có thể mua hai quả.

Vừa khéo dùng một quả này ấp một con tọa kỵ cho Ti Hải Hiền.

Ti Hải Hiền càng mạnh, khả năng thăng tiến càng lớn.

Vừa khéo trong tay hắn còn có hai tôn Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A, có thể dùng ấp một quả Phu Hóa Đản. Nếu là hai tôn Yêu Tổ huyết mạch cấp A dung hợp, vậy chắc chắn cũng sẽ không kém. Dù sao thì cũng mạnh hơn Ti Hải Hiền còn chưa tăng mạch thuật Thiên cấp lên đến hóa cảnh.

Không do dự.

Ôn Bình quả quyết mua quả Phu Hóa Đản này.

Mua sớm đổi mới sớm.

Sau khi mua Phu Hóa Đản, hắn ném hai cỗ Yêu Tổ trung cảnh huyết mạch cấp A còn lại vào Phu Hóa Đản.

Sau khi giải quyết chuyện này, Ôn Bình tiếp tục mở giới thiệu vắn tắt Tử Khí Các.

Tử Khí Các thăng cấp lại có thể mang đến năng lực gì đây?

“Tử Khí Các.”

“Thay đổi sau khi cải tạo: Tổng cộng chia làm sáu tầng. Tầng thứ nhất: Khu giao dịch cơ sở (để giao dịch thiên tài địa bảo).

Tầng thứ hai: Khu giao dịch sơ cấp (có thể giao dịch nhất tuyền đến tam tuyền).

Tầng thứ ba: Khu giao dịch cao cấp (có thể giao dịch tứ tuyền đến ngũ tuyền).

Tầng thứ tư: Phòng đấu giá đỉnh cấp (đấu giá lục tuyền trở lên với nhiều loại Tuyền Qua Đồ năng lực đặc thù, Tuyền Qua Sát Khí).

Tầng thứ năm: Kho chứa đồ (hoàn mỹ tồn trữ thiên tài địa bảo đồng thời có thể tẩm bổ thiên tài địa bảo).

Tầng thứ sáu: Khu cường hóa (chỉ có mình tông chủ có thể vào bên trong, để cường hóa Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí, chắc chắn sẽ đạt được hai loại Tuyền Qua Sát Khí, Tuyền Qua Đồ đặc thù, có xác suất một phần ngàn nhận được ba loại hoặc ba loại năng lực đặc thù trở lên).”

Hệ thống lên tiếng nói.

“Tầng thứ nhất, Tử Khí Các sẽ tạo dựng một cái hệ thống định giá, chỉ cần người bán đặt thiên tài địa bảo vào trong đó thì hệ thống sẽ căn cứ giá hàng nơi đó, tự động tính ra giá cả hợp lý nhất.”

“Tầng thứ hai, tầng thứ ba không cần lắm lời. Khi bắt đầu dùng tầng thứ tư, cần túc chủ mở ra trước bảy ngày, Tử Khí Các sẽ tự động truyền tin tức đấu giá cho tất cả khách hàng có năng lực cạnh tranh trong phạm vi Nguyên Dương Vực! Đương nhiên, túc chủ cũng có thể thông qua tốn danh vọng, mở rộng phạm vi truyền tin.”

“Mở rộng một vực, cần một ngàn danh vọng. Mỗi gia tăng một vực, giá cả gấp bội!”

Ôn Bình không có chút kinh ngạc nào: “Ta biết ngay, ngươi cho cơ hội ta bán Tuyền Qua Đồ kiếm danh vọng, chắc chắn sẽ không để cho ta kiếm đầy bồn đầy bát. Nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế gạt danh vọng của ta!”

Hệ thống đáp: “Túc chủ cũng có thể không sử dụng công năng này.”

“Dùng, tại sao lại không dùng. Nếu như ta mở rộng phạm vi mấy vực, có chiết khấu hay không?”

“Hệ thống không có công năng này.”

“Được thôi… vậy ngươi tiếp tục giới thiệu.” Ôn Bình cũng không có thất vọng, dù sao nếu có chiết khấu thật thì đó mới là kinh hỉ, không có thì cũng bình thường.

Hệ thống tiếp tục nói: “Tầng thứ năm, thiên tài địa bảo tồn trữ một ngày trong kho hàng có thể tăng lên số tuổi mười ngày. Đương nhiên, túc chủ cũng có thể tốn danh vọng tăng cường cường độ tẩm bổ. Mỗi tiêu hao một ngàn danh vọng thì có thể khiến cho tất cả thiên tài địa bảo kho chứa tăng lên một năm.”

“Lại có chỗ cần dùng danh vọng.”

Hệ thống không để ý đến, tiếp tục nói: “Mà tầng thứ sáu là hạch tâm của Tử Khí Các, chỉ có tông chủ Bất Hủ Tông có thể đi vào. Túc chủ có thể tiêu hao danh vọng tiến hành cường hóa Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí ở trong đó, mỗi một lần cường hóa cần tiêu hao một vạn danh vọng, nhưng nhất định sẽ được hai loại Tuyền Qua Đồ đặc thù, Tuyền Qua Sát Khí! Túc chủ cũng có thể chọn tiêu hao một ngàn danh vọng tiến hành cường hóa, nhưng mà không chắc sẽ được hai loại đặc thù, có tỉ lệ thu hoạch được ba loại đặc thù, thậm chí nhiều loại năng lực đặc thù hơn!”

“Như đánh bạc! Nhưng mà ta thích.” Ôn Bình cười hắc hắc, sau đó lại hỏi: “Có thể cường hóa Tuyền Qua Đồ đã sử dụng sao?”

“Chỉ có thể cường hóa Tuyền Qua Đồ chưa sử dụng!”

“Hơi đáng tiếc.”

Nhưng mà cũng không quan trọng.

Nếu có thể cường hóa được năng lực đặc thù mạnh mẽ hơn Linh Hồn Bác Ly, phế bỏ một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ cũng đáng.

Mặc dù năng lực Linh Hồn Bác Ly có thể khiến cho công kích tụ lực càng lâu, lực xuyên thấu bỏ qua phòng ngự càng mạnh, cao nhất có thể đạt trăm phần trăm bỏ qua phòng ngự.

Nhưng hai loại đặc thù và đa đặc thù có sức hấp dẫn trí mạng!

Hơn nữa trên chiến trường,

Hắn làm gì có nhiều thời gian tụ lực như vậy, cho nên trăm phần trăm bỏ qua phòng ngự gần như là chuyện không thể, nếu như gặp gỡ cường giả phong vương, có thể có mấy hơi tụ lực cũng không tệ rồi.

Ôn Bình lại hỏi tiếp: "Nếu như ta không hài lòng với năng lực đặc thù đã lấy được, một tấm Tuyền Qua Đồ có thể cường hóa nhiều lần không?"

Hệ thống đáp: "Có thể!"

"Khá lắm, đánh bạc, bạo chuỳ! Quá kích thích!" Ôn Bình có chút không kịp chờ đợi muốn đi Tử Khí Các một chuyến.

Nhưng mà trước đó còn có một chính sự.

Đó là chế tạo một cái thế giới hai người cho phụ mẫu!

Sau đó lại là Dược Viên!

Đóng giới thiệu vắn tắt của Tử Khí Các lại, Ôn Bình mở danh sách kiến trúc của hệ thống ra, tìm kiếm kiến trúc loại Dược Viên.

Thật nhiều.

Nhưng mà đa số là Dược Viên phổ thông.

Dùng bạch tinh là có thể chế tạo.

Đây không phải thứ Ôn Bình muốn.

【VIP】 Tử Khí Các thăng cấp, thực lực tăng mạnh! (2)

Ôn Bình muốn chính là chỉ có thể dùng danh vọng chế tạo, bởi vì nếu như chế tạo cho mẫu thân thì phải chế tạo tốt nhất.

Mười vạn danh vọng cũng tốn rồi!

Đối với mẫu thân, há có thể tiết kiệm?

Hơn nữa, mặc dù nhiều chỗ dùng danh vọng nhưng cũng không phải sau này không kiếm được.

"Chí Tôn Dược Viên."

Ánh mắt Ôn Bình khóa Dược Viên quý nhất cần mười hai vạn danh vọng, nhưng mà một bầu nhiệt huyết lập tức bị một chậu nước dập tắt.

Tông môn quá yếu, không thể xây dựng!

Không có cách, Ôn Bình chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, lựa chọn một cái Tiên Phủ Viên cần năm vạn danh vọng mới có thể chế tạo.

"Tiên Phủ Viên."

"Dược Viên của Dược Tiên Tử trong truyền thuyết, bên trong ẩn chứa linh khí phong phú, có tốc độ thời gian trôi qua không giống với bên ngoài. Có thể trồng tiên thảo!"

"Giá cả xây dựng: Năm vạn danh vọng."

"Thời gian cần thiết để xây dựng: Một trăm giờ."

"Chính là ngươi!"

Ôn Bình chọn nó, nhưng mà không có vội vã xây dựng Tiên Phủ Viên, hắn định chế tạo một căn nhà nhỏ làm thế giới hai người cho phụ mẫu trước.

"Tiêu Dao Cư."

“Một căn nhà ở thế gian nhưng lại nằm ngoài thế gian. Nếu như hắn không muốn bị ai nhìn thấy thì vĩnh viễn không ai nhìn thấy hắn.”

“Giá cả xây dựng: Một ngàn danh vọng.”

“Thời gian kiến tạo: Một giờ.”

“Xây dựng!”

Ôn Bình chuyển Tiêu Dao Cư đến nơi mà phụ mẫu chọn, sau đó tiếp tục tu luyện, chờ một giờ trôi qua.

Không lâu sau, một giờ trôi qua.

Ôn Bình để Tiên Phủ Viên ở phía dưới Tiêu Dao Cư, sau đó lập tức rời khỏi Tẫn Tri Lâu, tự mình chạy đến Thương Ngô Thành một chuyến, gọi Ôn phụ Ôn mẫu đang đi dạo chợ đêm ở Thương Ngô Thành với phu thê Hoàn Thành về, cũng che kín con mắt Ôn phụ Ôn mẫu.

“Thứ gì, làm cho thần thần bí bí?” Mặc dù ngoài miệng Ôn phụ không chịu che mắt nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy vải che con mắt lại.

“Đến thì hai người sẽ biết.” Ôn Bình dùng mạch khí cuốn lấy Ôn phụ Ôn mẫu, nhanh chóng bay tới Tiêu Dao Cư.

Sau một lát, ba người đã đứng ở trước Tiêu Dao Cư cổ kính.

Ở dưới bóng đêm, thanh trì trước cửa hiện ra ba quang, chiếu rọi vầng trăng tròn hôm nay trong đó. Thỉnh thoảng có các loại long ngư tràn đầy long khí quấy rối, cố ý quấy trăng tròn trong thanh trì vỡ ra, đồng thời làm không biết mệt, chơi rất vui vẻ!

Khi Ôn Bình càng đi về phía trước mấy bước, Tiêu Dao Cư cổ kính chiếu vào trong nước, lộ ra có chút thần bí và vô tiền khoáng hậu trong màn đêm. Kỳ mỹ không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung, cho dù là một tấm ván gỗ cũng tinh điêu tế trác, phi phàm.

Cái duy nhất có thể hình dung được chính là khí tức chỉnh thể tỏa ra, lộ ra vẻ thần bí, tiêu dao. Khi Ôn Bình đến, mấy con

vật nhỏ chỉ lớn chừng bàn tay nhưng lại cực kỳ đáng yêu trước phòng nhảy nhót chạy đến trên mặt hắn.

Trái tim thiếu nữ của lão phu!

Trong lòng Ôn Bình không khỏi liên tục cảm khái, sau đó ánh mắt rơi vào mây mù từ trên mái hiên bay xuống.

Sau một khắc, trước mắt Ôn Bình xuất hiện tin tức giản dị của nó.

"Đại Vụ."

"Cảnh giới: Không."

"Năng lực đặc thù: Không có hắn cho phép, cho dù kẻ mạnh cỡ nào cũng không thể tiến vào Tiêu Dao Cư."

Ôn Bình hiểu, đây chính là tồn tại cùng loại với Ác Linh Kỵ Sĩ.

"Mời…"

Đại Vụ chậm rãi mở miệng, giọng nói từ trong sương mù bay ra.

Nhưng mà chỉ có một chữ!

Ôn Bình cũng cũng mở vải che mắt phụ mẫu ra: "Phụ thân, mẫu thân, đây chính là căn nhà nhỏ ta chuẩn bị cho hai người."

"Nhanh như vậy?"

Ôn phụ Ôn mẫu kinh ngạc nhìn xung quanh Tiêu Dao Cư.

Ôn Bình hỏi: "Chuyện này không quan trọng, quan trọng là các ngươi cảm giác thế nào?"

"Có cảm giác thần bí, còn có cảm giác tiêu dao, giống như là chỗ ở của thế ngoại cao nhân, ở trong đó hẳn là có thể rất tiêu dao tự tại."

Ôn phụ phát biểu cảm nhận một phen, sau đó nhìn Tiêu Dao Cư từ trên xuống dưới.

Nhà không lớn.

Nhưng lại mang tới cảm giác hắn muốn.

Căn nhà nhỏ, thế giới của hai người!

Không ai quấy rầy.

Không có huyên náo quá nhiều.

Ôn mẫu cũng hạnh phúc cười một tiếng, nói: "Nhi tử ta tặng, đương nhiên ta thích."

Ôn Bình tiếp tục nói: "Ta dẫn hai người cẩn thận tìm hiểu Tiêu Dao Cư này một chút, sau này chắc chắn hai người sẽ càng thích hơn. Đầu tiên, đám sương mù đứng ở trước mặt hai người, nó tên là Đại Vụ, hai người có xem nó như một người hầu trông nhà hộ viện là được. Nhưng mà không được nó cho phép, cho dù người có mạnh mẽ như thế nào thì cũng không thể đặt chân vào Tiêu Dao Cư. Phong vương không được, trên phong vương cũng không được!"

"Chuyện này…" Ôn phụ vốn cho rằng đây chỉ là một căn nhà tương đối đặc biệt mà thôi: "Chúng ta có lão Nguyên là được rồi, hắn đã có thể bảo hộ an toàn của chúng ta. Một căn nhà mà thôi, ngươi còn xin được một tôn yêu vật mạnh mẽ như thế thủ hộ, không cần thiết."

Lão Nguyên, đương nhiên là tên gọi của Nguyên Ương · Liệt Không Chi Hoàng.

Ôn mẫu cũng vội nói: "Đúng vậy, chúng ta có lão Nguyên là được rồi. Ngươi mời một tiền bối mạnh mẽ như vậy làm người hầu cho chúng ta, thật quá lãng phí."

Ôn Bình lắc đầu, giải thích: "Là nhi tử của hai người, đây là chuyện ta nên làm. Hơn nữa hai người nghĩ như vậy, ta đứng càng cao, người căm thù ta, muốn dùng thủ đoạn ám hại ta sẽ càng nhiều, bọn họ đánh không lại ta, chắc chắn sẽ nghĩ những đường tắt khác trút giận, chẳng phải hai người sẽ trở thành mục tiêu lớn nhất sao? Hai người đủ an toàn ta mới có thể yên tâm. Hãy để Đại Vụ ở lại với hai người đi, hơn nữa Đại Vụ sinh ra theo Tiêu Dao Cư, nó chỉ có thể sống ở trong Tiêu Dao Cư, hai người kêu nó đi, nó cũng không đi khỏi Tiêu Dao Cư được."

"Vậy được rồi."

Ôn phụ Ôn mẫu hai mặt nhìn nhau vài lần, đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Ôn Bình nói thực sự quá có đạo lý.

Hai người hoàn toàn không nghĩ ra được lý do cự tuyệt.

Chỉ là bọn họ đang ở trong Bất Hủ Tông, hình như Đại Vụ này có tác dụng không lớn.

【VIP】 Tử Khí Các thăng cấp, thực lực tăng mạnh! (3)

Ôn Bình lại nói: “Phụ thân mẫu thân, tiếp theo chính là năng lực thứ hai của Tiêu Dao Cư này. Hai người ở trong đó, nếu hai người không muốn để cho người ngoài phát hiện tung tích của hai người, có thể lựa chọn ẩn nấp. Cứ như vậy, cho dù là người tu hành như thế nào, cho dù là đệ tử tông môn và trưởng lão cũng không thể nhìn thấy Tiêu Dao Cư.”

Nghe được Ôn Bình nói như vậy, Ôn phụ bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế!

Nhi tử của mình lại có dụng ý như vậy.

“Cứ như vậy, ngược lại rất bí ẩn, không cần lo lắng trong tông môn xuất hiện phản đồ bại lộ chỗ ở của ta và mẫu thân ngươi. Chúng ta ở chỗ này, ngươi cũng có thể miễn đi nỗi lo về sau.” Ôn phụ bừng tỉnh đại ngộ gật đầu.

Ôn mẫu cũng hậu tri hậu giác hiểu được, rất tán thành với Ôn phụ.

Thấy hai người xuyên tạc ý mình, Ôn Bình chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, nhưng mà không có giải thích, tùy bọn họ nghĩ như thế nào thì nghĩ.

Chỉ cần đừng có từ chối Tiêu Dao Cư này là được.

Về phần phản đồ?

Đó là chuyện không thể nào.

Từ khi danh vọng thăng cấp đến cấp năm.

Phàm là đệ tử tông môn và trưởng lão có trạng thái gì dị thường thì hệ thống đều sẽ nhắc nhở.

Khả năng xuất hiện phản đồ gần như là không!

Đợi chút nữa tự nhiên hai người phụ mẫu sẽ hiểu được tầm quan trọng của Đại Vụ và công năng ẩn nấp.

Ôn Bình đưa vào hai người trong sân, sau đó áp dụng theo phương pháp sử dụng trên giới thiệu vắn tắt về kiến trúc, quay qua nhìn Đại Vụ nói: "Đại Vụ, di động!"

Vừa dứt lời, phong cảnh trước Tiêu Dao Cư bỗng nhiên thay đổi.

Núi với bầu trời đêm biến mất không thấy gì nữa, đập vào mi mắt là một con sông lớn sóng cả mãnh liệt nhìn không thấy bờ.

Mà bọn họ đang ở bên bờ sông lớn!

Gió sông thổi vào mặt khiến cho Ôn phụ Ôn mẫu đều hơi kinh ngạc, đã từng du lịch Hồ Thiên Địa, Nguyên Dương Vực, Ôn mẫu nhìn bốn phía một chút, lập tức nhận ra con sông lớn này.

"Đây là con sông số một Hồng Vực, Hung Giang!"

Ôn Bình gật gật đầu: "Không hổ là mẫu thân kiến thức rộng rãi, nhận ra nhanh như vậy. Cái này phải nói đến chức năng cuối cùng của Tiêu Dao Cư. Đó chính là na di! Công năng na di, một tháng có thể sử dụng một lần, sau khi sử dụng, Tiêu Dao Cư sẽ ngẫu nhiên xuất hiện ở bất cứ chỗ nào trong Triều Thiên Hạp. Ta biết mẫu thân ngươi thích du lịch, đồng thời thế giới lớn như vậy, hai người phụ thân mẫu thân cũng nên đi xem một chút, cho nên Tiêu Dao Cư có thể đưa các ngươi du lịch bốn phương! Đồng thời, Đại Vụ và công năng ẩn nấp có thể bảo vệ phụ mẫu, cho dù ở đâu cũng có thể bình yên vô sự!"

Nói xong.

Hai người Ôn phụ Ôn mẫu sửng sốt.

Đây là nhà ở sao?

"Đây là ngươi xin vị tiền bối đó?" Ôn mẫu vội vàng hỏi.

Ôn Bình gật gật đầu: "Đúng thế. Nhưng mà mẫu thân yên tâm, đây là tiền bối chủ động tặng cho hai người, bây giờ hai

người là chủ nhân duy nhất.”

Không có cách nào.

Chỉ có thể lừa phụ mẫu một chút.

Cũng không thể nói là hệ thống chế tạo chứ.

Ôn phụ sợ hãi nói: “Tiểu tử, khi nào có thể dẫn ta và mẫu thân ngươi tự mình đến gặp vị tiền bối đó một chút, hậu lễ như thế, hẳn là nên gặp mặt cảm tạ!”

“Đúng vậy.”

Ôn mẫu nói theo.

Ôn Bình thầm cười khổ, chỉ có thể tiếp tục nói dối: “Sau này hãy nói, sau này hãy nói, bây giờ tiền bối đang bế quan, ngoại trừ ta, ai hắn cũng không gặp.”

“Vậy được rồi. Chờ tiền bối xuất quan, hai người chúng ta lại đến gặp nói cảm ơn.” Ôn phụ ngắm nhìn Ôn mẫu bên cạnh, Ôn mẫu khẽ gật đầu.

Hai người cảm kích, lộ rõ trên mặt!

Ôn Bình chế tạo Tiêu Dao Cư, giống như là người ngoài.

Ài.

Được rồi.

Không quan trọng.

Chỉ cần phụ mẫu tiến vào Tiêu Dao Cư, công lao này cho ai cũng được.

“Phụ thân mẫu thân, vậy chúng ta đi về trước đi. Lần vừa rồi xem như dùng thử, không tiêu hao số lần na di tháng này.”

Dứt lời, Ôn Bình lại dùng thử công năng na di, trở về Bất Hủ Tông.

Sau khi trở về, trên mặt Ôn phụ Ôn mẫu đều tràn đầy vui sướng, hiển nhiên, Tiêu Dao Cư đã khuất phục bọn họ.

Bọn họ cũng thích Tiêu Dao Cư.

Nhìn thấy nụ cười của bọn họ, Ôn Bình cũng không khỏi lộ ra ý cười.

Nụ cười thỏa mãn.

“Phụ thân, mẫu thân, vậy các ngươi đi dạo Tiêu Dao Cư này đi.” Ôn Bình quay người muốn đi gấp.

Ôn phụ đáp: “Ngươi đi làm việc của ngươi đi, mẫu thân ngươi có ta.”

“Nếu như có thể chọn, ta muốn muội muội!”

Ôn Bình dứt lời, cười trộm đi ra ngoài.

Ôn phụ ra vẻ tức giận nói: “Tiểu tử thúi!”

Ôn mẫu thì ở bên cạnh cười không nói, nhưng mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Giờ khắc này.

Cảnh tượng này.

Nàng ngày ngày trông mong, hàng đêm trông mong suốt mấy năm nay.

Rốt cục chờ được!

“Tốt, ta đi. Đại Vụ, ta đi!” Ôn Bình phất phất tay với đám sương mù ở cổng.

Đại Vụ chậm rãi đáp: “Lại…”

Vẫn chỉ có một chữ như cũ.

Ôn Bình đã hiểu, hẳn là Đại Vụ này chỉ biết nói một chữ.

Cái chữ lại này hẳn là hẹn gặp lại.

Sau khi rời khỏi Tiêu Dao Cư, Ôn Bình lập tức tiến về truyền tống trận, thông qua truyền tống trận đi đến Thần Phi Thành.

Oanh ——

Bạch quang bỗng nhiên rơi xuống.

Khi Ôn Bình rơi xuống trước Tử Khí Các, lại phát hiện đoàn người Tử Nhiên và U Nguyệt lão trưởng lão đang đứng ở

bên ngoài Tử Khí Các, cũng không có đi vào Tử Khí Các.

Trừ cái đó ra, còn có rất nhiều vây quanh.

“Sao không đi vào?”

Ôn Bình nghi hoặc hỏi.

Tử Nhiên vội vàng đáp: “Nửa canh giờ trước, chúng ta bị một lực lượng đuổi ra ngoài.”

“Sau đó một đám sương trắng thổi qua, Tử Khí Các đột nhiên đại biến dạng!” U Nguyệt lão trưởng lão lòng vẫn còn sợ hãi mở miệng.

Một lực lượng thần không biết từ quỷ không hay chuyển nàng ra khỏi Tử Khí Các, có thể thấy chủ nhân của lực lượng này mạnh cỡ nào.

Ôn Bình yên lặng cười một tiếng, chợt ngẩng đầu nhìn Tử Khí Các rực rỡ hẳn lên một chút.

Vốn là nhà nhỏ ba tầng giờ đã biến thành lầu cao sáu tầng, chỉnh thể mà nói, Tử Khí Các cũng trở nên càng uy nghiêm và hùng vĩ hơn rất nhiều.

【VIP】 Tử Khí Các thăng cấp, thực lực tăng mạnh! (4)

Sau khi đi vào, Ôn Bình nhìn quanh lầu một một chút, sau đó gọi mấy người Tử Nhiên vào, cũng giảng giải về lầu một, lầu hai, thậm chí cả lầu năm.

Về phần lầu sáu, Ôn Bình chỉ dặn dò một câu.

Dù sao chỉ có hắn mới có thể đi vào.

"Được rồi, các ngươi tự làm quen một chút đi." Ôn Bình vội vã không nhịn nổi, đi thẳng lên lầu sáu.

Tầng đặt cược!

Sau khi đi lên lầu sáu, đập vào mí mắt cũng không phải là một cái phòng mà là một cái thảo nguyên vô biên vô tận, trên thảo nguyên chỉ có một cái núi lửa cao trăm thước đang hoạt động.

Một tấm bia đá dựng dưới chân núi lửa.

Cường Hóa Lô!

"Dùng núi lửa làm lò, đại thủ bút." Ôn Bình vô tình đi đến dưới chân núi lửa, lấy một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ từ trong tàng giới ra.

Khi lấy Tuyền Qua Đồ ra, trước mắt lập tức xuất hiện hai lựa chọn.

Truyền Thuyết Đoán Tạo!

Tiêu hao một ngàn danh vọng.

Thần Thoại Đoán Tạo!

Tiêu hao một một vạn danh vọng.

Ôn Bình không có vội vã chọn Thần Thoại Đoán Tạo mà tốn hao một ngàn danh vọng chọn một lần Truyền Thuyết Đoán Tạo.

“Truyền Thuyết Đoán Tạo!”

Nói xong, Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trong tay Ôn Bình bay thẳng vào trong núi lửa, nương theo tiếng gầm gừ chấn động như tận thế, núi lửa phun Tuyền Qua Đồ ra.

Một cái pop-up nhảy ra!

“Rèn đúc thất bại!”

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ hoàn hảo không chút tổn hại về tới trong tay Ôn Bình.

Không do dự, Ôn Bình lại chọn Truyền Thuyết Đoán Tạo lần nữa.

- Một ngàn.

Mười hơi sau.

- Một ngàn.

Qua mười hơi nữa.

- Một ngàn.

…

Sau bảy lần, núi lửa chấn động gào thét lần nữa, phun Tuyền Qua Đồ ra, nhưng mà pop-up trước mắt lại trở thành kim sắc truyền thuyết!

“Rèn đúc thành công!”

“Nhận được năng lực đặc thù: Cảnh giới Kiếm Ý +1.”

“Nhận được năng lực đặc thù: Khi chiến đấu lực lượng tăng phúc một thành.”

Nhìn thấy cái năng lực đặc thù thứ nhất, Ôn Bình cười đến muốn méo mồm.

Nhưng cái năng lực đặc thù thứ hai vừa ra, trong nháy mắt, sắc mặt Ôn Bình cứng lại.

Một cái trên trời một cái dưới đất!

Lực lượng tăng phúc một thành.

Mặc dù có ít còn hơn không, nhưng cũng quá ít.

Tăng phúc thấp hơn năm thành, Ôn Bình nhìn cũng không nhìn một chút, bởi vì một thành tăng phúc này có thể nói là không cần!

Đoán chừng chỉ có cho không mới có người lấy.

"Như vậy thì sao mà ta chọn được." Ôn Bình xoắn xuýt, Kiếm Ý +1 đúng là năng lực đặc thù mà hắn tha thiết ước mơ.

Chỉ cần Thanh Liên Kiếm Ý tăng lên một cảnh giới thì sẽ khiến cho thực lực của hắn tăng lên to lớn, gần như là gấp đôi.

Nếu như bây giờ Thanh Liên Kiếm Ý có thể vào cảnh giới đại thành, phối hợp thức thứ ba của Thanh Liên Thất Kiếm - Thanh Liên Kiếm Vũ, hắn có lòng tin có thể giết cường giả phong vương!

"Được rồi, để qua một bên trước đi. Nếu như thực sự không tìm được tốt hơn, sử dụng tấm Tuyền Qua Đồ này." Ôn Bình lại móc một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ từ trong tàng giới ra.

Lần này Ôn Bình lựa chọn Thần Thoại Đoán Tạo.

Nhất định được hai loại đặc thù!

"Thần Thoại Đoán Tạo!"

Ôn Bình đưa ra lựa chọn, danh vọng lại giảm bớt một vạn.

Mười hơi sau, núi lửa gầm thét nôn Tuyền Qua Đồ trở về trong tay Ôn Bình, theo sau đó trước mắt Ôn Bình xuất hiện một cái pop-up kim sắc.

Kim sắc truyền thuyết!

"Rèn đúc thành công!"

"Nhận được năng lực đặc thù: Trì Độn Đả Kích —— khi công kích đối thủ, có xác suất năm phần trăm làm cho tốc độ phản ứng của đối thủ giảm xuống năm mươi phần trăm, kéo dài mười giây."

"Nhận được năng lực đặc thù: Phá Phòng Đả Kích —— mỗi lần công kích đối thủ đều sẽ có hiệu quả phá phòng đối thủ một trăm giây, cũng có thể xếp chồng hiệu quả. Mỗi lần

công kích sẽ có một phần trăm phá phòng, cao nhất có thể xếp chồng đến bảy mươi phần trăm..”

“Hai loại đặc thù không tệ, nhưng không tới mức để cho ta từ bỏ Kiếm Ý +1.” Ôn Bình cất tấm Tuyền Qua Đồ này vào, có thể dùng nó làm phần thưởng cho trưởng lão tông môn.

Theo sau đó, Ôn Bình lại móc một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ ra nữa.

Mười hai lần Truyền Thuyết Đoán Tạo!

Tiêu hao một vạn hai ngàn danh vọng!

Lần thứ mười hai, rèn đúc thành công.

“Rèn đúc thành công!”

“Nhận được năng lực đặc thù: Chiến Đấu Phản Bộ —— trong chiến đấu, bị tổn thương và tạo thành tổn thương có ba thành sẽ hóa thành năng lượng trả lại tự thân.”

“Nhận được năng lực đặc thù: Cảnh giới +1 —— có thể tăng cảnh giới mạch thuật lên.”

“Bình thường .”

Ôn Bình móc một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ ra nữa, chọn Thần Thoại Đoán Tạo.

Lần này Ôn Bình móc ra Mệnh Hạch Điếu Trụy.

Rất may mắn.

Mệnh Hạch Điếu Trụy đong đưa.

“Có thể tăng mạnh xác suất ra năng lực đặc thù!”

Mệnh Hạch Điếu Trụy đong đưa gia trì!

Ổn!

Ổn!

Ôn Bình nín hơi ngưng thần, chờ núi lửa phun Tuyền Qua Đồ của mình ra.

Mười hơi sau.

Núi lửa gầm thét phun Tuyền Qua Đồ ra.

Kim quang lóe lên!

“Rèn đúc thành công!.”

“Nhận được năng lực đặc thù: Kiếm Tiên Ý Chí —— Kiếm Ý, trong kiếm chiêu sẽ dung nhập thiên địa chi lực, uy lực tăng lên năm mươi phần trăm.”

“Nhận được năng lực đặc thù: Cảnh giới Kiếm Ý +1.”

“Kim sắc truyền thuyết!”

Ôn Bình sướng điên rồi.

Không chỉ đạt được thứ mình muốn.

Còn có thêm một cái Kiếm Tiên Ý Chí, đạt được thiên địa chi lực gia trì, uy lực của kiếm pháp và Kiếm Ý tăng lên năm mươi phần trăm.

Không biết là khi dùng kiếm chiêu, gia trì thêm Kiếm Ý, có thể xếp chồng tăng phúc hay không.

Nói thử liền thử.

Ôn Bình nhịn đau móc Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ trước ngực mình ra, sau đó vội vã không nhịn nổi hấp thu Tuyền Qua Đồ trong tay. Sau khi hấp thu, Ôn Bình lập tức muốn thử phỏng đoán của mình ở tầng thứ sáu Tử Khí Các một chút.

“Đúng rồi!”

Sẽ không đánh xuyên qua Cường Hóa Lô chứ?

Hệ thống đáp: “Túc chủ, ngươi đánh giá cao mình.”

“Được thôi.”

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

Ôn Bình kiếm ra, lục diệp thanh liên đi theo, những nơi đi qua, như gió lốc quá cảnh.

“Đại thành Thanh Liên Kiếm Ý, so với tiểu thành Thanh Liên Kiếm Ý trước đó, tăng lên ít nhất cũng mấy lần, ứng phó mạch thuật Thiên cấp hóa cảnh của Ti Hải Hiền, hẳn là ngay cả kiếm chiêu cũng không cần. Nếu dùng kiếm chiêu, tuyệt đối

có thể sánh ngang cường giả phong vương, dù sao lực lượng của Vụ Kỳ Vương cũng chỉ có như thế này thôi.”

【VIP】 Tử Khí Các thăng cấp, thực lực tăng mạnh! (5)

Ôn Bình cảm khái một tiếng, sau đó liên tục thí nghiệm.

Cho ra kết luận là —— không thể xếp chồng!

Nhưng mà Ôn Bình cũng không có thất vọng, dù sao làm sao có thể mọi chuyện đều được như ý được?

Thu kiếm!

Ôn Bình nghĩ đến một chuyện khác.

"Đã đến lúc đi Thanh Long động lấy Thanh Liên Kiếm!"

Chờ đến khi lấy được bội kiếm của Thanh Liên Kiếm Tiên, dù không thể nào phát huy ra toàn bộ lực lượng của Thanh Liên Kiếm thì Ôn Bình cũng tin thực lực của mình sẽ tăng lên gấp đôi!

Nhưng mà không đợi Ôn Bình xuống lầu, Truyền Âm Thạch trong ngực đột nhiên có động tĩnh.

Ti Hải Hiền liên hệ mình.

"Chuyện gì?"

Ti Hải Hiền thấp giọng nói: "Tông chủ, Long Dương Vương trở về, hơn nữa còn đem sách vàng của quốc chủ đến."

"Biết."

Ôn Bình không có nhiều lời, bởi vì hắn tin tưởng chắc chắn Long Dương Vương mang tin tức tốt tới.

Còn nó là cái gì.

Ngày mai đi xem một chút là biết.

Vừa khéo kỳ hạn ba ngày của trận chiến sinh tồn Thất Vực Đăng Thiên Bảng cũng hết hạn vào ngày mai.

"Còn chuyện gì nữa không?"

"Không có." Ti Hải Hiền đáp.

Ôn Bình nói tiếp: “Chuyện nhỏ nhặt này sau này đừng có liên lạc với ta, có Trần Hiết đang ngó chừng, ngươi chỉ cần không bại lộ quan hệ với Bất Hủ Tông là được.”

Ti Hải Hiền gật đầu đáp: “Tông chủ, ta đã hiểu.”

Đối với chuyện này, Ôn Bình cũng không nói gì nữa, nhưng mà cất Truyền Âm Thạch không đến mười giây thì Truyền Âm Thạch lại có động tĩnh nữa.

Lần này là Trần Hiết.

“Tông chủ, Long Dương Vương đến Nguyên Dương Vực.”

Ôn Bình đáp: “Ti Hải Hiền vừa mới nói cho ta biết.”

“A? Được rồi.” Trần Hiết tiếp tục nói: “Còn có một chuyện, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc được chủ nhân cấm địa Thiên Hỏa Sơn cấm địa trợ giúp, đã khôi phục tám chín thành thương thế. Bây giờ đã xuất phát tiến về Hắc Vực, chuẩn bị chém giết hai tên phong vương của Già Thiên Lâu. Dự tính một canh giờ sau sẽ đến chiến trường!”

Một giờ.

Hiệu suất rất nhanh.

Ôn Bình nỉ non một câu: “Xem ra đã đến lúc giết Vụ Kỳ Vương.”

“Tông chủ?”

Trần Hiết kinh ngạc hỏi.

Sao lại đột nhiên muốn giết Vụ Kỳ Vương?

Ôn Bình giải thích: “Chuẩn bị một chút, phái một số người chui vào Hắc Vực, chuẩn bị chế tạo lời đồn. Bây giờ U Quốc đã quyết định cường chinh dân chúng U Quốc lên chiến trường, muốn trả thù Già Thiên Lâu, như vậy chúng ta cũng không thể để cho Già Thiên Lâu rảnh rỗi. Chờ hai tên phong vương của Già Thiên Lâu chiến bại, chính là thời điểm Vụ Kỳ Vương đại khai sát giới ở Hắc Vực.”

“Tông chủ, thuộc hạ đã rõ!” Trần Hiết mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên nở nụ cười: “Tông chủ yên tâm, chắc chắn ta sẽ

khiến cho tin tức cường giả U Quốc giết vào nhanh chóng truyền đến tai của lâu chủ Già Thiên Lâu. Một người đồn là lời đồn, vạn người đồn đó là sự thật! Đến lúc đó không phải lâu chủ Già Thiên Lâu không tin là được."

"Được rồi, đi làm việc đi… chờ một chút, đúng rồi, hỏi Vi Sinh Tinh Vũ xem hắn có muốn tham dự vào chuyện này hay không?"

"Tông chủ, lúc này Vi Sinh trưởng lão đang ở bên cạnh ta." Trần Hiết quay đầu nhìn về phía Vi Sinh Tinh Vũ, chỉ thấy Vi Sinh Tinh Vũ gật đầu không ngừng: "Tông chủ, Vi Sinh trưởng lão gật đầu suýt nữa rớt đầu rồi!"

"Vậy thì giao chuyện tung tin đồn cho hắn, hắn là lâu chủ Già Thiên Lâu ngày xưa, hẳn là hiểu người của Già Thiên Lâu lắm."

"Rõ!"

Trần Hiết gật đầu.

Vi Sinh Tinh Vũ hưng phấn, vội vàng vỗ bộ ngực: "Tông chủ, giao cho ta, ngài yên tâm!"

"Tùy ngươi giày vò như thế nào, nói tóm lại, để Già Thiên Lâu tăng cường gây áp lực với U Quốc là được." Ôn Bình không sợ Vi Sinh Tinh Vũ làm lớn chuyện, chỉ sợ phiền phức không đủ lớn.

Nếu không lợi dụng Vụ Kỳ Vương vào Hắc Vực giết phong vương của Già Thiên Lâu cũng không có ý nghĩa.

Lúc này, Vi Sinh Tinh Vũ đột nhiên nhắc nhở: "Tông chủ, nếu như ngài muốn lợi dụng Vụ Kỳ Vương vào Hắc Vực đại khai sát giới, vậy không ngại đi giết một người."

"Ai?"

"Đứa con thứ ba của Vô Tẫn Thiên Huyền! Tình báo của Tẫn Tri Lâu nói đứa con thứ ba của Vô Tẫn Thiên Huyền rất được Vô Tẫn Thiên Huyền sủng ái, bởi vì thiên phú cực cao. Chỉ hai trăm tuổi thì đã đạt đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, tương lai vô cùng có thể phong vương. Nhưng mà vì người

sinh ra hắn người chỉ là một tiểu nữ bộc hèn mọn trong nội bộ Già Thiên Lâu, cho nên không có được công bố ra bên ngoài!”

“Nếu ngươi cũng nói là không có người biết xuất thân của hắn, vậy giết hắn không có tác dụng gì. Như vậy chỉ khiến cho lâu chủ Già Thiên Lâu cảm thấy nội bộ có mâu thuẫn mà thôi.”

“Chúng ta có thể ngụy trang thành ngộ sát!”

“Không cần phiền toái như vậy, nhưng mà nếu ngươi hận Vô Tẫn Thiên Huyền, muốn giết con riêng này của hắn, ta không ngăn cản ngươi.” Ôn Bình cự tuyệt kế hoạch của Vi Sinh Tinh Vũ, bởi vì không cần thiết phiền toái như vậy, trăm phương ngàn kế làm như vậy rất có thể sẽ có tác dụng ngược.

Đơn giản một chút.

Khiến cho tất cả mọi người thấy là Vụ Kỳ Vương giết vào Hắc Vực là được, giống như là Vi Sinh Tinh Vũ nói, mấy người đồn thì nó là lời đồn, nhưng vạn người đồn thì lại là sự thật.

“Thuộc hạ đã hiểu.” Trong mắt Vi Sinh Tinh Vũ hiện lên một sợi sát ý, vừa rồi khi hắn nghĩ đến con riêng của Vô Tẫn Thiên Huyền, không có ý định buông tha hắn.

Năm đó hắn đoạt vị mình như thế nào.

Đánh mình vào Khúc Cảnh như thế nào.

Từ bây giờ bắt đầu, hắn muốn từng bước một khiến cho Vô Tẫn Thiên Huyền trở thành người cô đơn!

“Được rồi, các ngươi đi làm việc đi.” Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, cất bước xuống lầu năm, vừa khéo gặp được Tử Nhiên và U Nguyệt lão trưởng lão đang chuyển thiên tài địa bảo trong tàng giới vào trong kho.

Thấy Ôn Bình xuống lầu, U Nguyệt lão trưởng lão hớn hở nói: “Tông chủ, chỉ với cái bảo khố này, ta kết luận, cho dù là môn chủ Thiên Tượng Môn thì cũng không làm ra được.”

Hoàn mỹ chứa đựng thiên tài địa bảo.

Hơn nữa không gian còn lớn đến không có giới hạn.

【VIP】 Vụ Kỳ Vương chết không có liên quan gì đến Bất Hủ Tông ta

Bảo khố như vậy, mấy trăm năm nay nàng chưa từng nghe, chưa từng thấy.

“Đối với hắn, ngươi phải có lòng tin, mấy trăm năm sau vẫn có thể.” Ôn Bình vừa lấy được hai loại Tuyền Qua Đồ đặc thù, tâm tình thật tốt, không khỏi trêu chọc một câu khiến cho mấy người U Nguyệt bật cười.

“Các ngươi tiếp tục đi.”

Dứt lời, Ôn Bình rời khỏi Tử Khí Các trở về Bất Hủ Tông.

Sau khi trở lại Bất Hủ Tông, Ôn Bình lập tức đi vào trong Vân Lam Sơn, đi tới Kiến Mộc Lâm trong Vân Lam Sơn.

Mấy người Xích Mục Cự Viên thấy Ôn Bình đến, vội vàng bỏ thuổng sắt trong tay xuống, cung kính quỳ xuống đất.

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến tông chủ!”

“Tham kiến Ôn tông chủ!”

“Tham kiến Ôn tông chủ!”

Cho dù là môn chủ Hồng Diệp Môn Diệp Vu Bình ban sơ thẳng thắn cương nghị, trải qua tra tấn mấy ngày này thì bây giờ cũng đã chịu thua, đi theo đại chúng.

“Ôn tông chủ!”

Ôn Bình không để ý đến, ánh mắt lãnh đạm đi ngang qua nàng, đi tới trước mặt Vụ Kỳ Vương.

Vụ Kỳ Vương chật vật co quắp ngồi dưới đất, trong ánh mắt đã có chút tuyệt vọng.

Khi Ôn Bình đến trước mặt, hắn lập tức ôm lấy một cái chân Ôn Bình, dùng hết sức lực toàn thân, chỉ sợ Ôn Bình tránh đi.

“Ôn tông chủ, tha ta một mạng, ngươi nói cái gì ta cũng hứa với ngươi! Đều hứa với ngươi!”

Ngày xưa thường nói “bản vương” bây giờ đã không dám nói nữa.

Bởi vì hắn muốn sống.

Khi hắn cầu khẩn, tất cả mọi người kìm lòng không đặng quay đầu nhìn về phía Vụ Kỳ Vương, trong ánh mắt có chút khó hiểu.

Không phải chỉ là cướp đường thôi sao?

Tại sao Ôn tông chủ sẽ đích thân tới gặp hắn?

Sau một khắc, Ôn Bình mở miệng.

“Ngươi tốt xấu gì cũng tu luyện mấy trăm năm, sẽ không có ngây thơ như vậy chứ?”

Ôn Bình rất lạnh lùng.

Lạnh lùng đến mức khiến cho người ta không rét mà run.

Vụ Kỳ Vương nghe xong lời này, toàn thân đều run lên, giãy dụa ôm chặt đùi Ôn Bình hơn nữa.

“Ôn tông chủ, ta là Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, ta có thể làm việc cho ngài, có ta làm việc cho ngài, ngài sẽ tiết kiệm được rất nhiều việc… U Quốc có một Bí Pháp Thệ Ngôn, sau khi tuyên thệ, chỉ cần ta vi phạm lời thề thì sẽ lập tức bạo thể mà chết. Ta có thể lập lời thề cả đời làm việc cho ngài, cho Bất Hủ Tông! Chỉ xin ngài tha ta một mạng!”

“Ngươi trồng cây cũng chậm hơn bọn họ thì có ích lợi gì đâu?” Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại một câu, sau đó mạch môn cùng chấn động, cánh tay phải nhanh chóng nhấc lên, mang theo một đạo thanh sắc lưu quang.

Lưu quang thoáng qua liền mất.

Chỉ để lại một đóa lục diệp thanh liên nở rộ ở đầu ngón tay Ôn Bình.

Sau một khắc.

Phốc ——

Chỗ cổ Vụ Kỳ Vương, máu tươi phun ra ngoài, như hồng thủy vỡ đê.

Vụ Kỳ Vương không dám tin tưởng trừng lớn hai mắt, hai tay bụm chặt lấy cổ, muốn ngăn máu tươi dâng trào. Cảm giác vô lực khi bị mất một lượng lớn máu khiến cho Vụ Kỳ Vương rốt cuộc cũng không giữ vững được thân thể của mình, vùng vẫy mấy lần, sau đó lảo đảo ngã xuống.

Ngắn ngủi trăm hơi thở, sau đó không có động tĩnh.

Chuyện này khiến cho đông đảo thành viên trong đại đội trồng cây đều bị dọa cho thở mạnh cũng không dám, đầu cúi sát xuống như là đà điểu.

Bọn họ nghe rất rõ ràng.

Lão đầu cướp đường đó nói mình là Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh!

Ông trời ơi..!

Thiên Vô Cấm.

Vẫn là thượng cảnh!

Chẳng phải là nhân vật cấp trần nhà của U Quốc?

Đại nhân vật như vậy mà lại chết đi như thế!

Trồng cây cũng không xứng sao?

Cũng bởi vì chậm tay?

Trong kinh hãi mãnh liệt, cho đến sau khi Ôn Bình đi thật lâu, mọi người mới như trút được gánh nặng, lớn tiếng thở dốc, sau đó sờ phía sau lưng một cái.

Chỉ trong chốc lát đó, sau lưng đã bị mồ hôi thấm ướt.

Thậm chí, sau khi Ôn Bình đi thật lâu hắn mới dám hít thở, bởi vì lúc trước vẫn luôn nín một hơi.

“Đi đi đi, tranh thủ trồng cây.”

“Đúng đúng đúng! Trồng cây trồng cây!”

Đám người vội vàng bò lên, quơ lấy công cụ bắt đầu làm việc, tốc độ cả đám đều nhanh hơn bình thường không ít.

Dù sao cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh trồng cây chậm, Ôn tông chủ cũng không giữ lại tính mạng hắn.

Huống chi là bọn họ đâu?

Người như bọn họ, ở Nguyên Dương Vực có cả đống người thay thế!

Nếu như muốn mạng sống, muốn sống được trong trận cạnh tranh sinh tồn này, đầu tiên là mình phải có được sức mạnh cạnh tranh đã, phải trở nên không thể thay thế.

Không có cái gì khác.

Chỉ có nhanh tay!

Lại nói Ôn Bình, dẫn theo thi thể Vụ Kỳ Vương rời đi, sau đó dùng mộc khí xóa vết thương nhỏ trên cổ đi, sau đó dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế hắn.

Sau khi khống chế, không phải là kết thúc mà là bắt đầu.

Ôn Bình lại đưa một lượng lớn mộc khí vào trong cơ thể Vụ Kỳ Vương, bao lấy sinh khí còn thưa không có mấy của hắn, khiến cho nó không nhanh chóng xói mòn.

Mục đích làm như vậy là để cho người của Già Thiên Lâu tin Vụ Kỳ Vương là người sống.

Còn tại sao lại giết Vụ Kỳ Vương bây giờ.

Đó là vì bây giờ cần Vụ Kỳ Vương đi U Quốc diễn một tuồng kịch, diễn một tuồng kịch mà tất cả mọi người có thể nhìn thấy được. Vụ Kỳ Vương vừa chết, chắc chắn bên phía quốc đô U Quốc đã nhận ra, cho nên phải rũ sạch quan hệ giữa hắn và Bất Hủ Tông trước đã.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Ôn Bình lập tức truyền tống đến bên ngoài thành bắc Thiên Dương Thành, ngay trước ánh mắt vô số người, song song đứng lơ lửng trên không với Vụ Kỳ Vương.

“Vụ Kỳ Vương tiền bối, nếu ngài còn có việc phải bận rộn, vậy ngài lo chuyện của ngài đi.” Dứt lời, Ôn Bình khống chế Vụ Kỳ Vương hóa thành lưu quang biến mất ở trên không Thiên Dương Thành.

Một đường bay mấy trăm dặm, tìm được một chỗ rừng cây hoàn toàn không có tung tích con người, Ôn Bình mới yên lòng truyền tống Vụ Kỳ Vương về Bất Hủ Tông.

Cứ như vậy, Vụ Kỳ Vương chết sẽ không có ai hoài nghi đến trên đầu của hắn.

Mặc dù có người sẽ đến điều tra thì Long Dương Vương một lòng muốn được Bất Hủ Tông giúp đỡ cũng sẽ ngăn cản.

【VIP】 Hứa hẹn với Long Dương Vương

Diễn xong tuồng vui này, Ôn Bình mới đáp xuống quảng trường, đồng thời tỏ vẻ nghi hoặc tự nhủ: "Vụ Kỳ Vương sao vậy ta? Đang uống vui vẻ, nói không uống là không uống."

Long Dương Vương đứng dậy nghênh đón Ôn Bình đến, mặt mũi hớn hở cười nói: "Ôn tông chủ không cần để ý, lão gia hỏa đó chính là như vậy. Nếu hắn có việc, vậy chúng ta tiếp tục ngồi xuống tâm sự, vừa khéo ngài cũng có thể xem lễ vật ta chuẩn bị!"

"Nhưng mà hắn làm như vậy, Lý Bạch tiền bối không vui. Dù sao Lý Bạch tiền bối bế quan nhiều năm như vậy, hiếm khi mới vì cố nhân mà xuất quan một lần, uống đến một nửa, còn chưa có tận hứng thì Vụ Kỳ Vương tiền bối lại muốn lập tức rời đi." Ôn Bình ra vẻ bất đắc dĩ.

Long Dương Vương cũng chỉ trích: "Lão gia hỏa này, đúng là làm hỏng nhã hứng của người khác, sau này ai còn mời hắn uống rượu? Nhưng mà chuyện đã đến nước này, cũng không có cách nào. Ôn tông chủ, ngồi một chút… lần sau ngài nói cho Lý Bạch tiền bối, nếu hắn muốn uống rượu, ta sẽ uống với hắn đến sảng khoái!"

"Lời này ta nhất định sẽ nói lại."

Ôn Bình đồng ý một tiếng, Long Dương Vương bên cạnh ra hiệu, thị nữ trẻ bên cạnh bưng một bình rượu ngon màu đỏ lên, khóe miệng nở một nụ cười.

Đã diễn đủ.

Người làm chứng lớn nhất cũng đã có.

Người bình thường có thể người của quốc đô U Quốc đến điều tra không tin, Long Dương Vương bọn họ còn có thể không tin?

Nói tóm lại.

Vụ Kỳ Vương chết không có liên quan gì đến Bất Hủ Tông ta!

“Mời!”

Ôn Bình nhấp một ngụm nhỏ.

Cùng lúc đó, trong chỗ sâu trong hoàng thành của quốc đô U Quốc, trong một cái lầu các bảy tầng được tầng tầng Thần U Quân trấn giữ đột nhiên có một tiếng kinh hô vọng ra.

“Không xong!”

“Sinh mệnh tinh của Vụ Kỳ Vương vừa mới vỡ vụn!”

Hai câu nói khiến cho hoàng thành quốc đô U Quốc vốn bình tĩnh trong màn đêm trở nên dậy sóng.

Đột nhiên có một vị cường giả phong vương vẫn lạc.

Đây chính là chuyện lớn bằng trời!

Chuyện xảy ra trong hoàng thành, khiến cho quốc đô U Quốc vốn không yên tĩnh trở nên xôn xao.

Tin tức này giống như là mưa xuân, xuyên qua tầng tầng trấn giữ có thể nói là kín không kẽ hở trong hoàng thành, trong vòng một đêm, toàn thành đều biết!

Một đêm này, mấy vị cường giả phong vương vào hoàng thành trong đêm.

Một đêm này, Thần U Vệ thần bí nhất U Quốc ngàn kỵ ra khỏi thành trong đêm.

Mà người tạo thành tất cả là Ôn Bình, giờ phút này đang ngồi ở bên cạnh Long Dương Vương, hưởng thụ tuyệt thế rượu ngon Long Dương Vương cố ý mang tới.

Một chén vào bụng, toàn thân như lửa.

Hai chén vào bụng, thắng qua ngàn ngày khổ tu.

Long Dương Vương tỏ vẻ không nỡ và đau lòng, nói: “Ôn tông chủ, cái Thiên Giang Tửu màu đỏ này chính là rượu ngon ngàn năm, toàn bộ U Quốc cũng chỉ có mười vò. Hơn nữa bảy đàn ở trong hoàng thành, chỉ có ba vò ở bên ngoài hoàng thành. Bản vương chỉ có một vò mà thôi!”

Ôn Bình cười không nói.

Hắn tin Long Dương Vương.

Nhưng nếu như muốn dùng một vò rượu để lấy được hảo cảm của mình thì hắn suy nghĩ nhiều rồi.

Cocacola trong Quan Ảnh Thất kém hơn rượu này?

Rượu này có thể tăng độ thuần thục ma pháp lên?

Cocacola trong Quan Ảnh Thất có thể!

Uống một ly nữa, Ôn Bình chỉ cảm thán một câu: "Đúng là rượu ngon."

Long Dương Vương thấy thế thì bất động thanh sắc thu vẻ đau lòng lại, bởi vì hắn nhìn ra Ôn Bình không hề để ý gì một vò rượu này.

Cũng may hắn trở về một chuyến, cũng không chỉ là chuẩn bị một vò tuyệt thế rượu ngon này.

Long Dương Vương nói tiếp: "Ôn tông chủ, nghe nói Bất Hủ Nhật báo của Tẫn Tri Lâu của quý tông gặp trở ngại khi mở rộng ngoài Nguyên Dương Vực?"

"Chưa nói là trở ngại, chỉ là một chút tôm tép nhãi nhép thôi." Ôn Bình bình tĩnh đáp.

"Đương nhiên là vậy. Với thực lực của Bất Hủ Tông, những tôm tép nhãi nhép đó muốn ngăn cản Bất Hủ Nhật báo mở rộng, đó chính là bọ ngựa đấu xe." Long Dương Vương hùa theo một tiếng: "Nhưng mà không có phiền toái này thì Ôn tông chủ cũng có thể bớt lo một chút."

Nói xong, Long Dương Vương móc một quyển sách vàng từ trong ngực ra!

Không đợi Ôn Bình mở miệng, Long Dương Vương nói tiếp: "Đối với người mình, xưa giờ bản vương không keo kiệt. Đây chính là lễ gặp mặt thứ nhất của bản vương!"

Nói xong, sách vàng được chậm rãi mở ra.

Ôn Bình tập trung nhìn vào, không khỏi mỉm cười.

Lễ vật thứ nhất mà Long Dương Vương chuẩn bị, hắn không thể từ chối.

Thấy Ôn Bình lộ ra ý cười, trong lòng Long Dương Vương biết ổn, mừng lớn nói: "Quốc chủ tự mình hạ lệnh, trong U Quốc, Bất Hủ Nhật báo có thể tùy ý truyền bá, hai phe quan quân không được can thiệp. Theo đề nghị của bản vương, quốc chủ còn cho phép Tẫn Tri Lâu thiết lập chỗ phát báo trong mỗi thành. Cứ như vậy, cho dù những tông môn, gia tộc thế lực không biết tốt xấu đó có ý quấy rối thì cũng không lật nên được bọt nước gì."

"Điện hạ có lòng."

Được lắm.

Lễ gặp mặt thứ nhất này, đúng là hắn không từ chối được.

Bất Hủ Nhật báo có thể truyền bá khắp toàn bộ U Quốc, thậm chí Triều Thiên Hạp là chuyện hắn cực kỳ muốn nhìn thấy. Nếu như không có sách vàng của quốc chủ U Quốc, Bất Hủ Tông muốn hoàn thành một hành động vĩ đại này thì đoán chừng còn cần một đoạn thời gian dài dằng dặc. Dù sao bên ngoài Nguyên Dương Vực, lời của Bất Hủ Tông không có trọng lượng.

Có sách vàng của quốc chủ, Tẫn Tri Lâu có thể hoàn thành bố trí ở U Quốc trong thời gian ngắn. Đến lúc đó, mọi người có thể chân không bước ra khỏi nhà cũng có thể biết rõ chuyện thiên hạ!

Đây là thứ hắn muốn để lại cho thế giới này!

Phần lễ vật này của Long Dương Vương, nhớ kỹ đã!

Tương lai nếu như Long Dương Vương cần mình hỗ trợ, hắn có thể ra tay một lần trong phạm vi mình có thể.

Long Dương Vương cười nói: "Ôn tông chủ không cần phải khách khí, nếu Ôn tông chủ nghĩa vô phản cố lựa chọn bản vương, bản vương tuyệt đối sẽ không bạc đãi Ôn tông chủ."

【VIP】 Hứa hẹn với Long Dương Vương (2)

"Vậy lễ vật này, ta nhận." Ôn Bình nắm sách vàng trong tay, nhìn một lần nữa mới cất vào trong tàng giới.

Không đợi Ôn Bình ngẩng đầu, Long Dương Vương cũng lấy một thứ từ trong tàng giới ra – một cái quyển trục bằng da dê lớn!

"Cái này là phần lễ vật thứ hai bản vương cho Ôn tông chủ. Có nó, cho dù là Trạch Minh Cung cũng được, Thiên Tượng Môn cũng được, nếu như bọn họ muốn báo thù thì phải cân nhắc một chút! Cho dù bọn họ mời được hoàng tộc phong vương đứng sau cũng như thế!"

Lấy quyển trục bằng da ra, mặt mũi Long Dương Vương tràn đầy vẻ đắc ý.

Phần lễ vật thứ hai này chính là đại lễ mà hắn chuẩn bị.

Một cái có thể vẽ một dấu chấm tròn cho tranh đấu giữa ba nhà Tử Khí Các, Thiên Tượng Môn, Trạch Minh Cung!

Ôn Bình thấy thế thì bất đắc dĩ cười một tiếng.

Được lắm.

Người hào phóng như vậy.

Ai mà không có thiện cảm với hắn được?

"Đây là?"

Long Dương Vương lập tức dựng lên bình chướng cách âm ở xung quanh hai người, sau đó mặt mũi tràn đầy đắc ý mở quyển trục bằng da ra, hưng phấn nói: "Đây là một cái khế ước mua bán quốc chủ tự mình đóng ấn! Lúc trước buổi đấu giá của Tử Khí Các của quý tông ở Thần Phi Thành, một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù bán được bao nhiêu bạch tinh, hoàng tộc U Quốc ra giá cả gấp hai mua sắm, hơn nữa một lần năm mươi tấm!"

Quốc chủ đích thân mua Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các, điều này đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho Tử Khí Các đã được quốc chủ thừa nhận!

Trạch Minh Cung cũng được, Thiên Tượng Môn cũng được, bọn họ muốn trả thù Tử Khí Các thì phải cân nhắc một chút, bọn họ có thể gánh lửa giận của quốc chủ hay không.

Dù sao chỉ có Tử Khí Các có thể tạo ra Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù.

Có tấm khế ước này, dù Tử Khí Các chưa ra khỏi Nguyên Dương Vực nhưng đã đứng trên đỉnh U Quốc, đại biểu cho tuyền qua một đạo đỉnh phong.

Phần đại lễ này, vượt xa quyển sách vàng trước đó mười lần!

Nhưng mà khi Long Dương Vương hưng phấn giới thiệu xong, biểu cảm trên mặt Ôn Bình cứng lại, sau đó vui sướng trên mặt biến mất không thấy gì nữa.

Ôn Bình hờ hững nói: "Điện hạ, chẳng lẽ ngươi không có nghe quy tắc bán Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các ta sao?"

Nói đùa cái gì.

Một lần bán cho ngươi năm mươi tấm?

Để năm mươi vị cường giả Thiên Vô Cấm của U Quốc ngươi tăng thực lực lên.

Nếu như Bất Hủ Tông đột nhiên trở mặt với U Quốc, năm mươi người này còn không phải là kẻ địch của mình sao?

Long Dương Vương thấy nụ cười của Ôn Bình bỗng nhiên biến mất, trong giọng nói có chút hờ hững, trong lòng lập tức hơi hồi hộp một chút.

Nguy rồi!

Hoàn toàn ngược lại rồi?

Long Dương Vương vội vàng hỏi: "Ôn tông chủ, quy củ của Tử Khí Các, chẳng lẽ ai cũng như nhau?"

"Đúng, ai cũng như vậy."

Ôn Bình bình tĩnh đáp.

Long Dương Vương vội vàng gặn hỏi: “Ôn tông chủ, không thể thay đổi một chút sao? Chuyện này bản vương tuyệt đối không truyền ra ngoài, không cho ai khác biết.”

Khoan đã.

Long Dương Vương vừa nói xong lời này thì đã cảm thấy không đúng.

Không cho ai biết thì phải làm như thế nào mới đưa Tử Khí Các lên tuyền qua một đạo đỉnh phong ở U Quốc?

Long Dương Vương vội vàng đổi giọng: “Ôn tông chủ, có thể gấp ba giá!”

Hắn muốn thử xem có thể dùng bạch tinh đả động Ôn Bình không.

Cho dù là mình bỏ tiền ra!

Dù sao nếu như là gấp ba giá cả, một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ chính là hơn sáu mươi triệu bạch tinh!

Năm mươi tấm cộng lại một chỗ, đây là một cái giá trên trời.

Ở U Quốc, ngoại trừ hoàng tộc U Quốc, không có cái thế lực thứ hai có thể lấy ra được.

Cường giả phong vương cũng không có nhiều như vậy!

“Thêm tiền cũng không được, đây là quy củ của Tử Khí Các. Nếu như đây là phần đại lễ thứ hai của điện hạ, bổn tông chủ chỉ có thể khuyên điện hạ thu trở về.”

Ôn Bình tỏ vẻ nghiêm túc không thể thương lượng.

Long Dương Vương thấy thế thì vội vàng đổi giọng: “Không phải, không phải, cái này cũng không phải là phần lễ vật thứ hai bản vương chuẩn bị cho Ôn tông chủ.”

Dứt lời, trong lòng Long Dương Vương rất bất đắc dĩ.

Vốn cho là đại lễ!

Không ngờ lại khiến cho lúng túng như vậy.

Gấp ba giá tiền cũng không thể để Ôn Bình đổi giá, vậy xem ra hắn là quy củ này do tiền bối đứng sau Tử Khí Các đặt ra, hắn cũng không có quyền sửa đổi.

Vị tiền bối đó có thể sáng tạo ra Tuyền Qua Tân Đạo, quy củ quái dị một chút cũng có thể hiểu được.

Cuộc mua bán này không có thành công, cùng lắm thì về quốc đô, suy nghĩ một lý do lừa dối là được. Nhưng nếu như bởi vì việc này mà khiến cho hai người sinh ra khoảng cách, vậy mới là phiền phức.

Dù sao tương lai hắn ngồi lên vị trí quốc chủ, quá cần Bất Hủ Tông giúp đỡ. Nếu như có xa cách, sẽ chỉ làm cho hoàng tộc phong vương khác thừa cơ hội.

Long Dương Vương nhanh chóng cất khế ước vào trong tàng giới, sau đó giải thích: "Ôn tông chủ, chuyến này quá mức vội vàng. Phần lễ gặp mặt thứ hai còn đang chuẩn bị, lại cho ta mấy ngày, trước khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực kết thúc, bản vương sẽ tự mình đưa tới!"

"Vậy thì cám ơn điện hạ trước." Nếu Long Dương Vương không có vì cự tuyệt khế ước mua bán mà trở mặt, vậy hắn cũng không cần chuẩn bị trở mặt.

Long Dương Vương thấy sắc mặt Ôn Bình dần dần hòa hoãn xuống, rốt cục cũng thở dài một hơi, nặn ra một nụ cười: "Ôn tông chủ không cần phải khách sáo. Chuyện kế tiếp phiền Ôn tông chủ, mặc dù khoảng cách quốc chủ thay người còn có năm năm, nhưng gió tanh mưa máu đã bắt đầu."

"Nếu như cần, điện hạ có thể đưa tin cho ta."

Ôn Bình đáp.

Long Dương Vương đại hỉ, gật đầu: "Ôn tông chủ yên tâm, việc vặt chắc chắn sẽ không phiền Ôn tông chủ, chỉ có khi xuất hiện phiền phức lớn thì bản vương mới cần Ôn tông chủ xuất thủ."

"Được."

Ôn Bình gật gật đầu.

Như vậy thì tốt quá.

Từ đầu đến giờ, hắn chỉ định giúp Long Dương Vương một lần.

Sau đó nếu như Long Dương Vương còn có thể giúp được hắn cái gì thì hắn giúp thêm một lần cũng không sao.

【VIP】 Chỉ có Dương Nhạc Nhạc của Kình Thiên Vực mới có thể đối kháng Vân Liêu

Dù sao bây giờ bọn họ vẫn chưa phải là kẻ địch.

Long Dương Vương nhắc nhở: “Trong vòng năm năm này, mấy vị chắc chắn hoàng tộc phong vương sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế suy yếu thế lực của đối phương, Ôn tông chủ cẩn thận mới tốt! Nếu có người tìm Ôn tông chủ hợp tác, cho dù hắn ra cái giá như thế nào thì bổn vương cũng sẽ ra giá gấp hai!”

“Ta sẽ không hợp tác với những người khác, nhưng ta phải nhắc nhở điện hạ. Trước mắt tình nghĩa của điện hạ với tông ta chỉ có thể để cho tông ta xuất thủ một lần.”

Ôn Bình bình tĩnh mở miệng, nhưng lại khiến cho biểu cảm của Long Dương Vương cứng lại, có chút khó coi: “Ôn tông chủ, chuyện này…”

“Nhưng mà một cơ hội này, nếu như điện hạ muốn giết cường giả phong vương cũng được.” Ôn Bình nói câu nói này khiến cho sắc mặt Long Dương Vương chuyển thành vui mừng.

Nếu có thể giết phong vương!

Một lần là đủ rồi!

Hơn nữa vừa rồi Ôn Bình cũng nói, là với tình nghĩa của bọn họ bây giờ.

Nếu như sau này tình nghĩa sâu đậm, chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ chịu ra tay nữa, chỉ cần mình có đủ thành ý, đủ hào phóng!

Còn một chuyện.

Nếu như bây giờ Bất Hủ Tông hứa hẹn chịu cúc cung tận tụy với hắn cho đến chết thì mới dừng, vậy thì chuyện lớn hắn không dám dùng Bất Hủ Tông.

“Đa tạ Ôn tông chủ!”

Long Dương Vương ôm quyền thăm hỏi.

Ôn Bình gật gật đầu, không có tiếp tục nói gì nữa, sau khi triệt hồi bình chướng cách âm, ánh mắt rơi vào hình ảnh trong sân rộng.

Năm trăm người bàn đầu giờ chỉ còn lại hơn ba trăm người.

Đối với những người khác, Ôn Bình không có hứng thú nhìn nhiều. Hắn chỉ có hứng thú xem Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc.

Tinh thần lực của hai người đều đã bước vào giai đoạn thứ hai.

Với thực lực của hai người bọn họ, trong phân tranh chắc chắn sẽ xuất hiện thế nghiền ép, người có thể so chiêu với bọn họ chỉ xuất hiện trong giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng cuối cùng ở U Quốc.

Cho nên hai người, ai chiến thắng ai cũng không phải là trọng điểm. Bởi vì chuyện này vốn là chuyện đương nhiên, nếu như hai người thua mới là khác thường.

Hắn chỉ muốn nhìn thành quả tu luyện ma pháp của hai người này như thế nào thôi.

Một người là đại trưởng lão.

Một người là đại sư huynh.

Tương lai chắc chắn phải cầm cờ lớn.

Lúc này, Long Dương Vương không nhịn được hỏi: “Ôn tông chủ, nghe nói những đệ tử này của quý tông, ngoại trừ Vân trưởng lão ra thì những người khác đều mới gia nhập Bất Hủ Tông có mấy tháng? Hơn nữa mới vừa vào tông thì đa số người mới nửa bước Trấn Nhạc Cảnh?”

“Đúng là bọn họ nhập tông tương đối trễ.” Ôn Bình đáp.

Long Dương Vương vốn cho rằng Ôn Bình sẽ giải thích thêm, dù sao thời gian mấy tháng từ nửa bước Trấn Nhạc Cảnh

đến Trấn Nhạc Trung Cảnh, đúng là quá không thể tưởng tượng.

Nhưng Ôn Bình không có giải thích, ngược lại còn khiến cho hắn không biết nên nói tiếp như thế nào.

"Xem ra quý tông rất xem trọng giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng." Long Dương Vương chỉ có thể cảm khái một tiếng, suy đoán chắc chắn Ôn Bình đã dùng thủ đoạn đốt cháy giai đoạn gì đó.

Ôn Bình bình tĩnh đáp lại một câu: "Có lẽ vậy."

Hắn cũng muốn rất xem trọng.

Đáng tiếc.

Hệ thống không có tuyên bố nhiệm vụ.

Không có nhiệm vụ, cũng không có ban thưởng.

Không có ban thưởng, vậy chiến thắng cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại còn chậm trễ đệ tử Bất Hủ Tông tu luyện.

Nếu như tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng tốn một hai tháng, bọn họ sẽ thiếu đi thời gian tăng một môn mạch thuật lên đến cảnh giới tạo cực, thậm chí là hóa cảnh.

Cũng may, bây giờ U Quốc đẩy nhanh tiến độ Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

…

Phù không đảo.

Hai ngày nay, không ngừng đổ sụp, bây giờ diện tích phù không đảo đã càng ngày càng nhỏ, đồng thời tốc độ sụp đổ cũng càng lúc càng nhanh.

Rốt cuộc nhiều thiên kiêu vốn chỉ thành lập từng nhóm nhỏ, sau khi trải qua nhiều trận đại chiến tranh đoạt mạch thuật lưu phái Địa cấp thượng phẩm, dần dần bắt đầu tụ lại thành từng nhóm lớn.

"Tụ lại với nhau trước, sau đó phân phối sau." Tông chỉ này được từng đoàn thể hết lòng tuân thủ.

Đệ tử Bất Hủ Tông thấy thế thì biết song quyền nan địch tứ thủ, cũng nhao nhao tụ lại với nhau, cũng tìm được chủ tâm cốt trong lòng bọn họ, Vân Liêu.

Dưới sự dẫn đầu của Vân Liêu, đám người Bất Hủ Tông đều đâu vào đấy nhắm hướng trung tâm phù không đảo mà đi, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới tới trung tâm phù không đảo.

Nhưng mà, đến đó cũng không phải là kết thúc.

Khi thời gian ba ngày đến, đó mới là kết thúc đúng nghĩa.

Kết quả là Vân Liêu tuân theo tôn chỉ không để cho một người nào đào thải, tìm một đỉnh núi dễ thủ khó công ở trung tâm phù không đảo xây dựng cơ sở tạm thời.

Nếu không có ai đến trêu chọc bọn họ, hắn không muốn ra tay.

Không lâu sau, lại có một đám người đi tới trung tâm phù không đảo.

Người không nhiều.

Mà lại vụn vặt lẻ tẻ lần lượt bước vào trung tâm phù không đảo.

Nhưng mỗi một người khí tức đều không yếu, thậm chí đã đến Trấn Nhạc Thượng Cảnh.

Đương nhiên, Trấn Nhạc Thượng Cảnh cũng chỉ có hai ba người mà thôi.

Vân Liêu lườm bọn họ một chút, không có để ý tới, tiếp tục lật xem sách ma pháp của mình. Nhưng theo thời gian trôi qua, Diệp Vũ Mai đột nhiên mở miệng.

“Trưởng lão, có người đi tới chỗ chúng ta.”

Vân Liêu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiên kiêu Trấn Nhạc Thượng Cảnh chầm chậm đi tới chỗ bọn họ, mỗi một bước đi đều vô cùng kiên định.

Sau trăm bước, hắn đứng cách Vân Liêu không xa: “Tại hạ Quyết Biệt, xếp hạng thứ tư trên Tiềm Long Bảng của Tẫn Tri

Lâu quý tông!”

“Có việc?”

Vân Liêu hỏi.

Quyết Biệt trầm giọng nói: “Hôm nay có một người bị đệ tử quý tông đào thải, hắn tên là Quyết Khí, xếp thứ một trăm năm mươi bốn trên Tiềm Long Bảng, là thân đệ đệ của ta!”

“Vậy thì thế nào.”

Vân Liêu gọn gàng trả lời.

Quyết Biệt bất động thần sắc, nhưng hai đầu lông mày lại lộ ra sát ý, nói: “Giao hắn cho ta! Trong trận đấu sau ta sẽ không nhằm vào Bất Hủ Tông ngươi.”

【VIP】 Chỉ có Dương Nhạc Nhạc của Kình Thiên Vực mới có thể đối kháng Vân Liêu (2)

Dứt lời, Quyết Biệt chỉ một người trong số đệ tử của Bất Hủ Tông.

Đệ tử đó của Bất Hủ Tông thuận thế đứng lên, cất bước đi đến chỗ Quyết Biệt, không kiêu ngạo không tự ti mở miệng nói: "Là đệ đệ ngươi động thủ trước đây!"

Nhưng mà khi đi ngang qua Vân Liêu thì bị Vân Liêu ngăn lại: "Đi về nghỉ!"

Mà Vân Liêu chậm rãi đứng dậy: "Ngươi rất có dũng khí, cũng dám điểm danh muốn người của Bất Hủ Tông ta ở trước mặt ta."

"Đệ đệ ta bỏ ra rất rất nhiều vì hôm nay, với thực lực của hắn vốn có thể qua vòng thứ nhất! Tương lai của hắn đáng giá được càng tốt hơn!" Quyết Biệt trầm giọng nói, hiển nhiên đệ đệ bị đào thải khiến cho hắn rất khó chấp nhận được. Bởi vì Thất Vực Đăng Thiên Bảng trăm năm mới có một lần!

Rời đi như vậy, đối với người nào cũng đều là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời.

Hắn chứng kiến đệ đệ cố gắng, cho nên hắn rất không đành lòng và khó chịu khi đệ đệ phải tiếc nuối.

Hắn muốn trả lại tiếc nuối này cho người dám đào thải đệ đệ của hắn.

Không cần biết hắn là ai!

Không cần biết có thể đắc tội Bất Hủ Tông hay không!

Đối với chuyện này, Vân Liêu chỉ lạnh nhạt đáp lại một câu: "Ai mà không như vậy? Dựa theo lý lẽ của ngươi, có phải người bị đệ đệ ngươi đào thải, bọn họ đều nên hận đệ đệ

ngươi? Có phải trưởng bối của bọn họ đều nên giống như ngươi, tự mình tìm đệ đệ ngươi thanh toán?”

“Ta không cần biết đó là đạo lý gì, ta chỉ muốn luận bàn với hắn!”

Quyết Biệt chỉ đệ tử Bất Hủ Tông vừa rồi.

Vân Liêu bất đắc dĩ cất sách ma pháp, sau đó nói: “Đúng là đồ cứng đầu. Được, ta đồng ý. Nhưng điều kiện là ngươi có thể đỡ được một kiếm của ta.”

“Ta đỡ!”

Quyết Biệt quả quyết nói.

Vân Liêu lập tức lấy Hàn Băng Kiếm mới xoát được từ Quan Ảnh Thất vài ngày trước từ trong tàng giới ra, chỉ dùng Ngự Kiếm Thuật.

Giờ khắc này, trung tâm phù không đảo, tất cả mọi người nhìn chằm chằm một kiếm này.

Bên ngoài phù không đảo, vô số người xem cũng nhìn chằm chằm một kiếm này.

Tất cả mọi người rất hiếu kì, Vân Liêu xếp thứ nhất Tiềm Long Bảng có chênh lệch như thế nào với thứ tư.

Mà Quyết Biệt là người cách một kiếm này gần nhất, trong lòng của hắn không có tò mò, chỉ có một tia sợ hãi, sau đó lập tức lui về phía sau trăm mét.

Phanh ——

Ba mạch cùng chấn động.

Quả quyết sử dụng ra mạch thuật phòng ngự mạnh mẽ nhất của bản thân, lấy hỏa hóa thành một cái chuông lớn mười trượng, đứng ổn định tại chỗ như núi cao.

Đồng thời trấn nhạc hộ giáp và mạch khí hộ thuẫn cũng đều mở ra.

Tất cả mọi người nín hơi ngưng thần nhìn một màn này, nhìn chằm chằm kiếm bắn ra từ phía sau Vân Liêu.

Sưu ——

Kiếm ra!

Trong nháy mắt, một đạo hàn mang đã đến trước người Quyết Biệt.

Phốc ——

Chuông lớn bằng hỏa diễm ngăn lại không tới một hơi thì đã bị đâm xuyên, sau đó chính là mạch khí hộ thuẫn và trấn nhạc hộ giáp bên trong, tất cả phòng ngự vỡ vụn trong khoảnh khắc.

Tất cả chỉ ở một hơi!

Bá ——

Theo sau đó, hàn mang phóng lên tận trời, chỗ xẹt qua, vị thiên kiêu xếp hạng thứ tư trên Tiềm Long Bảng đã không thấy tăm hơi.

Những thiên kiêu từng người lãnh nhược băng sương, cao ngạo ở trung tâm phù không đảo đều ngồi không yên.

Chút ngạo khí trong lòng bọn họ sụp đổ khi nhìn thấy một kiếm này.

Dưới một kiếm này.

Bọn họ không còn kiêu ngạo!

Bởi vì một kiếm này, bọn họ cũng không ngăn được!

Mà đây chỉ là một kiếm thôi!

Vân Liêu ngay cả mạch môn cũng không có mở ra!

Người xem bên ngoài phù không đảo và rất nhiều cường giả Địa Vô Cấm, Thiên Vô Cấm cũng đều cảm thán liên tục.

Suy cho cùng thì đệ nhất Tiềm Long Bảng vẫn là đệ nhất!

“Đệ nhất quả nhiên là đệ nhất.”

“Tiềm Long Bảng không gạt ta!”

“Ta biết ngay, chắc chắn Vân Liêu cực kỳ mạnh, rất muốn gả cho hắn…”

“Kiếm này vừa ra, ai dám tranh phong chứ?”

“Đúng đó, ai dám tranh phong chứ.”

Đám người cảm thán liên tục.

Lúc này mới ải thứ nhất mà thôi.

Quán quân giải thi đấu lại được quyết định như vậy?

Như vậy cũng quá nhanh đi.

Bọn họ cũng không muốn nhanh như vậy, nhưng mà bọn họ thực sự nghĩ không ra còn ai có thể chống lại Vân Liêu.

“Đừng làm rộn, chỉ cần các ngươi không gây sự, kiếm của ta sẽ không bay tới chỗ các ngươi.” Vân Liêu ngự kiếm thu nó vào trong tàng giới, sau đó quay qua nhìn những thiên kiêu ở trung tâm phù không đảo dặn dò một câu.

Vẫn là câu nói đó, nếu không có ai đến trêu chọc bọn họ, hắn sẽ không ra tay.

Nhưng mà bây giờ lại có một ngoại lệ.

Ở một chỗ hốc núi cách trung tâm phù không đảo ba trăm dặm, một nhóm người lớn hơn năm mươi người đang thanh lý chiến trường.

Ở xung quanh bọn họ là một mảnh hỗn độn, có không ít đao gãy tàn kiếm, còn có phù quang đầy đất, trong phù quang đa số là mạch thuật Địa cấp và công pháp.

Tính kĩ, chừng trăm loại!

Rất hiển nhiên, đoàn thể bọn họ vừa mới ăn sạch một đoàn thể khác.

“Các huynh đệ, nhanh chóng chỉnh đốn, đề phòng đoàn thể khác đánh lén chúng ta. Còn những chiến lợi phẩm này thì tập trung lại trước, đợi lát nữa ta sẽ phân phối.”

Một gương mặt cực kì quen thuộc xuyên qua đám người.

Người này chính là Thương Lang Đoạn của Mạc Vực.

Lúc này, chân chố số một của Thương Lang Đoạn lại mở miệng: “Có đại ca, ai dám đến đánh lén chúng ta? Không phải là tìm đường chết sao?”

“Tuy nói như thế nhưng vẫn nên cẩn thận một chút. Trải qua hai ngày chém giết này, đã chứng minh độ tin cậy của Tiềm Long Bảng mà Tẫn Tri Lâu ban bố. Ta mới xếp thứ sáu trên Tiềm Long Bảng, phía trước còn có năm người. Thực lực năm người đó đều không thể coi thường được!”

“Đại ca yên tâm, còn có chúng ta. Chúng ta có nhiều người như vậy, ai dám đến trêu chọc chúng ta? Trừ phi bọn họ muốn lưỡng bại câu thương với chúng ta, trừ phi bọn họ là đồ ngu.” Chân chó số một của Thương Lang Đoạn nói dứt lời thì cười lên ha hả, khiến cho đám người cũng cười to không thôi.

Thương Lang Đoạn cũng bất đắc dĩ cười cười theo, xem như công nhận hắn.

Đúng.

Trừ phi bọn họ là kẻ ngu mới cứng đối cứng với mình.

Đây mới là cửa thứ nhất mà thôi!

【VIP】 Chỉ có Dương Nhạc Nhạc của Kình Thiên Vực mới có thể đối kháng Vân Liêu (3)

Vừa khéo cảnh tượng này bị rất nhiều người xem nhìn thấy, khiến cho mọi người buồn cười, người của Mạc Vực thì reo hò không thôi.

Vực Chủ Mạc Vực.

Còn có tông chủ Ngân Nguyệt Yêu Lang Tông ở Mạc Vực liên tục cười to.

"Thương Lang Đoạn, tiểu gia hỏa này không tệ." Vực Chủ Mạc Vực không nhịn được tán thưởng một tiếng.

Tông chủ Ngân Nguyệt Yêu Lang Tông đắc ý gật đầu, nhưng sau nói ra: "Chỉ là tiểu tử này quá xúc động, không ít gây phiền phức cho ta."

"Phiền phức mà, lúc tuổi còn trẻ ai không gây phiền phức." Vực Chủ Mạc Vực cảm thán một tiếng.

Hai người bắt chuyện khiến cho nhóm thế lực của các thiên kiêu vừa mới bị diệt đoàn đó mặt mũi đen thùi, rượu ngon trong tay đột nhiên trở nên không thơm.

Trong đó có Vực Chủ Kình Thiên Vực.

Bởi vì trong số đám người vừa mới bị diệt đoàn có một người là tôn tử của hắn.

"Tiểu nhân đắc chí!"

Vực Chủ Kình Thiên Vực liếc một cái, nhưng cũng không thể tránh được.

Dù sao cũng là người Mạc Vực thắng.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói đột nhiên từ đỉnh khe suối vọng lại.

"Thương Lang Đoạn, rốt cục ta cũng tìm được ngươi."

Theo sau đó chính là tiếng cười to vang lên bên tai không dứt.

“Lão tử nói làm ngươi thì sẽ làm ngươi!” Dương Nhạc Nhạc đứng ở đỉnh núi, một chân giẫm lên tảng đá, khom người quan sát bọn người Thương Lang Đoạn.

Trải qua quá trình tìm kiếm dài dằng dặc.

Rốt cuộc tìm được!

“Dương Nhạc Nhạc!”

“Lại là ngươi!”

Bọn người Thương Lang Đoạn ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện Dương Nhạc Nhạc đang cuồng tiếu không thôi.

Thương Lang Đoạn lại mở mạch môn, lặng lẽ nhìn chằm chằm xung quanh, cũng khuếch tán cảm giác ra ngoài, phát hiện chỉ có một mình Dương Nhạc Nhạc thì lạnh giọng nói: “Dương Nhạc Nhạc, ngươi đừng khinh người quá đáng! Ngày đó ta chỉ khiêu khích Bất Hủ Tông thôi, không có chọc giận ngươi!”

“Lão tử nhìn ngươi là thấy khó chịu, lý do này đủ chưa?” Dương Nhạc Nhạc lạnh lùng nói, đầu ngón tay đã có lôi đình chợt hiện, lại phát ra tiếng nổ lốp bốp.

“Đại ca, sợ hắn làm gì, hắn đứng thứ hai Tiềm Long Bảng thì đã sao? Chúng ta có nhiều người như vậy, chẳng lẽ hắn còn có thể đánh năm mươi hay sao?”

Theo chân chó số một giật dây, những người khác cũng bắt đầu tức giận bất bình nói.

“Đại ca, sợ hắn làm gì?”

“Chúng ta cùng tiến lên!”

Năm mươi người kích động ma quyền sát chưởng.

Thương Lang Đoạn cũng quyết tâm, nhanh chóng quyết định, nói: “Cùng tiến lên, hôm nay chúng ta áp chế nhuệ khí của hắn!”

Dương Nhạc Nhạc cười khẩy, giơ ma trượng lên, trong miệng bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Theo tiếng ngâm xướng cao vút mà vang dội của Dương Nhạc Nhạc, thiên địa bỗng nhiên biến sắc.

Ầm ầm ——

Mây đen quét sạch trên không phù không đảo, đem lôi đình khiến cho thiên địa biến sắc tới.

Dưới lôi đình oanh minh, Dương Nhạc Nhạc thấp giọng nói: "Bất Hủ Tông ta không có trêu chọc các ngươi, các ngươi ngon lắm, cũng dám chủ động trêu chọc Bất Hủ Tông ta."

Đi!

Dương Nhạc Nhạc vung ma trượng lên.

Oanh ——

Một tia chớp bỗng rơi xuống.

Phanh ——

Lôi đình vạch phá bầu trời, rơi vào đỉnh đầu một vị thiên kiêu Trấn Nhạc Trung Cảnh, trong nháy mắt mang đi hắn và bảy tám người bên cạnh.

Người xung quanh thì bị xung kích xuất hiện sau khi lôi đình hạ xuống đánh bay trăm trượng, khi muốn bò dậy thì chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, tay chân có chút không nghe sai khiến.

Không đợi những người khác kịp phản ứng, lại một tia chớp rơi xuống.

Phanh ——

Lôi đình rơi xuống đất, nở hoa, lại mang đi mấy người.

"Mời các ngươi ăn liên hoàn nổ!" Dương Nhạc Nhạc lại vung ma trượng lên, trong mây đen, hàng trăm hàng ngàn lôi đình tựa như mưa to trút xuống.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Không riêng gì người, ngay cả núi xung quanh đều đổ sụp trong khoảnh khắc, khe suối sâu trăm mét cũng bị vùi lấp trong chớp mắt.

Thương Lang Đoạn còn muốn phản kích, vừa xông tới chỗ Dương Nhạc Nhạc thì một tia chớp rơi xuống, trực tiếp tiễn hắn rời khỏi phù không đảo đi gặp mẫu thân.

Mười cái hô hấp sau, lôi đình và mây đen dần dần tán đi.

Chỉ để lại từng ngọn núi sụp đổ, còn có vô số người ở Thiên Dương Thành nghẹn họng nhìn trân trối.

Ngắn ngủi một hồi, Thương Lang Đoạn và hơn năm mươi người, không có người nào may mắn còn sống sót!

Vừa trải qua một kiếm của Vân Liêu mà cảm thấy hít thở không thông, người xem lại oanh động lần nữa.

Tranh tài chưa có kết thúc!

Chưa có kết thúc!

Đệ nhất Nguyên Dương Vực, hoa rơi vào nhà nào còn chưa chắc đâu!

“Dương Nhạc Nhạc!”

“Dương Nhạc Nhạc!”

Trong tiếng hoan hô và cảm khái của khán giả, Dương Nhạc Nhạc bất động thần sắc cất ma trượng, nhảy mấy cái trên phế tích, rời đi.

Thấy cảnh này, bọn người Vực Chủ Mạc Vực lập tức đen mặt.

Chỉ một lúc thôi, tâm trạng của bọn họ đúng là một hồi trên trời một hồi dưới đáy cốc.

Thiên kiêu tinh nhuệ của Mạc Vực, toàn bộ đều bị Dương Nhạc Nhạc đào thải!

Mạc Vực lạnh ngắt!

“Quá bất hợp lí.” Vực Chủ Mạc Vực không nhịn được cảm thán một tiếng: “Không phải Dương Nhạc Nhạc này mới xếp thứ hai trên Tiềm Long Bảng sao?”

“Ngươi lời nói này, thứ hai thì không thể đào thải người của Mạc Vực ngươi?” Vực Chủ Kình Thiên Vực mở mày mở mặt, lớn tiếng nói, khiến cho Vực Chủ Mạc Vực tức giận đến có miệng mà không nói được gì.

Vực Chủ Kình Thiên Vực thấy thế thì đắc ý hơn.

“Xem ra chỉ có Dương Nhạc Nhạc của Kình Thiên Vực ta có thể chống lại Vân Liêu trưởng lão của Bất Hủ Tông.”

Lời vừa nói ra, Vực Chủ Mạc Vực cũng được, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm và Địa Vô Cấm đều rất tán thành.

Có thể đối kháng Vân Liêu, ngoại trừ Dương Nhạc Nhạc thì sợ là không có ai khác thật!

Giờ khắc này, vô số người đặt kỳ vọng vào Dương Nhạc Nhạc, chờ mong Dương Nhạc Nhạc có thể chống lại Vân trưởng lão Bất Hủ Tông.

Những đệ tử bị Bất Hủ Tông đào thải cũng như thế.

Trong đó bao gồm Quyết Biệt bị đào thải trước đó.

Theo sau đó, có người gọi tên Vân Liêu, có người gọi tên Dương Nhạc Nhạc, quần thể người hâm mộ của hai người bắt đầu đánh cược.

Nghe bọn họ hò hét và tranh luận, trong lòng Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng.

Cái tên Vân Liêu này thật là biết chơi.

Khó trách vẫn luôn tránh chiến.

Khó trách vẫn luôn không bại lộ ma pháp của mình mà đổi dùng Ngự Kiếm Thuật.

Nhưng mà chơi kiểu này cũng thú vị lắm.

Cũng không biết người ủng hộ Dương Nhạc Nhạc có thể chống lại Vân Liêu và người ủng hộ Vân Liêu chắc chắn sẽ

đánh bại Dương Nhạc Nhạc, cuối cùng, khi bọn họ biết sự thật thì sẽ như thế nào?

【VIP】 Dương Nhạc Nhạc được hoàng tộc ưu ái

Trong lúc Ôn Bình mơ màng, giọng Long Dương Vương đột nhiên vang lên bên tai.

“Ôn tông chủ, Dương Nhạc Nhạc này, ngươi cảm thấy thế nào?”

Ôn Bình quay đầu thấy được ánh mắt thưởng thức không ức chế được của Long Dương Vương, không khỏi cười nói: “Đúng là một đứa nhỏ rất ưu tú. Nhưng mà đáng sợ nhất chính là tiềm lực của hắn, khi ta ở tuổi của hắn, mới có tu vi Luyện Thể thôi.”

“Ôn tông chủ quá khiêm tốn, nhưng mà đúng là như Ôn tông chủ nói, đứa nhỏ này có thiên phú và tiềm lực thật là đáng sợ. Cũng không biết sư phụ là ai?” Long Dương Vương liên tục cảm khái, suy nghĩ thu đồ trong lòng giống như là núi lửa phun trào kịch liệt.

Ôn Bình không có trả lời.

Bởi vì khi Long Dương Vương đặt câu hỏi, ánh mắt đang nhìn chằm chằm Vực Chủ Kình Thiên Vực.

Vực Chủ Kình Thiên Vực vội vàng đứng lên khom người đáp: “Hồi bẩm Long Dương Vương điện hạ, Nhạc Nhạc, đứa nhỏ này không môn không tông, cũng không có sư phụ.”

“Ngươi xác định?”

Long Dương Vương đại hỉ.

Vực Chủ Kình Thiên Vực lập tức đáp: “Thuộc hạ xác định. Những lời này chính là chính miệng đứa bé Nhạc Nhạc đó nói với tiểu nữ.”

“Vậy thuật ngự lôi này hắn học từ đâu?” Long Dương Vương rất hiếu kì.

Vực Chủ Kình Thiên Vực nhất thời nghẹn lời, bởi vì hắn cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể lắc đầu nói không biết.

Ôn Bình ở bên cạnh nhìn, cười không nói.

Lúc này, Truyền Âm Thạch trong ngực đột nhiên có động tĩnh.

Ôn Bình đứng dậy đi đến một bên, dựng một tầng bình chướng cách âm lên.

Móc Truyền Âm Thạch ra, giọng nói vội vàng của Trần Hiết lập tức truyền đến từ đầu kia Truyền Âm Thạch.

"Tông chủ, bắt đầu!"

Ôn Bình không có nóng vội, cũng không có đi Tẫn Tri Lâu quan sát trận đại chiến này: "Khi nào kết thúc thì báo cho ta."

"Tông chủ, trận đại chiến này có thể công khai với các trưởng lão và đệ tử tông môn không?" Trần Hiết nghĩ, Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đại chiến, có thể ngộ nhưng không thể cầu, nếu có thể đứng ngoài quan sát, cho dù là dưới Địa Vô Cấm hay là trên Địa Vô Cấm đều có thể thu hoạch tương đối khá!

Ôn Bình gật đầu: "Công khai. Nhưng mà đừng có gọi Ti Hải Hiền về tông, để tránh bại lộ hắn. Ngươi ghi chép trận đại chiến này lại, chờ sau này để cho hắn về xem."

"Rõ!"

Trần Hiết đáp.

Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, triệt hồi bình chướng cách âm, chậm rãi trở lại chỗ bên cạnh Long Dương Vương, ngồi xuống. Lúc này, Long Dương Vương cũng ngừng gặn hỏi Vực Chủ Kình Thiên Vực: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, chỉ là một chút chuyện vụn vặt trong tông môn thôi." Ánh mắt Ôn Bình lại rơi vào hình ảnh phù không đảo.

Thấy thế, Long Dương Vương cũng không có gặn hỏi nữa.

Dù sao nhà ai mà không có một ít chuyện?

Theo thời gian trôi qua, tốc độ đổ sụp của phù không đảo càng lúc càng nhanh, đồng thời cũng càng ngày càng có nhiều người đến trung tâm phù không đảo.

Sau khi ba ngày kết thúc, năm trăm vị thiên kiêu chỉ còn lại không tới hai trăm người, hơn sáu thành người bị đào thải ở cửa ải này.

Số lượng đào thải kinh người này khiến cho vô số người tấm tắc lấy làm kỳ lạ, bởi vì cái này đã đột phá kỷ lục từ khi Thất Vực Đăng Thiên Bảng tổ chức đến nay.

Đương nhiên.

Đối với người bị đào thải, mọi người ngoại trừ cảm thấy đáng tiếc ra thì cũng không có cảm xúc khác, bọn họ vẫn chú ý người thắng hơn.

Nhất là Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc.

Nếu như nói ải thứ nhất của Thất Vực Đăng Thiên Bảng có số lượng đào thải phá vỡ lịch sử Nguyên Dương Vực, như vậy Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc xuất hiện thì sáng tạo kỷ lục mới ở Nguyên Dương Vực, trước đó Nguyên Dương Vực chưa hề xuất hiện thiên kiêu trẻ tuổi mạnh mẽ như thế.

Hơn nữa đồng thời xuất hiện hai vị!

Trong lúc nhất thời, đối với chuyện cuối cùng ai trong Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu có thể lấy được quán quân Nguyên Dương Vực, trong vòng một ngày ngắn ngủi, có hơn ngàn vạn người đặt cược.

Sau khi trải qua chỉnh đốn ngắn ngủi, Ôn Bình dựa theo quá trình, lại lên đài mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần nữa, lựa chọn ải thứ hai.

Dưới ánh mắt trông mong chờ đợi của tất cả mọi người, Ôn Bình ngẫu nhiên chọn được một hình thức đơn giản nhất.

Một chọi một!

Hơn một trăm người còn lại sẽ bị chia làm mười nhóm ngẫu nhiên, chọn ra top ba, sau đó lại cho ba nhóm này tiến hành tranh đấu.

Trước đó, tất cả mọi người đều có ba ngày nghỉ ngơi.

Khi mọi người sắp tán đi chỉnh đốn, Long Dương Vương đứng dậy trước mắt bao người, sau đó ngoắc Dương Nhạc Nhạc, nói: "Ngươi qua đây…"

Một cái ngoắc tay này khiến cho vô số người quăng ánh mắt hâm mộ tới.

Dương Nhạc Nhạc lại được Long Dương Vương ưu ái.

Được hoàng tộc ưu ái, một bước lên trời!

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, Dương Nhạc Nhạc từng bước đi tới chỗ Long Dương Vương, sau đó dừng ở cách mười trượng, hơi khom người nói: "Vãn bối Dương Nhạc Nhạc, tham kiến điện hạ, tham kiến chư vị tiền bối!"

"Nghe nói ngươi không môn không tông, cũng không sư?" Long Dương Vương hỏi thăm.

Dương Nhạc Nhạc đáp: "Nói một cách nghiêm chỉnh thì không môn không sư, nhưng có tông."

"Ồ?"

Long Dương Vương gặn hỏi tiếp: "Là tông nào?"

Dương Nhạc Nhạc lắc đầu: "Trưởng bối tông môn đã từng dặn dò ta, không thể lộ ra tên tông môn, cho nên ta không thể nói!"

"Ngay cả bản vương cũng không thể nói?"

"Không thể!"

Dương Nhạc Nhạc rất kiên quyết, cho dù Long Dương Vương ra vẻ tức giận.

"Đã như vậy, bản vương không hỏi. Biểu hiện tốt một chút, chỉ cần ngươi có thể thắng được Vân trưởng lão Bất Hủ Tông, bản vương sẽ cho ngươi cơ hội một bước lên trời." Nói xong, Long Dương Vương lấy một vật từ trong tàng giới ra vứt cho Dương Nhạc Nhạc: "Quả này tên là Tịch Quả, một viên là đủ để ngươi khôi phục tất cả thể lực trong khoảng thời gian

ngắn… chớ cô phụ sự chờ mong của bản vương đối với ngươi!”

Quan sát tỉ mỉ Tịch Quả trong tay một phen, Dương Nhạc Nhạc không khách khí chút nào, nhận lấy nó.

Có tiện nghi không chiếm là đồ khốn kiếp!

“Đa tạ điện hạ! Vậy ta đi nghỉ trước.”

“Đi thôi!”

【VIP】 Lâu chủ tiền nhiệm của Già Thiên Lâu, Vi Sinh Tinh Vũ trở lại Hắc Vực

Long Dương Vương vung tay lên, vẻ tán thưởng và yêu thích dành cho Dương Nhạc Nhạc trong ánh mắt khiến cho vô số người vừa ước ao vừa đố kỵ.

Long Dương Vương nói cơ hội một bước lên trời, chắc chắn chính là thu làm đệ tử!

Đệ tử của hoàng tộc phong vương.

Tôn quý cỡ nào!

Tiền đồ vô lượng cỡ nào!

Chỉ cần Dương Nhạc Nhạc có thể chiến thắng Vân Liêu của Bất Hủ Tông, vậy tương lai của hắn sáng lạn, cũng quyết định hắn có thể trở thành một phương cự phách trong U Quốc.

Chỉ cần Dương Nhạc Nhạc có thể thành công, vậy Nguyên Dương Vực sẽ sinh ra một cái kỷ lục trước nay chưa từng có!

Trước đây, Thất Vực Đăng Thiên Bảng khoa trương nhất cũng chỉ là Vực Chủ thu đệ tử mà thôi. Tình huống phong vương thu đồ, bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ!

Thưởng lớn trong tranh đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng cuối cùng ở U Quốc cũng không được như thế!

Cùng lúc đó, ngồi ở một bên quan sát hết thảy, Ôn Bình không nói gì. Nếu mấy người Dương Nhạc Nhạc thích chơi trò hề này thì hắn cũng lười chọc thủng.

Cứ để cho bọn họ chơi đi.

Hắn là chủ trì, việc đã hoàn thành.

Bây giờ là lúc đi Hắc Vực một chuyến.

Mục tiêu chuyến này —— giết sạch thượng cảnh ở Hắc Vực!

Cứ như vậy, Hồ Thiên Địa có thể gối cao không lo, không cần lo lắng Già Thiên Lâu quấy rối tập kích, đồng thời Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng cũng có thể có nhiều không gian phát dục một chút.

"Điện hạ, ngươi từ từ xem, ta về tông trước."

Dứt lời, Ôn Bình đứng dậy.

Long Dương Vương gật gật đầu, không có ngăn cản: "Ôn tông chủ có chuyện bận rộn thì mau đi đi, bản vương cũng muốn đi về một chuyến."

"Tạm biệt."

Dứt lời, Ôn Bình câu thông truyền tống trận, rời khỏi Nguyên Dương Vực.

Sau khi Ôn Bình rời đi, Long Dương Vương nhìn lên bầu trời, không khỏi cảm khái một tiếng: "Chuyến đi Nguyên Dương Vực, xem như ta đến đúng chỗ rồi. Có Bất Hủ Tông, ta có thêm một lá vương bài!"

Một tấm vương bài có thể giết phong vương!

Sau đó, trong quá trình cạnh tranh vị trí quốc chủ, phần thắng của hắn ít nhất cũng tăng lên ba thành!

Lại thêm năm thành nắm chắc trước đó.

Bây giờ hắn nắm chắc tám thành!

Nghĩ đến đây, Long Dương Vương càng thêm vui vẻ và hưng phấn, đột nhiên nghĩ đến mình còn có một nữ, năm nay vừa khéo hai mươi xuân xanh.

Nếu có thể thân càng thêm thân, thì tốt hơn!

"Trở về!"

Nói xong, Long Dương Vương vội vàng hóa thành kinh hồng rời khỏi quảng trường, hàng ngàn hàng vạn tùy tùng sau lưng vội vàng nhặt đồ lên đi theo.

Lại nói Ôn Bình.

Sau khi về tông, Ôn Bình đi thẳng đến Tẫn Tri Lâu.

Khi đến Tẫn Tri Lâu, Kỳ Long và Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đã đại chiến ròng rã một ngày với hai tôn cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu.

Với huyết mạch Ngũ Trảo Hắc Long cấp S của Kỳ Long, ứng phó hai cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh hẳn là dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ ròng rã một ngày cũng không phân thắng bại.

Bởi vậy có thể thấy được, Kỳ Long đang giấu dốt.

Nguyên nhân gì, nhìn là thấy ngay. Giúp Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc kềm chế một người, bây giờ Kỳ Long vẫn là trạng thái toàn thịnh, mà Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc và một người khác đã mình đầy thương tích. Chỉnh thể mà nói, tên cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu đó thương thế nặng hơn.

Bởi vậy có thể thấy được, Kỳ Long muốn dùng nỗ lực nhỏ nhất đổi lấy thu hoạch lớn nhất. Chỉ chờ Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc thủ thắng, sau đó hai đánh một.

"Tông chủ."

"Tông chủ!"

"Tông chủ!"

Thấy Ôn Bình đột nhiên đến, bọn người Trần Hiết lập tức thoát khỏi trạng thái hết sức chăm chú, đứng dậy cung nghênh.

Lúc này, Trần Hiết nhường vị trí của mình lại, cũng sai người mang một cái ghế tới, sau đó giảng giải: "Tông chủ, bây giờ Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đã hoàn toàn chiếm thượng phong. Hai cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu đều lạc bại chỉ là chuyện sớm hay muộn."

"Vi Sinh Tinh Vũ đâu?" Ôn Bình gật gật đầu, sau khi ngồi xuống, ngắm nhìn bốn phía một chút nhưng không thấy Vi Sinh Tinh Vũ.

Trần Hiết nói: "Hôm qua Vi Sinh trưởng lão đã đi Hắc Vực, mục đích là Hắc Thản Thành phồn hoa nhất nằm ở bắc bộ Hắc Vực. Hắn chấp niệm rất sâu, chính là nhắm vào con riêng của lâu chủ Già Thiên Lâu Vô Tẫn Thiên Huyền, mời

được Đao Ma trưởng lão hỗ trợ. Tông chủ, chúng ta muốn cản một chút hay không?”

Giết con riêng của Vô Tẫn Thiên Huyền, chắc chắn sẽ kinh động lâu chủ Già Thiên Lâu Vô Tẫn Thiên Huyền, cứ như vậy, Hắc Vực khác thường cũng sẽ bị chú ý.

Đến lúc đó sẽ cho phản ứng dây chuyền như thế nào, không biết được, nhưng chắc chắn không phải tình huống có lợi cho Bất Hủ Tông.

“Mặc hai người họ đi.”

Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại một tiếng, sau đó lại nói: “Ngươi đi xem một chút, bây giờ ở Hắc Vực có bao nhiêu cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.”

“Ừm ừm.” Trần Hiết gật đầu, sau đó bịch bịch bịch đi xuống lầu, chỉ chốc lát lại bịch bịch bịch vội vàng chạy lên: “Tông chủ, tra rõ ràng, trừ hai người đang đại chiến với bọn Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, cũng chỉ có một mình Vực Chủ Hắc Vực.”

Ôn Bình hỏi: “Bây giờ hắn ở đâu?”

Trần Hiết đáp: “Đúng dịp, đang ở trong Hắc Thản Thành mà Vi Sinh trưởng lão muốn đi. Tông chủ, chúng ta muốn thành lập sơn môn Bất Hủ Tông ở Hắc Vực?”

“Lập sơn môn đơn giản, nhưng mà không phải bây giờ. Bây giờ chuyện phải làm là cho Hắc Vực thêm một mồi lửa, để bọn họ đánh với U Quốc càng hung một chút. Có Hắc Ảnh ở gần Vi Sinh Tinh Vũ không?”

“Có! Vi Sinh trưởng lão cố ý dẫn theo ba Hắc Ảnh ở bên người, dùng để truy tung và giám thị con riêng của Vô Tẫn Thiên Huyền.”

“Ừm ừm.”

Ôn Bình ừ một tiếng, lập tức đổi hình ảnh trên Hắc Tường thành hình ảnh Vi Sinh Tinh Vũ.

Lúc này, Vi Sinh Tinh Vũ đang theo dòng người đi vào Hắc Thản Thành, bên cạnh, người vào thành nối liền không dứt,

người ra khỏi thành cũng như thế.

Trong dòng người như nước chảy, Vi Sinh Tinh Vũ bình tĩnh đứng ở một bên, ngước đầu nhìn lên biển đá to lớn trên tường thành trên đỉnh đầu.

【VIP】 Lâu chủ tiền nhiệm của Già Thiên Lâu, Vi Sinh Tinh Vũ trở lại Hắc Vực (2)

Hắc Thản Thành!

“Hắc Thản Thành, đã lâu không gặp.”

Vi Sinh Tinh Vũ nỉ non một câu, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Đột ngột, sau lưng có tiếng quát mắng.

Trên một cỗ xe thú, xa phu giơ cao trường tiên, vẻ mặt bất mãn giận dữ hét với Vi Sinh Tinh Vũ: “Nhanh lên, lề mà lề mề ở đó làm gì?”

Vi Sinh Tinh Vũ không những không giận mà còn cười: “Tiểu hỏa tử, ta khuyên ngươi vào thành chậm một chút, nếu không ngươi có thể sống qua ngày mai hay không đều không chắc chắn được.”

“Lão bất tử, ngươi nói hươu nói vượn cái gì đó? Mau mau cút đi, chậm trễ thiếu gia nhà ta vào thành, cẩn thận ta dùng roi quất chết ngươi!”

Xa phu gầm thét một câu, giơ cao roi muốn quất xuống tới.

Người chung quanh nghe được tiếng gầm thét này, không khỏi chậm bước chân, hứng thú nhìn chằm chằm Vi Sinh Tinh Vũ, muốn xem náo nhiệt.

Ngay lúc tất cả mọi người coi là Vi Sinh Tinh Vũ sẽ đánh trả, cho dù không dám đánh trả thì ngoài miệng cũng nói vài câu, Vi Sinh Tinh Vũ lại cười tránh ra.

“Vậy ngươi đi thong thả…”

Nói xong, Vi Sinh Tinh Vũ nói thầm trong lòng.

Lần này tha thứ cho ngươi.

Kiếp sau làm người tốt.

“Lão bất tử, nhường đường sớm một chút không tốt sao.” Xa phu đắc ý quất một roi vào lưng thú bốn chân, chuẩn bị vào thành.

Ngay lúc này, xảy ra biến cố.

Nhưng mà Vi Sinh Tinh Vũ đã chậm rãi vào thành.

Chỉ nghe sau lưng có một tiếng tiếng va đập, sau đó là tiếng kêu sợ hãi của thú bốn chân, sau đó là một tiếng mắng chửi do giận không kềm được.

“Trác!”

“Dám đánh xe đụng lão tử, muốn chết!”

Cuối cùng chính là một tiếng hét thảm.

“Tiền bối tha —— a!”

Trong nháy mắt, cửa thành loạn cào cào.

Vi Sinh Tinh Vũ không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nói: “Mạng ngươi mặc dù đã được quyết định từ lâu, nếu đi đường vòng thì có lẽ còn có thể sống qua ngày mai. Nhưng tại sao ngươi phải đi vào chỗ ta đang đứng chứ?”

Lẩm bẩm xong, Vi Sinh Tinh Vũ đi vào thành, sau khi đi vào một tửu lâu, tìm được Đao Ma đang uống rượu trên lầu hai.

“Đây là ngươi dùng Mệnh thuật tính ra được? Mệnh thuật, cũng thần kỳ, còn có thể tìm người.”

Vi Sinh Tinh Vũ cười cười, nói: “Mệnh thuật tìm người này, ta gọi là —— phái Hắc Ảnh đi theo ngươi.”

Đao Ma trầm mặc.

Đột nhiên không còn muốn uống rượu nữa.

Còn tưởng là công lao của Mệnh thuật.

Lúc này, Đao Ma đứng dậy: “Tính tiền cho ta, còn tiểu tử đó, ngươi tìm được chưa?”

“Tìm được, nhưng ta không tính tiền cho ngươi.” Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ quay người đi: “Một vò rượu mười vạn bạch

tinh, ngươi cũng có can đảm uống!”

“Cái gì, mười vạn bạch tinh?” Đao Ma sửng sốt.

Lúc này điếm tiểu nhị dẫn một đám người vây quanh, cười lạnh nói: “Quý khách, vò rượu ngài mới uống giá mười vạn bạch tinh!”

“Ăn cướp hả?”

Đao Ma lập tức nổi giận.

Ngay lúc Đao Ma tranh luận với điếm tiểu nhị, Vi Sinh Tinh Vũ đã ra khỏi quán rượu, đôi mắt có ánh sáng đặc biệt nhìn về phía Vực Chủ Phủ.

Nhìn hướng đó mấy hơi, Vi Sinh Tinh Vũ mới thu ánh mắt lại, đợi Đao Ma đao bổ điếm tiểu nhị, hùng hùng hổ hổ đi ra khỏi tửu quán, lập tức hỏi: “Ở đó có một thượng cảnh, ngươi chú ý một chút. Nhưng đợi lát nữa sẽ có chuyện đột xuất kéo chân hắn một khắc đồng hồ, cho nên ngươi chỉ có một khắc đồng hồ. Nếu như một khắc đồng hồ mà ngươi không giết chết được tiểu tử đó, sức sống của hắn sẽ vượt qua tử khí, ngươi có muốn giết hắn nữa thì gần như là không thể.”

“Ngươi muốn hắn chết như thế nào?” Đao Ma hỏi lại.

Vi Sinh Tinh Vũ lạnh lùng nói: “Cố gắng giữ toàn thây, đem về cho tông chủ khống chế, tương lai ta nghĩ cách gom góp cả nhà.”

Chỉ chết thôi?

Quá tiện nghi cho những người này.

Lúc trước, hắn đối xử với mỗi người không tệ.

Nhưng lại đổi lại sự phản bội!

Nếu đã thích phản bội, vậy thì biến thành tử thi cho tông chủ tông ta khống chế đi!

“Địa Vô Cấm Trung Cảnh trở xuống, Địa Vô Cấm Trung Cảnh trở lên, ta tạm thời không tiếp, chuyện khác ngươi có thể tìm ta.” Đối với Vi Sinh Tinh Vũ hận bọn họ, Đao Ma không

lời nào để nói, dù sao chưa từng trải nghiệm đau khổ của người ta, sao hắn dám khuyên người ta phải rộng lượng?

Dù sao tông chủ từng nói, Già Thiên Lâu là kẻ địch của Bất Hủ Tông, cho nên dù có giết ai thì hắn cũng không có có gánh nặng trong lòng. Đương nhiên, điều kiện là không thể thấp hơn Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Thấp.

Không có ý nghĩa.

"Đa tạ." Vi Sinh Tinh Vũ âm thầm nhớ kỹ ân tình của Đao Ma.

"Khách khí như vậy làm gì."

Dứt lời, Đao Ma đi theo Vi Sinh Tinh Vũ chỉ dẫn, đi tới vị trí mục tiêu, nhanh chóng tìm được chỗ cao nhất trong thành.

Nói chuẩn xác hơn thì là một cái lầu cao nhất trong thành.

Lầu này cao tám mươi tám tầng, cực kỳ lớn, giống như núi cao che trời. Người hội tụ ở đây, mỗi ngày đều đếm mãi không hết.

Không vì cái gì khác.

Chỉ vì lầu này tên là Luyện Ngục Tháp.

Mỗi lên cao một lầu thì đều có thể nhận được ban thưởng phong phú, càng lên cao ban thưởng càng phong phú, nhưng mà bảy ngày mới có cơ hội lên lầu một lần.

"Ở trên lầu." Vi Sinh Tinh Vũ chỉ phía trên Luyện Ngục Tháp.

Đao Ma ngước lên nhìn đỉnh tháp Luyện Ngục Tháp một chút, sau đó suy tư, khoanh tay trước ngực, nói: "Vậy chúng ta chờ hắn xuống."

Cùng lúc đó, trên Tẫn Tri Lâu, Ôn Bình yên lặng nhìn tất cả, cũng không nói gì thêm, chỉ dời ánh mắt về một cái chiến trường khác ở Hắc Vực.

Bởi vì Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đã hoàn toàn chiếm thượng phong, tên cường giả Thiên Vô Cấm Thượng

Cảnh của Già Thiên Lâu đó đang liên tục tan tác.

Chiến đấu thời gian dài, sử dụng mạch thuật Thiên cấp thời gian dài, linh thể đã không chịu nổi nữa, bây giờ hắn chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm mà thôi.

Mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm mặc dù mạnh nhưng lại không thể chống lại thần thông của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc. Thấy tình thế không ổn, vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu đó cũng không có gượng chống mà nhanh chóng quyết định cầu viện, bóp nát Ngọc Kiếm cầu cứu chỉ Già Thiên Lâu mới có.

【VIP】 Con của lâu chủ Già Thiên Lâu

Ngọc Kiếm vỡ vụn, Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh trong một vực đều sẽ nhận được tin tức trong khoảng thời gian ngắn, cũng nhận được vị trí của người cầu cứu.

Quá trình này thường là một khắc đồng hồ.

Cũng ngay trong nháy mắt khi Ngọc Kiếm vỡ vụn, người bên ngoài Luyện Ngục Tháp phát ra tiếng thán phục không dứt, chỉ vì trước Luyện Ngục Tháp xuất hiện một cái màn sáng.

"Xếp hạng của Luyện Ngục Tháp xuất hiện!"

"Xếp hạng của Luyện Ngục Tháp chỉ xuất hiện khi có Thiên Vô Cấm xông tháp, xem ra là có cường giả Thiên Vô Cấm đang xông Luyện Ngục Tháp!"

"Không biết là vị tiền bối nào?"

Dưới ánh mắt hiếu kì nhìn chằm chằm của mọi người, màn sáng chậm rãi trở nên rõ ràng.

Trở nên rõ ràng, trên màn sáng viết đầy tên người, trước sau tên của bọn họ đều có một con số, nhưng mà gần như đều không giống nhau, rất ít xuất hiện số lượng giống nhau.

Một, Liệt Diễm Thiên: Tám mươi tám.

Hai, Tuyệt Hàn Dũng: Tám mươi ba.

Ba, Thiên Hác: Tám mươi hai.

Ba, Kiếm Trạch: Tám mươi mốt.

…

Số lượng trước mặt đại biểu xếp hạng.

Số lượng phía sau thì đại biểu số tầng.

Lúc này, xếp hàng trên màn sáng bắt đầu trượt xuống, sau đó khóa chặt xếp hạng của một người.

Năm, Vô Pháp Vô Thiên: Tám mươi.

“Mau nhìn!”

“Lại là Vô Pháp Vô Thiên tiền bối!”

“Má ơi, hôm nay ta lại gặp được Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tiền bối xông tháp… sao mấy năm nay lại không có vân may tốt như vậy!”

“Ba năm qua đi, Vô Pháp Vô Thiên tiền bối lại tới xông Luyện Ngục Tháp, không biết lần này có thể đi lên bao nhiêu tầng.”

“Vô Pháp Vô Thiên tiền bối là cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trẻ tuổi nhất trong top mười Luyện Ngục Tháp, được lâu chủ ca tụng là người có thể vượt qua Liệt Diễm Thiên tiền bối, trở thành thập đại cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Già Thiên Lâu, ta cảm thấy bên lên tầng tám mươi mốt chắc chắn không có vấn đề.”

“Tầng tám mươi mốt chắc chắn là không có vấn đề, không thì Vô Pháp Vô Thiên tiền bối cũng không đột nhiên đến xông Luyện Ngục Tháp, nhưng mà ta cảm thấy Vô Pháp Vô Thiên tiền bối có thể lên tầng tám mươi hai. Bởi vì ta nghe nói mấy tháng trước Vô Pháp Vô Thiên tiền bối đã so tài với Thiên Hác tiền bối.”

“Kết quả thì sao?”

“Đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh một chút!”

“Kết quả chính là hai người đại chiến một ngày một đêm, bất phân thắng bại! Bởi vậy có thể thấy được bây giờ Vô Pháp Vô Thiên tiền bối tuyệt đối là cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh top ba ở Hắc Vực! Cho nên ta tin leo lên tầng tám mươi hai cũng không có vấn đề gì!”

Trong tiếng bàn luận của mọi người, Vi Sinh Tinh Vũ khịt mũi coi thường hừ lạnh một tiếng, không nói một lời nhìn chằm chằm Luyện Ngục Tháp trước mắt.

Đao Ma nghi hoặc hỏi: “Thế nào?”

“Mới đầu cái đồ chơi này là ta đặt ở đây.” Vi Sinh Tinh Vũ thấp giọng đáp lại một tiếng, nhưng mà chuyện quan trọng nhất hắn không có nói.

Lúc trước, Luyện Ngục Tháp là do hắn giành được từ trong quốc khố U Quốc, đặt ở đây với mục đích là ban thưởng, đốc xúc người trong Hắc Vực tu hành.

Nhằm khiến cho người trong Hắc Vực càng ngày càng mạnh trong thời gian ngắn!

Thật không ngờ mấy trăm năm trôi qua, đúng là người trong Hắc Vực càng ngày càng mạnh, hơn nữa còn có người đã đăng đỉnh Luyện Ngục Tháp nhưng lại không ai nhớ người đã lập nên Luyện Ngục Tháp như hắn.

Lúc này, Đao Ma lại lên tiếng hỏi: “Vậy thì phá hủy mang về?”

“Không đem đi được, chìa khoá đã rơi vào trong tay tử địch.” Tử địch mà Vi Sinh Tinh Vũ nói dĩ nhiên chính là lâu chủ Già Thiên Lâu Vô Tẫn Thiên Huyền.

Sau khi nghe xong, Đao Ma cũng không nói thêm cái gì.

Sau một khắc, xếp hạng trên màn sáng thay đổi.

Ba, Vô Pháp Vô Thiên: Tám mươi ba.

Giờ khắc này, tất cả mọi người xôn xao.

Vô số người kinh hãi không thôi.

Có người trong số bọn họ nghĩ Vô Pháp Vô Thiên có thể lên tầng tám mươi hai nhưng bọn họ không nghĩ tới Vô Pháp Vô Thiên có thể xông lên tầng tám mươi ba.

Dù sao một tầng là một thiên địa.

Càng lên cao càng khó.

Từ khi Luyện Ngục Tháp sừng sững ở Hắc Vực đến nay, tổng cộng chỉ có hai người xông tới tầng tám mươi ba. Một người là thập đại cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Già Thiên Lâu Liệt Diễm Thiên.

Một người khác đã chiến tử.

Bây giờ lại có thêm một người.

"Tám mươi ba… tám mươi ba…"

"Ai mà ngờ được lại là tầng tám mươi ba."

"Vô Pháp Vô Thiên tiền bối không hổ là thiên tài được lâu chủ tán dương, được vinh dự cho là người có thể vượt qua Liệt Diễm Thiên tiền bối nhất ở Hắc Vực."

Trong tiếng than thở liên miên bất tuyệt của mọi người, lối vào Luyện Ngục Tháp, một người thanh niên mặc trường sam màu đỏ, trong ngực ôm một thanh trường kiếm, bước chân chậm chạp, có vẻ như cực kỳ mỏi mệt, nhưng trong ánh mắt lại có sát ý lăng lệ đi ra.

Khi hắn chậm rãi đi ra, mọi người hoan hô từng đợt.

Người này chính là Vô Pháp Vô Thiên!

Mà những tiếng hoan hô này, có lẽ là Vô Pháp Vô Thiên đã hưởng thụ đủ rồi cho nên trong nháy mắt khi đi ra khỏi Luyện Ngục Tháp thì định hóa thành kinh hồng rời đi.

Đúng vào lúc này, Đao Ma từ trong đám người đứng dậy, mười phần khiêu khích dò hỏi: "Ngươi chính là Vô Pháp Vô Thiên?"

"Ừm?"

Vô Pháp Vô Thiên nhíu lông mày lại.

Hình như hắn không ngờ sẽ có người tới khiêu khích hắn.

Đám người xung quanh cũng đều cực kỳ kinh ngạc nhìn Đao Ma, nhất là mấy nam nữ trung niên mới đứng bên cạnh Đao Ma lúc nãy.

Bọn họ vốn cho rằng Đao Ma cũng đến xem náo nhiệt.

"Đời này Đao Quỷ ta chưa thấy cái tên nào phách lối như vậy, cha ngươi lấy tên này cho ngươi, không sợ ngươi đi ra ngoài bị người ta đánh sao?"

Đao Ma nói xong, người vây xem bốn phía lập tức có người kinh hô.

“Đao Quỷ, chính là cái tên điên không ngừng khiêu chiến cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ở Hắc Vực gần đây!” Nói xong, người đó lập tức nhận ra được mình nói sai, tranh thủ che miệng của mình, trong lòng âm thầm tự trách mình đúng là không biết sống chết.

Đao Quỷ!

Trong khoảng thời gian này, liên tiếp chém giết nhiều vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Cái ngoại hiệu tên điên này là hắn có thể nói ra hay sao?

【VIP】 Ta đem tới, do ta hủy diệt

Nhưng mà, một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng.

Hắn mới mở miệng, mọi người xung quanh cũng đều bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được tại sao nghe được hai chữ Đao Quỷ này thì lại có cảm giác quen thuộc như vậy.

Bởi vì Đao Quỷ đột nhiên hoành không xuất thế, giống như là từ trong viên đá chui ra, nhưng lại liên trảm bốn vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trong một tháng.

Đến mức Vực Chủ Hắc Vực liên tục phát ra ba đạo tử lệnh.

Dùng nó để cảnh cáo Đao Quỷ.

Hoặc là gia nhập Già Thiên Lâu!

Hoặc là chết!

Không có con đường thứ ba.

Theo lý thuyết, Vực Chủ Hắc Vực tự mình tuyên bố tử lệnh, cho dù không thể để cho Đao Quỷ thúc thủ chịu trói thì cũng khiến cho hắn bỏ qua mới đúng.

Nhưng ai mà ngờ được hắn lại để mắt tới Vô Pháp Vô Thiên tiền bối, vẫn là dưới chân Vực Chủ Phủ Hắc Thản Thành ở Hắc Vực!

Quả nhiên, Đao Quỷ này chính là tên điên!

Giống như lời đồn, không có chuyện gì mà hắn không dám làm.

Ngay lúc mọi người bàn tán ầm ĩ đồng thời lui về sau, Vô Pháp Vô Thiên mở miệng, hai mắt như đao nhìn chằm chằm Đao Ma, nói: “Ngươi muốn chết!”

Nói xong, kiếm ôm trong ngực chuyển thành hai tay cầm kiếm, tay trái tay phải mỗi tay một thanh, cảm giác uể oải khi ra khỏi Luyện Ngục Tháp cũng bị quét sạch sành sanh trong khoảnh khắc.

Đao Ma thấy thế, hài lòng cười một tiếng, sau đó để lại hai chữ, sau đó lập tức lên không, vọt thẳng lên ngàn trượng: "Muốn chết!"

Sau một khắc, Vô Pháp Vô Thiên đuổi theo, trực tiếp mở ra mạch môn trong lúc truy kích. Ngũ mạch cùng chấn động, khí tức mênh mông nương theo kim sắc mạch khí phun trào ép tới bốn phương tám hướng, sau đó song kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, tả hữu chém ra hai đạo Nguyệt Nha Kiếm Ý.

Hai đạo Nguyệt Nha Kiếm Ý một trái một phải, ngang qua trời cao, bổ về phía sau lưng Đao Ma. Đao Ma cũng lập tức mở ra mạch môn, nhưng cũng không có đánh trả mà là tiếp tục bay lên, khi khoảng cách với hai đạo Nguyệt Nha Kiếm Ý bị kéo gần, Đao Ma mới quay người dừng lại.

Trong khoảnh khắc dừng lại, đưa tay chém ra một đạo Thánh Quang Đao Ý, hóa thành bán nguyệt, giống như từ liệt nhật tuôn ra, đụng vào Nguyệt Nha Kiếm Ý.

Oanh ——

Nguyệt Nha Kiếm Ý tan rã trong khoảnh khắc.

Một đao Kiếm Ý nát!

Sau khi đánh nát Nguyệt Nha Kiếm Ý, Thánh Quang Đao Ý vẫn tiến lên, trực tiếp chém tới Vô Pháp Vô Thiên đang đuổi theo lên. Vô Pháp Vô Thiên cũng không có tránh né, chỉ chấn động mạch môn, lại chém ra hai đạo Kiếm Ý càng khủng bố hơn nghênh đón Thánh Quang Đao Ý, ngọc thạch câu phần với Thánh Quang Đao Ý.

Một vòng thăm dò này, lập tức phân cao thấp!

Vô Pháp Vô Thiên đã sử dụng mạch thuật.

"Rốt cuộc thì ngươi là ai?" Đuổi kịp Đao Ma, Vô Pháp Vô Thiên không có vội vã động thủ mà hỏi thăm lai lịch của Đao Ma.

Bởi vì hắn thấy, có thể tu luyện đao ý tới sánh ngang mạch thuật Thiên cấp, tuyệt đối không phải là loại người vô danh.

Nhưng mà Đao Ma không nói gì cả.

Chỉ lầu bầu.

Đương nhiên, trong mắt Vô Pháp Vô Thiên thì Đao Ma là đang lầm bầm lầu bầu, nhưng đối với Đao Ma thì đây là ngâm xướng ma pháp ngũ giai Thiện Ác Song Sinh.

Độ thuần thục càng ngày càng cao, ngâm xướng có thể kết thúc trong nháy mắt.

Sau một khắc, thánh quang phá mây mà ra, rơi vào xung quanh Đao Ma, hoàn toàn bao phủ hắn. Ngay lúc Vô Pháp Vô Thiên kinh nghi, Đao Ma đã hóa thành thiên sứ chầm chậm đi ra. Không chút do dự, đưa tay chính là hơn trăm ngàn đao chém tới Vô Pháp Vô Thiên.

Vô số Thánh Quang Đao Ý phát ra hào quang chói mắt, loá mắt giống như thái dương giáng lâm, khiến cho Vô Pháp Vô Thiên kinh hãi không thôi.

Đồng thời, hắn cũng có một nhận biết rõ ràng về thực lực của Đao Ma.

Không thua gì hắn!

Khó trách trong một tháng sẽ có bốn cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh vẫn lạc trong tay hắn, thực lực như vậy, đúng là xứng với chiến tích như thế.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động!

Vô Pháp Vô Thiên đã chuẩn bị làm thật.

…

Cùng lúc đó, người bên ngoài Luyện Ngục Tháp đều ngước nhìn bầu trời, sợ hãi thán phục khí thế khủng bố như trời sập do hai người bộc phát ra khi đại chiến.

Chỉ có một mình Vi Sinh Tinh Vũ yên lặng đi vào bên trong Luyện Ngục Tháp.

Hắn muốn phá hủy Luyện Ngục Tháp!

Luyện Ngục Tháp do hắn đem tới, bây giờ hắn muốn tự tay hủy đi.

Giống như hắn chuẩn bị hủy bỏ Già Thiên Lâu tự tay thành lập vậy.

Khi Vi Sinh Tinh Vũ bước vào Luyện Ngục Tháp, lập tức đi vào một cái bí cảnh độc lập, nhưng là hắn không có xông nơi tập luyện trong bí cảnh mà là đi một hướng khác hoàn toàn ngược lại, sau đó tìm được một cái cửa lớn bằng sắt thép trong rừng rậm bí cảnh.

Đây cũng là đường đi vào nội bộ Luyện Ngục Tháp, là người sáng lập Luyện Ngục Tháp để lại, cũng là không gian mà người sáng lập Luyện Ngục Tháp để lại cho người sử dụng quan sát người xông tháp.

Từ đây thì có thể đi thẳng lên tầng tám mươi tám, ở tầng tám mươi có một thứ tên là Luyện Ngục Chi Nhãn. Thông qua Luyện Ngục Chi Nhãn thì có thể nhìn thấy tình huống mỗi một tầng và mỗi một người xông tháp.

Đồng dạng.

Thông qua Luyện Ngục Chi Nhãn thì có thể hủy bỏ toàn bộ Luyện Ngục Tháp.

"Lần trước đi vào chỗ này là vì tuyển lương tài, lớn mạnh Già Thiên Lâu. Lần này tới lại là vì hủy diệt." Hành tẩu trong thềm đá lơ lửng mờ tối, Vi Sinh Tinh Vũ không nhịn được cảm thán một tiếng.

Còn có.

Lần trước tới đây, người đi theo hắn chính là Vực Chủ Hắc Vực đời trước, là người hắn chuẩn bị ủy thác trách nhiệm, cũng là tâm phúc của hắn.

Nhưng bây giờ đã cảnh còn người mất, hắn đã không còn là lâu chủ Già Thiên Lâu, cũng không có bộ hạ ngày xưa đi theo.

Về phần Vực Chủ Hắc Vực tiền nhiệm, đoán chừng khi Vô Tẫn Thiên Huyền đó đánh hắn vào Khúc Cảnh thì cũng giết hắn.

Dù sao nhổ cỏ phải nhổ tận gốc!

Bởi vì chuyện này hắn tự mình dạy.

Rất nhanh, đến tầng tám mươi tám.

Lúc đầu, Vi Sinh Tinh Vũ còn cảnh giác xem bên trong có người hay không, nhưng khi đi tới thì không có phát hiện ra dấu hiệu người sống.

【VIP】 Đao Ma trở thành thần tượng toàn dân

“Xem ra cũng không có ai biết Luyện Ngục Chi Nhãn tồn tại.” Vi Sinh Tinh Vũ nỉ non một câu, sau đó đi vào bên trong tầng thứ tám mươi tám.

Đập vào mi mắt chính là một con mắt trong bóng tối.

Nó có đồng tử như lỗ đen.

Xung quanh đồng tử, toàn bộ đều là ngũ thải ban lan.

Đây cũng là Luyện Ngục Chi Nhãn.

…

Dưới trời trong.

Đao Ma càng đánh càng hăng, Thiên Sứ Chi Dực huy động, không ngừng xuyên thẳng qua trong mây với Vô Pháp Vô Thiên, đao kiếm va nhau, vỡ nát từng cái biển mây.

Lúc này, một khắc đồng hồ mà Vi Sinh Tinh Vũ nói đã qua một nửa.

Vì thời gian gấp, Đao Ma không tiếc dùng tổn thương đổi nộ khí, bởi vì nộ khí cần khi phóng thích ma pháp ngũ giai Thiện Ác Song Sinh cũng có thể thông qua bị thương góp nhặt được.

Nếu như không phải thời gian gấp, chắc chắn Đao Ma sẽ không chịu làm như vậy.

Như vậy không phải là tự mình hại mình sao?

Lúc này, Vô Pháp Vô Thiên mở miệng: “Tâm của ngươi loạn, sơ hở cũng quá nhiều. Dừng tay đi, tiếp tục như vậy ngươi vĩnh viễn không thể chiến thắng ta.”

“Như vậy cũng bị ngươi nhìn ra.”

Đao Ma tán thưởng một tiếng, lại bổ một đao xuống.

Vô Pháp Vô Thiên dùng song kiếm đánh trả, đón đỡ một đao đó, sau đó trầm giọng nói: "Ta rất thưởng thức ngươi, cho nên không muốn giết ngươi. Nếu ngươi chịu đi theo ta, tương lai nếu như ta ngồi lên vị trí lâu chủ Già Thiên Lâu, ngươi chính là chủ nhân của Chiến bộ, chỉ dưới ta."

"Khá lắm, một đứa con riêng thôi mà mơ tưởng quá."

Đao Ma vừa dứt lời, Vô Pháp Vô Thiên giật mình, kiếm chiêu cũng bị loạn, bị Đao Ma liên tục chém cho mấy chục đao khiến cho phải liên tục lùi về phía sau.

"Làm sao ngươi biết! Rốt cuộc thì ngươi là ai?"

Không thể nào!

Hắn là con riêng, chuyện này trên đời này không có mấy người biết.

"Mẫu thân ngươi nói cho ta biết… bây giờ, ngươi đoán ta là ai." Đao Ma cười cười, ma trượng cũng lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong tay.

Nộ khí đã đạt một trăm.

Có thể chuyển qua trạng thái ác!

Hóa thân ma vương!

Thiên Sứ Chi Dực thánh khiết sau lưng chuyển hóa thành cánh thịt rách nát màu đen trong khoảnh khắc, khi giương ra thì cực kỳ lớn, che khuất bầu trời.

Ánh sáng thánh khiết đã không còn sót lại chút gì!

Chỉ còn lại tà ma thuần túy!

Trong thân thể tràn ra ám hắc sắc ma khí, không chỉ nhuộm đen toàn bộ thân thể Đao Ma mà còn nhanh chóng quấn quanh cánh tay, nhuộm đao trong tay Đao Ma thành màu tím đen.

Sau một khắc.

Vô Pháp Vô Thiên giết tới!

Ngũ mạch cùng chấn động, song kiếm trong tay đồng thời hợp hai làm một, không đợi Đao Ma có bất kỳ động tác gì thì đã ra khỏi vỏ.

Một kiếm làm thiên địa biến sắc!

Đương nhiên.

Trong mắt người ngoài, Vô Pháp Vô Thiên chỉ ra một kiếm.

Nhưng trên thực tế thì trong một sát na này, Vô Pháp Vô Thiên đã xuất kiếm ròng rã ba ngàn lần, tốc độ nhanh chóng, cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh bình thường cũng không thấy rõ.

Một kiếm đánh ra, hàng ngàn hàng vạn kiếm khí màu đỏ dâng lên, giống như ráng chiều đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng bao phủ toàn bộ bầu trời. Bầu trời bị nhuộm thành huyết hồng sắc, như muốn cải thiên hoán địa.

Một màn này khiến cho đám người xem kinh hãi, thậm chí còn kinh thiên địa khiếp quỷ thần hơn khi Đao Ma ma hóa!

Hắc Thản Thành ở ngàn mét phía dưới, vô số người ngước đầu nhìn lên, thấy cảnh này thi không nhịn được sợ mất mật.

"Ngươi dám vũ nhục phụ thân ta!"

Chỉ nghe Vô Pháp Vô Thiên liên tục gầm thét, khi gầm thét, Đao Ma vừa hóa thân ma vương đã bị ngàn vạn Kiếm Ý bao phủ trong chớp mắt.

Vũ nhục hắn.

Có thể!

Chỉ cần có thể đánh thắng hắn.

Nhưng vũ nhục phụ thân hắn.

Không được!

Chẳng cần biết ngươi là ai, có giá trị lớn bao nhiêu, ta đều muốn giết ngươi, cho dù bại lộ lá bài tẩy của mình, khiến cho ngờ vực vô căn cứ!

"Chuyện này…"

"Khó trách Vô Pháp Vô Thiên có thể giết tới tầng tám mươi ba trong Luyện Ngục Tháp, trở thành đệ nhất nhân dưới

Liệt Diễm Thiên. Hóa ra là đạt được truyền thừa của Bộ trưởng Chiến bộ!”

“Khuyết Hồng Kiếm Sát này chính là mạch thuật Thiên cấp trung phẩm mà Bộ trưởng Chiến bộ ta sáng tạo, trước giờ không phải là đệ tử thân truyền không truyền, không phải chiến công trác tuyệt không truyền. Trăm năm qua, toàn bộ Chiến bộ chỉ có hai người may mắn đạt được truyền thừa. Không ngờ, Vô Pháp Vô Thiên này cũng được truyền thừa, hơn nữa còn tu luyện nó đến cảnh giới không tệ. Nhìn Kiếm Ý đầy trời này, ít nhất cũng là cảnh giới tiểu thành.”

“Bởi vậy có thể thấy được, thời gian Vô Pháp Vô Thiên được truyền thừa không ngắn. Dù sao có thể tu luyện mạch thuật Thiên cấp trung phẩm tới cảnh giới tiểu thành, ít nhất cũng phải tu luyện sáu bảy mươi năm chứ?”

“Vô Pháp Vô Thiên này giấu thật là sâu, nếu không có Đao Quỷ xuất hiện, chỉ sợ chúng ta vẫn chưa hay biết gì đâu. Đao Quỷ này có thể ép Vô Pháp Vô Thiên đến một bước này, đúng là khiến cho người ta không tưởng tượng được.”

“Lão phu rất hiếu kì, rốt cuộc Đao Quỷ này từ đâu xuất hiện?”

“Chưa hề chưa nghe nói có nhân vật như thế nào xuất hiện trong địa giới Già Thiên Lâu, chẳng lẽ là từ U Quốc tới ? Không thể nào, cường giả U Quốc, lại tu luyện đao ý đến sánh ngang mạch thuật Thiên cấp, tương lai chưa hẳn không thể bước vào thượng cảnh, sao hoàng tộc U Quốc có thể nỡ để hắn xâm nhập Hắc Vực, đặt mình vào nguy hiểm.”

Trong Hắc Thản Thành, ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh xuất hiện trên Luyện Ngục Tháp từ lúc nào ngước nhìn bầu trời, đứng chắp tay, liên tục bàn tán, khiến cho người dưới Luyện Ngục Tháp nghe mà vừa kinh ngạc vừa không hiểu.

Nhưng mà lúc này không ai quan tâm tại sao Bộ trưởng Chiến lại truyền mạch thuật Thiên cấp trung phẩm Khuyết Hồng Kiếm Sát cho Vô Pháp Vô Thiên, tất cả mọi người chỉ quan tâm Đao Quỷ có thể thắng Vô Pháp Vô Thiên hay không.

Đao Quỷ.

Một tên điên hoành không xuất thế.

Một tháng quét ngang bốn vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Không thể bảo là không mạnh!

【VIP】 Đao Ma trở thành thần tượng toàn dân (2)

Nhưng Vô Pháp Vô Thiên là đệ nhất nhân ở Hắc Vực, chỉ dưới thập đại cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh Liệt Diễm Thiên của Già Thiên Lâu, còn được Bộ trưởng Chiến bộ truyền thừa.

Thực lực càng không thể khinh thường!

Rốt cuộc ai mạnh ai yếu?

Đây mới là chuyện bọn họ quan tâm.

Cùng lúc đó, thân ở Tẫn Tri Lâu, Ôn Bình cũng nhìn chằm chằm hình ảnh Hắc Thản Thành, nhưng mà không phải là hắn đợi chiến quả của Đao Ma mà là chờ đợi Vực Chủ Hắc Vực có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đột ngột.

Một đạo đao ý màu tím đen do Thánh Quang Đao Ý dung hợp với ma vương chi lực sau khi ma hóa xẹt qua trời cao.

Xuyên thấu biển Kiếm Ý màu đỏ khiến cho vô số người sợ hãi, mạnh mẽ mở ra một con đường sáng.

Theo sau đó chính là một tiếng vang vang tận mây xanh bộc phát từ trên bầu trời, khiến cho vô số người nghe mà căng thẳng trong lòng.

Oanh ——

“Mạch thuật Thiên cấp trung phẩm cảnh giới nông cạn như thế mà cũng dám lấy ra mất mặt xấu hổ.” Sau khi bổ ra một con đường, Đao Ma vung cánh thịt lên, hóa thành một đạo kinh hồng xông ra khỏi biển Kiếm Ý màu đỏ.

Vô Pháp Vô Thiên còn chưa kịp phản ứng lại thì đao của Đao Ma đã như mưa rào rơi xuống.

Oanh ——

Oanh ——

Mỗi một đao rơi xuống đều chấn động đến bầu trời rung động ầm ầm, Vô Pháp Vô Thiên cố hết sức chống cự nhưng mà cuối cùng tốc độ vẫn chậm hơn Đao Ma một bước, Đao Ma bổ ra hai đao, hắn chỉ có thể đỡ một đao.

Một đao không thể ngăn lại rắn rắn chắc chắc chém vào linh thể Vô Pháp Vô Thiên.

Tuy mỗi một đao của Đao Ma đều không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho linh thể, nhưng mà ở trăm cái hô hấp ngắn ngủi sau đó, Vô Pháp Vô Thiên lại chịu ròng rã một ngàn đao của Đao Ma.

Sau một ngàn đao, Vô Pháp Vô Thiên đã thương tích đầy mình, nhiều chỗ vết thương trên thân thể đã có thể thấy được xương trắng hếu.

Bại thế đã hiện!

"Cái này…"

"Vô Pháp Vô Thiên ngay cả Khuyết Hồng Kiếm Sát giấu lâu như vậy cũng sử dụng ra, người đó thứ đổi lấy được không phải thắng lợi mà là bại thế đột nhiên xuất hiện! Hóa ra Đao Quỷ này cũng đang giấu dốt!"

"Hơn nữa còn giấu sâu hơn Vô Pháp Vô Thiên, nếu ngay từ đầu Đao Quỷ đã dùng toàn lực thì sợ là Vô Pháp Vô Thiên đã không chịu nổi lâu rồi. Thực lực của Đao Quỷ này, chỉ sợ đã đến gần vô hạn Liệt Diễm Thiên."

Sau khi cảm thán, ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trên Luyện Ngục Tháp có chút đứng không yên.

Còn tiếp tục như thế, sợ rằng Vô Pháp Vô Thiên sẽ chết dưới đao của Đao Quỷ, nhúng tay hay là không nhúng tay đây?

Dù sao trận ước đấu này là song phương ngươi tình ta nguyện, Đao Quỷ không có buộc Vô Pháp Vô Thiên tiếp chiến.

Nếu như cưỡng ép nhúng tay, vậy sẽ chỉ khiến cho người ta chế nhạo.

Nhưng không nhúng tay vào.

Vô Pháp Vô Thiên mà chết, chỉ sợ ba người bọn họ cũng phải gánh trách nhiệm, Vô Pháp Vô Thiên đạt được Khuyết Hồng Kiếm Sát của Bộ trưởng Chiến bộ, chỉ sợ quan hệ với Bộ trưởng Chiến bộ không cạn!

Ngay lúc ba người do dự, người trong Hắc Thản Thành ngước nhìn một màn này đã hoan hô.

Đao Quỷ lại thắng!

Vô Pháp Vô Thiên mà chết, vậy thì cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh chết dưới đao của Đao Quỷ đã lên đến năm người.

Quá kinh khủng!

"Kết thúc."

"Kết thúc cũng quá nhanh."

"Vô Pháp Vô Thiên vừa xung kích đến tầng tám mươi ba Luyện Ngục Tháp, trở thành đệ nhất nhân dưới Liệt Diễm Thiên, nhưng đảo mắt thì sắp trở thành người thứ năm dưới đao của Đao Quỷ. May mà hôm qua ta vừa bị người đánh gãy hai chân, không thể ra khỏi thành thảo phạt Liệt Không nhất tộc, nếu không thì đã bỏ lỡ trận đại chiến này."

Người trong Hắc Thản Thành cũng không có thương hại với thảm trạng của Vô Pháp Vô Thiên, bởi vì trong lòng bọn họ chỉ sùng kính cường giả.

Giờ khắc này, vô số người xem Đao Quỷ thành mục tiêu phấn đấu của đời này, xem như thần tượng.

Mọi người bắt đầu reo hò.

Bắt đầu hò hét.

Vô Pháp Vô Thiên càng thể thảm hơn thì tiếng hoan hô, tiếng hò hét của bọn họ sẽ to hơn.

Một màn này khiến cho đám người Bất Hủ Tông và Ôn Bình buồn cười, trong lúc nhất thời thật không biết nói cái gì cho phải.

"Chỉ sợ đến chết bọn họ cũng sẽ không biết được người bọn họ sùng bái lại là kẻ địch." Long Nguyệt ở bên cạnh cảm khái một tiếng.

Ngay sau khi Long Nguyệt cảm khái, ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đứng trên Luyện Ngục Tháp mở miệng.

"Đao Quỷ, có thể dừng tay thì dừng tay đi!"

"Mạch thuật mà Vô Pháp Vô Thiên vừa mới thi triển chính là Khuyết Hồng Kiếm Sát, mạch thuật Thiên cấp trung phẩm do Bộ trưởng Chiến bộ sáng tạo, xưa nay không truyền người ngoài."

"Chúng ta nói như vậy, hẳn là ngươi hiểu chứ?"

Suy cho cùng thì ba người vẫn quyết định nhúng tay cứu Vô Pháp Vô Thiên, lỡ như Vô Pháp Vô Thiên là đệ tử thân truyền mà Bộ trưởng Chiến bộ không có công khai thì sao?

Thế nhưng ba người vừa dứt lời, chiến đấu trên bầu trời im bặt mà dừng. Một thanh hắc đao đâm vào nơi tim Vô Pháp Vô Thiên, khiến cho động tác và biểu cảm ccuar Vô Pháp Vô Thiên cứng lại.

Biểu cảm của ba người trên Luyện Ngục Tháp cũng cứng lại.

Trác!

Lên tiếng muộn!

Lời vừa nói cũng như không nói!

Mà lúc này, người trong Hắc Thản Thành hoan hô càng thêm vang dội.

Bọn họ không quan tâm thân phận của Vô Pháp Vô Thiên, chỉ để ý kết quả trận đại chiến này, hoặc là nói như vậy, bản thân chuyện này vốn là kết quả mà sâu trong lòng bọn họ muốn nhìn thấy.

Bọn họ sùng bái cường giả, đồng thời cũng thích xem người đứng trên đỉnh phong vẫn lạc!

Giờ phút này, sắc mặt ba người hoàn toàn ngược lại với đa số mọi người trong Hắc Thản Thành, một mặt âm trầm.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động!

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, giữ hắn lại!" Một người mở ra mạch môn ra trước, sau đó hóa thành kinh hồng bay thẳng lên mây.

Hai người còn lại lập tức kịp phản ứng, đồng thời mở ra mạch môn, sau đó lập tức vọt lên trời theo người trước đó.

Chắc chắn không thể để Đao Quỷ đi.

【VIP】 Cuối cùng Bộ trưởng Chiến bộ cũng hiện thân!

Dù không có tử lệnh của Vực Chủ thì bọn họ cũng không thể để Đao Quỷ đi.

Vô Pháp Vô Thiên chết, nhất định phải có người gánh trách nhiệm. Không phải Đao Quỷ thì chính là ba người bọn họ!

Ba người xông lên mây xanh, lập tức hiện thành hình tam giác vây Đao Ma ở trong đó, bất quá lại chưa động thủ.

"Ngươi không nên giết Vô Pháp Vô Thiên, bối cảnh của hắn không đơn giản!" Một người mặt âm trầm chậm rãi mở miệng.

Đao Ma dò xét trái phải xung quanh ba người vài lần, sau đó khiêng thi thể Vô Pháp Vô Thiên ở trên đầu vai, cũng không để ý tới ba người ngăn cản. Bởi vì một khắc đồng hồ mà Vi Sinh Tinh Vũ dặn dò hắn sắp đến.

"Dừng lại!"

"Dừng lại!"

"Dừng lại!"

Ba người trăm miệng một lời mở miệng ngăn cản, sau đó nhìn nhau, ba người rất ăn ý đồng thời ngũ mạch cùng chấn động, đánh về phía Đao Ma. Hơn nữa ba người cũng không nương tay, vừa ra tay chính là sát chiêu mạnh nhất của mình.

Không vì cái gì khác.

Chỉ vì nếu như nương tay dù chỉ một chút xíu thì ba người cũng không dám nói chắc mình sẽ giữ Đao Ma lại được.

"Đừng nóng vội, lần sau lại đến lấy mạng của các ngươi." Đao Ma cười gằn để lại một câu nói lạnh như băng, sau đó cánh thịt khẽ vung, trong khoảnh khắc hóa thành kinh hồng vượt qua phòng tuyến của ba người.

Đương nhiên.

Nhưng mà sao Đao Ma có thể rời đi đơn giản như vậy được?

Khi rời đi Đao Ma còn quay người đưa tay để lại một đạo Thập Tự Đao Ý to lớn, đồng thời chém về phía ba người.

Bá ——

Đao ý ngang qua trời cao, bổ mạnh vào mạch thuật ba người thả ra, khiến cho thiên địa đại chấn!

Oanh ——

Trong tiếng chấn minh, ba đạo mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm chỉ mới đạt tới cảnh giới viên mãn, dưới Thập Tự Đao Ý của Đao Ma chém xuống thì chỉ kéo dài hơi tàn ngắn ngủi ba cái hô hấp.

Ba hơi qua đi, đao ý xé mạch thuật Thiên cấp của bọn họ ra, giống như là đao chặt cải trắng.

"Sao lại thế!"

"Sao lại mạnh như vậy?"

"Lui!"

Ba người thấy cảnh này, không dám tin tưởng kinh hô một tiếng, sau đó không hẹn mà cùng lui về sau. Lui trăm trượng, thấy Thập Tự Đao Ý còn đang áp sát, lập tức tụ lại với nhau, mở mạch khí hộ thuẫn ra.

Mạch khí hộ thuẫn mở ra một hơi sau, Thập Tự Đao Ý bổ lên trên nó, trong nháy mắt, mạch khí hộ thuẫn do ba người liên thủ thả ra bị bổ nứt một lỗ lớn, dài chừng ba mươi trượng.

Phanh ——

Mấy hơi sau, mạch khí hộ thuẫn cũng theo tiếng mà nát, vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, không ra hình dạng gì.

Sắc mặt ba người lại đại biến lần nữa!

Bọn họ đánh giá cao mình.

Đánh giá quá cao mình!

Hóa ra bọn họ chênh lệch với Vô Pháp Vô Thiên lớn như thế, ba người hợp lực cũng đỡ không nổi một đao của Đao Ma!

Ba người biến sắc, cũng may mạch khí hộ thuẫn tuy bị phá nhưng Thập Tự Đao Ý Đao Ma để lại trải qua hai lần xung kích, lực sát thương đã mười không còn một, cuối cùng chỉ có nổ ầm lên, hóa thành mạch khí hỗn loạn mà tàn bạo quét ngang ra, phóng ra công kích sau cùng của nó.

Nhưng cho dù xung kích cuối cùng này thì ba người cũng bị bức phải đồng thời rút lui trăm trượng mới đứng vững thân hình.

Sau khi đứng vững, ba người lòng vẫn còn sợ hãi hai mặt nhìn nhau một chút, sau đó nhìn qua hướng Đao Ma rời đi, giật mình đứng ở nguyên chỗ.

Đuổi theo?

Bọn họ không dám!

"Rốt cuộc Đao Quỷ này đến từ chỗ nào?" Một người trong đó chưa tỉnh hồn cảm khái một câu, muốn hòa hoãn nội tâm thấp thỏm của mình.

Hai người khác không nói gì, bởi vì bọn họ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cúi đầu xuống thì nhìn thấy trong Hắc Thản Thành vang lên tiếng thán phục, còn nghe được tiếng bàn luận như núi kêu biển gầm.

Có người đang thán phục thực lực của Đao Quỷ.

Còn có người đang bàn tán hình ảnh ba người bọn họ bị một đao bức lui.

Nói tóm lại, chuyện hôm nay sẽ bị tất cả người trong Hắc Thản Thành ghi nhớ trong lòng.

Từ đây, cường giả đứng trên đỉnh đầu bọn họ lại có thêm một vị, hơn nữa còn là đạm ba người bọn họ mà lên.

Chuyện này khiến cho hai người còn lại không muốn nói chuyện.

Cùng lúc đó, trong Tẫn Tri Lâu, nhìn thấy cảnh này, đám người Bất Hủ Tông nhao nhao cảm thán.

"Đao Ma trưởng lão một đao bức lui ba người, thật là tàn nhẫn. Đột nhiên rất muốn học đao."

"Ta cũng thế."

Ngay lúc đám người Bất Hủ Tông bàn tán, ánh mắt Ôn Bình lại dừng lại ở hình ảnh đại chiến của Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc.

Bởi vì tình hình chiến đấu đã rõ ràng hơn nhiều.

Giờ phút này, hai vị cường giả thượng cảnh của Già Thiên Lâu đã liên tục bại lui, đã là nỏ mạnh hết đà.

Không ra một khắc đồng hồ chắc chắn lạc bại!

Đến lúc đó, hai người bọn họ sẽ trốn.

"Truyền âm cho Mộc Long, kêu hắn ở trong tông chuẩn bị sẵn sàng." Ôn Bình lập tức dặn dò Trần Hiết bên cạnh.

Trần Hiết sửng sốt một chút, mặc dù không biết tiếp theo sẽ xảy ra cái gì nhưng tông chủ kêu Mộc Long trưởng lão chuẩn bị sẵn sàng, vậy chắc chắn là giết thượng cảnh, nghĩ đến đây, Trần Hiết lập tức nhiệt huyết sôi trào.

"Rõ!"

Trần Hiết vội vàng móc Truyền Âm Thạch ra, liên hệ Mộc Long.

Truyền Âm Thạch vừa kết nối, Trần Hiết vội vàng nói: "Mộc Long trưởng lão, tông chủ có lệnh, mau trở về trong tông môn chuẩn bị sẵn sàng!"

Đang tu luyện trước tượng Nữ Oa ở Hồ Yêu Hoàng, Mộc Long vừa nghe nói như vậy thì trước mắt lập tức sáng lên: "Đến liền!"

Cất Truyền Âm Thạch, Mộc Long lập tức vẫy tay từ biệt Kim Long Ngao Ly: "Lần sau lại đến thỉnh giáo!"

Oanh ——

Bạch quang chợt hạ xuống!

Truyền tống trận mở ra.

Cũng đúng vào lúc này, trong hình ảnh Hắc Thản Thành đột nhiên xuất hiện một đạo kinh hồng lướt qua trời cao, trong chớp mắt đã đi tới trên không Luyện Ngục Tháp. Đợi người tới dừng lại, tất cả mọi người kinh ngạc, nhao nhao khom người đón.

Người này chính là Vực Chủ Hắc Vực —— Tần Thiên Bàng!

Đồng thời cũng là Bộ trưởng Chiến bộ, một trong Thập Nhị Bộ của Già Thiên Lâu!

“Cung nghênh Vực Chủ!”

“Cung nghênh Vực Chủ!”

“Tham kiến Bộ trưởng!”

“Tham kiến Bộ trưởng!”

【VIP】 Liên tiếp sinh biến, Bộ trưởng Chiến bộ sứt đầu mẻ trán

Đón hàng ngàn hàng vạn tiếng cung nghênh, Tần Thiên Bàng mặc trường bào tam sắc hắc hồng kim, hai con ngươi dị sắc, không có bất kỳ sắc mặt tốt. Sau khi xuất hiện trên không Luyện Ngục Tháp, lập tức lạnh giọng chất vấn ba người.

"Người đâu!"

Mới mở miệng, khí tức mênh mông giống như núi cao dọa đến ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh vội vàng lăng không quỳ xuống.

"Thuộc hạ đáng chết!"

"Bộ trưởng bớt giận!"

"Ba người thuộc hạ liên thủ cũng không địch lại Đao Quỷ đó, để Đao Quỷ trốn."

Ba người cực kỳ sợ hãi, cúi đầu sát xuống dưới, không dám ngước lên.

Một hơi.

Hai hơi.

Ba hơi.

Trong mười hơi, Tần Thiên Bàng không có mở miệng, tình huống này khiến trong lòng ba người càng khủng hoảng hơn.

"Chúng ta lập tức đuổi theo!"

Một người trong đó vội vàng đứng lên.

Hai người khác thấy thế cũng vội vàng đứng dậy.

Đột ngột.

Phanh ——

Tần Thiên Bàng bỗng túm lấy cổ của người đầu tiên đứng dậy, sau đó nhấc lên đến trước mắt, mặt âm trầm, dùng giọng

điệu cực kỳ lạnh lùng hỏi: “Hắn chạy hướng nào?”

“Chuyện này chuyện này chuyện này chuyện này… là hướng đó!” Bị bóp cổ, đường đường là cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh mà bị dọa đến hồn bất phụ thể.

Hai người còn lại cũng lạnh cả lòng mề.

Quả nhiên!

Quả nhiên đúng như bọn họ nghĩ.

Vô Pháp Vô Thiên có quan hệ không cạn với Bộ trưởng Chiến bộ!

Xong!

Bọn họ xong!

“Đồ vô dụng!” Tần Thiên Bàng tiện tay quăng người trong tay ra, sau đó lập tức đuổi theo hướng Đao Ma rời đi.

Nhưng vào lúc này.

Răng rắc ——

Ầm ầm ——

Biến cố đột nhiên xuất hiện kéo hai chân Tần Thiên Bàng lại.

Sừng sững mấy trăm năm, sáng lập vô số cường giả cho Hắc Vực, được cho là căn cơ của Hắc Vực, Luyện Ngục Tháp ầm ầm sụp đổ.

Luyện Ngục Tháp sừng sững ở Hắc Thản Thành bao lâu, không có người biết.

Một ngàn năm?

Hai ngàn năm?

Thậm chí càng lâu.

Mọi người cũng chưa bao giờ nghĩ, chỉ cảm thấy sẽ là vĩnh viễn.

Bởi vì ngay cả cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng không thể rung chuyển Luyện Ngục Tháp, người có thể

phá hủy nó, chỉ sợ chỉ có mấy vị đứng trên đỉnh Triều Thiên Hạp. Có lẽ ngay cả mấy vị đó cũng không thể phá hủy.

Nhưng bây giờ, Luyện Ngục Tháp sụp đổ.

Không hề có điềm báo trước!

Không thể tưởng tượng nổi!

"Luyện Ngục Tháp…"

"Tại sao đột nhiên sụp đổ?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Người trong Hắc Thản Thành và người từ chỗ khác ở Hắc Vực tới, mỗi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tần Thiên Bàng cũng không ngoại lệ!

"Chuyện gì xảy ra?" Tần Thiên Bàng ngừng bước, không định đuổi bắt Đao Ma, đưa tay thổi tan bụi dày xuất hiện khi Luyện Ngục Tháp sụp đổ, sau đó nhanh chóng đáp xuống trước phế tích Luyện Ngục Tháp.

Trước đó hắn đánh mạnh một quyền chỉ có thể để lại một dấu vết mờ mờ trên vách tường Luyện Ngục Tháp, vậy mà bây giờ lại vỡ nát ra như là ngói nhà bình thường, vô cùng thê thảm.

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Luyện Ngục Tháp tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ đổ sụp!

Tần Thiên Bàng lập tức lạnh lùng nói: "Lập tức phong tỏa toàn bộ Hắc Thản Thành, không cho bất kỳ kẻ nào ra vào. Luyện Ngục Tháp sụp đổ, tuyệt đối không phải ngoài ý muốn mà là có người làm."

"Rõ!"

"Rõ!"

"Rõ!"

Tần Thiên Bàng ra lệnh một tiếng, hàng ngàn hàng vạn cường giả Chiến bộ lập tức lên tiếng đáp trong đám người, sau đó nhao nhao tản ra bốn phía.

Ngay lúc bọn họ tán đi, đỉnh đầu tất cả mọi người đột nhiên xuất hiện một đoàn quang mang kim sắc.

Kim quang vọt thẳng lên mây xanh, sau đó ầm ầm nổ tung ở một hai ngàn trượng trên bầu trời, hiện ra một hàng chữ.

Dám ám hại thiên kiêu Nguyên Dương Vực ta, bản vương chặt đứt căn cơ của Hắc Vực ngươi!

"Mau nhìn!"

"Có một hàng chữ!"

"Dám ám hại thiên kiêu Nguyên Dương Vực ta, bản vương chặt đứt căn cơ của Hắc Vực ngươi… chắc chắn là người phá hủy Luyện Ngục Tháp để lại."

"Nguyên Dương Vực, Nguyên Dương Vực, đó không phải là một đại vực của U Quốc sao? Người đó là người của U Quốc!"

Mọi người ngửa mặt nhìn lên bầu trời, lên tiếng kinh hô.

Bản thân người của Già Thiên Lâu vốn có hận thù sâu đậm với người của U Quốc, bây giờ tận mắt nhìn thấy Luyện Ngục Tháp của bọn họ bị người của U Quốc phá hủy, thù hận nằm im trong lòng mấy người dâng trào lên trong nháy mắt.

Vô số người bắt đầu kêu gào muốn báo thù, sau đó tạo thành tình huống toàn dân toàn diện lục soát người của U Quốc ở Hắc Thản Thành.

Tần Thiên Bàng ngừng chân ở trước Luyện Ngục Tháp, lửa giận trong lòng đã đạt đến đỉnh điểm, sau đó bộc phát trong tiếng rống giận dữ.

"Ta xem ngươi trốn đi đâu!"

Gầm thét một tiếng, Tần Thiên Bàng bỗng nhiên bay lên không, quan sát toàn bộ Hắc Thản Thành giữa không trung.

Một ngọn cây cọng cỏ đều thu hết vào mắt!

Lúc trước lâu chủ giao Vô Pháp Vô Thiên cho hắn, hơn nữa ngay vừa rồi, lâu chủ còn đang thương thảo chiến cuộc sa trường và ứng phó vấn đề U Quốc phản kích với hắn, nhưng mà chớp mắt một cái, Vô Pháp Vô Thiên lại chết ngay dưới mí mắt mình.

Như vậy hắn biết ăn nói như thế nào?

Hoàn toàn không thể giải thích được!

Chỉ có dùng mạng của Đao Quỷ!

Nhưng mà còn chưa lấy được mạng của Đao Quỷ thì sừng sững mấy trăm năm, trọng bảo của Già Thiên Lâu, Luyện Ngục Tháp lại sập.

Đây không còn là vấn đề bàn giao với lâu chủ nữa.

Nói lớn chuyện ra, Luyện Ngục Tháp liên quan đến tương lai của toàn bộ Hắc Vực. Nói nhỏ chuyện lại, nó sụp đổ cũng sẽ trực tiếp khiến cho thực lực tổng hợp của Chiến bộ trở nên trì trệ không tăng lên, sau một thời gian, thực lực tổng hợp của Chiến bộ sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn.

Bởi vì chiến sĩ ở sa trường có bảy tám phần đều là người của Chiến bộ, mỗi ngày vẫn lạc nhiều nhất cũng là thành viên của Chiến bộ, mười một bộ khác chỉ có rất ít người tham chiến, chiến tử càng ít.

Những năm gần đây, sở dĩ Chiến bộ có thể một mực quần nhau với U Quốc ở sa trường, đồng thời hơi chiếm thượng phong, trừ bỏ những nhân tố khác không nói, nguyên nhân rất lớn trong đó là bởi vì Luyện Ngục Tháp.

Bởi vì Luyện Ngục Tháp không ngừng, đồng thời nhanh chóng chế tạo, chuyển vận máu mới tuyệt đối cho Chiến bộ. Cho nên Chiến bộ mới có thể một mực ép U Quốc một đầu ở sa trường, khiến cho U Quốc không thể đánh vào địa bàn Già Thiên Lâu.

【VIP】 Liên tiếp sinh biến, Bộ trưởng Chiến bộ sứt đầu mẻ trán (2)

Chương VIP - Vui lòng sử dụng trình duyệt trong Vbook đăng nhập và mua chương nếu bạn muốn đọc chương VIP

Nếu đã mua chương mà vẫn có lỗi thì cho mượn nick để test :D

【VIP】 Hoa nở hai bên, đồng thời đối phó ba Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh

Ngũ mạch cùng chấn động, trên không Hắc Thản Thành bỗng nhiên dâng lên hơi nước nồng đậm, che kín hơn nửa thiên không. Giờ phút này, trong mỗi một giọt hơi nước đều đang chấn chiến, phi tốc như mũi tên, phô thiên cái địa bắn về phía Tần Thiên Bàng ở trong hố sâu.

Mạch thuật này chính là mạch thuật Thiên cấp trung phẩm —— Minh Vụ · Trầm Thủy Tiễn đã bước vào cảnh giới viên mãn của Vụ Kỳ Vương!

Mặc dù vô số Trầm Thủy Tiễn nhắm thẳng vào Tần Thiên Bàng nhưng cũng bao trùm gần phân nửa thành đông Hắc Thản Thành.

Thấy hoàn toàn tránh không khỏi kiếp nạn, cường giả Già Thiên Lâu ở thành đông chỉ có thể kiên trì mở mạch môn ra.

“Là cường giả cấp Bộ trưởng!”

“Tất cả mọi người, kết mạch trận!”

“Kết mạch trận!”

Phanh ——

Phanh ——

Tiếng mạch môn chấn chiến vang lên không dứt ở thành đông, hàng ngàn hàng vạn người tụ lại một chỗ trong khoảnh khắc, ngưng kết ra một tầng bảo hộ màu lam lớn, theo càng ngày càng có nhiều người gia nhập mạch trận, tầng bảo hộ màu lam lớn nhanh chóng bao trùm toàn bộ thành đông.

Chỉ trong nháy mắt.

Vô số Trầm Thủy Tiễn mưa như mưa to trút nước trút xuống, hoàn toàn bao phủ gần phân nửa thành đông Hắc Thản Thành và Tần Thiên Bàng bên ngoài Hắc Thản Thành.

Oanh ——

Oanh ——

Trầm Thủy Tiễn rơi xuống tầng bảo hộ của mạch trận, rơi xuống hố sâu bên ngoài Hắc Thản Thành, giống như ngày tận thế tới. Nhưng mà, các cường giả Chiến bộ của Già Thiên Lâu trong Hắc Thản Thành cũng không kinh hoảng.

Ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh vừa rồi đã chạy đến, lập tức đứng giữa không trung chỉ huy người trong Hắc Thản Thành gia nhập mạch trận. Ngắn ngủi một hồi, mạch trận đã tập kết mấy vạn người.

Mạch trận mấy vạn người, đủ để ngăn cản được Trầm Thủy Tiễn của Vụ Kỳ Vương một thời gian. Mặc dù chỉ có một thời gian nhưng cũng đủ rồi!

"Tiếp tục tiếp viện!"

Một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Chiến bộ của Già Thiên Lâu khẩn trương kêu gào, đột nhiên mừng rỡ nhìn về phía bên ngoài Hắc Thản Thành.

Bởi vì bên ngoài Hắc Thản Thành, một hư ảnh to lớn màu đen đột ngột từ dưới đất vụt lên, cầm trong tay một cây cự kích màu đen, sau đó dưới tiếng rống giận dữ của Tần Thiên Bàng, hư ảnh to lớn quơ cự kích xông thẳng tới chân trời.

"Vụ Kỳ Vương!"

Oanh ——

Hư ảnh to lớn quơ cự kích công kích phía trước, nhìn một cái là nhận ra Vụ Kỳ Vương, Tần Thiên Bàng theo sát phía sau.

Cho dù đã trải qua Vong Linh Triệu Hoán Thuật cường hóa, Thiên cấp trung phẩm Minh Vụ · Trầm Thủy Tiễn cũng không thể ngăn được bộ pháp của Tần Thiên Bàng.

"Không ngờ ngươi lại vì mấy đứa nhỏ chết mà chui vào Hắc Vực ta, hơn nữa còn hủy chí bảo Luyện Ngục Tháp của Chiến bộ ta. Nếu ngươi dám đến, hôm nay ta nhất định sẽ để ngươi trả giá đắt!"

Phanh ——

Ngũ mạch lại cùng chấn động lần nữa.

Hư ảnh màu đen to lớn bỗng nhiên gia tăng tốc độ, mũi nhọn của cự kích giống như một cái vòng xoáy, thôn phệ một lượng lớn mạch khí giữa thiên địa và thiên địa chi lực màu đỏ cam.

"Cự Sát · Phần Sơn Dung Hải!" Đối mặt Vụ Kỳ Vương, Tần Thiên Bàng không có nương tay chút nào, trực tiếp vận dụng thủ đoạn mạnh nhất.

So với mạch thuật Thiên cấp trung phẩm Khuyết Hồng Kiếm Sát truyền cho Vô Pháp Vô Thiên, Cự Sát · Phần Sơn Dung Hải này càng mạnh hơn.

Mạch thuật lưu phái Thiên cấp trung phẩm!

Hơn nữa đã vượt qua cảnh giới viên mãn, sinh ra bí thuật!

Theo sau đó, cự kích trong tay Tần Thiên Bàng bỗng đâm tới phía trước một cái, hư ảnh màu đen to lớn trước người cũng ngừng thôn phệ mạch khí và thiên địa chi lực, tụ lực một hơi ngắn ngủi, sau đó bỗng nhiên đâm ra.

Phốc ——

Một thương ra.

Liệt diễm màu đỏ cam từ cự kích bộc phát, giống như núi lửa phun trào, liệt diễm che khuất bầu trời nhào tới Vụ Kỳ Vương trên bầu trời.

Vô số Trầm Thủy Tiễn bị bốc hơi trong khoảnh khắc, cho dù là Vụ Kỳ Vương ngưng tụ tất cả Trầm Thủy Tiễn, hóa thành một cột nước nghênh kích liệt diễm màu đỏ cam dâng trào thì cũng không làm nên chuyện gì.

"Dám đến Hắc Thản Thành ta thì phải chết ở đây!" Tần Thiên Bàng bộc phát toàn bộ tức giận đang đè nén, giơ cao cự kích, sát ý trong hai mắt không ít hơn liệt diễm đầy trời.

Giờ phút này, bên trong Tẫn Tri Lâu, Ôn Bình thấy ngay từ đầu Tần Thiên Bàng đã phóng đại chiêu, cũng muốn tốc chiến tốc thắng: "Vốn còn muốn quan sát quan sát cường giả Thiên

Vô Cấm Thượng Cảnh đại chiến một hồi, nhưng nếu ngươi đã muốn tốc chiến tốc thắng, như vậy tùy ngươi.”

Ôn Bình lập tức truyền lệnh tốc chiến tốc thắng cho Vụ Kỳ Vương, đồng thời cũng dặn dò Vụ Kỳ Vương cố gắng giữ toàn thây.

Không có đầu cũng được.

Nhưng không thể không có tứ chi và thân.

Nếu không, Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế lại, dưới tình huống tứ chi không hoàn toàn, chỉ sợ thực lực giảm bớt đi nhiều.

Nếu đúng là như vậy.

Hắn sẽ đau lòng chết.

Dù sao thi thể cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh là hàng hiếm.

Lúc này, Trần Hiết cũng mở miệng: “Tông chủ, người của ta đã chuẩn bị xong, đang phối hợp Vi Sinh trưởng lão tản tin tức Luyện Ngục Tháp bị phong vương U Quốc hủy diệt, tru sát Bộ trưởng Chiến bộ ra. Trong hôm nay, toàn bộ Hắc Vực đều sẽ biết hai chuyện lớn này.”

“Làm không tệ.” Ôn Bình khen ngợi một câu.

Trần Hiết nói tiếp: “Chỉ là nếu muốn cho bọn người lâu chủ Già Thiên Lâu cũng nhanh chóng biết được tin tức này, trước mắt thuộc hạ làm không được. Chuyện này sợ là chỉ có thể dựa vào Vi Sinh trưởng lão làm.”

“Truyền âm nói cho hắn biết, tin tức truyền bá càng nhanh càng tốt, đồng thời cũng giúp người dưới tay hắn nói cho hắn biết tin tức đại quân U Quốc đang tập kết. Tình báo của Già Thiên Lâu truyền đi quá chậm, chờ hắn nhận được tin tức thì sợ là đại quân các vực U Quốc đã thành lập xong.”

“Rõ!”

Trần Hiết đáp, sau đó móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Vi Sinh Tinh Vũ.

Ôn Bình đưa mắt nhìn một cái chiến trường khác ở Hắc Vực, bởi vì tên cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đang đại chiến với Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc đã sắp không chịu được nữa, trong ánh mắt đã có ý lui.

Hắn muốn rút lui!

Phong vương U Quốc cũng có được thứ giúp chạy trối chết, không thể nào Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu không có.

【VIP】 Hoa nở hai bên, đồng thời đối phó ba Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh (2)

“Thông báo cho tất cả mọi người, không được rời khỏi kiến trúc tông môn.” Ôn Bình dặn dò Long Nguyệt bên cạnh một tiếng, mở truyền tống trận ra.

Oanh ——

Truyền tống trận mở.

Một đạo bạch quang ầm vang rơi vào trong chiến trường của mấy người Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc, bao phủ vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đang dọa dẫm.

“Giỏi lắm, lão tử nhớ kỹ các ngươi. Thế giới dưới lòng đất, là các ngươi tự chịu diệt vong, không trách được Già Thiên Lâu ta!”

Hắn đã nghĩ kỹ.

Sau khi rời khỏi nơi này thì lập tức trở về chỗ lâu chủ, triệu tập càng nhiều phong vương ra tay với Liệt Không nhất tộc và thế giới dưới lòng đất.

Nhất cử diệt đi tất cả Yêu tộc trong thế giới dưới lòng đất trong lãnh địa Già Thiên Lâu!

“Muốn đi?” Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc lập tức nhào tới, sau đó trong nháy mắt, bạch quang đã đem hắn đi, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc vồ hụt, vừa tức vừa buồn bực: “Trốn thật nhanh!”

Giận mắng một tiếng, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc gầm gừ, sau đó quay đầu để mắt tới một người khác.

Một vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh khác của Già Thiên Lâu thấy chỉ còn lại một mình hắn, không đành lòng cúi đầu nhìn thành viên Chiến bộ còn đang kịch chiến phía dưới, vô tình lựa chọn: “Thiên Bàng, không thể trách ta, chỉ có thể trách ngươi trợ giúp quá chậm!”

Nói xong, hắn cũng muốn rời đi.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc lập tức nhận ra, sau đó quay qua nhìn Kỳ Long hô: “Hắn muốn chạy trốn!”

Nói xong, bạch quang lại rơi xuống.

Bạch quang biến mất, tên cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu trước mặt Kỳ Long cũng biến mất.

Thấy thế, Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc vừa tức vừa buồn bực: “Tại sao ngươi không ngăn cản hắn! Để cho bọn họ rời đi, chắc chắn bọn họ sẽ ngóc đầu trở lại.”

Kỳ Long trầm giọng đáp lại: “Ngăn không được, hơn nữa cũng không thể cản. Nếu chúng ta giết bọn họ thật, chắc chắn Già Thiên Lâu sẽ càng điên cuồng trả thù chúng ta. Trừ phi Thập Đại Cấm Địa liên thủ, nếu không chúng ta không chống cự được Già Thiên Lâu báo thù.”

“Ngươi sợ hãi!” Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc chất vấn.

Kỳ Long lắc đầu: “Không phải sợ hãi mà là chúng ta cần liên hợp càng nhiều lực lượng mới có thể chống lại Già Thiên Lâu. Đánh lui bọn họ, cùng lắm bọn họ chỉ không cam lòng, cũng sẽ không lập tức ngóc đầu trở lại. Nếu như giết bọn họ, ngay lập tức sẽ có ba vị, bốn vị, thậm chí nhiều cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh hơn đánh tới.”

Nghe Kỳ Long giải thích, cho dù Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc có tức giận như thế nào đi nữa thì cũng bình tĩnh lại.

Mặc dù Kỳ Long khiến cho hắn rất không thoải mái nhưng không thể phủ nhận, Kỳ Long nói rất có lý.

Giết hai người bọn họ.

Chỉ khiến cho Liệt Không nhất tộc gặp phiền phức hơn.

Cho nên hai người bọn họ không thể chết!

“Ngươi hiểu thì tốt. Chúng ta có thể thừa dịp thời gian này đi cấm địa khác một chút, nếu có thể khuyên được bọn họ gia

nhập, phần thắng của chúng ta khi đối kháng Già Thiên Lâu sẽ nhiều hơn một chút.” Kỳ Long lên tiếng lần nữa.

Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc tỉnh táo lại, rất tán thành kế hoạch của Kỳ Long: “Ừm.”

Nếu như vậy, phiền toái nhỏ là Yêu tộc đột nhiên xuất hiện ở Hào Khốc Thâm Uyên tạm thời gác lại trước.

Đi cấm địa khác một chút!

Dù chỉ có thêm một vị chủ nhân cấm địa gia nhập bọn họ thì phần thắng của bọn họ khi đối đầu với Già Thiên Lâu cũng nhiều hơn một chút.

Sau một khắc, hai yêu lướt về hai hướng khác nhau.

Chiến trường phía dưới, bởi vì hai vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu rút lui, thành viên Già Thiên Lâu vốn thẳng tiến không lùi lập tức sinh ý lui, nhưng mà cũng không dám rút đi thật.

Phía sau bọn họ còn có người nhà.

Thân nhân.

Bằng hữu.

Nếu như bọn họ lui, những người kia làm sao bây giờ?

Cũng may mặc dù cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu bọn họ lui nhưng Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc cũng không có ở lại. Cho nên mặc dù có không ít áp lực nhưng còn chưa đủ trí mạng.

Trong Tẫn Tri Lâu, thấy cảnh này thì Trần Hiết không khỏi vui mừng: “Xinh đẹp, là nam nhân thì ăn thua đủ, sao lại lui được!”

Người của Già Thiên Lâu không lùi, Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng có thể muốn làm gì thì làm, phát dục, trưởng thành.

“Người của Già Thiên Lâu, đối với địch nhân không có điểm mấu chốt, vừa khéo chứng tỏ bọn họ có thứ mà bọn họ quan tâm và muốn bảo vệ. Chỉ cần giết mắt đỏ, tỉnh lại ý muốn bảo hộ của bọn họ, bọn họ sẽ không lui.”

Nói xong, Ôn Bình đứng dậy.

Chiến trường Hắc Vực đã không cần quan tâm, kế tiếp còn phải ứng phó hai cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh ở Bất Hủ Tông. Mộc Long có thể ứng phó một người, nhưng lại không ứng phó được hai người.

Còn có một người.

Hắn muốn thử xem.

…

Trên không Hắc Thản Thành.

Tần Thiên Bàng giơ cao cự kích, thẳng tiến không lùi, không ngừng tới gần Vụ Kỳ Vương trên cao, đồng thời cũng đẩy Vụ Kỳ Vương lên chỗ càng cao hơn.

Bởi vì dưới chân chính là Hắc Thản Thành, nếu chiến trường tới quá gần Hắc Thản Thành, sợ rằng Hắc Thản Thành sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát trong đại chiến.

Luyện Ngục Tháp đã sụp đổ.

Nếu như "nhà" cũng sập.

Vậy Tần Thiên Bàng hắn và Chiến bộ mất mặt với toàn bộ Triều Thiên Hạp, vậy hắn còn mặt mũi nào làm chủ Chiến bộ nữa.

"Ngày xưa một trận chiến ở sa trường, cách nay đã có năm mươi năm. Lúc trước chúng ta sàn sàn với nhau, nhưng hôm nay đã hoàn toàn khác." Nói xong, Tần Thiên Bàng vận chuyển Tuyền Qua Đồ, rõ ràng là một tấm Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ, khiến cho lực sát thương của mạch thuật Thiên cấp trung phẩm cảnh giới viên mãn Cự Sát · Phần Sơn Dung Hải bạo tăng mười lăm thành!

Ngọn lửa màu đỏ cam cũng dâng trào mãnh liệt, trong khoảnh khắc đã bốc hơi tất cả Trầm Thủy Tiễn, cũng bức cho Vụ Kỳ Vương lui ngàn trượng.

Lúc này, Tần Thiên Bàng thu kích, cao ngạo mà đứng với hư ảnh màu đen to lớn, nhìn thẳng vào đôi mắt trắng của Vụ Kỳ Vương.

【VIP】 Máy móc chiến đấu vô tình, Vụ Kỳ Vương

“Muốn chạy trốn thì mau trốn đi! Ta biết ngươi không có Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ, dù sao người như quốc chủ U Quốc các ngươi thì sao nỡ cho ngươi một tấm Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ?” Hắn biết tính tình Vụ Kỳ Vương cho nên cố ý trào phúng chọc giận Vụ Kỳ Vương.

Chắc chắn là Vụ Kỳ Vương không có Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Dù sao thiên tài địa bảo cần để chế tạo Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ cực kỳ hi hữu, không ít cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh dốc cả một đời cũng không chắc có thể tìm đủ.

U Quốc, một quốc gia hoàng tộc chí thượng, hoàng tộc nắm giữ đa số tài nguyên. Một khi thu thập được thiên tài địa bảo chế tạo Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ, chắc chắn sẽ chế tạo cho hoàng tộc phong vương trước.

Người ngoài như Vụ Kỳ Vương, chờ qua một hai trăm năm, hoàng tộc phong vương của U Quốc đều có đủ thì có lẽ có thể đến phiên hắn, giai đoạn bây giờ chắc chắn là không có.

Sau một khắc.

Vụ Kỳ Vương ngũ mạch cùng chấn động.

Trong tay thình lình xuất hiện một thanh trường cung tử kim sắc, Tuyền Qua Đồ trên người vận chuyển.

Chỉ là Ngũ Tuyền!

Tần Thiên Bàng nhìn thấy cung thì không thèm để ý chút nào, bởi vì đồ chơi đó không khác gì cự kích của mình. Nhưng mà cảm ứng được Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đó thì khóe miệng lập tức nở một nụ cười đắc ý: “Nếu như ta không có đoán sai, hẳn là giết vào Hắc Vực ta là kế hoạch của quốc chủ U Quốc chứ? Thật buồn cười, không cho hoàng tộc phong

vương đến, lại cho ngươi tới. Chẳng lẽ mạng của ngươi rẻ rúng hơn hoàng tộc phong vương à?”

Dứt lời, Tần Thiên Bàng mạch môn lại chấn.

Mạch thuật Thiên cấp trung phẩm Cự Sát · Phần Thiên Dung Hải, tái xuất!

Không nói lời nào.

Giả cao lạnh?

Vậy ta đánh cho ngươi không nói gì được nữa.

Cùng lúc đó, Vụ Kỳ Vương đã giương cung cài tên, trong đầu vang vọng mệnh lệnh tốc chiến tốc thắng của Ôn Bình, lại gọi ra minh vụ yếu ớt che khuất bầu trời. Nương theo cung càng kéo càng còn, trong minh vụ đầy trời dần vang lên tiếng gào thét, tiếng thét chói tai quỷ dị, kinh khủng.

Tiếng gào thét, tiếng thét chói tai này còn mạnh hơn tiếng khóc thét ở Hào Khốc Thâm Uyên gấp trăm lần, khiến cho người nghe kinh hãi không thôi, mồ hôi lạnh ứa ra.

Dưới Thiên Vô Cấm bị tiếng gào thét và tiếng thét chói tai trùng kích, ngay cả đứng cũng khó mà đứng vững, thất tha thất thểu, suýt chút tê liệt ngã xuống.

Phanh ——

Tiếng tiễn rời dây cung vang lên.

Trong minh vụ yếu ớt phát ra tiếng gào thét, tiếng thét chói tai, trong chớp mắt, thú, người, yêu trùng sát ra, phô thiên cái địa tuôn tới Tần Thiên Bàng, tuôn xuống đại địa. Nhưng mà bọn chúng cũng không phải là ùa lên mà là dung hợp lại với nhau trong quá trình trào lên.

Hóa thành một cự tiễn phát ra tiếng gào thét khiến cho thiên địa biến sắc!

Đây là sát chiêu cuối cùng của Vụ Kỳ Vương.

Minh Vụ · Tam Thiên Kiếm Ngục Sát!

Chính là Thiên cấp trung phẩm mạch thuật cảnh giới tạo cực diễn sinh ra bí thuật!

“Khó trách dám đến.” Tần Thiên Bàng chậm rãi thu liễm nụ cười, bởi vì dưới Minh Vụ · Tam Thiên Kiếm Ngục Sát, hắn cảm nhận được một áp lực to lớn.

Vụ Kỳ Vương, tuy không có Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ, nhưng thực lực tăng lên không chỉ một chút so với năm mươi năm trước.

Nhưng rõ ràng cấp độ này của bọn họ, muốn tăng lên một chút gần như là khó như lên trời, tại sao Vụ Kỳ Vương lại có thể làm được trong năm mươi năm ngắn ngủi?

Không hợp lý!

“Giết —— “

Tần Thiên Bàng giận quát một tiếng, hư ảnh to lớn lại oanh ra một kích, ngọn lửa màu đỏ cam mãnh liệt dâng trào, đỡ được một tiễn của Vụ Kỳ Vương.

Nhưng mà giằng co còn không có tới mười hơi.

Chỉ nghe một tiếng vang.

Phanh ——

Vụ Kỳ Vương mạch môn lại chấn, muốn phóng thích mạch thuật.

Đồng thời lại giương cung cài tên!

“Ngươi điên rồi?” Tần Thiên Bàng thấy cảnh này, có chút trợn tròn mắt.

Mạch thuật Thiên cấp trung phẩm diễn sinh ra bí thuật, có thể phóng ra như vậy sao?

Không tính chuyện linh thể tiêu hao sao?

Không tính chuyện linh thể có thể chịu đựng được hay không sao?

Ngay lúc Tần Thiên Bàng kinh ngạc, tiễn của Vụ Kỳ Vương đã rời dây cung lần nữa.

Phanh ——

Sưu ——

Thấy thế, Tần Thiên Bàng chỉ có thể chấn động mạch môn, oanh ra một chiêu Cự Sát · Phần Thiên Dung Hải, đối kháng cự tiễn Vụ Kỳ Vương bắn ra.

Oanh ——

Cả hai lại chạm vào nhau lần nữa, sau đó giống như mạch thuật lúc trước, cùng nổ tung ở trên bầu trời, bức lui hai người Tần Thiên Bàng ròng rã mấy trăm trượng.

Mà Hắc Thản Thành phía dưới, mạch trận phòng ngự hình thành trước đó bị trùng kích vào, vỡ vụn trong nháy mắt, hàng ngàn hàng vạn người đồng thời bay ngược ra, máu vẩy tại chỗ.

"Nhanh nhanh nhanh! Kết mạch trận một lần nữa!"

Cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Hắc Thản Thành sắc mặt đại biến, điên cuồng hò hét, sau đó chủ động mở ra một cái mạch trận mới.

Bởi vì nếu không có mạch trận, với trùng kích như vừa rồi, không biết Hắc Thản Thành sẽ có bao nhiêu phòng ốc đổ sụp, lại có bao nhiêu kẻ yếu sẽ bị đánh chết.

Tần Thiên Bàng quan sát Hắc Thản Thành một chút, sắc mặt có chút âm trầm, nhưng mà vừa khoát tay thì đã thấy Vụ Kỳ Vương lại giương cung cài tên.

Phanh ——

Mạch môn cùng chấn động, lại tới một tiễn.

Tần Thiên Bàng không do dự, cũng oanh ra một chiêu Cự Sát · Phần Thiên Dung Hải.

Giống như vừa rồi, cả hai vừa mới chạm vào nhau, còn không có giằng co mấy hơi thì Vụ Kỳ Vương đã bắn ra một tiễn nữa.

Dùng Mạch thuật Thiên cấp trung phẩm diễn sinh bí thuật như dùng mạch thuật Địa cấp, hoàn toàn không suy tính chuyện linh thể tiêu hao, cũng không suy tính chuyện linh thể có thể chống đỡ hay không.

Cái này hoàn toàn chính là lối đánh liều mạng!

Hoặc có thể nói là chiến đấu không muốn sống.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian sau đó Tần Thiên Bàng càng hoang mang.

Vụ Kỳ Vương không ngừng bắn ra cự tiễn.

Liên tục đánh tan Cự Sát · Phần Thiên Dung Hải của hắn, mà hắn chỉ có thể bị động, không ngừng phóng thích Cự Sát · Phần Thiên Dung Hải đánh trả.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

【VIP】 Đóng cửa đánh chó, Kiếm Tiên Ý Chí mạnh mẽ!

Ở trên bầu trời, tiếng nổ vang lên không dứt, trong thời gian ngắn, Vụ Kỳ Vương đã bắn ra hai mươi mốt tiễn, khiến cho Tần Thiên Bàng cực kỳ hoài nghi nhân sinh.

Nếu còn tiếp tục như thế, không ra nửa khắc đồng hồ, hai người đều sẽ kiệt lực!

"Ngươi điên rồi!"

Tần Thiên Bàng liên tục gầm thét.

Thấy Vụ Kỳ Vương còn không đáp lời, hắn càng giận.

"Chỉ giết mấy đứa nhỏ Nguyên Dương Vực ngươi thôi, ngươi cần phải dùng mạng liều với ta sao?" Tần Thiên Bàng lại nổi giận gầm lên một tiếng.

Quan sát phía dưới một chút, Hắc Thản Thành đã liên tục bị dư uy của mạch thuật Thiên cấp trùng kích cho thành một đống hỗn độn.

Người trong Hắc Thản Thành đã không còn dám kết mạch trận chống cự dư uy, nhao nhao hóa thành chim thú chạy ra khỏi Hắc Thản Thành, chỉ sợ chậm một bước.

"Mẹ!"

Tần Thiên Bàng nổi giận gầm lên một tiếng.

Hắn muốn giữ "nhà".

Nhưng "nhà" đã sắp không còn.

Mà Vụ Kỳ Vương còn đang không ngừng giương cung bắn tên, dùng mạch thuật Thiên cấp trung phẩm diễn sinh bí thuật giống như mạch thuật Hoàng cấp.

Hơn nữa còn càng lúc càng nhanh!

Xem ra là bắn thuần thục.

Giờ này khắc này, lực lượng linh thể của hắn đã tiêu hao hai ba thành.

"Muốn liều với ta đúng không, ngươi có thực lực đó sao?" Tần Thiên Bàng không tin tà, giận mắng một tiếng, sau đó bắt chước phương thức tấn công của Vụ Kỳ Vương, không ngừng oanh ra Cự Sát · Phần Thiên Dung Hải đánh trả.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Hai người đối oanh, thiên, địa cũng bắt đầu xuất hiện rung động, không gian bích chướng cứng rắn của Triều Thiên Hạp cũng hiện đầy vết rách.

Rốt cục, lại một lần đối oanh nữa, không gian bích chướng sập.

Khúc Cảnh Chi Thủy từ trên trời giáng xuống, tràn vào Hắc Thản Thành, trong khoảnh khắc đã bao phủ mấy chục con đường trong Hắc Thản Thành, sau đó trào ra bốn phương tám hướng.

Nhưng mà Tần Thiên Bàng không dám nhìn, bởi vì Vụ Kỳ Vương đang không ngừng bắn tên, chỉ cần hắn hơi buông lỏng một chút, một tiễn của Vụ Kỳ Vương sẽ bắn trúng hắn.

Cho dù bắn không trúng hắn thì cũng sẽ bắn trúng Hắc Thản Thành, đồ sát cường giả Chiến bộ hắn.

Lúc này, rốt cuộc Tần Thiên Bàng cũng phát hiện có chút không đúng, bởi vì cho dù Vụ Kỳ Vương phóng thích bí thuật như thế nào cũng không thấy mỏi mệt.

Không hợp lý!

Bởi vì trong đại chiến với cường độ cực kỳ cao này, lực lượng linh thể của hắn đã tiêu hao cao tới hơn bốn phần mười, gần năm thành, chỉ cần tiếp tục một khắc đồng hồ, linh thể của hắn sẽ không thể chèo chống hắn liên tục phóng bí thuật như thế nữa.

Khi thời gian qua trăm hơi thở, Vụ Kỳ Vương lại liên xạ mấy chục tiễn, rốt cuộc Tần Thiên Bàng hiểu được tại sao Vụ Kỳ Vương dám không ngừng phóng thích bí thuật.

"Rốt cuộc thì ngươi là ai?"

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Tần Thiên Bàng.

Vụ Kỳ Vương trước mắt không phải là bản tôn Vụ Kỳ Vương!

Nhưng mà Vụ Kỳ Vương vẫn không có mở miệng.

Giống công cụ vô tình, chỉ không ngừng giương cung bắn tên.

Thấy thế, trong lòng Tần Thiên Bàng dần sinh ra ý lui, nhưng mà quan sát Hắc Thản Thành một chút, tinh thần trách nhiệm trong lòng lại lấn áp ý lui.

Đi?

Có thể.

Người trước mắt này hoàn toàn không ngăn được mình.

Nhưng nếu mình đi, người phía dưới làm sao bây giờ?

Mình đi lần này, nếu người này triển khai đồ sát ở Hắc Thản Thành, có ai trong Chiến bộ có thể ngăn cản bước tiến của hắn?

"Đi, có thể đi bất cứ lúc nào. Nhưng mà trước khi đi nhất định phải tranh thủ một chút thời gian cho người phía dưới." Tần Thiên Bàng nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi quyết định, Tần Thiên Bàng lập tức mở miệng hét.

"Tất cả mọi người lập tức rời xa Hắc Thản Thành, rút lui!"

Sau tiếng hét, Tần Thiên Bàng kiên trì đánh trả một chiêu Cự Sát · Phần Thiên Dung Hải, đồng thời bắt đầu di chuyển ra ngoài Hắc Thản Thành.

Vừa đánh vừa lui!

Chỉ đợi người của Chiến bộ rút lui, mình sẽ bứt ra rời đi.

Thù hôm nay, ngày sau báo!

Hơn nữa người này tuyệt đối không thể là Vụ Kỳ Vương, sự xuất hiện của hắn chắc chắn có kỳ quặc, mình hoàn toàn không cần thiết chết chung với hắn.

Chắc chắn là có bàn tay nào đó đứng sau chuyện này!

Cùng lúc đó, thành viên Chiến bộ trong Hắc Thản Thành nghe mệnh lệnh của Tần Thiên Bàng, nhao nhao hóa thành kinh hồng tứ tán lui ra xung quanh.

Dưới Địa Vô Cấm mau về nhà cưỡi tọa kỵ Dực Tộc yêu vật của mình. Không có tọa kỵ Dực Tộc yêu vật thì theo dòng người đi qua phố lớn ngõ nhỏ, bỏ chạy đến cửa thành gần nhất. Nói tóm lại, mỗi người đều dùng phương thức nhanh nhất để ra khỏi thành.

Trong lúc nhất thời, Hắc Thản Thành ngày xưa phồn hoa này không còn sót lại chút gì, mỗi người đều bận rộn chạy trốn, tranh thủ chiếm chút đồ tốt trong lúc chạy trốn.

Cũng ngay lúc này, một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên trong Vực Chủ Phủ Hắc Thản Thành, sau đó lại biến mất trong chớp mắt.

Người chạy trốn, không có người để ý tới một màn này.

Chỉ có Tần Thiên Bàng cảm ứng được đạo bạch quang đó, bởi vì chỗ bạch quang rơi xuống là cấm địa trong Vực Chủ Phủ Hắc Thản Thành, không phải hạch tâm của Chiến bộ không thể vào bên trong.

…

Bất Hủ Tông.

Oanh ——

Một đạo bạch quang chợt hiện, Vi Sinh Tinh Vũ ra hiện trong truyền tống trận.

Nhưng mà khi nhìn rõ trước mắt, đập vào mi mắt là một đạo Hắc Ảnh, nó phạch một cái, xẹt qua trước mắt, sau đó đập xuống trong rừng dưới Xuất Nhiễu Sơn.

Phanh ——

Nó đâm mạnh vào một nhánh của cây Hồng Phong, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm hồng một mảng lớn.

“Các ngươi là ai?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Quen thuộc.

Lại xa lạ.

Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng tập trung nhìn lại, giờ phút này, bên ngoài truyền tống trận còn có hai người đứng.

Một người là Mộc Long trưởng lão.

Mà một người khác.

Người quen biết cũ.

Mấy trăm năm trước, mình từng gặp.

Vài ngày trước, hắn cũng thấy trên Hắc Tường của Tẫn Tri Lâu.

Chính là một tên cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu trong chiến trường Liệt Không nhất tộc.

Sau một khắc.

Mộc Long hai tay thành trảo, lại vọt ra, tấn công đối phương: “Tiểu thí hài, ta nói ra ngươi cũng không biết!”

【VIP】 Đóng cửa đánh chó, Kiếm Tiên Ý Chí mạnh mẽ! (2)

“Chỉ là Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cũng dám lỗ mãng!” Vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu này hừ lạnh một tiếng, mạch môn cùng chấn động, nghênh đón.

Tuy lực lượng linh thể của hắn chỉ còn hai ba thành, đã không thể nào chèo chống hắn sử dụng mạch thuật Thiên cấp quá lâu nhưng hắn cũng không sợ chỉ là Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

“Không cần biết các ngươi là ai, đều phải chết!” Nói xong, trường thương trong tay bỗng đâm một cái, ngưng tụ một con cự tượng mắt đỏ to lớn. Cự tượng gào thét một tiếng, hai con ngươi bộc phát ra quang mang xích hồng, sau đó hung hăng đạp tới Mộc Long, muốn giẫm chết Mộc Long.

Oanh ——

Mộc Long đón đỡ!

Không chỉ đón đỡ, hơn nữa còn một trảo chỉ vào trán cự tưởng, trực tiếp chấn vỡ đầu cự tượng, sau đó xuyên qua hư ảnh cự tượng, một trảo bắt lấy mũi thương chạm tới.

Oanh ——

Sau đó một cước đá thẳng vào phần bụng.

Tên cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu đó cũng như người vừa rồi, trong nháy mắt bay ngược ra, rơi vào một cây đại thụ ở Xuất Nhiễu Sơn.

Lần này lực va đập rất lớn, đại thụ rụng mấy cái lá.

Hai người bò dậy, không lau máu tươi nơi khóe miệng mình mà nhìn nhau, một trái một phải nhìn thấy Mộc Long và Vi Sinh Tinh Vũ vừa trở về.

“Tả huynh, ngươi giết tiểu lâu la Địa Vô Cấm bên trái, ta ứng phó Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh này, sau khi giải quyết lập tức rời đi!”

“Có nghe không?”

“Nơi này rất kỳ quặc, ngươi ta thậm chí ngay cả một cái cây cũng không đụng ngã, cùng tiến lên, tốc chiến tốc thắng, giải quyết hai người sau đó lập tức rời đi!”

“Tả huynh?”

Vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cầm thương của Già Thiên Lâu liên tiếp hỏi thăm vài tiếng, thấy cả buổi mà bên cạnh không có động tĩnh, mới quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy tên cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh được gọi là Tả huynh si ngốc nhìn Vi Sinh Tinh Vũ, trong hai con ngươi lộ ra kinh ngạc và hoảng sợ.

“Lâu… lâu… chủ…”

“Tả Thiên!”

Vi Sinh Tinh Vũ đứng chắp tay ở đỉnh Xuất Nhiễu Sơn. Ánh nắng chiếu xuống, khiến cho cái bóng Vi Sinh Tinh Vũ kéo dài, vừa khéo dừng lại trước mặt hai người.

“Ngươi lại không chết!”

Tả Thiên giật mình.

Không thể nào!

Hắn tận mắt thấy Vô Tẫn Thiên Huyền đánh hắn vào Khúc Cảnh, với thực lực của Vi Sinh Tinh Vũ lúc đó, tuyệt đối không thể sống sót.

Bên cạnh, cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cầm thương nhìn chằm chằm Vi Sinh Tinh Vũ vài lần, sau đó cũng lập tức nhận ra Vi Sinh Tinh Vũ, lên tiếng kinh hô.

“Là ngươi!”

Vi Sinh Tinh Vũ lạnh lùng đáp lại một tiếng: “Không nghĩ tới ngươi chỉ là một tiểu lâu la dưới tay Vô Tẫn Thiên Huyền mà cũng trưởng thành đến mức này.”

Nhưng mà hắn không nhớ rõ tên của người này.

Bởi vì lúc đó, hắn còn chưa xứng để mình nhớ kỹ tên.

“Sao ngươi lại không chết!” Cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cầm thương lên tiếng kinh hô, biểu cảm giống y như Tả Thiên.

Rất hiển nhiên, đối với chuyện Vi Sinh Tinh Vũ không chết, hai người đều không thể tin được.

“Tả huynh, ngươi ta cùng nhau xuất thủ, không cần lo Yêu Tổ đó, liên thủ đánh giết Vi Sinh Tinh Vũ. Không thể để cho hắn còn sống!” Cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cầm thương lập tức xuất thủ, vọt mạnh ra, mũi thương chỉ thẳng ngực Vi Sinh Tinh Vũ, nhưng mà một giây sau thì bị chụp lại.

Mộc Long ngăn trước người Vi Sinh Tinh Vũ, một tay nắm lấy mũi thương, khiến cho hoàn toàn không thể động đậy.

Thấy thế, cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cầm thương lập tức nói: “Tả huynh, ra tay đi, không thể để cho Vi Sinh Tinh Vũ còn sống. Hắn biết quá nhiều bí mật của Già Thiên Lâu, nếu như hắn đầu nhập vào U Quốc, tất cả những gì lâu chủ và chúng ta làm lúc trước sẽ bị lật đổ.”

Nghe được câu này, ánh mắt không thể tin được của Tả Thiên chuyển thành lăng lệ hung ác.

Không sai!

Không thể để cho Vi Sinh Tinh Vũ còn sống.

Bằng không, hắn đầu nhập vào U Quốc, hậu quả sẽ không chịu nổi!

“Vi Sinh trưởng lão, ngươi rút lui trước một chút, hai người bọn họ giao cho ta.” Mộc Long thấy thế, bảo hộ ở trước mặt Vi Sinh Tinh Vũ, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Tả Thiên.

Trong nháy mắt.

Tả Thiên vọt mạnh tới.

Ý muốn lấy mạng Vi Sinh Tinh Vũ.

Nhưng mà Vi Sinh Tinh Vũ cũng không lui lại, bởi vì tông chủ vẫn ở sau lưng.

Đây là Bất Hủ Tông!

Phanh ——

Chỉ nghe sau lưng vọng tới tiếng mạch môn cùng chấn động, sau đó chính là một đóa lục diệp thanh liên theo một đạo thanh quang vạch phá bầu trời.

Bá ——

Trong chớp mắt thanh quang đi vào ngực Tả Thiên, sau đó nở rộ trong thân thể hắn, nở rộ đồng thời trực tiếp cắt nhục thể Tả Thiên thành mấy khối.

Một cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

Vẫn lạc như vậy!

Chết không toàn thây!

Không đợi mấy người kịp phản ứng, một tiếng kinh hô vang lên.

“Xong, không thu tay kịp!”

Người lên tiếng chính là Ôn Bình.

“Ta mới dùng thức thứ nhất, Thanh Liên Kiếm Ý đại thành phối hợp với Kiếm Tiên Ý Chí của Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ, lực sát thương lại lớn như thế sao?” Ôn Bình thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù nói đối phương đã là nỏ mạnh hết đà nhưng thực lực còn lại hai ba thành, hắn còn tưởng rằng sẽ không yếu ớt như vậy.

Nhưng hắn đánh giá thấp kiếm của mình.

Đáng tiếc, một thi thể Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh bị hỏng như vậy.

Thi thể Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, khó kiếm cỡ nào.

Phung phí của trời!

Trái tim hắn đang chảy máu.

Sớm biết cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh nỏ mạnh hết đà yếu như vậy, hắn cũng không dùng Kiếm Tiên Ý Chí chớ nói chi là dùng tới Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Đáng tiếc.

Đáng tiếc.

Cùng lúc đó, thấy cảnh này, Vi Sinh Tinh Vũ và Mộc Long kinh hãi một lúc, sau đó không hẹn mà cùng nở một nụ cười.

Nỏ mạnh hết đà mà thôi.

Còn dám làm càn ở Bất Hủ Tông?

Mà cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cầm thương đó thì giật mình, quay đầu nhìn thân thể tàn phế của Tả Thiên sau lưng, thương bị Mộc Long nắm lấy cũng không cần.

Quay người trốn!

Chạy trốn, đồng thời vội vàng lấy đồ bảo mệnh mà lâu chủ cho từ trong tàng giới ra, chuẩn bị thông qua nó na di đi.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ khó hiểu (Thượng)

Lúc này, giết Vi Sinh Tinh Vũ gì đó đã hoàn toàn không quan trọng.

Sống sót mới quan trọng nhất!

Hơn nữa chỉ có sống sót mới có thể đem tin tức Vi Sinh Tinh Vũ còn sống ra ngoài.

Nhưng mà liên tục kích hoạt Na Di Thiên Châu trong tay mấy lần, hắn phát phát hiện mình vẫn còn đứng nguyên chỗ.

“Cái quỷ gì?”

“Hỏng?”

Hắn luống cuống.

Lúc này, chỉ nghe sau lưng vang lên hai tiếng.

“Tông chủ!”

“Tông chủ!”

Mộc Long và Vi Sinh Tinh Vũ khom người đón, hắn quay đầu thấy cảnh này, nhất là nhìn thấy Vi Sinh Tinh Vũ cũng khom người.

Hắn choáng váng.

Sao có thể như vậy được?

Vi Sinh Tinh Vũ lại đầu nhập vào một cái tông môn thế lực.

Là tông môn thế lực gì mà có thể khiến cho kiêu hùng như Vi Sinh Tinh Vũ cũng cúi đầu!

Lúc này, hắn hoàn toàn quên Na Di Thiên Châu ở trong tay đã vô hiệu, đang trong quá trình thoát đi còn quay đầu lại nhìn Ôn Bình.

“Giữ toàn thây!”

Ôn Bình dặn dò.

Mộc Long gật đầu: “Rõ!”

Nói xong, Mộc Long hóa thành kinh hồng đuổi theo.

Vi Sinh Tinh Vũ cũng chậm rãi mở miệng: “Ngươi có thể trốn đi nơi nào? Từ khi ngươi đi vào Hắc Vực thì đã vào tử cục. Nhưng mà không cần lo lắng, ngươi sẽ không cô độc , đợi lát nữa Tần Thiên Bàng sẽ đến giúp ngươi, hơn nữa rất nhanh Vô Tẫn Thiên Huyền cũng tới với ngươi!”

Nghe Vi Sinh Tinh Vũ nói, cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu sắc mặt đột biến.

Hắn đột nhiên nhận ra được một vấn đề.

Tại sao Liệt Không nhất tộc lại đột nhiên khai chiến với Già Thiên Lâu!

Bình an vô sự mấy trăm năm, muốn khai chiến thì đã khai chiến từ lâu rồi, tại sao tới giờ mới làm vậy?

Hơn nữa Yêu Hoàng của Liệt Không nhất tộc luôn miệng nói là Già Thiên Lâu không tuân thủ ước định trước, bọn họ đang báo thù.

Báo thù?

Báo thù gì?

Đây là chuyện hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

Bây giờ thấy Vi Sinh Tinh Vũ, nhìn thấy người sau lưng Vi Sinh Tinh Vũ, hắn đã hiểu hết.

Hóa ra trận đại chiến ở Hắc Vực có người đứng sau màn thao túng.

Liệt Không nhất tộc là quân cờ!

Già Thiên Lâu bọn họ cũng là quân cờ!

“Không được, nhất định phải đem tin tức này về, nhất định phải để lâu chủ biết sự tồn tại của cái tông môn này!” Nói xong, hắn bắt đầu thiêu đốt tuổi thọ của mình.

Dùng tuổi thọ đổi tốc độ phi hành.

Chỉ có một mục đích.

Chạy đi!

Chạy về nói cho lâu chủ biết sự tồn tại của tông môn này!

Nhưng mà hiện thực quất cho hắn một bàn tay thật mạnh, để hắn biết được cái gì là tuyệt vọng.

"Để ta đến đánh chết ngươi!" Mộc Long đã đuổi theo, ma quyền sát chưởng, hiện ra long thân, gầm thét nhào tới.

Hắc Vực.

Hắc Thản Thành.

Theo thời gian trôi qua, người thoát khỏi Hắc Thản Thành đã càng ngày càng nhiều, trong đó thành viên Chiến bộ nhanh chóng nhất, đã toàn viên rút lui.

Dưới mạch thuật Thiên cấp của Vụ Kỳ Vương cuồng oanh loạn tạc, lực lượng linh thể đã tiêu hao thất thất bát bát, Tần Thiên Bàng cũng chuẩn bị rút lui.

Tần Thiên Bàng muốn nói một câu trước khi rời khỏi, xem như giẫy dụa cho thất bại của mình, cũng là uy hiếp Vụ Kỳ Vương: "Mặc dù không biết rốt cuộc ngươi là ai, người sau lưng ngươi muốn làm cái gì, nhưng các ngươi trốn không được bao lâu."

"Thập Nhị Bộ của Già Thiên Lâu, thực lực của Chiến bộ nhiều nhất chỉ có xếp top mười. Trở về nói cho người sau lưng ngươi, không cần biết hắn muốn làm gì, cuối cùng cũng sẽ không có kết quả tốt. Các ngươi quá coi thường Già Thiên Lâu!" Dứt lời, Tần Thiên Bàng đã lấy Na Di Thiên Châu từ trong tàng giới ra.

Chế tạo một viên Na Di Thiên Châu phải bỏ ra một cái giá không hề nhỏ hơn Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ, nói thật, dùng như vậy, đúng là hắn không nỡ.

Dù sao thiếu nó.

Chẳng khác nào thiếu một cái mạng!

Đúng lúc này, một đạo bạch quang ầm vang rơi xuống.

“Cái gì!”

Tần Thiên Bàng kinh hô một tiếng, sau đó biến mất trên bầu trời.

Người trong Hắc Thản Thành, cường giả Chiến bộ đang rút lui thấy thế thì trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đối với đa số người trong Hắc Thản Thành, Tần Thiên Bàng đã thoát đi.

Tần Thiên Bàng thoát đi, có nghĩa là Hắc Vực thất bại, Hắc Thản Thành sụp đổ, phong vương U Quốc thắng lợi, đồng thời còn có nghĩa nếu như bọn họ không nhanh chóng rút lui, sẽ thập tử vô sinh!

Ngoại trừ Tần Thiên Bàng, không ai có thể cản phong vương U Quốc.

Mà các thành viên của Chiến bộ nhìn thấy thân là Bộ trưởng Chiến bộ Tần Thiên Bàng biến mất, vội vàng tiếp tục rời xa Hắc Thản Thành, không quay đầu lại.

Trong lòng bọn họ chỉ có phẫn nộ.

Chỉ có biệt khuất.

Còn có ngọn lửa báo thù!

Theo bọn họ nghĩ, nếu không phải phong vương U Quốc đánh lén, Chiến bộ không thể nào thua?

Nói tóm lại, núi không đi nước đi, hôm nay thất bại ở Hắc Thản Thành, chắc chắn Bộ trưởng sẽ dẫn bọn họ hung hăng đánh trả U Quốc!

“Rút lui!”

“Lập tức rời đi, chờ tin tức của Bộ trưởng, đồng thời lập tức truyền tin tức Vụ Kỳ Vương đánh lén chúng ta lên, tốc độ càng nhanh càng tốt.”

“Đi!”

Cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Chiến bộ trò chuyện một phen, trong nháy mắt biến mất ở bên ngoài Hắc Thản Thành.

Vụ Kỳ Vương không có đuổi theo, bởi vì vì một đạo bạch quang lại rơi xuống, dẫn hắn về Bất Hủ Tông.

Còn tại sao không đuổi tận giết tuyệt?

Bởi vì đối với Ôn Bình, mục đích đã đạt đến.

Cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu ở Hắc Vực, một tên cũng không để lại!

Những người còn sống sót đó còn phải đi sa trường ứng phó U Quốc. Bây giờ giết một ngươi, vậy U Quốc sẽ ít phải ứng phó một người, vậy chẳng phải là hắn gián tiếp giúp U Quốc?

Hơn nữa hắn còn cần người sống giúp hắn truyền tin tức.

Phong vương U Quốc giết người rồi!

Cùng lúc đó, Tần Thiên Bàng bị cưỡng chế truyền tống đến Bất Hủ Tông. Khi trước mắt hắn khôi phục thanh minh, nhìn thấy trước mắt xa lạ, lập tức trợn tròn mắt.

Đây là đâu?

Khi ánh mắt nhìn quanh một vòng, thấy được Ôn Bình giữa không trung, còn có Vi Sinh Tinh Vũ ở sau lưng hắn, không khỏi nắm chặt cự kích.

“Các ngươi là ai?”

Ôn Bình không có trả lời.

Mấy hơi về sau, Vi Sinh Tinh Vũ mở miệng: “Người đưa ngươi đi gặp Tả Thiên.”

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ khó hiểu (Thượng) (2)

“Tả huynh?”

Tần Thiên Bàng nhướng mày, còn chưa kịp cẩn thận ngẫm nghĩ ý trong câu nói của Vi Sinh Tinh Vũ thì nghe trên bầu trời vọng lại một câu cảnh cáo hữu khí vô lực.

Giọng nói rất quen thuộc.

“Tần huynh… mau… trốn…”

Lúc này, Tần Thiên Bàng nhìn về phía giọng nói vọng tới, chỉ thấy trên bầu trời xa xăm có một con Thanh Long lớn, trong miệng nó ngậm một người.

Một người đã bị long nha xuyên thấu lồng ngực!

“Nam huynh!”

Tần Thiên Bàng giật mình.

Người đang bị Thanh Long đó ngậm trong miệng, không phải là Bộ trưởng Giám bộ Nam Ti sao?

Sao hắn lại ở đây!

Lúc trước không phải hắn cầu viện mình ở chiến trường Hắc Vực sao?

Không đợi Tần Thiên Bàng nghĩ rõ ràng, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, một quyền đánh vào phía sau lưng của hắn, đánh hắn bay ngàn trượng.

Phanh ——

Bay ra ngàn trượng, rơi xuống quần sơn.

Người này chính là Vụ Kỳ Vương!

“Giữ toàn thây.” Ôn Bình lại căn dặn một câu, nhưng mà vừa mới nói xong, Vi Sinh Tinh Vũ bên cạnh đột nhiên mở miệng.

“Tông chủ, có thể giữ một hơi sao?”

Vi Sinh Tinh Vũ khom người thỉnh cầu.

Ôn Bình hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì thuộc hạ muốn hỏi hắn một vài vấn đề. Mệnh thuật có thể đo cát hung, có thể dòm vận mệnh con người, nhưng ta lại không tính được bất kỳ tin tức gì của nữ nhi Vân Nghê của ta. Không tính được nàng chết như thế nào, cũng không tính ra phần mộ của nàng ở đâu, nói tóm lại, liên quan tới nữ nhi ta, ta không tính ra được gì cả.”

Sắc mặt Vi Sinh Tinh Vũ có chút phiền muộn. Bởi vì hắn có thể giúp Mộc Long tranh mệnh với trời, lại không thể nào tính được nữ nhi của mình dù chỉ một chút.

“Cho nên ngươi muốn hỏi hắn một chút?”

“Phải!”

“Vậy ngươi hỏi đi, còn phần mộ của con gái của ngươi ở đâu? Hà Niên không có nói cho ngươi?”

“Hà Niên, hắn biết gì sao?”

“Hắn đã từng bất ngờ xâm nhập vào mộ con gái của ngươi, còn nhìn thấy chân dung của ngươi trong mộ. Bây giờ Hà Niên đang ở Hồ Thiên Địa quản lý Thiên Địa Minh thay Hoài Không, chờ việc này qua đi, ngươi có thể hỏi hắn một chút, hoặc là đi Hồ Thiên Địa một chuyến tìm hắn.”

Nói tới đây, Ôn Bình cũng tò mò.

Bởi vì lúc trước hắn dùng hệ thống tra xét tin tức nữ nhi Vân Nghê của Vi Sinh Tinh Vũ một chút.

Không có cái gì.

Nói cách khác, toàn bộ chuyện liên quan tới Vân Nghê đều bị xóa đi, nếu không không thể nào hệ thống tra không được.

Tại sao Già Thiên Lâu phải làm như vậy?

Chắc chắn là có gì đó bất thường!

“Đa tạ tông chủ!” Vi Sinh Tinh Vũ vui mừng, nếu không phải bây giờ còn có chuyện quan trọng, hắn rất muốn lập tức

liên hệ Hà Niên.

Đột ngột.

Tiếng nổ lớn liên tiếp truyền đến.

Ôn Bình lập tức đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Vụ Kỳ Vương đang điên cuồng giương cung cài tên bắn Tần Thiên Bàng ở dưới, Tần Thiên Bàng giằng co, phản ứng đầu tiên chính là đánh trả. Thế nhưng bây giờ tuy đánh trả Vụ Kỳ Vương nhưng trong lòng của hắn bắt đầu sợ hãi, bởi vì vừa rồi hắn dùng Na Di Thiên Châu.

Na Di Thiên Châu vô dụng!

Rốt cuộc hắn đã hiểu, tại sao Nam Ti sẽ chết.

Cũng hiểu được câu nói đó.

Tiễn hắn đi gặp Tả Thiên!

Tả Thiên đã chết!

Chủ nhân hai bộ của Già Thiên Lâu, vậy mà đồng thời chết ở địa phương xa lạ này, chết trong tay người đứng sau Vụ Kỳ Vương giả đó.

Nam Ti, Tả Thiên, thực lực đều cao hơn hắn!

Hắn chỉ có thể xếp vào hạ vị —— top mười!

Mà hai người bọn họ lại xếp hạng thượng vị - top năm, top sáu trong số Bộ trưởng của Thập Nhị Bộ!

Hai người bọn họ đều vẫn lạc trong tay người đứng sau Vụ Kỳ Vương giả, sao hắn có thể sống sót được?

“Rốt cuộc các ngươi là ai!”

“Chúng ta có thể nói chuyện, có thể nói chuyện!”

Người sai sử Vụ Kỳ Vương giả này dám giết Tả Thiên, Nam Ti, chắc chắn là không sợ Già Thiên Lâu, mặc dù không biết đối phương lấy lực lượng ở đâu ra nhưng hắn không ngốc, biết bây giờ đe dọa hoàn toàn không có bất cứ tác dụng gì, chỉ có thể nghĩ cách kéo dài.

Đối phương muốn cái gì, mình sẽ cho cái đó, có lẽ có thể được một đường sống.

"Ngừng!"

Ôn Bình kêu Vụ Kỳ Vương dừng.

Tần Thiên Bàng lập tức vui mừng.

Có cơ hội!

Nhưng nụ cười trên mặt vừa mới dâng lên thì nhìn thấy người đang chậm rãi bay tới chỗ hắn, sắc mặt của hắn đại biến.

"Không!"

"Không thể nào!"

"Ngươi không thể nào còn sống được!"

"Ngươi sợ sao."

Vi Sinh Tinh Vũ lạnh lùng mở miệng, dừng ở cách ngàn mét Tần Thiên Bàng.

"Mấy trăm năm, sao ngươi có thể còn sống?" Tần Thiên Bàng giống như hai người Tả Thiên, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Vi Sinh Tinh Vũ chỉ cười khẩy, lạnh lùng nói tiếp: "Đây chính là mạng. Mỗi người đều có mạng của mình. Cỏ cây đã định trước sẽ khô héo, chỉ là vấn đề thời gian. Vương triều đã định trước sẽ thay đổi, đây cũng là vấn đề thời gian. Đương nhiên ngươi cũng có vận mệnh của ngươi."

"Là hắn cứu được ngươi?"

Tần Thiên Bàng nhìn về phía Ôn Bình.

"Ngươi cảm thấy với tình cảnh hiện tại của ngươi, ngươi có tư cách hỏi sao?" Vi Sinh Tinh Vũ hỏi ngược một câu.

Sắc mặt Tần Thiên Bàng dần dần cứng lại, chấn kinh và sợ hãi trên mặt chậm rãi biến mất, thay vào đó là thản nhiên, thong dong chịu chết.

Bởi vì hắn biết Vi Sinh Tinh Vũ sẽ không để cho hắn sống.

Bàn?

Hoàn toàn không thể bàn.

Đã từng là bộ hạ của Vi Sinh Tinh Vũ, hắn biết tính cách tàn nhẫn của Vi Sinh Tinh Vũ, cũng biết Vi Sinh Tinh Vũ có thù tất báo.

Phong cách hành sự của Già Thiên Lâu bây giờ chính là do Vi Sinh Tinh Vũ dạy!

Nếu cầu xin tha thứ cũng vô dụng, vậy hắn chấp nhận.

Nhưng mà cho dù nhận mệnh thì hắn cũng sẽ không cúi đầu trước Vi Sinh Tinh Vũ.

Trước kia đã cúi.

Bây giờ tuyệt đối sẽ không cúi!

"Bớt giở trò mê hoặc đi! Vi Sinh Tinh Vũ, cho dù ngươi còn sống thì đã sao. Mấy trăm năm qua đi, ngươi còn ở Địa Vô Cấm! Mà Già Thiên Lâu ta bây giờ, chỉ riêng Thập Nhị Bộ thì đã có hơn mười lăm vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, chớ nói chi là phó lâu chủ và lâu chủ trên Thập Nhị Bộ."

"Mà các ngươi chỉ có mấy người thôi. Nếu không phải Liệt Không nhất tộc đột nhiên nổi lên, với chút thực lực ấy của các ngươi thì lấy cái gì để đấu với Già Thiên Lâu? Đừng tưởng rằng núp sau màn chơi chút thủ đoạn thì có thể cải thiên hoán địa. Cho dù là lâu chủ hay là phó lâu chủ, bọn họ muốn giết ngươi hoặc là diệt tông môn các ngươi đều dễ như trở bàn tay!"

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ khó hiểu (Hạ)

Tần Thiên Bàng mặt đối mặt, mỉa mai Vi Sinh Tinh Vũ, vẻ bối rối, vẻ chấn kinh trên mặt đều hóa thành thản nhiên.

Thong dong chịu chết!

"Cho dù Vô Tẫn Thiên Huyền nâng đỡ ngươi làm Vực Chủ Hắc Vực, giúp ngươi bước vào Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, nhưng mấy trăm năm, ngươi vẫn ngây thơ như vậy. Ngươi cho rằng tại sao Liệt Không nhất tộc lại tấn công các ngươi?" Vi Sinh Tinh Vũ biết, nếu như muốn hỏi được chút gì từ miệng Tần Thiên Bàng thì phải làm cho phòng ngự tâm lý của hắn sụp đổ.

Nếu như hắn tiếp tục tin tưởng Già Thiên Lâu là vô địch, như vậy hắn sẽ không sợ hãi, cũng không thể nào nói cho hắn biết bất kỳ thứ hữu dụng gì.

"Các ngươi liên thủ với Liệt Không nhất tộc? Không thể nào, bọn họ dựa vào cái gì mà liên thủ với các ngươi!" Tần Thiên Bàng tỏ vẻ nghi ngờ.

Vi Sinh Tinh Vũ hỏi ngược một câu: "Tại sao ngươi cảm thấy chỉ có Liệt Không nhất tộc? Hơn nữa, tại sao ngươi cảm thấy thế giới dưới lòng đất không có tồn tại mạnh hơn Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh? Ngươi thật sự cho rằng lâu chủ các ngươi không giết vào thế giới dưới lòng đất là bởi vì không muốn hai mặt thụ địch?"

Sắc mặt Tần Thiên Bàng lại thay đổi: "Không thể nào, các ngươi dựa vào cái gì, dựa vào cái gì?"

"Dựa vào ngay cả một nhánh cây của tông ta mà ngươi cũng không làm gãy được." Vi Sinh Tinh Vũ trực tiếp ném ra một cái sự thật như sắt thép, dù sao nói cái khác thì Tần Thiên Bàng sẽ chất vấn.

Trong đầu Tần Thiên Bàng lập tức hồi tưởng lại từng cảnh tượng lúc nãy, bị mạch thuật Thiên cấp trung phẩm diễn sinh

sinh bí thuật oanh tạc, từng cọng cỏ ngọn cây bình thường này lại không suy suyễn gì!

Đúng là không thể tưởng tượng!

Điều này đại biểu cái gì?

Điều này đại biểu tông này tuyệt đối bất phàm.

Bởi vì ở Triều Thiên Hạp, không có một địa giới nào sẽ không thể tưởng tượng như thế.

Đột ngột.

Vi Sinh Tinh Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, bởi vì trong lòng Tần Thiên Bàng đã dao động: "Nhìn con mắt của ta, nữ nhi của ta bị ai giết?"

"Là ——" Đang lúc Tần Thiên Bàng muốn thốt ra, đột nhiên thân thể run lên bần bật, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Năm cái mạch môn cũng bỗng nhiên đóng lại!

Toàn thân như là diều bị đứt dây, mềm nhũn rớt xuống dưới, mắt thấy sức sống nồng đậm đang trôi đi như là nước chảy.

"Không!"

Vi Sinh Tinh Vũ kinh hô một tiếng, sau đó hóa thành kinh hồng đuổi theo Tần Thiên Bàng đang rơi xuống, túm lấy cổ áo xách hắn lên không trung.

Máu tươi từ miệng Tần Thiên Bàng tuôn ra bên ngoài, nhuộm đỏ tay Vi Sinh Tinh Vũ, cũng nhuộm đỏ nửa người Tần Thiên Bàng.

Chỉ mấy hơi, Tần Thiên Bàng đã không có khí tức.

Vi Sinh Tinh Vũ dùng tinh thần lực quét qua, Tần Thiên Bàng đã kinh mạch đứt đoạn mà chết.

Một màn này, hắn từng gặp.

Mấy trăm năm trước, Vô Tẫn Thiên Huyền từng gieo bí thuật này vào thân thể mỗi một người chui vào U Quốc ẩn

núp, chỉ vì phòng ngừa người ẩn núp bị bắt, sau đó phản Già Thiên Lâu.

Không nghĩ tới, Vô Tẫn Thiên Huyền cũng gieo cho Tần Thiên Bàng.

Tần Thiên Bàng là Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, hơn nữa còn là Bộ trưởng Chiến bộ, tuyệt đối là hạch tâm của Già Thiên Lâu!

"Vô Tẫn Thiên Huyền, ngươi thật là độc ác!" Trong mắt Vi Sinh Tinh Vũ tràn ngập phẫn nộ và không cam lòng, hắn không cam tâm khi không hỏi được gì cả.

Hơn nữa, hắn cũng nhận ra được một vấn đề.

Đó chính là tất cả chuyện liên quan tới Vân Nghê, Vô Tẫn Thiên Huyền vốn không muốn cho bất cứ kẻ nào biết.

Trong cơ thể Tần Thiên Bàng bị gieo bí thuật, vậy chắc chắn những thành viên biết sự thật khác của Già Thiên Lâu cũng tránh không được bị gieo bí thuật.

Như vậy thì hắn còn biết hỏi như thế nào nữa?

Lúc này, Mộc Long hóa thành hình người nhanh chóng nhích lại gần: "Vi Sinh trưởng lão, ta giúp ngươi đi bắt một Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu nữa đến!"

Dứt lời, Mộc Long định đi vào truyền tống trận.

"Không cần đi." Vi Sinh Tinh Vũ gọi Mộc Long đang sốt ruột báo ân lại: "Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh của Già Thiên Lâu không có dễ bắt như vậy, hơn nữa cho dù là bắt được thì cũng không làm nên chuyện gì. Trong cơ thể bọn họ đều bị gieo bí thuật, chỉ cần nhắc tới nữ nhi của ta thì bọn họ sẽ chết."

"Ta giúp ngươi thăm dò!"

Mộc Long còn không hết hi vọng.

Vi Sinh Tinh Vũ nói tiếp: "Tẫn Tri Lâu tra không được, ta cũng không tìm thấy ở Vực Chủ Phủ Hắc Vực, ngươi đi đâu tìm?"

“Ta…”

Mộc Long nghẹn lời.

“Mộc Long trưởng lão, chuyện này nếu có cần dùng tới ngươi, chắc chắn ta sẽ không khách khí. Nhưng bây giờ đúng là ngươi không giúp được ta cái gì.” Vi Sinh Tinh Vũ rơi vào trầm tư, thế là quyết định để Hà Niên dẫn mình đi phần mộ Vân Nghê xem thử.

Có lẽ trong phần mộ có đầu mối gì!

Có thể tìm được một chút manh mối cũng coi như thu hoạch.

“Ngươi muốn hỏi cái gì?” Không biết lúc nào, Ôn Bình đã xuất hiện ở bên cạnh Vi Sinh Tinh Vũ.

Vi Sinh Tinh Vũ sửng sốt: “A?”

“Đứng lên!” Ôn Bình dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế thi thể Tần Thiên Bàng, sau đó quay qua nhìn Mộc Long bên cạnh nói: “Đi tìm giấy bút tới.”

Mộc Long gật đầu, hóa thành kinh hồng, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Sau đó Ôn Bình lại mở miệng nói, lần này là nói với Tần Thiên Bàng đã chết: “Lát nữa hắn hỏi ngươi gì thì ngươi viết đó.”

“Tông chủ… chuyện này…”

Vi Sinh Tinh Vũ có chút bối rối.

Ôn Bình lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng: “Nếu như không đủ, lại thêm một Nam Ti nữa. Còn tưởng là chuyện lớn gì, khi còn sống hỏi không được, vậy thì hỏi khi chết.”

Dứt lời, Ôn Bình khống chế Nam Ti đi đến trước mặt Vi Sinh Tinh Vũ.

Đúng là hai người Tần Thiên Bàng, Nam Ti bọn chết rồi.

Nhưng mà Vong Linh Triệu Hoán Thuật có thể cho bọn họ có được sinh mệnh lần thứ hai.

Có được sinh mệnh lần thứ hai, bọn họ chỉ không có ý thức của mình mà thôi, nhưng như vậy không có nghĩa là bọn họ cũng chỉ là một bộ thể xác rỗng tuếch.

Tu hành cả đời còn đó.

Vậy dĩ nhiên là ký ức cả đời cũng còn đó.

Bí thuật mà Vô Tẫn Thiên Huyền gieo vào, chẳng lẽ còn có thể giết chết người đã chết hay sao?

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ khó hiểu (Hạ) (2)

“Chết cũng có thể hỏi!” Vi Sinh Tinh Vũ vừa mừng vừa sợ.

Cũng đúng, ngay cả cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đã chết đi mà tông chủ cũng có thể khống chế, huống chi chuyện nhỏ như vậy?

Đang lúc nói chuyện, Mộc Long đã cầm giấy bút trở về.

“Xuống dưới hỏi đi.”

Dứt lời, Ôn Bình đáp xuống chỗ dòng suối nhỏ trong núi.

Đợi Mộc Long đưa giấy bút cho Tần Thiên Bàng và Nam Ti, Vi Sinh Tinh Vũ không kịp chờ đợi mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là ai giết con gái của ta!”

Hai người Tần Thiên Bàng đồng thời viết ra bốn chữ Vô Tẫn Thiên Huyền!

Sắc mặt Vi Sinh Tinh Vũ cứng lại, không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì trước đó hắn đoán được là Vô Tẫn Thiên Huyền, hỏi Tần Thiên Bàng chỉ là để xác nhận mà thôi.

“Ta muốn nghe kỹ càng hơn.”

Vi Sinh Tinh Vũ nói xong, hai người Tần Thiên Bàng bắt đầu lưu loát viết ra quá trình Vân Nghê bị hại. Mặc dù góc nhìn của hai người không giống nhau nhưng quá trình thì không khác nhau là mấy.

Sau khi Vô Tẫn Thiên Huyền đánh Vi Sinh Tinh Vũ vào Khúc Cảnh, cũng không có lập tức động thủ với Vân Nghê mà là giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Bởi vì lúc ấy còn có rất nhiều người trung thành với Vi Sinh Tinh Vũ.

Sau khi Vi Sinh Tinh Vũ chết, Vô Tẫn Thiên Huyền cũng không có lập tức tranh đoạt vị trí lâu chủ Già Thiên Lâu mà là hết lòng ủng hộ Vân Nghê đảm nhiệm lâu chủ Già Thiên Lâu

để chủ trì đại cục. Vân Nghê thành công đảm nhiệm lâu chủ tạm thời của Già Thiên Lâu, Vô Tẫn Thiên Huyền bắt đầu không ngừng âm thầm thu mua lòng người, bài trừ đối lập.

Quá trình này bỏ ra mười năm.

Thời gian mười năm, gần như tất cả những người không trung thành với Vô Tẫn Thiên Huyền đều chiến tử ở sa trường hoặc là tung tích không rõ. Đương nhiên, đó cũng là do Vô Tẫn Thiên Huyền giải quyết.

Lúc này, mặc dù Vân Nghê là lâu chủ Già Thiên Lâu nhưng gần như tất cả mọi người ddeeuf nghe lệnh của Vô Tẫn Thiên Huyền.

Cũng chính vào thời điểm này, Vô Tẫn Thiên Huyền cho thấy dã tâm ban sơ của hắn. Trong một lần đại chiến ở sa trường, hắn tiết lộ vị trí của Vân Nghê cho người của U Quốc, khiến cho bị cường giả U Quốc đánh trọng thương, toàn bộ những bộ hạ trung thành với nàng đều hi sinh hết.

Sau khi trọng thương, Vân Nghê trở lại địa giới Già Thiên Lâu, bị Vô Tẫn Thiên Huyền đã mai phục từ trước dẫn theo bộ hạ bao vây.

Cuối cùng Vân Nghê bị Vô Tẫn Thiên Huyền tự tay giết chết, sau đó vứt xác ở sa trường, quy tội cái chết của Vân Nghê cho U Quốc.

“Vô Tẫn Thiên Huyền, ta nhất định phải giết ngươi!” Xem xong ghi chép của hai người Tần Thiên Bàng, Vi Sinh Tinh Vũ nắm chặt song quyền, thống khổ ngửa mặt lên trời thét dài.

Giờ khắc này, không có ai nói chuyện.

Mộc Long trầm mặc.

Ôn Bình cũng trầm mặc.

Ôn Bình hiểu nổi khổ của Vi Sinh Tinh Vũ lúc này.

Trước giờ nổi thống khổ lớn nhất của Vi Sinh Tinh Vũ không phải là mất vị trí lâu chủ Già Thiên Lâu.

Bởi vì nếu như hắn quan tâm quyền lực thì đã không thoát ly U Quốc, từ bỏ thân phận hoàng tộc của mình, thành lập Già

Thiên Lâu.

Nỗi thống khổ của hắn chỉ đến từ phản bội.

Đến từ cái chết của Vân Nghê.

Còn có người trung thành với hắn chết.

Ôn Bình cũng không phải là người biết an ủi, cho nên chỉ mở miệng nói một câu.

“Ngày đó sẽ không quá xa.”

Vi Sinh Tinh Vũ không có đáp, chỉ cảm kích nhìn Ôn Bình, sau đó lại đưa mắt nhìn Tần Thiên Bàng và Nam Ti viết, hốc mắt càng hồng hơn.

Sau một hồi lâu, Vi Sinh Tinh Vũ lại lên tiếng hỏi nữa: “Tại sao Vô Tẫn Thiên Huyền muốn xóa đi toàn bộ chuyện liên quan tới Vân Nghê!”

Tần Thiên Bàng viết ra —— bởi vì hắn không muốn để cho bất cứ kẻ nào còn nhớ đến Vân Nghê.

Nhưng Nam Ti lại viết —— bởi vì không biết Vân Nghê lấy được một sợi Nguyên Ương Chi Lực từ nơi nào, Vô Tẫn Thiên Huyền giết Vân Nghê đoạt Nguyên Ương Chi Lực, sau đó không muốn để cho người của U Quốc tra được một chút dấu vết để lại nào, cho nên sau khi ghi lại tất cả tin tức về Vân Nghê thì phá hủy toàn bộ chúng nó.

“Vân Nghê…”

Nhìn hai người Tần Thiên Bàng viết ra, Vi Sinh Tinh Vũ lập tức khóc không thành tiếng.

“Là do phụ thân không thể bảo vệ ngươi…”

“Đây không phải lỗi của ngươi.” Ôn Bình vỗ vỗ bả vai Vi Sinh Tinh Vũ, đưa mắt nhìn thứ Nam Ti viết ra.

Hóa ra là vì Nguyên Ương Chi Lực.

Khó trách Vô Tẫn Thiên Huyền sẽ xóa hết toàn bộ tin tức về Vân Nghê.

“Hệ thống, một sợi Nguyên Ương Chi Lực có thể làm gì?” Ôn Bình âm thầm hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống giải thích: "Nếu như là một sợi Nguyên Ương Chi Lực hoàn chỉnh, sau khi thôn phệ nó thì có thể đụng chạm đến cánh cửa Nguyên Ương Cảnh, nhưng xác suất vô cùng thấp. Hơn nữa thôn phệ nó thì ít nhất cũng cần nửa bước Nguyên Ương Cảnh mới được. Nếu như chỉ tìm hiểu được thì chỉ đủ để hắn đụng chạm đến nửa bước Nguyên Ương Cảnh. Xác suất không lớn, nhưng mà cũng không nhỏ, phải xem thiên phú và công pháp."

"Công pháp?"

"Không có công pháp cấp Nguyên Ương, lĩnh hội Nguyên Ương Chi Lực cũng vô dụng. Dù mỗi ngày ôm một đám Nguyên Ương Chi Lực đi ngủ cũng không đến được nửa bước Nguyên Ương."

"Không biết có phải Vô Tẫn Thiên Huyền tu luyện công pháp cấp Nguyên Ương không." Ôn Bình lại kêu hệ thống hiển thị tin tức giản dị của Vô Tẫn Thiên Huyền ra.

Nhưng mà rất đáng tiếc.

Trong tin tức giản dị không nhìn thấy công pháp tu luyện.

Cảnh giới của hắn vẫn biểu hiện là rất có thể là Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

"Giấu rất sâu." Ôn Bình trực tiếp giả tưởng thành nửa bước Nguyên Ương, bởi vì đây là khả năng xấu nhất.

Giả tưởng như thế, cho dù hắn có giấu cũng không được.

Hắn cũng không thể là Nguyên Ương Cảnh chứ?

Nếu như đúng là như vậy, Già Thiên Lâu còn sợ U Quốc?

Ngay lúc Ôn Bình giả tưởng, Vi Sinh Tinh Vũ yên lặng cất thứ hai người Tần Thiên Bàng viết ra, sau đó chậm rãi mở miệng: "Tông chủ, có cách nào có thể để Mệnh thuật của ta nhanh chóng đại thành, thậm chí viên mãn không. Ta muốn báo thù, tự tay giết Vô Tẫn Thiên Huyền."

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ khó hiểu (Hạ) (3)

“Đi Đệ Ngũ Thế Giới nhiều một chút hoặc là đạt được truyền thừa. Nhưng mà hắn là ngươi biết rõ Mệnh thuật cao thâm và đáng sợ, nhớ kỹ, có thể thù hận nhưng chớ có bị thù hận che mờ đôi mắt.” Ôn Bình nhắc nhở một câu, miễn cho Vi Sinh Tinh Vũ đi đến cực đoan.

“Thuộc hạ đã rõ.” Vi Sinh Tinh Vũ gật đầu, sau đó cầm thứ hai người Tần Thiên Bàng viết ra từ biệt Ôn Bình và Mộc Long.

Nhưng mà đi không tới hai bước thì lại quay trở lại.

“Tông chủ, đây là chiến lợi phẩm đạt được từ Vực Chủ Phủ Hắc Vực.”

Vi Sinh Tinh Vũ trình một cái tàng giới lên.

Ôn Bình dùng tinh thần lực tìm tòi, thấy trong tàng giới có hơn ngàn cái tàng giới.

Lít nha lít nhít.

“Tất cả đều đầy?”

Ôn Bình hỏi một câu.

“Đúng vậy.”

Vi Sinh Tinh Vũ dứt lời, từ biệt Ôn Bình, Mộc Long, đi thẳng đến truyền tống trận.

Hắn muốn đi Hồ Thiên Địa gặp Hà Niên.

Sau khi gặp mặt hỏi thăm Hà Niên, Vi Sinh Tinh Vũ đạt được một tin xấu.

Đó chính là phần mộ của Vân Nghê, Hà Niên cũng không biết đi vào từ chỗ nào.

Lúc trước hắn ngộ nhập phần mộ của Vân Nghê, cũng là trùng hợp.

Nhưng mà chuyện đáng mừng duy nhất chính là phần mộ của Vân Nghê ở sa trường.

Sau khi biết chuyện này, Vi Sinh Tinh Vũ quyết định chỉ cần có rảnh thì sẽ đi sa trường tìm, dù là tốn hơn mười năm, trăm năm cũng phải tìm được.

Cùng lúc đó, Ôn Bình cầm thu hoạch của Vi Sinh Tinh Vũ, hơn ngàn cái tàng giới đây ắp chiến lợi phẩm đi tới bảo khố trong chủ điện.

Theo sau hắn còn có Long Kha, bởi vì nàng là quản lý bảo khố ở chủ điện.

Nhưng mà khi mấy người Trần Hiết nghe nói trong tàng giới này đều là chiến lợi phẩm Vi Sinh Tinh Vũ lấy được thì đều không kịp chờ đợi đi theo.

Bởi vì bọn họ tận mắt nhìn thấy Vi Sinh Tinh Vũ đi vào Vực Chủ Phủ một lúc lâu.

Đi vào bảo khố, Ôn Bình lần lượt lấy ra ngàn cái tàng giới, sau đó lật xem từng cái xem bên trong có gì.

“Cái thứ nhất, một ngàn vạn bạch tinh!”

“Cái thứ hai, vẫn là một ngàn vạn bạch tinh!”

“Cái thứ ba, lại là một ngàn vạn bạch tinh!”

Long Kha liên tiếp báo một ngàn vạn bạch tinh một trăm lần, càng báo mọi người càng chết lặng.

Một tỷ bạch tinh!

Kinh khủng như vậy!

Cho dù bây giờ Ôn Bình đã không có cảm giác gì với bạch tinh nhưng khi nhìn thấy cái số một tỷ này thì vẫn không nhịn được mà kinh hãi.

Một tỷ bạch tinh.

Nếu như dùng thế lực lục tinh làm đơn vị tính toán.

Đủ chế tạo mười vị cường giả Thiên Vô Cấm, đồng thời chế tạo ra mười cái thế lực lục tinh.

Theo sau đó, Long Kha lại bắt đầu báo.

“Cái thứ một trăm linh một, một ngàn vạn bạch tinh!”

Vẫn là bạch tinh!

Long Nguyệt lại liên tục báo, trong một trăm cái tàng giới đều là một ngàn vạn bạch tinh.

Lại có thêm mười Thiên Vô Cấm.

Và mười thế lực lục tinh.

Giờ khắc này, tất cả mọi người cả kinh nói không ra lời.

Thời khắc này, rung động không thể kém hơn chuyện có ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh vẫn lạc ở Bất Hủ Tông hôm nay.

“Vi Sinh trưởng lão dời sạch Vực Chủ Phủ Hắc Vực sao?” Trần Hiết không khỏi nuốt nước miếng một cái, ánh mắt rơi vào cái tàng giới thứ hai trăm linh một.

Long Kha cầm lên, tinh thần lực dò vào tìm: “Thiên tài địa bảo, hai ngàn món!”

“Thiên tài địa bảo, hai ngàn món!”

“Thiên tài địa bảo, hai ngàn món!”

Lần này, liên tục ba trăm cái đều là thiên tài địa bảo.

Ôn Bình nhìn lướt qua, cho dù đều là một ít thiên tài địa bảo dùng để chế tạo nhất tuyền, nhị tuyền, tam tuyền hoặc là tứ tuyền nhưng mà số lượng nhiều.

Ròng rã sáu mươi vạn món!

Tử Khí Các thu mua trong khoảng thời gian này, hoặc là thu mua được trước đây đều không bằng một sợi lông.

Nếu như Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ là đơn vị tính toán.

Dùng toàn bộ sáu mươi vạn món thiên tài địa bảo này để chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, đủ để chế tạo ít nhất sáu ngàn tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ.

Một tấm Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ, hệ thống quy định giá tiền là ba mươi vạn bạch tinh.

Sáu ngàn tấm!

Đó chính là mười tám ức bạch tinh!

Lại là mười tám Thiên Vô Cấm, mười tám cái lục tinh tông môn.

Sao nội tình của Hắc Vực lại khủng bố như vậy?

Nội tình của Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực cũng không thể nào khủng bố như vậy chứ?

Đúng.

Ôn Bình cảm thấy mình không để ý đến một chuyện.

Vực Chủ Hắc Vực là ai?

Bộ trưởng Chiến bộ.

Hai thân phận, nội tình có thể không phong phú sao?

Hơn nữa Chiến bộ chinh chiến lâu dài ở sa trường, nếu như không có một chút nội tình thì có thể đánh ở sa trường lâu như vậy?

Mặc dù suy cho cùng thì người của Chiến bộ vẫn là người của Già Thiên Lâu nhưng cũng không phải là sức lao động miễn phí, không có chút ban thưởng và phúc lợi bảo hộ thì ai có thể chém giết mỗi ngày ở sa trường.

"Năm trăm cái tàng giới đầu đã phong phú như thế, năm trăm cái sau, cho dù tất cả đều là rác rưởi thì ta cũng vừa lòng thỏa ý." Ôn Bình cảm thán một câu, sau đó ra hiệu cho Long Kha tiếp tục.

Lúc này, Long Kha cầm lấy cái tàng giới thứ năm trăm linh một.

"Mạch thuật Địa cấp hạ phẩm, một vạn bản!"

"Mạch thuật Địa cấp hạ phẩm, một vạn bản!"

"Mạch thuật Địa cấp hạ phẩm, một vạn bản!"

Liên tục một trăm cái tàng giới, tất cả đều là mạch thuật Huyền cấp trung phẩm.

Hết thảy một trăm vạn bản!

Sau đó lại liên tục hơn một trăm cái tàng giới đều là mạch thuật Huyền cấp thượng phẩm.

Lại là hơn một trăm vạn bản.

Theo sau đó lại tới một trăm cái tàng giới là mạch thuật Địa cấp hạ phẩm.

Lại có thêm một trăm vạn bản.

Về phần hai trăm cái tàng giới cuối cùng, trong đó có một trăm cái là mạch thuật lưu phái Địa cấp hạ phẩm, một trăm cái khác thì là một chút vũ khí và Tuyền Qua Đồ.

"Bốn trăm vạn bản mạch thuật, hầu như đều là lặp lại, chủng loại cũng ít đến đáng thương, chỉ có chừng một trăm loại. Chẳng qua nếu như bán đi, hẳn là cũng có thể đáng giá ba bốn ức bạch tinh. Những vũ khí và Tuyền Qua Đồ đó cũng có thể bán một hai ức bạch tinh."

【VIP】 Lực lượng của Ôn Bình

Long Kha cảm thán một câu.

“Vi Sinh trưởng lão rút sạch nội tình của Chiến bộ!”

Trần Hiết vui vẻ ra mặt nói tiếp: “Nói thật, Vi Sinh trưởng lão thu hết một đợt như vậy, trong vòng một trăm năm, cho dù Bất Hủ Tông chúng ta không làm gì cả, hơn nữa không ngừng mở rộng thì cũng sẽ không thiếu bạch tinh!”

Giàu.

Bất Hủ Tông triệt để giàu.

Toàn bộ Triều Thiên Hạp, đoán chừng không có mấy cái tông môn có thể giàu hơn Bất Hủ Tông?

Nếu như có thì cũng chỉ có thể là những tông môn lục tinh đỉnh tiêm trong U Quốc hoặc là trong lãnh địa Già Thiên Lâu.

Ngoại trừ những tông môn này, không ai có thể giàu hơn Bất Hủ Tông.

“Trong này còn có.”

Ôn Bình ném ba cái tàng giới ra, chính là tàng giới của ba vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh Tần Thiên Bàng.

Long Kha cầm lấy, lật xem từng cái, sắc mặt vui mừng: “Tông chủ, mạch thuật Thiên cấp do ba người sáng tạo đều có trong tàng giới. Lại thêm mấy thứ đồ lặt vặt nữa, giá trị không nhỏ, quý giá nhất hẳn là ba viên Na Di Thiên Châu này.”

Dứt lời, Long Kha lấy ba viên Na Di Thiên Châu từ trong tàng giới ra, hiếu kì nhìn chằm chằm, cả buổi không dời mắt.

“Tỷ, cho ta xem một chút!”

Long Nguyệt vội vàng đi lên, lấy một viên từ tay Long Kha, cẩn thận nhìn vài lần, sau đó lại đưa cho Trần Hiết bên cạnh.

Lúc này, Long Kha lại nói.

“Phụ thân ta từng nói, Na Di Thiên Châu là bảo bối sánh ngang Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ, giá trị không thể đo lường! Chỉ có Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng của Già Thiên Lâu có thể chế tạo, hơn nữa chế tạo nó cần thiên tài địa bảo cực kỳ hi hữu, không ít cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh dốc cả một đời cũng khó mà gom góp.”

“Một viên có thể na di vạn dặm!”

Nói xong, Long Kha cẩn thận từng li từng tí đưa tới hai viên Na Di Thiên Châu.

Ôn Bình cầm lấy, sau đó lật xem vài lần.

Không đủ mượt mà!

Bên cạnh, Trần Hiết hỏi: “Tông chủ, cái Na Di Thiên Châu này là bảo bối hiếm có. Chúng ta nên xử lý như thế nào?”

Ôn Bình xem mấy lần, trả Na Di Thiên Châu lại cho Long Kha, sau đó dặn dò: “Ba viên Na Di Thiên Châu, giữ một viên cho Tử Nhiên trưởng lão, hai viên còn lại bán ra ở Tử Khí Các. Có truyền tống trận, cái Na Di Thiên Châu này xem như là gân gà với các ngươi.”

“Cũng thế.”

Trần Hiết không khỏi cảm khái một tiếng.

Na Di Thiên Châu.

Na Di Thiên Châu.

Không phải ngươi không đủ quý giá.

Mà là ngươi đúng là không có tác dụng gì ở Bất Hủ Tông.

“Mặc dù chúng ta không cần nhưng nếu như đăng tin tức đấu giá hai viên Na Di Thiên Châu lên Bất Hủ Nhật báo thì chắc chắn sẽ có thể bán một cái giá tốt.” Long Kha nói tiếp.

Trần Hiết suy tư, nói: “Tông chủ, nếu như chúng ta đấu giá Na Di Thiên Châu, chắc chắn sẽ khiến cho người ẩn núp của Già Thiên Lâu chú ý. Chỉ sợ Già Thiên Lâu sẽ chú ý tới chúng ta, đến lúc đó chẳng phải những chuyện chúng ta làm đều sẽ phí công sao?”

“Phí công cái gì?” Ôn Bình hỏi lại.

“Na Di Thiên Châu bại lộ, Già Thiên Lâu sẽ hoài nghi bọn người Tần Thiên Bàng không phải Vụ Kỳ Vương giết mà là bị cường giả Bất Hủ Tông ta giết chết. Hơn nữa, đoán chừng U Quốc đã biết Vụ Kỳ Vương vẫn lạc, cho nên một khi quốc chủ U Quốc liên hệ với chuyện này, sợ là sẽ hoài nghi là chúng ta giết Vụ Kỳ Vương.” Trần Hiết đột nhiên cảm thấy Na Di Thiên Châu tuy có thể bán một cái giá tốt.

Nhưng sẽ gây ra một đống phiền phức.

Không bán Na Di Thiên Châu, những gì Bất Hủ Tông làm sẽ không bại lộ.

Bán Na Di Thiên Châu, tất cả hoài nghi đều sẽ ập lên đầu Bất Hủ Tông.

“Để bọn họ hoài nghi đi, không quan trọng.” Ôn Bình tỏ vẻ không sao cả.

“A?”

Trần Hiết có chút không hiểu.

Ôn Bình giải thích: “Nếu như quốc chủ U Quốc, lâu chủ Già Thiên Lâu kề đao lên cổ chất vấn ngươi, ngươi nói cho hắn biết là có người ủy thác ngươi bán Na Di Thiên Châu. Chỉ cần không phải hai người bọn họ tự mình đến, vậy thì để cho người khác chậm rãi hoài nghi đi. Hoài nghi chúng ta, chúng ta lại không mất một miếng thịt. Nếu sẽ rớt thịt, vậy vừa khéo trong tay ta lại có thêm mấy cỗ thi thể có thể sử dụng.”

“Cũng thế…” Nghe Ôn Bình giải thích, Trần Hiết hiểu.

Ôn Bình tiếp tục giải thích: “Người của Già Thiên Lâu, chẳng lẽ bọn họ không nghi ngờ thì sẽ không diệt Bất Hủ Tông chúng ta nữa? Còn người của U Quốc, không cần biết là nghi ngờ hay không nghi ngờ, Vụ Kỳ Vương vẫn lạc thì đều sẽ tới tra Bất Hủ Tông chúng ta. Cho nên, Na Di Thiên Châu bại lộ cũng không quan trọng, dù sao mục đích của chúng ta đạt đến.”

Còn có mấy cái Ôn Bình không có giải thích.

Bởi vì không cần thiết giải thích.

Chẳng lẽ U Quốc và Già Thiên Lâu biết là mình giở trò thì sẽ chuyển đầu thương nhắm ngay mình hay sao?

Giả thiết quốc chủ U Quốc hoài nghi Tần Thiên Bàng chết là do Bất Hủ Tông giá họa thật, hắn cũng chỉ có thể xem như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Bởi vì quốc chủ U Quốc cần Bất Hủ Tông.

Cần Tử Khí Các!

Nếu như Bất Hủ Tông phản bội U Quốc, đó mới là tổn thất lớn nhất của quốc chủ U Quốc.

So sánh một cái, một Vụ Kỳ Vương chết cũng không phải là tổn thất lớn.

Cũng bởi vì chỉ cần quốc chủ U Quốc xem chuyện này như không có xảy ra, U Quốc sẽ có được chiến tích huy hoàng nhất một hai trăm năm qua!

Chỉ cần quốc chủ U Quốc không ngốc, biết được suy tính được hơn, thì sẽ không tùy tiện trở mặt với Bất Hủ Tông.

Về phần Già Thiên Lâu.

Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi cái chết của Tần Thiên Bàng không có liên quan gì với U Quốc thì bọn họ sẽ kết thúc chiến tranh ở sa trường?

Câu trả lời là sẽ không.

Chỉ cần bọn họ không kết thúc chiến tranh với U Quốc, những người khác của Thập Nhị Bộ của Già Thiên Lâu đến thì cũng giống như là Anh em Hồ Lô cứu gia gia, chỉ giúp hắn có thêm mấy cỗ thi thể có thể khống chế thôi.

“Tông chủ, ta đã hiểu.” Vừa rồi Trần Hiết cái hiểu cái không, bọn họ hắn hiểu hết.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ vui được tọa kỵ Yêu Tổ

Nói trắng ra là tông chủ không có xem U Quốc và Già Thiên Lâu ra gì!

Muốn bán thì bán.

Thích thì làm.

Ngươi dám đánh tới cửa, ta dám giết ngươi!

"Bên cạnh ngươi còn có người không hiểu." Ôn Bình chỉ chỉ Long Nguyệt bên cạnh Trần Hiết, không tiếp tục chủ đề Na Di Thiên Châu.

Nếu đã kiếm đếm xong chiến lợi phẩm, vậy kế tiếp nên nghĩ nên khen thưởng công thần của trận chiến này như thế nào.

Nhưng mà công thần lớn nhất chính là Vi Sinh Tinh Vũ, hắn còn chưa biết nên khen thưởng hắn như thế nào.

Hắn mang kinh hỉ quá lớn về tông.

Thưởng Tuyền Qua Đồ hai loại đặc thù?

Hay là cho hắn tọa kỵ Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh?

Đang suy tư, Long Kha lại lấy ra vài miếng ôn ngọc nặng nề, trên mấy miếng ôn ngọc này ghi lại mạch thuật Thiên cấp của ba người Tần Thiên Bàng sáng tạo.

"Tông chủ, sáu bản mạch thuật Thiên cấp này thì sao?"

Ôn Bình nghĩ nghĩ, nói: "Mạch thuật Thiên cấp thì không bán, giữ lại để khi trà dư tửu hậu các ngươi có thể lật xem. Dù sao cũng là mạch thuật Thiên cấp, chắc chắn vẫn có giá trị cho các ngươi học tập."

"Đa tạ tông chủ!"

"Đa tạ tông chủ!"

Long Kha lập tức vui mừng.

Đám người Bất Hủ Tông cũng đại hỉ.

Mặc dù vừa rồi tông chủ nói, bọn họ cái hiểu cái không, nhưng mà bây giờ bọn họ vui vẻ thật!

Nếu có thể thường thường xem mạch thuật Thiên cấp, cho dù chỉ là lĩnh hội một chút da lông thì cũng có lợi ích cực lớn cho bọn họ.

"Long Kha, giao cho ngươi tỉ mỉ kiểm kê. Những bạch tinh, thiên tài địa bảo này, Tẫn Tri Lâu, Tử Khí Các có thể tùy ý sử dụng."

Dứt lời, Ôn Bình lại dặn dò Trần Hiết một câu.

"Quốc chủ U Quốc đã hạ lệnh, cảnh nội U Quốc, Bất Hủ Nhật báo có thể tùy ý truyền bá. Bạch tinh ngươi muốn xài thì xài, cho dù là tiêu hết cũng không quan trọng. Nói tóm lại, dùng tốc độ nhanh nhất để Bất Hủ Nhật báo truyền khắp toàn bộ U Quốc, đồng thời xuất hiện trong tay mỗi người bây giờ. Ta muốn người người chân không bước ra khỏi nhà cũng biết rõ chuyện thiên hạ!"

"Vâng, tông chủ! Trong vòng ba tháng, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Trước đó dù có mệnh lệnh của quốc chủ thì hắn cũng không dám cam đoan như vậy.

Dù sao U Quốc quá rộng lớn.

Nhưng bây giờ có vài chục ức bạch tinh.

Ba tháng, nhất định có thể!

Không có cái gì là bạch tinh không giải quyết được.

Nếu có.

Đó chính là bạch tinh không đủ nhiều!

Ôn Bình lại căn dặn một câu: "Đừng có không nỡ xài bạch tinh, bán Bất Hủ Nhật báo, chuyện này không cần toàn bộ là người của mình. Tốn chút bạch tinh, thuê gia tộc thế lực hoặc là tông môn thế lực nơi đó làm thay chúng ta, đến lúc đó ngươi

chỉ cần phái người không ngừng in ấn Bất Hủ Nhật báo là được rồi.”

“Tông chủ, phương pháp này hay lắm! Chúng ta có sách vàng của quốc chủ, các thế lực biết không thể ngăn cản cho nên chắc chắn rất muốn bán Bất Hủ Nhật báo thay chúng ta.” Trần Hiết hai mắt tỏa sáng.

“Ba tháng, ngươi không thể để toàn bộ thế giới, mỗi một góc đều là người của ngươi. Nhưng đúng là thế giới này, mỗi một góc đều có người.”

“Tông chủ, ta hiểu!”

Trần Hiết mặt mũi tràn đầy hưng phấn, bởi vì hắn được Ôn Bình nhắc nhở, phát hiện một con đường nhanh hơn.

Bán báo thôi.

Không nhất định phải là người của Tẫn Tri Lâu.

Hơn nữa nếu như Tẫn Tri Lâu vì bán Bất Hủ Nhật báo mà mời chào càng ngày càng nhiều người sẽ chỉ khiến cho hoàng tộc U Quốc kiêng kị.

Nhưng nếu người bán báo có hơn chín thành đều là người của U Quốc, như vậy hoàng tộc U Quốc sẽ không kiêng kị Tẫn Tri Lâu mở rộng.

Tông chủ chính là tông chủ!

Quả nhiên mưu tính sâu xa!

“Chờ Thiên Huyền từ Đệ Ngũ Thế Giới xuất quan, ngươi đi tìm hắn. Mặc dù Tẫn Tri Lâu có sách vàng của quốc chủ nhưng nếu như không có Thiên Vô Cấm tọa trấn thì chắc chắn vẫn sẽ gặp lực cản không nhỏ. Minh thương dễ cản, ám tiễn khó phòng.” Ôn Bình lại căn dặn một câu.

Dứt lời, Ôn Bình cũng không có tiếp tục dông dài, đứng dậy muốn rời khỏi.

Chiến lợi phẩm đã được kiểm đếm không sai biệt lắm, tiếp theo hắn muốn đi Tẫn Tri Lâu một chuyến. Chuẩn bị cho Tẫn Tri Lâu làm một vố lớn, như vậy thì chắc chắn không thể thiếu tình báo.

Trước mắt, bên trong Tẫn Tri Lâu chỉ có tình báo của Nguyên Dương Vực, Hắc Vực, cho nên nhất định phải mua nhiều một chút.

"Các ngươi nên làm cái gì thì làm cái đó đi." Ôn Bình xua tan mọi người, sau đó tự mình cũng rời khỏi chủ điện.

Trở lại Thính Vũ Các, Ôn Bình mở địa đồ tông môn ra.

Ấn mở giao diện Tẫn Tri Lâu.

Lần trước mua tình báo Hắc Vực, bỏ ra ba mươi vạn bạch tinh.

Không nhiều.

Thậm chí có thể nói rất ít.

Nhưng mà cơ chế mua sắm của Tẫn Tri Lâu cũng làm người ta rất khó chịu.

Mỗi lần đều là gia tăng gấp mười!

Khi Ôn Bình chọn trúng Long Trạch Vực bên cạnh Nguyên Dương Vực, giá tiền biểu hiện là ròng rã ba trăm vạn bạch tinh.

"Mua."

Ôn Bình không do dự.

Theo sau đó chính là phía dưới bên trái Nguyên Dương Vực, Cực Địa Vực.

Giá bán: Ba ngàn vạn bạch tinh!

"Mua."

Ôn Bình vẫn không có do dự.

Theo sau đó chính là chính là đỉnh đầu Nguyên Dương Vực, Nam Hàn Vực.

Giá bán: Ba trăm triệu bạch tinh!

"Hệ thống, ngươi không cảm thấy ngươi định giá như vậy có chút quá không hợp lí sao? Nếu như không phải ta phát phát tài một phen thì sao mua được?"

Hệ thống không có đáp.

Ôn Bình bất đắc dĩ nhịn đau nhấn mua sắm.

Ba trăm triệu bạch tinh, tốn thì tốn đi, suy nghĩ kỹ một chút, cũng không phải rất nhiều.

Mua tình báo Nam Hàn Vực, Ôn Bình thử nhìn xem giá tình báo các vực khác.

Kinh khủng như vậy!

Ba mươi ức bạch tinh hoặc là mười vạn danh vọng!

Bảy đại vực của U Quốc, trước mắt hắn chỉ mua tình báo của bốn cái đại vực, còn tình báo của ba cái đại vực không có mua.

Giá của ba cái sau đó cũng quá không hợp lý.

Mặc dù trên người hắn bây giờ có nhiệm vụ danh vọng, bán một tấm Tuyền Qua Đồ có thể đạt được một ngàn danh vọng, nhưng mười vạn danh vọng cũng phải bán một trăm tấm Tuyền Qua Đồ.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ vui được tọa kỵ Yêu Tổ (2)

Chủ yếu nhất là sau này mua nữa thì sẽ là một trăm vạn danh vọng.

Cái này ai mua được?

"Đúng rồi, có một chuyện nhất định phải nhắc nhở túc chủ. Thăng cấp Tẫn Tri Lâu là có thể đổi mới số lần mua sắm, cho nên túc chủ cũng không cần quá lo lắng."

"Thiết lập này của ngươi có chút thừa thải." Ôn Bình không nhịn được nói một tiếng.

Hệ thống giải thích: "Đây chỉ là một loại thủ đoạn gia tốc tiêu hao danh vọng trong tay túc chủ mà thôi. Chỉ có như vậy thì túc chủ mới càng có động lực đi kiếm danh vọng, phát triển tông môn, không vì nhất thời đỉnh phong mà để các loại kiến trúc trong tông môn trì trệ không tiến!"

"Ngươi rất ngay thẳng. Vậy thăng cấp Tẫn Tri Lâu cần bao nhiêu danh vọng?" Ôn Bình hỏi thăm một tiếng, sau đó trước mắt lập tức nhảy ra một cái pop-up thăng cấp.

"Thăng cấp Tẫn Tri Lâu."

"Tiêu hao danh vọng: Năm vạn."

"Thời gian cần để thăng cấp: Ba trăm giờ."

"Ghi chú: Sau khi thăng cấp thì thiết lập lại giá cả tình báo."

"Năm vạn danh vọng, ngược lại là có thể tiếp nhận."

Ôn Bình đột nhiên nhận ra, ở Già Thiên Lâu còn có mười hai cái đại vực, vậy sau này chẳng phải là thường xuyên thăng cấp Tẫn Tri Lâu?

Hệ thống nói: "Chỉ có gia tốc tiêu hao, túc chủ mới càng cố gắng kiếm lấy danh vọng, gia tốc tông môn phát triển. Tất cả thiết lập của hệ thống đều vì phục vụ túc chủ và tông môn,

cam đoan túc chủ không vì thành tựu nhất thời mà bỏ qua thăng cấp tông môn.”

Nghe hệ thống giải thích, Ôn Bình không lời nào để nói.

Thủ đoạn hố danh vọng của nó rất cao cấp, viện lý do cũng rất có sức thuyết phục.

Đóng pop-up thăng cấp, Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Trần Hiết.

Mấy hơi sau, trong Truyền Âm Thạch vọng ra giọng của Trần Hiết.

“Tông chủ, có chuyện gì vậy?”

Ôn Bình nói: “Bắt đầu từ bây giờ, Tẫn Tri Lâu không chỉ có tình báo của Nguyên Dương Vực, Hắc Vực. Long Trạch Vực, Cực Địa Vực và Nam Hàn Vực trong U Quốc cũng có trong Tẫn Tri Lâu, ngươi có thể tùy ý lấy ra. Mau chóng giải quyết ba cái đại vực này.”

“Vâng, tông chủ!”

Bên kia Truyền Âm Thạch, Trần Hiết lại đại hỉ.

Đầu tiên là Nguyên Dương Vực.

Lại là Hắc Vực.

Bây giờ lại là Long Trạch Vực, Cực Địa Vực và Nam Hàn Vực.

Nếu như ngày mai tông chủ nói Tẫn Tri Lâu có toàn bộ tình báo của Triều Thiên Hạp, hắn cũng không thấy kỳ quái.

Tông chủ mới là chân không bước ra khỏi nhà, giám sát thiên hạ!

Quốc chủ U Quốc tính là gì?

Chuyện trước cửa nhà mà cần gần nửa ngày mới có thể biết.

“Cứ như vậy, đi làm việc đi.” Nói xong, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, cũng thuận tiện đóng lại giao diện Tẫn Tri Lâu, cũng không có thăng cấp Tẫn Tri Lâu.

Bởi vì Tiên Phủ Viên xây dựng cho mẫu thân còn đang xây, tiến trình thăng cấp Tẫn Tri Lâu phải dời lại, chờ sau khi Tiên Phủ Viên xây dựng thành công lại nói.

Theo sau đó, Ôn Bình rời khỏi Tẫn Tri Lâu, đi Tiêu Dao Cư.

Khi đi tới Tiêu Dao Cư thì thấy hai người phụ mẫu đang đứng ở cổng Tiêu Dao Cư, sắc mặt không đồng nhất trông về phía Vân Lam Sơn.

"Phụ thân, mẫu thân, không cần lo lắng, phiền phức đã giải quyết." Ôn Bình không có ý định nói thật, để tránh phụ mẫu biết rồi lo lắng.

Lúc này, sắc mặt Ôn phụ Ôn mẫu mới hòa hoãn xuống, đón Ôn Bình vào Tiêu Dao Cư. Mới vừa mới ngồi xuống, Ôn mẫu đã đem một cái bát canh lớn tới.

"Làm tông chủ, ngươi ngày đêm vất vả, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn. Phục Tinh Thang này là ta vừa mới nấu xong, uống lúc còn nóng."

Ôn Bình nhìn chén canh.

Canh không phải trọng điểm!

Trọng điểm là thiên tài địa bảo trong canh.

Nhìn sơ một vòng hắn đã thấy hơn một trăm loại.

Khá lắm.

Thập toàn đại bổ thang!

"Nồng đậm tình thương của mẹ." Ôn Bình bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống uống.

Lúc này, Ôn phụ bên cạnh còn rất là hiếu kỳ dò hỏi: "Vừa rồi trong tông môn xảy ra chuyện gì? Ta thấy Mộc Long cũng tới."

"Không có việc lớn gì, hai người không cần quan tâm, tất cả đều có ta." Nếu như đã quyết định cho phụ mẫu một cái thế giới hai người, Ôn Bình sẽ không nói chuyện tông môn cho bọn họ.

Bên cạnh, Ôn mẫu lập tức chen vào nói, cắt ngang lòng hiếu kỳ của Ôn phụ: "Được rồi, đứa nhỏ không muốn nói, ngươi gặn hỏi cái gì."

"Không hỏi, không hỏi."

Ôn phụ chỉ có thể coi như thôi.

Thấy cảnh này, Ôn Bình âm thầm cười trộm, sau đó phối hợp vùi đầu uống canh.

Canh rất nồng.

Mùi thuốc cũng rất đậm.

Uống một chén tương đương thôn phệ mộc khí cả ngày, có thể nghĩ rốt cuộc đã bỏ bao nhiêu thiên tài địa bảo đại bổ trong đó.

Lúc đầu, Ôn Bình chỉ cho là một bát canh này là kết thúc, nhưng không ngờ chỉ là bắt đầu. Hai ba ngày tiếp theo, mỗi ngày Ôn mẫu đều nấu cho hắn một chén.

Cho đến khi giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng Nguyên Dương Vực sắp bắt đầu, Ôn mẫu mới thôi. Bởi vì Ôn Bình lấy lý do đi chủ trì giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng rời đi Bất Hủ Tông.

Trước khi đi, Ôn Bình đi một chuyến Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Bởi vì Phu Hóa Đản sắp nở.

Lần trước hắn để hai Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Liệt Không nhất tộc để vào trong đó, hôm nay đúng lúc là thời gian nó nở.

"Ở ngoài Pháp Nguyên Sơn Cốc chờ ta."

Ôn Bình dùng Truyền Âm Thạch thông báo Vi Sinh Tinh Vũ đang ở Hắc Vực.

Lúc này Vi Sinh Tinh Vũ đang âm thầm thôi động tin tức truyền bá ở Hắc Vực, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành nhiệm vụ của tông chủ sau đó đi sa trường tìm phần mộ của Vân Nghê.

Nhận được tin tức của Ôn Bình, Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng chạy về Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Chờ bên ngoài Pháp Nguyên Sơn Cốc, chỉ thấy Ôn Bình chậm rãi đi từ trong Pháp Nguyên Sơn Cốc ra, sau lưng còn có một nam tử trung niên sắc mặt xanh xám đi theo.

Nhưng mà Vi Sinh Tinh Vũ liếc mắt nhìn ra hắn không phải người.

Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Lại một tôn Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh xa lạ!

"Rốt cuộc trong Bất Hủ Tông còn cất giấu bao nhiêu cường giả ta không biết?" Vi Sinh Tinh Vũ nhìn Yêu tộc trước mắt, trong lòng âm thầm sợ hãi thán phục.

【VIP】 Vi Sinh Tinh Vũ vui được tọa kỵ Yêu Tổ (3)

“Đi thôi, sau này hắn sẽ là chủ nhân của ngươi.” Ôn Bình mở miệng nói.

Vi Sinh Tinh Vũ ngây ra một lúc: “Tông chủ, chuyện này… ta chỉ trung với ngài!”

Cho dù đối phương là Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Hắn cũng không chịu đi theo!

Cho dù là mệnh lệnh của tông chủ!

Bởi vì hắn đời này chỉ trung với Ôn Bình một người!

Ôn Bình ngơ ngác một chút, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Lời này không phải nói cho ngươi.”

Nói xong, Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh sau lưng Ôn Bình lập tức khom người với Vi Sinh Tinh Vũ, nói: “Chủ nhân!”

Vi Sinh Tinh Vũ sửng sốt, lông mày run lên bần bật.

“Tông chủ… chuyện này…”

Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh làm thú cưỡi.

Hắn có tài đức gì!

“Đây là phần thưởng cho ngươi, ban thưởng cho những chiến lợi phẩm ngươi đem từ Vực Chủ Phủ Hắc Vực tới. Hơn nữa ta biết chắc chắn là ngươi muốn đi sa trường một chuyến. Bây giờ sa trường rất loạn, với cảnh giới của ngươi bây giờ thì đi tới đó quá nguy hiểm, có hắn đi theo ngươi, ta cũng có thể yên tâm.”

“Đa tạ tông chủ, thuộc hạ nguyện vì tông chủ xông pha khói lửa, chết thì mới dừng!” Vi Sinh Tinh Vũ bỗng nhiên một gối quỳ xuống, trong lòng mãi không thể bình tĩnh.

Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh làm thú cưỡi.

Phong vương U Quốc cũng không có mấy người có đãi ngộ này.

Già Thiên Lâu cũng là như thế.

Đi theo tông chủ, hắn chỉ là một Địa Vô Cấm nho nhỏ, lại có thể có đãi ngộ như vậy.

"Đứng lên đi, đây là người có cống hiến lớn cho tông môn nên được." Ôn Bình đưa tay lay động mạch khí đỡ Vi Sinh Tinh Vũ lên.

"Ơn cứu mạng của ngài, ta vẫn chưa trả, ngài cho ta nhập tông, đạt được Mệnh thuật truyền thừa, ta cũng chưa trả…" Trong lòng Vi Sinh Tinh Vũ hổ thẹn rất nhiều: "Những chiến lợi phẩm đó, cho dù ta không đi lấy thì chắc chắn ngài cũng sẽ đi lấy."

"Được rồi, đừng lề mề chậm chạp, dù sao cũng là người đã từng làm lâu chủ Già Thiên Lâu." Ôn Bình dứt lời, lười dài dòng nữa, tùy tiện tìm cớ rời khỏi Pháp Nguyên Sơn Cốc.

Hắn rất muốn nói, toàn tông, thậm chí toàn thế giới chỉ có một mình ngươi tu luyện Mệnh thuật, có thể tranh mệnh với trời!

Giá trị vô hạn!

Lại thêm, tu luyện Mệnh thuật, quyết định không thể nào xách đao đại sát tứ phương giống Đao Ma, cũng không thể nào một kiếm chém thượng cảnh như hắn.

Nếu như không phải điều kiện có hạn.

Cho Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh làm thú cưỡi đều không đủ.

Nhưng mà lời này chắc chắn là không thể nói, nói ra thì chắc chắn Vi Sinh Tinh Vũ sẽ kiêu ngạo.

Cùng lúc đó, nhìn bóng lưng Ôn Bình rời đi, Vi Sinh Tinh Vũ cả buổi không thể bình tĩnh.

Tông chủ cho nhiều lắm.

Mà chuyện hắn có thể làm cho Ôn Bình chỉ có một chút.

…

Tẫn Tri Lâu.

Trần Hiết đang chọn thế lực có thể hợp tác ở Long Trạch Vực, Cực Địa Vực và Nam Hàn Vực ở Tẫn Tri Lâu, cam đoan bọn họ có thể dùng tốc độ nhanh nhất và hiệu suất cao nhất làm việc cho mình.

Thấy Vi Sinh Tinh Vũ lên lầu, ngẩng đầu hỏi: "Sao đột nhiên trở về? Chuyện ở Hắc Vực đã làm xong?"

Vi Sinh Tinh Vũ lắc đầu: "Còn chưa có, nhưng mà cũng không xê xích gì nhiều."

Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ ngồi xuống đối diện Trần Hiết.

"Có việc?"

Trần Hiết hỏi thăm, dứt khoát bỏ chuyện trong tay xuống.

"Ta nhớ được lần trước ngươi đã từng nói, tông chủ đang dùng trọng kim treo thưởng thi thể yêu vật. Chuyện này, ta có thể giúp một tay."

"Không sai, nhưng mà thi thể yêu vật bình thường tông chủ chướng mắt. Trước khi chết cảnh giới thấp, tông chủ cũng không nhìn trúng. Vừa lúc mỗi một thi thể yêu vật mạnh mẽ đối với nhân loại thì đều là bảo bối, toàn thân cao thấp đều hữu dụng. Cho nên treo thưởng gần như không có hiệu quả gì. Cho dù là tông chủ lấy Tuyền Qua Đồ có năng lực đặc thù ra thì trong khoảng thời gian này, thu hoạch cũng cực kỳ bé nhỏ."

"Ngươi biết tông chủ muốn nó làm cái gì không?"

"Tông chủ có thể khống chế tử thi, ngươi quên rồi? Cho nên thi thể yêu vật mạnh mẽ, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, càng nhiều thì thực lực của tông chủ cũng càng mạnh."

"Ngươi có thể đem rút treo thưởng lại, ta có cách!"

"Cách gì?"

Trần Hiết lập tức nổi hứng thú.

Vài ngày trước hắn đang lo không lấy được thi thể yêu vật ở Hắc Vực.

“Ta có thể dùng Mệnh thuật tính, tính ra vị trí chôn xác đại khái của nó.” Giờ phút này, Vi Sinh Tinh Vũ rất muốn làm chút gì cho tông chủ.

Nghe được câu này, Trần Hiết vội vàng đứng dậy, tự mình rót một chén trà cho Vi Sinh Tinh Vũ, hai tay bưng đưa đến tay Vi Sinh Tinh Vũ: “Uống uống trà.”

“Trà thì tạm không uống. Ta xem bói trước, nhưng mà ta chỉ có thể tính ra vị trí đại khái. Cụ thể ở đâu vẫn cần ngươi phái người đi tìm.”

“Chỉ cần có phương vị đại khái, chuyện tìm giao cho ta.” Tẫn Tri Lâu có thể chuyển hóa Hắc Ảnh, hắn có thể dùng Hắc Ảnh đi truy quét.

An toàn.

Lại hiệu suất cao!

Dứt lời, Vi Sinh Tinh Vũ đặt chén trà xuống, lấy Mệnh Bàn ra, sau đó xếp bằng ở trước Mệnh Bàn, hai tay bấm niệm pháp quyết, miệng nói lẩm bẩm.

Nương theo giọng Vi Sinh Tinh Vũ, Mệnh Bàn bắt đầu phát ra tiếng két két, mật văn trên đó cũng bắt đầu loé lên ánh sáng.

Mấy hơi sau, bỗng nhiên dừng lại!

Một cái địa danh hiện ra phía trên Mệnh Bàn.

“Lấy bút ghi lại!”

Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng hô.

Trần Hiết vội vàng nâng bút viết, mấy hơi sau, Mệnh Bàn lại bắt đầu chuyển động, không lâu sau thì ngừng lại.

Cứ lặp đi lặp lại vài chục lần như vậy, tờ giấy trước người Trần Hiết đã viết ra bảy tám cái tọa độ.

Một cái ở Hắc Vực.

Ba cái ở Cực Địa Vực.

Hai cái ở Nam Hàn Vực.

Còn có hai cái ở Long Trạch Vực.

“Tạm thời chỉ có thể tính ra nhiều như vậy.” Vi Sinh Tinh Vũ chậm rãi thả lỏng hai tay, sau đó thở hổn hển ngồi bệt dưới đất, sau khi cất Mệnh Bàn thì nói: “Nhưng mà những chỗ ta tính ra đều chôn thi thể Yêu tộc, ngươi phái người cẩn thận tìm xem, nhất định có thể tìm được.”

“Được, giao cho ta!”

Trần Hiết đại hỉ.

Sớm biết Mệnh thuật của Vi Sinh Tinh Vũ còn có tác dụng này, hắn khóc cầu cũng phải nhờ Vi Sinh Tinh Vũ hỗ trợ.

【VIP】 “Hộ pháp của Bất Hủ Tông” Long Dương Vương

“Vậy ta về Hắc Vực trước.” Vi Sinh Tinh Vũ chậm rãi đứng dậy, không định ở lại lâu, đứng dậy muốn rời khỏi.

Trần Hiết vội nói: “Ta đưa ngươi!”

Đưa Vi Sinh Tinh Vũ đi ra ngoài, sắc mặt vui vẻ nói: “Nếu chuyện này làm xong, công lao hai ta mỗi người một nửa! Không không, ngươi chiếm bảy thành, ta chiếm ba thành. Còn điểm nhiệm vụ tông môn tông chủ cho, ngươi coi chia cho ta một chút là được. Hoặc là ngươi lấy hết đều được!”

“Cám ơn, vừa khéo ta thiếu điểm nhiệm vụ tông môn tu luyện Mệnh thuật.” Vi Sinh Tinh Vũ cảm khái một tiếng, đưa tay vỗ vỗ cánh tay Trần Hiết: “Người bạn như ngươi, đáng kết giao!”

“Khách khí.”

Trần Hiết khiêm tốn nói.

Khi đưa Vi Sinh Tinh Vũ đến dưới lầu, Trần Hiết đột nhiên nhìn thấy có người chờ dưới lầu.

Người xa lạ?

“Chủ nhân!”

Người đó thấy Vi Sinh Tinh Vũ thì lập tức khom người.

“Đây là?” Trần Hiết nghi hoặc hỏi.

Vi Sinh Tinh Vũ đáp lại: “A, hắn tên là lão Hoàng, là tọa kỵ Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tông chủ vừa mới ban thưởng cho ta.”

Trần Hiết ngơ ngẩn.

Cái gì?

Tọa kỵ Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

“Khục khục…”

Trần Hiết suýt chút hoài nghi nhân sinh.

Vừa rồi hắn hào phóng làm chi!

Còn không cần điểm nhiệm vụ tông môn tông chủ ban thưởng cũng được.

Rõ ràng rất nghèo lại giả vờ hào phóng, chính là nói hắn!

“Ngươi sao vậy?” Vi Sinh Tinh Vũ thấy Trần Hiết đột nhiên ho khan, nhướng mày, người tu hành Địa Vô Cấm cũng có bệnh ho khan?

“Không có việc gì…” Trần Hiết đắng chát xoay người, lúc này, hắn cảm giác được Truyền Âm Thạch trong ngực có động tĩnh, như là nhìn thấy cứu tinh, vội vàng móc Truyền Âm Thạch ra, hỏi: “Ai?”

Vừa kết nối, đầu kia Truyền Âm Thạch có một giọng nói gấp gáp vang lên.

“Lâu chủ, là ta. Xảy ra chuyện lớn, Vụ Kỳ Vương vẫn lạc! Người hoàng tộc U Quốc phái tới điều tra đã đến Thiên Dương Thành, đang hỏi tất cả mọi người, ngay cả Vực Chủ Nguyên Dương Vực cũng không tha. Xem ra Vụ Kỳ Vương vẫn lạc thật, nhưng mấy ngày trước hắn còn xuất hiện ở Thiên Dương Thành.”

Sắc mặt Trần Hiết dần trở nên nghiêm túc, trầm mặc mấy hơi, sau đó nói: “Biết. Các ngươi không cần để ý tới, làm việc của mình là được.”

“Thuộc hạ đã rõ, vậy thuộc hạ lui trước.”

Nói xong, bên kia Truyền Âm Thạch đã không có động tĩnh.

Vẫn luôn bên cạnh Vi Sinh Tinh Vũ, không khỏi cảm thán một câu: “Động tác của hoàng tộc U Quốc đúng là nhanh, mấy ngày mà đã đến. Toàn bộ Thiên Dương Thành đều biết tông chủ là người gặp Vụ Kỳ Vương một lần cuối, chỉ sợ chẳng mấy chốc bọn họ sẽ tìm tới cửa.”

“Không có việc gì, không cần để ý. Bọn họ tra không được cái gì, cho dù muốn tra ra chút gì thì cũng ít nhất là mấy tháng sau.” Trần Hiết bình tĩnh đáp.

Mấy tháng sau.

Cho dù bọn họ có hoài nghi Bất Hủ Tông nhiều hơn.

Vậy cũng như tông chủ nói, có gì mà sợ, nếu đúng là có người muốn chết, điều tra ra sự thật Vụ Kỳ Vương vẫn lạc, vậy thì tới một người giết một người.

Căn dặn bọn thủ hạ tiếp tục nhìn chằm chằm, Trần Hiết ném chuyện này ra sau ót, bởi vì trước mắt hắn còn có nhiều việc phải làm lắm.

Trong giai đoạn này, Hắc Ảnh có thể sử dụng trong tay hắn không nhiều Hắc Ảnh, đợi chút nữa còn phải đi chuyển hóa mấy Hắc Ảnh để mà lục soát tám khu vực Vi Sinh Tinh Vũ tính ra.

Cũng may những ngày này hắn phái người đục nước béo cò trên chiến trường Liệt Không nhất tộc và Già Thiên Lâu, góp nhặt không ít thi thể cường giả Địa Vô Cấm để chuyển hóa thành Hắc Ảnh.

“Vi Sinh trưởng lão, không có chuyện gì thì ta không tiễn nữa, còn nhiều việc phải xử lý lắm.” Trần Hiết liếc nhìn lão Hoàng, trong lòng hâm mộ.

Dù hắn chỉ có Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh làm thú cưỡi, nằm mơ cũng cười tỉnh tám lần!

Chứ đừng nói tới Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

“Được, vậy ta cáo từ trước.” Vi Sinh Tinh Vũ cũng không có ở lại, dẫn lão Hoàng nhanh chóng trở về Hắc Vực, tiếp tục trợ giúp.

…

Thiên Dương Thành.

Ngày mai bắt đầu giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, nhưng mà tầng lớp cấp cao của rất nhiều thế lực lớn ở Nguyên

Dương Vực lại đều không vui vẻ nổi, bởi vì bọn họ đều bị mời đến Vực Chủ Phủ.

Cũng bởi vì người mời bọn họ tới là Giám Sát Điện.

Đối với tất cả tông môn thế lực, gia tộc thế lực thì Vực Chủ Phủ tuy cao cao tại thượng nhưng sẽ không tùy tiện ra tay với bọn họ.

Trước giờ cả hai ở chung rất hài hòa.

Nhưng Giám Sát Điện không giống, chức trách của Giám Sát Điện chính là giám sát tất cả tông môn, gia tộc thế lực, cho nên đối với tất cả tông môn, gia tộc thế lực thì bọn họ giống như một thanh lợi kiếm lơ lửng trên đầu.

Ngày thường thanh kiếm đó không động, cũng không đại biểu nó không thể giết người!

Cho nên ngày thường bọn họ nhìn thấy người giám sát của Giám Sát Điện thì đều xem như thái gia gia. Giết ai cũng không dám giết người có liên quan đến Giám Sát Điện.

Đương nhiên, nếu như người mời bọn họ chính là Giám Sát Điện Nguyên Dương Vực thì bọn họ không cần khẩn trương thái quá.

Dù sao ngày thường người của Giám Sát Điện lấy được không ít lợi ít từ bọn họ cho nên đối với lỗi lầm của bọn họ thì bình thường đều là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nhưng hôm nay Giám Sát Điện mời bọn họ tới lại không tầm thường.

Nó đến từ hoàng thành U Quốc!

Đến từ Giám Sát Điện cao nhất!

Như vậy nếu như nói sai một câu, hoặc là bị tra ra trước kia từng xúc phạm luật pháp của U Quốc.

Chỉ sợ chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, thiên kiêu tông môn nhà mình khải hoàn mà về thì bọn họ cũng đã ở trong lao ngục hoặc là mệnh tang hoàng tuyền!

“Hẳn là chư vị đã biết được mục đích của chúng ta, vậy bản vương cũng không nói nhiều. Tất cả mọi người cầm giấy bút, viết ra, mấy ngày nay, lần cuối cùng các ngươi gặp Vụ Kỳ Vương là khi nào, còn có người ngươi biết, lần cuối cùng hắn gặp Vụ Kỳ Vương là khi nào. Cho các ngươi nửa canh giờ!”

Trên cùng đại điện Giám Sát Điện, một vị nam tử trung niên mặc áo bào đen đứng chắp tay, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mỗi người. Cặp mắt đó, giống như là mắt ưng, giống như tất cả mọi người trước mắt là con mồi. Cuối cùng rơi vào trên người Ti Hải Hiền.

【VIP】 “Hộ pháp của Bất Hủ Tông” Long Dương Vương (2)

Người này chính là một trong số tầng lớp cấp cao của Giám Sát Điện U Quốc.

Phó điện chủ duy nhất của Giám Sát Điện —— Tư Không Truy Tinh.

Quyền lực lớn đến có thể trực tiếp huỷ bỏ chức vị của bảy vị Đại Vực Chủ của bảy đại vực U Quốc, có đặc quyền tiền trảm hậu tấu đối với tất cả thế lực dưới lục tinh.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho giờ phút này, người người trong điện đều lo lắng bất an.

“Là Vực Chủ Nguyên Dương Vực, tốt nhất đừng nói cái gì cũng không biết. Nếu như ngươi dám nói với bản vương như thế, bản vương sẽ cho ngươi vĩnh viễn ở lại sa trường.”

“Không dám!”

Ti Hải Hiền cầm lấy giấy bút người giám sát bên cạnh đưa tới, đáp lại một câu, sau này nâng bút viết, không chút đắn đo do dự.

Bởi vì hắn biết, là Vực Chủ Nguyên Dương Vực, bây giờ chuyện hắn phải làm là làm gương cho mọi người.

Không cần biết biết hay không, nhất định phải làm gương. Nếu không vị Phó điện chủ Giám Sát Điện này sẽ dùng mình để giết gà dọa khỉ.

Cùng lúc đó, thấy là Vực Chủ Nguyên Dương Vực Ti Hải Hiền cũng phải viết, hơn nữa còn bị Phó điện chủ Giám Sát Điện lạnh giọng cảnh cáo, mấy trăm người sau lưng, từng người vội vàng bối rối viết, chỉ sợ đặt bút chậm hơn người ta một bước khiến cho người của Giám Sát Điện chú ý.

Rõ ràng đều là một phương cự phách, nhưng giờ phút này lại giống như học sinh thi trong học đường, mỗi viết một chữ đều cực kỳ cẩn thận chặt chẽ.

Bởi vì bọn họ biết tại sao Phó điện chủ Giám Sát Điện đến.

Bọn họ cũng biết ai mới là người gặp Vụ Kỳ Vương một lần cuối.

Nhưng nếu như cứ viết như vậy, chắc chắn Phó điện chủ Giám Sát Điện sẽ chỉ thẳng đầu mâu vào Bất Hủ Tông, vậy thì đồng nghĩa với hãm hại Bất Hủ Tông.

Nếu như sau này, thứ bọn họ viết ra lọt vào tay tông chủ Bất Hủ Tông, hậu quả có thể nghĩ được. Cái giá lớn khi đắc tội Bất Hủ Tông cũng không nhỏ hơn đắc tội Phó điện chủ Giám Sát Điện.

Giám Sát Điện dám giết bọn họ.

Bất Hủ Tông cũng dám.

Ngay lúc tất cả mọi người múa bút thành văn, Phó điện chủ Giám Sát Điện Tư Không Truy Tinh lên tiếng lần nữa, mỗi một chữ đều lộ ra ý cảnh cáo.

Giống như nếu ngươi dám viết sai một chữ hoặc là viết thiếu một chữ, khoái đao của Giám Sát Điện có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Nghĩ kỹ, nghĩ rõ rồi viết. Nếu như bị ta tra ra được các ngươi có gì giấu diếm, đến lúc đó cũng đừng trách bản vương đao hạ vô tình. Các ngươi phải biết Giám Sát Điện ta có quyền lực lớn bao nhiêu, coi như dùng việc này làm cớ, diệt toàn tông, toàn tộc ngươi cũng không phải chuyện quá đáng.”

Lời vừa nói ra, tông chủ, tộc trưởng rất nhiều thế lực ngũ tinh đều không rét mà run, nhưng mà dù sao cũng là người thành tinh sống một hai trăm năm, cho dù có sợ hãi, thấp thỏm với cảnh cáo của Giám Sát Điện nhưng cũng biết lúc này nên viết như thế nào mới có thể không đắc tội cả hai bên.

Nhưng dù cho như thế thì sau khi viết xong vẫn ra mồ hôi toàn thân, toàn bộ sau lưng đều ướt đẫm. Lần trước ra nhiều mồ hôi như vậy là khi động phòng.

Sau khi viết xong, mỗi người đều nhìn đi nhìn lại mười mấy lần, cẩn thận châm chước mỗi một chữ và mỗi một câu mình viết.

Rất nhanh, nửa canh giờ đã qua.

Rõ ràng chỉ có một hai trang giấy nhưng bọn họ lại viết ròng rã nửa canh giờ.

Sau khi viết xong, quá trình càng dày vò hơn bắt đầu.

Tư Không Truy Tinh ngồi trên đại điện, cúi đầu nhìn từng trang giấy. Khi hắn đột nhiên ngẩng đầu, lãnh mâu nhìn xuống, tất cả mọi người kinh ngạc.

"Ti Hải Hiền, ngươi là Vực Chủ Nguyên Dương Vực, vốn nên biết rõ chuyện trong Nguyên Dương Vực như lòng bàn tay, kết quả lại viết một đống vô dụng?"

Ti Hải Hiền không có bất ngờ, bởi vì hắn biết thứ mình viết chắc chắn sẽ khiến cho Tư Không Truy Tinh làm khó dễ, ai bảo trước kia hắn là Vực Chủ Nguyên Dương Vực.

"Nếu như ngài không đến, ta thậm chí còn không biết Vụ Kỳ Vương vẫn lạc, chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, một chút chuẩn bị cũng không có. Nhưng mà xin ngài yên tâm, ta đã phái nhiều người điều tra, xem như lật úp toàn bộ Nguyên Dương Vực cũng phải tìm đc dấu vết để lại."

"Chỉ cho ngươi một tháng!" Tư Không Truy Tinh lạnh giọng ra lệnh: "Một tháng, nếu như vẫn không có bất cứ tin tức gì hữu dụng, đời này ngươi hãy thành thành thật thật đợi ở sa trường đi! Khi nào chết trận thì bản vương sẽ đưa di thể ngươi về."

Ti Hải Hiền gật đầu: "Thuộc hạ đã rõ!"

Ngay lúc Ti Hải Hiền gật đầu, Tư Không Truy Tinh giơ một trang giấy lên, sau đó trầm giọng hỏi: "Ai là Lý Giác, đứng ra cho bản vương!"

Trong đám người, một vị tông chủ thế lực ngũ tinh đứng dậy, sau đó nhanh chóng bịch một tiếng, quỳ xuống đất.

Có lỗi không có lỗi.

Quỳ trước rồi nói!

"Xem ra ngươi đã chuẩn bị đi chết rồi." Tư Không Truy Tinh không có nói nhảm, nháy mắt ra dấu, một người giám sát

đi tới, một tay nắm đầu người nọ kéo ra bên ngoài, mặc cho hắn giãy dụa, từ đầu đến cuối vẫn không tránh thoát được.

Bị kéo ra đại điện, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, ngoài cửa có hai tiếng động vọng lại.

Một loại là thứ gì đó lăn lông lốc.

Lộc cộc lộc cộc ——

Một loại là thân thể ngã xuống đất.

Bịch ——

Đám người không dám quay đầu nhìn, bởi vì bọn họ có thể tưởng tượng được hình ảnh đó.

"Ai cũng viết, chỉ có ngươi nói cái gì cũng không biết. Bản vương không phải người ngu, ngươi đến Thiên Dương Thành sớm một tháng, cái gì cũng không biết?"

Tư Không Truy Tinh tức giận mắng một câu, ánh mắt lại nhìn lướt qua tất cả mọi người trong điện.

Cảnh tượng vừa rồi, bảy tám phần người đều bị dọa sợ.

Bên cạnh, Ti Hải Hiền biết, đây là Tư Không Truy Tinh cố ý, bởi vì chỉ có giết người mới có thể ép cho người biết sự thật sợ hãi.

Đây chính là thủ đoạn nhất quán của Giám Sát Điện.

Bọn họ chỉ cần sự thật!

Không quan tâm đến người khác chết sống!

Có đôi khi vì sự thật bọn họ liên sát hàng ngàn hàng vạn người, chỉ vì để cho hung phạm sợ hãi, bức bách hung phạm hoặc là người biết sự thật lộ ra sơ hở.

【VIP】 “Hộ pháp của Bất Hủ Tông” Long Dương Vương (3)

Sau một khắc.

Tư Không Truy Tinh lại gọi tên một người.

“Trình Hưởng!”

Lại một vị cường giả Địa Vô Cấm nơm nớp lo sợ đi ra, như người trước, bịch một tiếng, quỳ xuống.

Có lỗi không có lỗi.

Quỳ trước rồi nói!

Tư Không Truy Tinh lạnh giọng hỏi: “Ngươi biết không?”

“Kim Hoằng Vương tha mạng, vãn bối biết gì nói nấy.” Trình Hưởng vội vàng đáp.

“Rất tốt, bản vương thích người như ngươi. Đồ đần hỏi gì cũng không biết, sống cũng là lãng phí tài nguyên.” Tư Không Truy Tinh cười, nhưng mà nụ cười đó lại có chút dữ tợn, ai cũng có thể nhìn ra phía sau nụ cười đó sát cơ tứ phía.

“Trước đó vãn bối chưa từng thấy Vụ Kỳ Vương tiền bối, nhưng mà biết trước đó vài ngày hắn ở đâu, gặp người nào, cuối cùng đi đâu.”

“Nói!”

“Trong lúc giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng đang diễn ra, Vụ Kỳ Vương tiền bối đi Bất Hủ Tông gặp bạn cũ, chờ hai ngày sau đó rời khỏi Bất Hủ Tông, cuối cùng từ thành bắc đi hướng bắc.” Trình Hưởng nói tới nói lui, nhưng mà từ đầu tới cuối vẫn không dám nói đến chuyện Vụ Kỳ Vương từng xảy ra xung đột với Bất Hủ Tông.

Dù sao đắc tội Bất Hủ Tông, hậu quả cũng rất phiền phức.

Tư Không Truy Tinh nghe xong thì lập tức nhìn về phía đám người, hô: “Người của Bất Hủ Tông, tự mình đứng ra.

Tin tức quan trọng như vậy mà không bẩm báo trước, còn chờ bản vương hỏi đến, bản vương cũng muốn xem xem rốt cuộc Bất Hủ Tông ngươi có mấy cái đầu!”

Nói xong, không một người có động tĩnh.

“Người đâu?”

Tư Không Truy Tinh lên tiếng lần nữa.

Vẫn như cũ, không ai động.

Cũng không ai mở miệng.

Đang lúc Tư Không Truy Tinh nổi giận hơn, người giám sát Nguyên Dương Vực trong đại điện mở miệng: “Hồi bẩm Phó điện chủ, người của Bất Hủ Tông không có tới.”

Nói xong.

Tư Không Truy Tinh đứng phắt dậy.

“Thật to gan.”

Trong khoảnh khắc, lửa giận của Tư Không Truy Tinh như là núi lửa bộc phát phun ra, khí tức mênh mông bởi vì phẫn nộ mà tiết ra ngoài cũng thuận thế khuếch tán ra.

Sau một khắc, trong đại điện, chỉ có Thiên Vô Cấm mới có thể đứng vững.

Dưới Thiên Vô Cấm, tất cả đều cong eo, lùi lại mấy chục bước, đụng phải vách tường mới ngừng lại được.

“Thật to gan, bản vương lệnh cho tất cả thế lực ngũ tinh, thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực trình diện, một cái Bất Hủ Tông hắn cũng dám không đến!”

Tư Không Truy Tinh lập tức sát ý đại thịnh.

Chỉ với chuyện này!

Nên bị diệt toàn tông!

Giám Sát Điện hắn hành tẩu U Quốc, chưa từng thấy thế lực gan to bằng trời như thế.

Dù là những thế lực lục tinh cự đầu ở U Quốc cũng không dám ngông cuồng như thế.

“Bất Hủ Tông đó chính là Bất Hủ Tông quốc chủ vừa mới cho sách vàng?” Tư Không Truy Tinh lập tức nhìn về phía Ti Hải Hiền bên cạnh.

Ti Hải Hiền gật đầu.

“Nghĩ rằng đầu nhập vào Long Dương Vương thì có thể không coi Giám Sát Điện ta ra gì?” Trong mắt Tư Không Truy Tinh tràn đầy sát ý.

Nói xong, Tư Không Truy Tinh đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn muốn đi gặp Bất Hủ Tông này một lần!

Xem bọn họ có thể gánh chịu nổi trọng tội chết là chống lại mệnh lệnh của Giám Sát Điện hay không!

“Ti Hải Hiền, tiếp tục tra cho ta, người của Giám Sát Điện, đi theo ta!” Để lại một câu nói, sau đó Tư Không Truy Tinh rời khỏi Giám Sát Điện.

“Rõ!”

Ti Hải Hiền gật đầu.

Lúc này, mặc dù Ti Hải Hiền trong lòng bình tĩnh nhưng thật ra thì lòng nóng như lửa đốt.

Tư Không Truy Tinh là người không dễ trêu chọc.

Giám Sát Điện cũng là như vậy.

Cho dù là phong vương, gặp được Giám Sát Điện cũng phải nhượng bộ lui binh.

Dù sao chỉ có quốc chủ U Quốc có thể ra lệnh cho Giám Sát Điện, mỗi tiếng nói cử động của Giám Sát Điện đều đại biểu cho quốc chủ U Quốc!

“Ai cũng không nên rời đi!” Ti Hải Hiền dặn dò một câu, sau đó đi ra khỏi Giám Sát Điện, tìm một góc không người, mở cách âm bích chướng ra, cũng móc Truyền Âm Thạch ra.

Khi Truyền Âm Thạch kết nối.

Ti Hải Hiền vội mở miệng: “Tông chủ, chỉ sợ ngài phải đến Thiên Dương Thành một chuyến ngay bây giờ.”

Nhưng đầu kia Truyền Âm Thạch, Ôn Bình lại rất bình tĩnh nói: “Chuyện Tư Không Truy Tinh, ngươi không cần để ý tới, tiếp tục làm việc của ngươi.”

“Tông chủ, ngài cũng biết rồi.”

Ti Hải Hiền vừa hỏi ra câu nói này thì lập tức cảm thấy mình vẽ vời thêm chuyện.

Tông chủ có Tẫn Tri Lâu.

Chẳng lẽ còn có thể không biết gió thổi cỏ lay ở Thiên Dương Thành?

“Ngươi đi làm việc của mình đi.” Thời khắc này, Ôn Bình ngồi trong Tẫn Tri Lâu, lẳng lặng giơ Truyền Âm Thạch, nhìn hình ảnh Tư Không Truy Tinh bay về phía trụ sở của Bất Hủ Tông trên Hắc Tường.

Hắn không định đi Thiên Dương Thành bây giờ.

Cũng không định phái người đi.

Bởi vì trong Thiên Dương Thành, có người thích hợp ra mặt hơn mình.

Cho dù mình không mở miệng thì chắc chắn hắn cũng sẽ đi.

Quả nhiên, sau một khắc, một bên khác của Thiên Dương Thành nhanh chóng xuất hiện một đạo kinh hồng, đuổi sát theo bước chân Tư Không Truy Tinh, bay về phía trụ sở của Bất Hủ Tông.

Người này chính là Long Dương Vương!

Khi Tư Không Truy Tinh đi tới trên không trung trụ sở của Bất Hủ Tông, ngũ mạch cùng chấn động, bộc phát ra khí tức cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh ép tới trụ sở Bất Hủ Tông, kêu lên một tiếng.

“Người của Bất Hủ Tông, ra đây cho bản vương!”

Một tiếng gầm giận dữ này.

Hình ảnh ngũ mạch cùng chấn động này.

Khiến cho tất cả mọi người thấy cảnh này lập tức nghĩ tới ngày đó.

Ngày mà Vụ Kỳ Vương đến hưng sư vấn tội!

“Lại tới!”

“Bất Hủ Tông lại đắc tội một vị cường giả phong vương, khá lắm.”

“Suy cho cùng thì cũng là Bất Hủ Tông, ngày bình thường chúng ta ngay cả cái bóng của phong vương cũng không nhìn thấy, hơn nữa đoán chừng đời này cũng không có cơ hội nhìn thấy, nhưng Bất Hủ Tông đắc tội toàn là phong vương.”

Người xung quanh trụ sở của Bất Hủ Tông nhao nhao ngửa mặt nhìn lên bầu trời, đám người của Bất Hủ Tông đang ở trong phòng nghỉ ngơi lấy lại sức cũng nhao nhao đẩy cửa chạy ra.

Không đợi Vân Liêu mở miệng, một giọng nói từ bên cạnh vang lên.

“Kim Hoằng Vương, không nghĩ tới ngươi là Phó điện chủ Giám Sát Điện mới không đến ba mười năm mà tính tình lại càng ngày càng nóng nảy.”

【VIP】 “Hộ pháp của Bất Hủ Tông” Long Dương Vương (4)

Người nói chuyện chính là Long Dương Vương.

Lúc này, thật ra thì không có bất kì người nào muốn biết sự thật Vụ Kỳ Vương vẫn lạc hơn hắn.

Dù sao phong vương dưới trướng hắn vốn đã ít, vẫn lạc một vị Vụ Kỳ Vương, phần thắng dự đoán trước đó giảm đi hai ba thành.

Vui sướng khi đạt được Bất Hủ Tông ủng hộ mới kéo dài chỉ mấy ngày mà thôi.

“Hóa ra là Long Dương Vương điện hạ! Nhưng mà lúc này, Giám Sát Điện ta đang truy tra nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương, thứ ta không thể hành lễ.”

Dứt lời, Tư Không Truy Tinh âm thầm giật mình.

Trong lòng Long Dương Vương, Bất Hủ Tông này nặng kí như vậy sao?

Hắn vừa mới đến, Long Dương Vương cũng đến.

Hắn vốn còn muốn giết mấy người của Bất Hủ Tông cho hả giận.

Long Dương Vương lạnh giọng đáp: “Người của Bất Hủ Tông bản vương đã điều tra, không có người có hiềm nghi. Hơn nữa cường giả phía sau Bất Hủ Tông vẫn là bạn cũ của Vụ Kỳ Vương!”

Ý trong lời nói rất rõ ràng.

Ngươi cút cho ta!

Nhưng mà Tư Không Truy Tinh nghe Long Dương Vương nói xong thì đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Bạn cũ sẽ không tàn sát lẫn nhau sao? Long Dương Vương điện hạ, ngài phải cảnh giác cao độ, miễn cho nhìn lầm người. Giám Sát Điện ta lệ thuộc trực tiếp vào quốc chủ, bọn họ ngay cả mệnh

lệnh của Giám Sát Điện ta mà cũng không nghe, còn có chuyện gì mà không làm được?”

“Ít lấy tên tuổi Giám Sát Điện tới dọa bản vương, hôm nay ở đây đều là người dự thi Thất Vực Đăng Thiên Bảng, là bản vương cho bọn họ ở nhà nghỉ ngơi, nếu như ngươi cảm thấy bản vương có lỗi, vậy ngươi cứ đi gặp mặt quốc chủ, nói bản vương làm trễ Giám Sát Điện ngươi tra án!”

Long Dương Vương đáp lại một câu.

Dù sao chỉ một câu, Bất Hủ Tông, ta bảo vệ!

“Long Dương Vương điện hạ nói đùa. Nếu như Bất Hủ Tông nhận được lệnh của Long Dương Vương điện hạ, vậy đương nhiên Giám Sát Điện ta không lời nào để nói. Nhưng mà, ta nhắc nhở Long Dương Vương điện hạ một câu, rất có thể vị bạn cũ của Vụ Kỳ Vương ở Bất Hủ Tông chính là người cuối cùng gặp hắn khi còn sống. Chắc chắn quốc chủ sẽ tra, ngài không bảo vệ được hắn!”

Ánh mắt phẫn nộ của Tư Không Truy Tinh chậm rãi chuyển thành âm lãnh, nói xong câu đó, còn nhìn về phía bọn người Vân Liêu đang nhìn chằm chằm hắn ở dưới.

Long Dương Vương lại đáp lại một câu: “Quốc chủ muốn tra, đó là chuyện đương nhiên. Ngươi chỉ là một Phó điện chủ Giám Sát Điện, cũng có tư cách thẩm vấn một vị phong vương?”

“Ngươi…”

Tư Không Truy Tinh giận mà không dám nói gì.

Hết cách rồi.

Mặc dù hắn là Phó điện chủ Giám Sát Điện nhưng suy cho cùng thì không phải là người của hoàng tộc.

Thân phận chênh lệch nằm đó, hắn cũng không dám nói lời quá đáng, một khi nói lời quá đáng, chuyện hôm nay cho dù là ai sai thì cũng đều biến thành hắn sai.

Dù sao uy nghiêm của hoàng tộc không thể xâm phạm!

Thấy Tư Không Truy Tinh nghẹn lời, Long Dương Vương thừa thắng xông lên: "Tư Không Truy Tinh, nếu quốc chủ cho ngươi đến tra cái chết của Vụ Kỳ Vương, vậy thì nhanh đi thăm dò, nếu tra không ra thứ gì, bản vương lập tức gặp mặt quốc chủ, xin rút chức vụ Phó điện chủ của ngươi!"

Tư Không Truy Tinh không có nói thêm lời nào, cho dù lửa giận hừng hực trong lòng nhưng vẫn là câu nói đó, uy nghiêm của hoàng tộc U Quốc không thể xâm phạm.

Nếu như xâm phạm uy nghiêm của hoàng tộc U Quốc, dù hôm nay tất cả đều là Long Dương Vương sai, đến chỗ quốc chủ thì sẽ biến thành lỗi của hắn.

Rơi vào đường cùng, Tư Không Truy Tinh chỉ có thể thu mạch môn lại, quay người muốn đi gấp.

Nhưng mà ngay lúc xoay người, Tư Không Truy Tinh đột nhiên dừng lại, sau đó vỗ ót một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Xem trí nhớ của ta! Long Dương Vương điện hạ, lúc đến, Diệp Trạch Vương điện hạ nhờ ta nhắn cho ngài một câu, không biết ngài muốn nghe hay không."

Sắc mặt Long Dương Vương cứng lại.

Diệp Trạch Vương.

Một trong phong vương hoàng tộc U Quốc!

Cũng là một trong những người cạnh tranh trong tương lai khi hắn leo lên vị trí quốc chủ U Quốc!

Vẫn là người đứng sau Tư Không Truy Tinh!

"Không muốn nghe, cút!" Long Dương Vương đáp.

Tư Không Truy Tinh bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Long Dương Vương điện hạ, cho dù ngài không muốn nghe thì ta cũng phải nói, dù sao cũng là Diệp Trạch Vương điện hạ nhờ vả. Nếu ta không nói lại, tất cả sai lầm đều là của ta. Ngài, ta không đắc tội nổi, Diệp Trạch Vương điện hạ, ta cũng không đắc tội nổi."

Dứt lời, Tư Không Truy Tinh không cho Long Dương Vương cơ hội nói chuyện, một mạch nói ra lời mà Diệp Trạch

Vương nhờ hắn nói trước khi đến.

"Diệp Trạch Vương nhờ ta nhắn lại cho điện hạ: 'Xin Long Dương Vương điện hạ nén bi thương, người nha, trước sau gì cũng chết, có lẽ là hắn đáng chết thì sao?'."

Nói xong, lửa giận kìm nén trong lòng Long Dương Vương phun trào trong khoảnh khắc.

Chế giễu hắn!

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục!

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, Tư Không Truy Tinh lại lên tiếng nói tiếp: "Điện hạ, đây là lời Diệp Trạch Vương kêu ta nói lại cho ngài, ngài cũng đừng giận lây sang ta nha. Ta là người vô tội ! Giám Sát Điện còn có chuyện, ta đi trước!"

Nói xong, Tư Không Truy Tinh lập tức hóa thành kinh hồng bỏ chạy, không cho Long Dương Vương có bất cứ cơ hội phản kích nào.

Sau khi Tư Không Truy Tinh đi mất, Long Dương Vương nắm chặt hai nắm đấm, trong mắt có lửa, dáng vẻ phẫn nộ như chỉ hận không thể dùng tay xé Tư Không Truy Tinh.

Nhưng mà mấy hơi sau, phẫn nộ vẫn bị ép xuống.

Bởi vì hắn biết, thứ mà Diệp Trạch Vương muốn nhìn thấy nhất chính là mình vô năng cuồng nộ.

"Các ngươi tiếp tục nghỉ ngơi đi, chuẩn bị cẩn thận cho tranh tài ngày mai." Long Dương Vương dặn dò bọn người Vân Liêu một câu, sau đó cũng lập tức hóa thành kinh hồng rời đi.

Ngay sau khi Long Dương Vương rời đi, Ti Hải Hiền đang núp trong bóng tối nhìn lập tức thở dài một hơi.

Khó trách tông chủ không nóng nảy.

Hóa ra là đã tính trước được chuyện Long Dương Vương sẽ ra tay giải quyết cục phiền phức Tư Không Truy Tinh này rồi.

Phong vương hoàng tộc U Quốc thành ô dù cho Bất Hủ Tông.

Chậc chậc…

Nghĩ lại cũng thấy thoải mái lắm.

【VIP】 Thất Vực Đăng Thiên Bảng lại mở ra!

Với thái độ mà Long Dương Vương biểu hiện ra bây giờ, cảnh nội U Quốc còn có ai có thể cản Bất Hủ Tông đi tới đỉnh phong.

Trạch Minh Cung không được.

Thiên Tượng Môn không được.

Cho dù là những thế lực lục tinh đỉnh tiêm, bọn họ vẫn không được.

Chỉ là hắn luôn cảm thấy chí tông chủ không ở chỗ này, nếu như chỉ là muốn trở thành tông chủ đứng đầu cảnh nội U Quốc, thậm chí Triều Thiên Hạp thì thành lập Bất Hủ Nhật báo làm gì? Thành lập Tẫn Tri Lâu làm gì?

Có thể là suy nghĩ nhiều.

Dù sao U Quốc chính là nửa bầu trời của Triều Thiên Hạp.

Muốn xuyên thủng trời này, nói nghe thì dễ.

Nhưng mà những chuyện khác hắn nói không chính xác, nhưng tương lai Bất Hủ Tông sẽ tới một bước nào, đại khái rất có thể trở thành tông môn mạnh mẽ nhất thiên hạ này.

Cảm khái một câu, sau đó Ti Hải Hiền lặng yên không một tiếng động rời khỏi chỗ ẩn nấp.

Tông môn không có việc gì.

Nhưng hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Tông môn có Long Dương Vương che chở, Tư Không Truy Tinh không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho những người khác ở Nguyên Dương Vực.

Nhất là mình, một người cho tới bây giờ vẫn chưa đứng về phe ai.

Chắc chắn Tư Không Truy Tinh sẽ không bỏ qua cơ hội này, thậm chí có thể sẽ thừa dịp cơ hội ngàn năm một thuở này mà ép mình gia nhập dưới trướng hắn.

Đợi Ti Hải Hiền rời đi, đám người đứng xa quan sát tất cả những chuyện vừa xảy ra trên không trụ sở của Bất Hủ Tông, trong lòng bọn họ đều có chung một suy nghĩ.

Gia nhập Bất Hủ Tông!

Sống trong một thế giới tuy bên ngoài thì có trật tự nhưng suy cho cùng vẫn là mạnh được yếu thua, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, Bất Hủ Tông là ô dù lớn nhất mà bọn họ từng thấy.

Dù sao thiên hạ này có mấy cái tông môn có thể được hoàng tộc phong vương bảo bọc?

Nếu như tương lai Long Dương Vương kế thừa U Quốc, vậy địa vị của Bất Hủ Tông cũng có thể nước lên thì thuyền lên.

Giờ phút này, không vào Bất Hủ Tông thì còn chờ đến khi nào?

"Được rồi, ta cũng không nhìn Thất Vực Đăng Thiên Bảng gì nữa, bây giờ ta sẽ đi Hồng Vực. Chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng vừa kết thúc, Bất Hủ Tông sẽ mở lại Sư Đạo Mê Cục, khi đó chính là cơ hội nghịch thiên cải mệnh của ta!" Một tán tu Địa Vô Cấm dứt lời, lập tức hóa thành kinh hồng bay ra ngoài Thiên Dương Thành.

Hắn vừa đi, trong khoảnh khắc đã dẫn theo hàng ngàn hàng vạn người.

Thất Vực Đăng Thiên Bảng đúng là trăm năm thịnh hội với bọn họ, nhưng trận thịnh hội này không xem cũng không sao, so với cuộc sống của mình, Thất Vực Đăng Thiên Bảng tính là cái gì!

Nghe được động tĩnh ngoài trụ sở, đệ tử Bất Hủ Tông vội vàng đi tới chỗ Vân Liêu: "Vân trưởng lão, bên ngoài có rất nhiều người không xem Thất Vực Đăng Thiên Bảng, đều đi tới

Sư Đạo Mê Cục ở Hồng Vực. Từng người đều tâm cơ không thuần, như vậy còn muốn gia nhập Bất Hủ Tông ta?”

“Thế nhân đều như thế, thấy Bất Hủ Tông ta có hoàng tộc phong vương che chở, đều muốn trốn dưới đại thụ Bất Hủ Tông ta, nhưng bọn họ sẽ thất vọng. Chỉ riêng động cơ không thuần thì bọn họ không xông qua được Sư Đạo Mê Cục.” Vân Liêu cảm khái một tiếng, ánh mắt không nhìn hướng Long Dương Vương rời đi nữa.

Theo sau đó, Vân Liêu căn dặn một câu: “Đều đi chuẩn bị cho cuộc tranh tài ngày mai đi, ngày mai chính là thời điểm các ngươi kiểm nghiệm thành quả tu hành trong khoảng thời gian này, có thể đi đến đâu thì phải xem chính các ngươi.”

“Vâng, Vân trưởng lão!”

Lúc này, đệ tử Bất Hủ Tông đó lui ra ngoài.

Hắn vừa lui ra, Vân Liêu lập tức móc Truyền Âm Thạch ra.

Trong Tẫn Tri Lâu, Truyền Âm Thạch trong ngực Ôn Bình có động tĩnh.

Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, vừa kết nối, Vân Liêu lập tức mở miệng nói: “Tông chủ, xem ra Tư Không Truy Tinh của Giám Sát Điện này không hợp với Long Dương Vương, mặc dù hôm nay lui nhưng rất có thể sau này sẽ ngóc đầu trở lại. Có phải chúng ta nên không tham gia tranh đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng U Quốc không?”

Vân Liêu biết tông chủ đang nhìn.

Mặc dù không có tận mắt thấy nhưng hắn có trực giác này.

Ôn Bình nói: “Không cần để ý tới hắn, các ngươi tập trung tranh tài. Nói mới nhớ, bổn tông chủ cũng muốn nhìn một chút, ngươi và Dương Nhạc Nhạc, ai mạnh ai yếu.”

Toàn hệ ma pháp sư với ma pháp sư hệ Lôi, ai mạnh ai yếu?

Rốt cuộc là đi một con đường đến cực hạn sẽ mạnh hơn?

Hay là phát triển cân đối sẽ mạnh hơn?

Về phần Tư Không Truy Tinh, thái độ Ôn Bình vẫn như thế.

Không quan trọng.

Cho dù cuối cùng bọn họ tra ra được sự thật thì đã sao?

Huống chi, hắn cũng phải có năng lực tra được sự thật.

Vân Liêu cầu khẩn nói: "Tông chủ, ta có thể nói là không so sao? Thắng, không vẻ vang gì. Thua, vậy thì quá mất mặt."

"Vậy ngươi còn để Nhạc Nhạc ẩn nấp thân phận của mình, ta còn tưởng ngươi đang chờ trận đại chiến này." Ôn Bình cười nói một câu.

Vân Liêu nói tiếp: "Để Dương Nhạc Nhạc che giấu tung tích chỉ vì muốn cho Thất Vực Đăng Thiên Bảng thú vị một chút, không có ý gì khác."

"Không có việc gì, luận bàn một chút cũng tốt, ma pháp va chạm với ma pháp." Trong giọng nói Ôn Bình có chút chờ mong khó dằn: "Được rồi, không có việc gì thì ngươi cũng đi chuẩn bị một chút đi. Chớ xem thường ma pháp hệ Lôi của Nhạc Nhạc, ma pháp hệ Lôi có lực sát thương số một số hai trong tất cả hệ."

"Nếu tông chủ đã nói như vậy, vậy đến lúc đó sẽ luận bàn một phen." Vân Liêu bất đắc dĩ gật đầu, nhưng mà ngẫm lại vẫn rất bất đắc dĩ.

Hắn là trưởng lão.

Nhạc Nhạc là đệ tử.

Trưởng bối đánh với vãn bối?

Đúng là khai sáng trào lưu mới.

…

Tẫn Tri Lâu.

Cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, Ôn Bình rời khỏi Tẫn Tri Lâu, đi vào cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, lại xông Thanh Long Động.

Lần này là vì kiểm nghiệm lực lượng cực hạn của mình.

Thanh Liên Kiếm thấy Ôn Bình trở lại Thanh Long Động lần nữa, hưng phấn dị thường, mong mỏi Ôn Bình mang mình đi.

Từ lần trước Ôn Bình rời khỏi Thanh Long Động, hắn ngóng trông ngày này rất lâu.

【VIP】 Thất Vực Đăng Thiên Bảng lại mở ra! (2)

Cùng lúc đó, Ôn Bình đứng ở trước Kiếm Khôi Lâm mấy hơi, sau đó bỗng nhiên giết vào trong đó, một kiếm giết một bộ Kiếm Khôi nắm giữ Thanh Liên Kiếm Ý đại thành.

Cho dù không cần Thanh Liên Thất Kiếm thì cũng giết đến Kiếm Khôi trong Kiếm Khôi Lâm không còn manh giáp.

Lúc trước, Kiếm Khôi Lâm có thể ngăn cản hắn, giờ bị phá trong khoảnh khắc.

Đi ra khỏi Kiếm Khôi Lâm, Ôn Bình không có thu kiếm mà tiếp tục đi lên phía trước, đi đến cửa thứ ba mà Kiếm Linh thiết lập.

"Lại xông qua cửa thứ ba thì Thanh Liên Kiếm chính là của ta."

Đi không bao xa, cửa thứ ba đến.

Trên kiếm bia có bốn chữ.

Đại đạo vô tình!

Đi vào trong đó, không có Kiếm Khôi phong phú, chỉ có một cái Hắc Ảnh đứng ở trong đó, mà xung quanh thì là một vùng băng thiên tuyết địa.

Hắc Ảnh đặt mình vào trong đó, cực kỳ dễ thấy.

Hắc Ảnh chỉ chém mạnh ra một kiếm về phía trước, sau đó Thanh Liên Kiếm Ý nở rộ, hơn lục diệp. Một kiếm này đâm về phía Ôn Bình, Ôn Bình lập tức lợi dụng Thanh Liên Kiếm Ý cảnh giới đại thành đánh trả.

Phanh ——

Một kiếm.

Ôn Bình bại!

Phanh ——

Lúc này, Ôn Bình ngũ mạch cùng chấn động, Tuyền Qua Đồ cũng mở ra, thức thứ ba của Thanh Liên Kiếm, Thanh Liên Loạn Vũ ra.

Vô số lục diệp thanh liên dập dờn, như là ngàn vạn hồ điệp loạn vũ vọt thẳng tới Hắc Ảnh. Ôn Bình có lòng tin, nếu như phong vương, chỉ sợ cũng không ngăn được một thức này.

Bá ——

Nhưng mà, Hắc Ảnh chỉ ra một kiếm.

Thanh Liên Loạn Vũ lập tức bị phá, Thất Diệp Thanh Liên Kiếm Ý chém nát vô số lục diệp thanh liên, đồng thời đẩy lui Ôn Bình ròng rã trăm bước.

"Ngươi thật mạnh, lần sau ta lại đến."

Ôn Bình lập tức lui ra ngoài.

Sau khi lui ra ngoài, Ôn Bình nhấc hai tay đang không ngừng run rẩy lên, hai cánh tay đã run đến kiếm cũng sắp không cầm được.

"Cái này —— "

Thanh Liên Kiếm thấy cảnh này, kiếm cũng choáng váng.

Đáng chết.

Tại sao lúc trước mình thiết lập cửa thứ ba mạnh như vậy?

Tiếp tục như vậy, khi nào mình mới có thể đi ra ngoài?

Cùng lúc đó, Ôn Bình mở miệng hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, cửa thứ ba này, rốt cuộc Hắc Ảnh có thực lực gì?"

"Nửa bước Nguyên Ương." Hệ thống đáp.

"Khó trách mạnh như vậy."

Ôn Bình cảm khái một tiếng.

Thu kiếm!

Rời đi!

"Thanh Liên Kiếm, ngươi điên rồi! Chờ đó, chờ ta xông qua cửa thứ ba, ta sẽ dùng ngươi chặt cây trúc!" Ôn Bình để

lại một câu ngoan thoại, nhanh chóng rời khỏi Thanh Long Động.

Thanh Long Động, Thanh Liên Kiếm lập tức rên rỉ.

Hắn không muốn chặt cây trúc!

Lúc này, rời khỏi Thanh Long Động, Ôn Bình cũng không có vội vã đi mà tiếp tục đi dạo trong cấm khu cuối cùng, dù sao cấm khu cuối cùng còn có rất nhiều nơi không có thăm dò.

Hôm sau.

Ôn Bình từ biệt phụ mẫu, dẫn theo đám người Bất Hủ Tông về tới Thiên Dương Thành.

Sau khi trở lại Thiên Dương Thành, Ôn Bình đi dạo một vòng ở trụ sở, sau đó cùng đi tới sân thi đấu ở thành bắc với mấy người Vân Liêu.

Cũng ngay lúc này, Long Dương Vương nhận được tin tức Ôn Bình tới.

Giống vậy, Tư Không Truy Tinh cũng nhận được tin tức này.

Nhưng mà khi Tư Không Truy Tinh nhận được tin tức này thì ý nghĩ đầu tiên cũng không phải là đi gặp Ôn Bình, bởi vì tối hôm qua hắn đã xem mấy lần tất cả tin tức về Bất Hủ Tông và Ôn Bình. Đối với Tẫn Tri Lâu, Tử Khí Các của Bất Hủ Tông, hắn cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Cũng chính là vì cảm thấy rất hứng thú cho nên hắn biết rõ, nếu để cho Bất Hủ Tông càng ngày càng lớn mạnh, phát triển thành thế lực lục tinh đỉnh tiêm, vậy tương lai sẽ trở thành trợ lực lớn nhất cho Long Dương Vương. Đối với Diệp Trạch Vương thì đó cũng không phải là một tin tức tốt.

Lúc trước, quốc chủ bây giờ có thể kế thừa được vương vị, không phải là dựa vào mấy nhà thế lực lục tinh đỉnh tiêm bây giờ sao?

“Đại nhân, có cần chúng ta âm thầm điều tra Bất Hủ Tông này một cái hay không, móc hết việc xấu của nó ra. Lại gây ra mấy chuyện lớn giá họa cho Bất Hủ Tông, sau đó để quốc chủ

hạ lệnh diệt Bất Hủ Tông.” Bên cạnh Tư Không Truy Tinh, một người giám sát thấp giọng mở miệng.

Khi nói lời này, trong ánh mắt của hắn lộ vẻ tàn nhẫn bất thường.

Rất hiển nhiên, hắn không phải là lần đầu tiên làm chuyện này.

Tư Không Truy Tinh lắc đầu, nói: “Theo ta được biết, Bất Hủ Tông này mới kết minh với Long Dương Vương được mấy ngày, quan hệ giữa bọn họ không có kiên cố như trong tưởng tượng của chúng ta. Cho nên, thay vì nghĩ hết biện pháp hủy diệt nó còn không bằng nghĩ biện pháp lấy được nó. Cho dù là Tẫn Tri Lâu cũng được, Tuyền Qua Đồ của Tử Khí Các cũng được, đối với Diệp Trạch Vương thì đều là vũ khí mạnh mẽ mở rộng thực lực!”

“Đại nhân cao kiến!”

Vẻ tàn nhẫn trong ánh mắt người giám sát biến mất, thay vào đó là một nụ cười nịnh nọt.

Tư Không Truy Tinh cười đắc ý, nói: “Hủy diệt Bất Hủ Tông, không dễ. Để quốc chủ ra tay với một cái tông môn có cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng rất gian nan. Nhưng để hai phe vừa mới liên minh với nhau là Long Dương Vương và Bất Hủ Tông nghị kỵ lẫn nhau thì quá đơn giản. Ngươi trở về mời Diệp Trạch Vương chuẩn bị một chút hậu lễ, đợi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, chúng ta đích thân lên Bất Hủ Tông bái phỏng.”

“Rõ!”

Người giám sát đáp, sau đó vội lui ra ngoài.

Tư Không Truy Tinh cười giả dối, ánh mắt lại rơi vào tư liệu của Ôn Bình trên bàn: “Lén Long Dương Vương đi tặng lễ là bước thứ hai, chỉ cần người của Bất Hủ Tông dám nhận, chắc chắn hạt giống nghi kỵ sẽ mọc rễ trong lòng Long Dương Vương. Chỉ cần gieo hạt giống này, sau này sẽ dễ hành sự. Bây giờ bước đầu tiên là đi gặp vị tông chủ Bất Hủ Tông này. Ta cũng muốn xem xem, rốt cuộc vị tông chủ Bất Hủ Tông hoành không xuất thế này là người như thế nào.”

Nói xong, Tư Không Truy Tinh lập tức đứng dậy rời khỏi Giám Sát Điện.

Tư Không Truy Tinh vừa đi, một cái bóng trong một cây trụ trong Giám Sát Điện cũng biến mất theo.

Cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều người hội tụ ở thành bắc, mỗi người đều cầm một phần Bất Hủ Nhật báo hôm nay, phía trên có Tiềm Long Bảng vừa mới đổi mới.

【VIP】 Thất Vực Đăng Thiên Bảng lại mở ra! (3)

Nhưng mà rõ ràng mọi người không có chú ý tới những người khác trên Tiềm Long Bảng nhiều bằng Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu, bởi vì trong mười người thì có ít nhất sáu người đang bàn về Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu.

Tư thái vô địch của Vân Liêu, tất cả mọi người đều thấy rồi.

Thực lực kinh khủng của Dương Nhạc Nhạc, bọn họ cũng biết rõ.

Mà sự hiếu kì này cũng không phải chỉ có quần chúng ăn dưa mới có, tất cả thế lực lớn và tất cả cường giả Thiên Vô Cấm cũng đều mong mỏi một trận chiến giữa hai người.

Nhưng mà hôm nay hơn phân tông môn, gia tộc ngũ tinh vắng mặt ở giải thi đấu lần này. Bây giờ bọn họ đều ở trong địa lao của Giám Sát Điện, khiến cho tâm tình rất nhiều thế lực ngũ tinh cũng không ổn, thậm chí còn cực kỳ sa sút.

Bởi vì người người đều cảm thấy bất an.

Nếu như tông chủ, tộc trưởng xảy ra chuyện, vậy tông môn và gia tộc đều sẽ rơi vào trong nguy cơ.

Mấy người không có kinh hoảng chỉ có những tông môn hoặc là gia tộc thế lực ngũ tinh mà người mạnh nhất trong đó cũng không phải là tộc trưởng.

Theo thời gian trôi qua, trong đám người bạo phát ra tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm.

Bởi vì người của Bất Hủ Tông ra sân.

Đám người Bất Hủ Tông ngự kiếm mà đi, từ từ bay tới.

“Quá đẹp rồi.”

“Trên đời này cũng chỉ có người của Bất Hủ Tông ra sân như thế.”

“Đạp kiếm mà đi! Đạp kiếm mà đi!”

Nương theo tiếng hoan hô của mọi người, Ôn Bình dẫn theo đám người của Bất Hủ Tông ngồi xuống, cùng lúc đó, Long Dương Vương thích phô trương cũng đến.

Ngay lúc những cường giả Thiên Vô Cấm đó chuẩn bị đi lên chào hỏi Ôn Bình thì Long Dương Vương cười đi tới chỗ Ôn Bình, cũng nắm lấy bả vai Ôn Bình.

“Ôn tông chủ, mấy ngày không thấy, mặt mày tỏa sáng nha.”

Đối với Long Dương Vương nhiệt tình, Ôn Bình cũng không có cự người ngoài ngàn dặm: “Điện hạ nói đùa. Đúng rồi, nghe nói lại có một vị phong vương tới Thiên Dương Thành?”

“Một người cho tới bây giờ cũng không có cưới vợ, không biết có phải là có bệnh hay không, không cần để ý tới hắn.” Long Dương Vương mỉa mai một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Ôn Bình.

Vừa mới ngồi xuống, giọng của Tư Không Truy Tinh cũng vang lên.

Một đạo kinh hồng đột nhiên lướt qua trời cao, đứng ở trên không quảng trường.

“Điện hạ, cho dù hai chúng ta không hợp nhau thì cũng không đến mức phải mỉa mai ta như thế chứ? Không có chính thất nhưng ta có hơn một trăm vị thiếp đó.”

Tư Không Truy Tinh đến khiến cho không ít người sắc mặt đại biến, biến người vốn đang náo nhiệt cũng chậm rãi im bặt.

Bởi vì mặc dù trước kia người của Nguyên Dương Vực chưa từng gặp Tư Không Truy Tinh nhưng đối với giết chóc của Tư Không Truy Tinh hôm qua thì có thể nói là sợ như sợ cọp.

Chuyện này không giống như kính sợ Bất Hủ Tông.

Bất Hủ Tông tạo thành giết chóc, khiến cho người ta sợ hãi, lại khiến cho người ta kính sợ, có kính sợ, thì có ngưỡng

mộ. Tất cả chỉ vì Bất Hủ Tông giết người chưa từng không có lý do. Sẽ không giống Tư Không Truy Tinh, giết loạn mà không có lý do.

Cùng lúc đó, Long Dương Vương liếc Tư Không Truy Tinh, sau đó nói: "Tư Không Truy Tinh, ngươi không đi thăm dò nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương và hung thủ, còn rãnh rỗi tới xem thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng. Bỏ rơi nhiệm vụ như thế, ta xem là ngươi không muốn chức vụ Phó điện chủ này nữa."

Long Dương Vương tuyệt đối không muốn nhìn thấy Tư Không Truy Tinh, nếu như ở đây có ống nôn, hắn rất muốn nôn. Tư Không Truy Tinh này giống như một đống phân, không dính còn được, hơi dính tới hắn, hắn sẽ theo sát ngươi không dứt, cho dù rửa sạch thì mùi thối vẫn còn.

"Điện hạ cũng không gấp thì sao ta phải gấp chứ. Hơn nữa quốc chủ kêu ta tới điều tra nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương và hung thủ, nhưng cũng không có hạn chế thời gian." Tư Không Truy Tinh chậm rãi rơi xuống, sau đó đi tới trước mặt Ôn Bình: "Vị này chính là Ôn tông nổi tiếng xa gần chứ?"

"Phó điện chủ quá khen."

Ôn Bình gật đầu, sau đó quan sát Tư Không Truy Tinh từ trên xuống dưới một chút.

Nhưng mà không đợi Tư Không Truy Tinh tiếp tục mở miệng, Ôn Bình đã đứng dậy móc ra chìa khóa mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng, dò hỏi: "Ti Vực Chủ, thời gian đã đến đúng không?"

Ti Hải Hiền gật gật đầu.

Ôn Bình đứng dậy từ biệt hai người Long Dương Vương, chuẩn bị mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Long Dương Vương thấy thái độ lãnh đạm của Ôn Bình dành cho Tư Không Truy Tinh thì khóe miệng lập nở một nụ cười tười đắc ý, sau đó lạnh lùng nói: "Nếu như đã đến rồi thì tìm một chỗ ngồi xuống đi, chớ đứng ở đó cản ánh mắt người khác, cản bản vương quan sát thi đấu đặc sắc sắp tới."

“Hiếm khi mới thấy điện hạ có hứng thú với trò chơi của bọn nhỏ, đúng là khó được. Vậy ta sẽ không quấy rầy nhã hứng của điện hạ.” Tư Không Truy Tinh lạnh mặt đáp một câu, sau đó hơi ôm quyền khom người, ngồi ở vị trí bên trên Vụ Kỳ Vương, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Ôn Bình.

Hắn không có hứng thú gì với cuộc so tài này.

Hắn chỉ hiếu kỳ người sau lưng Ôn Bình là ai.

Với Ôn Bình tới từ chỗ nào?

Cũng không thể nào là đột nhiên hoành không xuất thế chứ, bất kỳ một người nào có thực lực, trước khi hoành không xuất thế thì chắc chắn phải có một khoảng thời gian ẩn núp.

Đang suy tư thì người bên cạnh không ngừng đưa trái cây lên, Tư Không Truy Tinh đưa mắt nhìn qua, vừa khéo nhìn thấy Ti Hải Hiền ngồi cách đó không xa.

“Ti Vực Chủ, là Vực Chủ Nguyên Dương Vực, ngươi không đi điều tra chuyện của Vụ Kỳ Vương mà còn rảnh rỗi ngồi đây xem thi đấu?”

Giọng nói lạnh lẽo của Tư Không Truy Tinh làm cho Ti Hải Hiền vội vàng đứng lên, đang chuẩn bị giải thích thì đột nhiên bị Tư Không Truy Tinh ngắt lời: “Thuộc hạ…”

“Ngươi không biệt được nặng nhẹ sao? Chuyện gì là chuyện quan trọng nhất bây giờ, chuyện gì ít quan trọng hơn, ngươi là một Đại Vực Chủ, còn cần bản vương dạy ngươi làm sao?” Tư Không Truy Tinh lạnh giọng khiển trách, giọng nói lạnh như băng khiến cho không ít Thiên Vô Cấm đều đứng ngồi không yên.

【VIP】 Lý Bạch tiền bối cũng biết ngươi

Tất cả mọi người sợ Tư Không Truy Tinh lại giận lây qua mình.

Theo sau đó, Tư Không Truy Tinh lại quát lạnh một tiếng, khiến cho vô số thay đổi sắc mặt.

Bao gồm cả Ti Hải Hiền.

“Bản vương chỉ cho ngươi bảy ngày, trong vòng bảy ngày, nếu như ngươi không tra được chỗ mà Vụ Kỳ Vương vẫn lạc, vậy ngươi chuẩn bị tinh thần ở lại sa trường cả đời đi. Đường đường là Vực Chủ Nguyên Dương Vực, trong khu vực mà ngươi quản hạt có cường giả phong vương vẫn lạc, mà ngươi lại hỏi gì cũng không biết, cái này đã là tội chết!”

“Thuộc hạ lập tức đi ngay.”

Ti Hải Hiền khom người, sau đó cất bước đi ngay.

Không có giải thích.

Không có tranh luận.

Đối với chuyện này thì Long Dương Vương cũng không nói gì, giống như là không nhìn thấy.

Chỉ với ánh mắt lạnh lùng mà Long Dương Vương nhìn Ti Hải Hiền khi hắn rời khỏi đây thì có lẽ Long Dương Vương rất vui vẻ khi nhìn thấy những gì Ti Hải Hiền gặp phải cũng rất khó nói.

Nhưng mà tất cả những chuyện này, người của Bất Hủ Tông đều thấy.

Ôn Bình cũng nhìn thấy.

Mặc dù Ôn Bình muốn cho Ti Hải Hiền trở thành một quân cờ ẩn núp, đến thời điểm then chốt thì cho U Quốc một kích trí mạng.

Nhưng mà tận mắt nhìn thấy người của mình bị làm nhục, thân là tông chủ, sao hắn có thể vui được.

Nhưng mà Ôn Bình chọn im lặng ẩn giấu tâm tình của mình, để tránh khiến cho người khác nhìn ra quan hệ giữa hắn và Ti Hải Hiền.

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình tiếp tục bình tĩnh chủ trì giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, đồng thời dựa theo quá trình gọi người bưng một đống ngọc ký lên.

Sau đó là đến khâu rút thăm, Ôn Bình ngồi xuống lại, ánh mắt cũng không có dừng ở khâu rút thăm, bởi vì khi hắn vừa trở về thì Tư Không Truy Tinh lập tức cách không chào hỏi hắn.

"Ôn tông chủ, bản vương họ Tư Không, tên Truy Tinh, phong hào Kim Hoằng. Không có ý gì khác, bản vương chỉ muốn kết giao bằng hữu với Ôn tông chủ, dù sao trên thế giới này luôn là có thêm một bằng hữu tốt hơn có thêm một kẻ địch." Tư Không Truy Tinh xem Long Dương Vương như là không khí.

Mà nguyên nhân hắn làm như thế cũng là vì muốn làm cho Long Dương Vương khó chịu. Nhưng mà cũng không hẳn là chỉ khiến cho khó chịu, như vậy quá cấp thấp.

Làm như vậy ngoại trừ khiến cho Long Dương Vương khó chịu ra thì còn muốn thử thái độ của Ôn Bình.

Ôn Bình không do dự, trực tiếp nói: "Tư Không tiền bối, ta là một người ngay cả phong vương cũng không phải, có thể kết giao bằng hữu với ngươi?"

"Đừng Tư Không tiền bối, Tư Không tiền bối, như vậy quá xa lạ. Nếu chúng ta đều là người của U Quốc, hơn nữa thoạt nhìn ta cũng lớn hơn ngươi vài tuổi, ngươi gọi ta một tiếng Tư Không lão ca đi. Bản vương lớn, gọi ngươi một tiếng Ôn lão đệ."

Thấy Ôn Bình tiếp chuyện mình ngay trước mặt Long Dương Vương, trong lòng Tư Không Truy Tinh có chút đắc ý và vui vẻ, bởi vì Ôn Bình làm như thế chứng minh Bất Hủ Tông còn chưa có hoàn toàn đứng về trận tuyến của Long

Dương Vương, nếu không thì sao lại để ý tới một người ngoài như hắn?

Nhận được tin tức này, Tư Không Truy Tinh lập tức lớn gan hơn một chút.

Lại nhìn Long Dương Vương một chút, sắc mặt xanh xám, mặc dù trên mặt cố gắng giữ bình tĩnh nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng vẻ không vui trong mắt hắn.

Kế tiếp, cho dù hắn nói gì thì Ôn Bình cũng tiếp, đồng thời còn có thể theo chủ đề mà bàn tán vài câu, như vậy càng làm cho Tư Không Truy Tinh vui mừng quá đỗi.

Cho đến khi Long Dương Vương đột nhiên mở miệng cắt ngàng cuộc nói chuyện của hai người: "Ôn tông chủ, rút thăm xong."

Ôn Bình chậm rãi đứng dậy: "Tư Không tiền bối, ta đi trước."

"Ôn lão đệ, ngươi làm việc của ngươi, đợi ngươi trở về, ta cho ngươi nếm thử liệt tửu mà ta trân tàng. Cường giả Thiên Vô Cấm bình thường cũng không dám uống nhiều, một vò thì có thể bị say ngã." Tư Không Truy Tinh còn mở chủ đề trước cho cuộc nói chuyện sắp tới, còn chuẩn bị đầy đủ để rút ngắn quan hệ.

Rượu có thể say ngã Thiên Vô Cấm, có thể đoán được nó hiếm có cỡ nào.

Nhưng mà Tư Không Truy Tinh cũng không cảm thấy có cái gì, chỉ dùng vài ly rượu ngon bình thường hắn không nỡ uống là có thể kéo gần quan hệ của hắn và Ôn Bình, như vậy đủ rồi.

Đợi Ôn Bình rời đi, Long Dương Vương mở miệng: "Tư Không Truy Tinh, ngươi rất có nhã hứng. Không đi điều tra nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương, ở đây hẹn người uống rượu. Nhưng mà Thiên Nhân Túy của ngươi thì tính là rượu ngon gì, có thể say ngã Thiên Vô Cấm, tại sao không gọi mê dược?"

Tư Không Truy Tinh không có phản bác, chỉ chất vấn: "Điện hạ, ta chỉ hẹn Ôn tông chủ uống rượu thôi, ngươi chửi bới ta như vậy, có phải có chút quá đang hay không?"

Long Dương Vương hừ lạnh một tiếng, không có nói tiếp nữa.

Hắn biết Tư Không Truy Tinh muốn làm gì.

Ý đồ gì.

Hắn muốn ngăn cản nhưng cũng bất lực, bởi vì cũng không thể nói thẳng với Ôn Bình, ngươi là người của ta, không được nói chuyện với Tư Không Truy Tinh.

Như vậy cũng quá bá đạo.

Đồng thời cũng quá mất phong độ.

Nếu là sơ ý một chút còn sẽ khiến cho Ôn Bình hiểu lầm và có khúc mắc với hắn.

Đây là chuyện hắn không muốn nhìn thấy mất.

Bởi vì Vụ Kỳ Vương vừa chết, ngoại trừ Bất Hủ Tông, phong vương có thể giúp hắn chỉ còn lại một người.

Đột ngột.

Ôn Bình lên tiếng.

"Tiếp theo chính là rút thăm giao đấu, dựa theo quá trình, mỗi một con số rút ra thì sẽ mời một vị cường giả trên Địa Vô Cấm lên. Đầu tiên, xin mời Long Dương Vương mở đầu!"

Nói xong, tiếng hoan hô vang lên như thủy triều.

Thấy Ôn Bình mời hắn lên đài, Long Dương Vương không chút do dự, không thèm nhìn Tư Không Truy Tinh lấy một cái, kiêu ngạo nện bước đi lên đài.

Dưới hướng dẫn của Ôn Bình, Long Dương Vương rút được một con số.

Bảy mươi ba!

Trên quảng trường, rất nhiều thiên kiêu lập tức cảm thán, sau đó thấy một thanh niên Trấn Nhạc Cảnh Trung Cảnh chậm

rãi bước tới.

“Tiếp theo, mời Tư Không Truy Tinh tiền bối rút một con số cho chúng ta, nhìn xem số bảy mươi ba cần giao đấu với ai!”

【VIP】 Lý Bạch tiền bối cũng biết ngươi (2)

Ôn Bình nói xong, Tư Không Truy Tinh cũng vội vàng đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên trên đài, rút được một con số, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía Long Dương Vương.

Thứ được giấu dưới nụ cười đó hoàn toàn không dính dáng chút gì đến hai chữ hài hòa.

Long Dương Vương cũng lặng lẽ nhìn lại.

"Số bảy mươi ba giao đấu với số một trăm ba mươi mốt!" Ôn Bình tuyên bố danh sách giao đấu, sau đó mời hai người Long Dương Vương xuống dưới.

Vừa mới ngồi xuống, Long Dương Vương đã mở miệng hỏi: "Tư Không Truy Tinh, ta rút một cái bảy mươi ba, ngươi rút một cái một trăm ba mươi mốt, không bằng chúng ta đánh cược thắng bại một kèo? Xem ai có vận may tốt hơn!"

Trong lòng Long Dương Vương đang không vui.

Đương nhiên là muốn tìm cách trút giận.

Hắn đã nghĩ ra kịch bản.

Chờ số một trăm ba mươi mốt thua, vậy hắn có thể trào phúng một phen.

Bởi vì số bảy mươi ba là đệ tử Bất Hủ Tông.

Hơn nữa xếp hạng thứ năm mươi ba trên Tiềm Long Bảng!

Vượt qua số một trăm ba mươi mốt.

Thua?

Đó là chuyện không thể nào.

"Điện hạ, rất xin lỗi, ta thật sự không thích chơi trò chơi ngây thơ này. Nói thật, bản thân trận đấu này đã rất vô vị." Tư Không Truy Tinh trực tiếp cự tuyệt Long Dương Vương.

Long Dương Vương thấy ý nghĩ của mình rơi vào khoảng không, chỉ có thể khẽ trào phúng một câu: "Nếu không thích thì ngươi còn xem làm gì, sao không đi đi?"

"Đến xem náo nhiệt thôi."

Tư Không Truy Tinh cười đáp lại một tiếng.

Nhưng mà trong lòng lại xem thường.

Xem náo nhiệt?

Không.

Náo nhiệt này có gì để nhìn.

Con nít ranh thôi.

Cái chỗ cứt chim cũng không có như Nguyên Dương Vực này thì có nhân tài gì chứ.

"Hừ!" Long Dương Vương khẽ hừ một tiếng, không nói gì thêm, ánh mắt rơi vào Dương Nhạc Nhạc, chờ số của Dương Nhạc Nhạc được rút ra.

Giống vậy.

Trong số người xem đang có mặt ở đây có năm, sáu phần mười người cũng đều chờ mong giờ khắc này.

Nhưng mà khi thấy vòng thứ nhất, Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc không có gặp nhau thì đều cảm thấy đáng tiếc, không khỏi thổn thức cảm thán nửa ngày.

Tư Không Truy Tinh thấy thế thì cũng không có để ý nhiều, bởi vì mỗi một lần Thất Vực Đăng Thiên Bảng đều có người có sức ủng hộ rất cao như thế.

Đáng tiếc.

Gần đây, ba lần lấy được quán quân Thất Vực Đăng Thiên Bảng đều là những hắc mã bừa bãi vô danh.

Sự thật chứng minh được ủng hộ nhiều chỉ là nổi tiếng bên ngoài.

Không có nghĩa chính là vô địch.

“Được rồi, tổ dự thi thứ nhất đi vào Huyền Vũ Giới.” Ôn Bình lại lên tiếng, sau khi Ôn Bình nói xong, người giao đấu lần thứ nhất chậm rãi đi vào trong Huyền Vũ Giới do Thất Vực Đăng Thiên Bảng mở ra, đồng thời tranh tài chính thức mở ra sau trăm hơi thở sau đó.

Nương theo tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm của mọi người, Ôn Bình ngồi xuống lại, Tư Không Truy Tinh thấy thế thì lập tức gọi.

“Ôn lão đệ, tới uống vài ly?”

“Đi.”

Ôn Bình không chút do dự.

Sau một khắc.

Long Dương Vương sắc mặt âm trầm cũng đứng lên: “Nếu ngươi mơi, bản vương cũng uống với các người vài ly?”

Ôn Bình ngây ra một lúc.

Ai mời ngươi?

Không đợi Ôn Bình kịp phản ứng, Long Dương Vương đã đi qua.

Ôn Bình thấy thế, bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó đi theo.

Tư Không Truy Tinh thấy thế cũng không nói thêm gì, bởi vì hắn không mong có thể đơn độc uống rượu với Ôn Bình, nhưng mà trong lòng vẫn cười đắc ý.

Long Dương Vương, hắn tức giận!

Sau một khắc.

Trong đám người bạo phát ra tiếng hò hét như núi kêu biển gầm.

“Lý Hưởng, Lý Hưởng!”

“Quá mạnh, một chiêu khắc địch!”

“Số một trăm ba mươi mốt giao đấu với Lý Hưởng, đó cũng là thiên kiêu nhất đẳng trong thế lực ngũ tinh, thậm chí ngay cả một chiêu của Lý Hưởng cũng không thể đỡ được.”

“Lý Hưởng sư đệ, giỏi lắm!”

“Lý Hưởng, tiểu tử này đánh thắng trận chiến đầu tiên cho Bất Hủ Tông chúng ta, không có làm mất mặt Bất Hủ Tông chúng ta, đáng được khen ngợi một lần!”

Nương theo tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm, Long Dương Vương và Tư Không Truy Tinh đồng thời đưa mắt nhìn lại, không hẹn mà cùng phát ra một tiếng thán phục.

“Sao lại nhanh như vậy?”

“Sao lại nhanh như vậy?”

Ly rượu thứ nhất này còn chưa có uống.

Đã kết thúc?

Không phải Trấn Nhạc Trung Cảnh quyết đấu sao?

Sao lại chênh lệch lớn như thế!

“Ôn tông chủ, thiên phú của đệ tử quý tông quả là không phải bình thường. Đều là Trấn Nhạc Trung Cảnh, một người mới tu luyện mạch thuật Địa cấp hạ phẩm đến đại thành, mà đệ tử quý tông đã tu luyện mạch thuật Địa cấp trung phẩm tới viên mãn.” Long Dương Vương không khỏi tán thưởng một tiếng, đồng thời lên tiếng chúc mừng Ôn Bình.

Ôn Bình cười đáp lại một câu: “Điện hạ quá khen.”

Long Dương Vương lại hỏi: “Mạch thuật của Lý Hưởng này, không biết là đạt đến cảnh giới nào ở quý tông? Tạo cực hay là hóa cảnh?”

“Thời gian Lý Hưởng nhập tông ngắn một chút cho nên mới đến cảnh giới tạo cực.” Ôn Bình bình tĩnh nói ra bốn chữ cảnh giới tạo cực, sau đó uống liệt tửu trong ly.

“Khó trách, khó trách.” Long Dương Vương lại cảm thán một tiếng nữa.

Bên cạnh, Tư Không Truy Tinh nghe mà không hiểu ra sao, nhưng lúc này hắn lại không tiện hỏi.

Hỏi như một kẻ ngu sẽ chỉ khiến cho người ta chế nhạo.

“Ôn tông chủ, đệ tử quý tông đúng là không tầm thường!” Cho nên Tư Không Truy Tinh chỉ có thể chúc mừng một tiếng, sau đó vội vàng nâng ly chạm nhau.

Một chén sau, Tư Không Truy Tinh vội vàng nói qua chuyện khác, định bỏ qua chủ đề vừa nhàm chán vừa không thú vị như đệ tử tông môn thắng tranh tài.

“Đúng rồi, Ôn tông chủ, không biết phong vương phía sau quý tông là người nào? Nói không chừng ta cũng là quen biết cũ với hắn. Bởi vì người quen của Vụ Kỳ Vương ta gần như biết hết!”

Nói xong, biểu cảm của Long Dương Vương cứng lại.

Đang lúc Long Dương Vương suy tư Ôn Bình sẽ đáp lại hắn như thế nào thì Ôn Bình đột nhiên cười ha hả, nói: “Chắc chắn là Tư Không tiền bối biết, bởi vì Lý tiền bối từng nói với ta, hắn từng có vài lần duyên phận với Tư Không tiền bối ngươi. Nhưng mà hắn không có lộ ra thực lực cho nên chắc chắn Tư Không tiền bối không nhớ nổi.”

【VIP】 Lý Bạch tiền bối cũng biết ngươi (3)

“Vài lần duyên phận!” Tư Không Truy Tinh đại hỉ: “Nếu là vài lần duyên phận, chắc chắn ta sẽ không quên. Không biết Lý tiền bối tên là gì?”

Tư Không Truy Tinh định hỏi tên để gợi lại trí nhớ.

Ôn Bình đáp: “Lý Bạch!”

Long Dương Vương nghe đến đây, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Cảnh tượng hắn không muốn nhìn thấy nhất xảy ra.

Tư Không Truy Tinh liếc nhìn Long Dương Vương, trong lòng âm thầm mừng thầm, sau đó ra vẻ trầm tư, sau một hồi lâu mới mở miệng nói: “Xem ra hẳn là chuyện đã rất lâu rồi. Nhưng mà nếu ta có thể tận mắt nhìn thấy hắn thì nhất định có thể nhớ tới chuyện ngày xưa.”

“Ta tin Lý tiền bối nhìn thấy bạn cũ thì chắc chắn sẽ rất vui vẻ. Thực không dám giấu giếm, Lý tiền bối không có bằng hữu gì, cũng không có thân nhân, chỉ có thể bế quan cả ngày.” Ôn Bình cảm khái một tiếng, hình như đang cảm thấy tiếc hận thay cho vị Lý tiền bối này, như vậy càng khiến cho Tư Không Truy Tinh đại hỉ.

Nhưng mà bây giờ, Long Dương Vương bên cạnh nhìn không nổi nữa: “Ôn tông chủ, Tư Không Truy Tinh, chúng ta nói ít thôi. Bây giờ nhân vật chính là những đứa nhỏ trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng này, toàn bộ thế lực trong Nguyên Dương Vực đều đang nhìn, chúng ta nên quan tâm những thiên kiêu này hơn mới đúng, chỉ lo trò chuyện của mình thì còn thể thống gì!”

Tư Không Truy Tinh thấy mục đích của mình đã đạt đến, cũng đoán được chắc chắn Long Dương Vương đã đến biên giới bộc phát, cho nên không tiếp tục chủ đề lúc nãy nữa.

Có một số việc, cần có chừng có mực!

Chỉ vì cái trước mắt thì sẽ hoàn toàn ngược lại!

"Ôn tông chủ, Long Dương Vương điện hạ nói không sai, chúng ta vẫn nên chú ý những đứa nhỏ này đi. Chuyện Lý Bạch tiền bối thì ngày khác chúng ta bàn tiếp."

Ôn Bình gật gật đầu: "Được. Ta không nói chuyện của Lý Bạch tiền bối nữa, hắn bế quan cả ngày, nếu như gặp được bạn cũ như Tư Không tiền bối thì chắc chắn sẽ có rất nhiều lời muốn nói."

"Ha ha ha." Tư Không Truy Tinh cười gật gật đầu, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng mà cũng không dám tiếp tục chủ đề mới nãy nữa.

Nói xong, tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm lại vang lên.

"Lại kết thúc!"

"Thật nhanh, đây là Trấn Nhạc Cảnh đại chiến sao?"

"Ngươi không nhìn lầm, đúng là Trấn Nhạc Cảnh luận bàn, nhưng mà… trong đó có đệ tử Bất Hủ Tông."

"Đệ tử Bất Hủ Tông có thiên phú cực kỳ đáng sợ, người người đều có mạch thuật cảnh giới bước vào cảnh giới sau viên mãn —— cảnh giới tạo cực. Cùng cảnh giới, ai có thể thắng được bọn họ?"

Nương theo từng tiếng bàn luận, sắc mặt Tư Không Truy Tinh hơi đổi.

Lại kết thúc một trận?

Nhanh như vậy sao?

Đang giả thi đấu sao?

Tư Không Truy Tinh lập tức đưa mắt nhìn về phía đệ tử Bất Hủ Tông vừa lấy được thắng lợi đi ra khỏi Huyền Vũ Giới đó, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Hóa ra lại là đệ tử Bất Hủ Tông.

Đệ tử Bất Hủ Tông này, toàn bộ đều mạnh như vậy sao?

Những thiên kiêu do thế lực lục tinh đỉnh tiêm bồi dưỡng ra được cũng không gì hơn cái này chứ?

Giờ khắc này, trong lòng Tư Không Truy Tinh bắt đầu hiếu kỳ.

Hắn chuẩn bị quan sát kỹ đệ tử Bất Hủ Tông tranh tài.

Nếu như lại có thêm mấy người nhanh chóng giải quyết tranh tài như thế, như vậy hắn có lý do tin tưởng Bất Hủ Tông tuyệt đối có tiềm chất trở thành thế lực lục tinh đỉnh tiêm.

Nói như vậy, nhất định phải lập tức nói cho Diệp Trạch Vương, Bất Hủ Tông chắc chắn phải tranh!

Cho dù phải trả cái giá lớn như thế nào!

Theo thời gian trôi qua, mấy trận đấu qua đi, rốt cục lại đến phiên đệ tử Bất Hủ Tông ra sân.

Tư Không Truy Tinh nhìn chằm chằm.

Trăm hơi thở, đệ tử Bất Hủ Tông lại giải quyết chiến đấu.

Tốc độ, có thể nói là kinh người!

“Nhìn thêm nữa, nhìn thêm nữa.” Trong lòng Tư Không Truy Tinh không khỏi thấp thỏm.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây như vậy.

Đảo mắt hơn nửa ngày đã qua.

Đệ tử Bất Hủ Tông đều không ra sân nữa, bởi vì những thiên kiêu khác, mỗi một trận đều tốn gần như một hai canh giờ, cho nên hơn nửa ngày chỉ tiến hành hai trận đấu. Hai trận đấu này khiến cho trong lòng Tư Không Truy Tinh bồn chồn không thôi, bởi vì dài dòng quá.

Đang lúc Tư Không Truy Tinh muốn tạm thời rời đi, chờ đệ tử Bất Hủ Tông ra sân mới quay lại nhìn thì tiếng hoan hô của mọi người đột nhiên vang dội.

Người người đều phải hò hét.

Đều đang reo hò tên của một người.

Ngay cả những cường giả Thiên Vô Cấm ngồi hai bên cũng lộ ra vẻ mặt chờ mong đã lâu.

“Dương Nhạc Nhạc!”

“Dương Nhạc Nhạc!”

“Dương Nhạc Nhạc!”

“Nhạc Nhạc, ta yêu ngươi!”

Tư Không Truy Tinh tập trung nhìn lại, thấy được Dương Nhạc Nhạc dáng vẻ non nớt, nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi.

Nhìn một cái, hắn dám đoán chắc Dương Nhạc Nhạc trước mắt cũng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi!

Bởi vì vẻ non nớt còn chưa rút đi trên mặt đã nói cho hắn biết.

Lúc này, nghe được Thiên Vô Cấm hai bên và người của rất nhiều thế lực lớn bắt đầu bàn tán.

“Người giao đấu với Dương Nhạc Nhạc tên là Long Chiến, chính là người có thiên phú mạnh nhất của Long gia thế hệ này. Thiên phú cực hạn, lại thêm Long gia tài đại khí thô, cho nên Long Chiến trở thành Trấn Nhạc Cảnh Thượng Cảnh duy nhất trong giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần này, hơn nữa xếp hạng trên Tiềm Long Bảng cũng cực cao, gần với Dương Nhạc Nhạc và Vân trưởng lão.”

“Trước đó Vân trưởng lão đào thải xếp hạng thứ tư trên Tiềm Long Bảng Quyết Biệt thì chỉ dùng một kiếm. Không biết Dương Nhạc Nhạc thắng Long Chiến thì cần bao lâu?”

“Thực lực của Quyết Biệt có cách biệt rất lớn với Long Chiến, hai người vốn không thể so sánh. Cho nên có thể Dương Nhạc Nhạc cần ác chiến.”

“Chắc chắn cũng chỉ cần một chiêu!” Vực Chủ Kình Thiên Vực chém đinh chặt sắt nói, trả lời tất cả mọi người đang suy đoán, sau đó ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo nhìn Dương Nhạc Nhạc.

Tư Không Truy Tinh thấy thế thì lập tức gặn hỏi: “Ngươi xác định như vậy?”

【VIP】 Mời Tư Không Truy Tinh về tông

Vực Chủ Kình Thiên Vực thấy cường giả phong vương đột nhiên hỏi hắn thì vội vàng đứng lên, cung kính khom người, sau đó chậm rãi nói: "Nhạc Nhạc, đứa nhỏ này là thiên tài ngàn năm khó gặp ở Kình Thiên Vực ta, đến từ một cái tông môn thần bí, hắn tu luyện cũng không phải là năm loại dị mạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mà là Lôi!"

"Lôi?"

Tư Không Truy Tinh càng nghi ngờ hơn.

Lôi điện cao cao trên trời.

Tu luyện thế nào?

"Ngài không có nghe lầm, chính là Lôi." Vực Chủ Kình Thiên Vực chậm rãi mở miệng, sau đó đưa mắt nhìn hai người Dương Nhạc Nhạc và Long Chiến đi vào Huyền Vũ Giới.

Trong Huyền Vũ Giới.

Dương Nhạc Nhạc móc ra một cây gậy sắt, ma trượng thì giấu ở trong gậy sắt.

Cứ như vậy, cho dù sử dụng ma pháp thì cũng không có ai biết được là hắn đang dùng ma pháp.

"Bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng ngươi sẽ thắng nhưng mà Long Chiến ta không tin. Ta không cần biết ngươi khống chế lôi điện gì gì đó, ta chính là Trấn Nhạc Thượng Cảnh, muốn thắng ta thì phải hỏi một chút xem đao của ta có chịu hay không!" Nói xong, Long Chiến ba mạch cùng chấn động, sau đó đồng thời mở ra Tuyền Qua Đồ.

Được Tuyền Qua Đồ gia trì, đao trong tay Long Chiến tỏa ra ánh sáng màu tím, khi hắn nâng lên, đồng thời chém xuống thì thứ rơi xuống cũng không phải là một đao đơn giản như vậy.

Mà đó là một thanh tử sắc đại đao lớn mấy chục trượng.

Sau một đao lại là một đao.

Liên tiếp mười đao chém ra!

Mười đao ầm vang rơi xuống, gánh chịu lấy lực lượng cực hạn của Trấn Nhạc Cảnh chém về phía Dương Nhạc Nhạc, sau đó chỉ nghe được một giọng nói bình tĩnh vang lên.

"Lôi Kích!"

Oanh ——

Một đạo sấm sét lập tức từ trên trời giáng xuống.

Đao nát.

Long Chiến cũng biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Chỉ để lại một cái hố to bị sấm sét đánh ra trong Huyền Vũ Giới.

Một kích!

Nhất định phải giết!

Mọi người trầm mặc hai hơi, sau đó trực tiếp bạo phát ra tiếng hò hét kinh thiên động địa, thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Kéo dài ròng rã nửa khắc đồng hồ thời gian!

Hơn nữa còn là vì Ôn Bình ngăn cản, nếu không thì bọn họ sẽ còn tiếp tục hò hét nữa.

Đồng thời, hai mắt của Tư Không Truy Tinh cũng tỏa ra hào quang sáng rực rỡ như là Nguyệt Quang Thạch.

"Đệ tử này, ta muốn!"

Sau khi kinh ngạc, hắn thốt ra câu nói này.

Không cần biết Long Chiến đó có nội tình như thế nào, suy cho cùng thì Trấn Nhạc Thượng Cảnh cũng không phải là người bình thường có thể miểu sát.

Đối với những người tu hành tu hành mấy chục năm thì cũng không khó. Bởi vì tu hành mấy chục năm, mặc dù đều

cùng một cảnh giới nhưng thực lực lại càng ngày càng chênh lệch.

Nhưng đối với người trẻ tuổi tham gia Thất Vực Đăng Thiên Bảng thì hoàn toàn không có nhiều thời gian kéo chênh lệch ở cấp Trấn Nhạc Thượng Cảnh như vậy.

Bởi vì bước vào Trấn Nhạc Thượng Cảnh đã là kỳ tích!

Sau kỳ tích còn muốn sáng tạo kỳ tích?

Trên đời này, người có thể làm được tuyệt đối không thể vượt qua một tay.

Bao năm qua, chỉ có đấu trường cuối cùng ở U Quốc mới sẽ xuất hiện hình ảnh khiến cho người ta nhìn mà rung động than thở này. Đều không ngoại lệ, thiên kiêu sáng lập hình tượng chấn động này đều sẽ trở thành người thắng giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, ổn định ở top ba.

Có thể vào top ba, có thể bái hoàng tộc phong vương làm sư.

Lại vào hoàng tịch.

Khi có được sư tôn là hoàng tộc phong vương, có thể được hoàng thất bồi dưỡng, vậy chỉ cần không chết yểu thì chắc chắn sẽ phong vương.

Không có ngoại lệ!

Đột ngột.

Long Dương Vương nói tiếp, trong lời nói tràn đầy ý trào phúng, lại lộ ra ý cảnh cáo: “Tư Không Truy Tinh, khẩu vị của ngươi lớn lắm.”

“Điện hạ cũng xem trọng Dương Nhạc Nhạc này?” Vẻ hưng phấn trên mặt Tư Không Truy Tinh dần dần mất đi, thay vào đó là do dự.

Bởi vì nếu như tranh đoạt Dương Nhạc Nhạc, chắc chắn sẽ đắc tội Long Dương Vương.

Mặc dù hai người vẫn luôn không hợp nhau, cũng thuộc về phe phái khác nhau nhưng vì một đệ tử mà xích mích với Long

Dương Vương, có đáng giá hay không?

Long Dương Vương hừ lạnh một tiếng: “Cái gì mà là cũng coi trọng Dương Nhạc Nhạc? Bản vương đã chọn Dương Nhạc Nhạc là đệ tử bản vương từ trước rồi, Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực vừa kết thúc thì lập tức bái sư.”

Long Dương Vương thấy Tư Không Truy Tinh cũng nhìn trúng Dương Nhạc Nhạc, lúc này đổi giọng, hoàn toàn không quan tâm đến điều kiện đã nói với Dương Nhạc Nhạc lúc trước nữa.

Điều kiện?

Điều kiện gì?

Nghe Long Dương Vương nói, Tư Không Truy Tinh trầm mặc.

Trong lòng của hắn còn đang suy tính, muốn vì Dương Nhạc Nhạc mà đắc tội Long Dương Vương hay không.

Hơn nữa nếu như tranh thì còn chưa chắc có thể tranh được với Long Dương Vương.

Nhưng đối với một mầm mống tốt như Dương Nhạc Nhạc, nếu như mình không tranh một chuyến, hắn cảm thấy sau này chắc chắn mình sẽ hối hận.

“Này, người kia, năm nay Dương Nhạc Nhạc này bao nhiêu tuổi?” Tư Không Truy Tinh vội vàng hỏi thăm Vực Chủ Kình Thiên Vực đang vui vẻ, không để ý hình tượng nhảy cẫng hoan hô.

Vực Chủ Kình Thiên Vực vội vàng thu liễm, đáp: “Vừa qua mười sáu không lâu.”

“Mười sáu!”

Tư Không Truy Tinh không thèm suy tính nữa.

Tranh!

Nhất định phải tranh!

Cho dù không tranh nổi cũng phải tranh.

Dù sao bản thân chính là người của hai phe phái, chẳng lẽ không tranh thì Long Dương Vương sẽ cảm ơn mình?

Nếu như không thì tranh vẫn phải tranh.

Lúc này, ở bên cạnh Long Dương Vương nhìn thấy ánh mắt kiên định của Tư Không Truy Tinh thì trong nháy mắt hiểu ra Tư Không Truy Tinh đã quyết định gì.

"Tư Không Truy Tinh, ngươi muốn tranh một chuyến?"

Tư Không Truy Tinh nở một nụ cười, đáp lại: "Điện hạ, thực không dám giấu giếm, Dương Nhạc Nhạc này ta càng nhìn càng thích. Nhưng mà điện hạ là hoàng tộc cao quý, nếu ngài đã mở miệng, ta chắc chắn là không dám tranh, chỉ muốn cho Dương Nhạc Nhạc có thêm một lựa chọn thôi."

"Như vậy còn không phải là tranh?" Long Dương Vương tức giận đứng dậy.

Tư Không Truy Tinh đáp: "Điện hạ, sao ta có thể tranh được với ngài?"

Dứt lời, Tư Không Truy Tinh quay đầu đi, nụ cười trên mặt hầu như biến mất không còn, trong đầu đang tính chuyện lễ gặp mặt và hứa hẹn với Dương Nhạc Nhạc.

Cùng lúc đó, cuộc đối thoại giữa hai người, mọi người nghe rất rõ ràng.

【VIP】 Mời Tư Không Truy Tinh về tông (2)

Tất cả mọi người nhìn thấy ngay cả phong vương cũng bắt đầu tranh Dương Nhạc Nhạc, lòng hiếu kỳ tăng vọt.

“Mới là các đại vực tranh tài, Nhạc Nhạc đã được hai vị phong vương tranh đoạt. Trong đó còn có một vị là hoàng tộc phong vương!”

“Thật là đáng sợ.”

“Như vậy có đáng sợ… mười sáu tuổi có thể miểu sát Trấn Nhạc Thượng Cảnh. Đây mới là đáng sợ nhất! Tương lai chắc chắn phong vương.”

“Kình Thiên Vực đúng là xuất hiện một tiềm long.”

Trong tiếng bàn tán của mọi người, Dương Nhạc Nhạc đi thẳng ra phòng nghỉ ngoài sân rộng, vừa đi vừa vẫy tay với người xung quanh.

“Các vị khán giả, ta yêu các ngươi!”

“Người xem bên trái!”

“Người xem bên phải!”

“Người xem trước mặt!”

“Còn có người xem phía sau nữa!”

Dương Nhạc Nhạc hưng phấn vẫy tay với mỗi người, vô số người xem cũng bị Dương Nhạc Nhạc khơi dậy cảm xúc, tiếng hoan hô càng ngày càng lớn.

Nếu không phải xung quanh quảng trường có người của Vực Chủ Phủ ngăn cản thì thậm chí hắn sẽ lao xuống ôm người xem.

Lần vẫy tay cuối, đó là Dương Nhạc Nhạc dành cho hướng Bất Hủ Tông, ánh mắt cũng rơi vào đám người Bất Hủ Tông và Triệu Tình.

Khi thấy đoàn người tông chủ.

Khi thấy Triệu Tình.

Khóe miệng Dương Nhạc Nhạc nở một nụ cười thật thà.

Đương nhiên.

Không có người biết Dương Nhạc Nhạc vẫy tay với Bất Hủ Tông, cũng không có người biết một nụ cười cuối cùng đó dành cho ai.

Chỉ cần là người đứng ở hướng Bất Hủ Tông, ai cũng cảm thấy là cho mình.

Long Dương Vương.

Tư Không Truy Tinh.

Hai người bọn họ cũng không ngoại lệ.

"Tiểu tử này, có chút thú vị. Lần đầu tiên bản vương thấy có người thắng tranh tài mà cao điệu thành như vậy, nếu không phải có người ngăn cản thì đoán chừng hắn sẽ lao xuống đám người bên dưới." Tư Không Truy Tinh mặt mũi tràn đầy vẻ tán thưởng, chỉ cảm thấy Dương Nhạc Nhạc càng ngày càng hợp khẩu vị của hắn.

Long Dương Vương lạnh mặt, không có lên tiếng, quay đầu qua nhìn Ôn Bình bên cạnh, hỏi: "Ôn tông chủ, nghe nói đệ tử quý tông tu hành cũng có lực lượng ngoài năm loại dị mạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngài có thể nhìn ra Dương Nhạc Nhạc này đến từ tông môn nào không?"

Ôn Bình trầm tư mấy hơi, sau đó tỏ vẻ do dự đáp: "Không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là Dương Nhạc Nhạc đến từ Vân Ẩn Thôn."

"Vân Ẩn Thôn?"

"Vân Ẩn Thôn!"

Long Dương Vương và Tư Không Truy Tinh đồng thời tỏ vẻ nghi hoặc.

Ôn Bình tiếp tục nói: "Bởi vì từng thấy lãnh tụ Vân Ẩn Thôn, Lôi Ảnh ra tay cho nên ta đoán hẳn là Dương Nhạc

Nhạc đến từ Vân Ẩn Thôn.”

“Lôi Ảnh?”

“Lôi Ảnh?”

Hai người Long Dương Vương càng ngẩn ra.

Ôn Bình không tiếp tục giải thích, chỉ là thuận miệng bịa ra, hắn cũng không biết Vân Ẩn Thôn ở đâu, nhưng mà vẫn khiến cho hai người nghĩ là U Quốc có thế lực mạnh mẽ cho tới bây giờ vẫn chưa bị phát hiện ra thật.

“Tiếp tục xem tranh tài đi.”

Ôn Bình lại qua loa tắc trách một câu, sau đó ánh mắt rơi vào trong Huyền Vũ Giới.

Khi màn đêm dần dần che khuất bầu trời, Ôn Bình đột nhiên nhận được tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Tiên Phủ Viên mà hắn tốn năm vạn danh vọng chế tạo đã xây dựng xong!

Chuyện này khiến cho Ôn Bình hoàn toàn không còn tâm tư tiếp tục xem tranh tài nữa, chuẩn bị tìm cớ về tông. Nhưng mà Ôn Bình còn chưa nói thì một người giám sát đột nhiên đi đến, cũng đưa một tờ giấy cho Tư Không Truy Tinh, Tư Không Truy Tinh nhìn chằm chằm mấy hơi, sau đó thiêu huỷ nó.

Sau khi thiêu huỷ, Tư Không Truy Tinh đứng dậy: “Ôn tông chủ, điện hạ, Giám Sát Điện xảy ra một ít chuyện, ta đi trước một chuyến.”

Nói xong, Tư Không Truy Tinh lập tức hóa thành kinh hồng rời đi, không đợi Ôn Bình và Long Dương Vương đáp lại.

Đương nhiên.

Cho dù hắn có đợi cũng không đợi được Long Dương Vương đáp lại.

Bởi vì giờ khắc này, Long Dương Vương vừa nhìn thấy Tư Không Truy Tinh là đã không ưa. Vừa rồi chỉ cần Tư Không

Truy Tinh nói chuyện thì hắn lập tức không nói.

Thấy Tư Không Truy Tinh sốt ruột đi, Ôn Bình cũng không có lập tức từ biệt Long Dương Vương mà duỗi tinh thần lực ra đuổi theo Tư Không Truy Tinh.

Vừa mới đuổi theo thì nghe được Tư Không Truy Tinh mở miệng nói chuyện với người giám sát bên cạnh: "Ngươi xác định những gì hắn nói đều là thật sao?"

"Thuộc hạ xác định, hơn nữa không chỉ một người thấy được. Nếu như đại nhân muốn chứng cứ, thuộc hạ lập tức đi tìm nhân chứng vật chứng." Người giám sát đi theo phía sau sắc mặt nghiêm túc nói, giọng nói và sắc mặt hoàn toàn ngược lại với bầu không khí thịnh hội trong Thiên Dương Thành hôm nay.

Tư Không Truy Tinh cảnh cáo: "Lập tức đi tìm, nhưng nhất định phải lặng yên không một tiếng động, tuyệt đối không thể để cho bất cứ kẻ nào trừ ngươi biết. Việc này quan hệ trọng đại, hẳn là ngươi cũng biết! Nếu như bị người khác phát hiện, tự sát tại chỗ, nếu ngươi dám còn sống, ngươi biết hậu quả."

"Thuộc hạ đã rõ! Nếu như bị phát hiện, chắc chắn thuộc hạ sẽ tự sát, tuyệt đối không bại lộ Giám Sát Điện." Người giám sát sau lưng chém đinh chặt sắt nói.

Trong lúc nói chuyện, Giám Sát Điện đã đến.

Có người giám sát này dẫn đường, Tư Không Truy Tinh đi vào trong địa lao Giám Sát Điện.

Giờ phút này, trong địa lao giam giữ không ít người, đều là một phương cự phách, nhưng mà mỗi người nhìn thấy Tư Không Truy Tinh thì ánh mắt đều hoảng sợ, sau khi hoảng sợ thì lập tức quỳ gối ở cửa nhà lao, cầu khẩn Tư Không Truy Tinh buông tha cho mình, cũng hứa mình có thể trả bất cứ giá nào.

Nhưng mà Tư Không Truy Tinh giống như không có nghe được, đi thẳng tới tầng thứ năm của địa lao, sau đó bị dẫn vào một cái địa lao tràn đầy mùi máu tanh và mục nát ở tầng thứ năm.

Ở đây, một vị cường giả Địa Vô Cấm đang bị treo ngược, toàn thân cao thấp không có một chỗ thịt nào hoàn hảo, ngay cả mặt cũng bị đánh đến máu thịt be bét.

Đương nhiên.

Tàn khốc hoàn toàn không chỉ như thế.

Trên người hắn còn cắm bảy cái thạch đinh màu đen, thạch đinh phóng ra khí lưu màu đen không ngừng chạy trong kinh lạc và linh thể, đau đến hắn một khắc đồng hồ sẽ ngất đi một lần.

【VIP】 Mời Tư Không Truy Tinh về tông (3)

“Tất cả mọi người ra ngoài!” Tư Không Truy Tinh đuổi những người khác đi, sau đó chậm rãi ngồi ở một bên, dựng lên một cái bình chướng cách âm: “Lặp lại những gì ngươi vừa nói một lần nữa. Nói xong, ta có thể giữ ngươi một mạng. Nếu như đã bỏ sót một chữ, bản vương không chỉ giết ngươi, còn tiêu diệt tông môn ngươi.”

“Ta…”

“Tận mắt…”

“Nhìn thấy…”

“Ôn Bình…”

Cường giả Địa Vô Cấm bị treo đó nói hai chữ thì dừng một lần.

Khi Ôn Bình nghe được tên mình, lông mày không khỏi nhíu một cái, hai mắt trở nên lạnh lẽo.

Thật ra thì hắn còn chưa nói hết, Ôn Bình cũng biết hắn nói cái gì.

Khi nghe hắn nói từng câu đứt quãng, Ôn Bình chú ý Tư Không Truy Tinh nhiều hơn.

Bởi vì quan trọng nhất không phải là hắn khai cái gì mà là thái độ của Tư Không Truy Tinh.

“Tông chủ Bất Hủ Tông này đúng là gan lớn, không chỉ dám giết Thần Tướng của quân đội, ngay cả Đại Vực Chủ quốc chủ chỉ định cũng dám giết. Bản vương còn đang buồn bực không hiểu khi nào mà Già Thiên Lâu trở nên phát rồ như thế, cũng dám cho người ẩn núp giết Đại Vực Chủ U Quốc.”

“Những người khác thì giết cũng giết. Tội không đáng chết, nếu như quốc chủ biết, cùng lắm chỉ để tông chủ Bất Hủ Tông trả giá lớn một chút thôi. Nhưng mà tội mưu sát Đại Vực

Chủ, vậy tuyệt đối là tội chết, cho dù là phong vương phạm vào này tội cũng phải chết. Có thể có ngoại lệ, chỉ có hoàng tộc phong vương mà thôi."

Lúc này, Tư Không Truy Tinh rơi vào trong trầm tư.

Sau đó chính là cuồng hỉ.

Đây chính là cái cán.

Cái cán đủ để nắm sinh tử của Bất Hủ Tông.

Nếu như Bất Hủ Tông không chịu quy hàng Diệp Trạch Vương, hắn hoàn toàn có thể dựa vào cái cán này hủy diệt Bất Hủ Tông.

"Bất Hủ Tông ơi là Bất Hủ Tông, hi vọng các ngươi không chọn sai." Tư Không Truy Tinh nói xong, lập tức gọi mấy vị tâm phúc tới.

Đồng thời một chỉ điểm ra, giết chết người tu hành Địa Vô Cấm bị treo.

Khi tâm phúc đi vào, Tư Không Truy Tinh lập tức nói: "Mấy người các ngươi đi tìm tất cả chứng cứ tông chủ Bất Hủ Tông giết người ra, một cái cũng không được bỏ sót. Nhất là chứng cứ giết Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực, nhất định phải nhân chứng vật chứng đều có đủ. Sau khi lấy được thì đừng tới gặp ta, lập tức mang đến phủ đệ của Diệp Trạch Vương, ngoại trừ Diệp Trạch Vương ra, đừng giao những chứng cứ này cho những người khác."

"Rõ!"

"Rõ!"

Mấy người gật đầu.

Tư Không Truy Tinh tiếp tục căn dặn một câu: "Nếu như bị phát hiện, tự sát tại chỗ, đừng bại lộ Giám Sát Điện đang tra chuyện này."

"Thuộc hạ đã rõ!" Mấy người trăm miệng một lời đáp.

"Đi thôi." Tư Không Truy Tinh phất phất tay, đợi mấy người rời khỏi địa lao, Tư Không Truy Tinh cũng đứng dậy

chậm rãi đi ra.

Nhìn đến đây, Ôn Bình thu tinh thần lực lại.

Tư Không Truy Tinh này nghĩ nhiều lắm.

Làm khó Ti Hải Hiền.

Còn muốn nắm cán mình.

Mặc dù khai chiến với U Quốc, mình cảm thấy không quan trọng.

Nhưng chắc chắn không thể là bây giờ.

Tư Không Truy Tinh này, giữ lại chính là một mối họa.

Nhưng mà giết một Tư Không Truy Tinh, chắc chắn sẽ có Tư Không Truy Tinh thứ hai, thậm chí Tư Không Truy Tinh thứ ba đến.

Ngay lúc Ôn Bình suy tư, Long Dương Vương dựng bình chướng cách âm, mở miệng nói: "Ôn tông chủ, Tư Không Truy Tinh này không phải loại lương thiện gì, tốt nhất ngươi nên giữ một khoảng cách với hắn cho thỏa đáng. Hơn nữa hắn đi theo Diệp Trạch Vương, đó chính là một trong người cạnh tranh của ta, là kẻ địch của ta ngươi!"

Long Dương Vương kìm nén không được bất mãn trong lòng, thế là chọn lên tiếng ngay lúc này.

Bởi vì cuộc nói chuyện của Tư Không Truy Tinh và Ôn Bình làm hắn sợ, hắn sợ Ôn Bình sẽ dẫn Tư Không Truy Tinh về tông gặp Lý Bạch.

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ lắc đầu, chậm rãi đáp: "Điện hạ, trước mắt ta chỉ hứa giết phong vương cho người một lần. Cho nên cho dù là Tư Không Truy Tinh cũng được, Diệp Trạch Vương cũng được, đều chỉ là kẻ địch của ngươi, cũng không phải là kẻ địch của ta."

Nghe Ôn Bình nói, Long Dương Vương trầm mặc.

Không biết đang suy nghĩ gì.

Qua một hồi, Long Dương Vương mới tiếp tục mở miệng nói ra: "Ôn tông chủ, vừa rồi là bản vương nóng vội. Vừa nghĩ

ra, lễ gặp mặt của bản vương còn chưa có làm cho Ôn tông chủ hài lòng.”

Dứt lời, bất đắc dĩ cười một tiếng, chủ động hòa giải xấu hổ.

“Nhưng mà điện hạ có thể yên tâm, trước khi chưa giúp ngươi giết một vị phong vương, chắc chắn ta sẽ không hợp tác với hoàng tộc phong vương khác.” Ôn Bình cũng không muốn khiến cho Long Dương Vương tuyệt vọng, nếu không sau này ai giúp Bất Hủ Tông cản đao, dù sao cũng phải cho một tia hi vọng.

“Có câu nói này của Ôn tông chủ, bản vương cảm thấy đủ rồi!” Long Dương Vương vui mừng, đột nhiên nhớ lại mấy câu trước đó.

Nếu như bây giờ Ôn Bình lập tức đồng ý làm minh hữu với hắn, nói mấy câu như nguyện làm tùy tùng, phân ưu giải nạn cho hắn, đúng là hắn không thể tin được.

Thái độ của Ôn Bình càng giống như bây giờ thì hắn càng tin tưởng Ôn Bình!

Nói xong, Long Dương Vương thu bình chướng cách âm lại, sau đó nâng một ly rượu kính Ôn Bình.

Một ly rượu vào trong bụng, một đạo kinh hồng từ chân trời tới gần.

Người tới đúng là Tư Không Truy Tinh!

Tư Không Truy Tinh trở về, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời còn chửi bới: “Đúng là nuôi một đám rác rưởi, một chút chuyện cũng làm không được.”

Ôn Bình thấy thế, trong lòng âm thầm bật cười.

Đúng là lão hồ ly!

Không đi làm con hát, đáng tiếc.

Theo sau đó, Ôn Bình đứng dậy, ôm quyền cáo từ: “Hai vị, các ngươi tiếp tục, ta còn có chuyện, về tông môn trước.”

“Ôn lão đệ, sao ta vừa tới là ngươi muốn đi?” Tư Không Truy Tinh tỏ vẻ tiếc nuối và đắng chát.

Ôn Bình ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Tông môn vừa cất bước, từ trên xuống dưới, chuyện gì cũng cần ta nhìn chằm chằm. Hết cách rồi.”

“Thật đáng tiếc, rượu này còn chưa uống được mấy ly.” Tư Không Truy Tinh cũng đứng dậy theo: “Nếu Ôn lão đệ muốn về tông, vậy ta cũng đi.”

“Chờ một chút!”

Ôn Bình gọi Tư Không Truy Tinh lại.

“Có chuyện gì?”

【VIP】 Tiên Phủ Viên, căn cứ bồi dưỡng tiên dược!

“Tư Không tiền bối muốn đi chỗ ta ngồi một chút hay không, vừa khéo thừa dịp Lý tiền bối còn chưa có bế quan, nếu hắn có thể nhìn thấy ngươi, chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

Ôn Bình nói xong, biểu cảm Tư Không Truy Tinh cứng lại trong nháy mắt.

Trong đó, kinh ngạc nhất là Long Dương Vương.

Không phải mới vừa nói không có giúp ta giết phong vương thì tuyệt đối sẽ không hợp tác với những người khác sao?

Vừa mới quay đầu thì mời Tư Không Truy Tinh đi tông môn?

Lúc trước hắn đi nói bái phỏng Lý tiền bối một chút, lập tức bị từ chối!

“Ôn tông chủ, ngươi nói như vậy có chút khó cho hắn, bây giờ hắn đâu có thể chạy loạn, thời gian tra án còn không đủ.” Long Dương Vương định ngăn Tư Không Truy Tinh.

Thấy Long Dương Vương cản mình, biểu cảm cứng ngắc và vẻ kinh ngạc của Tư Không Truy Tinh biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là vẻ đắc ý.

“Một đêm thì vẫn có thể.” Tư Không Truy Tinh vội vàng đáp, sau đó còn nói: “Nhưng mà ta phải thông báo trước một chút, Ôn lão đệ chờ ta một hồi.”

“Được!”

Ôn Bình cười gật gật đầu.

Long Dương Vương đứng ở một bên, ngẩn ra, thế là vội vàng nói: “Nếu chỉ là một đêm, vậy bản vương cũng đi bái phỏng Lý Bạch tiền bối một chút.”

“Điện hạ, chỉ sợ ngươi không đi được. Cho dù ngươi đi thì Lý tiền bối cũng không gặp ngươi. Bởi vì Lý Bạch tiền bối đã thông báo, chỉ gặp bạn cũ, không gặp người lạ.” Ôn Bình từ chối thỉnh cầu của Long Dương Vương.

Nói cũng nói đến mức này rồi, Long Dương Vương chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Hắn đột ngột không còn tin mình nữa.

Cái gì mà thái độ Ôn Bình càng giống như bây giờ thì hắn càng tin tưởng Ôn Bình!

Tất cả đều là nói bậy!

Tư Không Truy Tinh thấy thế, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nói: “Ôn tông chủ chờ ta một chút, ta đi bàn giao một chút rồi trở lại.”

Nói xong, Tư Không Truy Tinh hóa thành kinh hồng biến mất ngay tại chỗ.

Tinh thần lực của Ôn Bình đuổi theo sau.

Đồng thời Ôn Bình cũng quay đầu nói với mọi người của Bất Hủ Tông: “Các ngươi ở lại đây tiếp tục xem tranh tài.”

Mấy người Hoài Diệp gật gật đầu.

Bởi vì bản thân bọn họ cũng không muốn về tông.

Cùng lúc đó, tinh thần lực của Ôn Bình đuổi theo Tư Không Truy Tinh, sau đó lại vòng về Giám Sát Điện, chỉ chốc lát thì đã nghe được hắn nói với mấy người giám sát: “Bản vương muốn đi Bất Hủ Tông một chuyến, nếu như trong vòng ba ngày ta chưa có trở về, khả năng sẽ dữ nhiều lành ít, các ngươi lập tức rời khỏi Thiên Dương Thành, mang tin tức này về cho Diệp Trạch Vương.”

“Rõ!”

Mấy người giám sát gật đầu.

“Đều ẩn núp đi, đừng cho bất kỳ kẻ nào phát hiện sự tồn tại của các ngươi.” Tư Không Truy Tinh lại căn dặn một câu, sau đó hóa thành kinh hồng bay về phía thành bắc.

Thấy cảnh này, Ôn Bình không khỏi cảm thán một câu.

Đúng là một người cẩn thận.

Rõ ràng là hắn vẫn luôn lôi kéo làm quen với mình, mình chỉ nói hai câu thôi. Muốn nói ai có mục đích rõ ràng hơn thì phải là hắn mới đúng.

Bây giờ mời hắn đi Bất Hủ Tông, hắn còn để ý.

Đúng là lão hồ ly.

Khi Ôn Bình đi vào Tiêu Dao Cư, Ôn phụ Ôn mẫu đã đi vào trong Tiên Phủ Viên trước.

Nhìn từ đằng xa, hoặc nói là nhìn từ bên ngoài, Tiên Phủ Viên chính là một mảnh sương mù, một mảnh sương mù ngay cả tinh thần lực cũng không xuyên thấu được. Phạm vi sương mù không lớn, dài trăm trượng, rộng cũng trăm trượng. Đối với Bất Hủ Tông rộng lớn thì nó còn cực kì nhỏ.

Nhưng sau khi đi vào trong sương mù, đập vào mi mắt lại là một cái thế giới rộng lớn, với tinh thần lực của hắn mà cũng hoàn toàn không dò xét được biên giới.

Nhưng mà đây còn không phải đặc biệt nhất, bởi vì cho dù là các loại kiến trúc đặc thù như Phong Chi Cốc hay là Pháp Nguyên Sơn Cốc thì đều có được không gian như vậy.

Đặc biệt nhất thuộc về linh khí trong Tiên Phủ Viên, tinh thuần nồng nặc gấp trăm ngàn lần Pháp Nguyên Sơn Cốc, hơn nữa trong linh khí vẫn tồn tại từng sợi khí tức đặc biệt. Nó không thể bị hút vào trong cơ thể, Ngay cả Trường Mạch Công cũng không thể thôn phệ nó.

Nếu như cẩn thận cảm nhận, dùng tinh thần lực nhìn trộm, sẽ cảm nhận được uy áp đáng sợ.

“Nó là cái gì?”

Ôn Bình kinh hô.

Hệ thống giải thích: “Tiên khí! Nhưng mà là tiên khí cực kì mỏng manh, chỉ có thể bồi dưỡng tiên thảo. Trừ cái đó ra, không còn dùng cho việc khác được.”

“Hóa ra đây chính là tiên khí.” Ôn Bình cảm thán một tiếng, chẳng trách khi mình dùng tinh thần lực nhìn trộm thì sẽ cảm nhận được uy áp đáng sợ.

Nói xong, Ôn Bình ngắm nhìn bốn phía một chút, sau đó nhanh chóng đi tới chỗ Ôn phụ Ôn mẫu. Ôn phụ Ôn mẫu thấy Ôn Bình đến, hết sức ngạc nhiên hỏi.

“Đây là chỗ nào?”

“Không giống Bất Hủ Tông, cũng không giống Triều Thiên Hạp.”

Ôn Bình nói: “Mẫu thân, đây là Tiên Phủ Viên. Sau này ngươi bồi dưỡng thiên tài địa bảo, trồng dược thảo, đều có thể trồng trong này.”

Nói xong, Ôn Bình mở tin tức của Tiên Phủ Viên ra.

“Tiên Phủ Viên.”

“Thánh địa cho dược thảo sinh tồn, chỉ có ở đây thì dược thảo bình thường mới có thể lột xác thành tiên thảo, thực hiện thuế biến bản chất và thăng hoa.”

“Năng lực đặc thù số một: Nhanh chóng sinh trưởng (tất cả dược thảo trồng ở Tiên Phủ Viên đều sẽ sinh trưởng với tốc độ gấp trăm lần. Một ngày trong Tiên Phủ Viên là một trăm ngày bên ngoài!).”

“Năng lực đặc thù số hai: Tăng tốc sinh trưởng (túc chủ có thể sử dụng danh vọng để tăng tốc độ dược thảo sinh trưởng, cao nhất có thể đạt tới một ngày trong Tiên Phủ Viên là ngàn ngày bên ngoài!).”

“Danh vọng cần thiết: Mỗi tăng lên ngàn ngày tốc độ tăng trưởng thì tiêu hao một ngàn danh vọng..”

“Thời gian duy trì: Mỗi lần sử dụng tăng tốc duy trì được ba mươi ngày. Dược thảo trong Tiên Phủ Viên càng nhiều, thời gian duy trì cũng sẽ tương ứng rút ngắn.”

“Năng lực đặc thù số ba: Cỏ cây dung hợp (nhiều loại dược thảo đặc biệt, thiên tài địa bảo đã hơn ngàn năm tiến hành dung hợp, sẽ được tiên thảo. Tiên thảo có linh, hiệu quả cũng

không giống nhau. Nội dung cụ thể, túc chủ có thể mua một quyển Thần Giao trong cửa hàng kèm theo).”

【VIP】 Tiên Phủ Viên, căn cứ bồi dưỡng tiên dược! (2)

Ánh mắt Ôn Bình rơi vào cái năng lực đặc thù thứ nhất của Tiên Phủ Viên, vội vàng cẩn thận tính toán một lúc, bởi vì tốc độ sinh trưởng gấp trăm lần đúng là quá kinh khủng.

Dược thảo trong Tiên Phủ Viên sinh trưởng một ngày, tương đương với một trăm ngày bên ngoài.

Vậy sinh trưởng mười ngày thì tương đương với ba năm bên ngoài.

Nếu như sinh trưởng một trăm ngày thì tương đương với hai mươi bảy năm bên ngoài.

Nếu như sinh trưởng một năm, chẳng khác nào ròng rã một trăm năm!

Không hổ là Tiên Phủ Viên dùng năm vạn danh vọng chế tạo!

Mười năm ở thế gian thì có thể trồng ra dược thảo ngàn năm!

Nếu như mình sử dụng tăng tốc sinh trưởng, thậm chí có thể chế tạo ra dược thảo ngàn năm trong vòng một năm.

Lấy Triều Thiên Hạp làm thước đo, mặc dù địa vực rộng rãi, ngay cả cường giả Địa Vô Cấm chỉ dựa vào phi hành thì từ một cái vực nhỏ đến một cái vực nhỏ khác cũng cần mười ngày nửa tháng, nhưng dược thảo ngàn năm, thiên tài địa bảo ngàn năm vẫn là vật hi hãn.

Tử Khí Các thu thiên tài địa bảo lâu như vậy cũng chưa lấy được một phần thiên tài địa bảo quá ngàn năm.

Thiên tài địa bảo mà Vi Sinh Tinh Vũ móc rỗng bảo khố của Chiến bộ mang về cũng không có lấy một món thiên tài địa bảo ngàn năm.

Đương nhiên.

Không loại trừ thiên tài địa bảo ngàn năm bị Tần Thiên Bàng giấu ở chỗ khác. Dù sao một cái Chiến bộ lớn như thế, không thể nào không có hàng tồn.

Nói tóm lại, chỉ cần có thiên tài địa bảo ngàn năm hiện thế, gần như đều sẽ bị những thế lực lục tinh hoặc là cường giả Thiên Vô Cấm nhanh chóng mua đi.

Bởi vì chế tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ nhất định phải có một món thiên tài địa bảo ngàn năm, dùng nó làm "cây cột", gánh chịu tất cả năng lượng trong thiên tài địa bảo dung hợp.

Nếu không, tất cả đều là thiên tài địa bảo mấy trăm năm, bọn chúng dung hợp lại với nhau thì cho dù vị Tuyền Qua Thần Tượng đó mạnh cỡ nào cũng sẽ nổ lô.

"Mẫu thân…" Lúc này, Ôn Bình nói cho Ôn mẫu biết hai loại năng lực đặc thù của Tiên Phủ Viên, Ôn mẫu nghe xong thì cả buổi vẫn không thể bình tĩnh.

Cuối cùng chỉ cảm khái một câu.

"Trên đời này không có bất kỳ chỗ nào có thể thích hợp bồi dưỡng thiên tài địa bảo, trồng dược thảo hơn Tiên Phủ Viên."

Ôn Bình gật đầu cười, nói: "Không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là không có."

"Cái cũng là ngươi xin tiền bối đó?" Ôn mẫu kinh hỉ, sau đó lại lo lắng nhi tử mình thiếu vị tiền bối đó quá nhiều.

Ôn Bình bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu: "Mẫu thân yên tâm, mặc dù là ta xin nhưng tiền bối nói trong Tiên Phủ Viên cũng trống không, còn không bằng để ngài trồng dược thảo, bồi dưỡng thiên tài địa bảo. Nói không chừng sau này sẽ có lúc cần dược thảo, thiên tài địa bảo."

Ôn mẫu nghe nói như vậy, vội đáp: "Thay ta nói lại cho tiền bối, sau này nếu như hắn có cần, tất cả thiên tài địa bảo, dược thảo Tiên Phủ Viên có thể tùy ý lấy. Nếu có gì ta giúp được, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không cần biết tiêu tốn bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tinh lực."

Ôn phụ vội vàng nói tiếp: "Ta cũng giống vậy."

Nghe Ôn phụ Ôn mẫu nói, trong lòng Ôn Bình không khỏi bất đắc dĩ, nhưng mà vẫn cười gật đầu, hứa với hai người sẽ nói lại.

Theo sau đó, Ôn Bình quyết định mở cửa hàng kèm theo Tiên Phủ Viên.

Bên trong cửa hàng kèm theo chỉ có một quyển sách.

"Thần Giao."

"Thần Giao."

"Bên trong có tất cả thiên tài địa bảo trong thiên địa, dược thảo tường giải, pháp môn dung hợp ngàn vạn cỏ cây và ngàn vạn tiên thảo tường giải.."

"Giá bán: Một vạn danh vọng."

"Vẫn được."

Giá bán một vạn, có thể chấp nhận.

Dù sao một viên Phu Hóa Đản cũng cần một vạn danh vọng.

Không do dự.

Mua sắm!

"Mua sắm xong!"

Ôn Bình nhìn "Thần Giao" lẳng lặng nằm trong không gian hệ thống, lấy nó ra ngoài.

Sách rất mỏng.

Nhưng mà trang bìa rất dày.

Ôn Bình lật ra nhìn thoáng qua, phát hiện trong đó chỉ có một trang giấy, nhưng mà nếu lật tiếp thì có thể lật ra vô số trang.

Đối với thiên tài địa bảo, dược thảo tường giải trong đó, Ôn Bình không có nhìn kỹ, đưa nó cho Ôn mẫu luôn.

"Mẫu thân, sách này cũng là tiền bối cho ngươi. Trong sách bao gồm tin tức cặn kẽ của tất cả thiên tài địa bảo, tất cả dược thảo trên đời này."

Ôn mẫu cẩn thận từng li từng tí cầm lấy, kinh sợ nói cảm tạ: "Đa tạ tiền bối hậu ái! Mấy năm trước ta đã từng nghĩ tới, nếu có một quyển sách như thế thì tốt biết bao nhiêu. Thậm chí nghĩ tới dùng cả đời để viết một quyển sách như thế. Nhưng mà Triều Thiên Hạp quá lớn."

"Mẫu thân, đây là nội dung đơn giản nhất của quyển sách này. Đằng sau còn ghi chép pháp môn dung hợp cỏ cây, chỉ cần dùng thiên tài địa bảo ngàn năm tiến hành dung hợp với dược thảo đặc biệt thì có thể đạt được một bụi tiên thảo." Ôn Bình giải thích: "Tiên thảo… ngài có thể hiểu như vậy. Nó là một loại dược thảo đặc thù còn tốt hơn dược thảo ngàn năm trăm ngàn vạn lần. Có một bụi tiên thảo vào trong bụng, Luyện Thể có thể đạt tới Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh trong vòng một đêm. Có tiên thảo, người đã chết cũng có thể cứu sống."

Ôn Bình đổi cách giải thích khái niệm tiên thảo, cố gắng đạt tới mức mẫu thân có thể hiểu.

Nhưng mà cho dù Ôn Bình giải thích ngay thẳng dễ hiểu như vậy nhưng sau khi nghe Ôn Bình giải thích xong thì Ôn mẫu vẫn trầm mặc nửa ngày mới tiêu hóa hết lời Ôn Bình.

Tiêu hóa xong lời Ôn Bình, Ôn mẫu thấp thỏm cảm thán một câu.

"Phần đại lễ này của tiền bối… ta nhận lấy thì sợ hãi. Có thể tưởng tượng, con đường này, nếu như ta có thể học có sở thành, lại có Tiên Phủ Viên hỗ trợ, đủ để cho ta thành Linh Thiện đại sư đứng đầu nhất trên thế giới này, thậm chí địa vị có thể sánh ngang Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng hoặc là cường giả phong vương!"

Trừ cái chỗ Hồ Thiên Địa không nói, Triều Thiên Hạp chưa từng thiếu Linh Thiện đại sư. Bởi vì không phải tất cả mọi người đều có thiên phú tu luyện mạch môn.

Vậy nên phần lớn mọi người đều chọn tu luyện Linh Thiện một đạo, trở thành Linh Thiện đại sư.

【VIP】 Tiên Phủ Viên, căn cứ bồi dưỡng tiên dược! (3)

Cho dù Linh Thiện đại sư đông đảo nhưng cho đến bây giờ, tác dụng của Linh Thiện vẫn rất đơn giản.

Chữa thương.

Chế độc.

Tăng thực lực lên.

Trừ cái đó ra, gần như không có tác dụng gì khác.

Hơn nữa hiệu quả còn rất kém cỏi.

Cho nên địa vị của Linh Thiện đại sư cũng không cao, chỉ tốt hơn không thể tu luyện một chút.

Căn nguyên của tất cả vấn đề đều là vì thiên tài địa bảo, dược thảo có thể mua được ở Triều Thiên Hạp đều có số năm không cao, dược thảo ngàn năm gần như đều bị hái sạch.

Đồng thời, bồi dưỡng dược thảo cần thời gian quá dài.

Linh Thiện đại sư cũng không thể tu hành hoặc là cảnh giới tu hành không cao, chỉ có thể sống mấy trăm năm. Tốn cả đời cùng lắm cũng chỉ có thể bồi dưỡng được dược thảo mấy trăm năm.

"Nếu như mẫu thân có thể bồi dưỡng ra tiên thảo, vậy chắc chắn trên đời này không có vị Linh Thiện đại sư nào lợi hại hơn ngài." Nhìn vẻ mặt mẫu thân thấp thỏm đồng thời lại cực kỳ kinh hỉ và hưng phấn của ngài, trong lòng Ôn Bình chỉ cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Mẫu thân vui vẻ.

Hắn càng vui vẻ hơn.

Tiên Phủ Viên này chế tạo đúng rồi!

Sau cơn hưng phấn, Ôn mẫu lại hỏi: "Ta không thể gặp mặt cảm ơn tiền bối sao?"

“Không thể.” Ôn Bình lắc đầu.

Ôn mẫu có chút thất vọng thở dài, nói: “Được tiền bối hậu ái như vậy tặng truyền thừa và lễ vật như vậy, không thể gặp mặt cảm ơn, trong lòng có chút bất an.”

Ôn Bình nghe xong, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Nếu không phải không biết nên giải thích thế nào.

Hắn rất muốn nói đây là do hắn xây dựng cho nàng.

Không cần cảm ơn ai.

Tất cả đều là nàng nên được!

Lúc này, Ôn Bình mua một nhóm công cụ trồng cây đặc thù, sau đó liên tục đưa từng cái cho Ôn phụ bên cạnh, nói: “Mẫu thân, những công cụ này có thể dùng để bồi dưỡng thiên tài địa bảo, cũng có thể trồng thảo dược.”

Ôn mẫu tiếp tục dặn dò Ôn Bình: “Đứa nhỏ, vẫn là câu nói đó, nếu có cơ hội, nhất định phải dẫn ta đi gặp mặt cảm ơn vị tiền bối đó. Mẫu thân ngươi dù không có học được dung hợp cỏ cây thì cũng có thể dựa vào Tiên Phủ Viên này mà trở thành đệ nhất Dược Thiện đại sư ở Triều Thiên Hạp. Nếu như dung hợp cỏ cây một đạo có thể đại thành, sợ là địa vị có thể sánh ngang Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng! Phần hậu lễ này quá nặng!”

“Được được được, có cơ hội ta nhất định sẽ nói.” Ôn Bình thuận miệng qua loa tắc trách một câu.

Nhưng mà lời của mẫu thân cũng nhắc nhở hắn.

Cho dù chế tạo Tiên Phủ Viên cho mẫu thân thì cũng chỉ có thể khiến cho nàng trở thành một vị Linh Thiện đại sư càng ưu tú.

Cho dù bồi dưỡng ra tiên thảo, thành tựu tương lai tối đa cũng chỉ sánh ngang môn chủ Thiên Tượng Môn. Theo thời gian trôi qua, hiệu quả của Linh Thiện do tiên thảo làm thành càng ngày càng được nhiều người biết, có lẽ thành tựu sẽ cao một chút, nhưng chắc chắn cũng không cao đi đâu.

Hơn nữa dược thảo, thiên tài địa bảo ngàn năm chỉ dùng để làm linh thiện thì có chút đáng tiếc.

Nếu như có thể luyện đan thì hoàn mỹ!

Đó mới là phát huy tác dụng của thảo dược, thiên tài địa bảo tới cực hạn.

Một Luyện Đan Sư.

Một Luyện Đan Sư duy nhất.

Địa vị đó…

Tuyệt đối có thể vượt qua cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.

Thậm chí vượt qua người tu hành trên Thiên Vô Cấm.

Môn chủ Thiên Tượng Môn gì đó.

Quốc chủ U Quốc gì đó.

Tương lai sẽ khóc hô cầu xin một viên đan dược.

"Nếu đã cho mẫu thân Tiên Phủ Viên, vậy không ngại lại chế tạo một kiến trúc, làm ra Luyện Đan Sư. Bồi dưỡng mẫu thân thành vị Luyện Đan Sư đầu tiên trên thế giới!" Trong lòng Ôn Bình âm thầm làm ra quyết định, đợi lát nữa sẽ đi xem xem trong danh sách kiến trúc có kiến trúc Luyện Đan Sư hay không.

"Mẫu thân, vậy ngươi làm gì làm đi, ta còn có việc, ta đi trước." Nói làm là làm, Ôn Bình định rời khỏi Tiên Phủ Viên, đi xây dựng kiến trúc Luyện Đan Sư.

"Đi làm việc của ngươi đi. Có phụ thân ngươi ở đây với ta." Ôn mẫu dịu dàng cười một tiếng.

Ôn Bình gật gật đầu, quay người muốn đi gấp.

Bên cạnh, Ôn phụ vội mở miệng nói: "Tuyết, ngươi đi dạo trong Tiên Phủ Viên trước, ta có chuyện muốn nói với con một chút, nói xong sẽ đến ngay!"

Dứt lời, Ôn phụ lập tức đẩy Ôn Bình rời khỏi Tiên Phủ Viên.

Ở cổng Tiên Phủ Viên, Ôn phụ vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Tiểu tử thúi, lẽ nào phụ thân ngươi không có cái gì sao? Ta không yêu cầu xa vời tiền bối có thể cho ta cái gì nhưng ta nuôi dưỡng ngươi vài chục năm, bây giờ ngay cả Địa Vô Cấm cũng không phải, không thể giúp phụ thân ngươi một chút sao? Với thực lực của phụ thân người bây giờ, sao bảo hộ được mẫu thân ngươi. Cũng không thể mỗi lần có việc đều để cho lão Nguyên ra tay chứ."

"Có nó là đủ rồi. Cường giả phong vương tới cũng có thể bảo hộ ngài an toàn." Ôn Bình dứt lời, cất bước muốn đi.

Ôn phụ vội vàng kéo lại, sau đó bất đắc dĩ nói: "Có lão Nguyên thì an tâm. Nhưng ngươi suy nghĩ một chút, tương lai mẫu thân ngươi sẽ trở thành Linh Thiện đại sư đỉnh tiêm, mà ta mới là Địa Vô Cấm. Đến lúc đó chắc chắn xung quanh mẫu thân ngươi sẽ xuất hiện đủ loại cường giả Thiên Vô Cấm, giống như ngươi bây giờ, lúc đó ngươi để phụ thân chỉ có Địa Vô Cấm của ngươi để mặt mũi ở đâu."

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu: "Tục ngữ nói, muốn lấy được lòng của một nữ nhân, phải chiếm lấy dạ dày của nàng trước. Những Thiên Vô Cấm đó có đẹp trai, có mạnh, có quyền, còn có thế thì đã sao? Bọn họ sẽ không làm đồ ăn cho mẫu thân của ta ăn. Đây là ưu thế của ngài!"

"Ít chơi chiêu này!"

Ôn phụ tức giận nói.

Sau đó lại nói: "Nếu nói theo đạo lý của ngươi, trên đời này người nào có nhiều nữ nhân nhất, đó chính là đầu bếp?"

"Ngươi còn muốn nạp thiếp!" Ôn Bình ra vẻ hoảng sợ.

Ôn phụ vội vàng giải thích: "Ngươi đừng nói mò, nếu để cho mẫu thân ngươi nghe được lời này, ta không chịu nổi. Đừng nói sinh thêm một, đêm nay cũng không chắc có thể lên giường ngủ. Đi, đừng nói nhảm, giúp phụ thân ngươi một tay, ta rất cần giúp đỡ!"

【VIP】 Tư Không Truy Tinh về Thiên Dương Thành

"Phụ thân, ngài quên rồi?" Ôn Bình thuận thế nắm bả vai Ôn phụ, sau đó thấm thía nói, bắt chước giọng điệu Ôn phụ năm đó: "Năm đó ta ngồi ăn rồi chờ chết, năm đó ngài giáo dục ta như thế nào: 'Người, chỉ khi nào tự mình cố gắng lấy được cái gì thì mới là của chính hắn', bây giờ ta trả lại câu này cho ngài, cảm ơn ngài đã dạy bảo!"

Nói xong, Ôn Bình vội vàng hóa thành kinh hồng rời đi.

Cho dù Ôn phụ ở phía sau mắng như thế nào thì hắn cũng không quay đầu lại.

Một ngày nào đó, hắn sẽ hiểu được nổi khổ tâm của người làm con như mình.

Đương nhiên.

Chỉ là nói đùa thôi.

Đối với phụ thân, chắc chắn hắn cũng sẽ cho chút đồ tốt.

Nhưng mà không phải bây giờ.

Rời khỏi Tiên Phủ Viên, Ôn Bình trở về Thính Vũ Các trước, sau đó mở ra danh sách kiến trúc.

Đừng nói.

Đúng là có kiến trúc về phương diện luyện đan.

Nhưng mà nếu muốn cho mẫu thân thì không thể đơn sơ.

"Đan Tháp."

"Thánh địa chí cao vô thượng của Luyện Đan Sư một mạch, trong đó cất giữ vô số đan phương, một số pháp môn luyện đan thượng đẳng, càng có linh hỏa luyện đan…."

"Giá cả xây dựng: Hai vạn danh vọng."

"Thời gian xây dựng: Hai trăm giờ."

“Tạo.”

Ôn Bình xây dựng Đan Tháp bên cạnh Tiên Phủ Viên.

Làm xong tất cả, Ôn Bình tiếp tục tu luyện, dùng Trường Mạch Công thôn phệ mộc khí tĩnh tu, cho đến ngày thứ hai Ôn Bình mới rời khỏi Thính Vũ Các.

Sau khi rời khỏi Thính Vũ Các, Ôn Bình chuẩn bị tiếp tục đi Thiên Dương Thành quan chiến, dù sao cũng là đệ tử tông môn của mình tranh tài, người làm tông chủ như hắn không thể lười biếng.

Trước khi đi, Ôn Bình muốn đi xem Tư Không Truy Tinh một chút xem thương thế khôi phục thế nào. Khi tìm tới hắn, hắn đang quan sát Thanh Liên Kiếm Ý trong mạch môn của mình.

“Xem ra là chưa hết hi vọng.”

Ôn Bình nói một câu, dọa cho Tư Không Truy Tinh bay mất nửa cái hồn.

Tư Không Truy Tinh vội vàng thu cảm giác lại, thất kinh đứng dậy cung nghênh Ôn Bình: “Ôn tông chủ, ngài đến đây lúc nào?”

“Đến rất lâu. Lần sau khi nội thị mạch môn thì nên cẩn thận một chút, nếu cảm giác của ngươi phát động Thanh Liên Kiếm Ý, mạng của ngươi sẽ không còn.” Ôn Bình cũng không có cảnh cáo, bởi vì đối với lão hồ ly như này, cảnh cáo sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại, chuyện nên làm hắn vẫn sẽ làm.

Dứt khoát theo ý hắn, nói cho hắn biết kết quả là được.

Lão hồ ly đều tiếc mạng.

Như vậy hắn mới biết sợ.

“Ôn tông chủ, ta chỉ hiếu kỳ muốn xem, hiếu kỳ muốn xem…” Tư Không Truy Tinh rút một cái ghế ra, cũng vội vàng rót một ly nước trà, giống như hạ nhân hầu hạ lão gia.

Ôn Bình không có ngồi, chỉ là dò xét hắn trên dưới một chút, sau đó nói: “Một buổi tối, linh thể khôi phục gần hai thành, tốc độ cũng không tệ lắm.”

Dứt lời, Ôn Bình quay người đi.

Tư Không Truy Tinh vội vàng đuổi theo, khom người đưa tiễn.

Cẩn thận từng li từng tí, nửa hoàn toàn không có chút tư thái cường giả phong vương nào.

Nhìn đến đây, cuối cùng Ôn Bình cũng hiểu được tại sao Tư Không Truy Tinh có thể được quốc chủ U Quốc trọng dụng, lại cho vị trí Phó điện chủ Giám Sát Điện.

Nếu không nhìn tu vi, ai biết hắn là cường giả phong vương?

Không biết còn tưởng rằng là hạ nhân siểm nịnh của một tài chủ nào đó.

Khi chuẩn bị thông qua truyền tống trận rời đi tông môn, Ôn Bình đột nhiên nhớ tới Ti Hải Hiền.

Hẳn là Ti Hải Hiền còn đang bận bịu tìm manh mối Vụ Kỳ Vương bỏ mình. Không bao lâu thì sẽ phải đi sa trường, bây giờ không cần thiết tốn thời gian cho chuyện này.

Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Ti Hải Hiền.

Lúc này, không ngoài dự tính của Ôn Bình, Ti Hải Hiền đang bận rộn. Vì tra manh mối Vụ Kỳ Vương bỏ mình, hắn điều động tất cả lực lượng còn lại của Vực Chủ Phủ. Người Giám Sát Điện tra rồi, hắn cũng tra, người quen của Vụ Kỳ Vương, hắn cũng phải tra…

Đương nhiên.

Ti Hải Hiền biết nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương.

Nhưng tại sao còn phí hết tâm tư tra nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương như thế, đó là bởi vì hắn không muốn để cho Tư Không Truy Tinh tìm được cán, sau đó dùng tội danh không làm tròn trách nhiệm định tội của hắn.

Điều đi sa trường và bị phạt đi sa trường là hai khái niệm.

Cái trước, có cơ hội tấn thăng.

Cái sau, cho dù có làm nhiều thì chỉ là lấy công chuộc tội.

Thấy Truyền Âm Thạch đột nhiên có động tĩnh, Ti Hải Hiền vội vàng ra khỏi Vực Chủ Phủ.

Truyền Âm Thạch vừa kết nối, Ôn Bình mở miệng nói thẳng: "Chuyện Vụ Kỳ Vương giao cho thủ hạ, ngươi không cần lo. Những ngày này ngươi chuyên tâm tu luyện, chờ đến sa trường, dùng tốc độ nhanh nhất kiến công, cũng trèo lên trên."

Ti Hải Hiền đắng chát giải thích: "Tông chủ, không tra không được, Giám Sát Điện Phó điện chủ đó âm thầm tỏ vẻ muốn nhắm vào ta. Nếu như bị hắn nắm được cán, chụp một cái tội danh không làm tròn trách nhiệm, vậy ta có lập nhiều công ở sa trường cũng chỉ có thể tính lập công chuộc tội."

"Tư Không Truy Tinh sẽ không làm khó dễ ngươi. Bỏ chuyện trong tay xuống, mượn cớ về tông tu luyện, ba tháng, một cái búng tay."

"Tông chủ, ngài nói thật chứ?"

Nghe tông chủ nói Tư Không Truy Tinh sẽ không làm khó hắn nữa.

Ti Hải Hiền đại hỉ.

Hắn cũng muốn tu luyện.

Chỗ như Đệ Ngũ Thế Giới, nếu như có thể, hắn muốn ở bên trong mười mấy hai mươi năm không ra ngoài.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ cố ý trêu chọc ngươi?" Ôn Bình hỏi ngược một câu.

Ti Hải Hiền vội vàng giải thích: "Sẽ không, sẽ không, chắc chắn tông chủ ngài sẽ không. Vậy lát nữa ta sẽ mượn cớ rời khỏi Thiên Dương Thành tra án!"

"Ừm."

Nói xong, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch.

Một bên khác, Ti Hải Hiền thấy Truyền Âm Thạch không có động tĩnh, mừng rỡ cất Truyền Âm Thạch, sau khi trở lại Vực Chủ Phủ thì lập tức nói cho thủ hạ là hắn muốn ra khỏi thành tra án.

Đương nhiên.

Ra khỏi thành không hơn trăm dặm thì truyền tống trận đã đưa hắn về Bất Hủ Tông.

Vừa về tông, Ti Hải Hiền cũng không đoái hoài tới chào hỏi người trong tông môn, vọt thẳng đến Đệ Ngũ Thế Giới.

【VIP】 Tư Không Truy Tinh về Thiên Dương Thành (2)

Nhưng mà trên đường đi Đệ Ngũ Thế Giới, vừa khéo gặp Hoài Diệp đưa Linh Thiện cho Tư Không Truy Tinh.

Biết đồ ăn của Hoài Diệp đều là trân tu mỹ vị, còn biết Hoài Diệp sẽ không làm đồ ăn khi không đến giờ cơm, cho nên Ti Hải Hiền không nhịn được dừng lại dò hỏi: "Tiểu Diệp, không phải giờ cơm mà làm một chén lớn như thế, ai có phúc khí như vậy?"

"Ti trưởng lão, ngài về rồi sao. Chén Linh Thiện này còn có thể cho ai, cho cái tên ra sân rất phách lối, bị đánh cũng vô cùng tàn nhẫn, Phó điện chủ Giám Sát Điện chứ sao."

Hoài Diệp vừa nói vừa đi tới nơi ở của Tư Không Truy Tinh.

Ti Hải Hiền sửng sốt một chút.

Phó điện chủ Giám Sát Điện?

"Ta cũng đi xem một chút." Ti Hải Hiền vội vàng đuổi theo bước chân Hoài Diệp, chỉ chốc lát đã đến nơi ở của Tư Không Truy Tinh.

Nghe được mùi thơm, Tư Không Truy Tinh giống như là sói đói nhào ra, vừa ra khỏi cửa thì đụng phải Ti Hải Hiền ở đối diện, sau đó bốn mắt nhìn nhau.

"Là ngươi!"

Tư Không Truy Tinh kinh ngạc mở miệng.

Ti Hải Hiền thấy thế thì buồn cười nói: "Đúng dịp, đúng dịp."

Lúc này hắn mới hiểu được, khó trách tông chủ nói Tư Không Truy Tinh sẽ không tìm hắn để gây sự.

Hóa ra là vì như vậy.

Tư Không Truy Tinh giật mình nói: “Ngươi lại là người của Bất Hủ Tông! Khó trách, khó trách cho dù là Long Dương Vương hay là Diệp Trạch Vương lôi kéo ngươi, ngươi cũng chưa từng đồng ý.”

“Không không không, vậy ngươi suy nghĩ nhiều. Ta không đứng đội chỉ là vì ta chỉ trung với U Quốc. Được rồi, nói cho ngươi nhiều như vậy làm gì.” Dứt lời, Ti Hải Hiền cất bước đi.

Tư Không Truy Tinh không chết.

Vậy xem ra cũng thành người mình.

Đã là người một nhà, cũng không dài dòng, tu luyện quan trọng.

Tư Không Truy Tinh vội vàng hô lớn: “Tiểu tử ngươi chớ đi!”

Lúc này, Hoài Diệp bên cạnh tức giận mở miệng nói: “Lão đầu, ngươi uống hay không, không uống ta cho chó ăn.”

…

Thương Ngô Thành dưới Vân Lam Sơn.

Đang tuần cảnh với Ác Linh Kỵ Sĩ, bỗng nhiên Cáp Cáp quay đầu nhìn về phía Vân Lam Sơn.

“Gâu gâu gâu…”

Hình như có người đang gọi nó.

…

Lại nói Ôn Bình, trong mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Ôn Bình đều đến Thiên Dương Thành. Ban ngày xem so tài, ban đêm về tông tiếp tục tu luyện.

Bởi vì có đệ tử Bất Hủ Tông cho nên chế độ vốn đã rất nhanh lại tăng tốc lần nữa.

Ba ngày, đấu vòng loại đã kết thúc.

Đáng nhắc tới chính là Long Dương Vương thấy Tư Không Truy Tinh chậm chạp chưa có trở về, đến lúc không kìm nén được nữa, lên tiếng hỏi.

Đối với chuyện này, Ôn Bình tùy tiện tìm một cái lý do qua loa tắc trách.

Lý do cũ.

Uống rượu!

Long Dương Vương nghe xong cũng không tiếp tục gặn hỏi, nhưng mà rõ ràng sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng mà sau mấy ngày, Long Dương Vương lại cực kỳ nhiệt tình với hắn, hơn nữa cũng không keo kiệt, hết lời tán dương đệ tử Bất Hủ Tông.

Còn có lúc hắn còn móc ra đủ loại đồ chơi hay tặng cho mấy người Hoài Diệp.

Đối với chuyện này, Ôn Bình không có ngăn cản.

Hắn hiểu tâm tư của Long Dương Vương, cho nên nếu như không nhận thì sẽ khiến cho trong lòng của hắn càng thêm không có cảm giác an toàn.

Mặc dù Long Dương Vương tới gần hắn là có mục đích, nhưng mà hoàn toàn chính xác là ra tay hào phóng, rộng lượng, cho nên nếu có thể cho hắn cảm giác an toàn thì nhất định hắn sẽ cho.

Về phần sau đấu bán kết.

Vẫn như cũ.

Rút thăm quyết định.

Nhưng mà lần này chia tổ rút thăm.

Tổng cộng chia làm bốn tổ, người trong bốn tổ đồng thời tiến hành tranh tài chọn ra một người mạnh nhất, cuối cùng thì bốn người này tiến hành tranh trận chung kết.

Trong lúc tất cả mọi người chờ mong, Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu đều chia ra hai tổ khác nhau.

Cùng lúc đó, thương thế của Tư Không Truy Tinh cũng khôi phục bảy tám phần. Ôn Bình cũng không muốn giúp hắn khôi phục hoàn toàn, cho nên cùng ngày, khi hắn khôi phục

đến bảy tám phần thì đưa về Thiên Dương Thành. Trước khi đi, Ôn Bình dặn dò Tư Không Truy Tinh một câu.

"Sau khi trở về, tốt nhất ít có ý đồ xấu, nếu không, không biết lúc nào sẽ là họa từ miệng mà ra. Đương nhiên, nếu ngươi không tiếc mạng, coi như ta không nói gì."

Tư Không Truy Tinh vội vàng gật đầu: "Ôn tông chủ, ngài yên tâm, ta tiếc mạng, ta chắc chắn tiếc mạng. Sau khi trở về ta sẽ chờ mệnh lệnh của ngài, ngài muốn ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó."

"Trở về, lập tức thả những tông chủ, tộc trưởng ở Nguyên Dương Vực. Còn bản án Vụ Kỳ Vương, tự ngươi xem rồi xử lý đi."

Đối với chuyện Vụ Kỳ Vương, Ôn Bình chỉ dặn dò một câu.

Bởi vì tra không được manh mối, Ôn Bình đoán chắc chắn quốc chủ U Quốc sẽ không vui.

Hoặc là tự mình tra.

Hoặc là phái người có năng lực hơn tra.

Cho nên không cần để Tư Không Truy Tinh giấu diếm cái gì.

Sau khi Tư Không Truy Tinh nghe được, cái hiểu cái không gật đầu: "Ôn tông chủ, ngài yên tâm. Ta nhất định sẽ giá họa bản án Vụ Kỳ Vương cho Già Thiên Lâu!"

"Đi."

Ôn Bình phất phất tay, dùng truyền tống trận đưa hắn đi.

Oanh ——

Khi bạch quang truyền tống trận rơi vào Thiên Dương Thành, người đầu tiên chú ý tới đạo bạch quang này là Long Dương Vương.

Trăm hơi thở sau, Long Dương Vương lập rời khỏi chỗ ở, đi Giám Sát Điện của Tư Không Truy Tinh. Vừa nhìn thấy Tư Không Truy Tinh thì lạnh lùng chế giễu: "Ngươi cũng rảnh

quá ha, Vụ Kỳ Vương chết, ngươi không bỏ thời gian điều tra, còn có thời gian đi Bất Hủ Tông uống rượu.”

Nghe được câu này, Tư Không Truy Tinh nhướng mày.

Còn diễn nữa?

Ngài là diễn viên kinh nghiệm.

Bội phục bội phục!

“Điện hạ, ngài rảnh quá.” Tư Không Truy Tinh không nhịn được nói một câu, sau đó xoay người đi, không quay đầu lại.

Tư Không Truy Tinh đi lần này, Long Dương Vương nhạy bén thấy được da thịt lộ ra bên ngoài quần áo Tư Không Truy Tinh, vậy mà lại có rất nhiều vết thương vừa mới khép lại.

Hơn nữa vết thương còn không nhỏ!

Dùng cảm giác tìm tòi, phát hiện linh thể cũng bị thương.

Nhìn đến đây, Long Dương Vương lập tức lộ ra ý cười, sau khi cười to thì rời khỏi đây.

【VIP】 Tư Không Truy Tinh về Thiên Dương Thành (3)

Trở lại chỗ ở, Long Dương Vương đại hỉ: “Hóa ra uống rượu chỉ là ngụy trang, khó trách rõ ràng chọc giận ta nhưng vẫn rầu rĩ không vui. Trên người có nhiều vết thương, linh thể cũng bị thương không nhẹ, xem ra là bị đánh một trận ở Bất Hủ Tông!”

Cùng lúc đó, Tư Không Truy Tinh nằm ở trên giường, vẻ mặt u ám.

“Đúng là mất cả chì lẫn chài mà!”

“Giúp đỡ Diệp Trạch Vương đối phó Long Dương Vương nhiều năm như vậy, không nghĩ tới kết quả lại trở thành người phe Long Dương Vương.”

“Cẩu Đông… Long Dương Vương này đúng là biết diễn. Diệp Trạch Vương điện hạ bị mắc lừa, ta cũng trúng kế hoạch lớn… được rồi, được rồi, phó thác cho trời đi. Cũng may mình còn hữu dụng với tông chủ Bất Hủ Tông, tương lai cho dù Long Dương Vương ngồi lên vị trí quốc chủ U Quốc thì hắn cũng sẽ không giết ta.”

…

Hôm sau.

Đấu bán kết mở ra, theo tất cả người bị nhốt ở địa lao Giám Sát Điện được phóng thích, rốt cục lần trăm năm thịnh hội này ở Thiên Dương Thành cũng nghênh đón đỉnh phong, người người vui vẻ ra mặt.

Về phần Tư Không Truy Tinh, đã hoàn toàn không có tâm tư xem thi đấu.

Long Dương Vương thấy thế thì đại hỉ.

Chờ Ôn Bình đến xem thi đấu, hắn lại đề nghị tặng Dương Nhạc Nhạc cho Ôn Bình.

“Ôn tông chủ, bản vương thấy Dương Nhạc Nhạc này thiên tư trác tuyệt, mà vừa khéo quý tông lại có phương pháp tu hành dị mạch khác ngoài năm loại dị mạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngươi thu Dương Nhạc Nhạc này là thích hợp nhất. Bản vương thu thì còn không biết phải dạy hắn cái gì.”

Ngồi ở một bên, Ôn Bình nghe được câu này thì bất đắc dĩ cười một tiếng, không có trả lời.

Thấy thế, Long Dương Vương gấp, vội vàng nói: “Ôn tông chủ, ngươi không cần khách khí với ta. Dương Nhạc Nhạc này đúng là xứng với quý tông nhất!”

Nghe được một câu nói đó, các đệ tử sau lưng Bất Hủ Tông chỉ có thể nín cười.

Vực Chủ Kình Thiên Vực nghe được câu này thì tự lẩm bẩm một câu: “Vào Bất Hủ Tông cũng không tệ, nếu như Dương Nhạc Nhạc có thể vào Bất Hủ Tông, Kình Thiên Vực ta vẫn có thể được nhờ. Dù sao thực lực và địa vị của Bất Hủ Tông cũng không phải cường giả phong vương bình thường có thể sánh ngang.”

Giờ phút này, chỉ có Ôn Bình không nói một lời, biểu cảm vẫn giữ bình tĩnh, nói sang chuyện khác: “Điện hạ, vấn đề này chờ một hồi hãy nói đi.”

“Vậy thì chờ một hồi hãy nói, chờ một hồi hãy nói.” Long Dương Vương vội vàng đồng ý.

Thái độ này, đã không còn tư thái vài ngày trước.

Bây giờ chỉ có cẩn thận từng li từng tí.

Tất cả nguyên do đều vì Long Dương Vương không muốn mất đi Ôn Bình.

Chuẩn xác mà nói thì là không muốn mất đi Bất Hủ Tông.

Kết quả là trong mấy ngày kế tiếp, Long Dương Vương vẫn chơi chiêu trước đó, hung ác tán thưởng đệ tử dự thi của Bất Hủ Tông.

Hơn nữa còn bất công, quang minh chính đại ban thưởng!

Nhưng bây giờ mới đấu bán kết.

Đây chính là chuyện chưa từng xảy ra trong lịch sử giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng, những người khác nhìn, ngoại trừ hâm mộ thì cũng chỉ có ghen ghét.

Ai kêu mình không phải là đệ tử Bất Hủ Tông chứ.

Nhất là khi đấu bán kết kết thúc, trong số thiên kiêu tiến vào trận chung kết có một nửa là đệ tử Bất Hủ Tông, Long Dương Vương tuyên bố trước mặt mọi người, gần ba mươi người này, mỗi người cho một món vũ khí do Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo.

Lần này, không chỉ người dự thi hâm mộ.

Người xem hâm mộ.

Cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm cũng hâm mộ.

Dù sao khi bọn họ ở Địa Vô Cấm Thượng Cảnh cũng không có được một món vũ khí do Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo. Đến Thiên Vô Cấm mới mời được Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo vũ khí cho mình.

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ có thể lắc đầu cười.

Long Dương Vương này vì lôi kéo Bất Hủ Tông, đồng thời lấy được hảo cảm của mình, đúng là dốc hết vốn liếng.

Đối với chuyện này.

Ôn Bình chỉ có thể nói.

Chờ đến khi U Quốc phân tranh với Bất Hủ Tông, mình sẽ tha cho hắn một lần.

Chỉ vì lần ra tay hào phóng này!

Nhưng mà thật ra thì đối với mấy người Diệp Vũ Mai đã bước vào đấu bán kết, Long Dương Vương ban thưởng cũng được, Nguyên Dương Vực ban thưởng cũng được, thật ra thì đều là có cũng được mà không có cũng không sao. Bởi vì thân ở Bất Hủ Tông, bọn họ gặp quá nhiều.

Nếu như có thể, bọn họ tình nguyện cái gì cũng không cần, chỉ muốn đổi lấy một lần nhân phẩm bạo phát lớn khi xem phim truyền hình ở Quan Ảnh Thất!

Hơn nữa đối với bọn họ thì đáng giá vui vẻ nhất chính là bước vào đấu bán kết.

Trong Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở Nguyên Dương Vực, bước vào đấu bán kết, trước kia bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhưng bây giờ không chỉ làm được mà còn là trước mặt thân nhân, bằng hữu, toàn bộ gia tộc và toàn bộ Nguyên Dương Vực!

Nếu là trước đây, cho dù bọn họ uống say mỗi ngày cũng không dám làm xuân thu đại mộng như thế.

Đồng thời, còn có một nguyên nhân khác đáng vui vẻ khi bước vào đấu bán kết, bước vào đấu bán kết chẳng khác nào bước vào top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng!

Tông chủ từng nói, bước vào top một trăm thì có thể có được tư cách mua sắm Tuyền Qua Đồ và Tuyền Qua Sát Khí ở Tử Khí Các. Mặc dù chỉ là tứ tuyền nhưng đó mới là thứ mà bọn họ muốn nhất.

Nhận thưởng của Long Dương Vương xong, mấy người Diệp Vũ Mai lập tức chạy như bay vào trong lồng ngực người nhà.

Thấy cảnh này, Ôn Bình đột nhiên nghĩ đến một chuyện, sau đó dùng tinh thần lực truyền âm cho Tần Sơn và Vu Mạch bên cạnh: “Tần Sơn, tối nay ngươi đi Vân gia ở Tinh Duyệt Thành một chuyến. Vu Mạch, ngươi đi Dương gia một chuyến. Sáng sớm ngày mai, dẫn người của hai nhà đến Thiên Dương Thành.”

“Vâng, tông chủ!”

Tần Sơn và Vu Mạch vội vàng gật đầu.

Dặn dò chuyện Vân gia và Dương gia xong, Ôn Bình đứng dậy muốn về tông, bởi vì ngày mai mới bắt đầu trận chung kết.

Nhưng mà vừa muốn từ biệt Long Dương Vương rời đi thì Long Dương Vương liền đứng dậy, hứa trước mặt tất cả mọi người.

【VIP】 Dẫn người của Vân gia, Dương gia đến quan chiến

“Ôn tông chủ đã nói đệ nhất Nguyên Dương Vực sẽ tặng nửa bước Yêu Tổ làm tọa kỵ, có muốn lấy ra phần thưởng quý giá hơn cái này cũng không thể. Nhưng mà bản vương vẫn phải thêm chút phần thưởng!”

Dứt lời, Long Dương Vương đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, thủ hạ phía dưới lập tức lấy ra bảo rương đã chuẩn bị trước.

Thấy thế, tất cả mọi người mong đợi nhìn về phía bảo rương, suy đoán trong bảo rương là cái gì.

“Thiên tài địa bảo ngàn năm?”

“Mạch thuật Thiên cấp?”

“Công pháp Thiên cấp?”

“Nhưng mà cho dù nói như thế nào đi nữa, nếu Long Dương Vương điện hạ ra tay thì chắc chắn sẽ không đơn giản.”

“Phần thưởng cho đệ nhất Nguyên Dương Vực này sắp phong phú hơn đệ nhất U Quốc rồi.”

“Ha ha ha, đúng đó. Nếu như quốc chủ biết chuyện này, đoán chừng hắn phải sầu chết. Đệ nhất Nguyên Dương Vực ban thưởng phong phú như vậy, nếu đệ nhất U Quốc kém hơn cái này thì… chậc chậc!”

Trong tiếng bàn luận của mọi người, Long Dương Vương sai người từ từ mở bảo rương ra, ánh mắt rơi vào Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc, không có nhìn hai người Long Chiến bước vào trận chung kết.

“Đệ nhất sẽ lấy được bảo vật này.”

Dứt lời, người của Long Dương Vương giơ lệnh bài lam kim sắc trong bảo rương lên cao.

Ngay lúc tất cả mọi người nghi hoặc đây là cái gì, Long Dương Vương lại nói: "Thứ này tên là Nguyên U Lệnh, mỗi hơn trăm năm, quốc chủ mới ban cho cường giả phong vương một cái."

Đối với Nguyên U Lệnh, Long Dương Vương không có giới thiệu nhiều, bởi vì bí mật liên quan đến nó không thể bị những người khác biết được.

Nhưng mà những người có đi xem tranh đấu cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng ở U Quốc lập tức kinh hô.

Bởi vì năm ngoái đệ nhất U Quốc, ban thưởng chính là một cái Nguyên U Lệnh!

"Lại là Nguyên U Lệnh!"

"Ông trời ơi, bây giờ quốc chủ nên sầu thiệt rồi đó."

"Cái gì là Nguyên U Lệnh?"

"Đừng chỉ kinh ngạc, giải thích một chút cái gì là Nguyên U Lệnh đi, gấp chết người ta."

"Nguyên U Lệnh có tác dụng gì thì ta không biết, nhưng trăm năm trước, đệ nhất U Quốc nhận được ban thưởng chính là một cái Nguyên U Lệnh. Nghe nói, dùng cái Nguyên U Lệnh này thì có thể đi đến một chỗ thần bí tu hành."

"Chỗ thần bí?"

"Đó là chỗ nào?"

"Được rồi, đừng hỏi nữa, đã nói là chỗ thần bí, vậy chắc chắn là ta không biết rồi."

"Ta thì biết một chút. Chỉ sợ các ngươi còn không biết, đệ nhất U Quốc trăm năm trước bây giờ đã là Thiên Vô Cấm, mà đệ nhị U Quốc lúc trước vẫn chỉ là Địa Vô Cấm Thượng Cảnh. Chênh lệch cực lớn, mọi người đều suy đoán là bởi vì Nguyên U Lệnh."

Trong tiếng bàn luận của vô số người, Long Dương Vương sai người đóng bảo rương lại, sau đó nói với Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc: "Nguyên U Lệnh chính là chí bảo của hoàng tộc U Quốc ta, đệ nhất U Quốc trăm năm trước mới có

thể đạt được, hôm nay nếu như ai trong hai ngươi có thể lấy được đệ nhất Nguyên Dương Vực, người đó có thể được Nguyên U Lệnh này.”

Nói xong, Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu nhìn nhau, sau đó đều cười quay qua hành lễ với Long Dương Vương.

“Đa tạ điện hạ!”

“Đa tạ điện hạ!”

Long Dương Vương hòa ái cười một tiếng, nói: “Được rồi, đi nghỉ ngơi đi, chuẩn bị cẩn thận cho trận chung kết ngày mai.”

“Rõ!”

“Rõ!”

Hai người một trước một sau lần lượt rời đi.

Long Dương Vương cũng sai người cất Nguyên U Lệnh.

Chỉ đợi ngày mai đến!

…

Vào đêm.

Thương Ngô Thành.

Dương gia.

Vu Mạch mặc thường phục đi tới cửa Dương gia, cửa lớn Dương gia đóng chặt, cổng còn có không ít hộ vệ, hơn thực lực của từng hộ vệ cũng không tệ.

Thậm chí còn có hộ vệ Trấn Nhạc Cảnh!

“Người của Dương gia đã phát triển tốt như vậy sao?” Vu Mạch tò mò nhìn mấy lần.

Nhưng mà sau khi cẩn thận nhìn kĩ thì Vu Mạch phát hiện những hộ vệ này lại chia làm mấy tốp, quần áo cũng cũng không giống nhau. Khi Vu Mạch đi tới trước, còn chưa mở miệng thì đã bị một hộ vệ Thông Huyền Cảnh ngăn cản.

“Người không phận sự miễn vào!”

Vu Mạch cũng không giận mà đáp: “Ta là lão hữu của gia chủ Dương gia Dương Tông Hiền.”

“Cho dù ngươi là ai cũng không được, hôm nay Dương gia đang trao đổi đại sự, người tới đều là đại nhân vật có mặt mũi ở Thương Ngô Thành.” Một vị hộ vệ Thần Huyền Cảnh khác mở miệng.

Không đợi Vu Mạch lên tiếng lần nữa, vị hộ vệ có thực lực mạnh nhất là Trấn Nhạc Cảnh đã lạnh giọng nói: “Được rồi, mau đuổi hắn đi đi, nếu còn nhao nhao làm phiền đến chuyện làm ăn của chủ nhân, các ngươi không tránh khỏi bị phạt.”

Những hộ vệ còn lại đang muốn đuổi người, lúc này Vu Mạch không khỏi lầm bầm một câu: “Một thời gian không gặp, Dương Tông Hiền này làm ăn không tệ.”

Lầm bầm xong, trong số những người đóng giữ ở ngoài cửa Dương gia đột nhiên có một người tách đám người ra, xông về phía Vu Mạch.

Bịch một tiếng, quỳ xuống.

“Tham kiến Vu trưởng lão!”

Vu Mạch nhướng mày: “Ngươi biết ta?”

“May mắn từng gặp Vu trưởng lão một lần, đến nay vẫn không quên được anh tư của ngài.” Lão bộc Dương gia nịnh nọt nói.

Vu Mạch bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó ngắm nhìn bốn phía một chút, chỉ sợ gây ra rối loạn lớn hơn, vội vàng nói: “Dẫn ta đi gặp Dương Tông Hiền.”

“Mời ngài vào bên trong.” Lão bộc của Dương gia vội vàng đứng lên, phủi phủi bụi đất trên quần áo, sau đó ánh mắt lạnh lẽo nhìn người cản đường: “Còn nhìn cái gì, mau tránh ra!”

Có lão bộc của Dương gia mở đường, không ai cản Vu Mạch nữa.

Chỉ là sau khi Vu Mạch đi vào Dương phủ, những hộ vệ ở cổng lại khó hiểu.

“Người vừa rồi là ai?”

“Vu trưởng lão?”

“Cái gì, Vu trưởng lão?”

“Má ơi, không phải là trưởng lão Bất Hủ Tông chứ.” Vị hộ vệ Trấn Nhạc Cảnh đó kịp phản ứng.

Nói xong.

Tất cả mọi người bối rối.

Trưởng lão Bất Hủ Tông trước mặt, bọn họ lại không biết!

Cùng lúc đó, Vu Mạch được lão bộc của Dương gia dẫn đến sảnh chính, người trong sảnh chính thấy mình dặn đi dặn lại đừng cho người tới quấy rầy bọn họ nhưng vẫn có người tới.

Đang nổi giận thì Dương Tông Hiền bỗng đứng dậy, sau đó đi ra khỏi sảnh chính, cung kính cung nghênh: “Gia chủ Dương gia Dương Tông Hiền tham kiến Vu trưởng lão, Vu trưởng lão đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội!”

【VIP】 Dẫn người của Vân gia, Dương gia đến quan chiến (2)

Vu Mạch cũng không nhiều lời, nói ngay vào điểm chính: "Dương huynh khách khí. Nhưng mà ta cũng không muốn nói nhiều, ngươi tranh thủ dọn dẹp một chút, sáng sớm ngày mai ta dẫn người của Dương gia ngươi đi một chỗ tốt."

"Chỗ tốt?"

Dương Tông Hiền hơi nghi hoặc một chút, đang muốn giải thích một chút trước mặt còn có chuyện làm ăn lớn thì Vu Mạch lại nói.

"Tông chủ kêu ta tới."

Nói xong, Dương Tông Hiền hô lớn: "Lão Dương, lập tức gọi tất cả người của Dương gia về!"

…

Tinh Duyệt Thành.

Vân gia.

"Nhanh một chút, động tác nhanh hơn chút nữa, nhất định phải tạo thành thói quen. Nhanh tay, nhanh mắt, phản ứng nhanh! Chỉ có nhanh thì ngươi mới có thể chiếm được tiên cơ cùng cảnh, mới có thể ra quyền thứ hai khi đối phương mới ra quyền đầu tiên!"

Trong sân luyện võ, một vị tu sĩ Thông Huyền Cảnh đang chăm chỉ không ngừng chỉ điểm một đám Luyện Thể thất, bát trọng của Vân gia luyện võ.

Người này chính là gia chủ Vân gia.

Cũng chính là phụ thân của Vân Liêu.

Lúc có người của Vân gia không tập trung, Vân phụ nhặt một cục đá lên, ném mạnh vào mông hắn.

“Lần sau liều mạng với người ta, kẻ địch của ngươi sẽ cho phép ngươi phân tâm sao? Có phải không muốn sống không.”

Bị một hòn đá ném trúng, thanh niên bị đau ngao ngao kêu to, xoa nắn cái mông, sau đó đắng chát nói: “Đại cữu, vừa rồi ta đang nghĩ chiêu thức. Hơn nữa bây giờ Vân gia ta độc đại ở Tinh Duyệt Thành, lấy đâu ra kẻ địch.”

“Ta nói sao gần đây tiểu tử ngươi luôn không tập trung luyện võ, hóa ra là nghĩ như vậy.” Vân phụ giận không kềm được lại nhặt một cục đá lên, đang muốn muốn ném đi qua thì lại bị một giọng nói ngăn cản.

Một vị phụ nhân vội vàng chạy đến, sau lưng còn có mấy thị nữ hai tay xách đầy hộp cơm đuổi theo.

“Đại ca, ngài nhẹ tay!”

Vân phụ chất vấn người tới: “Ngươi tới làm gì?”

Phụ nhân vội vàng nói: “Đã luyện một ngày, ta tới đưa bữa ăn khuya cho tiểu tử thúi này. Tối hôm qua, sau khi trở về hắn luôn kêu đói. Võ phải luyện, cơm cũng phải ăn đúng không.”

“Đang luyện võ, ăn khuya cái gì?” Vân phụ tức giận trừng mắt nhìn phụ nhân trước mặt một chút.

Muội muội này của mình.

Hắn phục!

Yêu chiều con như thế, sau này phải làm sao.

“Đại ca, thật ra thì tiểu tử thúi này nói cũng không sai. Bây giờ Vân gia ta độc đại ở Tinh Duyệt Thành, người trong toàn bộ Hồ Thiên Địa đều biết bây giờ tiểu tử Vân Liêu là trưởng lão Bất Hủ Tông, ai dám khó xử chúng ta. Cho nên cũng không cần thiết luyện công ngày đêm chứ?” Phụ nhân nói, cũng sai người dọn hợp cơm lên.

“Đúng đúng đúng!”

“Đúng vậy đó, đại cữu!”

“Cô cô nói có lý.”

Một đám thanh niên lập tức vẻ mặt đau khổ hùa theo.

Rốt cuộc cũng có người nói giúp cho bọn họ.

Quá mệt mỏi!

Vân phụ đang muốn mở miệng răn dạy thì trên bầu trời truyền đến một giọng nói vang dội: “Vân gia gia chủ ở đâu?”

Trong nháy mắt, giọng nói này vọng khắp toàn bộ Vân gia.

Vân phụ vội ngẩng đầu nhìn về phía đêm đen như mực, thấy được Tần Sơn đang hiện ra yêu khu.

Lập tức giật mình: “Yêu vật!”

Phanh ——

Mạch môn theo tiếng mà mở ra!

Tần Sơn nghe được tiếng mở ra mạch môn thì vội vàng đáp xuống, cũng hiện ra hình người. Khi mọi người thất kinh lui ra phía sau, Tần Sơn quan sát tu sĩ Thông Huyền Cảnh trước mặt từ trên xuống dưới.

Đúng là giống Vân trưởng lão!

“Các hạ là gia chủ Vân gia?”

Vân phụ lui về phía sau mấy bước, sau đó cảnh giác hỏi: “Tiền bối đến Vân gia ta có chuyện gì không?”

Tần Sơn thấy đối phương cảnh giác như thế thì vội vàng giải thích: “Tại hạ trưởng lão Bất Hủ Tông Tần Sơn!”

Tần Sơn nói xong, Vân phụ vội vàng thu mạch môn, sợ hãi quỳ xuống.

“Vân mỗ bái kiến Tần trưởng lão, vừa rồi không biết Tần trưởng lão, xin thứ tội! Tần trưởng lão, vãn bối chính là gia chủ Vân gia!”

Khi Vân phụ quỳ xuống, tất cả mọi người trong sân luyện võ cũng vội vàng sợ hãi quỳ xuống.

Từng người đều cúi đầu sát đất.

Bởi vì trong lòng bọn họ, Bất Hủ Tông chính là trời!

Tần Sơn thấy thế thì tranh thủ đỡ Vân phụ lên, sau đó cười giải thích: “Ta và Vân trưởng lão là lão bằng hữu, ngài là phụ

thân của Vân trưởng lão, cho nên không cần khách khí với ta như vậy."

"Hẳn là, hẳn là." Vân phụ biết rõ, quan hệ của tiểu tử Vân Liêu với đối phương chỉ là quan hệ của Vân Liêu.

Không phải Vân gia!

Càng không phải là người của Vân gia hắn!

Tần Sơn thấy thế thì chỉ có thể tự mình động thủ đỡ Vân phụ lên, sau đó nói: "Đều là người trong nhà, ngài không cần khách khí như thế, đứng dậy trước, đứng dậy trước. Lát nữa ngài còn có chuyện bận rộn nữa."

Nghe nói có việc, Vân phụ vội vàng đứng lên, vẫn cung kính: "Không biết Tần trưởng lão có dặn dò gì?"

Tần Sơn nói: "Chưa nói tới dặn dò, chỉ là tông chủ muốn các ngươi đi Thiên Dương Thành quan chiến một chuyến."

"Quan chiến?"

"Đúng, Vân trưởng lão cũng ở đó. Bây giờ ngài đi dọn dẹp một chút, còn những người khác của Vân gia, ngài tự chọn xem dẫn ai đi. Nhưng mà ngài phải nhanh một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đến Thiên Dương Thành."

Vân phụ nghe nói Vân Liêu cũng ở đó, sắc mặt vui mừng.

…

Hôm sau.

Ôn Bình mới vừa thoát khỏi trạng thái tu luyện, trời đã sáng rõ. Chuẩn bị đi phòng bếp ăn một chút gì rồi đi Thiên Dương Thành thì từ xa đã nghe được tiếng Thiên Huyền trong phòng bếp.

"Tướng ăn khó coi không thể trách ta, những ngày này, tu luyện trong Đệ Ngũ Thế Giới, ta chưa ăn gì cả. Hơn nữa đột phá đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cần tiêu hao thể lực cũng không nhỏ, đói rất bình thường."

Theo sau đó chính là giọng điệu vui mừng của Hoài Diệp.

“Thiên Huyền trưởng lão, ngài đột phá đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!”

Thiên Huyền cười hắc hắc, nói: “Lợi hại không. Không cần nhìn ta như vậy, Thiên Huyền trung cảnh mà thôi, đột phá không phải dễ dàng sao. Chút trở ngại này có là cái cóc khô gì.”

“Được rồi, trước đó ngài như thế nào cũng không phải là ta không biết. Muốn ăn cái gì, ta làm cho ngài.”

“Ngươi gấp gáp như vậy làm gì? Yên tâm, chậm trễ không được bao lâu thời gian tu luyện của ngươi, hơn nữa, với thực lực Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, ta tùy tiện chỉ điểm ngươi hai câu thì có thể đỡ được một hai tháng khổ tu cho ngươi.”

【VIP】 Dẫn người của Vân gia, Dương gia đến quan chiến (3)

“Không phải tu luyện mà là đi xem so tài. Hôm nay là trận chung kết Thất Vực Đăng Thiên Bảng, Vân trưởng lão đại chiến Nhạc Nhạc!”

“A, người một nhà đánh người một nhà?”

“Đúng đó, cho nên mới đáng xem.” Hoài Diệp vẻ mặt hưng phấn đâm đầu vào phòng bếp.

Lúc này, Ôn Bình đi tới cửa phòng bếp, vừa đi vào trong vừa nói: “Thu hoạch không nhỏ nha.”

“Tông chủ!” Thiên Huyền giật mình, vội vàng để đũa xuống đứng dậy nghênh đón Ôn Bình, sau đó liên tục cười ngây ngô: “Hắc hắc, lúc đầu ta chỉ muốn tăng cảnh giới mạch thuật Thiên cấp lên, không nghĩ đến luyện một hồi, bình cảnh cảnh giới đột nhiên buông lỏng. Nhưng mà chuyện này còn phải cảm ơn tông chủ!”

Những lời này là thật.

Phát ra từ đáy lòng.

Nếu như không có gặp được Ôn Bình, không có gia nhập Bất Hủ Tông, chỉ sợ đời này hắn đều sẽ dừng lại ở hạ cảnh.

Bởi vì hắn không còn tâm tư tu luyện nữa.

“Tất cả đều là vận mệnh của ngươi, tiếp tục ăn của ngươi đi.” Ôn Bình quay qua nhìn Hoài Diệp hô một tiếng: “Hoài Diệp, cho ta bát mì.”

Nói xong, Hoài Diệp lập tức đáp.

“Tông chủ, tới ngay!”

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị lên lầu tìm một nơi yên tĩnh ngồi một chút thì Thiên Huyền đã bưng đồ ăn đi qua, cũng cực kỳ hưng phấn hỏi thăm: “Tông chủ, bây giờ chắc chắn thực lực của ta đã ngang với Ti Hải Hiền. Ngài có chuyện gì sai

bảo, ta lập tức làm thỏa đáng cho ngài, hoặc là Bất Hủ Tông có kẻ địch gì không có mắt, ta lập tức bắt hắn làm thịt!”

Thấy thế, Ôn Bình dừng bước, sau đó vỗ bả vai Thiên Huyền, nghiêm túc nói: “Kẻ địch đúng là có. Lâu chủ Già Thiên Lâu, đi đi, bắt hắn giết chết cho ta.”

Thiên Huyền lập tức sửng sốt.

Sau đó đắng chát cười một tiếng, nói: “Tông chủ, ngài đừng trêu đùa ta như thế. Sao ta có thể đánh thắng hắn được.”

“Vậy thì không có.” Ôn Bình thuận thế vỗ vỗ bả vai Thiên Huyền, ngữ trọng tâm trường nói: “Cố gắng tu hành, khi nào bước vào Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh thì hãy nói là bài ưu giải nạn thay ta.”

“Tông chủ, ta bế quan tu hành một tháng, thay đổi lại lớn như vậy sao? Trước đó kẻ địch của Bất Hủ Tông chúng ta, mạnh nhất không phải chỉ là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh sao?” Thiên Huyền đứng tại chỗ, mắt trợn tròn, chợt vội đuổi theo Ôn Bình, ngồi xuống bên cạnh Ôn Bình, bắt đầu ăn như hổ đói.

Ôn Bình thấy thế thì bất đắc dĩ cười một tiếng.

Mấy hơi sau, Thiên Huyền đang lang thôn hổ yết lại nói: “Tông chủ, vậy ta tiếp tục về Tử Khí Các?”

“Ừm.” Vừa khéo bây giờ đã mở bán Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí, người canh giữ ở bên ngoài Tử Khí Các sẽ càng ngày càng nhiều, cho nên cần một người tới trấn giữ.

Chủ yếu nhất là vì đề phòng Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung.

Dù sao toàn bộ Triều Thiên Hạp, cái mâm đồ ăn này quá phong phú, gần như mỗi người đều cần Tuyền Qua Đồ.

Trạch Minh Cung sẽ không ngồi chờ chết, Thiên Tượng Môn càng không.

“Được, tông chủ yên tâm, chỉ cần có ta, chỉ cần không phải cường giả phong vương xâm phạm thì ta đều có thể giải

quyết.” Thiên Huyền vỗ ngực cam đoan, trong ánh mắt có thêm tự tin và kiên quyết mà trước kia không có.

“Vậy ta cơm nước xong xuôi rồi đi?” Thiên Huyền lại hỏi.

Ôn Bình gật gật đầu, sau đó nói: “Ăn cơm xong rồi nói, trong miệng có đồ ăn, nói chuyện hàm hồ không rõ.”

Bị Ôn Bình răn dạy một câu, Thiên Huyền cũng không dám nói chuyện nữa, cúi đầu ăn.

Sau khi ăn no thì im lặng ngồi một bên.

Ôn Bình vừa ăn mì vừa móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Đao Ma.

Bởi vì trước đó hắn đã hứa, chỉ cần bước vào top mười thì có thể lựa chọn một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Bất Hủ Tông làm sư phụ. Nhưng cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trong Bất Hủ Tông không nhiều.

Trước đó Ôn Bình nghĩ chọn Mộc Long và Đao Ma.

Bây giờ có Thiên Huyền, như vậy có thể loại Mộc Long ra.

“Tạm thời để chuyện trong tay qua một bên, đi Thiên Dương Thành một chuyến, lát nữa sẽ tìm mấy tên đệ tử cho ngươi.”

Căn dặn Đao Ma một câu, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, sau đó liếc mắt nhìn Thiên Huyền đang ngồi như một khúc gỗ bên cạnh.

“Không cho ngươi nói chuyện lúc ăn cơm, cũng không nói không cho ngươi không nói gì. Lát nữa đi với ta tới Thiên Dương Thành một chuyến, tìm mấy đệ tử cho ngươi, đều là thiên tài nhất đẳng.”

“Hết thảy nghe tông chủ! Tông chủ kêu ta ăn cơm, ta sẽ không uống rượu. Ngài kêu ta uống rượu, ta sẽ không uống nước!”

Thiên Huyền gật đầu.

“Được rồi, đi thôi.” Ôn Bình ăn xong một hớp mì cuối cùng, đứng dậy rời khỏi phòng bếp.

Thiên Dương Thành.

Chờ mong đã lâu, rốt cục trận chung kết cũng đến, toàn bộ người trong Thiên Dương Thành, cho dù là lão ấu phụ nữ trẻ em đều không hẹn mà cùng hội tụ lại thành bắc.

Hôm nay Hình ảnh mà Thất Vực Đăng Thiên Bảng thả ra cũng bị phóng đại gấp trăm lần, cho dù ở ngoài trăm dặm cũng có thể thấy được.

Khi người của hai nhà Vân, Dương thông qua truyền tống đến Thiên Dương Thành, tận mắt nhìn thấy biển người che khuất bầu trời, mặt đất đó thì đều ngẩn ra.

Trước giờ bọn họ chưa từng thấy trường hợp như vậy.

Tần Sơn vội vàng dặn dò người hai nhà: "Đều chú ý một chút, hôm nay người ở Thiên Dương Thành, lựa đại một người đi đường cũng có thể là Thần Huyền, Trấn Nhạc Cảnh. Các ngươi không nên tùy tiện cảm giác, nhìn, tốt nhất cũng không nên nói lung tung, lẳng lặng đứng ngoài quan sát là được."

Vu Mạch ở một bên nói theo: "Mặc dù chư vị phải chú ý hành vi, lời nói nhưng cũng không có nghiêm trọng như Tần trưởng lão nói, chư vị không cần lo lắng quá mức."

Trải qua Thương Ngô Thành biến hóa, tự nhiên Dương Tông Hiền hiểu chuyện cần phải chú ý, tùy tiện dùng cảm giác, mắt nhìn, nói nhiều đều là tối kỵ, cho nên khi hắn biết là đi bên ngoài Hồ Thiên Địa thì liên tục dặn dò bảy lần, hơn nữa để những người có tính cách không đủ trầm ổn trong Dương gia ở lại…

"Đã rõ!"

Dương Tông Hiền nói.

Vân phụ không yên tâm, nhìn lướt qua người của Vân gia đang tràn đầy kinh hỉ, kinh ngạc nhìn xung quanh, chợt gật đầu nói: "Xin hai vị trưởng lão yên tâm, Vân mỗ nhất định sẽ ước thúc tốt tộc nhân của mình. Không gây thêm phiền phức cho hai vị tiền bối, cũng không gây thêm phiền phức cho Bất Hủ Tông."

【VIP】 Trận chung kết mở ra, thân phận bại lộ

“Đương nhiên, giống như Vu trưởng lão nói, các ngươi cũng không cần lo lắng quá mức. Chỉ cần các ngươi theo sát ta, không ai sẽ làm gì các ngươi.”

Dứt lời, Tần Sơn lập tức dẫn người của hai nhà Vân, Dương đi tới khu vực tranh tài. Nhưng mà người trong Thiên Dương Thành nhìn thấy một đám mấy chục tuổi mới Luyện Thể Cảnh, cao nhất Thông Huyền Cảnh thì đều không nhịn không được mà nhìn về phía người của hai nhà Vân, Dương, dùng ánh mắt cổ quái nhìn từ trên xuống dưới.

Nhưng mà khi nhìn thấy người dẫn đầu là người của Bất Hủ Tông thì ánh mắt không chút kiêng kỵ cũng vội vàng thu liễm, không dám tiếp tục nhìn nhiều.

Giờ phút này người của hai nhà Vân, Dương đi theo sau lưng Tần Sơn và Vu Mạch, trong lòng tràn đầy thấp thỏm, bởi bọn họ nhìn thấy, ngay cả phu xe cũng là Thần Huyền cảnh. Luyện Thể hoặc là Thông Huyền chỉ có thể là đứa nhỏ mấy tuổi và thiếu niên mười mấy tuổi.

“Đúng là hai thế giới.” Vân phụ không nhịn được thấp giọng cảm thán một câu.

Dương Tông Hiền cũng hùa theo một câu: “Có thể đi đến đây một lần, đời này đáng giá.”

Tần Sơn khẽ cười một tiếng.

Hắn hiểu ý nghĩ của hai người.

Nếu như lúc trước không có gia nhập Bất Hủ Tông, chắc chắn hắn cũng không thể nào tưởng tượng bên ngoài Hồ Thiên Địa còn có thế giới khổng lồ mà phồn vinh như vậy.

Bên cạnh, Vu Mạch cười nói tiếp: “Chớ nói các ngươi, khi ta vừa tới, đi đường ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung. Bởi vì nếu như không nhìn phía trước thì rất có thể

sẽ đụng trúng người tu hành Trấn Nhạc Cảnh, thậm chí là Địa Vô Cấm. Lúc đó, chỉ sợ là chỉ đi đường thôi cũng chết!”

Một câu khiến cho người của hai nhà Vân, Dương buồn cười, tâm tình thấp thỏm và khẩn trương giảm đi hơn phân nửa trong nháy mắt.

…

Theo thời gian trôi qua, khoảng cách tranh tài bắt đầu càng ngày càng gần.

Ca múa sênh tiêu sung sướng, người xem hội tụ ở khu vực tranh tài càng ngày càng nhiều. Ôn Bình đến sớm, lập tức khiến cho bạo động không nhỏ.

Bởi vì đại nhân vật luôn là người đến chậm nhất, đại nhân vật tới sớm giống Ôn Bình, bọn họ chưa từng thấy người nào.

Cũng chính là vì Ôn Bình đến sớm, những cường giả Thiên Vô Cấm thích kéo tới cuối cùng mới tới và mấy nhà thế lực lục tinh cũng hẹn nhau đến sớm.

Đám người đồng loạt cung kính bái kiến Ôn Bình, sau đó ánh mắt không khỏi rơi vào Thiên Huyền vẻ mặt hờ hững cũng không có đứng dậy chào hỏi.

Cùng là Thiên Vô Cấm, bọn họ biết Thiên Huyền.

Thậm chí còn từng gặp nhau.

Nhưng mà bởi vì thời gian dời đổi, Thiên Huyền không biết tung tích, cho nên gặp nhau cũng càng ngày càng ít.

Nếu là ngày thường, chắc chắn bọn họ lười chào hỏi Thiên Huyền, hai bên không có thân lắm, hơn nữa Thiên Huyền không muốn bắt chuyện với bọn họ, sao phải nhiệt tình để bị hờ hững?

Nhưng hôm nay, thân phận Thiên Huyền là trưởng lão Bất Hủ Tông.

“Thiên Huyền huynh, đã lâu không gặp, tinh khí thần càng ngày càng tốt nha.”

“Thiên Huyền huynh!”

“Thiên Huyền huynh!”

Nhìn những Thiên Vô Cấm chào hỏi trước mắt, Thiên Huyền chỉ khẽ gật đầu thăm hỏi, cũng không có đứng dậy hoàn lễ.

Những người tu hành Thiên Vô Cấm đó mặc dù trong lòng có bất mãn nhưng cũng không dám phát tác, dù sao thân phận Thiên Huyền bây giờ không giống với lúc trước.

Nhưng mà vừa quay đầu đi thì vẫn thầm mắng trong lòng.

Phi!

Nếu không phải vào Bất Hủ Tông.

Ngươi là cái thá gì?

Thực lực hạng chót trong Thiên Vô Cấm!

Lúc này, người của Vọng Thần Các tới chậm, thấy lão tổ nhà mình thì tất cả đều sắc mặt vui mừng, nhao nhao tụ lại một chỗ đi lên hành lễ.

Trước Ôn Bình.

Sau Thiên Huyền.

“Tham kiến lão tổ!”

“Tham kiến lão tổ!”

“Tham kiến lão tổ!”

“Nhiều ngày không thấy lão tổ, không nghĩ tới lão tổ tinh thần khí càng ngày càng tốt.” Các chủ Vọng Thần Các Từ Thiên Sơn nhìn thấy Thiên Huyền thì càng kích động.

Thiên Huyền đưa tay đỡ Từ Thiên Sơn lên, sau đó dò xét đám người của Vọng Thần Các một chút, nói: “Đổi xưng hô đi, sau này gọi ta Thiên Huyền trưởng lão.”

Sau khi Từ Thiên Sơn nghe xong thì không có có thất vọng mà còn vui mừng quá đỗi.

Bởi vì đó cũng không phải là phủi sạch quan hệ với Vọng Thần Các.

Mà là nói cho tất cả mọi người, bây giờ Vọng Thần Các có Bất Hủ Tông bảo bọc.

"Vâng, Thiên… Thiên Huyền trưởng lão!" Từ Thiên Sơn lại khom mình hành lễ lần nữa, sau đó Thiên Huyền phất tay, dẫn người của Vọng Thần Các rời đi.

Còn người của Long gia, chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhất là nhìn thấy Long Dã, Long Kha, Long Nguyệt đều ngồi sau lưng Ôn Bình, người của Long gia càng mừng rỡ vạn phần.

Bàn về quan hệ với Bất Hủ Tông, ai có thể hơn được Long gia?

Long Hạo Miểu vội vàng dẫn người Long gia đi lên hành lễ, nhưng mà cũng không có chào hỏi ba người Long Dã ở trước mặt tất cả mọi người.

"Cũng không phải người ngu." Trong lòng Ôn Bình âm thầm nỉ non một câu.

Nếu như vừa rồi người của Long gia chào hỏi mấy người Long Dã ở trước mặt tất cả mọi người, bấu víu quan hệ, vậy sẽ chỉ khiến cho hắn càng ghét người của Long gia hơn.

Lúc này, Long Dương Vương cũng đến.

Vẫn là đại chiến trận!

Vẫn kiêu căng như vậy!

Nhưng mà khi tất cả mọi người quỳ lạy Long Dương Vương, trên mặt Long Dương Vương cũng không có ý cao ngạo mà là vui vẻ ra mặt cho tất cả mọi người đứng dậy, sau đó quay qua nhìn Ôn Bình nói: "Ôn tông chủ, xem ra ngươi còn gấp hơn bản vương."

Ôn Bình thấy thế, bất đắc dĩ đáp lại một câu: "Điện hạ, ngươi đi đến đâu cũng bày chiến trận lớn như thế sao?"

"Ha ha ha…" Long Dương Vương cười to liên tục, sau đó giải thích: "Thói quen, thói quen. Nếu Ôn tông chủ không thích, lần sau miễn chiến trận này đi."

“Ta cũng không có nói không thích.” Ôn Bình vội vàng ngăn lại.

Nếu như hắn không cản.

Sau này U Quốc sẽ có lời đồn đãi nhảm như này.

Long Dương Vương vì Ôn Bình mà thay đổi thói quen đã giữ nửa đời!

Cơ tình như vậy, không được.

Lúc này, Long Dương Vương đột nhiên chăm chú nhưng lại thấp giọng nói: “Nói thật, thật ra thì bản vương cũng không thích lắm, chủ yếu là đẹp trai.”

Nghe được câu này, Ôn Bình không lời nào để nói.

Trầm mặc mấy hơi, một giọng nói vang lên.

“Tham kiến điện hạ!”

Thiên Huyền đứng dậy, hơi khom người.

【VIP】 Trận chung kết mở ra, thân phận bại lộ (2)

Long Dương Vương đưa mắt nhìn lại, nhìn thấy lại là một gương mặt xa lạ thì không khỏi quan sát vài lần. Nhìn mấy lần, Long Dương Vương đột nhiên nhớ tới người trước mắt là ai, cảm giác quét qua, không khỏi cảm thán một câu.

"Không tệ, bước vào trung cảnh."

Lúc trước hắn cho người tra Bất Hủ Tông thì biết Thiên Huyền gia nhập Bất Hủ Tông, càng biết trạng thái và cảnh giới khi Thiên Huyền gia nhập Bất Hủ Tông.

Không nghĩ tới gia nhập Bất Hủ Tông mới một tháng mà đã đột phá đến Thiên Vô Cấm Trung Cảnh. Xem ra là được kỳ ngộ không tầm thường ở Bất Hủ Tông.

Đương nhiên.

Long Dương Vương cũng không muốn tìm tòi rốt cuộc Thiên Huyền đạt được kỳ ngộ gì mà có thể để cho hắn từ hạ cảnh đột phá đến trung cảnh trong thời gian ngắn.

Bởi vì Bất Hủ Tông càng mạnh, hắn càng vui vẻ.

Cùng lúc đó, theo câu cảm thán này của Long Dương Vương, người của Vọng Thần Các đều vui mừng quá đỗi, hưng phấn không thôi.

Lão tổ bước vào trung cảnh.

Đối với Vọng Thần Các, ảnh hưởng quá lớn.

Tại sao Long gia có thể trở thành thế lực lục tinh đứng đầu ở Nguyên Dương Vực, không phải là vì trong tộc có một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh tọa trấn sao?

Vọng Thần Các cũng có thể!

Mà những người mới vừa rồi còn vì Thiên Huyền lãnh đạm mà bất mãn, biết được Thiên Huyền đã bước vào trung cảnh thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Đúng là mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây.

Thiên Huyền vừa vào Bất Hủ Tông thì lập tức hóa rồng!

Cường giả Thiên Vô Cấm chán chường nhất, củi mục nhất Nguyên Dương Vực, bây giờ lại trong một đêm vọt lên tới độ cao mà cả đời này bọn họ cũng không đạt tới được.

Ngoại trừ hâm mộ.

Bọn họ cảm thấy may mắn nhiều hơn.

May mắn vừa rồi mình không có biểu hiện bất mãn ra ngoài.

Lúc này, Thiên Huyền lên tiếng, nhưng mà cũng không có nói nhiều: "May mắn được tông chủ vun trồng, tự nhiên nước chảy thành sông bước vào trung cảnh."

Dứt lời, Thiên Huyền ngồi xuống.

Long Dương Vương tán thưởng gật đầu, cũng lần lượt ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống lập tức nói với Ôn Bình: "Ôn tông chủ lại được một viên đại tướng, đúng là đáng mừng."

"Điện hạ, mấy ngày nay, hẳn là mấy lời khen và chúc của ngươi còn nhiều hơn nửa đời trước chứ?" Mấy ngày nay, lỗ tai Ôn Bình đã nghe đến sắp đầy.

Long Dương Vương xấu hổ cười một tiếng: "Ha ha ha, phát ra từ đáy lòng, kìm lòng không được."

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu, tập trung sự chú ý vào Tần Sơn sau lưng.

Tần Sơn đã tới rất lâu, nhưng mà thấy hắn và Long Dương Vương đang nói chuyện cho nên chậm chạp không dám lên trước.

Ôn Bình đưa mắt nhìn lại, Tần Sơn vội vàng thấp giọng nói: "Tông chủ, bọn họ tới."

"Dẫn phu thê Dương Tông Hiền và phụ mẫu Vân trưởng lão tới, những người khác ngươi xem rồi sắp xếp đi." Đáp lại một tiếng, Ôn Bình vừa định dặn dò Long Dã sau lưng đi tìm

vài cái ghế dựa đến thì Long Dã đã đứng lên, đồng thời rất chịu khó rời đi.

"Tông chủ, ta đi!"

Ôn Bình lời vừa đến miệng, chỉ có thể thu về, sau đó thấy thời gian không sai biệt lắm thì vội vàng đứng lên, mở ra Thất Vực Đăng Thiên Bảng lần nữa.

Lại mở Huyền Vũ Giới!

Huyền Vũ Giới đã mở, vô số người phát ra tiếng hò hét như núi kêu biển gầm.

Đều đang hô hai cái tên.

"Dương Nhạc Nhạc!"

"Dương Nhạc Nhạc!"

"Vân Liêu!"

"Vân Liêu!"

Về phần hai người khác của trận chung kết, cũng có người ủng hộ, nhưng mà tiếng ủng hộ lại quá yếu ớt.

Giống như là một cây kim rơi xuống biển rộng.

Bị Tần Sơn dẫn tới ngồi cùng mọi người của Bất Hủ Tông, Vân phụ Vân Mẫu và phu thê Dương Tông Hiền thấy cảnh này thì kích động đến rơi nước mắt. Bởi vì mỗi người ở đây đều là người bọn họ phải ngước lên nhìn, nhưng mỗi người đều đang reo tên của con mình.

Mong con hơn người.

Thành rồng.

Thành rồng.

Không gì hơn cái này!

Đứng ở phía sau Bất Hủ Tông, những người khác của Vân gia, Dương gia nghe được tiếng hò hét như núi kêu biển gầm thì từng người cũng kích động nắm chặt song quyền.

Bọn họ muốn hò hét nhưng lại không dám.

Cùng lúc đó, trong tiếng hò hét của mọi người.

Dương Nhạc Nhạc, Vân Liêu chậm rãi đi vào trong sân rộng. Nhưng mà Vân Liêu đi chậm là vì hắn không nóng nảy, Dương Nhạc Nhạc đi chậm là vì chào hỏi.

Chỉ cần có tiếng hò hét, Dương Nhạc Nhạc đều sẽ vẫy tay.

Còn hai người khác.

Bọn họ chỉ có thể cúi đầu đi lên phía trước, trong lòng cam chịu và chua xót.

Đương nhiên.

Bọn họ cũng may mắn.

Nếu như không có Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu, với thực lực của bọn họ chắc chắn không thể nào đứng ở trên sân khấu trận chung kết.

Nhưng đồng thời cũng rất bất đắc dĩ.

Cho dù đứng ở trên sân khấu trận chung kết thì đã sao.

Một trăm năm này, tất cả thiên kiêu đều bất hạnh, bởi vì bị hai người Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc đoạt hết tất cả quang thải.

Bọn họ chỉ có thể biến thành lá xanh, tấm nền.

Theo một giọng nói vang lên trên quảng trường: “Huyền Vũ Giới mở ra, tổ thứ nhất đi vào!”

Hai người vội vàng xông vào trong Huyền Vũ Giới.

Sớm kết thúc.

Sớm giải thoát.

Về phần hai người Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc thì đứng đấy giữa sân rộng, sau đó nhìn nhau cười một tiếng trong tiếng hoan hô của tất cả mọi người.

Nụ cười này, không có người biết là có ý gì.

“Nụ cười này, tiếu lý tàng đao!”

“Các ngươi nhìn nụ cười của Vân Liêu, mặc dù thoạt nhìn là vui vẻ nhưng là các ngươi có để ý tới biên độ khóe miệng của hắn không. Bên trái cao hơn bên phải một chút xíu, đây là cười lạnh điển hình! Xem ra Vân Liêu tình thế bắt buộc với lần tranh tài này!”

“Nói mò!”

“Đúng, nói mò. Còn bên trái thấp hơn bên phải, tại sao ngươi không nói trái tim Vân Liêu nhảy nhanh hơn Dương Nhạc Nhạc. Rõ ràng là Dương Nhạc Nhạc cười tự tin hơn, hoàn toàn không có xem Vân Liêu ra gì, ngươi cái gì cũng không hiểu, đứng đó giải vờ cái gì?”

“Được rồi, bớt tranh cãi lại đi. Nhạc Nhạc tất thắng!”

“Vân Liêu tất thắng!”

“Nhạc Nhạc tất thắng!”

“Ta nói Vân Liêu tất thắng!”

【VIP】 Trận chung kết mở ra, thân phận bại lộ (3)

Vô số người vì Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc nhìn nhau cười một tiếng mà tranh luận, đồng thời càng ngày càng nghiêm trọng, hoàn toàn không để ý đến tranh tài đã bắt đầu.

Vân phụ Vân Mẫu, phu thê Dương Tông Hiền thấy được thì trong đầu ngũ vị tạp trần. Nhưng mà cảm xúc nhiều nhất là kiêu ngạo.

Lúc này, Long Dương Vương thấy càng ngày càng nghiêm trọng, hắn ngẩn đầu lên, sau đó ngắm nhìn bốn phía một chút, nói: "Chư vị, hôm nay bản vương dẫn đầu, thêm chút phần thưởng cho trận tranh tài này. Ta cược Vân trưởng lão thắng, cược một bản mạch thuật Thiên cấp trung phẩm, có người muốn đặt cược không?"

Mạch thuật Thiên cấp trung phẩm.

Đối với cường giả phong vương thì cũng là chí bảo!

Vì nó, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm vội vàng đặt cược.

Nhưng mà thứ lấy ra chắc chắn cũng không sánh nổi mạch thuật Thiên cấp trung phẩm.

Long Dương Vương thấy chơi không đủ lớn, vội vàng chào hỏi người Long gia và rất nhiều thế lực ngũ tinh cự đầu cũng tham dự trong đó.

Đặt cược đến cuối cùng, số người ủng hộ Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu sàn sàn với nhau.

Nói đúng hơn là chia năm năm!

Long Dương Vương thấy thế thì vội vàng nhìn, chuẩn bị kéo Ôn Bình xuống nước: "Ôn tông chủ, tới tới tới. Thua ta chịu, thắng của ngươi."

“Không cá cược, không có gì đang cược. Ai thắng ai thua đều như thế.” Ôn Bình uyển chuyển từ chối.

Bởi vì cho dù người nào thắng.

Cũng đều là ma pháp thắng lợi.

Cũng đều là Bất Hủ Tông thắng lợi.

Cho nên trận cược này cũng sẽ không có ý nghĩa.

Long Dương Vương nhướng mày, đang muốn phản bác vài câu, nhưng nghĩ lại thì vẫn nuốt lời phản bác vào trong bụng.

Cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng.

“Nếu Ôn tông chủ không thích, quên đi.” Dứt lời, Long Dương Vương ngắm nhìn bốn phía một chút, tìm kiếm người còn muốn đặt cược.

Nhìn một vòng, thực sự tìm không thấy người mới coi như thôi.

Cũng bởi vì Long Dương Vương mở ra cuộc đánh cược này, vốn là ôm tâm tính xem náo nhiệt, đông đảo cường giả Thiên Vô Cấm và rất nhiều thế lực lớn đều đổi tánh.

Bọn họ cũng bắt đầu chia đội.

Cược Vân Liêu thắng đứng về phe Vân Liêu.

Cược Dương Nhạc Nhạc thắng đứng về phe Dương Nhạc Nhạc.

Mà đã chọn phe thì chắc chắn sẽ có tranh luận.

Thậm chí hai vị cường giả Thiên Vô Cấm còn không để ý đến thân phận, tranh giành mặt đỏ tới mang tai.

Long Dương Vương thấy thế thì hưng phấn hơn.

Bởi vì hắn muốn nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Tranh luận, vậy mới thú vị!

Đáng tiếc, Ôn Bình không tham gia, nếu không thì càng thú vị.

Theo thời gian trôi qua, trận tranh tài của tổ thứ nhất đã chuẩn bị kết thúc, mà người thắng cũng không ngoài ý muốn, đã bị Tiềm Long Bảng dự đoán trước.

Hôm nay trên Tiềm Long Bảng, thứ ba thắng thứ tư!

Theo sau đó, đến phiên Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc ra sân.

Trong tiếng hò hét và kích động, tất cả mọi người nhìn chằm chằm, Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc đi ra, không hẹn mà cùng tiến vào Huyền Vũ Giới.

Sau khi đi vào Huyền Vũ Giới, hai người đứng cách nhau trăm trượng.

Sau một khắc.

Hai người đồng thời móc ra ma trượng.

Cảnh tượng này làm cho mọi người sững sờ.

Vũ khí như nhau?

Ngay lúc tất cả mọi người nghi hoặc, Dương Nhạc Nhạc lên tiếng trước: "Vân trưởng lão, nghe tông chủ nói ngài đi con đường toàn hệ?"

"Đúng."

Vân Liêu gật đầu.

Dương Nhạc Nhạc càn rỡ cười một tiếng, nói: "Vậy hôm nay ta đánh Ma Pháp Sư toàn hệ, xin ngài lấy ma trượng ra."

Dứt lời, Dương Nhạc Nhạc đột nhiên cất ma trượng trong tay lại.

Khi lấy ra lần nữa thì là một cây ma trượng không tầm thường.

Ma trượng có đoạn!

Chính là ma trượng cổ!

Ma trượng mạnh nhất!

Ma trượng cổ nơi tay, Dương Nhạc Nhạc đưa tay: "Avada Kedavra!"

Đương nhiên.

Không có thả ra ma pháp.

Bởi vì còn chưa lấy được.

Vân Liêu nhìn thấy ma trượng cổ trong tay Dương Nhạc Nhạc thì khẽ cười một tiếng, nói: "Ngươi cho rằng ta không biết ngươi lấy được ma trượng cổ? Hoài Diệp đã nói cho ta biết."

Nói xong, Vân Liêu cũng móc ra một cây ma trượng cổ.

Không sai.

Hắn cũng xoát ra được.

Hơn nữa còn là đêm trước một ngày thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng bắt đầu.

"Hoài Diệp lại bán ta. Ta còn hứa giúp nàng xoát một cây ma trượng cổ!" Dương Nhạc Nhạc vừa tức vừa buồn bực.

Hắn vốn nghĩ dựa vào ma trượng cổ âm Vân trưởng lão một cái.

Bây giờ ưu thế mất ráo.

Giờ khắc này, tất cả mọi người bên ngoài Huyền Vũ Giới choáng váng.

Tình huống như thế nào?

Sao lại nói chuyện.

Hơn nữa nhìn như rất quen.

Còn nữa…

Hai người đều có được vũ khí như nhau.

Chẳng lẽ đều tu luyện ma pháp của Bất Hủ Tông?

"Không thể nào."

"Đừng nói cho ta là thật."

"Không thể nào, sao Nhạc Nhạc có thể là đệ tử Bất Hủ Tông được?"

"Không thể nào!"

Trong tiếng hò hét của mọi người.

Hoài Diệp cười giả lả, nói: “Một cây ma trượng cổ mà muốn thu mua ta, Nhạc Nhạc, ngươi đang suy nghĩ gì thế. Tru Tiên Kiếm còn tạm được!”

Hoài Diệp vừa mới miwr miệng.

Mấy người Long Dương Vương cũng ngẩn ra.

Tình huống gì?

Không thể nào?

“Cái này…”

Long Dương Vương vội vàng quay qua nhìn Ôn Bình, muốn lấy được câu trả lời từ Ôn Bình.

Ôn Bình bất đắc dĩ cười một tiếng: “Chuyện này không liên quan đến ta, đây là kế hoạch của Vân Liêu. Nếu cảm thấy bị chơi xỏ thì cứ khiển trách Vân Liêu.”

“Chuyện này chuyện này chuyện này…”

Long Dương Vương nhất thời nghẹn lời, thật sự không biết nên nói cái gì.

Khó trách Dương Nhạc Nhạc hoành không xuất thế, mới mười sáu tuổi mà quét ngang toàn bộ thiên kiêu Nguyên Dương Vực, đồng thời khi hắn và Tư Không Truy Tinh đều cực kì thưởng thức, truy phủng Dương Nhạc Nhạc thì Ôn Bình lại thờ ơ, giống như không biết thiên phú của Dương Nhạc Nhạc.

Khó trách hắn mở đánh cược mời Ôn Bình tham gia, lấy ra mạch thuật Thiên cấp trung phẩm làm tiền đặt cược, cũng hứa hẹn thua hắn chịu thắng Ôn Bình lấy mà Ôn Bình vẫn không có tham gia, thậm chí nói ai thua ai thắng cũng như nhau, từ chối tham dự đánh cược.

Như nhau?

Làm sao có thể như nhau?

Hắn nên nghĩ ra sớm.

Tại sao lại như nhau?

Chỉ có khi hai người đều là người của Bất Hủ Tông thì ai thắng ai thua mới không có gì khác biệt.

Cho dù là ai thắng.

Cũng là Bất Hủ Tông thắng lợi.

【VIP】 Trận chung kết biến thành Bất Hủ Tông nội đấu

Cũng khó trách khi hắn nhịn đau cắt thịt, vô tư tặng Dương Nhạc Nhạc cho Ôn Bình, trên mặt Ôn Bình cũng không có chút tâm tình chập chờn nào.

Hóa ra tất cả những chuyện này đều là một tuồng kịch.

"Bản vương phải nhìn ra từ sớm rồi!" Long Dương Vương suýt chút giậm chân đấm ngực, cảm giác bị chơi xỏ này thật sự không dễ chịu, bởi vì từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đùa giỡn hắn: "Ôn tông chủ, vậy xem ra Vân Ẩn Thôn gì đó cũng là giả chứ?"

Mặc dù trong đầu cảm thấy khó chịu nhưng hắn cũng không thể tránh được, đắng chát cười một tiếng, sau đó cũng chỉ có thể coi như thôi. Ai bảo người đùa nghịch hắn là người của Bất Hủ Tông.

Ôn Bình lắc đầu, rất chân thành nói: "Cái này không phải giả, Vân Ẩn Thôn thật sự tồn tại."

"Ôn tông chủ, ngươi nói như vậy, ta nên tin hay là không nên tin đây?"

Nói xong, Long Dương Vương bất đắc dĩ cười một tiếng.

Kèm theo bất đắc dĩ còn có một chút đắng chát.

Đương nhiên.

Bất đắc dĩ và đắng chát không phải bởi vì bị lừa gạt.

Mà là vì mình ngay cả chút trò vặt ấy cũng nhìn không ra.

Cùng lúc đó, Vực Chủ Kình Thiên Vực cũng sững sờ, ấp úng nửa ngày, nói không ra lời.

Niềm kiêu ngạo của hắn.

Sụp đổ!

Vốn cho rằng Kình Thiên Vực mình xuất hiện một thiên tài tuyệt thế, nhưng mà không ngờ được, sự thật lại là đệ tử Bất Hủ Tông đổi chỗ dự thi thôi.

"Không có việc gì, không có việc gì, đừng nản chí, Kình Thiên Vực cũng không phải không có một… a, hình như là Kình Thiên Vực hoàn toàn không có một người nào đi vào trận chung kết thật." Nói xong, Vực Chủ Hồng Vực Quân Thiên Nhất Cố đi đến bên cạnh Vực Chủ Kình Thiên Vực, tỏ vẻ phiền muộn vỗ vỗ bả vai Vực Chủ Kình Thiên Vực.

An ủi?

Không phải.

Nhiều năm qua, giữa các vực nhỏ đều có ganh đua và cạnh tranh.

Vực Chủ Kình Thiên Vực vốn không hợp nhau với hắn, lúc trước người của Long gia tố cáo hắn không làm tròn trách nhiệm trái pháp luật trước mặt Đại Vực Chủ, Vực Chủ Kình Thiên Vực chính là người ủng hộ người của Long gia. Bây giờ thấy niềm kiêu ngạo của Vực Chủ Kình Thiên Vực vỡ thành mảnh nhỏ, sao hắn có thể bỏ qua cơ hội này?

"Không có việc gì, sẽ có, sẽ có." Quân Thiên Nhất Cố vỗ vỗ bả vai hắn, sau đó thở dài một hơi, tỏ vẻ thất vọng rời đi.

Ở một bên, cường giả Thiên Vô Cấm khác và rất nhiều thế lực lớn đều thở dài, tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

Bọn họ chờ mong Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc tranh phong cỡ nào.

Cũng chờ mong trận quyết chiến này cỡ nào.

Ai mà ngờ được sự thật lại là như vậy.

Về phần vô số người xem ngoài sân rộng thì vỡ tổ. Nhất là mới vừa rồi còn vì Vân Liêu thắng hay Dương Nhạc Nhạc thắng mà tranh luận không nghỉ, khi thấy cảnh này, biết được sự thật, tất cả đều có chút hoài nghi nhân sinh.

Náo tới náo lui.

Giằng co.

Chờ mong này nọ.

Vốn cho rằng chỉ có Dương Nhạc Nhạc có thể đối phó Vân Liêu.

Cũng chỉ có Vân Liêu có thể chống lại Dương Nhạc Nhạc.

Nói lớn chuyện ra, hai người quyết chiến, chịu sự chờ mong của rất nhiều nhiều thiên kiêu bị Vân Liêu hoặc là Dương Nhạc Nhạc đào thải và thân nhân bằng hữu.

Giờ khắc này, chờ mong sụp đổ.

"Giằng co, kết quả chính là một trận nội đấu."

"Vốn cho là Dương Nhạc Nhạc có thể thay ta báo thù cho nhị ca, đánh bại Vân trưởng lão, không nghĩ tới lại chờ được kết quả như vậy."

"Ta không chấp nhận được."

"Bất Hủ Tông có Vân Liêu trưởng lão đã đủ bất khả tư nghị, sao còn có thể xuất hiện thiên kiêu tuyệt thế trẻ tuổi như Dương Nhạc Nhạc?"

"Chẳng lẽ là tông môn được ông trời ưu ái hay sao?"

"Thiên kiêu tuyệt thế, được một đã là may mắn của một tông. Bất Hủ Tông lại chiếm hết, khí vận và nội tình này, có phải là có chút… không hợp thói thường hay không, mẹ nó, quá không hợp thói thường, cực kỳ không hợp thói thường!"

Nương theo tiếng thán phục và giọng nói tràn đầy mất mác như vậy, người của Long gia, người của Vọng Thần Các đều vui vẻ ra mặt.

Nhất là Vọng Thần Các.

Vẻ mặt kiêu ngạo giống như Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc là người của tông môn của mình.

Còn tại sao người của Long gia cũng sẽ vui vẻ, chỉ vì bọn họ tin tưởng, chắc chắn tương lai Long gia có thể trở thành minh hữu của Bất Hủ Tông.

Nếu như tương lai sẽ là minh hữu.

Vậy bây giờ nhìn thấy nội tình của Bất Hủ Tông, đương nhiên cũng sẽ vui vẻ.

Trên mặt tràn đầy nụ cười còn có đệ tử Bất Hủ Tông.

Bởi vì bọn họ chỉ chờ thời khắc này.

Khi tất cả mọi người cho là Dương Nhạc Nhạc có thể gánh hi vọng của bọn họ, nghênh chiến Bất Hủ Tông, sau đó cướp đi danh hiệu đệ nhất Nguyên Dương Vực trong tay Bất Hủ Tông, sự thật lòi ra. Sự thật nói cho tất cả mọi người, đệ nhất vẫn luôn là Bất Hủ Tông.

Sau một khắc, chúng đệ tử Bất Hủ Tông cùng kêu lên.

"Vân trưởng lão cố lên!"

"Vân trưởng lão cố lên!"

"Nhạc Nhạc sư huynh cố lên!"

"Nhạc Nhạc sư huynh cố lên!"

Tiếng hò hét này, khiến cho tất cả mọi người nghe được ngũ vị tạp trần.

Bởi vì trong lúc nhất thời bọn họ còn không thể nào chấp nhận được chuyện đại chiến ở trận chung kết biến thành sân khấu siêu quần xuất chúng cho Bất Hủ Tông.

Long Dương Vương không nhịn được cảm thán một câu: "Nếu Dương Nhạc Nhạc cũng là người của Bất Hủ Tông, vậy ta đánh cược… còn có ý nghĩa gì?"

Hắn đột nhiên không muốn cược nữa.

Dùng mạch thuật Thiên cấp trung phẩm để cược tông môn thi đấu của Bất Hủ Tông thắng hay bại?

Ôn Bình nói: "Tiếp tục cược, tại sao không cược. Đối với ta, ai thua ai thắng đều như thế. Nhưng đối với những người khác, Vân Liêu đại biểu Ma Pháp Sư toàn hệ, Ma Pháp Sư toàn hệ có thể khống chế tất cả thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Tuyết, Lôi, mà Dương Nhạc Nhạc đại biểu Ma Pháp Sư hệ Lôi, chỉ có thể khống chế lực lượng lôi điện."

“Toàn năng đối kháng đơn nhất?” Long Dương Vương nhíu lông mày lại.

Nghe Ôn Bình nói như vậy, có vẻ lại có chút thú vị.

Ma pháp.

Hệ thống lực lượng hoàn toàn mới!

Không cần mở ra mạch môn.

Có thể khống chế lực lượng ngoài năm loại dị mạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

【VIP】 Trận chung kết biến thành Bất Hủ Tông nội đấu (2)

Bản thân nó cũng rất đáng xem rồi.

Mà một Ma Pháp Sư có thể khống chế tất cả thuộc tính đại chiến với Ma Pháp Sư chỉ nắm một loại thuộc tính trong tay, thú vị hơn bình thường nhiều?

Nói xong.

Đột ngột.

Trong Huyền Vũ Giới, Vân Liêu đã bắt đầu ngâm xướng.

Nương theo Vân Liêu ngâm xướng, trên không Huyền Vũ Giới đột nhiên xuất hiện sương lạnh trắng xóa. Sương lạnh hóa thành mây khổng lồ bao phủ trên không Dương Nhạc Nhạc, sau đó bỗng nhiên dâng trào ra vô số băng thứ, như là mưa rào bắn tới Dương Nhạc Nhạc bên dưới.

"Ma pháp thuộc tính Băng!" Dương Nhạc Nhạc liếc qua, ma trượng vung lên, ngâm xướng, đồng thời cũng gọi ra một cái lôi hải tràn đầy sấm sét.

Oanh ——

Lôi hải bỗng nhiên lên không, chấn vỡ vụn từng cây băng thứ phô thiên cái địa rơi xuống. Động tĩnh lớn, cho dù là người bên ngoài Huyền Vũ Giới cũng có thể cảm nhận được cả hai kinh khủng. Trước đó, thiên kiêu Trấn Nhạc Thượng Cảnh Long Chiến bị Dương Nhạc Nhạc một chiêu "miểu sát" thấy cảnh này thì không khỏi đắng chát cười một tiếng.

"Ta biết ngay, trước đó hai người này đang đùa giỡn. Bọn họ dùng lực lượng Trấn Nhạc Cảnh chiến thắng tất cả thiên tài ở Nguyên Dương Vực. Khi thật sự quyết chiến, rốt cục hai người cũng sử dụng ra lực lượng vượt qua Trấn Nhạc Cảnh, đã bước vào Địa Vô Cấm!"

Nương theo tiếng Long Chiến cảm thán.

Lúc đầu, vô số người xem trong đầu ngũ vị tạp trần lại bị đốt lên ngọn lửa nhiệt tình.

Bởi vì so với trận chung kết sau cùng là Bất Hủ Tông nội chiến.

Lực lượng mà hai người biểu hiện ra mới khiến cho người ta kinh hãi hơn!

Vân Liêu.

Dương Nhạc Nhạc.

Ở cái tuổi này mà lại có thực lực Địa Vô Cấm!

Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong lịch sử Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Trước kia không có.

Sau này đoán chừng cũng sẽ không có.

Bọn họ chứng kiến lịch sử tuyệt thế vô song!

"Chuyện này…"

"Lực lượng sánh ngang Địa Vô Cấm!"

"Trước đó hai người đều che giấu thực lực, rõ ràng nắm lực lượng Địa Vô Cấm trong tay… hóa ra trước đó hai người bọn họ chưa từng nghiêm túc."

"Dương Nhạc Nhạc mới mười sáu tuổi!"

"Mười sáu tuổi Địa Vô Cấm, kinh thế hãi tục!"

Nương theo tiếng thán phục của mọi người, Long Dương Vương, rất nhiều thế lực lớn và những cường giả Thiên Vô Cấm cũng nhìn chằm chằm hình ảnh Huyền Vũ Giới.

Trong lòng bọn họ chỉ có mấy chữ.

Không hợp thói thường!

Cùng lúc đó, chiến đấu trong Huyền Vũ Giới dần trở nên giằng co.

Băng thứ không làm gì được lôi hải.

Lôi hải cũng không làm gì được băng thứ.

Thấy thế, Dương Nhạc Nhạc cười to, nói: “Vân trưởng lão, ma pháp tứ giai hệ Băng của ngươi không thú vị. Không mạnh bằng ma pháp hệ Băng của tông chủ.”

“Là do ngươi xem thường nó.” Dứt lời, Vân Liêu lại ngâm xướng lần nữa, sau đó ma trượng chỉ sương lạnh trên bầu trời, sau đó, hai cánh tay băng to lớn đột nhiên vươn từ trong đó ra. Sau cánh tay băng chính là một cái đầu tròn vo, theo sau đó chính là thân thể cao mười trượng.

Một con băng tuyết cự nhân xông ra khỏi sương lạnh, sau đó gầm thét xông vào trong biển mây, tức giận rít gào xông về phía Dương Nhạc Nhạc bên dưới.

“Đây là ma pháp triệu hoán hệ Băng tứ giai!”

Nói xong.

Con thứ hai.

Con thứ ba.

…

Trong chớp mắt đã có bảy tám con băng tuyết cự nhân xông ra, dọn sạch biển sấm sét, sau đó từ bốn phương tám hướng đánh xuống Dương Nhạc Nhạc.

Lôi hải giữ vững được không đến mười hơi thì bị xé nát.

Bởi vì mỗi một con băng tuyết cự nhân đều có thể bộc phát ra thực lực Địa Vô Cấm mà Dương Nhạc Nhạc chỉ thi triển ra ma pháp tứ giai hệ Lôi cơ sở nhất mà thôi.

Chênh lệch quá lớn!

Dương Nhạc Nhạc thấy thế thì vội vàng cưỡi chổi ma pháp lui về sau, vừa rút lui vừa vung vẩy ma trượng triệu hoán từng đạo kinh lôi đánh về phía băng tuyết cự nhân đang đuổi sát không bỏ. Nhưng mà đều bị băng tuyết cự nhân chống được hết, cũng không thể tổn thương tới căn bản của băng tuyết cự nhân.

“Một đạo không được, vậy thì vô số.”

Dương Nhạc Nhạc nói xong, hoàn thành ngâm xướng trong hai hơi ngắn ngủi.

Ma pháp tứ giai hệ Lôi —— Lôi Động Tam Thiên!

Oanh ——

Thiên địa trong Huyền Vũ Giới bỗng biến sắc, bầu trời như một con cự thú phẫn nộ, phát ra tiếng gào thét liên miên bất tuyệt, sau đó là một cái lôi hải màu đen rơi xuống, trong nháy mắt đã bao phủ tất cả băng tuyết cự nhân, cho dù băng tuyết cự nhân phản kháng như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Mặc dù lôi hải không thể lập tức giết chết tất cả băng tuyết cự nhân nhưng lại biến chúng nó thành thú bị nhốt, bị lôi hải hủy diệt là chuyện sớm hay muộn.

Thấy cảnh này, vô số người xem lại hoan hô.

Trận chung kết!

Thật là thơm!

Bất Hủ Tông nội đấu thì đã sao?

Tranh tài đặc sắc là được!

Những chuyện khác đều là mây bay!

Không ít cường giả Địa Vô Cấm Hạ Cảnh thấy cảnh này thì cũng nhướng mày.

“Đây là Thất Vực Đăng Thiên Bảng thật sao?”

“Sức chiến đấu của hai người đều sắp tiếp cận Địa Vô Cấm Trung Cảnh chứ?”

“Những Địa Vô Cấm Hạ Cảnh ta không biết, ta không dám nói mình có thể sống sót trong lôi hải màu đen này.”

Mà thấy cảnh này, nghe vô số người sợ hãi than, người của Dương gia, người của Vân gia và phu thê Dương Tông Hiền với Vân phụ Vân Mẫu đều kích động, nội tâm bành trướng.

“Ngươi sinh một đứa con tốt.”

Dương Tông Hiền không nhịn được ôm thê tử bên cạnh.

Vân phụ thấy thế thì cũng kìm lòng không đặng nắm chặt tay của thê tử bên cạnh, sau đó nói: “Đúng là không thể tưởng tượng nổi, Vân Liêu, hơn một năm trước đứa nhỏ này mới Luyện Thể Cảnh mà thôi. Không đến hai năm, từ Thông Huyền đến Thần Huyền, từ Thần Huyền lại đến Địa Vô Cấm…”

Tiếng hai người cảm thán vọng ra.

Người đầu tiên nghe được chính là Long Dương Vương ngồi gần nhất, còn có những cường giả Thiên Vô Cấm khác.

Sau đó là người của thế lực lục tinh.

“Ừm?”

Long Dương Vương quay đầu nhìn về phía mấy người phu thê Dương Tông Hiền sau lưng.

Phu thê Dương Tông Hiền và Vân phụ Vân Mẫu thấy thế thì vội vàng cúi đầu thấp xuống, trong lòng thầm kêu không ổn.

Quá kích động.

Quên lời dặn dò của Tần Sơn trưởng lão!

Lại nói lung tung!

【VIP】 Chiến lực đỉnh cao của Thất Vực Đăng Thiên Bảng lại tăng lên

Mặc dù không biết người nhìn bọn họ là cảnh giới gì, địa vị gì, nhưng ngay cả những cường giả Địa Vô Cấm đó cũng chỉ là nền cho đối phương.

Có thể tưởng tượng được thân phận.

Trường hợp như thế này.

Há có thể để cho bọn họ lắm miệng!

Ngay lúc mấy người lo lắng bất an, Long Nguyệt vội mở miệng giải thích: "Điện hạ, người mới vừa nói chính là phụ mẫu của Vân trưởng lão và Dương Nhạc Nhạc, do bọn họ kìm lòng không được, nếu có quấy rầy thì xin nể tình bọn họ là cha làm mẹ mà tha thứ cho bọn họ."

Long Dương Vương vội vàng lắc đầu, cười nói: "Bản vương là người nhỏ nhen như vậy sao? Bản vương cũng là người làm cha, đương nhiên sẽ hiểu cho bọn họ."

Đương nhiên.

Hắn quay đầu lại cũng không phải là vì bị quấy rầy.

Hắn quay đầu lại là do lời bọn họ mới nói.

Vân trưởng lão, Dương Nhạc Nhạc đều là kỳ tài ngút trời, không nghĩ tới phụ mẫu mới Luyện Thể, Thông Huyền Cảnh mà thôi.

Hơn nữa vừa rồi hắn còn nghe được một câu.

Hơn một năm trước Vân Liêu chỉ là Luyện Thể?

Không thể nào?

Hai năm không đến, từ Luyện Thể đến Địa Vô Cấm?

Theo sau đó, Long Dương Vương lập tức gặn hỏi Vân phụ: "Hơn một năm trước, Vân Liêu trưởng lão mới Luyện Thể thật?"

Vân phụ gật gật đầu.

Không dám tiếp tục lắm miệng.

Nghe được câu trả lời này, Long Dương Vương hít sâu một hơi.

Những người khác nghe được cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhận được câu trả lời, Long Dương Vương lập tức nhìn về phía Ôn Bình bên cạnh, trong ánh mắt lộ vẻ tò mò vô hạn: "Ôn tông chủ, bản vương rất muốn đến quý tông một chuyến."

Hoàng tộc U Quốc cũng không thể bồi dưỡng người tu hành Luyện Thể Cảnh thành tu sĩ Địa Vô Cấm trong hơn một năm mười năm.

Nhưng Bất Hủ Tông làm được!

Bây giờ suy nghĩ một chút, Thiên Huyền gia nhập Bất Hủ Tông, sau đó đột phá cảnh giới, xem ra cũng không đơn giản.

Không.

Phải nói.

Bất Hủ Tông không đơn giản!

Ôn Bình liếc mắt nhìn ánh mắt tò mò của Long Dương Vương, sau đó nói: "Thật ra thì không có cái gì hiếm lạ, bởi vì tu luyện ma pháp không phải dựa vào thiên phú tu luyện mạch môn. Có người thích hợp tu luyện mạch môn, là thiên tài tuyệt thế để tu hành mạch môn, nhưng nếu như hắn chuyển tu ma pháp thì rất có thể còn không tiến bộ nhanh bằng một tu sĩ Thông Huyền Cảnh."

Lời này là nói cho Long Dương Vương nghe.

Cũng là nói cho những người khác nghe.

Bởi vì trước mắt trong Bất Hủ Tông đúng là không có nhiều người thích hợp tu luyện ma pháp, nếu như muốn lớn mạnh ma pháp một mạch, nhất định phải thu nhiều người.

Đương nhiên.

Thu nhiều người chỉ là thu nhiều người thích hợp tu luyện ma pháp.

Nếu như nghĩ càng nhiều càng tốt, Ôn Bình đã mở rộng sơn môn, thu đệ tử từ lâu rồi.

Vẫn là câu nói đó.

Thành viên tông môn, quý tinh không quý đa!

"Thì ra là thế." Long Dương Vương giật mình, bất quá sau khi biết kết quả này, lòng hiếu kì và ham học hỏi trong đầu ma pháp càng nặng hơn.

Ngay lúc Long Dương Vương định tiếp tục hỏi thì bên trong Huyền Vũ Giới, cục diện bế tắc giữa Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu cũng thay đổi.

Tất cả băng tuyết cự nhân bị lôi hải màu đen trút xuống, từng con vỡ vụn, sau đó lôi hải màu đen thay đổi mục tiêu, nhao nhao rơi xuống Vân Liêu. Vân Liêu thấy thế thì vội vàng ngự kiếm lui ra phía sau, đồng thời không quên đánh trả.

Kim.

Mộc.

Thủy.

Hỏa.

Thổ.

Năm loại thuộc tính ma pháp hạ bút thành văn, nhưng mà đều là ma pháp tam giai. Mặc dù có thể lần lượt ngăn cản thế công lôi hải màu đen nhưng lại không thể làm bị thương Dương Nhạc Nhạc và mảnh lôi hải màu đen đó. Nhưng mà một màn này vẫn in sâu vào trong lòng tất cả người xem.

Bởi vì tu hành mạch môn đến nay.

Mộc chính là mộc.

Lửa chính là lửa.

Bọn họ chỉ có thể chưởng khống một loại dị mạch!

Nhìn thấy Vân Liêu có thể khống chế nhiều loại thuộc tính dễ như trở bàn tay như vậy, chuyện này đối với thế giới quan của bọn họ thì tuyệt đối là một lần xung kích.

Nhất là đối với người vừa mới tu hành.

Ma pháp xung kích thế giới quan vốn còn chưa hoàn thiện của bọn họ càng lớn, vô số người trẻ tuổi đều xuất hiện ý nghĩ muốn tu luyện ma pháp.

Lúc này, nhìn thấy lôi hải của mình nhất thời bán hội không thể làm gì được Vân Liêu, Dương Nhạc Nhạc lại ngâm xướng, thừa thắng xông lên.

Ngắn ngủi một hơi ngâm xướng, ma trượng cổ trong tay bỗng nhiên chỉ lên bầu trời, giảo động bầu trời hỗn độn đang không ngừng gầm thét.

"Chiến Kỳ Lôi Sát!"

Lôi hải màu đen vốn đang trút xuống biến hình, trong hắc hải có tiếng ngựa hí vang lên, sau đó xuất hiện từng thớt rồi lôi đình chiến mã. Trên lôi đình chiến mã còn có từng tôn chiến sĩ đản sinh từ lôi hải màu đen.

Bọn họ tay cầm lôi đình trường thương, quanh thân có lôi điện vờn quanh, sau đó trong tiếng gầm gừ của lôi điện, đằng đằng sát khí nhào về phía Vân Liêu.

Uy thế không phải là lôi hải trước đó có thể sánh được.

Lôi hải trước đó giống như trò trẻ con.

"Vân trưởng lão, cẩn thận nha. Bọn chúng là ma pháp hệ Lôi đản sinh Lôi Linh!" Dương Nhạc Nhạc thiện ý nhắc nhở một tiếng.

Vân Liêu ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm từng thớt lôi đình chiến mã nhào tới chỗ mình, cảm nhận uy thế mạnh mẽ đập vào mặt, lúc này, dùng Ma pháp tứ giai hệ Băng thăm dò một chút. Băng tuyết cự nhân mạnh mẽ như vậy nhưng không sống được một hơi dưới lôi đình trường thương.

Giờ khắc này, Vân Liêu xác định một chuyện.

Đây là Ma pháp tứ giai đản sinh Lôi Linh!

Vân Liêu biết rõ Lôi Linh đại biểu cho cái gì. Bởi vì trước đó hắn tu luyện ma pháp tam giai thì đã từng tu luyện ra Kiếm Linh.

Kiếm Linh của ma pháp tam giai còn có thể giết Địa Vô Cấm.

Lôi Linh của ma pháp tứ giai sẽ càng đáng sợ hơn.

Lực sát thương tuyệt đối có thể sánh ngang với cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh, thậm chí có thể chém giết một vài người tu hành Địa Vô Cấm Trung Cảnh yếu kém!

"Đây chính là kết quả khổ tu của ngươi trong Đệ Ngũ Thế Giới chứ?" Vân Liêu vừa lui về sau vừa dò hỏi.

"Không sai."

Dương Nhạc Nhạc gật đầu.

"Không tệ!" Vân Liêu tán thưởng một câu.

Đúng là Lôi Linh mạnh mẽ!

Cũng may hắn cũng có đòn sát thủ.

【VIP】 Chiến lực đỉnh cao của Thất Vực Đăng Thiên Bảng lại tăng lên (2)

Dương Nhạc Nhạc, tiểu tử này khổ tu ma pháp ở Đệ Ngũ Thế Giới.

Hắn là trưởng lão tông môn, trong khoảng thời gian ở Đệ Ngũ Thế Giới cũng không phải nhàn rỗi.

Sau khi tán thưởng, Vân Liêu vừa lui về sau vừa khiêu khích Dương Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, ngươi muốn dựa vào nó để quật ngã ma trượng cổ của ta, sợ là không đủ. Mặc dù ta không có tu luyện ma pháp tứ giai ra linh vật nhưng lại tìm được ma pháp Không Gian mạnh hơn ma pháp hệ Lôi ở Pháp Sư Tháp."

Nói xong.

Vân Liêu bắt đầu ngâm xướng ma chú.

Nương theo ma chú được ngâm xướng, trong Huyền Vũ Giới vọng ra một tiếng thanh thúy, giống bình sứ bị nện nát, giống tấm gương đột nhiên vỡ tan.

Phanh ——

Phanh ——

Không gian bích chướng của Huyền Vũ Giới xuất hiện từng vết rách. Nhưng mà những vết rách này đều chỉ xuất hiện ở xung quanh lôi đình chiến mã. Bọn chúng giống như một tấm lưới lớn, bọc lôi đình chiến mã đang mãnh liệt mà đến lại, đồng thời không ngừng co vào.

"Ma pháp tứ giai hệ Không Gian —— Không Gian Băng Tháp!"

"Vỡ vụn!"

Vân Liêu nói xong, đứng chắp tay trên thân kiếm, mắt không nháy một cái, nhìn lôi đình chiến mã bị không gian bích chướng đè ép thành hình cầu giữa không trung.

Phanh ——

Sau đó theo vết nứt càng ngày càng lớn, không gian bích chướng bọc lấy một thớt lôi đình chiến mã ầm vang vỡ vụn, đồng thời cũng làm cho lôi đình chiến mã hung ác hóa thành mảnh vỡ.

Theo sau đó là thớt thứ hai.

Thớt thứ ba.

…

Tình huống này khiến nụ cười trên mặt Dương Nhạc Nhạc biến mất: "Toàn hệ Ma Pháp Sư, có phải có chút quá vô lại hay không? Ma pháp Không Gian cũng xuất hiện! Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Khôi Phục, Hàn Băng, lại thêm ma pháp hệ Không Gian… ròng rã tám loại thuộc tính."

"Nếu không thì sao lại gọi là Ma Pháp Sư toàn hệ?" Vân Liêu khẽ cười một tiếng, nhưng mà trong nụ cười không có vui sướng khi thắng lợi.

Bởi vì vừa rồi Không Gian Băng Tháp chỉ vỡ nát mười con Lôi Linh của Dương Nhạc Nhạc.

Nhưng một đợt Lôi Linh vừa rồi lại có hai ba mươi con!

Nhưng mà may là hắn chưa từng thiếu tinh thần lực.

Nếu như thiếu.

Vậy thì triệu hoán đại quân Goblin, tái diễn một lần đại chiến ở Thất Vực Đăng Thiên Bảng Hồng Vực.

Chỉ cần không bị miểu sát, hắn có thể liên tục chiến đấu.

Vỡ nát tất cả Lôi Linh của Dương Nhạc Nhạc chỉ là vấn đề thời gian.

Cùng lúc đó, những khán giả sợ hãi than trước đó, nhất là những người tu hành tu luyện trên trăm năm mới bước vào Địa Vô Cấm.

Bọn họ đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Ngoại trừ cảm thán.

Cũng chỉ còn sợ hãi than.

"Trong tranh tài trước đó bọn họ giấu dốt, hoàn toàn không có nghiêm túc!"

"Chiến đấu như vậy, cho dù người tu hành Địa Vô Cấm Hạ Cảnh mạnh cỡ nào tham dự vào thì hẳn là cũng không kiên trì được nửa khắc đồng hồ."

"Chênh lệch quá xa."

"Ta cảm thấy hẳn là trong U Quốc không có thiên tài nào là đối thủ của hai người."

"Nếu có… ta nghĩ hắn có thể gọi là kỳ tích!"

Vô số người cảm thán, trong lòng phu thê Dương Tông Hiền và Vân phụ Vân Mẫu ngoại trừ tự hào ra thì không có ý nghĩ khác.

Đại não gần như trống rỗng!

Chỉ có một suy nghĩ.

Vân gia có rồng!

Dương gia có rồng!

Bên cạnh, Long Dương Vương không nhịn được cảm thán một câu: "Những trận chiến cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng U Quốc đều không có đặc sắc như trận chiến này."

Nói xong, Long Dương Vương quay đầu nhìn Ôn Bình.

"Ôn tông chủ, ta có một tôn nữ, thông minh lanh lợi, cực kì thông minh. Năm nay mới mười ba tuổi, có thể đưa vào Bất Hủ Tông tu hành ma pháp hay không?"

Khi Long Dương Vương hỏi vấn đề này, tất cả Thiên Vô Cấm, người của tất cả thế lực lớn cũng đều nhao nhao nhìn về phía Ôn Bình.

Nhất là những Thiên Vô Cấm.

Bọn họ đều nghĩ đến, nếu như Ôn Bình nể mặt Long Dương Vương, đồng ý lời thỉnh cầu của Long Dương Vương.

Vậy bọn họ cũng không ngại thiếu một ân tình!

Ma pháp.

Đúng là bất phàm!

Nhưng mà Ôn Bình cũng không có thương lượng đi cửa sau, chuyện này khiến cho bọn họ có chút thất vọng.

Ôn Bình đáp: "Nếu như nàng thích hợp tu luyện ma pháp, đương nhiên Bất Hủ Tông sẽ không cự tuyệt. Điện hạ có thể đợi Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, đưa nàng vào Sư Đạo Mê Cục, chỉ cần nàng có xông qua nó, chứng tỏ nàng có thiên phú tu luyện ma pháp."

Bởi vì nếu như thích hợp tu luyện ma pháp, là thiên tài ma pháp như Dương Nhạc Nhạc, vậy thì hắn có thể không so đo phiền phức sau này, thu vào tông môn.

Nhưng mà nếu không có thiên phú tu luyện ma pháp, vậy thì thôi đi.

Sau này nếu như hoàng tộc U Quốc Long Dương Vương chết ở trong tay cường giả Bất Hủ Tông, nàng nên giải quyết như thế nào? Bất Hủ Tông lại nên đối xử với nàng như thế nào?

Có thể tu luyện mạch môn, nắm một cái là có một đống lớn.

Cho dù là phế vật, vào Bất Hủ Tông cũng có thể có thành tựu.

Long Dương Vương gật gật đầu, cũng không có vì Ôn Bình không mở cửa sau cho hắn mà không vui, ngược lại quả quyết nói: "Chờ Thất Vực Đăng Thiên Bảng kết thúc, bản vương sẽ sai người đưa nàng đi xông Sư Đạo Mê Cục một lần. Nếu may mắn có thiên phú tu luyện ma pháp, vậy nhờ Ôn tông chủ."

Ôn Bình gật đầu.

Đối với cái đề tài này, Ôn Bình cũng không có tiếp tục nói thêm gì nữa.

Tiếp tục quan sát tranh tài.

Cho dù là chuyện gì thì cũng không quan trọng bằng xem tranh tài.

Tu luyện ở giai đoạn trước, rốt cuộc là Ma Pháp Sư toàn hệ mạnh hơn hay là Ma Pháp Sư hệ Lôi lực sát thương số một số hai mạnh hơn?

Toàn hệ, có nghĩa là phát triển cân đối.

Chỉ tu luyện một hệ, có nghĩa là cực hạn.

Bây giờ xem ra là Ma Pháp Sư toàn hệ chiếm thượng phong.

Nhưng kết quả trận đấu này sẽ là như thế thật sao?

Trong tiếng bàn luận kịch liệt của vô số người, rất nhiều Thiên Vô Cấm và Long Dương Vương cũng tập trung quan sát tình hình chiến đấu tiếp theo.

Đã đến mức này.

Vân Liêu còn có thủ đoạn phản kích sao?

Đương nhiên.

Thật ra thì trong lòng bọn họ khuynh hướng không có.

Bởi vì nếu như Vân Liêu còn có thủ đoạn phản kích thì đối với giải thi đấu Thất Vực Đăng Thiên Bảng này, bọn họ không biết nên kể lại với người khác như thế nào.

Quá kinh người.

Quá không thể tưởng tượng.

Nói ra, đoán chừng sẽ không ai tin.

“Ôn tông chủ, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?” Long Dương Vương không nhịn nổi, mở miệng hỏi.

【VIP】 Kết thúc, cấm kỵ ma pháp hệ Không Gian

Ôn Bình không có nhiều lời, chỉ hỏi ngược lại một câu: “Điện hạ, ngươi hi vọng người nào thắng?”

Long Dương Vương nghẹn lời.

Hắn nói không ra.

Cuối cùng chỉ nói một câu, từ một trận tranh tài mà nhận xét cả cuộc đời sau này: “Hai người này, từ nay về sau muốn thua cũng khó.”

Sau khi Ôn Bình nghe xong, không có trả lời.

Bởi vì Chiến Lật Giả đã đánh tới Vân Liêu, tốc độ nhanh chóng, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vân Liêu. Chiến chùy giơ lên cao, cuốn lấy lấy vô tận thiểm điện hung hăng đánh xuống Vân Liêu, thế như muốn dùng chiến chùy trấn sát Vân Liêu.

Oanh ——

Chiến chùy rơi xuống.

Vân Liêu lại không động.

Phanh ——

Một tiếng vang thật lớn, chiến chùy đập vào đỉnh đầu Vân Liêu, nhưng tiếng vang lên lại là tiếng không gian vỡ vụn.

Dương Nhạc Nhạc biến sắc, sau đó vội vàng nhìn lên bầu trời, cũng ra lệnh cho Chiến Lật Giả: “Hắn ở phía trên, xông lên giết.”

Chiến Lật Giả có thời gian duy trì không lâu, cho nên Dương Nhạc Nhạc muốn tốc chiến tốc thắng.

Cho dù đối mặt trưởng lão cũng không nương tay.

Nhưng khi Chiến Lật Giả đánh lên, Vân Liêu trên bầu trời đã hoàn thành ngâm xướng. Ngâm xướng xong, thân thể Chiến

Lật Giả dừng bặt, sau đó không gian quanh người bắt đầu vỡ vụn.

Không.

Nói chính xác hơn là.

Chỉ có một mặt không gian vỡ vụn.

Khi nó vỡ vụn, thứ lộ ra cũng không phải là Khúc Cảnh mà tất cả mọi người quen thuộc mà là Tinh Hải vô biên vô tận.

Bá ——

Sứt hút mạnh mẽ kéo Chiến Lật Giả vào trong đó trong khoảnh khắc, biến mất trong Tinh Hải.

Lúc này, Vân Liêu mới mở miệng nói: "Cấm kỵ ma pháp tứ giai hệ Không Gian —— Tinh Hà Phóng Trục. Nhạc Nhạc, nếu như ma pháp áp đáy hòm của ngươi không phải triệu hoán, vậy ta thua. Đáng tiếc, ma pháp áp đáy hòm của ngươi lại là ma pháp hệ Lôi, vừa khéo là triệu hoán."

Nói xong, Vân Liêu ngự kiếm chậm rãi rơi xuống.

Lời nói mới rồi không phải an ủi Dương Nhạc Nhạc.

Đó chính là sự thật.

Bởi vì trước mắt Tinh Hà Phóng Trục chỉ có thể trục xuất một sinh vật đơn nhất, đồng thời thực lực chỉ cao hơn mình một cảnh giới nhỏ.

Nếu như cấm kỵ ma pháp của Dương Nhạc Nhạc vẫn là lôi điện, vậy ma pháp cấm kỵ của hắn hoàn toàn không có một chút tác dụng.

Chỉ có thể nói.

Tất cả đều là trùng hợp như vậy.

"Vân trưởng lão, ta thua." Dương Nhạc Nhạc khẽ thở dài một cái, bất đắc dĩ cười một tiếng, trực tiếp nhận thua, nhưng mà trên mặt lại không vẻ mất mát.

Bởi vì cuộc sống tương lai còn dài mà.

Hôm nay bại bởi Vân trưởng lão, không tính là cái gì.

Vân Liêu cười gật gật đầu, nói: “Vậy chúng ta ra ngoài đi, sau khi trở về tiếp tục tiềm tu, tranh thủ trước khi đi quốc đô U Quốc thì thực lực có thể tăng lên.”

“Ừm.”

Dương Nhạc Nhạc gật đầu.

Sau đó hai người đi ra khỏi Huyền Vũ Giới.

Bên ngoài Huyền Vũ Giới, tất cả người xem lặng ngắt như tờ, rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Bởi vì tất cả xảy ra quá nhanh

Bọn họ hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

Kết thúc như vậy?

Dương Nhạc Nhạc triệu hồi ra Chiến Lật Giả mạnh mẽ, vung chùy một cái thì bị giải quyết?

Quá qua loa?

Cuối cùng Vân Liêu sử dụng ma pháp hệ không gian gì.

Vậy mà trực tiếp trục xuất Chiến Lật Giả sánh ngang cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh.

Không nói đạo lý!

Hoàn toàn không nói đạo lý!

Cứ như vậy, sau một hồi lâu trầm mặc, mọi người mới hậu tri hậu giác bạo phát ra tiếng reo hò như sấm sét.

Bọn họ không hiểu, cũng không có nghĩa là bọn họ không hưng phấn.

“Vân Liêu!”

“Vân Liêu!”

“Dương Nhạc Nhạc!”

“Dương Nhạc Nhạc!”

Tiếng hoan hô, tiếng hò hét nối gót nhau, như là kinh đào hải lãng.

Đi từ trong Huyền Vũ Giới ra, Vân Liêu chỉ phất phất tay, sau đó đi xuống dưới đài. Mà Dương Nhạc Nhạc thì tiếp tục đứng trên đài, phất tay với tất cả mọi người reo hò. Bên thắng rút lui, kẻ bại lại vui vẻ hưởng thụ tất cả mọi người reo hò.

Cảnh tượng này khiến cho vô số người buồn cười.

Long Dương Vương thấy thế thì không khỏi cảm thán một tiếng: "Ôn tông chủ, đệ tử quý tông thật thú vị."

Đối với chuyện này, Ôn Bình chỉ có thể cười cười, không lời nào để nói.

Trong đầu hồi tưởng lại cấm kỵ ma pháp hệ Không Gian Vân Liêu vừa thi triển.

Không hổ là cấm kỵ ma pháp hệ Không Gian.

Bá đạo.

Cưỡng chế trục xuất.

Không nói đạo lý.

Ma pháp hệ không gian ưu ái Vân Liêu như thế, xem ra sau này Vân Liêu không chỉ là một Ma Pháp Sư toàn hệ mạnh mẽ mà còn là một Ma Pháp Sư hệ không gian mạnh mẽ.

Ngay lúc Ôn Bình hồi tưởng lại, sau đó được trưởng lão Bất Hủ Tông cho phép, người của Vân gia bạo phát ra tiếng hò hét hưng phấn, đồng thời nhao nhao nhào về phía Vân Liêu đang đi xuống quảng trường.

Đương nhiên Vân phụ Vân Mẫu cũng không ngoại lệ.

Vân Liêu nhìn thấy cha mẹ của mình và tộc nhân đều đi tới thì rốt cuộc vẻ bình thản trên mặt cũng thay đổi.

Vui vẻ.

Hạnh phúc.

Còn có kinh hỉ!

"Phụ thân, mẫu thân…"

Vân Liêu ánh mắt thấp thỏm, chạy tới trước mặt Vân phụ Vân Mẫu.

“Sao hai người lại tới đây!” Vân Liêu hoàn toàn không ngờ được phụ mẫu lại ở Thiên Dương Thành.

Từ sau khi gia nhập Bất Hủ Tông, hắn cũng không có hứng thú gì với mấy thanh danh không thiết thực, mỗi ngày chỉ muốn tu hành và quản lý tông môn.

Nhưng cho dù có không quan tâm người ngoài reo hò nhưng trong lòng Vân Liêu vẫn là khát vọng để phụ mẫu kiêu ngạo vì mình.

“Đứa nhỏ, ngươi là kiêu ngạo của toàn bộ Vân gia!” Vân phụ đỏ vành mắt mở miệng, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo.

Giờ khắc này, vô số người cũng hoan hô.

Nhao nhao kêu tên Vân Liêu.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy người của Vân gia mới có một người bước vào Thông Huyền Cảnh, bọn họ càng thêm khiếp sợ không gì sánh nổi.

Hóa ra bối cảnh của Vân trưởng lão cũng không mạnh.

Hắn đến từ gia tộc bình thường.

Hơn nữa còn là từ gia tộc kém nhất Triều Thiên Hạp.

Vừa nghĩ tới đó, vô số người cảm thấy —— dốc lòng!

Người Vân gia cảm nhận được giờ khắc này, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Không ít dòng chính của Vân gia không muốn khắc khổ tu luyện, giờ phút này lại muốn tu hành.

Tu hành!

【VIP】 Kết thúc, cấm kỵ ma pháp hệ Không Gian (2)

Cố gắng tu hành!

Không mong đạt tới độ cao khủng bố như đại ca Vân Liêu này.

Nhưng mong đời này có thể đứng được cao hơn!

Giờ này khắc này, bọn họ đã rõ.

Tinh Duyệt Thành quá nhỏ.

Hồ Thiên Địa cũng quá nhỏ!

Cùng lúc đó, người của Dương gia cũng ôm Dương Nhạc Nhạc dưới quảng trường.

Mặc dù người của Dương gia tốt hơn Vân gia một chút nhưng trong mắt những người ở Triều Thiên Hạp này thì gia tộc như Dương gia vẫn là tầng dưới chót.

Chính vì vậy, giờ khắc này, vô số người đều có ý nghĩ gia nhập Bất Hủ Tông.

Hóa ra Bất Hủ Tông thu người không để ý bối cảnh.

Chỉ xem có thích hợp hay không!

Thánh địa.

Bất Hủ Tông hoàn toàn chính là Thánh địa tu hành!

Trong tiếng hoan hô kịch liệt của vô số người, Dương Nhạc Nhạc hưng phấn thổi phồng mình với phụ mẫu và muội muội Dương Hề: “Phụ thân mẫu thân, đừng thấy trận này ta thua. Nhưng thật ra thì không tính là thua, chỉ là mấy tháng nay tu hành không bằng Vân trưởng lão mà thôi. Lần sau, ta chắc chắn sẽ thắng lại, đến lúc đó lại mời các ngươi đến xem so tài.”

Muội muội Dương Hề ở bên cạnh nói: “Phụ thân, mẫu thân, đừng tin hắn. Vân trưởng lão là Ma Pháp Sư toàn hệ, sau

này sẽ chỉ càng ngày càng lợi hại. Chắc chắn ca ca đánh không thắng.”

“Phá đúng không? Được rồi, ca của ngươi còn định tặng cái ma trượng cổ này cho ngươi, bây giờ xem ra nên thôi.” Dương Nhạc Nhạc đáp lại một câu.

“Đừng nha, ca!”

Dương Hề lập tức sợ.

Phu thê Dương Tông Hiền thấy cảnh này thì buồn cười.

Hai người đều cảm thấy may mắn là Dương Nhạc Nhạc và Dương Hề gặp Bất Hủ Tông.

Đời này.

Không tiếc!

…

Long Dương Vương nhìn cảnh này, khóe miệng nở một nụ cười, sau đó nói: “Ôn tông chủ, không biết Sư Đạo Mê Cục của quý tông khi nào mở ra?”

Nhìn thấy tình huống người của Dương gia và người của Vân gia.

Long Dương Vương không kịp chờ đợi muốn đưa người gia nhập Bất Hủ Tông.

Sau khi Ôn Bình nghe xong thì bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó đáp: “Qua mấy ngày nữa.”

Nói xong.

Rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm và những thế lực lớn đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Vân Liêu nhao nhao vui mừng.

Trở về!

Lập tức đưa hậu bối của mình vào Sư Đạo Mê Cục!

Đáp lại một câu, Ôn Bình không tiếp tục xem người hai nhà Vân, Dương, tập trung chú ý quá trình tiếp theo. Tiếp theo là phát phần thưởng.

Vẫn là hắn làm.

Nhưng mà Ôn Bình cũng không muốn làm chuyện này, gọi Long Kha kéo Ti Hải Hiền tới Thiên Dương Thành, đồng thời còn thông báo cho Đao Ma.

Sau khi phát phần thưởng, chính là khâu thu đồ.

Đối với chuyện này, Ôn Bình không có hứng thú gì.

Về phần bố trí đệ tử đi quốc đô U Quốc tham gia tranh đấu cuối cùng, Ôn Bình lại càng không có hứng thú.

Bởi vì hệ thống không có nhiệm vụ.

Không có nhiệm vụ thì không có phần thưởng.

Nhưng mà trừ cái đó ra, Ôn Bình còn đang suy nghĩ một vấn đề.

Quốc đô U Quốc, đi hay là không đi?

"Được rồi, không nghĩ. Về tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá thượng cảnh." Ôn Bình không suy nghĩ nữa, chuẩn bị trở về tu luyện đồng thời xem tình huống của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Về phần quốc đô U Quốc, không đi cũng được.

Bởi vì không có gì đáng đi.

Không biết khi nào tranh đấu cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng U Quốc mới tới, nhưng chắc chắn ít nhất cũng phải một đến hai tháng sau.

Hơn nữa thời gian như vậy đã nhanh nhất rồi.

Nếu chậm thì có thể sau ba tháng.

Thời gian dài dằng dặc như thế, Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu về tông, đoán chừng có thể tu luyện mấy loại ma pháp tứ giai tới đỉnh cấp, sinh ra linh vật.

Chẳng lẽ còn đi quốc đô U Quốc xem trong tông môn nội đấu?

Nhưng mà ngay khi Ôn Bình chuẩn bị rời đi, một đạo bạch quang bỗng nhiên rơi xuống đất.

Oanh ——

Truyền tống trận mở ra.

Đao Ma đi ra khỏi truyền tống trận trước mắt bao người, sát khí tinh hồng quanh người không thu lại được, khiến cho vô số người thấy mà kinh hồn táng đởm.

Cho dù cùng là Địa Vô Cấm Trung Cảnh, khi nhìn chằm chằm Đao Ma thì bọn họ cũng sẽ cảm thấy kinh hãi, chỉ cảm thấy đang đối mặt với yêu nghiệt trung cảnh xếp hạng top ba ở U Quốc.

"Người này là ai?"

"Sát khí thật mạnh!"

Một cường giả Địa Vô Cấm Trung Cảnh bên phe Long Dương Vương lập tức hiếu kì hỏi, câu hỏi này khiến cho Long Dương Vương cũng không nhịn được quan sát tỉ mỉ Đao Ma vài lần.

Không nhìn kỹ không sao, nhìn kỹ, Long Dương Vương cảm thấy có chút quen mắt.

Giống như đã từng quen biết.

Trong lúc Long Dương Vương suy tư, Đao Ma đi tới chỗ Ôn Bình trước mắt bao người, hơi khom người nói: "Tông chủ, ta không có tới muộn chứ."

Ôn Bình lắc đầu: "Không có, tìm một chỗ ngồi đi, chờ bọn họ phát phần thưởng xong, chính là khâu thu đồ của ngươi."

Dứt lời, Ôn Bình lên tiếng căn dặn một câu.

"Chỉ cần chọn trúng ngươi, không được cự tuyệt."

Nếu như mình không căn dặn, với tính tình của Đao Ma, đoán chừng sẽ kiếm cớ cự tuyệt.

Hoặc là giao cho Thiên Huyền.

"Tông chủ, không thương lượng được sao?" Đao Ma có chút bất đắc dĩ, dù sao hắn còn vội vàng tu luyện, vượt qua Ti Hải Hiền, làm gì có thời gian rảnh dạy dỗ đệ tử.

Ôn Bình mỉm cười, hỏi: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Đao Ma khẽ giật mình.

Chỉ cảm thấy tiếu lý tàng đao.

Vội vàng đáp!

“Tông chủ yên tâm, chỉ cần chịu bái ta làm thầy, ta nhất định dốc túi tương thụ. Bồi dưỡng hắn thành một đời nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Bất Hủ Tông.”

Nói xong, Đao Ma bốn phía xung quanh một chút.

Hắn thấy được rất nhiều ánh mắt nóng như lửa.

Tình huống này khiến trong lòng Đao Ma hơi hồi hộp một chút.

Không thể nào?

Nhiều như vậy?

Theo thời gian trôi qua, khâu phát thưởng chuẩn bị kết thúc, khâu chọn sư thuận lý thành chương kéo màn mở đầu.

Rất nhiều thế lực ngũ tinh cự đầu.

Và đông đảo cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Đều không ngoại lệ, nhao nhao mời chào, không ngừng ném cành ô liu cho các thiên kiêu.

Đương nhiên.

Không ai vươn tay với top năm mươi.

Trừ chuyện có một nửa người là người của Bất Hủ Tông không nói, chắc chắn mục tiêu của những người còn lại đều là cường giả Thiên Vô Cấm, làm gì cũng không tới phiên bọn họ.

【VIP】 Đều muốn gia nhập Bất Hủ Tông

Nhưng mà khiến cho rất nhiều người không thể tưởng tượng nổi là có không ít thiên kiêu từ bỏ cành ô liu của cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm.

Tại sao?

Bị nhiều vị cường giả nửa bước Thiên Vô Cấm gặn hỏi, bọn họ mới nói ra nguyên nhân.

Bởi vì bọn họ muốn xông Sư Đạo Mê Cục.

Muốn gia nhập Bất Hủ Tông.

Vừa nghe đến lý do này, rất nhiều nửa bước Thiên Vô Cấm hết hi vọng.

Đương nhiên.

Vẫn có một số người chọn bái sư ngay.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Bọn họ coi trọng cơ hội trước mắt hơn.

Khi càng ngày càng nhiều người lựa chọn gia nhập tông môn hoặc là được nửa bước Thiên Vô Cấm thu làm đệ tử thân truyền. Người trong sân rộng càng ngày càng ít.

Theo sau đó, cường giả Thiên Vô Cấm cũng bắt đầu hạ tràng.

Đại chiến đoạt người, hết sức căng thẳng!

Các cường giả Thiên Vô Cấm, thế lực lục tinh vì một vị thiên kiêu, thủ đoạn ra hết. Nhưng mà một chuyện thú vị xuất hiện.

“Tiền bối, xin lỗi, ta muốn đi xông Sư Đạo Mê Cục một lần.” Một vị thiên kiêu xếp hạng ba mươi bảy trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng từ chối cành ô liu của một vị cường giả Thiên Vô Cấm.

Sắc mặt vị cường giả Thiên Vô Cấm đến từ Vực Chủ Phủ trở nên khó coi.

Liếc mắt nhìn Ôn Bình, đồng thời nhìn thấy hai con ngươi vẫn luôn mang theo sát ý khiến cho người ta không rét mà run của Đao Ma, hắn không nói gì thêm.

Tuy trong lòng không vui những cũng không tránh được.

Theo sau đó, càng ngày càng nhiều người cự tuyệt cành ô liu của cường giả Thiên Vô Cấm. Danh sách top năm mươi của Thất Vực Đăng Thiên Bảng, trừ hơn hai mươi người của Bất Hủ Tông, lại trừ top mười, mười mấy người còn lại chỉ có ba, bốn người chọn nhận cành ô liu của cường giả Thiên Vô Cấm.

Mười người còn sót lại nhao nhao chọn đi xông Sư Đạo Mê Cục.

Chuyện này khiến rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm bất đắc dĩ đồng thời lại không thể làm gì.

Trở thành cường giả Thiên Vô Cấm nhiều năm như vậy, có khi nào bọn họ bị ủy khuất như thế này.

Lại bị người trẻ tuổi chê.

Người của Long gia, các chủ Vọng Thần Các thấy thế thì nhìn nhau cười một tiếng.

Cũng may bọn họ không có không biết điều ném cành ô liu ra.

Đáng nhắc tới chính là thiên kiêu đỉnh tiêm thua Dương Nhạc Nhạc và Vân Liêu từ sớm.

Lúc đầu bọn họ có thể có một xếp hạng tốt trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng, nhưng bởi vì Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc, cho dù là Trấn Nhạc Thượng Cảnh cũng không thể lọt vào top một trăm.

Lúc đầu, nghĩ là bọn họ sẽ không nghĩ đến chuyện gia nhập Bất Hủ Tông, nhưng mà không ngờ rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm mở miệng, bọn họ cũng từ chối.

Rõ ràng bởi vì Bất Hủ Tông, bọn họ ngay cả cơ hội đi tham dự quyết chiến cuối cùng ở U Quốc cũng không có, nhưng mà bọn họ lại nghĩa vô phản cố muốn gia nhập Bất Hủ Tông.

Đối với chuyện này, rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm cũng không thể làm gì.

Tiếp theo, tới giai đoạn bái sư.

Bởi vì Ôn Bình hứa hẹn, top mười có thể tùy ý chọn một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của Bất Hủ Tông bái sư.

Trong tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm của vô số người, Đao Ma và Thiên Huyền chậm rãi đứng dậy, động loạt phát biểu cảm nghĩ thu đồ của mình.

"Nếu như muốn tu luyện mạch môn, có thể bái ta làm thầy, ta sẽ dốc lòng dạy bảo. Nếu muốn chuyển tu ma pháp, ta cũng có thể dạy."

Thiên Huyền phát biểu tương đối tùy ý.

Đao Ma thì hoàn toàn không giống.

Mới mở miệng chính là hăm dọa: "Nếu như sợ chết thì không cần bái vào môn hạ của ta. Nếu như không có nhẫn tâm giết ra một đường máu trên đường tu hành thì cũng đừng chọn ta. Môn hạ của ta không thu kẻ hèn nhát, cũng không thu người tham sống sợ chết. Nói đến thế thôi, tự mình châm chước."

Dưới ánh nhìn chăm chú của hai người, trừ thành viên của Bất Hủ Tông ra, sáu người còn lại rơi vào do dự. Nhưng mà bọn họ thì đang do dự, nhưng người khác thì hâm mộ.

Gia nhập Bất Hủ Tông coi như xong.

Còn có thể chọn cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh bái sư.

Quan trọng nhất chính là có thể lựa chọn!

Cuối cùng, trong sáu người có bốn người chọn Thiên Huyền, hai người khác chọn Đao Ma. Đối với chuyện này, Ôn Bình không cảm thấy bất ngờ chút nào, dù sao trên đời này, người điên cuồng giống như Đao Ma không có nhiều.

Nương theo giai đoạn thu đồ kết thúc, Ti Hải Hiền xuất hiện trong sân rộng, bắt đầu tuyên bố danh sách tiến về quốc đô U Quốc chinh chiến.

Chính là top một trăm Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Đối với chuyện này, Ôn Bình không còn tâm tư xem tiếp, chuẩn bị về tông.

Về tông, khi từ biệt Long Dương Vương còn không quên căn dặn Long Dương Vương tham gia buổi đấu giá tiếp theo của Tử Khí Các.

Mặc dù bây giờ Bất Hủ Tông không thiếu bạch tinh nhưng bạch tinh đưa tới cửa, không cần thì phí. Chủ yếu nhất là cường giả phong vương tham gia đấu giá là một cái mánh lới, nếu đăng lên trên Bất Hủ Nhật báo thì tuyệt đối có thể trở thành tiêu đề hot, nhất lên mưa gió trong toàn bộ U Quốc.

"Ôn tông chủ, ngươi không nói bản vương cũng sẽ đi." Long Dương Vương cười đáp, sau đó tò mò ngắm nhìn bốn phía một chút.

Tư Không Truy Tinh còn không có xuất hiện.

Thất Vực Đăng Thiên Bảng đã kết thúc.

"Điện hạ, vậy ta về tông trước." Dứt lời, Ôn Bình từ biệt Long Dương Vương, trở về Bất Hủ Tông.

Long Dương Vương cũng không có ngăn lại, dù sao bây giờ phải giữ quan hệ với Ôn Bình, căng chặt có độ, không thể nóng vội.

Quá mau.

Sẽ hoàn toàn phản tác dụng.

Người làm chuyện lớn, sao có thể sốt ruột chứ?

Sau khi Ôn Bình rời đi, đám người của Bất Hủ Tông cũng lần lượt rời đi.

Nhưng mà khi Đao Ma muốn đi, Long Dương Vương gọi Đao Ma lại, sau đó hỏi một câu: "Bình Tâm Đạo?"

Đao Ma dừng lại.

Câu trả lời giống y như câu trả lời Ti Hải Hiền lúc trước.

“Ngươi nhận lầm người.”

Nhưng mà Long Dương Vương khẳng định.

“Quả nhiên là ngươi!”

Long Dương Vương không có bất ngờ, bởi vì hắn tin tưởng trí nhớ của mình sẽ không sai.

【VIP】 Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng lại có thêm hai tôn Yêu Tổ

Lúc trước, thế lực lục tinh Chấn Đao Môn ở Nguyên Dương Vực cũng là vì Bình Tâm Đạo mà hủy diệt, cho nên đời này hắn cũng sẽ không quên Bình Tâm Đạo.

Bởi vì lúc trước Chấn Đao Môn là thế lực dưới trướng hắn.

Cũng là một trong những thủ đoạn khống chế Nguyên Dương Vực của hắn.

Chấn Đao Môn hủy diệt, trực tiếp khiến cho hắn mất khống Nguyên Dương Vực chế Nguyên Dương Vực trong một thời gian rất dài, từ đó dần rơi xuống hạ phong trong chư vương tranh phong, cho đến khi Vụ Kỳ Vương xuất hiện, đồng thời chọn đứng về phía hắn thì tình hình mới thay đổi.

"Điện hạ, ngươi nhận lầm người. Bây giờ chỉ có Đao Ma!" Chuyện cũ, đương nhiên Đao Ma không có buông xuống, bây giờ hắn chỉ không muốn nhắc lại thôi.

Ai không có phạm sai lầm tuổi trẻ?

Hắn thừa nhận lúc trước khi hắn nhập tông thì trong đầu nghĩ trả thù yêu nữ đó, trả thù nàng lừa gạt tình cảm mình.

Nhưng bây giờ.

Hắn không hận.

Bởi vì lười hận.

Thời điểm này hận còn không bằng tu luyện cho tốt, sức chiến đấu đuổi kịp Ti Hải Hiền, thậm chí vượt qua Ti Hải Hiền.

Đồng thời leo lên thượng cảnh!

Đương nhiên, sư phụ chết, chắc chắn hắn sẽ báo thù.

Mối thù của đồng môn Chấn Đao Môn, hắn cũng sẽ báo.

Nhưng không phải là bây giờ.

Long Dương Vương thấy Đao Ma muốn đi gấp thì cũng không có cản, chỉ chậm rãi mở miệng nói: "Nói cho ngươi một tin tức bất hạnh, nữ nhân đó không chỉ bước vào cảnh giới Yêu Tổ, bây giờ còn là vương phi của Diệp Trạch Vương. Nếu như Diệp Trạch Vương leo lên vị trí quốc chủ, nàng chính là quốc mẫu U Quốc."

Nghe được câu này, Đao Ma giật mình ngay tại chỗ.

Vương phi?

Quốc mẫu?

Long Dương Vương lại nói: "Nhưng mà ngươi yên tâm, bản vương mới là quốc chủ U Quốc tương lai."

"Ngươi muốn lôi kéo ta?" Đao Ma hỏi lại.

Long Dương Vương cười cười, nói: "Bây giờ chúng ta vốn là người một nhà, cho nên báo thù cho ngươi, báo thù cho Chấn Đao Môn cũng là trách nhiệm của bản vương."

"Lỗi của ta, ta tự bù đắp, không cần hỗ trợ." Dứt lời, Đao Ma lập tức mở truyền tống trận dẫn theo đệ tử mới thu trở về Bất Hủ Tông.

Long Dương Vương thấy thế thì chỉ cười khẽ một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Vân Liêu đang chuẩn bị rời đi.

Tự mình đem Nguyên U Lệnh qua.

Vân Liêu do dự, Long Dương Vương vội vàng dựng lên bình chướng cách âm, bao phủ hai người, sau đó giải thích: "Vân trưởng lão hiểu kì, vậy bản vương bỏ chút thời gian giải thích cái Nguyên U Lệnh này một chút."

Vân Liêu sững sờ.

Hiểu kì?

Ta không có hiểu kì.

Hiểu lầm lớn rồi.

Hắn còn muốn về tông sớm một chút.

"Đa tạ điện hạ." Nhưng mà nếu Long Dương Vương đã mở miệng giải thích cái Nguyên U Lệnh này, Vân Liêu chỉ đành ở

lại nghe thử xem.

Long Dương Vương giải thích: “Tại sao cái Nguyên U Lệnh này ngay cả bản vương cũng trăm năm mới có thể có được một viên? Chỉ vì nó liên quan đến giới thần bí nhất U Quốc, Nguyên U Giới.”

“Nguyên U Giới?”

“Cái Nguyên U Giới này, chính là tồn tại trên Thiên Vô Cấm để lại. Nghe nói trong đó có con đường đi lên trên Thiên Vô Cấm, điểm này bản vương chưa từng thấy, đoán chừng là một vị phong vương nào đó nói mò. Nhưng mà bên trong Nguyên U Giới còn sót lại những thứ vô cùng trân quý.”

“Trên Thiên Vô Cấm?”

Vân Liêu nhíu lông mày lại, tỏ vẻ hiếu kì.

Long Dương Vương cười cười, hiểu phản ứng của Vân Liêu: “Không cần để ý cái này, tám chín phần mười là không tồn tại, ngươi cũng không cần đi tìm. Chỉ cần cố gắng tu luyện trong thời gian mười năm này. Dù sao cũng là cường giả trên Thiên Vô Cấm để lại, các loại phúc địa tu luyện đỉnh tiêm tầng tầng lớp lớp, cho nên tu hành ba năm ở bên trong là đủ sánh ngang ít nhất năm mươi năm tu hành ở ngoài.”

“Tu hành ba năm sánh ngang tu hành năm mươi năm ở ngoài…” Vân Liêu lầm bầm thuật lại một lần, trong lòng có bất đắc dĩ.

Vậy còn đi làm quái gì?

Tốn thời gian.

Long Dương Vương thấy Vân Liêu tự mình lẩm bẩm, còn tưởng rằng là kinh ngạc cho nên không nhịn được vỗ vỗ bả vai Vân Liêu, khích lệ: “Vân trưởng lão, với thiên tư của ngươi, ba năm khổ tu trong Nguyên U Giới ra, thực lực chắc chắn có thể đạt tới Địa Vô Cấm Thượng Cảnh, thậm chí nửa bước Thiên Vô Cấm. Chờ trận chiến cuối cùng của Thất Vực Đăng Thiên Bảng U Quốc kết thúc, ngươi có thể dựa vào lệnh này đi vào Nguyên U Giới. Bản vương coi trọng ngươi!”

“Đa tạ điện hạ.” Mặc dù cái Nguyên U Lệnh này không có tác dụng gì nhưng Vân Liêu vẫn cảm tạ, dù sao thì đối phương cũng đã cho ra bảo bối mà hắn nghĩ là quý giá nhất.

Đáng tiếc.

Thời gian ba năm, quá dài.

Thời gian ba năm, hắn có thể tu hành ròng rã ba mươi sáu lần ở Đệ Ngũ Thế Giới!

Tu luyện ba mươi sáu loại ma pháp tứ giai tới đỉnh tiêm, sinh ra linh vật.

Mặc dù thời gian ba năm, có lẽ tinh thần lực không thể đột phá đến giai đoạn thứ ba nhưng tu hành trong Hải Niệm Các ba năm, ít nhất tinh thần lực của hắn cũng có thể đi vào giai đoạn thứ hai viên mãn. Đến lúc đó đã đủ vật tay với cường giả Thiên Vô Cấm!

“Vân trưởng lão khách sáo, tĩnh đợi Vân trưởng lão đột phá Thiên Vô Cấm.” Long Dương Vương không tiếp tục dông dài, bởi vì những gì mình nên làm thì đều làm cả rồi.

Cái gì nên nói cũng nói cả rồi.

Không cần thiết phải tiếp tục dài dòng nữa.

Tư Không Truy Tinh, Diệp Trạch Vương muốn cướp người, chỉ sợ là đời này đều không thể.

Nếu như Vụ Kỳ Vương còn sống, khả năng hắn lấy được vị trí quốc chủ U Quốc càng lớn hơn. Đáng tiếc, Vụ Kỳ Vương lại bỏ mình ngoài ý muốn.

Vừa nghĩ tới đó, Long Dương Vương lập tức thấy phiền muộn.

Cường giả phong vương, sao lại bị giết lặng lẽ không một tiếng động như thế được?

Không suy nghĩ nữa, Long Dương Vương thu lại bình chướng cách âm, sau đó từ biệt Vân Liêu.

Nếu Thất Vực Đăng Thiên Bảng đã kết thúc, vậy hắn cũng nên trở về tiếp tục chuẩn bị quà ra mắt chưa hoàn thành cho

Ôn Bình.

【VIP】 Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng lại có thêm hai tôn Yêu Tổ (2)

Khoảng cách quốc chủ U Quốc thay người đã càng lúc càng ngắn.

Long Dương Vương vừa đi, Vân Liêu cũng không có tiếp tục ở lại, từ biệt mấy người Ti Hải Hiền, sau đó dẫn chúng đệ tử trở về Bất Hủ Tông.

Vân Liêu và Dương Nhạc Nhạc thì đều trở về nhà một chuyến.

Bởi vì đối với người của hai nhà Vân, Dương thì hai người trở thành thiên kiêu số một số hai Nguyên Dương Vực chính là làm rạng rỡ tổ tông.

Cùng lúc đó, Ôn Bình về tông thì lập tức mở ra giới thiệu vắn tắt về Hồ Yêu Hoàng.

Số lượng Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng đã giảm đi mấy trăm vạn.

Nhưng mà chất lượng lại tăng cao lên mấy cấp.

Trấn Nhạc Yêu Vương đã có khắp nơi.

Về phần Yêu Tổ, kế Hoài Không, Thời Phong, Đào Nương, lại xuất hiện thêm hai tôn Yêu Tổ.

"Đúng là tiến bộ thần tốc." Ôn Bình cảm thán một câu, sau đó lập tức đi tới Tẫn Tri Lâu, thông qua Hắc Ảnh xem xét tình hình gần đây của mấy người Hoài Không.

Nhìn thấy sở tác sở vi của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng ở thế giới dưới mặt đất, rốt cuộc Ôn Bình đã hiểu tại sao bọn chúng có thể tăng lên nhanh chóng như vậy.

Bởi vì Hoài Không lệnh cho Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng, cứ mỗi qua một chỗ ở thế giới dưới mặt đất thì diệt một tộc, giống như một thanh đao nhọn đâm thẳng vào chỗ sâu trong thế giới dưới mặt đất.

Cũng bởi vì không có Yêu Tổ Thượng Cảnh quấy nhiễu, mấy người Hoài Không thúc đẩy vô cùng thuận lợi. Còn tồn tại còn mạnh mẽ hơn Yêu Tổ Thượng Cảnh trong thế giới dưới lòng đất, nó đột nhiên không có động tĩnh. Nhưng mà Ôn Bình tin tưởng, chắc chắn nó đang nhìn Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Về phần tại sao không có ngăn cản Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng trắng trợn giết chóc, chắc chắn nguyên nhân không đơn giản, nhưng mà cũng không cần thiết truy đến cùng.

Thời gian nửa năm, nếu như không cấp tiến một chút thì sao có thể hoàn thành thuế biến?

Tiếp tục xem một hồi, Ôn Bình đóng hình ảnh lại.

Bởi vì chỉ cần không có núi cao không thể vượt qua xuất hiện ở trước mặt Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng bây giờ, chắc chắn Ôn Bình sẽ không nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng.

Theo sau đó, Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, hỏi thăm Trần Hiết tình huống ở Hắc Vực.

Truyền Âm Thạch vừa kết nối thì đã nghe giọng điệu vui sướng của Trần Hiết vọng ra.

“Tông chủ, sao ngài biết ta có tin vui muốn nói?”

Ôn Bình vui mừng.

Tin vui?

“Lâu chủ Già Thiên Lâu quyết định toàn diện khai chiến với U Quốc?”

Trần Hiết sửng sốt, sau đó xấu hổ cười một tiếng: “Tông chủ, thật ra thì ta muốn nói là ta tìm được bảy bộ thi thể Yêu Tổ Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cho ngài, còn có một bộ thi thể Yêu Tổ Thượng Cảnh cụt tay.”

“Đem hết về đây, ta thưởng cho Tẫn Tri Lâu ngươi một tôn Yêu Tổ.” Được thôi, chuyện này cũng là một kinh hỉ.

Thi thể Yêu Tổ Thượng Cảnh, có thể dùng Vong Linh Triệu Hoán Thuật khống chế.

Hoặc là nhét vào trong Phu Hóa Đản.

Bảy bộ còn lại cũng có thể tạo ba tôn Yêu Tổ Trung Cảnh.

“Đa tạ tông chủ.” Trần Hiết đại hỉ.

Ôn Bình tiếp tục hỏi: “Mấy ngày nay, tình hình mở rộng Bất Hủ Nhật báo như thế nào rồi? Còn tình huống của Vi Sinh Tinh Vũ ở Hắc Vực như thế nào rồi?”

Trần Hiết vội nói: “Tông chủ yên tâm, Bất Hủ Nhật báo mở rộng rất thuận lợi. Trước lợi ích, các đại thế lực lục tinh cũng đều chọn giúp chúng ta. Nhưng mà những thế lực lục tinh này rất tham, không chỉ sư tử ngoạm, muốn ngàn vạn bạch tinh, cũng dám muốn chúng ta chia năm thành lợi ích mà Bất Hủ Nhật báo thu hoạch được trong lãnh địa của bọn họ cho bọn họ!”

“Không sao cả, cho bọn họ trước, chỉ cần bọn họ có thể làm xong chuyện với tốc độ nhanh nhất. Bạch tinh cũng không phải là của chúng ta, muốn xài sao thì xài.”

“Tông chủ, ta đã đồng ý, hơn nữa yêu cầu trong nửa tháng, bọn họ nhất định phải thành lập điểm bán Bất Hủ Nhật báo ở tất cả thành trì dưới trướng. Hơn nữa bây giờ bọn họ nhận của chúng ta bao nhiêu bạch tinh, sau này mua tình báo trong tay ta thì phải phun ra gấp mười gấp trăm lần.” Trần Hiết đắc ý nói.

“Làm không tệ, nếu có người lấy tiền không làm việc, lập tức đưa tin cho ta hoặc là đi tìm Long Dương Vương.” Ôn Bình biết, có sách vàng của quốc chủ, chắc chắn bọn họ sẽ không dám cản trở, nhưng mà bọn họ có tận tâm tận lực làm việc hay không thì còn không chắc được.

“Vâng, tông chủ!”

Trần Hiết gật đầu.

Sau đó, Ôn Bình lại hỏi: “Tình huống U Quốc như thế nào rồi?”

“Mấy ngày nay, có Vi Sinh trưởng lão trợ lực, chiến trường xuất hiện trên trăm cường giả Già Thiên Lâu xa lạ, thậm chí còn lặng lẽ bắt một tôn Yêu Tổ của Liệt Không nhất tộc. Vi

Sinh trưởng lão cam đoan, không ra mười ngày, Vô Tẫn Thiên Huyền sẽ toàn diện khai chiến với U Quốc. Chiến khu đủ dung năm mấy trăm triệu người như sa trường, ít nhất sẽ xuất hiện năm cái trở lên!”

“Mới năm cái trở lên sao?”

Ài.

Mặc dù biết muốn cho Già Thiên Lâu toàn diện khai chiến với U Quốc là không thực tế, nhưng mới năm cái chiến khu sa trường, hơi ít.

Song phương đánh càng hung, hắn càng vui vẻ.

Đánh càng hung, như vậy thì thời gian cũng sẽ càng lâu. Chờ khi bọn họ đánh xong thì sẽ phát hiện, Bất Hủ Tông đã trưởng thành đến trình độ mà bọn họ không thể nào rung chuyển được.

“Tông chủ, nếu không đợi khi khai chiến, chúng ta lại đâm thêm một chút củi lửa, để cho lửa cháy mạnh hơn nữa?” Trần Hiết hỏi thăm.

Ôn Bình tán thưởng cười một tiếng: “Ý nghĩ không tệ!”

Sau khi khai chiến, thêm lửa thêm củi là chuyện chắc chắn phải làm.

U Quốc và Già Thiên Lâu, chắc chắn có tồn tại trên Thiên Vô Cấm. Cho nên nhất định Bất Hủ Tông cũng phải bồi dưỡng ra tồn tại trên Thiên Vô Cấm mới có thể chọi cứng với bọn họ.

Nhưng mà thêm lửa thêm củi cho chiến tranh giữa U Quốc và Già Thiên Lâu chắc chắn không thể dựa theo phương thức trước đó, còn dùng phương thức gì, Ôn Bình còn chưa nghĩ ra.

Điểm ra duy nhất có thể nghĩ ra được bây giờ là Ti Hải Hiền. Cường giả Già Thiên Lâu chết trong tay Ti Hải Hiền càng nhiều, Già Thiên Lâu sẽ càng ác hơn.

【VIP】 Quốc đô U Quốc dị động

Còn phương thức của hắn, Ôn Bình quyết định đi một bước nhìn một bước, dù sao kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp được biến hóa.

“Tông chủ quá khen, chẳng qua là thuộc hạ cảm thấy chắc chắn tông chủ ngài sẽ làm như vậy.” Vào tông lâu như vậy, sao Trần Hiết lại không biết tông chủ nhà mình không phải là loại người biết an phận.

Ôn Bình dặn dò: “Chuyện này ngươi tạm thời không cần quan tâm, tiếp tục làm việc của mình. Bên phía U Quốc có động thái gì mới thì lập tức nói cho ta.”

“Rõ!”

Trần Hiết lên tiếng trả lời.

Tiếp tục nói chuyện phiếm vài câu, Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, trở về Thính Vũ Các tiếp tục tu luyện.

Cứ như vậy, thời gian lại qua mấy ngày.

Mấy ngày này, Bất Hủ Tông cử hành yến hội long trọng mấy lần. Chúc mừng đám người Bất Hủ Tông lấy được thành tựu trên Thất Vực Đăng Thiên Bảng.

Ôn Bình không có ngăn cản, đồng thời còn có mặt một lần, sau đó thì lẳng lặng tu luyện ở Thính Vũ Các.

Còn buổi đấu giá ở Tử Khí Các, Ôn Bình chưa từng hỏi, cũng không có đi.

Không có có ngoài ý muốn, tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ đó bị Long Dương Vương mua đi, hơn nữa còn với giá cả cực cao.

Thật ra thì cũng không có ai tranh với hắn, giá tiền chính là Long Dương Vương tự đưa ra.

Đối với chuyện Ôn Bình vắng mặt, Long Dương Vương cũng không nói gì, hàn huyên với Tử Nhiên, U Nguyệt vài

câu, sau đó nhận được sách vàng quốc chủ U Quốc phái người đưa tới.

Sách vàng đến, Long Dương Vương lập tức dẫn người vội vàng rời khỏi Nguyên Dương Vực.

Long Dương Vương vừa đi, Thiên Huyền lập tức truyền tin tức này lại cho Ôn Bình. Ôn Bình không có để ý, bởi vì trước mắt Bất Hủ Tông và Long Dương Vương giao tình không sâu.

Trước mắt hắn cũng chỉ hứa giúp Long Dương Vương xuất thủ một lần mà thôi.

Hắn tin tưởng Long Dương Vương không phải người ngu, chắc chắn cũng sẽ không cho là bây giờ Bất Hủ Tông đã là người của hắn.

Đợi buổi đấu giá kết thúc, Ôn Bình mở ra Sư Đạo Mê Cục.

Vốn nghĩ có nên xây thêm vài cái Sư Đạo Mê Cục hay không, nhưng mà nghĩ lại, cho dù thêm cũng sẽ không thu được rất nhiều người, cho nên Ôn Bình bỏ ý tưởng xây dựng thêm Sư Đạo Mê Cục.

Mở ra Sư Đạo Mê Cục, Ôn Bình kêu hệ thống tăng độ khó qua ải Sư Đạo Mê Cục, sau đó tập trung tu luyện, không có quan tâm Sư Đạo Mê Cục nữa.

Bởi vì không nhìn tới cũng biết, Sư Đạo Mê Cục vừa mở, chắc chắn sẽ có ngàn vạn người vọt vào.

Nhưng mà lần này Ôn Bình thiết lập độ khó rất cao.

Đương nhiên.

Tăng độ khó, mục đích không phải là để thu ít người.

Mà là lần này Ôn Bình muốn thu nhiều người thích hợp tu luyện ma pháp và thích hợp tu luyện tuyền qua một đạo.

Về phần đối với người có thiên phú tu luyện mạch môn cực cao, nếu như có thể thông qua cửa ải, Ôn Bình vẫn sẽ thu vào tông môn.

Cùng lúc đó, cách thời gian Đan Tháp xây dựng xong càng ngày càng gần.

Ôn Bình dành thời gian đi Tiên Phủ Viên thăm mẫu thân một chút, mới mấy ngày trôi qua, dược thảo vừa mới gieo xuống đã có dáng dấp cực kỳ khỏe mạnh.

Ôn mẫu cũng nghĩ cách lấy được hạt giống đủ loại dược thảo, thiên tài địa bảo.

Nhưng mà chủng loại cũng vô cùng ít ỏi.

Mới chỉ hai ba mươi loại mà thôi.

Ôn Bình đột nhiên nghĩ đến bảo khố trong Tử Khí Các.

Trước đó, thiên tài địa bảo mà Vi Sinh Tinh Vũ lấy được từ Hắc Vực với thiên tài địa bảo mà Tử Khí Các nhận được gần đây đều để ở đó.

"Mẫu thân, chờ ta một chút."

Dứt lời, Ôn Bình vội vã chạy tới Thiên Dương Thành, sau đó lấy hơn hai vạn loại thiên tài địa bảo từ trong bảo khố Tử Khí Các ra.

Trở lại Tiên Phủ Viên, kín đáo đưa nó cho Ôn mẫu, Ôn mẫu nhìn một cái, bị giật mình kêu lên.

Suýt chút cho rằng con của mình dời sạch bảo khố U Quốc.

Bởi vì chủng loại thiên tài địa bảo, cho dù là phổ thông hay là hi hữu, trong toàn bộ Triều Thiên Hạp, tổng cộng lại cũng mới có ba vạn một ngàn bảy trăm loại được ghi vào trong sách.

Trong đó, số có thể tìm được ở Nguyên Dương Vực mới chỉ chừng ba ngàn loại.

Thấy mẫu thân cả buổi vẫn nói không ra lời, Ôn Bình nói tiếp: "Mẫu thân trồng trước, sau này chỉ cần lấy được chủng loại mới, ta lập tức gọi Hô Lan đưa tới cho ngài. Ngài cứ lo trồng là được, những chuyện khác giao cho ta."

"Đủ rồi, đủ. Toàn bộ Triều Thiên Hạp cũng mới ba vạn một ngàn bảy trăm loại thiên tài địa bảo, ngươi rời đi một hồi thì đem về hơn hai vạn loại. Nếu trồng hết toàn bộ, Tiên Phủ Viên này chính là Triều Thiên Hạp thu nhỏ." Ôn mẫu cảm thán một câu, trên mặt cũng tràn đầy chờ mong.

Ôn Bình thấy thế, trong lòng cũng hài lòng cười một tiếng.

“Phụ thân, cố lên nha.”

Lúc này, Ôn Bình nhặt cuốc dưới đất lên, đưa cho Ôn phụ đang sững sờ tại chỗ, sau đó phất tay rời khỏi Tiên Phủ Viên dưới ánh mắt kinh ngạc của Ôn phụ.

Sau khi rời khỏi Tiên Phủ Viên, Ôn Bình không có về Thính Vũ Các tu luyện mà là đi Tẫn Tri Lâu một chuyến, chuẩn bị liên lạc Tư Không Truy Tinh một chút.

Đi vào tầng cao nhất của Tẫn Tri Lâu, bóng dáng Tư Không Truy Tinh hiện ra trên Hắc Tường.

Thời khắc này, Tư Không Truy Tinh đã không ở Thiên Dương Thành, không, phải nói là trận chung kết mới bắt đầu thì hắn đã rời khỏi Thiên Dương Thành.

Chuyện này Ôn Bình biết, nhưng mà hắn muốn rời khỏi, Ôn Bình cũng sẽ không ngăn lại.

Cho dù đã lệnh cho hắn không tra cái chết của Vụ Kỳ Vương nhưng Tư Không Truy Tinh vẫn phải làm cho có lệ, để vị quốc chủ U Quốc đó sẽ không nghi kỵ hắn.

Bây giờ Tư Không Truy Tinh đã về tới giới của mình, không chỉ truyền cho tất cả mọi người dưới trướng mình đi thăm dò nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương, còn treo giải thưởng trên trời, thế muốn lật úp toàn bộ U Quốc tra một chút. Đương nhiên, đây chỉ là làm cho quốc chủ U Quốc nhìn.

【VIP】 Tư Không Truy Tinh lên chính thức

Mà Tư Không Truy Tinh thì nằm trong cung điện xa hoa bỏ mười năm mới chế tạo được. Nửa người đều ngâm ở trong linh tuyền, khôi phục linh thể đồng thời hưởng thụ tiểu thiếp trẻ nhje nhàng xoa bóp.

"Xảo Nhi, ngươi cảm thấy Long Dương Vương làm người như thế nào?"

Tiểu thiếp trầm mặc, hình như không dám tùy tiện bàn tán về hoàng tộc U Quốc.

Tư Không Truy Tinh thấy thế thì cũng không gặn hỏi nữa, chỉ thở dài, nói: "Ai mà ngờ được, theo đuổi nửa đời, nói phá thì phá."

Ôn Bình yên lặng nhìn cảnh này, không có lập tức lấy Truyền Âm Thạch ra liên hệ Tư Không Truy Tinh.

Nếu trùng hợp như vậy.

Vậy thì nghe thử xem Tư Không Truy Tinh muốn nói cái gì.

Nhưng mà liên tục thở dài bất đắc dĩ mấy lần, Tư Không Truy Tinh mặt mũi tràn đầy thất lạc và mê mang lại không có nói tiếp. Mấy hơi sau, giá ngọc treo quần áo nơi xa có một quyển sách vàng đột nhiên phát ra ánh sáng chập chờn.

Sau khi Tư Không Truy Tinh thấy, bỗng nhiên từ ôn tuyền đứng dậy, sau đó kinh ngạc nói: "Sách vàng gọi, chuyện gì mà gấp gáp như vậy?"

Kinh hô một tiếng, Tư Không Truy Tinh lập tức sai người mặc quần áo giúp hắn.

Tư Không Truy Tinh vừa mặc quần áo vừa tự lẩm bẩm: "Quốc chủ biết ta đang truy tra nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương, không thể phân thân, nhưng vẫn dùng sách vàng

gọi ta, chẳng lẽ có đại sự gì xảy ra rồi? Còn có chuyện gì lớn hơn điều tra nguyên nhân cái chết của Vụ Kỳ Vương?”

Nói xong, Tư Không Truy Tinh mặc quần áo tử tế, lập tức thông qua Khúc Cảnh thông đạo đi quốc đô U Quốc.

Vừa ra khỏi Khúc Cảnh thông đạo thì phát hiện ngoài Khúc Cảnh thông đạo đã có người của Giám Sát Điện.

Tư Không Truy Tinh vừa ra tới, người của Giám Sát Điện lập tức nói nhỏ với Tư Không Truy Tinh: “Phó điện chủ, quốc chủ lệnh cho ngài đi Thiên Thanh Các chờ.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Tư Không Truy Tinh gặn hỏi.

Bởi vì người trước mắt là dòng chính của điện chủ.

Dòng chính của điện chủ, đương nhiên chính là dòng chính của quốc chủ.

Nhưng mà hắn không nhận được câu trả lời.

Chỉ là nhìn biểu cảm, hình như cũng không phải là cái gì cũng không biết mà là không dám nhiều lời.

Tư Không Truy Tinh cũng không tiếp tục gặn hỏi, bởi vì biết hỏi cũng hỏi được kết quả gì, rời khỏi Khúc Cảnh thông đạo, sau đó lập tức đi Thiên Thanh Các chờ.

Thiên Thanh Các ở chỗ sâu trong cung thành trong quốc đô, ngoại trừ thủ vệ sâm nghiêm ra, mỗi một bức tường, mỗi một cửa sổ đều có chạm Long Bích Văn.

Cảm giác của Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh đều không thể xuyên thủng!

Chính là vì tính đặc thù của nó cho nên mỗi lần quốc chủ có chuyện tuyệt mật thì đều sẽ dẫn người đến Thiên Thanh Các thương nghị.

Lần trước đến Thiên Thanh Các vẫn là ba mươi năm trước!

Chờ một canh giờ ở lầu hai Thiên Thanh Các, cửa lầu một Thiên Thanh Các đột nhiên phát ra tiếng mở ra chầm chậm.

Tư Không Truy Tinh vội vàng đứng lên đi xuống dưới, chuẩn bị cung nghênh người tới. Nhưng vừa xuống lầu thì phát hiện người tới lại không phải là quốc chủ U Quốc.

Mà là một lão giả mặt lạnh.

Người này chính là điện chủ Giám Sát Điện U Quốc —— Hà Hữu Uyên.

Cũng là thụ đạo ân sư của hắn.

Vẫn là đệ nhất Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh U Quốc.

"Sư phụ, sao lại là ngài?" Tư Không Truy Tinh cứ nghĩ là quốc chủ sẽ tới gặp mình.

Hà Hữu Uyên trầm giọng nói: "Theo ta lên lầu."

Dứt lời, ba bước hóa thành hai bước đi lên lầu hai.

Tư Không Truy Tinh vội vàng đuổi theo, sau đó hầu hạ Hà Hữu Uyên ngồi xuống, cũng tri kỷ bưng một ly trà đậm mùi thơm nức mũi tới.

Hà Hữu Uyên nhấp một miếng, sau đó hỏi: "Chuyến này vẫn thuận lợi chứ?"

Tư Không Truy Tinh vuốt cằm nói: "Sư phụ, ngài yên tâm, hết thảy đều tiến hành theo trật tự. Tra được sự thật chỉ là vấn đề thời gian."

Dứt lời, trong lòng Tư Không Truy Tinh đắng chát cười một tiếng, hắn nào dám nói tra không được.

Hà Hữu Uyên lại nhấp một miếng trà, không nói thêm gì, chỉ là nhắc nhở một câu: "Tốc độ phải nhanh, Vụ Kỳ Vương chết rất kỳ quặc, chắc chắn có ẩn tình trong đó. Thực lực của hắn mặc dù cũng không mạnh trong số phong vương nhưng dù sao cũng là cường giả phong vương, cho dù là vi sư giết hắn thì cũng cần phí chút sức. Cho nên Vụ Kỳ Vương chết tuyệt đối không phải cường giả phong vương bình thường gây ra."

"Đệ tử đã rõ." Tư Không Truy Tinh rất tán thành, gật đầu.

Tiếp tục hàn huyên vài câu, Hà Hữu Uyên không nói nhảm thêm nữa: "Lúc đầu quốc chủ định tự mình đến gặp ngươi,

nhưng tạm thời có việc tới không được, cho nên chuyến này vi sư thay mặt quốc chủ tới."

"Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì? Ta đang bận, vừa sắp tra được chút tình báo hữu dụng thì đột nhiên nhận được sách vàng triệu hoán."

"Bởi vì quốc chủ chuẩn bị tạm thời giao toàn quyền Giám Sát Điện cho ngươi."

"A! Đừng, sư phụ, ngài cũng không phải không biết, chút thực lực này của ta thì sao có thể tiếp nhận Giám Sát Điện, Giám Sát Điện không có ngài, thiên hạ này còn không loạn sao. Hơn nữa không có đệ nhất phong vương U Quốc ngài trấn thủ Giám Sát Điện, những hoàng tộc phong vương đó, ai sẽ nghe Giám Sát Điện."

Tư Không Truy Tinh nói thật, đồng thời cũng thổi phồng Hà Hữu Uyên.

Nửa thật nửa giả.

Nửa câu sau là thật.

Nửa câu đầu là giả.

Thật sao?

Giám Sát Điện do ta thống lĩnh?

Không hết năm, không ăn tết mà còn có chuyện vui như vậy.

Hà Hữu Uyên không biết ý nghĩ trong lòng Tư Không Truy Tinh, an ủi: "Được rồi, xem dáng vẻ sợ hãi của ngươi, giống y như lúc mười mấy tuổi nhập môn. Đã nhiều năm như vậy, muốn ngươi làm chút chuyện thì ngươi sợ. Nói nhiều lần như vậy, sao cái tật xấu này vẫn không sửa được. Đây là mệnh lệnh của quốc chủ, ngươi tránh không được!"

Đương nhiên.

Hà Hữu Uyên nói như vậy.

Nhưng mà trong lòng lại cực kì thích Tư Không Truy Tinh sợ như vậy.

Tư Không Truy Tinh gặp được chuyện thì sợ, không giống đệ tử khác, thấy chỗ tốt thì tranh, mỗi lần đều tranh đến đầu rơi máu chảy.

【VIP】 Tư Không Truy Tinh lên chính thức (2)

Dùng người như vậy mới yên lòng được.

“Sư phụ, thực lực của ta không trấn được nhiều tông môn như vậy, nhiều phong vương như vậy…” Tư Không Truy Tinh vẻ mặt đắng chát đứng ở một bên, trong bụng thì đã nở hoa.

Hà Hữu Uyên nói tiếp: “Được rồi, chỉ là tạm thời thôi, trấn không được cũng phải trấn cho ta. Chờ chiến tranh ở sa trường kết thúc, ngươi mới được giải thoát.”

“A?”

“Khoảng cách thay đổi quốc chủ chỉ còn chừng năm năm, cho nên chắc chắn những hoàng tộc phong vương đó sẽ không từ thủ đoạn tranh thủ càng nhiều thứ hơn. Quốc chủ lo lắng trận chiến sa trường lần này biến thành mấy vị hoàng tộc phong vương lục đục với nhau, cho nên ra lệnh cho ta đảm nhiệm Thần Thống Thần U Quân, tọa trấn sa trường!”

“Thì ra là thế, ta cứ nói sao quốc chủ đột nhiên sắp xếp như vậy. U Quốc này cũng chỉ có ngài có thể trấn trụ những hoàng tộc phong vương đó!”

“Cho nên tạm thời giao Giám Sát Điện cho ngươi. Từ chối thì không cần nói, bây giờ trong tay quốc chủ không có nhiều người có thể dùng như vậy, cũng chỉ có thể là ngươi. Đúng, chuyến đi Nguyên Dương Vực, Long Dương Vương và Bất Hủ Tông hoành không xuất thế đó, ngươi có quan sát kỹ?”

Nghe đến đây, Ôn Bình hứng thú.

Nói một hồi sao lại nói đến Bất Hủ Tông rồi.

Tư Không Truy Tinh vội đáp: “Sư phụ, ta dám nói, tám chín phần mười Bất Hủ Tông đó đứng về phía Long Dương Vương. Ngài không biết, ngay cả Nguyên U Lệnh mà Long Dương Vương cũng lấy ra, chỉ vì lấy lòng Bất Hủ Tông. Hơn nữa Bất Hủ Tông đó, nhìn tình thế tám chín phần mười có thể

trưởng thành là một cái thế lực lục tinh cự đầu mới, hơn nữa nhất định sẽ mạnh hơn bất cứ một nhà thế lực lục tinh cự đầu nào bây giờ. Bởi vì Tuyền Qua Tân Đạo của Bất Hủ Tông, còn có ma pháp, cái trước là đủ để phá vỡ Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung, cái sau cũng có thể mở ra một cái hệ thống tu luyện mới…"

Tư Không Truy Tinh không có giấu diếm, bởi vì nếu như bây giờ hắn không nói, sau này Hà Hữu Uyên cũng sẽ biết.

Bây giờ nói rõ ràng và sau này bị Hà Hữu Uyên tra được, đây là hai việc khác nhau.

Sau khi Hà Hữu Uyên nghe xong, sắc mặt cứng lại, nói: "Xem ra mặc dù Long Dương Vương đã mất đi một Vụ Kỳ Vương nhưng lại tìm được một giúp đỡ còn tốt hơn Vụ Kỳ Vương. Vậy lần này càng không thể để cho Long Dương Vương lấy được vị trí Tổng Tướng."

"A? Tổng Tướng?"

"Quốc chủ còn thiết lập một Tổng Tướng có thể thống lĩnh tất cả Thần Tướng Thiên Vô Cấm dưới Thần Thống, quyền lực gần với vi sư ta."

"Vị trí cao như vậy, chắc chắn mấy vị hoàng tộc phong vương sẽ vì bọn thủ hạ mà đoạt bể đầu chứ?"

"Không sai, đây cũng là nguyên nhân tại sao quốc chủ không thể tự mình đến gặp ngươi. Đúng là Long Dương Vương và sáu vị hoàng tộc phong vương còn lại đang vây quanh quốc chủ tiến cử bọn thủ hạ, đồng thời cũng náo túi bụi, đều suýt chút khiến cho thủ hạ so tài với nhau trên đại điện."

"Sư phụ, có ngài, cho dù ai làm Tổng Tướng thì hẳn là cũng không đáng kể? Bởi có ngài, chẳng lẽ vị Tổng Tướng đó còn có thể lật trời không thành."

"Tuy nói như thế, nhưng vị trí Tổng Tướng liên lụy quá nhiều. Quốc chủ không muốn giao vị trí Tổng Tướng cho người dưới trướng bảy vị hoàng tộc phong vương. Nhưng nếu không giao mà tùy ý bổ nhiệm một vị thì thực lực lại không đủ để trấn trụ cường giả dưới trướng bảy vị hoàng tộc phong vương. Nói tóm lại, khó nha."

“Sư phụ, ngài uống trà, uống trà.” Đối với chuyện này, Tư Không Truy Tinh không định nói thêm cái gì.

Nói nhiều sai nhiều.

Loại chuyện này, không nói tới thì hay hơn.

Lỡ như nói sai một câu, sẽ trở thành cái đinh trong mắt rất nhiều hoàng tộc phong vương.

Hắn vừa mới tiếp nhận Giám Sát Điện, cũng không muốn làm chuyện gì cũng bị rất nhiều hoàng tộc phong vương làm khó dễ và cản trở.

Hà Hữu Uyên lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, muốn rời đi: “Không uống, ngươi chuẩn bị một chút, mầy ngày này, tất cả sự vụ trong Giám Sát Điện đều giao cho ngươi. Vi sư phải trở về chuẩn bị một chút, chuẩn bị cho lần đại chiến sa trường này.”

“Vâng, sư phụ.” Tư Không Truy Tinh vâng một tiếng, sau đó đưa Hà Hữu Uyên rời khỏi Thiên Thanh Các.

Hà Hữu Uyên vừa đi, Tư Không Truy Tinh nhanh chóng đi Giám Sát Điện, chuẩn bị nhận lấy tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Giám Sát Điện.

Cùng lúc đó, ở Tẫn Tri Lâu, Ôn Bình rơi vào trầm tư.

Tổng Tướng?

Nếu như nói bây giờ bảy vị hoàng tộc phong vương đều đang tranh vị trí này, như vậy chắc chắn quốc chủ U Quốc không chịu giao vị trí này cho bất kỳ người nào trong bọn họ.

Bởi vì nếu như muốn thì đã cho lâu rồi.

Lúc này, nếu có một người không phải dưới trướng hoàng tộc phong vương, đồng thời thực lực siêu quần, quốc chủ U Quốc sẽ lựa chọn hắn làm Tổng Tướng?

Nghĩ đến đây, Ôn Bình lập tức móc Truyền Âm Thạch ra.

Kềm chế hưng phấn, đang đi tới Giám Sát Điện, Tư Không Truy Tinh cảm nhận được Truyền Âm Thạch trong ngực có động tĩnh, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Nhìn quanh bốn phía vài lần, lập tức đi đến chỗ ít người, đồng thời tìm một góc, dựng bình chướng cách âm lên.

Truyền Âm Thạch vừa kết nối, giọng Ôn Bình cũng vang lên.

“Tại sao lâu như thế?”

Tư Không Truy Tinh vội vàng giải thích: “Vừa rồi nhiều người phức tạp không tiện, tìm nãy giờ mới được một góc không người.”

Lúc này trong lòng Tư Không Truy Tinh tràn đầy thấp thỏm.

Đối với Ôn Bình, hắn vừa sợ vừa hận.

Ở Tẫn Tri Lâu, Ôn Bình thấy Tư Không Truy Tinh không có bịa chuyện, thế là nói ngay vào điểm chính: “Ngươi đi hỏi thăm một chút, vị trí Tổng Tướng đó có yêu cầu gì hoặc là trong lòng quốc chủ U Quốc có nhân tuyển hay chưa. Thăm dò cho kĩ, lập tức dùng Truyền Âm Thạch liên hệ ta.”

“Tổng Tướng —— “

Tư Không Truy Tinh nhất thời á khẩu không trả lời được.

Bởi vì kinh ngạc.

Bởi vì kinh hãi.

Vừa rồi mình và sư phụ nói chuyện trong Thiên Thanh Các, Ôn tông chủ lại nghe được!

Thiên Thanh Các có trận pháp Long Bích Văn ngăn cách cảm giác của cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, do Lục Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo, ngay cả sư phụ hắn cũng không thể nhìn trộm trong đó.

【VIP】 Tư Không Truy Tinh lên chính thức (3)

Nhưng Ôn tông chủ có thể.

Hắn và sư phụ đều là cường giả phong vương, hơn nữa sư phụ hắn còn được công nhận là đệ nhất Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh U Quốc.

Nhưng Ôn tông chủ có thể trộm nghe hai người bọn họ nói chuyện, lại không bị sư phụ hắn phát hiện.

Loại thủ đoạn này, có thể nói là đáng sợ!

Sau khi chấn kinh, Tư Không Truy Tinh lấy lại bình tĩnh, sau đó vội vàng nói: "Ôn tông chủ, nếu như ta tham dự vào chuyện này, sợ rằng sẽ bại lộ. Hơn nữa chuyện này cũng không phải ta có thể nhúng tay, nếu như bị phát hiện, chắc chắn sẽ khiến cho ngờ vực vô căn cứ."

"Ngươi không muốn làm?"

Ôn Bình lạnh lùng nói.

Sau đó lại nói: "Nhắc nhở ngươi một câu, bình thường ta sẽ không giữ lại những người vô dụng với mình."

Tư Không Truy Tinh lập tức ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng gật đầu đồng ý: "Ôn tông chủ yên tâm chớ vội, ta sẽ đi nghe ngóng, nhất định sẽ làm thỏa đáng chuyện này."

Khá lắm.

Vốn muốn tìm một lý do không tham dự chuyện này, không ngờ lại muốn giết chết mình.

Tốt xấu gì mình cũng là phong vương.

Sao có thể tùy tiện như vậy?

Mình còn sống tốt hơn chết nhiều mà?

"Ừm." Ôn Bình lạnh nhạt lên tiếng, cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, sau đó thông qua Hắc Ảnh quan sát Tư Không

Truy Tinh.

Chỉ thấy Tư Không Truy Tinh liên tục quan sát Truyền Âm Thạch, có thể là đang nghi ngờ nó đang trộm nghe hắn.

Vừa nghĩ tới đó, sắc mặt Tư Không Truy Tinh đại biến.

Vậy không phải là những gì mình nói mấy ngày nay đều bị nghe được?

Đợi Tư Không Truy Tinh cẩn thận từng li từng tí cất Truyền Âm Thạch, Ôn Bình đóng lại hình ảnh trên Hắc Tường, quay người rời khỏi Tẫn Tri Lâu.

Ba mươi phút sau Đan Tháp sẽ xây dựng xong.

Đan Tháp xây xong, chắc chắn sẽ phá vỡ giới Dược Thiện, Linh Thiện trước mắt, cho nên trong lòng Ôn Bình chờ mong mãnh liệt.

Trước đó, xây Đan Tháp chỉ vì mẫu thân.

Bây giờ suy nghĩ một chút, tương lai có lẽ Bất Hủ Tông có thể chế tạo Luyện Đan Sư một mạch.

Ba mươi phút sau.

Đan Tháp xây dựng xong!

Bên cạnh Tiên Phủ Viên, sương trắng thổi qua, sau đó một tòa tháp cao chừng trăm trượng xuất hiện. Không giống như Pháp Sư Tháp, Pháp Sư Tháp tràn ngập khí tức ma pháp và tinh thần lực thần bí, mà Đan Tháp phóng thích ra mùi thuốc, ngửi một cái có thể khiến cho người ta tinh thần toả sáng.

“Đan Tháp xây dựng thành công!”

“Đan Tháp.”

“Thánh địa chí cao vô thượng của Luyện Đan Sư một mạch, trong đó có vô số đan phương, pháp môn luyện đan thượng đẳng, còn có Linh Hỏa luyện đan…”

“Đan Tháp tổng cộng chia thành bốn khu vực: Khu đan phương, khu pháp môn khống hỏa, khu Linh Hỏa và khu luyện đan.”

“Khu đan phương: Tổng cộng bảy tầng, ghi chép đan phương đan dược từ thất phẩm đến nhất phẩm.”

“Đan phương khác nhau, giá mượn đọc khác nhau.”

“Thất phẩm đan phương: Một miếng bạch tinh.”

“Lục phẩm đan phương: Một ngàn bạch tinh.”

“Ngũ phẩm đan phương: Mười điểm nhiệm vụ tông môn.”

“Tứ phẩm đan phương: Một trăm điểm nhiệm vụ tông môn.”

“Tam phẩm đan phương: Một ngàn điểm nhiệm vụ tông môn.”

“Nhị phẩm đan phương: Một vạn điểm nhiệm vụ tông môn.”

“Nhất phẩm đan phương: Mười vạn điểm nhiệm vụ tông môn.”

“Hạn chế: Mỗi lần mượn đọc có thời gian là ba mươi ngày.”

“Khu pháp môn khống hỏa: Chỉ có một tầng.”

“Tinh thần lực càng mạnh, xác suất thu hoạch được pháp môn khống hỏa càng lớn hoặc là đẳng cấp pháp môn khống hỏa càng cao.”

“Đẳng cấp Khống Hỏa Thụ: Chia làm hai cấp Địa, Thiên, lại chia làm tam phẩm Hạ, Trung, Thượng.”

“Khu Địa cấp: Đi vào một lần tốn một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, không hạn chế thời gian, tốc độ thời gian trôi qua là trong Luyện Đan Phòng mười ngày, bên ngoài một ngày.”

“Khu Thiên cấp: Đi vào một lần một ngàn điểm nhiệm vụ tông môn, không hạn chế thời gian, tốc độ thời gian trôi qua là trong Luyện Đan Phòng trăm ngày, bên ngoài một ngày.”

“Hạn chế: Mỗi tháng, mỗi vị đệ tử, trưởng lão chỉ có thể đi vào một lần.”

“Khu Linh Hỏa: Chỉ có một tầng.”

“Tinh thần lực càng mạnh, xác suất thu hoạch được Linh Hỏa càng lớn, đẳng cấp Linh Hỏa cũng càng cao.”

“Đẳng cấp Linh Hỏa: Chia làm hai cấp Địa, Thiên, lại chia thành tam phẩm Hạ, Trung, Thượng.”

“Khu Địa cấp: Đi vào một lần một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, không hạn chế thời gian, tốc độ thời gian trôi qua là trong Luyện Đan Phòng mười ngày, bên ngoài một ngày.”

“Khu Thiên cấp: Đi vào một lần một ngàn điểm nhiệm vụ tông môn, không hạn chế thời gian, tốc độ thời gian trôi qua là trong Luyện Đan Phòng trăm ngày, bên ngoài một ngày.”

“Hạn chế: Mỗi tháng mỗi vị đệ tử, trưởng lão chỉ có thể đi vào một lần.”

“Khu luyện đan: Chỉ có một tầng.”

“Bên trong có một trăm cái Luyện Đan Phòng, chia làm hai cấp Địa, Thiên, lại chia làm tam phẩm Hạ, Trung, Thượng. Không cùng đẳng cấp, chất lượng, chất liệu lò luyện đan đều không giống.”

“Khu Địa cấp: Đi vào một lần một trăm điểm nhiệm vụ tông môn, không hạn chế thời gian, tốc độ thời gian trôi qua là trong Luyện Đan Phòng mười ngày, bên ngoài một ngày.”

“Khu Thiên cấp: Đi vào một lần một ngàn điểm nhiệm vụ tông môn, không hạn chế thời gian, tốc độ thời gian trôi qua là trong Luyện Đan Phòng trăm ngày, bên ngoài một ngày.”

“Hạn chế: Không có hạn chế.”

Nhìn hết, Ôn Bình hiểu.

Luyện Đan Sư một mạch hoàn thiện.

Hơn nữa chỉ cần người thích hợp tu luyện ma pháp thì chắc chắn sẽ thích hợp trở thành Luyện Đan Sư.

Nhưng mà giai đoạn bây giờ Ôn Bình không định mở ra cho tất cả mọi người, dù sao luyện đan cần phải hao phí quá nhiều thời gian.

Mỗi người đều có tinh lực và thời gian có hạn.

Nếu chuyên tâm tu luyện mạch môn.

Thì không thể quan tâm ma pháp.

Có thể chuyên tâm tu luyện ma pháp.

Thì không thể nào quan tâm tuyền qua một đạo.

Cho nên nhân thủ Luyện Đan Sư có thể thông qua Sư Đạo Mê Cục chậm rãi tìm kiếm, giai đoạn bây giờ chỉ bồi dưỡng một mình mẫu thân là đủ.

Đương nhiên.

Mình cũng có thể thử luyện đan một chút.

Ngự kiếm phi hành là mơ ước khi còn ở thế giới trước.

Sao luyện đan lại không phải.

【VIP】 Đan Tháp thành, thực lực lại tăng

Sau đó, Ôn Bình sử dụng quyền trải nghiệm đi Khu đan phương, từ tầng thứ nhất lên tới tầng thứ bảy, toàn bộ đều là đan phương.

Cái gì khôi phục lực lượng linh thể Bổ Linh Đan.

Bộc phát lực lượng Bạo Khí Đan.

Có thể bước vào Thông Huyền Thông Huyền Đan.

Có thể bước vào Thần Huyền Thần Huyền Đan.

Thậm chí còn có đột phá đan dược Trấn Nhạc, Địa Vô Cấm vân vân.

Nhìn thấy những đan phương này, khát vọng trở thành Luyện Đan Sư trong lòng Ôn Bình càng thêm mãnh liệt. Kết quả là vội vàng hỏi thăm hệ thống.

"Hệ thống, Hình Phạt Chi Hỏa của ta là Linh Hỏa cấp gì?"

Hệ thống lên tiếng trả lời: "Người tu hành dị mạch hỏa diễm bình thường, hỏa diễm là Địa cấp hạ phẩm. Nếu như bước vào Thiên Vô Cấm, hỏa diễm lột xác thành Địa cấp trung phẩm. Địa Ngục Hỏa và Hình Phạt Chi Hỏa trong Bất Hủ Tông, vì có khí tức Địa Ngục nên cũng không thích hợp luyện đan, cho nên chỉ được tính là Địa cấp thượng phẩm."

"Không thích hợp luyện đan, cho nên ta còn phải đi khu Linh Hỏa một chuyến?"

"Nếu như túc chủ muốn luyện đan, tốt nhất như thế. Bởi vì bên trong Linh Hỏa ẩn chứa lượng linh khí cực cao, có thể ôn dưỡng đan dược, từ đó khiến cho mỗi một lô, số lượng đan thành sẽ cao hơn. Đương nhiên, túc chủ cũng có thể dùng Hình Phạt Chi Hỏa luyện đan, nhưng mà số lượng đan thành có thể sẽ cực thấp."

"Thấp cỡ nào?"

“Có thể một lò chỉ có một viên, hơn nữa xác suất ra phẩm chất kém cực lớn, sẽ còn sót lại một lượng lớn đan độc. Nếu như trong đan dược để lại một lượng lớn đan độc, như vậy viên đan dược đó gần như tương đương với độc dược mãn tính, ăn thì có hại vô ích.”

“Đã hiểu.”

Ôn Bình hiểu ra, gật đầu.

Lúc này, vội vàng đi tới khu pháp môn khống hỏa, nhìn thấy đủ loại kỹ xảo khống hỏa, sau đó đi khu Linh Hỏa.

Sau khi đi vào khu Linh Hỏa, Ôn Bình quan sát tất cả Linh Hỏa một phen. Từ Địa cấp đến Thiên cấp, mỗi một đóa Linh Hỏa đều ẩn chứa một lượng lớn linh khí, đồng thời cũng ẩn chứa nhiệt độ cao cực hạn. Trừ tính đặc thù của Hình Phạt Chi Hỏa không nói, chỉ riêng nhiệt độ, Địa cấp thượng phẩm có tám thành đều mạnh hơn nó.

Thiên cấp Linh Hỏa thì càng không cần phải nói, tùy tiện một đóa đều đủ đốt cạn sông khô biển. Ôn Bình thử dùng tay thăm dò, phát hiện thậm chí ngay cả linh thể của hắn mà Thiên cấp Linh Hỏa cũng có thể đốt bị thương. Nhiệt độ siêu cao như vậy, Ôn Bình kết luận Thiên Vô Cấm bình thường chắc chắn đỡ không nổi.

Theo sau đó, Ôn Bình lại đi Luyện Đan Phòng dạo một vòng, tới gần chạm vào, cảm nhận đan lô mà lúc trước hắn tâm tâm niệm niệm.

Chỉ nói về đan lô.

Chắc chắn người ngoài Ôn Bình như không nhìn ra cái gì.

Nhưng là từ chất liệu thì Ôn Bình cảm thấy đan lô trong Luyện Đan Phòng quá xa xỉ.

Hỏi hệ thống một chút, đều do vật liệu ngàn năm tạo thành.

Khu Thiên cấp thì càng kỳ quái hơn.

Tất cả đan lô đều là vật liệu vạn năm chế tạo.

Lịch sử U Quốc Triều Thiên Hạp mới bao nhiêu năm?

Cảm nhận đan lô ở khoảng cách gần, sau đó Ôn Bình rời khỏi Đan Tháp, dẫn Ôn mẫu đang gieo trồng thiên tài địa bảo trong Tiên Phủ Viên ra ngoài.

Sau đó bỏ ra một khắc đồng hồ, phổ cập kỹ càng một vài đan dược cho Ôn mẫu, đồng thời lấy một viên Phá Kính Đan làm ví dụ.

Khi càng biết được nhiều tri thức về đan dược, Ôn mẫu càng cảm thấy rung động.

Đến cuối cùng, chấn kinh đến nửa ngày cũng nói không ra lời.

"Đây cũng là ngươi xin tiền bối cho ta?" Trong lòng Ôn mẫu ấm áp.

Có con trai như thế.

Đời này không tiếc!

Nói lớn ra, cái Đan Tháp này, lại thêm Tiên Phủ Viên, đã đủ thay đổi toàn bộ thế giới.

Nói nhỏ lại, đời này nàng chắc chắn có thể trở thành Dược Thần chân chính ở Triều Thiên Hạp.

Ôn Bình gật gật đầu theo thói quen, sau đó nói: "Mẫu thân, chuyện này không quan trọng. Quan trọng là thuật luyện đan này có thể để cho ngài thực hiện mộng tưởng, hơn nữa có thể khiến cho ngài trở thành tồn tại truyền kỳ ở Triều Thiên Hạp. Cho dù là đi ra khỏi Triều Thiên Hạp thì cũng vĩ đại như thế. Còn tiền bối đó, thật ra thì khi hắn tặng Tiên Phủ Viên cho ngài, lại tặng Đan Tháp thì đã có kế hoạch trước rồi."

"Đại ân của tiền bối, đời này Long Tuyết không quên!" Ôn mẫu lại nhìn xung quanh nói lớn, chính là nói cho tiền bối vô ảnh vô tung đó.

Bên cạnh, Ôn Bình thấy vậy thì bất đắc dĩ, đồng thời cũng rất thỏa mãn.

Nhưng mà nghĩ đến tinh thần lực của mẫu thân cũng không mạnh, nên vội vàng nói: "Mẫu thân, trở thành Luyện Đan Sư còn có một điều kiện, đó chính là tinh thần lực đủ mạnh. Hải

Niệm Các trong tông môn có thể tu luyện tinh thần lực, lúc không có chuyện gì làm thì ngài có thể đi."

"Ừm."

Ôn mẫu gật gật đầu, nở một nụ cười hạnh phúc, sau đó đi vào trong Đan Tháp.

Ôn phụ vội vàng đi theo.

Ôn Bình đang muốn đi vào bên trong thì đột nhiên nhớ tới hắn còn chưa xem cửa hàng kèm theo Đan Tháp, vội vàng mở cửa hàng kèm theo ra.

"Đan Tháp Khán Thủ —— Luyện Đan Sư đã mất đi Linh Hỏa."

"Cảnh giới: Nhất phẩm Luyện Đan Sư."

"Giá cả: Một vạn danh vọng."

"Hạn chế: Mua thì không thể đổi mới."

"Luyện Đan Sư đã mất đi Linh Hỏa?"

Ôn Bình tự lẩm bẩm một câu, hệ thống đáp: "Bởi vì đã mất đi Linh Hỏa, cho nên không thể nào tiến hành luyện đan nữa, nhưng kinh nghiệm của nhất phẩm Luyện Đan Sư vẫn còn. Mỗi ngày có thể trả lời thành viên tông môn một câu hỏi, cần một trăm điểm nhiệm vụ tông môn."

"Cái này không phải giống như trấn thủ Tuyền Nghệ Cung sao? Không phải trấn thủ Tuyền Nghệ Cung đều là tặng không sao? Sao đến lượt Đan Tháp thì cần một vạn danh vọng một tôn."

"Vấn đề xác suất."

"Được, mua mua." Không cần biết tu luyện cái gì, một lão sư tốt vô cùng quan trọng, cũng không thể để mẫu thân tự đi tìm tòi.

"Mua sắm thành công!"

Hệ thống im lặng không nói.

Theo sau đó, ở trong Đan Tháp lập tức xuất hiện một lão giả cầm cái chổi chậm rãi quét rác ở bốn khu vực. Khi không

ai tiếp cận hắn, hắn sẽ không ngẩng đầu chú ý đến bất cứ ai.

【VIP】 Đan Tháp thành, thực lực lại tăng (2)

Lúc có người tới gần hắn, hắn sẽ nói cho người tới: “Lão hủ cũng không hiểu nhiều lắm về luyện đan một đạo, cho nên một vấn đề chỉ lấy ngươi một trăm điểm nhiệm vụ tông môn.”

Làm xong tất cả, Ôn Bình cũng đi vào Đan Tháp.

Theo mẫu thân đi dạo một vòng, Ôn Bình từ biệt mẫu thân đi vào khu Linh Hỏa, sau đó hỏi thăm hệ thống, với cường độ tinh thần lực của hắn bây giờ, có thể thu phục Linh Hỏa cấp bậc gì.

Hệ thống lên tiếng trả lời: “Thiên cấp hạ phẩm.”

“Nếu như tinh thần lực của ta đột phá đến giai đoạn thứ ba, có thể thu phục Linh Hỏa Thiên cấp trung phẩm hay không?” Nếu như có thể, Ôn Bình muốn nếm thử Linh Hỏa phẩm cấp cao hơn.

Bởi vì mục đích hắn thu phục Linh Hỏa cũng không chỉ đơn giản là để luyện đan, mà là hắn muốn thử dung nhập Linh Hỏa vào trong Thanh Liên Kiếm Ý, trong kiếm chiêu, thành một loại thủ đoạn sát phạt mới.

Trước đó, khi nhìn thấy Thiên cấp Linh Hỏa có thể thương tổn được Địa Đạo Thanh Liên Thể của mình, hắn liền có ý nghĩ như vậy.

Bởi vì Triều Thiên Hạp không có bất kỳ cường giả Thiên Vô Cấm nào có linh thể mạnh hơn hắn.

Thiên cấp Linh Hỏa có thể tổn thương Địa Đạo Thanh Liên Thể, cũng có nghĩa là có thể tổn thương đến bọn họ.

Hệ thống đáp: “Nếu như tinh thần lực của túc chủ bước vào giai đoạn thứ ba, có thể thu phục Linh Hỏa Thiên cấp trung phẩm, nhưng tỉ lệ cao, trừ phi túc chủ tăng Địa Đạo Thanh Liên Thể lên đến đại thành mới có thể trăm phần trăm thu

phục Linh Hỏa Thiên cấp trung phẩm. Còn dung hợp Linh Hỏa với Thanh Liên Kiếm Ý, kiếm chiêu, ta không thể trả lời.”

“Không cần ngươi trả lời, đến lúc đó ta tự thử. Thu phục Linh Hỏa trước rồi nói!” Lúc này, Ôn Bình đi vào khu Thiên cấp.

Linh Hỏa Thiên cấp hạ phẩm có mười tám loại.

Ôn Bình không chút do dự lựa chọn loại mạnh nhất —— Thiên Lan Diễm.

Sau khi chọn, Ôn Bình lập tức được truyền tống đến một cái thế giới u ám, Thiên Lan Diễm màu tím đen đang ở trong đó.

Khi phát hiện Ôn Bình tới gần, trong nháy mắt Thiên Lan Diễm đốt sáng toàn bộ thế giới, hỏa diễm phô thiên cái địa cũng che mất Ôn Bình trong khoảnh khắc.

“Hóa ra trước đó chỉ nhìn thấy hàng mẫu.” Cảm thấy thân thể đang bị thiêu đốt, Ôn Bình không nhịn được cảm thán một tiếng.

Theo sau đó, tinh thần lực lập tức dò ra ngoài, khóa chặt hỏa chủng ở trung tâm Thiên Lan Diễm.

Oanh ——

Tinh thần lực trực tiếp xâm lấn.

Nhưng Thiên Lan Diễm vẫn còn tiếp tục thiêu đốt hắn.

Cảm nhận được Thiên Lan Diễm chống cự, Ôn Bình dứt khoát ngồi xếp bằng xuống, định không thu phục được Thiên Lan Diễm thì không đi ra.

Cứ như vậy, thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Một trăm ngày.

Hai trăm ngày.

Ba trăm ngày.

…

Đương nhiên, giờ phút này, bên ngoài Đan Tháp mới qua vài ngày mà thôi.

Rốt cục, đến ngày thứ năm trăm, trong khoảnh khắc Thiên Lan Diễm quanh người Ôn Bình bị hắn thôn phệ vào trong cơ thể, bao gồm Thiên Lan Diễm kịch liệt phản kháng trước đó.

Ba ——

Ôn Bình vỗ tay một cái.

Thiên Lan Diễm hóa thành một ngọn lửa nhỏ xuất hiện ở đầu ngón tay.

Tuy nhỏ nhưng lại ẩn chứa độ nóng gấp trăm lần nghìn lần Hình Phạt Chi Hỏa.

Thỏa mãn thu nó vào, Ôn Bình rời khỏi khu Linh Hỏa, về tới Thính Vũ Các, bắt đầu thôn phệ một lượng lớn mộc khí khôi phục Địa Đạo Thanh Liên Thể.

Một lát sau, Địa Đạo Thanh Liên Thể trọng thương lên tới sáu thành đã khôi phục như lúc ban đầu.

Đương nhiên.

Mấy ngày nay, mộc khí mà tất cả Kiến Mộc, Bất Tử Thụ có thể sinh ra được đều bị hắn dùng sạch.

Như vậy cũng có nghĩa là mấy ngày này không thể tu luyện.

“Đúng rồi, suýt nữa quên giá đổi mới khi thăng cấp Tẫn Tri Lâu.” Ôn Bình giật mình, vội vàng nhấn mở Tẫn Tri Lâu, chọn thăng cấp.

“Tẫn Tri Lâu đang thăng cấp…”

“Thời gian cần thiết: Bốn trăm giờ.”

Đóng giao diện hệ thống, Ôn Bình vội vàng đi cấm khu cuối cùng trong Pháp Nguyên Sơn Cốc, lại vào cửa thứ ba trong Thanh Long Động, lại trực diện Hắc Ảnh lần nữa.

Lần trước Hắc Ảnh chỉ ra một kiếm, hắn thua.

Lần này, hắn muốn mượn tay Hắc Ảnh luyện tập.

Không do dự, Ôn Bình trực tiếp bước vào cửa thứ ba.

Cùng lúc đó, Thanh Liên Kiếm thấy Ôn Bình trở về, đầu tiên là vui mừng, sau đó nghĩ nếu như Ôn Bình xông qua cửa thứ ba, mình sẽ bị dùng để chặt cây trúc.

Hắn bỗng nhiên không có vui vẻ như vậy.

Sau một khắc, Ôn Bình bị Hắc Ảnh dùng một kiếm bức ra khỏi cửa thứ ba.

Phanh ——

Ôn Bình bay ngược trăm bước mới dừng bước lại.

Nhưng lần này Ôn Bình không có lập tức rút đi mà tiếp tục đâm đầu vào, lợi dụng áp lực mạnh mẽ mà Hắc Ảnh mang tới thử dung hợp Thiên Lan Diễm với Thanh Liên Kiếm Ý.

Đương nhiên, muốn dung hợp cả hai không phải đơn giản như vậy.

Lực đẩy giữa cả hai lớn không hợp thói thường. Cho đến khi Ôn Bình bị đánh bại lần thứ ba trăm, Ôn Bình phát hiện một cách có thể giảm bài xích xuống.

Chính là để cho Trường Mạch Công phóng ra mộc khí.

Dùng mộc khí làm điều hòa, giảm bớt bài xích của cả hai, tăng cường độ phù hợp từng chút một.

Cứ như vậy, Ôn Bình lại tiếp tục bị đánh bại hơn một ngàn lần, hai cánh tay đều bị chấn động đến sắp không còn tri giác, rốt cuộc tình huống dung hợp của cả hai cũng có khởi sắc.

Thiên Lan Diễm, lần đầu tiên dung hợp lại với lục diệp thanh liên, sau đó thức thứ ba của Thanh Liên Kiếm Thanh Liên Loạn Vũ tái xuất, phô thiên cái địa ép về phía Hắc Ảnh.

Hắc Ảnh vẫn chỉ ra một kiếm như cũ.

Oanh ——

Cả hai chạm vào nhau.

Lần này, Ôn Bình chỉ bị đẩy lùi mười bước.

Mà lui lại mười bước này cũng có nghĩa là thực lực chênh lệch giữa hai bên đã bị rút nhỏ lại trên diện rộng.

Thậm chí có thể nói không kém bao nhiêu!

Bây giờ chỉ cần Ôn Bình tu luyện thành công thức thứ tư của Thanh Liên Thất Kiếm hoặc là tăng Địa Đạo Thanh Liên Thể lên đến cảnh giới đại thành, hoặc là lấy được một thanh kiếm tốt hơn từ thế giới Tru Tiên.

Ví dụ như là Tru Tiên Kiếm.

Có lẽ có thể xông qua cửa thứ ba.

【VIP】 Đan Tháp thành, thực lực lại tăng (3)

Nếu như xông qua được, hắn chính là vô địch dưới nửa bước Nguyên Ương.

Bởi vì bây giờ Hắc Ảnh chính là vô địch dưới nửa bước Nguyên Ương.

"Hoàn mỹ!"

"Thanh Liên Kiếm, ngươi chờ trở thành đao đốn củi đi."

Ôn Bình vui mừng, sau đó chuẩn bị tiếp tục lợi dụng Hắc Ảnh rèn luyện thức thứ tư của mình, nhưng lúc này, Truyền Âm Thạch có động tĩnh.

Ôn Bình vừa kết nối Truyền Âm Thạch thì giọng của Tư Không Truy Tinh đã vọng lại từ đầu kia Truyền Âm Thạch.

"Ôn tông chủ, vị trí Tổng Tướng, thống lĩnh tất cả Thần Tướng, yêu cầu dưới phong vương, cũng chính là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh. Vấn đề thứ hai ngài giao cho ta, ta cũng làm xong. Bây giờ đúng là trong lòng quốc chủ có nhân tuyển, đúng là Tề Thiên Trạch được U Quốc công nhận đệ nhất Thiên Vô Cấm Trung Cảnh."

"Nói tiếp."

"Tề Thiên Trạch đến từ thế lực lục tinh cự đầu Sơn Cực Tông ở Cực Địa Vực, cũng là đệ tử thân truyền của lão tổ phong vương của Sơn Cực Tông. Trong năm mươi năm nay, hắn gần như khiêu chiến tất cả cường giả trung cảnh một lần, không có người nào là đối thủ của hắn. Hơn nữa trước mắt hắn cũng không có gia nhập vào bất kỳ hoàng tộc phong vương nào, cho nên thí sinh tốt nhất trong lòng quốc chủ chính là hắn."

"Đã xác định?"

"Vẫn chưa, còn đang do dự, nhưng tin tức đã thả ra. Bởi vì bảy vị hoàng tộc phong vương huyên náo quá mức lợi hại,

quốc chủ muốn dùng Tề Thiên Trạch để ngăn chặn miệng của bọn họ. Với thực lực của Tề Thiên Trạch, chắc chắn là không ai có thể ngăn hắn lấy được vị trí Tổng Tướng. Đến lúc đó, tất cả Thần U Quân ở sa trường và mấy trăm triệu Thần U Quân đều do hắn thống lĩnh."

"Tiếp tục nhìn chằm chằm, khi nào có tình huống mới thì nói cho ta." Ôn Bình cũng không có nhiều lời, cất Truyền Âm Thạch, sau đó tiếp tục tu luyện.

Nếu quốc chủ muốn dùng Tề Thiên Trạch để chặn miệng tất cả hoàng tộc phong vương, vậy hắn sẽ yên lặng theo dõi kỳ biến.

Vị trí Tổng Tướng Thần U Quân, quyền lực cực lớn, những hoàng tộc phong vương đó sẽ không bỏ qua. Tề Thiên Trạch có mạnh thì suy cho cùng cũng chỉ là một người thôi.

Những hoàng tộc phong vương đó không dám cho phong vương xuất thủ nhưng chắc chắn cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế giết chết Tề Thiên Trạch.

Ôn Bình lại tu luyện thêm một ngày, Truyền Âm Thạch lại có động tĩnh.

Vẫn là Tư Không Truy Tinh.

Truyền Âm Thạch kết nối, Tư Không Truy Tinh lập tức nói.

"Ôn tông chủ, Tề Thiên Trạch chết!"

"Chuyện trong dự tính." Ôn Bình nghĩ Tề Thiên Trạch sẽ chết, nhưng mà hắn không ngờ được là lại nhanh như vậy.

Mới một ngày mà thôi.

Đều là người muốn cướp vị trí quốc chủ, dưới tay ai mà không giấu một ít người chứ?

Tư Không Truy Tinh vội nói: "Tề Thiên Trạch liên thắng hai trận, người Long Dương Vương phái ra và người Diệp Trạch Vương phái ra đều thua, ta vốn cho là hắn sẽ thắng mãi, không nghĩ tới trận thứ ba đột nhiên gặp một vị cường giả trung cảnh không biết tên. Nửa canh giờ, Tề Thiên Trạch bại.

Không chỉ bại, hơn nữa còn chết không toàn thây! Bây giờ quốc chủ đang triệu hoán ta.”

“Đi thôi, không cần biết quốc chủ U Quốc có những nhân tuyển khác hay không, ngươi cũng phải tiến cử Ti Hải Hiền. Cụ thể nên làm như thế nào thì ngươi tự quyết định. Nói tóm lại, tạo cơ hội cho Ti Hải Hiền.”

“Tề Thiên Trạch cũng chết.”

“Chuyện này không cần ngươi quan tâm, ngươi cứ giúp Ti Hải Hiền là đủ.”

Tư Không Truy Tinh trầm mặc mấy hơi, sau đó chậm rãi gật đầu, nói: “Ôn tông chủ, ta hiểu. Việc này giao cho ta đi.”

Khi Ôn Bình cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, Tư Không Truy Tinh dừng lại tại chỗ, thật lâu không thể bình tĩnh.

Đương nhiên.

Không phải là bởi vì mệnh lệnh của Ôn Bình.

Mà là vì Tề Thiên Trạch chết.

Hắn từng gặp Tề Thiên Trạch, cũng tận mắt chứng kiến hắn đại chiến với người cùng cảnh, linh thể, mạch thuật và kinh nghiệm chiến đấu đều vô cùng vững chắc. Nhất là thiên phú thương đạo của hắn càng mạnh đáng sợ, chỉ dựa vào thương ý mà có thể sánh ngang mạch thuật Thiên cấp.

Ngay cả sư phụ cũng từng cảm khái, chỉ cần Tề Thiên Trạch phá cảnh, đến lúc đó thương ý tiến thêm một bước.

Chính là thượng thừa!

Cái gọi là thượng thừa, chính là người nổi bật trong phong vương.

Ngay cả một người mạnh mẽ như vậy mà đột nhiên vẫn lạc như vậy.

Về phần người tu hành trung cảnh không biết tên đó, chắc chắn là quân cờ mà một vị hoàng tộc phong vương nào đó giấu đi, nếu không làm sao lại đột nhiên tìm Tề Thiên Trạch luận bàn.

Dù sao giết Tề Thiên Trạch thì sẽ đắc tội quốc chủ.

Trong tay những hoàng tộc phong vương, rốt cuộc còn cất giấu bao nhiêu thứ.

Tư Không Truy Tinh cảm khái một tiếng, sau đó vội vàng rời khỏi Giám Sát Điện, đi tới hoàng cung.

…

Ôn Bình ngắm nhìn Hắc Ảnh trong cửa thứ ba, cũng không có vội vã đi vào tiếp tục tu luyện mà là mở bảng giới thiệu vắn tắt của Ti Hải Hiền.

Thời khắc này, Ti Hải Hiền đang tu hành ở Đệ Ngũ Thế Giới, Ôn Bình nhìn thoáng qua cảnh giới mạch thuật, ngoại trừ đã bước vào hóa cảnh trước đó, không có gì bất ngờ xảy ra, lại có thêm một môn mạch thuật bước vào hóa cảnh.

Nương theo hai loại mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm bước vào hóa cảnh, chắc chắn có thể quét ngang trung cảnh, nhưng chỉ như vậy thôi thì còn chưa đủ.

Ôn Bình muốn cho Ti Hải Hiền có vô địch chi tư.

Bởi vì càng mạnh thì khả năng quốc chủ U Quốc coi trọng hắn sẽ càng cao.

Ôn Bình nghĩ đến song đặc thù chế tạo ở Tử Khí Các trước đó, mấy món Tuyền Qua Đồ song đặc thù đó để lại trong tay mình cũng không có tác dụng gì, bán thì chắc chắn cũng không thể bán.

Dù hệ thống không có hạn chế thì Ôn Bình cũng không muốn để song đặc thù chảy ra ngoài.

Song đặc thù, vĩnh viễn chỉ giữ lại cho Bất Hủ Tông.

Dù sao cũng là để cho người tông môn, chẳng bằng cho Ti Hải Hiền một tấm.

Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, liên hệ Ti Hải Hiền đang tu luyện, kêu hắn lập tức tới chờ bên ngoài Thính Vũ Các.

【VIP】 Thất Vương muốn giết Ti Hải Hiền

Ti Hải Hiền vừa nhận được mệnh lệnh, vội vàng ngừng tu hành, ngựa không dừng vó đi Thính Vũ Các, thấy Ôn Bình còn chưa tới, lẳng lặng chờ bên ngoài.

Một khắc đồng hồ sau, Ôn Bình đến Thính Vũ Các.

Ti Hải Hiền vội vàng nghênh đón, cung kính nói: "Tông chủ, ngài đột nhiên triệu ta đến, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Ôn Bình không có trả lời ngay, gọi hắn vào Thính Vũ Các, ngồi xuống mới mở miệng nói: "Tề Thiên Trạch, ngươi biết không?"

"Biết."

Ti Hải Hiền lên tiếng trả lời.

Ôn Bình lại hỏi: "Nếu để cho ngươi tử đấu với hắn, ngươi có mấy thành phần thắng?"

"Tề Thiên Trạch chính là trung cảnh đệ nhất nhân được U Quốc công nhận, tạo nghệ thương ý, mạch thuật đều cao đáng sợ. Trước mắt còn không có người cùng cảnh có thể chống nổi nửa canh giờ dưới tay hắn. Nhưng mà nếu tông chủ muốn hắn chết, ta lập tức đi!" Ti Hải Hiền trực tiếp đứng dậy muốn đi gấp.

"Ta chưa nói muốn lấy mạng của hắn." Ôn Bình nói, móc một tấm Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ ra, chậm rãi bày ra trên bàn.

Sau đó lại tiếp tục nói: "Tấm Tuyền Qua Đồ này có được hai loại năng lực đặc thù, ta gọi nó là song đặc thù. Loại năng lực đặc thù thứ nhất là Trì Độn Đả Kích. Khi ngươi công kích đối thủ, có nửa thành cơ hội khiến cho tốc độ phản ứng của đối thủ của ngươi giảm xuống năm thành, có thể duy trì mười cái hô hấp."

“Loại năng lực đặc thù thứ hai là Phá Phòng Đả Kích. Mỗi lần ngươi công kích kẻ địch của ngươi thì đều sẽ tạo hiệu quả phá phòng cho đối phương, cái hiệu quả này là một thành. Có hiệu quả phá phòng gia trì, bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào của đối phương cũng sẽ bị suy yếu.”

“Đồng thời, hiệu quả suy yếu này sẽ còn theo số lần công kích của ngươi mà chồng lên, nhiều nhất có thể chồng lên bảy mươi lần, cũng chính là bảy thành. Dưới hiệu quả phá phòng bảy thành, bất kì thủ đoạn phòng ngự gì của đối thủ của ngươi đều sẽ bị suy yếu bảy thành. Bây giờ nó là của ngươi.”

Ti Hải Hiền sững sờ, chợt cuồng hỉ, hai tay nhận lấy Tuyền Qua Đồ Ôn Bình đẩy tới: “Tông chủ, phần ban thưởng này của ngài quá nặng.”

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ có một loại năng lực đặc thù bán đắt cỡ nào, hi hữu cỡ nào, hắn biết.

Bây giờ tông chủ lại ban thưởng cho hắn Tuyền Qua Đồ có hai loại năng lực đặc thù.

Tuyền Qua Đồ này, giá trị liên thành!

Nếu bị cường giả phong vương biết, sợ rằng sẽ vì nó mà tranh vỡ đầu.

“Nhớ kỹ lời ta căn dặn trước đó là được, tông môn cũng không cần ngươi làm chuyện gì khác.” Ôn Bình phất phất tay, ra hiệu hắn có thể rời đi: “Trở về tiếp tục tu luyện đi.”

Ti Hải Hiền cẩn thận từng li từng tí cất Tuyền Qua Đồ, sau đó bái Ôn Bình một cái thật sâu, chậm rãi thối lui ra khỏi Thính Vũ Các.

Trước khi rút đi còn kiên quyết nói một câu.

“Tông chủ, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ thay ngài lấy được toàn bộ quân đội U Quốc! Đến lúc đó Bất Hủ Tông nhất thống Triều Thiên Hạp, Thần U Quân sẽ thành trợ lực cho ngài san bằng hết thảy!”

Ôn Bình bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn nói muốn nhất thống Triều Thiên Hạp khi nào?

Cái tên này…

Phán đoán, ảo tưởng cái gì?

Nhưng mà thống nhất Triều Thiên Hạp, đúng là một cái lựa chọn tốt.

Sau khi thống nhất, đả thông cầu nối giữa Hồ Thiên Địa và Triều Thiên Hạp, để cho hai khu vực có thể hoàn mỹ dung hợp lại với nhau.

Có lẽ có một ngày như vậy, khi số lần thăng cấp chủ điện đủ nhiều, lãnh địa Bất Hủ Tông có thể bao gồm toàn bộ Triều Thiên Hạp và Hồ Thiên Địa.

Đến lúc đó dứt khoát thay đổi thế giới này một chút!

Xây dựng tông môn đồng thời cũng xây dựng thế giới này một chút.

"Khoái cảm xây dựng, đúng là khiến người ta tâm trí hướng tới." Ôn Bình tự lẩm bẩm một câu, sau đó hóa thành kinh hồng xuất hiện ở bên ngoài Tiên Phủ Viên.

Sau khi đi vào Tiên Phủ Viên, đập vào mi mắt là Ôn phụ đang cuốc, Ôn mẫu gieo hạt, đồng thời còn cầm một tờ đan phương, tụ tinh hội thần xem.

Ôn Bình tới gần, Ôn phụ nhắc nhở một câu, Ôn mẫu mới nhận ra Ôn Bình đến.

"Mẫu thân không cần phải để ý đến ta, tiếp tục xem đi." Nhìn thấy mẫu thân si mê như thế, Ôn Bình không nhẫn tâm quấy rầy.

Ôn mẫu dịu dàng cười một tiếng, buông đan phương trong tay xuống, sau đó nói: "Học tập luyện đan tuy quan trọng, nhưng không có quan trọng hơn con ta. Hôm nay muốn ăn chút gì không?"

"Không muốn ăn, ngài làm việc của ngài đi." Ôn Bình nhìn Ôn phụ chuẩn bị nghỉ ngơi, sau đó trong lòng có chủ ý: "Phụ thân, nếu không ngài cũng thử luyện đan một đạo này một chút? Nếu như có thể trở thành Luyện Đan Sư, ngươi và mẫu

thân ta có thể trở thành Luyện Đan Sư bạn lữ lưu truyền thiên cổ."

Suy nghĩ kỹ một chút, đúng là thú vị.

Hơn nữa với thiên phú của phụ thân, dù là tu luyện trong Bất Hủ Tông, muốn bước vào Địa Vô Cấm, thậm chí Thiên Vô Cấm thì cần vô số thời gian.

Còn không bằng thử luyện đan một đạo một chút.

Ôn mẫu nói tiếp: "Chuyện này phụ thân ngươi đã quyết định rồi. Bây giờ Bất Hủ Tông cường thịnh, cũng đã đứng ở trên sân khấu lớn Triều Thiên Hạp. Triều Thiên Hạp không bao giờ thiếu người tu hành mạch môn, như vậy còn không bằng làm Luyện Đan Sư. Hơn nữa làm Luyện Đan Sư, hai chúng ta cũng không cần xuất đầu lộ diện, trở thành uy hiếp cho ngươi và Bất Hủ Tông."

Không đợi Ôn Bình mở miệng, Ôn phụ cũng nói: "Ta và mẫu thân ngươi biết ngươi sợ chúng ta gặp nguy hiểm, cho nên phái lão Nguyên đi theo chúng ta, còn xin tiền bối đó một tòa Tiêu Dao Cư cho chúng ta. Cho nên, hai ta nghĩ, yên lặng luyện đan ở trong núi này, cứ như vậy, ngươi cũng có thể an tâm bên ngoài."

Ôn Bình trầm mặc.

Sau đó khẽ gật đầu, nói: "Cũng được. Bây giờ kẻ địch tiềm ẩn của Bất Hủ Tông đúng là không ít, hơn nữa còn sẽ có tồn tại trên Thiên Vô Cấm. Bọn họ không gây thương tổn được cho ta, chắc chắn sẽ nghĩ cách tổn thương các ngươi. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, hai ngươi chuyên tâm luyện đan ở đây cũng tốt. Nếu như khó chịu, theo Tiêu Dao Cư ra ngoài một chút, có nó che chở các ngươi, trên Thiên Vô Cấm đến cũng vô dụng."

【VIP】 Thất Vương muốn giết Ti Hải Hiền (2)

Dứt lời, Ôn Bình tiếp tục hàn huyên vài câu với phụ mẫu, thuận tiện thay phụ thân cuốc một chút.

Khi cuốc, Ôn Bình nhìn thấy dược thảo nhanh chóng mọc lên, thuận thế mở giao diện Tiên Phủ Viên ra, mở tăng tốc sinh trưởng.

Tử Khí Các đã khai trương, sau này mỗi tuần đều có danh vọng, cho nên Ôn Bình cũng không định tiết kiệm, trực tiếp tăng tốc đến mức cao nhất.

Tăng tốc thêm một ngàn ngày trên mức cơ bản.

Bắt đầu từ bây giờ, trong vòng một tháng, trong dược thảo, thiên tài địa bảo sinh trưởng một ngày Tiên Phủ Viên, tương đương với sinh trưởng một ngàn một trăm ngày bên ngoài.

Gần như ba năm!

Không tới một tháng, Tiên Phủ Viên sẽ xuất hiện một nhóm dược thảo và thiên tài địa bảo gần như trăm năm năm.

Đương nhiên.

Đan dược thất phẩm cũng không cần dược thảo và thiên tài địa bảo có số năm cao như vậy, nhiều nhất chỉ cần mười mấy hai mươi năm là đủ.

Nhưng bắt đầu từ đan dược lục phẩm thì cần dược thảo và thiên tài địa bảo trăm năm.

Ngũ phẩm.

Tứ phẩm.

Vậy thì càng không cần phải nói.

Đụng một cái là cần dược thảo và thiên tài địa bảo hai ba trăm năm, thậm chí bốn năm trăm năm.

Vì để cho mẫu thân, phụ thân thuận lợi luyện đan, Ôn Bình phải phòng ngừa chu đáo.

"Tiêu hao một vạn danh vọng."

Sau khi giải quyết xong, Ôn Bình tiếp tục cuốc phụ, bận rộn một hồi thì bị Ôn mẫu đuổi ra khỏi Tiên Phủ Viên, tiếp tục tu luyện.

Lý do chính là: Dù sao cũng là một tông chi chủ.

…

Hôm sau.

Ôn Bình tu hành như thường lệ, đồng thời chờ đợi tin tức từ Hắc Vực, nhưng không đợi được tin tức từ Hắc Vực nhưng lại chờ được tin tức từ Tư Không Truy Tinh.

Truyền Âm Thạch vừa kết nối, Tư Không Truy Tinh vội vàng nói: "Tông chủ, xong rồi! Xong rồi! Ta thông qua nói bóng nói gió nhắc nhở mấy lần, đồng thời còn nói hắn không hợp với hoàng tộc phong vương, ngay vừa rồi, quốc chủ truyền lệnh cho ta đưa Ti Hải Hiền đến quốc đô."

"Ngươi dùng Truyền Âm Thạch liên hệ hắn là được." Quả nhiên, đúng như hắn nghĩ, đúng là quốc chủ U Quốc đã đến mức không có người để dùng.

Tư Không Truy Tinh nói tiếp: "Tông chủ, nhưng ta cảm thấy nếu như Ti Hải Hiền đến quốc đô, sợ rằng sẽ bị bảy vị hoàng tộc phong vương để mắt tới. Chắc chắn bảy người bọn họ sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế giết chết Ti Hải Hiền, thậm chí có thể sẽ không để cho Ti Hải Hiền nhìn thấy quốc chủ."

"Điên cuồng như vậy sao?"

Tiết mục đoạt vị của thế giới đúng là lạ.

Đúng là nắm tay người nào lớn, người đó làm quốc chủ.

Tư Không Truy Tinh vuốt cằm nói: "Bốn phía quốc đô đều là tai mắt của bảy vị hoàng tộc phong vương, đoán chừng bây giờ bọn họ cũng đã biết quốc chủ ra lệnh cho ta. Có thể đã phái sát thủ ra, đồng thời tên sát thủ đó đã thông qua Khúc Cảnh thông đạo đến Thiên Dương Thành. Chậm thì hai ba

ngày, nhanh thì một ngày, sát thủ sẽ đến. Chắc chắn bọn họ sẽ giết tới những người khác không dám đoạt vị trí này mới thôi!”

Vừa nghĩ tới đó, hắn đã bắt đầu lo lắng cho tương lai của Ti Hải Hiền.

Dù sao thực lực của Ti Hải Hiền kém Tề Thiên Trạch xa tít tắp.

Tề Thiên Trạch cũng chết.

Huống chi Ti Hải Hiền?

Vị trí Tổng Tướng này cũng không dễ ngồi.

Đương nhiên Ôn Bình cũng biết được lo lắng trong lòng Tư Không Truy Tinh, cũng không thèm để ý: “Những phong vương này không sợ giết quá nhiều, chờ ngồi lên vị trí quốc chủ thì không người có thể dùng? Đến lúc đó Già Thiên Lâu trực tiếp thừa lúc vắng mà vào!”

“Có ba vị Thiên Tướng, Già Thiên Lâu sẽ không làm như thế, làm như vậy không thể nghi ngờ là đập nồi dìm thuyền, đến lúc đó có thể chỗ tốt gì cũng không có mò được, ngược lại còn khiến cho mình thương cân động cốt.” Tư Không Truy Tinh lên tiếng trả lời.

Nghe Tư Không Truy Tinh phân tích, Ôn Bình rất hiếu kỳ với ba vị Thiên Tướng đó.

Đáng tiếc.

Hệ thống không tra được tin tức của bọn họ.

Nói cách khác, hoàn toàn không có ghi chép.

Trừ phi gặp tận mặt, nếu không ngay cả tin tức giản dị nhất cũng không tra được.

Ôn Bình cũng không nói nhiều, bởi vì chuyện này cũng không phải chuyện phiền toái gì: “Nói chuyện này cho Ti Hải Hiền, kêu hắn ba ngày sau đi quốc đô.”

“Rõ!”

Tư Không Truy Tinh lên tiếng trả lời.

Khi Ôn Bình cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, Tư Không Truy Tinh vội vàng liên hệ Ti Hải Hiền.

Hai người này, bắt đầu lần trò chuyện đầu tiên.

Nhưng bởi vì lúc trước có khúc mắc cho nên nội dung nói chuyện rất đơn giản.

"Sau ba ngày đến quốc đô!"

"Cút!"

"Tông chủ nói."

"Sau ba ngày, đến đúng giờ!"

…

Bất tri bất giác, ba ngày đã qua.

Trần Hiết truyền tin tức từ Hắc Vực đến, lâu chủ Già Thiên Lâu đã hạ lệnh triển khai trả thù U Quốc, đồng thời trực tiếp điều động lực lượng năm bộ.

Đương nhiên.

Đây cũng nằm trong dự liệu của Ôn Bình.

Dù sao nếu như ngay cả chuyện nhỏ này mà Vi Sinh Tinh Vũ cũng làm không xong, vậy sao lúc trước hắn có thể sáng tạo ra Già Thiên Lâu được.

Thật ra thì thứ khiến cho Ôn Bình càng tò mò hơn là thời gian.

Khiến cho Ôn Bình bất ngờ chính là lâu chủ Già Thiên Lâu chọn thời gian là lập tức!

Xem ra là con trai chết, sốt ruột.

Hay là nguyên nhân khác.

Nhưng mà có liên quan gì đến hắn.

Hắn chỉ muốn tập trung tu luyện, sớm ngày đột phá cảnh giới.

Cùng lúc đó, Ti Hải Hiền từ biệt Ôn Bình, thông qua truyền tống trận đi tới trong núi sâu ngoài quốc đô.

Sau khi đáp xuống đất, Ti Hải Hiền dù không muốn nhưng cũng không thể không móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Tư Không Truy Tinh.

“Có chuyện gì?”

Tư Không Truy Tinh hỏi: “Ngươi còn không biết? Mấy ngày nay đã có mấy nhóm người đi Thiên Dương Thành giết ngươi. Ngươi không có gặp?”

“Giết ta?”

Ti Hải Hiền sửng sốt một chút.

Sao lại muốn giết ta?

“Tông chủ lệnh ta tiến cử ngươi cho quốc chủ, thử đi đoạt vị trí Tổng Tướng thống lĩnh tất cả Thần U Quân đó một chút, cho nên bây giờ bảy vị hoàng tộc phong vương đều muốn ngươi chết. Ngươi đến quốc đô U Quốc, tốt nhất là cẩn thận một chút, bởi vì Tề Thiên Trạch đã chết ở trong tay bọn họ, thực lực của ngươi không bằng Tề Thiên Trạch, gặp được cũng phải chết! Khi nào tới thì liên hệ ta, ta lặng lẽ đưa ngươi vào hoàng cung, bảo đảm ngươi an toàn!”

【VIP】 Đại chiến trên không quốc đô, Thiên Tướng hiện thân

Dứt lời, Tư Không Truy Tinh bất đắc dĩ thở dài.

Ài.

Hi vọng không xảy ra biến cố gì.

Hơn nữa chuyện này qua đi, chắc chắn bảy vị hoàng tộc phong vương cũng sẽ xem hắn như cái đinh trong mắt.

Không có sư phụ, hắn nên làm cái gì.

"Ta ở ngoài quốc đô, một khắc đồng hồ sau sẽ đến cửa thành đông." Ti Hải Hiền đáp lại một câu, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách tông chủ sẽ cho hắn một tấm song đặc thù.

Hóa ra nguy hiểm như vậy!

Tề Thiên Trạch cũng đã chết.

Hắn được công nhận là trung cảnh đệ nhất đó.

Lúc trước mình so chiêu với hắn, mới chống được nửa canh giờ. Nếu như không vì mình có thân phận Đại Vực Chủ bảo mệnh, trận chiến đó mình đã chết rồi.

"Ngươi rêu rao như thế làm gì, mặt của ngươi ai không biết! Điên rồi? Muốn chết bản vương cho ngươi một đao!" Thời khắc này, Tư Không Truy Tinh đứng phắt dậy, điên cuồng hô lên.

Hắn đã nghĩ ra cách hộ tống Ti Hải Hiền vào hoàng cung.

Bây giờ thì tốt.

Ti Hải Hiền đường hoàng xuất hiện ở bên ngoài cửa thành đông.

Toàn bộ kế hoạch đều chết từ trong trứng nước!

“Trước khi đến sao ngươi không nói với ta?” Nghe Tư Không Truy Tinh hò hét, Ti Hải Hiền không chút do dự đáp lại một câu.

Tư Không Truy Tinh bó tay: “Trước đó mới mở miệng thì ngươi lập tức kêu ta cút, ngươi tự hỏi ngươi xem, ngươi có cho ta cơ hội nói chuyện không?”

“Hình như không có.”

Ti Hải Hiền nhớ lại một chút.

Tư Không Truy Tinh hét: “Ngươi cũng biết sao! Bây giờ ngươi đang ở đâu, bản vương tới tìm ngươi. Sát thủ của bảy vị hoàng tộc phong vương không tìm thấy ngươi ở Thiên Dương Thành, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, giờ phút này, chắc chắn đã cài đầy tai mắt ở toàn bộ quốc đô, chỉ chờ ngươi hiện thân.”

“Đây là quốc đô.”

“Vậy thì thế nào? Bọn họ chính là hoàng tộc, nói một câu không dễ nghe, toàn bộ U Quốc đều là của bọn họ, có rất nhiều cách để giết ngươi.”

“Vậy bây giờ ta nên làm gì?”

“Vào thành hay chưa?”

“Còn chưa.”

“Có người nhìn thấy ngươi không?”

“Không có… mới vừa rồi thì không, bây giờ có. Ngay vừa rồi, một đám người bay qua bên cạnh ta, nhìn quần áo thì là thân vệ phủ Diệp Trạch Vương.”

“Sao ngươi lại xui xẻo như vậy?”

Tư Không Truy Tinh bó tay.

Dứt lời, Tư Không Truy Tinh lập tức xông ra khỏi Giám Sát Điện, hóa thành một đạo kinh hồng bay đến thành đông. Ý muốn bay đến cửa thành đông trước chư vương, nhưng không ngờ vừa mới động, bay không được bao xa thì sau lưng đã có mấy đạo kinh hồng đột ngột xuất hiện, đều bay theo hướng hắn.

Nhìn thấy vậy, Tư Không Truy Tinh không nhịn được thầm mắng một câu.

"Đúng là khắp nơi đều có nội gián!"

Người của Diệp Trạch Vương không thể nào truyền lại tin tức nhanh như vậy, khả năng duy nhất chính là trong ngoài Giám Sát Điện đều có tai mắt, hơn nữa không chỉ một hai người.

Cái Giám Sát Điện này còn là Giám Sát Điện sao.

Là bị Giám Sát Điện thì đúng hơn chứ?

Cùng lúc đó, Ti Hải Hiền đang chuẩn bị bay thẳng vào bên trong quốc đô, khi muốn vượt qua cửa thành thì cảm nhận được một luồng sát ý doạ người.

Dưới chân, trên cổng thành, Phục Thiên Nỗ bảo vệ quốc đô mấy trăm năm, ngay cả cường giả phong vương đều có thể tổn thương đang nhắm thẳng vào hắn, vận sức chờ phát động.

"Xuống đây!"

Cường giả Thiên Vô Cấm thủ thành lập tức hét lớn một tiếng.

Ti Hải Hiền chậm rãi dừng lại, cũng không có lập tức hạ xuống.

Không phải là không muốn.

Mà là không dám.

Hắn biết, nếu như nghe đối phương xuống dưới, sợ rằng sẽ bị người này kéo dài thời gian, thậm chí kéo dài đến khi người giết hắn tới.

Bởi vì những năm qua, khi đi vào quốc đô thì chưa từng bị người ta cản như thế.

Năm nay đột nhiên bị cản, chắc chắn là có gì đó không ổn, chắc chắn người này là người của hoàng tộc phong vương.

Thế nhưng không xuống?

Một tiễn Phục Thiên Nỗ có thể trọng thương hắn.

Thậm chí thành tướng thủ thành có thể mượn cơ hội này, danh chính ngôn thuận giết hắn.

Bởi vì mỗi một vị Thiên Vô Cấm lạ lẫm vào nước đều cần đăng ký, hắn có thể coi đây là cái cớ để danh chính ngôn thuận ngộ sát mình, sau đó điều tra rõ ràng thì cùng lắm hắn chỉ mất chứng thành tướng thôi.

"Ta là Vực Chủ Nguyên Dương Vực Ti Hải Hiền." Ti Hải Hiền đáp xuống, chuẩn bị móc ra Đại Vực Chủ Lệnh còn chưa bị thu lấy chứng minh thân phận.

Nhưng mà thành tướng lại ngăn lại, nói: "Không phải Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực đã bị người của Già Thiên Lâu ám sát sao? Sao lại là Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực. Xuống, nếu không thể chứng minh thân phận thì không thể vào quốc đô."

Ti Hải Hiền hiểu, là cố ý.

Cho dù mình móc cái gì ra thì đối phương đều có thể lấy cớ.

Cũng may mình có sách vàng!

Ti Hải Hiền lấy sách vàng ra, lạnh lùng nói: "Sách vàng của quốc chủ ở đây, nếu ngươi dám nói nó là giả, hôm nay ta lập tức gọi ngươi một tiếng tổ tông."

Thành tướng nghẹn lời.

Thần U Quân thủ thành xung quanh cũng hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời sắc mặt có chút khó coi.

Thành tướng không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể cười làm lành nói: "Hóa ra là Ti Vực Chủ, nhiều năm không thấy, vậy mà càng ngày càng tiêu sái. Ta không có lập tức nhận ra."

Ti Hải Hiền cười lạnh một tiếng, sau đó cất sách vàng, vào quốc đô, sau khi vào quốc đô, hắn hóa thành kinh hồng bay tới hoàng cung.

Vừa bay vừa dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Tư Không Truy Tinh.

"Thành tướng đều là người của bọn họ."

Tư Không Truy Tinh biến sắc, sau đó vội vàng nói: “Đừng có lập tức đi hoàng cung, đi Giám Sát Điện ta trước. Bây giờ đã có không chỉ mười vị cường giả Thiên Vô Cấm đi chặn ngươi. Không nên bị bọn họ ngăn lại, cứ bay tới Giám Sát Điện ta.”

“Ừm ừm.”

Ti Hải Hiền cất Truyền Âm Thạch, bộc phát ra tốc độ nhanh, bay đến Giám Sát Điện.

Nhưng mà.

Quốc đô quá lớn.

Cho dù là cường giả Thiên Vô Cấm cũng không phải muốn đi đâu thì đi đó trong khoảnh khắc được.

Bay trăm hơi thở sau, đụng phải mấy vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh đối diện, bọn họ vừa nhìn thấy mình thì lập tức vây quanh.

【VIP】 Đại chiến trên không quốc đô, Thiên Tướng hiện thân (2)

"Nghe qua…"

"Dừng lại!"

Ti Hải Hiền phi tốc lướt qua mấy người.

Mấy vị cường giả Thiên Vô Cấm đó thấy thế thì vội vàng đuổi theo.

Mấy hơi sau, lại một nhóm người vây quanh, Ti Hải Hiền cũng không có dừng lại. Không ngờ bọn họ bị ép tới mức nóng nảy, trực tiếp phóng thích mạch thuật ngăn cản.

Ti Hải Hiền vẫn không có để ý tới, nhưng mà vượt qua ba bốn nhóm người như vậy, một bóng dáng quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước.

Người tới mặc trường bào xanh ánh kim, dáng người rất tinh tế, hoàn toàn không có lưng hùm vai gấu như người tu hành bình thường. Hắn bình tĩnh cười, nhưng lại khiến cho Ti Hải Hiền cảm nhận được áp lực lớn lao, cuối cùng bất đắc dĩ ngừng lại.

Bởi vì người tới chính là hoàng tộc phong vương - Diệp Trạch Vương.

Hoàng tộc phong vương lại tự mình đến cản hắn!

"Điện hạ."

Sau khi Ti Hải Hiền dừng lại, bất đắc dĩ khom mình hành lễ.

Diệp Trạch Vương vẫn lộ ra ý cười, có vẻ như bình dị gần gũi: "Ti Vực Chủ, sao trùng hợp như vậy? Không nghĩ tới ngươi lại đột nhiên đến quốc đô."

Trong lòng Ti Hải Hiền rét run.

Trùng hợp sao?

Có trùng hợp hay không trong lòng ngươi còn không biết sao?

Đột ngột.

Một đạo kinh hồng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt.

Khi hắn dừng lại, lộ ra một khuôn mặt tuổi trẻ tuấn tú. Nếu không phải trên người có khí tức khủng bố không giống cái tuổi này thì Ti Hải Hiền sẽ không nghĩ đối phương là Thiên Vô Cấm, càng sẽ không cho là hắn là người giết chết Tề Thiên Trạch.

"Ti Vực Chủ, xin chỉ giáo!"

Phanh ——

Đối phương vừa đến đã trực tiếp mở ra mạch môn.

Năm cái mạch môn, hai loại màu sắc!

"Trời sinh song dị mạch!" Ti Hải Hiền kinh hô, sau đó càng chắc chắn hắn chính là người giết chết Tề Thiên Trạch.

Khó trách Tề Thiên Trạch sẽ chết.

Thì ra là thế!

Trời sinh song dị mạch, ngàn năm chưa hẳn có thể xuất hiện một người.

Nhưng chỉ cần xuất hiện thì chắc chắn sẽ trở thành nhân vật quấy thiên hạ phong vân.

Thực lực của hắn thì càng không cần phải nói nhiều.

Cho dù là ở cảnh giới nào thì cũng là cùng cảnh vô địch.

Thậm chí có thể vượt biên chiến đấu.

Nếu như trong tiểu thuyết, loại người như vậy tuyệt đối là nhân vật chính.

Đúng lúc này, đối phương đã giết tới chỗ hắn.

Hoàn toàn không cho Ti Hải Hiền có cơ hội phản ứng.

Cũng hoàn toàn không để ý tới đây có phải là trên không quốc đô hay không.

Sau khi mạch môn chấn động, tay trái nâng lửa, tay phải nâng nước, cuốn thành một cự long màu xanh đỏ giao nhau, giống như cự sơn áp đỉnh, đánh tới chỗ hắn. Hai loại dị mạch thủy, hỏa tương dung, bạo phát ra uy áp kinh khủng có thể xưng mạch thuật hóa cảnh.

Đánh trả?

Tư đấu trong quốc đô, tội danh không nhỏ!

Không đánh trả?

Khoảng cách gần trong gang tấc, linh thể của hắn không chịu nổi!

Phanh ——

Bất đắc dĩ, Ti Hải Hiền chỉ có thể mở ra mạch môn, đồng thời bay lên trên bầu trời, cố gắng phòng ngừa lan đến gần quốc đô U Quốc.

Một người một rồng, bay thẳng lên mây xanh.

Một màn này, toàn bộ người trong quốc đô đều nhìn thấy hết cả.

Tư Không Truy Tinh đến, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi: "Nguy rồi, đến chậm!"

Nói xong, hắn nhìn Diệp Trạch Vương ở xa xa.

Đương nhiên.

Diệp Trạch Vương cũng nhìn thấy hắn.

Nhưng mà bây giờ Tư Không Truy Tinh nhìn thấy Diệp Trạch Vương thì không còn tâm thái lúc trước nữa, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Người tu hành giết Tề Thiên Trạch lại là người của Diệp Trạch Vương.

Hơn nữa vì giết Ti Hải Hiền, thậm chí Diệp Trạch Vương còn tự thân xuất mã.

Lần này khó chịu.

Làm sao bây giờ?

Nên liên hệ Ôn tông chủ hay không?

Có nên lập tức đến hoàng cung mời người hay không?

Đang do dự, sáu vị phong vương còn lại cũng nhận được tin tức Ti Hải Hiền đã bị ngăn lại, đều triệu người mình về.

Bởi vì trong lòng bọn họ, Ti Hải Hiền đã chết chắc.

Thực lực của Ti Hải Hiền yếu hơn Tề Thiên Trạch nhiều lắm.

Tề Thiên Trạch cũng chết.

Huống chi là hắn?

So với Ti Hải Hiền chết sống, thật ra thì bây giờ bọn họ càng để ý người tu hành trời sinh song dị mạch giết Tề Thiên Trạch.

Ai cũng không nghĩ tới, hắn lại là người của Diệp Trạch Vương.

Kết quả là sáu người bắt đầu mưu đồ mời chào người tu hành trời sinh song dị mạch này, đồng thời không hẹn mà cùng phái người ra đi thăm dò ranh giới cuối cùng.

Giết?

Chắc chắn là không nỡ.

Bởi vì người như vậy, một khi bước vào Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, chắc chắn sẽ trở thành cường giả đỉnh cao.

Tương lai có thể trở thành một sự giúp đỡ lớn.

Thực sự thu phục không được thì bọn họ mới chọn giết.

Theo sau đó, sáu người lại không hẹn mà cùng phi thường ăn ý bay đến hoàng cung, chuẩn bị giúp Diệp Trạch Vương cản viện binh từ hoàng cung.

Đương nhiên.

Cũng là giúp mình.

Chỉ có viện binh từ hoàng cung ra không được thì Ti Hải Hiền mới chắc chắn phải chết.

Về phần Giám Sát Điện, Hà Hữu Uyên không có ở đây, Tư Không Truy Tinh yếu đuối đó đến cũng vô dụng.

Thời khắc này, Diệp Trạch Vương đã tính trước được.

Bởi vì Tư Không Truy Tinh chính là người của mình.

Không có Hà Hữu Uyên.

Người của hoàng cung, chắc chắn sáu vương còn lại sẽ ngầm hiểu lẫn nhau, giúp mình cản, vậy toàn bộ quốc đô còn có ai có thể ngăn cản Hạn Địa Giác giết Ti Hải Hiền.

Đại ca.

Đại ca.

Tư Không Truy Tinh đề cử Ti Hải Hiền cho ngươi, ngươi lập tức dùng?

Ngươi muốn dùng ngựa chết thành ngựa sống, cũng quá qua loa.

Hơn nữa ngươi cần gì phải giãy dụa như thế?

Dù sao năm năm sau cũng nên thoái vị.

Vị trí Tổng Tướng này, để bảy người chúng ta tranh, không phải càng tốt sao?

Không suy nghĩ nữa, Diệp Trạch Vương nhìn lên trời xanh, nhìn cự long đuổi sát Ti Hải Hiền. Nhưng mà đúng vào lúc này, chỉ nghe ngũ mạch cùng chấn động, trên trời xanh bỗng nhiên xuất hiện một tiếng phượng hót, vang vọng chân trời. Phượng gáy lôi cuốn theo sóng nhiệt cực nóng, trong nháy mắt quét sạch nửa cái bầu trời.

Oanh ——

Sau một khắc.

Trên trời xanh, biển lửa đầy trời đột nhiên xuất hiện.

Một con Hỏa Phượng từ đó nhô ra, đón lấy thủy hỏa song dị mạch mạch thuật của Hạn Địa Giác vồ giết tới. Uy thế lại hơi cao hơn mạch thuật của Hạn Địa Giác.

【VIP】 Đại chiến trên không quốc đô, Thiên Tướng hiện thân (3)

Cả hai chạm vào nhau.

Thiên địa chấn động.

Oanh ——

Sau một tiếng vang thật lớn, Hỏa Phượng và cự long đồng thời tiêu tán trong trùng kích.

Ti Hải Hiền lui ngàn trượng!

Hạn Địa Giác cũng lui ngàn trượng!

Hai người chính diện so chiêu, vậy mà cân sức ngang tài!

“Sao có thể như vậy được?”

Sắc mặt Diệp Trạch Vương đại biến.

Tề Thiên Trạch cũng không thể chống lại Hạn Địa Giác, Ti Hải Hiền trước giờ không hề có cảm giác tồn tại, chỉ là Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực, dựa vào cái gì mà có thể?

Bên cạnh, Tư Không Truy Tinh thấy cảnh này thì sắc mặt cũng thay đổi.

Một sợi vui mừng không tự chủ được xuất hiện nơi khóe miệng, nhưng mà sau khi nhận ra được thì Tư Không Truy Tinh tranh thủ thu nụ cười lại, trên mặt cố ý lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên.

Trong lòng đã kinh hỉ đến không nhịn được.

Vậy mà có thể cân sức ngang tài!

Quá tốt rồi.

Chỉ cần có thể chống đỡ, đồng thời chống đỡ lâu một chút, để quốc chủ nhìn thấy giá trị, chắc chắn quốc chủ sẽ phái cường giả phong vương tới đón Ti Hải Hiền.

Tử cục cũng biến thành sinh cục!

Sau một khắc, Hạn Địa Giác lại vọt ra, chính diện chém giết với Ti Hải Hiền lần nữa. Đồng thời bắt đầu lợi dụng ưu thế song dị mạch của mình, lặp lại chiêu cũ, thủy hỏa tề công, muốn đánh Ti Hải Hiền trở tay không kịp.

Bởi vì Tề Thiên Trạch bị hắn giết như thế.

"Ngươi mạnh hơn Tề Thiên Trạch một chút xíu, nhưng cũng chỉ một chút xíu thôi!" Hạn Địa Giác lạnh lùng chế giễu một tiếng, mạch môn cùng chấn động, đồng thời sử dụng hai loại mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm.

Hơn nữa hai loại mạch thuật Thiên cấp đều có cảnh giới không thấp, đều đã diễn sinh ra bí thuật. Cũng chính là bước vào cảnh giới tạo cực.

Bên tay trái là một con thủy mãng màu lam to lớn phun lưỡi, từ trong thác nước lăng không mà hiện chui ra.

Bên tay phải là một con hỏa mãng màu xích hồng càng to lớn hơn, gầm thét từ trong biển lửa sinh ra.

Thủy mãng, hỏa mãng binh chia hai đường, vọt thẳng tới Ti Hải Hiền. Ti Hải Hiền vội vàng triệu hoán Hỏa Phượng lần nữa, muốn đánh giết hỏa mãng và thủy mãng.

Nhưng mà đối phó được một con, một con khác lại làm cho hắn đối phó không xuể, dưới tình huống né tránh không kịp, hỏa mãng đánh tới đánh hắn bay mấy ngàn trượng, còn thương tổn tới linh thể của hắn.

Ti Hải Hiền thấy thế, sử dụng Tuyền Qua Đồ tông chủ cho, đồng thời mạch môn lại chấn động lần nữa, đánh ra một đạo mạch thuật về phía Hạn Địa Giác đang chuẩn bị lặp lại chiêu cũ.

Biển lửa đầy trời, trong nháy mắt hóa thành từng sợi hỏa tuyến, giống như thiên ma loạn vũ bay múa đánh tới Hạn Địa Giác, sau đó bao phủ Hạn Địa Giác trong khoảnh khắc. Trong ngọn lửa, hỏa linh thao túng hỏa diễm, khiến cho vận tốc quay càng lúc càng nhanh.

Bên này là một cái mạch thuật Thiên cấp hạ phẩm khác đã bước vào hóa cảnh của Ti Hải Hiền.

Nhưng mà lại là mạch thuật phòng ngự.

"Dùng mạch thuật phòng ngự vây khốn ta? Ngươi khốn được sao?" Hạn Địa Giác cảm nhận được mạch thuật bất phàm, đồng thời cũng cảm nhận được đạo mạch thuật này lại là mạch thuật phòng ngự.

Phanh ——

Mạch môn lại chấn.

Thủy mãng, hỏa mãng lại giết ra ngoài lần nữa.

Mỗi một lần đều có thể đánh cho hỏa bích thủng một cái lỗ lớn, nhưng mà Hạn Địa Giác lại không vội vàng ra ngoài mà chuẩn bị phá hỏng toàn bộ mạch thuật.

Thắng sĩ khí trước!

Thắng được sĩ khí.

Đại chiến cũng thắng được một nửa.

Chỉ là hắn không biết, giờ phút này, trong lúc lơ đãng từng sợi hỏa tuyến đã rơi vào trên người hắn, mặc dù không thể nào gây ra tổn thương thực chất nhưng lại lặng lẽ ảnh hưởng đến hắn.

Khi Hạn Địa Giác chuẩn bị ra một kích cuối cùng, phá mất mạch thuật của Ti Hải Hiền, cũng vào lúc này, mạch môn của Ti Hải Hiền cùng chấn động, gọi ra Hỏa Phượng.

Oanh ——

Thủy mãng phá vỡ mạch thuật phòng ngự của Ti Hải Hiền.

Hỏa mãng thì nhào về phía Hỏa Phượng.

Nhưng chỉ là hỏa mãng thì hoàn toàn không đủ để cản được Hỏa Phượng xung kích.

"Đúng là một thủ đoạn chiến đấu ngây thơ!" Hạn Địa Giác thấy thế, cười khẩy, lúc này mạch môn chấn động, thi triển ra mạch thuật phòng ngự.

Cũng là mạch thuật Thiên cấp!

Sau một khắc.

Hỏa Phượng đánh giết hỏa mãng, sau đó rắn rắn chắc chắc đâm vào phòng ngự hộ thuẫn của Hạn Địa Giác, trong nháy mắt đã đánh tan phòng ngự hộ thuẫn.

Mạch thuật phòng ngự Thiên cấp, ngay cả một hơi cũng không kiên trì được.

Giờ khắc này, rốt cục Hạn Địa Giác cũng nhận ra được không thích hợp.

Thế nhưng Hỏa Phượng đã gần trong gang tấc, nuốt trọn hắn trong khoảnh khắc.

"Không…"

Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang tận mây xanh.

Khi hỏa diễm đầy trời tiêu tán, Hạn Địa Giác đã không thấy tăm hơi, khí tức của hắn và hỏa phượng đó cùng biến mất trên thế giới này.

Thấy thế, Ti Hải Hiền vui mừng.

Suy yếu bảy thành phòng ngự, trước mặt ra, ngươi giòn như một trang giấy!

Giờ khắc này, Ti Hải Hiền quyết định vĩnh viễn che giấu sự thật song đặc thù của mình. Cứ như vậy, mãi mãi cũng sẽ không có người quan tâm những tác động không đau không ngứa đến thân thể đó.

Chỉ cần vĩnh viễn không có người để ý tới, hắn chính là vô địch cùng cảnh.

Chân chính vô địch!

Dù đối mặt cường giả phong vương, chỉ cần đối phương không có phát hiện ra được thì hắn cũng có thể chiến một trận!

Cùng lúc đó, sắc mặt Diệp Trạch Vương đại biến.

"Sao có thể như vậy được?"

Chỉ là một Ti Hải Hiền.

Chỉ là một Đại Vực Chủ Nguyên Dương Vực.

Sao có thể là đối thủ của Hạn Địa Giác được?

Hạn Địa Giác chính là trời sinh song dị mạch, là yêu nghiệt mà hắn bí mật nuôi dưỡng gần trăm năm.

Cũng là át chủ bài hắn chuẩn bị dùng để bắt lấy vị trí Tổng Tướng với tương lai khống chế Thần U Quân.

Sao có thể chết trong tay Ti Hải Hiền được?

Sao Ti Hải Hiền có thể mạnh như vậy được?

"Không, không thể nào có chuyện như vậy được!" Diệp Trạch Vương sợ hãi thán phục, hai đầu lông mày dần dần lộ ra vẻ tức giận.

Kẻ này không thể giữ lại được!

Phải chết!

Hắn lại ẩn núp sâu như vậy.

Rõ ràng có được thực lực mạnh hơn Tề Thiên Trạch mấy lần, trong lúc luận bàn trước đây còn cố ý thua Tề Thiên Trạch.

【VIP】 Năm bộ của Già Thiên Lâu đồng thời tấn công U Quốc

Tám chín phần mười hắn là át chủ bài mà quốc chủ bí mật bồi dưỡng!

Diệp Trạch Vương lặng lẽ nhìn về phía Tư Không Truy Tinh, bởi vì Ti Hải Hiền chính là hắn tiến cử cho quốc chủ. Nhưng nghĩ lại, nếu như Ti Hải Hiền chính là át chủ bài mà quốc chủ bí mật bồi dưỡng, cho dù Tư Không Truy Tinh không tiến cử thì chắc chắn quốc chủ cũng sẽ bí mật triệu hồi hắn.

Giờ phút này, Tư Không Truy Tinh vẫn còn chìm trong nỗi khiếp sợ khi Ti Hải Hiền giết chết Hạn Địa Giác, vốn định sợ hãi thán phục vài câu, lại phát hiện sát ý trong hai con ngươi Diệp Trạch Vương.

Giờ khắc này, hắn luống cuống.

Nếu như Diệp Trạch Vương ra tay, vậy chắc chắn Ti Hải Hiền phải chết.

Mặc dù Ti Hải Hiền vượt qua dự kiến của tất cả mọi người, giết Hạn Địa Giác, nhưng chênh lệch với cường giả phong vương chân chính vẫn lớn lắm.

Một đòn của cường giả phong vương, có thể Ti Hải Hiền đều không đỡ nổi!

Ra tay?

Hay là không ra tay?

Tư Không Truy Tinh choáng váng.

Hắn không biết nên lựa chọn thế nào.

Bởi vì cho dù chọn như thế nào thì hắn đều phải trả một cái giá thật lớn.

“Diệp Trạch Vương điện hạ…” Tư Không Truy Tinh kinh hô một tiếng, mắt thấy Diệp Trạch Vương đã mở ra mạch

môn, dưới tình thế cấp bách lập tức quay qua nhìn Ti Hải Hiền hô: “Mau trốn!”

Nói xong, Tư Không Truy Tinh cũng mở ra mạch môn.

Được rồi.

Không thèm đếm xỉa nữa.

Ti Hải Hiền không thể chết.

Bởi vì hắn không muốn chết.

Chỉ cần không chết, trả giá lớn như thế nào cũng được!

Sau khi mở ra mạch môn, Tư Không Truy Tinh lập tức nhào tới chỗ Diệp Trạch Vương, đồng thời đưa tay đánh ra một đạo mạch thuật Thiên cấp về phía Diệp Trạch Vương.

Diệp Trạch Vương ngẩn ra.

Tư Không Truy Tinh làm phản?

“Ngươi muốn chết!”

Vừa nghĩ tới người mình lại làm phản, Diệp Trạch Vương càng nổi giận hơn.

Vậy thì cùng giết!

Đang lúc Diệp Trạch Vương chuẩn bị động thủ, một giọng nói thâm trầm vang vọng toàn bộ quốc đô trong nháy mắt, chấn động đến phòng ốc đại địa run rẩy.

“Đủ rồi!”

Sau giọng nói đó là một lão giả áo bào đen xuất hiện bên trên bầu trời, ngăn giữa Diệp Trạch Vương và Ti Hải Hiền.

Một phát chặn này.

Thiên địa đều như muốn tách ra.

Diệp Trạch Vương, Tư Không Truy Tinh thấy thế, tất cả đều biến sắc, vội vàng khom người hành lễ.

“Tham kiến tiền bối!”

“Tham kiến tiền bối!”

Hai người Diệp Trạch Vương và Tư Không Truy Tinh đều không ngờ được, quốc chủ lại mời được Thiên Tướng.

Đương nhiên.

Không riêng hai người bọn họ không ngờ được.

Mấy người Long Dương Vương ngăn ở cửa vương cung cũng hoàn toàn không ngờ được.

Bọn họ càng bối rối.

Lão giả áo bào đen không có nói thêm gì nữa, chỉ quay qua nhìn Ti Hải Hiền nói một câu, sau đó biến mất tại chỗ.

Lúc đến vô ảnh.

Đi càng vô tung.

"Quốc chủ đang chờ ngươi."

Một câu nói khiến cho Diệp Trạch Vương ngoan ngoãn đóng mạch môn lại.

Cũng khiến cho bọn người Long Dương Vương mặt xám như tro.

Cuối cùng, rơi vào đường cùng, Diệp Trạch Vương chỉ có thể liếc Tư Không Truy Tinh một cái, sau đó rời khỏi đây.

Tư Không Truy Tinh cười một tiếng đắng chát, nhưng mà cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ti Hải Hiền không chết là được.

Những chuyện khác đến lúc đó nói sau.

"Đây chính là Thiên Tướng sao? Chỉ dựa vào giọng nói và khí thế thì đủ trấn trụ cường giả phong vương."

Bên trong Tẫn Tri Lâu, Ôn Bình tự lẩm bẩm, cũng quay ngược lại hình ảnh Thiên Tướng U Quốc xuất hiện.

Không thể nghi ngờ.

Đó chính là tồn tại trên Thiên Vô Cấm.

Có phải Nguyên Ương Cảnh hay không thì không biết nhưng ít ra cũng là nửa bước Nguyên Ương Cảnh, nếu không

thì sao chỉ dựa vào giống như là có thể trấn trụ cường giả phong vương? Bởi vậy có thể suy đoán U Quốc có ít nhất ba vị nửa bước Nguyên Ương.

Nói thật, không thể bảo là không mạnh mẽ.

Hơn nữa chỉ xem hình ảnh Hắc Ảnh truyền về cũng làm cho hắn sinh ra áp lực không nhỏ.

Bởi vì hắn hoàn toàn không thấy rõ động tác vị Thiên Tướng đó rời đi.

Đây là cảm giác chênh lệch lớn mà khi hắn là Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh đối mặt Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh cũng không cảm nhận được.

"Được rồi, không nghĩ, thành thành thật thật phát dục." Ôn Bình không suy nghĩ nữa, U Quốc có Thiên Tướng, hắn có hệ thống tông môn.

Ai sợ ai chứ?

Chờ Tẫn Tri Lâu thăng cấp hoàn thành, lại tốn một lượng lớn danh vọng chế tạo một cái kiến trúc tăng hạn mức tông môn lên. Bởi vì trước mắt Bất Hủ Tông tu luyện tới thượng cảnh là hết rồi.

Như vậy không thể được.

Nếu chỉ như vậy thôi thì sao có thể hấp dẫn cường giả gia nhập vào được?

Như vậy sao có thể hấp dẫn thiên kiêu yêu nghiệt nhập môn?

Như vậy sao có thể đề cao cảnh giới trưởng lão tông môn?

Đúng vào lúc này, Truyền Âm Thạch trong ngực Trần Hiết đột nhiên có động tĩnh, sau khi kết nối, giọng Vi Sinh Tinh Vũ vang lên.

"Trần trưởng lão, bắt đầu. Mới rồi ta chặn được mệnh lệnh của lâu chủ Già Thiên Lâu. Già Thiên Lâu Chiến, Giám, Kỳ, Nguyên, Thống, Chiến Giới lục bộ, đồng thời tấn công Bi Trạch Vực, mở bốn cái chiến khu mới, chiến khu Đông Lĩnh,

chiến khu Thiên Vọng Hạp, chiến khu Thiên Lưu Giang, chiến khu dãy núi Lăng Phong.”

Trần Hiết vui mừng, không khỏi quay đầu ngắm nhìn tông chủ nhà mình, sau đó có chút ngạc nhiên nói: “Như vậy chẳng phải là Già Thiên Lâu chuẩn bị kéo toàn bộ Bi Trạch Vực vào trong chiến hỏa?”

Nơi giáp giới giữa U Quốc và Già Thiên Lâu ở cực bắc là Thiên Vọng Hạp, xuống một chút thì là Đông Lĩnh, Đông Lĩnh trở xuống là sa trường ở mặt chính đông.

Sa trường xuống nữa là Thiên Lưu Giang, cuối cùng chính là nơi giáp giới giữa U Quốc và Già Thiên Lâu ở cực nam, dãy núi Lăng Phong.

Một khi năm chỗ này nối liền, chiến hỏa sẽ tràn ngập tất cả biên giới giáp giữa U Quốc và Già Thiên Lâu.

Nếu như nhớ không lầm, năm chỗ này đều thuộc về Bi Trạch Vực, chia ra ở mặt phía bắc, phía đông và mặt phía nam Bi Trạch Vực.

【VIP】 Năm bộ của Già Thiên Lâu đồng thời tấn công U Quốc (2)

“Chiến bộ, Giám bộ, Kỳ bộ, Bộ trưởng ba bộ chết triệt để chọc giận Vô Tẫn Thiên Huyền, bởi vì mấy trăm năm qua, Già Thiên Lâu chưa bao giờ có tổn thất lớn như thế, hắn phải dùng tất cả cường giả Thiên Vô Cấm của Bi Trạch Vực chôn cùng ba người.” Khi nói lời này, Vi Sinh Tinh Vũ rất thống khoái.

Hắn ước gì người phản bội hắn đều chết.

Trần Hiết hiếu kì hỏi: “Vậy ngươi có tính một quẻ cho trận chiến giữa U Quốc với Già Thiên Lâu này không?”

“Vẫn chưa, chờ ta đi sa trường một chuyến, về rồi tính.” Giờ phút này, Vi Sinh Tinh Vũ đã vội vã không nhịn nổi.

Hắn muốn đi tìm mộ nữ nhi.

“Ta nguyện dùng mười năm tuổi thọ của ta đổi song phương đại cát đại lợi!” Trần Hiết cười hắc hắc.

Vi Sinh Tinh Vũ trầm mặc.

Đừng nhắc tới tuổi thọ!

Hai chữ tuổi thọ này, hắn tạm thời không muốn nghe.

“Thay ta nói lại cho tông chủ, bây giờ ta muốn đi sa trường.” Vi Sinh Tinh Vũ không muốn nói nhảm nhiều.

Trần Hiết lên tiếng trả lời: “Tông chủ đang ở bên cạnh ta, lời của ngươi nói hắn đều có thể nghe thấy.”

Nghe nói Ôn Bình ở bên cạnh, Vi Sinh Tinh Vũ vội vàng nói: “Tông chủ, ta đi một lát sẽ trở lại.”

“Dẫn Hà Niên theo, dù sao hắn bất ngờ xông vào một lần.” Ôn Bình hiểu được tâm tình khẩn cấp của Vi Sinh Tinh Vũ cho nên không định ngăn cản hắn. Cho dù bây giờ sa trường nguy hiểm hơn trước đó nhiều.

“Đa tạ tông chủ.” Vi Sinh Tinh Vũ dứt lời, cắt đứt liên hệ Truyền Âm Thạch, lúc này mới thông qua truyền tống trận đi Hồ Thiên Địa.

Tìm Hà Niên!

…

Cùng lúc đó.

Quốc đô U Quốc, trong vương phủ Diệp Trạch Vương, Hạn Địa Giác chết khiến cho Diệp Trạch Vương thật lâu không thể bình tĩnh.

Nhưng vì không muốn người khác chế giễu, Diệp Trạch Vương chỉ có thể nhẫn nhịn, cũng tự nhốt mình ở trong phòng.

Tình huống này, hoàn toàn không ai dám đi quấy rầy.

Cho đến khi đêm xuống mới có người run rẩy gõ cửa thư phòng Diệp Trạch Vương.

Chính là Tư Không Truy Tinh.

Nói đúng hơn thì là Tư Không Truy Tinh đã dịch dung đồng thời lợi dụng thủ pháp đặc biệt thay đổi khí tức.

Tại sao hắn còn dám tới?

Bởi vì Tư Không Truy Tinh không muốn bại lộ bây giờ cho nên chuẩn bị đem tin tức tới liều một phen.

Thùng thùng ——

Tư Không Truy Tinh khẽ gõ cửa phòng nhưng mà cả buổi trong đó cũng không có động tĩnh truyền tới, dưới sự bất đắc dĩ, Tư Không Truy Tinh chỉ có thể dùng giọng của mình nói: “Điện hạ, là ta!”

Phanh ——

Hai cánh cửa bỗng nhiên xốc lên.

Sau khi Tư Không Truy Tinh đi vào, bỗng nhiên đóng lại.

Tiếng cửa đóng lại giống như là sự phẫn nộ của Diệp Trạch Vương ở giờ phút này.

“Ngươi còn dám tới gặp ta?”

Tư Không Truy Tinh cười một tiếng đắng chát, nói: "Điện hạ, hôm nay ta cản ngài, thật sự hành động bất đắc dĩ."

"A…"

Diệp Trạch Vương cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tư Không Truy Tinh, khiến cho trong lòng Tư Không Truy Tinh hoảng sợ.

Cho dù trước khi đến hắn đã nghĩ kỹ vô số cái cớ, giờ phút này mới căng thẳng một chút mà đã quên gần hết.

Dưới sự bất đắc dĩ, Tư Không Truy Tinh chỉ có thể nói tin tức mình đem tới trước: "Điện hạ, vừa, vừa nhận được tin tức Già Thiên Lâu chuẩn bị xâm lấn Bi Trạch Vực với quy mô lớn, đồng thời mở bốn cái chiến khu mới."

"Tư Không điện chủ, không nghĩ tới khi lên chức điện chủ, thu thập tình báo rất nhanh nha."

Diệp Trạch Vương vẫn lạnh nhạt nói.

Tư Không Truy Tinh không để ý đến, tiếp tục nói: "Dưới tình huống bức bách, quốc chủ đã quyết định sáng sớm ngày mai sẽ phong Ti Hải Hiền làm Tổng Tướng, cũng cho hắn gia nhập hoàng tộc."

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì!" Diệp Trạch Vương cố nén lửa giận, hai bước đi đến trước mặt Tư Không Truy Tinh.

Tư Không Truy Tinh giải thích: "Ta chỉ muốn nói cho ngài, có lẽ Ti Hải Hiền chính là người quốc chủ bí mật bồi dưỡng. Hắn ngồi lên vị trí Tổng Tướng, dù sao cũng tốt hơn để người của mấy người Long Dương Vương ngồi lên vị trí này."

"Nói tiếp." Diệp Trạch Vương vẫn lạnh mặt nhưng cũng không có phủ định lời Tư Không Truy Tinh.

Bởi vì hắn cũng đoán như thế.

Hẳn Ti Hải Hiền là người quốc chủ bí mật bồi dưỡng.

Nếu không nhiều năm như vậy, tại sao không gia nhập vào dưới trướng Long Dương Vương? Tại sao chỉ trung với U Quốc.

Hắn không tin là có loại người này.

"Điện hạ, sở dĩ ta ngăn cản ngài chính là vì biết quốc chủ đã mời Thiên Tướng ra tay, hơn nữa còn biết Thiên Tướng còn đồng ý với quốc chủ, nhất định sẽ bình yên vô sự đưa Ti Hải Hiền tới. Nếu ngài ra tay giết Ti Hải Hiền, sợ sẽ gặp phiền phức, bởi vì vì ngài mới khiến cho Thiên Tướng mất uy tín. Mặc dù Thiên Tướng hộ quốc nhưng nói một câu không dễ nghe, trong mắt hắn thì hoàng tộc không là cái thá gì cả!" Tư Không Truy Tinh nói xong lời này thì tim đập bình bịch.

Hắn cũng bội phục mình.

Quá biết nói.

Hơn nữa còn có can đảm nói.

Nói xấu sau lưng hộ quốc Thiên Tướng, đoán chừng hắn là người duy nhất dám làm ở U Quốc.

Nhưng mà nhìn thấy Diệp Trạch Vương rơi vào trầm tư, rốt cục Tư Không Truy Tinh cũng thở dài một hơi.

Do dự là được.

Chỉ sợ Diệp Trạch Vương khó chơi.

Nói cái gì cũng không tin.

"Lần sau không được nói loại lời này nữa, không được bàn tán sau lưng Thiên Tướng." Diệp Trạch Vương nhắc nhở một câu, sau đó trầm mặc một hồi, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều: "Hôm nay đúng là trách bản vương quá nóng lòng."

"Điện hạ, ta không sợ ngài hiểu lầm ta, tất cả vì đại nghiệp của ngài. Mặc dù ngài không có cướp được vị trí Tổng Tướng này nhưng bây giờ ngài có ta. Bây giờ ta là Chính Điện Chủ Giám Sát Điện!"

Thấy Diệp Trạch Vương nói xin lỗi, Ti Hải Hiền đại hỉ.

Diệp Trạch Vương gật gật đầu, cũng dần dần lộ ra ý cười: "Già Thiên Lâu làm việc lớn như vậy, xâm lấn Bi Trạch Vực, hơn nữa còn muốn mở bốn cái chiến khu mới, trận đại chiến này không thể nào kết thúc trong thời gian ngắn. Ngươi ngồi lên vị trí Chính Điện Chủ, đúng là tốt hơn cướp vị trí Tổng

Tướng đó. Trước đó đúng là bản vương tham, nếu không phải ta tham lam thì Hạn Địa Giác cũng sẽ không chết.”

“Chỉ do Ti Hải Hiền đó giấu quá sâu. Nhưng mà hắn có thể sống bao lâu còn chưa chắc được. Lần này Già Thiên Lâu khí thế hung hung!” Tư Không Truy Tinh hùa theo một câu, trong lòng bắt đầu vui vẻ.

【VIP】 Biến cố đột nhiên xuất hiện

“Nếu như đến chiến trường thật, bản vương hi vọng hắn có thể kiên trì lâu một chút.” Nói xong, Diệp Trạch Vương mời Tư Không Truy Tinh thượng tọa, sau đó gọi thị nữ đợi cả buổi ngoài phòng vào: “Đi lấy bộ Tinh Diệu Kỳ mà bản vương cất trong khố phòng đến.”

“Vâng!”

Thị nữ sợ mất mật, bận bịu lui ra ngoài.

Tư Không Truy Tinh tán thưởng một câu: “Điện hạ cách cục lớn! So với mấy vị hoàng tộc phong vương khác thì giác ngộ cao không biết bao nhiêu.”

“Cách cục vẫn phải có, dù sao Ti Hải Hiền thắng thua liên quan đến toàn bộ U Quốc, nhưng mà tuyệt đối không thể để cho Ti Hải Hiền còn sống trở về. Nhưng mà đây đều là chuyện sau này. Trận chiến này còn không biết muốn đánh tới khi nào đâu.” Diệp Trạch Vương lại nói: “Mấy ngày nay vừa khéo đi dạo Vạn Bảo Lâu một chuyến, đào được một bộ cờ do Tinh Diệu Thạch ngàn năm chế tạo, trọn bộ một trăm linh tám viên.”

“Điện hạ còn nhớ chút đam mê nhỏ này của ta.” Tư Không Truy Tinh không khỏi nở một nụ cười nhạt, chỉ là chỉ kéo dài mấy hơi, trong lòng thì có chút đắng chát.

Trên đời này chỉ có Diệp Trạch Vương mới nhớ chút đam mê đó.

Đáng tiếc.

Bây giờ hắn thân bất do kỷ.

Diệp Trạch Vương nói tiếp: “Chuyện của Tư Không Truy Tinh ngươi, bản vương ngược muốn quên nhưng làm sao quên được? Đều là lão hữu trăm năm.”

“Đa tạ điện hạ.”

Dứt lời, Tư Không Truy Tinh âm thầm thở dài.

Đúng vậy.

Đều trăm năm.

Diệp Trạch Vương cũng không có tiếp tục cái đề tài này, bởi vì mỗi lần hắn đều sẽ cố ý khống chế thời gian gặp mặt Tư Không Truy Tinh, đề phòng Tư Không Truy Tinh bại lộ.

Cho nên vội vàng hỏi chuyện mình muốn hỏi nhất.

"Nghe nói Nguyên Dương Vực xuất hiện một cái Bất Hủ Tông, mở ra Tuyền Qua Tân Đạo, Tuyền Qua Đồ có thể bổ sung năng lực đặc thù?"

Tư Không Truy Tinh gật đầu, không có lừa gạt, mở miệng nói: "Xác thực! Hơn nữa Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung đều đã bị đuổi ra khỏi Thiên Dương Thành và Thần Phi Thành. Còn chỗ khác ở Nguyên Dương Vực, người của Thiên Tượng Môn và Trạch Minh Cung cũng lục tục rút lui."

"Tra Bất Hủ Tông này cho ta, bản vương muốn tin tức tất cả mọi người toàn tông trên dưới của nó. Nếu không có đoạt được vị trí Tổng Tướng, vậy kế tiếp phải đoạt được Bất Hủ Tông!"

"Nhưng hình như Bất Hủ Tông đã đứng về phía Long Dương Vương."

"Không ngại. Bọn họ giao hảo không bao lâu, quan hệ không phải không gì phá nổi. Không cần biết là Tử Khí Các hay là Bất Hủ Nhật báo hoặc là bản thân Bất Hủ Tông đều có thể trở thành một giúp đỡ lớn. Nói tóm lại, ngươi cứ tra, bản vương sẽ lan tin tức Bất Hủ Tông ra, làm cho tất cả mọi người đều loạn. Chờ loạn lên, chút quan hệ giữa Long Dương Vương và Bất Hủ Tông sẽ tự sụp đổ."

"Rõ!"

Trong lòng Tư Không Truy Tinh hơi hồi hộp một chút.

Làm cho tất cả mọi người loạn lên?

Có thể tưởng tượng, nếu như hoàng tộc phong vương khác biết Bất Hủ Tông tồn tại, sẽ vì Bất Hủ Tông mà làm ra những

chuyện gì.

Một vị trí Tổng Tướng đã đoạt bể đầu.

Huống chi là vì Bất Hủ Tông lớn hơn đâu.

Lúc này, thị nữ cũng bưng Tinh Diệu Kỳ gõ gõ cửa. Khi được Diệp Trạch Vương cho phép, vội vàng đi vào trong phòng, để Tinh Diệu Kỳ lên bàn, trước mặt Tư Không Truy Tinh.

Từng viên cờ uyển như sao khiến cho Tư Không Truy Tinh có chút kinh hỉ, làm cho hắn không nhịn được nắm mấy viên cờ lên thưởng thức, nhìn kĩ.

Diệp Trạch Vương không có nói tiếp, sau khi đứng dậy, nói: "Được rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi. Bây giờ Giám Sát Điện, quốc đô đều có nhãn tuyến chư vương, nếu như bị người ta phát hiện ngươi là người của bản vương, kế hoạch chúng ta dấu diếm gần trăm năm sẽ không có ý nghĩa."

"Vâng, điện hạ!"

Tư Không Truy Tinh ôm lấy Tinh Diệu Kỳ, không suy nghĩ nữa, yêu thích không buông tay ôm Tinh Diệu Kỳ dạo chơi rời khỏi phòng, cho đến khi sắp rời khỏi vương phủ Diệp Trạch Vương thì mới lưu luyến không rời cất Tinh Diệu Kỳ vào trong tàng giới, chỉ cầm một viên trên tay thưởng thức.

Nhưng mà khi lặng lẽ về tới Giám Sát Điện, Tư Không Truy Tinh vội vàng đổi vẻ mặt vui mừng trước đó, nhịn đau bóp nát viên cờ của Tinh Diệu Kỳ.

Theo sau đó là viên thứ hai.

Viên thứ ba.

Viên thứ tư.

…

Cho đến khi bóp nát tất cả một trăm linh tám viên, vội vàng nhìn quanh căn phòng rỗng tuếch.

Sau đó móc Truyền Âm Thạch ra, mở miệng nói với Truyền Âm Thạch không có kết nối với bất cứ người nào: "Ôn

tông chủ, ngài thấy chưa. Thật ra thì ta không thích Tinh Diệu Kỳ, nhận nó chỉ là ngộ biến tùng quyền mà thôi."

Đương nhiên.

Ôn Bình hoàn toàn không biết.

Lúc này hắn đang ở Tiên Phủ Viên giúp đỡ trồng dược thảo.

Nhưng Tư Không Truy Tinh nói như vậy xong thì lại đắc ý thở dài nhẹ nhõm. Đang chuẩn bị dùng Truyền Âm Thạch liên hệ Ôn Bình, nói kế hoạch của Diệp Trạch Vương ra thì một giọng nói vang lên ngoài cửa.

"Tư Không điện chủ, quốc chủ khẩu dụ, gọi ngài lập tức tiến cung!"

Tư Không Truy Tinh rơi vào đường cùng, chỉ có thể cất Truyền Âm Thạch.

Cùng lúc đó, Diệp Trạch Vương vẫn dừng lại trong thư phòng, đồng thời lâm vào trầm tư. Trầm tư một hồi, đột nhiên sai người cầm một bộ quần áo Thiên Vô Cấm thường mặc cho hắn.

Đổi lại quần áo mà cường giả Thiên Vô Cấm thường mặc, Diệp Trạch Vương tùy tiện dẫn theo mấy người, đi tới lối vào Khúc Cảnh thông đạo bí tàng dưới lòng đất trong vương phủ, tìm được Khúc Cảnh thông đạo đến Nguyên Dương Vực thì lập tức đi vào.

Sau một ngày, một đoàn người Diệp Trạch Vương xuất hiện ở cổng Tử Khí Các Thần Phi Thành.

Cũng cùng thời điểm này, trước mắt Ôn Bình đang cuốc đất nhảy ra một cái pop-up.

Pop-up nhắc nhở màu vàng.

"Kiểm tra được có cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh ẩn giấu tu vi tới gần lãnh địa Bất Hủ Tông!"

Ôn Bình dừng cuốc, nhíu lông mày lại, sau đó trực tiếp thả tinh thần lực ra, lao xuống Vân Lam Sơn, cũng lao xuống Tinh Kiếm Sơn.

Nhưng mà lượn quanh một vòng, cũng không có phát hiện cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh ẩn tàng cảnh giới nào.

“Là sao?”

Ôn Bình vội vàng hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống nói tiếp: “Bên ngoài Tử Khí Các.”

“Không nói sớm.”

Ôn Bình đưa cuốc cho phụ thân.

【VIP】 Biến cố đột nhiên xuất hiện (2)

“Bổn hệ thống chỉ phụ trách trả lời, không chịu trách nhiệm giải đáp tất cả!”

Ôn Bình cũng lười nói nhảm với hệ thống, rời khỏi Tiên Phủ Viên, đi tới Tẫn Tri Lâu, gọi Hắc Ảnh lân cận tới.

Sau đó khóa chặt vị cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh ẩn tàng cảnh giới và khí tức lặng yên tới gần Tử Khí Các.

Còn hắn phát hiện như thế nào?

Chính là do nữ nhân của Diệp Trạch Vương quá chói mắt.

Nàng cũng không có nùng trang diễm mạt, nhưng lại xinh đẹp đến quá đáng, đủ xưng là yêu diễm. Hơn nữa trong lúc giơ tay nhấc chân thả ra vũ mị và sức hấp dẫn quá mê người, có thể nói là câu dẫn tâm hồn. Những nơi đi qua khiến cho không ít người sợ hãi thán phục và mê đắm.

Nhưng mà cảm nhận được đối phương lại là cường giả Thiên Vô Cấm, cả đám đều vội vàng thu ánh mắt và cảm giác đang dò xét lại.

Cho dù là hắn thì cũng không thể không thừa nhận yêu này đúng là rất có sức hấp dẫn.

Chỉ sợ cho dù là Đao Ma một lòng chỉ muốn tu luyện mạnh lên nhìn thấy nàng thì cũng không tránh khỏi động tâm.

“Hệ thống, ta muốn nhìn tin tức của nàng.”

Một giây sau, trước mắt lập tức xuất hiện một cái pop-up.

“Dư cơ.”

“Tuổi tác: Ba trăm tám mươi chín tuổi (vừa mới trưởng thành).”

“Tình trạng hôn nhân: Đã kết hôn.”

“Cảnh giới: Yêu Tổ (Yêu Tổ hạ cảnh).”

…

“Uy uy uy, ngươi làm gì?”

“Ta nói chính là hắn, không phải nàng!”

“Một Yêu Tổ hạ cảnh, ta xem nàng thì có ích gì?”

Hệ thống vội vàng đóng giới thiệu vắn tắt về dư cơ lại, đổi một người khác: “Xin lỗi, ta nghĩ tư duy của túc chủ giống như đa số nam nhân.”

“ Diệp Trạch Vương.”

“Tuổi tác: Năm trăm bảy mươi hai tuổi.”

“Cảnh giới: Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.”

“Chủng tộc: Hoàng tộc U Quốc.”

…

“Hóa ra là hắn.” Ôn Bình không để ý đến hệ thống mà là nghĩ đến trước đó Tư Không Truy Tinh nói tới Diệp Trạch Vương.

Sao hắn lại tới Thần Phi Thành rồi?

Vừa đến đã đi Tử Khí Các, nhắm tới Tuyền Qua Đồ?

Đối với Diệp Trạch Vương, Ôn Bình không có ấn tượng xấu gì.

Đương nhiên.

Cũng không có cảm tình gì.

Nhưng mà chỉ cần đối phương không mang theo địch ý tới thì Ôn Bình cũng lười quan tâm đến hắn, dù sao Tử Khí Các làm buôn bán.

Tiếp tục nhìn chằm chằm một hồi, sau đó Ôn Bình phát hiện Diệp Trạch Vương cũng chỉ đi dạo ở Tử Khí Các, cái gì cũng không có mua, cái gì cũng không có bán.

“Cho nên, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?” Có một vị cường giả phong vương đi dạo trong Tử Khí Các, chắc chắn Ôn Bình không thể ổn định tâm thần tu luyện, dứt khoát thông qua truyền tống trận đi Tử Khí Các.

Thiên Huyền đang tĩnh tu, nghe được tiếng truyền tống trận, vội đứng dậy rời khỏi tu luyện thất, tìm gặp Ôn Bình đang xuống lầu.

"Tông chủ, sao ngài lại tới đây?"

"Có khách đến." Ôn Bình trả lời một câu, sau đó đi xuống lầu dưới, không đợi Thiên Huyền kịp phản ứng, đối diện đã đụng phải Hô Lan vội vàng lên lầu.

Hô Lan ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Ôn Bình thì giật mình, vội vàng khom người hành lễ: "Tông chủ! Thiên Huyền trưởng lão!"

"Vội vàng làm gì?" Ôn Bình hỏi thăm.

Hô Lan nói tiếp: "Ta chuẩn bị đi mời Thiên Huyền trưởng lão tới, lầu một có mấy người tới, không mua đồ cũng không bán đồ, không ngừng hạch hỏi, hơn nữa còn chọn ba lấy bốn. Người của Tẫn Tri Lâu nói cho ta, một người trong đó là cường giả Thiên Vô Cấm, cho nên ta muốn mời Thiên Huyền trưởng lão đi xuống xem một chút."

"Ngươi lo chuyện của mình đi." Ôn Bình phất phất tay, sau đó tiếp tục đi xuống dưới, sắp đến lầu một thì một giọng nói vang lên.

Người mở miệng chính là Dư Cơ đó.

"Tử Khí Các các ngươi chỉ có nhiều đó?"

Trong giọng nói trong trẻo tràn đầy ý khiêu khích.

Bên cạnh, Diệp Trạch Vương thì trầm mặc, không nói một lời, khi Ôn Bình xuống lầu thì lập tức đưa mắt nhìn về phía Ôn Bình.

Bản thân Ôn Bình không đáng chú ý, chủ yếu là Thiên Huyền sau người thu hút.

Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Ngay cả cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cũng chỉ có thể đi sau lưng Ôn Bình, gián tiếp khiến cho Ôn Bình càng thu hút.

“Các hạ chính là tông chủ Bất Hủ Tông?” Diệp Trạch Vương đã thông qua nhãn tuyến xếp dưới trướng Long Dương Vương biết được tướng mạo và tuổi tác của Ôn Bình.

Diệp Trạch Vương mới mở miệng, Dư Cơ lập tức trầm mặc.

Ôn Bình nói: “Có việc?”

“Thật không hổ là tông môn chế tạo Tẫn Tri Lâu, bản vương mới tới không quá nửa khắc thì ngươi đã tới.”

Hai chữ bản vương vừa ra.

Người trong ngoài Tử Khí Các có ai mà không biết trước mắt là cường giả phong vương?

Lúc đầu, người chuẩn bị tiến vào Tử Khí Các vội vàng lui ra ngoài. Mà những người bản thân đang ở Tử Khí Các cũng đều lui về sau.

Ở U Quốc, bất kỳ một phong vương nào cũng đều là tồn tại đỉnh phong chỉ có thể nhìn mà thèm.

Bọn họ chỉ là Trấn Nhạc Cảnh, Địa Vô Cấm, cho nên vẫn nên kính nhi viễn chi mới tốt.

Cùng lúc đó, Ôn Bình cũng không có đáp lại Diệp Trạch Vương, chỉ là yên lặng đi tới, ngồi xuống đối diện Diệp Trạch Vương.

Diệp Trạch Vương cũng không tiếp tục nói nhảm mà là nói ngay vào điểm chính: “Không bằng Ôn tông chủ tới dưới trướng của ta, năm năm sau, Nguyên Dương Vực này chính là của ngươi. Hơn nữa chỉ cần Ôn tông chủ đồng ý, bắt đầu từ giờ khắc này, Trạch Minh Cung sẽ nghe lời quý tông như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó.”

Ôn Bình không gật đầu, cũng không có lắc đầu cự tuyệt, chỉ là hỏi ngược một câu: “Người đứng sau Trạch Minh Cung là ngươi?”

“Không sai. Người sau lưng Trạch Minh Cung chính là bản vương. Cho nên không cần biết ngươi có mâu thuẫn gì với Trạch Minh Cung, chỉ cần ta mở miệng, tất cả đều có thể

chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có. Hơn nữa từ hôm nay trở đi, Trạch Minh Cung chính là phụ thuộc của Bất Hủ Tông! Tất cả trong Trạch Minh Cung, Bất Hủ Tông có thể tùy ý lấy.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt tất cả mọi người trong ngoài Tử Khí Các đều đại biến.

Trước đó bọn họ còn tưởng rằng Tử Khí Các sẽ tranh chấp với Trạch Minh Cung nữa, thậm chí sẽ đánh nhau chết sống.

【VIP】 Ngươi nói sớm ngươi mạnh như vậy đi

Thật không nghĩ đến không đợi được cảnh tượng ngươi chết ta sống, ngược lại chờ được sự thật Trạch Minh Cung có thể trở thành phụ thuộc của Bất Hủ Tông bất cứ lúc nào.

Giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người đều có chung một ý nghĩ.

Người này là ai?

Lại vì lôi kéo Bất Hủ Tông mà trực tiếp đưa Trạch Minh Cung ra ngoài.

Mặc dù Trạch Minh Cung không bằng Thiên Tượng Môn nhưng dù sao cũng là thế lực lục tinh đỉnh tiêm.

Lễ gặp mặt này không khỏi quá lớn.

Nhưng mà khiến cho tất cả mọi người bất ngờ chính là Ôn Bình lắc đầu, lạnh nhạt nói một câu: “Thế nhưng là ta không có hứng thú với Trạch Minh Cung.”

“Thế nhưng nội tình của Trạch Minh Cung có thể trợ giúp Bất Hủ Tông trở thành thế lực lục tinh đỉnh tiêm trong thời gian ngắn, dù sao Trạch Minh Cung đã có mấy trăm năm nội tình.”

Được rồi.

Câu nói này của Diệp Trạch Vương đúng là lời nói thật, nếu như không phải hắn không thích bị người khác chế trụ thì đúng là sẽ đồng ý.

Thế lực lục tinh đỉnh tiêm đưa tới cửa, cái này ai dám nói không động tâm?

Đáng tiếc.

Vấn đề lớn nhất nằm ở chỗ nếu như nhận thì sẽ bị người ta chế trụ.

Hơn nữa Trạch Minh Cung đưa cho hắn, chưa hẳn thật sự là hắn.

“Không hứng thú.” Lúc này, Ôn Bình lắc đầu cự tuyệt.

Diệp Trạch Vương cũng không có tức giận, vẫn vẻ mặt hiền lành, chậm rãi đứng dậy, nói: “Ôn tông chủ, thật ra thì không cần phải gấp gáp quyết định, ta tin tưởng sẽ không có người nào ra giá cao hơn. Bao gồm Long Dương Vương, hắn cũng không thể ra giá cao như vậy.”

Dứt lời, Diệp Trạch Vương đứng dậy từ biệt Ôn Bình, không có nói nhảm.

Đến cũng vội vàng.

Đi cũng vội vàng.

Giống như mục đích chuyến đi này không phải là vì mời chào Bất Hủ Tông mà tới.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị cho Hắc Ảnh theo sau tìm tòi hư thực thì Truyền Âm Thạch trong ngực có động tĩnh.

Ôn Bình dựng bình chướng cách âm lên, sau đó kết nối, Tư Không Truy Tinh nói.

“Tông chủ, Diệp Trạch Vương chủ động phát tán tin tức Bất Hủ Tông cho năm vị phong vương còn lại. Bây giờ người người đều biết Nguyên Dương Vực có một Bất Hủ Tông, sáng tạo Tẫn Tri Lâu, tạo Tử Khí Các, nếu có được thì tuyệt đối có thể tăng lên phần thắng trong tranh đoạt vị trí quốc chủ. Đoán chừng không tới mấy ngày, những hoàng tộc phong vương đó đều sẽ chạy đến Nguyên Dương Vực!”

“Diệp Trạch Vương đã tới.”

“A? Nhanh như vậy!”

“Nói được vài câu rồi lại đi.”

“Tông chủ, ta vừa mới cẩn thận phân tích một phen, cử động lần này của Diệp Trạch Vương không riêng gì vì phá hư quan hệ giữa Bất Hủ Tông và Long Dương Vương, còn thuận tiện đẩy Bất Hủ Tông đến bờ vực. Đến cuối cùng, cho dù ngài đồng ý với ai, không đồng ý với ai thì đều sẽ gặp được tình

huống như Tề Thiên Trạch. Mặt khác, chắc chắn sáu vị hoàng tộc phong vương sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế hủy diệt Bất Hủ Tông, giống như giết Tề Thiên Trạch."

"Xem ra mục đích của chuyến này hoàn toàn không phải mời chào ta, khó trách đi nhanh như vậy." So sánh thái độ của Diệp Trạch Vương và thái độ của Long Dương Vương, chính là khác biệt ngày đêm.

"Ôn tông chủ, sợ là ngài phải chú ý cẩn thận."

"Ừm."

Ôn Bình đáp một tiếng.

Nhưng mà cũng không có để ý nhiều.

Gặp phải tình huống như Tề Thiên Trạch?

Bất Hủ Tông cũng không phải Tề Thiên Trạch.

Cất Truyền Âm Thạch, Ôn Bình lạnh lùng nỉ non một câu: "Diệp Trạch Vương ơi là Diệp Trạch Vương, mặc dù không biết tại sao ngươi muốn làm như thế, nhưng không giết ngươi cũng không được."

Mặc dù còn không rõ tại sao Diệp Trạch Vương lại làm như thế nhưng Ôn Bình cảm thấy chắc chắn có liên quan đến chuyện trước đó.

Bởi vì Trạch Minh Cung?

Có lẽ là vậy.

Cũng có lẽ là không phải.

Chuyện này phải tra mới biết được, có Tẫn Tri Lâu, tra chuyện này không khó.

Ôn Bình dặn dò Thiên Huyền không cần để ý đến Diệp Trạch Vương, ssd trở về Bất Hủ Tông. Sau khi về tông, lập tức sai Trần Hiết đi thăm dò tiền căn hậu quả chuyện này. Khiến cho Ôn Bình bất ngờ chính là chuyện này hoàn toàn không cần tra, đáp án có trong tình báo có sẵn ở Tẫn Tri Lâu.

"Tông chủ, cung chủ Trạch Minh Cung Trác Tuyền là người của Diệp Trạch Vương, đồng thời Trạch Minh Cung

lung lạc vây cánh cung cấp bảy thành chi tiêu cho Diệp Trạch Vương! Ta cảm thấy đây chính là nguyên nhân Diệp Trạch Vương muốn lật úp Bất Hủ Tông, còn những nguyên nhân khác không đủ đầy đủ."

"Đúng là vì Trạch Minh Cung thật. Đúng rồi, môn chủ Thiên Tượng Môn có phải là người của quốc chủ U Quốc hay không?"

"Đúng thế. Hơn nữa Thiên Tượng Môn chính là một trong số thế lực lớn ủng hộ quốc chủ đoạt vị."

"Vậy thì khó trách. Dù sao Tử Khí Các xuất hiện chính là lật úp toàn bộ ngành nghề Tuyền Qua Thần Tượng, Trạch Minh Cung yếu hơn một chút là thế lực bị xung kích đầu tiên. Không còn một cái cây rụng tiền như Trạch Minh Cung, chắc chắn Diệp Trạch Vương không muốn."

Thế giới này, cường giả phong vương có hạn.

Mỗi vị hoàng tộc phong vương chiêu mộ được cường giả phong vương cũng có hạn.

Nhưng bạch tinh và tài nguyên là vô hạn. Trạch Minh Cung, một cây rụng tiền che trời, cơ hội cung cấp cũng vô hạn.

Nếu như mình là Diệp Trạch Vương thì cũng sẽ nghĩ cách lật úp Tử Khí Các.

Hay là mời chào.

Rất hiển nhiên.

Diệp Trạch Vương cũng không phải là người muốn mời chào Bất Hủ Tông.

Tất cả những chuyện hắn làm hôm nay chỉ là diễn thôi.

Diệp Trạch Vương thuộc về cái trước, hắn muốn làm chính là hủy diệt Tử Khí Các, tiện thể hủy diệt Bất Hủ Tông.

"Nhìn chằm chằm hắn, lúc nào hắn rời khỏi Thần Phi Thành thì lập tức nói cho ta." Ôn Bình căn dặn một câu, sau đó chuẩn bị cất Truyền Âm Thạch.

Nhưng mà lúc này Trần Hiết bỗng gọi hắn lại: “Tông chủ, còn có một chuyện, có thể ngài cảm thấy hứng thú vô cùng. Là liên quan tới Đao Ma trưởng lão.”

“Cái gì?”

Trần Hiết đáp: “Trong số người đi theo Diệp Trạch Vương hôm nay, có một Yêu Tổ hạ cảnh, cực kỳ xinh đẹp, tên là Dư Cơ. Lúc trước chính là nàng lừa gạt Đao Ma trưởng lão, từ đó hủy diệt Chấn Đao Môn. Chuyện này, ngài nói xem có nên nói cho Đao Ma trưởng lão một tiếng không?”

【VIP】 Ngươi nói sớm ngươi mạnh như vậy đi (2)

“Chính là nàng sao.”

Ôn Bình bó tay rồi.

Trước đó hắn còn nghĩ cho dù là Đao Ma đến thì đoán chừng cũng sẽ động tâm.

Hóa ra Đao Ma đã động tâm lâu rồi.

“Chuyện này ngươi không nói, sớm muộn gì Đao Ma cũng sẽ biết.” Loại tình tiết cũ rích như báo thù nữ nhân cặn bã này, không, là yêu nữ cặn bã này, dù là có người chịu nhìn thì đoán chừng bây giờ Đao Ma cũng không hứng thú diễn. Bởi vì nếu như muốn báo thù, khi đột phá đến trung cảnh thì hắn đã đi tìm Dư Cơ.”

Lúc này, Trần Hiết lên tiếng trả lời: “Vậy bây giờ ta về tông một chuyến, nói cho hắn biết chuyện này. Mấy ngày nay vừa khéo Đao Ma tu hành trong Đệ Ngũ Thế Giới.”

Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch.

Hắn không có hứng thú với tình tiết cũ rích này.

Nhưng Trần Hiết tuyệt đối chính là người muốn xem tình tiết báo thù yêu nữ cặn bã này.

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình về Thính Vũ Các tiếp tục tu luyện, chờ đợi Diệp Trạch Vương rời khỏi Thần Phi Thành. Nhưng không nghĩ phải chờ ròng rã mấy ngày.

Mấy ngày nay, Diệp Trạch Vương cũng không có ý rời khỏi Thần Phi Thành, hình như đang chờ cái gì, còn tìm một chỗ ở lại.

Ba ngày sau, mập mạp biết hắn đang chờ cái gì.

Bên ngoài Tử Khí Các lại xuất hiện một vị cường giả phong vương, đồng thời rất trực tiếp, nói cho người của Tử Khí Các, muốn cầu kiến tông chủ Bất Hủ Tông.

Ôn Bình không để ý đến.

Theo sau đó Long Dương Vương lại tới.

Nhưng mà khi Long Dương Vương đến Thần Phi Thành, không còn phô trương như ngày xưa, lựa chọn ẩn nặc khí tức và cảnh giới của mình núp ở bên trong Thần Phi Thành bí mật quan sát tất cả.

Trong vòng một ngày sau đó, lại bốn vị cường giả phong vương tới. Mặc dù không phải hoàng tộc phong vương nhưng lại là tâm phúc của mấy vị hoàng tộc phong vương.

Bọn họ vừa đến Thần Phi Thành thì không hẹn mà cùng tìm được Tử Khí Các, muốn gặp hắn.

Nhưng Ôn Bình không gặp ai cả.

Chuyện này khiến cho Long Dương Vương nấp trong chỗ tối đắc ý, lại không nhịn được uống rượu trợ hứng: "Chỉ với các ngươi, ngay cả bản tôn cũng không tới, tông chủ Bất Hủ Tông có thể gặp các ngươi mới là lạ. Đúng là coi mình không tầm thường? Nếu như các ngươi biết lai lịch của Bất Hủ Tông, sợ sẽ dọa chết các ngươi!"

Nói xong, Long Dương Vương bắt đầu cảm thấy may mắn là ban sơ mình gặp được người của Bất Hủ Tông.

Nhưng lúc này, lại có người cực kì phiền muộn.

Người này chính là Diệp Trạch Vương.

Giờ phút này, Diệp Trạch Vương đứng chắp tay trước cửa sổ, nhìn hướng Tử Khí Các, liên tục có người tới báo tin.

Nhưng mà không có người nào khiến cho trên mặt hắn hiện ra nét mừng.

"Tại sao tông chủ Bất Hủ Tông đó không gặp ai hết?"

Bên cạnh, Dư Cơ chậm rãi dựa vào vai Diệp Trạch Vương, phát ra tiếng thở dốc yếu ớt, sau đó mở miệng nói: "Điện hạ nóng vội làm gì. Không cần biết tông chủ Bất Hủ Tông đó gặp ai hoặc là không gặp ai thì cuối cùng đều phải trở thành mục tiêu công kích."

“Nhưng nếu là hắn không gặp ai cả thì chư vương sao loạn được. Bản vương muốn không chỉ Bất Hủ Tông trở thành mục tiêu công kích, còn muốn phong vương khác vì Bất Hủ Tông mà tranh bể đầu.” Diệp Trạch Vương nắm lấy vòng eo nhỏ của nàng, thở dài một hơi: “Thời gian còn lại cho bản vương không nhiều lắm. Nhưng trong bảy vị hoàng tộc phong vương, thực lực bản vương nhiều nhất chỉ có thể xếp vào top ba.”

“Điện hạ, chắc chắn ngài có thể được như nguyện. Vị trí quốc chủ này không là của ngài thì còn có thể là của ai đây? Ngài đã đưa ra Trạch Minh Cung trước mặt nhiều người như vậy, chỉ cần truyền đến tai mấy vị khác, chắc chắn bọn họ sẽ tự mình đến. Chỉ cần bọn họ tự mình đến, tông chủ Bất Hủ Tông đó không muốn gặp cũng phải gặp.”

Nói xong, ngọc thủ thon thon của Dư Cơ lại chậm rãi mò xuống…

Nửa khắc đồng hồ sau.

Diệp Trạch Vương dặn dò Dư Cơ trong ngực: “Ngươi tiếp tục đợi ở đây đi, có tình huống như thế nào thì lập tức trở về nói cho bản vương, bản vương đi Trạch Minh Cung một chuyến trước. Nếu Trác Tuyền đã chuẩn bị phối hợp bản vương đóng kịch, vậy thì phải diễn cho trọn bộ.”

“Điện hạ, ngài yên tâm đi đi, ở đây có ta nhìn chằm chằm.” Dư Cơ vẫn chưa thỏa mãn, leo khỏi ngực Diệp Trạch Vương, hầu hạ Diệp Trạch Vương cởi áo.

Bên trong Tẫn Tri Lâu, Trần Hiết bưng chén trà vội vàng chạy lên lầu, sau đó đứng trước Hắc Tường ngây ngẩn cả người.

“Cái quỷ gì, kết thúc? Không phải ta chỉ đi lấy linh thủy pha một chén trà hay sao?”

Đang kinh ngạc, chỉ thấy Diệp Trạch Vương rời khỏi khách sạn, trong chớp mắt đã biến mất trên không Thần Phi Thành. Trần Hiết vội vàng móc Truyền Âm Thạch ra liên hệ Ôn Bình.

“Tông chủ, hắn rời khỏi Thần Phi Thành.”

Lúc này, Ôn Bình đứng dậy đi truyền tống trận.

Đương nhiên.

Không phải là hắn muốn đuổi theo.

Mà là đang chờ Diệp Trạch Vương đến một chỗ không ai, cũng không có yêu.

Sau một lát, Ôn Bình mở danh sách trắng trên truyền tống trận cho Diệp Trạch Vương, mở ra truyền tống trận, tự động khóa chặt Diệp Trạch Vương đang đi tới Khúc Cảnh thông đạo.

Oanh ——

Một đạo bạch quang ầm vang rơi xuống, cuốn Diệp Trạch Vương trên bầu trời vào trong đó.

Khi Diệp Trạch Vương thấy rõ trước mắt thì người đã ở trong Bất Hủ Tông. Vừa mở mắt, nhìn thấy là Ôn Bình, có chút kinh ngạc.

"Ôn tông chủ?"

"Chờ ngươi vài ngày, rốt cục ngươi cũng chịu rời khỏi Thần Phi Thành rồi?" Không có bất kỳ nói nhảm, nói xong, trong nháy mắt Ôn Bình đã mở ra mạch môn.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

Diệp Trạch Vương thấy thế thì sắc mặt cứng lại: "Ôn tông chủ, ngươi muốn?"

Hắn đại khái đoán được Ôn Bình muốn làm gì.

Nhưng lại không dám xác định.

Bởi vì hắn không quá tin tưởng Ôn Bình dám động thủ với hắn, hơn nữa Ôn Bình chỉ là một Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, dựa vào cái gì mà dám đấu với Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh hắn?

"Không có việc lớn gì, chính là mời ngươi chết." Ôn Bình nói xong, kiếm đã ở tay, Thiên Lan Diễm màu tím đen cũng chậm rãi bò lên trên thân kiếm.

Sắc mặt Diệp Trạch Vương bỗng nhiên thay đổi, giận tím mặt, lập tức mở ra mạch môn: “Ôn Bình, ngươi thật to gan!”

Phanh ——

【VIP】 Ngươi nói sớm ngươi mạnh như vậy đi (3)

Ngũ mạch cùng chấn động.

Trong nháy mắt, khí tức cường giả Thiên Vô Cấm bộc phát, đưa tay một cái, mạch khí kim sắc cuồng bạo quét sạch toàn bộ Bất Hủ Tông trong nháy mắt, khiến cho đám người Bất Hủ Tông vội vàng nhìn về phía truyền tống trận.

Nhìn thấy lại là một cường giả phong vương, đám người Bất Hủ Tông cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Đây là ai vậy?"

Hoài Diệp nỉ non một câu, đi tới trước cửa sổ lẳng lặng nhìn.

Nhưng mà tiếp theo Diệp Trạch Vương không có vội vã động thủ mà là ngắm nhìn bốn phía, tìm kiếm cường giả phong vương trong Bất Hủ Tông.

"Ra đi!"

Thấy không cảm ứng được đối phương, Diệp Trạch Vương lập tức mở miệng hò hét.

"Dám bắt ta đến Bất Hủ Tông ngươi, cũng không dám hiện thân sao? Bản vương cũng muốn xem xem, rốt cuộc ngươi là ai, dám xuống tay với hoàng tộc."

"Hô cái gì."

Nói xong, Ôn Bình mạch môn chấn động, trực tiếp sử dụng thức thứ ba của Thanh Liên Kiếm - Thanh Liên Loạn Vũ, vô số lục diệp thanh liên và Thiên Lan Diễm dung hợp lại với nhau, phô thiên cái địa ép tới Diệp Trạch Vương. Khí thế mênh mông khiến cho Diệp Trạch Vương vốn coi thường Ôn Bình sắc mặt đại biến.

Cái gì!

Kinh hô một tiếng, Diệp Trạch Vương vội vàng móc vũ khí ra, mạch môn chấn động, lại không chút do dự trực tiếp sử dụng ra lá bài tẩy của mình.

Mạch thuật Thiên cấp thượng phẩm!

Thiên Cương Trấn Ma!

Mạch thuật này tuy chỉ có cảnh giới đại thành nhưng lại mạnh hơn mạch thuật Thiên cấp trung phẩm viên mãn nhiều lắm.

Trong nháy mắt, Diệp Trạch Vương hóa thành một tôn kim sắc cự nhân, trợn mắt tròn xoe, đột ngột vụt lên từ mặt đất, cao trăm trượng, như muốn chống trời. Nhưng trong chớp nhoáng này, vô số lục diệp thanh liên cũng đã ép tới, che mất Diệp Trạch Vương hóa thành kim sắc cự nhân.

Thiên Cương Trấn Ma mạnh không?

Mạnh!

Dù sao cũng là mạch thuật Thiên cấp thượng phẩm.

Ôn Bình đã chuẩn bị sẽ sử dụng Vong Linh Triệu Hoán Thuật.

Nhưng khi vô số lục diệp thanh liên lướt qua Diệp Trạch Vương, xoắn nát kim sắc cự nhân trong khoảnh khắc, Ôn Bình dừng tay lại.

Oanh ——

Kim sắc cự nhân vừa vỡ, trong khoảnh khắc, Diệp Trạch Vương bay ra, nặng nề đập xuống vách đá một ngọn núi trong Bất Hủ Tông, cả buổi cũng không thể đứng lên. Ôn Bình vội vàng dùng tinh thần lực tìm tòi, phát hiện linh thể hắn bị thương cao tới năm thành!

Giờ khắc này, Ôn Bình cảm thấy mình đánh giá thấp chính mình.

Thiên Lan Diễm dung hợp lục diệp thanh liên, tăng lên lớn không thể tưởng tượng.

“Đừng phí sức, cường giả phong vương chết ở đây không chỉ một mình ngươi, bọn họ đều không thể đào tẩu.” Mắt thấy năm ngón tay Diệp Trạch Vương cắm vào trong Hắc Cầu, Ôn Bình lạnh nhạt đáp lại một câu: “Trước khi Vụ Kỳ Vương chết, đã từng gửi hi vọng vào thứ đồ chơi đó.”

Nói xong, Ôn Bình không chút do dự, lại khởi kiếm chiêu.

Hắn không muốn cho Diệp Trạch Vương có bất kỳ thời gian nào.

Bao gồm cả thời gian cầu xin tha thứ.

Bởi vì bây giờ giết hoàng tộc phong vương, vốn cũng không nằm trong kế hoạch của mình.

Cũng bởi vì, hoàng tộc phong vương vừa chết, liên lụy quá lớn, chỉ sợ toàn bộ U Quốc đều sẽ chấn động.

Thế nhưng mà.

Diệp Trạch Vương nhất định phải đến đánh vỡ thời gian bình tĩnh phát dục mà hắn vất vả lắm mới tranh thủ được.

Vậy thì hết cách rồi.

Thanh Liên Loạn Vũ —— tái xuất!

Diệp Trạch Vương thấy thế thì vội vàng chấn động mạch môn. Lần này phóng thích Thiên Cương Trấn Ma đã không vì trấn sát Ôn Bình, chỉ vì ngăn cản một kích này của Ôn Bình.

Thế nhưng là hắn biết mình không ngăn được.

Ôn Bình trước mặt quá mạnh mẽ.

Hà Hữu Uyên của Giám Sát Điện cũng không gì hơn cái này chứ?

“Ôn tông chủ, tha ta một mạng, ngươi muốn cái gì cũng được —— “

Diệp Trạch Vương im bặt, bởi vì vô số lục diệp thanh liên đã xoắn nát kim sắc cự nhân, sau đó đột nhiên hội tụ thành một đường thẳng, thế như chẻ tre xuyên qua linh thể Diệp Trạch Vương, xóa sạch sức sống bừng bừng của Diệp Trạch Vương trong chớp mắt.

Trước khi chết Diệp Trạch Vương lộ ra biểu cảm chấn kinh như không thể tin là mình sẽ chết, sau đó rơi xuống trong không cam lòng và hối hận.

Hắn không cam lòng.

Bởi vì hắn mưu đồ trăm năm, chỉ vì vị trí quốc chủ U Quốc.

Mắt thấy chỉ cần đợi thêm năm năm, hắn cảm thấy có thể ngồi lên cái vị trí đó.

Hắn hối hận.

Tại sao lại muốn tới Thần Phi Thành.

Tại sao muốn trêu chọc Bất Hủ Tông.

Nếu như không phải không còn bất cứ sức sống gì thì hắn còn muốn nói.

Ngươi mạnh như vậy sao không nói sớm một chút.

Nói sớm bản vương sẽ không chọc giận ngươi.

Sau một khắc, Ôn Bình cất thi thể Diệp Trạch Vương vào trong tàng giới, đồng thời rót mộc khí vào trong thân thể hắn, giữ lại chút sức sống còn sót lại trong linh thể.

"Hắc Vực đã qua… nếu muốn châm củi thêm lửa cho đại chiến giữa Già Thiên Lâu với U Quốc, vậy ngươi đi sa trường đi một chuyến đi." Nếu như có thể gặp được phong vương thì tốt nhất, không gặp được cũng không quan trọng.

Dù sao chỉ cần làm cho tất cả mọi người đều biết, trước khi chết Diệp Trạch Vương từng đi sa trường là được.

Oanh ——

Truyền tống trận lại mở, Ôn Bình đem thi thể Diệp Trạch Vương đến một chỗ hoang tàn vắng vẻ trong sa trường trong khoảnh khắc, ngắm nhìn bốn phía một chút, sau đó hóa thành kinh hồng biến mất ngay tại chỗ.

Vừa bay về phía trước, Ôn Bình vừa dùng tinh thần lực truy tìm trung tâm chiến trường.

Không lâu sau, tinh thần lực nhạy cảm của Ôn Bình bắt được một cái chiến trường hỗn loạn quy mô nhỏ, chỉ có không đến ba bốn mươi vạn người.

Ôn Bình không để ý đến.

Bởi vì mục tiêu của hắn không chỉ nhiêu đó.

Tiếp tục xâm nhập tới phía trước, ngoại bừa bộn khắp nơi ra, Ôn Bình vẫn không có phát hiện trụ sở Già Thiên Lâu quy mô lớn. Trong lúc đó có không ít Dực tộc yêu vật không có mắt cảm giác được Ôn Bình sau đó vồ giết tới, đa số đều là dưới trướng Già Thiên Lâu.

Đối với cái này, Ôn Bình không có nương tay, khống chế Diệp Trạch Vương giết hết. Nhưng mà vì để tránh bị quấy rối, Ôn Bình lên phi thuyền, đồng thời mở chức năng ẩn nấp.

Diệp Trạch Vương thì tiếp tục bay bên ngoài.

【VIP】 Trảm Hợp: Chỉ một mình ta giết hoàng tộc phong vương!

Theo chậm rãi xâm nhập, càng tới gần địa giới Già Thiên Lâu thì người của Già Thiên Lâu cũng càng ngày càng nhiều. Chiến trường trăm vạn người đã nhìn mãi thành quen.

Không do dự, lúc này Ôn Bình khống chế Diệp Trạch Vương trùng sát vào đám người ở Hắc Vực, sau đó thu gặt người của Già Thiên Lâu như là khoái đao cắt cỏ dại.

Những nơi đi qua, không một người may mắn thoát được.

Cứ như vậy, liên tiếp đảo loạn bảy tám cái chiến trường như vậy, rốt cục Ôn Bình đụng phải một cái chiến trường mấy chục triệu người, thậm chí gần như gần ức người. Đại chiến lan tràn mấy trăm dặm, mỗi một phút mỗi một giây đều có người chiến tử, trong đó đa số là cường giả Trấn Nhạc Cảnh.

Cho dù là cường giả Địa Vô Cấm ở trong chiến trường như thế này thì cũng khó có thể chỉ lo thân mình. Thỉnh thoảng sẽ có Địa Vô Cấm từ trên bầu trời rơi xuống.

Nhưng mà khi chứng kiến Liệt Không nhất tộc và Già Thiên Lâu đại chiến, Ôn Bình cũng không có bị chiến trường quy mô như thế này rung động.

“Đi thôi.”

Ra lệnh một tiếng, Diệp Trạch Vương lập tức xông lên giết tiếp.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

Mạch thuật Thiên cấp thượng phẩm —— Thiên Cương Trấn Ma.

Ra!

Hóa thành kim sắc cự nhân, Diệp Trạch Vương giết vào trong chiến trường, một quyền tận diệt tất cả kẻ địch trong vạn

mét trước người, không cần biết là cảnh giới gì, không ai sống sót.

Biến hóa khổng lồ như vậy, dọa cho người của Già Thiên Lâu giật mình.

“Cường giả phong vương!”

“Phong vương của U Quốc!”

“Rút lui!”

“Mau bỏ đi!”

Lúc đầu, Già Thiên Lâu đã chiếm được thượng phong nhìn thấy Diệp Trạch Vương đén thì không còn muốn tái chiến nữa.

Bởi vì phe bọn họ trong chiến trường này, ngay cả cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh cũng không có, mạnh nhất chỉ là Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh.

Không có người ngăn được cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh, giết bọn họ hoàn toàn không cần tốn nhiều sức. Còn nói cái gì mà con kiến nhiều cũng cắn chết voi?

Để cho voi đối phó voi thì tốt hơn.

Đám kiến như bọn họ thì xem náo nhiệt làm gì, đi chịu chết?

“Mau bỏ đi, đưa tin về, phong vương U Quốc gia nhập chiến trường.”

“Dưới tình huống bình thường cường giả phong vương sẽ không tham dự chiến tranh sa trường, sao hôm nay đột nhiên giết ra một cường giả phong vương?”

“Mau bỏ đi!”

Nương theo tiếng tiếng hò hét của thành viên Già Thiên Lâu, vô số người bắt đầu lui về sau.

Phe U Quốc thấy thế thì lập tức thừa thắng xông lên, đồng thời càng đánh càng hăng. Cho đến khi đuổi theo ra ngàn dặm mới bỏ qua, nhưng mà Diệp Trạch Vương lại không dừng lại.

Đảo loạn phe chiến trường này, đồng thời giết chết hai cường giả Thiên Vô Cấm trong chiến trường, sau đó Ôn Bình

khống chế Diệp Trạch Vương tiếp tục bay về phía trước.

Không phát hiện chiến trường gần ức người nữa nhưng Ôn Bình phát hiện nơi đóng quân của Chiến bộ Già Thiên Lâu. Lâu vũ kéo dài mấy trăm dặm, thành viên Chiến bộ trú đóng ở trong đó nhiều vô số kể.

Ít nhất hơn trăm triệu!

Oanh ——

Diệp Trạch Vương trực tiếp xông vào trong đó.

Đánh sập vô số phòng ốc, sau đó vọt thẳng tới chỗ cường giả Thiên Vô Cấm, nhưng mà sau khi giết một người, số cường giả Thiên Vô Cấm còn lại thấy thế thì trốn.

Còn là chia nhau trốn đi.

Nhân số nhiều đến tám người!

Bảy vị Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh, một vị Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Không ngoài suy đoán, Diệp Trạch Vương dễ dàng giết sạch bọn họ.

Cùng lúc đó, nơi Thần U Quân trú đóng ở sa trường, phụ trách tọa trấn một phương, Long Thiên Hoa nhận được tin tức thì khẩn cấp triệu tập tất cả Thần Tướng Thiên Vô Cấm mà hắn quản hạt.

Tổng cộng là mười bảy người!

Dưới trướng mười bảy người này có nhiều đến ba trăm triệu Thần U Quân.

Nhưng mà như vậy vẫn không phải là toàn bộ sa trường, còn có bốn đội ngũ có quy mô như thế này.

Bởi vì sa trường thật sự quá lớn.

“Đại nhân, mới nãy có cấp báo từ tiền tuyến. Vị cường giả phong vương đó tiến quân thần tốc, giết vào ngũ đại trụ sở Già Thiên Lâu, Thiên Dã Thành, tiêu diệt hết tám vị cường giả Thiên Vô Cấm của Chiến bộ. Trong đó còn có một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!”

“Lại thêm hai vị cường giả Thiên Vô Cấm trước đó, trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi đã có mười vị cường giả Thiên Vô Cấm chết bởi tay hắn. Đợt thắng lợi này lớn chưa từng có, trực tiếp suy yếu gần ba thành thực lực của Già Thiên Lâu ở sa trường! Chúng ta không ngại thừa thắng xông lên!”

“Đúng, hẳn là chúng ta nên thừa thắng xông lên. Bây giờ lực lượng đỉnh chóp của bọn họ trống rỗng, lực lượng của chúng ta ở chiến trường là không thể chiến thắng.”

Long Thiên Hoa mặc một bộ hắc giáp, đứng sừng sững, giơ cấp báo từ tiền tuyến cẩn thận đọc, nhìn như không có nghe bọn họ nói chuyện.

Sau khi mọi người lao nhao xong, Long Thiên Hoa mới chậm rãi mở miệng, trầm giọng nói: “Lệnh cho mọi người thừa thắng xông lên, truy sát ngàn dặm. Sau ngàn dặm, lập tức rút lui về! Mặt khác, tăng thêm nhân thủ đi thăm dò, tra vị cường giả phong vương đột nhiên xuất hiện đó là ai.”

Trước đó, hắn không có nhận được bất kỳ tin tức liên quan tới phong vương.

Hơn nữa phân tranh ở sa trường đã nhiều năm như vậy, cũng rất ít có phong vương xuất hiện.

U Quốc đột nhiên tăng phái phong vương, không thể nghi ngờ là đánh vỡ quy tắc này. Cứ như vậy, chắc chắn Già Thiên Lâu cũng sẽ phái cường giả cấp Bộ ra trận.

Cứ như vậy, cách cục chiến tranh sẽ bị thay đổi.

Tình huống sẽ chuyển đổi theo hướng hắn không thể khống chế.

Nói thật, hắn không muốn vẫn lạc ở đây.

Long gia không thể không có hắn!

Cùng lúc đó, khi mệnh lệnh của Long Thiên Hoa được đưa ra, bốn vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh còn lại cũng lần lượt hạ lệnh, thừa thắng xông lên.

Cũng giống như mệnh lệnh của Long Thiên Hoa.

Chỉ truy sát ngàn dặm!

Cường giả Thiên Vô Cấm phe Già Thiên Lâu nhận được tin tức thì trong lúc nhất thời có chút hoảng hồn. Đương nhiên, bọn họ hoảng không phải do U Quốc truy kích.

Hoảng chính là an nguy của mình.

Cho nên bọn họ không do dự chút nào, trực tiếp tuyên bố lui.

【VIP】 Trảm Hợp: Chỉ một mình ta giết hoàng tộc phong vương! (2)

Chính bọn họ cũng lập tức thông qua Khúc Cảnh thông đạo chuẩn bị trở về địa giới Già Thiên Lâu, đợi đến khi cường giả cấp Bộ đến tiếp viện mới trở ra.

Nhưng mà khi bọn họ chuẩn bị làm như vậy thì đã có cường giả cấp Bộ của Già Thiên Lâu tìm đến sa trường, đồng thời nhắm thẳng vào Diệp Trạch Vương mà đi.

Nhận được tin tức này, rốt cục nỗi lo lắng trong lòng bọn họ cũng tan mất.

Đáng tiếc.

Chỉ có một người tới.

Nhiều nhất chỉ có thể ngăn được, khiến cho cường giả phong vương của U Quốc không thể ra tay nữa.

…

Khi Ôn Bình cảm ứng được có cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh tới chỗ hắn thì lập tức sai Diệp Trạch Vương nghênh đón, đồng thời nhìn tin tức giản dị của đối phương một chút.

“Trảm Hợp.”

“Cảnh giới: Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh.”

“Thân phận: Bộ trưởng Nguyên bộ của Già Thiên Lâu.”

…

“Không ngờ còn là Bộ trưởng Nguyên bộ, chính là ngươi, oan ức này ngươi không cõng thì ai cõng!” Ôn Bình nhớ kỹ, trong mệnh lệnh lục bộ xâm lấn của lâu chủ Già Thiên Lâu có Nguyên bộ.

Chiến, Giám, Kỳ, Nguyên, Thống, Chiến Giới lục bộ.

Đã như vậy.

Vậy thì cho Nguyên bộ của ngươi có thêm chút chiến tích.

“Diệp Trạch Vương!” Khi Trảm Hợp nhìn thấy Diệp Trạch Vương thì kinh hãi.

Đương nhiên.

Không phải là bởi vì sợ hãi mà kinh ngạc.

Mà là bởi vì không thể tin được hoàng tộc sẽ đến sa trường.

Ôn Bình không dông dài với Trảm Hợp, trực tiếp khống chế Diệp Trạch Vương vọt thẳng tới Trảm Hợp, nhưng mà lại không hề sử dụng toàn lực, ngay cả mạch thuật Thiên cấp thượng phẩm cũng không có sử dụng.

Bởi vì nếu như Trảm Hợp đánh không lại Diệp Trạch Vương, vậy thì xấu hổ lắm.

“Đến hay lắm, hôm nay lão phu sẽ lĩnh giáo bản lĩnh hoàng tộc một chút. Lão phu cũng muốn xem xem, hoàng tộc U Quốc tự xưng là huyết thống cao quý Triều Thiên Hạp có bản lãnh gì.” Bởi vì chưa hề thấy hoàng tộc U Quốc xuất thủ, cho nên hắn cực kỳ hứng thú.

Phanh ——

Ngũ mạch cùng chấn động.

Sau khi chấn động, trong tay Trảm Hợp lập tức xuất hiện hai cây trường thương. Nắm chặt trường thương, thân thể Trảm Hợp chấn động, cuốn theo mạch khí thủy triều màu lam, hóa thành từng cơn sóng gợn khuếch tán ra. Khi gợn sóng khuếch tán hơn ngàn vòng, Trảm Hợp nhảy lên một cái.

“Hôm nay lão phu muốn đồ hoàng tộc!”

Một tiếng gầm thét, một hư ảnh hình người cực lớn ngưng tụ sau lưng Trảm Hợp.

Hư ảnh chính là hắn!

Theo sau đó, Trảm Hợp bỗng nhiên ném trường thương trong tay ra, hư ảnh to lớn phía sau cũng ném thương to lớn trong tay ra.

Hai cây thương nhấc lên uy thế ngập trời bắn về phía Diệp Trạch Vương.

Diệp Trạch Vương cũng mạch môn chấn động, dùng mạch thuật Thiên cấp trung phẩm bước vào cảnh giới tạo cực. Chỉ Trảm Hợp một cái, sau người xuất hiện một cái Kim Luân cực lớn. Kim Luân xoay tròn, thình lình oanh ra một đạo kim quang cự đại, vọt thẳng lên vân tiêu, đánh tới Trảm Hợp.

Oanh ——

Trường thương và kim quang đụng vào nhau trong khoảnh khắc.

Chấn động đến thiên địa cũng không khỏi run rẩy, cũng bạo lộ vị trí của hai người. Người của Già Thiên Lâu nhận được tin tức thì nhanh chóng chạy đến.

Một khắc đồng hồ sau đó, Diệp Trạch Vương và Trảm Hợp không ngừng đối chiến. Từ phía tây đánh tới phía đông, lại từ phía đông đánh tới phía bắc.

Do Ôn Bình cố gắng áp chế, Diệp Trạch Vương dần dần rơi xuống hạ phong. Thậm chí Ôn Bình thao túng Diệp Trạch Vương cố ý lộ sơ hở cho hắn.

Sau khi liên tục lộ ra mấy cái sơ hở, rốt cuộc Trảm Hợp tìm được một cái cơ hội, liên tục ném ra mười mấy cây trường thương, không chỉ đánh tan mạch thuật của Diệp Trạch Vương, thậm chí một cây trong đó còn đánh cho Diệp Trạch Vương rơi xuống trong bụi đất, đóng đinh trên mặt đất.

Thấy thế, Trảm Hợp đại hỉ: “Hoàng tộc, cũng không gì hơn cái này!”

Sau khi đại hỉ, Trảm Hợp thừa thắng xông lên, hoàn toàn không chút nương tay. Mạch môn chấn động, hai cây thương cũng hợp lại làm một cây thương, sau đó mũi thương cuốn theo một đám nước đang điên cuồng xoay tròn.

Khi nhìn thấy Diệp Trạch Vương rút ra trường thương đâm thủng thân thể, lại phóng thích mạch thuật đánh trả, Trảm Hợp trực tiếp vọt ra, đánh thẳng tới Diệp Trạch Vương, toàn thân đều đâm vào trong kim quang Diệp Trạch Vương bắn ra. Đón

lấy đạo kim quang đó, trong khoảnh khắc đã đến trước mắt Diệp Trạch Vương.

Một thương!

Đâm thẳng tới ngực Diệp Trạch Vương!

Oanh ——

Đám nước nơi mũi thương nổ ầm lên, xuyên thủng thân thể Diệp Trạch Vương, đồng thời tạo thành sóng nước dâng trào giữa thiên địa.

"Chết!"

Trảm Hợp gầm thét một tiếng, sau đó Diệp Trạch Vương bay rớt ra ngoài, lui vạn mét, ngã xuống một cái hồ nước, không còn sức sống.

"Diễn xong, kết thúc công việc!"

Ôn Bình đánh một đạo Thanh Liên Kiếm Khí, chặt đứt thủ cấp Diệp Trạch Vương ném xuống, thân thể thì thu vào trong tàng giới.

Bởi vì dù sao cũng phải để lại chứng cứ, nếu không thì Trảm Hợp không gánh được nổi oan này.

Về phần sau khi nhìn thấy vết thương thì người của Già Thiên Lâu có sinh nghi hay không?

Nghi thì nghi đi.

Dù sao U Quốc cho là Trảm Hợp giết Diệp Trạch Vương là được.

Sau một khắc, Ôn Bình khống chế phi thuyền rời xa chiến trường, tìm tới một chỗ hoang tàn vắng vẻ thì lập tức thông qua truyền tống trận trở về Bất Hủ Tông.

Cùng lúc đó, Trảm Hợp xuất hiện bên hồ, cảm giác đảo qua nước hồ hỗn độn, sau đó phát hiện đầu Diệp Trạch Vương ở đáy hồ.

Thấy thế, Trảm Hợp đại hỉ.

"Hoàng tộc phong vương, không gì hơn cái này!"

Công lao giết hoàng tộc!

Khổng lồ biết bao!

Không kịp nhìn nhiều, Trảm Hợp cầm đầu Diệp Trạch Vương lên, hóa thành kinh hồng rời khỏi hồ nước. Đối diện đụng phải đông đảo cường giả Thiên Vô Cấm Già Thiên Lâu chạy tới, Trảm Hợp trực tiếp ném đầu cho bọn họ, sau đó đứng chắp tay, cực kỳ kiêu ngạo nói.

"Cầm đầu người, toàn diện phản kích!"

Một đám cường giả Thiên Vô Cấm thấy thế, đại hỉ.

Khi nhìn thấy gương mặt của đầu lâu, bọn họ càng vừa mừng vừa sợ.

Diệp Trạch Vương, ai cũng biết.

Hoàng tộc U Quốc!

Không nghĩ tới người đến sa trường lại là hắn.

Hơn hai trăm năm, chưa từng có hoàng tộc phong vương U Quốc vẫn lạc.

【VIP】 Thu bộ hạ cũ của Diệp Trạch Vương

Không nghĩ tới Già Thiên Lâu vừa mới chuẩn bị phát động đại chiến với U Quốc thì có hoàng tộc phong vương bị giết, chắc chắn là một điềm lành lớn.

“Già Thiên Lâu tất thắng!”

“Già Thiên Lâu tất thắng!”

“Già Thiên Lâu tất thắng!”

Rất nhiều cường giả Thiên Vô Cấm Già Thiên Lâu cực kỳ hưng phấn, chuẩn bị cầm theo đầu của Diệp Trạch Vương, lập tức phản kích.

Một canh giờ sau.

Cường giả Thiên Vô Cấm Già Thiên Lâu tự mình đem theo đầu Diệp Trạch Vương, giơ cao trên chiến trường, suất lĩnh thành viên Già Thiên Lâu phản công U Quốc.

Lúc đầu phe U Quốc không tin, nhưng thấy đại chiến kéo càng ngày càng dài nhưng từ đầu đến cuối không có gặp cường giả phong vương xuất hiện trợ giúp bọn họ.

Bọn họ cũng dần dần luống cuống.

Bị Già Thiên Lâu phản kích, bắt đầu liên tục bại lui.

Đương nhiên.

Nhìn thấy tình huống này, cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh của U Quốc lập tức giết ra, chuẩn bị ổn định quân tâm. Thế nhưng là mới vừa ra tay thì đã bị Trảm Hợp một thương chém giết, người của U Quốc hoàn toàn luống cuống.

Sau khi chém giết toàn bộ Thiên Vô Cấm trên chiến trường, Trảm Hợp không có ở lại. Chuẩn bị trở về tự mình thỉnh công với lâu chủ.

Công lao giết hoàng tộc phong vương, toàn bộ Già Thiên Lâu chỉ có mình hắn!

Khi Long Thiên Hoa nhận được tin tức này thì sắc mặt đại biến: "Lệnh cho tất cả mọi người lui về, rời khỏi ngàn dặm thì thành lập phòng tuyến."

Hoàng tộc phong vương chết ở sa trường.

Lần này U Quốc sẽ có động đất!

Cùng lúc đó, quốc đô U Quốc, chỗ sâu trong hoàng cung, trên tầng cao nhất của một tòa lầu bảy tầng có tầng tầng Thần U Quân trấn giữ đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô.

Tiếng kinh hô này đến từ cường giả Thiên Vô Cấm.

Cho nên trong khoảnh khắc đã truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

"Diệp Trạch Vương, vẫn lạc!"

Một câu, toàn bộ hoàng cung như là động đất.

Người của Diệp Trạch Vương đều ngẩn ra.

Người bọn họ đi theo không còn.

Vậy bọn họ làm sao bây giờ?

Chuyện bọn họ làm, bây giờ còn ý nghĩa gì nữa.

Ngay cả hoàng tộc phong vương khác cũng đột nhiên không biết làm sao.

Cũng không phải là cuối năm, ăn tết.

Sao đột nhiên có một chuyện vui lớn như vậy.

Nhưng mà sau khi kinh hỉ, bọn họ cũng bắt đầu phỏng đoán nguyên nhân cái chết của Diệp Trạch Vương.

Mà là chủ nhân U Quốc bây giờ, quốc chủ U Quốc nhanh chóng triệu kiến Tư Không Truy Tinh.

Không quan tâm trước đó không hợp nhau như nào.

Hoàng tộc phong vương chết không phải là chuyện nhỏ!

Về phần kẻ đầu têu đứng sau tất cả chuyện này, sau khi trở lại Bất Hủ Tông thì chuyện thứ nhất làm chính là tu luyện. Nhưng mà mới tu luyện không được mấy canh giờ thì được Long Dương Vương truyền âm.

"Ôn tông chủ, xảy ra chuyện lớn."

Truyền Âm Thạch kết nối, Long Dương Vương vội vã mở miệng.

Nhưng mà trong giọng điệu cũng không nóng nảy mà là có chút mừng thầm ở trong đó.

"Ta biết."

Ôn Bình nghe được cảm xúc trong đó.

Hắn hiểu Long Dương Vương.

Dù sao Diệp Trạch Vương vừa chết, hắn thiếu một đối thủ cạnh tranh.

Về phần phong vương U Quốc hao tổn một người, chắc chắn Long Dương Vương không quan tâm. Bởi vì chỉ cần có ba Thiên Tướng, U Quốc có thể bình yên vô sự.

Chỉ sợ ở trong mắt Long Dương Vương, lần này Già Thiên Lâu xâm lấn cũng không quan trọng gì, ngược lại là cơ hội tốt để tích lũy công huân và uy vọng.

Nếu không thì sao lại vì nó mà tranh vỡ đầu.

Long Dương Vương giật mình nói: "Bản vương suýt nữa quên mất, U Quốc này ngoại trừ Giám Sát Điện ra thì còn có ai có năng lực tình báo vượt qua Tẫn Tri Lâu?"

Đối với câu nói này, Ôn Bình không có trả lời.

Cũng không phải vì kiêng kị cái gì.

Mà là vì lười trả lời.

"Điện hạ truyền âm cho ta không phải là vì nói cho ta chuyện này chứ?"

Long Dương Vương vội vàng nói: "Dĩ nhiên không phải. Hôm nay truyền âm chỉ là vì cho Ôn tông chủ và Bất Hủ Tông một món qua lớn!"

“Cái gì?”

Diệp Trạch Vương vừa chết, Long Dương Vương lập tức vui vẻ như vậy sao?

Làm sao?

Còn muốn mở tiệc rượu mừng hay sao?

Long Dương Vương không biết tâm tư Ôn Bình, nhưng mà cũng rất hưng phấn mở miệng hô: “Món quà lớn này chính là Trạch Minh Cung!”

“Trạch Minh Cung?”

“Không giấu gì Ôn tông chủ, thật ra thì Diệp Trạch Vương chết bởi tay người nào hoặc là bị ai giết chết, những chuyện này đều không quan trọng. Quan trọng là hắn vừa chết, Trạch Minh Cung không có chỗ dựa. Bằng vào một Trác Tuyền thì hoàn toàn không thủ được gia nghiệp Trạch Minh Cung. Cho nên bản vương quyết định ăn sạch!”

“Vậy thì có liên quan gì tới ta? Ta không có hứng thú với cơ nghiệp của Trạch Minh Cung, trước đó Diệp Trạch Vương tới tìm ta thì ta đã nói rõ.”

“Không không không, Ôn tông chủ, ngươi nghe bản vương nói trước đã. Ngày đó Diệp Trạch Vương không có cơ hội nói rõ với ngươi cho nên cũng không có nói rõ chi tình huống Trạch Minh Cung. Dù sao Trạch Minh Cung có nội tình mấy trăm năm, hơn nữa còn là thế lực lục tinh. Không nói khoa trương, ngoại trừ mấy nhà thế lực lục tinh đỉnh tiêm ra thì hoàn toàn không có bất kỳ thế lực lục tinh gì có nội tình có thể sánh với nó. Nếu có thể nuốt nó, ít nhất có thể thỏa mãn tài nguyên cho Bất Hủ Tông một trăm năm, thậm chí hai trăm năm. Ôn tông chủ chỉ cần chờ mấy ngày này, chắc chắn bản vương sẽ chắp tay đưa nó lên!”

“Tạm biệt, ta không có hứng thú với mấy thứ đó của Trạch Minh Cung. Nhưng mà nếu như điện hạ muốn nuốt Trạch Minh Cung, vậy thì chừa cho ta chút thiên tài địa bảo và Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.” Mặc dù Ôn Bình không có hứng thú với những vật khác của Trạch Minh Cung nhưng tuyệt đối không bao gồm thiên tài địa bảo.

Bây giờ đúng là Bất Hủ Tông không thiếu thiên tài địa bảo, nhưng không có nghĩa là sau này Bất Hủ Tông không thiếu. Dù sao Tuyền Qua Thần Tượng và Luyện Đan Sư đều phải tiêu hao thiên tài địa bảo.

Thiên tài địa bảo, loại vật này tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Về phần Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng, dĩ nhiên cũng là càng nhiều càng tốt.

Dù sao Trạch Minh Cung sụp đổ, những Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đó đều không có chỗ đi.

【VIP】 Thu bộ hạ cũ của Diệp Trạch Vương (2)

Nghe Ôn Bình trả lời.

Long Dương Vương vui mừng.

Hắn chỉ sợ Ôn Bình cái gì cũng không cần.

"Vậy Ôn tông chủ ở tông môn chờ tin tức tốt của bản vương, không ngoài bảy ngày, bản vương có thể nuốt sạch Trạch Minh Cung!"

"Vậy thì sớm chúc điện hạ thành công." Bây giờ Ôn Bình càng ngày càng cảm thấy Long Dương Vương có thể dùng, có cách cục, còn hào phóng.

Nếu như hắn có thể đưa tới thiên tài địa bảo để cho mình hài lòng, sau này lại giúp hắn thêm một lần cũng không sao.

…

Cùng lúc đó.

Tư Không Truy Tinh lo lắng đi ra khỏi Thiên Thanh Các, bởi vì lúc trước bản án Vụ Kỳ Vương, Giám Sát Điện hắn còn chưa có điều tra rõ ràng.

Bây giờ Diệp Trạch Vương lại vẫn lạc ngoài ý muốn.

Quốc chủ mệnh lệnh hắn trong vòng một tháng nhất định phải tìm ra hung phạm.

Hơn nữa còn cần một ngày báo cáo kết quả một lần!

Bây giờ trong đầu Tư Không Truy Tinh chỉ còn lại đắng chát và bất đắc dĩ, nhất là khi trở lại Giám Sát Điện, tra được Diệp Trạch Vương từng đi Thần Phi Thành gặp Ôn Bình, cả người hắn đều tê dại.

Lại dính tới Bất Hủ Tông?

Không phải chứ.

Sẽ không phải người do Bất Hủ Tông giết chứ?

Vừa nghĩ tới đó, trong đầu Tư Không Truy Tinh giống như là có băng trùy đâm loạn, đau xuyên tim.

Đầu tiên, không cần biết có phải là Bất Hủ Tông giết hay không.

Tra Bất Hủ Tông?

Làm sao tra?

Trừ phi mình cũng muốn chết.

"Ài, vẫn như cũ, có thể kéo bao nhiêu thì kéo bấy lâu đi. Lật úp sấp toàn bộ U Quốc trước rồi nói, động tĩnh càng lớn càng tốt."

Tư Không Truy Tinh nói thầm trong lòng, sau đó lập tức hạ lệnh cho Giám Sát Điện dốc toàn bộ lực lượng, đưa tất cả người có quan hệ với Diệp Trạch Vương đến Giám Sát Điện.

Hạ mệnh lệnh xong, Tư Không Truy Tinh nằm trong phòng, rơi vào trầm tư thống khổ.

Bên cạnh, tâm phúc thấy thế thì tranh thủ đuổi tất cả mọi người ra ngoài, sau đó im lặng đi đến bên cạnh Tư Không Truy Tinh, xoa bóp.

"Đại nhân, ngài cần gì phải ưu sầu?"

"Có rắm cứ thả!"

Tư Không Truy Tinh lạnh lùng đáp lại một câu.

Không ưu sầu?

Như vậy sao khiến hắn không ưu sầu cho được?

Diệp Trạch Vương chết cũng không dễ kéo như Vụ Kỳ Vương, cũng không dễ gạt như bản án Vụ Kỳ Vương.

Nhất là việc này liên lụy đến Bất Hủ Tông.

Tâm phúc thấy thế thì tiếp tục nói: "Đại nhân, thật ra thì tra án, chuyện này chúng ta có thể thả một chút, để thủ hạ phía dưới đi làm là được rồi. Mà đối với ngài thì bây giờ là một cơ hội tốt! Một khi bỏ lỡ sẽ hối hận cả đời."

“Cái gì?”

“Diệp… vẫn lạc, thế lực dưới trướng như rắn mất đầu. Nhưng bọn họ và sáu vương khác oán hận chất chứa đã sâu, bình thường tranh phong không ít, cho nên những thế lực này chỉ có hai kết quả, bị sáu vị hoàng tộc phong vương khác chiếm đoạt hoặc là bị hủy diệt.”

“Tiếp tục nói.”

“Ngài ngẫm lại, sao đại nhân không nhân cơ hội này đi lung lạc thế lực của mình? Dù sao không biết đại chiến Bi Trạch Vực sẽ kéo dài bao nhiêu năm, nhưng vị trí quốc chủ lại sắp thay đổi. Bây giờ đắn do chuyện gia nhập ai, giúp ai, không bằng đại nhân ngài nắm một chút lực lượng trong tay trước. Lực lượng chính là tiền vốn, đến lúc đó ngài không chỉ mọi việc đều thuận lợi, hoàn toàn có thể không cần nhìn sắc mặt hoàng tộc phong vương khác. Bởi vì bọn họ đều cần ngài!”

Nghe đến đây, hai mắt Tư Không Truy Tinh tỏa sáng.

Đúng vậy.

Như vậy thì có gì đáng buồn?

Bây giờ không phải cũng là cơ hội của mình sao?

Hơn nữa mình còn có ưu thế quyền lực!

“Lập tức đi dẫn người của thế lực dưới trướng Diệp Trạch Vương đến Giám Sát Điện cho ta, bổn điện chủ phải thẩm tra! Nếu có hoàng tộc phong vương ngăn cản thì đưa cho bọn họ xem sách vàng của quốc chủ.”

Tâm phúc thấy đại nhân nhà mình nghe mình nhắc nhở thì đại hỉ, tràn đầy phấn khởi cầm lấy sách vàng Tư Không Truy Tinh đưa tới: “Vâng! Thuộc hạ đi ngay.”

Có vinh cùng vinh.

Đại nhân nhà mình lên như diều gặp gió, cũng chính là hắn lên như diều gặp gió!

Về phần hậu quả khi cướp người với hoàng tộc phong vương khác?

Làm gì có hậu quả gì.

Bởi vì bọn họ là Giám Sát Điện.

Giám Sát Điện chỉ thần phục U Quốc và hoàng tộc U Quốc.

Về phần những người chọn đi theo Tư Không điện chủ, bọn họ chỉ là không muốn đứng đội, từ đây chỉ một lòng trung thành với U Quốc và hoàng tộc U Quốc thôi.

Kết quả là ba ngày sau đó.

Tư Không Truy Tinh bắt một nhóm người lớn trong thế lực dưới trướng Diệp Trạch Vương, nhiều tới hơn vạn người. Trong đó bao gồm cung chủ Trạch Minh Cung Trác Tuyền và một vị cường giả phong vương.

Hai người này mặc dù không chịu nhưng dù sao cũng là mệnh lệnh của quốc chủ, bọn họ cũng không thể không chấp hành. Huống hồ chỉ là tra hỏi, cho nên hai người cũng không có phản kháng.

Khi Tư Không Truy Tinh nói tin tức này cho quốc chủ, quốc chủ cũng rất là tán thưởng, đồng thời tán dương Tư Không Truy Tinh làm việc quả quyết!

Tư Không Truy Tinh nghe tán dương xong thì lập tức trở về Giám Sát Điện. Đối với cung chủ Trạch Minh Cung Trác Tuyền, Tư Không Truy Tinh chỉ hỏi một chút vấn đề bình thường.

Bởi vì Tư Không Truy Tinh biết, không thu phục được Trạch Minh Cung.

Nếu là sư phụ Hà Hữu Uyên thì còn được.

Hắn còn non lắm.

Sau khi đưa Trác Tuyền đi, Tư Không Truy Tinh bắt đầu thẩm vấn một tên cường giả phong vương khác dưới trướng Diệp Trạch Vương.

Hắn tên là Tề Hoa.

Tông chủ đương nhiệm của tông môn mạnh nhất Long Trạch Vực Thiên Hoa Tông!

Diệp Trạch Vương thông qua hắn mà khống chế toàn bộ Long Trạch Vực, ngay cả Đại Vực Chủ Long Trạch Vực đều chỉ có thể cúi đầu xưng thần, ngoan ngoãn làm việc cho Diệp Trạch Vương.

"Tề Hoa huynh, ngồi đi. Tình huống tin tưởng ngươi cũng biết đại khái, Diệp Trạch Vương chết cực kỳ kỳ quặc, cho nên ngươi nhất định không được ẩn giấu bất cứ tin tức gì." Tư Không Truy Tinh đi vào phòng mà Tề Hoa đang nghỉ ngơi, làm theo trình tự như đã từng thẩm vấn Trác Tuyền.

【VIP】 Thu bộ hạ cũ của Diệp Trạch Vương (3)

Giờ phút này Tề Hoa chỉ nghĩ đến tông môn, cũng lo lắng cho thế cục của Thiên Hoa Tông bây giờ, cho nên vốn không muốn lãng phí thời gian ở Giám Sát Điện, cho nên Tư Không Truy Tinh hỏi cái gì thì hắn trả lời ngay cái đó.

Sau nửa canh giờ, gần như đã thẩm vấn xong.

Ngay khi Tề Hoa chuẩn bị rời đi, Tư Không Truy Tinh mở miệng: "Tề Hoa huynh, ngươi ta cũng quen biết đã lâu, nói thật cho ngươi biết, bây giờ bên ngoài Giám Sát Điện đang có Long Dương Vương và năm vị hoàng tộc phong vương đang chờ ngươi. Nhưng mà đều bị người của ta ngăn cản."

"Ta đoán được chắc chắn bọn họ sẽ tới." Tề Hoa không có kinh ngạc, nhưng mà lại cau mày, trong hai con ngươi còn lộ ra một chút mờ mịt.

Hiển nhiên Diệp Trạch Vương đột nhiên vẫn lạc khiến cho hắn không biết làm sao.

Hắn bỗng nhiên mất đi phương hướng tiến lên.

Mặc dù mình là phong vương, cho dù lựa chọn như thế nào thì vấn đề cũng không lớn, nhưng cơ nghiệp mấy trăm năm của Thiên Hoa Tông lại không thể sai lầm được.

Tư Không Truy Tinh hướng dẫn từng bước, nói: "Tề Hoa huynh, thật ra thì vấn đề không có phức tạp như ngươi nghĩ. Ngoại trừ sáu lựa chọn này, thật ra thì ngươi còn có lựa chọn khác."

Tề Hoa hơi đổi sắc mặt, nghi ngờ nói: "Làm gì còn có lựa chọn nữa. Một bước sai, cơ nghiệp mấy trăm năm của Thiên Hoa Tông sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Hơn nữa gần đây đã liên tiếp vẫn lạc hai phong vương, trong đó còn có một hoàng tộc phong vương, nếu như ta chọn sai…"

Tề Hoa không dám suy nghĩ nhiều.

Bởi vì đó là kết quả xấu nhất.

Lúc này, Tư Không Truy Tinh nói ra mục đích thật sự của mình: “Tề Hoa huynh, thật ra thì ngươi có thể chọn Giám Sát Điện ta.”

“Trung lập? Nếu như có thể trung lập thì đã trung lập lâu rồi.” Tề Hoa cười một tiếng đắng chát, lắc đầu, chuẩn bị từ biệt Tư Không Truy Tinh rời đi.

Tư Không Truy Tinh cười nói: “Trung lập? Giám Sát Điện ta trung lập lúc nào?”

“Từ đầu đến cuối Giám Sát Điện ngươi đều không có đứng đội, không phải trung lập thì là cái gì?”

“Giám Sát Điện ta chỉ trung với U Quốc, chỉ trung với hoàng tộc U Quốc. Nếu như cái này là trung lập thì xin hỏi Giám Sát Điện ta nên đứng ở đâu?”

Nói xong, Tề Hoa rơi vào trong trầm mặc.

Tư Không Truy Tinh không có nói tiếp, bởi vì việc này không phải có thể một lần là xong, nói quá nhiều thì sẽ phản tác dụng.

“Tề Hoa huynh, ngươi phải nhớ kỹ. Có sư phụ ta, Giám Sát Điện chỉ trung với U Quốc, chỉ trung với hoàng tộc U Quốc sẽ còn mãi. Mặc dù Giám Sát Điện không thể để cho Thiên Hoa Tông ngươi trở thành thế lực lục tinh sừng sững ở đỉnh phong U Quốc nhưng lại có thể bảo đảm Thiên Hoa Tông ngươi bình yên vượt qua thời gian năm năm này. Chỉ cần bình yên vượt qua năm năm này, sau này chưa hẳn Thiên Hoa Tông không thể tiến thêm một bước!”

“Tại sao ngươi giúp ta?”

Tề Hoa biết, Tư Không Truy Tinh nói không sai.

Nhưng trước kia Giám Sát Điện chưa từng che chở bất kỳ thế lực nào, chỉ giám thị thế lực thiên hạ, tại sao đột nhiên muốn giúp hắn?

Tư Không Truy Tinh không có trả lời, trực tiếp khoác vai Tề Hoa, đưa hắn ra khỏi Giám Sát Điện trước mắt bao người:

“Vấn đề này chờ sau này hỏi lại, bây giờ ngươi nên đi gặp mấy vị hoàng tộc phong vương còn lại. Nếu như suy nghĩ thấu đáo, có thể tới Giám Sát Điện tìm ta.”

Mặc dù không có bị người ở cổng nhìn thấy nhưng lại bị nhãn tuyến của sáu vương trong Giám Sát Điện thấy được.

Sau khi tiễn Tề Hoa, Tư Không Truy Tinh bình tĩnh trở về Giám Sát Điện, tiếp tục thẩm vấn những người khác.

Về phần Tề Hoa, bởi vì Tư Không Truy Tinh, hắn không có đi gặp bất kỳ ai, tới cổng Giám Sát Điện thì hóa thành kinh hồng biến mất ở chân trời.

Chuyện này khiến cho những người chờ ở cổng bất ngờ.

Cùng lúc đó, Ôn Bình chờ Tẫn Tri Lâu thăng cấp, đồng thời tiếp tục trầm mê trong tu luyện, thuận tiện còn đi Đan Tháp một chuyến, học được một chiêu khống hỏa Thiên cấp hạ phẩm.

Chiêu này khiến hắn có thêm một loại phương thức dung nhập Thiên Lan Diễm vào Thanh Liên Kiếm Ý, cũng khiến cho Thanh Liên Kiếm Ý dung nạp nhiều Thiên Lan Diễm hơn.

Lực sát thương đương nhiên cũng tăng lên không ít.

Đương nhiên.

Như vậy cũng có nghĩa là tiêu hao sẽ lớn hơn.

Ôn Bình thử một chút, với toàn bộ tinh thần lực của mình thì chỉ có thể gánh được mười lần xuất chiêu khi Thiên Lan Diễm dung nhập Thanh Liên Kiếm Ý.

Sau mười chiêu, tinh thần lực của hắn không thể nào khống chế Thiên Lan Diễm dung nhập vào Thanh Liên Kiếm Ý.

Sau khi tu luyện một phen, Ôn Bình đi Đan Tháp xem tiến độ luyện đan của phụ mẫu một chút. Phụ thân thì không có tiến bộ gì rõ ràng, nhưng cũng đã lấy được phương pháp khống hỏa và linh hỏa. Mặc dù chỉ là Địa cấp hạ phẩm, thuộc về kém nhất trong Đan Tháp.

Tiến độ tu luyện của mẫu thân thì rất nhanh, không chỉ nhận được phương pháp khống hỏa Địa cấp thượng phẩm và

linh hỏa Địa cấp thượng phẩm, hơn nữa đã bắt đầu thử luyện đan dược thất phẩm.

Bất quá tỉ lệ thất bại cực kỳ cao.

Ba ngày, liên tiếp thất bại mười lần.

Đối với chuyện này, Ôn Bình cũng chỉ có thể khuyên mẫu thân đi hỏi vị Luyện Đan Sư đã mất đi linh hỏa trong Đan Tháp.

Rời khỏi Đan Tháp, Ôn Bình đột nhiên nhận được Vân Liêu truyền âm. Nguyên nhân là dưới Thiên Tằng Giai, trong vòng một ngày xuất hiện mười ba người mới.

Không cần phải nói Ôn Bình cũng biết, đều là người xông qua Sư Đạo Mê Cục.

"Không nghĩ tới thiết trí cửa ải cao như vậy mà nhân số nhập tông vẫn không ít." Ôn Bình lập tức mở ra Sư Đạo Mê Cục, xem xét thiên phú của người nhập tông.

Trong mười ba người, mười người thích hợp tu luyện ma pháp.

Nhỏ nhất mười bảy tuổi.

Tuổi tác lớn nhất lại hơn hai trăm tuổi.

Ba người còn lại thì thích hợp tu luyện mạch môn, thuộc về thiên tài cấp yêu nghiệt. Có Trấn Nhạc Cảnh, cũng có Địa Vô Cấm, niên kỷ cũng không lớn.

Ôn Bình cho mười ba người vào danh sách trắng tông môn, cũng không có tiếp tục chú ý nữa.

Cứ như vậy, lại qua ba bốn ngày.

【VIP】 Thu bộ hạ cũ của Diệp Trạch Vương (4)

Mắt thấy Tẫn Tri Lâu sắp thăng cấp xong, U Nguyệt trưởng lão đột nhiên rời khỏi Bất Hủ Tông, khi trở lại thì dẫn theo một vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.

Còn là người nổi tiếng ở U Quốc.

Đối với Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm như vậy nhập tông, đương nhiên Ôn Bình sẽ đến xem.

"Thiên Thu Nguyệt."

"Giới tính: Nữ."

"Tuổi tác: Bốn trăm tám mươi sáu tuổi."

"Cảnh giới: Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh."

"Trình độ tuyền qua một đạo: Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng (cực hạn)."

…

"Cung phụng của Trạch Minh Cung!" Xem xong tin tức giản dị của Thiên Thu Nguyệt, Ôn Bình hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ tới U Nguyệt lại dẫn cung phụng Trạch Minh Cung về.

Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng Cực hạn.

Cách Lục Tuyền chỉ kém một cơ hội.

Nhân tài như vậy, đương nhiên Ôn Bình sẽ không cự tuyệt ở ngoài cửa.

"Đã nghe nói tông chủ Bất Hủ Tông cực kỳ trẻ tuổi, không nghĩ tới vẫn vượt qua dự tính của lão thân." Thiên Thu Nguyệt nhìn Ôn Bình, không khỏi cảm thán một tiếng.

U Nguyệt trưởng lão lạnh nhạt cười một tiếng, nói: "Tông chủ còn nhỏ tuổi hơn tưởng tượng của ngươi, đồng thời cũng mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của ngươi. Nếu ngươi đã

quyết định gia nhập Bất Hủ Tông, vậy ta sẽ tiết lộ cho ngươi thực lực của tông chủ! Để ngươi biết tại sao ta nói tương lai Bất Hủ Tông có thể đi ra Triều Thiên Hạp."

Thiên Thu Nguyệt lập tức hứng thú, bởi vì U Quốc và Già Thiên Lâu đều chưa từng đi ra khỏi Triều Thiên Hạp, dựa vào cái gì Bất Hủ Tông mới có chút danh tiếng có thể?

"Tông chủ, lão thân có thể nói sao?" U Nguyệt xin chỉ thị Ôn Bình.

Ôn Bình cười gật gật đầu. Đã muốn thu người, hơn nữa người thu còn là cung phụng của Trạch Minh Cung ngày xưa, đương nhiên là không thể khiêm tốn.

Được Ôn Bình cho phép, U Nguyệt tự hào nói: "Tông chủ tông ta không quá hai mươi, có thể kiếm trảm phong vương!"

Thiên Thu Nguyệt yên lặng.

Được rồi.

Nàng thừa nhận mình đã đánh giá Bất Hủ Tông rất cao, nhưng mà cuối cùng vẫn là ếch ngồi đáy giếng.

Tuổi chưa quá hai mươi.

Hắn có thể kiếm trảm phong vương.

Đáng sợ cỡ nào!

Thiên cổ đệ nhất nhân!

Tồn tại như vậy, sư phụ hắn lại mạnh cỡ nào?

"Ôn tông chủ, xin nhận một cái cúi đầu của lão thân." Nói xong, Thiên Thu Nguyệt quỳ xuống trước Ôn Bình, dập đầu một cái.

"Không cần khách sáo, đứng lên đi. Đã vào Bất Hủ Tông, vậy thì cố gắng tu hành, tranh thủ sớm ngày đạt tới cảnh giới Lục Tuyền."

Dứt lời, Ôn Bình đỡ Thiên Thu Nguyệt lên.

Sau khi Thiên Thu Nguyệt đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão thân nhất định không phụ kỳ vọng cao của tông chủ,

sớm ngày bước vào cảnh giới Lục Tuyền. Trợ tông chủ, trợ Bất Hủ Tông, trợ Tử Khí Các quét dọn Thiên Tượng Môn!”

“Chuyên tâm tu luyện, cam đoan mỗi tuần làm mấy món Tuyền Qua Đồ, Tuyền Qua Sát Khí đặt ở Tử Khí Các bán là được. Còn Thiên Tượng Môn thì không cần để ý tới bọn họ.” Ôn Bình dặn dò một câu, cũng không hi vọng Thiên Thu Nguyệt hoặc là bất kỳ ai bỏ tâm tư và thời gian vào chuyện quét dọn Thiên Tượng Môn.

Chỉ cần còn có khách hàng, Thiên Tượng Môn sẽ không biến mất.

Nó biến mất, chắc chắn chỉ vì không có khách hàng mà không phải là vì nguyên nhân khác.

Bởi vì Tuyền Qua Đồ là thứ mọi người cần.

Mà trong thời gian ngắn thì Tử Khí Các lại không thể thỏa mãn tất cả mọi người ở U Quốc.

Lúc này, Trần Hiết vội vàng chạy đến, nhưng mà thấy Ôn Bình đang tiếp kiến Thiên Thu Nguyệt cho nên đợi ở một bên. Đợi U Nguyệt chuẩn bị dẫn Thiên Thu Nguyệt đi xuống thì Trần Hiết vội vàng đến bên tai Ôn Bình, nói: “Tông chủ, cung chủ Trạch Minh Cung vẫn lạc, Trạch Minh Cung triệt để xong!”

Một câu khiến cho U Nguyệt, Tử Nhiên và Thiên Thu Nguyệt cũng không khỏi quay đầu lại, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Cái gì?”

Nhất là Thiên Thu Nguyệt.

Bởi vì khi nàng rời tông thì vẫn còn ổn lắm.

Mặc dù nàng không muốn ở lại Trạch Minh Cung, cả đời vô vọng với cảnh giới Lục Tuyền nhưng cũng không phải là không có chút tình cảm nào với chỗ mình đã từng nương thân.

“Trần trưởng lão, chuyện này là sao?”

U Nguyệt vội vàng hỏi.

Mặc dù nàng đã thất vọng với đa số người của Trạch Minh Cung nhưng giống như Thiên Thu Nguyệt, nàng cũng không phải là không có chút tình cảm nào với Trạch Minh Cung.

Trần Hiết tiếp tục nói: "Đêm qua, bốn cường giả phong vương không biết tên tập kích Trạch Minh Cung. Cung chủ Trạch Minh Cung Trác Tuyền phấn khởi phản kháng, một người chiến bốn người, nhưng cuối cùng quả bất địch chúng, bị giết. Lúc đầu hắn có thể trốn nhưng hắn không làm."

"Không nghĩ tới người như hắn mà lại chọn cùng tồn vong với Trạch Minh Cung." Nghe Trần Hiết nói, U Nguyệt trầm mặc thật lâu, sau đó chậm rãi mở miệng, cảm xúc có chút phức tạp.

"Đúng vậy, ai có thể nghĩ tới người như hắn lại chọn cùng tồn vong với Trạch Minh Cung." Thiên Thu Nguyệt cũng ngưng trọng cảm thán một câu, tiếp tục gặn hỏi: "Trần trưởng lão, ngay cả Tẫn Tri Lâu cũng không thể tra ra bốn tên cường giả phong vương đó là ai sao?"

"Tra thì chắc chắn là tra được, nhưng mà cần thời gian. Nhưng mà thật ra thì cũng không cần tra, hoặc là chính là người của những hoàng tộc phong vương khác hoặc là chính là người của quốc chủ. Diệp Trạch Vương đổ, không có bao nhiêu người dám ăn Trạch Minh Cung. Chỉ có thể là hoàng tộc U Quốc! Về phần Thiên Tượng Môn, nếu như bọn họ muốn đuổi tận giết tuyệt Trạch Minh Cung thì đã làm từ lâu rồi, sao phải chờ đến bây giờ?"

Trần Hiết phân tích một phen, ánh mắt vòng qua hai người U Nguyệt, nhìn Ôn Bình.

Bởi vì hắn không nhìn ra bất cứ vẻ kinh ngạc gì trên mặt tông chủ nhà mình, giống như đã biết trước tin tức này.

Nhưng mà Ôn Bình không có nói thêm gì về chuyện này, quay người đi, chỉ để lại một câu nói bình thản: "Được rồi, đều đi làm việc của mình đi. Cố gắng tu luyện, đừng cho kết cục của Trạch Minh Cung lặp lại trên Bất Hủ Tông."

【VIP】 Chức năng mới của Tẫn Tri Lâu: Thiên Bảng

"Rõ!"

Mọi người không hẹn mà cùng lên tiếng trả lời.

Trần Hiết cũng không có tiếp tục nói thêm gì, hắn biết chắc chắn tông chủ đã biết trước.

Ôn Bình rời đi, trực tiếp đi Tiên Phủ Viên. Trạch Minh Cung hủy diệt, nói cho hắn biết một cái đạo lý, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình.

Nhà mình mạnh mẽ mới là mạnh mẽ thật.

Đương nhiên.

Đạo lý này hắn biết lâu rồi.

Duy chỉ có khiến cho Ôn Bình không nghĩ tới chính là vì Trạch Minh Cung, Long Dương Vương còn liên thủ với người khác. Ròng rã bốn phong vương, bởi vậy có thể thấy được đối tượng liên thủ tuyệt đối không chỉ một hai người. Khả năng trong sáu hoàng tộc phong vương có hơn phân nửa đều liên thủ với Long Dương Vương.

Đây chính là hoàng tộc U Quốc.

Bọn họ tranh thì tranh, đoạt thì đoạt, nhưng thật ra thì họng súng luôn chỉa ra ngoài.

Trận tranh đấu đoạt vị trí quốc chủ này, đó giờ chưa từng có người của hoàng tộc hi sinh.

Không suy nghĩ nữa, Ôn Bình đi tới Đan Tháp. Bởi vì hệ thống vừa nhắc nhở hắn, lò đan dược thứ nhất và lò đan dược thứ hai của Bất Hủ Tông đồng thời luyện chế thành công.

Mặc dù chỉ là thất phẩm.

Khi Ôn phụ Ôn mẫu đồng thời từ Đan Tháp đi ra, trong tay mỗi người đều cầm một cái hộp gấm, trong hộp gấm chắc

chắn là đan dược.

Nhìn thấy con trai mình đến, hai người đều rất hưng phấn, lôi kéo Ôn Bình đi Tiêu Dao Cư. Ở Tiêu Dao Cư, sau khi ngồi xuống thì mới mở hộp gấm ra.

Ôn mẫu mở hộp gấm ra, đan hương nồng đậm bay ra. Mùi thơm ngát đó khiến cho Ôn Bình chỉ vừa ngửi thì đã cảm thấy thần thanh khí sảng.

Ôn mẫu vội vàng giải thích: "Đây là thất phẩm Sinh Nhục Đan, trước mắt một lò ta có thể thành đan năm viên. Mỗi một viên đều có thể để một người tu hành Thông Huyền Cảnh hoàn toàn khôi phục trọng thương trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi. Chỉ cần thương tích linh thể không cao hơn bảy thành thì đều có thể!"

"Không tệ."

Ôn Bình tán thưởng một câu.

Mặc dù cái đồ chơi này không có tác dụng gì với hắn nhưng đúng là một cái bắt đầu tốt đẹp.

Ôn phụ cũng không kịp chờ đợi mở ra hộp gấm của mình, nhưng vừa mở ra, thứ tràn ra là hắc vụ nồng đậm, lại mang theo một mùi cổ quái.

"Đây là Hóa Thể Đan của ta, thất phẩm. Chỉ cần một viên là đủ để nhiều người tu hành Thông Huyền Cảnh Thượng Cảnh mất mạng trong nháy mắt, linh thể hủy hết. Hơn nữa phương thức sử dụng cũng rất đơn giản, chỉ cần dùng mạch khí kích hoạt nó, sau đó ném ra bên ngoài là được rồi."

Nói xong, Ôn Bình ngẩn người.

Hắn không biết nên nói cái gì.

Cặp vợ chồng này muốn đi hai con đường khác nhau sao?

Một người luyện đan trợ người tu hành.

Một người luyện độc đan giết người.

"Phụ thân, ngươi luyện độc đan này, mẫu thân biết không?"

Ôn mẫu không có bất ngờ: “Ta biết, trước đó phụ thân ngươi thương lượng với ta. Bởi vì chúng ta phát hiện Luyện Đan Sư có hai con đường để đi, vậy không bằng chúng ta một người đi một đường.”

“Được rồi.”

Nếu hai người đều quyết định như vậy.

Vậy hắn cũng không muốn can thiệp.

“Phụ thân, mẫu thân, vậy các ngươi tiếp tục đi. Đúng, đợi chút nữa ta phái mấy người đi Tiên Phủ Viên giúp các ngươi trồng thiên tài địa bảo và dược thảo, sau này các ngươi chuyên tâm luyện đan là được.” Ôn Bình dứt lời, từ biệt phụ mẫu, trực tiếp đi Kiến Mộc Lâm một chuyến, chuẩn bị tìm kiếm mấy người đi Tiên Phủ Viên.

Nghe nói có việc làm mới, Xích Mục Cự Viên xung phong nhận việc.

Đương nhiên Ôn Bình sẽ không từ chối, dù sao gia hỏa này là người quen biết cũ của mẫu thân.

“Đợi chút nữa ngươi lại chọn ba người, cứ đi ra sau núi Bất Hủ Tông, đi tháp cao trong núi, sẽ có người cho bố trí chuyện cho các ngươi làm.”

Dứt lời, Ôn Bình trực tiếp rời đi.

Xích Mục Cự Viên thấy thế thì đại hỉ, sau đó ánh mắt đảo qua đại đội trồng cây của mình.

Theo sau đó, không ít người đều xung phong nhận việc muốn đi theo Xích Mục Cự Viên. Bởi vì bọn họ biết, cho dù là làm gì thì cũng tốt hơn là trồng cây.

Xích Mục Cự Viên đảo mắt qua đám người, sau đó dừng lại ở những người bình thường phục vụ mình thoải mái.

Cùng lúc đó, Ôn Bình về tới Thính Vũ Các tiếp tục tu luyện, đồng thời chờ đợi Tẫn Tri Lâu thăng cấp xong. Chờ đợi không bao lâu, rốt cục Tẫn Tri Lâu thăng cấp thành công.

“Tẫn Tri Lâu thăng cấp thành công!”

“Tẫn Tri Lâu, là con mắt của một tông, không riêng trợ giúp tông môn giám sát bên ngoài, đồng thời cũng nên trở thành tồn tại càng quyền uy hơn.”

“Nhận được năng lực mới: Thiên Bảng.”

“Thiên Bảng?”

Ôn Bình mở giao diện Tẫn Tri Lâu ra, xem xét chức năng Thiên Bảng.

“Thiên Bảng: Thiên Bảng vừa lập, diện mạo cả đời đều hiện. Toàn bộ Thiên Vô Cấm và tồn tại trên Thiên Vô Cấm trong Triều Thiên Hạp đều xuất hiện trong bảng danh sách này, vì sáng tạo quyền uy tuyệt đối cho Tẫn Tri Lâu.”

“Chú thích: Mỗi ngày Thiên Bảng đổi mới một lần, chỉ cần người ở lại Triều Thiên Hạp hơn một ngày thì đều sẽ bị thống kê vào Thiên Bảng.”

“Có chút thú vị, cái Thiên Bảng này vừa xuất hiện, cường giả Thiên Vô Cấm trong thiên hạ còn không vì xếp hạng mà đánh vỡ đầu? À, cần danh vọng không?”

Ôn Bình vội vàng hỏi.

Hệ thống lên tiếng trả lời: “Không cần danh vọng.”

“Rốt cục lương tâm ngươi cũng thức tỉnh một lần.” Ôn Bình cảm thán một câu, sau đó mở Tẫn Tri Lâu ra, mua sắm toàn bộ tình báo U Quốc.

Còn một cơ hội mua sắm, Ôn Bình không vội dùng.

Ba ức bạch tinh, có thể không tốn thì không tốn.

Dù sao Tẫn Tri Lâu rải Bất Hủ Nhật báo khắp toàn bộ U Quốc cũng cần thời gian, mà thành lập cứ điểm trong toàn bộ U Quốc thì lại càng cần thời gian.

Theo sau đó, Ôn Bình mở cửa hàng kèm theo Tẫn Tri Lâu ra.

Không ngoài dự tính, cũng không có đổi mới ra thứ gì.

Đóng cửa hàng kèm theo lại, Ôn Bình chuẩn bị nghiên cứu Thiên Bảng thêm một chút, đồng thời chuẩn bị chế tạo kiến

trúc tăng hạn mức tu hành tông môn lên.

Bây giờ có Thiên Bảng, Ôn Bình đang do dự.

Một khi Thiên Bảng xuất hiện, sẽ gây ra oanh động trong toàn bộ Triều Thiên Hạp.

【VIP】 Chức năng mới của Tẫn Tri Lâu: Thiên Bảng (2)

Sau đó, một hệ liệt phản ứng dây chuyền cũng sẽ đẩy Bất Hủ Tông lên đỉnh danh tiếng.

“Hệ thống, lập Thiên Bảng này ngoại trừ trợ giúp Tẫn Tri Lâu trở nên quyền uy hơn ra thì còn có ích lợi gì khác không?” Nếu như không có ích lợi khác, bây giờ sẽ không tuyên bố Thiên Bảng.

Hệ thống nói tiếp: “Thiên Bảng một năm kết toán một lần, sau khi kết toán, ba người đứng đầu chỉ cần gia nhập Bất Hủ Tông thì có thể đạt được Nguyên Ương Chi Lực hoàn chỉnh, hoặc công pháp cấp Nguyên Ương, hoặc mạch thuật cấp Nguyên Ương. Có thể chọn một trong ba!”

“Phần thưởng này có chút phong phú. Hệ thống, sao ngươi đột nhiên lương tâm như thế, lại làm ra chức năng Thiên Bảng, miễn phí giúp Bất Hủ Tông tăng thực lực lên.”

“Do vận may của túc chủ.”

“Vậy có thể giúp ta ẩn giấu ban thưởng này hay không? Ta cảm thấy nếu như ban thưởng này bị tất cả mọi người biết, sợ là U Quốc và Già Thiên Lâu sẽ ngưng chiến, tất cả đều đến nhằm vào Bất Hủ Tông ta. Nguyên Ương Chi Lực hoàn chỉnh, công pháp cấp Nguyên Ương, đây đều là con đường đi tới Nguyên Ương.”

“Có thể ẩn giấu.”

“Ẩn giấu, nhất định phải ẩn giấu. Tạm thời chỉ lập ra!”

Ôn Bình do dự mãi, quyết định chờ U Quốc và Già Thiên Lâu hoàn toàn khai chiến ở Bi Trạch Vực thì mới công khai bảng danh sách này.

Nói xong, trước mắt lập tức nhảy ra một cái pop-up.

Những thứ khác Ôn Bình không có hứng thú, chỉ muốn biết tổng cộng có bao nhiêu Thiên Vô Cấm.

“Đệ nhất Thiên Bảng: Nạp Lan Mộ Hồng.”

“Đệ nhị Thiên Bảng: Thiên Vô Tâm.”

“Đệ tam Thiên Bảng: Hổ.”

…

“Xếp hạng thứ bốn trăm bảy mươi tám Thiên Bảng: Bất Quản Bất Cố.”

“Lại có hơn bốn trăm bảy mươi tám vị, so với nhân khẩu Triều Thiên Hạp thì đúng là không nhiều.” Dù sao chỉ riêng Nguyên Dương Vực thì đã có hơn hai mươi tỷ người.

“Hệ thống, ta muốn xem tin tức của Nạp Lan Mộ Hồng.”

“Nạp Lan Mộ Hồng.”

“Giới tính: Nữ.”

“Tuổi tác: Một ngàn ba trăm bốn mươi hai tuổi.”

“Cảnh giới: Nửa bước Nguyên Ương.”

…

Tin tức chỉ có như thế, nhưng mà không quan trọng.

Ôn Bình muốn xem là cảnh giới.

Về phần thế lực.

Ôn Bình chỉ liếc mắt một cái.

Lại là Già Thiên Lâu.

“Thiên Vô Tâm.” Ôn Bình tiếp tục mở miệng.

“Thiên Vô Tâm.”

“Giới tính: Nam.”

“Tuổi tác: Một ngàn năm trăm bảy mươi ba tuổi.”

“Cảnh giới: Nửa bước Nguyên Ương.”

…

“Lại là nửa bước Nguyên Ương.”

Trong Triều Thiên Hạp cất giấu không ít cường giả.

Lại xem thế lực một chút.

U Quốc!

Theo sau đó, Ôn Bình tiếp tục xem.

Mười vị trí đầu, đều là nửa bước Nguyên Ương!

“Mẹ, giấu thật sâu!”

Ôn Bình vẫn cho là U Quốc chỉ có ba Thiên Tướng.

Không nghĩ tới ngoại trừ ba Thiên Tướng ra thì còn cất giấu ba vị nửa bước Nguyên Ương.

Già Thiên Lâu cũng có bốn vị nửa bước Nguyên Ương, trong đó bao gồm lâu chủ Già Thiên Lâu Vô Tẫn Thiên Huyền.

Nhưng mà chỉ đứng top mười.

Xem đến đây, Ôn Bình không hứng thú xem nữa.

Bởi vì hắn không có trên bảng.

Căn cứ hệ thống nói, người thành lập bảng danh sách không thể lên bảng.

Đối với chuyện này.

Ôn Bình chỉ có thể nói đáng tiếc.

Làm náo động không có phần của hắn.

Cất Thiên Bảng, Ôn Bình tìm danh sách kiến trúc một lượt. Đối với đề cao hạn mức tu luyện tông môn, đúng là tìm được không ít.

Nhưng đều quá mắc!

Ít nhất hai mươi vạn danh vọng trở lên!

Một cái kiến trúc này tiêu hao sạch sẽ tiền của mình.

Ôn Bình vội vàng hỏi: “Đúng rồi, hệ thống, nếu như top ba Thiên Bảng không chịu gia nhập Bất Hủ Tông ta thì phần thưởng đó tính thế nào?”

“Ban thưởng sẽ thuộc về người thành lập bảng danh sách.”

Hệ thống lên tiếng trả lời.

Nghe được câu này, Ôn Bình quyết định không chế tạo kiến trúc đề cao hạn mức tu hành tông môn.

Chí ít bây giờ sẽ không.

Chờ danh vọng giàu có một chút lại chế tạo.

Khi đang suy nghĩ xem nên chế tạo kiến trúc mới gì thì Truyền Âm Thạch bỗng có động tĩnh.

Lại là Long Dương Vương.

"Ôn tông chủ!"

Truyền Âm Thạch vừa kết nối, giọng nói bức thiết của Long Dương Vương truyền đến.

Ôn Bình cười nói: "Điện hạ, chuyến này thu hoạch không nhỏ chứ?"

"Ha ha ha, đúng là không nhỏ. Mặc dù là cùng những người khác chia cắt Trạch Minh Cung nhưng chung quy vẫn thu lợi không ít. Ôn tông chủ, bây giờ có ở tông môn không, bản vương muốn tự mình tới cửa bái phỏng!" Sửa soạn hậu lễ, Long Dương Vương cảm thấy đến thời điểm đến Bất Hủ Tông.

Coi như không gặp được vị lão Kiếm Thần đó thì đi Bất Hủ Tông một chuyến cũng là khởi đầu cho một mối quan hệ tốt đẹp.

Lần này Ôn Bình cũng không có từ chối: "Bây giờ điện hạ ở đâu?"

"A? Ở… ở trong phủ đệ."

Mặc dù không biết tại sao Ôn Bình đột nhiên hỏi như vậy nhưng Long Dương Vương vẫn vội vàng trả lời.

Sau một khắc.

Ôn Bình câu thông truyền tống trận.

Oanh ——

Một đạo bạch quang ầm ầm rơi vào trong vương phủ Long Dương Vương, đánh xuyên thư phòng, trong khoảnh khắc đã kéo Long Dương Vương rời khỏi vương phủ.

Dọa cho mười mấy người khác trong phòng sợ hãi.

Khi hai mắt thấy rõ được, Long Dương Vương phát hiện mình đã không ở trong thư phòng mà là đi tới một nơi xa lạ.

Lúc này, Vân Liêu vội vàng chạy đến.

"Điện hạ, tông chủ sai ta tới dẫn ngài qua đó."

Vừa nhìn thấy Vân Liêu, Long Dương Vương cũng không ngốc đến mức không biết đây là đâu.

Đây là Bất Hủ Tông!

Bất Hủ Tông ở tận Hồng Vực xa xôi!

Quốc đô ở trung ương Thần Vực, từ mặt chính tây đi thì cách một cái Long Trạch Vực, từ phương hướng tây nam đi thì cách một cái Nam Hàn Vực.

Cho dù là đi Khúc Cảnh thông đạo thì với cảnh giới của hắn cũng cần nửa ngày. Những người khác thì không cần phải nói, sẽ lâu hơn nữa.

Âm thầm cảm thán, Long Dương Vương đi theo sau lưng Vân Liêu đến chủ điện, những gì thấy được khiến cho hắn có chút sợ hãi thán phục.

"Quý tông, quả nhiên khắp nơi bất phàm."

Mặc dù không nói được bất phàm chỗ nào nhưng vẫn là bất phàm.

Ngay cả Nguyên U Giới do tồn tại trên Thiên Vô Cấm để lại cũng chưa từng khiến cho hắn có cảm giác này.

Khi đến chủ điện, Vân Liêu dẫn Long Dương Vương tới một đình viện trong chủ điện, Ôn Bình đang pha trà chờ trong đình.

"Ôn tông chủ, quý tông đúng là khắp nơi bất phàm."

Ôn Bình khẽ cười một tiếng, nói: "Điện hạ, ngồi đi."

【VIP】 Chức năng mới của Tẫn Tri Lâu: Thiên Bảng (3)

“Ôn tông chủ, thật ra thì còn có người không tới. Lần này bản vương đem đại lễ tới, còn bao gồm mười ba người! Cũng trong thư phòng của ta.”

“Chờ một lát.”

Ôn Bình lại câu thông truyền tống trận, tiếp dẫn mười ba người còn hoảng sợ trong thư phòng vào tông môn, cũng sai Vân Liêu dẫn tất cả tới.

Long Dương Vương nhìn thấy mười ba người này thì hài lòng cười một tiếng, sau đó nói: “Các ngươi đều tự giới thiệu mình cho Ôn tông chủ đi.”

Mười ba người lần lượt mở miệng.

Ba vị Ngũ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm!

Trong toàn bộ U Quốc cũng xếp vào hàng đầu.

Mười vị Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng đỉnh tiêm!

Cũng là người nổi bật trong Tứ Tuyền Tuyền Qua Thần Tượng.

Ròng rã mười ba người.

Nhìn thấy bọn họ, Ôn Bình không thể nín được cười, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng.

Long Dương Vương đúng là người có lòng, lễ gặp mặt thật phong phú.

Nhưng mà vì lý do an toàn, vẫn nên tra nguồn gốc của bọn họ trước, để phòng là tai mắt Long Dương Vương chèn vào.

Đến danh vọng cấp năm, xem xét thứ này chỉ là chuyện vài phút.

Ôn Bình cho mười ba người này vào danh sách trắng của tông môn, đồng thời giúp nộp phí nhập tông, sau đó trực tiếp

nhìn tình huống của bọn họ.

Mười ba người, đều không ngoại lệ, hoàn toàn trong sạch.

Long Dương Vương cũng không có động tay chân gì.

"Ta thích người thẳng thắn như vậy, có thể dùng!" Trong lòng Ôn Bình cười thầm một tiếng, sau đó sai Vân Liêu dẫn bọn họ đến cho U Nguyệt và Tử Nhiên.

Có mười ba người này, đội ngũ Tử Khí Các lại lớn mạnh nữa.

Dù cho những người này một tuần chỉ làm hai ba món Tuyền Qua Đồ hoặc là Tuyền Qua Sát Khí để ở Tử Khí Các bán thì cũng là hai ba vạn danh vọng vào túi.

Chủ yếu nhất là tương lai bọn họ sẽ nhanh chóng đột phá đến Ngũ Tuyền, hoặc là Lục Tuyền. Đến lúc đó nội tình của Tử Khí Các sẽ mạnh hơn.

Long Dương Vương thấy trên mặt Ôn Bình lộ ra ý cười thì đại hỉ, sau đó móc ba cái tàng giới cực kỳ đặc biệt từ trong tàng giới ra.

Bày ba cái tàng giới ra, Long Dương Vương đồng loạt giới thiệu: "Ôn tông chủ, cái tàng giới thứ nhất, trong đó có hai mươi vạn món thiên tài địa bảo trăm năm. Có thể dùng để chế tạo Nhất Tuyền tới Tam Tuyền Tuyền Qua Đồ."

"Cái tàng giới thứ hai, trong đó có mười vạn món thiên tài địa bảo hai trăm năm đến năm trăm năm, dùng để chế tạo Tứ Tuyền Tuyền Qua Đồ."

"Cái tàng giới thứ ba, trong đó có một vạn món thiên tài địa bảo năm trăm năm đến ngàn năm, có thể dùng để chế tạo Ngũ Tuyền Tuyền Qua Đồ, thậm chí là Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ. Thiên tài địa bảo ngàn năm ít một chút nhưng cũng đủ chế tạo hai tấm Lục Tuyền Tuyền Qua Đồ!"

Một hơi nói ra đồ bên trong ba cái tàng giới, hình như Long Dương Vương cũng không định dừng lại, tiếp tục móc một cái tàng giới ra.

“Trong tàng giới này có ròng rã hai tỷ bạch tinh, cũng là quà gặp mặt bản vương cho Ôn tông chủ. Hi vọng Ôn tông chủ đừng ghét bỏ!”

Ôn Bình nghe xong, sau đó dùng tinh thần lực quét qua.

Cái gì cũng không nói.

Long Dương Vương, người này có thể dùng!

Hắn cũng cam lòng.

Mặc dù những thứ này không bằng nội tình của Chiến bộ nhưng cũng không tệ.

“Vậy thì đa tạ điện hạ!” Chỉ với nhiều quà gặp mặt như vậy, Ôn Bình cảm thấy tương lai nếu như Long Dương Vương gặp phải phiền toái thì có thể ra tay thêm mấy lần.

Về phần mấy lần?

Ôn Bình phải suy nghĩ thật kỹ.

Một lần, hay là hai lần?

Hai lần đi.

Dù sao bây giờ giết phong vương cũng không lao lực.

Chỉ cần không giết cường giả Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh xếp hạng gần đầu trên Thiên Bảng thì có lẽ hắn còn có thể nắm chắc chín mươi phần trăm.

“Chút lòng thành thôi.” Long Dương Vương giả bộ ra phong khinh vân đạm, nhưng mà trong lòng vẫn rất đau.

Lần chia cắt Trạch Minh Cung này, hắn không chỉ lấy ra hết số được chia mà còn bỏ thêm vào một chút.

Ôn Bình cam kết: “Điện hạ yên tâm, tương lai chắc chắn Bất Hủ Tông sẽ không hợp tác với bất cứ kẻ nào. Nếu như điện hạ cần giúp đỡ, Bất Hủ Tông có thể vì điện hạ ra tay hai lần nữa. Lại thêm một lần trước đó, tổng cộng ba lần! Vẫn là câu nói đó, chỉ cần không vượt qua Thiên Vô Cấm Thượng Cảnh thì đều có thể.”

Long Dương Vương đại hỉ.

Đáng giá!

Đáng giá!

Không uổng công mình cắt thịt.

Cơ hội xuất thủ ba lần, rất quan trọng.

Đủ để cho phần thắng của mình tăng lên thêm mấy phần trong trận chiến đoạt vị.

Bây giờ hắn ít nhất có bảy tám mươi phần trăm phần thắng.

Đồng thời, lời hứa của Ôn Bình cũng rất quan trọng.

Bởi vì chỉ cần Bất Hủ Tông không hợp tác với những người khác, tương lai sẽ có lần thứ tư, thậm chí là lần thứ năm.

"Thật ra thì không dối gạt Ôn tông chủ, bản vương vừa khéo có một chuyện muốn nhờ quý tông. Diệp Trạch Vương vừa chết, Long Trạch Vực không có người khống chế thực tế, bản vương vốn muốn mời chào Thiên Hoa Tông một chút, lợi dụng Thiên Hoa Tông khống chế Long Trạch Vực. Thật sự không nghĩ đến Tư Không Truy Tinh lại trước bản vương một bước, bây giờ Thiên Hoa Tông đã muốn theo phe Giám Sát Điện, cùng giữ trung lập với Giám Sát Điện."

"Tư Không Truy Tinh?"

Ôn Bình sửng sốt một chút.

Chỉ mấy ngày không xem cái tên này thì hắn đã làm ra động tác lớn như thế sao?

Còn muốn mời chào thế lực lục tinh đỉnh phong.

"Chính là điện chủ Giám Sát Điện bây giờ, là vị Phó điện chủ Giám Sát Điện đến Nguyên Dương Vực trước đó." Long Dương Vương giải thích một phen, sau đó tiếp tục nói: "Đây là lần đầu tiên mời chào thế lực kể từ khi Giám Sát Điện thành lập đến nay, mặc dù là bảo trì trung lập nhưng quốc chủ ngầm cho phép. Nhưng mà cũng may bây giờ Vực Chủ Long Trạch Vực chấp nhận bản vương mời chào, điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm an toàn của hắn, cho nên bản vương muốn mời Ôn tông chủ bảo đảm hắn một thời gian. Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trở xuống, Ôn tông chủ có thể không cần để ý tới, người

của bản vương sẽ ra tay giải quyết. Nhưng mà cường giả phong vương thì bản vương thực sự không còn người để dùng nữa…”

【VIP】 Chuẩn bị trước khi mở ra Thiên Bảng

“Ta hiểu ý của ngươi.”

Nếu trước đó đã hứa, chắc chắn Ôn Bình sẽ không nuốt lời.

“Hẳn là không tới mấy ngày thì năm vị hoàng tộc phong vương khác sẽ biết được hắn đã gia nhập vào bản vương, đến lúc đó nhờ Ôn tông chủ.”

“Ừm ừm.”

Ôn Bình gật gật đầu đồng ý.

Bảo đảm một người mà thôi.

Đơn giản.

Đối với bất an của Long Dương Vương, Ôn Bình cũng không có cam đoan: “Ta chỉ bảo đảm hắn một lần, sau này hắn có thể tiếp tục sống sót hay không thìtự cầu phúc.”

“Một lần là đủ rồi! Nếu Ôn tông chủ có thể bảo đảm hắn lần này, bản vương có thâm tạ.” Long Dương Vương lại ra giá, cũng không có keo kiệt chút nào.

Bởi vì hắn muốn Bất Hủ Tông ra trăm phần trăm lực lượng.

Tuyệt đối cam đoan Vực Chủ Long Trạch Vực bất tử!

Nếu có thể giữ chắc Long Trạch Vực, hắn có được quyền lên tiếng từ hai cái đại vực. Có thể nhảy lên trở thành người có thế lực lớn nhất trong sáu vị hoàng tộc phong vương.

Đương nhiên.

Năm người còn lại cũng biết rất rõ chuyện này.

Cho nên nhất định sẽ càng liều mạng hơn lúc cướp vị trí Tổng Tướng, nếu như ép quá thì chắc chắn cũng sẽ phái cường giả phong vương mạo hiểm ám sát Vực Chủ Long Trạch Vực.

Nhưng mà bọn họ cũng chỉ dám ra tay một lần.

Đồng thời sẽ cực kỳ cẩn thận.

Dù sao Vực Chủ Long Trạch Vực là người của chính phủ U Quốc.

Một khi thất thủ hoặc là một khi bị tra được dấu vết để lại, sẽ phải đối mặt không chỉ là quốc chủ tức giận, còn có lửa giận của lão tổ hoàng tộc.

"Thâm tạ coi như thôi." Ôn Bình cảm thấy chắc chắn Long Dương Vương không thể nào lại móc ra mấy chục vạn món thiên tài địa bảo, cho nên thâm tạ gì đó chỉ là mây bay.

Long Dương Vương chân thành nói: "Vậy chuyện này xin nhờ Ôn tông chủ."

"Ừm ừm."

Ôn Bình gật gật đầu.

Ôn Bình không có tiếp tục dông dài.

Long Dương Vương cũng không có lắm lời.

Hàn huyên vài câu nữa, Long Dương Vương rời khỏi Bất Hủ Tông.

Trước khi đi thì có nhắc tới tiểu tôn tử, tiểu tôn nữ của mình đang xông Sư Đạo Mê Cục, nói bóng gió là muốn cho Ôn Bình nương tay.

Nhưng bị Ôn Bình trực tiếp cự tuyệt.

Nhưng mà Long Dương Vương cũng không nói thêm gì, dù sao Long Dương Vương không thể vì tiểu tôn tử, tiểu tôn nữ mà phá hỏng quan hệ với Bất Hủ Tông.

Mặc dù hắn rất hi vọng tiểu tôn tử, tiểu tôn nữ của mình có thể vào Bất Hủ Tông học tập ma pháp.

Sau khi Long Dương Vương rời đi, Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, liên hệ Mộc Long.

Lúc này, Mộc Long lấy được một nhóm yêu đan từ cấm khu cuối cùng.

Đang hấp thu trước tượng Nữ Oa.

“Tông chủ, có dặn dò gì?”

“Nếu như không có gì việc gấp thì từ hôm nay trở đi ngươi đến ở lại Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực. Nếu có cường giả phong vương xuất thủ với Vực Chủ Long Trạch Vực thì ngươi ra tay.”

“Không có việc gì, vừa lúc cần thôn phệ yêu đan, đi đâu cũng được.” Dứt lời, Mộc Long lập tức hóa thành hình người, nuốt một viên yêu đan vào trong bụng, sau đó trở về Bất Hủ Tông.

Sau khi trở về Bất Hủ Tông, lập tức thông qua truyền tống trận đi Long Trạch Vực.

…

Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực.

Đại Vực Chủ Long Trạch Vực tên là Giản Phá, cảnh giới Thiên Vô Cấm Trung Cảnh. Mặc dù thực lực không bằng Ti Hải Hiền nhưng với nội tình của Vực Chủ Phủ thì thực sự mạnh hơn Nguyên Dương Vực không ít.

Từ số lượng cường giả Thiên Vô Cấm thì cả hai chênh lệch rất lớn. Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực có hai vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh thì nhiều đến mười bảy người.

Giờ phút này, mười tám người, tất cả đều tụ tập ở trong Vực Chủ Phủ, tranh luận không ngớt.

Không vì cái gì khác.

Chỉ vì Diệp Trạch Vương chết.

Bọn họ cảm thấy tiền đồ đột nhiên trở nên mê mang và mờ mịt.

“Đại Vực Chủ, ngài không suy tính một chút sao? Bây giờ Thiên Hoa Tông muốn gia nhập vào Giám Sát Điện, bảo trì trung lập. Chúng ta tùy tiện gia nhập vào Long Dương Vương, sợ rằng sẽ gây nên phiền toái không nhỏ đó.”

“Đúng vậy đó. Đại Vực Chủ, Vụ Kỳ Vương dưới trướng Long Dương Vương vừa mới vẫn lạc, thực lực giảm đi nhiều. Gia nhập vào Long Dương Vương có phải là quá mạo hiểm hay không.”

“Được rồi, chớ ồn ào, chắc chắn Đại Vực Chủ có tính toán của mình.”

Khi mọi người lao nhao, một giọng nói đột nhiên vang lên bên ngoài chính điện.

“Đại Vực Chủ, tiền bối Bất Hủ Tông đến rồi!”

Giản Phá vốn đang nhắm chặt hai mắt, ra vẻ thâm trầm suy nghĩ, nghe được câu này thì mở to mắt, trong hai con ngươi lộ vẻ mừng rỡ.

“Mau mời!”

“Không, bản vực chủ tự mình đi nghênh đón!”

Dứt lời, Giản Phá vội vàng ra khỏi đại điện.

Những người khác vội vàng đuổi theo.

Bọn họ đi theo sau lưng Giản Phá, đều hết sức khó hiểu.

Đại Vực Chủ sao vậy?

Sao lại coi trọng người của Bất Hủ Tông như vậy.

Bất Hủ Tông chẳng phải là một cái thế lực lục tinh ở Nguyên Dương Vực sao?

Còn có.

Người của Bất Hủ Tông tới đây làm gì?

Khi mọi người ở đây nghĩ mãi mà vẫn không rõ, Giản Phá đã ra khỏi Vực Chủ Phủ, gặp được Mộc Long: “Lão phu Giản Phá, không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

Mộc Long lạnh nhạt đáp lại một câu: “Gọi ta lão Long là được, tông chủ lệnh cho ta đến Vực Chủ Phủ ngươi ở một thời gian ngắn. Sắp xếp một gian phòng cho ta đi.”

“Mời!”

Giản Phá tranh thủ mời Mộc Long vào Vực Chủ Phủ, đồng thời cho Mộc Long ở cách vách hắn, trình độ coi trọng khiến cho những người khác càng không hiểu.

Sau khi sắp xếp chỗ ở thỏa đáng, Mộc Long trực tiếp hạ lệnh đuổi khách: "Được rồi, không có việc gì thì đừng tới quấy rầy ta, có việc cũng không cần đến quấy rầy ta. Gặp chuyện, tự nhiên ta sẽ xuất thủ."

"Đa tạ!" Giản Phá ôm quyền gửi lời cảm ơn, sau đó lui ra ngoài.

Những cường giả Thiên Vô Cấm khác của Vực Chủ Phủ thấy thế thì cũng lui ra ngoài theo.

【VIP】 Chuẩn bị trước khi mở ra Thiên Bảng (2)

Nhưng mà lại cực kỳ khó chịu khi thấy Mộc Long ngạo mạn như vậy.

Ra khỏi đó thì lập tức mồm năm miệng mười gặn hỏi.

Giản Phá không nói gì, cũng không giải thích gì cả, trực tiếp vỗ vỗ bả vai phó Vực Chủ bên cạnh, sau đó nói: "Tin tưởng ta, chỉ cần có thể vượt qua nguy cơ lần này, chắc chắn Long Trạch Vực sẽ nghênh đón ánh rạng đông. Sau này các ngươi sẽ hiểu."

Giản Phá không nói gì nhiều, bởi vì sợ trong số người một nhà có nội gián.

Dù sao biết người biết mặt không biết lòng.

…

Trong thời gian mấy ngày kế tiếp, Ôn Bình tu luyện như thường lệ, đồng thời quan sát tiến độ luyện đan của phụ mẫu. Còn chuyện xây dựng kiến trúc mới, Ôn Bình quyết định tạm thời bỏ qua một bên.

Dù sao có nhiều người mới nhập môn, cho nên tạm thời xây dựng khu ký túc xá trước, đồng thời chọn một ngọn núi bên cạnh Pháp Sư Tháp, dùng trọn ngọn núi làm khu ký túc xá.

Mấy ngày nay, Ôn Bình còn hỏi tình huống của Vi Sinh Tinh Vũ và tình huống của sa trường. Còn Yêu tộc ở Hồ Yêu Hoàng, Ôn Bình không có chú ý tới.

Yêu tộc phát dục, chắc chắn dễ chịu hơn bất cứ ai.

Đây là chuyện chắc chắn không thể nghi ngờ.

Trừ phi Già Thiên Lâu đột nhiên hòa đàm với Liệt Không nhất tộc.

Nhưng mà chuyện này là chuyện không thể nào.

Mà Đao Ma.

Trần Hiết nói chuyện Dư Cơ cho hắn biết, hắn lại bình tĩnh một cách bất ngờ, cũng không có muốn đi tìm Dư Cơ tính sổ, chỉ điên cuồng tu luyện hơn nữa.

Đối với chuyện này.

Ôn Bình cũng không kinh ngạc.

Bởi vì người sẽ thay đổi.

Bây giờ Đao Ma có mục tiêu mới, cũng nhìn thấy thế giới càng rộng lớn hơn, đương nhiên sẽ đặt ân oán dĩ vãng qua một bên.

Nhưng mà Ôn Bình tin tưởng, chắc chắn Đao Ma vẫn sẽ gặp Dư Cơ.

Dù sao Triều Thiên Hạp chỉ có bây lớn.

Về phần chuyện khác.

Thật ra thì cũng không có việc gì.

Ngoại trừ vì nhân khẩu vào Sư Đạo Mê Cục quá lớn cho nên khiến cho mỗi ngày đều sẽ có một đệ tử mới vào ngoài tông thì là bên ngoài Tử Khí Các và dưới núi Bất Hủ Tông càng có nhiều người cầu kiến tông chủ Bất Hủ Tông.

Đều không ngoại lệ, đều là người của năm vị cường giả phong vương đó.

Nhưng mà năm vị hoàng tộc phong vương đó cũng không có tự mình đến mà lần lượt đi Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực một chuyến.

Ôn Bình hỏi thăm Mộc Long tình huống của Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực một chút, Mộc Long nói cho hắn biết Vực Chủ Long Trạch Vực liên tiếp cự tuyệt lời mời chào của năm người.

Ngay cả gặp cũng không có gặp.

Đến mức lúc năm vị hoàng tộc phong vương rời đi thì đều mặt mũi âm trầm.

Đối với tâm tình của bọn họ, Ôn Bình không hứng thú gặn hỏi.

Hắn lại rất hiếu kỳ, rốt cuộc Long Dương Vương cam kết cho Vực Chủ Long Trạch Vực cái gì hoặc là chỗ tốt gì mà khiến cho đối phương khăng khăng một mực như thế.

Long Dương Vương, người này giỏi.

Cứ như vậy, Ôn Bình vừa tu luyện vừa chú ý chuyện ở Long Trạch Vực. Nhưng mà không đợi được Long Trạch Vực xảy ra chút chuyện gì đó thì đã chờ được U Quốc bị mở ra chiến khu ở Bi Trạch Vực. Một ngày ngắn ngủi, Già Thiên Lâu xâm lấn quy mô lớn.

Cùng ngày Ti Hải Hiền cũng đến tông môn từ biệt Ôn Bình, lập tức đi Bi Trạch Vực, đồng thời dẫn ba ngàn vạn người vừa mới tụ tập lại đi.

Cũng trong ngày nay, Ôn Bình biết cũng nên chuẩn bị tuyên bố Thiên Bảng.

"Đến Thính Vũ Các một chuyến."

Ôn Bình gọi Trần Hiết.

Sau một lát, Trần Hiết vội vàng lên Thính Vũ Các.

"Tông chủ, xảy ra đại sự gì?"

Theo Trần Hiết, dưới tình huống bình thường tông chủ sẽ không gọi người lên Thính Vũ Các, thậm chí không cho phép bất kỳ kẻ nào tùy tiện đi lên Thính Vũ Các.

Hôm nay đột nhiên gọi hắn, chắc chắn là có đại sự!

Ôn Bình nói ra: "Chuẩn bị một chút, tiếp theo Tẫn Tri Lâu sẽ là tiêu điểm của toàn bộ Triều Thiên Hạp. Mượn luồng gió lốc này, mau chóng trải rộng Tẫn Tri Lâu khắp toàn bộ Triều Thiên Hạp. Có thể mướn người của bảy vực, đừng có không nỡ tốn bạch tinh."

"Thuộc hạ đã rõ!"

Mặc dù Trần Hiết không biết tiếp theo sẽ nghênh đón cái gì.

Nhưng mà hắn nhìn thấy được rất nhiều thứ trong ánh mắt tông chủ nhà mình.

Triều Thiên Hạp.

Chỉ sợ sẽ động đất!

"Nếu như tất yếu thì có thể cho Đao Ma, Thiên Huyền đều đi hỗ trợ. Hoặc là liên hệ Tư Không Truy Tinh." Ôn Bình biết, muốn nói chuyện hợp tác với người của bốn vực còn lại trong khoảng thời gian ngắn thì cho dù Tẫn Tri Lâu nhường ra lợi ích cũng không thể đơn giản như vậy được."

'Vâng, tông chủ!" Trần Hiết gật đầu.

Bây giờ hắn xác định.

Đúng là sẽ có động đất!

Ôn Bình phất phất tay: "Được rồi, mau xuống dưới đi."

"Rõ!"

Trần Hiết lui ra phía sau mấy bước, sau đó sải bước nhanh chóng rời khỏi Thính Vũ Các.

Sau khi rời khỏi Thính Vũ Các, Trần Hiết lập tức dùng Truyền Âm Thạch liên hệ tất cả tầng lớp cấp cao của Tẫn Tri Lâu.

Sau khi Trần Hiết rời khỏi Thính Vũ Các, Ôn Bình thì tiếp tục tu luyện, chờ đợi thời cơ thích hợp công khai Thiên Bảng.

…

Quốc đô U Quốc.

Bi Trạch Vực mở ra đại chiến, hình như cũng không có có ảnh hưởng tới người của quốc đô, mọi người nên làm cái gì thì vẫn làm cái đó.

Nhưng mà Vực Chủ Long Trạch Vực cự tuyệt lại làm cho năm vị hoàng tộc phong vương còn lại cực kì khó chịu. Nhất là trước đó vì chiếm đoạt Trạch Minh Cung mà còn hợp tác với Long Dương Vương một phen là Vô Cực Vương, Băng Vương và Bạo Loạn Vương, ba người bọn họ càng khó chịu và phẫn nộ.

Vốn cho rằng là hợp tác cùng có lợi.

Ai nghĩ đến Long Dương Vương lặng lẽ chiếm lợi lớn!

Không chỉ chia cắt Trạch Minh Cung, còn lặng lẽ thu phục Vực Chủ Long Trạch Vực.

Cứ như vậy.

Long Dương Vương nhảy lên trở thành thế lực lớn nhất trong số hoàng tộc phong vương.

Hai ngày trước, bọn họ uy bức lợi dụ, cái gì nên làm đều làm, nhưng mà vẫn không thể khiến cho Vực Chủ Long Trạch Vực buông tay.

Chuyện này khiến cho bọn họ càng tức hơn.

Không chỉ hiếu kì rốt cuộc Long Dương Vương cam kết gì và cho Vực Chủ Long Trạch Vực lợi ích gì.

Còn tức giận vì Vực Chủ Long Trạch Vực không biết tốt xấu.

Đến mức ba người ngày thường hoàn toàn không hợp lại tụ tập lại gặp nhau, đều không hẹn mà cùng không cam lòng phát tiết bất mãn của mình.

【VIP】 Bắt đầu ám sát

Phát tiết đến cuối cùng, trong lòng ba người không hẹn mà cùng xuất hiện một ý nghĩ.

Đó chính là lại hợp tác một lần cuối cùng!

Bởi vì bọn họ thực sự giận hành vi của Long Dương Vương.

Bỏ qua như vậy không phải là phong cách của bọn họ.

Nhưng mà ba người vô cùng rõ ràng, muốn bắt Vực Chủ Long Trạch Vực, dùng thóp của hắn chèn ép Vực Chủ Long Trạch Vực chắc chắn là không thực tế.

Đề nghị quốc chủ đổi một vị Đại Vực Chủ khác thì càng không thực tế.

Bởi vì bây giờ quốc chủ ngay cả Thiên Hoa Tông gia nhập vào Giám Sát Điện cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Rất hiển nhiên, Diệp Trạch Vương vẫn lạc ở sa trường một cách không bình thường, phía sau có chân tướng không biết rõ, khiến cho quốc chủ không thể không nhìn thẳng vào cạnh tranh của bọn họ một lần nữa.

Mặc dù còn có ý đồ nhúng tay nhưng lại mở một con mắt nhắm một con mắt với hành vi của Giám Sát Điện, như vậy đủ để nói rõ bất mãn trong lòng.

Về phần ám sát.

Ba người không phải là không có nghĩ tới cái này.

Nhưng suy cho cùng thì Giản Phá cũng là Đại Vực Chủ Long Trạch Vực.

Một khi ám sát có bất kỳ sai lầm nào cũng đều sẽ khiến cho ba người rơi vào trong vũng bùn.

Nghiêm trọng, thậm chí sẽ đối mặt lửa giận của lão tổ, mất đi quyền lợi cạnh tranh vị trí quốc chủ.

“Cho nên, chúng ta cần kéo tất cả mọi người cùng hành động.” Vô Cực Vương tóc dài, đầu đầy hoa râm chậm rãi đứng dậy, hai con ngươi thâm thúy phóng ra ánh sáng khác thường.

Bên cạnh, Băng Vương lạnh như băng và Bạo Loạn Vương vẫn luôn giận không kềm được đều không hẹn mà cùng gật đầu, sau đó đi theo Vô Cực Vương đến vương phủ Thiên U Vương một bên khác quốc đô.

Thiên U Vương.

Trước giờ luôn là người có thế lực, thực lực mạnh mẽ nhất trong bảy vị hoàng tộc phong vương.

Về phần một vị khác là Hợp Bi Vương.

Thì là thực lực và thế lực gần với Thiên U Vương.

Bởi vì hai người rất mạnh.

Cho nên trước đó chia cắt Trạch Minh Cung cũng không có hợp tác với bọn họ.

Nhưng bây giờ không giống.

Lần này ám sát Vực Chủ Long Trạch Vực nhất định phải có bọn họ.

…

Cứ như vậy.

Lại qua vài ngày nữa.

Ôn Bình vẫn duy trì thói quen tu luyện, khiến cho hắn vui mừng chính là mấy ngày nay, mẫu thân của mình liên tiếp luyện đan thành công.

Đương nhiên.

Nếu như liên tiếp luyện đan dược thất phẩm thành công thì không có gì ngạc nhiên.

Ngạc nhiên ở chỗ —— lò đan dược thứ hai thành công là đan dược lục phẩm.

Lò thứ ba thì là ngũ phẩm!

Về phần Ôn phụ.

Còn đắm chìm trong biển thất phẩm độc đan.

Mấy ngày này, luyện bảy tám loại độc đan, các loại hiệu quả đều có.

Thiên phú mạnh yếu, tương đương rõ ràng.

Cũng ngay lúc này, đám người Bất Hủ Tông dần dần phát hiện Đan Tháp, Tiên Phủ Viên tồn tại, cũng biết Luyện Đan Sư từ trong miệng Ôn mẫu.

Thấy đám người Bất Hủ Tông có tò mò mãnh liệt với Luyện Đan Sư, Ôn Bình cũng không có cản bọn họ, thậm chí không có cản bọn họ vào Đan Tháp, nhưng mà lại ngăn cản không ít người muốn thử luyện đan, không cho phép bọn họ đi vào khu vực đan phương.

"Nếu như muốn học luyện đan, tu luyện mạch môn, đột phá đến Địa Vô Cấm rồi nói. Tu luyện ma pháp, tinh thần lực đột phá giai đoạn thứ hai." Ôn Bình thiết trí một cái ngưỡng cửa cho tất cả mọi người, phòng ngừa có người đột nhiên si mê luyện đan, chậm trễ tu luyện.

Đám người Bất Hủ Tông cũng không dị nghị với cánh cửa Ôn Bình thiết trí, bởi vì bọn họ biết rõ tầm quan trọng của thời gian.

Cũng biết rõ thiên phú của mình cũng không phải là tốt nhất.

Nếu như muốn tu luyện mạch môn, lại muốn luyện đan, chắc chắn kết quả là hai con đường đều đi không xa.

"Đúng rồi, phụ thân, mẫu thân, sau này các ngươi luyện ra đan dược thì có thể bán cho bọn họ, cũng có thể nộp lên cho bảo khố tông môn, có thể đổi lấy điểm nhiệm vụ tông môn."

Ôn phụ Ôn mẫu và đám người của Bất Hủ Tông nghe xong lời này thì đều lộ ra vẻ vui mừng và chờ mong.

Ôn phụ lập tức mở miệng hô: "Chỗ ta có mười viên Độc Khí Đạn, dùng mạch khí kích hoạt rồi ném ra, trong năm cái hô hấp có thể khiến cho tất cả cường giả Thông Huyền Cảnh trong phạm vi trăm mét đều mất mạng. Ai muốn mua, chỉ cần cho điểm tích lũy tông môn, ta bán!"

Nhưng mà.

Không ai đáp ứng.

Bởi vì trước mắt tu vi thấp nhất Bất Hủ Tông cũng là —— Thần Huyền Thượng Cảnh.

Thấy mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lan thúc vội mở miệng: "Lão tông chủ, ta muốn!"

"Hảo huynh đệ!" Ôn phụ rất cảm động.

Ôn Bình thấy thế, bất đắc dĩ cười một tiếng, hàn huyên vài câu sau đó rời khỏi Đan Tháp.

Sau khi rời khỏi Đan Tháp, vốn muốn đi Thanh Long Động trong cấm khu cuối cùng một chuyến, rèn luyện Thanh Liên Kiếm Pháp của mình, nhưng mà không ngờ đột nhiên nhận được Long Dương Vương truyền âm.

Bên kia Truyền Âm Thạch, Long Dương Vương có chút lo lắng nói.

"Ôn tông chủ, tình huống Long Trạch Vực như thế nào?"

"Gió êm sóng lặng."

Nhưng mà nghe được câu trả lời này, hình như Long Dương Vương cũng không có buông lỏng một hơi, vẫn rất gấp: "Ôn tông chủ, mấy ngày trước đây người của ta phát hiện năm vị hoàng tộc phong vương khác bí mật gặp mặt một lần. Không có gì bất ngờ xảy ra thì bọn họ có thể hành động bất cứ lúc nào. Mấy ngày nữa là tang lễ Diệp Trạch Vương, trong lúc này, tất cả hoàng tộc không được rời khỏi quốc đô. Bản vương không thể phân thân, tám chín phần mười bọn họ sẽ thừa dịp thời gian này phái người đi ám sát Giản Phá, cho nên bản vương muốn mời lão Kiếm Thần đi một chuyến, tọa trấn Vực Chủ Phủ!"

Mấy ngày trước, hắn biết năm người tự mình gặp mặt, ngay trong đêm đó, hắn vội vàng lệnh cho Giản Phá trời sập cũng không cho phép rời khỏi Vực Chủ Phủ.

Bởi vì chỉ cần Giản Phá không rời khỏi Vực Chủ Phủ, bọn họ sẽ rất khó làm gì được Giản Phá. Dù sao phòng ngự và thực

lực của Vực Chủ Phủ còn đó.

Lại thêm người mình âm thầm nằm vùng.

Không có bảy vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh trở lên đồng thời tiến đánh Vực Chủ Phủ thì bên trong Vực Chủ Phủ, Giản Phá không thể nào gặp nguy hiểm.

【VIP】 Bắt đầu ám sát (2)

Hắn biết rõ điểm này.

Đương nhiên hoàng tộc phong vương khác cũng không thể không biết điểm này.

Cho nên xuất thủ chắc chắn chính là cường giả phong vương, lợi dụng cường giả phong vương một kích tất sát Giản Phá.

Cứ như vậy, trừ phi có cường giả phong vương thiếp thân bảo hộ Giản Phá, nếu không Giản Phá hẳn phải chết.

"Điện hạ, Giản Phá sẽ không chết." Ôn Bình không có đáp lại nhiều, dù sao nào có lão Kiếm Thần gì, đều là hắn nói bừa.

Nghe Ôn Bình nói như vậy, Long Dương Vương nghĩ là Ôn Bình đồng ý thỉnh cầu của mình, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống: "Ta tin tưởng Ôn tông chủ! Bản vương cũng không nghĩ tới bọn họ lại liên thủ đề nghị quốc chủ quốc táng Diệp Trạch Vương trong mấy ngày nay, hạn chế ta rời khỏi quốc đô."

Nghe Long Dương Vương nói, Ôn Bình cũng không nói thêm cái gì.

Kết thúc trò chuyện, trực tiếp cất Truyền Âm Thạch.

Nếu có cường giả phong vương ra tay với Giản Phá, Mộc Long có thể cản.

Sau khi ngăn cản, mình lại qua đó giết hắn.

Đơn giản.

Đang lúc Ôn Bình chuẩn bị đi tu luyện, Truyền Âm Thạch lại có động tĩnh.

Lần này là Mộc Long.

"Tông chủ, có người đánh tới cửa rồi."

"Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến?"

“Tổng cộng sáu người, đều là Thiên Vô Cấm Trung Cảnh. Ta cần xuất thủ sao?”

“Không cần, chờ phong vương đến rồi nói.”

Ôn Bình cất Truyền Âm Thạch, lập tức đi Tẫn Tri Lâu, đồng thời truyền tống một Hắc Ảnh nhàn rỗi qua đó, dùng để quan chiến.

…

Trên không Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực.

Sáu vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh ăn mặc quần áo của thành viên Chiến bộ Già Thiên Lâu lơ lửng trên bầu trời Vực Chủ Phủ, đi thẳng vào vấn đề, muốn Giản Phá đi ra.

Sau khi nói xong, sáu người mạch môn đều cùng chấn động.

Một người một đạo mạch thuật Thiên cấp đánh xuống Vực Chủ Phủ, phòng ngự trận của Vực Chủ Phủ theo tiếng mở ra, vững vàng đón đỡ mạch thuật Thiên cấp của sáu người.

Về phần xung quanh không có phòng ngự trận của Vực Chủ Phủ bảo hộ, trong khoảnh khắc đã hóa thành phế tích. Người trong tòa thành đều bị đánh thức.

Tiếng kinh hô, tiếng hò hét lập tức vang lên bốn phía.

“Cường giả trung cảnh tập thành!”

“Cường giả trung cảnh tập thành!”

“Phản kích, hô cái gì. Ngươi cũng không nhìn nhìn đây là đâu? Sợ cái gì!”

“Phản kích cái gì? Sáu vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh, ngươi thích chịu chết như vậy, ngươi đi phản kích, lão tử rút lui trước.”

“Sáu vị!”

“Chuyện ra sao, sao đột nhiên lại có sáu vị cường giả trung cảnh tập thành? Bọn họ điên rồi! Muốn chết?”

Dưới vô số tiếng nói, một vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh che mặt trên bầu trời lạnh lùng nói: “Giản Phá,

ngươi xác định ngươi còn muốn trốn tránh sao?”

“Ngươi có thể tránh, nhưng thành dân của ngươi không tránh được. Nếu ngươi thích trốn ở trong mai rùa, vậy chúng ta giết sạch thành dân của các ngươi trước!” Bên cạnh, một người bịt mặt khác cũng mở miệng, đồng thời cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn ngập điên cuồng phát rồ.

Phanh ——

Trong tiếng mạch môn rung động, sáu vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh chuẩn bị tiến hành thanh tẩy theo phương thức trải thảm với thành trì này.

Cũng ngay lúc này, trong thành đột nhiên giết ra hai cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Chính là người của Long Dương Vương!

“Muốn chết!”

Hai người lập tức xông tới giết, cho dù quả bất địch chúng.

“Đến hay lắm!”

Bốn người trong sáu người bịt mặt lập tức vây lại.

Cùng lúc đó, trong Vực Chủ Phủ, Giản Phá đang chuẩn bị dẫn người trùng sát ra nhưng lại bị phó Vực Chủ bên cạnh ngăn cản.

“Giản ca, ngươi không thể xúc động. Không phải điện hạ nói với ngươi, cho dù xảy ra chuyện gì thì đều không được rời khỏi Vực Chủ Phủ sao? Chúng ta ra ngoài nghênh địch!”

Nói xong, phó Vực Chủ mở ra mạch môn, dẫn theo chúng cường giả Thiên Vô Cấm trùng sát ra ngoài.

Nương theo sự xuất hiện của bọn họ, một lượng lớn Thần U Quân bên trong Vực Chủ Phủ cũng trùng sát ra theo, đánh tới hai người bịt mặt trên bầu trời.

Cũng đúng vào lúc này, trên bầu trời lại xuất hiện hai đạo kinh hồng, nhanh chóng lướt qua trời cao, đánh xuống Thần U Quân.

Lại là hai cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh che mặt!

Lại thêm sáu người trước đó.

Hết thảy tám người!

Hai bên giao chiến, thế cục hoàn toàn thiên về một bên.

Lấy Vực Chủ Phủ làm trung tâm, trong khoảnh khắc, trong phạm vi vạn mét hóa thành chiến trường.

Dưới nửa bước Thiên Vô Cấm, trong trận đại chiến này thì giống như là bát sứ, đập một cái là nát.

Cho dù là có hàng ngàn hàng vạn Thần U Quân kết thành mạch trận chống cự vẫn không làm nên chuyện gì.

Cảnh giới chênh lệch quá xa.

Nếu như người nhiều gấp trăm thì có lẽ có thể ngăn cản.

Trong Vực Chủ Phủ, Giản Phá nhìn thấy cảnh này, thân thể đều đang run rẩy, đang muốn đi ra ngoài chém giết thì nghe được phụ mẫu kêu gọi sau lưng.

Giản Phá dừng lại.

"Đưa nhỏ, mục tiêu của bọn họ là ngươi, nếu như ngươi ra ngoài, sự nỗ lực của bọn họ sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì." Giản phụ khuyên nhủ.

Giản Phá đau lòng nhức óc nói: "Nhưng thành dân ta đang bị giết chóc, còn có bộ hạ của ta, bằng hữu của ta, bọn họ thân hãm trong hiểm cảnh. Ta không thể để cho bọn họ đi chết thay ta! Trúng kế thì trúng kế đi, ta tin tưởng Long Dương Vương, cũng tin tưởng Bất Hủ Tông."

Nói xong, Giản Phá đẩy cửa đi ra ngoài.

Bước chân tuy ngắn, nhưng cực kỳ kiên định.

Sau khi ra cửa, trực tiếp hóa thành kinh hồng bay thẳng lên thiên khung, muốn gia nhập chiến đấu. Cũng ngay lúc này, lại xuất hiện bốn đạo kinh hồng.

Bốn đạo kinh hồng xuất hiện từ trong thành, bay thẳng tới Giản Phá.

"Vẫn còn có người!" Giản Phá thầm chửi một câu, lúc này tăng thêm tốc độ, không quay đầu lại, tiếp tục bay lên cao hơn.

Chỉ khi cao hơn nữa.

Chiến đấu của bọn họ mới sẽ không lan đến gần thành trì.

Thành dân của hắn mới sẽ không chết vì hắn.

Thấy cảnh này, lúc đầu Ôn Bình không muốn để cho Mộc Long xuất thủ nhưng giờ lại đổi ý.

Vực Chủ Long Trạch Vực này cũng không tệ.

Mặc dù không biết hành vi, nhân phẩm ngày xưa, nhưng chỉ với hành vi của hắn bây giờ thì đủ chứng minh hắn là một Vực Chủ không tệ.

Tại sao lại nói như vậy?

Bởi vì Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực khác Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực như ngày và đêm.

Vực Chủ Phủ Nguyên Dương Vực chính là kiến trúc bình thường, chỉ là vật liệu dùng đắt hơn một chút.

【VIP】 Lại là Long tộc

Hoàn toàn không ngăn được mạch thuật Thiên cấp oanh tạc.

Nhưng mà Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực không giống, chỉnh thể mà nói Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực chính là một món đồ do Tuyền Qua Thần Tượng chế tạo.

Nhất là khi cái thứ này mở phòng ngự trận ra, không có bốn năm cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh thì ngay cả rung chuyển nó cũng không làm được.

Nếu không thì bốn vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh âm thầm trốn tránh đó đã sớm xuất thủ, tuyệt đối sẽ không chờ đến bây giờ mới xuất hiện.

Rõ ràng Giản Phá tránh ở bên trong là có thể tạm thời bình yên vô sự, nhưng vì thành dân của mình, hắn tự nguyện nghĩa vô phản cố từ bên trong đi ra.

Loại hành vi này chênh lệch quá lớn với quốc chủ U Quốc, hoàng tộc U Quốc.

Cái trước bảo hộ người của U Quốc.

Cái sau lại vì giết Giản Phá mà đồ sát con dân U Quốc vô tội.

Loại người như Giản Phá, trong thế giới nhược nhục cường thực này tuyệt đối thuộc về dị loại, nhưng cũng bởi vì như thế nên Ôn Bình mới động lòng trắc ẩn.

Đương nhiên.

Cũng chỉ như thế.

Nói bảo đảm hắn một lần, Ôn Bình chỉ bảo đảm hắn lần này.

“Bảo vệ Giản Phá, đừng để người nào làm hắn bị thương.” Ôn Bình móc Truyền Âm Thạch ra, hạ đạt mệnh lệnh mới cho Mộc Long.

Mộc Long nhận được mệnh lệnh thì lập tức từ trong phòng xông ra, hóa thành một đạo kinh hồng trùng thiên bay thẳng lên trời, húc một người bịt mặt đang vọt thẳng tới Giản Phá bay ngàn trượng, sau đó lại cho một cước, một cước thật đơn giản lại đạp một người bay mất dạng.

Giản Phá thấy thế thì không khỏi quay đầu nhìn một cái, biểu cảm trên mặt là vừa mừng vừa sợ, không khỏi xuất phát từ nội tâm cảm thán một câu: "Thật mạnh!"

Cảm thán một câu, Giản Phá lên tiếng.

"Long huynh, chúng ta dời chiến trường lên nữa đi, nếu không trận đại chiến này sẽ lan đến gần không biết bao nhiêu người."

"Ừm ừm." Mộc Long đồng ý, hóa thành kinh hồng hộ tống Giản Phá tiếp tục bay lên chỗ cao hơn trên bầu trời, cho đến khi đâm đầu thẳng vào trong mây.

Cường giả còn lại của Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực thấy thế thì cũng đều chuẩn bị dời chiến trường đi lên.

Thế nhưng mà khi bọn họ chuẩn bị động thì lại phát hiện tất cả người che mặt nhằm vào bọn họ đã thay đổi mục tiêu, tất cả đều nhằm vào Vực Chủ giết.

Ròng rã mười hai vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh!

Mà bên phía bọn họ chỉ có năm vị mà thôi.

Chuyện này khiến cho đám người không khỏi tê cả da đầu, có chút tuyệt vọng.

Những hoàng tộc phong vương đó lại ác độc như thế.

Ròng rã mười hai vị cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Đây là muốn đưa Đại Vực Chủ vào chỗ chết!

"Đừng tổn thương ta đại ca!"

Phó Vực Chủ Long Trạch Vực thấy thế thì gào thét một tiếng, một chiêu mạch thuật Thiên cấp oanh ra, đuổi theo bộ pháp người bịt mặt, vọt thẳng lên mây.

Nhưng mà mạch thuật Thiên cấp oanh đi lên lại bị phá mất trong khoảnh khắc.

Đồng thời bốn người bịt mặt trở tay oanh ra bốn đạo mạch thuật Thiên cấp cảnh giới cực cao, cường thế đánh tan vị phó Vực Chủ Long Trạch Vực đuổi sát không buông này, cả người hóa thành sao băng đập vào phòng ngự trận Vực Chủ Phủ, chấn động đến toàn bộ thành cũng không khỏi rung động.

Oanh ——

Dưới một kích này, trong khoảnh khắc linh thể phó Vực Chủ Long Trạch Vực bị thương đến hơn ba thành, nếu như lại đến một kích như vậy nữa.

Chỉ sợ hắn không chết cũng phải trọng thương!

Thấy cảnh này, đông đảo cường giả Thiên Vô Cấm Long Trạch Vực vốn đang đuổi theo không bỏ không khỏi ngừng lại, nhìn lại đằng sau, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Còn đuổi theo không?

Bọn họ chỉ là Thiên Vô Cấm Hạ Cảnh.

Liên thủ có thể đều đấu không lại một cường giả Thiên Vô Cấm Trung Cảnh.

Đi hình như cũng là chịu chết.

Khi có ý nghĩ này, tâm trí bọn họ bắt đầu dao động.

“Đại Vực Chủ xúc động.”

“Đúng vậy, rõ ràng có thể quần nhau một phen, lại đột nhiên quyết định. Đến mức bây giờ chúng ta hoàn toàn cùng đường mạt lộ.”

“Năm đấu mười hai, nói thật, ta không muốn chết.”

“Ta cũng thế.”

“Thật vất vả mới tu luyện tới Thiên Vô Cấm, ta không muốn vẫn lạc trong âm mưu như vậy… ta đi hộ thành.”

Trong số mười mấy người lập tức có ba, bốn người đáp xuống.

Nói là hộ thành.

Thật ra là không muốn chịu chết uổng phí.

Những người còn lại mặc dù không có lập tức rời đi nhưng cũng không dám tiếp tục đuổi theo.

Bởi vì đuổi theo, chính là chịu chết.

Đứng lên từ phòng ngự trận Vực Chủ Phủ, phó Vực Chủ Long Trạch Vực thấy cảnh này thì hai mắt lập tức lạnh lẽo.

Sau đó lại hóa thành kinh hồng bay thẳng lên, đồng phát ra một đạo mệnh lệnh!

"Cùng ta giết lên, các ngươi ngăn lại một người, mười một người khác giao cho chúng ta. Tin tưởng Đại Vực Chủ, hắn sẽ không dùng tính mạng của các ngươi nói đùa."

Nói xong, các cường giả Thiên Vô Cấm hai mặt nhìn nhau, không ai lập tức lên đường.

Cũng ngay lúc này, một tiếng kêu thảm thiết từ trong mây truyền ra.

"Cứu ta!"

Sau đó, tiếng kêu thảm thiết càng yếu ớt.

"Cứu…"

"Ta…"

Đám người vội vàng định thần nhìn lại, chỉ thấy cánh tay phải vị cường giả Bất Hủ Tông mấy ngày nay vẫn ở trong phòng, ai cũng không thấy đó xuyên qua lồng ngực một người bịt mặt. Còn kiếm của người bịt mặt đó lại đè vào lồng ngực của hắn, ngay cả một phân cũng không đâm vô được.

Mấy hơi sau, kiếm và người đều rơi xuống, giống diều bị đứt dây.

Một màn này khiến cho đông đảo cường giả Thiên Vô Cấm sắc mặt lại biến.

"Cái này…"

"Cái này…"

“Linh thể lực lượng quá mạnh mẽ chứ?”

“Không… không phải linh thể. Đây là một vị Yêu Tổ Trung Cảnh!”

Phó Vực Chủ Long Trạch Vực thấy thế thì đại hỉ.

Hắn biết Đại Vực Chủ sẽ không dùng mình và tính mạng của bọn họ đi cược!

“Còn đang nhìn cái gì, giết tới!”

Nói xong, phó Vực Chủ Long Trạch Vực lập tức trùng sát lên, cường giả Thiên Vô Cấm khác thấy thế thì lòng đang dao động cũng kiên định hơn một chút.

Thời khắc này, Mộc Long nhẹ nhàng vẩy vẩy cánh tay dính máu tươi, sau đó hờ hững nói: “Vực Chủ Phủ Long Trạch Vực, Bất Hủ Tông ta bảo đảm, muốn chết có thể tiếp tục tới.”

【VIP】 Lại là Long tộc (2)

“Ba người ngăn chặn hắn, hai người ngăn cường giả Thiên Vô Cấm khác của Long Trạch Vực, sáu người khác đồng loạt ra tay giải quyết Giản Phá.” Người bịt mặt thấy Mộc Long có thể ngạnh kháng mạch thuật Thiên cấp, đồng thời lấy lực lượng yêu khu thuần sát cường giả trung cảnh, lúc này an bài chiến thuật mới.

Mười một người lập tức chia làm ba nhóm.

Ba người dẫn đầu phóng tới chỗ Mộc Long, sáu người khác thì quanh co bọc đánh, chuẩn bị đối phó Giản Phá sau lưng Mộc Long.

“Lên!”

Nương theo một người bịt mặt mở miệng, trong nháy mắt ba nhóm người động.

“Long huynh, ta có thể…” Giản Phá vội mở miệng, mạch môn cùng chấn động, chuẩn bị sẵn sàng đón địch.

Mộc Long ghi nhớ mệnh lệnh của Ôn Bình, cho nên mục đích chủ yếu không phải giết địch mà là bảo vệ Giản Phá, cho nên lập tức lấy yêu lực tinh thuần bao phủ Giản Phá, bảo hộ hắn ở sau lưng mình, sau đó mở miệng nói: “Không nên động, chút thực lực đó của ngươi, đánh hai người cũng quá sức!”

Giản Phá khẽ giật mình.

Bị coi thường.

Được rồi.

Thực lực của mình đúng là cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh hai.

Đang lúc Giản Phá có chút bất đắc dĩ, Mộc Long hiện ra Thanh Long Chi Khu, phát ra tiếng long ngâm, âm thanh truyền xa trăm dặm, không riêng bức lui chín người, còn khiến cho sắc mặt chín người đều thay đổi.

“Rồng!”

“Lại là Long tộc!”

Trong tiếng than thở kinh ngạc của chín người, Giản Phá cũng kinh ngạc nhìn về phía thân rồng khổng lồ trước người.

Khó trách có thể mạnh như vậy.

Hóa ra là long tộc!

Chỉ là…

Không phải Long tộc ở Triều Thiên Hạp đã vì không muốn thần phục nhân tộc mà bị đuổi tận giết tuyệt sao?

Long tộc lại cúi đầu xưng thần với nhân tộc.

Thật đúng là thiên cổ kỳ tích!

Bất Hủ Tông.

Đúng là tràn đầy kỳ tích!

Sau một khắc.

Hiện ra Thanh Long Chi Khu, Mộc Long dẫn Giản Phá bắt đầu tùy ý ngao du ở trong biển mây, chín người bịt mặt thấy thế thì lập tức đồng thời xuất thủ, oanh ra chín đạo mạch thuật Thiên cấp, kinh thiên động địa, khiến cho thiên địa biến sắc, giống như sắp tận thế.

Chín người tề công, ngay cả biển mây trăm dặm đều bị phá vỡ trong nháy mắt, nhưng nện lên trên người Mộc Long thì hoàn toàn không có hiệu quả.

Mộc Long chỉ vung đuôi một cái thì đã đánh cho đám người trong mây bay xa ngàn trượng, cho dù là dưới tình thế cấp bách bọn họ thả ra mạch thuật phòng ngự Thiên cấp nhưng vẫn bị một đuôi nện đến hoa mắt váng đầu, nửa ngày cũng không thể tỉnh táo lại, ngay cả đứng vững cũng quá sức.

Vừa đứng vững, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, đi không được hai bước thì phun một ngụm máu tươi, toàn bộ thân thể run rẩy.

Lại nhìn linh thể, vậy mà bị hao tổn đến ba thành!

Chín người nhất thời hoảng hốt.

Long tộc.

Quả nhiên danh bất hư truyền!

Yêu tộc mạnh nhất, thực chí danh quy!

Không chờ bọn họ phản ứng, cái đuôi Mộc Long lại quét tới. Mấy người còn lại vội vàng mở ra mạch môn chống cự, đồng thời trốn về sau. Tránh chậm, trực tiếp bị Mộc Long một đuôi đập từ không trung rơi xuống đất, cả buổi không thể đứng dậy.

Tránh nhanh thì chưa tỉnh hồn.

Không đợi thở một ngụm thì Mộc Long đã đuổi tới.

Hai người bịt mặt đang cản cường giả Thiên Vô Cấm khác của Long Trạch Vực thấy thế thì cũng là hoảng hốt, lúc này không thèm để ý gì nữa, vội vàng gia nhập chiến đấu đối kháng Mộc Long, đồng thời muốn kết thành mạch trận, tập hợp lực lượng mười một người đối phó Mộc Long.

Thấy cảnh này, Giản Phá lại cảm xúc mênh mông cảm thán: "Quá mạnh! Khó trách năm đó Yêu tộc khác ở Triều Thiên Hạp đều cam nguyện thần phục với nhân tộc mạnh mẽ, duy chỉ có Long tộc không muốn thần phục nhân tộc. Thực lực như vậy, đúng là có vốn liếng cao ngạo!"

Nếu như con rồng này đột phá thượng cảnh.

Chỉ sợ không được bao lâu thì có thể trở thành tồn tại vô địch thượng cảnh.

Giống Hà Hữu Uyên của Giám Sát Điện.

Hà Hữu Uyên, một người ép được phong vương thiên hạ không ngóc đầu lên được.

Tương lai chỉ sợ hắn cũng có thể như thế!

Tồn tại như thế này, không ngờ cũng chịu thần phục dưới trướng Bất Hủ Tông.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi!

“Khó trách Long Dương Vương chịu bất kể giá lớn giao hảo Bất Hủ Tông, có lẽ hắn thấy được thứ tất cả mọi người không thấy được.” Nghĩ đến đây, trong lòng Giản Phá thầm cảm thán một tiếng.

Lúc này, bọn người phó Vực Chủ Long Trạch Vực vội vàng thối lui ra khỏi chiến trường, bởi vì thấy cảnh này, bọn họ biết trận đại chiến này đã không cần bọn họ.

Sợ hãi thán phục, phó Vực Chủ Long Trạch Vực lặng lẽ nhìn những cường giả Thiên Vô Cấm lúc nãy suýt chút lùi bước sau lưng.

“Đại Vực Chủ có từng vì ích lợi của mình mà hi sinh các ngươi?”

Dứt lời, hắn ánh mắt sáng rực quan sát phía dưới, nhìn chằm chằm những người lâm trận lùi bước.

…

Tẫn Tri Lâu.

Ôn Bình nhìn hình ảnh trên Hắc Tường, cũng không có quá nhiều vui sướng. Bởi vì đây chỉ là thăm dò thôi.

Đã hạ quyết tâm giết Đại Vực Chủ Long Trạch Vực, chắc chắn thủ đoạn của những hoàng tộc phong vương đó không chỉ như thế.

Lúc này, Truyền Âm Thạch trên bàn bên cạnh Ôn Bình có động tĩnh.

Vừa kết nối, giọng Trần Hiết vang lên.

“Tông chủ, tìm được. Hắn ở trong thành, ẩn nặc khí tức của mình, giả dạng làm một người tu hành Trấn Nhạc Cảnh.”

“Ở đâu?”

Ôn Bình khẽ cười một tiếng.

Quả là thế.

Nói xong, hình ảnh trên một mặt Hắc Tường bỗng nhiên thay đổi.

Trong một tửu lâu, khi tất cả mọi người kết thành mạch trận hộ thành, khỏi bị cường giả Thiên Vô Cấm đại chiến tác động đến, một người trẻ tuổi mặc thanh sam đang ăn như gió cuốn, uống rượu, hình như hoàn toàn không nhìn thấy đại chiến trên bầu trời.

Mặc dù là dáng vẻ người trẻ tuổi nhưng trên mặt lại không có chút vận vị tuổi trẻ nào, ngược lại lại có cảm giác thành thục của người sống mấy trăm năm mới có.

"Long tộc, Bất Hủ Tông này cũng không tệ, vốn cho rằng chỉ là một thế lực lục tinh có chút tiềm lực, thật sự không nghĩ đến thậm chí ngay cả Long tộc cũng thu phục được."

"Long tộc, năm đó các lão tổ hoàng tộc U Quốc đoạt lại Triều Thiên Hạp từ tay Yêu tộc cũng không thể thu phục, nhưng Bất Hủ Tông lại làm được."